

Hoàng Tộc Đại Chu

Contents

Hoàng Tộc Đại Chu	22
1. Chương 1: Tỉnh Lai	23
2. Chương 2: Vương Công Đệ Tử	27
3. Chương 3: Đồ Đấu (1)	31
4. Chương 3: Đồ Đấu (2)	33
5. Chương 3: Đồ Đấu (3)	35
6. Chương 4: Mãng Ngưu Quyền (1)	37
7. Chương 4: Mãng Ngưu Quyền (2)	39
8. Chương 5: Huỳnh Đệ Tình Thâm	42
9. Chương 6: Cải Biến Mệnh Vận (1)	46
10. Chương 6: Cải Biến Mệnh Vận (2)	48
11. Chương 7: Hiệp Lộ Tương Phùng	50
12. Chương 8: Thế Như Lôi Đình	53
13. Chương 9: Quát Lui	54
14. Chương 10: Lầu Trúc Hiên	57
15. Chương 11: Thanh Sương Công Chúa	61
16. Chương 12: Giương Thương Múa Kiếm	64
17. Chương 13: Khởi Binh Ván Tội	68
18. Chương 14: Đại Nghĩa	71
19. Chương 15: Dọa Tuyên Hoa Ngát	75
20. Chương 16: Địa Cấp Châu	79
21. Chương 17: Tả Thanh Long Tham Trảo Bát Thế	81
22. Chương 18: Kinh Sợ Toàn Trường	85
23. Chương 19: Biến Hóa	89
24. Chương 20: Đông Giao Săn Bắn	92
25. Chương 21: Mạnh Mẽ Trấn Áp	97
26. Chương 22: Phương Lâm Xuất Hiện	100
27. Chương 23: Không Hề Kiên Ky	104
28. Chương 24: Cẩm Quân Đại Chu	108
29. Chương 25: Bắt Đầu Săn Bắn	112
30. Chương 26: Mãnh Thú Ngũ Hoang.	116
31. Chương 27: Hỏa Bạch Cốt Thú	120
32. Chương 28: Hoàng Kim Giác Mãng	124
33. Chương 29: Cường Giả Thoát Thai Cảnh	127
34. Chương 30: Hang Động Cường Giả	131
35. Chương 31: Thiên Địa Vạn Hóa Chuông	134
36. Chương 32: Hiển Hoa Phu Nhân	137
37. Chương 33: Tết Nguyên Tiêu	141
38. Chương 34: Vực Ngoại Tinh Thần Thiết	145
39. Chương 35: Lễ Trưởng Thành	149
40. Chương 36: Hoàng Đạo Kim Đan	152
41. Chương 37: Lấy Một Địch Năm	156

42. Chương 38: Một Kịch Đánh Tan	160
43. Chương 39: Đèn Lồng Đấu Văn.	163
44. Chương 40: Phía Sau Tấm Màn Che	167
45. Chương 41: Bút Pháp Của Tam Công	171
46. Chương 42: Võ Mục	174
47. Chương 43: Phúc Quá Nhiều	178
48. Chương 44: Thư Từ Man Hoang	181
49. Chương 45: Thiên Tà Tông	185
50. Chương 46: Khiếp Sợ	188
51. Chương 47: Đăng Môn Bái Phóng	191
52. Chương 48: Chém Giết	195
53. Chương 49: Mỏ Ba Lâm	199
54. Chương 50: Nguy Cơ Tiềm Ẩn	202
55. Chương 51: Đêm Ra	205
56. Chương 52: Dựa Thế Áp Người	209
57. Chương 53: Bàn Tay Khổng Lồ	212
58. Chương 54: Cảm Thấy Được Nguy Hiểm	216
59. Chương 55: Đồng Loạt Tiến Công	221
60. Chương 56: Bạo Động Ở Mỏ	224
61. Chương 57: Dụ Ra Để Giết	228
62. Chương 58: Ngu Công Tử Long Hồ Môn	231
63. Chương 59: Trận Pháp Cảnh	235
64. Chương 60: Luyện Hóa	239
65. Chương 61: Phương Vân Thần Uy	242
66. Chương 62: Lão Giả Đáng Sợ	246
67. Chương 63: Kinh Hoàng	249
68. Chương 64: Nho Gia Đại Chu	253
69. Chương 65: Thanh Niên Đệ Nhất Cao Thủ Lý Ưc Huyền	257
70. Chương 66: Tắc Hạ Học Cung	260
71. Chương 67: Thời Đại Cận Cổ	263
72. Chương 68: Diêm Ma Thiên Tử	266
73. Chương 69: Khí Tông Đã Biến Mất	270
74. Chương 70: Lâu Thuyền Sư	272
75. Chương 71: Bùa Cương	275
76. Chương 72: Hồ Giao	278
77. Chương 73: Cô Xạ Quận Chúa	283
78. Chương 74: Xảo Lui Quận Chúa	286
79. Chương 75: Anh Vũ Hầu	289
80. Chương 76: Trụ Thai Cảnh	293
81. Chương 77: Kiểm Kê Thu Hoạch	297
82. Chương 78: Khẩu Chiến Quận Chúa	300
83. Chương 79: Trở Về Kinh	304
84. Chương 80: Thiên Đế Chiến Xa	307
85. Chương 81: Phương Lâm Trọng Thương	311
86. Chương 82: Lệ Khí	313
87. Chương 83: Luận Tội Vô Hầu	318
88. Chương 84: Sóng To Gió Lớn	320
89. Chương 85: Chân Tướng Thật Sự	324
90. Chương 86: Tam Đường Hội Thảm	328
91. Chương 87: Dương Hoàng Hiện Thân	332
92. Chương 88: Dùng Ngòi Bút Làm Vũ Khí.	334
93. Chương 89: Thái Tử Giá Lâm	338
94. Chương 90: Đại Cục Nắm Trong Tay	340
95. Chương 91: Định Luận	343

96. Chương 92: Đại Giới	346
97. Chương 93: Văn Võ Trạng Nguyên	349
98. Chương 94: Văn Khúc Hầu	352
99. Chương 95: Sa Bàn Thôi Diễn	355
100. Chương 96: Lân Đầu Giao Phong	359
101. Chương 97: Chém Giết	364
102. Chương 98: Nhục Nhã Dương Hoàng	368
103. Chương 99: Công Chúa Phúc Khang	373
104. Chương 100: Phương Lâm Tĩnh Lại	375
105. Chương 101: Quyết Định Của Nhân Hoàng	379
106. Chương 102: Thiệp Chúc	382
107. Chương 103: Vọng Khí Pháp.	387
108. Chương 104: Quyết Trạch.	387
109. Chương 105: Phong Trữ Hầu	387
110. Chương 106: Thiết Kế Cờ Xạ.	391
111. Chương 107: Lực Phách Đại Thủ Ấn	395
112. Chương 108: Diêm Thành.	400
113. Chương 109: Nhiếp Không Tà Trảo	403
114. Chương 110: Lên Chức Giáo Ủy	407
115. Chương 111: Phật Tông Đệ Tử.	411
116. Chương 112: Ô Đạo Sa Môn.	415
117. Chương 113: Cường Lực Ngoại Viện	419
118. Chương 114: Thoát Thai Cảnh	422
119. Chương 115: Lập Công.	426
120. Chương 116: Mười Con Phi Long Lực.	430
121. Chương 117: Cổ Giao.	435
122. Chương 118: Đánh Trúng Yếu Hại	439
123. Chương 119: Sa Môn Tứ Lão	443
124. Chương 120: Tức Giận	446
125. Chương 121: Tinh Mang Hồng Tử.	450
126. Chương 122: Ba Con Phi Long Lực	454
127. Chương 123: Điều Lệnh Triều Đình	458
128. Chương 124: Địch Hoang Đột Kích	462
129. Chương 125: Tứ Cực Ma Tông	465
130. Chương 126: Tà Đạo Uẩn	469
131. Chương 127: Chiến Sự Tái Khởi	473
132. Chương 128: Chiến Thuật Cùng Chiến Lược.	476
133. Chương 129: Phương Vân Phá Trận.	481
134. Chương 130: Phương Vân Và Tà Đạo Uẩn	484
135. Chương 131: Sát Cơ	488
136. Chương 132: Chiến Bại	493
137. Chương 133: Tuyển Sĩ Quan.	496
138. Chương 134: Rạch Mặt.	500
139. Chương 135: Trình Sát	504
140. Chương 136: Huyền Bí Của Bức Hoàng Kim Họa Quyển	509
141. Chương 137: Xâm Nhập Bụng Địch	513
142. Chương 138: Giao Phong	517
143. Chương 139: Máu Huyết Côn Bằng	521
144. Chương 140: Động Phủ Bắc Minh.	525
145. Chương 141: Phế Thần Khí	529
146. Chương 142: Vào Nhà Cướp Cửa	533
147. Chương 143: Ma Môn Đệ Nhất Cao Thủ - Phong Thái Thương	537
148. Chương 144: Tầng Thứ Mười Tám	541
149. Chương 145: Năm Lấy Ý Chí Của Côn Bằng	545

150. Chương 146:	549
151. Chương 147: Đại Triển Thần Uy.	552
152. Chương 148: Khắc Dịch.	557
153. Chương 149: Trở Về Quân Doanh.	561
154. Chương 150: Đây Cũng Là Công Lao Lớn!	565
155. Chương 151:	569
156. Chương 152: Quyết Chiến	573
157. Chương 153: Vu Ma	578
158. Chương 154: Trạng Nguyên Cùng Thám Hoa	582
159. Chương 154: Trạng Nguyên Cùng Thám Hoa (2)	586
160. Chương 156: Dương Hoàng Phá Quan	590
161. Chương 157: Ba Mưu Sĩ	594
162. Chương 158: Mười Hai Tà Thú Tế Đàn	598
163. Chương 159: Tứ Phương Hầu Hạ Lễ	602
164. Chương 160: Bổng Nhiên Nổi Tiếng	605
165. Chương 161: Âm Thầm Phán Cao Thấp	609
166. Chương 162: Mượn Dao Giết Người	614
167. Chương 163: Mười Hai Con Phi Long Lục	617
168. Chương 164: Song Cường Chi Tranh	621
169. Chương 165: Cường Thế Trấn Áp	625
170. Chương 166: Bằng Thiên Đại Thủ Ấn	629
171. Chương 167: Học Cung Chi Tranh	633
172. Chương 168: Tông Nhân Phủ	638
173. Chương 169: Tây Nhị Thành	641
174. Chương 170: Dương Hưng.	645
175. Chương 171: Hết Thảy Đánh Chết.	650
176. Chương 172: Binh Lâm Tây Nhị Thành.	654
177. Chương 173: Lập Uy.	658
178. Chương 174: Hồng Môn Yến.	662
179. Chương 175: Hung Uy.	667
180. Chương 176: Thanh Niên Tài Tuấn Bảng.	671
181. Chương 177: Tà Quân	675
182. Chương 178: Thuận Lợi Phong Ấn	679
183. Chương 179: Khuynh Sào Xuất Động	683
184. Chương 180: Cường Bức.	687
185. Chương 181: Thi Triển Thủ Đoạn	691
186. Chương 182: Tông Phái Dư Nghiệt	695
187. Chương 183: Phúc Thiên Chân Quân	699
188. Chương 184: Giận Tím Mặt	703
189. Chương 185: Dao Quân Kiêu Hùng	707
190. Chương 186: Bá Đạo Vô Cùng	711
191. Chương 187: Độ Nhất Cao Thủ	714
192. Chương 188: Tà Thần	718
193. Chương 189: Luân Hồi Dao Pháp	722
194. Chương 190: Tử Vi Đẩu Số	726
195. Chương 191: Mệnh Cách Phương Ván	730
196. Chương 192: Phu Tử	734
197. Chương 193: Yên Khuyết Lâu.	738
198. Chương 194: Dịch Hình Hóa Cốt Thuật	741
199. Chương 195: Hiệp Lộ Tương Phùng.	745
200. Chương 196: Thiên Long Nhãn.	748
201. Chương 197: Thiên Nguyên Pháp Khí	752
202. Chương 198: Nói Giá Trên Trời.	755
203. Chương 199: Sâm La Vạn Tượng Tông.	759

204. Chương 200:	Vạn Tượng Châu.	763
205. Chương 201:	Phá Châu Ra.	767
206. Chương 202:	Nhân Tài Mới Nổi	771
207. Chương 203:	Túi Không Gian.	775
208. Chương 204:	Hổ Khẩu Đoạt Thực.	780
209. Chương 205:	Huyền Quan.	783
210. Chương 206:	Thế Giới Dưới Lòng Đất	787
211. Chương 207:	Trở Về Cơ Thể.	789
212. Chương 208:	Phong Ba Tái Khởi	793
213. Chương 209:	Gài Tang Vật Hầm Hại.	797
214. Chương 210:	Thiên Long Viên Cổ.	801
215. Chương 211:	Quân Niệm Sinh.	804
216. Chương 212:	Ai Là Thanh Niên Đệ Nhất Cao Thủ?	808
217. Chương 213:	Ngay Mặt Mà Nói.	812
218. Chương 214:	Hung Thú Thương Cổ.	815
219. Chương 215:	Thú Dữ Phi.	819
220. Chương 216:	Lấy Máu Giải Độc.	823
221. Chương 217:	An Vân Thành.	827
222. Chương 218:	Sát Ma Dưới Đất.	832
223. Chương 219:	Chiến Thuyền Cổ Xưa.	834
224. Chương 220:	Hung Thú Hiện Thân	838
225. Chương 221:	Tiểu Trừ Hung Thú	842
226. Chương 222:	Bạch Mục Thần Thông	847
227. Chương 223:	Hồn Thiên Viên Vương	851
228. Chương 224:	Tuyệt Đại Ngoài Ý Muốn	854
229. Chương 225:	Huyết Ma Đan.	858
230. Chương 226:	Ý Chí Cường Đại.. . . .	861
231. Chương 227:	Tứ Đại Viên Vương	865
232. Chương 228:	Sát Khí Của Dương Hoàng	869
233. Chương 229:	Lãnh Nguyệt Phái	873
234. Chương 230:	Ẩn Vào Tông Phái	877
235. Chương 231:	Bạch Phượng Công Tử	881
236. Chương 232:	Tông Phái Khảo Hạch	884
237. Chương 233:	Toàn Bộ Khôi Phục	888
238. Chương 234:	Địa Biến Cảnh	892
239. Chương 235:	Cướp Hôn	898
240. Chương 236:	Rung Động Ra Sân	902
241. Chương 237:	Cực Đoan Cường Thế	906
242. Chương 238:	Đại Sát Tứ Phương	910
243. Chương 239:	Ba Năm.	914
244. Chương 240:	Ngũ Ngục Phong	917
245. Chương 241:	Long Trời Lỡ Đất	921
246. Chương 242:	Sa Môn Lại Xuất Hiện	925
247. Chương 243:	Sát Lục Kiếm Phái Thượng Cổ	928
248. Chương 244:	Kim Cương Đầu Đà	932
249. Chương 245:	Bạch Cốt Sơn	936
250. Chương 246:	Kiểm Hải	939
251. Chương 247:	Vợ Vét Chỗ Tốt	942
252. Chương 248:	Đại Lực Kim Cương Phật Đà	946
253. Chương 249:	Đại Lực Kim Cương Kinh	949
254. Chương 250:	Thanh Dương Phương Tôn	953
255. Chương 251:	Truyền Nhân Phật Tông	957
256. Chương 252:	Ngộ Pháp.	960
257. Chương 253:	Lão Tăng	963

258. Chương 254:	Xuất Thủ	966
259. Chương 255:	Pháp Môn Đại Lực Bàn Nhược	970
260. Chương 256:	Tồn Tại Cường Đại	974
261. Chương 257:	Mãng Hoang	977
262. Chương 258:	Vận Trù	981
263. Chương 259:	Xuất Chinh	985
264. Chương 260:	Yêu Tộc	989
265. Chương 261:	Luyện Hóa Thiên Long Nhân	992
266. Chương 262:	Yêu Tộc Xuất Thủ	996
267. Chương 263:	Chỉ Qua Hầu	1000
268. Chương 264:	Đại Chiến Ở Mãng Hoang	1003
269. Chương 265:	Cường Giả Tự Tập	1007
270. Chương 266:	Thần Vũ Hầu.	1010
271. Chương 267:	Chiến Công To Lớn.	1014
272. Chương 268:	Địa Biến Chi Pháp.	1018
273. Chương 269:	Đổi Chiến Thiên Tượng.	1022
274. Chương 270:	Độc Chiến Tam Yêu Vương	1025
275. Chương 271:	Hầu Tử Kinh Tẩu	1030
276. Chương 272:	Yêu Hoàng Vẫn Lạc	1034
277. Chương 273:	Đế Yêu Hoàng	1038
278. Chương 274:	“an Ủi” Dương Hoàng	1042
279. Chương 275:	Mãng Hoang Hầu	1045
280. Chương 276:	Tin Tức Phương Lâm	1049
281. Chương 277:	Trí Mưu Của Anh Vũ Hầu	1053
282. Chương 278:	Bát Hoang Lục Hợp Đế Cực Quyền	1057
283. Chương 279:	Nguyên Thủy Chi Ma	1061
284. Chương 280:	Phong Thư Thứ Ba!	1065
285. Chương 281:	Lửa Giận	1069
286. Chương 282:	Kinh Đào Hải Lăng	1073
287. Chương 283:	Nắm Toàn Cục Trong Tay	1077
288. Chương 284:	Vạn Chúng Chú Ý	1081
289. Chương 285:	Binh Bộ Thuật Chức	1085
290. Chương 286:	Tái Kiến Trung Tín Hầu.	1088
291. Chương 287:	Thư Phòng Mật Đàm	1092
292. Chương 288:	Lan Thai Bí Uyển	1096
293. Chương 289:	Rừng Hoa Mai, Phòng Tranh Cổ	1100
294. Chương 290:	Trọng Sinh Chi Bí (thượng)	1104
295. Chương 291:	Trọng Sinh Chi Bí (Hạ)	1108
296. Chương 292:	Sự Ra Đi Của Phu Tử	1112
297. Chương 293:	Vào Cung	1115
298. Chương 294:	Tông Nhân Phủ	1119
299. Chương 295:	Ai Lớn Lối Hơn Ai	1123
300. Chương 296:	Vô Hình Giao Phong	1127
301. Chương 297:	Khuyết Thiên Hầu Lý Lăng	1131
302. Chương 298:	Lục Vũ	1135
303. Chương 299:	Tâm Đắc Tu Luyện Của Phong Thái Thương	1139
304. Chương 300:	Duẩn Hầu Y Vi Lương	1142
305. Chương 301:	Rời Khỏi Kinh Thành.	1146
306. Chương 302:	Nói Chuyện Với Nhau.	1150
307. Chương 303:	Thiên Tà Sơn	1154
308. Chương 304:	Ám Toán Tiết Liệt.	1158
309. Chương 305:	Lại Một Cái Túi Không Gian.. . . .	1162
310. Chương 306:	Ba Nghìn Năm Trăm Bảy Mươi Vạn Chu Tước Đan	1166
311. Chương 307:	Tuyệt Phẩm Đan Dược	1170

312.	Chương 308:	Hách Long Thành	1174
313.	Chương 309:	Đấu Giá	1178
314.	Chương 310:	Đại Địa Chi Tinh, Huyết Tinh	1182
315.	Chương 311:	Thâm Hải Thủy Mẫu Tinh	1186
316.	Chương 312:	Truyền Nhân Đại Lực Thần Ma Tông	1190
317.	Chương 313:	Biểu Huynh Biểu Đệ	1194
318.	Chương 314:	Tính Toán	1198
319.	Chương 315:	Thang Cốc	1201
320.	Chương 316:	Tông Chủ Thiên Ma Tông	1205
321.	Chương 317:	Chuột Gặp Phải Mèo	1210
322.	Chương 318:	Tế Luyện Thủy Ngục Phong	1214
323.	Chương 319:	Tôn Thị Thương Hào (Hiệu Buôn Nhà Họ Tôn)	1218
324.	Chương 320:	Vu Đình	1222
325.	Chương 321:	Long Hồ Sơn	1227
326.	Chương 322:	Quần Phong Tranh Đấu	1231
327.	Chương 323:	Long Hồ Bình	1235
328.	Chương 324:	Đánh Chết	1240
329.	Chương 325:	Đan Đỉnh Trưởng Lão	1244
330.	Chương 326:	Long Hồ Đạo Quân	1247
331.	Chương 327:	Người Ở Doanh Hoang	1252
332.	Chương 328:	Triệu Hoán Tử Thi	1256
333.	Chương 329:	Chân Long, Bạch Hồ	1260
334.	Chương 330:	Chiến Thần Cung Thượng Cổ	1263
335.	Chương 331:	Thần Thú Viên Cổ, Huyết Cửu Phượng	1267
336.	Chương 332:	Hoàng Tử Chi Tranh	1271
337.	Chương 333:	Thập Tam Hoàng Tử.	1276
338.	Chương 334:	Ngũ Đế Ngự Long Quyền	1282
339.	Chương 335:	Hóa Giải Vô Hình	1286
340.	Chương 334:	Hoàng Cung Trấn Thủ Giả. (thượng)	1289
341.	Chương 334:	Hoàng Cung Trấn Thủ Giả. (hạ)	1292
342.	Chương 335:	Bảo Tàng.	1294
343.	Chương 336:	Đế Nhất. (thượng)	1298
344.	Chương 336:	Đế Nhất. (hạ)	1300
345.	Chương 337:	Nguy Cơ Bốn Phía.	1303
346.	Chương 338:	: Thượng Cổ Chiến Trường	1306
347.	Chương 339:	: Kiền Nguyên Huyền Báo.	1310
348.	Chương 340:	: Thượng Cổ Thần Hành Tông. (thượng).	1314
349.	Chương 341:	: Thượng Cổ Thần Hành Tông. (hạ).	1316
350.	Chương 342:	: Minh Vương Thái Tử.	1319
351.	Chương 343:	: Thiên Sơn Thất Ưng. (thượng)	1323
352.	Chương 343:	: Thiên Sơn Thất Ưng. (Hạ)	1326
353.	Chương 344:	: Khu Hồ Nuốt Sói	1328
354.	Chương 345:	: Chó Cẩn Chó	1332
355.	Chương 346:	: Độc Tí Minh Vương Tam Khẩu Thủ	1336
356.	Chương 347:	: Hải Dương Màu Đen (thượng)	1339
357.	Chương 347:	: Hải Dương Màu Đen (hạ)	1342
358.	Chương 348:	: Thủy Ngục Phong Luyện Thành.	1345
359.	Chương 349:	: Tam Hoàng Đạo Thống, Ngũ Đế Đạo Thống.	1348
360.	Chương 349:	: Thiên Cương Thần Thú, Cùng Kỳ	1352
361.	Chương 350:	: Săn Bắn	1355
362.	Chương 351:	: Độc Giao, Đà Long	1359
363.	Chương 352:	: Hóa Long Thảo	1362
364.	Chương 353:	: Linh Tuệ Cảnh	1366
365.	Chương 354:	: Điện Cuồng Đề Thăng	1369

366. Chương 355:	: Đứng Đầu Bảng Linh Tuệ.	1373
367. Chương 356:	: Trùng Kích Thiên Tượng Cảnh.	1376
368. Chương 357:	: Phong Ấn Cùng Kỳ.. . . .	1380
369. Chương 358:	: Vận Đen Đeo Đuối.	1384
370. Chương 359:	Cừu Nhân Gặp Lại	1387
371. Chương 360:	Độc Chết Khí Linh	1391
372. Chương 361:	Viêm Ma Quân Vương Chi Tâm.	1395
373. Chương 362:	Thiên Cương Thần Thú, Thiên Cầu.	1398
374. Chương 363:	Toàn Bộ Tụ Tập.	1401
375. Chương 364:	Tam Thập Lục Thiên Cương Bảng, Thất Thập Nhị Địa Sát Bảng.	1405
376. Chương 365:	Đế Vương Tâm Thuật.	1409
377. Chương 366:	Sơn Cốc Thời Gian.	1412
378. Chương 367:	Thần Ma Câu Dịch Đại Pháp	1416
379. Chương 368:	Tiếng Rít Cửa Thỏ	1420
380. Chương 369:	Thiên Cương Thần Thú, Hóa Xà.	1423
381. Chương 370:	Thượng Cổ Thụy Thú, “giác Thụy” Tinh Huyết.	1427
382. Chương 371:	Hóa Xà Động Quật.	1431
383. Chương 372:	Bí Mật Trên Vách Tường.	1434
384. Chương 373:	Săn Bắt Tất Phương.	1438
385. Chương 374:	Dị Biến Chợt Sinh.	1441
386. Chương 375:	Đường Lang Bộ Thiên, Hoàng Tước Tại Hậu.	1445
387. Chương 376:	Hắc Sắc Cự Đản. (quả Trứng Màu Đen)	1449
388. Chương 377:	Khí Phách Khí Vận Hoàng Đế.	1452
389. Chương 378:	Ý Thức Tà Thần.	1456
390. Chương 379:	Thái Tổ Kiếm Điển	1459
391. Chương 380:	Chung Linh Thức Tỉnh	1461
392. Chương 381:	Thôn Phệ Tà Thần	1465
393. Chương 382:	Thiên Trùng Cảnh Hung Thú, Cửu Anh.	1469
394. Chương 383:	Khí Linh Khẩu Vị.	1473
395. Chương 384:	Lại Tế Luyện Sáu Tòa Trận Pháp.	1476
396. Chương 385:	Phải Gọi Là Ngài Thỏ.	1480
397. Chương 386:	Quân Thần	1483
398. Chương 387:	Năm Phần Bảo Tàng.	1486
399. Chương 388:	Cướp Đoạt Bảo.	1489
400. Chương 389:	Bốn Phương Ước Chiến	1493
401. Chương 390:	Quần Hùng Hội Tụ.	1496
402. Chương 391:	Sơn Cốc Kích Chiến	1499
403. Chương 392:	Trong Chiến Đấu Tế Luyện Pháp Khí	1503
404. Chương 393:	Cùng Thi Triển Tâm Cơ	1506
405. Chương 394:	Kỹ Cao Một Bạc	1510
406. Chương 395:	Tuyệt Thế Quyết Đấu.	1514
407. Chương 396:	Ngũ Đế Cùng Minh Vương.	1517
408. Chương 397:	Dữ Dội Làm Khó Dễ.	1520
409. Chương 398:	Ngồi Xuống Hỏa Đàm.	1524
410. Chương 399:	Khủng Bố Tồn Tại.	1528
411. Chương 400:	Phản Hồi Thành Hoài An.	1532
412. Chương 401:	Ỗ Là Tâm Phúc.	1535
413. Chương 402:	Cực Phẩm Phụ Mẫu.	1538
414. Chương 403:	Ngươi Là Đồ Không Đàng Hoàng.	1542
415. Chương 404:	Thái Tổ Sơn.	1545
416. Chương 405:	Ba Ngón Tay Bằng Gõ.	1549
417. Chương 406:	Thiên Vũ Phong.	1553
418. Chương 407:	Rừng Trúc Gặp Nhau.	1556
419. Chương 408:	Thư Nhà.	1559

420. Chương 409: Kế Đô Công Chúa.	1563
421. Chương 410: Hoàng Ân Như Ngục.	1566
422. Chương 411: Triều Đình Báo Tang.	1570
423. Chương 412: Tạ Phiên Phiên.	1573
424. Chương 413: Bánh Xe Vận Mệnh	1577
425. Chương 414: Hoàng Thúc, Hoàng Tử	1580
426. Chương 415: Gặp Lại Sau Tiết Liệt	1583
427. Chương 416: Cực Phẩm Pháp Khí Tới Tay	1586
428. Chương 417: Dây Là Thị Thiếp Của Ta	1590
429. Chương 418: Khí Tông Đáng Sợ	1594
430. Chương 419: Số Mệnh Chi Tử (1+2)	1597
431. Chương 420: Càn Quét Hải Tộc	1601
432. Chương 421: Giết Chóc Trên Biển	1605
433. Chương 422 : Địch Tộc Hoàng Tử	1608
434. Chương 423 : Phong Bạo Hải Chiến	1612
435. Chương 424 : Thích Khách Doanh Nhân	1615
436. Chương 425: Giải Quyết Chiến Đấu.	1619
437. Chương 426: Đi Tới Doanh Hoang.	1623
438. Chương 427: Thượng Cổ Thịnh Tiên Tông.	1627
439. Chương 428: Hai Nàng Ác Đầu.	1630
440. Chương 429: Bệnh Nhập Cao Hoang.	1634
441. Chương 430: Mượn Lôi Luyện Khí.	1638
442. Chương 431: Đại Doanh Châu	1641
443. Chương 432: Phạm Thiên	1644
444. Chương 433: Hô Duyên Đại Tàng.	1647
445. Chương 434: Một Chiêu Đánh Ngắt.	1651
446. Chương 435 : Nghi Thức Tế Tự	1654
447. Chương 436 : Thiển Thảo Tự	1658
448. Chương 437 : Thần Bí Tăng Nhân	1661
449. Chương 438 : Hồ Khẩu Đoạt Thực	1665
450. Chương 439: Bẩy Mươi Hai Tòa Pháp Trận.	1667
451. Chương 440: Ba Mươi Sáu Tầng Thế Giới Thiên Cương.	1670
452. Chương 441: Thiên Ma.	1673
453. Chương 442: Rung Động.	1677
454. Chương 443: Thang Cốc	1680
455. Chương 444: Thượng Cổ Viêm Ma Quân Vương	1684
456. Chương 445: Thu Viêm Ma	1687
457. Chương 446 : Gặp Lại Truyền Nhân Phật Tông	1690
458. Chương 447: Đại Đế Thang	1693
459. Chương 448 : Đế Thang Ngọc Tỷ	1697
460. Chương 449: Đoạt Bảo Rồi Đi.	1701
461. Chương 450: Viễn Cổ Thiên Đình.	1704
462. Chương 451: Cấp Thiên Tượng	1708
463. Chương 452: Côn Bằng Xuất Thế	1711
464. Chương 453: Có Cừu Báo Cừu.	1715
465. Chương 454: Phát Hiện Mỏ Vàng.	1718
466. Chương 455: Doanh Hoang Thái Tử.	1722
467. Chương 456: Hậu Duệ Đế Thang.	1725
468. Chương 457: Ngũ Đế Bí Sự.	1729
469. Chương 458: Đại Thủ Bút.	1732
470. Chương 459: Rèn Luyện Ý Chí	1735
471. Chương 460: Chơi Thật Rồi	1739
472. Chương 461: Ngưng Tụ Thiên Trùng Phách.	1742
473. Chương 462: Hoàng Tử Lưu Khải.	1746

474. Chương 463: Hoàng Tử Các Hoang	1749
475. Chương 464: Cường Thế Đánh Chết	1753
476. Chương 465: Truy Kích.	1757
477. Chương 466: Nhất Thể Song Diện.	1760
478. Chương 467: Kế Đô Cùng Tiêu Tiêu.	1764
479. Chương 468: Gặp Nhau Trên Biển.	1767
480. Chương 469: Kiêu Hùng.	1771
481. Chương 470: Lôi Vân Trên Biển.	1774
482. Chương 471: Tầng Tầng Đuối Giết	1777
483. Chương 472: Tứ Phương Hầu Phương Dân	1781
484. Chương 473: Cha Cùng Con	1785
485. Chương 474: Đế Vũ Giáp Trụ	1788
486. Chương 475: Các Hoang Đại Đế	1791
487. Chương 476: Định Kế	1794
488. Chương 477 : Vong Phụ Thành Long	1797
489. Chương 478 : Thủy Ma Nguyên Thư	1800
490. Chương 479 : Đại Chu Thiên Vạn Long Nhập Khiếu Thuật	1804
491. Chương 480: Lớn Nhỏ Như Ý	1807
492. Chương 481: Vạn Hóa Thân	1811
493. Chương 482: Bát Hoang Long Thần Hộ Thể Thuật	1814
494. Chương 483: Quay Về Thành Hoài An	1817
495. Chương 484: Phương Lâm Về Kinh	1820
496. Chương 485: Thôn Phệ	1824
497. Chương 486: Vạn Hóa Chỉ Chưởng	1828
498. Chương 487: Trù Tính Chung Toàn Cuộc	1831
499. Chương 488: Gặp Mặt Ngoại Công	1835
500. Chương 489: Đấu Văn	1838
501. Chương 490: Rời Đi	1841
502. Chương 491: Đại Cuộc Đã Định	1844
503. Chương 492: Nấu Rượu Luận Anh Hùng (thượng) Nguồn: http://4vn.eu/forum/showthread.php?69124-huyen-ao-phuong-dong-hoang-toc-dai-chu-tac-gia-hoang-phu-ky-new-chuong-486&page=101#ixzz299h8sg8w1847	
504. Chương 493: Nấu Rượu Luận Anh Hùng (hạ)	1851
505. Chương 494: Số Mệnh Quyết Đấu	1854
506. Chương 495: Bọ Ngựa Bất Ve	1857
507. Chương 496: Hoàng Tước Ở Phía Sau	1860
508. Chương 497: Quy Tắc Thế Giới	1864
509. Chương 498: Bước Vào Thiên Trùng Cảnh	1867
510. Chương 499: Các Đời Bá Chủ	1871
511. Chương 500: Nguy Cơ	1874
512. Chương 501: Phong Hầu	1878
513. Chương 502: Giáng Nghị	1881
514. Chương 503: Mạch Ngâm	1885
515. Chương 504: Vũ Hầu	1885
516. Chương 505: Sôi Trào Mãnh Liệt	1885
517. Chương 506: Phân Vân	1885
518. Chương 507: Hồi Kinh Nghe Chất Vấn	1885
519. Chương 508: Giữa Đường Chặn Giết	1885
520. Chương 509: Bí Mật Tông Môn	1885
521. Chương 510: Quân Phi Quân, Thần Phi Thần	1885
522. Chương 511: Huynh Đệ Tương Đương	1885
523. Chương 512: Lục Bộ Chất Vấn	1885
524. Chương 513: Giá Lâm Vũ Hầu Phủ	1885
525. Chương 514: Bảy Bước Vũ Hầu	1885
526. Chương 515: Trăm Con Mắt Nhìn Vào	1885

527. Chương 516:	Gặp Lại Lưu Triệt	1885
528. Chương 517:	Tâm Nguyên Của Hoa Dương Phu Nhân	1885
529. Chương 518:	Lưu Khải Xuất Thủ	1885
530. Chương 519:	Cô Xạ Xuất Quan	1885
531. Chương 520:	Khẩu Chiến Quân Nho	1885
532. Chương 521:	Kì Cao Nhất Chiêu	1885
533. Chương 522:	Vũ Hầu Tông Lệnh	1885
534. Chương 523:	Phượng Lâm Thoái Hôn	1885
535. Chương 524:	Lục Bộ Quyết Nghị	1885
536. Chương 525:	Thiên Trùng Nhị Phẩm	1885
537. Chương 526:	Lan Đài Bí Uyển	1885
538. Chương 527:	Tám Trượng Thảm Long Dê	1885
539. Chương 528:	Tam Công	1885
540. Chương 529:	Quan Quân Hầu	1885
541. Chương 530:	Lao Giả Trí Giả	1885
542. Chương 531:	Lao Giả Trí Giả (hạ)	1885
543. Chương 532:	Phong Hầu Đại Điển	1885
544. Chương 533:	Phong Hầu Đại Điển (2)	1885
545. Chương 534:	Nhân Hoàng	1885
546. Chương 535:	Phật Tông Truyền Nhân	1885
547. Chương 536:	Bàng Cự Nguyên Gửi Thư	1885
548. Chương 537:	Bắc Đầu Đệ Bát Cung	1885
549. Chương 538:	Tin Tức Đế Nhất	1885
550. Chương 539:	Lôi Bạo	1885
551. Chương 540:	Nguyên Thủy Khí Linh	1885
552. Chương 541:	Ra Tay	1885
553. Chương 542:	Long Trời Lở Đất	1885
554. Chương 543:	Nguyên Pháp Khí	1885
555. Chương 544:	Không Gian Tiến Hóa	1885
556. Chương 545:	Lung Lạc Cô Xạ Quận Chúa	1885
557. Chương 546:	Dương Hoàng Đến	1885
558. Chương 547:	Thượng Cổ Vương Tích Triều	1885
559. Chương 548:	Công Lực Lại Tiến	1885
560. Chương 549:	Thái Thượng Trưởng Lão Đoàn	1885
561. Chương 550:	Tông Chủ Hai Phái	1885
562. Chương 551:	Liệu Trước Tiên Cơ	1885
563. Chương 552:	Lần Thứ Hai	1885
564. Chương 553:	Bạch Y Tông Lệnh	1885
565. Chương 554:	Ngũ Đế Tinh Tú Quyền	1885
566. Chương 555:	Con Đường Đại Đế Thứ 6	1885
567. Chương 556:	Thượng Cổ Phệ Ma Tông	1885
568. Chương 557:	Đọa Võ Mật	1885
569. Chương 558:	Thượng Cổ Ma Đọa	1885
570. Chương 559:	Liệp Lọc Viên	1885
571. Chương 570:	Đào Thoát Phục Giết	1885
572. Chương 571:	Sưu Tập Tài Liệu	1885
573. Chương 572:	Thành Tứ Thủy	1885
574. Chương 573:	Tình Báo	1885
575. Chương 574:	Tam Đại Thiên Cơ	1885
576. Chương 575:	Sử Tử Vô Thỏ	1885
577. Chương 576:	Nguyệt Phách Thạch Quảng Mạch	1885
578. Chương 577:	Hết Thấy Sung Công	1885
579. Chương 578:	Phong Ấn Huyền Tử	1885
580. Chương 579:	Huyền Minh Động Chủ	1885

581.	Chương 580:	Bắt Đầu Xuất Thủ	1885
582.	Chương 581:	Xua Hồ Nuốt Sói	1885
583.	Chương 582:	Thuận Tức Vạn	1885
584.	Chương 583:	Phong Ân Phàn Vũ Ngọc	1885
585.	Chương 584:	Sáu Vạn Tám Ngàn Tuần Hoàn	1885
586.	Chương 585:	Trực Tiếp Khiêu Chiến	1885
587.	Chương 586:	Đại Phát Thuần Uy	1885
588.	Chương 587:	Hậu Chiêu Phân Hiện	1885
589.	Chương 589:	Tứ Cực Ma Tông	1885
590.	Chương 590:	Lần Lượt Phong Ấn	1885
591.	Chương 591:	Sát Lục Thương Sinh	1885
592.	Chương 592:	Hư Không Đại Thủ Ấn	1885
593.	Chương 593:	Đế Ma Tông	1885
594.	Chương 594:	Đại Hội Ma Đọa	1885
595.	Chương 595:	Ma Đạo Tụ Tập	1885
596.	Chương 596:	Bao Bao Tái Hiện	1885
597.	Chương 597:	Hỏi	1885
598.	Chương 599:	Cửu Khâu Võ Học	1885
599.	Chương 600:	Tao Ngộ Du Thuyết	1885
600.	Chương 601:	Mười Phần Lo Lắng	1885
601.	Chương 602:	Hồng Hoàng Ma Chung	1885
602.	Chương 603:	Hồn Độn Ma Khí	1885
603.	Chương 604:	Ma Đạo Liên Minh	1885
604.	Chương 605:	Bất Bại Ma Hoàng	1885
605.	Chương 606:	Thủy Ma Nguyên Thu	1885
606.	Chương 607:	Hồn Độn Đế Ma	1885
607.	Chương 608:	Đế Ma Thái Tử	1885
608.	Chương 609:	Mạnh Vô Thường	1885
609.	Chương 610:	Đế Thuần Hãn Hải Quyền	1885
610.	Chương 611:	Vạn Cổ Tà Đế	1885
611.	Chương 612:	Vạn Hóa Phát Uy	1885
612.	Chương 613:	Thu Hoạch Cực Lớn	1885
613.	Chương 614:	Hôn Lễ Phương Lâm	1885
614.	Chương 615:	Hải Tộc Đại Hoàng Tử	1885
615.	Chương 616:	Lục Chỉ Long Trảo	1885
616.	Chương 617:	Uy Hiếp	1885
617.	Chương 618:	Lời Hứa Đầu Tiên	1885
618.	Chương 619:	Thiên La Địa Vọng	1885
619.	Chương 620:	Tòng Dung Bất Bách	1885
620.	Chương 621:	Tư Thế Khiêu Khích	1885
621.	Chương 622:	Lưới Giăng Trùng Trùng	1890
622.	Chương 623:	Tuyệt Sử Phùng Sinh	1890
623.	Chương 624:	Di Hoang	1890
624.	Chương 625:	Tuyệt Thế Thiên Tài	1890
625.	Chương 626:	Bắc Minh	1890
626.	Chương 627:	Truy Tung Trung Cổ Minh	1890
627.	Chương 628:	Minh Hoang Đại Tướng Quân	1890
628.	Chương 629:	Cực Hàn Chân Khí	1890
629.	Chương 630:	Đột Nhập Trung Minh Cổ	1890
630.	Chương 631:	Hắc Viêm Lão Tổ	1890
631.	Chương 632:	Chương 632	1890
632.	Chương 633:	Bá Chủ Biển Sâu	1890
633.	Chương 634:	Còn Nhập Bắc Minh	1890
634.	Chương 635:	Tế Luyện Ngũ Ngục	1890

635. Chương 636:	Ngũ Ngục Cốt Hoàng	1890
636. Chương 637:	Cốt Hoàng Độ Kiếp	1890
637. Chương 638:	Bí Mật Thiên Địa	1890
638. Chương 639:	Tấn Thăng Thiên Trùng Tứ Phẩm	1890
639. Chương 640:	Cốt Hoàng Phát Huy	1890
640. Chương 641:	Giả Hình Chi Thuật	1890
641. Chương 642:	Minh Hoang Náo Động	1890
642. Chương 643:	Hư Không Vận Mệnh	1890
643. Chương 644:	Thiên Trùng Ngũ Phẩm	1890
644. Chương 645:	Hung Hằng Làm Mất Mặt	1890
645. Chương 646:	Tà Binh Phá Phong	1890
646. Chương 647:	Vạn Quỷ Luân Hồi Đạo	1890
647. Chương 648:	Mở Không Gian	1890
648. Chương 649:	Thế Giới Trong Không Gian	1890
649. Chương 650:	Phệ Đà Tăng A Chiên Đà	1890
650. Chương 651:	Đổi Trắng Thay Đen	1890
651. Chương 652:	Truyền Nhân Phật Tông Thật Giả	1890
652. Chương 653:	Vận Mệnh	1890
653. Chương 654:	Vạn Hóa Thân Đệ Nhị Trọng	1890
654. Chương 655:	Kho Báu Trung Cổ	1890
655. Chương 656:	Đại Điện, Đồng Đỉnh, Cự Phân	1890
656. Chương 657:	Quái Vật Bất Tử	1890
657. Chương 658:	Thái Dương Thần Đỉnh	1890
658. Chương 659:	Viễn Cổ Thần Binh	1890
659. Chương 660:	Úc Vạn Không Gian Độn Hình Đại Phái	1890
660. Chương 661:	Cường Giả Tự Tập	1890
661. Chương 662:	Đều Có Tính Toán	1890
662. Chương 663:	Im Lặng Phát Tài	1890
663. Chương 664:	Đạo Môn Đệ Nhất Nhân	1890
664. Chương 665:	Khí Vạn Quân Niệm Sinh	1890
665. Chương 666:	Thực Lực Của Ngụ Huyền	1890
666. Chương 667:	Bất Bại Ma Hoàng Kiêu Ngạo	1890
667. Chương 668:	Cột Sáng Màu Xanh	1890
668. Chương 669:	Trấn Áp Trọn Đời	1890
669. Chương 670:	Mê Cung Không Gian Trong Lòng Đất	1890
670. Chương 671:	Hoàng Kim Khôi Lỗi	1890
671. Chương 672:	Bắc Cực Các, Vệ Ngạo Thương	1890
672. Chương 673:	Con Mồi	1890
673. Chương 674:	Tam Hoàng Thánh Chỉ	1890
674. Chương 675:	Đế Nhất	1890
675. Chương 676:	Chia Cắt	1890
676. Chương 677:	Hóa Rỗng	1890
677. Chương 678:	Minh Long Mệnh Cách	1890
678. Chương 679:	Thanh Long Diễn Thiên	1890
679. Chương 680:	Bỏ Chạy	1890
680. Chương 681:	Hoàng Kim Huyết Dịch	1890
681. Chương 682:	Nhất Chương Kinh	1890
682. Chương 683:	Hải Thần Chiến Giáp	1890
683. Chương 684:	Viễn Cổ Ma Thần Bị Phong Ấn	1890
684. Chương 685:	Tứ Đại Thánh Khí	1890
685. Chương 686:	Hỗn Loạn Đã Tới	1890
686. Chương 687:	Triệt Đế Hàng Phục	1890
687. Chương 688:	Thiên Trùng Lục Phẩm	1890
688. Chương 689:	Đổi Chọi Gay Gắt	1890

689.	Chương 690:	Không Thể Chống Đỡ	1890
690.	Chương 691:	Vô Thương Minh Hoàng	1890
691.	Chương 692:	Thất Đại Sát	1890
692.	Chương 693:	Ly Khai Minh Hoàng	1890
693.	Chương 694:	Lệ Huyết Ma Quân	1890
694.	Chương 695:	Cường Thế Trở Về	1890
695.	Chương 696:	Ra Tay	1890
696.	Chương 697:	Bá Giả Vô Song	1890
697.	Chương 698:	Ai Cũng Không Nể Mặt	1890
698.	Chương 699:	Khí Tức Khủng Bố	1890
699.	Chương 700:	Như Uy Như Ngục	1890
700.	Chương 701:	Nói Chuyện Trong Điện	1890
701.	Chương 702:	Uy Hiếp Đến Từ Chiến Thần Cung	1890
702.	Chương 703:	Thánh Vũ Hầu Làng Lâm	1890
703.	Chương 704:	Thăng Chức Đô Thống	1890
704.	Chương 705:	Bình Hình Chi Đạo	1890
705.	Chương 706:	Chiến Thần Vạn Tộc	1890
706.	Chương 707:	Nữ Hoàng Dịch Hoang	1890
707.	Chương 708:	Mệnh Ngân	1890
708.	Chương 709:	Chu Hân Biến Hóa	1890
709.	Chương 710:	Thượng Cổ	1890
710.	Chương 711:	Thần Bí Yểm Ma Tông	1890
711.	Chương 712:	Thu Lan Mộng Nữ	1890
712.	Chương 713:	Thái Thương Thần Thuật	1890
713.	Chương 714:	Phá Hủy Ý Chí	1890
714.	Chương 715:	Oan Gia Ngõ Hẹp	1890
715.	Chương 716:	Hiếu Rõ Âm Mưu	1890
716.	Chương 717:	Ngạc Nhiên	1890
717.	Chương 718:	Gặp Lại Lam Đại Nguyệt	1890
718.	Chương 719:	Bí Mật Phương Lâm	1890
719.	Chương 720:	Tin Tức Lục Vũ	1890
720.	Chương 721:	Thực Lực Trung Cổ Minh	1890
721.	Chương 722:	Vũ Hầu Liên Hệ	1890
722.	Chương 723:	Lôi Kéo Vũ Hầu	1890
723.	Chương 724:	Bắt Người Quỳ Xuống	1890
724.	Chương 725:	Gậy Ông Đập Lưng Ông	1890
725.	Chương 726:	Vũ Hầu Đời Trước	1890
726.	Chương 727:	Tư Cách Bá Chủ	1890
727.	Chương 728:	Thuyết Khách	1890
728.	Chương 729:	Lý Quảng Rời Đi	1890
729.	Chương 730:	Thái Thương Hóa Long Quyết	1890
730.	Chương 731:	Kết Minh	1890
731.	Chương 732:	Nho Kiếp	1890
732.	Chương 733:	Hoàng Cung Nhận Lệnh	1890
733.	Chương 734:	Lý Ưc Huyền Xuất Quan	1890
734.	Chương 735:	Thụy An	1890
735.	Chương 736:	Đại Quân Xuất Động	1890
736.	Chương 737:	Kích Thứ Nhất	1890
737.	Chương 738:	Áp Chế	1890
738.	Chương 739:	Ăn Thịt Người	1890
739.	Chương 740:	Cao Thủ Khủng Bố	1890
740.	Chương 741:	Vạn Ác Ma Quân	1890
741.	Chương 742:	Vạn Ác Chân Khí	1890
742.	Chương 743:	Thần Ma Chi Nộ	1890

743. Chương 744:	Trung Cổ Minh Tả Hộ Pháp	1890
744. Chương 745:	Hư Không Đuổi Giết	1890
745. Chương 746:	Kiều Hùng Tụ Hợp	1890
746. Chương 747:	Bác Dịch	1890
747. Chương 748:	Biến Thiên	1890
748. Chương 749:	Nho Gia Tửu Chúc	1890
749. Chương 750:	Vạn Pháp Bất Thiên	1890
750. Chương 751:	Dư Âm	1890
751. Chương 752:	Thiên Hạ, Nho Gia, Khí Vận	1890
752. Chương 753:	Đám Cưới	1890
753. Chương 754:	Bí Kỹ Sát Thủ	1890
754. Chương 755:	Vũ Hầu Gặp Tử Chúc	1890
755. Chương 756:	Tam Hoàn Thánh Khí	1890
756. Chương 757:	Vương Hầu Gặp Nhau	1890
757. Chương 758:	Nam Tử Quỷ Dị	1890
758. Chương 759:	Một Đạo Thánh Chỉ	1890
759. Chương 760:	Loạn Thế	1890
760. Chương 761:	Hoàng Mãn	1890
761. Chương 762:	Yêu Tộc	1890
762. Chương 763:	Chiến Tranh Toàn Diện	1890
763. Chương 764:	Đại Đế Tự	1890
764. Chương 765:	Thánh Dụ Tà Thần	1890
765. Chương 766:	Bất Án	1890
766. Chương 767:	Chinh Tiểu	1890
767. Chương 768:	Chinh Phạt	1890
768. Chương 769:	Chinh Phạt 3	1890
769. Chương 770:	Chinh Phạt 4	1890
770. Chương 771:	Chinh Phạt 5	1890
771. Chương 772:	Chinh Phạt 6	1890
772. Chương 773:	Chinh Phạt 7	1890
773. Chương 774:	Chinh Phạt 8	1890
774. Chương 775:	Chinh Phạt 9	1890
775. Chương 776:	Chinh Phạt 10	1890
776. Chương 777:	Dã Tâm	1890
777. Chương 778:	Cướp Đoạt 4 Phía	1890
778. Chương 779:	Cường Giả Hắc	1890
779. Chương 780:	Công Thành Lui Thân	1890
780. Chương 781:	Chiến Thần Thức Tỉnh	1890
781. Chương 782:	Cái Chết	1890
782. Chương 783:	Vị Diện	1890
783. Chương 784:	Vô Giả	1890
784. Chương 785:	Minh Vương	1890
785. Chương 786:	Bí Mật Minh Tông	1890
786. Chương 787:	Thế Giới Minh Vương	1890
787. Chương 788:	Vũ Đạo Trường Lang	1890
788. Chương 789:	Minh Vương	1890
789. Chương 790:	Liệt Hải Tam Hung	1890
790. Chương 791:	Hư Không	1890
791. Chương 792:	Hải Cốt	1890
792. Chương 793:	Cướp Đoạt	1890
793. Chương 794:	Thi Triển Thủ Đoạn	1890
794. Chương 795:	Quả Thật Tới Tay	1890
795. Chương 796:	Vực Ngoại	1890
796. Chương 797:	Dịch Thiên Lão Yêu	1890

797. Chương 798:	Minh Vương Đồi 7	1890
798. Chương 799:	Binh Di	1890
799. Chương 800:	Không Gian	1890
800. Chương 801:	Thực Lực Tăng Mạnh	1890
801. Chương 802:	Phá Phong Ra	1890
802. Chương 803:	Phật Môn	1890
803. Chương 804:	Minh Vương Hữu Lệ	1890
804. Chương 805:	Vô Câu Đế Cung	1890
805. Chương 806:	Câu Cầm Dịch Thiên Lão Yêu	1890
806. Chương 807:	Chiến Ma Tông	1890
807. Chương 808:	Kim Đồng Chiến Ma	1890
808. Chương 809:	Vạn Tượng Tông Bị Diệt	1890
809. Chương 810:	Kinh Thiên Phích Lịch	1894
810. Chương 811:	Binh Loạn	1898
811. Chương 812:	Vũ Hầu	1898
812. Chương 813:	Uy Hiếp	1898
813. Chương 814:	Truyền Kỳ Cảnh	1901
814. Chương 815:	Bàn Hồ Phủ	1905
815. Chương 816:	Ác Chiến	1905
816. Chương 817:	Thiên Địa Ma Hoàng	1905
817. Chương 818:	Vương Đạo Thế Kỷ Quyền	1908
818. Chương 819:	Bách Chiến	1912
819. Chương 820:	Thanh Long Thức Thứ 8	1912
820. Chương 821:	Hoang Kích Toái Không Đại Đế	1912
821. Chương 822:	Trần Bá Tiên	1915
822. Chương 823:	Đại Thiên Cơ Bàn	1919
823. Chương 824:	Sóng Trước Chưa Bình Sóng Sau	1919
824. Chương 825:	Vấn Thần	1919
825. Chương 826:	Võ Mục Xuất Phủ	1923
826. Chương 827:	Ký Ưc	1927
827. Chương 828:	Nghiền Nát	1930
828. Chương 829:	Vô Lượng Ma Vực	1933
829. Chương 830:	Thời Gian Lưu Tắc	1933
830. Chương 831:	Chín Ưc Sinh Linh	1933
831. Chương 832:	Cửu Tử Thi Ma Tông	1937
832. Chương 833:	Triệu Hoán	1941
833. Chương 834:	Đại Ngu Vương Đô	1941
834. Chương 835:	Trọng Tài Đoàn	1941
835. Chương 836:	Hoàng Thất Cường Chủ	1941
836. Chương 837:	Cửu Tử Thi Ma Đại Pháp Biến Dịch	1941
837. Chương 838:	Đánh Chết Bát Hoàng Thúc	1941
838. Chương 839:	Bảy Phó Chương Môn	1941
839. Chương 840:	Liên Tục Trấn Áp	1941
840. Chương 841:	Thâu Thiên Hoán Nhật	1941
841. Chương 842:	Cường Giả Dưới Lòng Đất	1945
842. Chương 843:	Khố Tàng Tám Ngàn Năm	1948
843. Chương 844:	Di Tinh Dịch Túc Đại Pháp	1951
844. Chương 845:	Quyền Hạn Hạch Tâm Vô Câu Đế Cung	1955
845. Chương 846:	Dương Mi Thổ Khí	1955
846. Chương 847:	Truyền Thuyết Thiên Ngoại	1955
847. Chương 848:	Cửu Anh Minh Điểm	1955
848. Chương 849:	Cướp Đoạt Bảo Khố	1955
849. Chương 850:	Tu La Vô Tướng	1958
850. Chương 851:	Thanh Đồng Chi Thủ	1962

851. Chương 852:	Liệt Hỏa Chi Cung	1962
852. Chương 853:	Dung Nham Hỏa Hoàng	1962
853. Chương 854:	Bắc Phương Chi Hành	1965
854. Chương 855:	Đế Nhất Xuất Hiện (thượng)	1968
855. Chương 856:	Đế Nhất Xuất Hiện (hạ)	1968
856. Chương 857:	Gặp Phong Thái Thương	1968
857. Chương 858:	A Khách Lưu Tư	1972
858. Chương 859:	Cường Cường Tương Đối	1975
859. Chương 860:	Một Chiêu	1975
860. Chương 861:	Cửu Chuyển Thần Thông	1975
861. Chương 862:	Tam Đại Cự Đầu	1978
862. Chương 863:	Ngoài Ý Muốn	1982
863. Chương 864:	Đổi Chiến	1982
864. Chương 865:	Truyền Thuyết Chân Ma	1982
865. Chương 866:	Thánh Thú Kỳ Lân	1986
866. Chương 867:	Chân Tướng	1989
867. Chương 868:	Tam Hoàng Phù Lục	1989
868. Chương 869:	Địa Hoàng Xích	1989
869. Chương 870:	Nghi Hoặc Của Thủy Ma Nguyên Thư	1992
870. Chương 871:	Quân Thần Cộng Minh	1996
871. Chương 872:	Băng Thiên Đại Thủ Ấn	1996
872. Chương 873:	Rời Khỏi Vô Lượng Ma Vực	1996
873. Chương 874:	Tam Đại Tổ Sư	1999
874. Chương 875:	Quỷ Vương Đồi Thứ Ba	2003
875. Chương 876:	Rốt Cuộc Cũng Tìm Được Người	2003
876. Chương 877:	Vũ Mục Ra Tay	2003
877. Chương 878:	Cự Đầu Chi Minh	2007
878. Chương 879:	Cường Giả Mạnh Nhất Trung Cổ	2010
879. Chương 880:	Trùng Kích Mệnh Tinh	2014
880. Chương 881:	Trùng Kích Mệnh Tinh (2)	2017
881. Chương 882:	Trùng Kích Mệnh Tinh (3)	2021
882. Chương 883:	Trùng Kích Mệnh Tinh (4)	2024
883. Chương 884:	Trùng Kích Mệnh Tinh (5)	2024
884. Chương 885:	Mảnh Vỡ Mệnh Tinh	2024
885. Chương 886:	Chiến Ma Tông Chủ	2028
886. Chương 887:	Một Lần Nữa Tấn Thắng	2031
887. Chương 888:	Cảnh Giới Mệnh Hồn	2031
888. Chương 889:	Lưỡng Đại Tông Chủ	2031
889. Chương 890:	Không Gian Pháp Tắc	2035
890. Chương 891:	Phi Thử Toa Không Pháp	2038
891. Chương 892:	Tứ Quân Môn	2038
892. Chương 893:	Quay Về Liệp Lộc Viên	2038
893. Chương 894:	Bưng Trả Nhận Sai	2038
894. Chương 895:	Đại Chu Hoàng Hậu	2038
895. Chương 896:	Hoàng Tước Ở Phía Sau	2042
896. Chương 897:	Đại Thần Thông Bảng	2045
897. Chương 898:	Loạn Số	2048
898. Chương 899:	Loạn Số 2	2052
899. Chương 900:	Thiên Địa Vạn Hóa Chung Biến Hóa	2052
900. Chương 901:	Cửu Đại Hóa Thân	2052
901. Chương 902:	Đám Cưới	2052
902. Chương 903:	Sát Lục Kiếm Phái	2052
903. Chương 904:	Nhao Nhao Xuất Thế	2055
904. Chương 905:	Mẫu Tử Thiên Tính	2058

905. Chương 906:	Song Mệnh Cách	2062
906. Chương 907:	Có Ân Báo Ân	2065
907. Chương 908:	Phong Thái Thương Đột Phá	2069
908. Chương 909:	Nhà Tổ Lưu Thị	2069
909. Chương 910:	Tuyệt Lớn	2069
910. Chương 911:	Lại Tới Lãnh Nguyệt Tông	2069
911. Chương 912:	Diệt Phái	2069
912. Chương 913:	Chuyển Núi	2069
913. Chương 914:	Canh Giữ	2069
914. Chương 915:	Giao Thừa 1	2069
915. Chương 916:	Giao Thừa 2	2069
916. Chương 917:	Tim Đập Thành Thạch	2069
917. Chương 918:	Mùa Đông Cuối Cùng	2069
918. Chương 919:	Đại Nạn	2069
919. Chương 920:		2069
920. Chương 921:	Ngô Công	2069
921. Chương 922:	Quần Tinh Rơi Xuống	2069
922. Chương 923:	Đế Thang Tuyệt Học	2069
923. Chương 924:	Bái Kiến Doanh Hoàng	2069
924. Chương 925:	Đế Thang Nhất Mạch	2069
925. Chương 926:	Kế Hoạch Diên Rồ	2069
926. Chương 927:	Có Ân Báo Ân	2069
927. Chương 928:	Gặp Lại Tà Đạo Uẩn 1	2069
928. Chương 929:	Gặp Lại Tà Đạo Uẩn 2	2069
929. Chương 930:	Dùng Trí	2069
930. Chương 931:	Thành Công	2069
931. Chương 932:	Hầu Tử Xuất Quan	2069
932. Chương 933:	Lưu Triệt Bắc Thương	2069
933. Chương 934:	Đế Dự Tuyệt Học	2069
934. Chương 935:	Di Hoang Mai Phục	2069
935. Chương 936:	Danh Tông Cự Phách Mạc Tự Lao, Chư Giáo Vạn Phái Tị Bạch Bào	2069
936. Chương 937:	Danh Tông Cự Phách Mạc Tự Lao, Chư Giáo Vạn Phái Tị Bạch Bào 2	2069
937. Chương 938:	Nhất Minh Kinh Nhân	2069
938. Chương 939:	Di Hoàng Đăng Vị	2069
939. Chương 940:	Man Hoang Thần Mếu	2069
940. Chương 941:	Huyết Mạch Bi Kịch	2069
941. Chương 942:	Xuất Phát	2069
942. Chương 943:	Vực Sâu Bi Thương	2069
943. Chương 944:	Vực Sâu Bi Thương (2)	2069
944. Chương 945:	Phong Chi Ưông Dương	2072
945. Chương 946:	Ngũ Đế Đại Thành!	2075
946. Chương 947:	Phong Bảo Cự Nhân	2078
947. Chương 948:	Điều Khiển Cự Nhân	2080
948. Chương 949:	Phong Chi Lôi Đình	2083
949. Chương 950:	Thánh Khí Tử Vong	2086
950. Chương 951:	Bạch Cốt Kinh Cức Vương Quan	2089
951. Chương 952:	Tam Lão Thánh Vũ	2092
952. Chương 953:	Biển Xác	2095
953. Chương 954:	Tà Đế Quốc Độ	2098
954. Chương 955:	Vương Tọa	2100
955. Chương 956:	Cừ Nhân Tương Kiến	2103
956. Chương 957:	Tà Thần (1)	2105
957. Chương 958:	Tà Thần (2)	2108
958. Chương 959:	Họa Thủy Đông Dẫn	2111

959. Chương 960:	Hủy Diệt (1)	2115
960. Chương 961:	Tế Kiếm	2118
961. Chương 962:	Con Mắt Không Gian	2120
962. Chương 963:	Cuồng Bạo Lôi Trường	2122
963. Chương 964:	Tái Ngộ Cổ Nhân	2125
964. Chương 965:	Đạo Thần Thượng Cổ	2128
965. Chương 966:	Người Bảo Vệ Vực Sâu	2131
966. Chương 967:	Chó Địa Ngục Ba Đầu	2133
967. Chương 968:	Giết Chết Chó Địa Ngục	2136
968. Chương 969:	Mở Ra Thông Đạo	2139
969. Chương 970:	Tranh Giành Kho Báu	2142
970. Chương 971:	Tuyệt Thế Cường Giả	2144
971. Chương 972:	Vô Lân Tà Hoàng	2147
972. Chương 973:	Trấn Áp Địa Hồn	2150
973. Chương 974:	Đại Kho Báu (1)	2152
974. Chương 975:	Kho Báu Lớn (2)	2155
975. Chương 976:	Kho Báu Lớn (3)	2158
976. Chương 977:	Tuyệt Thế Giai Nhân, Hung Danh Lừng Lẫy	2161
977. Chương 978:	Hắc Âm Túc Hoàng	2164
978. Chương 979:	Miếu Cổ Âm Túc Đại Pháp	2167
979. Chương 980:	Phá Vỡ Tế Bài	2170
980. Chương 981:	Vạn Tướng Chi Ma	2173
981. Chương 982:	Tinh Thể Không Gian	2175
982. Chương 983:	Vạn Ác Chi Nhân	2178
983. Chương 984:	Yểm Ma Đại Pháp	2181
984. Chương 985:	Tà Vật Xuất Thế	2184
985. Chương 986:	Tà Vật Xuất Thế (Hai)	2187
986. Chương 987:	Tà Vật Xuất Thế (Ba)	2191
987. Chương 988:	Vẫn Diệt (Một)	2194
988. Chương 989:	Vẫn Diệt. (Hai)	2198
989. Chương 990:	Vẫn Diệt. (Ba)	2201
990. Chương 991:	Thánh Kiếm Vạn Dặm	2204
991. Chương 992:	Năng Lượng Mới.	2208
992. Chương 993:	Hành Tung Phương Vân. (Thượng)	2212
993. Chương 994:	Hành Tung Phương Vân. (Hạ)	2215
994. Chương 995:	Nguy Cơ Của Phương Lâm. (Thượng)	2218
995. Chương 996:	Giao Dịch	2221
996. Chương 997:	Giao Dịch 2	2229
997. Chương 998:	Vạn Cổ Thanh Thiên Đại Đế.	2233
998. Chương 999:	Minh Thần Chi Mâu	2237
999. Chương 1000:	Thu Hoạch Phong Phú.	2240
1000. Chương 1001:	Thích Ca Giữa Niết Bàn	2244
1001. Chương 1002:	Tụ Hồn Châu	2247
1002. Chương 1003:	Côn Bằng Hóa Trứng	2250
1003. Chương 1004:	Thiên Hạ Chuyển Biến	2253
1004. Chương 1005:	Chiến Thư Của Phương Vân	2256
1005. Chương 1006:	Chấn Động Thiên Hạ	2259
1006. Chương 1007:	Trận Chiến Thiên Ngao (1)	2263
1007. Chương 1008:	Thiên Ngao Chi Chiến [2]	2266
1008. Chương 1009:	Thiên Ngao Chi Chiến (3)	2270
1009. Chương 1010:	Thiên Ngao Chi Chiến (4)	2276
1010. Chương 1011:	Thiên Ngao Chi Chiến (5)	2279
1011. Chương 1012:	Thiên Ngao Chi Chiến (6)	2279
1012. Chương 1013:	Thiên Ngao Chi Chiến (7)	2279

1013. Chương 1014:	Thiên Ngao Chi Chiến (8)	2279
1014. Chương 1015:	Thiên Ngao Chi Chiến (9)	2283
1015. Chương 1016:	Xông Khỏi Vòng Vây	2290
1016. Chương 1017:	Khí Phách Nhân Hoàng	2290
1017. Chương 1018:	Loạn Thế Chi Tự	2290
1018. Chương 1019:	Đế Đô Chi Kiếp	2294
1019. Chương 1020:	Đại Địa Liệt Phùng	2297
1020. Chương 1021:	Quốc Vận Chi Số	2300
1021. Chương 1022:	Minh Hải Chi Hội	2304
1022. Chương 1023:	Hổ Đùa Với Hổ	2307
1023. Chương 1024:	Tông Phái Liên Minh	2310
1024. Chương 1025:	Kiểm Đạo Tông Sư	2310
1025. Chương 1026:	Khói Lửa Nổi Lên Bốn Phía	2310
1026. Chương 1027:	Ngũ Đế Chỉ Mưa	2310
1027. Chương 1028:	Vô Tận Hư Không	2310
1028. Chương 1029:	Đế Thang Dã Vọng	2310
1029. Chương 1030:	Khổng Long Chi Thế	2310
1030. Chương 1031:	Diện Kiến Nhân Hoàng	2310
1031. Chương 1032:	Ngũ Đế Phó Giáp	2313
1032. Chương 1033:	Đại Chiến Bắt Đầu	2317
1033. Chương 1034:	Khổng Long Chi Cục	2320
1034. Chương 1035:	Chiến Trường Kinh Thành	2324
1035. Chương 1036:	Phượng Vân Ra Tay	2327
1036. Chương 1037:	Thánh Thuần Bất Bại	2331
1037. Chương 1038:	Nhân Hoàng Tuyệt Học	2335
1038. Chương 1039:	Sát Lục Chi Chiến	2338
1039. Chương 1040:	Đạo Quang Liệt Hải	2342
1040. Chương 1041:	Độc Chấn Ngàn Quân	2345
1041. Chương 1042:	Châm Ngồi Ly Gián	2349
1042. Chương 1043:	Châm Ngồi Ly Gián (hạ)	2352
1043. Chương 1044:	Lục Tỷ Ma Quân	2355
1044. Chương 1045:	Kiểm Khí Kinh Thiên	2358
1045. Chương 1046:	Đế Nhất Lập Uy	2361
1046. Chương 1047:	Vô Vô Đệ Nhị	2364
1047. Chương 1048:	Trung Cổ Đệ Nhất Nhân Chấn Động	2366
1048. Chương 1049:	Chiến Tranh Giữa Những Thiên Tài Trẻ Tuổi	2369
1049. Chương 1050:	Hãn Thế Thất Dịch	2373
1050. Chương 1051:	Kiểm Liên Hư Không	2376
1051. Chương 1052:	Độc Tỷ Minh Vương Tam Khẩu Thủ	2379
1052. Chương 1053:	Ba Quý Vân Quyết	2382
1053. Chương 1054:	Toái Không Sát Đế	2386
1054. Chương 1055:	Nhân Hoàng Hiện Thân	2389
1055. Chương 1056:	Sinh Tử Đại Ấn	2389
1056. Chương 1057:	Thương Thủy Ma Tổ	2389
1057. Chương 1058:	Tuyệt Thế Chi Chiến	2392
1058. Chương 1059:	Nhất Lục Kinh Thiên	2396
1059. Chương 1060:	Thái Tử Đối “thái Tử”	2399
1060. Chương 1061:	Thái Miếu Tửu Chúc	2403
1061. Chương 1062:	Đại Đế Hiện Tung	2403
1062. Chương 1063:	Tạ Đạo Uẩn Kỳ Bình	2403
1063. Chương 1064:	Mộ Nhật Vương Triều	2403
1064. Chương 1065:	Huyết Sắc Tù Đồ	2403
1065. Chương 1066:	Trần Yêu Tháp	2407
1066. Chương 1067:	Sức Mạnh Đại Đế	2411

1067.	Chương 1068:	Bản Thể Đại Đế	2414
1068.	Chương 1069:	Hoàng Đế Đại Thương	2417
1069.	Chương 1070:	Đế Nhất Chi Mê	2420
1070.	Chương 1071:	Nhân Hoàng Chi Ngụy	2423
1071.	Chương 1072:	Đức Lại Thánh Kiếm	2426
1072.	Chương 1073:	Sát Lục Chiến Hồn	2430
1073.	Chương 1074:	Nhân Hoàng Thánh Kiếm	2433
1074.	Chương 1075:	Nhân Hoàng Chi Uy	2436
1075.	Chương 1076:	Chiến Trường Nghịch Chuyển	2440
1076.	Chương 1077:	Toàn Diện Tan Tác	2440
1077.	Chương 1078:	Đại Chiến Châm Dứt	2440
1078.	Chương 1079:	Xây Dựng Lại Kinh Thành	2443
1079.	Chương 1080:	Thái Tổ Chi Kiếp	2447
1080.	Chương 1081:	Vận Mệnh Thiên Hạ	2450
1081.	Chương 1082:	Tổng Kết Chiến Tranh	2454
1082.	Chương 1083:	Thiên Cơ Tái Hiện	2457
1083.	Chương 1084:	Nhân Hoàng Mệnh Lệnh	2460
1084.	Chương 1085:	Tiến Đến Địch Hoang	2464
1085.	Chương 1086:	Lý Ưc Huyền Bi Kịch	2467
1086.	Chương 1087:	Lão Địch Hoàng	2470
1087.	Chương 1088:	Cường Thế Áp Lão Địch Hoàng	2474
1088.	Chương 1089:	Chỉ Qua Hầu	2477
1089.	Chương 1090:	Chỉ Qua Hầu Chi Bí	2481
1090.	Chương 1091:	Tiêu Hóa “tinh Thể Thời Gian”	2484
1091.	Chương 1092:	Cái Chết Của Vũ Mục	2487
1092.	Chương 1093:	Cấp Tốc Trở Về Kinh Thành	2491
1093.	Chương 1094:	Đầy Rẫy Nghi Hoặc	2494
1094.	Chương 1095:	Biến Thiên	2497
1095.	Chương 1096:	Giấy Khỏi Lòng Chim	2501
1096.	Chương 1097:	Quyết Định Của Phương Vân	2505
1097.	Chương 1098:	Tông Lệnh Phó Thác	2508
1098.	Chương 1099:	Truy Tìm Mạnh Mối	2511
1099.	Chương 1100:	Cái Chết Của Chỉ Qua Hầu	2514
1100.	Chương 1101:	Thánh Phật Đại Quân	2518
1101.	Chương 1102:	An Tâm Tiềm Tu	2521
1102.	Chương 1103:	Thiên Ma Chi Ách	2524
1103.	Chương 1104:	Tiến Đến Thiên Ma Sơn	2527
1104.	Chương 1105:	Cứu Thiên Ma Công Chúa	2530
1105.	Chương 1106:	Cõi Lòng	2534
1106.	Chương 1107:	Phản Thai Tục Mệnh Đại Pháp	2537
1107.	Chương 1108:	Nhất Thể Song Hồn	2540
1108.	Chương 1109:	Nhân Hoàng Chợt Hiện	2544
1109.	Chương 1110:	Quân Thần Quyết Liệt (1)	2547
1110.	Chương 1111:	Quân Thần Quyết Liệt (2)	2551
1111.	Chương 1112:	Vũ Vô Địch Tái Hiện	2554
1112.	Chương 1113:	Số Mệnh Luân Hồi	2557
1113.	Chương 1114:	Cái Chết Của Hoa Dương Phu Nhân	2560
1114.	Chương 1115:	Lập Địa Thành Ma	2563
1115.	Chương 1116:	Kích Sát Vũ Vô Địch	2567
1116.	Chương 1117:	Thế Giới Lực	2570
1117.	Chương 1118:	Lời Thề	2574
1118.	Chương 1119:	Khiếp Sợ Thiên Hạ	2577
1119.	Chương 1120:	Hy Vọng Hoa Dương Phu Nhân Sống Lại	2581
1120.	Chương 1121:	Lý Quảng Lựa Chọn	2584

1121.	Chương 1122:	Thiên Cơ Vào Kinh Thành	2588
1122.	Chương 1123:	Bàng Cự Nguyên Rời Núi	2591
1123.	Chương 1124:	Lông Mi Trắng Ngư Vô Phục	2594
1124.	Chương 1125:	Phương Vân, Bàng Cự Nguyên Bắt Tay	2598
1125.	Chương 1226:	Tắc Hạ Học Cung	2602
1126.	Chương 1127:	Nhân Hoàng Bí Mật (1)	2605
1127.	Chương 1128:	Nhân Hoàng Bí Mật (2)	2608
1128.	Chương 1129:	Nhân Hoàng Bí Mật (3)	2611
1129.	Chương 1130:	Gặp Được Thánh Vu	2614
1130.	Chương 1131:	Túc Mệnh Chi Tử	2618
1131.	Chương 1132:	Diêm Ma Bí Mật (1)	2621
1132.	Chương 1133:	Diêm Ma Bí Mật (2)	2623
1133.	Chương 1134:	Triệu Hoán Diêm Ma Thiên Tử	2626
1134.	Chương 1135:	Trùng Kích Địa Hồn	2629
1135.	Chương 1136:	Độ Kiếp	2633
1136.	Chương 1137:	Tấn Thăng Thế Giới Cấp	2636
1137.	Chương 1138:	Thi Ma Thiên Tử	2639
1138.	Chương 1139:	Vô Tận Chi Môn	2643
1139.	Chương 1140:	Tam Hoàng Huyết Mạch	2646
1140.	Chương 1141:	Minh Thần Lực	2649
1141.	Chương 1142:	Thiên Thần Cự Bĩ	2653
1142.	Chương 1143:	Trấn Áp Thiên Thần	2656
1143.	Chương 1144:	Cải Hoàng Xưng Đế	2660
1144.	Chương 1145:	Thiên Hạ Rung Chuyển	2663
1145.	Chương 1146:	Đánh Chết Ngư Vô Phục	2666
1146.	Chương 1147:	Hai Bên Trấn Áp	2670
1147.	Chương 1148:	Hắc Âm Đế Quân Cùng Đường	2674
1148.	Chương 1149:	Vô Cửu Lão Tổ	2678
1149.	Chương 1150:	Tứ Đại Nguyên Hung	2681
1150.	Chương 1151:	Bạch Hổ Thần Thú	2685
1151.	Chương 1152:	Bạch Hổ Cùng Kỳ Lân	2688
1152.	Chương 1153:	Kiểm Tông Chi Chủ	2692
1153.	Chương 1154:	Vây Công Đế Đô	2695
1154.	Chương 1155:	Thanh Lý Môn Hộ	2699
1155.	Chương 1156:	Huỳnh Đệ Gặp Lại	2703
1156.	Chương 1157:	Vạn Thần Tháp	2706
1157.	Chương 1158:	Đại Đế Chi Chiến	2710
1158.	Chương 1159:	Lý Quảng Chết	2714
1159.	Chương 1160:	Hung Hồn Xuất Thế	2718
1160.	Chương 1161:	Tam Hoàng Đối Tam Hoàng	2722
1161.	Chương 1162:	Siêu Thoát Vận Mệnh	2726
1162.	Chương 1163:	Lưu Sủy Chết	2729
1163.	Chương 1164:	Số Mệnh Ưc Vạn Năm (đại Kết Cục) A	2733
1164.	Chương 1165:	Số Mệnh Ưc Vạn Năm (đại Kết Cục) B	2736
1165.	Chương 1166:	Số Mệnh Ưc Vạn Năm (đại Kết Cục) C	2738

Hoàng Tộc Đại Chu

Giới thiệu

Thể loại: Tiên hiệp Nguồn: Kiếm Giới, Văn Đàn, 4vn Hai hồn Thiên, Địa thường tại bên ngoài, chỉ có

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-toc-dai-chu>

1. Chương 1: Tỉnh Lại

Linh hồn của Phương Vân trôi nổi trong bóng tối, không biết đã trải qua bao lâu rồi, nhưng cuối cùng cũng dừng lại. Một ngọn lửa đột nhiên bốc cháy trong bóng tối, sưởi ấm linh hồn của hắn, giúp cho hắn hồi phục lại một tia thần trí.

- Dương đại nhân, tiểu nhi (1) cuối cùng là bị làm sao?

Trong bóng tối vọng tới tiếng nói lo âu của một người, như xa như gần.

“Tiếng nói này là của ai? Vì sao ta lại cảm thấy thân thương đến như vậy, nhớ nhung đến như vậy?”

Phương Vân hoảng hốt suy nghĩ, hắn còn chưa biết được câu trả lời thì đã nghe được tiếng nói già nua từ trong bóng tối vọng tới. Tiếng nói đó mang theo một phần khiếm tốn cùng một phần kính cẩn, hồi đáp:

- Thưa phu nhân, tiểu vương gia là bị đánh trúng đầu nên mới ngất đi. Chỉ cần tịnh dưỡng một khoảng thời gian là khỏe hẳn.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ta không phải đã chết rồi sao?”

Linh hồn của Phương Vân bập bềnh ở trong bóng tối, hoảng hốt suy nghĩ.

- Ân, không có việc gì là tốt rồi. Đã làm phiền ngài, Dương đại nhân! Lương bá, người đi tới phòng chi thu lấy một ít tiền đưa cho Dương đại nhân đi.

Tiếng nói khi nãy lại vang lên.

Trong bóng tối vang lên tiếng bước chân, càng lúc càng xa (ND:), cho tới khi không còn nghe được tiếng động nào cả. Ngọn lửa trong bóng tối tiếp tục bùng cháy, không ngừng sưởi ấm cho Phương Vân, khiến cho ý thức của hắn ngày càng thanh tỉnh, ngày càng mạnh hơn.

Tiếng nói quen thuộc, quả đúng là rất quen thuộc. Một luồng cảm xúc mãnh liệt tràn ngập bên trong lòng ngực.

- Bọn họ là ai? Vì sao lại thân thương đến như vậy?

Cơn đau đớn tột đỉnh cùng hoài niệm khôn cùng bùng cháy trong linh hồn, Phương Vân đột nhiên nảy sinh một loại xúc động mãnh liệt, hắn muốn được nhìn chủ nhân của tiếng nói kia. Hắn muốn tỉnh lại, muốn được mở mắt.

Dường như cảm ứng được luồng suy nghĩ mãnh liệt này của hắn, ngọn lửa ấm áp trong bóng tối kia đột nhiên bùng nổ, một cảnh cửa xuất hiện trong bóng tối, bên kia cánh cửa chính là ánh sáng vô bờ bến.

Linh hồn của Phương Vân mạnh mẽ nhảy vào giữa vùng sáng ấy, ngay sau đó, Phương Vân cuối cùng cũng mở mắt...

Giữa ánh nắng hiền hòa, một thiếu phụ xinh đẹp xuất hiện trong mắt của Phương Vân. Nàng ngồi ở cạnh giường, đôi mày cau lại, vẻ mặt lộ ra nét lo lắng cùng tự trách. Thiếu phụ xinh đẹp khoảng ba đến bốn mươi tuổi, trên đầu có cái một cây trâm bằng ngọc bích. Mí mắt thật dài vẫn còn đượm đầy nước mắt, dường như vừa mới khóc xong.

- Mẹ...

Phương Vân kinh ngạc nhìn người thiếu phụ xinh đẹp này, trong cơn mê sảng nói ra cái tên thân mật này. Nỗi nhớ nhung vô hạn bùng nổ trong lòng, Phương Vân muốn được nhào tới ôm lấy người thiếu phụ xinh đẹp đó. Nhưng hấn lại sợ, sợ rằng đây chỉ là một giấc mộng. Sợ rằng lúc hay tay của hấn ôm chầm lấy bà, thì bà lại tan biết như bọt biển.

- Vân nhi, con cuối cùng cũng tỉnh...

Nghe tiếng gọi mình, tinh thần của thiếu phụ rốt cuộc cũng thanh tỉnh lại. Đôi mày liễu thật dài cuối cùng cũng giãn ra, nét mặt cực kì vui sướng.

- Mẹ, là người thật sao?

Phương Vân mở to hai mắt, không dám tin nhìn mẫu thân. Dung nhan của mẫu thân so với trong ký ức dường như trẻ đi rất nhiều.

- Hải tử, là mẹ, là mẹ đây...

Phản ứng của thiếu phụ lọt vào trong mắt của Phương Vân, hai hàng lông mày kia nhướng lên, dường như bà đang nghĩ tới chuyện gì, nét mặt hiện ra một chút lo lắng. Một bên ôm lấy Phương Vân.

Cảm giác ấm áp quen thuộc, hương vị quen thuộc. Phương Vân cuối cùng cũng tin là thật, mọi chuyện diễn ra trước mắt, không phải là do nhớ nhung quá độ mà sinh ra ảo giác. Hấn đột ngột từ trên giường bật dậy, hai tay dùng sức ôm lấy mẫu thân.

Vào lúc này, Phương Vân mới nhìn thấy được cánh tay của mình. Rất trắng, nhưng so với ký ức thì nhỏ hơn rất nhiều.

- Mẹ, mẹ...

Phương Vân gối đầu lên vai của mẫu thân lú lú. Mọi thứ đều quen thuộc, khiến cho hấn có loại xúc động như muốn khóc lên.

- Vân nhi, con làm sao vậy?

Thiếu phụ có hơi sợ hãi, nhẹ giọng nói. Nàng cảm nhận được cảm xúc khác thường của Phương Vân. Cánh tay trắng nõn của thiếu phụ nhẹ nhàng vỗ vào lưng của Phương Vân, trấn an hấn.

Hải tử này tính tình quật cường từ nhỏ, nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên Hoa Dương phu nhân nhìn thấy Phương Vân biểu lộ ra cảm xúc mãnh liệt đến như vậy.

Khẽ nhíu mày lại, có hơi suy tư một hồi, Hoa Dương phu nhân dường như nhớ ra điều gì, vỗ nhẹ vào lưng của Phương Vân, ôn nhu nói:

- Được rồi, Vân nhi! Sau này mẹ sẽ không miễn cưỡng con cùng với bọn Bình Đỉnh hầu, Trần Quốc hầu tiến cung nữa.

Cảm xúc chân thật, khứu giác chân thật, thị giác chân thật, tất cả như muốn nhắc nhở Phương Vân, mọi thứ ở trước mắt đều không phải là ảo giác sau khi chết.

Chỉ khi mất đi rồi, mới biết nó quý báu đến dường nào!

Phương Vân một lời cũng không nói, chỉ ôm chầm lấy Hoa Dương phu nhân. Một luồng cảm giác hạnh phúc đã đánh mất ulla vào tận sâu linh hồn của hấn, nước mắt giống như đê vỡ lũ, ào ào trút xuống. Song song với nước mắt chảy ra, chính là quá khứ ảm đạm cùng hồi ức đầy đau đớn và hổ thẹn.

... ..

Từ khi Đại Chu kiến triều cho tới hôm nay, tổng cộng có hơn một ngàn hai trăm sáu mươi năm (1260 năm). Trung thổ thần châu (2) trải qua nhiều phen chiến hỏa, triều đại luân phiên thay đổi, đến hôm nay, mới được nghênh đón thời kì phát triển hòa bình lâu đến như vậy.

Cho tới ngày hôm nay, triều Đại Chu có ngàn vạn sĩ tử (3), ruộng cày triệu mẫu, tác phường (4) thành đàn. Ngay cả tiểu thương cũng có thể mặc áo dài được làm bằng lụa là gấm vóc. Là một quốc gia giàu có và đông dân, và là một đất nước văn minh.

Lấy văn để an bang, dùng võ để trị quốc!

Triều Đại Chu đặt tại trung thổ thần châu, quanh giáp mọi Man, mọi Nhung, mọi Dịch, mọi Di và các mọi tộc nằm ngoài bể lớn, có thể nói là cường địch trùng trùng (5), có thể nói là cường địch san sát. Kiến triều được hơn một ngàn hai trăm sáu mươi năm, quân sự không gián đoạn, tích trữ lực lượng, đến nay đã có hơn một ngàn sáu trăm vạn (16,000,000)! Võ lực cực thịnh, giống như đốm trên mình con báo.

Hơn ngàn năm chìm trong binh phong chiến hỏa, triều Đại Chu không ngừng xuất hiện những thế gia giàu có, vương hầu nảy nở (ND:)!

Phụ thân của Phương Vân - Phương Dân bởi vì chiến công hiển hách, được phong Tứ Phương hầu.

Tứ Phương hầu tay nắm trăm vạn đại quân, tọa trấn biên giới ở phía nam Kinh Châu, trấn áp man tộc ở trong man hoang từng lâm. Tứ Phương hầu tọa trấn man hoang được tám năm, thuộc hạ dưới trướng chém giết gần vạn dị tộc man hoang, xác chất thành núi, máu chảy thành sông. Dị tộc man hoang mỗi khi nhắc tới tên của Tứ Phương hầu đều không khỏi rùng mình.

Có Tứ Phương hầu tọa trấn phía nam, dị tộc man hoang không dám xâm phạm Trung thổ thần châu dù chỉ một bước.

Phương Dân có hai người con, con cả Phương Lâm, thiên phú trác tuyệt. Năm hai mươi tuổi đạt tới cảnh giới “Trận Pháp cấp”. Lúc đi theo Trung Tín hầu chống giặc phương Bắc đã lập được chiến công hiển hách. Tại kinh thành là người đứng đầu trong đám con cháu Vương công quý tộc, tuyệt đối xứng đáng.

Có được hai vị phụ thân cùng huynh trưởng có địa vị hiển hách như vậy, cho dù Phương Vân có vô dụng thì tiền đồ vẫn vô cùng sáng lạng.

Nhưng trên thực tế, con đường mà Phương Vân còn lại hoàn toàn khác với huynh trưởng Phương Lâm, chính là theo văn.

Phương Vân từ lúc còn nhỏ đã không mấy hứng thú với võ đạo, lại có huynh trưởng là Phương Lâm, có người kế tục con đường luyện võ của phụ thân, nên Phương Vân đối với việc luyện võ cũng không có nhiều động lực. Người trong nhà từng khuyên nhủ hần nhiều lần, nhưng ý chí của Phương Vân rất kiên định, dù thế nào cũng không thể ép được.

Mặc cẩm y, ăn đồ ngon, ra vào đều có nô bộc theo hầu. Cuộc sống như vậy vốn dĩ có thể duy trì tới cuối cuộc đời của Phương Vân, nhưng mà một trận tai họa từ trên trời giáng xuống.

Vào năm Phương Vân hai mươi bốn tuổi, huynh trưởng trong trận chiến chống giặc phương Bắc, xâm nhập địch hoang, cuối cùng bị đại quân địch tộc bao vây. Trận chiến ấy, đại ca tuy rằng thoát được một kiếp, nhưng bị cao thủ địch hoang cắt đứt một chân, phế bỏ một thân công lực. Có một hôm, người hầu đi quét dọn phòng ốc thì phát hiện Phương Lâm tự vẫn trong phòng.

Số mệnh của Phương gia kể từ hôm đó đã xoay chuyển xuống thấp.

Sau khi huynh trưởng mất được ba năm thì phụ thân, tức là Tứ Phương hầu Phương Dân thông đồng với địch phản quốc, chứng cứ phạm tội vô cùng xác thật. Việc này kinh động tới hoàng đế Đại Chu, tự mình xuất mã tiến vào dị quốc, tự tay giết chết.

Tin tức truyền ra, mẫu thân Phương Vân - Hoa Dương phu nhân tự sát trong phủ, vì chồng thủ tiết.

Đồng thời, cấm vệ quân trong kinh thành xâm nhập vào trong Phương phủ. Hạ nhân trong phủ có tất cả ba trăm nhân khẩu, chưa trải qua hình bổ thẩm lí, vào ngày hôm đó đã trực tiếp chém đầu thị chúng.

...

Chỉ trong một ngày ngắn ngủi, cha mẹ Phương Vân đều mất mạng, gia tộc tru diệt!

Tất cả giống như thủy triều cần quét. Phương Vân chỉ có thể nhìn thấy mọi chuyện phát sinh mà bất lực. Hối hận, đau đớn, thậm chí tự trách. Đó là lần đầu tiên trong đời Phương Vân vì quyết định bỏ võ học văn mà cảm thấy hối hận. Nhưng, hối hận thì cũng đã muộn màng.

Khi ba trăm hai mươi ánh đao của môn hạ sừng dương lóe lên trong bóng tối, Phương Vân cuối cùng phát ra một tiếng rống giận hối hận cùng không cam lòng.

Ánh đao xẹt qua cổ, đầu của Phương Vân bay cao, hắn nhìn thấy một trụ máu chảy ra từ trong thân thể vẫn đứng vững vàng, sau đó là bóng tối vô bờ bến...

Lúc tỉnh lại, thì Phương Vân đã xuất hiện ở nơi này.

... ..

- Hải tử ngoan, đừng khóc! Con chính là nam nhân của Phương gia. Nam nhân Phương gia không thể dễ dàng rơi lệ như vậy.

Hoa Dương phu nhân không khỏi kinh ngạc một hồi, trong ấn tượng của nàng, đây là lần đầu tiên hải tử này khóc trước mặt bà.

Phương Vân gối đầu lên bả vai của mẫu thân, dùng sức gật đầu. Hắn giống như một con bạc sau khi thua mọi thứ, đột nhiên được trả lại tất cả tiền đã thua, có được một cơ hội thứ hai trong đời người.

“Mẹ, bất luận lần này có phải trả cái giá lớn cỡ nào, con cũng sẽ không để người rời khỏi bên con.” Phương Vân tự nhủ trong lòng.

Không chỉ là mẫu thân, mà còn huynh trưởng cùng phụ thân... Phương Vân đã mất đi một lần, quyết không muốn mất đi lần thứ hai.

Tất cả, tất cả. Đều thoáng qua giống như một giấc mộng.

Chỉ có trong lòng Phương Vân là minh bạch, tất cả đều là thật. Hắn có được cơ hội thứ hai trong đời người. Mặc dù không rõ tất cả vì sao lại phát sinh như thế, nhưng Phương Vân hiểu rõ, hắn quyết sẽ không để cho cơ hội thay đổi vận mệnh này vượt khỏi lòng bàn tay của mình.

Cảm nhận được sự ám áp của mẫu thân, tâm tình của Phương Vân dần dần bình tĩnh trở lại. Lúc này mới cảm thấy toàn thân đau đớn.

Đau đớn, phát bệnh, thái y, mẫu thân... Sau khi thanh tỉnh, mọi việc xảy ra chỉ trong một phút ngắn ngủi từ trong đầu trào ra, dần dần cùng với trí nhớ trùng khớp với nhau.

Phương Vân nhớ tới một chuyện.

Năm mười bốn tuổi hắn sinh “bệnh”. Chính xác mà nói, là bởi vị Bình Đỉnh hầu cùng với Trần Quốc hầu, hai đứa trẻ này liên hợp lại đánh cho hắn một trận tơi bời. Nguyên nhân là do Bình Đỉnh hầu nhỏ, Trần Quốc hầu nhỏ mắng Tứ Phương hầu xuất thân dễ tiện, còn Phương Vân là con của Tứ Phương hầu cũng chính là tiện chủng.

Phương Vân không chịu nổi, cãi lại một câu. Kết quả bị hai chúng nó hành hung. Tình huống như vậy, cũng không phải là lần đầu tiên, nhưng mà lần này đặc biệt độc ác. Phương Vân bị bệnh ba ngày, mẫu thân Hoa Dương phu nhân thậm chí còn mời thái y trong cung tới trị liệu cho hắn.

Chuyện này xảy ra sau khi Phương Vân luyện võ không lâu trước đó. Đúng là bởi vì có chuyện này, cho nên Phương Vân lúc còn mười bốn tuổi đối với loại tranh chấp võ nghệ này vô cùng chán ghét, cho nên từ đó về sau, không tu võ đạo, bỏ võ theo văn.

Chuyện này, có thể nói chính là ngọn nguồn thay đổi vận mệnh của Phương Vân.

Nhìn hai cánh tay nhỏ nhắn, Phương Vân rốt cuộc cũng xác định được một chuyện. Tất cả không phải là ký ức, mà là chuyện thật đang diễn ra trước mắt hắn. Hắn bây giờ, đã mười bốn tuổi, chính là bước ngoặt khiến cho hắn cả đời không quên.

Năm nay Phương Vân mười bốn tuổi. Hắn còn có thời gian mười năm để thay đổi vận mệnh của người nhà!

Chú Thích

- (1) tiểu nhi () : con nhỏ, con nhà tôi...
- (2) trung thổ thần châu () : thần châu hạo thổ (chắc thế)
- (3) sĩ tử () : tầng lớp trí thức thời xưa.
- (4) tác phùng () : xưởng chế tạo.
- (5) cảm ơn TheJoker-sama góp ý!

Lang Thang

Quyển 1: Hắc Âm Trùng Sinh

2. Chương 2: Vương Công Độ Tử

Ngay khi Phương Vân trầm tư suy nghĩ thì đột nhiên từ xa truyền tới tiếng đập cửa “Phanh!”. Sau đó, vọng tới tiếng nói vang dội như sấm sét:

- Ta muốn mang hai tên tiểu tạp chủng tụi bây ra băm nhuyễn! Chúng mày thật sự quá to gan, dám khi dễ tiểu đệ của ta! ... (-.- ách, tiểu đệ nghĩa là gì thì tự hiểu)
- Á, đau chết ta. Phương Lâm, mày chết chắc rồi, mày chết chắc rồi! Mày cứ nhiên dám bắt cóc bọn ta! ...
- Thả ra! Lũ đệ tiện như bọn bây, ta nhất định sẽ nói cho cha ta biết, ta muốn cha xé xác bọn bây ra, Phương Lâm! ...

Trong lời nói của Phương Lâm xen lẫn với tiếng chửi bới của hai thiếu niên. Nghe giọng điệu, dường như bọn họ một bên vừa vùng vẫy, một bên vừa chửi bậy.

Bất ngờ nghe được tiếng nói của hai thiếu niên đó, nét mặt của Hoa Dương phu thân thay đổi rất rõ, thả Phương Vân xuống, bỗng đứng đứng lên. Phương Vân cũng thừa cơ hội này mà buông lỏng tay ra.

“Phanh!”

Cửa lớn phòng riêng của Phương Vân bị một cước đá văng ra, đại môn mở ra, một cơn cuồng phong thổi vào. Trong cơn cuồng phong, một thiếu niên mặc trang phục màu xanh tiêu sái bước tới.

Thanh niên này mày rậm mắt to, phong thái hiên ngang. Nhưng lúc này, nét mặt của hắn âm u, mày nhíu, trong ánh mắt dường như nổi lên một trận toàn phong (gió lốc).

Người này chính là huynh trưởng của Phương Vân - Phương Lâm. Ở bên sườn hắn, hai tên thiếu niên mặc cẩm y đang giãy dụa. Hai bàn tay của Phương Lâm giống như sắt thiết, tóm chặt cổ của bọn họ, mặc cho bọn họ có giãy dụa ra sao, cũng vô pháp thoát được, càng đừng nói tới làm hắn bị thương.

Không đợi Hoa Dương phu nhân lên tiếng, hai tay Phương Lâm vung lên, giống như ném hai thứ rác rưởi, mang Bình Đỉnh hầu nhỏ, Trấn Quốc hầu nhỏ ném tới trước giường của Phương Vân.

- Tiểu đệ, ta bắt hai tên tiểu tạp chủng nhà chúng tới đây. Người muốn tra tấn bọn họ như thế nào thì cứ tùy ý!

Phương Lâm chỉ tay vào hai tên đang nằm trên mặt đất, nói. Giọng nói của hắn thập phần khỏe mạnh, giống như sấm sét, trên dưới Phương phủ đều có thể nghe thấy rõ ràng rành mạch.

- Đại ca!

Phương Vân kinh ngạc nhìn đại ca Phương Lâm. Trong ấn tượng của hắn, đại ca Phương Lâm vốn đang ở núi Thiên Xà thực hiện huấn luyện trước lúc nhập ngũ. Từ núi Thiên Xà tới đây, nhanh nhất cũng phải mất lộ trình nửa ngày.

Một tia ám áp trong lòng của Phương Vân bị khuấy động. Trưởng tử Phương gia - Trương Lâm, ngoại trừ có thiên phú kinh người trong võ đạo, còn có một đặc điểm khác chính là bao che khuyết điểm. Điểm này, được đặc biệt thể hiện ở trên người đệ đệ Phương Vân.

Tại “kiếp trước”, ở Thượng Kinh thành chỉ cần là người từng khi dễ Phương Vân đều không có một ai ngoại lệ, tất cả đều bị đại ca Phương Lâm đánh cho như đòn. Cũng bởi vì nguyên nhân đó, Phương Lâm gần như đắc tội hầu hết các con cháu Vương công quý tộc trên kinh thành. Không ai nguyện ý cùng hắn tới lui, bởi vì làm như thế đồng nghĩa đắc tội với toàn bộ quý tộc trên kinh thành. Mặc dù như thế, nhưng Phương Lâm vẫn không để ý.

“Kiếp trước”, Phương Lâm xâm nhập địch hoang, bị quân đội dị tộc bao vây, cũng là do bằng hữu của hắn quá ít ỏi. Nếu như không phải là vậy, chỉ cần cứu viện kịp thời thì Phương Lâm căn bản sẽ không bị cường giả địch hoang chặt đứt một chân, uất ức mà chết.

“Ta đã biết số mệnh của đại ca, nên tuyệt đối sẽ không để hắn tiến vào địch hoang lần nữa, giẫm lên vết xe đổ!”

Phương Vân bên này còn đang suy nghĩ, thì trước gầm giường, Bình Đỉnh hầu nhỏ, Trấn Quốc hầu nhỏ đã đứng dậy khỏi mặt đất.

- Phương Lâm, mày chết chắc rồi, mày chết chắc rồi! ..., dám trêu vào Bình Đỉnh hầu phũ, thứ đệ tiện như chúng mày chết chắc rồi. Còn có mày, Phương Vân, còn có mày..., mày cũng chết chắc rồi.

Bình Đỉnh hầu nhỏ run rẩy ngón tay, lúc thì chỉ vào Phương Lâm, khi thì chỉ vào Phương Vân, sắc mặt của hắn xanh mét, tức đến nói lắp, nói năng có chỗ lộn xộn.

- Không sai, hai huynh đệ bọn bây chết chắc rồi. Hoa Dương phu nhân, người dạy con thật tốt a! ... Ặ tiện phụ nhà ngươi!

Trấn Quốc hầu nhỏ cũng đứng lên, hắn tức giận trợn tròn hai mắt, hung hãn trừng mắt nhìn Hoa Dương phu nhân, tức giận đến cả môi cũng run lấy bầy.

Cả hai vốn đang ở ngoài học cung du ngoạn, tên Phương Lâm này giống như hung thần ác sát bất chợt xông vào. Không nói hai lời, liền ra tay đánh bại nhân mã cả hai mang theo, sau đó giống như xách con vịt chết, xách lấy cổ của cả hai, một đường kéo tới Tứ Phương hầu phủ.

Bình Đỉnh hầu cùng Trấn Quốc hầu, thế lực của cả hai đã thâm căn cố đế, là nhóm quý tộc đã trải qua truyền thừa mấy trăm năm. Loại vương hầu này, đều đồng thời xem thường hàng ngũ như Tứ Phương hầu, từng bước từng bước mà trèo lên làm vương hầu. Họ đều được coi như là tiện chủng.

Ở thượng kinh thành, loại hầu tước giống như Tứ Phương hầu đều được gọi là Bình Dân hầu. Mà loại quý tộc có huyết mạch vương hầu như Bình Đỉnh hầu, Trấn Quốc hầu mới được xưng là Quý Tộc hầu.

Mặc dù quyền hành như nhau, nhưng Quý Tộc hầu cùng Bình Dân hầu cho tới hôm nay cũng chưa bao giờ đứng cùng một trận tuyến. Hai bên không qua lại với nhau, cả hai đều hồ hững lạnh nhạt.

Bình Đỉnh hầu nhỏ, Trấn Quốc hầu nhỏ xuất thân hiển hách, chịu ảnh hưởng của gia tộc, tự nhiên đối với con cháu Vương công như Phương Vân rất xem thường. Thậm chí bọn họ còn cảm giác rằng, cùng với Phương Vân học tập trong cung là một loại sỉ nhục lớn lao, cho nên thường ngày đều làm khó, quyền cước càng thêm mạnh.

“Chát!”

Trấn Quốc hầu nhỏ một bên vừa mắng ra một câu “tiện phụ” thì Phương Lâm bỗng dưng biến sắc, mạnh mẽ đánh hắn một bạt tay. Lý Bình chỉ cảm thấy hoa cả mắt, còn chưa hiểu rõ chuyện gì đang diễn ra, trên mặt liền trúng một cái tát thật mạnh. Một chưởng này đánh cho hắn đầu choáng mắt hoa, khí huyết sôi trào, cả người quay vòng tròn, chờ khi dừng lại, nửa bên mặt đã sưng lên một cục, lưu lại một cái chưởng ấn rất rõ ràng.

- Tiểu súc sinh, nếu như muốn bớt khổ thì cái miệng nên sạch sẽ một chút. Đừng tưởng cha ngươi là Trấn Quốc hầu thì ta không làm được gì hai tên tiểu tạp chủng nhà ngươi. Nói cho các ngươi biết, hôm nay ta

thu thập các người, hôm khác, ta còn muốn thu thập các vị ca ca của người nữa. Không đánh cho các người trầy da tróc vẩy, lần sau nhìn thấy ta liền tè ra quần thì ta sẽ không phải là Phương Lâm!

Ánh mắt của Phương Lâm tràn đầy vẻ tàn nhẫn, lần này hẳn thực sự tức giận. Nếu không phải cố kỵ sẽ mang tới phiền toái cho phụ thân, thì Phương Lâm ngay cả tâm giết bọn chúng cũng đều có.

Trong cuộc đời của Phương Lâm, có hai người là quan trọng nhất. Một là tiểu đệ Phương Vân, người còn lại chính là mẫu thân Hoa Dương phu nhân. Ai đã thương hai người bọn họ, quả thực so với giết hẳn còn khó chịu hơn. Hai tên tiểu tử này cố tình không biết sống chết, ngay cả hai người chí thân với hẳn nhất cũng dám làm tổn thương. Trong mắt Phương Lâm đã hiện lên tơ máu.

- Mày! ...

Trần Quốc hầu nhỏ trong lòng vừa giận vừa sợ, hành động của Phương Lâm ngay lập tức liền khiến hẳn nhin xuống. Hẳn nào ngờ, Phương Lâm cư nhiên dám động thủ với hẳn. Đôi mắt tròn to kia, không chút nào che dấu sát khí trong mắt. Trần Quốc hầu nhỏ rút cuộc cũng tin tưởng, nếu làm cho gã lỗ mãng này điên lên thì chỉ sợ sẽ khiến hẳn không để ý tới hậu quả mà giết chết hai người bọn họ.

Bình Đỉnh hầu nhỏ tuy rằng không bị ai động tới, nhưng hẳn cũng rất sợ. Đôi mắt rực đỏ của Phương Lâm tựa như đôi mắt của mãnh thú, rất đáng sợ. Hẳn nhất thời bị dọa sợ!

- Đủ rồi!

Hoa Dương phu nhân tức giận quát lên một tiếng, rốt cuộc cũng ra mặt. Cho dù nàng không thích hai tên tiểu tử cường vọng này, nhưng không thể không quan tâm tới xuất thân của bọn họ. Mặc kệ là Bình Đỉnh hầu hay là Trần Quốc hầu, quyền cao chức trọng không nói, ở trong quân đội cũng cầm rể rất tốt. Ảnh hưởng của cả hai trong quân đội của Đại Chu tuyệt đối không dưới Tứ Phương hầu Phương Dận. Quan trọng hơn là, thể lực của hai người này ở trong kinh thành hỗn tạp, nếu thật sự chọc giận cả hai, chỉ sợ sẽ mang tới cho phụ quân mình rất nhiều phiền toái.

- Lâm nhi, con rút cuộc có biết mình đang làm cái gì không hả. Con rút cuộc là giúp đỡ Vân nhi, hay là hại nó?

Hoa Dương phu nhân thanh sắc câu lệ, Bình Đỉnh hầu nhỏ, Trần Quốc hầu nhỏ tuy rằng nói năng khiến người giận giữ, nhưng hành vi của Phương Lâm cũng hơi quá mức. Bà có thể mặc kệ hai vị Bình Đỉnh hầu cùng Trần Quốc hầu, nhưng bà lại không thể không quản, ít nhất cũng phải làm ra hành động gì đó cho có lệ, không khiến cho người của hai phủ đó quá mất mặt.

Nhìn thấy mẫu thân ra mặt, Phương Lâm không khỏi do dự. Đối với mẫu thân, hẳn ngoại trừ kính trọng ra còn có sợ hãi.

Nhìn thấy Hoa Dương phu nhân ra mặt, kiềm chế Phương Lâm một hồi, Bình Đỉnh hầu nhỏ cùng Trần Quốc hầu nhỏ tâm tư linh hoạt. Hai người lặng lẽ nháy mắt với nhau, lấy lại bình tĩnh, lạnh lùng quát:

- Hoa Dương phu nhân, bà dạy con thật tốt. Chờ sau khi bọn ta trở về sẽ khiến mẫu thân vào triều, hưởng hoàng hậu nương nương vu người tội quân giáo không tốt!

- Không sai, chờ sau khi ta trở về, cũng sẽ khiến mẫu thân vào triều, trước mặt nương nương vu tội cho bà!

Lý Bình cũng phụ họa theo, ngay lập tức liền khôi phục thần trí. Hai người bọn họ xuất thân hầu phủ, đối với việc nhìn sắc mặt, bắt hình dong rất quen thuộc. Sau một hồi công phu, hai người liền nhìn ra Hoa Dương phu nhân chính là nhược điểm của hai huynh đệ Phương Lâm cùng Phương Vân.

- Tiểu súc sinh, hai tên các người là tìm chết!

Phương Lâm nghe mẫu thân nói chuyện, vốn định có ý buông tha. Lúc này nghe như thế, không khỏi giận đến tím mặt. Hẳn tuy rằng thoát nhìn có chút lỗ mãng, làm việc toàn dựa vào sức mạnh, nhưng lại rất hiểu thuận với mẫu thân. Lúc này nghe hai tên bọn họ vũ nhục mẫu thân của hẳn, tâm dứt khoát một chút, hoặc là không làm, nếu đã làm thì sẽ làm đến cùng, nhất định phải giết hai tên bọn họ tại hầu phủ.

“Phanh!”

Quanh thân Phương Lâm chấn động, nâng tay lên huy quyền, một quyền này bỏ ra, trong sương phòng liền như long trời đất lở, toàn bộ không khí bên trong sương phòng đều như sôi trào, hình thành một cơn lốc xoáy màu đen, tràn đầy tiếng rít gào bén nhọn. Đồng thời, trong cơ thể Phương Lâm dâng lên một vòng sáng trong suốt, trên tay hấn ngưng kết thành một đoàn dài chừng một thước, hình dạng giống như phong thủy màu lam.

- Cương khí cảnh!

Nhìn thấy ánh sáng hình vòng tròn trong suốt, Dương Khiêm, Lý Bình hoảng sợ thất sắc.

Cả hai đều xuất thân võ hầu thế gia, gia đình có tiếng là bác học uyên thâm. Đối với võ đạo tự nhiên biết rất sâu. Võ học nhất đạo chia làm sáu tầng cảnh giới, gọi là Trụ thai lục cảnh.

Tầng thứ nhất: nguyên khí cảnh. Hấp thu nguyên khí vô hình trong thiên địa, dung hợp lại với thân thể, tăng cường lực lượng của bản thân. Trong quân đội, người có cảnh giới tu vi này có thể làm quan “đội trưởng”.

Tầng thứ hai: chân khí cảnh. Lấy nguyên khí bên trong cơ thể tinh luyện ra, tiến hành ngưng tụ, để cho cơ thể lưu động tuần hoàn, do đó chủ động hấp thu thiên khí trong trời đất. Bậc cường giả như thế này, ở trong quân đội lập tức được bổ làm “bách phu trưởng”.

Tầng thứ ba: cương khí cảnh. Chân khí được tinh luyện thêm một lần nữa, khuếch tán ra bên ngoài cơ thể, ngưng tụ mà không bị biến mất, chính là cương khí cảnh. Võ giả cương khí cảnh, uy có thể tiến thêm một bước tăng trưởng lớn. Bậc võ giả đạt cảnh giới này, có thể làm “thiên phu trưởng”, thống lĩnh một ngàn binh lính Đại Chu. Thiên phu trưởng trong quân đội của Đại Chu, là một sĩ quan quan trọng.

Tầng thứ tư: khí tràng cấp. Cường giả bậc này, cương khí lại ngưng kết thêm một bước nữa, hóa thành khí tràng, có thể uốn cong công kích của đối phương. Đạt tới cấp bậc này, mỗi võ giả đều là tài phú ở Đại Chu hoàng triều, gọi là tinh nhuệ binh lính. Những binh lính này đều có thể thành lập tạo quân, được lệnh trực tiếp với chư hầu Đại Chu.

Tầng thứ năm: trận pháp cấp. Muốn đạt tới cấp bậc này, cần phải lĩnh ngộ một ít quy tắc đặc thù. Năng lực được thể hiện rõ nhất ở cường giả Trận Pháp cấp chính là luyện hóa. Tỉ như luyện hóa một ngọn núi, hút linh khí trong đó ra.

Trong quân đội Đại Chu, cường giả Trận Pháp cấp thông thường đều được triệu vào kinh đô, biên thành cấm quân, trợ giúp bảo vệ xung quanh kinh đô. Phạm là cường giả cấp bậc này đều có cơ hội tiến vào bí khố của Đại Chu hoàng thất một lần, lấy ra một quyển thất truyền công pháp. Những quyển sách quý hiếm đó, có một số là thượng cổ thất truyền, có một số là viễn cổ thất truyền, được Đại Chu hoàng thất cất giữ.

Phụ thân của Phương Vân, Phương Lâm lúc đầu chính là làm cấm quân, từ trong bí khố của hoàng thất lấy được một quyển sách quý thời thượng cổ, nên mới dần dần bộc lộ tài năng trong quân ngũ.

Tầng thứ sáu: trụ thai cảnh. Đạt tới cảnh giới này thì bắt đầu lĩnh ngộ đầy đủ ảo diệu của cơ thể con người, cũng có được lực lượng mà thường nhân căn bản không thể tưởng tượng được.

Trên trụ thai lục cảnh, tương truyền chính là thoát thai cảnh. Cảnh giới đó càng thêm huyền diệu. Dương Khiêm, Lý Bình từng nghe trưởng bối nói qua, nhưng phần lớn đều là nửa này nửa nọ, nghe xong mấy lần cũng không hiểu rõ. Chỉ là nhớ kỹ ba chữ Thoát Thai cảnh.

Võ đạo chi đồ, rất khó tu luyện. Đệ tử trong kinh, có thể đạt tới chân khí cảnh đã không tồi rồi. Nhưng mà Phương Lâm cư nhiên tu thành Cương Khí, hơn nữa xem xét tình huống, dường như là Cương Khí đỉnh phong, rất nhanh sẽ đột phá tới tầng thứ tư “khí tràng cấp”. Lấy tu vi của hắn, tương lai dựa theo thông lệ, ngay lập tức có thể làm một “thiên phu trưởng”.

Tu vi đạt tới Cương khí cảnh, trong lúc nhấc tay múa quyền, quanh thân tự nhiên có cương khí lượn lờ. Cương khí ngưng kết như tinh thể, tập trung lên trên thân kiếm, lập tức hóa thành kiếm cương, tập trung lên thân đao, liền hóa thành đao cương, chém thiết chém vàng, dễ như trở bàn tay.

Phương Lâm bỏ một quyền này, sinh ra quyền cương, chém vàng cắt thép không bàn, lấy luồng lực lượng có thể dời núi lấp biển kia, đã có thể khiến Lý Bình cùng Dương Khiêm ép thành bột phấn.

Lang Thang

Quyển 1: Hắc Âm Trùng Sinh

3. Chương 3: Đổ Đầu (1)

Bình Đỉnh hầu nhỏ, Trần Quốc hầu nhỏ lập tức sợ đến mức trên mặt không còn chút máu, bọn họ thật không ngờ lá gan của Phương Lâm lớn đến như vậy, cứ nhiên vô pháp vô thiên đến như vậy. Hắn xông vào lúc bọn họ đang học trong cung, nhiều người chứng kiến như vậy, ai cũng đều biết bọn họ bị trưởng tử của Tứ Phương hầu bắt về phủ. Mà hắn, Phương Lâm này, cứ nhiên dám ở tại bên trong hầu phủ giết chết bọn hắn.

Hắn chẳng lẽ không sợ rước lấy tai ương ngập đầu cho Tứ Phương hầu phủ sao? Hắn chẳng lẽ không sợ Trần Quốc hầu cùng với Bình Đỉnh hầu liên hợp lại đối phó bọn họ sao?

Hắn sao lại dám làm như vậy? ! ! Việc này quả thực chính là vô pháp vô thiên a!

Cả hai há to miệng, muốn mở miệng xin tha thứ. Nhưng cuồng phong thổi vào trong miệng, nên làm cách nào cũng không nói được. Hơn nữa, bọn họ lúc này thực sự đã bị Phương Lâm vô pháp vô thiên này dọa sợ, mất đi khả năng nói chuyện. Chỉ có thể trơ mắt nhìn Phương Lâm hành động theo cảm tính, vung một quyền ra muốn bổ cả hai người, rước một hồi tai họa thật lớn về cho Tứ Phương hầu phủ.

- Đại ca, dừng tay!

Vào lúc nguy hiểm, Phương Vân rốt cuộc cũng hét lên ngăn cản. Hắn thật vất vả mới được “trùng sinh” về tới năm mười bốn tuổi, có được cơ hội thay đổi vận mệnh của gia tộc, như thế nào lại cho phép phát sinh loại chuyện không ra gì như thế này, để khiến cho gia tộc diệt vong càng thêm nhanh.

Hoa Dương phu nhân không phản ứng kịp, nhưng Phương Vân lại phản ứng kịp.

Tiếng nói của Phương Vân rất lớn, trong lòng Phương Lâm tuy rằng dày đặc sát khí, nhưng nghe tiếng nói của đệ đệ, vẫn là thanh tỉnh lại đúng lúc. Lực lượng dồi dào dừng cách hai người Dương Khiêm, Lý Bình chừng hai thước. Cuồng bạo lực lượng hóa thành gió tiêu tán trong không khí, Phương Lâm hiển lộ một thân công lực cao minh, thu phát tùy tâm.

“Xèo xèo!”

Nhìn bàn tay gần trong gang tấc, hai người Dương Khiêm, Lý Bình đều run lên, dưới háng ướt đầm, mùi vị nước tiểu khuếch tán ở trong phòng. Hai người này vừa mới dạo một vòng ở Quỷ môn quan, sợ tới mức không tự kiềm chế được.

“Chát!”

Phương Lâm nhìn đệ đệ trên giường, đang muốn hỏi vì sao lại ngăn cản hắn. Nhưng còn chưa mở miệng thì trên mặt đã trúng một bạt tay thật mạnh.

- Súc sinh, ngươi muốn khiến Phương gia diệt tộc hay sao hả?

Đánh ra một chưởng chính là Hoa Dương phu nhân. Cùng với Tứ Phương hầu là không giống, Hoa Dương phu nhân hoàn toàn là một người bình thường, hai tay trói gà không chặt.

Phương Lâm ra tay quá mức bất ngờ, Hoa Dương phu nhân căn bản không kịp ngăn cản. Chờ tới khi phản ứng, mới cảm thấy sợ hãi. Bình Đỉnh hầu cùng Trần Quốc hầu đều là Đại Chu quý tộc, tổ tiên của họ cũng là công thần khai quốc. Thế gia như vậy, thế lực ở trong triều, ở trong quân đội đều cực kỳ đáng sợ. Nếu Bình Đỉnh hầu cùng Trần Quốc hầu thật sự liên hợp lại, Tứ Phương hầu phủ rất có khả năng đại nạn ngập đầu.

Phương Lâm trúng một bạt tay của mẫu thân, tất cả nóng nảy đều lập tức tiết ra hết. Cúi đầu, không kêu một tiếng.

Hít sâu một hơi, Hoa Dương phu nhân đối diện với Dương Khiêm cùng Lý Bình, nói:

- Hai vị tiểu Hầu gia, chuyện này là do khuyển tử làm quá trớn. Cái gọi là con không có giáo dục, lỗi ở người mẹ. Hoa Dương thị tại đây hướng hai vị tiểu Hầu gia nói lời bồi tội. Đợi lát nữa, ta sẽ sai bảo hạ nhân đưa hai vị Hầu gia hồi phủ.

Hoa Dương phu nhân có hơi cung kính thi lễ. Giọng nói của nàng cực kỳ bình tĩnh, khiến cho người ta cảm thấy rất lạnh tĩnh, rất có lí trí.

- Hôm nay khuyển tử Phương Lâm làm ra một số chuyện, khiến cho hai vị tiểu Hầu gia chịu rất nhiều nhục nhã. Nhưng mà, chuyện này cũng là do trước đó hai vị đã thương tiểu nhi Phương Vân. Cái gọi là oan oan tương báo (ND: báo hoàn nhất báo -), chuyện này chỉ bằng cứ thế mà bỏ qua đi. Như thế nào?

Dương Khiêm, Lý Bình không nói gì, chỉ oán độc nhìn mẹ cợn bọn họ. Bọn họ cứ nhiên bị Phương Lâm dọa sợ đến mức không tự khống chế, chuyện này trước giờ chưa từng có, là một chuyện cực kỳ mất mặt. Bọn họ khi nào lại bị người ta uy hiếp như vậy. Mặc dù trên thân thể của bọn họ không bị bất cứ vết thương nào, nhưng tâm hồn cùng lòng tự tôn đều bị vứt sạch, nằm trên mặt đất để cho người ta hung hăng vũ nhục, lúc gấm lúc đập.

“Tiện nhân, tiện phụ, chờ sau khi ta trở về, nhất định sẽ để mẫu thân vào cung đốc sức vu cáo các người... Khẩu khí này, ta sao có thể nhịn được a!”

“Anh em Phương gia thật to gan, thật to gan! Cứ nhiên dám ở bên trong hầu phủ muốn giết chúng ta! Chờ ta ra khỏi phủ này, lập tức để cho phụ vương đại nhân điều động đại quân bao vây Tứ Phương hầu phủ! ...”

Ý nghĩ của cả hai lóe lên trong mắt, nhưng một câu cũng không nói. Nhưng mà trong lòng chửi bới ngoan độc. Công phu tuy mất gửi lời cùng phân biệt tình thế của cả hai đã đạt tới mức thuần thực, làm sao không biết. Vào lúc này, nếu cường ngạnh hơn thì chỉ là đi tìm cái chết.

Hoa Dương phu nhân là ai, quản lí một hầu phủ lớn như vậy, có âm mưu quỷ kế gì mà chưa từng thấy qua. Tâm tư của cả hai, làm sao có thể qua được nàng.

- Hai vị tiểu Hầu gia sau khi trở về cũng đừng nên nghĩ để cho hai vị nương nương vào cung tấu chuyện. Chuyện này nếu thật sự muốn kinh động tới Hoàng hậu nương nương, thì ai thắng ai thua vẫn chưa biết được. Hoa Dương thị mặt dù không hiển hách bằng Trần Quốc phu nhân, Bình Đình phu nhân, nhưng cũng là nhất phẩm cáo mệnh phu nhân do triều đình đích thân sắc phong. Các người một câu tiện phụ, một câu tiện nhân, Hoa Dương thị xem tuổi hai người còn nhỏ nên không để ý, nhưng hai người các người để hoàng thất ở đâu? Quyền uy của hoàng thất ở chỗ nào? Nếu thật sự muốn làm kinh động tới Hoàng hậu nương nương, Hoa Dương thị đến lúc đó bắm tấu chuyện này, hai người các người sẽ không thoát khỏi đại tội diệt thị triều đình, ngay lập tức sẽ bị bắt bỏ tù, giam vào thiên lao.

Dương Khiêm, Lý Bình nghe được lời này, sắc mặt chỉ trong chốc lát đã trắng bệch. Theo pháp lệnh của triều Đại Chu, diệt thị triều đình, sẽ bị cắt mũi.

- Đó vẫn còn là chuyện nhỏ, nếu kinh động tới chỗ của thái phó, để cho các đại thân trong triều đều biết, cùng tham gia vào. Đến khi đó, chỉ sợ ngay cả Hoàng hậu nương nương cũng không ép xuống được, việc đầu tiên chính là sẽ trị tội mẫu thân của các người!

Dương Khiêm, Lý Bình sắc mặt vốn đã trắng bệch, nghe được lời này thì không còn chút máu, môi bắt đầu run rẩy.

- Phu nhân hiểu lầm..., hai người chúng ta tuyệt đối không có tâm tư này.

Dương Khiêm run cầm cập, không dám đem mỹ phụ phu nhân trước mắt này mà cho là nữ nhân bình thường để đối đãi.

Đại Chu tuy rằng lấy võ lập quốc, nhưng xem trọng cả văn lẫn võ. Dùng võ hộ quốc, lấy văn trị quốc. Các chức quan trong quân đội cùng văn thân đều không can thiệp vào chuyện của nhau.

Nho gia chú ý nhất chính là nhân, lễ, nghĩa, trí, tín trong đó lấy lễ làm trọng. Lớn thì có hiến tế điển lễ, nhỏ thì là quần áo, hoa văn trang sức của quý tộc, tất cả đều thuộc phạm vi quản hạt của triều thần. Cho dù là đám Vương công quý tộc đi mèo mở cùng với thị thiếp, chỉ cần phạm phải một sai lầm nhỏ, để cho đám văn thân biết được, ngay ngày hôm sau liền đăng môn kể tội.

(Thật ra đoạn trên chỉ đề cập tới hai đạo đức là nhân cùng lễ, nên thêm ba thứ kia vào để đủ bộ năm.)

Bình Đĩnh hầu cùng Trần Quốc hầu tuy rằng quyền cao chức trọng, ở trong quân đội lại là một ngôi sao sáng, nhưng trong đội ngũ quan văn thì ngay cả một chút ảnh hưởng cũng không có. Nhóm văn thần trong triều đó, căn bản không cấp cho quan võ chút mặt mũi nào. Cho dù là Hoàng hậu nương nương, khi đối mặt với đám văn thần này, nói chuyện cũng phải luôn cân nhắc, tuyệt đối không để chuyện gì khác lạ xảy ra.

Lang Thang

Quyển 1: Hắc Ám Trùng Sinh

4. Chương 3: Đồ Đấu (2)

Nhìn thấy Hoa Dương phu nhân không nói tiếp, Dương Khiêm nhanh chóng dùng khuỷu tay huých Lý Bình. Lúc này Lý Bình mới tỉnh ngộ, nhanh nhẩu nói:

- Phu nhân, ta lập lời thề! Chúng ta tuyệt đối không có tâm tư này.

Hoa Dương phu nhân lúc này mới gật đầu:

- Nói chỉ là để phòng hờ, để rõ tình huống mà thôi, nếu đã như vậy thì cứ quên đi. Hai vị tiểu Hầu gia, mời nhanh chóng hồi phủ, miễn cho nương nương sốt ruột.

Dương Khiêm cùng Lý Bình lúc này sao dám nói thêm cái gì. Nghe được lời này của Hoa Dương phu nhân, hai người như bị roi đánh vào mông, gần như ngã nhào tới cửa mà chạy.

- Chờ một chút!

Phương Vân đột nhiên nói.

Thân thể của Dương Khiêm, Lý Bình cứng đờ, đứng cở cứng, không dám nhúc nhích. Chờ khi phản ứng lại, mới biết không phải là Phương Lâm, mà là Phương Vân. Hai người liếc nhìn lẫn nhau, đều thấy sự kinh ngạc cùng ngoài ý muốn của đối phương. Tên tiểu tử yếu đuối này, hần nháy ra để làm cái gì?

Phương Vân rời khỏi giường, bước tới hai bước, nói với Phương Lâm:

- Đại ca, ta biết người đối tốt với ta. Nhưng chuyện này, ta muốn giải quyết bằng chính đôi tay của mình.

- Tiểu đệ...

Phương Lâm vẻ mặt mờ mịt, không biết tiểu đệ đang muốn làm cái gì.

- Dương Khiêm, Lý Bình, hai người các người nghe cho rõ đây.

Phương Vân bình tĩnh nhìn hai người, cái giọng nói bình tĩnh này có loại mị lực hết sức đặc biệt, làm cho người ta không khỏi muốn biết hần rốt cuộc muốn làm cái gì.

- Chuyện ngày hôm nay, ta cũng không muốn mượn tay của đại ca, như vậy là khi dễ bọn người. Ta cũng không muốn mượn lực lượng của gia tộc, đó là chèn ép các người. Nửa tháng sau, ta sẽ lại vào cung gặp các người. Đến lúc đó, ta muốn dùng đôi tay của ta, đích thân đánh bại các người!

- Hừ, cứ tới, bọn ta không có khả năng thua đâu. Nếu chúng ta thua, đến lúc đó sẽ làm trâu làm ngựa, tùy ý người cười!

Làm con cháu võ hầu thế gia, dù sao cũng có có thứ để tự trọng. Hai người vô luận như thế nào cũng không tin bản thân lại bị một tên ốm yếu đánh bại.

- Được, vậy chúng ta ngay liền đồ đấu. Lần trước hai người các người liên thủ đánh ta, không phải muốn ta học tiếng chó sủa hay sao? Nếu ta thua, liền cho các người được mãn nguyện, ở trước mặt nhóm sĩ tử sủa tiếng chó. Nếu các người thua, ta cũng không cần các người làm trâu làm ngựa, ta chỉ cần các người đáp ứng ta một điều kiện mà thôi!

Lời Phương Vân vừa nói ra, ngay cả Hoa Dương phu nhân cũng đều chấn kinh rồi, bà giật giật môi, muốn nói cái gì, nhưng lại thôi.

Dương Khiêm, Lý Bình khiếp sợ nhìn Phương Vân. Lời này vừa nói ra, ba người trong cuộc đã không còn là đầu đá của ba thiếu niên nữa, mà đã muốn liên lụy tới gia tộc đôi bên.

Dù là Phương Lâm cũng trợn to hai mắt, giống như là lần đầu tiên nhận thức tiểu đệ đệ này. Trong ấn tượng của hắn, lời nói như đinh đóng cột, như dán đóng thuyền này thì tiểu đệ nhất gan của hắn căn bản sẽ không nói được.

- Điều kiện gì?

Lý Bình môi hơi giật, hỏi.

- Đến lúc đó, ta tự nhiên sẽ nói cho các người biết!

Phương Vân thản nhiên nói, trong tiếng nói lộ ra vẻ tự tin vô cùng lớn. Tựa hồ nửa tháng sau, người thua nhất định chính là Dương Khiêm, Lý Bình.

- Được! Nửa tháng sau, chúng ta ở trường học đợi người!

Dương Khiêm giận giữ cười lại, sâu sắc nhìn Phương Vân, sau đó cùng với Lý Bình phát tay áo rời khỏi. Trong lòng của hắn thâm hạ quyết tâm, lần sỉ nhục này ở Tứ Phương hầu, nửa tháng sau sẽ đòi lại trên người Phương Vân.

Đánh không lại Phương Lâm cương khí đỉnh phong, nhưng chẳng lẽ đánh không lại tên phế vật như Phương Vân?

- Tiểu đệ, người thật sự tin tưởng như vậy sao?

Chờ khi Dương Khiêm, Lý Bình rời khỏi. Phương Lâm không nhận được, mở miệng hỏi.

- Đại ca, mẹ, ta biết các người đang sợ hãi trong lòng, cảm thấy quyết định sẽ liên lụy tới Phương gia, là một hành vi liều lĩnh. Nhưng các người hãy tin tưởng ta, ta muốn chứng minh rằng, con cháu Phương gia, sẽ không có loại bại nào!

Thân thể của Hoa Dương phu nhân chấn động, trong mắt lóe lên một tia vui mừng:

- Vân nhi, nếu con đã quyết định, thì hãy cố gắng thực hiện, mẫu thân tin vào con!

Mặc dù quyết định của Phương Vân có hơi liều lĩnh, nhưng thân là mẫu thân, Hoa Dương phu nhân vẫn lựa chọn là sẽ ủng hộ con mình. Hơn nữa, Phương Vân có được quyết tâm luyện võ, vốn là điều nàng mong muốn đã từ lâu.

Phương Vân cảm kích liếc nhìn mẫu thân, sau đó quay đầu nhìn về phía Phương Lâm:

- Đại ca, lát nữa, sau khi bọn họ rời khỏi. Người nhất định không nên đi tìm bọn họ, chuyện này do ta gây ra, ta muốn dùng chính sức mạnh của mình để giải quyết!

Phương Lâm trong lòng âm thầm chấn động, ban đầu hắn quả thật lát nữa sẽ lén lút chuẩn bị, đánh cho Bình Đỉnh hầu nhỏ, Trấn Quốc hầu nhỏ như nhòn, ít nhất sẽ khiến cho bọn họ trong vòng nửa tháng sẽ không rời giường được. Thứ nhất là giúp Phương Vân hả giận, thứ hai là có thể âm thầm giúp tiểu đệ một phen. Nhưng Phương Vân vừa nói ra lời này, hắn quả thực không nên đi làm như vậy!

“Khó khăn lắm tiểu đệ mới có được quyết tâm như thế này. Đối với một võ giả, tinh thần, ý chí cùng tín niệm cực kỳ quan trọng. Nếu ta làm như thế, có nhiên sẽ giúp cho tiểu đệ đánh thắng hai người bọn họ, nhưng tiểu đệ trời sinh thông minh, khẳng định biết ta nhúng tay vào. Như vậy, đối với tinh thần, tín niệm của hắn là một đả kích lớn, sẽ cho rằng bản thân không thực sự thắng. Nói là nhỏ thì tiểu đệ có thể sẽ mất đi tinh thần một khoảng thời gian. Nói là lớn thì nói không chừng từ đó về sau sẽ không đứng dậy nổi, võ đạo không thể tiếp tục tinh tiến. Nếu thật sự là như thế, thì ta rất đáng chết. Quên đi, hay là để cho đệ đệ tự mình giải quyết, nếu thật sự không được, thì ra lại ra tay.”

Trong lòng Phương Lâm âm thầm tự hỏi, đã có quyết định, nên gật đầu nói:

- Biết rồi! Nhưng mà, nếu đã như thế thì tiểu đệ người nhất định phải cố gắng a. Trên con đường luyện võ, nếu có cái gì không hiểu, cứ hỏi ta. Ở trên núi Thiên Xà huấn luyện thật là khổ đi, ta ở lại nhà hưởng thụ vài hôm!

- Đại ca, cảm ơn người.

Phương Vân cảm động nói. Huấn luyện trên núi Thiên Xà khổ là giả, đại ca muốn ở lại giúp hắn mới là thật.

- Anh em một nhà, cảm ơn gì chứ.

Phương Lâm vỗ vỗ vào bả vai của Phương Vân nói.

- Nếu đã trở về thì tất nhiên nên ở lại. Nhưng mà, cùng lắm chỉ được ba ngày, sau đó con nhất định phải trở về núi Thiên Xà. Pháp lệnh của triều đình, há có thể tùy tiện vi phạm.

Hoa Dương phu nhân mở miệng nói. Ánh mắt nhìn thoáng qua Phương Vân, sắc mặt của Hoa Dương phu nhân lộ ra chút vui mừng.

Hiểu con không ai bằng mẹ, tâm tính của Phương Vân, Hoa Dương phu nhân là người hiểu rõ nhất. Trên có phụ nhân cường đỡ, dưới có đại ca Phương Lâm kế thừa gia nghiệp. Phương Vân đối với việc tu luyện võ đạo không chút dễ tâm, không có tâm cầu tiến, bằng không, cho dù Dương Khiêm, Lý Bình xuất thân từ gia đình có tiếng là bác học uyên thâm, cũng không có khả năng đánh Phương Vân thành ra như vậy.

Phương Vân xuất thân hầu phủ, ở giới bình dân thì địa vị cũng tương đối hiển hách. Nhưng Hoa Dương phu nhân rất rõ ràng, ở Thượng Kinh thành này căn bản không bình yên như vẻ bề ngoài. Ẩn bên dưới nó là đao quang kiếm cảnh, sóng ngầm mãnh liệt, chỉ cần không cẩn thận một chút, liền có thể vạn kiếp bất phục. Cái vì vinh hoa phú quý, quyền lực rung trời, đều có thể tan thành mây khói.

Phương Vân nếu như chịu toàn tâm toàn ý tu luyện võ đạo, có thêm một phần bốn sự bảo mệnh, vậy cũng vô cùng tốt.

- Lâm nhi, con đi theo mẹ ra ngoài, mẹ có chuyện muốn nói với con. Đệ đệ của con vừa mới khỏi bệnh, cứ để cho nó nghỉ ngơi một lát đi.

Hoa Dương phu nhân vừa nói vừa đứng dậy rời khỏi. Tính cách của Phương Lâm quá lỗ mãng, như thế cũng không phải là chuyện tốt.

- Dạ, mẹ!

Lang Thang

Quyển 1: Hắc Ám Trùng Sinh

5. Chương 3: Đồ Đấu (3)

Sau khi cả hai vừa rời khỏi, Phương Vân ngồi trong phòng một mình, mãi không nhúc nhích. Bề ngoài hắn thoạt nhìn bình tĩnh, kỳ thật trong lòng đã sớm rung động mãnh liệt.

Mọi thứ vừa mới phát sinh đều khiến cho Phương Vân có cảm giác như đang nằm mộng. Đây là thực, hay là ảo.

Đột nhiên, Phương Vân đứng dậy, trong sương phòng chỉ có duy nhất một cái bàn làm bằng gỗ đàn hương, trên bàn là một ấm trà bằng men sứ. Hoa văn tinh xảo, thân chén bóng loáng, nắm trong tay, truyền tới một cảm giác lạnh lẽo mà quen thuộc.

Nhắm mắt lại, trong đầu Phương Vân có thể miêu tả lại rõ ràng hoa văn được vẽ trên chén trà. Không tại nguyên nhân nào khác, chỉ là bởi vì thói quen mà thôi. Ở tiền thế, Phương Vân dùng chén trà này hơn hai mươi năm, đã muốn quen thuộc tới nỗi không thể quen hơn nữa. Thậm chí Phương Vân chỉ cần chạm vào một chút, thì có thể dựa theo trọng lượng mà phân biệt, phán đoán chén trà này có bị người ta thay đổi hay không.

“Phanh!”

Trong suy nghĩ của Phương Vân, chén trà được làm bằng men sứ màu lục bích này đột ngột vỡ tan, toàn bộ chén trà hóa thành một làn khói nhẹ nhàng phiêu dăng. Phương Vân nhanh chóng mở mắt ra, chén trà vẫn nằm trong tay như cũ, yên lặng bất động. Cảm giác trên từng ngón tay rất chân thật. Trong lòng của Phương Vân lại có thêm một loại xúc động, dường như chén trà ở trong tay có thể tùy lúc mà vỡ tan, hóa thành mây khói.

- Mười năm, ta còn mười năm để nghịch thiên cải mệnh, thay đổi vận mệnh tan nhà nát cửa. Để cho hết thấy, từ bây giờ bắt đầu lại một lần nữa đi!

... ..

Bên ngoài Tứ Phương hầu phủ, Dương Khiêm, Lý Bình lấy tay che mặt, cúi đầu đi nhanh. Cả hai người toàn thân đều bốc mùi nước tiểu, nếu để người khác nhận ra, thì sẽ rất mất mặt. Cũng may, triều Đại Chu dân giàu nước mạnh, quân lực cường thịnh. Trên đại lộ, người mặc cẩm y hoa phục cũng có không ít, hai người một mạch đi gấp, cũng không có bao nhiêu kẻ để ý tới.

Đi tới một góc tường vắng người tới lui, hai người dừng chân lại.

- Lần này thật sự đã mất hết thể diện, ba tên hèn hạ!

Lý Bình oán giận mắng, quay đầu nhìn về phía Dương Khiêm:

- Lần này ngươi chuẩn bị làm gì? Chẳng lẽ cứ như vậy mà nhẫn nhịn?

- Nhịn? Hừ!

Dương Khiêm cười lạnh, trong mắt lóe lên một tia quang mang âm độc:

- Ta đánh không phải Phương Lâm, nhưng mà Phương Vân thì khác. Cái tên tiểu tạp chủng không biết sống chết, cứ nhiên dám khiêu chiến với chúng ta! Phương Lâm bảo vệ hấn được nhất thời, nhưng không bảo vệ hấn được cả đời. Chờ hấn rồi khỏi, chúng ta đi tìm Phương Vân, đem mối nhục ngày hôm nay trả lại cho đệ đệ của hấn gấp trăm lần!

Lý Bình không nói, bộ dáng trầm tư, đột nhiên ngẩng đầu, có hơi lo lắng nói:

- Ta thấy tên tiểu tử nọ dám chủ động khiêu chiến với chúng ta, e rằng là có chỗ dựa. Đến lúc đó, chúng ta sẽ không lật thuyền trong mương chứ?

- Lật thuyền trong mương, sao có thể chứ?

Dương Khiêm ngẩng mặt lên trời, nét mặt không cho là đúng. Cánh tay vừa lật, từ trong lòng ngực lấy ra một thứ, đặt ở lòng bàn tay là một hạt châu màu đen gần như trong suốt. Chính giữa hạt châu, mơ hồ thấy được liên ngẫu của anh nhi. “Anh nhi” cao một tấc, nhìn kỹ lại, cứ nhiên cùng với Dương Khiêm có mấy phần giống nhau, tựa như là Dương Khiêm thu nhỏ.

- Nhân cấp châu!

Lý Bình nhìn rõ hạt châu này, hít một hơi thật nhẹ. Hấn xuất thân giàu có, đương nhiên thấy nhiều hiểu rộng, liếc mắt một cái liền nhận ra thứ này chính là thánh phẩm dùng để luyện công.

Con đường võ đạo, từng bước leo lên, quả thật không phải là giả. Nhưng tạo hóa của trời đất huyền bí, cũng không phải bằng vào khả năng của con người mà biết hết. Nhân cấp châu chính là một thánh phẩm dùng để tu luyện võ công. Trong lúc tu luyện, mang hạt châu này trên người, thì có thể đề cao tốc độ tu luyện mấy lần. Cảnh giới càng cao, thì bội số càng tăng cao.

Dương Khiêm, Lý Bình đều có tu vi Nguyên Khí cấp, nếu mang hạt châu này trên người. Tu luyện một ngày là có được thành quả tu luyện bốn, năm ngày của người thường, quả nhiên là một kiện bảo bối nghịch thiên. Thứ này cực kỳ quý hiếm, có thể nói cho dù lục soát hết Thần châu hạo thổ cùng Ngũ hoang thì cũng chỉ có chừng trăm hạt, mỗi hạt đều là do trời đất ngưng tụ mà thành.

Loại bảo vật như Nhân cấp châu rất dễ dàng nhận biết, đặc điểm lớn nhất chính là ở giữa hạt châu có một anh nhi cao ba tấc. Vô luận kẻ nào mang ở trên người, thì khuôn mặt của anh nhi liền biến hóa thành khuôn

mặt của người mang nó. Trong truyền thuyết, Nhân cấp châu là một thứ cực kì đặc biệt, bởi vì làm bạn với con người lâu ngày, châu mặc dù dưỡng nhân, nhưng nhân cũng dưỡng châu. Qua thời gian dài, hấp thụ nhân khí, hạt châu này liền hóa thành mặt người.

- Người ngoài chỉ biết Quý tộc hầu chúng ta xem thường Bình dân hầu, nhưng nào biết cả hai vốn chênh lệch rất lớn. Không nói những thứ khác, chỉ nói viên Nhân cấp châu này thôi, cho dù lục soát toàn bộ Tứ Phương hầu phủ cũng tìm không ra một cái. Hừ hừ, loại thấp hèn như Phương gia, nào biết đâu rằng, không trải qua tích lũy lâu dài thì sao có thể trở thành Quý tộc hầu. Nửa tháng sau, ta muốn cho Phương Vân quỳ ở trước mặt của ta, giả tiếng chó sủa!

Ánh mắt của Dương Khiêm chợt lóe, nhân thần âm độc.

Lang Thang

Quyển 1: Hắc Ám Trùng Sinh

6. Chương 4: Mãng Ngưu Quyền (1)

Sáng sớm, hơi lạnh lượn lờ.

Tứ Phương hầu phủ, trong vườn Tử Long, một cơ thể cao lớn vạm vỡ, du tẩu như long (1), chân đạp như bay, hần một bên diễn luyện chiêu thể, một bên giảng giải.

(1) du tẩu như long (): nhảy múa/đi lại như rồng.

- Trong thiên địa ẩn chứa rất nhiều nguyên khí, vô cùng vô tận. Chúng ta tuy nhìn không thấy những nguyên khí đó, nhưng chúng thực sự tồn tại. Bước đầu tiên tu luyện võ đạo, chính là phải hấp dẫn nguồn nguyên khí dồi dào không chỗ nào mà không có, lại vô hình vô tướng, vào trong cơ thể, tôi luyện thân thể, để có được trụ cột võ đạo. Chỉ có cơ thể tráng kiện, mới có thể cất chứa lực lượng càng nhiều.

Phương Lâm lấy tu luyện của bản thân làm nền tảng, hướng Phương Vân giải thích kinh nghiệm tu luyện võ đạo của bản thân:

- Ở nguyên khí cảnh, phương pháp tu luyện nhanh nhất chính là đi quyền. Thân thể tùy thế đi, đồng thời khống chế hô hấp, để cho thiên địa nguyên khí từ từ thẩm thấu vào trong cơ thể. Bộ “mãng ngưu kính” này là trụ cột võ học ở trong quân đội. Tuy rằng không cao minh, nhưng cực kỳ thực dụng. Dùng để hấp dẫn thiên địa nguyên khí nhập thể, không gì thực dụng hơn.

Trong mái đình cạnh đó, Phương Vân ngồi chồm hổ trên bậc thang. Phương Lâm giảng tận tâm, hần cũng dụng tâm mà lắng nghe. Gần như nhìn Phương Lâm diễn luyện không chớp mắt, đồng thời đem những lời hần nói nghe không sót một chữ nào.

Trong lòng Phương Vân biết ca ca Phương Lâm thiên phú kinh người. Ở kiếp trước, hần đã dùng thực lực để chứng minh được thiên phú trác tuyệt. Có một đại ca như vậy dạy dỗ, so với bất kì vị minh sư nào khác đều hơn nhiều.

- Mãng ngưu kính thức thứ nhất, mãng ngưu xuất động!

- Mãng ngưu kính thức thứ hai, mãng ngưu bồn dã!

...

Phương Lâm vì muốn cho Phương Vân nhìn rõ hơn, nên táng đi một thân cương khí, thuần túy lấy lực lượng của cơ thể mà diễn luyện bộ quyền pháp này. Lực lượng cơ thể của hần cũng rất cao, cho dù đã tán đi cương khí, nhưng từng chiêu từng thức đánh ra, đều là quyền phong văn vũ, còn có tiếng bò rống.

Phương Vân cẩn thận quan sát, hần thường ngày lười nhát, một bộ quyền pháp đánh tốt mấy cũng chỉ là vẻ bên ngoài. Bây giờ có tâm tư, nhìn lại, thì có cảm ngộ khác. Phương Lâm dạy dỗ rất dụng tâm, chỗ nào có hơi sâu xa thì nhắc đi nhắc lại, rồi diễn luyện, khiến cho Phương Vân có được cảm ngộ mới.

- Tiểu đệ, người nhìn cho kỹ. Bộ quyền pháp này đánh ra được chỗ tinh túy, thì cũng cực kì lợi hại.

Mười tám thức mãng ngư kinh, diễn luyện tới thức cuối cùng, Phương Lâm đột nhiên ngồi chồm hổ xuống dưới, sau đó như một viên đạn đột ngột nhảy lên.

“Mãng ngư Trùng Chàng (1)!” Phương Lâm mở miệng nói, đồng thời hai tay kích xuất. Lần này thế như sét đánh, nhanh như tia chớp. Không khí bên người Phương Lâm bỗng nhiên trào dâng, khí lưu cuộn động, giống như hai đầu đại xà đang quấn quanh bắp tay trắng kiện của Phương Lâm.

(1) trùng chàng (): xông lên, xung đột, va vào nhau...

“Ồ!”

Một tiếng bò rống cao vút, hai dòng khí quấn quanh bắp tay của Phương Lâm đột nhiên ngưng tụ thành hai đầu mãng ngư màu xanh, hai đầu mãng ngư cơ thịt cuộn cuộn, tràn đầy sức mạnh hung hạo. Sau tiếng rống, mắt trâu tròng to, bốn vó đồng thời hoa động, mang theo một cỗ kinh phong giống như mũi tên bắn ra ngoài.

“Ầm ầm!”

Trong vườn Tử Long, hai gốc cây to bị mãng ngư đâm trúng, toàn thân cây đều ầm ầm vỡ vụn, hóa thành vô số mảnh cây vỡ văng ra bốn phía. Mà phía trên mảnh gỗ, còn có vô số hoa mai màu hồng phấn tung bay đầy trời.

Trong mắt Phương Lâm lộ ra vẻ khiếp sợ, bộ Mãng ngư quyền này hắn từng luyện qua vài lần, nhưng không nghĩ tới nó lại có uy lực đến như vậy. Phương Vân thấy rất rõ ràng, đại ca Phương Lâm không sử dụng tới cương khí trên người, hai đạo Mãng ngư kính hắn phát ra là thuần túy dựa vào lực lượng cơ thể, khuấy động không khí, lấy kỹ thuật ngưng tụ thành hình trâu.

Cho dù đã tu luyện tới Cương khí cảnh, sức mạnh cơ thể sẽ tăng lên rất nhiều, nhưng một bộ Mãng ngư kính cực kì ở trong quân đội, có thể luyện ra hiệu quả có tính hủy diệt như thế này, thì chỉ có thiên phú kinh người, khả kiến nhất ban (1).

(1) khả kiến nhất ban (): có thể thấy chút ít - 〰! Mượn tạm giải thích của Soujiro Seita.

- Chiêu Mãng ngư trùng chàng này, người bình thường luyện tới mức cao nhất cũng chỉ là quyền phong rít gào, to như tiếng bò rống. Nếu muốn phát ra hai đầu ngư hình, đối với sức mạnh cơ thể có yêu cầu rất lớn, còn phải phối hợp với một ít tiểu xảo. Lấy sức mạnh bây giờ của ngươi, còn chưa đạt được yêu cầu. Lát nữa, ta sẽ nói cho ngươi khẩu quyết, chờ ngươi có đủ sức mạnh rồi, thì khi luyện tự nhiên sẽ thuận lợi như nước chảy theo dòng. Bây giờ, tiểu đệ, ngươi tới diễn luyện một lần, để ta xem ngươi học tập ra sao.

Phương Lâm thu công lại, sắc mặt không đỏ, hô hấp không gấp, biểu hiện tu vi võ đạo mạnh mẽ.

- Dạ.

Phương Vân rời khỏi mái đình, dừng ở bên người của Phương Lâm. Trong đầu nhớ lại từng động tác mà Phương Lâm vừa mới đi quyền. Phương Vân hít vào một hơi thật sâu, từ từ thi triển ra bộ Mãng ngư quyền.

- Mãng ngư xuất động!

Phương Vân tưởng tượng như mình hóa thành một con mãng ngư hoang dã, vào lúc sáng sớm, từ trong huyệt động đi ra ngoài.

“Phanh!”

Quần áo Phương Vân chấn động, một quyền đánh vào trong không khí, phát ra tiếng ầm ầm, giống như đánh vào thực thể. Đây là tu luyện quyền pháp tới cảnh giới nhất định mới có được.

“Tiểu đệ, ngươi hấp thu thiên địa nguyên khí không nhiều lắm, sức mạnh chưa đạt, nhưng cũng đạ chạm vào được chỗ tinh túy của quyền pháp, là quyền ý. Sức mạnh không đủ, có thể dựa vào thời gian dài để tích lũy, nhưng thứ như quyền ý, chỉ có thể dụng tâm lĩnh ngộ, có luyện cách nào cũng vô ích!”

Ánh mắt của Phương Lâm lộ ra một tia thần sắc tán thưởng, cảnh giới võ đạo của hắn cao hơn Phương Vân rất nhiều, liếc mắt một cái liền có thể nhìn ra thật giả. Lấy cấp độ sức mạnh như Phương Vân, có thể

đánh ra quyền ý, quả thực là rất hiếm thấy. Hai người là anh em ruột, nhìn thấy Phương Vân có ngộ tính đến như vậy, Phương Lâm cũng thật sự thay đệ đệ cao hứng.

Lang Thang

Quyển 1: Hắc Âm Trùng Sinh

7. Chương 4: Mãng Ngưu Quyền (2)

- Mãng ngưu bốn dã!

Phương Vân tưởng tượng mình là một con mãnh ngưu đang mù quáng chạy trên thảo nguyên, trong lòng có cảm giác tự do.

Rầm!

Hư không vang dội, cùng một chiêu thức, trải qua lời dạy của đại ca Phương Lâm, đến khi Phương Vân sử dụng thì cảm giác hoàn toàn không giống nhau. Hai cánh tay linh hoạt giống nhau rần, quỹ tích linh hoạt, khiến cho người ta khó lòng phòng ngự.

- Mãng ngưu phân tông!

Phương Vân sải bước tiến tới, đồng thời đánh ra thức thứ ba mãnh ngưu quyền - Mãng ngưu phân tông. Hắc thi triển bộ mãnh ngưu quyền giống như nước chảy mây trôi, cực kỳ suông sẻ. Quyền thứ ba đánh ra, khí lưu quanh thân Phương Vân tuôn trào, quần áo phát phớt, một luồng khí lưu rất khó cảm nhận được thuận theo lỗ chân lông, từ từ thẩm thấu vào trong cơ thể.

- Cái đó hẳn là thiên địa nguyên khí!

Phương Vân hai kiếp làm người, đối với võ đạo cũng có nhận thức mới. Kiếp trước hẳn đối với võ đạo không có lòng cầu tiến, lúc bắt đầu tu luyện cũng không chút để tâm. Bây giờ một lần nữa tu luyện võ đạo, rốt cuộc cũng cảm giác được vài thứ mà trước kia chưa từng chú ý qua.

Một luồng nguyên khí nhập thể, dần dần Phương Vân có cảm giác khác lạ, dường như thân thể của bản thân trở nên càng thêm rắn chắc, xuất quyền cũng có lực hơn trước. Đây là một cảm giác thật vi diệu, nhưng muốn nói một cách chính xác thì sức mạnh của Phương Vân chưa chắc đã gia tăng bao nhiêu.

Con đường luyện võ là một quá trình tuần tự tiệm tiến (1), muốn tăng nguyên khí cơ thể, cũng không phải dễ dàng như vậy. Chỉ có thể thông qua thời gian dài mà mài dũa.

(1) tuần tự tiệm tiến (): tuân theo quy tắc mà tiến tới (-.- đoán mò đó, đừng tin).

Hô! Hô!

Phương Vân xuất quyền như gió, bước chân thuyên chuyển biến hóa, trong quyền ý mang theo một cổ dã tính cùng tự do của mãnh ngưu. Hắn đã hoàn toàn đắm chìm bên trong bộ quyền pháp trụ cột trong quân đội Đại Chu, lòng dạ thâm cảm ngộ nguyên khí trong thiên địa.

- Thức thứ bốn, mãnh ngưu đề sừng! (ha ha, cứ tưởng là cầm sừng - DG)

- Thức thứ năm, mãnh ngưu nộ hồng!

Phương Vân lại liên tiếp thi triển ra hai chiêu trong bộ Mãng ngưu quyền pháp. Hắn đã hoàn toàn quên đi khu vườn Tử Long, mái đình, quên đi ca ca đang quan khán ở bên.

“Thiên tư của tiểu đệ quả thực không tệ, nhanh như vậy đã đạt tới cảnh giới Vong Ngã. Có lẽ, chuyện lần này cũng là một chuyện tốt, có lần ước chiến trong tương lai, sau này tiểu đệ luyện võ sẽ dụng tâm hơn nhiều! Lấy tư chất của hắn, trong lương lai nhất định sẽ là viên minh châu tỏa sáng trong quân đội. Trong quân đội Đại Chu, có ba phụ tử ta, về sau cũng không cần cố kỵ mấy tên Bình Đình hầu đó.”

Phương Lâm đang quan sát thâm gặt đầu, lại trộm coi thêm một lát nữa liền lặng lẽ rời khỏi vườn Tử Long, không muốn quấy rầy Phương Vân. Đồng thời truyền lệnh, để cho tất cả nô bộc, tỳ nữ tản đi, không nên quấy rầy Phương Vân ở trong vườn.

- Mãng ngư thiết đạp!

- Mãng ngư sủy vĩ!

Phương Vân lại thi triển quyền pháp, hắn cũng không biết đã luyện được bao lâu. Trên trán đã sớm đổ đầy mồ hôi, sau lưng càng bị mồ hôi làm cho ướt đầm, Phương Vân vẫn không biết như trước.

Thể lực của con người dù sao cũng có hạn, Phương Vân mấy lần cảm thấy kiệt sức, muốn té ngã lên mặt đất, nằm sấp xuống, nhưng lại bị hấn cản rằng kiên trì nín lại.

- Luyện quyền, luyện quyền! Phụ thân từng nói qua, con đường võ đạo, xem trọng chính là ý chí cùng tín niệm, trái lại, thiên phú thì ở phía sau. Mình nếu muốn có được sức mạnh cường đại để thay đổi vận mệnh. Nếu ngay cả chút đau khổ đó cũng chịu không được, thì sau này lấy tư cách gì để mơ tưởng đi thay đổi vận mệnh chứ!

Phương Vân cắn răng một cái, trong đầu nhớ tới danh ngôn của thánh nhân mà bản thân đã đọc thuộc: thiên tương hàng đại nhâm vu tư nhân, tất tiên khổ kỳ tâm chí, lao kỳ cân cốt, ngạ kỳ thể phu, vô pháp kỳ thân, tăng ích kỳ sở bất năng, vu thị tha nhất giáo nha, hựu ngao liễu quá khứ.

(Gốc: , , , , , , , .)

[Bó tay rồi bà con ạ! Chỉ hiểu được câu đầu là: người được trời giao cho trọng trách, trước đó nhất định..., cao thủ nào vào thấy thì giúp em!]

Con đường võ đạo, xem nặng chính là ma luyện. Mỗi lần trải qua ma luyện, võ đạo nghiêm nhiên sẽ tinh tiến thêm một bậc. Một vị võ đạo tông sư, trước tiên nhất định phải là một cường giả có ý chí bền chắc. Phương Vân xuất thân từ gia tộc luyện võ, câu châm ngôn đó lúc thường ngày đã nghe đến thuộc.

Bả tâm nhất hoành, tâm tư của Phương Vân toàn bộ đều đặt trong các chiêu thức của bộ Mãng ngư quyền, hoàn toàn không thêm nhớ tới những bộ phận đau nhức trên mình. Vì thế, cảm giác sức cùng lực kiệt thật sự không mấy rõ ràng.

- Mãng ngư Trùng Chàng!

Hai nắm tay của Phương Vân mang theo kính phong phần phật, tiếng gió như roi quất, phát ra tiếng ầm ầm.

“Phanh!”

Hai nắm tay của Phương Vân xuất ra, hai luồng không khí thuận theo thể quyền mà bùng nổ, phát ra tiếng vang chói tai.

- Không đúng, chiêu Mãng ngư Trùng Chàng này ta thi triển ra hoàn toàn không có ý cảnh như đại ca, nhất định là phạm phải sai lầm rồi.

Phương Vân rốt cuộc cũng dừng lại, hấn cúi đầu, nhú mày trầm tư, trong đầu đều là Mãng ngư quyền pháp.

- Tiểu đệ, nghỉ ngơi một lát đi!

Một tiếng nói to lớn vang lên, bên dưới đình xuất hiện một thanh niên trai tráng mặc trang phục màu xanh, chính thị đại ca Phương Vân. Trong tay hấn cầm một hộp cơm được làm bằng gỗ Tử đàn, bước nhanh tới.

- Tiểu đệ, ngươi đã luyện quyền pháp cả ngày rồi, bụng chắc hấn rất đói. Người là thiết, cơm là sắt. Luyện võ tuy rằng quan trọng, nhưng không có thể lực, cũng không luyện được.

Phương Lâm cười nói, trong ánh mắt tràn đầy sủng nịch. Trong hầu phủ, khiến hấn không yên lòng nhất chính là vị tiểu đệ này. Phụ thân nhiều năm trấn thủ mọi Man, cái gọi là trưởng huynh như cha, ở Thượng Kinh thành, chỉ có hấn mới có thể bảo vệ được đệ đệ.

- Cả ngày?

Phương Vân ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn, lúc này mới phát hiện trời đã tối đen, không thấy trăng sao.

Hấn đã quên cả thời gian, ở trong vườn Tử Long, để luyện quyền cả ngày.

“Ừ ừ!”

Trong bụng phát ra tiếng kêu, Phương Vân mới cảm thấy rất đói bụng. Hắn đặt toàn bộ tinh thần tập trung lên quyền pháp, luyện võ, không chỉ quên mất sự mệt mỏi của cơ thể, những cơn đau nhức, mà ngay cả đói khát cũng đều quên luôn.

- Không nghĩ tới nhanh như thế đã trôi qua một ngày, quả thực có hơi đói bụng.

Phương Vân xấu hổ mỉm cười, đi tới bên cạnh Phương Lâm.

- Mẹ biết người cả ngày chưa ăn gì, sợ người bị đói, nên thay người hâm nóng đồ ăn. Mau ăn đi!

Trong vườn Tử Long có rất nhiều bàn để ngồi nghỉ, Phương Lâm bày đồ ăn lên bàn, hai huynh đệ đối diện với nhau mà ngồi.

Đồ ăn Hoa Dương phu nhân chuẩn bị rất phong phú, nào là canh gà, thịt bò, bánh bao, còn có một ít quà vặt (1). Phương Vân ngồi tại y biên (2), trong màn đêm lạnh lẽo nhìn cơm canh mẫu thân chuẩn bị cho mình, trong lòng một mảnh ấm áp.

(1) Gốc: 點心, 點心, 點心. Có lẽ kiến thức về đồ ăn tàu của tứ nghèo nản, nên không thể gọi đúng tên cúng cơm của nó.

(2) y biên (倚邊): ghế có điểm tựa lưng là lan can (chắc thế, tại thường thấy trong mấy phim võ hiệp - nè, huynh đài, tới đây nghỉ mệt, tui tuy cứng nhưng ngồi nghỉ là hết sổ zách luôn đó nhe!).

Lúc Phương Vân ăn cơm, Phương Lâm ngồi nhìn ở một bên, lặng lẽ mỉm cười. Nhìn được Phương Vân cố gắng luyện công đến như vậy, trong lòng của hắn cũng có hơi vui mừng.

“Phụ thân đại nhân nếu biết tiểu đệ dụng tâm luyện công như vậy, nhất định sẽ rất cao hứng.” Phương Lâm nhớ tới phụ thân của bản thân, Tứ Phương hầu Phương Dận, Man Hoang là một nơi hoang liêu, là nơi nghèo nàn, phụ thân ở đó đã hơn mấy năm mà chưa trở về Thương Kinh.

- Tiểu đệ, vừa nãy thấy người nhú mày suy tư, bộ gặp phải nan đề gì sao?

- Vâng, đại ca, người tới vừa đúng lúc. Chiêu mãng ngư trùng chàng của người, ta căn bản đánh không được quyền ý như thế.

Phương Vân ngay lập tức đem nghi hoặc trong lòng hỏi ra.

- Ha ha,

Phương Lâm phát tay áo đứng dậy, bước tới giữa khu vườn, quay đầu lại nhìn Phương Vân:

- Chiêu mãng ngư trùng chàng này, kỳ thật là do trước đây lúc ta tu luyện hầu trác ma mà thành. Ở trong quân, cũng không có loại pháp môn phát lực như vậy. Tiểu đệ, người nhìn cho rõ, khi sử dụng chiêu này thì cần phối hợp với cơ thể.

- Võ đạo luyện tới thân xử, ý chí đủ cường đại, liền có thể khống chế mỗi khối cơ thịt trên người. Cơ thể chấn động, khuấy động không khí, liền có thể hình thành đủ loại pháp môn công kích.

Phương Lâm nói xong, dùng động tác rất chậm, thi triển thức cuối cùng của bộ Mãng ngư quyền, Mãng ngư Trùng Chàng. Từng khối thịt trên cơ thể hắn run lên, giống như vật sống, mỗi một cơ thịt đều run lấy lấy, đều kéo theo tiếng gió, không khí bùng nổ phát ra tiếng ầm ầm, khiến cho người ta kinh hãi.

Ánh mắt của Phương Vân nhìn về phía trước, ngay cả khi Phương Lâm diễn xong quyền pháp lúc nào cũng không biết. Về mặt của hắn xuất thần, trong mắt chỉ có bóng dáng của Phương Lâm vừa mới phát động “Mãng ngư Trùng Chàng”.

Phương Lâm trong tâm vui vẻ, nhẹ nhàng bước đi qua, cân nhắc lực chân, âm thầm rời khỏi.

Phương Lâm sau khi rời khỏi không lâu, trong khu vườn Tử Long lại truyền tới tiếng quyền phong kêu lên phân phát.

Cả một đêm, Phương Vân không ngủ. Mãi tới sáng hôm sau, mới nặng nề thiếp đi. (:hoho:, ta cũng nhẹ nhàng đi ngủ)

Lang Thang

Quyển 1: Hắc Âm Trùng Sinh

8. Chương 5: Huỳnh Độ Tình Thâm

- Tứ Phương hầu thông địch phản quốc, tội không thể tha. Nhân hoàng thủ lệnh, mọi người ở Tứ Phương hầu phủ, toàn bộ cầm tù, kẻ nào dám phản kháng, giết không cần chờ lệnh!

Cửa lớn Tứ Hầu phủ mở rộng, một lão thái giám giọng nói the thé tuyên đọc thánh chỉ, ánh mắt của hắn âm độc giống như mắt rắn, phía sau hắn, là đám cấm vệ quân đang thủ thế chờ kẻ địch.

- Mang người liên can, bắt toàn bộ!

Ra lệnh một tiếng, cấm vệ quân áo giáp bóng loáng như cá ủa vào, như hổ nhào rộng lượn.

- Mẹ!

Giữa chính sảnh hầu phủ, đột nhiên truyền tới tiếng hét kinh hãi.

- Mẹ!

Hai mắt Phương Vân đỏ ngầu, quỳ rạp lên mặt đất, tuyệt vọng nhìn lên trên. Cuối ánh mắt của hắn, là một mỹ phụ hoàn hảo kiêu tự vẫn, thân hình ôn nhu tựa vào tường rồi yếu ớt ngã xuống, trên căn cổ trắng ngần như tuyết là màu đỏ tươi chói mắt.

...

-A!

Phương Vân đột nhiên từ dưới mặt đất ngồi dậy, trên trán đỏ đầy mồ hôi lạnh, hô hấp của hắn dồn dập, phải thật lâu sau mới bình ổn lại được.

- Thiếu gia, ngài đã tỉnh.

Bên tai vang lên tiếng nói của một cô gái, thanh thúy như chim sơn ca.

- Phu nhân nói, chờ khi thiếu gia tỉnh lại thì mời thiếu gia tới sương phòng nghỉ xả hơi, trời bên ngoài rất lạnh.

Cô gái cúi đầu, nhẹ giọng nói.

Lúc này Phương Vân mới phát hiện trên người có thêm một cái áo choàng thực dày, được làm bằng da hổ ly, buổi sáng như thế này, là những lúc lạnh nhất. Ở tại Thượng Kinh thành, cuối thu qua đi, tiết trời liền chuyển lạnh, ngày càng lạnh.

- Biết rồi, người trở về đi.

Phương Vân xua xua tay.

- Dạ, thiếu gia.

Thị tỳ sau khi rời khỏi, Phương Vân cũng chưa đứng lên trở về phòng. Hắn ngẩn ngơ ngồi dưới đất, trong đầu nhớ tới rất nhiều hình ảnh “kiếp trước”. Trong ký ức của hắn, sự chăm sóc của mẫu thân, luôn luôn rất cẩn thận, nhưng không để cho người khác dễ dàng cảm thấy. Trong hồi ức của Phương Vân, khí độ của mẫu thân vẫn luôn kiên cường như vậy, mãi tới thời điểm mẫu thân ngã xuống, Phương Vân mới phát hiện, thì ra mẫu thân cũng có mặt nhu nhược.

Thông thường mẫu thân dùng cánh để che chở, nhưng đến khoảnh khắc nàng ngã xuống rồi, Phương Vân mới phát hiện, mẫu thân cũng cần một người đến che chở. Một phụ nhân, ở Thượng Kinh thành nguy cơ bốn phía, giống như đang đi trên phiến băng mỏng a!

Hai kiếp làm người, Phương Vân mới hiểu được, mẫu thân vẫn không thay đổi!

- Mẹ! ...

Trong mắt Phương Vân ướt át, cảnh tượng trong mộng khi này dường như xuất hiện lần lượt ở trước mắt, khiến cho sóng mũi của Phương Vân cay cay.

- Mẫu thân, tin tưởng ta, từ nay về sau, sẽ không tiếp tục khiến cho người lại chịu ủy khuất!

Phương Vân đứng dậy, lau đi nước mắt. Hắn cũng không trở về sương phòng nghỉ ngơi, mà là ở trong cơn gió lạnh lùng, tiếp tục bắt đầu tu luyện võ đạo.

- Ta không có phúc duyên rung trời, cũng không có người cường lực ủng hộ. Thứ duy nhất mà ta có thể dựa vào, chính là trí nhớ hơn một kiếp người, cùng hai đấm tay của bản thân.

Phương Vân sâu sắc hiểu rõ nguy cơ mà bản thân phải đối diện, trí nhớ hơn một kiếp làm người cũng không giúp cho hắn có được thêm bao nhiêu ưu thế. Muốn sở hữu sức mạnh cường đại, sức mạnh đủ để thay đổi vận mệnh, hắn chỉ có thể khổ tu, so với người khác càng thêm khắc khổ tu luyện!

Thời gian nửa tháng, Phương Vân đều ở trong vườn Tử Long tu luyện. Hoa dương phu nhân cũng đã thay hắn xin nghỉ phép nửa tháng, trong nửa tháng này, ngoại trừ cần phải ăn uống, thời gian còn lại Phương Vân đều dùng để tu luyện.

Cường độ tu luyện cao như thế, khiến cho Phương Vân một ngày cố gắng, tương đương với người thường tu luyện năm ngày. Phải biết rằng, một ngày có mười hai canh giờ, thời gian người thường dùng để tu luyện nhiều nhất cũng chỉ có hai, ba canh giờ. Mà thời gian còn lại thì dùng vào việc cơm ăn, áo mặc, xã giao, ngủ nghỉ.

Phương Vân chịu khó luyện công, đích xác có thể dùng hai chữ điên cuồng để hình dung. Phương Lâm cùng Hoa Dương phu nhân thấy vậy, vừa lại lo lắng, vừa lại vui sướng. Thời gian tu luyện trong một ngày cả Phương Vân, gần như đến mười một canh giờ, ăn cơm cùng ngủ, cùng lắm chỉ mất một canh giờ. (DG: thần a!)

Phương Lâm cùng Hoa Dương phu nhân mới đầu còn lo lắng, sợ Phương Vân tu luyện với cường độ cao như vậy sẽ khiến cho thân thể suy sụp, vì thế có khuyên nhủ vài lần. Sau lại phát hiện khuyên nhủ không có hiệu quả, hơn nữa Phương Vân cho dù một ngày chỉ nghỉ ngơi nửa thời thần, nhưng ngày hôm sau vẫn long tinh hổ mãnh như trước, giống như một người bình thường ngủ đủ năm canh giờ, liền cảm thấy yên lòng.

Mười lăm ngày sau, lúc tối.

- Mãng ngư xuất động!

Phương Vân thu quyền vào bụng, bỗng nhiên bắn lên, ở dưới chân trong phạm vi ba bước, khí lưu khuấy động, phát ra tiếng vù vù, giống như bị roi quất trúng. Khóa thối tiến thân, Phương Vân tiếp tục đánh ra thức thứ hai Mãng ngư quyền.

- Mãng ngư bốn dã!

Hai đấm tay của Phương Vân vọt ra, đánh vào trong hư không, mảng lớn không khí bùng nổ, tạo ra một trận liệt phong trong phạm vi nhỏ. Thuần thể nhắc chân tiến thân, Phương Vân dốc sức đấm ra hai quyền, tạo thành thức thứ ba:

- Mãng ngư Phân Tấn!

Phương Vân quát một tiếng, cách người bốn thước, không khí như biến thành một làn sóng biển, giống như mãng ngư khi đang lao tới, lông bờm trên lưng tung bay.

Vào lúc này thì sự khác biệt giữa người bình thường cùng Nguyên khí cảnh. Người bình thường sức mạnh dù lớn, nhưng cũng không có thể đánh ra một dòng sóng biển trong không khí rõ ràng đến như vậy. Nhưng Phương Vân khắc khổ tu luyện, hơn nữa tư chất của hắn vốn không tệ, thời gian nửa tháng, lượng nguyên khí có được tương đương với người bình thường hấp thu ba bốn tháng.

Lúc này đây, mỗi tất thịt trên cơ thể của Phương Vân đều có nguyên khí truyền vào, luận sức mạnh thân thể, Phương Vân so với người bình thường chỉ ít mạnh hơn đến tám lần. Sức mạnh như vậy, mới có thể tay không ở trong không trung đánh ra một quyền tạo thành luồng sóng rõ ràng đến như vậy.

Mười tám thức Mãng ngư quyền, từng chiêu từng chiêu được Phương Vân thi triển ra. Bầu không khí quanh thân thể Phương Vân ngày càng kịch liệt, tiếng va chạm giữa không khí vang lên bùng bùng, tựa như sóng biển nhấp nhô liên tục. Tới sau cùng, quyền phong cư nhiên vang ra tiếng bờ rỗng to như tiếng trống.

- Mãng ngư quyền, thức thứ mười tám, Mãng ngư Trùng Chàng!

Phương Vân đạp chân liên tục, từ thức thứ nhất đánh tới thức thứ mười tám, song chưởng chấn động, như rồng rời khỏi nước, hướng tới phía trước oanh xuất.

Ca! Ca!

Chỉ nghe được hai tiếng vang cùng lúc, cách đó ba bước, ở giữa hai gốc cây mai gồ ghề đều bị chặt đứt, tán cây run rẩy, một bên ngã xuống.

- Hảo!

Phương Lâm mừng rỡ, kêu một tiếng hảo, chạy nhanh tới chỗ Phương Vân luyện công, bộ Mãng ngư quyền này đã có thể xem như luyện thành. Từ quyền phong mà xem xét, nguyên khí tụ hội trong cơ thể Phương Vân đã đạt tới cảnh giới Nguyên khí cảnh cao cấp. Còn thiếu, chỉ là tích lũy nguyên khí trong cơ thể, đồng thời chuẩn bị đột phá đến Chân khí cảnh.

Con đường luyện võ, mỗi bước đều khó khăn. Không có khắc khổ tu luyện, rất khó đại thành. Phương Vân tuy rằng thiên tư hơn người, lại gần như ngày đêm tu luyện, thế nhưng nửa tháng sau, nói cho cùng vẫn còn thiếu. Nếu muốn đạt tới cảnh giới Chân khí cảnh, dù có mất ba tháng cũng chưa chắc đã thành công. Nhưng mà, phải biết rằng, ba tháng của Phương Vân, liền tương đương với người thường khổ tu cả một năm.

- Tiểu đệ, Mãng ngư quyền ngươi đã luyện thành xong. Về sau mỗi lần luyện bộ quyền pháp này, chỉ cần tích lũy nguyên khí là ổn.

Sự hưng phấn trong mắt của Phương Lâm không chút nào dấu diếm, cười đến miệng đều muốn toét ra. Phương Vân trong khoảng thời gian ngắn, tu vi đại tiến, quả thực so với chính bản thân Phương Lâm bước vào tu vi Khí tràng cấp còn cao hừng hơn nhiều.

- Đó cũng là do đại ca tận tâm dạy dỗ, ta mới có thể trong khoảng thời gian ngắn nắm bắt được tinh túy của bộ quyền pháp này.

Phương Vân thu công, sắc mặt trông rất nhợt nhạt. Chiêu mãng ngư trùng chàng này, rất hao tổn thể lực, cho dù Phương Vân đã khổ tu cả nửa tháng, nhưng quyền này vừa xuất, cũng gần như lâm vào tình trạng kiệt sức. So với tu luyện quyền pháp cả một ngày còn muốn mệt hơn.

- Được rồi, chúng ta là anh em ruột, không nên giống như người ngoài nói những lời đó.

Phương Lâm ôm chặt bả vai Phương Vân, dùng sức ôm lấy hai bên, cực kì hưng phấn.

Hai huynh đệ cùng nhau hàn huyên về võ đạo một lát, Phương Lâm rốt cuộc nói:

- Tiểu đệ, núi Thiên Xà bên đó đã triệu tập ta được mấy ngày. Ngày hôm qua, ngay cả Mạnh hổ Đại tướng quân cũng ra mặt. Không thể tiếp tục ở lại. Chỉ sợ, trận quyết đấu giữa ngươi cùng Dương Khiêm với Lý Bình, ta không ngăn nổi.

- Đại ca, hay là ngươi trở về núi Thiên Xà đi. Pháp lệnh Đại Chu như núi, tuy rằng núi Thiên Xà chỉ là trường huấn luyện bình thường, không thuộc quân đội, nhưng tốt nhất vẫn không nên vi phạm quân lệnh. Về phần Dương Khiêm, Lý Bình, đại ca không cần phải lo lắng. Tuy rằng hai gia đình của bọn họ có tiếng là bác học uyên thâm, nhưng quá tài giỏi nên đâm ra kêu ngạo, tự cao tự đại. Con đường võ đạo, ý chí cùng tín niệm, thiếu mất một thứ cũng không được. Chỉ bằng tâm tính tu vi của hai người bọn họ, có một trăm năm nữa, cũng không thể thành công, không đáng để lo nghĩ!

Phương Vân nói ra lời này có hơi lớn tiếng một chút, nhưng mà nói rất có đạo lý. Phương Lâm nhớ lại con đường võ đạo của mình, ý chí cùng tín niệm quả thực quan trọng hơn cả thiên phú. Trong quân đội Đại Chu, phàm là người có quyền cao chức trọng, thì có kẻ nào không phải là người có ý chí kiên cường.

- Nếu ngươi đã nói như thế, đại ca liền tin vào ngươi, không để ý tới hai tên chỉ biết nhảy nhót tấu hài kia.

Màn đêm an tĩnh, đêm tối lạnh lẽo khiến cho lòng người ra sinh ra cảm xúc. Phương Lâm nhìn tiểu đệ của mình (-.- éc éc, đừng nói anh là đoạn tụ nha!), cảm thấy chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, đệ đệ dường như trưởng thành hơn rất nhiều (^^ à, thì ra hiểu lắm, sr lâm đại ca). Trong lòng tương đối cảm khái, thở dài một tiếng, nói với Phương vân:

- Tiểu đệ, Phương gia ngoại trừ mẫu thân ra thì chỉ có ba người ta, người và phụ vương. Tuy rằng người ngoài nhìn thấy chúng ta làm hầu làm tướng, phong quang vô cùng, nhưng chỉ có người trong cuộc, mới hiểu rõ gian nguy trong đó. Phụ thân nhiều năm sinh sống ở bên ngoài, trong quân đội lại bị xa lánh. Bình Đĩnh hầu, Trần Quốc hầu, bọn chúng từ sớm đã muốn phụ thân mất đi quyền lực, nên khiến người bị quân đội xa lánh. Phụ thân nhiều năm tọa trấn mọi Man, thứ nhất tự nhiên là thay mặt triều đình trấn áp biên cương, mặt khác còn không phải là muốn bảo vệ mẫu thân cùng chúng ta sao.

- Công danh lợi lộc tuy rằng mê người, nhưng một khi đắm chìm vào nó, liền rất khó có thể thoát ra. Thái độ làm người của phụ thân thẳng thắn, không biết đã đắc tội bao nhiêu người. Một khi quân quyền của phụ thân bị tước, đến khi đó thì chỉ có nước chờ tai ương giáng xuống Phương gia!

Lúc Phương Lâm nói chuyện, hai mắt sáng ngời, đầy khôn khéo, làm sao có nửa điểm lỗ mãng như ngày thường. Phương Vân trừng to đôi mắt, khiếp sợ tột đỉnh. Cái này cùng với trí nhớ của hần hoàn toàn không phù hợp.

Phương Vân cũng không biết rằng, hần lần nữa luyện tập võ đạo, đã khiến cho sự tình phát triển lệch ra khỏi trí nhớ.

- Đại ca, người...

Phương Vân há miệng thật to. Căn cứ vào trí nhớ kiếp trước, Phương Vân vẫn luôn cho rằng, đại ca tính cách lỗ mãng, nên hần mới xâm nhập vào mọi Dịch (1), cuối cùng bị cường giả mọi Dịch ở phương bắc phế bỏ một thân võ công. Bây giờ xem ra, đại ca hiển nhiên là giả heo ăn thịt hổ, che dấu bản thân.

(1) mọi Dịch, một giống man rợ ở phương Bắc.

Phương Lâm nháy một con mắt, giảo hoạt cười:

- Sao hả, có phải cảm thấy rất kỳ lạ hay không. Ha ha, kỳ thật chỉ cần người ngấm lại liền hiểu được. Nếu ta thực sự lỗ mãng đến như vậy, thì làm sao có thể bước vào Cương khí cấp đỉnh phong như hiện tại.

Phương Vân nghe vậy liền thoải mái. Đúng vậy, một người có thiên tư võ đạo trác tuyệt, sao có thể là một anh chàng lỗ mãng.

- Đại ca, người thật lợi hại!

Phương Vân ngẩng đầu lên, trong lòng cực kì cao hứng. Hần quả thực không biết, nếu không phải hần xem trọng võ đạo, những lời này, Phương Lâm vĩnh viễn sẽ không nói với hần.

Dùng sức vỗ vỗ vai Phương Vân, Phương Lâm nói:

- Tiểu đệ, chúng ta đi tới bước này thì đã không còn đường lui. Sự việc ngày trước, người cũng thấy rõ. Ngay cả mấy đứa ranh con của Bình Đĩnh hầu, Trần Quốc hầu, cũng dám ở tại hầu phủ của chúng ta, nhục mạ mẫu thân. Ta dù biểu hiện khôn khéo, nhưng cũng không nhịn được lửa giận trong lòng, làm ra hành động như ngày hôm đó. Phụ thân không ở, ta chính là nam nhân trong nhà, phải gánh vác trách nhiệm che chở mẫu thân.

Phương Lâm nhớ tới ủy khuất trước kia mẫu thân phải chịu đựng, trong lòng không khỏi đau xót. Người ngoài chỉ nói bọn họ phong hầu bá tướng, phong quang vô cùng, nhưng làm sao biết rằng, ở Thượng Kinh thành, bọn họ chỉ cao hơn người bình thường một bậc mà thôi. Mặc dù phong hầu, nhưng ở phía trước vĩnh viễn đều kèm theo hai chữ “bình dân”.

Tứ Phương hầu không bị được với mấy đại quý tộc như Trần Quốc hầu, Bình Đĩnh hầu, cũng không có thực lực để chống lại. Vì bảo vệ Phương gia, trước kia mẫu thân cũng đã chịu đựng biết bao nhiêu ủy khuất. Mỗi lần nhìn thấy mẫu thân ở trước mặt vài vị nương nương kia chịu nhục trở về, Phương Lâm đều cảm thấy tức giận tới phát điên. Hần có thể tiến vào Cương khí cảnh nhanh như vậy, cũng là bởi vì trong lòng có cố ý chí này.

- Tiểu đệ, hãy nghe ta nói. Lần huấn luyện này ở núi Thiên Xà sẽ kéo dài rất lâu, qua mùa đông, có lẽ ta cũng chưa thể trở về. Sau khi chấm dứt huấn luyện, dựa theo luật lệ Đại Chu, ta phải lập tức rời khỏi Thượng Kinh, chính thức gia nhập vào quân đội. Sau khi ta rời đi, trong nhà chỉ còn lại mình ngươi cùng mẫu thân. Ngươi là nam nhân trong nhà, nhất định phải bảo vệ mẫu thân cho tốt!

Con mắt của Phương Lâm đã ửng đỏ, lệnh điều quân của Đại Chủ đã có từ sớm, hắn đã nắm được không ít tin tức, bản thân sẽ rất nhanh phải rời khỏi kinh thành.

- Đại ca, ngươi yên tâm đi. Mẫu thân đã có ta chiếu cố, ta sẽ không để cho người khác vũ nhục mẫu thân.

Phương Vân thần sắc kiên định, nói.

Đột nhiên Phương Vân dường như nhớ tới việc gì, biến sắc:

- Đại ca, ngươi sẽ nhập ngũ ngay lập tức?

- Ân, làm sao vậy? Quyển luyện đại ca rời khỏi a?

Phương Lâm vuốt đầu Phương Vân, có hơi kỳ quái bởi vì hắn biến sắc.

- Biết được điều tới đâu không?

Phương Vân vội vàng hỏi.

- Còn chưa biết.

Phương Lâm lộ ra thần sắc suy tư:

- Nhưng mà, nếu có cơ hội, ta rất muốn tới bắc Địch.

Lang Thang

Quyển 1: Hắc Ám Trùng Sinh

9. Chương 6: Cải Biến Mệnh Vận (1)

Ông!

Nghe được hai chữ bắc Địch, bộ não của Phương Vân kịch liệt chấn động, giống như có hơn trăm cái chuông đồng loại lớn vỡ cùng lúc, ngay lập tức trở nên trống rỗng.

- Đệ đệ, ngươi làm sao vậy ?!

Đáng nói, đột nhiên phát hiện thần sắc của Phương Vân đại biến, làn da trắng bệch, cắt không có chút máu. Phương Lâm chấn động.

Phương Vân nhìn khuôn mặt của đại ca, vẻ mặt sốt ruột. Khuôn mặt quen thuộc kia đột nhiên trở nên mơ hồ.

- Ha ha ha! ...

Một tràng âm thanh thê lương mà tuyệt vọng vang vọng trong đầu, khuôn mặt trước mắt đột nhiên phủ đầy vết thương, máu bắn che kín toàn bộ khuôn mặt. Phương Vân dường như lại thấy được đại ca trước mắt lộ vẻ sầu thảm, cuồng tiếu, sau đó một mạch chạy đi.

Phương Vân không nhìn thấy cảnh đại ca tự vẫn, nhưng hắn đứng ở bên ngoài, thấy được thi thể ca ca được khiêng ra từ trong phòng. Vào lúc đó, hắn đã chết được vài hôm, thi thể đã bốc mùi, trên gương mặt, cũng là nét tuyệt vọng cực độ khi tự sát.

Khuôn mặt kiểm soát cùng gương mặt lo lắng của ca ca không ngừng đan chéo nhau, lúc thì hai hợp làm một, khi thì lại trở nên rất mơ hồ.

- Đại ca, đáp ứng ta, nhất định phải đáp ứng ta. Bất luận ra sao, tuyệt đối không nên đi tới bắc Địch!

Phương Vân lắc lắc đầu, đột ngột nắm lấy tay của Phương Lâm, gấp gáp nói. Sắc mặt của hắn tái nhợt, như là gặp chuyện gì rất đáng sợ.

Phương Lâm hơi nhú mồm, miệng hơi mở, nhưng vẫn gật gật đầu:

- Đi tới đâu đối với ta mà nói đều như nhau. Nhưng mà, nếu người không muốn cho ta đi, ta đây không đi là được. Tiểu đệ, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Người không cho ta đi tới đó, chắc hẳn phải có nguyên nhân!

Phương Vân há miệng thở dốc, do dự hồi lâu, mới nói:

- Đại ca, người có tin “sống lại” không? Nếu ta nói với người, ta là từ mười năm sau trở về, người tin không?

Phương Lâm ngẩn ngơ, ngay lúc Phương Vân nghĩ rằng hắn sẽ tin thì Phương Lâm đột nhiên cười ha ha: “Ha ha ha!”

Sau một hồi lâu mới dừng lại.

- Được rồi, tiểu đệ, ta thừa nhận cái suy nghĩ buồn cười này.

Phương Lâm thì thảo đọc mấy lần “sống lại”, lắc lắc đầu, cười nói:

- Tiểu đệ, chờ tu vi vô đạo của người đạt tới Trụ thai cảnh, sau khi tiếp xúc tới Thoát thai cảnh, người liền hiểu được. Trong thế giới này, căn bản không tồn tại thứ gọi là “trùng sinh”.

Nhìn thấy Phương Vân còn muốn nói thêm cái gì, thần sắc của Phương Lâm nghiêm lại, trịnh trọng nói:

- Tiểu đệ, không cần phải nói nữa, ta đáp ứng người, sẽ không tiến vào bắc Địch là được. Nhưng mà người cũng phải đáp ứng ta, sau khi ta rời khỏi, hãy chiếu cố mẫu thân cho tốt.

- Vâng, đại ca, người yên tâm.

Đại ca không tin lời mình nói ra là “sự thật”, không hiểu vì sao Phương Vân trái lại cảm thấy nhẹ nhõm. Trong lòng thầm nhủ với bản thân, chỉ cần đại ca không đáp ứng tới bắc Địch là được rồi.

- Mãng ngư quyền, ta đã không còn thứ gì để dạy cho người. Trước khi rời đi, ta muốn mang “Tả thanh long tham thảo bát thế (1)” của Phương gia chúng ta truyền lại cho người. Năm đó phụ thân bằng vào bộ tuyệt học này mà thành công phong hầu. Phụ thân truyền cho ta, hiện giờ tay thay ngài truyền cho người, người hãy nhìn cho rõ.

(1) Tám thế múa vuốt của Thanh Long (trái).

Trong lòng Phương Vân chấn động, tên của bộ tuyệt học này, hắn đã sớm nghe qua. Tuy là tuyệt học gia truyền, nhưng bởi vì kiếp trước không thích võ đạo, nên cự tuyệt xem qua.

Trong đình thai, khắp mọi nơi đều được đèn cầy thấp sáng. Phương Lâm ngay tại ánh đèn, mang Phương gia nhất mạch “Tả thanh long tham thảo bát thế” nhất nhất hướng Phương Vân diễn luyện. Phương Lâm dụng tâm dạy, Phương Vân cũng dụng tâm học. Thể hiện xong tuyệt học, đã gần tới giờ tỵ (giờ chuột trong 12 cung hoàng đạo - tức 0 giờ sáng).

- “Tả thanh long tham thảo bát thế” của Phương gia chúng ta là tuyệt học công kích, là một pháp môn ứng dụng chân khí, cương khi để mà công kích. Tu vi càng cao, uy lực càng lớn. Bây giờ ta chỉ có thể biến hóa thành một con rồng chiều dài tổng cộng mười trượng, đến tay của phụ thân, thì có thể biến hóa thành một con cự long dài mười dặm, phun lửa phun nước, đằng vân giá vũ, không khí mà không làm được. Đó cũng là nguyên nhân phụ vương có thể trấn áp mọi Man. Sau khi ta rời đi, người nhất định phải luyện tập gấp bội. Chờ người luyện xong bộ tuyệt học này, nếu có cơ hội, thì có thể tới chỗ của phụ thân lấy bản còn lại là “Hữu thanh long tham thảo bát thế.” Hai bộ tuyệt học này hỗ trợ lẫn nhau, sau khi tu thành, uy lực cực lớn, thân cận giết thân, phạt trở giết phạt.

- Ta sẽ chăm chỉ.

Phương Vân trả lời.

- Ân, ta đi đây. Hảo hảo bảo bộ chính mình, còn có mẫu thân.

Phương Lâm mỉm cười, hướng Phương Vân khoát tay áo.

Phương Lâm đứng dậy, ngẩng đầu, trong mắt là mặt trăng sáng tỏ giữa trời đêm, dưới chân khe giếng, liền bay lên.

Grào!

Một tiếng long ngâm du dương vọng ra từ vườn Tử Long, dưới con mắt nhìn chăm chú của Phương Vân, Phương Lâm mạnh mẽ đẩy cơ thể bay lên, ở giữa không trung hóa thành một con Thanh long dài hơn mười trường. Quanh thân con Thanh long này điện mang mãnh liệt, uốn quanh mái đình Phương Vân đang ngồi một lần, rồi bỗng nhiên hướng về phía đông mà bay đi, khuất trong bóng đêm mờ mịt.

(thần a! em ngưỡng mộ anh, i love you to see mother.)

Lang Thang

Quyển 1: Hắc Ám Trùng Sinh

10. Chương 6: Cải Biến Mệnh Vận (2)

Phàm là con cháu Vương công triều Đại Chu, chỉ cần đủ mười tuổi đều phải đưa vào trong học viện.

Cái gọi là học viện, là văn thần trong triều truyền thụ đạo đức nho gia như hiếu, đễ, trung, nghĩa, lễ, tín (1), là nơi chỉ bàn văn, không luận võ. Toàn bộ học viện, đều do thái phó trong triều phụ trách.

(1) hiếu (hiếu thảo), đễ (kính nhường), trung (trung thành), nghĩa (việc nghĩa, chính nghĩa), lễ (lễ tiết, phép ứng xử), tín (tín tưởng, giữ chữ tín). Đoạn này dường như thừa “đễ” và thiếu “trí”, nhưng đủ 5 đạo đức nên cũng không thêm bớt nguyên văn.

Thái phó chính là một trong tam công, cũng chính là văn sư của đương kim nhân hoàng. Học trò của ông trải rộng khắp mười tám tỉnh Cửu châu. Hai mươi bảy đại phu trong triều, cùng tám mươi một nguyên sĩ, gần như có một nửa là học trò của ông. Có quyền thế đào thiên như thế, cho dù là nhân vật như Bình Định hầu, cũng không dám tùy tiện đắc tội.

Phương Vân ngồi xe ngựa xuất môn, sau nửa canh giờ mới đến học viện. Đại học viện sừng sững tọa tại phía Tây bắc Thượng Kinh thành, ứng đối cùng hoàng cung. Phương Vân ngồi trong xe ngựa, vén một góc màn lên, nhìn thấy vô số xe ngựa treo cờ xí nhiều nhà, khiến chỗ ngựa đỗ ở học viện chật như nêm cối.

- Xe ngựa dừng ở trong này đi.

Phương Vân nói với xa phu, liền bước xuống xe.

Cách bày trí trong học viện, Phương Vân nhắm mắt lại cũng có thể tưởng tượng ra. “Ở kiếp trước”, hắn ngồi gốc ở đây hơn mười năm.

- Tiểu Hầu gia!

Một vài con cháu quan lại nhìn thấy Phương Vân, trên mặt lộ ra thần sắc sợ hãi, cúi đầu kêu to một tiếng, ngoan ngoãn đứng ở ven đường. Chuyện Phương Lâm xông vào học viện, bắt cóc Dương Khiêm, Lý Bình đã sớm lan truyền trong học viện. Mấy người này đều lần đầu tiên được biết, Phương Vân còn có một vị ca ca lợi hại đến như vậy. Cũng có một số học viên nhìn thấy Phương Vân, trong mắt hiện lên vẻ khinh bỉ, cả đám tránh đi thật xa.

Phương Vân trong lòng minh bạch, những người này đều đứng về phe của Dương Khiêm, Lý Bình. Phương Vân cũng không chú ý, thần sắc tiêu sái dọc theo tấm biển làm bằng bạch ngọc đề tự: đốc lòng cầu học, mà đi vào học viện.

Triều đình Đại Chu văn võ đều thịnh, kiến triều được hơn một ngàn năm, Vương công quý tộc thành lập nhiều không đếm hết. Xuất hiện trong mắt Phương Vân là dòng người đang sôi nổi tám chuyện. Những học sinh đó, tùm năm tùm ba, cười hi hi ha ha luận đàm, mỗi một nhóm đều là một phe phái.

Phương Vân đi trong dòng người, các loại âm thanh đều lọt vào lỗ tai. Hắn từng một kiếp theo văn, lúc này lại nghe được mấy âm thanh này, luôn cảm thấy có chút thân thiết.

“Phương Vân a Phương Vân, người một đời làm học làm nho văn, đến cuối cùng vẫn là một thư sinh tay trái gà không chặt, nhìn cảnh cửa nát nhà tan, cũng bất lực. Loại chuyện này, đã phát sinh qua một lần, chẳng lẽ người còn muốn lại phát sinh thêm một lần nữa sao?” Phương Vân phát hiện loại cảm xúc này, âm thầm thức tỉnh chính mình.

Lắc lắc đầu, Phương Vân hồi phục cảm xúc, đang muốn bước chân đi tới dốc lòng cầu học phủ, trong tai lại nghe tới một tràng âm thanh yêu kiều:

- Hai tên tiện loại các người, ta đánh các người, là cấp cho các người mặt mũi, là niềm vinh hạnh cho các người. Các người thật to gan, lại dám phản kháng!

Phương Vân nhận ra tiếng nói này, là một cô con gái của Trần Quốc hầu, gọi là Vĩnh Nhạc quận chúa. Trong học viện này có rất nhiều sĩ tử, kiếp trước Phương Vân cùng với nàng từng gặp nhau vài lần, nhưng cũng không giao du quá nhiều. Ấn tượng duy nhất, chính là kiêu ngạo.

Tiếng nói yêu kiều phát ra giữa dòng người đông đúc, không cần thận lắng nghe thì không phát hiện được. Chỉ nghe tiếng nói, Phương Vân cũng phán đoán được, vị Vĩnh Nhạc quận chúa này nhất định đang ức hiếp người có xuất thân thấp hèn hơn. Chuyện như thế này vẫn thường phát sinh, có cấm cũng không cấm được dứt. Nếu là chỉ như vậy, Phương Vân cũng không thèm để ý, nhất định sẽ duỗi chân bỏ đi. Nhưng trong tiếng kêu thảm kia, hắn nghe được một tiếng nói quen thuộc.

- Tránh ra!

Phương Vân thần sắc lạnh lùng, hai tay xô dòng người ở phía trước, chạy nhanh tới. Trong cơ thể hắn ngưng tụ một lượng lớn thiên địa nguyên khí, sức mạnh rất lớn, chỉ một chút liền tách được đám người.

Trong học viện, mỗi một nơi đều có diện tích rất lớn, trong dãy hành lang gọi là “Túy hương đình”, một nữ tử vận xiêm y màu đỏ thắm hai tay chống lạnh, người. Trong tay nàng nắm một cây trường tiên, trừng mắt, vênh vênh vào vào. Trước người của nàng, hai gã thiếu niên mặc nho phục quỳ rạp xuống đất giống như cẩu, cái mông chống lên, quần trao trên người đều bị roi quất rách, hiện ra từng đường máu.

Hai gã thiếu niên nướ mắt rưng rưng, cực kỳ khuất nhục, thân thể đau đến run lấy lấy, nhưng lại không dám khóc ra tiếng. Ở chỗ như vậy, nhiều người nhìn như vậy, chịu khuất nhục so với đau đớn còn tệ hơn rất nhiều. Nhưng cô gái này có thân phận cực kì hiển hách, lấy thân phận của hai người, căn bản không dám phản kháng.

Trương Anh, Chu Hân!

Phương Vân liếc mắt một cái là nhận ra hai gã thiếu niên này, Trương Anh là xuất thân từ Trung Tín hầu, Chu Hân là xuất thân từ Thần Tiến hầu. Nhưng mà, tuy rằng xuất thân từ hầu phủ, nhưng cả hai so với Phương Vân lại không giống. Trương Anh cùng Chu Hân đều không phải do chính thể hạ sinh, cũng không phải là do thị thiếp hạ sinh. Mẫu thân của bọn họ chính là thị nữ hồi môn của Trung Tín hầu cùng Thần Tiến hầu.

Triều đình Đại Chu đặt nặng lễ nghi, thị thiếp cùng chính thê không thể ngồi ngang hàng, loại của hồi môn như thế này càng không có địa vị. Mẫu thân đã như thế, địa vị của Trương Anh cùng Chu Hân ở trong hầu phủ không nghĩ cũng biết.

- Tiện loại chính là tiện loại, đừng tưởng rằng có phụ thân làm hầu là giỏi lắm. Nói cho các người biết, Bình Dân hầu chính là Bình Dân hầu, mãi mãi cũng không thể chân chính ngồi ngang hàng với chúng ta. Hừ, ai bảo các người không có mắt, dám mạo phạm ta!

Vĩnh Nhạc quân chúa càng nói càng hưng phấn, lại một roi quất xuống. Khuôn mặt của nàng xinh đẹp, nhưng khi huy động trường tiên, trong ánh mắt là một phiến điên cuồng.

- Dừng tay!

Một tiếng phẫn nộ vang lên, Vĩnh Nhạc công chúa còn chưa phản ứng kịp, liền cảm thấy hoa cả mắt, đuôi trường tiên đã đặt trong tay một người thiếu niên khác.

Lang Thang

Quyển 1: Hắc Âm Trùng Sinh

11. Chương 7: Hiệp Lộ Tương Phùng

Vịnh Nhạc quận chúa trước là sững sốt, sau khi thấy rõ người tới, cũng không thềm đoạt lại roi, chỉ cười lạnh:

- Hừ, ta cứ tưởng là ai. Thì ra là Phương Vân nhà ngươi. Sao hử, muốn ra mặt giúp hai tên tiểu tạp chủng này sao?

“Chát!”

Cổ tay Phương Vân run lên, đoạn trường tiên trong tay Vịnh Nhạc quận chúa lập tức vượt ra, chuyển một vòng tại không trung, hung hăng quất một roi lên mặt nàng. Lần này, không chỉ xuất hiện một vết đỏ, mà ngay cả máu cũng đều chảy ra.

- Ngươi, ngươi, ngươi dám đánh ta! ...

Vịnh Nhạc quận chúa bùm mặt, cả nửa ngày trời mới phản ứng lại, không thể tin được mà hét lên chói tai.

- Hừ, ngươi vừa bảo ai là tiện loại? Mẫu thân ngươi bắt quá chỉ là một ả thị thiếp của Bình Đỉnh hầu, địa vị thấp hèn, ngươi bằng cái gì mà dám kêu gào ở đây? Trương Anh, Chu Hân tuy là con thứ, nhưng ít nhất biết được lễ nghi phép tắc, chưa khiến cho mẫu thân mất mặt. Còn ngươi, một nữ tử, không đi học tập cầm kỳ cho tốt, lại ở trong này múa roi làm bậy, đánh đá chua ngoa. Mẫu thân ngươi nếu là người tri thư đạt lễ, thì sao lại dạy dỗ ra một đứa con gái không có giáo dưỡng như thế này!

Miệng lưỡi Phương Vân sắc bén như gươm, hùng hổ dọa người, khiến cho Vịnh Nhạc quận chúa mình đầy thương tích.

- Phương Vân này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, bình thường hẳn không phải đặc biệt thấp giọng, không cùng người tranh đoạt hay sao? Sao hôm nay tính tình lại thay đổi như thế!

- Vịnh Nhạc quận chúa này thường cùng thuộc hạ luyện tập, ngày thường, chỉ hai ba tên căn bản không đến gần được, lúc này lại bị Phương Vân một chiêu đoạt roi. Chỉ bằng chiêu thức ấy, Phương Vân này chỉ sợ cũng có công phu rất cao.

- Hắc hắc, Vịnh Nhạc quận chúa này ngày thường vênh váo, mắt mọc trên đỉnh đầu. Trong học viện, người bị ả khi dễ cũng có không ít, hôm nay đụng phải đối thủ đây!

...

Người ở xung quanh tùm năm tùm ba, chỉ vào hai người mà bắt đầu nghị luận, vẻ mặt hưng phấn, đa phần là xem náo nhiệt, không có ý tứ muốn nhúng tay vào. Cũng có người ngày thường từng bị Vịnh Nhạc quận chúa ức hiếp, lúc này nhìn vậy cũng có chút hả giận.

Trên mặt đất, Trương Anh cùng Chu Hân liếc mắt nhìn nhau. Bọn họ cho rằng ngày thường mình cùng Phương Vân không có giao tình gì sâu nặng, không hiểu vì sao hẳn lại trở giúp mình. Nhưng việc Phương Vân thay bọn họ nói giúp cho mẫu thân, việc đó so với Phương Vân ngăn chặn đòn roi dìm càng khiến cho hai người thêm cảm kích.

- Ngươi! Ngươi thật to gan! - Ngón tay của Vịnh Nhạc quận chúa chỉ vào Phương Vân, tức giận đến toàn thân run rẩy, làm sao cũng không tin được, một tiểu tử Bình dân hầu lại dám đánh nàng.

- Ta là do Vương hầu chính thê hạ sinh, mà mẫu thân ngươi bắt quá chỉ là một ả thị thiếp. Một ả Vương hầu bàng chi, địa vị thấp hèn, lại dám ở trước mặt ta xuất khẩu cuồng ngôn, cho dù có đánh ngươi thì sao hử? Ngươi nếu không muốn tốt xấu, còn muốn xằng bậy, thế thì không chỉ có một roi đơn giản như vậy đâu!

Phương Vân nói xong liền tiến tới một bước, trực tiếp uy hiếp Vịnh Nhạc quận chúa cách đó hai thước. Bước này hẳn sử dụng công phu Mãng ngư quyền kinh, toàn thân nhất thời xuất hiện một cỗ khí thế mãnh liệt, khiến cho người ta có một cảm giác áp bách cực độ. Mãng ngư sinh sống ở trên cánh đồng bát ngát,

cực kì tự do, vô câu vô thúc, đồng thời cũng không kiêng kỵ điều gì. Sừng của chúng nó sắc nhọn, đồng thời lực lượng cường đại, cho dù là cọp, sư tử cũng phải nhún nhường.

- A! - Vịnh Nhạc quận chúa bị Phương Vân trừng mắt, nhất thời sợ tới mức ngã lăn về sau. Nàng không chút nghỉ ngơi, nếu nàng còn dám tiếp tục ở lại đây, Phương Vân thật sự sẽ làm ra chuyện khiến người ta khiếp sợ.

- Cút đi!

Miệng lưỡi Phương Vân như sấm, Vịnh Nhạc quận chúa sợ tới mức mặt mày tái nhợt, mạnh mẽ đẩy đám người, xông ra ngoài mà không quay đầu lại, từ xa vẫn còn có thể nghe thấy tiếng mắng hòa lẫn bên trong tiếng khóc của nàng:

- Phương Vân, người chờ cho ta. Bình Đĩnh hầu bọn ta sẽ không bỏ qua cho người! ...

Phương Vân cũng không thèm để ý tới, loại nữ tử bẩm sinh ngang ngược như thế này, chỉ biết dựa vào gia thế mà đi ức hiếp kẻ khác. Lột đi lớp da đó, thì bên trong các nàng rất yếu ớt.

- Cảm ơn người! - Trương Anh đứng dậy, cảm kích nói.

- Chỉ là một cú nhắc tay. - Phương Vân lạnh nhạt nói.

- Việc này có thể sẽ có chút phiền toái. - Chu Hân đứng dậy sau, vẻ mặt u sầu.

- Sao vậy? - Phương Vân kinh ngạc nói.

- Phương huynh có biết vì sao Vịnh Nhạc quận chúa là con gái của một thị thiếp, mà lại dám kiêu căng như vậy không?

Phương Vân lắc đầu, loại chuyện này hẳn căn bản không có chú ý tới, thì như thế nào lại biết được.

- Vị hôn phu của Vịnh Nhạc quận chúa chính là con do bình thê của Trần Quốc hầu hạ sinh, Lý Bình. Dựa theo pháp lệnh của Đại Chu, người được bình thê hạ sinh như Lý Bình, sau khi trưởng thành, ít nhất cũng được phong tước phong hào. Hơn nữa Trần Quốc hầu, Bình Đĩnh hầu có ý hợp tác, đám cưới của Vịnh Nhạc quận chúa cùng tiểu Trần Quốc hầu cũng vì thế mà ra. Lần này người đánh Vịnh Nhạc quận chúa, vẽ hoa lên mặt của nàng, chỉ sợ có chỗ phiền toái!

Chu Hân lo lắng nói.

- Thì ra là y. - Nghe được tên của tiểu Trần Quốc hầu, Phương Vân khoát tay áo, chẳng thèm để ý tới. Lý Bình cùng Dương Khiêm, cho dù bọn chúng không tìm hấn, chính hấn cũng sẽ đi tìm họ.

Chu Hân nhìn ra Phương Vân vẫn chưa để tâm, vẻ ưu sầu trong ánh mắt càng thêm sâu đậm.

Bên trong Hàn Yên Đường. Dương Khiêm, Lý Bình bị một đám sĩ tử vây quanh, đương nói chuyện viển vông, thì đột nhiên nghe được một tràng khóc thanh bên tai, trong mũi ngửi được một mùi hương, Lý Bình liền thấy được hồng ảnh trước mắt chợt lóe, nhuyễn ngọc ôn hương đã sớm rơi vào lòng.

- Tiểu Hầu gia, người nhất định phải ra mặt giúp ta a. Ta bị người khác ức hiếp... - Vịnh Nhạc quận chúa hai tay ôm lấy Lý Bình, gối mặt lên ngực hấn, khóc oa oa.

- Ai? Là ai dám ức hiếp người? - Dương Khiêm đứng lên, quát. Dương Khiêm nhẹ nhàng đỡ Vịnh Nhạc quận chúa khỏi Bình Đĩnh hầu. Dương Khiêm có thể đáp ứng đứng cùng trận tuyến với Lý Bình, cũng chính bởi vì nguyên nhân Vịnh Nhạc quận chúa.

- Phương Vân, là tiểu tiện loại Phương Vân đó! - Vịnh Nhạc quận chúa khóc như lê vũ đài hoa, nghe được tiếng nói của huynh trưởng, ngẩng đầu lên, cắn hận nói.

- Cái gì? Chính là hấn! - Lý Bình, Dương Khiêm đồng thời chấn động, liếc mắt nhìn nhau. Hai người họ không ngờ Phương Vân lại lớn mật như vậy, dám ở trong học viện làm ra chuyện lớn như thế.

- Tên gia hỏa này thật to gan. Lần này có mẫu thân tạo áp lực cho núi Thiên Xà, điều Phương Lâm trở về, xem xem lần này tên tiểu tạp chủng đó còn thứ gì để dựa vào. Lần trước đánh hấn vẫn còn nhẹ, lần này nhất định phải đánh gãy chân hấn, khiến hấn thành kẻ điên!

Trong mắt Lý Bình lóe ra hung quang, quan hệ giữa hắn cùng Vịnh Nhạc quận chúa là do hai nhà thông qua, mẫu thân song phương thúc đẩy. Phương Vân một roi quất lên mặt Vịnh Nhạc quận chúa, khiến cho trong lòng hắn cảm thấy đau.

- Tiểu muội, dẫn đường, chúng ta thay ngươi lấy lại công bằng! - Dương Khiêm xiết chặt nắm đấm, bên trong phát ra tiếng. Trong lòng bàn tay của hắn, một viên châu màu đen đang chuyển động. Hắn đã sớm dự đoán trong khoảng thời gian Phương Vân không tới học viện, khẳng định là ở nhà khổ luyện, cho nên trong khoảng thời gian này hắn cũng không nhàn rỗi.

Vịnh Nhạc quận chúa đi trước, Dương Khiêm, Lý Bình theo sau, một đoàn học viên đi theo ủng hộ, hướng tới chỗ Vịnh Nhạc quận chúa nói mà đi.

- Ở đó!

Phương Vân đang cùng Trương Anh, Chu Hân đi trong đoàn người, đột ngột nghe được tiếng quát, quay đầu nhìn lại, chỉ cần liếc mắt một cái đã thấy được nhóm người Vịnh Nhạc quận chúa. Trương Anh cùng Chu Hân thấy vậy, sắc mặt của cả hai đại biến.

- Tránh ra!

Một tiếng hét lớn thô bạo, đám sĩ tử học viện chắn trước người Phương Vân đột ngột né ra tạo thành một đường đi. Dương Khiêm, Lý Bình dẫn theo một đoàn người nhào tới, vung tay lên liên bao vây Phương Vân, Trương Anh cùng Chu Hân lại, bộ dáng rất có tư thế khởi binh vãn tội.

- Phương Vân, ngươi muốn tìm chết!

Một tiếng quát to, Lý Bình không nói hai lời, một quyền bổ ra, mang theo kinh phong phần phật hướng tới Phương Vân. Trong nửa đường, năm ngón tay của hắn mở ra, hóa thành hình hổ, chính thị Mãnh hổ quyền tương đối cao minh trong quyền pháp sơ cổ.

Bùng!

Phương Vân lui về sau một bước nhỏ, tránh hiểm quyền phong của Lý Bình, đồng thời mở miệng nói:

- Lý Bình, ước đầu của chúng ta, bắt đầu từ lúc này sao?

Lý Bình ngơ ngác, không nghĩ tới Phương Vân cư nhiên tránh thoát. Hắn chỉ biết rằng, trước kia Phương Vân tuyệt đối không tránh khỏi một quyền này của hắn.

- Không tệ, xem ra đã qua một phen khổ luyện. Đáng tiếc, ngươi vẫn đánh không lại bọn ta! - Ánh mắt Dương Khiêm chột lóe, cười lạnh trong lòng.

- Ước đầu !? - Con cháu Vương công đứng ở xung quanh nghe thấy hai chữ này, ngơ ngác, sau đó giống như gà thấy máu, trở nên hưng phấn. Thì ra giữa ba người bọn họ còn có một hiệp ước đầu.

- Ước đầu, hừ, Phương Vân, ngươi nghĩ cũng quá đơn giản. Nếu ngươi thua, bắt quả chỉ để cho bọn ta đánh một trận. Chúng ta muốn đánh ngươi, cần bản không cần ngươi phải đồng ý. Phải thay đổi điều kiện.

- Ngươi muốn thay đổi ra sao?

- Rất đơn giản, ngươi không phải vẫn không phục chúng ta gọi ngươi là tạp chủng, tiện loại hay sao? Nếu như ngươi thua, đứng ở trước mặt mọi người, nói ra một câu: ta là tiện loại, là tạp chủng do Tứ Phương hầu sinh ra. Bình dân hầu các ngươi đều là tạp chủng, là tiện loại, không có tư cách ngồi chung bàn với con cháu quý tộc Đại Chu bọn ta.

Dương Khiêm ngẩng đầu, lấy tư thái cao cao tại thượng nói.

- Hay, cứ làm như vậy đi! Hung hăng nhục mạ hắn! - Người đầu tiên vỗ tay khen hay chính là Lý Bình cùng Vịnh Nhạc quận chúa. Dương Khiêm nói ra điều kiện này, khiến cho Vịnh Nhạc quận chúa liên cảm thấy so với tra tấn bằng tứ chi còn thoải mái hơn nhiều.

Có đau đớn gì bằng linh hồn cùng tự tôn bị chà đạp đây?

- Không sai, cứ làm như vậy đi. - Con cháu Vương công ở xung quanh cũng ồa theo gây náo nhiệt.

Mâu thuẫn giữa Quý tộc hầu cùng Bình dân hầu tại triều Đại Chu vẫn thường xảy ra. Dựa theo luật pháp Đại Chu, kỳ thật không có loại thuyết pháp này, tước vị của hai bên đều ngang hàng. Nhưng triều Đại Chu đối với tước vị kế thừa có một quy định:

”Vương hầu vừa mới được tấn phong từ trăm năm đổ lại, chỉ có con cả hoặc cháu cả có thể lấy được phong hào bá tước, con cái còn lại, đều không được phong tước.

Nói cách khác, người có xuất thân giống như Phương Vân cùng Phương Lâm. Sau khi Tứ Phương hầu Phương Dân mất, Phương Vân cùng Phương Lâm không thể kế thừa tước vị của hân, cũng không thể kế thừa quân quyền của hân. Mà Phương Lâm, chỉ có thể được sắc phong một cái phong hào bá tước, lĩnh bổng lộc tương ứng. Về phần Phương Vân, căn bản không có quyền lợi kế thừa tước vị, tự nhiên không có bổng lộc, đãi ngộ này so với bình dân không khác nhau là mấy.

Còn con cái của Trấn Quốc hầu, Bình Đỉnh hầu nhất mạch đãi ngộ hoàn toàn bất đồng, trưởng tử có thể đồng thời kế thừa tước vị cùng quân quyền của phụ thân, những con cái khác đều được phong hào nam tước, hàng năm được nhận bổng lộc từ triều đình Đại Chu.

Hai đãi ngộ khác nhau, cũng tạo thành cách gọi Quý tộc hầu cùng Bình dân hầu ở Thượng Kinh thành.

- Nếu như người thua thì sao? - Phương Vân có vẻ rất lãnh tĩnh, trong lời nói hiện ra một cổ tự tin rất lớn.

- Thua? - Dương Khiêm hơi sợ một chút, hân quả thực không nghĩ tới vấn đề này. Nhưng mà bất kỳ một con cháu Quý tộc hầu nào cũng đều có ngạo khí:

- A ha, nếu như thua, người có thể tùy ý đưa ra một điều kiện, nhưng mà, nhất định là chuyện mà ta làm được.

Dương Khiêm bổ thêm một câu. Hân cũng không ngu ngốc, nếu như Phương Vân nói hân tự sát, hân cũng đồng ý, thì chẳng phải là chết vì ngu.

- Được, tất cả mọi người đều nghe thấy. Nếu tiểu Hầu gia đã nói như vậy, ta hy vọng tất cả mọi người hãy làm chứng. - Phương Vân chờ chính là câu nói này của hân.

“Ồ!”

Đám người xung quanh ồ lên, không thể tin được nhìn Phương Vân. Trong đó có vài người có hơi quen biết với Phương Vân, cảm thấy Phương Vân trong nửa tháng không tới, trước sau cứ giống như thay đổi thành một người khác.

Trong đám người, hai gã cảm y thiếu niên tuấn mỹ đều đứng thẳng, nhìn Phương Vân cùng Dương Khiêm đang bị người vây quanh. Khí chất của hai người này đều bất phàm, như nhật nguyệt treo cao, cả hai cũng đều đã mười lăm, mười sáu tuổi. So với nhóm người Phương Vân thì lớn hơn vài tuổi.

- Thế huynh, xem ra chúng ta cũng nên quyết đấu gì đó. Vậy thì tại đây, ở trên người hai bọn họ mà quyết đấu. - Thiếu niên bên trái dáng người thon dài, như kiếm chỉ trời cao, trên người hân tỏa ra khí tức như kiếm rời vỏ, phong mang tất lộ.

Lang Thang

Quyển 1: Hắc Ám Trùng Sinh

12. Chương 8: Thế Như Lôi Đình

- Hừ, hai sĩ tử Nguyên khí cấp nho nhỏ, có tư cách gì mà thay thế Quý tộc hầu cùng Bình dân hầu quyết đấu? - Thanh niên ở bên phải đội mũ tử kim, trên người tỏa ra khí tức cao quý.

Tinh thần Phương Vân lúc này đều đặt trên người Dương Khiêm, không chú ý tới chuyện bên ngoài. Nếu hân nhìn thấy hai kẻ này, nhất định sẽ có hơi giật mình. Vị thiếu niên khơi chuyện gọi là Nghiêm Luân, phụ thân là Nghiêm Trực, là Đại Chu Văn Khúc hầu. Tổ tiên Văn Khúc hầu là văn thần, vào thời Đại Chu lập quốc, chính là thái phó đời đầu, sức ảnh hưởng trong triều đình rất thâm hậu. Vì thế đương triều tam công (*) cùng với gia tộc có quan hệ vô cùng.

(*) tam công là ba chức quan cao nhất trong triều, gồm có thái sư, thái phó, thái bảo (Soujiro_Seita)

Tổ phụ Nghiêm Luân khí văn theo võ, tạo ra một phen cơ nghiệp. Tuy rằng không phải Quý tộc hầu, nhưng gia tộc này trong triều đình có quan hệ vô cùng, thâm căn cố đế, so với Quý tộc hầu một chút cũng không kém hơn. Văn Khúc hầu tuy khí võ nhập võ, nhưng luận về sức ảnh hưởng cùng thế lực, có thể nói là đứng đầu trong lớp Bình dân hầu.

Thiếu niên đội mào tử kim là Hứa Quyền, phụ thân là Mãng Hoang (*) hầu, Hứa Uyên, tay nắm trăm vạn trọng binh, thủ vệ biên giới, trấn áp yêu tộc mọi Nhung. Mãng Hoang hầu vốn có phong hào là Uy Viễn hầu, là một trong các Quý tộc hầu triều Đại Chu. Bởi vì chiến lược hiển hách, thay Đại Chu thủ vệ phương đông, kinh sợ yêu tộc trăm năm, chiến công to lớn, nên sửa Uy Viễn hầu thành Mãng Hoang hầu, bày tỏ khen ngợi. Trong Quý tộc hầu, Mãng Hoang hầu nhất mạch có sức ảnh hưởng lớn nhất!

(*) Có thể tác giả ghi nhầm chữ Nhung () thành chữ Mãng (). Ở đây có thể là chỉ mọi Nhung trong câu “Man di Nhung địch”. (TheJoker - xem chi tiết tại đây:

13. Chương 9: Quát Lui

- Tiểu Hầu gia! - Bên ngoài vòng chiến vang lên hai tiếng kinh hô, hai gã hộ vệ theo hầu Dương Khiêm rút cuộc cũng hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra trong vòng chiến. Hai người bọn họ thực không ngờ, lấy tu vi của thiếu gia, cư nhiên không đỡ quá ba chiêu của Phương Vân. Phải biết rằng, vào nửa tháng trước khi Dương Khiêm đánh đá Phương Vân, hai người bọn họ cũng được tận mắt nhìn thấy.

Hô!

Hai cổ kinh phong ập vào mặt, trong vòng chiến xuất hiện thêm hai gã hộ vệ khí tức cường đại. Hai người chân không chạm đất, nhẹ nhàng tung nhảy, giống như chim yến bay tới chỗ Phương Vân.

- Bọn ngươi thật to gan, bộ không sợ bị lưu đầy hai vạn dặm, sung quân Phệ Đà Châu làm khổ sai hay sao?
- Nhìn thấy hai gã hộ vệ như hung thần ác sát vọt tới, Phương Vân bình tĩnh đứng yên, hai mắt giậm giữ mở to, mở miệng khiển trách một trận.

Kiếp trước Phương Vân đọc thuộc nho thư, đối với nho gia văn lễ (*) có thành tựu rất cao, rất được một số vị đại nho có quyền cao chức trọng trong triều đình thưởng thức. Nho gia tu thân, chú ý bồi dưỡng Hạo nhiên chính khí (**). Phương Vân từng trải qua một thời gian dài nghiên cứu nho học, trên người tất nhiên cũng sẽ có loại khí tức này.

(*) Văn () ở đây là văn chương, văn hóa. Còn lễ () là lễ nghi, phép tắc, cách đối nhân xử thế. Nói gọn là: văn hóa lễ nghi nho gia (- nho gia văn lễ).

(**) Hạo nhiên chính khí () được người xưa thường dùng để chỉ người tính tình cương trực, không sợ cường quyền, và không phải là kẻ có lòng dạ tiểu nhân.

Lúc “sống ở kiếp trước”, võ lực của hắn tầm thường, cho tới ngày nay, võ đạo có được một chút thành tựu, hiểu được quyền ý, khí thế tự nhiên khác biệt. Một tiếng khiển trách này, khiến cho hai gã hộ vệ cảm thấy như người trước mặt chính là một vị cố mệnh đại thần trong triều, nét mặt nghiêm nghị trách cứ bọn họ, muốn đầy bọn họ tới Phệ Đà Châu xa xôi hẻo lánh để sung quân.

Giống như người đi trong ngày nóng hừng hực bị nước đá dội xuống, hai gã hộ vệ thần sắc đông lại, ngay cả tiền tới cũng không dám.

Triều đình Đại Chu luật pháp sâm nghiêm, dưới sự thao túng của văn thần nho gia, mỗi một lễ nghi phép tắc đều đi sâu vào lòng người. Triều đình Đại Chu thứ bậc sâm nghiêm, kẻ Vương hầu thế tử (*) như Phương Vân, tuyệt đối không phải hạng người không mang tước vị trên mình, không có bối cảnh hộ thuẫn như hai người bọn họ trêu vào. Triều đình Đại Chu đối với bính lính phạm phải tội này, cho tới hôm nay đều là phế bỏ tu vi, sung quân tới Phệ Đà Châu xa xôi làm khổ sai.

Phệ Đà Châu cách xa thân châu hạo thổ, vừa thiếu thốn lại vừa cần cỗi, trong chu vi ba ngàn dặm đều là một vùng hoang vu. Triều đình Đại Chu vẫn thường lưu đầy phạm nhân tới nơi này. Một khi bị sung quân tới nơi đó, trên cơ bản thì vĩnh viễn sẽ không có cơ hội trở về trung thổ.

Một câu nói làm kinh sợ hai gã hộ vệ Hầu phủ, Phương Vân khom người nhặt hạt châu mà Dương Khiêm làm rơi. Chỉ liếc mắt một cái, hai mắt của hắn liền sáng ngời.

- Nhân Cấp Châu! - Dù sao cũng xuất thân từ Hầu phủ, kiến thức cũng không kém hơn bao nhiêu. Nhìn

Nho thần trong triều, bởi vì thấy hoàn cảnh nơi đây hợp lòng người, lục trúc thanh thủy giao ánh, ngẫu nhiên tụ lại nơi đây đối ẩm vài chung. Lúc nổi hứng làm thơ, thì sẽ ngâm mấy câu, tặng cho Trúc Hiên lầu. Chủ lầu này cũng rất biết cách làm người, toàn bộ đều không không phiếu phiếu, dán ở trên tường, để người thưởng thức.

Nghe tin rằng, Trúc Hiên lầu còn cất giữ rất nhiều thơ ca của thái phó mấy triều, dùng làm bảo vật trấn lầu. Bình thường, không bày biện trước mặt người khác.

Khi ba người Trương Anh đi tới, ngay lập tức được một gã tiểu nhị lạnh lợi dẫn tới một gian buồng trang nhã trên lầu. Dâng trà thơm, lại đưa tới vài đĩa rau xanh.

- Giống như ngày thường, tốc độ nhanh lên một chút. - Trương Anh phát phát tay.

- Dạ được, tiểu nhân lập tức đi ngay. - Gã sai vật niêm nở tươi cười, lui ra ngoài.

Đây là lần đầu tiên Phương Vân tới Trúc Hiên lầu. Kiếp trước hẳn không thích tới chỗ như thế này. Chờ khi gã tiểu nhị lui ra ngoài, liền nhân cơ hội đánh giá một hồi.

Trúc Hiên lầu phi thường náo nhiệt, có không ít hồng thương phú giáp ra vào, nhưng nhiều nhất vẫn là nho sĩ vào kinh đi thi. Trong số đó cũng có không ít người vì mặc bảo (*) của văn thần được treo ở lầu hai mà tới.

- Chuyện ngày đó quả thực phải đa tạ Phương huynh. Nếu không, nhiều học sinh nhìn như thế, thể diện của chúng ta chỉ sợ sẽ mất hết. Sau khi trở về phủ, các vị nương nương trong phủ chẳng những vì hai người chúng ta mà thương hại, trái lại còn vì chuyện đánh mất hết thể diện của Hầu phủ mà đánh đập tàn nhẫn.

Lời nói của Trương Anh thành khẩn, lại có thêm vài phần chua xót.

- Lời khách sáo thì không cần phải nói tiếp. Trương huynh, Chu huynh, có một chuyện ta thực không rõ. Vĩnh Nhạc quận chúa chẳng qua dựa vào xuất thân tốt, đánh đá vài phần. Công phu chân chính quả thực không tốt lắm. Hai vị xuất thân Hầu phủ, gia đình có tiếng là bác học uyên thâm, cho dù một người đánh không lại, nhưng hai người kết hợp, cũng có thể ngăn cản được một hồi.

Phương Vân nói chuyện cực kì uyển chuyển, biểu hiện trước đó của Trương Anh cùng Chu Hân, gần như có thể dùng hai từ mất mặt để hình dung.

- Phương huynh có điều không biết, mấy người như chúng ta khác với người. Người tuy là con thứ, nhưng là do Tứ Phương hầu chính thê sở sinh. Hai người chúng ta ngay cả con của vợ lẽ cũng không phải. Vĩnh Nhạc quận chúa tuy rằng là một quận chúa Bàng chi, nhưng nếu như chúng ta phản kháng, sẽ mang tới vô cùng phiền toái cho mẫu thân ở trong phủ.

Trong mắt Chu Hân mơ hồ ẩm ướt, bị một nữ tử đánh đập trước mặt mọi người, loại khuất nhục này, hễ là nam nhân đều không nhịn nổi. Nhưng nhớ tới tình cảnh khốn khổ của mẫu thân trong nhà, oán hận gì, khuất nhục gì, cũng đều phải nuốt vào.

Phương Vân cùng hai người này từng là bạn tốt “ở kiếp trước”, khi đó hẳn khí võ theo văn, trên tay không có mấy phần bốn sự, tự nhiên không gây chuyện thị phi. Đối với tình huống của hai vị bằng hữu này cũng không biết quá nhiều. Kiếp này, tâm tính của hắn thay đổi thật lớn, lại tu luyện võ đạo. Nếu như đã gặp được hai vị bằng hữu này, hiển nhiên phải gắng sức giúp đỡ, thay đổi một phen.

Phương Vân cúi đầu trầm tư, trong mắt chợt hiện. Một lát sau, ngẩng đầu, trong lòng đã có quyết định:

- Trương huynh, Chu huynh, chúng ta dù sao cũng xuất thân từ võ học thế gia. Chỉ có võ công cao cường, mới được người trong phủ coi trọng. Hai người các người đến cho cùng cũng sẽ không phải chịu khuất nhục đến như vậy?

- Phương huynh, không phải chúng ta không muốn luyện võ. Chỉ là thân phận của chúng ta trong phủ rất thấp, không như đại thế tử, có sự phó võ đạo cao cường đích thân dạy dỗ. Lúc ta muốn luyện võ, phụ thân chỉ đưa cho ta một bộ “Mãng ngư quyền”, liền không quan tâm gì tới ta. Không có minh sư chỉ điểm, luyện võ quả thực gian nan vô cùng.

- Đúng vậy, Chu huynh còn xem như may mắn. Phụ thân đại nhân căn bản không nhớ tới còn có một đứa con trai như ta. Nếu như không phải Chu huynh nghĩa khí, cho ta mượn “Mãng ngư quyền phổ”, ta chỉ sợ cả đời này cũng sẽ không có cơ hội tiếp xúc với võ đạo.

- Phương huynh, Chu huynh nếu không ngại mà nói, thì ta có thể dạy cho hai người quyền pháp. Nhưng mà, trước đó ta phải nói cho rõ, trong tay ta cũng chỉ có mỗi một bộ quyền pháp bình thường là “Mãng ngư quyền pháp”.

Trương Anh, Chu Hân nghe thế mừng rỡ: “Đa tạ Phương huynh!”

Hai người từng thấy Phương Vân giao thủ cùng với Dương Khiêm. Mãng ngư quyền tuy là quyền pháp tầm thường trong quân đội, nhưng trong tay của Phương Vân thì uy lực chẳng kém gì Mãnh hổ quyền, thậm chí còn chiến thắng. Nếu có vị “minh sư” như Phương Vân chỉ dạy, hai người cần gì phải chịu khuất nhục.

Phương Vân mặc dù chỉ có thể dạy cho hai người Mãng ngư quyền. Nhưng mà, trong lòng Trương Anh, Chu Hân đều hiểu rõ, chỉ như thế đã đủ rồi. Trong lòng hai người thâm hạ quyết tâm, nếu Phương Vân dốc lòng truyền thụ, thì nhất định phải dụng tâm để học. Từ nay về sau, phải khiến cho người trong phủ mãnh liệt kinh sợ một phen.

Võ học thế gia tuy thứ bậc sâu nghiêm, nhưng cũng cực kì thực tế. Chỉ cần hai người bọn họ biểu hiện ra thiên phú võ đạo, tất nhiên sẽ được phụ thân coi trọng. Trung Tín hầu, Thần Tiến hầu đều là dạng người uyên bác, chỉ cần có thể kiến cho hai người đó coi trọng, từ đó về sau, bất kể là tuyệt học gì cũng đều truyền thụ, còn cần gì tới Phương Vân truyền thụ tuyệt học cho bọn họ!

Có khả năng thay đổi vận mệnh của hai vị bạn tốt, trong lòng Phương Vân cũng cảm thấy rất cao hứng, quay đầu gọi một tiếng: “Tiểu nhị, mang bút mực tới.”

Khách của Trúc Hiên lâu đã phần đều là văn nhân mặc khách, những người này có khi lại nổi lên thi hứng, cần tới bút mực. Bởi vậy, Trúc Hiên lâu tùy thời có thể chuẩn bị văn phòng tứ bảo.

Tiếng nói của Phương Vân vừa dứt, thì một gã sai vặt lạnh lợi nâng bàn ngọc dâng lên.

Mực là mực tốt, bút là Lang hào đại bút hảo hạng. Phương Vân chấm nước mực, nhắm mắt trầm tư chốc lát, lúc này mới múa bút lên mặt giấy Tuyên Thành.

Trương Anh, Chu Hân vốn nghĩ Phương Vân thế bút triển khai, là muốn viết yếu quyết luyện công, vân vân. Nhưng không ngờ, Lang hào đại bút trong tay Phương Vân cứ nhiên vẽ lên mặt giấy Tuyên Thành một con mắt to bằng mực tàu. Uốn thêm vài nét bút, hai người lập tức cảm thấy trong đôi mắt to đó là một loại cảm giác tự do tự tại, hưng man không ai bì nổi, hơi thở cuồng bạo.

Phương Vân thế bút lại chuyển, một con mãng ngư cơ thịt rắn chắc, tự do tiêu sái, sôi nổi trên giấy. Hấn vẽ không quá mức cầu kỳ chi tiết, chỉ vài nét bút, đã hoàn toàn đem tinh túy, khí thế của mãng ngư vẽ lên giấy.

Trương Anh, Chu Hân trong lòng cảm thấy khiếp sợ không thôi, ánh mắt nhìn Phương Vân cũng khác trước. Hai người thật không ngờ rằng, Phương Vân đối với họa đạo nhất đồ (**) cũng có tạo nghệ cao thâm như vậy. Một bộ Mãng ngư đồ, tinh thần, khí thế đều được thể hiện ra, loại bút lực như thế này, ngay cả một số sĩ tử có tạo nghệ vô cùng cũng còn xa mới bì kịp.

Phương Vân cũng không biết tâm tư của Trương Anh, Chu Hân, thế bút dừng lại, liếc mắt nhìn cả hai một cái, nói:

- Quyền pháp nhất đạo, xem trọng tinh thần, ý chí cùng khí thế. Quyền pháp là chết, người là sống. Giống như Dương Khiêm, đừng nói Mãnh hổ quyền, cho dù là quyền pháp mạnh hơn tới tay hấn cũng xem như đồ bỏ!

Trương Anh, Chu Hân gật đầu, sâu sắc chấp nhận.

- Ta sẽ vẽ ra tinh túy của mười tám thế Mãng ngư quyền, cũng viết tra mấu chốt lúc thi triển quyền pháp, sau khi các người trở về, cần thận tham khảo, nếu có chỗ không hiểu, lại tới tìm ta, ta nhất định sẽ giải đáp.

- Đại ân của Phương huynh, ta cùng Chu Hân khắc sâu vào trong lòng.

Trương Anh cảm kích nói. Vẽ mấy bức tranh, đối với Phương Vân mà nói chẳng qua chỉ là nhấc tay một cái, nhưng đối với hai người mà nói, là cơ hội để hai người có thể thay đổi tình cảnh khó khăn, liên quan tới mẫu thân của cả hai, trong tương lai có thể từ dưới nước leo lên thuyền.

Phương Vân gật đầu, xoay xoay vài nét bút, vẽ xong mười tám thế Mãng ngư quyền. Trải qua chuyện này, quan hệ giữa ba người càng tiến thêm một bước, qua một tiệc rượu, cơ hồ không giấu nhau điều gì, khách chủ giai nghi.

Dinh đang!

Ba người đang ở trong buồng hưởng dụng rượu cùng thức ăn, đột nhiên nghe được tiếng kêu thanh thúy của vòng khuyên, đồng thời một trận cước bộ tinh tế ngày càng gần, trong không khí ẩn ẩn có một cỗ hương thơm nhàn nhạt.

Chú Thích

(*) Mặc bảo () tranh được vẽ bằng mực tàu, rất đẹp.

(**) Họa đạo nhất đồ () con đường vẽ tranh.

Lang Thang

Hoàng Tộc Đại Chu

Quyển 1: Hắc Âm Trùng Sinh

15. Chương 11: Thanh Sưởng Công Chúa

Trương Anh, Chu Hân cũng không quá để ý, chỗ như Trúc Hiên lâu thường hay có một vài nữ tử tạp kỹ ra vào, ở tại đây đánh đàn ca múa. Nhưng mà Phương Vân lại buông đũa xuống, hần cảm thấy có chỗ không ổn — xung quanh rất yên tĩnh.

Tuy Trúc Hiên lâu là một nơi thanh nhã, nhưng có rất nhiều thương nhân giàu có, văn nhân mặc khách ra vào, bắt chuyện kết giao, đàm luận thơ ca. Nhưng bây giờ, mọi tiếng ồn ở trong toàn bộ Trúc Hiên lâu trở nên an tĩnh, chỉ còn tiếng bước chân của nữ tử kia, dường như ở chỗ này chỉ có một mình nàng.

Cạch cạch!

Tiếng bước chân vang dội, dường như đáp lại tiếng lòng của Phương Vân, bên kia rèm châu, một nữ tử vận cung trang màu đỏ thắm, vẻ mặt mặt sáng sủa, màu do trắng nõn, giống như mỹ nhân từ trong tranh họa mỹ nhân bước ra. Một luồng tóc đen tuyền được vén lên bằng một cây trâm cài hình phi phượng, mớ tóc còn lại thì như thác nước mềm mại rủ xuống, tựa như một vị nữ thần. Chỉ có điều lông mày của nữ tử này hơi nhướng lên, để lộ ra mùi vị sắc bén.

Nữ tử này nhẹ nhàng cất bước, tư thái ung dung tao nhã, phía sau là hai gã thị vệ mang đao, vẻ mặt vô cảm như khúc gỗ, gắt gao đi theo.

Trương Anh, Chu Hân cảm thấy ánh mắt của Phương Vân khác thường, cũng không khỏi ngẩng đầu nhìn lại, liếc mắt một cái liền thấy khuôn mặt của cung trang mỹ nhân. Hai người liền giống như mèo bị giẫm phải đuôi, từ chỗ ngồi nhảy dựng lên, thần tình hoảng sợ.

- Thanh Sưởng công chúa!

Hai người cũng bất chấp ăn, ném đũa sang một bên, nhanh chóng quỳ rạp xuống đất, vừa kinh ngạc lại vừa sợ hãi.

Soàn soạt!

Bức rèm châu cuốn động, một thanh trường tiên màu đỏ thắm từ ngoài tiến vào, mang theo một luồng hơi thở sắc bén, quét tới Phương Vân.

“Ân?” Phương Vân trợn mắt, không khi tới Thanh Sưởng công chúa lại ra tay bất ngờ như vậy. Thế nhưng, trong khoảng thời gian hần khổ luyện, sức mạnh cùng tốc độ phản ứng tăng lên không ít. Tay vung một cái,

Phương Vân thi triển ra một chiêu Mãng Ngưu Thiết Đạp, chiêu này vừa ra, quyền phong gào thét, mang theo một luồng khí thể cuồng dã.

Mãng ngưu tức giận, ngay cả sư tử, hổ cũng đều dám đấu, hà huống chỉ chỉ là một con độc xà. Đối với những con độc trùng đó, mãng ngưu cho tới bây giờ đều dùng gót sắt để đạp, trực tiếp nghiền thành bột phấn. Ý cảnh của chiêu Mãng Ngưu Thiết Đạp chính là như thế.

Ầm!

Một quyền này của Phương Vân đánh vào chân thân giữa tiên ảnh, giống như gót sắt của Mãng ngưu. Quyền tiên tương giao, phát ra tiếng vang kịch liệt, giống như hai gã tráng hán tông vào nhau.

“Không hay!” Đám tay nắm chặt, Phương Vân lập tức cảm thấy một luồng sức mạnh mạnh mẽ từ trên thân roi quất tới, lấy sức mạnh hiện giờ của Phương Vân, cư nhiên lại nắm trong được thanh roi này. Cái cảm giác này, giống như nhìn thấy một con rắn hoa, đưa tay ra bắt, đột nhiên phát hiện đó là một đầu cự mãng mình đầy lửa đỏ.

Chát!

Hổ khẩu tạc liệt, trường tiên đỏ thắm quất lên mặt của Phương Vân, lập tức hiện ra một vết roi. Da thịt hai bên mặt nóng bừng lên. Từng vệt máu từ trên mặt chảy xuống.

“Hách!” Trương Anh cùng Chu Hân nghe được tiếng roi quất vào mặt, hai người sợ đến nhảy dựng cả lên, nhanh chóng nhỏ giọng nói: “Phương huynh, vị này chính là Thanh Sưởng công chúa, không trêu chọc được a. Nhanh nhanh quỳ xuống giống như chúng ta đi.”

Triều đình Đại Chu, gia thế uyên thâm, vương hầu có bối cảnh thâm hậu, con gái do bọn họ sinh ra không có tư cách gọi là công chúa, mà chỉ có thể xưng là quận chúa. Chỉ có nữ tử xuất thân hoàng gia, mới có thể xưng là công chúa! Vị Thanh Sưởng công chúa này, chỉ có hơn chứ không kém cảnh vàng lá ngọc, địa vị so với đám người Phương Vân cao quý hơn không biết bao nhiêu lần. Cùng với các công chúa khác không giống, vị Thanh Sưởng công chúa này tính tình cao ngạo, nửa điểm ôn nhu cũng không có.

Phương Vân thần sắc bình tĩnh, dường như không cảm thấy cơn đau đón trên mặt. Nhìn ra ngoài cửa, trong đầu Phương Vân lóe lên trí ức của kiếp trước.

Thanh Sưởng công chúa là con gái thứ mười bảy trong hoàng gia, rất được nhân hoàng sủng ái. Phương Vân nhớ rõ vị công chúa này, không phải vì nàng được sủng ái, mà là thiên phú của vị cảnh vàng (kim chi) hoàng gia này.

Chín tuổi cưỡi ngựa săn bắt, mười tuổi tu thành Nguyên Khí cấp, mười lăm tuổi đột phá tới cảnh giới Cương Khí cấp, thiên phú của vị công chúa này khiến người ta phải thán phục, không chút thua kém đại ca của Phương Vân, Phương Lâm. Năm mười chín tuổi, vị công chúa này tự mình tiến vào Mãng Hoang (mọi Nhung), chém giết một đầu vượn yêu ngàn năm. Sau đó, xâm nhập vào di hoang càng sâu, tự tay giết chết một vị tướng quân của di hoang, chấn kinh thiên hạ.

Bên ngoài buồng, đột nhiên trở nên tĩnh lặng, tiếng bước chân hư không tiêu thất. Một tiếng nói lãnh nhược băng sương hét lên: “Thật to gan!”

Rèm châu lay động, một thân ảnh màu đỏ thắm hiện ngang bước vào trong buồng, Thanh Sưởng công chúa nhìn quanh buồng, lấy cái nhìn cao cao tại thượng nhìn chằm vào Phương Vân, giọng nói lạnh lùng: “Người là con cái nhà ai? Nhìn thấy công chúa đương triều mà không quỳ xuống, hay là kẻ không biết lễ nghi phép tắc, là dã thú dị tộc sao?”

Cảm giác được Thanh Sưởng công chúa bước vào trong buồng, Trương Anh, Chu Hân càng thêm sợ hãi, gần như ngay cả hô hấp cũng không thông. Nhân vật như thế này, cho dù là mấy bà phu nhân trong phủ, cả mẫu thân, nhìn thấy cũng phải quỳ xuống, kinh sợ, huống chi là bọn họ.

“Phương huynh, lúc này không phải là lúc đấu khí a.” Cho dù vị Thanh Sưởng công chúa ở trước mặt này mang tới cho họ áp lực rất lớn, nhưng hai người vẫn không kiềm được lo lắng trong lòng, thiện ý nhắc nhở Phương Vân.

Phương Vân không lau đi máu trên mặt, vẫn cứ quật cường như vậy mà nhìn Thanh Sưởng công chúa, thần sắc lạnh lùng. Qua lần giao thủ khi nãy, Phương Vân đã hiểu rõ, thực lực của vị Thanh Sưởng công chúa này hơn xa bản thân, phỏng chừng chỉ có đại ca Phương Lâm mới ngăn nổi nàng, đó vẫn là do chiếm ưu thế do sinh trước Thanh Sưởng công chúa vài năm.

Cơn giận thiêu đốt trong lòng ngực, Phương Vân nhớ lại rất nhiều chuyện. Kiếp trước, Phương Vân của nát nhà tan, đại ca Phương Lâm vì trợ giúp Đại Chu mà chết, phụ thân Phương Dận lại bị chính tay nhân hoàng giết chết. Mà trên dưới hơn ba trăm nhân khẩu trong nhà, toàn bộ đều bị phán tội chết, đây cũng là thủ dụ cho chính tay nhân hoàng ký.

Cả nhà Phương Vân diệt vong, đời đầu đại ca làm ra việc này chính là nhân hoàng, là Đại Chu hoàng tộc!

Nếu Phương Vân vẫn còn là Phương Vân của trước kia, thì hẳn rất có thể sẽ lựa chọn quỳ rạp xuống đất, dẹp yên cơn sóng gió này. Nhưng trước khác nay khác, nếu biết thủ phạm lớn nhất gây ra cảnh tan nhà nát cửa là hoàng tộc Đại Chu, Phương Vân sao còn có thể giữ được sự tôn kính đối với hoàng tộc, làm sao có thể quỳ xuống chứ.

Phương Vân nhìn chằm chằm vào ánh mắt của Thanh Sưởng công chúa, đột nhiên quát: “Trương Anh, Chu Hân, hai người còn nhớ rõ những gì ta đã nói không? Luyện quyền đặt nặng quyền pháp, ý chí. Nếu ngay cả dũng khí ngẩng đầu trước một vị công chúa cũng không có, các người dựa vào gì mà muốn có được thành tựu trên con đường luyện võ? Nếu các người muốn được người trong phủ coi trọng, nếu các người muốn thay đổi tình cảnh của mẫu thân các người, thì hãy ngẩng đầu lên cho ta!”

Trương Anh, Chu Hân nghe câu nói như vậy, sóng lưng chấn động mãnh liệt. Hai người xuất thân võ đạo thế gia, tất nhiên ít nhiều gì cũng nghe qua tầm quan trọng của quyền pháp lẫn ý chí. Hai người bắt đầu kịch liệt đấu tranh (tư tưởng).

“Phương huynh nói không sai. Nếu như hôm nay ta lựa chọn thỏa hiệp, sẽ lưu lại bóng ma trong lòng. Sau này tu luyện võ đạo, chỉ sợ rất khó tinh thâm.”

“Hôm nay đắc tội với Thanh Sưởng công chúa, cùng lắm thì chỉ bị ăn một trận đòn cay nghiệt. Nhưng nếu đánh mất tôn nghiêm của võ giả, võ đạo không thể tinh tiến nữa, thì sau này chỉ sợ mẫu thân sẽ phải chịu khổ ở trong phủ, bị người bắt nạt, chửi mắng tiện ti!”

...

Hai người quỳ trên đất, trong mắt hiện lên rất nhiều suy tư. Nhớ tới mẫu thân phải chịu khổ trong phủ, tâm của hai người kịch liệt đau đớn. Bỗng nhiên, hai người cư nhiên lại đồng thời đứng thẳng người, nhìn chằm chằm vào Thanh Sưởng công chúa.

Thanh Sưởng công chúa vốn nhìn chằm chằm vào Phương Vân, hai người đứng dậy, hai vai của nàng mạnh mẽ chấn động, giật mình nhìn Trương Anh cùng Chu Hân.

“Hai tên cầu nô tài này thật to gan. Cư nhiên có loại dũng khí này, dám nhìn ta như vậy.” Trong lòng Thanh Sưởng công chúa tràn ngập khiếp sợ, nàng vẫn luôn tâm cao khí ngạo, bằng vào xuất thân hiển hách, bằng vào hoàng tộc muốn công pháp, pháp quyết gì thì có cái đó, trước giờ bất kể người nào ở Thượng Kinh thành nhìn thấy nàng đều phải cúi đầu, thỉnh an.

Hai tên này xuất thân thấp hèn, bằng chi, con thứ, cư nhiên dám ngẩng cao đầu ở trước mặt nàng, quả thực là to gan!

“Lớn mật!”

Hai tiếng hét to, hai gã thị vệ mặc giáp ở bên người Thanh Sưởng công chúa thấy Thanh Sưởng công chúa nhiều mây, lập tức quát lên một tiếng thật lớn, khí tức phá thể mà ra, đồng thời tuốt đao ra khỏi vỏ, thủ thế như muốn chém đôi bọn họ.

“Dừng tay!”

Thanh Sưởng công chúa giơ tay lên, ngăn cản hai tên hộ vệ. Mục quang chuyển dời, nhìn về phía Phương Vân, nàng giận giữ cười: “Được, không tệ! Dám ở trước mặt bổn công chúa nói ra những lời như thế, người là kẻ đầu tiên.

Thanh Sưởng công chúa nhìn thấy được biến hóa của Trương Anh, Chu Hân. Nàng minh bạch, Phương Vân chính là cội nguồn nguyên nhân khiến bọn họ thay đổi, nên lửa giận tiết hết lên người của Phương Vân.

Nụ cười chợt tắt, vẻ mặt Thanh Sưởng công chúa tựa như băng sương, quát lên một tiếng: “Đến a, vả miệng cho ta. Bọn họ không hiểu lễ nghi giáo hóa, hôm nay ta sẽ dạy cho bọn hã cái gì gọi là tôn ti trật tự. Một công hầu sĩ tử nho nhỏ, hôm nay dám làm càn trước mặt bổn công chúa, thì ngày khác chẳng phải sẽ không để Hoàng Thượng vào mắt!”

Thanh Sưởng công chúa vừa mở miệng, liền chụp lên đầu bọn họ cái mũ miện thị hoàng tộc.

“Dạ, công chúa!” Hai gã hộ vệ võ đạo cao cường lên tiếng đáp lại, cước hạ nhấc lên, như muốn tiến tới tát miệng.

“Nếu ngày nào đó không muốn chết ở biên cương Man di, các ngươi cứ thử làm đi!” Phương Vân bỗng đứng mở miệng, ánh mắt lạnh lẽo như kiếm, liếc nhìn hai gã hộ vệ.

Cước bộ dừng lại, hai gã hộ vệ tuy rằng không biết vị thiếu niên trước mặt này là ai, nhưng xem quần áo trên người, hiển nhiên không phải cũng quý. Nghe thấy khẩu khí của Phương Vân, hai gã hộ vệ càng cảm thấy rõ, vị thiếu niên này dường như là một công tử Vương hầu có uy quyền rất nặng tại Thượng Kinh thành.

Triều đình Đại Chu dùng võ lập quốc, võ phong cực thịnh, chiến sự thường xuyên xảy ra, vì thế lệnh điều động cũng tất nhiên nhiều. Việc điều động này, là bởi Thái tổ đại Chu ban bố, ngay cả đương kim Nhân hoàng cũng không nhúng tay vào được.

Đừng thấy mấy người như bọn hã bây giờ là hộ vệ của Thanh Sưởng công chúa, nhưng nói không chừng ngày nào đó được điều động tới nhà của Vương hầu nào đó. Nếu hôm nay khi dễ hã, nói không chừng ngày sau, thật sự sẽ bị gã viện cớ, để bọn họ nhập ngũ tới Man di, chết một cách không minh bạch.

Một lời chấn trụ hai gã hộ vệ, Phương Vân từng bước lướt qua bàn gỗ, tiếp cận Thanh Sưởng công chúa trong khoảng bốn thước. Hai mắt sáng ngời, vẻ mặt nghiêm nghị, giống như văn nho đại thần chưởng quản luật pháp trong triều đình, lớn tiếng quát:

“A! Ngươi nếu nói ta không biết lễ nghĩa, vậy ta đây hỏi ngươi, Thanh Sưởng công chúa, ngươi có tước vị trong người chứ?”

“Có từng chinh chiến sa trường, lập được chiến công hiển hách?”

“Có từng gian khổ học tập, đề tên bảng vàng?”

Mỗi một câu chất vấn đều tiến tới một bước. Trong vòng ba bước, Phương Vân giận giữ trợn trừng mắt, tiếng nói vang dội, thần sắc nghiêm nghị, giống như một vị văn nho đại thần chấp chưởng luật pháp trong triều, hiện đang chất vấn tội nhân.

Trong bước chân của hã, lợi dụng khí thế trong chiêu thức Mãng ngư quyền điệp, khiến cho người ta cảm thấy một loại khí thế hào hùng, một cảm giác không thể chống cự.

Lang Thang

Quyển 1: Hắc Ám Trùng Sinh

16. Chương 12: Giương Thương Múa Kiếm

-
-

Phương Vân bỗng nhiên quát nạt một hồi, khiến cho Thanh Sưởng công chúa trong lòng kịch chấn. Phương Vân hùng hổ chất vấn ba câu, một câu cũng đáp không được. Cái này, Thanh Sưởng công chúa giống như nhìn thấy được lão sư của nàng, đương triều Thái phó đại nhân tính tình bảo thủ.

Thanh Sưởng công chúa tuy rằng xuất thân cao quý, lại được Nhân hoàng vô cùng sủng ái, nhưng lại hết

Phương Vân có hơi kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền hiểu được tính toán của Thanh Sưởng công chúa. Trúc Hiên lâu có nhiều người chứng kiến như vậy, nàng đây là muốn tận lực khiến cho trận đấu này có vẻ “công bằng” một chút, lơ đãng chuyện cảnh giới giữa nàng cùng Phương Vân cách nhau quá xa.

“Trương huynh, Chu huynh, chúng ta đi thôi.” Nhìn thấy càng lúc càng có nhiều người tụ tập lại đây, Phương Vân nói với hai người một tiếng, nhanh chân đi ra ngoài. Chẳng ai thích bị người vậy xem như thế.

“Tiểu nhị, chỗ này có năm miếng Tam Hoàng tiền, tính luôn tiền thiệt hại, hẳn đã đủ rồi chứ?” Ngón tay Phương Vân vung ra, năm miếng tiền vàng óng bay ra, rơi xuống sàn nhà.

“Đủ rồi, đủ rồi...” Tên sai vật mặt vàng cười hì hì, bước qua rèm châu, nhặt năm miếng Tam Hoàng tiền thu vào tay. Chuyện giỡn chơi, một miếng Tam Hoàng tiền có thể mua được bảy thớt tuần mã tốt nhất Đại Chu. Năm miếng Tam Hoàng tiền thì dư xài.

Chế độ tiền tệ Đại Chu, lấy tròn tượng trưng cho trời, lấy vuông tượng trưng cho đất, mọi tiền tệ đều là ngoài tròn trong vuông, như thế cũng tiện cho việc mang theo. Tiền tệ lưu thông chia làm: tiền Tam Hoàng (hoàng kim), tiền Ngũ Đế (bạc trắng), tiền Đinh (tiền đồng) cùng tiền Thủy (tiền sắt).

Tiền Tam Hoàng, là để tưởng nhớ thời kì viễn cổ, ba vị đại Thánh hoàng đế đã thống trị Thần Châu hạo thổ.

Tiền Ngũ Đế, là để tưởng nhớ thời kì viễn cổ, năm vị đại Đức hoàng đế đã thay nhân loại càn quét dị tộc, yêu tộc.

Tiền Đinh, hoàng đồng từng một lần vì triều đình chú đỉnh vật, cổ xưng là tiền Đinh.

Tiền Thủy, cũng đồng dạng là hình vuông lõm tròn. Lấy hắc thiết làm tài liệu, là tiền tệ lưu thông nhất ở chợ. Có câu tiền tiêu như nước chảy, nên nhân gian gọi là tiền Thủy.

Chế độ tiền tệ Đại Chu, một đổi mười, một miếng tiền Tam Hoàng có thể đổi mười miếng tiền Ngũ Đế, cứ thế mà suy ra.

Trương Anh, Chu Hân vốn giành quyền chiêu đãi, nhưng sờ sờ lòng ngực, trong lòng cười khổ một tiếng. Tiền trên người bọn họ, chỉ có tiền Thủy đủ để chi cho rượu, nhưng Phương Vân phá hỏng bàn, ý (ghế dựa), chén, chỉ nhiều đó còn xa mới đủ.

“Phương huynh, chờ chúng tôi.” Nhìn thấy khách nhân tại Trúc Hiên lâu đều chú ý tới chỗ này, hai người cũng nhanh chân đi theo.

Leo lên xe ngựa, ba người ngồi cùng một chỗ, nhớ tới chuyện vừa mới phát sinh, Trương Anh, Chu Hân có cảm giác giống như đang nằm mơ. Hai người có địa vị thấp kém như bọn họ, con thứ sĩ tử, cư nhiên dám trực tiếp đối diện với cơn thịnh nộ của Thanh Sưởng công chúa, lại còn có thể biểu hiện không kiêu ngạo không siểm nịnh. Cho dù là bọn đại thế tử trong Hầu phủ, chỉ sợ cũng không làm được như bọn hắn vừa làm, cũng có cốt khí đây.

“Quyền pháp chi đạo, thủ trọng tinh thần, ý chí, hai thứ này chẳng hề liên quan tới quyền pháp võ đạo. Nhưng chuyện mới này, các ngươi cũng thấy rõ, quyền pháp của Thanh Sưởng công chúa so với ta cao hơn, võ đạo so với ta mạnh hơn, nhưng một tiếng quát của ta đã có thể dọa lui nàng ba bước, đó chính là dựa vào tinh thần cùng khí thế. Lần này sau khi trở về, các ngươi hãy cẩn thận nghiên cứu mười tám bức tranh Mãng Ngưu đồ, hy vọng có thể giúp với các ngươi một chút. Có câu tự trợ giả thiên trợ chi (1), chân chính giúp đỡ các ngươi thay đổi tình cảnh của mình, chỉ có chính bản thân các ngươi.”

“Chúng ta hiểu rõ.” Trương Anh, Chu Hân gật gật đầu. Sự thật luôn thẳng hùng biện, chuyện Phương Vân quát một tiếng dọa lui Thanh Sưởng công chúa, kèm thêm hai tên hộ vệ cường đại, tạo thành xúc động thật lớn trong lòng hai người.

Sau khi xe ngựa chạy tới Tứ Phương hầu phủ, hai tên hộ vệ đeo đao nhanh chân tới đón. Cả hai nhìn thấy cảm y rách nát trên người Phương Vân, trên mặt tràn đầy khiếp sợ. Vết nứt này, rõ ràng là vết roi!

“Chuyện này, các ngươi biết là đủ rồi. Đừng nên nói cho phu nhân!” Phương Vân cúi đầu nói. Chuyện mẫu thân phải lao tâm khổ trí đã quá nhiều, nếu để cho bà biết được, tất nhiên sẽ càng thêm thương tâm.

“Dạ, thiếu gia.”

Ra lệnh cho hai tên hộ vệ xong, Phương Vân nhanh chóng bước vào trong phủ, vào trong sương phòng, thay xiêm y. Thối Thề đan quả nhiên thần diệu, chỉ trong chốc lát, miệng vết thương đều đã khép lại, chỉ để lại một đường ngân tích nhàn nhạt.

“Địa Cấp Châu của Thanh Sưởng công chúa, bắt luận ra sao, ta cũng phải lấy cho bằng được.” Ngồi trong phòng, ánh mắt Phương Vân lấp lánh, trong đầu xuất hiện vô số ý niệm. Mạnh mẽ đẩy cửa phòng, hướng về phía vườn Tử Long mà đi.

...

Tây Hoa môn, bên ngoài Bình Đỉnh hầu phủ, hai bóng người đứng ở ngoài tường bối hồi lo lắng.

“Dương huynh, lúc này nên làm sao bây giờ? Nhân Cấp Châu đã đánh mất, thứ này lấy từ chỗ của đại thế tử a! Lấy tính tình của đại thế tử, nếu như biết thứ hắc đưa lại bị thua cho người khác, chỉ sợ...” Lý Bình ngập ngừng nói, tưởng tượng ra bộ dáng giận giữ của đại thế tử khi biết được Nhân Cấp Châu bị đồ thua, trong lòng hắc cũng thấp thỏm không yên.

“Đừng nói nữa.” Nghe được tiếng đại thế tử, Dương Khiêm mày giật mấy lần. Mấy hôm nay, hắc vẫn luôn lo lắng chuyện này.

Dương Khiêm từng thử bỏ qua sĩ diện, thỉnh cầu Phương Vân trả lại Nhân Cấp Châu, nhưng đáp lại chính là một trận quyền. Hắc cũng từng muốn phái hộ vệ cướp lại, nhưng giữa ban ngày ban mặt, căn bản không tốt để xuống tay, hơn nữa Tử Phương hầu phủ cũng có hộ vệ riêng.

“Dương huynh, việc này chậm trễ không được a. Lúc trước đại thế tử đáp ứng cho ta mượn bốn tháng, giờ chỉ còn nửa tháng, đại thế tử có thể từ Thiên Xà Sơn giải huấn trở về a. Đến lúc đó hắc đòi Nhân Cấp Châu...” Lý Bình rung mình một cái, đột nhiên ánh mắt chợt lóe, nói: “Chỉ bằng chúng ta trực tiếp nói thẳng với đại thế tử đi, để cho đại thế tử đến đối phó với tên tiểu tiện loại kia.”

“Không được, tuyệt đối không được.” Dương Khiêm một ngụm cự tuyệt đề nghị của Lý Bình: “Nếu để cho đại thế tử biết được, Nhân Cấp Châu cố nhiên có thể đoạt trở lại, nhưng trước tiên hai chúng ta sẽ không tránh khỏi một trận đòn hiểm.”

Tính tình của đại thế tử cực kỳ táo bạo, hạ nhân trong phủ thường xuyên bị hắc đánh đập tàn nhẫn, có vài người vì bị đánh đập mà chết ngay tức khắc. Mỗi tháng đều có hai, ba thi thể được khiêng ra từ biệt viện của đại thế tử. Điều khiến Dương Khiêm sợ nhất chính là, đại thế tử từng đánh chết một gã thứ tử trong phủ, chuyện này được Đại phu nhân dần xuống, ai cũng không thể nói, cứ như thế mà không giải quyết được gì.

“Sớm biết sẽ bị tên tạp chủng Phương Vân kia đoạt đi, trước đó quả thực không nên to gan đi cầu thế tử như vậy.” Dương Khiêm lúc này hối hận đến thúi ruột. Đại thế tử người này cực kỳ táo bạo, đồng thời cũng rất có thể lực. Lần trước bởi vì mượn hôn sự của tiểu muội cùng Lý Bình, Dương Khiêm mới to gan cầu đại thế tử một viên Nhân Cấp Châu.

“Dương huynh, chẳng lẽ Nhân Cấp Châu cứ vậy mà đưa cho tiện chủng Phương Vân hưởng thụ? Không còn biện pháp khác sao?” Lý Bình có hơi không cam lòng nói.

Dương Khiêm nghe vậy bỗng dưng hai mắt sáng ngời, trong lòng nảy sinh một kế thâm độc: “Lượng nhỏ (đần đo, cân nhắc việc nhỏ) chẳng thành người quân tử, không độc sao nên đáng trọng phụ. (,). Lý huynh, ta cần người giúp một chuyện!”

Sau một hồi, Dương Khiêm quần áo rách nát, mình đầy thương tích, nghiêng nghiêng ngã ngã xông vào phòng của Tuyên Hoa phu nhân - Bình Đỉnh hầu bình thê.

Bình Đỉnh hầu có một chính thê, hai bình thê. Chính thê Lưu thị rất nghiêm khắc, bình thê Tuyên Hoa phu nhân - Trương thị hay bao che khuyết điểm. Tuyên Hoa phu nhân không một mụn con, cùng mẫu thân Dương Khiêm qua lại rất tốt, nên nhận Dương Khiêm làm nghĩa tử.

Mẫu thân Dương Khiêm, chỉ là một ả thị thiếp của Bình Đỉnh hầu phủ. Chuyện này, chỉ có Tuyên Hoa phu nhân mới có thể trấn áp được xuất thân của Phương Vân!

“Kiền nương (2), người phải cứu ta!” Dương Khiêm rống lên một tiếng vang dội liền quỳ lên mặt đất, nói không tới câu thứ hai, liền lập tức ngã thanh nghẹn ngào, lệ như dưng tuyền.

“Hài tử, người bị sao vậy!” Thấy thảm trạng của Dương Khiêm, Tuyên Hoa phu nhân bỗng nhiên đứng dậy, tràn đầy khiếp sợ nói.

Dưới sự tự thuật của Dương Khiêm, lập tức thay đổi chuyện cũ. Biến thành Phương Vân mơ ước Nhân Cấp Châu của hắn, một trận hành hung không nói, còn làm nhục Bình Đỉnh hầu quý phủ.

Ba!

Tuyên Hoa phu nhân vỗ một cái thật mạnh, gương mặt tức giận đến xanh mét: “Nực cười! Tứ Phương hầu phủ bất quá chỉ là hạng người xuất thân từ dân gian, Hoa Dương phu nhân lại càng ti tiện. Tiểu súc sinh kia một khi đã vô lý như vậy, dám làm nhục Bình Đỉnh hầu phủ ta. Quả thực là to gan!”

“Người đâu, tập hợp nhân thủ đi tới học viện bắt giữ tiểu súc sinh kia, sau đó đi tới Tứ Phương hầu phủ tìm Hoa Dương phu nhân chất vấn!” Tuyên Hoa phu nhân tức giận đến tam thi thần bạo khiêu. Vị phu nhân này lời lệ phong hành, tập hợp hộ vệ trong phủ, lập tức leo lên ngựa chạy tới học viện.

“Kiền nương, tiểu tiện loại Phương Vân kia miệng mồm lẻo mép, đen có thể nói thành trắng. Di nương nếu đi tới học viện, ngàn vạn lần đừng nên cho hắn có cơ hội mở miệng, lấy tác phong của Tứ Phương hầu phủ, nhất định sẽ không thừa nhận.” Nhìn thấy Tuyên Hoa phu nhân lời lệ phong hành, trong lòng Dương Khiêm cũng phát sợ, nghĩ nghĩ, vẫn cảm thấy không ổn, lại bước tới nói thêm vài câu.

“Không sợ hắn không thừa nhận, Khiêm nhi, người cũng đi tới. Lần này kiền nương nhất định sẽ thay người làm chủ!” Tuyên Hoa phu nhân ngồi trong xe ngựa, vén rèm, lãnh nghiêm mặt, nói với Dương Khiêm.

“Không hay, lợn lành chữa thành lợn què (lộng xảo thành chuyên -)!” Dương Khiêm kêu la một tiếng, nhưng Tuyên Hoa phu nhân uy nghiêm bậc nào, căn bản không cho hắn cự tuyệt.

Sáng sớm vào đúng giờ Thìn, Thượng Kinh thành tràn ngập hàn vụ, sáu chiếc xe ngựa Bình Đỉnh hầu phủ chạy chỉnh tề, cuộn cuộn hướng tới học viện mà chạy, một bộ giá thể khởi binh vấn tội.

Chú thích

(1) tự trợ giả thiên trợ chi (): chắc có thể hiểu là “người tự giúp mình, trời chỉ lối.” hoặc đọc ngược lại.

(2) Kiền nương (): mẹ nuôi/ nghĩa mẫu.

Nhan Vũ

18. Chương 14: Đại Nghĩa

- Mãng Ngưu Ma Giác!

- Mãng Ngưu Chàng Nham!

Từng chiêu từng thức của Phương Vân bài bản hẳn hoi, thiên địa nguyên khí tụ tập quanh người của hắn cũng càng lúc càng nhiều. Phương Vân cảm giác được, tốc độ thu nạp thiên địa nguyên khí đã chậm lại, điều này hiển nhiên là hiện tượng của Nguyên Khí cấp đỉnh phong, sắp bước vào Chân Khí cấp.

”Lấy tình huống của ta bây giờ, chắc khoảng vài ngày nữa là có thể bước vào Chân Khí cấp!” Phương Vân tự đánh giá một hồi rồi đột nhiên tung chưởng vào một tảng đá lớn trong Tử Long hoa viên.

Ầm!

Một khối đá lớn rạn nứt ra, đá rớt ra từ trên cao đổ xuống, lọt vào trong hồ, nước bắn tung tóe. Lực lượng thân thể của Phương Vân rõ ràng đã đến trình độ phá sơn khai thạch, đúng là biểu hiện của Nguyên Khí cấp đỉnh phong. Phương Vân đối với phán đoán trong lòng ngày càng rõ hơn.

“Đi học cung thôi!” Tu vi tiến nhanh, trong lòng của Phương Vân cũng rất là cao hứng. Đi ra đình viện, lập tức có người hầu biết ý đưa cho áo khoác.

- Thiếu gia, uống chén trà sâm này đi. Đây là do phu nhân tự mình làm, nói là thấy thiếu gia luyện tập cực khổ, muốn bồi bổ cho thân thể.

Chờ Phương Vân thay áo ngoài xong, nha hoàn xinh xắn lập tức đưa lên một chén trà nhỏ.

- Đây cũng là do phu nhân dậy sớm để làm.

Nha hoàn xinh xắn nói thêm một câu.

Uống chén trà sâm nồng đậm, Phương Vân vừa cảm động vừa áy náy. Tự biết mình ngày đêm luyện công tuy gấp gáp, nhưng lại liên lụy cả mẫu thân ngủ không ngon.

- Mấy người về nói cho mẫu thân ta biết, ta chỉ luyện trong một thời gian ngắn mà thôi. Sau này cũng sẽ không ở Tử Long hoa viên nữa.

Phương Vân trong lòng có chủ ý, sau này sẽ luyện công ở trong phòng. Mặc dù có hơi nhỏ một chút, thi triển chân tay không thoải mái, nhưng tốt hơn là để mẫu thân lo lắng.

- Thật tốt quá, chúng ta sẽ trở về nói cho phu nhân.

Hai nha đầu liếc nhau rồi vui vẻ nói. Hoa Dương phu nhân tính tình hiền hòa, đối với hạ nhân không tệ. Bọn nha hoàn nhìn thấy phu nhân dậy sớm nấu chén canh, trong lòng cũng có chút chua xót, dù sao Hoa Dương phu nhân tuổi cũng không còn trẻ nữa.

Cho hai nha hoàn rời đi, Phương Vân bước ra khỏi Tứ Phương hầu phủ.

Đi vào hộ ộ Ồ

- Người không hỏi nguyên do, hùng hổ, xách động lòng dân, ngôn ngữ vô học, đây là bất nhân!
 - Lấy thân phận là Cáo Mệnh phu nhân, khi ta còn trẻ, lấy thể dè ép, đây là bất nghĩa!
 - Chỉ biết nghe một phía, không phân biệt được trái phải, đây là không khôn ngoan!
 - Không tuân thủ nữ tắc, xuất đầu lộ diện, đây là không hợp lễ!
 - Người không tuân tam tòng tứ đức, cũng không theo tam cương ngũ thường, một người bất nhân, bất nghĩa, không lễ, không khôn ngoan như người, còn có mặt mũi gì sống tại trần thế?
- Nói tới lời cuối cùng, tiếng nói của Phương Vân đánh thép, lại mạnh mẽ tiến lên một bước trước mặt Tuyên Hoa phu nhân, ngón tay cơ hồ muốn chạm tới cái trán của nàng (Thằng này gan quá =,=)
- Người, người, người....

Tuyên Hoa phu nhân lần này bị Phương Vân mắng cho thê thảm. Nàng cảm giác giống như là đang hành quân đánh giặc, rõ ràng là đã bao vây địch nhân, dồn địch nhân kém bản lĩnh hơn đến cùng đồ mạt lộ, đang muốn giết chết đối phương. Thì ngờ đâu đối phương lại là giả trụ ăn cọp, một tiếng pháo vang, vô số binh sĩ ở hai bên cánh tràn ra, chém giết lại mình.

Phương Vân phát khởi thể phản công cuối cùng.

- Người luôn mồm nói là tiền triều tiền triều, ta chính là Đại Chu hoàng triều, pháp lệnh hôm nay chính là pháp lệnh của Đại Chu hoàng triều. Người dùng luật pháp trước kia mà phán xử vương hầu tân triều, đây là có ý gì. Đại Chu hoàng triều ta từ lúc Thái Tổ lập nên đến nay đã có hơn nghìn năm. Dư nghiệt tiền triều cũng có nhiều, chẳng lẽ Bình Định hầu phủ các người đã sớm cùng nghịch tặc cấu kết rồi, muốn hôm nay là mưu đồ làm phản hoán vị, lập lại tiền triều sao?

Răng rắc!

Tuyên Hoa phu nhân cả kinh, ngón tay run rẩy chỉ Phương Vân, vẻ mặt như gặp quỷ. Chỉ thấy cổ họng nàng run run, lồng ngực đập không thôi, đột nhiên chỉ trong chớp mắt đã từ trên ghế ngã xuống, té trên mặt đất, ngất xỉu đi.

Lần này, nàng không phải là bị tức, mà là bị hù dọa ngất đi!

Bất kỳ triều đại nào, tội mưu đồ hoán vị cũng là tội ác ngập trời. Hai trăm năm trước, có một Quý tộc hầu bởi vì liên lụy tới việc dư nghiệt của tiền triều, mà cả nhà bị tịch thu tài sản, cả nhà bị trảm, đây là một ví dụ còn ở trước mắt. Tuyên Hoa phu nhân vô ý, bị Phương Vân chụp được cho cái mũ mưu đồ hoán vị, cấu kết nghịch tặc. Một khi hoàng thất thật sự điều tra, lập tức chính là xét nhà diệt tộc, không ai bao che được.

- Kiền nương!

Dương Khiêm quá sợ hãi, tình thế trở nên quá nhanh, hần cơ hồ cũng phản ứng không kịp.

- Phu nhân!

Hai hàng hộ vệ vốn vẻ mặt vô cảm, cũng đã biến sắc rồi.

Dọa người!

Ngoài cửa lớn, thấy Tuyên Hoa phu nhân bị khí thế của Phương Vân áp đảo, đám người không khỏi ồn ào.

- Tên Phương Vân này, không ngờ công phu miệng lưỡi lại lợi hại như vậy!
- Lợi hại a, Tuyên Hoa phu nhân vốn là muốn trị hần, nhưng không ngờ một chiêu thất bại, lại bị Phương Vân phủ lại, cho cái tội danh cấu kết nghịch tặc!
- Không được, mưu đồ soán vị! Đây là tội lớn mất đầu a!
- Nhìn đi, e rằng Bình Định hầu phủ không nghĩ ngơi được đâu a!

- Không cần thiết đâu, Phương Vân cần bản cũng không dám động tới nàng đâu. Nói tóm lại, cũng là do Tuyên Hoa phu nhân thất lễ trước, một vị cáo mệnh phu nhân lại đi nhục mạ một vị cáo mệnh phu nhân đương triều khác, còn ra thể thống gì nữa!

.....

Đám người nghị luận rối rít, nhìn về Phương Vân, nói xôn xao cả lên.

Nhìn nữ nhân vốn ngang tàng bị mình nói ba xạo hù dọa bất tỉnh, trong lòng Phương Vân dâng lên cảm giác khoái cảm của việc trả thù. Đối với những người làm nhục người thân mình, đặc biệt là mẫu thân, Phương Vân không hề nương tay. Song một chút khoái cảm này cũng nhanh chóng biến mất, trong lòng Phương Vân dâng lên một chút mất mát.

- Nói tóm lại, cũng là do lực lượng của ta còn quá yếu. Nếu như ta tay cầm trọng binh, lại là hạ thần trọng yếu, một quyền cũng có thể giải quyết sạch sẽ hộ vệ của Bình Định hầu phủ, một hạ lệnh là có thể khiến cho Bình Định hầu phủ tan thành mây khói, lúc nào còn bị những phụ nhân như vậy khi dễ!

Vung ống tay áo lên, Phương Vân cũng không có để ý tới hỗn loạn phía sau, trực tiếp đi ra khỏi, từ học cung ra ngoài.

Phương Vân cũng không có trở về Tứ Phương hầu phủ, hần ngồi xe ngựa, hướng phía ngoại thành hướng tây kinh thành.

- Ngừng ở chỗ này đi.

Phương Vân nói phu xe dừng lại, từ trong xe ngựa chui ra. Một hàng trúc xanh đứng thẳng hiện lên trước mắt, một dòng nước trong veo màu xanh nhạt menh mông, uốn lượn theo hướng đông.

Nước của dòng sông menh mông cuộn cuộn, tâm tư của Phương Vân lúc này cũng không yên ắng, trải qua chuyện lần này, trong lòng hần có một cỗ khát vọng lực lượng mãnh liệt.

"Ta cần lực lượng, cần lực lượng cường đại! Chỉ có lực lượng vô địch, mới có thể ở trong vùng nước xoáy mà bảo vệ được người thân bên cạnh mình!

Mỗi một sáng sớm, hần đều bị cơn ác mộng kia làm cho thức tỉnh. Mặc dù có đại ca có thiên phú kinh người, có phụ thân tay nắm trọng binh, nhưng những thứ này cũng không mang lại cho hần cảm giác an toàn. Chỉ có trong tay mình nắm giữ lực lượng cường đại, Phương Vân mới cảm giác thấy mình sẽ không bị thức tỉnh bởi cơn ác mộng đó nữa.

- Hơn mười năm, ta lãng phí quá nhiều thời gian! Đáng hận, mặc dù ta sớm tỉnh ngộ, nhưng tu vi vẫn chỉ là Nguyên Khí cấp. Ở trên thế gian mờ mịt này, cũng là chỉ một loại nhân vật kiến hôi.

Tâm tư của Phương Vân hỗn loạn, mạnh mẽ quăng áo ngoài ra, một quyền tung lên, liền ở nơi yên tĩnh này luyện quyền pháp.

- Mãng Ngưu Bôn Dã!

- Mãng Ngưu Phân Tông!

.....

Từng quyền đánh ra, tâm tình Phương Vân dần bình tĩnh lại. Làn gió nhẹ lướt qua, làm cho mặt nước gợn sóng, Phương Vân tâm tình bất tri bất giác tiến nhập vào một cảnh giới kỳ ảo. Lúc này ở trong đầu, ngoại trừ quyền pháp ra, không còn điều gì làm phiền hần nữa.

- Mãng Ngưu Trùng Chàng!

Phương Vân đột nhiên hét lớn một tiếng, hai đấm đồng thời đưa ra. Không khí tứ phương mãnh liệt bị khuấy động mãnh liệt, nổi lên hai vòng xoáy lớn, chỉ thấy hai tay đấm của Phương Vân chấn động, hai loại khí lưu như lưu tinh phá không bay ra, đánh đến cây liễu ở bên ngoài đến mười trượng.

Ầm! Ầm!

Nước xanh trong veo cũng bị chấn động, thân trên của hai cây liễu đứt đoạn, nổ tung, vụn gỗ bay đầy trời. Vụn gỗ rơi xuống, nửa thân cây còn lại cũng bị lung lay.

Hai quyền xuất thủ, tạo thành thể kinh người, Phương Vân rút cuộc giật mình tỉnh lại. Mãng Ngưu Trùng Chàng, chiêu này rất tiêu tốn thể lực, hai quyền rời tay, Phương Vân lập tức cảm giác thấy toàn thân hình như không còn chút sức lực nào. Nhưng mà, vừa lúc này đây, Phương Vân lại cảm thấy có một cỗ khí lưu yếu ớt từ trên bụng chạy lên.

- Chân Khí!

Phương Vân trong lòng khiếp sợ, đồng thời vô cùng mừng rỡ. Cảm giác thật là ầm áp dễ chịu, đúng là chân khí, không thể nghi ngờ.

- Không nghĩ tới lúc này đây lại có thể đạt tới Chân Khí cấp.

Sau khi vui sướng, Phương Vân bỗng nhớ đến con đường võ học của mình.

Con đường võ đạo, luyện quyền pháp đạt đến cương khí cấp, còn chân khí cấp chính là con đường hướng dẫn hô hấp.

Khác với thiên địa nguyên khí, chân khí lại là nơi dung hợp tinh hoa huyết khí của võ giả, tương đương với tánh mạng thứ hai của bọn hắn. Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao, có rất nhiều cường giả võ đạo có khả năng kinh thiên, nhưng bọn hắn vẫn muốn đi từng bước, bắt đầu từ việc luyện quyền Nguyên Khí cấp, từ từ luyện ra chân khí của chính mình.

Chỉ sau khi võ giả luyện được chân khí của chính mình thì mới có thể lưu lại ở trong bụng, còn khí ở ngoài, tuy có thể thu vào thể nội, nhưng cũng sẽ thất thoát, không lưu lại được!

- Lúc này đã đạt đến được chân khí cấp, ta cũng đã có thể thực hiện kế hoạch rồi!

Phương Vân tâm tình trấn tĩnh, cũng không bị vui mừng làm cho hôn mê.

Dường như chỉ là trong giây lát, Phương Vân lập tức nghĩ tới viên Địa Cấp châu trong tay Thanh Sưởng công chúa.

- Còn có thời gian nửa tháng, ta phải nắm chặt thời gian, củng cố cảnh giới trước mắt. Sau đó lợi dụng mưu kế, nhất định phải lấy cho được Địa Cấp châu.

Loại chí bảo võ đạo như Địa Cấp châu, đối với Phương Vân mà nói là vật vô cùng cần thiết. Nhưng đối với hoàng thất mà nói thì lại không như vậy. Đường kim hoàng thất dùng võ lập quốc, quốc khố của hoàng thất không biết thu giấu bao nhiêu công pháp thượng cổ, pháp bảo viễn cổ. Một viên Địa Cấp châu đối với hoàng thất mà nói thì cũng không là cái gì cả.

Trong lòng có chủ ý, Phương Vân lập tức ra gặp phu xe, nhanh chóng quay về Tứ Phương hầu phủ.

Bình Định hầu phủ mấy ngày nay, quả nhiên im ắng. Nửa điểm tin tức cũng không truyền tới, không chỉ như vậy, trong học cung cũng không có truyền ra bất cứ tin tức gì. Giống như ngày hôm đó không có xảy ra chuyện gì cả.

“Không có chuyện gì thì tốt hơn! Tuyên Hoa phu nhân nhất định là phái người uy hiếp những sĩ tử kia phải che giấu. Nàng bị ta trước mặt các sĩ tử làm cho nhục nhã thế kia, cái gì gọi là mặt mũi cũng mất hết rồi! Tự nhiên là muốn che giấu đi.”

Phương Vân quan sát mấy ngày, thấy bên Tuyên Hoa phu nhân không có động tĩnh gì, lập tức biết tâm tư của bọn hắn. Bàn tay buông lỏng xuống, Phương Vân lập tức để cái chén sứ uống trà xuống bàn. Chỉ chốc lát sau, một trận gió nhẹ lay động qua, chén sứ màu xanh này lập tức hóa thành phần vụn vô thanh vô tức.

Đây chính là chỗ lợi hại của Chân Khí cấp. Võ giả nguyên khí cấp có thể trực tiếp khai sơn phá thạch, nhưng không thể nào giống như võ giả đạt đến Chân khí cấp, bề ngoài không sao, nhưng lại trực tiếp phá đi bên trong.

Nhan Vũ

20. Chương 16: Địa Cấp Châu

Sáng sớm, hàn khí lượn lờ. Hầu cỗ xe ngựa xuất hiện ở trước học cung.

”Thời gian nửa tháng đã qua, đã đến thời gian ước hẹn với Thanh Sưởng công chúa!

Phương Vân trang phục toàn thân màu trắng từ trên xe nhảy xuống. Tháng mười đã qua, qua một thời gian ngắn nữa là đã vào đông rồi.

Khí trời ngày càng lạnh, những vương công sĩ tử lui tới trong học cung, lúc này trên người đã có thêm một tấm áo gấm hoặc áo khoác bằng da...Chỉ có Phương Vân vẫn một bộ y phục. Đây chính là chỗ tốt của chân khí, có thể chống cự với hàn khí.

- Phương Vân, là Phương Vân tới!

Người chung quanh vừa thấy Phương Vân tới, lập tức quát to một tiếng, rồi chim thú con người đều tránh xa ra.

- Không ổn, Thanh Sưởng công chúa đang ở bên trong chờ hần. Hần mới trêu chọc Tuyên Hoa phu nhân cách đó không lâu, lại còn dám trêu chọc Thanh Sưởng công chúa. Thật là một họa tinh, tránh xa hần ra một chút.

Những sĩ tử xung quanh nhìn hần giống như đang nhìn Hồng Hoang mãnh thú. Điều này cũng không trách, hung danh của Thanh Sưởng công chúa tại kinh thành cực thịnh, chuyện ước đấu giữa Phương Vân và Thanh Sưởng công chúa vốn bị Hoàng thất che giấu, cho đến bây giờ mới công bố ra.

“Được sự ủng hộ của cả quân quyền, vương quyền mà cũng không thể đột phá, nhất định là hạng tầm thường!” Phương Vân lạnh lùng nhìn bước qua, sải bước vào bên trong học cung. Võ đạo của hần đã đi vào Chân khí cấp, cả tinh thần và khí chất đều có sự thay đổi lớn lao.

Bước vào học cung, Phương Vân liền gặp ngay Trương Anh cùng Chu Hân. Hơn nửa tháng thời gian, hai vị sĩ tử này tu luyện Mãng Ngưu quyền, tinh thần khí thể cũng đã thay đổi rất nhiều, hiện ra khí khái đặc biệt.

- Phương huynh, huynh đã đến rồi. Thanh Sưởng công chúa đang tụ tập cùng mấy vị thế tử hầu phủ, đang đợi trong Vân Mộng Đình, chuẩn bị xem người chê cười đây!

Trương Anh giống như là kiến đang bò trên chảo nóng, đầu đầy mồ hôi. Hơn một tháng khổ luyện, Trương Anh cũng bắt đầu nắm được một chút tinh túy của võ đạo, nhưng càng như vậy, hần càng hiểu rõ chênh lệch của Nguyên Khí cấp cùng với Cương Khí cấp.

Thiên phú Phương Vân mặc dù không tồi, nhưng Trương Anh cũng không mù quáng đến mức cho rằng Phương Vân có thể đánh thắng Thanh Sưởng công chúa. Dù sao, Thanh Sưởng công chúa có thực lực cùng với bối cảnh vô cùng thâm sâu. Người sáng suốt nhìn cũng có thể biết.

- Vô phương, ta sớm đã có chuẩn bị.

Phương Vân ánh mắt sáng ngời, tinh thần sảng khoái, hiện lộ ra ý chí không thể nào bị rung chuyển được.

Chu Hân nghe thấy Phương Vân nói như vậy, miệng cũng hơi run run, cuối cùng cũng nói với Trương Anh.

- Trương huynh, nếu Phương huynh sớm đã có chuẩn bị. Chúng ta cũng đừng có dă kích hần.

Phương Vân nhìn Chu Hân gật đầu, liền đi quan hai người, đi tới phía trước.

Vân Mộng Đình, đông người đang ở đây.

Thanh Sưởng công chúa mặc trang phục màu trắng, trên người còn khoác một chiếc áo lông cừu màu đỏ viền vàng, đang ngồi ở trên cao tại đình. Ở bên người nàng, còn có thế tử Văn Khúc hầu Nghiêm Luân, thế tử Mãng Hoang hầu Hứa Quyền, thế tử Sơn Hà hầu Cao Vi, thế tử Cẩm Tú hầu Thái Phong. Mấy vị thế tử này, đều là cao thủ võ đạo nhất đẳng trong học cung, hơn nữa ngoại trừ Nghiêm Luân, tất cả đều là Quý tộc hầu.

Thanh Sưởng công chúa đem những người này theo mình, dụng ý đã rõ ràng. Phương Vân nếu khiêu chiến mạch Quý tộc hầu, thì nhất định phải kéo những vị thế tử này theo, nhìn hần mà chê cười.

Trước Vân Mộng Đình, có đông đảo sĩ tử làm thành hình vòng cung, mặt hình vòng cung đối diện với cửa đi, hiển nhiên là đang chờ Phương Vân đến đây. Những người đứng ở hàng vòng cung đầu cũng là những sĩ tử kiệt xuất nhất trong học cung, trong những sĩ tử này có Nguyên Khí cấp đỉnh phong, có Chân Khí cấp, cũng có chút ít Cương Khí cấp. Những người này vóc người thon dài, diện mạo tuấn tú, tuổi lớn hơn Phương Vân, hết thảy đều được Thanh Sưởng công chúa kéo đến.

- Cái tên Phương Vân này, cũng thật là kiêu ngạo, dám để cho nhiều người chờ như vậy.

- Nếu không có kiêu ngạo, sao lại dám khiêu khích Thanh Sưởng công chúa.

- Vô giả đặt đến cảnh giới Cương Khí cấp, lúc ra tay giống như đao kiếm, chém sắt gọt thiết cũng không phải là nói chơi. Phương Vân này không biết trời cao đất rộng, lần này chắc phải chịu khổ rồi!

Một đám sĩ tử đứng chờ ở bên ngoài, chờ lâu không thấy Phương Vân tới, vội vàng xao động, bắt đầu nghị luận rối rít, cực kỳ bất mãn.

Trên đình đài, Thanh Sưởng công chúa nhắm mắt lại, mọi thanh âm đều lọt vào tai nàng. Ngón tay của nàng nhẹ nhàng gõ nhịp trên bàn đá, có nhanh có chậm, rất có tiết tấu.

”Tiểu tử Phương Vân này, lần trước ở Trúc Hiên Lâu, dám nói ta là bất trung, bất hiếu, bất nhân, bất nghĩa. Ta có lúc nào mà bị chịu thiệt thòi đến như vậy, mất mặt đến như vậy. Lần này coi như ở trước mặt mọi người, dạy dỗ hần một lần. Ta cũng sẽ không giết hần, lần này ta cố ý gọi nhiều người đến như vậy, để cho bọn họ cùng ta chờ đợi Phương Vân. Nếu như Phương Vân hần thua, những người này cũng sẽ không bỏ qua cho hần. Sau này khắp trong học cung, khắp nơi đều là địch nhân của hần.

Thanh Sưởng công chúa sớm đã có suy nghĩ chu toàn, ban đầu nàng lựa chọn học cung cũng không phải là không có đạo lý. Công chúa hoàng thất, sẽ có đại nho tới dạy, không cần phải tới học cung. Nhưng Phương Vân đều là ngày ngày tới đây. Nếu như đã muốn thì hãy để cho tất cả các cao thủ trong học cung đều ở phía đối lập với Phương Vân, sau này hần ở trong học cung, ngay cả nửa bước cũng khó đi.

”Tại Trúc Hiên Lâm, những người biết cuộc nói chuyện của ta và Phương Vân, ta đều đã khóa miệng rồi. Chỉ cần lần này hảo hảo dạy dỗ tên Phương Vân, để cho hần ở trước mặt ta, học tiếng chó sủa, làm nô tài, sau này tất nhiên sẽ không có ai nhớ đến chuyện này. Một tên học tiếng chó sủa, làm nô tài, làm người không có cốt khí, trong miệng nói mê sảng, sẽ có mấy người chú ý đây.” Thanh Sưởng công chúa vẫn nhắm mắt lại, đang suy nghĩ vài việc.

- Tới, Phương Vân đã tới!

Một gã sĩ tử đột nhiên chỉ vào phía trước kêu lên.

Thanh Sưởng công chúa hoàn toàn mở đôi mắt ra, ánh mắt nhìn về phía Phương Vân. Thời gian nửa tháng, trên người Phương Vân đã có biến hóa rất lớn. Nếu như nói rằng, trước kia hơi thở của Phương Vân giống như một cây trúc xanh, đề không ngã đổ không suy sụp, thì giờ đây Phương Vân đã biến thành một cây thương nỏ lỏng ra, trong lúc đi lại, gây cho người ta cảm giác trầm ổn.

Thấy Phương Vân xuất hiện, một đôi mắt bá đạo quét tới, tập trung vào người của Phương Vân. Cả Vân Mộng Đình yên lặng lại, một cỗ áp lực khổng lồ vô hình sinh ra.

Cách! Cách! Cách!

Phương Vân cước bộ thông dong mà vững vàng, có nhiều người chăm chú nhìn như vậy, nhưng vẻ mặt của hần vẫn bình tĩnh như mặt nước, không có phấp phồng chút nào. Kinh nghiệm bản thân, đã khiến cho Phương Vân rất khó tự đem mình cùng với những sĩ tử bình thường này ở cùng một chỗ. Trên thực tế, trong trí nhớ của Phương Vân, trừ Thanh Sưởng công chúa và những đại thế tử kia, còn những sĩ tử khác, cơ hồ không có xảy ra việc gì với người nào cả.

- Phương Vân, thời gian nửa tháng, ngươi chuẩn bị xong chưa?

Thanh Sưởng công chúa mắt mở to, cằm khẽ nâng lên, cao ngạo đi tới Phương Vân.

Phương Vân nghe tiếng, cước bộ dừng lại.

- Chuẩn bị có xong hay không, cứ thử rồi sẽ biết.

Ngay câu nói đầu tiên khi hai người gặp nhau, đã sắc mùi thuốc súng.

Bên trong Vân Mộng Đình, sắc mặt của các Đại Thế Tử hơi đổi. Sớm đã biết tên Phương Vân này to gan lớn mật, nhưng không nghĩ tới, trước công chúa hoàng thất này mà hắn còn dám vô lễ như thế. Đám người thế tử Mãng Hoang hầu cũng có cảm giác không vui, Phương Vân này ngay cả công chúa còn không để ý tới, như thế nào còn để ý tới những thế tử như mình.

Thanh Sưởng công chúa thần sắc không đổi, khóe mắt khẽ liếc qua, những ánh mắt của các Đại Thế Tử cũng được mắt nàng thu vào. Trong lòng hài lòng cười, đây đúng là hiệu quả mà nàng muốn thấy. Pháp lệnh của Đại Chu hoàng triều nghiêm khắc, nàng mặc dù là công chúa lá ngọc cành vàng, nhưng cũng không thể tùy tiện mà đánh chết một sĩ tử Đại Chu. Để cho các vị thế tử Đại Chu này đi đối phó với hắn, liên tục đem phiền phức đến cho hắn, so với tự tay mình giết hắn thì còn hay hơn nhiều.

Ở vòng tròn ngoài, đám sĩ tử tới xem náo nhiệt thì tâm tình lúc này cũng vô cùng phức tạp. Những người biết Phương Vân, cảm giác Phương Vân chỉ trong mấy tháng nhưng lại thay đổi quá lớn. Lúc trước Phương Vân đều lên khóa nghe giảng, là người vô cùng biết điều, cũng chẳng có ai chú ý tới người như vậy. Nói là sĩ tử Vương hầu, nhưng trong ấn tượng của mọi người trước kia, Phương Vân lại không khác con cháu các quan lại bình thường là mấy.

- Không cần nói nhảm nhiều lời, Phương Vân người chuẩn bị làm nô tài của ta chưa?

Thanh Sưởng công chúa cười lạnh, đứng dậy. Hai bên trái phải, các thị nữ biết lễ gỡ tấm áo khoác xuống.

- Phương Vân ta nói chuyện làm việc, tự nhiên có sao nói vậy, nói là làm. Địa Cấp châu của ta đâu?

Phương Vân trầm giọng nói, trong thanh âm hiển lộ ra sự tự tin cường đại.

“Cái tên nô tài này, sao lại có sự tự tin cường đại đến như vậy, chẳng lẽ trong thời gian hắn khổ tu, hắn đã có đòn sát thủ lợi hại nào chuẩn bị sao?” Cảm thấy Phương Vân có sự tự tin cường đại, trong lòng Thanh Sưởng công chúa không khỏi dao động, nghĩ mãi mà không ra, vì sao Phương Vân lại có sự tự tin như vậy.

“Không được, tên Phương Vân này lời nói xảo trá, nói không chừng, hắn chính là cố ý làm như vậy để đả kích lòng tin của ta. Bản thân ta không tin, lấy tu vi Cương Khí cảnh của ta, đề cũng có thể đề chết hắn!” Đôi lông mi đen lớn của Thanh Sưởng công chúa chớp động, lập tức đem tất cả tạp niệm bỏ đi.

Thanh Sưởng công chúa nhấc ngón tay lên, ở giữa hai đầu ngón tay, liền xuất hiện một hạt châu trong suốt, tản ra hàn khí lượn lờ, thoáng cái đã hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

- Địa Cấp châu a, bảo bối ! Đây là bảo bối so với Nhân Cấp châu còn lợi hại hơn mấy lần!

- Một vương hầu, đừng nói là Địa Cấp châu, Nhân Cấp châu cũng chưa chắc có. Đây là sự tích lũy lâu dài của hoàng thất, một viên Địa Cấp châu, tùy tiện là có thể lấy ra a!

....

Những người chung quanh nghị luận không thôi, mà chính không ít các Đại Thế Tử sau khi thấy hạt châu này cũng ham muốn không thôi. Trên người bọn họ cũng không có loại bảo bối này. Các vị Đại Thế Tử này, xuất thân thì đã có các loại linh thảo linh dược, ăn các loại nhân sâm linh chi, tăng cường thân thể, mọi người đều có thân thủ kinh người. Tu vi võ đạo của bọn họ tuy so với Phương Vân cao hơn rất nhiều, nhưng cũng không dám đoạt lấy hạt châu đó từ tay vị công chúa hoàng thất này.

Lấy được một viên Địa Cấp châu, vốn dĩ không tệ, nhưng về sau, cũng sẽ mang tới phiền phức không thôi!

Nhan Vũ

21. Chương 17: Tả Thanh Long Tham Trảo Bát Thế

- Thấy không, chỉ cần ngươi có bản lĩnh, thì cứ tới đây lấy.

Thanh Sưởng công chúa đem Địa Cấp châu thu vào trong ngực, vừa đi xuống, từ bên hông lấy ra một cây trường tiên đỏ rực. Dùng sức đánh ra, phát một tiếng, trường tiên lay động để lại từng vết lửa màu đỏ, không khí giống như là bị đốt.

- Phương Vân, lấy vũ khí của người ra đi.

Thanh Sưởng công chúa ngẩng đầu lên, vẻ mặt cao ngạo, nhìn Phương Vân, quát.

- Tích lũy của nhà Vương hầu sao có thể so với hoàng thất. Công chúa muốn chiến, ta xin dùng đôi tay này!

Phương Vân vừa nói, vừa bước lên nhập vòng chiến.

Thanh Sưởng công chúa ngẩn ngơ, lời nói này của Phương Vân có ý rất rõ. Ta không phải là không muốn dùng binh khí, mà thật sự là bảo bối trong nhà không có như hoàng thất các người, nếu như người da mặt đủ dày thì ta dùng hai quả đấm này để đối phó với trường tiên của người.

Ánh mắt mọi người chung quanh trong lúc nhất thời khác đi. Trường tiên trong tay Thanh Sưởng công chúa có uy lực như thế nào ai cũng biết. Nàng vốn là công chúa hoàng thất, tu vi so với Phương Vân cao hơn, trận ước đấu này vốn không có gì đáng hồi hộp. Nhưng nếu Thanh Sưởng công chúa còn muốn đem binh khí này ra sân thì cũng có chút quá khi dễ người, cũng không có chút hình dáng công chúa nữa.

- Hừ, người đã không cần binh khí, ta cũng sẽ không lấy binh khí mà ép người.

Cổ tay của Thanh Sưởng công chúa run lên, lại đem trường tiên dắt vào hông.

Sĩ tử chung quanh lúc này mới gật đầu. Võ đạo của Đại Chu cực thịnh, mọi người căn bản đều biết một khi cảnh giới võ đạo đã đạt đến Cương Khí cấp, chỉ cần cương khí quán quanh hai tay thì hai tay sẽ lợi hại như đao kiếm, thổi lông qua đều đứt, chém sắt như chém bùn cũng không phải là chuyện nói chơi. Thanh Sưởng công chúa bỏ đi trường tiên, đối với nàng cũng sẽ không ảnh hưởng quá lớn.

- Tên tiểu tử dối trá giỏi thật, chỉ nói ba xạo vài câu đã bỏ đi ba thành chiến lực của Thanh Sưởng công chúa!

Trong đình, thế tử Sơn Hà Hầu Cao Vi mặt bộ cảm y màu tím, hơi thở cô đọng lại như núi cao vực sâu, hai mắt mở trừng, trên mặt hiện ra cảm xúc vô cùng đặc biệt.

Người khác không biết chứ Hứa Quyên lại hiểu rất rõ, hơn phân nữa tu vi của Thanh Sưởng công chúa đều tập trung ở trên cây trường tiên làm từ gân măng xà ấy. Bỏ qua cây trường tiên, Thanh Sưởng công chúa giống như măng xà bị mất nhanh, hổ mất trảo, thực lực đại giảm.

- Tiểu tử, cao minh.

Thế tử Văn Khúc Hầu ánh mắt tràn ngập sự tán thưởng, ngắm nhìn Phương Vân.

Thanh Sưởng công chúa vuốt vuốt tay áo, lộ ra bàn tay dài trắng nõn. Bước chân vào trong vòng chiến, đứng trước Phương Vân khỏi hai trượng.

Ánh mắt của Thái Phong nhú lại, mắt lộ ra hàn quang.

- Hừ! Người nếu đã dám chấp nhận ước đấu của Thanh Sưởng công chúa, vậy chắc không ngại mà đấu với ta chứ! Ở ta có một quyển bí tịch ‘Cầm Tú Sơn Hà Quyền’, lấy đánh cược đi, Phương Vân, sao hả?

Thanh Sưởng công chúa chiến bại, mấy đám thể tử Quý tộc hầu cũng không còn chút ánh sáng. Ở một cách nhìn nào đó, Quý tộc hầu cùng với công chúa hoàng thất là chung một thuyền, cùng nhau vui buồn. Ở nơi này lại có nhiều sĩ tử nhìn như vậy, những Đại thể tử này sao có thể để cho Phương Vân dễ dàng rời đi như vậy.

- Cầm Tú Sơn Hà Quyền lại có thể so sánh, mạnh hơn Tả Thanh Long Tham Trảo Bát Thế sao? Người cảm thấy, nếu như đấu óc ta bình thường, thì có thể chấp nhận cuộc quyết đấu này sao?

Phương Vân lạnh lùng nói. Những lời này vừa nói ra cũng đã nói lên lập trường của mình, không cần thiết phải khách khí với bọn họ.

Lời này của Phương Vân vừa nói ra, Thái Long nhất thời tức giận đến nổi mặt xanh mét. Nhưng mà , cho dù hấn cao ngạo đến đâu, cũng không dám nói Cầm Tú Sơn Hà quyền lại có thể mạnh hơn Tả Thanh Long Tham Trảo Bát Thế. Ở trong kinh thành, cuộc tranh đấu của Quý tộc hầu và Bình dân hầu vẫn là ở trong bóng tối, cho dù là ai cũng không dám để cuộc tranh đấu đó ra ngoài ánh sáng.

Tứ Phương hầu Phương Dân trấn giữ hoang dã, một bộ Tả Thanh Long Tham Trảo Bát Thế đã là chấn thiên kinh địa, đã không biết chém giết bao nhiêu cường giả kẻ địch nơi hoang dã. Từ lâu sớm đã có lời đồn, Tứ Phương hầu trấn giữ nơi hoang dã nhiều năm như vậy, thực lực sớm đã là đệ nhất trong bình dân hầu. Coi như là Cầm Tú hầu cũng không dám nói, Cầm Tú Sơn Hà quyền của hấn có thể thắng được Tả Thanh Long Tham Trảo Bát Thế.

Cái gọi là văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị, trong suốt lịch sử vương hầu của Đại Chu hoàng triều, chưa có người nào bá đạo đến mức nói ra. Thái Phong chỉ cần dám nói ra những lời đó, thì đó sẽ là chọc vào cả thiên hạ. Đến lúc đó, sẽ không có ai có thể che chở cho hấn được.

- Phương Vân, nói như vậy, là người đã xem thường Quý tộc hầu chúng ta, không dám đáp ứng!

Thái Phong cũng là nhân vật lợi hại, hấn cũng không đề cập tới Cầm Tú hầu, mà thuận miệng nói ra, lập tức đem cả đám vương hầu bên quý tộc hầu tại kinh thành theo sau mình.

Thái Phong vừa nói ra, không ít đám sĩ tử đang xem cuộc chiến ngửi thấy mùi nguy hiểm, lập tức tản đi ra, không dám để mình lọt vào vãn nước đục này.

Nhưng Phương Vân khôn khéo thế nào, làm sao có thể bị hấn kéo theo, lập tức nói.

- Thái Phong thế tử, người cũng không cần nhiều lời. Nếu như người cứ muốn đánh cược với Phương phủ chúng ta. Ta thay đại ca Phương Lâm của ta đáp ứng người, người cứ nhận lời là coi như xong!

- Người!

Thái Phong sắc mặt đại biến. Hấn không ngừng nói ép Phương Vân, là bởi vì tu vi của Phương Vân so với hấn kém hơn một tầng. Phương Vân có thể đánh thắng Thanh Sưởng công chúa, nhưng cũng không có nghĩa hấn có thể thắng được toàn bộ thể tử quý tộc hầu tại đây. Mặc dù những thể tử ở đây phần lớn là do Thanh Sưởng công chúa kéo tới, nhưng cũng không có ý nghĩa tu vi của bọn họ lại kém hơn Thanh Sưởng công chúa.

Nói Thanh Sưởng công chúa có thiên tư kinh người là không sai, nhưng nàng năm nay dù sao cũng chỉ mới có mười lăm tuổi. Cho dù là thể tử Văn Khúc hầu, thể tử Mãng Hoang hầu, thể tử Sơn Hà hầu hay là hấn, nếu so sánh với Thanh Sưởng công chúa thì lớn hơn rất nhiều.

Ra đời sớm hơn, cũng có ý nghĩa, việc tiếp xúc với võ đạo sớm hơn, bước vào cảnh giới cao hơn. Chỉ nói về tu vi mà thôi, thì Thanh Sưởng công chúa cũng chỉ là vừa bước vào cương khí cảnh không lâu. Những người ở đây có tu vi cao hơn so với nàng có rất nhiều. Thể tử Mãng Hoang hầu Hứa Quyền chính là một người.

Nhưng Phương Vân vừa nói ra danh tự đại ca ‘Phương Lâm’ thì sắc mặt của các thể tử vương hầu trong đình liền thay đổi. Cho dù là Hứa Quyền có tu vi võ đạo cao nhất ở đây khi nghe thấy cũng có chút mất tự

nhien.

Không giống với Phương Vân, cả kinh thành này, sợ rằng không có mấy người là không nhận ra được cái tên Phương Lâm này. Một người khi làm việc không hề kiêng kị điều gì, hoàn toàn không để ý đến lễ số vương pháp. Nhưng người này thiên phú võ đạo cũng rất là kinh người, đồng thời tu luyện cũng là cực kỳ điên cuồng.

Nắm đó vị thế tử này của Tứ Phương hầu còn chưa ra học cung, bá đạo đến mức người nào cũng dám đánh. Ở đây cũng không có ít người đã từng bị Phương Lâm ức hiếp qua, trong đó cũng có cả thế tử Cẩm Tú hầu Thái Phong! Từng có một thời gian, Thái Phong căn bản không dám tới học cung cũng chính là vì Phương Lâm này!

- Như thế nào? Nếu như thái tử đồng ý, ta sẽ chuyển cáo cho đại ca ta. Đến lúc đó, hẳn nhất định sẽ lộ diện!

Phương Vân tiếp tục nói.

- Phương Vân, xem như ngươi lợi hại!

Thái Phong tức giận hừ nói, cũng không trở về đình, trực tiếp phẩy tay áo bỏ đi. Loại đánh cuộc không có chút phần thắng này, hẳn tuyệt đối sẽ không có đáp ứng.

Phương Vân trong lòng đột nhiên mỉm cười, bàn về công phu miệng lưỡi, có mười Thái Phong cũng không thể bằng hắn. Thái Phong lấy tu vi cường đại chèn ép hắn, Phương Vân thì ngược lại lấy đại ca Phương Lâm chèn ép hắn. Đây chính là đạo lấy của người trả cho người.

Nghiêm Luân nhìn bối cảnh của Thái Phong, trong mắt tràn đầy ưu sầu. Những địch nhân mà Phương Vân chọc phải, e rằng là rất nhiều.

- Cầu nô tài, cầm lấy Địa Cấp châu đi!

Nắm ngón tay của Thanh Sưởng công chúa vung ra, ném Địa Cấp châu đi, nhất thời mất hứng.

- Nhưng mà, ngươi cũng đừng có quá đắc ý. Ta sẽ còn tìm ngươi!

Phương Vân thản nhiên nhận lấy Địa cấp châu. Về phần Thái Phong, Phương Vân tuy không chủ động đi gây chuyện, nhưng cũng sẽ không sợ phiền phức nào.

- Tất cả giải tán đi.

Trong đình, Hứa Quyền khẽ gật đầu một cái, mấy vị quý tộc hầu sau khi hội ý, liền giải tán đi. Cho dù có lưu lại nữa thì cũng không có ý nghĩa gì.

- Phương huynh, chúc mừng!

Nghiêm Luân đi tới, hai tay đưa lên, chấp tay nói.

- May mắn!

Phương Vân trả lời một câu, việc Nghiêm Luân nghĩ mượn hơi hắn, là không hề nghi ngờ chút nào. Nhưng Phương Vân vẫn làm ra vẻ không rõ ý đồ của hắn. Ở trong kinh thành, Văn Khúc Hầu tuy là thuộc về mạch Bình dân hầu, nhưng lập trường vẫn lắc lư không chừng.

- Nhưng mà, lần này ngươi tuy thắng được Thanh Sưởng công chúa, lấy được Địa Cấp châu, nhưng lại đắc tội với một số người. Sau này phải cẩn thận a!

Nghiêm Luân cảnh báo nói.

- Vô phương, có rận nhiều tất nhiên sẽ bị cắn. Lập trường không đồng nhất, chuyện đánh nhau chỉ là chuyện sớm hay muộn. Nhưng mà pháp luật Đại Chu hoàng triều ta dù sao cũng còn đó, ta tin bọn họ cũng không có lá gan làm loạn lên!

- A, ta chỉ nhắc nhở ngươi thôi. Ngươi nếu có đối sách vậy thì tốt. Không quấy rầy ngươi nữa, ta đi trước một bước, sau này có thời gian, nếu không ngại thì hãy đến phủ ta chơi!

Nghiêm Luân đưa ra lời mời.

- Sẽ có!

Nhan Vũ

23. Chương 19: Biến Hóa

Nghiêm Luân vừa đi, Trương Anh, Chu Hân lập tức từ sau một phiến đá gần đó đi ra. Sắc mặt hai người đỏ bừng, không thể che hết nét vui mừng.

- Phương huynh, không thể ngờ rằng huynh có thể đánh bại được Thanh Sưởng công chúa! Ta cùng với Chu Hân vừa rồi cũng có chứng kiến được!

- Đúng vậy ! Thiên phú võ đạo của Thanh Sưởng công chúa đều được công nhận, không nghĩ tới, nàng cũng không phải là đối thủ của người!

Phương Vân khoát tay áo.

- Còn không được coi là chiến thắng chân chính. Chân khí của ta căn bản là không thể phá được cương khí hộ thân của nàng. Nàng vốn chính là người trong cung, có thân phận cành vàng lá ngọc. Lấy địa vị của nàng, hộ vệ chính xác là không dám đánh cùng nàng. Một khi lỡ tay làm nàng bị thương, thì đó chính là chuyện mất đầu. Mỗi một cuộc chiến đấu, các hộ vệ đều nhường nàng cả, thiên phú của nàng mặc dù kinh người, nhưng năng lực thực chiến cũng không hề mạnh tới mức đó!

Trương Anh, Chu Hân nghe vậy, nhất thời có cảm giác bị một gáo nước lạnh dội xuống người. Hai người cũng không phải là ngu xuẩn, suy tư một chút, cũng có thể hiểu được.

- Thanh Sưởng công chúa trước giờ luyện võ chưa hề có cảm giác thất bại, lần này ta đánh bại nàng, sau khi trở về nàng nhất định sẽ tỉnh lại. Lấy tư chất của nàng, tất nhiên có thể hiểu được là do bọn hộ vệ nhường. Lần sau nếu lại đụng độ với nàng, tình huống cũng sẽ không giống với lúc trước.

- Phương Vân cúi đầu nhìn viên Địa Cấp châu lạnh như băng trong lòng bàn tay, lòng thầm than một tiếng, quả thật là không giống nhau.

Có viên Địa Cấp châu này, việc Phương Vân có thể đạt tới Cương Khí cảnh chỉ là chuyện gần đến. Trong cảnh giới như nhau, Phương Vân có lòng tin có thể chiến thắng bất kỳ đối thủ nào!

- Mãng Ngưu quyền pháp các người đã luyện đến đâu rồi? Tình cảnh các người ở trong phủ có thay đổi gì không?

Phương Vân trong lòng vừa động, hỏi.

- Phương huynh, cảm ơn sự quan tâm của huynh. Trước đó không lâu, phụ thân có nói chúng ta đi ra diễn luyện võ công. Vào lúc ta luyện quyền, mặc dù phụ thân không có nói gì, nhưng ta có thể cảm giác được, hẳn đang rất là khiếp sợ.

Nghe Phương Vân hỏi chuyện nhà, Trương Anh không thể che nổi sự hưng phấn. Hắn từ trong lòng ngực lấy ra một cuốn sách mỏng, nói.

- Đây là do mẫu thân đưa cho ta. Mẫu thân của ta căn bản là không biết võ công, nhất định là phụ thân nhờ nàng đưa cho ta!

Phương Vân nhìn thoáng qua, trên cuốn sách mỏng này có viết 'Vô trù quyền đạo', tuy không phải là tuyệt học thành danh của Trung Tín hầu. Nhưng mà, đây cũng là thể hiện một thái độ của Trung Tín hầu. Tin tưởng rằng, chỉ cần Trương Anh có thể hiển lộ một chút thiên phú võ đạo của hắn, nhất định Trung Tín hầu sẽ giao một quyển quyền phổ cao hơn cho hắn.

- Không tệ.

Phương Vân vỗ vỗ bờ vai của hắn, cũng thật lòng vui mừng thay cho hắn. Suy nghĩ một chút, Phương Vân nói.

- Phụ thân chỉ đưa cho người quyền phổ, lại không tự mình dạy người, cũng không cho người một người sư phụ. Làm như vậy chính là thể hiện thái độ có công tất thưởng, đồng thời cũng là đang dò xét người. Chỉ cần người có thể vào bằng chính mình mà hiểu thông được cuốn quyền phổ này. Trung Tín hầu nhất định sẽ thay đổi toàn bộ cái nhìn đối với người, đến lúc đó tất nhiên sẽ có thêm một phần thưởng cao hơn!

- Ủ, ta hiểu! Bộ quyền phổ này ta cũng đã có nhìn qua một lần, có Mãng Ngưu quyền làm trụ cột, bộ quyền phổ này nhìn qua cũng không khó khăn lắm. Đúng rồi, Phương huynh, người có muốn cùng tìm hiểu hay không?

Trương Anh rất là khảng khái.

- Không cần. Võ học của hầu phủ không thể truyền ra ngoài, nếu như phụ thân người biết ta đã từng xem qua, sẽ rất bất lợi đối với tình cảnh của người.

- Oh, Chu huynh, còn người? Tình cảnh trong phủ có biến hóa gì hay không?

Phương Vân quay đầu nhìn Chu Hân, hỏi.

- Mười ngày trước, ta cùng với mẫu thân từ phòng chứa củi, được chuyển sang sương phòng!

Chu Hân hưng phấn nói ra, nhưng trong đó vẫn có sự mất mát. Nhưng dù sao đi nữa, đây cũng là một loại thay đổi.

- Chớ nhụt chí. Thần Tiên hầu trước giờ làm việc công bằng hợp lý, nhìn nhận mọi chuyện rất chính xác. Nếu như người thật sự có thiên phú với võ đạo, nhất định hẳn sẽ có thêm thái độ đối với người.

Suy nghĩ một chút, Phương Vân lấy Địa Cấp châu từ trong lồng ngực ra.

- Hạt châu này là do ta lấy từ Dương Khiêm, hiện nay đã có Địa Cấp châu của công chúa, tự nhiên là không cần thiết mang theo nữa. Đáng tiếc chỉ có một viên, người cùng Chu huynh cầm đi, mỗi tháng ngày lễ thì Trương huynh sử dụng, ngày chẵn thì Chu huynh sử dụng!

Trương Anh cùng Chu Hân nhìn nhau, lòng vô cùng khiếp sợ lại cảm kích. Loại chí bảo này, Phương Vân lại đưa cho họ, thật có bao nhiêu đại bút cùng khí phách a! Hai người bọn họ luyện võ quá muộn, viên Nhân Cấp châu này đối với bọn họ mà nói, thật giống như là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

- Đa tạ!

Trương Anh cùng với Chu Hân cũng không có khách sáo, nhận lấy Nhân Cấp châu. Tâm tư của hai người vô cùng vui vẻ, dường như là tìm được niềm vui. Có hạt châu này, tình cảnh của bọn họ sẽ có sự thay đổi rất lớn.

- Lần này đắc tội với không ít sĩ tử quý tộc, ta cũng phải trở về tu luyện võ công, tích lũy chân khí, để tránh đến việc lúc bọn họ đưa phiền toái tới lại nhận không được. Ta đi trước một bước!

Phương Vân biết rõ sự kinh khủng của các thế tử quý tộc này. Khác với Thanh Sưởng công chúa, phương hướng bồi dưỡng các vị thế tử này chính là vì tương lai ra chiến trường, sát phạt quân địch, tiếp nhận quân quyền của cửa bậc cha ông.

“Phải cố gắng tu luyện, sớm đạt tới cảnh giới Cương Khí cảnh!” Phương Vân thầm nói trong lòng. Từ Cương Khí cảnh đến Khí Trạng cảnh tuy chỉ là một khoảng cách, nhưng cái chênh lệch này, lại hơn xa cái khoảng cách từ Chân Khí cảnh đến Cương Khí cảnh. Không ít võ giả không vượt qua được cái khoảng cách này, chỉ dừng lại ở Cương Khí cảnh.

Phải biết rằng, ngay cả đại ca Phương Vân, cũng còn đang dừng lại ở Cương Khí cảnh đỉnh phong, hướng hồ là những người khác!

Sau khi chia tay với Trương Anh, Chu Hân, Phương Vân cũng không ở lại trong học cung thêm một khắc nào, trực tiếp đi về phủ. Ở nhà đốc lòng tu luyện!

....

Đại Chu hoàng thành, trong nội cung.

Trên một cái giường ngọc, một phụ nhân xinh đẹp đang cẩn thận khâu một con Kim phượng, đột nhiên có một tận gió từ ngoài cửa truyền vào.

- Mẫu thân, ta bị người khi dễ, người phải giúp ta!

Thanh Sưởng công chúa nhào vào trong ngực mẫu thân Trang Hoa nương nương, ôm đầu gối nàng, nghẹn ngào.

- Nữ nhi bảo bối của ta, tại sao, là ai mà to gan như vậy, dám khi dễ người a!

Trang Hoa nương nương để lạt thêu xuống, vừa vuốt ve tóc Thanh Sưởng công chúa, vừa an ủi.

Thanh âm của Trang Hoa nương nương tuy nhỏ giọng mềm giọng, nhưng trong nội tâm lại nở nụ cười. Không ai biết con cái hơn người mẹ, nàng biết nữ nhi của mình luôn luôn thích mạnh, tính tình cật mạnh, ở trong cung này, những người bị nàng khi dễ không biết có bao nhiêu người. Khó lắm mới gặp được người đối đầu, làm cho nàng phải ăn ghen!

Thanh Sưởng công chúa ngẩng đầu lên, khuôn mặt còn chút thương tích trong lúc chiến đấu.

- Mẫu thân biết rõ rồi còn hỏi, trừ tên tiểu tử Phương gia kia còn có thể có ai?

- Oh, đúng là hắn?

Chân mày của Trang Hoa nương nương nhăn lại, trong kinh thành người có thể thắng Thanh Sưởng công chúa đúng là không ít, nhưng dám làm thế thì lại không nhiều. Nhưng trong những người mà nàng nghĩ qua, thì đúng là không có Phương Vân.

- Chẳng lẽ hắn lại nói năng lỗ mãng, nhục mạ người!

Trang Hoa nương nương trong lòng cũng có chút không vui. Dù sao đi nữa cũng là thể diện của hoàng thất, tiểu tử này cũng có chút làm quá.

- Mẫu thân, người không biết đâu. Lần này so với ở Trúc Hiên Lâu, hắn còn làm quá hơn! Hắn, hắn... lại dám trước mặt nhiều người trong học cung như vậy, làm mất thể diện của ta!

Thanh Sưởng công chúa khóc mấy tiếng, sau đó ngẩng đầu, rớt cuộc cũng đã nói vào trọng điểm.

- Mẫu thân, người nghiêm túc nói cho ta biết, bộ Hám Thế hoàng quyền của phụ hoàng, có phải là không được lưu truyền ra ngoài? Có phải phụ hoàng cũng có đem bộ võ học này truyền cho người ở ngoài? Có phải Phương gia cũng có một bộ võ học này hay không?

- Ủ!

Chân mày đen của Trang Hoa nương nương nhướng lên, nhưng sau đó tựa hồ là đã thông suốt cái gì, nói.

- Nữ nhi bảo bối của ta a, người nói là Phương Vân kia làm nhục người. Chẳng lẽ là, cuộc ước đấu của người và hắn hôm nay trong học cung, người đã bại trong tay hắn rồi!

Trang Hoa nương nương nội tâm kinh hãi, nàng mặc dù hi vọng có người có thể dạy dỗ nữ nhi của nàng một chút, làm cho ngạo tính của nàng xuống một chút. Nhưng bản thân nàng cũng biết nữ nhi của mình lợi hại ra sao, linh đan thảo dược, võ học trong cung, nàng muốn gì thì có thứ đó, có những thứ này làm hậu thuẫn, những võ giả cùng cảnh giới với nàng, căn bản không phải là đối thủ của nàng.

Chuyện ở Trúc Hiên Lâu nàng cũng có biết, nàng mặc dù đối với tiểu tử Phương Vân có chút hứng thú, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới rằng, tên tiểu tử Phương gia này lại có thể đánh bại Thanh Sưởng.

- Không thể nào, tu vi võ đạo của người cao hơn so với hắn. Bộ Hám Thế hoàng quyền cũng là võ học nhất đẳng, người như thế nào mà không đánh bại hắn được?

Trang Hoa nương nương cả kinh nói rồi, nàng lúc này cũng đã hiểu được cảm giác của nữ nhi mình.

Đấu mệnh cũng không lại tên tiểu tử Phương gia kia; Đấu võ cũng không lại. Đả kích này đối với nàng tương đối lớn, đây là đả kích triệt để.

- Tiểu tử kia đùa giỡn ta. Đầu tiên là dùng lời nói ép ta, để cho ta không sử dụng trường tiên mà ta am hiểu nhất, sau đó ta phải dùng Hám Thế hoàng quyền mà mình không am hiểu lắm. Sau đó hấn lợi dụng ước hẹn ba chiêu, dùng tuyệt học của Tứ Phương hầu khắc chế ta. Ta dám khẳng định, lấy tu vi Chân khí cấp của hấn, phát ra được ba chiêu Tả Thanh Long tham thảo bát thế đã là cực hạn của hấn. Đáng hận a! Đồ giáo hoạt gian trá!

Thanh Sưởng công chúa tức giận nói.

- Thanh nhi, chuyện này vì nương có thể cam đoan với người, Tứ Phương hầu phủ là không thể nào có bộ Hám thế hoàng quyền này. Võ học chân chính của hoàng thất, không dễ dàng hiển lộ ra ngoài.

Thanh Sưởng công chúa không nói, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của mẫu thân, rốt cục có chút tin. Nhưng nàng hai lần kinh ngạc, như thế nào dễ dàng bỏ qua như vậy.

- Mẫu thân, ta mặc kệ. Người nhất định phải nghĩ biện pháp thay ta trừng trị tiểu tử kia. Đúng rồi, người không phải là cùng Hoàng hậu nương nương giao hảo sao? Hoàng hậu nương nương nói chuyện là hữu dụng nhất, phải nói để cho hoàng hậu nương nương tạo áp lực lên Phương gia kia.

- Uhm, chuyện này, ta sẽ nghĩ biện pháp.

Trang Hoa nương nương gật đầu. Thanh Sưởng công chúa lúc này mới vui mừng ra mặt, làm nũng với mẫu thân nàng một lúc, rồi sau đó mới rời đi.

- Nương nương, có muốn hay không để ta xuất thủ dạy dỗ đứa con thứ của Phương gia một phen?

Sau màn che, một gã nam tử hộ vệ sống mũi cao thẳng, khí thế vô cùng mạnh mẽ, yên lặng không chút tiếng động, đi ra, cúi đầu hỏi.

Trang Hoa nương nương lắc đầu.

- Lấy tu vi của người, đi đối phó một đứa bé, quá khi dễ người.

- Vậy nương nương thật muốn đi nói với Hoàng hậu nương nương?

Hộ vệ không hiểu nói.

- Không cần, Đại Chu hoàng triều không cho phép phi tần can thiệp vào chuyện ngoài cung đình. Hơn nữa, Hoàng hậu nương nương cũng không thích có người nào nhúng tay vào chuyện của các phu nhân trong kinh thành.

- Vậy theo ý của nương nương, chúng ta nên làm như thế nào?

- Cái gì cũng không cần làm. Lần trước tới Trúc Hiên Lâu, ra lệnh cấm khẩu đối với các khách nhân ở đó là đã đủ rồi. Tính tình của Thanh nhi táo bạo, cũng nên có người chỉ bảo nàng một chút. Đúng rồi, mấy người các người đi điều tra một chút. Bộ Hám Thế hoàng quyền, rất ít vương công hầu gia biết, xem thử ai lại dám to gan như vậy, lại dám tùy ý đem tuyệt học của hoàng thất truyền ra ngoài.

Trang Hoa nương nương phát phát tay, trong lúc nói hiện ra một cỗ khí độ uy nghiêm sâu không thể lường được.

- Vâng, nương nương!

Hộ vệ yên lặng không một chút tiếng động lui ra ngoài.

Nhan Vũ

24. Chương 20: Đông Giao Săn Bắn

Thời gian bất tri bất giác đã trôi qua một tháng, sau Đông Chí, một cơn bão tuyết đột nhiên xuất hiện, bao trùm cả phương bắc Đại Chu. Bão tuyết cứ liên tục, làm cho cả kinh thành hóa thành một cánh đồng tuyết. Mãi cho đến ngày thứ bảy, bão tuyết mới khẽ ngừng, nhưng vẫn có những cơn tuyết nhỏ rơi xuống.

Đường như chỉ là trong một đêm, hoa mai ở kinh thành đã nở rộ. Gió nhẹ đón đưa, đem hương hoa mai tràn ngập khắp kinh thành.

Trong Tử Long hoa viên, bỗng có một tiếng long ngâm làm chấn động khắp bầu trời Tứ Phương hầu phủ. Trong vườn, có bốn tỳ nữ đang khoác áo lông chuột thật dày, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng nhìn không trung.

- Thiếu gia, lại muốn đột phá?

Đường như muốn đáp lại suy đoán của những tỳ nữ này, con rồng ở trên bầu trời đang khoảng bảy thước, đột nhiên mạnh mẽ khuếch trương ra. Chỉ thấy dường như có một hạt băng màu lam đột nhiên sáng lên, sau đó con rồng bảy thước này đã hiện lên không trung, hóa thành một con Thanh Long dài hơn năm trượng. Trên đỉnh đầu con rồng, hai cái sừng khê hiện ra.

Rống!

Chỉ nghe thấy một tiếng rống kinh thiên, sau đó mấy chục cây mai trong Tử Long hoa viên bị chấn động lay động trong gió, vô số tuyết trắng bị cuốn lên không trung. Mà ở trong nền tuyết trắng đó, một con Thanh Long khổng lồ đang xoay động, từng cái Long lân cũng hiện ra ngoài. Mà hai cái sừng vốn không chưa hiện rõ, cũng đã dần dần hiện lên hoàn chỉnh.

Cách cách!

Đang lúc này, tiếng vó ngựa vang lên ở ngoài Tứ Phương hầu phủ, trên nền tuyết thật dày đó, chỉ thấy có hai con kỵ mã đang đạp gió gào thét đến. Một tràng cười rất xa đã truyền đến.

- Ha ha ha! Phương huynh, mau ra đây! Bão tuyết che kín núi, đã đến lúc Đông Giao săn bắn rồi!

Trên lưng ngựa, hai thiếu niên đang mặc trang phục cấm y, khí vũ hiên ngang. Đúng là hai người Trương Anh cùng với Chu Hân. Sau hai tháng nhìn lại, khí chất của hai người Trương Anh, Chu Hân đã có biến đổi rất lớn, càng lộ ra thêm vẻ tự tin. Hai người cười ngựa, tới trước đại môn của hầu phủ, xiết dây cương lại, dừng ở cửa.

- Hô!

Hai người vừa mới giữ thăng bằng. Từ bên trong Tứ Phương hầu phủ, một con Thanh Long uốn lượn nhảy qua cửa, bốn chân vũ động, tràn ngập long khí, dường như đang phát ra khí thể của một Thiên Long đầy uy nghiêm.

Hí hí hí!

Hai con chiến mã dường như cảm nhận được một cỗ hơi thở kinh hãi trong không trung, mạnh mẽ kinh hoàng hí dài, người ngựa dựng đứng lên, lập tức muốn quay đầu chạy như điên. Trương Anh, Chu Hân trong lòng chấn kinh, hai người lập tức quát một tiếng, ổn định lại hai con chiến mã.

- Dừng!

Trương Anh quát lên một tiếng lớn, bày tay đặt ở bả vai của chiến mã. Nhấn một cái, thân thể chiến mã lập tức trầm xuống, bốn chân như lâm vào bùn, không thể động đậy.

- Hô!

Chu Hân cũng hô lên, trực tiếp từ trên ngựa nhảy xuống, tay phải nhanh chóng vươn ra, đưa ra nâng cổ ngựa, một lực lượng cường đại kiềm con ngựa lại.

- Trương huynh, Chu huynh, hai người sao lại tới đây!

Con Thanh Long từ trên tường đáp xuống, hiện ra Phương Vân đang mặc một bộ đồ trắng. Quanh thân hắn ba thước, tất cả tuyết rơi tung bay, không có cách nào lại gần được.

Hắn vừa hiện lại người thật, long khí lập tức biến mất, tâm tình hai con chiến mã lập tức bình tĩnh lại, nhưng mắt vẫn còn hoảng sợ nhìn hắn.

- Phương huynh, ngươi không biết hôm nay là ngày mấy sao?

Trương Anh hưng phấn nói.

- Ngày mấy?

Phương Vân khẽ cau mày, tâm tư của hắn hoàn toàn ở việc tu luyện, cũng không có chú ý những thứ này.

Thấy Phương Vân dường như thật sự không biết, sự hưng phấn của hai người cũng giảm đi một nửa.

- Phương huynh, hôm nay chính là ngày Đông Giao săn thú a!

“Đông Giao săn thú!”

Phương Vân trong lòng chấn kinh, lúc này mới để ý thấy trong cơn gió lạnh, cả kinh thành đang vang lên từng tiếng động rầm rĩ làm chấn động. Trong âm thanh của tiếng gió là tiếng vó ngựa xen lẫn vào, từ đằng xa bay tới, trong tiếng vó ngựa, còn có âm thanh cười nói của các vương công tử đệ.

Đông Giao săn thú, đối với các sĩ tử vương công trong kinh thành mà nói, đó là một trong những ngày lễ quan trọng nhất trong năm. Hầu như hàng năm đến ngày này, các sĩ tử vương công sẽ cưỡi tuấn mã, mang theo cung tên, chó săn, đến trên Đông Giao, cưỡi ngựa tung bay, mở ra hùng phong của mình.

Vào lúc tiền triều diệt vong, các sĩ tử vương công lúc này vô cùng thối rữa. Thái tổ Đại Chu vì muốn tránh dẫm vào vết xe đổ của tiền triều, cố ý lấy khu vực Đông Giao làm nơi săn bắn cho các sĩ tử Vương công, để ma luyện huyết tính của các vương công tử đệ này. Dù sao, thiên hạ tương lai của Đại Chu hoàng triều là phải dựa vào những vương công tử đệ này để chống đỡ!

Trong Đông giao, có các loại thú hung mãnh như Sư tử, hổ, hùng, báo. Trừ những dã thú bình thường này ra, sâu trong Đông Giao, còn có các loại thú dữ, yêu thú do Đại Chu hoàng triều bắt được từ ngoài Trung Thổ Thần Châu.

Vì để cường chế các vương công tử đệ phải đi săn thú vào Đông Giao. Đại Chu hoàng triều đã có một lệnh đặc biệt: Tất cả các quý tộc vương công, mỗi nhà ít nhất phải có một sĩ tử tham gia vào cuộc Đông Giao săn thú!

- Phương huynh, lần này ta và Chu Hân đều được phụ thân đồng ý, cho phép tham gia Đông Giao săn thú. Đây cũng là lần đầu tiên chúng ta tham gia, ngươi có muốn cùng đi hay không?

Nội tâm của Trương Anh lúc này cũng là vô cùng lo lắng, Phương Vân rốt cuộc là có thể đi hay không? Từ ấn tượng trước kia, dường như Phương Vân chỉ có hứng thú đối với võ đạo.

Phương Vân ánh mắt lóe lên, hiện lên rất nhiều ý nghĩ: “Chúng ta Phương gia chỉ có hai người ta cùng đại ca. Trước kia lúc, cũng là đại ca tham gia săn thú. Lần này đại ca không tới được, chỉ có ta thay thế hắn!”

- Lương bá, chuẩn bị ngựa!

Phương Vân quay đầu lại hét một tiếng.

- Thật tốt quá!

Trương Anh, Chu Hân mừng như điên.

Dù sao cũng là nhà võ, hiệu suất làm việc cực cao. Chỉ qua mấy chốc, đã có một vị nô bộc cầm một chiến mã màu đen mang tới.

- Thiếu gia, ngựa của ngài!

- Ủ, cực khổ rồi, người đi đến trưởng phòng lấy chút tiền thưởng đi!

Con ngựa này nhìn qua rất cao, bền chắc. Phương Vân vừa nhìn là đã biết được nô bộc chăm sóc rất kỹ. Cho nó bộp rời đi, Phương Vân nhảy lên lưng ngựa, ba người chạy song song đi về phía giáo trường Đông Giao.

Đông Giao giáo trường nằm ngay cạnh lối vào chỗ Đông Giao săn thú. Cả khuôn viên mấy ngàn trượng được bao phủ bởi đá phiến. Bốn phía giáo trường cắm đầy đủ các loại cờ, chính là cờ của các vương công gia tộc của Đại Chu hoàng triều. Ở ngay cột cờ, có các binh lính Đại Chu mặc trọng giáp đứng yên đó, vẻ mặt lãnh đạm, không hề có chút thay đổi nào. Giống như là các sứ giả địa ngục.

Lúc ba người Phương Vân chạy tới giáo trường, ở giáo trường đã có đông đúc các vương công tử đệ cỡi ngựa đến đây từ sớm. Những người này tụ ba tụ năm, chia thành các nhóm riêng của mình, trò chuyện nhỏ với nhau.

- Đến rồi!

Chu Hân xiết ngựa lại, nhìn phía trước nói, ánh mắt của hắn lúc này càng thêm hưng phấn.

Phương Vân cũng ngừng lại, hai mắt nhìn lướt qua. Phát hiện ở nơi này có rất nhiều khuôn mặt lạ, chưa từng xuất hiện ở trong học cung. Phần lớn ở giáo trường này đều là khoảng mười lăm, mười sáu tuổi. Nhưng cũng không thiếu những thanh niên mười tám, mười chín tuổi, vóc dáng mọi người thon dài, tản mát ra hơi thở cường đại.

- Kia, là Phương Vân.

Dọc theo giáo trường, có mấy người cảm giác được ánh mắt của Phương Vân, nhìn lướt qua. Sau khi phát hiện ra là Phương Vân, mặt liền biến sắc, hô nhỏ một tiếng, rồi nói với bạn của mình cỡi ngựa tránh ra.

Khắp kinh thành, cái tên Phương Vân dường như đã trở thành cấm kỵ. Ai ai cũng biết người này trêu chọc không ít con dòng cháu giống, ai mà đi chung với hắn, rất dễ bị phiền toái vào người.

Một chút xúu náo loạn, nhanh chóng lan ra. Lập tức bốn phía quanh Phương Vân, không có một bóng người. Cảm giác thấy bị mọi người chèn ép, vẻ mặt của Trương Anh, Chu Hân cũng hơi ngưng ngùn.

Ở đây có một đám người, có năm tên thanh niên đang ở cùng một chỗ, nói cười vui vẻ. Mà ở phía sau năm người này, Dương Khiêm cùng Lý Bình cũng đang ngồi trên ngựa, vẻ mặt nhún nhường, dường như đối với năm người này rất là sợ hãi.

- Oh?

Cảm giác thấy tiếng xôn xao ở giáo trường, trong năm người đó, một người tuổi trẻ âm khí nặng nề quay đầu lại, nhìn một cái, rồi đột nhiên cười rộ lên.

- Nhìn xem thử người tới là ai nào.

Người thanh niên âm khí rất nặng này là Lý Trần, là con thứ của Trần Quốc hầu. Chính là đại biểu của Trần Quốc hầu phủ tham gia cuộc thi Đông Giao lần này.

- A, thì ra là con thứ của Phương gia, hắn cũng tới tham gia Đông Giao săn thú.

Thế tử Cẩm Tú hầu Thái Phong nở nụ cười, hắn một thân cẩm y, khoác thêm một chiếc áo bằng chồn bạc, ra vẻ rất sang trọng.

- Hả? Phương Vân?

Một thanh niên cỡi một chiến mã màu đỏ, thân cao hơn bảy thước, rất là cường tráng, đột nhiên nhìn Dương Khiêm quát.

- Đồ không ra hồn kia, đó chính là tiểu tử đã lấy Nhân Cấp châu của ngươi sao?

Dương Khiêm đầu cũng không dám ngẩng lên, liếc mắt nhìn Phương Vân ở ven giáo trường, sợ hãi rụt rè nói:

- Vâng, đại ca, chính là hắn!

- Hừ! Thú vị, nếu hắn ở Tứ Phương hầu phủ núp không ra, ta còn không có biện pháp bắt hắn. Không nghĩ tới, hắn lại tự chui đầu vào lưới, chạy tới Đông Giao săn thú.

Đại Thế Tử Bình Đình hầu Dương Bưu hừ lạnh một tiếng, quay đầu ngựa lại, giục ngựa về phía Phương Vân phi đi.

- Oh, có kịch vui để xem. Trong quân đội Đại Chu, Tứ Phương hầu cùng với Bình Đình hầu sớm đã có mâu thuẫn, hôm nay Đại Thế Tử Dương Bưu lại xích mích cùng với con thứ Phương gia. Mỗi thù truyền kiếp của hai vị hầu gia Đại Chu này, dường như đã truyền xuống đời sau rồi.

Thế tử Sơn Hà hầu Cao Vi giương áo choàng lên, cũng giục ngựa đuổi theo.

- Cũng qua xem một chút đi, đứa con thứ Phương gia này làm việc cũng rất quá đáng.

Hứa Quyền lạnh nhạt nói, một câu nói nhẹ nhàng nhưng làm mọi người chung quanh chấn động không thôi, cũng đã biết vị thế tử này cũng rất bất mãn đối với Phương Vân. Những lời này, chính là biểu thị thái độ.

- Ủ, đi nhìn một chút.

Năm người Dương Khiêm, Lý Bình cũng đi theo.

“Phương Vân, người ngày đó đoạt lấy Nhân Cấp châu của ta, không nghĩ sẽ có ngày hôm nay đi!” Dương Khiêm trong lòng oán giận nhìn Phương Vân nơi xa xa, trong lòng đột nhiên có một chút hưng phấn biến thái.

Hí hí!

Vó ngựa tung lên, tóe lên một cơn bông tuyết. Năm tên đại thế tử quý tộc tung ngựa, đám người khác nhìn thấy, vội vàng nhường đường.

- Oh?

Phương Vân ngẩng đầu, nhìn vào giáo trường, thấy có năm tên thế tử ánh mắt như hung thần ác sát, hung hăng đi tới, “Nhìn bộ dáng, hình như tới đây tìm phiền toái.”

- Trương Anh, Chu Hân, các người mau rút đi chỗ khác!

Phương Vân đột nhiên giương một tay lên, quát lên.

- A, tại sao?

Chu Hân, Trương Anh đang lúc nói cao hứng, nghe nói vậy, không khỏi ngạc nhiên.

- Phiền toái tới rồi.

Phương Vân nhìn trong năm người, thấy có Dương Bư đang cầm đầu, thúc vào bụng ngựa, đi tới nghênh đón.

Cả đám người yên tĩnh lại, mọi ánh mắt đều tập trung vào hai nhân ảnh cao lớn đang cưỡi ngựa kia.

- Người chính là Phương Vân? Nhân Cấp châu của Bình Định hầu phủ chúng ta chính là do người lấy?

Dương Bư xiết chiến mã lại, nhìn thấy Phương Vân, câu nói đầu tiên liền đi thẳng vào vấn đề, giọng nói không hề khách khí.

- Không sai, muốn lấy về sao?

Phương Vân lạnh lùng nói, giọng nói cũng không hề kém chút nào.

Dương Bư trong mắt hiện lên một tia tức giận.

- Người thật to gan, cho dù đại ca của người ở đây, cũng không dám ở trước mặt ta nói chuyện như vậy!

- Lá gan không lớn làm sao xưng vương làm hầu? Người chính là trưởng tử Bình Định hầu Dương Bư sao?

Chỉ nói mấy câu, Phương Vân căn bản đã xác định được thân phận của người thanh niên này.

- Hắc hắc, tốt tốt tốt! Người của Phương gia quả nhiên không tệ!

Dương Bư giận cười hai tiếng, thanh âm đột nhiên lạnh lẽo.

- Phương Vân, cho người hai cái lựa chọn. Một là giao ra Nhân Cấp châu, hai là bị ta cắt đứt tay chân, sau đó, ta tự mình thu hồi Nhân Cấp châu!

Nhan Vũ

25. Chương 21: Mạnh Mẽ Trấn Áp

Những lời này của Dương Bư vừa nói ra, các vương công tử đệ ở bên cạnh quan sát liền cảm thấy nồng nặc mùi thuốc súng, tất cả đều biến sắc, rồi rít giục ngựa thối lui!

- Ha ha ha.

Phương Vân cười lớn lên.

- Sớm đã dự đoán được Bình Định hầu phủ các người sẽ không từ bỏ ý đồ. Dương Bư, người có bản lãnh thì tới lấy đi! Bản thân ta cũng muốn nhìn, người có bản lãnh gì mà dám cuồng ngôn trước mặt ta!

Giận! Nổi giận! Phương Vân nói một câu làm cho khuôn mặt của Dương Bư nhả lại, lộ ra bản tánh âm tàn thô bạo.

- Tiểu tử! Người đây là muốn chết!

Dương Bư mạnh mẽ vỗ lên lưng ngựa, người mạnh mẽ bay lên, thân ở trên không trung, hít sâu một hơi:

- Tới đi!

Hô!

Gió lạnh rít gào, một quyền của Dương Bư mạnh mẽ tung ra. Gió tuyết trong phạm vi năm dặm đều bị cuốn vào trong quyền của hắn, lấy thế lôi đình vạn quân tấn công Phương Vân.

Ngâm!

Trong hư không bỗng loáng thoáng có tiếng rỗng ngâm. Phương Vân hồi giờ có nhường ai, vỗ ngựa bay lên, thân thể ở trên không trung rồi hóa thành một con Thanh Long dài năm trượng, bốn trảo vung lên, đón đỡ quả đấm của Dương Bư.

Ầm! Ầm!

Không khí nhất thời bị nổ tung, quyền đầu của Phương Vân và Dương Bư tương giao, tốc độ cực nhanh, làm cho người ta hoa cả mắt. Mỗi một lần đụng nhau, cứ y như hai đầu thú dữ thời tiền sử, đập đầu cứng rầm đụng nhau. Đây là quyền pháp thuần túy, chỉ sử dụng lực lượng, không hề có chút nào mưu lợi bên trong.

Phanh!

Lần cuối cùng giao thủ, hai người rốt cuộc cũng đã tách ra, trên không trung gấp lại, rốt cuộc trở xuống.

Dương Bư dang chân ngồi ở trên ngựa, ánh mắt lạnh lùng, thần sắc biến đổi liên tục. Hắn nhìn Phương Vân, không nói một lời, trong nội tâm khiếp sợ đến mức muốn nổi điên.

“Cương Khí cấp! Hắn lại đạt đến Cương Khí cấp rồi!”

Dương Bư dường như không tin vào phán đoán của chính mình, nhưng đợt giao thủ vừa rồi kia, những ánh sáng óng ánh kia, chính là Cương khí, điều này là không thể nghi ngờ.

“Làm sao có thể! Mới có bao lâu thời gian mà hắn đã đạt đến Cương Khí cấp rồi!” Thế tử Sơn Hà hầu Cao Vi, thế tử Cẩm Tú hầu Thái Phong trợn to hai mắt, trong lòng vô cùng kinh hãi.

Hai người cũng là võ giả đạt đến Cương Khí cấp, đối với những võ giả đồng cấp cũng có chút cảm giác. Cảm giác đó lúc Phương Vân ở trên lưng ngựa còn không rõ ràng, nhưng khi hắn phi thân lên, chuyển động cương khí, thì cảm giác đó lại vô cùng rõ.

- Dương Bư, người có thể trở về đi, còn Nhân Cấp châu, thì người không lấy về được!

Phương Vân dang chân ngồi trên lưng ngựa, khinh thị nhìn Dương Bư, không có chút nào khách khí cả. Lời nói vừa ra, liền quay đầu ngựa, muốn rời đi.

Vũ nhục, đây là triệt để bị người vũ nhục. Dương Bư giận đến sôi lên, âm thanh hung dữ quát lên.

- Tiểu tạp chủng, ta còn không có cho người đi, người nghĩ muốn đi đâu!

Đầu ngựa đột nhiên quay lại, Phương Vân ánh mắt như tia chớp, lạnh lùng chăm chú nhìn Dương Bưu, lạnh giọng nói.

- Dương Bưu, không nên nhảm lẫn. Người đây là đang chọc giận ta!

- Chọc giận? Hừ, các tiện chủng Phương gia các người vĩnh viễn là như vậy, không biết sống chết, không biết tự lượng sức mình. Phụ thân Phương Dân của các người ở trong quân cùng với phụ thân ta đấu, tên tiện chủng đại ca Phương Lâm các người cũng là đấu với ta trong học cung, hôm nay lại đến phiên tên tiểu tạp chủng như người! Hôm nay, ta sẽ cho người biết, thế nào là chênh lệch của Bình dân hầu và Quý tộc hầu!

Hai đám của Dương Bưu chấn động, cổ áo lay động, hai thiết quyền đưa ra...Một cổ khí thế như là núi cao hùng vĩ hùng hồn từ trong người của Dương Bưu phát ra. Mạnh như thế tử Sơn Hà Hầu, thế tử Cẩm Tú hầu cũng không khỏi giục ngựa lui về phía sau.

- Bình Đỉnh hầu không hổ danh nổi tiếng là nhờ vào lực lượng. Lấy lực lượng Cương Khí cảnh của Dương huynh, lại có thể phát ra hơi thở hùng hậu đến như vậy. Loại quyền thế này, chỉ sợ là núi cũng không chịu nổi!

Một đám vương công tử đệ đang xem cũng không khỏi âm thầm kinh hãi.

Núi, tác dụng của núi sông chính là trọng điểm của xã tắc, có lực lượng cực mạnh. Tuyệt học của Bình Đỉnh hầu, chính là dựa vào đây.

- Bình Đỉnh Sơn Hà, đệ nhất thức, Đỉnh Trần Sơn Nhạc!

Dương Bưu quát lên một tiếng lớn, hai đám mạnh mẽ tung về phía trước, trong lúc hoảng hốt, mọi người cảm giác thấy đỉnh đầu của Dương Bưu như có thêm một cổ núi khổng lồ. Một quyền hùng hồn này vừa xuất ra, không khí chung quanh mười trượng của Dương Bưu dường như tĩnh lặng lại, ngay cả chim bay cũng rời rít tránh ra.

- Uống!

Một tiếng chọt quát, cương khí cuộn cuộn cùng với tuyết động trên mặt đất và cả không khí mang theo một cổ khí thế như bài sơn đảo hải nhằm vào Phương Vân áp tới. Quyền thế lướt qua, từng phiến đá trên giáo trường cũng lung lay không thôi, trong hư không, mơ hồ lại có tiếng sấm sét!

- Hừ! Tả Thanh Long Tham Trảo Bát Thế, thức thứ tư, Thanh Long Bàn Tinh Chàng Nguyệt Thế!

Phương Vân hừ lạnh một tiếng, từ trên lưng ngựa nhảy lên, một lần nữa hóa thành con Thanh Long khổng lồ dài năm trượng, long vĩ vừa vỗ tại hư không, không khí liền sụp đổ. Trên giáo trường dường như xuất hiện hình ảnh một ngôi sao, con Thanh Long do Phương Vân biến thành dường như từ trong ngôi sao này bắn ra, hóa thành một cổ ánh sáng màu xanh uốn lượn, cuộn cuộn cuốn cương khí của Dương Bưu vào trong.

Ầm!

Tiếng quát của Dương Bưu còn quanh quẩn ở chung quanh giáo trường thì hai người cũng đã phân cao thấp. Chỉ nghe thấy một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên. Thân thể trắng kiện của Dương Bưu như điều đứt dây rớt xuống mặt đất, cương khí rối loạn tản vào không trung, bị ném một cách nặng nề tới giáo trường.

- Tại sao có thể như vậy!

Dương Bưu quát to một tiếng, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi. Lần này, tâm của hắn thật sự đã chết đi. Nếu như nói đột giao thủ lúc trước, hai người còn chưa có phân cao thấp, thì lần này đã chân chính phân cao thấp.

- Thua, hắn lại thua rồi!

Trên giáo trường, yên lặng như tờ, vô số vương công tử đệ trong lòng chấn động. Ở trước mặt bao người, mặc dù chỉ có hai gã vương công tử đệ chiến đấu, nhưng ý nghĩa sâu xa ẩn chứa ở sau lại không chỉ đơn giản như vậy!

- Bình Đĩnh hầu không phải là đối thủ của Tứ Phương hầu!

Thắng lợi của Phương Vân giống như một quả bom tấn, quăng vào trong lòng của các vương công tử đệ tại đây. Tranh chấp của Bình Đĩnh hầu cùng Tứ Phương hầu, hầu như ai cũng biết cả. Tuy ngại pháp lệnh của Đại Chu, hai vị hầu gia chưa bao giờ giao thủ. Nhưng lần này hai vị thế tử của hầu phủ ra tay, cũng đã biết cao thấp của hai vị hầu gia!

Đĩnh Lập Sơn Hà Bát Thế lại không thể sánh kịp Tả Thanh Long Tham Trảo Bát Thế!

Đại Chu hoàng triều dùng võ lập quốc, kết quả như thế, còn ý nghĩa như thế nào, rất nhiều sĩ tử cũng có thể đoán ra. Không ít vương công tử đệ có gia cảnh cấm sâu ở trong quân đội liên biến đổi sắc mặt, ngay cả ở bốn phía giáo trường, các binh sĩ chú ý tới trận chiến này cũng biến sắc không thôi!

Thời tiết ở kinh thành đã thay đổi, sau hôm nay, không ít người cũng muốn thay đổi lập trường của mình!

- Dương Bưu, sau này trở về, nhớ dặn dò trên dưới trong phủ. Sau này lúc nói chuyện, hãy cẩn thận một chút, chỉ bằng Bình Đĩnh hầu phủ các người, còn không có tư cách xem thường Tứ Phương hầu phủ, xem thường Phương gia!

Một chiêu đánh bại trưởng tử Bình Đĩnh hầu Dương Bưu, Phương Vân rốt cuộc cũng có cảm giác hãnh diện. Vô số cả ngày lẫn đêm khổ luyện, rốt cuộc cũng đã được hồi báo. Hôm nay, hân hoan rốt cuộc cũng đã không cần cố kỵ những tử tôn quý tộc này nữa. Bởi vì, bọn họ không còn có tư cách nữa!

- Dương Bưu lại thua!

Cao Vi, Thái Phong sắc mặt trở nên khó coi, hai người thâm nghĩ một phen, tự cảm thấy mình cũng không có nắm chắc phần thắng sẽ thắng được Phương Vân.

- Lúc này mới chỉ hơn có một tháng, mặc dù nói trên người hắn có Địa Cấp châu của Thanh Sưởng công chúa, nhưng làm sao có thể nhanh như vậy đã bước vào Cương Khí cảnh!

Thái Phong ngày đó cũng đã chứng kiến năng lực của Phương Vân. Vào lúc đó, Phương Vân cũng chỉ mới bước vào cảnh giới Chân Khí cấp. Tuy chiến thắng Thanh Sưởng công chúa, nhưng cũng có chút phương pháp mưu lợi, không được tính là bản lãnh chân chính.

Nhưng lần này, hoàn toàn bất đồng! Cứng đối cứng, không hề có chút may mắn nào, Phương Vân đã dựa vào thực lực của chính mình áp chế hoàn toàn Dương Bưu!

- Hơn một tháng, từ Chân Khí cấp đạt đến Cương Khí cảnh! Sau này còn có ai có thể áp chế hắn!

Thái Phong trợn to hai mắt, nhìn Phương Vân, trong lòng có chút cảm giác kinh hãi.

Đám người Cao Vi, Thái Phong đồng thời đưa mắt nhìn Hứa Quyền. Trong đám thế tử này, tu vi của Hứa Quyền là cao nhất.

- Thế tử.

Thái Phong giảm thanh âm xuống.

- Môi hở răng lạnh, nơi này chỉ có người là Cương Khí đỉnh phong, có thể dễ dàng chiến thắng hắn. Ngăn cản hắn lại, không thể để hắn cứ như vậy mà đi.

Sự tăng cấp của Phương Vân quá nhanh, cho dù là có tu vi như hắn, cũng không dám tiến lên khiêu khích.

- Thế tử, mọi người cũng đang nhìn người. Ở nơi này có thể đối phó với tên tiểu tử đó, cũng chỉ có người. Nếu như ngay cả người cũng không ra tay, e rằng mọi người sẽ hiểu lầm.

Cao Vi cũng thấp giọng nói, hắn cũng vô cùng cẩn thận, không dám chọc giận Hứa Quyền. Nhưng ẩn ý ở phía sau cũng vô cùng rõ ràng.

Hứa Quyền trong lòng khê chấn động, hắn cũng biết cùng là một mạch quý tộc hầu, vui buồn có nhau. Nếu như ngày hôm nay không xuất chiến, tương lai Bình Đĩnh hầu té ngựa, chỉ sợ là sẽ đến Mãng Hoang hầu nhà hắn. Hơn nữa, trong triều cũng đang thảo luận về chuyện Tứ Phương hầu lần áp Quý tộc hầu. Nếu

như ngày hôm nay hấn không làm gì, thì sẽ mở lệ cho chuyện ngày hôm nay, địa vị của quý tộc hầu nhất định sẽ bị ảnh hưởng nặng nề.

- Phương Vân, lưu lại đi!

Hứa Quyền nhẹ nhàng giục bụng ngựa, đi lên hai bước, quát bảo Phương Vân đang chuẩn bị rời đi.

Phương Vân quay đầu lại thấy Hứa Quyền, trong lòng chấn động một cái: “Hấn rốt cục vẫn phải xuất thủ!”

Khác với Dương Bưu, từ trên người của Hứa Quyền, Phương Vân cảm giác được một cỗ uy hiếp mãnh liệt. Giống như là đang bị độc xà nhìn, vô cùng âm lãnh, không hề thoải mái chút nào.

- Thế tử cũng muốn xuất thủ sao? Dương Bưu xuất thủ là vì một viên Nhân Cấp châu, không biết thế tử là vì cái gì?

Phương Vân nhìn Dương Bưu đang được mấy tên vương công tử đệ đỡ dậy, nói.

- Vốn chuyện này là chuyện của người cùng với Dương Bưu, cùng ta không có liên quan. Nhưng bất kể như thế nào, Bình Định hầu cũng là một mạch quý tộc hầu, về tình về lý, ta cũng không thể để cho người tiêu sái rời đi!

Hứa Quyền nói vô cùng bằng phẳng. Không có bất kỳ lý do nào, chỉ là đạo bất đồng, lấy thân phận của hấn mà nói ra được lời này, cũng tính là có khí độ.

Đầu ngón tay bắn ra, một thanh nhuyễn kiếm rộng hai ngón tay, mũi kiếm lạnh giá, từ trong áo lấy ra. Hứa Quyền lạnh nhạt nói.

- Phương Vân, lấy vũ khí của người ra đi!

- Vũ khí của ta, chính là quả đấm này, để ta lãnh giáo một chút tuyệt học của thế tử đi!

Phương Vân lạnh nhạt nói, mặc dù Hứa Quyền cho hấn áp lực quá lớn, nhưng nếu đã khiêu chiến, hấn cũng sẽ không lùi bước.

Hứa Quyền lắc đầu, cười khê.

- Phương Vân, ta không phải là Thanh Sướng công chúa, sẽ không dễ dàng làm ra những quyết định không khôn ngoan. Hôm nay mặc dù người buông tha không chống cự, ta cũng sẽ không nường tay .

Vừa nói, tay trái của Hứa Quyền đặt trên kiếm, từ thân của nhuyễn kiếm mà nhẹ nhàng bắn ra. Cả giáo trường, người nào cũng có thể nghe thấy một tiếng ‘Két’ từ kiếm vang lên, đồng thời một thân kiếm dài sáu tấc cũng đã xuất hiện.

Oong!

Kiểm ý bằng bạc khổng lồ lao như thủy triều từ trong người Hứa Quyền phát ra, chung quanh khuôn viên sáu trượng, tất cả không khí đều đang rung động, phạm vi nhìn cũng bắt đầu mơ hồ, ngay cả Hứa Quyền trước mặt cũng trở nên nhìn không rõ rồi.

Nhan Vũ

26. Chương 22: Phương Lâm Xuất Hiện

- Kiếm khí!

Phương Vân khê biến sắc, lần đầu tiên có cảm giác không nắm chắc.

Các Vương công tử đệ chung quanh thấy vậy cũng kinh hãi không thôi. Kiếm khí khác với kiếm cương. Kiếm cương chỉ cần đạt đến cương khí cấp là đủ. Nhưng kiếm khí thì lại cần kiếm thuật đạt đến một cảnh giới cực cao, lấy thân kiếm là chấn động, kéo thêm hư không ở chung quanh, tăng thêm uy lực cho kiếm khí. Cái này cũng giống như lúc Phương Lâm lấy thân mình phát ra Mãng Ngưu Quyền!

Kiếm thuật của Hứa Quyền rõ ràng đã đạt tới một trình độ đăng phong tạo cực. Thực lực như vậy, đã được gọi là cương khí đệ nhất cấp!

- Phương Vân, tiếp chiêu đi!

Thân thể Hứa Quyền khẽ chấn động, nhẹ nhàng từ trên lưng ngựa bay lên, phóng qua đầu ngựa, nhẹ nhàng rơi trên mặt tuyết. Chỉ chiêu này thôi, Hứa Quyền đã hiển lộ trình độ khinh công không hề tầm thường.

Luyện kiếm, trọng yếu ở khinh công, sau đó, mới là luyện kiếm thuật!

Phương Vân đang muốn xuất thủ, lại nghe từ phía sau truyền đến từng tiếng vó ngựa.

- Phương huynh, không nên đáp ứng hắn! Không nên giao thủ cùng hắn!

Trương Anh đột nhiên từ trong đám người phóng ngựa ra, lo lắng kêu lên.

- Phương huynh, không nên cùng hắn giao thủ!

Chu Hân cũng phóng ngựa ra, vẻ mặt lo lắng. Thấy nhiều sĩ tử lo lắng nhìn như vậy, hai người rút cuộc cũng bỏ đi lo lắng trong lòng, từ trong đám người kia lao ra.

- Trương Anh lui về!

- Chu Hân, ngươi muốn làm gì? Còn không lùi trở về cho ta!

Cao Vi, Thái Phong còn chưa kịp mở miệng quát bảo ngưng lại, thì đã có hai tên thiếu niên khí chất xuất chúng từ trong đám người cười ngựa ra, lớn tiếng quát lên.

- Thế tử Trung Tín hầu Trương Tín!

- Thế tử Thần Tiễn hầu Chu Viễn!

Trong đám người có người quen biết hai người này, lập tức nhận ra thân phận hai người này. Rất hiển nhiên, hai người này cũng không muốn cuốn vào tranh chấp của Tứ Phương hầu cùng với quý tộc hầu.

- Phương huynh, đừng đáp ứng hắn! Đạt đến cảnh giới Cương khí cảnh, hầu hết có thể phát huy được hết được uy lực của kiếm thuật! Quyền cương của người căn bản không ngăn được nhuệ kiếm của hắn!

Trương Anh cũng không sợ đắc tội với thế tử trong gia tộc, lập tức phóng ngựa, nhìn Phương Vân hô lên.

Quyền quáp, kiếm pháp, chưởng pháp....đều có các năng lực đặc thù. Nhưng ở cảnh giới cương khí cấp, thì chỉ có kiếm pháp là có uy lực lớn nhất! Đặc điểm của cương khí, chính là cứng cáp không phá nổi. Cũng chỉ có kiếm thuật là có thể đem đặc điểm này phát huy hết toàn bộ.

- Phản rồi, Trương Anh, ngươi ăn tim gấu gan báo phải không, ngay cả lời của ta cũng không nghe!

- Chu Hân, ngươi biết người đang làm gì không hả? Ta thấy hay là ngươi cùng mẫu thân của ngươi muốn quay về phòng chứa củi hả?

Thế tử Thần Tiễn hầu quát lên.

Chu Hân khẽ giật mình, nhớ tới mẫu thân trong nhà, thở dài một tiếng, rút cuộc cười ngựa quay về sau, cùng lúc đó, Trương Anh cũng bị quát lui về.

“Không thể đợi thêm nữa, đêm dài lắm mộng!”

Hứa Quyền lo lắng Phương Vân lâm trận lùi bước, đột nhiên nhuệ kiếm trong tay run lên, quát lớn.

- Phương Vân, đón kiếm đi!

Không đợi Phương Vân quyết định, Hứa Quyền lập tức dậm chân nhảy lên cao, một kiếm quét ngang. Một tiếng sấm khổng lồ đột nhiên truyền đến trong hư không, kiếm khí cuộn cuộn như biển dâng, nhằm Phương Vân mà quét tới.

Một kiếm này, thế không thể đỡ, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi!

Chỉ thấy vào lúc Phương Vân sắp bị kiếm khí bá đạo của Hứa Quyền cuốn vào, dọc theo giáo trường, đột nhiên truyền đến một tiếng hô cuồng nộ.

- Hứa Quyền, tiểu tạp chủng nhà ngươi! Lấy thân phận của ngươi, mà lại đi khi dễ đệ đệ của ta, ngươi cũng không ngại mất mặt sao!

Một âm thanh vang dội khắp giáo trường, chỉ thấy một người đang cười tuấn mã đang xông nhanh tới giáo trường. Gấp đến nỗi, người cưỡi ngựa dùng sức của một mãng ngư xông ngã hàng rào, mở ra một con đường.

- Đại ca! Là đại ca!

Phương Vân mừng như điên, hẳn đã nhận ra tiếng của đại ca Phương Lâm hẳn.

- Phương Lâm! Lại là Phương Lâm! Hẳn không phải đang ở trên Thiên Xà Sơn sao? Làm sao có thể xông tới đây! Việc này không nên chậm trễ, lập tức bắt lấy Phương Lâm!

Hứa Quyền thất kinh. Nếu như Phương Lâm nhúng tay vào, hẳn sẽ không có cách nào hạ thủ đối với Phương Vân. Hứa Quyền hét lớn một tiếng, cương khí trong cơ thể trào dâng, tốc độ kiếm khí cũng tăng vọt lên, bông tuyết ở chung quanh cũng bị cuốn theo mạnh mẽ xông tới Phương Vân.

- Hứa Quyền, ngươi muốn chết!

Phương Lâm ở trên ngựa thấy như vậy, trong lòng nổi giận. Đột nhiên bỏ ngựa, bay lên không trung, biến thành một con cuồng Long hơn mười trượng, nhanh như điện bay về phía Hứa Quyền. Khoảng cách hơn mười trượng, trong thoáng chốc đã đi tới.

Ầm!

Người chung quanh còn không thấy rõ, thì Phương Lâm đã trực tiếp biến thành một cuồng long va chạm với kiếm khí của Hứa Quyền. Chỉ nghe thấy ầm một tiếng, kiếm khí đã bị chấn nát, Hứa Quyền kêu lên một tiếng thất thanh, từ không trung rơi xuống, một ngụm máu phun ra.

Mới vừa rơi xuống đất, Hứa Quyền hừ lạnh một tiếng, nhuyển kiếm trong tay lại lần nữa chấn động, một lần nữa phát lên, mang theo một lớp kiếm khí còn mạnh hơn lúc nãy, cuộn cuộn chém tới thân ảnh ở ngay sân.

Phương Lâm lúc này mới ngạo nghễ đứng ngay sân, ánh mắt lạnh lùng nhìn Hứa Quyền đang gào thét đến. Lúc kiếm khí tới gần, mới giờ tay lên, một quyền đơn giản tung ra.

Ầm!

Hứa Quyền lần này còn thất bại nhanh hơn. Một quyền của Phương Lâm vừa tung ra, đã đánh cho kiếm khí xơ xác, cả người Hứa Quyền lẫn kiếm đều bị đánh bay ra ngoài, quỳ rạp xuống đất.

- Ta làm sao có thể bại bởi ngươi được!

Hứa Quyền đầu rũ xuống đất, rốt cuộc nói ra câu đầu tiên từ lần giao thủ đầu tiên đến nay. Tay hắn cầm kiếm dường như không tự chủ được, kịch liệt chấn động. Mạnh mẽ cắn răng một cái, sắc mặt Hứa Quyền dữ tợn, ngựa mặt lên trời phát ra một tiếng hét dài.

Ngâm!

Trong tiếng thét dài đó, đầu tóc của Hứa Quyền tung bay, nhuyển kiếm trong tay hiện lên kiếm khí màu xám xịt. Trong cơn mưa kiếm khí đang rơi lất phất, không khí bị chấn gãy, bỗng xuất hiện một con rắn độc hai đầu, một con Thủy Hỏa Viên Yêu, một con Thường luồng một sừng...hét lên khàn cả giọng, nhằm về Phương Lâm.

- Trảm Yêu Kiếm Cương Quyết!

Thế tử Trung Tín hầu Trương Tín ở trong đám người khê hô nhỏ, đã thấy Hứa Quyền sử dụng tuyệt học của mình! Trảm Yêu Kiếm Cương Quyết, là tuyệt học của Mãng Hoang hầu, lúc sử dụng tới cực điểm, kiếm khí có thể hóa thành vô số yêu vật Mãng Hoang, uy lực vô cùng kinh khủng.

- Hứa Quyền, ngươi đừng có mà hi vọng!

Phương Lâm hừ lạnh một tiếng, không tránh không né. Lúc nhuyển kiếm gần áp sát thân, trong cơ thể hắn đột nhiên phát ra một vòng hào quang đen nhánh. Tất cả kiếm khí khi tiến vào chung quanh ba trượng Phương Lâm, thì lập tức như đá chìm đáy biển, biến mất vô ảnh vô tung!

- Khí Tràn!

Dọc theo giáo trường, đám binh sĩ vừa nhìn thấy. Tâm thần bị chấn động mãnh liệt, phát ra một tiếng kinh hô không thể ngờ được.

Tu vi Khí Tràn cấp, chính là Thiên Phu trưởng trong quân đội Đại Chu cũng không có được. Chỉ có trong quân đồn tinh nhuệ của Đại Chu mới có được. Một Thiên Phu trưởng, nếu chết thì thôi, nhưng binh lính tinh nhuệ đạt đến Khí Tràn cấp, từng người đều là tài bảo của Đại Chu, được triều đình coi trọng, không dễ dàng để cho tổn thất!

Một binh lính đứng gác giáo trường nhìn thấy khẽ nói, thật đúng là ngay cả xách giày cho Phương Lâm cũng không xứng!

Hứa Quyền cũng xuất thân từ thế gia võ học, khí tràn của Phương Lâm vừa xuất ra, hắn liền hiểu, tự mình căn bản không phải là đối thủ của hắn. Trong lòng nảy sinh ý rút lui, nhưng đã không còn kịp rồi. Khí tràn màu đen chung quanh Phương Lâm bỗng sinh ra một lực hút khổng lồ, hút lấy Hứa Quyền giật đi vào.

Ầm!

Mặt đất chung quanh giáo trường bị chấn mạnh mẽ một cái, tựa như có một bàn chân lớn vô hình, mạnh mẽ đạp lên.

Khí tràn tản đi, trận đấu kết thúc!

Phương Lâm giống như một thiên thần đứng ngay giữa sân, dưới lòng bàn chân, chính là đang dẫm lên Hứa Quyền đang hấp hối. Trên người của hắn, vết thương chồng chất, trong hàm răng máu cũng chảy ra. Mà ở tay phải của hắn, nhuyển kiếm ba thước kia bị chấn thành từng đoạn, gãy nát.

Hứa Quyền sắc mặt trắng như tờ giấy, hắn mở to ánh mắt, nhìn chăm chăm Phương Vân. Một hộc máu tươi phun ra ngoài.

- A!

Thấy rõ tình hình trong sân, Thái Phong, Cao Vi, Dương Bư cũng thay đổi sắc mặt, mặc dù ngờ tới Hứa Quyền có thể bại, nhưng không ngờ lại bại hoàn toàn như vậy, đây đúng là hoàn toàn thảm bại!

- Ta mới ở đây không bao lâu, cả kinh thành này, hình như không có ai nhớ tới Phương Lâm cả thì phải?

Phương Lâm một chân đạp Hứa Quyền, đôi mắt phát ra hung quang nhìn quanh, phàm là những vương công tử đệ nào bị hắn nhìn tới, đều áp a áp úng thối lui, không ai dám nhìn mắt hắn.

- Hứa Quyền, lấy tu vi Cương Khí cấp của ngươi, những lời sau này của ta, ngươi tốt nhất vẫn là nên nghe một chút. Như vậy, đối với ngươi mới có lợi!

Phương Lâm trên cao nhìn xuống, mắt nhìn Hứa Quyền, nói chuyện không chút khách khí.

Hứa Quyền sắc mặt tái nhợt, hung hăng ngó chừng Phương Lâm. Đôi môi vừa động, vừa muốn nói gì, lại thấy Phương Lâm cười lạnh một tiếng, chân phải ở trên ngực Hứa Quyền dùng sức chúi xuống. Hứa Quyền kinh sợ nảy ra, hắn vốn là đang bị thương nặng, bị Phương Lâm chúi xuống trên vết thương, tại chỗ phun ra một búng máu nước, hơi thở lại càng yếu ớt.

- Thế tử!

Dương Bư kinh hô một tiếng.

Phương Lâm xoay chuyển ánh mắt, rơi vào trên người Dương Bư, đột nhiên cười nói.

- Dương Bư, tên phé vật nhà ngươi, ở trên Thiên Xà Sơn, ta có phải hay không dạy dỗ ngươi còn không đủ? Ngươi cũng rất thông minh, đánh không lại ta, liền không nói rời núi, xuống đây khi dễ đệ đệ ta, không tệ đâu!

Nghe thấy Phương Lâm nhắc tới tên mình, khóe mắt Dương Bư cong lại, có cảm giác sợ hết hồn hết vía. Ở trên Thiên Xà Sơn, hắn ăn quá nhiều đau khổ rồi, thật sự là sợ cái tên Phương Lâm này.

- Khí Tràn cấp a! Lão Thiên làm sao lại ưu ái tên điên Phương Lâm này như vậy! Kẻ điên này, làm việc không có kiêng sợ gì, sau này còn có ai có thể áp chế hắn nữa!

Dương Bư có cảm giác như là trời sập xuống. Trên Thiên Xà Sơn, hắn cũng có động tay động chân, cố ý để cho thống lĩnh Thiên Xà Sơn, lưu Phương Lâm lại.

- Dương Bư, ngươi đừng có làm loạn, nơi đây chính là giáo trường Đông Giao, chính là lãnh địa hoàng thất....

Dương Bư đã có chút cảm giác kinh sợ, từ hồi nào đến giờ, chưa bao giờ hắn lại có cảm giác sợ như thế này.

- Hừ! Đúng là một đám phé vật! Mấy tháng trước, Dương Khiêm bị đệ đệ của ta dạy dỗ cho một chuyến, hôm nay, ngay cả ngươi cũng không phải là đối thủ của đệ đệ ta. Đom đóm mà cứ muốn nhìn thấy hết mọi việc, thật không biết Bình Đỉnh hầu cha ngươi, tại sao phải tranh đua với phụ thân ta ở trong quân đội.

Ồn ào!

Mọi người đều ồ lên, chẳng ai ngờ rằng Phương Lâm lại bá đạo đến như vậy, có thể nói là vô cùng lớn lối. Trong các vương công tử đệ ở kinh thành này, cũng lần đầu tiên có người dám công khai chỉ trích một vị tướng quân có quyền thế vương hầu.

Bình Đỉnh hầu a, đây chính là quý tộc Đại Chu. Chân đạp mạnh một cái, cả Đại Chu cũng phải chấn động a!

Dương Bư, Dương Khiêm nghe vậy mặt xanh mét, nhưng bọn hắn căn bản không dám phản bác, chỉ làm như là không có nghe thấy. Hai người trong lòng hiểu rõ, Phương Lâm đây chính là muốn chọc giận bọn hắn. Chỉ cần bọn họ thiếu kiên nhẫn, hắn liền đạt được mục đích.

"Đáng hận a! Nếu không phải là tài nghệ không bằng ngươi, ta hận không thể không lên giết chết bọn chúng!

Dương Bư, Dương Khiêm trong lòng hận đến nổi nghiến răng lại.

Phương Vân trong lòng cũng rất là thống khoái a, những thế tử quý tộc hầu này cứ ỷ tu vi võ đạo cao hơn mình, gia thế so với mình hiển hách hơn, không cố kỵ thân phận, ức hiếp mình. Hôm nay, đại ca của mình vừa xuất hiện, mọi người liền bị chấn kinh, không dám nói gì cả! Càng làm Phương Vân cao hứng hơn là, sau khi từ biệt ở Tử Long hoa viên đến giờ, đại ca lại đột phá đến Khí Tràn cấp!

Nhan Vũ

27. Chương 23: Không Hề Kiêng Kỵ

-Ồn ào cái gì thế, im lặng cho ta!

Một âm thanh như tiếng sét đánh vang dội khắp giáo trường, trên giáo trường nhất thời yên lặng như tờ. Kẻ điên họ Phương này, cái gì cũng dám làm a! Cho dù bị hắn đánh tới bởi một bữa, cũng không biết đi nói ở đâu.

- Cao Vi, Thái Phong, lúc ta không có ở đây, chính các ngươi đi tìm phiền toái cho đệ đệ ta đúng không?

Ngón trỏ thô to của Phương Lâm quét qua, hung hăng hỏi.

Thấy ánh mắt của Phương Lâm đột nhiên chuyển dời tới trên thân người mình, Cao Vi, Thái Phong sợ đến nỗi hết hồn hết vía, vội vàng khoát tay nói.

- Chuyện này chúng ta không có liên quan. Nếu người không tin có thể hỏi lão đệ của người, chúng ta căn bản là không có động tay động chân với hần!

- Hừ! Cũng là một bọn hèn nhát, bắt nạt kẻ yếu, đánh các người cũng làm bẩn tay ta!

Bọn người Dương Bưu, Thái Phong, Cao Vi trong lòng dường như bị chọc giận muốn nổi điên lên, nhưng hiện tại bọn chúng cũng không dám phản bác. Hứa Quyền có tu vi võ đạo mạnh nhất trong bọn họ mà còn bị người ta đánh như chó chết nằm ở dưới đất, vết xe đổ đó còn ở ngay trước mắt. Lấy thực lực của họ, có đi tới cũng chỉ là tự rước nhục.

- Thật là không cam lòng a, loại lỗ mãng như Phương Lâm này lại có thể đột phá đến Khí tràng cấp!

Dương Bưu giận đến nổi hàm răng có thể cắn nát. Ai cũng nói là quyền đạo không cần toan tính, chỉ cần tinh thần cùng với khí thế, nhưng mà ai chẳng biết, cũng phải cần ngộ tính nữa, nhưng tại sao người có tính cách lỗ mãng như Phương Lâm, tại sao lần nào hần cũng có thể đột phá nhanh hơn so với kẻ khác!

- Mấy đám phế vật các người nghe cho kỹ đây, sau này không nên cứ mở miệng là tạp chủng, ngậm miệng là tiện chủng. Chỉ bằng các người các người, còn lâu mới có đủ tư cách. Lần này tạm thời bỏ qua các người, sau này còn để cho ta biết, các người thừa dịp ta không có ở đây, khi dễ đệ đệ của ta, thì cho dù ta đang ở trong quân ngoài xa, ta cũng sẽ liều mạng bắt chấp bị quân pháp xử phạt, cũng phải xông về kinh này, chém chết mấy người các người! Nhớ kỹ, không nên khiêu chiến sự kiên nhẫn của ta!

Ánh mắt xoay chuyển, Phương Lâm ngẩng đầu nhìn đám người ở trong sân, cao giọng nói.

- Tất cả các người cũng nghe kỹ cho ta. Sau này, người nào còn dám đến gần bọn họ, nịnh bợ mấy người bọn họ. Cũng chính là địch nhân của Phương Lâm ta, là địch nhân của Phương gia! Phàm những người như thế, thì kết cục của Hứa Quyền sẽ là của các người! Lão tử gặp một lần chính là xử một lần!

Vừa nói, chân của Phương Lâm liền gẩy lên, đưa Hứa Quyền đang hấp hối ở dưới đất dậy, một phát liền chụp lấy cổ. Cái mao ở trên đầu của Hứa Quyền đã bị chấn nát, trâm cài tóc cũng đã bị chặt đứt, tóc dài rối lên, hoàn toàn không có chút khí độ.

- Hứa Quyền, trước kia ta không có đánh người, không phải bởi vì thân phận của người là thể tử Mãng Hoang hầu, mà là bởi vì mọi người nước sông không phạm nước giếng. Nhưng mà, nếu người đã ức hiếp người Phương gia chúng ta, vậy cũng đừng có trách ta!

Thanh âm của Phương Lâm lạnh lùng như băng giá.

- Ha ha...

Hứa Quyền đột nhiên cười lên, vừa cười thì một ngụm máu tươi lại ọc ra. Hần hít vài hơi, khôi phục một chút khí lực, mở nửa con mắt ra, ngoan độc nói.

- Phương Lâm, thực lực ta không bằng người, lần này bại trong tay người. Ta nhận thua, người nếu có bản lãnh thì một quyền liền giết ta!

- Không nên!

Thanh âm của Hứa Quyền vừa ra, Cao Vi, Thái Phong liền sợ hãi. Tính tình của kẻ điên họ Phương, căn bản không có sự uy hiếp của bất kỳ kẻ nào.

Quả nhiên, Phương Lâm ánh mắt lạnh lẽo, lạnh giọng nói.

- Tốt, Hứa Quyền. Ta thừa nhận, ta đã xem thường người...Nhưng mà, người cũng xem thường ta!

Lời này vừa ra, bàn tay to của Phương Lâm xách cổ của Hứa Quyền, như đang kéo một con chó chết ra bãi tha ma. Nét mặt hần hung ác, đặng đặng sát khí. Thấy thế, các thể tử cũng sợ hết hồn hết vía.

- Phương Lâm, người muốn làm gì? Người không nên làm vậy a, dù sao hần cũng là thể tử Mãng Hoang hầu!

Dương Bưu sợ đến nỗi run tay run chân, cái này là do hần gây ra. Nếu như Hứa Quyền có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, lúc Mãng Hoang hầu trách tội thì người đầu tiên chịu tai họa chính là hần.

Phương Lâm cười lạnh, không có để ý, rồi liền kéo thân thể của Hứa Quyền đi ra ngoài.

- Phương Lâm, ngươi điên rồi! Mau buông hấn xuống!

- Phương Vân, ngươi còn không ngăn cản đại ca của ngươi. Đại ca của ngươi không rõ lí lẽ, không biết nặng nhẹ, chẳng lẽ ngươi cũng không hiểu sao? Ngươi muốn vén sự dối lập của Mãng Hoang hầu cùng Tứ Phương hầu lên sao?

Thái Phong đột nhiên hét lớn, cả giáo trường, hiện tại cũng chỉ có Phương Vân có thể ngăn Phương Lâm được.

- Không phải là đã dối lập rồi sao?

Phương Vân cãi lại một câu, mọi người nhất thời á khẩu không trả lời được.

Phương Vân cũng không có cỡi ngựa, bước nhanh tới chỗ Phương Lâm. Đám người rồi rít tránh đường cho hai huynh đệ họ Phương đi.

- Huynh đệ Phương gia quả nhiên lợi hại, lần Đông Giao săn thú này còn ở tiếp theo. Nhưng sau hôm nay, cả kinh thành này, sợngoaifi hoàng thất ra, cũng chẳng còn có ai dám khinh thường phụ tử Phương gia nữa!

- Thế tử Mãng Hoang hầu trước giờ được xưng là đệ nhất thế tử Quý tộc hầu, không ngờ rằng, hấn đã thi triển đến kiếm khí mà cũng còn bị Phương Lâm dễ dàng đánh bại! Sau này, không thể kết oán với huynh đệ này được.

Các loại ý niệm lần lượt xoay chuyển trong đầu mọi người. Ngay cả thế tử Trung Tín hầu Trương Tín, thế tử Thần Tiên hầu Chu Viễn cũng bắt đầu suy tư, bắt đầu suy nghĩ, có phải hay không điều chỉnh sách lược rồi. Quý tộc hầu tất nhiên không thể đắc tội, nhưng phụ tử Phương gia này cũng tiến bộ rất nhanh, cũng không thể đắc tội được.

Nếu như triều đình sau này công nhận Phương gia là quý tộc chân chính của Đại Chu, ngày sau, khi Phương gia tính sổ, e rằng những người hôm nay đắc tội Phương gia, sợ rằng không thoát được.

Kết!

Phương Lâm đứng ở ngay trên giáo trường, một tay cầm lấy Hứa Quyền, một tay cầm lấy một cây cờ, trên cây cờ có một chữ ‘Mãng’ viết rất to, hiển nhiên đây là cờ hiệu của Mãng Hoang hầu.

- Hứa Quyền, ngươi yên tâm, ta sẽ không giết ngươi! Giết ngươi? – vậy cũng quá tiện nghi ngươi!

Phương Lâm nói rồi bàn tay bắt đầu động đậy, đem hết quần áo của Hứa Quyền xé hết, trần truồng, chỉ còn có một cái quần lót. Sắc mặt của Hứa Quyền thay đổi, thất thanh nói.

- Phương Lâm, ngươi muốn làm gì?

Phương Lâm căn bản không có để ý, đem mấy sợi dây đến, đem Hứa Quyền cột vào cột cờ, sau đó một tay giơ cột cờ, dựng thẳng xuống, mạnh mẽ cắm xuống đất.

Làm xong những thứ này, Phương Lâm mới ngẩng đầu lên , khóe miệng cười một tiếng.

- Hứa Quyền, ngươi không phải là không sợ chết sao? Vậy thì ném thử cảm giác so với chết còn khó chịu hơn đi! Tất cả mọi người nghe kỹ, đại thế tử muốn tại giáo trường hóng mát, trong vòng hai canh giờ, ai dám đem hấn xuống, lão tử sẽ bắt người đó chịu thay.

- Phương Lâm, ngươi sẽ vì quyết định của ngày hôm nay mà hối hận!

Hứa Quyền mặt mày méo mó, rớt cuộc khàn cả giọng mà gào thét.

Phương Lâm tính toán vô cùng tốt, một chiêu kia của Phương Lâm đã làm cho cương khí của hấn rối loạn. Ít nhất trong vòng hai canh giờ, hấn không có cách nào khôi phục lại, điều này cũng có ý nghĩa, hấn phải chịu sự sỉ nhục bị treo ở cột cờ trong hai canh giờ.

- Hừ!

Phương lâm đưa lưng quay về cột cờ, lấy cờ xí vo thành một cục, bắn đi ra sau, rơi vào trong miệng của Hứa Quyền vô cùng chuẩn xác. Vị Đại thế tử luôn nổi danh là ưu dã, tiêu điều này giờ đây giấy dựa càng lúc càng điên cuồng.

- Kể diên Phương gia, quả nhiên không kiêng sợ gì, không được chêu trọc hần!

- Võ công của hần tiến bộ nhanh như vậy, làm việc lại không hề có chút cố kỵ, hậu quả khi trêu chọc hần so với những vị đại thế tử kia còn đáng sợ hơn nhiều!

Mọi người trên giáo trường, thấy tình cảnh như vậy liền vô cùng kinh hãi. Hứa Quyền cho dù nói như thế nào cũng là sĩ tử đứng đầu trong kinh thành, Phương Lâm làm vậy so với việc giết hần còn khó coi hơn.

Bọn người Thái Phong, Cao Vi, Dương Bư lại là vô cùng sợ hãi nhìn Phương Lâm, Phương Lâm làm việc quái đản, so với võ lực của hần càng làm cho người ta sợ hãi. Bị hần làm như vậy, cái gì gọi là mặt mũi đều mất hết rồi, sau này làm thế nào mà đi ra ngoài gặp người khác được.

Cảm giác thấy ánh mắt của mấy người đó, Phương Lâm đột nhiên dừng bước, thân thể nghiêng lại, ánh mắt nheo lại nói.

- Cao Vi, nếu các người có gan, cứ thử thả hần xuống! Hừ!

Cuối cùng hừ lạnh một tiếng, ý nghĩa không rõ, uy hiếp mười phần.

- Đệ đệ, đi theo ta!

Trở lại bên cạnh Phương Vân, Phương Lâm khoác lấy bả vai Phương Vân, dắt chiến mã, đi ra ngoài giáo trường. Các vương công tử đệ chung quanh không ai dám ngăn cản, rối rít tránh ra.

- Đại ca, người trở về rồi sao. Ta tưởng mùa đông này người sẽ ở trên Thiên Xà Sơn rồi chứ.

Hai huynh đệ đi tới một gò núi ven giáo trường, Phương Vân vẻ mặt vui vẻ nói.

- Ha ha, tu vi của đại ca người đã là khí tràng cấp. Tu vi này, đứng ở trong quân đội Đại Chu đã gia nhập binh lính tinh nhuệ. Nên thời gian vừa tới là được xuống núi thôi.

Phương Vân nắm tay lại cao hứng đâm vào Phương Vân mấy quyền.

- Nhưng mà người, mấy tháng không gặp, đã đạt đến cương khí cấp rồi. Thật làm cho đại ca cao hứng quá.

- Đại ca, người cũng không phải đã đạt đến Khí tràng cấp rồi sao?

Phương Vân cười cười, liền đem chuyện xảy ra trong mấy tháng vừa qua nói cho Phương Lâm biết.

- Thì ra người cầm Nhân cấp châu của Dương gia, không trách Dương Bư lại đi kiếm phiền toái với người. Nhân cấp châu thì cũng được đi, không nghĩ tới, ngay cả Địa Cấp châu của Thanh Sướng công chúa mà người cũng lấy được. Ha ha, đại ca người năm đó tu luyện, cũng đã sớm thêm thềm thường viên Địa cấp châu của nàng, đáng tiếc tuổi tác lại lớn hơn nàng nhiều, nên không dám ra tay!

Có loại bảo bối như Địa Cấp châu, cộng với sự tu luyện khắc khổ của Phương Vân, Phương Lâm rốt cuộc đã hiểu tại sao đệ đệ mình lại tiến bộ nhanh như vậy, đã đạt tới được Cương Khí cảnh.

- Đúng rồi, đại ca.

Phương Vân chỉ Hứa Quyền đang ở cột cờ, đang tru lên, giấy dựa điên cuồng trong gió lạnh, nói.

- Chúng ta làm như vậy không có vấn đề gì chứ? Dù sao, Mãng Hoang hầu cũng không phải là Bình Đỉnh hầu, chúng ta làm với Hứa Quyền như vậy, e rằng sẽ động tới luôn cả Bình Đỉnh hầu.

Phương Lâm thu nụ cười lại, thần sắc nghiêm túc nói.

- Đệ đệ, việc làm của đại ca hôm nay nhìn qua có vẻ lỗ mãng nhưng thật ra cũng đã có tính toán rồi. Người tu luyện quá muộn, có nhiều chuyện trong kinh thành còn không rõ. Lấy tu vi của người hôm nay, đã chế trụ được Dương Bư đã coi như là không tồi. Nhưng dù sao mạch Quý tộc hầu vẫn còn có cao thủ, giống như là Hứa Quyền này, không phải người có thể đối phó được!

- Lần này, coi như là ta đến kịp. Bằng không, Hứa Quyền đã đã thương người rồi. Nhưng mà, không phải lúc nào ta cũng đến kịp thời như vậy cả. Sau mùa đông này, ta lập tức đã bị điều đến trong quân, trước khi đi, ta phải kinh sợ một số cao thủ ngằm trong kinh thành. Nếu như muốn đối phó người thì phải qua ải Phương Lâm ta! Như vậy, khi bọn hắc động thủ cũng phải nghĩ đến kết quả khi chọc giận vào Phương gia ta, trong lòng mới có chút cố kỵ! Đệ đệ, đại ca thật sự là không thể không lo lắng cho người a!

Trên gò núi tuy gió lạnh thổi vào, nhưng Phương Vân lại cảm giác thấy ấm áp trong lòng. Hắc hiểu được, đại ca làm vậy chính là vì muốn đem mọi ánh mắt của mọi người chú ý lên hắc, có vậy thì trong tương lai mình sẽ gặp ít địch nhân hơn.

- Đại ca, cảm ơn người.

Phương Lâm lắc lắc đầu, dùng sức ôm lấy Phương Vân nói.

- Đệ đệ, người có thể có tiền đồ như vậy, đại ca thật lòng cao hứng. Chúng ta là huynh đệ, đã là huynh đệ thì không cần nói lời cảm ơn. Đối với đại ca của người, có ba người quan trọng nhất, một là người, hai là mẫu thân, ba là phụ thân. Bất cứ ai đụng chạm tới các người, trong lòng đại ca sẽ vô cùng khó chịu, so với chính ta bị thương còn muốn khó chịu hơn!

- Đại ca, người yên tâm đi. Sau khi người vào quân đội, ta sẽ chiêu cố mẫu thân, sẽ không để cho mẫu thân phải chịu ủy khuất!

Phương Vân nói.

- Ủ, đại ca tin tưởng người có thể làm được...Không nói những lời này nữa, đây là lần đầu tiên người tham gia Đông Giao săn bắn à, một lát nữa, đại ca liền theo người một chút.

Phương Lâm cười to nói.

- Đúng rồi.

Ánh mắt Phương Vân sáng lên.

- Đại ca, ta giới thiệu hai vị bằng hữu cho người biết.

Nhan Vũ

28. Chương 24: Cẩm Quân Đại Chu

Phương Vân vừa nói vừa vẫy tay về phía giáo trường.

- Trương Anh, Chu Hân tới đây.

Trương Anh, Chu Hân cũng cách đó không xa, Phương Lâm biểu hiện thân thủ lợi hại làm cho hai người họ cực kỳ hưng phấn. Hai người bọn họ đã sớm coi mình chung một thuyền với Phương Vân, thấy đại ca Phương Vân như vậy, hai người cũng tự coi mình có một người đại ca lợi hại như thế, rất là cao hứng. Nhìn thấy Phương Vân ngoắc tay, hai người mừng rỡ, lập tức giục ngựa đi qua.

Cùng lúc đó, một bên khác của giáo trường.

- Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ cứ để thái tử bị treo ngược lên cột cờ như vậy sao?

Cao Vi giọng căm hận nói, sắc mặt xanh mét.

- Còn có thể làm sao? Kể diên Phương gia kia vẫn đang nhìn qua đây!

- Hừ! Thái Phong, chuyện này đúng là do ta dựng lên. Nhưng mà, người cũng đừng nghĩ ở một bên mà xem náo nhiệt. Người chó quên là người cũng ở đây. Nếu có trách tội xuống, người cũng không thoát khỏi tội liên quan đâu!

Dương Bư hưng dữ nhìn Thái Phong.

- Tốt, coi như người lợi hại, vậy người qua thả thái tử xuống đi a!

Thái Phong giận tím mặt.

- Người!

Mắt của Dương Bư phát hỏa.

- Thôi đi, giờ không phải là lúc nội bộ tranh đấu nhau.

Cao Vi vội vàng đem hai người tách ra.

- Nghĩ cách gì đi a!

- Ta có một chủ ý,

Lúc này đây, Lý Thần đứng ra nói chuyện.

Lần Đông Giao săn thú này, đại diện cho Trần Quốc hầu phủ chính là con thứ Lý Thần, cũng giống như thế tử Lý Nghiễm, Lý Thần là do chánh thê của Trần Quốc hầu sinh ra. Lần Đông giao săn thú này, Lý Thần cảm thấy mình là con thứ, thân phận có khác với các vị thế tử khác, cố ý tạo ra khoảng cách so với bọn họ. Đám người Cao Vi cũng có nói tới hần mấy lần, không thấy hiệu quả nên cũng thôi. Thực chất đám người Cao Vi đối với hành động biết điều của Lý Thần cũng là có chút tán thưởng.

Lúc Phương Vân vào giáo trường, Lý Thần cũng chỉ có nói vài câu, rồi sau đó không hề mở miệng nữa. Thêm việc cách ăn mặc của Lý Thần cũng không khác so với các vương công tử đệ khác lắm, và vẫn luôn duy trì khoảng cách so với đám người thế tử nên Phương Vân cũng không có chú ý tới hần lắm. Cho rằng hần một người không liên quan gì.

- Lý Thần, ngươi có chủ ý gì hay?

Cao Vi hỏi.

- Thế tử không phải có một đường huynh giống nhau gọi là Hứa Thuận sao? Nếu như hần biết thế tử đang bị treo ở cột cờ, sợ rằng sẽ lập tức chạy tới!

Lý Thần không có nói nhiều, nhưng rất có phân lượng.

Hứa Thuận, là con của bá phụ Hứa Quyền, là bá tước Đại Chu, hôm nay khoảng hai mươi tuổi.

Đám người Cao Vi lập tức nhớ tới người này, vị Hứa Thuận này đã từng lãnh binh đi đánh giặc, hôm nay cũng là một cường giả Khí tràng cấp!

Mọi người hai mắt tỏa sáng,

- Dương Khiêm, ngươi lại đây.

Dương Bư đột nhiên quay đầu lại nhìn về mặt sợ hãi rụt rè của Dương Khiêm.

Dương Khiêm biết chuyện không tốt, trong lòng tìm cách kéo dài thời gian, đi tới vô cùng chậm. Đột nhiên Dương Bư hừ lạnh một tiếng, Dương Khiêm trong lòng run lên, vội vàng chạy tới.

- Đại ca, người gọi ta?

Dương Khiêm về mặt đau khổ nói.

- Người, lập tức cỡi ngựa đi tìm đường huynh Hứa Thuận của thế tử Hứa Quyền cho ta. Người nói với hần, thế tử Hứa Quyền đang bị treo cột cờ, đang chờ hần tới cứu! Đi đi!

Dương Bư phát phát tay, Dương Khiêm không dám chậm trễ, lập tức giục ngựa chạy như điên.

- Oh?

Phương Vân đang cùng Phương Lâm, Chu Hân, Trương Anh nói chuyện với nhau, đột nhiên thấy Dương Khiêm giục ngựa chạy đi, lập tức suy nghĩ.

- Dương Khiêm rời đi, chắc là đi tìm viện binh.

Phương Vân nói.

- Để cho hắn đi đi. Các đệ tử thế gia đạt tới Cường khí cảnh ta nắm rõ như lòng bàn tay. Hắn đi tìm ai, cũng là vô dụng.

Phương Lâm ở trên cao nhìn xuống, nhìn lướt qua đám người Cao Vi đang tụ tập lại, lạnh nhạt nói.

Phương Lâm nói lời này thờ ơ không để ý, hai người Trương Anh, Chu Hân nghe vậy nhiệt huyết sôi trào.

“Không ngờ rằng Phương Vân còn có người đại ca lợi hại như vậy! Sau này có hắn che chở, sợ rằng thái tử trong nhà cũng không dám làm gì.”

“Thật là lợi hại a! Lấy thân phận của Phương Lâm, nếu như sau này nói lên một câu, sợ rằng cuộc sống sau này của ta cũng sẽ khá hơn nhiều!”

Hai người trong lòng thầm nghĩ. Tinh thần cùng khí thế cũng thay đổi hẳn, khác xa so với phong thái sợ hãi rụt rè lúc trước!

.....

Nửa nén hương sau, Dương Khiêm mang theo một thanh niên hơi thở trầm ổn tới giáo trường. Người trẻ tuổi này sống mũi cao thẳng, ánh mắt sắc bén, làm cho người ta cảm giác đây là một người rất có mưu kế.

- Thế huynh, người đã đến rồi!

Thấy người này, đám người Cao Vi, Thái Phong, Dương Bư như thấy được cứu tinh, vội vàng nghênh đón.

- Ủ.

Hứa Thuận khẽ gật đầu, nói chuyện không nhanh không chậm, tự có một cỗ phong độ.

- Thế huynh, người tới thật đúng lúc. Thế tử bị treo trên cột cờ này giờ, chúng ta trước tiên cứu thế tử xuống trước đã.

Dương Bư thở phào nhẹ nhõm, nói.

- Không vội.

Hứa Thuận lại là vung tay lên, ngăn trở mọi người.

- Cái gì???

Đám người Cao Vi, Thái Phong, Dương Bư, Lý Thần một chút liên mắt choáng váng, tưởng mình đang nghe lầm.

- Mặt mũi của thế tử sớm đã mất hết, cứu sớm một khắc, hay cứu trễ một khắc cũng không có gì khác nhau. Không cần thiết vì sớm một chút thời gian mà kinh động tới tên Phương Lâm kia!

Hứa Thuận thản nhiên nói, giọng nói chân thật đáng tin, làm cho người có cảm giác tin tưởng.

- Vậy...cứ tùy theo thế huynh đi. Chỉ là, nếu thế tử có trách, chúng ta đảm đương không nổi à.

- Vô phương.

Hứa Thuận nhẹ nhàng khoát tay, thần sắc không quan tâm nói.

- Chuyện này, ta sẽ giải thích với hắn!

Đám người Thái Phong lúc này mới yên lòng lại.

Trần an xong ba người, ánh mắt của Hứa Thuận lại đảo qua, xuyên qua đám người, rơi vào trên người Phương Lâm.

- Người kia, chính là Phương Lâm sao?

Cảm ứng của cao thủ vô cùng nhạy cảm, dường như là ngay lúc Hứa Thuận nhìn sang, Phương Lâm cũng cảm ứng được rồi. Asnhh mắt quét tới một chút, rồi Hứa Thuận lập tức dời đi chỗ khác.

- Thật là lợi hại! Tuổi không lớn, mà tu vi võ đạo thật không tồi!

Hứa Thuận trong lòng chấn động một cái, biết người này quả nhiên không thể khinh thường.

- Người kia hẳn là cứu tinh do Dương Khiêm mang tới.

Phương Vân cũng cảm thấy có điều khác lạ, nhìn qua, ánh mắt lập tức tập trung trên người Hứa Thuận gần Dương Khiêm.

- Không cần lo lắng, người này, ta trấn áp được! Chờ một chút xem sao, chỉ cần hắn dám đem Hứa Quyền xuống, ta lập tức đánh chết hắn!

Phương Lâm cao giọng nói, trong giọng nói mang đậm ý định sát phạt.

- Phương gia, từ lúc nào mà có người quái vật như vậy!

Hứa Thuận vốn cho là đối phương mới chỉ vào Khí tràng cấp, tu vi không sâu. Nhưng từ lúc nhìn thoáng qua, trong lòng chấn động không thôi. Lấy tu vi của hắn, lại là nhìn không thấu được thực lực của Phương Lâm đến đâu.

Không khí bắt đầu đóng băng lại, Phương Lâm cũng không có nói chuyện, ánh mắt ngó chừng Hứa Thuận. Cao Vi cảm thấy bị nhìn chằm chằm, không được tự nhiên cho lắm, nhưng cũng không có cách nào. Võ đạo đạt tới Khí Trạng cấp là có thể biến đổi công kích của đối thủ, không cùng một cảnh giới thì không tham gia được, nếu không nghe lời thì cho dù nhân số có nhiều đến đâu đi nữa cũng chỉ là vô nghĩa!

Ầm ầm!

Vào lúc này đây, mặt đất bỗng bị chấn động. Ở phía tây của giáo trường, một đồng cương thiết như nước lũ cuốn tới, chung quanh đồng cương thiết đó mơ hồ có thể thấy không khí chung quanh bị chấn động, trong đồng cương thiết có thể mờ mờ thấy được vô số thiết kỵ của Đại Chu đang phóng tới.

- Cấm quân! Cấm quân triều đình tới!

Cảm nhận được cỗ hơi thở mãnh liệt này, một đám vương công tử đệ kinh hô lên. Đông giao sẵn thú, chỉ có sau khi cấm quân của triều đình xuất hiện thì mới chân chính bắt đầu.

Ầm ầm!

Tiếng vó ngựa càng lúc càng gần, cả giáo trường đều bị gót sắt làm cho chấn động. Vô số ánh mắt nhìn vào nơi xa, vừa kính sợ, vừa hâm mộ. Quân đội mạnh nhất của Đại Chu, không thể nghi ngờ chính là cấm quân bảo vệ kinh thành. Cấm quân của triều đình, mỗi một người đều là cường giả trận pháp cấp. Cường giả như vậy, đặt ở trên sa trường, cũng có thể tự một mình đảm đương một trận phía. Nhưng ở bên trong kinh thành, cũng chỉ là một thành viên không tiếng tăm trong cấm quân.

- Không hổ là quân đội cường hãn nhất của Đại Chu! Cái loại sát khí lâu ngày trên chiến trường này lại có thể làm chấn động không khí!

Phương Vân ở trên gò núi, tán thưởng nói. Trong mắt hắn, các cấm quân Đại Chu này, mơ hồ hòa thành một, giống như một bàn tay to vô hình, làm chấn động cả không khí chung quanh, giống như là một loài Đẳng xà thời thượng cổ, uốn lượn khắp bầu trời! Đây chính là một trong những biểu hiện đặc trưng của quân đội!

Đẳng xà thượng cổ vừa có thể bay, vừa có thể phun lửa...vô cùng lợi hại!

- Đông Giao sẵn thú lần này, người chịu trách nhiệm hẳn là Tào Báo đại tướng quân!

Phương Lâm nhìn nơi xa nói. Cấm quân của triều đình được chia làm tám chi quân đội, mỗi một chi mang một danh hào trong tám loại hung vật. Mà Tào Báo đại tướng quân chính là thống lĩnh Đẳng Xà quân.

Quả nhiên, ở trong thiết kỵ đẳng xa, có một cây cờ lớn giơ lên, cờ màu đen, có viền vàng, bên trong trường ưng có thêu chữ 'Tào' thật to. Ở ngay trước cây cờ lớn, có một gã mặc giáp Ô Kim Tỏa màu tím, đang cưỡi ngựa tung bay, Hân tử này mặt vuông, râu ngắn, da màu đồng cổ, làm cho người ta có cảm giác cường hãn dị thường.

Tào Báo cười một con đại mã màu đen, cao khoảng tám thước, so với những chiến mã bình thường lại muốn cao hơn một cái đầu. Toàn thân ngựa mặc chiến giáp huyền thiết, trên chiến giáp có nhiều chỗ loang lỗ, hiển nhiên đây là chiến tích nơi sa trường!

- Lập tức mang thể tử đi, không thể để cho đại tướng quân thấy!

Hứa Thuận đột nhiên cười ngựa đi, chém gãy cây cờ, tháo Hứa Quyền xuống, giao cho Dương Khiêm.

Dương Khiêm sắc mặt tối sầm, nhưng căn bản là không có phản kháng. Lập tức mang theo Hứa Quyền đã ngất đi chạy ra ngoài.

Phương Lâm nhìn lướt qua, cũng không có ngăn cản. Hứa Quyền bị làm nhục cũng đủ rồi, mục đích đạt tới, không cần thiết lại đi so đo.

Mà những chiến mã dưới chân của các cấm quân cũng là thượng hạng, chỉ trong chốc lát, Cấm quân Đại Chu vốn cách giáo trường năm ngàn trượng, đã như sóng biển mang theo một cỗ hơi thở âm lãnh lao vào giáo trường.

A!

Trong tiếng kinh hô, một gã vương công đệ tử rồi rít giục ngựa lui về sau. Sắc mặt bọn họ tái nhợt, thần sắc bất định, giống như là vừa thấy ác mộng.

Đằng xà, là dị chủng thời thượng cổ. Là hung vậy mang theo sự hoảng sợ, yêu tà, âm độc...đến cho người khác. Những vương công đệ tử vốn sống lâu dài trong an nhàn sung sướng, sao có thể chịu được loại hơi thở âm u này. Mọi người đều rồi rít tránh ra.

Nhan Vũ

29. Chương 25: Bắt Đầu Săn Bắn

- Ngừng!

Cánh tay phải của Tào Báo đại tướng quân giơ lên, mấy ngàn cấm quân triều đình lập tức chỉnh tề dừng lại. Tào Báo đại tướng quân vẻ mặt nghiêm túc, thúc vào bụng ngựa dưới háng, đoàn thiết kỵ giống như hỏa diễm địa ngục đang cháy xông vào giáo trường. Lúc đi ngang qua cột cờ bị gãy, lạnh lùng hừ một tiếng.

Đồng Giao sẵn thú, hằng năm đều có sự tranh chấp lớn nhỏ. Nhưng chỉ cần những tranh chấp này kết thúc trước khi sẵn thú, hoàng thất cũng sẽ không so đo.

Giục ngựa đứng giữa sân rồi dừng lại, Tào Báo xuống ngựa, đứng trước cờ xí có chữ “Chu” tung bay.

- Tất cả sĩ tử vương công, lập tức đứng thành hàng nghe lệnh!

Một âm thanh như tiếng sấm cuộn cuộn quét qua giáo trường, ngay cả mây trời cũng bị xua đuổi. Vị thống lĩnh cấm quân này giống như Chiến Thần chốn nhân gian, một cỗ hơi thở khổng lồ bằng bạc bào trùm cả giáo trường. Đè nén toàn bộ hơi thở của các vị vương công tử đệ này xuống.

Oong!

Chiến mã hí dài, mạnh mẽ như Phương Lâm, Hứa Thuận cũng không dám chậm trễ, vội giục ngựa đi qua. Mỗi một đầu thống lĩnh đại tướng quân của triều đình, đều là cao thủ Thoát Thai cảnh. Cao thủ như vậy, chỉ cần một ngón tay thôi là có thể đè chết một cao thủ Trại Thai cảnh!

Các đệ tử của Đại Chu trong sân mặc dù rất kiêu ngạo, nhưng cũng nhanh chóng xếp thành hàng. Ở chỗ này, Tào Báo chính là đại diện cho hoàng gia. Đối kháng cùng với hắn chính là tự đi tìm đường chết!

Vốn là giáo trường rất hỗn loạn, lập tức trở nên ngay ngắn rõ ràng, mỗi một con chiến mã đều hàng ngũ chỉnh tề, mọi người đều không nói lời nào, chuẩn bị nghe lệnh.

Tào Báo nhìn lướt qua tứ phương, khẽ vuốt cằm. Lúc này mới đưa tay vào ngực, móc ra một cuộn thánh chỉ màu vàng, đọc lên.

- Phàm là sĩ tử vương công nghe tên, lập tức trình diện!
- Mãng Hoang hầu phủ!
- Có!

Hứa Thuận giơ cánh tay lên, trả lời.

Ánh mắt của Tào Báo quét qua, sắc mặt Hứa Thuận khẽ biến, vội vàng cúi đầu.

- Cẩm Tú hầu phủ!
- Có!

Cao Vi lập tức lên tiếng.

- Trấn Quốc hầu phủ!
- Có!

...

Cả trường im lặng, chỉ có thanh âm Tào Báo đọc danh sách và đơn độc một chữ ‘có’.

- Rất tốt, lần Đông Giao săn bắn này, tất cả vương hầu, đại công triều đình, thượng quan ở kinh thành của Đại Chu đều đến đông đủ, không có thiếu một ai cả!

Nói xong lời này, Tào Báo mới thu thánh chỉ lại, để trong ngực. Sau đó liền đứng thẳng dưới lá cờ có chữ ‘Chu’, nhìn về phương hướng Hoàng Thành, không hề nhúc nhích!

Một đạo hào quang năm màu tốc độ cực nhanh, chỉ trong một chớp mắt đã xuyên qua không khí lướt qua giáo trường. Một cỗ lực lượng làm cho người ta kinh hãi tràn ngập bầu trời, từ bầu trời phát ra thanh âm rầm rầm, tựa hồ bị mũi tên này chia làm hai mảnh.

- Lại là một mũi tên!

Phương Vân ngẩng đầu, nhìn chăm chú vào đạo hào quang kia. Nhìn vào hình ảnh mơ hồ trong đạo hào quang năm màu đó, Phương Vân có thể đoán đó là mũi tên từ trong hoàng cung phát ra.

Ầm!

Sâu bên trong dãy núi Đông Giao, đất trời rung chuyển, từ rất xa truyền đến một tiếng rống của cự thú vang lên trước khi chết! Âm thanh vô cùng vang dội, dường như ngay cả màng nhĩ cũng bị xé rách.

- Lên đường!

Đại tướng quân Tào Báo đột nhiên rút trường kiếm ngang hông ra, vẻ mặt nghiêm túc lớn tiếng hét to.

Ầm ầm!

Cầm quân Đại Chu ở ngoài năm ngàn trượng chia làm mười hướng, gót sắt ngựa tung bay, nhanh như điện chớp đã vào sâu trong dãy núi mênh mông. Mỗi một lần Đông giao săn thú, đều có cầm quân hộ tống, bảo vệ các vương công tử đệ này.

- Săn thú! Săn thú! Săn thú!

Trên giáo trường tràn đầy tiếng hoan hô, nét hưng phấn hiện lên trên mỗi khuôn mặt. Các sĩ tử luôn quen sống trong an nhàn sung túc, đây là thời gian bọn hắn có cảm giác giết chóc trên chiến trường, là phương pháp tốt nhất để họ thả ra những cảm giác đè nén ở trong lòng.

- Mỗi một lần Đông giao săn thú, cũng là cách để hoàng thất khảo nghiệm thực lực của các thế gia. Con cháu lúc săn bắn càng tốt, cũng chính là thể hiện sức nặng của các thế gia trong lòng hoàng thất càng cao. Nhưng mà, những thứ này cùng các người cũng không có liên quan. Trương Anh, Chu Hân, một lát nữa sau khi đi vào, các người không nên dùng vũ khí, hãy lấy lần săn thú này để tôi luyện, dùng quyền pháp để chiến đấu, làm như thế đối với tu vi võ đạo của các người sẽ có trợ giúp thật lớn. Mặt khác, nhớ kỹ, không được đi vào trong sâu, ở nơi đó có nhiều loại thú dữ, ngay cả ta cũng không phải là đối thủ!

- Chúng ta hiểu.

Trương Anh, Chu Hân hưng phấn nói. Lần đầu tiên tham gia Đông Giao săn thú, hai người vừa khẩn trương vừa hưng phấn.

- Đệ đệ, một lát nữa, người hãy ở bên cạnh ra. Ta dẫn người đi vào trong Đông Giao để cho người biết một chút!

- Ừ!

Đông Giao săn thú này chính là lần đầu tiên Phương Vân tham gia. Vào kiếp trước, xuyên thấu qua cửa sổ, nhìn thấy một gã sĩ tử cỡi ngựa đạp tuyết, giương cung săn bắn, Phương Vân trong lòng hết sức hâm mộ. Nhưng mà, ngại mình thân thể gầy yếu nên cũng chỉ có thể đến vực mà thêm cá (ý nói là chỉ nhìn mà không làm được). Hôm nay, tâm nguyện cũng đã được đền bù!

“Đông Giao săn thú được lập nên từ lúc có Đại Chu, khoảng hơn một nghìn dặm, bên trong Đông Giao, có không ít các loại mãnh thú do hoàng thất bắt về. Các loại hung vật của Man Hoang, Dịch Hoang, Di Hoang cũng có thể tìm thấy được ở bên trong. Thậm chí còn có cả các loại yêu thú của Mãng Hoang và của vùng biển Minh Hoang. Vô cùng phong phú. Ở bên trong Đông Giao săn thú, cũng có thể tăng thêm sự hiểu rõ đối với ngũ hoang, chuẩn bị cho sau này nhập ngũ!”

Phương Vân âm thầm tính toán, phần thưởng của hoàng gia chỉ là thứ yếu, mà những lợi ích đạt được khi nắm rõ tình huống Ngũ hoang mới là cần thiết.

Pháp lệnh của Đại Chu, tất cả vương công tử đệ, sau mười lăm tuổi và trước hai mươi tuổi phải đạt được chiến công trong quân. Nếu không nghe lệnh, sẽ bị trục xuất khỏi gia tộc ngàn dặm, cách chức làm thứ dân!

Cầm quân Đại Chu rất nhanh đã biến mất trong núi tuyết mênh mông, kể đó, liền đến phiên sĩ tử Đại Chu xuất phát lên đường. Chỉ nghe thấy từng thanh âm hét lên, các sĩ tử trên giáo trường cho kỵ mã tung bay, còn có người đem theo cả chó săn, hướng về dãy núi mênh mông trắng như tuyết mà lao đi.

Cùng lúc này, đám người Cao Vi, Dương Bư, Thái Phong, Hứa Thuận, Lý Thần cũng đang thương nghị.

- Thế huynh, kế tiếp chúng ta nên làm gì bây giờ?

Cao Vi len lén nhìn sang huynh đệ Phương gia một cái, nhỏ giọng nói.

- Không vội, hiện tại cầm quân triều đình đang ở đây, nếu như quang minh chính đại ra tay chính là tìm chết.

Hứa Thuận ngồi yên trên lưng ngựa, ngồi thẳng tắp, điệu bộ như nắm đại cục trong tay.

- Ý của thế huynh rất đúng...

Thái Phong cẩn thận nói. Lúc Hứa Thuận nói chuyện, làm cho hắn có cảm giác người này vô cùng cao thâm.

- Tạm thời không nên kinh động đến bọn hắn. Một lát sau khi tiến vào khu vực Đông Giao săn thú, lập tức cùng bọn họ tách ra, không nên khiến cho bọn hắn hoài nghi. Phương Lâm có tu vi Khí tràng cấp, chắc chắn hắn sẽ đi sâu một chút vào bên trong dãy núi Đông Giao. Lúc đó ra tay là được. Phải biết rằng, mỗi một lần săn thú, mặc dù có các cầm quân bảo vệ, nhưng vẫn có một số người bị thương. Huynh đệ Phương gia, nếu như bị thú dữ ăn thịt hoặc bị giết chết thì cũng không trách được chúng ta!

Hứa Thuận mắt đầy thâm ý nhìn vào dãy núi tuyết mênh mông phía trước, ánh mắt híp lại, lộ ra hàn quang khiến người ta lạnh người.

Đám người Thái Vi, Cao Phong, Dương Bư nghe vậy liền biết Hứa Thuận này chính là muốn mượn thú dữ trong dãy núi Đông Giao diệt trừ huynh đệ Phương gia. Trong lòng lạnh xuống, thầm giật mình vì sự xảo trá của Hứa Thuận, đồng thời cũng không khỏi khen tặng một tiếng.

- Thế huynh, cao minh!

Mắt thấy các sĩ tử Đại Chu đeo cung tên vào, nắm chó săn, đi vào trong núi, giáo trường rất nhanh đã trống vắng. Hứa Thuận cũng giục vào bụng ngựa, dẫn đầu đi trước, đồng thời quát khẽ.

- Đừng có đứng đó, đi!

Đám người Cao Vi hội ý, đi theo sau Hứa Thuận, tùy ý chọn lấy một phương hướng, rồi đi vào dãy núi.

- Cực khổ đưa cứu binh đến, rồi ra điều bộ không làm gì cả, nhất định là có vấn đề. Lần Đông giao săn thú này, sợ rằng sẽ không yên lặng lắm!

Phương Vân nhìn sau lưng mấy người này, cười lạnh nói. Có đánh chết, hắn cũng không tin những người này không có ý nghĩ gì khác, toàn tâm nguyện ý đi săn thú.

- Không cần lo lắng, binh tới tướng đỡ, nước tới đắp đất chặn. Nếu như bọn họ muốn ‘săn thú’, vậy thì cứ theo họ ‘săn thú’.

Phương Lâm nhìn phương hướng bọn họ biến mất, nói.

Chỉ chốc lát sau, bọn người Phương Lâm, Phương Vân, Chu Hân, Trương Anh cũng cưỡi ngựa đi vào bên trong dãy núi tuyết mênh mông.

.....

Phương Lâm và Phương Vân sau khi giúp Trương Anh, Chu Hân săn thú một lúc, liền từ biệt, đi theo con đường riêng của mình, phóng ngựa đi hướng đông của dãy núi Đông Giao.

- Chú ý tới phía sau xem có người theo dõi không?

Phương Lâm nói, hai người bọn họ song song đi, lặng lẽ nói chuyện.

- Ủ, đám người Cao Vi, Thái Phong đúng là chưa bỏ ý định, phái những người khác theo dõi chúng ta!

Phương Vân gật đầu, ý bảo đã biết.

- Tạm thời đừng thả thảo kinh xà, một lát nữa, chúng ta kéo khoảng cách ra, săn một vài con dã thú.

- Ủ, chờ bọn hắc có thêm hành động gì tiếp thì hãy nói.

Hai huynh đệ cỡi ngựa không nhanh không chậm, cử chỉ thần sắc một chút khác thường cũng không có. Nhưng nội tâm có thể thấy rõ. Một lát sau, hai người cưỡi ngựa đi sâu vào bên trong một chút.

Đây là một cái khe có cây tuyết chương trên nền tuyết khổng lồ trắng xóa. Trong đồng tuyết này, những bụi cây có thể sinh trưởng được đều là những cây có sinh mệnh vô cùng dị thường. Ở nơi này hầu như không thấy vương công tử đệ nào, hơn nữa, khoảng cách của bọn họ cũng rất xa.

Ngao!

Một con cự viên cao to, lông trắng đầy người đột nhiên từ trên một cành cây, đưa trảo ra, đánh về phía ngựa của Phương Lâm. Hai huynh đệ ngựa đầu, không có ý động thủ.

- Loại cự viên hoang dã này lực lượng rất mạnh, hai cánh tay có thể xé rách cả hổ báo. Lấy năng lực của người có thể đánh thắng được.

Kinh phong đập vào mặt, nhưng ánh mắt của Phương Lâm vẫn bình tĩnh, thờ ơ.

Cự viên đập xuống, cách khoảng Phương Lâm ba trượng thì đột nhiên không khí bị chấn động, khí tràng phát ra, một cỗ lực lượng cường đại trong nháy mắt đập vào đầu nó. Cự viên lượn trên không trung bị đập xuống, máu văng đầy đất.

- Nhược điểm của con cự viên này chính là đầu. Những bộ phận khác trên thân thể hắc vững như nham thạch, nhưng phần đầu lại rất yếu ớt. Người thử một chút!

Phương Lâm nói và làm việc vô cùng mau mẫn, dễ dàng giết chết một con cự viên, sau đó rong ngựa, từ từ đi.

Ngao! Ngao!

Trong lúc nói chuyện, lại có năm đầu cự viên khác từ trong bụi cây, bổ nhào tới Phương Lâm. Trong đó có bốn đầu bị khí tràng của Phương Lâm chấn động, hai con đôi một đụng đầu nát bấy. Còn một đầu khác, thì Phương Lâm dùng khí tràng vô hình đẩy qua cho Phương Vân!

Kết!

Phương Vân ở trên lưng ngựa ngồi yên như núi, một cánh tay nhanh như tia chớp vươn ra, một chưởng lập tức chặt đứt đầu vượn. Động tác gọn gàng, cực kỳ tinh táo, không có chút nào ướt át bẩn thỉu.

Nhan Vũ

30. Chương 26: Mãnh Thú Ngũ Hoang.

Nhìn thấy Phương Vân nhanh chóng dứt khoát giết chết cự viên, Phương Lâm rớt cuộc cười.

- Cũng là ta quá lo lắng, đệ đệ, nhìn thủ đoạn của ngươi, đã có được thực lực chiến đấu cần thiết rồi.
- Ý của đại ca, ta hiểu. Đánh nhau trong chiến tranh, nếu bên nào nương tay chính là tự diệt vong. Đệ tử thể gia chúng ta, khi ra chiến trường, nhất định không được nương tay, đạo lý này ta hiểu.
- Như vậy là tốt rồi. Ta vốn là lo lắng ngươi không hạ thủ được. Dù sao, trước kia ngươi ngay cả con gà cũng không dám giết.

Về mặt Phương Lâm vui mừng, đối với Phương Vân chân chính yên tâm.

- Nhưng mà, sau này ngươi nhập ngũ rồi nhất định phải cẩn thận. Đông giao là khu vực săn bắn của hoàng gia, cự viên có lực lượng mạnh cũng không nhiều lắm. Nhưng tại Man Hoang chân chính, cự viên có thực lực mạnh không chỉ là một đám mà là đến mấy ngàn. Cho dù là chính ta, một khi đã bị bao vây thì cũng chính là chịu chết.

Phương Lâm nhắc nhở.

Phương Vân vốn không để ý mấy, nhưng khi nghe Phương Lâm nói như vậy liền trịnh trọng gật đầu, thầm nghĩ chính mình đã quá khinh thường mãnh thú Man Hoang rồi.

- Còn có một vật, ngươi phải cẩn thận, đó chính là Độc Tiễn Chương của Dịch Hoang!

Phương Lâm vừa nói, khí tràng xuất hiện, bao quanh lấy một cỗ thi thể cự viên, sau đó ném mạnh ra ngoài hơn mười trượng!

Vèo!

Ngoài mười trượng kia, một chỗ tuyết động đột nhiên có động tĩnh, tiếp theo đó lại có một loạt âm thanh rít tai. Ngay sau đó, hơn mười đầu nhon màu bạc khoảng hơn một thước phá không bay ra, lả tả găm vào trên thi thể của cự viên.

Chỉ nghe thấy tiếng vèo vèo, bỗng nhiên có khói xanh phát ra từ thi thể của cự viên kia, sau đó bị ăn mòn dần. Lúc rơi xuống đất thì chỉ còn có một bộ xương tanh hôi.

Tách!

Ở ngay chỗ tuyết động, có nhiều vật nhỏ nhon dài màu bạc trắng nhanh chóng bay ra, lượn là tứ phương, bay tán loạn ở trong không trung, lả tả mấy cái rồi không thấy gì cả.

- Dọa người a!

Nhìn thấy Độc Tiễn Chương này lợi hại như thế, Phương Vân cũng là sợ hết hồn. Độc Tiễn Chương này có mũi nhon lại có độc tính quá sức mãnh liệt.

- Ngươi cũng không cần quá lo lắng. Độc Tiễn Chương này trời sinh đã có tính cẩn thận, chỉ cần gió thổi cỏ lay, lập tức sẽ bắn ra độc tiễn ở trên người. Nhưng mà, loại Độc Tiễn Chương này cũng không có chủ động công kích người. Cho nên cũng không cần lo lắng quá. Ở Dịch Hoang, dị tộc chủ yếu lợi dụng độc của nó để luyện chế ra độc dược, rồi bôi lên đao kiếm!

Phương Lâm nói ra, thuộc như lòng bàn tay.

- Đại ca, đây là nội dung huấn luyện trên Thiên Xà Sơn sao?

Phương Lâm đột nhiên hỏi.

- Ha ha, đệ đệ quả nhiên thông minh. Những thứ này đúng là nội dung giảng dạy trên Thiên Xà Sơn. Mỗi người trước khi vào quân đội nhất định phải thuộc những thứ này.

Phương Lâm cười nói.

Hai huynh đệ từ từ đi về phía trước, vừa đi vừa phân biệt các loại hung cầm, dị thú trong dãy núi Đông Giao.

Ở một chỗ ngay sườn núi, ngay chỗ tuyết đọng thành gò cao, có hai gã vương công tử đệ mặc đồ da đang ẩn thân trong đồng tuyết, len lén nhìn hai người.

- Xem ra, bọn họ tạm thời sẽ không có rời đi. Dựa theo tốc độ này của bọn họ, muốn đi qua ngọn núi này cũng phải cần đến hai canh giờ. Điều kiện đủ rồi, có thể báo cho các thế tử.

- Ủ, người ở chỗ này quan sát, ta đi báo cho các thế tử.

Hai người nhẹ giọng nghị luận nói.

- Người đi đi! Ta ở đây quan sát được rồi.

Hai người tách riêng ra, một người ở lại giám sát, một người lẳng lặng đi ra, sau đó vỗ ngựa rời đi.

Tên Vương công tử đệ vừa rời đi, hai người Phương Lâm, Phương Vân liền xuất hiện sau đồng tuyết đó, một chưởng liền đánh nát tên sĩ tử ở lại giám sát.

- Đi theo hẩn, xem thử bọn Cao Vi chuẩn bị cái gì ở trên đường!

Hai huynh đệ không nói lời nào, lẳng lẽ đi ở sau, theo dõi.

Ở một ngọn núi phía bắc, đám người Hứa Thuận, Cao Vi, Thái Phong, Dương Bư đang buồn chán đến chết vây quanh một đồng lửa, yên lặng nướng một con thỏ hoang.

- Thế tử, thế tử, có tin tức.

Ở một con đường nhỏ ngay lưng núi, một gã sĩ tử đang cưỡi ngựa nhanh mà đến. Thấy người này, đám người Hứa Thuận tinh thần phấn chấn, ném con thỏ trong tay đi, đứng lên.

- Như thế nào?

Dương Bư phóng người qua, gấp giọng nói.

- Phương gia huynh đệ đang săn thú ở hướng nam trong sơn cốc. Chúng ta quan sát một thời gian ngắn, dường như Phương Lâm đang giúp cho Phương Vân quen thuộc với hung cầm dị thú Ngũ hoang. Lấy tốc độ của bọn họ, trong vòng hai canh giờ, có thể sẽ vẫn ở trong cốc.

Sĩ tử báo tin cúi đầu, không dám kiêu ngạo. Ở trước các vị có gia thế thâm sâu này, không phải một người con của quan lại bình thường có thể so sánh được.

- Rất tốt, có thể hành động!

Hứa Thuận nói.

- Chờ một chút.

Lý Thần đột nhiên đứng dậy.

- Phương Lâm kia cũng là cao thủ Khí Trùng cấp. Chúng ta để người theo dõi hẩn, hẩn có thể hay không có phát hiện ra.

Mọi người liền trầm mặc.

- Không cần lo lắng những thứ này, tên Phương Lâm này, nếu như theo những gì Dương Khiêm nói với ta. Thì lấy tâm tính của hắn sẽ không có để ý đến những thứ này đâu. Lại nói tiếp, coi như là hắn có phát hiện ra chúng ta theo dõi, giám thị hắn, cũng chưa chắc hắn đem chúng ta để vào trong mắt. Mà còn cho chúng ta cơ hội!

Hứa Thuận hí mắt lại, suy tư trong chốc lát rồi nói.

- Thế huynh nói có lý, tính cách của Phương Lâm, chỉ sợ coi như là biết rồi, cũng chưa chắc để chúng ta vào trong mắt. Trong vòng hai canh giờ, bọn họ hẳn là vẫn còn ở bên trong sơn cốc!

Cao Vi lúc này cũng lên tiếng. Bọn họ cũng không phải là lần đầu tiên tham gia Đông Giao săn thú. Đối với địa hình ở đây cũng rất là quen thuộc.

- Ủ, cho dù thế nào, lần Đông Giao săn thú này chúng ta cũng phải vân hồi thể diện. Nếu không, sau khi ra khỏi dãy núi này, mấy người chúng ta sẽ trở thành trò cười! Sau này cũng sẽ không có người tin phục chúng ta nữa.

Thái Phong lời này nói ra cũng coi như là quyết định cho mọi người.

- Rất tốt, xem ra chúng ta đã thống nhất ý kiến rồi.

Hứa Thuận gật đầu, sau đó cho tên sĩ tử theo dõi kia thối lui.

Năm người đứng ở trên đỉnh núi trong chốc lát, đưa mắt tên sĩ tử đó rời đi. Đột nhiên phi thân lên ngựa, nhằm hướng dãy núi tây bắc mà đi.

- May mà chúng ta có đi theo, bọn người này, quả nhiên có âm mưu.

Ở một chỗ tuyết đọng lại, Phương Vân nhô đầu ra.

- Đệ đệ, cũng là do ngươi thông minh. Cái tên kia, tuyệt đối không ngờ rằng ngươi đã sớm xem thấu tâm tư của hắn.

Phương Lâm khen.

- Tên kia tự nhận mình là thông minh, còn không phải bị đại ca ngươi lừa ư.

Phương Vân cười nói.

Hai huynh đệ nhìn nhau cười một tiếng, đồng thời đi ra. Hai người cúi xuống rất thấp, nhanh chóng theo sau năm người kia.

Hai người cũng không có cỡi ngựa, không ngừng đi trong tuyết. Ở trong núi này, tốc độ của ngựa cũng giảm đi rất nhiều so với đi trên đất bằng phẳng, hai người đi bộ cũng có thể miễn cưỡng đuổi theo.

Chỉ trong thời gian uống một chun trà, năm người phía trước rốt cuộc cũng đã ngừng lại, năm người đứng trên một gò tuyết, dường như đang đợi ai.

- Oh? Bọn họ còn đang đợi người!

Ào!

Một cơn gió lạnh từ trong đồng tuyết ào ra, một tiếng bước chân bình ỗn vang lên, một gã cầm quân khoác chiến giáp Đại Chu bước ra. Tên cầm quân này cao khoảng chừng tám thước, toàn thân che giáp. Chỉ có đôi mắt lộ ra bên ngoài, ánh mắt lạnh như băng.

- Bọn người này lại tìm tới cấm quân triều đình!

Phương Vân, Phương Lâm chấn kinh. Tu vi binh lính cấm quân, cũng là trận pháp cấp, cảm giác cực kỳ nhạy cảm. Hơn nữa mỗi người đều có công pháp riêng của mình. Hai người không dám coi thường, ngừng hô hấp lại, lén vào bên trong tuyết trắng.

- Oh?

Cả người tên cầm quân Đại Chu này tỏa ra một cỗ hơi thở hắc ám, nhìn về chỗ ẩn thân của hai huynh đệ Phương Vân, Phương Lâm ẩn thân, cũng không có phát hiện gì, liền thu ánh mắt lại “Có thể là đã thú”

- Nói đi, tìm ta có chuyện gì?

Hơi thở của tên nam tử nặng nề như núi, chỉ nhìn lướt qua đám người Hứa Thuận cũng khiến cho họ cảm thấy áp lực.

- Thế tử tại giáo trường bị huynh đệ Phương gia làm nhục rồi, chúng ta cần sự trợ giúp của người.

Cao Vi ấp úng nói, mặc dù tên nam tử trước mắt này trước đây đã từng là bộ hạ của Mãng Hoang hầu, nhưng một khi đã tiến vào cấm quân, đó lại là một bước lên trời, thân phận địa vị hoàn toàn khác trước.

- Các người nên biết, cấm quân kỷ luật sâm nghiêm, các người nếu như muốn giết huynh đệ Phương gia, thứ cho ta không phụng bồi.

Nam tử nói xong, liền muốn xoay người rời đi.

Đám người Cao Vi nhất thời sắc mặt khó coi, mặc dù trong lòng bọn họ không vui, nhưng cũng không dám nói gì.

Vào cấm quân, là tiền đồ vô lượng. Cái gì công pháp, đan dược cũng đều có thể được hoàng thất ban thưởng. Ở nơi này, rất có thể tương lai lại có một Tứ Phương hầu Phương Dận. Phải biết rằng, vài chục năm trước, Tứ Phương hầu Phương Dận cũng chỉ là một tên binh lính trong cấm quân.

Đám người Cao Vi, Thái Phong, Dương Bưu, Lý Thần đưa mắt nhìn về Hứa Thuận, ở đây chỉ có hắn là họ Hứa cho nên cũng chỉ có hắn nói được.

- Đại nhân, chờ một chút.

Hứa Thuận vội vàng gọi tên cấm quân này lại, mặc dù chỉ là một tên binh lính, nhưng hắn cũng không dám cao giọng ở trên, cẩn thận nói.

- Chuyện xúc phạm quân kỷ, chúng ta tự nhiên sẽ không dám nói đại nhân đi làm.

- Nếu như vậy, nói đi. Các người muốn ta làm chuyện gì?

Nam tử dừng bước lại, nhìn lướt qua Hứa Thuận.

- Là như thế này. Huynh đệ Phương gia đang ở hướng nam trong sơn cốc săn thú, chúng ta cũng không cần người xuất thủ. Chỉ cần người ra tay đẩy hung cầm dã thú ở chung quanh đỉnh núi này qua sơn cốc kia là được rồi! Lấy thực lực của đại nhân, làm việc này hẳn là không có vấn đề gì.

- Nếu như chỉ có như vậy, ta có thể đáp ứng các người.

Nam tử suy nghĩ một chút, gật đầu.

- Ta đây thay thế tử cảm ơn đại nhân. Sau chuyện này, Mãng Hoang hầu nhất định sẽ nhớ ân tình của đại nhân.

Hứa Thuận chấp tay nói, lời nói hết sức vừa lòng người.

- Ủ.

Nam tử gật đầu, đi sâu vào bên trong núi, vượt qua chỗ hẻm đã không còn thấy bóng dáng.

- Đi, làm bước cuối cùng xong là chúng ta có thể nắm chắc rồi.

Hứa Thuận nói, xong rồi dẫn bọn họ đi về hướng tây.

- Bọn người kia rốt cuộc muốn làm gì?

Khoảng cách quá xa, lại có cấm quân triều đình ở đó, hai người Phương Vân cũng không có nghe được Hứa Thuận cùng với tên cấm quân kia nói gì. Khom người xuống, hai người trong tuyết đi theo năm người kia.

.....

Ở một cái động quật sâu, có một phiến đá ở ngay đó. Hai bên động quật lại có lửa đang cháy, khói đen bốc lên. Bên trong động lại là tối đen như mực, không biết động sâu bao nhiêu.

Ở ngay cửa động, có rất nhiều hài cốt của động vật. Có hươu nai, cũng có sư tử, hổ, gấu. Đám người Hứa Thuận, Dương Bưư lúc này đang đứng trước cửa động, trong tay mỗi người đều có một chi đàm đĩa máu tươi của các con động vật.

- Hỏa Bạch Cốt Thú hẳn là đang sống trong động này, loại mãnh thú Dịch Hoang này thích nhất là máu thịt tươi, đặc biệt là máu thịt tươi của loài người. Một lát nữa đợi cầm quân kia đem dã thú chung quanh chạy tới. Các người lập tức ném máu thịt này ra, sau đó trốn đi.

Hứa Thuận ánh mắt lóe lên, trong đôi mắt lưu chuyển lên vô số âm mưu quỷ kế.

- Lát nữa, chúng ta lợi dụng bầy thú đem bọn người Phương Vân, Phương Lâm tách ra. Sau đó thừa dịp công kích Phương Vân có thực lực yếu hơn. Không cần giết chết hẳn, chỉ cần để lại trên người hắn vài vết thương, để máu chảy ra là được rồi. Hỏa Bạch Cốt Thú thích nhất là máu người, một khi ngửi thấy được, rất dễ lâm vào trạng thái điên cuồng. Đến lúc đó, mấy người chúng ta lại đang kéo Phương Lâm, tên Phương Vân hẳn là phải chết không thể nghi ngờ!

Nhan Vũ

31. Chương 27: Hỏa Bạch Cốt Thú

- Vẫn là thể huynh cao minh, chiêu này một khi đã sử dụng thì thắng dễ như bỡn. Cho dù triều đình có điều tra thì cũng chỉ có thể trách là lần này mãnh thú quá kinh hoàng, sẽ không tra đến chúng ta.

Cao Vi lập tức hiểu ý của Hứa Thuận, rất là tán thưởng.

- Lợi hại, quả nhiên không hổ là người cầm binh đi đánh giặc. Mưu kế sử dụng so với những người như chúng ta cao hơn nhiều!

Dương Bưư thua ở trong tay Phương Vân, thể diện mất hết. Hắn giờ phút này chỉ còn có ý niệm là muốn giết chết Phương Vân. Cho nên cũng cảm thấy mưu kế của Hứa Thuận này quá sắc bén.

- Bọn người này thật là hèn hạ, muốn lợi dụng đàn thú kinh sợ để đối phó chúng ta. Đệ đệ, may mà người phát hiện kịp thời để chúng ta đến kịp. Nếu không, e rằng bọn kia sẽ được như ý.

Ở một khối đá đối diện cái động kia, Phương Lâm nghe được những lời Hứa Thuận nói, sau lưng liền cảm thấy mồ hôi chảy ra. Bọn người kia thật âm độc, Phương Lâm hẳn mặc dù võ công cường đại, nhưng một khi bị thú triều bao vây lại có Hứa Thuận kiềm chế, cũng rất khó khăn thoát ra, Dưới tình huống này, hẳn lo thân mình còn chưa xong, sao chiếu cố Phương Vân được nữa.

- Người bất nhân, ta bất nghĩa. Nếu như bọn họ đã muốn làm như vậy, chúng ta cũng không cần khách khí nữa. Đại ca, ta có một đề nghị.

Phương Vân lại tai của Phương Lâm, nhỏ giọng nói vài câu.

- Ủ, đệ đệ, cứ làm theo lời người nói đi. Lấy đạo của người trả cho người thôi. Nếu bọn người kia đã muốn đưa chúng ta vào chỗ chết, vậy cũng không cần khách khí nữa!

Hai người rất nhanh lại đi ra, tới một chỗ rồi đeo cung tên lên.

Cầm quân hành động quả nhiên rất hữu hiệu, rất nhanh sau đó, Phương Vân, Phương Lâm cảm giác thấy tuyết xung quanh chấn động không ngừng, từng cơn tuyết từ trên lá cây rơi xuống.

Rung động rất nhanh đã chuyển thành chấn động, từ những cơn gió lạnh trong núi sâu, mơ hồ có thể nghe thấy từng tiếng rống của các mãnh thú.

- Chính là hiện tại! Lập tức ném đồ trong tay tới trước động!

Hứa Thuận hét lớn, rồi dẫn đầu đem mớ máu thịt tươi ném vào trong động tối đen, tiếp đó bọn người Cao Vi cũng động thủ. Vì sợ không thành công, thậm chí Dương Bưư còn đem cả mấy con thỏ đang bị nhốt, xé rách gân cốt của bọn nó rồi quăng vào trong động,

Làm trong những thứ này, năm người lập tức núp sau một hòn đá lớn, chỉ lộ đầu ra, quan sát trước động.

Ầm ầm!

Hỏa Bạch Cốt Thú còn chưa đi ra thì thú triều ở chung quanh đã chạy tới trước. Một lượng lớn các loài thú xuất hiện trên đỉnh núi. Các loài như sư tử, hổ, báo, gấu, cự viên, song dực phi hổ, tử lân xuyên sơn giáp....đang diên tiết tạo thành thú triều tràn xuống phía nam. Rất nhiều cành cây lớn bị thú triều này va trạm, răng rắc gãy, toàn bộ bị chấn nát.

- Tên cầm quân kia lợi hại như vậy sao, ngay cả loài thú dưới đất cũng có thể bị kêu ra!

Nhìn thấy Tử Lân Xuyên Sơn Giáp, Phương Vân trong lòng bị chấn động.

- Đệ đệ, người đừng thấy cao thủ Trần Pháp cấp chỉ là hơn với người hai bậc. Những người này rất lợi hại. Nội lực chuyển động là có thể làm cho một khối nham thạch nát bấy không còn. Những dã thú này tuy hung mãnh, nhưng dưới nội lực của các cao thủ Trần Pháp cấp có thể trong nháy mắt đem dã thú luyện hóa, ngay cả xương cũng không còn!

Phương Lâm dường như nhìn thấu suy nghĩ của Phương Vân, giải thích. Giờ phút này thú triều đang chạy loạn, ồn ào vô cùng, cũng không cần lo lắng bị bọn người Hứa Thuận nghe được.

Rống!

Một âm thanh gầm gừ vang dội cắt đứt cuộc nói chuyện nhỏ của hai huynh đệ. Trong hang động đen nhánh, một con quái vật nửa thú nửa xương sọ từ trong khối lao ra, hơi nhảy lên, liền đã đứng trước động.

Con cự thú này cao hơn người rất nhiều, đứng tới đỉnh của động. Hai mắt to dài màu vàng, hai bên đỉnh đầu đều là màu trắng xóa không hề có một cọng lông. Nó có thân thể của sư tử nhưng bốn chân lại toàn là bạch cốt. Ở dưới bốn chân, có năm cái vuốt màu vàng rực, không tốn chút sức nào đã bắt dính vào bên trong nham thạch.

Răng rắc!

Miệng của Hỏa Bạch Cốt Thú chứa đầy máu thịt do bọn Hứa Thuận ném vào, trong cái mũi to không ngừng phì ra lửa. Lúc nó nuốt những đồ vật đó xuống, hai cái lỗ tai còn phì ra khói xanh nồng đậm. Cái miệng của Hỏa Bạch Cốt Thú này vô cùng lớn...mấy con sư tử, hổ, báo sau khi bị nó vồ liền bỏ vào trong miệng.

Mỗi khi nó nuốt vào một khối máu thịt, thì liền có một luồng máu chảy xuống ngay xương đòn của nó, sau đó lại biến thành một làn sương mù màu trắng phát ra,

Có máu thịt nuốt vào cũng không làm cho Hỏa Bạch Cốt Thú thỏa mãn, mà càng làm cho nó càng thêm đói bụng. Ăn xong đồng máu thịt do đám Hứa Thuận ném vào, rất tự nhiên, ánh mắt của nó liền chuyển đến thú triều đang ào xuống cách đó không xa.

Hỏa Bạch Cốt Thú liền phát ra một tiếng gào thét, sau đó bốn chân dùng sức đạp một cái, lập tức như một tia chớp lao về phía đàn thú.

Băng!

Vào lúc này đây, có một mũi tên nhọn ở trên một gò tuyết cao phát xuống, mang theo một khí thế sắc bén bắn vào tảng đá to ngay cửa động. Mũi tên đó là do Phương Vân bắn.

Đột nhiên cảm thấy có kinh phong ập vào mặt, Dương Bưu liền theo bản năng ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy có một mũi tên dài phá không đang bay đến. Ở ngay đầu mũi tên còn có một luồng khí xanh, rõ ràng là cương khí.

“Không tốt, có người mai phục!”

Dương Bưu quá sợ hãi, mũi tên này phát ra từ trên cao, nham thạch căn bản không có tác dụng chống đỡ. Cho nên hắn bắt buộc phải tránh, thân thể khẽ động, Dương Bưu nhanh như loài hổ báo, từ sau nham thạch nhảy ra.

Băng!

Dương Bưu vừa mới nhảy ra còn ở trên không trung thì một tiễn thứ hai gần như là cùng lúc cũng phát ra. Dương Bưu thân ở trên không trung, không có điểm tựa lực, chỉ có thể cương ngạnh chống đỡ.

Bịch!

Hai nắm tay bổ vào đầu mũi tên, rút cuộc làm cho mũi tên bị chệch quỹ đạo, bay sượt qua bả vai của Dương Bưu. Mà Dương Bưu cũng bị ám kinh của mũi tên làm cho lảo đảo một phen. Cùng lúc này, mũi tên thứ ba của Phương Vân đã bắn tới.

Băng!

Mũi tên dài xé trời, bắn thẳng vào bả vai của Dương Bưu. Dương Bưu nhất thời giận đến nổi con mắt muốn nứt ra. Ba mũi tên phát ra, đã sớm làm bại lộ vị trí bắn. Dương Bưu liền nhìn lên phía đối diện, liền thấy Phương Vân đang nửa quỳ sau đồng tuyết, giương cung lăm tên, đang chuẩn bị bắn ra mũi tên thứ tư.

- Phương Vân, ta muốn xé xác ngươi!

Dương Bưu gào thét một tiếng, ánh mắt đỏ lên rồi. Mấy tiễn này của Phương Vân, dụng tâm hiểm ác, rõ ràng là muốn đem mạng của hắn cho Hỏa Bạch Cốt Thú.

Hắn vốn định sắp bẫy làm hại Phương Vân. Không ngờ rằng, một đường tới đây lại bị Phương Vân, Phương Lâm theo ở phía sau, thiết kế mai phục lại.

Xoạt!

Tiến cương phá vỡ cương khí hộ thể bên ngoài của Dương Bưu, đầu mũi tên trúng vào da thịt. Sâu đến nỗi có thể thấy xương lộ ra.

- Tiểu tạp chủng, ta nhất định phải giết ngươi!

Dương Bưu nghiêng răng nghiêng lợi nó, lòng bàn chân vừa mới chạm đất, Dương Bưu liền đạp một cái, đánh tới chỗ của Phương Vân. Hắn bị Phương Vân bắn ba mũi tên, kích nộ lửa giận trong lòng, muốn ỷ vào nhiều người đi thu thập Phương Vân.

- Ha ha, Dương Bưu, tốt hơn là ngươi nên nghĩ cách làm sao đối phó nó thì hơn!

Phương Vân từ trên cành cây nhảy xuống, ha ha cười một tiếng, sau đó chỉ vào Hỏa Bạch Cốt Thú mà nói.

- Thế tử, chạy mau a.

Một tiếng thét kinh hãi vang lên tai Dương Bưu, nhất thời làm lửa giận của hắn xuống ba phần. Dương Bưu quay đầu lại nhìn thoáng qua, chỉ thấy Hỏa Bạch Cốt Thú đang ở ngoài hai mươi dặm, hai lỗ mũi phun khói ra, đang lao tới về phía mình. Mà ánh mắt của nó lại đang nhìn cánh tay chảy đầy máu tươi của mình, con mắt của nó cũng đỏ lên rồi.

- Không tốt!

Dương Bưu bị dọa sợ đến nỗi vong hồn xuất khiếu, cái gì sát niệm cũng biến mất, chỉ còn lại một chữ trốn. Lòng bàn chân đạp mạnh, nhắm về hướng nam mà chạy đi.

- Hứa thế huynh, mau ngăn chặn nó lại.

Lý Thần kêu lên, trong năm người này thì hắn là người tỉnh táo nhất.

Băng!

Chỉ thấy một mũi tên dài khoảng bốn thước phá không xuất hiện ngay trước mặt Hứa Thuận, ngăn cản Hứa Thuận lại.

- Phương Lâm.

Hứa Thuận giận dữ nhìn Phương Lâm thoáng nhảy từ tên cao xuống, biết rằng chính mình đã khinh thường hai huynh đệ Phương gia này rồi.

- Đại ca, chúng ta đi thôi.

Thấy mục đích đã đạt được, Phương Vân cũng không cùng bọn họ dây dưa nữa, Nói với đại ca Phương Lâm một tiếng, hai người nhanh chóng hướng về phía nam mà rút lui.

- A!

Ở nơi xa truyền đến tiếng kêu thảm, Hỏa Bạch Cốt Thú rút cuộc đã đuổi kịp Dương Bư, cái miệng rộng hé ra, đã xé rách cánh tay đầy máu của Dương Bư, Dương Bư kêu thảm một tiếng, đau đớn đến nổi lăn lộn trên mặt đất, mà máu tươi trên bả vai lại chảy ra nhiều hơn.

- Mọi người lập tức lên ngựa, đuổi theo huynh đệ Phương gia. Bọn họ không mang theo ngựa, tuyệt đối chạy không xa!

Hứa Thuận hít sâu một hơi, thần trí rõ ràng rất nhiều. Nhanh chóng xuống liên tiếp ra lệnh, nhanh như tia chớp ào ra. Hứa Thuận này vừa động chân hỏa, lập tức cho thấy bản lãnh cao thủ Khí tràng cấp. Mấy động tác mau lẹ, nhanh như tia chớp vượt qua Hỏa Bạch Cốt thú. Một chưởng đã ấn vào trong bụng nó.

- Mở cho ta!

Khí tràng màu đen cuộn cuộn tuôn ra, thân thể khổng lồ Hỏa Bạch Cốt Thú không kịp đề phòng liền bị Hứa Thuận đẩy lăn ra ngoài. Hứa Thuận không ngừng chuyển động, liền bắt lấy Dương Bư đau đến nổi mồ hôi lạnh cũng ứa ra, nhanh chóng trở về.

Bịch!

Bàn tay vung ra liền đem Dương Bư mất đi một cánh tay lên lưng ngựa, Hứa Thuận nhanh chóng phi thân lên lưng ngựa! Chát! Thúc vào bụng ngựa, Hứa Thuận như một tia chớp đuổi theo đám người Phương Vân, Phương Lâm.

Chát!

Cùng một thời gian, đám người Lý Thần, Cao Vi, Thái Phong cũng tìm được thiết kỵ của mình. Mới vừa rồi vì tránh làm kinh động tới Hỏa Bạch Cốt Thú nên năm người cũng để ở khá xa. Lúc này, phi thân lên lưng ngựa, ba người lập tức lấy ra cung tên trên lưng ngựa

- Phương Vân có thực lực kém nhất, mọi người cùng nhau bắn hấn!

Lý Thần dang chân ra, lập tức rút một mũi tên, sau đó thúc vào bụng ngựa, nhanh chóng đuổi theo. Thái Phong, Cao Vi cũng lấp tên vào, đuổi theo. Năm người bốn ngựa, nhắm về phía Phương Lâm, Phương Vân mà đuổi theo.

Nhìn thấy thú triều từ trên cao không ngừng đổ xuống, Phương Vân đột nhiên quát lớn một tiếng.

- Đại ca, đi theo ta!

Thân thể nhảy lên trời, trong hư không liền xuất hiện tiếng ngậm, Phương Vân lần nữa hóa thành Thanh Long, xông vào bầy thú, quanh quẩn liền rơi vào trên một đầu nai cường tráng, hai tay bắt lấy sừng của nó.

Ánh mắt Phương Lâm sáng lên, trong đầu liền tính toán. Liền bước vào bên trong bầy thú, trực tiếp đánh bay vài mãnh thú hung hãn, rồi bắt lấy một đầu Song Vĩ Vân Báo, bám chặt vào phần lưng của nó. Đầu Song Vĩ Vân Báo này tuy hung tàn, nhưng hơi thở của Phương Lâm lại áp chế nó, căn bản nó không dám có hành động khác gì.

- Hai tên tạp chủng!

Cao Vi, Thái Phong tức khí vô cùng, hai mũi tên liền bắn tới. Nhưng liền bị Phương Vân, Phương Lâm dễ dàng né tránh.

Rống!

Một tiếng thét to vang khắp trời, Hỏa Bạch Cốt Thú nhào lên, liền từ dưới chân núi đã tới trên núi. Một kích toàn lực của Hứa Thuận lại không có làm bị thương nó chút nào. Ngược lại, máu từ Dương Bư bị cụt tay chảy ra càng kích thích nó. Làm cho đầu Hỏa Bạch Cốt Thú này thêm đói bụng rồi.

Nhan Vũ

32. Chương 28: Hoàng Kim Giác Mãng

Rống!

Gió cuồng gào thét, Hỏa Bạch Cốt Thú hóa thành một đạo lưu ảnh, đuổi theo đám người Cao Vi, Hứa Thuận. Tốc độ của nó cực nhanh, mỗi bước chạy chính là đến năm sáu trượng.

- Không tốt!

Nghe thấy tiếng huyết gió của Hỏa Bạch Cốt Thú, trong lòng Hứa Thuận trầm xuống. Cũng không còn tâm trí đối phó với huynh đệ Phương gia, thúc vào bụng ngựa, cũng xông vào bầy thú. Hiện tại, chỉ có thể dựa vào bầy thú mà kiềm chế Hỏa Bạch Cốt Thú thôi.

Phương Vân, Phương Lâm ở phía trước, đám người Hứa Thuận, Cao Vi ở phía sau, Hỏa Bạch Cốt Thú đuổi theo đuôi, nhất thời ba phương trở thành cục diện trước sau truy đuổi.

Song cũng không có người nào chú ý tới, trong lúc trận thú triều thu hút lực chú ý của mọi người thì....

Oa oa oa!

Trong một dãy núi sâu của Đông Giao, đột nhiên có vô số chim chóc bay lên, giống như là đang kinh sợ thứ gì. Vào lúc này, trên đỉnh núi, bỗng có một cỗ hấp lực cường đại phát ra. Mấy trăm loài chim bay trên không hóa thành một cơn gió, bay thẳng vào bên trong núi.

Ti ti!

Chỉ chốc lát sau, một con Cự Mãng (rắn lớn) ngoạ nguậy, từ trong lòng núi đi ra ngoài. Con Cự Mãng này to đến mức ba người ôm cũng không hết, cả ngoài là một lớp lân giáp màu vàng, trong lòng lân giáp còn có vài điểm đen. Khác với những con cự mãng khác, con cự mãng này ở đỉnh đầu có một cây sừng màu tím nhô lên, mà ở dưới bụng nó, còn có bốn phần da thịt hơi nhô lên, dường như là có vật gì đó đang muốn vươn ra,

Cự Mãng thò đầu từ trong động ra, tốc độ của cự mãng này cực nhanh, chỉ là mấy cái hô hấp, đã đi ra ngoài đến trăm trượng. Nơi nó đi qua, cỏ thụ to cao bị ngã xuống. Những cây tùng, cây chương trên trăm năm, thậm chí hơn cả ngàn năm bị cự mãng va chạm, đều gãy đổ cả, thậm chí còn có phần gốc bị bung ra ngoài.

Oa oa oa!

Trong rừng núi, vô số dã thú, chim chóc cảm nhận được cỗ hơi thở của cự mãng, đều kinh hoảng rút lui. Cái cảm giác cỗ hơi thở kinh khủng này không chỉ những con thú nhỏ cảm nhận được, mà cả những con thú dữ cường đại sâu ở trong núi, cảm thấy cỗ hơi thở này cũng run cả người lên, nhanh chân bỏ chạy.

- Ủa? Thứ gì vậy

Động tĩnh dưới chân núi khổng lồ hấp dẫn lực chú ý của một tên cấm quân, tên cấm quân này đứng ở trên đỉnh núi, trong tay cầm một cây kích màu đen hai đầu. Trong rừng truyền đến tiếng kêu sợ hãi của thú vật. Ánh mắt của cấm quân này xoay chuyển, theo tiếng nhìn lại. Vừa nhìn, đã thấy một con cự mãng đáng sợ đang xuyên qua sơn cốc, đang vọt qua ngọn núi.

- Hoàng Kim Giác Mãng!

Nam tử này cũng hít vào một hơi lạnh, toàn thân rét run. Hoàng Kim Giác Mãng, vốn có da màu xanh, cứ năm trăm năm là lột da một lần, hóa thành màu tím, năm trăm năm nữa hóa thành màu hoàng kim. Từ đó, qua một ngàn năm nữa, sẽ có một cái sừng.

Cấm quân Đại Chu cũng đã có nghe một tin đồn từ trong hoàng cung. Đương kim Nhân Hoàng vào lúc còn là thế tử, đã từng muốn lên núi Đông Giao này bắt con Hoàng Kim Giác Mãng, muốn dùng máu huyết có thể so với thượng phẩm tiên đan của nó để tăng lên tu vi của mình. Nhưng tìm tòi hồi lâu cũng không có tìm được tung tích của con Hoàng Kim Giác Mãng này.

Hôm nay đã trải qua mấy chục năm, bốn chân dưới bụng con Hoàng Kim Giác Mãng này đã muốn thành hình rồi, một khi đã thành hình thì chính là lúc phi thiên hóa rồng. Một khi đã thành công, thì ngay cả

cường giả Thoát Thai Cảnh cũng không phải là đối thủ của nó. Nhưng mà thời gian này cũng rất dài, ít nhất cũng phải là một ngàn năm nữa.

- Trước kia đã sớm nghe nói có một con Hoàng Kim Giác Mãng muốn hóa rồng, nhưng triều đình truy tìm cũng không thấy. Không ngờ rằng lại thật sự có, hơn nữa nó còn xuất hiện vào lúc này. Không được, núi Đông Giao hiện giờ còn có rất nhiều sĩ tử Đại Chu đang săn thú, phải mau thông báo cho Thống Lĩnh cùng với các huynh đệ khác, nếu không sẽ tạo thành đại họa!

Hoàng Kim Giác Mãng mặc dù không có tu luyện võ đạo, trong cơ thể cũng không có nội lực, nhưng lực lượng thân thể cực kỳ mạnh mẽ, so với cường giả Trục Thái Cảnh không biết mạnh hơn bao nhiêu lần. Tên cầm quân này lập tức hét to cảnh báo.

Lê-eeee-eezz~!!

Một tiếng kêu to từ sâu trong dãy núi Đông Giao vang lên, chấn động cả bầu trời. Thanh âm này như kinh tiễn xuyên qua bầu trời, quanh quẩn tứ phương, kéo dài rất lâu. Sâu bên trong dãy núi, một gã cầm quân triều đình cũng đang ở đỉnh núi, nhìn về hướng phát ra âm thanh.

- Đã xảy ra chuyện, có thú dữ từ trong núi sâu đi ra!

Một gã nam tử mặc huyền giáp từ trên đỉnh núi tuyết nhảy xuống, tạo thành một bóng ảnh, chạy về nơi phát ra âm thanh.

- Ủa? Là Trương Linh, hắn đang làm gì vậy nhỉ?

Cũng ở trên đỉnh núi, một gã cầm quân triều đình đang ngồi trên đỉnh đá, nhìn về nơi phát ra âm thanh ở phía đối diện, trong lòng không hiểu lúc nào. Bỗng nhiên hắn nghe thấy âm thanh 'răng rắc' của cây cối ngã đổ.

- Thứ gì?

Tên cầm quân này lập tức đứng dậy. Nhưng ngay khi hắn đứng lên thì một cái đầu đáng sợ khổng lồ của cự蟒 đột nhiên vươn ra, đánh tới hắn.

Tì tí!

Hoàng Kim Cự Mãng vừa há miệng ra liền phát ra một làn khói, tên cầm quân này vừa đứng lên, liền run rẩy không cử động được. Nhưng ngay sau đó, từ trong huyền giáp bỗng phát ra một chất lỏng màu xanh rơi xuống tảng đá. Chỉ nghe thấy một tiếng loảng xoảng, chiến giáp bằng huyền thiết rơi xuống, trong chiến giáp trống rỗng, ngay cả một gốc xương cũng không còn.

.....

Lúc này ở trên giáo trường của Đông Giao, Tào Báo đại tướng quân đang ngồi ở dưới lá cờ có chữ 'Chu', sớm đã có binh lính đem ghế lớn cho hắn ngồi. Tào Báo lúc này đang dựa đầu vào ghế, khẽ nhắm mắt suy nghĩ.

Đông Giao săn thú hàng năm đều có một lần, cũng không biết đã bao nhiêu lần rồi. Mỗi một lần săn thú có cầm quân triều đình ở xung quanh cũng đủ rồi. Hơn nữa triều đình cũng cho phép có một số lượng nhất định sĩ tử chết đi hoặc bị thương, để đốc thúc các vương công tử đệ trong kinh thành. Có sự đồng ý ngầm như vậy, áp lực của cầm quân đúng là không quá lớn.

Lê-eeee-eezz~!! ——

Âm thanh to phá không từ trong núi Đông Giao truyền tới, vang dội tứ phương. Thân thể của Tào Báo run lên, hai mắt mở ra. Đôi mắt báo vô cùng to lớn, một mảnh tinh quang bắn ra.

- Hả? săn thú xảy ra vấn đề rồi!

Tào Báo sau khi mở mắt, bàn tay to khẽ chạm, thân thể khôi ngô lại vô cùng nhẹ, nhảy lên không trung, sau đó nhắm vào hướng đông của núi Đông Giao mà đi. Chỉ trong chớp lát đã không còn dấu vết gì, biến thành một cái chấm đen.

....

“Thanh âm gì vậy!”

Phương Vân nghe thấy âm thanh to đó, quay đầu lại nhìn một cái, chỉ thấy ở trên đỉnh núi lân cận có vô số chim chóc đang phát ra tiếng kêu chói tai. Đồng thời phía sau cũng có nhiều dã thú xuất hiện, chạy về hướng nam. Trong đó còn có cả những mãnh thú vô cùng cường đại.

Ngao! Rống!

Vốn Hỏa Bạch Cốt Thú vô cùng hung hãn, vẫn đang đuổi theo mọi người thì cũng gầm nhẹ một tiếng, về mặt kinh hoàng nhằm một hướng khác mà chạy. Hiện tượng dị thường liên tiếp xảy ra lập tức hấp dẫn mọi người. Ngay cả Hứa Thuận cũng chẳng còn quan tâm đến việc đuổi giết huynh đệ Phương gia.

Từ bấy thú chạy tán loạn dị thường này, mọi người đều cảm nhận được một nguy cơ vô cùng lớn.

- Cái này....rất cuộc đã xảy ra chuyện gì!

Dương Bưu nhìn mãnh hỗn loạn bốn phía, lẩm bẩm nói. Hắn thậm chí đã quên đi cơn đau đớn trên bả vai. Trong tim của hắn dâng lên một cảm giác không yên tĩnh, loại bất an này thậm chí còn vượt xa qua Hỏa Bạch Cốt Thú.

Ô!

Đột nhiên, Hỏa Bạch Cốt Thú chạy ra được bên ngoài hơn mười trượng kêu thấp lên một tiếng, nằm trên mặt đất không hề động đậy. Thân thể của nó phát lạnh, giống như là gặp phải thứ gì vô cùng đáng sợ.

- Đệ đệ, Đông Giao săn thú lần này xảy ra vấn đề rồi. Mau rời đi!

Phương Lâm kêu lên, đủ loại dấu hiệu, đủ để cho hắn cảm nhận được tình trạng của lần săn thú này. Điều này làm cho hắn dâng lên một cảm giác bất an.

Ầm!

Phương Lâm vừa dứt lời, bỗng nghe thấy một tiếng nổ kinh người. Một cây tùng to lớn ở trước Hỏa Bạch Cốt Thú bị đổ nhào xuống, bật cả rễ lên, rồi từ đó xuất hiện một con vật lớn có màu vàng óng ánh. Chỉ nghe thấy Hỏa Bạch Cốt Thú gào lên một tiếng, rồi đột nhiên bị con vật to đó nuốt vào trong miệng, từng chút từng chút một.

Ti!

Thấy con hung vật từ dưới đất chui ra này, tất cả mọi người đều là hít vào một hơi sâu. Thân thể khổng lồ, đồng tử màu vàng, cái sừng màu tím, dưới bụng hình như còn có bốn cái chân đang nhô lên. Tất cả đã nói lên thực lực của con cự mãnh khổng lồ này — Đây là một loài mãnh yêu sắp hóa rồng.

- Đệ đệ! Chạy mau.

Phương Lâm gào thét lên, một cảm giác nguy cơ tràn ngập trong lòng. Vào lúc này, hắn cũng chẳng còn quan tâm đến bọn Hứa Thuận.

Mà lúc này đây, con Hoàng Kim Giác Mãng cũng đã chú ý tới mấy người này, nháy mắt mấy cái, mang theo một cỗ kinh phong từ dưới đất trào ra.

- Chạy mau!

Cũng không biết ai nói lên, mọi người điên cuồng chạy trốn. Đầu Hoàng Kim Giác Mãng này thật đáng sợ, một kích toàn lực của Hứa Thuận cũng không làm bị thương được Hỏa Bạch Cốt Thú, nhưng đến ngay cả nó cũng không dám động đậy trước con quái vật này. Cái này, căn bản là con người không thể ngăn cản được.

Thấy mọi người chạy trốn, trong mắt của Hoàng Kim Giác Mãng lại là hiện lên vẻ ghét hận, đột nhiên cái miệng to của nó hé ra, sinh ra lực hút. Một cỗ lực hút đáng sợ làm cho người ta phải biến sắc từ trong miệng nó phát ra, hơn mười đầu sư tử, hổ, báo, hùm, ngay cả trở mình còn chưa kịp liền rơi vào trong miệng nó. Vốn đã chạy ra ngoài hơn mười trượng nữa, thì mọi người bị cỗ hấp lực này hút về chỉ còn có hai mươi trượng. Toàn bộ đám người Hứa Thuận, Cao Vi, Thái Phong đều lập tức té xuống ngựa.

Ti!

Mí mắt của con Hoàng Kim Giác Mãng này lại chớp động, một lực hút lại sinh ra, lần này lực hút còn mạnh hơn nữa. Đầu tiên là bốn con chiến mã bị hút vào, sau đó ngoại trừ hai người Hứa Thuận, Phương Lâm, còn những người khác thì đã bị hút bay về phía Hoàng Kim Giác Mãng.

- Hứa Thuận, cứu ta!

Dương Bưu tuyệt vọng kêu lên, nhưng con Hoàng Kim Giác Mãng sắp hóa rồng này mạnh mẽ thế nào. Chỉ là một cái hút mà Dương Bưu đã bay vào trong miệng nó.

Ngâm!

Phương Vân hét to một tiếng, thân thể ở trên không trung thoáng cái đã biến thành Thanh Long, làm nghịch chuyển lực hút, chậm rãi bay ra phía ngoài. Mà Cao Vi, Thái Phong cũng là đang hai tay ra ôm lấy tảng đá lớn. Nhưng tảng đá lớn này cũng mấp máy, cũng sắp bị cuốn lên/

Thân thể của Lý Thần ở trên không trung, tay của hắn ôm mạnh một cái cành vươn ra của một cổ thụ, tưởng chừng như sắp chống đỡ không nổi thì lúc này có một tiếng quát như sấm từ trên trời xuống.

- Súc sinh! Còn dám quát tháo sao!

Nhan Vũ

33. Chương 29: Cường Giả Thoát Thai Cảnh

Thanh âm này uy nghiêm bá đạo, như sấm sét cuộn cuộn cuốn tới, làm cho người ta có cảm giác tê dại. Trên bầu trời, thống lĩnh cấm quân rốt cuộc cũng đã chạy tới, hắn đứng yên trong hư không, hai mắt tròn tròn, cả người hắn bốc lên ngọn lửa màu đen quỷ dị, giống như là thiên thần.

Quát!

Một tiếng quát lên, Tào Báo ném cây kích song đầu màu đen đi. Trường kích vừa ném đi, hóa thành một đạo bóng đen, mang theo tiếng xé gió kinh người bắn về phía Hoàng Kim Giác Mãng.

Ầm!

Tuyệt bay nước bắn, trường kích màu đen thế như chẻ tre, đâm xuyên qua sống lưng ngay bụng của Hoàng Kim Giác Mãng, mũi kích xuyên qua da thịt, đóng đinh Hoàng Kim Giác Mãng ngay trên mặt đất.

Ti!

Hoàng Kim Giác Mãng đau đớn cuồng nộ hô lên, thân thể quay cuồng kịch liệt, còn cái đuôi cũng được nó rút từ dưới đất lên. Cả một thân thể hơn trăm trượng hoàn toàn lộ ra trên mặt đất, kịch liệt sôi trào. Mỗi một lần giãy dụa đều có sức nặng cả ngàn cân, làm chấn động cả một vùng đất.

- Nhân Hoàng đã đợi ngươi đến mấy chục năm rồi, nếu xuất hiện, thì cũng đừng mong quay về!

Tào Báo há mồm nói, giọng nói như là đang nói chuyện với con người. Dưới bụng của Hoàng Kim Giác Mãng này đã gần mọc thêm tứ chi nữa, là yêu thú sắp hóa rồng rồi, linh trí so với con người thì cũng không kém hơn là bao nhiêu.

Tào Báo nói xong, lập tức đầu dưới thân trên, giống như là vắn thạch đang rơi xuống chỗ con Hoàng Kim Giác Mãng kia. Thân thể của hắn xẹt qua không trung, không khí liền lưu lại một dấu vết màu đen.

- Bất Bại Hoàng Quyền!

Tào Báo quát lên một tiếng diên cuồng, một quyền đánh ra. Từ trên nắm tay màu đồng cổ, một quyền khổng lồ phá không xuất ra, mang theo quyền ý không thể phá vỡ oanh kích về phía Hoàng Kim Giác Mãng.

Lê-eeee-eezz~!!

Hoàng Kim Giác Mãng há mồm ra, một viên nội đan màu đỏ rực mang theo nguyên khí cuộn cuộn đánh về phía quyền ấn. Chỉ nghe thấy một tiếng nổ kinh thiên phát ra, vô số khí lưu cuồng bạo tạo thành, làm cho bông tuyết bay tán loạn, đồng thời cũng quét đi bọn Lý Thần, Cao Vi, Thái Phong, cuốn đi.

- Đệ đệ, cẩn thận!

Tuyết vụ lan tràn, bên tai lại truyền đến tiếng của đại ca Phương Lâm. Phương Vân lòng kinh hoảng, không chút nghĩ ngợi, lại lần nữa hóa rồng bay lên, đột nhiên tuyết vụ lại nổ tung, cái đầu to của Hoàng Kim Giác Mãng hung dữ ở phía sau mạnh mẽ đuổi theo. Hai hàm của nó mở ra, chỉ thấy một cái răng nanh đã bị chấn vỡ, ánh mắt của ả đậm đi rất nhiều, hiển nhiên sau khi cùng với vị thống lĩnh cấm quân này giao thủ, nó đã bị trọng thương.

Đối với loại thú dữ này mà nói, có thể nuốt chửng một lượng lớn thức ăn chính là phương thức chữa thương tốt nhất. Trước khi lui về sào huyệt, Hoàng Kim Giác Mãng cũng không quên lấy đi thức ăn của mình.

Kết!

Hoàng Kim Giác Mãng nhanh như một tia chớp, một cái đã cắn phải con Thanh Long đang bay giữa trời, sau đó cúi xuống, lợi dụng cái sừng nhọn trên đỉnh đầu, phá vỡ một lỗ trên mặt đất, sau đó ùng ùng biến mất ở bên trong.

- Đệ đệ!

Thấy Phương Vân bị Hoàng Kim Giác Mãng nuốt đi, ánh mắt của Phương Lâm liền đỏ lên, hấn đường như nổi điên rồi, liền nhanh chóng xông vào trong cái động vừa do Hoàng Kim Giác Mãng tạo thành, nhanh chóng biến mất.

- Chờ một chút!

Thống lĩnh Tào Báo từ trên trời giáng xuống vừa định gọi Phương Lâm lại, đã thấy hấn lọt vào bên trong động. Hoàng Kim Giác Mãng da thịt toàn thân cứng rắn, đao thương tầm thường khó có thể thương tổn, đó là còn không nói đến việc nó còn có thể phun độc. Cho dù là hấn cũng chỉ có thể cách không mà phát quyền ra, không dám đứng quá gần.

- Thống lĩnh!

- Thống lĩnh!

.....

Từng bóng người từ bốn phương tám hướng chạy tới, các cấm quân ở đỉnh núi lân cận cũng chạy tới rồi. Cả đám đều hướng về Tào Báo để hành lễ, thần thái cực kỳ cung kính.

- Thống lĩnh, hiện tại chúng ta làm sao bây giờ?

Một vị cấm quân hỏi.

Tào Báo hơi do dự một chút, mấy người bên cạnh này lai lịch không đơn giản, cho dù là hấn chọc cũng không nổi. May mà lần này tới kịp thời, nếu không lại đắc tội với quý tộc hầu và cả bình dân hầu của Đại Chu, lúc đó cho dù là Nhân Hoàng ra mặt, cũng không cứu nổi hấn.

Suy nghĩ trong chốc lát, Tào Báo nói.

- Lưu lại mấy người hộ tống các thế tử về, còn những người khác theo ta tìm thế tử Tứ Phương hầu về!

Tứ Phương hầu Phương Dận, đây chính là cường giả Thoát Thai Cảnh. Thuộc hạ cao thủ như mây, cho dù là Tào Báo thấy cũng phải cúi đầu. Người có thực quyền như vậy, những bình dân hầu bình thường chọc vào không nổi. Nếu như không có thực lực, thì làm sao dám tranh quyền cùng với Bình Đỉnh hầu ở trong quân.

Chiến giáp chấn động, Tào Báo lập tức bay vào cái động dưới đất do Hoàng Kim Giác Mãng đào ra....

.....

Bên trong thông đạo khổng lồ dưới đất, nơi này có rất nhiều vết lỗ to nhỏ, có nhiều dấu vết đụng nhau, hiển nhiên là do Hoàng Kim Giác Mãng trong lúc đau đớn giãy dụa làm ra.

“Đệ đệ đã chết, đệ đệ đã chết....”

Phương Lâm lúc này đã phát khùng rồi, đầu của hắn toàn là hình ảnh Phương Vân bị Hoàng Kim Giác Mãng cắn lồi đi, cứ lặp đi lặp lại hiện lên. Ở trong kinh thành, trừ mẫu thân, người duy nhất mà Phương Lâm quan tâm chính là Phương Vân. Từ việc ra mặt cho hắn, lần lượt dạy võ đạo cho hắn, chính là không muốn để cho Phương Vân bị chịu sự sỉ nhục, bị thương tổn. Không nghĩ tới, Phương Vân lại bị Hoàng Kim Giác Mãng không coi vào đâu cắn lấy lồi đi.

Phương Lâm không cách nào tưởng tượng nổi, nếu như mình đối diện với mẫu thân nói cho nàng biết đệ đệ bị chết trong tay của cự mãnh, nàng sẽ tuyệt vọng cùng với thương tâm đến mức nào.

“Giết nó! Giết nó! Giết nó! Vì đệ đệ mà báo thù!”

Phương Lâm đứng là điên mất rồi, máu toàn thân hắn sôi trào lên, hai mắt là một màu đỏ rực, cứ như vậy mà truy tìm Hoàng Kim Giác Mãng, còn những thứ khác thì hắn không thèm quan tâm cũng không thèm để ý rồi. Cả địa đạo cứ vang lên âm thanh ù ù, Phương Lâm đang ở phía sau điên cuồng truy đuổi Hoàng Kim Giác Mãng.

.....

Phương Vân chỉ cảm giác thấy toàn thân đau đớn vô cùng, trong đôi mắt mơ màng màng, hiển nhiên bị hàm răng của Hoàng Kim Giác Mãng cắn trúng, đã động tới các kinh mạch rồi.

“Ta không thể chết được! Ta không thể chết được!”

Thấy cảnh vật chung quanh mơ hồ, toàn thân đau đớn kịch liệt. Phương Vân có thể cảm thấy lỗ tai mình nghe được tiếng máu của mình chảy ra ngoài. Nhưng giờ khắc này, đầu óc của hắn vẫn còn rất thanh tỉnh, có lý trí.

“Ta chết đi, mẫu thân làm sao bây giờ? Còn phụ thân nữa? Đại ca làm sao bây giờ? Phương gia chúng ta làm sao bây giờ? Ta thật vất vả lắm mới có cơ hội bắt đầu lại một lần nữa, chẳng lẽ cứ như vậy mà kết thúc sao?”

Một cảm giác không cam lòng mãnh liệt trào dâng trong lòng, trong giây phút này, Phương Vân cũng không còn cảm thấy thân thể của mình đau đớn nữa. Hắn đột nhiên đưa dao ra, cho dù tầm nhìn mơ hồ, hắn cũng có thể xác định được cái nanh độc của cự mãnh đang cắn mình là ở đâu. Cánh tay kia duỗi thẳng, tạo ra một mũi khí bén nhọn, hướng về cái nanh đó của Hoàng Kim Giác Mãng chém một cái

Vèo!

Lưỡi dao sắc bén chạm vào phần thịt, cả thân thể của Hoàng Kim Giác Mãng bị đau đớn kịch liệt, đột nhiên phun một cổ nước bọt ra ngoài, liền đem cả Phương Vân cùng một cổ chất lỏng ra theo. Trong ánh trắng mờ, Phương Vân chỉ cảm giác thấy mình đụng trúng một cái gì đó, rồi sau đó cái gì cũng không biết rồi.

.....

Đây là một cái động quật khổng lồ, mặc dù cửa vào chỉ cao khoảng chiều cao của một người. Nhưng bên trong lại cao đến hơn mười trượng. Đây đúng là hang ổ của Hoàng Kim Cự Mãng, Phương Lâm rốt cuộc cũng đã thấy Hoàng Kim Cự Mãng.

Hoàng Kim Cự Mãng đang đứng thẳng, mí mắt kéo lên, lộ ra vẻ có khí nhưng vô lực. Trên cái đầu xấu xí của nó, máu không ngừng chảy ra. Cái mũi hơi thối của nó mở lên, trong miệng vốn có hai nanh độc, nhưng giờ chỉ còn có một cái, còn một cái đã không biết đi đâu rồi. Sau khi cùng với thống lĩnh cấm quân Tào Báo giao thủ, con Hoàng Kim Cự Mãng này đã bị trọng thương rồi.

Thấy Phương Lâm đến gần, Hoàng Kim Giác Mãng ngẩng đầu lên, phát ra tiếng kêu khàn cả giọng. Nhưng Phương Lâm lúc này cũng chưa tỉnh, vừa thấy Hoàng Kim Giác Mãng liền lao tới.

Tì!

Hoàng Kim Giác Mãng há miệng phun ra khói độc, nhưng màu xanh biếc của khói độc lại vô cùng nhạt, phun đến khoe miệng liền đã biến mất...nội đan bị hao tổn, làm cho năng lực phun độc của nó cũng bị hao tổn theo. Nhưng không có khói độc, nó cũng còn có thủ đoạn khác. Cái đuôi lớn vung ra, Phương Lâm phịch một tiếng rồi văng ra ngoài, đụng vào trong động quật, rơi xuống. Phá không bay tới, đụng vào trên người Hoàng Kim Giác Mãng, Hoàng Kim Giác Mãng lập tức đau đớn, cái đuôi lập tức vung lên. Phương Lâm lần nữa bay ra ngoài.

Ngâm!

Một tiếng rỗng ngâm vang lên, Phương Lâm vừa rơi xuống, liền hóa thành một con Lôi long dài, trong mắt diên cuồng lóe lên hồng quang, mạnh mẽ đụng vào trên người Hoàng Kim Giác Mãng. Hoàng Kim Giác Mãng bị đau, lập tức quật đuôi ra, Phương Lâm lần nữa bị đánh bay ra ngoài.

Bịch!

Cơ hồ là vừa mới bay ra ngoài, Phương Lâm lại lần nữa hóa rỗng bay lên. Cứ bị đánh văng ra, rồi lại hóa rỗng. Phương Lâm vô cùng đau đớn, trong đầu của con người này lúc này chỉ còn có một ý niệm duy nhất.

“Giết nó! Trả thù cho đệ đệ!”

Toàn thân Phương Lâm máu chảy đầm đìa, nội tạng của hắn đã bị thương, trong miệng không ngừng hộc máu ra ngoài. Chỉ nghe thấy tiếng khớp xương vang lên răng rắc, Phương Lâm lại lần nữa đứng dậy. Lại một tiếng ngâm, lại lần nữa đánh tới.

Bịch! Bịch! Bịch! Bịch! Bịch!

Trong động quật chỉ có tiếng chạm nhau rồi đánh bay ra dày đặc. Hoàng Kim Giác Mãng lúc đầu còn không để ý, nhưng càng về sau, mắt thấy Phương Lâm thì đã có chút hoảng sợ rồi. Thực lực của tên nhân loại này không mạnh, nhưng sinh mệnh lực của hắn thật là đáng sợ. Cứ lần lượt đánh bay ra thì hắn lại đứng lên. Người bình thường mà có thương thế như hắn, đã sớm té xuống mặt đất đứng dậy không nổi rồi.

Vèo!

Hoàng Kim Giác Mãng cũng có chút nổi giận, cái mồm hé ra, một cỗ hấp lực kinh khủng phát ra, Phương Lâm lập tức chống đỡ không nổi, bị cuốn vào.

Kết!

Hai hàm ngâm lại, cái độc nha đáng sợ của Hoàng Kim Giác Mãng lập tức găm vào bả vai của Phương Lâm, găm vào thật sâu trong cơ thể hắn. Phương Lâm lúc này giống như không còn có cảm giác gì, cánh tay nhấc lên, chút nội lực cuối cùng còn trong cơ thể liền tích tụ ở tay, biến hóa thành cương khí sắc bén, chém bỏ đi cây độc nha đó.

Rắc một tiếng, cái răng nanh còn lại của Giác Mãng bị đứt bỏ, cái đầu tiên là bị Phương Lâm lột bỏ, cái thứ hai là bị Phương Lâm chém đứt, lúc này nó đau đớn toàn thân, đến nỗi chết đi sống lại. Phương Lâm thuận thể lại là tung một quyền ra, thể vô cùng mạnh, nện vào trong miệng nó. Quả đấm nện sâu vào trong khối thịt mềm của nó, huyết thủy lập tức chảy ra.

Ngao!

Hoàng Kim Giác Mãng đau đớn vô cùng, Phương Lâm chặt đứt răng nanh của nó cũng chính là đã chọc giận nó, chỉ thấy thân thể khổng lồ của nó co lại, lập tức cuốn cả người Phương Lâm lại.

Năng lực nguyên thủy nhất của cự mãng, chính là cuốn con mồi lại, làm cho con mồi hít thở không được mà chết!

Phương Lâm cũng không giãy dụa, cho dù Hoàng Kim Giác Mãng có xiết chặt hơn, quả đấm của hắn lại dùng lực, một quyền mạnh mẽ nện vào trong thân rắn. Thanh âm nổ tung không ngừng vang lên trong động. Đột nhiên một cỗ lực lượng cường đại xoắn tới, vắn cả người Phương Lâm lại. Lồng ngực của Phương Lâm sụp đổ, trong lồng ngực lập tức phát ra tiếng răng rắc giòn tan. Thân thể của Hoàng Kim Giác Mãng càng lúc càng thu lại, lực lượng cũng càng lúc càng lớn hơn...

A!

Tóc dài của Phương Lâm đột nhiên tung bay, trong miệng phát ra tiếng kêu “U..u..u” giống như là dã thú bị thương. Đầu Hướng lên, hướng về phía thân rắn cắn mạnh xuống. Trong mơ hồ, Phương Lâm cảm giác thấy mình đã cắn nát cái gì đó, bên tai truyền đến tiếng gió lùa vào, sau đó một cổ chất lỏng có mùi đang cuộn cuộn chảy vào trong miệng....

Nhan Vũ

34. Chương 30: Hang Động Cường Giả

Phương Lâm cũng không biết, nơi hắn cắn nuốt vào chính là nơi mà bốn chân của Hoàng Kim Giác Mãng sắp nổi lên. Nếu như không có gì ngoài ý muốn, ngàn năm sau nữa, con Hoàng Kim Giác Mãng này sẽ có thêm bốn chân mọc từ chỗ này ra, bay lên không hóa rồng. Ở chỗ sẽ mọc lên thêm bốn chân này, là nơi mềm mại nhất của con Hoàng Kim Giác Mãng, đồng thời cũng là nơi tụ tập nhiều tinh huyết nhất.

Phương Lâm liều mạng cắn vào nơi này, nhất thời cảm thấy có một lượng lớn tinh huyết ào ạt vào trong cơ thể hắn. Thể lực của hắn vốn đã tiêu hao hết, uống được vài hớp máu của cự mãng, nội lực lập tức khôi phục rất nhiều, có khí lực rồi, thương thể trên người của hắn cũng tự động khỏi hắn vài phần.

Ha ha.

Phương Lâm phát ra vài thanh âm không rõ. Bỗng nhớ tới đệ đệ của mình bị đầu súc vật này nuốt vào, trong lòng Phương Lâm lại giận lên, hắn lại dùng sức nuốt lấy tinh huyết của con Hoàng Kim Giác Mãng.

Cứ như thế, Hoàng Kim Giác Mãng ngày càng cuộn thân thể của mình lại, dùng sức đè ép Phương Lâm, mà Phương Lâm lại dùng hết sức nuốt lấy tinh huyết trong người Hoàng Kim Giác Mãng. Song phương cứ thế tạo thành một vòng tuần hoàn kỳ lạ. Phương Lâm nếu như không kiên trì được, lập tức sẽ bị đè ép chết. Mà nếu như kiên trì được, thì Hoàng Kim Giác Mãng nhất định sẽ bị Phương Lâm hút hết tinh huyết mà chết.

Mặc dù thể tạng của Hoàng Kim Giác Mãng khổng lồ, máu rất nhiều. Nhưng loại tinh huyết như vậy cũng không nhiều. Chỉ cần Phương Lâm nuốt sạch sẽ tinh huyết ở nơi đây, thì nó lập tức sẽ bị khô máu mà chết.

Chỉ một chốc lát sau, lại có tiếng bước chân truyền đến. Thống Lĩnh Tào Báo dẫn đầu một đám cấm quân chậm rãi bước vào trong động. Đối với Hoàng Kim Giác Mãng, Tào Báo cũng không biết nhiều. Chỉ biết khối độc do Hoàng Kim Giác Mãng phun ra cực kỳ lợi hại. Cho dù là cường giả Thoát Thai Cảnh, nếu bị dính vào thì cũng phải chết. Cho nên tốc độ của đám người này cũng không nhanh.

- Đại thống lĩnh, người nhìn kia!

Một gã cấm quân chỉ vào phía trước, kinh hô.

Mọi người theo tiếng nói nhìn lại, chỉ thấy ở trong cái động sâu khổng lồ, con Hoàng Kim Giác Mãng đang cuộn tròn lại, ngoài ra còn có cái đầu của Phương Lâm nhô lên, song phương không hề nhúc nhích.

- Đúng là thể tử của Tứ Phương hầu. Đại thống lĩnh, có cần hỗ trợ ra tay giết con Hoàng Kim Giác Mãng này, cứu thể tử ra.

Một gã cấm quân nói, Tứ Phương hầu chính là từ cấm quân mà ra, đối với bị Bình Dân hầu này, trong cấm quân, không ít người có cảm giác tốt.

- Chờ một chút.

Tào Báo giơ tay lên ngăn cản mọi người.

- Đại thống lĩnh?

- Các người nhìn kỹ đi. Phương Lâm đang cắn nuốt tinh huyết của con cự mãng này. Nếu như mạo muội xuất thủ, thì con Hoàng Kim Giác Mãng này sẽ càng giãy dụa, có thể làm chấn nát toàn thân Phương Lâm.

Nhãn lực của Tào Báo cao hơn, nhìn một cái, đã nhìn ra điểm then chốt.

- A!

- Vậy thì làm sao bây giờ? Chẳng lẽ cứ để cho hắn bị Hoàng Kim Giác Mãng đè ép chết vậy sao?

- Nơi này địa hình nhỏ hẹp, cho dù chúng ta có làm như thế nào, sẽ rất dễ gây thương tổn cho thể tử. Cách tốt nhất chính là không làm gì cả. Hiện tại chỉ có thể nhìn tạo hóa của thể tử Tứ Phương hầu rồi. Nếu như hắn chống đỡ không được, bị Hoàng Kim Giác Mãng đè nén hết, chúng ta cũng không có biện pháp. Sau khi hắn chết, lại đem Hoàng Kim Giác Mãng đánh chết, chúng ta đem thi thể của thể tử về Tứ Phương hầu phủ, xem như cũng đã hết trách nhiệm. Nếu như hắn kiên trì chịu đựng được, chỉ dựa vào tinh huyết nồng hậu của Hoàng Kim Giác Mãng, thành tựu võ đạo tương lai của hắn sẽ không thể đoán được. Chỉ sợ trong tương lai, ngay cả ta cũng phải đi theo hắn!

Tinh huyết của Hoàng Kim Giác Mãng vô cùng nồng hậu, nếu như dùng để xây dựng căn cơ võ đạo, thì có thể tưởng tượng là tốt bao nhiêu. Cho dù là Tào Báo, nếu đang ở Khí Trạng cấp cũng không dám dùng nhiều loại thiên tài địa bảo như vậy. Phải biết rằng, một đời tiên hoàng trước, đã muốn dùng con Cự Mãng này để làm căn cơ cho thái tử, tăng tu vi võ đạo lên.

Kết! Kết!

Cũng không biết trải qua bao lâu, Tào Báo cùng các cấm quân cũng sợ hết hồn, tưởng rằng Phương Lâm đã bị Hoàng Kim Giác Mãng cắn chết. Nhưng lại thấy ngay giữa thân của cự mãng, từ trên người Phương Lâm bỗng xuất hiện một vòng hào quang màu đen, vòng hào quang này sụp đổ, sau đó màu đen lại biến hóa thành màu trắng bạc. Màu trắng bạc này như là thủy ngân, lóe lên tạo thành nhiều lá bùa nhỏ màu vàng nhạt. Những lá bùa này cái lớn nhất cũng không có qua một ngón cái, nhỏ nhất lại giống như con kiến...Hàng trăm cái lá bùa từ trên người của Phương Lâm phát ra, sau đó theo một quy tắc kỳ dị mà xếp lại, xếp thành một đồ án, cùng với cái hào quang màu trắng bạc kia dung hợp cùng một chỗ.

Được lá bùa trợ giúp, hào quang màu trắng bạc ở bên ngoài cơ thể Phương Vân mạnh mẽ khuếch trương đến hơn mười trượng. Dị biến phát sinh, sau đó chỉ thấy hào quang màu trắng bạc bao trùm cả máu thịt của Hoàng Kim Giác Mãng, sau đó lại giống như là đang hòa tan bùn cát, biến thành những sợi tinh khí, dung nhập vào trong vầng hào quang quanh cơ thể Phương Lâm.

Lê-eeee-eezz~!!

Dị biến này đột nhiên phát sinh, làm cho Hoàng Kim Giác Mãng đau đớn vô cùng, thân thể của nó nhanh chóng co rút lại, muốn nhanh chóng đè ép Phương Lâm chết. Nhưng chỉ mới gần hào quang màu trắng bạc một chút thì huyết nhục lại bị hòa tan giống như là bùn cát, bị cắn nuốt hấp thu.

- Trận Pháp cấp!

Các cấm quân đang theo dõi cuộc chiến thì lại kinh hô. Phương Lâm lại lâm trận đột phá, đạt đến Trận Pháp cấp. Đến Trận Pháp cấp thì nội lực trong cơ thể sẽ biến thành trận pháp. Đến cảnh giới này, nội lực sẽ có thể có năng lực luyện hóa, cũng có thể tế luyện vũ khí.

- Thể tử Phương Gia thật có phúc duyên, số phận lớn a!

Tào báo nhìn về phía trước, âm thầm kinh hãi. Phương Lâm cắn nuốt tinh huyết của Hoàng Kim Giác Mãng, dựa vào tinh huyết nồng hậu này, không chỉ để cho hắn Khí Trạng cấp mà còn giúp cho hắn đạt đến cảnh giới Trận Pháp cấp đỉnh phong.

Thực lực của Phương Lâm bây giờ, đã đủ để gia nhập cấm quân triều đình rồi. Hơn nữa, còn là cao thủ trong cấm quân.

- Phương Lâm, tốt lắm! Hoàng Kim Giác Mãng đã chết, lưu da lại sừng của nó lại! Ta còn giao cho Nhân Hoàng xử trí!

Tào Báo há mồm quát to lên, tiếng gió gào thét đầy trong động, đá vụn trên vách động rơi xuống, thật giống như là một cơn lốc xoáy quét qua. Phương Lâm nghe thấy liền nhận ra đó là âm thanh của Tào Báo đại tướng quân.

Sắc mặt của Phương Lâm tái nhợt. Cùng giao đấu với Hoàng Kim Giác Mãng, mặc dù nội lực vẫn còn nhưng thể lực lại tiêu hao hết. Đầu gối mềm nhũn, Phương Lâm quỳ rạp xuống đất.

- Đệ đệ.

Gặp trận đại chiến này, Phương Lâm rốt cuộc nhịn không được phải rơi lệ.

- Mấy người các người đem thể tử về kinh thành. Còn những người khác, lục soát động quật một chút, nhìn xem có thấy tung tích của người khác không.

Tào Báo chỉ huy nói.

Đại đội cấm quân đi vào, từ chỗ của Phương Lâm mà tỏa ra, tìm tòi cả động quật.

- Thống lĩnh đại nhân, không tìm được gì cả!

- Đại nhân, bên này cái gì cũng không có!

- Bên này cũng không thấy gì!

.....

Phương Lâm trước mắt tối sầm lại, rốt cuộc bất tỉnh ngã xuống. Tào Báo thở dài, phát phát tay, hai gã cấm quân một trái một phải mang hân ra ngoài.

.....

Cũng không biết qua bao lâu, Phương Vân rốt cuộc tỉnh lại. Một mùi thơm lạ lùng truyền vào trong mũi, Phương Vân hít một hơi, chỉ cảm thấy mùi hương này truyền vào phổi, toàn thân nhất thời mát lạnh. Ngay cả thương thể dường như cũng khá hơn một chút.

- Nơi này là ở đâu? Sao lại ngửi thấy được mùi thơm?

Phương Vân mở mắt ra, chỉ thấy đập vào mắt là một viên đá cui Dạ Minh Châu thật lớn ở ngay trên đỉnh đầu, đang tỏa ra một chút ánh sáng màu vàng. Phương Vân ngẩn ngơ, cái này hoàn toàn không giống với trí nhớ của hắn. Hắn rõ ràng nhớ được là mình bị Hoàng Kim Giác Mãng nuốt vào miệng, sau đó chính mình chặt đứt một cái nanh của nó.

Hô!

Phương Vân bỗng nhiên ngồi dậy, động tác của hắn vô cùng nhanh nhẹn, hoàn toàn không giống là bị đả thương. Vào lúc này, Phương Vân mới phát hiện độc rắn ở trên người cũng không còn nữa rồi.

- Làm sao lại quỷ dị như vậy!

Phương Vân bình tĩnh lại, lúc này mới mở mắt to ra nhìn. Vừa nhìn, đã thấy ở ngoài hai trượng, có một bóng đen khôi to to lớn đang ngồi thẳng đối diện, trên người phát ra một cỗ hơi thở nồng đậm, giống như là một cỗ hơi thở sát phạt nơi sa trường.

- Đại nhân! Đại nhân!

Phương Vân trong lòng cả kinh, thử thăm dò kêu hai tiếng. Dựa vào trực giác, Phương Vân đoán đối phương có thể là đại tướng quân, thậm chí là quân hầu...Bởi vì, từ trên người đối phương phát ra cỗ hơi thở nồng đậm khí chất nơi sa trường.

Trong động vẫn im ắng, người nọ vẫn không nhúc nhích.

Phương Vân trong lòng hơi động, đứng dậy, thử đi về phía trước hai bước. Lúc này mới phát hiện ra, người ngồi đối diện, căn bản không phải là người sống, mà là một khô lâu mặc giáp. Bộ xương trắng tinh được bọc trong bộ giáp, xương cột sống dựng thẳng hướng lên trời.

- Đã chết!

Phương Vân lập tức đi tới, mượn ánh sáng viên Dạ Minh Châu ở trên đầu, rốt cuộc đã thấy rõ bóng người trong động quật. Đây là một nam tử vóc người cực cao, ước chừng cao khoảng tám thước. Trên người mặc Hoàng Kim Tỏa Tử Giáp, vốn là màu hoàng kim, nhưng bởi vì giết chóc quá nhiều, nên đã biến thành màu đỏ sẫm. Cái ánh sáng màu đậm đó, giống hệt như máu.

Trên Hoàng Kim Tỏa Tử Giáp bị tàn phá nhiều chỗ, cơ hồ đã không còn thấy được hình dạng. Dường như người này trước khi chết, đã từng trải qua một trận chiến cực kỳ khốc liệt.

- Người này hẳn là một vị quân thần, hơn nữa chiến công vô cùng hiển hách! Nếu không, căn bản là không thể mặc được bộ Hoàng Kim Tỏa Tử Giáp này!

Phương Vân âm thầm kinh hãi thân phận của người này. Mặc Hoàng Kim Tỏa Tử Giáp, sau khi chết lại vẫn còn ngồi tản mát ra khí thể cường đại như vậy. Nhân vật như vậy, lúc sống vô cùng hùng lẫm.

Phương Vân lại đi tới vài bước, ánh mắt liền chú ý vào bên cạnh vị cường giả không biết tên này. Chỉ thấy ở một chỗ gần hắc, có một cây thực vật cao khoảng sáu tấc đang vươn ra hai cành lá xanh, ở ngay trên cành, có một quả trái cây xinh đẹp ướt át. Phương Vân ngửi được mùi thơm lạ lùng chính là từ cái quả này phát ra.

- Ta cảm thấy thương thể trên người tốt hơn rất nhiều, nhất định là do công hiệu mùi thơm của loại quả này!

Phương Vân vén áo lên, chỉ thấy chỗ vết thương do Hoàng Kim Giáp Mãng gây ra đã khép lại, chỉ còn có vết sẹo.

- Trái quả này nhất định là một bảo vật. Chỉ mùi thơm đã có thể khép vết thương lại, giảm thương thể. Nếu nuốt vào, không biết lại có công hiệu bao nhiêu.

Cái động này vô cùng thần bí. Chỉ là mùi thơm của quả thôi đã có thể chữa lành thương thể, Phương Vân không tin là nó có độc. Chân lại tiến thêm hai bước, Phương Vân đi tới hái trái quả cùng cả gốc và thân cây nuốt vào thể nội.

Nhan Vũ

35. Chương 31: Thiên Địa Vạn Hóa Chuông

Ầm!

Trái quả vừa vào liền tiêu hóa, biến thành một chất lỏng màu trắng chảy vào trong bụng. Phương Vân chỉ cảm thấy trong bụng nóng lên, giống như là đang được một mặt trời nhỏ thiêu đốt. Các luồng khí nóng không ngừng lan tỏa ra, chạy đến tứ chi tám hải.

Một cỗ nguyên khí cuộn cuộn làm lay động cả thân thể, lúc này tứ chi của Phương Vân nóng lên, cả người không thể động đậy. Cương khí trong cơ thể được cỗ tinh khí ngoại lai này tác động, tự động vận hành, giống như là nước lên thì thuyền lên. Từ cương khí trung cấp đã đạt đến cương khí đỉnh phong, tùy thời có thể bước vào khí tràng. Lúc này, cương khí của Phương Vân cũng không có hấp thu được nữa, những tinh khí còn lại của trái quả thì lắng đọng lại, lắng xuống ẩn núp trong cơ thể. Cho đến lúc này, Phương Vân mới có quyền khống chế lại thân thể của mình.

A!

Phương Vân há miệng thở ra một hơi, chỉ thấy một luồng tinh khí từ trong thở ra, phun ra ngoài xa đến ba thước rồi mới tiêu tan. Phương Vân thấy thế, liền giật mình.

- Một trái quả nhỏ mà lại có tinh khí nhiều đến như vậy!

Phương Vân vô cùng rõ ràng, chính mình mới chỉ hấp thu một phần nhỏ năng lượng của trái quả. Còn phần lớn năng lượng đã ẩn núp trong cơ thể. Chờ sau khi mình đạt đến Khí Tràng cấp, mình có thể lần nữa hấp thu những năng lượng này.

Phương Vân lần nữa mở mắt ra, lại phát hiện sau khi dùng chu quả, nhãn lực của mình cũng đã sáng hơn.

- Oh, có vấn đề!

Hai mắt của Phương Vân lúc này thấy rõ tình cảnh trong động, không hề sót thứ gì. Chỉ thấy ở trước mặt cường giả thần bí này có vài dòng văn tự. Chỉ là, do lúc bắt đầu Phương Vân chỉ chú ý đến trên người cường giả thần bí, cho nên không chú ý đến những thứ khác.

“Đại nạn một lần buông xuống, không muốn thấy một thân sở học thất truyền, cho nên đã kịp đem võ học mạnh nhất truyền vào trong chiến khí ‘Thiên Địa Vạn Hóa Chuông’ mà ngày xưa chinh chiến. Cả đời người chinh chiến, cuối cùng vẫn phải ngã xuống. Người đến sau, không nên suy nghĩ chuyện báo thù, cũng không nên hỏi tên họ.”

“Tính mệnh cũng chỉ là hư không, số mệnh mới là chân thực! Ngoài cửa có Hoàng Kim Giác Mãng ngàn năm, vì ta mà cản đi thú dữ. Nếu mạng cách không đủ, thì sẽ bỏ mình trong bụng cự mãng. Nếu số phận không đủ thì không thể tiến vào ta. Mạng cách, số phận đều là do thiên định, không cưỡng cầu được! Mặc khác, ta không muốn một thân tu vi vô đạo uổng phí, cho nên trước khi chết, đã đem hết nội lực rót vào trái quả trong động! Kể đến sau, hãy lấy trái quả và ăn đi!”

“Đừng nhớ, đừng hỏi, đừng nghĩ, nếu không sẽ có đại họa. Sau khi có được Thiên Địa Vạn Hóa Chuông, lập tức rời đi! Nơi này không thể ở lâu!”

Người này cũng quá mức thần bí, đem một thân công lực lưu lại, nhưng trước khi chết cũng không hề lộ ra danh tính của mình. Đặc biệt là mấy chữ “Đừng nhớ, đừng hỏi, đừng nghĩ, nếu không sẽ có đại họa.” càng làm cho Phương Vân có cảm giác lạnh người, dường như mình đã dính vào một vòng luân quả đáng sợ.

- Dù có chuyện gì, cũng chỉ là chết. Ta cũng đã chết một lần, còn có cái gì đáng sợ đâu chứ!

Tay phải của người cường giả thần bí trên đất này có cầm một quả chuông đồng nho nhỏ. Phương Vân lấy ra, lấy viên đá cuội sáng cẩn thận đánh giá một cái, chỉ thấy trên cái chuông đồng tinh tế lung linh, toát ra một cổ hơi thở cổ xưa.

Trên chuông đồng cũng có khắc rất nhiều văn tự thần bí. Văn tự này rất nhỏ, phải rất cẩn thận mới có thể miễn cưỡng thấy được. Ở cuối chuông đồng còn khắc rất nhiều hình tượng đồ án. Phương Vân nhìn một cái, dường như đã phân biệt được, theo thứ tự là nhật, nguyệt, thần, xuyên, sơn, thảo, mộc, trùng, ngư, điều, tất cả là mười đồ án.

- Cái này chắc chắn là Thiên Địa Vạn Hóa Chuông mà hắn nói rồi, không biết có gì đặc thù đây.

Phương Vân quan sát một hồi, cũng không phát hiện ra chỗ nào đặc biệt của cái chuông. Cũng không có để ý lắm, chỉ làm sao bản năng, cầm cái chuông nhỏ lên, lắc lắc.

Oong!

Một tiếng chuông vang lớn đột nhiên từ trong chuông vang lên, trong thanh âm lại có ẩn chứa một lực lượng to lớn, cả động quật đều ẩn chứa tiếng chuông, bần đất từ trên động rớt xuống.

Cùng một thời gian, cái chuông tinh xảo này dường như được cái gì đó kích thích, bỗng phát sáng hừng hực.

Dưới ánh mắt khiếp sợ của Phương Vân, trên hư không xuất hiện mười bức họa màu vàng óng ánh, lấy Thiên Địa Vạn Hóa Chuông làm trung tâm. Mười bức họa này xếp thành hình vòng cung, bảo vệ xung quanh Thiên Địa Vạn Hóa Chuông.

Các bức họa khổng lồ hình vuông đều trống không, chỉ có dưới bức họa có mấy chữ thần bí hiện lên, Phương Vân vẫn có thể nhận ra hai chữ theo thứ tự đó là ‘Nhật’ và ‘Trùng’.

Một lúc sau, tiếng chuông vang biến mất. Mười bức họa đồ trong hư không cũng cảm đậm đi, biến mất tại trong hư không. Hết thấy lại bình thường như cũ.

Phương Vân ngẩn ngơ, hắn biết vừa rồi cũng không phải là ảo giác. Suy nghĩ một chút, hắn lại lần nữa lay động Thiên Địa Vạn Hóa Chuông. Ánh sáng màu vàng tỏa ra tứ phương. Mười bức họa đồ màu vàng lại lần nữa xuất hiện trong hư không, vẫn là trống rỗng, không hề có nội dung gì.

- Đúng rồi, người này là nhân vật thuộc vương hầu, cách sử dụng bảo vật tất nhiên cũng không bình thường. Ta hiện nay mới chỉ là cương khí cấp, thực lực quá thấp, không đủ để kích phát năng lực của Thiên Địa Vạn Hóa Chuông này. Cái chuông nhỏ này vừa lay động, trong hư không liền xuất hiện mười bức họa đồ, chỉ sợ là có mười cái năng lực cường đại. Ngày sau sẽ khám phá đi.

Nghĩ tới đây, Phương Vân mừng rỡ, đem Thiên Địa Vạn Hóa Chuông thu vào trong ngực. Sau đó hướng về phía thi hài nam tử thần bí hành lễ một cái.

- Tiền bối, đa tạ ngài tặng bảo, Mặc dù ngài không đề cập tới tên họ của mình, nhưng ta cũng không thể nhận không của người. Sau khi trở về, ta tất nhiên sẽ tra rõ tên họ của ngài, sau đó đem thi hài của ngài dời về trong từ đường hậu táng.

Người này thân phận hiển hách như thế, Phương Vân quyết không tin cả nhà đã chết hết. Đại Chu trong vòng một trăm năm này, cũng không có gia tộc nào bị xảy ra chuyện diệt tộc.

Lúc này không khí gần hết, Phương Vân cảm thấy có chút khó khăn, biết là đã đến lúc rời đi. Lần nữa hướng về phía thi thể nam tử thần bí bái lạy một cái, Phương Vân xoay người theo đường đi tới. Đột nhiên, trong đầu lại hiện lên vị trí ngồi của thi thể nam tử thần bí, Phương Vân trong lòng vừa động, liền hiểu ra gì đó.

- Nơi này là dãy núi Đông Giao, vị trí ngồi của hắc ở đây, phương hướng chính là....là Hoàng Thành!

Phương Vân trong lòng rung mình một cái, trong lúc mơ hồ, hắc cảm thấy chính mình đã dính vào việc gì đó. Những chữ của thần bí nhân lại hiện lên trong đầu — Đừng nhớ, đừng hỏi, đừng nghĩ, nếu không sẽ có đại họa!

- Bí ẩn trên người cường giả thần bí này quá nhiều, chuẩn bị không tốt nên mới dính vào họa sát thân, sau đó bỏ mình trong dãy núi Đông Giao. Tu vị hiện tại của ta còn quá yếu. Nếu như mạo muội điều tra, e rằng sẽ dính vào phiền toái không cần thiết, hay là chờ sau khi thực lực cường đại rồi hãy điều tra lại. Cũng không có việc gì gấp, trước tiên rời khỏi nơi này đã.

Cửa động đã bị đóng lại, không khí có hạn. Nếu lúc này không đi e rằng chút nữa không khí hết, sẽ có nguy hiểm. Phương Vân ăn được trái quả, được bảo vật, hành lễ đối với võ giả thần bí ba cái, sau đó sải bước rời đi.

Ngâm!

Trong miệng phát ra một tiếng ngâm, Phương Vân nhảy lên không trung, thoáng một cái đã biến thành một con Thanh Long dài hơn mười trượng, quanh thân lôi điện cuộn cuộn, ầm một tiếng rồi chui vào thông đạo, nhanh chóng tách bùn đất ra. Vào lúc này đây, Phương Vân đã đạt tới cương khí đỉnh, sau khi hóa thành Thanh Long thì giống như là một thanh thần kiếm, nơi đi qua, tầng tầng đất bùn tách ra, lộ ra một lối đi.

Ầm!

Ở chỗ sâu nhất của động Hoàng Kim Giác Mãng, bùn đất bay tán loạn, không khí nổ tung. Một con Thanh Long mang theo lôi điện cuộn cuộn chui ra từ trong bùn đất. Con Thanh Long ở trên không trung thoáng ngừng một cái, rơi xuống đất, hóa thành Phương Vân.

Cầm quân Đại Chu cũng đã từng tìm qua nơi này, nhưng mà Hoàng Kim Giác Mãng lại làm cho động quật của nó quá sâu, nơi này lại được che giấu kỹ. Cho nên lúc cầm quân tìm kiếm, cũng không có phát hiện ra.

Trong động quật trống rỗng, không có một bóng người. Phương Vân đi ra, liền phát hiện cả khu vực sườn của Đông Giao vô cùng tĩnh mịch, không hề có một bóng người.

- Chuyện của Hoàng Kim Giác Mãng chắc là đã truyền ra, xảy ra chuyện lớn như vậy, các vương công tử đệ tại Đông Giao chắc là đã rời đi, ta cũng nên sớm trở về, tránh cho trong nhà quá lo lắng.

Nghĩ tới đây, Phương Vân bước nhanh hơn.

. . .

- Nhanh, nói với mẫu thân ta bình an.

Vào lúc không khí u ám buồn bã bao trùm cả Tứ Phương hầu phủ, lúc Phương Vân xuất hiện, làm cho mọi người sợ ngây cả người, không thể tin vào mắt mình. Cùng bọn hạ nhân ở ngoại viện đây đưa một lúc, Phương Vân liền bước vào chánh đường, bái kiến mẫu thân.

Trong chánh đường, Hoa Dương phu nhân sắc mặt tái nhợt, ánh mắt đã đỏ bừng, dường như đã khóc rất lâu. Phương Vân trong lòng run lên, vội vàng quỳ xuống trước mặt mẫu thân.

- Hài nhi ra mắt mẫu thân.

- Hài tử ngoan, để cho mẫu thân nhìn một chút. Mẫu thân, mẫu thân còn tưởng rằng...còn tưởng rằng...

Thanh âm của Hoa Dương phu nhân nghẹn ngào, làm sao cũng nói không được nữa. Nàng ôm chặt Phương Vân, nhỏ giọng khóc.

- Mẫu thân, thật xin lỗi, để người lo lắng rồi.

Phương Vân tựa vào trong ngực mẫu thân, trong mắt hiện lên thần sắc áy náy.

- Về là tốt rồi, về là tốt rồi.

Con mắt của Hoa Dương phu nhân đỏ lên, quệt đi nước mắt, lại dặn dò nha hoàn nói.

- Uyển nhi, nhanh, chuẩn bị chút thức ăn nóng cho thiếu gia. Thiếu gia một ngày không ăn gì, nhất định là rất đói.

- Vâng, thưa phu nhân.

Nha hoàn tên Uyển Nhi gật đầu, vẻ mặt mừng rỡ chạy ra ngoài.

Bốn món ăn, một món súp rất nhanh đã được mang lên, Phương Vân thật sự đói bụng lắm rồi. Cầm lấy chén đĩa, ăn vào. Vừa ăn, vừa nói chuyện xảy ra ở Đông Giao, dĩ nhiên là không có nhắc đến chuyện vị cường giả thần bí trong động kia, chỉ nói là được một cao nhân thần bí cứu đi.

- Đáng tiếc, con ta cũng không thấy được mặt của vị cao nhân thần bí kia, nếu không, mẫu thân nhất định phải tìm hắn mà tạ ơn.

Hoa Dương phu nhân chỉ nói lời cảm tạ, cũng không có hoài nghi những gì Phương Vân nói.

Sau khi uống vài ngụm canh nóng, trong bụng đã có sức lại, Phương Vân đột nhiên nghĩ đến cái gì, theo miệng hỏi.

- Mẫu thân, lần này Dương Bư chết ở Đông Giao, bị Hoàng Kim Giác Mãng nuốt vào. Bên Bình Đỉnh hầu phủ có tìm người gây phiền phức gì không?

Thân thể của Hoa Dương phu nhân khẽ run lên, do dự một chút, rồi nói.

- Tin tức vừa mới truyền ra, chánh thê Hiến Hoa phu nhân của Bình Đỉnh hầu vào cung cầu kiến Hoàng Hậu nương nương, bắt ta phải giao ca ca của người ra để chôn cùng Dương Bư.

Nhan Vũ

36. Chương 32: Hiến Hoa Phu Nhân

- Cái gì!

Phương Vân trong đầu chấn động, trong giây lát hần liền nhớ tới lúc hần từ động quật đi ra, có thấy những dấu chân xóc xếch. Vốn hần còn tưởng rằng đó là do cấm quân đuổi đến, tiến vào động quật giết chết Hoàng Kim Giác Mãng, không ngờ rằng, cái con cự mãng đó lại là do đại ca Phương Lâm giết chết.

Phương Vân để đĩa xuống, cũng không có muốn ăn nữa. Đúng rồi, đại ca nhất định là do thấy hần bị Hoàng Kim Giác Mãng ngậm lấy cho nên mới theo sát phía sau. Lấy thực lực của đại ca chắc chắn không phải là đối thủ của Hoàng Kim Giác Mãng, nhưng hần vẫn đi theo.

Máu Phương Vân sôi trào lên, hần có thể tưởng tượng được, nhất định là do đại ca quy hết trách nhiệm lên người hần, cho nên mới điên cuồng như vậy.

- Đại ca a!

Phương Vân lúc này thực sự cảm nhận được cái gì gọi là máu mủ tình thâm của huynh đệ. Lỗ mũi hồng lên, những giọt lệ như muốn rơi xuống.

- Lát nữa, sau khi dùng cơm xong, con trở về nghỉ ngơi đi. Trong khoảng thời gian này, nên ít đi ra ngoài. Tin tức con trở về sợ rằng đã truyền ra ngoài, ta chỉ sợ Hiển Hoa phu nhân sau khi biết lại làm ra những chuyện điên cuồng!

- Vâng, mẫu thân. Hai nhi biết!

Trở lại sương phòng, Phương Vân trong đầu nghĩ miên man. Một lần nữa tử tiến hành săn thú ở Đông Giao như mọi năm lại tạo ra chuyện lớn như vậy, một gã thế tử bỏ mình, đại ca của mình cũng thiếu chút nữa là chết ở Đông Giao mà không về được.

Phương Vân lấy Thiên Địa Vạn Hóa Chuông ở trong ngực ra, cái chuông mang đầy khí chất cổ xưa. Dao động chuông một chút, mười bức họa đồ màu vàng lại xuất hiện trong hư không.

“Lần này mạo hiểm lớn đến như vậy, hi vọng đáng giá!”

Phương Vân thu Thiên Địa Vạn Hóa Chuông lại, khoanh chân tĩnh tọa. Sau khi hấp thu xong trái quả, thực lực của hắn đã đạt đến Cương Khí đỉnh phong. Phương Vân dường như có cảm giác, trong mấy ngày tới hắn có thể đột phá Cương Khí cấp đạt đến Khí Tràn cấp.

.....

Vào một buổi sáng sớm, một gã nam tử đầu đội mũ dê đi vào trong Bình Đỉnh hầu phủ.

- Cái gì? Phương Vân còn không có chết!

Trong phòng, một phụ nhân vỗ mạnh xuống cái bàn bằng gỗ lim, trên mặt vô cùng giận dữ. Vị phu nhân này trên đầu có cài kim trâm, tóc hơi trải dài xuống, mặc dù đã hơn bốn mươi, nhưng vẫn có thể thấy nét xinh đẹp lúc còn trẻ giữa lông mày. Chỉ là đôi môi của nàng quá mỏng, vốn là có chút đoan trang, lại hiện thêm một phần ngoan độc, tàn khốc.

Người này đúng là chánh thê của Bình Đỉnh hầu, Hiển Hoa phu nhân Lưu thị. Sắc mặt của nàng lúc này tái nhợt, vành mắt thâm đen, hai mắt lại huyết hồng, dường như đã khóc rất lâu, mà cũng không có nghỉ ngơi.

- Vâng, phu nhân. Chuyện này đúng là chính xác vô cùng ạ!

Hiển Hoa phu nhân hai mắt giận trợn lên, các đốt ngón tay bởi vì dùng sức quá mà trắng bệch ra, nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói.

- Phương Vân, Phương Lâm, Bư nhi đã chết, những các người tại sao vẫn còn sống? Ta nhất định bắt các người phải chôn cùng với Bư nhi.

Nam tử bên cạnh nghe vậy toàn thân run rùng mình, nhưng cũng không dám nói gì cả.

Hiển Hoa Phu Nhân chú ý tới nam tử còn trong phòng, thần sắc lạnh lẽo, phất phất tay.

- Đi ra ngoài đi.

Đúng lúc này...

- Đại phu nhân.

Một lão mục mặt hơi nhăn lại, sắc mặt âm tàn, bước lên một bước nói.

- Đại thế tử chết thảm ở Đông Giao, Hoàng hậu nương nương lại không quan tâm đến chuyện này. Hay là, chúng ta phái người tiến vào trong Tứ Phương hầu phủ, giết chết Phương Vân, báo thù cho đại thế tử.

Chát!

Một cái bạt tai tát mạnh lên mặt của lão mục, sắc mặt vốn là hơi nhăn lúc này lại sưng lên, xanh tím lại.

- Phu nhân?

Lão mục từ vẻ mặt kinh ngạc, nàng vốn là muốn lấy lòng, nhưng không ngờ lại nhận lấy một bạt tai, không thể nào hiểu nổi.

- Người già hồ đồ rồi sao? Người cho rằng đây là chuyện gì?

Hiển Hoa phu nhân nghiêng đầu sang chỗ khác, mặt dữ tợn nói.

- Người cho rằng ta cũng ngu xuẩn giống như Tuyên Hoa phu nhân, không có đầu óc sao? Kinh thành là trọng địa của triều đình, có vô số cấm quân tuần tra, còn có đại nho của triều đình trấn áp, người lại giật dây ta...bảo ta phải người đi tới một phủ của một cáo mệnh phu nhân giết người! Người muốn rước họa cho lão gia sao?

- Lão nô biết sai rồi, xin phu nhân trách phạt.

Lão mục trong lòng rùng mình, nàng cũng không có nghĩ sâu đến như vậy.

- Cút ngay cho ta, tự mình lãnh hai mươi gậy!

- Các người cũng đi ra ngoài hết đi, quản gia lưu lại!

Hiển Hoa phu nhân phát phát tay, tất cả nha hoàn cũng với lão mục đều nổi đuôi nhau ra ngoài, chỉ để lại một lão giả đầu tóc trắng bệch, hơi cúi người.

- Phu nhân, người thật là muốn bỏ qua cho huynh đệ Phương gia?

Lão quản gia đứng thẳng lại, từ từ đi tới. Thần sắc liền thay đổi, đối mặt với vị phu nhân đang hừng hực nổi đau mất con, tánh khí tàn bạo này mà lại không hề có chút sợ hãi.

- Bỏ qua sao? Hừ! Làm sao có thể. Chuyện này, nếu như Hoàng hậu nương nương đã không quan tâm, ta sẽ tự làm bằng cách của ta. Hai huynh đệ nhà Phương gia, nhất định phải chôn cùng cho ta!

Hiển hoa phu nhân ngoan độc nói.

- Trưởng tử Phương gia Phương Lâm hiện đang được cấm quân bảo vệ. Nghe nói hắn đã nuốt tinh huyết Hoàng Kim Giác Mãng, tiền đồ ngày sau e rằng rất rộng mở. Đường như ngay cả Nhân Hoàng cũng đã bắt đầu chú ý đến hắn. Nếu như lúc này mà giết hắn, sợ rằng sẽ rước lấy cơn thịnh nộ của hoàng thất.

Lão giả chậm rãi nói.

- Vậy hãy để cho Phương Vân phải chôn cùng với Dương Bư đi!

Hiển Hoa phu nhân ngoan độc nói ra.

Lão giả khẽ gật đầu.

- Nhưng mà, hiện tại đại thế tử vừa mới chết. Phu nhân lại cùng với Tứ Phương hầu phủ trở mặt, nếu như lúc này Phương Vân đột ngột chết đi, chỉ sợ sẽ có rất nhiều người nghĩ là do phu nhân làm. Phu nhân, đã nghĩ kỹ chưa?

- Nếu như trước mắt làm không được, thì hãy đợi thêm một thời gian nữa đi. Ta từ nhỏ cho đến bây giờ, cái gọi là thời gian thì không hề thiếu. Ngụy Diên, có phải không bao lâu nữa là tết Nguyên Tiêu?

- Hả?

Lão giả tên Ngụy Diên kinh ngạc, không hiểu vì sao nàng lại hỏi vấn đề này, nhưng vẫn là trả lời.

- Không sao, còn có hơn một tháng nữa chính là tết Nguyên Tiêu rồi.

- Ta nhớ không nhầm thì năm nay Phương Vân được mười bốn tuổi đi. Thoáng qua tết nguyên tiêu, lập tức chính là mười lăm. Theo luật định của Đại Chu, mười lăm trưởng thành, hai mươi làm quan. Phạm là những sĩ tử của Đại Chu, sau khi đến tuổi mười lăm, phải đi đến quảng mỗ để rèn luyện....

Lão quản gia ngẩng đầu lên, trong cái đường cong của con người, hiện lên một tia ý tứ.

- Ý của phu nhân là.....

- Không sai! Kinh thành là trọng địa của triều đình, có cấm quân bảo vệ, ngay cả con muỗi nếu muốn bước vào cũng không còn mạng mà ra. Nhưng sau khi đi ra khỏi kinh thành thì lại khác rồi...Hừ hừ, cũng chỉ là hơn một tháng thôi. Vì vị trí đại phu nhân này, hơn mười năm ta cũng đã chờ rồi, một tháng này có là gì đâu.

Ánh mắt của Hiển Hoa phu nhân lạnh như băng.

- Đã như vậy, chuyện này cứ giao cho ta đi!

Lão quần gia mỉm cười, từ từ đứng dậy. Trong thân thể của hắn phát ra tiếng kêu răng rắc, vốn thân thể có chút hơi khom khom, lại là đứng thẳng như mũi kiếm. Da mặt của hắn lúc này có thể thấy được bằng mắt thường đang trở nên trẻ vô cùng.

Chỉ trong một chốc lát, lão quần gia Ngụy Diên từ một lão giả lưng gù, đã biến thành một tráng hán khôi ngô cao lớn. Lặng lẽ cười một tiếng, phát tay áo rồi đi.

.....

Liên tiếp mấy ngày sau, Phương Vân cũng chỉ ở trong hầu phủ, ở trong phòng mình. Mỗi ngày trừ lúc ăn uống, còn lại chính là tu luyện, không ngừng củng cố lại căn cơ của mình.

Một ngày sáng sớm, Phương Vân vẫn như ngày thường, đang ngồi tĩnh tọa trên giường.

Ầm!

Một tiếng nổ vang lên, cửa phòng mở tung ra, một trận gió lạnh cùng với bông tuyết tràn vào, đánh tới bả vai của Phương Vân.

- Người nào!

Phương Vân tâm lập tức cảnh giác, bàn tay vỗ trên mặt đất, nhanh chóng lui về phía sau, bóng đen trước mặt lại mang theo một cỗ hơi thở cường đại đánh tới, một đôi tay cứng rắn bóp chặt Phương Vân,

Phương Vân vô cùng cả kinh, nơi này là Tứ Phương hầu phủ, thủ vệ mặc dù không sâm nghiêm lắm, nhưng cũng tuyệt đối không tồi, thế nhưng người này lại có thể xông vào nơi đây. Cương khí trong cơ thể bạo lên, Phương Vân liền muốn phé đi cánh tay của đối phương.

- Tiểu đệ, là ta. Là ta, đại ca đây!

Thanh âm hùng hậu mà quen thuộc truyền vào trong tai. Phương Vân ngẩn ngơ, không thể tin nhìn vào người tráng hán đang mặc chiến giáp Huyền thiết trước mắt này.

- Đại ca?

- Ha ha ha, là ta!

Cười một tiếng, người tráng hán này nhấc mặt nạ lên, từ cái áo giáp lạnh như băng đó, liền xuất hiện một khuôn mặt vô cùng cao hứng, chính là Phương Lâm.

- Đại ca, người?...

Phương Vân giật mình nhìn Phương Lâm, xem qua Phương Lâm một chút, một lát sau hắn đã nhận ra được bộ khôi giáp này. Đây chính là bộ giáp của quân đoàn Đằng Xà, cấm quân của Đại Chu.

- Ha ha, giật mình chứ. Nói cho người biết một tin tức tốt, sau mùa đông này, ta cũng không cần gia nhập quân đội nữa.

- Chẳng lẽ người...

Phương Vân kinh nghi nói.

- Không sao, ở Đông Giao, ta đã nuốt lấy tinh huyết của con Hoàng Kim Giác Mãng, một bước đột phá đến cảnh giới Trận Pháp cấp. Đã không cần thiết phải đi nhập ngũ nữa rồi. Triều đình quyết định, đặc biệt cho ta gia nhập cấm quân, thuộc sự quản lý của thống lĩnh Tào Báo.

Phương Lâm ha ha cười nói, hết sức cao hứng.

- Thật ư! Thật tốt quá!

Phương Lâm cũng cao hứng vô cùng, đắm mấy quyền vào người của Phương Lâm. Cắm quân a, đây chính là một bước lên trời. Bảo bối, công pháp thượng cổ, pháp quyết viễn cổ có thể từ trong hoàng thất mà lấy được.

Nguồn gốc của Bình dân hầu Đại Chu cũng là nhờ gia nhập cấm quân, đạt được công pháp thượng cổ, pháp quyết viễn cổ mà nên!

Phương Lâm ở tuổi này mà có thể gia nhập cấm quân, trên căn bản là tiền đồ vô lượng!

Hai huynh đệ ở trong sương phòng, đối diện nhìn nhau. Đều đem việc của mình kể cho người kia nghe, hai huynh đệ máu mủ tình thâm, cũng không có gì cần phải giấu diếm.

Phương Lâm nghe chuyện của Phương Vân, cũng là âm thầm kinh hãi. Vào tình huống lúc đó, chỉ cần chậm một cái thì sẽ không có chuyện Phương Vân vào trong động quật mà là rơi vào trong bụng Hoàng Kim Giác Mãng.

Còn về chuyện của Phương Lâm, Phương Vân đã sớm được mẫu thân kể nghe qua. Nhưng sau khi được huynh trưởng đích thân nói, vẫn còn cảm thấy quá kinh tâm. Quả nhiên là cực kỳ hung hiểm.

- Đúng rồi, đại ca. Ta nuốt được trái quả có tinh khí khổng lồ. Địa Cấp châu tạm thời cũng không cần dùng rồi. Không bằng đưa cho đại ca đi sao.

Phương Vân đưa tay vào trong ngực lấy Địa Cấp châu ra.

- Ha ha, đệ đệ, hảo ý của người, đại ca xin nhận. Nhưng người quên những gì ta vừa nói rồi sao? Ta đã nuốt lấy tinh huyết của con Hoàng Kim Giác Mãng. Đây chính là một con cự蟒 muốn hóa rồng a. Tinh khí của nó cũng không kém trái quả của người đâu. Ta hiện tại đã tới Trận Pháp cấp đỉnh phong rồi, qua một thời gian nữa, cũng sẽ đột phá đến Trại Thai cảnh. Hạt châu này đối với ta mà nói cũng không còn thiết yếu nữa. Hơn nữa, hàng năm hoàng gia cũng có ban thưởng, e rằng lúc đó cũng sẽ có thánh phẩm ngang với hạt châu này. Hạt châu này người cứ giữ đi!

Công pháp võ đạo, pháp quyết cùng với thánh phẩm tu luyện chính là thủ đoạn trọng yếu lung lạc lòng quân của hoàng thất. Kế thừa bảo khố của tiền triều, cộng với tích lũy hơn ngàn năm, bảo khố của hoàng thất là rất kinh khủng.

Địa cấp châu tuy là thánh phẩm tu luyện, đối với người bình thường quả là rất quý. Nhưng đối với hoàng thất mà nói thì cũng không trân quý bao nhiêu. Bằng không, Thanh Sưởng công chúa cũng đã không tùy ý lấy ra làm tiền đánh cược, một chút cũng không hề đau lòng rồi.

Phương Vân suy nghĩ một chút. Hai huynh đệ tại lần săn thú Đông Giao lần này, thu hoạch rất phong phú, tinh khí trong cơ thể cũng vô cùng thâm hậu. Loại bảo vật như Địa Cấp châu này, lúc này lại không trọng yếu nữa rồi.

- Tốt lắm, cũng không cần suy nghĩ nhiều như vậy. Đi thôi, cùng vào vấn an mẫu thân đi.. Hiện tại đã gia nhập cấm quân, cũng không giống lúc trước nữa. Phải tuân thủ theo quân kỷ của cấm quân. Lần này ta xin Tào Báo đại tướng quân về nhà nghỉ vài ngày, coi như là trường hợp đặc biệt rồi. Sau này cũng không thể thường xuyên về nhà nữa.

Hai huynh đệ vô cùng cao hứng, cùng nhau đi vấn an Hoa Dương phu nhân. Lâu ngày, ba người cũng khó có được việc ở chung một chỗ, ăn cùng bữa cơm. Không khí rất là hòa thuận vui vẻ.

Nhan Vũ

37. Chương 33: Tết Nguyên Tiêu

Vào ngày mười lăm tháng giêng hàng năm chính là tết Nguyên Tiêu của Đại Chu. Vào đêm thời gian này, từng nhà đều treo đèn lồng màu đỏ dưới mái nhà của mình. Tuyết đọng ở trên đường sớm đã được quét dọn, vô số pháo hoa được bắn lên không trung, trong tiếng pháo, vô số dân chúng chạy ra đường, múa lân múa sư tử, khắp chốn vui mừng, hiển lộ thời kỳ thái bình vô cùng.

Mà giờ phút này tại các nhà của Vương công quý tộc Đại Chu lại vô cùng bận rộn. Hàng năm vào tết Nguyên Tiêu, hoàng thất đều có yến tiệc chiêu đãi quần thần. Mà tất cả Cáo mệnh phu nhân, phu nhân Vương công, cũng sẽ phải vào dự tiệc chiêu đãi của Hoàng hậu nương nương, vào cung đón tết Nguyên Tiêu cùng với Hoàng hậu nương nương. Đồng thời, các vương công tử đệ, các sĩ tử cũng phải vào hoàng thất, tề tụ cùng nhau, hưởng thụ cao lương mỹ vị của triều đình.

Đây là thời điểm náo nhiệt nhất trong năm, đồng thời cũng là ngày lễ mà các vương công tử đệ, các sĩ tử trong kinh thành chờ đợi nhất.

- Thiếu gia, thiếu gia.....xong chưa? Gần đến giờ rồi, phu nhân nói ta qua giúp thiếu gia, mau chỉnh lại y phục cho tốt rồi đi qua!

Một nha hoàn đứng ngoài cửa, áp sát vào cửa, giọng lo lắng nói.

- Tiểu Linh tỷ, mai về nói với phu nhân, ta lập tức qua a.

Phương Vân ở trong thùng tắm, hồi phục tinh thần từ trong tu luyện lại, nhìn cửa sổ mà nói. Qua một thời gian dài, việc tu luyện vào bất kỳ lúc nào đã trở thành thói quen của Phương Vân.

- May quá, chưa có qua giờ Dậu.

Phương Vân nhìn thoáng qua một chút nhang còn chưa tắt bên cạnh thùng tắm, sau đó từ trong thùng tắm đi ra ngoài. Một tầng hào quang màu đen lóe lên, một bộ y phục chỉnh tề bị hút tới lơ lửng ở trên không, không có bị hút vào trong hào quang màu đen.

Mặc áo ngắn màu trắng, quần màu đen, Phương Vân xỏ tóc dài, vẽ mặt thoải mái không câu nệ, từ trong cửa đi ra.

- Thiếu gia.

Hai gã nô bộc ở ngoài, thấy Phương Vân đi ra, liền đưa một cái áo khoác bằng lông sói thật dày cho Phương Vân phủ thêm.

- Không cần, ta không lạnh.

Phương Vân cho hai gã nô bộc lui ra, đi ra ngoài. Vào ngày tết nguyên tiêu này, là lúc hoàng thất mở tiệc chiêu đãi sĩ tử Đại Chu, mà vào lúc hoàng thất ban phát hoàng ân mệnh mông đó, cũng là lúc Phương Vân hẳn phải qua lễ trưởng thành.

Bộ quần áo trắng quần đen mà Phương Vân đang mặc chính là lễ phục là Đại Chu hoàng triều bắt các sĩ tử phải mặc vào ngày lễ trưởng thành.

Dân tình của Đại Chu hoàng triều chắc phác, nhưng một chút trường hợp chánh quy, lễ nghi thì tuyệt đối không thể loạn bừa. Đồ mặc lúc bình thường và lễ phục phải được phân chia ra.

- Lên xe đi! Thời gian không còn sớm nữa!

Ở ngay cửa, có một cái xe ngựa đang dừng, Hoa Dương phu nhân vén màn xe lên, vẫy vẫy tay Phương Vân. Chỉ một chốc lát sau, cái xe ngựa này đã hướng đi tới hoàng cung.

Trên đường cái, âm thanh vui vẻ không ngừng vang lên, có rất nhiều xe rồng ở trên đường đi. Nếu ở trên trời quan sát xuống, có thể thấy có rất nhiều xe ngựa màu hồng, có treo đèn lồng màu đỏ phía trước, từ các phủ đệ Đại Chu, đi về phía hoàng cung.

Trong đêm tối, hoàng cung Đại Chu giống như một con cự thú ở thời tiền sử, sừng sừng đứng ngay giữa kinh thành. Vô số ngọn đèn dầu được thắp sáng lên, chiếu rọi trên cả những tầng mây trong đêm tối.

Sau khi qua mấy trạm kiểm tra, kiểm soát thiệp mời, xe của Tứ Phương hầu phủ được cho phép lái vào hoàng cung.

- Đã đến hoàng cung, xin mời các vị nương nương, tiểu thư xuống xe ngựa!

Ở trên một quảng trường lớn, có các cấm quân đang đứng đó, phòng giữ nghiêm ngặt. Phía trước các cấm quân, là một tên công công đại nội sắc mặt không thay đổi, yên lặng chờ đợi.

- Vân nhi, đã đến hoàng cung rồi. Tiệc ở bên nướng nướng e rằng rất lâu mới kết thúc, nếu như người trở ra sớm, thì cứ về trước đi.

Hoa Dương phu nhân đi xuống xe ngựa nói.

- Vâng, hài nhi biết rồi.

Hai người chỉ đơn giản nói có mấy câu, lập tức đã có hai gã công công sắc mặt tái nhợt tiến lên đón.

- Hoa Dương phu nhân, mời qua bên này!

- Sĩ tử, Thông Minh điện ở bên này, xin mời theo ta!

Mặc dù cũng là tiệc chiêu đãi của hoàng thất, nhưng thân phận khác nhau, giới tính khác nhau thì khoảng cách cử hành yến hội cũng khác nhau.

Từ rất xa, Phương Vân đã thấy được phía tây nam Hoàng Thành, lúc này ở đó đang có một đại điện đang được thấp sáng rực rỡ. Đứng ở đằng xa, mà cũng có thể cảm giác được hơi ấm từ trong điện chiếu đến.

- Sĩ tử, mời qua bên này!

Công công dẫn đường nói.

Phương Vân cũng không để ý, ừ một tiếng. Đột nhiên từ ở hai bên tường, có một tấm lưới lớn giăng xuống, tiếp theo ở hai bên có bảy, tám tên thái giám trong cung xông ra. Mà lúc này, tên thái giám dẫn đường lúc này cũng đã biến mất.

- Oh? Bị mai phục rồi.

Phương Vân trong lòng vừa động, nhưng không hề có chút loạn nào, cái tấm lưới lớn kia vừa rơi xuống. Vèo! Vèo! Một vòng hào quang trong cơ thể tán phát ra, tấm lưới từ trên trời rơi xuống liền bị một cổ lực lượng vô hình đón lấy để xuống đất. Tiếng ma sát chạm vào nhau, phát ra thanh âm kim loại - Đây là một tấm lưới bằng kim loại.

- Bắt lấy hắn.

Tám tên tiểu thái giám nhảy lên cao, trường kiếm trong tay lúc này lại tản phát ra một luồng khí, là kiếm cương!

“Tám tên thái giám đạt đến Cương Khí cảnh!” Phương Vân trong lòng kinh hãi. Phải biết rằng khắp kinh thành này, ở độ tuổi này mà đạt đến cương khí cảnh cũng không nhiều lắm, mà lần này một lần lại xuất hiện tới tám người.

Ngâm!

Một tiếng ngâm nga, Phương Vân tung người nhảy lên cao, thân liền hóa thành một con Thanh Long khổng lồ, đuôi rồng lượn lơ ở trên không trung. Chỉ nghe thấy mấy tiếng bành bạch, tám tên tiểu thái giám đã bị đuôi rồng quét trúng, đẩy tám người này ra ngoài, đụng vào vách tường màu đỏ, rồi ngất đi.

Trong hoàng cung canh phòng nghiêm ngặt, đặt biệt hôm nay lại là tết nguyên tiêu, thủ vệ hôm nay còn sâm nghiêm hơn thường ngày. Nhưng ở nơi này đánh nhau lại không có cấm quân nào có ý quan tâm tới hay chạy tới.

“Hừ! Nhất định là nàng!”

Phương Vân hừ lạnh một tiếng, thân hình gấp lại, từ không trung đáp xuống. Cả trong hoàng cung này, có thể điều động cấm quân, hơn nữa còn có thể làm họ coi như không thấy, trừ nàng ra còn có ai nữa?

Thấy tám tên tiểu thái giám đã bất tỉnh, Phương Vân một mình một người đi tới Thông Minh điện. Trong lòng hẳn lại có cảm giác mơ hồ, dường như cái tết Nguyên Tiêu năm nay, muốn ăn ngon cũng không dễ.

Chiều dài của Thông Minh điện cũng ít nhất là trăm trượng, thêm của đại điện được là bằng bạch ngọc tinh khiết hoàn mỹ, chia làm mười mấy cấp. Đi lên thêm son, chín cánh cửa đại môn đều đồng thời rộng mở, vô số cung nữ, thái giám đang bưng các khay quả thức ăn, chén rượu nhỏ qua lại.

Phương Vân vừa mới tiến vào bên trong Thông Minh điện, liền nhìn thấy một chậu than khổng lồ mà đến ba người ôm mới hết. Lửa ở bên trong cháy hừng hực, phát tán ra nhiệt lượng. Phương Vân nhìn lướt qua, liền phát hiện trong đại điện có ít nhất ba mươi chậu than như vậy.

- Công tử, xin hỏi người là môn hạ của vị vương công nào?

Một thanh âm truyền đến trong tai, một thiếu nữ mặc đồ trắng tới bên cạnh, thấp giọng hỏi,

- Tứ Phương hầu phủ, Phương Vân.

Phương Vân phục hồi tinh thần lại, khẽ gật đầu ý bảo.

- Nguyên lai là Tiểu Hầu gia, mời đi theo ta.

Cung trang thiếu nữ dẫn Phương Vân tiến vào Thông Minh điện, ngồi xuống một bàn rượu gần dựa vào cột đá.

- Thế tử chờ một chút, mứt quả của ngài sẽ nhanh chóng được đem lên.

Phương Vân gật đầu.

- Tiểu hầu gia.

- Tiểu hầu gia, ngài đã tới.

Phương Vân vừa mới ngồi xuống, hai tên sĩ tử ở hai bên trái phải vội vàng đứng lên, vẻ mặt tươi cười, khuôn mặt lấy lòng.

- Không cần phải khách khí, cũng ngồi xuống đi.

Phương Vân lạnh nhạt nói. Liền đã hiểu danh tiếng của hai huynh đệ mình đã sớm lan truyền ra từ lần săn thú tại Đông Giao. Hôm nay đi khắp kinh thành, các vương công tử đệ đã sớm có lời đồn: Tình nguyện đi trên chóc các đại thế tử ở kinh thành nhưng không dám đi trên chóc hai huynh đệ Phương gia.

Thủ đoạn ngày đó của Phương Lâm, quả thật là làm cho mọi người kiêng kị vô cùng.

Nhận được sự cho phép của Phương Vân, mấy tên sĩ tử này mới dám ngồi xuống lần nữa.

- Tiểu hầu gia, mứt quả của ngài.

Một lát sau, liền có một thị nữ trong cung bưng khay bạc lên. Thị nữ để khay bạc xuống, theo bản năng, liền đem cái nắp bằng bạc mở lên.

- A!

Một tiếng thét kinh hãi vang lên, chỉ thấy sau khi mở nắp bạc lên, trong cái khay bằng bạc của Phương Vân chỉ còn lại có mấy quả hạch mức (Hột). Thịt hươu nai khô đã bị cắn qua, mà cao dê (Mỡ dê) cùng với mức quả đã bị dùng rồi.

- Cái này,....

Cung nữ trẻ tuổi bụm miệng lại, khiếp sợ nhìn cái khay. Hiển nhiên nàng cũng không biết cái mâm đựng trái cây lại là như vậy.

- Đi xuống đi, chuyện này không trách người.

Phương Vân nhìn một cái, trong lòng cũng là cười thầm. Thanh Sưởng công chúa này quả nhiên vô cùng tức giận, ngay cả loại thủ đoạn của trẻ con này mà cũng dùng. Hẳn trong bụng lại là cười thầm, cũng không thèm để ý.

- Tiểu hầu gia, để ta đổi với ngài. Cái khay này ta còn chưa dùng.

Phương Vân vừa dứt lời, gã sĩ tử ở bên trái lập tức đứng dậy, liền đưa cái khay của mình qua.

- Tiểu hầu gia, ở bên ta còn có một cái khay hạnh nhân. Ta ngay cả nắp cũng chưa có mở, nếu ngài không chê, mời ngài dùng/

Gã sĩ tử bên phải hung hăng liếc mắt gã sĩ tử ra tay trước, cũng đứng dậy, đưa khay đựng hạnh nhân qua.

- Các người cứ tự nhiên đi.

Phương Vân lúc này lại không vội. Trong lòng lắc đầu mỉm cười, hẳn cũng muốn nhìn, cô công chúa này còn muốn sử dụng thủ đoạn gì.

”Lúc này lại đem cái khay mút ăn còn dư đưa cho ta. Hắc hắc, Thanh Sưởng công chúa này nhất định là đã sớm an bài qua. Lúc này, hẳn là đang trốn ở đâu đó để quan sát.

Phương Vân trong lòng có tính toán, cũng liền thanh tĩnh lại, chuẩn bị yên lặng theo dõi mọi chuyện.

Yến hội vừa mới bắt đầu, Phương Vân nhìn lướt qua mọi nơi, cũng không thấy Trương Anh cùng với Chu Hân. Người ở trong Thông Minh diện nhiều lắm, không kể là quý tộc hầu cùng với binh dân hầu ở cùng một chỗ, mà các sĩ tử tướng lãnh Đại Chu, các quan lại địa phương, đại phu triều đình cũng có mặt ở đây.

“Không vội, lát nữa lễ trưởng thành tiến hành, hẳn là có thể thấy được bọn họ.”

Trương Anh cùng với Chu Hân cũng giống Phương Vân, hôm nay cũng phải tiến hành lễ trưởng thành.

- Phương huynh, sao lại một mình một người ở nơi đây uống thế này a.

Một âm thanh quen thuộc truyền đến, Phương Vân quay đầu lại nhìn, chỉ thấy thế tử Văn Khúc hầu Nghiêm Luân đang bưng chén rượu, khóe miệng mỉm cười, đi tới.

Nhan Vũ

38. Chương 34: Vực Ngoại Tinh Thần Thiết

- Thế tử, đã lâu không gặp.

Phương Vân trong mắt hiện lên vẻ ngạc nhiên.

- Lăn săn thú Đông Giao trước, vốn cho là có thể nhìn thấy thế tử. Không nghĩ tới, thế tử lại không tham gia.

- Gia tộc chúng ta đối với loại hoạt động săn giết này, cũng không có hứng thú lắm. Lăn săn thú Đông Giao vừa rồi, là đường đệ của ta thay ta.

Nghiêm Luân cười nhạt một tiếng, dừng ở bên cạnh Phương Vân.

- Thế tử, mời ngài ngồi! Mời ngài ngồi!

Sĩ tử ở bên cạnh Phương Vân thấy thế, vội vàng đứng dậy, cũng không có đợi Nghiêm Luân trả lời, liền trực tiếp tránh ra.

Nghiêm Luân cũng không khách khí, phủi áo bào, ngồi xuống bên cạnh Phương Vân.

Phương Vân khẽ vuốt cằm, biết mạch Văn Khúc hầu này đối với phong phạm văn thần quá nồng, không như những thế gia nhà võ vốn đã quen với việc giết chóc.

Ánh mắt nhìn qua Phương Vân, Nghiêm Luân nở nụ cười.

- Chúc mừng, hôm nay vừa là tết nguyên tiêu, vừa là ngày lễ trưởng thành của Phương huynh.

- Ừ.

Phương Vân khẽ gật đầu, thiện ý của Nghiêm Luân cho tới lúc này rất rõ ràng, Phương Vân đối với người này cũng không có ác cảm, cũng không cự tuyệt ý của hắn.

- Uống rượu cùng đi, dạ yến đến một lúc nữa mới chính thức bắt đầu.

Phương Vân bưng bình rượu màu xanh lên, rót đầy chén cho Nghiêm Luân rồi nói.

- Thế tử, chén này ta mời người. Lần trước trong học cung, còn phải đa tạ người đã thay ta giải vây.

- Phương huynh cũng không cần khách khí, những tên tiểu nhân như Dương Khiêm, Lý Bình cũng không có gì để nói cả, không đáng giá để chúng ta đàm luận, uống rượu.

Rượu mà vương công sĩ tử Đại Chu uống là do chính công bộ triều đình ủ rượu. Loại rượu này có màu hổ phách, được mệnh danh là Quỳnh Tương. Được công bộ phân phát cho các phủ đệ vương hầu hưởng dùng. Loại rượu này tinh khiết, nhu hòa, nồng độ không cao, rất nhiều phu nhân, tiểu thư cũng có thể dùng được.

Từ Quỳnh Tương, lấy những phần tinh túy nhất, sau khi chiết xuất, lại biến thành màu vàng nhạt, được công bộ đặt tên là Ngọc Dịch, vào hiến tặng cho hoàng thất.

Loại rượu mà Phương Vân, Nghiêm Luân đang dùng lúc này chính là loại rượu Ngọc Dịch mà hoàng thất chuyên sử dụng, chỉ có vào những ngày đại lễ mới được hoàng thất cho sử dụng.

Dùng rượu qua một thời gian, hai người cũng dần quen hơn, lúc này cùng nói đến sự việc trong kinh.

- Đúng rồi, có một tin tức tốt nói cho người biết. Có lẽ người sẽ cảm thấy hứng thú.

Nghiêm Luân đột nhiên nói.

- Oh?

Phương Vân chau mày lại, bỗng nhiên có nghĩ đến chuyện gì đó, nói.

- Thế tử chọn trường hợp này nói cho ta biết, chắc có liên quan đến việc khen thưởng của hoàng thất trong dịp tết Nguyên Tiêu này sao?

Nghiêm Luân trong mắt hiện lên thần sắc chấn động, nhưng sau đó cười nói.

- Phương huynh quả nhiên thông minh. Không sai, đúng là về chuyện liên quan đến phần thưởng năm nay của hoàng thất cho tết Nguyên Tiêu.

Phương Vân mỉm cười nói.

- Đó cũng không phải là chuyện khó đoán gì. Thế tử lại là định thừa nước đục thả câu rồi.

- Ha ha...được, để ta nói. Tết Nguyên Tiêu năm nay, nếu như đấu võ mà đạt được đệ nhất thì có thể đạt được một quyển bí tịch võ đạo từ hoàng thất. Mà nếu đấu văn đạt được đệ nhất lại có thể đạt được một bộ thi từ của Tam Công đương triều. Ngoài ra, nếu đồng thời đạt được một trong ba vị trí đầu của cả đấu văn và đấu võ thì lại có thể đạt được một khối vực ngoại tinh thần thiết.

- Vực ngoại tinh thần thiết???

Phương Vân bật thốt lên nói, tim hắn bị chấn động rồi. Cái gọi là vực ngoại tinh thần thiết này chính là những ngôi sao trên bầu trời đêm mà bình thường dùng mắt thường cũng có thể quan sát được.

- Không sai, chính là vực ngoại tinh thần thiết. Vào lúc bình thường, những ngôi sao này ở trên đỉnh đầu chúng ta, cách mặt đất không biết bao nhiêu vạn dặm. Muốn lấy những ngôi sao này, những võ giả bình thường căn bản là đừng hòng nghĩ tới. Phóng mắt khắp cả thiên hạ, cũng chỉ có hoàng thất Đại Chu ta là có năng lực đánh ngôi sao rớt xuống. Những mảnh nhỏ rơi xuống đó, chính là những tài liệu trân quý nhất dùng để chế tạo vũ khí, nếu dùng để rèn khôi giáp, chiến kiếm, mũ giáp bảo hộ thì vô cùng tốt.

- Phải biết rằng, một binh lính Đại Chu nếu mặc bộ giáp này vào thì có thể ngăn trở mấy mươi lần công kích của võ giả cường khí cảnh. Mà nếu là phá thần nổ có khả năng vực ngoại tinh thần thiết vào thì khi một binh lính bình thường Đại Chu bắn ra cũng có thể giết chết một cường giả Thoát Thai Cảnh!

Trong giọng nói của Nghiêm Luân đối với loại vật này gần như có chút sùng bái.

- Không ngờ rằng lại có loại phần thưởng này.

Vào kiếp trước, Phương Vân cũng đã được nghe các vương công tử đệ tại kinh thành nói đến, Đại Chu hoàng triều là dùng võ lập quốc, tạo thành thế chân vạc đã hơn nghìn năm, cũng đã sinh ra vô số cường giả. Những võ giả có thực lực cường đại có thể lấy quyền khí làm rung chuyển đất trời. Một quyền vừa tung ra, trực tiếp tạo thành tinh quang phóng lên trời cao, đánh rớt ngôi sao cũng không nói chơi.

Theo như lời đồn thì việc Đại Chu hoàng triều luôn có vực ngoại tinh thần thiết là do có các cường giả ẩn sâu bên trong, đánh rơi ngôi sao xuống hoặc dùng đại thần thông lấy từ trên bầu trời xuống.

Đại Chu hoàng triều không chế vực ngoại tinh thần thiết vô cùng nghiêm ngặt. Phương Vân cũng không ngờ rằng giải thưởng của tết nguyên tiêu năm nay lại có vật này. Loại phần thưởng này quả thực rất xa xỉ.

- Người có biết phần thưởng Vực Ngoại tinh thần thiết có bao nhiêu không?

Phương Vân hỏi. Theo truyền thuyết thì khi đánh một ngôi sao rơi xuống, trong lúc rơi xuống từ trên khoảng cách ngàn vạn dặm đó sẽ sinh ra ma sát cực lớn nên sẽ nảy sinh tiêu hao. Trong quá trình tiêu hao đó, ngôi sao sẽ thu nhỏ lại, cho nên khi rơi xuống mặt đất sẽ chỉ còn có khoảng bằng cái đầu người.

- Nghe nói đứng ở vị trí thứ nhất có thể có được một khối vực ngoại tinh thần thiết khoảng bằng nắm đấm, mà vị trí thứ hai và thứ ba thì được khoảng một quả trứng ngỗng.

Nghiêm Luân nói.

Phương Vân ngưng mắt trầm tư: “Một khối vực ngoại tinh thần thiết bằng nắm đấm đã khoảng bằng 1/8 ngôi sao sau khi bị rơi xuống đất. Cái phần thưởng này đã rất lớn rồi, cũng đã đủ để rèn một bộ khôi giáp cho mình. Trong tương lai khi nhập ngũ, cái khôi giáp đó sẽ là một bùa hộ mạng.”

- Ty lễ tiên sinh đã tới, ta liền đi trước đây. Ha ha, cảm ơn rượu của người.

Nghiêm Luân đứng dậy, vỗ vỗ bả vai của Phương Vân, đi ra lại chỗ ngồi. Những dạ yến kiểu này của hoàng thất, mặc dù Nhân Hoàng cùng với Hoàng hậu sẽ không tới dự, nhưng sẽ có đại nho lễ bộ tới chủ trì.

Trước khi dạ yến chính thức bắt đầu, mọi người có thể đi qua chỗ khác. Nhưng mà, một khi đã bắt đầu, thì mọi người phải quay lại chỗ. Số ghế của dạ yến chính là do lễ bộ tỉ mỉ an bài, tuyệt đối không thể làm loạn.

”Cho dù là như thế nào, vực ngoại tinh thần thiết của lần này nhất định phải tới tay!

Phương Vân phục hồi tinh thần lại, hạ quyết tâm. Nhìn bóng lưng của Nghiêm Luân rời đi, Phương Vân cũng có điều suy nghĩ trong lòng. Nghiêm Luân lần này tới đây, không hề nghi ngờ là muốn bán cho mình một cái tình. Chỉ là Phương Vân không rõ, rốt cuộc mình có cái gì đáng để vị thế tử này kết giao? Chẳng lẽ là do cuộc chiến đấu của mình và Dương Khiêm? Hay là cuộc chiến của mình và Thanh Sưởng công chúa? Hay vị thế tử này trời sinh đã thích kết nhân duyên?

Phương Vân nhìn thoáng qua một chỗ của Thông Minh điện, chỉ thấy lúc này có mấy tên cung nữ, thái giám, cùng với thị vệ đang hộ tống một lão nho cũ kỹ mặc lễ phục trong triều đi tới. Lão nho này mặc một tấm áo màu canh, tóc hai bên cũng đã hơi bạc, trên người toát ra một cỗ hơi thở cổ kính.

- Chớ có lên tiếng, các sĩ tử ai nấy về chỗ, không được lớn tiếng ồn ào! Người vi phạm, trực xuất đi!

Lão nho đứng ở chính giữa Thông Minh điện, dùng ánh mắt sắc bén nhìn qua khắp nơi.

Thanh âm lão nho không lớn, nhưng rất nhanh những tiếng động ồn ào trên Thông Minh điện đã trở nên yên lặng. Mọi ánh mắt cũng đang chú ý trên người vị đại nho lễ bộ này.

Lão nho gật đầu hài lòng, hơi vuốt cằm, một bên có cung nữ dùng khay dâng cốc rượu. Lão nho nâng cốc rượu lên, trầm giọng nói.

- Nâng cốc chúc mừng!

Mọi sĩ tử trong điện cũng lập tức đứng dậy, trong tay nắm cốc rượu, nói theo.

- Nâng cốc chúc mừng!

- Chúc Nhân Hoàng vạn tuế!

- Chúc Nhân Hoàng vạn tuế!

Mọi người cũng nói theo.

- Hoàng hậu nương nương thiên tuế!

- Hoàng hậu nương nương thiên tuế!

Chung sĩ tử cũng đồng thanh nói.

- Chúc Đại Chu hoàng triều ta, giang sơn xã tắc truyền thừa vạn năm, hưng thịnh vạn năm!

Lão nho lại nói.

- Chúc Đại Chu hoàng triều ta, giang sơn xã tắc truyền thừa vạn năm, hưng thịnh vạn năm!

- Nghỉ, chư vị sĩ tử xin uống rượu.

Lão nho lấy tay áo che mặt, một hơi uống cạn sạch. Chung sĩ tử trong điện cũng uống cạn sạch. Mới vừa ngồi xuống, liền thấy ở ngoài Thông Minh điện có vô số ánh sáng lửa sáng bừng lên trong đêm tối, đem hơn phân nửa kinh thành chiếu lên một mảnh rực rỡ.

Lời chúc vừa kết thúc, bên trong Thông Minh điện lập tức náo nhiệt lên. Từng hàng cung nữ nối đuôi nhau vào, bưng lên các loại mỹ vị đến trước bàn các vị sĩ tử Đại Chu. Một bên cũng có các cung nữ rót rượu cho. Nhất thời làm cho Thông Minh điện náo nhiệt, ăn uống linh đình.

Phương Vân lúc này lại là một mình uống, trong lòng đang nghĩ đến chuyện vực ngoại tinh thần thiết của Nghiêm Luân nói. Vào kiếp trước, Phương Vân cũng đã nhiều lần tham dự ngự yến tết nguyên tiêu của hoàng thất, hơn nữa tại buổi tiệc của tết nguyên tiêu, còn nhiều lần lấy được danh đệ nhất của thi văn, lấy được các tranh chữ do chính tam công của triều đình khen tặng.

Nhưng mà, bởi vì nguyên nhân trọng sinh, đã có rất nhiều việc thay đổi, Phương Vân cũng không có nắm chắc có thể lấy được vực ngoại tinh thần thiết.

Cũng vào kiếp trước, tu vi võ đạo của Phương Vân tuyệt đối không có đạt tới cấp độ Khí Trạng cấp, mà đại ca Phương Lâm cũng không có vào cấm quân sớm như vậy. Những thứ khác có còn thay đổi gì không Phương Vân cũng không biết. Nếu như những đại nho triều đình lần này lại ra đề mục lắt léo, gian xảo thì liền sẽ không giống với lúc trước.

Mặc dù Phương Vân đủ tự tin, nhưng cũng không có đến mức tự đại cho rằng học thức mà mình biết lại có thể hơn các vị đại nho trong triều đình quanh năm kia.

“Hi vọng cuộc thi văn tết nguyên tiêu năm nay cũng không có thay đổi quá lớn.” Phương Vân trong lòng yên lặng nói.

Dựa theo lễ nghi của Đại Chu, danh mục dạ yến tết nguyên tiêu của hoàng thất có rất nhiều. Ngoại trừ việc ăn uống, còn có các tiết mục múa của các cung nữ, các loại biểu diễn cùng với vũ đạo của các sĩ tử. Trong đó có một cái gọi là ‘tượng vũ’.

Tượng vũ, là một loại khiêu vũ trong quân đội, cũng là nghi thức trước khi bắt đầu lễ trưởng thành. Đây là thói quen từ hồi xa xưa, lâu này đã trở thành nghi thức của lễ trưởng thành.

- Những sĩ tử có tên sau đây bước ra khỏi hành. Trương Anh, Chu Hân....Phương Vân...

Quan ty lễ đem một cuốn sách màu vàng ra đọc. Phàm là những tên được nêu ra đều là những người phải tham gia lễ trưởng thành hôm nay. Sau khi quan ty lễ đọc xong, bên trong Thông Minh điện đã có hơn trăm sĩ tử bước ra. Tất cả những người này đều là mặc áo ngắn màu trắng, quần màu đen, trắng đen rõ ràng, đây là lễ phục của lễ trưởng thành.

- Phương huynh, người cũng tới rồi.

Trong đám người, Trương Anh, Chu Hân thấy Phương Vân, liền tụ hội lại nói.

- Ủ, các người cũng vậy.

- Đúng a. Vốn dạ yến lần này không có vị trí cho chúng ta. Nhưng vì phải cử hành lễ trưởng thành, cho nên cũng đã cùng tới.

Chu Hân nói.

- Vị trí của chúng ta cũng là ở sau cùng. Yến tiệc của tết nguyên tiêu này, số ghế dựa theo thân phận mà an bài, không được làm loạn. Chúng ta mặc dù có thấy Phương huynh, cũng không dám tới đây.

Trương Anh cũng có chút hưng phấn nói. Hai người bọn họ ở trong đại điện này cũng chỉ có quen biết mỗi Phương Vân.

- Tết nguyên tiêu năm nay có cuộc thi đấu võ để so sánh các sĩ tử với nhau, sau khi tiệc kết thúc, các người cũng thử một chút đi.

Phương Vân vừa nói xong câu đó, trong đại điện liền vang lên một tiếng nhạc. Gần trăm tên sĩ tử lập tức xếp thành một chiến trận mang đầy hơi thở sát phạt, loại chiến trận này được xưng là tượng trận. Là một loại trận pháp từ thời thượng cổ. Nhưng mà, cho tới bây giờ, cũng đã giảm đi rất nhiều, đã trở thành một vũ đạo ăn mừng của võ giả.

Nhan Vũ

39. Chương 35: Lễ Trưởng Thành

Gần trăm sĩ tử mặc áo trắng quần đen cường tráng được mọi người khích lệ, nhảy vui mừng dưới tiếng trống, cảnh tượng vô cùng tráng lệ.

Trong quá trình khiêu vũ, mọi việc vô cùng thuận lợi. Mọi người đều làm theo quy củ, không ai xuất thủ đối với Phương Vân.

“Xem ra Thanh Sưởng công chúa cũng biết việc lớn nhỏ, không dám động tay động chân trong lễ trưởng thành.”

Sau khi điệu vũ tượng được múa xong, ở ngoài Thông Minh điện, các cung nữ nối đuôi nhau vào. Trong tay các nàng có một cái khay bạc, trong cái khay bạc đó có một cái châm găm, một khối băng màu vàng ngọc, còn có một cái lược chải đầu.

Theo như lễ nghi của Đại chu hoàng tộc mà nói, đồ búi tóc của Thiên Tử là dải lụa màu đen huyền, của công hầu là dải lụa bằng màu đen nhánh, của đại phu là dải lụa màu xanh biếc, của thế tử là dải lụa màu trắng trong suốt, còn của binh lính là màu ngọc (Đây là màu gì trời????)

Về phần những sĩ tử bình thường như Phương Vân thì chỉ được dùng màu vàng ngọc!

Gần trăm người cung nữ nối đuôi nhau vào, mỗi người ứng với một vị sĩ tử, đứng sau các vị sĩ tử đó. Sau khi quan tì lễ bó tóc xong cho người dưới xong thì những cung nữ bắt đầu dùng những cái lược chải đầu bó tóc cho các sĩ tử.

Quá trình bó búi tóc có yêu cầu cực cao, mỗi búi tóc cần phải được hoàn chỉnh một cách đúng đắn. Quá trình này tuy nói đơn giản, nhưng lại có nhiều hạn chế. Kéo dài khoảng đến nửa canh giờ.

Sau khi búi tóc xong, các cung nữ lại bỏ cái lược vào khay, sau đó lấy cây châm trong khay, ghim vào búi tóc.

Một bước cuối cùng, chính là dùng bội ngọc rồi. Đại Chu là nước có thành tựu về văn hóa giáo dục, là nước lễ nghi. Kinh điển Nho gia đã nói, người khiêm tốn, ôn nhu như ngọc. Bước cuối cùng của lễ trưởng thành, chính là dùng bội ngọc đính lên, đó là hi vọng các sĩ tử Đại Chu sẽ làm người quân tử, có đức hạnh.

“Theo luật định của Đại Chu, sau lễ trưởng thành, trong vòng mười năm phải dùng binh thảo địch. Bắt đầu từ bây giờ, trong vòng mười năm, ta phải có chiến công hiển hách, phong hầu thụ tước, cùng với phụ thân ở trong quân hô ứng lẫn nhau!”

Sau khi bội ngọc được đính lên, Phương Vân trong lòng suy nghĩ, cùng lúc này, một thanh âm to lớn vang lên.

- Đại Chu hoàng triều chúng ta, lấy văn hóa giáo dục làm nền tảng. Mặc dù là ngày hội tết Nguyên Tiêu, nhưng văn võ cũng không thể bỏ qua. Để khích lệ các sĩ tử cần phải cần cù chịu học. Hoàng thất đã quyết định, ở ngày tết Nguyên Tiêu sẽ có cuộc thi đấu văn và cả đấu võ. Đối với các vị sĩ tử đạt được thứ hạng cao trong đấu văn và đấu võ, sẽ được khen thưởng. Đồng thời, nếu như cả đấu văn và đấu võ đều có thể đồng thời tiến vào ba vị trí đầu thì sẽ được Nhân Hoàng thưởng cho một phần đại lễ. Hi vọng các vị sĩ tử tích cực tham gia!

Sau khi lễ trưởng thành vừa kết thúc, quan ti lễ liền tuyên bố ra một tin. Các phần thưởng ở các ngự yến Đại Chu hồi giờ không hề giống nhau, nhưng phần thưởng to lớn là không thể nghi ngờ.

- Nhân Hoàng tặng cho đại lễ?

Một gã sĩ tử cũng vô cùng kinh ngạc nhìn về phía quan ti lễ đại thần. Trong ấn tượng của bọn hắn, trong quá khứ, phần thưởng của đấu văn và đấu võ, một là được hoàng thất tặng cho, một là do tam công tặng cho. Chưa bao giờ là do đích thân Nhân Hoàng tặng cho.

- Đại lễ? Đại lễ gì vậy? Công quyết viễn cổ?

Chúng sĩ tử hai mặt nhìn nhau, rất vô cùng kinh ngạc. Nếu như quan ti lễ đã nói là đại lễ thì chắc chắn là đại lễ không thể nghi ngờ. Lòng hiếu kỳ của các sĩ tử trong thoáng chốc đã nổi lên.

Nhưng quan ti lễ cũng không có giải thích thêm, hắn chấp tay sau lưng, nắm cuốn sách màu vàng, xoay người đi tới một hướng.

- Đấu văn võ ở bên trái đại điện, sau khi đi vào, sẽ có hai cửa, đấu võ ở bên trái, đấu văn ở bên phải. Các vị sĩ tử, nếu muốn so sánh bản lĩnh thì hãy đi đi!

Thanh âm vừa rơi xuống, trong Thông Minh điện, không ít các vương công tử đệ có thực lực mạnh mẽ lập tức đứng dậy, đi về bên trái đại điện.

- Haizz, đấu võ đã có bọn họ tham gia, chúng ta có đi cũng là tay trắng. Còn không bằng ở lại, hưởng thụ thức ăn ngon.

Trong Thông Minh điện, thấy các vương công tử đệ có thực lực mạnh mẽ đi vào bên trái đại điện, không ít sĩ tử lập tức ngồi xuống dùng rượu thịt, an tâm hưởng thụ các món ngon của hoàng thất. Nhưng mà, cũng có các sĩ tử mạnh về thi từ, cũng lập tức đi vào. Bọn họ chính là đang nhắm đến thư họa của tam công.

Thư họa của Thái Sư, Thái Phó, Thái Tể, một chữ trên đó đáng giá ngàn vàng, hơn nữa còn là có tiền mà mua không được! Đại đa số các bức họa đó đều đã được cất giấu rồi. Trong truyền thuyết, ba vị đại nhân này học vấn cực kỳ cao thâm, mà văn chương cũng ẩn chứa chính khí nghiêm nghị, có thể trấn áp yêu tà, âm ma.

“Nơi này có ở lâu cũng là vô ích, hay là đi vào thi văn và thi võ đi.” Để cốc rượu xuống, Phương Vân liền đi về bên trái đại điện.

Trong đám người này, bọn Cao Vi, Thái Phong, Dương Khiêm, Lý Bình cùng Lý Thần cũng ở chung một chỗ. Bọn người này ở núi Đông Giao ăn không ít quả đắng, hiện giờ cũng đã trầm tĩnh hơn nhiều rồi.

- Đừng đi, có đi cũng tranh không lại hắn.

Cao Vi vừa mới đứng dậy, đã bị Thái Phong nắm lấy bả vai, áp xuống.

Cao Vi mới đầu còn không có lưu ý, sau khi dõi theo ánh mắt của Thái Phong thấy được Phương Vân, thần sắc biến đổi, liền ngồi xuống, thần sắc như là đưa đám.

- Không sao, cũng chỉ là một quyển bí tịch thượng cổ mà thôi. Chúng ta cũng không thiếu những thứ đó, không cần so đo cùng với hắn.

Cao Vi mặc dù nói như thế, nhưng ai cũng có thể nghe được âm thanh phẫn nộ bên trong. Lần trước săn thú ở Đông Giao, đột nhiên ở đâu ra con Hoàng Kim Giác Mãng, nhưng bọn huynh đệ Phương gia này không những không chết mà còn nhân họa đắc phúc.

Hôm nay Phương Lâm đã có cảnh giới là trận pháp cấp, được gia nhập vào cấm quân, trở thành võ giả trẻ tuổi nhất trong cấm quân. Phương Lâm này trước khi trở thành cấm quân đã không có nề sợ ai. Sau khi có cấm quân làm hậu thuẫn, hơn nữa lại có Đại thống lĩnh Tào Báo che chở, càng thêm vô pháp vô thiên. Dương Bư mới chết có một tuần, người này lần lượt đi tìm bọn họ, đánh một lần.

Bởi vì cố kỵ Phương Lâm, thương thế của Hứa Quyền sau khi tốt lên, chẳng những không có đi kiếm Phương Lâm tìm phiền toái, mà ngược lại còn ở trong phủ không chịu ra. Ngay cả dạ yến tết Nguyên Tiêu năm nay của hoàng gia cũng không có đi tham gia.

Dương Khiêm, Lý Bình lại là hai mắt nhìn nhau trao đổi, đồng thời cúi đầu uống rượu giải sầu. Cùng ở với bọn thế tử này một thời gian, bọn họ cũng đã hiểu, nói nhiều cũng không có nghĩa gì.

- Hai vị thế tử cũng không cần cứ đưa đám như vậy. Phương Vân nếu cứ như đi vào thi đấu võ, cũng sẽ không dễ dàng mà đi ra ngoài đâu.

Lý Thần lúc này lại là cười lên, giơ cốc rượu lên uống một hớp. Ánh mắt của hắn híp lại, bên trong đầy vẻ đắc ý.

- Lần trước là do hắn may mắn. Nhưng mà, chúng ta trêu chọc hắn không nổi, không có nghĩa là người khác cũng trêu chọc không nổi hắn.

- Oh, không biết là người nào muốn đối phó Phương Vân?

Cao Vi, Thái Phong, Dương Khiêm, Lý Bình đồng thời quay đầu nhìn về phía Lý Thần.

Lý Thần dùng ngón tay chỉ vào chỗ sâu trong hoàng cung.

- Trừ nàng ra, còn có nữa? Nghe nói, nàng sau khi nghe thấy Phương Vân ở sân thú Đông Giao, đã bước vào cảnh giới Cương Khí cảnh, liền nổi điên lên. Đem hết mọi thủ đoạn ra, việc lấy được linh đan diệu dược, công pháp cao nhất từ Nhân Hoàng không nói, còn len lén vào bảo khố trong hoàng cung, lấy ra một lượng lớn đan dược, chia cho các cung nữ, thái giám, thị vệ bên người nàng. Nghe nói, có các vương công tử đệ gặp may mắn, được nàng cho gọi vào cung, ăn được ‘Vũ hóa đan’, trực tiếp đạt đến Cương Khí đỉnh phong, có người thậm chí còn đạt đến được Khí tràng cấp.

A!

Nghe thấy cái tên ‘Vũ Hóa đan’, mấy người này cũng là hít vào một ngụm khí lạnh. Con đường võ đạo, mỗi một dấu chân đều là rất khó khăn để tiến lên! Nhưng đó cũng không phải là không có các trường hợp đặc biệt, giống như các loại bảo vật như Nhân Cấp châu, Địa Cấp châu có thể tăng tốc độ hấp thu Thiên Địa Nguyên Khí lên. Thiên hạ này vẫn còn có các linh đan có thể trực tiếp tăng cảnh giới tu vi của võ giả lên, mà Vũ Hóa đan chính là một trong số đó.

Vũ Hóa đan, lần đầu tiên xuất hiện là ở thời kỳ cuối của tiền triều. Lúc ấy vì để đối chọi với binh lính Đại Chu, tiền triều đã luyện chế ra một lượng lớn Vũ Hóa đan, dùng để đề cao số lượng võ giả. Nhưng sau khi Đại Chu lập quốc, loại đan dược này hầu như đã biến mất hoàn toàn. Ngay cả phương thuốc cũng đã bị tiêu hủy. Một ít Vũ Hóa đan trong bảo khố hoàng cung kia, chắc là do tiền triều còn dư lấy được.

Dùng Vũ Hóa đan, tác dụng rất rõ ràng. Có thể trực tiếp tăng lên một tầng tu vi võ đạo, nhưng tác dụng phụ cũng rất lớn - Chỉ có tác dụng với các võ giả ở Trụ Thai Cảnh, giảm tám năm tuổi thọ, đồng thời võ đạo cũng dừng bước ở đó, không có cách nào tiến thêm.

- Diên rồi, Thanh Sưởng công chúa diên thật rồi. Lại đem cả loại bảo vật này cho cung nữ, thái giám dùng.

Lúc này trong mắt của Cao Vi cũng đã xuất hiện bốn chữ, bất khả tư nghị. Tác dụng phụ lớn nhất của Vũ Hóa đan, chính là tu vi võ đạo vĩnh viễn không bao giờ tăng thêm được. Nhưng khắp thiên hạ này, những võ giả cả đời không thể bước vào Cương khí cảnh, Khí tràng cấp cũng có rất nhiều. Dùng Vũ Hóa đan vào có thể tăng lên đến Khí tràng cấp, nếu không dùng, cả đời cũng không có hi vọng.

- Nghe nói, Thanh Sưởng công chúa còn cầu xin Nhân Hoàng mà có được một viên Hoàng Đạo Kim Đan. Hiện tại đã có tu vi là Khí tràng cấp đỉnh phong rồi!

Lý Thần không nhanh không chậm, ném ra một tin.

- Hoàng Đạo Kim Đan?

Lần này ngay cả Thái Phong cũng ngồi không yên. Những loại như Hoàng Đạo Kim Đan này số lượng có hạn vô cùng, coi như là bảo khố của hoàng thất Đại Chu cũng sẽ không có nhiều. Loại thuốc này cần sưu tầm rất nhiều tài liệu trân quý, lại phải tế luyện đến gần hai mươi năm. Không nhúc nhích trước lò luyện đan đến hai mươi năm, có mấy ai là chịu được?

Hoàng Đạo Kim Đan sau khi luyện thành, nguyên khí cực kỳ khủng bố, là thánh phẩm để cường giả Thoát Thai cảnh đột phá bình cảnh. Vương hầu của Đại Chu hoàng triều chinh chiến đối ngoại, lập nhiều công lao mới có thể có được một viên Hoàng Đạo Kim Đan, mà Thanh Sưởng công chúa lại có một viên rồi!

- Nàng mới chỉ là ở Trụ Thai Cảnh a!

Dương Khiêm lẩm bẩm tự nói, coi như là hần, cũng cảm thấy việc Nhân Hoàng ban thưởng một quả Hoàng Đạo Kim Đan cho Thanh Sưởng công chúa là quá lãng phí. Cái này giống như là cầm một đồng tiền lớn để cho một đứa bé đi mua kẹo ăn.

- Lãng phí a! Lãng phí, thật sự là quá lãng phí rồi!

Lý Bình nghe được cũng là lắc đầu không thôi, trong lòng vô cùng rung động, lại tiếc hận. Loại thánh phẩm võ đạo này mà cũng có thể đưa cho Thanh Sưởng công chúa, cũng có thể thấy được sự sùng ái của Nhân Hoàng đối với nàng nhiều bao nhiêu. Cho dù là Hoàng Thái Tử, cũng chỉ có đến đây là cùng.

- Lý Thần, tin tức như thế này, ngay cả ta cũng không biết. Người làm sao mà biết được?

Cao Vi nhện không được hỏi.

- Chuyện này, cũng không phải là ta nói. Chuyện này là do vị đại ca của ta ở nơi đó mà biết được. Nếu như hần đã nói như vậy, vậy chắc chắn là không sai rồi.

Lý Thần lạnh nhạt nói, trong lời nói của hần đối với vị đại ca kia, cực kỳ sùng bái.

Nhan Vũ

40. Chương 36: Hoàng Đạo Kim Đan

- Đúng là hần ư!

Trong Quý tộc hầu, người thần bí nhất đúng là thế tử của Trần Quốc hầu - Lý Nghiễm! Vị thế tử này rất ít lui tới cùng với người khác, cũng không thích tham gia vào các hoạt động náo nhiệt ở kinh thành, căn bản vẫn là luôn thích đọc hành. Người nào cũng không ngờ rằng, dường như vị thế tử này lại có quan hệ rất tốt với Thanh Sưởng công chúa!

- Nếu công chúa đã xuất thủ, vậy chúng ta cũng không cần thiết đi tranh đấu nữa.

Cao Vi liền quên đi ý niệm tranh đấu ở trong đầu. Thanh Sưởng công chúa đã dùng Hoàng Đạo Kim Đan, lấy thân phận cùng với thực lực của nàng, trên căn bản là không ai có thể tranh đấu với nàng ở thi võ; Còn về phần đấu văn, mấy vị thế tử này cũng không có hứng thú.

- Thành viên hoàng thất a, quả nhiên không có giống như mấy thần tử như chúng ta.

Dương Khiêm, Lý Bình ánh mắt cùng nhìn về phía trái điện, tràn đầy hâm mộ.

.....

Trong một đại điện ở hoàng cung, một thân ảnh nhỏ nhắn mặc trang phục màu đỏ đang đứng yên ở giữa, chung quanh nàng là năm tên cấm vệ.

- Cùng ra tay tay đi!

Thanh Sưởng công chúa vẫy vẫy tay, hạ lệnh.

- Công chúa cẩn thận.

Năm tên cấm vệ cao lớn liền ôm quyền, đột nhiên hét lớn một tiếng, rồi đồng loạt vọt lên. Thanh Sưởng công chúa cũng đã ở ngoài ba trượng, nhưng mà thân thể đột nhiên chấn động, một tầng hào quang màu đen đột ngột phát ra.

Một đạo, hai đạo, ba đạo, bốn đạo, năm đạo, tổng cộng có năm đạo khí tràng đột ngột phá không ra, chia thành năm hướng cuốn tới Thanh Sưởng công chúa. Năm người này vừa ra tay, lập tức có khí thế hưng thịnh, bài sơn đảo hải, rõ ràng có tu vi là Khí Tràng cấp đỉnh phong.

Ầm!

Thanh Sưởng công chúa vẫn không nhúc nhích, lông mày đột nhiên dựng lên, trong miệng quát khẽ một tiếng, chỉ thấy một cỗ hơi thở hoàng giả mang theo tầng hào quang màu vàng tán ra, cuốn tới năm người. Chỉ nghe thấy một tiếng nổ ầm, khí tràng màu vàng lập tức đánh tan năm đạo khí tràng màu đen, hơn nữa cũng không có dừng lại, nhất cử đánh trúng luôn năm tên cầm y vệ, đánh bọn họ bay ra ngoài.

- Công chúa quả nhiên cao minh, năm người bọn ta cũng có tu vi là Khí Tràng cấp đỉnh phong, vậy mà lại bị công chúa dễ dàng xé rách khí tràng như vậy. Hôm nay trong Khí Tràng cấp, đã không còn ai là đối thủ của người rồi.

Năm tên thị vệ loạng choạng rơi xuống đất, lui đi mấy bước mới giữ vững thân thể, ôm quyền nói.

“Ta nuốt vào một viên Hoàng Đạo Kim Đan, ngay cả Khí tràng cũng mang theo tính chất bá đạo của dược tề. Phương Vân, chỉ cần ngươi không có đạt tới được Trận pháp cấp, lần này, ta sẽ đem đánh ngươi như đánh chó chết.” Thanh Sưởng công chúa nhìn về phía Khai Dương điện, trong mắt hiện lên rất nhiều ý nghĩ.

- Cuộc thi đấu võ của tết Nguyên Tiêu đã bắt đầu rồi chứ.

Thanh Sưởng công chúa bỗng nhiên hỏi.

- Bẩm công chúa, đã bắt đầu rồi.

Một tiểu thái giám đứng ở trên đại điện, cung kính trả lời.

- Ủ, theo tính toán thời gian của ta, Phương Vân có thể đã động thủ rồi. Ta qua nhìn một chút.

Thanh Sưởng công chúa trên mặt lộ ra một nụ cười kỳ dị, vung tay lên, lập tức mang theo mấy tên tiểu cung nữ, tiểu thái giám xoay người rời đi.

.....

Phương Vân đi qua cánh cửa, đập vào mắt chính là một cung điện nhỏ, chung quanh vách tường có treo đầy đèn màu. Ở cuối cung điện, có hai cánh cửa lớn. Ở cửa bên trái, có hai gã cấm quân Đại Chu, hơi thở trầm ổn, trong tay nắm một trường kích màu đen đứng ở ngay cửa đại điện. Còn ở một bên cách xa hơn mười trượng chính là đại điện đấu văn. Một cái lồng đèn bát giác khổng lồ được treo trên cao ngay cửa đại điện.

“Trước đấu võ, sau đấu văn đi.” Phương Vân bước qua cánh cửa đại điện đấu võ, đi vào trong.

Hoàng cung cũng được phân chia thành ngoại thành và nội thành. Các vương công tử đệ, tiểu thư tham gia ngự yến cũng là ở ngoại thành. Từ trên cao nhìn xuống, các đại điện ở ngoại thành được đúc bằng các gian sắt, xếp thành một hình cung, vây quanh cả một vùng đất.

Đại điện mà Phương Vân đi vào lúc này được gọi là Khai Dương điện. Khai Dương thuộc về chòm Bắc Đẩu Thất Tinh, còn được gọi là chòm Vũ Khúc Tinh.

- Các sĩ tử tham gia đấu võ, xin hãy tới đây lấy lệnh bài tử thí.

Trong Khai Dương Điện, một nam tử khôi ngô ngồi ở trước bàn gỗ, thấy Phương Vân đi vào, lập tức chào hỏi.

- Tên họ?

- Phương Vân.

- Ủa?

Võ quan chủ khảo ngẩng cao đầu nhìn thoáng qua Phương Vân, trong mắt hiện lên thần sắc kinh ngạc. Sau đó liền viết vào sổ sách, cầm một khối mộc bài màu đen đưa cho Phương Vân.

- Ngươi là đệ đệ của Phương Lâm sao. Không tồi, đây là lệnh bài của ngươi, đi đi.

- Đa tạ.

Phương Vân cầm lấy mộc bài, bỏ ngay hông.

Trong đại diện đã tụ tập gần cả trăm sĩ tử, Phương Vân tùy ý tìm một chỗ ngồi, ngồi xuống.

Chỉ chốc lát sau, một gã quan văn bộ dáng nho sinh đi đến, nhìn lướt qua bốn hướng, mở miệng nói.

- Tỉ thí vòng thứ nhất, mỗi người đánh bại năm người sĩ tử bên cạnh, lấy được mộc bài của họ là có thể tiến vào điện tiếp theo, Thất Sát điện.

“Hỗn chiến! Vòng thứ nhất lại là hỗn chiến.”

Phương Vân trong lòng lấy làm lạ. Đấu hỗn chiến, vậy ưu thế của võ giả liền không rõ ràng. Hoàn toàn có thể tạo năm người thành một tổ, vậy công một người. Nói như vậy, kết quả tranh tài liền mất công bằng hợp lý rồi. Nhưng mà, nếu như có thể dưới tình huống hỗn chiến này mà đánh bại được năm người, vậy thực lực của người này liền không cần hoài nghi rồi.

Văn sĩ trung niên vừa nói lời này xong, xoay người rời đi. Bước chân của hắn vừa rời khỏi, Khai Dương điện lập tức thành hỗn chiến.

Các võ giả từ cảnh giới Nguyên Khí cảnh, Chân Khí cảnh, Cương Khí cảnh, Khí Trùng cảnh hỗn chiến với nhau, tiếng rống giận dữ vang lên không dứt bên tai. Chỉ trong nháy mắt mà đã có hơn hai mươi tên sĩ tử Đại Chu bị đánh bay ra ngoài, mất đi năng lực chiến đấu.

Không biết có phải là đã có sự ăn ý hay không, mà các sĩ tử ở chung quanh Phương Vân không hẹn mà cùng nhau lựa chọn bỏ qua Phương Vân, công kích những người khác. Trong lúc chiến đấu, có rất nhiều người vừa thấy thân ảnh của Phương Vân, luôn là không nhìn được mà lấy ánh mắt đánh giá Phương Vân, vẻ mặt cực kỳ kiêng kỵ.

Săn thú ở Đông Giao, Hứa Quyền bị làm nhục, Dương Bưu bỏ mình, danh tiếng của huynh đệ Phương gia lập tức được truyền bá khắp các vương công tử đệ ở trong kinh thành. Cho đến khi nghe được tin Phương Lâm được đặc cách vào cấm quân Đại Chu, cả kinh thành không khỏi ồ lên. Bất luận kẻ nào muốn đối phó với Phương Vân, trừ việc nghĩ đến tu vi cường hãn của chính Phương Vân ra, còn phải nghĩ đến việc mình có chịu được lửa giận từ Phương Lâm không đã.

Bên trong Khai Dương điện, Phương Vân lại trở thành người rảnh rỗi nhất.

Đột nhiên có một cỗ hơi thở phong duệ từ trong đám người truyền tới, Phương Vân nhướng mày: “Tới rồi! Đã biết là sẽ không có yên ổn như vậy mà.”

Dường như là đồng thời từ các phương hướng khác nhau, có mấy chỗ hơi thở cực kỳ sắc bén nổi lên. Có năm tên vương công tử đệ mười bảy, mười tám tuổi, sắc mặt âm trầm, từ tứ phương vây quanh lại đây.

“Lại có tu vi là Khí Trùng cấp!”

Thông qua cảm giác, Phương Vân liền cảm nhận được tu vi của năm người muốn tiến đến đối phó với mình, trong lòng Phương Vân liền chấn động rồi. Năm tên võ giả Khí Trùng cấp lại muốn đối phó với mình.

Năm người này dám cùng đến đối phó với mình, Phương Vân cũng không thấy kỳ quái. Các vương công tử đệ ở kinh thành có rất nhiều, luôn có những người dám đi lên vuốt râu hùm. Nhưng nhìn quần áo những người này cũng chỉ là con cháu của quan tướng bình thường, lại mới chỉ có mười bảy mười tám tuổi, nhưng lại đạt đến cảnh giới Khí Trùng cấp. Chỉ điểm này thôi đã làm cho Phương Vân chấn động không thôi rồi.

“Hứa Quyền xuất thân từ quý tộc hầu, cái gì linh đan thảo dược, võ công bí pháp, thiên phú tư chất cũng không hề thiếu, nhưng hắn cũng mới chỉ là cương khí đỉnh phong. Ta nếu như không có Địa Cấp châu, không liều mạng luyện công, không có trái quả thiên địa kỳ trân kia, sợ rằng bây giờ cũng mới chỉ là Cương Khí cấp thôi. Con đường võ đạo, nếu không có kỳ ngộ thì tiến bộ không được. Nhưng lúc này một lần lại xuất hiện năm người Khí Trùng cấp! Chẳng lẽ ta đã lạc hậu rồi, tu vi Khí Trùng cấp bây giờ đã nhiều như cải trắng rồi sao!”

Phương Vân trong lòng vô cùng chấn động rồi, năm người này xuất hiện không hề có đạo lý. Mấy người này tuổi tác cũng tương đương với Hứa Quyền, nhưng so với đại thế tử Hứa Quyền này thì cảnh giới võ đạo lại cao hơn nhiều.

“Những người xuất thân từ quan tướng bình thường, mới mười bảy, mười tám tuổi đã đạt đến Khí Tràn cấp. Thiên phú cùng với tư chất như vậy quả là kinh hãi thế tục, theo đạo lý hẳn là đã danh chấn khắp kinh thành, không thể nào lại không có tiếng tăm như vậy a!”

Phương Vân nhìn lướt qua năm người, trong đầu cẩn thận nhớ lại. Nhưng bất kể là ở kiếp trước, hay là hiện tại, cũng không hề có nghe nói qua năm người lợi hại như vậy.

- Tiểu Hầu gia chớ trách, chúng ta cũng là phụng mệnh làm việc. Đắc tội!

Năm người cách Phương Vân một trượng liền đứng lại, một người trong đó ôm quyền nói.

Phương Vân trong lòng vừa động, đột nhiên có chút hiểu được.

- Các người chính là làm theo lệnh của Thanh Sưởng công chúa sao!

Năm người ngậm miệng không đáp, điều này hiển nhiên là đã ngầm chấp nhận.

“Đúng rồi. Nhất định là do Thanh Sưởng công chúa, cũng chỉ có tích lũy khổng lồ của hoàng thất mới có thể coi việc tu luyện võ đạo không hề khó khăn, dễ dàng tạo ra nhiều cao thủ võ đạo như vậy.”

Mặc dù đã nghĩ thông suốt điểm này, trong lòng Phương Vân cũng là khiếp sợ không thôi. Thanh Sưởng công chúa phái ra tám tên tiểu thái giám đạt đến Cương Khí cảnh thì thôi, dù sao dựa vào việc tự mình khắc khổ tu luyện cộng thêm Địa Cấp châu, cũng có thể đạt đến cấp độ này được. Nhưng Khí Tràn cấp thì lại khác rồi, Thanh Sưởng công chúa lại có thể tạo ra cao thủ Khí Tràn cấp rồi!

”Tích lũy của hoàng thất quả nhiên đáng sợ! Lần trước bất quá cũng chỉ là hạ nhục nàng một chút, nàng lại bắt đầu dùng tích lũy của hoàng thất để tạo ra cao thủ đối phó với ta. Nữ nhân này điên rồi!

Tám tên tiểu thái giám đạt đến Cương Khí cấp, Phương Vân cũng không cần để ý. Nhưng năm tên võ giả Khí Tràn cấp thì không thể không để ý rồi. Xuyên thấu qua năm người này, hẳn có thể thấy được sự điên cuồng, đặc chí của một nữ nhân khác.

- Tiểu hầu gia, cẩn thận rồi.

Năm người ôm quyền một cái, rồi phân thành năm hướng, áo bào rung động, nhất thời từng vòng hào quang màu đen bắn tán loạn ra, cuốn lấy Phương Vân.

- Đúng là Khí Tràn cấp!

- Lại là năm tên cao thủ Khí Tràn cấp!

- Cái tên Trần Lượng này, mấy ngày trước cũng mới chỉ là Cương Khí sơ cảnh thôi mà, làm sao mới có mấy ngày đã đạt đến Khí Tràn cấp rồi!

....

Trong đám người lập tức xôn xao hẳn lên, có người biết năm người này, nhin không được kinh hô lên.

Võ giả đạt đến Khí tràn cấp, đưa vào trong chiến trường, lập tức có thể gia nhập quân tinh nhuệ Đại Chu. Địa vị này so với Thiên phu trưởng còn cao hơn. Tu vi như thế, làm cho rất nhiều võ giả Nguyên Khí cảnh, Chân Khí cảnh trong đại điện nhìn lại.

“Quả nhiên là Khí Tràn cấp. Đáng tiếc, khí tràn rồi loạn, võ cùng không ổn định, hẳn là dựa vào ngoại lực mới bước vào được Khí Tràn cấp không được lâu.”

Phương Vân cảm giác một chút, không khỏi lắc đầu. Lúc khí tràn của năm người này phát động, hoàn toàn không có cái khí thế băng thiên liệt địa, không có cách nào ngăn cản được cảm giác.

“May mắn, xem ra năng lực của Thanh Sưởng công chúa cũng chỉ có hạn. Bảo khổ của hoàng thất dù sao cũng không phải là do nàng mở ra, những thiên tài địa bảo mà nàng có thể lấy ra cũng chỉ có thể làm cho những người này miễn cưỡng bước vào Khí Tràn cấp.”

Phương Vân trong lòng xác định. Năm người này vừa ra tay, Phương Vân liền nắm rõ ngọn ngành của Thanh Sưởng công chúa. Nếu không, chỉ cần Thanh Sưởng công chúa lúc không từ mà biệt, lại phái ra năm tên cao thủ Trần Pháp cấp, lúc đó Phương Vân cũng không cần đầu nũa, lập tức tìm đường chạy trốn rồi!

41. Chương 37: Lầy Một Địch Năm

Nghĩ tới đây rồi, Phương Vân cũng xuất thủ. Hắn bước một bước ra, phá vỡ mấy khối phiến đá, đồng thời khí tràng màu đen kèm với tiếng sấm rền cũng cuộn cuộn bắn tởn ra. Một tầng hào quang màu đen giống như là sóng lớn từ trên không trung đổ xuống, lập tức tán ra bên ngoài đến năm trượng, cùng với khí tràng của năm người kia đụng vào nhau.

Oong!

Các khí tràng vừa đụng vào với nhau, hư không liền sụp đổ, không khí chấn động. Từ khí tràng của Phương Vân, và năm người kia, những âm thanh như sóng gợn gây ra, núi tuyết sụp lở, tiếng sấm vang rền, núi sập, chuông lớn vang lên khắp nơi.

Tính chất nội lực cùng với cường độ của năm người không hề giống nhau, khi đánh vào nhau, âm thanh phát ra cũng không hề giống nhau.

Năm người kia cũng tự cảm thấy chính bản thân họ như là sóng lớn đang tàn sát bờ bãi khắp nơi nhưng bỗng lại gặp một ngọn núi lớn. Cho dù có cố như thế nào, cái ngọn núi này cũng đứng yên đó không ngã, ngạo nghễ khắp thiên địa.

“Khí tràng của hắn sao có thể cường đại như vậy! Năm người chúng ta liên thủ, cho dù là cường giả Trần Pháp cấp cũng phải cố kỵ đến ba phần, nhưng làm sao hắn có thể bất động như vậy!”

Năm người cảm giác được khí tràng của Phương Vân ngưng kết lại, liền thay đổi sắc mặt. Bàn về số tuổi, năm người này lớn tuổi hơn Phương Vân, thân hình cũng to cao hơn Phương Vân. Nhưng Phương Vân lại gây cho năm người có cảm giác như một ngọn núi lớn không thể đánh đổ.

- Căn cơ thật hùng hậu!

Thấy khí tràng của Phương Vân lúc xông ra giống như là sóng của trường giang đại hà không ngừng tuôn ra, quan chấp bút của Khai Dương điện cũng phải biến sắc.

“Căn cơ của năm người này không vững, đây rõ ràng là sự thiếu sót của việc dùng được vật đẩy tới. Nhưng dù sao Khí Tràng cấp cũng là Khí Tràng cấp, tên Phương Vân này lại có thể đồng thời chống lại năm người có tu vi Khí Tràng cấp. Chỉ luận về tu vi này thôi, cũng xứng đáng được gọi là kinh hãi thể tục với những võ giả đồng cấp!”

Kiến thức của võ quan cũng không hề bình thường, liếc mắt một cái có thể thấy năm người kia là nhờ vào ngoại lực mới có được thành tựu như kia.

- Tốt lắm! Có thể kết thúc rồi!

Bàn tay của Phương Vân đột nhiên đưa ra, một cỗ lực lượng vô cùng khủng bố tán ra, lực lượng của khí tràng chỉ trong khoảng thời gian ngắn đã kéo lên, trong nháy mắt đã đạt tới cực hạn. Lực lượng khủng bố, giống như sóng dâng tuôn trào, trực tiếp trấn áp năm khí tràng khác.

Rầm rầm rầm!

Âm thanh giòn tan vang lên, Phương Vân đã phá vỡ phòng ngự của năm người, một luồng hắc quang phân ra thành năm luồng xông vào trong cơ thể của năm người, nhất thời khống chế cả năm người. Không gian chung quanh năm người vụn vụn, một cỗ lực lượng vô hình nâng bổng cả năm người lên trên cao giữa không trung.

- Hiện tại các ngươi đã có thể giao một bài ra được rồi chứ?

Khắc khắc khắc!

Năm người bị treo lên không trung, hết sức giãy dụa. Phương Vân tuy miệng đang hỏi thăm bọn hắn, nhưng khí tràng trong cơ thể lại hóa thành bàn tay vô hình bóp chặt cổ họng của bọn hắn. Năm người mặc dù muốn trả lời nhưng chỉ có thể phát ra âm thanh khắc khắc, căn bản không thể trả lời được.

Hic!

Các sĩ tử chung quanh thấy như vậy liền cảm thấy rét lạnh không thôi, trong lòng không khỏi rung mình. Phương Vân miệng nói là muốn họ giao ra mộc bài, rõ ràng là muốn quang minh chính đại giết chết bọn họ.

- Được rồi, Phương Vân. Người vượt qua kiểm tra rồi, thả bọn hắc xuống đi!

Chủ khảo ở phía sau thấy thế liền hô lên.

Phương Vân căn bản vẫn không hề chú ý đến, vẫn dùng khí tràng khổng lồ chế cả năm người, đem bọn họ treo lên ở không trung. Ánh mắt của hắn nhìn về một góc màn che tại đại điện, dường như là đang đợi chờ điều gì. Chỉ thấy năm người kia lúc này vẻ mặt hoảng sợ, trong miệng càng lúc càng khô khan, giống như lúc nào cũng có thể chết đi.

Rốt cuộc....

- Phương Vân, xem như ngươi lợi hại! Ngươi không phải là muốn ta xuất hiện sao? Ta ra đây, để bọn hắc xuống đi!

Tại một góc trái của đại điện, một âm thanh vang lên, màn che được vén lên, một thân ảnh đi ra, theo phía sau là mấy tên cung nữ cùng với thái giám. Hai hàng lông mày lúc này của Thanh Sưởng công chúa dựng ngược lên, trong mắt dường như là muốn phun lửa.

Những người này nàng cũng đã phải trả giá rất lớn mới được như vậy, thất bại võ công chỉ là thứ yếu...nhưng quan trọng là trung thành, cái này rất khó có được, không thể dễ dàng để tổn thất như vậy.

- Thanh Sưởng công chúa! Người đang nói cái gì? Ta không rõ, chẳng lẽ năm người này là người của người sao?

Phương Vân bộ mặt hồ đồ, dường như không hiểu gì cả. Chủ nhân đã bị bức ra, cũng không cần thiết cùng với năm tên lâu la so đo làm gì. Khí tràng của Phương Vân vừa thu lại, năm người này liền từ không trung rơi xuống.

- Hừ! Không nên giả bộ trước mặt ta. Phương Vân, ta chờ ngươi ở phía trước!

Thanh Sưởng công chúa oán hận nhìn thoáng qua Phương Vân, cũng không quay đầu lại, trực tiếp đi vào bên trong điện. Trong mấy người tâm phúc đi bên cạnh nàng còn có tám tên tiểu thái giám lúc trước. Tám người này từ xa nhìn lại Phương Vân, trong mắt vô cùng sợ hãi.

- Nô tài vô dụng, còn không mau rút ra đi.

Từ xa truyền đến tiếng quát mắng của Thanh Sưởng công chúa. Trong đại điện, năm tên cao thủ Khí Tràng cấp chiến bại lập tức lăn vòng ra chỗ khác.

Vô quan chủ khảo bắt đầu dĩ lắc đầu. Thanh Sưởng công chúa núp ở sau màn che, hắn đã sớm biết. Nhưng mà, thân phận công chúa hoàng thất sùng bái, hắn cũng không thể làm gì khác được. Mà tên Phương Vân này gan cũng quá lớn đi, ngay cả Thanh Sưởng công chúa mà cũng không để vào mắt.

Sát kê với Khai Dương điện chính là Thất Sát điện. Bốn phía của đại điện treo màn che màu xanh, phía trên có khắc họa các đồ hình như đao, thương, kiếm, kích, phủ, câu, xoa. Đây là sàn đấu của vòng thứ hai đấu võ!

Thanh Sưởng công chúa đứng yên trong đại điện, bên cạnh là mấy tên cung nữ cùng với thái giám, cả năm tên sĩ tử bị chiến bại cũng đứng sau nàng. Trong tay nàng nắm một cây trường tiên đỏ rực, ánh mắt tập trung nhìn về cánh cửa của đại điện. Thấy Phương Vân xuất hiện ngay cửa, lông mày của Thanh Sưởng công chúa nhíu lại, quát lên từ xa.

- Phương Vân, cái tên cầu nô tài nhà ngươi, rốt cuộc cũng đã đi vào. Hôm nay, ta lại muốn dạy dỗ ngươi thật tốt!

- Ha ha ha.

Phương Vân nở nụ cười.

- Người đây là tự chui đầu vào lưới. Lần trước cũng chỉ là thắng người một viên Địa Cấp châu, người liền tính toán chi li. Phái thủ hạ ra làm khó ta khắp nơi. Người nếu như núp trong bóng tối, ta còn không có biện pháp bắt người. Nhưng người lại vô cùng rảnh rỗi nhàn chán, chạy tới tham gia thi đấu võ, vậy cũng không thể trách ta không thương hoa tiếc ngọc rồi!

- Phương Vân, người lớn mật. Trước mặt công chúa mà cũng dám càn rỡ!

Một tên cung nữ quát lên.

- Cút! Quyền cước không có mắt, coi chừng bị ngộ thương!

Phương Vân nhìn lướt qua, ánh mắt vô cùng lạnh lùng.

- Người...!

Mấy tên cung nữ cùng với thái giám sắc mặt đại biến, cũng không ngờ rằng Phương Vân lại không khách khí như vậy, trước mặt công chúa lại làm càn đến như vậy.

- Thôi, các người tránh ra đi.

Thanh Sưởng công chúa phát phát tay. Những cung nữ cùng với thái giám này là tâm phúc của nàng, nàng đúng thật cũng sợ Phương Vân làm loạn, làm bị thương chân tay của nàng.

- Công chúa là thành viên hoàng thất, cành vàng lá ngọc. Phương Vân, người cũng quá vô lễ!

Chủ khảo chịu trách nhiệm chủ trì tranh tài trong đại diện rốt cuộc cũng đã lên tiếng. Thành viên hoàng thất, thân phận tôn quý vô cùng, ngay cả hần thấy cũng phải cung kính, cực kỳ nhún nhường, Phương Vân này sao lại dám ở trước mặt công chúa mà càn quấy đến như vậy.

- Đại nhân! Nếu như công chúa không có tham gia thi đấu võ, nếu như ở ngoài nhìn thấy, tất nhiên là ta phải khách khí nói một tiếng công chúa. Nhưng một khi ở võ trường, thì cũng đã không còn là công chúa nữa rồi, nếu có thì chỉ còn là địch nhân. Xin hỏi đại nhân một câu, nếu như luận về thân phận, vậy khi gặp phải công chúa của địch quốc trên chiến trường, chẳng lẽ chúng ta cũng phải khách khí, vẻ mặt ôn hòa, cơm nước chiêu đãi a?

- Cái này...

Quan chủ khảo sắc mặt do dự. Ở trên chiến trường, nếu gặp địch nhân tất nhiên phải là lòng dạ độc ác. Nhưng mà, chuyện này không thể coi như là vậy a.

- Đường đường là công chúa hoàng thất, cành vàng lá ngọc, cái gì cũng đầy đủ. Công pháp đan dược, thiên địa kỳ trân, thần binh lợi khí, cái gì cần có cũng có. Nhưng lòng tham chưa đầy, lại chạy tới đây tranh đấu cùng với một đám sĩ tử chúng ta, tranh đoạt một quyền công pháp bình thường. Đại nhân người nếu quả thật muốn truy cứu lên, thì nên truy cứu công chúa làm việc không có chừng mực, không làm đúng với lễ nghi.

Thần sắc của Phương Vân không đổi, chậm rãi nói ra.

- Hừ, Phương Vân, ai nói thành viên của hoàng thất thì không thể tham gia cuộc thi đấu võ của tết nguyên tiêu rồi?

Thanh Sưởng công chúa đột nhiên nói tiếp, nàng nắm trường tiên, cười lạnh từ từ đến gần.

- Thành viên hoàng thất, không thiếu công pháp, không thiếu đan dược là không sai. Nhưng mà, Đại Chu có luật định là thành viên hoàng thất thì không thể tham gia thi đấu võ tết Nguyên Tiêu sao? Huống chi, thành viên hoàng thất chúng ta tham gia đấu võ để chứng minh thực lực của bản thân, đây là việc vui mà phụ hoàng muốn nhìn thấy? Vậy cũng có thể trách tội sao?

Quan chủ khảo nhất thời cảm thấy bị đụng trúng tảng đá lớn. Công chúa hoàng thất không có tư cách tham gia thi đấu võ? Cái này đúng là chuẩn bị không tốt. Mà luật đúng là không có quy định này, nhưng mọi người trước giờ cũng đã hiểu là, thành viên hoàng thất thường sẽ không tham gia những cuộc thi này. Dù sao, những phần thưởng này, đối với các công chúa hoàng tử mà nói, cũng không phải là đồ tốt gì.

- Nhiều lời vô ích, đây là nơi luyện tập võ nghệ, không phải là nơi bàn luận miệng lưỡi. Ta chỉ phụ trách chủ khảo cuộc thi, các người nếu trong tay đã có đủ năm tấm lệnh bài, tất nhiên liền có tư cách đứng ở chỗ này. Hiện tại, động thủ được rồi chứ.

Quan chủ khảo cũng lưỡi suy nghĩ tiếp, trực tiếp nắm chặt tay lại, tuyên bố bắt đầu tranh tài.

- Thật đúng với tính toán của ta.

Phương Vân chậm rãi bước tới.

- Phương Vân, cũng là ta coi thường người, không ngờ người có thể đánh bại năm tên cao thủ võ giả Khí Tràn cấp mà ta đã dùng Vũ Hóa đan bồi dưỡng được. Nhưng mà, vận may của người cũng chỉ đến đây mà thôi!

Ổng tay áo của Thanh Sưởng công chúa phát phát, trên người tản ra một cỗ hơi thở vô cùng bá đạo. Trường tiên trong tay lại vung lên, tạo ra tiếng gió, làm tạo ra một cái vết màu đen tại ngay không khí dài hơn một trượng.

Phương Vân nhìn lướt qua trường tiên trong tay Thanh Sưởng công chúa, thần sắc không đổi nói.

- Công chúa, nói thật, ta rất bội phục dũng khí của người. Chịu nhục một lần còn không đủ, còn muốn tới chịu nhục lần hai, lần ba. Vừa rồi ở Khai Dương điện, ta cũng đã triển lộ thực lực ra, người cũng đã thấy rõ. Đối với ta hiện tại mà nói, người thật sự là chịu không nổi một kích.

Thanh Sưởng công chúa nghe vậy, lông mày dựng đứng lên, giọng cảm giận nói.

- Phương Vân, người chớ có đắc ý. Ta cũng không sợ mà nói cho người biết, ta cũng đã chuẩn bị mấy tháng nay. Mấy tháng vừa qua, ta chuyên cần khổ luyện, theo các Đại Thống Linh học tập, mỗi ngày đều thực chiến bồi luyện. Những việc đó tạm thời còn không nói tới, tháng trước, ta đã lấy được một quả Hoàng Đạo Kim Đan từ phụ hoàng. Thực lực của ta nay có còn như xưa, có thể nói là đệ nhất trong Khí Tràn cấp. Hôm nay, trước mặt nhiều người như vậy, ta sẽ mạnh mẽ đem người đập xuống, dẫm ở dưới chân, rửa sạch những sỉ nhục mà ta đã phải chịu!

Thanh Sưởng công chúa nói nhữn lời này, ánh mắt nhìn về Phương Vân, thân thể run lên, trong cơ thể xông ra một cỗ khí lãng màu vàng, trong luồng khí lãng đó, dường như có một con Kim Long khổng lồ đang gào thét, bay múa quanh quẩn, một cỗ uy áp khổng lồ từ người của Thanh Sưởng công chúa truyền ra. Không gian khắp nơi cũng chịu không nổi, phát ra âm thanh muốn đứt gãy.

Trong lúc hai người nói chuyện với nhau, trong điện cũng đã có những người đã gom đủ năm tấm lệnh bài, bước chân vào Thất Sát điện. Ngay tại hướng của cửa điện, có một nhóm sĩ tử vừa vượt qua kiểm tra, đang định tiến lên. Bỗng nhiên nhìn thấy một cỗ khí tràn màu vàng khổng lồ bên trong đại điện, không khỏi kinh hô.

- Chính là công chúa, tu vi võ đạo của nàng đã đạt đến khí tràn đỉnh!

- Cái khí tràn này sao lại là màu vàng? Ta làm sao lại có cảm giác bên trong có một con rồng lớn đang uốn lượn?

- Khí tràn thật là đáng sợ! Nếu như ta đi tới, chắc chắn không phải là đối thủ của nàng!

....

Các sĩ tử bên trong Thất Sát Điện cúi đầu nghị luận. Thanh Sưởng công chúa cành vàng lá ngọc, có tu vi đạt tới Khí Tràn cấp, lại chạy tới đây cùng bọn họ tranh đua phần thưởng, sắc mặt của rất nhiều người rất khó coi. Mà Phương Vân ở Khai Dương điện hiển lộ thực lực cường đại, cũng làm cho không ít người nản chí. Chỉ có số ít các sĩ tử mười tám, mười chín tuổi còn có ý tranh đấu.

Nhan Vũ

42. Chương 38: Một Kịch Đánh Tan

Đối với một số vương công tử đệ, tuổi tác so với thiên phú còn quan trọng hơn. Năm mươi bốn, mười lăm tuổi, có lẽ bọn họ còn lâu mới bằng Phương Vân, nhưng bọn hắn lại có lợi thế là đã ra đời sớm hơn Phương Vân đến hơn bốn năm.

“Trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi. Đơn đả độc đấu, chúng ta không phải là đối thủ của họ. Không bằng để cho hai người bọn họ đấu với nhau trước một trận, sau khi lưỡng bại câu thương, ta sẽ ra trận. Một kịch đánh bại tất cả, cướp lấy vị trí thứ nhất của đấu võ.”

Không ít người ánh mắt đảo quanh, trong đầu nghĩ tới chú ý của mọi người.

- Không trách võ đạo của nà tăng nhanh như vậy, thì ra là nuốt Hoàng Đạo Kim Đan.

Câu nói đầu tiên của Phương Vân đã dò xét ra gốc gác của Thanh Sưởng công chúa. Danh tiếng của Hoàng Đạo Kim Đan quá vang xa, loại vật này hoàng thất cũng không có nhiều lắm. Thế nhưng Thanh Sưởng công chúa lại có được một quả.

- Muốn rửa nhục sao? Hừ, không phải là ta xem nhẹ ngươi, đừng nói là ngươi nuốt một quả Hoàng Đạo Kim Đan. Cho dù ngươi có nuốt thần đan cũng không phải là đối thủ của ta. Như vậy đi, nếu như ngươi đã tràn đầy tự tin như vậy, chúng ta không ngại hãy đánh cược một lần nữa. Ta cá là lần này ngươi sẽ thua bởi ta.

- Ngươi!

Thanh Sưởng công chúa giận đến mức muốn sôi máu lên, nàng vốn nghĩ sau khi lộ ra điều đó thì có thể trấn áp được Phương Vân, không nghĩ tới người này lại cuồng vọng đến mức như vậy.

- Phương Vân, ta ra đời sớm hơn ngươi, tu luyện sớm hơn ngươi, thân phận so sánh với ngươi càng thêm tôn quý, thiên phú tài trí hơn ngươi. Những loại bảo vật như Địa Cấp châu, Hoàng Đạo Kim Đan, ta cái gì cần có cũng đều có. Cầu nô tài, người rút cuộc tại sao phải cùng với ta đấu?

Thanh Sưởng công chúa trong mắt muốn phun ra lửa, một hơi nói ra.

- Không sai, ngươi có thiên phú cùng với vô cùng công pháp linh dược. Nhưng ngươi càng mạnh, ở trước mặt ta thì lại càng thê thảm hơn thôi. Ở trước mặt Phương Vân ta, ngươi vĩnh viễn không xứng đáng nói tới bốn chữ ‘Thiên phú võ đạo’. Ta chỉ ra một chiêu, chỉ một chiêu liền đánh bại ngươi. Quét sạch hoàn toàn tôn nghiêm của ngươi, để ngươi sau này trước mặt ta vĩnh viễn không có ý niệm phản kháng trong đầu!

Phương Vân nói lại cũng cứng vô cùng, hai người ngày càng đối chọi gay gắt hơn.

- Phương Vân, chú ý tới lời nói của ngươi!

Quan chủ khảo nhú mày, nhìn thấy trận đấu này đã có chút biến đổi, hắn phải lên tiếng cảnh cáo.

Phương Vân làm bộ như không nghe thấy. Ở trong lòng hắn có một loại vọng động mãnh liệt. Kiếp trước, cả nhà hắn chính là bị hoàng thất quy thành kẻ phạm tội, giết cả nhà tịch thu gia sản. Đối với hoàng thất, hắn có một loại ý niệm nghịch phản trong lòng. Tuy Thanh Sưởng công chúa phái người khắp nơi làm khó hắn, nhưng lại khơi dậy ngạo khí trong lòng của hắn.

Hoàng thất thì thế nào? Công chúa thì thế nào? Ta muốn mạnh mẽ đạp xuống, không chút nể tình!

- Phương Vân!!!

Thanh Sưởng công chúa dường như muốn giận điên lên, nàng đột nhiên từ trong lòng ngực lấy ra một quyển sách màu vàng, ném lên trên mặt đất.

- Đây là quyền phổ của Hám Thế Hoàng Quyền, nếu như ngươi thắng. Cuốn quyền phổ này sẽ thuộc về cho ngươi!

- Hám Thế Hoàng Quyền!!

Thấy cuốn quyền phổ này từ trong ngực của Thanh Sưởng công chúa bay ra, rơi trên mặt đất. Các sĩ tử Đại Chu chung quanh liền muốn sôi lên, dường như muốn không nhận được, cướp lấy quyền phổ.

- Quyền phổ của Nhân Hoàng a, đây là do hoàng gia tìm hiểu biết bao nhiêu công pháp bí quyết trong bảo khổ mới sáng tạo ra a! Một quyền quyền phổ này, ngay cả các vương hầu có chiến công hiển hách của Đại Chu cũng muốn chiếm lấy. Nàng lại cứ như vậy mà ném ra trên mặt đất a!

Mọi người chung quanh thấy một màn này, cũng nhin không được nói to ở trong lòng “Đồ phá của”!

Ầm!

Dưới chân dùng sức một chút, cả tòa Thất Sát điện liền lắc lư xuống. Thanh Sưởng công chúa vội vàng xông tới chỗ Phương Vân, cổ tay run lên, trường tiên nóng rực xông tới, hóa thành một con hỏa mãng khổng lồ, cuốn Phương Vân vào.

- Chiêu thứ nhất! Ta mời!

Phương Vân đứng ngạo nghễ bất động, tùy ý để trường tiên của Thanh Sưởng công chúa xoắn tới. Vào giây phút trường tiên cuốn lên, khí tràng của Phương Vân đột nhiên phóng ra ngoài. Hào quang vô cùng vừa xông ra, chỉ nghe thấy âm thanh cười khúc khích cùng với tiếng ‘xoẹt’ vang lên, cây trường tiên được làm từ da của hỏa mãng trong tay Thanh Sưởng công chúa đã bị một cỗ lực lượng bá đạo chấn thành từng mảnh nhỏ, bay ra xa.

Sau một khắc đó, hai khí tràng một tối đen một vàng vội vàng đụng vào nhau. Trong lúc mọi người đang khiếp sợ thì khắp mặt đất lộ ra những vết nứt ngang dọc qua lại với nhau, tiếng kim loại bị nứt vang khắp cả đại điện.

- Trời ạ, hai kẻ điên này. Đây chính là vật liệu được thiên truy bách luyện rồi hòa tan a. Mỗi một viên đá có thể thừa nhận được lực đánh vào đến mấy ngàn cân, thế mà lại bị bọn họ khinh thường đánh cho đến nổi rách toát như vậy!

Mọi người khiếp sợ há to miệng, không thể tin được đây lại là kết quả của việc hai khí tràng của hai người thiếu niên mười lăm, mười sáu tuổi đụng vào nhau.

- Làm sao có thể! Ta có Địa Cấp châu, lại nuốt Hoàng Đạo Kim Đan vào. Thực lực của ta bây giờ, cho dù là ba cao thủ Khí Tràng cấp đỉnh phong cũng không phải là đối thủ của ta. Thực lực như vậy đã là đệ nhất Khí Tràng cấp. Tại sao lực lượng khí tràng của hắn so với ta còn mạnh hơn!

Về mặt của Thanh Sưởng công chúa không thể tin nổi. Hoàng Đạo Kim Đan a. Vương hầu Đại Chu cũng không có nuốt qua thần đan như vậy. Hai mươi năm mới luyện ra được một viên. Nàng cho dù thế nào cũng không tin Phương Vân lại có thể bằng với mình được.

Cái tên cầu nô tài, con của dân đen này sao lại có thể đứng cao cùng với nàng!

Thanh Sưởng công chúa có cảm giác bị người khác tát cho một cái bạt tai thật mạnh. Thực lực của Phương Vân mạnh mẽ làm cho tất cả ánh hào quang trên đỉnh đầu của nàng trở nên ảm đạm thất sắc.

- Hoàng Đạo Kim Đan thì thế nào? Hai mươi năm luyện ra được thì thế nào. Ở trước mặt trái quả kia, loại vật này căn bản cũng chỉ như là cái trắng mà thôi.

Phương Vân cũng không có kinh ngạc. Hắn dùng chính là trái quả do một cường giả Thoát Thai cảnh đỉnh phong lấy một thân võ đạo tuyệt thế làm căn cơ bồi dưỡng, trải qua không biết bao nhiêu năm mới có thể tạo thành. Linh khí cũng chỉ là thứ yếu, nhưng căn cơ võ đạo mới chính thực sự là trân quý nhất, so với Hoàng Đạo Kim Đan còn mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Nếu như không phải cảnh giới hiện tại của Phương Vân quá thấp, không cách nào hấp thu hoàn toàn được thì Thanh Sưởng công chúa hiện tại ngay cả tư cách đứng chung một chỗ với hắn cũng không có, cho dù nàng có dùng Hoàng Đạo Kim Đan đi chăng nữa.

- Ta tuyệt đối không thể thua hắn!

Thanh Sưởng công chúa khế cắn răng, nhân lúc khí tràng bị phá vỡ, song phương đồng thời lộ ra sơ hở, lấy tốc độ cực nhanh xông tới Phương Vân. Tay phải vừa nhắc, liền sử dụng tuyệt học mạnh nhất, Hám Thế Hoàng Quyền.

Ầm!

Trong tiếng rỗng ngâm rung trời, quyền khí hóa thành Ngũ Trảo Kim Long chụp tới Phương Vân.

Bịch!

Phương Vân vận dụng sức ở dưới chân, thân thể liền giống như mũi tên đã rời cung xông về phía Thanh Sưởng công chúa. Quyền khí hóa thành Ngũ Trảo Kim Long vừa chạm mặt, tay phải của Phương Vân hóa quyền, đột nhiên đánh ra. Chỉ thấy trong chốc lát nắm đấm của cả hai người giao nhau, lập tức muốn đánh giáp lá cà.

Đột nhiên....

Nội lực của Phương Vân rung lên, thân thể lướt qua một chút, đồng thời hai quả đấm tung ra, nhất thời ở lồng ngực lộ trốn. Trong một phút cực nhanh, Ngũ Long quyền khí của Thanh Sưởng công chúa đã nặng nề đánh lên trên lồng ngực của Phương Vân, mà thiết quyền của Phương Vân cũng bỏ vào bụng của Thanh Sưởng công chúa - Lại là cách đánh lưỡng bại câu thương!

Răng rắc!

Ngũ Long quyền khí bá đạo đánh vào lồng ngực của Phương Vân, ngay lập tức từ trong thân thể của Phương Vân truyền đến tiếng xương cốt gãy cách cách. Lồng ngực của Phương Vân thoáng cái đã sụp đổ, máu tươi trong nháy mắt đã nhuộm đỏ cả cái áo ngắn màu trắng.

Mà dường như cũng đồng thời, thiết quyền của Phương Vân cũng lấy thế lôi đình vọt đánh, đâm vào trên bụng của Thanh Sưởng công chúa. Một lần cuồng bạo thi triển, nội lực ở bên trong Thanh Sưởng công chúa đã hết, lực mới không thể sinh, đây chính là lúc suy yếu nhất. Thiết quyền đánh vào đan điền của nàng, lúc này bạo phát.

Ầm!

Thanh Sưởng công chúa bị cỗ lực lượng trong cơ thể bộc phát bị đánh bay ra ngoài, phịch một tiếng quỳ rạp trên mặt đất. Cách nàng ngoài hai trượng, chân của Phương Vân vẫn đứng ở trên mặt đất, vẫn không nhúc nhích. Bộ ngực của hắn đỏ sẫm, khoe miệng đầm máu, nhưng thần thái vẫn cao ngạo đậm mạc, lạnh lùng nhìn Thanh Sưởng công chúa đang quỳ ở trên mặt đất, dường như không hề có chút thống khổ nào.

- Người!

Thanh Sưởng công chúa vẻ mặt tái nhợt, vẻ mặt khiếp sợ nhìn Phương Vân. Bộ ngực cao thẳng bởi vì xúc động vô cùng mà rung động không ngừng.

Nàng không nghĩ tới Phương Vân lại ác như vậy. Căn bản là không có né tránh quả đấm của nàng. Trong dự đoán của nàng, lúc này mới chỉ là quyền đối quyền, cuộc chiến của hai người hẳn mới chỉ bắt đầu. Nhưng Phương Vân không ngờ lại làm cho cái mới bắt đầu này đẩy nhanh vô cùng, trực tiếp nhảy vọt thành kết cục!

Thanh Sưởng công chúa lần đầu tiên có cảm giác là mình đã nhìn lầm Phương Vân. Vị thiếu niên có thân thể yếu này xuất thân kém xa nàng. Nhưng ở trong thân thể yếu đó lại ẩn chứa một cỗ năng lượng đáng sợ. Khí hắn làm ra quyết định lưỡng bại câu thương, đã toát ra cái ý chí âm tàn kia, làm cho lòng người phải kinh sợ.

- Võ đạo, chính là trọng ở tinh thần cùng với ý chí!

Phương Vân cuối cùng đã mở miệng, thanh âm bình tĩnh làm cho người khác phải sợ hãi.

- Ta thừa nhận, cảnh giới cùng với thực lực của ngươi kém không nhiều so với ta. Nhưng tinh thần cùng với ý chí của ngươi lại thua ta một bậc.

- Trận đấu võ này đối với ngươi mà nói, chẳng qua chỉ là một cuộc chơi. Tâm tình của ngươi, từ lúc bắt đầu đã là như vậy. Tâm tình như vậy, cho dù ngươi có khổ luyện thêm mười năm, nuốt nhiều đan dược hơn nữa cũng không phải là đối thủ của ta! Hôm nay, nếu như ta không có nương tay, hiện tại ngươi là người đã chết!

Nói xong câu đó, Phương Vân cũng không có nhìn qua Thanh Sưởng công chúa. Ông tay áo vung lên, trực tiếp hướng về phía đại điện, cước bộ chậm rãi mà kiên định.

Ở phía sau hẳn, Thanh Sưởng công chúa nghe được một câu cuối cùng, trong lòng rốt cục một mảnh tro tàn.

- Ta cùng với hẳn, chênh lệch lớn đến như vậy sao?

Trong đầu hiện lên ý nghĩ này, Thanh Sưởng công chúa liền ngắt đi.

- Công chúa, công chúa!

Mấy tên tiểu cung nữ, tiểu thái giám quá sợ hãi, bước nhanh đi lên.

- Phương Vân, trong con mắt của người không hề có hoàng thất! Nương nương sẽ không bỏ qua người!

Một tiểu thái giám quay đầu, nhìn Phương Vân gầm hét lên.

- Máy người nô tài các người, không cần nhiều nói. Dem nàng mang về là được.

Phương Vân khoát tay áo, thong dong bình tĩnh.

- Được rồi, không cần lo lắng. Phương Vân nói không sai, hẳn quả thật nương tay rồi. Công chúa hiện tại đã bất tỉnh, chẳng qua là bởi vì nội lực cản trở. Trở về điều tức một thời gian ngắn là tốt. – cuộc tranh tài này, Phương Vân thủ thắng!

Trong Thất Sát điện, quan chủ khảo thỏa đáng đứng dậy, lớn giọng nói. Ánh mắt nhìn qua thân ảnh của Phương Vân, trong mắt của quan chủ khảo cũng hiện lên vẻ khiếp sợ cùng với tán thưởng. Một trận giao thủ vừa rồi, nhìn giống như là quyền đối quyền, nhưng kết quả lại không hề giống nhau. Quyền lực của Thanh Sưởng công chúa là bộc phát ở bên ngoài, uy lực so ra kém xa với quyền lực bộc phát tại đan điền.

Nhan Vũ

43. Chương 39: Đèn Lồng Đấu Văn.

Phương Vân nhìn qua như bị thương trầm trọng, nhưng thực chất đã né tránh qua những chỗ yếu hại. Về phần công chúa Thanh Sưởng thì lại đúng như lời Phương Vân nói, nếu như hẳn không có nương tay thì công chúa Thanh Sưởng đã sớm thành người tàn phế!

“Tinh táo, quyết đoán, tàn nhẫn! Người này có tướng soái tài!”

Vị quan chủ khảo nhìn Phương Vân một cái thật sâu, nhanh chóng đánh giá. Đại Chu dùng võ lập quốc, bên phía quân đội đối với tướng soái có yêu cầu cực cao. Chỉ có tính cách tinh táo, mới có thể phán đoán được thời thế; Chỉ có xử sự quyết đoán, mới không làm hỏng thời cơ chiến đấu; Chỉ có tàn nhẫn, mới có thể cho địch nhân một đòn trí mạng.

Biểu hiện của Phương Vân trong lúc chiến đấu đã nói lên một cách đầy đủ những tính cách của một võ tướng Đại Chu.

“Sĩ tử như vậy không nên lãng phí thời gian ở kinh thành, mà phải tiến vào trong quân đội, chỉ có trong quân đội mới có thể là nơi tốt nhất để hẳn tung hoành!”

Ngay lúc Phương Vân tung ra một quyền lúc này, vị võ quan chủ khảo của Thất Sát điện này liền làm ra một quyết định: Sau khi cuộc tranh tài này kết thúc, sẽ lập tức tự mình viết một phong thư cho thượng cấp của mình, đề cử Phương Vân.

Đại Chu có một lượng lớn võ tướng, tướng quân, vương hầu, những người này đều nắm trọng binh trong tay, trấn giữ biên thùy. Những người trong quân ngũ này vì muốn có quan hệ với hoàng thất đều sẽ phải những võ tướng dưới tay đến kinh thành quan sát, coi như làm người nối tin tức.

Vị quan chủ khảo Thất Sát điện này, chính là một người “mang tin tức” rất được coi trọng của một người.

“Tên Phương Vân này, tuổi còn nhỏ hơn so với ta, nhưng đã sớm đạt đến Khí Tràn cảnh. Tu vi cao như vậy thì không có gì nói, nhưng tính cách tàn nhẫn và tinh táo mới là đáng sợ. Với những thủ đoạn như vậy, cho dù là những cường giả Trần Pháp cảnh cũng phải chịu thiệt so với hẳn. Ta không phải là đối thủ của hẳn!”

Trong đám người, có vài người thanh niên có tu vi đạt đến Khí Trạng cảnh vốn còn có điều chờ mong. Nhưng sau khi thấy trận giao thủ của hai người, bọn người này liền rút lui. Đúng là Phương Vân bị thương, nhưng nội lực của hắn lại không hao tổn nhiều. Với thủ đoạn của hắn, cho dù đối phó với mười bảy, mười tám người nữa cũng không sao.

Phương Vân lui đến một góc che trong đại điện, hít vào một hơi dài sâu, nội lực cuộn vận chuyển, phát ra một cỗ hấp lực, bắt đầu hấp thu tinh khí của trái quả trong khắp nơi thân thể.

Trái quả chính là linh dược của thiên địa, có công hiệu chữa thương, giải độc. Phương Vân lúc ở trong động quật chỉ cần ngửi qua được một mùi thơm thì các vết thương trên người đã tốt hơn nhiều, sự diệu kỳ trong đó có thể thấy được.

Phương Vân nhắm mắt điều dưỡng trong chốc lát. Hắn vốn đã tránh bị thương ở các nơi yếu hại, cộng thêm sự diệu kỳ của trái quả, thương thế lập tức tốt hơn rất nhiều.

- Như thế nào rồi?

Phương Vân mở mắt ra, đã nhìn thấy Trương Anh, Chu Hân đứng ở bên người, vẻ mặt lo lắng đang nhìn mình.

- Không có chuyện gì, không sao đâu!

Phương Vân nói hai câu ra bình thường như không có gì, những người chung quanh nghe được liền hít vào một hơi lạnh. Nhìn kỹ đúng là hắn không nói dối chút nào, những người này liền chảy mồ hôi lạnh. Thương thế như vậy chỉ trong một lúc đã tốt rồi, như vậy còn ai có thể đánh được với hắn nữa.

- Số một trăm lẻ bốn, Phương Vân.

Quan chủ khảo đọc lên số hiệu của Phương Vân, Phương Vân gật đầu rồi đi lên. Nhưng vừa mới định xuất thủ thì đối thủ của Phương Vân đã khom người chịu thua.

- Tiểu Hầu gia lợi hại, tại hạ tự nhận không bằng. Trận đấu này không cần đấu nữa, tại hạ nhận thua!

Người này biết được sự chênh lệch của mình và Phương Vân, liền sáng khoái nhận thua.

Phương Vân gật đầu, kết quả này cũng đã sớm nằm trong dự đoán của hắn. Quả nhiên, những người kế tiếp gặp phải Phương Vân cũng chủ động nhận thua. Còn lại mấy người có tu vi Khí Trạng cấp cũng dễ dàng bị Phương Vân thu thập. Cuối cùng, Phương Vân không có chút tranh cãi nào, với thực lực của mình đã lấy được vị trí thứ nhất của đấu võ!

Ở trong kinh thành, tu vi của vương công tử đệ cao nhất cũng là Khí Trạng đỉnh. Những cao thủ Trần Pháp cấp đã sớm đi lên sa trường, chinh chiến Ngũ Hoang. Hoặc cũng giống như Phương Lâm, đi vào cấm quân. Trước hai mươi tuổi, có thể có tu vi đạt đến Trần Pháp cảnh là rất ít.

Sau một hồi tranh đấu nữa, vị trí thứ hai, thứ ba cũng đã xác định được. Còn hai người Trương Anh, Chu Hân thì lại kém một chút. Ở Khai Dương điện, mặc dù hai người đã có liên thủ với nhau, giúp đỡ người kia, chiếm được năm miếng lệnh bài, nhưng cao thủ ở Thất Sát điện quá nhiều, hai người dừng bước ở tiền hai mươi.

- Phương Vân, chúc mừng ngươi đã đạt được vị trí thứ nhất! Đây là bí tịch dành cho vị trí đệ nhất, ngươi cầm lấy đi!

Người trao giải là một vị tướng quân khác của Đại Chu, trên người mặc Ô Kim Tỏa Tử Giáp, khoác trên người một cái áo choàng màu đen. Tranh tài vừa kết thúc, hắn liền đi đến. Trong tay của hắn đang cầm một quyển sách màu vàng, sau khi nói lên hoàng ân mệnh mông, liền cầm sách trao cho Phương Vân.

- Cảm ơn đại tướng quân!

Phương Vân đáp lễ lại.

- Ủ, cố gắng lên đi. Đại Chu sau này còn phải nhờ vào các vị sĩ tử!

Miễn cưỡng nói một câu, vị tướng quân này liền đi mất.

- Phương Vân đạt được vị trí thứ nhất của cuộc thi đấu võ!
- Không biết phần thưởng là công quyết võ đạo nào! Cấp bậc chắc là không thấp đâu!
- Phương Vân lần này lời to rồi, vừa có được Hám Thế Hoàng Quyền, vừa có công quyết võ đạo!

....

Dưới vô số ánh mắt đổ kỵ và hâm mộ, Phương Vân thu Hám Thế Hoàng Quyền cùng với công quyết võ đạo thu vào trong lồng ngực. Phương Vân nhìn Trương Anh, Chu Hân nói.

- Thi võ đã kết thúc. Thi võ bên kia chắc cũng còn đang tiến hành, các người có muốn đi cùng không?
- Đi, tất nhiên là đi chứ. Chúng ta tập võ quá muộn, nhưng văn chương lại là thế mạnh của chúng ta.

Trương Anh Chu Hân đều có chút chờ mong. Trong trí nhớ của Phương Vân, hai người bọn họ rất có thiên phú ở thi từ văn chương. Nhưng mà hiện tại vì mình cho nên mới tập võ.

Đi ra ngoài Thất Sát điện, xuyên qua Khai Dương điện, ba người Phương Vân đi đến cửa điện có treo một cái đèn màu tám cạnh khổng lồ, sĩ tử đi qua rất nhiều. Có rất nhiều người không ngừng đi lên, cũng có nhiều người khuôn mặt đỏ lên, mấy người này đang cùng nhau thảo luận câu đố của thi văn Nguyên Tiêu.

- Đi, chúng ta cũng vào xem một chút!

Xuyên qua đại môn, chính là Văn Khúc điện. Khác với thi đấu võ, Văn Khúc điện có một tấm màn che qua, mỗi một hàng đứng đều có một cái màn khổng lồ che quaa, bên trong cũng có rất nhiều đèn màu tám cạnh, mỗi cái đèn đều có một câu đố. Cứ một tấm màn che như vậy chính là một cửa ải.

Quy tắc thi văn rất đơn giản. Mỗi một tấm màn che có rất nhiều cái đèn màu tám cạnh, từng cái đèn màu có tám câu đố, cứ đoán được cả một đèn thì có thể đi qua được một quan.

Ba người Phương Vân tiến vào màn che thứ nhất, nhưng tất cả các câu đố của các đèn tám cạnh đều đã được đoán xong, lúc này không có người nào ở lại đâu cả, chỉ có một nho sinh ở lại coi chừng mấy cái đèn màu này.

- Ủa, chuyện gì xảy ra vậy?

Trương Anh nghi ngờ hỏi.

- Ha ha, mấy vị công tử đây tới thử thi văn đúng không? Tất cả đèn đố ở đây đều đã được đoán xong, ba vị công tử có thể trực tiếp đi vào bên trong.

Vị nho sinh này đi tới, cười nói.

- Lão sư, nếu như những người khác đã đoán xong rồi người phía sau có thể đi vào bên trong. Nói như vậy chẳng phải người đến sau sẽ chiếm tiện nghi của người khác sao, điều này không công bằng lắm?

Chu Hân thi lễ một cái rồi nói.

- Ha hã, không phải như thế. Mấy cửa ải đầu rất dễ dàng, nếu như những đèn đố phía trước mà giải không được thì vào sau cũng vô dụng. Cũng giống như vậy, nếu như có thể thông qua những đèn đố phía sau thì chắc chắn những đèn đố phía trước không phải là vấn đề gì. Những đèn đố phía trước, không đoán cũng không sao cả.

Nho sinh cười cười nói.

- Thì ra là như vậy, đa tạ lão sư.

Ba người thi lễ một cái rồi tiến vào màn che tầng thứ hai. Tầng này cũng như vậy, tất cả đèn đố đã được đoán xong. Trên mặt đất tràn đầy các mảnh giấy.

Quy tắc của thi văn, mỗi một đề đố đều được dán vào đèn màu, sau khi đoán xong có thể xé đi.

Ba người cứ đi tới, cho đến qua bảy cửa ải thì mới thấy vài người.

- Nho gia cầm giữ triều đình đã hơn một nghìn năm văn minh giáo hóa, sĩ tử hiện tại rất nhiều. Trong những vương công tử đệ ở kinh thành thì nhân tài cũng đông đúc.

Phương Vân thấy những người này cũng là âm thầm kinh hãi. Võ phương diện võ đạo, các đệ tử thế gia vô cùng chiếm ưu thế. Những về mặt thi từ văn chương thì lại không có chuyện này. Bầy ải đồ đèn phía trước toàn bộ đều được đoán xong đã thấy năng lực văn chương của các sĩ tử ở kinh thành.

Ba người đi tới một đèn màu trước mắt. Trương Anh chọn lấy một cái đèn màu, rồi lấy câu đố trong đó, chỉ thấy trong đó viết: “Tàn hoa phiến phiến nhập họa trung”, phía dưới lại viết thêm “Đoán một chữ”.

- Ha ha, phần lớn các bông hoa đều tàn lụi, đây là chữ ‘chủ’, chỉ bị bó buộc trong một tranh, đây là chữ ‘thập’. Đây chính là chữ ‘Tất’, tiên sinh, không biết ta đoán có đúng hay không?

Trương Anh cười nói.

- Công tử quả nhiên thông minh, không sai. Đáp án chính là một chữ ‘tất’. Công tử vượt qua ải rồi, xin mời qua.

Nho sinh canh giữ đèn màu ở bên cạnh gạt đầu, tiện tay xoay mặt đèn lại, quả nhiên ở phía sau có một chữ ‘tất’.

- Phương huynh, Chu huynh, ta vào trước đây.

Trương Anh quay đầu lại nhìn hai người nói. Quy tắc của cuộc thi đấu văn là đoán ra đáp án thì phải đi vào bên trong ngay, không được lưu lại. Chủ yếu là vì phòng ngừa người quá nhiều ở lại sẽ gây nên chật chội.

- ừ, đi đi. Chúng ta lập tức tới ngay.

Hai người gạt đầu.

- Ta tới đoán cái này.

Chu Hân đi tới trước một câu đố, chỉ thấy trên đó viết ‘Bao nhiêu tâm huyết được một lời’, sau đó cũng là đoán một chữ.

- Bao nhiêu, chính là nói đến việc tròn và khuyết. Câu đố này, chữ tâm nhếch lên một cái chính là chữ ‘tất’. Còn chữ bằng máu nếu thiếu đi một cái chính là chữ ‘mãnh’. Nói chung chữ này quay về chính là chữ ‘mật’. Tiên sinh, không biết ta nói có đúng hay không?

Trương Anh chấp tay, cười nói.

- Công tử thông minh, câu đố này, đáp án đúng là chữ ‘mật’.

Nho sinh canh giữ đèn cười nói rồi xé đi một mặt đèn.

- Công tử, cái đèn màu này có tám câu đố. Những người khác đã đoán được bốn, bạn của ngươi đã đoán được hai, còn dư lại hai cái, ngươi chọn cái nào?

Sau khi Chu Tuần vừa đi, nho sinh liền nói với Phương Vân.

- Cái này đi.

Phương Vân tiện tay chỉ một cái.

- Ha hã, công tử, thật không biết ánh mắt của người tốt hay là xấu. Câu đố này là đề khó nhất của đèn này. Những người khác thấy câu này đều đã chọn câu khác. Ta khuyên ngài, hay là chọn đề dễ hơn đi.

Nho sinh hảo tâm nói.

- Không cần, cứ câu này đi. ‘Vừa đi ngàn dặm, liền mất tích’, đáp án là bốn chữ ‘Thiên mã hành không’!

Phương Vân trả lời lưu loát, trên căn bản là không có suy tư gì.

- Công tử..... quả nhiên lợi hại.

Nho sinh ngậy ngốc.

Phương Vân cười lớn, xoay người đi vào màn che tiếp theo.

“Xem ra, mặc dù ta trọng sinh đã thay đổi rất nhiều thứ. Nhưng cuộc thi văn nguyên tiêu lần này cũng không có thay đổi gì cả!”

Phương Vân trong lòng thở phào nhẹ nhõm, hần nhìn lướt qua các đèn đỏ ở nơi này. Trên căn bản là không khác mấy so với ấn tượng của hần.

- ‘Thượng thượng hạ hạ, bất thượng bất hạ’, chính là một chữ ‘tạp’.

- ‘Động phòng hoa chúc’, đáp án chính là ‘Kết ngạnh’.

- ‘Mi lai nhân khứ nhạ thị phi’, đáp án chính là một chữ ‘Thanh’.

.....

Phương Vân lấy một tốc độ làm cho người khác đi tới mà tầng tầng đi tới. Mỗi một ải, thời gian hần dừng lại cũng không quá ba hơi thở.

- Đây không phải là con thứ của Phương gia sao? Sao mà năng lực văn chương của hần lại lợi hại đến thế?

- Đúng, nghe nói thời gian hần lên học cung rất ít, làm sao lại có thể lợi hại đến như vậy!

- Người so với người đúng là tức chết thôi. Ta ở nơi này suy nghĩ hơn nửa canh giờ. Còn hần thời gian chưa đến nửa nén hương thì đã xong rồi.

.....

Những người chung quanh chú ý đến Phương Vân không khỏi nghị luận. Ở trong Văn Khúc điện này, những người am hiểu đồ đèn không phải là không có, cũng có những người lợi hại một đường như chẻ tre. Nhưng không có ai giống Phương Vân cả, cơ hồ là mới chỉ nhìn qua một chút thì đã đoán được đáp án.

Phương Vân cũng không hề chú ý đến những người này, một đường đi vào trong Văn Khúc điện.

Nhan Vũ

44. Chương 40: Phía Sau Tấm Màn Che

Thi đấu văn cũng không phải là đồ đèn toàn bộ, từ tầng mười lăm trở lên chính là khảo cứu năng lực ứng đối. Nhưng mấy đề thi này Phương Vân cũng đã đối diện ở kiếp trước, căn bản cũng không có khó khăn gì. Chỉ cần chấp bút một cái, dường như là Phương Vân không hề suy tư thêm, liền viết mấy câu đối này ra. Nhưng mà, khi đến một câu đối cuối cùng thì lại xuất hiện sai lầm.

“Long Mã Phụ Đồ, Phục Hi họa quái, càn khôn định”

Thấy câu đối này, Phương Vân ngây ngốc ra, cái câu đối này, hần hoàn toàn không có ấn tượng.

- Công tử, câu đối này, là do Quang Lộc đại phu Vinh đại nhân ở Tư Chính Các của triều đình ra. Các sĩ tử ở kinh thành vẫn chưa có ai có thể đối được, công tử nếu có thể đối được thì có thể đi vào ải cuối cùng.

Chịu trách nhiệm của ải này chính là một nho sinh hàn lâm. Mặc một bộ đồ của nho giáo, khoảng hơn bốn mươi tuổi, ở ngay dưới cằm có ba chòm râu, toát ra vẻ học vị tu dưỡng rất cao.

Phương Vân trầm mặc. Phục Hi chính là Thiên Hoàng trong viễn cổ Tam Hoàng trong truyền thuyết. Trong truyền thuyết từ xa xưa, tuổi thọ của mọi người rất dài, mọi người đều có năng lực đào non lấp bể, phi thiên thôn địa, không ai phục ai cả. Sau này Tam Hoàng trị vì, lấy vũ lực cường đại cùng với sự nhân từ trị thế thống nhất giang sơn. Trong truyền thuyết, Phục Hi chính là người đứng đầu Tam Hoàng, có vũ lực mạnh nhất. Mà vũ khí tùy thân của hần đúng là Long Mã Đồ. Cũng theo truyền thuyết, Phục Hi chính là dùng Long Mã Đồ áp đảo thiên hạ, định càn khôn.

Dĩ nhiên những thứ này cũng chỉ là truyền thuyết, mà khoảng cách từ thời xa xưa đến giờ lại quá lâu. Rất nhiều chuyện cũng là lời nói không có căn cứ mà thôi.

Nho gia vẫn thường đem Phục Hi là tổ tiên của mình, Lan Thai Bí Uyển hiện tại của triều đình chính là dựa vào bát quái đồ của Phục Hi truyền xuống mà lập nên, dùng để quan sát hiện tượng thiên văn, suy đoán mệnh vận của giang sơn.

“Cái đề mục này ta hoàn toàn không nhớ gì cả. Chỉ có thể dựa vào chính mình mà thôi.”

Tâm tư của Phương Vân trong khoảng thời gian này đều đặt ở vô đạo, đối với văn chương đã lâu không có đụng đến. Nhưng dù sao năng lực văn chương của hắn cũng không hề mất đi. Mất thời gian suy nghĩ một hồi lâu, Phương Vân rốt cuộc đã đề vế đối dưới.

“Hổ Xà Đặng Họa, Nữ Oa tương cầm, thiên địa thành!”

Câu đối này cũng là do Phương Vân dựa vào một truyền thuyết mà viết ra. Trong truyền thuyết, từ thời xa xưa có vô số cường giả đại chiến với nhau, dẫn đến hạo kiếp của trời đất. Cả một vùng trời sụp đổ, đất trời cũng nghiêng ngả theo, điều này trực tiếp dẫn đến hồi kết của thời xa xưa.

Mất thấy thiên tàn địa khuyết, sinh linh đồ thán. Muội muội của Phục Hi, Nữ Oa nương nương đã lấy tiếng đàn vô thượng trấn an vạn vật trong thiên địa. Cuối cùng lại lấp đầy bầu trời lại, tụ lại trời đất. Nhờ có điều này mới kéo dài được đến thời thượng cổ. Nhưng sau khi làm xong điều này thì Nữ Oa cũng vẫn lạc đi.

Dĩ nhiên, điều này cũng là truyền thuyết, không có điều nào là chắc chắn cả. Nhưng mà, ngay tại giờ khắc này dùng đúng là không có gì hơn cả.

- Không tệ! Không tệ! Long Mã Phụ Đồ, Phục Hi họa quái, cần khôn định; Hổ Xà Đặng Họa, Nữ Oa tương cầm, thiên địa thành. Câu đối thật là hay, câu đối thật là hay a!

Vị nho sinh hàn lâm này ngâm nga một lần, rồi mắt lộ lên thần thái thưởng thức vô cùng.

- Câu đối thật là hay, câu đối rất hay a! Cửa ải này, người qua. Nếu như Vinh đại nhân có thể thấy được câu đối này của người thì sẽ vô cùng cao hứng a. Người cứ đi qua trước đã.

Hắn lúc này lại lộ ra vẻ cấp bách khó cưỡng, dường như hận mình không thể đi tìm Vinh đại nhân ngay lập tức.

- Đại nhân đi đi.

Phương Vân nói.

Nhìn nho sinh rời đi, Phương Vân lại tiến vào ải tiếp theo. Chỉ thấy trên cánh cửa có viết hai chữ ‘Thi từ’. Phương Vân liền có chút hiểu ra. Mấy cửa ải phía trước của cuộc thi văn chính là kiểm tra trình độ nhanh nhẹn; Thi đối chính là kiểm tra sự thông tuệ cùng năng lực làm thơ. Mà cửa ải cuối cùng này chính là trực tiếp kiểm tra tu dưỡng học vấn.

“Cuộc thi văn năm nay không khác là mấy so với trí nhớ của ta. Nhưng câu đối của Quang Lộc đại phu Vinh đại nhân lại khác rồi. Hi vọng cửa ải tiếp theo không quá mức khó khăn.”

Phương Vân đối với Vực Ngoại Tinh Thần Thiết có sự chờ mong rất cao, nhưng mà vị trí đệ nhất của thi văn lại không hề dễ chút nào. Ít nhất, hiện tại Phương Vân đã có cảm giác ải tiếp theo sẽ không dễ dàng qua. Hít sâu một hơi, Phương Vân đi vào.

Gian phòng này rất tối, ở ngay giữa có một cái bàn để đó, trên mặt bàn gỗ dựng thẳng có một cái đèn lồng, dùng chụp đèn bao phủ lại. Ở phía trước bàn gỗ, lại có một màn che che lại một khoảng trống. Từ trên màn ảnh có thể thấy được bóng ảnh của một người cao gầy. Người này lẳng lặng ngồi thẳng, cổ hơi thở phát ra một luồng khí chính trực.

- Phương Vân?

Thanh âm nhàn nhạt, để lộ ra một cỗ khí độ uy nghiêm chấp chương sinh tử trong tay.

- Vâng ạ, học sinh ra mắt đại nhân.

Phương Vân cúi đầu thi lễ một cái. Từ sự uy nghiêm trong cách nói chuyện đến khí độ do người này phát ra đều đã nói lên một điều: Lai lịch của người này trong triều đình rất lớn.

- Người là người thứ nhất tới gian phòng này, rất tốt.

Người ngồi sau bức màn che khẽ gạt đầu một cái, tỏ vẻ tán thưởng.

” Vị quan chủ khảo này không biết là vị đại nhân nào trong triều đình?”

Phương Vân trầm mặc không nói, trong lòng có chút khẩn trương.. Vào kiếp trước, hắn say mê học vấn của Nho gia, đối với những vị đại nho có học vấn uyên thâm, nghiên cứu cổ kim có sự ngưỡng mộ cực sâu. Mà người ở sau bức màn che lại gây cho hắn cảm giác của một đại nho.

- Trên bàn gỗ có bút, mực, nghiên mực, người lấy cái đèn chụp trên bàn ra, ở trong đó có đề mục!

- Học sinh lĩnh mệnh.

Phương Vân đi tới lấy chụp đèn ra, chỉ thấy trên bàn gỗ dựng thẳng có một cái đèn lồng tám cạnh bằng giấy màu trắng. Cái đèn lồng này phân ra thành tám mặt, có một mặt hướng về Phương Vân, còn các mặt kia đều trống không cả. Mà ở ngay lúc này cái kệ đựng đèn lại phát ra âm thanh của cơ quan, tiếp theo đó, cái đèn tám cạnh bằng giấy trắng này chậm rãi chuyển động.

Phương Vân tập trung tinh thần nhìn vào đèn lồng tám cạnh.

Mặt đầu tiên trống không, mặt thứ hai trống không...mặt thứ tư cũng trống không.

Đến mặt thứ năm của đèn lồng thì đã hiện ra chữ viết, một dòng chữ ‘cổ triện’* hiện ra, giống như một dòng nước vậy.

“Tượng kỳ chung nhật nhạc du du.” *

Thấy mấy chữ trên mảnh giấy này, tâm tính của Phương Vân vốn kiên định cũng không khỏi dao động. Hắn vốn nghĩ đề mục của cửa ải này sẽ rất khó, nhưng không nghĩ tới câu thơ thứ nhất lại chính là như vậy. Cái câu này, thậm chí còn không được tính là thơ, ngay cả những thôn dân nơi sơn dã cũng có thể làm được.

- Cái này...

Phương Vân nhìn thoáng qua thân ảnh sau tấm màn che, người nọ vẫn không nhúc nhích, giống như là đã trở thành tượng gỗ, không gây tiếng động chút nào.

Cạch cạch.

Cơ quan lại chuyển động, dòng chữ thứ hai đã xuất hiện trên đèn lồng tám cạnh.

“Khổ bị nghiêm thân nhất đán đầu” *

Dòng chữ thứ hai này vẫn không có chút thay đổi nào, vẫn không có gì mới cả. Thực tế chênh lệch lớn so với dự đoán trong lòng làm cho Phương Vân có chút hoài nghi là mình có đi vào nhầm phòng hay không.

“Một bài thơ có tám câu, chính là đối ứng với tám mặt của đèn lồng tám cạnh. Đã có bốn mặt trống không, còn dư lại bốn mặt có bốn câu thơ. Cứ nhìn xong rồi hãy nói.”

Câu thơ thứ ba rốt cuộc đã xuất hiện.

“Bình tốt đạo hà bất khả cứu.” *

Câu thơ này vừa xuất hiện lập tức làm cho ý thơ lập tức rung chuyển, một cỗ sát khí xé rách mà ra, làm cho tâm hồn phải kinh sợ.

Đầu của Phương Vân đột nhiên oong một tiếng nổ vang. Trong thoáng chốc, cả hai tai dường như đang nghe được tiếng quát tháo giã gạo thê lương, trước mắt như thấy được thiên quân vạn mã cùng qua một con sông chật chội, rồi bị hồng thủy cuốn đi.

Cạch cạch.

Cơ quan vẫn tiếp tục vận hành, cái đèn lồng tám cạnh chậm rãi chuyển động. Câu thơ thứ tư đã xuất hiện.

“Tướng sĩ ngâm nước đồng loạt nghỉ.” *

Bảy câu chữ cổ triện này vừa hiện ra, hơi thở sát phạt của bài thơ nhất thời tăng lên gấp trăm ngàn lần. Dường như giữa những hàng chữ đó đã lộ ra cảnh “vạn vật vô tình đau khổ luân hồi trong lò luyện của thiên địa”, tạo ra một cỗ hơi thở tiêu điều xơ xác mệnh mông không thể đỡ!

Vào lúc này, thanh âm của cơ quan rốt cuộc cũng đã dừng lại. Nhưng Phương Vân vẫn như cũ nhìn vào cái lồng đèn tám cạnh, tâm thần của hắn vẫn đắm chìm trong cỗ hơi thở sát phạt, trong đầu thì không ngừng hiện lên bốn câu thơ khi nãy.

Chân mày của Phương Vân cau lại.

Bốn câu thơ này, thật không đơn giản!

Đây là cảm giác đầu tiên của Phương Vân,

Đại Chu văn võ phân trị, võ không hỏi chuyện của văn, văn không hỏi chuyện của võ. Nhưng mà, trong hơn một nghìn năm nay, chiến sự của Ngũ Hoang không ngừng, Nho gia từ lâu đã không còn để thái độ ở ngoài chuyện này nữa. Mà các võ tướng cũng đã coi trọng và dè chừng Nho gia hơn.

Văn võ từ xưa đã xem nhẹ lẫn nhau. Nho gia xem thường binh gia, binh gia cũng xem thường Nho gia! Đây là đạo lý của thiên địa, mấy ngàn năm nay cũng như vậy!

Những câu thơ trong cái lồng đèn giấy trắng này đã nói lên những giai đoạn đấu tranh của văn võ bắt đầu nổi lên gần đây trong triều đình.

Đề mục của cửa ải cuối cùng này, ở bề ngoài nhìn chính là khảo sát năng lực thi từ của học sinh, nhưng sâu hơn nữa chính là muốn từ trong cuộc thi văn này để các sĩ tử ưu tú nhất tự nói lên lập trường thái độ của mình.

Các sĩ tử ở trong kinh thành, đều là tiếp xúc cùng văn lẫn võ. Cửa ải cuối cùng này, rõ ràng là muốn cho các sĩ tử văn võ song toàn làm ra lựa chọn sau cùng của mình giữa nho gia và binh gia.

“Mỗi một lần kết thúc tết Nguyên Tiêu. Các đề mục của cuộc thi văn đều sẽ được truyền ra ngoài. Đề mục này nếu được truyền ra sẽ gây nên sự cạnh tranh gay gắt của Nho gia và Binh gia. Cho dù là người nào, đối với người nhà cũng là họa mà không phải là phúc. Ta phải thật cẩn thận đánh giá mới được.”

Phương Vân trong lòng nghiêm lại, hắn cũng đã biết cái phần thưởng Vực Ngoại Tinh Thần Thiết lần này cũng không phải dễ dàng mà lấy được.

- Phương Vân, người có thời gian một nén nhang, phải đem các câu sau của bài thơ này viết xong.”

Sau bức màn che, bóng người uy nghiêm kia mở miệng nói. Thanh âm vừa rơi xuống, liền có một gã thái giám ở sau bức màn che đi ra, đem một cây hương cắm đốt ở lư hương.

Nghe được thanh âm này, Phương Vân trong lòng vừa động, đột nhiên nhớ tới một chuyện .

Trong truyền thuyết, Thái Phó đương triều lúc còn trẻ, từng mê chơi. Trò hắn thích nhất chính là cờ tướng. Sau một thời gian, học hành không ra gì cả, rốt cuộc làm cho mẫu thân nổi giận, bà lấy bàn cờ tướng ném vào giữa lòng sông. Thái Phó trợn mắt nhìn bàn cờ rơi xuống dòng sông, tim như bị dao cắt, không khỏi lớn tiếng khóc lên, về đến nhà, lại là ngồi như người si mộng, giống như là đã mất đi hồn phách. Mẫu thân thấy thế tức giận đến mức đau người, cho nên rơi lệ nói với nhi tử.

- Một nam nhân có khí phách phải là lòng ôm trí lớn, tại sao có thể để mấy con cờ kia làm hỏng cả thân người.

Thấy mẫu thân rơi lệ, Thái Phó rốt cuộc hoàn toàn tỉnh ngộ, từ đó không hề đánh cờ nữa, hết sức chuyên chú học hành. Cho nên ngày sau mới có danh trong Tam Công, danh chấn khắp thiên hạ.

Chuyện này, Thái Phó đã từng nói trong một trường hợp khác. Người biết cũng không nhiều lắm. Phương Vân nhờ một tình huống đặc thù mà đã biết được chuyện xưa nhỏ này. Lúc ấy cũng không có để ý lắm, nhưng lúc này thấy bốn câu thơ này thì chuyện xưa ấy lại hiện lên.

- Chẳng lẽ, vị quan chủ khảo này lại là Thái Phó đương triều?

* ‘Cổ triện’: Một kiểu chữ trong truyện này, chữ này thường được lưu hành trong giới quý tộc và hoàng tộc.
*

Nghĩa của bốn câu thơ trên:

Cả ngày vui mừng với việc chơi cờ tướng.

Đau khổ vì mẫu thân nghiêm ném đi.

Binh lính chết ngay sông mà không thể cứu.

Tướng sĩ đồng thời ngã xuống nghỉ ngơi.

Nhan Vũ

45. Chương 41: Bút Pháp Của Tam Công

Phương Vân khiếp sợ ngẩng đầu lên, sau bức màn che, ngọn đèn dầu vẫn chập chờn, người đó không nhúc nhích, ánh mắt dường như đang tập trung nhìn Phương Vân. Trong lòng vừa động, Phương Vân đã có chủ ý của mình.

Cầm đồ mài mực, Phương Vân cẩn thận mài vào nghiên mực, tay kia cầm lấy cây bút bằng da lông quý tộc, lập tức viết tiếp câu thơ ở hai mặt khác của đèn lồng tám cạnh màu trắng.

“Xa Hành Thiên Lý Tùy Ba Khứ.”

“Tượng Nhập Tam Xuyên Trục Lãng Lưu.”

Hai câu thơ này được viết ra tùy theo văn cảnh sát phạt ở phía trước. Tiếp đó Phương Vân lại tiếp tục viết, thế bút vừa chuyển, hai câu khác đã được viết lên.

“Pháo Thanh Nhất Hưởng Thiên Địa Chấn.”

“Hốt Nhiên Kinh Khởi Trĩ Long Sầu.”

Hai câu thơ này vừa xong thì ý cảnh của câu thơ lại biến hóa một lần nữa. Phương Vân khôn khéo dùng hai chữ “Kinh Khởi”, cho thấy đây chỉ là một giấc mộng mà thôi. Kể từ đó, bài thơ này đã biến thành một bài thơ ngâm chiêm bao đơn thuần, vô hình hóa giải sự mâu thuẫn của hai giới văn võ từ cổ đến giờ.

- Đại nhân, học sinh đã làm xong.

Để bút lông xuống, Phương Vân nhìn bóng người ở sau bức màn che, chấp tay nói. Vào lúc này thì nén hương ở lư hương kia cháy chưa được một nửa. Âm thanh của Phương Vân vừa phát ra, tên thái giám kia một lần nữa lại xuất hiện, nhìn cái đèn lồng tám cạnh màu trắng, không khỏi khen.

- Thư pháp của công tử thật là tốt!

Chữ của Phương Vân phiêu dật không câu chấp, để lộ ra được một cỗ linh khí không gì câu thúc được, dường như muốn hóa thành khí của mây, phá giấy mà ra. Những thứ này cũng là thành tựu mà Phương Vân có được từ kiếp trước.

- Công công quá lời rồi!

Phương Vân ôm quyền nói.

Tên thái giám này gật đầu, lấy cái đèn lồng màu trắng tám cạnh rồi đi qua bức màn che. Phương Vân len lén nhìn thoáng qua, chỉ thấy người ở sau bức màn che đang cầm cái đèn lồng, hình như là đang đánh giá.

- Ha ha ha, hay cho một câu ‘Kinh Khởi Trĩ Long Sầu’....

Sau bức màn che, người nọ nhìn một cái rồi đột nhiên cười lớn lên. Sau khi ngưng cười đột nhiên đứng dậy, tay áo bồng bềnh, xoay người rời đi.

- Công tử, chúc mừng! Người vượt qua khảo sát rồi!

Sau khi người ở sau bức màn che rời đi, tên thái giám kia lại lần nữa đi ra ngoài, trong tay có cầm thêm một bức họa.

- Đây là phần thưởng của lần này, bởi vì ngài là người thứ nhất đến cho nên bức họa của tam công này đã thuộc về ngài rồi! Về phần thưởng của Nhân Hoàng thì sau này sẽ đưa đến phủ của Tứ Phương hầu.

- Đã làm phiên công rồi.

Phương Vân nhận lấy bức họa, cũng không có mở ra, chấp tay. Sau đó liền xoay người đi ra ngoài.

“Oh, còn có những người khác cũng đã tiến vào ải cuối cùng rồi!”

Phương Vân vừa bước ra cửa điện liền thấy có hai người khác cũng đã ở trong điện, thấp đèn dầu lên. Màn che buông xuống, dường như có thể nhìn thấy có hai bóng người gầy gò đang tiếp nhận khảo sát ở bên trong.

“Vị trí thứ hai, thứ ba của cuộc thi văn lần này chắc là thuộc về hai người này. Cũng không biết là hai vị sĩ tử nào trong kinh thành?”

Phương Vân cũng không có lưu lại nhiều quá, xoay người đi ra ngoài.

Ở ngay ải thứ hai mươi bảy của cuộc thi văn, sân điện đang im ắng, có tám đôi mắt đang tập trung nhìn vào cửa ra vào. Ngay khi Phương Vân xuất hiện tại cửa thì những ánh mắt này đều đang tập trung nhìn vào hắn, nhanh chóng quét qua một vòng liền chú ý đến tay của Phương Vân, ở nơi đó, có một bức họa đang vươn ra ngoài.

Oh!

Tám tên sĩ tử này chăm chú nhìn vào bức họa trong tay của Phương Vân, hô hấp cũng trở nên khấn trương hơn. Lần dự yến tết Nguyên Tiêu này, không được mang bất cứ vật gì vào trong cung. Bức họa của Phương Vân từ đâu mà ra, không cần nghĩ cũng biết.

Bút pháp của Tam Công! Đây là bảo vật mà toàn bộ sĩ tử của Đại Chu đều mơ ước! So với những cái gọi là bí quyết võ công, linh đan diệu dược đều có sức hấp dẫn tới rung động lòng người!

Phương Vân nhìn qua tám người một cái, tám người này hẳn đều có ấn tượng ở trong lòng. Vào kiếp trước, tám người này tạo thành một nhóm nhỏ, cậy tài khinh người, mắt thường ngẩng lên trời cao, luôn mặc kệ những người khác.

Phương Vân, Trương Anh, Chu Hân vào lúc đó cũng đã cố gắng tiếp xúc với bọn họ nhưng đều bị cự tuyệt. Cho đến mãi về sau, Phương Vân đột nhiên bộc phát rồi tiện tay lấy vị trí thứ nhất của cuộc thi văn trong tay tám người này.

“Những sự việc kiếp trước, kiếp này cũng thế mà thôi.”

Phương Vân có thể cảm thấy ánh mắt phức tạp của tám người này. Ở trong học cung, bọn họ là những sĩ tử nổi bật nhất, nhưng bây giờ phải trở mắt nhìn người khác lấy vị trí thứ nhất của cuộc thi văn. Loại cảm giác này đúng là không dễ chịu.

Phương Vân chậm rãi đi ra khỏi điện, ánh mắt của tám người này cũng dõi theo Phương Vân. Sau khi Phương Vân biến mất ở cửa đại điện thì rốt cuộc cũng có tiếng xôn xao bàn luận.

- Người này là ai vậy? Sao ta lại không hề có ấn tượng về hắn trong học cung?

- Không phải là sự thật chứ. Tám người chúng ta hao tổn tâm tư như vậy ở chỗ này, không ngờ lại có người đi trước chúng ta!

- Cha ta là quan tam phẩm Thông Nghị Đại Phu ở trong triều đình, còn sư phụ của ta chính là Trung Nghị Đại Phu. Tiểu tử này có lai lịch gì? Làm sao có thể tài giỏi hơn ta cơ chứ!

- Trung Nghị Đại Phu thì sao? Cha ta chính là đệ tử của Thái Phó đương triều, trong nhà còn có một quyển thư pháp của Thái Phó. Nếu như nói xuất thân quan trọng thì chắc ta đã có được vị trí thứ nhất của cuộc thi văn.

- Đừng nói những lời này nữa. Vị trí thứ nhất của cuộc thi văn lần này đã bị lấy mất, uổng công cho chúng ta ngày thường gắng cao đầu, giờ đây mặt mũi đã mất hết rồi. Lúc về hãy hỏi xem thử người đạt được vị trí thứ nhất của cuộc thi văn năm nay là người nào! Có năng lực như vậy, không thể là người không tiếng tăm nào ở trong học cung.

.....

Tám người này lúc bình thường không phục ai cả, lần này trở mắt nhìn bút pháp của Tam Công bị người khác lấy đi, có cảm giác là mặt bị đánh một cái thật đau.

Ở mấy ải phía sau, dòng người đông đúc. Phương Vân đi qua đám người cũng không có gây ra quá nhiều chấn động. Thỉnh thoảng cũng có người chú ý tới đồ vật hắc cầm trong tay, những người chung quanh lập tức bàn tán, sau đó liền đoán ra được.

Thông Minh điện cũng không cần quay lại nữa, trên tay mình đang cầm bút pháp của Tam Công, nhưng lại không thể cất dấu ở trên người. Đi tới nơi đâu, tất nhiên sẽ khiến người khác chú ý, mang đến những phiền toái không cần thiết.

- Thiếu gia, người đã đến rồi.

Bên ngoài cửa cung, phu xe ngựa thấy Phương Vân đi ra, cúi đầu thi lễ một cái.

- Trương bá, không cần khách sáo. Ủa, mẫu thân ta chưa ra sao?

Phương Vân hỏi.

- Vâng chưa ạ. Yến tiệc của Hoàng Hậu nương nương còn chưa có kết thúc, dựa theo thông lệ cũ, sợ rằng đến hừng đông mới có thể về tới.

Phu xe ngựa trả lời.

Lúc này tuyết rơi đầy trời, vào những lúc tết Nguyên Tiêu thế này thì càng về đêm lại càng lạnh. Phương Vân quay đầu lại nhìn một cái, chỉ thấy Thông Minh điện ở ngay cung sáng ngời, âm thanh chơi đùa vang lên không ngừng. Chẳng biết tại sao, trong lòng Phương Vân đột nhiên cảm thấy không có hứng thú.

- Trương bá, chúng ta trở về thôi.

Phương Vân trèo lên xe ngựa, lão phu xe nói một tiếng rồi cũng trèo lên xe ngựa. Roi ngựa vung lên, quát ở trên không trung một cái. Hai con tuấn mã màu trắng lập tức phát động bốn vó đi ra ngoài cửa cung.

.....

Trong bóng tối u ám, phần lớn mọi người đã đi ngủ rồi. Đường phố lúc này lạnh giá vô cùng, trong không khí thỉnh thoảng còn lưu lại những hơi thở ấm người.

Gió tuyết càng lúc càng lớn. Trong một chỗ trong đêm, một người nam tử mặc áo choàng đen đang ngự không phi hành ở trong gió tuyết. Người này mắt ưng mũi cao, hơi thở trầm trọng, trông mắt trong lúc chuyển động lại toát ra một cổ mùi vị âm tà. Ánh mắt của hắn không ngừng nhìn xuống dưới, dường như đang tìm cái gì đó.

“Ủa?” Đột nhiên, ánh mắt của người này dường như bị cái gì đó hấp dẫn, nhìn về phương hướng của hoàng cung. Ở nơi đó, có một cỗ xe ngựa đang chậm rãi đi ra khỏi đại môn hoàng cung.

“Lực lượng số mệnh thật mạnh mẽ, lại là màu tím, người ngồi trong xe ngựa này rốt cuộc là vương công tử đệ nhà ai, số mệnh lại mạnh mẽ đến như vậy!”

Vạn vật trong thiên địa lúc sinh ra đã có số mệnh. Số mệnh không tốt thì con nhà bần hàn đau khổ; Số mệnh tốt thì lại xuất thân con nhà vương hầu, không phú cũng quý.

Trong mắt của người nam tử mặc hắc bào này, cả hoàng cung của Đại Chu bị một tầng mây màu tía bao phủ lại, ở ngoài còn có ánh sáng màu đỏ xông thẳng lên trời. Mà ở bên ngoài cửa cung lúc này lại có một tia tinh khí màu tím bay thẳng đến chân trời, cho dù ở xa trong bóng đêm cũng có thể nhìn thấy rất rõ.

Màu tím là Nhân Hoàng của Đại Chu, còn màu đỏ là các vương công tử đệ của Đại Chu. Những người có mang mệnh cách màu tím này, từ trước tới giờ nam tử này còn chưa thấy.

“Màu đỏ đại biểu cho số phận, màu tím nói lên vận may. Chỉ có hoàng đế của Đại Chu cùng các tông chủ, chưong môn của các phái thì mới có tinh khí màu tím này. Người trong xe ngựa này rốt cuộc là ai, thân phận gì mà lại có số mệnh này?”

Con người đen nhánh của nam tử giật giật không thôi, trên mặt lộ ra thần sắc nham hiểm, gian trá: “Quản làm gì cái thân phận khỉ gió của hần. Ta giết chết hần, uống máu ăn thịt hần. Nếu như số mệnh của hần tốt như vậy thì cứ để cho ta đi!”

Nam tử mặc áo bào màu đen này cười quái dị hắc hắc vài tiếng, tay áo vung ra rồi giống như một con Biên Bức, bay vòng quanh qua.

Ngoài cửa xe ngựa, tuyết rơi khắp nơi. Phương Vân ở trong xe ngựa nhắm mắt dưỡng thần. Đột nhiên trong lúc này, xe ngựa lại bị sốc, trong đêm tối còn truyền đến tiếng kêu của hai con tuần mã, dường như đang sợ hãi điều gì đó.

“Ủa, chuyện gì xảy ra!”

Phương Vân trong lòng cả kinh, lập tức mở mắt ra. Lúc này một cơn gió mạnh từ trên ập xuống, rèm cửa bị vạch lên. Ở bên ngoài cửa sổ ấy, có một người nam mặc áo choàng đen mặt mũi âm trầm đang từ trên trời mạnh mẽ giáng xuống. Người này còn chưa tới, một cỗ hơi thở âm lãnh đã bao phủ cả xe ngựa. Cỗ than hồng ở ngay trên xe đã bị cuồng phong này dập tắt đi.

“Không tốt! Là cao thủ Thoát Thai cảnh!”

Sắc mặt của Phương Vân đại biến. Cao thủ có thể ngự khí phi hành, ít nhất cũng là cường giả Thoát Thai cảnh. Phương Vân hiện tại còn chưa phải là Trần Pháp cảnh, căn bản không phải là đối thủ của Thoát Thai cảnh.

Ầm!

Bàn tay của Phương Vân vỗ một cái, lập tức phá nát buồng xe, phóng ra ngoài.

- Hắc hắc, con mồi mà ta đã nhắm lấy thì có khi nào chạy thoát!

Phản ứng của Phương Vân đã nhanh nhưng phản ứng của nam tử mặc áo choàng đen còn nhanh hơn. Năm ngón tay vung ra, một cỗ hấp lực thật lớn lập tức trấn áp Phương Vân, ngay cả cỗ ngựa kéo xe cũng bị hấp lấy muốn bay lên không trung.

Nhưng ngay vào lúc này, dị biến đột nhiên nổi lên....

Trong xe ngựa, đột nhiên phát ra một cỗ ánh sáng không hề tầm thường. “Bút pháp Tam Công” vốn vẫn nằm yên bất động ở ngay cỗ xe ngựa của Phương Vân đột nhiên bay lên lơ lửng ở trong không trung. Một cỗ Hạo Nhiên Chính Khí tràn ngập khắp trời đất đột nhiên từ trong bức họa phát ra, bao phủ cả không gian mấy ngàn trượng.

Ở ngoài cửa xe, hai mắt của nam tử mặc áo choàng đen trợn tròn lên, khuôn mặt hoảng sợ, ngay cả né tránh cũng không kịp, liền đã bị cỗ chính khí này đánh trúng, toàn thân trong nháy mắt đã toát lên khói đen cuộn cuộn, ầm một tiếng rồi nổ thành tro bụi.

Nhan Vũ

46. Chương 42: Vô Mục

Tĩnh, vạn vật đều yên tĩnh lại!

Ánh sáng đầy trời cũng đã biến mất không còn, xe ngựa cũng đã bình thường trở lại. Bút pháp Tam Công cũng thu hồi ánh sáng lại, rơi vào bên cạnh Phương Vân, tất cả đều bình thường giống như là chưa có gì xảy ra cả. Chỉ có một bên cửa xe còn bị phá, gió lạnh không ngừng tràn vào, nhắc nhở Phương Vân những chuyện xảy ra vừa rồi đều là sự thật cả.

- Thiếu gia, vừa xảy ra chuyện gì? Người không sao chứ?

Sau khi yên tĩnh lại, trong bóng tối truyền đến thanh âm của lão phu xe, có chút bất an sợ hãi.

- Ta không sao!

Phương Vân thở phào nhẹ nhõm, những chuyện vừa xảy ra thật sự là quá nhanh. Phương Vân nhìn thoáng qua bút pháp Tam Công bên cạnh người, nếu như không phải hôm nay ở cuộc thi văn đoạt được bức họa này, chỉ sợ hiện tại mình đã là một người chết!

- Trương bá, dừng xe ngựa lại, ta muốn ra ngoài hít thở không khí một cái.

Suy nghĩ một chút, Phương Vân quyết định ra ngoài xem thử một cái.

- Thiếu gia, ở nơi này hình như có chút không ổn. Hay là chúng ta nhanh trở về một chút đi?

Lão phu xe có chút bất an nói.

- Trương bá, người không cần lo lắng. Đây chính là kinh thành, đô thành của Đại Chu. Có thể xảy ra chuyện gì cơ chứ?

Phương Vân để xe ngựa lại, đi ra ngoài. Mới đi được mấy bước liền nhìn thấy có một cái áo choàng rơi trên mặt tuyết. Chung quanh áo choàng, còn có một chút tro bụi đọng lại ở trên tuyết.

Phương Vân sải bước đi tới, nhặt áo choàng đen lên, lập tức có mấy viên hạt châu màu đen cùng với một lệnh bài màu đen rơi vào trong mắt.

“Nhặt lên xem một chút.”

Phương Vân nhặt lệnh bài lên, chỉ thấy ở trên miếng lệnh bài có rất nhiều đường vân quỷ dị, tà ác. Ở ngay chính diện còn có một con thú hung hãn được khắc lên, ở giữa con thú này có một chữ ‘Tà’.

“Người này lúc xuất thủ tà khí cuộn cuộn. Hẳn là yêu đạo bị triều đình truy nã!”

Phương Vân liền hiểu được, nhanh chóng thu hồi lệnh bài cùng với mấy hạt châu vào trong ngực. Người này có thể ngự khí phi hành, Phương Vân biết những bảo bối trên người hẳn nhất định không kém.

- Trương bá, chúng ta trở về thôi.

Phương Vân lại tìm tòi một lần nữa, sau khi không có thu hoạch gì, liền lên xe về nhà.

- Vâng, thiếu gia!

Phu xe cao hứng đồng ý. Lúc này hắn cũng đã đốt bếp than lên lại. Cái roi trong tay lại lần nữa phát lên, quất vào thúc hai con tuấn mã, một lần nữa đi về phía phủ của Tứ Phương hầu.

Xe ngựa vừa mới đi không lâu, thì ở ngay vị trí ban nãy bỗng nhiên có một trận gió lay động, trong hư không liền xuất hiện một bạch y nam tử vô cùng anh tuấn. Người này vóc người thon dài, khí chất không câu chấp, khiêm tốn, chẳng qua đôi mắt lại ẩn chứa sự đậm đặc, vô tình.

Ngang hông của bạch y nam tử có đeo một thanh trường kiếm, đứng ở ngay giữa hư không, yên lặng nhìn vào cỗ xe ngựa đã đi xa. Chỉ một chốc lát sau, vô thanh vô tức biến mất trên không trung.

Phương Vân ngồi ở trong xe ngựa, tay cầm bút pháp của Tam Công nhưng lòng lại nặng trĩu.

Đối với trăm triệu học sinh trong khắp thiên địa mà nói thì Tam Công là đại biểu cho sự tu dưỡng, học vấn của Nho gia, là lãnh tụ tinh thần của Nho gia. Những người được bọn họ tặng cho văn chương thì tài nghệ văn chương của những người đó cũng đã được khẳng định. Nhưng Phương Vân chưa từng nghĩ tới, một bộ bút pháp của Tam Công thôi, chỉ cần lộ ra chính khí cuộn cuộn đã có thể giết chết một cao thủ Thoát Thai cảnh!

“Vào kiếp trước, ta có nghe nói những người có học vấn Nho gia cao thâm, chỉ cần quát lên một tiếng cũng có thể đánh chết những yêu đạo tu luyện công pháp tà đạo. Trước kia ta vẫn cho rằng đây chỉ là truyền thuyết, nhưng hôm nay xem ra đó cũng không phải là chuyện đồn của nhân gian.”

“Tam Công là người đứng đầu của Nho giáo, chỉ là một bức thư pháp đã có thể đánh chết một cao thủ tu luyện đến Thoát Thai cảnh. Nếu như để cho bọn hắc tử mình xuất thủ thì chỉ sợ có thể đánh chết bất cứ cao thủ yêu đạo nào. Kinh thành này, lại là nơi tụ tập của quần Nho, còn có Tam Công trấn giữ nữa. Không trách được kiếp trước ta cứ nghe nói triều đình trấn áp gì Yêu Đạo, Đạo Môn, Ma Đạo, nhưng khắp kinh thành lại không hề thấy được những người này.”

Phương Vân trong lòng nghĩ miên man, vốn Nho gia trong lòng hắn không coi trọng nhiều lắm, nhưng đột nhiên lại tăng vọt lên. Còn có tên hắc bào nam tử thân bí kia nữa, một bộ bút pháp ẩn chứa hơi thở chính khí của Tam Công đã có thể đánh chết hắn. Hiển nhiên điều này đã nói lên, đối với những người yêu tà thì kinh thành không khác gì đầm rồng hang hổ, hắn là một người yêu đạo thì chạy đến đây làm gì?

Mang theo sự nghi ngờ ở trong lòng, Phương Vân ngồi trong xe ngựa dưới gió tuyết đầy trời trở về phủ Tứ Phương hầu....

.....

Sau tết Nguyên Tiêu, kinh thành cũng trở nên an tĩnh hơn. Đến ngày thứ ba, bỗng nhiên Tứ Phương hầu phủ trở nên náo nhiệt hơn rất nhiều.

- Tại hạ là quản gia của Thanh Dương Quận Chúa Từ Châu, Quận Thủ đại nhân tới đây cầu kiến Hoa Dương phu nhân!

Mới sáng sớm, một người văn sĩ trung niên mặc trang phục của sư gia, một người mặc áo Nho màu đen đứng trước cửa của Tứ Phương hầu phủ, chấp tay, lớn tiếng nói. Ở phía sau hắn, có mấy tên tráng hán vóc người cao to khỏe mạnh đang cầm mấy hộp lễ màu đỏ thẫm trong tay, lẳng lặng đứng yên.

Trong Tứ Phương hầu phủ yên lặng vô cùng. Chỉ chốc lát sau, cửa lớn mở ra, một nha hoàn từ bên trong đưa nửa đầu ra, cười hì hì, nói.

- Đại nhân, phiền toái người chờ một lát, ta đi báo với phu nhân.

Phương Vân đang ở trong sương phòng tu luyện, đột nhiên có người hầu lại báo nói là phu nhân cho gọi. Phương Vân khẽ kinh ngạc, sửa sang lại quần áo, đi theo người hầu tới chánh đường.

Mới vừa bước vào cửa, đã thấy mẫu thân Hoa Dương phu nhân đứng trong phòng, yên lặng ngắm người. Ở trước người của nàng để một đóng đồ hộp lễ, bày đầy ra hành lang, nhìn qua chiếm cả nửa chính sảnh.

- Mẫu thân, chuyện gì xảy ra vậy? Tết Nguyên Tiêu năm nay chúng ta cần đưa nhiều lễ như vậy sao?

Phương Vân kinh ngạc nói.

Khách khách.

Một nha hoàn xinh đẹp mặc áo bông ở phía sau cười trộm, bàn tay đang cầm một cái hộp lễ, nói.

- Thiếu gia, người xem cái thiếp lễ ở trên đây trước đã.

- Hử?

Phương Vân trong lòng kinh ngạc, tiến lên hai bước, nhìn chăm chú, chỉ thấy trên những đồ lễ này đều có viết “Một chút lễ mọn Tết Nguyên Tiêu, kính dâng tiểu tướng công Phương Vân”. Mà những cái tên chúc ở phía sau, phần lớn là các Quận Thủ, Quận Thừa hoặc là quản lý của chín châu mười tám quận. Cũng có không ít là quan lại ở kinh thành.

Nhưng điều làm Phương Vân kinh ngạc nhất là trong các món đồ lễ này còn có tên của vài võ tướng. Bọn họ thậm chí còn chưa bao giờ qua lại Tứ Phương hầu phủ. Những võ tướng này đưa cho một hộp lễ hình chữ nhật, từ hình dáng này mà nhìn thì có thể đoán ở trong là một món đồ vũ khí.

- Cái này....

Phương Vân có chút phát mộng rồi. Tết Nguyên Tiêu hàng năm, Tứ Phương hầu phủ thường giăng lưới bắt chim ở trước cửa mà thôi, có rất ít người lui tới. Chính mấy vị Bình Dân hầu phủ cũng không có hay lui tới với đây. Nhưng lần này, Tứ Phương hầu phủ sao lại náo nhiệt đến như vậy, được hoan nghênh đến như vậy?

- Vân nhi, người nói đằng hoàng cho mẫu thân nghe. Lần dự yến Tết Nguyên Tiêu vừa rồi, người rút cuộc đã làm cái gì?

Hoa Dương phu nhân đột nhiên xoay đầu lại, sắc mặt nàng hồng lên, vẻ mặt kích động.

- Mẫu thân, ta....

Phương Vân há miệng, đang muốn nói thì người hầu già thân cận của Hoa Dương phu nhân vội vã chạy đến nói.

- Phu nhân, Hàn Lâm Học Sĩ Trương đại nhân đang ở ngoài cầu kiến, có nhân là Thái Phó đại nhân đương triều cho gọi tới.

- A!

Thần sắc của Hoa Dương phu nhân biến đổi, vào lúc này cũng đã không còn kịp hỏi Phương Vân muốn nói gì, vội vàng nói.

- Nhanh, mau mời Trương đại nhân vào.

Thái phó là một trong Tam Công, là người đứng đầu quần Nho, chủ trì triều chính Đại Chu, có địa vị cực cao, danh chấn khắp thiên hạ. Bàn về lực ảnh hưởng còn hơn xa Tứ Phương hầu. Coi như là những Quý Tộc hầu như Bình Đình hầu, Trần Quốc hầu cũng phải thành thật kính sợ, không có chút chậm trễ nào.

- Vân nhi, con hãy theo cùng ta đi.

Hoa Dương phu nhân phân phó hạ nhân trong phủ, nhanh chóng đem những món quà lễ này đem cất đi. Sau đó chuẩn bị đầy đủ các lễ nghi, lấy khăn quàng vai của Cáo Mệnh phu nhân ra, mang theo một đám nha hoàn, người hầu, thị vệ, người hầu già ra cửa nghênh đón.

- Trương đại nhân, mệnh phụ Lưu thị, chào ngài.

- Không dám, không dám, Hoa Dương phu nhân khách khí rồi.

Hàn Lâm Học Sĩ Trương Nhượng đầu đội mũ quan, khí chất văn nhã, toát ra một mùi vị học vấn cổ học uyên thâm. Đi cùng với hắn còn có hai thư đồng của Hàn Lâm viện, khí chất cũng hết sức ôn nhuận.

Đột nhiên, ánh mắt lướt qua Hoa Dương phu nhân tới Phương Vân ở phía sau, thần sắc của Trương Nhượng hơi động, chấp tay nói.

- Tiểu tướng công, Trương Nhượng xin chào.

Thái độ này vô cùng cung kính, khiêm tốn.

- Trương đại nhân, bên ngoài gió lạnh, vào trong ngồi đi.

- Phu nhân, xin mời đi trước.

Hàn Lâm Học Sĩ mặc dù là đại biểu cho Thái Phó nhưng cũng không dám thất lễ, cố ý đi ở phía sau mấy bước. Hoa Dương phu nhân là nhất phẩm Cáo Mệnh phu nhân được hoàng thất sắc phong, từ cấp bậc mà nhìn thì cho dù là các vị đại nhân quan hàm nhất phẩm cũng có thể sánh ngang với nàng.

Hí!

Đoàn người vừa mới đi quan cánh cửa, thì bỗng nhiên ở đường cái phía tây Tứ Phương hầu phủ truyền đến một trận võ ngựa vang dội. Chỉ thấy có một người tướng quân mặc giáp, dẫn một đội kỵ binh đang đạp tuyết mà đến. Nhìn phương hướng thì rõ ràng là đến Tứ Phương hầu phủ.

- Là quan chủ khảo Thát Sát điện!

Phương Vân nhận ra vị tướng quân mặc giáp đang cầm đầu kia. Trong lòng càng lúc càng thấy kỳ lạ. Vào kiếp trước, về phần thưởng của cuộc thi văn võ tết Nguyên Tiêu, hắn cũng có biết đến. Nhưng cho tới bây giờ thì chưa nghe thấy nếu đồng thời đạt được vị trí thứ nhất của thi văn võ thì lại được đãi ngộ như vậy.

Cốc cốc.

Mấy tên võ quan cỡi ngựa đi rất nhanh. Đoàn người chinh tề dừng trước Tứ Phương hầu phủ.

- Tại hạ Chinh Bắc tướng quân Lý Ký, ra mắt Hoa Dương phu nhân. Tại hạ phụng mệnh Võ Mục đại nhân, đến đây đưa thiệp mời.

Quan chủ khảo Thất Sát điện Lý Ký xuống ngựa ôm quyền, cung kính nói.

Oong!

Nghe được cái tên ‘Võ Mục’, toàn bộ thị vệ của Tứ Phương hầu phủ liền thay đổi sắc mặt. Ngay cả Hoa Dương phu nhân, Hàn Lâm Học Sĩ Trương Nhượng, thần sắc toàn bộ chấn động. Phương Vân lại càng cảm thấy mình đang bị một tòa núi lớn đụng phải, trong đầu chấn động oong oong.

Võ Mục! Nhân vật tối cao của Đại Chu hoàng triều! Thống lĩnh tất cả các Võ hầu, Quý Tộc hầu, Bình Dân hầu. Là người cầm quyền chưởng khống một ngàn sáu trăm vạn quân đội của Đại Chu!

Nhan Vũ

47. Chương 43: Phúc Quá Nhiều

Nhân vật như thế, chức cao quyền trọng, quyền lực trong tay rất lớn, địa vị còn trên cả Thái Phó. Bởi vì triều đình là do Tam Công nắm giữ, mà Thái Phó chẳng qua là một người trong Tam Công mà thôi. Còn Vũ Mục lại là người duy nhất trực tiếp chưởng khống quân đội Đại Chu. Được xưng là bách chiến bách thắng, tấn công chưa bao giờ nếm mùi chiến bại! Các sách lược tác chiến của Đại Chu hoàng triều với Ngũ Hoang toàn là một mình một người Vũ Mục định ra.

Không cần phải nói mấy người ở Trấn Quốc hầu phủ hay Bình Đình hầu phủ lớn lối, nhưng chỉ cần Vũ Mục nói một câu thôi thì lập tức sẽ có hai vị Quý Tộc hầu bị cách chức làm bình dân. Hơn nữa gia quyến và hai vị Quý Tộc hầu này còn phải lo lắng kinh sợ, không dám có oán hận trong lòng.

Tứ Phương hầu phủ cũng chỉ là một gia tộc võ tướng mới lên, nếu như nói Vũ Mục là một tòa thái sơn thì Tứ Phương hầu phủ chỉ là một hòn trứng mà thôi. Thiếp mời của Vũ Mục lúc này quả thật làm cho người ta có cảm giác có một tòa núi Thái Sơn đánh xuống, rung động vô cùng.

- Thì ra là Lý tướng quân, mệnh phụ thất lễ. Mời tướng quân vào trong.

Cũng là Hoa Dương phu nhân phản ứng trước, đón Chinh Bắc tướng quân Lý Ký cùng với Hàn Lâm Học Sĩ Trương Nhượng cùng nhau đón vào trong phủ.

Đoàn người cùng nhau tiến vào chính sảnh của Tứ Phương hầu phủ, một hồi sau thì khách chủ cũng đã ngồi xuống. Trương Nhượng cùng Lý Ký nhìn lẫn nhau, trong lòng có chút suy đoán. Không khí nhất thời hơi cổ quái.

Cuối cùng vẫn là Trương Nhượng nói trước tiên, hần đứng dậy chấp tay rồi từ trong tay áo lấy ra một tấm thiệp màu đỏ, đưa tới.

- Hoa Dương phu nhân, đây là lễ thiệp của Thái Phó đại nhân. Lệnh công tử còn trẻ thông minh, thi văn Nguyên Tiêu lực áp quần hùng, lấy được vị trí thứ nhất của thi văn. Thái Phó đại nhân đối với việc này rất là tán thưởng, muốn thu tiểu hầu gia làm đệ tử ký danh. Không biết ý của Hoa Dương phu nhân với việc này như thế nào a?

- Đệ nhất thi văn?

Hoa Dương phu nhân cũng đã sớm có sự chuẩn bị, nhưng sau khi nghe được câu này vẫn là ngây ngốc không thôi, dường như không tin được vào lỗ tai mình. Theo phản ứng, Hoa Dương phu nhân nhìn về Phương Vân, ánh mắt như muốn hỏi.

- Mẫu thân, mấy ngày trước người đến rạng sáng mới về phủ, hài nhi cũng muốn nói cho người biết chuyện này, nhưng thấy mẫu thân mệt mỏi ngủ đi không dám quấy rầy. Cho nên nhất thời đã quên đi.

Phương Vân đứng dậy, đối với mẫu thân Hoa Dương phu nhân thi lễ một cái, cung kính nói.

Nghe được câu này, Hoa Dương phu nhân rất cục hiểu, tại sao mới sáng sớm mà đã có nhiều quà lễ đến như vậy. Ánh mắt phức tạp nhìn thoáng qua Phương Vân, trong lòng Hoa Dương phu nhân đột nhiên trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Trong hai đứa con của mình thì người mà bà không yên nhất chính là Phương Vân. Trong mấy tháng này, Phương Vân mỗi ngày đều cố gắng tu luyện, điều này ai cũng có thể thấy được. Nhưng Hoa Dương phu nhân thật không ngờ rằng, Phương Vân lại có thể lấy được vị trí thứ nhất của cuộc thi văn rồi được Thái Phó đại nhân tán thưởng! Phải biết rằng, hần mấy tháng nay chuyên tâm luyện võ, ngay cả quyển sách cũng chưa hề đụng đến a!

- Hoa Dương phu nhân, không biết ý của người như thế nào?

Trương Nhược hỏi, mấy tên người hầu của Hàn Lâm viện ở phía sau cũng chăm chú lắng nghe.

- Trương đại nhân, sự việc quan trọng. Có thể để mệnh phụ suy nghĩ trước một chút được không?

Hoa Dương phu nhân hít sâu một hơi, cũng không có lập tức đồng ý. Nàng cũng mới nghe được là ngoài Thái Phó còn có Vũ Mục! Hoa Dương phu nhân chủ trì Tứ Phương hầu phủ đã mấy chục năm, tuyệt đối không phải là người thất thố.

- Lý đại nhân, hồi này ngài có nói là Vũ Mục đại nhân cũng có lễ thiếp?

Hoa Dương phu nhân quay đầu nhìn về Lý Kỳ, dò hỏi. Lời này vừa nói ra, đám người Trương Nhược cũng nhìn về phía Lý Kỳ, thần sắc có hơi chút khẩn trương.

Lý Kỳ lo sợ Hoa Dương phu nhân đáp ứng Trương Nhược, này giờ lo lắng vô cùng. Thấy Hoa Dương phu nhân cũng không có lập tức đáp ứng, lúc này mới yên lòng lại.

- Vâng, phu nhân. Tiểu hầu gia văn võ song toàn, không những đạt được đệ nhất của thi văn mà đồng thời cũng đạt được đệ nhất của cuộc thi võ. Vũ Mục đại nhân luôn yêu thích nhân tài, lần này đưa ra lễ thiếp tới bái phỏng, chính là hi vọng phu nhân có thể cho phép tiểu hầu gia gia nhập quân ngũ. Dù sao, Tứ Phương hầu cũng là người trong quân ngũ!

Lý Kỳ vừa nói vừa đưa lễ thiếp tới. Trên cái lễ thiếp màu đỏ có mấy chữ màu vàng to kinh tâm đập vào mắt. Vũ Mục Đại Chu chưa bao giờ đưa lễ thiếp cho bất cứ ai, đây là lần đầu tiên!

Lý Kỳ hồi tưởng lại chuyện của mấy ngày trước.

Ngày đó, sau khi cuộc thi võ tết Nguyên Tiêu kết thúc, hần đã tự mình viết một phong thư tự mình đưa cho thượng cấp, chuẩn bị đề cử Phương Vân. Nhưng không biết tại sao chuyện này lại kinh động tới Vũ Mục đại nhân. Vị tương đương với thần của Đại Chu này còn phái người đưa lễ thiếp tới, nói muốn chính hần đi tới bái phỏng Tứ Phương hầu phủ.

”Khí vận của Tứ Phương hầu phủ thật là lớn a. Đại nhân Vũ Mục trong mấy chục năm nay chưa hề đưa lễ thiếp cho ai. Lần này lại vì một cuộc thi đấu võ tết Nguyên Tiêu mà phá lệ!

Lý Kỳ nhìn cái lễ thiếp, trong lòng cũng là vô cùng hâm mộ. Có những lời này của Vũ Mục, đứa con thứ này của Phương gia nếu gia nhập quân ngũ thì tiền đồ vô lượng!

- Lý đại nhân, làm phiền ngài. Chuyện này quá đột ngột, có thể để mệnh phụ cẩn thận suy nghĩ được không?

Hoa Dương phu nhân đưa hai tay nhận lấy lễ thiếp của Vũ Mục, vẻ mặt trịnh trọng, cũng không có lập tức đáp ứng.

Lý Kỳ gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu. Hần mặc dù là vũ phu nhưng cũng không phải là ngu xuẩn. Khi đến nhìn thấy Hàn Lâm Học Sĩ Trương Nhược thì hần đã biết chuyện này sau lưng còn có bóng dáng của Thái Phó lẫn vào, hần cũng hiểu rằng chuyện này không còn đơn giản nữa.

Suy nghĩ một chút, Lý Kỳ lại nói thêm một câu.

- Phu nhân, chuyện này, cho dù người có đồng ý hay không thì Vũ Mục đại nhân hi vọng ngài có thể nhắc lại cho.

- Phu nhân, Thái Phó đại nhân cũng có ý này.

Trương Nhượng chấp tay, cũng nói như thế.

Lễ thiếp, là một loại bái phỏng chính thức. Dựa theo quy củ, trước khi Trương Nhượng, Lý Kỳ rời khỏi Tứ Phương hầu phủ thì Hoa Dương phu nhân phải đưa ra một câu trả lời chắc chắn chính thức.

Hai câu nói này vừa phát ra, không khí bên trong chính sảnh của Tứ Phương hầu phủ đột nhiên trở nên ngưng trọng.

Một vị là Thái Phó đương triều, một vị là quân thần Đại Chu. Dựa theo lệ cũ của Đại Chu, văn võ phân trị. Võ quan không thể làm văn quan nữa, mà văn quan cũng không thể làm văn võ nữa. Trong hai cái, Phương Vân chỉ có thể chọn một!

Hoa Dương phu nhân cầm hai tờ thiếp trong tay, trong lòng nặng trĩu.

Hai cái lễ thiếp màu đỏ này, cho dù bất kỳ một thế gia nào của Đại Chu có một trong hai cái cũng làm cho cái thế gia đó nổi diên lên, mọi người tắm rửa thay quần áo, dâng hương lạy tổ. Mà Tứ Phương hầu phủ hiện tại lại nhận cùng lúc hai tờ!

Hoa Dương phu nhân nghiêng đầu nhìn Phương Vân một cái, tâm tình trong lòng vô cùng phức tạp. Phương Vân đồng thời lấy được vị trí đệ nhất của thi văn lẫn thi võ, đây đúng là một chuyện vui lớn. Hoa Dương phu nhân làm mẫu thân, thấy thế cũng vừa cao hứng vừa kiêu ngạo. Nhưng theo cái tin vui lớn đó thì Tứ Phương hầu phủ cũng rơi vào một tình cảnh gian nan!

Hai tờ thiếp, rốt cuộc là chọn tờ nào!

Mà Phương Vân vào lúc này, cũng có một cảm giác không ổn!

“Lần bái phỏng này, bất luận là Vũ Mục hay Thái Phó cũng không có xuất hiện mà chỉ sai hạ nhân đưa tới. Đồng thời, cho dù là Vũ Mục hay Thái Phó cũng không cho ta cái gì tốt đẹp thật sự. Thái Phó cũng chỉ là đệ tử ký danh, đệ tử ký danh mặc dù là đệ tử nhưng cũng chỉ là bên ngoài. Về phần Vũ Mục lại càng dứt khoát hơn, cũng chỉ hi vọng ta gia nhập quân ngũ.”

Phương Vân cúi đầu trầm tư, trong đầu hiện lên trăm ngàn ý niệm. Chỉ trong thời gian nháy mắt, hắn đã nắm được vấn đề trọng yếu: “Đây là một trận tranh chấp giữa Bình gia với Nho gia! Đại Chu sau này sẽ rơi vào thời buổi loạn thế rồi.”

Phương Vân trong lòng hiểu rõ, suy nghĩ một chút cũng biết. Chỉ sợ là cái đề thi văn của tết Nguyên Tiêu hôm trước đã truyền ra ngoài rồi. Giữa sự lựa chọn Bình gia cùng Nho gia, một lần nữa mình phải lựa chọn.

Nhưng mà, Phương Vân cũng hiểu. Thái Phó cùng với Vũ Mục đây cũng chỉ là dò xét, cũng không có đưa ra lời hứa hẹn thiết thực. Nhưng cũng không thể nói đây là lời nói suông của hai người. Đệ tử ký danh hoàn toàn có thể chuyển thành đệ tử chính thức, thậm chí còn làm Thái Phó đời sau của Đại Chu. Về phần Vũ Mục, chỉ cần một phần lễ thiếp của Vũ Mục, nếu như một khi gia nhập quân ngũ thì cho dù ngày sau có đối địch với Bình Đĩnh hầu, Trần Quốc hầu, họ cũng không dám làm gì mình. Hôm nay có được một câu nói của Vũ Mục, tương lai được phong hầu cũng không phải là lời nói chơi.

Phương Vân đang suy tư, Hoa Dương phu nhân cũng đang suy tư!

Vị nhất phẩm Cáo Mệnh phu nhân đương triều này, ở kinh thành một tay chống đỡ Phương gia. Ở kinh thành đã mấy chục năm, vị Cáo Mệnh phu nhân này cũng đã vượt qua biết bao âm mưu ám toán giãy dụa với các phu nhân Đại Chu. Các dạng mảnh khéo, âm mưu gì nàng cũng đã gặp hết.

Nhưng từ trong hai cái lễ thiếp này, Hoa Dương phu nhân cũng có thể ngửi thấy mùi vị mâu thuẫn của Nho gia cùng với Bình gia.

Đáp ứng Vũ Mục hay đáp ứng Thái Phó?

Tay của Hoa Dương phu nhân cũng đã đổ mồ hôi lạnh, lần đầu tiên nàng cảm giác được sự tồn vong nguy hiểm của gia tộc này. Loại nguy hiểm này tuy không thể nhìn thấy nhưng nó lại tồn tại vô cùng chân thật.

- Mẫu thân.

Thấy thần sắc lo lắng của mẫu thân, Phương Vân rốt cuộc đã nói chuyện.

- Mẫu thân, chuyện này có thể để cho con làm chủ được không?

Hoa Dương phu nhân dờ dự một chút, theo bản năng nhìn Phương Vân một cái, chỉ thấy hần thần sắc tự nhiên, tự tin vô cùng, dường như đã sớm có chủ kiến.

“Thôi, chuyện này nhất thời cũng không có ý gì hay cả. Cứ nghe Vân nhi nói một câu vậy. Vân nhi dù sao cũng còn nhỏ, cho dù có nói sai thì cũng là lời của con nít thôi, sẽ không chọc giận Vũ Mục cùng Thái Phó. Cùng lắm thì nói phu quân bỏ đi hầu vị, cả nhà cùng nhau về điền viên.”

Nghĩ như vậy, Hoa Dương phu nhân lại nhẹ nhõm thở phào một hơi, nhưng mà nàng cũng đưa ánh mắt về Trương Nhượng cùng với Lý Ký để hỏi ý.

- Phu nhân, công tử dù sao cũng là người trọng cuộc. Nếu không ngại thì cứ nghe tiểu hầu gia nói một lời đi.

Trương Nhượng gật đầu nói.

- Ủ, ta cũng có ý này. Nếu như tiểu hầu gia đã có quyết định gia nhập quân ngũ, vậy thì không còn gì tốt hơn nữa.

Lý Ký cũng đồng ý nói.

Hoa Dương phu nhân lúc này mới gật đầu.

- Vân nhi, người có lời gì muốn nói thì cứ nói đi.

Nhan Vũ

48. Chương 44: Thư Từ Man Hoang

Được sự đồng ý của mẫu thân, Phương Vân xoay người lại, trước thi lễ với Trương Nhượng một cái rồi nói.

- Trương đại nhân, có thể được sự tán thưởng của Thái Phó đại nhân, đây là phúc phận của Phương Vân. Nhưng mà Phương Vân còn nhỏ, năm nay cũng mới chỉ có mười lăm tuổi. Có thể đạt được vị trí thứ nhất của thi văn cũng chỉ là may mắn mà thôi. Được lọt vào mắt xanh của Thái Phó gây cho Phương Vân sự mừng rỡ cùng kinh hãi. Mừng rỡ là được Thái Phó tán thưởng, còn lo lắng là lo mình tài học chưa cao, sẽ làm xấu mặt Thái Phó. Đại nhân, Phương Vân hi vọng ngài có thể trở về chuyển lời cho Thái Phó, hi vọng Thái Phó đại nhân có thể cho Phương Vân một chút thời gian, để Phương Vân có thể đi học, tích lũy tu dưỡng học vấn. Như vậy, trong tương lai học trò sẽ không làm tổn hại đến mỹ danh của Thái Phó.

Lời nói này của Phương Vân, câu nào câu nấy đều uyển chuyển lo lắng cho Thái Phó. Máy người Trương Nhượng cùng với mấy người hầu của Hàn Lâm viện cũng gật đầu lia lịa. Có mấy lời như vậy, ít nhất khi gặp được Thái Phó đại nhân cũng có thể nói được.

Nói xong mấy câu này, Phương Vân lại chuyển hướng thi lễ với Lý Ký một cái.

- Lý đại nhân, Vũ Mục đại nhân trấn áp vận mệnh Đại Chu, chức cao quyền trọng, là thần của Đại Chu. Phương Vân từ nhỏ đã cực kỳ ngưỡng mộ Vũ Mục đại nhân. Lần này có thể được Vũ Mục hỏi thăm là phúc ba đời của Phương Vân. Nhưng mà Phương Vân vừa mới qua lễ trưởng thành, dựa theo thông lệ cũ của Đại Chu thì sẽ từ sau khi làm lễ trưởng thành phải đi đến mỏ rèn luyện. Phương Vân hi vọng Vũ Mục đại nhân có thể cho tại hạ một chút thời gian. Vào năm sau, hoa xuân hé nở, tại hạ sau khi từ mỏ rèn luyện trở về, sẽ cho quyết định.

Bên Vũ Mục, Phương Vân cũng không có mạo muội đáp ứng. Cái chuyện này, nếu cứ như tùy tiện đáp ứng một bên mà bỏ qua bên kia thì sẽ là biểu hiện cực kỳ thất thố, sẽ rước tới tai họa ngập đầu. Nhưng mà, Phương Vân cũng không có cự tuyệt lời mời của bên Vũ Mục. Cho dù là vào triều làm quan hay là gia nhập quân ngũ cũng là con đường phải chọn của Phương Vân. Nếu có sự chiếu cố của Vũ Mục cùng Thái Phó thì cho dù là bước lên con đường nào, cũng là bước đều trên mây, tiền đồ vô lượng!

Lý Ký sau khi nghe được cũng gật đầu đồng ý. Nhưng mà, hẳn đối với Phương Vân thật sự là yêu tài. Biểu hiện của Phương Vân càng tự nhiên hào phóng, càng nổi bật thì cái lòng muốn Phương Vân gia nhập quân ngũ của hắn càng nhiều hơn.

- Lời của tiểu hầu gia, ta sẽ chuyển lời cho Vũ Mục đại nhân. Nếu như có hồi âm, ta sẽ lại tới làm phiền rồi. Hi vọng năm sau khi tiểu hầu gia từ mô rèn luyện trở về sẽ có thể cho Vũ Mục đại nhân một câu trả lời chắc chắn.

Lý Ký lúc này đứng lên, võ quan Đại Chu trước giờ tới nhanh mà đi cũng nhanh trước.

- Hoa Dương phu nhân, hạ quan cáo từ trước.

Trương Nhưộng lúc này cũng đứng lên dẫn theo mấy tên người hầu theo.

- Lời của tiểu tướng công, ta cũng sẽ chuyển cho Thái Phó đại nhân. Hoa Dương phu nhân, trong Hàn Lâm học viện còn có chút chuyện, Trương Nhưộng làm phiền rồi.

Lần này, mặc dù không thể lấy được câu trả lời chắc chắn của Hoa Dương phu nhân, nhưng ít ra Hoa Dương phu nhân cũng không có đồng ý với Vũ Mục. Kết quả như thế cũng đã được rồi.

- Để mệnh phụ tiến hai vị đại nhân rời đi.

Hoa Dương phu nhân đứng dậy, tiễn Trương Nhưộng cùng với Lý Ký ra khỏi hầu phủ. Một cơn nguy cơ đã được một câu nói của Phương Vân vô hình hóa giải.

“Vân nhi, con đã trưởng thành rồi.”

Sau khi đưa hai vị đại nhân rời đi. Hoa Dương phu nhân trở lại chính sảnh, ánh mắt nhìn Phương Vân đầy phức tạp. Cách nói chuyện cùng làm việc của Phương Vân so với trước kia đã có sự biến hóa một trời một vực. Điều này làm cho Hoa Dương phu nhân hết sức vui mừng.

“Hài tử đã lớn, đã không cần ta che chở nữa rồi.”

Hoa Dương phu nhân nghĩ tới đây, đột nhiên rơi lệ.

- Mẫu thân, người sao vậy?

Phương Vân thấy thế sợ hãi hỏi.

- Không có chuyện gì, mẫu thân cao hứng thôi.

Hoa Dương phu nhân lau đi nước mắt, ôm Phương Vân.

- Con ta văn võ song toàn, đồng thời đạt được đệ nhất của thi văn lẫn thi võ. Có một người con như thế mẫu thân làm sao không thể cao hứng đây.

Phương Vân lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nhớ tới chuyện vừa rồi, ánh mắt không khỏi buồn đi.

- Mẫu thân, thật xin lỗi. Con chỉ muốn được phần thưởng của hoàng thất trong tết Nguyên Tiêu. Không nghĩ tới lại lọt vào đấu tranh của Vũ Mục cùng Thái Phó! Để cho mẫu thân quan tâm rồi!

- Hài tử, không nên tự trách mình. Con nghĩ thử xem, cả kinh thành này có nhà ai có thể đồng thời lọt vào mắt xanh của Vũ Mục cùng với Thái Phó? Đây chính là vinh quang đầy trời của nhà chúng ta, coi như là những thế gia khác, kể cả Mãng Hoang hầu cũng muốn cầu mà không được.

Hoa Dương phu nhân lúc này lại có một chút hi vọng. Dù sao, tệ nhất cũng chỉ là từ hầu về quê mà thôi. Nghĩ đến phu quân mình, Hoa Dương phu nhân đột nhiên nhớ tới một chuyện. Nàng đưa tay vào trong ngực, lấy ra một phong thư có đóng dấu trong quân ra.

- Vân nhi, mấy tháng trước, sau khi sẵn bản ở Đông Giao kết thúc, ta đã có viết cho phụ thân con một bức thư. Hôm nay, phụ thân con đã hồi âm về rồi. Trong đó có một phong thư là viết cho con. Phong thư này, sau khi con về phòng hãy mở ra xem.

Hoa Dương phu nhân nói xong rồi đem phong thư đưa tới. Phương Vân theo bản năng lấy, ngơ ngác nhìn phong thư trong tay.

- Phụ nhân đưa thư cho ta....

Nắm lấy bức thư được gửi từ hoang dã xa xôi. Trong lòng Phương Vân đột nhiên sinh ra cảm giác xa xôi và lạ lẫm.

Cái từ phụ thân này đối với Phương Vân phải nói là quá mức xa xôi và mơ hồ. Vào kiếp trước, phụ thân rất ít khi trở về kinh thành. Thậm chí khi hắn chết ở bên ngoài, cũng chỉ có mấy người ở cùng về nói tin ‘Tứ Phương Hầu Phương Dận âm mưu tạo phản đã bị Nhân Hoàng đánh chết!’

Phương Vân cố gắng nhớ lại hình dáng của phụ thân, nhưng trong đầu chỉ là một mảnh hỗn loạn. Ấn tượng duy nhất là phụ thân vô cùng cao lớn, khôi ngô, hơn nữa vô cùng uy nghiêm. Đang nhớ đến đây thì đột nhiên bên tai nghe được thanh âm của Hoa Dương phu nhân.

- Lần săn thú ở Đông Giao, Dương Bưu mặc dù chết ở trong miệng của Hoàng Kim Giác Mãng, nhưng Bình Đỉnh hầu phủ lại không cho là vậy. Hiễn Hoa phu nhân khi đó cũng cho là con cùng với Lâm nhi hại chết Dương Bưu. Mẫu thân lo lắng cho sự an nguy của các con nên đã nói với phụ thân cho người đến hộ vệ.

- Hộ vệ?

Phương Vân lúc này mới hồi phục tinh thần lại. Từ lần bị tập kích trước cửa cung trước, Phương Vân cũng cảm giác được là cần phải có hộ vệ theo, nhưng mà lấy thực lực hiện giờ của Phương Vân, những hộ vệ bình thường không thể bảo vệ hắn được.

”Phụ thân tọa trấn Nam Man, thủ hạ dưới tay cao thủ nhiều như mây. Lần này phái ra cao thủ thì tu vi của người đó hẳn là không kém.”

Phương Vân trong lòng thầm nghĩ, cũng không có ý cự tuyệt. Lấy tu vi của hắn hiện tại chỉ là Khí Trùng cảnh đỉnh phong, nhìn khắp các sĩ tử ở kinh thành đã không còn ai là đối thủ của hắn. Nhưng đây cũng là giới hạn trong các sĩ tử mà thôi. Người nam tử mặc áo bào đen chặn đánh hắn hôm trước, thiếu chút nữa đã lấy đi tính mạng của hắn.

- Ra đi!

Thanh âm của Hoa Dương phu nhân vừa phát ra, thì sau tấm bình phong của chánh đường đã xuất hiện một bóng người đi ra. Thấy người này thì Phương Vân lại vô cùng kinh hãi, không ngờ lại là một nữ nhân!

Người nữ này vóc người mê hoặc, làn da trắng như ngọc, trên người mặc một bộ đồ màu xanh. Trên mặt của nàng lại có mang một cái mặt nạ bằng bạc lạnh như băng, toát ra một cỗ hơi thở thần bí, quỷ dị.

“Quân doanh ở Hoang Dã là trọng địa của quân ngũ Đại Chu, phụ thân lại quanh năm trấn giữ ở biên hoang, tất cả người trong quân đều là nam nhân, sao người lại phái một người nữ tới làm hộ vệ cho ta!”

Phương Vân trong lòng tràn đầy khiếp sợ, có nhiều nghi hoặc nhưng không giải đáp được.

- Khổng Tước, ra mắt phu nhân!

Vào lúc này, người này thi lễ với Hoa Dương phu nhân ở bên cạnh. Thanh âm của nàng lạnh như băng, giọng nói của nàng cũng không có cung kính bao nhiêu, phải nói là giống như làm theo lệnh thì đúng hơn.

- Ừ, người tới ra mắt tiểu hầu gia đi, đây chính là người mà hầu gia kêu người tới bảo vệ.

Hoa Dương phu nhân chỉ vào Phương Vân nói.

Cô gái tên Khổng Tước này quay lại, một đôi tròng mắt lạnh khốc vô tình đập vào mắt của Phương Vân. Lòng của Phương Vân tràn ngập rung động, có cảm giác giống như là bị kim châm vào, cực kỳ nguy hiểm.

-Khổng Tước ra mắt tiểu hầu gia!

Người nữ này lúc này mới cúi đầu, khẽ nói.

“Ta xem nhẹ nàng rồi, nàng đang thị uy với ta!”

Phương Vân cũng có thể thấy được tu vi của người này rất cao, một ánh mắt thôi cũng làm cho mình có cảm giác bị kim đâm, tu vi rõ ràng cao hơn mình rất nhiều.

- Người có thể phi hành không?

Phương Vân đột nhiên hỏi.

Khuôn mặt vốn được che giấu của Khổng Tước không thể biết được điều gì, Chỉ thấy hai cánh tay của nàng khẽ nhếch lên, rồi dưới ánh mắt khiếp sợ của Phương Vân, hai chân của nàng nhấc lên khỏi mặt đất, cứ như vậy mà lơ lửng trên không trung.

“Thoát Thai Cảnh, người nữ này lại là cường giả Thoát Thai Cảnh!”

Phương Vân trong lòng thất kinh, rốt cuộc đã hoàn toàn yên tâm đối với người nữ này. Thực lực như vậy nếu đặt trong quân ngũ của Đại Chu thì đã là nhân vật cấp Đô Ủy, thậm chí còn có thể làm Đại Tướng Quân.

Phụ thân mình lần này cũng ra tay quá lớn rồi, trực tiếp phái một người cấp bậc Đô Ủy, Đại Tướng Quân tới làm hộ vệ cho mình!

- Tiểu hầu gia, lúc ta đi thì Hầu gia cũng đã có dặn qua là ta chỉ phụ trách bảo vệ an toàn của ngươi, còn những điều khác thì không cần. Đồng thời, hành tung của ta, ngươi cũng không thể quản, cũng không thể câu thúc.

Khổng Tước đáp xuống đất, thản nhiên nói.

- Biết rồi, lúc bình thường ngươi cứ tùy ý làm việc. Ta sẽ không quản hành động của ngươi.

Tinh thần, ý chí của người tập võ rất nặng. Phương Vân cũng hiểu rằng những cao thủ có thể đạt đến Thoát Thai Cảnh, phần lớn đều có ngạo khí, nên sẽ không thích bị người khác quản thúc.

Đột nhiên, dường như Khổng Tước cảm ứng được gì đó, thân thể khẽ động, liền quỷ dị biến mất khỏi phòng. Phương Vân trong lòng đang kinh ngạc thì bỗng nghe được tiếng gõ cửa bên ngoài, một gã hộ vệ của Hầu phủ ở ngoài nói.

- Phu nhân, hoàng thất phái cấm quân đưa tới một cái hộp, nói là đồ thiếu gia giành được ở tết Nguyên Tiêu.

“Vực Ngoại Tinh Thần Thiết của ta đã được đưa đến rồi.” Phương Vân trong lòng mừng như điên, lớn tiếng nói.

- Đưa cái đó đến phòng của ta.

- Vâng, thiếu gia!

Tiếng bước chân của hộ vệ xa dần.

- Mẫu thân, vừa rồi con tham gia cuộc thi ở tết Nguyên Tiêu chính là vì phần thưởng này của hoàng thất. Đây là một phần Vực Ngoại Tinh Thần Thiết, lớn khoảng đầu nắm tay! Có được khối Vực Ngoại Tinh Thần Thiết này, năm sau khi con đi đến mỏ rèn luyện vào mùa đông, con có thể chế tạo được khôi giáp của riêng con rồi!

Phương Vân xoay người nhìn mẫu thân nói. Sau lễ trưởng thành thì các sĩ tử phải đi mỏ rèn luyện, đối với những người khác thì đây chỉ là một cái lệ cũ của Đại Chu. Nhưng đối với Phương Vân mà nói thì lại hoàn toàn khác.

Hoa Dương phu nhân nghe vậy cũng rung động không thôi. Bà mặc dù không tập võ, nhưng dù sao phu quân của bà cũng là vương hầu Đại Chu, cho nên bà cũng biết một số đồ vật của võ đạo. Vực ngoại tinh thần thiết là vật vô cùng quý báu, giá trị liên thành, hơn nữa có tiền chưa chắc đã mua được.

Sau khi bái biệt mẫu thân, Phương Vân nhanh chóng về phòng mình.

Nhan Vũ

49. Chương 45: Thiên Tà Tông

Đẩy cửa phòng ra, Phương Vân liền nhìn thấy có một cái hộp bằng sắt đang được để ngay ở giữa phòng.

“Chuyện gì thế này? Đồ quý giá như Vực Ngoại Tinh Thần Thiết mà cứ để trên mặt đất như vậy!”

Phương Vân có chút không vui đi tới, cúi người xuống lấy cái hộp sắt, muốn nhấc nó lên.

“Ừa? Giống như là mọc rễ vậy!”

Một trảo này của Phương Vân lại không thể lấy hộp sắt lên. Trong lòng có chút làm lạ, lại gia thêm chút nội lực, nhưng vẫn không thể lấy lên.

“Vật này lại nặng như vậy ư!”

Lúc này đây Phương Vân đã kinh hãi rồi. Đột nhiên thở mạnh, rồi phát lực mạnh ra, trong tay lúc này đã có lực kéo đến mấy ngàn cân rồi mới kéo hộp sắt lên được. Một cảm giác nặng trĩu từ tay truyền đến, Phương Vân đoán cái hộp này khoảng bảy, tám trăm cân.

“Một khối Vực Ngoại Tinh Thần Thiết lại nặng như vậy! Hèn chi không trách bọn họ không để trên bàn được. Bàn gỗ này căn bản không thể chịu được sức nặng như vậy, nếu như cứ để lên đó thì sẽ sụp ngay!”

Vực Ngoại Tinh Thần Thiết là tinh hoa của ngôi sao trên trời, nên cho dù có nặng hơn thì Phương Vân cũng hiểu được. Mở hộp sắt ra, liền nhìn thấy một khối sắt cỡ khoảng nắm tay đang nằm ở đáy hộp, quanh thân còn tán ra một tia sáng yếu ớt, gây cho người ta cảm giác chính nó là một ngôi sao cỡ nhỏ vậy.

“Đây chính là ngôi sao trên bầu trời, không ngờ nó lại có hình dáng như vậy.”

Phương Vân cẩn thận đánh giá. Vào lúc bình thường, những ngôi sao này cách xa không biết bao nhiêu vạn dặm, không có cách nào tiếp xúc gần như vậy được.

“Một quyền liền có thể làm rung chuyển ngôi sao, một chưởng là có thể đánh những ngôi sao này rớt xuống đất! Không biết khi nào ta có thể có được thực lực như vậy đây!”

Nghĩ tới cảnh tượng những cường giả thần bí trong hoàng thất đánh ngôi sao rớt xuống, Phương Vân không khỏi mê mang một hồi. Đột nhiên, một làn gió thơm bay vào trong mũi, Phương Vân rung mình, chợt quay đầu lại, liền nhìn thấy Khổng Tước không biết từ lúc nào đã vô thanh vô tức xuất hiện trong phòng hắn, đang đứng ngay sau lưng của hắn.

Trên mặt của Khổng Tước vẫn đeo cái mặt nạ bằng bạc, căn bản không nhìn ra mặt nàng có biến hóa gì không. Nhưng mà Phương Vân vẫn có thể cảm giác được ánh mắt của nàng lúc nhìn thấy Vực Ngoại Tinh Thần Thiết có chút biến đổi.

- Một khối Vực Ngoại Tinh Thần Thiết như vậy đã là niềm mơ ước của Đạo Môn, Ma Môn. Nếu như trước khi ngươi đến mở rèn luyện mà muốn đem vật này ra ngoài. Ta khuyên ngươi hãy bỏ ý định đó đi.

Khổng Tước rút cuộc nói chuyện.

- Đạo Môn, Ma Môn?

Phương Vân ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn Khổng Tước.

Khổng Tước cũng không có trả lời vấn đề của Phương Vân, nàng thu hồi ánh mắt lại, hờ hững nói.

- Vực Ngoại Tinh Thần Thiết không chỉ là tài liệu cực phẩm để rèn khôi giáp mà còn lại tài liệu cực phẩm để người trong Ma Môn, Đạo Môn luyện đạo, kiếm, pháp khí. Một khối Vực Ngoại Tinh Thần Thiết như vậy đã đủ để họ kéo đến đây. Lấy thực lực của ngươi bây giờ, căn bản là bảo vệ không nổi.

- Vậy theo ý của ngươi thì ta nên làm thế nào?

Phương Vân hỏi.

- Đào đất chôn sâu!

Một câu trả lời cực kỳ đơn giản.

Phương Vân liền giật mình. Hắn còn chuẩn bị mang theo khối Vực Ngoại Tinh Thần Thiết này đi tới mỏ rèn luyện để chế tạo khôi giáp cho chính mình.

Khổng Tước nhìn lướt qua Phương Vân, dường như đoán được suy nghĩ của hắn.

- Lấy thực lực của ngươi bây giờ. Một khối Vực Ngoại Tinh Thần Thiết bằng ngón tay cái đã đủ cho ngươi sử dụng.

Phương Vân lắc đầu.

- Ta có đọc qua sách, biết được những thứ Vực Ngoại Tinh Thần Thiết này đã được mài dũa qua ngàn năm, vĩnh hằng bất diệt, cực kỳ chắc chắn. Những thủ đoạn bình thường căn bản không thể gây thương tổn được cho nó. Chỉ có đem đến mỏ, vận dụng những địa hỏa cực sâu dưới lòng đất mới có thể hóa tan nó. Coi như là muốn dùng một ít, ta cũng chỉ có thể đem nó đến mỏ mới có cơ hội phân tách nó ra.

- Không cần phiền phức như vậy, ở chỗ này có thể tách ra được rồi.

Thanh âm vừa phát ra, Khổng Tước đột nhiên tung người tiến đến, rồi ở ngay trên hai cái bao tay màu vàng phát ra một tiếng kêu thanh thúy, hai thanh đoản kiếm sắc bén màu hoàng kim xuất hiện. Hai thanh đoản kiếm màu này vừa xuất hiện, nhất thời hàn khí như nước dâng lên xuất hiện trong phòng, nhiệt độ nhanh chóng hạ xuống.

Chỉ thấy thân thể của Khổng Tước thoáng hiện một cái, quỷ dị lướt nhanh qua Phương Vân, đưa tay vào trong hộp sắt vung lên mấy cái, vài ánh lửa lóe ra rồi Khổng Tước nhanh chóng lui về sau.

- Bao nhiêu đó hắn là đã đủ cho ngươi chế tạo khôi giáp!

Khổng Tước đậm mặt nói. Hai thanh kiếm trên tay nàng đã được giấu về trong bao tay lại.

Ở trong hộp sắt, khối Vực Ngoại Tinh Thần Thiết cỡ nắm tay bỗng thiếu một góc. Một khối vực ngoại tinh thần thiết khác cỡ ngón tay cái đã lẳng lặng nằm ở dưới đáy.

“Vực Ngoại Tinh Thần Thiết có thể nói là đồ vật kiên cố nhất trong thiên hạ, vậy mà đoản kiếm của nàng lại có thể chia tách ra, thanh đoản kiếm đó hẳn là thần binh lợi khí!”

Phương Vân âm thầm kinh ngạc trước thực lực của Khổng Tước. Trên người Khổng Tước, hắn có thể cảm nhận được một cỗ sát khí cực kỳ mãnh liệt của sát thủ.

- Khổng Tước, ở chỗ ta có mấy thứ đồ, ngươi qua đây nhìn giùm ta một cái!

Phương Vân đột nhiên đưa tay vào ngực, lấy một tấm lệnh bài quảng qua.

Khổng Tước đưa tay nhận lấy, lật lại xem, chỉ thấy ở trên lệnh bài có khắc một chữ ‘Tà’, thân thể của nàng liền khẽ run lên.

- Đây là Tà Đế của Thiên Tà Tông, làm sao lại ở trên người của ngươi?

- Sau khi dự yến ở tết Nguyên Tiêu xong, ta có gặp phải một nam tử mặc áo choàng đen, đây chính những đồ trên người của hắn.

Phương Vân vừa nói vừa đem những mấy viên châu khác đặt ở trên bàn.

- Nặc Khí châu, Lôi Chấn Tử!... Có những đồ vật này, người này chắc chắn là đệ tử trọng yếu trong Thiên Tà Tông. Những người như vậy đều có bản lĩnh phi thiên độn địa. Nếu như ngươi gặp phải hắn, hẳn là phải chết không có chỗ...

Một chữ cuối cùng Khổng Tước cũng không có nói ra. Phương Vân có thể có những thứ này, hiển nhiên hắc bào đệ tử kia của Thiên Tà Tông đã là người chết. Có thể nói thế này, Tà Đế chính là tượng trưng cho tông chủ, người đứng đầu Thiên Tà Tông, những đệ tử của Thiên Tà Tông có lệnh bài này cho dù có chết thì cũng sẽ không quảng nó đi.

Không khí trong sương phòng trầm lại. Phương Vân có thể cảm giác được hai tròng mắt sau tấm mặt nạ của Khổng Tước đang đánh giá mình. Rất hiển nhiên, việc mình gặp phải một cao thủ của Thiên Tà Tông

không những không chết mà còn giết chết đối thủ đã làm cho nàng không có cách nào giải thích được. Nhưng mà Phương Vân cũng không muốn giải thích, hắt lấy Nặc Khí châu, Lôi Chấn Tử thu vào trong ngực.

”Nặc Khí châu, hẳn đây là pháp bảo dùng để che giấu hơi thở. Kinh thành này là nơi tụ tập của quần Nho, tên đệ tử Thiên Tà tông kia dám xuất hiện ở đây hẳn là vì có hạt châu này làm chỗ dựa. Còn cái Lôi Chấn Tử này...lúc ta đi học ở kiếp trước, đã có nghe nói, các đan sĩ thay cho hoàng thất Đại Chu, lúc luyện đan nếu dùng lưu lượng các tài liệu không đúng sẽ làm nổ lò. Đan đỉnh bị chấn vỡ không nói, mà ngay cả phòng luyện đan cũng phải nổ tan tành. Sau này những đan sĩ đó dựa vào điều này mà chế tạo nên ‘Phích Lịch Tử’ tặng cho hoàng thất, cái Lôi Chấn Tử này hẳn cũng dạng như vậy.

Nghĩ tới đây, Phương Vân đột nhiên chảy mồ hôi lạnh trong lòng. May mà ngày đó tuyết rơi dày đặc nên mặt đất đọng tuyết rất nhiều, Lôi Chấn Tử rơi trên mặt đất không có nổ tung. Nếu không như vậy sợ rằng lúc này mình đã bị Lôi Chấn Tử cho nổ tan xác không còn.

- Được rồi, người đi ra ngoài đi.

Có được đáp án, Phương Vân phất phất tay, ý bảo Khổng Tước đi ra ngoài. Giữa hai người, Phương Vân lần đầu tiên chiếm được sự chủ động.

Ánh mắt của Khổng Tước lóe lên một chút, cũng không có tranh luận gì thêm, thân hình thoáng lên một cái, đã thành một tàn ảnh biến mất ở ngoài cửa.

“Nặc Khí châu có thể che giấu hơi thở. Tên hắc bào nam tử kia có thể giấu diếm được các đại Nho trong kinh thành thì ta cũng có thể giấu diếm được. Còn nếu đối phương có pháp ra các cao thủ Thoát Thai cảnh, ta có Lôi Chấn Tử này, nếu dùng một cách thích hợp, bất ngờ sử dụng ra có thể đánh chết đối phương. Mấy cái này đều là bảo vật, coi như là tiện nghi cho mình!”

Ánh mắt Phương Vân lóe lên liên tục, có rất nhiều ý nghĩ hiện lên. Hắn cũng đã đoán ra được tên hắc bào nam tử kia mang theo nhiều Lôi Chấn Tử như vậy chính là để phòng ngừa một khi bị phát hiện ra, có thể dùng nó để chạy trốn.

Kinh thành là nơi dưới chân Thiên Tử, cũng là nơi quần Nho tụ tập, đối với những người trong tà đạo mà nói đây là nơi đầm rồng hang hổ. Những người đó khi đến địa phương này không thể không có một chút đồ phòng thân.

Phương Vân đóng cửa lại, sau đó đem hộp sắt giấu đi. Lúc này mới ngồi nghiêm chỉnh, lấy bức thư do phụ thân từ Man Hoang gửi về.

Một phong thư thật mỏng, nhưng lúc này trên tay của Phương Vân lại nặng như ngàn cân. Phương Vân bỗng nhiên cảm thấy lòng mình rối loạn hoang mang vô cùng.

Hắn cũng đã từng suy nghĩ qua nhiều lần, nhưng cũng không nghĩ ra nguyên nhân nào mà Tứ Phương Hầu Phương Dân phụ thân mình lại làm nên tội mưu phản. Nếu như không phải vì âm mưu làm phản thì Nhân Hoàng sẽ không đích thân xuất thủ đánh chết cha hắn, mẫu thân cũng sẽ không tự vẫn bỏ mình; Nếu như không phải bởi vì âm mưu làm phản, hơn ba trăm người của Phương phủ, có cả mình không đó sẽ không bị đem ra ngoài Sùng Dương môn chém!

Phụ thân rốt cuộc là người như thế nào? Câu hỏi này không ngừng hiện lên trong lòng của Phương Vân.

Ấn tượng của mình về phụ thân quá mức mơ hồ, cũng quá mức lạ lẫm. Là con của phụ thân, Phương Vân luôn tin tưởng phụ thân hẳn vô tội! Nếu như phụ thân thật sự là loại người đại gian đại ác thì mẫu thân sẽ không vì hắn thủ tiết tự vẫn! Nhưng...

Nhưng vạn nhất thì sao? Nếu như phụ thân thật sự làm phản thì sao?

Ý nghĩ này vừa mới hiện lên, liền không ngừng xoay quanh trong đầu của Phương Vân! Lần đầu tiên, Phương Vân cảm thấy bối rối vô cùng.

Vua muốn thần chết, thần không thể không chết; Cha muốn con vong, thì con cũng phải chết! Nếu như phụ thân thật sự làm phản thì mình phải làm gì bây giờ?

Ngồi yên ở trong phòng thật lâu, Phương Vân hít một hơi thật sâu, tâm tình dần dần bình phục lại: “Phụ thân, cho dù như thế nào, con luôn tin tưởng người, cũng như tin tưởng mẫu thân!”

Trong đầu nghĩ như vậy, Phương Vân hiện lên thần sắc kiên nghị vô cùng. Sau đó nhanh chóng rút bức thư ra. Bức thư này không có mở đầu, không có xưng hô, không có những dòng chữ nghiêm khắc. Phong thư được gửi từ Man Hoang xa xôi này, được dùng thư của vương hầu sau đó cỡi ngựa đưa đến kinh thành này chỉ có hai chữ:

Cố lên!

Hai chữ vô cùng đơn giản, nhưng ngay giây phút phong thư được mở ra thì một cỗ hơi thở bá liệt mệnh mỏng như muốn phá giấy mà ra, làm chấn động cả chân không!

Nhan Vũ

50. Chương 46: Khiếp Sợ

Thấy hai chữ này, lỗ mũi của Phương Vân đau xót, trong lòng có lệ rơi không nên lời. Phương Vân cũng không nhớ rõ là đã bao lâu rồi chưa thấy phụ thân. Đây là lần đầu tiên hắn nhận được thư của phụ thân.

Không có trách móc nặng nề, cũng không có nhiều lời dăn dò, chỉ có hai chữ đơn giản ‘Cố lên’. Toàn bộ tình phụ tử đã không cần nói nhiều nữa, tất cả đã được áp súc vào hai chữ đó.

Thấy phong thư này, Phương Vân đã biết, phụ thân tuyệt đối sẽ không âm mưu tạo phản!

Nho gia vẫn người nhìn chữ đoán người, một người có tâm tính như thế nào có thể từ chữ viết của hắn mà đoán ra. Phương Vân tuyệt đối không tin, một người có lòng mưu phản lại có thể viết ra hai chữ ẩn chứa cỗ hơi thở mãnh liệt mệnh mỏng như vậy.

“Phụ thân, con tuyệt đối không để ngài thất vọng. Nếu như để con biết ai ở trong bóng tối hại phụ thân, nhâm hãm hại Phương gia chúng ta, con tuyệt đối sẽ băm thây hắn vạn đoạn!”

Trên mặt Phương Vân lộ ra nét ngoan độc. Hít một hơi thật sâu, Phương Vân cẩn thận để thư của phụ thân vào trong ngực, cất đi.

Trong sương phòng im ắng, Phương Vân từ trong ngực lấy ra một quyển võ phổ. Trên bìa trang cách cổ có viết mấy chữ ‘Tử Ngộ Lưu Tinh Công’. Cuốn võ phổ này chính là phần thưởng mà Phương Vân lấy được khi đạt được vị trí thứ nhất thi võ. Cuốn võ học này không phải là quyền phổ, cũng không phải là pháp môn tu luyện nội lực, mà là một môn ngưng tụ nội lực, giúp phát huy uy lực công kích gấp mấy lần.

Dựa theo những lời trên cuốn võ phổ này, Tử Ngộ Lưu Tinh Công được luyện khi mặt trời lên cao lúc giữa trưa. Sau khi luyện thành có thể ngưng tụ được khí của mặt trời, hóa thành lưu tinh, công kích địch nhân nhanh như điện chớp, địch nhân có muốn trốn cũng không được.

“Lợi hại, loại pháp môn ngưng tụ nội lực này có thể làm cho nội lực lên gấp mấy lần. Lấy nội lực hiện tại của ta, nếu như sau khi luyện thành rồi phát ra Tử Ngộ Lưu Tinh Công có thể trực tiếp đánh tan trận pháp phòng ngự của cao thủ Trận Pháp cấp, làm họ phải trọng thương.”

Phương Vân thấy vậy liền cảm thấy hưng phấn, từ sau khi bước vào Khí Tràn đỉnh phong đến nay đã qua hơn mấy tháng, nhưng Phương Vân cũng chưa cảm thấy có dấu hiệu đột phá đến Trận Pháp cảnh. Bước đến tầng này, ngoại trừ công lực đã đủ còn cần phải có pháp môn tương thích mới được. Coi như là đại ca Phương Lâm của Phương Vân, cũng phải dừng ở Khí Tràn đỉnh phong thật lâu. Nếu như không phải nuốt được Hoàng Kim Giác Mãng sắp hóa thành rồng thì cho dù có tự mình tìm hiểu lâu hơn cũng không thể đột phá được đến Trận Pháp cảnh.

Dưới tình huống cảnh giới trì trệ không thể tiến xa được nữa thì có một quyển pháp môn có thể tăng cường uy lực công kích thì còn hơn xa những cái gọi là viên cổ công quyết nhiều. Đối với Phương Vân bây giờ thì quyển pháp môn này có lợi ích rất nhiều.

Trong lúc luyện công không cảm thấy được thời gian. Vô hình trung đã đến giờ thân rồi.

Cốc cốc!

Tiếng gõ cửa vang lên, âm thanh của lão quản gia Phương phủ Lương Bá ở bên ngoài vang lên.

- Thiếu gia, Trung Tín hầu phủ cùng với Thần Tiễn hầu phủ tới đưa lễ!

Phương Vân dụi dụi mắt, buông quyển võ phổ xuống. Người tới tặng lễ hôm nay rất nhiều, cánh cửa cổng của Phương phủ cũng muốn bị đập nát rồi.

- Lương bá, mấy lễ vật đó đưa đến cho phu nhân được rồi, không cần nói cho ta biết.

Phương Vân nói như vậy nhưng cũng không hiểu vì sao Lương bá lại nói chuyện này cho mình.

- Thiếu gia, người đưa lễ của Trung Tín hầu phủ cùng với Thần Tiễn hầu phủ tới là hai vị thiếu gia Trương Anh cùng Chu Hân. Lão nô thấy hai người bọn họ cũng có quen với thiếu gia nên đã tự ý mời bọn họ vào rồi.

Lão quản gia nói.

- Cái gì? Hai người bọn họ tới rồi.

Phương Vân trong lòng vui mừng, nhanh bước đứng dậy, mở cửa ra. Chỉ thấy hai người Trương Anh, Chu Hân đã đứng ở ngoài cửa, ánh mắt của hai người bọn họ thỉnh thoảng nhìn lên lên Trương Bá, thần sắc có chút mất tự nhiên.

- Mau vào đi, Lương bá, nhờ người nói bọn người dưới mang một bình trà đến đây. Hai người bọn họ để ta chiêu đãi là được rồi.

- Vâng, thiếu gia.

Chờ Lương bá vừa đi, hai người Trương Anh, Chu Hân lập tức khôi phục lại thần thái, hưng phấn nhảy vào giữa phòng.

- Phương huynh, chúc mừng a. Đồng thời đạt được vị trí đệ nhất của thi văn lẫn thi võ.

Trương Anh chấp tay, lời nói cao hứng phát ra từ nội tâm.

Phương Vân cười cười.

- Cứ ngồi xuống đi. Đúng rồi, Trung Tín hầu phủ cùng với Thần Tiễn hầu phủ làm sao lại để hai người các người tới đưa lễ?

- Phương huynh, người còn không biết sao. Người hiện tại đã là người có đại danh ở kinh thành, đồng thời đạt được vị trí đệ nhất của văn võ, thật không biết làm cho biết bao người phải hâm mộ a.

Về mặt Chu Hân hâm mộ nói.

- Người vừa cảm thấy ngạc nhiên là vì sao nhà của chúng ta lại để cho chúng ta tới tặng lễ phải không? Thành thật mà nói, thật ra vào lúc buổi sáng, ta cùng với Trương Anh nghe nói người đạt được vị trí thứ nhất thì đã cùng hẹn nhau sẽ đến chúc mừng người. Nhưng thật không ngờ, còn chưa tới cửa thì đã thấy hai vị Hàn Lâm Học Sĩ Trương đại nhân cùng với Đại Tướng Quân Lý Ký. Hai người chúng ta hỏi một chút thì mới biết là hai vị đại nhân này cảm lễ thiếp của Vũ Mục cùng Thái Phó tới! Hai người chúng ta suy nghĩ một chút thì không dám đi vào, sau đó trở về phủ.

- Phương huynh, lần này người thật sự rất là nổi danh a. Được Thái Phó đại nhân tán thưởng cũng không nói đi, nhưng thật không ngờ ngay cả Vũ Mục đại nhân cũng đưa lễ thiếp tới a. Phải biết rằng, Vũ Mục chính là người được so với thần, dặm chân một cái thì ngay cả Trung Thổ Thần Châu cùng với Ngũ Hoang phải chấn động. Tin tức Vũ Mục đại nhân đưa lễ thiếp tới Tứ Phương hầu phủ thì lập tức làm cho toàn bộ quan lại lẫn thế gia ở kinh thành phải chấn động a.

Về mặt của Chu Hân sợ hãi, than nói.

- Phương huynh, người không biết rầm rộ thế nào đâu. Không từ mà biết, lúc ta quay về phủ thì phát hiện các vị di nương, thị thiếp, hộ vệ, lão mụ tử, nha hoàn cùng với các tùy tùng được đại phu nhân dẫn đầu ở cửa chờ ta. Đại phu nhân nói, ta và người quen biết nên hi vọng ta sẽ đem lễ tới tặng cho người, làm cho

quan hệ hai nhà gần gũi hơn! Ta ở trong phủ nhiều năm như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên đại phu nhân nói chuyện với ta mà lại khách khí như vậy đó.

- Uhm, lúc ta về phủ thì cũng như vậy.

Trương Anh phụ họa nói.

Phương Vân nghe như vậy thì trong lòng lại chắc lưỡi không thôi, nếu không có lễ thiếp của Vũ Mục thì sẽ không có ảnh hưởng lớn đến như vậy. Hắn còn nhớ rõ, ngày săn thú ở Đông Giao, hai vị thể tử hai nhà này còn quát mắng Trương Anh, Chu Hân không nên rảnh rỗi lo chuyện người khác.

Cùng lúc này thì nha hoàn cũng đã bưng lên một bình trà thơm qua. Phương Vân vừa rót trà cho hai người, vừa bắt chuyện.

“Phương gia chúng ta ở kinh thành cũng chỉ là một mình chống đỡ, nếu có thể mượn uy thế của Vũ Mục, rồi củng cố quan hệ với Trung Tín hầu, Thần Tiên hầu thì sẽ là chuyện vô cùng tốt. Ít nhất, có mối quan hệ này, sau này mẫu thân ở kinh thành cũng sẽ có người nói chuyện cùng.”

Đối với sự chuyển biến như vậy của Thần Tiên hầu cùng Trung Tín hầu, Phương Vân cũng vô cùng cao hứng. Mối quan hệ với hai người bằng hữu ở kiếp trước cũng đã tăng thêm một bước.

- Một lát nữa, ta sẽ nói với mẫu thân tự tay viết một phong thư để cho hai người mang về nộp cho đại phu nhân trong phủ. Như vậy, tình cảnh của các người sau này ở trong phủ cũng sẽ tốt hơn nhiều.

Phương Vân suy nghĩ một chút nói.

Trương Anh, Chu Hân liếc nhìn, mừng rỡ nói.

- Như vậy thì tốt quá.

Ở cùng với Phương Vân mấy tháng nay, địa vị của hai người ở trong phủ cũng bay thẳng lên. Cùng với đó, địa vị của mẫu thân hai người cũng tăng lên. Đối với Phương Vân, hai người cũng vô cùng cảm kích cùng kính phục từ đáy lòng.

Ba người vừa uống nước trà, vừa trò chuyện chút ít kinh nghiệm võ đạo, cùng với các chuyện trong kinh thành. Ba người thành tâm tương giao, lời nói thật vui. Vừa nói, ba người liền hàn huyên tới đề thi văn của tết Nguyên Tiêu.

- Lần thi văn tết Nguyên Tiêu vừa rồi, tám người Trương Kế thất bại thật thảm hại. Vị trí thứ nhất bị người lấy không nói đi, không ngờ ngay cả vị trí thứ hai, thứ ba cũng không lấy được.

Nói đến tám tên đời sau thường vênh váo tự đắc trong học cung của tám văn thần, Trương Anh hơi có chút giận dữ.

Phương Vân cười mà không nói, nhưng trong lòng thầm nghĩ: “Cả đời này, bởi vì ta trọng sinh mà vận mệnh của ta không những không ngừng biến hóa mà những người khác cũng có chút thay đổi. Hai người khác cũng có thể vì lý do này mà lấy được vị trí thứ hai và thứ ba.”

Trương Anh tiếp tục nói.

- Ngày hôm nay thì ba đề thi văn của tết Nguyên Tiêu năm nay cũng đã được công bố rồi. Hiện tại tất cả mọi người đều đang bàn luận ba đề thi này. Nhất là những câu văn ‘Tượng Kỳ’ kia của Phương huynh, mọi người hiện tại đều đã biết đây là đề mục mà Thái Phó ra, hơn nữa Thái Phó còn khen Phương huynh làm thơ hay nói liền nhau.

Phương Vân cười nhạt một tiếng, thuận miệng hỏi một câu.

- Đề thi văn thứ hai cùng thứ ba là đề mục gì?

Mấy ngày qua hắn ở trong phủ cho nên cũng không biết về chuyện này, mà bình thường hắn cũng không có quan tâm mấy.

Trương Anh tranh nói trước, trước tiên nói về đề văn thứ ba, đây là một bài lấy chủ đề cây mai, người làm cũng làm rất tốt. Nói xong đề mục thứ ba, Trương Anh mới nói đến đề mục thứ hai:

- Đề thi thứ hai lại có chút đặc biệt. Đề mục này không hoàn toàn là thơ, mà là nói về cảnh ‘ban đêm’. Mặc dù đề mục không khó lắm, nhưng cũng hơi khó làm, mà người đạt được thứ hai lại làm vô cùng tốt.

Chỉ nghe Trương Anh ngâm nói.

Thiên môn khai tỏa vạn đặng minh, chính nguyệt trung tuần động thượng kinh. Tam bách nội nhân liên tụ vũ, nhất tiến thiên thượng trứ từ thanh!

- Cái gì!

Nghe bài thơ này, Phương Vân bị chấn động vô cùng, dường như nhin không được mà vỗ lên: ” Đây không phải là bài thơ ta đã làm kiếp trước sao?”

Bài thơ này Phương Vân đã quá quen thuộc, vào kiếp trước, hẳn chính là dựa vào bài thơ này mà lấy được vị trí thứ nhất của cuộc thi văn, lần đó như là tát một cái bạt tai thật mạnh vào tám người Trương Kế, làm cho thể diện của bọn họ mất sạch.

Câu thơ này, Phương Vân nhớ rất rõ, chính mình đã phải suy nghĩ rất lâu mới có thể đưa ra một câu thơ chỉnh như vậy! Nếu như lần này không phải mình khổ công suy nghĩ nhiều hơn, phát huy thật tốt, ra được câu thơ đối chỉnh với đề mục của Thái Phó thì chắc hẳn vị trí thứ nhất của cuộc thi văn Nguyên Tiêu năm nay đã thuộc vào người làm bài thơ trên.

Nhan Vũ

51. Chương 47: Đăng Môn Bái Phỏng

“Bài thơ này là do ta khổ tâm suy nghĩ mới có thể làm ra được, tại sao lại có người có thể làm giống hệt ta?”

Ánh mắt của Phương Vân lóe lên, thần sắc biến ảo liên tục, trong đầu hiện lên vô số ý niệm.

- Trương Anh, người có biết người đứng thứ hai thi văn Nguyên Tiêu năm nay là ai không?

Phương Vân hỏi.

Trương Anh mờ mịt lắc đầu.

- Thi văn Nguyên Tiêu, trừ vị trí thứ nhất phải công bố ra ngoài. Còn người thứ hai, thứ ba có thể tự lựa chọn có công bố hay không. Theo ý của bọn họ thì không có công bố tên người thứ hai và thứ ba. Phương huynh, người không sao chứ?

Hai người cũng cảm thấy Phương Vân có chút khác thường.

- Ta không sao!

Phương Vân khoát tay áo, không yên lòng. Trong lòng cũng đang nghĩ đến một khả năng khác: “Chẳng lẽ có người cũng trọng sinh giống ta? Nên lần thi văn Nguyên Tiêu năm nay đánh cắp bài thơ của ta?”

Từng khuôn mặt của các người quen biết ở kiếp trước không ngừng hiện lên trong đầu của Phương Vân. Nhưng cũng chỉ trong chớp mắt, lòng của Phương Vân an tĩnh lại: “Vào kiếp trước, ta cũng không có tiếng tăm gì, coi như là người có tâm thì cũng không thể trong nhiều sĩ tử thế kia mà chỉ chú ý đến ta. Hơn nữa, kiếp trước ta cũng không có tập võ, coi như có lấy được vị trí thứ nhất thi văn thì cũng không có nhiều người chú ý đến. Nếu như người này cũng trọng sinh giống ta, thì sự hiểu biết của hắn đối với ta chỉ trong bài thơ này thôi.”

Nghĩ tới đây, Phương Vân lập tức cảm giác được chuyện này cũng không có nghiêm trọng giống như mình nghĩ. Hơn nữa, nếu có người cũng trọng sinh giống mình thì cũng không có ảnh hưởng đến mình bao nhiêu. Càng nghĩ thêm, Phương Vân lại nghĩ đến một chuyện khác.

“Sau khi ta sống lại cũng có rất nhiều chuyện xảy ra. Đầu tiên là việc ta tu luyện võ đạo, tiếp theo là việc Dương Bưu chết ở khu sân bắn Đông Giao. Những điều này ở kiếp trước không hề xảy ra. Nếu như bây giờ rút dây động rừng thì sẽ có rất nhiều chuyện xảy ra rồi đan xen lẫn nhau. Có lẽ, bởi vì ta cố gắng thay đổi

vận mệnh của gia tộc cho nên vận mệnh của nhiều người đã thay đổi cùng với ta. Còn bài thơ của ta chắc cũng vì lý do này mà được người khác biết đến rồi làm ra ngoài.”

- Phương huynh, Phương huynh.....

Bên tai truyền đến tiếng gọi của Trương Anh, Chu Hân.

Phương Vân phục hồi tinh thần lại, đột nhiên cười nói.

- Trương huynh, Chu huynh, nếu như có lòng thì hãy mong thăm dò giùm ta một chút. Xem thử ai là người đạt được vị trí thứ hai cuộc thi văn, ta muốn cùng hắn kết bạn, gặp nhau một lần.

Trương Anh suy tư trong chốc lát:

- Nếu muốn tìm ra hai người này, chỉ sợ sẽ có chút ít khó khăn. Nhưng mà, chúng ta sẽ cố gắng hết sức giúp người đi thăm dò .

Phương Vân gật đầu, không có nhiều lời.

Trương Anh cùng với Chu Hân cũng chỉ nấn ná trong chốc lát rồi chuẩn bị rời đi. Phương Vân nói với mẫu thân viết cho hai phong thư, đưa cho Trương Anh cùng Chu Hân mang về phủ phục mệnh. Lúc chia tay, ba người nói chuyện bàn bạc với nhau, đợi sau khi mùa đông qua đi sẽ cùng nhau đi lên mỏ rèn luyện.

Sau khi tiễn Trương Anh, Chu hân. Phương Hân lập tức về sương phòng, sắc mặt lập tức trầm xuống.

“Cả đời này, ta chỉ muốn thay đổi số mệnh cửa nát nhà tan! Nếu như có ai ngăn cản ý chí này của ta, cho dù hắn có thân phận gì, trọng sinh giống ta cũng được, mà Nhân Hoàng cũng được, ta cũng sẽ bắt hắn chết không chỗ chôn thân!”

Kinh nghiệm ở kiếp trước đã khắc sâu vào trong lòng của Phương Vân cái cảm nhận về thế giới này. Ở đây, chỉ có lực lượng mới có thể nắm vận mệnh ở trong tay mình. Chỉ có lực lượng cường đại thì cho dù đối thủ là người nào, cho dù có thân phận gì thì cũng chỉ là châu chấu đá xe, tự chịu diệt vong.

Liên tiếp mấy tháng sau, Phương Vân cũng chỉ ở trong Tứ Phương hầu phủ, toàn bộ tinh thần dành cho việc tu luyện, đánh sâu vào Trận Pháp cảnh.

Trong nháy mắt, mùa đông đã qua đi, bây giờ đã là mùa xuân.

.....

Thần Tiên hầu phủ, ở trong luyện võ trường có một tên thiếu niên đang lấy khăn đen che mắt, tay trái mở ra một cái cung lớn, tay phải cầm dây cung, khi hắn đưa tay lên, trong tay đã có thêm ba cây tên dài.

Véo! Véo! Véo!

Mấy tiếng bắn cung vang lên, ba mũi tên bắn tán loạn ra, nhanh như lưu tinh. Sau khi bay được khoảng mười trượng, có hai mũi tên đột nhiên phân ra, vẽ một đường vòng cung trên không trung rồi chia nhau bắn ra hai mục tiêu khác.

Phạch! Phạch! Phạch!

Ba tiếng liên vang lên, ba mũi tên được người thiếu niên này bắn ra bắn trúng vào hồng tâm của ba mục tiêu.

- Chu Hân, chúc mừng! Thần Tiên Tâm Quyết ngươi đã luyện thành rồi!

Trương Anh bước tới, vẻ mặt hưng phấn nói.

Chu Hân lấy khăn che mắt màu đen ra, nhìn ba mũi tên ở xa xa, trên mặt cười một chút.

- Lần này, rốt cuộc phụ thân đã chịu truyền tâm quyết gia truyền cho ta. Mặc dù không phải là tuyệt học đứng đầu phủ, nhưng đối với ta mà nói thì đã đủ rồi! Đúng rồi, Trương huynh, còn người? Phụ thân người có truyền tuyệt học Trung Tín hầu phủ cho người không?

- Phụ thân truyền cho ta tuyệt học đứng thứ hai trong ‘Thiên Phủ Thập Nhị Sách’, Ngự Hạ Sách!

Trương Anh cười cười nói.

- Thật tốt quá!

Về mặt Chu Hân vui mừng. Các vương hầu ở trong kinh thành ai ai cũng biết, Trung Tín Hầu có thể phát triển được như bây giờ không phải là vì vũ lực mà là hành quân bày trận, chiến thuật kỳ mưu. Trung Tín Hầu đem ‘Thiên Phù Thập Nhị Sách’ cho hắn, có thể thấy được người đã rất coi trọng hắn.

- Đúng vậy a, nói đến đây thì cũng nhờ có tiểu hầu gia. Nếu như không phải có hắn thì chỉ sợ ta còn phải nhận khuất nhục ở trong phủ, làm sao có thể có được vinh dự như bây giờ.

Nói đến tiểu hầu gia đúng là đang nói đến Phương Vân. Trương Anh Chu Hân đối với Phương Vân phải nói là cảm kích vô cùng, nên luôn gọi là tiểu hầu gia.

- Đúng vậy a, nếu như không phải nhờ hắn. Chỉ sợ hiện giờ ta cùng với mẫu thân hiện tại còn ở trong phòng chứa củi.

Hai người vừa nói cũng vừa cảm khái không thôi.

- Thiếu gia, thiếu gia...phu nhân kêu ta tới nói cho ngài biết, tiểu hầu gia Phương Vân tới phủ bái phỏng.

Hai người đang trò chuyện thì có một gã tỳ nữ ở sau vườn hoa, theo con đường đá chạy tới. Vừa chạy vừa lớn tiếng kêu. Mặt của nàng đỏ bừng, khẩn trương vô cùng.

- Phương huynh tới!

Chu Hân cùng Trương Anh nhìn thoáng qua, vui vẻ nói.

- Tiểu hầu gia ở đâu, mau dẫn chúng ta đi.

- Không cần, ta đã tới rồi.

Một thanh âm quen thuộc từ đằng xa truyền đến.

Trương Anh, Chu Hân nhìn lại nơi phát ra tiếng nói. Chỉ thấy ở sau đình đài xa, có hai bóng người đang tới. Cầm đầu là một người thiếu niên mặc áo gấm, tóc bó buộc lại, đó chính là Phương Vân. Mấy tháng không thấy, khí chất của Phương Vân bây giờ phiêu dật xuất trần, nhưng không mất đi vẻ trầm ổn. Còn bên người hắn chính là thể tử của Thần Tiễn hã, Chu Viễn.

Chu Viễn lấy khoảng cách nửa bước chân, ở sau Phương Vân. Thái độ của hắn có chút nhún nhường, hết sức ra vẻ lấy lòng.

- Tiểu hầu gia, mời qua bên này. Chu Hân thường luyện cung vào buổi sáng tại luyện võ tràng. Tiểu hầu gia, nếu như không ngại thì mời ở lại phủ một thời gian. Trong phủ đã có chuẩn bị sương phòng thượng hạng, cái gì cần có cũng có cả. Mặt khác, nếu như tiểu hầu gia cần gì thì cứ nói. Chúng ta lập tức sẽ nói hạ nhân đi làm.

Chỉ mới có thời gian mấy tháng, nhưng thái độ của Chu Viễn đối với Phương Vân đã thay đổi, bây giờ cực kỳ cung kính! Hiện nay, ai cũng biết, danh tiếng của huynh đệ Phương gia tại kinh thành cực thịnh, Tạm không nói đến việc Phương Lâm đặc biệt được gia nhập cấm quân, chỉ nói đến việc Phương Vân được Vũ Mục tán thưởng đã làm cho các vương công quý tộc đến các phủ quan lại trong kinh thành không dám xem nhẹ vị tiểu hầu gia này. Chính là Chu Viễn, giờ đây khi nói chuyện cũng phải cực kỳ cẩn thận, không dám có chút xem thường.

- Ở lại thì không cần. Theo luật của Đại Chu thì các sĩ tử sau khi qua lễ trưởng thành, đợi sau khi mùa đông qua đi phải lên đường tới mỗ. Thời gian cũng đã tới rồi, ta tới là để thông báo cho Chu Hân.

Phương Vân khoát tay áo, lạnh nhạt nói.

Thần sắc của Chu Viễn khẽ lúng túng, nhưng cũng không dám tức giận.

- Nếu như tiểu hầu gia thấy không cần thì sau này có thời gian tới ngồi chơi trong phủ một chút cũng được.

- Đến lúc đó rồi hãy nói. Thể tử không cần khách sáo, lần này ta tới là vì Chu huynh mà đến. Có Chu Hân chiêu đãi ta là được rồi, thể tử nếu có chuyện khác cần làm thì cứ đi làm đi.

Phương Vân đối với tâm tư đắn đo của Chu Viễn hiểu rất rõ. Thử nghĩ xem, nếu như không phải là vì một phong thư của Vũ Mục thì không những hôm nay hắn không đón mình mà còn có những chuyện khác nữa. Nghĩ đến đây thì Phương Vân đối với Chu Viễn cũng không có nhiều cảm tình.

- Chu Hân, đệ tới đây.

Chu Viễn kêu Chu Hân ở xa xa, lúc này hắn mới khôi phục lại phong thái thái tử của Thần Tiên hầu phủ.

- Ta giao tiểu hầu gia cho đệ. Chiều đãi cho tốt, nhớ kỹ, không được chậm trễ,

- Đại ca, yên tâm đi. Đệ sẽ chiều đãi tiểu hầu gia thật tốt.

Chu Hân cung kính nói.

- Uhm, tiểu hầu gia, ta cũng không quấy rầy nữa. Nếu có điều gì cần, cứ nói với hạ nhân, ta sẽ lập tức sai người mang đến.

Chu Hân xoay người lại, lúc đối mặt với Phương Vân thì lại tươi cười nói.

- Thế tử không cần khách sáo như vậy.

Phương Vân gật gật đầu, ba người nhìn Chu Viễn đi càng lúc càng xa, rồi mất dạng ở sau đình đài.

- Chỉ được mẫu thân che chở!

Trương Anh nhìn Chu Viễn ở xa, giữu cột nói.

- Thôi, chuyện này cũng không trách hắn được.

Phương Vân cũng để tâm đến cảm giác của Chu Hân, thản nhiên nói.

- Đúng rồi, Phương huynh, sao người lại tới đây vậy? Chúng ta còn định qua báỉ phỏng huynh đây.

Chu Hân vội vàng nói sang chuyện khác.

- Lâu như vậy rồi, ta cũng nên qua báỉ phỏng các người. Cũng nên qua lại nhiều hơn, như vậy sẽ gia tăng thêm tình cảm hai nhà, thuận tiện kinh sợ Chu Viễn một chút. Mặc khác, đội ngũ hộ tống của triều đình đã ở ngoài cửa thành chờ rồi. Các người tốt nhất là khẩn trương chuẩn bị hành lý rồi cùng đi.

Phương Vân nói.

Chu Hân lắc đầu:

- Ta cũng không cần chuẩn bị gì cả. Chỉ cần lấy theo vài bộ trang phục là được rồi.

- Vậy các người cũng nên nhanh một chút. Lát nữa, chúng ta phải lên xe ngựa, theo quân đi đến mỏ thiết ở núi Ba Lâm!

Phương Vân cùng Trương Anh theo Chu Hân qua báỉ phỏng mẫu thân của hắn. Sau khi chuẩn bị xong, Chu Hân liền đeo một cái túi, một cây cung cùng một bó tên rồi đi khỏi cửa.

.....

Ở ngoài kinh thành đã có hơn một trăm tên sĩ tử mới làm lễ trưởng thành đứng đó, cũng đã đông lắm rồi. Nhóm quân đội hộ tống các vị sĩ tử này là một nhánh quân trong tám đại cấm quân của triều đình: Thái Âm quân. Hơn năm trăm tên cấm quân dưới sự thống lĩnh của hai vị thống lĩnh, ngoài ra còn có hơn một ngàn tên lính bình thường.

Chỉ hơn một trăm tên sĩ tử mà được một đội quân như vậy hộ tống, phải nói là xa hoa vô cùng. Lúc Phương Vân, Chu Hân, Trương Anh tới thì có thể thấy ở trong đội ngũ cấm quân còn có mang theo Phá Thần Nỏ. Vũ khí như vậy nếu được sử dụng bởi cấm quân, một khi có cường giả Thoát Thai Cảnh tới thì cũng chính là tới chịu chết.

- Thật phô trương quá, chúng ta cũng chỉ có hơn trăm người thôi, đi đến mỏ mà cũng phải dùng Phá Thần Nỏ sao! Thật quá phô trương!

Thấy đội hình sâm nghiêm ở ngoài thành, Chu Hân âm thầm chắc lưỡi hít hà.

Phá Thần Nổ vô cùng to lớn, phía trên là một mặt hình cung bắn tên, phía dưới là một cái rương sắt to lớn, bên trong là các cơ quan vô cùng phức tạp. Một cỗ xe ngựa, chỉ có thể chở một Phá Thần Nổ.

Sau mỗi chiếc Phá Thần Nổ là một cấm quân, vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt thỉnh thoảng quan sát bốn phía.

- Hộ tống chúng ta cũng chỉ là tiện đường mà thôi, còn việc chính chắc là hộ tống những thứ trong xe kia.

Ánh mắt của Phương Vân nhìn vào trong đội ngũ cấm quân, ở đó trên mấy cỗ xe ngựa màu xanh có vài cái hòm làm bằng đồng xanh. Khác với những cỗ xe ngựa khác, những cỗ xe này có đến tám con ngựa kéo.

- Trong mấy cái hòm đó rốt cuộc có cái gì! Ngay cả cái bánh xe ngựa đó lún sâu vào trong đất đến như vậy.

Ánh mắt của Trương Anh vô cùng nhạy cảm, quét mấy lần lập tức phát hiện ra điều bất thường của mấy cỗ xe đó.

- Mấy người các người, tới đây!

Đột nhiên bên tai truyền đến một âm thanh vang dội, một thống lĩnh cấm quân có làn da đen, uy vũ đi nhanh tới, trong tay của hắn có cầm một quyển sách.

- Mấy người các người tên họ gì, là sĩ tử nhà nào?

Nhan Vũ

52. Chương 48: Chém Giết

- Phương Vân, sĩ tử phủ Tứ Phương hầu.

- Trương Anh, sĩ tử phủ Trung Tín hầu.

- Chu Hân, sĩ tử phủ Thần Tiễn hầu.

Ba người lập tức báo cáo tên họ cùng xuất thân của mình.

- Đi qua kia nhanh một chút, cả đội chuẩn bị lên đường rồi.

Thống lĩnh cấm quân nhìn thoáng qua Phương Vân, sau đó phất tay một cái, liền cho đi. Ba người cũng vội vàng tiến vào trong đội ngũ.

Chỉ chốc lát say, đội ngũ mấy ngàn người chậm rãi lên đường.

.....

Ở ngoài kinh thành có một ngọn núi cao xuyên vút qua mây. Đứng ở chỗ này có thể nhìn thấy kinh thành ở xa xa. Lão quản gia Ngụy Duyên của Bình Định hầu phủ đang đứng ngạo nghễ trên đỉnh núi, tay hắn chấp sau lưng, toát ra một khí chất của một cao thủ siêu thoát tục trần.

- Bọn họ đã đi rồi! Các người cũng hành động đi.

Ngụy Duyên nhìn đoàn xe ở xa, lạnh nhạt nói.

- Vâng, trưởng lão!

Mấy tên nam nữ mặc áo đen che mặt, vô cùng cung kính nói. Nhưng những người này xưng hô với Ngụy Duyên không phải là ‘đại nhân’, mà là ‘trưởng lão’.

Ngụy Duyên nhàn nhạt phất tay.

- Đi đi, nếu như nhiệm vụ thất bại, bị cấm quân bắt được thì các người cũng biết nên làm thế nào rồi đấy!

Mấy tên nam tử mặc áo đen vừa mới xoay người, nghe thấy vậy thân thể run lên, nhưng cái gì cũng không nói, bước nhanh đi.

.....

Mỏ thiết núi Ba Lâm ở trong Lương Châu. Từ kinh thành đến đó thì phải mất khoảng thời gian nửa tháng mới tới được.

Vô tri vô giác đã hơn mười ngày trôi qua, đoàn xe đã tiến vào trong Lương Châu. Trên đường đi, cảnh vật đẹp đẽ, sông núi hùng vĩ làm cho những sĩ tử chưa bao giờ ra khỏi kinh thành được mở rộng tầm mắt.

Bên trong buồng xe, Phương Vân đang nhắm mắt suy nghĩ, ngồi thẳng như núi, tay phải của hắn vung ra, một luồng khí xoáy quanh bàn tay hắn, ở ngay trung ương của đoàn khí xoáy ấy, có một tinh thể hình lục lăng đang chuyển động quanh.

Phương Vân căn bản không cần ngủ nghỉ, trừ việc cần phải ăn cơm, hắn cứ tu luyện suốt ngày. Từ khi đoạt được hai cuốn võ phổ Hám Thế Hoàng Quyền cùng với Tử Ngộ Lưu Tinh Công tại tết Nguyên Tiêu, Phương Vân đều đã học xong. Hám Thế Hoàng Quyền cùng với Tả Thanh Long Tham Trảo Bát Thế không khác lắm, đều là cùng ngọn nguồn chiêu thức, cho nên Phương Vân cũng không tốn nhiều tâm tư lắm. Phần lớn tinh lực của hắn đều tập trung vào Tử Ngộ Lưu Tinh Công. Có tu vi là Khí Trạng đỉnh phong, cộng với mấy tháng khổ luyện, Tử Ngộ Lưu Tinh Công của Phương Vân cũng đã có chút hỏa hầu.

- Có sát khí.

Khổng Tước mặc một bộ áo giáp màu đen ở đối diện Phương Vân mở mắt ra, đột nhiên nói.

- Sát khí?

Phương Vân trầm tư một lát, đột nhiên cười lạnh.

- Bình Định hầu phủ rốt cuộc đã có hành động rồi. Lần này đi mỏ, có năm trăm cấm quân, hai tên thống lĩnh, còn có năm chiếc Phá Thần Nổ trấn giữ, bản thân ta cũng muốn xem thử bọn họ làm sao giết ta được!

Nói xong, Phương Vân nhắm mắt lại, không hề để trong lòng chút nào.

Khổng Tước trong mắt hiện lên vẻ kinh dị, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Đi tới phía trước nữa là một khu rừng xanh um tùm. Đoàn xe dọc theo đường núi, chậm rãi tiến vào trong khu rừng.

An tĩnh, an tĩnh đến kỳ lạ!

Ngay lúc đoàn xe vượt qua được một nửa thì có dị biến phát sinh.

Hí hí!

Chiến mã kêu lên, từng bóng đen đột nhiên từ dưới đất chui lên, phi thân nhảy ra, đồng thời còn có những bàn tay đánh từng chiếc xe lại, đánh bay ra ngoài. Còn có người một chưởng lập tức đánh cả cỗ xe tan xác.

Ầm! Ầm! Ầm!

Một cỗ xe ngựa bay ra ngoài hơn mười trượng, ngã trên mặt đất, chia năm xẻ bảy.

- A, đau chết ta, chân của ta bị cán gãy rồi!

- Địch tập kích, chúng ta bị mai phục!

- Chạy mau!

.....

Đoàn xe vốn đang chỉnh tề, lập tức hỗn loạn.

- Lớn mật, cũng dám tập kích quân đội triều đình!

Chẳng ai ngờ là dưới nền đất lại có sát thủ mai phục. Nhưng cấm quân dù sao cũng là cấm quân, chỉ nghe thấy từng tiếng gió phát ra, mười mấy tên cấm quân ở gần lập tức lao về phía trước.

Trong đội xe, có bảy tám chiếc xe ngựa bị đánh bay đi, tạo ra một khu đất trống hơn mười trượng, lúc này có hơn hai mươi bóng người có hơi thở mạnh mẽ đứng ở trên đó. Những người này mặc áo đen toàn thân, khăn đen che mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt, toàn bộ đều là trang phục của tổ chức sát thủ.

Mắt thấy có mấy tên cầm quân lao về phía trước, hai mươi tên sát thủ này lại không hề hỗn loạn chút nào. Trong đó có một gã nam tử cao lớn, dường như là thủ lĩnh của cả đám, ánh mắt quét qua một vòng, đột nhiên đưa ra một ngón tay, chỉ về chiếc xe ngựa mà Phương Vân đang ngồi, quát lên:

- Tám người cản ở phía sau, còn những người khác theo ta. Mục tiêu ở trong chiếc xe ngựa đó.

Bá!

Hơn hai mươi tên sát thủ lập tức phân thành hai đội, động tác vô cùng chỉnh tề. Trong đó có tám người đánh về phía các sĩ tử chung quanh, mà còn hơn mười tên sát thủ khác thì đánh về cỗ xe ngựa của Phương Vân.

Động tác của những tên này cực nhanh, tốc độ còn nhanh hơn so với cầm quân, lên xuống rất chỉnh tề. Rõ ràng những người này đã trải qua sự tu luyện đặc biệt về thân pháp.

- Ngăn cản bọn họ.

Các binh lính Đại Chu nhanh chóng kết thành trận pháp, nghênh đón những sát thủ này. Lúc này các binh lính Đại Chu đã cho thấy năng lực ứng biến, mặc dù chuyện xảy ra đột ngột nhưng cũng nhanh chóng phản ứng lại.

- Muốn chết!

Tám tên sát thủ hừ lạnh một tiếng, thân thể chấn động, từng luồng khí lạnh toát ra ngoài, vô số bụi xám xịt hiện lên, lập tức phá tan đi chiến trận do những binh lính bình thường này hợp thành, mấy gã binh lính lập tức bị đẩy ra ngoài.

- Vô giả Trận Pháp cảnh!

Mấy cái này diễn ra rất nhanh, ở ngay đầu xe, hai gã thống lĩnh cầm quân cũng biến sắc. Thân thể thoáng động, hai gã thống lĩnh nhanh chóng bay tới.

- Bảo vệ các sĩ tử trước!

Một gã thống lĩnh hét lên. Nhiệm vụ chủ yếu của hành động lần này chính là bảo vệ các sĩ tử an toàn. Những sĩ tử này không phú cũng quý, nếu như chết quá nhiều thì khi trở về kinh, e rằng bọn họ sẽ bị hạ ngục hỏi tội, đón nhận sự tức giận của các quý tộc.

Các cầm quân nhanh chóng lao về phía trước, cũng bởi vì có mấy lời này của thống lĩnh cầm quân nên họ nhanh chóng chuyển qua tám tên sát thủ.

Phịch phịch!!

Tám tên sát thủ như hổ vào bầy dê, nhanh chóng xé toang lớp phòng ngự do các binh lính bình thường tạo nên. Mắt thấy những tên này sắp lướt qua phòng tuyến phòng ngự, lao tới các sĩ tử lần này tới chỗ rèn luyện, đột nhiên.....

Oong!

Một tiếng diếc tai vù vù vang lên, một mũi tên lớn như cây trượng mạnh mẽ như lưu tinh từ đoàn xe phía sau phát ra, phá tan đi nội lực hộ thân của một tên sát thủ áo đen, xuyên thấu qua thân thể của hắn, đóng đinh ở trên mặt đất.

Oong! Oong! Oong! Oong!

Lại liên tiếp có bốn phá thân nổ bay ra, trong tám tên sát thủ áo đen lập tức mất đi năm người, chỉ còn lại có ba tên sát thủ vượt qua các binh lính bình thường, đánh úp về phía các sĩ tử đang hoảng sợ.

Trận Pháp Cảnh a, những sĩ tử này vừa mới tham gia lễ trưởng thành xong, cao nhất cũng chỉ là Khí Tràn cảnh. Nhìn ba tên sát thủ nhanh chóng lao đến, mấy tên sĩ tử này không khỏi biến sắc, sắc mặt tái nhợt, mặt xám như tro tàn.

- Giết bọn họ!

Ba tên sát thủ này vẻ mặt vô cảm, thân thể khê động, lập tức bay lên trời đánh về hơn mười tên sĩ tử ở gần đó. Giữa không trung, chỉ nghe thấy một tiếng rít như thủy triều, nội lực Trần Pháp cảnh từ ba người ngày cuộn cuộn quét ngang ra.

Vào lúc này, năm cỗ Phá Thần Nổ vừa bắn xong, còn các cấm quân chưa tới kịp, mắt thấy hơn mười tên sĩ tử này sắp phải bỏ mạng tại chỗ. Đột nhiên....

Rống!!!!

Ở ngoài hơn mười trượng, ánh mắt của tên thống lĩnh cấm quân đang huyền phù tại không trung run lên, rồi đột nhiên há mồm rống một tiếng, phát ra một cỗ khí lãng vô cùng bá đạo. Cỗ khí lãng này cuộn cuộn quét tới, giống như Trường Giang và Hoàng Hà, xẹt qua hư không, đánh vào thân thể của ba tên sát thủ.

Phốc!

Ba tên sát thủ lập tức bị đánh trúng, thân thể run lên, một cỗ máu tươi lập tức từ các lỗ chân lông bắn tóe ra. Sắc mặt trắng nhợt rồi lập tức ngã từ trên không xuống, ba tên này đã bị vị thống lĩnh cấm quân đánh chết!

Được tám tên sát thủ vừa rồi kéo dài thời gian, còn dư hơn mười tên sát thủ thuận lợi tiến đến cỗ xe ngựa của Phương Vân đang ngồi.

- Giết!

Một câu ra lệnh ngắn gọn, hơn mười tên sát thủ áo đen vây quanh xe ngựa, thân thể nhoáng lên một cái, lập tức đánh về buồng xe.

- Hừ!

Một tiếng hừ lạnh xoáy sâu tận xương tủy. Ngay lúc hơn mười tên sát thủ áo đen ập đến, thì bỗng nhiên xe ngựa bị chấn vỡ, một bóng đen mang theo cỗ hơi thở nguy hiểm từ bên trong gào thét đánh ra.

Phốc!

Thân thể Khổng Tước nhanh chóng quỷ dị, hiện ra bên cạnh một tên sát thủ áo đen, lưỡi dao sắc bén trong tay bắn ra, mang theo mùi vị tàn khốc cửa vào cổ của tên sát thủ này. Tốc độ nhanh, căn bản không thể ngăn cản.

Phốc! Phốc!

Tiếng lưỡi dao sắc bén cửa vào máu thịt không ngừng vang lên, chỉ trong thời gian nháy mắt, Khổng Tước lập tức đánh chết hơn mười tên sát thủ, động tác gọn gàng, tốc độ không thể nào ngăn cản được.

Ngay lúc Khổng Tước chuẩn bị giết chết tên sát thủ cuối cùng thì một luồng lưu tinh màu đen từ trong xe bắn ra, lưu lại một vệt màu đen tại trong hư không, trong nháy mắt đã phá tan phòng ngự của tên sát thủ này, đánh thẳng vào lồng ngực của hắn!

Ầm!

Máu bắn ra, lồng ngực của tên sát thủ này nổ tan, ngay cả xương trắng hếu cũng bị chấn đi ra.. Tên sát thủ trợn to hai mắt, bất khả tư nghị nhìn vào phương hướng cỗ xe, thân thể lay động một chút rồi té rầm trên mặt đất.

Lúc này, Phương Vân ở trong xe sửa sang lại y phục, chậm rãi từ trong xe ngựa đi xuống, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh.

Phần lớn đoàn xe đều an tĩnh lại. Mọi ánh mắt đều tập trung nhìn vào Phương Vân cùng Khổng Tước.

- Phương Vân, vị bên cạnh người là người nào?

Đúng lúc này, một gã thống lĩnh Thái Âm Quân đi tới, nhìn Khổng Tước hỏi.

- Đây là hộ vệ của ta, từ hoang dã tới.

Phương Vân lạnh nhạt nói.

Thống lĩnh cầm quân chợt hiểu, thì ra là cao thủ tới từ trong quân! Khó trách!

Nhan Vũ

53. Chương 49: Mỏ Ba Lâm

Suy nghĩ một chút, hơn mười tên sát thủ này đều là cao thủ Trần Pháp cảnh nhưng lại bị người hộ vệ bên cạnh Phương Vân giết như là đang thu hoạch cỏ khô. Nghĩ đến đây, các cầm quân đều cảm thấy sau ót lạnh lên, toàn thân giống như là bị một cơn gió lạnh thổi qua.

- Điều tra ra gì không?

Một gã thống lĩnh cầm quân hỏi.

- Bẩm đại nhân, mấy tên sát thủ này đều rất cao tay, trên người không có bất kỳ vật gì chứng nhận thân phận.

Mấy tên cao thủ kinh nghiệm phong phú trong cầm quân tìm tòi một chút rồi bắt đầu dĩ lắc đầu.

- Hừ! không cần phải nói, những người này chính là sát thủ yêu đạo ngoại quốc. Lá gan của mấy tên này cũng càng lúc càng lớn rồi, ngay cả quân đội triều đình mà cũng dám tập kích!

Thống lĩnh cầm quân có vẻ mặt uy mãnh hừ lạnh nói, phất phất tay, lập tức có đám binh lính chạy lại đem những tên sát thủ này chôn đi.

- Hồi này người nên lưu lại một người.

Khổng Tước đến bên cạnh Phương Vân, lạnh nhạt nói.

- Không cần. Nếu như đã biết bọn hắn do Bình Đỉnh hầu phủ phái tới, thì còn cần người sống làm gì? Chẳng lẽ chỉ có mấy tên sát thủ này mà đã có thể buộc tội Bình Đỉnh hầu phủ ư?

Những tên sát thủ này đã dùng hành động chứng minh mục tiêu của bọn họ chính là Phương Vân. Chỉ cần nhìn qua một chút thì lai lịch của những người này không cần nói cũng biết. Phương Vân có thể đoán ra thì chắc hai tên thống lĩnh cầm quân cũng có thể đoán ra.

Loại chuyện này, chỉ cần người trong cuộc không nói ra thì bọn họ cũng sẽ không nói. Không có ai ngu đến nỗi để bị kéo vào cuộc chiến của hai thế lực lớn tại kinh thành.

Đường núi rất nhanh đã bị dọn dẹp sạch sẽ, những xe ngựa bị hư hại cùng mấy con chiến mã bị vứt lại ở bên rừng cây. Những người còn sống thì bắt đầu giúp những người bị thương trị liệu.

Một hồi sau cũng đã có thống kê, tổng cộng có năm tên binh lính bình thường bị đánh chết, có bảy sĩ tử bị thương không nhẹ. May mà thống lĩnh cầm quân kịp thời xuất thủ lại có thêm năm bộ Phá Thần Nỏ cho nên hơn trăm sĩ tử kia mới không có ai bị chết.

- Tất cả sĩ tử nghe lệnh, xe ngựa nào bị hủy thì lập tức cùng những người khác ngồi chung xe. Nhanh lên một chút, đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn. lát sau đoàn xe tiếp tục lên đường.

Có thống lĩnh cầm quân ra lệnh, cũng không có ai ngu đến mức phản kháng lại. Vốn mỗi người mỗi ngựa, chỉ trong thoáng chốc đã nhiều hơn. Về phần Phương Vân, vẫn cùng ngồi một xe với Khổng Tước.

Đội ngũ rất nhanh đã lấy lại trật tự, tiếp tục lên đường tới mỏ Ba Lâm ở Lương Châu.

Trong xe, Khổng Tước cùng với Phương Vân đang ngồi đối diện nhau, nhìn đối phương.

Khổng Tước nhìn Phương Vân một hồi, đột nhiên nói.

- Ta đã xem thường người.

Phương Vân bật cười lớn, cũng không để ý. Đột nhiên tay vung ra, ném quyền quyền phỏ Hám Thế Hoàng Quyền ra.

- Cái này cho người, người coi đi.

- Ta sử dụng kiếm, không cần quyền phổ.

Khổng Tước nhìn lướt qua quyền phổ, đạm mạc nói.

- Sẽ có lúc hữu dụng.

Phương Vân nói xong cũng không để ý tới Khổng Tước nữa. Hắn nhắm mắt xếp bằng lại, lại bắt đầu tu luyện. Xuất thủ lần này, Phương Vân đã thí nghiệm uy lực của Tử Ngộ Lưu Tinh Công, hiệu quả còn tốt hơn so với những gì mà Phương Vân đã dự tính.

Trong hơn mười tên sát thủ đó, tên sát thủ cuối cùng mà Khổng Tước lưu lại là gã yếu nhất, chỉ có tu vi là Trần Pháp cảnh sơ cấp. Mặc dù tu vi là sơ cấp, nhưng cũng mạnh hơn một bậc so với Phương Vân. Nhưng một chiêu Tử Ngộ Lưu Tinh Công đã đánh tan phòng ngự của hắn rồi trong nháy mắt giết chết, đối với Phương Vân mà nói thì hiệu quả đã rất tuyệt vời rồi.

Khổng Tước do dự một chút rồi cũng phải nhặt Hám Thế Hoàng Quyền lên, thu vào trong ngực.

Giá!

Đoàn xe chậm rãi khởi động lại, lần nữa tiếp tục hành trình.

Lúc này, ở một ngọn núi cách xa địa điểm chém giết vừa rồi, lão quản gia Ngụy Duyên của Bình Đình hầu phủ vẫn đang đứng yên trong gió, lẳng lặng chờ đợi. Nhưng cho đến khi mặt trời lặn, vẫn không có ai xuất hiện trên núi nữa cả.

“Nhiệm vụ thất bại!”

Sắc mặt Ngụy Duyên hơi đổi, thở dài một tiếng rồi đi xuống núi: “Xem ra, phải đích thân ra tay thôi.”

Trong mấy ngày kế tiếp, gió êm sóng lặng, không có xảy ra cuộc chém giết nào nữa. Đoàn xe thuận lợi tới mỏ Ba Lâm.

.....

Một tòa núi lớn sừng sững trong trời đất, nhiệt độ của trên núi nóng vô cùng, một cột khói dày đặc bốc lên tận trên không trung che lấp cả bầu trời lại. Ở khắp núi này, có đông người vô cùng, có đến hơn mười vạn đầy tớ, phạm nhân, tù binh, quan lại bị cách chức...bận rộn ở khắp nơi, bọn họ không ngừng đẩy xe nhỏ đem quặng từ dưới lòng đất đi lên.

Đỉnh đỉnh đang đang! Tiếng đào mỏ cùng tiếng reo hò vang xa, đến hơn mười dặm cũng có thể nghe thấy được.

Nơi này chính là quặng mỏ Ba Lâm mà đoàn người Phương Vân phải tới. Khi Phương Vân xuống xe ngựa, thấy cảnh tượng nóng nực này cũng sợ ngây người. Sóng nhiệt cuộn cuộn từ trên núi mãnh liệt truyền đến, nhiệt độ cao đến nỗi làm cho người ta có cảm giác là đang tắm nước nóng.

- Mấy vị thống lĩnh cực khổ rồi, tới đây rồi thì cứ giao cho chúng ta đi.

Dưới chân núi, có mấy trăm tên lính xếp thành trận, dường như đã đợi rất lâu. Cầm đầu là một vị tướng quân mặc Tỏa Tử Giáp, mặt hình chữ điền cao lớn, có ba chùm râu đen, khí độ uy nghiêm.

- Ủ, đồ đã đưa tới rồi. Các người kiểm tra và nhận đi.

Thống lĩnh cầm quân phát phát tay, mấy cỗ xe ngựa nặng nề từ phía sau được dẫn tới.

- Kiểm tra thì không cần, chúng ta tin tưởng mấy vị thống lĩnh.

Vị tướng quân mặc Tỏa Tử Giáp này vẫy vẫy tay, binh sĩ ở phía sau hầu như đều đi tới, vẻ mặt trình trọng cẩn thận hộ tống mấy cỗ xe này lên núi.

Vị tướng quân râu đen này nhìn hơn trăm tên sĩ tử, đột nhiên quát lên.

- Những tên con dòng cháu giống các ngươi nghe rõ cho ta, chỗ của ta đây chính là mỏ, cũng chính là quân doanh, không phải là kinh thành. Quân đội có quy tắc của quân đội, vào mỏ nhất định cũng phải có quy

tắc của quặng mỏ. Chỉ cần có người có can đảm làm trái thì cho dù các người có xuất thân vương hầu, hay là quý tộc, lập tức chấp hành theo quân pháp, tuyệt đối không khoan dung!

- Các người nhớ kỹ cho ta. Tất cả mỏ ở Đại Chu đều là của Hoàng thất. Các quân đội ở trên mỏ cũng chịu sự chế ước của hoàng thất và các châu tổng đốc. Các người nếu như bởi vì không tuân thủ nguyên tắc mà chết ở đây chính là chết vô ích. Còn về vị trí của các người sau khi chết sẽ có các huynh đệ các người thay thế lên, nghe rõ chưa hả?

Toàn trường hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người đều khiếp sợ nhìn vị tướng quân râu đen này. Những sĩ tử này đều là lần đầu tiên tới mỏ rèn luyện, vốn cho rằng đây chỉ là nơi dạo chơi qua, nhưng nhìn sắc mặt của vị tướng quân râu đen này thì hình như hẳn không có nói đùa thì phải.

- Tất cả đã nghe rõ chưa?

Tướng quân râu đen rống lên một câu.

- Nghe rõ.

Mọi người lúc này mới cùng nói lên.

Tướng quân râu đen gật gật đầu, dường như cũng rất hài lòng. Phất phất tay, rồi cuối cùng mấy tên mỏ binh phía sau đi tới dẫn dắt người Phương Vân lên núi.

Mỏ Ba Lâm cực kỳ hiểm địa, chỉ có một con đường độc địa lên núi, độ rộng cũng chỉ đủ cho một cỗ xe ngựa đi qua. Dọc theo đường đi, có các trọng binh canh gác, dường như là cứ ba, năm bước là có một tốp canh gác, cực kỳ sâm nghiêm.

Càng đi lên núi thì nhiệt độ càng cao, một cỗ mùi hôi bắn xông vào mũi. Đi xuyên qua đỉnh núi có khói cuộn dày đặc, Phương Vân thấy trên đỉnh núi có vô số đỉnh lô lớn nhỏ, mỗi một tòa đỉnh lô đều có khoảng từ ba đến năm đạo nhân đứng quanh bận rộn làm gì đó.

- Quân ông, xin hỏi một chút, cho hỏi những người mặc áo đạo bào kia đang làm gì đó?

Phương Vân chỉ vào đỉnh núi hỏi.

Ba tên mỏ binh dẫn đường vẫn nghiêm mặt, không nói tiếng nào.

Phương Vân dường như hiểu ra điều gì, lập tức dứt mấy mai Tam Hoàng tiền qua. Quả nhiên, tiền có thể ma sui quỷ khiến, thấy mấy mai Tam Hoàng tiền này, khuôn mặt của mấy tên mỏ binh dẫn đường lập tức tươi cười, giải thích.

- Mỏ là trọng địa tài nguyên của triều đình, hàng năm vận chuyển gần mười vạn hòm binh khí ra ngoài. Nhưng mà, tài nguyên trọng yếu của triều đình không phải là những thứ binh khí đó, mà là những người mặc đạo bào trên đỉnh núi kia. Chức vụ của bọn họ thuộc Lục Bộ trong Công Bộ của triều đình, dựa theo nghề nghiệp của mình mà phân thành Địa Hỏa sư, Đan Lô sư, Cổ Phong sư, Chiến Giáp sư, Chiến Kiếm sư cùng Lâu Thuyền sư. Lợi hại nhất chính là Lâu Thuyền sư, họ chính là những người có thể chế tạo ra lâu thuyền sắt thép khổng lồ.

- Lâu thuyền sắt thép?

Phương Vân kinh ngạc nói.

- Đúng vậy a. Những lâu thuyền đó đều là tài phú đắt tiền nhất được Đại Chu bảo vệ, toàn bộ dùng sắt thép chế tạo thành, nhỏ nhất cũng đến hơn trăm vạn tấn, so sánh với tòa núi quặng này còn lớn hơn, được chuyển đến biển, gió thổi không ngã, sóng đập không sợ. Triều đình dùng những lâu thuyền này để vớt hàn thiết vạn năm ở dưới đáy biển. Phải biết rằng đây chính là những tài liệu luyện giáp tốt nhất đó. Những áo giáp mà cấm quân triều đình mặc trên người chính là được dùng hàn thiết này chế tạo nên.

- A, lợi hại như thế!

Các sĩ tử đi theo nghe được những lời này, khiếp sợ không thôi.

- Các người biết cái gì, chỉ có lâu thuyền như vậy mới chống lại được sự công kích của hải tộc cùng với thủy quân của Doanh Hoang. Ta nghe nói, ở phía trên Lâu Thuyền sư còn có Thiên Công, nhưng cụ thể làm ra

cái gì thì không biết được. Chỉ biết rằng, đây là bí mật của hoàng thất, người ngoài không thể biết được. Mà mấy người các ngươi, cũng nên nhớ cho rõ, ở chỗ, địa vị tối cao không phải là chúng ta, cũng không phải là tướng quân, càng không phải là các ngươi, cũng không phải là tổng đốc, mà chính là những Lâu Thuyền sư của Công Bộ. Cả chỗ núi Ba Lâm chúng ta cũng chỉ có ba Lâu Thuyền sư.

Vừa đi vừa nói, rất nhanh đã đến đỉnh núi. Tới lúc này thì chỗ binh cũng không có nói chuyện nữa, trên mặt khôi phục lại vẻ lạnh như băng, nghiêm túc nói.

- Mấy người các ngươi, thay cẩm y ra, mặc đồ ở chỗ vào. Những hộ vệ, nô bộc, tỳ nữ đi theo thì tới nơi khác ghi danh. Sau khi thay y phục xong sẽ lập tức phân chỗ ở, nhanh lên đi.

Nhan Vũ

54. Chương 50: Nguy Cơ Tiềm Ẩn

Cuối con đường nhỏ, có một đội chỗ binh đứng hàng ngang, đi bọn hắc rừ đi thì để lại một đồng quần áo cũ.

- Cái gì? Ta phải mặc những bộ y phục như vậy sao?

- Mấy bộ đồ này ít nhất cũng đã được ba, năm năm rồi, còn bị thủng vài lỗ nữa, lại bắt chúng ta mặc nó sao?

- Tiểu hầu gia, ngài cũng nói gì đi. Chúng ta cũng chỉ tới lịch luyện thôi, cũng không phải tới đây làm chỗ nô!

Những sĩ tử kinh thành này bình thường mặc những bộ đồ gấm hoa lệ, ăn món ngon. Bây giờ nghe thấy phải mặc những bộ đồ mà mấy hạ nhân trong nhà không mặc thì lập tức ồn ào lên.

Có mấy người sĩ tử nhìn thấy Phương Vân, lập tức thỉnh cầu Phương Vân ra nói giùm một tiếng. Phải biết rằng, trong đám người đi lần này thì địa vị cùng ảnh hưởng của Phương Vân là cao nhất.

Mười mấy chỗ binh, ánh mắt lạnh như băng, nhìn thấy bọn sĩ tử gây chuyện lập tức trán nổi gân xanh, dường như tức giận rồi.

- Cầm miệng, thay quần áo đi.

Phương Vân đột nhiên nói chuyện. Chỉ một câu nói làm cho hơn trăm sĩ tử ở chung quanh an tĩnh lại. Cả đám nhìn Phương Vân, ánh mắt tràn đầy sự bất khả tư nghị. Phương Vân cũng mặc kệ những tên đó, nhìn thái độ của những tên chỗ binh thì hắc rừ đã biết đây là lệ cũ của chỗ. Cho dù như thế nào đi nữa thì cũng phải mặc bộ y phục này vào.

Phương Vân rất nhanh mặc đồ chỗ vào, có hắc rừ dẫn đầu, những người khác cũng không dám nói gì nữa. Mọi người cũng mặc mấy bộ đồ cũ vào.

- Chỗ có quy củ của chỗ, phản kháng thì chỉ có tự mình chuốc khổ.

Một tiểu đầu lĩnh chỗ binh quát một tiếng, sau đó lạnh lùng nói.

- Hiện tại, tất cả nô bộc, tỳ nữ, hộ vệ đi theo toàn bộ theo ta. Nhớ lấy, các ngươi tới đây là chịu khổ, rèn luyện, học tập, không phải tới đây để tự cao tự đại, ra vẻ thiếu gia.

- Ta đi qua đó trước đã, sau khi yên ổn sẽ tới tìm người.

Khổng Tước thấp giọng nói bên cạnh Phương Vân.

- Ừ, đi đi.

Phương Vân gật đầu, Khổng Tước đi ra. Khổng Tước thực lực cực mạnh, những quy củ chỗ đối với nàng mà nói cũng là không. Phương Vân cũng không lo lắng.

Đầu lĩnh chỗ hài lòng gật đầu.

- Hiện tại phân phối chỗ ở, những người được gọi lập tức theo binh lính rời đi.

- Phương Vân, Lưu Huân, Tô Phi, ba người các người một tổ, bước ra khỏi hàng!

Một người lính đi về phía trước vài bước, Phương Vân hướng Chu Hân, Trương Anh gật đầu, nháy mắt một cái rồi cùng hai sĩ tử khác theo sau tên binh lính đó đi về phía trước.

Trên đỉnh núi, khói cuộn cuộn dày đặc, ở ngay chỗ khói bốc lên thì có một cái đỉnh lô to lớn ngay đó. Nhiệt độ ở trong đỉnh lô vô cùng cao, vô số người đang quay quanh làm việc tại cái đỉnh lô này. Thanh âm đập, thổi không dứt bên tai.

Dòng người vô cùng đông, y như những con kiến. Ở quanh cái mỏ này, không có chỗ nào không bận rộn. Phương Vân cẩn thận quan sát, phát hiện ở mỏ này có các nô lệ, có người già, có người trẻ, có tráng hán, có nữ nhân, có thư sinh, có võ giả. Quả thật là có đủ thứ người. Về mặt của mọi người uể oải, tinh thần chán nản vô cùng.

- Ủa, những người này không phải người của Trung Thổ Thần Châu!

Ánh mắt của Phương Vân quét qua một vòng, lập tức phát hiện trong đám người có những người có vóc dáng không giống người trung thổ. Những người này có mũi ưng, da xanh, da thịt chắc chắn, cường tráng vô cùng, có người có cánh tay dài, rũ xuống vượt qua cả đầu gối. Mọi người chen chúc trong đám người, như hạc giữa bầy gà, vô cùng chúm chừ.

- Đại Chu hoàng triều ta chinh chiến với ngoại bang, tù binh hàng năm bắt được vô cùng nhiều. Những người này nếu giết chết hết thì thật sự rất đáng tiếc. Triều đình liền đem những người này tới mỏ này, làm đầy tớ, đi đào mỏ, làm vũ khí chiến giáp cho Đại Chu ta! Không phải là người cùng tộc, tất có dị tâm. Đối với những tên dị tộc này, không cần khách sáo làm gì. Hàng năm, tỉ lệ tử vong ở mỏ cao nhất cũng là mấy tên dị tộc này.

Mỏ binh đi theo thấy ánh mắt của Phương Vân, cười cười, giải thích.

- Đầy tớ? Các người mới là đầy tớ! Sớm muộn gì cũng có một ngày đại quân chúng ta sẽ tấn công Đại Chu. Đến lúc đó, mấy người chúng mày sẽ làm đầy tớ cho chúng ta!

Lúc này, có một người Dịch Hoang đang đẩy mỏ, đột nhiên quăng xe ra, kích động gào thét gầm lên.

- Đồ không biết sống chết!

Mỏ binh lạnh lùng trừng mắt liếc, nhưng không hề có ý xuất thủ.

Chát!

Ngay lúc này, một cây trường tiên dài từ trong khói dày vươn ra, lượn quanh một cái, lập tức quán vào cổ của tên mỏ nô Dịch Hoang này. Trường tiên vừa thu lại, tên mỏ nô này bay bay lên cao, quệt một vòng qua không trung rồi rơi vào vách đá cao ở bên ngoài.

A!

Tiếng kêu thảm thiết truyền đến, sau đó im bặt, không có tiếng động nào nữa.

- Oh!

Phương Vân theo hướng trường tiên nhìn lại, chỉ thấy cách đó không xa, một gã mỏ binh chậm rãi thu hồi trường tiên lại. Ánh mắt của hắn lạnh như băng, động tác tàn khốc, dường như làm chuyện này rất nhiều lần.

Các mỏ nô bốn phía thấy như vậy, lập tức thân thể chuyển động, vội vàng cúi đầu xuống, vội vã đi qua.

- Mấy tên không biết sống chết là gì, không cần để ý tới. Ba vị sĩ tử, mời đi qua bên này.

.....

Sơn mạch Mẫn Sơn đồ sộ cao vút, như một con cự long đang nằm vậy. Mỏ Ba Lâm chẳng qua chỉ là một đoạn trong sơn mạch Mẫn Sơn mà thôi. Ở chỗ cao nhất của sơn mạch Mẫn Sơn, doanh trại san sát, trọng binh tuần tra. Bên cạnh các vách núi có các Phá Thân Nỗ đứng ở đó, đầu tiên chỉ về phía trời cao. Thủ vệ cực kỳ sâm nghiêm.

Ở ngay trung tâm của các doanh trại, có một đại điện đồ sộ. Trên cửa đại điện có viết ba chữ ‘Điện tướng quân’.

- Oh? Là thư của phu nhân Bình Định hầu tại kinh thành?

Trong đại điện, có hai hàng binh lính tinh nhuệ đứng hai bên. Ở ngay đại điện có một bộ bàn ghế, một gã nam tử mặt mũi trắng nõn đang ngồi thẳng trong đó không nhúc nhích.

Người này nhìn qua khoảng ba, bốn mươi tuổi, cả người toát lên khí chất của văn sĩ. Nhưng trông mắt ngay khi mở cái hộp ra lại lóe lên từng đợt phong mang của đao kiếm, cho thấy người này có tu vi võ đạo vô cùng cường đại.

Người này tên là Lý Ngọc. Sơn mạch Mẫn Sơn có ba tòa núi lớn, chia ra do ba vị đại tướng quân nắm giữ. Hần chính là một trong ba vị đại tướng quân.

Lý Ngọc lúc này đang nhận lấy một phong thư do thân vệ binh đưa tới, nhìn tên người gửi tới không khỏi ngẩn ngơ. Rút thư ra, Lý Ngọc lập tức nhìn vào.

“Cái gì, đại thế tử lại bị người khác hại chết sao?”

Nhìn thấy phần mở đầu của lá thư, Lý Ngọc lập tức trong lòng chấn động, trong lồng ngực dâng lên giận dữ. Không có bao nhiêu người biết, vào mười năm trước, Lý Ngọc là một thân vệ của Bình Định hầu. Nghe nói con trai trưởng của chủ tử ngày xưa mình bị chết, làm sao có thể không tức giận được.

“...Sát thủ là Phương Vân, chỉ cần giết con thứ của Phương gia, lập tức để cho ta ra khỏi mộ, một lần nữa nhậm chức ở trong quân!”

Ý tứ mà Hiển Hoa phu nhân lộ rõ ra, làm cho Lý Ngọc chấn động vô cùng.

Theo quy tắc của quân đội Đại Chu, một khi đã làm tướng quân thủ vệ mộ, thì cũng có ý nghĩa là vĩnh viễn chỉ có thể ngồi ở đây, cũng mất đi cơ hội phong hầu bá tướng.

“Ta ở mộ Ba Lâm đã hơn mười năm, mười năm qua luôn khắc khổ tu luyện, công lực đã hơn xưa. Hiện tại ta chỉ thiếu cơ hội lập công. Một khi ta được điều đến trong quân, lập tức sẽ có chiến công hiển hách, việc phong hầu thụ tước không phải là nói chơi.”

Nắm phong thư thật mỏng trong tay, tâm của Lý Ngọc động. Lý Ngọc là một người có dã tâm vô cùng, giết chết con thứ Phương gia đổi lấy công danh lợi lộc. Việc này đối với hắn quả là có sức hấp dẫn rất lớn.

- Lý Mông, người tới đây!

Lý Ngọc đột nhiên vẫy vẫy tay. Một gã giáo úy cách đó không xa vội vàng đi tới. Người này khuôn mặt hơi mập, da trắng tinh, đôi mắt híp lại, toát ra vẻ là một người khôn khéo. Người này chính là tâm phúc của Lý Mông.

- Trong nhóm sĩ tử mới đến, có một người tên Phương Vân.

Lý Ngọc liếc mắt một cái, chỉ nói có nửa câu.

- Đại nhân yên tâm, thuộc hạ đã hiểu.

Lý Mông hiểu ý, cúi đầu khom lưng.

Lý Ngọc phất phất tay, Lý Mông liền xoay người rời đi.

...

- Đã đến rồi, ba vị sĩ tử. Sau này đây chính là nơi ở của các người!

Mỏ binh dẫn đám người Phương Vân tới trước một bức tường đồ sộ, chỉ vào phía trước nói. Ba người thuận thế nhìn theo, chỉ thấy ở cuối con đường mà mỏ binh chỉ có ba cái động đen thui.

- Cái gì? Sau này chúng ta phải ở đây à?

Hai gã sĩ tử trợn to hai mắt, không thể tin nhìn vào ba cái động nguyên thủy đó, trong lòng bị đả kích nặng nề.

- Ủ, đây là quy củ của triều đình!

Mỏ binh lạnh lùng gât đầu.

- Vị quan nhân này, đã làm phiền rồi.

Phương Vân đối với mấy việc này đã có chuẩn bị trước. Sau khi nhìn thấy không có gì ngoài ý muốn mới dứt vào mai Tam Hoàng tiền cho các binh sĩ dẫn đường. Sau đó lấy cái động ở giữa bước vào.

Trong động rất lớn, vượt xa như tưởng tượng khi nhìn ở bên ngoài. Bên trong còn có bàn đá, ghế đá, giường đá đầy đủ mọi thứ. Phương Vân thậm chí còn nhìn thấy ở trên bàn có một chén đèn dầu và hai cục đánh đá lửa.

“Xem ra, triều đình tuy nói là đưa sĩ tử tới mỏ rèn luyện, phải tuân thủ theo quy củ của mỏ, nhưng nhìn vào thực tế cho thấy vẫn có sự ưu đãi với sĩ tử.”

Phương Vân tháo đồ xuống, đi tới giường đá bên cạnh, khoanh chân ngồi xuống, nhanh chóng bắt đầu tu luyện. Thời gian đối với hắn là vô cùng quý giá. Mỗi một phút một giây cũng có ý nghĩa tăng thực lực lên.

Khoảng hai canh giờ sau, có một cơn gió từ bên ngoài tràn vào, sau đó Khổng Tước đã có trong động quật.

- Sắp xếp tốt rồi chứ?

Phương Vân mở mắt hỏi.

- Ủ, chỗ của ta cách người khá xa. Trong khoảng thời gian này người phải cẩn thận. Bình Đỉnh hầu phủ từ sau cuộc chém giết đó chưa có động tĩnh gì cả. Ta thấy quá mức bình thường, có chút không ổn.

- Ý của người là họ sẽ động thủ ở mỏ?

Phương Vân lập tức đoán được ý tứ của Khổng Tước, không đợi Khổng Tước trả lời, hắn lập tức hiểu được nói.

- Đúng rồi, uy vọng của Bình Đỉnh hầu phủ trong quân cực cao. Nên quân đội ở mỏ Ba Lâm này không khỏi bị ảnh hưởng. Nếu như Bình Đỉnh hầu phủ viết thư tới nói ra giết Dương Bưu, sau đó hứa hẹn thêm vài chỗ tốt thì sợ rằng những người này sẽ động thủ với ta.

Trong mắt Khổng Tước hiện lên vẻ kinh dị.

- Bản thân ta cũng không ngờ người lại nghĩ sâu như vậy. Nhưng mà, điều người nói cũng có thể. Trong khoảng thời gian này ta sẽ lưu ý, nếu có địch nhân thì ta sẽ âm thầm giải quyết.

Phương Vân gât đầu, thủ đoạn của Khổng Tước còn chuyên nghiệp hơn so với các sát thủ. Lấy thực lực của nàng, đối phó với những người tập kích trong bóng tối là thừa sức.

- Ta đi trước đã. Sau này nếu như không cần thiết, ta cũng sẽ không chủ động hiện ra trước mặt người.

- Ủ!

Phương Vân gât đầu, không có nhiều lời. Ánh mắt thoáng một cái, Khổng Tước liền không thấy bóng dáng.

Nhan Vũ

55. Chương 51: Đem Ra

Mỏ Ba Lâm vào ban đêm nhìn giống như một con cự thú tiền sử, không ngừng phun khói lên.

Trên đỉnh núi, tất cả các sĩ tử lại lần nữa tập hợp với nhau. Gần trăm sĩ tử, chỉnh tề đội ngũ. Trước mặt của mỗi người đều có một đồng các cuộc mỏ.

- Mỗi một địa phương ở Đại Chu đều có ban ngày cùng đêm tối, nhưng trừ mỏ! Hôm nay là khóa học đầu tiên của các người ở mỏ, mấy cái cuộc này là công cụ của các người. Ta không cần biết các người dùng phương pháp gì, dùng cuộc đào cũng được, dùng tay bốc cũng tốt...tóm lại, trước khi trời sáng, ta muốn nhìn thấy mỗi người các người phải có năm trăm cân khoáng thạch ở trước mặt ta.

Dưới ngọn lửa, một gã võ quan đang chấp tay sau lưng, lớn tiếng gầm thét, đi tới đi lui.

- Các người nhớ kỹ cho ta, nếu như không hoàn thành nhiệm vụ được, ngày mai các người chỉ có thể ăn khoảng thạch! Trong quân đội, cũng sẽ không có hột cơm cho các người. Đi đi!

Quan quân nói mấy câu đó xong liền xoay người rời đi.

Trong một góc tối cách đó không xa, Lý Mông yên lặng nhìn vào đám người, trước hắn còn có hai mỗ binh.

- Được rồi, các người đi ra đi. Nhớ kỹ, dẫn tên Phương Vân kia tới khu phế mỗ số 107. Sau khi hắn tiến vào, lập tức đánh chết, chôn sống ở trong đó.

Lý Mông thu mắt lại, nhìn hai gã mỗ binh, lạnh lùng nói.

- Vâng, đại nhân.

Hai gã mỗ binh lên tiếng, xoay người rời đi.

- Người, đi theo ta!

Hai gã mỗ binh chỉ vào Phương Vân, vênh mặt hất hàm sai khiến. Phương Vân nhìn thật sâu vào hai người, không nói lời nào, chọn lấy một cái cuộc mỗ, trực tiếp đi theo bọn hắn.

Dưới nền đất của mỗ Ba Lâm, thông đạo rất phức tạp. Một cái thông đạo chính là có thể phân ra các thông đạo phụ khác rất nhiều. Lúc đầu hai gã mỗ binh dẫn đi, Phương Vân còn thấy rất nhiều người đẩy quặng mỗ ra vào, nhưng càng về sau thì lại càng ít.

- Chính là nơi này, theo sát đi!

Hai gã mỗ binh không khách sáo hết lớn, trong hai tay bọn họ cầm hai cây đuốc, Phương Vân vẫn cứ theo con đường tối đen đó đi. Tiếng bước chân cộc cạch trong thông đạo đen tối truyền lại, trên nóc quặng mỗ còn có vài mẫu đá rơi xuống. Phương Vân dường như còn có thể ngửi được vị ươn ướt mốc lên trong không khí.

Ở giữa đường có một cái cọc tạo thành sàn nhà, hai gã mỗ binh dừng lại, phát phát tay.

- Được rồi, chính là ở đây, tự người đi vào đào đi.

- Hai vị quan gia không cùng vào sao!

Phương Vân quay đầu lại, nhìn hai người thật sâu, hỏi.

- Nói người vào thì người vào đi. Hỏi nhiều thế làm gì!

Hai người có chút nhịn không được.

Phương Vân nhìn chằm chằm hai người mấy lần, đột nhiên đi đến vách mỗ kế bên, lấy tay khê vuốt lấy, rồi đem đất ở ngay đó lên mũi ngửi.

- Các người thật to gian.

Phương Vân mở đất ở trong tay xuống, đột nhiên quay đầu lại quát lên một tiếng chói tai.

Hai gã mỗ binh sợ hết hồn.

- Người nói những câu gì đó!

- Quặng mỗ này không khí ươn ướt, phát ra mùi nấm mốc, rõ ràng đã bỏ hoang từ lâu. Hai người các người dẫn ta vào đây rõ ràng có ý xấu, cố ý hãm hại ta. Luật của Đại Chu, mưu hại vương công tử đệ chính là tội chết! Chuyện này nếu nói ra không ai cũng có thể bảo vệ các người!

Phương Vân mặt nghiêm nói.

Phương Vân nói một câu nói ra âm mưu của hai người, trong lòng hai người run lên. Nhưng mà, vẫn cần răng chống đỡ.

- Người nói nhiều làm gì? Đừng nói nhiều, vào đào đi.

- Hừ, còn mạnh miệng nói thế à!

Phương Vân hừ lạnh một tiếng, bàn tay vỗ vào cái cột chống đỡ ở đằng sau. Chỉ nghe thấy một tiếng rầm rắc, cột gỗ bị gãy, từ trên nóc quặng mỏ rơi xuống từng khối đá lớn, âm một chút đã hoàn toàn ngăn cách quặng mỏ ở phía sau. Tiếp sau đó, thanh âm ầm ầm không ngừng vang lên, liên tiếp thanh âm đá rơi vang lên, động mỏ ở phía sau đã hoàn toàn bị ngăn cách.

- Ta đã đọc qua rất nhiều, trong đó có một quyển sách nói về địa lý khoáng Đất đai ở nơi này xộp, rất dễ lún, cho nên phải vứt đi. Đoạn đường tới nơi này có rất nhiều lối rẽ, nhưng các ngươi không hề nghĩ ngợi mà một đường tới đây. Rõ ràng đã sớm biết quặng mỏ này có vấn đề, cố ý đem ta dẫn vào đây rồi sau đó chôn sống. Nói, người nào sai khiến các ngươi!

Phương Vân nghiêm mặt quát. Từ biểu hiện kỳ quặc của hai người, Phương Vân đã bắt đầu chú ý tới. Hơn nữa cấu tạo và tính chất đất đai ở đây, cùng mùi nấm mốc trong không khí, càng làm cho hắn khẳng định nghi hoặc ở trong lòng.

- Hừ, không ngờ bị phát hiện rồi, đã không làm thì thôi, đã làm phải tới cùng. Trương Tùng, cùng nhau giết hắn, sau đó vứt vào trong động.

Hai người thấy âm mưu bị đoán được, đã xé mặt nạ đi. Vừa lấy đao ra, đã lập tức bỏ nhào về phía trước.

- Không tự lượng sức mình!

Phương Vân cười lạnh một tiếng, khí tràng phá không ra, kinh khí bàng bạc tràn ngập khắp quặng mỏ. Hai người vừa mới nhảy lên, lập tức đã bị một cỗ lực lượng mạnh mẽ khổng lồ chế trên không, không thể động đậy được.

- Nói cho ta biết, là ai sai các ngươi!

Phương Vân quát lên.

Hai người không nói tiếng nào. Phương Vân cười lạnh, tay đưa ra, một người bên trái lập tức bay vào vách núi, đầu nổ tung, lập tức tử vong.

- Ta nói, ta nói!

Thấy Phương Vân không nói câu nào đã giết, người còn lại hoảng sợ, рот cuộc mở miệng.

- Là giáo úy Lý Mông! Là giáo úy Lý Mông sai khiến ta!

- Lý Mông? Ai là Lý Mông?

Phương Vân lại hỏi.

- Lý Mông...là thân tín của đại tướng quân Lý Ngọc. Chúng ta dựa vào mưu kế của hắn mà mới dám động thủ, bằng không, cho chúng ta gan lớn bằng trời cũng không dám động thủ đâu!

- Đại tướng quân Lý Ngọc...

Phương Vân có chút hiểu được, lại hỏi tiếp.

- Ngươi có biết gì về bối cảnh của đại tướng quân Lý Ngọc không?

- Đại nhân! Ta cũng chỉ là tiểu nhân vật thôi, không có biết nhiều như vậy đâu. Chỉ biết đại tướng quân đã ở trong mỏ hơn mười năm, mười năm qua vì muốn thăng quan tiến chức vẫn muốn được ra ngoài.

- Thử nghĩ xem, ngoài những điều này còn nhớ được gì không?

- Cái này...đúng rồi, thân vệ của Lý Ngọc đại nhân có lần say rượu đã nói, đại tướng quân mười năm trước từng nhậm chức trong Mãnh Hổ quân.

- Thì ra là như vậy, ta hiểu rồi.

Phương Vân gật đầu, tiện tay vặn gãy cổ của tên mỏ binh này.

Mãnh Hổ quân....không phải là quân đội của Bình Định hầu sao! Phương Vân thoáng một cái đã bắt được đầu mối chính.

- Chuyện này phiền toái rồi. Bình Định hầu lại muốn lợi dụng thế lực ở chỗ đối phó người!

Khổng Tước từ trong bóng tối vô thanh vô tức đi ra, trong thanh âm của nàng có một chút ngưng trọng.

- Dựa theo quy củ của triều đình, các người cần phải ở chỗ này năm tháng. Trong năm tháng này, mọi việc ăn uống cùng nhiệm vụ mỗi ngày đều phải do quân đội an bài. Lý Ngọc lại chấp chưởng quân đội mở, nếu như hấn muốn đối phó với người thì người sẽ khó lòng mà phòng bị được!

- Nếu không phòng bị được thì...phải giết hấn!

Phương Vân lạnh nhạt nói.

Khổng Tước lắc đầu.

- Hầu gia phái ta tới là để bảo vệ người, căn bản không phải để đối phó với nhân vật là đại tướng quân trong quân đội. Tướng quân của Đại Chu, ít nhất cũng là cao thủ Thoát Thai Cảnh đệ nhị trọng, Tinh Phách cảnh. Một khi giết không chết, thì người chết chính là chúng ta.

- Thực lực của chúng ta bây giờ căn bản không thể đối phó được với người là đại tướng quân trong quân đội. Biện pháp tốt nhất bây giờ chính là tìm lý do rời khỏi chỗ. Chờ một thời gian nữa thì người hãy trở về kinh thành.

Khổng Tước trầm tư trong chốc lát, nói.

- Đã muộn. Hấn hiện tại đã chú ý đến ta. Chỉ cần ta rời khỏi chỗ, hấn lập tức có thể phát hiện ra. Ở trên chỗ hấn còn có chút kiêng kỵ, nhưng nếu như ta rời khỏi chỗ thì hấn lập tức có thể không cố kỵ gì cả. Bằng bản lãnh phi thiên độn địa của tướng quân Đại Chu, ta trốn cũng không thoát, lập tức nhận lấy cái chết. Hơn nữa, ta cũng không muốn như vậy mà bỏ mạng chạy đi khắp nơi!

Phương Vân lạnh nhạt nói, không hề bối rối.

Khổng Tước trầm mặc, đột nhiên hiểu ra điều gì, nói.

- Người đã có biện pháp rồi?

- Ha ha ha....

Phương Vân rất cuộc nở nụ cười.

- Khổng Tước, nếu như đã biết địch nhân là người nào rồi thì chuyện cũng không có phiền toái như người nghĩ đâu. Binh pháp đã nói, công thành lấy công tâm làm đầu. Đối phó với những người có thực lực hơn mình, biện pháp tốt nhất chính là không nên dùng võ lực.

- Người muốn làm cái gì>

Ánh mắt của Khổng Tước lóe lên.

- Khổng Tước, người đã từng nghe qua câu này chưa? Dao nhanh giải quyết nhanh!

Khổng Tước rất cuộc biến sắc.

- Người muốn đi tìm Lý Ngọc!

- Không sai. Ta còn ở chỗ năm tháng nữa, nếu như có thể để cho hấn buông bỏ thì ta cũng không còn phiền phức nữa, chuyện gì cũng không cần làm.

Phương Vân lạnh nhạt nói.

- Người muốn làm cái gì! Lý Ngọc là bộ hạ ngày xưa của Bình Định hầu!

Thanh âm của Khổng Tước mang đầy ý vị cảnh cáo.

- Người đây là tự đi tìm chết!

- Chỉ là quá khứ, còn giờ thì không phải. Chuyện này, ta tự có chủ kiến, người chỉ cần phối hợp với ta là được, không cần lo lắng.

Phương Vân khoát khoát tay, bộ dáng giống như đã nắm đại thế trong tay.

.....

Tại ngọn núi cao nhất của sơn mạch Mẫn Sơn, Lý Ngọc ngồi ngay ngắn trên ghế, trong tay đang cầm một chén trà thơm, yên lặng thưởng thức.

- Đại nhân! Thứ tử Tứ Phương hầu Phương Vân cầu kiến!

Một gã thân vệ binh từ ngoài đi vào, cung kính nói.

- Hả?

Ánh mắt của Lý Ngọc nháy một cái, dường như hiểu ra điều gì, trên mặt tươi cười nói.

- Để cho hắn vào đi

Thanh âm vừa phát ra, thân vệ binh còn chưa đi ra ngoài thì nghe thấy phịch một tiếng, một bóng đen từ ngoài cửa đại điện bao vào, nặng nề rơi xuống đất, chính là Lý Mông.

- Lý Ngọc, người chết đến nơi rồi mà còn tâm tư uống trà!

Thanh âm vừa rơi xuống, Phương Vân đã như rồng như hổ bước vào.

Loảng xoảng!

Lý Ngọc nghe thấy mấy lời này, cổ tay run lên, khiếp sợ đến nỗi chén trà cũng rớt xuống đất, vỡ thành mảnh vụn!

Nhan Vũ

56. Chương 52: Dựa Thế Áp Người

Không có người nào ngờ rằng Phương Vân lại to gan như vậy, lại dám trối tâm phúc của đại tướng quân, ngay tại mộ Ba Lâm mắng Lý Ngọc!

- Phương Vân, người thật to gan!

Lý Ngọc nhìn lướt qua Lý Mông bị trối giống như bánh chưng, đột nhiên giận dữ đứng dậy, vỗ vào cái bàn gỗ trước mặt một cái.

- Lá gan của ta lớn, nhưng lá gan của của tướng quân cũng không nhỏ a. Triều đình phái sĩ tử Đại Chu đến mộ Ba Lâm để tướng quân bảo vệ. Nhưng tướng quân chẳng những không bảo vệ mà còn âm thầm hạ thủ. Thật sự không coi luật pháp triều đình vào đâu, đây mới đúng là gan lớn a!

Phương Vân ngang nhiên đi vào, vẻ mặt trấn tĩnh như nước. Ở phía sau hắn, Khổng Tước vô thanh vô tức đi theo vào.

Thấy Khổng Tước, con người Lý Ngọc đột nhiên co rút lại. Hít một hơi thật sâu, thần sắc Lý Ngọc đột nhiên bình tĩnh đi không ít.

- Bỏ tọa không cần biết người có thân phận gì, vào mộ Ba Lâm thì phải tuân thủ theo quy củ của mộ. Người chỉ là một kẻ sĩ tử, trên người còn chưa có công danh gì, lại dám lấy hạ phạm thượng, đối phó với mệnh quan triều đình, đây chính là tử tội!

Dứt lời, Lý Ngọc vung tay lên.

- Quân đầu, trối lại cho ta!

- Dạ!

Mấy tên thân vệ lưng hùm vai gấu xông lên, vẻ mặt hung thần sát ác, chuẩn bị đánh về phía Phương Vân.

- Lý Ngọc, ta nói rồi, người đã chết đến nơi rồi mà còn không biết. Nếu như người muốn đụng đến ta thì cứ thử xem sao, bản thân ta cũng muốn nhìn thử Bình Đĩnh hầu có che chở cho người nổi không!

Phương Vân vung tay áo lên, đứng chấp tay, thần sắc không giận mà uy.

- Chậm đã!

Nghe được ba chữ ‘Bình Đĩnh hầu’, trong lòng Lý Ngọc chấn động, nhìn bộ dáng của Phương Vân thì đúng là hẳn không sợ thật.

Lý Ngọc có thể làm vị trí Đại tướng quân tất nhiên không phải là kẻ thất phu hữu dũng vô mưu, tạm thời cho mấy tên thân vệ lui ra, Lý Ngọc lạnh giọng nói:

- Phương Vân, người dám uy hiếp bổn tọa? Người chẳng lẽ cho là bằng vào phụ thân Tứ Phương hầu của người là bổn tọa trị không được người sao?

Hai mắt Lý Ngọc híp lại, toát ra sát khí.

Phương Vân thần sắc bình tĩnh.

- Đại tướng quân, chúng ta người quang minh không nói chuyện mờ ám. Một phong giấy của Bình Đĩnh hầu cũng có thể làm người táng mạng ấy. Nếu như nói chim không biết chọn cây mà đậu, Bình Đĩnh hầu phủ có đáng giá để người bán mạng không, suy nghĩ cho kỹ đi!

Lý Ngọc không nói chuyện, mà Lý Mông trên sàn nhà bị trối lại cũng sợ hết hồn. Hắn lúc này cũng chọn im lặng, nghiêng thân thể nhìn Phương Vân, vẻ mặt như là gặp quỷ: “Gặp quỷ, tướng quân đại nhân hôm qua mới nhận thơ, sao tiểu tử này biết rồi!”

Thần sắc của Lý Ngọc thay đổi 1 chút:

- Bổn tọa không biết thư gì cả!

- A! Tướng quân còn không muốn nhận sao? Có cần ta nói nội dung của phong thư này sao? Hừ, Bình Đĩnh hầu phủ có phải hứa hẹn với người là chỉ cần giết ta thì sẽ bẩm báo với triều đình cho người ra khỏi mỏ? Lời nói dối này mà người cũng tin được sao?

Oong!

Lý Ngọc rốt cuộc cũng lộ ra thần sắc chấn động. Theo Lý Ngọc, Phương Vân cũng chỉ mới mười lăm tuổi, là một tiểu tử còn hôi sữa, căn bản không có cái địa vị cùng năng lực nói chuyện với hắn. Nhưng Phương Vân có thể đoán được việc Bình Đĩnh hầu phủ đưa thư cho hắn, cùng với nội dung trong đó thì làm cho hắn bị chấn động rồi.

“Ta xem thường hắn rồi. Tuổi còn trẻ, gan lớn không nói, nhưng còn có khả năng mưu lược như vậy, không trách được bên Hầu phủ lại muốn giết hắn, sợ rằng, không chỉ là vì nguyên nhân thế tử!”

Lý Ngọc trầm ngâm không nói, trong mắt hiện lên rất nhiều suy nghĩ.

- Ha ha ha!

Bàn tay của Lý Ngọc đang đặt trên thành ghế, đột nhiên cười lớn đứng lên, khi hắn đứng dậy thì một cổ hơi thở mê mông mãnh liệt tuôn ra, bao phủ cả đại điện.

- Phương Vân, bổn tọa thừa nhận đã xem thường người rồi. Không sai, ta quả thật nhận được tin của Hiển Hoa phu nhân, trong thư cũng nói về điều kiện ta rời khỏi mỏ! Điều kiện đó chính là phải giết chết người. Vì Đại thế tử, cũng vì ta, ta chỉ có thể làm vậy thôi.

Lý Ngọc cười lớn, khuôn mặt dữ tợn lên. Hắn chậm rãi từ trên đi xuống, mỗi một bước đi thì khí thế của hắn cũng càng lúc càng lớn hơn.

- Đứa con gái bên cạnh người chắc là tu luyện công phu yêu ma của ngoại quốc đi. Bổn tọa cho các người một cơ hội, cùng lên đi.

Lý Ngọc nhìn Khổng Tước một cái, trong lúc nói chuyện tự tin vô cùng.

Ở chỗ này, Lý Ngọc hẳn là trời, chính là hoàng đế. Giết chết Phương Vân cũng chỉ tốn một chút thời gian mà thôi. Sau đó, hẳn có thể có trăm ngàn lý do để biến chuyện này thành một chuyện ngoài ý muốn.

- Ha ha ha.

Phương Vân cũng cười to lên.

- Lý Ngọc, nếu như ngươi thật dám động thủ thì đây mới là tự đi tìm chết. Cái gì vinh hoa phú quý, phong hầu thụ tước chỉ là mộng xuân thu mà thôi! Chỉ dựa vào cái đầu óc này của ngươi, không trách được trong mười năm nay chỉ có ở chỗ này! Ta thấy, cả đời ngươi cũng không ra được!

- Quả nhiên người trẻ tuổi chưa thấy tên tuổi, nói chuyện cũng không biết trời cao đất rộng là gì. Phương Vân, ngươi thật sự cho rằng Tứ Phương hầu có thể che chở cho ngươi sao. Quân đội Đại Chu ngàn vạn, trong đó các quân không thể can thiệp vào chuyện của nhau, rạch ròi phân biệt. Bản thân ta cũng muốn nhìn nếu như giết ngươi rồi thì Tứ Phương hầu có thể làm sao đến bắt giữ ta!

Lý Ngọc không tức giận chút nào, từng bước ép tới. Cổ tay giương lên, một thanh bảo đao sáng loáng hiện lên trong tay hắn.

Keng!

Cổ tay của Khổng Tước run lên, hai thanh đoản kiếm hoàng kim hiện ra, che trước người Phương Vân, đôi mắt lạnh lùng nhìn Lý Ngọc.

Lý Ngọc nhìn lướt qua Khổng Tước.

- Lát nữa giam giữ ngươi, giao cho triều đình. Tứ Phương hầu cấu kết với thế lực ngoại quốc, bốn tọa cũng muốn nhìn hắn làm sao có thể biện luận được!

- Tranh biện hay không tranh biện thì là chuyện sau. Lý Ngọc, ngươi cứ nghĩ trước làm sao để đối phó với lửa giận của Vũ Mục đi!

Phương Vân hừ lạnh một tiếng.

- Cái gì, Vũ Mục!

Nghe thấy hai chữ này, đầu óc Lý Ngọc lập tức thanh tỉnh không ít.

- Hừ, ngươi đừng có làm trò. Cái chuyện này làm sao dính dáng đến Vũ Mục đại nhân cơ chứ?

Lý Ngọc hơi suy tư, lập tức quát lên.

- Ngươi xem trước thử xem đây là cái gì?

Phương Vân lấy một đồ vật trong ngực ra, ném tới.

Lý Ngọc cũng không sợ bị gạt, nhận lấy đồ vật, vừa mở ra nhìn đã đột nhiên nhảy lên.

- Bút pháp của Tam Công!

Bút pháp Tam Công cực kỳ ít ỏi, chỉ có những người có thiên phú mới có thể thấy được. Mười năm trước khi hắn đi theo Bình Đỉnh hầu đã từng thấy qua một lần. Loại bút pháp này chỉ cần nhìn qua một lần thì rất khó quên. Lần sau nhìn lại là có thể nhận ra.

- Hiện tại cả kinh thành ai mà không biết ta đạt được vị trí đệ nhất cả thi văn võ tết Nguyên Tiêu! Ngay cả Thái Phó cùng với Vũ Mục cũng tán thưởng ta, còn phái người tới đưa lễ thiếp cho Tứ Phương hầu phủ, hi vọng thu ta làm đệ tử!

Phương Vân nói mấy lời này có nửa thật nửa giả. Thái Phó thu hắn làm đệ tử là chuyện người nào ở kinh thành cũng biết. Còn về phần Vũ Mục - Chuyện của Vũ Mục, ai dám lăm mồm! Đến hiện tại, mọi người ở kinh thành đều biết Vũ Mục từng đưa lễ bái thiếp đến, còn nội dung thì bọn Lý Ký không có nói ra, Nhô gia cũng không lộ ý, những người khác như thế nào biết được?

- Ngươi có cái gì chứng minh lời ngươi nói?

Lý Ngọc vẫn bán tín bán nghi, chuyện này liên quan đến Vũ Mục, hắn cũng không dám làm liều.

- Các sĩ tử đi đến cùng ta có gần cả trăm người. Người cứ tìm một người hỏi thử xem có đúng không?

Phương Vân lạnh nhạt nói.

Mắt Lý Ngọc nhìn qua một bên, thân vệ hiểu ý, lập tức đi ra ngoài. Chỉ chốc lát sau, thân vệ trở về đại điện, rí rầm mấy câu bên tai Lý Ngọc.

“Cái gì?”

Nghe được những lời thân vệ hồi báo, Lý Ngọc như rớt vào hầm băng, sắc mặt của hắn tái nhợt hẳn đi, giống như là đang gặp quỷ. Lai lịch và địa vị của tên Phương Vân này lại lớn đến vậy!

“Ta lúc bắt đầu đã lầm rồi, tên Phương Vân này, căn bản không có dựa vào Tứ Phương hầu Phương Dận, mà là Thái Phó cùng Vũ Mục!”

Lý Ngọc lúc này sau gáy đã đổ mồ hôi hột, vốn hắn vô cùng tự tin, cho rằng trước mặt hắn thì Phương Vân cũng chỉ là một con kiến, chỉ đề một chút là chết. Nhưng cũng như thế, hắn ở trước mặt Vũ Mục cũng chỉ là một con kiến, đối phương chỉ cần phất một cái là đã có thể giết chết hắn rồi.

“Không trách được vừa mới vào đại điện, hắn đã nói ta sắp chết đến nơi rồi! Lai lịch của hắn quá lớn đi!”

Mồ hôi lạnh của Lý Ngọc càng lúc càng nhiều hơn. Đắc tội với Vũ Mục cùng Thái Phó, đừng nói hắn là một đại tướng quân ở mỗ, chính là Bình Đỉnh hầu cũng không xong. Một khi hắn giết Phương Vân thì sợ rằng Bình Đỉnh hầu sẽ cấp tốc lấy hắn ra làm bia đỡ đạn.

- Lý Ngọc, có biết tại sao người làm tướng quân ở mỗ mười năm rồi không? Cũng bởi vì tin tức của người quá chậm, không biết thức thời! Chuyện Vũ Mục cùng Thái Phó tặng thiệp lớn như vậy, người lại cũng không biết? Chỉ bằng điểm này, người nên ở trên mỗ làm đại tướng quân tiếp mười năm đi!”

Phương Vân biết, chỉ cần đưa ra cái chiêu bài có chữ Vũ Mục này thì lập tức sẽ đề Lý Ngọc xuống. Mặc dù hắn có bản lãnh như trời, nhưng ở trước mặt Vũ Mục cũng không dám làm gì.

- Đây, đây...

Lý Ngọc nói không nên lời. Tình thế xoay chuyển quá nhanh, đám thân vệ cùng Lý Mông ở trong đại điện cũng vô cùng hoảng hốt.

“Bình pháp có câu, công thành phải công tâm trước. Không chiến mà làm người phục mới là thượng sách. Đối phó với Lý Ngọc làm thổ hoàng đế ở nơi này thì phải dùng thân phận hùng hậu, thế lực khổng lồ tới hù dọa hắn!”

Phương Vân trong lòng cười lạnh, tiếp tục nói.

- Lý Ngọc, người nghĩ thông suốt đi. Giết ta, đó là con đường chết của người. Không giết ta, nhưng chỉ bằng vào hành động sai bộ hạ giết ta, ta cũng sẽ không buông tha. Nhưng mà, bây giờ vẫn còn một con đường ở trước mặt người, giờ chỉ xem người chọn như thế nào mà thôi!

Thần sắc Lý Ngọc biến đổi liên tục, trong lòng thở dài một tiếng, biết không thể so sánh với người mạnh hơn được, chỉ có thể cúi đầu.

- Tiểu hầu gia, mời nói!

Nhan Vũ

57. Chương 53: Bàn Tay Khổng Lồ

- Người lập tức viết một phong thư đưa đến Bình Đỉnh hầu phủ, nói là người đã bị giết. Để cho bọn họ phái người tới kiểm tra đi!

Trong lúc Phương Vân nói, ánh mắt hắn lóe sáng lên.

Thân thể Lý Ngọc chấn động, trên mặt lộ ra chút do dự. Hành động của Phương Vân lần này rõ ràng là muốn phản công một lần, bắt lấy nhược điểm của Bình Đỉnh hầu phủ. Nếu hấn quả thật thành công thì sợ rằng nguyên khí của Bình Đỉnh hầu phủ bị tổn thương nặng nề.

- Làm sao? Rất khó à?

Phương Vân nhìn lướt qua, lạnh nhạt nói.

- Không dám.

Lý Ngọc vội vàng nói.

- Tại hạ làm theo là được.

Viết một phong thư này xong thì hấn cũng không cần đường lui nữa. Ngày sau chỉ có thể ngồi chung một thuyền với Phương gia.

- Người cũng không cần phải áy náy, người đã ở mở mười năm rồi, nếu như Bình Đỉnh hầu thật sự nhớ tình cũ thì đã sớm gọi người về, cũng không chờ phải đến hiện tại. Người yên tâm, sau khi đi theo ta, tương lai ta nhất định sẽ tìm cách cho người ra. Nói đến đây, người cũng đã hiểu rồi chứ, sau đợt lịch lãm ở mở này, nếu ta gia nhập quân đội thì tiền đồ sẽ vô lượng, phong hầu thụ tước cũng không phải là việc nói chơi!

Nghe được mấy lời này của Phương Vân, Lý Ngọc rốt cuộc đã quyết định.

- Người đâu, lấy bút mực ra.

Thân thể của Phương Vân hiển hách, phụ thân là Tứ Phương hầu Phương Dận, phía trên còn có Vũ Mục cùng Thái Phó che chở, người có bối cảnh thâm hậu như vậy, cả Đại Chu cũng không có người thứ hai.

Người như vậy, tiền đồ vô lượng là điều tất nhiên!

Chỉ chốc lát sau, Lý Mông cũng đã được cởi trói ra. Lý Ngọc tự thân viết thư, chứng minh thân phận của mình, rồi nói Hiển Hoa phu nhân lập tức phái người tới mở Ba Lâm!

- Người đâu, lập tức cưỡi ngựa, đem phong thư này đến Bình Đỉnh hầu phủ!

Lý Ngọc quát lạnh một tiếng, lập tức có thân binh từ ngoài điện đi vào, cầm lấy thư của Lý Ngọc, sau đó nhanh đi ra ngoài.

- Sơn mạch Mẫn Sơn này có ba ngọn núi cao nhất, phân ra nắm trong tay của ba vị đại tướng quân. Ở chỗ này là địa hạt của ta. Tiểu hầu gia ngày sau nếu có điều gì cần thì cứ giao phó, tại hạ nhất định sẽ toàn lực làm theo. Tiền trình của tiểu hầu gia như gấm, ngày sau thăng quan tiến chức sẽ rất nhanh, lúc đó kính xin đừng quên tại hạ!

Lý Ngọc viết thư xong, đứng thẳng dậy, tỏ vẻ trung thành.

- Không cần nhiều lời, chuyện này ta sẽ tự có chừng mực. Không cần chờ quá lâu đâu, ngày sau sẽ có lúc gọi người ra.

Phương Vân lấy lá cờ lớn Vũ Mục, nói ba xạo vài câu đã để cho Lý Ngọc về bên cạnh mình. Có người này tương trợ, mọi việc ngày sau cũng dễ dàng hơn.

- Còn hai vị tướng quân khác, có lai lịch như thế nào?

Phương Vân thuận miệng hỏi một câu.

- Ở ba tòa núi cao nhất, phía bắc chính là tướng quân Hạ Siêu, người này không ôm chí lớn, không cần quan tâm. Còn ở trung ương chính là tướng quân Hoàng Tổ. Người này rất trung tâm với Tổng Đốc Lương Châu Lưu Đại. Cả ba vị Lâu Thuyền sư ở mở Ba Lâm đều ở chỗ hấn. Sau này, lúc tiểu hầu gia học cách rèn giáp sẽ phải đi qua chỗ hấn. Ở đây nơi đâu cũng phải cẩn thận. Ba người chúng ta phân biệt rạch ròi, cộng thêm Hoàng Tổ còn có Tổng Đốc Lương Châu làm chỗ dựa, chính là ta cũng không dám động tới.

Lý Ngọc lúc này đã quyết định theo Phương Vân, tất nhiên là không giấu lời nào, cái gì biết cũng cần nói ra.

Chân mày của Phương Vân khẽ nhíu. Tình huống ở chỗ có chút vượt quá dự liệu của hắn. Cái chức Tổng Đốc này cũng là một thân vương có vũ lực cường đại, là thành viên của hoàng thất, có đất phong của riêng mình. Giống như Lưu Đại, còn có danh là Lương vương. Đừng nói là mọi sự vụ của Lương Châu, cho dù là việc của quân đội, hắn cũng có thể chen tay vào.

- Biết rồi.

Phương Vân hỏi một chút về chuyện tình ở chỗ Ba Lâm, rồi sau đó dẫn Khổng Tước ra theo.

- Vừa rồi, người đã biết chắc là hắn sẽ không giết người rồi ư?

Chờ sau khi ra khỏi điện tướng quân, Khổng Tước đột nhiên nói.

- Tên Lý Ngọc này, từ lúc hắn cho người dẫn ta vào trong phế mả, rồi sau đó tính chôn sống ta, đã cho thấy người này lúc làm việc này đã bàn khoăn rất nhiều, rất cẩn thận. Những người như vậy có tính rất cẩn thận, thường suy nghĩ cho chu toàn rồi mới làm việc.

Phương Vân dường như nhìn thấu cả bộ dáng của Lý Ngọc.

- Dĩ nhiên, điều quan trọng là ta có con bài tẩy Vũ Mục. Bằng hai chữ 'Vũ Mục' này, ta có thể khống chế được Lý Ngọc. Đúng rồi, hắn có nói người là sát thủ ngoại quốc, rốt cuộc thân phận của người là gì?

- Còn nhớ ước định của chúng ta chứ? Chuyện của ta, người không được hỏi tới!

Thanh âm của Khổng Tước lạnh như băng truyền vào trong tai, phía sau nổi lên một trận gió nhẹ rồi nhất thời không thấy tung tích của Khổng Tước đâu cả.

Phương Vân thản nhiên cười, cũng không để ý, sải bước đi tới động của mình.

.....

Cộc cộc!

Một con khoái mã từ chỗ Ba Lâm phi nước đại lên đường tới Kinh thành. Khoái mã vừa rời khỏi chỗ Ba Lâm, đến một sơn cốc cách đó mười dặm thì dị biến nổi lên....

Răng rắc!

Cát bụi tung bay, một bày tay khổng lồ đột nhiên phá đất mà ra, bắt lấy con khoái mã này, cả người lẫn ngựa đều bị bàn tay này bắt lấy, hất lên trời cao.

Ở trên mây chỗ trời cao, một gã đạo nhân đang từ trên nhìn xuống, quan sát phía dưới. Da mặt của người này khô vàng, hai mắt xám xịt, lúc hai mắt nháy làm cho người ta có cảm giác âm u tà ác. Trên người của hắn mặc một bộ đạo bào có hình con Hắc Mãng. Đầu tóc đen nhánh sơ lược bóng nhoáng, có một cây râu màu đen gần ngang qua.

Đạo nhân mặc áo măng bào lật bàn tay lên, bàn tay khổng lồ kia lập tức bay đến trước mặt.

- Người là ai? Rốt cuộc muốn làm gì?

Người đưa tin bị mắc kẹt trong năm ngón của bàn tay khổng lồ, vẻ mặt vô cùng hoảng sợ.

Đạo nhân không nói lời nào cả, ngón tay bắn ra, một chưởng cũng nhẹ nhàng từ lòng bàn tay nổ ra. Huyết thủy nổ tung đầy trời, một ống trúc bắn tới. Đạo nhân một tay bắt lấy ống trúc, trực tiếp lấy thư tín của Lý Ngọc viết trong đó ra, tùy tiện nhìn một chút rồi chấn thành nát bấy.

- Các người nghe kỹ cho ta, trong vòng nửa tháng, Đại Chu còn vận chuyển mấy xe tới đây nữa. Trước khi đó, nơi này chỉ có thể được vào chứ không được ra.

- Vâng, trưởng lão!

Phía sau đạo nhân có hơn ba mươi người tuổi trẻ cùng kêu lên xác nhận, thái độ cực kỳ cung kính. Những người này đều mặc áo bào hắc măng, pháp khí trong tay lấp lánh sáng.

.....

Ở trên mỏ, có đại tướng quân Lý Ngọc chiếu cố, cuộc sống của Phương Vân ở đây cũng dễ dàng hơn nhiều. Liên kết với Trương Anh, Chu Hân, Phương Vân còn lợi dụng quyền lực của Lý Ngọc. Dần dần, các binh sĩ trên núi đều biết ba tên sĩ tử này có quan hệ với đại tướng quân cho nên cũng không dám gây khó khăn.

Bởi vì như vậy nên thời gian mỗi ngày của ba người cũng không có bị hạn chế lại, ba người Phương Vân dùng phần lớn thời gian để luyện công.

- Tiểu hầu gia, đã đến giờ dùng cơm rồi.

Ngay cửa động, có một bóng người xuất hiện, một tên mỏ binh đi tới, cung kính nói.

- Ủ, ta lập tức tới ngay.

Phương Vân mở mắt ra, gật đầu, từ trên giường đá đi xuống.

Khí thế ở trên mỏ lúc này cao ngất trời. Có đến mấy ngàn nồi sắt miệng hướng lên trời, bên trong đầy rau quả, nước cháo, củ ở bên trong. Dưới cái nóng hừng hực từ các ngọn lửa bốc lên, các mỏ binh tay cầm đồ múc, không ngừng phân phát đồ ăn cho hàng dài người ở phía sau.

Ở một địa phương cách xa mấy trượng hàng người dài đang chờ lấy đồ ăn đó, là khu vực bận rộn của các đầu bếp trên mỏ, mùi thức ăn nhẹ nhàng bay ra ngoài. Những tên đầu bếp này cũng là người được đại tướng quân Lý Ngọc phái tới để nấu cơm cho đám người Phương Vân.

- Tiểu hầu gia!

- Tiểu hầu gia!

.....

Thấy ba người Phương Vân, Chu Anh, Trương Hân đi tới, các sĩ tử chung quanh cũng toàn bộ đứng dậy, khuôn mặt của ai cũng tươi cười. Mấy ngày qua, bọn họ nhờ có Phương Vân mà cũng được hưởng một phần đãi ngộ từ đại tướng quân.

- Mọi người cũng không cần khách khí, cùng ngồi đi!

Phương Vân khoát tay áo, lúc nói chuyện lộ ra khí thế của người đứng đầu chúng sĩ tử.

Các sĩ tử vào mỏ Ba Lâm để rèn luyện lần này có khoảng trăm người. Những người này đều xuất thân từ nhà phú quý. Giờ đây thu nạp lấy đám sĩ tử này, ngày sau sẽ có chỗ dùng.

- Tiểu hầu gia, món ăn lên rồi.

Mấy tên đầu bếp khuôn mặt tươi cười, từ từ đem các đĩa đồ ăn lên. Những món ăn này mặn ngọt đều có, đầy đủ màu sắc hương vị, một mùi thơm phức bay ra. Không ít mỏ nô nhìn qua bên này, ánh mắt càng sáng rực lên. Nhưng mà, cũng chỉ là nhìn một cái, có nhiều mỏ binh ở chung quanh như vậy, cũng không có ai dám lại gần.

- Mọi người dùng đi.

Ba người ngồi trên chiếu, có bàn đá trước mặt, bắt đầu ăn cơm. Trong lúc dùng cơm lại không tránh khỏi việc tranh luận về võ đạo. Trương Anh, Chu Hân trong khoảng thời gian này đều đi theo thảo luận với Phương Vân hàng ngày, gặp phải vấn đề khó khăn gì đều thỉnh giáo với Phương Vân, tiến cảnh võ đạo hết sức nhanh chóng, quả là ngày đi ngàn dặm.

.....

- Tiểu tử thúì, lại còn cãi cứng! Ta vả vỡ mồm ngươi!

- Quan quân, van ngài, đừng đánh ca ca của ta!

Cơm đang dùng đến một nửa thì bỗng nhiên có tiếng quát mắng cùng với tiếng khóc hét của một cô bé truyền đến. Phương Vân khẽ nhíu mày, ngẩng đầu nhìn lướt qua. Chỉ thấy ở ngay một miệng quảng mỏ cách đó bốn mươi dặm, có một gã thiếu niên gây trở cả xương đang bị treo lên cao, ở trước người hắn đang có một gã mỏ binh, không ngừng lấy roi quất vào người hắn.

Bên cạnh gã mỗ binh đó, có một cô bé khoảng mười hai, mười ba tuổi quỳ sát ở trên đất, nhìn vị mỗ binh đó mà khóc la, van xin dữ dội.

Trên mình người thiếu niên đầy thương tích, từng nhát roi quất vào người đánh cho da thịt của hắn bong ra, máu tươi chảy khắp nơi. Nhưng người thiếu niên này không hề nhếch môi chút nào, vẫn im lặng chịu đựng.

“Ý chí thật cường đại!”

Phương Vân nhìn một cái, lập tức chấn động vô cùng. Hắn nhìn qua đã có thể thấy rõ người thiếu niên này chưa từng tu luyện võ đạo. Lấy tình huống thân thể của hắn, tùy tiện quất lên một roi, thì sự đau đớn phải chịu cũng gấp mấy lần người bình thường. Nhưng người thiếu niên này lại không hề rên la một tiếng, đều đó đã nói lên lực ý chí và nhẫn nại của hắn cao bao nhiêu.

- Người, tới đây một chút.

Phương Vân vẫy vẫy tay về một binh lính ở phía xa.

- Tiểu hầu gia, ngài gọi ta!

Mỗ binh bị chỉ lập tức thu trường kích lại, chạy nhanh tới, khuôn mặt tươi cười nói.

- Người kia xảy ra chuyện gì?

Phương Vân chỉ chỉ vào người thiếu niên bị treo ngược, hỏi.

- A, đại nhân đang hỏi về tên thiếu niên kia ạ. Theo lệ của triều đình, mỗi đầy tớ ở trên mỗ phải đào được một lượng khoáng thạch nhất định thì mới có thể có cơm ăn. Tiểu tử này ngày ngày lười biếng, mỗi lần đều không đào đủ số khoáng thạch, cho nên các huynh đệ mới giáo huấn hắn một chút.

Phương Vân nhìn cô bé bên cạnh người thiếu niên đó một chút, như đang suy nghĩ điều gì, sau đó nói.

- Mang hắn lại cho ta!

- Vâng. Này, mang tên nhóc đó lại đây.

Thanh âm của Phương Vân vừa phát ra, tên mỗ binh này liền chạy đi. Sau đó liền mang tên thiếu niên đó tới trước mặt Phương Vân.

- Tiểu hầu gia, đã mang tới.

- Không có chuyện của người nữa, đi đi.

Phương Vân khoát khoát tay áo, mỗ binh liền lui xuống.

- Người muốn làm sao? Thương hại ta sao? Ta sẽ không cảm kích người!

Người thiếu niên trên mặt đất bỗng ngẩng đầu lên, máu tươi đầy mặt, tóc rối bời, một đôi mắt kiên cường cùng bất khuất hiện lên. Ánh mắt như thể giống như một con chim ưng vương đang bay ở trên bầu trời, không có lao tù nào có thể nhốt được.

Nhan Vũ

58. Chương 54: Cảm Thấy Được Nguy Hiểm

- Đưa cho hắn một bộ bát đĩa!

Phương Vân vẫy vẫy tay nói với đầu bếp, một bộ bát đĩa cùng thức ăn rất nhanh đã được mang lên.

- Ta cũng không cần người cảm kích, người cứ ăn no trước đi!

Phương Vân chỉ vào thức ăn trên bàn nói.

Thiếu niên kinh ngạc nhìn mấy món thức ăn trên bàn, đang lúc Phương Vân cho là hắn không ăn đồ ‘của ăn xin’ thì người thiếu niên này đột nhiên quay đầu lại, nhìn cô bé ở cách đó không xa ngoắt ngoắt tay nói.

- Tiểu linh, người cũng tới đây đi, ở đây có đồ ăn ngon. Có thể cho ta thêm một bộ bát đĩa không?

Phương Vân gật đầu, đầu bếp ở bên cạnh hiểu ý vội đưa thêm một bộ bát đĩa nữa.

Huynh muội này dường như đã đói bụng rất lâu, ăn rất nhanh. Phương Vân cẩn thận quan sát hai người này, phát hiện thấy hai người cho dù là đang ăn rất nhanh nhưng cũng có điểm khác với người khác, từ trong người phát ra một hình thái ưu nhã, lúc nhìn qua, gây cho người ta cảm giác rất gần gũi.

- Hai người các ngươi vốn xuất thân từ quan lại?

Phương Vân hỏi một câu.

Thân thể của người thiếu niên hơi run rẩy lên, đầu cũng không ngẩng, gật đầu nói.

- Vâng, là dòng dõi Nho gia.

Thiếu niên sau khi nói xong lại tiếp tục ăn, thanh âm của hắn lúc này lại mang vẻ đầu tót, không cao ngạo chút nào.

Phương Vân có chút hiểu được. Hai vị huynh muội này xuất thân cao quý, nhưng chỉ sợ gia thế gặp phải đại biến rồi mới luân lạc tới đây làm nô.

- Bên chúng ta còn có vài món, các ngươi cũng cùng nhau ăn đi.

Trương Anh cùng Chu Hân nhìn một cái, đem thức ăn trước người mình đẩy qua một chút. Nhóm sĩ tử đến mỏ rèn luyện lần này xuất thân cao quý, món ngon gì cũng đã từng ăn qua. Mấy món thức ăn ở trên mỏ đối với bọn họ cũng không có lực hấp dẫn quá lớn.

Thiếu niên lúc này cũng không có cự tuyệt, lại chỗ Trương Anh, Chu Hân lấy thức ăn.

Đúng lúc này, chung quanh cũng yên tĩnh lại. Các sĩ tử chung quanh cũng nhìn hai huynh muội này. Trong mắt bọn họ, hai người kia chẳng qua là mỏ nô dê tiện, bọn họ thật sự không hiểu hai huynh đệ này có gì đặc biệt để Phương Vân phải ưu ái.

- Ăn no rồi chứ? Nếu không đủ thì ta có thể kêu bọn họ làm thêm?

Nhìn thức ăn trên bàn nhanh chóng ăn xong, Phương Vân nói. Cả quá trình, hắn cũng không có động đến đĩa, chỉ ngồi đó nhìn hai vị huynh đệ đó ăn.

- Cảm ơn ngươi, không cần.

Thiếu nữ để đĩa xuống, cảm tạ nói.

Lúc này Phương Vân mới nhìn vào thấy rõ khuôn mặt của nàng. Người thiếu nữ này mặt rất bần, nhưng loáng thoáng nhìn qua vẫn có thể thấy rõ sự thanh tú hiện lên.

- Tiểu Linh, muội không cần cảm ơn hắn. Những tên vương công tử đệ này không có người nào là tốt cả. Nói đi, ngươi muốn ta làm cái gì? Làm nô hay là làm bộc?

Thiếu niên lạnh lùng nói.

Phương Vân cười cười, lực lượng ý chí của người thiếu niên này rất là mạnh, nếu như tu luyện võ đạo thì trong tương lai sẽ có thành tựu rất lớn.

- Ngươi tên là gì?

Phương Vân hỏi.

- Lục Vũ!

Thiếu niên thản nhiên nói.

- Ngươi cứ nói thẳng đi, ta không thích vòng vo!

“Lục Vũ!” Nghe thấy cái tên, thân thể của Phương Vân chấn động vô cùng, trong đầu đột nhiên nhớ đến một chuyện.

Vào kiếp trước, cũng là lúc mười lăm tuổi, Phương Vân lúc ở kinh thành đã nghe thấy một đại sự.

Mỏ Ba Lâm vốn được hoàng thất trực tiếp khống chế, vào một năm đó đã xảy ra một lần náo động lớn. Mấy chục vạn nô lệ đã bạo động, tập kích các quân đội thủ vệ của Đại Chu. Mà nguyên nhân gây ra chuyện này chính là những tên yêu đạo ngoại quốc kia muốn lấy Vực Ngoại Tinh Thần Thiết mà chỉ có triều đình Đại Chu mới sản xuất ra được.

Chiến giáp, vũ khí của Đại Chu dù ít hay nhiều cũng đều có pha một chút Vực Ngoại Tinh Thần Thiết vào. Chính điều này đã làm cho vũ khí trang bị của Đại Chu hơn xa bất kỳ thế lực nào.

Vực Ngoại Tinh Thần Thiết vô cùng hữu hạn, coi như là triều đình Đại Chu cũng không có nhiều. Cũng vì mấy cái Vực Ngoại Tinh Thần Thiết này, mà những yêu đạo nước ngoài đó đã tập kích các kho binh khí các châu, cướp lấy một lượng lớn vũ khí, sau đó tể luyện, lấy Vực Ngoại Tinh Thần Thiết ở trong ra.

Mà theo những lời đồn đãi ở kinh thành. Vào năm đó, triều đình đã vận chuyển một lượng lớn Vực Ngoại Tinh Thần Thiết đến mỏ Ba Lâm. Cũng vì vậy, đã dẫn đến sự chú ý của biết bao yêu đạo ngoại quốc, làm nên cuộc bạo động vô cùng lớn đó, gây chấn động cho cả triều đình.

Nhưng mà, sau đó hoàng thất đã có công bố với mọi người rằng những tên yêu đạo ngoại quốc đó không có được như ý muốn, triều đình đã phái người trấn áp thành công cuộc bạo động đó.

Chuyện này chính là chuyện về yêu đạo ngoại quốc gây ấn tượng nhất cho Phương Vân vào kiếp trước.

Nhưng mà, nguyên nhân chân chính làm cho các vương công quý tộc chú ý đến trận bạo động không phải là cái nà, mà là sau đó, lại có phát sinh chuyện các quan lại của Đại Chu liên tục bị giết.

Mà người ra tay đó lại là một người thiếu niên mặc áo đen, tên Lục Vũ. Dựa theo những gì người thiếu niên đó đã nói thì muội muội duy nhất của hắn đã chết ở trong cuộc bạo động tại mỏ Ba Lâm đó. Rất hiển nhiên, người thiếu niên áo đen này đã đổ hết mọi tội lỗi lên các quan lại của Đại Chu. Từ đó về sau, liên tục chém giết quan lại Đại Chu.

Vào lúc ban đầu, triều đình còn không có để ý. Nhưng sau khi có một lượng lớn các quan lại Đại Chu bị giết, triều đình đã phái ra cao thủ, nhưng cũng bị chém giết hết. Vào lúc này, triều đình đã bị chấn động rồi.

Mà người thiếu niên tên Lục Vũ này, chỉ trong có mấy năm đã biểu hiện ra thiên phú võ học kinh người. Vào lúc ban đầu, triều đình chỉ phái ra các cao thủ Trụ Thai Cảnh, nhưng về sau ngay cả cao thủ Thoát Thai Cảnh cũng không làm gì được hắn nữa! Mà một thân võ học của hắn toàn bộ đều là võ học Ma môn ngoại quốc.

“Lục Vũ, muội muội...”

Phương Vân một lần nữa nhìn thoáng qua người thiếu niên này, cùng với người thiếu nữ vô cùng chất phát kia.

“Thiếu niên gọi là Lục Vũ, còn có một người muội muội, cũng ở mỏ Ba Lâm...chẳng lẽ đây chỉ là sự trùng hợp?”

Phương Vân đột nhiên gọi một gã mỗ binh tới.

- Đi tới chỗ giáo úy Lý Mông, nói hắn điều tra một chút, ở mỏ Ba Lâm này có mấy người tên là Lục Vũ?

- Vâng, tiểu hầu gia!

Tên mỗ binh này lập tức xoay người rời đi.

- Không cần tra xét, cả mỏ này cũng chỉ có ta một người tên Lục Vũ! Người hỏi như vậy, rốt cuộc là muốn làm gì?

Lục Vũ lúc này cũng lên tiếng rồi. Cử động của Phương Vân cũng làm cho hắn thấy sửng sốt.

Nghe thấy thanh âm của Lục Vũ, Phương Vân ngược lại tỉnh táo rất nhiều, hắn cẩn thận nhớ lại một chút: “Vào năm đó, ta đúng là mười lăm tuổi. Lúc ấy bằng tuyết vừa tan, học cung còn tổ chức đi du ngoạn một lần. Dựa theo thời gian thì lúc đó là....ngày hai mươi lăm tháng ba. Hả? Chỉ còn có mười ngày!”

Sắc mặt của Phương Vân liền thay đổi, thời gian quá gấp rồi.

- Phương huynh, chuyện gì thế?

Chu Hân cẩn thận hỏi. Chỉ là một cái tên thôi mà, sao Phương Vân lại có phản ứng như vậy, chẳng lẽ hẳn nhớ đến chuyện gì ư?

- Ca ca...

Thiếu nữ có chút bất an nhìn về huynh trưởng của mình.

- Không sao, có huynh ở đây!

Lục Vũ ôm lấy muôi muôi của mình, an ủi nói.

Phương Vân căn bản không để ý đến mấy lời này, hẳn lúc này hiện lên rất nhiều suy nghĩ.

“Sau khi ta sống lại, đã có rất nhiều chuyện thay đổi. Dương Bưu chết là thứ nhất; Ta mười lăm tuổi đoạt được vị trí đệ nhất cả văn lẫn võ tết Nguyên Tiêu là chuyện thứ hai; Gặp huynh muội Lục Vũ là chuyện thứ ba. Chuyện này không nhất định là nghiêm trọng như ta nghĩ. Nhưng mà, cho dù như thế nào, cũng phải nhắc Lý Ngọc đề cao cảnh giác. Nếu không thì sẽ gây ra chuyện lớn rồi. Về phần hai vị tướng quân khác, cho dù ta có nói ra thì chưa chắc họ đã tin tưởng.”

Phương Vân nhìn các mỏ nô đông nghịt ở bốn phương. Tuyệt đại đa số những người này đều là tù binh do triều đình Đại Chu bắt được khi đi chinh chiến. Nói cách khác, nếu nhìn theo một góc độ nào đó thì những tên nô lệ này lại là các chiến sỹ tốt nhất.

Nếu suy nghĩ một chút, mấy vạn mỏ nô bạo động, lại phối hợp thêm Đạo Môn, Ma Môn cùng công kích, tâm của Phương Vân lạnh run lên, toàn thân lạnh như băng. Nếu quả thật xảy ra trận bạo động này thì coi như là núp ở sâu trong quảng mỏ cũng không xong. Trận bạo động đó một khi xảy ra, sẽ hoàn toàn chìm chết những người núp ở trong.

Phương Vân cũng chỉ mới Khí Trạng đỉnh phong, chưa phải là thần. Đối phó với mười tám mỏ nô có thể không có chút vấn đề. Nhưng nếu có hàng trăm, hàng ngàn mỏ nô dị tộc cùng nhau đánh tới thì việc bầm chết hẳn là bình thường.

“Thời gian cấp bách, cần phải tính kế nhanh mới được. Biên pháp tốt nhất hiện nay chính là rời khỏi mỏ càng xa càng tốt. Nhưng mà, cũng khó nói lắm. Bây giờ cách thời gian trong trí nhớ khoảng mười ngày, những tên yêu đạo nước ngoài kia có khi đã phong tỏa nơi này lại rồi. Nếu như chạy ra khỏi núi thì lập tức chính là một con đường chết!”

Phương Vân không ngờ rằng, chuyện này hẳn quả thật đã đoán đúng rồi. Mỏ Ba Lâm lúc này đã bị một cổ thế lực khổng lồ bao vây lại. Lúc này nếu đi ra ngoài thì chết là không thể nghi ngờ.

Hít sâu một hơi, Phương Vân đứng lên.

- Người gọi là Lục Vũ đúng không, sau này, người hãy ở bên cạnh ta đi. Yên tâm, ta không cần người làm nô, cũng không cần làm bộc cho ta. Ta chỉ muốn người hứa một điều. Trong tương lai, không cần biết người có thân phận gì, nhưng không thể làm kẻ đối địch với ta! Và ở ngay lúc ta cần, nếu như người có năng lực, phải lập tức trợ giúp ta!

Những lời này của Phương Vân nói ra rất đột ngột, căn bản là không có ai ngờ tới.

Trong mắt Lục Vũ xẹt qua một chút kinh ngạc.

- Chỉ cần như vậy ư?

- Vậy người cảm thấy ta còn cần người làm gì nữa sao?

Phương Vân hỏi ngược lại một câu.

Thần sắc của Lục Vũ bị chấn động. Đúng, vị tiểu hầu gia trước mắt này đúng là người đứng đầu các sĩ tử này. Lấy thân phận của hắn, nếu như cần gì, coi như là thu nô bộc, cũng sẽ có một hàng dài người xếp hàng tranh nhau.

Nghĩ đến đây, ánh mắt vốn sắc bén của Lục Vũ có chút ảm đạm lại.

- Có thể, nhưng chỉ ở tình huống ta có năng lực.

Lục Vũ nhìn muối muối ở bên cạnh, rớt cuộc nói.

- Ừ.

Phương Vân gật đầu, chỉ vào một gã mỗ binh nói.

- Lát nữa, đem huynh muối bọn họ đến đông quật của ta, sau này, bọn họ cũng sẽ không cần đào quáng thạch nữa!

- Vâng, tiểu hầu gia!

Tên mỗ binh bị điểm trúng, cung kính nói.

Nói xong câu đó, Phương Vân xoay người rời đi, đi thẳng tới tướng quân điện ở trên ngọn núi cao nhất.

.....

- Cái gì? Người muốn ta dùng xiềng xích để xích hàng ngàn hàng vạn mỗ nô này lại?

Lý Ngọc khiếp sợ nhìn Phương Vân.

- Không sai? Cứ lấy mười người làm một tổ, dùng xiềng xích khóa họ lại. Như vậy cũng không ngại đến việc đào quáng của họ. Mặt khác, người có nghĩ tới hay không, hiện tại ở mỗ này, mỗ nô đã hơn xa binh lính rồi. Một khi những người này cũng nhau làm loạn. Bản thân người cứ nghĩ xem sẽ có bạo động như thế nào!

Về mặt của Phương Vân trịnh trọng, hoàn toàn không có ý nói giỡn.

- Người để ta suy nghĩ một chút đã. Cũng đã mấy chục năm rồi, ở trên mỗ vẫn luôn có quy củ này. Hơn nữa, chỉ cần có bạo động thì sẽ xử tử toàn bộ. Vào năm xưa, cũng đã từng xử tử qua một nhóm lớn đầy tớ. Hiện tại, căn bản không có ai dám bạo động nữa, cho dù có, cũng chỉ là số nhỏ, hoàn toàn có thể đè xuống.

Lý Ngọc lộ vẻ do dự, nếu làm như vậy thì sẽ quá mức đột ngột, hơn nữa, còn có thể nhận lấy sự bất mãn của mỗ nô.

- Ta bây giờ không phải là trưng cầu ý kiến của người, mà là báo cho người cái tin này. Người tốt nhất là làm theo lời của ta đi!

Phương Vân nhìn vẻ mặt do dự của hắn, rồi cũng nói thêm, trực tiếp ra lệnh.

Sắc mặt Lý Ngọc cứng đờ, lúc này mới nhớ tới người trước mắt tuy mới chỉ là mười lăm tuổi, nhưng không phải là người hắn có thể đối phó được.

- Tốt, tiểu hầu gia. Ta sẽ phái người đi làm ngay. Nhưng mà, số lượng mỗ nô quá nhiều, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không có đủ xiềng xích. Hơn nữa, việc này sẽ làm tiêu hao một lượng lớn quáng thạch!

Lý Ngọc lập tức thay đổi lập trường.

- Có thể chế tạo bao nhiêu thì chế tạo bấy nhiêu đi. Không cần phải khóa toàn bộ, chỉ cần khóa phần lớn thì cũng được rồi!

Phương Vân nói mấy câu nữa rồi xoay người ra khỏi tướng quân điện.

Những yêu đạo nước ngoài mặc dù có tới nhưng trang bị ở mỗ cũng cực kỳ hoàn mỹ. Phá Thần Nỗ, Phá Thần Tiên, có mấy thứ thần binh này trấn giữ, cộng thêm quân đội ở trên mỗ, nếu như có mấy tên yêu đạo ngoại quốc tới thì lập tức sẽ chết ngay lập tức.

Vấn đề chân chính chính là mấy tên mỗ nô dị tộc tới. Nếu mười mấy vạn mỗ nô cùng nhau bạo động thì lập tức quân đội trên mỗ sẽ bị đánh một cách mạnh mẽ. Đến lúc đó, hai mặt giáp công, nhất định sẽ bị thất bại!

Nhan Vũ

59. Chương 55: Đồng Loạt Tiến Công

Vào lúc Phương Vân trở lại, thì hai huynh muội Lục Vũ cũng đã ở đây chờ hần.

- Người tốt cuộc là muốn chúng ta làm gì? Cho chúng ta ăn, cho chúng ta uống, nhưng không cho chúng ta đào quang, cũng không cần chúng ta làm nô bộc. Người tốt cuộc là muốn làm cái gì? Chẳng lẽ thiện tâm nổi lên ư?

Lúc Phương Vân không có ở đây, Lục Vũ đã suy nghĩ rất nhiều, thấy Phương Vân trở lại, ngẩng đầu lên hỏi.

Lúc Lục Vũ nói chuyện, Phương Vân có để ý thấy hần luôn lấy thân thể che muội muội Tiểu Linh ở phía sau, dường như lo lắng mình có âm mưu gì với nàng.

- Người quá đa tâm!

Phương Vân lắc đầu, đem Địa Cấp châu ra, nói.

- Đây là viên Địa Cấp châu, đối với người tu luyện võ đạo mà nói thì một ngày tu luyện cũng tương đương với người bình thường tu luyện hai mươi ngày. Người cầm lấy trước đi, lát nữa ta sẽ dạy cho người một bộ quyền pháp! Từ đây về sau, người ở bên cạnh ta điều dưỡng một chút đã, khôi phục lại thân thể.

Lục Vũ lúc bắt được Địa Cấp châu thì trong con mắt đen nhánh lộ lên một luồng sáng ngời. Từ trong ánh mắt của hần, Phương Vân có thể thấy được một khát vọng khao khát lực lượng mãnh liệt.

- Người thật sự muốn dạy quyền pháp cho ta sao?

Trên mặt Lục Vũ lộ ra thần sắc khẩn trương, nhưng rất nhanh, hần đã biết mình tự nói hồ đồ oài. Phương Vân ngay cả Địa Cấp châu cũng đưa cho hần thì làm sao lại giả được.

- Viên Địa Cấp châu này cũng chỉ là cho người mượn tạm thời thôi. Cho nên, trong khoảng thời gian này, tốt nhất là người tranh thủ lợi dụng viên châu này nhanh đi!

Phương Vân nói. Loại bảo bối như Địa Cấp châu này, hần cũng chỉ có một viên, không thể tùy tiện cho ai cũng được.

- Ủ, ta biết.

Lục Vũ nói.

Thời gian từng ngày trôi qua, không cần Phương Vân nói, hầu như là Lục Vũ dùng toàn bộ ngày dài để tu luyện quyền pháp. Hần có lực lượng ý chí vô cùng lớn, nên lúc tu luyện đã thể hiện ra thiên phú đáng sợ. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, hần đã bước vào Nguyên Khí cảnh, thương thế trên người cũng vì thế mà đã tốt hơn rất nhiều.

Có đầy đủ dinh dưỡng cung cấp. Tổ chất thân thể của Lục Vũ cũng đã mạnh hơn trước rất nhiều.

Trong khoảng thời gian này, Lý Ngọc cũng đã làm theo lời của Phương Vân, chế tạo mấy ngàn khóa sắt, mỗi khóa sắt khóa hơn mười tên mô nô dị tộc lại. Mặc dù số lượng còn xa mới đủ, nhưng cũng đã khóa được phần lớn mô nô.

Có những khóa sắt này, trong lòng Phương Vân cũng đỡ lo hơn. Ít nhất khi mô Ba Lâm có phát sinh bạo động thì quân đội Đại Chu cũng tránh được phiền toái từ các mô nô rất nhiều.

Ngay khi Lục Vũ đạt tới Nguyên Khí cảnh thì Trương Anh, Chu Hân cũng đã bước vào Chân Khí cảnh đỉnh phong, tùy thời có thể bước vào Cương Khí cảnh. Đối với hai sĩ tử ‘tay trái gà không chặt’ này thì đây đã là thành tựu không tệ lắm.

.....

Vào lúc đêm khuya, ngày hai mươi lăm tháng ba, lịch Đại Chu.

Vầng trăng cao ở trên không trung, trong bóng đêm, mỏ Ba Lâm vẫn sáng rực đèn. Từng lò chậu than khổng lồ được đốt lên, trong đêm tối toát ra ánh lửa. Thủ vệ của mỏ Ba Lâm, cũng canh gác nghiêm ngặt hơn so với bình thường.

“Hi vọng là ta quá lo lắng!”

Phương Vân thu ánh mắt đang nhìn ở ngoài động lại, trong lòng thầm nghĩ. Nếu quả thật xảy ra bạo động, thì tất cả mọi người ở trên mỏ sẽ trốn không thoát. Mà các sĩ tử ở kinh thành lên đây lịch lãm, sợ rằng sẽ là những người đầu tiên được các dị tộc này ‘ưu ái’.

- Gần đây có phải có chuyện gì sắp xảy ra không? Người đừng gạt ta, ta cảm giác được điều gì đó?

Lục Vũ ở cạnh cái bàn đá, ngoảnh Phươg Vân nói.

Phươg Vân đối với hắn không có nói câu nào, điều này càng làm cho Lục Vũ không khỏi lo lắng hơn. Phươg Vân có phải là xem trọng muội muội Tiểu Linh mới mười hai tuổi của mình không, nhưng mấy ngày qua, Phươg Vân cũng chưa hề đặt muội muội Tiểu Linh của mình vào trong mắt. Lục Vũ cũng biết là mình đã quá đa nghi rồi.

Phươg Vân lúc này cũng đã biết vị bên cạnh mình chính là Lục Vũ trong trí nhớ của mình, cho nên cũng không dám xem nhẹ hắn.

- Một lát nữa, nếu có chuyện gì xảy ra thì người nhớ bảo vệ muội muội của người, ngàn vạn lần đừng có đi ra ngoài.

Phươg Vân nói những lời này ra, nhất thời sắc mặt của Lục Vũ thay đổi. Hắn theo bản năng quay lại nhìn muội muội đang ngủ ở trên giường đá, trên mặt càng lúc càng lo lắng hơn.

- Đây cũng chỉ là suy đoán tạm thời của ta, có lẽ chỉ là sợ bóng sợ gió một số chuyện thôi.

Phươg Vân an ủi. Hắn cũng không dám nói chuyện gì. Nếu như những tên yêu đạo nước ngoài kia thật sự tấn công lên mỏ, với tu vi của hắn cũng khó mà tự bảo vệ mình, căn bản không có nắm chắc bảo vệ được hai huynh muội Lục Vũ.

Lục Vũ trầm mặc không nói.

Hô!

Trong tiếng gió gào thét, bỗng nhiên có một đám sương mù màu xám tro, đột nhiên vô thanh vô tức khuếch tán trên bầu trời mỏ Ba Lâm. Ở những chỗ mà các mỏ binh Đại Chu không thể nhìn thấy, có chi chít các bóng đen đứng ở trong mây mù, những người này mặc các áo bào không giống nhau, nhìn giống như u linh, đưa mắt nhìn xuống sơn mạch Mẫn Sơn.

Trong tầm mắt của những người này, ở trên ba tòa núi cao nhất của sơn mạch Mẫn Sơn, đột nhiên đèn dầu sáng tỏa lên, các quân đội Đại Chu cấp tốc chạy qua chạy lại, từng chiếc Phá Thần nô bắt đầu được lên nỏ, nhắm ngay vào hư không.

- Xem ra ba vị tướng quân Đại Chu đã cảm giác thấy chúng ta!

Một vị đạo nhân mặc áo măng bào, nhẹ nhàng chuyển động từng ngón tay, lạnh nhạt nói.

- Hiện tại, ma môn hai mạch đã đạt thành hiệp nghị. Đại thế đã thành, bọn họ có cảm giác được hay không cũng không quan trọng cả.

Bên cạnh đạo nhân mặc áo măng bào, một người nam tử trung niên ánh mắt âm tà đứng chấp tay. Người này khoảng ba, bốn mươi tuổi, da tái nhợt, lỗ chân lông toàn thân không ngừng phun ra hắc vụ, làm cho người ta có cảm giác quỷ dị.

Ánh mắt nam tử trung niên xuyên qua sương mù nhìn về hơi xa. Ở nơi đó có vô số bóng đen đang huyền phù trong không trung, trong đó có mấy đạo nhân mặc áo vũ y tinh quan, hơi thở không ở dưới hắn.

- Vực Ngoại Tinh Thần Thiết của Đại Chu giấu ở trên ba ngọn núi cao nhất này. Mọi người lần này làm đúng nhiệm vụ của mình, mỗi người tấn công vào một ngọn núi cao nhất. Hiện tại, chúng ta chờ người của Vạn Tượng Tông xuất thủ đã!

Một gã lão giả đỉnh đầu trọc lóc, làm cho người ta có cảm giác như một con ếch trọc, âm u nói.

Lúc này, từ ở trên bầu trời quan sát xuống, có thể thấy trong đám sương mù chỉ chút bóng người, vừa lúc tạo thành một quỹ tích khổng lồ bất quy tắc, đem sơn mạch Mẫn Sơn bao vây lại.

.....

Tách tách!

Bầu trời đột nhiên có mưa xuống, lúc bắt đầu mưa thì chỉ nhỏ như những sợi tơ mảnh, chỉ trong chớp mắt, đã giống như ngón tay thô. Trên sơn mạch Mẫn Sơn, dọc theo lưng núi, từng chậu lửa lớn vốn đang phập phùng kia, chỉ trong một thoáng đã bị dập tắt. Vốn mỏ còn đang sáng sủa thì cả sơn mạch đã lâm vào bóng tối. Chỉ có vài cây đuốc ở bên trong còn tỏa ra ánh sáng yếu ớt.

Vèo!

Trong mưa to, đám sương mù khổng lồ màu xám tro cũng từ trên không trung cuốn xuống, tràn ngập khắp sơn mỏ. Che giấu trong đám sương mù, từng bóng đen âm lãnh, vô thanh vô tức đứng ở ngay bên vách núi.

Keng!

Bỗng nhiên có mấy tấm bùa tỏa sáng xuất hiện trong đêm tối, mấy tên mỏ binh kêu thảm lên một tiếng, huyết nhục toàn thân hóa thành tinh khí cuộn cuộn, rồi bị cuốn vào các tấm bùa ấy.

Hắc hắc hắc!

Từng tiếng cười quái dị phát ra từ trong đêm tối.

- Dịch tập kích!

Một tiếng kinh hô vang lên, như một mũi tên nhọn sắc bén phá vỡ bóng tối, ở trong bóng đêm dập dờn phát ra. Vốn là bóng đêm yên lặng, bắt đầu trở nên bất an.

Cốc! Cốc! Cốc!

Từng bóng ảnh như những con chim, không ngớt đáp xuống mỏ.

Hắc hắc hắc!

Một người mặc áo bào đen từ từ rơi xuống đỉnh núi, trong tay của hắn có cầm mấy cái khô lâu. Miệng của mấy khô lâu này không ngừng phụt lên mấy đám sương mù màu xanh biếc. Mỗi khi gặp phải các mỏ binh, những sương mù này sẽ chui vào các lỗ khiêu của hắn, sau đó mang theo tinh khí nồng đậm, một lần nữa chui vào lại trong khô lâu.

- A, huyết nhục. Huyết nhục thật là mới mẻ a....

Lần lượt các tên đệ tử của Thánh Vu giáo rơi xuống chân núi, những người này cũng không có tiến công các ngọn núi cao nhất mà không ngừng công kích các mỏ binh cùng các dây tơ. Mỗi một lần hấp thực lấy các đệ tử Thánh Vu giáo này, khí tức trên thân của bọn hắn cũng mạnh hơn mấy phần.

- Mau chóng giải quyết mấy mỏ binh kia!

Một gã đệ tử Thiên Ma Tông phất phất tay, lập tức có mười mấy tên đồng môn nhảy ra. Tu vi của những người này ít nhất cũng là Trần Pháp cảnh, bùa lóe lên, ngay cả giáp của mấy binh sĩ cũng bị luyện hóa.

Chỉ trong một thoáng thời gian, gần trăm mỏ binh ngã xuống đất, không hề nhúc nhích. Trong mùi không khí ướt ướt, lúc này lại truyền đến một cỗ máu tươi nồng đậm.

Trong tướng quân điện, Lý Ngọc đang mặc một chiến giáp màu đen có hình dáng dữ tợn, ngồi ngay ngắn trên ghế, hai tay của hắn đặt trên lan can, khẽ ngửa đầu. Ánh mắt của hắn dường như xuyên qua điện tướng quân, thấy các bóng đen không ngừng trên hư không đáp xuống.

- Tướng quân.

Trong đại điện, Lý Mông cùng với mấy tên thân binh đang tụ quanh, đợi Lý Ngọc ra lệnh.

- A!

Những tiếng kêu thảm thiết ngoài đại điện không ngừng vang bên tai. Đột nhiên, ở ngay chỗ bố trí Phá Thần Nổ, bỗng có một bàn tay khổng lồ phá đất ra, nắm lấy một gã hộ vệ Trận Pháp cảnh, rồi ngay cả người cùng với Phá Thần Nổ, cùng nhau tung lên không trung.

- Chạy đi đâu!

Lý Ngọc vỗ tay một cái, đột nhiên hóa thành một cơn lốc nhanh như thiểm điện ra ngoài. Thân đang ở trên không trung, một quyền tung ra, trong nháy mắt đã phá vỡ cự chướng của hắc bào lão nhân tung ra.

Rống!

Một cỗ cuồng phong ẩn chứa cương khí từ trên đỉnh núi cuốn ra. Ngay giữa không trung, hơn mười tên cao thủ tà đạo đang muốn đáp xuống, bị một rống của Lý Ngọc, thân thể run lên, lỗ chân lông toàn thân phún máu ra, sau đó giống như những cái cọc gỗ thẳng tắp rơi xuống đất.

- Tướng quân Đại Chu, quả nhiên không giống như người bình thường!

Một câu vừa nói ra, quanh người Lý Ngọc đã xuất hiện ba cao thủ ma đạo, hơi thở vô cùng cường đại. Ba người tạo thành thế ép góc, vây Lý Ngọc lại ở giữa.

- Ba tên cao thủ Khí Phách cảnh đã muốn đối phó ta? Hừ! Bốn tọa trấn giữ mỏ hơn mười năm, vẫn thiếu cơ hội kiến công lập nghiệp, hôm nay lấy tụi bây ra tế đao đi!

Lý Ngọc nhìn quanh một cái, thấy chung quanh chỉ có ba tên võ giả Khí Phách Cảnh, nhất thời yên tâm hơn nhiều. Cổ tay vừa run, một thanh đao dài đã xuất hiện trong tay. Trong lúc nói chuyện vô cùng bá đạo, hiển thị rõ bốn sắc của tướng quân Đại Chu!

Oong!

Chỉ thấy thân đao chấn động, một cỗ đao khí như mưa lất phát tung bay ra. Nước mưa trong khuôn viên hơn hai mươi trượng bị đánh tan xác, hóa thành một đám mưa bụi hình tròn vây Lý Ngọc lại.

Nhan Vũ

60. Chương 56: Bạo Động Ở Mỏ

Ngâm!

Từng tiếng ngâm dài vang lên, cổ tay của Lý Ngọc vung ra, chín con Giao Long lân giáp dữ tợn, trông rất sống động, giương nanh múa vuốt, từ trong ánh đao bay ra, đánh về ba tên cao thủ ma đạo.

Hắc hắc hắc!

Từng tiếng cười âm hiểm vang lên, ba tên cao thủ ma đạo cùng nhau thi triển kỳ thuật, một cự trảo đen nhánh cuộn cuộn ma khí, một cốt trảo khổng lồ trắng bạch, rồi một con măng xà há cái miệng to như chậu máu phá không ra, ba mặt đánh về chín con Giao Long.

Ầm!

Một tiếng nổ vang lên, vô số kinh khí bắn tán loạn ra. Giao Long chấn vỡ, ma trảo bị đoạn. Ba tên cao thủ ma đạo bị đẩy lui ra mấy trăm trượng, cùng lúc , Lý Ngọc cũng bị đánh bay ra ngoài hơn mười trượng, nơi đi qua, mưa nổ, lộ ra một vết dài trong chân không.

Phanh!

Bốn bóng ảnh đồng thời nổ tung, tiếng quỷ khóc sói tru vang lên, bốn thân ảnh lại tiếp tục bắn vào bầu trời, hóa thành bốn thiểm điện, lao mạnh vào nhau.

Ầm ! Ầm!

Cùng một thời gian, trên sơn mạch Mẫn Sơn, ở hai tòa núi cao nhất khác lại có hai thân ảnh xuất hiện nữa, hơi thở cường đại như gió bão, từ từ khuếch tán ra khắp nơi. Hai gã tướng quân Đại Chu, danh tiếng mỗi người đều vang dội, quỹ dị lao vào chém giết trong đám người.

Véo! Véo! Véo! Véo.

Từng tiếng động xẹt qua trong không trung, làm rung động khắp nơi, từng cây Phá Thần Tiến từ đỉnh núi bắn ra, vô thanh vô tức xuyên qua hư không, xuyên thấu qua thân thể của mấy hắc y nhân, bắn rụng xuống đất.

- Cẩn thận, Phá Thần nổ!

Tiếng kinh hô của người trong Ma Môn truyền đến trong đêm tối. Phá Thần Nổ vô cùng bá đạo, dù có làm gì cũng không đỡ nổi. Cho dù nội lực có mạnh mẽ đến đâu thì cũng bị bắn xuyên qua.

Tách Tách! Tách!

Trên ngọn núi cao nhất, có hơn mười cỗ cơ quan như mười con quái vật được đặt đó vững vàng, chỉ nghe thấy tiếng động cơ vận chuyển, một loại chất lỏng sền sệt như nước, được đốt cháy lên, rồi từ đỉnh núi bắn thẳng xuống chân núi. Những thứ chất lỏng này gặp nước thì đốt, ngay cả mưa to cũng không làm tắt được, ngược lại còn làm cháy thêm. Vốn cả ngọn núi bị bao phủ trong bóng đêm, trong nháy mắt đã được bừng sáng lên. Từng bóng đen âm khí âm u dưới ánh lửa chiếu rọi đã hiện lên.

- Theo luật định của Đại Chu, yêu đạo ngoại quốc xâm phạm giết chết tại chỗ. Chém chết một người thì được thưởng năm râu Tam Hoàng tiền! Các huynh đệ, giết!

Ở trên đỉnh núi lúc bấy giờ vô cùng đông người, chỉ nghe thấy một tiếng ra lệnh, vô số binh sĩ Đại Chu cầm đuốc, như hổ xông ra, mạnh mẽ chém giết xuống chân núi. Trên người bọn họ, từng kiện khôi giáp dưới ánh lửa yếu ớt tản mát ra từng đợt khí lạnh.

“Quân đội đã động thủ rồi!”

Trong động quật, Phương Vân nhìn ánh lửa trong đêm tối, thâm nghĩ trong lòng. Ngoài động thì đèn dầu khắp nơi, tiếng la rung trời, thế nhưng bên trong động thì tối thui, vô cùng an tĩnh. Trong ngoài như là hai thế giới khác nhau. Ở nơi đông đúc chém giết nhau như thế này, thực lực cá nhân đã trở nên yếu đi. Chỉ có tự bảo tồn mình mới là quan trọng nhất.

Lục Tiểu Linh cũng đã tỉnh dậy, nàng nằm yên trong ngực của Lục Vũ, phát run lên.

- Giết!

Quân đội Đại Chu đang ở đỉnh núi, đội ngũ chỉnh tề, đang chuẩn bị chém giết tới thì đột nhiên khắp nơi chấn động. Ở chung quanh mỏ Ba Lâm, đột nhiên có vô số bóng người lao ra, điên cuồng gào thét, như hung thần ác sát lao về phía quân đội Đại Chu.

- Giết, giết chết quân đội Đại Chu!

- Giết chết bọn nó, chiếm lấy mỏ!

- Địch Hoàng vạn tuế! Giết chết hết người Đại Chu này đi!

...

Trong đêm tối hỗn loạn, bọn mỏ nô dị tộc rốt cuộc đã bạo động rồi. Quân đội Đại Chu vừa mới xông ra thì liền bị mỏ nô mịt mù chặn lại, rồi từng ánh đao vung lên trong đêm tối, máu huyết vung ra khắp nơi.

“Bạo động trong trí nhớ đã diễn ra rồi!”

Phương Vân nhìn giết chóc hỗn loạn ở bên ngoài, trong lòng kinh hô, chảy mồ hôi lạnh. May mà lúc trước đã có nói trước với Lý Ngọc đưa ra biện pháp. Hơn phân nửa các mỏ nô trên mỏ đã bị khóa xích lại. Nếu không, gần mười vạn dị tộc được huấn luyện nghiêm chỉnh đồng thời bạo động thì trong nháy mắt thôi, quân đội Đại Chu trên núi sẽ bị quét sạch sẽ!

Trong động quật, im ắng vô cùng.

- Tiểu hầu gia, có thể van xin người một chuyện không?

Thanh âm của Lục Vũ vang lên trong đêm tối, trong thanh âm đó còn có chút khẩn trương.

Phương Vân hơi sửng sò, nói.

- Chuyện gì?

- Một lát nữa, ta sẽ che chắn cho người, van xin người thừa lúc hỗn loạn mà mang Tiểu Linh ra ngoài, được không?

Trong thanh âm của Lục Vũ còn có một chút cảm xúc đặc biệt.

- Ca ca, không nên. Muội không muốn thấy huynh...

Trong đêm tối, Lục Tiểu Linh dường như cảm thấy gì đó.

Phương Vân ngẩn ngơ. Trận bạo động trong trí nhớ thì đã hiện ra rồi. Nếu như tất cả như trong trí nhớ mà phát sinh thì Lục Tiểu Linh sẽ chết trong trận bạo động này, còn Lục Vũ thì sẽ sống sót.

- Yên tâm đi, không có chuyện gì đâu.

Phương Vân an ủi.

- Ta van xin người đó?

Giọng nói của Lục Vũ vô cùng chấp nhất, còn có mang theo sự bướng bỉnh cùng bất khuất.

Phương Vân do dự trong chốc lát.

- Được rồi, ta đồng ý với người. Cho dù như thế nào, ta cũng sẽ đem muội muội của người ra ngoài.

- Cảm ơn.

Sau thanh âm ngắn ngủi, động quật lại lần nữa an tĩnh lại.

Trong đêm tối, từng bóng đen có hơi thở cường đại không ngừng xẹt qua động quật. Hô hấp của ba người cũng ngừng lại, không dám phát ra.

- Mau, ở nơi này! Mấy tên sĩ tử ở kinh thành chính là ở nơi này! Mau bắt lấy bọn họ!

Đột nhiên, có một tiếng gầm thét tràn đầy sát khí vang lên trong bóng tối.

- Mọi người ổn định lại, đừng hỗn loạn!

Đây là thanh âm của Trương Anh.

- Mọi người mau kết thành trận! Những người này không có vũ khí, không nên sợ hãi!

Đây là thanh âm của Chu Hân.

“Hai người này thật là, không phải đã dặn bọn họ là không nên xông ra ngoài rồi sao?”

Nghe được giọng nói của Trương Anh cùng Chu Hân, lòng của Phương Vân trầm xuống.

- Tiểu hầu gia, cứu ta với.

Một gã sĩ tử kêu lên trong bóng tối, trong âm thanh tràn đầy sự tuyệt vọng. Trong đám người này thì người có tu vi cao nhất cũng chính là Phương Vân, người có thể cứu hắn cũng chỉ có Phương Vân.

- Lục Vũ, chiếu cổ muội muội của người cho tốt, không nên đi ra ngoài!

Phương Vân cắn răng một cái, rồi chạy ra khỏi động quật. Chuyện mà mình lo lắng nhất đã xảy ra rồi. Các mỗ nô ở mỗ Ba Lâm rốt cuộc đã nhắm vào các sĩ tử. Nếu như đã bị bọn họ nhắm vào thì chỉ còn cách đi ra ngoài cùng, nếu không khi bị bọn họ tiêu diệt từng bộ phận thì chỉ còn con đường chết!

- Hắc hắc, nơi này còn một thằng!

Phương Vân vừa mới lao ra khỏi động thì lập tức có một tiếng rống vang lên, sau đó một cổ kinh phong đã đánh tới.

Ầm!

Phương Vân phản ứng cực nhanh, không chút nghĩ ngợi, lập tức phát ra một chiêu Mãng Ngưu quyền pháp đánh tới. Quyền chưởng lập tức chạm nhau, quyền của Phương Vân phát ra lực đạo rất mạnh, trong nháy mắt đã phá vỡ nát cánh tay của một tên mỗ nô cường tráng. Tên tráng hán này thân cao chín thước, thân thể trần truồng, lúc này mỗ to đôi mắt ra, bất khả tư nghị nhìn Phương Vân rồi bị đánh ra xa, lúc té trên mặt đất thì đã là một cỗ thi thể.

Võ học của Tứ Phương hầu phủ lấy bá đạo làm chủ. Một quyền vừa rồi của Phương Vân đã phát ra quyền khí thâm nhập vào trong cơ thể hắn, phá vỡ tâm mạch của hắn.

”Lực lượng của bọn người này cũng thật là mạnh mẽ!

Một chiêu đánh chết một tên mỗ nô, lòng của Phương Vân cũng càng lúc càng trầm hơn. Chỉ bằng vào lực lượng của thân thể, những tên dị tộc này đã gần ngang với Nguyên Khí cảnh.

Mượn ánh lửa yếu ớt, Phương Vân nhìn lướt qua. Chỉ thấy ở cách đó không xa, ước chừng có hơn trăm tên mỗ nô hung dữ đang ép sát vào các sĩ tử Đại Chu. Các vương công tử đệ ở chốn kinh thành này vốn chưa qua sự huấn luyện nghiêm ngặt của quân đội, khuyết điểm này lúc này đã hiện ra. Mười mấy tên sĩ tử bị đám mỗ nô này ép về phía sau, không ít người còn bị thương.

Phương Vân cẩn thận quan sát, lập tức phát hiện thấy bóng dáng của Trương Anh cùng Chu Hân. Vốn bọn sĩ tử như chim loạn sắp tan, nhưng dưới sự chỉ huy của Trương Anh thì đang từ từ kết thành chiến trận, miễn cưỡng chống trả lại bọn mỗ nô. Mà trong đám người đó, Chu Hân như là hạc giữa bầy gà, tay của hắn cầm Đại Chu Giác Cung, trên người đeo túi đựng tên, mỗi một lần lên cung là đến ba tên, mỗi lần bắn ra đều là xuyên qua đầu của các dị tộc.

Mỗi lần Chu Hân xuất thủ đều có ba tên dị tộc té xuống. Các mỗ nô chung quanh bởi vì sợ tiến kỹ đáng sợ của hắn cho nên cũng không dám ép sát quá. Nhưng có một điều rõ ràng chính là, túi đựng tên của Chu Hân cũng không còn nhiều lắm.

- Mọi người lập tức nghe theo sự điều động của Trương Anh, lập tức kết thành chiến trận!

Phương Vân quát lớn một tiếng, nhanh chóng xông vào đám người. Hai quyền của hắn phát động, lập tức sử dụng Hâm Thế Hoàng Quyền của hoàng thất, một ngũ trảo Kim Long phá không bay ra. Quyền khí này có lực quán ngàn cân, có sức đả thương vô cùng. Những nơi nào có quyền khí Kim Long đánh ra, lập tức có các mỗ nô bị đánh văng lên.

Phương Vân vừa ra tay, quyền pháp bá đạo, khí thế vô cùng. Nhất thời trấn áp cục diện lại. Những tên mỗ nô này trong dị tộc cũng chỉ là binh lính bình thường, chủ yếu là dựa vào lực lượng của thân thể. Mà Phương Vân lại có tu vi là Khí Tràn cảnh đỉnh phong. Có tu vi võ đạo như vậy, cho dù là ở trong quân đội Đại Chu cũng là dẫn đầu mấy ngàn người. Những người này sao có thể chống đỡ được.

Ở ngay sườn núi, gần trăm tên đệ tử ma đạo chung với đám mỗ nô hỗn loạn, cùng nhau chém giết với quân đội Đại Chu. Trong đám đệ tử ma đạo này, có một tên đệ tử vô cùng lợi hại của Thánh Vu giáo. Hai tay của hắn cầm một khô lâu màu xanh, mỗi lần xuất thủ, sương mù màu xanh có hình dáng quỷ khóc thần gào, vô cùng dữ tợn bay lên không trung.

Người này mỗi lần xuất thủ đều đánh chết vài binh lính Đại Chu. Một cỗ sương mù màu xanh bay ra, lấy tinh khí của những binh lính này rót vào trong cơ thể của hắn.

- A, thật thoải mái a! Huyết khí thật tinh thuần.

Người này vừa xuất thủ liền đánh chết đám sĩ tốt bình thường, trong lòng khoái trá rên rỉ. Đột nhiên quay đầu lại thấy Phương Vân đang đại phát thần uy trong đám người. Trên mặt người này đột nhiên xẹt qua hàn quang.

- Võ giả Khí Tràn cảnh? Giết.

Áo bào vung lên, người này giống như một con biên bức khổng lồ, từ giữa sườn núi trượt xuống. Lặng yên từ trên không trung đánh xuống Phương Vân....

Nhan Vũ

61. Chương 57: Dụ Ra Để Giết

Phương Vân đang kịch chiến say sưa, đột nhiên trong tai nghe được một tiếng gào thét thê lương.

- Phương huynh, cẩn thận!

Chu Hân mất nhìn xung quanh, tai nghe bát phương. Ngẩng đầu liền thấy trong bóng đêm có một bóng ảnh Biên Bức vô cùng lớn từ trên trời giáng xuống, vừa ra tay thì đã có một đám sương mù màu xanh, vô thanh vô tức đánh úp về phía Phương Vân. Chu Hân nhất thời quá sợ hãi, tiến lên cung, giơ tay lên bắn ba mũi vào phía bầu trời.

Ti ti!

Ba mũi tên bắn đi cực nhanh, trong nháy mắt đã đi qua mấy chục trượng, bắn thẳng vào đám sương mù màu xanh. Chỉ nghe thấy vài tiếng cười khúc khích vang lên, ba mũi tên vừa tiếp xúc với đám sương mù màu xanh, lập tức xung quanh dâng lên một đám khói trắng. Tên còn chưa bắn tới bóng đen kia đã biến thành khói trắng tiêu tán đi.

- Hủ thực mạnh quá!

Chu Hân chấn động trong lòng.

Éc –eeeeeeeeeeee!

Trong tai truyền đến tiếng quỷ khóc thần tru, một cổ nguy cơ bao phủ trong lòng. Phương Vân nghe thấy lời cảnh cáo của Chu hân, trong lòng đã lưu ý. Lúc này nghe thấy âm thanh khóc gào này, lập tức không chút suy nghĩ phát kinh ra, một cổ khí kinh bàng bạc phát ra. Các mỏ nô trong phạm vi mười trượng lập tức bị đánh bay ra.

Chỉ nghe thấy tiếng cười khúc khích lại vang lên, kinh khí dập dờn bỗng bênh. Nhưng cổ sương mù do hắc bào nhân phát ra gặp gỡ Khí Trùng của Phương Vân lại bị chặn ở ngoài, không có cách nào tiến vào.

- Hả?

Hắc bào nhân ngạc nhiên. Đây là lần đầu tiên hắn gặp một người không sợ hủ thực của hắn. Hắn không biết trong nội lực của Phương Vân có ẩn chứa tình quả, không sợ mấy loại kịch độc này.

- Chết cho ta!

Thấy vậy, tay của hắc bào nhân vung lên, hóa thành một cốt trảo trắng bệch, mang theo một lực lượng kỳ dị, xé rách Khí Trùng của Phương Vân, chụp xuống đỉnh đầu.

- Tới đúng lúc lắm!

Phương Vân lâm nguy không hãi sợ, trong lòng hừ lạnh một tiếng, Tử Ngộ Lưu Tinh Công phát động, bàn tay vừa lật thì một viên “Ngôi Sao” , hướng đỉnh đầu đánh ra. Luồng lưu tinh này vô cùng nhanh, muốn trốn cũng không trốn được. Cốt trảo của hắc bào nhân chụp trúng ‘ngôi sao’ này thì lập tức lực lượng hủy diệt trong ngôi sao liền bộc phát. Chỉ nghe ầm một tiếng, cốt trảo đã nát bấy, mà cả bàn tay của hắc bào nhân cũng nổ tung, máu tươi phun ra ngoài.

- A! Không ổn, người này giả trụ ăn cộp, chạy mau!

Hắc bào nhân trong nháy mắt mất một cái cánh tay, lập tức ý thức được đại sự không ổn. Nhìn một cái rồi thân thể nhanh chóng bay đi.

- Còn đi được không?

Phương Vân hừ lạnh một tiếng, lập tức lại là một viên Ngôi Sao đánh ra. Chỉ thấy trong hư không phá ra một luồng lưu tinh màu đen, hắc bào nhân còn không có chạy ra mấy trượng, đã bị Tử Ngộ Lưu Tinh Công đuổi theo, phịch một tiếng, ở giữa không trung nổ thành phần vụn. Vô số huyết thủy hòa với mảnh nhỏ nát bầy của hắc bào, từ không trung bay lả tả xuống.

- Thất sư huynh!

Một tiếng nổ thật lớn vang lên, truyền đi khắp các sườn núi, nhất thời làm cho các nơi đều yên tĩnh lại một chút. Rồi bỗng nhiên không biết người nào phát ra một tiếng kêu kinh hãi, sau đó có hơn mười cỗ hơi thở cường đại, bỏ qua các trận chiến ở sườn núi, rồi nhắm đến đám người Phương Vân đánh tới.

Phương Vân, Chu Hân, Trương Anh tất cả đều biến sắc. Những người này đều là cao thủ chân chánh. Trong đó có mấy người, hơi thở lớn đến nỗi Phương Vân cũng muốn sinh ra ý niệm chạy trốn trong đầu.

- Tất cả theo ta vào trong mỏ đi!

Phương Vân chợt quát lên. Chúng sĩ tử lúc này thất thần vô chủ, nghe thấy hắn nói như vậy, lập tức toàn bộ trào một cái mỏ ở gần đây.

- Cầm chân họ lại, đừng để họ chạy!

Một mỏ nô lệ tộc gặm thét vang lên. Những mỏ nô khác bị kích động cũng lập tức điên cuồng chạy qua.

Ngâm!

Thân thể của Phương Vân động một cái, lập tức hóa thành một con thanh long hơn mười trượng, lôi điện cuộn cuộn quanh thân. Cái đuôi rồng khổng lồ càn quét ở trong đám người, nhất thời đám truy binh ở trước mặt không cách nào đuổi theo được nữa.

- Lục Vũ, ta dắt bọn họ rời đi. Một lát nữa, người mang theo muội muội người rồi nhanh chóng rời đi xa!

Sau khi vào trong động, giọng của Phương Vân giảm xuống, sau đó đuôi rồng vung lên, hóa thành một cầu vòng màu xanh bắn về phía mỏ động đen thui.

Ngay giây phút vào trong động, Phương Vân thấy ở trên ba ngọn núi cao nhất điện quang lóe lên, chung quanh một đạo điện quang đều có ma khí cuộn cuộn. Ba vị tướng quân Đại Chu trấn áp mỏ đều lâm vào khổ chiến. Ở ngay đỉnh đầu, trong đám sương mù màu xám, từng bóng đen mang theo hơi thở tử vong giống như u linh, chỉ chít từ trên trời rớt xuống.

“Xong! Không ngờ đám yêu đạo ngoại quốc này lại phái nhiều người tới như vậy!”

Phương Vân trong lòng chấn động, thân thể thoáng một cái, liền tiến vào trong mỏ sâu.

- Đuổi theo!

Hơn mười tên đệ tử Thánh Vu giáo nối đuôi nhau mà vào, hóa thành từng cầu vòng màu đen, lập tức đuổi theo sau Phương Vân.

...

Quặng mỏ ở bên trong cực kỳ sâu, không biết nơi nào là nơi nào. Các sĩ tử ở phía trước, còn Phương Vân ở sau, cùng nhau bỏ chạy trong đêm tối. Cái duy nhất có thể dẫn đường cho mọi người chính là các cây đuốc ở trên vách.

Hơn năm, sáu mươi sĩ tử có thể lực không đồng nhất, tốc độ chạy trốn cũng không đều. Chỉ chốc lát sau, hơn mười tên đệ tử Thánh Vu Giáo đã đuổi tới.

Đột nhiên, Phương Vân thân thể gấp lại, tản đi hình rồng, không hề nữa chạy trốn, từ không trung phiêu rơi xuống.

- Các vị, một đường đuổi theo tới đây cực khổ rồi. Ta ở chỗ này đưa các vị đoạn đường!

Phương Vân rơi xuống đất, mỉm cười nói, trên mặt lộ ra một nụ cười âm mưu được như ý.

- Không biết sống chết!

Những tên đệ tử Thánh Vu giáo này nào có để Phương Vân ở trong mắt. Một gã hắc bào nhân có thực lực cao nhất, hơi thở mạnh nhất, không hề nghĩ ngợi tung ra sáu cái khô lâu màu xanh. Những cái khô lâu này vừa mới rời tay liền hóa thành một bàn tay bạch cốt sáu ngón to lớn, mang theo sương mù cuộn cuộn đánh về phía Phương Vân.

Tên hắc bào nhân này vừa ra tay liền thể hiện thực lực cường đại. Các cây đuốc ở trên vách động chấp chờn. Phương Vân có thể cảm nhận được một cỗ lực lượng thật lớn đang trấn áp thân thể mình. Nội lực bên trong điên cuồng bị phát ra bên ngoài, đồng thời một cỗ lực lượng dường như muốn bắt mình bay lên trời để cái bạch cốt sáu ngón này đánh chết mình!

“May quá, tu vi của người này hình như cũng chỉ là Trần Pháp cảnh! Nếu như là người khác thì xong rồi!”

Phương Vân cũng không hoảng hốt, sắc mặt bình thản ung dung. Đột nhiên ha ha cười một tiếng, rồi ở trước mặt mấy tên đệ tử này lấy ra Bút Pháp Tam Công, ném tới cái bạch cốt sáu ngón kia.

Xoạt!

Dưới ánh mắt khiếp sợ của mấy tên đệ tử, Bút Pháp của Tam Công huyền phù ở ngay không trung.

- Không xong rồi, là bút pháp của đại thần Nho gia! Chạy mau!

Tên nam tử hắc bào kia cũng có chút kiến thức, thấy trong quyền trục có mấy cỗ chữ đang di động, mang theo một cỗ hơi thở mênh mông như đất trời, lập tức đã bị biết trung kế rồi. Thân hình động một cái, rồi chạy như điên về phía trước. Một cái nháy mắt đã hơn hai mươi trượng, nhưng đáng tiếc, hắn vẫn quá chậm rồi.

Ầm!

Bút Pháp Tam Công bộc phát ra một luồng sáng vô cùng chói mắt. Một cỗ hơi thở ngay thẳng mãnh liệt như thủy triều, trong nháy mắt đã phát ra hơn mấy ngàn trượng. Hơn mười tên đệ tử mặc hắc bào đứng mũi chịu sào, nhất thời bị cỗ ánh sáng chói mắt này bao phủ lấy.

Ầm! Ầm! Ầm!

Giữa không trung, hơn mười tên đệ tử Thánh Vu Giáo trợn to hai mắt, hoảng sợ, mặt cũng méo lại. Cổ họng của bọn chúng cũng chưa kịp phát ra tiếng nào thì thân thể đã bị nổ tung thành tro bụi bay khắp bầu trời, đồng thời cũng có vài đồ vật rơi xuống.

Không có mục tiêu nữa, Bút Pháp Tam Công liền rơi xuống đất, Phương Vân lấy tay nhặt lên, rồi bỏ vào trong ngực.

Tam Công là người đứng đầu quần nho, đã từng trải qua sự nghèo khó gian khổ, luôn ẩn chứa sự ngay thẳng mãnh liệt. Chữ tranh của bọn họ đối phó với mấy tên đầy tớ đệ tử ngoại quốc này cũng chỉ là một bữa ăn sáng!

Nhưng mà, mặc dù Bút Pháp Tam Công có chỗ tốt, nhưng điều hại lúc này cũng rõ ràng vô cùng. Lúc này bộc phát đã phát sáng đến mấy ngàn trượng, mà lúc này lại là đêm tối, rất dễ dàng dẫn đến sự chú ý của cường giả.

Bút pháp của Tam Công cũng chỉ là một bộ tranh chữ của Tam Công mà thôi, cũng không phải là vạn năng. Nếu như chọc đến vài cao thủ chân chánh không e ngại bút pháp của Tam Công thì lúc đó quả là ngu xuẩn.

May mà Phương Vân đã sớm tính kế tốt ở trong lòng, chỉ cần thu hút những người này vào sâu trong quảng mả rồi quảng Bút Pháp Tam Công ra là được. Dựa vào địa hình của quảng mả, hoàn toàn có thể vô thanh vô tức giết chết những người trong ma đạo này! Mà sự thật, tất cả đều ở trong sự tính toán của hắn.

Hơn mười bộ hài cốt của mấy tên đệ tử Thánh Vu giáo này đều hóa thành tro bụi. Trên mặt đất đầy tro bụi này lại có mấy đồ vật: một quyển sách da màu đen, một vài viên Bạch Cốt châu, cùng với một tiểu hồ lô màu đen. Phương Vân đi tới, lấy Bạch Cốt châu cùng với tiểu hồ lô thu vào trong ngực.

Phương Vân cầm quyển sách da màu đen trong tay, chỉ thấy trên bìa sách có viết mấy chữ cổ triện “Thời Đại Cận Cổ”.

“Thời đại cận cổ? Đây không phải là bây giờ sao?”

Phương Vân trong lòng kinh dị một tiếng, tiện tay mở ra mấy tờ. Chỉ thấy bên trong sách, miêu tả toàn bộ các ma phái cùng với vài điểm chú ý khi ra ngoài.

“Đây là một quyển sách nói về thế lực các tông phái, ma đạo.”

Trong lòng Phương Vân mừng rỡ vô cùng. Yêu đạo ngoại quốc đối với hắn mà nói là còn quá mức xa xôi, cơ bản là không biết gì cả. Nhưng có quyển sách này thì khác rồi. Lúc này Phương Vân xem sơ qua sách một lần liền biết hơn mười người mặc hắc bào lúc này là cùng thuộc về Ma Môn có tên là Thánh Vu giáo.

Cuốn sách ‘thời đại cận cổ’ này viết ra để các đệ tử trong phái hiểu rõ thực lực cùng tình huống ma đạo các phái, đồng thời tránh việc khi đi ra ngoài lại chọc đến các nhân vật lợi hại.

Nhan Vũ

62. Chương 58: Ngu Công Tử Long Hồ Môn

“Đồ tốt, có quyển sách này rồi, sau này nếu có đụng phải mấy tên cao thủ ngoại quốc cũng tốt hơn nhiều.”

Phương Vân trong lòng mừng rỡ, đem cuốn ‘thời đại cận cổ’ này cất vào trong ngực. Bây giờ không phải là lúc đọc sách, đợi sau khi bạo động qua đi rồi đọc cũng không muộn.

- Tiểu hầu gia, không xong, không xong!

Phương Vân vừa mới cất quyển sách da màu đen thì lập tức ở trong động mỗ sâu có một đám sĩ tử về mặt kinh hoảng chạy qua.

- Phía sau...phía sau có mấy tên mỗ nô đang đuổi qua đây!

- Cũng đừng hoảng hốt, Trương Anh, bọn họ có bao nhiêu người?

Phương Vân trầm giọng nói. Vào lúc này, chỉ còn hắn mới có thể trấn định thông dong. Vào lúc hỗn loạn này, sự trầm tĩnh của Phương Vân lại như một phương thuốc khiến cho mọi người chung quanh an tâm hơn.

Trương Anh lúc này bước ra, hạ giọng nói.

- Khoảng chừng có sáu, bảy mươi tên!

- Tìm thấy rồi, tìm thấy mấy tên tiểu tạp chủng Đại Chu đây rồi!

Giọng của Trương Anh vừa dứt thì ở một hướng khác, mấy tên mỗ nô theo sau các đệ tử Thánh Vu giáo đã chậm rãi tiến đến.

- A, xong ! Xong ! Chúng ta chết chắc....

Ngay lúc này, ngay cả Trương Anh cùng Chu Hân vốn trấn định cũng thay đổi sắc mặt. Phía trước có bọn Thánh Vu giáo, phía sau có mỗ nô, chúng sĩ tử trong chốc lát loạn hết lên.

“Xem ra, chỉ còn cách dùng thứ đó!”

Phương Vân xoay người lại, về mặt bình tĩnh nhìn các mỗ nô đang từ trên đỉnh núi trào xuống kia. Trong lòng bàn tay của hắn, lúc này đã có thêm vài viên châu màu đen.

- Ha ha ha! Mấy người Đại Chu các ngươi cũng có ngày hôm nay!

Một gã mỗ nô thân hình cao lớn, da thịt toàn thân như sắt thép nhe răng cười, nhảy lên, xông về phía Phương Vân.

- Tự tìm cái chết!

Ánh mắt Phương Vân bình tĩnh, ngón tay bắn ra, hai viên Lôi Chấn Tử phá không ra, bay vào trong đám người.

Ầm! Ầm!

Hai tiếng nổ kinh thiên vang lên, huyết nhục bay khắp trời, hơn hai mươi tên mô nô chạy tới trước lập tức bị lực lượng của Lôi Chấn Tử bạo nổ, chấn thành phần vụn. Không chỉ như vậy, xung quanh chỗ nổ còn có tiếng ầm ầm đổ xuống của đất đá. Chỉ trong nháy mắt, một cái mô lớn đã bị sập xuống.

- Cái gì? Cái này là....

Mọi người vốn cho là đã chết rồi, nhưng thấy một màn như vậy thì không khỏi ngây ngẩn cả người. Không ai nghĩ tới trong tay Phương Vân lại có loại vật này,

- Tiểu hầu gia....trên người Tiểu hầu gia lại có Phích Lịch Tử.

Một gã sĩ tử mở to hai mắt, há hốc mồm cứng lưỡi nhìn Phương Vân.

- Trên người tiểu hầu gia lại có loại bảo bối này, chúng ta được cứu rồi!

Chúng sĩ tử hồi sinh từ trong cõi chết, vui mừng quá đổi.

Những người này đều xuất thân từ trong danh môn, cũng có một chút chuyện đã nghe qua. Loại đan châu có hình dáng tròn này, khi tung ra sẽ phát nổ, hình như đúng là Phích Lịch Tử do các đan sư hiến tặng cho Hoàng thất!

Vào lúc này, dĩ nhiên Phương Vân sẽ không giải thích nói đây là Lôi Chấn Tử chứ không phải là Phích Lịch Tử của hoàng thất.

- Nếu muốn giữ mạng thì phải làm theo lời ta nói!

Phương Vân nhìn lướt qua đám sĩ tử ở phía sau, trầm giọng nói.

- Nghe Tiểu Hầu gia ! Tiểu Hầu gia nhất định là có biện pháp!

Mọi đôi mắt lúc này đều nhìn về phía Phương Vân, trong ánh mắt đó tràn ngập sự mong chờ cùng tín nhiệm.

- Tất cả nghe kỹ cho ta. Nếu như muốn giữ mạng thì phải nghe theo lời nói của ta mà làm. Còn nếu không thì cút ra xa cho ta. Ta đây không bảo vệ được cho mấy người đó!

Thần sắc Phương Vân nghiêm chỉnh, trầm giọng quát.

- Tiểu hầu gia nói đi, chúng ta sẽ nghe theo người.

Mọi người lúc này đối với hắc cực kỳ tín phục.

- Trương Anh, một lát nữa, ngươi hãy dẫn đầu mọi người cùng đi. Mọi người cùng nhau đi sâu vào trong mô.

Phương Vân nói. Hắn đánh sập đường thông lên đỉnh núi lúc này là vì ở trên đỉnh núi lúc bấy giờ tràn ngập cao thủ ma đạo. Một khi mấy người đó tiến vào trong quảng mô thì cực kỳ phiền toái.

Vào lúc này việc nổ tung đường đi lên đỉnh núi là lựa chọn chính xác. Vì cho dù mô nô ở trong quảng mô có nhiều hơn đi nữa, nhưng dưới tình huống địa thế hẹp hòi thì cũng không có sức uy hiếp như các cao thủ ở ngoài mặt đất.

- Ta hiểu rồi.

Trương Anh hiểu ý, biết đây là lúc để hắn phát huy thực lực.

- Chư vị, Đại Chu dùng võ lập quốc. Chúng ta là những sĩ tử ở chốn kinh thành, ở phương diện võ đạo so với các thứ đệ tộc này thì còn hơn rất nhiều. Chỉ cần chúng ta không loạn, kết thành chiến trận chống cự thì những tên mô nô chỉ có thực lực là Nguyên Khí cảnh này sẽ không phải là đối thủ của chúng ta!

Trương Anh trong lúc nói chuyện, tự tin vô cùng.

Hắn tu luyện quyền pháp, được ý cảnh của quyền pháp nhập sâu vào thần tủy, rồi thêm được “Thiên Phủ Thập Nhị Sách”, trong lúc nói chuyện, vô hình đã có khí chất của một tướng lãnh.

- Trương huynh, ngươi cứ nói. Chúng ta làm theo lời ngươi.

- Ủ, chúng ta tin tưởng người.

....

Tinh thần của mọi người ổn định trở lại.

Có Phương Vân làm chỗ dựa, Trương Anh lập tức trấn định lại, chỉ huy những sĩ tử này kết thành một chiến trận đơn giản. “Thiên Phủ Thập Nhị Sách” lúc này đã được hần vận dụng một cách thuần thục trong thực chiến.

Tu vi của nhóm sĩ tử đến mỏ rèn luyện này ít nhất cũng là Nguyên Khí cảnh, từ góc độ võ giả mà nói thì cũng là cao thủ ở cảnh giới Trại Thái Cảnh. Một khi tạo thành trận pháp, chỉ cần không loạn thì so với những thủ vệ ở mỏ còn lợi hại hơn rất nhiều, lúc đó sẽ không còn sợ những mỏ nô này nữa.

- Tìm được rồi, bọn nó trốn ở trong này! Giết....

Lúc này thì các mỏ nô bạo động ở dưới đất cũng đã đuổi đến, quát lên một tiếng lớn, điên cuồng lao đến.

- Giết!

Trương Anh ra lệnh một tiếng, năm sáu chục sĩ tử ở trong quảng mỏ kết thành một chiến trận thật dài, liều chết xung phong đi tới. Chúng sĩ tử đều nghĩ là trong tay của Phương Vân đã có Phích Lịch Tử, nghĩ đến điều này thì tinh thần của mọi người đều ổn định lại, hiển lộ ra tu dưỡng võ đạo chân chính của quý tộc Đại Chu.

Hơn hai mươi tên mỏ nô xông lên phía trước, chỉ qua một lúc đã bị giết chết, toàn bộ bỏ mình!

Một kích hiệu quả, lòng tin của chúng sĩ tử đối với Phương Anh tăng vọt.

- Thanh trừ bọn mỏ nô bạo động dưới nền đất trước đã. Sau đó chúng ta tìm đường đi lên/

Trương Anh phát phát tay, chúng sĩ tử lập tức dừng mãnh lao xuống dưới nền đất.

Trương Anh chia đều ra mười mấy người sĩ tử thành mấy chiến trận, mỗi một trận đấu một khúc, luân phiên thay đổi nhau. Cứ như vậy, chiến trận ở đầu luôn có thể giữ được lực chiến đấu tốt nhất.

Dưới sự chỉ huy của Trương Anh, đội ngũ này như một thanh thần binh sắc bén cùng nhau chém giết ở dưới nền đất. Nơi đi qua, thân thể thành đồng, để lại một lượng lớn thi thể mỏ nô. Mà tu vi võ đạo của các sĩ tử vô hình cũng đã được mài luyện trong lúc chiến đấu.

Có khi gặp phải mấy giao lộ ở trong quảng mỏ, chung quanh đồng thời có một lượng lớn mỏ nô cùng xông ra, Phương Vân liền ném ra mấy viên Lôi Chấn Tử, đánh sập một vài động quảng. Cứ như vậy tránh phải gặp nhiều mặt giáp địch. Ước chừng hơn một lúc sau, ngày càng ít gặp phải người ở trong quảng mỏ, thỉnh thoảng có gặp phải, thấy bọn sĩ tử bộ dạng như hung thần ác sát, tất cả cũng quay đầu rời đi.

- Dưới này cũng đã tạm thời an toàn rồi. Các người ở chỗ này đợi một chút, ta ra ngoài xem một chút.

Phương Vân nói. Hần có chút không yên tâm đối với hai huynh muội Lục gia. Vào tình huống lúc đó, Lục Tiểu Linh căn bản không biết võ công, muốn chạy trốn cũng không kịp. Còn đối với Lục Vũ thì Phương Vân còn có một sự chờ mong khác. Lục Vũ không thể chết ở ngay lúc này được.

- Ủ, Phương huynh cẩn thận.

Trương Anh nói. Hần cũng hiểu rõ ở dưới nền đất cũng chỉ là kẻ sách đối phó tạm thời. Nếu như những mỏ nô này chiếm lĩnh được mỏ này, rồi phong tỏa ba ngày, bọn họ trong lòng đất không có nước, không có thức ăn thì chỉ có con đường chết. Trừ khi phải hiểu rõ tình huống ở trên đỉnh núi, rồi mới xem thử có cơ hội để rút khỏi hay không.

Phương Vân để lại mấy viên Lôi Chấn Tử, sau đó liền rời đi, thăm dò lối đi lên đỉnh núi.

Nói ra thì hiện giờ các mỏ nô ở trong quảng mỏ cũng rất ít, ngày thường bọn họ đều lao động ở dưới đây, cho nên luôn có mong ước được ra ngoài. Sau khi người của Ma Môn, Đạo Môn tấn công thì phần lớn bọn họ cũng đã đi lên đỉnh núi.

- Ca ca, cứu muội, cứu muội....

Đột nhiên có một âm thanh quen thuộc truyền đến tai, đó là giọng nói của một người thiếu nữ, cùng với đó là tiếng khóc lóc nức nở.

“Là Tiểu Linh.”

Trong lòng Phương Vân vừa động, lập tức chạy nhanh tới.

- Súc sinh, buông muội muội ta ra!

Trong bóng tối truyền đến tiếng gầm gừ phẫn nộ của Lục Vũ.

- Hừ! Đồ con kiến con hôi, ta nhìn trúng muội muội của ngươi thì đó là phúc hạnh của huynh muội các ngươi. Bằng không, chỉ dựa vào tu vi của các ngươi mà muốn đấu với ta thì đó là chịu chết.

Giọng nói của người nam từ xa xa truyền đến, trong giọng nói ẩn chứa khí thế cao cao tại thượng.

- Ta khinh! Uổng công ngươi là đệ tử của Đạo Môn, lại đi tu luyện tà công!

Lục Vũ nổi giận mắng.

Phương Vân lúc này cũng đã đi xuyên qua con đường mở chật hẹp, chạy tới.

Chỉ thấy ở chỗ này có khoảng bảy tám người đang đứng song song trong một đường đi vào mỏ. Đứng đầu là một người nam tử anh tuấn khoảng hai mươi tuổi. Da mặt hắc trắng nõn, mắt sáng như sao, mặc một bộ trường bào trước thêu rồng, sau thêu hổ. Ở phía ngoài còn có khoác một chiếc áo cừu màu trắng rộng, trên đỉnh đầu còn đội một cái mũ tử kim quan, nhìn qua vô cùng tuấn tú, cực kỳ tiêu sái.

Ở chung quanh người thiếu niên anh tuấn này chất đầy ngổ ngang thi thể của mỏ nô. Thi thể chất đồng từ quặng này sang quặng khác, nhìn không thấy cuối. Trên những thi thể này, không ngừng toát ra một lượng huyết vụ, giống như là có tính mạng, tràn đầy trong mỏ rồi vào trong tay của người trẻ tuổi kia. Cảnh tượng vô cùng quỷ dị.

Hít!

Trên người trẻ tuổi này, lỗ chân lông bàn tay như đang co rút lại, phát ra thanh âm như trẻ nít đang hô hấp, cực kỳ khủng bố.

Phương Vân len lén quét một vòng, trong lòng không khỏi trầm xuống. Cái tên thanh niên nhìn qua rất chính phái này rõ ràng lợi dụng lượng lớn đầy tớ, mỏ nô dị tộc ở chỗ này len lén tu luyện tà công nào đó. Nhưng không ngờ lại bị huynh muội Lục Vũ thấy cảnh này.

- Tà công? Hắc hắc, cũng chỉ là lợi dụng một số mỏ nô dị tộc mà thôi, cũng không phải là dân chúng Trung Thổ. Cho dù là mấy tên hủ nho của Đại Chu có thấy được cũng không có gì. Hơn nữa, quần cái khỉ gió là tà công gì, cho chính là chính, cho tà là tà. Bổng công tử lại là người trong Đạo Môn, ngày sau trăm yêu trừ mà là việc không nói chơi, làm sao có thể là tà giáo?

Ngu công tử khoát khoát tay nói, bộ dáng không để ý.

- Cường từ đoạt lý! Toàn là nói bậy!

Lục Vũ tức giận nói, hắc bị tên Ngu công tử này dùng một cổ kinh khí trói buộc trên không trung, không thể động đậy.

- Công tử, hiện tại xử lý tên tiểu tử này làm sao? Chuyện này không thể lộ ra ngoài được, nếu không sẽ tổn hại đến uy vọng của Long Hồ Môn chúng ta!

Ở phía sau Ngu công tử có ba tên nam tử mặc áo bào trắng có hơi thở cường đại. Một người trong đó bước ra, mở miệng nói.

- Đừng có giết ca ca ta, đừng có giết ca ca ta, van người....

Dưới chân Ngu công tử, khuôn mặt Lục Tiểu Linh tràn đầy nước mắt, phe phẩy hai chân của hắn.

- Hắc hắc, đúng là một tiểu mỹ nhân. Mới mười một, mười hai tuổi đã đẹp như vậy, sau này lớn lên chính là một đại mỹ nhân! Thật không ngờ rằng ở địa phương này cũng có thể thấy một tiểu mỹ nhân như vậy.

Ngu công tử cúi đầu, một đầu ngón tay nâng cằm Lục Tiểu Linh lên, hắc hắc nói.

- Các người nói thể xem, có phải nàng so với Tử Lăng ở trên núi cũng không kém bao nhiêu đúng không?

Ba người ở sau liền biến sắc, miệng không nói gì cả. Tử Lăng là thiên kim của chương môn Long Hồ Tông, thân phận ngang vàng, tính cách điêu man, tuyệt đối không phải bọn họ có thể nói được.

Lục Tiểu Linh trong khoảng thời gian này đi theo Phương Vân. Không dơ bẩn như trước, dinh dưỡng cũng tăng lên, không còn bộ dáng xanh xao vàng vọt như trước nữa. Khuôn mặt cũng nở nang hơn một chút, da thịt cũng có chút sắc hơn, hiển lộ ra dung mạo xuất chúng.

- Van cầu người, thả ca ca của ta ra. Ta đồng ý với người, sẽ làm thị tỳ cho người !

Lục Tiểu Linh nước mắt rơi như mưa, khóc cầu khẩn nói.

- Tiểu Linh, không phải đáp ứng hẳn!

Lục Vũ huyền phù trên không trung, dữ tợn gầm thét. Về mặt dữ tợn, cực kỳ đáng sợ.

Đúng lúc này thì hơi thở của Phương Vân cũng hơi loạn.

- Người nào?

Ngu công tử nửa ngồi chồm hổm trên mặt đất, thần sắc biến đổi, giơ tay lên tung một chương ấn đầy huyết sắc mang theo mùi máu tươi nồng đặc đánh về phía Phương Vân ẩn thân.

Nhan Vũ

63. Chương 59: Trận Pháp Cảnh

Ầm!

Chương ấn của công Ngu công tử vừa tới thì động quật liền sụp đổ, đất đá văng khắp nơi. Thân hình của Phương Vân vừa lóe lên liền thoát ra khỏi lớp đất đá vừa đổ xuống, rơi xuống trước mặt của Ngu công tử.

- Chỉ là một tên Khí Trạng cảnh, đồ con kiến con hôi mà cũng dám nhìn trộm việc làm của ta. Mấy người các người giết hẳn cho ta!

Ngu công tử ngẩng cao đầu, nhìn lướt qua Phương Vân, mặt lạnh lại, ra vẻ khinh thường vô cùng.

- Tuân lệnh, công tử!

Ba tên võ giả Đạo Môn liền chấp tay, sau đó thân hình động một cái liền phi thân lướt tới chỗ của Phương Vân. Ba người này cũng là cao thủ Trận Pháp Cảnh, vừa ra tay thì khí kinh đã phát ra, làm cho người ta có cảm giác như thủy triều mãnh liệt, không hề muốn đứng gần.

Phương Vân bị Ngu công tử bức ra, thần sắc cũng vô cùng trấn định. Võ giả Trận Pháp cảnh cũng không phải lần đầu tiên hắn gặp phải. Tay phải đưa vào trong ngực, vuốt lấy một viên Lôi Chấn Tử cuối cùng, lòng của Phương Vân đã định.

Bút Pháp của Tam Công đối với người trong Đạo Môn là vô dụng, nhưng Lôi Chấn Tử thì lại khác. Mất thấy ba tên cao thủ ngày càng gần tới, ánh mắt của Phương Vân lóe lên, trong đầu liền hiện lên vô số ý nghĩ. Nhưng hắn vẫn nén không xuất thủ, Phương Vân đang đợi thời cơ thêm nữa.

- Công tử muốn người chết canh ba thì người không thể sống đến canh năm! Để mạng đó đi!

Ba tên cao thủ Long Hồ tông lạnh mặt quát một tiếng, từ trên cao nhìn xuống đồng thời xuất thủ. Chỉ nghe thấy trong hư không phát ra tiếng rỗng ngấm hồ khiêu, trước mặt ba người lại hiện ra hình rồng hổ. Rồi chỉ trong chớp mắt, hình rồng hổ cùng ngưng tụ rồi hóa thành một bàn tay khổng lồ có ba ngón, lấy thể Thái Sơn áp đỉnh chụp xuống chỗ Phương Vân.

- Ta đây chính là chờ các người xuất thủ!

Nhìn thấy ba người xuất thủ, trên mặt Phương Vân đột nhiên lộ ra vẻ tươi cười, ngón tay bắn ra, quả Lôi Chấn Tử cuối cùng trong ngực phá không mà ra, vọt tới chưởng ấn ở trên bầu trời.

- Cứ làm ra vẻ huyền bí!

Ba người hừ lạnh một tiếng, cũng không thèm để ý. Bàn tay đó vẫn như cũ chụp xuống đầu của Phương Vân.

Ầm!

Chỉ nghe thấy một tiếng nổ đinh tai nhức óc, Lôi Chấn Tử bị Long Hồ Đại Thủ Ấn chụp lấy, lập tức phát nổ.

- Không tốt, là Phích Lịch Tử của triều đình Đại Chu!

- Không đúng, là Lôi Chấn Tử của Thiên Tà Tông!

- Đồ gian xảo!

.....

Ba người rút cuộc đã phát hiện ra rồi, nhưng khoảng cách quá gần, muốn né tránh là điều không thể. Chỉ nghe thấy một tiếng nổ ầm ầm, ba tên cao thủ Trận Pháp Cảnh Long Hồ Tông lập tức bị nổ nát bấy, hài cốt cũng không còn!

Ầm Ầm!

Sau khi bị dẫn nổ, đất đá trên đỉnh mỏ này lại rơi xuống nữa. Rồi chỉ trong nháy mắt, thông đạo này đã bị chôn rồi.

Ngâm!

Một tiếng thét kinh thiên kéo dài, Phương Vân hóa thành một con Lôi Long dài hơn mười trượng, xuyên qua đồng đá vụn đang đổ xuống, xông về phía Ngu công tử.

- Đón lấy Lôi Chấn Tử của ta !

Phương Vân hét một tiếng lớn, rồi một bóng ảnh đen nhỏ từ trong tay bắn nhanh ra. Ngu công tử quá sợ hãi, mắt thấy Lôi Chấn Tử có uy lực kinh người, hấn làm sao dám để Lôi Chấn Tử tới gần. Mặc dù tu vi của hấn cao, nhưng nếu như bị nổ trúng thì cho dù không chết cũng sẽ bị thương.

- Trở về cho ta!

Ngu công tử cái khó ló cái khôn, quát lên một tiếng lớn, tay phải một chưởng đánh ra. Lần này hấn toàn lực xuất thủ, huyết quang khắp động, tiếng quỷ khóc thần gào khắp trong hư không, chỉ thấy một bàn tay khổng lồ xuyên qua không gian hơn mười trượng đánh vào Lôi Chấn Tử. Nhìn hành động của Ngu công tử thì rõ ràng hấn muốn để viên Lôi Chấn Tử này nổ tung ở xa.

Vèo!

Bàn tay huyết sắc to ôm lấy ‘Lôi Chấn Tử’ ở trên không trung, rồi nghe thấy một tiếng kêu nhẹ vang lên, ‘Lôi Chấn Tử’ hóa thành mưa bụi tiêu tán trên không trung. Cái mà Phương Vân ném ra, lại là một cục đá.

- Không tốt, trúng kế rồi!

Ngu công tử sắc mặt kịch biến, biết trúng kế, mặc dù không rõ Phương Vân làm cái gì quỷ kế, bàn tay run lên, vẫn theo bản năng thu hồi Tu La Huyết Chưởng về.

- Đáng tiếc, quá muộn rồi!

Phương Vân cười to, hấn chờ đúng là giờ khắc này. Hấn nắm lấy Bút Pháp Tam Công rồi ném ra, ánh sáng chói mắt phá không ra, giống như là thủy triều bùng xuống, bao phủ cả phạm vi mấy dặm. Ở khoảng cách như vậy, căn bản không trốn được.

- A! Văn chương Nho gia! Người rút cuộc là ai?

Trong ánh sáng chói mắt ở trên không trung lại truyền đến tiếng kêu thảm thiết của Ngu công tử. Điều mà người tu luyện ma công sợ nhất chính là các Nho gia ở trong triều đình Đại Chu kia. Hắn không thể ngờ rằng, trên người của Phương Vân ngoài Lôi Chấn Tử của Thiên Tà Tông, lại còn có văn chương của Nho gia Đại Chu.

“Hắn quả nhiên trúng kế rồi!”

Trong lòng của Phương Vân đại định. Khí tức của Ngu công tử này so với ba tên cao thủ Trần Pháp Cảnh khi nãy còn mạnh hơn. Chỉ có ép hắn sử dụng ra môn tà công này thì mới có cơ hội làm bị thương hắn, thậm chí còn giết chết hắn!

- Tu La ma công của ta! Ta muốn giết chết ngươi!

Ánh sáng chói mắt trên bầu trời còn chưa tiêu tán thì đột nhiên một cỗ hơi thở như gió lốc tiến đến. Trước người đột nhiên xuất hiện một thân ảnh mờ mờ, chỉ thấy song chưởng của người này vỗ lên, tiếng rỗng ngậm hồ khiêu lại xuất hiện, sau đó hóa thành một bàn tay to mang theo tiếng sấm nổ mạnh, chụp vào Phương Vân.

- Tới đúng lúc lắm!

Phương Vân phản ứng cũng không chậm, song chưởng rung lên, trong lòng bàn tay, hai luồng Lưu Tinh mang theo hơi thở hủy diệt liên cấp tốc thành hình. Cổ tay vừa lộn một cái, hai luồng Lưu Tinh này phá không mà ra, đánh tới đỉnh đầu của bàn tay to.

Tử Ngộ Lưu Tinh công nhanh chóng vô cùng. Chỉ trong thời gian chớp mắt, viên Tử Ngộ Lưu Tinh công đầu tiên liền đánh trúng đỉnh đầu của bàn tay to. Mặc dù tu vi của Phương Vân chỉ là Khí Trạng cảnh, nhưng lúc phát ra Tử Ngộ Lưu Tinh công thì uy lực không thua kém bao nhiêu so với cao thủ Trần Pháp Cảnh. Chỉ nghe thấy tiếng nổ ầm nhỏ vang lên, luồng Lưu Tinh thứ nhất đã làm nổ tung Long Hồ Đại Thủ Ấn của Ngu công tử, viên thứ hai đang vọt tới trước ngực của Ngu công tử.

- Con kiến hôi chính là con kiến hôi, ta sẽ cho ngươi biết chênh lệch là như thế nào!

Đột nhiên có vô số bùa chú từ trong cơ thể Ngu công tử xông ra ngoài, từng dòng khí lạnh mãnh liệt mê mông xuất hiện rồi bọc trọn Ngu công tử lại, Tử Ngộ Lưu Tinh Công của Phương Vân vừa đánh tới thì giống như muối bỏ biển, chỉ rung động một chút rồi biến mất.

- Ngươi phá hủy Tu La Huyết Chưởng của ta, vậy lấy tinh khí của ngươi bồi thường lại đi!

Tóc tai của Ngu công tử lúc này bù xù, vẻ mặt dữ tợn, nhìn lấy Phương Vân, ánh mắt như là hận không thể bắt được Phương Vân mà nuốt sống. Chỉ thấy hắn vung tay lên, vô số kinh khí trong bùa phá không mà ra, như sóng lớn đánh xuống, đánh xuống Phương Vân.

Uống!

Phản ứng của Phương Vân cũng không chậm, thân thể khẽ động. Khí Trạng phát động, khí lãng hùng hồn phá thể mà ra. Hai cỗ khí kinh vừa mới tiếp xúc, Phương Vân nhất thời như bị hai ngọn núi đụng vào, nội tạng chấn động, phun ra một ngụm máu tươi.

- Luyện hóa cho ta!

Khuôn mặt của Ngu công tử tràn đầy sát khí, quát lên một tiếng, hai tay dẫn động, vô số bùa hóa thành hai hình dạng Long Hồ trông rất sống động, rồi găm thét lao tới chỗ Phương Vân, khóa Phương Vân vào ở giữa, dùng sức đè xuống.

Một long một hổ, khàn giọng gào thét, chạy quanh Phương Vân, mỗi lần chạy qua một vòng thì Khí Trạng của Phương Vân lại bị chà đạp xuống. Tinh nguyên cuộn cuộn nhất thời bị Ngu công tử luyện hóa.

“Căn cơ võ đạo của ta vô cùng hùng hậu, còn có nguyên khí của trái quả do vị tiên bối trong động quật kia bồi dưỡng. Những võ giả bình thường cho dù có tu vi cao hơn ta hai tầng cũng không thể làm gì được!”

Phương Vân âm thầm khiếp sợ trong lòng, chung quanh truyền đến một cỗ lực lượng của Long Hồ, trối hắn lại, làm cho hắn không thể động đậy. Tu vi của đối phương rõ ràng là cao hơn mình rất nhiều. Nếu không phải căn cơ của mình hùng hậu thì sợ rằng đã chết đến mấy lần.

Phương Vân nhìn phía sau Ngu công tử một cái. Lục Vũ bị vút đến bên vách núi, sinh tử không biết. Còn Lục Tiểu Linh co người lại, lạnh run, nàng cũng chỉ là một người bình thường, trông cậy vào nàng là không được.

“Làm sao bây giờ? Khổng Tước hiện tại cũng không biết đi đâu rồi! Lấy thực lực của ta thì cũng chỉ chống đỡ được một chút nữa thôi thì nội lực toàn thân sẽ bị hấn luyện hóa!”

Phương Vân trong lòng lo lắng vô cùng, thực lực của đối phương đã vượt xa ngoài dự liệu của mình.

- Tu vi của ta đã sớm nửa chân đạp vào Thoát Thai cảnh. Ta cũng không tin bất không được một tên võ giả nho nhỏ Khí Tràn cảnh như ngươi!

Ngu công tử nghiêng răng nghiêng lợi, hấn lúc này đã gần điên lên rồi. Ba tên hộ vệ bị Phương Vân dùng kế nổ chết, chính mình cũng bị hấn dùng bút pháp của Nho gia phá đi Tu Ma Huyết Chương, chặt vật như vậy hấn chưa bao giờ ném qua! Bây giờ chỉ có đem hấn luyện hóa thì mới có thể làm cơn giận trời xuống!

Bùa chung quanh biến thành hình rồng hổ càng lúc càng vây chặt hơn. Nội tâm của Phương Vân tuy lo lắng vô cùng, nhưng cũng không có cách nào khác. Đột nhiên, một cảm giác như có vật bằng kim loại gì đó chạm vào, một luồng khí lạnh từ lồng ngực truyền đến. Trong lòng Phương Vân liên động: “Là Thiên Địa Vạn Hóa Chung!”

Thiên Địa Vạn Hóa Chung có được từ cường giả trong động. Tu vi của Phương Vân còn chưa đủ, đến bây giờ không thể phát hiện được năng lực của tiểu Chung này.

“Chỉ có lao vào con đường tử thì mới tìm được con đường sống, thành không được thì cũng xong!”

Phương Vân cắn răng một cái, lập tức thúc dục nội lực, điên cuồng lấy nguyên khí của trái quả ở khắp nơi ra, đánh sâu vào cảnh giới Trận Pháp cảnh. Chỉ cần đạt tới Trận Pháp cảnh, thì lập tức có thể luyện hóa được Thiên Địa Vạn Hóa Chung này.

Ầm!

Toàn thân Phương Vân nóng hổi, nguyên khí của trái quả từ khắp nơi tràn ra, tràn vào khắp kinh mạch. Hơi thở của Phương Vân nhất thời như nước dâng thuyền, điên cuồng tăng lên. Một luồng sóng nội lực mãnh liệt menh mông không ngừng áp súc trong cơ thể của Phương Vân, đẩy hấn tới cực hạn.

Ầm!

Khi nội lực trong cơ thể của Phương Vân ngưng luyện đến một cực hạn thì lập tức nước như hóa thành băng, rồi đột nhiên sụp đổ, tất cả co rút lại vào bên trong. Chỉ là trong nháy mắt thôi, một bùa hình rồng nho nhỏ đã xuất hiện ở trong đan điền của Phương Vân.

Bùa thứ nhất, bùa thứ hai, bùa thứ ba...bùa thứ một trăm...bùa thứ một ngàn....

Loại biến hóa này hoàn toàn thoát khỏi suy nghĩ của Phương Vân. Chỉ trong nháy mắt, nội lực của Phương Vân đã không còn, mà chuyển thành vô số bùa nhỏ. Những bùa nhỏ này dường như có sinh mạng, vừa mới thành hình thì lập tức bay vút ra phía bên ngoài, huyền phù quanh thân của Phương Vân.

Tách!

Chỉ trong một thời gian như thoáng chốc, các bùa đã tự động xếp thành hàng, sau khi sắp thành một trận pháp thì lại co rút lại, hóa thành một con Thanh Long nho nhỏ rất sống động, rồi lại chìm vào trong đan điền của Phương Vân!

- Cái gì? Ngươi lại dám đánh sâu vào Trận Pháp cảnh trước mặt ta ư???

Sắc mặt của Ngu công tử xanh mét, có cảm giác bị một bạt tai thật mạnh vào mặt.

Nhưng như vậy vẫn chưa xong, sau khi nội lực hóa thành trận pháp Thanh Long cũng không có vào thể nội mà tiếp theo lại có một Khí Tràn hoàng kim phá thể mà ra, vô số bùa lại hiện lên, ngưng kết thành một trận pháp, hóa thành một tiểu Kim Long, sau đó vào trong cơ thể của Phương Vân.

Phương Vân ngưng luyện trận pháp, tiêu hao một lượng lớn nội lực trong kinh mạch. Rất nhanh, nguyên khí của trái quả cuộn cuộn từ các nơi trong thân thể trào ra, hợp thành một trận pháp hình hai con rồng.

Sau khi nhận được nguyên khí của trái quả cung cấp, hai con rồng một xanh một vàng này ngày càng chân thật, giống như là có tính mạng vậy. Hai cái Chân Long, một trái một phải ngủ say trong đan điền của Phương Vân.

“Mất hết thời gian mấy tháng, tiêu hao một lượng lớn nguyên khí của trái quả, rốt cuộc đã bước vào Trận Pháp Cảnh rồi!”

Cảm giác được lực lượng của hai con Chân Long trong cơ thể, trong lòng Phương Vân có cảm giác sự cường đại của mình tăng lên gấp mười lần. Trụ cột của hắn vô cùng hùng hậu, lúc này đạt tới được Trận Pháp cảnh, tu vi lập tức như nước dâng thuyền, tăng lên nhanh chóng, dường như đã tăng lên đến đỉnh, hơn nữa còn cực kỳ chắc chắn.

Trong lòng Phương Vân thậm chí còn có cảm giác mơ hồ đã đụng đến một bình chướng vô hình vô tướng. Chỉ cần đột phá một tầng thật mỏng này thì sẽ lập tức đột phá lên một cảnh giới mới, tiếp xúc được với một cảnh giới vô cùng kỳ diệu.

Nhan Vũ

64. Chương 60: Luyện Hóa

Biên Dịch: Datlucky_way

“Đây hẳn là tầng chướng khi tiến đến Trụ Thai Cảnh - cảnh giới cuối cùng của Trụ Thai Lục Cảnh!”

Đây là một thể nghiệm hoàn toàn mới. Cùng với ngũ trọng phía trước của Trụ Thai cảnh hoàn toàn khác nhau. Phương Vân có thể cảm giác được, dường như mình lúc nào cũng có thể đột phá được tầng bình chướng kia, chân chính bước vào điện phủ của vô đạo.

“Mặc kệ những cái khác, lập tức luyện hóa Thiên Địa Vạn Hóa Chung đã!”

Tâm niệm của Phương Vân vừa động, hai cái bùa Chân Long bay ra ngoài cơ thể, trong nháy mắt liền luyện hóa Thiên Địa Vạn Hóa Chung. Ngay lúc bị luyện hóa, Thiên Địa Vạn Hóa Chuông trở nên cực kỳ sắc bén, vẽ một đường ở trên ngực của Phương Vân, lập tức một giọt máu chảy ra, bị chuông nhỏ hút vào trong cơ thể.

Ở ngay ngực, Thiên Địa Vạn Hóa Chuông chỉ lóe lóe lên một chút rồi biến mất không thấy nữa. Sau một khắc, ở ngay đan điền có thêm một quả chuông cổ xưa. Ngay ở ngoài mặt chuông còn có vô số văn tự cổ xưa mất thường khó thấy lượn quanh ngoài thân chuông. Ở ngay chuông, hai cái bùa chân long một xanh một vàng lượn quanh.

Chỉ trong thời gian chốc lát mà thôi, Phương Vân đã thành công đạt đến Trận Pháp cảnh, hơn nữa còn luyện hóa được Thiên Địa Vạn Hóa Chung! Nguyên khí của trái quả không ngừng từ khắp nơi xông ra, được sự ủng hộ của tinh khí trái quả, tu vi của Phương Vân không ngừng tăng lên, đạt tới Trận Pháp cảnh đỉnh phong rồi mới ngừng lại.

- Không biết sống chết là gì, lại dám luyện công trước mắt ta, chết cho ta!

Ngu công tử giận tím mặt, phát hiện Phương Vân đánh sâu vào Trận Pháp cảnh, rồi chỉ trong nháy mắt liền khu động nội lực trong cơ thể. Sau đó trong hư không xuất hiện tiếng rống ngâm hổ khiêu rung trời, cùng lúc một cái bùa hình rồng cùng một cái bùa hình hổ từ trong cơ thể của Ngu công tử lao ra, hình dạng không ngừng thay đổi rồi hóa thành rồng hổ, trực tiếp đánh thẳng vào Phương Vân.

- Trước khác nay khác. Hiện tại đã đến lúc ta ra tay!

Phương Vân cười lạnh một tiếng, mở mắt ra, tinh quang trong hai tròng mắt tăng vọt.

Rống!

Tiếng rống ngâm vang dội lên, tâm niệm của Phương Vân vừa động, hai cái bùa chân long liền khởi động, lao ra ngoài cơ thể. Cái bùa chân long to bằng bàn tay, vừa đón gió liền lớn ra, hấp thu nguyên khí nồng

hậu trong cơ thể rồi hóa thành hai cái Chân Long một mảnh một dài, lân giáp hiện lên trông vô cùng sống động, mang theo một cỗ hơi thở làm cho người ta hít thở không thông đánh tới rồng hổ ở phía trước.

Ầm!

Kinh khí bắn ra bốn phía, hai rồng hổ của Ngu công tử vừa bị hai cái bùa chân long của Phương Vân va chạm lập tức bị đánh xơ xác. Ngu công tử phun ra một ngụm máu tươi tại chỗ.

- Tại sao có thể như vậy?

Ngu công tử sắc mặt tái nhợt, mặt không còn chút máu, sự hoảng sợ tràn ngập trong đôi mắt.

Một khắc trước đó, hắn còn ở vị trí cao cao tại thượng, nhìn xuống một võ giả Khí Tràn cảnh như Phương Vân. Nhưng một khắc sau đó, Phương Vân liền đạt tới Trận Pháp cảnh, hai cái bùa chân long tản ra một cỗ lực lượng gấp hắn đến mấy lần, không cách nào chống cự được.

- Hiện tại, để cho người biết thêm một chút về lực lượng của ‘con kiến hôi’ trong mắt người sao! Luyện hóa cho ta!

Phương Vân quát lên một tiếng lớn, hai cái Chân Long ở trên hư không quay lại, quay đầu rơi xuống, rồi khóa chặt Ngu công tử lại. Chỉ lượn qua mấy lần, Ngu công tử liền kêu thảm một tiếng, rồi hóa thành một luồng tinh khí cuộn cuộn. Hai cái bùa chân long trong hư không há miệng một cái rồi nuốt cỗ tinh khí này vào.

Ngu công tử cứ như vậy mà bị Phương Vân luyện hóa.

- Trận Pháp cảnh quả nhiên lợi hại!

Hai tay của Phương Vân khẽ động, hai cái bùa chân long sau khi thu thập tinh khí của Ngu công tử xong thì quay lại trong cơ thể của Phương Vân. Hai chân long quay vào đan điền, còn tinh khí của Ngu công tử dung nhập vào trong nội lực của Phương Vân. Phương Vân lập tức cảm giác được thực lực của bản thân tăng lên không ít, mà khoảng cách đột phá tầng bình chướng kia cũng càng lúc càng nhanh hơn.

Phương Vân cẩn thận quan sát trong cơ thể, lực lượng của hắn lúc này liên tục không dứt như Trường Giang và Hoàng Hà, trong lòng vui sướng vô cùng. Cho đến lúc này, hắn mới chân chính có được lực lượng để tự vệ.

- Thực lực của ta bây giờ đã khá rồi. Coi như là cao thủ đồng cấp, cũng không ngăn được một quyền của ta. Lực lượng hiện tại của ta, sợ rằng những võ giả dưới Thoát Thai cảnh cũng uy hiếp không được ta!

Phương Vân trong lòng thầm nghĩ. Đối với đệ lục trọng Trụ Thai Cảnh, Phương Vân có một cảm giác mơ hồ. Đường như muốn đột phá đến nó thì không thể bằng cách gia tăng lực lượng được, mà phải dùng một cách nào đó.

- Ca ca, ca ca...

Bỗng nhiên có tiếng khóc lọt vào tai, Phương Vân phục hồi tinh thần lại, chỉ thấy Tiểu Linh đang ôm lấy Lục Vũ, khóc.

- Không cần lo lắng, hắn cũng chỉ ngắt đi thôi, cũng không có việc gì đâu.

Phương Vân sải bước đi tới, lấy cảnh giới hiện tại của hắn, chỉ cần xem qua một chút là có thể biết được tình huống của Lục Vũ ngay. Ngón tay đưa ra, một luồng đạo kinh có chứa tinh khí của trái quả vào trong cơ thể của Lục Vũ. Khi luồng tinh khí này đảo một vòng qua kinh mạch thì thương thế của Lục Vũ đã tốt hơn nhiều.

- Muội muội!

Lục Vũ rên rỉ một tiếng, từ từ tỉnh dậy.

- Ca ca, huynh tỉnh rồi. Muội còn tưởng rằng...tưởng rằng huynh không quan tâm đến muội nữa...muội rất sợ a...

Lục Tiểu Linh nhỏ giọng nói.

- Ngốc quá, ca ca làm sao có thể không nhớ tới người.

Mắt của Lục Vũ hiện lên thần sắc cứng chiều. Ở trong mỏ lâu như vậy, muối muối của hắn là sự kiên trì duy nhất của hắn.

- Là người đã cứu ta, Ngu công tử kia đâu?

Lục Vũ nhìn Phương Vân, tò mò hỏi.

- Đã bị ta giải quyết rồi.

Phương Vân lạnh nhạt nói, cũng không muốn giải thích thêm.

- Đúng rồi, lúc các người xuống đây, tình huống trên mỏ thế nào?

- Rất là hỗn loạn, nhưng do nguy cấp quá nên bọn ta cũng không để ý mấy. Sau khi các người vào trong sơn động không lâu thì chúng ta cũng tìm cơ hội chạy vào. Nhưng thật không ngờ, lại gặp tên Ngu công tử chết tiệt kia ở chỗ này!

Trong lời nói của Lục Vũ tràn đầy hận ý.

Phương Vân lộ ra vẻ trầm tư.

- Các người tạm thời không nên ra khỏi mặt đất. Ở nơi này cũng không có thích hợp cho các người. Tìm chỗ nào an toàn trước đã.

Khắp nơi trong quặng mỏ toàn là thi thể, giống như là tu la địa ngục. Chuyện này đối với Phương Vân cùng Lục Vũ thì không sao, nhưng đối với một cô bé bình thường như Lục Tiểu Linh thì lại khác. Có lẽ cô bé từ lâu đã chịu không được rồi.

Tiếp tục đi tiếp thì khắp nơi toàn là tử thi, tình cảnh vô cùng thê thảm. Ước chừng khoảng nửa nén hương sau, không khí mới thoáng hơn một chút, các luồng khí từ bên ngoài không ngừng tràn vào. Ở chỗ này đã có thể nghe thấy tiếng đánh nhau từ trên xuống, hiển nhiên khoảng cách rời động đã không còn xa.

- Lục Vũ, người ở chỗ này để ý đến muối muối của người, ta ra ngoài xem một chút.

Phương Vân sau khi phân phó xong liền bay vụt ra ngoài. Khi ra khỏi quặng mỏ, Phương Vân liền ngừng lại, rồi mượn ánh sáng yếu ớt mà đánh giá tình hình trên đỉnh núi.

Ở ngoài này mưa vẫn đang trút xuống, sương mù trên đỉnh núi đã nhạt đi không ít. Từ rất xa đã có thể nghe thấy tiếng gầm thét giận dữ của quân đội Đại Chu.

Phương Vân ngẩng đầu nhìn lên. Ở ngay bầu trời cao, vẫn có thể thấy có ba tia điện quang lóe lên, cùng với đó là tiếng rống khắp trời.

“May quá, ba vị tướng quân vẫn còn sống. Xem ra cũng không phải là không có hi vọng!”

Vũ khí của Đại Chu hoàng triều được trang bị vô cùng hoàn mỹ. Khôi giáp của các đại tướng quân được pha Vực Ngoại Tinh Thần Thiết vào rất nhiều, có thể nhận được các công kích có uy lực rất lớn. Một gã tướng quân Đại Chu bình thường, sau khi mặc khôi giáp có chứa Vực Ngoại Tinh Thần Thiết thì ít nhất có thể đối phó với ba tên cao thủ đồng cấp.

Phương Vân yên lòng, rồi tiếp tục đánh giá bốn phía. Chỉ thấy ở xa xa có một tên cao thủ ma đạo đang ở trong sương mù, không ngừng chỉ huy mỏ nô ở trên đỉnh núi, vậy công quân đội Đại Chu.

Lúc này, Phương Vân lại thấy một gã cao thủ Đạo Môn trong Long Hồ tông đang đứng ở cách một quặng mỏ không xa, lòng của Phương Vân liền động, đột nhiên có chủ ý.

Véo!

Một cục đá bắn ra, đánh trúng ngay trên người tên đệ tử Long Hồ tông.

- Người nào?

Tên nam tử dừng bước quay đầu lại, hàn quang trong mắt bắn ra bốn phía, rất nhanh đã nhìn trúng ngay cửa động mà Phương Vân đang ẩn thân.

- Người còn muốn trốn ư?

Tên nam tử từng bước đi tới, nội lực đọng lại trong lòng bàn tay. Ngay lúc đi tới cửa động, đột nhiên sương mù tỏa ra, hai con chân long một vàng một xanh phá không lao ra, rồi dùng sức xoắn tên cao thủ Long Hồ tông này lại. Chỉ nghe thấy phịch một tiếng, tên cao thủ Long Hồ tông này chấn động một cái rồi bỗng nhiên hóa thành một làn khói xanh nồng đậm, rồi bị hai con Chân Long há mồm nuốt vào. Tên cao thủ này còn chưa kịp phản kháng gì thì đã bị Phương Vân luyện hóa.

Thực lực của Phương Vân giờ đây tăng vọt, một võ giả Trần Pháp cảnh bình thường căn bản không phải là đối thủ của hắn.

Chỉ chốc lát sau, Phương Vân mặc một bộ phục Đạo Môn, thần nhiên từ trong quặng mỏ đi ra.

Ở trên mỏ, các mỏ nô trông thấy Phương Vân thì lộ ra thần sắc sợ hãi. Mọi người tự động tách ra, nhường cho một lối đi.

Những tên mỏ nô này cũng biết, trận bạo động này là do chính những người này gây nên. Mà chủ lực tấn công quân đội Đại Chu cũng chính là những người này, cả đám cũng đều không dám trêu chọc hắn.

Phương Vân đi tới chỗ này thì cũng sẽ có một lối đi được dành sẵn. Chính những người ở trong Ma Môn thấy được cũng chỉ là nhú nhú mày rồi nghiêng đầu bỏ đi. Lần tấn công mỏ này, Ma Đạo hai nhà đã đạt thành hiệp nghị là không được công kích lẫn nhau.

Mặt của Phương Vân không chút nào thay đổi, lặng lẽ đi vào trong đám mỏ nô hỗn loạn, đi lên ngọn núi cao nhất. Đó cũng là nơi mà quân đội Đại Chu tập trung đông nhất!

- Bảo vệ cho tốt, ai dám bỏ trốn, xử theo quân pháp!

- Cố chịu đi, viện quân của triều đình gần tới rồi!

.....

Một trận quát mắng truyền khắp từ trên đỉnh núi đi các nơi, dòng người bắt đầu chuyển động. Vô số tướng quân Đại Chu nổi giận quát, đốc thúc đại quân chống cự.

Trong đêm mưa, ánh sáng của chiến kích cùng khôi giáp tỏa sáng lạnh lẽo, huyết tinh cũng nồng đậm khắp trong không khí.

Đại Chu Hoàng Tộc

65. Chương 61: Phương Vân Thần Uy

Biên

Quân đội Đại Chu dựa vào địa hình kết thành trận pháp, từng luồng sóng kích ngăn cản các cao thủ cùng mỏ nô đánh vào. Nhưng dưới sự tấn công quy mô lớn của cao thủ Đạo Môn, Ma Môn cùng với mỏ nô dị tộc đánh sâu vào, quân đội Đại Chu cũng tổn thất thảm trọng, trên đường lui vào ngọn núi đã chết rất nhiều người.

Nếu như không phải trong quân đội Đại Chu có cao thủ, cộng thêm chiến trận quân đội hiệu quả thì mới giảm được tổn thất, nếu không thì đã bị đánh lên núi cao nhất rồi.

- Mọi người liên thủ lại, đánh phá chiến trận của họ!

Mười mấy tên cao thủ huyền phù trong không trung nói, đồng thời xuất thủ. Ánh sáng của các loại bùa trong hư không lóe lên, vài chục bàn tay khổng lồ nổ mạnh trong hư không, rồi từ trên trời giáng xuống, đánh vào trong quân đội. Chỉ nghe thấy vài tiếng nổ liên tục vang lên, dưới áp lực của vài chục bàn tay, chiến trận của quân đội Đại Chu nhất thời bị phá, vô số người kêu thảm rồi bị đánh bay ra ngoài.

- Làm mỏ nô hơn mười năm, rốt cuộc hôm nay đã có cơ hội báo thù rửa hận rồi, giết!

Một tiếng gầm thét vang lên, rồi các mỏ nô như thủy triều mạnh vọt qua. Phần lớn bọn họ đều dùng gậy gỗ, nhưng cũng có chút người lấy vũ khí của binh lính Đại Chu đánh vào.

- Chịu đựng! Nếu như còn lùi bước thì chính là chết!

Mặc dù nói người trong Ma Môn đã giết rất nhiều quân sĩ, nhưng quân đội Đại Chu vẫn ổn định không loạn, thủ vững lối đi lên đỉnh núi.

Ngâm!

Thấy một màn như vậy, Phương Vân bỗng ngâm lên một tiếng, từ trong đám người nhảy dựng lên, rung thân một cái đã hóa thành một con Thanh Long dài đến năm, sáu trượng rồi nhanh chóng lao về phía trước.

Phương Vân biến thành thân thể Thanh Long khổng lồ, hơi thở bàng bạc, bốn chân toát ra lôi điện, quanh thân có mây mù mãnh liệt. Lúc nhìn qua như đang có một con Chân Long từ trên trời giáng xuống, mang theo một cỗ uy áp khiến cho mọi vật trong trời đất phải phục xuống.

Rống!

Thanh Long gầm thét, vung đuôi dài lên, lực lượng to lớn vô cùng. Bảy tám tên cao thủ Ma Đạo né tránh không được, lập tức bị quét trúng, máu tươi phun ra rồi bị đánh ra ngoài.

Phương Vân từ trong vòng vây của cao thủ Ma Đạo, cường nghênh xông ra, sau đó bốn chân vũ động, lướt qua bầu trời quân đội Đại Chu. Cùng lúc đó, con Thanh Long này cũng nhanh như tia chớp, hướng lên ngọn núi cao nhất của sơn mạch Mẫn Sơn.

- Thanh Long Tham Trảo! Là tuyệt học của Tứ Phương hầu, người này là Tiểu Hầu gia!

Không biết trong quân đội Đại Chu người nào phát ra tiếng thét kinh hãi. Tuyệt học của mấy vị vương hầu Đại Chu đã sớm truyền khắp trong quân. Nhìn con cự long dài năm, sáu trượng này, lập tức có người nhận ra tuyệt học của Tứ Phương hầu. Mấy tên cao thủ trong quân định nhảy lên chặn lại, nhưng vừa nghe thế thì liền rơi xuống.

- Đáng chết, đây là cao thủ ở nơi nào. Đuổi theo hắn, giết!

Hơn hai mươi tên cao thủ Ma Đạo giận tím mặt, bay qua bầu trời quân đội Đại Chu, hướng Phương Vân đuổi theo.

- Hừ, không biết sống chết!

Phương Vân hừ lạnh một tiếng, liền quay lại, con Thanh Long khổng lồ từ trên không trung quay lại chạm nhẹ một cái, lập tức hơn hai mươi tên cao thủ Ma Đạo bị đánh bay vào trong quân đội Đại Chu.

Về!

Không có chút do dự nào, hơn mười chuôi trường kích từ bốn phương tám hướng xuyên xỏ qua những tên cao thủ Ma Đạo này, mấy tên cao thủ này nhất cử bị đánh chết!

Hét!

Đuôi rồng của Phương Vân lại vung lên, lại có thêm mấy tên cao thủ Ma Đạo bị đánh xuống trong quân, rồi mới lần nữa bay đến đỉnh núi của Tướng quân điện. Bỗng nhiên Phương Vân từ rất xa nghe được một tiếng quát từ trên đỉnh núi truyền đến.

- Là cao thủ!

Mấy tên cao thủ Ma Đạo còn lại thấy thế liền rùng mình, biết rằng đã gặp phải cao thủ, không dám đuổi theo nữa mà quay đầu bay trở về.

.....

Trên tướng quân điện, đèn dầu sáng rực lên, từng bóng người không ngừng xẹt qua xẹt lại. Các cao thủ trong quân đội lúc này cũng đang đau khổ dẫy giụa.

Lúc này trên đỉnh núi thây ngang chất đống, có cao thủ trong quân đội Đại Chu, cũng có cao thủ trong Đạo Môn, Ma Môn.

Trong quân đội Đại Chu ở trên núi cũng có không ít cao thủ Trận Pháp Cảnh. Những người này là người do hoàng thất trực tiếp phái đến để hỗ trợ canh giữ mỏ, nhưng số lượng không nhiều lắm, chỉ khoảng hai trăm người.

Phương Vân nhìn lướt qua thấy có một đội cấm quân khoảng hơn mười người, đang bị hơn ba mươi tên cao thủ Ma Đạo chém giết. Nếu không phải trang bị võ trang của Đại Chu hoàn mỹ thì sớm đã chết sạch.

Cuộc chiến vô cùng thảm thiết. Từng chiếc Phá Thần Nỏ bị đánh tan vào trong bụi rậm, chung quanh còn có vô số xác chết cao thủ Ma Môn hai nhà bị Phá Thần Tiễn xỏ xuyên qua, ngã nằm trên đất. Hiển nhiên, mấy cỗ Phá Thần Nỏ này đã phát huy tác dụng đến cực hạn.

- Mất thời gian quá rồi. Mấy người ở trên đã bắt mất rồi đấy!

Một người trung niên gầy gò đang đứng ở ngoài vòng chiến mà chỉ huy. Người này mặt dài, có ba chòm râu, mặc một cái trường bào màu đen, trong lúc nói chuyện thì ánh mắt lóe lên vài phần gian tà.

Nghe thấy người này đốc thúc, cao thủ Ma Đạo hai nhà lại càng công kích sắc bén hơn. Hơn mười tên cấm quân đó bị áp lực ngày càng nặng hơn, dường như sắp không kiên trì được nữa, gần bại trận đến nơi.

- Cố chịu đi, ta tới đây!

Phương Vân xa xa giận quát một tiếng, tăng nhanh tốc độ. Cự Long lướt nhanh qua, trên chân không lưu lại một vệt dài màu đen.

- Hai người phân ra, giết chết hắn!

Người trung niên trên đỉnh núi nghiêng đầu nhìn quan, nhìn thấy Phương Vân. Ánh mắt vô cùng lạnh lẽo, khoát tay áo, lập tức có hai tên cao thủ mặc hắc bào đánh về phía Phương Vân.

Uống!

Mặt của hai người không chút thay đổi, ở ngay giữa không trung vỡ hai chưởng, hai cự chưởng màu đen mang theo khối đen cuộn cuộn đánh về Phương Vân.

- Hừ, cao thủ Trận Pháp Cảnh ? Luyện hóa cho ta.

Phương Vân làm gì có để họ ở trong mắt, vung tay lên, hai cái bùa chân long phá không bay ra, mãnh liệt đánh tới. Chỉ thấy hai cự chưởng lập tức bị phá vỡ, hai tên cao thủ Ma Đạo kêu thảm một tiếng rồi bị Phương Vân luyện hóa thành tinh khí, nuốt lấy.

- Ta nhìn lầm hắn rồi, là cao thủ trong quân!

Nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, tên trung niên lần nữa quay đầu lại. Vừa đúng lúc thấy Phương Vân luyện hóa, áo bào lập tức rung lên, lập tức lướt tới chỗ Phương Vân. Hắn muốn đích thân giải quyết Phương Vân.

- Lên!

Đang nửa chừng tới thì người trung niên vỡ một trảo xuống mặt đất, chỉ nghe thấy một tiếng nổ ầm kinh thiên vang lên, rồi một con thạch mãng từ dưới đất nhô đầu lên. Con thạch mãng này vô cùng to lớn, khoảng chừng năm trượng, thân thể do cự thạch cấu tạo thành, ở nơi khớp xương còn có mấy cái bùa di chuyển, rõ ràng đây là một loại bí pháp nào đó của Ma Môn.

Tì!

Con cự mãng này mang theo khối đen cuộn cuộn mãnh liệt bắn tới, rồi đánh ra một cỗ kinh khí như bài sơn đảo hải về phía Phương Vân.

- Ta sợ ngươi chắc!

Phương Vân hừ lạnh một tiếng, một chưởng đánh ra. Tiếng rùng ngâm đầy trời rồi cỗ kinh khí hoàng kim từ trong cơ thể xông ra, hóa thành một cái bùa kim long khổng lồ đánh về thạch mãng. Chỉ nghe thấy một tiếng nổ ầm, thạch mãng chấn vỡ, kim long cũng hóa thành mây mù tiêu tán mất. Trung niên nam tử cùng Phương Vân đồng thời cảm thấy huyết khí trong lồng ngực sôi trào, không khỏi lui xuống mấy bước.

- Gặp phải cao thủ rồi!

Lần đầu tiên Phương Vân đánh tới gặp thấy một người đánh với mình mà không rơi vào thế hạ phong.

Cao thủ ở Ma Đạo hai nhà như tàng long ngọa hổ. Phương Vân cũng không có ngoài ý muốn chút nào. Phương Vân thấy thế cũng không ham chiến chút nào, nhảy sang một bên khác.

- Muốn đi? Không dễ dàng như vậy, trở lại cho ta!

Trung niên nam tử ngẩn ngơ, không nghĩ tới Phương Vân không đánh mà chạy. Nhưng hấn phản ứng cực nhanh, quát lên một tiếng lớn rồi lập tức đuổi theo. Ở ngay giữa không trung đánh một chưởng về bóng lưng của Phương Vân, rồi một lá bùa từ trong lòng bàn tay của hấn đánh ra, hóa thành một cái trảo màu đen cực lớn. Cái trảo này dường như muốn kéo Phương Vân trở lại.

Ngâm!

Trung niên nam tử phản ứng mau, Phương Vân phản ứng cũng không chậm. Phương Vân đang ở ngay không trung một lần nữa hóa thành cự long, trong nháy mắt đã tránh thoát được cổ hấp lực khổng lồ ở phía sau, rồi như một tia chớp mang theo cổ hơi thở không thể phá nổi vọt tới một tên đệ tử Đạo Môn ngay vách núi.

- Trốn!

Tên đệ tử Đạo Môn sắc mặt đại biến, thân hình tránh đi. Ngay cả Ô Cốt tiên sinh của Quỷ Vương tông cũng không làm gì được, mình không phải là đối thủ của hấn!

- Hừ, đi được không?

Ở ngay giữa không trung, móng trái của Cự Long vung lên, liền bắt ngay tên cao thủ Đạo Môn này, rồi thân thể của Phương Vân lập tức đáp xuống đất!

- Tức chết ta thôi! Bồn tọa không giết người thì không làm người!

Trung niên nam tử lúc này cũng đuổi theo rồi, ba chòm râu dưới cằm cũng lung lay, hấn nổi điên rồi. Phương Vân giết một gã đồng minh ngay trước mặt, mặt mũi của hấn mất sạch rồi.

- Ta chưa bao giờ nói trốn cả!

Phương Vân lạnh lùng cười một tiếng, lấy một thanh Phá Thần Nỗ từ một cánh tay trong đồng xác chết, tay phải khẽ động, rồi lấy Phá Thần tiễn lấp vào trong rương.

- Người muốn chơi, ta chơi cùng người!

- Người!

Thấy Phá Thần nổ trong tay Phương Vân, tên cao thủ Ô Cốt tiên sinh của Quỷ Vương tông lập tức biến sắc, thì ra Phương Vân muốn dùng Phá Thần nổ đối phó hấn.

- Hèn hạ!

Ô Cốt tiên sinh bình sinh gặp không biết bao nhiêu địch nhân, nhưng chưa gặp ai trơn trượt như Phương Vân. Thân hình khẽ động một cái, Ô Cốt tiên sinh lập tức bay nhanh bỏ chạy.

Phá Thần nổ của Đại Chu hoàng triều quá lợi hại, bắn vào trong người thì không thể nào cứu được! Ô Cốt tiên sinh mặc dù tự tin vô cùng, nhưng cũng không dám để cho Phá Thần Nổ bắn vào như vậy.

- Hiện tại muốn chạy? Đã muộn!

Phương Vân ngẩng mặt lên, hiện ra khuôn mặt vô cùng tỉnh táo cùng tự tin. Ngay lúc Ô Cốt tiên sinh định nhảy khỏi vách núi thì Phương Vân liền khởi động cơ quan.

Véo!

Trong cái hòm của Phá Thần Nổ phát ra tiếng kêu như sấm rền, trong không khí cũng lập tức rung động theo. Ở ngay chân không, một mũi tên mang theo hơi thở của tử thần hóa thành một tia chớp màu đen, rồi chỉ trong phút chốc đã xuyên qua tầng tầng không gian, rồi lập tức xuyên qua thân thể của Ô Cốt tiên sinh, lực lượng cường đại vô cùng, trực tiếp đánh từ ngay vách núi xuống.

A!

Tiếng hét thảm từ dưới vách núi truyền đến lâu không dứt.

- Ô Cốt tiên sinh bị giết rồi! Giết chết hắn đi!

Phá Thần nổ vừa vang lên, các cao thủ Ma Đạo trên đỉnh núi lập tức dời lực chú ý lên trên người Phương Vân.

Đại Chu Hoàng Tộc

66. Chương 62: Lão Giả Đáng Sợ

Biên

Kết!

Phương Vân bình tĩnh, cầm lấy các thanh Phá Thần Tiễn ở bên cạnh lên, rồi lắp vào Phá Thần Nổ. Chỉ thấy ở tai nghe thấy mấy tiếng véo véo rồi bốn cái Phá Thần Tiễn đã bắn ra xa, lực lượng khổng lồ lập tức xuyên qua bốn tên cao thủ Ma Đạo, rồi bắn thân thể của họ lên tận không trung.

Véo!

Tay của hắn lại lần nữa vung lên, lại có thêm bốn thanh Phá Thần Tiễn bắn ra. Bên cao thủ Ma Đạo lại mất thêm bốn tên, thành ra lúc này trên bầu trời chỉ còn hơn mười tên cao thủ ngoại quốc.

Nhưng mười tên cao thủ Ma Đạo này lại gần trong gang tấc, muốn giương Phá Thần Tiễn lên cũng không kịp nữa rồi. Phương Vân vội ném Phá Thần Nổ đi, đang chuẩn bị đối phó với mười tên cao thủ ngoại quốc này thì đột nhiên có một bóng ảnh từ trong màn đêm lướt tới.

Vèo!

Bóng ảnh vừa lóe lên thì đã hóa thành mười đạo tàn ảnh khác, dường như là đồng thời xuất hiện ngay tại các cao thủ ma đạo này. Rồi một thanh đoản kiếm hoàng kim lấy phương thức tàn khốc nhất, sắc bén nhất, băng lãnh nhất đâm vào cằm dưới của các tên cao thủ ma đạo này rồi vắt ngược lên tủy não của chúng.

- Khổng Tước!

Phương Vân kinh hô một tiếng, thật không ngờ Khổng Tước lại xuất hiện ở nơi này. Lời nói của hắn vừa phát ra thì hơn mười tên cao thủ Ma Đạo kia còn chưa kịp giãy dụa đã bị Khổng Tước dễ dàng lấy đi tính mạng, ngã bổ mạng dưới đất.

Không khí lúc này có phần quỷ dị, các cấm quân may mắn còn sống trên đỉnh núi về mặt kinh hãi nhìn Khổng Tước. Chính Phương Vân mặc dù đã biết trước thực lực của Khổng Tước rất mạnh nhưng cũng không ngờ nòng lại mạnh đến như vậy! Những người này trên đường giết chết rất nhiều người tới đây, nhưng vẫn bị Khổng Tước giết như là đang cắt cỏ thu hoạch vậy.

- Vừa rồi ta không tìm thấy ngươi, ngươi đã đi đâu vậy?

Phương Vân hỏi. Khổng Tước là hộ vệ của hắn, hắn tốt nhất cũng nên hỏi trước.

- Trên núi quá hỗn loạn, ta có đi tìm ngươi nhưng không được. Cho đến vừa rồi ngươi hóa thành Thanh Long thì ta mới tới đây.

Khổng Tước đứng ở bên cạnh Phương Vân, lạnh nhạt nói.

Lúc mới bắt đầu bạo động thì tình hình vô cùng hỗn loạn, hơn nữa đường đi quanh mỗ dưới đất rất phức tạp, đường rẽ rất nhiều. Khổng Tước nhất thời tìm không được là chuyện bình thường. Phương Vân suy nghĩ một chút cũng hiểu ra.

- Tới được là tốt rồi.

Phương Vân quay đầu nhìn mấy vị cấm quân còn ở trên núi nói.

- Mọi người hiện tại lấy Phá Thần Tiễn trên núi xuống đi. Có bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu. Hiện tại chỉ có dùng Phá Thần Nổ mới đối phó được mấy tên cao thủ Ma Đạo kia thôi!

- Vâng, tiểu hầu gia!

Hồi này Phương Vân biểu hiện ra lực lượng vô cùng cường đại, nên lúc này được các cấm quân tôn kính vô cùng.

- Tiểu tử thật thông minh, đáng tiếc, lại gặp phải lão phu!

Sương mù ở ngay vách núi bỗng nhiên chấn động mãnh liệt, rồi đột nhiên có một giọng núi hùng hồn từ bốn bề truyền đến.

- Người nào?

Nghe thấy âm thanh này, sắc mặt của Phương Vân liền biến đổi.

Ầm ầm!

Dường như là đang đáp lại câu hỏi của Phương Vân, bỗng nhiên có một bàn tay to khoảng hơn mười trượng lấy khí thế bài sơn đảo hải phá vỡ mây mù đánh về phía tướng quân điện. Cự chướng này vừa mới xuất hiện thì lập tức trong mây mù xung quanh xuất hiện thanh âm quỷ khóc thần sầu, vô số yêu ma ảo ảnh ở trong mây mù không ngừng sinh ra.

Lực lượng, lực lượng tuyệt đối! Người này còn không có xuất hiện, nhưng mới chỉ tung ra một chướng bình thường thì lập tức hiển lộ ra lực lượng tuyệt đối.

- Đi!

Khổng Tước cũng không cần suy nghĩ, nhắc Phương Vân lên rồi nhanh như một tia chớp đi xuống chân núi. Hai người vừa mới bay ra khoảng mười trượng, thì bàn tay khổng lồ kinh thiên này liền mạnh mẽ đánh xuống đỉnh núi.

Chướng vừa mới rơi xuống, cả đỉnh núi liền nổ ầm lên một tiếng, cả anson động vô cùng, giống như là đang bị một đôi tay to vô hình dùng sức lay động vậy.

Phương Vân quay đầu lại nhìn một cái thì cả đỉnh núi toàn là mây mù đầy trời, hơn mười tên cấm quân hồi này rõ ràng hung nhiều cát ít.

Hít!

Phương Vân thở hắt kinh ngạc, một chướng của lão giả kia như mang theo oai phong của thiên địa, lực lượng của con người căn bản không thể chống cự lại. Phương Vân giờ mới biết tại sao hồi này Khổng Tước lại đem mình đi nhanh đến như vậy.

- Người này ít nhất cũng là trưởng lão của Ma Môn, ta lại người căn bản không thể chống lại.

Khổng Tước nói vào tai của Phương Vân, Nàng mặc dù cố gắng giữ lấy bình tĩnh nhưng Phương Vân vẫn có thể thấy nàng ta đang rung động vô cùng.

Không hề thấy người nọ ở trong đám sương mù ở phía sau. Nhưng cái loại cảm giác mũi nhọn sắc bén ấy không hề có chút giảm bớt mà còn tăng thêm. Địch nhân không thể phát hiện ra còn nguy hiểm hơn nhiều những địch nhân hiện ra.

- Vào quặng mỏ, lợi dụng địa hình ở quặng mỏ mà thoát khỏi hấn.

Phương Vân hơi suy tư một chút, rồi nói với Khổng Tước.

- Ừ, chỉ có thể như vậy!

Đối với đối thủ không thể dùng lực thì chỉ có thể dùng trí thôi. Phương Vân cũng không nghĩ tới chính mình lại lôi kéo một đối thủ đáng sợ đến như vậy.

- Lại là người kia, ngăn cản hấn!

Cao thủ Ma Môn đang khổ chiến với quân đội Đại Chu dưới núi vừa thấy Phương Vân thì lập tức hét lên một tiếng, rồi ma khí cuộn cuộn cùng với khô lâu màu xanh từ các nơi cùng công kích về hắn.

- Mau tránh ra!

Phương Vân bỏ tay ra khỏi Khổng Tước, quát lên một tiếng lớn, rồi lần nữa hóa thành cự long xông vào đám người. Nơi đi qua, người ngựa đổ ngã xuống. Khổng Tước lại càng lợi hại hơn, thân hình của nàng ta biến ảo không ngừng, tất cả địch nhân tới gần nàng không kể Ma Đạo hay Mỏ nô đều bị nàng một kiếm giết chết.

Phương Vân, Khổng Tước căn bản không dám quay đầu lại, xuyên qua đám người, lập tức đi vào trong quặng mỏ.

- Muốn chạy trốn vào quặng mỏ sao?

Thanh âm hùng hồn lần nữa từ tứ phương truyền đến, thanh âm vừa rơi xuống thì mây mù phía trên lại tách ra, bàn tay khổng lồ lại lần nữa lấy khí thể băng thiên diệt địa rơi xuống.

Phương Vân cùng Khổng Tước phản ứng cũng mau, lập tức bắn ngược mà quay về.

Chỉ nghe thấy ở trước có một tiếng nổ ầm rồi cự chưởng đánh vào mặt đất ở phía trước, trực tiếp làm cho khoảng đất trước cửa vào quặng mỏ sụp xuống, chặt đứt hi vọng của hai người.

Lúc này ở chỗ phát ra âm thanh trên bầu trời có một gã lão giả mặc hắc bào đang chấp tay, từ từ hạ xuống. Đầu tóc của người này sương trắng, vẻ mặt uy mãnh, nhẹ nhàng đứng trước hai người giống như là một ngọn núi hùng vĩ bất ngang qua. Làm cho lòng người dâng lên một cảm giác không thể chống cự lại được.

- Hành động lần này là quyết định chung của Ma Môn cùng Đạo Môn, không thể để cho hai người các người phá hư được. Trò chơi cũng đã đến lúc kết thúc rồi!

Giọng nói của lão giả như gió thoảng mây trôi nhưng lại gây cho người ta cảm giác đại cục đã nắm trong tay. Lão giả lạnh nhạt nhìn qua hai người, rồi năm ngón tay của hắn đột nhiên nắm lại.

Ầm!

Bàn tay của lão giả vừa nắm lại thì đột nhiên mặt đất dưới chân của Khổng Tước cùng Phương Vân sụp xuống, rồi có hai đạo trảo bằng đá vụn nồng đậm ma khí phá đất mà ra, đánh tới Phương Vân cùng Khổng Tước, lòng bàn tay có một khoảng hấp lực rất lớn, làm cho người ta có cảm giác không thể thoát được.

- Người này thật đáng sợ!

Phương Vân rung mình, không có chút do dự nào, lập tức lấy Bút Pháp Tam Công từ trong ngực ném ra.

- Hử? Bút Pháp Tam Công!

Phương Vân vừa mới lấy bút pháp Tam Công ra, lão giả kia ngạc nhiên nói lên một câu rồi không chút do dự nào lại tung chưởng ra.

Ầm!

Ánh sáng chói mắt do bút pháp Tam Công cùng với đại chưởng do lão giả đụng thẳng vào nhau, ánh sáng chợt lóe lên trong hư không rồi cùng nhau bị hủy diệt.

Sau khi đánh tan bàn tay to đen nhánh của lão giả thần bí kia xong, bút pháp Tam Công lại rơi xuống, rụng rời ở trên đất không có chút nhúc nhích nào. Khí linh ở bên trong sau lần giao thủ vừa rồi cũng đã hoàn toàn biến mất.

- Cái gì!!!

Kết quả này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Phương Vân. Kể từ khi có được bút pháp Tam Công đến nay, đây là lần đầu tiên Phương Vân gặp phải đối thủ không hề sợ bút pháp Tam Công chút nào. Lòng của Phương Vân lúc này lạnh như băng, ma uy của người này không ngờ lại lợi hại đến như vậy, ngay cả bút pháp Tam Công cũng không làm gì được hắn.

- Nếu như Tam Công đích thân đến thì ta sẽ còn cố kỵ một chút. Nhưng nếu chỉ là một bức tranh thì còn chưa chế ngự được ta đâu!

Lão giả thần bí nhìn lướt qua bút pháp Tam Công ở trên mặt đất, thần nhiên nói. Về mặt đậm nhạt của hắc làm cho người ta không thể nhìn rõ hắc đang nghĩ gì.

- Đi!

Phương Vân hét lớn một tiếng, hoàn toàn kinh hãi. Thừa dịp bút pháp Tam Công chấn vỡ đại trảo trối buộc hai người, lập tức theo hướng đông bỏ đi. Khổng Tước hội ý, cũng chạy theo.

- Haizzz, các người cũng chưa rõ sao....

Lão giả thở dài một tiếng, lắc đầu, áo bào rung lên, lại một chưởng xuất ra đánh về phía hai người....

hamhieubiet

Đại Chu Hoàng Tộc

67. Chương 63: Kinh Hoảng

Một chưởng này vừa đánh ra, thì ma vụ cuộn cuộn xuất hiện trên bầu trời, rồi cự chưởng lại lần nữa phá vỡ hư không từ trên đỉnh đầu đánh xuống. Phạm vi của chưởng này vô cùng lớn, hoàn toàn phong kín các phương hướng mà Phương Vân cùng Khổng Tước đang chạy đi.

Thực lực của lão giả này quá mức đáng sợ, làm cho người ta không nhìn được mà trong lòng dâng lên cảm giác tuyệt vọng. Mắt thấy không cách nào trốn thoát, trong lòng Phương Vân đột nhiên dâng lên cảm xúc không cam mạnh mẽ, hét lớn một tiếng.

- Khổng Tước, cùng ra tay đi!

Một tiếng quát lên, rồi hai trận long ngâm đột ngột vang dậy. Vô tận bùa chú từ trong cơ thể xuất hiện rồi hai con cự long một trái một phải nổ vang bay về phía đỉnh đầu. Cùng một thời gian, Khổng Tước đã xuất thủ rồi, vô số bùa bầy màu từ trong cơ thể bay ra, tạo thành một con Khổng Tước bầy màu, ngâm nga một tiếng rồi mang theo kinh khí cuộn cuộn hướng đến bàn tay to.

Ầm Ầm!

Cự chưởng đánh xuống, chẳng qua mới tiếp xúc một cái, cái bùa Khổng Tước khổng lồ rên rỉ một tiếng rồi nát bấy. Tiếp theo đó, lại chấn vỡ hai cái bùa chân long của Phương Vân. Cái bàn chưởng đó như là chưởng của Ma Thần, gần đánh xuống Phương Vân rồi.

- Xong rồi, không ngờ lão gia hỏa này lại lợi hại như vậy!

Phương Vân nhìn thấy bàn chưởng to đó đánh xuống đầu mình thì lòng tro tàn lại. Trước mặt thực lực áp đảo căn bản không thể nào trốn được. Chỉ một chớp mắt mà thôi, cự chưởng lấy khí thể lôi đình đánh xuống...

Oong!

Ngay giây phút cự chưởng đánh xuống thì Thiên Địa Vạn Hóa Chung trong cơ thể của Phương Vân đột nhiên reo lên, cái chuông nhỏ này khéo léo sáng lên trong cơ thể Phương Vân. Những tia sáng đó đánh vào tứ chi tám hải của Phương Vân, hấp thu hơn phân nửa ma khí đánh vào cơ thể Phương Vân. Nhưng vẫn còn một chút lực lượng ma khí không nhỏ đánh vào, Phương Vân kêu lên thất thanh rồi vai lay động một chút, thân thể lão đảo muốn ngã, lần này bị thương không nhẹ rồi.

- Hả? Người chỉ là một võ giả Trần Pháp nho nhỏ cảnh mà lại không chết!

Lão giả nhẹ kêu một tiếng, rất là kinh ngạc. Giọng nói của lão còn chưa dứt thì bàn tay lại hóa chưởng thành trảo, một trảo đã tung ra rồi. Chỉ thấy trước người của lão giả ma khí quay cuồng, tụ thành một cự trảo màu đen trông rất sống động chộp lấy Phương Vân đang ở dưới mặt đất.

- Phương huynh cẩn thận!

Từ xa truyền đến một tiếng thét kinh hãi, tiếp sau đó có ba mũi tên phá không bay ra. Hai cây về hai tròng mắt của lão giả, một cây về đan điền của lão.

- Hừ!

Lão giả hừ lạnh một tiếng, tay áo vung lên, ba mũi tên lập tức bắn ngược quay về, bắn vào Chu Hân đang ở trong một động khẩu cách đó không xa. Mũi tên bắn vào tứ chi, Chu Hân kêu thảm lên một tiếng rồi ngã sâu vào trong mồ.

Dường như là đồng thời lại có một bóng ảnh chạy ra, chắn trước đại trảo.

- Không biết sống chết....Ủa?

Lão giả giận tím mặt, đang định hạ sát thủ, đột nhiên dường như phát hiện cái gì. Tay áo vung lên rồi cái trảo đó vòng qua Lục Vũ, vẫn như cũ đánh trên người Phương Vân.

Bịch!

Phương Vân rên thảm một tiếng rồi bị cự trảo này đánh bay ra ngoài hơn mười trượng, phun máu liên tục rồi nặng nề rơi xuống đất.

- Người thiếu niên kia, dựa vào tu vi của ngươi không thể nào ngăn được hai chiêu của ta, trên người của ngươi rốt cuộc có bảo vật gì?

Lão giả híp mắt lại, rồi sau đó chớp chớp liên tục, dường như đang suy nghĩ gì đó.

Sắc mặt Phương Vân trắng bệch, lần này hẳn bị thương không nhẹ. Nếu như không phải có Thiên Địa Vạn Hóa Chung thì chỉ dựa vào cái trảo này thì tuyệt đối mình đã bị đánh chết. Lúc này nghe thấy lão giả quát hỏi, Phương Vân chỉ nhếch môi một cái, hẳn dĩ nhiên không thể ngu xuẩn đến mức nói ra bí mật của mình.

- Không muốn nói? Hừ, không cần gấp gáp, lão phu không thiếu gì phương pháp. Một lát nữa, tự ngươi sẽ nói cho ta.

Lão giả thân hình vừa chuyển thì đã đi tới trước người Lục Vũ. Ông tay áo rung động, một cỗ ma khí âm thầm đánh ra, cuộn cuộn quấn quanh Lục Vũ rồi đánh lên không trung.

Lục Vũ lạnh lùng nhìn lão giả, vẻ mặt không hề khiếp sợ.

- Có cốt khí, ta thích lắm. Hắc, chẳng lẽ ngươi thật sự cho rằng lão phu không giết ngươi sao?

Lão giả lạnh lùng nói.

- Muốn giết cứ giết. Nếu như ta mà hừ một tiếng thì không phải là Lục Vũ!

Lục Vũ lạnh lùng nói.

- Có ý tứ.

Lão giả đột nhiên cười một tiếng.

- Nhưng mà, ta cũng không muốn giết ngươi. Nói cho ta biết, ngươi cùng tiểu tử này quan hệ như thế nào, sao lại muốn cứu hắn? Là người hầu của hắn?

- Ta khinh! Lục Vũ ta đỉnh thiên lập địa, tuyệt đối không khúm núm trước mặt người nào!

Nghe thấy hai chữ người hầu. Lục Vũ phản ứng kịch liệt, tiếp theo đầu nghiêng xuống, nhìn Phương Vân nói.

- Tiểu hầu gia, ngươi bố thí cho huynh muội chúng ta một bữa cơm. Hiện tại, ta lấy mạng ra để đổi, Lục Vũ ta cùng ngươi không còn thiếu nợ ngươi nữa!

- A..

Phương Vân nỗ lực vực dậy, vừa nghe thấy câu này thì trong lòng cười khổ một tiếng.

- Oh?

Lão giả như đang suy nghĩ điều gì đó, nhìn lướt qua Lục Vũ rồi đột nhiên vung tay áo lên. Một cỗ ma khí giống như là thác nước cuộn cuộn xuyên thấu qua khiếu lỗ toàn thân Lục Vũ, tuôn vào trong thể nội.

Thân thể của Lục Vũ rung lên, tứ chi giãn ra, trên mặt lộ ra thần sắc thống khổ, nhưng không hề rên la một tiếng/

Rất nhanh ma khí lại từ trong cơ thể Lục Vũ bay ra, tập trung trên đầu ngón tay của lão giả rồi chui vào trong cơ thể của hắn.

- Hảo hiểu tử, có cốt khí. Quả nhiên không hề rên la một tiếng, nhưng mà ngươi muốn chết thì còn không dễ như vậy. Lão phu hỏi ngươi, ngươi có muốn bảo vệ muội muội của ngươi không?

Lục Vũ ngơ ngác một chút, nhưng không nói gì cả.

Lão giả tiếp tục nói.

- Ngươi muốn dựa vào lực lượng của người khác mà bảo vệ muội muội của ngươi, hay là tự dựa vào lực lượng của chính mình?

- Ngươi có muốn giống ta không, cùng có lực lượng bài sơn đảo hải?

- Có muốn được vạn người kính ngưỡng hay không, có thể nắm giữ trong tay sinh tử của người khác?

- Ý ngươi là gì?

Lục Vũ dường như cảm thấy gì đó, ánh mắt nháy một cái, quát lên.

- Ha ha ha, nói thật với ngươi. Cho ngươi biết, lão phu là trưởng lão Liệt Thiên tông, là Nhiếp Thiên Ma Quân Hoàn Vô Cương. Ở Liệt Thiên tông, tất cả các trưởng lão khác đều có môn đồ, đồ tử đồ tôn xếp thành hàng dài. Chỉ có lão phu là không có môn đồ nào cả. Lão phu cùng người khác bất đồng, thu đồ đệ thà ít hơn nhiều. Trừ căn cốt tốt, ngộ tính cao, còn phải có một phẩm tính nữa.

- Bên trong Liệt Thiên tông cạnh tranh vô cùng khốc liệt. Lão phu nếu như vô ý thu phải một tên đệ tử vô dụng, thì tương lai chẳng phải là hối hận không ngừng sao!

Nhiếp Thiên Ma quân Hoàn Vô Cương ha ha cười nói. Trong lúc hắn cười thì sương mù trước mặt quay cuồng, vô số yêu mà quỷ quái trong mây mù biến ảo không thôi.

- Ngươi muốn nhận ta làm đồ đệ?

Lục Vũ lập tức hiểu được ý của vị Nhiếp Thiên Ma Quân này, không khỏi ngạc nhiên nói.

“Tối rồi, mấy chuyện trong trí nhớ đã tối rồi. Lục Vũ đúng là tiến vào Ma Môn.”

Phương Vân trong lòng chấn động vô cùng. Hắn vốn cho mình đã chết chắc rồi, thế nhưng không ngờ sự việc lại biến thành Lục Vũ bá chủ. Vận mệnh mặc dù đã thay đổi rất nhiều, nhưng giờ khắc này dường như đã quay lại quỹ đạo rồi. Điều khác biệt duy nhất đó chính là tự mình lại bị sự phụ của Lục Vũ đuổi giết. Xem ra chỉ có vận mệnh của mình là thay đổi nhiều nhất.

- Không sai, ngươi có bằng lòng gia nhập Liệt Thiên Tông không, bá lão phu làm sư phụ?

Nhiếp Thiên Ma quân Hoàn Vô Cương vuốt cằm râu, cười to nói.

Lục Vũ trầm mặc, mấy lời nói của Hoàn Vô Cương đã làm cho dự vọng vốn đã bị hắn chôn sâu trong nội tâm bùng lên,

Trở nên mạnh mẽ, trở nên cường đại, sau đó có thể tự tay bảo vệ muội muội của mình. Mấy năm qua, sau khi cửa nát nhà tan, hắn đã chịu nhiều khổ đau rồi, bị nhiều người ức hiếp quá rồi. Chỉ có lực lượng cường đại thì mới thay đổi được vận mệnh của mình.

Cái dự vọng này một khi đã thức tỉnh thì lớn dậy không thể nào chống đỡ.

- Tiểu hầu gia đối với huynh muội ta có ơn cứu mạng. Nếu như ta làm đồ đệ của ngươi, ngươi có thể bỏ qua cho hắn không?

Lục Vũ đột nhiên hỏi.

- Đó là tự nhiên, Liệt Thiên Tông ta mặc dù là tông phái Ma Môn, nhưng luôn để ân nghĩa hàng đầu. Nếu như người đã là môn hạ của ta, ta tự nhiên sẽ bỏ qua cho hần!

Nhiếp Thiên Ma quân khoát tay áo, làm ra bộ dáng đương nhiên.

- Tốt lắm, ta còn có một yêu cầu.

Lục Vũ nói.

- Người nói đi.

Nhiếp Thiên Ma Quân vẫn như thế nói.

- Người thả ta xuống trước đã.

Ngón tay của lão giả bắn ra, lập tức để Lục Vũ xuống đất.

- Tiểu Linh, muội tới đây.

Lục Vũ vẫy vẫy tay về phía xa. Trong bóng tối, Tiểu Linh mang theo vẻ mặt kinh hãi từ từ đi tới.

- Ca ca....

Tuy Lục Tiểu Linh mới chỉ mười hai tuổi, nhưng đã ý thức được một số chuyện rồi.

- Tiền bối, ta muốn tiểu muội của ta cùng ta vào Liệt Thiên Tông.

Lục Vũ nói.

- Không được, Liệt Thiên tông chúng ta không thu đệ tử nữ. Hơn nữa, nếu như đã báỉ sư học nghệ mà còn mang theo gia thuộc thân quyến thì Đạo Môn các phái chúng ta sẽ ra cái gì? Không được, tuyệt đối không được!

Nhiếp Thiên Ma quân sừng sốt , sau đó lắc đầu, rất kiên quyết nói.

Lục Vũ thần sắc biến ảo một chút, đột nhiên rất kiên quyết nói.

- Nếu như đã không được thì ta cũng sẽ không gia nhập Liệt Thiên Tông.

- Cái gì!!!

Hoành Vô Cương biến sắc, chỉ trong nháy mắt đã trở nên âm trầm.

- Người hãy suy nghĩ cho kỹ đi, lão phu không quen bị người khác cự tuyệt đâu.

Không khí thoáng cái đã làm cho người khác hít thở không thông.

- Lục Vũ, nếu như người tin tưởng ta, có thể để tiểu muội của người cho ta chiếu cố.

Phương Vân nói chuyện. Trong lòng hần vô cùng hiểu rõ, theo đạo lý thì Lục Tiểu Linh hẳn phải chết trong trận bạo động này, nhưng bởi vì có quan hệ với mình nên nàng còn chưa có chết. Nhưng mà bây giờ nàng ta lại là chướng ngại để Lục Vũ gia nhập Liệt Thiên tông.

- Không sai, người có thể giao tiểu muội của người cho hần. Tiểu tử này có bút pháp Tam Công, vóc người tuần tú, hần xuất thân con nhà phú quý. Cùng lắm thì người gả muội muội người cho hần, cũng không tệ lắm. Nếu như hần không đáp ứng, lão phu sẽ giết hần ngay!

Lão giả lạnh lùng nói.

Phương Vân nhìn lão giả một cái. Người này thân là trưởng lão của Ma Môn mà cũng nói ra được mấy lời này hay sao.

Lục Vũ trầm mặc.

- Ca ca...

Đúng lúc này, Lục Tiểu Linh đột nhiên lên tiếng, rồi thoát khỏi tay của Lục Vũ, trên mặt phức tạp vô cùng.

- Ca ca, muội biết huynh vẫn muốn tu luyện võ đạo để trở nên cường đại. Đây chính là con đường huynh muốn, huynh đi đi. Muội có thể tự chăm sóc mình.

Cả người Lục Vũ run mạnh lên, hai huynh muội luôn gắn bó nhau, đối phương là thân nhân duy nhất của hai người. Nghe thấy mấy lời này của Lục Tiểu Linh, Lục Vũ dường như là muốn cự tuyệt lão giả ngay lập tức.

Lão giả thờ ơ lạnh nhạt, trầm nghĩ hồng bét. Mấy lời này của Lục Tiểu Linh chẳng những không có hiệu quả mà còn làm cho Lục Vũ lùi bước, vội vàng nói.

- Lục Vũ, người đã nghị kỹ chưa, người yếu vĩnh viễn là người yếu, cũng giống như con kiến hôi thôi. Người có thể trông cậy người khác bố thí một lần, nhưng không thể nhờ người khác bố thí vĩnh viễn được. Nếu như không thể có lực lượng cường đại tự thay đổi vận mệnh của mình thì sớm muộn gì cũng có ngày người và muội muội của người bị giết mà thôi!

Nghe thấy câu này, Lục Vũ run mạnh lên, cắn răng một cái nói.

- Tốt, ta đồng ý.

- Tiểu Hầu gia, chúng ta mặc dù thời gian ở chung không lâu, nhưng ta tin tưởng cách làm người của người. Muội muội của ta phải giao cho người rồi, chờ sau khi ta tu luyện thành công, ta sẽ đích thân tới đón nàng.

- Người yên tâm đi. Sau khi về kinh thành, ta sẽ nói mẫu thân ta nhận nàng làm nghĩa nữ, lúc đó nàng cũng là quận chúa rồi. Ta nghĩ lúc đó cũng không còn dám khi dễ nàng nữa đâu!

Phương Vân gật đầu nói, lấy thực lực hãn bây giờ, đúng là có tư cách nói những lời này.

- Hảo tiểu tử, mấy lời này hợp với ta lắm. Hai khóa đan dược này các người cầm đi, có thể trị thương các vết thương trên người các người.

Lão giả trong lòng cực kỳ vui mừng, tay áo ném đi, hai hạt đan dược màu đen mang theo mùi hương lạ lùng bay về phía trước, một bay về Phương Vân, một bay về Khổng Tước.

Vừa mới ném xong hai viên thánh dược chữa thương, Nhiep Thiên Ma Quân hình như nghe thấy gì đó, bỗng nhiên biến sắc không thôi.

- Không ổn rồi!

Lấy thực lực của Nhiep Thiên Ma Quân nhưng lúc này lại sợ hãi không thôi, giống như là gặp phải chuyện gì đó rất đáng sợ. Hãn không nói hai lời, thân hình lóe lên, một phát bắt lấy Lục Vũ, cũng không quay đầu lại mà đi về phương xa.

- Chuyện gì xảy ra? Đã có gì rồi?

Phương Vân ngẩn ngơ, hoàn toàn không rõ rốt cuộc là có chuyện gì mà có thể làm cho nhiep Thiên Ma quân kinh hoảng thành hình dáng này.

- Không tốt, đi mau!

Dường như là đồng thời, ở chỗ sâu trong bầu trời truyền đến mấy tiếng thét kinh hãi. Mấy bóng người có hơi thở hùng hồn không chút nghĩ ngợi nào đã chạy đi.

Phương Vân ngẩng đầu liếc nhìn, liền thấy cả bầu trời sơn mạch Mẫn Sơn, có chi chít các cường giả của Ma Môn. Nhưng những người này dường như gặp phải mãnh thú Hồng Hoang, kinh hoảng bỏ đi. Trong lúc bỏ đi thì hoảng sợ vô cùng, hơi thở dường như còn mang theo chút ý vị gần tiếp xúc với tử vong.

hamhieubiet

Đại Chu Hoàng Tộc

68. Chương 64: Nho Gia Đại Chu

Uống!

Cùng lúc này, ở dưới chân núi truyền đến một tiếng quát mắng trầm trầm. Thanh âm không cao cũng không thấp, nhưng lại mang theo khí thế uy nghiêm, ngay thẳng, chính trực. Thanh âm này vừa phát ra thì gió mây nổi lên, thiên địa biến sắc!

Thiên địa nguyên khí trong phạm vi một dặm chung quanh sơn mạch Mẫn Sơn dao động kịch liệt. Thiên địa dường như được một giọng nói cương trực nào đó gọi về, từ bốn phương tám hướng hội tụ ngay ở dưới chân núi.

Ừng Ừng.

Cái khí thế cương trực làm cho cả thiên địa biến sắc đỏ như sóng giang trường hải, mãnh liệt cuốn tới rồi quét lên trên núi.

- Đại Nho Đại Chu! Trốn!

Các tiếng kêu hoảng sợ từ bốn phương tám hướng truyền tới. Những tên cao thủ Ma Môn thường ngày làm hung thần ác sát, vĩnh hàm sai khiến này giờ đây hóa thành cầu vồng diên cuồng bỏ chạy.

Nhưng cái khí thế thiên địa cương trực này tụ tập lại nhanh chóng rồi tạo thành biển dâng, tốc độ nhanh vô cùng. Chỉ trong chớp mắt đã giống như là thủy triều vô cùng vô tận trải khắp cả sơn mạch Mẫn Sơn...

Ầm! Ầm! Ầm!

Các bóng đen ở trên ba ngọn núi cao nhất bị cỗ nguyên khí này quét trúng liên tiếp nổ tung, hóa thành từng mảnh tro bụi rồi từ trên không rơi xuống.

- Đau chết ta!

Ở ngoài mấy trăm trượng, Nhiếp Thiên Ma Quân kêu thảm lên một tiếng, phía sau lưng bị cỗ hơi thở còn cường đại hơn bút pháp Tam Công mấy trăm lần quét trúng lập tức hóa thành khói xanh tiêu tán. Xương nội tạng trắng hếu cũng từ bên trong lộ ra ngoài.

Nhiếp Thiên Ma quân ngửa mặt lên trời phun ra một búng máu vụ, nắm Lục Vũ, rồi hóa thành một cỗ cầu vồng màu đen diên cuồng biến mất ở chân trời. Ở phía sau hắn, mấy tên cao thủ có hơi thở cường đại trong ma đạo cũng máu chảy như mưa, chật vật bỏ chạy về phương xa.

Người trong Đạo Môn mặc dù không sợ cỗ thiên địa cương trực này nhưng vừa mới va chạm thì khí huyết cũng cuộn cuộn, thân thể mọi người lão đảo, dường như muốn ngã xuống.

Hô!

Gió cuốn trôi qua, cỗ hơi thở cương trực đó lập tức tản đi hóa vào trong hư không. Nhưng lúc này, ngoại trừ mấy cao thủ Ma Môn đã bỏ chạy được, còn những người khác đều đã bỏ mạng!

- Chỉ một tiếng quát lên thôi mà đã đánh chết mấy ngàn cao thủ Ma Môn! Ngay cả cường giả Thoát Thái cảnh như Nhiếp Thiên Ma Quân cũng sợ hãi mà chạy! Nho thần Đại Chu lại khủng bố như vậy ư!

Phương Vân nhìn lên bầu trời thưa thớt mà chấn động không thôi. Vào kiếp trước, hắn có nghe người khác nói các đại thần Nho gia của triều đình, chỉ cần quát lên một tiếng thôi cũng có thể đánh chết cao thủ Ma Môn, lúc đó hắn còn chê cười. Nhưng một màn trước mắt đã cho hắn thấy một vị Nho thần triều đình lại đáng sợ như thế nào!

- Đi mau, triều đình sẽ còn phái những cao thủ khác tới nữa.

Các cao thủ Đạo Môn còn ở trên bầu trời thì kinh hồn, sắc mặt bọn họ tái nhợt, khuôn mặt sợ hãi nhìn xuống dưới chân núi. Lực lượng thiên địa cương trực của Nho gia mặc dù không có tính uy hiếp trí mạng với người trong Đạo Môn, nhưng tác phong của triều đình Đại Chu trước sau như một, không thể nào không suy nghĩ đến môn phái bọn họ.

- Còn đi được sao.

Một giọng nói từ dưới núi vang lên, tiếng nói xé gió khắc sâu đến tận xương tủy của người ta.

Giọng nói vừa phát ra, một ánh sáng ngọc ngà hiện ra trong đêm tối, rồi chỉ trong nháy mắt đã hóa thành một cỗ thiên hà màu bạc bằng bạc bao phủ cả chân núi.

Cỗ thiên hà màu bạc cuộn cuộn ngay thẳng này mang theo hơi thở mãi mãi, muôn đời tưởng tồn lịch sử!

- Hạo khí trường hà!

Mọi người trong Đạo Môn phát ra tiếng kêu kinh hãi.

Chỉ thấy cỗ thiên hà màu bạc đó truyền khắp trong hư không, đồng thời mang theo một cỗ thiên uy khó dò, không thể phản kháng bao phủ những người trong Đạo Môn lại, trấn áp ở bên trong.

- Hạ thủ lưu tình!

Bỗng lúc này từ tứ phương lại truyền đến mấy giọng nói trầm thấp, thanh âm vừa phát ra thì các ngôi sao ở ngay trên bầu trời Mẫn Sơn rủ xuống trong màn đêm, hóa thành một bàn tay to phát ra ánh sáng ngọc ngà, mang theo một cỗ hơi thở làm người ta phải kinh hãi cuốn tới đánh vào cỗ thiên hà.

Dường như là đồng thời, hư không ở ngay bầu trời sơn mạch Mẫn Sơn nứt vỡ ra...Đồng thời một bàn tay ngọc khác từ trong hư không lộ ra, đánh tới chính khí trường hà trong hư không.

- Hừ!

Hừ lạnh một tiếng, cỗ chính khí trường hà điên cuồng quay lên, rồi hai đạo kiếm khí vô cùng sắc bén lướt sóng ra, mang theo cỗ hơi thở không thể phá nổi chém về hai bàn tay.

Ừng Ừng.

Kiếm khí cũng mãnh phá đi hai bàn tay, mà cỗ chính khí trường hà kia vẫn như cũ ở trong hư không, bao phủ cả đám đệ tử Đạo Môn ở đó, rồi trấn áp ở đáy sông.

- Muốn cho đệ tử các ngươi về, đi lên kinh thành tìm ta đi!

Một giọng nói trầm thấp uy nghiêm truyền khắp tứ phương. Giọng nói vừa phát ra thì ngân quang đầy trời thu lại, trên sơn mạch Mẫn Sơn lại xuất hiện một người trẻ tuổi mặc áo trắng. Người này mắt như ngôi sao, lưng đeo trường kiếm, mặc một bộ bạch y Nho gia, trên người toát ra một cỗ hơi thở xa xưa.

- Tất nhiên là như thế, mấy môn nhân của ta gửi tạm ở chỗ ngươi vậy!

Giọng nói mang theo uy áp vô cùng từ tứ phương truyền đến rồi đi xa dần.

Người trẻ tuổi mặc bạch y vẫn đứng ở hư không, vẻ mặt vô cảm như không nghe thấy gì cả. Một trận gió nhẹ thổi qua, đầu tóc dài của người trẻ tuổi này bay phất phới, mà viên cổ ngọc màu vàng bên người hắn lại đụng vào cái trường kiếm màu bạc cổ kính, phát ra một âm thanh trống trải du dương...

- Người kia là ai? Sao mà cường đại đến như vậy?

Phương Vân khiếp sợ nhìn lên không trung. Người nam tử này có thực lực vô cùng kinh khủng. Phương Vân không hề nghi ngờ chút nào, chỉ cần người này nguyện ý thì một kiếm của hắn cũng có thể bổ đôi quả núi ra!

- Đừng xem nữa, mau lấy đan dược nuốt vào. Có nhiều người chết như vậy, trên người của họ cũng có đan dược và công pháp! Dựa theo quy củ của triều đình Đại Chu thì phải thu hồi lại toàn bộ!

Khổng Tước này giờ khoanh chân ngồi bỗng nhiên nói chuyện, nghe giọng nói của nàng thì khí sắc dường như đã khá hơn. Giọng nói vừa phát ra thì Khổng Tước lập tức đứng lên, nhảy vào trong bóng đêm.

Phương Vân phục hồi tinh thần lại.

- Không sai, các cao thủ Ma Môn vừa rồi chết nhiều như vậy, các bảo vật, đan dược, bí sách cũng toàn bộ rơi xuống không trung, Đây cũng là một khoản tài phú quý giá!

Phương Vân lập tức nhặt viên đan dược do Nhiếp Thiên Ma Quân lưu lại, nuốt vào trong miệng, khẽ điều tức rồi nhanh chóng đi tìm tòi.

- Mọi người nghe lệnh, tất cả công pháp bí quyết, pháp bảo, đan dược do cao thủ Ma Môn lưu lại không được dấu riêng! Lập tức nộp lên trên, nếu làm trái lệnh thì người đó chính là cầu kết với yêu ma ngoại quốc!

Âm thanh đậm đặc vang dội thiên địa vừa vang lên thì đồng thời ở trên bầu trời cũng xuất hiện một cỗ hấp lực khổng lồ. Các bí sách, đan dược, bảo vật được một cỗ khí lưu nâng lên bay về phía nam tử trên bầu trời.

Phương Vân trong lòng rung mình, biết Khổng Tước đã nói trúng rồi. Còn về cái việc cầu kết với yêu ma ngoại quốc thì làm sao Phương Vân có thể bị hù sợ.

Một vật ở một địa phương đêm tối thối qua, Phương Vân vung tay lên, một cái bùa kim long bay ra, liền đem cái vật hình vuông đó thu vào trong ngực. Phương Vân cũng không ham nhiều, sau khi lấy được bảo vật thì lập tức lách mình vào trong quặng mỏ.

- Hử?

Chân mày của người trẻ tuổi bạch y khẽ nhếch lên, ánh mắt sắc bén như đao kiếm quét tới, dường như muốn bắt Phương Vân ra.

- Ra mắt Trạng Nguyên lang!

Đúng lúc này, ở phía sau thổi tới ba luồng gió, ba vị đại tướng quân coi sơn mạch Mẫn Sơn rốt cuộc đã chạy tới. Ba người sau khi tới sau người trẻ tuổi này thì chân mày buông xuống, thái độ cực kỳ cung kính.

- Ủ!

Người trẻ tuổi mặc bạch y nhàn nhạt gật đầu, ánh mắt nhìn lướt qua ba người, đột nhiên ống tay áo phất lên, một cỗ kính khí màu trắng bạc chia ra tràn vào trong cơ thể ba người rồi quay một vòng kinh mạch. Khí huyết của đám người Lý Ngọc lập tức tốt lên, ngay cả vết thương cũng có thể dùng mắt thường mà đang khôi phục lại.

- Đa tạ!

Ba người cung kính nói.

Người trẻ tuổi bạch y cũng không có đáp lời, gật đầu như cũ. Vào lúc này, thì chỉ chít các bảo vật, đan dược, bí sách đồng thời bay lên. Tay áo nam tử bạch y mở ra, ít nhất mấy ngàn bảo vật chỉ lóe lên trong không trung một cái rồi lập tức biến mất không còn thấy đâu nữa/

- Đây là mấy đồ mà các người muốn, xem một chút đi.

Tay của người trẻ tuổi bạch y vẫy lên, từng cục Vực Ngoại Tinh Thần Thiết lớn nhỏ không đều trống rỗng hiện lên, lơ lửng trước mặt ba người.

- Trạng Nguyên lang khách sáo rồi, không cần tra xét.

Ba người ngay cả nhìn cũng không thêm, rồi phát ra kính khí của mình, đón lấy đồng Vực Ngoại Tinh Thần Thiết có thể tích không lớn nhưng có thể so sánh với một ngọn núi này.

- Ta còn có việc, đi trước.

Người trẻ tuổi nói xong câu này, thân hình thoảng một cái đã biến thành một cỗ cầu vồng biến mất tại hư không.

Ở ngay dưới chân núi, tại một đường núi quanh co, đang có một cỗ xe ngựa cổ xưa được hai con ngựa già màu trắng kéo đang lặng lẽ đứng ngay ven đường.

- Đại nhân, ta đã trở về.

Người trẻ tuổi đứng ở cạnh xa ngựa, thái độ cực kỳ cung kính nói.

- Ủ.

Màn xe vén lên, một vị lão giả có nước da vàng nhạt, thái độ bình thản như nhìn thấu được hết mọi việc trên đời nói.

- Mọi chuyện xong xuôi rồi?

- Đã xong rồi.

Người trẻ tuổi mặc áo trắng cúi đầu, cung kính nói.

- Vậy lên đường đi!

Lão nho phất phất tay, hai con ngựa già kéo theo cái cỗ xe ngựa cổ xưa, lẳng lặng trong bóng đêm đi về hướng nam.

Người trẻ tuổi thì đi theo xe ngựa, một bước đến cả mấy trượng, cận kề theo hầu.

Chỉ chốc lát sau, cỗ xe ngựa này đã dần dần biến mất trong bóng đêm.

hamhieubiet

Đại Chu Hoàng Tộc

69. Chương 65: Thanh Niên Đệ Nhất Cao Thủ Lý Ưc Huyền

- Người nào làm phản, giết!

Lý Ngọc đứng ở ngay sườn dốc, tung một quyền ra, mười mấy tên mỗ nô kêu thảm một tiếng rồi bị chấn thành bột máu. Không có các cao thủ ngoại quốc kháng lại, quân tinh nhuệ của Đại Chu bắt đầu ra tay dọn dẹp, mỗi nơi đi đến đều là máu tươi đầy đường.

Sau khi chém chết mấy ngàn mỗ nô cũng đã làm cho cuộc bạo động này tạm thời dẹp lui xuống. Vô số mỗ nô hai tay ôm đầu, quỳ rạp trên đất, không dám làm ra cử động nào.

Ở trong quặng mỏ, Phương Vân lắng nghe khắp nơi, sau khi cảm giác thấy cỗ hơi thở khổng lồ ban nãy đã biến mất thì mới thở phào nhẹ nhõm. Cúi đầu nhìn cái bảo vật đen thui thì vật này là một cái ấn hình lập phương vô cùng tinh tế. Không biết là dùng kim loại nào chế tạo thành, cầm tay rất vừa vặn, toàn thân đen nhánh, quanh thân còn có ma khí lay động, toát ra một cỗ hơi thở cực kỳ tà ác.

- Đây là một bảo vật công kích, nhưng mà vật này tà khí quá nặng, nếu như ta dùng vật này mà để cho các đại thần trong triều nhìn thấy thì lập tức sẽ bị phán tội cấu kết với yêu ma. Phải tế luyện nó lại mới được!

Bảo vật sau khi bị tế luyện thì sẽ mang theo hơi thở của người sử dụng. Phương Vân nếu như muốn sử dụng vật này thì phải tế luyện lại được mới được.

Đúng lúc này thì có tiếng bước chân đi tới, Phương Vân quay đầu lại nhìn thì thấy Khổng Tước đang đi tới, ánh mắt của nàng âm u, tâm tình dường như không tốt lắm.

- Có tìm được gì không?

Phương Vân hỏi.

- Không có, trừ một lọ Thanh Diệp Hoàn trị thương, còn những vật khác bị hắc mang đi rồi!

Tuy Khổng Tước vẫn đeo mặt nạ trên mặt nhưng mà Phương Vân có thể đoán ra khuôn mặt của nàng hắc rất khó coi.

- Người có nhặt được cái gì không?

Khổng Tước thuận miệng hỏi một câu.

Phương Vân tiện tay lấy cái ấn hình lập phương để ở lòng bàn tay.

- Chỉ có cái này thôi.

- Người thế lại tìm được Quỷ Long Chu của Quỷ Vương tông!

Ánh mắt của Khổng Tước lóe lên một chút.

- Quỷ Long Chu?

Phương Vân hỏi.

- Ủ, kiện pháp khí này được luyện hóa bởi các đệ tử trọng yếu của Quỷ Vương tông. Lúc đối địch có thể huyền hóa đối địch. Nếu lúc không cần cũng có thể làm quỷ long, dùng như công cụ! Theo truyền thuyết, trưởng lão của Quỷ Vương tông vì luyện chế loại pháp khí này mà đã tiến vào hoang dã, giết chết hai mươi tám con cổ mãng, lấy hồn phách của nó phong vào trong pháp khí để làm khí linh.

- Cái Quỷ Long Chu cùng với hai mươi tám hồn phách đó được các trưởng lão ban cho các đệ tử trọng yếu.

Khổng Tước giải thích.

- Kiện pháp khí này có hình dạng phương ấn, người nói nó có thể biến ảo thành Quỷ Vương thuyền thay đi bộ bay lên không, hẳn là có pháp môn nào chứ?

Phương Vân hỏi.

- Cụ thể thì ta cũng không rõ ràng lắm. Nhưng mà phần lớn sau khi tế luyện pháp khí xong thì mới có thể biết được chức năng của nó. Tên Quỷ Vương tông nắm giữ kiện pháp khí này đã bị đánh chết, vật này giờ đã là vật vô chủ, người cứ luyện hóa nó là được.

Phương Vân gật đầu, hóa thân thành Thanh Long, lúc bay lên không phi hành thì nội lực sẽ tiêu hao rất lớn, hơn nữa cũng phi hành không cao được, chỉ có thể làm như là kẻ sách tạm thời. Nếu như có một loại pháp khí thì có thể giống như những võ giả ngoại quốc kia, không tốn chút sức nào mà bay lên không mới là vương đạo.

Cách nhìn của hắn lúc này cũng vô cùng đơn giản. Hắn cho rằng có thể ngự không phi hành thì chỉ khi tu vi đạt đến Thoát Thai Cảnh mới được, còn nếu đến Trận Pháp cảnh thì cũng có thể tế luyện pháp khí rồi bay lên.

Cái Quỷ Long Chu này có sức hấp dẫn rất lớn với hắn.

Tâm niệm của Phương Vân vừa động, một cái bùa chân long bay ra quấn chặt lấy cái Quỷ Long Chu này. Từng cỗ sương mù ma khí quay cuồng, mang theo một mùi hôi thối bay ra khỏi kiện pháp khí này. Ma vụ vừa tản đi thì các yêu ma cũng tiêu tán hẳn.

Uống!

Phương Vân hét lớn một tiếng, phù chú Chân Long đánh sâu vào trong Quỷ Long Chu. Chỉ thấy cái kiện pháp khí hình lập phương này gãy dựa mảnh liệt, sau đó có một cái bóng ảnh mông xà màu đen từ pháp khí vọt ra. Bóng ảnh này sau khi quanh quẩn ở trên không một hồi thì đột nhiên lao xuống, cùng phù chú chân long lần lượt thay đổi rồi dung hợp làm một.

Kết!

Bên trong tứ phương ấn này truyền đến âm thanh chuyển động của cơ quan, chỉ trong một chớp mắt, cái ấn phương này đã biến thành một cái ấn hình ngũ trảo kim long màu vàng, quanh quẩn bay lượn trong hư không. Lúc nhìn qua trông rất sống động.

Phương Vân trong nháy mắt đã luyện hóa được Quỷ Long Chu, trong lòng lập tức sinh ra cảm giác nước đã tan ra. Ngón tay chỉ về Quỷ Long Chu trong hư không hét lớn lên.

- To ra!

Quỷ Long Chu đang nhỏ bỗng nhiên bạo to ra, sau đó hóa thành một con chân long dài hơn mười trượng, lượn vòng trên không trung.

- Ha ha ha, rốt cuộc đã có một kiện pháp khí rồi.

Phương Vân mừng rỡ vô cùng, tay khẽ vẫy một cái, cái Quỷ Long Chu này lập tức bay vào trong cơ thể, cùng huyết nhục kết hợp lại làm một. Phương Vân vừa động lập tức chậm rãi huyền phù trên không trung.

- Khổng Tước, người không phải là cường giả Thoát Thai Cảnh à?

Phương Vân cười nói, hẳn lúc này cũng đoán ra hẳn trên người Khổng Tước có một vật pháp khí, có thể làm cho nàng phi hành được.

- Ta chưa bao giờ nói ta là võ giả Thoát Thai Cảnh.

Khổng Tước lạnh lùng nói.

Phương Vân ngạc nhiên, cẩn thận suy nghĩ lại một chút. Từ lúc Khổng Tước tiến vào trong Tứ Phương hầu phủ, nàng quả thật không có nói những lời ấy. Lúc ấy mình chỉ hỏi nàng có thể ngự không phi hành hay không, Khổng Tước cũng chỉ biểu diễn khả năng ngự không phi hành mà thôi.

Phương Vân sau khi luyện hóa Quỷ Long Chu thì đã biết mình sai lầm rồi. Muốn ngự không phi hành thì chỉ cần đạt tới Trận Pháp Cảnh rồi luyện hóa được pháp khí, thì ở vài tình huống nhất định là có thể phi hành được.

- Tạm thời không nói đến cái đó nữa. Cái bình Thanh Diệp Hoàn kia cho ta đi, Chu Hân lúc này bắt tiền cứu ta mà bị thương rồi, cần cái bình chữa thương đó.

- Cầm lấy đi.

Khổng Tước không hề nghĩ ngợi, liền đem cái bình sứ chứa Thanh Diệp Hoàn ném tới. Đồ vật này đối với nàng cũng không có tác dụng quá lớn, thuộc dạng đồ vật có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

- Đa tạ.

Phương Vân sau khi lấy bình sứ liền đi tới chỗ của Chu Hân trong quảng mỗ. Vừa rồi Chu Hân muốn giúp mình mà lấy tiền bắn Nhiếp Thiên Ma Quân, nhưng bị hấn phản tên lại mà bị thương. Phương Vân lúc đó cũng thấy Chu Hân bị thương không nặng lắm cho nên mới không lo lắng lắm.

- Phương huynh, chê cười rồi.

Trong quảng mỗ, Chu Hân bị ba mũi tên xuyên qua tay găm trên một tảng đá khổng lồ. Thấy Phương Vân cùng Khổng Tước đi tới, không khỏi cười khổ.

- Đừng nói những lời này, ta còn phải cảm ơn người kìa, sao lại chê cười.

Phương Vân dùng sức một chút, rồi lấy ba mũi tên ra ngoài.

- Lấy cái này ăn đi.

Sau khi xoa thuốc cho Chu Hân, Phương Vân lại lấy một ít Thanh Diệp Hoàn ra.

Chu Hân cũng không có suy nghĩ nhiều, trực tiếp nuốt xuống, sau đó cười khổ nói.

- Lại nói tiếp, lúc đó Nhiếp Thiên Ma Quân cũng không có để ta vào trong mắt. Bằng không, người phải lo liệu cho ta rồi.

Hai người liền cùng cười lên, Phương Vân hỏi.

- Trương Anh đâu? Hai người các người không phải ở cùng một chỗ sao?

- Ở dưới nền đất cũng không còn mỗ nô nào nữa, cũng không có uy hiếp gì. Ta lại Trương Anh cũng không yên lòng cho người, cho nên mới phái ta lên xem người sao. Đám người bọn họ chỉ cần không hoảng loạn thì sẽ không có nguy hiểm gì cả.

Chu Hân giải thích.

- Còn ở dưới quảng mỗ là tốt rồi, ta chỉ sợ toàn bộ các người đều chạy lên đây thì nguy mất.

Phương Vân thoải mái cười nói.

Chờ sau khi khí sắc của Chu Hân khá lên, Phương Vân cùng Khổng Tước mang Chu Hân về trong động quật, để cho hắn nằm ở trên giường đá. Chỉ chốc lát sau, Trương Anh cũng mang theo các sĩ tử khác về lại trên mặt đất.

Thì ra sau khi Chu Hân rời đi không lâu thì Trương Anh đã phái một gã sĩ tử lên mặt đất điều tra tin tức, sau khi phát hiện bạo động đã kết thúc thì lập tức trở về dưới nền đất báo cho Trương Anh. Đám sĩ tử đó sau khi nghe thấy thì hoan hô lên, rồi cùng Trương Anh về lại trên mặt đất.

Sau khi hàn huyên một chút thì chúng sĩ tử cũng về chỗ ở riêng của mình. Trải qua lần đối địch này thì Phương Vân đã biết những sĩ tử ở kinh thành này trên căn bản đã lên cùng chiến thuyền với mình.

- Đúng rồi, người trẻ tuổi bạch y ban này là ai? Hình như người biết thì phải?

Phương Vân khi trở về động quật thì liền hỏi.

- Bất kể Đạo Môn, Ma Môn hay môn phái ngoại quốc, không có ai không nhận ra người đó.

Khổng Tước thản nhiên nói.

- Hả? Danh khí lớn như vậy sao khi ta ở kinh thành chưa bao giờ nghe thấy danh tiếng của người này.

Phương Vân nghi ngờ nói, có danh khí như thế thì không thể nào hắn không biết được.

- Chưa từng thấy qua nhưng hẳn là đã nghe qua. Hẳn chính là Hạo Nhiên Thư Sinh Lý Ưc Huyền, là Trạng Nguyên lang của triều đình Đại Chu các người chín năm trước.

- Cái gì, là hắn sao?

Hạo Nhiên Thư Sinh Phương Vân không biết, nhưng Lý Ưc Huyền hẳn lại biết đến. Triều đình Đại Chu từ khi lập quốc tới đây thì chỉ có hắn mới mười hai tuổi đã lấy được các giải nguyên, Hội Nguyên, Trạng Nguyên của thi Hương, thi Hội, thi Đình. Hơn nữa khi y lấy được Trạng Nguyên thì năm đó đã gây ra náo động rất lớn. Những án văn chương do hắn viết được các quý tộc yêu thích vô cùng, ngay cả các nường nường trong hoàng cung cũng yêu thích muốn đọc đến nỗi không muốn buông tay.

Nhưng điều chân chính để cho hắn danh chấn thiên hạ thì Tam Công đã có đánh giá với hắn. Cả ba vị Tam Công Thái Tổ, Thái Phó, Thái Bảo đều cho rằng Lý Ưc Huyền sau khi qua trăm tuổi thì có thể chủ trì chuyện của triều đình, đứng hàng tôn sư của Tam Công.

Phương Vân vào kiếp trước cũng đã có nghe qua một số truyền kỳ về vị Trạng Nguyên lang này.

Nhưng mà, sau này không biết đã xảy ra chuyện gì mà vị Trạng Nguyên lang trẻ tuổi nhất triều đình Đại Chu này đột nhiên mất tích. Điều làm người ta ngạc nhiên nhất đó chính là cả triều đình Đại Chu cũng đã quên hẳn người này, cũng không có ai bàn luận đến cái tên Lý Ưc Huyền này nữa.

- Lý Ưc Huyền năm đó sau khi giành được Trạng Nguyên thì lập tức được phá cách vào Tắc Hạ Học Cung học tập, trực tiếp vứt văn tập võ, học tập tâm pháp Nho gia, rồi làm môn hạ của Thái Bảo trong Tam Công!

hamhieubiet

Đại Chu Hoàng Tộc

70. Chương 66: Tắc Hạ Học Cung

- Tắc Hạ Học Cung....

Phương Vân suy nghĩ lại, cái tên này rất quen thuộc với hắn. Đối với các sĩ tử Đại Chu thì nơi đó chính là Thánh Điện. Chính xác mà nói thì Tắc Hạ Học Cung không phải bắt đầu lúc Đại Chu hoàng triều mới bắt đầu lập nên, mà từ thời đại cổ thì đã có danh xưng này cùng với Nho gia. Đó là nơi tập hợp của các đại nho có học vấn nhất, có tu dưỡng nhất, có đạo đức nhất của thiên hạ.

Triều đại không ngừng thay đổi tiên tan, nhưng Tắc Hạ Học Cung vẫn được bảo vệ lưu lại. Từ các đời trọng thần của triều đình, cho đến các đại nho có học vấn cao thâm, các quan lại địa phương đức cao vọng trọng, cùng với Tam Công nhiều lần đảm nhiệm triều chính đều là thành viên của Tắc Hạ Học Cung.

Tắc Hạ Học Cung tuy trải qua nhiều lần chiến loạn nhưng vẫn được gầy dựng lại, ngất đứng không ngã. Có thể nói trong suy nghĩ của nho sinh thiên hạ thì đây chính là Thánh Địa, coi như là các đời hoàng thất cũng không có cách nào tác động đến được Tắc Hạ Học Cung.

Ảnh hưởng của Tắc Hạ Học Cung có thể nói là khắp toàn dân và cả Nhân Hoàng. Tam Công của Đại Chu hoàng triều mặc dù chức cao quyền trọng nhưng cũng chỉ có thân phận sĩ tử ở trong Tắc Hạ Học Cung, bởi vì ở trong Tắc Hạ Học Cung còn có các tiền nhiệm, trước tiền nhiệm, thậm chí còn có thể còn có các danh nho, nguyên sĩ, đại phu, Tam Công của các Nhân Hoàng đời xa xưa.

Những người này đã trải qua sự gian khổ nghèo đói, học vẫn không hề dưới Tam Công. Những người này một khi tiến vào trong Tắc Hạ Học Cung thì cả đời đều muốn ở trong đó, chân không bước ra khỏi nhà, cho đến khi chết già mà thôi.

Đối với Phương Vân ở kiếp trước mà nói, Tam Công chính là Thánh Hiền ở nhân gian, mà Tắc Hạ Học Cung chính là Thánh Địa, chỉ có thể nhìn lên mà không thể chạm đến.

Khổng Tước tiếp tục nói.

- Đối với những người ở Đại Chu thì hẳn đã mất tích, nhưng đối với tất cả người trong Ma Môn thì họ đều biết Lý Ưc Huyền sau khi tiến vào Tắc Hạ Học Cung, liền bái đại nhân Thái Bảo, chỉ một năm sau hẳn đã thể hiện ra thiên phú võ đạo đáng sợ. Ba tháng bước vào Thoát Thai Cảnh, một nam liền bước vào đệ tam trọng của Thoát Thai Cảnh, Tinh Phách Cảnh. Hiện tại đã cách nhau đến chín năm, giờ đây cũng không ai biết hẳn đã tiến xa đến mức nào.

- Tu vi của người nay bây giờ, trừ phi do các tông chủ tự mình xuất thủ thì cũng không ai có thể trấn áp được vị Nho gia này nữa rồi!

Khổng Tước hồ hững nói.

Phương Vân nghe vậy chấn động không thôi. Người so với người đúng là tức chết đi mà, hẳn có Địa Cấp châu hỗ trợ, mất hết ba tháng mà chỉ đến được Cương Khí cảnh, hiện tại đã qua hơn nửa năm nhưng cũng không đột phá đến được Thoát Thai cảnh. Nhưng vị này chỉ dùng có thời gian ba tháng, liền tiến vào Thoát Thai cảnh. Hơn nữa, khi đó người này cũng mới chỉ có mười hai tuổi, so mình bây giờ còn nhỏ hơn nhiều!

- Mà hai bàn tay to hồi này xuất hiện chính là chứng môn tông phái?

- Nếu không như vậy thì người cho rằng có ai có bản lĩnh từ ngoài mấy vạn dặm có thể phá toái hư không để tương trợ giải cứu môn nhân như vậy!

Khổng Tước ngó chừng Phương Vân, nói.

Phương Vân trầm mặc không nói, lồng ngực đập liên tục không thôi: “Một quyền đánh rụng ngôi sao, một chưởng đánh tan từ ngoài hư không, cảm núi nhốt biển cũng nói chơi. Cảnh giới như vậy không biết khi nào ta mới đạt đến được!

Phương Vân tự thấy mình chỉ có thể đánh vỡ một chút đá trên núi mà thôi, còn cách cảnh giới trên đến vạn dặm.

Sau khi khiếp sợ trong ngẩn ngủ, trong lòng Phương Vân liền có một luồng ngạo khí khởi dậy: “Ta tu luyện võ đạo quá muộn, nhưng sớm muộn gì cũng có một ngày ta có thể đạt đến được cảnh giới như bọn họ!”

- Nếu như không có chuyện gì nữa thì ta đi trước vậy.

Khổng Tước nói.

- Ủ, người đi đi.

Phương Vân phát phát tay.

Khổng Tước động một cái, liền biến mất ở ngoài cửa động.

Trong động thoáng một cái đã trống không, Phương Vân nhìn lướt qua, cảm giác dường như có điều gì đó không đúng.

- Hồngбет, Lục Tiểu Linh đâu mất rồi!

Phương Vân dùng sức vỗ đầu một cái, sau khi đoạt được Quỷ Long Chu từ Lý Ưc Huyền thì Phương Vân liền xông vào trong quảng mỗ. Lúc sau thì lại có nhiều chuyện bận rộn, nhất thời quên mất.

Thân hình lóe lên một chút, Phương Vân liền nhanh chóng phóng đi. Sau khi tế luyện được Quỷ Long Chu, dung nhập vào trong huyết nhục, tốc độ bay của Phương Vân đã nhanh hơn nhiều, mà sự tiêu hao nội lực cũng ít hơn hẳn.

....

Lúc này quân đội Đại Chu đang tuần tra chung quanh, duy trì trật tự, đồng thời cũng thanh trừng mỏ nô.

Tiếng gió rung động, Phương Vân xuất hiện tại địa phương mà Lục Tiểu Linh đã xuất hiện lần cuối cùng. Lúc này trên núi trống rỗng, mơ hồ có thể nghe được tiếng gió từ xa, nhưng bóng người của Lục Tiểu Linh lại không thấy đâu cả.

- Lục Vũ bị Nhiếp Thiên Ma Quân mang đi, nha đầu ngốc này không phải đi tự sát rồi chứ!

Cái ý nghĩ này vừa mới hiện lên thì Phương Vân lập tức đổ mồ hôi lạnh ra. Thân hình thoáng một cái, Phương Vân bắt đầu tiến vào trong quặng mỏ tìm kiếm, hơn một canh giờ sau nhưng vẫn không thấy đâu. Sau đó lại xuống chân núi tìm một canh giờ nữa nhưng vẫn không tìm được. Đến lúc này thì trời đã tờ mờ sáng, Phương Vân càng lúc càng lo lắng hơn.

- Lục Vũ trước khi đi đã giao phó nàng ta cho ta. Hắn lúc này vừa mới đi, mà nếu Lục Tiểu Linh lại xảy ra chuyện gì thì trong tương lai làm sao ta nói chuyện với hắn được!

Phương Vân trong lòng lúc này lạnh như băng. Nhận ủy thác người mà không làm được mà chuyện không nên vô cùng, đạo lý này Phương Vân vô cùng hiểu. Đang lúc lo lắng thì đột nhiên có tiếng khóc truyền đến trong tai.

- Ca ca...

Phương Vân cẩn thận lắng nghe, sau đó liền mừng như điên.

- Đúng là Lục Tiểu Linh rồi!

Phương Vân dựa theo âm thanh đi tới, khi tới chỗ một sườn đồi thì liền thấy Lục Tiểu Linh đang ôm gối ngồi trên một đám cỏ thưa thớt. Tiểu cô nương mới chỉ mười hai tuổi, tịch mịch nhìn xuống dưới vách núi, hai vai hơn run run, khóc nức nở.

Nhìn bóng lưng gầy yếu của Lục Tiểu Linh, trong lòng Phương Vân không khỏi mềm nhũn ra.

Phương Vân trong khoảng thời gian này sống chung với huynh muội Lục gia, đối với tình cảnh của bọn họ cũng đã hiểu được đôi chút.

Hai người vốn xuất thân từ nhà quan lại, phụ thân từng là quan ở một địa phương, nhưng sau bị hãm hại nên bị buộc tội bỏ tù. Hai người bọn họ trốn thoát, lang bạt giang hồ, đã từng xin làm nô bộc, đã từng làm ăn xin, suốt ngày bị đánh là chuyện bình thường.

Vì để Lục Tiểu Linh được ăn no, Lục Vũ cái gì cũng đã từng trải qua. Mỗi lần đến giờ ăn cơm đều bị đánh, cho đến khi thật sự chịu không nổi nữa, Lục Vũ liền mang theo muội muội cùng nhau vào quặng mỏ, bán mình làm mỏ nô để có thể kiếm được miếng cơm ăn qua ngày.

Ở trong quặng mỏ, mỗi người mỗi ngày ít nhất phải đào được năm trăm cân khoáng thạch thì mới được ăn cơm. Một cô bé mới mười hai tuổi thì có thể làm được chuyện gì. Vì vậy, mỗi ngày Lục Vũ đều vì muội muội mà đào cho nàng năm trăm cân khoáng thạch trước để nàng có cơm ăn no. Sau đó, mới quay đầu lại đào năm trăm cân khoáng thạch cho chính mình, nhưng lúc đó thời gian đã muộn rồi, Lục Vũ căn bản là đào không được năm trăm cân nữa.

Lúc Phương Vân thấy Lục Vũ lần đầu cũng chính là lúc mà hắn không đào được năm trăm cân khoáng thạch ấy. Lục Vũ mỗi ngày đều ăn không đủ no, đồng thời vì một bữa cơm no của muội muội mà ra sức làm việc cho nên mười ngón tay của Lục Vũ đã đỏ như máu rồi, rất nhiều móng tay đã bị lật lên.

Ở trên người Lục Vũ, Phương Vân có thể thấy được điểm chung của cả hai người: khi đã yêu thương ai thì yêu cả đường đi lối về của người đó, Phương Vân đối với Lục Tiểu Linh cũng có cảm giác nàng là muội muội của mình.

“Đây là lần đầu tiên ca ca của cô bé không ở bên cạnh.”

Phương Vân đi tới.

- Không phải sợ.

Thân thể của Lục Tiểu Linh thoáng run lên một chút, cũng không quay đầu lại.

- Ca ca của người chẳng qua là tạm thời rời đi thôi, cũng không phải là ra đi vĩnh viễn. Chờ sau khi hấn tu võ đạo thành công thì sẽ đến đón người. Ở trong khoảng thời gian đó, ta sẽ chiếu cố người. Chờ sau khi việc rèn luyện ở mỏ chấm dứt, ta sẽ dẫn người cùng về kinh thành! Có ta ở đây, không ai có thể khi dễ người được!

Phương Vân vừa nói, vừa vỗ vỗ vai của Lục Tiểu Linh.

- Hic...

Lục Tiểu Linh đột nhiên quay đầu lại, ôm lấy đầu gối của Phương Vân rồi khóc lớn lên.

- Ta, ta thật sợ hãi a. . . , ca ca, ca ca đi. . . , ta thật thật sợ hãi. . .

Phương Vân nhẹ nhàng vỗ vỗ phía sau lưng của nàng, cái gì cũng không nói. Kiếp trước, hấn cửa nát nhà tan, mất đi tất cả, cho nên hấn cũng có thể hiểu được cảm giác của Lục Tiểu Linh bây giờ. Cả hai người đều mất đi người thân duy nhất, Lục Vũ cũng là toàn bộ tín niệm trong lòng của Lục Tiểu Linh.

“Nàng dù sao cũng chỉ mới có mười hai tuổi...”

Phương Vân nhìn Lục Tiểu Linh, đưa tay ra nói.

- Đi theo ta, sau này, ta sẽ chiếu cố người.

Lục Tiểu Linh sau khi khóc hồi lâu rồi mới ngẩng đầu lên, cả mặt đầy nước mắt. Nhìn Phương Vân thật sâu rồi mới chìa tay ra...

Cùng lúc đó, ở một ngọn núi cách mỏ Ba Lâm rất xa, mỏ núi này bị tầng tầng mây bao phủ lại, nhìn giống như là một con cự thú tiền sử giống nhau, đứng yên ở mặt đất. Cả tòa núi này toát ra cổ hơi thở hoang vu, đã lâu không có người tới. Ngồi trên đỉnh núi này làm cho người ta có cảm giác con người thật là nhỏ bé, giống như là con kiến hôi vậy.

Ở ngay chân núi, Lục Vũ quay đầu lại nhìn về hướng tây, trong mắt hiện lên thần sắc phức tạp.

- Phương Vân, muội muội của ta trông cậy vào người vậy!

- Đi thôi!

Nhiếp Thiên Ma Quân nắm lấy tay của Lục Vũ. Rồi bỗng nhiên hư không trước mặt hai người phát ra âm thanh ừng ực, rồi một cái bàn tay lớn do bạch cốt tạo thành rung động hiện lên trước hai người. Hai người đứng lên trên đó, bàn tay bạch cốt này nâng hai người lên rồi nhanh chóng bay lên trên núi.

hamhieubiet

Đại Chu Hoàng Tộc

71. Chương 67: Thời Đại Cận Cổ

Mỏ nô ở mỏ Ba Lâm bạo động đã gây ra ảnh hưởng rất lớn. Trong ba vị tướng quân ở mỏ ngoại trừ Lý Ngọc có tổn thất nhỏ, còn hai vị tướng quân khác đều giận tím mặt.

Những mỏ nô bị đồng loạt chém giết phải dùng con số ngàn để tính. Cứ mỗi một ngày lại có một lượng lớn thi thể bị thiêu, xương cốt còn dư lại thì quăng xuống núi. Mà việc canh gác trên sơn mạch Mẫn Sơn cũng nghiêm hơn rất nhiều. Cứ mỗi lúc trời tối là tiếng khải giáp chấn động lại vang lên cả một vùng trời.

Nhưng mà những thứ này cũng không có liên quan đến Phương Vân. Lần cao thủ ngoại quốc xâm lấn này cộng với việc mỏ nô bạo động đã chết gần vạn người nhưng thu hoạch của Phương Vân lại là lớn nhất. Từ

một pháp khí Quỷ Long Chu ngự không phi hành không nói, Phương Vân còn từ đệ tử Thánh Vu giáo lấy được một quyển sách ‘Thời đại cận cổ’, một đồng Bạch Cốt châu, còn có một bình hồ lô màu đen.

Ba loại bảo vật được đặt trên bình đá, Phương Vân lấy cái bình hồ lô, mở cái nút thì một làn khói đen nhàn nhật từ trong bình thoát ra, biến ảo thành một cái khô lâu màu đen, há miệng một cái rồi biến mất.

Phương Vân đổ xuống thì có mấy viên được hoàn lặn ra, ngửi lấy thì có một mùi thơm nhàn nhật.

- Đây hẳn là được hoàn chữa thương mà đệ tử Thánh Vu giáo mang theo bên người tùy thân.

Phương Vân cũng đoán ra những viên được hoàn này được mấy tên đệ tử Thánh Vu giáo thường mang theo nên có thể có chút tính độc. Nhưng mà, trong cơ thể Phương Vân có tinh hoa chu quả, cũng không cần sợ mấy loại tính độc này.

Phương Vân quơ quơ nhẹ nhàng, đoán khoảng chừng có bảy, tám mươi viên. Dem hồ lô thu vào trong ngực, Phương Vân cầm cái Bạch Cốt châu ở trên bàn. Đồng Bạch Cốt châu này mỗi một viên khoảng đầu ngón út, có tất cả mười hai viên, từng hạt mượt mà sáng bóng, được xâu thành một chuỗi.

- Đây là một bộ pháp bảo công kích.

Tay của Phương Vân run lên, một cái phù chú Thanh Long từ trong cơ thể bay ra, lập tức luyện hóa chuỗi liên châu này. Mười hai viên bạch cốt châu chợt lóe lên, phân giải thành vô số phù chú màu đen chìm vào trong đan điền của Phương Vân.

Mười hai viên bạch cốt châu biến thành mười hai đầu cốt ma phù chú, vây xung quanh Thiên Địa Vạn Hóa Chung rồi cấp tốc xây tròn.

- Lên!

Tâm niệm của Phương Vân vừa động thì sương mù nổi lên cuộn cuộn ở phía sau, rồi mười hai đầu cốt ma màu trắng cao hơn hai trượng xếp thành một hàng thẳng đứng sau Phương Vân. Mười hai đầu cốt ma này vốn là pháp môn tế luyện của Thánh Vu giáo, nên lúc dùng đến sẽ nổi lên tà khí cuộn cuộn. Nhưng sau khi được Phương Vân tế luyện thì liền khu trừ đi tà khí trên mười hai đầu cốt ma này.

Cơ thể của Phương Vân lúc hấp thu xong mười hai đầu cốt ma này thì đồng thời hơi thở cũng trở nên lớn mạnh hơn.

- Uy lực của mười hai đầu cốt ma này lớn vô cùng, phá toái nát bia cũng không nói chơi. Nếu như dùng tốt thì hiệu quả sẽ rất lớn.

Phương Vân trong lòng nghĩ ngợi. Chuỗi liên châu bạch cốt này ngoài việc có thể hóa thành mười hai đầu cốt ma, Phương Vân còn nhận được một đạo pháp quyết trong đó nói đến việc mười hai cốt ma này còn có thể biến hóa thành một vụ ma khổng lồ. Đầu vụ ma này ngoại trừ việc có lực lượng lớn lao, còn có thể thi triển chút pháp quyết. Nhưng mà, việc gọi vụ ma về tốn rất nhiều nội lực.

A!

Phía sau đột nhiên có một tiếng kinh hô truyền đến.

Nghe thấy âm thanh kinh hô, Phương Vân xoay người lại, tay vung lên, mười hai đầu cốt ma uy mãnh lập tức thu vào trong cơ thể.

- Đừng sợ, chỉ tế luyện một bộ pháp bảo thôi!

Phương Vân quay đầu lại, lúng túng giải thích, hẳn quên rằng còn có Lục Tiểu Linh ở nơi này.

Lục Tiểu Linh ở trong góc lấy tay che miệng, đôi mắt mở to, nghe thấy thế rồi ừ một tiếng!

Sau khi trấn an Lục Tiểu Linh xong, Phương Vân mới lấy cái sách da màu đen. Trong các bảo vật mà Phương Vân đoạt được lần này, vật có giá trị lớn nhất chính là quyển sách ‘Thời đại cận cổ’ của Thánh Vu giáo.

Trên phong bì quyển sách này có một cái khô lâu màu đen, chung quanh vẽ bản đồ của thế giới này. Đó là một khối lục địa khổng lồ bị chia cắt thành nhiều khối vụn vặt, chung quanh là một mảnh đại dương vô tận.

Trung ương của lục địa là lớn nhất, đó chính là Trung Thổ Thần Châu, chung quanh theo thứ tự là Nam Phương Man Hoang, Đông Phương Mãng Hoang, Tây Bắc Dịch Hoang, mà Đông Bắc Di Hoang. Ở ngay cực bắc của đại lục còn có một khối tiểu lục gọi là Minh Hoang, ở phía nam còn có một khối gọi là Doanh Hoang. Ngoài ra ở phía tây còn có một khối nhỏ gọi là Phệ Đà Châu.

- Thì ra đây chính là bản đồ của khối lục địa này!

Phương Vân nhìn cái bản đồ ở trên phong bì mà xuất thần trầm nghĩ. Khối bản đồ đầy đủ như vậy là lần đầu tiên hắn nhìn thấy. Chỉ chốc lát sau, Phương Vân mở quyển ‘Thời Đại Cận Cổ’ này ra.

“ Theo truyền thuyết từ thời xa xưa thì người người đều có thể dời núi tạo sông, đánh tan ngôi sao. Mỗi một người chính là đạo thống một phái, phát tay một cái là có thể bài sơn đảo hải, băng thiên liệt địa. Đây là thời kỳ cực thịnh của nhân loại. Ở thời đại này, trong nhân loại xuất hiện ba vị Thánh Nhân đại hiền, được gọi là Tam Hoàng. Khối lục địa mà Tam Hoàng thống trị gọi là Trung Thổ Thần Châu. Tam Hoàng lấy nhân từ trị thế, vang danh chư thế. Mà ở thời đại này, ở một địa phương cách xa Trung Thổ Thần Châu có một khối lục địa gọi là Phệ Đà Châu, ở trên Phệ Đà Châu có một vị Thánh Hiền Phật giáo được gọi là Thích Già Văn Mưu Ni Cổ Phật. Lấy khả năng của Thánh Hoàng nhưng cũng không thể áp đảo vị Phật chủ này. Trong truyền thuyết, người người thời viễn cổ đều có tuổi thọ là tám vạn năm!”

“ Vào thời đại thượng cổ, dị tộc Ngũ Hoang làm loạn, khắp nơi đều là tai ương nạn ngập. Lúc này ở Trung Thổ Thần Châu xuất hiện cường giả Ngũ Đế, được gọi là Đế Khốc, Đế Nghiêu, Đế Thuấn, Đế Vũ, Đế Thang. Ngũ Đế cùng nhau trấn an cả Ngũ Hoang, theo đó là Đế Khốc trị dị tộc Dịch Hoang, Đế Nghiêu trị dị tộc Man Hoang, Đế Thuấn trị dị tộc Di Hoang, Đế Vũ trị dị tộc Mãng Hoang, Đế Thang trị dị tộc Doanh Hoang. Thời kỳ mà năm vị Đại Đế này thống trị gọi là Ngũ Đế thịnh thế! Ngũ Đế cũng noi theo Tam Hoàng, chế tạo riêng cho mình năm bộ chiến giáp, có uy lực vô cùng lớn lao!

“Vào thời đại thượng cổ, người người đều có năm ngàn tuổi thọ, phá núi lấp sông, nhưng không thể dời núi tạo sông được nữa. Lúc này cũng là thời kỳ thịnh thế của đạo phái các môn, có hơn mười vạn môn phái cùng đứng vững với nhau! Những đạo phái này nghe nói là đạo thống của người viễn cổ!”

“Vào thời đại trung cổ, vô số đạo phái bị cuốn vào cuộc chiến tranh hoàng quyền nhân gian, vô số tông phái tan thành tro bụi, đạo thống từ đó thất truyền. Đó là thời đại hỗn loạn nhất của loài người. Lực lượng tông phái dưới sự thống trị của hoàng quyền đã sa sút rất lớn. Hàng nghìn đạo phái đạo thống từ đó thất truyền. Người người thời kỳ trung cổ có tám trăm tuổi thọ!”

“Vào thời kỳ cận cổ, sau khi dẹp yên Đại Thương, Đại Chu được thành lập, thời đại hỗn loạn nhất của trung cổ cũng đã kết thúc. Đại Chu thế vững, tạo thành thời thế như hiện nay...”

“Dời núi tạo sông..., đánh tan ngôi sao,...mười vạn tông phái...”

Nhìn xong phần lịch sử đầu tiên. Phương Vân trong lòng cảm khái không thôi. Hắn vốn cho rằng đám người Lý Ưc Huyền đã là lợi hại lắm rồi, nhưng không ngờ người ở thời kỳ thượng cổ, viễn cổ còn lợi hại hơn. Trong mơ hồ, Phương Vân có cảm giác đang được thấy một cánh cửa lớn được mở ra trước mắt. Nhưng ở sau cánh cửa lớn đó lại một thế giới càng rộng lớn, càng to lớn hơn!

- Người người đều có tuổi thọ trên vạn năm, lâu cỡ nào a. Hiện tại giới lắm cũng chỉ có trăm năm!

Chỉ ngần ngừ có mấy trăm tuổi, nhưng Phương Vân suy nghĩ không thôi, đối với những miêu tả trong thời đại không khối có mong chờ. Nhưng mà, hắn cũng biết đây là vọng tưởng thôi. Xa xa không nói, thời đại gần đây nhất là trung cổ cách đây cũng đến năm ngàn năm. Mà triều đại Đại Chu cũng mới thành lập được có bốn ngàn năm. Nếu như xa hơn nữa thì ghi chép vô cùng mờ nhạt, chỉ ghi lại qua loa thôi.

Phương Vân nhìn về dòng cuối, ở đó có tên một người – Cốt Hoàng.

- Đây không phải là một cái tên, hẳn là danh hiệu. Không biết là người nào nhỉ, nhìn tên thì rất có thể chứng môn hoặc giáo chủ của Thánh Vu giáo.

Phương Vân tiếp tục đọc tiếp. Ở ngay trang thứ hai lại tiếp tục giới thiệu các tông môn, đạo phái ở thời đại cận cổ.

Thì ra ở thời đại này vẫn có rất nhiều môn phái lớn nhỏ. Những môn phái này tọa lạc khắp nơi từ hoang sơn, cho đến hải ngoại, ngay cả trên không trung cũng có. Ngay cả ở trong dị tộc Ngũ Hoang cũng có không ít phân bộ của các phái này....

Đại Chu Hoàng Tộc

72. Chương 68: Diêm Ma Thiên Tử

“Thời đại cận cổ” giới thiệu tất cả tình huống các tông phái lớn nhỏ, các tuyệt học. Trong đó có nói giới thiệu qua các tông phái mạnh, bao gồm tà đạo Quỷ Vương tông, Liệt Thiên Tông, Thiên Tà Tông, cùng với chánh đạo Long Hồ tông, Thái Tổ phái, Thanh Vi tông....

Trong đó có nhắc đến các tông phái bí ẩn cổ xưa như Kiếm Tông, Minh Tông... Những tông phái này bình thường rất ít khi ra ngoài, thế nên người ngoài cũng không biết nhiều lắm, thanh danh không lớn, nhưng thực lực vô cùng mạnh mẽ. Cho dù các tông phái lớn có gặp phải truyền nhân các tông phái bí ẩn này cũng phải vô cùng cẩn thận, không dám đắc tội.

Phương Vân thấy vậy nhập thần không thôi. Trước đó, ánh mắt của hắn cũng chỉ dừng ở Ngũ Hoang cùng với lãnh địa Đại Chu hoàng triều, nhưng quyển sách này lại giới thiệu cho Phương Vân một cái nhìn tổng quan về thế giới.

- Triều đình đem những môn phái này gọi là yêu tà ngoại quốc, đơn giản là không công nhận bọn họ, cách làm này không khỏi có chút quá phận, cho nên các môn phái này cũng coi như là tạo thành thế giới riêng rồi.

Phương Vân trầm nghĩ trong lòng.

Trong quyển sách cũng nói kỹ về đệ nhất phái của Đạo Môn là Thái Tổ phái cùng với đệ nhất môn của Ma Môn là Ma Tông. Hai môn phái này được coi là môn phái được truyền thừa đạo thống từ thời xa xưa, thực lực vô cùng cường đại, tuyệt đối không thể trêu chọc. Ở trong sách của Cốt Hoàng, đặc biệt dặn dò môn hạ tuyệt đối không thể chọc hai đại tông phái này, vô cùng kiêng kỵ.

Ở quyển sách cũng có nói đến nhất mạch truyền thừa Thánh Vu giáo. Thánh Vu giáo tự nhận là truyền thừa đạo thống từ thời đại viễn cổ, là do một vị đại thần từ thời xa xưa sáng lập, gọi là Diêm Ma Thiên Tử.

Ở trong sách này, Phương Vân còn đọc được tư liệu liên quan đến bạch cốt châu. Thì ra mười hai viên bạch cốt châu này trụ cột của Thánh Vu giáo, đồng thời cũng là thánh khí có pháp thuật cao thâm nhất. Mỗi một đệ tử trọng yếu trong môn phái đều sẽ có một chuỗi bạch cốt châu. Mười hai viên bạch cốt châu có thể hóa thành mười hai tên cốt ma, sau khi tế luyện đến mức sâu nhất có thể hóa thành thượng cổ Viêm Ma, điều khiển được lửa, uy lực vô cùng.

Nếu như có thể tế luyện ra Viêm Ma thì lập tức sẽ làm trưởng lão trong Thánh Vu giáo. Nếu như có thể làm cho Viêm Ma tiến thêm một tầng nữa thì có thể tế luyện ra được Ngũ Ngục Cốt Hoàng, loại hóa thân này có uy lực rất lớn, có khả năng dời núi tạo sông, đồng thời cứng rắn vô cùng, thần binh cũng khó mà phá hủy. Đến được cấp độ này có thể làm tông chủ chương môn của Thánh Vu giáo. Mỗi một vị chương môn Thánh Vu giáo sẽ được gọi là Cốt Hoàng.

Tiếp tục tới nữa, nếu như tu vi càng cao thâm hơn, thì có thể một lần nữa tế luyện được Cốt Hoàng, trở thành Diêm Ma Thiên Tử ở từ thời xa xưa. Trong truyền thuyết của Thánh Vu giáo thì Diêm Ma Thiên Tử là một trong những vị quân vương từ thời viễn cổ có thể thao túng được tử khí thiên địa, địa vị gần tới ba vị Thánh Hoàng!

Hô!

Phương Vân thở dài ra một hơi, trong lòng chấn động không thôi. Những pháp khí cùng với pháp thuật tế luyện của các tông phái ngoại quốc này lại thần kỳ như vậy, chỉ một chuỗi bạch cốt châu nhỏ như vậy mà thông qua việc tế luyện lại có thể hóa thành Diêm Ma Thiên Tử thời viễn cổ!

Trong thời đại cận cổ cũng có nói Diêm Ma Thiên Tử là một trong các vị quân vương từ thời viễn cổ, thiên phú dị bẩm, có thể làm cho người ta chết đi sống lại!

- Xem ra, ngày sau ta phải tích cực tế luyện chuỗi bạch cốt châu này. Nếu như có thể hóa thành Diêm Ma Thiên Tử viễn cổ thì ta liền có lực lượng thay đổi số mệnh.

Phương Vân thầm nghĩ trong lòng. Nếu như mình có thể luyện hóa được ra Diêm Ma Thiên Tử thì cho dù cửa nát nhà tan cũng có thể làm cho họ chết mà sống lại, nắm quyền sinh tử trong tay cũng không nói chơi. Đây là lực lượng đáng sợ của quân vương trốn nhân gian.

- Không trách được con người ở thời xa xưa lại có tuổi thọ đến tám vạn năm. Có thực lực cường đại như vậy đã tương đương với Thần Ma rồi.

Đọc xong quyển sách 'thời đại cận cổ' này thì đã đến ban đêm. Mấy vị quân sĩ bụng thức ăn nóng hổi vào.

- Tiểu hầu gia, thức ăn tới rồi.

Sau khi quân sĩ đem thức ăn để trên bàn đá, nhìn Phương Vân một cái, cẩn thận nói.

- Tiểu hầu gia, tướng quân có nói với tiểu nhân truyền lại cho người: sau khi tiểu hầu gia dùng cơm xong, thì xin mời cùng với những sĩ tử khác lên tướng quân điện.

- Biết rồi, người đi ra ngoài đi.

Phương Vân khoát khoát tay, mấy tên quân sĩ liền đi ra ngoài.

- Tiểu Linh, tới đây, cùng ăn cơm với ta.

Phương Vân gọi Tiểu Linh một cái, hai người cùng nhau ngồi vào bàn đá ăn cơm. Đã ở chung mấy ngày nên quan hệ của hai người cũng rất hòa hợp.

.....

Tiểu hầu gia!

- Tiểu hầu gia!

.....

Lúc Phương Vân đi ra khỏi động quật, nhóm sĩ tử kinh thành lên mỏm núi luyện này đã ở ngoài đang chờ đợi. Một đám sĩ tử gần trăm người, sau trận bạo động vừa rồi cũng chỉ còn sáu mươi lăm người, còn những người khác thì đã chết trong bạo động.

Hiện tại, đoàn người này đã sớm lấy Phương Vân làm thủ lĩnh, thấy Phương Vân đi ra ngoài, cẩn thận chào hỏi. Thái độ mọi người nhún nhường, ánh mắt tôn kính.

Trong cuộc bạo động vừa rồi, nếu như không phải có Phương Vân ổn định cục diện thì sợ rằng tất cả mọi người đã chết trong tay của mỏm núi dị tộc.

- Ủ.

Phương Vân khoát tay áo, sau đó nhìn Chu Hân hỏi.

- Như thế nào? Tốt hơn rồi chứ?

- Đã khỏe hẳn rồi, hiệu của Thanh Diệp Hoàn quả nhiên không tệ.

Chu Hân cười nói.

- Ủ, lên đi.

Phương Vân phía trước, Trương Anh, Chu Hân thứ hai, một đám sĩ tử đi theo sau, tất cả cùng nhau đi lên ngọn núi cao nhất. Các binh lính canh phòng ở trên đường, thấy thế liền rút gươm rút kiếm.

Trong cuộc bạo động vừa rồi, cao thủ trong quân đội chết đi không ít. Mọi người cũng vốn tưởng các con dòng cháu giống, mới ra đời đã có thân phận tôn quý này phải chết đi rồi. Không nghĩ tới phần lớn bọn họ vẫn còn sống. Đặc biệt là tiểu hầu gia, vào ban đêm ngày hôm đó, biến hóa thành một con Lôi long dài hơn mười trượng, sấm sét âm âm, từ đó mở ra tràng cảnh đánh chết đệ tử của ma môn, cảnh đó đã khắc sâu trong ấn tượng của rất nhiều người, khó có thể quên mất..

- Tiểu hầu gia!

Không ít quân sĩ thấy đoàn người của Phương Vân đi qua, cũng rối rít hành lễ. Quân đội là nơi tôn trọng cường giả nhất!

Cảnh tượng ở trên ngọn núi cao nhất này bây giờ vô cùng hoang tàn. Một chướng kia của Nhiếp Thiên Ma Quân cũng làm cho địa hình trên đỉnh núi thay đổi không ít. Tướng quân điện của Lý Ngọc cũng bị hủy hoại đi, nhưng may mắn là không bị hủy hết toàn bộ.

- Tiểu hầu gia, người đã đến rồi.

Phương Vân mang theo đám sĩ tử này đi tới, Lý Ngọc đang ngồi ở trên ghế trầm tư, thấy Phương Vân đi vào, lập tức chào hỏi.

Phương Vân gật đầu, nhìn lướt qua trong đại điện, phát hiện thấy số lượng thân vệ bên cạnh của Lý Ngọc không thay đổi nhiều, nhưng có rất nhiều người lạ hoắc. Hiển nhiên trong lần bạo động này đã chết đi không ít.

- Ra mắt đại tướng quân!

Chúng sĩ tử rối rít hành lễ. Phương Vân có thể không thi lễ, nhưng bọn họ lại không thể không hành lễ.

- Ủ!

Đại tướng quân phát phát tay, coi như đã trả lễ.

Lý Ngọc nhìn dưới điện, trầm tư trong chốc lát rồi nói.

- Chư vị, lần này cho gọi mọi người là muốn nói một chuyện!

Một câu nói liền làm cho cả đại điện an tĩnh lại., mọi đôi mắt đều tập trung trên người của Lý Ngọc. Về mặt của chúng sĩ tử không đồng nhất, tâm tình phức tạp.

- Chuyện khó khăn của mở lần này, ta đã báo lên cho triều đình...

Mọi người ngừng hô hấp, trong lòng mơ hồ có chút mong đợi. Lần bạo động ở mở lần này đã ngoài phạm vi chấp nhận được của chúng sĩ tử. Bọn họ bình thường đều là món ngon thịnh yến, lúc ra ngoài đều có nô bộc đi theo, có bao giờ gần với tử vong như thế. Cả đám lúc này đều hận không thể trở về kinh thành ngay được.

- Triều đình có nói chuyện lần này đã biết rồi, cho nên cũng có thể thông cảm với các sĩ tử. Bởi vậy...đối với lần mở bạo động này, triều đình đồng ý phá lệ cho các sĩ tử trở về kinh thành trước, không cần đứng một năm....

Dụ dỗ!

Mọi người ồ lên, cao hứng vô cùng. Lần phát sinh bạo động ở mở lần này có thể nói là những giây phút sợ hãi nhất mà các sĩ tử trải qua trong đời, mặc dù có Phương Vân, Trương Anh, Chu Hân dẫn dắt thành công cho nên mới còn sống được. Nhưng cái cảm giác đó không ai dám thử lại lần nữa. Dù sao, vừa rồi cũng là một cuộc chiến đấu không ai mong chờ, hơn nữa còn quần vào mấy tên yêu tà ngoại quốc kia.

- Nhưng mà, quy của triều đình cũng không thể bỏ đi!

Thanh âm của Lý Ngọc chuyển đổi, nghiêm nghị nói.

- Ý của triều đình là các chư vị sĩ tử có thể trở về kinh thành trước thời hạn, nhưng điều kiện tiên quyết là mỗi người phải tạo được khôi giáp cho riêng mình đã. Sau này khi chư vị gia nhập quân đội thì những khôi giáp đó chính là trang bị chiến đấu của các người!

Oong!

Vốn đại điện đang ồn ào thì bỗng nhiên yên tĩnh lại. Câu nói cuối cùng của Lý Ngọc giống như là một chậu nước lạnh đổ vào đầu mọi người.

- Được rồi, mọi người có thể trở về rồi!

Lý Ngọc phất phất tay, thanh âm như đinh chém sắt, căn bản không cho mọi người cơ hội cãi lại. Lòng của chúng sĩ tử bất mãn, nhưng cũng không có biện pháp, dù sao Lý Ngọc cũng là đại tướng quân.

- Tiểu hầu gia, mấy người các vị xin dừng bước.

Lý Ngọc lưu lại Phương Vân, Trương Anh cùng Chu Hân. Chờ sau khi các sĩ tử rời khỏi điện, Lý Ngọc mới nói:

- Tiểu hầu gia, lần này may mà có người nhắc nhở cho nên tổn thất của ta trong cuộc bạo động này cũng không có nặng nề như các vị tướng quân khác. Chuyện lần này, triều đình có đưa ra mấy phần danh sách phần thưởng, ta muốn điền tên của người cùng Trương Anh, Chu Hân vào. Sau đó, lại tiến cử người vào trong cấm quân. Có cái công lao này, tiểu hầu gia có thể bỏ bớt đi mấy cái điều phiền toái không cần thiết, trực tiếp tấn thăng làm cấm quân. Như vậy, đối với con đường của tiểu hầu gia cũng có vài chỗ tốt.

- Không cần.

Phương Vân không hề nghĩ ngợi, liền trực tiếp cự tuyệt.

- Lúc đưa thư về cho triều đình, người không cần phải đề cập tới ta, càng không được nói về tu vi của ta. Có đại ca ta trong cấm quân là đủ rồi, ta cũng không muốn có quá nhiều người chú ý đến.

Ánh mắt Phương Vân trấn định, ánh mắt điềm đạm, hiển nhiên là đã suy nghĩ từ trước. Từ Nguyên Khí cảnh đến Trận Pháp cảnh, tu vi võ đạo của Phương Vân tăng lên quá nhanh. Phương gia có Phương Lâm là thiên tài đã đủ rồi, thái độ của các gia thế quyền quý trong kinh thành hiện giờ đối với Phương gia ngoài kính sợ còn có không dám khinh thường. Nhưng nếu như lại xuất hiện thêm một thiên tài Phương Vân thì sợ rằng sẽ có rất nhiều người đứng đầu không yên, rồi sẽ làm ra vài chuyện không hề cố kỵ, căn bản là diệt trừ cho thống khoái.

Cái đó là kết quả mà Phương Vân không hề mong muốn. Đối với Phương gia mà nói thì có thể ngồi cao một chút để tránh vài phiền toái không cần thiết, nhưng nếu ngồi cao quá thì đó chính là tai họa.

- Về việc ta đạt tới Trận Pháp cảnh, người chẳng những không thể báo lên trên mà còn phải hạ lệnh cấm khẩu, chuyện này tuyệt không thể truyền đi khỏi mỏ. Về phần Trương Anh, Chu Hân thì người có thể điền tên họ vào đi!

Phương Vân cũng không cần lo lắng những sĩ tử khác, lúc Phương Vân đột phá thì các sĩ tử đó đang ở trong quặng mỏ, căn bản không có thấy.

Trương Anh cùng Chu Hân cảm kích liếc nhìn Phương Vân, Lý Đại tướng quân nếu như điền tên của họ vào trong tấu chương thì đối với cảnh ngộ của bọn họ sẽ có tác dụng rất lớn. Có thể đoán được, chuyện này một khi được báo lên cho triều đình thì địa vị của hai người trong gia tộc sẽ được nâng lên.

- Cảm ơn người, Phương huynh!

Trương Anh cảm tạ nói.

- Cùng là huynh đệ, đừng nói mấy lời khách sáo như vậy.

Phương Vân khoát khoát tay.

Lý Ngọc như có điều suy nghĩ, ánh mắt phức tạp liếc nhìn Phương Vân:

- Ta hiểu rồi, chuyện này theo ý của Tiểu Hầu gia mà làm đi. Ta sẽ hạ lệnh cấm khẩu ở trên mỏ.

Phương Vân ngồi hàn huyên với Lý Ngọc trong chốc lát rồi cùng Trương Anh, Chu Hân rời khỏi tướng quân điện.

Đại Chu Hoàng Tộc

73. Chương 69: Khí Tông Đã Biến Mất

Ở ngay ngọn núi cao nhất của sơn mạch Mẫn Sơn khói dày đặc cuộn cuộn. Trong lòng núi, hơn mười dòng nham lưu đang điên cuồng gầm thét. Nham lưu chảy đi tạo thành con sông hai bên. Lúc này có hơn ba trăm đạo nhân đang cấp tốc chạy đến, những người này mặc bào phục màu đỏ kỳ quái, trên đầu còn có một cây trâm ngang qua, tuyệt đối không giống những người trong mỏ khác.

Trường bào dài khắp người, chạy vội như bay, đây chính là Địa Hỏa Sư của Đại Chu hoàng triều.

Phương Vân lúc này đang đứng bên cạnh một cái trụ hình thù kỳ lạ cách dòng nham lưu kia khoảng mười trượng quán sát các Địa Hỏa Sư này. Địa Hỏa Sư là tầng quan lại thấp nhất của Công Bộ, nhưng cũng là một tầng quan trọng nhất. Những người này quanh năm chỉ tiếp xúc với địa hỏa, khuôn mặt cũng bị hun nóng đỏ bừng lên. Trong bụng ngọn núi này, ngoại trừ mấy cái địa hỏa suốt ngày chạy gầm thét thì cũng không còn gì trong mắt các Địa Hỏa Sư này nữa.

- Địa hỏa ở sâu dưới đất đến mấy ngàn trượng, phải dùng phương pháp đặc thù mới có thể dò ra nó rồi khai thác. Cả sơn mạch này, chỉ có ngọn núi cao nhất này là có thể dễ dàng thu hoạch địa hỏa nhất. Theo cách nói của các Địa Hỏa Sư này thì địa hình ở đây làm cho dòng nham lưu luôn lao về phía trước, nên chỉ cần đục phá tầng nham thạch cứng rắn nhất là có thể lấy được địa hỏa rồi.

Ở bên cạnh Phương Vân có một tên vóc người gầy gò, dưới cằm có ba chòm râu, mặc một bộ đồ phụ tá. Người này tên là Ngô Vi do đích thân đại tướng quân Lý Ngọc phái riêng tới đây để hướng dẫn cho Phương Vân, mặt khác còn câu thông với các khu vực khai thác mỏ để Phương Vân tranh thủ chút tiện lợi.

Thực chất thì ở trong ba ngọn núi cao nhất cũng có chút phân biệt. Ngọn núi do đại tướng quân Hoàng Tổ khổng chế có chút khác với ngọn núi do Lý Ngọc khổng chế. Quyền uy của đại tướng quân Hoàng Tổ cao, lại cực kỳ trung thành với tổng đốc Lương Châu nên vị đại tướng quân này còn có ba người tướng quân khác đi theo tùy tùng. Hoàng Tổ có thể ngự trị trên ngọn núi cao nhất này cũng có công rất lớn của ba tên phó tướng đó.

- Thường thường địa hỏa còn dẫn phát cuồng bạo nữa, thỉnh thoảng không thăng bằng nên Địa Hỏa Sư phải không ngừng quan sát, căn cứ vào dòng chảy để tiến hành hướng dẫn. Cho nên trong các quan lại ở công bộ triều đình thì có thể nói Địa Hỏa Sư là gặp nguy hiểm lớn nhất...

Ngô Vi ở bên cạnh giải thích.

Phương Vân nhìn về phía trước, mấy trăm tên Địa Hỏa Sư mặc hồng bào chạy như bay. Phương Vân còn chú ý thấy mấy tên Địa Hỏa Sư này thỉnh thoảng còn đánh một chút chân khí vào trong địa hỏa.

- Công bộ của triều đình thực chất là đạo môn Khí Tông ở thời trung cổ. Đây là một đại phái đệ nhất một thời ở trung thổ thần châu, từng khổng chế cả triều đình. Nhưng sau đó trong phái lại xảy ra tranh đoạt, rồi đến các đạo phái khác liên hiệp đánh bại. Tông chủ bị giết, tông môn bị hủy, sau đó phải hướng đến triều đình giúp đỡ, trở thành công bộ trong lục bộ của triều đình!

Phương Vân nhớ lại tự thuật của công bộ trong lục bộ Đại Chu ở cuốn 'thời đại cận cổ'. Những pháp quyết mà các Địa Hỏa Sư này phát ra lúc này rõ ràng là pháp quyết để rèn luyện địa hỏa của Khí Tông lúc trước.

- Những thứ này làm sao người lại biết được.

Phương Vân thuận miệng hỏi một câu.

Ngô Vi cười một tiếng nói.

- Ta cũng từng điều tra qua. Những Địa Hỏa Sư này tính tình cũng kỳ quái vô cùng, nếu như người tới hỏi bọn họ những mặt về luyện khí thì bọn họ sẽ không ai cự tuyệt cả, cần kễ trả lời. Nhưng nếu như người hỏi sang các chuyện khác thì lập tức sắc mặt bọn họ đổi ngay, không để ý đến người nữa !

Ngô Vi rõ ràng là đã tìm hiểu rất kỹ.

Phương Vân dường như đang suy nghĩ gì đó, đột nhiên đi lên phía trước.

- Đi tiếp xem sao.

Tiếp tục đi tới phía trước thì những dòng nham lưu này lại chia thành vô số nhánh, rồi chảy vào những cái đỉnh cổ khổng lồ màu xanh. Những cái đỉnh màu xanh này trông như một cái kén, bám chặt vào trong đất.

Phương Vân nhìn lướt qua còn phát hiện ở chung quanh đỉnh còn có ba đạo nhân nữa.

- Mấy người mặc áo bào màu đỏ đen chính là Luyện Đan Sư. Bọn hắn căn cứ vào tình hình nhiệt độ bên trong lò mà cho thêm lửa hoặc bớt lửa ra. Ngoài ra, họ còn có nhiệm vụ tăng thêm tài liệu luyện đan, luôn luôn quan sát, phòng ngừa đỉnh lò quá nóng. Những người mặc áo bào màu trắng chính là Cổ Phong Sư, những Cổ Phong Sư này có tu vi trên các Luyện Đan Sư, luôn dùng nội lực để quán thông gió vào trong lò. Còn mặc quần áo màu xanh chính là Chiến Giáp Sư a, mỗi người Chiến Giáp Sư này đều có tu vi từ Trần Pháp Cảnh trở lên. Nếu như bọn họ mà không làm Chiến Giáp Sư thì cũng cso thể trực tiếp tiến vào làm cấm quân trong triều đình.

Ngô Vi ở bên cạnh luôn giải thích nói. Mà Phương Vân nghe thấy thì kinh hãi không thôi. Trong quyển sách của Thánh Vu giáo đó đã có nói Khí Tông là đại phái đứng đầu thiên hạ, xem ra không sai chút nào. Ngay cả mấy người Chiến Giáp Sư này đã có tu vi là Trần Pháp cảnh.

- Nghe đại tướng quân nói, trong lần bạo động vừa rồi, những tên yêu ma ngoại quốc kia bởi vì kiêng kỵ những Chiến Giáp Sư này nên lúc công kích ngọn núi này cũng đã phát động tới rất nhiều người. Người cũng đừng thấy bọn họ không nói lời nào, bộ dáng thật thà là đã có thể dễ dàng bắt nạt. Mấy người Chiến Giáp Sư của công bộ này mỗi người đều có vài món pháp khí uy lực lớn có thể bạo tạc được. Trừ những thứ đó, trên mỗi người bọn họ còn có hai mươi viên Phích Lịch Tử! Nghe nói trong lúc bọn yêu mà tấn công vào đây thì đã bị nổ chết rất nhiều....

Phương Vân nghe thế mà âm thầm kinh hãi, nhưng hắn nhớ là Phích Lịch Tử của triều đình cũng chính do mấy người này luyện chế. Những người này động một cái là đã phát ra hai mươi viên Phích Lịch Tử rồi, không trách được người của Ma Đạo hai mạch lần vừa rồi đã bị thiệt thòi lớn ở đây!

Những người này có lẽ không thể nào tinh thông quyền pháp, kiếm pháp, nhưng trên thân lại có Phích Lịch Tử có uy lực cực lớn thì cũng có thể giết chết người được. Phương Vân lúc này cũng đã đoán được vì sao những người này lại là một trong những người có địa vị cao nhất trên mỏ.

Ở ngay chỗ này thì địa hỏa hùng hực, sương khói nhiều đến nỗi chẳng có mấy người ở lại đây. Ngô Vi bị sương khói làm cho nghẹn, lập tức ho khan kịch liệt.

- Đi thôi, lên trên mặt đất đi!

Phương Vân nhìn thoáng qua Ngô Vi bên cạnh nói.

Đỉnh đỉnh đang đang!

Từng tiếng kim khí va chạm vang vào tai, Phương Vân theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy ở giữa những dòng chảy nham lưu có một cái nền đúc bằng sắt nổi lên. Một gã tráng hán ngực trống đang đứng trên đó dùng thiết chùy ra sức đánh vào một cái cây sắt hình chữ nhật.

Ngô Vi đứng ở lối vào, định nói gì đó nhưng cũng không nói nữa. Thú thật là hắn cũng không biết nói gì. Những người này rõ ràng chính là Chiến Kiếm Sư, mà các cây sắt trong tay bọn họ chính là mấy cây kiếm đang được rèn. Nhưng mà dù nói thế nào đi nữa thì mấy người này cũng giống thợ rèn nhiều hơn là Chiến Kiếm Sư.

Uống!

Cả tầng thứ ba này vang lên một tiếng quát vang dội. Cả người trên trần trụi của các Chiến Kiếm Sư này mồ hôi đầm đìa. Phương Vân thậm chí còn có thể thấy những dòng suối sáng bóng từ trên da thịt của những người này chảy xuống mặt đất.

“Bùa ư?”

Ngô Vi không thể nhìn ra điểm khác biệt, nhưng Phương Vân lại có thể nhìn ra. Những người ‘thợ rèn’ này mỗi lần vung búa lớn lên đánh xuống thì trong nháy mắt lập tức có vô số bùa nhỏ bay ra. Những cái bùa này tiến vào trong búa lớn rồi theo cái búa lớn mỗi lần đập xuống rồi tiến nhập vào bên trong cây kiếm!

“Các võ giả Trần Pháp cảnh lấy bùa dung hợp vào trong nội lực, sau khi tung ra thì cho dù là bị đối phương đánh tan hay là dùng để đánh đối phương thì cuối cùng cũng trở về đan điền. Nhưng những người Chiến Kiếm Sư này lại dùng bùa quán chú vào trong cây búa rồi tiến nhập vào trong chiến kiếm, cũng không thể thu hồi lại được nữa. Cứ như thế, thì khi một búa vang lên thì họ lại bị mất một chút bùa, khó trách những người này lại đắm chìm mê mải như vậy!”

Phương Vân nhìn qua, lập tức biết được đây là một thủ pháp luyện khí đặc thù của Khí Tông.

“Khí Tông quả nhiên không giống như bình thường, từ thủ pháp luyện khí này là có thể nhìn ra.”

Sự cường thế quân sự của Đại Chu hơn phân nửa là có sự cống hiến của Khí Tông. Hàng năm ở trung thổ thần châu có không biết bao nhiêu Địa Hỏa Sư, Luyện Đan Sư, Cổ Phong Sư, Chiến Giáp Sư, Chiến Kiếm Sư đồng thời vì Đại Chu mà chế tạo ra vô số các khôi giáp, chiến kiếm, trường kích.

Những vũ khí này sau khi có Vực Ngoại Tinh Thần Thiết của riêng Đại Chu quán chú vào thì càng khó phá vỡ được, khiến cho quân đội của Đại Chu vô địch thiên hạ. Dường như là chỉ lấy sức của một người mà trấn áp Man Hoang, Mãng Hoang, Dịch Hoang, Di Hoang rồi đến việc không cho hải tộc ở biển sâu vào làm loạn. Bằng vào các lâu thuyền chắc chắn của Đại Chu, Đại Chu đã sớm trấn áp Doanh Hoang cùng Minh Hoang ở hải ngoại.

Chính Cốt Hoàng là người đã viết ‘Thời đại cận cổ’ cũng vô cùng kiêng kỵ Đại Chu. Triều đình Đại Chu đã đứng vững qua hơn một ngàn sáu trăm năm, không biết đã suất lĩnh bao nhiêu quân đội giết chết bao nhiêu tông môn, đạo phái. Những tông phái này sau khi bị hủy thì không biết bao nhiêu bí quyết võ công, đạo pháp, đan dược bị đưa vào trong bảo khố của Đại Chu hoàng triều.

Suy nghĩ một chút là có thể nhận ra. Một quân đội mà có đến hơn mười vạn Phá Thần Nỏ, Phá Thần Tiễn, rồi vô số tướng quân, giáo úy, quân đoàn tinh nhuệ thì làm sao các tông phái có thể đỡ nổi. Có thể nói gót sắc của Đại Chu hoàng triều gần như là đã đạp bằng cả thiên hạ.

Đại Chu hoàng triều thống trị trung thổ thần châu hơn một ngàn sáu trăm năm, đã sớm trấn áp mọi người dưới mình. Tất cả tông phái, đạo môn dưới những thủ đoạn cứng rắn, mạnh mẽ này phải luôn nơm nớp lo sợ, căn bản là không có cách nào có thể so sánh với cái thời kỳ tông phái cực thịnh như thời đại trung cổ!

Nhan Vũ

Đại Chu Hoàng Tộc

74. Chương 70: Lâu Thuyền Sư

Hai người tiếp tục đi về phía trước. Sau khi đi được khoảng mấy ngàn trượng, liền thấy được một cái lỗ thủng khổng lồ cao gần đến trăm trượng. Tất cả địa hỏa tầng thứ ba dường như toàn bộ đều chảy vào trong cái lỗ thủng này.

Trước lỗ thủng có mấy tên giáp sĩ đang mặc khôi giáp màu đen, quanh thân còn có hàn khí lượn lờ, xếp thành một hàng thủ vệ ngay lỗ thủng. Hơi thở của những người này vô cùng cường đại, Phương Vân còn cảm thấy hơi thở của những người này đều trên đám cầm quân bình thường. Hơn nữa, cổ hơi thở ấy còn toát ra một chút kỳ dị.

“Toàn bộ những người này đều có cảnh giới đệ lục trọng Trụ Thai Cảnh!”

Phương Vân vô cùng kinh tâm, võ giả đạt đến cảnh giới Trụ Thai cảnh một khi đưa vào trong quân thì chính là giáo úy, thủ hạ có trên vạn người, là cao thủ chân chánh trong quân. Nhưng mấy người có cảnh giới đó lại ở đây làm người canh gác, thật là quá phô trương rồi!

“Người đang ở trong miệng núi hắc chính là ba vị Lâu Thuyền Sư.”

Phương Vân thầm nghĩ trong lòng. Bỗng trong lúc này trong miệng lỗ thủng đó có một trận rồng ngâm hồ khiêu truyền ra, Phương Vân có thể cảm giác trong đó có ba cỗ hơi thở phiến giang đảo hải rất uy nghiêm. Trong đó còn có một cỗ hơi thở so với đại tướng quân còn mạnh hơn!

“Thực lực của ba tên Lâu Thuyền Sư quá mạnh! Sợ rằng tất cả đều là cường giả Thoát Thai cảnh trở lên cả! Thực lực như vậy không trách tên tướng quân râu đen đã từng nói người cầm quyền chân chính ở núi này chính là mấy người Lâu Thuyền Sư này.

Phương Vân vô cùng kính hãi trước thực lực của mấy người Lâu Thuyền Sư.

- Đứng lại.

Thấy Phương Vân gần đi tới, thủ lĩnh của mấy gã giáp sỹ đi ra, một tay vung láy, lạnh lùng nói.

- Nơi này chính là cấm địa ở mỏ, những người nhàn rỗi không được tới gần, lập tức rời đi!

Phương Vân còn chưa mở miệng, thì Ngô Vi đã đưa miệng lên nói trước.

- Cái gì gọi là người nhàn rỗi? Mắt chó của ngươi mù rồi hả, cũng không nhận ra được người đứng trước ngươi là ai sao? Đây chính là tiểu hầu gia Phương Vân, con trai của Tứ Phương hầu!

- Đừng nói là tiểu hầu gia, cho dù là Hầu gia có tới cũng vô dụng!

Thủ lĩnh giáp sỹ lạnh lùng nói.

- Ngươi! Cái tên cầu nô tài nhà ngươi tầm nhìn hạn hẹp, thật là to gan! Tiểu hầu gia chúng ta chính là người đạt vị trí thứ nhất cả thi văn lẫn thi võ. Ngay cả Vũ Mục cùng Tam Công cũng phải kính động, cùng nhau đưa lễ thiếp muốn nạp làm đệ tử. Nhân vật như thế cho dù Tổng Đốc đại nhân có tới thì cũng phải khách khí, tên tiểu nô tài nhà ngươi lại dám ăn nói lỗ mãng!

Ngô Vi cáo mượn oai hùm, lớn tiếng quát trách mắng. Mấy tên giáp sỹ này bình thường ý có ba vị Lâu Thuyền Sư làm chỗ dựa, ngẩng đầu cao hơn mọi người, không coi ai vào đâu cả. Ngô Vi trước kia cũng đã mấy lần bị ức hiếp, lúc này ý vào Phương Vân mà lớn tiếng nói.

- Vũ Mục!

Mười mấy tên giáp sỹ Trại Thai cảnh nghe thấy thế thì chấn động không thôi, lúc nhìn về Phương Vân thì đã không còn vẻ cao ngạo như lúc nãy, thần sắc đã trở nên cung kính hơn nhiều.

- Thì ra là tiểu hầu gia, tiểu nhân thất lễ rồi. Mong tiểu hầu gia đừng phiền lòng!

Thủ lĩnh giáp sỹ hạ người, cẩn thận nói.

- Không có chuyện gì.

Phương Vân khoát tay, lạnh nhạt nói.

- Ta muốn đi bái phỏng ba vị đại sư một chút, các ngươi có thể đi thông báo một chút được không?

Người giáp sỹ này ra vẻ khó khăn nói.

- Tiểu hầu gia, không thể được đâu ạ. Ba vị đại sư gần đây đã có truyền lệnh là việc kiến tạo lâu thuyền đang vào thời khắc then chốt, cho dù là Tổng Đốc đại nhân có tới cũng không thể đi vào. Tiểu nhân...

- Như thế được rồi, không có gì đâu.

Phương Vân tự nhiên sẽ không cùng hắn chấp nhặt. Nếu như đối phương đã nói là cả Tổng Đốc cũng không thể vào được thì tất nhiên là không thể vào được. Phương Vân sẽ không ngu ngốc đến mức cứ quẩn quít làm chuyện vô dụng.

Ở Đại Chu hoàng triều, Tổng Đốc các châu thuộc hàng thân vương, hơn nữa còn phải là các thân vương có tư chất nhất, ưu tú nhất thì mới có tư cách đảm nhiệm làm tổng đốc các châu. Ba tên Lâu Thuyền Sư lại nói là ngay cả Tổng Đốc đại nhân cũng không thể đi vào thì địa vị và quyền thế của họ có thể thấy được.

Đơn giản một câu nói nhưng đã cho Phương Vân có một cái nhìn chính xác về ba vị Lâu Thuyền Sư này. Chỉ là, Lâu Thuyền Sư đã có quyền thế như vậy, nhưng trên Lâu Thuyền Sư còn có Thiên Công, vậy quyền thế của Thiên Công còn lớn đến đâu!

Phương Vân ngẩng đầu nhìn thoáng qua đỉnh chóp của lỗ thủng, bỗng nhiên có một bóng mũi thuyền khổng lồ từ trong lỗ thủng đó truyền ra. Một cỗ hơi thở hùng hồn từ trong cái bóng đó truyền ra!

“Đây chính là lợi khí trên biển của Đại Chu, Cương Thiết Lâu Thuyền.”

Phương Vân có chút hiểu ra. Cái bóng có hình dáng giống mái hiên này chắc hẳn là mũi thuyền của lâu thuyền. Phương Vân cố nhìn cho ra được điểm cuối của lâu thuyền, nhưng đưa tầm mắt đi xa mãi đến mấy trăm trượng cũng không thấy được điểm cuối của lâu thuyền được.

Phương Vân trong lòng dâng lên một cảm giác kỳ lạ, cái lâu thuyền này nhìn qua giống như một con cự thú thời tiền sử vậy, cứ lẳng lẳng đứng đó nhìn người khác, không khỏi làm cho người khác dâng lên cảm giác mình thật là nhỏ bé khi đứng trước nó.

“Cái Cương Thiết Lâu Thuyền này sau khi hoàn thành sợ rằng sẽ đến mấy ngàn trượng, cao như một ngọn núi. Thân thuyền khổng lồ như vậy, nhưng miệng núi thì quá nhỏ, làm sao mà đưa ra ngoài được, chẳng lẽ là phá núi đem ra ngoài ư?”

Phương Vân tự hỏi trong lòng, từ Lương Châu này mà đi ra biển còn rất xa. Theo đạo lý thì một cái Lâu thuyền khổng lồ như vậy không nên được chế tạo trong núi chứ.

- Ngô Vi, chúng ta đi thôi.

Phương Vân thu ánh mắt lại, nói với Ngô Vi một tiếng rồi xoay người rời đi. Lâu Thuyền mặc dù không thể thấy được hết toàn bộ, nhưng thấy được một góc với Phương Vân cũng đã đủ rồi.

Lần viếng thăm đến lòng núi này là yêu cầu riêng của Phương Vân với Lý Ngọc. Chẳng qua là Phương Vân muốn hiểu được địa vị đặc thù của công bộ tại Đại Chu hoàng triều thôi.

Đại Chu hoàng triều hùng binh ngàn vạn, ở trên đất bằng là đánh khắp thiên hạ, nhưng đến khi ở trên biển thì cũng không phải như vậy nữa.

Biển rộng mịt mờ vô tận, so với diện tích đại lục còn lớn gấp trăm lần, nghìn lần.

Trên mặt biển, khí tượng biến ảo, sóng lớn có thể đánh lên đến hơn mấy ngàn trượng. Dưới mặt biển còn có các hải tộc hung ác lãnh khốc, những hải tộc này có sự khác biệt rất lớn với người khác, họ có thể gọi gió dậy sóng. Việc họ xua đuổi động vật khổng lồ trên biển không nói, trong họ còn có những cường giả có thể nắm giữ được lôi điện nữa. Năm đó Đại Chu vì muốn chinh phục Doanh Hoang mà đã chết đi không biết bao nhiêu binh sĩ. Cho đến mãi về sau công bộ tạo nên những Cương Thiết Lâu Thuyền khổng lồ này thì mới thay đổi được cục diện.

Những cái lâu thuyền khổng lồ này cao đến mấy ngàn trượng, nặng đến ngàn vạn đốn. Cho dù thả vào giữa biển thì cũng không sợ sóng lớn đánh ngã. Hầu như toàn bộ Thủy Sư của Đại Chu hoàng triều đều là dựa vào lâu thuyền này để chống đỡ.

- Tiểu hầu gia, thật ra thì chỉ cần làm một chút thủ đoạn thì vẫn có thể vào được!

Ngô Vi trên đường trở về lắc đầu nói.

- Không cần.

Phương Vân thần nhiên nói. Việc nhìn thấy một góc thuyền cũng đã đủ rồi, cho dù đi sâu vào thì cũng chỉ thấy Lâu Thuyền Sư chế tạo thuyền mà thôi.

Đối với Phương Vân hiện tại thì chẳng qua hần chỉ cần một bộ khô giáp để ngày sau sử dụng trong quân đội mà thôi.

Trong lòng núi cũng chỉ có một cánh cửa để đi vào và một cánh cửa để đi ra. Chỉ một chốc lát sau thì hai người cũng đã ra khỏi lòng núi.

Ở trên trung ương ngọn núi cao nhất, khói dày đặc cuộn cuộn bốc lên, dưới đất có các địa hỏa chảy ngang qua khắp nơi, tạo thành một cái lưới lớn. Ở trên mặt đất cho chí các đỉnh lớn để địa hỏa tập trung lại.

Ở mỗi bên cái đồng đỉnh đều có một gã giáp sĩ cùng với một gã sĩ tử, chỉ chút bóng người đang đứng ở trên đỉnh núi lắng nghe. Phương Vân cũng đi lại nghe tên tướng quân râu đen nói.

- Lấy các kim khí ném vào trong đại đỉnh rồi dùng địa hỏa hòa tan ra. Một bước này là nhằm tinh luyện những kim khí này, xóa đi tạp chất trong chúng nó, để chúng nó tinh luyện ra sắt luyện. Những sắt luyện này chính là tài liệu để sau này các người gắn vào trong khôi giáp.

- Sau khi kim khí hòa tan thì chính là bách luyện. Cái bách luyện đối với các Tượng Sư mà nói chính là liên tục không ngừng gõ vào trăm ngày, mỗi một ngày là một luyện. Sau khi bách luyện xong chính là bách luyện cương. Nhưng những võ giả chúng ta thì lại không cần phiền toái như vậy. Võ giả chúng ta lúc chế tạo có thể dùng tới chân khí, cương khí, khí trảng, thì cũng tương đương gấp mười lần, mười lăm lần, hai mươi lần. với người bình thường. Nhưng đừng tưởng như vậy là nhẹ nhàng, chế tạo một bộ khôi giáp thì ít nhất cũng cần đến mấy trăm cân bách luyện cương, mà các người một ngày tối đa cũng chỉ có thể chế tạo mười cân mà thôi. Cho nên, cho dù người có đạt tới Khí Trảng cảnh, nhưng muốn làm xong một bộ khôi giáp bách luyện cương thì cũng cần đến mấy tháng....

- A! Lâu đến như vậy ư!

- Cũng chỉ là làm bộ thôi mà!

.....

Vị tướng quân râu đen còn chưa nói xong thì mọi người ở dưới đã xôn xao hẳn lên rồi. Dựa theo những gì Lý Ngọc đã nói thì bọn họ cho là chỉ đợi thêm mười ngày nữa thôi, nhưng bây giờ lại thành ra ít nhất là một tháng.

- Im lặng!

Tướng quân râu đen quát to một tiếng, thanh âm giống như là kinh lôi vậy.

- Sĩ tử Đại Chu tới đây rèn luyện chính là lấy kim khí từ trong khoáng thạch ra, sau đó chế tạo thành bách cương, rồi từ đó mới chế tạo khôi giáp. Đó mới là mục đích các sĩ tử tới đây rèn luyện. Hiện tại triều đình đã miễn cho các người việc đi đào quặng, đó đã là ân huệ lớn lao. Bây giờ tên nào còn dài dòng thì lão tử lập tức đuổi hẳn đi đào quặng, đào đủ khoáng thạch đi rồi hãy nói!

Những lời này vừa nói ra thì nhất thời mọi người trên đỉnh núi đều im lặng không nói nữa. Tất cả mọi người hiện tại đều muốn trở về kinh thành, nhưng nếu như bị đá trở lại khai thác mỏ thì đúng là không có gì để nói nữa...

Nhan Vũ

Đại Chu Hoàng Tộc

75. Chương 71: Bùa Cương

- Ngoài ra, bắt đầu từ hôm nay, các người sẽ ăn ở trên núi này. Dãi ngộ giống như các binh sĩ!

Vị tướng quân râu đen này vừa nói ra thì lập tức như một trái boom tấn. Những tên sĩ tử đã quen với việc theo Phương Vân hưởng thụ cả ngày. Lúc này thì cả đám đều choáng váng cả, không nghĩ tới mới đến khu vực do đại tướng quân Hoàng Tổ quản lý thì đã bị đánh về như ban đầu. Thoáng cái mọi người đã hận vị đại tướng quân Hoàng Tổ đến thấu xương.

- Lát nữa, kim khí được chở lại đây thì các người bắt đầu luyện đi. Lúc nào các người chế tạo được khôi giáp rồi thì có thể rời khỏi nơi đây!

Sau khi nói xong thì vị đại tướng quân râu đen xoay người rời đi. Hắn vừa mới rời đi thì chúng sĩ tử cũng vây quanh lại Phương Vân.

- Tiểu hầu gia, người tới đúng lúc thật. Tướng quân Hoàng Tổ thật quá mức, người xem có thể đi nói với tướng quân một chút được không?

- Không nói nhiều nữa. Ta sẽ không đi nói với đại tướng quân. Tự chế tạo khôi giáp cho mình đi!

Phương Vân liền cự tuyệt đề nghị của bọn hắn. Những người này mặc dù đã trải qua cuộc ma luyện hung hiểm nhưng thói quen giàu sang vẫn không mài bớt đi được. Phương Vân có lòng sau này sẽ tụ tập đám

người này lại thành thế lực của riêng mình. Đúng lúc này cũng là dịp để bọn họ tự rèn mình, hần sao lại phải đi tới gặp Hoàng Tổ để nói chứ.

Chỉ chốc lát say, một nhóm quân sĩ đã đưa tới một xe kim khí. Từng đồng kim khí được đổ xuống ngay bên cạnh cổ đỉnh. Phương Vân tiện tay lấy một khối kim khí rồi ném vào trong cổ đỉnh. Địa hỏa cùng với nước bất đồng, những thứ kim khí này vừa mới ném vào trong thì cũng không có chìm xuống dưới mà là lơ lửng ở trong địa hỏa, bắt đầu hấp thu nhiệt lượng trong đó rồi hồng lên.

Thấy tiểu hầu gia tự tay động thủ thì những người khác cũng không có oán hận gì nữa. Cũng bắt đầu ném kim khí vào trong cổ đỉnh.

Một cổ khối dày đặc từ bên trong đỉnh dâng lên, đây chính là dấu hiệu cho thấy các tạp chất trong kim khí bị hủy đi. Ước chừng hơn nửa giờ sau thì kim khí bắt đầu hòa tan ra, Phương Vân vận nội lực, nắm lấy thanh kim khí đang đỏ hồng quăng lên trên cái bình đài, rồi cầm lấy thiết chùy đập xuống.

Đinh Đang! Đinh Đang!

Tiếng kim khí va chạm vào nhau vang lên, chúng sĩ tử cùng nhau đập xuống. Tiếng thiết chùy rơi xuống không ngừng đẩy những tạp chất ở bên trong ra. Sau khi làm nguội xong thì lại ném vào trong cái đỉnh, lại lần nữa làm hồng lên rồi tiếp tục đập xuống. Người ta nói việc thiên chuy bách luyện chính là làm như thế.

- Không biết ta đem bùa chân long của ta nhập vào trong thiết đỉnh thì sẽ có hiệu quả gì nhỉ.

Trong đầu Phương Vân hiện lên tình cảnh lúc Chiến Giáp Sư luyện chiến giáp. Lập tức thử đem hai cái bùa chân long chạy dọc vào trong thiết chuy rồi truyền xuống vào trong kim khí.

Đinh Đang!

Một cái bùa vừa rơi xuống thì lập tức khối kim khí đang nóng hồng bỗng dâng lên một ngọn lửa hùng hực. Bên ngoài khối kim khí lại có thêm một mảnh bùa.

- Đây là dấu hiệu tạp chất bị thiêu đốt, đem bùa vào trong kim khí thì có thể loại bỏ tạp chất ở bên trong!

Phương Vân mừng rỡ trong lòng, lập tức lấy ra bùa Kim Long cùng Thanh Long quán chú vào. Quả nhiên, vốn phải dùng đến mười mấy chuy mới có thể có hiệu quả nhưng mới chỉ một bùa đã được rồi.

Đinh Đang! Đinh Đang!

Một chuy nữa lại đánh xuống, trán của Phương Vân đã đầm đìa mồ hôi rồi, ngay cả sau ót cũng đầy ra. Cảm giác mệt mỏi lập tức xuất hiện, Phương Vân biết đây là dấu hiệu tiêu hao bùa quá nhanh.

- Tiểu hầu gia, người làm sao vậy?

Chu Hân đứng ở một bên lập tức thất kinh, lập tức ngừng việc đánh chuy. Cùng là đánh chuy, mặc dù bọn họ cũng có dùng tới chân khí nhưng tuyệt đối không có mệt mỏi như Phương Vân.

- Không có gì! Chẳng qua là nội lực tiêu hao quá độ.

Phương Vân trả lời, tình huống của hắn bây giờ so với các chiến giáp sư kia giờ đây không khác lắm. Cũng may hắn nội lực hùng hậu nên có thể kiên trì được.

Đồng dạng là hơn mười cân kim khí, võ giả Khí Thành cảnh nếu như muốn bách luyện thì cũng phải hơn năm ngày đánh chuy mới được. Nhưng Phương Vân lại cho bùa của mình quán chú vào thì lại chỉ mất có nửa thời gian. Cũng có điều mặc dù hiệu suất tăng cao, nhưng sự tiêu hao nội lực của Phương Vân so với võ giả Khí Thành cảnh lại gấp hơn mười lần.

Đến lúc ban đêm thì Phương Vân đã bách luyện được khoảng hai mươi cân kim khí. Vào lúc này thì y phục của hắn cũng đã ướt đầm hoàn toàn rồi. Nội lực trong cơ thể hầu như cũng không còn gì.

- Cứ theo tốc độ như vậy thì cho dù là ta muốn làm ra một bộ khôi giáp cũng phải mất mười ngày!

Phương Vân trầm tính trong lòng rồi cho ra một kết luận. Một bộ khôi giáp hoàn toàn không chỉ cần một trăm cân kim khí bách luyện.

Thời gian lại từng ngày trôi qua, chúng sĩ tử cùng Phương Vân vẫn ở trên ngọn núi cao nhất của sơn mạch Mẫn Sơn, việc ăn ngủ của mọi người cũng chung với nhau. Mỗi ngày trừ việc ăn cơm, ngủ nghỉ thì chính là luyện khí. Lục Tiểu Linh nhờ có Lý Ngọc chiếu cố nên Phương Vân cũng có thể tĩnh tâm được.

Mười ngày sau.

- Rốt cuộc đã gom đủ kim khí bách luyện cho việc luyện giáp rồi.

Phương Vân đột nhiên đứng lên tiện tay nắm lấy mấy trăm cân thiết bách luyện, cử nhúc nhích đi vào trong lòng núi. Tướng quân râu đen đã sớm có nói qua các sĩ tử sau khi luyện thiết xong thì có thể đi vào trong lòng núi gặp Chiến Giáp Sư để luyện giáp.

- Đại sư, phiền ngài giúp ta chế tạo một bộ khôi giáp!

Trong lòng núi, địa hỏa hừng hực. Phương Vân nhìn trúng một gã Chiến Giáp Sư rồi đi tới, dừng lại ở bên cạnh rồi cung kính nói. Ở bên cạnh đó còn có một cái đỉnh khổng lồ, xung quanh đỉnh có các Cổ Phong Sư, Đan Lô Sư, Chiến Giáp Sư đang vây quanh, bận rộn vô cùng.

- Người trở về đi! Ta sẽ giúp người chế tạo khôi giáp nhưng việc làm thiết bách luyện lại không thuộc phạm vi của ta!

Chiến Giáp Sư mặc áo màu xanh, đầu không quay lại, lạnh nhạt nói.

- Đại sư, toàn bộ số kim khí này đã qua bách luyện hết rồi!

Chiến Giáp Sư này cau mày, nhíu, hiện lên thần sắc không vui. Hắn tiện tay quơ lấy một khối kim khí, định quất lên. Phía trên đã có sớm nói qua cho hắn là đang có một đám sĩ tử đang tới rèn khôi giáp, theo tính toán của hắn thì cũng phải mất đến hơn một tháng nữa mới được.

- Ủa, những thứ này...

Ánh mắt quét ngang qua đám thiết bách luyện mà Phương Vân đem đến, sắc mặt của Chiến Giáp Sư hơi đổi, mấy lời quất to lại thu về.

- Toàn bộ đều là bùa cương ư!

Chiến Giáp Sư nắm lấy khối kim khí trên tay mà run rẩy không thôi. Mấy trăm cân kim khí mà Phương Vân mang tới nếu như tất cả chỉ là bách luyện cương thì không nói, nhưng bên trong đó lại còn mang theo sự dao động của bùa. Từ cường độ dao động thì có thể đoán ra đây là bùa cương có độ tinh khiết cực cao.

- Làm sao có thể!

Chiến Giáp Sư lấy ánh mắt kỳ dị nhìn Phương Vân. Bùa cương chỉ có thể có Chiến Kiếm Sư mới có thể chế tạo ra, mặc dù hắn là Chiến Giáp Sư, cũng là Trần Pháp Cảnh, trong cơ thể có bùa nhưng cũng không thể chế tạo ra bùa cương.

Không có nguyên nhân khác, đơn giản chỉ là sự tiêu hao của việc vận dụng bùa cương quá đáng sợ. Lấy cấp bậc của bọn họ thì chỉ cần đánh lên mấy chuy thì đã gục xuống rồi. Coi như là Chiến Kiếm Sư, lúc luyện bùa cương cũng mồ hôi toàn thân, mệt mỏi vô cùng.

Cùng lúc này thì Đan Lô Sư cùng Cổ Phong Sư cũng cảm thấy có điều gì đó khác thường. Liếc mắt nhìn bách luyện cương mà Phương Vân mang tới, cũng chấn động vô cùng.

- Những cái này đều là do người tự rèn ư?

- Đúng.

Phương Vân lạnh nhạt nói. Hắn cũng biết ba người này đang hoài nghi có phải mình đánh cắp của người khác hay không, lập tức phát ra hơi thở của tu vi Trần Pháp cảnh.

- Trần Pháp cảnh!

Cổ Phong Sư cùng Đan Lô Sư lập tức hô nhỏ một tiếng.

“Ta ở trên sơn mạch Mẫn Sơn đã lâu như vậy nhưng đây vẫn là lần đầu tiên thấy sĩ tử ở kinh thành lại có võ giả Trận Pháp cảnh!”

Chiến Giáp Sư chấn động không thôi, trầm ngâm một chút rồi khẽ quát.

- Nếu như tài liệu đã đầy đủ thì chúng ta sẽ giúp người rèn luyện bộ khôi giáp này!

Người này hành xử cũng vô cùng mau chóng, một cổ kính khí phóng ra, lập tức đem cái chiến giáp trong lò vút lên trên mặt đất, không để ý chút nào.

Từng khối bùa cương bị hất ném vào trong lò đan, mà Cổ Phong Sư cùng Lô Đan Sư bên cạnh cũng hưng phấn đỏ mặt lên. Những tượng sư trong công bộ như bọn họ đây là lần đầu tiên có cơ hội luyện bùa cương.

Ngọn lửa hừng hực cháy lên, Chiến Giáp Sư mặc áo màu xanh không ngừng đánh các pháp quyết vào trong lò đan. Những pháp quyết được Khí Tông truyền xuống này không ngừng thay đổi kết cấu bên trong của bùa cương, không ngừng gia tăng sức bền của tài liệu này.

Đan Lô Sư cũng không ngừng bỏ vào đó một chút tài liệu đặc thù như chịu nóng, chịu rét...Phương Vân ở một bên nhìn, đột nhiên nói.

- Các vị đại sư. Ở chỗ ta có một ít đồ vật, không biết có thể giúp ta dung hợp vào trong không!

Phương Vân nói xong liền lấy một khối mẫu đồng lớn, đen nhem. Cho dù là ở bên cạnh đồng lửa, nhưng khối mẫu đồng này vẫn lạnh như thường.

- Vực Ngoại Tinh Thần Thiết!

Ba người hô nhỏ một tiếng, nhận ra đồ trong tay Phương Vân.

Nhan Vũ

Đại Chu Hoàng Tộc

76. Chương 72: Hồ Giao

Vực Ngoại Tinh Thần Thiết là vật liệu quan trọng do đích thân quân đội Đại Chu khống chế. Số lượng, cách dùng phải được báo cáo, tổng hợp một cách chi tiết đưa lên cho triều đình.

Một người sĩ tử bình thường như Phương Vân lại có vật này không khỏi làm cho người ta phải kinh ngạc.

- Khối Vực Ngoại Tinh Thần Thiết nhỏ này, ta hi vọng có thể chia làm hai phần. Một phần dung hòa vào trong chiến giáp, còn một phần khác thì chế tạo thành năm mươi thanh Phá Thần Tiễn.

Khối nhỏ mà Phương Vân mang đến lần này có khoảng ba trăm cân. Ngay từ lúc làm ‘bách luyện’ thì hắn đã nghĩ đến việc chế tạo Phá Thần Tiễn cho Chu Hân. Tuyệt học mà Chu Hân tu luyện chính là tuyệt học của Thần Tiễn hầu, Phá Thần Tiễn ở trên người hắn thì có thể phát huy hết uy lực.

- Phá Thần Tiễn tiêu hao Vực Ngoại Tinh Thần Thiết rất nhiều. Lấy số lượng của người mà chế tạo đúng số Phá Thần Tiễn đó thì sợ rằng uy lực chưa đủ!

Chiến Giáp Sư nhíu mày nói.

- Vậy là được rồi!

Phương Vân nói. Với thực lực có hạn bây giờ của Chu Hân, năm mươi thanh Phá Thần Tiễn có pha một chút Vực Ngoại Tinh Thần Thiết vào đã có thể giúp hắn có tự tin khiêu chiến với những người mạnh hơn hắn một cấp.

- Ủ, vậy thì không thành vấn đề. Nhưng mà, Vực Ngoại Tinh Thần Thiết vô cùng chắc chắn, ta cần thời gian ít nhất năm ngày mới có thể luyện hóa nó ra! Năm ngày sau người hãy tới đi!

Chiến Giáp Sư nói rồi hạ lệnh trực khách. Việc luyện hóa Vực Ngoại Tinh Thần Thiết rõ ràng là có liên quan đến bí pháp của Khí Tông, những Chiến Giáp Sư này cũng không muốn bị người khác học trộm được.

- Được rồi, năm ngày nữa ta sẽ tới lấy.

Phương Vân cũng không có ở lại, xoay người rời đi.

Thời gian từng ngày trôi qua. Phương Vân yên lặng chờ ở dưới chân núi, thời gian rảnh rỗi ngoại trừ việc tu luyện thì chính là giúp Chu Hân, Trương Anh tinh luyện kim khí. Lấy thực lực của hắn việc luyện chế kim khí đó sẽ mạnh hơn rất nhiều so với việc Chu Hân, Trương Anh luyện chế.

Đến ngày thứ năm thì Phương Vân lại đi vào trong lòng núi. Vào lúc này thì Vực Ngoại Tinh Thần Thiết mà Phương Vân mang đến lúc trước đã hóa thành một đồng phần bụi, đặt ở trong một cái hộp nhỏ.

- Người tới đúng lúc lắm, mau mau lại đây nhỏ một giọt máu vào trong khô giáp này.

Thấy Phương Vân đi tới đây, Chiến Giáp Sư vội vàng nói. Hắn đầu đầy mồ hôi, đang lấy nội lực luyện chế một bộ giáp ở trong cổ đỉnh. Phương Vân hiểu ý, lập tức đưa ngón trỏ ra, một giọt máu huyết lập tức được nhỏ xuống chiến giáp.

Tì!

Máu tươi vừa nhỏ xuống lập tức tán thành vô số tia máu hòa vào trong chiến giáp, tạo thành những đường vân máu tươi lan khắp, vô cùng quỷ dị. Chiến Giáp Sư lúc này cũng không ngừng bấm tay niệm chú, đánh vào đó từng đạo pháp quyết.

- Hiện tại lấy nội lực của người bồi luyện chiến giáp này!

Một lát sau thì vị Chiến Giáp Sư này kêu lên.

Phương Vân không dám trì hoãn, đan điền rung lên, hai con chân long mang theo uy lực bàng bạc quanh co rồi tiến vào trong cổ đỉnh, rót vào bên trong chiến giáp. Có sự trợ giúp của Phương Vân, Chiến Giáp Sư lập tức cảm thấy dễ dàng hơn rất nhiều.

- Từ bây giờ cho đến khi chế tạo khô giáp thành công thì người hãy ngồi ở bên cạnh ta. Trong quá trình rèn luyện khô giáp thì cứ gàu mỗi ngày lại cần dùng máu tươi của người. Như vậy, sau khi khô giáp chế tạo xong sẽ vô cùng phù hợp với người!

Chiến Giáp Sư vừa chỉ điểm Phương Vân đưa nội lực vào trong chiến giáp, vừa đánh một chút pháp quyết đặc thù vào trong lò đan. Cổ Phong Sư cùng Đan Lô Sư ở bên cạnh cũng toàn lực phối hợp.

Phương Vân cũng lấy bùa cương ra quán chú vào. Đồng thời lúc Vực Ngoại Tinh Thần Thiết được lấy ra thì thái độ của ba người cũng nghiêm túc hẳn lên, lấy toàn bộ tinh thần chế tạo khô giáp ra.

Mười ngày sau.

- Lên!

Chiến Giáp Sư quát to một tiếng, địa hỏa lóe lên, đồng thời ngón tay của hắn cũng quán chú nội lực cuộn cuộn vào một cái chiến giáp đen toàn thân, lấy ra khỏi mặt nước, khói nóng cuộn cuộn từ trong khô giáp tỏa ra ngoài.

- Phương Vân!

Chiến Giáp Sư hét to một tiếng.

- Vâng!

Phương Vân đưa ngón tay ra, đồng thời dùng nội lực thúc ép, lập tức có một dòng máu nhỏ phun ra, hắt tới trên mặt giáp đen nhánh này. Bọt máu tươi này hắt phải, bề ngoài của chiến giáp lập tức xuất hiện vô số đường vân máu.

- Trừ hỏa!

Vị Chiến Giáp Sư này lập tức vứt cái khô giáp nặng mấy trăm cân này vào trong mạch sông ngầm ở bên cạnh, một cỗ hơi nước lập tức bốc lên.

- Tiểu hầu gia, hiện tại đã có thể lấy ra rồi!

Một lát sau, Chiến Giáp Sư nhìn Phương Vân nói.

- Ủ!

Phương Vân vung tay lên, hai cái bùa chân long ngâm nga rồi xông vào trong đáy nước, nâng cái khô giáp đen nhánh nổi lên trên mặt nước. Hai con chân long vây bắt lấy khô giáp, lập tức tất cả nước trên khô giáp đều bị hủy hết.

Bàn tay của Phương Vân đưa ra, bộ khô giáp lập tức rơi xuống, vào trong người của Phương Vân.

- Rất vừa, cảm ơn ba vị đại sư!

Phương Vân cao hứng nói. Hắn thử đưa ra một chút nội lực tiến vào bên trong khô giáp, kết quả từ trong khô giáp truyền ra một cảm giác như huyết nhục tương lên, giống như là kinh mạch đã vận chuyển lâu trong cơ thể.

- Hải lòng là được rồi. Chỉ đáng tiếc là trong tay ta lại không có hồn phách hung thú. Nếu như có thể phong ấn hồn phách một đầu hung thú vào trong cái khô giáp này thì lập tức khô giáp sẽ tăng lên thêm một bậc nữa, biến thành pháp khí.

- Hồn phách hung thú!

- Ủ! Tốt nhất là hồn phách hung thú ở trong Mãng Hoang. Nơi đó là lãnh địa của yêu tộc, có rất nhiều yêu thú chưa hóa hình cùng hóa hình rồi, có những con đến mấy trăm năm, mấy ngàn năm. Hàng năm triều đình cũng có phái quân đội quy mô lớn tiến vào sâu trong Mãng Hoang săn thú dữ, lấy làm khí linh phong ấn vào trong chiến giáp!

Chiến Giáp Sư giải thích.

Nghe thấy hắn nói như thế, Phương Vân lập tức nhớ tới chuyện hàng năm có lần săn thú trong Mãng Hoang. Khác với săn thú ở Đông Giao, đây là quân đội chính thức của triều đình, hơn nữa quy mô săn thú cũng vô cùng lớn. Lúc tham gia thì số lương binh sĩ lên đến mấy vạn, thậm chí là trăm vạn để săn bắt những yêu thú vô cùng cường đại.

“Thì ra các lần săn thú hàng năm của Đại Chu hoàng triều là muốn bắt khí linh phong ấn vào trong chiến giáp!”

Phương Vân âm thầm kinh hãi. Quân đội Đại Chu có tới một ngàn sáu trăm vạn quân, mặc dù nói không phải khô giáp của người nào cũng có hồn phách thú hồn, nhưng phần lớn đều phải có. Việc săn thú này của triều đình là vô cùng khủng bố.

- Đại sư, nếu như sau này mới phong ấn hồn phách hung thú vào thì có ảnh hưởng đến phẩm chất của chiến giáp không?

Phương Vân hỏi.

- Sẽ không.

Chiến Giáp Sư lắc đầu.

- Tiểu hầu gia, để ta lấy phương pháp phong ấn hồn phách thú hồn dạy cho người sao. Sau này nếu như có cơ hội thì phải làm ngay. Nhưng mà có một việc người phải chú ý đến, khí linh của mỗi bộ khô giáp cũng phải chọn kỹ càng. Bởi vì sau khi đã chọn rồi mà muốn bỏ ra là việc vô cùng khó khăn, mặt khác, uy lực của khô giáp cũng có liên quan đến năng lực của khí linh!

Phương Vân trong lòng xẹt qua một tia thần sắc kinh ngạc, hắn vốn cho rằng loại phương pháp phong ấn hồn phách hung thú này thì Khí Tổng sẽ không truyền cho.

- Ha hã, tiểu hầu gia suy nghĩ nhiều rồi. Loại phương pháp phong ấn hồn phách hung thú này cũng không phải là bí đồ gì. Cho dù ta không có nói với người, thì sau này khi người gia nhập quân ngũ cũng sẽ có người khác nói cho người bộ phương pháp này.

Chiến Giáp Sư dường như xem thấu được ý nghĩ của Phương Vân, mà Cổ Phong Sư cùng với Đan Lô Sư ở bên cạnh nghe vậy cũng mỉm cười thân thiện.

Phương Vân nhớ tới hồn phách Hắc Mãng trong Quỷ Long Chu, lập tức hiểu rõ. Vung tay lên, hai cái bùa chân long phá không bay ra tiến vào trong chiến giáp. Chỉ trong thời gian ngắn, Phương Vân đã luyện hóa xong bộ chiến giáp này.

Trong hư không bỗng có một tia sáng, bộ chiến giáp này lập tức biến mất không thấy nữa. Mà ở trong đàn điền của Phương Vân lại có thêm một bộ chiến giáp màu đen.

- Đa tạ ba vị đại sư!

Phương Vân cảm tạ nói.

- Ha ha, năm mươi mũi tên này ngươi cũng lấy luôn đi!

Ba người khẽ mỉm cười, nội lực cuộn cuộn đưa vào trong lò đan, lập tức có một bó tên quăng vào trong sông ngầm. Sau khi trừ hỏa xong liền giao cho Phương Vân.

Cầm lấy năm mươi mũi tên này xong thì mục đích Phương Vân đi tới mỏ Ba Lâm này hầu như đã hoàn thành.

Tạm biệt ba vị đại sư xong thì Phương Vân đi lên trên đỉnh núi. Quay lại nhìn một cái thì đã thấy khí thế của mọi người trên núi cao ngất trời. Trải qua hai mươi lăm ngày, trên núi đã có không ít người hoàn thành công việc của mình.

- Chu Hân, cái này cho ngươi!

Phương Vân lấy năm mươi mũi tên đưa tới.

- Mũi tên?

Chu Hân lấy làm lạ, theo bản năng đón lấy. Nhưng vừa tiếp xúc thì một cảm giác nặng nề truyền tới. Bàn tay của Chu Hân thiếu chút nữa cũng làm rớt xuống đất.

- Đây là tiền gì thế? Sao lại nặng như vậy?

Chu Hân ngẩng đầu, kinh ngạc nói.

- Phá Thần Tiền! Nhưng số lượng Vực Ngoại Tinh Thần Thiết quán chú vào thì vẫn thua Phá Thần Tiền của triều đình!

Phương Vân nói.

- A!

Chu Hân bật thốt kinh hô một tiếng, nhưng vẻ mặt sau đó lại hưng phấn vô cùng. Yêu thích đến nỗi không muốn bỏ đồng tiền này ra.

Đây đúng là bảo bối a. Dùng Vực Ngoại Tinh Thần Thiết chế tạo tên, coi như là thể tử của Thần Tiền hầu phủ cũng không có a. Đối với Chu Hân mà nói thì vật này trân quý vô cùng. Có những mũi tên Phá Thần Tiền này, cho dù gặp phải các võ giả có cấp bậc cao hơn hẳn đến hai, ba lần thì cũng phải kiêng kị hẳn rồi.

- Phương huynh, cảm ơn.

Chu Hân cảm tạ nói. Chuyện tình Phương Vân nhận được Vực Ngoại Tinh Thần Thiết, hẳn và Trương Anh cũng biết rồi.

- Không cần phải khách khí! Những mũi Phá Thần Tiền này phải ở trên tay ngươi thì mới có thể phát huy hết uy lực ra được!

Phương Vân lạnh nhạt cười nói.

Rống!

Đột nhiên, một tiếng hổ gầm từ đằng xa truyền đến, tiếng huýt gió vang, chấn động núi.

“Hả? Đây là dị chủng gì, cách xa đến thế mà vẫn nghe thấy được!”

Phương Vân trong lòng thấy lạ, ngẩng đầu lên, nhìn về phương hướng phát ra âm thanh. Chỉ thấy ở phương xa, ngoại trừ các cơn gió làm lay động cây, các núi non trùng điệp thì không thấy gì nữa cả.

Đột nhiên có một cỗ cuồng phong gào thét từ chân trời truyền đến. Trong cơn cuồng phong đó có một cái bóng đen khổng lồ hiện ra ở phương xa, nhanh chóng chạy tới.

Hí hí hí!

Cùng lúc này thì ở dưới chân núi Mẫn Sơn có tiếng hí lên của các chiến mã, dường như chúng nó đang sợ hãi điều gì đó.

Rống!

Lại là cái tiếng rống của hổ gầm kia vang lên. Chỉ trong thời gian ngắn thì cái bóng đen nhanh, mạnh mẽ đó cũng đã như lưu tinh lại gần đây, lúc này thì mọi người đã có thể nhìn thấy diện mạo của con quái vật to lớn này.

- Trời ạ!

- Hổ Giao, không ngờ lại là một con Hổ Giao con!

- Không đúng, trên con Hổ Giao này dường như còn có một người!

....

Đỉnh núi lúc này loạn vô cùng. Sau khi thấy rõ diện mạo của con quái vật khổng lồ này thì mọi người vô cùng hoảng hốt, không ngờ đây lại là một con hổ giao.

Loại Hổ Giao này có thân thể của Giao Long, nhưng đỉnh đầu lại là hổ. Khi thân thể vung lên cũng dài đến trăm trượng, cao năm trượng. Bốn cái chân rồng khi vũ động trong chân không thì sinh ra khí lưu, cả người tản mát ra hơi thở đáng sợ của cổ thú hồng hoang.

- Không ngờ con Hổ Giao này lại bị người thuần hóa.

Ở khoảng cách hơn mấy ngàn trượng, Phương Vân có thể thấy được trên lưng của con Hổ Giao này lại có một cô gái dung mạo tú lệ, mặc một chiếc áo màu hồng phủ xuống, dưới thân là cái quần bằng tơ lụa màu xanh biếc.

Ánh mắt của nữ tử này ngẩng đầu nhìn sơn mạch Mẫn Sơn, khí chất cao quý, trong trẻo lạnh lùng, giống như là khối đá lạnh băng vạn năm không đổi, vô cùng đáng sợ!

- Cô gái này là ai? Tuổi còn nhỏ thế lại có thể đánh bại được một con Hổ Giao con!

Phương Vân trong lòng âm thầm khiếp sợ. Hắn đọc qua cuốn ‘thời đại cận cổ’ của Cốt Hoàng cũng đã biết được các cảnh giới của Thoát Thai cảnh.

Thoát Thai Cảnh được chia làm bảy trọng.

Đệ nhất trọng Lực Phách cảnh, ở cảnh giới này thì võ giả có khí lực vô cùng lớn.

Đệ nhị trọng Khí Phách cảnh, đến cảnh giới này thì đã có thể ngự không phi hành.

Đệ tam trọng Tinh Phách cảnh, đến cảnh giới này thì đã có thể tịnh hóa khí thiên địa, nội lực từ đó không ngừng sinh ra như trường giang đại hải, vĩnh viễn không khô kiệt.

Đệ tứ trọng Địa Biến cảnh. Sau khi đạt tới Địa Biến cảnh thì liền có thể mở ra bảy mươi hai địa sát huyết quanh thân, câu thông với với thiên địa khắp nơi, có thể hóa thành thần thú, có lực lượng dời non lấp bể.

Đệ ngũ trọng Linh Tuệ cảnh. Cường giả đạt đến Linh Tuệ cảnh có thể tiếp xúc với sự ảo diệu của thiên địa, thấy được một chút vận mệnh của mình trong bóng tối!

Đệ lục trọng Thiên Tượng cảnh. Cảnh giới này đã là cường giả đỉnh cấp của Thoát Thai cảnh, đã thông được ba mươi sáu huyết ở thiên cương, câu thông với khí của trời cao, có thể vận dụng được lực lượng của thần thú như Long, Phượng, Côn Bằng từ thời viễn cổ.

Đệ thất trọng Thiên Trùng cảnh. Bước vào trọng này thì đã được coi là đại viên mãn, có được năng lực tự nhìn vận mệnh của mình.

Loài Hồ Giao này là dị chủng thời thượng cổ ở đầm nước, là do bạch hồ giao phối với thường luồng mà sinh ra. Trời sanh đã có khí lực lớn, tương đương với võ giả Lực Phách cảnh, cộng thêm năng lực bay thiên sinh, không khác gì với võ giả Khí Phách cảnh lắm.

Người nữ này lại có thể đánh bại con Hồ Giao này, thực lực đáng sợ ra sao có thể thấy được!

Nhan Vũ

Đại Chu Hoàng Tộc

77. Chương 73: Cô Xạ Quận Chúa

- Tham kiến quận chúa!

Ở ngọn núi cao nhất của sơn mạch Mẫn Sơn, mây gã giáp sỹ đột nhiên nhất tề quỳ một chân xuống, kêu lớn, thần thái hết sức cung kính.

“Quận chúa!”

Phương Vân có chút ngoài ý muốn nhìn qua cô gái ở trong không trung. Ở trong Lương Châu mà có thể được gọi là quận chúa thì chỉ có con gái của Lương Vương Vưu kia.

“Nhìn nàng hình như cũng mới chỉ có hai mươi mốt, hai tuổi, nhưng lại có tu vi như thế! Ta trước kia đúng là ngồi đây giềng nhìn trời, coi thường anh hùng thiên hạ!”

Ở trong kinh thành, Phương Vân dựa vào tu vi Khí Trành cảnh, hầu như là cao thủ khắp kinh thành. Nhưng ở nơi này gặp phải nữ nhi của Tổng Đốc thì nàng lại là cao thủ Thoát Thai cảnh.

Cô gái được gọi là quận chúa ngồi ở trên con Hồ Giao, ánh mắt cũng chưa từng nhìn xuống dưới. Chỉ thấy con Hồ Giao kia khẽ vẩy bốn chân rồi hóa thành một cầu vòng tiến đến tường quân điền của Hoàng Tổ trên ngọn núi cao nhất đến. Một lát sau nàng đã biến mất ở ngay đỉnh núi.

- Vị quận chúa này tên là gì?

Chờ sau khi con Hồ Giao biến mất, Phương Vân lại gần một gã giáp sỹ hỏi.

- Lưu Tiên Nhi, là trưởng tử của Lương Vương đại nhân, được hiệu Cô Xạ.

Tên giáp sỹ này vội vàng giải thích.

- Nghe đồn Cô Xạ quận chúa ở trong đầm lầy chốn thâm sơn được truyền thừa đạo thống của một cổ phái. Cái con Hồ Giao kia chính là thần thú đứng ở cửa phủ.

Vào thời thượng cổ, tông phái có hơn mười vạn. Nhưng trải qua thời kỳ tông phái đại chiến thì mười vạn môn phái cũng đã trở thành lịch sử rồi. Không biết có bao nhiêu đạo thống thượng cổ đã biến mất trong dòng chảy của lịch sử.

“Lúc trước có một Lý Ưc Huyền, hiện tại lại có một Lưu Tiên Nhi. Số mệnh của những người này cũng quá tốt đi.”

Phương Vân âm thầm kinh hãi, hẳn vốn cho mình đã có kỳ ngộ không tệ, nhưng nếu so sánh với những người này thì đúng là không vào đâu cả.

Trong ngọn núi cao nhất của sơn mạch Mẫn Sơn.

Con Hồ Giao dài đến mấy trăm trượng từ không trung rơi xuống, thân thể khổng lồ lúc đến gần mặt đất không ngừng thu nhỏ lại. Từ mấy trăm trượng thu nhỏ lại chỉ còn hơn vài chục trượng, mười trượng rồi nhỏ lại thành một con Hồ Giao nhỏ có thể bỏ túi được, rơi vào bàn tay ngọc của Lưu Tiên Nhi, thuận thế chui vào trong tay áo.

- Thuộc hạ Hoàng Tổ ra mắt Quận Chúa!

Ở trước đại điện, Hoàng Tổ đứng ở trước đại môn, lớn tiếng cung kính ra mắt. Toàn thân hấn mặc giáp, lưng hùm vai gấu, râu ria ngay ngắn, toàn thân toát ra phong phạm của đại tướng.

- Vào trong nói chuyện!

Lưu Tiên Nhi khoát tay áo, cất bước vào trong đại điện.

Bên trong đại điện, ba tên phó tướng, hai hàng thị vệ thấy Lưu Tiên Nhi vào cũng cúi đầu xuống, khom mình hành lễ.

Lưu Tiên Nhi cũng không khách khí, trực tiếp đi lên vị trí của Hoàng Tổ trên đại điện rồi ngồi xuống.

- Chuyện lần này, Vương gia đã biết rồi!

Lưu Tiên Nhi nhìn lướt qua đại điện, hờ hững nói.

- Các vị có thể cố thủ ở chỗ, Vương gia rất là vui. Lần này ta tới đây là để khao thưởng ba quân! Rượu thịt lát nữa sẽ được đưa tới, các người lấy đi sao.

- Vương gia nhân từ.

Mọi người vội vàng ca tụng.

- Lần này mở nô bạo động, quân đội chết thảm trọng. Các người là xử lý thế nào đây ?

Sau khi nói xong thưởng, Lưu Tiên Nhi bắt đầu động đến chuyện chính.

- Bẩm Quận Chúa, lần này sau khi bình định lại, chúng ta đã giết chết hai thành mở nô để trừng phạt.

Hoàng Tổ cung kính nói.

- Giết thêm năm thành, rắn đe!

Lưu Tiên Nhi khoát tay áo, giọng nói ra lệnh vô cùng lạnh nhạt.

- A!

Mọi người không khỏi kinh hô. Giết thêm năm thành vậy thì chết đi bao nhiêu người a.

- Nhưng thưa Quận Chúa, nếu như làm như vậy thì trên mở nô sẽ thiếu nhiều người lắm, sợ rằng khó hoàn thành được nhiệm vụ của triều đình trong năm nay ạ!

Một gã phó tướng mở miệng, thần thái sợ vô cùng.

- Không sao! Vương gia đã có sự chuẩn bị. Qua một thời gian nữa, lập tức sẽ có khoảng một vạn đầy tớ được chuyển đến mở!

Lưu Tiên Nhi nói, tuy giọng nói bình thản nhưng trong đó cũng có một cỗ sát khí.

Tất cả mọi người không nói nữa, ai cũng biết vị Quận Chúa này được truyền thừa Sát Lục Kiếm Đạo, sát khí toàn thân rất mãnh liệt.

- Đi làm đi!

Lưu Tiên Nhi khoát tay áo, hiện ra cỗ lệ khí vô cùng đáng sợ.

- Vâng, Quận Chúa!

Chờ sau khi mọi người đi ra khỏi đại điện, trong điện chỉ còn có Hoàng Tổ. Lưu Tiên Nhi mới khẽ nhíu mày nói.

- Đại tướng quân, con trai của Tứ Phương Hầu, Phương Vân có phải đang ở trên núi đúng không?

- Vâng?

Hoàng Tổ trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, không nghĩ tới Lưu Tiên Nhi sẽ hỏi đến cái này:

- Không sai. Nghe nói, bên Lý Ngọc được hấn nhắc nhở cho nên đã có chuẩn bị trước, lần này tổn thất cũng không lớn. Quận Chúa, người sao lại hỏi đến hấn?

- Khoảng thời gian trước ta có nhận được thư của đường muội từ trên kinh truyền đến, nàng có nhắc đến tên Phương Vân này. Đường như đã từng chịu thiệt trong tay hắn.

Lưu Tiên Nhi trong lúc nói lông mày nhăn lại, sẵn giọng phát ra.

“Đường muội? Đó không phải là Thanh Sưởng công chúa sao?”

Hoàng Tổ trầm nghĩ. Hắn và Lương Vương Lưu cực kỳ thân cận, biết quan hệ của vị đại tiểu thư này cùng với Thanh Sưởng công chúa trong kinh thành này vô cùng tốt. Quận Chúa cũng đã từng có chỉ điểm võ công cho Thanh Sưởng công chúa.

- Phương Vân là một trong các sĩ tử tới mở lần này. Ta cũng chưa thấy qua hắn, nhưng mà nếu như không có gì ngoài ý muốn thì chắc hắn đang ở luyện khu, chuẩn bị chế tạo chiến giáp.

Hoàng Tổ nói.

- Như vậy cũng tốt. Tên Phương Vân này ngay cả hoàng tộc cũng không để vào trong mắt, bản thân ta cũng muốn xem thử hắn có bản lĩnh gì.

Thanh âm vừa phát ra thì lập tức Lưu Tiên Nhi hóa thành một cổ kiếm khí mênh mông, điên cuồng từ trong điện bắn ra. Biến mất trong hư không rồi rơi vào ngay trên đỉnh núi.

Ánh mắt quét một vòng, Lưu Tiên Nhi lập tức chú ý tới Phương Vân, trong lòng cười lạnh một tiếng, cũng không hỏi câu nào, lập tức rút trường tiên ra. Rồi từ trong hư không đánh trường tiên xuống, trường tiên này chỉ có hai trượng nhưng khi đánh ra lại dài hơn hai mươi mấy trượng, trong tiên ảnh còn có một cổ kiếm khí lăng lợi!

- Người thật to gan, lại dám lười biếng!

Tiên khí phá không đến cách đỉnh đầu của Phương Vân chỉ còn có mấy trượng thì Lưu Tiên Nhi mới lạnh quát một tiếng.

Từ lúc Lưu Tiên Nhi từ trên ngọn núi cao nhất bay lên thì Phương Vân liền chú ý tới nàng. Cô Xạ Quận Chúa này không nói hai lời thì đã động thủ trước. Phương Vân mặc dù có cả kinh nhưng dù sao cũng đã có chuẩn bị.

Phương Vân cũng nhìn thấy Lưu Tiên Nhi này vừa rơi xuống đất thì đã nhìn mình rồi lập tức đánh tới. Rõ ràng là lai giả bất thiện, tự nhắm tới mình mà tới.

Uống!

Phương Vân quát lên một tiếng lớn như sấm xuân cuộn cuộn, mười hai viên bạch cốt châu từ trong lồng ngực bay ra, rồi lóe lên trên không trung một chút, biến thành mười hai đầu cốt ma màu trắng, ngăn chặn ở trước người. Cùng một thời gian, Phương Vân liền mặc chiến giáp vừa luyện chế xong vào, thân hình vừa động, Quỷ Long Chu cũng đã hợp nhất với huyết nhục toàn thân. Phương Vân hét dài một tiếng, hóa thành một làn cầu vồng phá không bay đi.

Phanh! Phanh! Phanh!

Mười hai đầu cốt ma bị tiên ảnh xẹt qua lập tức nổ lách. Có mười hai đầu cốt ma này ngăn trở, Phương Vân khó khăn né qua được tiên ảnh của Lưu Tiên Nhi. Nhưng mà chỉ vền vền xẹt qua như thế, đạo tiên ảnh đó vẫn lưu lại trên chiến giáp mà hắn vừa luyện chế một vết thật sâu.

Vết xước do tiên ảnh tạo ra nhưng lại giống như vết kiếm vậy!

- Giáo hóa của Lương Vương quý phủ chẳng lẽ là như vậy sao? Làm việc không bằng suy nghĩ mà bằng hành động à!

Phương Vân đứng ở trên không trung, trên cao nhìn xuống, quan sát Cô Xạ Quận chúa. Tay khẽ vẫy, lập tức đem mười hai đầu Cốt Ma, bạo tạc biến thành bùa một lần nữa đưa vào đan điền, dùng nội lực ân cần săn sóc.

Nhan Vũ

78. Chương 74: Xảo Lui Quận Chúa

Ánh mắt của Cô Xạ quận chúa lóe lên một chút, xem ra Phương Vân đã nhìn thấu được thân phận của nàng.

- Ngang ngược như vậy, người chính là ấu tử Tứ Phương hầu, Phương Vân sao?

Lưu Tiên Nhi thu roi lại, cười lạnh một tiếng.

- Có ngang ngược đi nữa thì có thể so sánh với Quận Chúa sao. Quận Chúa không nói lời nào liền muốn lấy tính mạng người ta! Lương Vương phủ coi mạng người như cỏ rác, con mắt vô pháp vô thiên như thế thì há phải là tác phong của tổng đốc một phương. Nếu như Quận Chúa hôm nay không cấp cho ta một công đạo thì Phương Vân dù không thể cũng phải liều mạng một phen, nói với triều đình làm chủ!

Phương Vân vừa mở miệng ra là đã lấy cái mũ triều đình chụp xuống.

Thần sắc Lưu Tiên Nhi khê chấn động, biết rằng đã xem thường Phương Vân rồi.

- Khá lắm Phương Vân, bản thân ta xem ra cũng đã coi thường người rồi. Không sai, ta thừa nhận lúc này ta nhìn lầm một chút. Không nghĩ tới không phải là người làm biếng mà đã làm xong chiến giáp của mình rồi!

Ngoài dự tính của Phương Vân, Lưu Tiên Nhi lại sảng khoái thừa nhận.

“Cô Xạ quận chúa này thừa nhận quá nhanh, nhất định có vấn đề.” Phương Vân khê nhú mày, thâm nghĩ trong lòng.

Quả nhiên, chân mày của Lưu Tiên Nhi giương lên, giọng nói sắc bén lại.

- Nhưng mà, Phương Vân, người lại can đảm lắm! Người cũng chỉ là một tên sĩ tử mà thôi, thân còn chưa có công danh, lại dám phỉ báng trọng thần của triều đình. Ta nếu như không dạy dỗ người thì há chẳng phải râu của Lương Vương phủ ai cũng có thể vượt được hết sao!

Giọng nói của Lưu Tiên Nhi vừa phát ra thì người lập tức bắn lên, rồi hiện ra ngay giữa không trung. Ngón tay ngọc đưa ra, một luồng kiếm khí bằng bạc phá không mà ra. Luồng kiếm khí nàng tuy không lớn nhưng lại sắc bén vô cùng, mang theo hơi thở không thể cản nổi!

- Không ổn!

Phương Vân kinh hô một tiếng, loại người một lời hông hợp liền lấy kiếm ra đánh, làm việc nóng giận thế này cũng là lần đầu tiên hắn thấy.

Vào lúc này thì đã không thể tránh né được nữa rồi, Phương Vân hét lớn một tiếng, hai cái bùa chân long từ trong cơ thể bay ra, gầm thét một tiếng rồi đánh về phía luồng kiếm khí như mưa kia.

- Chỉ có chút tài mọn!

Lưu Tiên Nhi cười lạnh một tiếng, điều khiển kiếm khí, hướng đánh hai cái bùa chân long, ầm lên hai tiếng rồi dễ dàng làm vỡ nát hai cái bùa chân long ấy. Các đạo kiếm khí còn lại thì chợt biến mất trên không trung rồi bỗng xuất hiện ngay trên khải giáp của Phương Vân, đánh sâu vào trong cơ thể của hắn.

Phốc!

Phương Vân ngửa mặt lên trời phun ra một ngụm máu tươi, hắn bị cỗ kiếm khí này đánh phải, phải lui đến mấy trăm trượng rồi mới ngưng lại được.

- Kiếm khí thật là bá đạo!

Phương Vân đứng dậy, lau đi vết máu nơi khóe miệng, trong lòng âm thầm chấn động: “Nếu như không phải ta thúc động bùa chân long, chiến giáp cộng thêm Thiên Địa Vạn Hóa Chung làm giảm đi chín thành kiếm khí này thì sợ rằng đã bị nàng giết rồi.”

- Hử?

Lưu Tiên Nhi trong lòng thấy quái lạ, đối với việc kiếm khí chỉ có thể làm trọng thương Phương Vân rất là ngoài ý muốn.

- Không tệ, cũng có chút bản lĩnh, lại có thể tiếp được ba thành nội lực kiếm khí của ta! Có bốn sự như vậy, không trách người ngay cả thành viên hoàng thất cũng không để vào trong mắt.

Lưu Tiên Nhi cười lạnh một tiếng, chân mang hư không, từng bước hướng Phương Vân đi tới. Nàng ngón tay ngọc nhấc lên, vừa bấm kiếm quyết, lẩm bẩm nói.

- Một kiếm kia coi như là bỏ qua về tội bất kính của người với Lương Vương. Còn kiếm này là thay mặt công chúa Thanh Sưởng dạy dỗ người!

“Thì ra là bởi vì chuyện của công chúa Thanh Sưởng!” Phương Vân chợt hiểu, rốt cuộc đã hiểu vì sao người Cô Xạ quận chúa chưa bao giờ gặp mặt này mới nhìn thấy mình đã ra tay rồi.

- Tiếp chiêu đi!

Lưu Tiên Nhi vừa dứt lời, ngón tay đưa ra, một luồng kiếm khí vô cùng lăng lợi lại bắn ra.

- Ta sợ người chắc!

Lưu Tiên Nhi vừa ra tay là liên miên không dứt, trong lòng của Phương Vân cũng tức giận vô cùng.

Dương như ngay lúc Cô Xạ quận chúa giơ tay lên, Phương Vân đột nhiên khu động Quỷ Long Chu, hóa thành một đạo cầu vồng bay lên, khó khăn né qua luồng kiếm khí đáng sợ kia, rồi bỗng từ không trung lấy thể lỗi đình vạn đánh xuống Cô Xạ Quận Chúa.

- Không biết sống chết!

Lưu Tiên Nhi huyền phù hư không, ngửa đầu nhìn Phương Vân đến, cười lạnh một tiếng, lại là một luồng kiếm khí bén nhọn trong nháy mắt bắn ra.

Uống!

Đúng lúc này dị biến phát sinh, một tia sáng chợt lóe lên trong hư không rồi mười hai cái cốt ma xếp thành một hàng chắn ngang trước người Phương Vân, ngăn cản tầm mắt của Cô Xạ quận chúa. Cũng lúc đó, Nặc Tức Châu liền phát động, hơi thở của Phương Vân đột nhiên biết mất trong cảm ứng của Cô Xạ quận chúa.

- Hử?

Cô Xạ quận chúa khẽ nhíu mày, nhưng tuyệt không sợ hãi, ngón tay vừa nhấc lên thì một luồng kiếm khí giết chóc lại lần nữa lấy thể lỗi đình đánh xuống cốt ma, mười hai con cốt ma lần nữa bị đánh nát ra.

- Ta chờ người này giờ đây !

Mười hai con cốt ma vừa nổ ra thì đột nhiên Phương Vân xuất hiện trước người của Lưu Tiên Nhi, miệng quát lớn một tiếng, một con kim long dài hơn mười trượng, giận dữ ngâm lên đánh ra một quyền ngay ngực của Lưu Tiên Nhi.

- Cũng chỉ có như vậy phải không?

Lưu Tiên Nhi vẻ mặt giễu cợt nhìn Phương Vân, ngón tay tiếp tục bắn ra, lại là một luồng kiếm khí lăng lợi bay ra, không tốn sức chút nào phá tan Hắc Thể Hoàng Quyền, đánh mạnh vào ngực của Phương Vân.

- Không Tước xuất thủ!

Phương Vân hét lớn một tiếng, thân thể gia tốc, chẳng những không tránh tránh, ngược lại đón kiếm khí bay đi tới.

Phốc!

Một luồng máu tươi từ miệng bay ra, Phương Vân nhất thời tái nhợt mấy phần. Hắn liều mạng, mượn lần nữa kéo gần lại khoảng cách, một quyền đánh hướng Cô Xạ Quận chúa. Tất nhiên biện pháp lương bại câu thương.

- Người!

Phương Vân trên người hiển lộ lực lượng mạnh mẽ, làm Cô Xạ Quận chúa cũng không khỏi hơi bị động dung.

Đang lúc này, một cái mị ảnh màu xanh biếc lặng yên không một tiếng động hiện ra bên cạnh Cô Xạ Quận chúa, Khổng Tước giơ tay lên, đoản kiếm màu vàng nhanh như một tia chớp từ dưới cầm của Cô Xạ quận chúa đánh lên.

Khổng Tước xuất thủ không hề giống với Phương Vân. Nàng ẩn thân ở trong đám người, không động thủ thì thôi, vừa động thủ thì lập tức phân sinh tử.

Sức tập trung của Cô Xạ Quận Chúa vẫn đặt ở trên người Phương Vân, nàng căn bản không ngờ tới lại có một Khổng Tước ẩn thân ở bên cạnh. Khổng Tước vừa ra tay thì thạch đá cũng phải tan, đánh Cô Xạ quận chúa không kịp trở tay. . Mắt thấy Cô Xạ Quận chúa sẽ phải bỏ mạng ở trong tay Khổng Tước, đột nhiên....

Rống!

Một tiếng hổ gầm vang dội lên, một con Hổ Giao từ trong tay áo của Cô Xạ quận chúa bay ra ngoài, mang theo một cơn cuồng phong đánh về phía Khổng Tước.

Xuy!

Trảo kiếm tương giao, long trảo vấy máu ra, hiện ra một vết kiếm sâu dài, mà Khổng Tước cũng bị một cỗ lực lượng dời núi lấp non đánh mạnh bay ra ngoài.

“Bích Lạc!”

Thấy con Hổ Giao bị thương, thần sắc vạm vỡ không thay đổi của Cô Xạ Quận Chúa đã biến sắc rồi, nàng kinh hô một tiếng, vừa sợ vừa giận.

Rống!

Con thần thú trấn giữ Sát Lục Kiếm Phái này vẫn luôn ở trong tay áo của Cô Xạ quận chúa, ngay cả Phương Vân cũng không nghĩ tới nó lại xuất hiện ngay lúc này. Chỉ thấy con Hổ Giao này lay động ở trên không trung một cái, lập tức hóa thành một con vật khổng lồ đến mấy trăm trượng.

Con dị chủng thời thượng cổ này lại lần nữa giơ trảo lên, thuận thế đánh tan bùa chân long đang lượn quanh Phương Vân, miệng lớn mở ra, phát ra một luồng hấp lực, nó muốn nuốt Phương Vân!

- Súc vật!

Phương Vân quát lạnh một tiếng, giơ tay phải lên, một cái bình hồ lô màu đen bay lên không trung, thân bình bị vỡ, sáu bảy mươi viên thuốc chữa thương của Thánh Vu giáo bay ra, theo luồng hấp lực của con Hổ Giao này vào trong bụng của nó.

Rống!

Vừa nuốt bình thuốc của Thánh Vu giáo này xuống thì đột nhiên con Hổ Giao này phát ra một tiếng gầm thét rung trời. Toàn thân lạnh run lên đồng thời một luồng khí màu đen từ trong lân phiến của hắc xương ra. Thân thể lay động kịch liệt đến mức con Hổ Giao này sắp phải rơi xuống đất.

Lần xuất thủ này của Phương Vân vượt ra ngoài dự liệu của mọi người. Ngay cả Lưu Tiên Nhi cũng không ngờ lại như vậy. Theo lý thì con Hổ Giao này có thực lực gần đến Khí Phách cảnh thì hoàn toàn áp đảo Phương Vân mới đúng.

- Phương Vân, người đã cho nó ăn cái gì?

Lưu Tiên Nhi vừa sợ vừa giận, đau lòng khàn giọng thét chói tai, phảng phất trong lòng rớt mấy khối thịt.

- Thuốc chữa thương của Thánh Vu giáo.

Phương Vân cũng không có giấu diếm.

Một lọ thuốc màu đen đối với các đệ tử Thánh Vu giáo mà nói là thánh dược chữa thương cùng tăng lên công tực, nhưng đối với những người khác thì đó cũng là thuốc độc.

Mỗi một viên thuốc đều có chứa một lượng lớn thi độc. Coi như là đệ tử Thánh Vu giáo thì cũng phải cẩn thận sử dụng. Hơn mười ngày mới có thể dùng một viên, bằng không lượng thi độc quá nhiều sẽ khiến cho chết bất đắc kỳ tử.

Hổ Giao là dị chủng thượng cổ, một viên thuốc Thánh Vu giáo đối với nó cũng không có uy hiếp gì. Nhưng một lần nuốt vào đến hơn sáu, bảy mươi viên thì lại khác nhau. Đối với một lượng thuốc như vậy, cho dù là các trưởng lão đã đạt đến tu vi Thiên Tượng cảnh trong Thánh Vu giáo cũng bị độc chết! Huống chi đây chỉ là một con Hổ Giao chỉ có Khí Phách cảnh, cho dù là dị chủng trời sanh, nhưng bụng lại chứa nhiều thi độc cùng nhau bộc phát như vậy thì cũng thống khổ không chịu được.

- Khổng Tước, giết con Hổ Giao đó!

Phương Vân lúc này cũng nhận ra Cô Xạ quận chúa vô cùng coi trọng con Hổ Giao này. Trong lòng cười lạnh một tiếng, thân thể thoáng một cái đã biến thành một con Thanh Long dài hơn năm mươi trượng, lời điện quanh thân cuộn cuộn, lập tức tung ra thể 'Tả Thanh Long Tham Thảo Nhập Hải Thể' để giết chết con Hổ Giao kia. Khổng Tước ở bên kia cũng hiểu ý, thân thể xông lên, đoản kiếm sắc bén chém về con Hổ Giao.

- Hai người các người rút ngay!

Cô Xạ quận chúa vô cùng kinh sợ, hai đạo kiếm khí lập tức bắn ra đánh về Khổng Tước cùng Phương Vân. Nàng cũng chẳng quan tâm đến việc dạy dỗ Phương Vân cùng Khổng Tước, thân thể bay lên, hóa thành một cỗ kiếm khí như nước lũ từ từ không trung rút xuống, nâng thân thể con Hổ Giao khổng lồ lên rồi nhắm về hướng đông mà đi.

- Phương Vân, nếu như Bích Lạc có một chút tổn thương nào, ta sẽ không bỏ qua cho người...

Từ rất xa, tiếng rống giận của Cô Xạ quận chúa kêu lên...

Nhan Vũ

Đại Chu Hoàng Tộc

79. Chương 75: Anh Vũ Hầu

Biên

- Mẫn Sơn là vùng đất của Lương Vương, xem ra trước hết nên rời khỏi chỗ này!

Phương Vân mắt nhìn phương hướng Cô Xạ quận chúa rời đi, trong lòng nghĩ thầm. Cô Xạ quận chúa là con gái của Lương Vương, lấy tác phong làm việc của người này, một khi chữa trị Hổ Giao xong, chỉ sợ lập tức sẽ quay trở lại.

Sáu, bảy mươi viên thuốc của Thánh Vu Giáo, thi độc tuy rằng trong đó rất nhiều, nhưng dù sao Cô Xạ quận chúa cũng có được truyền thừa từ một cái động phủ của thượng cổ tông phái, trong đó không thể không có đan dược trị liệu thi độc.

Trên đỉnh ngọn núi cao nhất bao trùm một mảnh yên tĩnh, vô số ánh mắt từ bốn phương tám hướng tập trung trên người Phương Vân.

- Phương Vân, người tới đây~

Một thanh âm to từ đỉnh ngọn núi cao nhất truyền đến, Phương Vân theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một tướng quân mặc giáp có vẻ mặt uy mãnh, đại mã kim đao găm ở trên một khối nhám thạch, quan sát bên này.

- Hừ! Ta lại đang muốn tìm người!

Phương Vân trong lòng dâng lên một cổ tức giận, Hoàng Tổ Đại tướng quân này, rõ ràng là một mực ở đây, lại không ra tiếng ngăn trở. Chờ mình đánh Hồ Giao bị thương, rồi mới chạy đến, vì quận chúa mà xuất đầu.

- Tướng quân, người tìm ta!

Phương Vân dừng ở đỉnh núi, ánh mắt nhìn thẳng Hoàng Tổ, thần thái không hề có một chút cung kính.

- Phương Vân, giải được Thi Độc ở đâu? Giao ra đây!

Bàn tay dày rộng của Hoàng Tổ duỗi ra, đưa tới trước mặt Phương Vân, ngữ khí không coi ai vào đâu.

- Ở Thánh Vu Giáo đó, ta làm sao có được giải được? Muốn tìm, thì tìm Thánh Vu Giáo đi!

Phương Vân lạnh lùng nói.

- Người! ! Hừ, hay là người nghĩ đến có phụ thân người là Tứ Phương Hầu, ta không làm gì được người. Nói cho người biết, nơi này là Lương Châu, là lãnh địa của Lương Vương Lưu. Người đắc tội với quận chúa, chính là đắc tội với Lương Vương! Lương Vương trách tội xuống, chỉ sợ Tứ Phương hầu cũng không thể làm gì.

Ngữ khí của Hoàng Tổ đầy uy hiếp nói.

- Lương Vương trách tội, là chuyện của Lương Vương. Không cần tướng quân phải quan tâm!

Phương Vân lạnh nhạt nói:

- Hơn nữa, nếu là ngay cả điểm nhỏ khí lượng ấy Lương Vương cũng không có, chỉ sợ là triều đình cũng muốn tuyển người khác già giận hơn.

Khi nói những lời này, Phương Vân cố ý vô tình để lộ ra một góc bút mực của tam công ở trong ngực.

Trong lòng Hoàng Tổ chấn động, cũng không có nói nữa mà nuốt giận đi xuống.

Chức tổng đốc, quyền lực thật lớn, có thể ảnh hưởng đến quân đội địa phương. Nhưng nói tóm lại, cái này cũng là chức quan bên văn. Chọn quan văn là từ Tam Công trong triều đình quyết định, rồi mới từ hoàng thất thân vương mà trúng tuyển.

Đại Chu hoàng triều lập triều hơn một ngàn sáu trăm năm, tuy rằng biên hoang chiến loạn không ngừng, nhưng tổng thể mà nói, cảnh nội cũng là quốc thái dân an. Hơn nữa triều đình thi hành chính là chế độ đa thê, nhiều năm trôi qua. Không chỉ nhà vương hầu quý tộc có số người đông đảo mà là cả hoàng thất hơn một ngàn năm trôi qua, hoàng thân quốc thích cũng rất nhiều.

Nhiều con cháu hậu duệ như vậy, cạnh tranh cực kỳ kịch liệt! Vị trí Lương Vương này, cũng có rất nhiều người giương mắt đón chờ.

- Tướng quân nếu không có việc gì khác, Phương Vân xin đi trước.

Phương Vân dứt lời, xoay người bước đi. Lưu lại Hoàng Tổ đang kinh ngạc đứng ở phía sau.

. . .

Phía nam Mẫn Sơn, Tướng Quân Điện.

- Đại tướng quân, thái tử ở tây bắc đại thắng, thái tử thiếu bảo Dương Hoàng đánh Dịch Hoàng bị thương, chém con cả của Dịch Hoàng, lập được đại công. Lần này, sau khi trở về, thái tử hướng Nhân Hoàng xin lệnh gia phong thái tử thiếu bảo Dương Hoàng làm Võ Hầu, Nhân Hoàng đã ân chuẩn, ban thưởng oai hùng. Đây là lần đầu tiên trong tám trăm năm trở lại đây Đại Chu triều đình sắc phong thiếu niên làm Võ Hầu. Đây là đại sự a, dựa theo lệ thường, chúng ta tất phải chuẩn bị một phần hậu lễ, nhanh chóng thúc ngựa, đưa đến kinh thành a!

Giáo úy Lý Mông đứng ở dưới bậc thang, hướng Lý Ngọc báo cáo tin tức từ kinh thành. Từ sau chuyện tình lần trước của Phương Vân, Lý Ngọc liền phái thám tử đi lên kinh thành, lúc nào cũng lưu ý các tin tức mới.

- Anh Vũ Hầu! Thật sự là thiếu niên anh hùng!

Lý Ngọc nghe vậy, ánh mắt cũng lộ ra thần sắc chấn động.

Anh Vũ Hầu Dương Hoảng này, thiếu niên oai hùng, năm nay chẳng qua hai mươi lăm tuổi, lại liên tiếp lập được nhiều chiến công hiển hách. Trong quân sớm có lời đồn, vị Anh Vũ Hầu này khi mười tám tuổi, liền dẫn quân xâm nhập hoang dã, Địch hoang, Di hoang, Mãng hoang, thậm chí ngay cả hải ngoại Doanh hoang hần đều dẫn quân đi qua. Nhiều lần lấy ít thắng nhiều, lập nhiều chiến công hiển hách. Từ binh dị tộc nô lệ trong tay hần có đến trăm vạn!

Sau lại được thái tử nhớ tới là bằng hữu khi còn trẻ, liền đem Dương Hoảng gọi vào trong cung, lập làm thái tử thiếu bảo, coi là tâm phúc. Anh Vũ Hầu này cũng còn lời đồn khác là, võ đạo tu vi đã đạt tới Thoát Thai Cảnh đệ lục trọng Thiên Tượng Cảnh!

Xuất thân quý tộc, trong gia tộc cưới qua nhiều vị công chúa trong hoàng thất, huyết thống có huyết mạch nồng hậu của hoàng thất. Hơn nữa tu vi võ đạo cường đại, hết thảy những điều này, nếu không vì ngại thân phận Dương Hoảng là thái tử thiếu bảo, thì sớm đã đủ cho hần phong hào Võ Hầu .

- Triều đình đã tám trăm năm không có sắc phong qua Võ Hầu, lần này quả thật là một kiện đại sự. Lý Mông, người chuẩn bị một chút. Đem cái rương nhỏ trên mặt đất kia đưa đến Anh Vũ Hầu phủ ở kinh thành đi!

Lý Ngọc ngón tay vân vê cái trán, mang theo thần sắc tự hỏi mà nói.

- A! Đại nhân, thứ này chính là tất cả những thứ trên quý người gom góp trong mười năm, là muốn dùng để chuẩn bị đưa quan trên để được điều ra mở a!

Lý Mông thần sắc chấn động, bật thốt lên.

- Mấy cái này đều là vật ngoài thân, ngày sau sẽ có cơ hội kiếm lại. Nhưng thật ra vị trẻ tuổi võ hầu này, cho dù không đem đến cho hần niềm vui, nhưng cũng tuyệt đối không thể đắc tội với hần. Bình dân hầu Đại Chu hoàng triều nắm thực quyền có mười hai vị, hư chức có ba mươi hai vị; quý tộc hầu nắm thực quyền có tám vị, hai mươi bốn vị nắm hư quyền; sau khi Đại Chu khai quốc chỉ có ba vị Võ Hầu, tám trăm năm trước, tăng thêm bốn vị; tám trăm năm sau, cũng chỉ gia tăng một vị, vị Anh Vũ Hầu này thân phận tôn quý tiềm năng rất lớn. Cho dù là Vũ Mục, cũng phải thận trọng đối đãi!

Lý Ngọc chậm rãi đứng dậy, ánh mắt đầy tinh quang. Hần năm đó bá làm môn hạ Bình Định hầu, làm đại tướng nhiều năm, đối với tình huống trong quân của Đại Chu triều, rõ như lòng bàn tay!

Đại Chu triều lập triều hơn một ngàn sáu trăm năm, từ lúc khai quốc, liền chiến tranh không ngừng. Nhiều năm đã qua như vậy, muốn được làm bình dân hầu phải lập vô số chiến công, tích lũy nhiều năm, quý tộc hầu thì không cần quá khác khe như vậy!

- Thuộc hạ hiểu được !

Lý Mông nghe vậy, suy nghĩ một chút, gật gật đầu.

- Uhm, hãy đi đi. Đúng rồi, bảo thám tử ở kinh thành điều tra sở thích của Anh Vũ Hầu một chút, sau đó thúc ngựa đưa đến Mẫn Sơn cho ta!

Lý Ngọc lại nói.

- Vâng, đại nhân!

Lý Mông lĩnh mệnh, vội vã đi ra ngoài. Chuyện này, phi thường trọng đại, chậm trễ không được. Vừa mới bước ra cửa điện, liền gặp ngay một đạo nhân ảnh, thiếu chút nữa thì va vào phải.

- Người . . . thì ra là tiểu hầu gia!

Lý Mông đang muốn chửi ầm lên, thì thấy rõ là Phương Vân, vội vàng cúi đầu khom lưng, cười trừ.

- Lý Mông, sao vội vã vậy, muốn làm gì đây?

Phương Vân tiều liếc mắt, thuận miệng hỏi.

- Ha hả, thuộc hạ đang phụng mệnh lệnh của tướng quân, đi lên kinh thành tặng lễ.

Lý Mông nói.

Phương Vân cười cười, cũng không hỏi tiếp. Đi thẳng đến chỗ của Lý Ngọc.

- Tiểu Hầu gia!

Lý Ngọc lập tức đứng dậy, khom người hành một lễ.

- Tướng quân không cần khách khí, lần này, ta tới là hướng tướng quân chào từ biệt !

Phương Vân nói.

- Nga, tiểu Hầu gia đã làm xong áo giáp rồi a! Chúc mừng tiểu Hầu gia!

- Không nói việc này.

Phương Vân khoát tay áo:

- Lần trước, ta viết phong thư cho người, đưa lên kinh thành. Hiện tại đã gần một tháng , Bình Định hầu phủ còn không có tin tức gì sao?

- Không có. Nói ra thì thật kỳ quái, theo đạo lý, cũng nên có hồi âm rồi. Triều đình khoái mã, liên tục thay phiên nhau ngày đêm đều đi, chỉ cần mấy ngày, là có thể đến nơi rồi a.

Lý Ngọc cũng nhú nhú mày, vẻ mặt nghi hoặc nói.

Phương Vân suy nghĩ một chút, lát sau, gờ gờ lên nói:

- Lâu như vậy rồi mà không hồi âm thì hoặc là thư tín chưa đưa đến, hoặc là Bình Định Hầu phủ đã sớm bỏ qua. Chẳng qua, cho dù là bỏ qua thì lấy địa vị của Bình Định Hầu cũng không cần phải cố kỵ người. Sớm phải có một phong thư đưa tới, mắng to người bội bạc .

Lý Ngọc nghe vậy, vẻ mặt xấu hổ.

- Ha ha, tướng quân không cần để ý, thật ra thì cũng không phải tại người.

Phương Vân cười cười, nói tiếp:

- Tất nhiên không phải là loại tình huống này thì chỉ còn là thư tín chưa được đưa đến . Lúc trước sau khi đưa thư tín tổng không lâu, yêu tà nước ngoài lập tức liên hợp xâm lấn mở. Quy mô lớn như vậy không phải không có khả năng bọn họ động thủ trước mấy ngày, sớm đã đem Mẫn Sơn phong tỏa . Phong thư này trên thực tế có thể đã rơi vào trong tay bọn họ.

Lý Ngọc nghĩ nghĩ, cũng chấp nhận:

- Tiểu Hầu gia nói có lý, Phong thư này có thể đã rơi vào trong tay bọn họ rồi.

- Khó có được một lần Tiểu Hầu gia đến mở, việc tạo áo giáp cũng đã hoàn thành rồi, nên cũng không nóng lòng trở về, không bằng tiếp tục nấn ná ở mở vài ngày, Lý Ngọc tận tình làm tròn nghĩa chủ nhà đi!

- Không cần. Ta còn có mặt khác an bài, để lần sau đi. Chuyện tình của tướng quân, Phương Vân nhất định nhớ kỹ, sẽ không quên đâu.

Luyện Khu là khu trực thuộc của Hoàng Tổ, Phương Vân cùng Cô Xạ quận chúa giao thủ ngắn ngủi, Lý Ngọc ở khu này, còn không có tin tức gì về việc đó.

- Lý Ngọc tạ ơn tiểu Hầu gia.

Lý Ngọc đứng dậy, khom người hành nhất lễ. Hắn cảm giác được, chuyện tình rời mở của mình, hơn phân nửa là phụ thuộc vào người này.

- Uhm, chốc lát nữa, tướng quân thay ta chuẩn bị một cỗ xe ngựa đi!

- Ta liền phái người đi làm việc này!

Không lâu lúc sau, Phương Vân trở lại Luyện Khu, cùng Trương Anh, Chu Hân nói chuyện. Sau đó, lại mang Lục Tiểu Linh, Khổng Tước, ngồi trên một cỗ xe ngựa, hướng kinh thành đi tới.

- Rất cực cũng đi ra..

Ở một địa phương cách Mẫn Sơn cực xa, trên một đỉnh núi cao ngất trong mây, so với Mẫn Sơn còn muốn cao hơn mấy lần, có một bóng người nhìn xe ngựa uốn lượn chạy chậm rãi đứng dậy.

Cuồng phong phần phật, thổi tới trên y bào của hắn, phát ra tiếng động vù vù. . .

Nhan Vũ

Đại Chu Hoàng Tộc

80. Chương 76: Trụ Thai Cảnh

Cộc cộc!

Hai con tuấn mã đang kéo theo xe ngựa, dọc theo đường núi quanh co đi lên kinh thành.

Trong xe ngựa, Lục Tiểu Linh yên lặng ngồi đó, nàng cúi đầu dựa vào một góc trong xe ngựa. Mà Phương Vân cùng Khổng Tước thì ngồi đối diện nhau, nhắm mắt điều tức.

- Khổng Tước, thương thế của người thế nào?

Một lúc lâu, Phương Vân mở mắt ra, hỏi.

- Khá hơn rồi

Khổng Tước mở mắt ra, thản nhiên nói. Dưới cái mặt nạ màu bạc đó, một luồng tinh mang từ trong con mắt lóe lên rồi biến mất.

Xe ngựa chậm rãi đi tới, Phương Vân nhìn thoáng qua Khổng Tước, như có điều suy nghĩ.

Kiểm khí của Cô Xạ quận chúa vô cùng lặng lẽ. Nếu như không phải có luật định của Đại Chu hoàng triều còn đó nên nàng không dám tùy tiện giết chết người trước mặt mọi người, chỉ sử dụng có mấy thành công lực thì Phương Vân cùng Khổng Tước sớm đã bị nàng giết chết.

Nhưng dưới tình huống Cô Xạ quận chúa không dùng hết thực lực thì Phương Vân cùng Khổng Tước cũng đã bị nội thương không nhẹ.

Trong cơ thể của Phương Vân có tinh khí của trái quả cho nên hồi phục nhanh cũng là hợp tình hợp lý. Nhưng Khổng Tước hồi phục nhanh như vậy thì không thể không làm người ta kinh hãi.

“Khổng Tước cho đến bây giờ vẫn giữ kín lại lịch của nàng. Cũng không biết pháp khí trên người nàng là gì mà lại thần kỳ như thế, làm cho nàng nhanh như thiểm điện, còn có năng lực khôi phục kinh người như vậy!”

Tốc độ cùng năng lực khôi phục là hai năng lực trong yếu với một sát thủ. Có hai năng lực kinh khủng này, Khổng Tước đã có tư cách trở thành một siêu cấp sát thủ, đủ để những người có tu vi cao hơn nàng cũng phải kiêng kị không thôi.

Dù sao, sát thủ cho tới bây giờ cũng không phải là chơi chính diện !

Giá!

Thét trong tiếng, xe ngựa đi vào một rừng cây. Bây giờ là giữa tháng tư, cây cối hai bên đường tươi tốt vô cùng, từng nhánh cây vươn tỏa ra khắp đường núi. Ở nơi này chính là hình thức trong rừng cây, con đường quanh co, cho nên phạm vi nhìn cũng không xa.

Xe ngựa vừa mới chuyển qua một chỗ ngoặt thì đột nhiên ở phía trước đường xuất hiện một bóng ảnh.

Người này vóc người khôi ngô, hai chân giang rộng ra, hơi thở trầm trọng, lẳng lặng đứng ở ngay trung ương đường núi. Hai mắt người này khép hờ, tóc thật dài tung bay trong gió, dường như đã chờ từ rất lâu.

- Mau tránh ra! Mau tránh ra!

Mắt thấy xe ngựa sắp đụng phải thanh y nam tử này, phu xe ngựa trong lòng quỳnh lên, không khỏi vùng vằng tiên lên lớn tiếng quát mắng.

- Ha ha ha...

Nghe thấy âm thanh quát mắng, người này đột nhiên mở mắt ra, cất tiếng cười to nói.

- Rốt cuộc đã tới, bồn tọa chờ các người đã lâu rồi!

Trong tiếng cười lớn, tên thanh y nam tử thần thái uy mãnh này vùng tay áo bào đột nhiên bắn ra hai khóa hạt châu màu đen bay về xe ngựa.

- Người không muốn sống!

Phu xe ngựa nhìn một cái hai khóa hạt châu, cũng không để ý. Hắn trợn mắt nhìn thanh y nam tử, vẻ mặt kinh sợ tiếng kêu to .

Người này nếu không mau tránh ra, lập tức sẽ bị vó ngựa đạp chết!

- Khổng Tước, nhanh!

Ngay lúc hai quả hạt châu màu đen bay tới, Phương Vân dường như cảm thấy được điều gì đó, không chút suy nghĩ vội vàng khu động Quỷ Long Chu, một tay nắm lấy Lục Tiểu Linh, nghiêng người phá vỡ cửa xe ngựa, bay ra ngoài. Giữa không trung, Phương Vân phát ra một đạo nội lực nâng Lục Tiểu Linh lên đưa vào trong rừng rậm.

Ầm! Ầm!

Hai khóa Lôi Chấn Tử rơi xuống đất phát ra tiếng nổ kinh thiên, hai con ngựa kêu lên một tiếng rồi chỉ trong nháy mắt đã hóa thành những mảnh huyết nhục nhỏ bay đầy trời.

- Thú vị, lại tế luyện được pháp khí phi hành rồi à!

Trong mắt Ngụy Duyên hiện lên chút ngoài ý muốn. Hắn cũng chưa bao giờ nhìn qua Lục Tiểu Linh, dường như ngay lúc hai người tung lên trời thì năm ngón tay lại đưa ra, tám viên Lôi Chân Tử chia làm hai đường, cùng lúc bắn về Phương Vân cùng Khổng Tước.

Phịch!

Chân của Ngụy Duyên cũng chuyển đổi, làm bụi mù nổi lên, thân thể như là chim hạc, bay lên trời.

Uống!

Thấy bốn viên Lôi Chấn Tử bay tới, sắc mặt Phương Vân biến hóa, thân thể vội vàng thối lui, đồng thời giơ tay phải lên, một viên “Tử Ngộ Lưu Tinh công” phá không bay ra, đánh tới bốn viên Lôi Chấn Tử.

Theo sát phía sau, Phương Vân tế lên Bạch Cốt châu, trong hư không tia sáng chọi lóe, mười hai đầu Cốt Ma xếp thành một hàng, che ở trước người Phương Vân.

Ầm!

Tử Ngộ Lưu Tinh Công đụng nổ phải một quả Lôi Chân Tử, còn lại ba quả vẫn bay về phía Phương Vân.

- Phát! Phát! Phát!

Ngón tay Ngụy Duyên vừa nhấc, đồng thời điên cuồng nói.

Ầm! Ầm! Ầm!

Ba viên Lôi Chấn Tử đồng thời nổ tung, sóng chấn động khổng lồ nhanh chóng lan ra. Mười hai đầu cốt ma trước người Phương Vân liên tiếp chấn vỡ. Có mười hai đầu cốt ma này ngăn trước, uy lực của sóng chấn động đã yếu bớt rất nhiều. Uy lực còn lại đã không thể tạo thành uy hiếp nữa, bị nội lực của Phương Vân chặn lại.

- Thu!

Tay của Phương Vân khẽ vẩy, lại đem mười hai đầu cốt ma thu vào trong đan điền.

Hô!

Một trận tay áo truyền lọt vào trong tai, hư không trước mắt chợt lóe, Ngụy Duyên theo sát ở sau ba viên Lôi Chấn Tử, hiện ra trước người của Phương Vân.

Về mặt của Ngụy Duyên âm tàn, tay phải nhấc lên, muốn lấy đi tính mạng của Phương Vân.

- Chết!

Một âm thanh lạnh như băng truyền vào trong tai, ngay khoảnh khắc Ngụy Duyên định hạ sát thủ thì thân hình Khổng Tước lại hiện ra ngay bên cạnh của Ngụy Duyên, đoản kiếm màu vàng sắc bén vung ra, chém vào đầu của Ngụy Duyên.

Phanh!

Ánh sáng màu vàng vừa tỏa ra ba thước thì đột nhiên trong cơ thể của Phương Vân bắn ra một kiện pháp khí. Kiện pháp khí này đột nhiên nổ tung, hóa thành vô số mảnh nhỏ trôi lơ lửng, tạo thành một cái lưới rồi vây Ngụy Duyên ở trong đó.

Ầm!

Đoản kiếm màu vàng chém vào trong cái lưới, một cỗ lực lượng bắn ngược trở lại đánh Khổng Tước bay ra xa.

Nhưng sau khi đỡ lấy một kiếm này của Khổng Tước, kiện pháp khí này dường như cũng đã tiêu hao hết nội lực. Oong lên một tiếng lại rơi thành vô số tổ hợp bay vào trong đan điền của Ngụy Duyên.

Ngụy Duyên căn bản là chưa bao giờ nhìn lấy Khổng Tước, dường như việc Khổng Tước xuất hiện hoàn toàn nằm trong dự đoán của hắn. Tay phải của hắn vung ra, một đoàn khí vụ xông ra, tạo thành mười hai tiểu kiếm màu đen trôi lơ lửng.

- Thập Nhị Tà Kiếm Trận, đi!

Ngụy Duyên quát lên một tiếng lớn, tay phải vung lên, mười hai bóng ảnh nhỏ màu đen từ trong khí vụ xông ra, cấp tốc bành trướng, ầm một tiếng liền hóa thành mười hai thanh trường kiếm màu đen.

Mười hai thanh trường kiếm này tạo thành một kiếm trận, chỉ trong chốc lát, trong vòng mười trượng chung quanh mười hai thanh kiếm này lập tức có mây đen cuộn cuộn, trong nháy mắt bao vây Phương Vân vào trong đó.

Khúc khích!!

Trong hư không chấn động không thôi, mười hai thanh tà kiếm này ẩn núp lại trong mây đen, theo ngón tay giương lên của Ngụy Duyên rồi giống như bầy cá hướng về Phương Vân đánh tới.

Uống!

Phương Vân quát lên một tiếng lớn, nội lực mãnh liệt lần nữa tràn vào trong mười hai viên bạch cốt châu, mười hai viên bạch cốt châu lại lần nữa hóa thành mười hai cốt ma, tất cả nối vào nhau, tạo thành một cái bạch cốt cầu vô cùng lớn, bao vây cả Phương Vân vào trong đó, rồi cấp tốc rút xuống đất.

Két két!

Mười hai thanh tà kiếm đáng sợ này, mỗi giây lấy tần số đánh kiếm đáng sợ điên cuồng đánh vào mười hai cái cốt ma đang tạo thành cái cốt cầu. Chỉ trong thời gian ngắn mười hai cái cốt ma đã hiện ra vết nứt rồi, sắp chống đỡ không nổi nữa.

Phanh!

Khi còn cách mặt đất mấy trượng thì bạch cốt cầu đột nhiên nổ tung, tự động tán ra khắp nơi. Nhưng ngay khi bạch cốt cầu vỡ nát thì lại không thấy thân hình của Phương Vân ở đâu cả.

- Hử?

Ngay lúc đó thì Ngụy Duyên cũng đột nhiên phát hiện ra hơi thở của Phương Vân cũng đã biến mất.

- Chết cho ta!

Chợt trước người có một bóng người hiện lên, Phương Vân đột nhiên hiện ra ngay bên cạnh Ngụy Duyên, hét lớn một tiếng, một quyền đánh về cổ của Ngụy Duyên.

- Hắc hắc!

Ngụy Duyên cười lạnh một tiếng, lấy một ánh mắt như đang nhìn người chết nhìn Phương Vân.

“Không tốt!”

Thấy ánh mắt Ngụy Duyên, trong lòng Phương Vân đột nhiên dâng lên một loại cảm giác không ổn, dường như có chuyện gì chính mình đã quên lãng. Vừa muốn thu tay lại, nhưng đã không còn kịp rồi.

Phanh!

Quả đấm tiến tới gần Ngụy Duyên ba thước, cái pháp khí dạng lưới lại lần nữa xuất hiện trước mặt. Quyền của Phương Vân vừa đập vào thì một cỗ lực lượng cường đại đập chẵn ngược lại cánh tay của Phương Vân, trong nháy mắt đại môn đã trống không.

- Đền mạng cho thái tử Dương Bư đi!

Ngụy Duyên cười lạnh một tiếng, một thanh kiếm màu đen dài ba thước từ trong tay áo bay ra, rung động trên không trung, hóa thành một đạo ánh sáng chói mắt chém xuống đầu của Phương Vân.

Ánh mắt của Ngụy Duyên khê nheo lại, tuy mọi việc trước mắt so với lúc dự tính có chút khác biệt, nhưng cũng không sao cả. Chỉ cần một kiếm này chém đứt đầu của Phương Vân, sau đó lập tức chạy đi thì mục đích của hắn đã xong. Còn về phần Khổng Tước thì giết hay không giết cũng chẳng sao cả.

Bóng ảnh của thanh trường kiếm màu đen này càng lúc càng lớn trong con ngươi của Phương Vân. Chỉ trong khoảng khắc, trong lòng Phương Vân đột nhiên hiện lên một cảm giác nao nao, lỗ chân lông toàn thân dường như cũng muốn nổ tung lên.

“Chẳng lẽ ta phải chết ở chỗ này sao?”

Mắt của Phương Vân mở to ra, giờ khắc này, hắn cảm nhận được cỗ hơi thở chết đi một cách nồng đậm. Một cảm giác không cam mãnh liệt kích động ở trong lòng, từng mạch máu trong cơ thể của hắn cũng đỏ rực lên. Hắn đang điên cuồng vận chuyển nội lực trong cơ thể, cố gắng tránh khỏi một kiếm này.

- Giấy dựa cũng là phí công, chết đi!

Hàn khí kiếm phong chém đau cổ của Phương Vân, một dòng máu tươi đã xuất hiện. Mắt thấy Phương Vân sẽ chết ở trong tay của Ngụy Duyên, đột nhiên nội lực toàn thân của Phương Vân giống như là một dòng nước suối phun lên, xông về phía óc, trong cảm giác mông lung đó, dường như có thứ gì đó đã bị phá vỡ.

Thời gian lúc này dường như đã dừng lại.

Phương Vân cảm giác thấy tầng bình chương mà mình có thể vung tay chạm đến đột nhiên bị xé đi. Cái bình chương đó toàn bộ tản đi mất, một luồng ánh sáng nhàn nhạt toát ra, Phương Vân lúc này đây có thể cảm nhận được luồng ánh sáng đó một cách vô cùng chân thật.

Tầm mắt chuyển dời đến bên ngoài cơ thể, Phương Vân có thể thấy rõ kiếm phong của trường kiếm kia đang huy động trong hư không, rồi đến vẻ mặt khiếp sợ của Ngụy Duyên đều rơi vào trong mắt của Phương Vân. Từng điểm biến hóa đều chậm đi rất nhiều, chậm đến một cách đáng sợ!

Trước đường sinh tử, Phương Vân rốt cuộc đã đột phá được tầng bình chương kia, đạt đến đệ lục trọng Trụ Thai Cảnh!

Mắt thấy trường kiếm sắp chém vào cổ, Phương Vân đột nhiên gấp người về phía sau, đồng thời cũng gọi chiến giáp trong cơ thể ra mặc lên người.

Keng!

Trường kiếm chém trúng mũi sắt của Phương Vân, một ánh lửa chợt lóe lên. Cùng một thời gian, quyền của Phương Vân mãnh liệt vung ra, đâm vào lồng ngực của Ngụy Duyên.

Vèo!

Gần như là đồng thời, âm thanh của một binh khí sắc bén chém vào trong huyết nhục vang lên., thanh đoản kiếm màu vàng của Khổng Tước đã nhanh chóng xỏ xuyên qua đỉnh đầu của Ngụy Duyên.

- Người....các người!

Hai mắt của Ngụy Duyên trợn tròn lên, cổ họng run run lên chỉ nói được ba chữ rồi như cái cọc gỗ từ trong không trung rụng rơi xuống, làm bụi mù đầy đất. Hắn đến chết cũng không thể hiểu được vì sao mình lại chết. Kế hoạch đã được bày ra rất tốt, nhưng ở giây phút cuối cùng lại còn thiếu một chút, cuối cùng làm mất đi cả tính mạng!

Nhan Vũ

Đại Chu Hoàng Tộc

81. Chương 77: Kiểm Kê Thu Hoạch

- Người này rốt cuộc là người nào?

Khổng Tước từ không trung rơi xuống, ngó chừng Ngụy Duyên thì thề nói.

- Hồi nãy giao thủ ta có nghe hắn nói đến đại thế tử Dương Bưu. Hắn là do Bình Đỉnh hầu phủ phái tới, Bình Đỉnh hầu phủ đã đưa đến hai nhóm người, nhóm đầu tiên là hơn hai mươi tên sát thủ che mặt, nhóm thứ hai thì chỉ có một mình hắn. Xem ra người này chính là chủ mưu của việc chém giết này.

Phương Vân rơi xuống đất , nói.

- Không đơn giản như vậy. Trên thân người này có Lôi Chấn Tử của Thiên Tà Tông, có thập nhị tà kiếm trận. Bình Đỉnh hầu phủ lúc nào đã có thể sử dụng người trong Ma Môn rồi?

Khổng Tước lạnh nhạt nói.

Phương Vân nghe vậy cũng nhíu mày. Đại Chu hoàng triều nghiêm cấm quý tộc cấu kết với các thế lực ngoại quốc, theo đạo lý thì Bình Đỉnh hầu phủ không thể sai khiến các thế lực ngoại quốc được. Dĩ nhiên, trường hợp của Khổng Tước lại là đặc biệt. Phương Vân tin tưởng phụ thân mình sẽ không cấu kết với các thế lực ngoại quốc.

Phương Vân lần nữa quan sát cẩn thận thi thể Ngụy Duyên. Hắn có cảm giác người này rất quen, không phải là kiếp này mà là kiếp trước.

Ánh mắt của hắn đột nhiên nhìn lên hai bên thái dương trắng bệch của Ngụy Duyên, trong lòng Phương Vân liền động.

- Ta nhận ra người này, hắn là quản gia của Bình Đỉnh hầu phủ!

Nhưng vừa nói lời này xong, Phương Vân liền khiếp sợ không thôi. Khuôn mặt của Ngụy Duyên mặc dù đã biến hóa rất nhiều nhưng Phương Vân vẫn có thể nhận ra đường nét của vị quản gia luôn khom lưng kia.

Những quản gia của các hầu phủ như vậy bình thường rất ít khi ra ngoài. Phương Vân vào kiếp trước cũng chỉ thấy qua lúc Ngụy Duyên đi theo bên cạnh Hiển Hoa phu nhân.

Một người là quản gia hầu phủ, một người là đệ tử Thiên Tà Tông, thân phận của hai người bất đồng nhưng lại là một người. Những điều ẩn chứa ở phía sau phải làm người ta suy nghĩ không thôi.

Phương Vân lại nghĩ tới vào đêm Nguyên Tiêu, có tên cao thủ Thiên Tà Tông bị bút pháp Tam Công đánh chết kia. Đêm tối tuyết rơi, người này xâm nhập vào hoàng thành làm cái gì? Ở kinh thành có cái gì hắn muốn tìm chăng?

Kết nối tiếp một chút đến việc Đạo Ma liên thủ tấn công mỗ Ba Lâm, cướp lấy Vực Ngoại Tinh Thần Thiết. Kết nối những sự việc đó vào với nhau, Phương Vân cảm thấy mình đã nắm bắt được điều gì đó.

- Chuyện này, sợ rằng có chút phiền phức!

Khổng Tước cũng đã nhận ra cái gì, nói.

- Ta cái gì cũng sợ nhưng lại không sợ phiền toái. Thiên Tà Tông nếu muốn trả thù, phái tới bao nhiêu người thì ta giết bấy nhiêu người!

Phương Vân cười lạnh một tiếng, nói. Hắn ngay cả Nhân Hoàng cũng không sợ, còn có thể sợ Thiên Tà Tông sao.

- Không nói nhiều như vậy nữa, vị tổng quản hầu phủ này cũng không phải người nghèo, trên tay có vài món pháp khí không tồi. Ta vừa lúc cũng thiếu bảo bối, hẳn tới đúng lúc lắm.

Phương Vân vừa nói liền ngồi xổm lên trên mặt đất, nhặt con 'Thiền Thù ba chân' màu đen ở bên cạnh Ngụy Duyên lên. Sau khi Ngụy Duyên chết, nội lực mất hết, những pháp bảo này liền rơi ra ngoài.

- Đây cũng là một pháp khí không tệ a!

Đối với kiện pháp khí này, Phương Vân vô cùng có ấn tượng. Vật đáng giá nhất trên người Ngụy Duyên chính là kiện pháp khí này, không những chặn lại được một kích của Khổng Tước, mà còn làm cho người ta không phòng bị được.

Từ cách Ngụy Duyên sử dụng thì điểm thiếu sót duy nhất của kiện pháp khí này chính là chỉ có thể sử dụng một lần. Sau khi ngăn trở một kích thì phải thu về dùng nội lực bồi luyện nữa mới có thể sử dụng. Ngụy Duyên tổng cộng cũng chỉ sử dụng mới có hai lần, có thể thấy được việc sử dụng kiện pháp khí này tiêu hao nội lực rất lớn, cũng tương đương với việc mười hai viên bạch cốt châu mà Phương Vân sử dụng.

Tâm niệm của Phương Vân vừa động, bùa trong cơ thể liền bay ra. Thiền Thù ba chân trong nháy mắt đã hóa thành vô số bùa nhỏ màu đen, tràn vào trong đan điền của Phương Vân, trùng tân thành một con Thiền Thù mới, ngồi xổm trước Thiên Địa Vạn Hóa Chung.

- Thử uy lực một chút!

Nội lực của Phương Vân chấn động, Thiền Thù ba chân lập tức bay ra, huyền phù trên không trung. Phương Vân hét một tiếng, vung tay lên, Thiền Thù ba chân này bỗng tách thành vô số bộ kiện, vây quanh Phương Vân lại.

- Một kích của Khổng Tước ngay cả Cô Xạ Quận Chúa cũng phải kiêng kị ba phần, nhưng kiện pháp khí này lại có thể đánh văng nàng ra, quả nhiên là một bảo bối tốt a!

Phương Vân khẽ vẫy tay, cái lưới liền thì nhỏ lại tạo thành một Thiền Thù ba chân, chìm vào trong đan điền của Phương Vân.

Cùng lúc này, Khổng Tước cũng đã kiếm đủ mười hai thanh tà kiếm ở trong rừng cây ra. Ở bên cạnh nàng còn có Lục Tiểu Linh đang run cầm cập. Nàng được Khổng Tước tìm được trong rừng cây.

Lục Tiểu Linh lúc này bị Phương Vân trong nháy mắt đưa vào trong rừng cây. Nàng mắt thấy cả quá trình giao thủ. Cũng may tâm tư của Ngụy Duyên căn bản không có chú ý đến nàng, bằng không Lục Tiểu Linh đã là một người chết rồi.

Lục Tiểu Linh hoảng sợ nhìn thi thể của Ngụy Duyên, tay của nàng che miệng lại nhưng cũng không có rên la một tiếng. Đối với một cô bé mười hai mười ba tuổi thì người chết quả thật có chút đáng sợ. Nhưng mà, dù sao Lục Tiểu Linh cũng đã từng thấy qua rồi, còn có thể nhìn được mà không kêu lên. Chẳng qua là, dù như thế nào đi nữa thì bản tính sợ hãi cũng không đổi được.

- Tiểu Linh không phải sợ. Người này muốn đổi phước chúng ta, đã bị chúng ta giết chết rồi.

Phương Vân đứng dậy, đi nhanh lại trấn an Tiểu Linh, mới làm cho Lục Tiểu Linh bình tĩnh lại.

- Cái này cho ngươi, mười hai thanh tà kiếm này đối với ta là vô dụng, ngươi đem nó tế luyện đi. Xong rồi thì có thể dễ dàng tạo thành kiếm trận của Thiên Tà Tông!

Chờ Phương Vân trấn an Lục Tiểu Linh xong, Khổng Tước mới đưa mười hai chuỗi tà kiếm đưa tới.

- Ta cũng đang thiếu một bộ binh khí, không khách sáo vậy.

Phương Vân từ trong tay Khổng Tước nhận lấy bộ kiếm trận này, mười hai thanh tà kiếm này đưa cho hắn đúng là đưa than ấm sưởi trong giá tuyết. Hai cái bùa chân long từ trong cơ thể bay ra, Phương Vân lập tức tế luyện mười hai thanh tà kiếm này.

Mười hai thanh tà kiếm này cũng vô cùng kỳ lạ, mỗi thanh kiếm khoảng chừng có ba thước, có mũi kiếm nhưng lại không có chuôi kiếm. Phương Vân sau khi dùng bùa tế luyện thì mười hai thanh tà kiếm này hóa nhỏ chỉ còn có dài hai tấc, chìm vào trong đan điền, xoay tròn quanh Thiên Địa Vạn Hóa Chung.

Vào!

Phương Vân đột nhiên khoát tay, mười hai thanh tà kiếm bay ra xa hơn mười trượng, cây cối xung quanh lập tức bị kiếm khí ngã đổ xuống, tán cây không còn một mảnh, chỉ còn hơn mười cái cọc gỗ ở ven đường, mặt đất bóng loáng.

- Đúng là không tệ!

Phương Vân hài lòng gật đầu, đem mười hai thanh tà kiếm này thu hồi vào trong người. Có bộ kiếm trận này rồi, sau này khi hắn lâm trận đối địch thì cũng có nhiều thủ đoạn hơn.

Kiếm là binh khí đứng đầu vạn binh. Lúc ngự kiếm thì tốc độ cực nhanh. Một bộ mười hai thanh kiếm này xẹt qua một cái là hơn mười trượng, so với quyền pháp đúng là nhanh hơn nhiều.

- Người này hẳn là người liên lạc trọng yếu của Thiên Tà Tông trong kinh thành. Trong người của hắn hẳn là có không ít pháp bảo, người tìm nữa đi.

Khổng Tước nói.

- Ừ.

Phương Vân đồng ý rồi nhanh chóng tìm tiếp. Rất nhanh đã tìm thêm được một quả Nặc Túc Châu, một quyển sách, một thanh kiếm dài ba thước, cùng một túi gấm.

- Viên Nặc Túc Châu này cho ta đi !

Ánh mắt Khổng Tước chợt lóe lên, đột nhiên đưa tay chỉ lấy viên châu kia.

Nặc Túc Châu này để những người khác nhau sử dụng liền có hiệu quả khác nhau. Trên người đệ tử Thiên Tà Tông thì chỉ là dùng che giấu hơi thở, phòng ngừa bị Nho thần Đại Chu phát hiện. Nhưng rơi vào trong tay Phương Vân, phối hợp với mười hai đầu cốt ma, Phương Vân đã nhiều lần giết chết các cao thủ, làm cho bọn họ bị lật thuyền trong mương.

Khổng Tước là một sát thủ. Nếu như trên người nàng có viên Nặc Túc Châu này thì thủ đoạn giết người lại càng tăng thêm vài phần. Lúc hành xử sẽ làm cho người ta khó mà phòng bị.

- Cầm lấy đi.

Trên người Phương Vân đã có một quả Nặc Túc Châu, lấy thêm nữa cũng không để làm gì. Ngón tay đưa ra, lập tức đưa viên Nặc Túc Châu trên người Ngụy Duyên cho Khổng Tước.

- Đa tạ.

Khổng Tước lạnh nhạt nói, nhưng ánh mắt hơi nảy lên. Hiển nhiên viên Nặc Túc Châu này có tác dụng rất lớn với nàng.

Phương Vân cười cười, không nói gì.

- Trên người hắn, hẳn là cũng chỉ có những thứ này!

Phương Vân rút thanh trường kiếm màu đen kia ra, thân kiếm bóng loáng, trên đó còn có một vết hằn sâu, đây hẳn là một thanh kiếm tốt. Nhưng mà, hiển nhiên không thể so sánh với đoản kiếm trong tay Khổng Tước.

Nếu như một kích vừa nãy của Ngụy Duyên mà đổi lại sử dụng đoản kiếm trong tay của Khổng Tước thì hiện giờ Phương Vân đã là một người chết.

Phương Vân lại nhìn qua mấy món đồ khác. Trên quyển sách kia có ghi lại một số bí pháp của Thiên Tà Tông, Phương Vân cũng không nhìn kỹ. Về phần túi gấm kia thì có mười hai viên Lôi Chấn Tử, rất rõ ràng, Ngụy Duyên cũng không có chuyển bị đem tất cả Lôi Chấn Tử ở trên người sử dụng hết với Phương Vân cùng Khổng Tước.

- Cũng tiện nghi cho ta !

Lôi Chấn Tử Phương Vân đã sớm dùng hết, có được mấy viên Lôi Chấn Tử này đúng là may mắn. Mấy tháng nay hắn liên tiếp giao chiến với các cao thủ, kinh nghiệm giao chiến cũng tăng lên rất nhiều, cũng hiểu rằng, tu vi cũng không phải là tất cả.

Trừ tu vi ra, nếu như pháp bảo tốt thì cũng có thể đánh chết những cao thủ có tu vi cao hơn mình. Trong lúc giao thủ, Phương Vân cũng phát hiện những vật như Lôi Chấn Tử này có thể bất ngờ đánh ra mới có thể phát huy hiệu quả lớn nhất.

- Bình Đỉnh hầu phũ muốn phái người giết ta. Hiện tại lão quản gia đã bị ta giết chết không nói đi, lại cho ta một đồng bảo vật, đúng là tiền mất tật mang. Hiên Hoa phu nhân nếu như biết được thì chắc là tức chết đi thôi !

Có những vật này, thủ đoạn bảo vệ tánh mạng của Phương Vân cũng tăng lên rất nhiều.

- Xe ngựa của chúng ta bị hủy rồi, nơi này lại vắng vẻ thưa thớt, xem ra chỉ có thể tự bay về kinh thành thôi.

Khổng Tước nói.

- Cũng chỉ có thể như vậy!

Phương Vân gật đầu, sau đó khu động Quỷ Long Chu, cùng Khổng Tước đón Lục Tiểu Linh lên, bay về hướng kinh thành!

Nhan Vũ

Đại Chu Hoàng Tộc

82. Chương 78: Khẩu Chiến Quận Chúa

Việc ngự không phi hành rất tiêu hao nội lực, cho dù là Phương Vân và Khổng Tước đã hợp lực trong việc mang theo Lục Tiểu Linh nhưng hai người cách mấy giờ cũng phải nghỉ ngơi một chút, khôi phục nội lực.

- Còn khoảng mấy canh giờ nữa là có thể đi tới kinh thành rồi!

Phương Vân huyền phù tại trong hư không, nhìn phía trước nói. Chỗ tốt duy nhất của ngự không phi hành đó là có thể thẳng tắp bay tới.

Hai người lại bay tiếp vài canh giờ nữa. Mới vừa bay qua một ngọn núi thì bỗng nhiên có một cái đuôi khổng lồ xuất hiện trong hư không rồi đánh mạnh về phía ba người.

Chuyện đột nhiên xảy ra, ba người căn bản không ngờ sẽ có chiêu như vậy. Lúc này lại mang theo Lục Tiểu Linh, ba người căn bản không thể tránh khỏi một kích đó. Ánh mắt của Khổng Tước lạnh lại, đoản kiếm màu vàng vung ra, mạnh mẽ chém xuống, để lại một vết máu trên cái đuôi của con Hổ Giao.

Cái đuôi của Hổ Giao vung lên một chút rồi đột nhiên co về, chỉ dùng một trận gió đẩy Khổng Tước ra ngoài, hơn nữa cũng chỉ dùng một nửa sức lực đối phó với Phương Vân.

Hát!

Một chương của Phương Vân liền đánh ra, nhưng chưa kịp đả thương được Hổ Giao thì một cỗ lực lượng mạnh mẽ đã đánh văng ra xa hơn mười trượng. Con Hổ Giao này vẫn còn hận việc Phương Vân hạ độc nó, không nói hai lời, thân thể liền lộ ra, một trảo vung đánh tới.

- Hừ, súc vật!

Phương Vân hừ lạnh một tiếng, tay khê vẩy, Thập Nhị Tà Kiếm Trận bay ra, trong hư không mây đen lẫn một vòng, lập tức quấn lấy móng vuốt của Hồ Giao. Mười hai chuôi tà kiếm sắc bén, điên cuồng chém trên cái long chảo/

Hồ Giao bị đau, ngao kêu một tiếng, thu long chảo khổng lồ về. Đồng thời vịn mình một cái, chuẩn bị tung một chảo ra nữa.

- Cô Xạ quận chúa, nếu như ngươi mà còn không gọi con súc sinh này về. Thì ta đây sẽ không những hạ độc nó mà còn giết nó ngay!

Phương Vân nhìn thấy con Hồ Giao này ra bộ dáng không chết không thôi, lập tức kêu lên.

- Hừ, bản thân ta cũng muốn nhìn ai dám ở trước mặt ta tàn sát Hồ Giao!

Ở dưới gò núi, Cô Xạ quận chúa đang đứng ở trên một cành cây, bắn người bay lên. Trong miệng tuy là nói như vậy, nhưng Cô Xạ quận chúa vẫn triệu hồi Hồ Giao về.

- Bích Lạc, trở lại! Hai người kia rất xảo trá, ngươi không đối phó bọn hắn được đâu!

Cô Xạ Quận chúa không nói Hồ Giao giết không nổi hai người, chẳng qua là hai người gian trá. Hồ Giao này nghe vậy thân thể liền run lên, hắn đúng là rất sợ thủ đoạn của Phương Vân. Hai con mắt tức giận nhìn chằm chằm hai người rồi quay người lại, thân thể khổng lồ lơ lửng ở không trung.

Từ lúc rời khỏi mỏ Ba Lâm thì cũng đã được hai ngày, Phương Vân vẫn đánh giá thấp sự bền lòng cùng kiên nhẫn của Cô Xạ quận chúa cùng với sự thù hận trong lòng con Hồ Giao này. Sau khi biết được Phương Vân đã rời khỏi mỏ, một người một Hồ Giao hầu như là kiên trì đi cả ngày lẫn đêm, tới phục kích Phương Vân cùng Khổng Tước.

Con Hồ Giao này lại lợi dụng thiên phú trời sinh đã có thể hóa lớn nhỏ tùy thích, thu nhỏ lại rồi giấu diếm trong hư không, sau đó đột nhiên tập kích Phương Vân cùng Khổng Tước.

“Đạo thống thượng cổ mà Lưu Tiên Nhi được truyền thừa quả nhiên lợi hại, thi độc mạnh như vậy, cho dù là trưởng lão của Thánh Vu giáo nuốt vào thì cũng chết bất đắc kỳ tử, nhưng lại bị năng hóa giải được.”

Phương Vân cũng có thể cảm giác được con Hồ Giao này sau khi hóa giải thi độc thì hơi thở cũng trở nên mạnh hơn không ít. Cảm giác được ánh mắt của Phương Vân, Hồ Giao hung hăng liếc mắt một cái, miệng thở phì phò, ra vẻ kiêu ngạo.

“Đồ súc sinh!”

Phương Vân trong lòng thầm mắng một câu.

- Phương Vân, ngươi cho là rời khỏi mỏ thì hết chuyện rồi sao? Hừ, nói cho ngươi biết, cho dù ngươi có chạy đến kinh thành thì ta cũng có biện pháp trừng trị ngươi!”

Lưu Tiên Nhi đứng ở trên lưng của Hồ Giao, quần áo bông bành, khí chất cao ngạo, nếu như không phải có luồng sát khí quá nặng kia thì nàng quả đúng như là một tiên nữ.

- Sớm đã nghe nói qua Cô Xạ quận chúa lòng dạ độc ác, ngay cả một tiểu cô nương mới mười hai mười ba tuổi này mà ngươi cũng không tha, muốn giết cả ba người chúng ta sao!

Phương Vân thản nhiên nói.

Lưu Tiên Nhi nhìn khuôn mặt đang kinh hoảng của Lục Tiểu Nhi một cái, ánh mắt lóe lên một chút rồi lạnh giọng nói.

- Phương Vân, ngươi này là muốn chết. Ngươi cho rằng dùng một tiểu cô nương làm bình phong thì ta sẽ không dám giết chết ngươi ư?

- Đừng nói những lời hoang đường đó, không phải ngươi đang lợi dụng điểm này sao? Hai người chúng ta vốn không phải là đối thủ của ngươi, nếu như mang thêm một người nữa thì ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có.

Điều này Phương Vân nói cũng không sai, nếu như không phải mang theo Lục Tiểu Nhi thì hai người đã tới kinh thành rồi.

- Tiểu cô nương bên cạnh người ta sẽ không làm gì cả. Nhưng mà, hai người các người thì lại không có may mắn như vậy!

Lưu Tiên Nhi vừa nói xong thì bàn tay ngọc vung ra, một vật màu trắng ở trong lòng bàn tay xoay tròn rồi đột nhiên kiếm quang xuất hiện, phốc một tiếng rồi biến thành một thanh kiếm dài chừng ba thước. Thanh kiếm này có màu xám tro, chuôi cầm kiếm có ba mặt, có mũi nhọn gắn với chuôi.

- Đừng bảo là trước khi chết ta lại không cho các người cơ hội ra tay, các người lên đi!

Tay áo của Lưu Tiên Nhi bỗng bành, đứng chấp tay. Chuôi kiếm này huyền phù ở trước mặt nàng, tản mát ra một cỗ hơi thở vô cùng đáng sợ, giống như là một con cá mập ở biển sâu, đang săn me con mồi.

- Chờ một chút!

- Hử?

Chân mày của Lưu Tiên Nhi cau lại.

- Người còn có di ngôn trước khi chết sao?

- Quận chúa, ta nhớ ta đã tiếp lấy hai kiếm của người, thù người đã báo xong. Ta nghĩ không ra người còn có lý do gì khiến chúng ta phải không chết không thôi?

Phương Vân giao Lục Tiểu Linh lại cho Khổng Tước, thản nhiên cười, giậm chân bay tới chỗ Cô Xạ quận chúa, không hề có kỵ trường kiếm quái dị bên người nàng.

Thần sắc Lưu Tiên Nhi cứng lại, đột nhiên cười lạnh.

- Ta đây cũng lười nghe người giảo biện. Bích Lạc thiếu chút nữa là bị người độc chết, không giết người thì làm sao tiêu trừ được mối hận trong lòng ta! Cho tới bây giờ chỉ có Lưu Tiên Nhi ta khi dễ người khác, còn chưa bao giờ bị người khác khi dễ mình!

- Ha ha.

Phương Vân đi tới trước vài bước.

- Cô Xạ Quận chúa, không phải là ta xem nhẹ người, muốn giết ta, người thật đúng là không có bản lĩnh này!

Cô Xạ Quận chúa ánh mắt run lên:

- Người đây là đang khiêu khích sao?

- Ha ha, cứ cho là khiêu khích đi. Đồ nữ nhân như người tuy võ đạo cực cao, nhưng đầu óc lại không biết dùng. Chỗ thất sách duy nhất của người chính là mang con Hồ Giao này tới đây. Việc khác ta không dám nói nhưng hai người bọn ta liên thủ giết một con Hồ Giao ngu ngốc thì lại không phải là vấn đề gì!

Phương Vân cười lạnh, từng bước tiến tới gần.

- Người!

Cô Xạ Quận chúa nghe vậy giận dữ:

- Hai người các người thật là hèn hạ!

- Người nói hèn hạ thì cho là hèn hạ đi. Dù sao người cũng đã nói là hai người chúng ta phải chết. Trước khi chết, cho một con Hồ Giao chôn cùng hân không phải là vấn đề gì!

Phương Vân khoát tay áo, thần sắc thông dong nói.

Cô Xạ Quận chúa nghe vậy, chỉ cảm thấy trong lồng ngực lấp kín. Đây ngập tức giận, lại là không chỗ phát tiết. Phương Vân cộng thêm Khổng Tước nếu như làm bất cứ giá nào thì quả thật là có đủ khả năng giết được Bích Lạc.

Giữa không trung, Hồ Giao nghe vậy cũng là tức giận trừng mắt liếc Phương Vân, lại có chút ít kiêng kỵ rồi không nói một lời nhìn Khổng Tước. Đôi đoản kiếm màu vàng kia của Khổng Tước đúng là làm nó kiêng kỵ không thôi.

- Hừ, các người cũng chớ đắc ý. Lần trước là ta không biết người còn có trợ thủ. Cho nên thiếu chút nữa ăn thiệt. Lần này ta muốn nhìn xem người bằng cách nào mà làm thương được Hồ Giao. Bích Lạc, lại đây!

Bàn tay của Cô Xạ quận chúa khẽ vẫy, Bích Lạc gầm một tiếng rồi thu nhỏ thân thể lại, đi vào trong lòng bàn tay của Cô Xạ quận chúa.

Thân thể của Khổng Tước liền động, định nhân cơ hội lên chém giết. Nhưng mà lại bị Phương Vân ngăn cản.

- Khổng Tước, không cần gấp gáp. Trận hôm nay không cần đánh đâu!

Phương Vân lẳng lẳng nhìn con Hồ Giao khổng lồ hóa nhỏ thu vào trong tay áo của Cô Xạ quận chúa.

- Cô Xạ quận chúa, người đem nó thu hồi lại cũng vô dụng. Không sợ nói cho người biết, trong túi của ta có hơn mười viên Lôi Chấn Tử. Nếu muốn đánh thì ta cũng không sợ người!

Phương Vân lấy túi găm ra để trước mặt của Cô Xạ quận chúa.

- Cái gì!

Cô Xạ Quận chúa nghe vậy cũng là cả kinh. Mười mấy viên Lôi Chấn Tử cùng nhau bạo tạc, uy lực này ngay cả nàng cũng phải kiêng kỵ ba phần.

Phương Vân cười nhạt một tiếng, lộ ra một góc túi, để cho Cô Xạ quận chúa thấy Lôi Chấn Tử ở bên trong.

Binh pháp có câu: thượng sách là dùng mưu, hạ sách là dùng binh. Không chiến mà có thể khiến người lui binh, đó mới là thượng sách!

Cô Xạ quận chúa này có võ công cao tuyệt, cho dù có Khổng Tước liên thủ, Phương Vân cũng không có nắm chắc. Tất nhiên nếu như dùng võ không được thì Phương Vân sẽ không bấu chặt lấy nó mà chuyển qua cách khác.

Cô Xạ Quận chúa trầm mặc không nói, một hồi lâu mới nói:

- Phương Vân, người cho rằng cái này uy hiếp được ta rồi sao?

Miệng ngoan cố, nhưng giọng nói đã yếu đi không nhỏ.

Nếu như nói riêng về nội lực tu vi, cho dù nội lực của Phương Vân có tăng gấp đôi nữa thì cũng không phải là đối thủ của nàng. Đừng nói là Cô Xạ quận chúa, chỉ là con Hồ Giao kia thôi thì nội lực cũng đã hơn Phương Vân.

Nhưng lúc đối địch thì nội lực không phải là nhân tố duy nhất quyết định thắng bại. Công pháp, pháp khí, pháp bảo, kinh nghiệm chiến đấu, trí mưu, cũng là có thể ảnh hưởng đến kết quả chiến đấu.

Nội lực của Hồ Giao cao hơn so với Phương Vân, nhưng Phương Vân ném ra một lọ thuốc, Hồ Giao ăn phải quả đắng, xem chút nữa bị độc chết! Đây chính là tác dụng của kinh nghiệm cùng trí mưu.

Thấy giọng nói của Cô Xạ quận chúa buông lỏng, Phương Vân liền thừa lúc rên sất còn nóng liền nói.

- Người nhìn cái này đi!

Nói xong liền ném bút pháp của Tam Công ra!

- Người một đường đuổi theo, còn định giết chết ta. Nhất định là còn chưa biết chuyện phái sinh trong kinh đúng không. Cái này là bút pháp Tam Công, từ bộ văn chương này ra, trong phủ ta còn có thiếp mời của Vũ Mục cùng với Tam Công đều muốn thu ta làm đệ tử.

- Cô Xạ quận chúa, nói một chút không khách sáo thì người muốn đối phó ta chẳng qua là tức khí mà sinh thôi. Nếu như người thật sự giết ta thì chẳng có lợi gì cho người mà còn mang đến tai họa. Ít nhất ta cũng biết trong hoàng thất có thân vương đồng đảng, ai ai cũng thêm muốn cái vị trí cao tổng đốc Lương Châu

này. Nếu không phải Lương Vương có uy vọng cao, tư lịch lão luyện, làm việc cẩn thận thì chỉ sợ sớm đã bị kéo xuống. Quận chúa không suy nghĩ cho mình thì thôi, nhưng chẳng lẽ không suy nghĩ cho Lương Vương phủ sao? Tứ Phương Hầu, Lương vương có lẽ cũng không thèm để ý, nhưng không để ý đến thể diện của Vũ Mục cùng với Tam Công, giết chết đệ tử mà mấy vị trọng thần của Đại Chu muốn thu nhận. Cô Xạ quận chúa, bản thân người thử nghĩ xem vị trí mà Lương Vương ngồi còn có thể giữ được bao lâu?

Từng chữ Phương Vân nói ra sắc bén như dao kiếm, làm cho Cô Xạ quận chúa trong lòng run sợ.

- Bối cảnh của Phương Vân này lại lớn đến như vậy sao!!! Ngay cả Tam Công cùng Vũ Mục cũng muốn thu hấn làm đệ tử.

Trong lòng Lưu Tiên Nhi khiếp sợ vô cùng, không khỏi trầm tư suy nghĩ.

Đạo thống mà nàng truyền thừa là Sát Lục Kiếm Đạo, làm việc vô pháp vô thiên, không gì kiêng kỵ. Nhưng đúng như Phương Vân nói, nàng không suy nghĩ đến mình nhưng không thể không suy nghĩ đến ba mẹ mình.

Vũ Mục là thái sơn trong quân, còn Tam Công là bắc đẩu của triều đình, cho dù là đắc tội với ai thì cái vị trí tổng đốc của Lương Vương cũng phải chấn động một phen. Đồng thời đắc tội với hai bên thái sơn bắc đẩu này rồi mất chức chỉ là chuyện nhỏ, chỉ sợ ngày sau lại đưa tới họa mất đầu.

Phương Vân lẳng lặng đứng ở trước người Cô Xạ Quận chúa, cẩn thận quan sát ánh mắt của nàng. Cô Xạ Quận chúa trầm mặc không nói, trên mặt hàn như băng sương, mặc dù nàng cố gắng giấu diếm, nhưng Phương Vân xuyên thấu qua sự biến ảo của ánh mắt nàng cũng có thể hiểu được sự lưỡng lự trong lòng vị quận chúa này.

“Thành công!”

Phương Vân lập tức biết là đã công phá phòng tâm của Lưu Tiên Nhi rồi. Hẳn đầu tiên là lấy việc giết Hồ Giao để làm cho Lưu Tiên Nhi có chút kiêng kỵ. Sau đó lại dùng Lôi Chấn Tử, tạo thành một ám hiệu trong lòng của Lưu Tiên Nhi, cho dù nàng ta có muốn giết bọn họ thì cũng phải trả giá rất đắt. Cuối cùng lại lấy ra nhược điểm của nàng là vị trí của Lương Vương ra uy hiếp, quả nhiên là làm cho nữ bạo quân này không dám động thủ.

Phương Vân hiện tại cho Cô Xạ Quận chúa cảm giác chính là giết hấn rồi thì không những bị thương nặng mà còn dính lú tới trong nhà. Đó là một sự tổn thất không có cách nào bù đắp được!

- Hừ, khua môi múa mép như thế mà muốn gạt ta sao! Ta làm sao biết người nói là sự thật!

Lưu Tiên Nhi đột nhiên lệ quát một tiếng, giơ tay lên, phát một kiếm ra....

Nhan Vũ

Đại Chu Hoàng Tộc

83. Chương 79: Trở Về Kinh

Phương Vân vừa mới thối lui được hai bước thì bỗng nhiên nghe được một âm thanh xé gió vang lên, quay đầu lại, một cảnh tượng hiện ra ngay trong con ngươi đen nhánh.

Thời gian vào khoảng khắc này như dừng lại, đầu tiên là mười hai đầu cốt ma bị một cổ kiếm khí vô hình chém vỡ, sau đó Thiềm Thừ ba chân màu đen cũng vỡ ra thành làm hai, mở ra một khe hở nhỏ, còn đạo kiếm khí vô hình đó tiếp tục trực tiếp chém vỡ chiến giáp trên người, xuyên thấu nội lực hộ thể của Phương Vân, lưu lại một vết kiếm nhân nhật ở ngay trên bụng của hấn rồi mới biến mất không còn gì nữa.

Hừ không hoàn toàn yên tĩnh, Phương Vân lẳng lặng đứng trên không trung, không nhúc nhích.

Phanh! Phanh! Phanh!

Cho đến giờ phút này, thời gian phảng phất mới khôi phục bình thường. Mười hai đầu Cốt Ma đồng thời nổ tung, chấn thành phần vụn, cơ hồ là cùng một thời gian, Thiềm Thừ ba chân rên rỉ một tiếng, mất đi tất cả nguyên khí, rơi vào trong đan điền Phương Vân, mà bộ chiến giáp được chế tạo bằng Vực Ngoại Tinh

Thần Thiết bị đánh văng ra hai bên rồi rơi xuống. Ngay lúc này, ở trán của Phương Vân xuất hiện một vết máu chảy xuống sống mũi, tới cổ rồi tới quần áo.

“Nữ nhân này, . . . Quá biến thái!”

Phương Vân lúc mới phục hồi tinh thần lại, hậu tâm mồ hôi lạnh ứa ra, toàn thân một mảnh lạnh như băng. Mười hai đầu Cốt Ma, cộng thêm Thiềm Thừ ba chân, còn có chiến giáp trên người, cộng thêm một thân nội lực hùng hậu, Phương Vân cũng có nắm chắc ngăn chặn lại được một quyền toàn lực của cấp bậc đại tướng quân, nhưng lại không ngăn được một kiếm của Lưu Tiên Nhi! Đặc biệt là Thiềm Thừ ba chân, chỉ có thể đánh tan, theo đạo lý thì không thể bị kiếm khí xé tan ra như vậy chứ.

“Nữ nhân này hỉ nộ vô thường, võ đạo lại cao minh. Tạm thời còn chiêu chọc không được. Lúc này có lẽ là mượn hơi thì đúng hơn!”

Phương Vân trong lòng hơi giận, nhưng mà hấn cũng không phải là người lỗ mãng. Người không biết tính sau, biết rõ đánh không lại mà còn cứng đầu đi đánh thì chỉ có người ngu xuẩn.

Phương Vân điều động tinh khí trái quả trong cơ thể, trị liệu thương thế trên người. Hấn cũng không sợ Cô Xạ quận chúa nhân cơ hội xuất thủ.

Võ giả có thể tu luyện đến Khí Phách cảnh thì cũng không phải là người ngu xuẩn. Phương Vân biết Cô Xạ quận chúa tuyệt đối không dám giết hấn. Nàng bị mình khắc chế khắp nơi nên một kiếm kia chỉ đa phần là thù hận mà thôi.

Quả nhiên, tay của Cô Xạ quận chúa khê vấy, lập tức đem cái thanh kiếm kì dị kia thu vào lại trong bàn tay.

“Người này. . . pháp khí đâu tới nhiều như vậy!”

Ánh mắt của Cô Xạ quận chúa hơi lóe lên một chút.

Một kiếm này của nàng vốn dự tính là muốn lưu lại trên người của Phương Vân ít nhất là hai lần máu sấu. Nhưng lại bị tầng tầng lớp lớp pháp bảo của Phương Vân chặn lại, chỉ lưu lại một vết cắt nhọt nhọt.

- Quận chúa, có thể dừng tay rồi chứ?

Phương Vân điều tức trong chốc lát, mở mắt ra, không chút hoang mang nói.

Tay hấn khê vấy, đem bạch cốt bị chấn vỡ cùng với khôi giáp chìm vào trong đan điền. Bạch cốt thì chỉ cần nội lực ân cần săn sóc một chút là được, nhưng chiến giáp mà bị một kiếm của Cô Xạ quận chúa một kiếm chém tan thì cần rất nhiều nội lực tu bổ lại.

- Người cũng chớ đắc ý, một kiếm này là trừng phạt việc ngươi cố gắng độc chết Bích Lạc ở mỏ. Nếu như ngươi đã tiếp được thì chuyện này tạm thời bỏ qua. Nhưng mà, chuyện này vẫn còn chưa xong, lời nói của ngươi là thật hay giả, ta còn chưa có xác định được.

Cô Xạ quận chúa nói.

- Vậy ý của ngươi là?

Phương Vân hỏi.

- Ta cùng với Thanh nhi nhiều năm không gặp, lần trước nàng gửi cho ta một phong thư, sẵn tiện lần này ta tới kinh thành thăm nàng một chút. Về việc ngươi nói thật hay giả, chỉ cần đến kinh thành là sáng tỏ ra thôi.

Lưu Tiên Nhi mặt lạnh nói.

- Thanh nhi?

Phương Vân kinh ngạc.

- Chính là công chúa Thanh Sương hoàng thất!

Phương Vân trong lòng như có điều suy nghĩ: “Thì ra tên của công chúa Thanh Sướng là Lưu Thanh nhi. Hai nữ nhân này, một người tên là Lưu Thanh nhi, một người tên là Lưu Tiên Nhi, tính tình táo bạo, quả nhiên không hổ là tỷ muội!”

- Vừa lúc chúng ta cũng muốn trở về kinh thành, người nếu đã muốn đi cùng thì đi cùng đi/

Phương Vân cũng không sợ nàng đi theo. Khi đã đến kinh thành rồi thì đó là dưới chân thiên tử, thủ vệ sâm nghiêm. Cho dù Cô Xạ quận chúa có tùy hứng đi chẳng nữa thì cũng không dám làm loạn.

- Bích Lạc, ra đi!

Giọng nói của Cô Xạ quận chúa vừa phát ra thì con Hổ Giao tên Bích Lạc lại lần nữa bay ra, trong hư không gầm hét một cái rồi biến thân lớn đến mấy trăm trượng.

Phía sau, Phương Vân chào hỏi Khổng Tước một tiếng, cũng chuẩn bị mang theo Lục Tiểu Linh, cùng đi.

Nhưng vừa mới bay được một khoảng thì đã nghe được một tiếng quát mắng.

- Các người còn chưa lên ư? Phi hành như các người thì lúc nào mới đến nơi được!

Phương Vân vừa ngẩng đầu thì đã thấy Cô Xạ quận chúa đang đứng ở trên Hổ Giao, vẻ mặt lạnh băng nhìn mình.

- Người đang bảo ta sao?

Phương Vân ngẩn ra.

- Không phải nói các người thì nói ai, nơi này còn những người khác sao?

Cô Xạ Quận chúa vẻ mặt giễu cợt nói.

- Vậy cung kính không bằng tuân mệnh.

Phương Vân trong lòng lặng lẽ cười một tiếng, cũng không cự tuyệt. Lấy nội lực tu vi của hắn bây giờ, nếu như khởi động Quỷ Long Chu ngự không phi hành thì sẽ tiêu hao nội lực rất lớn. Nếu đã có đi nhờ thì làm sao cự tuyệt được.

Phương Vân, Khổng Tước, Lục Tiểu Linh, lập tức đi lên lưng con Hổ Giao.

Nghe thấy chủ nhân muốn Phương Vân, cái người hèn hạ này ngồi lên người mình, Hổ Giao bất mãn phát ra một tiếng hống giọng. Lúc Phương Vân bước lên thân thể thì còn hơi rung người, muốn chấn Phương Vân đi xuống. Nhưng mà, khi đến phiên Khổng Tước đi lên thì Hổ Giao cũng an phận hơn nhiều, thân thể ổn định, không hề có dao động.

Giao Long trời sanh đã có năng lực ngự không phi hành. Loại năng lực này giống như là việc con người có thể đi được, đó là một bản năng, không có tiêu hao nội lực gì cả. Hổ Giao còn là thường luồng dị chủng trời sanh đã có sức mạnh, tuy trên lưng có bốn người nhưng không tốn chút sức nào cả, một đường bay tới kinh thành.

Nhưng mà, dọc theo con đường này, con Hổ Giao mấy trăm trượng này lại có hiện tượng nửa thân thể yên ổn, nửa thân thể sau lại không ngừng chấn động, giống như là động kinh vậy.

Chỉ đến nửa canh giờ sau thì đã thấy được kinh thành rồi. Dưới chân thiên tử, Cô Xạ quận chúa cũng không dám làm quá. Để cho đám người của Phương Vân xuống, thu Hổ Giao lại vào trong tay áo. Sau đó cả đoàn người bay về kinh thành.

- Phương Vân, nếu như ta biết người đang gạt ta thì trừ khi người cả đời không ra khỏi kinh thành, nếu không thì ta tuyệt đối không tha cho người!

Ngay lúc gần đến cửa thành thì đột nhiên Cô Xạ quận chúa mạnh mẽ uy hiếp.

Phương Vân thản nhiên cười:

- Ta nói rồi. Nếu như người muốn biết thì cứ tới phủ ta là được.

Sau khi bị kiểm tra ở ngay cửa thành xong thì đoàn người hướng tới Tứ Phương hầu phủ mà đi. Kinh thành là chốn phồn hoa, người người ở trên đường rất nhiều, thương nhân khắp nơi. Cảnh tượng lộn lầy như vậy làm cho Lục Tiểu Linh hoa cả mắt. Dù sao kinh thành cũng là đô thành của thiên tử, bàn về phồn hoa thì đúng là đứng đầu cả Cửu Châu.

- Mau tránh ra, mau tránh ra !....Anh Vũ Hầu tuần giá, mọi người mau tránh ra !

Đang đi ở trên đường thì bỗng nhiên có hai con khoái mã chạy như điên, rồi có tên kỵ sĩ như hung thần ác sát xua đuổi khắp nơi. Đường xá vốn đang ngay ngắn thì lập tức hỗn loạn, cả đám người sợ hãi kêu lên, những người buôn bán xung quanh chạy trốn...

- Anh Vũ hầu? Trong quân đội lúc nào lại có người như vậy? Lá gan cũng lớn quá!

Phương Vân thấy thế cũng là cả kinh, mặc dù duy trì trật tự ở kinh thành là cấm vệ quân, nhưng người quản lý chân chính lại chính là phủ doãn thượng kinh, thuộc về nhất mạch văn thần. Phương Vân sống ở kinh thành nhiều như vậy, nhưng trừ khi là Nhân Hoàng xuất hành, chứ còn chưa có ai lúc xuất hành lại có lá gan lớn như vậy. Cho dù là mạch Bình Định hầu, Trấn Quốc hầu xe ngựa lúc xuất hành cũng không dám xua đuổi đường đi.

- Uổng cho người thân mang quyền quý mà ngay cả Anh Vũ hầu cũng không biết?

Cô Xạ quận chúa ở bên cạnh chê cười nói.

- Ngọc sách hoàng thất sắc phong Dương Hoàng là Anh Vũ hầu đã sớm truyền đi khắp đến các tổng đốc châu phủ, quận phủ. Trong quân đội, từ quý tộc hầu cho đến các tướng quân bình thường cũng đã sớm có thông báo. Cũng chỉ có người ở trên mỏ vuốt lại không biết.

- Anh Vũ hầu Dương Hoàng...

Nghe thấy cái tên này, thần sắc của Phương Vân trầm xuống, hai hàng lông mày nhăn lại. Cái tên này, gợi nhớ cho hần vài chuyện không hay chút nào vào kiếp trước...

Nhan Vũ

Đại Chu Hoàng Tộc

84. Chương 80: Thiên Đế Chiến Xa

Giá!

Ngay lúc này, có hai hàng kỵ binh tinh nhuệ tiến đến, theo sau kỵ binh chính là một hàng binh danh dự thật dài. Đồng thời có bốn thớt ngựa màu trắng cao gấp đôi các con ngựa bình thường đang kéo một chiếc xe ngựa hoa lệ chậm rãi tiến tới.

Ừng ừng!

Ngay khoảng khắc thấy xe ngựa, Phương Vân bỗng cảm thấy đầu chân động vô cùng. Trong phút chốc, Phương Vân cảm thấy bốn con ngựa kia giống như bốn con thiên long thượng cổ kéo theo một luồng sáng còn chói mắt hơn cả mặt trời đến trăm lần. Luồng sáng này từ chân trời kéo dài chạy nhanh ra.

Trong luồng sáng đó, có một thân ảnh cao gầy mơ hồ đang ngồi thẳng trong đó, toàn thân tỏa mát ra một cỗ hơi thở cực kỳ tôn quý, giống như là chư thần ở trên bầu trời đang dò xét nhân gian, một cỗ uy áp vô biên vô hạn tràn ngập thiên địa, làm cho người ta không dám nhìn trực tiếp.

- Đây chính là thực lực của Võ hầu sao!

Phương Vân trong lòng rung động không thôi. Ngay giây phút Dương Hoàng xuất hiện, Phương Vân cảm giác thấy ngay cả không khí ở bên cạnh cũng sôi lên, dường như muốn bốc cháy vậy. Đồng thời Phương Vân cũng cảm giác thấy như đang có hai tòa núi cao hùng vĩ đang đặt ở trên vai mình vậy, áp đảo mình xuống.

Cốc cốc! Cốc cốc!

Tiếng vó ngựa đập ở trên đá phiến tạo ra âm thanh đĩnh tai nhức óc. Mà ngay lúc Phương Vân cảm giác thấy được bốn con thiên long kia vừa xẹt qua đầu mình thì cũng có một uy áp vô cùng vô tận che xuống, Phương Vân cũng mơ hồ có cảm giác lực lượng của thiên địa trước cổ áp lực này cũng hạ xuống. Trước cổ áp lực này, làm cho người ta cảm thấy mình lúc nào cũng có thể bị áp thành phần vụn.

Oong!

Ngay lúc này, Thiên Địa Vạn Hóa Chung ở ngay đan điền của Phương Vân đột nhiên ù ù một tiếng, một cổ lực lượng vô hình ào ra. Trong nháy mắt, cổ uy áp vô hình kia lập tức vô ảnh vô tung biến mất. Hai vai của Phương Vân lập tức khôi phục lại bình thường, buông lỏng xuống.

Cốc cốc!

Nghe thấy tiếng vó ngựa đã đi xa dần, Phương Vân hồi phục tinh thần lại. Khi mở mắt ra thì đoàn xe Anh Vũ hầu Dương Hoàng đã biến mất ở cuối đường.

- Tiểu hầu gia, người làm sao vậy?

Giọng nói của Lục Tiểu Linh truyền vào trong tai. Phương Vân theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy ánh mắt của Lục Tiểu Linh đang nhìn trán mình. Phương Vân theo bản năng sờ một chút, mới phát hiện trán mình bây giờ đã đầy mồ hôi. Chỉ trong một chút thời gian mà Phương Vân cảm giác thấy còn hơn đấu với mấy trận sinh tử.

- Khổng Tước, người không sao chứ?

Phương Vân bỗng nhớ đến Khổng Tước.

- Không có chuyện gì!

Khổng Tước hồ hững nói. Nhưng trong cái mặt nạ che giấu kia, một làn máu tươi đang từ khóe miệng của nàng chậm rãi chảy ra.

- Thật quá phô trương, lại dùng pháp khí viễn cổ làm xe kéo!

Cách đó không xa, Cô Xạ quận chúa nhìn phương hướng Dương Hoàng biến mất, lạnh lùng nói.

- Pháp khí viễn cổ?

Phương Vân kinh ngạc nói.

- Người chẳng lẽ không biết Dương Hoàng có được một Thiên Đế chiến xa viễn cổ sao? Cổ xe ngựa kia của hắn chính là Thiên Đế chiến xa biến hóa mà thành!

Cô Xạ Quận chúa ngó chừng Phương Vân, khuôn mặt khinh thường.

- Cái gì?

Phương Vân cũng lười cùng nàng so đo.

- Người nói bốn con ngựa kéo xe kia là do bốn con thiên long biến hóa thành ư?

- Không tệ, cũng còn có chút kiến thức!

Trong mắt Cô Xạ quận chúa hiện lên một chút ngoài ý muốn.

- Bốn cái long hồn thiên long đã sớm chết trận ở viễn cổ. Dương Hoàng chiếm được cái chiến xa thượng cổ này lại đem thân thể của bốn con thiên long đó tinh luyện cùng với nhau, hóa thành một pháp khí!

- Tên Dương Hoàng này lại tốt số như vậy ư!

Phương Vân khiếp sợ đến nỗi không biết dùng từ nào để hình dung. Có thể đem cái Thiên Đế chiến xa này làm thành xe ngựa mà dùng thì đã nói rõ lên một việc: Dương Hoàng một là thuộc loại phá gia chi tử, hai là thân giàu vô cùng, pháp khí rất nhiều cho nên mới có thể làm như vậy!

Điều duy nhất Phương Vân có thể cảm thán đó chính là sự gặp gỡ của con người là vô thường. Lý Ưc Huyền, Cô Xạ quận chúa, hiện tại lại có thêm một Dương Hoàng, sự gặp gỡ của những người này làm cho Phương Vân có thể thấy được cái gì gọi là thân gia phong phú, thiên phú tuyệt đỉnh!

- Phần hoa đây, các tiểu thư mau đến xem a!

Đoàn xe của Dương Hoàng vừa đi thì dòng người trên phố lại xuất hiện, chôn phồn hoa lại được khôi phục lại.

- Khổng Tước, chúng ta về phủ trước vậy!

Phương Vân lúc này có chút cảm giác rã rời, nói với Khổng Tước một tiếng rồi tiếp tục đi về phía Tứ Phương hầu phủ.

- Thiếu gia, thiếu gia...người đã trở lại!

Ngay khi Phương Vân xuất hiện ở cửa Tứ Phương hầu phủ thì một lão nô bọc mắt sáng ngời, vẻ mặt vui mừng ra đón.

- Ủ!

Phương Vân gật đầu, vừa đi vào bên trong vừa thuận miệng hỏi.

- Phu nhân đâu?

Lão bọc thoáng hiện lên chút do dự, cúi đầu nói.

- Thiếu gia, sáng sớm nay phu nhân đã vào trong cung. Bây giờ còn chưa về!

Phương Vân cũng không để ý, Hoa Dương phu nhân được triệu vào cung, gặp gỡ hoàng hậu cùng các quý phi.

- Việc ta trở về cũng đừng nói gì. Vị này là Cô Xạ quận chúa, chuẩn bị một gian phòng cho nàng đi.

Phương Vân phân phó nói. Chuyện tình của Lục Tiểu Linh, Phương Vân đợi sau khi mẫu thân trở về phủ thì sẽ nói với bà. Mẫu thân tính tình thiện lương, Phương Vân tin tưởng chỉ cần nói với bà tình huống của Lục Tiểu Linh thì không cần tự mình nói, mẫu thân cũng sẽ thu giữ nàng.

- Phương Vân, không nên bỏ đi. Người cho rằng như vậy là có thể thoát được ta sao?

Cô Xạ Quận chúa nghe vậy thanh âm run lên, lãnh đạm nói.

- Tứ phương hầu phủ ở chỗ này, chẳng lẽ ta còn có thể mang cả hầu phủ đi đâu được chăng? À, ta biết rồi, quận chúa nhất định là muốn tá túc ở ngoài đường. Trương bá, những lời ta vừa nói quên đi, sương phòng cũng đừng có chuẩn bị.

Phương Vân khoát tay áo, mỉm cười nói.

- Người! Hừ, trước khi nhìn thấy lễ thiếp của Tam Công cùng Vũ Mục, ta không thể nào đi được! Ta sẽ ở Tứ Phương hầu phủ, lập tức chuẩn bị sương phòng cho ta!

Thỉnh tướng không bằng kích tướng, Cô Xạ Quận chúa suy nghĩ một chút rồi vẫn quyết định ở lại Tứ Phương hầu phủ. Ở kinh thành này, người có giao tình duy nhất với nàng chính là công chúa Thanh Sướng. Nhưng mà, hoàng thất lại có quy định, bất luận kẻ nào cũng không thể nghỉ đêm ở hoàng thất. Coi như là hoàng thân quốc thích thì khi đến đêm cũng phải rời khỏi hoàng cung, đi tới các phủ đệ hoặc là tới khách điểm để dừng chân.

- Thiếu gia!

Ánh mắt của lão bọc lướt qua Cô Xạ quận chúa nhìn về Phương Vân. Phương Vân gật đầu.

- Quận chúa, mời đi theo ta!

Lão bọc đi về phía trước, dẫn Cô Xạ quận chúa về sương phòng.

- Người muốn mượn hơi Lương Vương sao?

Mắt thấy Cô Xạ Quận chúa đi xa, Khổng Tước đột nhiên nói.

Phương Vân kinh ngạc liếc nhìn Khổng Tước, sau đó nói:

- Không nói mượn hơi, ít nhất không nên là địch!

Kiểm đạo của Cô Xạ quận chúa vô cùng sắc bén, hơn nữa Phương Vân còn có thể nhìn ra Cô Xạ quận chúa chưa bao giờ phát huy hết thực lực ra. Trước khi còn chưa hiểu rõ thực lực của đối thủ, Phương Vân còn không muốn chọc tới kinh địch như vậy.

Sau khi an bài tốt cho Lục Tiểu Linh, Phương Vân liền đi tới sương phòng của mình. Được một đồng lớn pháp khí, võ đạo đột tăng đến Trữ Thai cảnh, Phương Vân còn chưa có thời gian cảm ngộ cảnh giới mới này.

Đóng cửa phòng lại, Phương Vân lần nữa khoanh chân ngồi trên giường, lần nữa chìm vào trong cảm giác kỳ diệu của Trữ Thai cảnh.

- Cái này chẳng lẽ thất phách của con người!

Cả người Phương Vân tản mát ra một luồng sáng nhàn nhạt. Ở ngay cái luồng sáng nhạt đó, còn có thể thấy có bảy điểm sáng chung quanh, dường như ở bên trong còn có hình thù kỳ quái nữa.

Trong cuốn 'thời đại cận cổ' của Cốt Hoàng đã từng có nhắc đến mấy cảnh giới của võ đạo. Trong đó, Trữ Thai lục cảnh là trụ cột tu luyện của võ giả. Đến khi Thoát Thai cảnh mới có thể chân chính bước vào điện phủ. Mà quá trình tu luyện Thoát Thai cảnh chính là tu luyện thất phách của người. Do đó có thể khiến cho thất phách thành hình, thoát khỏi đi ra ngoài.

Cảnh giới Trữ Thai cảnh là sự tăng lên của cảm giác. Còn công lực thì cũng tăng lên không nhiều.

- Xem thử sau khi đạt tới Trữ Thai cảnh thì Thiên Địa Vạn Hóa Chung có thay đổi gì không?

Phương Vân trong lòng vừa động, lập tức đem tâm thần tập trung trên đến Thiên Địa Vạn Hóa Chung. Ngay lúc tâm thần của Phương Vân chìm đến Thiên Địa Vạn Hóa Chung thì bỗng có dị biến phát sinh, chỉ nghe Oong một tiếng, trong hư không bỗng có ánh sáng chói mắt, mười bức họa đồ lại lần nữa xuất hiện.

- Hử? Có chữ viết!

Lần này thì trên bức họa đã có phát sinh biến hóa rồi. Trên cái bức họa thứ nhất có xuất hiện một cái đồ án màu hoàng kim, đồ án này vô cùng phức tạp. Ngay dưới đồ án còn có một dòng chữ nhỏ.

- Tâm thần đan nguyên tự thủ linh, hình tự đồng tử ngoại liên hoa, đan cảm phi thường phi ngọc la, kim linh chu đái tọa bà sa, lâm tuyết hô chi diệp đăng tô, cửu cửu hành chi cử sơn hà.

- Đây lại là một bộ pháp quyết tu luyện hồn phách!

Thiên Địa Vạn Hóa Chung rốt cuộc đã lộ ra một chút thần bí rồi, trong đó lại có một pháp quyết tu luyện hồn phách.

Ở các tông phái ngoại quốc thì cái quý giá nhất đúng là pháp quyết tu luyện hồn phách. Nhân sinh ra đã có ba hồn bảy phách, nhưng không ai biết rốt cuộc hình dạng của ba hồn bảy phách là dạng gì. Tông phái khác nhau thì dựa vào pháp quyết bất đồng cũng có thể tu luyện ra hồn phách bất đồng. Mà hình thái của hồn phách cũng chính là quyết định uy lực của võ đạo cùng với tiềm lực phát triển.

Tỷ như, người trong tà đạo tu luyện ba hồn bảy phách phần lớn là âm khí nồng hậu, hình dạng vô cùng kỳ quái, hoàn toàn khác với người trong Đạo Môn. Không chỉ là chánh tà, yêu tộc lúc ngưng luyện ra hồn phách cũng không hề giống với con người. Hồn phách khác nhau cũng dẫn đến uy lực khác nhau!

- Nếu như Thiên Địa Vạn Hóa Chung là một bộ pháp quyết tu luyện hồn phách thì các bức họa hoàng kim khác cũng tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Dường như là tâm linh liên thông, lực chú ý của Phương Vân tập trung đến đồ án ở ngay trung ương của bức họa.

Bức họa ngay lúc này biến hóa. Tâm thần của Phương Vân đang tập trung đến đồ án ở trung ương, nguyên bốn đồ án này không nhúc nhích bỗng nhiên hóa thành vô số bùa nhỏ, các bùa nhỏ này kết thành một trận pháp vô cùng phức tạp. Trận pháp này không ngừng biến hóa, cuối cùng hóa thành một cái bàn tay bằng bùa màu vàng to lớn, hướng tới Phương Vân đánh một chưởng. Ngay giây phút này, Phương Vân có cảm giác linh hồn của mình bị một chưởng này đánh ra, bị phong ấn vào trong bức họa, hóa thành một con sâu, không thể động đậy gì được!

Nhan Vũ

Đại Chu Hoàng Tộc

85. Chương 81: Phương Lâm Trọng Thương

Sau khi Phương Vân lấy lại tinh thần thì Thiên Địa Vạn Hóa Chung đã khôi phục lại bình thường, bức họa lơ lửng trong không trung cũng đã biến mất. Nhưng trong đầu của Phương Vân lại không ngừng hiện lên biến hóa của đại thủ ấn màu vàng kia. Dường như các bùa pháp không ngừng hiện ra trước mặt, từng động tác rất nhỏ cũng có thể thấy được. Giống như tất cả sự huyền bí của một chưởng kia đã được phong ấn vào trong đầu hắn.

Phương Vân trầm tư một hồi lâu rồi đột nhiên giơ tay phải lên, bấm pháp quyết rồi đưa ra hư không, chậm rãi đẩy ra. Chỉ thấy một tấm bùa văn kì dị không ngừng từ lòng bàn tay của Phương Vân ra.

Sau khi tấm bùa văn thứ hai mươi bốn bay ra thì một đồ án trận pháp kì dị xuất hiện. Năm ngón tay của Phương Vân thu lại, đồ án trận pháp này lập tức co rút lại, hóa thành một tấm bùa thần bí màu vàng, thu vào trong lòng bàn tay của Phương Vân.

Ngay khi tấm bùa này hình thành thì nội lực trong cơ thể của Phương Vân cũng tiêu hao hết. Đại thủ ấn màu vàng tổng cộng có mười hai đạo trận pháp tầng tầng lớp lớp tạo thành. Càng về sau, trận pháp kết thành càng khó. Mười hai đạo trận pháp hợp nhất với nhau liền hóa thành đại thủ ấn màu vàng.

- Môn công pháp này quả nhiên cường đại, lấy nội lực hùng hậu Trụ Thái cảnh hiện giờ của ta mà cũng chỉ có thể tế luyện ra trận pháp thứ nhất! Vậy mười hai đạo trận pháp kết hợp lại chẳng phải uy lực cực kỳ dọa người sao! Không trách được vị tiền bối trong động quật kia lại không truyền lại công pháp mà chỉ cấp cho ta một trái quả. Thì ra tất cả công pháp của hắn đều đã giấu vào bên trong Thiên Địa Vạn Hóa Chung!

Võ đạo sau khi đạt tới được Trụ Thái cảnh thì có rất nhiều việc lúc trước chưa sáng tỏ đã giải quyết được rồi. Sự ảo diệu của Thiên Địa Vạn Hóa Chung cũng đã dần lộ ra. Thiên Địa Vạn Hóa Chung này uy lực kinh người, mặc dù bây giờ mới chỉ phát hiện ra một góc trong đó nhưng Phương Vân tin tưởng, trong một tương lai không xa, tự mình có thể dựa vào Thiên Địa Vạn Hóa Chung này mà không kém hơn Lý Úc Huyền hay Dương Hoàng.

- Để vào phòng ta một ít thức ăn. Đúng rồi, chuẩn bị thêm một phần đem qua cho tiểu cô nương đi cùng với ta hôm nay.

Phương Vân đi bộ ra khỏi phòng, trên đường phân phó một gã hạ nhân nói. Tế luyện xong một bộ trận pháp thì Phương Vân cũng cảm giác bụng vô cùng đói.

- Thiếu gia, ngài đã về rồi.

Ngồi ở trong chánh đường một chút thì lão quản gia của Tứ Phương hầu phủ, Lương bá dẫn theo mấy tên người hầu đem thức ăn nóng hổi lên.

- Ừ.

Phương Vân gật đầu.

- Để thức ăn ở đó rồi lui ra đi.

- Vâng, Lương bá.

Nhóm người hầu bước ra ngoài.

Chờ sau khi bọn hạ nhân ra ngoài, Phương Vân lấy đĩa ăn cơm. Lương Bá ở bên cạnh yên lặng.

Sau khi dùng cơm xong, Phương Vân cảm giác thấy trong bụng đã no hơn.

- Lương bá, mẫu thân trở về chưa?

Phương Vân xoa xoa tay, thuận miệng hỏi câu.

Lão quản gia đầu tóc bạc trắng, sắc mặt hơi đỏ, chờ chốc lát sau mới nói.

- Phu nhân còn chưa về.

Phương Vân nhìn ra ngoài, lúc này đã gần khuya rồi. Ngoại trừ các lễ lớn hoặc là có sự triệu kiến đặc biệt của hoàng hậu nương nương thì không nói, nếu không giờ này mẫu thân đã về rồi chứ.

- Đúng là hoàng hậu nương nương cho gọi mẫu thân vào cung chứ?

Phương Vân nhú nhú mày.

Lương bá muốn nói gì đó, nhưng lại thôi.

Một hồi lâu không thấy có câu trả lời, Phương Vân lập tức cảm giác có vấn đề. Ngắc đầu, Phương Vân ngó chừng lão quản gia, thần sắc nghiêm túc nói: -

- Lương bá, có chuyện gì người cứ nói đi?

Môi của Lương bá hơi run run.

- Thiếu gia, cái này...

Phương Vân kiếp trước kiếp này đã trải qua nhiều chuyện, cũng không phải là một tên tiểu tử mới lớn nữa. Từ thần sắc phản ứng của Lương bá, liên tưởng đến việc mẫu thân không xuất hiện, Phương Vân trong lòng trầm xuống, lập tức cảm giác được không ổn:

- Lương bá, người nói thật cho ta. Có phải trong phủ đã xảy ra chuyện gì không? Mẫu thân sao còn chưa về? Có phải mẫu thân đã xảy ra chuyện gì không?

- Không phải, không phải là phu nhân, là đại thiếu gia Phương Lâm. . . . Đại thiếu gia đi tìm Dương Hoảng trả thù, bị Dương Hoảng gây thương tích, hôn mê bất tỉnh. Phu nhân đang trong cấm quân thăm hẩn!

Lương bá ngập ngừng , nói ra.

- Cái gì!

Phương Vân ở trên ghế cả kinh nhảy lên , tay chân một mảnh lạnh như băng.

- Chuyện này phu nhân có dặn các nô bộc trong phủ không thể nói cho người!

Thanh âm của lão quản gia dường như rất gần, nhưng cũng rất xa xôi.

Phương Vân nhắm mắt lại, hết sức để cho tự mình bình tĩnh trở lại. Một hồi lâu sau, mở mắt nói:

- Dương Hoảng, là Dương Hoảng nào?

- Chính là Dương Hoảng mà triều đình sắp sắc phong Anh Vũ hầu!

Lương Bá nói ra, việc Phương Vân tỉnh táo cũng ngoài ý muốn của hẩn.

Nghe thấy cái tên này, lòng của Phương Vân trầm xuống, cả người lạnh toàn thân, lạnh đến tận xương tủy.

- Lương bá, trước tiên đem hết mọi chuyện cẩn thận nói với ta đã.

- Chuyện là như thế này....

Dưới lời kể lại của Lương bá, mọi chuyện trước sau hiện ra trước mặt của Phương Vân.

Triều đình đã từ lâu muốn sắc phong Tứ Phương hầu Phương Dân thành quý tộc. Nhưng bởi vì có vài thế lực trong cung vẫn phản đối chuyện sắc phong này cho Phương Dân nên vẫn chưa xong.

Nhưng vào khoảng nửa tháng trước, Dương Hoàng theo thái tử binh phạt Tây Bắc đại thắng trở về. Thái tử liền đề nghị sắc phong thái tử thiếu bảo Dương Hoàng là Anh Vũ hầu. Tổ tiên của Dương Hoàng là khai quốc quý tộc, trong gia tộc cũng có lấy rất nhiều công chúa, trong huyết mạch đã sớm có huyết thống của hoàng thất. Cộng thêm bản thân hắn còn trẻ oai hùng, lập nhiều chiến công hiển hách, cho dù là xuất thân hay là thế lực đều có cho nên đề nghị này rất nhanh đã được thông qua. Văn thư sắc phong của triều đình từ lâu đã được trao đến cho các châu phủ ở dưới.

Dựa theo lệ cũ của Đại Chu thì việc này cũng đã tương đương với việc thụ phong, chẳng qua là sớm hay muộn mà thôi.

Thái tử thiếu bảo Dương Hoàng sau khi được sắc phong làm võ hầu thì chuyện đầu tiên làm chính là lấy cái tôn ti ra nói huyết thống của Tứ Phương hầu Phương Dân không tinh khiết, phản đối sắc phong làm quý tộc hầu.

Phe quý tộc hầu ở kinh thành luôn luôn phản đối chuyện này. Có Anh Vũ hầu Dương Hoàng tham gia liền ảnh hưởng đến toàn mạch quý tộc hầu, từ đó chuyện Tứ Phương hầu Phương Dân tấn chức thành quý tộc hầu cũng đã bị tước đoạt.

Nhưng chuyện còn chưa kết thúc.

Phúc Khang công chúa là do Tần phi của Nhân Hoàng sinh ra. Vào lúc bé, Phúc Khang công chúa từng bị các đệ tử quý tộc hầu khác khi dễ, Phương Lâm bắt bình dùm, đem nàng cứu xuống.

Đây chỉ là một sự kiện ngẫu nhiên, sau chuyện đó hai người cũng không có liên hệ gì. Nhưng sau khi Phương Lâm gia nhập cấm quân, lại được điều đến làm tuần thú ở tẩm cung của Phúc Khang công chúa, trong lúc vô tình bị Phúc Khang công chúa nhận ra được.

Chuyện đến bay giờ thì hai người cũng đã bắt đầu có chút thân cận. Nhưng mà, hai người dù thế nào cũng không ngờ, hai người lâu ngày lại sinh ra tình cảm, muốn ở bên nhau cả đời.

Loại chuyện này vốn là cực kỳ bí ẩn, không biết làm sao bị Anh Vũ Hầu Dương Hoàng biết rồi. Dương Hoàng lập tức thỉnh cầu hoàng thất, đem Phúc Khang công chúa gả cho đệ đệ của mình. Đồng thời lợi dụng quyền lợi trong tay, trực tiếp điều Phương Lâm đi chỗ khác, cấm hai người lui tới.

Hai chuyện cộng vào một chỗ, Phương Lâm giận tím mặt, hoàn toàn đánh mất lý trí. Hắn xông ào vào phủ Anh Vũ Hầu, nghĩ muốn khiêu chiến Dương Hoàng. Kết quả ngay cả một chiêu Dương Hoàng cũng đón không dưới, thảm bại, trọng thương hôn mê. Bị đưa đến trong cấm quân chữa thương!

- Đại thiếu gia hôn mê đến nay đã bốn ngày rồi. Phu nhân cả ngày đều cận kề săn sóc, người đã tiêu tụy rất nhiều.

Lương bá vừa nói, thở dài một tiếng.

Quyền thế của võ hầu tại Đại Chu hoàng triều quá nặng, gần ngang với Vũ Mục. Lấy thực lực cùng địa vị của Phương gia, hoàn toàn không có cách nào chống lại!

Rắc rắc!

Lương bá vừa mới dứt lời, năm ngón tay Phương Vân không tự chủ buộc chặt lại. Cái ghế cực kỳ chắc chắn nhưng bị Phương Vân bấu lấy cũng bị lồm vào. Nhưng hắn cũng không có phát hiện một điều là hai mắt hắn lúc này đây đã trở nên cực kỳ đáng sợ.

Nhan Vũ

Đại Chu Hoàng Tộc

86. Chương 82: Lệ Khí

Trong lòng của Phương Vân, có một nơi tuyệt đối không ai có thể đụng vào: đó là gia đình cùng người thân. Dương Hoàng chẳng những đã đụng chạm vào mà còn mạnh mẽ đập nó. Thần sắc của Phương Vân biến đổi liên tục, hắn đang tự đè nén cơn lửa giận từ đáy lòng của hắn.

Ở kiếp này đã có rất nhiều chuyện xảy ra khác với kiếp trước. Ở kiếp trước, Phương Vân sau khi rèn luyện ở mỏ Ba Lâm trở về cũng không có phát sinh chuyện đại ca Phương Lâm bị trọng thương. Nhưng ở kiếp này, bởi vì Phương Vân mà đã xảy ra chuyện Phương Lâm trở thành cấm quân, ngay cả chuyện Dương Hoàng thành Anh Vũ hầu cũng đã xảy ra sớm hơn.

- Lương bá, lập tức chuẩn bị xe ngựa. Ta muốn vào thăm đại ca !

Phương Vân tỉnh táo nói.

- Nhưng mà, thiếu gia, giờ cũng đã muộn rồi. Thời gian được đi vào trong hoàng cung đã gần hết rồi!

Lão quản gia do dự một chút, khuyên.

- Ta biết, Lương bá người giúp ta chuẩn bị ngựa xe là được.

Giọng nói của Phương Vân tỉnh táo, đáng sợ.

- Vâng, thiếu gia.

Lão quản gia thở dài một tiếng, không nói nữa, đi ra ngoài.

Một lát sau, một chiếc xe ngựa chạy nhanh ra Tứ Phương hầu phủ, ở trong bóng tối xuyên qua cửa tây ở hoàng cung, tiến vào doanh địa cấm quanh Đằng Xà.

Ở một đại điện chữa thương, Phương Vân đã thấy đại ca Phương Lâm.

Trong đại điện vắng lạnh, hai gã binh lính cấm quân cùng với hai thiếu nữ bạch y đang đứng thủ hộ bên giường, cũng không thấy Hoa Dương phu nhân ở đâu.

Ở trên giường, Phương Lâm đang được đắp chăn ấm, không nhúc nhích. Bên cạnh chân giường còn có bày mấy cái lọ đựng thuốc, trong phòng tỏa ra một mùi thuốc nồng đậm.

- Người là...là tiểu hầu gia Phương Vân sao?

Bốn người nghe được tiếng bước chân liền quay đầu lại. Ngay góc một chút rồi một người nói.

- Ủ.

Phương Vân gạt đầu, thần sắc bình tĩnh đáng sợ.

- Các người ra ngoài chút được không, ta muốn cùng đại ca ta ở chung một chút!

Đây là câu nói đầu tiên của Phương Vân từ khi đi tới.

- Được.

Hai gã cấm quân nhìn nhau hiểu ý, quay đầu lại nhìn Phương Lâm đang ở trên giường không nhúc nhích, vẻ mặt đầy tiếc hận.

Hai người cung nữ bạch y đi qua bên cạnh Phương Vân, do dự một chút rồi dừng lại.

- Tiểu hầu gia, thế tử đã hôn mê mấy ngày rồi. Đại tướng quân đã cho hẩn dùng thuốc chữa thương trong cấm quân. Công chúa cũng cho chúng ta một chút chữa thương trong hoàng cung, nhưng chưa có dùng qua. Công chúa cũng rất đau khổ, cũng muốn đến thăm thế tử nhưng đại nhân Võ hầu không cho!

- Công chúa? Các người là Phúc Khang công chúa phái tới?

Phương Vân ngẩng đầu.

- Ủ, đại nhân Võ hầu thỉnh cầu hoàng thất đem công chúa gả cho đệ đệ của hẩn. Hoàng thất đã đồng ý qua, một tháng sau sẽ phải đính hôn. Công chúa thương tâm vô cùng nhưng cũng không có biện pháp nào cả. Hơn nữa, Anh Vũ hầu cũng cấm nàng lui tới với thế tử!

Hai gã cung nữ vừa nói, ánh mắt cũng hồng lên.

Phương Vân nhắm mắt trầm tư chốc lát, mở mắt ra, nói:

- Các ngươi về nói cho công chúa, chuyện này cũng không phải là do một mình Dương Hoảng định đoạt. Chúng ta sẽ có biện pháp!

Hai người cung nữ này có chút ngoài ý muốn.

- Thật ư?

- Ừ.

Phương Vân trịnh trọng gật đầu.

- Thật tốt quá, nô tỳ sẽ đi nói với công chúa tin này ngay.

Hai người cung nữ mừng rỡ đi ngoài, bước chân cũng nhẹ nhàng đi không ít.

Đợi sau khi hai người cung nữ ra ngoài, trong đại điện lại yên tĩnh trở lại. Phương Vân hít sâu một hơi, đi tới.

Phương Vân rốt cuộc đã thấy được Phương Vân rồi. Ánh mắt của hắn nhắm lại, mặt sưng vù xanh tím. Vô số vết sẹo hiện đầy lên khuôn mặt của hắn, lúc nhìn qua trông đáng sợ vô cùng. Ở một vị trí khác ở trên mặt, một dấu giày hiện ra rõ trên mặt Phương Lâm.

Thấy dấu giày này, một cỗ tức giận không thể nào áp chế nổi hiện lên trong lòng Phương Vân. Phương Vân dường như thấy được đại ca Phương Lâm bị một cước đạp trên mặt đất, bị những người khác cười nhạo.

Phương Vân cảm thấy ngực mình đau đớn vô cùng, giống như là đang bị xé ra vậy, một cỗ lệ khí không cách nào kiềm được dâng lên.

- Dương Hoảng! Ngươi sẽ phải trả giá thật đắt!

Một thanh âm thô bạo mà âm thanh như một mũi nhọn phá tan cả hoàng cung bay tận lên trời. Thanh âm này giống như là một đầu mãnh thú đang bị thương hét lên.

Ở thành tây hoàng cung, một tên cấm quân quay đầu lại, hoảng sợ nhìn về phía của Phương Vân. Bọn họ cũng bị âm thanh thô bạo lớn gan này làm khiếp sợ.

Dương Doảng chính là tân Võ hầu của triều đình, quyền cao chức trọng. Cho dù người bị hắn ức hiếp, cũng chỉ có thể ngậm đắng mà nuốt vào. Nhưng không ai ngờ rằng Phương Vân lại to gan như vậy, cứ như vậy mà hét lớn ra!

Đồng thời cùng một thời gian, ở trong kinh thành đều có người nghe được âm thanh thô lương này! Có người cười lạnh, có người giễu cợt, cũng có người lo lắng.

Trong Văn Khúc hầu phủ, Nghiêm Luân để bút xuống, vẻ mặt sầu lo nhìn về phương hướng của hoàng cung, lẩm bẩm nói.

- Chuyện này, sợ rằng rất khó mà yên đây...

...

- Đại ca, ngươi nhất định phải tỉnh lại.

Phương Vân đột nhiên lấy một thanh tã kiếm ra, vệt lên trên cổ tay trái một đường, một dòng máu tươi lập tức chảy ra. Phương Vân cạy miệng của Phương Lâm ra, đem máu có chứa tinh khí của trái quả này nhỏ xuống.

Một lượng lớn máu được chảy vào trong miệng của Phương Lâm, ngay cả môi của hắn cũng bị nhuộm đỏ.

Tách!

Dường như là đồng thời, Phương Vân vỗ một chưởng vào ngực của Phương Lâm. Khí tức liên hệ, một cỗ nội lực đáng sợ chấn lại vào bàn tay của Phương Vân. Phương Vân cảm thấy trước mắt chấn động, chỉ thấy một mặt trời chói chan bỗng hiện ra trước mặt, muốn đốt cháy đôi mắt của hắn, ánh sáng vô hạn tỏa ra khắp nơi.

- Nhanh, mạnh!

Phương Vân thông dong không sợ hãi, lập tức khu động Thiên Địa Vạn Hóa Chung ở trong cơ thể. Chỉ nghe thấy oong một tiếng, bên trong Thiên Địa Vạn Hóa Chung phát ra một cỗ hấp lực rất lớn, ánh mặt trời chói chan đó không ngừng bị cỗ hấp lực này hút vào, cỗ lực lượng trong cơ thể Phương Lâm không ngừng bị Thiên Địa Vạn Hóa Chung hấp thu.

Làm xong những thứ này, sắc mặt của Phương Lâm đã tốt hơn rất nhiều. Nhiều vết bầm tím trên mặt đã biến mất.

- Đại ca.

Phương Vân cũng không đưa máu nữa, tay phải nắm chặt tay của Phương Lâm nói.

- Lúc trước toàn là người bảo vệ ta. Lần này, hãy để ta bảo vệ người đi.

Thân thể của Phương Lâm vẫn không nhúc nhích, nhưng ở ngay khoeo mắt đã có chút ướt át.

Ngay lúc này có mấy tiếng gõ cửa vang lên. Một gã cấm quân đứng ở cửa thúc giục:

- Tiểu hầu gia, thời gian không còn sớm nữa. Cửa hoàng cung sắp đóng lại rồi.

- Biết rồi.

Phương Vân đáp một tiếng.

Chờ tiếng bước chân đã đi xa, Phương Vân nắm tay của Phương Lâm nói:

- Đại ca, ta biết người có thể nghe thấy được âm thanh của ta. Chuyện của phụ thân, và chuyện của người và Phúc Khang công chúa, ta cũng sẽ xử lý tốt. Dương Hoàng, ta tuyệt đối sẽ không để hắn sống tốt!

Mắt của Phương Vân hiện lên thần sắc lạnh lẽo, bông tay ra, lập tức xoay người rời đi. Làm việc lưu loát, không chút nào chần chừ.

Một khắc sau đó ở trước cửa hoàng cung, Phương Vân ngồi trong xe ngựa đi ra khỏi hoàng cung.

- Vân nhi, con đã về rồi.

Ở cửa Tứ Phương hầu phủ, một thân ảnh quen thuộc đứng ở dưới đèn lồng, dường như đã đợi rất lâu.

- Mẫu thân, sao người lại ở đây!

Phương Vân cả kinh, sải bước đi tới. Thấy dung nhan của mẫu thân, lòng của Phương Vân run lên. Chỉ mới có hai tháng, nhưng Hoa Dương phu nhân đã già đi rất nhiều, lộ ra thần sắc mệt mỏi cùng tiều tụy!

- Mẫu thân, hài nhi bất hiếu, để người chịu khổ rồi.

Phương Vân quỳ sát ở ngay chân mẫu thân, trong lòng áy náy vô cùng.

- Vân nhi, trở lại là tốt rồi.

Hoa Dương phu nhân sờ sờ tóc Phương Vân, thở dài nói:

- Người đã gặp ca ca người rồi?

- Ừ.

Phương Vân cúi đầu.

- Vân nhi, chuyện này phải bàn bạc kỹ hơn. Người không nên vọng động, mẫu thân sẽ có biện pháp.

Phương Vân muốn nói lại thôi, chỉ không có gạt đầu, cũng không có lắc đầu, chỉ nói:

- Mẫu thân, ta biết nên làm như thế nào.

- Haizzz...

Hoa Dương phu nhân lắc đầu.

- Vào phủ đi!

...

Bình Định hầu phủ.

Trong chính sảnh của hầu phủ, yên tĩnh vô cùng. Hiễn Hoa phu nhân đã cho đám mục tử, nha đầu, hộ vệ ra ngoài. Một mình một người ngồi ở ngay bàn gỗ, yên lặng chờ đợi.

Một trận gió nhẹ thổi vào, cửa phòng đột nhiên không tiếng động bị đẩy ra. Một người áo đen bịt mặt đi đến. Lúc hắn đi giống như mèo vẩy, dưới chân thậm chí còn không có chút âm thanh nào.

- Phu nhân, đã có tin tức.

Người bịt mặt nói.

- Như thế nào? Hiễn Hoa Phu Nhân bỗng nhiên mở mắt.

Người bịt mặt trầm mặc một hồi, nói:

- Thi thể của lão quản gia đã được tìm thấy rồi, ở một chỗ cách mỏ Ba Lâm khoảng ba trăm dặm.

- Cái gì?

Thân thể của Hiễn Hoa phu nhân run lên một chút, sắc mặt trong nháy mắt tái nhợt đi.

- Làm sao có thể!

- Chúng ta đã có xem qua thi thể của Ngụy đại nhân, vết thương trí mệnh của hắn là do một quyền vào lồng ngực, cùng với một kiếm xuyên qua đầu. Tu vi của hai người này ít nhất cũng là Trữ Thai cảnh. Mặt khác, toàn bộ pháp khí cũng không thấy nữa. Chúng ta hoài nghi là do Phương...

- Không cần phải nói nữa!

Hiễn Hoa phu nhân đột nhiên hét to.

Người bịt mặt sợ hết hồn, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Hiễn Hoa Phu Nhân lồng ngực phập phồng, vẻ mặt đáng sợ, bộ dáng như đang muốn ăn người vậy.

Một lúc lâu, Hiễn Hoa Phu Nhân hít một hơi thật sâu, mới khôi phục lại bình thường:

- Có tin tức của tiểu súc sinh kia không?

- Phương Vân đã trở lại vào chiều nay.

Người bịt mặt nói.

- Mặt khác, chúng ta còn phát hiện Cô Xạ quận chúa hiện nay cũng ở trong Phương phủ.

- Cái gì? Cô Xạ quận chúa?

Hiễn Hoa phu nhân giật lên.

- Ủ, phu nhân cũng đừng lo lắng. Người của chúng ta đã điều tra qua, Cô Xạ quận chúa đã từng giao thủ với Phương Vân. Phương Vân chính là vì tránh né Cô Xạ quận chúa mà mới vội vàng rời khỏi mỏ Ba Lâm!

- Tất nhiên là như thế. Nhưng Cô Xạ Quận chúa làm sao lại vào Tứ Phương hầu phủ?

Hiễn Hoa Phu Nhân nhíu mày.

- Đây cũng là chỗ chúng ta không hiểu nổi!

Người bịt mặt kia cũng mù mờ vô cùng.

Hiễn Hoa Phu Nhân cúi đầu trầm tư, ánh mắt lóe lên, đột nhiên nói:

- Tìm một cơ hội, muốn mời Cô Xạ Quận chúa đến phủ lại đây một chút. Mặt khác, ta lập tức sẽ viết một lá thư, người hãy thay ta đưa đến Anh Vũ hầu phủ!

- Vâng, phu nhân!

Người bịt mặt cung kính nói.

- Người đi xuống đi!

Hiển Hoa Phu Nhân phất phất tay, chờ sau khi người bịt mặt đã lui ra ngoài, Hiển Hoa Phu Nhân ngồi yên trong chốc lát, đột nhiên làm bầm dử tợn cười lên:

- Hắc hắc, nếu như đã giết không được Phương Vân, vậy thì tên Phương Lâm kia chết đi cũng được!

Nhan Vũ

Đại Chu Hoàng Tộc

87. Chương 83: Luận Tội Võ Hầu

Trong Tứ Phương hầu phủ, một cái đèn lồng sáng lên, phản chiếu hình ảnh hai ngón tay trong sương phòng.

Phương Vân ngồi xếp bằng trong phòng, nhắm mắt suy nghĩ, không nhúc nhích. Trong đầu của hắn, những ký ức ở kiếp trước một lần nữa được nhớ lại..

Phương Vân cũng không phải là nhà tiên tri, vào kiếp trước hắn chỉ có say mê học văn Nho gia, còn đối với những chuyện khác, hắn cũng không có quan tâm nhiều. Trên thực tế, ngoại trừ một số chuyện trọng đại, Phương Vân cũng không để ý quá nhiều đến chuyện khác. Những chuyện có thể làm cho hắn nhớ đến cũng chỉ có vài chuyện, mà chuyện của Dương Hoàng đúng là một trong số đó!

Dương Hoàng gia nhập quân đội từ rất sớm, sớm hơn nhiều so với Phương Lâm.

Từ rất sớm, ngay khi gia nhập quân đội Đại Chu, Dương Hoàng đã chiếm vị trí thiên tài số một. Tiến cảnh võ đạo của hắn cũng rất kinh người. Vào kiếp trước, khi mạch Quý tộc hầu chèn ép Tứ Phương hầu Phương Dận, Dương Hoàng đã trực tiếp tỏ thái độ, đứng hẳn một bên về mạch quý tộc hầu.

Nhưng mà, vào lúc đó, ảnh hưởng của hắn cũng không có lớn như bây giờ. Hơn nữa chuyện phong hầu của hắn so ra còn kém bây giờ đến bảy năm, và phong hầu của hắn cũng không phải là Anh Vũ hầu!

- Chuyện phong hầu của Dương Hoàng so với trí nhớ của ta sớm hơn bảy năm! Hơn nữa, hình như hắn so với kiếp trước còn mạnh hơn rất nhiều! Chuyện này là sao đây? Chẳng lẽ, nguyên nhân cũng là vì ta trọng sinh sao?

Phương Vân chau mày, trong giây lát, hắn dường như cảm nhận được một cổ áp lực vô hình của vận mệnh trong tối tăm!

Nếu như hắn không chút nào phản kháng, thuận theo quỹ tích kiếp trước. Thì không thể nghi ngờ chút nào, vận mệnh của gia tộc hắn sẽ là bị xét nhà diệt tộc! Nhưng nếu như phản kháng, thì có những chuyện đơn giản lại biến thành vô cùng phức tạp, rồi phải gặp phải sự uy hiếp.

Vứt văn tập võ, lập tức có công chúa Thanh Sương lại đe dọa; Thay đổi vận mệnh của Lục Vũ, lập tức gặp phải sự đui giết của Nhiếp Thiên Ma Quân; Lúc hàng phục Lý Ngọc thì lại gặp phải Cô Xạ quận chúa; Lúc đại ca tiến vào trong cấm quân trước thì tạo ra một Dương Hoàng còn cường đại hơn!

Trong sự tối tăm, Phương Vân cảm giác thấy hình như có một bàn tay to vô hình, đang không ngừng thôi động thế giới này đi theo một quỹ tích gì đó!

- Ha ha, tất cả mọi chuyện ta cũng đã từng mất qua một lần, ta còn sợ gì cơ chứ. Vận mệnh tất nhiên là hư vô, nếu như đã cho ta sống lại thì ta ngại gì mà không nghịch thiên cải mệnh. Đời này kiếp này, cho dù là người nào, Dương Hoàng cũng tốt, Nhân Hoàng cũng được, chỉ cần ngăn cản đường ta đi thì thân ngăn sát thân, ma ngăn giết ma!

Nghĩ thông suốt thấu những thứ này, Phương Vân trong lòng dễ dàng không ít.

- Đại ca, người yên tâm. Ta nhất định sẽ thay người trả thù!

- Võ đạo của Dương Hoàng so với ta hơn quá nhiều! Nếu như chọn cứng thì ta tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn! Nếu như đã không dùng võ được thì chỉ có thể dùng văn!

Ánh mắt Phương Vân lóe lên, trong đầu xẹt qua vô số ý niệm.

- Kinh thành chính là nơi dưới chân thiên tử, vô cùng sâm nghiêm. Chỗ dựa của Dương Hoàng chính là thân phận Võ hầu của hắc, cùng với huyết thống hoàng thất. Thượng sách dùng mưu, hạ sách dùng binh. Dương Hoàng, nếu như ngươi đã nhiều lần ngăn cản chuyện phụ thân ta lên làm quý tộc hầu, vậy thì ngươi cũng đừng nghĩ an ổn mà làm Võ hầu!

Mắt của Phương Vân lóe lên một tia sáng lạnh. Những tin tức kiếp trước không ngừng tràn vào đầu của Phương Vân. Đại não của Phương Vân lúc này như một cơ quan vô cùng tinh vi, nhanh chóng vận chuyển, vạch ra đủ mọi kế sách để đối phó với Dương Hoàng.

- Người đâu, chuẩn bị bút mực cho ta!

- Vâng, thiếu gia!

Ngoài sương phòng, một tên người hầu lập tức vội vã rời đi.

Một bộ bút mực rất nhanh đã được đưa tới trên bàn của Phương Vân. Phương Vân cầm lấy con mực, tinh tế mài. Hắc mài vô cùng chậm, có rất nhiều ý niệm đã hiện lên trong đầu của Phương Vân, hắc đã hạ quyết tâm rồi.

- Người hiền bị ăn hiếp, ngựa hiền thì bị cưỡi. Không ai có thể khi dễ người của Phương gia mà không trả giá nào cả. Nếu như Phương gia chúng ta hôm nay nuốt quả đắng này vào thì người người đều cho Tứ Phương hầu phủ chúng ta là quả hồng mềm, muốn làm thế nào cũng được!

Cầm lấy cây bút lông, chấm chấm mực nước. Từng câu chữ của Phương Vân đã được buông xuống hàng thứ nhất.

- Nghe thấy Thiên Tử muốn sắc phong thái tử thiếu bảo Dương Hoàng làm võ hầu. Nhưng sĩ tử cho rằng Dương Hoàng tuy anh dũng thần võ, nhưng lại thiếu đi cái đức của võ hầu, vô cùng ngang ngược, chuyện sắc phong sợ rằng không thỏa đáng...

Tu vi Nho học của Phương Vân kiếp trước giờ khắc này được phát huy vô cùng nhuần nhuyễn. Luật định của Đại Chu, sự lịch lãm trong quân ngũ, giờ khắc này được tuôn ra từ trong đáy lòng. Phương Vân dùng hai chữ võ đức vô cùng êm tai, kể ra tội trạng của Dương Hoàng!

Một đêm này, Phương Vân hoàn toàn không ngủ. Đến hừng sáng ngày thứ hai, tờ sớ này rốt cuộc đã viết xong.

Phương Vân đem thư bỏ vào trong phong thư, ở phía trên viết.

- Tứ phương hầu ấu tử Phương Vân, kính xin Đại Lý Tự dâng lên Nhân Hoàng ngự lãm.

Theo luật pháp của Đại Chu hoàng triều, nếu như có dị nghị đối với chuyện phong hầu, muốn luận tội ai đó thì trước hết phải giao lên cho Đại Lý Tự, để cho Đại Lý Tự thụ lý trước. Quy củ này là do thái tổ Đại Chu quy định, nhưng mà chưa có lần nào thi hành cả.

Phương Vân cầm lấy tờ sớ này, cảm giác trong lòng nặng trĩu vô cùng. Hắc vô cùng hiểu rõ, tờ sớ này nếu như giao tới Đại Lý Tự thì một cơn sóng to gió lớn lập tức sẽ bị nhắc lên.

- Dương Hoàng, võ đạo thì ta tạm thời không phải là đối thủ của ngươi. Nhưng về văn thì ngươi vĩnh viễn không bằng ta!

Mở cửa phòng, Phương Vân sải bước đi ra ngoài.

...

Đại Lý Tự, ở tây nam kinh thành, quyền thế vô cùng lớn!

Nói đến Đại Lý Tự, thế là nói đến sự quyền quý của quan lại; còn quyền chính là nói đến việc chưởng quyền. Cho nên Đại Lý Tự cũng là nơi xử lý các án kiện cáo buộc các quan.

Đương kim triều đình, quốc thái dân an, cho nên Đại Lý Tự nửa năm cũng khó có được một vụ án.

Vào sáng sớm, quan Đại Lý Tự Trương Mục Thanh đang mặc triều phục, đầu đội mũ quan, một thân chính trực, đang ở đại đường phê chuẩn tấu chương. Đột nhiên, ở ngoài đại môn có một trận trống vang đến.

- Người đâu, ra ngoài xem thử có chuyện gì!

Trương Mục Thanh ngẩng đầu lên, uy nghiêm nói.

- Vâng, đại nhân!

Lập tức có một tên nha dịch chạy vội ra ngoài.

Một lát sau, tên nha dịch đó chậm rãi đi tới, tay cầm một phong thư, đưa lên bàn án.

- Đại nhân, Tứ Phương hầu phủ ấu tử Phương Vân, đưa lên dâng sớ!

- Hử?

Chân mày của Trương Mục Thanh nhảy lên, cảm thấy có chút khác thường.

Nhận lấy phong thư, Trương Mục Thanh mở ra, vừa thấy câu đầu tiên thì giật mình.

- Sắp xảy ra chuyện lớn rồi!

Võ hầu của Đại Chu hoàng triều đếm được trên đầu ngón tay. Phần lớn đều là lúc khai quốc được thái tổ sắc phong. Luận tội Võ hầu đây là chuyện đầu tiên trong ngàn năm! Hơn nữa, người buộc tội lại là con thứ của Tứ Phương hầu.

Trương Mục Thanh nhìn xuống dưới, càng xem càng căm giận. Phong thư này nhìn qua tuy chữ viết lưu loát, nhưng trong mắt của Trương Mục Thanh lại ẩn chứa đao quang kiếm ảnh.

Nhìn phong thư này xong, Trương Mục Thanh trong lòng âm thầm kinh hãi:

- Chuyện này quan hệ trọng đại, ta một người không làm chủ được!

Trương Mục Thanh lập tức đứng dậy, đem sớ dâng nhét vào trong tay áo, sửa sang lại y quan, lập tức lấy một chiếc xe ngựa, hướng hoàng cung đi.

Sau khi tiến vào trong hoàng cung, Trương Mục Thanh chạy thẳng tới Tư Chính Các.

- Vinh đại nhân, sớ dâng này, xin ngài xem qua.

Trương Mục Thanh lập tức dâng sớ của Phương Vân lên.

- Việc này quá lớn. Chuyện sắc phong võ hầu của triều đình chính là chuyện lớn. Chuyện phế bỏ Võ hầu, ta cũng không có quyền xen vào.

Tư Chính Các nhất phẩm đại phu Vinh đại nhân, sau khi xem xong, cũng hít vào ngụm lãnh khí:

- Chuyện này, cần phải giao cho Tam Công quyết định!

Nửa nén hương sau, lời phúc đáp của Tam Công đã được buông xuống.

- Lập tức cho đòi Đại Lý Tự, Hình bộ, Đô Sát Viện, tam đường hội thẩm!

Dụ dỗ!

Cả kinh thành bị oanh động lên rồi!

Nhan Vũ

Đại Chu Hoàng Tộc

88. Chương 84: Sóng To Gió Lớn

- Cái gì? Phương Vân lại đem Anh Vũ hầu đưa lên Đại Lý Tự ư!!!

Trong Trấn Quốc hầu phủ, Dương Khiêm cùng Lý Bình đang ở chung một chỗ, nghe thấy tin tức đó, cả hai đều mở to mắt ra, hít một ngụm khí lạnh.

- Điện rồi, người này điên rồi! Hắn lại đi dám buộc tội một võ hầu!

Lý Bình ở bên há to miệng, vẻ mặt bất khả tư nghị. Hai người cũng bị sự to gan lớn mật của Phương Vân mà làm khiếp sợ.

Trong Bình Định hầu phủ, Tuyên Hoa phu nhân đang thỉnh an Hiến Hoa phu nhân ở trong phòng, sau khi nghe thấy tin tức kia thì cả hai cáo mệnh phu nhân nhất phẩm đương triều đều lộ ra thần sắc chấn động.

- Tên tiểu tạp chủng này, quá vô pháp vô thiên...

Tuyên Hoa phu nhân chỉ cảm thấy da đầu tê dại, dám can đảm luận tội Võ hầu, người này có dũng khí bao nhiêu!

Võ hầu a, quyền thế so với quý tộc hầu còn muốn hiển hách hơn. Coi như là Tuyên Hoa phu nhân cũng không dám can rờ trước mặt một vị Võ hầu, càng đừng nói đến việc bẩm báo Đại Lý Tự.

- Tên tiểu tử Phương gia này, rốt cuộc muốn làm gì?

Hiển Hoa phu nhân sau khi nghe xong thì thần sắc bình tĩnh, không làm gì cả. Nhưng hai hàng lông mày dài lại nháy liên tục, điều này đã nói lên lòng nàng cũng chấn động không ngừng.

Nàng đang muốn chuẩn bị đối phó với Phương Lâm, nhưng sau khi nghe được tin tức Phương Vân luận tội Anh Vũ hầu Dương Hoảng, lấy tu dưỡng của Hiến Hoa phu nhân, sau khi nghe xong cũng không khỏi kinh động, trong lòng kiêng kỵ vô cùng.

- Sĩ tử phế hầu! Từ lúc Đại Chu hoàng triều lập quốc tới đây chưa bao giờ xảy ra! Chuyện này liên can vô cùng rộng lớn! Tên Phương Vân này lại dám chọc đến cổng trời rồi!

Trong Văn Khúc hầu phủ, Nghiêm Luân sau khi nghe được tin tức này thì cũng kinh hãi, bút lông rớt xuống vệt dài trên giấy Tuyên Thành. Hắn theo bản năng nhìn về phương hướng Đại Lý Tự, hắn có thể cảm nhận được một cơn mưa gió đang xông tới.

.....

Ngay trước ngày hoàng thất chính thức sắc phong, ba ty của triều đình đang hội thẩm, một lần nữa xem xét chuyện sắc phong Võ hầu của Dương Hoảng.

Tin tức này vừa mới truyền ra, không chỉ các nhà vương hầu, mà đến các quan lớn quan nhỏ, nho sinh, tướng quân cũng bị kinh động vô cùng. Tin tức sĩ tử phế hầu thế này làm cho họ có cảm giác cả trời đất đều biến sắc.

- Sĩ tử phế hầu! Tại sao có chuyện này cơ chứ, đây rõ ràng là không đúng mà..

- Tam Công lại thông qua. Chuyện này, sợ rằng sẽ biến thành tranh chấp của binh gia cùng nho gia a...

- Cứ tưởng rằng con trưởng Phương gia đã gan lớn rồi, không ngờ rằng con thứ còn hơn. Rốt cuộc hắn đã dâng sớ gì mà khiến cho Tam Công lại lần nữa suy nghĩ lại chuyện sắc phong Võ hầu thế này..

- Đại Chu hoàng triều, văn võ phân biệt, Nhân Hoàng cũng không thể làm gì. Tam Công đã quyết định thông qua, để cho ba ty hội thẩm, lấy uy vọng của Tam Công, sợ rằng Nhân Hoàng cũng không ngăn cản được!

Khấp kinh thành, các tên quan lại đều có cảm giác chân tay của mình đang run lên. Đối với bọn hắn, việc ba ty hội thẩm xuất hiện cũng tương đương có một cơn động đất ngay tại triều đình.

Phương Vân là một tên sĩ tử, điều đó là không sai, nhưng sau lưng của hắn chính là Tứ Phương hầu Phương Dân, là binh dân hầu có quyền thế nhất của Đại Chu hoàng triều! Ngay khi Anh Vũ hầu Dương Hoảng phế truất việc tấn chức quý tộc của Tứ Phương hầu thì ấu tử Phương gia lập tức luận tội Dương Hoảng. Những nhân vật có quyền thế khi biết chuyện này thì không khỏi kinh hồn táng đảm!

Chát!

Vô số con khoái mã các nơi trong kinh thành nhanh chóng chạy đi. Những con khoái mã này sau khi ra khỏi cửa thành thì lập tức chạy đi khắp các phương hướng. Mang tin tức này đến các nơi trong các phủ tổng đốc, phủ quận trưởng, phủ tướng quân.

- Hả!!!!

Tất cả các thân vương, quận trưởng, tướng quân sau khi nhận được tin tức thì phản ứng đầu tiên chính là không thể tin được, sau đó là vô cùng khiếp sợ.

Một viên đá làm cho cả hồ nước dậy sóng, sĩ tử phế hầu, đây vốn chỉ là chuyện cười để người ta nói với nhau. Nhưng sau khi đã có lời phúc đáp của Tam Công thì không ai cười được nữa rồi. Vô số ánh mắt đang tập trung ở kinh thành, chờ đợi Tam Ty hội thẩm.

...

Khi mà cả bên ngoài đang sôi sục hẳn lên thì bên trong Anh Vũ hầu phủ vẫn đang vô cùng tĩnh lặng.

Đây là hầu phủ mới được xây lên, vườn hoa ao nước, đình đài đều có đủ cả. Dòng họ của Anh Vũ hầu Dương Hoảng đã hoàn toàn tiếp quản hầu phủ này.

- Cốc cốc cốc!

Đột nhiên, có một lão giả đầu tóc trắng bệch, đi qua vườn hoa, sải bước đi tới một thư phòng trong hầu phủ.

- Hầu gia, đã xảy ra chuyện rồi. Triều đình đưa văn thư tới, nói muốn triệu tập Tam Ty hội thẩm, xét duyệt lại chuyện sắc phong Võ hầu! Đây là văn thư do Đại Lý Tự, Hình bộ thượng thư cùng với Ngự Sử Đô Sát Viện cùng nhau đưa tới!

Lão quản gia khom lưng, thần thái một mực cung kính, trong tay của hắn cầm một tờ văn thư có con dấu của Tam Ty.

Bên trong thư phòng yên lặng trong chốc lát, sau đó truyền tới một âm thanh nhàn nhã.

- Biết rồi.

Giọng nói vừa phát ra thì phong văn thư trong tay lão quản gia tự động bay lên, xuyên qua khe cửa, tiến vào bên trong thư phòng.

Lão quản gia ngẩn ngơ, sau đó nói:

- Vậy lão nô cáo lui.

- Ừ.

Thanh âm của Anh Vũ hầu vô cùng lạnh nhạt, không nghe ra cảm xúc gì.

....

Cùng lúc đó, Phương Vân đang ở trong xe ngựa, chậm rãi đi tới một góc tây bắc ở kinh thành.

- Dương Hoảng, người lúc nào cũng chê bai Nho sinh, lần này ta sẽ cho người thấy Nho sinh lợi hại như thế nào! Kế tiếp, chính là chuyện của đại ca cùng công chúa Phúc Khang!

Phương Vân tựa vào buồng xe, nhắm mắt suy nghĩ.

Ngăn cản hoàng thất đem công chúa Phúc Khang gả cho đệ đệ Dương Hoảng, chuyện này so với việc luận tội Dương Hoảng còn trọng yếu hơn. Bởi vì...chuyện này liên quan đến hạnh phúc của đại ca.

Chuyện của Phương Vân có thể thay đổi rất nhiều. Nhưng hắn tuyệt không cho phép chuyện đại ca Phương Lâm hắn cùng công chúa Phúc Khang lại có sự thay đổi nào.

- Xem ra, đại ca đã quyết định muốn ở chung một chỗ với công chúa Phúc Khang!

Phương Vân trong đầu suy nghĩ liên miên. Vào kiếp trước, đại ca lúc gia nhập cấm quân rồi cũng quen biết công chúa Phúc Khang, sau đó phát sinh tình cảm. Ở kiếp này, cũng là như thế. Nhưng biến hóa kinh

người duy nhất đó chính là chuyện hai người gửi gắm tình cảm cho nhau lại sớm hơn đến mấy năm. Hơn nữa, ở trung gian lại còn phát sinh ra Dương Hoàng.

Đối với công chúa Phúc Khang, thật ra Phương Vân rất là hài lòng. Tính cách của nàng ôn nhu, nói chuyện cũng rất mềm mỏng, cũng không có tự cao tự đại, đối với hạ nhân rất tốt, vô cùng được mẫu thân yêu thích.

Phương Vân vốn cũng cho là nàng và đại ca mình sẽ ở chung một chỗ, trở thành đại tẩu của mình. Nhưng sau một trận ở Bắc Địch, võ công của đại ca bị phế, sau đó còn mất đi một chân.

Biến cố kinh thiên đó làm cho đại ca từ tầng mây rơi xuống, từ đó cam chịu. Hơn nữa lại tự cho là mình không xứng đáng với Phúc Khang công chúa, cố ý làm bất hòa với nàng.

Phúc Khang công chúa rất là thương tâm, từng mấy lần đến quý phủ nói khuyên đại ca, nói tự mình cũng không thêm để ý những thứ này, chỉ hi vọng hai người có thể ở chung một chỗ. Nhưng mà vào lúc đó, đại ca đã không còn nghe lời của ai nữa.

Điều này làm cho công chúa Phúc Khang thương tâm vô cùng. Sau đó Phúc Khang công chúa đã đến tuổi phải gả chồng, sau khi không thấy tin tức dặm hỏi của đại ca, hoàng thất liền gả nàng cho con một quan lại. Từ đó hai người tách ra, tạo thành một bi kịch.

Sau khi đại ca biết chuyện này thì đại cục đã định, công chúa Phúc Khang đã là vợ người khác, đại ca vì vậy càng thêm cam chịu, cuối cùng ở trong phòng tự sát.

- Cho dù như thế nào, ta tuyệt đối không thể để bi kịch của Phúc Khang công chúa và đại ca phát sinh lần nữa!

Phương Vân tự nói với lòng mình như thế. Dương Hoàng thỉnh cầu hoàng thất đem công chúa Phúc Khang gả cho đệ đệ của mình. Chuyện này, mặc dù hoàng thất đã nhận lời, nhưng còn chưa có cử hành đính hôn, vì vậy cũng còn một đường cứu vãn.

- Đại Chu hoàng triều, người có thể có ảnh hưởng đến quyết định của hoàng thất cũng chỉ có Tam Công và Vũ Mục. Trước hết, cứ đi van cầu Vũ Mục trợ giúp. Sau khi trở về, ta sẽ viết một phóng sách đưa lên Thái Phó, hi vọng sẽ có chỗ dùng!

Vũ Mục quyền cao chức trọng, trên người còn có huyết thống hoàng thất. Trong chuyện của công chúa Phúc Khang, lời nói của hắn còn có phân lượng hơn Tam Công. Đây cũng là nguyên nhân vì sao Phương Vân tìm gặp Vũ Mục trước. Nhưng mà, cho dù như thế, Phương Vân cũng lo sợ vô cùng, không nắm chắc chút nào.

Ảnh hưởng của Vũ Mục Ở Đại Chu như là mặt trời giữa ban trưa. Trước một nhân vật to lớn như vậy, không có người nào có tư cách để thỉnh cầu điều gì cả.

- Thiếu gia, đã đến phủ Vũ Mục!

Giọng nói của phu xe ở ngoài truyền vào.

- Biết rồi.

Phương Vân đi ra.

Ở cuối con phố có một cái phủ đệ khí thế oai hùng đang ở đấy, dùng tường cao để vây lại, thủ vệ chung quanh phải dùng con sói ngà của cấm quân Đại Chu mà tính, lộ ra vẻ khí khái mà uy nghiêm. Ở ngay cửa lớn còn có hai pho tượng Kỳ Lân màu tím cao nhả. Hai con Kỳ Lân này được khắc rất sống động, tròn mắt tròn xoe, làm cho người ta có cảm giác một loại quyền thế kinh thiên, sâu không thể lường được.

- Đây chính là phủ Vũ Mục rồi!

Phương Vân nhìn phía trước, nhắm mắt cảm thụ một chút. Thế giới trước mắt lập tức biến đổi, vô số hơi thở của cường giả đang liên tục di chuyển trong đầu. Trụ Thai cảnh, Lực Phách cảnh, Khí Phách cảnh, chỉ chút hơi thở cường đại đang di động trong cảm giác. Mà tất cả hơi thở này đều là ở bên ngoài phủ Vũ Mục. Còn vượt qua cái tường cao kia thì bên trong lại là một mảnh hắc ám, giống như là một thế giới hư vô vậy. Phương Vân hoàn toàn không cảm giác được bất kỳ hơi thở nào.

Phương Vân hít một ngụm khí lạnh, thế lực cấm quân ở bên ngoài cửa Vũ Mục hoàn toàn có thể tạo thành một đại quân vô cùng hùng mạnh, có thể chinh phạt tứ phương!

Lấy lại bình tĩnh, Phương Vân mở cước bộ ra, đi thẳng về phía trước.

“Đứng lại! Vũ Mục Hầu phủ, nghiêm cấm tới gần!”

Phương Vân đi tới chưa được mấy bước lập tức có vài luồng sát khí khóa chặt Phương Vân lại. Cách đó không xa, một gã cấm quân có hơi thở cường đại, cảnh giác ngó chừng Phương Vân, quát lên.

- Đại nhân, tại hạ Phương Vân, là ấu tử Tứ Phương hầu, hi vọng có thể cầu kiến Vũ Mục đại nhân! Phiền toái đại nhân có thể đi thông báo được không?

Phương Vân cung thanh nói.

Tên giáp sĩ vóc người khô ngô lắc đầu, từ chối.

- Vũ Mục phủ là trọng địa của quân cơ, trừ khi được Vũ Mục triệu kiến, nếu không, không một ai có thể tới gần.

Phương Vân trong lòng lập tức trầm xuống, điều này cũng gần như là đoạn tuyệt với hi vọng của hắn.

“Chuyện này quan hệ đến hạnh phúc cả đời của đại ca, dù như thế nào cũng phải được truyền đến tai của Vũ Mục.”

Thần sắc của Phương Vân thay đổi liên tục, trong mắt hiện lên rất nhiều suy nghĩ.

- Rời đi. Vũ Mục phủ là trọng địa quân cơ, không một ai có thể tới gần!

Một gã giáp sĩ khác lại quát lên.

Phương Vân cắn răng một cái, đột nhiên quỳ sát xuống, khấu đầu ba cái rồi ngẩng đầu, cao giọng nói.

- Vãn bối Phương Vân, ra mắt Vũ Mục đại nhân. Vũ Mục đại nhân công thâm tạo hóa, Phương Vân biết Vũ Mục đại nhân nhất định có thể nghe thấy

- Phương Vân lần này đến là vì chuyện của đại ca Phương Lâm, công chúa Phúc Khang cùng đại ca Phương Lâm của ta tình duyên có nhau, nhưng bị thái tử thiếu bảo Dương Hoàng chia rẽ, muốn đem Phúc Khang công chúa gả cho đệ đệ của hắn. Phương Vân cả gan, thỉnh cầu Vũ Mục đại nhân thành toàn cho đại ca của ta cùng Phúc Khang công chúa!

Nhan Vũ

Đại Chu Hoàng Tộc

89. Chương 85: Chân Tướng Thật Sự

Phương Vân quỳ sát xuống đất, không nhúc nhích. Vũ Mục thân là thống soái của toàn bộ quân đội Đại Chu, Phương Vân tin rằng hắn không thể nào không nghe được âm thanh của mình.

Nhưng, bên trong Vũ Mục hầu phủ vẫn im ắng, không hề có âm thanh nào.

Một khắc đồng hồ, hai khắc đồng hồ . . .

- Chẳng lẽ Phúc Khang công chúa phải gả cho đệ đệ của Dương Hoàng thật sao?

Phương Vân đứng dậy, trong lòng rất cực khó nén mất mát. Trong lòng hắn sớm nghĩ tới lấy thân phận của Vũ Mục nhiều khả năng sẽ không chú ý nhiều tới mình. Nhưng lúc sự thật được chứng thật thì không khỏi tránh mất mát.

- Thiếu gia, chúng ta về phủ đi.

Phu xe nói.

Phương Vân gật đầu, trèo lên xe ngựa.

- Thiếu gia, phu nhân đang ở chánh đường chờ ngài!

Phương Vân vừa mới tới phủ đã thấy nha hoàn thân cận của Hoa Dương phu nhân đang ở cửa nhìn quanh, dường như đã đợi được một thời gian rồi. Vừa thấy Phương Vân thì vội vàng tiến lên đón, thần thái vô cùng hấp tấp.

- Thiếu gia, không xong rồi. Phu nhân đã biết chuyện người đi Đại Lý Tự, đang ở chánh đường chờ ngài!

- Ủ, ta biết rồi.

Lòng của Phương Vân trầm xuống, chuyện nên tới cũng tới rồi. Lấy tính tình của mẫu thân, tuyệt đối sẽ không tán thành mình tự làm như vậy.

Phương Vân đẩy cửa chánh đường ra, liếc mắt đã nhìn thấy mẫu thân đang ở bên bàn gỗ, đứng quay lưng về phía mình.

- Mẫu thân!

Phương Vân cúi đầu, đi lên trước, nói một tiếng.

- Súc sinh, quỳ xuống cho ta!

Hoa Dương phu nhân đột nhiên quay đầu lại, quát lên, ánh mắt của nàng đỏ bừng, lông mi của nàng còn có chút nước mắt.

Phương Vân quỳ xuống trước mặt của mẫu thân, cúi đầu, một chữ cũng không dám nói.

Hoa Dương phu nhân vịn cái bàn, run rẩy đứng dậy, nàng chỉ vào Phương Vân, tức đến nổi ngón tay rung động không dứt.

- Đồ nghịch tử nhà ngươi, ngươi có biết là đã mang đến tai họa ngập đầu cho Phương gia rồi không? Ngươi có biết là làm như vậy rất là lỗ mãng không? Phụ thân ngươi ở trong quân bị chèn ép suốt, đi lại khó khăn, nhưng hấn vẫn luôn cố gắng; Ta canh giữ Phương gia ở trong kinh thành, cố gắng duy trì nó, lại luôn nơm nớp lo sợ, cẩn thận. Hôm nay ngươi lại làm như thế, ngươi có biết là đã dẫn Phương gia vào tình thế như thế nào không hả? Một khi không xong thì sẽ là....

Hoa Dương phu nhân nói đến đây thì không khỏi rơi lệ.

Lòng của Phương Vân co rút lại một chút.

- Mẫu thân, thật xin lỗi, để người lo lắng rồi. Nhưng mà, xin người tin tưởng hài nhi. Hài nhi làm như vậy đã có suy nghĩ cẩn thận. Dương Hoảng đánh đại ca trọng thương, còn chia rẽ đại ca và Phúc Khang công chúa. Cho dù như thế nào, ta cũng phải đòi công đạo lại cho đại ca.

Hoa Dương phu nhân lắc đầu, thương tâm nói:

- Mẫu thân biết, con là muốn vì đại ca mà báo thù. Nhưng con có biết, làm như vậy chẳng những không giúp được đại ca của con, mà còn đặt Phương gia vào trong hiểm cảnh!

Phương Vân cúi thấp đầu, trầm mặc không nói, tim của hấn đang giãy dụa kịch liệt.

- Mẫu thân, người tin hài nhi không?

Phương Vân đột nhiên ngẩng đầu nói, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

- Mẫu thân còn không tin con thì còn tin tưởng người nào?

Hai mắt của Hoa Dương phu nhân rơi lệ.

- Mẫu thân, người có phát hiện rằng, kể từ khi sau lần bị bệnh nặng đó, con đã thay đổi như một người khác. Mỗi ngày đều ngủ ít lại, thời gian còn lại thì điên cuồng luyện công? Người có thấy rằng, con cho dù không có đi học cung học, nhưng lại được vị trí thứ nhất thi văn võ tết Nguyên Tiêu. Những việc này, người có bao giờ nghĩ qua chăng?

Phương Vân rất cực quyết định nói.

Về mặt của Hoa Dương phu nhân cả kinh. Nhìn lại những biến hóa lớn của Phương Vân, tu vi võ đạo của Phương Vân tịnh tiến còn có thể nói là do sự hiệu quả của việc hần điền cường luyện công, nhưng đệ nhất văn võ thì đúng là có chút khoa trương. Hoa Dương phu nhân biết rõ, trước khi Phương Vân bị bệnh nặng thì tu dưỡng học vấn cũng không có hơn mấy so với các sĩ tử khác ở kinh thành.

- Vân nhi, người rốt cuộc muốn nói cái gì?

Hoa Dương phu nhân có chút bất an nói.

Phương Vân lắc đầu nói.

- Mẫu thân, người có biết không. Nếu như hài còn không vứt văn tập võ, nếu như hài còn giống như trước thì người có biết vận mệnh của Phương gia chúng ta là gì không?

- Xét nhà diệt tộc !

Phương Vân ngẩng đầu nhìn mẫu thân, nước mắt chảy xuống.

- Hơn ba trăm người ở Phương gia chúng ta đều bị đưa ra ngoài cửa Sùng Dương chém đầu. Mẫu thân, năm đó, hài nhi trở mắt nhìn người tự vẫn trước mặt. Rồi tự nhìn đầu của mình bay cao lên. Trong mắt của con, tất cả chỉ toàn là máu. Phụ thân đã chết, mẫu thân cũng chết, đại ca đã chết. Tất cả mọi người đều đã chết, Phương gia chúng ta luôn trung tâm với hoàng thất, tận trung với triều đình, kết quả lại là như thế !

- Hài nhi hận a! Mẫu thân, người có biết là hài nhi hận mình đến mức nào không? Hài nhi trở mắt nhìn các người rời khỏi ra nhưng lại không làm gì được cả! Hài nhi rất hận a!

Nhớ lại những chuyện kiếp trước, hai mắt của Phương Vân hồng lên, dường như là muốn nhỏ máu.

Cạch cạch!

Hoa Dương phu nhân loạng choạng lui mấy bước, vội vàng lấy tay chống đỡ cái bàn, sắc mặt một mảnh trắng bệch. Những lời của Phương Vân đối với bà quả thật là vô cùng chấn động.

Hoa Dương phu nhân rất muốn hoài nghi, nhưng thần thái kia của Phương Vân, cùng với hai tròng mắt muốn nhỏ ra máu kia làm cho Hoa Dương phu nhân không cách nào hoài nghi được. Trong vô ý, bà đã bắt đầu tin rồi.

- Tại sao có thể như vậy?

Hoa Dương phu nhân lắp bắp nói. Nàng đột nhiên nhớ lại cử động của Phương Vân lúc mới tỉnh lại, vào lúc ấy nàng còn cảm thấy kỳ lạ, nhưng chỉ cho là Phương Vân đang làm nũng với nàng.

Phương Vân hít sâu một hơi, giọng nói bình tĩnh hơn rất nhiều.

- Hài nhi vốn cho rằng sau khi chết là xong, nhưng lại không ngờ là quay lại năm mươi bốn tuổi! Hài nhi cũng đã từng hoài nghi liệu đây có phải là giấc mộng hay không. Nhưng dần dần hài nhi phát hiện những chuyện chung quanh lại hoàn toàn giống với trí nhớ.

- Hài nhi nhớ được các chiêu thức ở kiếp trước cho nên hài nhi mới đánh thắng được Lý Khiêm, đánh thắng công chúa Thanh Sưởng. Hài nhi không đi tới học cung, bởi vì những gì dạy trong đó hài nhi đã học hết qua. Cho nên, người có thể hiểu được nguyên nhân vì sao hài nhi không có thời gian đi tới học cung, nhưng lại đạt được vị trí đệ nhất thi văn. Lần này đi tới mộ Ba Lâm rèn luyện, hài nhi cũng sớm đã biết ở đó có huynh đệ Lục gia, con cũng biết ở đó sẽ có bạo động, và tất cả mọi chuyện đều đã xảy ra! Nhờ đó mà hài nhi đã có sự chuẩn bị trước, còn sống được trong bạo động.

Phương Vân càng nói thì Hoa Dương phu nhân càng kinh hãi. Sự tín nhiệm của mẫu thân đối với hài tử là tuyệt đối, không có chút điều kiện nào. Mà Phương Vân nói ra được chuyện của mọi người lại càng làm cho Hoa Dương phu nhân tin tưởng vô cùng.

- Trời cao đã cho hài nhi cơ hội làm lại một lần nữa. Từ khi con mắt của hài nhi được mở lại kia, hài nhi đã thề với chính mình là cho dù như thế nào cũng không để cho thân nhân của mình bị thương tổn! Ở kiếp trước, chúng ta đã nhẫn nhịn đủ rồi, lần này, hài nhi không muốn nhẫn nữa! Cho dù là kẻ nào làm tổn thương người hoặc là đại ca, hoặc là phụ thân, hài nhi cũng bắt hắn phải trả giá!

Phương Vân nghiêm giọng nói.

- Hải tử, nói cho mẫu thân biết, Phương gia chúng ta vì sao mà lại bị xét nhà?

Hoa Dương phu nhân hít vào một hơi, tận lực lấy bình tĩnh nói.

Phương Vân trầm mặc không nói, ở kiếp trước, phụ thân bị giết bởi vì tội tư thông với phản quốc, nhưng Phương Vân tuyệt không tin phụ thân mình lại làm như vậy.

- Mẫu thân, nguyên nhân thì sau này hải nhi sẽ nói cho mẫu thân biết, được không?

Phương Vân nói.

- Được rồi.

Hoa Dương phu nhân thở dài một tiếng, có cảm giác như cả người đã già đi rất nhiều. Những điều Phương Vân nói, quả thật đã kích rất lớn với nàng.

- Hải tử, mẫu thân biết con đã trưởng thành, đã có chủ trương của mình rồi. Con cứ làm đi, mẫu thân sẽ ủng hộ. Con đi ra ngoài đi, mẫu thân cảm thấy rất mệt, muốn nghỉ ngơi một lát.

Hoa Dương phu nhân lộ ra vẻ rất mệt mỏi, trong lòng của nàng hoang mang rối loạn. Nếu như những lời của Phương Vân là thật, thì cho dù Phương gia có khiêm nhường thì cũng sẽ bị rơi đến thảm trạng đó. Còn vì sao lại như vậy thì nàng nghĩ mãi mà vẫn không rõ.

Môi của Phương Vân run run, muốn nói lại thôi. Chân tướng thật sự thì Phương Vân có thể gạt người khác, nhưng không thể nào vĩnh viễn gạt thân nhân của mình. Hẳn biết, những hành động của mình đã hoàn toàn vượt ra khỏi những gì mình đã biết rồi. Cách nhìn của người khác, Phương Vân hẳn có thể không quan tâm, nhưng cảm giác của người thân, hẳn không thể không quan tâm.

- Mẫu thân, người yên tâm đi. Chuyện này, hải nhi có chừng mực, biết nên làm như thế nào!

Phương Vân nhìn mẫu thân, dập đầu ba cái rồi đi ra ngoài.

Trở về thư phòng, Phương Vân suy nghĩ không thôi. Vào kiếp trước, Phương gia làm việc cẩn thận, khiêm nhường khắp nơi, những cuối cùng vẫn bị tra xét diệt tộc. Nếu như đã cẩn thận mà cũng không tránh khỏi thì tại sao phải cứ như thế nhặn. Đáng đánh thì đánh, đáng trấn ép thì trấn ép, chẳng lẽ kết quả còn tệ hơn kiếp trước sao?

- Tất cả người ức hiếp Phương gia phải trả giá thật đắt. Dương Hoảng, người sẽ người đầu tiên!

Phương Vân trong lòng hung hăng nói.

- Lương bá, vận dụng lực lượng của hầu phủ đi thu thập toàn bộ tài liệu về Dương Hoảng, càng cẩn kẽ càng tốt. Ta muốn đem hắn đánh về nguyên hình, để cho hắn không vui nổi!

- Vâng, thiếu gia. Ta lập tức làm ngay!

Đại Chu hoàng triều, ngay cả tướng quân ở biên thùy cũng biết thu thập tài liệu huớng chi là có thực quyền như Tứ Phương hầu phủ. Chỉ chốc lát sau, một đống tài liệu của Dương Hoảng đã được chất đống lên bàn của Phương Vân.

Phương Vân mở hồ sơ ra, cẩn thận nhìn toàn bộ. Đầu óc của hắn đang chuyển động, mỗi một tài liệu của Dương Hoảng trong mắt hắn đều có thể lấy ra được một tin tức hữu dụng.

Nếu như ai có thể cảm nhận được toàn bộ ý niệm trong đầu của Phương Vân, nhất định sẽ kinh hãi phát hiện, người thiếu niên bề ngoài chỉ có mười lăm tuổi này lại là một đối thủ vô cùng đáng sợ!

Nhan Vũ

Đại Chu Hoàng Tộc

90. Chương 86: Tam Đường Hội Thầm

Vào lúc nửa đêm, cửa phòng đột nhiên mở ra, một trận gió lạnh tràn vào.

Phương Vân trong lòng cả kinh, đột nhiên ngẩng đầu lên, chỉ thấy một đạo thanh âm quen thuộc đang nhảy qua cửa mà vào.

- Nguyên lai là người, làm sao? Còn không có đi gặp Thanh Sưởng công chúa sao?

Phương Vân liếc nhìn, rồi cúi đầu xuống.

Cô Xạ Quận chúa cũng không trả lời, nàng ngó chừng Phương Vân, ánh mắt chuyển động, thật giống như lần đầu tiên nhìn thấy hắn. Chần chờ một chút, Cô Xạ Quận chúa nói:

- Người...thật đem hắc bầm báo Đại Lý Tự rồi?

Phương Vân lắc đầu, tiện tay lấy từ trong đồng tư liệu của mình đem một phong văn thư bắn ra tới:

- Bản thân mình xem một chút sao.

Cô Xạ quận chúa khẽ vẩy tay, lấy văn thư vào trong tay mình. Cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy trên văn thư màu vàng có đóng dấu chồng ba cái huy hiệu, theo thứ tự là Đại Lý Tự, Hình Bộ, cùng với Đô Sát Viện, trên ba cái ấn hiệu đó còn có một cái ấn tỳ của Đại Chu Hoàng triều “Tức Thọ Vĩnh Xương.”

Tên văn thư còn có hai hàng chữ nhỏ: Sớ dâng đã qua, triệu tập Đại lý Tự, Hình Bộ, Đô Sát Viện, tam đường hội thầm!

Cô Xạ quận chúa tuy tâm tính cao ngạo, nhưng khi thấy mấy hàng chữ này cũng âm thầm kinh hãi. Cái văn thư lớn bằng bàn tay này đã đại biểu cho thế lực Nho gia cường đại nhất của Đại Chu hoàng triều. Cho dù là kẻ nào cũng không dám khinh thường sức nặng của cái văn thư mỏng như tờ giấy này.

Cô Xạ quận chúa nhìn thoáng qua, chỉ thấy Phương Vân đang ở dưới đèn dầu nhìn tài liệu. Cô Xạ Quận chúa muốn nói lại thôi, trong phòng đứng trong chốc lát, lặng lẽ lui ra ngoài.

Một đêm, đi qua rất nhanh.

Sáng sớm, đã có một đoàn người đứng trước cửa Tứ Phương hầu phủ.

- Phụng lệnh của Đại Lý Tự Khanh Trương đại nhân, Hình bộ Lý đại nhân, Đô Sát viện Lưu đại nhân, đặc biệt tới xin Phương Vân Phương công tử, đi tới Đại Lý Tự, phối hợp tam đường hội thầm!

Đại môn mở ra, Phương Vân đẩy cửa ra, vẻ mặt thản nhiên thông dong.

- Làm phiên đại nhân.

- Sĩ tử, mời.

Sau khi đợi Phương Vân ngồi vào trong kiệu, đoàn người liền khiêng cái kiệu đó đi tới Đại lý Tự. Cả quá trình an tĩnh đến đáng sợ. Hơn hai mươi tên nha dịch, sắc mặt của tên nào đều vô cùng lạnh lùng, không nói lời nào.

Ở phía tây nam của kinh thành, Đại Lý Tự đang đứng sừng ở đó.

Bên trong Đại Lý Tự, các nha dịch mặc quần áo của Đại Lý Tự, Hình Bộ, Đô Sát Viện đang dàn trận.

Phía trên đại đường, ba vị chủ quan đang đội mũ thông thiên, mặc triều phục.

Bên trái là Đại Lý Tự Trương Mục Thanh đang ngồi nghiêm chỉnh, khí chất chính trực; Ở trung gian chính là Hình Bộ thượng thư Lý Cư Chính, mặt mũi thanh quan, khí chất cao lớn; Phía bên phải là Ngự Sử Lưu Thủ Chính, vẻ mặt lạnh nhạt, không giận mà uy.

- Văn sinh Phương Vân, ra mắt ba vị đại nhân!

Phương Vân ngẩng đầu bước vào, thần sắc thông dong, không sợ hãi không hoảng hốt, không kiêu không nóng nảy, hiển lộ ra một cổ khí chất mà một sĩ tử bình thường khó có được.

- Ủ. Nay phụng mệnh của Tam Công, lập ra tam đường hội thẩm xét duyệt chuyện sắc phong thái tử thiếu bảo Dương Hoàng làm võ hầu. Dương Hoàng còn chưa tới, người chờ trong chốc lát đi.

Mai tóc của Hình Bộ thượng thư Lý Cư Chính đã bạc, trong ba người ở nội đường tuổi của hắn cao nhất, quan vị cũng cao nhất. Chính là quan nhị phẩm.

- Vâng, đại nhân.

Ba người này làm quan thanh liêm, đạo đức cao trọng, mặc dù kém hơn Tam Công nhưng vẫn được người kính trọng. Phương Vân lui về ở bên phải, không nói tiếng nào, yên lặng chờ đợi.

Bên trong Đại Lý Tự im lặng vô cùng, chỉ còn chờ Dương Hoàng tới.

Thời gian yên lặng trôi qua, mãi cho đến giờ Tỵ hai khắc, mặt trời cao đã lên cao, Dương Hoàng cũng không có xuất hiện.

- Hoàng Ti trực, văn thư tam đường hội thẩm đã đưa tới phủ Anh Vũ hầu rồi chứ?

Dương Cư Chính đột nhiên hỏi.

- Bẩm đại nhân, văn thư đã đưa đến.

Đường Hạ, một gã áo xanh quan lại bước ra khỏi hàng, nói.

- Đại nhân!

Ngay lúc này, một tên nha dịch đi đến.

- Kiệu nghênh đón Anh Vũ hầu đã trở lại.

- Dương Hoàng có ở trong kiệu không?

Trương Mục Thanh hỏi.

Tên nha dịch này do dự một chút rồi nói.

- Bẩm đại nhân, không có!

- Hoang đường.

Đại Lý Tự khanh, Hình Bộ Thượng Thư, Ngự Sử, ba người nhất tề biến sắc. Trương Mục Thanh vỗ bàn mạnh một cái.

- Bãi đường!

Lập tức lui về sau màn, sắc mặt không tốt chút nào.

Trương Mục Thanh, Lưu Thủ Chính cũng là thần sắc khó coi, tức giận đi theo.

Ngày đầu tiên của tam đường hội thẩm, Dương Hoàng vắng mặt, để cho ba vị đại quan của triều đình đợi ở Đại Lý Tự đến trưa! Tin tức này vừa truyền ra lập tức làm cho kinh thành lẫn nữa bị oanh động.

- Anh Vũ hầu cũng to gan quá, dám để cho ba vị đại nhân đợi đến trưa!

- Đây cũng hợp tình hợp lý a. Địa vị võ hầu tôn sùng, tương đương với quan nhất phẩm đương triều. Lấy chức quan nhị phẩm của ba vị đại nhân, thẩm tra một nhất phẩm binh gia hầu tước, lấy tính tình của Anh Vũ hầu sao có thể đi được!

- Nếu như là lần khác thì có đắc tội với ba vị này cũng không có gì lớn. Vấn đề là, lần này là đắc tội với cả Nho thần triều đình a!

- Đại Chu phân chia văn võ rõ ràng, nếu lần này không phải liên quan đến chuyện phong hầu thì Tam Công cũng quản không được Võ hầu. Dương Hoàng có sợ Nho gia mới là lạ!

...

Cả kinh thành nghị luận không thôi, đủ loại giả thiết. Anh Vũ hầu không nói gì, cũng không làm gì, nhưng những gì mà hắn đã biểu hiện làm cho người ta phải cảm thấy vị thái tử thiếu bảo này vô cùng mạnh mẽ và có khí phách.

Phương Vân nhắm mắt ngồi ở trên xe ngựa, hướng Tứ Phương hầu phủ đi. Xe ngựa là do Hoa Dương phu nhân phái tới rước.

Hí!

Một trận gió cuốn vào trong thân xe nhỏ hẹp, xuất hiện một bóng người.

Cô Xạ quận chúa ngồi đối diện Phương Vân, nhìn Phương Vân, thần sắc lạ lẫm.

- Người đang nhìn cái gì?

Phương Vân lạnh nhạt nói.

- Ta đã nghe rồi.

- Người nghe cái gì?

- Hmm, người còn giả bộ. Ta đang chuẩn bị đi đến hoàng cung đã nghe được tin tức. Dương Hoảng không tới, sao rồi, có phải có cảm giác bị tát một cái vào mặt không? Hắc hắc, mặc dù ta không có hảo cảm với tên Dương Hoảng kia. Nhưng mà, người cũng quá mạo muội, ngu xuẩn.

Cô Xạ quận chúa chậm chạp nói.

- Đồ đàn bà con gái, người biết cái gì.

Phương Vân lạnh nhạt nhìn Cô Xạ Quận chúa một cái, trong mắt tràn đầy khinh thường.

- Người!

Một câu ‘đàn bà con gái’ làm cho Cô Xạ quận chúa giận quát lên như sấm, một thanh kiếm vung ra tới trước mặt Phương Vân.

- Có tin tay bây giờ giết người hay không!

Phương Vân đưa tay, nhẹ nhàng đẩy thanh kiếm của Cô Xạ quận chúa ra.

- Người đã hơn hai mươi tuổi, ta mới chỉ mười lăm tuổi, chấp nhận với ta không cảm thấy mất mặt sao?

- Người!

Phương Vân cũng không để ý đến lửa giận trên mặt Cô Xạ quận chúa, lẩm bẩm nói.

- Đại Chu hoàng triều lấy lễ phép trị nước, ngay cả thái tử phạm tội thì cũng xử như thứ dân. Dương Hoảng chẳng qua chỉ là một võ hầu, có tư cách gì tự cao tự đại. Hắn làm như vậy chẳng qua là làm đáng mà thôi.

Nói xong, Phương Vân khép nửa miệng lại, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Cô Xạ Quận chúa nghe vậy, như có điều suy nghĩ. Một lát sau, tiếng gió rung động, Cô Xạ Quận chúa lặng yên không một tiếng động biến mất.

Xe ngựa đã tới Tứ Phương hầu phủ, lão quản gia Lương bá ở cửa hầu , vẻ mặt trịnh trọng. Thấy Phương Vân xuống tới, lập tức vội vã nghênh đón.

- Thiếu gia, mới vừa nhận được tin tức. Đại Lý Tự khanh, Hình bộ Thượng Thư, Đô Sát viện Ngự sử đài tay nhau cầu kiến Tam Công đi.

Lương bá vừa đi, một bên thấp giọng nói.

Phương Vân dừng bước lại, ánh mắt hít lại:

- Chuyện này, ngày mai sẽ có biến đổi. Mặt khác, những chuyện này cũng đừng có nói cho mẫu thân. Mẫu thân đã đủ mệt mỏi rồi!

Đến tối, Phương Vân lần nữa nhận được tin tức. Đại Lý Tự, Hình bộ, Đô Sát viện liên danh, lần nữa hướng Anh Vũ Hầu phủ phát ra văn thư thông báo!

....

Ngày kế, Phương Vân tắm rửa thay quần áo, lần nữa tới Đại Lý Tự. Đại đường yên lặng vô cùng, lần nữa đợi Dương Hoàng xuất hiện.

Phương Vân đứng yên trong nội đường, rồi như hôm qua, một câu cũng không nói.

Thời gian yên lặng trôi qua, rất nhanh chỉ còn khoảng một khắc thời gian nữa là tam đường hội thẩm sẽ kết thúc. Lúc này, một tên nha dịch đi đến.

- Ba vị đại nhân, Anh Vũ Hầu phủ phái người đến!

- Hử? Để cho hắn vào!

Một lát sau, một tên mưu sĩ dáng vóc hơi mập, tên mặt có vài sợi râu, nghênh ngang đi tới.

Người này vẻ mặt cao ngạo, nhìn ba vị đại nhân trong nội đường chấp tay, sau đó nói.

- Ba vị đại nhân, công vụ của hầu gia nhà ta bề rộn, không có rảnh rỗi. Cho nên kêu ta tới đây thay hầu phán xét.

Vừa nói xoay người lại, mắt thấy Phương Vân, vẻ mặt giễu cợt nói:

- Phương Vân, người có cái gì cần nói thì cứ nói với ta đi! Tam đường hội thẩm lần này hầu gia đã trao toàn quyền cho ta, thay cho hầu phán xét.

Lý Cư Chính, Trương Mục Thanh, Lưu Thủ Chính khẽ nhún mào, dường như không vui chút nào.

Phương Vân vẫn luôn trầm mặt, lúc này đã lên tiếng.

- Ba vị đại nhân.

Phương Vân cũng không để ý đến người này, trực tiếp chấp tay, nhìn ba vị đại nhân nói.

- Văn sinh có lời muốn nói.

- Phương Vân, người có lời gì, cứ nói.

- Ba vị đại nhân, chuyện sắc phong võ hầu trước hết phải để triều đình gửi công văn tới các châu huyện, sau đó để cho hoàng thất sắc phong. Nếu như đối với chuyện sắc phong võ hầu có dị nghị gì, thì bất luận kẻ nào cũng có thể đến Đại Lý Tự thẩm tố. Quy củ này là do thái tổ Đại Chu định ra. Hôm nay theo Tam Công quyết định, triệu tập tam đường hội thẩm. Thái tử thiếu bảo ngày đầu tiên vắng mặt không tới là ngạo mạn. Ngày thứ hai phái người khác tới để thay thế là bất kính!

- Vũ đức của thái tử thiếu bảo là như thế nào, vừa xem đã biết. Văn sinh cho là, việc lập nên tam đường hội thẩm đã không cần thiết nữa. Dương Hoàng hoàn toàn không có tư cách trở thành võ hầu. Thái tử thiếu bảo ngạo mạn như thế chính là bất kính với triều đình, là bất kính với thái tổ Đại Chu. Nhân vật như thế nếu như được sắc phong võ hầu là bất hạnh của triều đình, là bất hạnh của Đại Chu. Xin ba vị đại nhân định đoạt!

Phương Vân không mở miệng thì thôi, vừa mở miệng lập tức thể công bèn nhon, bài sơn đảo hải, nhắm thẳng vào yếu hại. Căn bản không để cho tên mưu sĩ của Anh Vũ hầu này có cơ hội phản công.

Mà tên mưu sĩ mập mạp của Anh Vũ hầu chỉ thấy hàng loạt bóng đao ảnh kiếm đập vào mặt mình, lập tức sắc mặt đại biến, biết mình đã xem thường tên sĩ tử này rồi.

Nhan Vũ

Đại Chu Hoàng Tộc

91. Chương 87: Dương Hoàng Hiện Thân

- Đại nhân....

Mưu sĩ áo xanh há mồm, muốn nói gì đó nhưng liền thấy Hình Bộ thượng thư Lý Cư Chính đưa bàn tay to chúi xuống.

- Không cần phải nói nữa!

Lý Cư Chính quát lên.

- Luật định của Đại Chu, trong vòng ba ngày không tới thăm đường thì bị xử là thua kiện. Người trở về nói với Dương Hoàng, nếu như ngày mai không tới thì cho dù bị coi là thái tử thiếu bảo cũng phải bị phế truất tư cách phong hầu.

Tiếng quát này của Lý Cư Chính chói tai, chánh khí nghiêm nghị lộ ra vẻ khí khái của Nho gia. Chỉ sợ đối tượng cho dù là võ hầu, là tâm phúc của thái tử hay là Nhân Hoàng của tương lai, nếu như có tội thì cũng phải làm theo luật pháp, không hề nể tình.

- Bãi đường!

Vỗ vào bàn mộc một cái, ba người phẩy tay áo bỏ đi.

- Đại nhân.

Mưu sĩ áo xanh trong lòng cả kinh. Địa vị của võ hầu cao trọng, lấy cơ quân vụ bận rộn mà không tới cũng được đi. Hơn nữa, đối tượng cũng chỉ là một tên sĩ tử không có công danh, Dương Hoàng nếu như vì vậy mà xuất hiện thì không khỏi có chút mất thân phận.

Mưu sĩ áo xanh hiểu được điều này cho nên mới đi tới làm bộ, không có chút sợ hãi nào, nhưng không ngờ rằng Phương Vân mới nói có mấy câu đã động đến tâm hỏa của ba vị chủ thẩm. Một câu cũng không nói, đã liền lùi đường.

- Phương Vân, người nghĩ kỹ đi, đắc tội với Võ hầu, Phương gia các người chịu không nổi đâu!

Mưu sĩ áo xanh cả bụng đầy hỏa khí, nhìn Phương Vân quát lên.

- Chờ cho chủ tử của người trở thành Võ hầu rồi hãy nói sau!

Phương Vân lạnh lùng nói, vung ống tay áo, trực tiếp hướng ngoài cửa đi tới.

“Dương Hoàng a, Dương Hoàng, có bản lãnh, ngày mai, người đừng tới đây!”

Phương Vân trong lòng oán hận nói.

Trên người Dương Hoàng có huyết thống hoàng thất, lại là tâm phúc của thái tử, lập tức là muốn phong làm Võ hầu. Còn mình chẳng qua chỉ là một gã sĩ tử, không có công danh gì trong người. Dương Hoàng đời nào sẽ coi trọng mình.

Vị thái tử thiếu bảo này đâu biết rằng, hết thấy phản ứng của hắn đều đã rơi vào trong dự tính của mình. Hắn càng kiêu ngạo thì càng có lợi đối với mình. Đây cũng là lý do mà ngày đầu tiên Phương Vân đợi cả ngày cũng không có nói cái gì cả.

- Hí!

Roi ngựa giương lên, Phương Vân lập tức rời đi Đại Lý Tự.

Hôm nay Đại Lý Tự, đã sớm là nơi thị phi, không biết có bao nhiêu người ngó chừng. Phương Vân chân trước mới vừa rời đi, chân sau đã có người đem tin tức truyền ra.

- Thái tử thiếu bảo thất sách a, hắn tuy là nhất mạch võ quan, nhưng chuyện Phong hầu lại thuộc tiết chế của Nho gia!

- Ai nói, Nho gia chẳng qua là nắm giữ một chút mà thôi, còn quyết sách chân chính lại là Nhân Hoàng. Dương Hoàng từng là người hầu của thái tử, lại từng nhiều lần cứu thái tử. Chuyện này, chỉ cần thái tử nói chuyện thì Tam Công chưa chắc có thể hạ được hắn!

- Đại Chu hoàng triều từ trước giờ văn võ phân chia, Dương Hoàng làm như vậy là muốn vén lên tranh đấu giữa Tam Công cùng với Vũ Mục a!

- Gió lớn mưa to muốn tới rồi a...

- Không tốt, Tam Công tức giận, trực tiếp vào trong hoàng cung cầu kiến Nhân Hoàng rồi!

.....

Câu nói sau cùng vừa phát ra thì hơi thở khắp kinh thành ngưng đọng lại, người nào cũng đợi sự việc tiếp theo như thế nào.

- Tên Phương Vân này, không đơn giản a.

Ngày thứ hai của tam đường hội thẩm, rất nhiều quan văn võ lại biết được sự lợi hại của con thứ Phương Gia. Mười sĩ mà Dương Hoàng phái tới cũng là người linh thông nhanh nhẹn, nhưng chỉ cần Phương Vân nói một câu thì đã không cho hắn chút cơ hội phản công nào.

So sánh với dư luận của cả kinh thành, những địa phương khác cũng tạo thành phản ứng hoàn toàn trái ngược.

Cả bảy cái phủ Võ hầu ở kinh thành đều im lặng vô cùng. Không ai có thể biết được tính tình của bảy vị Võ hầu của Đại Chu là tính như thế nào.

Làm thống soái tối cao của quân đội Đại Chu hoàng triều, Vũ Mục hoàn toàn có tư cách xét duyệt chuyện này. Nhưng từ khi tin tức tam đường hội thẩm truyền ra cho đến bây giờ, phủ Vũ Mục vẫn không hề có động tĩnh gì. Giống như là không biết đại sự này vậy.

Mặc dù như thế nhưng vẫn có rất nhiều người chú ý tới yếu địa quân cơ thần bí nhất của Đại Chu hoàng triều. Bất luận kẻ nào cũng biết rằng, một khi Vũ Mục làm ra quyết định thì cũng làm cho long trời lở đất.

Phương Vân vẫn chú ý tới sự phát triển của việc này, đến lúc tối thì lập tức nhận được tin tức thánh chỉ của Nhân Hoàng đã vào phủ Anh Vũ hầu.

Nội dung thánh chỉ không ai biết, nhưng mà, cũng không khó đoán.

- Dương Hoàng, người rút cuộc ra mặt rồi. Ngày mai, ta sẽ cho ngươi một niềm vui lớn!

Trong lòng Phương Vân nói thầm.

Thái tử thiếu bảo Dương Hoàng, người này cho dù là kiếp trước hay kiếp này cũng làm cho người ta không quên được sự tồn tại của hắn. Phương Vân kiếp trước đã từng nghe qua tên người này, nhưng mà, chưa bao giờ thấy mặt cả.

Đến ngày thứ ba, tam đường hội thẩm vẫn mở ra.

- Phương Vân, hôm nay, ngươi cứ chờ đi sao. Nếu như Dương Hoàng còn không có xuất hiện thì việc ngươi đưa lên là đúng, coi như Dương Hoàng vũ đức không đủ, lột bỏ tư cách phong hầu của hắn!

Đại Lý Tự khanh Trương Mục Thanh nói, ba vị đại nhân thần thái như một, hiển nhiên đã nhất trí với nhau về vấn đề này.

- Hết thấy, tùy cho ba vị đại nhân quyết định!

Phương Vân cung kính nói.

Ngay lúc này, một âm thanh ừ ừ của bánh xe truyền tới, xen lẫn với thanh âm vó ngựa từ đằng xa truyền tới. Một cỗ hơi thở dương cương hạo hạo đang băng băng về phía Đại Lý Tự, ngay cả mặt trời cũng bị đè ép xuống.

“Tối!” Phương Vân trong lòng vừa động.

Ngoài Đại Lý Tự, một đội ngũ hơn trăm người tạo thành một đội danh dự cuộn cuộn mà tới, trong đội danh dự đó chiếc xe ngựa do Thiên Đế Chiến Xa biến thành như hạc giữa bầy gà, hơi thở tôn quý vô cùng.

Bức màn được vén lên, một thân ảnh từ bên trong xe ngựa chậm rãi đi ra. Thái tử thiếu bảo hiển hách nhất từ lúc Đại Chu hoàng triều xuất hiện rồi cuộc đã hiện thân rồi. Đường như là cùng một thời gian, vô số ánh mắt đều tập trung đến vị tân quý nhân của quân đội Đại Chu này.

Vóc người của Anh Vũ hầu Dương Hoàng thon dài, ước chừng tám thước, mặc một bộ hoa phục màu tím cổ cao, tay áo hẹp, trên hoa phục có thêu dệt các đồ án như nhật nguyệt, tinh thần, sơn, hổ long, hoa, côn trùng. Tóc của hắn đen nhánh bóng loáng, ở trên đầu có một cái mũ quan đội lên, dùng một cây trâm ngọc dài cắm qua, cả người hiện lên khí chất tôn quý.

Phương Vân cẩn thận nhìn qua một cái, phát hiện màu da của vị thái tử thiếu bảo này trắng nõn, hoàn toàn không giống người trải qua chiến trường. Sống mũi của hắn cao thẳng, ánh mắt như ngôi sao, thâm thúy vô cùng. Ánh mắt của hắn vô cùng bình tĩnh, giống như cho dù cả núi thái sơn sụp đổ thì khí độ cũng không hề biến mất.

Chỉ là nhìn dáng ngoài mà thôi, Dương Hoàng quả thật anh tuấn vô cùng, hoàn toàn xứng đáng với chữ ‘Anh’ trong phong hào. Điểm hoàn mỹ duy nhất đó là dưới cằm của hắn hơi có xương nhô ra, toát ra vẻ cao ngạo. Đường như trong cái thế giới này không có người nào xứng đáng để hắn nhìn thẳng.

Bình tĩnh mà xem xét, nếu như xóa đi cái ngạo mạn làm cho người ta chán ghét này, Dương Hoàng quả thật có cái khí độ làm cho lòng người kính phục, xứng đáng được xưng tụng là thanh niên nhân tài kiệt xuất trong quân.

- Ba vị đại nhâ chờ lâu rồi.

Anh Vũ Hầu Dương Hoàng lạnh nhạt nói, tay phải của hắn theo bản năng, chuyển động nhẹ nhàng cái nhẫn màu bạc ở ngón trỏ tay trái, nhẹ nhàng bước qua cánh cửa Đại Lý Tự. Hắn đi lại không vội không chậm, thong dong ưu nhã. Không cần cố ý, tự có một cỗ hơi thở tôn quý, so với người trong hoàng thất, càng giống hoàng tộc.

Ngoài sự lườm trước của Phương Vân, Dương Hoàng lại ôn hòa vô cùng, không có chút ngạo khí này. Chỉ một câu nói mà thôi, nhưng lại như nước chảy tới đây, vô thanh vô tức xóa đi những bất mãn của mọi người đối với hắn.

Thần sắc của ba vị chủ thẩm cũng bình tĩnh trở lại, những bất mãn lúc trước cũng đã mất sạch.

“Lợi hại!” Phương Vân trong lòng thầm kêu một tiếng.

- Thái tử thiếu bảo nếu đã xuất hiện thì những chuyện cũ trước kia cũng bỏ qua đi. Chuyện phong hầu là chuyện đại sự, kính xin thái tử thiếu bảo toàn lực phối hợp.

Lý Cư Chính nhìn xuống đường nói. Mặc dù biểu hiện lúc trước của Dương Hoàng ngạo mạn, nhưng Nho gia lại có dạy không nên câu chấp.

- Cho thái tử thiếu bảo ghé ngồi!

Mặc dù là tam đường hội thẩm, nhưng Dương Hoàng cũng không phải là phạm án, hơn nữa quan chức không có ở dưới ba người đây. Cũng có tư cách ngồi.

- Chậm.

Dương Hoàng đột nhiên nói, xoay chuyển ánh mắt, nhìn về Phương Vân.

Đại Chu Hoàng Tộc

92. Chương 88: Dừng Ngòi Bút Làm Vũ Khí.

- Người chính là Phương Vân.

Dương Hoàng lạnh giọng nói. Những lời này vừa phát ra thì không khí bên trong Đại Lý Tự liền ngưng trệ, như tiền đang lên cung.

- Không sai.

Thanh âm như chém đinh chặt sắt, cũng không có ý tứ nhường nhịn.

- Luật định của Đại Chu, sĩ tử không có công danh nếu như gặp phải quan viên triều đình thì cần quỳ lạy ngay. Người gặp bốn tọa mà còn chưa quỳ lạy, lá gan của người cũng lớn quá!

Âm thanh của Dương Hoàng vừa phát ra, tất cả mọi người trong nội đường đều biến sắc, cảm thấy có một cổ sát phạt đang đập vào mặt mình.

- Quan uy của thiếu bảo đại nhân thật to a. Theo luật định Đại Chu, bên trong công đường, ngoại trừ quan chủ khảo thì mọi người còn lại đều ngang hàng với nhau. Đại Lý Tự được xưng tụng là lao tù của quý nhân, cho dù quan to nhất phẩm của triều đình có vào đây thì cũng có thân phận là tông phạm. Thiếu bảo chẳng lẽ muốn vượt qua lễ nghi sao?

Phương Van hừ lạnh một tiếng. Bàn về sự hiểu rõ luật định Đại Chu, Anh Vũ hầu cũng chỉ là biết đại khái thôi. Phương Vân hiểu rõ luật định, làm sao có thể sợ hãi chứ.

- Không sai, luật định của Đại Chu quả thật có điều này, bên trong Đại Lý Tự, không phân phẩm cấp.

Đúng lúc này, Đại Lý Tự Trương Mục Thanh lên tiếng. Ở phương diện này, hắn hiển nhiên là người có quyền uy nhất.

Dương Hoàng ngó chừng Phương Vân, ánh mắt hiện lên chút hàn quang. Ông tay áo phất một cái, liền đi tới chỗ ngồi.

- Chậm.

Lần này đến Phương Vân làm khó.

- Ba vị đại nhân, chuyện sắc lập võ hầu cần phải có văn thư của triều đình phát xuống, rồi để cho người trong thiên hạ khảo hạch phẩm hạnh để xem thử có làm không rồi mới đến hoàng thất tặng cho ấn hầu. Trước đó, thái tử thiếu bảo còn chưa có danh Võ hầu. Lấy thân phận của thái tử thiếu bảo hiện nay thì còn chưa có tư cách ngồi ở Đại Lý Tự. Xin ba vị đại nhân triệt ghế ngồi của hắn!

- Càn rỡ!

Dương Hoàng bỗng nhiên quay đầu, hung hăng nhìn lướt qua Phương Vân.

- Sĩ tử nói có đạo lý. Theo luật định của Đại Chu, phát xong văn thư, trước khi được lúc sắc phong, thiếu bảo có thể có tên Võ hầu, nhưng chưa có đãi ngộ chính thức của Võ hầu. Triệt hồi chỗ ngồi của thiếu bảo!

Đúng lúc này, Ngự Sử Đô Sát Viện Lưu Thủ Chính lên tiếng, người này vẻ mặt khô khốc, không có chút biểu cảm nào.

- Vâng, đại nhân.

Đang lúc Dương Hoàng không coi vào đâu, thì lập tức đã có mấy tên nha dịch tới khiêng chỗ ngồi đi. Mí mắt của Dương Hoàng nẩy lên, những vẫn cố ý nén lửa giận lại.

Mặt của Phương Vân vẫn không lộ ra cái gì, nhưng luôn quan sát phản ứng của Dương Hoàng. Dương Hoàng vẫn không thay đổi, trên mặt vẫn luôn hờ hững, nhưng tay phải của hắn lại không yên mà xoa lấy cái cằm.

Phương Vân trong lòng hơi động một chút, có chút hiểu được, nhưng mà hắn cũng không sợ: “Dương Hoàng a Dương Hoàng, người ngàn vạn không nên khi dễ Phương gia chúng ta. Bây giờ là lúc người phải trả giá cho nó.”

“Nếu thái tử thiếu bảo đã xuất hiện thì tam đường hội thẩm cũng có thể bắt đầu. Phương Vân, chuyện này là do người khởi án, người có lời gì nói đi.

Hình bộ Thượng Thư Lý Cư Chính nói.

- Ba vị đại nhân, vẫn sinh cho rằng thiếu bảo đại nhân mặc dù võ đạo cao tuyệt, nhưng chức vị Vô hâu từ trước tới nay không phải chỉ võ đạo cao tuyệt là được. Nếu không, cao thủ ngoại quốc nhiều như vậy thì chẳng phải người nào cũng có thể làm vô hâu Đại Chu.

- Vô hâu là hóa thân của thần, thống lĩnh binh mã trong thiên hạ, trọng thần của xã tắc. Không những yêu cầu võ đạo phải cao tuyệt mà còn phải có đức hạnh xứng cùng. Thái tử thiếu bảo vì công mà xất láo, làm nhiều dân chúng. Ngày đầu tiên của tam đường hội thẩm đã không tới, ngày thứ hai lại phái người khác tới thay. Đại Chu ta dùng võ định nước, lấy giáo dục dạy trăm bề. Ngày nay thiên hạ thái bình, cũng là công lao của lễ nghi Nho gia, nhưng hành vi của thái tử thiếu bảo như thế lại không kính Nho gia, là không kính triều đình. Đức hạnh như thế làm sao có thể xứng danh Vô hâu. Vẫn sinh cho rằng chuyện sắc phong vô hâu là ngàn lần không ổn, thái tử thiếu bảo còn chưa đủ có tư cách này!

Võ công của Dương Hoàng cao tuyệt, Phương Văn đầu tiên là bỏ rời võ lực trước, sau lại dùng hai chữ Vũ Đức. Lời nói của hắn sắc bén, kinh tâm vô cùng, không vì Dương Hoàng ở bên cạnh mà có chút cổ kị.

Khuôn mặt của ba vị chủ thẩm có chút động dung, không ai ngờ rằng thế công ban đầu của Phương Văn lại mạnh mẽ như vậy.

- Thiếu bảo đại nhân, người có gì muốn nói?

Lý Cư Chính nhìn Dương Hoàng.

Dương Hoàng đứng chấp tay, nghe vậy hừ lạnh một tiếng:

- Sĩ tử nho nhỏ, xuất khẩu cuồng ngôn. Người biết cái gì gọi là võ ? cái gì gọi là đức ? Dùng võ định nước mới chính là đức, còn cái đức thiên hạ kia sao có thể so sánh với đức như vậy ? Bốn tọa mười lăm tuổi gia nhập quân ngũ, trong mười năm nay chiến sự không ngừng. Vì sự ổn định của Đại Chu mà quên cả sống chết. Hôm nay cũng chỉ là xe ngựa đi qua phố xá sầm uất thì tính là cái gì ? nếu nói đến cái đạo lễ nghi thì theo thứ tự quân quân thần thần phụ phụ tử tử. Phương Văn, người chỉ là thân sĩ tử lại dám luận tôn nghiêm của Vô hâu, cái thân phận thần tử của người ở đâu?

Một câu nói dùng võ định nước chính là đức của Dương Hoàng lập tức dễ dàng hóa giải công kích của Phương Văn. Thế công vừa chuyển liền nhắm đến ngay chuyện Phương Văn lấy thân sĩ tử mà dám luận tội Vô hâu.

- Nói đến tam cương, Vua vi thần cương, phụ vi tử cương, phu vi phụ cương. Sắc lập vô hâu là đại sự của quốc gia, nếu như người nào có hoài nghi với chuyện sắc phong vô hâu thì có thể chất vấn Đại Lý Tự. Điểm này chính là do thái tổ của ta lập ra. Nói đến vua vi thần cương, ta tuy lấy thân sĩ tử mà luận tội vô hâu đúng là hơi quá lễ, nhưng nó lại hợp với đạo quân thần. Cũng là người, Đại Lý Tự xét duyệt chuyện của Vô hâu, chính là do thái tổ lập ra. Người ngay ngày đầu tiên không đến, ngày thứ hai cũng không, cái đạo thần tử của người ở đâu rồi ?

Hai người người tấn công, ta phạt, không ai nhường ai.

- Đại Chu tiếp giáp Man Hoang, Mãng Hoang, Dịch Hoang, Di Hoang, còn có tộc tử hải ngoại Doanh Hoang làm loạn. Bốn tọa ngày đêm ở quân cơ, quân vụ bận rộn. Há có thể giống như sĩ tử bọn người, toàn là ngắm cảnh dưới trăng, nấu rượu vui đùa, xa xỉ như thế. Không có những võ quan định nước như bốn tọa thì lấy đâu ra những vương công tử đệ như các người, ở đâu ra phong hoa tuyết nguyệt? Bốn tọa phê chuẩn việc quân chính là sự thật, há có nói dối? Làm như vậy không phải là đạo quân thần thì là gì? Cũng bởi vì những sĩ tử như các người, bị ảnh hưởng Nho gia quá nhiều, lúc thái bình lại không đi làm hết phận sự, suy nghĩ đến việc trả ơn cho quốc gia. Nếu như lại ở trong kinh thành nhiều lộng thị phi, nhiều loạn triều cương, những người như vậy nếu rơi vào trong tay của bốn tọa thì giết không tha!

Dương Hoàng lạnh lùng nói, ánh mắt híp lại, sắc bén vô cùng.

Phương Văn cười lạnh một tiếng, lớn tiếng nói:

- Hừ, Dương Hoàng, quan uy của người cũng thật lớn quá! Ta cảm thấy người đức hạnh không đủ nên mới bẩm báo lên Đại Lý Tự, mong người sửa đổi. Nhưng bụng người vẫn đầy sát cơ, lòng dạ hẹp hòi như thế làm sao có thể thành Vô hâu được. Vô hâu là người đứng đầu trong thiên hạ, được người người kính ngưỡng. Các vô hâu của Đại Chu ra, không người nào vô đức xứng cùng, dù có bị người khác luận tội thì cũng sẽ

không như người có thù tất báo. Nếu như Đại Chu sắc lập người như người làm Võ hầu thì sợ rằng sẽ là cảnh nước không nước, nhà không nhà. Ba vị đại nhân, Phương Vân cho rằng chuyện sắc lập Dương Hoàng làm võ hầu vạn lần không được!

Dương Hoàng động một chút chính là giết, làm cho lòng của Phương Vân giận lên, cũng không hề gọi là thái tử thiếu bảo nữa mà gọi trực tiếp kỵ danh Dương Hoàng. Nhất thời, hai người xé toang da mặt, trong Đại Lý Tự đầy mùi thuốc súng.

Dương Hoàng nghe được Phương Vân gọi thẳng kỳ danh, trong mắt hiện lên một tia hàn quang, nhưng mạnh mẽ ẩn nhẫn xuống tới.

- Phương Vân, bốn tọa trước giờ ân oán rõ ràng, trong đôi mắt không hề có chút ẩn ý. Nếu như người thật lòng vì Đại Chu suy nghĩ thì sao lại đi so đo, luận tội bốn tọa. Nhưng mà, người lại vì thù riêng mà bàn lộng thị phi, đại ca của người Phương Lâm, tự ý bỏ việc thủ vệ, xông vào hầu phủ, bị ta gây thương tích. Người vì vậy mà sinh hận, tấu lên Đại Lý Tự luận tội ta. Người tự ý ngông cuồng cũng chỉ là thay đại ca người báo thù mà thôi. Đồ tiểu nhân họa nước như người cho rằng như vậy là có thể lừa gạt được bốn tọa, lừa gạt được ba vị đại nhân sao. Còn không mau cúi đầu nhận sai!

Dương Hoàng vẻ mặt chánh khí nghiêm nghị, bỗng nhiên chợt quát lên. Một chiêu Dương Hoàng này xuất kỳ bất ý, nếu như đối người khác quả thật có thể bị dọa đến mất hồn vía. Nhưng Phương Vân sớm đoán được Dương Hoàng sẽ có chiêu này.

Dương Hoàng thân kinh bách chiến, chiến bại ít vô cùng. Với tỷ lệ thắng như vậy thì làm sao có thể là người hữu dũng vô mưu được. Hơn nữa, Phương Hoàng sớm thấy được bên cạnh Dương Hoàng có người mưu sĩ áo xanh, người này hẳn đã là vì Dương Hoàng mà ba ngày nay nghĩ ra đối sách.

Chiêu này của Dương Hoàng phải nói là rất cao minh. Chẳng những nói mình đại nghĩa ngất trời, lại chỉ trích Phương Vân lòng đầy tâm cơ, tự ý ngông cuồng là vì báo thù cho đại ca Phương Lâm.

- Phương Vân, có thể có chuyện này?

Lý Cư Chính khẽ biến sắc.

- Ba vị đại nhân, có thể cho văn sinh hỏi một câu: ngoại cử bất tất cừ, nội cử bất tị thân. Không biết có phải đều là kinh điển của Nho gia hay không?

Phương Vân tránh không đáp.

Những lời này của Phương Vân vừa ra, mí mắt của Dương Hoàng nhảy lên, lập tức biết Phương Vân đã có tính toán, vừa mới mở miệng thì Lưu Ngự Sử Đô Sát Viện bên cạnh đã trả lời.

- Không sai, những lời này chính là từ trong kinh thư “Kỳ Hề tiến thù”. Lúc ấy Kỳ Hề đã về già, Nhân Hoàng đã để cho Kỳ Hề đề cử hiền tài để thay thế mình. Kỳ Hề đầu tiên đã tiến cử cừu nhân của mình, sau đó mới tiến cử nhi tử của mình. Chuyện này say đã trở thành một giai thoại được mọi người ca tụng.

- Ba vị đại nhân. Văn sinh từ mở lịch lâm trở về, từng đi qua một con phố rất nhộn nhịp, lúc ấy đã thấy xa giá của Dương Hoàng quấy nhiễu phố dân. Sau khi trở về phủ thì mới biết chuyện huynh trưởng bị Dương Hoàng đánh trọng thương. Chuyện này, có nhi nữ của Lương Vương Lưu – Cô Xạ quận chúa Lưu Tiên Nhi cùng chứng kiến. Quan lại văn võ triều đình không được để xa giá quấy nhiễu dân chúng, đây chính là pháp lệnh do Tam Công ban xuống. Thái tử thiếu bảo cậy thế xác láo, xa giá nhiễu dân. Lúc ấy văn sinh đã thấy người này phẩm hạnh không đoan chính, căn bản không thể có tư cách làm võ hầu Đại Chu. Chuyện huynh trưởng cũng chỉ là một chuyện trong đó mà thôi. Công lực của Dương Hoàng cao tuyệt, so với huynh trưởng văn sinh không biết hơn bao nhiêu lần. Lấy thực lực của hắn hoàn toàn có thể tránh khỏi trận tranh đấu này. Nhưng hắn lại lấy lực áp người, làm trọng thương huynh trưởng ta không nói đi, còn dùng giày đạp ở trên mặt hắn, nhục nhã hắn. Người như vậy, cũng xứng làm võ hầu sao?”

Phương Vân quay đầu, ngó chừng Dương Hoàng, trong mắt hiện lên một tia cừ hận.

- Thiếu bảo đại nhân, những lời của Phương Vân là sự thật ư/

Lý Cư Chính thốt nhiên biến sắc, lạnh lùng nói.

- Thái tử giá lâm!

Ngay lúc này, có một âm thanh cao giọng từ ngoài Đại Lý Tự truyền tới. Tiếng xe ngựa ù ù, từ xa xa truyền lại...

93. Chương 89: Thái Tử Giá Lâm

- Mau ra cửa nghênh đón!

Ba vị chủ quan vừa nghe liền rung động, đồng loạt đứng dậy, lập tức cùng nhau ra ngoài.

Thái tử là thái tử của Đại Chu, cũng chính là Nhân Hoàng tương lai. Địa vị siêu việt mọi người!

Ở ngoài cửa, một có rất nhiều người đang chỉnh tề đi đến, bao gồm có rất nhiều cung nữ trẻ tuổi, thái giám cùng đại nội thị vệ tạo thành, ở phía sau còn có một cái xe ngựa do tám con tuần mã cùng kéo.

Lý Cư Chính, Trương Mục Thanh, Lưu Thủ Chính ở cửa hầu, lắng lắng chờ xe ngựa đi tới.

Sau khi xe ngựa dừng lại ở cửa Đại Lý Tự. Trong đội ngũ đó, lập tức có mấy tên thái giám chạy tới, quỳ xuống ngay cửa xe ngựa, cong lưng lên. Đồng thời, mấy người cung nữ đốt hương, nhất thời cả Đại Lý Tự tràn đầy mùi thơm ngát.

- Cung nghênh thái tử đại giá!

Lý Cư Chính, Lưu Thủ Chính, Trương Mục Thanh cúi đầu, cung thanh nói.

- Ba vị đại nhân còn có việc trong người, không cần đa lễ quá!

Một giọng nói nhẹ nhàng từ trong xe ngựa truyền ra, màn xe được vén lên, một người trẻ tuổi quần áo cao sang, khí chất cao quý, đạp trên lưng thái giám rồi bước xuống xe.

Vị thái tử Đại Chu hoàng triều này, mang cái mũ quan màu tím, còn có một cái trâm có hình rồng vàng ngang qua, ở hông có một cái đai lưng màu tím ngọc, có gắn bảo thạch, mã não trân quý. Da tay của hắn được dưỡng vô cùng tốt, trắng tinh mượt mà, làm cho ta có cảm giác như là lông cừu vậy.

Hai chân của thái tử đứng trên đất, tùy ý quan sát một cái, con mắt vô cùng bình thản.

- Ba vị đại nhân cực khổ rồi, không biết tam đường hội thẩm đã tiến hành đến đâu rồi?

- Bẩm thái tử, tam đường hội thẩm đã triệu tập được Phương Vân cùng thái tử thiếu bảo Dương Hoàng, tin tưởng không lâu sẽ có kết quả.

Lý Cư Chính nói.

- Rất tốt.

Thái tử mỉm cười, gật đầu:

- Vào đi thôi. Lần này ta tới là có mang theo khẩu dụ của phụ hoàng.

- Mời thái tử vào trong.

Nghe nói thái tử có khẩu dụ của Nhân Hoàng, ba người vội vàng mời thái tử vào trong Đại Lý Tự.

Thái tử ngẩng đầu bước qua cánh cửa, ngay giây phút bước vào thì thật nhanh đưa cho một thái tử thiếu bảo một cái ánh mắt rồi gật đầu, sau đó liền bước tiếp.

- Người chính là Phương Vân?

Thái tử như rồng bước tới, trực tiếp tới trước người của Phương Vân, nở nụ cười thân thiện. Mặc dù hắn đã cố gắng giấu diếm, nhưng Phương Vân có thể thấy được trong mắt của hắn có một tia bất mãn cùng chán ghét không dễ cảm thấy.

“Việc Dương Hoàng được thái tử phong là Vô hâu là do thái tử tiến cử. Ta hiện tại luận tội Dương Hoàng chẳng khác gì không nể mặt hân! Thái tử này trong lòng bất mãn, nhưng vẫn nhẫn nhịn được, giả bộ thân thiện. Nếu không cẩn thận thì bị hân lừa rồi.”

Từ ngay lúc thái tử ở trước Đại Lý Tự, Phương Vân đã cẩn thận quan sát vị thái tử Đại Chu này. Ngay lúc đó, hân đã biết tâm cơ của vị thái tử này thâm trầm, không phải là nhân vật dễ đối phó.

- Phương Vân ra mắt thái tử.

Phương Vân chấp tay, không khiêm nhường nói.

- Từ, không tệ, đảm lượng và khí phách đúng là người thường không thể sánh được. Khó trách có thể lấy được vị trí thứ nhất thi văn võ Nguyên Tiêu!

Thái tử cười nói, cử chỉ khí độ trầm ổn hào phóng, không hề câu chấp. Làm cho người ta có cảm giác thấy vị thái tử này khí độ hơn người, đối với Phương Vân rất hài lòng. Nhưng mà Phương Vân biết toàn bộ đều là giả vờ thôi. Nếu như có thể, chắc vị thái tử này hận không thể tự tay đâm chết mình.

- Thái tử đã quá lời rồi.

Phương Vân lạnh nhạt nói, cũng không nói ra.

- A, chỉ dựa vào đảm lượng và khí phách này thì tiền đồ của ngươi là vô lượng rồi. Đại Chu rất cần nhân tài như ngươi...

Dừng một chút, thái tử nhìn chăm chú vào Phương Vân cùng Dương Hoàng, nghiêm túc rồi lấy ra một giọng uy nghiêm nói.

- Lần này ta tới là để nhắc khẩu dụ của phụ hoàng: Tam đường hội thẩm chính là quy định của thái tổ, Phương Vân theo lời thái tổ góp lời, cho dù không có cũng đừng băn khoăn. Về phần thái tử thiếu bảo Dương Hoàng, trẫm lệnh cho ngươi phải toàn lực phối hợp cùng với tam đường hội thẩm, không được chậm trễ!

Lời này vừa ra, Phương Vân cùng Dương Hoàng nhất tề động dung.

- Dương Hoàng (Phương Vân) lĩnh chỉ.

Hai người cũng thi lễ một cái.

“Nhân Hoàng làm cái này là ý gì đây! Truyền một đạo khẩu dụ miễn cưỡng, rồi lại phái Dương Hoàng có quan hệ quá gần với thái tử tới tuyên đọc?”

Phương Vân bất động thanh sắc, trong lòng nghĩ ngợi không dứt. Hành động của Nhân Hoàng làm cho người ta quá nghi ngờ, người nào tuyên đọc cũng được cả, nhưng chỉ có thái tử là không hợp.

“Cái này gọi là quyền mưu của đế vương sao? Hai bên ngang sức nhau?”

Phương Vân trong lòng nói thầm.

- Ba vị đại nhân, lần này ta tới thay phụ hoàng đọc khẩu dụ, đồng thời còn đại biểu cho hoàng thất giám sát tiến trình tam đường hội thẩm.

Thái tử sau khi đọc khẩu dụ của Nhân Hoàng xong, liền nhìn ba vị đại thần nói.

- Cái này...

Thần sắc của Lý Cư Chính biến đổi, trầm giọng nói.

- Thái tử cùng với thiếu bảo có quan hệ tốt, nếu như là giám sát tiến trình thì sợ không hợp lễ. Thái tử nên lui cho thỏa đáng đi!

- Sắc lập vô hâu là chuyện của binh gia, Nho gia, cùng Hoàng thất, ba phương cùng định. Binh gia khảo sát võ công, Nho gia khảo sát võ đức, hoàng thất cuối cùng sắc lập. Chuyện lớn như tam đường hội thẩm liên quan đến sắc lập vô hâu, hoàng thất sao lại không xuất hiện được chứ?

Thái tử vừa nói xong thì lật bàn tay một cái, trên tay liền có thêm một ngọc bài của Nhân Hoàng. Sau đó đôi môi khẽ động, thì triển một công phu truyền âm cho ba vị chủ khảo ở bên, nói nhỏ.

- Ba vị đại nhân, chuyện tam đường hội thẩm này ta cũng không ngờ phụ hoàng lại phái ta tới đây. Dương Hoàng là do ta tiến cử, ta hoài nghi đây là khảo nghiệm của phụ hoàng đối với ta. Ba vị đại nhân, kính xin bao dung lần này. Các người yên tâm, lần này ta cũng chỉ làm kẻ bàng quan, không có can thiệp.

- Chuyên đúng là như vậy đấy!

Thái tử dứt lời, trên mặt lộ ra một nụ cười khổ.

- Cái này...

Ba vị chủ thẩm nhìn lẫn nhau, cuối cùng gật đầu.

- Như vậy được rồi. Người đâu, mang ghế cho thái tử. Nhưng mà, tam đường hội thẩm liên quan đến chuyện lớn, thái tử cần tránh can thiệp vào.

Ba vị chủ thẩm chỉ một ngón tay, lập tức có nha dịch đưa lên ghế dựa lớn. Thái tử khẽ gật đầu, phẩy áo bào một cái, lập tức ngồi xuống. Sau đó nhắm mắt lại, làm ra bộ dáng sẽ không nhúng tay vào.

“Cũng không biết thái tử đã nói gì với bọn họ? Nhưng mà ba vị đại nhân làm người chính trực, tuyệt đối không làm việc trái với luật định. Nếu như không phải có lý do đầy đủ, tuyệt đối không cho phép thái tử tham dự.”

Phương Vân trong lòng trầm tư nói, rất nhanh bình thường trở lại.

- Chúng ta tiếp tục nói. Thiếu bảo đại nhân, những lời Phương Vân vừa nói là thật ư?

Lý Cư Chính nói. Tam đường hội thẩm vẫn tiếp tục.

- Không sai, ta đang ở trong phủ bận việc quân cơ. Đột nhiên có người xông vào, đòi đánh. Ta cho hắn là thích khách, cho nên không có bắt hắn. Không ngờ tới, người này vừa mở miệng thì đã chửi bới không ngớt. Bốn tọa trong lòng cáu giận, cho nên giáo huấn nho nhỏ một chút. Sau mới biết được thích khách vừa mở miệng đã chửi, mạo muội xông vào phủ võ hầu lại là thế tử của Tứ Phương hầu! Cũng chính là đại ca Phương Vân!

Dương Hoàng nói mấy câu hơi hột ẻm tai, lập tức đội một cái ô lớn lên đầu của đại ca Phương Vân.

Trong lòng của Phương Vân có một cỗ oán khí xông lên, dường như muốn phá tan cả lồng ngực.

- Hay cho một cái giáo huấn nho nhỏ, hay cho cái gọi là thích khách. Kiến thức của thiếu bảo đại nhân sâu rộng, cho biết thử có thích khách ở đâu mặc chiến giáp cầm quân, nghênh ngang xông vào phủ võ hầu? Lại không biết thích khách nào có thể tu thành nội lực thanh long Tứ Phương hầu phủ ta? Hơn nữa còn có thể giấu diếm được thiếu bảo đại nhân có nội công cao tuyệt? Thiếu bảo đại nhân kiến thức rộng rãi, xin hãy dạy ta.

Phương Vân lạnh lùng nói.

Thần sắc của Dương Hoàng khẽ biến, bàn về tài ăn nói, hắn trăm triệu không phải là đối thủ Phương Vân.

Đại Chu Hoàng Tộc

94. Chương 90: Đại Cục Nắm Trong Tay

Nhưng mà Dương Hoàng cũng không phải dạng người dễ dàng bị ăn hiếp.

- Bất kể là hắn mặc chiến giáp cầm quân hay chiến giáp dị tộc, tự xông vào phủ Võ hầu chính là tử tội, bốn tọa không có lấy tính mạng của hắn đã là thủ hạ lưu tình rồi. Trương đại nhân, Lý đại nhân, Lưu đại nhân, cái tam đường hội thẩm này từ lúc nào đã biến thành nơi để cho một sĩ tử âm mưu để báo thù riêng rồi.

Đầu của Dương Hoàng quay lại, nhắm thẳng vào ba vị chủ thẩm. Ý nói với ba vị chủ thẩm để cho Phương Vân tự tung tự tác chuyển đổi câu chuyện, đường đường là chuyện luận tội sắc phong võ hầu, lại biến thành chuyện báo thù về việc Phương Lâm bị trọng thương.

Ba tên đại thần Nho gia thăm thán một tiếng, chuyện của Phương Lâm đúng là do Dương Hoàng vén lên, nhưng lúc này đúng là không phải lúc biện bác, lập tức từ chối rồi chỉ trích ba người, coi như cũng có chút kế sách.

- Phương Vân, lần tam đường hội thẩm này chính là thảo luận việc sắc phong võ hầu. Chuyện của đại ca người đúng là không thể thành lý do để triệt tiêu chuyện sắc phong võ hầu được. Trở lại vấn đề, nói ra lý do người luận tội thiếu bảo đi!

Ngự sử Đô Sát viện Lưu Cư Chính nói.

Nho gia cầm giữ triều đình, có thể khiến cho thiên hạ cùng tuân theo thì không thể thiên vị cho ai cả. Mặc dù chiêu này của Dương Hoàng dời đi mục tiêu hiềm nghi, nhưng dựa theo thể lệ của tam đường hội thẩm thì đúng là chuyện của Phương Lâm không thể thành lý do để luận tội võ hầu được.

Phương Lâm nhìn lướt qua Dương Hoàng, khóe miệng lộ ra nụ cười trào phúng. Dương Hoàng mặc dù thành công dời đi sự chú ý của ba vị chủ thẩm, nhưng bản thân hấn lại đuối lý rồi. Phương Vân cũng biết, chuyện đại ca Phương Lâm bị Dương Hoàng đánh trọng thương, còn chưa đủ trở thành vết thương trí mệnh cho Dương Hoàng, nếu như dây dưa tiếp thì cũng không có kết quả gì.

Hít sâu một hơi, đầu óc của Phương Vân thanh tỉnh lại, sở học ở kiếp trước lại từ từ hiện qua đầu. Trên mặt Phương Vân lộ ra một nụ cười tự tin, ánh mắt nhìn Dương Hoàng, Phương Vân lớn tiếng:

- Thái tử thiếu bảo, người quen học binh thư, xin hỏi ngũ đức là ngũ đức nào?

Dương Hoàng hồ hững nhìn lướt qua Phương Vân, cũng không sợ hấn:

- Người khinh thường ta sao? Năm đức này chính là trí, tín, nhân, dũng, nghiêm.

- Không ngờ thái tử thiếu bảo cũng biết ngũ đức này?

- Hừ!

Dương Hoàng phát tay áo, không nói câu nào.

Đợt giao thủ vừa rồi, hấn đã biết cách nói năng của người thiếu niên mười lăm tuổi này hơn người, nếu như còn tranh luận nữa thì sẽ lộ ra nhược điểm trên người, rơi vào hạ phong, dứt khoát lấy bất biến ứng vạn biến.

- Ba vị đại nhân, Đại Chu ta lấy thành tựu văn hóa để giáo dục quốc gia, dùng võ định nước, đó chính là lời của thái tổ. Đại quan triều đình, võ quan quân đội có sự liên hệ tất yếu, đồng thời phải có đủ. Nếu nói văn có đức văn, nhân, nghĩa, lễ, trí, tín, chỉ có đủ năm đức này mới đảm nhiệm chức vụ trọng yếu của triều đình. Cũng như thế, võ có võ đức, trí, tín, nhân, dũng, nghiêm. Chỉ có người nào có đủ năm đức này mới có thể đảm nhiệm địa vị cao trong quân đội.

- Võ hầu, thống lĩnh binh mã thiên hạ, quyền cao chức trọng. Võ lực cao, chiến công lừng lẫy, nhưng tuyệt không phải là tiêu chuẩn duy nhất sắc phong võ hầu. Thiếu bảo đại nhân hồi nãy có nói dùng võ định nước chính là đại đức. Ta muốn nói đây không phải là đại đức, mà là bản chức, cái này cũng giống như bản chức của tuyên cáo của nha dịch, ghi chép của chủ bạc (Quan ghi chép), thẩm phán của quan lại. Thái tử thiếu bảo lại đem bản chức đánh đồng cùng vũ đức chính là lẫn lộn.

- Đại Chu hoàng triều ta lập quốc qua hơn một nghìn năm, trong nghìn năm qua chiến tranh không ngừng, những người có chiến công hiển hách không biết có bao nhiêu. Nếu như chỉ có nhắc đến chiến công thì sợ chuyện phong hầu cũng chưa đến lượt của thiếu bảo!

Dương Hoàng lập tức cảm giác được không ổn, nếu cứ để cho Phương Vân nói nữa thì chỉ sợ hấn sẽ chỉ đạo cả tam đường hội thẩm này.

- Hoang đường, chuyện lớn sắc lập võ hầu há có thể để cho một sĩ tử định đoạt? Võ hầu, trừ chiến công lừng lẫy còn phải có huyết thống thuần khiết. Chỉ có huyết thống thuần khiết mới có thể duy trì địa vị

tông sùng của vô hầu. Cũng như dân đen chính là dân đen, quý tộc chính là quý tộc, hai người huyết thống không đồng nhất chính là tôn ti do trời định. Nếu như dân đen mà lại làm quý tộc thì đó chính là việc làm loạn luân thường của thiên địa, làm loạn đại lễ của nhân tâm!

Dương Hoàng nhìn lướt qua Phương Vân, trong mắt toàn hàn quang.

Lời nói này của Dương Hoàng cũng chính là tiếng nói của đông đảo quý tộc trong Đại Chu hoàng triều. Những năm gần đây, vô số bình dân được phong hầu khiến cho rất nhiều quý tộc hầu bắt đầu có sự bất mãn vì cảm thấy địa vị bị mất, cho nên đến nay quý tộc hầu cùng bình dân hầu vẫn đối lập với nhau!

- Nói năng bậy bạ!

Bốn chữ của Phương Vân vừa nói ra thì cả sảnh đường chấn động, ngay cả thái tử cũng sợ hãi cả kinh, mở mắt ra.

- Nếu như lấy huyết thống làm tôn ti, thì thử hỏi xem ba ngàn năm trước tổ tiên của thiếu bảo là thân phận gì? Cũng chỉ là một dân quê thôn dã mà thôi, nhưng ba ngàn năm sau lại có được địa vị tôn sùng, vạn dân kính ngưỡng. Thử hỏi đây là tôn ti, trật tự gì? Một gã dân quê thôn dã nhưng ba ngàn năm sau lại làm quý tộc triều đình, chẳng phải đã làm loạn luân thường của thiên địa, làm loạn đại lễ của nhân tâm! Ba vị đại nhân, Phương Vân kiến nghị triều đình lộ bỏ phong hào quý tộc của Dương gia, cho về lại dân dã. Để cho đúng với luân thường của thiên địa, đúng với đại lễ của nhân tâm!

Lời này của Phương Vân vừa ra thì cả sảnh đường đều sợ hãi, ba vị chủ thẩm cùng với thái tử đều mở to hai mắt ra, bất khả tư nghị nhìn Phương Vân.

- Người!

Dương Hoàng giận tím mặt, những lời này của Phương Vân đúng là đã đụng chạm đến chỗ thần thánh nhất của lòng hắn.

- Người muốn chết!

Dưới chân Dương Hoàng đập mạnh một cái, trên người liền tỏa ra một cỗ hơi thở cuồng bạo, chí dương chí cương, giống như là mặt trời chói chan đang lên. Nhất thời cả Đại Lý Tự như đang ở trong lò lửa, nhiệt độ cuồng thăng.

- Dương Hoàng, quả nhiên quan uy của ngươi rất lớn! Ta cũng không tin ngươi lại dám động thủ trong Đại Lý Tự!

Phương Vân lạnh giọng nói, chẳng những không sợ hãi mà còn ngược lại bước tới ba bước Dương Hoàng, ra dáng khí thế bức bách.

- Càn rỡ! Dương Hoàng, ngươi muốn làm gì?

Thái tử đột nhiên vỗ vào thành ghế, đứng lên, lạnh giọng nói. Một cỗ hơi thở như bài sơn đảo hải từ trên người hắn bức ra, lập tức xóa đi hơi thở cuồng bạo đáng sợ trên người của Dương Hoàng.

Cỗ hơi thở mát mẻ này lập tức làm cho Dương Hoàng tỉnh táo lại, thu liễm hơi thở lại, ống tay áo phất lên, Dương Hoàng nghiêng mặt đi.

- Dương Hoàng, bốn quan mặc kệ ngươi là thiếu bảo hay là vô hầu, Đại Lý Tự là nơi chưởng khống hình ngục của thiên hạ, há lại là địa phương để ngươi càn rỡ!

Lý Cư Chính vỗ mạnh lên bàn mộc, trầm giọng quát lên. Sắc mặt của ba quan chủ khảo rất khó coi, Dương Hoàng cũng quá càn rỡ rồi.

“Xem ra, huyết thống quả nhiên là nghịch lân của Dương Hoàng!”

Dương Hoàng đã nhìn qua tài liệu của Dương Hoàng, rồi tìm thấy được Dương Hoàng đã lấy chuyện huyết thống ra để phản đối việc phụ thân tấn thành quý tộc hầu. Phương Vân từ đây suy đoán ra, và phản ứng hôm nay của Dương Hoàng quả nhiên đã chứng thật suy đoán trong lòng của Phương Vân.

“Xem ra việc Dương gia cùng với hoàng thất đã lấy nhau nhiều năm như vậy, Dương Hoàng sớm đã bị ảnh hưởng, tự cho mình là hậu duệ quý tộc của thiên hoàng. Nhưng mà hắn xuất thân quý tộc, không giống với

hậu duệ của thiên hoàng, không thể nói thẳng ra. Nếu như những lời này là thật thì cũng có thể giải thích được vì sao mà hắn lại phản đối việc phụ thân tấn chức quý tộc hầu, còn chia rẽ chuyện của Phúc Khang công chúa cùng đại ca Phương Lâm. Bởi vì hắn đã sớm cho rằng mình là thành viên hoàng thất, chuyện Phúc Khang công chúa và đại ca Phương Lâm yêu nhau, chẳng khác nào làm ô nhiễm huyết thống hoàng tộc mà hắn coi trọng nhất.

Ngay giây khắc này có rất nhiều ý niệm chuyển qua đầu của Phương Vân. Hắn đã nắm được nhược điểm của Dương Hoàng rồi.

Dương Hoàng hít sâu một hơi, nhanh chóng bình tĩnh trở lại:

- Dương Hoàng bị loại dân đen này làm nhục tổ tiên, nhất thời vọng động, thất lễ. Ba vị đại nhân, còn xin thứ tội.

Phương Vân trong lòng hơi kinh hãi, Dương Hoàng lại có thể nhanh như vậy bình phục lại, lại còn có thể hướng ba vị chủ thẩm thỉnh tội, cũng là ngoài dự liệu của hắn.

- Thái tử, tam đường hội thẩm quan hệ trọng đại, thái tử không nên nhúng tay thì tốt hơn!

Lý Cư Chính lúc này nhìn thái tử nói, không một chút bởi vì thân phận của hắn mà có chỗ cổ kị.

Thái tử lúc này cũng là hồi hận không ngừng, hung hăng nhìn thoáng qua Dương Hoàng, lần nữa ngồi xuống.

Phương Vân trong lòng cười lạnh, thái tử bàng quan, vốn hắn có thể lấy lý do thái tử tị hiềm mà đem thái tử bỏ đi. Nhưng Phương Vân không có làm như vậy mà chờ đúng lúc thái tử phạm sai lầm như thế. Nếu như việc thái tử tới đây quan sát là mưu kế sắp đặt của Nhân Hoàng thì việc lần này thái tử đứng dậy ngăn cản đã phạm vào sai lầm lớn rồi. Cho nên từ giờ hắn phải ngăn cản Dương Hoàng mà bảo vệ Phương Vân!

- Phương Vân, đúng như lời người nói. Vũ đức chính là một tiêu chuẩn lớn để sắc lập võ hầu. Việc hoàng thất đề cử với triều đình rồi gửi đi văn thư sắc phong tới bá quan văn võ trong thiên hạ, cũng chính là đã trao trách nhiệm khảo hạch vũ đức cho Nho gia, về điểm này thì người không cần hoài nghi. Phương Vân, người nói tiếp đi...

Lý Cư Chính một lời liền quyết định hai người về chuyện tiêu chuẩn sắc lập võ hầu.

Cán cân của vụ án đã bắt đầu nghiêng về Phương Vân rồi. Tam đường hội thẩm từ lúc bắt đầu đến bây giờ đã bắt đầu đi vào tiết tấu của Phương Vân.

Đại Chu Hoàng Tộc

95. Chương 91: Định Luận

Biên dịch: Datlucky_way

- Đại nhân, đúng như những gì nói trong bản sớ ta đã dâng lên, võ hầu ngoại trừ có võ lực, thì cũng cần phải có vũ đức. Vũ đức này chính là trí, tín, nhân, dũng, nghiêm.

- Nghiêm, không chỉ là ước thúc bộ hạ thật nghiêm khắc, khiến cho quân kỷ được nghiêm minh, hơn nữa còn phải hành xử cho nghiêm đúng theo luật. Dương Hoàng, người mới về kinh lập tức xa giá nhiều dân, đây là nghiêm sao? Một vị Thống soái, ngay cả chính bản thân mình cũng không nghiêm chỉnh chấp hành luật pháp, làm sao có thể khiến cho bộ hạ tin phục, tự giác chấp hành?

- Dũng giả, vì nghĩa không nề hà nể sợ, cương quyết cứng rắn. Dương Hoàng, lần này tác chiến tại tây bắc, người thống lĩnh đại doanh tiên phong, sau khi rơi vào vòng vây của địch tộc, lại bỏ mặc thuộc hạ, một mình đem theo thái tử chạy trốn. Xin hỏi, đây là cái dũng của người ư?

- Nhân giả, phải có tấm lòng nhân nghĩa. Dương Hoàng ý mạnh hiếp yếu, một mực chia rẽ Phúc Khang công chúa cùng đại ca của ta, lại còn thỉnh cầu hoàng thất đem gả Phúc Khang công chúa cho đệ đệ hắn. Kể như vậy, cũng được xưng tụng là nhân nghĩa?

- Tín giả, làm việc phải có chữ tín. Có công thì thưởng mắc lỗi phải phạt, đã nói là làm. Dương Hoàng, người từ khi trở về, áo gấm rượu ngon, nô bộc thành đàn. Lần chiến tranh tây bắc này, đã khiến cho nhiều người

chết, xin hỏi người có còn nhớ rõ bọn họ là những ai hay không? Thường công phạt tội, lại là tự thưởng cho mình, đi phạt người khác?

- Trí giả, cần đa mưu túc trí. Lần tác chiến trên tây bắc này, người không thể xác định rõ tình huống của địch, đưa thái tử vào hiểm địa, khiến cho tiên phong doanh bị diệt. Sau cùng lại càng liên lụy đến những người lính trung dũng, nếu không phải cuối cùng do quân cảm tử can thương của tướng địch, thì cái tây bắc đại thắng bây giờ, chỉ e là trở thành tây bắc đại bại!

Phương Vân xoay người lại, mặt hướng về phía ba vị chủ thẩm, lớn tiếng nói:

- Ba vị đại nhân, Dương gia thân là võ tướng, bất nghiêm, bất dũng, bất nhân, bất tín, bất trí! Kể như vậy, không tu chỉnh võ đức, làm sao có thể trở thành võ hầu. Chức vị võ hầu, trách nhiệm trọng đại, không phải kẻ thành thực lão luyện, là không thể ủy thác được. Cúi xin ba vị đại nhân nghĩ lại!

Thái tử chợt trợn trừng mắt, cùng với Dương Hoàng rất nhanh liếc mắt nhìn nhau, trong lòng cả hai người đều trở nên bất an.

Lần này tây bắc đại thắng, chiến tích huy hoàng, nếu không phải là người có tâm, căn bản chú ý không đến, trước trận đại thắng này, đã từng có một trận tiểu bại. Vị thứ tử Phương gia này, ngay cả việc này cũng chú ý tới, hiển nhiên bản tấu lên Đại Lý Tự lúc trước, đã bị chùng công khóa.

- Phương Vân, người chỉ là một sĩ tử, trước giờ chưa từng cầm quân, cũng chưa từng đánh giặc. Đối với quân sự, một khiêu không thông, hoàn toàn chỉ là lý luận suông, bàn việc quân trên giấy. Binh pháp có nói, thắng bại là chuyện thường của binh gia. Ta tòng quân đã mười năm, lập bao chiến công hiển hách, bại ít thắng nhiều. Một sĩ tử nhỏ nhoi như người thì biết cái gì? Lần này tác chiến tây bắc, dám cường giả tướng địch ở trong lòng địch, thống lĩnh trăm vạn đại quân tinh nhuệ, mai phục tây bắc. Đội hình như vậy, cho dù võ hầu đích thân cầm quân, cũng phải chịu thiệt. Lấy một lần thất bại nho nhỏ, đổi lấy một trường đại thắng, thì tính là gì? Huống chi, bốn tọa chỉ lấy sức một người, chịu một thương của tướng địch, đây không phải là dũng? Trong hiểm nguy mà thủ thắng, đây không phải trí? Làm gương cho binh sĩ, đây không phải là nghiêm hay sao?

Dương Hoàng phát tay áo, giọng nói lạnh lùng. Hắn được thái tử nhắc nhở, lúc này đã tỉnh táo lại. Ngẫm suy ngẫm một chút, liền có được một chữ “Trí”. Lần tây bắc đại thắng này, là vốn liếng lớn nhất để hắn được phong hầu. Phương Vân đã kích hắn, những thứ khác lớn có nhỏ có, chỉ có việc này, không thể bỏ qua.

“Kẻ này tâm cơ thâm sâu, nắm cái đức của đạo làm tướng lấy trí làm đầu. Hắn lại cố ý xếp sau cùng, dụng tâm hiểm ác! Nếu là để mặc cho hắn phát triển, tất thành đại địch của ta. Qua lần sắc phong võ hầu này, phải tìm cách diệt trừ hắn!”

Dương Hoàng đối với những lời của Phương Vân, dậy lên nỗi kiêng kỵ rất lớn trong lòng, những cũng âm thầm sinh ra sát tâm.

- Vớ vẩn, trận vừa rồi thành công, chẳng qua là ngẫu nhiên thôi. Tình huống lúc đó, nếu không phải phần đông cường giả trong quân phối hợp lại há có thể thành công? Đó gọi là một lần là đủ. Một lần ngẫu nhiên thành công, làm sao có thể đánh đồng với việc kiên toàn trí, dũng, nghiêm. Phương Vân đề nghị, thái tử thiếu bảo nếu như đúng như thế, vậy thì khẩn cầu triều đình phái thái tử thiếu bảo, xâm nhập lòng địch, đơn giản là giết tướng địch, diệt trừ hậu hoạn. Thái tử thiếu bảo, võ công cao cường, thiết nghĩ, việc này chẳng qua cũng chỉ như nhắc chân nhắc tay mà thôi. Phương Vân, chúc thái tử thiếu bảo mã đáo thành công. Ngày thành công, Phương Vân sẽ tự mình ra ngoài thành nghênh đón!

Dương Hoàng chỉ thấy lồng ngực như nén lại, hắn có thủ đoạn thông thiên, nhưng ở trước mặt cái tên thứ tử Phương gia mới mười lăm tuổi này, lại hoàn toàn không đất dụng võ. Cảm giác này thật sự vô cùng khó chịu.

- Phương Vân, bốn tọa cũng chẳng muốn cùng người phân trần nữa. Trên chiến trường, chiến sự thay đổi chỉ trong nháy mắt. Người chưa từng ra chiến trường bao giờ, tiểu sĩ tử có thể hiểu được. Tây bắc đại thắng, chính là sắt thép va chạm thật, mặc kệ người có dẻo lưỡi như vè đồng (cái lưỡi gà bên trong sên, tiêu, sáo), có nói nhiều ra sao, cũng không thể thay đổi. Bốn tọa mười năm tòng quân, mấy ngàn chiến dịch lớn nhỏ, trừ lúc ban đầu mới nhập ngũ từng có thua trận một chút ra. Còn lại, cơ hồ đều là bách chiến bách thắng,

công sức còn lớn gấp nhiều lần so với chút ít bại tích lúc trước. Việc này, công lao đều đã ghi khắc, giấy trắng mực đen rõ ràng.

- Võ tướng, dùng võ lực định quốc an biên, đây mới là căn bản. Chỉ cần có thể đánh trận giành lấy chiến thắng, đây là võ đức. Cho nên trí, tín, nhân, dũng, nghiêm năm chữ, đó cũng chỉ là cách nói của nho gia, không cần kể đến.

Dương Hoàng lạnh lùng nói.

Đại Lý Tự, trung niên chủ bút vóc người hơi mập, cổ tay run lên, thiếu chút nữa kinh sợ đến đánh rơi cả chiếc bút lông trong tay.

Trên đại đường, ba vị chủ thẩm Lý Cư Chính, Trương Mục Thanh, Lưu Thủ Chính cũng là hoảng sợ biến sắc. Một câu phản bác vừa rồi của Dương Hoàng, lại đem lần tam đường hội thẩm này biến thành tranh chấp giữa binh gia và nho gia. Loại tranh chấp này một khi công khai hóa, đến lúc đó bất kể là cố tình hay là vô ý, văn võ quan viên toàn triều, thậm chí là cả Tam Công cùng Võ Mục, đều sẽ bị liên lụy, trở thành một hồi phong ba trong triều đình.

Thái tử trong lòng âm thầm gật đầu. Dương Hoàng đã tìm ra mấu chốt, nếu như hắn tiếp tục dây dưa về võ đức, cho dù tranh cãi thêm mười ngày nữa tháng nữa, hắn cũng chẳng nói lại vị Phương gia thứ tử này. Chỉ có đem tranh luận, dẫn đến tranh chấp văn võ, đem náo động sự việc lên thật lớn, chuyện này mới có thể không giải quyết được gì.

Vào thời điểm mọi người còn đang biến sắc vì câu nói trên, chỉ có một người vẫn giữ được tỉnh táo.

- Thái tử thiếu bảo một khi đã nói đánh trận đoạt chiến thắng chính là võ đức, còn nói tự mình chiến công hiển hách, thêm nữa ta thân là sĩ tử, không có chiến công gì, cũng không nói thêm nữa. Vậy ta có một đề nghị.

Phương Vân đột nhiên nói.

- Hừ, ngươi lại nghĩ ra trò gì nữa đây?

Dương Hoàng lạnh giọng nói.

- Phương Vân, ngươi cứ nói đi, đừng ngại.

Sau ba ngày tam đường hội thẩm, ba lão chủ thẩm đối với tài phân tích, cơ trí của vị thứ tử Phương gia này, đều có ấn tượng sâu đậm. Không dám thấy hắn tuổi nhỏ mà coi thường.

- Võ đức, võ đức. Tất nhiên là chữ đức cùng chữ võ kề cận với nhau, như vậy chúng ta không ngại trở về với chữ 'võ'. Lần tây bắc đại thắng này, là mấu chốt để thái tử thiếu bảo phong hầu. Chúng ta không ngại đem trận tây bắc đại chiến này, diễn binh trên sa bàn. Dương Hoàng, không phải ngươi đã nói, bản thân bách chiến bách thắng, công lao đều đã khắc ghi hay sao? Vậy thì hãy đấu cùng tên sĩ tử chỉ biết bàn binh trên giấy này đi. Chỉ cần ngươi có thể chiến thắng, ta liền nhận thua. Mặt khác, lần này Đại Lý Tự vô hủ bại tội người đều từ ta mà ra, chỉ cần ngươi có thể chiến thắng. Ta liền triệt tiêu, vẫn để cho triều đình phong ngươi làm vô hủ, thế nào?

Phương Vân vừa nói lời này ra, toàn bộ sảnh đường đều chấn động.

"Phương Vân này, cư nhiên muốn khiêu chiến Dương Hoàng!" Thái tử đột nhiên nhồm dậy từ trên ghế Thái sư, thân sắc biến ảo không ngừng.

"Tên oắt Phương gia, rốt cuộc lại nghĩ ra âm mưu gì nữa đây?" Dương Hoàng trầm nghĩ trong đầu, chỉ là Phương Vân có phải là có gài bẫy gì không. Bất kể là nhìn thế nào, Phương Vân cũng tuyệt đối không giống một kẻ liều lĩnh. Nhưng Dương Hoàng cũng có sự kiêu ngạo của chính mình, lời đề nghị này của Phương Vân, căn bản là hắn không thể cự tuyệt. Hơn nữa, tam đường hội thẩm càng tiếp tục kéo dài, càng bất lợi đối với hắn.

- Được, ta thật muốn xem xem, ngươi có bản lĩnh gì!

Dương Hoàng hí mắt, trong giọng nói đầy gian ngoan.

- Đại nhân, không biết làm như vậy có được không?

Phương Vân quay đầu lại, hướng lên phía chủ thẩm hỏi.

Vào thời điểm này, trong Đại Lý Tự, đột nhiên sinh ra một đám mây tím từ hư không, một giọng nói mang theo uy nghiêm vô tận cùng khí tức vương giả, từ trong đám mây tím phát ra:

- Chuẩn tấu!

Đại Chu Hoàng Tộc

96. Chương 92: Đại Giới

Biên dịch: Datlucky_way

- Vi thần tham kiến bệ hạ!

Đại Lý Tự Khanh Trương Mục Thanh, Hình Bộ Thượng Thư Lý Cư Chính, Đô Sát viện Ngự sử Lưu Thủ Chính, vội vàng đứng lên, chỉnh lại vạt áo, rồi quỳ rạp trên đất.

- Dương Hoàng tham kiến Nhân Hoàng bệ hạ!

Dương Hoàng cũng hoảng sợ, không nghĩ tới việc Nhân Hoàng xuất hiện.

“Thảm rồi, thảm rồi, phụ hoàng lại một mực chú ý nơi này. Nói vậy, chuyện ta lên tiếng ngăn cản Dương huynh coi chừng cũng bị phụ hoàng nhìn ra rồi.”

Thái tử hờ hờ phụ hoàng, cũng quỳ thấp xuống, tâm cứng đờ. Hắn hiểu rất rõ, phụ hoàng không phải là người tốt như vậy. Kiểm lấy cái cổ, đó cũng chỉ là lừa bịp mà thôi.

- Tham kiến bệ hạ!

Nha dịch ở sảnh đường cùng quỳ xuống.

Cổ tay Phương Vân run rẩy một chút, rốt cục cũng không thể không quỳ xuống theo.

Đoàn khí màu tím kia cũng không có để ý nhiều, lượn lơ trên không trung một chút rồi biến mất

- Cung tiễn hoàng thượng!

Ba vị chủ thẩm thi lễ một cái, sau đó ngẩng đầu lên, hoàn toàn theo đủ lễ nghi.

- Lùi hết đi

Lý Cư Chính làm kinh sợ công đường một cái, nhìn xuống dưới đường mà quát lên. Chuyện này, có Nhân Hoàng ra mặt, chứ cơ bản là đã kết thúc hết rồi, chỉ còn đợi kết quả ngày mai.

Đám người Lý Cư Chính vừa đi, thái tử cũng đứng dậy. Vị thái tử trẻ tuổi này lo lắng nhìn lên, nhìn Dương Hoàng cũng không dám nhìn, bước đi ra khỏi Đại Lý Tự.

- Hừ!

Dương Hoàng hung hăng nhìn lướt qua Phương Vân, ồng tay áo vung, cất bước đi ra ngoài.

Sau khi mấy vị nhân vật lớn đi, nha dịch ở sảnh đường ánh mắt kinh ngạc nhìn Phương Vân, nhất nhất tản đi. Vị Tiểu Hầu gia này, lại có thể làm kinh động Nhân Hoàng trong thâm cung, cũng thật bản lĩnh!

Sau khi người ở sảnh đường tản đi hết, Phương Vân chỉnh lại y phục, bình tĩnh đi ra ngoài.

Ngoài Đại Lý Tự, xe ngựa của thái tử và Dương Hoàng cũng đã rời đi. Chỉ còn có xe ngựa mình ở lại nơi đó.

“Dương Hoàng đã đi rồi, thật tốt!”

Phương Vân thở phào nhẹ nhõm. Mượn Đại Lý Tự cùng thế lực của ba vị đại thần triều đình, Phương Vân còn có thể dụng văn áp chế Dương Hoàng. Nhưng ra khỏi Đại Lý Tự, thì cũng không chắc.

- Thiếu gia, chúng ta đi thôi.

Bên cạnh xe ngựa, lão phu xe lộ ra vẻ mặt khâm phục. Hắn lưu lại Tứ Phương Hầu phủ hơn mười năm, chính là nhìn vị Tiểu Hầu gia này lớn lên. Đây là lần đầu tiên hắn thấy ở Tiểu Hầu gia này những phẩm chất đặc biệt khiến người ta kinh ngạc.

- Ừ.

Phương Vân đáp lời, hướng Tứ Phương hầu phủ đi tới.

“Sa bàn thôi diễn ngày mai, ta phải chấp cả một phương Dịch tộc. Dương Hoàng mặc dù miệng không bằng ta nhưng tất cả hơn một ngàn chiến công lớn nhỏ đều là thật cả. Ta phải chuẩn bị tốt, không thể khinh thường hắn được. Đại ca, có thể làm cho người xa giận hay không, để xem ngày mai đã!”

Phương Vân dựa vào vách buồng xe, yên lặng suy nghĩ. Tam đường hội thẩm tiến đến bước này, trên căn bản đều trong lòng bàn tay hắn cả. Duy nhất một việc ngoài là Nhân Hoàng xuất hiện.

Lộc cộc! Lộc cộc!

Tiếng vó ngựa đạp rơi đá phiến xen lẫn tiếng vết bánh xe, chậm rãi hướng về Tứ Phương hầu phủ. Có lẽ trong chốc lát sẽ đến phủ.

“Hử, chuyện gì xảy ra? Kinh thành là chốn phồn hoa làm sao nơi này lại yên tĩnh như vậy?”

Phương Vân đang tự hỏi, đột nhiên cảm thấy có một chút không ổn. Vừa mới vén rèm xe lên thăm dò tra nhìn một chút, biến cố đã nổi lên.

- Phương Vân, bỗng tọa trước mặt, thấy mà còn không mau quỳ xuống?

Âm thanh từ đằng trước xe ngựa truyền đến, không giận mà uy. Âm thanh vừa phát ra, Phương vân đột nhiên cảm giác một vòng mặt trời chói chang ở chính giữa, một cỗ khí kinh chí dương chí cương mạnh mẽ, vô biên vô hạn, từ phía trước dâng lên, tỏa ra muôn phương.

Ầm!

Trong ánh mặt trời chói chang, đột nhiên xuất hiện một thân ảnh cao gầy, cùng với một cỗ uy áp từ thân ảnh đó phát ra, giống như là Thiên Đế đang hiện xuống chốn nhân gian.

Phương Vân thoáng cảm giác, không khí chung quanh, cũng hóa thành từng ngọn núi trùng điệp, bao phủ lên người sống. Giống như là Thiên Đế từ thời viễn cổ muốn tự tay trấn áp hắn.

“Dương Hoàng ..., Dương Hoàng rõ ràng ở chỗ này!”

Phương Vân trong đầu vừa mới xẹt qua ý nghĩ này, trong tai đã nghe tiếng một trận “Hí hí hí” kinh động của chiến mã, tiếp theo là âm thanh dây cương bị xé đứt đoạn. Đồng thời, chỉ nghe một tiếng ầm vang, Phương Vân rớt xuống, chiếc xe ngựa này làm bằng đồng xanh mà cũng không chịu nổi, phút chốc sụp đổ. Bánh xe khổng lồ lăn ra thật xa trên mặt đất.

Trên phố Trường An, hoàn toàn yên tĩnh, không có một bóng người. Phương vân đứng ở trong xe ngựa đã sụp đổ, nhìn về phía trước, chỉ thấy ở ngay trước một bàn đá màu xanh, một bóng người đưa lưng về phía mình, đứng ngạo nghễ. Sau ót, tóc đen dài theo gió đong đưa.

Trên phố Trường An, từng cơn gió nổi lên, bốn con tuần mã kéo xe đã sớm chạy không còn thấy tăm hơi. Chỉ để lại lão phu xe kinh hãi đứng ở cạnh xe bên cạnh, ngơ ngác nhìn hai người.

Ngay trong ánh mắt khiếp sợ của lão phu xe, phía cuối đường, thái tử thiếu bảo Dương Hoàng chậm rãi xoay người lại, vóc người thon dài, mặc một bộ y phục xa hoa màu tím. Làn da trắng khôi ngô trên khuôn mặt lúc này lại là một đám lạnh nhạt.

- Tại sao không nói chuyện? Kinh ngạc quá sao?

Dương Hoàng ánh mắt thâm thúy sáng ngời, cao cao tại thượng, như chư thần quan sát nhân gian. Trong Đại Lý Tự, hắn bị Phương Vân làm khó dễ, khắc chế khắp nơi. Lúc này ra khỏi Đại Lý Tự, mới tỏ rõ thần

thái của mình. Lực lượng hùng mạnh, giống như đại dương mênh mông, tại lúc này tràn đầy khí thế trước mắt, Phương Vân tựa như một con kiến càng, giấy dựa vô ích.

- Ha ha, Dương Hoàng, vượt ngoài dự liệu của ta, người quả nhiên không được vật báu ở tam đường hội thẩm, mới tìm ta rồi!

Phương Vân trên mặt hiện lên một tia trào phúng cười châm biếm, thân thể của hắn khẽ run. Cái lực lượng như núi cao này, càng lúc càng lớn, gần như đem hắn đóng đinh vào mặt đất, hoàn toàn không thể động đậy.

- A, muốn chọc giận ta sao?

Dương Hoàng cười lạnh, ánh mắt chợt lóe lên, Phương Vân kêu lên một tiếng đau đớn, lập tức cảm giác áp lực trên người tăng lên gấp bội, dưới chân, đá phiến răng rắc một tiếng, rồi đột nhiên hé ra.

- Người yên tâm. Ta sẽ không giết người. Chúng ta bây giờ chỉ là “vô tình gặp gỡ”. Phương Vân, người có thể nói ..., đã học thuộc luật triều đình, người nói cho ta biết, một vô danh sĩ tử, gặp được triều thái tử thiếu bảo, phải làm như thế nào?

Dương Hoàng đứng chấp tay, khóe miệng mang theo một điệu cười trêu tức, chậm rãi hướng về phía Phương Vân. Chỉ có ở chỗ này, ở ngoài Đại Lý Tự, Dương Hoàng mới có thể một lần nữa đạt được cảm giác nắm trong tay toàn cục này.

Khi hắn dồn toàn bộ sức mạnh trước mắt, Phương Vân hiện tại chỉ như con kiến mà thôi. Hắn thậm chí không cần động thủ, chỉ cần buông ra một hơi thở là có thể làm Phương Vân chết ngay.

- Hừ, Dương Hoàng. Người yên tâm, cho dù ta chết, cũng sẽ không quỳ xuống trước người!

Phương Vân lúc này cũng hiểu tâm tư Dương Hoàng. Hắn đây là muốn nhục nhã mình, nhưng ngoài đó còn có một ý đồ khác. Nếu như lúc này mình quỳ xuống, trong lòng sẽ mất sự kiên định. Trận chiến Sa Bàn thôi diễn ngày mai, nhất định không phát huy được hết khả năng.

- Rất tốt. Có khí phách. Bản thân ta muốn nhìn sự cứng rắn của người cao đến đâu!

Dương Hoàng hừ một tiếng lạnh nhạt. Hai tay hắn ở sau lưng, chỉ là từng bước nhưng có lực giẫm chân mạnh mẽ hướng Phương Vân đi tới. Mỗi bước hắn nhích tới gần, áp lực trên người Phương Vân tăng thêm một phần.

Kết!

Trong phạm vi một trượng chung quanh Phương Vân, tỏa ra một sức nóng đáng sợ, ngay cả không khí cũng méo mó, mơ hồ. Mồ hôi rơi như mưa trên trán Phương Vân, hai chân lún sâu vào trong đất. Mà Dương Hoàng vẫn lộ vẻ phóng khoáng, ung dung, hiển nhiên vẫn còn giữ lại, không dùng hết toàn lực.

- Phương Vân.

Dương Hoàng đi tới trước mặt Phương Vân năm trượng, mang theo một tia cười lạnh, chậm rãi ra một chưởng.

- Hôm nay ta dạy người bài thứ nhất: cái thế giới này vốn mạnh hiếp yếu, ở trước mặt sức mạnh tuyệt đối, bất kể mưu kế, trí khôn, tất cả đều là vô vọng mà thôi.

Vừa nói xong, bàn tay của Dương Hoàng đã vỗ xuống dưới một cái.

“A! —— ”

Phương Vân kêu lên một tiếng, chỉ cảm giác thấy có một cổ lực lượng kinh khủng như bài sơn đảo hải đè nặng lên người. Đầu gối phát ra một tiếng răng rắc giòn vang, phải quỳ rạp xuống mặt đất.

- Dương Hoàng, Phương Vân ta lạy trời bái đất, tuyệt đối không quỳ trước loại tiểu nhân như người!

Đột nhiên Phương Vân thét lên một tiếng, trán nổi lên nhiều sợi gân xanh dữ dội. Ở trong cơ thể hắn, nội lực mạnh mẽ, đột nhiên nổ tung, chạy đến tứ chi tám hải, điên cuồng triệt tiêu áp lực kinh khủng này.

Oong!

Trong cơ thể Phương Vân, Thiên Địa Vạn Hóa Chung đột nhiên phát ra một lực hút mạnh mẽ, như cá voi hút nước, hút nội lực Phương Vân đi vào, sau đó chuyển thành một loại sức mạnh kỳ dị, một lần nữa phụt lên trở về kinh mạch toàn thân Phương Vân.

Răng rắc!

Xương cốt Phương Vân toàn thân từng khúc rung động, giống như có thể vỡ vụn bất cứ lúc nào. Trong ánh mắt khiếp sợ của Dương Hoàng, thân thể của Phương Vân, từng lúc, từng lúc đứng thẳng dậy.

Phương Vân ngó chừng Dương Hoàng, trong ánh mắt bộc phát tia sáng ngời. Ở trên người hắn giờ này toát ra cả tinh thần cùng ý chí mạnh mẽ.

- Dương Hoàng, nhớ kĩ lời nói của ta. Sớm muộn cũng sẽ có một ngày ngươi phải trả giá!

Phương Vân gần từng chữ, giống như một lời tuyên thệ.

Đại Chu Hoàng Tộc

97. Chương 93: Văn Võ Trạng Nguyên

- Ngươi dám uy hiếp ta!

Chỉ trong chốc lát, trong mắt của Dương Hoàng hiện ra hàn quang kinh khủng. Trên người sĩ tử trẻ tuổi này, hần dường như thấy được một sự nguy hiểm tồn tại cho ngày sau.

Phương Vân liếc nhìn Dương Hoàng, trong ánh mắt hiện lên một tia ý chí đáng sợ.

Kinh thành là đế đô của Đại Chu, dưới chân thiên tử, Phương Vân không tin Dương Hoàng dám đánh chết mình trước trận sa bàn thi diễn ở Đại Lý Tự vào ngày mai. Một gã sĩ tử đối một võ hầu, Phương Vân đang chờ Dương Hoàng đưa ra quyết định.

Dương Hoàng sau khi nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Phương Vân, đột nhiên trong đầu thanh tỉnh hơn một chút.

“Tên tiểu tử này khua môi múa mép rất giỏi, từng bước tâm cơ, tuyệt không lỗ mãng như hắn đang biểu hiện. Đúng rồi, hắn lại đang treu lòng của mình.”

Nghĩ tới đây, nhất thời tâm tư của Dương Hoàng một mảnh không thấu.

“Ta biết rồi, tên này đang cố ý làm như vậy. Hiện tại việc luận tội ở Đại Lý Tự đã có rất nhiều người chú ý tới, ở ngoài này không biết có bao nhiêu người đang quan sát. Ta nếu chỉ dạy dỗ hắn một phen thì hắn không có người xuất thủ, nhưng nếu có sát cơ sinh ra thì chỉ sợ sẽ có người xuất hiện cứu hắn ngay lập tức. Đến lúc đó, ta chẳng những không có thể giết chết hắn, ngược lại còn chọc giận Nhân Hoàng, liên lụy đến chính ta và thái tử!”

Trong lòng Dương Hoàng nghĩ như thế, liền nhắm mắt cảm thụ một phen. Lần cảm thụ này mạnh hơn trước rất nhiều. Nhất thời, vốn phổ Trương An hiện không có bóng người thì bỗng nhiên có vô số hơi thở mạnh yếu không đồng nhất xuất hiện ra.

- Hả???

Dương Hoàng trong lòng rung mình, hít vào một ngụm khí lạnh. Sự thật quả nhiên như hắn suy đoán, Dương Hoàng mạnh mẽ nhìn lướt qua Phương Vân, trong lòng đối với hắn càng kiêng kỵ hơn.

Một người ngay cả việc mình lúc tức giận và vọng động còn có thể tính toán được thì còn có điều gì là không thể tính toán? Tuy Phương Vân hiện tại chỉ là cảnh giới Trục Thái cảnh, nhưng lại gây cho Dương Hoàng một cảm giác làm cho yết hầu không nói được!

“Hôm nay sợ rằng khó có thể như ý nguyện, chỉ có thể sau này lại ra tay giết hắn!”

Dương Hoàng thu ánh mắt vào, tất cả sát cơ trong mắt cũng biến mất.

Phương Vân vẫn quan sát Dương Hoàng, thấy sát cơ trong mắt Dương Hoàng biến mất, hần liền run sợ: “Bị hần phát hiện rồi.”

- Phương Vân, người yên tâm. Bồn tọa sẽ không giết người. Nhưng mà, người chính là một kẻ sĩ tử, không có công danh trong người, gặp phải thái tử thiếu bảo đương triều, lại không hành lễ tiếp đón, ta phải giáo huấn nho nhỏ cho người một chút.

Dương Hoàng vừa dứt lời thì năm ngón tay chỉ xuống.

Nếu như nói lúc trước áp lực ở trên hai bờ vai Phương Vân là từng ngọn núi non trùng điệp, nhưng hiện tại núi non trùng điệp liền biến thành một ngọn núi vô cùng lớn, áp lực vô cùng vô tận từ trên trời rơi xuống, dường như là đang muốn bóp Phương Vân chết đi.

Răng rắc!

Đầu tiên là hai xương bả vai của Phương Vân bị bẻ gãy, Phương Vân rào rít giận dữ một tiếng, tinh khí của trái quả không ngừng từ các nơi trong thân thể xông ra, hút vào trong Thiên Địa Vạn Hóa Chung, chống lại cổ lực lượng đáng sợ này. Nhưng lực lượng của Dương Hoàng quả nhiên đáng sợ vô cùng, chênh lệch của hai người không thể nào đếm hết được.

Xương cốt trong cơ thể Phương Vân vang lên tiếng nổ dữ dội, đầu gối đã bị một luồng lực lượng không cách nào ngăn nổi từng tác từng tác bị hạ thấp xuống. Máu toàn thân hần thì bị áp súc chảy ngược về lỗ chân lông toàn thân, dường như tùy thời có thể từ khắp các lỗ chân lông phun ra.

- Dương huynh, bán cho ta chút cảm tình, bỏ qua cho Phương Vân đi?

Một âm thanh bình thản mà nho nhã truyền đến, lúc đầu còn xa ở cuối chân trời, chỉ trong chớp mắt thì đã gần bên tai. Âm thanh vừa phát ra thì ở trên nóc của một cái lầu cuối con phố xuất hiện một thanh niên bạch y khí chất nho nhã, ngang hông của hần có đeo một cái cổ ngọc, ở trong gió phát ra tiếng đinh đang dòn tan, bay phấp phới.

Cổ lực lượng chung quanh thân Phương Vân đang muốn nghiền nát hần, ngay thời khắc người trẻ tuổi bạch y này xuất hiện thì vô hình biến mất đi. Nếu nói Dương Hoàng là một ánh mặt trời chói chan bá đạo, thái tử là nóng cháy, thì người trẻ tuổi bạch y trước mắt này lại là một cổ hơi thở hư không trống rỗng. Mặc trời chói chan hay nóng cháy thì cũng bị hần thu gom tất cả, đều cắn nuốt biến mất.

- Thì ra là Lý huynh.

Ngay thời khắc người trẻ tuổi bạch y xuất hiện trên toàn nhà thì con người của Dương Hoàng đột nhiên co rút lại, toát ra một cỗ kiêng kỵ thật sâu.

- Ha ha ha.

Dương Hoàng đột nhiên cười một tiếng nói:

- Trạng nguyên lang, đã lâu không gặp.

“Trạng nguyên lang?” Phương Vân trong lòng vừa động: “Chẳng lẽ là hần?”

Nội lực của hần lúc này đã tiêu hao quá lớn, thân thể không thể nào nhúc nhích được, cũng nhìn không được người tới phía sau là ai.

- Đúng vậy a, đã lâu không gặp. Vũ trạng nguyên vẫn phong thái như xưa a!

Người trẻ tuổi bạch y cười nhạt nói, âm thanh không màng danh lợi vang vọng khắp phố Trường An.

Sắc mặt của Dương Hoàng đột nhiên biến đổi, chỉ đơn giản một câu nói nhưng dường như làm cho hần nhớ tới điều gì đó không vui chút nào.

Hô!

Phương Vân chỉ cảm thấy có cơn gió thoảng qua, bên cạnh đã có thêm một thân ảnh bạch y nhanh nhẹn, khí chất nho nhã.

- Lý Úc Huyền!

Trong lòng Phương Vân chấn động. Ở mỏ Ba Lâm, cảnh tượng Lý Ưc Huyền một chiêu đánh chết vô số cao thủ Đạo Ma Môn, một tay vung áo thu hết pháp khí vẫn còn hiện rõ trong đầu. Phương Vân không ngờ rằng, người trẻ tuổi đệ nhất của Nho gia lại xuất hiện ở đây.

“Hai người kia, một gọi là Trạng nguyên lang, một gọi là Vũ trạng nguyên, nghe giọng nói hai người bọn họ, chẳng lẽ là tình bạn cố tri?”

Phương Vân trong lòng thất kinh, hai người này, một người là đệ nhất của quân đội, đang truy đuổi theo phong vị Võ hầu, người còn lại là đệ nhất của Nho gia, cũng là nhân vật kinh tài tuyệt đỉnh, vượt xa cùng thế hệ!

Dương Hoàng trầm mặc chốc lát, đột nhiên cười lạnh nói:

- Phí lời, có phải Tam Công bảo tới hay không?

Lý Ưc huyền khẽ lắc đầu:

- Không phải rồi! Ta chỉ là phụng mệnh tiền lai, cứu người này. Mong rằng Dương huynh có thể nể tình.

Dương Hoàng cảm thấy ngoài ý muốn, sau đó dường như nghĩ tới điều gì đó.

- Là Tắc Hạ Học Cung?

Lý Ưc Huyền trầm mặc không nói, chẳng qua là lẳng lặng nhìn Dương Hoàng.

Ánh mắt Dương Hoàng lóe lên, dường như đang chống lại cái gì đó. Một lúc sau, tay áo phát lên một cái.

- Thôi, lần này nể mặt Lý huynh một lần đi.

Âm thanh vừa rơi xuống, Dương Hoàng bỗng nhiên đem Phương Vân đẩy về phương hướng của Lý Ưc Huyền, đồng thời một cỗ hơi thở dương cương bá đạo đột nhiên bộc phát. Lý Ưc Huyền cũng không thềm để ý, tay áo đưa lên, phát ra một cỗ nội lực vô hình.

Hai cỗ nội lực hoàn toàn khác nhau va chạm trong hư không, chỉ nghe ở trong hư không khẽ vang lên tiếng rền một chút rồi vô hình mất đi.

- Như thế nào?

Lý Ưc huyền phát ra một cỗ lực lượng, nâng thân thể Phương Vân. Đồng thời có một cỗ lực lượng ôn hòa hiện hậu từ đầu ngón tay xông ra. Cỗ lực lượng này quay một vòng trong cơ thể Phương Vân, thương thế của Phương Vân lập tức tốt hơn nhiều.

- Còn được!

Phương Vân khẽ nhắm mắt, đồng thời điều động tinh khí bàng bạc của trái quả trong cơ thể. Xương cốt đã gãy vỡ toàn thân của Phương Vân dưới tác dụng của trái quả nhanh chóng khôi phục như cũ. Chỉ trong một chớp mắt, Phương Vân đã khôi phục tốt lẫn, da màu toàn thân cũng hiện lên màu ôn nhuận.

Lý Ưc Huyền trong mắt xẹt qua vẻ kinh dị:

- Đây là địa âm dương song của trái quả sao?

Phương Vân trong lòng liên run sợ, biết rằng vị đệ nhất nho gia này cũng giống mình, đã đọc qua vô số quyển sách, nhìn thấy được mấy trái quả kỳ dị.

- Đúng.

Phương Vân đáp lại.

Lý Ưc Huyền lấy một quả dược hoàn từ trong lòng ngực ra, dược hoàn này có một mùi thơm lạ lùng xông vào mũi.

- Đây là một viên Chính Khí hoàn, vốn định đưa cho người trị thương thế. Nhìn lại thì thừa rồi, nhưng mà, viên dược hoàn này thì vẫn cứ đưa đi.

- Đa tạ!

Phương Vân cũng không có cự tuyệt. Hắn tu luyện võ đạo không lâu, trên người thiếu nhất là các loại thánh dược chữa thương. Phải biết rằng, những đồ này tùy thời có thể cứu mình một mạng.

- Ủm, kinh thành là nơi dưới chân thiên tử, Dương Hoàng còn không dám làm loạn. Nhưng đi ra kinh thành thì không giống vậy nữa, sau này, tự giải quyết cho tốt đi.

Lý Ưc huyền thâm ý sâu sắc nói, thanh âm vừa rơi xuống, bạch y phát phơ, như một đuôi Bạch Hạc, bay vào trong tận trời.

- Vốn là ta muốn thu hồi lại Quỷ Long Chu. Nhưng mà người đã tiêu trừ đi tà khí trên nó thì sẽ dễ cho người sử dụng. Hi vọng người có thể dùng nó cho thật tốt.

Âm thanh bình thản nho nhã vang lên bên tai Phương Vân. Nghe thấy thế, lòng Phương Vân liền động.

- Thì ra ngày đó ở mỏ Ba Lâm, hắn đã sớm đoán được là chính ta đoạt bảo!

Phương Vân nhìn phương hướng mà Lý Ưc Huyền biến mất, trong lòng cảm thấy hơi kinh hãi, cảm giác toàn bộ bí mật của mình trước vị đệ nhất Nho gia này bị lộ ra, không giấu giếm được cả.

Đại Chu Hoàng Tộc

98. Chương 94: Văn Khúc Hầu

Bên cạnh cái xe ngựa ở trên cánh đồng xanh, lão phu xe nằm co quắp té trên mặt đất, không nhúc nhích.

Phương Vân đi tới, đưa tay dò một chút, phát hiện lão phu xe hô hấp không đều lắm, chắc là bị Dương Hoàng chấn hôn mê.

Sau khi Phương Vân bấm vào huyệt nhân trung của hắn mấy cái, lão phu xe liền đứng dậy.

- Thiếu gia...

- Hừ, không còn chuyện gì nữa rồi.

Phương Vân trấn an nói.

Lão phu xe nhìn qua hai bên đường.

- Anh Vũ hầu hần...

- Hắn đã đi rồi...

Phương Vân vươn tay, đem lão phu xe kéo lên:

- Chuyện này, người biết là được. Không cần nhắc tới.

- Lão nô hiểu.

Về mặt của lão phu xe vẫn còn sợ hãi vô cùng.

- Người trở về phủ đi, ta còn có chuyện.

Phương Vân nói, ánh mắt của hắn nhìn về hoàng cung. Không biết thương thế của đại ca thế nào rồi.

Lão phu xe đáp ứng một tiếng đứng dậy, một mình quay về hầu phủ. Phương Vân thì quay đầu, đi tới doanh địa của Đẳng Xà quân.

Đi qua cửa cung, Phương Vân đã thấy Phương Vân trong đại điện.

- Tiểu hầu gia!

Cầm quân trong đại điện thấy Phương Vân đến, ríu rít chào hỏi. Việc hắn luận tội vô hầu ở Đại Lý Tự mọi người đã biết. Hiện giờ không còn ai dám khinh thường đứa con thứ Phương gia này rồi.

Trong đám người, Phương Vân thấy được Đại tướng quân Tào báo cùng một lão giả ngự y tóc bạch kim.

- Ra mắt tướng quân.

Phương Vân cung kính nói. Đối với vị đại tướng quân này, trong lòng của hắn vẫn có chút cảm kích. Ban đầu ở sân thú Đông Giao, nếu như không phải hắn xuất hiện kịp thời làm cho Hoàng Kim Giác Mãng bị thương nặng thì sợ rằng mình đã sớm là người chết, đừng nói đến việc nhận được Thiên Địa Vạn Hóa Chung cùng tinh khí của trái quả.

- Ủ, người đã đến rồi.

Tào Báo gật đầu, đối với Phương Vân, hắn cũng có chút tán thưởng. Hắn vốn cho là, Phương Vân đã dám luận tội một vị vô hầu, chưa chắc đã để hắn ở trong mắt.

Cấm quân chung quanh tự trọng tránh ra một lối để cho Phương Vân tới bên giường.

- Tiểu Hầu gia, thế tử đến bây giờ còn không có tỉnh.

Hai tiểu cung nữ được Phúc Khang công chúa phái tới, thấy Phương Vân, rơi lệ nói.

Phương Vân nhìn thoáng qua đại ca, Phương Lâm hô hấp vững vàng, sắc mặt hồng nhuận, cái dấu chân Dương Hoàng lưu lại kia cũng đã biến mất, thoát nhìn thì khí sắc đã tốt lên rất nhiều, nhưng mắt hắn vẫn nhắm lại, không có tỉnh lại.

- Thái y đại nhân, xin hỏi đại ca của ta thế nào?

Khuôn mặt đầy nếp nhăn của lão ngự y rung động.

- Mấy ngày trước lúc ta tới đây thì mạch của thế tử vô cùng rối loạn, thương thế nghiêm trọng. Nhưng hiện tại, mạch đập của hắn đã ổn định, hô hấp đều đều, thương thế trên người cũng đã hoàn toàn khỏi. Theo đạo lý thì hắn đã phải tỉnh dậy rồi a...

Lão ngự y vừa nói, vẻ mặt như có điều suy nghĩ.

- Thái y đại nhân, có phải người đang nghĩ đến việc gì?

- Dựa theo những gì mà 'Y kinh' đã nói thì thương thế của thế tử đã khỏi hẳn. Nguyên nhân duy nhất chỉ có thể là do tâm bệnh, tích tụ trong lòng nên bây giờ vẫn còn hôn mê bất tỉnh. Nhưng mà, như vậy cũng không đúng a....

Lão ngự y nhìn Phương Lâm đang hôn mê một cái, cau mày suy nghĩ.

- Tâm bệnh?

Phương Vân ngẩn ra, hắn cũng không có lưu ý đến câu nói cuối cùng của lão ngự y:

- Chẳng lẽ là chuyện Phúc Khang công chúa...

Phương Vân trong lòng trầm tư. Đại ca Phương Lâm là một người chí tình chí nghĩa, vào kiếp trước, tình cảm của hắn và Phúc Khang công chúa rất sâu đậm. Hôm nay lần nữa bị chia ly, trong lòng oán tị cũng là hợp tình lý.

Phương Vân đột nhiên cúi thân xuống, ở bên tai Phương Lâm nói nhẹ.

- Đại ca, người yên tâm đi.

Phương Vân nói xong câu này, lập tức xoay người rời đi. Phía sau truyền đến một tiếng thét kinh hãi, Phương Lâm vẫn nằm ở trên giường không nhúc nhích, lông mi đột nhiên nháy mắt động hai cái.

Trong nháy mắt, đã đến ngày thứ hai, hôm nay là ngày có kết quả của tam đường hội thẩm

Trong thâm cung, Thanh Sưởng công chúa và Cô Xạ Quận chúa ngồi cùng một chỗ.

- Tỷ tỷ, người nói thử xem, tam đường hội thẩm này, tiểu tử kia có thành công không?

Thanh Sưởng công chúa nhìn phương hướng Đại Lý Tự, nói.

- Hi vọng không lớn, Dương Hoàng làm việc ngang ngược, mặc dù ta cũng không có thích hắn, hi vọng Phương Vân có thể thắng được. Nhưng mà, hắn lại được xưng là đệ nhất trong quân, mười năm nhập ngũ,

tấn công không bại tuyệt không phải là hư danh. Mà Phương Vân, đến bây giờ chưa bao giờ cảm quân. Chênh lệch của hai người không thể nào đếm hết được.

Ánh mắt của Cô Xạ quận chúa sáng ngời, thần sắc cơ trí. Hai người kia cùng nàng quan hệ cũng không lớn, ai thắng ai thua đối với nàng mà nói, cũng không sao cả. Điều này giúp nàng có thể giữ được sự tỉnh táo cùng tâm thái lý trí.

- Tên tiểu tặc tử này tâm cơ thâm trầm, âm hiểm xảo trá. Hắn lại dám dựng lên sa bàn thôi diễn, tất nhiên đã có tâm. Ta thấy ai thắng ai thua còn khó nói lắm.

Thanh Sưởng công chúa nói.

- Ồ?

Lông mày của Cô Xạ quận chúa khẽ giật giật:

- Ta vốn cho rằng ngươi cầu hắn thua mới đúng chứ?

Thanh Sưởng công chúa trầm mặc không nói. Trong Thất Sát điện, sau khi giao thủ với Phương Vân xong, điều đầu tiên hiện lên trong mắt nàng chính là cái ánh mắt đáng sợ kia của Phương Vân, để cho Thanh Sưởng công chúa đến nay còn rung động không dứt.

Mặc dù hi vọng Phương Vân bị bại càng thảm càng tốt, nhưng Thanh Sưởng công chúa không phải không thừa nhận. Sâu trong nội tâm, nàng cảm thấy tiểu tử Phương Vân này, tuyệt không phải thuộc loại không chắc mà không làm.

Trong mǎng Hoang hầu phủ.

Thế tử Mãng Hoang hầu Hứa Quyền, thế tử Sơn Hà Hầu Cao Vi cùng thế tử Cẩm Tú hầu Thái Phong đang ngồi đối diện nhau. Giữa bọn họ có một cái sa bàn, mà hai bên sa bàn còn có bọn Lý Thần, Dương Khiêm cùng Lý Bình. Những người này tụ lại đấu với nhau.

- Thế tử, người nói Anh Vũ hầu sẽ không thua Phương vân chứ?

Cao Vi đánh vỡ trầm mặc nói.

Trong mắt Hứa Quyền hiện lên ánh mắt căm hận, nhưng không có lên tiếng.

- Không có đâu. Anh Vũ hầu Dương Hoảng được xưng là đệ nhất trong quân. Phụ thân ta từng nói qua, Dương Hoảng lãnh binh giáo quyết, cơ biến, thích mạo hiểm. Con đường mà hắn tấn chức, căn bản là lấy ít thắng nhiều. Chiến công như vậy, cho dù là vài vương hầu thì cũng còn thua kém.

Thái Phong mở miệng nói.

- Khó nói lắm, ta và ngươi cũng đã từng lãnh qua sự lợi hại của hắn. Nếu như lần sa bàn thôi diễn này là do Anh Vũ hầu vén lên, Phương Vân bị động tiếp nhận. Ta tuyệt đối tin Anh Vũ Hầu có thể thắng. Nhưng lần sa bàn là Phương Vân vén lên . . .

Lý Thần ngẩng đầu:

- Ta có cảm giác, lần sa bàn thôi diễn này tuyệt đối không phải ai cũng có thể thắng được. Phương Vân nhất định có quỷ trò.

- Không có đâu a.

Lý Bình chỉ cảm thấy da đầu tê dại, run rẩy nói:

- Đây chính là Đại Lý Tự a. Hắn chẳng lẽ còn dám ra thủ đoạn gì?

Mọi người trong phòng im lặng không nói.

Văn Khúc Hầu phủ.

Thế tử Nghiêm Luân cung kính đứng ở bên cạnh một người văn sĩ trung niên. Người này giữ lại ba sợi râu đen, trên người toát ra một cổ hơi thở văn nhân cùng võ tướng.

- Nhìn ra gì không?

Văn Khúc hầu đứng thẳng dậy, chỉ vào bản đồ trên bàn nói.

- Trận sa bàn thối diễn này, Phương Vân chấp chương dị tộc Dịch Hoang, có ưu thế về quân lực, đây cũng là cơ hội thắng lợi duy nhất của hắn. Nhưng mà, binh sĩ Đại Chu chúng ta, tổ chất toàn thân còn hơn Dịch Hoang. Tinh nhuệ quân lại càng có thể sánh với lực lượng còn mạnh hơn. Hơn nữa, người lần này chấp chương quân đội chính quy lại là thái tử thiếu bảo. Thiếu bảo nhập ngũ đã được mười năm, được tiếng là cơ biến giáo quyết, căn bản sẽ không cùng Phương Vân xung đột. Phần thắng của Phương Vân e rằng rất nhỏ a.

Nghiêm Luân cung kính nói.

Văn Khúc Hầu nghiêm thẳng lưng, vẫn chỉ vào bản đồ.

- Không phải là cái này.

- Không phải là cái này ?

Nghiêm Luân kinh ngạc, trong lòng trầm xuống, lần nữa nhìn vào bản đồ.

Mỗi một lần có chút chuyện lớn, lời nói và cách làm việc của Văn Khúc Hầu vô cùng mẫu mực, đây cũng đã thành lệ cũ ở trong hầu phủ.

- Còn nhớ rõ tổ huấn Nghiêm gia?

Nghiêm Trực lạnh nhạt nói.

- Muốn nắm chặt được toàn cục, nhất định phải nhảy ra khỏi cái thế cục đó?

- Không tệ, nói cho ta biết, người nhìn ra điều gì?

Nghiêm Luân trầm tư một chút, một lát sau, đột nhiên cả kinh.

- Thật ra cái mà cả Nho gia cùng Binh gia quan tâm không phải là chuyện sắc phong Võ hầu, mà chính là tên Phương Vân này!

- Rất tốt, người cuối cùng đã nhìn ra điểm này rồi!

Nghiêm Trực rót cuộc hải lòng, gật đầu.

- Tên Phương Vân này, trước mười bốn tuổi không có tiếng tăm gì. Sau mười bốn tuổi, đột nhiên như lưu tinh quét khởi, thế không thể đỡ. Trong thiên hạ không hề có dạng thiên tài này. Thiên phú của người này là từ từ bắt đầu ra chứ không phải là tích tụ rồi bộc phát. Lần tam đường hội thẩm này, từ lúc Phương Vân luận tội Dương Hoảng thì mấy vị trong quân đội và trong triều đình đã bắt đầu chú ý đến hắn! Đứa con thứ này của Phương gia, nhất định là có vấn đề trên người...

Sắc mặt Nghiêm Luân trắng nhợt, đột nhiên trong lòng sinh ra một loại cảm giác kinh hãi. Tâm tư của những đại nhân vật trong triều đình đó, quả nhiên không phải những người như hắn có thể đoán được.

Đại Chu Hoàng Tộc

99. Chương 95: Sa Bàn Thối Diễn

Biên

Đi vào trong kinh thành, rất nhiều người đều chú ý tới kết quả tam Đường hội thẩm ngày cuối cùng. Đại Chu hoàng triều, từ xưa đến nay luôn có sự tranh chấp giữa quý tộc cùng bình dân. Nếu như Phương Vân có thể thành công, không chỉ mở ra lịch sử sĩ tử có thể luận tội Võ hầu được. Trọng yếu hơn là, kết quả hội thẩm, đại biểu địa vị của bình dân và quý tộc xảy ra biến hóa.

Lúc Phương Vân đi ra Tứ Phương hầu phủ, lập tức phát hiện bên ngoài cửa lớn, đám đông so sánh với hằng ngày dày đặc hơn rất nhiều. Thấy Phương Vân đi ra ngoài, từng tia ánh mắt, lập tức nhìn tới.

- Tiểu hầu gia, có thể lên đường sao?

Ngoài cửa, một gã đầu lĩnh nha dịch mở miệng nói.

- Ừ.

Phương Vân gật đầu, tiến vào trong kiệu.

Phía ngoài Đại Lý Tự phòng giữ sâm nghiêm, hộ vệ so với bình thường nhiều hơn gấp đôi. Phương Vân nhắc màn che, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Khi thấy bốn cỗ xe do tám con ngựa kéo, trong lòng hơi giật mình.

Lễ chế ở Đại Chu hoàng triều rất nghiêm khắc, cữu ngũ con số này tượng trưng cho thiên tử, chỉ có xe ngựa của thiên tử mới có thể dùng 9 con ngựa kéo. Còn lại, bất kể là ai, ngựa kéo tuyệt đối không được vượt qua 9 con. Mà giống như Phương Vân, được đặc quyền, thì những thứ vương tôn công tử này không có công danh đảm, ngựa kéo không vượt quá 5.

Mà 4 chiếc xe ngựa này, sườn xe có đường văn, khắc nhật, nguyệt, sông núi, đồng thời lấy 8 con ngựa để kéo xe, gần với thiên tử. Thì địa vị của người này, không cần nói cũng biết.

- Chẳng lẽ là mấy vị kia!

Trong lòng Phương Vân chấn động mạnh.

Bên trong Đại Lý Tự, vô cùng yên tĩnh.

Đại Lý Tự khanh Trương Mục Thanh, hình bộ thượng thư Lý Cư Chính, Đô Sát Viện ngự sử Lưu Cư Chính lúc này đang ngồi ở hai bên đại đường, dáng vẻ ngồi nghe. Mà ở trung ương đại đường, vị trí chủ thẩm lại là một nho sinh trung niên mặc triều phục nhất phẩm, đầu đội Thông Thiên quan, sắc mặt uy nghiêm, rồi lại lộ ra hơi thở ôn văn nho nhã.

- Phương Vân, vị này là triều đình Tư Chính Các, nhất phẩm Quang Lộc Vinh Đình – Vinh đại nhân! Hôm nay, sa bàn thôi diễn, chính là do Vinh đại nhân chủ trì!

Thấy Phương Vân đi vào, hình bộ thượng thư Lý Cư Chính đứng dậy nói.

Trong lòng khẽ động, Phương Vân cũng nhớ tới 1 người. Cuộc thi văn vào ngày nguyên tiêu, trong đó có một đề, chính là do đương triều Quang Lộc đại phu – Vinh đại nhân đề ra.

“Chẳng lẽ chính là người này?” trong lòng thầm nghĩ, Phương Vân ngẩng đầu nhìn.

Trên đại đường, Vinh đại nhân tựa hồ biết được ý nghĩ của Phương Vân, khẽ vuốt cằm, mỉm cười tán dương.

- Văn sinh Phương Vân, ra mắt Vinh đại nhân!

- Ừ, hôm nay là tam đường hội thẩm, dựa theo ý chỉ của bệ hạ, để cho ta làm chủ trì. Trương, Lý, Lưu ba vị đại nhân ngồi nghe!

Vinh đại nhân lạnh nhạt nói:

- Nhưng mà, thái tử thiếu bảo còn chưa tới, Phương Vân ngươi còn phải chờ thêm 1 chút.

- Văn sinh rõ.

Trong lúc cùng Vinh đại nhân chờ đợi, Phương Vân còn có chuyện muốn nói. Mượn thời gian này, Phương Vân quan sát xung quanh. Lập tức phát hiện hôm nay Đại Lý Tự khác với ngày thường.

Ở phía sau Vinh đại nhân, hôm nay còn có 2 bức màn che, xuyên qua màn vải, mơ hồ thấy được 4 cái ghế dựa không người ngồi.

- Trừ Dương Hoảng, còn có 4 người chưa tới.

Bên ngoài Đại Lý Tự, bốn cỗ xe do tám con ngựa kéo sớm đã tới, nói cách khác, hiện nay các vị đại nhân quyền thế lớn nhất sớm đã đi vào bên trong Đại Lý Tự. Bốn vị đại nhân, tùy tiện 1 đều quyền cao chỉ đứng dưới vua, chấn động cả người trong thiên hạ.

Bốn người này sớm đã tới, nhưng đều không xuất hiện. Trong đầu Phương Vân tự động hiện lên 1 bức ảnh: bốn vị Thái Sơn Bắc Đẩu, đang ngồi ở nơi nào đó bên trong Đại Lý Tự, mặt đối mặt nói chuyện với nhau.

Chỉ nghĩ tới đây, Phương Vân hô hấp có chút khó khăn. Ở rất nhiều người chú ý tam đường hội thẩm hôm này, phía sau bức màn, có thể đang lặng lẽ quyết định bước tiến tương lai của Đại Chu hoàng triều.

- Thái tử Thiếu Bảo đến!

Lúc này, phía ngoài đại điện truyền tới. Ngay sao đó, kèm theo tiếng bước chân, Thái tử thiếu bảo Dương Hoàng bước tới cửa Đại Lý Tự.

Dương Hoàng bước đi kiên định, hai mắt sáng ngời có thần, lộ ra một cổ tự tin cường đại.

- Vinh đại nhân!

Ánh mắt Dương Hoàng lướt qua đại đường, cuối cùng nhìn tới trên người chủ thẩm Vinh đại nhân.

- Thái tử thiếu bảo khách khí rồi, vào đi.

Vinh Đình nói xong, biểu tình của hắn bình thản, cũng không có bởi vì Dương Hoàng chỉ trích nho gia, mà đối với hắn bất công.

Dương Hoàng bước vào trong đại đường, liếc mắt nhìn Phương Vân 1 cái, khẽ hừ 1 tiếng, sau đó chấp tay đứng ở bên trái đại đường.

- Nếu thái tử thiếu bảo đã đến, như vậy tam đường hội thẩm có thể bắt đầu.

Vinh đại nhân vẻ mặt chính khí, mắt nhìn xuống, dừng một chút nói tiếp:

- Mặt khác, lần này theo ý chỉ của bệ hạ, thiết kế chỗ ngồi phía sau, do Thái Tử, Thái Phó, Thái Bảo cùng với Vũ Mục ngồi nghe! Mấy vị đại nhân, mời ngồi!

Thanh âm của Vinh Đình vừa dứt, Phương Vân thấy phía dưới tấm màn có ba đôi giày đường văn màu đen, cùng với một đôi giày da màu vàng nhạt nối đuôi nhau đi vào, cước bộ cứng cáp, tự nhiên mà có lực.

Bốn đôi giày cùng nhau đi một cách nhẹ nhàng, chậm rãi ngồi xuống ghế thái sư ở phía sau bức rèm, không nhúc nhích.

Bên trái đại đường, liên tiếp nghe được tên của Thái Tử, Thái Phó, Thái Bảo cùng với Vũ Mục. Sắc mặt Dương Hoàng, biến đổi mấy lần, trước mặt bốn đại nhân vật này, khinh cuồng như Dương Hoàng, cũng cảm thấy một cổ áp lực vô hình.

Bốn vị sau bức rèm, đại biểu cho văn võ quyền thế cao nhất ở Đại Chu hoàng triều, địa vị và quyền lợi của bốn vị này, không có một ai có thể nghi ngờ, cũng không có bất cứ kẻ nào dám khinh thường.

Trong con ngươi của Dương Hoàng, xuất hiện một tia bối rối.

“Quả nhiên là bọn họ!”

Mặc dù trong lòng sớm chuẩn bị, nhưng nghe thấy 4 người chỉ cần dặm chân một cái khiến cho bát phương chấn động này, vẫn không khỏi phập phồng một chút. Không có ai ngờ tới, Nhân Hoàng sẽ đem văn võ thái đầu của Đại Chu vương triều, toàn bộ phái tới.

- Người đâu, đem sa bàn lên.

Vinh Đình không để ý tới 2 người cảm giác, vung tay lên, lập tức có 8 tên nha dịch khiên lên một cái bàn gỗ đi đến. 2 người khiêng 1 cái bàn, trên mỗi cái bàn có một cái đất hoang địa hình do hạt cát tạo thành, vừa lúc tạo thành một cái đại sa bàn, đầy đủ tạo ra một cái chiến dịch địa hình Tây Bắc. Gò núi, hạp cốc, bình nguyên, rừng rậm, toàn bộ đều thể hiện đi ra, cực kỳ tinh tế.

- Đứng vào vị trí đi!

Vinh Đình chỉ vào cái sa bàn khổng lồ nói.

Sau khi đợi hai người bước vào vị trí, Vương Đình nghiêm mặt nói:

- Phương Vân điều khiển đại quân Dịch tộc, 120 vạn quân. Dương Hoàng, người điều khiển đại quân hoàng triều, 65 vạn quân. Thôi diễn lần này, tiêu diệt đại quân đối phương, hoặc chiếm lĩnh doanh địa của đối phương coi như thắng.

Vương Đình khoát tay áo, hai gã mặc quần áo màu đen, trang phục phụ tá văn sĩ đi lên.

- Mấy cái cờ nhỏ này, mỗi một cái đại biểu cho 1 vạn quân. Màu sắc khác nhau, đại biểu cho binh chủng khác nhau...

Văn sĩ đi tới bên cạnh Phương Vân, giải thích cận kề quân chủng Dịch Hoàng, đem một đồng cờ nhỏ giao cho Phương Vân, sau đó lui xuống. Cơ hồ cùng một thời gian, văn sĩ bên Dương Hoàng cũng lui ra ngoài.

Trong đại đường hoàn toàn yên tĩnh, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào trên người Phương Vân cùng Dương Hoàng.

- Hai bên bắt đầu đi!

Vinh Đình nói.

- Phương Vân, ta cũng không lấn ép người. Lần này thôi diễn sa bàn, ta trước, người nhìn cho kỹ.

Cổ tay Dương Hoàng run lên, toàn bộ lá cờ trong tay bay ra. Sau khi những lá cờ này rớt xuống bàn, Dương Hoàng cúi đầu nhìn xuống sa bàn, lập tức không nhúc nhích, thật giống như là biến thành tượng gỗ, bị mất đi linh hồn vậy.

“Hả? Có chút kỳ lạ!” Phương Vân nhìn lướt qua Dương Hoàng, lập tức phát hiện trạng thái Dương Hoàng có chút không là lạ.

- Phương Vân, đến phiên người.

Vinh Đình nhắc nhở.

Phương Vân nghe thấy liền thu hồi ánh mắt, lấy lại bình tĩnh. Hắn cũng không có xem Dương Hoàng bố trí binh lực, cờ xí khác nhau đại biểu cho quân chủng khác nhau. Trừ Dương Hoàng, người khác thấy cũng vô dụng. Hơn nữa, lần thôi diễn sa bàn này, một khi bắt đầu, toàn bộ binh lực lập tức loạn lên. Có thấy trước cũng vô dụng.

Trầm tư một chút, Phương Vân ở dưới mọi đôi ánh mắt kinh ngạc, tất cả lá cờ cùng cắm ở một chỗ.

Ầm!

Lá cờ sập rơi xuống, Phương Vân cảm giác tâm thần của mình, giống như 1 cục đá không ngừng chìm xuống. Trước mắt vô số bạch quang nổ tung, vô số địa hình trước mặt biến ảo, khi Phương Vân tỉnh tâm. Thì lại phát hiện mình hiện ra tại một chỗ trong rừng núi, chung quanh tinh kỳ khắp nơi, đao thương chỉ trời, chỉ chít đại quân Dịch tộc, giống như mây đen, thối tới...

- Bắt đầu!

Trong đại đường, mọi người gật đầu. Đang ở Phương Vân thả lá cờ xuống một khắc kia, một luồng khí lưu trắng đen từ sa bàn chọc thẳng lên trời, khí lưu chuyển động, hóa thành một mảnh hư ảo quang ảnh, bắn ra. Trong quang ảnh, vô số rừng rậm, gò núi, bình nguyên, thung lũng, hẻm núi, con sông từ từ hiện ra. Ở nơi này, địa hình phức tạp, hai chỉ đại quân đằng đằng sát khí, đang chôn dấu ở trong đó.

Đang lúc mọi người nhìn chăm chú, 65 vạn đại quân của Dương Hoàng, như chỉ chít sao trên trời, hợp thành một cái lưới khổng lồ, ở trong một tấm thiên địa này, tản ra sát khí rung trời. Mà ở đối diện Dương Hoàng, trong một mảnh hạp cốc. 120 vạn đại quân của Phương Vân cũng chỉ chít, toàn bộ chen chúc ở chung một chỗ. Ai cũng không thể nghĩ tới, Phương Vân lại làm như vậy, đây là phạm vào điều tối kỵ.

- Hai đại quân đối đầu, bày binh bố trận, từng khúc bấy rập, từng bước sát cơ. Phương Vân đem tất cả binh lực tập trung ở cùng nhau. Đây là cho đối phương toàn lực phát huy không gian. Vừa bắt đầu đã rơi xuống hạ phong. Phương Vân, đây là phạm vào điều tối kỵ a!

Lý Cư Chính, Lưu Thủ Chính, Trương Mục Thanh thấy rõ trong sân thế cục, trong lòng cũng trầm xuống. Tuy bọn họ là nho gia, nhưng binh pháp điển tịch cũng là nho gia phải học. Phương Vân bài binh như vậy, bọn họ vừa nhìn cũng biết, đây là nghĩ lấy nhiều thắng ít, dựa vào binh lực đè chết Dương Hoàng.

Nhưng chân chính trong chiến trường, thay đổi trong nháy mắt, cũng không phải đơn giản là binh lực nhiều ít có thể quyết định!

- Binh giả, quỷ đạo dã. Ta xem trọng đưa con thứ này của Phương gia.

Ở giữa sân tâm tư mọi người không giống nhau, rồi rít nhìn Phương Vân. Phía sau đại đường, sau tấm rèm bên trái, truyền đến một tiếng khẽ nhẹ kêu.

- Lấy bất biến ứng vạn biến.... có chút ý tứ!

Lúc này, nhất phẩm Quang Lộc đại phu Vinh Đình nói chuyện. Hắn hướng về phía đại đường, chấp tay lớn tiếng nói:

- Hai vị hầu gia, trận thôi diễn này, làm phiền hai vị rồi!

- Ừ.

Thanh âm Quang Lộc đại phu Vinh Đình vừa dứt, dưới đại đường hai ánh sáng lờ mờ sau tấm bình phong, lập tức truyền đến 2 tiếng đáp lại. Nhưng ngay sau đó, hai đạo nội lực bay ra, bay vào bên trong sa bàn. Trong hư không quang ảnh lập tức trở nên vô cùng chân thật, vô số rừng rậm bụi cỏ sinh trưởng ra.

. . .

- Cái sa bàn này, cư nhiên bị luyện thành một cái pháp khí.

Lúc này, trong rừng Phương Vân vô cùng kinh ngạc cảm thụ mọi thứ xung quanh. Vô số doanh trường tạo thành hình mạng nhện, từ hạp cốc, hướng theo tứ phương tám hướng trải dài ra. Từng cái doanh trường cũng là vô số binh lính Dịch Hoang. Những người Dịch Hoang này, mọi người thân hình cao lớn, ánh mắt sáng ngời, mũi ưng, hơi thở cực kỳ cao to.

120 vạn Dịch Hoang dị tộc, giờ phút này toàn bộ đều bị Phương Vân khống chế, điều khiển như ngón tay vậy.

Đại Chu Hoàng Tộc

100. Chương 96: Lần Đầu Giao Phong

Biên

Người Dịch Hoang rất nghiêm chỉnh huấn luyện, cực giỏi về cưỡi ngựa bắn cung. Trong Đại Chu hoàng triều, cũng chỉ có quân tinh nhuệ mới có thể cùng bọn họ đánh đồng về tài cưỡi ngựa bắn cung. Còn nói về lực lượng thì người Dịch Hoang trời sanh thân thể đã cường đại, nhưng còn kém xa binh lính Đại Chu võ công hưng thịnh.

Một gã tu luyện võ công, binh lính được nghiêm chỉnh huấn luyện, mặc vào chiến giáp hoàn mỹ của Đại Chu hoàng triều, có thể dễ dàng chém giết một gã binh lính Dịch Hoang, hơn nữa có thể dưới chống cự sự hợp công của 2 tên binh lính Dịch Hoang thật lâu.

120 vạn Dịch Hoang quân đối với 65 vạn binh lính Đại Chu, đây là chiến dịch Tây Bắc, quân lực song phương đối lập rõ ràng. Mặc dù thoát nhìn, Phương Vân khống chế số lượng binh lực rất nhiều, nhưng nói về lực chiến đấu thì 2 bên không kém nhau bao nhiêu.

Trọng yếu hơn là, một bên là một tướng quân thiện chiến kinh bách chiến, kinh nghiệm phong phú, một bên là một sĩ tử chưa từng ra chiến trường. Đây mới là sự chênh lệch rõ ràng nhất giữa hai bên.

Phương Vân mặc dù có 120 vạn quân, về binh lực chiếm chút ưu thế. Nhưng nếu không biết lợi dụng, Dương Hoàng thậm chí không cần phí sức cũng có thể nuốt trọn cỗ binh lực này. Mà trên thực tế, Dương Hoàng thường xuyên làm như vậy. Trên chiến công của hắn, điển hình là lấy ít thắng nhiều, nhiều không kể hết.

- Kiếp trước, ta cùng Trương Anh thôi diễn sa bàn, đều là hạt cát thông thường. Nhưng cái này được luyện thành pháp khí, cực kỳ chân thật sa bàn thôi diễn. Đây là lần đầu, trước làm quen một chút.

Phương Vân trong lòng thầm nghĩ, lập tức chỉ huy 120 vạn đại quân tiến hành bài binh bố trận.

- Hai người bắt đầu bày binh rồi!

Phương Vân vừa động, bên trong Đại Lý Tự, mọi người lập tức hết sức chăm chú. Mà cùng một lúc, Dương Hoằng cũng bắt đầu hành động. Bài binh bố trận, là sự thể hiện năng lực điều khiển cơ bản nhất của một tướng quân. Từ cái này, có thể thấy rõ được sự cao thấp giữa 2 bên.

- Kỳ tạt như phong, kỳ từ như lâm, xâm lược như hỏa, bất động như sơn*. Không hổ là thái tử Thiếu Bảo, năng lực cầm binh, quả nhiên hiểu rõ yếu quyết của binh pháp!

Đám người Lý Cư Chính nhìn lướt qua phần sa bàn của Dương Hoằng, chỉ thấy 65 vạn binh lính Đại Chu, dưới sự chỉ huy của Dương Hoằng, toàn diện phóng ra, giống như sóng biển dâng lên, càn quét một nửa sa bàn. Những binh lính này hành tung quỷ bí, lại vô cùng quỷ mị, không thể nắm bắt được.

Theo Dương Hoằng bài binh, vùng đất phía nam Dịch Hoang, nhất thời sát khí ngập trời. Dương Hoằng lợi dụng 65 vạn đại quân, ở địa hình phức tạp của nơi này, bố trí vô số mai phục, sát cơ.

Những thứ mai phục sát cơ này, tạo thành một cái lưới không lồ. Chỉ chờ binh lực của Phương Vân đi vào, lập tức một đường thất cổ, bẻ gãy nghiền nát!

Vô số binh lính được tiến hành an bài cùng một lúc, không có giống nhau, Dương Hoằng lộ ra vẻ thành thạo. Cho thấy có khí độ cùng năng lực của một danh tướng của Đại Chu! Mặc dù đám người Lý Cư Chính đối với Dương Hoằng không có hảo cảm, nhưng thấy năng lực bài binh của hắn, cũng không khỏi tán thưởng một chút.

Vị thái tử Thiếu Bảo này, có lẽ kiêu ngạo một chút, nhưng về phương diện điều binh lại cường đại vô cùng! Cho dù là tất cả tướng quân trong Đại Chu vương triều, có thể so sánh với hắn cũng không nhiều.

- Thái tử thiếu bảo, quả nhiên danh bất hư truyền. Các loại binh chủng được bày bố kỹ càng, phân bố đến các nơi, tán mà không loạn. Hắn là sở trường trận ‘thiên la địa võng’ của hắn!”

Vinh Đình đại nhân kiến thức rộng rãi, rất nhanh nhận thấy được trận pháp của Dương Hoằng! Loại pháp trận này, chân chính là một khi đã tiến thì phát động toàn thân, giống như mà cái lưới được mai phục trong nước, chỉ chờ con cá xông tới, lập tức bị mắc kẹt. càng giẫy thì càng mau chết mà thôi!

- Không biết Phương Vân ứng phó làm sao!

Xoay chuyển ánh mắt, mọi người nhìn về phía bên trái sa bàn. Chỉ thấy một một mảnh trong rừng, 120 vạn Dịch Hoang đại quân, ngã trá ngã phải, lộn xộn vô cùng, một mảnh hỗn loạn! Giống như người chỉ huy đại quân này, đang cố sức xếp thành một cái trận pháp, nhưng năng lực không đủ, luống cuống tay chân. Cuối cùng, một chi quân chánh quy, bị hắn biến thành đám quân rác rưởi!

- Đây...

Đám người Lý Cư Chính nhìn thấy đều trợn mắt há mồm, 120 vạn quân chẳng những không có phát huy ra năng lực vốn có, mà bị Phương Vân làm như vậy, ngược lại yếu đi mấy phần.

Nếu như Dương Hoằng lúc này khởi xuống tiến công, Phương Vân lập tức thua tan tác a!

Trên đại đường, mọi người thấy một màn như vậy, cũng không khỏi nhú mày. Giờ phút này, Phương Vân thể hiện trước mắt mọi người, chính là một tân thủ cái gì cũng hoàn toàn không biết, một tên tướng quân kém cỏi nhất!

- Đây là xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ, hắn còn đang từ từ bài binh bố trận?

Cơ trí như Vinh Đình, lúc này cũng bị mê hoặc.

Lúc này, trong lòng Phương Vân cũng vô cùng lúng túng, cảm giác như điều khiển ngón tay là một chuyện, mà diễn luyện lại là một chuyện khác. Thôi diễn trên chiến trường cùng lý luận suông, khác biệt vô cùng khổng lồ.

Kiếp trước, Phương Vân cùng hai người bạn tốt Trương Anh, Chu Hân, chơi giỏi nhất chính là thổi diều sa bàn. Nhưng mà khi ba người chơi thì chỉ là sa bàn bình thường thôi. Bỏ vào mấy lá cờ, sau đó bắt đầu diễn luyện, loại thổi diều bình thường này, bài binh bố trận cực kỳ đơn giản. Thổi diều sa bàn giống như thật thế này, Phương Vân còn là lần đầu tiên làm.

120 vạn đại quân không phải là một số lượng nhỏ, số lượng vô cùng nhiều, dày đặc, nhìn không thấy điểm cuối. Binh lực càng nhiều, yêu cầu năng lực chỉ huy của tướng quân lại càng cao.

Phương Vân chưa từng ra chiến trường, muốn chỉ huy một chi quân đội khổng lồ như vậy, thật sự là cần một chút thời gian. Thẳng thắn mà nói, Phương Vân lúc này chỉ là một cái tân thủ mà thôi.

Nhưng mà, dù sao hắn cũng có cơ sở về thổi diều sa bàn ở kiếp trước. Ở từ từ lục lọi tìm kiếm. Phương Vân cũng tìm thấy một chút bí quyết. Ở trong một đám đại quân này, lộ vẻ vô cùng chính tề, nhưng phần lớn quân lực vẫn lộ ra vẻ hỗn loạn.

Từ trên trời quan sát xuống, có thể nhìn thấy phương hướng chính xác của Phương Vân. 120 vạn quân đội đang hướng về tứ phương tám hướng mà hành động, từ từ hiển lộ ra phương trận đơn giản cánh trái, trung quân, cánh phải cùng hậu quân. Đây là trận pháp đơn giản không có cách nào đơn giản hơn được nữa!

Lúc này, lính trinh sát của Dương Hoàng đã tới. Hơn 20 binh lính của Đại Chu tạo thành một tiểu đội trinh sát, đứng ở trên một sườn dốc cao, nhìn xuống dưới, đứng không nhúc nhích. Rất hiển nhiên, Dương Hoàng cũng đang hoang mang.

Vốn, Dương Hoàng cho là Phương Vân dám khiêu chiến hắn về phương diện này. Thì thế nào cũng phải có một chút khả năng. Nhưng mà, chi đại quân lộn xộn dưới chân núi, lại đẩy ngã mọi phán đoán trong lòng Dương Hoàng.

- Rốt cuộc hắn đang làm gì vậy?

Lúc này Dương Hoàng đang nghi ngờ sự biểu hiện của Phương Vân, so với một cái tân thủ, giỏi hơn không bao nhiêu.

- Cái này... chẳng lẽ là mê hoặc địch sao?

Dương Hoàng nhíu mày, trong lòng cùng mấy vị trong đại đường giống nhau, trần đây nghi ngờ. Nhưng mà, hắn cũng không phải loại người dễ bị mê hoặc. Lệnh kỳ vung lên, hơn hai mươi tên trinh sát như hổ như sói lao xuống. Trong nháy mắt, lao vào cánh trái đại quân, một vòng, sau khi chém giết hơn 50 tên binh lính Địch Hoang, thuận lợi trở về dốc núi.

Dễ dàng, thật sự là quá dễ dàng! Quân trinh sát không tổn thất một người nào, liền chém giết hơn 50 tên binh lính của Phương Vân. Biểu hiện của Phương Vân, không phải giống, mà căn bản là một tân thủ.

Sau khi bị Dương Hoàng loạn sát một trận, Phương Vân chẳng qua là nhìn lại hắc giáp quân trên gò núi một cái, cũng không có đuổi theo. Điều khiển cánh trái, tiếp tục bài binh bố trận.

Hơn 50 tên binh lính mà thôi, tùy hắn giết. 120 vạn đại quân, đủ cho hắn giết mấy ngày mấy đêm.

Thấy Phương Vân không có đuổi theo, cũng không có phản kích. Tâm tư Dương Hoàng vừa động, 20 tên trinh sát quân lần nữa lao xuống, lần nữa quay về lại vừa chém giết hơn 40 tên địch quân, vô cùng dễ dàng. Cả quá trình, không gặp phải một sự chống cự.

Phương Vân không để ý tới, tiếp tục bài binh bố trận. Từ từ, hắn bắt đầu tìm được loại cảm giác cầm binh. 120 vạn đại quân bắt đầu bày biện ra một chút trật tự.

Lúc này, Dương Hoàng lại do dự, theo như biểu hiện của Phương Vân này giờ. Chỉ cần 65 vạn quân binh lính Đại Chu xung phong liều chết tới đây, lập tức có thể đem Phương Vân giết một cái tấm giáp không lưu, lập tức chiến thắng.

- Người này, âm hiểm xảo trá, tất có mai phục, nói không chừng chính là đang cố ý nhử mình. Muốn phá hư trận hình của mình!

65 vạn đại quân một khi liều mạng xung phong tới đây, thiên la địa võng chẳng khác nào sụp đổ rồi. Lần nữa tiến hành bố trí, lại cần không ít thời gian, dễ dàng bị quân địch áp chế. Dương Hoàng lại nghĩ tới ngày

hôm qua Phương Vân chủ động khiêu chiến, cái vẻ mặt tràn đầy vẻ mặt tự tin. Khiến trong lòng hắn cảm thấy có một chút bất an, bản năng gần như cho là Phương Vân nhất định đang mai phục cái gì, chẳng qua là hắn còn nhìn chưa ra.

Nhưng, mặc dù hắn không giỏi về công phu mềm mết, nhưng năng lực tác chiến hơn mười năm vẫn có. Hơn nữa, Dương Hoàng làm theo cách binh giả quỷ đạo, nếu hắn chỉ vì một cái hoài nghi, liền buông tha cho cơ hội trước mắt, điều này là không có khả năng.

Dương Hoàng vung tay lên, lập tức ở thâm sơn đậm lũy, bình nguyên hiểm địa, rừng núi khe sâu, tất cả các nơi xông ra một chi kỵ binh, số lượng cũng không nhiều lắm, chính tề xông vào đại doanh của Phương Vân.

Tốc độ Dương Hoàng cực nhanh, cơ hồ là trinh sát quân đánh lén lần thứ năm. Chung quanh đại quân của Phương Vân, lập tức xuất hiện rất nhiều hắc giáp quân đang phân tán. Một tiếng ra lệnh, hắc giáp quân lập tức gào thét, tiến tới giết chóc.

Chỉ thấy mấy ngàn quân đội, Phương Vân cũng khẽ thở phào nhẹ nhõm. Chi quân đội này của Dương Hoàng, vẫn chỉ là dò xét. Tiếp xúc liền có chút tổn thất, nhưng cũng nằm trong phạm vi chấp nhận được của Phương Vân. Một tiếng kèn lệnh, Địch Hoang đại quân lập tức co lại vào phía sau, chủ động tránh né cùng quân đội của Dương Hoàng tiếp xúc.

- Giết!

Mấy ngàn binh lính Đại Chu giống như lang như hổ, liều mạng xung phong đi vào, nơi đi qua, người ngựa đổ ngã. Sau khi liều mạng xông pha một chút, lập tức quay lại, chạy về phía gò núi.

Phương Vân cũng không truy kích, coi một chút tổn thất. Một lần bị trùng sát, cộng thêm mấy lần trước, thì hắn đã tổn thất chừng 5000 binh sĩ. Còn số này nhìn hơi nhiều, bất quá so với 120 vạn đại quân mà nói, thì không thấm vào đâu, còn chấp nhận được.

Quân lực của Dương Hoàng trở lại gò núi, nhìn lại một cái, vẫn thấy Phương Vân không có đuổi theo. Lệnh kỳ lại vung lên, tập tức lại một lần giết chóc.

Một lần, hai lần, ba lần...

Hai người giống như đạt được một hiệp định nào đó, không ngừng tái diễn loại tập kích đơn điệu này. Dương Hoàng không chế binh sĩ, thủy chung vẫn không có xâm nhập vào trung tâm đại quân của Phương Vân, vẫn ở phía bên ngoài phương trận chém giết không ngừng. Sau một hồi, thương vong bên Phương Vân đã đạt tới con số 1 vạn 5.

Bằng!

Lại một lần nữa trùng sát, đột nhiên một mũi tên từ trong đại quân của Địch Hoang bắn ra, xuyên qua khỏi giáp khe hở, xuyên qua cổ của một tên binh lính Đại Chu. Trong cổ họng tên binh lính đại chu này này phát ra thanh âm ‘khắc khắc’ liền từ trên ngựa ngã xuống.

Giống như một cục đá rơi xuống nước, tạo thành gợn sóng. Tại lúc tên lính này chết trận, ý nghĩ của Dương Hoàng cũng tùy theo chấn động, cảm giác được có một chút không đúng, mấy ngàn binh lính lập tức trở lại gò núi.

- Có cái gì không đúng...

Trên gò núi, gió lạnh thổi qua, Dương Hoàng lập tức thanh tỉnh rất nhiều. Thành quả mấy lần giết chóc đột nhiên hiện lên trong đầu:

- 3000 người quân đội, lần đầu giết được 5000 người, lần thứ 2 giết được 4500, thứ 3 được 3000, thứ 4 được 2000, thứ 5 được 800...

- Người này lợi dụng ta để thao luyện binh lính!

Kinh nghiệm phong phú của Dương Hoàng làm cho hắn lập tức nhìn thấy được mấu chốt. Dương Hoàng hướng xuống phía dưới nhìn, chỉ thấy hơn 100 vạn đại quân đang chỉnh tề chia làm trái, trung, phải, hậu tứ phương trận. 100 vạn đại quân tinh kỳ pháp phối, sát khí ngập trời, nơi nào có thấy dấu hiệu của sự hỗn loạn, đây rõ ràng là một chi đại quân được nghiêm chỉnh huấn luyện chánh quy.

- Ta trúng kế rồi! Người này căn bản là không có mai phục gì phía sau.

Lúc này, Dương Hoảng có ngu hơn nữa cũng tự biết mình vô cùng đa nghi, bỏ lỡ thời cơ xung phong tốt nhất!

Phương Vân cơ hồ cảm nhận được ý nghĩ của Dương Hoảng, hơn 100 vạn đại quân đồng thời nhìn về phía gò núi, giống như đang cười nhạo hắn. Dương Hoảng chỉ cảm thấy một mảnh tức tối trong lòng, 3000 đại quân lần nữa tiến hành trùng sát.

Bằng! Bằng! Bằng!

Lần này, Phương Vân chủ động phản kích, vô số mũi tên đồng thời bắn ra. Đại Chu chế tạo chiến giáp hết sức cứng rắn, mũi tên bắn tới phía trên, phát ra ‘đình đàng’ tiếng vang. Nhưng mà, khôi giáp cũng không phải hoàn toàn không có khe hở, ít nhất, ở phần cổ, cần hoạt động là không thể nào hoàn toàn nối liền.

- A!

Trong tiếng kêu thê thảm, binh sĩ của Dương Hoảng lần đầu tiên xuất hiện hơn 10 người thương vong. Lúc này, song phương bắt đầu đánh cận chiến. 2 bên đều có thương tổn, Dương Hoảng cũng không có tham chiến, vẫn như cũ trùng sát một chút, lại rút lui. Trong quá trình rút lui, lại bị Phương Vân giết một ít.

Sau khi trở về gò núi, kiểm tra quân số lại một lần, Dương Hoảng phát hiện lần này, bên mình tổn thất 500 người. Mặc dù Phương Vân tổn thất nhiều hơn, nhưng đối với Dương Hoảng mà nói, đây là chuyện không thể nào tha thứ được.

Hắn là một tướng quân thân chinh bách chiến, lại ở trong tay Phương Vân tổn thất nhiều như vậy!

- Rút lui!

Dương Hoảng lúc này rất quyết đoán, đem 2500 binh lính còn lại rút lui trở về. Mặc dù rất không cam lòng, nhưng Dương Hoảng cũng hiểu, hiện tại Phương Vân đã khống chế được đại quân, lấy mấy ngàn người đánh sâu vào 100 vạn đại quân, không tổn thất một chút mới là lạ!

Thấy Dương Hoảng rút lui, Phương Vân cũng không có đuổi theo. Tiếp tục thao luyện hơn 100 vạn đại quân! Hắn hiện tại đang từ từ tìm kiếm được cái cảm giác cùng Trương Anh đối chiến ở kiếp trước.

“ Binh giả, quý đạo dã! Hắc hắc, Dương Hoảng con đường của ngươi đã chọn sai rồi. Vô hẫu, vương hầu Đại Chu không có một người nào có thể dựa vào một chữ ‘ quý’, là có thể xưng hầu!”

Phương Vân nhìn vào phương hướng đại quân của Dương Hoảng, trong lòng cười nói.

Sau khi 1 phen tiểu sát giữa 2 người chấm dứt, bên trong Đại Lý Tự lại không ngừng lắc đầu than thở. Nếu như nói, lúc đầu Phương Vân biểu hiện còn giống như một người mới, thì lúc này hắn đã nhanh chóng trưởng thành thành một gã tướng lĩnh.

- Cái tên Phương Vân này, quả nhiên đang làm quen với sa bàn!

Trong lòng Vinh Đình thầm than một tiếng, biết Dương Hoảng đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất. Phía sau tấm màn, bốn vị Thái Sơn Bắc Đẩu vẫn không nhúc nhích, không có phát ra một chút thanh âm, giống như đang yên lặng nhìn trận thời diễn này phát triển.

Sau một lúc yên lặng ngắn ngủi, Phương Vân bắt đầu phản kích. Một tiếng ra lệnh, một vạn kỵ binh giống như thủy triều mãnh liệt trào dâng, hướng ra các phương hướng xuất phát, một lát liền chạy qua gò núi, hướng về phía trận doanh của Dương Hoảng mà tiến...

*Kỳ tạt như phong, kỳ từ như lâm, xâm lược như hỏa, bất động như sơn: Binh nhanh như gió, quân nhiều như rừng, tiến nhanh như hỏa, bất động như núi.

*Binh dã quý đạo: Binh là người thường, nhưng khi dùng thì lại như quý.

Đại Chu Hoàng Tộc

101. Chương 97: Chém Giết

Biên

Một vạn kỵ binh, khoái mã phi nhanh, rất nhanh liền biến mất ở dưới chân núi, đại quân của Phương Vân dừng lại tại chỗ, không nhúc nhích.

Chỉ trong chốc lát, mười mấy kỵ binh từ các phương trở về, trên người tràn đầy thương tích. Mà những kỵ binh khác, Phương Vân cảm giác được toàn bộ biến mất. Phương Vân cũng không hấp tấp, vung tay lên, lại là 1 vạn kỵ binh lại hướng khắp nơi tiếng công. Lần này, chạy về chỉ có hơn 3000 người.

- Hừ, lúc này mới phát hiện được!

Phương Vân cười lạnh, biết Dương Hoảng phát hiện ý đồ của hắn. Cố ý buông tha cho 3000 nhân mã này.

Kiên sa bàn pháp khí này có chút đặc thù, binh lực phân tán càng mỏng, phạm vi nhìn lại càng nhỏ. Muốn dò la xem khu vực phía nam rộng lớn bao nhiêu, Phương Vân chỉ có thể đem 1 vạn kỵ binh chia làm 1 vạn phương hướng, chạy ra phía ngoài. Mặc dù phạm vi nhìn nhỏ nhất, nhưng đối với Phương Vân mà nói, hắn đã thu hoạch được tin tức mình cần.

- Mục đích đã đạt được, có thể nhẹ nhõm hơn nhiều!

Hai tốp kỵ binh chạy đi, tổn thất 1 vạn 7, cộng thêm lần trước tổn thất, 120 vạn đại quân của Phương Vân đã tổn thất 3 vạn quân. Nhưng mà, tổn thất như vậy đối với Phương Vân là không đáng kể. Trừ lần đó ra, Phương Vân còn lấy được tin tức địa hình của phía nam, phối hợp với trí nhớ sa bàn trong đầu. Hiện tại, Phương Vân đối với vị trí địa hình hoàn cảnh của Dương Hoảng, đã rõ hơn rất nhiều.

Trong thời gian kế tiếp, Phương Vân gia tăng phòng thủ, sau đó, 117 vạn đại quân vẫn án binh bất động.

Dương Hoảng vẫn một mực chờ đợi Phương Vân phản kích, khi thấy kỵ binh đợt thứ nhất tán loạn, Dương Hoảng không chút do dự ăn hết. Nhưng, đợt thứ hai 1 vạn kỵ binh của Phương Vân lại tới, Dương Hoảng lập tức phát hiện được tính toán của Phương Vân.

- Hắn muốn dùng hai vạn kỵ binh để dò xét binh lực mai phục của ta!

Trong lòng Dương Hoảng cười lạnh, thay đổi bố trí một chút, giết hết 7000 người, thả 3000 người trở về. Nói về kế nghi binh, Dương Hoảng chính là lão hành giả. Thời gian kế tiếp, Dương Hoảng tiếp tục chờ đợi Phương Vân tiến công.

Đợi thật lâu, cũng không chờ thấy được binh lực thứ ba của Phương Vân.

- Phương Vân muốn nói cho Dương Hoảng biết là muốn cùng hắn chính diện giao phong!

Thấy được động tĩnh binh lực của 2 bên, mọi người lập tức hiểu rõ. Không phải không thừa nhận, chiêu này của Phương Vân mặc dù có chút vô sỉ, nhưng lại rất hiệu quả. Thiên la địa võng đại trận rất khó phá, hiện tại Phương Vân tiến công, chỉ có thể là nhanh chóng cầu bại!

Chỉ trong chốc lát, Dương Hoảng phái ra đại quân trinh sát. Tổng cộng 2000 nhân mã, hướng đại quân của Phương Vân chạy tới. Đại quân của Dương Hoảng vẫn vây chung quanh doanh địa của Phương Vân, không tiến công cũng không rời đi.

- Dương Hoảng hẳn là đã xem thấu được ý đồ của Phương Vân!

Vinh Đình nhìn thoáng qua doanh địa của Dương Hoảng, quả nhiên rất nhiều kỵ binh nhanh chóng phóng ra, hướng về phía của Phương Vân tiến tới.

- Giết!

Sau thời gian trầm mặc ngắn ngủi, 2000 nhân mã trinh sát binh Đại Chu hợp thành mũi tên nhọn, xuyên qua kẽ hở tiến vào doanh địa của Phương Vân. Bên ngoài doanh địa, có rất nhiều công sự phòng ngự. Bất quá, Dương Hoảng không có để vào trong mắt.

Hí hí hí!

Chiến mã kêu lên, ngay khi khoái mã của quân Đại Chu xuất hiện thì quân trong doanh địa của Phương Vân lập tức xuất hiện biến hóa. Dầy đặt đại quân bên cánh trái lập tức co rút lại vào phía trong, hiện ra một khe hở dài hẹp. Chiến mã của Dương Hoảng hướng thẳng về phương nào, thì nhân mã phương đó lập tức rui về phía sau..

- Cái gì!

Trương Mục Thanh, Lý Cư Chính, Lưu Thủ Chính chấn động toàn thân, thân thể khẽ nghiêng về phía trước, mở to hai mắt mà nhìn.

Giờ khắc này, Phương Vân thể hiện ra năng lực thống soái khiến cho người ta khiếp sợ. 2000 đại quân của Dương Hoảng xông vào cánh trái, một đường hất vang tiến mạnh, lại không có giết được một ai. Dưới sự khống chế xảo diệu của Phương Vân, tránh khỏi cùng Dương Hoảng đánh giáp lá cà.

- Giết!

Ngay khi thiết kỵ cuối cùng của 2000 nhân mã xông qua là lúc đại quân cánh trái của Phương Vân đột nhiên công kích, thế tiến giống như sét đánh, trong nháy mắt giết sạch cả 2000 quân trinh sát. Cả quá trình nhanh như thiểm điện, Dương Hoảng cũng không kịp phản ứng.

- Cái gì!

Trong lòng Dương Hoảng chấn động mãnh liệt, hấn cơ hồ không cách nào tin tưởng, 2000 tinh binh được mình nghiêm chỉnh huấn luyện lại bị Phương Vân trong nháy mắt đánh chết, không có được một chút thời gian phản ứng.

Các văn thần cũng thất kinh. Người nào cũng không ngờ rằng Phương Vân lại có thể như sét đánh, ăn sạch 2000 người quân đội của Dương Hoảng. Mặc dù 2000 không nhiều lắm, nhưng ở trong một sát na này, Phương Vân thể hiện ra sự tinh táo, lão luyện cùng ngoan tàn, lại làm mọi người kinh hãi không dứt.

Loại biểu hiện này, hoàn toàn làm cho không một người nào có thể liên hệ tới biểu hiện ngốc nghếch của Phương Vân lúc trước.

Cộc cộc!

2000 nhân mã mới bị nuốt hết, thì tiếng vó ngựa lại vang lên, đợt tiến công thứ hai của Dương Hoảng lại tiến tới. Lần này ước chừng khoảng 4000 nhân mã. Chia làm bảy, tám mươi đội quân tiến hành quấy rầy khắp nơi đại quân của Phương Vân.

Đại quân của Phương Vân cũng không nhúc nhích, tùy ý Dương Hoảng thử dò xét, quấy rầy. Lại một khoảng thời gian trôi qua, Dương Hoảng tổng cộng giết được hơn hai mươi người người. Một chút tổn thương này, đối với Phương Vân mà nói, cũng chỉ là chín trâu mất một sợi lông mà thôi, không có một chút đau đớn.

Rốt cuộc, bảy tám mươi đại quân lần nữa hội hợp. Lệnh kỳ vung lên, hơn 4000 người tạo thành một cái lợi chùy, lần nữa xuyên nhập vào trong trận doanh của Phương Vân. Phương Vân tiếp tục diễn trò cũ, kỵ binh Dương Hoảng tiến tới nơi nào, nơi đó lùi lại. Nếu nói là phát động toàn lực, đại quân cánh trái khổng lồ như vậy, dưới sự chỉ huy của Phương Vân, lại không chút lộn xộn, mà là vô cùng chỉnh tề.

4000 nhân mã của Dương Hoảng lại biến đổi, từ một mũi nhọn phân nhánh ra biến thành hai cái mũi nhọn, rồi lại phân nhánh, biến thành 4 cái.... Nhưng, Dương Hoảng biến hóa mau, Phương Vân lại ứng đối nhanh hơn. Đặc điểm ngựa của Dịch Hoang là sức bền cao, tốc độ nhanh, lại bị hấn phát huy vô cùng nhuần nhuyễn. Thiết kỵ của Dương Hoảng đi tới mau, hấn lui về sau nhanh hơn.

Ầm!

Giống như 2 bàn tay vỗ vào giữa, Dương Hoảng vừa mới phát giác không ổn, Phương Vân đã lặng lẽ hoàn thành vây kín. Vô cùng vô tận đại quân Dịch Hoang như sóng biển trào dâng xông lên chém giết. 4000 nhân mã lại bị Phương Vân nuốt trọn. Mà Phương Vân chỉ tổn thất 100 tên.

Lần đầu tiên cho là trùng hợp, lần thứ hai thì không thể nói là như vậy rồi.

Ở hai bên trái phải sau tấm bình phong của đại đường, hơi thở khê ba động, hai đạo lãnh điện quang mang, từ sau tấm bình phong chợt lóe rồi biến mất. Giờ khắc này Phương Vân biểu diễn nghệ thuật chỉ huy lại làm cho người ta khiếp sợ.

- Binh pháp vân, lấy đang hợp, lấy kỳ thắng! Giờ phút này, Phương Vân và Dương Hoàng chính là đấu nhau về binh pháp!

Trong nháy mắt Vinh Đình đại nhân liền nhìn thấu bản chất của thôi diễn chiến trường trong trận này. Dương Hoàng lấy binh hành quỷ chiêu mà nổi danh, chính là trong binh pháp lấy chữ ‘ kỳ’ làm yếu quyết. Xuất kỳ bất ý, giết địch lúc chưa chuẩn bị! Dương Hoàng chính là dựa vào kỳ binh, không ngừng tấn công mà thắng.

Mà phong cách lĩnh quân của Phương Vân, lúc này cũng bày ra tới. Chính là chữ ‘ chính’. Bất kể người xảo quyết cỡ nào, có bao nhiêu âm mưu, ta vẫn an nhiên bất động, lấy bất biến ứng vạn biến.

- Sau này, Phương Vân tất nhiên có thể trở thành cường tướng không thua gì Dương Hoàng.

Trong thời gian thật ngắn, Vinh Đình lại đối với Phương Vân hiểu rõ hơn. Phương Vân cùng Dương Hoàng, phong cách lĩnh binh khác nhau. Sau này, sẽ trở thành trụ cột của Đại Chu hoàng triều!

- Muốn cùng ta đấu tạo nghệ binh pháp sao?

Dương Hoàng cười lạnh một tiếng, bị Phương Vân hai lần nuốt trọn, Dương Hoàng cũng bị kích nổi lên một cổ ngạo khí. Tâm niệm liền động, nắm vạn kỳ binh phóng ra, lao thẳng vào đại doanh của Phương Vân.

Thấy đại quân của Dương Hoàng xuất động, trong lòng mọi người hồi hộp. Biết rằng vị thái tử Thiếu Bảo này đang nổi giận.

Ô!

Tiếng tù và vang lên, đám quân dày dặt của Đại Chu hiện ra tứ phương. Lần này số lượng binh lính, nhiều hơn dĩ vãng quá xa. Một cổ sắt khí hơi thở, tràn ngập trung quanh đại quân Địch Hoang.

Ô!

Sau yên lặng ngắn ngủi, một cái hỏa cầu khổng lồ từ trong núi bay ra, hướng về đại quân Địch Hoang đang ở hướng đông mà tới. Trong nháy mắt, trên bầu trời của đại quân Phương Vân, xuất hiện mấy ngàn cái hỏa cầu. Hỏa cầu nóng rực, khiến cho nhiệt độ không khí tăng nhanh, một cổ sóng nhiệt từ bầu trời đập xuống.

Một chuyện làm cho người ta khiếp sợ lại xuất hiện. Phương Vân khổng chế đại quân, bất chợt tản ra, hiện ra mấy ngàn cái địa phương trống không. Những khe hở này, dĩ nhiên lại bị cự mã vây lại.

- Đây!

Mọi người trợn mắt hốc mồm, nhìn hỏa cầu chính xác rơi xuống chỗ trống, sau đó quay cuồng vài vòng, bị cự mã ngăn cản.

- Hô!

Một sóng chưa hết, sóng khác lại tới... Vô số khúc gỗ tròn , tảng đá to từ trên sườn núi lăn xuống, chậm rãi phóng mạnh về đại doanh Địch Hoang. Dương Hoàng lấy tài liệu tại chỗ, từ chặt cây cối đến đào núi lấy đá.

Ừng ừng, trong tiếng nổ xuất hiện tứ phương tám hướng, đều là do khúc gỗ tròn cùng tảng đá to tạo thành.

Thế công của Dương Hoàng vẫn chưa có kết thúc. Đợt thứ ba lại lập tức tới.

Vèo! Vèo! Vèo!

Vô số hỏa tiễn từ trên Sơn Cương bay lên, trên không trung tạo thành một vòng cung, bay về phía doanh trướng Địch Hoang.

- Giết!

Mưa tên vừa phát, Dương Hoàng lập tức xuất động năm vạn đại quân, tạo thành vô số hàng ngũ, thẳng hướng đại quân của Phương Vân. Mượn thế của hỏa, đá, cùng tiến công, tấn công của Dương Hoàng lộ ra sự lạnh lợi dị thường, khí thế cực kỳ cường đại.

- Phương Vân cảm nhận được áp lực rồi!

Mọi người đều cảm giác được, đại quân của Phương Vân xuất hiện sự xao động cực ngắn. Dù sao Dương Hoàng cũng là một danh tướng, ba cái thể công phối hợp với kỵ binh lao xuống, lộ ra duệ khí khó đỡ! Mặc dù chỉ có năm vạn đại quân, nhưng dựa vào cổ khí thế này, Dương Hoàng hoàn toàn có thể cứng rắn diệt bốn mươi vạn quân đội. Lại phối hợp một chút chiến thuật kỵ binh, Dương Hoàng thậm chí có lòng tin, đánh tan cả trận thế của Phương Vân.

Ở ba đợt thế công, công kích toàn bộ các phương vị, Phương Vân hiển nhiên nhận được áp lực. Chỉ trong một cái chớp mắt, Phương Vân lập tức tổn thất tám vạn. Thực lực của Dương Hoàng hiển thị ra vô cùng rõ ràng.

Đại quân tiếp tục trùng tiến, đại quân của Dương Hoàng như lang như hổ, lăng lợi vô cùng, tiếp tục hướng trận doanh của Phương Vân đánh tới.

- Ô!

Tiếng tù vang lên, đại quân của Phương Vân toàn diện co lại. Trong lòng Dương Hoàng cười lạnh không ngừng, hướng phía trong co lại, chẳng qua là tự nhận lấy cái chết, càng dày đặc, binh lực chết càng nhiều.

Mắt thấy đại quân của Phương Vân lập tức tổn thất thảm trọng, đột nhiên một cái chiến hào rất lớn, dọc theo đường biên của đại quân Phương Vân. Gỗ tròn, cự thạch, bị chiến hào cản lại, lập tức rơi vào trong đó.

- Uống!

Cơ hồ cùng một thời gian, đại quân của Dịch Hoang toàn bộ ngồi xổm xuống, tiếp theo từng cái thiết thuẫn khổng lồ hướng lên trời xuất hiện. Tất cả mưa tên rơi vào phía trên, kêu leng keng leng keng, toàn bộ bị đỡ lấy.

Dương Hoàng lập tức cảm thấy không ổn, cũng không ham chiến, quay đầu ngựa, liền thừa thắng rời khỏi.

- Giết!

Nơi xa xa trên gò núi, tinh kỳ pháp phối. Vô số Dịch Hoang binh lính đột nhiên từ dưới đất chui ra.

- Cái gì!

Trần định như Vinh Đình đại nhân cũng mãnh liệt đứng dậy, ngay cả hắn cũng không biết chi quân đội này của Phương Vân đã mai phục từ lúc nào.

Giống như là giấu cọt Dương Hoàng, những binh lính này khê đẩy một cái, lập tức đem cự thạch cùng gỗ còn sót lại đẩy xuống. Cùng một thời gian, thiết thuẫn giờ lên, vô số thiết kỵ từ phía sau thiết thuẫn lao ra, thẳng tiến tới năm vạn binh mã của Dương Hoàng.

Lúc này, trước có mai phục, sau có truy binh. Năm vạn binh mã của Dương Hoàng thật là lên trời không lối, xuống đất không cửa...

- Giết!

Dương Hoàng biết trốn cũng không thoát, quyết định thật nhanh. Năm vạn binh mã quay lại giết tới. Trong lúc này, hai người thể hiện ra kỹ xảo lãnh binh cao siêu. Các loại chiến thuật kỵ binh nhất nhất đều dùng ra, hoặc phân hoặc tán, tán mà không loạn, tự nhiên có lực.

Một phen giao chiến lắng xuống, năm vạn binh mã của Dương Hoàng toàn quân bị diệt, Phương Vân cũng giao ra 14 vạn thương vong.

Trận giao chiến này, binh lực của Dương Hoàng tổn thất thảm trọng, số lượng binh lính từ 65 vạn giảm xuống còn 60 vạn.

Nếu so về tổn thất, Phương Vân tổn thất nhiều hơn. Nhưng trọng yếu là, năm vạn binh mã của Dương Hoàng đều là tinh binh, mà bên Phương Vân phần lớn đều là bình thường binh lính. Cho nên nói trong trận này, Dương Hoàng dùng năm vạn tinh binh đổi lấy mười bốn vạn binh lính bình thường ... tự nhiên là lỗ lã!

- Chi binh mã này của hấn, rốt cuộc là mai phục lúc nào?

Lúc này Dương Hoàng bần khoản trăm điều mà không có một lời giải đáp. Nếu như không phải bị chi binh lính này cản đường, hấn có thể giết chết tám vạn binh lính Phương Vân, rồi sau đó an toàn rút đi.

Dương Hoàng cũng không có thời gian để suy nghĩ, bởi vì sau khi giết chết năm vạn tinh nhuệ kị binh, 103 vạn đại quân của Phương Vân, rốt cuộc toàn quân xuất động.

Cộc cộc cộc!

Đại địa chấn động, đại quân khổng lồ của Địch Hoang chia làm ba đường, mỗi đường hơn ba mươi vạn, hướng đại bản doanh của Dương Hoàng tấn công.

Phương Vân rốt cuộc phát động toàn diện phản kích!

Đại Chu Hoàng Tộc

102. Chương 98: Nhục Nhã Dương Hoàng

Biên

- Giết!

Đại quân Địch Hoang giống như sóng biển dâng trào, dùng thế lôi đình vạn quân áp hướng chỗ binh lực của Dương Hoàng mai phục chạy tới. Giống như là sóng lớn vỗ vào thuyền gỗ, gần 5000 nhân mã đột nhiên biến mất ở trong cảm giác của Dương Hoàng. Đợi đến lúc ‘lưới mắt’ quanh thân Dương Hoàng hướng nơi đó co rút lại thì đại quân của Phương Vân biến mất một cách quỷ dị.

- Giết!

Một sóng chưa tan thì một sóng khác đã nổi lên. Một chỗ cách nơi này cực xa, lúc này Dương Hoàng lại đồng thời lại mất đi cảm ứng của ba cổ binh lực. Trong một khoảng thời gian ngắn, Dương Hoàng liền mất đi hơn 1 vạn binh lực. Cộng thêm lúc trước, binh lực của Dương Hoàng chưa đủ 60 vạn.

Cốc cốc!

Vó ngựa như đập sóng, một lớp sóng lại một lớp, đại quân Địch Hoang lấy tốc độ làm cho người ta khiếp sợ, hướng nam cường công. Binh lực của Dương Hoàng liên tiếp bị tiêu diệt. Rốt cuộc Phương Vân đã bắt đầu thi triển năng lực chiến thuật của mình, công kích đại trận ‘thiên la địa võng’ của Dương Hoàng.

Thân cá nếu dài cỡ nửa thước, đụng vào lưới cá thì lập tức sẽ bị bắt khó động. Nhưng nếu là một con sa ngư xông vào lưới cá thì, cũng không phải bị kẹt vào lưới cá mà là lưới cá bị rách!

Giờ phút này, Dương Hoàng cũng cảm giác được lưới cá của mình đang bị một cái sa ngư xông vào. Không chỉ như thế, dường như đối thủ đối với tám lưới cá của hấn hiểu rõ như lòng bàn tay. Biết đây thường nơi nào thô, nơi nào yếu ớt.

Không có ai nghĩ đến, Phương Vân công kích lại lan lợi đến như thế!

Đám người Vinh Đình, Lý Cư Chính, Lưu Thủ Chính, Trương Mục Thanh chăm chú nhìn chằm chằm vào phía sa bàn, ở trong mắt bọn họ, chỉ thấy ba cổ đại quân của Phương Vân, lúc phân lúc hợp. Bất kể là phân hay hợp, kết quả cuối cùng, cũng là đại quân của Dương Hoàng bị Phương Vân lấy thực lực tuyệt đối, từ từ ăn tới. Mà cả trong quá trình này, tổn thất của Phương Vân cũng rất nhỏ.

- Chiến thuật của Phương Vân chỉ là một kiểu lấy mạnh thắng yếu, lấy nhiều thắng ít. Đơn thể binh lính không cách nào đánh lại Dương Hoàng, liền tập trung tất cả binh lực, đánh chết đối phương!

Bên trong đường, mấy người đều quen thuộc với binh pháp. Xem một chút liền hiểu rõ chiến thuật của Phương Vân. Loại chiến thuật này rất đơn giản, thậm chí có thể nói là thô ráp. Nhưng mà, đối phó Dương Hoàng lại rất có hiệu quả.

- Lúc đầu, Phương Vân điều khiển hai vạn kỵ binh, đã thăm dò được bố trí của Dương Hoàng. Nếu Dương Hoàng không kịp phản ứng, lập tức sẽ bị thua!

Vinh Đình trầm nghĩ. Phương Vân thống lĩnh đại quân, lúc này bày ra trước mắt mọi người một cách cực kỳ lãng lợi, hoàn toàn là bề gãy cùng nghiền nát!

- Không tốt, bị hắn nhìn thấu rồi!

Lúc này, Dương Hoàng cảm giác được mình ở trước mặt Phương Vân đã trở thành người trong suốt rồi, không có bí mật nào mà hắn không biết. Hắn lập tức nhớ lại hai vạn binh mã Phương Vân phái ra lúc trước. Dương Hoàng vốn cho rằng đã mê hoặc được Phương Vân, nhưng bây giờ, Phương Vân đã sớm thông qua hai vạn binh lính, tìm kiếm được sự bố trí của hắn rồi.

Tâm niệm Dương Hoàng liền động, lập tức thay đổi bố trí binh lực.

Ừng ừng, cả vùng đất rộng lớn, vô số binh mã đồng thời phóng ra. Mười mấy vạn binh lính Đại Chu, ở trong tay Dương Hoàng phát tán ra cổ sát khí ngập trời, hướng đại quân phân tán của Phương Vân bắt đầu chém giết.

Binh mã của Dương Hoàng, vừa rời khỏi nơi mai phục, lên đường không lâu thì lập tức xuất hiện một thiết kỵ. Cơ hồ đồng thời, những binh mã khác của Dương Hoàng cũng gặp phải thiết kỵ.

- Hồngбет!

Trong lòng Dương Hoàng trầm xuống, biết hướng đi của binh mã, đã bị Phương Vân phát hiện. Những kỵ binh này của Phương Vân, được tung ra khắp cả vùng đất, giống như muối bỏ vào biển. Nếu như binh mã của Dương Hoàng không động, những kỵ binh này lập tức trở thành phế thải, một cái tác dụng cũng không có. Nhưng Dương Hoàng vừa xuất binh, lập tức tránh không thoát binh trình sát của Phương Vân.

Nguyên nhân rất đơn giản, những kỵ binh này của Phương Vân được hắn lựa chọn sắp đặt ở địa phương cực kỳ xảo quyệt, thuộc về con đường phải đi qua.

Dương Hoàng đột nhiên dâng lên cảm giác phiền não, hắn chưa từng gặp qua địch nhân khó giải quyết như vậy! Không có cách nào khác, nếu bị phát hiện, chỉ có giết chết. Vạn mũi tên bay ra, những thám mã này của Phương Vân lập tức bị đánh chết. Nhưng mục đích của Phương Vân cũng đã đạt được.

Ồ!

Tiếng tù vang lên, các binh lực phân tán của Phương Vân, lập tức hợp lại. Lần nữa tạo thành trái, trung, phải, hậu đơn giản tứ phương trận. Tổng binh lực, 95 vạn! Ở xung pha tứ phía, Phương Vân đã tổn thất bảy vạn binh mã, đương nhiên phần lớn là binh thường binh lính, về tình hình toàn bộ được giữ vững đầy đủ.

Phương Vân tập trung hỏa lực rồi tại sơn mạch liên miên này phong tỏa đường đi về hướng bắc của đại quân. Lẳng lặng chờ đợi quân đội của Dương Hoàng tiến đến.

Phía nam, binh lực của Dương Hoàng lập tức hướng các nơi dò thám, lập tức phát hiện toàn bộ binh lực của Phương Vân biến mất. Trình sát binh nhanh chóng báo cáo, phát hiện đại quân của Phương Vân.

- Tử Vong Chi Địa!

Từ trong tin tức của thám báo, Dương Hoàng rất nhanh nói ra danh xưng của địa phương này. Tử Vong Chi Địa, chính là trong trận Tây Bắc chiến dịch này. Là nơi cuối cùng giữa đại quân của Đại Chu và Tây Bắc Địch tộc quyết chiến.

Địa hình chỗ này, là hai cái núi non rộng lớn trùng điệp, hai mảnh núi tương hỗ lẫn đối diện với nhau, vô cùng thích hợp đại binh lực tác chiến. Tại chỗ này, Dương Hoàng đánh trọng thương Địch Hoàng, do đó giành được thắng lợi trong trận chiến dịch Tây Bắc.

Phương Vân lựa chọn chỗ này, tất nhiên là muốn cùng hần tử chiến tại nơi này.

Cân nhắc trong lòng một phen, binh lực của hần còn dư lại 54 vạn! Binh lực của Phương Vân mặc dù còn khá nhiều, nhưng chiến lực của Địch Hoang lại không bằng Đại Chu. Tổng thể mà nói, song phương vừa đạt tới trạng thái thăng bằng ban đầu, tổn thất ngang ngửa nhau!

Quyết chiến! Đây là Phương Vân phát ra một tín hiệu rõ ràng.

Dương Hoàng đang do dự, binh lực của hai người trở về điểm ban đầu. Nếu như là lúc đầu, Dương Hoàng chỉ nghĩ cường hoành chơi đùa Phương Vân tới chết, căn bản sẽ không để ý tới tín hiệu của Phương Vân. Nhưng sau khi tiếp xúc với nhau, Dương Hoàng lại có một nhận thức mới.

‘ Kỳ binh ’ của hần đối với ai đều hữu dụng, nhưng đối với Phương Vân lại không dùng được!

Phương Vân đối với vận dụng ‘ chính binh ’, đã đạt tới tình trạng ‘ binh tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn ’, tám chữ yếu quyết, đạt được cảnh giới lấy ‘ bất biến ứng vạn biến ’.

Chiến thuật của Phương Vân rất đơn giản, nhưng lại vô cùng hữu hiệu. Cho dù người là tuyệt thế danh tướng, có mưu kế đầy bụng cũng thi triển không được, bởi vì hần căn bản sẽ không cho người cơ hội thi triển.

Người bố trí cơ quan mai phục, hần không tiến vào, để mai phục mất đi hiệu quả. Binh lực của người mạnh, hần lập tức lui về sau, một chút cũng không chần chừ, hoàn toàn không cho người cơ hội giao chiến. Đồng thời lực trình sát của hần cực kỳ đáng sợ, cơ hồ lúc nào cũng nắm giữ toàn cục.

Cùng đối chiến với một người như thế, biện pháp duy nhất là lấy chính diện đối chính diện, bằng vào tài nghệ chỉ huy, đánh tan hần!

Mặc dù Dương Hoàng có thể không để ý tới khiêu chiến của Phương Vân, tiếp tục thi triển mưu kế khác, nhưng binh lực của Phương Vân đã ngăn chặn lại hướng tới Tử Vong Chi Địa, làm hần không thể thi triển bất cứ kỳ binh nào khác.

Cái này giống như đang đi trên đường, xuất hiện một cái hạp cốc, muốn vượt qua cái hạp cốc này chỉ còn cách thông qua cái cầu gỗ hẹp dài kia. Phương Vân đã nói rõ hần đã không có cơ hội lựa chọn nào khác.

Dương Hoàng chưa từng nghĩ qua, sẽ có người bức hần đi tới bước này, hơn nữa , người này lại là một sĩ tử bình thường ở kinh thành.

- Đến đây đi!

Phương Vân nhìn về phía nam, lẩm bẩm nói. Trong tim của hần dâng lên hào khí vạn trượng! Giờ phút này, mười năm tâm đắc nghiên cứu binh pháp ở kiếp trước, cùng kinh nghiệm đối chiến với Trương Anh, cùng với tâm đắc lĩnh binh chinh chiến mấy mươi năm của Tứ Phương Hầu, từng cái từ trong lòng trôi qua, lúc này Phương Vân trở nên vô cùng tự tin.

Ở bất kỳ một cái triều đại nào, bình dân muốn phong hầu, đều so sánh với quý tộc khó khăn hơn rất nhiều. Tứ Phương Hầu Phương Dân, xuất thân từ dân thường, nhưng bằng vào cố gắng của bản thân, lại trở thành bình dân hầu quyền thế nhất trong hoàng triều Đại Chu. Lúc cường thịnh nhất, lực ảnh hưởng lại ngang ngửa võ hầu. Như vậy, kinh nghiệm lĩnh binh đủ để trấn áp quần hùng trong thiên hạ.

Kiếp trước, mặc dù Phương Vân không có thừa kế võ học của Tứ Phương Hầu, nhưng lại kế thừa binh pháp mưu lược của hần. Chính vì như thế, mới là nguyên nhân Phương Vân có can đảm khiêu chiến Dương Hoàng!

Ở tại sau lưng Phương Vân một cái vô danh sĩ tử, chính là bóng dáng của Tứ Phương Hầu, người cường hãn nhất của vương triều! Dương Hoàng tuy có mười năm kinh nghiệm cầm binh, nhưng ở trước mặt Tứ Phương Hầu, căn bản là mây trôi mà thôi.

Cốc cốc!

Sau thời gian ngắn ngủi yên lặng, cả vùng đất phía Nam, vạn mã hý vang, vô số binh lính Đại Chu rút cuộc tiến về hướng Bắc. Là thành viên quý tộc, Dương Hoàng lấy huyết thống trên người mình mà kiêu ngạo.

Hắn tự nhiên cũng kiêu ngạo, tuyệt đối không cách nào dễ dàng tha thứ người nào dám đối chọi với hắn. Đặc biệt là Phương Vân, một kẻ sĩ tử vô danh.

Ừng ừng, cả vùng đất kịch liệt rung động, 54 vạn binh mã của Dương Hoàng, xếp thành một hàng, đối diện với binh mã của Phương Vân tại trên đỉnh núi.

Rống!

Cơ hồ cùng lúc, bai bên đỉnh núi, cùng vang lên tiếng trống trầm đục, hai đạo sát khí hơi thở, theo tiếng rầm rĩ bụi mù xông thẳng lên trời.

- Giết!

Giống như hai thác nước đổ xuống, trên hai đỉnh núi, vô số binh mã đồng thời xung phong xuống dưới. Cuộc đại quyết chiến cuối cùng ở Tây Bắc chiến dịch, ở một chỗ giống nhau, lại được trình diễn lần nữa.

Địch hoang thẳng?

Đại Chu thẳng?

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung đến trên sa bàn, theo hình ảnh biến đổi, hô hấp cũng trở nên dồn dập. Sắc phong vô hầu, liền quyết định bởi kết quả của trận quyết chiến này.

- Giết!

Chiến mã hí vang, tên như mưa. Giống như hai đầu thú dữ hồng hoang, hai chi quân đội khổng lồ, trong nháy mắt cắn nuốt lẫn nhau. Ở song phương mới tiếp xúc lẫn nhau, hai người liền tổn thất gần 7 vạn binh mã!

Chính diện quyết chiến, hoàn toàn phụ thuộc vào chỉ huy chiến đấu!

Quân đội của Phương Vân, hoặc tiến hoặc lùi, lúc tụ lúc tán, nhìn như hỗn loạn, chính là chữ ‘hỗn’.

Đại quân Dương Hoàng biến ảo không ngừng, ngư lân trận, đại nhạn trận, phong thủy trận..., các loại trận pháp phân phân hợp hợp, không ngừng phát huy lực sát thương khổng lồ.

Hai người đều cảm giác được sự cường hãn của đối phương.

Hai bên sa bàn, thân thể của 2 người giống như tượng gỗ được điêu khắc vậy, không nhúc nhích, nhưng trên mặt cũng hiển lộ thần sắc ngưng trọng. Đó là vẻ mặt khi gặp đối thủ mới thể hiện.

Quân đội hai người chết thảm trọng, 10 vạn lại 10 vạn, nhất thời trong sơn cốc, thây ngả khắp nơi, máu chảy thành sông, một cảnh tượng xơ xác tiêu điều.

Quyết chiến, cuối cùng kết thúc.

Bên trong Đại Lý Tự, Vinh Đình, Lý Cư Chính, Trương Mục Thanh, Lưu Cư Chính thở dài một tiếng, đứng dậy.

- Phương Vân, người thua!

Bên cạnh sa bàn, Dương Hoàng mở mắt ra, trên mặt lộ ra tia cười chế nhạo.

- Tại sao thua?

Phương Vân cũng mở mắt ra, lạnh nhạt nói.

- Phương Vân, không thể không thừa nhận, quả thật ngươi có chút bản lĩnh. Hơn 50 vạn đại quân bị người giết sạch. Bất quá, kinh nghiệm của ngươi lại quá kém, ngay từ lúc quyết chiến, ta đã hướng một chi bộ đội, tập kích đại doanh của ngươi. Hiện tại, đại doanh của ngươi bị ta công chiếm, ngươi thua!

Dương Hoàng cười lạnh, một ngón tay vươn ra, tựu hướng về phía sa bàn, chỉ vào đại bản doanh của Phương Vân.

Đột nhiên, nụ cười của Dương Hoàng đọng lại, đại biểu cho doanh địa của Phương Vân, hoàn toàn trống rỗng. Căn bản không có bất kỳ binh lực nào của Dương Hoàng.

- Haizzz!

Phía sau tấm bình phong bên trái, truyền đến một tiếng thở dài nhẹ. Trong tiếng thở dài, hai nhân ảnh xoay người rời đi, bị bình phong che mắt, không thấy rõ thân ảnh.

- Chát chát chát!

Phía sau đại đường, bức màn động dậy, một đôi quân giày, cùng ba đôi văn giày lần lượt xoay người rời đi. Vinh Đình đứng dậy, lắc đầu rồi rời đi.

- Đây là...

Dương Hoàng lộ vẻ mặt nghi ngờ.

- Ha ha ha!

Cùng lúc này, Phương Vân rốt cục cười lớn, trong tiếng cười, mang theo vô tận châm chọc:

- Dương Hoàng, người cho rằng chỉ người mới biết chiêu này hay sao? Cúi đầu nhìn lại chủ doanh của người đi sao!

Chỉ thấy ở doanh trại Đại Chu lúc này tràn ngập cờ xí của đại quân Dịch Hoang, trên mặt Dương Hoàng, màu máu nháy mắt biến mất. Liền giống như ngực bị nên một cái thật mạnh, loạng choạng lui về sau mấy bước.

- Không thể nào!

Dương Hoàng mở to hai mắt, lắp bắp nói. Sắc mặt của hắn tái nhợt hơn tờ giấy.

- Hừ!

Bàn tay Phương Vân phát một cái, nội lực trong sa bàn hao hết, lập tức hóa thành sỏi cát bình thường sụp đổ.

- Đạo vận dụng binh pháp chỉ ở chữ tâm. Nhưng tổng kết lại tất cả binh pháp, chỉ có thể nói một câu: ‘ biết người biết ta, trăm trận trăm thắng!’. Ta đối với người hiểu rõ như lòng bàn tay. Nhưng đối với ta, người lại không biết gì. Trận thủ diễn này, từ vừa mới bắt đầu, kết quả đã có! Dương Hoàng, bàn về binh pháp mưu lược, người kém ta quá xa!

Phương Vân nói xong câu này, cười lạnh một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi.

Phía sau, Dương Hoàng nghe được câu này, sắc mặt càng trắng hơn. Hắn nắm chặt quả đấm, không nhúc nhích.

Phốc!

Khi Phương Vân lên xe rời khỏi, Dương Hoàng rốt cục nhịn không nổi, há mồm phun ra một ngụm máu. Sắc mặt trắng như tờ giấy bạc. Bách thắng tướng quân lại bại bởi một sĩ tử, đây là một đả kích lớn đối với hắn!

Sĩ nhục khổng lồ a!

Dương Hoàng không cách nào nhịn được, mình lại ở trước mặt văn võ cả triều, bại bởi một tên sĩ tử vô danh!

Bị thương trên thân thể, có thể uống thuốc, chữa thương. Bị thương về tâm lý, lại không cách nào chữa khỏi. Phương Vân không có võ công, Dương Hoàng lại có thể giết hắn như bóp chết một con kiến. Nhưng con kiến này lại đưa ra một đao, ở trên người Dương Hoàng để lại một đao không thể nào xóa nhòa.

Xuất thân cao quý, huyết thống tôn nghiêm, những thứ Dương Hoàng coi trọng nhất, lại bị Phương Vân đánh rớt trên mặt đất, hung hăng giẫm đạp lên.

- Hài gia, Hài gia! . . .

Một đám bộ hạ của Dương Hoàng, ở bên ngoài Đại Lý Tự, chờ đợi thật lâu cũng không thấy được Dương Hoàng bước ra, liền tiến vào bên trong. Thấy rõ tình trạng của hắn, mọi người thất kinh hô một tiếng, liền vội vàng chạy tới...

Đại Chu Hoàng Tộc

103. Chương 99: Công Chúa Phúc Khang

Biên

Xe ngựa từ từ mà đi, Phương Vân tựa vào vách buồng xe, cảm giác tinh lực tựa hồ tiêu hao gần hết. Thôi diễn sa bàn vô cùng tiêu hao trí nhớ, Phương Vân cần phải không ngừng cân nhắc.

- Đại ca, rốt cuộc xảy ra chuyện gì rồi. Hiện tại, có thể làm ta đã làm, còn lại liền xem quyết định của hoàng thất.

Trong lòng Phương Vân yên lặng suy nghĩ. Tam Đường hội thẩm, tập trung trọng thần văn võ, ngay cả Tam Công cùng Vũ Mục đều ở đó, vận mệnh của Dương Hoàng về cơ bản đã được định đoạt. Còn lại, chỉ chờ hoàng thất phán quyết thôi. Dù sao, sắc phong vô hủ nằm trong tay hoàng thất.

- Đáng tiếc, không nhìn thấy được Vũ Mục cùng Tam Công!

Phương Vân vô cùng tiếc hận thầm nghĩ, tu vi đạt tới tình trạng của Vũ Mục, một chút hơi thở cũng sẽ không phát tiết, có thể thấy được quân giày dưới tấm màn đã là không tệ.

- Hí!

Xe ngựa hướng doanh địa Đằng Xà quân chậm rãi đi tới. Tin tức của Tam Đường hội thẩm, Phương Vân muốn chính miệng mình nói cho đại ca.

Đang lúc Phương Vân đi trên đường, lấy Đại Lý Tự làm trung tâm, vô số khoái mã dọc theo các đường lớn, chạy ra, hơn nữa có một số võ giả bay lên không trung, hướng về phía các nơi trong kinh thành mảnh mẽ bay đi.

Thái tử Thiếu Bảo bại bởi Phương Vân!!

Tin tức này quá bạo rồi, những vương công quý tộc, sáng sớm đã an bài tai mắt tại bên ngoài Đại Lý Tự, cơ hồ là như điên chạy về, hướng các chủ công mà báo cáo đi.

- Cái gì? ! Phương Vân lại thắng!

Ở các nơi trong kinh thành, nhiều người nhận được tin tức kia đều không thể nào tin vào lỗ tai mình, nhập ngũ mười năm, được xưng là bách thắng tướng quân Dương Hoàng lại thua một cái sĩ tử vô danh Phương Vân! Cả kinh thành như muốn nổ tung rồi!

- Người lặp lại lần nữa? Phương Vân thắng?

Tin tức truyền đến Văn Khúc Hầu phủ, khuôn mặt của Nghiêm Luân đỏ bừng, nắm lấy tên thám tử dùng sức lay động. Tin tức này quá dao động nhân tâm rồi. Văn Khúc Hầu mặc dù nằm giữa quý tộc cùng bình dân, nhưng nếu xét kỹ thì lại gần về bình dân hơn. Mọi người đều cùng nhất mạch, tự nhiên Nghiêm Luân hi vọng Phương Vân thắng. Nhưng hi vọng là một chuyện, sự thật là một chuyện khác.

Mười năm chinh chiến kinh nghiệm của Dương Hoàng vẫn còn tại đó, ai cũng không thể phủ nhận.

Dưới yêu cầu của Nghiêm Luân, tên thám tử phải đem chuyện trải qua kể lại một lần.

Chờ tên thám tử nói xong, Nghiêm Luân ngẩng đầu nhìn về phía phụ thân của mình.

Văn Khúc Hầu chấp tay sau lưng đứng trước cửa sổ, thoát nhìn có vẻ vô cùng trấn định. Nhưng Nghiêm Luân rõ ràng nhìn thấy, ngón trỏ tay phải của phụ thân dính một chút mực đen, rõ ràng lúc này mài mực, cổ tay hơi dùng mạnh một chút, làm cho ngón trỏ dính vào nghiên mực.

Đầu óc Nghiêm Luân đột nhiên thanh tỉnh không ít, kinh ngạc nhìn bóng lưng phụ thân: “Phụ thân, cũng không ngờ được...”

Bốp!

Hiển Hoa phu nhân một chưởng vỗ lên bàn, mãnh liệt đứng lên, một bộ dạng tức khí đến sùi bọt mép. Tin tức này làm nàng thật sự giận không ít. Cả cái kinh thành, người không muốn thấy Phương gia nhất mạch quật khởi nhất, chính là nàng.

Đứa con cả Dương Bưu ở Đông Giao sẵn thú, bởi vì Phương Lâm, Phương Vân hai cái huynh đệ này mà chết tại miệng rắn. Chuyện này, là cái đau vĩnh viễn trong lòng nàng. Phương Lâm bị Dương Hoàng làm trọng thương, thương thế đột nhiên chuyển biến tốt không nói, Tam Đường hội thẩm, Phương Vân lại thắng Dương Hoàng tại trên sa bàn thối diễn. Dựa theo khẩu dụ của Nhân Hoàng, trận này Phương gia đã thành công.

Ngay cả võ hầu cũng đã thành công, hướng chỉ chính là quý tộc hầu. Nàng có thể cảm nhận được, cả kinh thành mặt ngoài bình tĩnh, nhưng thế lực của Tứ Phương Hầu nhất mạch lại tăng lên.

Tam Đường hội thẩm, Phương Vân lại ở trước mặt Tam Công cùng Vũ Mục đánh bại Dương Hoàng! Phương Vân được bình gia cùng nho nha coi trọng, hoàn toàn có thể đoán được. Vào lúc này, làm chuyện gì nhắm vào Phương gia, cũng không thể nào nghi ngờ đó là hành động cực kỳ ngu xuẩn.

- Chẳng lẽ bỏ qua như vậy?

Trong mắt Hiển Hoa phu nhân chớp động, cơ hồ muốn cắn nát răng. Nhưng cho dù không cam lòng, nàng cũng chỉ có thể chán nản ngồi xuống.

- Quân gia...

Nàng giơ tay lên, theo bản năng gọi ra một cái tên. Vừa mới kêu ra miệng, mới nhớ tới người hầu hạ nàng nhiều năm Ngụy Duyên đã bị Phương Vân chém chết.

- Phu nhân, người đang gọi ta sao?

Đột nhiên trong góc tường xuất hiện một bóng đen, khom lưng, đầu đầy tóc bạc từ từ đi ra. Không phải Ngụy Duyên, thì còn ai nữa?

Nàng mở lớn con mắt, vẻ mặt không thể tin được, rất nhanh, giống như nhớ được cái gì đó, cười lạnh:

- Nói, ngươi là do trưởng lão trong phái sai tới sao?

- Ha ha, phu nhân quả nhiên thông minh!

Lão nhân lưng còng toàn thân xương cốt ba ba rung động, thân thể từ từ thẳng lên, nếp nhăn cũng từ từ giãn ra. Trong chớp mắt, trong phòng Hiển Hoa phu nhân, đã nhiều hơn một tên nam tử, trong ánh mắt có điện quang chớp động, toát ra một cỗ hơi thở khiếp người.

- Ngụy Duyên chết cũng không cần phải gấp, vị trí quân gia không thể bỏ trống. Lần này theo ý tứ của chưởng giáo, thể thân Ngụy Duyên, theo hầu phu nhân! Phu nhân ở Hầu phủ hơn hai mươi năm, biểu hiện không tệ. Viên định nhan đan, là phần thưởng chưởng giáo ban cho ngươi...

Từ lòng bàn tay tên nam tử, bỗng nhiên hơn một viên thuốc, to như ngón cái, trên viên thuốc bốc ra làn khói màu đỏ, hít một hơi làm cho người ta sinh ra cảm giác trẻ hơn rất nhiều.

- Định nhan đan!

Hiển Hoa phu nhân run rẩy trong lòng.

- Ha ha, phu nhân từ từ hưởng dụng đi sao! Ngoài ra, Lưu trưởng lão cũng để cho ta thay hân hướng người vẫn an.

Nam tử cười ha ha, đem định nhan đan vút tới, thân thể khôi ngô bắt đầu từ từ thấp xuống, lần nữa biến thành bộ dạng Ngụy Duyên.

- Lưu trưởng lão...

Nghe được cái tên này, lòng Hiến Hoa phu nhân dậy sóng, đó là phụ thân của nàng!

. . .

Xe ngựa lái vào chỗ ở Đàng Xà quân, Phương Vân vừa mới tiến vào đại điện, liền thấy một đạo thân ảnh yếu điệu, mặc cung trang màu trắng, ngồi bên giường của đại ca Phương Lâm, yên lặng rơi lệ.

- Phúc Khang công chúa!

Phương Vân kinh hãi, cước bộ chậm lại. Công chúa Phúc Khang ở, kiếp trước Phương Vân cũng ra mắt, nhưng đời này, vẫn là đầu tiên nhìn thấy.

Bên kia, Phúc Khang công chúa nghe được bước chân, cũng quay đầu nhìn lại.

- Tiểu Hầu gia, người đã đến rồi.

Hai người thị nữ bên cạnh công chúa, từ xa kêu lên.

- Ủ.

Phương Vân trả lời.

Nghe được thanh âm của hai thị nữ, công chúa Phúc Khang hơi kinh hãi, vội vàng đứng dậy, thi lễ:

- Người là Phương Vân sao?

- Phương Vân ra mắt công chúa.

Phương Vân đáp lễ lại, ngẩng đầu, cẩn thận đánh giá Phúc Khang công chúa. Cùng kiếp trước giống nhau, lớn lên thanh tú, dịu dàng, thiên sinh đã ôn hòa, khí chất bình tĩnh. Nàng ngồi tại cái địa phương nào, cũng có thể cùng hoàn cảnh chung quanh, hoàn mỹ dung hợp. Từ hồ linh khí trong thiên địa, cũng hoàn toàn tụ tập trên người nàng.

“Nàng quả thật xứng đáng để đại ca yêu thương!”

Trong lòng Phương Vân yên lặng nói. Hẳn nhớ lại kiếp trước, Phúc Khang công chúa ưu tú nhất không phải là nàng xinh đẹp, mà là cái loại trời sinh đã có khí chất ôn nhu cùng với phẩm cách linh hồn cao quý.

Địch Hoang bị vậy, vô đạo đại ca bị phế, còn mất đi một chân. Sau khi trở về, Phúc Khang công chúa cũng không bỏ đi, mà yên lặng chiếu cố hắn. Đến cuối cùng, nếu không phải đại ca bị thương hại rất nặng, cộng thêm hoàng mệnh không thể cãi, nàng cùng với đại ca căn bản sẽ không tách ra.

Cái dịu dàng này của Phúc Khang công chúa, không biết phản kháng. Lúc này trở thành nhược điểm trí mạng của nàng. Dưới mệnh lệnh của Nhân Hoang, nàng căn bản là không cách nào phản kháng!

Sau khi trọng sinh, Phương Vân gần như có thể tưởng tượng được, lúc ấy Phúc Khang công chúa, là như thế nào tuyệt vọng, không có chỗ nương tựa như thế nào. Nhưng nữ tử này, lại chưa từng hướng người khác thổ lộ một chút khổ sở của nội tâm.

Đại Chu Hoàng Tộc

104. Chương 100: Phương Lâm Tỉnh Lại

- Công chúa cả ngày ở chỗ này cùng thế tử, thế tử vẫn chưa có tỉnh lại....

Lúc này, một gã thị nữ của công chúa Phúc Khang nói, đôi mắt cũng đỏ hồng lên.

Phương Vân vừa nhìn thoáng qua Phúc Khang công chúa, trong lòng cảm động.

- Cảm ơn người.

Phương Vân tự dấy lòng nói, trong lòng cũng cao hứng thay đại ca. Hoàng thất công chúa, từ trước đến giờ là sống an nhàn sung sướng, chỉ có được người khác chiếu cố chứ bao giờ chiếu cố qua người khác. Phúc Khang công chúa có thể thay đổi điều này mà tới chỗ này thăm đại ca một ngày, điều này đã đủ nói lên tình cảm với đại ca rồi.

- Đây là điều ta phải làm.

Phúc Khang công chúa lắc đầu, nàng quay đầu lại nhìn Phương Lâm ở trên giường, trong mắt đổ hần lên.

- Công chúa đâu? Bọn nô tài các người lại dám để công chúa tới đây, phía trên trách tội xuống, các người đảm đương được sao?

Đột nhiên có tiếng bước chân từ ngoài truyền tới, trong tiếng bước chân còn có âm thanh cao ngạo. Phương Vân khẽ nhíu mày, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy ở ngay cửa có một bóng người, người này da mặt trắng nõn, trên đầu đội một cái mũ thái giám đại nội, mang theo một tên cầm y hộ vệ xông vào. Ở bên cạnh hắn còn có mấy cung nữ vẻ mặt lo lắng, toàn lực ngăn trở.

- Công chúa, thật xin lỗi. Chúng tôi ngăn không được hần!

Mấy tên cung nữ này thấy đã vào trong này, thân thể run lên, xoay người lại quỳ trên mặt đất, vẻ mặt áy náy.

- Hai nô tài!

Tên thái giám cao ngạo này hừ lạnh một tiếng, tức giận hai người cung nữ này ngăn trở hần, một tay đẩy hai người xuống đất.

- Công chúa, lời của Anh Vũ hầu, người không nghe sao? Nếu như người còn chạy tới đây nữa thì không phải đơn giản là tách hai người ra bằng cách điều Phương Lâm đi như vậy đâu! Nếu như người quả thật là vì Phương Lâm, tốt nhất là không nên gặp hần!

Tên thái giám này híp mắt lại, lộ ra một cổ hơi thở âm lãnh, lạnh nhạt nói.

Công chúa Phúc Khang nghe thế thì hai vai run lên, trong mắt hiện lên thần sắc hoảng sợ.

- Công công, chuyện này, xin người đừng nói ra ngoài. Ta lập tức trở về cung!

- Hừ! Chuyện này ta sẽ nói cho Anh Vũ hầu, để Anh Vũ hầu tự...

Thái giám chấp tay, còn muốn nói gì nữa. Thì đột nhiên tiếng gió rung động, một cái cái tát nặng nề quất lên cái mặt trắng nõn của hần.

- Đồ không chết biết sống đồ! Dám ở trước mặt ta nói Anh Vũ Hầu!

Phương Vân lấy một ánh mắt nhìn người chết nhìn tên thái giám này. Tên thái giám này lại dám làm cáo mượn oai hùm, lấy danh tiếng của Phương Vân ra dọa Phúc Khang công chúa, Phương Vân sớm đã có tâm dạy dỗ hần.

Một chưởng này, lấy giận mà phát, làm cho tên thái giám này bị đánh nằm liệt ra đó, nửa bên mặt cũng cao sưng vù lên. Hần vừa vào điện, ánh mắt liền tập trung lên người Phúc Khang công chúa, căn bản không có chú ý đến Phương Vân.

- Người dám đánh ta?

Tên thái giám trừng lớn mắt, dường như thấy cái gì đó không thể ngờ được.

- Đại Chu luật định, tôi tới mà bất kính với chủ tử thì sẽ bị xử phạt như thế nào?

Phương Vân cũng không để ý đến tên thái giám này, mà nghiêng người, nhìn tên cung nữ bên cạnh Phúc Khang công chúa nói.

Tên cung nữ này cũng biết điều, nghe thấy vậy liền mỉm cười, nhàn nhã nói.

- Bẩm tiểu hầu gia, theo luật định Đại Chu ta, nô tài mà phạm thượng với chủ tử, thứ nhất là bị đưa tới Tông Nhân phủ, sau đó bị lưu đầy tám nghìn dặm!

Tên thái giám này có ngu xuẩn đến đâu, nghe đến đây cũng biết có điều không ổn. Mà tên cầm y hộ vệ vẫn luôn chú ý tới Phương Vân, thần sắc biến đổi, khuôn mặt bất an. Trong đó một gã hộ vệ vội vàng tiến lên, ghé vào lỗ tai hần nói nhỏ mấy câu.

Bịch!

Tên thái giám này lúc này còn cao ngạo, liền lập tức nằm xuống, sắc mặt xám xanh, đảo đầu như củ tỏi.

- Tiểu hầu gia thứ tội, tiểu nhân có mắt không biết thái sơn. Người cũng đừng chấp nhất với tiểu nhân...

Phương Vân nhìn tên cấm vệ kia một cái, tên hộ vệ này vội vàng cúi đầu. Làm hộ vệ trong cung, phần lớn tai mắt rất linh thông, cùng với cấm quân trong ngoài hoàng cung có rất nhiều giao tình, biết nhiều tin tức.

Thiên hạ này, cái nhanh nhất chính là tin tức. Phương Vân chân trước mới ra khỏi Đại Lý Tự thì chân sau tin tức liền truyền tới hoàng cung. Vị sĩ tử này trước mắt còn trẻ, chỉ có mười lăm tuổi, nhưng ngay cả Võ hầu cũng không để vào mắt, lặn nhào như không có chuyện gì, căn bản không phải là người mà bọn hộ vệ họ có thể đụng chạm vào.

- Thôi, bỏ qua cho hắn đi. Những người này cũng là bị người sai khiến.

Phúc Khang công chúa sinh lòng nhân từ, lên tiếng xin xỏ cho. Phủ tông nhân chuyên quản chuyện của hoàng thất, đến hoàng thân quốc thích, thân vương, rồi đến cung nữ, thái giám, bao gồm cả hộ vệ cũng bị Tông Nhân phủ quản chế. Tên thái giám này nếu như bị lọt vào trong Nhân Tông phủ thì chỉ sợ chỉ còn có nửa cái mạng.

- Đa tạ công chúa, đa tạ công chúa...

Tên thái giám đảo đầu lia lịa. Làm thái giám trong cung, phần lớn là phục vụ công chúa, hoàng tử, tần phi, nương nương, đối với tin tức ở ngoài cũng không hiểu rõ lắm. Nếu như không phải có tên hộ vệ này nhắc nhở, hắn cũng không biết Anh Vũ hầu có chỗ dựa lớn như vậy, sau lưng còn có thái tử năng đỡ lại bị thiếu niên trước mắt này vắn ngã.

Anh Vũ hầu cũng bị hắn quật cho ngã, hắn cũng chỉ là một tên tiểu thái giám, sao dám đấu cùng hắn? Mới nghĩ như vậy, hậu tâm của tên thái giám này không khỏi đổ mồ hôi lạnh.

- Cút đi!

Phúc Khang công chúa đã lên tiếng, Phương Vân tự nhiên sẽ không cùng bọn hắn chấp nhất, ồng tay áo phất một cái, tên hộ vệ cùng với tên thái giám này lập tức chạy đi.

Phúc Khang công chúa trên mặt xẹt qua vẻ thần sắc không đành lòng, đứng thẳng thân thể, đối với Phương Vân nói:

- Ta ở chỗ này cũng một ngày rồi, phải trở về thôi. Nếu như bị phát hiện thì sợ rằng thị nữ trong cung không khỏi bị trách phạt.

- Người yên tâm đi. Ta sẽ chăm sóc đại ca.

Phương Vân nói.

- Ừ.

Phúc Khang công chúa liếc nhìn Phương Lâm ở trên giường, mí mắt nháy một cái, hai hàng lệ rơi xuống.

- Khoảng một thời gian nữa, lệnh của phụ hoàng sẽ ban ra. Phương Lâm, cả đời này ta chỉ có thể xin lỗi người. Nếu như thật có kiếp sau, ta hi vọng chúng ta có thể ở bên nhau.

Dứt lời, nước mắt của Phúc Khang công chúa khẽ rơi xuống, mỉm cười, đứng dậy rời đi.

- Công chúa...

Mấy tên cung nữ vội vàng đi theo đi ra ngoài.

Trong đại điện, Phương Vân nhìn phương hướng Phúc Khang công chúa rời đi, nội tâm chấn động. Đại Lý Tự mặc dù đã luận tội Dương Hoảng, nhưng chuyện của Phúc Khang công chúa cùng với đại ca còn chưa có giải quyết xong.

- Công chúa, người yên tâm. Chuyện này, ta nhất định sẽ mau sớm giải quyết.

Trong lòng Phương Vân thầm nói. Kiếp trước, duyên của hai người đã bỏ lỡ. Cả đời này, Phương Vân quyết không thể để chuyện đó xảy ra nữa.

Ở trên giường, Phương Lâm vẫn không có nhúc nhích, nhưng khóe mắt đã hơi ươn ướt.

Phương Vân trong lòng khẽ nhúc nhích, đứng dậy, đi tới bên cạnh Phương Lâm, cúi xuống, ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ:

- Đại ca, chuyện của Dương Hoảng ta đã làm giúp ngươi rồi. Thái tử thiếu bảo vẫn là thái tử thiếu bảo, hắn không được làm vô hầu.

Dừng một chút, Phương Vân nói tiếp:

- Đại ca, ngươi không cần lo lắng. Chuyện tình ngươi cùng Phúc Khang công chúa, ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp giải quyết .

Phương Vân nhìn thoáng qua Phương Lâm, chỉ thấy Phương Lâm vẫn không nhúc nhích. Trong lòng thở dài một tiếng, Phương Vân ở trong đại điện phụng bồi Phương Lâm, rồi chốc lát sau mới ra khỏi cửa cung đi khỏi.

Trở lại hầu phủ, Phương Vân cũng chưa ngủ. Chuyện luận tội đã xong, nhưng chuyện của đại ca cùng Phúc Khang công chúa, Phương Vân cũng không có cách xoay sở. Chuyện kết hôn của Phúc Khang công chúa thuộc về chuyện nội bộ của hoàng thất. Cho dù Phương Vân có thần thông lớn bằng trời thì cũng không có cách nhúng tay đến chuyện của hoàng tộc.

- Chuyện này, có thể giúp được cũng chỉ có Vũ Mục cùng với Tam Công. Tam Công tuân thủ nhân lễ nghiêm ngặt, từ trước đến giờ không nhúng tay vào chuyện của nội bộ hoàng thất. Người duy nhất có thể nói được cũng chỉ có Vũ Mục.

Phương Vân chau mày, nhớ tới cảnh tượng báỉ phỏng Vũ Mục lần trước. Vũ Mục quá thần bí, cái duy nhất Phương Vân thấy được chỉ là đôi giày của hắn, còn những cái khác thì không thấy gì cả.

Những đại nhân vật quyền cao chức trọng thế này, quyền nghiêng cả vua và dân, lòng dạ sâu xa, mưu lược thâm sâu, không phải người bình thường đoán được. Ngay cả Phương Vân cũng không nghĩ ra, Vũ Mục rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

Nghĩ đi nghĩ lại, Phương Vân đột nhiên có cảm giác mệt mỏi vô cùng. Sa Bàn thôi diễn ban ngày đã tiêu hao hết tinh lực của hắn, chuyện tình của đại ca cùng công chúa Phúc Khang lại làm cho hắn phải suy nghĩ. Lúc này chỉ cảm thấy vô cùng mệt mỏi , Phương Vân rốt cục không nhịn được ngủ thật say.

- Cốc cốc!

Phương Vân đột nhiên bị một tiếng gõ cửa thức tỉnh:

- Người nào?

- Thiếu gia, là ta.

Âm thanh của Lương bá từ ngoài truyền vào, mang theo sự hưng phấn.

- Vào đi.

Cửa phòng đẩy ra, Lương bá vẻ mặt hưng phấn đi đến:

- Thiếu gia, tin tức tốt, thiên đại tin tức tốt!

- Cái gì tin tức tốt!

Phương Vân hỏi.

- Ta mới ở bên phu nhân nhận được tin này. Hôm nay Vũ Mục đã đi vào cung gặp Nhân Hoang, muốn thay đại thiếu gia làm mai mối, đem Phúc Khang công chúa gả cho đại thiếu gia!

- Cái gì?

Phương Vân từ trên mặt đất một nhảy dựng lên, không thể tin trọn to hai mắt.

- Chuyện này thiên chân vạn xác, phu nhân chính miệng nói với ta .

Lương bá vẻ mặt kích động. Vũ Mục làm mai, đây là chuyện lớn cỡ nào a!

- Thật chứ? Thật chứ?

Phương Vân lẩm bẩm tự nói, dường như không thể tin được lỗi tai của mình. Hắn tối qua còn vì chuyện này mà suy nghĩ, nhưng không ngờ rằng hôm nay lại dễ dàng giải quyết như vậy.

Hôn sự của đại ca cùng Phúc Khang công chúa, cũng chỉ có Vũ Mục mới đánh động được bề trên. Phương Vân mặc dù cũng kỳ vọng Vũ Mục ra mặt, nhưng hắn còn biết tự mình có bao nhiêu cân lượng. Nhân vậy như Vũ Mục, ngay cả nhìn thấy còn khó khăn, đừng nói là để cho hắn vì chuyện riêng của Phương gia mà ra mặt.

- Thật tốt quá, thật sự là quá tốt!

Phương Vân hưng phấn nắm chắc quả đấm, lần này, hắn rốt cục thở phào nhẹ nhõm.

- Mặt khác, còn có một tin tức tốt nữa.

Lương bá mỉm cười nói.

- Lương bá, người cũng đừng thừa nước đục thả câu, ha ha.

- Ha ha.

Lương bá cười lớn lên:

- Đại thiếu gia đã tỉnh lại!

Vừa dứt lời, Phương Vân giống như một con báo con, chạy vọt ra ngoài.

Hí!

Một cỗ xe ngựa từ trong hầu phủ phi nhanh ra ngoài.

- Ha ha ha, thật tốt quá!

Phương Vân ngồi ở trên xe ngựa, rốt cục lộ ra nụ cười. Đây là tin tức tốt nhất mà hắn nghe được!

Sau khi tam đường hội thẩm kết thúc, những phản ứng tiếp đó rất cuộc đã hiện ra rồi!

Đại Chu Hoàng Tộc

105. Chương 101: Quyết Định Của Nhân Hoàng

Biên

Phương Vân ngồi xe ngựa, đi vào thành. Bây giờ đã vào trưa, mặt trời đã lên đỉnh. Phương Vân lấy làm ngạc nhiên, mới nhắm mắt một lát mà đã ngủ một thời gian rất lâu.

Đại diện thanh vắng. Sáng sớm đã không thấy bóng dáng của Phương Lâm, mà chỉ có một gã cấm quân đang dọn dẹp giường.

- Đại ca của ta đâu?

Phương Vân bước nhanh tới, hỏi:

- Ngài là Tiểu Hầu gia?

Tên cấm quân xoay đầu lại, nhìn thoáng qua Phương Vân rồi nói:

- Vào lúc buổi sáng, Phương Lâm đã thỉnh cầu Đại tướng quân cho rời khỏi cấm quân. Đại tướng quân đã đồng ý.

- Cái gì?

Phương Vân quả thực không tin vào lỗ tai của mình. Đại ca tại sao lại quyết định làm như vậy.

- Chi tiết căn kẽ ta cũng không rõ ràng cho lắm. Hình như nghe nói là có liên quan đến Phúc Khang công chúa.

Tên cấm quân lắc đầu, trong lòng không khỏi âm mưu, liếc nhìn Phương Vân. Đại nhân vật như Vũ Mục cùng Tam Công, chỉ cần dậm chân một cái là tám phương sẽ chấn động. Đối với bọn họ mà nói thì chỉ có thể nhìn. Nhưng huynh đệ Phương gia lại cùng những đại nhân vật này mà quen biết thâm giao. Ngay cả Vũ Mục cũng ra mặt làm mai cho Phương Lâm.

Phương Vân hít một hơi thật sâu, lấy lại bình tĩnh rất nhanh. Trong đầu nảy một ý nghĩ, hần liền lập tức hướng về tẩm cung của Phúc Khang công chúa mà đi. Chỗ mà đại ca có thể xuất hiện chỉ có nơi ở của Phúc Khang công chúa.

- Ta có chuyện muốn cầu kiến Phúc Khang công chúa, làm phiền thông báo giùm.

Phương Vân nói.

- Người chờ một chút.

Tên cấm quân phòng thủ ở bên ngoài cửa xoay người bước đi. Chỉ trong chớp lát, hần trở lại và theo cùng là một người cung nữ mặc chiếc áo trắng. Người cung nữ này Phương Vân cũng biết. Đó là người tỷ nữ thân cận bên cạnh Phúc Khang công chúa.

- Tiểu Hầu gia, người đã đến. Mau đi theo ta.

Còn chưa kịp mở miệng thì Phương Vân liền bị người cung nữ này kéo đi một mạch về phía nội cung.

Phía trước cung điện nguy nga tráng lệ, Phúc Khang công chúa đang đứng ở bậc thang cuối cùng, váy áo phất phơ. Trong tay nàng nắm lấy một phong thư mỏng, ánh mắt âm thầm nhìn xa xăm về hướng Đông,

- Phương Vân, người đã đến rồi.

Nghe được tiếng bước chân, Phúc Khang công chúa phục hồi thần sắc, khẽ thi lễ.

- Công chúa.

Phương Vân đáp lễ. Phía sau hần, cung nữ lập tức lui ra ngoài.

- Công chúa, đại ca của ta không có ở đây sao?

Phương Vân hỏi.

Phúc Khang công chúa lắc đầu, chìa ra một phong thư:

- Hần biết người sẽ tới chỗ này tìm ta, nên cố ý để lại bức thư này nhờ ta chuyển giao lại cho người.

Phương Vân khẽ nhiều mày, chuyện này nằm ngoài phần dự liệu của hần. Phương Vân nhận lấy bức thư rồi mở ra xem. Trong thư, Phương Lâm đem hết những chuyện xảy, trước sau giải thích một lần.

Thì ra Lương Bá đã bỏ sót một tin tức. Phúc Khang công chúa và đại ca Phương Lâm kết hợp là có điều kiện.

Việc Phúc Khang công chúa kết hôn có liên quan tới hai người. Một là thái tử thiếu bảo Dương Hoàng và người còn lại là Vũ Mục. Vũ Mục nói chuyện có ảnh hưởng lớn, thái tử không thể nào so sánh. Vũ Mục cầu hôn làm hoàng thất chấn động. Lúc này Thái tử thiếu bảo Dương Hoàng cũng thỉnh cầu nhưng tỏ ra như không đáng kể.

Nhưng dù sao Phương Lâm cũng chỉ là máu mủ của bình dân, không phải của quý tộc, nên không thể kế vị Tứ phương hầu Phương Dân. Nếu như đem một hoàng thất công chúa mà gả cho Phương Lâm, đó hiển nhiên là điều sỉ nhục đến uy nghiêm của hoàng thất. Vì vậy, Nhân Hoàng đã đưa ra một điều kiện: Phương Lâm phải được phong hầu trước hai mươi lăm tuổi.

Trước hai mươi lăm tuổi, Phương Lâm phải bằng vào lực lượng của chính bản thân mà phong hầu. Như vậy Nhân Hoàng mới gả Phúc Khang công chúa cho hắn. Nếu như không được, cho dù Phúc Khang công chúa không gả cho đệ đệ Dương Hoàng, cũng sẽ không gả cho Phương Lâm!

Với tình huống lúc đó, đáp ứng thì Phương Lâm còn có hi vọng. Nếu như không đáp ứng, Phúc Khang công chúa lập tức sẽ được gả cho đệ đệ Dương Hoàng.

Lúc đó họ đã không có sự lựa chọn nào khác. Cho nên, Vũ Mục liền thay Phương Lâm đáp ứng.

Thực tế khách quan cộng thêm sự đả kích của Dương Hoàng đã thúc đẩy Phương Lâm đi đến quyết định - thôi lui khỏi cấm quân, lấy thân phận của một người bình thường mà làm từ binh chốt Đại Chu làm lên.

Trong thư Phương Lâm có nói là hắn ở trong cấm quân đã học không mấy gì khác nên không cần phải tiếp tục. Vì vậy, hắn quyết định bắt đầu từ nơi của quân đội dự bị làm lên, lợi dụng cơ hội này tự luyện tâm tính lẫn ý chí của mình để sở hữu được tinh vi của võ đạo.

- Tiểu đệ, ta đi đây. Mẫu thân ta giao cho người chăm sóc.

Đọc thấy lời nói ở dưới cùng của bức thư, trong lòng Phương Vân không khỏi buồn bã. Đại ca là một người cao ngạo. Lần này bị Dương Hoàng làm nhục, đối với hắn đó thật là một đả kích thật lớn. Phương Vân biết rằng điều kiện về tám năm phong hầu chỉ là là một nguyên nhân thúc đẩy đại ca hắn quả quyết làm ra một quyết định. Nhưng nguyên nhân chính trong đó là đại ca không cách nào chấp nhận mình mềm yếu.

Phương Vân có thể cảm giác được tâm tình của đại ca khi viết phong thư này. Đại Lý Tự luận tội Dương Hoàng nhưng không có đả thương tới gân cốt. Đại ca hắn muốn là tám năm sau, lấy thực lực của chính mình mà đánh bại Dương Hoàng. Đồng thời muốn tự chính mình rằng, hắn đáng được Phúc Khang công chúa phò tá chung thân.

- Ta cũng không có hận hắn, mà là vui mừng cho hắn.

Phúc Khang công chúa ngồi ở trên bậc thang Bạch Ngọc, mái tóc dài đen nhánh bay phất phơ trong gió. Nàng nhìn về phương xa, trầm trầm nói:

- Ta sẽ chờ hắn...

Phương Vân im lặng ngồi xuống một bên, không nói một lời nào. Hắn có thể cảm nhận được cảm tình của Phúc Khang công chúa. Nhưng chuyện này hắn không nên nhúng tay là hơn, chỉ có thể tùy bọn họ tự mình quyết định.

- Đại ca, thuận buồm xuôi gió...

Phương Vân nhìn về phía ngoài kinh thành lặng lẽ nói. Trong sự xuất thần, hắn mơ hồ có thể nhìn thấy một thần hình vạm vỡ, nụ cười lớn, cô độc đi về hướng chân trời kiên quyết nhưng thanh thoi vô tư tự tại.

Phương Vân lặng lẽ ngồi cạnh Phúc Khang công chúa cho đến đêm xuống, mới trở về Hào phủ.

Phương Vân ngủ một giấc đến ngày hôm sau mới thức tỉnh.

....

- Phương Vân tiếp chỉ.

Sáng sớm ngày thứ hai, một gã thái giám có âm thanh bén nhọn, một đám đại nội hộ vệ cùng với cấm quân tiến vào hào phủ. Người này mặt mày gầy gò, trong tay cầm chiếu chỉ màu vàng.

- Mệnh phụ Lưu thị, nhi tử Phương Vân tiếp chỉ.

Bên trong đình viện rộng lớn, Hoa Dương phu nhân chuẩn bị đầy đủ, mang theo nha hoàn, nô bộc, hộ vệ tất cả quỳ xuống trên mặt đất. Còn Phương Vân thì quỳ ở phía sau lưng của nàng.

- Phụng thiên thừa vận, Nhân Hoàng chiếu viết:

Thái tử thiếu bảo Dương Hoàng kiên ngạo khó thuần phục. Mặc dù võ lực cao, nhưng võ đức chưa tu, không thể đảm đương chức vị võ hầu nên tước bỏ chức vị Hầu tước. Nhưng vì tuổi còn trẻ, tánh khí cao ngạo cũng

là chuyện thường của người. Thái tử thiếu bảo đã lập nhiều chiến công hiển hách, lại là một nhân tài của xã tắc. Nếu bị giáng chức rất là bất công....

- Do đó, để sửa đổi cho thích hợp, thay đổi “cắt bỏ” thành “trì hoãn”, tạm thời đình chỉ việc sắc lập võ hầu. Đại thái tử thiếu bảo bỏ đi sự kiêu ngạo, tu luyện lại võ đức, thì sẽ bàn đến chuyện sắc phong võ hầu!

- Sĩ tử Phương Vân, văn võ song toàn, trung thành vì nước, ban thưởng cho vận lượng hoàng kim, lụa sa trăm thất, sắc phong tước vị Nam tước hưởng lộc triều đình.

Hoa Dương phu nhân Lưu thị biết cách dạy dỗ con cái, ban thưởng cho ba ngàn thất bông (vân mien).

“Khâm thủ.”

- Tạ chủ long ân!

Mọi người đồng thanh hô lớn rồi có người lập tức đứng dậy chiêu đãi vị đại nội công công. Đồ vật hoàng thất ban thưởng được vận chuyển theo vào sau. Ở đó có khoảng sáu, bảy mươi chiếc xe.

- Sửa “lột bỏ” thành “trì hoãn”?

Phương Vân trong lòng cười lạnh một tiếng, lắc đầu.

Đối với cái kết quả này, trong thâm tâm hắn đã đoán trước. Dương Hoàng liên lụy đến các hoàng tử, cũng như lợi ích của quý tộc. Nếu vì mình dâng một tờ sớ mà phế đi chức võ hầu của Dương Hoàng, e rằng giữa quý tộc hầu và bình dân hầu sẽ lập tức xảy ra một cơn giông bão lớn.

Nhân Hoàng đi nước cờ này chính là thể hiện tâm của đế vương, vừa xoa dịu quý tộc hầu, đồng thời cũng không làm cho bình dân hầu bất mãn.

Bạc, vãi vốc, văn thư, tất cả đều vô nghĩa. Đối với Phương Vân, cái chính đó là Nam tước. Có nghĩa là Phương Vân không cần ra kinh thành cũng có tước vị thấp nhất. Từ nay về sau sẽ không còn bị người khác dung thân phận đè ép, đi đứng phải quỳ xuống hành lễ. Bước này của Nhân Hoàng có thể được coi là để xoa dịu trái tim hắn.

- Dương Hoàng à Dương Hoàng! Lần này tạm thời để cho người thoát một kiếp. Mặc dù không có thể cắt bỏ tước vị Hầu tước, nhưng cũng lột bỏ sự tự tin của người, và đã chà đạp tự ái của người. Ta tin rằng đối với người mà nói, hai điều này, vị trí còn quan trọng hơn cái tước vị võ hầu!

Dương Hoàng là một võ tướng. Mà đối với người học võ mà nói, lòng tự tin và ý chí chính là động lực của võ thuật. Mất đi hai thứ này, chỉ sợ rằng hắn sẽ liêu tới cùng.

Bất kể như thế nào, lần này buộc tội võ hầu, thế lực và sự ảnh hưởng của Phương gia đã được tăng lên. Có Vũ Mục làm mai mối để làm cho người khác kinh hãi, từ đó sẽ không dám khinh thường Phương gia nữa!

Mà các phu nhân ở kinh thành muốn kiếm tiền toái với mẫu thân cũng sẽ phải kiêng kị hơn nhiều!

hamhieubiet

Đại Chu Hoàng Tộc

106. Chương 102: Thiệp Chúc

Biên

Sửa

Suy nghĩ một chút, không thể để cho Dương Hoàng dễ dàng như vậy được, Phương Vân tìm một nha hoàn, cần dặn.

- Tiểu Mai, đi chuẩn bị cho ta một thiệp chúc mừng!

- Thiệp chúc mừng?

Nha đầu xinh đẹp tên

Tiểu Mai chớp mắt nhìn, vẻ mặt không hiểu nói:

- Thiếu gia muốn chúc mừng người nào vậy?
- Thái tử thiếu bảo, Dương Hoàng
- A!

Tiểu Mai kêu lên một tiếng hoảng sợ, rồi vội vàng bịt miệng lại.

- Đi đi.

Phương Vân khoát tay áo, cười nói.

Trở lại thư phòng, Phương Vân lên tay mài mực, viết một phong thư rồi nhét vào trong một tấm thiệp màu đỏ. Đồng thời viết lên phong bì: “Sĩ tử Phương Vân, chúc mừng thiếu bảo Dương Hoàng, đối tước bị trì hoãn, tạm hoãn phong hầu”.

- Đi, đem phong thư này đưa đến phủ Anh Vũ Hầu.

P phủ Anh Vũ Hầu, vẫn to lớn như trước nhưng tạo được nhiều cảm tình.

- Đây là của thiếu gia nhà chúng tôi đưa cho thiếu bảo đại nhân.

Một đứa đầy tớ khôn lanh mặc áo đen đứng ở cửa nói.

- Thiếu gia? Thiếu gia nào?

Sau cổng chính, một gã trung niên dáng người hơi mập đi ra từ nhà ầm. Hắn để ba sợi râu đen, mặc trang phục nho gia màu đen, lộ ra vẻ hơi mập lùn.

Người này chính là người trong ngày thứ hai hội thẩm tam đường đã đến Đại Lý Tự làm mưu sĩ cho Anh Vũ Hầu Dương Hoàng.

Anh Vũ Hầu địa vị cao quý, cũng không thèm quan tâm thiếu gia nhà ai. Gã mưu sĩ trung niên này vừa định dả pháp tên đầy tớ áo đen, đột nhiên ánh mắt đảo qua, liếc thấy hàng chữ trên phong bì thiệp mời.

- Phương Vân?

Thấy cái tên này, mí mắt mưu sĩ trung niên lập tức nhảy dựng.

Ở kinh thành, bất cứ người nào cũng có thể đưa thiệp mừng phủ Anh Vũ Hầu, riêng Tứ Phương Hầu thì không thể.

- Thiếu gia nhà các người....

Mưu sĩ trung niên vừa định hỏi thăm một phen, vừa ngẩng đầu lên, tên đầy tớ áo đen đã chạy biến như một làn khói.

- Tên Phương Vân này, nhân lúc đại nhân xuất bị tước mất chức vị, lúc này đưa thiệp mừng tới nhất định không có ý tốt.

Mưu sĩ cầm trong tay tấm thiệp, ánh mắt lóe lên, lập tức muốn đem nó ném đi.

- Cầm qua đây, ta biết rồi.

Sâu trong Hầu phủ truyền đến âm thanh của Anh Vũ Hầu. Những cường giả võ đạo giống như Anh Vũ Hầu thì động tĩnh gì trong ngoài Hầu phủ cũng không qua mắt được hắn.

- Vâng, đại nhân.

Mưu sĩ trung niên do dự một chút, xoay người, nắm chắc phong thiệp mừng, đi vào thư phòng Dương Hoàng.

- Để xuống đi.

Dương Hoàng chỉ ngón trở phải vào trước người, nói. Không theo như trong thư phòng, sắc mặt Dương Hoàng lộ ra chút sắc trắng, bất quá có một chút huyết sắc. Thánh chỉ Nhân Hoàng đã truyền tới phủ Anh Vũ Hầu. Đối cách chức thành trì hoãn quyết nghị, phần nào làm Dương Hoàng thở phào nhẹ nhõm.

Vị mưu sĩ này đem tấm thiệp mừng để xuống, suy nghĩ một chút, có chút không yên lòng nói:

- Đại nhân, thánh chỉ mới vừa tuyên đọc không lâu. Tên Phương Vân này đã đưa thiệp mừng tới, chỉ sợ là không có ý tốt.

- Tâm tư của hần sao ta lại nhìn không ra. Hần đơn giản là muốn mượn cơ hội để chế nhạo ta mà thôi. Mặt khác còn có thể có mưu đồ nào đó.

Dương Hoảng lạnh nhạt nói, không thèm để ý. Lúc đó tên tâm phúc trước mặt đem mở thiệp mừng ra.

- Đại nhân, thần có phải tránh mặt một chút hay không.

- Không cần.

Dương Hoảng khoát tay áo, thuận theo đem thiệp mừng bên trong thư mở ra. Thư trong giấy là chữ cực nhỏ, mặt khác, còn là một bức họa, lấy thủ pháp đơn giản, vẽ bản đồ hai người sa bàn đối chiến.

- Hần rốt cục vẫn không lên được mặt bàn, cho là cầm bản đồ phụ là có thể chọc giận được ta.

Dương Hoảng dáng vẻ bình tĩnh đã nắm giấy viết thư, nhìn lướt qua, sau đó ném tới trước mặt người mưu sĩ.

Mưu sĩ trung niên len lén liếc nhìn Dương Hoảng, chỉ thấy thần sắc Dương Hoảng uy nghiêm, khí phách to lớn, vẫn như trong ấn tượng của hần, trước núi thái sơn sụp đổ mà thái tử thiếu bảo không biến sắc.

- Vẫn là đại nhân cao minh, là thuộc hạ quá lo lắng rồi.

Mưu sĩ trung niên nói, kính nể tự đáy lòng. Nhắc tới cũng đúng, hai người thân phận xê xích quá lớn. Sa bàn thôi diễn dù sao đại biểu cũng không được cái gì, nếu là trên chiến trường thật thì với tu vi võ đạo tuyệt thế kinh luân của đại nhân thiếu bảo tuyệt đối có thể trực tiếp lấy đầu thủ cấp của Phương Vân từ trong vạn quân.

Cho dù Phương Vân có nhiều mưu lược chiến thuật hơn nữa, lúc này chiêu binh pháp thứ mười tám kế bắt giặc bắt vua trước mắt cũng là mây trời.

- Đại nhân, đứa con thứ của Phương gia, lần này làm cho đại nhân nhục nhã trước mặt nhiều người như vậy, chúng ta có nên nghĩ biện pháp đem hần đi giết?

Mưu sĩ trung niên đột nhiên đề nghị.

- Phương Vân cũng chỉ có thể động chạm miệng lưỡi, chứ lực lượng không bao nhiêu cả. Khi cần thiết, tìm một cơ hội giết chết hần!

Dương Hoảng vẻ mặt bình tĩnh, hơi suy tư, nói.

- Vâng, đại nhân. Chuyện này thần sẽ nghĩ biện pháp loại trừ.

- Ủ, đi đi.

Dương Hoảng khoát tay áo, tên mưu sĩ trung niên lập tức lui ra ngoài.

- Vâng, đại nhân.

Mưu sĩ trung niên từ từ lui ra khỏi phòng, đóng cửa lại, xoay người rời đi.

- Phụt!

Mưu sĩ trung niên mới vừa xoay người rời đi, trong thư phòng, Dương Hoảng không nhận được nữa phun ra một ngụm máu. Vốn là hồi phục một chút huyết sắc trước mặt ..., lần nữa trở nên tái nhợt vô huyết. Bất luận kẻ nào đưa thiệp mừng tới, cho dù là châm chọc tới mức nào, hần cũng có thể thờ ơ.

Duy chỉ có Phương Vân đưa thiệp mừng tới thì hần không cách nào thờ ơ. Hần, Dương Hoảng kỳ tài ngút trời, chưa từng để mất tới bất cứ một kẻ nào. Không ngờ tới lại tổn thất trong tay của Phương Vân, một kẻ võ công không hề bằng hần.

Không có gì, so sánh về việc này càng làm cho hần cảm thấy nhục nhã.

Bá, Dương Hoàng vợ lấy tấm thiệp Phương Vân đưa tới, xé tan nát. Bàn tay của hắn nổi gân xanh, run rẩy lên vì tức giận.

- Phương Vân!

Đáy lòng Dương Hoàng phát ra một tiếng gầm thét tràn đầy sát ý.

Đột nhiên lúc đó, một đám mây tím hiện ra ở thư phòng Dương Hoàng. Đám mây tím nổ tung, một âm thanh uy nghiêm từ đám mây truyền ra:

- Dương Hoàng.

Nghe được âm thanh này, đầu óc Dương Hoàng đang lạnh lẽo lập tức thanh tĩnh.

- Vi thần tham kiến Nhân Hoàng bệ hạ.

Dương Hoàng đè nén tất cả cảm xúc xuống đáy lòng, đẩy ra cái ghế, quỳ xuống trong thư phòng.

- Người có biết vì sao trăm ban thưởng người Thiên đế chiến xa không?

Nhân Hoàng thanh âm chậm rãi, mang theo một cổ hơi thở đầy uy áp của thiên đạo. Hơi thở Dương Hoàng đã đủ mạnh mẽ, nhưng ở trước Nhân Hoàng vẫn như ánh đèn cầy, tùy thời có thể dập tắt.

- Bệ hạ ban thưởng thần Thiên đế chiến xa là cái phúc của vi thần, vi thần không suy nghĩ nhiều.

Dương Hoàng cung kính nói.

- Trăm ban thưởng người Thiên đế chiến xa là hy vọng người thay trăm tuần tra săn bắn, bảo vệ Đại Chu. Không phải là hi vọng người nóng vội cho một thân sĩ tử Phương Vân. Trăm, rất thất vọng về người!

Thân thể Dương Hoàng run lên, cả người đột nhiên toát lên một trận mồ hôi lạnh, kinh ngạc hồi lâu. Dương Hoàng đột nhiên hạ mình xuống:

- Dương Hoàng sai lầm rồi, cầu xin bệ hạ trách phạt!

- Người lần đầu đạt Thiên Tượng Cảnh, tâm tình không yên. Liền phạt người chìm xuống địa tâm, đối diện vách đá nửa năm!

Âm thanh vừa phát ra, trong đám mây tím, đột nhiên hiện ra một cái tay khổng lồ tím. Bàn tay khổng lồ này đi một vòng, lập tức bao toàn thân Dương Hoàng lại.

Cách cách cách!

Quanh thân Dương Hoàng dao động hư ảo, trong nháy mắt, không gian bốn thước chung quanh, đột nhiên đông lại, hóa thành một gian phòng bằng lung linh.

- Trăm cho người nửa năm chuyên tâm, lúc nào người phá vách tường ra, trăm sắc phong người làm Anh Vũ Hầu!

Giọng Nhân Hoàng vừa phát ra, bàn tay khổng lồ màu tím đi xuống vỗ một cái. Mặt đất quanh người Dương Hoàng đột nhiên hóa thành nước gợn, từng lớp đẩy ra. Lúc này băng thất lung linh lập tức chìm xuống dưới đất, chạy suốt mấy vạn trượng dưới lòng đất tối mịt.

... mây tím tản đi. Trong thư phòng Dương Hoàng nguyên vẹn như lúc ban đầu, nhìn không ra nửa chỗ bị tàn phá.

- Vi thần lĩnh chỉ!

Nơi mấy vạn trượng dưới đất, Dương Hoàng thu đầu gối ngồi xếp bằng, một luồng ánh sáng lạnh từ trong bóng tối hiện lên, sau cùng quy về bóng tối ôn hòa yên lặng.

Tứ Phương Hầu phủ.

Sau khi Phương Vân đem thiệp mừng tới phủ Anh Vũ Hầu, thì không hề để ý đến nữa.

- Đại Chu dùng võ lập quốc, võ đạo Dương Hoàng so với ta cao siêu hơn nhiều. Cho nên đối với ta càng được coi trọng. Trí mưu nếu không có vũ lực phụ trợ chính là vô căn cứ. Ta phải khổ luyện võ công mới được!

- Binh pháp đã nói, thượng sách dùng mưu, hạ sách dùng binh. Thời điểm thượng sách không thể thực hiện được chính là thời điểm hạ sách hoành hành. Bất kỳ thời đại nào, bất kỳ lĩnh vực nào, cũng không thể thiếu được vũ lực mạnh mẽ.

Phương Vân nhắm mắt ngồi xếp bằng, ý niệm chìm vào đan điền, lần nữa chuyển động Thiên Địa Vạn Hóa Chung. Chỉ nghe ầm một tiếng, mười bức phù đồ lần nữa lơ lửng trong hư không. Phương Vân đem tất cả nội lực dồn vào Thiên Địa Vạn Hóa Chung, lại phụt lên trở về đan điền. Từ khi chịu trách nhiệm luyện Thiên Địa Vạn Hóa Chung, nội lực Phương Vân rõ ràng ngưng tụ, tinh luyện lên nhiều.

Hít!

Hồi lâu, Phương Vân đột nhiên bật hơi ra âm thanh, tay phải vươn ra. Lực lượng bên trong đan điền lay động, những nội lực màu vàng nhạt này lập tức ngưng tụ thành một tấm bùa có khắc chữ, từ lòng bàn tay Phương Vân phụt ra. Tấm bùa có khắc chữ dán chặt vào bàn tay, lơ lửng bất động,

Khi tấm bùa có khắc chữ thứ ba mươi sáu xuất hiện, một đồ án trận pháp phức tạp khác cũng hiện ra. Năm ngón tay Phương Vân nắm chặt, đồ án trận pháp này rất tinh xảo, lập tức kết thành một lá bùa màu vàng thứ hai, không nhập vào lòng bàn tay Phương Vân.

Ngưng tụ ra lá bùa thứ hai, lập tức trán Phương Vân toát ra chút mồ hôi. Ước chừng, lá bùa thứ hai này phải cần khắc chữ nhiều hơn một nửa so với cái thứ nhất. Nói cách khác, cũng là tiêu hao chân khí nhiều hơn một nửa.

Nếu như không phải Phương Vân phát hiện ra tác dụng rèn luyện chân khí của Thiên Địa Vạn Hóa Chung, sợ rằng không biết lúc nào lá bùa thứ hai mới có thể kết lại ra ngoài. Bộ đồ án Đại Thủ Ấn này cần tổng cộng mười hai trận đạo pháp, mỗi đạo trận pháp hóa thành một lá bùa. Đạo trận pháp thứ nhất cần hai mươi bốn lá bùa, đạo thứ hai cần ba mươi sáu cái, đạo thứ ba bốn mươi tám cái ... Nội lực tiêu hao nhiều như thế, không biết lúc nào mới có thể tu thành Đại Thủ Ấn này!

Nghĩ tới đạo Đại Thủ Ấn này cần có nội lực khổng lồ, da đầu Phương Vân cũng không khỏi ngăm tê dại. Bây giờ mới luyện đến lá bùa thứ hai mà cứ như đã cố hết sức vậy. Nói đến luyện tới cái thứ mười hai, chẳng phải là muốn hù chết người hay sao! Có một nỗi lo, cũng có vui mừng. Những người luyện võ đều biết, công quyết càng khó tu luyện, sau khi luyện thành uy lực càng lớn. Đạo Đại Thủ Ấn này, mới luyện tới lá bùa thứ hai đã khó khăn như vậy, sau khi luyện thành, đoán chừng uy lực cực kỳ kinh người. Phương Vân khoanh chân tu luyện trong chốc lát, đem nội lực tiêu hao hồi trở lại. Lúc này mới mở quyển sách nhỏ ra nhìn lại. Bản sách này là từ trên người Ngụy Duyên có được.

Phong bì màu xanh không có tên. Cho thấy rõ ràng một bản viết tay gốc. Bên trong ghi chép nhiều loại công pháp Thiên Tà Tông.

Trên đường từ mộ Ba Lâm lên kinh thành, chẳng qua Phương Vân vội vã lật qua lật lại quá, không có nhìn kĩ.

- Hả? Vọng Khí Pháp!

Phương Vân lật đến tờ cuối cùng, thấy một loại công quyết, lòng không khỏi lay động, nhìn kỹ.

- Thiên địa vạn vật, nắm số mệnh mà sinh. Số mệnh mỏng, thì bản hàn đau khổ nảy ra, rất bình thường; số mệnh hưng thịnh, thì xuất thân nhà vương hầu, không giàu có cũng cao sang!

Hàng chữ thứ nhất này của Vọng Khí Pháp thu hút sự chú ý của Phương Vân.

- Có ý nghĩa, lại còn có loại thuyết pháp này.

Phương Vân tiếp tục nhìn xuống.

Cường Thuần Khiết

Đại Chu Hoàng Tộc

107. Chương 103: Vọng Khí Pháp.

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

Nhóm dịch: huntercd

Đại Chu Hoàng Tộc

108. Chương 104: Quyết Trạch.

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

Nhóm dịch: huntercd

()

()

Diệt Thuần Khiết

Đại Chu Hoàng Tộc

109. Chương 105: Phong Trữ Hầm .

.

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

Biên

Việt

Hai ngày sau khi tụ họp ở Trúc hiên lâu. Trong thư phòng, Phương Vân hết sức lo lắng tự hỏi làm sao để đáp lại lễ vật cho Thái Phó đây.

Rõ ràng tam đường hội thẩm là để buộc tội Võ Hầm, nhưng thực ra là tranh giành binh nho. Mặc dù Phương Vân quyết định gia nhập quân ngũ nhưng lại phải băn khoăn đến ảnh hưởng Nho gia.

Suy nghĩ một chút, Phương Vân đắn đo câu chữ, viết xuống câu đầu tiên:

- Học trò Phương Vân, dập đầu kính bề trên ...

Phương Vân viết phong thư này với thái độ nhún nhường, thật cẩn thận. Tất cả trọng tâm cũng đặt ở hai chữ “Dương Hoàng” này.

Phương Vân đem tư thù với Dương Hoàng nhắc tới từng cái từng cái một. Lần hồi kinh này của Dương Hoàng, đầu tiên là chuyện hủy bỏ việc thăng chức quý tộc cho phụ thân Phương Dân, tiếp theo là chia rẽ công chúa Phúc Khang và đại ca Phương Lâm, cuối cùng đại ca Phương Lâm bị thương nặng. Phương Vân tỏ vẻ giấu diếm, vốn là hi vọng tam đường hội thẩm có thể trừng phạt Dương Hoàng nhưng lại không nghĩ tới Dương Hoàng bại mà không đổ.

Phương Vân suy nghĩ cẩn thận, cho rằng sở dĩ Dương Hoàng được coi trọng như vậy hoàn toàn là do võ công cao cường của hắn. Vì người nhà, vì đại ca, hắn quyết định dấn thân vào quân đội, tại nơi mà Dương Hoàng cường thế nhất, đánh bại hắn đến cùng.

Cả phong thư, Phương Vân không nói tới một chữ, về quyết định hòa thuận quan hệ với Vũ Mục. Chỉ quyết định đem đổ tội tất cả lên Dương Hoàng. Hắn cư xử nhu hòa, mọi nơi đều tự cho mình là thân phận học sinh. Cả phong thư từ trên xuống dưới cực kỳ khéo léo, không tìm ra bất cứ sai sót nào.

Ở cuối thư, Phương Vân tỏ vẻ hết sức tiếc nuối đối với việc không có cách nào để trở thành đệ tử kỳ danh của Thái Phó. Cuối cùng lấy một kiểu nói lơ đãng đẩy tới cho Trương Anh.

Phương Vân liền ngừng lại một chút, không có nhiều lời. Dựa vào năng lực của Thái Phó, Phương Vân tin tưởng người này có thể hiểu được ý của mình.

Phương Vân nhìn lại một lần, cảm giác hài lòng. Mới đem giấy Tuyên Thành cuộn lại, niêm phong.

- Người đâu, đưa phong thư này đến phủ Thái Phó.

Phương Vân giao phong thư vào trong tay tên đầy tớ trong phủ. Một lát sau, một con ngựa phóng ra khỏi Tứ Phương Hầu phủ.

- Trương Anh, việc gì có thể làm đã làm rồi. Tiếp theo, xem người làm thế nào thôi.

Phương Vân nhìn về hướng Trung Tín Hầu phủ, trong lòng đột nhiên lẩm bẩm.

Thái Phó địa vị cao quý, Phương Vân chẳng qua chỉ là một gã thế tử. Thân phận hai người không ngang hàng, Phương Vân chỉ còn một cách là đề cử Trương Anh. Đối với một Thái Phó như vậy, nói quá nhiều, quá rõ ràng chỉ làm cho ngược lại hoàn toàn thôi.

Đối với việc Trương Anh gia nhập làm học trò Thái Phó, Phương Vân vẫn hết sức tin tưởng. Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì trong trí nhớ của Phương Vân, Trương Anh cũng định gia nhập môn đệ Thái Phó cách đây mấy năm. Hiện tại Phương Vân cũng chỉ đẩy thời gian này, đem nói trước mà thôi.

Nếu nói pháp lực không có gì hơn tình người, nho gia nổi tiếng lấy nhân cùng lễ, tin tưởng rằng qua quan sát phẩm chất của Trương Anh, Thái Phó sẽ không cự tuyệt sự “tiến cử” này.

Sau khi giải quyết xong lễ vật của Thái Phó, việc của Vũ Mục tương đối dễ dàng.

Nếu Phương Vân quyết định gia nhập quân đội Đại Chu, bản thân phải tỏ vẻ tiếp nhận ý kiến của Vũ Mục. Cũng không cần phải băn khoăn như bên Nho gia.

Vũ Mục địa vị cao quý, có thể hạ mình thay đại ca cùng công chúa Phúc Khang vào cung gặp vua, hết lòng tác hợp. Chỉ một chuyện này cũng đủ để lấy lòng cảm kích của Phương Vân.

Hơi trầm tư, Phương Vân lập tức múa bút đề mực, thảo một phong thư.

- Người đâu, chuẩn bị xe.

Xe ngựa từ Tứ Phương Hầu phủ lên đường, cũng không đi tới Vũ Mục phủ trước mà là đi tới trạm dừng ngựa được đặc biệt thiết lập cho các tướng quân của Đại Chu trong kinh thành.

Sau khi hỏi thăm một phen, rốt cục Phương Vân thấy quan chủ khảo Thất Sát điện Lý Ký. Ngày đó, lễ vật của Vũ Mục chính là do người này đưa lên Tứ Phương Hầu phủ.

- Phương Vân, ra mắt Lý đại nhân.

- Phương Vân.

Lý Ký đang uống rượu trong phòng, chợt nhìn thấy Phương Vân, hai mắt mở to, vẻ mặt tỏ ra vui mừng.

- Mời vào, mời vào... khách quý!

Vào đêm nguyên tiêu sĩ tử thi võ mà chỉ có Phương Vân cùng với lác đác vài sĩ tử, Lý Ký đã để lại ấn tượng sâu sắc.

Chuyện tam đường hội thẩm Đại Lý Tự, dư luận xôn xao, huyền ảo, ai ai cũng biết.

Cuộc đấu võ tiết nguyên tiêu kia làm Lý Ký ấn tượng quá sâu sắc. Lý Ký vẫn cho rằng với năng lực của Phương Vân nên gia nhập quân ngũ

mới là lựa chọn tốt nhất. Ở tại sa bàn thôi diễn, Phương Vân đánh bại Dương Hoảng, lại càng làm cho hấn ấn tượng thêm về nhận thức cùng quan điểm về con người này.

Phương Vân vượt qua cánh cửa, đi đến.

- Mời ngồi. Uống rượu hay là uống trà?

Lý Ký hỏi.

- Tùy ý đi.

Lý Ký lập tức rót cho Phương Vân một chén rượu:

- Sau tiết nguyên tiêu, lâu rồi chưa thấy người. Gần đây sao lại nhớ tới ta?

Phương Vân cũng không giấu diếm, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề:

- Không giấu tướng quân, lần này thật ra có việc nhờ cậy tướng quân.

- Hả, chuyện gì?

Lý Ký khẽ nhếch chân mày, trong lòng có chút nghi ngờ. Với thế lực của Tứ Phương Hầu phủ, từ nơi này tới kinh thành, còn có chuyện gì phải cần đến hắn?

Phương Vân đem bức thư viết cho Vũ Mục ra, đưa tới:

- Không giấu tướng quân, lần trước Vũ Mục đại nhân đưa lễ vật tới, Phương Vân vẫn còn chưa trả lời chắc chắn. Lần này, vốn là đặc biệt chuẩn bị thăm hỏi Vũ Mục. Chỉ vì Vũ Mục phủ canh phòng nghiêm ngặt quá, không thể tiếp cận được. Cho nên viết một phong thư tập trung lòng biết ơn, hy vọng tướng quân có thể chuyển giúp cho Vũ Mục đại nhân.

Lý Ký ngó chừng Phương Vân, cũng không lấy thư liền, nếu Phương Vân nhắc tới chuyện lễ vật, Lý Ký cũng biết phong thư tạ ơn này không chỉ đơn giản là cảm tạ.

- Ý của người là?

Lý Ký nói có chút khấn trương. Hắn thực sự không muốn thấy một nhân tài như vậy lãng phí năng lực vào văn chương thơ ca.

Phương Vân liếc nhìn Lý Ký một cái, biết ý của hắn.

- Qua một thời gian ngắn nữa, ta chuẩn bị rời kinh, chính thức nhập ngũ.

- Cái gì? Thật không? Thật tốt quá?

Không biết có phải uống rượu hay không mà mặt của Lý Ký trở nên đỏ như mào gà.

Quyết định này của Phương Vân, thứ nhất tác thành cho lòng yêu tài của Lý Ký, thứ hai là để cho hắn đối với Vũ Mục cũng có qua lại với nhau. Trong lòng Lý Ký không khỏi kích động, càng biết Phương Vân nhiều, hắn càng có thôi thúc mãnh liệt kéo Phương Vân vào quân ngũ.

- Tướng quân, thư của ta...

- À, thư... Giao cho ta là được. Ta phải đi gặp Vũ Mục ngay.

Lý Ký không nói hai lời, đẩy vò rượu ra, đứng dậy ngay.

Sau khi Lý Ký đi thì Phương Vân liền trở về phủ của mình.

Lát sau, Lý Ký đã tới trước Tứ Phương hầu phủ. Phương Vân dẫn Lý Ký tới thư phòng của mình.

- Tướng quân, có tin tức truyền tới từ Vũ Mục đại nhân không?

Đợi sau khi Lý Ký ngồi xuống, Phương Vân hỏi.

- Thư của người, Vũ Mục đại nhân xem rồi. Những chuyện khác, Vũ Mục chưa nói. Chỉ nói một câu, với thế lực của người bây giờ, không cần thiết phải đi Thiên Xà Sơn nữa.

Khoảng cách từ Thiên Xà Sơn tới kinh thành ước chừng nửa ngày đường. Quy củ Đại Chu hoàng triều, sĩ tử trước khi nhập ngũ phải vào ở trong Thiên Xà Sơn, sau khi tiếp thu huấn luyện mới được phái đi các nơi trong Cửu Châu.

Cảnh giới hiện tại của Phương Vân là Trụ Thai cảnh, có chút tài nhưng vào cấm quân lại không được trọng dụng. Căn bản là không cần thiết phải chuẩn bị hình thức huấn luyện.

- Ý của Vũ Mục đại nhân, ở Thiên Xà Sơn, duy nhất có chút trợ giúp đối với người chính là “Tứ hoang địa lý chí”. Ta mang quyển sách này tới, trong khoảng thời gian này người xem trước một cái đi.

Lý Ký móc từ trong ngực ra một quyển sách màu xanh độ dày vừa phải. Phương Vân nhận lấy, lật thử vài tờ, chỉ thấy trên bản sách màu xanh này giới thiệu đều là địa hình địa lý Mãng Hoang, Man Hoang, Dịch Hoang, Di Hoang, bao gồm sông núi cùng thú dữ.

- Cảm tạ đại nhân.

- Ha ha, chuyện công đã nói xong. Giờ tới chuyện riêng đã.

Lý Ký đột nhiên cười nói:

- Đối với việc người nhập ngũ, Vũ Mục đại nhân vô cùng khen ngợi. Nhưng mà, hắn cũng không có nói đến việc người nhất định phải gia nhập quân dự bị của châu phủ. Người nếu như không ngại gì, ta muốn đề cử người có đại nhân của ta, Phong Trữ Hưu.

Phong Trữ Hưu Chu Chỉ, năm nay 37 tuổi. ... Có thể nói đây là vương hầu cô độc nhất. Ở kinh thành hắn có tòa phủ đệ, nhưng mà nô bộc của phủ đệ này rất thưa thớt, trước cửa có thể giăng lưới bắt chim. Bởi vì... từ sau khi chánh thê của vị Phong Trữ Hưu này qua đời thì hắn chưa bao giờ trở lại kinh thành.

Phong Trữ Hưu tài năng tuyệt vời, lúc tuổi còn trẻ, là một người nho nhã, phong lưu tài tử. Ở kinh thành không biết bao nhiêu vương công quý tộc muốn gả nữ nhi cho hắn. Sau khi chánh thê của hắn qua đời, có tin đồn Mãng Hoang Hầu muốn đem con gái gả cho hắn mà cũng bị hắn cự tuyệt.

Trong đầu Phương Vân hiện ra thông tin về vị Phong Trữ Hưu này. Ở trên kinh thành, Phong Trữ Hưu được coi là một kẻ kì quái nhất. Phong Trữ Hưu, tính tình kỳ quái, không thích người khác lui tới. Nho gia trọng lễ nghi, có câu nói, “không cười ba lần, vì hậu vi đại”. Nhưng thật là Phong Trữ Hưu không vợ cũng không có con.

Phương Vân không nghĩ tới, người đứng sau lưng Lý Ký lại là Phong Trữ Hưu.

- Thế nào? Chỉ cần người gật đầu đồng ý. Ta

lập tức viết một phong thư, đem người tiến cử đến đại nhân ta.

Lý Ký trong mắt tràn đầy mong đợi.

Trong đầu Phương Vân hưởng ứng một chút, vị Phong Trữ Hưu này chính là người trấn áp tây của Đại Chu. Trong triều đình, nếu có người phạm lỗi bị đày đến Phệ Đà châu cũng phải qua chỉ thị của Phong Trữ Hưu.

Nơi đó núi non trùng điệp, cỏ hoang liên tiếp nhau. Xuyên qua núi non chính là biển rộng mênh mông.

Mặc dù không có dị tộc ở đó, nhưng cũng có không ít sơn môn các tà giáo tông phái dựng ở đó. Những người này vô pháp vô thiên, ngay cả quan binh cũng dám giết. Một khi triều đình đuổi bắt thì lại trốn vào thâm sơn ngụy. Nếu như chạy không khỏi thì liền chạy về biển, đợi khi sóng gió đi qua thì lại trở về, cực kỳ khó dây dưa.

- Binh lực Đại Chu hoàng triều điều động thường xuyên, trước kia dựa vào danh tiếng của Phong Trữ Hưu, mượn những tà giáo tông phái kia rèn luyện một chút, sau đó có cơ hội điều động binh lực của triều đình, tiến vào chiến trường tứ phương, lập nhiều chiến công hiển hách.

Phương Vân hơi trầm tư, liền hiểu rằng Phong Trữ Hưu đối với mình mà nói là lựa chọn tốt nhất.

- Vậy thì phiên tướng quân thay ta viết thư tiến cử vậy.

Phương Vân cười nói. Tình thế biên cương Đại Chu rất phức tạp, có một thư tiến cử trong tay, sẽ dễ dàng rất nhiều.

- Ha ha, đem giấy và bút mực lên đây nào.

Lý Ký cười ha ha, vén tay áo lên, rõ ràng Lý Ký sẽ phải ở trong thư phòng, viết thư tiến cử, định ra hướng đi của Phương Vân.

Mặc dù Lý Ký là võ tướng, nhưng tài viết không tệ, lại cực kỳ sâu sắc.

- Nhiệm vụ hoàn thành, ta có thể rời đi rồi. Lát nữa, ta cho tướng quân viết phong thư, phái người cả đêm đưa ra ngoài. Cũng hơi lâu đấy.

- Vậy Phương Vân tiến tướng quân.

Phương Vân tiếp nhận thư tiến cử, tiễn Lý Ký ra ngoài.

Diệt Thuần Khiết

Đại Chu Hoàng Tộc

110. Chương 106: Thiết Kế Cô Xạ.

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

Biên

- Phương Vân, người thật là gian trá, Vũ Mục chỉ nói là để người nhập ngũ, người lại lột da hổ của hắn. Nói láo là Vũ Mục muốn thu người làm đệ tử.

Phương Vân mới trở về thư phòng, liền phát hiện nhiều hơn một thân ảnh. Cô Xạ quận chúa đang đứng bên cạnh bàn, về mặt giấu cợt nói.

Phương Vân cười nhạt, hỏi ngược lại:

- Quận chúa chuẩn bị rời khỏi kinh thành sao?

- Làm sao người biết?

Cô Xạ quận chúa hơi nhú mồm.

- Người đến kinh thành cũng đã hơn một tháng rồi. Còn chưa tìm ta để hỏi lễ thiếp của Vũ Mục. Lúc này lại tới tìm ta, rõ ràng việc nên làm đã làm xong rồi. Chuẩn bị rời đi.

Phương Vân nói toạc ra mục đích thực sự của Cô Xạ quận chúa.

Sắc mặt Cô Xạ quận chúa biến đổi, thiếu niên trước mắt này mặc dù chỉ có mười lăm tuổi, nhưng lại có trí khôn yêu nghiệt thế này, lại hoàn toàn không thể liên hệ với bề ngoài mười lăm tuổi của hắn.

Đã từ rất lâu, đối mặt với Phương Vân, Cô Xạ quận chúa đều sinh ra một loại cảm giác, cảm giác vô lực, để cho nàng nảy ra cảm giác muốn giết hắn, nếu như sau lưng Phương Vân không phải có Tam Công cùng Vũ Mục chống lưng thì...

- Lễ thiếp Vũ Mục, quận chúa còn muốn xem không?

Phương Vân cười nói.

- Thôi bỏ, không cần thiết.

Cô Xạ quận chúa phát phát tay, tình huống thế nào sớm đã biết, không cần thiết phải làm điều thừa.

- Không biết lúc nào thì quận chúa trở về Lương Châu?

Phương Vân lại hỏi.

- Sao? Người muốn tiễn ta sao?

Cô Xạ quận chúa hỏi ngược lại.

- Ta với người có quen biết, vừa kết bạn đồng hành. Đó cũng là duyên phận, đưa tiễn người cũng là điều nên làm. Mặt khác, Phương Vân còn muốn tặng quận chúa một lễ vật!

Phương Vân vừa nói, thật sâu trong con mắt hiện lên một tia quang mang đặc thù.

- Lẽ vật? Hừ! Phương Vân người gian trá như hồ ly, lại có lòng tốt như vậy?

Cô Xạ quận chúa cười lạnh, nói rõ không tin.

- Từ kinh thành trở về Lương vương phủ, đường xá xa xôi. Cho dù quận chúa có Hồ Giao để cưỡi, sợ rằng mất một ngày cũng chưa tới nơi. Đến tối, chắc cũng phải dừng lại, nghỉ ngơi một chút. Cho nên, Phương Vân nghĩ tặng cho quận chúa một chiếc xe ngựa, bên trong chứa một ít thức ăn, trên đường lúc nghỉ ngơi, cũng có ăn nhiều một chút.

Phương Vân nói.

Cô Xạ quận chúa chăm chú nhìn Phương Vân, Phương Vân cũng không sợ hãi, thản nhiên nhìn nàng.

- Cũng được, trong khoảng thời gian này, ta cũng lĩnh ngộ được không ít. Cảm giác sắp có thể đột phá được bình cảnh rồi, lúc ngồi xe ngựa, cũng dễ dàng tu luyện.

Cô Xạ quận chúa trầm ngâm một chút rồi nói tiếp:

- Được rồi, nhưng mà chỉ là một chiếc xe ngựa, người cũng đừng nghĩ ta thiếu nhân tình của người.

Phương Vân mỉm cười:

- Quận chúa quá lo lắng, người coi như là ta đối với Lương Vương thể hiện một chút tâm ý sao.

- Đúng rồi, còn mấy ngày. Ta muốn ở Tứ Phương Hầu hầu phủ ở một thời gian. Người sẽ không bận tâm chứ.

Cô Xạ quận chúa nói.

- Tùy ý quận chúa, sương phòng của người vẫn ở đây, không ai đụng vào phòng của người.

Phương Vân làm một cái động tác xin mời, nói.

Cô Xạ quận chúa lại tiếp tục nhìn Phương Vân, trong chớp lát, đột nhiên hung hăng nói:

- Phương Vân, người tốt nhất cẩn thận một chút. Nếu ta phát hiện người lại đùa giỡn ta, đừng trách trường kiếm của ta vô tình.

Nói lời uy hiếp xong, Cô Xạ quận chúa thoáng động một cái, lập tức từ trong thư phòng bước đi ra ngoài.

- Cô Xạ quận chúa, hình như không lãnh tình của người a.

Cô Xạ quận chúa vừa mới bước ra ngoài, Khổng Tước đã bước đi vào.

- Nàng đã lãnh tình của ta.

Phương Vân cười nói.

Dưới mặt nạ màu bạc, Khổng Tước nhíu mày. Phương Vân ngay cả Anh Vũ Hầu cũng không sợ, không có lý do gì lại sợ Cô Xạ quận chúa. Từ trong lời nói của Phương Vân, bản năng của Khổng Tước cảm giác được có vấn đề. Nhưng không thể nghĩ ra, vấn đề rốt cục nằm ở đâu.

- Khổng Tước, yên tâm đi. Ta tự có chủ trương của ta.

Phương Vân phất phất tay, không muốn nhiều lời.

Khổng Tước hội ý, cũng không tranh chấp, lắc người lui ra ngoài.

Từng ngày từng ngày trôi qua. Phương Vân an tâm ở trong phủ tu luyện võ đạo, đồng thời đem các loại pháp khí, đồng thời đem Thiên Địa Vạn Hoá Chung tế luyện thêm lần nữa. Trong nháy mắt, nửa tháng trôi qua.

Cô Xạ quận chúa rốt cuộc trở về Lương Châu.

Cửa thành, hai cỗ xe ngựa xếp thành một hàng.

Bên cạnh xe ngựa, Phương Vân chấp tay, cung tiến nói:

- Quận chúa, lộ trình từ nơi này đến Lương Châu. Phương Vân chỉ có lấy chiếc xe ngựa này để thể hiện tâm lý. Tiễn vua ngàn dặm, cuối cùng cũng từ biệt. Phương Vân ở chỗ này, đưa tiễn quận chúa sao. Chúc quận chúa một đường xuôi gió.

Cô Xạ quận chúa trừng trừng hai mắt, thủy chung cảm thấy có chút không ổn. Phương Vân ngay cả Anh Vũ Hầu cũng đắc tội được, tại sao phải nhúng nhường trước mặt nàng dễ dàng như vậy.

- Phương Vân, thành thật mà nói, ngươi có phải động tay động chân gì trên xe ngựa không?

Cô Xạ quận chúa không yên lòng nói.

- Hmm, quận chúa, ngươi cũng suy nghĩ thái quá rồi. Ở cửa thành, nhiều người nhìn như vậy, mọi người đều biết ta tặng cho ngươi một chiếc thanh đồng xe ngựa. Nếu có vấn đề, chẳng phải ta tự tìm phiền phức sao. Quận chúa, ngươi cũng đừng quá đa nghi. Nếu ngươi không yên lòng, tự mình nhìn một chút không phải là được sao.

Phương Vân lắc đầu, cất tiếng cười lớn.

Cô Xạ quận chúa cũng không cùng hấn đưa đẩy, nội lực phóng ra, lập tức đem bên ngoài chiếc xe ngựa quét một lần. Không có vấn đề gì, rất bình thường.

- Phương Vân, ngươi thành thật nói cho ta biết, rốt cuộc ngươi có ý đồ gì?

Cô Xạ quận chúa vẫn không yên lòng nói.

- Nếu như quận chúa nhất định nói ta có ý đồ gì, thì cứ cho là vậy. Hi vọng lần sau gặp mặt, quận chúa có thể tâm bình khí hòa. Không nên như vậy nữa, tùy tiện động đao động thương. Nếu không, quận chúa sợ thì ta lấy lại là được.

Sắc mặt Phương Vân liền biến đổi, đột nhiên nói.

- Hừ! Ai nói ta sợ ngươi động tay chân. Ta chỉ không tin ngươi có lòng tốt như vậy thôi.

Cô Xạ quận chúa hất mái tóc dài, trực tiếp xoay người, bước vào trong xe.

- Quận chúa, một đường xuôi gió.

Phương Vân chấp tay, cung kính nói.

- Khổng Tước, chúng ta quay về thôi.

Sau khi nhìn Cô Xạ quận chúa biến mất, Phương Vân kêu Khổng Tước một tiếng, bước lên chiếc xe ngựa khác, hướng tây mà đi.

Phương Vân vừa đi không lâu, trong phủ Anh Vũ Hầu, trung niên mưu sĩ có râu màu đen, chấp tay bước chân vào chỗ sâu, vào một gian phòng bí ẩn.

- Đại nhân!

Trong phòng, một gã toàn thân mặc áo giáp quỳ rạp trên mặt đất, hơi thở của hắn như sấm, giống như một đầu cuồng sư.

- Đứa con thứ của Phương gia, đã rời khỏi kinh thành. Ngươi có thể hành động rồi.

Trung niên mưu sĩ thông dong nói. Chuyện tình đã cách hai tháng, vào lúc này, giết Phương Vân cũng sẽ không gây ra quá nhiều chú ý.

- Vâng, đại nhân. Thuộc hạ sẽ lập tức lên đường.

Hai vai tên võ giả động đậy, liền chuẩn bị rời khỏi hầu phủ.

- Đợi một chút.

Trung niên mưu sĩ đột nhiên nhú mày.

- Hử?

Tráng hán không hiểu, ngàng đầu lên.

- Dem khôi giáp trên người cởi xuống. Chuyện này, không thể liên lụy đến Thiếu Bảo đại nhân.

Trung niên mưu sĩ nhắc bàn tay lên, ném qua một bộ trường sam:

- Bộ y phục này, người mặc vào.

Tráng hán liền cởi xuống khôi giáp:

- Thuộc hạ rõ.

Chỉ chốc lát, tên tráng hán đã mặc một bộ trường sam màu xanh, biến mất ở bên ngoài hầu phủ.”

- Thực lực của Vũ Thất, sau khi được Thiếu Bảo đại nhân dốc lòng bồi dưỡng, đã đạt tới Khí Phách cảnh. Đối phó với Phương Vân mới Trụ Thai cảnh, hẳn là đủ rồi!

Cẩn thận luôn là hơn hết, mặc dù võ giả Lực Phách cảnh đủ để đối phó Trụ Thai cảnh. Nhưng vì cầu toàn, trung niên mưu sĩ hay là cảnh cường giả phái Khí Phách đi làm.

Tam Đường hội thẩm ở Đại Lý Tự, mặt mũi của Dương Hoàng mất hết. Chỉ có giết Phương Vân, mới có thể khiến cho mọi người hoàn toàn quên mất chuyện này.

Trời nắng chang chang, gã tên là Vũ Thất đạt tới Khí Phách cảnh, ở ngoài cửa thành đợi một chút. Tính toán Phương Vân ra khỏi kinh thành được khoảng 100 dặm. Rốt cuộc bay lên trời, mang theo một cỗ cuồng phong, hướng phía Tây bay đi.

Phía ngoài kinh thành 100 dặm, địa hình phập phồng, có hai cái ngã rẽ, một hướng Nam, một hướng Tây. Từ trên cao nhìn xuống, mơ hồ có thể nhìn thấy rõ ràng hai vết bánh xe, biến mất ở phương xa.

Vũ Thất đứng ở trên bầu trời, nhìn 2 cái ngã rẽ, mặt lộ vẻ nghi ngại:

- Hướng Nam là địa phận Lương Châu, đó là xe ngựa của Thanh Sướng công chúa. Phía Tây, là đi tới lãnh địa Phong Trữ hầu. Phương Vân ngồi xe ngựa hẳn là hướng phía Tây đi.

Thân hình Vũ Thất thoáng một cái, lập tức nhanh chóng đuổi theo phía tây. Xe ngựa chỉ có thể đi đường lớn, dọc theo đường núi, tất nhiên có thể tìm thấy.

Sau một nén hương, một chiếc xe ngựa hoa lệ màu xanh hiện ra, xuất hiện trong tầm mắt.

- Phương Vân hẳn là ở trong xe ngựa. Giết hẳn rồi, lập tức trở về kinh thành báo cáo.

Con người của Vũ Thất nhìn chằm chằm xe ngựa ở phía xa, trên mặt lộ ra sát khí. Thân hình thoáng động một chút, lập tức truy tung đi tới.

Trong chiếc xe ngựa màu xanh, Cô Xạ quận chúa ngồi xếp bằng, yên lặng tu luyện. Lần này, nàng tiến cung được Nhân Hoàng ban thưởng, dùng một viên Tạo Hóa Đan, công lực đại tiến. Bất quá được lực còn chưa tiêu hóa xong, ngồi ở trong xe ngựa, vừa đi vừa tu luyện. Hai việc nhưng không hề chậm trễ.

- Hả?

Cô Xạ quận chúa đột nhiên cảm giác có một chút là lạ, có một cỗ cường đại hơi thở, đột nhiên xuất hiện trên nóc xe ngựa.

- Hừ! Chết đi!

Cô Xạ quận chúa vừa mới mở mắt, đã nghe thấy tiếng rống to như tiếng sấm phát ra.

Ầm! Trong tiếng vang khổng lồ, một cái cự quyền còn muốn lớn hơn xe ngựa 3 phần, lấy thế thái sơn áp đỉnh, nặng nề áp xuống. Quả đấm còn không có rơi xuống, quyền phong đã lập tức đem chiếc xe ngựa ép tới nỗi không di động được. Hai cái bánh xe lập tức bị ép lún xuống mặt đất.

- Làm càn!

Đi nữa đường, đột nhiên bị tập kích. Cô Xạ quận chúa nhất thời tức đến sùi bọt mép, hồng nhan cau có. Thân phận của nàng là Cô Xạ quận chúa, được truyền thừa Sát Lục Kiếm Đạo từ thượng cổ. Từ trước đến giờ, chỉ có nàng ức hiếp người khác. Không nghĩ được, lúc này nàng lại bị người khác đánh lén!

Sau tiếng nói, tay nàng bỗng nhiên biến thành kiếm, một cổ khí thể như dòng sông, một cổ kiếm khí diệt sạch tất cả sinh cơ, phá không mà ra, xuyên qua nóc xe ngựa, nghênh đón cự quyền trên đỉnh đầu.

Vèo!

Tiếp xúc với kiếm khí, cự quyền vang lên tiếng nứt vỡ, khí thể chưa dứt, ở trên ngực Vũ Thất đâm một cái lỗ thủng, máu tươi lập tức chảy xuống. Trong đầu còn chưa kịp phản ứng, trong lỗ tai đã nghe một tiếng vang dội tiếng hổ gầm, một cái trảo khổng lồ đầy vẩy từ trong xe ngựa thò ra ngoài, vỗ vào trên lồng ngực của hắn.

- Xảy ra chuyện gì?

Vũ Thất hét thảm một tiếng, bị đánh bay hơn năm mươi trượng, hắn cũng không dám quay đầu lại, lập tức hoảng hốt bỏ chạy. Hắn có ngu hơn nữa, cũng biết lần này tìm lộn người. Phương Vân chỉ là tu vi Trụ Thai cảnh, khi nào lại có thể phát loại kiếm khí đáng sợ này.

- Người này là Cô Xạ quận chúa!

Trong đầu Vũ Thất xẹt qua ý nghĩ này, hắn sắp điên rồi. Hắn mặc dù nhận được sự dạy dỗ của Anh Vũ Hầu, nhưng vị quận chúa này là được truyền thừa Sát Lục Kiếm Đạo thời thượng cổ. Chỉ riêng về lực sát thương, cảnh giới so với nàng cao hơn một bậc, cũng chưa chắc có thể đánh thắng nàng.

Trong xe ngựa, Cô Xạ quận chúa tóc tai tán loạn, bộ ngực huyết khí sôi trào. Một kiếm này, là nàng toàn lực xuất thủ, mặc dù phá được quyền pháp của hắn, hơn nữa khiến hắn bị thương nặng. Nhưng dù sao người này thực lực cũng không tầm thường, là Khí Phách cảnh cao thủ. Trên cao đánh xuống, một quyền được áp súc oanh xuống tới, Cô Xạ quận chúa cũng bị khí huyết sôi trào, khóe miệng rỉ máu, bị thương cũng không nặng cũng không nhẹ.

Cô Xạ quận chúa ánh mắt lóe lên, thanh nhanh tính toán trong đầu. Nàng đang tự hỏi ở kinh thành gây ra chuyện gì.

- Phương Vân!!!!

Cô Xạ quận chúa tóc tai rối loạn, ngửa đầu phát ra một tiếng rống giận. Rất rõ ràng, nàng bị trúng kế. Mà ở kinh thành, duy nhất chuyện lừa nàng, cũng chỉ có Phương Vân.

Diệt Thuần Khiết

Đại Chu Hoàng Tộc

111. Chương 107: Lực Phách Đại Thủ Ấn

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

Biên

Cô Xạ Quận Chúa cảm nhận xung quanh một lần, lập tức phát hiện, hoàn cảnh chung quanh, cùng mình biết hoàn toàn không giống nhau.

Rầm!

Cô Xạ quận chúa phá cửa sổ bay ra. Nhìn mọi nơi một cái, một cổ lửa giận không cách nào kiềm chế, đột nhiên bay vọt lên. Con đường này căn bản không đi tới Lương Châu, mà là đi chỗ ở Phong Trữ Hầu.

Cô Xạ quận chúa nhìn núi non pháp phòng xung quanh, hận đến nghiêng răng ken két. Nàng sớm đã hoài nghi Phương Vân, nghĩ tới hắn sẽ dùng các loại mưu kế gì đến để lừa mình, duy nhất không nghĩ tới, là hắn lại dùng kế mượn đao giết người này.

Tách!

Ngón tay bắn ra, ngón tay của nàng xuất hiện một đạo kiếm khí xám đen, đặt lên cổ xa phu.

- Nói, rốt cuộc muốn người làm gì?

Cô Xạ quận chúa lộ ra sát khí nói.

- Ta, ta cái gì cũng không biết.

Tên xa phu bị hù dọa đến sắc mặt trắng bệch:

- Tiểu hầu gia cho ta một chuỗi tiền Tam Hoàng, nói đường hướng Nam có rung xóc, để ta cố ý nhiễu một đoạn đường, rồi lại đi Lương Châu. Đúng rồi, tiểu hầu gia cho ta một phong thư, nói nếu là quận chúa hỏi, thì giao cho người.

- Lấy ra!

Cô Xạ quận chúa không có chờ hắn đưa cho nàng, mà liền đoạt lấy. Trên tờ giấy ghi vài đoạn chữ nhỏ:

Thư gửi quận chúa:

- Xe ngựa tuy nhẹ nhưng tình ý nặng, lễ vật nho nhỏ không thể hiện được kính ý. Mặt khác, trên đường này xóc, không tốt cho luyện công. Phương Vân dặn dò riêng phu xe, đi đường vòng, người không biết không có tội, quận chúa không nên hẹp hòi mà so đo với một phu xe sao.

Xoẹt!

Khuôn mặt Cô Xạ quận chúa tái xanh, năm ngón tay bóp lại, kiếm khí trong lòng bàn tay xuất hiện, lập tức đem phong thư xoắn thành phần vụn.

- Phương Vân, coi như ngươi lợi hại!

Hai mắt của Cô Xạ quận chúa phát ra lãnh quang. Tâm tư của Phương Vân làm sao nàng không hiểu, hẳn đây là sợ mình giận, giết chết phu xe, cho nên mới lưu lại phong thư này. Phương Vân lấy cớ này, thật sự quá hay rồi!

“ Trên đường xóc nảy, không tốt cho luyện công. ”, Cô Xạ quận chúa lẩm bẩm nói, mắt lộ sát khí:

- Phương Vân, coi như ngươi lợi hại, ngươi tốt nhất tự giữ mình cho tốt, lần sau đừng để ta thấy mặt.

Nhìn thấy phong thư, Cô Xạ quận chúa cũng tỉnh táo lại. Phương Vân nếu để lại phong thư này, hiển nhiên đã sớm dự liệu đến phản ứng của nàng. Coi như lúc này, nàng quay trở về tìm hắn, sợ rằng Phương Vân cũng có biện pháp ứng đối.

Cô Xạ quận chúa nhớ tới Khổng Tước, khiến nàng tỉnh táo không ít. Một Phương Vân không đủ để nàng sợ, nhưng có thêm một Khổng Tước thì...

- Không biết trên người Khổng Tước có bảo bối gì, ta nhiều lần cảm giác được có người theo dõi, nhưng vẫn không có phát hiện ra nàng. Ta hiện tại bị thương, nếu mạo muội chạy tới, lấy thủ đoạn ám sát của nữ nhân này cộng thêm Phương Vân, ta chưa chắc chiếm được ít lợi gì.

Cô Xạ quận chúa suy nghĩ một chút, hay là bỏ qua thôi. Nàng vẫn nhớ tới, trên người Phương Vân còn có một túi Lôi Chân Tử. Loại vật này nếu đồng loạt ném tới, mình chỉ sợ không chết cũng trọng thương.

- Thôi, dù sao ở trên người Phương Vân cũng đã thu đủ lợi tức rồi. Tạm thời trì hoãn trở về Lương Châu. Chờ ta đột phá tới Tinh Phách cảnh, sau đó đi tiến thêm một tầng trong Sát Lục động phủ để tu luyện.

Cô Xạ quận chúa hít sâu một hơi, mạnh mẽ kiềm chế ý niệm rục rịch trong đầu.

- Tiếp tục lái xe, đi tới Lương Châu.

Cô Xạ quận chúa gơ tay lên, thu hồi kiếm khí, lại lần nữa ngồi trở lại trong xe ngựa.

Từng đợt kim khí cảm giác, từ phía dưới truyền đến. Chiếc xe ngựa này không lúc nào không nhắc nhở nàng, chiếc xe ngựa nàng đang ngồi này, đã bị Phương Vân tính kế.

- Phương Vân, người quả thật cho ta lễ vật tốt!

Cô Xạ quận chúa nghiêng răng nói.

Vừa mới tiến vào hoàn cảnh tốt đẹp vô cùng có khả năng đột phá tới Tinh Phách cảnh. Không nghĩ tới, một cái Khí Phách cảnh tới quấy phá, phải cường chế bỏ dỡ, đem thời gian đột phá Tinh Phách cảnh, kéo dài đến 3 tháng sau.

Vũ Thất một đường chạy trốn, máu tươi rơi đầy đất. kiếm khí của Cô Xạ quận chúa vô cùng bá đạo, hần phải trở về Anh Vũ Hầu phủ, lấy thánh dược chữa thương, mới có thể giữ được một mạng.

- Nếu tới, liền không cần vội vả đi!

Cách kinh thành còn vài chục dặm, phía trước đột nhiên xuất hiện tiếng hừ lạnh truyền đến. Tiếp theo một đạo thân ảnh xuất hiện.

Phương Vân khu động Quỷ Long Chu, ngăn cản phía trước, Con đường này, hần sớm đã tính toán.

- Phương Vân!

Vũ Thất sưng sốt một chút, lập tức nhận ra Phương Vân.

- Thiếu Bảo đại nhân, khỏe chứ?

Phương Vân bước đi vẫn ung dung, lạnh nhạt nói.

Tam Đường hội thẩm, Dương Hoảng mất hết mặt mũi. Theo tính tình của người này, nếu lúc mình rời đi kinh thành, hần không có động tĩnh gì, ngược lại mới không bình thường. Dương Hoảng mặc dù có chút tự đại, nhưng cũng không ngu xuẩn. Phương Vân đoán, Dương Hoảng sẽ không phải Lực Phách cảnh mà là Khí Phách cảnh.

Về phần cao hơn, cường giả Tinh Phách cảnh rất ít ỏi. Đạt tới bước này, ở trong quân đội Đại Chu, lập tức có thể được phong làm tướng quân rồi.

Địa vị gần với vương hầu, nhân vật như vậy, Phương Vân đoán bên cạnh Dương Hoảng cũng không có bao nhiêu.

Đầu tiên, Vũ Thất cả kinh, nhìn qua bốn phía, lập tức trấn định không ít.

- Hừ! Phương Vân, ta đang muốn giết người, không nghĩ tới người tự đưa thân đến. Sư tử gây vẫn là sư tử, cho dù ta bị thương, cũng có thể giết người!

Thanh âm vừa ra, lập tức xuất hiện ra một quyền ẩn lớn mang theo máu tươi, hướng Phương Vân đánh tới.

- Nhanh!

Phương Vân không chút hoang mang, tay phải khê vẩy, mười hai chuôi tà kiếm từ trong đan điền bay ra, tại trong hư không xoay một vòng, lập tức hóa thành đám mây đen, đem cự quyền bao lại. Theo sát phía sau, mười hai chuôi tà kiếm tạo thành kiếm trận, điên cuồng bắn ra.

Uống!

Vũ Thất mạnh mẽ quát lên, tăng nội lực, quyền khí lập tức phá vỡ Thập Nhị Tà Kiếm trận, trong nháy mắt đánh vào bóng đen trong đám mây đen.

Chỉ nghe một tiếng vang, tứ chi của bóng đen bị đánh gãy, bay đi ra ngoài.

- Không tốt, là Đại Lực Cốt Ma của Thánh Giáo!

Mây đen tan hết, chờ Vũ Thất thấy rõ bộ dáng của bóng đen, trong lòng lập tức trầm xuống, cảm thấy không ổn.

Tách tách!

Quang ảnh trước mặt chợt đổi, Vũ Thất lập tức phát hiện bốn phía có nhiều hơn mười một đầu Đại Lực Cốt Ma màu sắc âm đậm.

- Người đón ta một chiêu Lực Phách Đại Thủ Ấn!

Tiếng của Phương Vân đột nhiên từ phía sau truyền đến, tiếng nói chưa dứt, tay phải run lên, một cái chưởng ấn trong suốt không lồ từ trong lòng bàn tay bay ra, trong chưởng ấn rõ ràng có một cái bạch cốt tạo thành chữ ‘Lực’.

Sau khi đại thủ ấn tập hợp đủ tám trận pháp, lập tức hơi mờ ảo đi, trong lòng bàn tay sẽ có thêm một chữ lực. Nếu tu vi tiến thêm một bước, đem mười hai đạo pháp trận tập hợp làm một, thì chữ ‘lực’ sẽ biến mất, ngược lại sẽ sinh ra một cái nhục chưởng nhìn giống như thật!

Cảm giác nguy cơ từ phía sau, Vũ Thất cũng không quay đầu lại, lập tức tập trung toàn thân nội lực vào tay, chưởng ngược về phía sau. Hai chưởng chạm nhau, Vũ Thất chỉ cảm thấy như bị một ngọn núi đụng trúng, cánh tay vang ‘răng rắc’ một tiếng lập tức gãy lìa.

- Đây là võ học gì? Một võ giả Trụ Thai cảnh, lại có thể phát ra lực lượng Lực Phách cảnh!

Trong đầu Vũ Thất chỉ kịp hiện lên ý nghĩ này, liền bị mười một đầu Đại Lực Cốt Ma được cải tạo qua, đánh trúng lòng ngực. Mười một đầu Đại Lực Cốt Ma dùng sức xé, thân thể của Vũ Thất lập tức bị xé ra, nội tạng rớt xuống, chết tại chỗ.

- Xem ra, ta không cần xuất thủ, người cũng có thể giải quyết.

Khổng Tước bước đi trên không, từ từ đi tới, từ trong mắt hiện lên tia sáng đặc biệt.

- Ta chỉ có thể đối phó một người, nếu Cô Xạ quận chúa đuổi theo tới đây, ta còn phải cần người trợ trận.

Phương Vân mỉm cười nói. Hắn quay đầu nhìn về nơi xa, một cột màu hồng tinh mang từ trong sơn lĩnh phóng lên cao, chậm rãi hướng Nam đi.

- Còn tốt, lá thư lưu lại có tác dụng rồi.

Phương Vân âm thầm thở phào, nếu như Cô Xạ quận chúa đuổi theo tới đây, Phương Vân cũng chỉ có thể bỏ qua tên sát thủ của Dương Hoàng thôi.

Bay xuống, Phương Vân kiểm tra một chút, ở trên người Vũ Thất, tìm được một quyển vũ kinh, một bình sứ màu đỏ cùng một pháp khí.

- Cái bình sứ kia đưa cho ta xem.

Khổng Tước đột nhiên nói.

- Cho người.

Phương Vân đem bình sứ vứt tới.

Khổng Tước mở nắp bình ra, nhìn một chút, sau đó hít một hơi:

- Đây là Huyết Ma đan thôi phát khí huyết, kích thích tiềm lực. Người rất may mắn, nếu như hắn kịp dùng tới Huyết Ma đan, người chết sẽ là người.

- Kích thích tiềm lực? Có thể đạt tới tình trạng gì?

Phương Vân hỏi.

- Thực lực hoàn toàn khôi phục, đồng thời tăng lên gấp đôi.

Khổng Tước lạnh nhạt nói.

- Hả!!!

Phương Vân hít một hơi khí lạnh, trong lòng thầm kêu may mắn. May là hắn có mười một đầu Đại Lực Cốt Ma, sau khi dùng vực ngoại tinh thần tế luyện lại lần nữa, những Đại Lực Cốt ma này không ngừng kiên cường hơn rất nhiều. Ngay cả lực lượng, cũng đã tăng lên gấp năm lần! Nếu như lấy được càng nhiều vực ngoại tinh thần thiết, Phương Vân khẳng định, những Đại Lực Cốt Ma này có thể gia tăng thêm thực lực.

Thập Nhị Tà Kiếm trộn phối hợp với một đầu Đại Lực Cốt Ma hấp dẫn sự chú ý, có Nặc Túc châu giấu diếm hơi thở, lại phối hợp với tám trận pháp. Lực Phách Đại Thủ Ấn cùng mười một đầu Đại Lực Cốt Ma. Phương Vân ra chiêu bất ngờ, cùng Vũ Thất trong nháy mắt phân sinh tử, mới khiến cho hắn không có cơ hội sử dụng Huyết Ma đan.

- Có bình Huyết Ma đan, lại không sử dụng khi gặp Cô Xạ quận chúa, hẳn là có di chứng sao?

Phương Vân suy nghĩ một chút, lập tức nói.

- Thiêu đốt một nửa tinh huyết trong cơ thể, qua ba giờ hiệu lực, có một nửa tỷ lệ là chết.

Khổng Tước hồ hững nói.

Phương Vân thở dài một hơi, lắc đầu:

- Cái này căn bản là liều mạng. Chỉ có thể trong tình huống chắc chắn phải chết, mới có người phục dụng.

- Vốn chính là như vậy. Bình thường, mỗi cái võ giả cũng chỉ có thể dùng 1 viên. Vận khí tốt có dùng 2 viên. 3 viên chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ.

Khổng Tước vừa nói, từ trong chiếc bình sứ, đổ ra hai viên đan dược huyết tinh:

- Hai viên Huyết Ma đan này, ta lấy.

- Người lấy đi đi.

Phương Vân gật đầu, biết Khổng Tước muốn dùng hai viên Huyết Ma đan, để bảo vệ tánh mạng.

Khổng Tước lấy 2 viên, đóng lại nắp bình, đưa cho Phương Vân:

- Nơi này cách kinh thành không xa, hay là chôn cất một chút! Tránh bị người khác phát hiện.

- Ừ!

Hai người động thủ, dùng nội lực đập phá một cái hố, đem Vũ Thất chôn cất.

- Nguy cơ giải quyết, ta cũng nên trở về Man Hoang.

Khổng Tước đạm mạc nói.

- Ừ, đi đường cẩn thận.

Phương Vân có chút thẩn thức nói. Ở chung cũng gần nửa năm, Khổng Tước cứu hắn mấy lần, muốn nói không có cảm giác gì, là không thể nào.

- Không biết, dưới mặt nạ, hình dạng Khổng Tước ra sao?

Nhìn cái mặt nạ màu bạc, trong lòng Phương Vân sinh ra xúc động mãnh liệt. Nhưng mà, nhớ tới ước định với Khổng Tước, Phương Vân vẫn cường ép cái ý niệm này xuống.

Gió thổi nhẹ, Khổng Tước xoay người, hướng phía nam bay đi. Dứt khoát gọn gàng, không có nửa phần lưu luyến, hiển thị rõ bản sắc sát thủ.

- Không biết lần sau gặp lại thì sẽ trong tình cảnh nào!

Phương Vân nhìn bóng lưng Khổng Tước, lẩm bẩm nói.

Chỉ trong chốc lát, Phương Vân cũng chuyển hướng rời đi.

Trong khoảnh khắc hắn sắp biến mất thì ở phía nam, một thân ảnh màu xanh biếc, đột nhiên quay người, yên lặng chăm chú nhìn bóng lưng của Phương Vân.

Diệt Thuần Khiết

Đại Chu Hoàng Tộc

112. Chương 108: Diêm Thành.

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

Biên

Một chỗ trong rừng cách kinh thành hơn ba mươi dặm, Phương Vân thấy Chu Hân cùng mấy tên sĩ tử, tay cầm dây cương, ẩn nấp trong bụi cỏ.

- Phương huynh.

Chu Hân đi nhanh tới, đem dây cương một con ngựa đưa cho Phương Vân.

- Tiểu Hầu gia.

Mấy tên sĩ tử đi cùng Chu Hân đồng thanh nói.

Bảy tên sĩ tử này đều đã đi rèn luyện ở mỏ Ba Lâm, hơn nữa còn sống sót sau việc nô lệ bạo động. Bất kể là mỏ Ba Lâm, Phương Vân gặp phải nguy cơ đều thông dong ứng phó, có năng lực đem tất cả thoát khỏi hiểm cảnh, rồi ở kinh thành kinh thành, tại Tam Đường hội thẩm lại có dũng khí công khai buộc tội Anh Vũ Hầu Dương Hoảng. Tất cả những điều này khiến cho mấy sĩ tử này cực kỳ khâm phục, cho nên quyết trí đi theo Phương Vân, cùng nhau gia nhập quân ngũ.

Phương Vân nhận dây cương từ trong tay Chu Hân, nhìn lướt qua bảy người, trầm giọng nói:

- Chu Hân hẳn là nói qua cho các người, nhập ngũ đều có một chút nguy hiểm. Đây không phải là chuyện của mấy tháng trước, là chuyện của mấy năm thậm chí là mười mấy năm. Có một chút tỷ lệ, các người vĩnh viễn không thể trở lại kinh thành.”

- Tiểu Hầu gia, những thứ này chúng ta đều hiểu. Sa trường vô tình, sinh tử tự phụ!

Một gã vóc người thon dài, ánh mắt sáng ngời, mở miệng nói.

- Tiểu Hầu gia, chúng ta đều hiểu.

Những người khác cũng gật đầu nói.

- Rất tốt, người tên là gì?

Phương Vân chỉ vào người ban đầu nói chuyện.

- Bẩm Tiểu Hầu gia, ta là Sở Cuồng!

Sở Cuồng thi lễ một cái, cung kính nói.

- Bảy người các người, sau này lấy Sở Cuồng làm đầu, binh pháp mọi người cũng đọc qua, ý nghĩa của bốn chữ ‘kỷ luật nghiêm minh’ này, tất cả mọi người hẳn là đều hiểu. Sau khi từ nơi này rời đi, ta yêu cầu các người đều phải nghe theo mệnh lệnh của ta, làm được bốn chữ ‘kỷ luật nghiêm minh’ này. Nói đơn giản một chút, sau này các người liền là thân binh, tâm phúc của ta. Sau này nếu được phong vương bá hầu, tự nhiên sẽ không bạc đãi các người.

- Tiểu Hầu gia, chúng ta hiểu.

Bảy người cúi đầu, bày ra tư thế cung kính, lấy thực tế biểu hiện sự lựa chọn của mình. Thân phận địa vị của Phương Vân, so với bọn hắn ưu việt rất nhiều. Hôm nay cho dù không đi theo Phương Vân, ngày sau, cũng tránh không được phải phục tùng những người khác ra lệnh. Đây là vận mệnh của bọn hắn, không có khác nhau bao nhiêu.

- Như vậy không có gì tốt hơn nữa, lời dư thừa ta cũng không nói nhiều. Hôm nay mang theo các người bảy người. Ta hi vọng sau mấy năm, còn có thể mang theo mấy người các người, áo giáp quay về! Lên ngựa!

Một nhóm chín người, leo lên ngựa, roi da giơ lên, lập tức phi ngựa hướng phía tây đi. Con đường của mỗi người cũng lập tức ở chỗ này mà khác nhau.

Một mình cỡi ngựa, so sánh với ngồi xe ngựa dễ dàng hơn nhiều. Chỉ cần là còn nói, còn có thể đi, rừng cây, núi non đều có thể đi vào.

Phương Vân dẫn dắt mấy người cũng không đi đường lớn, trực tiếp cắt ngang núi non, hướng Tây đi.

Trên người mọi người cũng mang một ít lương khô, sau khi ăn hết lương thực, ngay tại chỗ săn bắn hồ, hươu, nỏ lửa nướng ăn.

Hơn một tháng, đoàn người rốt cục đi tới chỗ ở của Phong Trữ hầu, Diêm Thành.

Diêm Thành nằm ở Tây Thùy Đại Chu, gần biển. Cùng với các thành trì khác của Đại Chu không giống nhau, Diêm Thành thoát nhìn đồ nát, xám xịt, hoàn toàn không có sự giàu có và đông đúc giống như những nơi khác.

- Đây chính là Diêm Thành sao?

Mấy tên sĩ tử đi theo Phương Vân, bước trên đá xanh phủ đầy rong rêu mọc đầy cỏ. Không thể tin được.

Đại Chu hoàng triều giàu có và thái bình, người người áo gấm lụa là, nhưng những người ở nơi này lại mặc ma bố y, trọng yếu hơn là không khí trầm lặng nơi đây, không có một chút tinh thần phấn chấn.

- Không có gì kỳ quái. Dân chúng nơi này, đều là tội phạm ở các tỉnh các phủ đầy đi tới nơi đây làm khổ sai, được triều đình đại xá, sau lại ở chỗ này sinh sống. Thương nhân thấy lợi là làm, vùng này vốn là lạnh đến khủng khiếp, đối diện là biển, cách đó mấy vạn dặm được xưng là Phệ Đà Châu nghèo khổ. Loại địa phương này, thương nhân tự nhiên không muốn tới, không có thương nhân, nơi này chỉ có thể càng nghèo, càng ngày càng khổ.

Phương Vân dắt ngựa, vừa đi về phía trước, vừa giải thích. Hẳn trước khi đến, đã sưu tập rất nhiều tài liệu, đối với Diêm Thành vô cùng hiểu rõ.

Mấy người ngẩng lên thấy cũng đúng, trừ tội phạm bị lưu đầy, nơi này còn có ai nguyện ý tới đây.

Phương Vân cũng cảm thấy rất cổ quái, Phong Trữ hầu lúc còn trẻ rất nho nhã phong lưu, có thể nói là nhã sĩ, không nghĩ tới, sau khi làm vương hầu, tâm tính lại thay đổi, chạy tới địa phương vừa khổ vừa lạnh này trấn thủ.

- Đi thôi.

Toàn bộ Diêm Thành, chính là một cái doanh binh cực lớn, mà khổng chế tòa doanh binh này, chính là một tòa kim khí đại điện trong Diêm Thành. Phong Trữ hầu Lam Phán sinh sống ở bên trong.

- Đi vào thôi, Hầu gia ở bên trong chờ người.

Chỉ trong chớp lát, thị vệ đi ra, thông báo.

Đoàn người Phương Vân nối đuôi nhau mà vào, tiến vào đại điện.

Đại điện có chút tối, hai bên đứng đầy giáo úy, đô đốc, tướng quân, đại tướng quân. Những người này toàn bộ tụ tập trong đại điện, tựa hồ đang thương lượng chuyện gì. Thấy đám người Phương Vân đi vào, ánh mắt cũng quét tới. Đám người Chu Hân lập tức cảm giác một cổ áp lực vô hình, từ bốn phía ép tới, bước chân lập tức nặng nề, bước đi chậm hơn rất nhiều.

- Phương Vân ra mắt Hầu gia!

Phương Vân thần sắc tự nhiên, đều bước đi đến trước đại điện, hướng chủ tọa trên đại điện, về phía nam tử ngồi trên kim khí bảo tọa nói.

Trên đại điện, nam tử tướng mạo đường đường, thần thái uy nghiêm, lộ ra khí tức quân ngũ vương hầu nồng đậm. Nhưng da tay hắn lại rất trắng, dưới cằm lại giữ lấy ba sợi râu đen, trong sự uy nghiêm vẫn toát ra phong phạm của một nhà sĩ nho gia. Hai loại khí tức khác nhau, lại ở trên người này kết hợp hoàn mỹ, làm cho người ta cảm giác được một loại Nho Hầu.

Con đường võ đạo, tu vi càng cao, khí tức càng cường đại. Tu vi đạt tới Khí Phách cảnh, hô hấp giống như sấm, đến cảnh giới giống như Dương Hoàng, lại càng giống như thiên đế xuống trần, khí tức cực kỳ chí cương chí dương, cực kỳ mãnh liệt.

Nhưng vị Phong Trữ hầu đang ngồi cách Phương Vân mấy trượng, trên người lại không có một chút khí tức thoát ra. Thoạt nhìn, tựa hồ giống như một nho sinh đi làm võ tướng vậy.

“Vương Hầu trong Đại Chu vương triều, đoán chừng chỉ có vị Phong Trữ hầu mới có bản lĩnh này, chỉ dựa vào khí tức nho gia, đem khí tức võ giả trên thân thể giấu đi.”

Phương Vân âm thầm kinh hãi, có thể đem khí tức của mình giấu đi, hoặc trên người có bảo vật gì dùng để che giấu, hoặc chính là tu vi của Phong Trữ hầu rất kinh người.

Tâm niệm Phương Vân vừa động, lập tức thi triển Vọng Khí Pháp. Nháy mắt một cái, lúc mở ra, lập tức thấy một cái tinh mang màu đỏ bao phủ hơn phân nửa đại điện, từ trên người Phong Trữ hầu tràn ra, phóng thẳng lên trời. Cổ tinh mang này thậm chí tràn ra bên ngoài, đem cả đại điện bao phủ trong một mảnh màu đỏ dày đặc.

“Phong Trữ hầu này!”

Phương Vân giật nảy người, số mệnh hiện lên màu đỏ, đó là tượng trưng cho vương hầu. Trên người Phong Trữ hầu có đạo tinh mang này, cho dù toàn bộ vương triều cũng đều rất ít.

“Lấy thực lực của vị Phong Trữ hầu này, lại đến nơi này, trấn áp cái nghèo khổ địa phương. Nếu nói đại ẩn sống trong triều, tiểu ẩn sống trong núi rừng. Nói rõ vị Phong Trữ hầu này, không nghĩ phải xen lẫn vào trong cuộc đấu tranh.”

Phương Vân nhìn Phong Trữ hầu, đang suy nghĩ điều gì.

- Người chính là Phương Vân sao.

Phong Trữ hầu Lam Phần lúc này nói chuyện, lúc Phương Vân thi triển Vọng Khí Pháp, Phong Trữ hầu hình như cảm ứng được, trong mắt hiện lên một tia quang mang kỳ lạ:

- Thư của Lý Dục, ở trên người người sao?

Giọng nói của Phong Trữ hầu bình hòa, bình tĩnh, làm cho người khác cảm giác không muốn cùng người tranh giành cái gì.

- Còn đây.

Phương Vân lập tức lấy ra thư của Lý Dục, lập tức có thị vệ nhận lấy, đưa tới.

Trong điện đám giáo úy, đô đốc, tướng quân, đại tướng quân nghe được hai chữ Phương Vân, liền biến sắc.

Tam Đường hội thẩm, buộc tội vô hầu, chuyện này sớm đã lan truyền, chỉ sợ cho dù là trạng nguyên của Đại Chu, cũng không có danh tiếng như Phương Vân hiện nay.

- Ủ.

Phong Trữ hầu mở ra thư tiến cử, chẳng qua là nhìn mấy lần, lập tức liền bỏ xuống.

- Thực lực của người, làm giáo úy có thừa, nhưng mà, quy củ triều đình không thể bỏ. Người đâu, dẫn hắn đến nơi giáo úy Diệp Vong báo cáo đi!

Phong Trữ hầu hơi hột nói. Trong đại điện, các tướng quân sắc mặt đều thay đổi, lập tức cúi đầu xuống, không nói lời nào.

- Vâng, Hầu gia!

Thanh âm Phong Trữ hầu vừa ra, lập tức có một tên thị vệ mặc áo bào trắng, đến dẫn đám người Phương Vân, hướng thành Tây đi tới. Một đoàn người, ở trong đại điện, trước sau không được một nửa nén hương, lập tức rời đi

- Tiểu Hầu gia, ta cảm giác được có gì không đúng a!

Sở Cuồng bước nhanh tới, nhỏ giọng nói. Lý Dực cố gắng đem Phương Vân kéo vào quân của Phong Trữ hầu, chuyện này bọn họ đều biết được. Nhưng từ thần thái của Phong Trữ hầu, tựa hồ đối với chuyện này cũng không để ý. Việc này cùng bọn họ dự tính khác nhau rất lớn, sinh ra một cái chênh lệch quá nhiều.

Phương Vân lắc đầu:

- Vấn đề không nằm ở trên người Phong Trữ hầu, mà là ở trên người giáo úy Diệp Vong. Một hồi, làm việc tùy theo hoàn cảnh.

Chỉ trong chốc lát, đến thành Tây. Chung quanh một cái đại giáo trường, có rất nhiều lều trại. Chung quanh còn xây dựng không ít doanh trướng. Trên giáo trường, mấy trăm tân binh đang huấn luyện.

- Các người chờ ở chỗ này, ta đi cùng giáo úy đại nhân thông báo một chút.

Thị vệ vừa nói, vừa tiến vào trong một căn phòng.

Chốc lát, thị vệ đi ra ngoài, ở phía sau là một nam tử gầy gò mặc giáo phục giáo úy. Tròng mắt người này rất nhỏ, lúc nói chuyện, ánh mắt nháy động, tuy nói không có mày gian, nhưng đôi mắt chuột này làm cho người ta có một cái cảm giác mãnh liệt, chính là người này rất giỏi về tâm cơ.

- Hầu gia đã phái người nói với ta, các người chỉ có chín người, một lát ta sẽ phái thêm người tới. Tọa thành mười người, tự các người an bài đi sao! Người đâu, dẫn bọn họ đến doanh trại số mười!

Diệp Vong nói xong một câu, ống tay phất một cái, liếc mắt nhìn Phương Vân một cái thật sâu, liền quay người rời đi. Nhưng mà, hắn không có tiến vào doanh trại, mà hướng một nơi khác đi đến.

- Mấy vị, mời đi theo ta!

Binh sĩ bị Diệp Vong chỉ, cẩn thận nói. Chín người trước mắt này, quần áo đắt sang trọng, còn có thể được thị vệ thiếp thân của Phong Trữ hầu đưa tới, lai lịch nhất định không nhỏ.

- Tới rồi!

Xuất hiện trước mặt đám người Phương Vân, là một cái doanh trại đã lâu không tu sửa, cửa gỗ hao mòn, còn có một cái mùi nấm mốc xông vào mũi.

- Tiểu Hầu gia, đây...

Chu Hân cũng ngây người, không nghĩ tới doanh trại số mười lại là như vậy.

- Hừ!

Phương Vân cười lạnh một tiếng:

- Không cần suy nghĩ nhiều, người mà Phong Trữ hầu cho chúng ta đối phó chính là người này. Vương hầu triệu tập, một cái tiểu giáo úy, lại dám kháng mệnh không đi. Nếu không phải có hậu thuẫn rất lớn, chính là không biết sống chết. Không cần suy nghĩ nhiều, cái Diệp Vong này, không phải là Bình Định hầu, chính là Trần Quốc hầu phái người nằm vùng, dù sao cũng không thoát khỏi nhất mạch quý tộc hầu!

Mọi người nghe vậy đều hoảng sợ, nghe Phương Vân nói như thế, mới chú ý đến chuyện này. Lúc mọi người vừa vào đại điện, Phong Trữ hầu rõ ràng đang triệu tập mọi người, để thương nghị sự tình. Giáo úy cũng thuộc về hàng ngũ triệu tập, mà lúc này Diệp Vong lại an tâm ở trong doanh phòng, không phải là có chỗ dựa vững chắc, thì còn là cái gì!

hamhieubiet

Đại Chu Hoàng Tộc

113. Chương 109: Nhiếp Không Tà Trảo

- Sở Cuồng, mấy người các người đi tới các doanh trướng, nói tất cả ra cho ta!

Phương Vân nói.

Ngay từ lúc các Quý tộc hầu liên thủ trục xuất Tứ Phương hầu Phương Dân việc tấn thăng thành quý tộc, Phương gia cùng với các quý tộc như Bình Đỉnh hầu đã hoàn toàn xé toang da mặt ra.

Phương Vân đoán được lai lịch của giáo úy Diệp Vong, cho nên cũng không cần phải kiêng kị việc gì cả.

Bảy tên sĩ tử lập tức xoay người rời đi. Bảy người Chu Hân chọn này đều là những người có lòng trung nhất, thực lực mạnh nhất trong đám sĩ tử ở mỏ Ba Lâm.

Bảy người này, kém nhất cũng là Chân Khí cảnh, mạnh hơn một chút cũng là Cương Khí cảnh. Trong quân đội Đại Chu, đạt tới Chân Khí cảnh là đã có thể làm bách phu trưởng, đạt tới Cương Khí cảnh chính là thiên phu trưởng. Còn về phần Chu Hân, bởi vì thời gian tu luyện quá ngắn cho nên tu vi võ đạo cũng không cao, nhưng mà cũng đạt đến được Cương Khí cảnh.

Lấy thực lực của bảy người này, đối phó các binh sĩ bình thường cũng rất là dư dả.

Chỉ chốc lát sau, tất cả mọi người đều đã đi ra.

- Chuyện gì thế này? Đại nhân giáo úy không phải bình thường là không quản mấy cái này sao?

- Hả? Không đúng, không phải là mệnh lệnh của giáo úy đại nhân!

....

Chỉ chốc lát sau, trên giáo trường đã có đông người. Vài người thông minh mới liếc nhìn một cái đã không thấy giáo úy, mà còn phát hiện ra người vừa phát lệnh chính là đám người bên cạnh người thiếu niên kia.

Lúc này, mấy tên tâm phúc của giáo úy Diệp Vong đang nghỉ ngơi, nghe thấy tiếng động ở ngoài, lập tức nắm lấy trường kích, về mặt tức giận đi ra.

- Giáo úy đại nhân không có ở đây, ai dám giả mạo phát ra lệnh hiệu?

Những người này hét lớn một tiếng, ánh mắt đảo qua, lập tức chú ý đến đám người Phương Vân.

- Các người thật to gan! Không sợ quân pháp xử phạt sao?

Một hộ vệ có hơi thở cường đại, về mặt không thay đổi nói.

Rống!

Một tiếng rống ngâm vang lên, rồi bùa chân long từ trong cơ thể của Phương Vân bay ra, lần giáp hiện lên vô cùng sống động, hướng tới tên hộ vệ đó, lập tức cuốn lấy thân thể của hắn rồi áp nội lực của hắn lại. Cuốn hắn lên.

- Triệu tập các người chính là ta. Còn có ai muốn nói lời nào sao ?

Phương Vân đứng thẳng người, ánh mắt uy nghiêm, nhìn lướt qua đám người đông nghịt trên giáo trường, cuối cùng rơi xuống đám người tâm phúc của giáo úy Diệp Vong.

Trên giáo trường, mọi người vô cùng khiếp sợ nhìn con chân long phát ra quang thải rực rỡ kia. Những người này khi mới nhập ngũ sẽ được các trưởng quan giới thiệu sơ về tu vi võ học. Mà cái cảnh giới lấy nội lực hóa bùa, tạo thành vật sống động kia đã nói lên người thiếu niên này có tu vi ít nhất cũng là Trận Pháp cảnh.

Mấy tên hộ vệ vừa định mở miệng ra thì lập tức ngậm lại. Thực lực của đối phương mạnh hơn mình nhiều lắm. Nếu như mình còn bước ra thì chỉ có rước nhục thôi, chỉ sợ chỉ có giáo úy đại nhân mới có thể đối phó người thiếu niên này.

Theo quy định của Đại Chu hoàng triều, tu vi của giáo úy ít nhất cũng là Trụ Thai cảnh, do đó chỉ có giáo úy mới có thể áp chế người thiếu niên này.

- Nhịn một chút đi, đợi giáo úy đại nhân về rồi tính sổ luôn cũng được.

Mấy tên tâm phúc nháy mắt cho nhau, lập tức có được sự thống nhất. Hảo hán không chịu thiệt trước mắt, tạm thời nhịn một chút.

Mấy cái động tác nhỏ của các tên này đều rơi vào trong mắt của Phương Vân, trong lòng cười lạnh một tiếng. Hắn thầm nghĩ, những người này bàn tính cũng thật tốt, chỉ tiếc gặp phải mình. Phương Vân cũng không cùng bọn hắn chấp nhặt, lập tức buông tên hộ vệ này ra.

Bịch!

Hai chân của tên hộ vệ này vừa mới rơi xuống đất, lập tức nhanh như con thỏ, chạy ra khỏi ngoài doanh.

Hắn đúng là đi báo tin.

Phương Vân cũng không đuổi theo, thu hồi ánh mắt, nhìn về cả giáo trường.

- Mọi người nghe đây, hiện tại ta tiếp quản giáo trường phía tây. Mọi người nghe theo mệnh lệnh của ta, từ bây giờ bắt đầu phân phối lại đội ngũ, tất cả doanh trại cũng phải một lần nữa phân lại...

Phương Vân dùng binh pháp thôi diễn còn có thể thắng được Dương Hoàng, tiến hành phân phối lại cũng chỉ dễ dàng như trở bàn tay, rất là dễ dàng. Rất nhanh, vốn một ngàn người trong giáo trường phía tây đã theo biên chế, một lần nữa lại bị xáo trộn lên, làm theo hiệu lệnh của Phương Vân.

Những binh lính này cũng đã nhìn ra chín người này mặc quần áo cao sang, mới vừa vào binh doanh đã dám khiêu chiến với giáo úy, rõ ràng bối cảnh rất thâm hậu cho nên mới dám làm thế. Cho dù là giáo úy hay chín người này thì các binh lính cũng không ai dám trêu chọc hay trộn lẫn cả. Rõ ràng là trong quân có hai thế lực đang tranh đoạt lẫn nhau.

- Giáo úy đại nhân vẫn chưa trở về, những người này trêu chọc cũng không được. Cứ yên lặng theo dõi đi, đợi lát nữa giáo úy đại nhân trở về thì có thay đổi gì không?

Rất nhiều người cũng có tâm tư này trong lòng, đối với lệnh vừa ra của Phương Vân thì không có phản kháng, cũng không có hàng phục quá. Lừa thừa làm lại hàng ngũ.

Chát! Chát! Chát!

Cùng lúc đó, một trận bước chân truyền đến trong giáo trường. Tên hộ vệ vừa mới rời đi cùng theo giáo úy Diệp Vong đang trở lại.

- Phương Vân, người thật to gan!

Khi cách giáo trường còn hơn năm mươi trượng, Diệp Vong há mồm quát một tiếng. Gân xanh nổi lên trán của hắn, xanh cả mặt, hiển nhiên là vô cùng tức giận. Chân của hắn vừa mới tiến đến thì những người khác liền kinh sợ, lùi ra một đường đi.

- Giáo úy đại nhân trở lại rồi, không biết đã thương lượng xong cách đối phó ta chưa?

Phương Vân không mẫn không nhạt nói, ánh mắt vẫn nhìn giáo trường.

Nghe thấy mấy lời này của Phương Vân, mắt của Diệp Vong hiện lên hàn quang.

- Phong Trữ hầu cũng nói với ngươi ư? Hừ, Phương Vân, đừng tưởng rằng có thể lấy tám chấn Vũ Mục ra là muốn sao cũng được. Nói cho ngươi biết, đây là quân doanh, cũng không phải kinh thành! Ngươi tự ý làm ra hiệu lệnh, nhiễu loạn quân kỷ, theo luật định của quân đội thì đó là tử tội!

Diệp Vong híp mắt lại, lộ ra ánh mắt rất nhỏ, từng hàn quang từ trong mắt phát ra.

- Nhiễu loạn quân kỷ? Tử tội? Diệp Vong, ta xem ngươi là nghĩ sai rồi. Ta mới được bổ nhiệm, một lần nữa bố trí lại quân ngũ thì là tội gì?

Phương Vân rốt cục xoay đầu lại, ánh mắt lạnh lùng nói.

Diệp Vong sắc mặt biến hóa, lập tức cảm giác được không ổn:

- Mới bổ nhiệm? Phương Vân, ngươi muốn làm gì?

Phương Vân cũng không nói mà hỏi ngược lại Sở Cuồng.

- Sở Cuồng, ngươi quen thuộc luật định quân đội Đại Chu. Nói cho ta biết, một binh lính bình mà giả lệnh giáo úy thì là tội gì?

Sở Cuồng nghe thấy ẩn ý trong đó, lập tức biết Phương Vân muốn diệt trừ Diệp Vong, trong lòng kích động, trả lời:

- Hồi đại nhân, theo như luật nên chém!

- Người —— đem Phương Vân bắt lại cho ta. Nếu dám phản kháng, ngay tại chỗ giết chết!

Diệp Vong giọng nói lạnh lạnh, nói năng có khí phách.

Dự đổ!

Trong đám binh lính lập tức có vài người rống giận lên. Những người này đều là người của Diệp Vong, hiện tại có thể liền lập tức tinh thần lên cao.

- Chậm đã!

Một tiếng quát lạnh vang lên, như tiếng sấm cuộn cuộn vậy khiến cho cả giáo trường chấn động không thôi. Làm cho đám binh lính thần sắc cứng lại, không dám động đậy.

- Diệp Vong, ta không có công danh đúng là không sai, nhưng ta lại có tước vị Nam tước do đích thân Nhân Hoàng truyền thụ. Sau khi tích lũy chiến công đến giáo úy, sau khi tấu lên triều đình, trao tặng tước vị, không cao không thấp đúng là Nam Tước. Diệp Vong, hiện tại ta có tư cách rồi chứ?

Phương Vân xoay người, nhìn Diệp Vong nói. Tình thế lập tức thẳng ngược lại, làm cho Diệp Vong phải dừng bước.

Diệp Vong hít một hơi dài, hắn đã xem thường tên Phương Vân này rồi. Hắn dám trực diện khiêu chiến mình, thật ra đã có sự chuẩn bị.

“Ta đúng là đã xem thường hắn, đã xem thường hắn rồi...”

Diệp Vong trong lòng điên cuồng kêu lên. Diệp Vong vốn cho rằng cái cảnh hai người xé rách da mặt, đối diện với nhau thế này ít nhất phải hơn nửa tháng mới xuất hiện. Diệp Vong vốn đã có dự tính là trước khi hai người xé rách da mặt của nhau thì hắn còn có thể lợi dụng quyền lực trong tay mình mà còn trêu chọc Phương Vân một phen.

Diệp Vong hít sâu một hơi:

- Ta tại sao phải tin tưởng người?

- Hừ, Diệp Vong ngươi còn giả hồ đồ, chuyện Nhân Hoàng sắc phong đã sớm có Lại bộ ghi chép lại. Chỉ cần viết một phong thư điều tra là có thể biết được, ngươi không cần phải giả bộ.

Phương Vân trầm giọng nói.

- Đi, báo cho đô úy đại nhân tới đây.

Diệp Phong thấp giọng nói, rồi cho tên tâm phúc của mình đi, đồng thời bước lên một bước, trầm giọng quát.

- Phương Vân, ngươi nếu muốn khiêu chiến ta thì hãy cho ta xem thử, ngươi có bản lĩnh gì?

Giọng nói vừa phát ra thì lập tức có một bộ chiến giáp đen nhánh từ trong cơ thể Diệp Vong bay ra, bọc người của hắn lại. Ngay lúc đó, một cổ hơi thở xơ xác tiêu điều từ trên người hắn phát ra, hiển nhiên hắn cũng đã trải qua vô số trận huyết chiến trên chiến trường.

- Không cần hỏi ta có bản lĩnh gì mà hãy nói xem ngươi có bản lĩnh gì! Diệp Vong, đừng bảo là ta không cho ngươi cơ hội, ngươi xuất thủ trước đi!

Phương Vân phất áo bào, đạp chân lên.

Diệp Vong trong lòng cười lạnh, nếu xé toang da mặt, còn cần gì mấy cái nể mặt này chứ? Hắn cũng không khách sáo nữa, nội lực cuộn lên, đánh một chuông về Phương Vân.

Hí!

Một tiếng âm lãnh hí dài, nội lực trong đan điền của Diệp Vọng động ra, vô số bùa chú từ trong lòng bàn tay phát ra, hóa thành một con thủy mãng, miệng há rộng chụp tới Phương Vân.

Môn công phu này có tên là ‘Thủy Mãng công’, phải săn bắt hơn một ngàn hai mươi lăm con thủy mãng trở lên mới có thể luyện thành. Sau khi đạt tới được Trần Pháp cảnh, nội lực ngưng tụ ra phù chú, xuất thủ ra được một con thủy mãng có thể lay núi lở sông, lực lượng lớn vô cùng.

- Đến ta!

Bàn tay của Phương Vân nhấc lên, năm ngón tay đánh một trảo về phía trước, lập tức có một cái cự trảo kim sắc bay ra liền bắt được đỉnh đầu của con thủy mãng, chẳng qua sờ nhẹ nhàng một cái, con thủy mãng đó lập tức bị đánh thành vô số mảnh nhỏ.

Môn công phu mà Phương Vân thi triển này có tên là Nhiếp Không Tà Trảo, là một môn tuyệt học của Thiên Tà Tông chuyên phá vỡ thể công người khác. Sau khi luyện thành, lúc vừa ra tay thì khói đen cuộn cuộn, tà khí kinh người. Nhưng mà, sau khi Phương Vân luyện hóa thì lại lấy tinh khí của trái quả để thay cổ tà khí này.

Tách! Tách! Tách!

Thủy mãng bị phá, Diệp Vọng lập tức bị cản trở, khí huyết liền sôi trào, dưới chân loạng choạng lui sau.

hamhieubiet

Đại Chu Hoàng Tộc

114. Chương 110: Lên Chức Giáo Úy

- Làm sao có thể!

Diệp Vọng mở to hai mắt nhìn, hẳn chỉ nghe đến con thứ Phương gia công phu miệng lưỡi lợi hại, làm cho Anh Vũ hầu tại Đại Lý Tự ăn không ít quả đắng, chứ chưa nghe nói võ công của hắn cũng rất mạnh a!

- Giáo úy đại nhân, tiếp ta một chiêu đi!

Phương Vân một trảo đẩy lui Diệp Vọng, dưới chân như nước chảy mây trôi, thuận thế lấn vào, tay phải đưa ra tạo thành một chưởng đánh tới.

Diệp Vọng trong lòng hoảng hốt, một chiêu ban nãy hắn đã dùng hết toàn lực, nhưng Phương Vân chỉ tung một trảo ra đã dễ dàng phá được Thủy Mãng công của hắn. Một chưởng này có khí thế còn hùng hồn hơn ban nãy, Diệp Vọng nào dám đón.

“Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, ta nhịn cái đã, qua cửa này rồi hãy tính tiếp.”, bàn tay của Diệp Vọng đưa lên, đưa ra thế nhận thua.

- Tiểu hầu gia, trận khiêu chiến này ta nhận....

Phương Vân nhìn động tác của hắn là đã biết hắn có ý gì. Tên Diệp Vọng này mà thấy có tiện nghi nào liền tự mình chiếm lấy, nay thấy tình thế không xong thì lập tức nhận thua, nửa điểm thiếu cũng không chịu. Loại người gian hoạt như vậy, nếu như còn lưu lại thì ngày sau sẽ là đại họa cho chính mình. Phương Vân quyết sẽ không lưu hắn lại.

- Giáo úy đại nhân quả nhiên lợi hại, đón lấy một chưởng của ta đi!

Phương Vân lập tức lớn tiếng nói, liền lấn áp được âm thanh của Diệp Vọng. Bàn tay đưa lên, lập tức chuyển thế biến thành Lực Phách Đại Thủ Ấn.

Ầm!

Bàn tay của Phương Vân vừa đưa ra, mọi thứ trong phạm vi mười trượng quanh người lập tức biến thành chân không, một bàn tay khổng lồ hơi mờ hiện ra ngay tại chân không, mang theo một cỗ hơi thở hùng hồn cùng hơi thở bá đạo đánh về phía Diệp Vọng.

Diệp Vọng nhìn Phương Vân, trong mắt liền hiện lên cái bóng của cự chưởng này. Chưởng lực này hùng hậu như bài sơn đảo hải, giống như tầng tầng ngọn núi áp tới, gây cho người ta cảm giác không cách nào chống đỡ được.

Một chưởng này đã tương đương với cường giả Lực Phách cảnh, hãn căn bản không thể chống đỡ được. Diệp Vọng trong nháy mắt liền tuyệt vọng.

- Hạ thủ lưu tình!

Ở ngoài mười trượng của giáo trường phía tây, một bóng người mặc giáp đen thấy tình thế không ổn lập tức quát ngăn. Đạp chân một cái, lập tức nhanh như gió lao đến. Đồng thời, bàn tay vung lên, một thanh trường kiếm màu đen phá không bay ra, tạo thành một vệt dài lao thẳng tới Phương Vân.

Phương Vân nghe tiếng, chẳng những không có dừng tay, ngược lại tăng nhanh mấy phần. Chỉ nghe thấy ầm một tiếng, Diệp Vọng như một con diều đứt dây vậy, bay lên không rồi rơi xuống mặt đất, máu ra như mưa, chiến giáp trên người hãn hoàn toàn vỡ nát, chết hay sống cũng đã có thể đoán được.

Cũng mới chỉ hai chiêu thôi, nhưng giáo úy Diệp Vọng đặt đến cảnh giới Trụ Thai cảnh đã bị Phương Vân đánh chết rồi. Sau khi luyện được trận pháp thứ chín của Lực Phách Đại Thủ Ấn, mỗi ngày Phương Vân đều đem ra rèn luyện để trau dồi thân thể, lực lượng của hãn so với võ giả đồng cấp ít nhất mạnh hơn gấp hai gấp ba, mà khả năng dung nạp nội lực trong cơ thể cũng đã tăng thêm.

Ánh mắt nhìn vào vết đen dài đang tới, Phương Vân hướng người đưa hai tay lên.

Cạch!

Chỉ nghe thấy một tiếng cạch, thanh trường kiếm lập tức đã bị hai tay của Phương Vân chặn ngay lại.

Thấy Phương Vân dùng tay bắt kiếm, các binh sĩ ở đây liền hít vào một ngụm khí lạnh.

Phương Vân lui về sau năm bước, mà người đang phóng tới cũng đã dừng lại. Người này tóc đen tiêu sái, hai vai gầy gò, ánh mắt sắc bén, thân cao tám thước, lúc nhìn qua giống như là một thanh kiếm đang cắm trên mặt đất. Gây cho người ta cảm giác vô cùng mạnh mẽ.

“Người này là một cao thủ!”

Phương Vân cẩn thận đánh giá người này. So với Diệp Vọng, trên thân người này hơi thở quan uy rất lớn.

- Tham khiến đô úy đại nhân!

Các hộ vệ chung quanh đã nhận ra thân phận của người này.

- Phương Vân, mệnh lệnh của ta, ngươi không có nghe sao?

Đô Úy Lâm Hiên không để ý đến hộ vệ chung quanh, nháy mắt một cái, một luồng hàn quang liền bắn thẳng vào trên người Phương Vân.

Phương Vân chấp tay, thông dong nói:

- Xin đô úy đại nhân tha lỗi.

Lâm Hiên trong mắt hiện lên một tia hàn quang. Tu vi võ đạo của người này là Trụ Thai cảnh, đúng là đã vượt xa Diệp Vọng. Vào tình huống lúc đó, Diệp Vọng đã chuẩn bị nhận thua, lấy thực lực của hãn hoàn toàn có thể dừng tay. Hãn rõ ràng là đã cố ý.

“Đã sớm nghe nói con thứ Phương gia tâm sâu vô cùng, cơ biến xảo trá. Lúc hãn ra tay thì cũng đã quát một tiếng để ngăn tiếng của ta. Ta dù có cố ý làm khó thì cũng sợ không làm gì được hãn!”

Nghe thấy Phương Vân trả lời chắc chắn, Lâm Hiên lập tức tỉnh táo lại hơn vài phần. Hãn tới đã rất nhanh rồi, nhưng chung quy vẫn chậm.

Lâm Hiên nhìn Phương Vân một cái thật sâu, sau đó chấp tay sau lưng, nhìn mọi người trên giáo trường, nói.

- Nếu là lỡ tay giết lầm vậy coi như xong. Hiện tại ta tuyên bố, Phương Vân đã thắng, trở thành tân giáo úy.

Đám người Chu Hân mừng rỡ vô cùng, việc Phương Vân trở thành giáo úy đối với bọn họ là vô cùng tốt.

- Cảm ơn đại nhân!

Phương Vân chấp tay.

Lâm Hiên vung tay phải, một cổ hấp lực phát ra, lập tức đem thụ ấn trong người của Diệp Vọng thu về trong tay.

- Cầm lấy đi.

Áo bào tay của Lâm Hiên lay động, duỗi thẳng cánh tay phải ra, đã đem thụ ấn màu bạch ngọc đưa về Phương Vân.

Phương Vân ngẩng đầu nhìn một cái, vẻ mặt của Lâm Hiên vẫn rất lãnh đạm, không thể nhìn ra gì cả.

“Cái thụ ấn này, có nên cầm không???” Phương Vân trầm nghĩ.

- Phương Vân?

Lâm Hiên lên tiếng nhắc nhở.

- Cảm tạ đại nhân!

Phương Vân tiến lên trước một bước, bàn tay nâng cái thụ ấn ngọc. Ngay lúc năm ngón tay của Phương Vân cầm lấy thụ ấn, tay áo của Lâm Hiên rung động, bàn tay hơi chúi xuống, Phương Vân lập tức cảm thấy có một tòa núi cao đang đè xuống.

Một chiêu này, chẳng những không thể lật núi cao lại mà còn bị núi cao đè xuống.

“Vừa lúc thiếu hụt kinh nghiệm giao thủ cùng võ giả Lực Phách cảnh, ta thử xem lực lượng của người cao tới đâu!”

Phương Vân cũng không nói chơi, nội lực dâng lên, lập tức đem cửu trọng trận pháp của Lực Phách Đại Thủ Ấn dung hợp chung một chỗ với huyết nhục tay phải. Trên tay phải lập tức sinh ra một lực lượng vô cùng mạnh, vững vàng cầm lấy cái thụ ấn này.

Kết!

Cái thụ ấn ngọc này không chịu nổi lực lượng của hai người, nảy lên mấy cái, lập tức nứt ra.

Lâm Hiên hơi ngạc nhiên, áo bào tay thu lại, lập tức buông lỏng thụ ấn ra.

- Trong quân đội, không có cái gì gọi là tiểu hâu gia cũng như vương công tử đệ. Nếu như người đã chấp chưởng chức vụ giáo úy thì phải làm chuyện của giáo úy. Hi vọng người sẽ không làm cho ta phải thất vọng!

Lâm Hiên dứt lời, ống tay áo phất một cái, xoay người rời đi.

Phương Vân gật đầu, không nói gì. Yên lặng đưa mắt nhìn Lâm Hiên rời đi.

“Thực lực của ta bây giờ, không cần dựa vào pháp lhis cũng có thể lay động được võ giả Lực Phách cảnh.”

Võ giả sau khi đạt tới được Trận Pháp cảnh, có thể dùng pháp khí rồi. Giữa các cuộc đấu của võ giả, nếu như trí mưu cùng pháp khí được vận dụng tốt thì hoàn toàn có thể thay đổi được cục diện của trận đấu. Phương Vân trong quá khứ đối địch, phần lớn đều dùng pháp khí cùng trí mưu, đây là lần đầu tiên hắn không dùng đến hai thứ trên để khiêu chiến cường giả Thoát Thai cảnh.

- Tiểu Hâu gia, hiện tại chúng ta nên làm cái gì bây giờ!

Giọng nói của Sở Cuồng vang lên bên tai.

Phương Vân phục hồi tinh thần lại, nhìn lướt qua giáo trường. Giáo trường lớn như thế lại vô cùng yên lặng. Phương Vân chỉ dùng hai chiêu đã đánh chết giáo úy Diệp Vọng, sự kinh khủng này đã sớm chấn nhiếp mọi người rồi.

Bối cảnh thâm hậu, thực lực cường đại, cùng với tác phong làm việc không hề kiêng kỵ đã để lại ấn tượng vô cùng sâu trong binh sĩ.

Loại ấn tượng này thậm chí làm cho bọn hắn đã đem ký ức về Diệp Vọng xóa đi.

“Tên Phương Vân này dám ngay mặt giết giáo úy đại nhân, ngay cả đô úy đại nhân cũng không làm gì được hắn!”

Phương Vân một câu “Quyền cước không có mắt”, Lâm Hiên lập tức không truy cứu nữa, xoay người rời đi. Chuyện như vậy quả thực làm cho không ít người phải lạnh giá lại.

Diệp Vọng đại nhân chính là tâm phúc đô úy a!

- Nhớ kỹ những biên chế vừa rồi, giờ tản đi!

Phương Vân khoát tay áo, đám người lập tức tứ tán rời đi. Mọi người len lén nhìn vị thiếu niên còn trẻ này, không ai dám khinh thường nữa.

- Ta bắt kể các ngươi lúc trước thuần phục ai. Bắt đầu từ ngày mai, các ngươi bắt đầu tập luyện bình thường như bọn họ.

Phương Vân quét mắt qua mấy tên hộ vệ của Diệp Vọng nói.

- Vâng, đại nhân!

Mấy tên hộ vệ cùng kêu lên nói, người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

- Chúng ta vào đi thôi!

Phương Vân chào hỏi một tiếng Chu Hân cùng đám người Sở Cuồng, trực tiếp tiến vào doanh trại của giáo úy.

Doanh trại của Diệp Vọng phòng lớn sạch sẽ, so sánh với doanh trại của binh lính bình thường quả thật tốt hơn nhiều.

- Phương huynh, chúng ta làm như vậy, có phải đã quá rêu rao rồi không?

Cho những người khác thối lui, trong doanh trại chỉ còn có chín người, Chu Hân liền lên tiếng nói. Tác phong của Phương Vân hắn biết, nhưng mới lần đầu tiên đến Diêm thành mà đã giết chết giáo úy thì cũng quá kinh người.

Phương Vân lắc đầu:

- Tu vị hiện tại của ta đã là Trụ Thai cảnh, mấy người các ngươi, người kém cỏi nhất ũng là Chân Khí cảnh. Chân Khí cảnh ở trong quân đội cũng có thể làm bách phu trưởng, như vậy đã đủ rồi. Nếu như bỏ đi chức vụ, việc lãng phí thời gian là không nói, nhưng lại có thể rước lấy nhiều cái nhục nhả không tất yếu.

Dừng một chút, Phương Vân nói tiếp:

- Có một chút, mọi người phải hiểu một chút. Phong Trữ hầu đưa chúng ta tới đây cũng không phải là để chúng ta an nhàn. Diêm thành thuộc về biên thù, chúng ta khi ở đây cũng chỉ có chỗ dựa là Phong Trữ hầu!

Mọi người như có điều suy nghĩ.

.....

Ngay lúc đám người Phương Vân đi vào trong doanh trại của giáo úy, thì ở ngay giáo trường, có một hộ vệ mặc áo trắng không một chút tiếng động rời đi rồi xuyên qua thành nội, tiến vào trong thư phòng của Phong Trữ hầu.

- Hầu gia, chính là như vậy!

Hộ vệ bạch y đem mọi chuyện căn cứ nói lại từ đầu.

- Ha ha, ta cũng xem thường hắn quá rồi.

Phong Trữ hầu nghe thế liền cười to, thuận thế để bút lông đặt vào trong nghiêng mực.

- Hắn cũng rất thông minh, mới vừa vào đại điện thì đã đoán được ý của ta. Vốn ta cho là ít nhất ba ngày sau hắn mới động thủ. Không ngờ rằng mới tới hắn đã làm rồi. Lý Ký, lần này ngươi đã đề cử một nhân tài tốt cho ta rồi!

- Đó cũng là do hắn thông minh, nhìn ra được dụng tâm của hầu gia. Hơn nữa lại trùng hợp từ trong tam đường hội thẩm mà được Nhân Hoàng sắc phong cho tước vị Nam tước. Nếu không, chỉ sợ kết quả cũng không như vậy rồi.

Ở ngay đối diện bàn đọc sách, một cô gái vóc dáng đầy đặn thon thả đi ra. Cô gái này cúi người xuống trước bàn, hai bàn tay trắng như ngọc chạm rãi lấy con mực cọ sắt.

Ánh mắt của nàng sáng ngời, ở đầu lông mày có một nốt ruồi đen làm cho người ta có cảm giác đây là người vô cùng mưu lược.

Phong Trữ hầu cười nhạt một tiếng, lắc đầu:

- Ngươi quá khinh thường hắn. Không phải người nào cũng có thể được sự chú ý của Tam Công cùng Vũ Mực, rồi sau đó còn có thể làm nhục Dương Hoàng.

Cùng một thời gian đó, Lam Hiên cũng bước vào trong một đại điện thật lớn ở phía tây thành. Ở ngay một góc âm u của đại điện, có một võ tướng mặc chiến giáp toàn thân, vóc người khôi ngô đang ngồi ở đại điện. Ở ngay đầu gối của hắn còn có một thanh đao màu đen!

Người này ngồi yên không nhúc nhích, giống như là một pho tượng đã ngồi lặng yên ở chỗ đó vô số tháng năm.

[Đại Chu Hoàng Tộc

115. Chương 111: Phạt Tông Đệ Tử.

SIZE="4"]

- Lâu tướng quân, con thứ Phương gia, Phương Vân đã đến đây rồi.

Lâm hiên đứng trước võ tướng mặc giáp này nói.

- Hử?

Trong âm thanh nhàn nhạt đó, vị tướng quân như bức tượng này mở mắt ra, một luồng lưu quang từ trong mắt bắn ra. Ngay khi tia sáng này lóe lên rồi biến mất, ngay lập tức trên người vị đại tướng quân này tản mát ra một cỗ hơi thở như sóng biển trào dâng, không khí trong đại điện quay cuồng, mơ hồ có âm thanh của sóng biển phát ra.

- Vừa mới tới đây, Diệp Vọng đã chết trong tay hắn rồi.

Lâm Hiên tiếp tục nói.

Ánh mắt của đại tướng quân khẽ rung động.

- Hiển Hoa phu nhân có nói chúng ta phải lưu ý Phương Vân này. Có cơ hội thì nên diệt trừ hắn, ngươi thấy thế nào?

- Không vội.

Vị đại tướng quân này đưa tay ngăn cản nói, tay của hắn nắm lấy cái chuôi đao, đứng dậy khỏi ghế. Ngay khi hắn đứng dậy thì cái chiến giáp màu đen phát ra tiếng chuông kêu.

- Một Phương Vân râu ria tuyệt không ảnh hưởng đến chúng ta, chúng ta còn có nhiều việc quan trọng khác.

Trầm ngâm một hồi, đại tướng quân nói.

- Người đi liên lạc với các thế lực ngoại quốc khác. Nếu như bọn họ làm theo các điều kiện đã thỏa thuận thì bọn họ có thể ở trong khu vực chúng ta trấn giữ chiêu mộ đệ tử.

- Thuộc hạ hiểu.

Lâm Hiên nói xong liền xoay người rời đi.

Sau khi Phương Vân giết chết Diệp Vọng, trong quân liền sóng lặng gió êm, giống như là chưa có chuyện gì cả.

Lâm Hiên không đến gây phiền toái, Phương Vân cũng không để ý đến hắn nữa. Hắn tìm một vài người lính để hiểu rõ hơn cách huấn luyện trong quân đội, hắn cũng không có làm ra thay đổi nào, tất cả đều như cũ.

Nhưng, Phương Vân lại có cải biến Mãng Ngưu quyền ở trong quân đội. Hủy bỏ cách dạy Mãng Ngưu quyền dựa vào sức lực mà dạy Mãng Ngưu quyền của Phương gia.

- Mãng Ngưu xuất động!

Trước cột cờ, Chu Hân tự mình làm mẫu, diễn luyện Mãng Ngưu quyền.

Cũng là một chiêu, nhưng ở trong tay Chu Hân lại có sự khác nhau rất lớn đối với các binh lính bình thường. Chu Hân hiểu được sự tinh túy trong quyền, quyền pháp một khi đánh ra thì khí lực rất lớn.

- Mãng Ngưu Trùng Chàng!

Chu Hân biểu diễn đến chiêu cuối cùng thì cơ nhục ở hai cánh tay lay động, chấn động mạnh rồi có hai luồng khí lăng giống như hai con Mãng Ngưu to lớn, hô một tiếng rồi lao ra thật xa.

- Chu bách phu, hảo công phu!

Mọi người thấy một chiêu cuối cùng này không nhin được mà kêu to lên. Mãng Ngưu quyền pháp là quyền pháp thông dụng ở Đại Chu, chỉ cần là binh lính Đại Chu thì sẽ được luyện bộ quyền này, nhưng tuyệt đối không phải ai cũng có thể phát ra khí lưu như thế.

Chu Hân cũng không phải là lần đầu tiên diễn quyền, mỗi một lần diễn quyền là không biết bao lời khen tặng đưa đến.

Vô công Đại Chu vô cùng lớn mạnh, Chu Hân lại có thể đánh một bộ Mãng Ngưu quyền mà tạo ra cảnh tượng như thế quả thật chinh phục không ít người.

Cũng giống như Phương Vân không giấu diếm gì bọn họ, Đại Chu lúc dạy những binh lính cũng không có giấu gì. Dạy, vô cùng tận tâm, những cử động này quả thật đã thu phục không ít người.

Trừ luyện quyền, trong quân còn cần diễn luyện trận pháp. Dạy trận pháp chính là dạy mọi người cần biết phối hợp với nhau, cùng nhau đánh giết. Phương Vân trừ tu luyện, mỗi ngày cũng sẽ tham gia diễn luyện trận pháp.

- Hoàng kỳ ngư lân trận, hồng kỳ phong thủy trận, lục kỳ yển nguyệt trận. Tất cả luyện cho ta. Những người nào ba lần không thành thì xử trí theo quân pháp.

Phương Vân tự mình hạ trận diễn luyện. Hắn quen đọc binh pháp, đối với việc diễn luyện binh pháp là vô cùng quen thuộc. Cùng một bộ trận pháp nhưng so với Diệp Vọng thì lại mạnh hơn không biết bao nhiêu lần. Chỉ qua một thời gian ngắn, những các binh sĩ cũng đã có thể có cảm giác một cỗ khí thế lạnh lạnh.

- Những người này không phải là vương công tử đệ, nếu như là bọn họ thì tuyệt đối không chịu được việc luyện tập như thế!

- Tên Phương Vân này cũng không biết có lai lịch gì. Đừng nói là giáo úy, chỉ sợ ngay cả đô úy trong việc diễn luyện trận pháp còn thua xa hắn!

Những sĩ tốt bình thường này tin tức không linh thông giống như bọn đô úy, tướng quân. Bọn họ chỉ biết chín người này có bối cảnh rất sâu, nhưng cụ thể lại không biết.

- Cũng đã qua mấy ngày rồi mà sao đô úy Lâm Hiên không có động tĩnh gì? Chẳng lẽ giáo úy đại nhân chết uống như vậy sao?

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Những người này lại có bối cảnh thâm sâu như vậy sao, ngay cả đô úy cũng không dám làm gì bọn họ?

Những tên binh sĩ vốn cực kỳ trung thành với Diệp Vọng giờ đây cũng bắt đầu dao động.

- Trần Lan, Lôi Bạc, Hàn Dận.

Phương Vân cầm một quyển sách mỏng, đọc lên tên vài người, rồi giơ tay lên nói.

- Các người có thể đi rồi.

- Đi? Đi đâu?

Mấy người này liền ngậy dại.

- Về nhà!

Phương Vân lạnh lùng nói.

Hắn quán sát một tuần, những người này đúng thật sự là không có tư chất, hoặc là quá ngu trung với Diệp Vọng. Những người như vậy nếu còn lưu lại thì chỉ vướng tay vướng chân, không bằng trực tiếp đá về nhà.

- A! Đại nhân, không nên a! Cho ta lưu lại đi, ta không dám lười biếng nữa đâu.

Đám người này khóc lớn lên.

Phương Vân cười lạnh một tiếng, phát phát tay, lập tức có binh lính đem những người này mang ra ngoài..

Đại Chu hoàng triều dân giàu nước mạnh, đãi ngộ dành cho binh sĩ cũng vô cùng tốt. Trong lòng Phương Vân cũng biết, cái gọi là hối cải của những người này cũng chỉ là tham mấy cái phong hậu kia.

Chức vụ hiện tại của Phương Vân là giáo úy, muốn khai trừ mấy người vẫn có thể.

Những người này vừa đi. Phương Vân giết gà dọa khỉ, lập tức thu nạp tâm của nhiều người. Đồng thời cũng khiến cho tâm chí của họ kiên định hơn.

- Triều đình những năm nay chinh chiến không ngừng, tuy chúng ta là quân dự bị nhưng lúc nào cũng có thể bị điều lên chiến trường. Cho nên, tốt nhất các người nên chuẩn bị tâm lý sẵn, các người luyện bây giờ là vì tương lai lên chiến trường. Ta khuyên các người không nên buông lỏng.

Phương Lâm lạnh lùng nói. Tuy hắn trẻ tuổi, nói chuyện cũng không nhiều, nhưng không có ai dám coi thường lời nói của hắn.

Cường giả Trụ Thai cảnh đủ thực lực để ngạo thị mọi người ở trong giáo trường này!

Thời gian từng ngày trôi qua, việc luyện tập ở giáo trường phía tây ngày càng gia tăng. Phương Vân vô hình cũng đã tự xây nên uy nghiêm giáo úy của mình. Không dám nói trăm phần trăm, nhưng phần lớn thu phục được lòng người, làm cho kỷ luật nghiêm minh vô cùng.

- Sở Cuồng, cuốn ‘Thái Sơn quyền phổ’ này, các người cầm đi.

Trong doanh trại của giáo úy, Phương Vân đột nhiên đem một quyển sách ném tới. Sở Cuồng nhanh tay lấy được, mở hai mắt nhìn, lập tức vui vẻ như điên.

- Đa tạ tiểu hầu gia!

Gia thế của Sở Cuồng cũng không thấp, nên cũng có ít kiến thức. Tên “Thái Sơn quyền phổ” đã nói lên, đây là một bộ công pháp luyện quyền, khi đạt đến cảnh giới tối cao, tung quyền ra thì trong hư không sẽ tạo nên hư ảnh của Thái Sơn, một quyền tung ra là có thể làm cho đối phương chấn thành phần vụn, hoặc là nhất thế trấn áp. Lấy ánh mắt của Sở Cuồng, có thể biết đây ít nhất cũng là một quyền công pháp từ thời thượng cổ.

Mà quyền quyền phổ này cũng là Phương Vân đoạt được từ trên người Vũ Thất trong võ đạo, chữ ‘thái’ lại gần với chữ ‘đỉnh’. Thái Sơn, lại là ngọn núi hùng vĩ, bề thế nhất của thiên hạ. Ý nói quyền pháp của quyền phổ này một khi đánh ra thì có cảm giác giống như là có một ngọn núi cao đang trấn áp cả thiên hạ.

- Quyền phổ chỉ có một quyền, mấy người các người tự truyền nhau đọc đi. Có gì không hiểu thì có thể trực tiếp hỏi ta.

Bảy người Sở Cuồng thực lực còn quá thấp. Nếu như Phương Vân đã chọn bọn họ làm thân vệ thì phải nghĩ ra biện pháp giúp bọn họ tăng thực lực lên.

- Chu Hân, tài bắn cung của người sao rồi?

Phương Vân hỏi.

- Sau khi từ bỏ Ba Lâm về, phụ thân có truyền cho ta thêm bí quyết của tiễn pháp. Nhưng mà, nội lực hiện tại của ta có hạn, không cách nào phát huy được uy lực của tiễn pháp.

Phương Vân như có điều suy nghĩ, đột nhiên ngón tay bắn ra, đem Địa cấp châu đưa tới:

- Người cầm lấy Địa Cấp châu này đi, sẽ có trợ giúp trong việc luyện công của người.

Chu Hân mừng rỡ, nếu như có Địa Cấp châu thì tốc độ tu luyện của bọn hắn sẽ nhanh hơn rất nhiều.

Trong chín người ở đây thì không thể nghi ngờ phân lượng của Chu Hân trong lòng của Phương Vân là nặng nhất, địa vị gần nhất với Phương Vân. Nhưng mà thực lực của hắn lại không có tăng lên nhiều. Đối với kế hoạch của Phương Vân lại không có lợi.

Những người khác liếc nhìn Chu Hân, âm thầm hâm mộ. Nhưng mà cũng không có biện pháp, Địa Cấp châu chỉ có một viên, hơn nữa Chu Hân cùng với Phương Vân lại rất thân.

- Đúng rồi, tiểu hầu gia, kế tiếp chúng ta làm như thế nào đây? Phong Trữ hầu muốn chúng ta đối phó với thế lực trong quân của Bình Đỉnh hầu, nhưng bọn Lâm Hiên lại án binh bất động, chúng ta rốt cuộc làm gì bây giờ? Hơn nữa, với thực lực của chúng ta, nếu như quả thật phải đụng với thế lực của Bình Đỉnh hầu thì chỉ sợ không lạc quan đâu a.

Sở Cuồng đột nhiên nói. Những ngày qua, thông qua các lão binh ở trong quân doanh, bọn họ cũng đã biết Lâm Hiên thuộc về nhất mạch Bình Đỉnh hầu.

- Không cần lo lắng, nếu như bọn Lâm Hiên trung thành với những vương hầu khác thì quả thật ta không có biện pháp. Nhưng nếu như là Bình Đỉnh hầu thì lại khác rồi. Không cần ta đi tìm bọn họ, bọn họ nhất định cũng sẽ tìm đến chúng ta. Đến lúc đó, chúng ta cứ yên lặng theo là được. Về những phần khác, tạm thời không cần lo lắng. Nơi này là quân doanh, là lãnh địa do Phong Trữ hầu trấn áp. Có thể thành vương hầu, không có một ai là người đơn giản cả. Nếu như bọn họ thật sự làm ra cái gì đó quá đáng thì đó là tự chịu diệt vong.

Nghe Phương Vân nói thế, Sở Cuồng cũng nhớ tới vài chuyện. Con trai lớn của Bình Đỉnh hầu, Dương Bưu là chết gián tiếp trong tay của huynh đệ Phương gia. Những vương hầu khác có thể nhịn được nhưng Bình Đỉnh hầu lại không ở trong đó.

Phương Vân cũng không có nói với bọn hắn là quản gia của Bình Đỉnh hầu phủ, Ngụy Duyên cũng là chết ở trong tay mình. Từ khi phát hiện ra Ngụy Duyên là đệ tử của Thiên Tà tông thì Phương Vân đã biết Bình Đỉnh hầu có vấn đề.

“Một tên quản gia phục vụ trong nhà vương hầu hơn hai mươi năm lại là đệ tử của Ma Môn. Hoặc là Bình Đỉnh hầu phủ bị thiết kế không biết, hoặc là Bình Đỉnh hầu phủ có cấu kết với thế lực ngoại quốc.”

Phương Vân nói gì cũng không tin, Bình Đỉnh Hầu phủ sẽ bị người thiết kế hãm hại. Phải biết rằng, lúc mà Ngụy Duyên lộ thân phận đó là báo thù thay cho thế tử Dương Bưu.

“Theo như luật định của Đại Chu, cấu kết với thế lực ngoại quốc là tử tội! Ta giết Ngụy Duyên cũng tương đương với việc nói với Bình Đỉnh hầu phủ là ta đã biết bí mật của họ. Nếu như nói bọn họ không có động tác gì thì mới là kỳ quái.”

Phương Vân trong lòng thầm nghĩ.

Ngày kia chính là ngày thứ mười tám Phương Vân tới Diêm thành, nhưng bọn Lâm Hiên vẫn không có động tĩnh gì.

Đêm nay, Phương Vân cũng giống như bình thường, tu luyện ở trong doanh trại của giáo úy.

A!

Trong đêm tối, đột nhiên truyền đến một tiếng hét thảm cùng với sự hoảng sợ cực độ.

Giết!

Ngay sau đó có tiếng trống trận vang lên trong mười dặm. Phương Vân trong lòng vừa động, bàn tay vỗ một cái, lập tức bay ra khỏi doanh phòng.

Hô!

Gió lạnh gào thét trong đêm, cả Diêm thành tràn ngập trong biển lửa, khắp nơi toàn là âm thanh của chiến giáp chấn động. Nhiều đội binh lính đi về phía lửa cháy. Phương Vân chăm chú nhìn, có thể thấy trong bóng lửa có nhiều người mặc áo bào màu đen đang đi qua lại trong bóng lửa.

- Hử?

Thấy bóng ảnh của mấy người đó, Phương Vân ngăn người ra, những người này tóc tai trụi lủi, lại là đầu trọc ư?

Đại Chu Hoàng Tộc

116. Chương 112: Ô Đạo Sa Môn.

Trong cả đại lục, chỉ có một tông phái để đầu trọc, đó là Phật môn.

Mà nguyên gốc của Phật môn cũng không phải là ở đại lục mà là đến từ Phệ Đà châu ở ngoài mấy vạn dặm.

Từ thời xa xưa, mạnh nhất trong thiên địa chính là Tam Thánh Hoàng. Nhưng lấy năng lực của Tam Thánh Hoàng, cũng không thể áp chế được Thích Già Văn Mưu Ni Cổ Phật.

Vị Thích Già Văn Mưu Ni Cổ Phật này chính là Phật chủ của Phật tông. Nhưng từ sau thời viễn cổ, Phật tông đã xuống dốc vô cùng, phân thành vô số tiểu phái. Nghe nói ở trong đó còn có tranh đấu.

Những điều này cũng được ghi lại rất cặn kẽ ở trong quyển sách ‘thời đại cận cổ’ của Cốt Hoàng. Đệ tử Phật tông cực kỳ cổ quái, lúc bình thường không hề có tiếp xúc với các ma phái khác. Đường như là tạo thành một thế giới Phật tông độc lập.

- Phật tông đã phân thành rất nhiều nhánh, không biết những tên này là đệ tử ở đâu. Nhưng cũng quá to gan rồi, lại dám tập kích quân đội triều đình!

Tâm niệm của Phương Vân vừa động, lợi dụng Vọng Khí pháp nhìn quan, chỉ thấy trong đêm tối, có hơn mười ánh sao đỏ chiếu lên.

- Không phải nói nhân tài Phật tông rất ít sao? Làm sao cao thủ lại nhiều như vậy!

Phương Vân thất kinh.

Đột nhiên có một luồng gió lạnh từ trên trời ào xuống, Phương Vân nhận thấy ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy có một gã hòa thượng mặc tăng bào màu đen, trong tay đang cầm một phật châu to bằng cái trứng ngỗng, tăng bào phật. Từ lúc Phương Vân nhìn quan, hắn cũng phát hiện có người đang nhìn mình, lập tức cúi đầu xuống.

- Giải cho một tên cầu quan, bổn tọa đang tính từ từ đùa chơi các ngươi. Không ngờ ngươi lại tự mình đưa tới. Chết cho ta!

Tên hòa thượng này cũng thấy được thụ ấn giáo úy ngang hông của Phương Vân, hắn liền tiện tay ném đi, Phật châu liền gào thét bay ra. Rồi ở ngay trong gió lạnh dài to ra gấp mấy lần, lấy thế lôi đình vạn đánh áp xuống Phương Vân.

Phương Vân phục hồi tinh thần lại. Cười lạnh một tiếng:

- Khẩu khí thật lớn!

Tâm niệm của Phương Vân vừa động thì mười hai thanh kiếm lại bay ra. Chỉ thấy trong hư không vang lên một tiếng ầm rồi mây đen cuộn cuộn kéo tới, thoáng cái đã đem cái phật châu này bọc lại, bên trong vang lên tiếng leng keng chói tai không ngớt.

- Thập Nhị Tà Kiếm Trận!

Người này kinh hô một tiếng, liền nhận ra bộ pháp khí này của Thiên Tà Tông.

Phương Vân cũng mặc kệ hấn, lại đem mười hai viên bạch cốt châu ra, hóa thành mười hai cái Đại Lực Cốt Ma, bao vây người này lại.

Rống!

Mười hai đầu Đại Lực Cốt Ma gầm thét điên cuồng đánh về phía đệ tử phật tông này. Cùng một thời gian, Lực Phách Đại Thủ Ấn của Phương Vân cũng đã đánh ra.

Ầm!

Tên phật tông đệ tử này chỉ kịp đưa ra một chưởng thì đã bị Phương Vân cùng với mười hai đầu Đại Lực Cốt Ma đánh như chó chết, rơi từ trên trời xuống. Chỉ nghe thấy một tiếng tách, rồi các pháp khí trên người hấn bay ra chấn thành các mảnh nhỏ, tản ra khắp nơi.

- Nhìn nhầm người rồi!

Tên đệ tử phật tông này hoảng sợ nhìn Phương Vân một cái, mạnh mẽ quát to một tiếng, há mồm phun ra một ngụm máu, cũng không biết hấn sử dụng ra bí pháp kích thích tiềm lực nào. Chỉ trong nháy mắt đã độn ra ngoài hơn mười trượng, rồi lại thêm mấy ngụm máu tươi nữa, lập tức biến mất vào trong đêm tối, không thấy nữa.

Người này lúc mới đến, cho rằng Phương Vân là một miếng thịt béo bở muốn nhân tiện thu thập. Nhưng không ngờ rằng, vừa mới giao thủ thì đã đánh trúng cái thiết bản! Đúng là không xông xáo thì không thể nào biết chặt vật!

Phương Vân liền giật mình, hấn cũng không ngờ tên ác tăng này phản ứng cũng nhanh như vậy, ngay cả máu tươi cũng phun ra một ngụm rồi điên cuồng bỏ chạy.

- Lực Phách Đại Thủ Ấn của ta đã luyện đến đệ cửu trọng. Nếu dùng thêm mười hai đầu Đại Lực Cốt Ma thì ngay cả Lâm Hiên cũng có thể thu thập được, không ngờ lại không đối phó được một gã đệ tử Trụ Thai cảnh của Phật tông!

Phương Vân cũng âm thầm khiếp sợ, thực lực hiện tại của hấn đã là vô địch dưới Thoát Thai cảnh. Các cường giả cùng cấp căn bản không kháng nổi một chưởng của hấn, Diệp Vong chính là một minh chứng. Nhưng không ngờ tên đệ tử Phật tông này lại kháng được một chưởng của hấn.

- Hình như vừa rồi trên người hấn có vật gì đó rớt ra thì phải.

Phương Vân đáp xuống đất, đi tới chỗ mà tên đệ tử Phật tông đó đã rơi xuống. Trên mặt đất lúc này có rất nhiều mảnh nhỏ rơi lả tả, hấn nhặt một khối lên coi.

- Hình như là một cái bát..

Phương Vân như có điều suy nghĩ, cái bát này rõ ràng là một pháp khí tương tự như cái Thiềm Thử ba chân của mình. Mặc dù tên đệ tử phật tông kia dựa vào cái này mà thoát được một mạng, nhưng mà cái pháp khí hộ thân của hấn cũng bị chưởng lực của mình làm cho vỡ nát.

- Xem ra, thực lực của bản thân hấn cũng không mạnh lắm! Chẳng qua là dựa vào kiện pháp khí này!

Phương Vân thở phào nhẹ nhõm. Trong lòng cũng thoải mái hơn không ít. Tác dụng của pháp khí lớn vô cùng, nếu dùng tốt thì có thể chiến thắng được đối thủ mạnh hơn mình rất nhiều. Đại Chu hoàng triều mặc dù võ phong cường đại nhưng pháp khí lại không có nhiều. Hòa thượng này nhìn thấy mình là giáo úy, cho rằng trên người mình không có pháp khí gì cho nên mới định dùng cái này uy hiếp mình.

Phương Vân lắc đầu, thản nhiên cười, trên người mình cái gì không nhiều chứ pháp khí lại nhiều lắm. Mười hai chuôi tà kiếm, Thiên Địa Vạn Hóa Chung, Thiềm thừ ba chân, Quỷ Long Chu, mười hai viên bạch cốt châu, nhiều đó đối phó với tên hòa thượng này cũng là dư dả.

- Đi!

Đúng lúc này, ở trong đêm tối có tiếng quát dữ dội. Giọng nói vừa phát ra thì Phương Vân lập tức thấy các luồng tinh mang màu đỏ nhanh chóng chạy về dãy núi phía tây Diêm thành.

Những người này đi qua nhanh như gió, thời gian lưu lại cũng không nhiều. Quân đội vừa mới kịp phản ứng thì bọn họ cũng đã rút lui hết.

- Ngày mai tìm người hỏi vậy.

Doanh địa bị tập kích cách giáo trường phía tây khá xa, xem ra cái tên đệ tử Phật tông ban nãy cũng chỉ là tình cờ đi ngang qua.

Phương Vân thu hồi ánh mắt. Trở lại doanh trại.

Ngày thứ hai. Phương Vân lập tức triệu một gã lão binh qua hỏi.

- Mấy người tối hôm qua chính là người của Ô Sa môn, là một trong Sa Môn tứ tông, cũng là tông giáo từ ngoài Phệ Đà Châu tới.

Người đang nói chuyện là một hộ vệ của Diệp Vọng. Diệp Vọng vừa chết, hắn liền chuyển đầu thần phục Phương Vân.

- Phệ Đà châu ở hải ngoại trong những năm gần đây không ngừng có nhiều hòa thượng đầu trọc. Mặc dù cũng là hòa thượng, nhưng nghe nói có hơn mười môn phái khác nhau, và giáo lý của họ cũng không hề giống nhau, tranh đấu rất là gay gắt. Theo như những gì họ đã nói thì bên Phệ Đà Châu rất là hỗn loạn, có hơn hàng trăm, hàng nghìn giáo lý khác nhau. Cũng là mấy tên hòa thượng đó nói thì họ tới Trung thổ là muốn tìm đạo thống đã bị thất truyền.

- Oh!

Chân mày Phương Vân khẽ cau lại.

- Những điều bí ẩn như vậy, làm sao người lại biết?

Tên hộ vệ này không khỏi cười nói.

- Đại nhân, người không biết rồi. Những điều này có thể là bí mật ở chỗ khác, nhưng ở Diêm Thành thì mọi người lại biết cả.

Dừng một chút, hộ vệ tiếp tục giải thích nói.

- Diêm thành, là điểm dừng chân gần nhất khi muốn tới khu vực Phệ Đà châu. Những tên Sa môn này khi tới đây thì điểm dừng chân đầu tiên chính là Diêm thành này.

- Vào những lúc ban đầu thì có rất ít người đến. Ba năm nếu có một người thì cũng coi như không tệ rồi. Sau này, không biết vì chuyện gì mà những tên Sa Môn tới Trung thổ này lại tụ họp với nhau, dựng thành môn hộ, thu nạp đệ tử. Những mà, vào lúc đó, triều đình đã cấm các tông phái ngoại quốc thu nạp đệ tử ở đây.

- Những tên Sa Môn này không có cách nào để đối phó cả nên chỉ đứng yên ở Diêm thành này. Không biết sao sau này họ lại chú ý đến mấy kẻ tù tội, bọn họ thu nạp mấy tên tù tội, tội nhân làm đệ tử, truyền thụ võ đạo. Sau khi những tên đệ tử Sa Môn này học thành, thì cứ cách một đoạn thời gian lại tập kích doanh địa chúng ta, giết quan binh báo thù.

- Những điều ta biết chính là mấy lời lấy được từ miệng của những phạm nhân triều đình bắt được. Mấy cái khẩu cung từ Sa Môn đó, đối với quan binh Diêm thành chúng ta cũng không phải là bí mật gì. Bọn họ cứ cách một đoạn thời gian là lại xuất động tập thể tấn công chúng ta. Mỗi họa lớn nhất ở Diêm thành chính là bọn họ. Hầu gia cũng vì chuyện này mà suy nghĩ rất nhiều. Nhưng mà, cũng không có biện pháp nào cả !

Trong doanh phòng, sắc mặt của mọi người rất cổ quái. Tên hộ vệ này, đã thay bọn họ nói ra quan hệ phức tạp ở Diêm thành.

- Mấy tên tù tội cùng phạm nhân bị đày đến Diêm thành, đa số là do quan binh bắt lấy. Do đó, tâm tình oán hận, vì muốn báo thù mà đã gia nhập Sa Môn. Sau khi trở thành đệ tử Sa Môn, vì muốn báo thù mà những tên đệ tử này trở về tru diệt quan binh cho hả giận. Bởi vì đa số những kẻ tù tội là người Sa môn, cho nên khi những quan binh không bắt được lại tiếp tục tra tấn kẻ tù tội nặng hơn. Bởi thế, những kẻ này bây giờ vốn còn là tù tội, nhưng sau này cũng có thể là người Sa Môn.

Phương Vân cúi đầu trầm tư. Một lát sau, hỏi:

- Khoan đã, nếu nói như vậy thì nơi này là căn nguyên của Sa Môn, mấy người Hầu gia chưa nghĩ qua biện pháp để thanh trừ Sa môn sao?

- Đại nhân, ngài cũng không biết, những người này xảo quyệt vô cùng. Vừa gặp phải đợt thanh tẩy đại quy mô của triều đình thì lập tức thôi lui trên biển. Mà mấy tên Sa Môn này quả thật là có luyện qua công phu nhẫn nại. Người nghĩ thử a, Phệ Đà Châu cách nơi đây mấy vạn dặm, bọn họ dựa vào mấy cái thuyền gỗ thì đã dám vượt biển. Nếu như không có công phu nhẫn nại thì nhất định không thể chịu được.

Tên hộ vệ này nói.

Phương Vân im lặng không lên tiếng. Mấy lời này của tên hộ vệ tuy có vẻ đạo lý, nhưng cũng chỉ là vẻ bề ngoài.

- Nơi này nhất định là có vấn đề. Phong Trữ hầu ít nhất cũng là cường giả Địa Biến cảnh. Lấy thực lực của hắn, chỉ cần dựa vào năng lực Vọng Khí là có thể truy tung được bọn người Sa Môn. Biển rộng có thể ngăn cản tầm mắt của quan binh, nhưng không ngăn cản được năng lực Vọng Khí của Vương hầu. Nhưng Phong Trữ hầu đến giờ cũng không có động thủ, điều này đã nói lên một vấn đề: Phong Trữ hầu có điều phiền toái nên không thể xuất thủ. Điều phiền toái này chính là trong Sa Môn có người có thể chống lại Phong Trữ hầu.

- Đệ tử Sa Môn tiến thoái rất có tổ chức. Điều này đã nói rõ là ở ngoài Diêm thành họ đã có sơn môn riêng. Đó là nơi trú ẩn của họ, chỉ cần tìm được nơi này là có thể tìm thấy những thành viên trọng yếu của Sa Môn này. Lấy thực lực của triều đình, trong quá trình khó khăn phá sơn hủy cốc thì cũng có thể tạo ra thương tổn nặng cho Sa Môn. Nhưng những quan binh ở đây lại không hề đề cập đến hai chữ sơn môn.

Phương Vân trong lòng yên lặng suy tư.

- Người đi xuống đi.

Phương Vân phát phát tay.

- Vâng, đại nhân.

Hộ vệ không dám nhiều lời. Biết điều một chút lui ra ngoài.

Tối qua đã chết rất nhiều người, nhưng Diêm thành lại rất im ắng, giống như là chưa từng phát sinh qua.

Những người khác không đề cập tới, Phương Vân cũng không để ý tới.

Mới được mấy ngày an bình như thế, Phương Vân lại nhận được một tờ điều lệnh.

“Truyền lệnh cho giáo úy Phương Vân: Thành nam trống rỗng không thủ, nay sai giáo úy Phương Vân ở giáo trường phía tây, hỗ trợ thủ thành.”

Chỉ đơn giản một dòng chữ, nhưng lại gây nên sóng to gió lớn ở giáo trường phái tây.

- Đại nhân, ngài không thể đi. Đây chính là tử địa a!

- Quan binh ở trong Diêm thành ở đó chết nhiều nhất đó!

- Đại nhân. Đây là đang cho chúng ta chịu chết a.

Một đám sĩ tốt chạy vào trong doanh trại của Phương Vân. Tâm tình của mọi người vô cùng kích động, ai cũng biết nơi mà đệ tử Sa Môn tấn công nhiều nhất chính là thành nam.

Lôi Đế

Đại Chu Hoàng Tộc

117. Chương 113: Cường Lực Ngoại Viện

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

- Đủ rồi! Các người bây giờ là quân dự bị, nếu trong tương lai được điều lên chiến trường thì chính là quân đội tiên phong đại danh được người đời ca tụng của Đại Chu hoàng triều, bại lui cả Ngũ Hoang. Quân đội ta đã chém giết không biết bao nhiêu tông phái ngoại quốc, hiện tại chỉ là mấy đệ tử Sa Môn mà các người đã sợ rồi ư?

Phương Vân đảo qua toàn trường, mắt ứng giương lên, chợt trầm giọng quát.

Võ đạo của hắn ngày càng cao minh, tiếng quát này hắn đã dùng đến công phu quyền ý, lập tức hiện ra một cỗ khí thế làm kinh sợ mọi người. Tâm thần mọi người bị chấn động, nhất thời trầm mặc không nói.

- Truyền mệnh lệnh của ta, phạm những ai không nghe điều lệnh thì xử trí theo quân pháp! Đi ra ngoài đi!

Phương Vân khoát tay áo, lập tức lộ ra uy nghiêm không thể kháng cự, chúng sĩ nhất thời sợ hãi, không dám nhiều lời, lui ra ngoài.

Quân luật của Đại Chu hoàng triều đối với những binh sĩ không nghe điều lệnh, cái gọi là quân pháp xử trí thì chỉ có một, chính là mất đầu.

- Điền Giai, người lưu lại!

Phương Vân chỉ vào một gã binh sĩ nói ở lại. Đây là Điền Giai, vốn là hộ vệ của Diệp Vong.

- Đại nhân.

Điền Giai theo quy củ đứng ở trong doanh phòng.

- Người là tâm phúc Diệp Vong, hẳn cũng biết không ít chuyện trong Diêm thành. Ta hỏi người, người có biết những Phá Thần Nổ ở đây nằm trong tay những người nào không?

Phương Vân nói.

Điền Giai sững sốt một chút, nhưng ngay sau đó liền hiểu tính toán của Phương Vân.

- Đại nhân nếu như muốn dùng Phá Thần Nổ để đối phó với mấy tên Sa Môn này thì sợ rằng phải thất vọng rồi.

- Hử?

Phương Vân nhướng mày.

- Có chuyện gì sao?

- Theo như quy củ của triều đình thì Phá Thần Nổ là tài nguyên chiến lược vô cùng quan trọng, chỉ được trang bị cho tiền tuyến hoặc các mỏ trọng yếu. Về phần Diêm thành, từ trước tới nay cũng chỉ là địa phương cho phạm nhân lưu vong cùng đi đày, triều đình căn bản sẽ không đem nhiều Phá Thần Nổ đến nơi này. Cả Diêm thành, bao gồm cả quý phủ của hầu gia, tổng cộng chỉ có năm chiếc, trong đó hầu phủ giữ một cái. Có hai chiếc thì đã bị bọn Sa Môn phá hủy trong lúc đối phó với chúng nó. Hiện tại, cả Diêm thành chỉ còn có hai chiếc Phá Thần Nổ có thể sử dụng.

Điền Giai cung kính nói.

- Vậy hai chiếc Phá Thần Nổ kia giờ ở đâu?

Phương Vân hỏi. Nếu như chỉ dựa vào những binh lính bình thường này mà đi đối phó với Sa Môn là chuyện không thể. Chỉ có Phá Thần Nổ là có thể phát huy ra hiệu quả.

- Đại nhân, hai chiếc Phá Thần Nổ đó đều ở trong thành Nam. Mười mấy năm trước cũng có một vị đại nhân muốn dùng Phá Thần Nổ để đối phó với Sa Môn., nhưng sau này cũng bị đệ tử Sa Môn giết. Còn hai chiếc Phá Thần Nổ đó không có ai sử dụng, bị cất vào trong kho vũ khí.

Muốn sử dụng Phá Thần Nổ thì ít nhất cũng phải đạt đến Trận Pháp cảnh mới có thể phát ra uy lực. Mà phần lớn quân dự bị cũng chỉ là Nguyên Khí cảnh, căn bản không sử dụng được Phá Thần Nổ.

- Sau này người cứ làm lính liên lạc của ta. Nhưng mà, không có mệnh lệnh của ta thì không được đi vào trong doanh trại.

Phương Vân suy nghĩ một chút, nói.

- Vâng, đại nhân.

Mặc dù chỉ là lính liên lạc, nhưng so sánh với địa vị của binh lính bình thường thì lại cao hơn nhiều. Điền Giai nhất thời cao hứng hơn nhiều.

Chờ sau khi Điền Giai rời đi, Phương Vân viết một phong thư, giao cho Sở Cuồng.

- Người tự mình đi đến mỏ Ba Lâm một chuyến, đem phong thư này giao cho tướng quân Lý Ngọc. Nói hẩn chuẩn bị cho ta mấy bộ Phá Thần Nổ, mặt khác nói hẩn điều thêm mấy tên hộ vệ tới đây để ta dùng.

Phương Vân nói ra, vào lúc này thì phải sử dụng Lý Ngọc một chút. Làm tướng quân ở mỏ Ba Lâm, Lý Ngọc hoàn toàn có quyền điều động được một phần tư nguyên của mỏ Ba Lâm. Ít nhất, với ba bộ Phá Thần Nổ thì chỉ cần Lý Ngọc không muốn, ai cũng tra không được.

- Vâng, thuộc hạ lập tức đi ngay, tiểu hầu gia!

Ánh mắt của Sở Cuồng sáng lên, chỉ cần đại tướng quân Lý Ngọc ra mặt thì vấn đề sẽ dễ dàng hơn nhiều.

- Nhớ kỹ, không nên dùng xe ngựa, nhanh đi nhanh về! Mặt khác, sau này ở trong quân thì phải theo quy củ trong quân, đừng có gọi ta là tiểu hầu gia nữa.

Phương Vân nói.

- Vâng, đại nhân!

Sở Cuồng hiểu ý, nắm lấy phong thư của Phương Vân rồi đi ra khỏi doanh trại.

Sở Cuồng vừa đi thì Phương Vân cũng thở phào nhẹ nhõm, chuyện này cũng chỉ có tâm phúc của mình mới làm được thôi.

- Ta vừa mới đến Diêm thành thì người của Bình Đỉnh hầu liền biết chuyện ta mượn tấm da hổ Vũ Mục, xem ra lúc Cô Xạ quận chúa ở kinh thành đã truyền tin ra. Lưu Tiên Nhi này ý được truyền thừa đạo thống của Sát Lục Kiếm Đạo từ thời thượng cổ làm việc không hề cố kỵ chút nào, mấy lần ức hiếp lên trên đầu ta. Sau này phải nghĩ biện pháp trừng trị nàng!

Phương Vân trong lòng nghĩ ngợi, chỉ sợ Lý Ngọc cũng đã biết tin rồi. Nhưng mà, hẩn cũng không có lo lắng Lý Ngọc sẽ quay đầu mũi giáo lại, bởi vì từ nguyên nhân chính hẩn, Lý Ngọc đã hoàn toàn đắc tội Bình Đỉnh hầu rồi. Chỗ trông cậy duy nhất để hẩn ra khỏi mỏ cũng chỉ còn có mình.

Có chuyện ở Đại Lý Tự luận tội Dương Hoảng, cộng thêm Vũ Mục thay đại ca làm mối lương duyên, chuyện lễ thiếp của Vũ Mục đã không còn quan trọng gì nữa. Đứa ngốc cũng có thể nhìn ra là Vũ Mục cực kỳ ưu ái đối với Phương gia. Sợ rằng bây giờ Lý Ngọc chỉ có nịnh bợ hơn chứ không phải hồ đồ.

- Chiêu này của Lâm Hiên rõ ràng là muốn mượn đao giết người. Hiện tại điều lệnh đã phát ra, sợ rằng thời gian không còn kịp a.

Sở Cuồng vừa đi, Chu Hân nhú mào nói.

- Không vội, quân luật Đại Chu hoàng triều còn có một quy định đặc biệt đối với quân dự bị. Trong lúc quân đội dự bị đang luyện tập khẩn trương, chỉ cần không phải là điều lệnh khẩn cấp thì cũng có thể trì hoãn thời gian lại.

Quân luật của Đại Chu hoàng triều đối với Phương Vân mà nói, là hết sức quen thuộc.

- Nếu như sử dụng được điều luật này thì chỉ cần bọn Sa Môn không có tấn công ngay thì chúng ta cũng có thể miễn cưỡng vượt qua.

Chu Hân suy tư một chút nói. Đối với quân luật của Đại Chu hoàng triều, hắn cũng không có quen thuộc như Phương Vân.

- Truyền mệnh lệnh của ta. Bắt đầu từ hôm nay, tăng cường luyện tập.

Thanh âm vừa rơi xuống, lập tức có một danh sĩ tử bước nhanh đi ra ngoài.

Điều lệnh của Lâm Hiên mặc dù là kế mượn đao giết người, nhưng lại chưa thực hiện ngay được. Mà chỉ quân đội giáo trường phía tây này trải qua một thời gian huấn luyện ngắn cũng đã có bộ dáng quân chánh quy, nhưng so với quân chánh quy thì đội quân dự bị này còn thiếu sự ma luyện. Nên cái Ô Đạo Sa Môn này đúng là một khối đá để mài đao bén.

- Cái gì, Phương Vân lấy lý do là đang bận rèn luyện nên cự tuyệt đi thành Nam trước ư!

Nghe được thân vệ báo cáo, sắc mặt của Lâm Hiên thay đổi đến mấy lần.

- Đem quân luật ra cho ta.

Lâm Hiên nhận lấy một quyển sách tre ghi lại quân luật của quân đội dự bị, quả nhiên thấy một dòng chữ nhỏ nhỏ ở phía dưới. Nhìn dòng chữ nhỏ này xong, sắc mặt của Lâm Hiên biến ảo không thôi.

Sự điều động quân vụ rất thường hay gặp trong quân đội Đại Chu hoàng triều. Lâm Hiên sớm đã nghĩ qua một khi tờ điều lệnh này được quan minh chánh đại đưa xuống thì Phương Vân căn bản không có cách nào phản kháng.

Chỉ cần hắn dám phản kháng thì Lâm Hiên lập tức có thể lấy quân luật ra đề chết hắn với tội danh là coi rẻ trưởng quan, làm trái quân lệnh, lập tức Phương Vân sẽ bị tử tội ngay. Còn nếu như hắn dám đi, qua mấy lần Ô Đạo Sa Môn tập kích thì thủ hạ của Phương Vân không tránh khỏi tổn thất trầm trọng, đến lúc đó cũng có thể lấy việc dạy binh không nghiêm, bất lực rồi cách chức giáo úy của hắn!

Dù làm cách nào đi nữa thì cũng có thể đem khúc xương cá ngay miệng Phương Vân này bỏ đi.

- Đã sớm nghe nói tên Phương Vân này có tài khua môi múa mép như thần, đối với luật định Đại Chu rõ như lòng bàn tay. Ta cũng không ngờ rằng, trừ luật định của triều đình, hắn đối với luật định của quân đội cũng rõ như thế. Cái luật định dành cho quân ngũ này, nếu như hắn không nói thì ngay cả ta cũng không biết có điều như vậy.

Ánh mắt của Lâm Hiên lóe lên, Phương Vân gây cho hắn một cảm giác là hắn gặp phải một đối thủ đánh đá chưa ngoa, vô cùng khó đối phó.

- Luyện cũng phải có thời gian. Nửa tháng sau ta xem ngươi lại lấy ra lý do gì!

Lâm Hiên hít vào một hơi, tâm tình bằng phẳng xuống. Sa môn nhiều loạn Diêm Thành, cũng không phải là một ngày ngày hai, nửa tháng đúng là không cần quan tâm.

Trong nửa tháng kế tiếp đó, binh sĩ ở giáo trường phía tây quả nhiên gia tăng luyện tập. Thời lượng luyện tập gấp đôi so với lúc trước.

- Mọi người nghe theo điều lệnh, lập tức lên đường tới thành Nam.

Thời gian nửa tháng vừa đến, Phương Vân lập tức phát ra mệnh lệnh, không có chút chần chờ nào. Toàn bộ người trong doanh trại lập tức hướng về thành Nam.

Theo quân chế của Đại Chu hoàng triều, giáo úy có thể thống lĩnh từ ba nghìn người đến một vạn người, mà binh sĩ của Phương Vân đúng là ít hơn nhiều so với biên chế. Nhưng mà do đặc thù của Diêm thành, bản thân vị chí chiến lược không được triều đình coi trọng cho nên quân dự bị cũng ít hơn nhiều so với biên chế.

Xuôi theo trong không khí của thành Nam còn có mang theo một mùi tanh nồng đậm. Lưu dân ở nơi này cũng rất bình tĩnh, dường như không có bị Sa Môn làm ảnh hưởng. Điều duy nhất khác thường chính là các tên binh sĩ ở trên tường thành. Các binh sĩ này có vẻ mặt vô cùng hoảng sợ và cảnh giác. Chung quanh mà có cái gì gió thổi làm cỏ lay động, lập tức đưa mắt nhìn qua.

Một đường đi qua cũng đã đến thành Nam, tất cả binh lính tiến vào trong doanh trại.

- Chu Hân, người cùng mấy người đi theo Điền Giai, đem hai chiếc Phá Thần Nỏ tới đây.

Vừa ngồi xuống, Phương Vân lập tức nói.

- Vâng, đại nhân.

Chỉ chốc lát sau, đám người Chu Hân đã mang theo hai chiếc Phá Thần Nỏ cùng không ít Phá Thần Tiễn tới.

- Dem một chiếc Phá Thần Nỏ đặt vào giáo trường, còn cái khác thì để ở chỗ ta là được rồi.

Phương Vân phân phó nói, hiện tại cả quân doanh, chỉ có hãn có thể thao túng được Phá Thần Nỏ. Có Phá Thần Nỏ trong tay, lòng tin của Phương Vân tăng rất nhiều. Loại binh khí có lực lượng mạnh mẽ này có thể vượt cấp giết người dễ dàng.

Hiện tại, nếu như có cao thủ Khí Phách cảnh tới thì khi Phương Vân dùng Phá Thần Nỏ bắn tới lập tức có thể làm hãn trọng thương!

Hơn mười ngày sau, người của Lý Ngọc rốt cuộc đã tới.

Tám tên cao thủ Trần Pháp cảnh, xếp thành một hàng đứng ở trước mặt Phương Vân. Ánh mắt của những người này sắc bén, hơi thở cường đại, cũng là cao thủ.

- Đại nhân, lúc đi tướng quân đã có phân phó, lệnh cho toàn bộ chúng ta nghe theo ngài!

Tên cao thủ đầu lĩnh mở miệng nói, âm thanh của người này lạnh như băng, mặt không chút thay đổi, là cao thủ Trần Pháp cảnh!

- Các người đem mấy bộ Phá Thần Nỏ tới?

Phương Vân hỏi, trong lòng hết sức vui sướng. Cái phong thư đưa đến chỗ kia cũng là một loại dò xét cho Lý Ngọc. Hãn vốn cho rằng Lý Ngọc có thể phái tới ba tên cao thủ đã không tệ rồi, không ngờ hãn lại phái đến tám người.

Tâm tư của Lý Ngọc không cần nói cũng biết, cử động lần này của hãn rõ ràng là tỏ lòng trung thành đối với Phương Vân!

- Bẩm đại nhân, tướng quân nói Phá Thần Nỏ không thể điều động quá lớn. Chỉ có thể đưa sáu bộ tới đây, nhưng Phá Thần Tiễn thì có thể nhiều một chút, khoảng có ba trăm thanh!

Tên thân vệ Trần Pháp cảnh trả lời, âm thanh vang dội.

“Tên Lý Ngọc này cũng là người có lòng. Sau này nếu có cơ hội phải điều hãn đến bên cạnh mình!”, Phương Vân nghĩ tới đây, phát phát tay:

- Cát Phá Thần Nỏ đi, mặt khác, các người sau này dùng thân phận hộ vệ đi theo ta đi!

Lôi Đế

Đại Chu Hoàng Tộc

118. Chương 114: Thoát Thai Cảnh

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

Có thêm tám tên thân vệ là cấm quân, rồi cộng với sáu chiếc Phá Thần Nỏ, khắp trong doanh trại, ai ai cũng vô cùng bội phục vị giáo úy mới nhiệm chức này.

Phá Thần Nỏ, loại vũ khí chấn nhiếp này, không phải thăng chức quân hàm là có thể có được! Gần tám trăm tên lính lại có được tám cái Phá Thần Nỏ, đãi ngộ như vậy, thực là quá xa xỉ!

Có lẽ vì bị điều đến trong cái thành nam xơ xác tiêu điều này mà gần tám trăm tên lính đó cũng gia tăng huấn luyện lên.

Những người này, trước kia đều là thủ hạ của Diệp Vong, bởi vì sau lưng Diệp Vong có Bình Đỉnh Vương chống lưng, ở trong quân đội, chưa từng bị điều đến khu thành nam tuần tra. Lần này phòng thủ Sa Môn cũng là lần đầu tiên. Mọi người dưới sự kích thích của cái chết, cơ hồ đều điên cuồng huấn luyện.

Trong doanh phòng giáo úy, Phương Vân khoanh chân ngồi, bốn phía chung quanh hắn là tám tên thân vệ Lý Ngọc phái tới, xếp thành một hàng, làm hộ pháp cho hắn.

Qua ba tháng cô đọng, Phương Vân rốt cuộc cảm giác được sắp đột phá rồi. Lợi dụng Lực Phách Đại Thủ Ấn có tác dụng gội rửa kinh mạch, cơ thể của hắn đã có thể dung nạp nội lực gấp năm lần.

“Linh hồn là vật đầu tiên bên linh cữu, cũng như đồng tử nằm ở trên liên hoa, người khoác tấm áo gấm như ngọc thạch, đai lưng mang theo chuông đeo ngồi xuống, cho dù gặp phải tuyệt cảnh cũng đi lên, thật lâu sau tới đỉnh thái sơn.”

Trong đầu Phương Vân hiện ra pháp quyết của phần trước của kim quyển, tưởng tượng trái tim của mình biến thành một đồng tử đang khoác tấm áo gấm như ngọc thạch, đai lưng còn có giắt quả chuông, đang ngồi trên đóa liên hoa sáng như ngọc.

- Tam thần đan nguyên, tỉnh!

Hai mắt Phương Vân bỗng nhiên mở ra, phát ra một tiếng quát. Cùng lúc, hai tay của hắn bay ra, lấy tốc độ như mộng ảo, kết thành Lực Phách Đại Thủ Ấn. Mười hai trọng trận pháp, một tầng rồi một tầng bay ra cho đến trận thứ mười, tất cả trận pháp kết thành một chữ ‘lực’ phù văn. Phương Vân tay phải vỗ một cái, liền đem cái ký hiệu có khí tức hoang lương, cổ xưa đánh vào trái tim.

Ầm!

Chữ ‘lực’ phù văn này vừa tiến vào trái tim, lập giống như viên đá rớt xuống hồ, tạo ra nhiều tầng gợn sóng.

Trái tim phát ra ánh sáng mờ mờ, lập tức hóa thành mây mù vạn vạo điên cuồng. Một cỗ hấp lực khổng lồ, từ trong trái tim phát ra. Đan điền của Phương Vân lập tức như sông Giang Hà chảy vào biển, chậm rãi tiến vào trong trái tim.

Chỉ trong thời gian hít thở ba lần, nội lực của Phương Vân, liền bị hút sạch không còn. Nội lực không còn, thì cỗ hấp lực khổng lồ này bắt đầu cắn nuốt huyết nhục xung quanh.

Phương Vân không dám chậm trễ, từ Trụ Thai cảnh đến Thoát Thai cảnh, nguy hiểm nhất chính là lúc này. Lúc ngưng kết Lực Phách, cần rất nhiều nội lực. Một khi nội lực không đủ, thì Lực Phách lập tức cắn nuốt huyết nhục, tự động từ trong huyết nhục mà hút lấy nguyên khí.

Ở trong ‘thời đại cận cổ’ nhắc tới, rất nhiều võ giả cô đọng Lực Phách, sau khi thất bại chỉ còn lại một vũng máu. Những xương cốt da thịt khác, toàn bộ tan biến, cái chết vô cùng thê thảm.

- Thiên Địa Vạn Hóa Chung, đốt!

Càng là thời khắc quan trọng, Phương Vân càng trấn định. Mạnh mẽ điều động Thiên Địa Vạn Hóa Chung trong đan điền, một cỗ ánh sáng màu vàng phát ra, tản ra khắp thân Phương Vân, tinh khí của trái quả còn chưa tiêu hóa, lập tức cuộn cuộn xuất hiện, toàn bộ xuất động. Tinh khí của trái quả, đầu tiên là bị Thiên Địa Vạn Hóa Chung thu nạp, cuối cùng là tiến vào trái tim. Sau khi trái tim hấp thu hơn phân nửa tinh khí của trái quả, thì lập tức biến hóa rất lớn.

Ầm!

Biển mây do ánh sáng mờ tạo thành đột nhiên tản ra, ở chính giữa hiện ra một gã đồng tử như được điêu khắc, đồng tử này da trắng ngầy, hàm răng xen đều, khoác một cái áo gấm, đai lưng có giắt quả chuông, tay gối lên đầu không nhúc nhích. Ở dưới thân thể của hắn còn có một đóa liên hoa màu vàng đang từ từ hình thành.

Tinh khí của trái quả trong cơ thể Phương Vân, giờ phút này toàn bộ tiêu hao sạch sẽ, biến hóa thành tên đồng tử này.

Đồng tử còn chưa mở mắt, Lực Phách liền tính là chưa luyện thành!

Hai tay Phương Vân kết ấn, lại một tiếng quát:

- Người có đan nguyên, tự có linh tính, còn gọi là tinh thần, mau chóng tỉnh dậy!

Oong!

Ở chỗ trái tim, vốn đồng tử đang nhắm mắt, bất động, tựa hồ nghe đến tiếng gọi, bỗng nhiên mở ra hai mắt, thân thể đứng dậy, ngồi vào liên hoa. Đồng thời, ánh sáng biến đổi, tinh khí còn sót lại, lập tức hóa thành vô số vân khí màu vàng nhạt, bay xung quanh.

Hô!

Đồng tử thở ra một hơi, một cổ lực lượng hùng hậu, hóa thành ngàn tia vạn lữ, thẩm thấu vào tứ chi bát hải, phạt mao tẩy tủy, đổi gân hoá cốt.

- Tâm thần đan nguyên, ra mắt lão gia!

Lúc này, một thanh âm yếu ớt truyền vào trong óc Phương Vân, đồng tử mở mắt, yên lặng nhìn Phương Vân, thanh âm này chính là do hắn nói. ‘ bốn mắt’ nhìn nhau, Phương Vân tự nhiên sinh ra cảm giác tự nhìn lấy mình.

Trời sanh vạn vật đều có linh tính, vật loại khác nhau, thì linh tính khác nhau.

Phương Vân biết, Lực Phách hóa thành đồng tử, là tại từ lúc hắn ban tên, liền có đơn linh tính giản. Nhưng cũng chưa có ý thức, cũng không có tánh mạng, vừa mới kêu gọi, chỉ là một loại bản năng mà thôi. Giống như con người mới ra đời, phát ra tiếng khóc nỉ non vậy.

Người có ba hồn bảy vía, tông phái khác nhau, liền có công pháp khác nhau. Cô động ra hồn phách khác nhau, đồng thời mệnh danh hồn phách cũng không giống nhau. Cũng không phải tất cả Lực Phách cũng đều gọi là đan nguyên.

Ý thức Phương Vân vừa động, tâm thần đan nguyên đang ngồi trên đài sen, hai tay lập tức kết ấn, rồi ngồi yên bất động.

- Chúc mừng đại nhân!

Khoảnh khắc Phương Vân vừa đứng dậy, tám tên hộ vệ Trần Pháp cảnh, cúi đầu xuống hô to , trong ánh mắt tràn đầy kính nể. Vị tiểu hầu gia này, năm nay mới mười lăm tuổi, đã thành công tiến vào Thoát Thai cảnh. Thành tựu như vậy, nhìn ở trong quân đội hơn ngàn vạn người, cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

- Ủ.

Phương Vân nhàn nhạt trả lời, đi xuống giường. Một cổ lực lượng như bổ núi lấp biển, tràn ngập trong cơ thể. Phương Vân tùy tiện huy động cánh tay hai lần, lập tức khí lưu trong phòng, nổi lên một trận gió lớn. Cái bàn chấn động, giống như sắp bị thổi đi. Nơi cánh tay Phương Vân vung qua, lại giống như có tiếng sóng biển truyền ra

Tám tên hộ vệ thấy vậy lập tức hoảng sợ. Bọn họ cũng đã thấy nhiều võ giả Lực Phách cảnh, nhưng cho tới bây giờ chưa từng thấy quá người nào như vậy.

“Nghe đồn, có một chút tông phái cường đại ở phương ngoại, sau khi tu luyện thành Lực Phách, lực lượng có thể sánh ngang với Phi Long. Phi Long vén gió thổi sóng, đùa mây thả mưa, thuộc về lực lượng cường đại của thần vật. Cho nên cao thủ đứng đầu Lực Phách cảnh, trong lúc đi lại, lại có thể phát ra thanh âm của sóng biển. Như vậy, vị tiểu hầu gia này, chẳng phải có lực lượng một con Phi Long sao!”

Trong lúc cánh tay Phương Vân huy động, truyền ra tiếng sóng. Để cho những tên hộ vệ liên tưởng đến nhiều chuyện. Công lực sau khi đạt tới Lực Phách cảnh, lực lượng lại gia tăng thêm rất nhiều. Nhưng công pháp khác nhau, bước vào Lực phách cảnh cũng là khác nhau. Lực Phách cảnh, cao nhất có thể có lực lượng của một con Phi Long!

Phương Vân cũng cảm thấy có chút khác thường: “Lực lượng của trái quả đã bị tan hóa hoàn toàn. Lực lượng hiện tại của ta đang không ngừng hơn một con phi long lực!”

Đây là một loại cảm giác kỳ diệu. Theo đạo lý, Lực Phách cảnh nhiều nhất chỉ có thể đạt tới lực lượng của một con phi long. Nhưng Phương Vân cảm giác, lực lượng của mình so với một con phi long còn cao hơn phân nửa. Cái tình huống này, chính hắn cũng không biết là tại sao.

“Chẳng lẽ là do tác dụng của Thiên Địa Vạn Hóa Chung!”

Trong bức phù đồ thứ nhất của kim cuốn ghi lại Lực Phách Đại Thủ Ấn có hai loại. Một loại là cô động mười hai tầng trận pháp, hóa thành tuyệt học công kích. Một loại khác chính là đem mười tầng trận pháp trùng hợp lại hóa thành văn tự ‘lực’, cô động lực phách. Lực lượng của Phương Vân lớn như vậy, hiển nhiên là từ cái văn tự chữ ‘lực’ này.

“Phù không kim quyền, ta chỉ tu luyện trang thứ nhất, còn lại chín trang không có tu luyện. Những trang phù không kim quyền này, tất nhiên liên quan đến bí mật của Thiên Địa Vạn Hóa Chung. Khi ta thực sự trở thành tuyệt thế cường giả, nên đi điều tra một chút cho rõ.”

Tâm niệm vừa động, Phương Vân lập tức điều khiển Quỷ Long Chu, bay ra doanh trại. Hắn vừa mới tiến nhập Lực Phách cảnh, đối với lực lượng tăng thêm còn chưa quen thuộc, cần phải mài luyện một chút.

Uống!

Phương Vân bay đến bên ngoài khu thành nam, đến trước một rừng cây, cánh tay vung lên.

Hô!

Trong hư không sóng biển dâng trào, cuồng phong trong thiên địa gào thét, cách Phương Vân mười trượng phía trước, cây đại thụ bị lực của gió từ dưới đất phát ra, quăng xa hơn trăm trượng.

- Dừng cây đại thụ này thử một chút!

Phương Vân đáp xuống đất, đi tới trong rừng cây bị cuồng phong quét qua, nắm lên một cây đại thụ cao hơn hai mươi trượng, dễ dàng giơ lên, không có chút nào cố sức.

- Lực lượng hiện tại của ta, thật sự là đào non lấp biển rồi. Đáng tiếc, Lực Phách chỉ là lực lượng thân thể, ta chỉ có thể gần người cận chiến, mới có thể phát huy được lực lượng.

Phương Vân phất tay, thả đại thụ xuống, thảm than trong lòng.

- Hử? Đây không phải là giáo trường phía tây sao?

Ánh mắt Phương Vân vô tình liếc về phía tây Diêm Thành. Chỉ thấy một cái ánh sáng màu đỏ từ giáo trường phất tây phóng lên cao, dọc theo núi rừng, hướng phía Nam mà đi.

Phương Vân nhíu mày, dăm chiêu.

- Có vấn đề, đi qua xem một chút.

Lập tức lấy ra Nặc Tức Châu, ẩn tàng khí tức. Nhanh chóng hướng về phía phát ra ánh sáng kia bay tới.

Chỉ trong chớp lát, Phương Vân đã đến trong rừng cây phía ngoài Diêm Thành. Phát hiện ra một cái bóng người, bóng người này lén la lén lút. Đi ba bước quay đầu một lần, năm bước lại ngấm một lần, cực kỳ chậm chạp.

-Ồ! Lại là Lâm Hiên!

Thấy rõ bóng người kia, trong lòng Phương Vân chấn động một chút.

- Người này, lén la lén lút, chắc là muốn đi gặp người nào sao!

Phương Vân hơi trầm ngâm, lập tức hiểu rõ. Bằng Vọng Khí Pháp của mình, vô ý phá vỡ ‘chuyện tốt’ của Lâm Hiên.

- Theo dõi hắn, để xem hắn gặp ai!

Lâm Hiên cực kỳ cảnh giác, mặc dù Phương Vân có Nặc Túc Châu, nhưng cũng không dám theo quá gần. Ước chừng sau một nén nhang, Lâm Hiên rút cuộc dừng lại. Đồng thời, đối diện trong rừng, xuất hiện 3 cái bóng đen, lại là đệ tử của Sa Môn.

Lâm Hiên thấy rõ người này, lập tức bước lên hai bước. Đi qua, trên mặt hần lộ vẻ vô cùng tức giận:

- Xảy ra chuyện gì? Rõ ràng hẹn ở ba ngày trước, cho các người tập kích giáo trường phía nam, làm sao đến bây giờ các người còn không có động tĩnh?!

- Hử?

Nghe được câu nói đầu tiên của Lâm Hiên, chân mày Phương Vân nhíu lại, lập tức nổi giận: “Lâm Hiên này, lại cấu kết với Sa Môn, muốn lợi dụng bọn họ tới giết ta!”

- Lâm đô úy, người gấp cái gì. Bọn họ không phải ngày mai sẽ đi, trì hoãn một ngày hay sớm một ngày, cũng không phải giống nhau.

Đầu lĩnh áo đen Sa Môn thản nhiên nói.

Trong mắt Lâm Hiên xuất hiện một tia lửa giận:

- Dừng, người tốt nhất nên hiểu rõ thân phận của người. Người nếu nghĩ báo thù riêng, ta không ngần ngại đem người nhốt trở về đại lao, cho người lần nữa trở thành lưu dân.

Tên đệ tử Sa Môn bị chỉ đích danh hừ lạnh một tiếng, cũng không thèm để ý. Nhưng mà, hần cũng không dám làm quá phận:

- Người yên tâm, chúng ta đã đáp ứng, tự nhiên sẽ đi làm. Giờ tỵ khuya hôm nay, chúng ta sẽ đúng hẹn tấn công giáo trường phía nam.

- Tốt nhất các người nên làm như vậy. Nếu như khuya hôm này, còn không thấy các người hành động, ước định của tướng quân cùng trưởng lão của các người, liền hủy bỏ. Các người sau này, đừng nghĩ có cơ hội quang minh chánh đại thu đệ tử.

Lâm Hiên lạnh lùng nói.

Đám người áo đen sắc mặt thay đổi, mặc dù có thể mượn thân phận Sa Môn, thoát khỏi thân phận lưu dân. Nhưng mà, đại sự của Sa Môn, bọn họ cũng không dám chậm trễ.

- Đô úy đại nhân yên tâm, giờ tỵ tối nay, chúng ta nhất định sẽ thế các người giết Phương Vân kia. Sau khi chuyện này thành công, hi vọng đại tướng quân thực hiện lời hứa. Lúc chúng ta ở thành tây chiến thu môn đồ cũng nên nhắm mở một con mắt.

- Hừ! Giết chết Phương Vân, rồi nói sau!

Lâm Hiên hừ lạnh một tiếng, phất tay áo rời đi.

Ba tên Sa Môn nhìn bóng lưng của Lâm Hiên, trong mắt hiện lên một tia cừ hận, cũng chậm rãi biến mất ở trong rừng sâu.

Đại Chu Hoàng Tộc

119. Chương 115: Lập Công.

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

Biên

Phía bắc sơn lâm, Sa Môn vừa mới rời khỏi không xa, đột nhiên xuất hiện một thân ảnh trong rừng, chậm rãi đi ra.

“Phương Vân!!!” trong lòng Lâm Hiên chấn động mãnh liệt, không thể tin được nhìn về phía trước. Lấy công lực của hần, lại không phát hiện ra Phương Vân.

- Đồ úy đại nhân quả nhiên giỏi âm mưu, giỏi tính toán a! Tại hạ, bái phục!

Phương Vân ngăn ở phía trước Lâm Hiên, mở lời giấu cợt nói.

- Người cũng nghe được?

Trong ánh mắt Lâm Hiên xẹt qua quang mang sắc bén.

Chuyện này, cực kỳ bí ẩn, tuyệt đối không thể bị phá vỡ. Phương Vân phải chết!

- Người nói ba tên Sa Môn kia sao?

Phương Vân nhìn về phía nam, phương hướng 3 tên Sa Môn biến mất, nói.

Nghe được câu trả lời của Phương Vân, Lâm Hiên ngược lại thanh tĩnh rất nhiều, lắc đầu:

- Phương Vân a, Phương Vân , người thật sự là đi tìm đường chết. Nếu như người không tới đây, ở trong thành, ta tuy muốn giết người, nhưng cũng không có biện pháp. Không nghĩ tới, người lại tự cho mình thông minh, len lén theo dõi ta. Việc đã đến nước này, ta cũng không thể làm gì khác hơn là giết người!

Lâm Hiên trở bàn tay vung ra, ba thanh phi đao mỏng như lá liễu, lóe ra hàn quang, bay ra, bắn tới trước mặt Phương Vân. Đồng thời, dưới chân Lâm Hiên dùng sức một chút, mặt đất hơn chần động, nổi lên một trận bụi mịt mù. Lâm Hiên từ trong bụi bay lên, đánh về phía Phương Vân, tốc độ nhanh như thiểm điện, trong nháy mắt, liền cách Phương Vân chưa được năm trượng.

- Ha ha ha.

Phương Vân cười lớn:

- Lâm Hiên, người quá thông minh lại bị thông minh hại. Ta muốn giết người, lại dễ như trở bàn tay!

Thanh âm vừa ra, năm ngón tay Phương Vân giơ lên, một cái trảo khổng lồ bay ra, hướng không trung chụp tới, đem ba phi đao nắm trong tay.

Lúc này, Lâm Hiên đã lao đến, tay phải hóa quyền, giơ cao hơn đỉnh đầu, liền là một quyền, lấy xu thế thái sơn áp đỉnh đánh xuống. Lực Phách võ giả, thân thể chính là vũ khí cường đại nhất.

- Tới rất hay!

Phương Vân trong lòng cười lạnh, cũng không tránh né. Tay phải nắm thành quyền, cũng là một quyền đập tới. Khi quả đấm vừa ra, không khí cuồng lên, trong phạm vi ba mươi trượng, không khí nổ tung, trong nháy mắt biến thành một mảnh chân không tối đen.

Thấy thanh thế như vậy, trên gương mặt Lâm Hiên, nhất thời trở nên trắng nhách.

Hắn cảm giác như một đầu sư tử, điên cuồng truy kích một đầu sói, đợi đến khi muốn đuổi kịp, thì đầu sói lại hóa thành cự thú thời tiền sử!

“Thực lực của hắn, làm sao gia tăng nhanh như vậy!”

Trong đầu Lâm Hiên chỉ kịp nổi lên ý nghĩ này, liền thấy quả đấm của Phương Vân, giơ lên rồi nện xuống. Lâm Hiên chỉ cảm thấy một cái ngọn núi cứng rắn như sắt cứng đập trúng. Tay phải rã rắc một tiếng, gãy lìa, xương trắng cũng lòi ra bên ngoài.

Ầm!

Trong tiếng nổ vang trời, Lâm Hiên trúng một quyền của Phương Vân, từ trên không trung rơi xuống. Thân thể giống như con điều bị đứt dây vậy, kéo theo một đường máu, nện vào trên mặt đất.

Phương Vân đứng trên không trung, mắt nhìn thân thể Lâm Hiên rơi xuống mặt đất, nhất thời hăng hái. Có câu nói cách biệt ba ngày thì người hoàn toàn khác, đúng là nói Phương Vân hiện tại:

- Lâm Hiên, người có thể nhắm mắt, sau khi người chết, ta sẽ tiếp nhận vị trí đô úy của người.

Phương Vân thản nhiên nói, trực tiếp tuyên phán Lâm Hiên tử hình. Thân thể thoảng một cái, chậm rãi từ không trung đáp xuống.

- Chờ một chút.

Lâm Hiên đột nhiên giơ tay kêu lên, lúc này hần thương tích đầy mình, rất nhiều xương cốt trắng hếu đều bị Phương Vân đánh lòi ra ngoài. Trong cơ thể không có mấy cây xương đầy đủ.

- Hắc, chết đến nơi, còn muốn chơi tâm cơ!

Phương Vân không một chút để ý, cánh tay nhấc lên, chuẩn bị đưa Lâm Hiên lên đường.

Trong mắt Lâm Hiên hiện ra vẻ oán hận:

- Phương Vân, ta chết cũng muốn kéo theo người làm đệm lưng!

Duy nhất tay phải còn tốt bắn ra, một viên tròn vo đen thui lập tức từ trong tay Lâm Hiên bay ra, hướng về phía Phương Vân.

- Lôi Chấn Tử!

Phương Vân nhìn một cái liền nhận ra cái đồ màu đen này, thật là hần quen thuộc đến không thể nào quen thuộc hơn nữa.

- Phương Vân, người dám phạm thượng, tập kích trưởng quan! Trở lại Diêm Thành, ta muốn người chết không có chỗ chôn!

Lâm Hiên đột nhiên cười lớn một tiếng, tay trái vỗ lên mặt đất, lập tức như mũi tên rời cung, bắn ra ngoài. Được nửa đường, lại phun ra một ngụm máu, tốc độ lại lập tức tăng lên.

- Chết đến nơi còn muốn tính kế ta!

Phương Vân hừ lạnh một tiếng, gọi ra mười hai đầu Đại Lực Bạch Cốt Ma, hóa thành vô số bạch cốt, đem mình bao vây ở bên trong, hướng Lâm Hiên đuổi theo. Không hề bận tâm Lôi Chấn Tử đang bay tới.

Ầm!

Lôi Chấn Tử nổ tung ở bên cạnh Phương Vân, mười hai đầu bạch cốt chỉ chấn động một chút, lập tức bao bọc Phương Vân gào thét mà đi.

- Lực Phách Đại Thủ Ấn!

Mười hai đầu cốt ma tách ra, Phương Vân phi thân mà ra, không chút hư hao. Giữa không trung, một chưởng hướng Lâm Hiên xa xa đánh tới.

- A!

Vong hồn Lâm Hiên rời khỏi, chỉ kịp chạy hơn 20 trượng, liền bị Lực Phách Đại Thủ Ấn đánh trúng. Ầm một tiếng, thân thể liền chia năm xẻ bảy, hóa thành vô số khối vụn rơi xuống.

Phương Vân bay qua, chỉ lấy được một cái pháp khí hình thoi, không có thu hoạch được thứ gì khác. Lâm Hiên có thể ngự không phi hành, hiển nhiên là dựa vào pháp khí này.

Thu hồi pháp khí, Phương Vân xóa đi dấu vết Lâm Hiên lưu lại, sau đó nhanh chóng rời khỏi.

Phương Vân vừa mới rời đi, lập tức có nhiều người bay tới.

- Kỳ quái, chỉ có dấu vết đánh nhau, nhưng không thấy ai!

Những người này không thu hoạch được gì, lập tức rời khỏi.

Giờ tỷ buổi tối, đêm khuya vắng lặng. Mọi doanh trại ở giáo trường phía nam đều im ắng.

- Chỉ Túc, Chỉ Nhược, Chỉ Thủy, một lát đến giáo trường phía nam, đem tất cả quan binh toàn bộ giết hết. Ngoài ra, nhớ đem tiểu hầu gia đầu cắt đi, phong ngừa Lâm Hiên trở mặt.

Bên trong rừng cây phía nam Diêm Thành, hơn ba mươi bóng đen mặc tăng bào Sa Môn tụ chung ở một chỗ. Những người này đều có khí tức cường đại. Đầu lĩnh là một gã Sa Môn hơi mập, mũi ưng, ánh mắt sáng như sao. Khi hần hít thở, thanh âm như sấm, rõ ràng có tu vi là Khí Phách cảnh!

- Vâng, đại sư huynh!

Đám Sa Môn đồng thanh trả lời, hắc y Sa Môn mặc dù thuộc Phật tông, nhưng cấp bậc cũng rất thâm nghiêm.

- Một lát, các người đi vào trước, ta ở bên ngoài lược trận. Tướng quân Diêm Thành tới, ta sẽ đem bọn họ ngăn lại. Nhớ kỹ, không thể ham chiến, giết chết tên tiểu hầu gia kia là được. Chuyện này nếu thành, hắc y Sa Môn của chúng ta sau này môn đồ rộng mở, sẽ trở thành đạo mạnh nhất trong tứ đạo Sa Môn!

Vị đại sư huynh vung tay lên, lập tức ba mươi tên Sa Môn bay lên, hai tay cổ áo động đậy, giống như chim nhận, lặng yên không một tiếng động bay về giáo trường phía nam.

- Tới!

Phương Vân ngẩng ngoài cửa sổ, ba mươi đạo ánh sao càng ngày càng gần, từ từ thu hồi ánh mắt. Những người Sa Môn này mặc dù đã cố gắng cẩn thận, nhưng ánh sao số mệnh ở trong đêm tối, thực sự quá rõ rồi.

- Chuẩn bị!

Bàn tay Phương Vân phất một cái, tám tên hộ vệ Trần Pháp cảnh trong phòng trong mắt bạo lộ hung quang, tám người thuần thục đem Phá Thần Tiên bỏ vào trong Phá Thần Nỗ. Đầu mũi tên, nhắm vào phía ngoài cửa giáo trường.

Hơn ba mươi bóng người này khi tới giáo trường phía tây thì không hề che dấu hành tung nữa.

- Đám chó thối Đại Chu, rửa cổ đi? Phật gia ta lại tới! ha ha ha!

Tiếng cười lớn vang dội trong đêm tối, hơn ba mươi bóng người chia hơn mười đường, chia ra xông vào hơn mười cái doanh trại. Trong đó, đi tới doanh trại của Phương Vân, lại có đến tám người.

Ầm!

Đại môn trực tiếp bị phá vỡ, một cái bóng người màu đen mập mạp, theo gió đêm mà xông vào doanh trại, trong tay của hắn cầm một cái kích trượng dài 3 thước.

- Chó săn thối...

Tên Sa Môn này vừa mới phun được ba chữ, lại nhìn thấy tám cái Phá Thần Nỗ ở trong phong, nhất thời mắc nghẹn ở cổ, nói không ra lời.

- Các người!

Tên Sa Môn này mở to hai mắt mà nhìn, yết hầu hoạt động, phát ra âm thanh khác thường!

- Giết!

Vẻ mặt Phương Vân nổi lên sát ý, bàn tay vung lên, chỉ nghe tiếng vang thật lớn, không khí nổ tung, một cây Phá Thần Tiên bay ra.

- Có mai phục!

Tiếng gầm giận dữ phá vỡ đêm tối, tên Sa Môn này chỉ kịp quơ kích trượng hướng về phía trước mà vung lên, phát ra một đạo lửa đen, liền bị Phá Thần Tiên chặt đứt. Mũi tên xuyên qua thân thể, từ bên trong phòng, bắn đi ra ngoài.

Băng! Băng! Băng!

Liên tiếp bảy tiếng, trừ Phá Thần Tiên thứ nhất ra, bảy chiếc Phá Thần Nỗ đồng thời bắn ra, bảy mũi tên giống như nỏ long, đâm thủng vách tường, trực tiếp bay ra ngoài phòng, xuyên thủng ngực bảy tên Sa Môn, đánh vào trong bầu trời tối đen.

Cơ hồ cùng một thời gian, những doanh phòng khác, cũng truyền đến mấy tiếng kinh hô. Từng khí tức như sấm, từ những doanh phòng khác truyền đến, hơn mười tên tướng quân mặc trọng giáp, từ trong doanh phòng giết đi ra.

- Lui, mau lui lại! Chúng ta trúng mai phục!

Một tên Sa Môn mình đầy máu tươi, từ trong phòng bắn ngược ra ngoài.

Ầm!

Tám tên thân vệ phá nát vách tường doanh trại, tay cầm Phá Thần Nỗ, bước đi. Phá Thần Nỗ nặng hơn ngàn cân, cũng chỉ có võ giả Trận Pháp cảnh, mới có thể cầm được.

Băng! Băng! Băng!

Trong chớp mắt, lại tám chi Phá Thần Tiến bay ra. Mấy tên Sa Môn lùi chậm, bị lực lượng cuồng bạo do Phá Thần Tiến mang theo đánh bay ra gần 100 trượng, dính tại phía trên vách tường giáo tràng.

- Phương Vân, lần này ngươi lập được công lớn rồi! Diêm Thành đang cần gấp thủ cấp của những Sa Môn này để trấn an lòng quân! Sau chuyện này, ta sẽ hưởng hầu gia, xin phần thưởng cho ngươi!

Một gã hán tử có gương mặt thô to từ trong doanh trại bên cạnh phá vỡ bức tường đi ra. Hán tử khí độ uy nghiêm, ánh mắt như điện, lúc hô hấp, phát ra tiếng sấm, hiển nhiên lại là một gã cao thủ Khí Phách cảnh.

- Đa tạ tướng quân! Nhưng mà, chuyện này nói lại còn muốn cảm tạ đô úy đại nhân!

Phương Vân lạnh nhạt nói.

- Ủ, Lâm đô úy liệu chết đem tin tức truyền về, triều đình nhất định sẽ khen ngợi hân.

Người mặc chiến giáp tướng quân đáp một tiếng, bước nhanh đi ra ngoài. Chiến đấu đã chuẩn bị kết thúc, có năm tên tướng quân trấn giữ, những tên Sa Môn này còn có thể thoát được mới là lạ.

- Đại sư huynh, đi mau! Trở về nói cho trưởng lão, thay chúng ta báo thù!

Hữu tâm đối vô tâm, hơn ba mươi tên Sa Môn đệ tử gặp phải phòng giữ tinh nhuệ Diêm Thành, lập tức binh bại như núi đổ. Hơn ba mươi người, trong chốc lát liền bị thu thập sạch sẽ.

- Ghê tởm, đáng hận! Cư nhiên bị Lâm Hiên tính kế!

Bên cạnh giáo trường, ánh mắt đại sư huynh chớp động, hận đến nghiến răng. Quan binh Đại Chu có phòng bị, điều này rõ ràng cho thấy phía Lâm Hiên lộ ra sơ hở.

- Tên tiểu hầu gia này lại mang theo tám cái Phá Thần Nỗ, có một ngày, ta muốn đích thân giết ngươi, báo thù thay các huynh đệ.

Đại sư huynh oán hận nhìn thoáng qua Phương Vân đứng ở giữa sân, cắn răng một cái, tay áo phất động, giống như đại điều bay đi.

Lần này tới tập kích, tổng cộng chỉ mới hơn ba mươi đệ tử người Sa Môn, chết dưới Phá Thần Nỗ, có tới hơn mười sáu người! Cơ hồ chiếm hơn một nửa.

- Giặc cùng đường chó đuổi, đừng đuổi theo tên đệ tử Sa Môn kia!

Sau khi kiểm kê một lần, thủ hạ của Phương Vân giết chết hơn mười sáu tên Sa Môn, lập nhiều công lao nhất.

- Ta đi trở về hưởng hầu gia hồi báo, Phương Vân, lần này ngươi lại lập được công lớn rồi. Ta thấy tên giáo úy nhà ngươi sẽ thăng làm đô úy mà thôi.

Bỏ lại lời này, năm tên tướng quân, mang theo thủ hạ tinh nhuệ, xoay người rời đi.

Đại Chu Hoàng Tộc

120. Chương 116: Mười Con Phi Long Lực.

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

Biên

Trong thư phòng, Phương Trữ hầu tay cầm bút lông, yên lặng luyện chữ. Bên cạnh bàn đọc sách, có một mỹ nhân áo hồng, vóc người thon thả đứng hầu.

- Phương Vân cứ nhiên lấy được sáu chiếc Phá Thần Nỗ, lá gan của hần cũng quá lớn rồi.

Mỹ nhân áo hồng đứng hầu bên cạnh, ánh mắt nhìn vào nét mực của Phương Trữ hầu, miệng thì nói chuyện:

- Phá Thần Nỗ của triều đình, mỗi một chiếc đều được ghi chép. Hần lại lấy được sáu bộ. Đây quả thực nói cả gan làm loạn cũng không thể nào hình dung!

- Ha hả!

Phương Trữ hầu cười khê:

- Hần đi tới Diêm Thành, là có thể nhìn thấu được ta cho hần đối phó Diệp Vong. Người nói, chuyện này, hần thật sự hồ đồ sao?

- Ý của đại nhân là?

Mỹ nhân áo hồng hơi nhú mày, trong mắt hiện lộ vẻ nghi ngờ.

- Hồng Tụ, người đánh thắp hần rồi.

Phương Trữ hầu lắc đầu cười nói:

- Phá Thần Nỗ ở công bộ cùng binh bộ, mỗi bộ đều có ghi chép đúng là không sai. Trong quân, nếu Phá Thần Nỗ bị tham ô, quả thật xảy ra đại sự. Nhưng tại quáng mỗ, Phá Thần Nỗ lại không có vấn đề. Tại nơi đó, Phá Thần Nỗ một năm cũng khó mà sử dụng được 1 lần. Nếu không xảy ra chuyện gì lớn, triều đình cũng sẽ không đi nơi đó mà thăm dò chuyện Phá Thần Nỗ.

- Chuyện này vẫn là không ổn. Hiện tại, có năm tên tướng quân chú ý tới giáo trường phía nam Nam, nơi đó có đến hơn sáu bộ Phá Thần Nỗ. Chuyện này, rất nhanh truyền đến lỗ tai vị kia.

Cô gái tên Hồng Tụ nhú mày nói.

- Cho nên hần trước đem danh nghĩa của ta gọi năm vị tướng quân tới. Hần đây là thông qua bọn họ, hướng ta gửi đến một tin tức.

Phương Trữ hầu nói.

- Tin tức gì.

- Trước lúc Lữ Khoáng báo cáo với Bình Đỉnh hầu thì thay hần giải quyết chuyện này. Ha hả, tên tiểu tử này, ngay cả thiếu nửa điểm cũng không chịu được. Hần đoán là, hần thay ta tiết chế thế lực Bình Đỉnh hầu trong quân đội, ta liền muốn thay hần giải quyết chuyện còn lại! Hồng Tụ, một lát, thay ta viết một phong thư. Nói là chung quanh Diêm Thành, xuất hiện thế lực ngoại quốc không rõ. Đặc biệt thỉnh cầu đến quáng mỗ Ba Lâm đưa tới sáu bộ Phá Thần Nỗ, hết nguy cơ sẽ trả lại. Xin binh bộ phê chuẩn! Chút chuyện nhỏ này. Tin tưởng mấy vị đồng liêu của ta ở binh bộ, hần là sẽ đồng ý.

- Đại nhân, ngài vẫn tránh cho gia nhập phân tranh giữa quý tộc hầu và bình dân hầu. Làm như vậy chỉ khiến ngài lần nữa đặt vào cuộc đấu tranh trong triều đình mà thôi.

Hồng Tụ nhin không được, khuyên nhủ nói.

- Muốn đặt mình ở bên ngoài là không thể nào. Bất kể có Phương Vân hay không, sớm muộn gì ta cũng sẽ cuốn vào trong lốc xoáy đấu tranh của triều đình. Chỉ khác biệt là, có thể kéo dài được bao lâu.

Phong Trữ hầu thở dài một tiếng, đi ra ngoài.

Ở phía sau, Hồng Tụ nhìn bóng lưng Phương Trữ hầu, ánh mắt mê mang. Nàng cúi người nhặt tờ giấy trên bàn, yên lặng xuất thần.

Trên giấy ghi hàng chữ: cây muốn lặng, mà gió chẳng muốn ngừng!

Trung tâm Diêm Thành, một loạt thi thể của đám đệ tử hắc y Sa Môn bị treo ngược lên cọc gỗ. Bên trong Diêm Thành, quan binh tinh thần đại chấn. Mà lưu dân bên trong thành, đi ngang qua, nhìn về phía thi thể, có một chút cảm giác thở chết hồ bi.

Doanh trại trong giáo trường phía nam, Điền Giai bước đi vào. Sau tối hôm qua, trong thành điều tới công tượng, dùng cây gỗ gia cố những doanh trại này một lần nữa.

- Đại nhân, ta theo như ngài nói, thủ ở cửa thành. Vừa rồi, người đưa tin của Phương Trữ hầu, cỡi một con liệt mã, phóng ra khỏi thành. Hướng về phía Đông Bắc mà đi.

Điền Giai ở trong Diêm Thành nhiều năm, cái gì là hộ vệ tướng quân, hộ vệ hầu gia, chỉ cần là tâm phúc trọng yếu của nhân vật trọng yếu, hẳn đều nghe nhiều nên quen thuộc.

Phương Vân nghe vậy rất cực thở phào nhẹ nhõm, biết Phương Trữ hầu quả nhiên thay mình đi giải quyết hầu quả. Có Phương Trữ hầu chiếu cố, sau này mình ở tại Diêm Thành, là có thể nghênh ngang sử dụng tám chiếc Phá Thần Nỗ này!

- Chẳng qua có chút đáng tiếc, một khi biên hoang xảy ra chiến sự. Những thứ Phá Thần Nỗ này cũng sẽ bị thu trở về trong quân!

Phương Vân vô cùng tiếc nuối. Trong quân chính quy, việc quản chế Phá Thần Nỗ so sánh ở Diêm Thành thì nghiêm ngặt hơn vô số lần.

- Giáo úy Phương Vân có ở đây không?

Ngay lúc này, một thanh âm lạnh lùng từ ở ngoài cửa truyền tới.

- Vào đi.

Phương Vân vẫy vẫy tay, vén tấm màn lên, một gã đại hán mặc giáp đen, mặt không chút biểu tình đi tới.

- Giáo úy đại nhân, đại tướng quân cho mời!

“Chánh chủ tới!”, trong lòng Phương Vân vừa động, đứng dậy.

- Biết rồi, người dẫn đường đi.

Phủ đệ của đại tướng quân Lữ Khoáng, ở phía tây bắc Diêm Thành. So với phủ đệ của thành chủ Phương Trữ hầu, còn ở hướng bắc nhiều hơn. Thông thường phủ đệ đặt ở phía Bắc là thể hiện sự sang quý, cho nên hoàng cung kinh thành ở phía Bắc, không có bất kỳ phủ đệ của vương công quý tộc nào, có thể nằm ở hướng bắc. Phủ của đại tướng quân so với thành chủ còn muốn chính Bắc, tâm tư của Lữ Khoáng, không cần nói cũng biết.

- Tướng quân ở bên trong, giáo úy đại nhân vào đi thôi!

Thị vệ giáp đen ở tại trước cửa phủ dừng lại, một ngón tay chỉ vào cửa nói.

Trong đại điện thật im lặng, hơi tối. Phương Vân nhìn về đại điện phía trước, thấy một bóng người ngồi trên ghế bằng vàng.

“Người này hẳn chính là đại tướng quân Lữ Khoáng rồi!”

Phương Vân cẩn thận đánh giá một phen, Lữ Khoáng ngày thường lưng hùm vai gấu, cực kỳ khôi ngô. Trước người của hắn đặt một thanh Yển Nguyệt Dao, ánh mắt nhắm lại, giống như một bức tượng võ tướng được điêu khắc vậy, không nhúc nhích. Phương Vân không giác được bất kỳ hơi thở nào của hắn.

“Sao có thể! Phong Trữ hầu lúc còn trẻ tuổi là tài tử. Dùng nho gia khí tức để che dấu võ đạo khí tức, còn có khả năng. Tu vi người này còn không bằng Phong Trữ hầu, làm sao một chút khí tức cũng không có.”

Hai mắt Phương Vân bỗng nhiên nhướng lên, sử dụng Vọng Khí Pháp của Thiên Tà Tông.

Tại lúc Phương Vân sử dụng Vọng Khí Pháp, đại tướng quân Lữ Khoáng tựa hồ cảm giác được, bỗng nhiên mở mắt ra, trong mắt, tản ra ánh sáng của đao kiếm, chiếu sáng cả đại điện.

Cùng một thời gian, Phương Vân cảm nhận được sự va chạm, bộ ngực nhói nhói, hết sức khó chịu.

“Tên Lữ Khoáng này, lại là người của Thiên Tà Tông!”, trong nháy mắt, một ý niệm trong đầu toát ra, khiến cho Phương Vân khiếp sợ vô cùng.

Trong thiên hạ, chỉ có đồng dạng tu luyện Vọng Khí Pháp, hơn nữa công lực vượt qua bản thân người sử dụng, mới có thể tại lúc bị thi triển Vọng Khí Pháp, mới sinh ra cảm giác. Điểm này, trong bút ký của Ngụy Duyên, đã viết vô cùng rõ ràng.

“Không trách được trên người Lâm Hiên có Lôi Chấn Tử, không trách được hắn có thể che dấu được khí tức”, từ trên người của hắn, Phương Vân theo bản năng suy nghĩ tới Nặc Tức Châu. Cũng chỉ có Nặc Tức Châu mới có thể đem khí tức thuộc về Thiên Tà Tông trên người đại tướng quân này che dấu xuống.

Đường đường là đại tướng quân của Đại Chu hoàng triều, tâm phúc của vương hầu, lại là đệ tử của Thiên Tà Tông! Ý nghĩ này, đủ để Phương Vân cảm thấy khiếp sợ vô cùng.

“Tông phái ngoại quốc thẩm thấu vào Đại Chu hoàng triều đã đạt tới tình trạng này rồi sao?” Nhìn đại tướng quân Lữ Khoáng trên đại điện, trong lòng Phương Vân một mảnh hỗn loạn. Thiên Tà Tông cũng là đại phái trong tà đạo, còn nói, phần lớn pháp khí trên người mình đều đến từ Thiên Tà Tông. Trên người vị tướng quân Lữ Khoáng này, chỉ sợ pháp khí cũng không ít.

- Phương Vân, người đã đến rồi.

Ánh sáng trong mắt Lữ Khoáng chợt lóe rồi biến mất, hắn hồ hững nhìn Phương Vân, nói.

- Phương Vân ra mắt đại tướng quân!

Phương Vân khom người, thi lễ một cái.

- Ủ!

Lữ Khoáng khẽ gật đầu, trong mắt không có một chút biểu tình:

- Người chắc cũng biết, Lâm Hiên đã chết trận, chức vị đô úy trong quân liền trống. Vừa rồi, Phong Trữ hầu nói với ta, đêm hôm qua người biểu hiện không tệ, lập được công lớn. Ý của hầu gia là chức vị đô úy không thể để trống. Để cho ta tạm thời ban cho người chức vị đô úy. Đợi khi người lập được nhiều công trạng hơn, liền chính thức bổ nhiệm người làm đô úy!

Mặc dù tối hôm qua Phương Vân giết chết mười sáu tên Sa Môn, nhưng điều này hiển nhiên là chưa đủ để cho hắn từ Tử Tước lên tới Nam Tước. Trong quân của Đại Chu, đô úy đối ứng với quan tước chính là Nam Tước.

- Người cảm thấy thế nào?

Lữ Khoáng nhìn Phương Vân thật sâu, nói.

- Toàn bộ đều do đại tướng quân định đoạt.

Phương Vân nói, hắn với cái chức vị đô úy này, cũng không để ý bao nhiêu. Nhận được thì tốt, không được cũng không sao. Chân chính để hắn để ý chính là vị đại tướng quân này rốt cuộc là muốn làm gì.

Phương Vân có thể khẳng định, Lữ Khoáng cùng Thiên Tà Tông có quan hệ với nhau. Phương Vân cũng biết rõ, Lữ Khoáng khẳng định cũng cảm thấy được trong cơ thể của mình có vài món pháp khí của Thiên Tà Tông. Trên pháp khí. Tà khí có thể xóa đi, nhưng thủ pháp luyện chế cũng rất khó mà xóa được.

- Vậy thì ban cho người chức đô úy vậy!

Lữ Khoáng trả lời dứt khoát, linh hoạt, dứt lời, đột nhiên đứng dậy.

- Phương Vân, người tiếp thu thụ ấn đô úy sao!

Lữ Khoáng dứt lời, từ chỗ ngồi bước ra, một bước này, Lữ Khoáng giống như mãnh thú thoát khỏi xiềng xích, trên người phát ra khí tức của hung thú viễn cổ.

Hô!

Hô hấp của hắn như sấm, ánh mắt như điện. Hắn vừa đứng lên, trong đại điện, ám lưu bắt đầu sôi trào, một cổ áp lực vô cùng lớn, phóng mạnh về phía Phương Vân. Nhất thời, Phương Vân cảm giác được, áp lực tăng lớn.

Lực Phách cảnh võ giả, lực lớn vô cùng, Khí Phách cảnh võ giả, hô hấp như sấm, khí nuốt trời đất. Tinh Phách cảnh võ giả, tinh khí sinh sôi không ngừng. Công lực đạt tới Tinh Phách cảnh, lực lượng cùng với nội lực hùng hậu, lập tức bạo tăng đến mười lần.

Võ giả Tinh Phách cảnh đỉnh phong, được xưng là có được mười con phi long lực, có thể sử dụng được sức của Thái Sơn, lực lượng của Bắc Hải. Từ Thoát Thai cảnh đến một tầng này, lập tức bước ra một bước dài. Tương đương với từ trẻ nhỏ biến thành người lớn.

Phương Vân tự hỏi, bằng vào Lực Phách Đại Thủ Ấn, cộng thêm pháp khí của bản thân, đối phó với võ giả Khí Phách cảnh bình thường vẫn có thể. Nhưng đối mặt với một vị võ giả Tinh Phách cảnh đỉnh phong thì chưa có khả năng.

Phanh!

Lữ Khoáng cầm lấy Yên Nguyệt Dao, lại bước ra một bước. Một bước này, khiến hơn phân nửa đại điện cũng chấn động ừng ừng, giống như bị một cự nhân giẫm lên vậy.

Phanh!

Bước thứ ba bước ra, quang ảnh phía sau Lữ Khoáng lần lượt thay đổi, lại hiện ra hư ảnh của hai con phi long. Phương Vân chỉ cảm thấy như bị một ngọn núi đè lên thân thể, dưới chân kêu lên một tiếng, đập thủng sàn nhà.

Phanh!

Bước thứ tư bước ra, phi long phía sau Lữ Khoáng lại tăng lên đến năm con, mỗi một con đều cỡ một cái chén cơm, dài mười trượng, bay lượn trên vách tường ở phía sau đại điện.

Mồ hôi trên người Phương Vân tuôn ra như mưa, toàn thân nội lực của hắn, cũng đã vận tới trạng thái đỉnh phong, vững vàng chống đỡ lực lượng này.

Phanh!

Bước thứ năm, phi long đã tăng lên đến bảy con. Nhất thời Phương Vân cảm giác giống như bị bảy ngọn núi trấn áp, xương cốt toàn thân cũng phát tiếng vang, giống như sắp vỡ vụn. Trong lòng nổi giận gầm lên một tiếng, lập tức thôi động Thiên Địa Vạn Hóa Chung trong cơ thể. Chỉ nghe oong một tiếng, cổ áp lực vô hình lại yếu đi bảy phần, áp lực rút cuộc chậm dần.

“Không tốt, ta cùng với hắn đều tu luyện công pháp Thiên Tà Tông. Hiện tại, hơi thở của hắn áp chế đối với ta gấp 7 lần người khác. Nếu như hắn huyền hóa ra thêm ba con phi long, sợ rằng ta lập tức chống đỡ không nổi!”

Trong lòng Phương Vân thầm kêu không ổn.

- Phương Vân, chúc mừng ngươi, trở thành đô úy trẻ tuổi nhất của Đại Chu!

Một bàn tay đưa tới trước mặt Phương Vân, trên bàn tay có một cái thụ ấn màu vàng nhạt.

Chẳng biết tại sao, đột nhiên tất cả uy áp đều tản đi.

Phương Vân nhìn bàn tay trước mặt, trong lòng ngẩn ra, nhưng mà vẫn nhận lấy thụ ấn đô úy.

- Đa tạ đại tướng quân!

- Ừ!

Lữ Khoáng phất phất tay:

- Ngươi đi ra ngoài đi.

- Vâng! Đại tướng quân!

Phương Vân thì lễ một cái, thối lui ra khỏi đại điện. Nếu Lữ Khoáng là đại tướng quân bình thường thì thôi, nhưng hắn còn có một thân phận cường giả ngoại quốc. Đối mặt với một cao thủ Tinh Phách cảnh đỉnh phong như vậy, tinh thần cùng nội lực của Phương Vân tiêu hao rất nhiều.

Tiếng bước chân xa dần, Lữ Khoáng đứng ở trên đại điện, đưa mắt nhìn Phương Vân biến mất ở ngoài cửa lớn, trong mắt hiện lên một chút sát khí bén nhọn:

- Ngụy Duyên hẳn là bị người này giết chết, hắn còn có được phương pháp Vọng Khí Pháp của Thiên Tà Tông ta. Khó trách Lâm Hiên chết ở trong tay hắn! Đáng tiếc ta còn không đạt tới mười con phi long lực đỉnh phong cảnh giới. Bằng không, hôm nay sẽ đem người này giết chết tại đại điện. Mười lăm tuổi có thể thừa nhận được bảy con phi long của ta, ngày sau lớn lên, không ai chế ngự được hắn. Trở thành mối họa lớn đối với Thiên Tà Tông cùng hầu gia!

Phương Vân chỉ cho là Lữ Khoáng đột nhiên hạ thủ lưu tình, lại không biết, Lữ Khoáng sớm đã động sát khí, chỉ là do lực lượng không đủ mà thôi.

Đại Chu Hoàng Tộc

121. Chương 117: Cổ Giao.

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

Phương Vân trở thành đô úy, trở thành sự kiện nổi bật nhất trong Diêm thành, đưa tới chấn động không nhỏ.

- Xem ra, hầu gia đối với con thứ của Phương gia cực kỳ chiều chuộng. Mới hơn một tháng mà đã đưa hắn lên Đô úy!

- Chuyện này cùng hầu gia có quan hệ gì? Việc bổ nhiệm đô úy là do Lữ đại tướng quân tự mình bổ nhiệm. Ta còn thấy hắn tự mình đi vào trong phủ đại tướng quân.

- Muốn từ giáo úy đến đô úy thì không biết các binh sĩ phải chém giết bao nhiêu địch nhân mới có đủ chiến công a! Muốn nói không có mờ ám gì thì làm sao ai tin được!

- Người nói vậy cũng được ư. Đó là binh lính bình thường, một người binh lính bình thường dám đương triều luận tội Võ hầu sao? Đó chính là cường giả Thiên Tượng cảnh! Một tên binh lính bình thường dám mới ngày đầu tiên ở binh doanh đã giết chết giáo úy sao? Ó Đạo Sa Môn ở Diêm Thành tàn sát bữa bãi cũng không phải là một ngày hai ngày cũng không phải là dựa vào vị Phương Vân tiểu hầu gia này đối phó sao!

Trong quân doanh ở Diêm thành nghị luận rối rít, nói gì cũng có.

Phương Vân đối với mấy điều này không hề để ý. Điều duy nhất làm hắn quan tâm đó là ở đại tướng quân Lữ Khoáng lại có bóng lưng của Thiên Tà tông, thực lực của hắn là Tinh Phách cảnh mười long lực, hơn nữa còn có thân phận là đại tướng quân, tất cả những điều này làm cho Phương Vân phá lệ để ý đến Lữ Khoáng.

- Tên Lữ Khoáng này ẩn nhẫn ở trong quân đội Đại Chu đã nhiều năm, là một nhân vật vô cùng lợi hại. Hiện tại hắn hẳn đã biết ta phát hiện ra quan hệ giữa Bình Đỉnh hầu phủ cùng Thiên Tà tông. Theo luật định của Đại Chu, cấu kết với thế lực ngoại quốc đó là tử tội! Thiên Tà Tông đã tính kế lâu như vậy, hiện tại lại muốn manh động như thế nhất định là có sự chuẩn bị. Ta phải cẩn thận!

Phương Vân vừa trong giáo trường tu luyện, vừa để ý đến động tĩnh của Lữ Khoáng.

Nhưng mà, hơn mười ngày trôi qua, Lữ Khoáng cũng không làm gì cả, dường như đã quên hết, vẫn thường ngày ở trong phủ đại tướng quân, một bước đều không ra khỏi nhà. Điều này đã nói lên là hắn không muốn cùng với Phương Vân tranh chấp. Phương Vân suy nghĩ một chút, lập tức hiểu suy nghĩ trong lòng Lữ Khoáng:

- Đại tướng quân quyền cao chức trọng, địa vị gần với vương hầu. Thiên Tà tông tuy lớn mạnh nhưng người của bọn họ có được cấp bậc đại tướng quân trong quân đội hẳn là không nhiều, không thể tổn thất được.

Lữ Khoáng không phải là không muốn động thủ mà vì có thân phận đại tướng quân nên đã trở thành trói buộc của hắn. Hắn bắn khoãn nhưng không có cách nào động thủ cả.

Thầm nghĩ như vậy, Phương Vân thềm thở phào nhẹ nhõm. Lữ Khoáng bên này án binh bất động, còn bên Ô Đạo Sa Môn thì đêm đó chỉ đi đoạt lấy thi thể của đệ tử Sa Môn, rồi cũng không làm gì nữa.

Có tám chiếc Phá Thần Nỏ ở đó, cũng có sự chần nhiep vô hình. Cho dù là cao thủ Khí Phách cảnh cũng không dám nói là tiến vào thành nam rồi có thể bình yên vô sự tiêu sái trở đi.

Vào ngày thứ mười bảy Phương Vân nhận lấy thụ ấn đô úy, một gã mặc áo bào trắng tới tìm Phương Vân.

- Đô úy đại nhân, hầu gia cho mời.

Phương Vân liền động lên, hắn biết Phong Trữ hầu rốt cuộc đã muốn sáng tỏ với hắn rồi.

Vẫn là trong cái thư phòng ấy, Hồng Tụ bưng lên hai chén trà thơm rồi lui ra ngoài. Trong thời gian Phong Trữ hầu tiếp khách, cho dù là nàng thì cũng không thể ở lại trong thư phòng.

- Ngồi đi.

Phong Trữ hầu chỉ vào ghế đối diện, mỉm cười nói.

Phương Vân theo lời ngồi xuống, nhấp một hớp trà nóng. Từ từ chờ Phong Trữ hầu mở miệng, hắn cũng không vội.

Phong Trữ hầu chờ Phương Vân ngồi xuống, miệng nhấp miếng trà thơm, rồi nói.

- Lâm Hiên, là do người giết sao.

Trong lòng Phương Vân nhảy một chút, nhìn ánh mắt của Phong Trữ hầu, hơi chần chờ một chút rồi nói thật.

- Hầu gia anh minh, đúng là do ta giết.

- Đáng tiếc, Lâm Hiên cũng là một nhân tài, chỉ là nhìn lầm chủ.

Phong Trữ hầu không khỏi tiếc hận nói.

Phương Vân trong lòng ngạc nhiên, không hiểu nổi Phong Trữ hầu rốt cuộc là có ý gì.

- Ha ha.

Phong Trữ hầu thản nhiên cười nói.

- Chết thì đã chết, cũng không nói đến nữa. Phương Vân, Lý Dục quả nhiên không có nhìn lầm người. Chỉ có hai tháng mà thế lực của Bình Đỉnh hầu ở Diêm thành đã bị người phá hỏng rồi, cũng không biết hắn tức giận đến mức nào nữa rồi.

- Hầu gia nếu như đã rõ rồi thì xin thứ cho Phương Vân càn rỡ. Có một việc ta cũng không hiểu, ta cũng chỉ là giết chết có Diệp Vong cùng Lâm Hiên, vẫn còn đại tướng quân Lữ Khoáng đằng hoàng đứng đó, làm sao nói là bị ta hủy đây? Hơn nữa, lấy thực lực của hầu gia, nếu như muốn giết Lữ Khoáng thì cũng chỉ là chuyện gơ tay nhắc chân thôi.

Phương Vân hỏi.

Phong Trữ hầu lắc đầu:

- Người không nên coi thường Diệp Vong cùng Lâm Hiên, hai người này tương đương với trảo cùng vuốt của Lữ Khoáng. Trừ đi trảo với vuốt của hắn, Lữ Khoáng cũng chỉ là Lữ Khoáng, không có uy hiếp gì nữa. Mặt khác, muốn giết Diệp Vong cùng Lâm Hiên, ta quả thật chỉ nói một câu là được. Đồng dạng, Lữ Khoáng nếu muốn giết người thì cũng dễ như trở bàn tay. Nhưng người nào xuất thủ cũng được, chỉ có hai người chúng ta là không thể ra tay.

- Lữ Khoáng không dám giết ta là sợ lưu lại nhược điểm trong tay người, mà người không giết Lữ Khoáng là sợ Bình Đỉnh hầu ở sau lưng mượn cớ gây sự.

Phương Vân nói, đối với Bình Đỉnh hầu hần cũng không có quá tôn kính.

- Ha ha, người nói không sai. Hiện tại Lữ Khoáng đã biết, người ủng hộ sau lưng của người là ta, hần cảm giác được không ổn, lập tức co đầu rút cổ lại. Hần làm như vậy, quả thật là ta không có biện pháp cầm hần. Nhưng mà, Diệp Vong cùng Lâm Hiên vừa chết thì hần cũng còn có thể gây ra sóng gió gì được nữa. Đây cũng là nguyên nhân ta gọi người đến, Lý Dục quả thật không có đề cử nhằm người.

Trữ Phong hầu cười nói.

- Hần nếu như đã biết thì bên Bình Đỉnh hầu kia có vấn đề gì hay không?

Phương Vân nói.

Phong Trữ hầu khoát tay áo:

- Suy đoán vĩnh viễn là suy đoán, cho tới bây giờ cũng đảm đương không nổi sự thật!

Phương Vân gật đầu, đạo lý này hần biết rõ. Giống như Lữ Khoáng biết rõ Lâm Hiên là do mình giết, nhưng lại không có biện pháp tự tay xuất thủ giết mình.

- Ha ha, hai người huynh đệ khác người không hề giống mẫu thân hay phụ thân Tứ Phương hầu Phương Dân người vậy. Mười sáu năm trước, lúc ta gặp hần thì hần vô cùng chính trực, ngay thẳng, không hề gian trá như người vậy.

Trữ Phong hầu nói.

Phương Vân trong mắt khẽ kinh dị:

- Mười sáu năm trước?

Phong Trữ hầu mỉm cười nói.

- Không sai, mười sáu năm trước ta ngao du thiên hạ, lúc đó vô cùng hăng hái, ở Kinh Châu gặp được phụ thân của người, nhất thời cao hứng cho nên làm phụ tá một bên cho hần. Phụ thân người mãi cho đến lúc ta phong hầu thì mới biết ta là phụ tá kia của hần.

Phương Vân mở to hai mắt nhìn, bật thốt lên nói:

- Người chính là Lý đại tiên sinh kia?

Vào kiếp trước, Phương Vân cũng từ trong miệng của đại ca biết được phụ thân vào lúc trẻ tuổi đã từng cùng một người mưu sĩ tên là Lý tiên sinh, cùng chung thương nghị rồi định ra mưu lược dành cho Man Hoang, hơn nữa còn dùng đến nay. Phụ thân có thể trấn áp Man Hoang lâu như vậy, võ lực của người tất nhiên là trọng yếu, nhưng vị Lý tiên sinh này cũng đã xuất lực không ít.

Nhưng mà sau này, vị Lý tiên sinh này đột nhiên lúc nhập ngũ biến mất. Lúc ban đầu phụ thân tìm hần còn mất hơn nửa năm.

- Ha ha.

Phong Trữ hầu nở nụ cười:

- Chuyện này, chỉ có ta và người phụ thân, còn có lẽ que mấy người biết. Lần trước chuyện trục xuất phụ thân người tấn chức quý tộc hầu, Bình Đỉnh hầu còn muốn liên danh với ta. Nhưng không biết ta và phụ thân người sớm đã có giao tình, loại chuyện này sao ta có thể chấp nhận.

Phương Vân trong lòng dâng lên một cỗ xúc động. Nói tiếp, vị Phong Trữ hầu này cũng là một nhân vật có tính truyên kỳ a.

- Phong thủy luân chuyển, mười sáu năm trước ta còn làm phụ tá cho phụ thân người. Đến giờ, đến phiên người làm môn hạ của ta.

Phong Trữ hầu nghĩ đến đây cảm thấy thú vị, không khỏi cười một tiếng.

Mười sáu năm trước, tự mình dùng tên giả Lý tiên sinh, làm phụ tá cho Tứ phương hầu, hiện tại nhi tử của Tứ Phương hầu lại đến trong quân thay mình giải quyết uy hiếp của Bình Đĩnh hầu. Sự gặp gỡ ở đời vô thường, ai cũng có thể gặp được!

- Phụ thân đại nhân cho đến bây giờ vẫn còn nhớ đến ân tình của hầu gia.

Lấy chuyện cũ ra nói, Phương Vân lập tức cảm giác thấy cùng với vị hầu gia này thân cận hơn không ít.

- Ân tình thì không cần nói. Thật ra đối với phụ thân ngươi ta vẫn còn có lòng cảm kích. Nếu như không phải làm phụ tá cho hắn thì ta cũng không thể gặp được phu nhân của ta được.

Phong Trữ hầu nói đến đây thì đột nhiên dừng lại không nói nữa, trong mắt hiện lên thần sắc ảm đạm.

Phương Vân lập tức nhớ tới thê tử của Phong Trữ hầu đã qua đời rồi. Cũng từ lúc đó, Phong Trữ hầu chủ động điều đến Diêm thành, từ đó trấn áp biên thù, không có động đến chuyện khác nữa.

“Vị Phong Trữ hầu này cũng là người trọng tình.”

Phương Vân trầm mặc không nói, loại chuyện này, hắn không thể nói được .

- Trong các quý tộc ở kinh thành, người ta bội phục nhất cũng chỉ có cha ngươi. Trong các quý tộc của Đại Chu thì cũng chỉ có cha ngươi cưới một phu nhân là mẫu thân ngươi. Còn những người khác thì ai mà không tam thê tứ thiếp, thê thiếp cả bấy!

Phong Trữ hầu không nói vô lực Phương Dận như thế nào, chỉ nói Tứ Phương hầu yêu sâu sắc, làm cho hắn cực kỳ bội phục.

- Hầu gia đã tính sót chính mình rồi.

Phương Vân nói thêm một câu.

- Tiểu tử nhà ngươi.

Phong Trữ hầu bật cười, lắc lắc đầu.

Phong Trữ hầu bật cười, lắc lắc đầu:

- Không nói tới những thứ này nữa. Ta gọi ngươi tới đây là để nói cho ngươi biết, sáu cái Phá Thần Nỗ ta đã thay ngươi lo liệu rồi. Còn việc nữa đó là, giao tình là giao tình, còn quân vụ là quân vụ. Nếu như ngươi đã làm đô úy thì phải gánh lấy trách nhiệm của đô úy.

- Nam thành là nơi Sa Môn giết binh lính nhiều nhất. Nếu như đã có người trước thì ngươi phải chuẩn bị cho tốt, nếu như ngươi có thể giải quyết chuyện này tốt thì ta có thể ra mặt chính thức bổ nhiệm ngươi làm đô úy. Điều này đối với việc sau này ngươi vào quân chánh quy sẽ rất có lợi.

- Phương Vân hiểu, đa tạ hầu gia đã thành toàn. Đúng rồi, hầu gia, trong việc đối phó với Ô Đạo Sa Môn, ta hi vọng ngươi có thể cho một thủ dụ là lúc cần thiết ta có thể điều động binh sĩ trong thành hiệp trợ mà thôi.

Phương Vân nói.

- Chuyện này thì ta có thể đồng ý với ngươi....

- Nhưng mà, phạm vi binh lính hiệp trợ chỉ có bên trong Diêm thành thôi.

- Cái này là tự nhiên.

Phương Vân trong thư phòng chờ đợi thêm một chút nữa, cùng với Phong Trữ hầu nói thêm một ít chuyện rồi rời đi.

Phương Vân vừa đi, thần sắc của Phong Trữ hầu lại ảm đạm xuống.

- Hầu gia lại nhớ tới phu nhân rồi...

Hồng Tụ từ trong tủ sách bước ra, nhìn Phong Trữ hầu thật sâu, mang theo tia u oán nói.

- Hồng Tụ, chuyện của chúng ta, không có...

Phong Trữ hầu còn chưa nói ra thì đã bị một ngón tay ngọc nhỏ ngăn trở.

- Đại nhân, quên ước định của chúng ta rồi sao?

Hồng Tụ ngăn lấy đôi môi của Phong Trữ hầu nói.

Phong Trữ hầu thở dài một tiếng, dừng lại không nói.

Đại Chu Hoàng Tộc

122. Chương 118: Đánh Trúng Yếu Hại .

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

Ô Đạo Sa Môn, thành thật mà nói chỉ là một bầy lưu dân tu luyện võ đạo mà thôi. Phương Vân cũng chưa bao giờ để tầm nhìn của mình giới hạn trong đám lưu dân điên cuồng này cả.

Đối với Phương Vân mà nói, đây là một cái hạm phải nhảy qua, nếu như ngay cả cái hạm này mà nhảy cũng không nổi thì còn nói gì đến nghịch thiên cải mệnh, cứu lấy vận mệnh gia tộc.

- Điền Giai, người lấy theo mấy người đi điều tra thử xem ở trong Diêm thành rốt cuộc có bao nhiêu miệng nước giếng. Khi nào điều tra xong hãy về báo cáo với ta.

- Vâng, đại nhân!

Điền Giai cung kính nói.

Điền Giai phân phối thêm khoảng trăm binh lính ở thành Nam rồi lập tức rời đi!

Đến lúc xế chiều, Điền Giai trở lại.

- Bẩm đại nhân, toàn thành có tất cả năm mươi hai miệng nước giếng. Phủ thành chủ cùng với phủ đại tướn quân có một giếng, còn năm mươi miệng khác thì phân tán ra khắp thành.

- Ừ.

Phương Vân gật đầu.

- Cho gọi ba vị giáo úy Mạnh Thanh, Lưu Thủy, Hà Phong tới đây.

Phương Vân bây giờ là đô úy, còn Mạnh Thanh, Lưu Thủy, Hà Phong là giáo úy dưới tay hắn. Về phần giáo úy giáo trưởng phía nam thì hắn giao cho một thân vệ Trần Pháp cảnh đảm nhiệm. Mặc dù công lực cùng chiến công còn thiếu nhưng trong quân dự bị đã không còn có ai có thể so sánh với hắn nữa. Cho nên cũng không có ai dám nói gì cả.

- Đại nhân!

Một lát sau, có ba người bước vào trong phủ đô úy. Ba người này ngày thường nghiêm nghị sắc bén, trời sinh đã có cỗ ngạo khí.

- Ba người các người lập tức mang theo thủ hạ từ trong doanh trại giáo úy đi tiếp quản năm mươi miệng nước giếng trong thành, lập tức tiến hành quản chế việc dùng nước. Đối với lưu dân trong thành, thì mỗi người mỗi ngày thì được cấp một lượng nước uống nhất định. Đồng thời, mỗi người khi lấy phải lưu lại tên họ và dấu tay. Đi đi, nếu làm chuyện này không xong thì các người có thể giải giáp quy điện rồi!

Phương Vân phất phất tay, cũng lười nói thêm với họ cái gì. Đối với ba người này, hắn luôn trực tiếp nói, nếu không nghe lời thì liền cho rời đi! Nếu như quá dễ dàng thì thủ hạ ngược lại sẽ là mình!

- Vâng, đại nhân!

Ba người này bình thời tuy kiêu ngạo, nhưng đụng phải Phương Vân cường thế thì cũng chỉ có biết điều cúi đầu. Mạnh như Diệp Vọng, Lâm Hiên mà toàn bộ cũng bị hắn giết chết trong hai tháng, hơn nữa còn khiến cho mọi việc êm đẹp trôi qua, không có lý do gì để bắt bẻ hắn cả. Hiện tại, ngay cả đại tướn quân cũng có đầu rút cổ không ra, vị thiếu niên trước mắt này tàn nhẫn đến mức nào cũng không cần phải nói nữa.

Chỉ một câu đó xong, ba người lập tức thực thi, chạy từ phủ đô úy ra ngoài.

Tất cả nước giếng ở Diêm thành phải thực hiện quản chế, việc này vừa đưa ra lập tức gây nên xôn xao trong lưu dân. Vốn bọn hần đã có thói quen dùng thoải mái, ngay nhất thời trở nên khan hiếm, mọi người liền chạy đi kiếm nước khắp nơi.

Đại Chu hoàng triều dân giàu nước mạnh, kho lúa chật ních, cung cấp nuôi dưỡng mấy vạn người ở Diêm thành cũng không phải là vấn đề gì. Nhưng nơi này lại quá gần ven biển thành ra muối trong nước rất nhiều, cũng không có thích hợp trồng trọt. Cho nên tù phạm cùng với lưu dân được triều đình thống nhất cho vay lương thực. Mỗi ngày ba bữa cơm, cứ đến giờ cơm là lập tức có mấy trăm cái nồi lớn, phía dưới đốt lửa lớn, phía trên dùng để đựng cháo trắng, sau đó phân phát xuống.

Cho nên, Phương Vân cũng không có lo nghĩ đến việc có nước để nấu cơm hay không.

- Võ giả không phải là thần tiên, chỉ sợ tu luyện đến Thoát Thai cảnh cũng không thể không ăn cơm uống nước. Diêm thành ở quá gần biển, vấn đề nghiêm trọng nhất chính là nước. Nước biển tuy cũng là nước nhưng càng uống càng khát. Các cường giả của Ô Đạo Sa môn có thể biến nước biển thành nước ngọt nhưng những tên đệ tử Sa Môn này lại không làm được. Chỉ cần không chế việc dùng nước này thì những tên đệ tử Sa Môn này sẽ không nhịn được mà nhảy ra!

Phương Vân nhìn dòng người đang đi xin nước, yên lặng trầm nghĩ.

- Đại nhân, chúng ta hiện đang khống chế việc dùng nước toàn Diêm thành, nhưng nếu mấy tên Sa Môn này tự mình đi đào giếng lấy nước thì phải làm sao đây?

Chu Hân đột nhiên hỏi.

Phương Vân lắc đầu:

- Nếu chỉ đơn giản như vậy thì toàn bộ Diêm thành cũng không chỉ có năm mươi hai miệng giếng rồi. Ta đã có hỏi qua Diêm Giai rồi, Diêm thành này từ lúc mới thành lập đã đào không ít miệng giếng. Nhưng số lượng dùng được lại không có nhiều, nguyên nhân chính là nước mặn. Đây là do nước biển chảy ngược lại, thấm xuống đất mà tạo thành. Lúc chúng ta đi, người có chú ý tới việc trong mấy con sông cũng có cá biển sao? Điều đó cũng đã nói rõ vấn đề rồi.

- Ta từng đọc qua ‘Sơn Hà chí’, phụ cận của vùng Diêm thành này, từ địa hình cùng với cấu tạo tính chất của đất đai đã nói, chỉ có khối đất ở dưới chân chúng ta mới có thể đào ra nước ngọt. Đây cũng là lý do tại sao mà Diêm thành được xây ở đây mà không phải là địa phương khác. Chỉ cần không chế nước uống thì cũng tương đương với việc chúng ta đã khống chế cả Sa Môn.

- Thì ra là như vậy.

Chu Hân chợt hiểu ra, lúc hần đi học thì cũng chỉ đọc qua các loại điển tịch kinh điển Nho gia truyền lại cho đời sau. Còn mấy loại ‘Sơn Hà chí’ về địa lý địa hình này thì hần chưa đọc qua bao giờ.

Phương Vân vừa mới lên đô úy liền ra lệnh khống chế nước uống toàn thành, điều này làm cho rất nhiều người trong thành rất bất mãn. Cũng may Phương Vân không có hạn chế nước uống của quan binh, cho nên các binh sĩ cũng không có chú ý tới lắm.

Thời gian từng ngày trôi qua, ba người Mạnh Thanh, Lưu Thủy, Hà Phong theo lời của Phương Vân nói mà nghiêm khắc khống chế lượng nước dùng của lưu dân. Ba người này vốn đã rất tức giận về việc để cho Phương Vân không chút nào mà lấy được chức đô úy, mà hết lần này tới lần khác phát tiết không được, cho nên dung bụng lửa giận đó phát lên đầu các lưu dân.

Ba tên giáo úy này khống chế lượng nước dùng của lưu dân chính xác đến mức độ làm cho người ta phải giận sôi lên.

Phương Vân cũng đưa tám bộ Phá Thần Nỗ tới, vào ban đêm tuần tra tới, tám người này không rời xa nhau. Bằng vào sự uy hiếp của tám chiếc Phá Thần Nỗ này, nhất thời cũng không có ai dám đoạt nước uống.

Đến ngày thứ mười lăm, trong một địa phương trong rừng.

Trong một cái động quật bí ẩn, đại sư huynh quỳ xuống đất.

- Trưởng lão, đây đã là miệng giếng thứ ba mươi lăm rồi.

- Nhưng toàn bộ đều là nước mặn thôi, môi của các sư đệ khát đến nổi nứt ra rồi. Không có nước ngọt, tất cả mọi người chỉ còn cách dựa vào máu của động vật cho đỡ khát thôi. Hơn mười ngày này, ngay cả con hoẵng quanh đây cũng mất đi rồi a!

Trước người của đại sư huynh là một lão giả trong Sa Môn đang ngồi xếp bằng trên cái bồ đoàn, lông mày của hắn màu xám trắng, trĩu dài xuống.

- Nhịn một chút nữa đi, nhịn nữa đi.

Nghe thấy đại sư huynh khóc lóc kể lể, đôi lông mày của vị trưởng lão này run lên

Vị đại sư huynh này chính là người mà đêm đó tập kích, nhưng các sư đệ của hắn đã bị Phương Vân giết chết, chỉ còn hắn độc thân chạy trốn. Nay nghe được trả lời của trưởng lão thì miệng của hắn khô khốc lại, những lời này hắn đã nghe nhiều trong mười ngày rồi.

“Mấy lão bất tử các ngươi đã luyện đến Địa Biến cảnh, ngay cả độc được uống vào cũng có thể làm cơm ăn. Nhưng mà chúng ta thì không được đâu a!”

Đại sư huynh trong lòng gầm thét, nhưng mà, những lời này hắn cũng chỉ có thể lưu ở trong lòng, ngoài miệng chỉ có thể nói:

- Vâng, đệ tử hiểu .

Trong lòng thở dài một hơi, đại sư huynh không cam lòng lui ra ngoài.

- Đại sư huynh, thế nào rồi?

- Các trưởng lão đã có biện pháp hay chưa?

- Đã nhiều ngày không có nước uống rồi, nếu còn phải đợi thêm mấy ngày nữa thì sợ rằng không cần triều đình tới tấn công thì chúng ta đã chết khát trong rừng núi rồi.

Nhìn thấy đại sư huynh đi ra ngoài, mấy tên đệ tử Sa Môn nghênh đón. Mấy tên này khát quá lâu rồi nên lông mày cũng chẳng buồn mà dựng đứng lên nữa.

Đại sư huynh nhìn mọi người một cái, bất đắc dĩ lắc đầu.

- Chúng ta hoành hành ở Diêm thành mấy chục năm, nhưng chưa bao giờ rơi vào trong quần cảnh này. Hiện tại tuy không có cao thủ tuyệt đỉnh cao thủ tới trấn áp, tiểu trừ, nhưng tình cảnh của chúng ta so với việc bị quân triều đình trấn áp, tiểu trừ càng thêm gian nan!

Đại sư huynh nhìn về phương hướng Diêm thành, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác vô lực. Khống chế nước dòng, tuy nhìn qua không có đau khổ gì, nhưng lúc thực hành chân chính thì còn đau hơn thâm độc a.

Mọi người trầm mặc một lúc lâu, đột nhiên một gã Sa Môn nói:

- Đại sư huynh, nếu không chúng ta đi cướp nước đi?

Hai chữ cướp nước vừa ra, tất cả mọi người bị chấn động không thôi. Hồi giờ chỉ nghe qua cướp người, cướp tiền, cướp sắc, cướp lương chứ chưa bao giờ nghe qua cướp nước cả. Lần này, thật sự là quan binh Diêm thành đã dồn bọn họ đến đỉnh điểm rồi.

- Tất cả cũng là do cái tên tiểu hủ gia Phương Vân kia. Nếu như còn không trừ hắn thì hắn sẽ là một mối đại họa về sau.

Đại sư huynh lại nhớ tới vào ban đêm đó, mười sáu người sư đệ của hắn bị Phá Thần Tiễn đâm thủng, dính vào trong cái tường của giáo trường thì mắt liền đỏ lên: Tên tiểu hủ gia này, nhất định phải giết hắn.

- Các sư đệ, chuẩn bị cho tốt đi. Khuya hôm nay, chúng ta vào thành, đem giết hết đám chó săn của triều đình, ngay cả miếng giáp cũng không lưu.

Đại sư huynh cũng gần phát điên rồi.

- Đại sư huynh, chúng ta nghe theo người.

Mọi người ồn ào xác nhận.

- Làm sao bây giờ?

Trong động quật, bốn gã trưởng lão Sa Môn nhìn nhau, trong đó có một gã nói.

- Không có biện pháp, chỉ còn cách phá vỡ ước định với Phong Trữ hầu thôi.

Một gã trưởng lão Sa Môn nói.

Bốn người đồng thời thở dài một tiếng, một khi đã phá vỡ sự ước định đó thì cũng phải trả giá rất nhiều.

Vào ban đêm hôm đó, một trăm tên Sa Môn lặng lẽ tiến vào trong Diêm thành.

Thấy hàn khí lượn lơ trên giếng nước, những tên đệ tử Sa Môn khát đến nổi nứt môi này thoảng cái đã đỏ mắt lên.

- Giết bọn họ!

Tầng bào màu đen lau động, những tên đệ tử Sa Môn này giống như con Biên Bức từ trong không trung rơi xuống.

Đột nhiên, có một gã bách phu trưởng trong quan binh ngẩng đầu lên, thấy đám Sa Môn đang xông tới, con mắt lộ ra vẻ âm mưu đã được như ý.

- Giết bọn họ!

Cánh tay của Phương Vân vung lên, bỗng nhiên ở xung quanh nhà dân xuất hiện vô số quan binh. Chỉ chớp mắt đã có các tiếng vèo vèo làm rung động, rồi có vô số mưa tên bắn thẳng lên bầu trời hướng về phía trăm tên Sa Môn kia.

Rầm rầm rầm! !

Cùng một thời gian, tám tên thân vệ Trần Pháp Cảnh, đánh vỡ tường của nhà dân xông ra ngoài. Cổ tay vừa nhấc lên thì tám chiếc Phá Thần Nổ phát ra tiếng động làm lòng người phải rung động, rồi có mấy mũi tên Phá Thần Tiễn bắn ra, tám cái thi thể Sa Môn từ trên bầu trời rơi xuống.

- Giết!

Trong một ngôi nhà dân, một người tướng quân mặc chiến giáp Diêm thành phá không ra, bàn tay vỗ một cái đã giết chết hai tên đệ tử S Môn, thi thể từ không trung rơi xuống.

- Không tốt, trúng mai phục rồi !

Hai mắt của đại sư huynh đầy máu, hấn muốn khóc rồi. Lần trước bị tên Lâm Hiên hãm hại thì hấn còn hiểu được. Nhưng lần này vì sao cũng bị trúng mai phục, chẳng lẽ nội bộ Sa Môn có gian tặc sao.

Trong Diêm thành tổng cộng có năm mươi miệng giếng, cho dù không xa thì cũng không thể nói gần được. Đại sư huynh không sao hiểu được vì một tên đô úy mới mười lăm tuổi mà đã phát hiện ra hành tung của mình.

Nhưng hấn cũng không biết, Phương Vân tu luyện Vọng Khí pháp của Thiên Tà tông, cho dù cách xa cũng có thể thấy luồng tinh khí do họ phóng lên. Cái này cũng giống như là pháo hoa trong đêm tối vậy, rõ ràng đến mức không thể rõ ràng hơn được nữa.

- Phương Vân, ta muốn người chết!

Đại sư huynh giận quát một tiếng, liều mạng, xông về Phương Vân.

Đại Chu Hoàng Tộc

123. Chương 119: Sa Môn Tứ Lão .

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

Uống!

Đại sư huynh quát lớn một tiếng, ống tay áo tung ra liền có một cây trượng hàng ma màu đen bay ra. Cổ tay của hắn vừa run thì cây trượng hàng ma này đánh xoáy lên trên không trung, rồi đột nhiên biến lớn dậy cùng với tiếng sấm rền vang đánh xuống đầu của Phương Vân.

Công lực của đại sư huynh đã đạt tới Khí Phách cảnh, lực lượng cùng nội lực của hắn cũng tăng lên rất nhiều. Hắn vừa ra tay thì trong phạm vi bốn mươi trượng trong hư không, không khí lập tức nổ tung, mưa tên bắn tới liền nổ tung.

Rống!

Quang ảnh lóe lên chung quanh hắn, sau lưng hiện ra hư ảnh của hai con phi long.

- Song phi long lực. Lực lượng của tên cao thủ Ma Môn này so với ta còn mạnh hơn một chút.

Phương Vân lập tức nhìn rõ ra được thực lực của vị đại sư huynh này. Nhưng mà, hắn cũng không sợ, đạp chân một cái liền bay ra giữa không trung.

- Tôi đứng lúc lắm!

Phương Vân hừ lạnh một tiếng, cổ tay lộn một cái, trực tiếp đánh ra một chưởng.

Ầm!

Không khí nổ tung, một bàn chưởng khổng lồ mang theo lực lượng bài sơn đảo hải phá không mà ra. Chỉ nghe một tiếng ầm vang lên, cự chưởng màu vàng nhạt chạm với cây trượng hàng ma trên không trung, kinh khí lan tỏa ra khắp nơi.

Thân thể của Phương Vân cùng đại sư huynh Sa Môn chấn động một cái, bay ra sau đến mấy trượng.

“Võ giả Khí Phách cảnh quả nhiên không tầm thường. Một chưởng này có lực lượng lớn vô cùng, nếu không phải thân thể của ta đạt đến nửa phi long lực, hơn nữa còn tu luyện Lực Phách Đại Thủ Ấn đến tầng mười một, lực lượng tăng vọt thì sợ lần này còn không đỡ nổi một chưởng của hắn!”

Phương Vân cho dù gặp phải Cô Xạ quận chúa hay Vũ Thất cũng chưa bao giờ giao thủ như vậy, hắn trước giờ hoặc là chỉ tránh né, hoặc là đánh vào chỗ yếu của địch.

Còn đối mặt như vậy thì đây là tình huống đầu tiên.

Phương Vân cũng không biết, đại sư huynh Sa Môn trong lòng còn khiếp sợ hơn so với hắn.

“Đây là chưởng pháp gì vậy? Lấy tu vi đệ nhất trọng Lực Phách cảnh lại có thể một chưởng đánh lui, lực lượng to lớn vô cùng, ngay cả lực phách mà ta ngưng tụ ra cũng bị đánh tan!”

Ánh mắt của đại sư huynh lóe lên, kinh nghi bất định. Lấy kiến thức của hắn, cũng chưa bao giờ thấy được một môn chưởng pháp lại mạnh mẽ bá đạo như vậy.

- Hảo công phu, đón thêm một chưởng của ta!

Phương Vân cười lớn một tiếng, chiến ý cuồng thăng. Lộn bàn tay một cái, lại là một chưởng đánh ra.

- Đừng nói một chưởng, chính là thập chưởng, Phật gia cũng sẽ không sợ ngươi!

Đại sư huynh đưa tay vào ngực, lấy ra một chuỗi hạt châu màu đen, ném lên cao. Hai mươi bốn viên phật châu vừa bay lên thì biến dài lớn ra, nội lực của đại sư huynh vừa phóng ra thì chuỗi hạt châu này nổ vang một tiếng, mỗi một viên bị hạt châu hóa thành một ngọn núi màu đen to lớn, nện xuống đầu Phương Vân.

- Để mạng lại!

Phật châu vừa ném ra, đại sư huynh cũng dùng sức đạp một cái, tay cầm cây trượng hàng ma, đồng thời hai hướng đánh về phía Phương Vân.

- Muốn hợp pháp khí lại sao?

Phương Vân thấy thể thông dong không sợ, tiện tay đánh hai cái Lực Phách Đại Thủ Ấn ra, phá tan hai ngọn núi màu đen. Đồng thời tay còn lại cũng vung lên, Thập Nhị Tà Kiếm Trận ngâm nga một tiếng, phá không bay ra, thoáng len trong hư không một cái rồi lập tức hóa thành một đám mây đen cuộn cuộn tới.

Sau khi Phương Vân đạt tới Lực Phách cảnh thì thực lực tăng lên rất nhiều, đám mây đen do Thập Nhị Tà Kiếm Trận đã bao phủ cả phương viên hơn hai mươi trượng. Đại sư huynh nhất thời không đề phòng, lập tức bị đám mây đen bao vây lại trong đó.

- Không tốt, là Thập Nhị Tà Kiếm Trận của Thiên Tà Tông!

Thấy mây đen cuộn cuộn tới, đại sư huynh lập tức cảm thấy không ổn, muốn lui về phía sau nhưng đã muộn.

Thập Nhị Tà Kiếm Trận, ngoài việc mười hai thanh tà kiếm hóa thành kiếm trận vô cùng lợi hại kia thì đám mây đen kia còn có tác dụng che giấu, làm cho người ta khó lòng phòng bị.

Rống!

Từ trong mây đen truyền đến một tiếng rống giận dữ tợn. Chỉ trong chớp mắt đã có mười hai bóng ảnh cao lớn hiện ra bên trong mây đen. Vừa động một cái thì lập tức đã từ bốn phương tám hướng điên cuồng đánh về phía đại sư huynh!

- Phá cho ta!

Đại sư huynh đột nhiên quát lớn một tiếng, thi triển ra năng lực hạng nhất của võ giả Khí Phách cảnh: Nội lực điên cuồng tiêu hao, đồng thời nội lực hóa thành luồng khí lăng quét ngang tứ phương. Sau khi phá nát mười hai đầu Đại Lực Cốt Ma thì cỗ khí lăng này lập tức đánh bay ra thêm mấy trượng, làm cho đám mây đen do Thập Nhị Tà Kiếm Trận huyền hóa ra cũng bị đánh tan đi không ít.

- Hử? Ở phía sau!

Khí lăng đánh ra nhưng không thấy bóng dáng chủ nhân, đại sư huynh lập tức cảm giác được Phương Vân đã dùng Nặc Túc châu đứng ở đằng sau.

- Quả nhiên lợi hại!

Phương Vân cũng không lường trước được đại sư huynh còn có chiêu này. Hắn dùng mười hai đầu Đại Lực Cốt Ma phối hợp với Nặc Túc châu đánh lên, chuyện như vậy cũng không phải làm một hai lần, nhưng đây là lần đầu tiên bị đánh phá tan như vậy.

- Nếu như đã phá thì ta đây cũng không trốn làm gì, tiếp chiêu!

Phương Vân nhảy lên một cái, tay phải vỗ một cái, cái bàn chưởng màu vàng nhạt một lần nữa bay ra đánh tới đại sư huynh Sa Môn.

Cây trượng hàng ma bay lên, chỉ nghe phịch một tiếng, hai người đồng thời bay ra.

Ầm!

Phương Vân vừa bay ngược ra sau mười trượng thì thân thể hắn lại lần nữa bay tới, từ trên cao nhìn xuống, lại thêm một cái Lực Phách Đại Thủ Ấn đánh xuống. Đại sư huynh Sa Môn cũng bị chọc giận rồi, hét lớn một tiếng, không tránh không né, cây trượng hàng ma cuồng quét đánh tới.

Ầm! Ầm! Ầm!

Một chưởng đón một chưởng, một trượng đón một chưởng, hai người chiến đấu vô cùng kịch liệt, ngay cả mấy tên tướng quân bên cạnh thấy thế cũng âm thầm khiếp sợ.

- Tên tiểu hầu gia có chưởng pháp thật lợi hại. Tên hòa thượng kia đã có sự chuẩn bị từ trước, còn cao hơn hẳn đến hai con phi long lực, nhưng cũng không trấn áp được vị tiểu hầu gia này!

- Công pháp thật đáng sợ, nhìn khí thế hấn đánh ra thì không thể nào là lực lượng của một con phi long lực được! Thực lực như vậy, cường giả Lực Phách cảnh không phải là đối thủ của hấn!

- Hổ tử không sinh khuyến tử, quả nhiên không hổ là người được hầu gia coi trọng!

Vừa mới giao thủ thôi, nhưng cái nhìn của các tướng quân trong Diêm thành đối với tiểu hầu gia này đã khác hẳn rồi. Thôi diễn binh pháp chiến thắng Dương Hoàng thì thôi đi, không ngờ võ đạo bản thân hấn cũng cao mình như thế!

- Đại hòa thượng, đón thêm ta một chưởng!

Chỉ trong thoáng hô hấp, Phương Vân đã phát ra liên tiếp hơn hai mươi cái Lực Phách Đại Thủ Ấn. Hấn càng đánh càng hăng, càng đánh càng có kinh nghiệm tâm đắc. Võ giả cảnh giới Khí Phách cảnh ở trong quân đội có thể đảm nhiệm được chức tướng quân. Có cao thủ như thế bồi luyện thật là chỉ có thể ngộ mà không thể cầu. Kinh nghiệm chiến đấu của Phương Vân cũng tăng trưởng cực nhanh.

- Không ổn, chưởng pháp của hấn quá cổ quái rồi.

- Ta cùng hấn liều mạng hơn hai mươi lần, cho dù là nội lực hay lực lượng thân thể cũng tiêu hao rất nhanh. Nhưng chưởng pháp của hấn lại làm hấn tiêu hao nội lực cùng thể lực chỉ có một nửa.

Hơi thở của đại sư huynh lúc này cũng loạn rồi. Tuy mới chỉ chiến đấu có một chút, nhưng hấn cảm giác như đã một ngày rồi vậy, cực kỳ mệt mỏi. Hấn không nhìn được nhìn vào trong thể nội một phen, vừa nhìn một cái thì lập tức sợ đến nỗi muốn vong hồn xuất khiếu. Cái lực phách hình dạng trẻ nít màu đen mà hấn cô động mấy năm qua giờ này thân hình mơ hồ, vô quang ảm đạm.

- Không tốt, nếu còn đánh xuống nữa thì Lực Phách của ta sẽ bị đánh không còn nữa!

Đại sư huynh Sa Môn giờ phút này có còn dám đánh với Phương Vân, tăng bào màu đen rung động, lập tức lui về phía sau.

- Rút lui! Mau rút lui!

Con mắt của đại sư huynh đỏ lên, quát một tiếng. Hấn vốn muốn đi giết Phương Vân, trả thù thay cho các sư huynh đệ đã chết đi. Nhưng khi vừa mới giao thủ thì mới biết đối phương căn bản không có dễ đối phó như mình đã tưởng tượng.

- Nếu tới, còn muốn đi sao?

Phát hiện đại sư huynh muốn rút đi, một gã tướng quân hơi thở như sấm, một chưởng đánh bay một gã Sa Môn. Đồng thời bàn tay lộn một cái, trong tay liền có thêm một đại đao hàn quang lóe lên.

- Hấn là người cầm đầu những người này, bắt giết bắt thủ lĩnh trước, giết hấn đi!

Năm tên tướng quân từ bốn phương tám hướng vây quanh tên đại sư huynh Sa Môn lại. Cùng một thời gian, Phương Vân cũng đuổi lại đây, bàn tay vỗ một cái, hư không vu vu, Lực Phách Đại Thủ Ấn lại một lần nữa lấy thể lôi đình vạn thế đánh ra.

Sắc mặt của đại sư huynh trắng bệch, trong mắt liền tuyệt vọng. Một Phương Vân hấn còn chưa thu thập nổi, hay cộng thêm năm tên tướng quân Đại Chu thì hấn phải chết là không thể nghi ngờ.

- Thủ hạ lưu tình!

Ngay lúc này, có một âm thanh như lôi đình từ trong mây đen trên đỉnh đầu truyền ra. Mọi người còn chưa kịp phản ứng thì có một bàn tay đen nhánh từ trên trời đánh xuống. Cái bàn tay to này dừng lại ở trên ngọn núi, ở bề ngoài có một ngọn lửa màu đen vây quanh, cùng với vô số ký hiệu thần bí khác với văn tự Trung Thổ xuất hiện. Chẳng qua chỉ là năm ngón tay thôi, nhưng nhất thời có một cỗ uy áp đáng sợ bao phủ cả Phương Vân cùng năm tên tướng quân. Phương Vân chỉ cảm thấy không khí chung quanh cũng động lại, một cỗ áp lực như núi lở rót xuống, Phương Vân cùng năm tên tướng quân Đại Chu nhất thời muốn từ không trung rót xuống.

- Đà Môn, người quá lớn mật rồi!

Một âm thanh tức giận từ trong Diêm thành truyền ra, âm thanh còn chưa dứt thì một bàn chưởng màu trắng từ trong phủ thành chủ vươn ra, đánh về cái bàn tay khổng lồ đang rơi xuống từ không trung.

- Phong Trữ hầu, bớt giận. Chúng ta chẳng qua là nóng vội cứu môn đồ mà thôi.

Một lớp không đều, một lớp vừa lên. Thanh âm vừa rơi xuống, lại có thêm một bàn tay to đen nhánh từ trên tầng mây đánh xuống, như cũ vẫn đánh xuống đám người Phương Vân.

- Hừ! Triều đình có lên, cao thủ Địa Biến cảnh trở lên của tông phái ngoại quốc cấm xuất thủ! Đà Môn, người muốn mười vạn quân triều đình đánh tới dẹp yên sao?

Phong Trữ hầu lạnh lùng nói, thanh âm của hắn như đồng chuông lớn. Chỉ thấy trên bầu trời phủ thành chủ hiện lên một vòng khí lưu hiện mở, cánh tay kia của Phong Trữ hầu cũng đã lộ ra, cùng nhau đánh tới.

- Cần gì phải dài dòng với hắn. Không ra tay xuất thủ đi còn nói làm gì!

Một âm thanh tức giận từ trên bầu trời truyền xuống, âm thanh ừ ừ, cả bầu trời Diêm thành chấn động. Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy có một cánh tay màu đen từ không trung rút xuống, năm ngón tay khổng lồ mở ra, lấy thế thái sơn áp đỉnh trực tiếp bọc đám người Phương Vân cùng năm tên tướng quân lại. Tốc độ nhanh vô cùng, giống như là gió nổi điện sinh. Ngay cả Phong Trữ hầu cũng không kịp ngăn cản.

Một cảm giác tử vong dâng lên ở trong lòng. Phương Vân dường như là không nghĩ ngợi gì, lập tức lấy ra mười hai đầu cốt ma, hóa thành một viên cầu bạch cốt đem đám người mình bao vây lại.

Ầm!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, cự chưởng này trong nháy mắt đã đánh xuống, đánh xuống năm tên tướng quân đang phát ra công kích, đem năm người này cùng với Phương Vân bên trong cùng nhau đánh sâu vào trong đất.

- Đà Da, Ô Đạo Sa Môn các ngươi đây là tự tìm chết!

Trong phủ thành chủ hiện ra âm thanh tức giận của Phong Trữ hầu. Trong âm thanh vang dội đó, một cơn rồng chói mắt từ trong phủ thành chủ phát ra, chỉ một kích đã phá tan cánh tay của Đà Da. Cánh tay này vừa vỡ thì đại sư huynh Sa Môn cùng với hơn sáu mươi tên đệ tử Sa Môn nhất thời từ cái cự chưởng rút xuống.

- Phong Trữ hầu không cần tức giận, chúng ta cũng chỉ là vô ý mà thành địch với triều đình mà thôi!

Một thanh âm già nua từ dưới đất phát ra. Chỉ thấy lại có thêm một bàn tay từ dưới đất phá ra, tiếp được một đám đệ tử Sa Môn rồi nhanh chóng thối lui ở dãy núi hướng nam. Chỉ trong chớp mắt rồi biến mất không thấy nữa.

Đại Chu Hoàng Tộc

124. Chương 120: Tức Giận ..

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

Rõ ràng là một cuộc mai phục tốt đẹp, đột nhiên phát sinh ra biến hóa lớn như vậy làm cho tất cả mọi người cũng sợ ngây người. Sa Môn tứ lão mặc dù đã rời đi, nhưng trong mắt mọi người vẫn còn bóng dáng đáng sợ của bốn bàn tay to màu đen kia.

Giữa ngay đường phố, một bàn tay lớn vẫn còn khắc sâu trong đất, trong cái phạm vi của bàn tay đó, vẫn còn đầy các bàn tay cụt, chân cụt...Năm vị tướng quân Đại Chu hoàng triều giờ phút này nằm yên không nhúc nhích, chiến giáp trên người của họ bị đánh phá thành mảnh nhỏ, máu tươi không ngừng từ dưới chiến giáp chảy ra, nhìn bộ dạng họ, xem ra đã sớm chết.

Các quan binh thấy cảnh như vậy trong ánh mắt cũng là sợ hãi không thôi. Đại tướng quân của Đại Chu ít nhất cũng là Khí Phách cảnh, tu vi như thế, đối với binh sĩ bình thường giống như là thần thoại vậy, nhưng

ngay cả năm tên đại tướng quân liên thủ cũng không đỡ nổi một chiêu của trưởng lão Sa Môn. Sự lợi hại của võ giả Địa Biến cảnh có thể nghĩ.

A!

Đột nhiên, dọc theo dấu bàn tay khổng lồ đó có một cánh tay vươn ra từ trong đất, sau đó, Phương Vân máu me đầy mặt từ dưới đất bò ra ngoài.

- Hù dọa!

Người chung quanh thấy như vậy giật mình lên. Ngay cả một ít quan binh thấy vậy cũng phải lão đảo lui ra sau mấy bước.

Phương Vân không để ý đến những người này mà ngồi xuống đất, thở hổn hển không thôi.

- Thật là đáng sợ, thực lực của những người này đã tương đương với Ma Thần rồi.

Nghĩ đến những cảnh tượng vừa rồi, trong lòng Phương Vân không khỏi sinh ra cảm giác tìm được đường sống trong cõi chết.

Bốn gã trưởng lão Sa Môn kia tới quá nhanh, bốn cánh tay khổng lồ màu đen kia quả thật có thể dễ dàng làm bằng thiên liệt địa, sánh với thần ma. Đừng nói là võ giả Khí Phách cảnh, sợ rằng ngay cả đại tướng quân Lữ Khoáng chỉ sợ cũng không ngăn được một kích như vậy.

Một luồng tinh khí rót vào trong thể nội, Phương Vân có thể có cảm giác tìm được đường sống trong cõi chết. Hắn đã rất cảnh giác rồi, thấy tình thế không đúng lập tức lấy ra mười hai đầu Đại Lực Cốt Ma cùng chiến giáp ra hộ thể, nhưng cho dù là như vậy, cho dù dùng mười hai đầu Đại Lực Cốt Ma đã được tế luyện qua Vực Ngoại Tinh Thần Thiết, nhưng chỉ trong nháy mắt tiếp xúc thôi vẫn bị chấn động dữ dội, chiến giáp trên người cũng bị chia năm xẻ bảy. Nếu như không phải trong nguy cơ trước mắt, Phương Vân nhanh chóng khu động Thiên Địa Vạn Hóa Chung đem lực lượng đang xâm nhập thể nội hút lấy thì sợ rằng giờ đây hắn đã là người chết.

- Tiểu hầu gia, tiểu hầu gia...

- Đại nhân, đại nhân...

Đám người xông vào một trận, Chu Hân cùng với Sở Cuồng dẫn theo sáu tên sĩ tử và tám tên hộ vệ, nhanh chóng xuyên qua đám người, nhanh chóng đi tới. Thấy Phương Vân, mấy người này còn bước nhanh hơn.

- Tiểu hầu gia, người thấy thế nào?

- Đại nhân, người không sao chứ?

Mấy người vây quanh, ra vẻ muốn đỡ lấy.

- Không có chuyện gì.

Phương Vân khoát tay áo.

So sánh với năm vị tướng quân toàn bộ bị táng mạng, Phương Vân cảm thấy thương thế của mình đúng thật là không là gì cả.

- Xua đám người đi đi, năm mươi miệng nước giếng vẫn quản chế như cũ.

Phương Vân phân phó xong thì nói với tám tên thân vệ Trần Pháp cảnh.

- Mấy người các ngươi thay ta hộ pháp.

- Vâng, đại nhân.

Đám người rất nhanh bị đuổi tản ra, Phương Vân thì ngồi xếp bằng lại, bắt đầu chữa thương. Thiên Địa Vạn Hóa Chung mặc dù đã hút hơn phân nửa lực lượng nhưng Phương Vân bị thương vẫn tương đối nghiêm trọng.

- Đem viên đan dược này phục vào.

Đột nhiên bên tai Phương Vân vang lên một âm thanh nhỏ bé như muỗi kêu, sau đó một viên được hoàn màu xanh nhạt, mang theo một mùi thơm ngát đột nhiên xuất hiện trong lòng bàn tay Phương Vân.

Thanh âm của Phong Trữ hầu lạnh như băng phát ra, hiển nhiên việc nắm tên tướng quân tử trận làm cho hắn vô cùng tức giận.

Phương Vân nghe thấy vậy cũng không có cự tuyệt, lập tức nuốt vào. Được hoàn vừa mới vào bụng thì lập tức có một cỗ năng lượng như trường giang đại hải liền hòa tan ra. Phương Vân lập tức đem cỗ được lực này truyền vào trong kinh mạch, toàn thân vận chuyển.

Chỉ chốc lát sau, Phương Vân mở mắt, khí sắc nhất thời đã khá nhiều.

- Đại nhân, hiện tại chúng ta nên làm cái gì bây giờ?

Diên Giai hỏi.

Phương Vân quét mắt nhìn hắn một cái:

- Làm sao bây giờ? Trở về!

Không ngờ nơi biên thù vắng vẻ, hoang vu này lại ẩn tàng bốn vị trưởng lão Sa Môn tu vi Địa Biến cảnh! Điều này hoàn toàn nằm ngoài dự tính của Phương Vân.

Phương Vân rốt cuộc hiểu tại sao Phong Trữ hầu vẫn không ra tay rồi. Hắn không phải không muốn xuất thủ mà là không nắm chắc. Nếu nói song quyền nan địch tứ thủ, Phong Trữ hầu có thể đối phó hai gã trưởng lão Sa Môn, nhưng bên Sa Môn lại có tới bốn gã trưởng lão.

Phong Trữ hầu những năm gần đây trấn thủ Diêm Thành nhìn như dễ dàng tiêu sái nhưng thực tế là có khổ tự mình ăn. Bốn tên trưởng lão Sa Môn không có tiến công Diêm thành đã là tốt lắm rồi.

- Phương Vân, người tới đây một chút.

Lúc này, âm thanh của Phong Trữ hầu lần nữa truyền lọt vào trong tai.

- Các người về trước đi, ta đi phủ thành chủ trước.

Phương Vân sau khi cho mọi người lui ra, một mình một người vào trong phủ thành chủ. Lần này, Phương Vân là ở trên đại điện nhìn thấy Phong Trữ hầu.

Phong Trữ hầu ngồi trên bảo tọa bằng kim khí, bộ dáng trầm tư. Phương Vân lần đầu tiên gặp gỡ, vị Phong Trữ hầu này luôn có khí chất nho nhã, nhưng hiện tại lại bị cái khí chất của cường giả võ đạo che giấu mất rồi. Không cần cố ý, trên người Phong Trữ hầu toát ra một cỗ hơi thở nặng như thái sơn.

- Hầu gia.

Phương Vân liền chào hỏi Phong Trữ hầu.

- Uhm.

Phong Trữ hầu phục hồi tinh thần lại, nhìn Phương Vân một cái, nói.

- Chuyện về Ô Đạo Sa Môn, người tạm thời không cần để ý nữa.

Phương Vân trong lòng trầm xuống:

- Hầu gia, để cho ngài thất vọng, ta không có...

- Chuyện này không có liên quan đến người.

Phong Trữ hầu ngăn trở Phương Vân nói xuống, hắn từ trên bảo tọa đi xuống, trong mắt hiện lên một tia thần sắc lạnh khốc.

- Ta chuẩn bị dâng sớ lên triều đình, yêu cầu phát binh đánh dẹp Sa Môn.

- A!

Phương Vân khẽ chấn động trong lòng, biểu hiện của Phong Trữ hầu trước giờ luôn ôn nhu, ngay đã bị cái khí thế thiết huyết này che mất rồi.

- Ba trăm năm nước, triều đình từng hạ một cấm lệnh cho các môn phái, nghiêm cấm bất kỳ các cường giả từ Địa Biến cảnh trở lên tham dự vào việc tranh đoạt của thế tục. Võ giả sau khi đạt tới Địa Biến cảnh sẽ có lực phá hoại cực kỳ lớn, nếu như hai cường giả Địa Biến cảnh tranh đấu với nhau thì sẽ gây ra tổn thất rất lớn cho một thành trì. Chính là từ nguyên nhân này mà triều đình đã ban một cấm lệnh.

- Tất cả các tông phái nếu như không nghe theo cấm lệnh này, một là xử tử cường giả đó, hoặc sẽ phải đón nhận cơn lửa giận của triều đình. Khi chiếu lệnh này vừa ban bố được mấy năm, rất nhiều tông phái không tuân theo, vì thế triều đình đã tiêu diệt rất nhiều môn phái, diệt tuyệt đạo thống nhiều môn phái! Đến hiện tại, đã không còn người nào không dám tuân theo, nay đã thành một cấm lệnh mà mọi người phải cam chịu.

- Sa Môn tứ lão cũng là cường giả Địa Biến cảnh, cũng bởi vì có lệnh cấm này mà ta cùng Sa Môn tứ lão đã có một hiệp định với nhau đó là ai cũng không được ra tay, tùy ý cho phía dưới giải quyết. Cũng bởi vì nguyên nhân này nên ta đối với việc đệ tử Sa Môn diệt quan binh trong Diêm thành chỉ là mở một con mắt nhắm một con. Đồng dạng, cũng vì chắc chắn Sa Môn tứ lão không xuất thủ với người cho nên ta mới buông tay để người đi làm. Nhưng hiện tại, Sa Môn tứ lão đã phá hoại cái hiệp định này.

Phong Trữ hầu trong mắt xẹt qua một tia giận dữ, Sa Môn Tứ lão lại không để ý đến lời cảnh cáo của hắn, làm trò trước mặt hắn, đánh chết năm tên tướng quân thủ hạ của hắn. Cho dù bình thường hắn có dễ dàng tha thứ đến đâu đi nữa thì cũng không thể không tức giận.

Các vương hầu ở Đại Chu hoàng triều đều có một cỗ ngạo khí. Không có cỗ ngạo khí này thì không thể trở thành vương hầu được. Trong các vương hầu ở Đại Chu hoàng triều, có thể nói Phong Trữ hầu là người nhẫn nhịn rất tốt, nhưng hắn cũng là vương hầu, cũng có ôn nghiêm của hắn không thể cho ai vũ nhục được.

Nếu như không phải như vậy, cũng sẽ không khiến Phương Vân đi đối phó Diệp Vong cùng Lâm Hiên rồi.

Phương Vân trầm mặc không nói, yên lặng nghe. Sa Môn Tứ lão xuất hiện, cuối cùng chứng thật suy đoán của hắn. Ô Đạo Sa Môn, quả thật có cường giả chống lại Phong Trữ hầu. Mà mấy lời của Phong Trữ hầu cũng đã chứng thật suy đoán của hắn rồi, quả nhiên Phong Trữ hầu cùng người trong Sa Môn đã có ước định từ trước.

- Hầu gia, vậy hiện tại chúng ta nên làm cái gì?

Phương Vân hỏi.

- Người tiếp tục nghiêm khắc khống chế năm mươi miệng nước giếng. Lần này dám người Sa Môn chỉ cần tiến vào trong Diêm thành, ta sẽ tự mình xuất thủ giết chết hắn. Nếu Sa Môn Tứ lão đã phá hư quy củ, thì không thể trách ta. Chỉ cần bọn họ lại dám ra tay một lần, ta liền muốn Ô Đạo Sa Môn từ đó chỉ còn bốn người.

Phong Trữ hầu giờ phút này bộc lộ tài năng, hoàn toàn hiển lộ ra sự bá đạo vương hầu của hắn. Chỉ thấy trong mắt của hắn quang mang chớp động, lộ ra hàn quang làm cho người khác phải run sợ.

“Xem ra Phong Trữ hầu lần này đã thật sự tức giận rồi.”

Phương Vân trong lòng nghĩ vậy. Từ tình huống giao thủ từ lúc này thì rõ ràng Phong Trữ hầu thuộc về cao thủ trong Địa Biến cảnh. Cả hai gã trưởng lão Sa Môn mà cũng chỉ đánh ngang ngửa với Phong Trữ hầu.

Thực lực như vậy, Sa Môn Tứ lão nếu như tách ra, sợ rằng lập tức sẽ bị Phong Trữ hầu tiêu diệt từng bộ phận, nhất nhất đánh chết!

- Hầu gia nếu đã mở lòng thì thứ cho Phương Vân nói thẳng. Thật ra ngay thời điểm đến Diêm thành ta liền đoán được, trong Sa Môn nhất định có cường giả Địa Biến cảnh, hơn nữa Vương gia còn có ước định với những người này, uy hiếp lẫn nhau. Nhưng mà, ta có một chút không rõ, nếu như chỉ có kị Sa Môn tứ lão thì hầu gia cũng có thể điều động lực lượng của triều đình thanh tảo sạch sẽ Sa Môn. Nhưng hình như hầu gia không có làm vậy.

Phương Vân nói.

Hàn quang trong mắt của Phong Trữ hầu dần dần thu lại. Hắn nhìn Phương Vân một cái, lập tức toát ra vẻ tán thưởng.

- Phương Vân, người quả thật rất thông minh. Trong Tam Công cùng Vũ Mục, may mà người đã chọn Vũ Mục. Không sai, ta không có làm gì với bọn Sa Môn tứ lão quả là có nguyên nhân.

- Diêm thành gần với biển rộng, đi về phía tây vạn dặm chính là Phệ Đà Châu hoang vu. Phệ Đà châu lại là nơi phát nguyên của Phật tông. Từ sau khi kết thúc thời đại viễn cổ, Phật tông chia năm xẻ bảy, không ngừng có đệ tử Phật tông xuyên qua đại dương tiến vào trong lục địa. Đệ tử Phật tông có một thói quen, sau khi vào trong đất liền thì lập tức truyền bá giáo nghĩa, thu lấy môn đồ.

- Diêm thành từ trước giờ lại là nơi lưu vong cùng đi đày của triều đình. Cái chỗ này, đối với Phật tông mà nói là nơi dễ dàng chiêu thu đệ tử. Mà ngay từ lúc có thì Ô Đạo Sa Môn cũng đã thu đệ tử rồi. Ta đã từng tiểu sát mấy lần, nhưng đệ tử vượt biển từ Phệ Đà Châu trong vài năm nay không những không có giảm bớt mà còn tăng lên ngày càng nhiều. Đến cuối cùng, không có biện pháp nào cả thì ta chỉ còn cách lưu lại một nhánh đệ tử Phật tông. Như vậy, những tên đệ tử Phật tông Phệ Đà châu khác cũng sẽ rời đi. Như vậy cũng tránh rất nhiều phiền toái.

- Đáng tiếc a, nếu như không phải Sa Môn tứ lão đã phá đi sự ước định thì ta cũng không muốn thỉnh cầu triều đình đánh dẹp.

Phong Trữ hầu thở dài một tiếng, Phương Vân nghe thế rung động không thôi. Vị hầu gia trước mắt này thuộc về hàng vương hầu thấp nhất trong Đại Chu. Nhưng nếu chân chính bàn luận thì sợ phần lớn các vương hầu Đại Chu cũng không sánh với hắn được.

Vô lực cường đại, hơn nữa trí mưu cùng tâm kế, cộng thêm sự tha thứ vô cùng dễ dàng, Phong Trữ hầu để cho bất kỳ kẻ nào cũng phải kiêng kị ba phần.

Phương Vân đột nhiên hiểu vì sao Phong Trữ hầu đã bị cách chức đến Diêm thành ở biên thùy, nhưng Bình Định hầu vẫn luôn không yên lòng, phái đại tướng quân Lữ Khoáng tới đây giám thị!

Đại Chu Hoàng Tộc

125. Chương 121: Tinh Mang Hồng Tử.

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

Trong sơn môn của Ô Đạo Sa Môn, Sa Môn tứ lão đang ngồi đối diện nhau, đại sư huynh nằm trước mặt của bốn người, thần sắc không tốt lắm.

- Đà Môn, người quá lỗ mãng rồi. Chúng ta nhiều năm qua vất vả được sự ước định của Phong Trữ hầu, giờ đã bị phá vỡ rồi.

Đại trưởng lão Đà Nhân thở dài nói, hai hàng lông mày của hắn cũng rủ xuống tới gương mặt. Bàn tay to màu đen cuối cùng đón đại sư huynh Sa Môn cùng với đám đệ tử Sa Môn chính là do hắn phát ra.

- Đà Nhân, chuyện cũng đã làm rồi, còn nói làm gì nữa. Chỉ là một Phong Trữ hầu mà thôi, chúng ta sợ hắn làm gì! Mấy người chúng ta đánh không lại hắn, chẳng lẽ người cũng không đánh lại hắn sao?

Nhị trưởng lão Đà La đứng lên nói, hắn trừng mắt, căm tức nói Đà Nhân. Tính tình hắn nóng vô cùng, làm việc không kiêng kị gì cả.

Đại trưởng lão lắc đầu:

- Phật tông đã xuống dốc, Phệ Đà Châu lại lạnh vô cùng, không thích hợp để truyền giáo. Ô Đạo Sa Môn chúng ta nếu muốn lớn mạnh hơn thì chỉ có thể kiếm cơ hội ở trung thổ. Không chỉ như vậy, nếu như chúng ta muốn tìm về đạo thống Phật tông đã thất truyền thì phải làm cho Sa Môn lớn mạnh hơn, sau đó lợi dụng năng lực của đệ tử Sa Môn mà đi tìm đạo thống đã bị thất lạc. Đắc tội với triều đình, cùng làm địch với triều đình thật sự là không khôn ngoan!

Lúc này, tam trưởng lão Đà Môn cũng đã mở miệng.

- Đại trưởng lão, tình huống ngay lúc đó chúng ta không ra tay không được a. Chẳng lẽ người nhần tâm nhìn một đám môn nhân toàn bộ bị quan binh Diêm thành giết chết à?

Dừng một chút, Đà Môn lại nói tiếp.

- Trong quá khứ, Sa Môn chúng ta tiến bộ quá nhanh, sợ Phong Trữ hầu phái binh tiêu trừ chúng ta cho nên chúng ta mới nhịn hấn. Hiện tại hấn lại phái tên đô úy kia tới đây, mặc dù tên này không làm gì chúng ta, nhưng hấn lại chặn đường nước của chúng ta, cái này so với việc dùng đao kiếm để tiêu trừ còn tàn nhẫn hơn. Đây quả thực là muốn giết người mà không thấy máu. Nếu như cứ để như vậy thì lúc đó quả thật Ô Đạo Sa Môn chỉ còn có bốn người chúng ta mà thôi. Hơn nữa, sẽ không có ai dám làm đệ tử chúng ta nữa. Lúc này đây chúng ta phải động thủ với Phong Trữ hầu, nếu không hấn lại cho chúng ta quá dễ hiếp đáp!

Nhớ tới người thiếu niên kia, Đà Môn nhất thời nhức đầu không thôi. Hấn tình nguyện đổi mặt đại quân triều đình tiêu trừ, cũng không muốn đổi mặt với một đối thủ âm tàn như vậy.

- Hoàn hảo là Đà Da cũng đã giết tên đó!

Đà Môn cũng không cho là lấy bản lãnh của Đà Da mà lại không giết chết được một võ giả Lực Phách cảnh.

- Đại trưởng lão, ta cũng cho như vậy. Chúng ta cũng nên giáo huấn cho Phong Trữ hầu một chút.

Tứ trưởng lão Đà Da mở miệng nói. Thân hình của hấn gây gió, ánh mắt trong lúc lay động phát ra làn sóng lạnh làm cho người ta một loại cảm giác âm tàn. Chính tứ trưởng lão này thừa dịp Phong Trữ hầu bị Đà Môn, Đà La kéo theo, một chương đánh chết năm tên tướng quân Đại Chu.

Đại trưởng lão Đà Nhân thở dài trong lòng một tiếng, trong bốn trưởng lão, đã có ba người đồng ý đối phó Phong Trữ hầu, hấn còn có biện pháp gì?

- Hiện tại chúng ta chỉ có thể tìm Phong Trữ hầu nói chuyện thôi. Sau này, tận lực làm cho môn hạ khiêm tốn một chút. Hi vọng Phong Trữ hầu không dây dưa với chuyện này nữa. Mọi người hãy như cũ giống trước đây, cố gắng khắc chế.

Đà Nhân suy tư một chút rồi đành nói như vậy.

- Ủ, Phong Trữ hầu không đồng ý cũng không sao. Đến lúc đó, bốn người chúng ta người liền đồng loạt ra tay đối phó hấn, hấn không đồng ý cũng phải đồng ý!

Nhị trưởng lão Đà La sờ sờ lỗ tai, không để ý nói ra.

- Ủ, như vậy đã tốt nhất rồi.

Đà Môn cũng gật đầu nói.

Vừa lúc đó, ngoài động quật đột nhiên truyền đến một tiếng hừ lạnh.

- Có câu gừng càng già càng cay. Nhưng mấy tên trưởng lão Sa Môn các người lại có ảo tưởng như vậy. Thật đúng là ngu ngốc!

- Ai ? Ai dám to gan như vậy ? Đi ra cho ta!

Đại sư huynh vẫn quỳ gục trên mặt đất, lúc này, rốt cục bắt được cơ hội, ngồi thẳng lên, tự động chủ trương thay mấy vị trưởng lão quát hỏi.

- Tên sư đồ hỗn xược, người quỳ xuống cho ta!

Đại trưởng lão đã sớm giận lắm rồi, đá một cước ra cho hấn quỳ xuống đất lại. Cái tên đồ đệ hỗn xược này, nếu không phải vì hấn thì cũng không có chuyện trở mặt với Phong Trữ hầu.

- Không cần ẩn núp nữa, ra đi!

Đại trưởng lão nhìn vào một chỗ trong động khẩu, nói.

Một tiếng bước chân truyền đến, dừng ở trong ánh mắt của mọi người là một người trẻ tuổi mặc cẩm y, đang chậm rãi đi ra. Trên mặt của hắn có mang một nửa cái mặt nạ màu vàng, đem nửa khuôn mặt ở phía trên che lại.

- Ta cứ tưởng là ai đó, thì ra là một tên gia hỏa chẳng biết là ai.

Đà La nhìn một cái, khuôn mặt không thay đổi nói.

- Sa Môn chúng ta không thích cùng với những người luôn trốn tránh, tự cho mình là người thần bí.

- Vậy cũng phải xem là sau này có còn Sa Môn không đã rồi hãy nói.

Người trẻ tuổi đội cái mũ tử kim này cũng không có tức giận, một tay của hắn đưa ra phía sau, một tay cầm cái ngọc phiến bạch cốt, thần thái thông dong, không sợ hãi không hoảng hốt.

- Người!

Đà La giận dữ, trừng mắt, muốn xuất thủ rồi.

- Chờ một chút.

Đại trưởng lão vội vàng ngăn trở Đà La, ánh mắt nhìn lên người trẻ tuổi mặc áo bào màu trắng.

- Người trẻ tuổi, những lời ngươi vừa nói là có ý gì?

- Đà Nhân ngươi không hổ là đại trưởng lão, so với bọn hắn còn thông minh hơn một chút.

Người thanh niên thần bí này mang ngọc phiến bạch cốt vỗ vỗ vào tay, ngữ khí châm chọc nói.

- Phong Trữ hầy đã dâng sớ lên triều đình thỉnh cầu triều đình xuất binh đánh dẹp Sa Môn. Năm ngày sau, sẽ có ít nhất sáu tên cường giả Địa Biến cảnh tới đây. Ô Đạo Sa Môn sắp diệt vong rồi mà các ngươi còn muốn hòa đàm với Phong Trữ hầu, buồn cười.

- Cái gì?

Nghe được tin tức này, bốn tên trưởng lão trong động quật nhất tề biến sắc.

Ngay cả Đà La cũng thay đổi sắc mặt. Khuôn mặt cũng giống như là đang bị lửa thiêu. Hắn cho dù nóng đến đâu đi nữa thì cũng biết sáu tên cường giả Địa Biến cảnh cùng với Phong Trữ hầu đủ tàn sát sạch sẽ cả Sa Môn Diêm thành!

- Ngươi là ai? Loại chuyện bí ẩn này làm sao ngươi biết được?

Tứ trưởng lão Đà Môn chợt quật lạnh, trong mắt xẹt qua vẻ âm lãnh sát cơ.

- Loại chuyện này các ngươi đừng hỏi nữa. Ta tự nhiên có cách của ta, các ngươi không thấy là đại trưởng lão của các ngươi còn chưa lên tiếng sao.

Người trẻ tuổi bạch ý chỉ vào đại trưởng lão Đà Nhân nói.

Ba người quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy Đà Nhân đang cúi thấp đầu, thần sắc suy tư.

- Ta chỉ muốn biết một việc.

Đà Nhân rút cuộc ngẩng đầu lên, nghiêm mặt nói.

- Tại sao ngươi lại tới nơi này? Ngươi muốn cái gì trong chúng ta?

Người trẻ tuổi nghe thấy câu này liền thu liễm ánh mắt lại. Nhìn lướt qua mọi người trong động quật, đột nhiên nói ra một câu kinh thiên.

- Ta muốn tất cả Sa môn các ngươi đều nhập vào ta!

Trong động quật im lặng vô cùng. Đại sư huynh đang quỳ ở trên mặt đất nghe thấy câu này cũng mở to hai mắt nhìn. Người này cao nhất cũng chỉ là Lực Phách cảnh thôi, lại dám nói là cả Sa Môn đều nhập vào hắn. Hắn ở đâu có sự tự tin này? Hắn cho là Sa Môn là người thiện nam tín nữ, có thể tùy ý lừa dối hay sao?

Người trẻ tuổi bạch y nhìn lướt qua bốn trưởng lão, cũng không nhiều lời, đưa tay vào ngực, lấy ra một quyển trục vàng ố, rồi mở nó ra.

Phịch!

Thấy quyển trục vàng ố này, bốn trưởng lão bỗng nhiên nhất tề phát ra tiếng thét kinh hãi, sau đó bịch một tiếng, quỳ gối trước người trẻ tuổi.

- Từ nay về sau, Ô Đạo Sa Môn hãy đi cùng ta đi!

Người thanh niên thần bí này nhìn bốn trưởng lão, hờ hững nói.

Đà Nhân, Đà La, Đà Môn, Đà Da bốn trưởng lão cúi đầu, không dám nói gì.

Phía sau bốn người, đại sư huynh rốt cuộc không nhịn được lòng hiếu kỳ, xoay đầu lại. Thì ra trong tay người trẻ tuổi thần bí có một bức họa, trong bức họa là một cảnh tượng một tên Sa Môn đang cúng bái. Tên Sa Môn này mũi ưng tai lớn, người mặc áo màu đen cà sa, chấp tay trước ngực, cung kính quỳ rạp trên đất, dường như là đang hành lễ với người nào đó!

...

Ngay ban đêm đó, Phương Vân đang ở trong phủ đô úy tế luyện các pháp khí, đồng thời chỉnh tu các công pháp sở học. Đang lúc tu luyện Vọng Khí pháp thì đột nhiên thấy có một luồng tinh quang từ ngoài cửa sổ xẹt qua, đi về nơi xa.

- Hử?

Phương Vân trong lòng vừa động, đột nhiên xuyên qua cửa sổ, di động trong bầu trời đêm trống. Chỉ thấy trong dãy núi phía nam có năm ánh sao lớn đang dắt theo một đám ánh sao mờ mờ hướng về phía nam rồi đi.

Trong năm cái ánh sao lớn kia, có bốn ánh là màu hồng nhạt, còn một khác lại là màu tím.

Ánh mắt của Phương Vân chỉ nhìn qua một chút, lập tức tập trung lên luồng số mệnh tinh mang màu tím kia.

- Đó là?

Ánh mắt của Phương Vân nháy động, trong lòng lập tức nghĩ tới ngay lúc vừa luyện thành Vọng Khí pháp thì lúc ở kinh thành nhìn thấy luồng tinh mang thông thiên kia, luồng tinh mang đó hình như cũng là màu tím.

Phương Vân yên lặng nhìn về phương xa, mà luồng tinh mang đó ngày càng rời xa khỏi Diêm thành. Ngay lúc Phương Vân tập trung nhìn thì những luồng tinh mang đó đã xa dần xa dần trong bóng tối, rốt cuộc hoàn toàn biến mất ở cuối chân trời.

- Toàn bộ người Sa Môn đã rời đi tối qua rồi!

Ngày thứ hai, Phương Vân nhìn thấy Phong Trữ hầu, hẳn một mình ngồi ở trên đại điện, sắc mặt không tốt chút nào. Người Sa Môn vội vàng rời đi, hiển nhiên là có người mật báo. Nếu không, lấy bản tính của Sa Môn tứ lão, nếu muốn đi thì cũng phải là quang minh chính đại đi vào ban ngày chứ không phải là vào buổi tối.

Phương Vân đôi môi giật giật, muốn nói tới ngày hôm qua trong đám mây hồng thấy được tinh mang vận mệnh màu tím. Nhưng mà suy nghĩ một chút lại không nói. Trước khi điều tra rõ thì tốt nhất là đừng nói gì cả.

Phong Trữ hầu dù sao cũng có uy nghiêm của mình, rất nhanh liền khôi phục bình tĩnh:

- Sa Môn đi cũng là chuyện tốt. Ít nhất Sa Môn ‘thứ hai’ muốn dựng lên cũng phải mất một thời gian nữa.

- Phương Vân, chuyện tình khổng chế nguồn nước người tạm thời dừng đó đi, mối nguy hiểm từ Bình Đỉnh hầu cùng với Sa Môn cũng đã giải quyết gần xong rồi. Thời gian tới người chuyên tâm luyện công đi. Nếu

có rảnh rồi thì ta sẽ chỉ điểm cho người. Mặt khác, dựa theo kinh nghiệm trong quá khứ, còn khoảng ba tháng nữa quân đội sẽ tới điều động một đội quân tiên phong, người cũng đi chuẩn bị đi!

- Đa tạ Hầu gia.

Phương Vân trong lòng vui mừng, hưng phấn nói.

Mặc dù trên người Phong Trữ hầu khí chất nho sinh rất nồng, nhưng tu vi võ đạo tuyệt không thấp. Hẳn một người cùng ba tên trưởng lão Sa Môn giao thủ, mà không rơi vào thế hạ phong. Điểm này đủ để nói lên rồi. Có thể để cho một cường giả có tu vi võ đạo cao như thế chỉ điểm thì tu vi võ đạo còn không phải là nước lên thì thuyền lên ư.

- Đa tạ thì không cần. Lần này người tới, giải quyết giùm ta uy hiếp từ Lữ Khoáng cũng chỉ là chuyện nhỏ. Việc lớn mà người đã giúp ta đó chính là việc khống chế nguồn nước. Điểm này, ngay cả ta cũng không có chú ý đến. Khống chế nguồn nước cũng chẳng khác nào khống chế sự phát triển của Phật tông. Điều này đã giúp ta giải quyết một mối đại họa trong lâu dài. Chỉ điểm người trong khoảng thời gian này coi như phần thưởng dành cho người đi!

hamhieubiet

Đại Chu Hoàng Tộc

126. Chương 122: Ba Con Phi Long Lực

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

Lữ Khoáng co đầu rút cổ không ra, Sa Môn chỉ trong một đêm rời đi. Diêm thành lâu lắm rồi mới được sự an tĩnh như vậy.

Sau khi giải quyết mối họa Sa Môn xong, quân đội Đại Chu tại Diêm thành chuẩn bị đón nhận một việc mới.

Mục đích tồn tại của quân dự bị đó là tùy thời bổ sung cho quân chính quy. Theo thông lệ cũ thì còn có ba tháng nữa sẽ tiếp tục có đợt bổ sung.

Uống! Uống! Uống!

Chung quanh tám cái giáo trường ở Diêm thành tiếng la rung trời, từng cái sân huấn luyện như nóng rực lên. Không cần trưởng quan ra lệnh, đám quân dự bị này cũng thấy áp lực rất lớn, tự phát khắc khổ huấn luyện.

- Mãng Ngưu Trùng Chàng chính là sự vận dụng xảo kinh, lấy huyết nhục toàn thân phối hợp với da thịt ở cánh tay. Chu hân, làm mẫu lại lần nữa....

Ở giáo trường phía nam, Phương Vân đang tản bộ qua lại, lớn tiếng nói. Hắn đã đem toàn bộ bí quyết luyện Mãng Ngưu quyền của Phương gia không chyt giấu lại truyền thụ, mục đích là hi vọng đội quân này có thể huấn luyện thành quân chính quy.

Siêng năng tập luyện, ắt có phần thưởng xứng đáng.

Phương Vân thậm chí còn nói Chu Hân lấy Nhân Cấp châu ra làm hạng mục để tưởng thưởng. Chỉ cần chịu khó khắc khổ tu luyện thì có lấy Nhân Cấp châu để trên người tu luyện mấy ngày.

Thoảng cái, toàn bộ bốn cái doanh trại giáo úy ở Nam thành đều điên lên rồi. Cái bảo vật Nhân Cấp châu cho dù là bọn vương công tử đệ ở kinh thành cũng khó mà có được. Chớ nói chi đến đám binh lính bình thường này!

Lúc tu luyện mà có Nhân Cấp châu thì có thể sánh với người bình thường tập luyện đến bốn, năm ngày. Hiệu quả như vậy đủ làm cho người ta phải điên cuồng lên! Cho nên đám doanh trại ở đây đều điên cuồng tập luyện bất kể ngày đêm.

- Mạnh Thanh, Lưu Thủy, Hà Phong!

Trong phủ đô úy, Phương Vân ngồi ở bảo tọa trong đại điện, mắt nhìn xuống ba người.

- Có thuộc hạ!

Ba người vội vàng chạy đến nói.

- Hôm nay, chúng ta sẽ nói cho rõ ràng. Ba người các ngươi vốn là người của đại tướng quân Lữ Khoáng, mà người đứng sau cùng chính là Bình Đỉnh hầu!

Phương Vân nói toạc ra như thế làm cho cả ba người đều biến sắc, không khỏi run lên.

- Ta cũng không ngại mà nói cho các ngươi biết. Bình Đỉnh hầu là người mà nhất định Phương gia chúng ta phải diệt trừ!

Phương Vân không nói mình, lại nói là Phương gia muốn diệt trừ Bình Đỉnh hầu.

Lời này vừa nói ra thì khí thế cũng mạnh vô cùng. Nhất thời trong lòng ba người Mạnh Thanh, Lưu Thủy, Hà Phong không khỏi nổi lên sóng to gió lớn.

Sự tranh chấp của Tứ Phương hầu Phương Dận cùng với Bình Đỉnh hầu ở trong quân thì mọi người sớm đã biết. Nhưng khí phách của Tứ Phương hầu đang thịnh như ban trưa, mặc dù Bình Đỉnh hầu là quý tộc hầu nhưng cũng không dè ép được.

Phương Vân nói rằng Phương gia muốn diệt trừ Bình Đỉnh hầu, ẩn ý ở phía sau nói là không phải là bản thân hắn mà là Tứ Phương hầu đang có quyền thế như mặt trời ban trưa. Phân lượng của lời này rất nặng cho nên ba người không khỏi chấn động.

- Tự các ngươi thử nghĩ xem đi, Bình Đỉnh hầu so với Anh Vũ hầu Dương Hoảng thì như thế nào? Ta dâng một tờ sớ thôi mà nhân vật như Anh Vũ hầu Dương Hoảng cũng phải gầy rục, ngay cả có thái tử ra mặt thì chỉ có cách kéo dài thời gian mà thôi. Bình Đỉnh hầu có năng lực gì, có thể nhảy nhót được bao lâu chứ?

Phương Vân nói xong câu này thì dừng lại không nói nữa, để cho ba người đó tự suy nghĩ.

Sắc mặt của ba người Mạnh Thanh, Lưu Thủy, Hà Phong biến đổi không thôi. Bình Đỉnh hầu cùng Tứ Phương hầu đã đấu lâu như vậy, nhưng Tứ Phương hầu vẫn luôn đứng đó. Phương gia quả thật có tư cách nói ra những lời này.

Huống chi, sau việc luận tội Võ hầu ở tam đường hội thẩm thì thế lực cùng với sự ảnh hưởng của Phương gia càng như mặt trời ban trưa! Chỉ sợ Bình Đỉnh hầu cũng phải thua kém ba phần.

Phương Vân liếc nhìn ba người một cái, thấy ba người có chút ít động đậy, liền nhân lúc rên sát sát còn nóng, lời nói như vô ý.

- Có Vũ Mục làm mai, mấy năm nữa, đại ca phong hầu, rồi cưới Phúc Khang công chúa làm phu nhân...

Nghe thấy như vậy, ba người Mạnh Thanh, Lưu Thủy, Hà Phong càng run dữ dội hơn. Chuyện tình của thế tử Tứ Phương hầu cùng Phúc Khang công chúa đã sớm truyền đi khắp thiên hạ, có Vũ Mục đứng ra bảo đảm, chuyện Phương Lâm được phong hầu chỉ là vấn đề thời gian. Mà người đang ở trước mắt này, muốn thủ đoạn có thủ đoạn, muốn năng lực có năng lực...quan trọng hơn hẳn mới chỉ có mười lăm tuổi, tương lai chuyện phong hầu càng có thể.

- Mấy con hổ nhà Phương gia trong tương lai có thể là một môn ba hầu, tất nhiên hiển quý cực kỳ, khiếp sợ thiên hạ. Coi như là Bình Đỉnh hầu thì chỉ sợ đến lúc đó cũng phải khúm núm mà thôi. Nếu như chờ cho đến lúc đó mà chúng ta mới thần phục thì cũng chỉ là theo hoa dẹt gấm mà thôi, sẽ không được coi trọng. Còn không bằng lúc này tuyên thệ thần phục, dù sao chúng ta cũng không còn sự lựa chọn nữa.

Ánh mắt ba người chớp động, trong đôi mắt hiện lên ý nghĩ của người kia.

- Đại nhân anh minh, thuộc hạ nhất thời hồ đồ, bị Lâm Hiên đầu độc, ngộ nhập lạc lối. Kính xin đại nhân tha thứ, từ nay về sau, bọn ta thề chết theo đại nhân, đến chết cũng không đổi!

Ba người tâm thần tương thông, một người mở miệng, hai người khác phụ thanh ứng hoà, lớn tiếng hô to.

Phương Vân trong lòng hừ lạnh một tiếng, ba người này phản chủ không hề thương tiếc, Phương Vân tự nhiên sẽ không dễ dàng tin bọn họ. Nhưng mà, cũng chỉ là ba giáo úy mà thôi, Phương Vân cũng tự tin có thể khống chế được bọn họ.

Đạo làm tướng là phải làm như thế. Nếu như thế lực nào cũng phải để cho mình bồi dưỡng thì không thể thành đại sự được.

- Những lời ta nói hôm nay phải nhớ kỹ. Các người cũng không nên nghĩ đến việc hiện tại đồng ý với ta, rồi đến tương lai thì trở mặt. Hắc hắc, các người nên biết thủ đoạn của ta. Nếu để cho ta phát hiện ra vấn đề gì, ta tùy tiện tìm một lý do là có thể khiến cho các người ở trên chiến trường vì nước vong thân!

Mạnh Thanh, Lưu Thủy, Hà Phong cũng thuộc loại tâm tình xảo trá. Mấy người này lúc này cũng có ý tưởng là nếu như tình huống không ổn thì lập tức có tâm tư trở mặt, nhưng lúc này nghe thấy Phương Vân nhìn thấu được tâm tư, để cho bọn họ phải “Vì quốc vong thân”, trong lòng liền run lên. Việc điều động trên chiến trường rất linh hoạt, Phương Vân tùy tiện điều động bọn họ đến một nơi nào đó nguy hiểm thì đúng là có thể khiến cho bọn họ phải vì quốc mà quên mình thật.

- Đại nhân anh minh, bọn ta tuyệt đối không dám có tâm tư này!

Phương Vân chỉ tùy tiện nói mấy câu, nhưng ngay lập tức đã làm cho ba người này phải phục ngả tuân theo, chút tâm tư đó cũng dần dần mài mòn biến mất.

“Vị tiểu hầu gia này tuy tuổi còn nhỏ, nhưng lại có lòng dạ, tâm cơ xảo trá, căn bản không có ở dưới bọn ta. Nếu như có người nào tưởng lầm hắn còn trẻ mà khi đến hắn thì chỉ sợ phải chịu thiệt thòi lớn rồi!”

Ba người cảm thụ được quan uy của Phương Vân, trong lòng dâng lên một cảm giác không thể địch lại. Trên cái bảo tọa bằng kim khí của phủ đô úy, khuôn mặt của người thiếu niên này nhìn chỉ có mười lăm tuổi, nhưng trong cảm thụ bọn họ thì lại giống như một con thú dữ từ thời thượng cổ, đang chậm chậm nhìn bọn họ.

- Đi đi!

Phương Vân phát phát tay. Cơm phải từng miếng từng miếng ăn, chuyện phải từng bước từng bước làm. Hôm nay ngay cả gỗ mang đánh, kinh sợ tâm tư của bọn hắn, mục đích đã đạt tới. Sau này, qua một thời gian lâu đi theo, Phương Vân tự nhiên có lòng tin khiến cho bọn người này phải hoàn toàn thần phục.

- Dạ, đại nhân!

Câu đại nhân này nói ra, tâm của ba người đã thần phục hơn nhiều.

Sau khi ba người rời đi, phủ đô úy liền an tĩnh trở lại. Phương Vân bắt đầu tu luyện Lực Phách Đại Thủ Ấn.

Lực Phách Đại Thủ Ấn có mười hai trọng, mỗi một trọng lại cô đọng thêm một trận pháp, mỗi một trận pháp đều có thể tẩy tủy thân thể, mở rộng kinh mạch, có tác tăng trưởng nội lực. Đến tầng thứ mười thì mười đạo trận pháp chính phản kết hợp, có thể cô đọng thành Lực Phách.

Cảnh giới hiện tại của Phương Vân chính là trọng thứ mười một của Lực Phách Đại Thủ Ấn. Chương lực của trọng thứ mười một có thể so với kích toàn lực của võ giả Lực Phách cảnh. Sau khi luyện xong trọng thứ mười hai thì xương cốt liền biến mất, thủ ấn có thể từ hư hóa thực, đây mới thực sự là luyện thành Lực Phách Đại Thủ Ấn!

Nhưng mà, mười hai trọng của Lực Phách Đại Thủ Ấn, nhất trọng càng khó luyện hơn. Phương Vân đã bước vào Lực Phách cảnh một thời gian, nhưng vẫn không thể tế luyện được trọng thứ mười hai của Lực Phách Đại Thủ Ấn. Chỉ trong thời gian gần đây, trong lòng có chút dao động, đã có cảm giác là muốn đột phá.

- Mấy người các người hộ pháp giúp ta!

- Vâng, đại nhân!

Thanh âm vừa rơi xuống, tám tên thân vệ Trần Pháp ảnh lập tức thủ vệ chúng quanh, vẻ mặt cảnh giác nhìn về bốn phía.

Phương Vân hít sâu một hơi, quang mang trong mắt chớp động. Hai tay của hắn trước ngực kết ấn, không ngừng ngưng tụ mười một tầng trước của Lực Phách Đại Thủ Ấn ra, liên tiếp tế luyện. Cứ liên tục tế luyện mười mấy lần như thế, Phương Vân cảm giác thấy không tồi lắm, liền bắt đầu tế luyện trận pháp thứ mười hai.

Uống!

Phương Vân quát khẽ một tiếng, thân thể của hắn khẽ run mạnh lên, từng khúc xương vang lên tiếng khúc khích. Đan điền cùng nội lực trong kinh mạch bị hắn cùng nhau hút vào trong Thiên Địa Vạn Hóa Chung, sau khi rèn luyện tinh thần xong, một cỗ sương khí từ trong bàn tay phun ra.

- Lực, Phách, Đại, Thủ, Ấn!

Mỗi chữ Phương Vân vừa phun ra thì phủ đô úy cũng chấn động không thôi, đồng thời, từng đạo trận pháp cũng từ trong lòng bàn tay phụt ra, huyền phù trong lòng bàn tay của Phương Vân, xoay tròn thành một tổ hợp, hóa thành một cái chuông ảnh nhàn nhạt, cũng từ hư vô hóa thực, nhanh chóng tăng lớn lên.

Ầm!

Nội lực bàng bạc trong cơ thể của Phương Vân từ lòng bàn tay mạnh mẽ phun ra, kết thành mười hai trận pháp vô cùng lớn. Dị biến liền nổi lên, chỉ nghe thấy một tiếng nổ kinh thiên, một cỗ lực lượng lấy Phương Vân làm trung tâm đánh ra bốn bề. Tám tên thân vệ ngay cả lực lượng phản kháng cũng không có, đã bị cỗ lực lượng này đánh bay ra ngoài, không nhúc nhích. Mà trước người của Phương Vân lúc này thì đang lơ lửng một bàn tay màu vàng khổng lồ.

Cái bàn chuông khổng lồ huyền phù giữa không trung này, phát ra một cỗ hơi thở uy mãnh mệnh mông đứng trên vạn vật. Bàn chuông to này vừa xuất hiện, chung quanh phạm vi hai mươi trượng của Phương Vân liền tĩnh lại, những hình ảnh dường như đang đứng yên, ngay cả không gian dường như cũng đang bị đè ép.

Oong!

Ngay đan điền của Phương Vân, Thiên Địa Vạn Hóa Chung phát sáng vô cùng, tự động chuyển động vù vù. Một đạo ánh sáng màu vàng nhạt chuyển ra phía sau Phương Vân, nhanh chóng hóa thành một cái cánh cửa màu vàng nhạt. Giờ khắc này, Phương Vân có cảm giác mình đã chạm tới một cái thế giới huyền diệu, mà Lực Phách Đại Thủ Ấn chính là chìa khóa để mở ra cánh cửa của thế giới này.

Ầm!

Đại thủ ấn màu hoàng kim bay ra, trên vách tường của phủ đô úy liền xuất hiện một lỗ thủng lớn. Gió lớn từ ngoài lỗ thủng thổi vào, làm cho cảm y của Phương Vân bay phấp phới trong gió.

- Ta hiểu rồi, ta hiểu rồi! Ha ha ha....

Phương Vân đứng ở trước cái bảo tọa bằng kim khí, chỉ ngốc trong chốc lát, cuối cùng dường như đã nghĩ thông suốt cái gì đó, đột nhiên cười lớn lên.

Thiên Địa Vạn Hóa Chung tới tay hơn nửa năm, cho đến giờ phút này, mười hai trận pháp hợp thành một. Phương Vân mới hiểu được tác dụng chân chính của Thiên Địa Vạn Hóa Chung.

Giờ khắc này, lòng tin của Phương Vân tăng cao. Sau lưng của hắn, quang ảnh lóe lên, ba con phi long ở sau lưng hắn đang gầm thét múa lượn!

Ba phi long lực!

Tu thành Lực Phách Đại Thủ Ấn đầy huyền ảo trong Thiên Địa Vạn Hóa Chung, giờ phút này, Phương Vân đã có ba phi long lực! So với cường giả Khí Phách cảnh đỉnh phong, hắn còn mạnh hơn.

hamhieubiet

127. Chương 123: Điều Lệnh Triều Đình

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

- Đây là chương pháp gì?

Trong phủ đại tướng quân tràn đầy bóng tối. Lữ Khoáng bỗng nhiên từ trong bóng tối đứng dậy, trong mắt hàn quang sắc bén, Phương Vân làm ra động tĩnh lớn như vậy, cho dù hẩn cách rất xa cũng có thể cảm thấy.

Cảm nhận trong chốc lát, sắc mặt của Lữ Khoáng cũng khê biến đổi.

- Ba phi long lực! Lực Phách cảnh ba phi long lực!

Lữ Khoáng có khoảng bảy phi long lực, tự nhiên sẽ không để ba phi long lực vào trong mắt. Nhưng có ba phi long lực mà lại là võ giả Lực Phách cảnh thì không thể không làm cho người chấn động rồi.

- Ta tính lầm rồi, người này nếu không trừ sớm tất sẽ thành họa lớn!

Ngay sát na này, hàn quang trong mắt của đại tướng quân càng rõ hơn.

Cùng một thời gian, trong thư phòng của phủ thành chủ, Phong Trữ hầu đột nhiên ngẩng đầu lên, cảm ứng trong chốc lát rồi cười lên. Ngón trở tay trái hẩn nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, khê cười nói.

- Quả nhiên là cả nhà tướng hổ, xem ra Dương Hoàng không những học vấn bị hẩn ép chế, mà ngay cả võ đạo trong tương lai cũng bị hẩn áp chế xuống!

Phương Vân cũng không biết mấy việc này, lúc này hẩn cảm giác trong cơ thể của hẩn có lực lượng cường đại mà mệnh mỏng, cùng với sự tăng lên của lực lượng, lòng tin của hẩn cũng tăng lên rất nhiều. Hiện tại, cho dù lần nữa gặp phải Cô Xạ quận chúa đáng sợ kia, Phương Vân cũng có lòng tin có thể chấn nát kiếm khí của nàng, bắt nàng áp chế.

- Người đâu, tìm tượng công trong thành, tới đây tu sửa phủ đô úy.

- Vâng, đại nhân.

Một tên binh lính chạy đi vào, trên mặt của hẩn kinh hồn không thôi. Sau khi khom người thi lễ một cái, tên lính này nhanh chóng lui ra ngoài.

Sau khi đợi tên lính đi, Phương Vân cúi đầu xuống, lại xem tình huống của tám tên thân vệ.

- May mắn không có bị thương. Chẳng qua là bị sóng tức chấn hôn mê.

Phương Vân trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Tám tên thân vệ này hiện nay là trợ thủ cuối cùng của hẩn, không thể tổn thất được.

Khoảng thời gian sau, Phương Vân đến phủ thành chủ, tới vấn học hỏi Phong Trữ hầu, cùng nhau thảo luận về việc huấn luyện bốn binh đoàn giáo úy. Ba người Mạnh Thanh, Lưu Thủy, Hà Phong sau khi bị Phương Vân cảnh tỉnh xong liền thuận theo rất nhiều. Đối với lệnh của Phương Vân toàn lực phối hợp, làm cho thực lực của bốn binh đoàn giáo úy tăng lên rất nhiều, đặc biệt là ở phương diện diễn luyện trận pháp.

Điều lệnh của triều đình ở tháng thứ hai đã đến, so với dự tính còn sớm hơn rất nhiều.

- Phong Trữ hầu nghe lệnh, hai mươi tám binh đoàn giáo úy Diêm thành lập tức đi lên tây bắc, trợ giúp chiến dịch tây bắc, không được chậm trễ!

- Vi thần tiếp chỉ!

Phong Trữ hầu nhận lấy thánh chỉ cùng lệnh bài, thời điểm đứng lên, trên mặt có thần sắc ngưng trọng.

Tây Bắc đại thắng, Dịch tộc thảm bại, ngay cả Dịch Hoàng cũng bị thương. Mấy tháng sau, Dịch tộc lại tập hợp lại, lần nữa tấn công trung thổ, nhưng mà, lần này ngoài Dịch tộc còn có đại quân Di tộc ở đông bắc.

Hai đại quân dị tộc hợp với nhau, âm thanh hô ứng, khí thế kinh thiên!

- Người đầu, mang sứ giả đi nghỉ ngơi!

Đuổi sứ giả đi, Phong Trữ hầu vờn người đứng thẳng, xoay người lại, trong mắt hiện ra hơi thở uy nghiêm.

- Điều lệnh của triều đình các người cũng nghe rồi đó. Dị tộc ở phương bắc thế tới mãnh liệt, hiện tại chính là lúc khảo nghiệm năng lực huấn binh của các người. Trở về chuẩn bị, lập tức lên đường đi!

Phong Trữ hầu phất phất tay, mọi người thi lễ một cái, lập tức khom người lui ra.

Binh pháp nghiêm minh, đến trễ một ngày thì phải bị xử trí theo binh pháp.

- Phương Vân, người lưu lại!

Phong Trữ hầu nhìn Phương Vân nói.

- Vâng, hầu gia!

Chờ mọi người trong điện rời đi, thần sắc của Phong Trữ hầu mới nguôi giận chút đi.

- Hai tháng này, những gì ta có thể dạy cho người thì đã dạy rồi. Hiện tại chính là lúc để người chân chính bay lên. Quân chánh quy khác với quân dự bị, chiến tranh nhiều năm dự bị, nên phần lớn chỉ toàn là quân tinh nhuệ thôi, đúng là đất tàng long ngọa hổ. Sau khi đến nơi đó, người phải cẩn thận làm việc. Mặt khác, trong đại quân Dịch tộc, có một người người nhất định phải chú ý.

- Người nào!

Phương Vân trong mắt hiện lên một tia ngạc nhiên, người nào lại đáng giá Phong Trữ hầu đặc biệt nhắc nhở.

- Người này là nữ tử, tên là Tạ Đạo Uẩn, nguyên danh A Mi quả, là Dịch hoàng chi nữ. Tạ Đạo Uẩn là nàng đặt tên theo cách Đại Chu. Năm xưa nàng từng dùng tên này mà tiến vào trung thổ học hỏi. Từng cùng với Lý Ưc Huyền tham gia thi đình, Lý Ưc Huyền đạt được Trạng nguyên, nàng đạt được Thám hoa. Sự lợi hại của nàng thì người tự nghĩ đi!

- Có tin nàng thuộc về Tứ Cực Ma Tông, ma công rất cao cường. Nhưng mà, sự uy hiếp lớn nhất không phải là võ công của nàng mà là mưu lược của nàng. Trong thời gian nàng vào trung thổ, đã từng sưu tầm một lượng lớn kinh điển, bái phỏng rất nhiều đại nho đương triều, tinh thông mọi mưu lược binh pháp. Trong chiến dịch Tây Bắc, Dương Hoàng bị vây, thiếu chút nữa cùng thái tử chết bởi trong tay Dịch Hoàng. Đó chính là tác phẩm của Tạ Đạo Uẩn. Nếu không phải võ học Dương Hoàng vượt xa dự tính của Tạ Đạo Uẩn thì chuyện đã có một kết cục khác rồi...

Phương Vân nghe trong lòng âm thầm khiếp sợ. Tam đường hội thẩm, hấn lợi dụng chuyện chiến bại của Dương Hoàng, nhưng thật sự thì đúng là không biết đó lại là tác phẩm của Tạ Đạo Uẩn. Ngay trong phần tư liệu của Tứ Phương hầu phủ thì cũng không có xuất hiện nhân vật Tạ Đạo Uẩn này.

- Những tài liệu mà người sưu tầm dùng cho tam đường hội thẩm hẳn là không có cái tên Tạ Đạo Uẩn này. Nguyên nhân rất đơn giản, năm đó Tạ Đạo Uẩn tiến vào trung thổ, thành Thám Hoa. Chuyện này làm cho mặt mũi hoàng thất mất sạch, vì duy trì sự tôn nghiêm của hoàng thất cho nên triều đình đã lệnh xóa đi cái tên Tạ Đạo Uẩn. Sau này, mới biết được trên người của nàng có một bảo châu dịch dung, trọng bảo của Tứ Cực Ma Tông.

- Thì ra là như vậy.

Phương Vân lúc này mới chợt hiểu. Hiện nhiên viên bảo châu này cũng là pháp khí, giống như là Nặc Túc châu vậy, những bảo vật này nếu có thể dùng tốt thì hoàn toàn có thể phát ra hiệu quả rất tốt.

- Đa tạ hầu gia nhắc nhở, Phương Vân sẽ lưu ý.

Phương Vân cung kính nói.

- Ủ, hai mươi tám binh đoàn giáo úy sẽ do người dẫn dắt, đây là điều lệnh.

Phong Trữ hầu vừa nói vừa đưa lệnh bài cho Phương Vân, sau đó nói tiếp một chút chú ý khi tiến vào trong Dịch Hoang.

Xong chuyện, liền để cho Phương Vân rời đi.

.....

- Mọi người nghe lệnh, lập tức lên đường, trực hướng tây bắc.

Trên giáo trường, ngón tay Phương Vân chỉ về tây bắc, bốn cái doanh trại giáo úy phía nam cùng hai mươi bốn doanh trại giáo úy khác khí thế mãnh liệt.

Tất cả cùng nhau tiến vào Dịch Hoang.

- Sáu cái Phá Thần Nổ này hiện giờ không còn dùng nữa. Tám người các ngươi giờ đem sáu cái Phá Thần Nổ này về mỏ Ba Lâm đi.

Mặt khác, nói cho Lý tướng quân, lần này đã làm phiền hấn rồi. Ngày khác nếu có cơ hội, chắc chắn sẽ cảm tạ hấn. Sự quản chế của binh bộ cùng công bộ với Phá Thần Nổ cực nghiêm, nếu như mang theo sáu chiếc Phá Thần nổ vào chiến trường thì trước tiên phải nộp lên trên lại. Đó chính là tổn thất không bù nổi, cho nên Phương Vân mới cho tám người trở về.

- Vâng, đại nhân.

Tám người trong khoảng thời gian này đã hoàn toàn thấy được tâm kế, thủ đoạn cùng võ công của vị tiểu hầu gia này. Trong lòng đối với người này rất là bội phục. Thái độ trong lúc nói chuyện cũng cực kỳ cung kính.

- Tướng quân trấn giữ ở mỏ đã nhiều năm. Hôm nay đi theo vị tiểu hầu gia này, sợ rằng không quá một thời gian dài sẽ được điều ra.

Trong lòng tám người nghĩ đến.

Phương Vân sau khi choi tám người đi liền phi thân lên ngựa, đi theo đội ngũ ở phía trước. Cùng lúc đó tám người Chu Hân cũng đã phi thân lên ngựa đi theo.

Chiến trường Dịch Hoang tây bắc cùng với Di Hoang đông bắc đồng thời khai hỏa, hai dị tộc hô ứng lẫn nhau, thế tới hung mãnh vô cùng.

Nhưng mà Đại Chu hoàng triều vẫn cực kỳ cường thế.

Ngay thời điểm Phương Vân chỉ huy hai mươi tám binh đoàn giáo úy đi lên tây bắc thì từng chiếc xe lương thực từ chín châu cũng cuộn cuộn không ngừng vận chuyển lên chiến trường. Sự giàu mạnh của Đại Chu hoàng triều lúc này được thể hiện ra. Một lượng lớn lương thực được vận chuyển đến chiến trường, mà các kho lúa cũng không có giảm đi bao nhiêu, ngược lại bởi vì quá nhiều mà phải bán đi một phần lương thực nữa.

Chiến tranh sắp tới, đám người Phương Vân tự nhiên là phải ra trận. Nhưng mà, cho dù là như thế, từ Diêm thành đến Dịch Hoang, cho dù hành quân ngày đêm thì cũng phải mấy bảy tám ngày mới tới.

Từng ngọn núi non trùng điệp vắt ngang cả vùng đất. Trên núi, cờ hiệu phiêu đảng, hào khí ngất trời, từng doanh trại đan xen lẫn nhau từ chân núi lên đến đỉnh núi, phóng xa cả bốn phương tám hướng, dường như là không có giới hạn.

Có chi chút giáp sỹ Đại Chu đứng ở chung quanh giáo trường, binh sỹ tuần tra liên miên không ngừng đi qua đi lại. Khắp nơi là cảnh tượng sâm nghiêm vô cùng.

Phương Vân mang theo hai mươi tám binh đoàn giáo úy, cho dù cách rất xa cũng có thể cảm nhận được sát khí vô hình dường như đã đọng lại thành thực chất, va chạm trên da, khiến cho người phải run lên. Cảm nhận được điều này khiến cho sắc mặt mọi người phải biến đổi không thôi.

- May mà quân đội này là của chúng ta, nếu như là địch nhân thì...

- Quân chánh quy quả không hổ là quân chánh quy, chỉ là khí thế thôi thì chúng ta đã không thể sánh được.

.....

Mọi người trong lòng than thở không dứt.

Ngay lúc này, ở trên tháp canh có một gã giáp sỹ dường như chú ý tới hai mươi tám binh đoàn giáo úy, ánh mắt lóe lên, bộc phát ra lệ mang chói mắt.

- Người nào!

Một âm thanh cuồn cuộn vang lên, trong vòng khoảng cách một dặm truyền đến bên tai mọi người. Trong âm thanh khí thế vô cùng.

Phương Vân nghe vậy cũng phải khê biến sắc, năng lực của tên lính trinh sát này cũng quá mạnh đi.

- Đi thôi, làm hỏng việc quân cơ, là muốn xử trảm!

Phương Vân vung tay lên, lập tức suất lĩnh mọi người đi nhanh hơn.

Khi cách doanh trại khoảng mấy ngàn trượng thì cửa doanh trại mở rộng ra, hai chi quân đội mặc hắc giáp từ trong đó đi ra. Mỗi người đều cười cự mã, tay cầm trường kích, nghiêm chỉnh đứng đó.

- Các người là châu phủ ở đâu, kỳ hiệu là gì?

Một gã giáo úy bước ra, đánh đi uy mãnh, trầm ổn, khí thế hùng hồn.

- Chúng ta là quân dự bị của Phong Trữ hầu ở Diêm thành, theo điều lệnh của triều đình tới đây tham chiến chiến dịch Tây Bắc.

Phương Vân lúc này đi tới, vừa nói, đem điều lệnh lấy ra.

Tên giáo úy này nhìn một cái, sau đó nói.

- Binh lính chờ ở ngoài, đô úy theo tới đây.

- Sổ ghi chép của doanh trại giáo úy có mang theo chứ? Giao cho ta.

Trong doanh trường, một gã nho sinh ngồi ở sau bàn gỗ nói, hắn mặc quần áo nho gia màu đen, bên ngoài chỉ mặc một cái chiến giáp đơn giản. Quân đội có quy củ quân đội, nho sinh cũng không thể ở ngoài.

Đám người Phương Vân đem sổ ghi chép đưa tới, tên nho sinh nhìn trong chốc lát, sau đó ngẩng đầu

- Quy củ của quân đội, quan trưởng của quân dự bị khi gia nhập quân chánh quy thì lập tức rơi xuống một cấp. Mấy người các người là đô úy, khi tiến vào quân doanh thì là giáo úy rồi. Đem thụ ấn của đô úy lưu lại, ta lấy thụ ấn giáo úy đưa cho các người.

Lời này của nho sinh vừa ra thì Phương Vân lấy làm kinh hãi. Nhưng mà, những tên đô úy khác hiển nhiên đã hiểu rõ, cũng lấy thụ ấn ra.

- Làm phiền đại nhân rồi.

Phương Vân cũng giao ra thụ ấn của đô úy.

- Dựa theo sự an bài của phía trên, hai mươi tám binh đoàn giáo úy của các người có thể cắm vào các nơi trong quân doanh.

Nho sinh nói cẩn thận một lần. Cuối cùng phân đến cho bọn Phương Vân một tên đô úy theo danh nghĩa.

Sau khi đã làm xong, Phương Vân liền bái kiến tân đô úy, trú đóng ở phía tây dãy núi. Lúc này mới xong được việc ghi chép.

hamhieubiet

Đại Chu Hoàng Tộc

128. Chương 124: Địch Hoang Đột Kích

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

Đêm khuya vắng lặng, đây là đêm đầu tiên Phương Vân gia nhập quân chánh quy.

- Giết!

Bỗng nhiên có một trận hét hò từ phía đông truyền đến. Trong tiếng kêu còn có tiếng chiến mã, âm thanh đánh nhau của đao thương.

Từ trong doanh trường có rất nhiều người bị động tâm, sải bước vọt ra. Từ bốn phía yên tĩnh bỗng nổi lên lửa khắp nơi. Cách đó về phía đông khoảng chừng mấy dặm, ánh lửa ngất trời, có vô số tiếng kêu phát ra.

Chỉ thấy ở trong bóng đêm có từng luồng tinh mang tràn ra, đó là cao thủ trong quân đang giao thủ cùng cao thủ của địch hoang.

- Trở về đi.

Thấy mọi người từ trong doanh trường đi ra, một giáo úy mặc giáp đen quát trách mắng, đi tới nói.

- Việc đột kích như vậy ngày nào cũng có. Giữ vững cương vị, không cần ngạc nhiên làm gì!

Phương Vân lúc này cũng cảm thấy có động tĩnh, liền bước ra.

Mọi người nhìn lướt qua bốn phía, chỉ thấy các giáp sỹ màu đen chấp kích đứng ngạo nghễ, thần thái bình tĩnh, hiển nhiên đã sớm có thói quen với việc đột kích nửa đêm như vậy.

- Xem ra là ta ngạc nhiên rồi...

Mọi người đây là lần đầu tiên ra chiến trường, nghe thấy động tĩnh cho là kẻ địch đột kích cũng là chuyện thường.

- Lui về hết đi! Bọn địch còn cách rất xa, chờ các người chạy tới thì chiến đấu cũng đã kết thúc rồi.

Tên giáo úy này khiển trách, trong mắt tràn đầy khinh thường. Mỗi một năm khi có quân địch bị được đưa đến, hẳn đều làm lại cái việc khiển trách này.

Mọi người nghe vậy cũng lộ ra vẻ thẹn. Rồi rút lui trở về.

Ngay lúc này, đột nhiên Phương Vân cảm giác được có điều gì đó không đúng, đang muốn cẩn thận lắng nghe thì trong tai nghe được tiếng hô to của trạm canh gác.

- Địch tập kích!

Hí hí hí hí!

Ngay lúc này, từ trong bóng tối truyền đến tiếng hí dài cao vút của chiến mã. Rồi ngay trong ánh mắt của mọi người, có một bóng ảnh màu đen từ trong rừng cây gần doanh trại vẩy hai cánh ra. Đôi cánh khổng lồ từ trong hư không mở ra, đây lại là chiến mã trời sinh có hai cánh!

Oong!

Một cây trường kích từ trên lưng ngựa bay ra, xuyên qua tầng không gian lấy thế như sét đánh đánh gãy một cái tháp canh. Chỉ nghe thấy một tiếng nổ ầm, ánh lửa nổ tung lên, trạm canh gác trong giây lát tung, vô số vụn gỗ như mũi tên nhọn, bắn ra khắp bốn phương tám hướng. Còn tên lính trinh sát ở trong tháp canh đó thì bị lửa nổ chấn thành bột phấn.

Băng!

Con ngựa bay vừa nhảy qua thì ở phía sau doanh địa Đại Chu lập tức phát ra tiếng bắn của một cây tên lớn. Một cây Phá Thần Tiễn xuyên qua đêm tối, nhanh như một tia chớp xuyên thấu qua cái đầu của con ngựa bay ra, lực đạo mạnh đến nỗi đem nó quăng ra sau đếm mấy trăm trượng rồi rơi xuống dốc núi ngay rừng núi.

- Ha ha ha, các huynh đệ, giết cho ta!

Trong tiếng cười lớn, một đại hán trên mặt có một vết sẹo lớn từ không trung nhảy xuống. Bàn tay vung lên, cự mã ngoài doanh trường lập tức bị nổ thành phần vụn. Ngay trước thời khắc con ngựa bị bắn rơi chết thì hán đã rời khỏi lưng ngựa.

Hí hí hí hí!

Từng trận tiếng ngựa hí vang lên, tất cả ngựa bay từ trong rừng cây bay ra, cùng một thời gian, vô số chiến mã bọc giáp của Dịch hoang cũng xông qua hàng rào, chém giết tới đây. Từng cây đuốc quăng ra vào trong cách doanh trường, đốt đi.

- Giết!

Một võ giả Dịch hoang cỡi ngựa, trong tay cầm một cái lưu tinh chùy thật dài cuồng đập tới đây, ba bốn tên chiến sĩ mặc hắc giáp ở sau hàng rào lập tức bị nện bay ra.

Chiến giáp của Đại Chu hoàng triều có thể phòng ngừa mưa tên của dị hoang, nhưng đối với các loại vũ khí đánh cận lớn này lại không có tác dụng lớn. Ngay lúc chiến đấu với quân đội, dị hoang đã tách ra thành những nhóm lớn đánh sâu vào trong đại quân, mượn chiến mã trùng kích, rồi dùng vũ khí cận chiến có lực đạo lớn đánh chết các giáp sĩ Đại Chu.

-Giết bọn họ!

Một âm thanh lạnh đến tận xương tủy từ trong đêm tối truyền đến. Quân đội Đại Chu như một cỗ máy chiến tranh, ngay lúc đại quân dị hoang đột kích liều chết tiến vào, thì chỉ trong nháy mắt, cỗ máy này đã diên cuồng chuyển động.

Chi chít đại quân, từ bốn phương tám hướng lao đến. Trong quá trình chạy tới, chỉ trong mười trượng đã kết thành một cái trận pháp đơn giản, đánh tới đại quân dị tộc.

Băng! Băng! Băng!

Âm thanh của Phá Thần Tiễn liên miên không dứt, mỗi một cái phá thần tiễn một khi được bắn ra thì lập tức có hơn mười đầu Song Dực Phi Kỳ bị bắn chết. Thi thể bay ra sau mười trượng mới rơi xuống.

- Hừ! Không biết sống chết!

Trong tiếng hừ lạnh, một cao thủ quân đội Đại Chu nhảy cao qua, đón lấy những cao thủ trong dị tộc kia. Trong âm thanh của tiếng đao kiếm, còn có sự âm hành và ánh sáng lạnh chói mắt, nổ tung tại không trung.

Đại quân dị tộc đột kích có khoảng một vạn người lao ra thật nhanh từ trong bóng tối. Chỗ ở của Phương Vân cách nơi mà dị tộc tiến công cũng không xa, chỉ một lát sau, đã có một nhóm binh lính dị tộc đột phá vòng vây thẳng hướng đến doanh trường chung quanh Phương Vân.

- Nơi này có một nhóm tân binh, giết họ!

Thủ lĩnh của đám binh lính dị tộc này hiển nhiên rất kinh nghiệm. Chỉ dựa vào phản ứng cùng khí thế cũng có thể cảm nhận sự khác nhau rất lớn của đám binh sĩ ở đây cùng đám binh sĩ đang chiến đấu ở kia. Đó chính là thiếu hụt sát khí.

- Giết!

Nghe thấy thế, đám binh lính dị tộc hưng phấn lên. Trong mắt hiện lên quang mang dữ tợn, diên cuồng xung phong liền chết xông tới.

Chuyện đột kích vào trại địch này vốn là chuyện vào nhà cướp của, chiếm chút tiện nghi mà thôi. Cũng không có ai đi trông cậy vào nhóm binh lính này mà có thể phá tan quân doanh Đại Chu.

- Hừ! Tân binh thì đúng là không ai, nhưng muốn chiếm tiện nghi thì lại không dễ dàng đâu!

Phương Vân đứng mũi chịu sào. Đối mặt với nhánh quân đội Đại Chu này hán lộ ra vẻ trấn định như không.

- Toàn thể nghe lệnh, lập tức lấy vũ khí ra lâm trận đối địch!

Âm thanh của Phương Vân vang dội trong hư không, không hề dưới âm thanh tiếng đao kiếm va vào nhau. Trong âm thanh còn có một cỗ lực lượng làm an tĩnh lòng người, lập tức làm cho các binh sĩ vốn đang hơi bối rối an tĩnh lại.

- Dàn trận!

Trong bóng tối vang lên âm thanh của Sở Cuồng. Cùng một thời gian, liền nghe thấy có tiếng vèo qua, sáu cây thiết tiễn giữa không trung chia làm sáu nhánh nhanh như tia chớp bắn trúng vào cổ họng sáu tên kỵ binh dị tộc, làm bọn họ té xuống. Đây là Chu Hân xuất thủ.

Cốc cốc! Cốc cốc!

Vó ngựa đồng thời phát động lên làm cho mặt đất cũng bị chấn động. Những binh lính dị tộc này thế tới hung mãnh, phẳng phát giống như mãnh hổ xuống núi, khí thế vô cùng.

Phương Vân lẳng lặng đứng ở phía trước doanh trại, bình tĩnh nhìn một thiết kỵ thật lớn của dị tộc đang đập mà đến. Trong mắt của tên dị tộc này, ngoại trừ sự tinh táo trên khuôn mặt mười lăm tuổi này còn hiện ra thần sắc lãnh khốc khiến tim hắn phải đập nhanh.

Hiệu quả của những ngày tập luyện liền có tác dụng, ba nghìn binh lính binh đoàn giáo úy nhanh chóng kết thành trận pháp. Mà Phương Vân chính là đứng đầu mũi trận pháp này. Binh lính dị tộc càng lúc càng gần, ngay lúc chỉ còn cách có ba trượng, Phương Vân rút cuộc đã xuất thủ rồi.

Ầm!

Phương Vân xông ra, từ trên cao nhìn xuống rồi tung một chưởng ra. Chỉ nghe ầm một tiếng, không khí nổ tung. Trong phạm vi hai mươi trượng phía trước Phương Vân toàn bộ hóa thành hư không, một cái bàn tay màu vàng khổng lồ, giống như là ma thần từ trên trời giáng xuống.

Ầm!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, phạm vi hai mươi trượng liền hóa thành một cái địa ngục tu la. Hơn ba mươi tên binh lính dị tộc cả người lẫn ngựa, bao gồm cả chiến giáp trên người đều bị một chưởng của Phương Vân chấn thành bụi phấn. Máu nhiễm khắp cả mặt đất.

Hí hí hí!

Chiến mã hí dài, các con chiến mã phía của dị tộc đột nhiên kinh sợ, binh mã đứng đó. Chúng binh lính dị tộc giống như bị dội một gáo nước lạnh xuống, mất sợ hãi vô cùng.

- Giết!

Phương Vân lại không để ý tới nhiều như vậy, cánh tay vung lên. Doanh trại giáo úy đã kết thành trận pháp thừa dịp hỗn loạn này mà hướng tới chém giết.

- Trong các tân binh Đại Chu này chỉ có mình hắn là cao thủ, ngăn hắn lại!

Trong đám lính dị tộc truyền ra tiếng hô to. Rồi có vài thân ảnh nhảy lên trên.

Phương Vân cũng lười để ý tới. Liền tiếp đánh hai Lực Phách Đại Thủ Ấn ra, hai tên cao thủ dị tộc vừa mới bay lên đã trở thành hai cỗ thi thể đánh ra phía ngoài.

Ngâm!

Trong hư không vang lên tiếng rống ngâm. Phương Vân thôi động nội lực, không khí ở phía sau lưng hắn dập dờn bỗng bành. Trong sự biến hóa của quang ảnh, một thân ảnh phi long hiện ra.

Ầm!

Hai chưởng đánh chết hai gã cao thủ dị tộc, thân hình của Phương Vân như én bay, lại một chưởng Lực Phách Đại Thủ Ấn đánh xuống, nhất thời người ngã ngựa đổ, huyết nhục văng ra. Ánh mắt Phương Vân lạnh lẽo, rồi đưa mười hai chuôi tà kiếm lên. Chỉ nghe một tiếng ầm, rồi một đám mây đen hiện ra trên đầu đám binh lính dị tộc, tiếp theo trong đám mây đen đó vang lên âm thanh của mười hai chuôi tà kiếm đâm qua huyết nhục.

Hí hí hí!

Chiến mã tán loạn, đội hình của đám binh lính dị tộc này loạn rồi!

- Có cao thủ!

Ở ngay hàng rào, một gã cao thủ dị tộc quay đầu lại nhìn, trong con mắt đen nhánh hiện lên bóng dáng của Phương Vân. Tên đại hán vạm vỡ này chính là tên cao thủ ban đầu cưới con Song Dực Phi kị của dị tộc, lướt qua hàng rào.

Trong tay của hắn có một thanh trảm mã đao, ngay lưỡi đao toàn là máu, từng giọt máu tách tách rơi xuống. Qua một hồi tiến công vừa rồi, hắn đã giết hơn hai mươi binh lính Đại Chu, trong đó còn có mấy tên cao thủ Trữ Thai cảnh.

Ánh mắt nhú lại, trong mắt của tên cao thủ dị tộc này phát ra hàn quang lạnh người. Thân hình nhảy lên, người này giống như một mũi tên rơi cung, bắn xuyên qua. Chỉ trong chớp mắt đã vượt qua khoảng cách bốn mươi trượng, trong không khí xuất hiện từng đạo sóng rền, hư không ở phía sau bị chấn nổ.

- Hử?

Trong lòng Phương Vân bỗng cảnh giác lên, sinh ra cảm giác nguy cơ mãnh liệt. Từ sau khi hắn tu thành Lực Phách Đại Thủ Ấn, thì đây là lần đầu tiên cảm thấy nguy hiểm như thế!

Ầm!

Phương Vân không chút nghỉ ngơi, trực tiếp một cái Lực Phách Đại Thủ Ấn tà tà bay ra. Hư không nổ vang, một thanh trảm mã đao bị Lực Phách của Phương Vân đánh trúng, vòng vòng bay ra ngoài.

Khoảng hơn mười trượng, tên cao thủ dị tộc đó phun ra một búng máu:

- Lực lượng mạnh quá.

Trước khi Phương Vân xuất thủ thì sau lưng chính là một con phi long. Nhưng ngay giây phút hắn xuất thủ thì đột nhiên một con rồng bay hóa thành ba con phi long. Hắn đâu nào ngờ đến Phương Vân lại giấu tài đến như vậy.

Ba con phi long lực, cho dù là cao thủ Khí Phách cảnh cũng phải lui đi, mà hắn lại chính là Khí Phách cảnh!

- Hừ! Thì ra là một tên cao thủ Khí Phách cảnh!

Phương Vân một chưởng đánh bay đối thủ, báo động trong lòng liền giải trừ. Lập tức biết được cảm giác hồi nãy là do tên cao thủ dị tộc này đánh lên nên mới sinh ra cảm giác như thế.

“Lần đột kích này, hình như tên này là thủ lĩnh. Ta nếu giết được hắn thì đó là công lớn. Tích lũy chiến công để ngày sau có thể phong vương bá hầu, trải bằng con đường đi...”

Ánh mắt Phương Vân lóe lên một chút, lập tức khóa chặt tên thủ lĩnh dị tộc này lại...

- Để mạng lại!

Tâm tư của Phương Vân đã định, lập tức khu động quỹ long chu bay tới. Đang được nửa đường thì cổ tay run lên, Lực Phách Đại Thủ Ấn phá không bay ra. Hắn vừa xuất thủ thì đã vận nội lực lên tới đỉnh, hư không ở phía sau biến ảo, ba con phi long khổng lồ hiện ra, di động trong bầu trời đêm, sống động vô cùng.

hamhieubiet

Đại Chu Hoàng Tộc

129. Chương 125: Tứ Cực Ma Tông

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

Thấy Phương Vân hung mãnh như vậy, tên cao thủ Địch Hoang lập tức thay đổi sắc mặt. Ánh mắt của hắn nháy mắt động, đột nhiên tay tìm tòi, từ phía sau lưng cũng có năm cái trường kích, lấy trong đó một cái, đột nhiên ném.

“Chút tài mọn!”

Trong đầu hiện lên cảnh tượng tên cao thủ dùng một kích phá tan tháp canh, Phương Vân cười lạnh một tiếng, cũng không thèm để ý, Lực Phách Đại Thủ Ấn đưa tới, đem gốc cây trường kích bắt bỏ vào lòng bàn tay. Trường kích ở lòng bàn tay bỗng nhiên nổ tung, chỉ nghe phù một tiếng nhẹ - vang lên, bàn tay màu vàng khẽ rung động một chút, sau đó năm ngón tay mở ra, vẫn như cũ đánh tới tên cao thủ Địch Hoang kia!

- Rút lui.

Tên cao thủ Địch Hoang vung tay lên, trong mắt hiện lên một tia vẻ sợ hãi, thân hình thoáng một cái, lập tức nhanh như tia chớp hướng ra phía ngoài chạy trốn. Phương Vân ba phi long lực, quá mức kinh người, hắn tự biết cũng không phải đối thủ.

- Trốn chỗ nào!

Thấy tên cao thủ địch hoang muốn chạy trốn, Phương Vân nào có thể làm cho hắn như ý nguyện! Bàn tay lại vung lên, tốc độ còn nhanh hơn ban nãy đến mấy phần, nhanh như một ngôi sao băng, một cái nháy mắt, lập tức đuổi tới sau lưng của hắn.

- Uống!

Mắt thấy trốn không thoát, tên cao thủ địch hoang đột nhiên quay đầu, gầm lên xuất đao. Hàn quang chợt lóe, đao khí bàng bạc, chạm mặt bắn về phía Lực Phách Đại Thủ Ấn đang bay tới.

Một tiếng đầy nhuệ khí vang lên, sau lưng tên cao thủ Địch Hoang hiện lên bóng ảnh của hai con phi long lực. Hiển nhiên, một đao này hắn cũng đã dùng toàn lực rồi.

Ầm!

Ba phi long đối chiến hai phi long, cao thấp liền biết. Sau một tiếng nổ ầm, Lực Phách Đại Thủ Ấn của Phương Vân lấy lực lượng bài sơn đảo hải làm nổ tung đao khí của tên cao thủ Địch Hoang, hơn nữa còn thuận thế đánh vào ngực của hắn!

A!

Chỉ nghe hét thảm một tiếng, tên cao thủ địch hoang thảm hừ một tiếng, há mồm phun ra một ngụm máu, xương cốt toàn thân từng khúc gãy lìa, sau đó như con diều đứt dây bay ra, rơi trên mặt đất.

- Đại nhân! Bảo vệ đại nhân!

Thấy người này rơi xuống đất, Địch tộc chung quanh trong nháy mắt đại loạn, vô số thất liệt mã chạy tới, sẽ phải đi cứu hắn.

- Quả nhiên là đại nhân vật, chém xuống thủ cấp của hắn!

Phương Vân lập tức đuổi theo tới. Theo quy củ của Đại Chu, cứ lấy số lượng địch nhân chém giết được mà tính toán công trận. Ngay khi Phương Vân chuẩn bị chém giết thủ cấp của hắn thì bỗng nhiên có một tiếng gầm thét từ trên bầu trời:

- Mau tránh ra!

Phương Vân ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một đầu thú dữ khổng lồ từ trên trời giáng xuống. Đầu thú dữ này như Thanh Ngưu, nhưng trên trán lại có nhô ra sừng, hai con người đỏ như lửa, ở trong trời đêm phát ra tinh quang. Trên lưng thú dữ có một người mặc áo bào rộng xếp bằng, mặt mũi thô cuồng, thần thái uy mãnh.

Thế tới của đầu thú dữ này vô cùng mãnh liệt, Phương Vân tai vừa nghe được tiếng của nó thì nó đã như một ánh sao băng, rơi xuống trước người của Phương Vân.

- Uống!

Trắng hán trên lưng thú dữ bỗng nhiên hét lớn một tiếng, thân hình nháy một cái liền tới trên đỉnh đầu của Phương Vân. Mắt của hắn lóe lên, đột nhiên hơi thở tăng mạnh, lấy thể vạn thể lôi đình đánh một chưởng ra.

Ầm Ầm!

Trong hư không bỗng nhiên có một cái bùa nhưng tự nhiên mây đen, trong mây đen có một cái trụ tối cổ lão, mang theo hơi thở trấn áp muôn phương, mạnh mẽ đánh xuống đầu Phương Vân, dường như muốn trấn áp hắn ở bên trong.

- Tứ Cực Ma Tông!

Trong đầu Phương Vân lập tức hiện ra cái tên này. Trong ‘thời đại cận cổ’ đã từng nhắc tới Tứ Cực Ma Tông này là môn phái mạnh nhất Dịch Hoang. Nghe nói hoàng thất Dịch Tộc còn có một truyền thống, đó là tất cả tứ tôn hoàng tử một khi có thể đi lại được thì phải lập tức gia nhập Tứ Cực Ma Tông, học tập võ công ở bên trong phái này.

Tuyệt học của Tứ Cực Ma Tông chính là Tứ Cực Ma Kinh, nghe nói khi luyện tới tầng cao nhất thì có thể tế luyện ra bốn tòa thành trì vô cùng lớn. Cho dù là cao thủ nào, một khi bị bốn tòa thành đó trấn áp thì lập tức sẽ phải bị đứng trấn áp trong đó, vĩnh hằng bất động!

Tông chủ Tứ Cực Ma Tông nghe nói đã dùng tuyệt học này mà trấn áp vô số cường giả ở bên trong. Mỗi ngày lấy nội lực của bọn hắn để cho mình sử dụng.

- Tới hay lắm!

Phương Vân nơi nào có sợ hắn, bàn tay vừa lộn, Lục Phách Đại Thủ Ấn đón đỉnh đầu, phá không ra.

Người trước mắt này, bốn cái trụ vẫn còn mờ mờ lung, rõ ràng là công lực chưa cao. Nếu như bốn cái trụ có động rõ ràng thì Phương Vân phải tránh đi gấp.

Ầm!

Hư không chấn động, Lục Phách Đại Thủ Ấn của Phương Vân dựa vào lực lượng không gì sánh nổi đánh tan bốn cái trụ. Làm cho cái bùa kia ucnxg tiêu tán, còn tên trắng hán thì bị cổ lực lượng mạnh mẽ này chấn bay ra ngoài.

- Làm sao có thể!

Đại hán mặc áo bào rộng lộ ra thần sắc khiếp sợ. Bốn cái trụ cực ma đứng trấn áp muôn phương, dựa vào cái lực lượng không thể địch nổi mà trấn áp cao thủ ở trong đó. Không nghĩ tới người thiếu niên này lại có thể dựa vào lực lượng thuần túy mà đánh tan bốn cái trụ cực ma của hắn!

“Lai lịch của sĩ quan Đại Chu này nhất định phải tra!”

Hiện lên ý nghĩ này, người trắng hán này động thân thể, dựa vào lực lượng của Phương Vân mà bay vào trong đám người, chỉ trong một khắc hô hấp đã bay vọt đi.

- Chạy đi đâu!

Phương Vân khu động quỹ long chu, nhanh chóng đuổi theo. Giữa không trung lại tung ra một cái Lục Phách Đại Thủ Ấn. Bàn tay to màu vàng như sao băng, đánh tới tên trắng hán đó.

Trắng hán này không chút nghĩ ngợi, xoay người lại đón chưởng này, Tứ Cực Ma công lại lần nữa xuất thủ. Nhưng bốn cái trụ khi đụng vào bàn tay to thì vẫn tiêu tán như cũ. Trắng hán này mượn cổ lực lượng đó bay lui ra ngoài. Vừa lúc đó, dị biến xuất hiện, một đạo kinh hồng đột nhiên xuất hiện qua khóe mắt, rồi nâng một cái đầu to bay trở về.

- Người!

Trắng hán này sắc mặt đại biến, môi giân run lên. Hắn không nghĩ tới, Phương Vân xuất chưởng là giả, xuất kiếm là thật. Thừa dịp hắn bận chống đỡ thì lại xuất kiếm lấy đầu của người cùng tộc.

Chiêu này của Phương Vân là học từ Ngụy Duyệt, cái trường kiếm màu đen nhánh này lập tức nâng cái đầu tên cao thủ Địch Hoang kia bay lại trong tay.

- Rút lui!

Tráng hán màu trắng nhìn thoáng qua Phương Vân, tựa như muốn ăn tươi hán vậy. Bàn tay vung lên, phá không rời đi. Mà thiết kỵ của Địch Tộc ở phía sau cũng nhanh chóng lui ra ngoài.

- Giặc cùng đường chó đuổi, cẩn thận mai phục!

Các giáp sỹ chung quanh cũng không đuổi theo, bắt đầu kiểm kê xác chết ở trên đất. Lần đột kích này, tổn thất có hơi lớn một chút, nhưng địch tộc cũng không ít thi thể. Dù sao việc đột kích vào buổi tối này khi xuất động toàn là quân tinh nhuệ. Lực chiến đấu so với binh lính bình thường Đại Chu mạnh hơn rất nhiều.

- Tứ Cực Ma Tông, quả nhiên lợi hại! Đáng tiếc võ đạo cảnh giới của ta, so với hán kém hơn một tầng. Bằng không, cũng có thể đem hán đứng trấn áp!

Tráng hán màu trắng cũng là cao thủ, võ giả Khí Phách cảnh phần lớn có hai long lực, nhưng người này khi xuất ra tứ cực trụ thì lại có đến ba phi long lực, so với Phương Vân thì chỉ kém hơn một chút.

Cũng chỉ có như vậy, mới có thể đón lấy Phương Vân một chiêu, mà lông tóc không bị thương. Nhưng mà Lực Phách Đại Thủ Ấn lại có lực lượng kì dị, có thể không ngừng làm hao tổn lực phách đã ngưng tụ của đối phương. Càng giao thủ thì thực lực đối phương càng yếu. Cho đến lúc cuối cùng thì lực phách bị tiêu tán, rồi bị Phương Vân bắt lấy.

Thân hình của Phương Vân động cái từ không trung rơi xuống. Trên mặt đất, các giáp sỹ Đại Chu đang vây lấy Song Dực Phi Kỵ.

Phương Vân cẩn thận nhìn qua, loại chiến mã này da rất dày, hết sức cường tráng.

- Đây là Song Dực Phi Kỵ của dị tộc, là một trong những dị chủng thời thượng cổ. Theo truyền thuyết thì loại này thuộc thân ngựa, có mang theo huyết thống của Phi long, Chu Tước. Đến bây giờ, chỉ có dị tộc còn, Trung thổ đã mất rồi.

Một gã giáo úy bên cạnh, nói. Ánh mắt của hán nhìn qua cái đầu trong tay Phương Vân, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc cùng tôn kính. Tên giáo úy quân dự bị này tuy tuổi còn trẻ nhưng đã có ba phi long lực, sánh ngang với võ giả Khí Phách cảnh đỉnh phong.

Phương Vân gật đầu, như có điều suy nghĩ. Trung thổ người đông, phần lớn các nơi đều đã bị mở đất xây thành trì nên các loài dị chủng thời thượng cổ đã sớm bị bắt giết hết rồi. Chỉ còn ở các dị tộc ở các nơi hoang dã vẫn còn giữ địa hình từ thời trung cổ, thượng cổ không bị phá hủy nhiều cho nên vẫn có nhiều dị chủng còn tồn tại.

- Toàn bộ doanh trại tập hợp!

Phương Vân nhìn lướt qua doanh trại giáo úy của mình, trầm giọng nói. Lần đột kích này, doanh trại giáo úy đã chết một hai trăm người, nếu như không phải có Phương Vân trấn áp một lần thì sợ còn chết nhiều hơn. Quân dự bị cùng quân chánh quy vẫn khác nhau quá lớn, đặc biệt khi quân đột kích lại là quân tinh nhuệ dị tộc.

Mọi người nghe tiếng lập tức từ bốn phương tám hướng chạy tới đây. Ở Diêm Thành khi đối phó sa môn, cần bản không cần phải trận pháp. Đây là bọn họ lần đầu tiên, ở trên chiến trường dùng trận pháp phối hợp. Cả trong quá trình, cũng làm cho quân tinh nhuệ dị tộc để lại hơn ba trăm cỗ thi thể, Dù sao mà nói thì đây vẫn là chiến tích không tồi.

Phương Vân nhìn lướt qua, thấy Chu Hân, Sở Cuồng trong đó thì thở phào nhẹ nhõm. Hai người này là tâm phúc của hán, không thể có chuyện gì xảy ra được!

- Trận đột kích đêm nay cũng là lần huấn luyện đầu tiên của chúng ta từ lúc gia nhập quân chánh quy. Ta hy vọng mọi người sau này gặp chuyện giữ vững trấn định, không nên nữa bối rối. Trên chiến trường cần phải phối hợp với nhau, nếu như chỉ có một người thì khi đã bị bao vây, cho dù mạnh tới đâu thì cũng phải

chết. Những lời dư thừa ta không nói. Đối với rất nhiều người thì đây cũng là chiến trường chân chính đầu tiên, trở về suy nghĩ cho cẩn thận rồi nghỉ ngơi đi!

- Vâng, đại nhân!

Binh sĩ doanh trại giáo úy hưởng ứng ầm ầm, âm thanh phát ra thập phần cung kính. Lần tập kích này, những huấn luyện của Phương Vân đã phát ra hiệu quả lớn, tránh khỏi tổn thất nhiều.

Quân đội tôn trọng cường giả, mà Phương Vân lại bằng dựa vào thực lực của mình lấy được sự tôn kính của những binh lính này.

Sau một thời gian nén hương, các công việc trong doanh trại cũng kết thúc. Tử thi được chôn cất, hàng rào bị phá vỡ được tu bổ. Về phần tháp canh thì ngày mai mới được sửa xong.

Ở một địa phương cách quân Đại Chu hơn mười dặm, có một gã đại tướng địch hoang lương hùm vai gấu, lưng đeo một thanh đại đao ngời ở trên đỉnh núi. Người này cạo đầu trọc, hai má có khắc hai cái mồm rắn độc, hiện ra một cổ khí thể bén nhọn, cường hãn.

Vó ngựa vang lên, trong đêm tối truyền đến tiếng thiết kỵ chạy đến. Tráng hán áo bào trắng trên con thú dữ, từ trên trời giáng xuống.

- Thế nào?

Nam tử đầu trọc mở mắt ra, nhìn phía trước hỏi.

hamhieubiet

Đại Chu Hoàng Tộc

130. Chương 126: Tạ Đạo Uẩn

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

- Đại tướng quân, Vu Cương bị giết rồi!

- Cáo gì?

Về mặt nam tử đầu trọc biến đổi, bỗng nhiên đứng lên. Trên người hắn đột nhiên bộc phát ra một cổ khí thể bài sơn đảo hải, quang ảnh không ngừng biến ảo trong hư không, mười con phi long lượn lơ bay múa.

Chát!

Bàn tay của đại tướng quân nhấc lên, một dấu bàn tay in vào mặt của tráng hán, làm cho hắn bay ra xa.

Vu Cương là thị vệ của công chúa A Mi Quả, công chúa vì rèn luyện những thị vệ này, cho bọn hắn cơ hội kiến công lập nghiệp nên đã phái họ đến các bộ tộc Địch tộc. Trong các thị vệ thì Vu Cương lại là người được công chúa coi trọng nhất, Vu Cương thích mạo hiểm, lần này tự chủ trương muốn đi tìm quân đội Đại Chu, không ngờ lại chết đi mất.

Đại tướng quân từng bước từng bước đi tới, cả tòa núi ở dưới chân của hắn rung động. Ngoài mây trượng, mấy con thú dữ Địch Hoang có thân thể khổng lồ lạnh run lẩy bẩy, phát ra tiếng kêu sợ hãi.

Võ giả mười con phi long lực thật là đáng sợ, nếu như hắn nguyện ý, thậm chí có thể đem ngọn núi này ép vào dưới đất.

- Ta đã nói với người ngay từ đầu là Vu Cương tuyệt đối không thể chết được. Giờ phải làm sao bây giờ! Á Nỗ, đến lúc đó thì tự người giải thích với công chúa đi!

Tráng hán áo trắng tên Á Nỗ quỳ xuống mặt đất, không nhúc nhích.

Hít sâu một hơi, Đại tướng quân khôi phục mấy phần thanh minh:

- Nói, rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Vu Cương có thực lực Khí Phách cảnh, nếu muốn chạy trốn, tuyệt đối không có vấn đề! Rốt cuộc là người nào giết hắn rồi!

- Trong quân đội Đại Chu lần này, xuất hiện một tên giáo úy, tuy hắn chỉ cỡ mười lăm tuổi nhưng đã có ba con phi long lực. Ta cùng Vu Cương cũng không phải là đối thủ của hắn. Thậm chí Tứ Cực Ma Công của ta cũng bị bàn chưởng màu vàng của hắn đánh tan!

Á Nỗ cặn kẽ đem mọi chuyện kể lại.

- Hử? Giáo úy ở trung thổ cũng chỉ là Trụ Thai cảnh, nửa con phi long lực cũng không có. Hắn làm sao lại có đến ba con phi long lực!

Ánh mắt đại tướng quân lóe lên, biến ảo không ngừng. Hắn thật sự không nhớ nổi trong thiên hạ có chưởng pháp gì mà lại có thể đối kháng với Tứ Cực Ma Công!

Bầu trời tăng sáng, sau khi thi thể của Vu Cương được đưa về Dịch Hoang

Trong quân đội Đại Chu, Phương Vân theo lệnh của đô úy doanh trại Tào Húc, cùng với mấy tên giáo úy ra ngoài doanh trại.

Sau khi chiến đấu chấm dứt thì đến lúc ghi chép quân công. Nhưng mà, khi trận đột kích đêm qua kết thúc thì cũng đã đến nửa đêm rồi.

Việc ghi chép chiến công cực kỳ nghiêm khắc, cực kỳ chính xác, không thể có nửa điểm sơ sót. Nếu như phát sinh chiến đấu lúc nửa đêm thì phải tới rạng sáng mới có thể ghi chép chiến công.

- Giết ba tên địch, ghi công ba lần.

- Giết hai tên địch, ghi công hai lần.

- giết một gã thủ lĩnh địch, ghi công năm lần.

Một gã võ quan da mặt trắng nõn, tay chấp bút ghi chiến công, vừa ghi vừa nói. Bên cạnh còn có một tên lính cầm nghiêng mực, ở một bên hầu.

Theo quy củ của Đại Chu hoàng triều, giết được lính cấp bậc Thiên Phu trưởng trở xuống, ghi công ngày. Cấp bậc càng cao thì ghi chép càng nhiều. Giết cấp bậc giáo úy trở lên, liền công tứ đẳng; giết đại tướng quân thì ghi công tam đẳng; giết vương hầu của địch thì ghi công nhị đẳng; giết thành viên hoàng thất thì ghi công nhất đẳng!

Quân hàm của Đại Chu hoàng triều cũng theo quân công mà xét. Tỷ như muốn trở thành đại tướng quân thì trừ cảnh giới võ đạo càng cao thì việc tích lũy công tam đẳng cũng phải tương ứng!

Kỳ binh chết của Thu tộc cũng có hạn, thời gian ghi chép cũng không tốn nhiều. Rất nhanh, đô úy Tào Húc đã mang theo đám người Phương Vân tới.

Doanh trại giáo úy của Phương Vân có ba nghìn người, nhưng tối qua chỉ giết được ba trăm tên Thu tộc, cũng không phải là mỗi người đều lập được. Sau khi ghi chép, rất nhanh đã đến Phương Vân.

- Đô úy đại nhân!

Phương Vân thì lễ một cái, sau đó đem cái đầu cao thủ Thu Hoang tới.

Thấy đầu người trong tay Phương Vân, Tào Húc nheo mắt, kinh hô một tiếng.

- Vu Cương.

- Vu Cương?

Quan chấp bút cũng run rẩy cả lên.

Trong quân doanh, không biết bao nhiêu người muốn giết người này. Mỗi lần cũng làm cho hắn chạy, không nghĩ tới lần này, hắn lại chết ở chỗ này.

Vu Cương, có thực lực của tướng quân, là đô úy của Dịch tộc, hắn có sở thích thống lĩnh quân tiên phong đột kích doanh trại. Không biết bao nhiêu giáo úy, đô úy của Đại Chu hoàng triều đã chết trong tay hắn! Thuộc loại người mà quân đội Đại Chu hoàng triều căm hận xương tủy! Vì đối phó người này, mà rất nhiều

tướng quân trong quân đội muốn tự mình mai phục, đánh chết người này, nhưng lần nào hắn cũng thoát cả. Nhưng không ngờ lần này Vu Cương lại chết ở nơi đây, chết trong doanh trại của quân dự bị.

- Người này, là người giết?

Đô úy Tào Húc ngẩng nhìn Phương Vân, không chắc chắn hỏi. Ngày hôm qua lúc người thiếu niên này tới quân doanh, hắn cũng không có để ý lắm. Mười lăm tuổi, đô úy, Lực Phách cảnh, mặc dù cũng được, nhưng trong quân đội lại không hề coi trọng tuổi mà chỉ coi thực lực của người có mạnh hay không thôi.

Võ giả Lực Phách cảnh, ở trong quân cũng chưa được tính là cao thủ chân chính!

- Vâng, đại nhân!

Phương Vân lạnh nhạt gật đầu, hắn chỉ biết người này là cao thủ, còn những thứ khác cũng không rõ lắm. Nhưng mà, giờ phút này nhìn về mặt đô úy đại nhân cùng quan chấp bút thì cũng biết người tên Vu Cương này cũng có chút lai lịch.

Luật lệ quân đội sâm nghiêm, ở phương diện chiến công không ai có gan làm giả. Tào Húc trong lòng đã sớm xác định Vu Cương là do Phương Vân giết chết, nhưng khi nghe được thì vẫn chấn động không thôi.

Phương Vân là võ giả Lực Phách cảnh, chắc chỉ có một con phi long lực! Còn tên Vu Cương là hai con phi long lực! Sự khác biệt rất lớn, hắn làm sao mà giết được?

Tối hôm qua hết sức hỗn loạn, công thêm doanh trưởng đô úy cách khá xa nên hắn cũng biết có người đã ngăn chặn Vu Cương, nhưng tình huống cụ thể cũng không biết được.

- Phương Vân, thực lực của Vu Cương hơn xa Đô úy. Nhưng mà, quân quy chính là quân quy, hắn cũng chỉ là đô úy, nên chỉ có thể tính theo cấp đô úy mà thôi.

Đô Úy Tào húc vừa nói, vung tay lên, làm ra quyết định:

- Phương Vân, ghi công tứ đẳng ba lần.

Nói cách khác, Phương Vân giết được Vu Cương, tương đương với việc giết được ba tên giáo úy.

- Cứ theo quyết định của đại nhân là được rồi.

Phương Vân thần nhiên nói, cũng không tranh chấp. Chỉ cần thực lực cường hãn, ngày sau trên chiến trường, là có cơ hội lập công. Không cần thiết vì một Vu Cương đã chết tranh chấp cái gì.

Sau khi ghi chép chiến công xong, đô úy liền dẫn đám người rời đi.

Sau chuyện này cũng không còn ai dám kinh thường cái doanh trại giáo úy đến từ Diêm thành này nữa. Đặc biệt là mấy tên giáo úy, ánh mắt nhìn Phương Vân hoàn toàn khác.

Cái cảnh tượng ba con phi long bay lượn trong bầu trời đêm hôm đó quá mức kinh người rồi!

....

Sâu trong Dịch Hoang.

Mấy chục vạn thiết kỵ Dịch Hoang như đang dàn trận, trải dài cả một vùng đất. Những binh lính Dịch Hoang này, ánh mắt sáng ngời, thần thái dữ tợn, hơi thở cuồng bạo, nhất thời bụi bậm bay khắp nơi.

Ở ngay trung ương của mấy chục vạn binh lính Dịch Hoang này là một cái sườn đồi như được đao cắt gọt, ngay trên sườn đồi có một cái doanh trướng ở đó. Một cô gái răng ngà, da của nàng trắng như ngọc, vô cùng mịn màng, lộ ra vẻ thiên hương quốc sắc đang ngồi trong đó.

Trên mặt của nàng đeo một cái mặt nạ Ma Thần hình thái dữ tợn, chỉ để lộ đôi mắt ra bên ngoài. Trong đôi mắt hiện ra cái trí khôn, trầm tĩnh, trong lúc nháy động làm cho người ta có cảm giác vô cùng tự tin.

Người nữ này chính là nữ nhi của Dịch Hoàng, A Mi Quả, đồng thời cũng là thám hoa của Thi đình mười năm trước, Tạ Đạo Uẩn!

Tạ Đạo Uẩn không nhúc nhích, mấy cô gái Địch Hoang đang đứng bên cạnh nàng. Trước người của nàng là Á Nỗ, đang đem chuyện Vu Cương bị giết nói qua một lần, sau đó quỳ rạp trên mặt đất, đang đợi phán quyết.

Tạ Đạo Uẩn hai tay mở ra, môi vẫn không nhúc nhích, cặp mắt dường như đang suy nghĩ. Trong lúc nàng nhắm mắt thì cái mặt nạ Ma Thần làm cho người ta có cảm giác đang sống lại, làm cho người ta phải run sợ.

- Á Nỗ, chuyện của Vu Cương không liên quan gì. Võ đạo hần không tinh thông, mạo hiểm chết là xong. Không trách người được, người lui xuống đi!

Tạ Đạo Uẩn mở miệng nói. Bàn tay nàng giơ nhẹ, Á Nỗ nhất thời như trút được gánh nặng.

- Đa tạ hoàng nữ, đa tạ hoàng nữ! Á Nỗ cáo lui .

Á nỗ cung kính lui ra ngoài. Hoàng nữ tha thứ đúng là ngoài dự liệu của hần, hoàng thất có nàng này, quả nhiên là phúc của Thu tộc. Á Nỗ cũng không có phát hiện, khi hần xoay người đi thì bàn tay của Tạ Đạo Uẩn ở trên ghế hơi run lên.

- A Mi Quả công chúa, nếu là nam , hần là tốt.

Á Nỗ thở dài sâu một tiếng. Lần trước nếu không phải Địch Hoàng quá cố chấp thì chiến dịch tây bắc cũng không thảm bại, nếu cuối cùng không phải hoàng nữ chủ động hiện thân, chủ trì đại cục thì chỉ sợ Địch tộc lần đó đã tổn thương nguyên khí nặng nề, chưa thể gượng dậy nổi !

- A Mi Quả công chúa, biệt lai vô dạng a!

Một âm thanh hùng hồn từ phía trên truyền xuống. Âm thanh vừa phát ra thì năm đạo thân ảnh cũng hiện lên trên bầu trời đại quân Địch hoang, lóe một cái đã vượt quá mấy trăm trượng.

- Bảo vệ hoàng nữ!

Á Nỗ mới vừa đi ra mấy trăm trượng, đột nhiên cảm giác dị trạng. Lập tức hét lớn một tiếng, bốn người bay ra. Một chưởng vỗ, Tứ Cực ma công kinh sợ thiên hạ lập tức xuất thủ. Bốn cái hắc sắc ma trụ mang theo khí thế trấn áp muôn phương, hướng năm người đánh tới. Cùng một thời gian, trong đại quân của Địch Hoang cũng bay lên vô số thân ảnh, trong những thân ảnh này có không ít đại tướng quân Tinh Phách cảnh. Trong giây lát bay người lên thì hư không liền biến ảo, mười cái hư ảnh phi long gầm thét, khí thế kinh người.

- Lùi lại!

Bàn tay Tạ Đạo Uẩn nhấn một cái, âm thanh như lôi đình nổ tung trong hư không, hướng tứ phương cuộn cuộn thổi đi.

- Chuyện nhỏ này, không cần làm phiền công chúa, ta tự mình giải quyết được!

Nam tử hắc bào cầm đầu nhíu mắt lại, cười lạnh, đánh một chưởng ra. Chỉ nghe ầm một tiếng, phong vân trong thiên địa biến sắc, một đám mây đen hiện lên, nhanh chóng quay chung quanh năm tên nam tử mặc hắc bào này. Trong mây đen đó, hiện ra một cái bàn tay to vô cùng, mang theo lôi quang vô cùng, từ không trung mang theo một cỗ hơi thở băng thiên liệt địa, đánh xuống chúng cao thủ Địch tộc.

- Cường giả Địa Biến cảnh!

Chúng cao thủ Địch Hoang nhất thời kinh hô một tiếng. Bất kỳ một cường giả Địa Biến cảnh nào, cho dù là ở trong Đại Chu hay Ngũ Hoang đều là cường giả cấp bậc thống soái cả! Căn bản không phải mấy người bọn họ có thể đối kháng được!

- Hừ!

Trên sườn đồi, Tạ Đạo Uẩn hừ lạnh một tiếng, trong mắt hiện lên một tia điện quang. Trong nháy mắt, có vô số đất đá từ dưới đất bay lên, hóa thành một con cự mãng viễn cổ, mạnh mẽ đánh tới cái bàn tay to trên bầu trời.

T

131. Chương 127: Chiến Sự Tái Khởi

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

Con cự mãng bằng đất đá đùng với cái bàn tay to, ầm một tiếng rồi hóa thành phần vụn. Nam tử hắc bào thân thể khê động, hơi lui về sau. Mà Tạ Đạo Uẩn ở trên vách núi vẫn ngồi trong ghế, ánh mắt bình tĩnh, không nhúc nhích.

- Tất cả lui ra.

Tạ Đạo Uẩn khoát tay áo, đuổi đám cao thủ Dịch Hoang đi, sau đó con mắt nhìn lên hư không, lạnh nhạt nói.

- Cực Đạo tiên sinh, nếu như ngươi muốn khiêu chiến cao thủ Dịch Hoang chúng ta, ta phụng bồi là được!

Cực Đạo tiên sinh cười khan một tiếng.

- Võ đạo A Mi Quả công chúa, vẫn lợi hại như vậy a!

- Ta hi vọng ngươi có thể gọi tên trung thổ của ta, Tạ Đạo Uẩn.

Tạ Đạo Uẩn lạnh lùng nói.

- Ha ha, công chúa nếu nói như vậy. Chúng ta làm theo là được.

Cực Đạo tiên sinh vung tay lên, lập tức mang theo bốn gã cao thủ bay tới trên đỉnh đồi.

- Có chuyện gì, nói đi?

Tạ Đạo Uẩn hai tay đặt trên ghế, khôi phục bình tĩnh.

- Công chúa thông minh trác tuyệt, thiên tư tốt đỉnh, năm xưa thi đình cũng có thể cùng Trạng Nguyên lang Lý Ưc Huyền đoạt tiền tam. Muốn giấu diếm cũng không thể gạt được công chúa, ta cứ nói thẳng vậy. Mặc dù công chúa đã nhiều lần cự tuyệt, nhưng mà Thiên Tà Tông chúng ta đối với sự hợp tác của hoàng tộc Dịch tộc vẫn vô cùng hứng thú. Lần này, để tỏ lòng thành, tông chủ chúng ta cố ý phái chúng ta tới đây giúp đại quân quý tộc một tay! Hi vọng công chúa có thể nhìn thấy lòng thành của chúng ta, mà đừng cần trở nỡ!

Cực Đạo tiên sinh nói.

- Hừ! Trung thổ có câu: Người không phải tộc ta, tất có dị tâm. Thiên Tà tông các người hai trăm năm trước đã bắt đầu thâm thấu vào trong triều đình Đại Chu, hôm nay lại cấu kết với Bình Đỉnh hầu làm việc xấu. Các người nghĩ đùa giỡn, cũng chỉ là muốn lợi dụng đại quân của Dịch tộc chúng ta để hoàn thành mục đích của các người mà thôi.

- Ha ha, công chúa nghiêm trọng rồi. Chúng ta có thể có mục đích gì chứ. Đại Chu hoàng triều trong mấy trăm năm nay không ngừng chinh phạt, không biết bao nhiêu tông phái đã bị đại quân Đại Chu tiêu diệt rồi. Cường đại như Di Tinh Di Túc tông cũng không phải là đã bị hoàng thất Đại Chu tiêu diệt rồi sao. Môn nhân bị giết, công pháp bí quyết thì bị thu lấy. Hôm nay, Đại Chu hoàng triều còn lấy đạo thống của Di Tinh Di Túc tông mà độc chiếm Vực Ngoại Tinh Thần Thiết! Thiên Tà Tông chúng ta mặc dù cường đại, nhưng cũng chẳng hơn Di Tinh Di Túc tông bao nhiêu!

- Đó là vết xe đổ a, hậu nhân cần phải chuẩn bị thôi! Đại Chu hoàng triều muốn tiêu diệt hoàn toàn Ma Đạo hai môn trong thiên hạ, chúng ta cũng là vì tự vệ thôi. Mà nói tiếp, hẳn là người Dịch tộc các người còn hận Đại Chu hoàng triều hơn chúng ta a!

Cực Đạo tiên sinh mỉm cười nói.

- Đó là chuyện chúng ta, cũng không nhọc đến Cực Đạo tiên sinh.

Tạ Đạo Uẩn lạnh nhạt nói.

- Ha ha ha, công chúa, chúng ta người sáng không nói chuyện ám. Chiến dịch tây bắc lần trước, các người tổn thất nghiêm trọng, quân lực tây bắc bằng thể này mà cũng nháy mắt bị đánh phá. Di hoàng lần này xua binh từ đông bắc đánh đến đơn giản là vì cảm thấy môi hở răng lạnh. Một khi Dịch tộc bị diệt thì Di tộc cũng bị tiêu diệt. Các người hiện tại chỉ có thể thắng mà không thể thua. Cho nên, ta mang theo các cao thủ trong môn mới đến đây giúp người một tay.

Cực Đạo tiên sinh nhìn ánh mắt Tạ Đạo Uẩn nói.

-Ồ, các người làm sao giúp ta một tay.

Tạ Đạo Uẩn bất động thanh sắc nói.

- Ta sẽ để cho các cao thủ trong môn chúng ta nguyện trang thành người dịch tộc người. Trong lúc đại chiến thì sẽ ám sát các võ tướng của Đại Chu. Công chúa, lần này các cao thủ Tinh Phách cảnh thập long lực thì có hơn mười vị. Nhiều như vậy, hẳn là đã đủ rồi!

Cực Đạo tiên sinh nói ra một câu kinh thiên. Hơn mười tên cao thủ mười phi long lực, xa hơn là một tên cường giả Địa Biến cảnh. Thiên Tà tông lần này cũng bỏ ra vốn rất lớn.

- Mặt khác, lúc cần thiết, ta cũng có thể xuất thủ tương trợ công chúa.

Cực Đạo tiên sinh nói ra một lời đề nghị làm cho người ta khó mà cự tuyệt nổi. Lần chiến dịch tây bắc trước, thái tử thiếu bảo Dương Hoàng tung hoành vô địch, làm bị thương Dịch Hoàng không nói, còn chém giết không biết bao nhiêu cường giả Dịch Hoàng.

Dịch tộc hôm nay thiếu hụt rất nhiều cao thủ, là lúc cần dùng người. Tạ Đạo Uẩn cũng rất khó mà cự tuyệt cái lời đề nghị này.

- Các người làm sao mà nguyện trang được thành người Dịch tộc chúng ta?

Tạ Đạo Uẩn trầm mặc nói. Người trong trung thổ cùng với người Dịch tộc khác nhau rất lớn.

-Ừ!

Cực Đạo tiên sinh xoay người vung tay lên, bốn gã cao thủ Thiên Tà Tông quát lên một tiếng, các khớp xương trong cơ thể phát ra âm thanh vang dội, rồi dưới con mắt của Tạ Đạo Uẩn cùng chúng thị nữ, bốn gã cao thủ Thiên Tà tông này, thân thể run rẩy, da thịt biến đổi. Trong nháy mắt, mặt mũi của bọn chúng ở trở nên mũi ưng mắt sâu, gương mặt của bọn hắn còn hiện lên các hình xăm dữ tợn, thoát nhìn qua y hệt người của Dịch Hoàng.

Thấy một màn như vậy, hai vai của Tạ Đạo Uẩn khẽ nhún lên. Trong nháy mắt, nàng chẳng những mừng rỡ mà còn có cảm giác sợ hãi.

- Thiên Tà tông quả nhiên cao minh, công pháp dịch hình hoán cốt độc bộ thiên hạ!

- Công chúa khen quá rồi, nói về lợi hại thì phải nói bảo châu dịch dung của công chúa mới là lợi hại nhất. Ngay cả Nhân Hoàng đại chu cũng không thể phát hiện ra Thám Hoa người.

Cực Đạo tiên sinh vừa nói, khom người thi lễ một cái.

Tạ Đạo Uẩn không để ý đến lời của Cực Đạo tiên sinh, nhìn lướt qua bốn gã cao thủ Thiên Tà Tông, mở miệng nói:

- Đại quân Dịch Hoàng lần này do ta nắm quyền thống soái. Trong vòng ba ngày ta sẽ tấn công doanh địa Đại Chu, sẽ có nhiều lần tiến công. Đến lúc đó, hi vọng quý phái có thể làm như lời người nói, đem hết các võ tướng Đại Chu nhất nhất giết hết. Nếu như người có thể làm được như vậy, ta liền đại biểu hoàng thất, đáp ứng cùng các người hợp tác!

Cực Đạo tiên sinh mừng rỡ:

- Nhất định sẽ như những gì đã nói. Nhất định chúng ta không để cho công chúa cảm thấy thất vọng. Rốt cuộc chúng ta cũng có thể vì hoàng thất mà đại triển quyền cước, ta trước tiên chúc công chúa mã đáo thành công, hoàn toàn đánh bại Trung Tín hầu!

- Ủ.

Tạ Đạo Uẩn khẽ gật đầu;

- Người đâu, mang Cực Đạo tiên sinh đi nghỉ ngơi.

.....

Thống soái đại quân Đại Chu hoàng triều trấn áp Tây Bắc cũng không phải luôn luôn là một người, quý tộc hầu cùng bình dân hầu Đại Chu hoàng triều luôn luân phiên thay đổi với nhau. Nhưng trong các vương hầu đó, có một người có thanh danh, uy vọng cao nhất, đó là Trung Tín hầu.

Trung Tín hầu, không phải là vì vũ lực, mà là lấy chiến thuật kỳ mưu, dùng binh bày trận để vang danh thiên hạ. Một bộ “Thiên Phủ Thập Nhị Sách”, chính là do hắn tổng kết ra.

Trong các vương hầu thống lĩnh đại quân Đại Chu hoàng triều ở tây bắc, chỉ có Trung Tín hầu là có thể tạo thành uy hiếp với Tạ Đạo Uẩn.

Ở phía nam của Dịch Hoang.

Trải qua một đêm đột kích vào ban đêm, thủ hạ doanh trại giáo úy của Phương Vân rốt cuộc hoàn thành quá trình từ quân dự bị thành quân chánh quy.

- Trung tín hầu đã có ra lệnh xuống, trong vòng ba ngày nữa, chúng ta sẽ có cuộc chiến với đại quân Dịch Hoang. Ta hi vọng các người tích cực chuẩn bị sẵn sàng.

Đô úy Tào Húc bắt đầu động viên trước khi bắt đầu chiến đấu.

- Lần này, doanh trại đô úy chúng ta sẽ gia nhập với một số quân dự bị khác, cho nên đối với phương diện tác chiến sẽ có sự điều chỉnh. Lão binh cùng quân dự bị sắp hàng lại. Nghe lệnh, chuẩn bị điều động.

Tào Húc ra lệnh một tiếng, hơn hai vạn người của doanh trại đô úy cũng bắt đầu di động.

Ở trên chiến trường, việc huấn luyện tân binh có hai phương pháp. Phương pháp thứ nhất đó là để lão binh cùng tân binh chung với nhau, có thể thông qua lão binh mà luyện tân binh. Đây là cách nhanh nhất để tân binh trưởng thành. Vấn đề duy nhất đó chính là lão binh có thể bị tân binh kéo xuống, thậm chí không phát huy ra được uy lực chiến đấu.

Mà một phương pháp khác đó chính là đem tất cả tân binh tập trung thành một phương trận. Nhưng khuyết điểm của cái này cũng rất rõ ràng, dễ dàng bị quân địch đột phá ngay chỗ tân binh, công phá chiến trận.

Về phương pháp để tân binh từ từ thành lão binh là hoàn toàn không thể làm được. Một là thời gian cấp bách, hai là chưa quen thuộc lẫn nhau, cần rất nhiều thời gian mới phối hợp với nhau được. Mà trên chiến trường, cái không có nhất chính là thời gian!

Trong thời gian kế tiếp chính là dành cho doanh trại đô úy mài luyện. Phương Vân tĩnh tâm lại, toàn lực phối hợp cùng với các doanh trại giáo úy khác.

Lần chiến dịch tây bắc này liên luy tới mấy trăm vạn quân. Trong một đội quân lớn như vậy, thực lực bé nhỏ của Phương Vân gần như không đáng kể. Điều cần dựa nhất vẫn chính là lực lượng của quân đội.

Đến ngày thứ ba, đại quân rốt cục lên đường.

Ô!

Hành quân liên miên qua đến mấy dãy núi, đại quân giống như là con kiến hôi vậy, từ trên núi đi đi. Lực lượng của cá nhân dưới đại quân này giống như là con cá bé nhỏ vậy, không đáng nhắc tới. Vai trò của Phương Vân giờ đây chỉ là một nhân vật giáo úy bình thường.

Quang mang chiếu sáng cả vạn dặm, bộ binh, cung tiễn thủ, trọng binh, hỏa pháo, kỵ binh. Tầng tầng lớp lớp như đại dương vậy, tất cả đang hướng về phương bắc Dịch Hoang đi tới.

Đề đất! Đề đất! Đề đất!

Cả vùng đất giống như một hồ nước bị chấn động, lan tỏa sang tứ phía. Chấn động này từ phương bắc truyền đến, âm thanh một hồi lâu mới dừng đi. Thì ra cơn sóng này là do thiết kỵ Dịch Hoang đang hướng tới nam phương mãnh liệt mà đến.

Ở sâu trong hai đại quân của song phương, chiến xa của thống soái đang ở đó, năm sáu cái cờ thẳng tắp. Vương kỳ của Đại Chu hoàng triều cùng với Dịch Hoang đang pháp phối trong hư không.

Trong chiến xa bằng đồng xanh ở phương nam, Trung Tín hầu đang mặc một bộ hoàng kim giáp, khoác một cái áo choàng lông, đại mã kim đao ngang hông đang ngồi ở trên chiến xa. Ở bên cạnh hắn chính là thái tử Đại Chu Lưu Tú.

Chữ trung trong Trung Tín hầu đúng là chỉ sự trung thành của Trung Tín hầu với hoàng thất Đại Chu, nên được đặc biệt lấy chữ trung ra khen thưởng.

Thái tử thiếu bảo Dương Hoàng bị trấn áp đến dưới đất, mà hôm nay chiến sự tây bắc lại tái khởi, người duy nhất mà Lưu Tú có thể nghĩ đến chính là vị Trung Tín hầu này. Mặc dù võ công của hắn còn xa mới bằng Dương Hoàng, nhưng về phương diện mưu lược thì Lưu Tú lại rất có lòng tin với hắn.

- Thái tử?

Trung Tín Hầu quay đầu lại nhìn về phía Lưu Tú. Lưu Tú khẽ đồng ý, Trung Tín hầu lúc này mới vung cánh tay lên.

Ừng Ừng.

Đại quân của Đại Chu rút cuộc tiến công về hướng bắc.

Ngay lúc Trung Tín hầu phát động tiến công thì trên xe thống soái của Dịch Hoang ở phương bắc, Tạ Đạo Uẩn cùng với Cực Đạo tiên sinh đang ngồi đối mặt nhau. Trên cái xe này có một cái bàn tròn nhỏ, trên bàn tròn có chút trà thơm, Tạ Đạo Uẩn không vội không chậm, thần thái tự nhiên.

- Công chúa thật là có phong độ của Chu công năm xưa, đàm tiếu nhân gian nhưng lại giết sạch kẻ địch. Đáng tiếc a, công chúa trời sinh lại là nữ nhi, bằng không, tương lai nhất định sẽ là nhân vật lưu danh sử xanh.

Cực Đạo tiên sinh không che giấu chút nào sự than thở của mình. Bực hoa sinh tuyệt thế này mà lại sinh ở Dịch Hoang, đúng là rất ngạc nhiên.

- Tiên sinh quá lời rồi, sở học của cuộc đời ta cũng là học từ Trung thổ.

Tạ Đạo Uẩn không chút động dung. Ánh mắt hơi chuyển, thị nữ bên cạnh hội ý, quay một cây cờ xuống.

Rống!

Tiếng gầm thét vang lên khắp trời, thiết kỵ của Dịch Hoang phương bắc đột nhiên chia làm hai, hai đạo thiết kỵ như nước lũ vậy, lấy đám Yên Hỏa Bạch Cốt Thú làm thú triều, hướng phương nam đánh tới. Những con thú dữ Dịch Hoang này rống giận lên, từng làn khói không ngừng từ miệng mũi hai lỗ tai phun ra ngoài, nóng rực...

Đại Chu Hoàng Tộc

132. Chương 128: Chiến Thuật Cùng Chiến Lược.

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

Cả mặt đất rộng lớn bị chấn động, chiến giáp của Đại Chu như nước lũ trong nháy mắt đã được điều động. Mấy tên trọng binh thông dong lấy ra đao ở ngang hông, không sợ hãi đứng nghiêm chỉnh.

Ngàn bước, trăm bước, năm mươi bước, thập bước, năm bước, ba bước.

Ngay lúc đám Kim Chỉ Yên Hỏa Bạch Cốt Thú sắp vọt vào trong trận của quân đội Đại Chu thì những trọng binh này quát khê một tiếng, sải bước cầm đao xông tới. Lưỡi đao nhiễm hồng từ từ giơ cao lên rồi nặng nề đánh xuống.

Ngao!

Từng tiếng thét thảm vang lên, hơn ngàn con Kim Chỉ Yên Hỏa Bạch Cốt Thú chỉ trong nháy mắt đã bị trọng binh chém phá đỉnh đầu. Xung lượng khổng lồ còn nâng đám thú đó ném ra cao về phía sau trận Đại Chu. Còn không có rơi xuống đất thì mấy chục cây trường kích đồng thời đâm lên, đâm hung thú này liền biến thành một đồng mảnh nhỏ.

- Giết!

Sau lưng thú triều, Dịch tộc như nước lũ cuộn cuộn mà đến. Mọi người ánh mắt dữ tợn, đằng đằng sát khí.

- Giết!

Cùng một thời gian, đại quân Đại Chu hoàng triều cũng hạo hạo đằng đằng hướng tới đại quân của Dịch tộc mà chém giết.

Gót sắt dẫm đạp, thú dữ bị ai bắt ngát cả vùng đất, đao quang kiếm ảnh chớp hiện không ngừng. Hai quân chỉ giao chiến trong chớp lát mà vô số đầu người bị chém lên, sau đó hóa thành tử thi rơi xuống.

- Đại quân nghe lệnh, Lâu Nhược trận!

Thanh âm của Tào Húc vang dội cả doanh trại đô úy, theo sự huy động của lệnh kỳ trong tay hắn, cả doanh trại đô úy liền động, tạo thành một trận thế hình rồng.

Ừng Ừng!

Âm thanh khổng lồ như đang phá tuyết băng, một đám thiết kỵ do mấy ngàn người dịch tộc tạo thành mang theo lệ mang của đao kiếm đâm tới.

Lúc diễn tập sa bàn, Phương Vân từng thao túng một phương Dịch tộc, đối với đám thiết kỵ dịch tộc này đã không còn xa lạ gì. Nhưng thôi diễn sa bàn lại chưa đủ chân thật. Chân chính đối diện với đám thiết kỵ Dịch tộc này, Phương Vân mới cảm giác được đám kỵ binh Dịch tộc này chạy nhanh như điện, gió thổi không ngừng.

- Giết!

Một tiếng gầm thét, cả doanh trại đô úy biến thành một đại trận, giống như là một con rồng sống động hướng tới đám thiết kỵ này, dường như là muốn nuốt trọn cả mấy ngàn người này.

Ừng ừng!

Đại địa chấn động không thôi. Chỉ trong chớp mắt, lại có thêm một đám thiết kỵ Dịch tộc từ một phương hướng khác xung phong liều chết xông tới đây. Hai chi đội thiết kỵ Dịch Hoang, một trái một phải, giống như là hai mảnh đao cưa lẫn lướt cắt tới. Chỉ trong một nháy mắt, có nhiều thân người bị vứt lên. Xung lượng của chiến mã cùng với người Dịch tộc làm cho Lâu Nhược trận của doanh trại đô úy xuất hiện ra hai cái lỗ thủng to.

- Bắn tên.

Đợi đến lúc đại quân Đại Chu chuẩn bị phản kích thì đám thiết kỵ Dịch Hoang này lại phi tiếp, lao ra một đường vòng cung sau quân đội Đại Chu, rồi vây quanh đám giáp sỹ Đại Chu lại.

Còn đám thiết kỵ khác lại chạy đi tới các phương hướng khác.

Nếu như từ bầu trời cúi nhìn xuống lập tức có thể thấy đại quân của Dịch tộc, thoát nhìn thì giống như là những lưỡi đao vòng cung lộn xộn, đang đánh xoáy cả vùng đất. Thỉnh thoảng thì hai mảnh lưỡi đao hình cung này lại tổ hợp lại, kết hợp thành một tổ hợp lưỡi đao sắc bén, đem trận pháp của quân đội Đại Chu phía trước phá vỡ.

- Không biết thống soái của đám quân Dịch tộc này là người nào? Hắn dùng cách đánh vòng cung này đánh sâu vào trong lộ tuyến đã làm cho ưu thế của kỵ binh được phát huy hoàn toàn, khiến cho lực lượng xung phong của chiến mã không ngừng được nahan tích lũy, càng đi sâu thì càng không có trở ngại. Hơn nữa, tốc độ chiến mã vô cùng nhanh, vô hình trung cũng phù hợp với đạo lý của binh pháp: Tránh chỗ thực, tìm chỗ hư. Cứ như thế thì hao tổn của kỵ binh không lớn lại có thể làm cho quân đội đối phương hỗn loạn, gây nên thương tổn khổng lồ.

Phương Vân nhanh chóng nhìn thấu chiến pháp của vị thống soái Dịch Hoang này. Loại chiến pháp này đã làm cho ưu thế của thiết kỵ Dịch Hoang phát huy đến cùng cực. Phương Vân tự hỏi, nếu là chính mình thì cũng không tốt hơn hắn là bao nhiêu.

Loại chiến pháp kỵ binh này có yêu cầu cực cao đối với năng lực người chỉ huy. Yêu cầu cực cao cũng đồng dạng với việc chiến pháp này cực kỳ khó phá giải.

Băng! Băng! Băng!

Từng chiếc Phá Thần Nỏ phát ra âm thanh tràn ngập trong hư không, mấy trăm cái Phá Thần Nỏ gào thét phá ra, bắn vào trong đại quân Dịch Hoang, máu tươi vung vãi khắp nơi.

- Truyền lệnh, bắn mã!

- Truyền lệnh, bắn mã!

Tầng cao nhất ra lệnh, tầng tầng nhả nhũ xuống tới. Trung Tín Hầu ở trong khoảng thời gian ngắn, nghĩ ra sách lược ứng đối hữu hiệu. Đạo Lý bắt giết phải bắt vua trước, giết người phải giết ngựa trước vĩnh viễn được sử dụng.

Sự cường đại của kỵ binh Dịch Hoang chính là chiến mã của họ. Không có sự trợ giúp của chiến mã, một binh lính Dịch Hoang căn bản đâu không lại một tên bộ binh Đại Chu.

Chiến mã của Dịch Hoang được trang bị đến tận răng. Thương tổn do cung tên bắn ra cũng không có bao nhiêu, nhưng hiện tại cũng không có biện pháp nào tốt hơn.

Rầm rầm! Rầm rầm!

Đại địa chấn động, lại có một đám thiết kỵ xông tới. Trong doanh trại giáo úy, Chu Hân lắp sáu mũi tên vào, vào một tiếng, sáu tên bắn ra chia làm sáu đôi mắt của sáu con chiến mã Dịch Hoang.

Hí hí hí!

Chiến mã hí dài, sáu con chiến mã lập tức ngã xuống đất, người Dịch tộc còn chưa hoảng hồn thì đã bị đao kiếm chém thành phần vụn. Chu Hân đưa tay vào túi đựng tên, lại lần nữa bắn ra sáu mũi tên.

Chu Hân lúc này cực kỳ tỉnh táo, hiển lộ ra phong phạm đại tướng.

- Lực Phách Đại Thủ Ấn!

Phương Vân huyền phù tại trong hư không, bàn tay to vĩ, đại thủ ấn màu vàng lẩy thế lôi đình vạn quân đánh vào thiết kỵ của quân dịch. Hơn mười mấy tên dịch tộc trong nháy mắt tử vong, còn lại hơn mười con chiến mã bay vút lên rồi ngã xuống đất, các bộ binh cắt cổ một cái, lập tức chết đi.

Tác dụng của cường giả võ đạo ngay lúc này được hiển lộ ra.

Cộc cộc!

Chiến mã hí lộng, lại có một đám thiết kỵ Dịch Hoang xông qua. Phương Vân hừ lạnh một tiếng, bàn tay rung động, Thập Nhị Tà Kiếm Trận đón gió té ra, tại trong hư không động một cái rồi khói đen cuộn cuộn bay ra, đem những kỵ binh Dịch Hoang này cuốn vào trong đó. Chỉ nghe vài tiếng khúc khích vang lên rồi chỉ còn chiến mã ở đó.

- Yển Nguyệt trận!

Phương Vân đánh chết hơn mười thiết kỵ Dịch Hoang, đồng thời hạ lệnh nói. Yển Nguyệt trận là một trận pháp dụng binh hàng vòng cung, dưới loại chiến pháp các thiết kỵ chặn đánh theo đường vòng cung này thì trận pháp này có thể mang lại tổn thất ít nhất.

Chiến đấu vô cùng kịch liệt, cả trong quá trình, Trung Tín hầu cùng Tạ Đạo Uẩn như hai vị địch thủ cao minh, lấy thiên địa làm bàn cờ, lấy binh lính là con cờ, rất nhanh đấu với nhau.

Ồ!

Mãi cho đến ban đêm, hai người mới cho quân của mình thoái lui. Hai người cũng không phải là lần đầu tiên giao phong với nhau, đã có sự ăn ý rồi.

Ngay lúc nhất phương ở trên cho lệnh rút lui thì Phương Vân cũng cảm giác được tinh lực của hắn cũng đã tiêu hao nhiều rồi.

Chiến trường là nơi làm cho tinh lực tiêu hao nhiều nhất, cũng là nơi mài luyện ý chí tốt nhất. Giờ phút này, Phương Vân đã cảm nhận được ý tứ của lời này.

Ngay ban đêm đó, mỗi bên đều tạm dựng trại lên cho chính mình.

Ngày thứ hai, khi trời hừng sáng thì song phương lại lần nữa triển khai chiến trận, giết chóc như cũ. Phương Vân toàn lực chỉ huy ba nghìn người bên doanh trại giáo úy, không ngừng thôi động trận pháp, đồng thời cũng dùng Lực Phách Đại Thủ Ấn ra phối hợp, toàn lực công kích.

Thống soái của đối phương quá mức lợi hại, thiết kỵ của Dịch tộc hoặc phân hoặc hợp, rõ ràng là chỉ có mười mấy vạn thiết kỵ...nhưng bởi vì có chiến pháp thiết kỵ này mà gây cho người ta cảm giác gần đến trăm vạn binh lực. Bằng vào tốc độ chiến mã Dịch Hoang rất nhanh vượt qua được hàng binh lính của Đại Chu, nên binh lính Đại Chu thường đồng thời chịu sự giáp công của hai chi thiết kỵ Dịch Hoang.

Tỷ lệ binh sĩ chết của doanh trại đô úy cũng nhanh chóng gia tăng.

Phương Vân âm thầm khiếp sợ trong lòng, người thống soái của Dịch Hoang này đối với đặc tính của chiến mã Dịch Hoang đã rõ như lòng bàn tay. Đại quân của Dịch Hoang trong tay người này như đã biến thành cối xay thịt sắc bén nhất.

Vào ban đêm ngày thứ hai, song phương lần nữa thu binh lại.

- Lâm giáo úy, người có biết thống soái của Dịch Hoang là ai không?

Đến buổi tối, sau khi nghỉ ngơi và hồi phục, Phương Vân rốt cục hỏi.

Lâm giáo úy này là một lão binh. Đã chinh chiến nhiều năm ở tây bắc, nhưng lần này thì doanh trại giáo úy của hắn lại tổn thất thảm trọng, gần như đã chết trận một nửa binh lực. Ngược lại quân dự bị do Phương Vân thống lĩnh, tổn thất so với hắn ít hơn rất nhiều.

Trong quân tôn kính nhất là cường giả, qua hai ngày phối hợp trong sinh tử, vị Lâm giáo úy này đối với Phương Vân cũng sinh ra hảo cảm.

- Ta nhập ngũ ở tây bắc đã mười năm, cũng đã cùng với nhiều vị hầu gia xuất chinh, cũng đã giao thủ với các đại tướng quân, vương hầu, Dịch Hoàng thống lĩnh đại quân Dịch Hoang. Nhưng trong các thống lĩnh đại quân Dịch Hoang đó, người ta sợ nhất chỉ có một người.

- Người nào?

- Hoàng nữ A Mi Quả của Dịch tộc.

Lâm giáo úy nhớ lại trong chốc lát, mặt lộ ra thần sắc hơi sợ hãi.

- Vị hoàng nữ này, không biết từ nơi nào mà học được một thân binh pháp. Thiết kỵ của Dịch tộc ở trong tay nàng có thể phát ra lực lượng gấp hai lần. Mỗi lần gặp phải nàng thống lĩnh đại quân thì các doanh trại của bên ta sẽ gặp phải tổn thất nghiêm trọng.

“A Mi Quải”, Phương Vân chấn động trong lòng, hẳn nhớ lại những lời của Phong Trữ hầu khi trước, trong lòng suy nghĩ: “A Mi Quải này hẳn chính là Tạ Đạo Uẩn rồi. Binh lính bình thường thì hẳn không biết chuyện nàng đã từng lẫn vào trong triều đình tham gia cuộc thi đình.”

“Hầu gia vẫn luôn cảnh tỉnh ta phải coi chừng A Mi Quải này. Ta vốn cho rằng nàng cũng chỉ là một tướng lãnh các thống lĩnh Dịch Hoang, thì ra lại là thống soái đại quân Dịch tộc lần này! Quả nhiên không hổ là Thám Hoa.”

Phương Vân tự nhiên hiểu rõ một thân sở học của vị hoàng nữ này là thuộc về trung thổ, thuộc về sách lược chánh thống không thể chánh thống hơn được nữa. Vị Tạ Đạo Uẩn này năm đó có thể lấy được Thám Hoa, tư chất tuyệt đối không kém. Cộng thêm việc nàng từng bãi phỏng qua nhiều Đại Nho trong triều đình tinh thông binh pháp, rồi bãi sư nhiều Đại Nho khác nữa. Nhân vật như thế, nếu không lợi hại thì mới là lạ!”

Cùng lúc đó, trong doanh trường của Trung Tín hầu, thái tử cùng Trung Tín hầu đang ngồi đối diện nhau.

- Tạ Đạo Uẩn này quả nhiên lợi hại, đáng tiếc lại không phải là con gái Trung thổ, nếu không, bốn tọa nhất định phải hướng nàng vào cung. Có người nữ tử thông minh trác tuyệt này cũng đồng nghĩa bên ta có một mãnh tướng, như hổ thêm cánh.

Thái tử Lưu Tú không che giấu chút nào sự yêu thích cùng tán thưởng đối với Tạ Đạo Uẩn.

- Thái tử sợ rằng phải thất vọng rồi. Năm xưa khi nàng ngao du trung thổ, đã sớm có tin đồn là nàng có tình ý đối với Khí Hạo Thư Sinh Lý Ưc Huyền rồi.

Trung Tín Hầu uống nhấp, lạnh nhạt nói.

- Là hẳn ư?

Trong mắt thái tử hiện lên một đạo tinh mang, trong đầu hiện lên một thân ảnh bạch y trắng như tuyết. Lý Ưc Huyền là người của Tắc Hạ Học Cung, mà Tắc Hạ Học cung lại là thánh địa của các sĩ tử trong thiên hạ. Loại địa phương này, cho dù là hoàng thất thì cũng chỉ có ảnh hưởng rất nhỏ.

Đặc biệt, Tắc Hạ Học Cung lại còn có vai trò là người đứng đầu những người chánh nghĩa đạo đức trong thiên hạ, nếu như bên trong đồn thổi ra lời gì nói hấn phẩm chất không tốt. Nói không chừng, Nhân Hoàng cũng phải suy nghĩ xem là có nên đổi thái tử hay không!

- Thôi, Trung Tín hầu, hay là chúng ta nói chuyện ngày mai làm sao để đối phó với tộc nhân Dịch tộc kia đi. Địa hình Dịch Hoang phức tạp, khó mà có việc người trong Dịch Hoang bỏ rừng ra giao chiến với chúng ta ở đồng bằng thế này. Hay là chúng ta nhân cơ hội này làm tổn thương nguyên khí của họ đi!

Thái tử Lưu Tú nói.

Trung Tín Hầu nhíu nhíu mày:

- Tạ Đạo Uẩn quả thật lợi hại. Nàng du học Trung Nguyên, học sở trường của trăm nhà, cộng thêm những năm nay, nàng không ngừng giao chiến với các vương hầu. Mưu lược binh pháp của nàng đã hấp thu được sự đặc sắc của ta và các vương hầu khác. Hiện tại, trừ khi là Vũ Mục thân chinh, nếu không người nào cũng không phải là đối thủ của nàng!

- Nàng lợi hại đến như vậy ư?

Thái tử tự cảm thấy mình đã đánh giá người này cao rồi, nhưng không ngờ lại còn lợi hại hơn so với mình tưởng tượng. Thái tử võ đạo cao minh, nhưng đạo cầm binh lại xa xa không bằng Trung Tín hầu. Trung Tín hầu đã nói như vậy thì cố nhiên không sai.

- Ủ, nàng này văn võ song toàn, lại trải qua ma luyện trong chiến trường, có lợi hại như vậy thì cũng không có kỳ quái.

- Những ngày qua, sự tổn thất binh lực của chúng ta ít nhất cũng gấp đôi nàng.

- Vậy ngày mai không phải chúng ta phải thoát chiến sao?

Thấy tỷ lệ thương vong như vậy, thái tử Lưu Tú cũng sợ hết hồn. Phải biết rằng, vị trước mắt này là một vương hầu nhờ vào mưu lược binh pháp mà nổi danh. Nếu đổi lại là người khác thì không phải thương vong còn nhiều hơn sao.

- Không được, nếu chúng ta thoát chiến thì chiến tích chấp chưởng đại quân Dịch Hoang sẽ luôn đứng thẳng, cứ như thế về sau thì vị trí chỉ huy Dịch Hoang của nàng sẽ được xác lập là của Tạ Đạo Uẩn rồi. Đến lúc đó thì sẽ là tai nạn đối với Đại Chu hoàng triều chúng ta.

Trung Tín hầu lập tức hủy bỏ đề nghị của thái tử. Người làm thống soái thì không chỉ nghĩ đến việc trong chiến tranh mà còn phải suy nghĩ sâu xa đến các chuyện ngoài chiến tranh.

Trong các vương hầu, sở dĩ hắn có thể có sự vượt bậc trong mưu lược binh pháp là do cách nhìn của hắn còn hơn xa người bình thường, mà không phải chỉ là theo đuổi cách cầm binh không thôi!

Đại Chu Hoàng Tộc

133. Chương 129: Phương Vân Phá Trận.

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

- Nếu như chúng ta thoát chiến, hoàng thất Dịch tộc sẽ cho rằng chúng ta kiêng kỵ nàng, cho rằng nàng có thể khắc chế chúng ta. Nếu cứ như vậy thì qua một thời gian lâu dài, nàng có thể sẽ chấp chưởng ấn soái của Dịch Hoang, đối với chúng ta là vô cùng bất lợi. Cho tới hiện tại, mặc dù tổn thất của chúng ta là vô cùng khổng lồ, nhưng tổn thất của Dịch tộc cũng không ít. Hơn nữa mấy tên hoàng tử Dịch tộc kia lại không biết dùng binh, đối với Tạ Đạo Uẩn là cực kỳ kiêng kỵ. Trong mắt bọn họ, cho dù Dịch Hoang có tổn thất lớn như trước đây thì cũng không có gì cả!

- Ha ha, ta hiểu rồi.

Thái tử Lưu Tú nở nụ cười. Hắn xuất thân từ hoàng thất, đối với việc tranh đấu các hoàng tử này thì hiểu rõ hơn ai hết.

- Những hoàng tử Dịch tộc kia sẽ lấy việc binh lực nàng tổn thất thảm trọng mà công kích lấy đi quân quyền của nàng, sau đó thay một vị thống soái khác. Nếu như Dịch Hoang đổi một thống soái khác thì cho dù cùng là một nhân mã nhưng chiến lực chắc chắn sẽ giảm xuống. Lấy quân lực của Đại Chu chúng ta, hoàn toàn có thể tiến quân thần tốc, bình định Dịch Hoang.

- Thái tử anh minh, chính là như vậy.

Trung Tín hầu khen tặng. Ở phương diện này thì đúng là thái tử hiểu rất sâu.

Cùng lúc đó, sau trong đại doanh của Dịch Hoang, lửa cháy hừng hực. Trong doanh trướng, Tạ Đạo Uẩn cùng Cực Đạo tiên sinh đang ngồi uống trà với nhau, trên bàn trà có một ấm lửa nhỏ, đun nóng bình trà, còn có một chút điểm tâm nhẹ.

- Hoàng nữ, ngày mai làm sao bây giờ?

Cực Đạo tiên sinh khẽ uống một hớp trà rồi nhăn mày hỏi. Trà này có vị hơi lạ, hắn không quen uống lắm.

- Cứ như kế hoạch cũ mà làm.

Nói xong lại lấy chén trà uống, thần thái tự nhiên vô cùng.

Cực Đạo tiên sinh nheo mắt lại, trầm mặc một lúc rồi nói.

- Xin thứ cho ta nói thẳng. Năng lực thống lĩnh của hoàng nữ quả thật thiên hạ vô song, xem ra ngoại trừ Vũ Mục của Đại Chu hoàng triều thì cũng không có ai hơn người. Nhưng mà, tại sao người lại không cho người của ta toàn lực trợ thủ, mà lại cứ hạn chế việc ra tay? Ta lần này mang đến không ít cao thủ Tinh Phách cảnh đỉnh phong, cũng đã đạt đến mười con phi long lực. Chỉ cần vương hầu Đại Chu không ra tay thì bọn họ có thể trong một thời gian lúc chiến đấu mà giết chết các võ tướng của Đại Chu hoàng triều tại tây bắc!

Tạ Đạo Uẩn thông dong bình tĩnh, trên mặt đeo mặt nạ ma thần, làm cho người ta không thấy rõ nét mặt của nàng.

- Người không thể hiểu được Trung Tín hầu rồi. Người này trù tính toàn cục vô cùng chặt chẽ, chỉ cần một chút khác thường là hắn có thể phát hiện ra ngay. Nếu như ngay ngày đầu tiên mà các người đã ra tay giết chết các võ tướng dưới tay hắn thì chỉ sợ hắn sẽ lập tức rời khỏi doanh trại, tự mình xuất thủ. Hơn nữa còn hạ lệnh đại quân trở về doanh trại. Nếu cứ như thế thì mục đích của ta sẽ không đạt được.

- Thật sao?

Cực Đạo tiên sinh nhú mày, theo bản năng liếc nhìn Tạ Đạo Uẩn một cái.

- Không biết mục đích của công chúa rốt cuộc là gì đây?

Tạ Đạo Uẩn nhìn lướt qua Cực Đạo tiên sinh, nhưng không có ý tứ giấu diếm:

- Ta đối với các vương hầu Đại Chu đều hiểu rõ. Năng lực cầm binh của Trung Tín hầu chỉ có thể được gọi là không tệ, còn không phải là người cầm binh giỏi nhất trong các vương hầu của Đại Chu. Nếu nói giỏi nhất thì phải nói đến Tứ Phương hầu Phương Dận. Người Tứ Phương hầu Phương Dận này đã luyện binh đến mức dùng chữ 'kỳ' trong binh pháp vận dụng đến xuất thần nhập hóa.

- Năm đó khi ta đi ngao du Trung Nguyên, đã từng có ý niệm muốn bái phỏng các vương hầu Đại Chu. Lúc đi ngang qua Man Hoang ta cũng vậy. Nhưng hơi thở của Tứ Phương hầu quá mức mãnh liệt, ta còn chưa có tới gần thì đã bị hắn phát hiện rồi. Chỉ là từ xa nhìn vào những doanh trại do Tứ Phương hầu thống lĩnh có thể xứng đáng với uy mãnh. Nếu như Đại Chu hoàng triều đem Tứ Phương hầu Phương Dận điều đến Dịch hoang này thì hôm nay ta cũng chỉ có con đường rút lui. Không dám ở trước mặt hắn mà dùng trận pháp kỳ binh này!

Cực Đạo tiên sinh nghe vậy thì nói.

- Vương hầu của Đại Chu hoàng triều nhiều vô số kể, Tứ Phương hầu cũng chỉ là một bình dân hầu mà thôi, công chúa lại đánh giá hắn cao như vậy sao.

- Các người đã xem thường hắn. Thực lực của Tứ Phương hầu đã sớm vượt qua cái gọi là bình dân hầu, Nếu như không phải nguyên nhân huyết thống thì làm gì đến phiên một người tuổi trẻ hai mươi như Dương Hoảng lại vượt lên trước được sắc phong Võ hầu.

Tạ Đạo Uẩn thông dong nói.

- Trung Tín hầu này, chiến lược binh pháp của hắn cũng được xưng là lợi hại trong vương hầu, nhưng lợi hại nhất của hắn chính là cái nhìn toàn cục. Ta hiện tại tổn thất mười kỳ binh thì hắn chỉ cần tổn có mười lăm người thôi. Trung Tín hầu cũng là người quen đọc binh pháp, hắn rõ ràng biết rõ là năng lực ngự binh của hắn không hơn ta, nhưng vẫn ở chỗ này đối chọi với ta, nhất định là hắn có mưu đồ riêng.

- Mong hoàng nữ chỉ giáo!

Cực Đạo tiên sinh nghiêm mặt nói. Trong mắt của hắn, trong đám Dịch hoang này, người chân chính được Thiên Tà tông coi trọng cũng chỉ có người này thôi. Mặc dù nói trong đại quân của Dịch tộc tuy cũng có những người tài giỏi, vẫn có giá trị lợi dụng, nhưng cũng không có ai được Thiên Tà tông coi trọng cả. Đây cũng là nguyên nhân tại sao Thiên Tà Tông muốn hợp tác được với Dịch tộc thì phải cần có cái gậy đầu của Tạ Đạo Uẩn.

- Trung Tín hầu bây giờ còn có chút bất đắc dĩ, nếu như ta đoán không sai là hắn muốn lấy một bộ phận binh lực của hắn để đổi lấy sự thương vong của bên ta. Đến lúc đó, chỉ cần ta không có biện pháp đánh tan hắn thì cái này sẽ trở thành lý do công kích của các hoàng huynh. Trên chiến trường, một khi Dịch tộc ta đổi lấy thống soái khác thì đó cũng là lúc hắn tổng tiến công. Dịch tộc chúng ta lần trước bị thất bại đã tổn thất rất nhiều rồi, nếu như một lần nữa bị đánh bại thì chỉ sợ trong vòng mười năm sẽ không có năng lực tái chiến!

Tạ Đạo Uẩn nói.

Cực Đạo chấn động không thôi. Tìm hiểu mấy ngày, hần cảm thấy Trung Tín hầu không có chút uy hiếp nào, nhưng không ngờ người này lúc chiến đấu còn chưa kết thúc thì đã nghĩ đến lúc hậu chiến rồi.

- Tiểu công chúa, Thiên Tà Tông chúng ta ở trước mặt Dịch Hoàng vẫn còn có chút lời nói được. Người có muốn chúng ta góp chút lời trước mặt Dịch Hoàng không, hoàng nữ thiên tư thông tuệ, nếu như có thể thống lĩnh đại quân Dịch tộc, lại phối hợp thêm với thể lực cùng tình báo của Thiên Tà Tông chúng ta tại trung thổ thì chưa chắc không thể tạo thành uy hiếp lớn với Đại Chu.

- Vô dụng thôi.

Tạ Đạo Uẩn lắc đầu, cũng không có lộ vẻ kinh hoàng.

- Phụ hoàng nguyện ý cùng các người hợp tác cũng không có nghĩa là sẽ bị các người ảnh hưởng. Ở Dịch Hoàng chúng ta thì Tứ Cực Ma tông chính là có ảnh hưởng lớn nhất. Hoàng huynh có đại trưởng lão Tứ Cực Ma tông ủng hộ, chỉ cần người này ra mặt thì cho dù phụ hoàng không bỏ cũng sẽ triệt hạ ta. Chủ ý của Trung Tín hầu đúng là rất hay, nhưng nếu như ta đã biết thì há có thể để cho hần được như ý nguyện.

Trong bóng tối, mắt của Tạ Đạo Uẩn lóe lên quang mang sắc bén.

Ô!

Chiến sự lại tái khởi, đây đã là ngày thứ ba hai phương giao thủ với nhau.

Cả vùng đất bụi mù bay khắp, một tiếng nổ ầm vang lên, hai binh đoàn giáp sát lại như nước lũ đụng với nhau.

- Giết!

Thiết kỵ của Dịch Hoàng đạp bay mà đến, thế không thể đỡ. Phương Vân huyền phù trong không trung, bình tĩnh. Hai ngày giao thủ này, hần đối với chiến pháp thiết kỵ của Dịch Hoàng đã có chút quen thuộc, hơn nữa còn tìm ra chút tâm đắc.

- Chia ra!

Ngay lúc thiết kỵ của Dịch Hoàng sắp vào trận thì lệnh kỳ trong tay Phương Vân vung lên, cả doanh trại giáo úy đột nhiên chia ra làm hai lộ, từng bước tạo ra một khe hở.

Hơn ngàn con thiết kỵ của Dịch Hoàng lập tức xông ào vào trong khe hở. Ngay khi đi tới chỗ nào thì binh sĩ ở nơi đấy dường như đã biết trước, tự động tách ra.

Một lần những thiết kỵ Dịch Hoàng này xung phong tới trận pháp của Phương Vân thì cũng không có binh lính nào ngăn đỡ, cũng không có người nào bị giết.

- Bắn tên!

Ngay lúc thiết kỵ của Dịch Hoàng sắp lao ra thì Phương Vân đột nhiên lại nói. Nhất thời có vô số mưa tên bắn ra.

Hí hí hí hí!

Chiến mã hí lên, một con chiến mã bị té lên trên mặt đất, móng của những con chiến mã này cắm đầy mưa tên. Chiến mã Dịch Hoàng toàn thân có đầy giáp, chỉ có cái móng bởi vì có đuôi nên không có cách nào mặc khô giáp lên. Lúc thiết kỵ xung phong chính diện công kích thì người bình thường cũng chỉ xem xét như thế mà lấp đầy chiến giáp lên trước thân ngựa, mà không có đặt chiến giáp lên chỗ móng ngựa.

Cho nên, sơ hở lớn nhất của chiến pháp thiết kỵ này của Tạ Đạo Uẩn chính là lúc thiết kỵ từ trong trận xuyên ra thì phần đuôi sẽ hướng về phía cung binh. Nhưng mà, bởi vì thiết kỵ của Dịch Hoàng đi theo chiến pháp đường vòng cung nên thời cơ này rất dễ trôi qua, ở trong thực chiến cũng rất khó nắm chắc, nhất định phải tính toán chuẩn mới xem được.

Không tổn hại người nào nhưng có thể đánh chết mười mấy tên kỵ binh Dịch Hoàng, Phương Vân cũng không có đuổi theo.

Bởi vì thiết kỵ của Dịch Hoàng còn ở sau.

Cộc cộc!

Lại là âm thanh của gót sắt truyền đến, lệnh kỳ của Phương Vân lại lần nữa vung lên. Ngay cả đại quân lại lần này tách ra, thiết kỵ Địch Hoang không có ai ngăn cản, trực tiếp đi sâu vào bên trong.

Hí hí hí hí!

Từng hàng cự mã trận (Các cọc gỗ nhọn) hiện lên ở phía trước, tốc độ cực nhanh của chiến mã Địch Hoang giờ đây lại trở thành nhược điểm. Tất cả trực tiếp đụng phải, chiến mã rên rỉ, xung lượng cường đại đến mức còn khiến cho một chiến mã bay lên.

- Giết!

Một tiếng ra lệnh, hơn hai ngàn người trong doanh trại giáo úy lập tức từ bốn phương tám hướng vây giết tới. Ngay khi những thiết kỵ Địch Hoang loạn lên thì Lực Phách Đại Thủ Ấn đã phối hợp với đại quân vây giết tiêu diệt hơn ngàn người. Còn những người còn lại lại từ chỗ Phương Vân trông coi lúc này chạy đi ra ngoài.

Cái này gọi là vây giết mười mặt thì phải mở một mặt. Thủ hạ của Phương Vân tổng cộng mới có hai ngàn người, những người này đều là tâm phúc của hắn, là tư cách ban đầu để cho hắn có thể phong vương bá hầu, không thể lãng phí trong trận chiến đấu này được.

Cuộc chiến này, quyết định thắng bại là ở trong tay chủ soái song phương cùng với đại quân chủ lực. Phương Vân cũng chưa cuồng vọng đến mức chỉ dựa vào hơn hai ngàn binh mã này mà đã có thể xoay chuyển cục diện.

Mặt trời từ từ lên cao, mà trận chiến cũng càng lúc càng kịch liệt hơn. Phương Vân cũng tổn thất mấy trăm người, nhưng ở chung quanh hắn những thiết kỵ Địch Hoang ngã xuống còn nhiều hơn, có khoảng năm ngàn con, so sánh với nhân số của doanh trại giáo úy còn nhiều hơn.

Khi một con chiến mã của Địch Hoang ngã trên mặt đất thì nhất thời cũng lộ ra phương trận của Phương Vân, khác biệt với những chỗ khác, những tử thi này lại bắt đầu tạo thành uy hiếp với các thiết kỵ Địch Hoang khác. Cho nên thiết kỵ Địch Hoang cũng bắt đầu chiếu cố đặc biệt tới trận doanh của Phương Vân. Số thiết kỵ liều chết xông đến đây so với các địa phương khác còn nhiều hơn.

- Phương giáo úy, hay là ta đem doanh trại giáo úy của ta để cho người chỉ huy thay đi!

Hai ngày quan, các giáo úy phụ cận cũng đã quen thuộc với Phương Vân. Thân doanh trại dự bị của Phương Vân lại có tỉ lệ tử vong thấp hơn trong mọi người, sinh tồn được trong chiến trường nên nhất thời trong lòng mọi người đều có ý nghĩ như vậy.

- Ta cũng không dám làm quá. Lát nữa, các người phối hợp với ta là được rồi.

Phương Vân cũng không khách khí. Ở chiến trường có mấy trăm vạn người tham dự này, mấy ngàn người của hắn cũng như muối bỏ biển, tác dụng cũng không lớn lắm.

Đại Chu Hoàng Tộc

134. Chương 130: Phương Vân Và Tạ Đạo Uẩn

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

Ở phía sau đại quân Địch Hoang, Tạ Đạo Uẩn ngồi trên chiến xa, nhìn tình hình hỗn chiến ở phía trước, trong mắt hiện lên thần sắc kinh ngạc.

Loại tác chiến thiết kỵ đường vòng cung này có yêu cầu cực cao đối với năng lực tác chiến của người thống soái. Hơn nữa, loại tác chiến này là một khâu xen một khâu, đan lẩn với nhau. Chỉ cần một phương vị xuất hiện dị thường thì lập tức người chỉ huy phải nhận lấy thất bại ngay.

Trận chiến này cho đến hiện tại vẫn còn nằm trong dự liệu của nàng. Duy nhất có chút sai lầm chính là ở một địa phương phía tây thì tỷ lệ tổn thất của kỵ binh Địch Hoang lại hơn xa các chỗ khác.

Mới đầu, Tạ Đạo Uẩn còn không có chú ý tới những thứ này. Dù sao, so sánh với mười mấy vạn người trên chiến trường thì cái thế cục ở đó quá nhỏ bé, không đáng kể chút nào. Nhưng hiện tại, thiết kỵ Địch Hoang đã có gần năm ngàn người tổn thất ở cái phương trận nhỏ này. Loại tỷ lệ tổn thất cao như thế thậm chí còn ảnh hưởng đến bố cục của Tạ Đạo Uẩn ở các địa phương khác, tạo thành cho nàng chút phiền toái.

- Truyền lệnh đến, thiết kỵ tây bộ điều chỉnh thành chiến trận cục bộ!

Một tiếng ra lệnh, lập tức chiến trận hình vòng cung của các thiết kỵ Địch Hoang có chút biến hóa nhỏ nhỏ.

- Hử! Đã bị phát hiện rồi!

Ngay khi mệnh lệnh của Tạ Đạo Uẩn vừa ban ra thì Phương Vân lập tức cảm giác trận thế của đối phương đã có biến hóa.

Phương Vân có thể ở sa bàn thôi diễn đánh bại Dương Hoàng đã sớm chứng minh sự nhạy cảm cùng năng lực dụng binh của hắn. Thiếu sót duy nhất của hắn chính là kinh nghiệm thực chiến ở sa trường.

Trải qua sự sát phạt kịch liệt, Phương Vân không dám nói lập tức có kinh nghiệm phong phú ở chiến trường, nhưng kinh nghiệm tăng mạnh là không thể nghi ngờ chút nào.

- Điều chỉnh chiến trận!

Ra lệnh một tiếng, Phương Vân lập tức tiến hành điều chỉnh binh lực của thủ hạ cho tương thích.

Ừng ừng!

Đại địa chấn động, thiết kỵ của Địch Hoang lần nữa đánh tới. Phương Vân lần nữa vung tay lên, chiến trận lại tách thành làm hai, cho chi thiết kỵ này đi vào.

- Bắt tên!

Một tiếng ra lệnh, chi thiết kỵ Địch Hoang này lần nữa lưu lại một lượng lớn thì thế rồi rời đi.

- Hả?

Trên chiến xa, Tạ Đạo Uẩn đứng lên, ánh mắt nhìn về phương tây. Đây là lần đầu tiên, có người lại có năng lực cảm binh địch nổi với nàng được.

- Có chuyện gì?

Cục Đạo tiên sinh cũng cảm nhận được sự khác thường của Tạ Đạo Uẩn!

- Truyền mệnh lệnh của ta, điều chỉnh chiến trận!

Lại có một chi thiết kỵ vọt tới, Phương Vân theo nếp cũ, liền đem bao vây họ lại, nhưng chi thiết kỵ này đột nhiên biến đổi chỉ ra làm năm sáu hướng rồi dùng mũi kiếm xung phong, liều chết hướng về bốn bề. Mười mấy tên binh lính né không kịp, lập tức té xuống dưới chân thiết kỵ.

- Không tốt!

Phương Vân thấy thế cả kinh, nhưng mà năng lực ứng biến của hắn cũng không kém:

- Trường xà trận.

Trận thế biến đổi, sáu hướng thiết kỵ ban này bỗng nhiên cảm thấy trận thế đang vây mình đã biến mất không còn, mà đã đổi thành hai tiểu cổ kỵ binh, rồi bị 'trường xà' thất cổ vào. Sau một trận ngựa hí thì đã không còn tiếng động nào nữa.

Ván này, cả hai người đều có sự tổn thương.

Ừng ừng!

Lớp này vừa hết thì lớp khác lại lên. Trong nháy mắt, lại có một lớp thiết kỵ Địch Hoang xông tới. Phương Vân lại tái diễn, bao vây chi thiết kỵ này lại. Quả nhiên, dị biến đã phát sinh, đám thiết kỵ này đột nhiên thay đổi thành dạng nước rút chạy.

- Tinh Đấu trận!

Lệnh kỳ của Phương Vân vung lên, vốn trận doanh đang dày đặc thì đã phân tán ra như các ngôi sao. Các thiết kỵ Địch Hoang của Tạ Đạo Uẩn liều chết không chiếm được chút tiện nghi nào, mà Phương Vân cũng không thu được lợi gì.

- Tạ Đạo Uẩn đã chú ý tới ta!

Phương Vân nhìn lướt qua những địa phương khác. Ở các nơi khác thì thiết kỵ Địch Hoang cũng không có thay đổi gì, vẫn là chiến trận đường vòng cung. Chỉ có nơi mình là khác với người khác.

- Trên chiến trường có thiên quân vạn mã. Chỉ có sự biến hóa nhỏ của mấy ngàn người bọn ta mà Tạ Đạo Uẩn vẫn có thể nhìn ra được. Không trách được Phong Trữ hầu căn dặn ta phải để ý nòng. Nàng đã chú ý đến đây rồi.

Phương Vân cảm giác được áp lực là càng lúc càng lớn. Nhưng mà, ngoài cảm giác áp lực thật lớn ra, trong lòng Phương Vân cũng có chút hưng phấn cùng mong đợi. Phương Vân cũng muốn biết thêm một chút về năng lực của cô gái dị tộc này!

- Ở hướng kia là do ai cầm binh?

Trung Tín Hầu ngồi tại trên chiến xa, nhìn về phương trận cánh phải. Làm chủ soái nhất phương, mặc dù năng lực cầm binh của hắn không có cách nào có thể so sánh với đóa hoa tuyệt thế của Địch tộc kia, nhưng cái nhìn toàn cục vẫn là có. Giờ phút này, chiến pháp của thiết kỵ Địch tộc vẫn là hình vòng cung toàn chiến trường, nhưng ở năm kỵ binh bên tây bộ kia lại chọn chiến pháp khác. Sự khác nhau này lập tức hấp dẫn sự chú ý của hắn.

- Thừa hầu gia, tây bộ là phương trận của tướng quân Thu Bạch. Từ phía hướng mà nhìn thì đó là doanh trại đô úy của Tào Húc.

Ở phía sau, một gã lính liên lạc cung kính nói.

- Cái chiến pháp thiết kỵ này là chiến pháp có uy lực cực lớn, nếu như không cần thiết thì hoàn toàn không cần thay đổi. Nhưng đám kỵ binh bên tây bộ kia lại không ngừng biến hóa chiến pháp, rõ ràng là chiến pháp hình cung đã bị phá cho nên mới không ngừng điều chỉnh để tương thích!

Trong mắt Trung Tín hầu toát ra sự cơ trí, trong nháy mắt khám phá được thế cục.

- Đô úy Tào Húc đã đối trận với Địch Hoang rất nhiều năm, nếu như hắn có tài năng gì thì ta đã sớm nhìn ra, không thể nào giấu diếm đến hiện tại mới trở ra. Đi, phái người điều tra mấy bộ hạ giáo úy của hắn. Người phá vỡ chiến trận hình cung tất ở trong đó, nhanh!

- Vâng, đại nhân!

Lính liên lạc vội vã rời đi.

- Trung Tín hầu, người nói chiến pháp thiết kỵ hình cung của Tạ Đạo Uẩn đã bị phá rồi ư?

Chờ sau khi lính liên lạc rời đi, thái tử đột nhiên nói.

- Nếu như không có ngoài ý muốn thì hắn đã bị một giáo úy của Tào Húc phá rồi.

Ánh mắt của Trung Tín hầu lóe lên một cái.

- Đại Chu ta quả là địa linh nhân kiệt, không ngờ trong đám quân dự bị lại có thể xuất hiện người tài phá được chiến pháp hình vòng cung.

Thái tử trong lòng vừa động:

- Nếu như hắn có thể phá được chiến pháp thiết kỵ của Tạ Đạo Uẩn thì chúng ta có thể dùng chiến pháp của hắn dùng cho cả đại quân, trực tiếp phá hủy Địch tộc ở trên chiến trường. Nếu như Tạ Đạo Uẩn bại trong tay chúng ta, thì chúng ta lập tức có thể xua quân thần tốc đánh hạ hoàng thành Địch tộc, căn bản không cần phiền phức nhiều như vậy.

Trung Tín Hầu lắc đầu:

- Không đơn giản như vậy. Chiến trận hình cung của Tạ Đạo Uẩn có yêu cầu cực cao đối với năng lực chỉ huy. Cần phải có ý thức cao minh cùng khả năng tính toán nhìn toàn đại cục tốt mới được. Võ tướng bình thường chỉ có cực hạn chỉ huy mấy vạn người bài binh bố trận. Giống như nàng đồng thời chỉ huy đến gần bảy mươi vạn thiết kỵ thì ngay cả ta cũng làm không được. Tên giáo úy dưới cờ của Tào Húc kia có lẽ chỉ huy được mấy ngàn người ở trên chiến trường mà nhất thời đối phó với được Tạ Đạo Uẩn. Nhưng nếu như đổi thành mười mấy vạn, gần trăm vạn đại quân thì sẽ rất khó khăn. Nhưng mà, bất kể như thế nào, nhân tài như vậy, cũng là đáng giá bồi dưỡng.

Trung Tín Hầu phải giải thích. Vị thái tử này ở phương diện võ đạo rất có thiên phú, nhưng ở đường binh pháp chiến trận thì một khiêu cũng không biết.

Chỉ chốc lát sau, lính liên lạc đi mà quay lại:

- Bẩm đại nhân, dưới trướng của đại nhân Tào Húc có bốn doanh trại dự bị vừa gia nhập, giáo úy của bốn doanh trại này lần lượt là Triệu Phạm, Quản Lực, Hàn Tung, Phương Vân.

Nghe được cái tên Phương Vân, sắc mặt của thái tử Lưu Tú hơi đổi.

- Là hần!

Hần dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ được người đã phá được chiến pháp vòng cung của Tạ Đạo Uẩn nhất định là Phương Vân! Dương Hoàng là tâm phúc của hần, nhưng bởi vì vụ việc luận tội ở Đại Lý Tự, việc tạm thời không phong Võ hầu còn không nói đi, lại bị phụ hoàng trấn áp ở dưới đất.

“Nếu như mà có Dương Hoàng ở bên người thì làm sao ta lại có phiền phức như vậy. Lấy tu vi Thiên Tượng cảnh của Dương Hoàng, trực tiếp đi qua kia chém Tạ Đạo Uẩn xuống ngựa. Tây bắc náo động, không chiến tự giải!”, thái tử Lưu Tú nghĩ thế, trong lòng nhất thời dâng lên một cỗ lửa giận vô danh.

Trung Tín hầu quan sát sắc mặt cũng có thể đoán được ý nghĩ của thái tử Lưu Tú. Bình tĩnh mà xem xét, binh pháp của Dương Hoàng còn chưa chắc lọt vào trong mắt của Trung Tín hầu hần. Nhưng mà, chiến pháp bắn người phải bắn ngựa trước, bắt giặc phải bắt vua trước lại luôn thông dụng cổ kim.

Nhưng mà Trung Tín hầu tự hỏi, nếu như đã có thể có năng lực ngự trăm vạn đại quân, chém giết khắp nơi thì Tạ Đạo Uẩn có thể có năng lực tùy lúc bước vào Thiên Tượng cảnh không?

- Doanh trại đô úy Tào Húc biểu hiện không tệ. Sau khi kết thúc chiến đấu thì sẽ luận công ban thưởng, đi xuống đi.

Trung Tín hầu nói nhẹ nhàng một câu, cũng không có nói qua Phương Vân. Nhưng mà, trong nội tâm của hần lại âm thầm giữ một phần tâm tư.

“Tướng môn hổ tử, Tứ Phương Hầu Phương Dận quả nhiên lợi hại.”

Chỉ trong chốc lát, Trung Tín hầu đột nhiên hâm mộ Tứ Phương hầu, nhưng hần không phải hâm mộ võ công cùng quyền thế của Tứ Phương hầu mà hâm mộ tiền đồ của hai nhi tử hần.

Nhớ tới mấy hài tử do các thê thiếp trong nhà sinh cho mình, Trung Tín hầu âm thầm lắc đầu, bọn người đó không thể thành đại sự được.

“Nghe nói Trương Anh luôn đi theo con thứ của Phương gia, sau việc Tam đường hội thẩm thì đứa con thứ Phương gia này lại đề cử hần cho Tam Công. Sau này về nhìn lại xem sao, nếu như hần có tiền đồ thì đem ‘Thiên Phủ Thập Nhị Sách’ truyền cho hần.”

Trung Tín hầu trong lòng âm thầm hiện lên tâm tư này. Cái vị trí Trung Tín hầu này sợ rằng sẽ không có người nào có thể kế thừa rồi. Nhưng hài tử do vị thê thiếp kia sinh ra lại có chút hi vọng.

Lắc lắc, Trung Tín Hầu lại đem chú ý tập trung đến chiến trường.

- Cực Đạo tiên sinh, người của ngươi đã đến lúc nên xuất thủ rồi.

Tạ Đạo Uẩn đột nhiên quay đầu, nhìn Cực Đạo tiên sinh nói.

- Tiểu công chúa muốn ta làm sao?

Cực Đạo tiên sinh ngẩng đầu lên.

- Người của người có thể hành động rồi. Phái một võ giả sáu con phi long lực qua đó giết chết toàn bộ đô úy cùng giáo úy bên đó cho ta.

Ngón tay của Tạ Đạo Uẩn chỉ về phương trận của Phương Vân nói.

Năng lực cầm binh của người này làm cho nàng phải âm thầm kinh hãi. Mặc dù Tạ Đạo Uẩn cũng rất muốn đấu với hắn một lần, nhưng làm chủ soái thì Tạ Đạo Uẩn cần phải trù tính cho toàn cục. Trận chiến trường này quan hệ đến vận mệnh của cả Dịch tộc, không phải là lúc cái ý hiếu thắng nổi lên.

- Ta sẽ phái người qua đó!

Cực Đạo tiên sinh đứng lên, trong mắt hiện lên một tia ngạc nhiên. Lấy năng lực tác chiến của Tạ Đạo Uẩn mà phải dùng phương pháp xử lý để đối phó với gã sĩ quan ở quân đội Đại Chu. Rất hiển nhiên, người chỉ huy ở bên kia làm cho nàng cảm nhận được uy hiếp.

Thật không biết người tài tuần bên Đại Chu kia là ai mà lại được Tạ Đạo Uẩn ưu ái như thế.

Cực Đạo tiên sinh nhìn nhánh quân cánh phải của quân đội Đại Chu, cánh tay vung lên, phía sau, một tên cao thủ Thiên Tà tông, cả thân hình hơi biến đổi rồi trong nháy mắt liền biến thành một binh lính Dịch Hoang, sải bước chiến mã, theo đại quân ra chiến trường.

Ừng ừng!

Chỉ trong chốc lát thì đã có thêm mấy ngàn thiết kỵ Dịch tộc chạy giết tới.

- Hử? Đã xảy ra chuyện gì rồi?

Phương Vân khẽ nhíu mày, đám kỵ binh Dịch Hoang này lại là thắng tấp chém giết tới.

- Giết!

Trong tiếng gầm gừ, đao trong đám binh lính Dịch tộc này vung lên, tiến đến.

- Chuẩn bị chiến đấu!

Thời gian không cho suy nghĩ nhiều, Phương Vân ra lệnh một tiếng, lập tức thay đổi trận hình.

Đại Chu Hoàng Tộc

135. Chương 131: Sát Cơ

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

Lệnh kỵ vung xuống, phương trận tự động tản ra, đội ngũ này lập tức xông vào trong khe hở.

- Bắt tên!

Bàn tay của Phương Vân gơ lên, vừa muốn hạ lệnh bắt tên thì đột nhiên phát hiện những thiết kỵ Dịch Hoang này căn bản không có rời đi mà ngược lại một đường đi tới trước, vọt ra phía sau doanh trại giáo úy.

- Giết!

Hai quân liền lâm vào hỗn chiến với nhau, quân đội Dịch Hoang căn bản không có ý rời đi, dường như là muốn lưỡng bại câu thương.

- Ngừng!

Ngay lúc này mà bắt tên thì chỉ tự mình làm thương mình. Bất đắc dĩ, Phương Vân lập tức thống lĩnh cả doanh trại giáo úy đi qua trợ giúp. Lúc này, mấy doanh trại giáo úy kia cũng lập tức chạy tới.

- Giết!

Một tiếng gầm lên từ đằng xa truyền đến, Phương Vân ngẩng đầu nhìn , chỉ thấy Đô Úy Tào Húc đột nhiên từ trên lưng ngựa nhảy bay, lao vào bên trong thiết kỵ Dịch Hoang, một quyền đánh ra, quyền khí dậy sóng, hơn mười tên thiết kỵ Dịch Hoang bị đánh bay cả lên.

Thì ra, bên đô úy Tào Húc đã gần kết thúc, thấy bên này có chiến sự nên chạy qua để trợ giúp.

Hai nghìn binh mã của Dịch Hoang trong nháy mắt đã bị chìm ngập trong tám ngàn người Đại Chu. Tiếng gầm gừ, tiếng ngựa hí vang vang lên không ngớt.

Thực lực của đám thiết kỵ Dịch Hoang này so với đám thiết kỵ trước thì mạnh hơn không ít, dường như là quân tinh nhuệ. Hai bên giết chóc, đều có tổn thương.

Rống!

Quang ảnh trong hư không lần lượt thay đổi, một gã cao thủ Dịch Hoang huyền phù trong hư không, phía sau hắn, hai con phi long quanh quẩn bay múa, rõ ràng là cao thủ Khí Phách cảnh.

Ầm!

Tên võ tướng Dịch Hoang này liên tục tung quyền ra, từng đạo quyền ẩn đánh ra trúng vào mười mấy tên binh lính Đại Chu, mấy tên này lập tức bị đánh bay.

- Ngăn cản hắn!

Tào Húc quát lên một tiếng lớn rồi lập tức bay lên, ở phía sau hắn, mấy tên thị vệ cũng bay lên theo. Một trận rồng ngâm vang lên, sau lưng của những tên hộ vệ này cũng hiện ra hư ảnh một con phi long.

- Bảo vệ đô úy!

Trong tiếng hét vang, một gã giáo úy bay lên, hướng đánh tới tên cao thủ Dịch Hoang này.

- Khí Phách cảnh đỉnh phong hai con phi long lực, những người này sợ rằng không phải là đối thủ.

Phương Vân động trong lòng. Đang muốn bay vút lên đánh chết tên cao thủ Dịch Hoang hai long lực kia, bỗng trong lòng phát sinh cảnh giác, một cảm giác bị uy hiếp mãnh liệt xông lên đầu.

- Có uy hiếp!

Phương Vân bỗng nhiên quay đầu lại, chỉ thấy trong bầy người đang giết nhau thì có một tên cao thủ Dịch tộc có hình xăm trên mặt, trong mắt đang toát lên quang mang quỷ dị. Phương Vân dường như không chút nghĩ ngợi, lập tức vận dụng Vọng Khí Pháp.

Ầm!

Chỉ thấy một đạo tinh mang hồng sắc phóng lên cao, đạo tinh mang này so với tên cao thủ Khí Phách cảnh Dịch Hoang kia còn muốn sáng ngời, huy hoàng hơn.

- Không tốt, là cao thủ Tinh Phách cảnh!

Phương Vân biến sắc không thôi. Hai con phi long lực đối với cao thủ Khí Phách cảnh bình thường mà nói là đã lên đến đỉnh. Chỉ có một số người trong đạo môn, ma môn bởi vì có công pháp đặc thù mà đạt được đến mức đó.

Vu Cương ban đầu cũng là hai con phi long lực, nhưng sự uy hiếp của hắn gây cho Phương Vân cũng không hề mãnh liệt như vậy.

- Không thể địch lại được!

Phương Vân vừa động liền bay lui về sau. Cao thủ Tinh Phách cảnh so sánh với cao thủ Khí Phách cảnh và Lực Phách cảnh thì cường đại hơn nhiều. Hắn bây giờ chỉ là cao thủ Lực Phách cảnh, đối kháng với cao thủ Khí Phách cảnh thì còn được, nhưng muốn đối phó với cao thủ Khí Phách cảnh có tinh lực sinh sôi không ngừng, ‘khí’ và ‘lực’ cũng tăng nhiều thì còn xa xa mới nổi.

Uống!

Ngay lúc Phương Vân lui ngược về sau thì tên binh lính Dịch Hoang ‘bình thường’ này đột nhiên gầm lên, hai chân đưa ra, bay lên trời, hai tay của hắn cũng bắt đầu kết một ấn pháp đặc thù.

Một tiếng rỗng ngâm chấn động cả hư không, phiến hư không ở sau lưng tên cao thủ Dịch Hoang này không ngừng biến hóa. Trong quang ảnh, một con phi long từ trong hư vô xuất hiện, một con, hai con, ba con...sáu con!

Ngay lúc sáu con phi long hơn hai mươi trượng xuất hiện sau lưng nam tử rồi bay vút lên hư không, một cỗ lực lượng kinh sợ lòng người khuếch tán ra.

Uống!

Hai tay nam tử kết ấn, rồi chỉ thấy sáu con phi long này gầm thét lên, lấy thế lôi đình vạn quân, xông ào ào trong quân đội Đại Chu.

Rống!

Dường như là cùng một thời gian, ở các chỗ cách nhau rất xa, các tên cao thủ Dịch Hoang cũng từ trong trận doang bay a. Bọn họ huyền phù trong không trung, quanh ảnh sau lưng biến hóa, các con phi long khổng lồ từ trong hư vô hiện ra, lượn lờ quanh bọn họ.

- Cái gì?

Trong chiến xa, Trung Tín hầu nhìn đại quân trong bụi bậm. Đột nhiên xuất hiện hơn mười tên cao thủ mười con phi long lực, sắc mặt hắn đại biến. Có sáu con phi long lực đã là cao thủ Tinh Phách cảnh, nhân vật như vậy hoàn toàn có thể trở thành đại tướng quân.

Võ phong của Đại Chu hoàng triều long trọng vô cùng, võ giả đông đảo. Nhưng các nhân vật đạt tới đại tướng quân cũng không nhiều. Các cao thủ có thể đạt tới Tinh Phách cảnh đỉnh phong thì ngay cả Đại Chu hoàng triều cũng không có. Mà ở đây đột nhiên xuất hiện đến hơn hai mươi người, nhiều cường giả như vậy đã đủ ảnh hưởng đến chiến cuộc rồi!

Rầm!

Trung Tín hầu đạp chân một cái, nhanh như một tia chớp bay ra ngoài, lóe một cái đã lên chiến trường. Đường như là đồng thời, bàn tay của Tạ Đạo Uẩn cũng vô một cái, từ trong chiến xa bay lên, chấn phía trước Trung Tín hầu.

- Trung Tín Hầu, chúng ta lại gặp mặt!

Âm thanh của Tạ Đạo Uẩn phát ra thì một quyền cũng được đánh ra. Chỉ nghe âm một tiếng rồi cả thiên địa cũng biến sắc, mây đen cuộn cuộn khuếch tán ra khắp bốn phương tám hướng. Trong mây đen đó còn có bốn cái trụ màu đen đứng thẳng bốn hướng, trụ rõ ràng vô cùng, mang theo một cỗ hơi thở ngạo thị thiên địa, trấn áp muôn phương.

Tạ Đạo Uẩn vừa ra tay đã dùng ngay tuyệt học Tứ Cực Ma Công!

Trung Tín hầu biến sắc, bàn tay đảo một cái rồi từ trong hư không đột nhiên có từng trận sóng như đang di động hiện ra trong hư không. Trong cơn sóng đó đột nhiên có một bàn tay khổng lồ đánh về phía Tạ Đạo Uẩn.

Rầm!

Hư không chấn động, bàn tay khổng lồ của Trung Tín hầu bị Tứ Cực Ma Trụ chạm một cái liền bị chấn thành vô số phù chú rồi tiêu tán, lực phản chấn khổng lồ đến mức còn đánh bay Trung Tín hầu ra ngoài.

- Yêu nữ Dịch tộc, để cho bốn tọa tới tiếp ngươi!

Một tiếng quát kéo dài từ trong đại quân phát ra, thái tử Lưu Tú đã xuất hiện trước người Tạ Đạo Uẩn, ngăn trở.

- Trung Tín hầu, thái tử đã có Tạ Đạo Uẩn chống đỡ, còn ngươi thì để ta đi!

Cực Đạo tiên sinh giãm chặn tại chỗ hư không, hiện ra trước người của Trung Tín hầu.

- Người là ai?

- Cực Đạo.

Tiếng nói vừa dứt thì mấy đen đã cuộn cuộn khắp hư không, trảo của Cực Đạo tiên sinh đánh ra.

....

Mắt nhìn thấy một con hắc mãng như thực chất đang đánh đến đây, Phương Vân vội lui về sau, rồi tể ra mười hai đầu Đại Lực Cốt Ma, đánh ra một quyền.

Ầm!

Con hắc mãng này vừa đánh bay mười hai đầu Đại Lực Cốt Ma thì lại bị một quyền của Phương Vân đánh tan. Còn chưa bình tĩnh lại thì bên tai đã truyền đến một tiếng thét kinh hãi.

- Đô Úy đại nhân, Đô Úy đại nhân!

Phương Vân quay đầu lại nhìn lên, chỉ thấy lúc này tên cao thủ Dịch Hoang ẩn núp trong đại quân đang huyền phù trong hư không, áo bào phần phật. Trong tay của hắn đang nắm một cây trường kích sáng loáng, ở một đầu của trường kích thì đang đâm thủng ngực của đô úy Tào Húc, đưa treo ở mũi kích.

Chênh lệch của hai người quá xa, lấy sáu con phi long lực đối phó hai con phi long lực, kết quả là có thể hoàn toàn đoán trước!

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, tên cao thủ sáu con phi long lực này giẫm chân tại chỗ trong hư không. Trong phạm vi trăm trượng dưới chân của hắn tử thi vô số, vô số tử thi đã chết đi này làm cho hắn như là một ma thần vậy.

Một gã cao thủ Tinh Phách cảnh cũng có thể đối phó với ngàn người. Lực phá hoại tạo nên là quá lớn.

Véo!

Cổ tay của nam tử hơi run, thân thể của Tào Húc ở mũi thương lập tức bị xé tan thành vô số mảnh nhỏ.

Đại quân rốt cục không nhịn được bây giờ thu binh, hơn mười tên cao thủ mười con long lực, cộng thêm những tên cao thủ có sáu con, bảy con, tám con phi long lực khác, nhiều cao thủ như vậy đánh giết các đô úy, giáo úy, tướng quân đã hoàn toàn làm rối kế hoạch của Trung Tín hầu. Trung Tín hầu phải ra lệnh lui binh.

Tạ Đạo Uẩn sao có thể để cho hắn dễ dàng trốn đi như vậy, ra lệnh một tiếng thì lập tức có mười mấy vạn thiết kỵ phối hợp với cao thủ Thiên Tà Tông, thừa cơ truy sát.

Nếu như là người khác thì việc thu binh cũng đồng nghĩa với tan tác rối loạn, nhưng quân đội Đại Chu khi thu binh lại không hề rối loạn chút nào.

- Hử?

Giữa không trung, một cao thủ sáu con phi long lực đang huyền phù tại hư không lập tức khóa chặt Phương Vân, hơi nhẩn mày.

- Còn dư một tên...

Hắn vừa mới xuất hiện thì trường kích của hắn đã đem một giáo úy giết chết.

Vèo!

Thân ảnh của tên nam tử này hơi mơ hồ. Trường kích rung động lập tức có một cỗ lực lượng bài sơn đảo hải đâm về phía Phương Vân.

Một cảm giác nguy hiểm cực độ bao phủ trong lòng, Phương Vân lập tức cảm giác được một cỗ lợi khí lừng lẹ đang khóa mình lại. Lực đạo đáng sợ đến nỗi làm cho da của Phương Vân buột chặt lại, đầu run lên.

Chênh lệch đến ba con phi long lực, làm cho Phương Vân có cảm giác như là chuẩn bị làm người chết, căn bản không cách nào tránh được sự đuổi giết.

Rầm!

Dưới chân dùng sức một cái, nội lực xông ra, tràn thành từng vòng trong không khí, Phương Vân mạnh mẽ tung người bay ngược về sau trận doanh.

Vèo! Vèo! Vèo!

Sáu cây thiết tiễn phá không mà đến, đầu mỗi mũi tên mang theo hàn khí run người, là từ Chu Hân phát ra.

- Hừ!

Hừ lạnh một tiếng, một cỗ nội lực cuồng bạo trào ra, sáu cây thiết tiễn dùng một chút rồi vẫn như cũ bắn tới.

- Phá Thần Tiễn!

Thân hình của nam tử từ trong gió hiện ra, trường kích rung động một cái lập tức phá tan sáu cây Phá Thần Tiễn. Ánh mắt của nam tử này nhìn lướt qua Chu Hân, sát khí lóe lên một chút rồi biến mất.

“Vô giả Cương khí cảnh, quá yếu. Không đáng để xuất thủ.”

Trong đầu xẹt qua ý nghĩ này, tên cao thủ sáu con phi long lực tiếp tục đuổi theo Phương Vân. Nhưng mà, bị Chu Hân trì hoãn như vậy nên Phương Vân cũng đã ra xa được một khoảng cách nữa.

- Ta xem người còn trốn đi chỗ nào?

Một tiếng quát lên trong hư không, nam tử vận dụng lực lượng, sáu con phi long nổ tung trong hư không hóa thành một đạo lưu khí màu hồng hướng Phương Vân đuổi theo. Tốc độ nhanh vô cùng, khoảng cách hơn mười trượng thoáng cái đã vượt qua.

- Không tốt!

Thấy đối phương sử ra một kích toàn lực, Phương Vân cũng biết chạy không khỏi rồi. Không có chút do dự nào, ý niệm vừa động thì thập nhị tà kiếm trận đã bay ra. Chỉ nghe ầm một tiếng, một đám mây đen xông ra, nhưng lần này không có cuốn tới hướng đối diện mà lại quay ngược khóa mình vào trong đó.

Một kích toàn lực của cao thủ sáu con phi long lực cực nhanh. Chỉ qua mấy hơi thở mà đã xuyên qua không trung xông vào trong đám mây này.

Rống!

Ngay lúc hấn xông lại thì một bóng ảnh chạm mặt đánh tới.

- Muốn chết!

Trường kích nam tử run lên, lập tức đâm vào trong cơ thể bóng đen. Nhưng ngay lúc này dị biến phát ra, một đôi cốt thủ trắng hếu đưa tới bắt lấy tay hắn. Cùng một thời gian thì mười hai đầu cốt ma khác cũng từ bốn phương tám hướng đánh tới.

- Mười hai cái bạch cốt châu, buồn cười!

Nam tử không chút hoang mang, thấy mười hai đầu đại lực bạch cốt ma, thì ngược lại cười lạnh một tiếng. Chỉ bằng những đầu cốt ma do đệ tử bình thường của Thánh Vũ giáo mà muốn chế trụ một cao thủ sáu con phi long lực, đây quả là một ý nghĩ kỳ lạ làm cho thiên hạ phải cười to.

- Phá cho ta!

Nội lực của cao thủ từ trong đan điền hùng hậu chấn động, một cỗ lực lượng cuồng bạo phát ra. Ngay lúc này thì một tiếng quát chói tai từ phía dưới truyền đến.

Phá! Phá! Phá!

Đôi môi của mười hai đầu cốt ma vừa mở ra thì đã thấy vô số hạt châu màu đen ở trong đó, miệng phát ra quang mang khác thường.

- Lôi Chấn Tử!

Thấy vô số hạt châu quen đến nỗi không thể quen hơn này thì tên cao thủ Thiên Tà Tông này tâm thần kịch chấn, không nhịn được bật thốt lên kinh hô. Hắn chẳng thể nghĩ tới pháp bảo mà Thiên Tà Tông luyện chế ra để khắc chế kẻ địch lại có ở trên người của giáo úy Đại Chu, hơn nữa còn lặng lẽ chôn dấu ở trong mười hai đầu đại lực cốt ma để đánh lén mình.

Đại Chu Hoàng Tộc

136. Chương 132: Chiến Bại

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

Nam tử trong đầu còn chưa kịp xẹt qua ý nghĩ này, thì mấy cái lôi chấn tử này đã nổ trong hư không!

Ầm! Ầm! Ầm!

Ầm thanh nổ khổng lồ như thiên băng địa liệt, một cỗ khí lưu cuồng bạo quét ngang tứ phương.

Lúc lấy Vọng Khí Pháp nhìn tên nam tử Tinh Phách cảnh này, Phương Vân cũng biết tự mình không có khả năng chính diện đánh lại hắn. Sau một khắc toan tính, trong đầu Phương Vân hiện lên vô số ý niệm, cuối cùng xác định phương pháp hữu hiệu nhất đó là dùng Lôi Chấn Tử.

Phương Vân lấy lui làm tiến, đầu tiên là lợi dụng mây đen Thập Nhị Tà Kiếm Trận che giấu thân hình, lấy Nặc Tức Châu che giấu hơi thở. Hắn thậm chí còn tính toán đến việc nếu Lôi Chấn Tử không có nổ đến tên cao thủ sáu con phi long lực này thì cũng sẽ bị lực nổ làm cho nổ tung cho nên mới cách ra xa hơn một trượng rồi mới cho nổ. Hết thấy đều ở trong dự liệu của Phương Vân, điều mà không đoán trước được đó là uy lực nổ của Lôi Chấn Tử lại lớn đến như vậy mà thôi.

Rầm!

Không khí cuồng bạo quét qua, Phương Vân lập tức như một con diều đứt dây bay ra ngoài, giữa không trung phun ra một ngụm máu bầm rồi thân thể rơi xuống mặt đất.

Phương Vân cách hai mấy trượng mà còn bị chấn động như thế, tên cao thủ sáu con phi long lực vậy chính diện bị nổ tung như thế nào, không cần nói cũng có thể biết được.

Lê-eeee-eezz~!!

Một tiếng hét phát lên giữa không trung đồng thời một thanh trường kích kéo theo một đạo khí lẫm đánh tới Phương Vân.

- Người này còn chưa có chết!

Phương Vân sợ hết hồn, chân hơi lui về sau đồng thời quăng tiếp Lôi Chấn Tử ra. Màu đen trường kích chỉ trong gang tấc xuất hiện dưới chân Phương Vân thì đã bị nổ tung rơi xuống đất, tạo thành một cái rãnh to vài trượng.

- Ta muốn người chết!

Dưới ánh mắt kinh hãi của vô số người, trong trung tâm của vụ nổ, tên nam tử toàn người màu đen đứng dậy.

Hắn tự tay tìm tòi rồi lấy một kiện pháp khí màu đen tiện tay ném xuống đất. Đây là kiện pháp khí mà hắn dùng để đỡ trong vụ nổ vừa rồi.

Oong!

Hư không rung động, trong mắt nam tử bắn ra quang mang tức giận, quang ảnh sau lưng của hắn biến ảo không ngừng. Một con, hai con, ba con...cuối cùng ổn định ở bốn con phi long lực.

- Ta muốn người chết!

Hai mắt của nam tử trợn trừng lên, sự tức giận của y không cần cố ý cũng có thể nhìn ra được. Thân hình nhảy một cái lại đuổi giết tới đất, theo hấn nghĩ thì lấy thực lực bốn con phi long lực mà muốn đối phó giáo úy Đại Chu thì hấn là dư dả rồi.

“Cứ làm ta sợ chứ, ta tưởng rằng bị nổ như thế thì hấn không có chút tổn hại nào. Thì ra cũng đã bị thương.”

Thấy sau lưng tên nam tử này hiện ra bốn con phi long lực, trong lòng Phương Vân không những không kinh sợ mà còn làm mừng. Bốn con phi long lực mặc dù so với hấn thì còn cao hơn một con, nhưng phối hợp với năng lực thu nạp của Thiên Địa Vạn Hóa Chung trong cơ thể, Phương Vân hoàn toàn có thể chống lại bốn con phi long lực.

- Tới hay lắm.

Phương Vân hét lớn một tiếng, bay lên bầu trời.

- Muốn chết!

Thấy Phương Vân chẳng những không trốn, ngược lại chào đón. Nam tử trong lòng càng tức giận, hấn chẳng lẽ cho là tự mình là Phương Hoàng mất lòng nhưng lại không bằng gà sao? Tay phải lên, Nhíp Không Tà Trảo của Thiên Tà Tông lập tức xuất thủ. Một cái trảo cứng như thạch thiết lập tức chộp tới Phương Vân.

- Lực Phách Đại Thủ Ấn!

Tay phải của Phương Vân run lên, quang ảnh ở phía sau biến hóa, ba con phi long bay múa quanh quẩn, đồng thời một bàn tay to hoàng kim phá không mà ra. Hai bên vừa va chạm thì Phương Vân thối lui khoảng mấy trượng, tay run lên thì lại có một chưởng ập đến.

Phanh! Phanh! Phanh!

Chỉ trong thời gian chớp mắt, hai người đã đối nhau hơn mười quyền, Phương Vân mỗi lần đối nhau đều bị đánh bay hơn mười trượng, nhưng không có bị đá thương chút nào. Tinh thần hăng lên, lần nữa nhào vào. Còn vị cao thủ Tinh Phách cảnh này thì càng đánh tâm càng lạnh.

Bản thân hấn bị trọng thương, thực lực từ sáu con phi long lực xuống còn bốn con phi long lực. Vốn tưởng rằng có thể bắt lấy Phương Vân, nhưng không nghĩ tới tình thế xoay chuyển, chẳng những không bắt được đối phương mà ngược lại trong chưởng lực của đối phương dường như có lực lượng kì dị, không ngừng tiêu hao thực lực của mình.

Chỉ mới có giao thủ năm mươi lần, bốn con phi long của nam tử lập tức biến thành ba con phi long, mà quang ảnh của con phi long thứ ba cũng ngày càng trở nên ảm đạm.

“Đây là thực lực của một giáo úy sao? Mà đây là chưởng pháp gì vậy?”

Nam tử càng đánh thì trong lòng càng run sợ, vốn hấn muốn kiên quyết chặn đánh giết Phương Vân, nhưng giờ đây ý định đó đã không còn nữa.

“Trốn! Nếu không trốn, lập tức sẽ bị đánh cho thành hai long lực!”

Thấy Phương Vân lần nữa đánh tới, sắc mặt của tên cao thủ Thiên Tà tông này đã trở nên trắng bệch. Nếu như không trùng kế bị nổ thì hấn không cần tốn nhiều sức cũng có thể trêu chọc tên tiểu tử này trong lòng bàn tay mình. Nhưng hiện tại ư, trực tiếp chính là rỗng du nước cạn bị tôm hí, hồ lạc bình dương bị khuyến khi mà!

Bá!

Thân hình nam tử lủi ra sau rồi lập tức chạy nhanh, cũng không quay đầu lại mà bỏ chạy tới đại quân Dịch tộc.

- Trốn đi đâu!

Phương Vân cười lạnh một tiếng, chỉ cần hấn không thể một bước thoát ra trăm trượng, chạy trốn cũng chỉ là thêm tử vong.

- Lực Phách Đại Thủ Ấn!

Nội lực toàn thân của Phương Vân bùng nổ, bàn tay to hoàng kim lần nữa xuất ra. Trong phạm vi trăm trượng, thể đi của bàn tay to hoàng kim nhanh, mạnh như một tia chớp, chứ tự Phương Vân cũng không phải là không được nhanh như vậy. Chỉ thấy lóe một cái, bàn tay to hoàng kim đó đã lướt qua khoảng cách dài, lấy thể sét đánh không thể đỡ mà một chưởng đánh trên người tên cao thủ Tinh Phách cảnh này.

Trong lần giao thủ lúc trước, Phương Vân đã dùng nội lực tiêu hao Lực Phách trong cơ thể của hắn, làm cho lực lượng của hắn hạ xuống còn xấp xỉ với hai con phi long lực, cộng với việc tâm ý của hắn giờ đây chỉ còn muốn chạy trốn thì làm sao có thể tiếp được chưởng này. Chỉ nghe ầm một tiếng rồi tên cao thủ Khí Phách cảnh này đã nổ thành mảnh nhỏ, rơi xuống.

Thời gian cũng chỉ là một thoáng qua, tên cao thủ sáu con phi long lực lúc trước còn hô phong hoán vũ thì giờ đã bị Phương Vân dùng Lôi Chấn Tử cùng Lực Phách Đại Thủ Ấn trực tiếp đánh chết!

- Rút lui!

Phương Vân nhìn lướt qua người của tên cao thủ này, nhưng không có gì từ trên người rơi xuống cả. Sau đó trực tiếp hạ lệnh rút lui. Trong hư không xuất hiện

Băng! Băng! Băng!

Ở ngay sườn núi, có ít nhất mất ngàn chiếc Phá Thần Nỗ đang xếp thành hàng ngang hướng về phía đại quân Dịch tộc. Đại quân Dịch tộc đuổi theo một hồi rồi cũng không dám xâm nhập. Đại Chu quân chẳng qua là lui mà không loạn, còn không phải là tan tác.

Nhìn thấy tử thi của quân triều đình Đại Chu lưu lại đầy đất, Tạ Đạo Uẩn hài lòng gật đầu:

- Quân đội Đại Chu mượn thể núi cao mà lui binh, đối với quân kỵ binh xung phong bất lợi, lui đi!

Ồ!

Phía sau thiết kỵ Dịch Hoang vang lên tiếng hiệu lui binh.

Cực Đạo tiên sinh nhú nhú mày:

- Lần này là xuất chiến bất ngờ mới có thể có chiến quả huy hoàng. Hiện tại các quan quân cấp dưới của hắn chết vô số, chính là lúc quần long vô chủ. Nếu như lúc này ta còn không tiến công thì ta chỉ sợ qua một thời gian triều đình phái tới một đám bách trưởng, giáo úy, đô úy, cao thủ từ trên kinh thành xuống thì chúng ta thua mất!

Tạ Đạo Uẩn nhìn núi non vắt ngang ở phương nam, thản nhiên nói.

- Không cần lo lắng, lần rối loạn này đã làm cho Trung Tín hầu phải lo rồi. Đạo kỵ binh mà hắn phái vào bụng Dịch Hoang đã bị binh lực của ta tiêu diệt. Hiện tại đến phiên ta nắm quyền chủ động, Trung Tín hầu không xuất binh cũng không quan hệ gì. Quyền chủ động của cuộc chiến này giờ đã về trong tay ta chứ không phải là của hắn!

- Thì ra công chúa đã sớm có mưu kế, xem ra là ta lo lắng quá rồi!

Cực Đạo tiên sinh chấp tay nói.

Sau đó hắn mang theo các cao thủ Thiên Tà Tông đi theo Tạ Đạo Uẩn về sâu trong Dịch Hoang.

Trong doanh chủ của Quân đội Đại Chu. Ngay đồng lửa đang đốt có hai người nam đang ngồi, sắc mặt rất khó coi.

- Thảm tử truyền về tin tức, đạo kỵ binh mà quân ta định đánh sâu vào trong Dịch Hoang, khi đi qua một hẻm núi đã bị quân mai phục của Tạ Đạo Uẩn đánh chết!

Trung Tín Hầu cười khổ nói.

Thái tử Lưu Tú trong mắt xẹt qua một tia lửa giận, đôi môi giật giật, tỉnh táo lại:

”Đây không phải là vấn đề của ta. Người trấn giữ Dịch Hoang nhiều năm, Tạ Đạo Uẩn đối với phong cách cầm binh của người đã rất quen thuộc. Binh pháp có câu: Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Năng ta là hiểu rõ người chứ không phải là người không có năng lực.

Bây giờ không phải là lúc trách tội ai cả. Thái tử Lưu Tú cũng tỉnh táo hơn nhiều.

Mắt của Trung Tín hầu hiện lên vẻ cảm kích.

- Đa tạ thái tử miễn tội, nguyên nhân của lần này đúng là do ta. Ta không ngờ rằng hẳn lại có thể tìm tới nhiều cao thủ Tinh Phách cảnh đỉnh phong mười con phi long lực đến vậy! Hiện tại nàng đã đạt được điều mà nàng muốn, tin này khi truyền tới Dịch Hoàng thì sợ rằng trong một thời gian dài chúng ta không thể tiến công được.

Trong mắt thái tử Lưu Tú cũng hiện lên vẻ ngưng trọng. Cao thủ Tinh Phách cảnh phần lớn đều là sáu con, bảy con, tám con phi long lực. Chín con phi long lực còn ít chứ đừng nói chỉ là mười con. Ở cảnh giới này, nếu chỉ cần thêm một bước nữa thì đã là Địa Biến cảnh rồi, như vậy chẳng phải là có thêm mười tên vương hầu sao.

Dĩ nhiên, ở cảnh giới võ đạo trước giờ đều có thuyết pháp ‘Chỉ xích thiên nhai’. Mười phi long lực mặt dù chỉ cách Địa biến cảnh có một bước nhỏ, nhưng tuyệt đối không phải đơn giản mà có thể đạt tới được.

- Cũng không biết những cao thủ Dịch Hoàng kia ở đâu ra mà lại có nhiều cao thủ mười phi long lực đến vậy.

Lưu Tú nhớ tới những cao thủ mười phi long lực kia mà hận đến nghiến răng nghiến lợi. Nếu như không phải do những người này thì đại quân cũng chưa chắc thua tan tác như vậy. Mười năm Hà Đông, mười năm Hà Tây, nhớ tới những trận đại thắng cách đây không lâu, đột nhiên Lưu Tú vô cùng nhớ Dương Hoàng.

“Nếu như Dương Hoàng ở chỗ này thì thật là tốt.”

- Cao thủ mười con phi long lực là hết sức hiếm thấy, nếu như Dịch tộc có nhiều cao thủ như thế thì chúng ta đã sớm biết được chút ít. Cho nên, không nghi ngờ chút nào là những người này thuộc về các tông phái, hơn nữa còn là tông phái vô cùng lớn. Chỉ có những tông phái lớn như thế mới có thể có nhiều cao thủ mười con phi long lực đến vậy!

- Những người này nhất định là môn phái trung thổ, bọn họ thật to gan!

Lưu Tú ngẫm nghĩ chốc lát, trong mắt lộ ra ánh hàn quang.

- Bây giờ còn chưa biết được. Môn phái lớn nhất Dịch Hoàng là Tứ Cực Ma Tông, nhưng trừ Tứ Cực Ma Tông ra thì còn có những đại môn phái khác nữa. Mặc dù so ra thì kém hơn Tứ Cực Ma Tông nhưng thực lực cũng không thể nói là nhỏ được! Việc này cũng tạm thời đừng tra rõ, việc cấp bách bây giờ là phải tạo ra một nhóm sĩ quan mới. Những cao thủ của Tà Đạo Uẩn mặc dù không giết binh lính nhiều lắm nhưng mục tiêu của họ lại là làm cho chúng ta tổn thất các giáo úy, đô úy, tướng quân! Đây mới là tổn thất lớn nhất của chúng ta!

Đại Chu Hoàng Tộc

137. Chương 133: Tuyển Sĩ Quan.

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

Trung Tín hầu nói:

- Quân lực vốn không xê xích nhiều, nhưng nếu như không có người đứng đầu thì cũng sẽ lập tức thua.

Mắt Lưu Tú hiện lên vẻ âm tàn.

- Ta lập tức trở về doanh trường rồi viết phong thư cho phụ hoàng, để cho người điều một vài cao thủ trong đại quân mười vạn chinh phát tông phái điều đến tây bắc. Nếu như trong cuộc chiến giữa triều đình cùng với Dịch Hoàng này mà để cho ta tra ra là người trong Đạo Môn, Ma Môn trung nguyên để phái người tham gia thì nhất định sẽ tụ tập đại quân, tiêu diệt đạo thống bọn họ!

- Ừ, thái tử nói rất đúng. Trong khoảng thời gian này ta sẽ lợi dụng địa hình để gia cố phòng thủ, thế núi hiểm trở có bất lợi với kỵ binh. Cho dù Tà Đạo Uẩn có tinh thông binh pháp đến đâu thì cũng không thể

phá bỏ điều này được. Hiện tại, làm phiên thái tử có thể nói triều đình điều một chút cao thủ mười con phi long lực đến đây là có thể triển khai phản công!

Trung Tín Hầu gật gù đầu nói.

Cao thủ mười con phi long lực đã có thể dời non lấp bể, là cường giả của Thoát Thai cảnh rồi. Cho dù phóng mắt cả Đại Chu thì những nhân vật như vậy cũng không quá nhiều. Nhưng ở Dịch Hoang lần này lại có tới hơn hai mươi tên, cao thủ nhiều như vậy thật không bình thường!

Hai người ở trong chủ doanh nói thêm vài việc rồi thái tử đứng dậy rời đi.

Trở lại doanh trại, thái tử Lưu Tú mở giấy viết ra, bắt đầu viết sớ. Sớ đang viết được một nửa thì bỗng nhiên dừng lại.

- Mộc Dịch!

- Có thuộc hạ!

Phía sau thái tử, một gã hộ vệ mặc áo bào trắng, dáng người khôi ngô ửng tiếng nói.

- Người có một thân võ học hoàng thất, hiện tại đã bước vào Khí Phách cảnh, có khoảng ba con phi long lực. Theo đạo lý thì cũng có thể làm tướng quân rồi, nhưng vì người là hộ vệ của ta nên không thể phong quan thụ tước, bổn tọa xin lỗi người!

Lưu Tú nói.

- Có thể ra sức vì thái tử, đó là vinh hạnh của thuộc hạ!

Tên hộ vệ tên Mộc Dịch đứng thẳng nói, mặc không chút thay đổi.

- Nhưng mà, hiện tại bổn tọa cho người một cơ hội. Đô úy Tào Húc chết trận nên chức đô úy đang trống chỗ. Ngày mai, ta cho người một mệnh mệnh, người đi gia nhập doanh trại đô úy của Tào Húc, có thể lấy được chức đô úy hay không thì phải nhìn vào bản lĩnh của người. Nhưng, cho dù như thế nào thì tuyệt đối không thể để con thứ của Tứ Phương hầu lên ngôi chỗ đô úy.

- Vâng, thái tử!

Trên mặt Mộc Dịch rất cuộc đã mỉm cười. Còn những tên hộ vệ khác nhìn qua hắn thì lại nổi lòng hâm mộ.

Thân là thành viên hộ vệ hoàng thất, cho dù võ công có cao tới đâu thì cũng không nhất định có thân phận. Những cơ hội như vậy quả thật là khó có vô cùng.

- Người giờ đi đi, hộ vệ hoàng thất mà đảm nhiệm chức đô úy thì cũng dư dả rồi. Người giờ hãy đi qua doanh trại đô úy đảm nhiệm chức giáo úy, rồi ngày mai hãy đi tranh chức đô úy.

- Thuộc hạ tuân lệnh!

Mộc Dịch chấp tay, sải bước ra khỏi doanh trường. Ngay giây khắc ra khỏi doanh trường, trong mắt của hắn có luồng quang mang kinh người, giống như là một cây gỗ mục lùn vừa được phục sinh.

Ở phía sau hắn, thái tử Lưu Tú cũng hiện lên một tia quang mang khác thường.

- Phương Vân này cũng có chút tài năng, nếu như không phải hắn đã từng luận tội Dương Hoàng thì nói không chừng ta còn chiêu nạp hắn. Nhưng hôm nay, Nhân Hoàng bởi vì hắn mà chuyện sắc phong võ hầu phải dừng lại, hai người này đã ở thế thủy hỏa bất dung. Hai người chọn một, ta chỉ có thể chọn Dương Hoàng mà bỏ hắn. Đáng tiếc a.

Thái tử Lưu Tú trong lòng thở dài một tiếng. Phương Vân có thể ở thời diễn binh pháp mà chiến thắng Dương Hoàng, hôm nay ở tây bắc Dịch Hoang lại có thể cầm binh đánh một trận với Tạ Đạo Uẩn. Tài năng của hắn đã không cần phải chứng minh nữa. Nếu như để cho hắn mười năm thì hắn tất nhiên lại là một võ tướng của Đại Chu hoàng triều. Làm một người thái tử, tất nhiên phải biết cách để chiêu nạp người về bên mình, đó là chuyện phải làm. Nhưng Phương Vân lại không giống như Dương Hoàng, Phương Vân phải cần mấy năm nữa mới có thể lớn dậy nổi, mà Dương Hoàng hiện tại đã có thể đảm đương một phương!

Tất nhiên nguyên nhân hai người thủy hỏa bất dung vẫn là nguyên nhân chính khiến cho Lưu Tú chỉ có thể chọn một mà không chọn hai!

Ngày hôm sau, khi trời hừng sáng.

- Truyền lệnh của Trung Tín hầu: Toàn bộ tướng sĩ, dựa vào công trạng và thực lực đủ để quyết định tấn nhậm ngũ trưởng, thập trưởng, bách phu trưởng, thiên bách trưởng, giáo úy, hiệu úy, tướng quân! Nếu như người không đủ công trạng thì có thể lấy thực lực định chức vị!

Một tên lính liên lạc cầm lấy lệnh kỳ rồi đứng trong doanh trại của đô úy Tào Húc tuyên bố một đạo mệnh lệnh. Mệnh lệnh vừa tuyên bố thì cả doanh trại đô úy sôi trào lên.

Chiến trường là nơi có thể tranh giành lấy chức vị một cách nhanh nhất. Trải qua ba ngày đại chiến liên miên, số lượng binh lính tổn thất tất nhiên là nhiều, nhưng tầng lớp sĩ quan cũng tổn thất không ít.

- Chu Hân, Sở Cuồng, hiện tại chính là cơ hội của các ngươi. Dựa vào thực lực hiện giờ, các ngươi đi lấy chức Thiên Phu trưởng là vô cùng dễ dàng. Đáng tiếc là thực lực của các ngươi còn không đủ, nếu không lần này cũng có thể tiến thêm lên làm giáo úy!

Phương Vân nói.

Đối với cái mệnh lệnh này của Trung Tín hầu, Phương Vân đã sớm có dự liệu. Ngày hôm qua đột nhiên xuất hiện một nhóm cao thủ Tinh Phách cảnh nhắm thẳng vào các giáo úy, đô úy, tướng quân của Đại Chu. Lấy thực lực đáng sợ của bọn họ, những giáo úy, đô úy, tướng quân này hầu như không có chút phản kháng nào, tầng lớp sĩ quan dưới tổn thất thảm trọng.

Hôm nay tuyên bố tuyển sĩ quan là chuyện hoàn toàn hợp lý.

- Ủ, chúng ta sẽ cố gắng tranh thủ!

Chu Hân, Sở Cuồng gật đầu. Đây là lần đầu bọn hắn có cơ hội thăng quan tiến chức trong quân đội, cũng là cơ hội để Phương Vân mở rộng thế lực. Ý tứ của Phương Vân chính là không phải để cho bọn họ đi tranh lấy mấy cái ngũ trưởng, thập trưởng, bách phu trưởng mà là đi lấy mấy cái như Thiên Phu trưởng, giáo úy.

- Mạnh Thanh, Lưu Thủy, Hà Phong, các ngươi biết nên làm như thế nào sao?

Ánh mắt của Phương Vân xoay chuyển, nhìn về phía ba người này. Liên tục chiến đấu ba ngày, ba người bị thương cũng không giống nhau, nhưng trong chiến tranh nếu không chết thì tất sẽ có kỳ ngộ lớn lao.

- Cảm tạ đại nhân đã nhắc, chúng ta biết nên làm như thế nào!

Ba người này lúc ở Diêm thành thì có cấp bậc là giáo úy, nhưng vừa gia nhập quân chính quy thì bị giáng xuống còn Thiên Phu trưởng. Lấy tâm tính của ba người thì tất nhiên là có chút không cam, nhưng mà cũng không có biện pháp nào. Hôm nay, trong quân lại thiếu một lượng lớn giáo úy, đô úy thì đây chính là cơ hội lớn với họ.

Nhưng nếu như thật sự Phương Vân không đồng ý để họ ra thì cho dù họ có tâm đến đâu đi nữa thì cũng là vô dụng. Cho nên, lúc này ba người đối với Phương Vân quả thật cảm kích vô cùng.

Hí hí!

Một tràng vó ngựa truyền đến. Ở trên một con đường nhỏ đi lên đỉnh núi, một gã tướng quân mặc giáp ô kim đang cùng với mấy phó tướng đang đạp ngựa mà đến. Khi đến nơi thì lập tức ghìm chiến mã lại.

- Các ngươi nghe kỹ! Các cấp bách phu trưởng, thiên phu trưởng thì ở riêng trong doanh địa tiến hành, ta sẽ phái người sang giám sát. Còn về việc đô úy Tào Húc chết trận dẫn đến ghế đô úy trống thì sẽ do chính ta chủ trì. Những người có tên sau lập tức bước ra khỏi hàng.

Tên tướng quân mặc giáp ô kim này lấy ra một quyển sách mỏng, dựa trên những gì viết trên đó nói.

- Giáo úy Phương Vân, giáo úy Dương Diệp, giáo úy Lưu Cẩm, giáo úy Triệu Hùng, giáo úy Mộc Dịch....

Nghe thấy cái tên Triệu Hùng thì Phương Vân khê kinh ngạc một chút. Triệu Hùng này là hộ vệ của Tào Húc, thực lực của hắn ít nhất phải có một con phi long lực. Ngày hôm qua hắn may mắn tránh được một kiếp.

“Tên Tào Húc chết trận, hộ vệ của hắn vốn là giáo úy nên tham gia tranh đoạt được Đô úy cũng không có gì lạ. Nhưng cái tên Mộc Dịch này sao ta lại không có ấn tượng gì nhỉ!

Phương Vân trầm nghĩ trong lòng.

- Những người vừa mới có tên bước ra đây!

Tướng quân mặc giáp ô kim vừa nói thì đám người Phương Vân liền từ trận doanh của mình chạy ra.

Doanh trại đô úy quân chánh quy có từ bảy đến mười doanh trại giáo úy. Ngày hôm qua tên võ giả sáu con phi long lực của Dịch Hoang kia đã đánh chết một lượng lớn giáo úy, còn dư lại le que vài người cũng có thể đếm được.

- Các người cũng đã ở chung với nhau một thời gian ngắn rồi, hắn cũng đã biết được thực lực của nhau. Nếu như cảm thấy việc tranh đoạt chức đô úy vô vọng thì tự động thôi lui đi. Đây là quân đội chứ không phải là nơi luyện võ, mọi việc cũng nên đơn giản một chút.

Một người nam tử thân hình gầy gò nhưng ánh mắt lấp lánh có thần quay đầu nhìn thoáng qua Phương Vân, đột nhiên quay đầu lại, chấp tay nói.

- Đại nhân, ta tự động rút lui.

Phương Vân biết người giáo úy này, người này tên Dương Diệp, là một lão binh trong quân đội.

- Hử? Vậy thì người đi xuống đi.

- Phương giáo úy, lấy thực lực hiện giờ của người thì cũng sớm trở thành đô úy. Hi vọng người có thể thành công, nếu được như thế thì cơ hội sống sót của các huynh đệ cũng nhiều hơn a.

Lúc trở về quân doanh, Dương Diệp cố ý dừng lại ở bên cạnh Phương Vân một chút rồi nói thoáng qua.

Mấy ngày nay hắn thường xuyên đi theo bên cạnh doanh trại giáo úy của Phương Vân, đem quân của mình cho Phương Vân chỉ huy, quả nhiên sự tổn thất đã giảm xuống một cách đáng kể. Cho nên, đối với năng lực cùng tu vi võ đạo của Phương Vân thì hắn hiểu rất rõ.

“Cho dù giáo úy có ba con phi long lực thì cũng tranh không được với hắn!”

Dương Diệp trầm nghĩ trong lòng rồi đi về phía trận doanh.

- Tốt lắm, như vậy chỉ còn có ba người mà thôi. Phương Vân, thời gian người gia nhập quân chánh quy còn hơn ngắn, vốn dựa theo chiến công của người thì người chưa đủ thăng lên làm đô úy. Nhưng mà, ngày hôm qua người lại giết được một tên võ giả sáu con phi long lực, Trung Tín hầu đã có nói là tên võ giả sáu con phi long lực này được tính như tướng quân. Nói cách khác thì người đã giết chết được một gã tướng quân. Như vậy, cộng với công lao mấy ngày trước của người thì lần tấn chức đô úy cũng đã có tư cách rồi.

Tướng quân mặc giáp ô kim lật quyển sách mỏng trong tay ra, liếc Phương Vân một cái rồi nói.

Thần sắc của Phương Vân bình tĩnh, những việc này thì hôm qua hắn đã biết được. Một tên võ giả sáu con phi long lực vốn được tính công tam đẳng, nhưng mà người đó lại giả dạng thành binh lính bình thường, dựa theo quy củ của quân đội thì phải rơi xuống một cấp, từ công tam đẳng của cấp đại tướng quân rơi xuống thành tính công tứ đẳng của cấp bậc tướng quân. Tính một cách cẩn thận tất cả thì lại vừa đủ để Phương Vân tham gia tranh đoạt Đô úy.

- Lưu Cẩm, người là hộ vệ của Tào Húc, thực lực của bản thân là Khí Phách cảnh. Cộng với việc người đã đi theo đô úy nhập ngũ nhiều năm, tấn chức đô úy cũng là đủ tư cách.

Vị đại tướng quân này nói thêm vài câu, sau đó nhìn qua bên Mộc Dịch nói.

- Người là hộ vệ của thái tử, vậy cũng đủ rồi.

“Hả?”

Ánh mắt của Phương Vân như điện, trong nháy mắt nhìn về phía Mộc

Phương Vân lúc này không thể tin tất cả chỉ là tình cờ. Ngày hôm qua đột nhiên xuất hiện một nhóm cao thủ có đến tám con, chín con, mười con phi long lực, những chỗ mà có mặt của những người này thì đừng nói là cấp bậc đô úy mà đến cả cấp bậc tướng quân cũng tổn thất rất lớn. Thái tử nếu quả thật muốn chọn thuộc hạ có vị trí cao thì hẳn phải cử hẳn đi tranh chức vụ tướng quân chứ không phải là cái đô úy này.

Phương Vân vừa nghĩ mấy lượt thì lập tức đã hiểu thông suốt tiền căn hậu quả.

“Tên thái tử này, không ngờ lại dám ở trong quân mà đề ép ta ư? Hắn cũng quá kiêu ngạo rồi!”

Đại Chu Hoàng Tộc

138. Chương 134: Rạch Mặt.

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

Vị tướng quân mặc giáp ô kim này nói tiếp:

- Lưu Cầm, người là hộ vệ lâu năm của đô úy Tào húc. Vậy, chức vụ đô úy liền từ người mà lựa chọn đi. Trong hai người bọn họ, người hãy chọn một người làm đối thủ của người đi!

- Vâng, tướng quân.

Lưu Cầm ôm quyền, ánh mắt quét qua mấy cái, ngón tay chỉ về phía Phương Vân:

- Người, từ người đi!

Mộc Dịch là người được thái tử phái tới cho nên hắn không dám đắc tội. Nhưng Phương Vân hẳn lại biết đến, cũng chỉ là một tên giáo úy doanh trại dự bị thôi. Lưu Cầm nhìn Phương Vân, trong lòng có một chút tức giận, hồi này tướng quân đã có nói là nếu cảm thấy thực lực bản thân không đủ thì có thể xin rút lui khỏi cạnh tranh, thế nhưng hắn lại không hề tự rút lui, rõ ràng biết mình biết người nào cả.

Lưu Cầm lúc trước hay đi theo bên cạnh Tào Húc, mặc dù đã có nghe qua chuyện Phương Vân tự tay đánh chết tên Vu Cương có thực lực hai con phi long lực. Nhưng mà, hẳn cho rằng đây là Phương Vân liên hiệp với các võ tướng khác mới có thể đánh chết Vu Cương, cho nên cũng không bận tâm lắm.

- Được rồi, các người hãy phân thắng thua đi. Người nào thắng thì sẽ cùng Mộc Dịch đấu rồi quyết định chọn ra Đô úy luôn. Mộc Dịch, chúng ta lui ra trước đã!

Vị tướng quân mặc giáp ô kim này đối với Mộc Dịch cũng vô cùng cung kính.

- Vâng, tướng quân!

Mộc Dịch ôm quyền rồi lui ra. Hai gã cao thủ Thoát Thai cảnh giao thủ có uy lực bao phủ vô cùng lớn. Nếu như vô ý rơi vào bên trong khu vực đó thì rất dễ dàng bị ngộ thương.

Thấy hai người đã tản ra, Lưu Cầm sải bước đi tới.

- Phương Vân, ta cho người thêm một cơ hội. Nếu như người bây giờ thối lui thì cũng còn chưa muộn đâu.

Lưu Cầm nhìn Phương Vân, lộ ra một cổ khí thế cao cao tại thượng.

Hắn ở trong quân đội nhiều năm, nếu xét về sự lịch lãm rồi đi so sánh với Phương Vân mới chỉ là một giáo úy từ doanh trại dự bị đi lên thì quả thật mạnh hơn rất nhiều.

- Nếu như người muốn cạnh tranh chức đô úy thì cứ lấy thực lực bản thân ra tranh đoạt là được!

Phương Vân lạnh nhạt nói.

Vào cái ngày mà tên võ giả sáu con phi long lực tận tình giết chóc thì mấy tên hộ vệ của Tào Húc cùng với chính Tào Húc đã sớm bị đánh chết. Tên Lưu Cầm này, hiển nhiên bởi vì nguyên nhân nào đó chưa tới kịp nên mới tránh được một kiếp. Nếu không, chỉ dựa vào ba con phi long lực mà Phương Vân đã thể hiện trong cuộc chiến thì hẳn sẽ không nói ra cái kiểu ‘không hiểu mà cứ nói’ thế này.

- Ngu ngốc!

Lưu Cầm hừ lạnh một tiếng, trong mắt tràn đầy vẻ không vui. Hắn tự cho là chính mình đã cho Phương Vân mặt mũi lắm rồi, không nghĩ tới hắn lại không biết tốt xấu.

Thần sắc Phương Vân biến đổi, trong mắt hiện lên một tia ánh sáng lạnh. Vốn nhìn mặt mũi của đô úy Tào Húc nên còn nhường nhịn hắn, không nghĩ tới tên Lưu Cầm này lại cuồng vọng tự đại đến như vậy.

Ở nơi xa, mặc dù Dương Diệp không biết rõ là họ đang nói cái gì. Nhưng nhìn thần thái cùng động tác của hai người thì cũng biết là xảy ra chuyện gì.

- Tên Lưu Cầm này đúng là tự rước lấy nhục! Thực lực bây giờ của Phương Vân ít nhất là hơn hắn một con phi long lực, thế mà hắn còn dám liều lĩnh như thế!

Nghĩ tới như vậy thì Dương Diệp lắc đầu. Hắn đã biết cuộc tranh tài này chẳng còn gì hay để xem, bèn xoay đầu sang chỗ khác.

- Lưu Cầm, nếu như ngươi muốn lấy chức đô úy thì cũng được thôi. Chỉ cần ngươi có thể tiếp được ba chiêu của ta!

Giọng nói vừa phát ra thì Phương Vân nhảy lên, lập tức trong hư không phát ra tiếng long ngâm. Phương Vân thoáng rung thân một cái liền biến thành một con cự long gần trăm trượng. Đồng thời trong hư không cũng xuất hiện một đám mây đen, sấm chớp nổi lên, lúc này Phương Vân đã biến thành một con cự long xuyên phá qua mây mù lôi điện, từ không trung đánh xuống một kích, thế như lôi đình không thể đỡ nổi.

Tả Thanh Long Tham Trảo Bát Thế!

Thực lực Phương Vân sau khi đạt tới Lực Phách cảnh thì Tả Thanh Long Tham Trảo Bát Thế đã có sự biến hóa về chất.

- Thì ra là võ học của Tứ Phương hầu...

Lưu Cầm mở to hai mắt nhìn, đến lúc này thì hắn mới biết được lai lịch to lớn của đối phương, đây là người mà hắn căn bản không thể trêu chọc được. Mà lúc này hư ảnh khổng lồ của Thanh Long càng lúc càng lớn, Lưu Cầm chỉ mới kịp phản ứng thì đã bị con cự long này tung một trảo lên trên người.

Ầm!

Thạch phá thiên kinh, Lưu Cầm bị Phương Vân vỗ một cái thì liền giống như một con diều bay ra ngoài, gục ở trên mặt đất, máu tươi chảy ra, hít thở khó khăn vô cùng. Hắn nhìn ánh mắt của Phương Vân như là nhìn thấy quỷ vậy.

Một tên giáo úy nho nhỏ lại có thực lực cường đại đến như vậy ư!

Thân hình của Phương Vân khẽ động liền từ từ rơi xuống mặt đất.

- Lưu Cầm, chỉ dựa vào ngươi thì còn không xứng xách giày cho ta. Nể mặt mũi của đô úy Tào Húc nên ta không lấy mạng của ngươi, cút cho ta!

Đúng là người hiền thì bị ăn hiếp, ngựa hiền thì bị người cưỡi. Tự mình không nổi giận thì liền cho là mình không có bối cảnh gì sau đó cứ cho là có thể tùy tiện khi dễ mình!

- Mộc Dịch, ta biết ngươi là người của thái tử! Ở Tam Đường hội thẩm, việc luận tội Dương Hoàng thành công đã biến một võ hầu tan thành bọt nước. Lúc ngươi tới đây thì nhất định thái tử đã nói với ngươi là ghé đô úy này ai cũng có thể ngồi, nhưng riêng ta là không thể đứng không?

Nếu da mặt đã bị xé rách thì Phương Vân cũng lười giả bộ làm chi nữa.

- Hừ, hắn tính cũng rất tốt! Chỉ đáng tiếc là hắn đã đánh giá quá thấp thực lực của ta rồi! Mộc Dịch, ngươi trở về nói cho thái tử biết là hắn nên tự hạn chế một chút đi. Văn võ đường triều phân chia rõ ràng, xử sự thanh minh, cho dù hoàng đế có làm sai thì cũng bị Tam Công chỉ trích. Hắn nếu như không thể tự kiềm chế được bản thân thì lúc ta trở về kinh thành sẽ dâng sớ lên cho Nhân Hoàng, lúc đó e rằng cái tên thái tử cũng phải đổi lại lần nữa!

Ngữ khí của mấy lời này thật là kinh người. Cho dù Mộc Dịch làm hộ vệ bên thái tử đã lâu nhưng lúc này cũng kinh sợ đến nỗi trợn mắt há mồm, khiếp sợ không thôi.

Bẩm lên Nhân Hoàng, đổi tên thái tử ! Khẩu khí của người này cũng quá lớn rồi, hấn cho rằng mình là Nhân Hoàng sao!

Mấy lời này của Phương Vân nói lớn vô cùng, các binh lính ở phía xa khiếp sợ không thôi, đưa mắt nhìn sang. Mà ngay cả vị tướng quân mặc giáp ô kim kia cũng bị chấn động đứng ngây người.

Phương Vân hừ lạnh một tiếng, cũng không để ý là bọn họ đang nghĩ cái gì. Thần tử đưa tấu lên, lấy lý do là phẩm đức không tốt mà tấu xin đổi tên thái tử, chuyện này ở tiền triều đã từng diễn ra, lúc này cũng chính là Phương Vân lấy ra lại mà thôi.

Thực chất Phương Vân cũng không muốn xé hết da mặt với thái tử, nhưng nếu như thái tử đã phái người tới đây để trấn áp mình thì đã không cần thiết nữa, đã phải muốn vạch mặt rồi.

- Người nếu như có bản lĩnh thì hãy đánh qua ra rồi hãy nói!

Khiếp sợ cũng chỉ là khiếp sợ mà thôi. Mộc Dịch dĩ nhiên sẽ không vì mấy câu đối thoại này mà buông tha cho việc tranh chức đô úy.

Phương Vân cũng lười dài dòng với hấn, nếu như lời cũng đã nói ra thì làm đến cùng là được. Đây cũng là một cơ hội để lập uy.

- Đồ quyền của ta!

Một Dịch hét lớn một tiếng, dưới chân dùng sức một chút rồi đột nhiên phi thân nhảy lên. Một quyền tay trái đánh ra, chỉ nghe thấy trong hư không phát ra một tiếng động rung trời rồi trên đầu nắm tay của Mộc Dịch xuất hiện một đầu bạch hổ, mang theo một cỗ hung khí đánh về phía Phương Vân.

- Phá cho ta!

Phương Vân không nói hai lời, một cái Lực Phách Đại Thủ Ấn liền bay ra. Bàn tay hoàng kim khổng lồ đánh ngay trên trán bạch hổ một phát đánh cho tan tành, khí lãng còn chưa tiêu tán thì một chưởng của Phương Vân lại tiếp tục đánh tới.

Ầm! Ầm! Ầm!

Phương Vân giờ phút này giống như thiên thần, một chưởng nối tiếp một chưởng, nội lực không ngừng trào ra. Hư ảnh sau lưng hấn lóe lên rồi lập tức có cự ảnh của ba con phi long bay lượn. Vừa thấy cảnh này thì Mộc Dịch cùng với tướng quân mặc giáp ô kim rung động không thôi.

Lực Phách cảnh ba con phi long lực! Không trách hấn lại có khẩu khí lại tự tin lớn đến như vậy!

Hai người giao thủ nhanh như một tia chớp, tốc độ vô cùng nhanh. Không khí liên tục bị chấn vỡ, đồng thời tràn diện bàn tay hoàng kim khổng lồ đánh tan hư ảnh bạch hổ cũng nhanh chóng thu hút ánh mắt của mọi người.

- Không tốt, tại sao nội lực của ta bị đứt quãng thế này!

Sau lưng Mộc Dịch cũng là ba con phi long quanh quẩn bay lượn, nhưng sau khi đối chiến với Phương Vân được hai mươi chiêu thì đột nhiên hấn thấy lực lượng của mình có chút không ổn, tình huống hơi cổ quái. Lấy thực lực Khí Phách cảnh của hấn thì có chiến đấu liên tục ba ngày đêm cũng sẽ không xuất hiện tình huống chân khí không liên, nhưng sao mới nhận có hai mươi mấy chưởng thì lực lượng lại xuống rồi.

- Tiếp thêm một chưởng!

Phương Vân hét lớn một tiếng, sau đó lại xuất ra một chưởng đánh xuống.

Hấn càng đánh càng mạnh. Trong tay hấn có Thiên Địa Vạn Hóa Chung, nếu như có phải cao thủ bốn con phi long lực thì cũng có thể đánh một trận, như thế nào lại sợ lấy Mộc Dịch!

- Đi xuống cho ta!

Trong chớp mắt đã giao thủ hơn tám mươi quyền, Phương Vân đột nhiên gia thêm áp lực, bàn tay hoàng kim to đánh xuống chân võ đầu của bạch hổ rồi tiếp đó đánh xuống đầu của Mộc Dịch, đập hẳn đổ xuống đất.

Rầm!

Mộc Dịch thê thảm rơi xuống mặt đất, làm đất đá vỡ vụn ra. Hơi thở của hắn rối loạn, khoe miệng có chút máu chảy ra.

- Ta nhận thua!

Mộc Dịch giơ một bàn tay lên, đồng thời quỳ sát trên mặt đất mà thở hổn hển không thôi, sau ót cũng đã ướt đầm, mệt mỏi vô cùng! Hắn đã là Khí Phách cảnh đỉnh phong có ba con phi long lực, nhưng không ngờ lại bị hơn ba trăm chưởng của Phương Vân đánh rơi một con phi long lực, hư ảnh sau lưng chỉ còn có hai con phi long, hơn nữa còn vô cùng mờ nhạt. Nếu tiếp tục đánh nữa thì sợ rằng ba con phi long của Mộc Dịch chẳng còn con nào cả.

“Vị con thứ của Tứ Phương hầu này quá uy mãnh rồi! Mộc Dịch dù sao cũng có ba con phi long lực, thế mà mới chỉ qua hơn trăm chưởng mà đã đánh cho y phục của y ướt nhẹp rồi!”

Tướng quân mặc giáp ô kim thấy thế thì kinh tâm động phách vô cùng. Nếu như không phải chiến công của Phương Vân không đủ thì với thực lực này cũng đã đủ để làm tướng quân rồi!

- Đủ rồi!

Tướng quân mặc giáp ô kim thúc vào bụng ngựa, tung người đi đến.

- Mộc Dịch, ngươi lui ra đi! Phương Vân đã chiến thắng rồi. Ta hiện tại tuyên bố ngươi chính là đô úy của doanh trại hai mươi bảy. Đây là thụ ấn đô úy, ngươi cầm lấy đi.

Mặc dù cảm thấy thái độ của Phương Vân vô cùng lớn lối, nhưng quân đội chính là nơi dùng thực lực để nói chuyện. Thực lực người mạnh thì ta tôn trọng người, thực lực người yếu thì cho dù tư thái của người thấp đến đâu ta cũng sẽ không để người vào trong mắt. Sự thể hiện của Phương Vân lại tương xứng với thực lực của hắn lập tức được vị tướng quân mặc giáp ô kim này tôn trọng.

- Đa tạ tướng quân!

Phương Vân gật đầu rồi lấy thụ ấn đô úy từ trong tay tướng quân. Hắn và vị tướng quân này cũng không có cừ oán gì, không đáng cùng hắn so đo.

“Lấy Lực Phách cảnh mà có thể tiếp nhận thụ ấn đô úy, cũng rất xứng đáng!”

Lúc Phương Vân nhận lấy thụ ấn đô úy lập tức có loại cảm giác hân diện.

Ở trong kinh thành, điều nặng nhất chính là người có công danh hay không. Nếu như người không có công danh thì phải nhìn sắc mặt người ta rồi phải quỳ xuống trước người đó. Tuyên Hoa phu nhân cũng chỉ là vợ của Bình Đỉnh hầu thôi, nhưng dựa vào sắc phong nhất phẩm cáo mệnh phu nhân của triều đình thì bắt buộc Phương Vân khi gặp nàng phải quỳ xuống.

Phương Vân tham gì quân đội chính là để giành lấy cái công danh địa vị, lúc đó còn cần khiêm nhường gì nữa. Sự khác nhau lớn nhất của Nho gia và Binh gia chính là: Nho gia dạy phải nhân nhượng, còn Binh gia thì sẽ chẳng phải nhường ai cả.

Chỉ chốc lát sau, kết quả toàn bộ đã có. Sở Cuồng, Chu Hân thuận lợi vượt qua kiểm tra mà lấy được hai cái thiên phu trưởng. Còn bọn Mạnh Thanh, Lưu Thủy, Hà Phong cũng lấy được chức vị giáo úy.

Lấy thực lực của bọn họ thì vốn không đủ tư cách đảm nhiệm chức vị này, nhưng do hôm qua đã có một lượng lớn quan chỉ huy chết đi nên mới có thể đến cơ hội của bọn họ!

Đại Chu Hoàng Tộc

139. Chương 135: Trình Sát

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

Biên

- Tốt rồi! Danh sách thế nào ta đã nhớ kỹ. Bây giờ các người có thể đi làm quen cho biết tình hình đội ngũ đi!

Vị tướng quân mặc giáp ô kim sau khi ghi lại tên các quan quân mới nhậm chức thì giục ngựa phóng về bản doanh của Trung Tín Hầu.

Phương Vân hiện giờ được giao quản lý toàn bộ doanh trại đô úy, quyền lực rất lớn. Quân chính quy của doanh trại này so với quân dự bị thì lớn hơn rất nhiều. Theo thống kê của hắn thì sau ba ngày hao binh tổn tướng, số quân lính mà hắn nắm trong tay bây giờ có đến năm ngàn người, Phá Thần nỗ tổng cộng mười một cái!

- Nếu để ta gặp lại Tạ Đạo Uẩn, thì đến phiên kỵ binh của cô ta phải trả giá, nhất định sẽ đền mạng dưới tay ta!

Binh lực khổng lồ càng nhiều, uy lực dĩ nhiên càng lớn. Nhưng mà Tạ Đạo Uẩn điều khiển quân thiết kỵ lại có một khuyết điểm rất rõ ràng, đó là thời gian truyền hiệu lệnh khá lâu, trái ngược hoàn toàn với Phương Vân. Trên chiến trường, quân lệnh dù chậm trễ nửa khắc thôi, cũng sẽ mang lại những thương tổn trí mạng!

Lúc Phương Vân còn đang kiểm kê tổn thất binh lực, thì bên trong đại trướng:

Rầm!

Xà cột trong trướng rung lên bần bật, nước trà trên bàn bắn văng tung tóe!

Thái tử Lưu Tú tức sôi gan, mặt xanh lét cực kỳ khó coi, gằn giọng:

- Hắn nói như vậy thật sao?

- Bẩm Thái tử, đúng là hắn đã nói như thế ạ!

Mộc Dịch quỳ sụp trên đất, cung kính trả lời.

- Được!

Thái tử hít một hơi thật sâu, dù y đã cố gắng kiềm chế, nhưng lửa giận trong mắt lại bùng cháy bùng bùng.

- Hay cho Phương Vân, hắn nghĩ mình là cái gì chứ! Làm bề tôi mà dám chỉ trích chủ tử hay sao!

Nếu đây là rừng hoang núi thẳm, không dấu chân người, thì e rằng với những lời vừa rồi, Lưu Tú đã có thể khiến hắn vùi xương nơi thảo dã, không manh chiếu bọc thân rồi!

“Ta không được nóng, ta không thể nóng!”

Lưu Tú cảm thấy gần như y không thể nào kìm nén nổi nữa. Điều này đã thực sự đụng chạm đến tôn nghiêm và uy quyền của một Thái tử, khiến y vô cùng phẫn nộ. Nhưng mà Lưu Tú cũng rất rõ một điều, cho dù Phương Vân nói như vậy, nhưng y thì không thể nào làm theo ý mình được!

Bởi vì nho thần ở Đại Chu hoàng triều có quyền lực rất lớn. Mà trong cung, hoàng hậu phi tần lại nhiều không đếm xuể, hoàng tử hoàng tôn có thể lấy xằng mà xúc. Vị trí Thái tử của y, có không ít người nhòm ngó!

Nếu như vì một tên Phương Vân nho nhỏ mà để cho bọn hủ nho trong triều chỉ trích đến đức hạnh, thì sợ rằng chính những điều mà Phương Vân nói sẽ trở thành sự thật, Đại Chu có lẽ sẽ thay đổi Thái tử mất thôi.

Cái ghế Thái tử này quả thật mang lại áp lực cực lớn cho Lưu Tú.

Mỗi Phương Vân thì có thể gây ra bao nhiêu uy hiếp? Nhưng miệng lưỡi thế gian chẳng thể coi thường, lại thêm mồm mép hần sắc xảo, lí luận bén nhọn, cộng với một đám hoàng tử, hoàng tôn khác đang chờ chọc như hổ đói rình mồi, làm sao Lưu Tú không cố kỵ cho được.

Phương Vân có thể không cho y mặt mũi, vô pháp vô thiên, nhưng y ngược lại không thể hạ thủ đoạn lên người hần, đối phó với hần. Chính vì hiểu rõ chỗ này, nên Lưu Tú mới uất ức không thôi.

- Phương Vân, người thật sự muốn chết mà!

Lưu Tú nện một đám xuống mặt bàn, khiến nó vỡ tan ra từng mảnh, ầm chén ly tách rơi vỡ tứ tung. Giờ phút này, trong lòng y tràn ngập sát khí.

.....

Danh sách quan quân mới lớp lớp tụ về, dâng lên Trung Tín Hầu.

Trung Tín Hầu từng trang giờ xem, gặp những khuôn mặt nào mới lạ thì liền phán hỏi quan chủ khảo kể lại tường tận.

- Ô! Phương Vân sao! Hần vẫn còn sống sau trận hỗn chiến hôm qua à!

Thấy cái tên Phương Vân trong nhóm Đô Úy, Trung Tín Hầu hơi ngạc nhiên. Làm người nắm quyền toàn bộ đại quân vùng Tây Bắc này, nên chuyện Thái tử đưa hộ vệ Mộc Dịch vào tranh đoạt chức Đô Úy làm sao hần không biết cho được.

“Thái tử cũng quá mức dung túng cho Dương Hoảng rồi. Chỉ trọng Dương Hoảng mà bỏ quên Tứ Phương Hầu. Vốn hần có thể dùng cả Phương Vân lẫn Dương Hoảng kia mà. Dùng Phương Vân cũng như lôi kéo được Tứ Phương Hầu rồi còn gì. Vừa được “Chính” để xưng hùng xưng bá, lại vừa thêm “Kỳ” mà ngang dọc tung hoành. Cùng lúc dùng bọn họ, cũng gần như là vô địch, địa vị sau này há chẳng vững vàng như Thái Sơn sao!

“Thái tử à, xem ra ngài vẫn chưa học được nghệ thuật trở thành Thiên tử rồi!”

Trung Tín Hầu âm thầm thở dài. Dương Hoảng này con người kiêu ngạo, đã sai còn không biết hối hận. Nhưng bình tĩnh mà nghĩ lại, lúc đó giữa Dương Hoảng và Phương Vân, Thái tử quyết định cũng không sai. Nếu đã lựa chọn Dương Hoảng, thì khó mà dùng được Phương Vân. Cho nên Thái tử chèn ép hần cũng không có gì là không đúng!

“Mộc Dịch là cao thủ ba con phi long lực, vậy mà Phương Vân lại có thể đánh bại gã, cũng thật khó mà tin được!” Trung Tín Hầu phát tay, gọi một tên giám quan tới:

- Kể lại tình huống giao thủ lúc đó ta nghe!

Tên võ tướng không dám chậm trễ, lập tức kể rõ đầu đuôi.

- Ta quả thật cần phải để mắt đến người này. Mộc Dịch vừa ra trận thì hần đã nắm được tâm ý và lập trường của Thái tử rồi. Không ngờ hần cứ thế mà trở mặt lại khiến Thái tử lo lắng mà không dám xuống tay. Quả là đủ quyết đoán, đủ to gan, người khác khó mà sánh bằng! Nếu cho gã này mười năm tám năm, thành tựu chỉ sợ khó mà lường được!

Trung Tín Hầu vốn xem trọng cả trí lẫn dũng. Nếu Phương Vân sau khi biết thân phận của Mộc Dịch mà tỏ vẻ nhún nhường quy lụy, thì lập tức sẽ coi thường hần.

Bởi một kẻ nịnh hót sợ đỡ chỉ có thể làm một tên sai vặt, mộng làm tướng quân ư, không có khả năng.

- Nhưng mà lần này hần lại đắc tội với Thái tử, sợ rằng y đã nảy sinh sát tâm với hần rồi. Không thể chỉ vì một câu nói mà để cho hần chết ở Dịch Hoang! Ta phải giúp hần mới được!

Trung Tín Hầu lại nhớ tới Trương Anh, đứa con của người vợ kế được Phương Vân tiến cử cho Tam Công, tiền đồ to lớn, nên hần tự nhiên nảy sinh tình cảm với Phương Vân.

- Truyền lệnh, doanh trại đô úy thứ hai mươi bảy, bởi vì binh sĩ tổn thất nặng nề. Nên bản Hầu quyết định, nay bổ sung cho doanh trại hai mươi bảy, mười hai bộ Phá Thần Nỏ, hai trăm cái Phá Thần Cung!

- Dạ, Hầu gia!

Làm xong chuyện này, Trung Tín Hầu cũng bình tâm lại tiếp tục lật danh sách.

Những gì hắn có thể làm cũng chỉ chừng đó. Nếu quá mức, nhiều khi lại đem cả Hầu phủ cuốn vào trong vòng xoáy phân tranh này thì quả là không khôn ngoan chút nào.

Mà về phần Phương Vân, khi được nhận mười hai bộ Phá Thần nổ và hai trăm cái Phá Thần cung cũng kinh hãi không thôi.

- Hầu gia truyền, doanh trại đô úy các người tổn thất nghiêm trọng. Nên đây là chỉ tiêu bổ sung, hy vọng các người sử dụng cho tốt. Đừng để lũ Địch Hoang phá hủy hết, mới không phụ lòng Hầu gia!

Quân cận vệ truyền lệnh.

Phương Vân dĩ nhiên không tin lắm cái lệnh này, hai cái doanh trại bên cạnh nào có thấy được bổ sung một cái Phá Thần nổ nào đâu. Thầm nghĩ một chút là hắn liền hiểu ngay vấn đề.

“Trung Tín Hầu làm gì mà gọi là bổ sung hao hụt, rõ ràng là vì chuyện Trương Anh đây mà!”

Hắn nhủ thầm đồng thời cảm thấy rất vui sướng. Rõ ràng là trong lòng Trung Tín Hầu, Trương Anh đã bắt đầu có chút địa vị rồi!

- Sở Cuồng! Thu nhận Phá Thần nổ rồi tiếp tục thao luyện đi!

Lần đầu tiên trong tay hắn có tới năm ngàn lính, cho nên, trong khoảng thời gian từ đây đến lần tấn công Địch Tộc tiếp theo, hắn nhất định phải làm cho quân sĩ quen thuộc được đấu pháp của mình!

Cứ như thế, hai ngày sau, toàn bộ quân trong Doanh của hắn đã khá hiểu rõ về hiệu lệnh và phương pháp huấn luyện của họ Phương. Mà Địch Tộc mấy ngày này cũng không thấy công kích lần nào!

Buổi trưa hôm đó, Trung Tín Hầu sai người truyền tin, muốn gặp Phương Vân có chuyện cần bàn!

- Sở Cuồng, nơi này giao lại cho người! Chăm chỉ luyện tập đó, không được dừng lại!

Sau đó hắn phóng ngựa đi. Đường lên núi, ba bước một chót gác, năm bước một trạm canh, thủ vệ vô cùng nghiêm mật. Chỉ trong chốc lát, Phương Vân đã có mặt tại đại doanh. Chỉ thấy nơi này binh lính ken dày, tinh kỳ san sát, rầm rập tuần hành khắp nơi.

Trong trướng, có rất nhiều đô úy, tướng quân khom lưng chờ lệnh. Mà lúc này, thái tử Lưu Tú và Trung Tín Hầu cũng đang đứng trước đại doanh!

Đây là lần đầu tiên Phương Vân nhìn thấy Trung Tín Hầu. Ngài và Trương Anh nhìn cũng hao hao giống nhau, chỉ khác mỗi nét dày dặn phong sương, toát lên vẻ trí tuệ và thành thực!

- Ty chúc bách kiến Hầu gia!

Phương Vân chấp tay.

- Ừm, miễn lễ!

Trung Tín Hầu gật gù đầu, tỏ ra không mấy quan tâm. Ở phía sau ngài, Thái tử Lưu Tú chấp tay đứng nhìn, trong mắt y ẩn hiện một tia sáng lạnh lùng.

- Đã tới đông đủ rồi thì bản Hầu nói luôn.

Trung Tín Hầu mở miệng:

- Hoàng nữ A Mi Quả đã nắm quyền Thiết kỵ của Địch Tộc. Ắ này vốn là một kẻ tức trí đa mưu. Vậy mà mấy ngày nay tự nhiên án binh bất động, bản Hầu e rằng ả đang chuẩn bị một âm mưu nào đó!

- Bản Hầu ngờ rằng, ả đã phái Thiết Kỵ vòng ra sau lưng chúng ta, đánh lén hậu phương. Quân đánh chặn bản Hầu cũng đã phái ra, nhưng nay ta lại cần một ít người tinh nhuệ, thâm nhập vào Địch Hoang, để tìm hiểu quân tình đối thủ hư thực thế nào, bày bố ra sao. Chuyện này vô cùng nguy hiểm! Các người hắn cũng biết, trong đại quân của địch, xuất hiện khá nhiều cao thủ lạ mặt. Cho nên bản Hầu cũng cần một vài cao thủ trong nhóm trinh sát này, để có thể thuận lợi đem về tin tức cho bản Hầu.

- Nói như vậy, ai trong các người xung phong?

Trung Tín Hầu vừa nói vừa đảo mắt nhìn khắp lượt tướng sĩ!

- Đại nhân, có thuộc hạ!

Một vị tướng quân lập tức chuyển thân đi ra.

- Có thuộc hạ!

Một vị đô úy tiếp tục...

- Rất tốt, đã có sáu người tham gia rồi. Bây giờ bản Hầu cần hai người có thể dẫn đầu nhóm trinh sát này, đi trước tìm hiểu nội tình. Còn ai xung phong nữa không?

Trung Tín Hầu lại nhìn quanh.

Tướng quân là tướng quân, trinh sát là trinh sát. Tựa như gánh nước và nấu cơm, là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, nên cũng không mấy người muốn đi.

- Trung Tín Hầu, ta muốn đề cử một người...

Thái Tử đột nhiên đi tới nói!

Phương Vân trong lòng máy động tự nhủ: “Cuối cùng cũng tới rồi!”

Quả nhiên, Thái tử nhìn về phía hắn, tủm tỉm cười:

- Đô úy Phương Vân, tuổi trẻ tài cao. Mấy ngày trước, đã dùng lực mà phá giải được chiến pháp hình cung của A Mi Quả, thật sự là hiền tài của quốc gia. Bản cung đề nghị, hay là cử đô úy Phương Vân gia nhập nhóm trinh sát. Chư vị cảm thấy thế nào?

Ai nấy đều thầm hiểu, vị đô úy này, e rằng đã có đụng chạm gì đó làm phật ý Thái tử rồi, nên mau lẹ gạt đầu!

Còn có mấy vị đô úy mở miệng phụ họa:

- Thái tử nói có lý! Đô úy Phương Vân quả thật là tuổi trẻ tài cao. Nhất định có thể hoàn thành nhiệm vụ này.

Phương Vân vẫn thản nhiên, mấy lời của Thái tử, hắn thừa biết trước rồi. Sở dĩ hắn không như Mao Toại tự tiến*, chẳng qua là muốn xem, cuối cùng vị Thái tử này bày ra được trò gì.

- Hầu gia, ty chúc nguyện đi tiền trạm để tìm hiểu động tĩnh của quân thiết kỵ!

Phương Vân tiến lên một bước, đánh giọng nói!

Thái tử Lưu Tú dùng chiêu này hãm hại hắn, thật sự mà nói, là trật lất rồi! Bởi hắn biết một việc, là hắn sẽ hoàn thành đại sự ở Dịch Hoang, có muốn chết cũng không chết được. Chứ không, còn nói nghịch thiên cải mệnh cái gì gì...!

.....

* Mao Toại tự tiến (tự đề cử mình) : Quân Tần vây Hàm Đan (Năm - 260 - tướng Tần Bạch Khởi đánh thắng quân Triệu ở Trường Bình. Năm - 258, vây hãm thủ đô của Triệu là Hàm Đan.) Vua Triệu sai Bình Nguyên Quân đi cầu cứu, tôn Sở làm minh chủ, hợp tung đánh Tần. Bình Nguyên Quân định đem hai mươi người thực khách, môn hạ có dũng lực và đủ tài văn võ để cùng đi. Bình Nguyên Quân nói :

- Nếu dùng văn mà xong xuôi thì tốt. Dùng văn không xong thì bắt luận thế nào, cũng phải uống máu ăn thề ở nơi miếu đường, phải định xong hợp tung rồi mới về. Không tìm kẻ sĩ ở ngoài, chỉ lấy trong số thực khách, môn hạ cũng đủ.

Bình Nguyên Quân chỉ chọn được mười chín người, còn ra không đáng lấy, nên không làm sao đủ con số hai mươi. Có người môn hạ là Mao Toại bước ra, tự tiến cử mình với Bình Nguyên Quân :

- Toại nghe nói ngài sắp hợp tung với Sở, định cùng đi với hai chục người thực khách môn hạ mà không tìm ở ngoài. Nay còn thiếu một người, vậy xin ngài lấy ngay Toại này cho đủ số mà đi.

Bình Nguyên Quân nói :

- Tiên sinh làm môn hạ ở nhà Thắng đến nay đã mấy năm rồi?

Mao Toại đáp :

- Đến nay đã ba năm.

Bình Nguyên Quân nói :

- Phàm kẻ sĩ tài giỏi ở trên đời, cũng như cái dùi ở trong túi, mũi dùi phải lòi ngay ra chứ! Tiên sinh ở nhà Thắng đến nay đã ba năm, xung quanh không thấy ai khen ngợi, tiến cử. Thắng vẫn chưa nghe gì, thế tức là tiên sinh không có tài năng, tiên sinh không đi được đâu, tiên sinh ở lại thôi .Mao Toại nói :

- Tôi mãi hôm nay mới xin vào ở trong túi đấy thôi. Nếu Toại tôi sớm ở trong túi thì tất cả cái dùi đều lộ ra ngoài, chứ thêm để lộ cái mũi dùi mà thôi đâu.

Bình Nguyên Quân bèn cùng Toại ra đi. Mười chín người kia đưa mắt nhìn tỏ ý cười Toại, nhưng không nói ra.

Khi đến nước Sở, Mao Toại cùng mười chín người kia bàn bạc. Cả mười chín người đều phục.

Bình Nguyên Quân bàn với nước Sở về việc hợp tung, nói sự lợi hại như thế nào, suốt từ khi mặt trời mọc cho đến lúc đứng bóng vẫn chưa vào đâu. Mười chín người bảo Mao Toại :

- Ông lên đi.

Mao Toại chống kiếm thoăn thoắt bước lên các bậc thềm, bảo Bình Nguyên Quân :

- Việc hợp tung lợi hay hại thì chỉ hai tiếng là đủ quyết định. Nay ngài bàn việc hợp tung từ lúc mặt trời mọc, đến khi mặt trời đứng bóng còn chưa xong là cố làm sao?

Vua Sở hỏi Bình Nguyên Quân :

- Khách làm gì thế?

Bình Nguyên Quân nói :

- Đó là xá nhân của Thắng đấy.

Vua Sở quát :

- Xuống ngay đi! Ta nói chuyện với chủ nhà ngươi, nhà ngươi làm cái trò gì thế?

Mao Toại chống kiếm tiến lên :

- Nhà vua sở dĩ quát mắng Toại là vì nhà vua cho rằng nước Sở đông người! Nay trong vòng mười bước thì nhà vua không thể cạy vào chỗ nước Sở đông người được! Tính mạng của nhà vua đang nằm trong tay Toại. Chủ tôi ngồi đấy, tại sao lại nhiếc mắng tôi? Vả chẳng Toại nghe : vua Thang chỉ có bảy mươi dặm đất mà làm vương thiên hạ, vua Văn Vương chỉ có một trăm dặm đất mà chư hầu thần phục. Họ được như vậy đâu phải vì binh sĩ họ đông? Trái lại đó chẳng qua vì họ khéo giữ lấy thế, nhờ đó, trở cái oai của họ mà thôi. Nay nước Sở, đất vuông năm ngàn dặm, kẻ cầm kích một trăm vạn người ; đó là chỗ dựa để dựng lên cơ nghiệp bá vương. Nước Sở mạnh như vậy, thiên hạ ai địch nổi. Bạch Khởi chẳng qua chỉ là một thằng nhãi mà thôi! Nhưng hắn đem mấy vạn quân gây chiến với Sở, đánh một trận thì lấy được đất Yển, đất Sính, đánh hai trận đốt cháy Di Lăng, đánh ba trận làm nhục đến tiên nhân nhà vua. Đó là cái oán trăm đời, nước Triệu lấy thế làm xấu hổ, thế mà nhà vua không biết xấu. Kế hợp tung là vì lợi ích của nước Sở chứ đâu phải vì lợi ích của nước Triệu! Chủ tôi ngồi đấy mà quát mắng tôi là lại làm sao?

Vua Sở nói :

- Vâng, vâng! Quả thật đúng như lời tiên sinh dạy. Tôi xin đem nước nhà theo kế hợp tung.

Mao Toại nói :

- Việc hợp tung đã quyết định chưa?

Vua Sở nói :

- Quyết định rồi.

Mao Toại bảo những người hầu cận vua Sở :

- Lấy máu gà, chó, ngựa đem lại đây!

Mao Toại bưng chiếc mâm đồng, quỳ dâng vua Sở, nói :

- Xin nhà vua uống máu định việc hợp tung; rồi đến chủ tôi, sau nữa đến Toại!

Bèn định việc hợp tung ở ngay trên điện. Mao Toại tay trái bưng mâm huyết, tay phải vẫy mười chín người kia, nói :

- Các anh đem huyết này uống với nhau ở dưới thềm, các anh xoàng lắm, thật là nhờ người ta mà nên việc vậy.

Khi định hợp tung xong, về đến nước Triệu, Bình Nguyên Quân nói :

- Thắng từ nay không dám xem xét kẻ sĩ nữa. Thắng xem xét kẻ sĩ, nhiều kẻ có nghìn người, ít ra cũng có vài trăm, đã tự cho là mình không bỏ sót nhân tài trong thiên hạ, thế mà nay bỏ sót Mao tiên sinh đấy. Mao tiên sinh đến Sở một phen, làm cho thanh thế nước Triệu được tôn trọng hơn chín vạn, hơn chuông Đại Lũ. Ba tác lược của Mao tiên sinh mạnh hơn đạo quân trăm vạn. Thắng này không dám xem xét kẻ sĩ nữa!

Bèn tôn Toại làm thượng khách.

Đại Chu Hoàng Tộc

140. Chương 136: Huyền Bí Của Bức Hoàng Kim Họa Quyền

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

Biên

Trung Tín Hầu thoáng kinh ngạc, hần vồn cho rằng Phương Vân sẽ đưa ra một lý do nào đó để từ chối, nhưng không ngờ Phương Vân lại đáp ứng một cách đơn giản như thế. Ngay cả thái tử Lưu Tú cũng vô cùng ngạc nhiên.

- Tốt. Nếu Đô úy Phương Vân đã gia nhập đội ngũ thì bản Hầu cũng cảm thấy tin tưởng thêm vài phần rồi!

Trung Tín Hầu rạng rỡ.

- Đại nhân, ty chức cũng muốn đi tiền trạm.

Một vị đô úy khác dưới sự “khích lệ” của Phương Vân cũng lập tức đi ra.

- Rất tốt! Như vậy đã có tám người. Bây giờ các người hãy lui xuống chuẩn bị đi, chờ đến tối sẽ xuất phát.

Ai nấy nhất tề dạ ran, rồi đi ra.

.....

- Gì kia? Thái tử chỉ định người đi dò thám tình hình của quân binh Dịch Hoang sao?

Họ Chu và Sở Cuồng đều giật mình kinh hãi.

- Ừm. Có gì mà hoảng lên thế. Ta cũng muốn đi Dịch Hoang để gặp Tà Đạo Uẩn kia.

Mắt Phương Vân chợt lóe lên, rồi trầm tĩnh nói:

- Sở Cuồng, người thay ta chỉ huy huấn luyện Đô Úy Doanh. Còn Chu Hân, toàn lực hỗ trợ cho hần. Ta cũng đã nói với bọn Mạnh Thanh, Lưu Thủy, Hà Phong rồi! Để cho bọn họ giúp đỡ các người một tay. Chỉ cần không gặp phải thiết kỵ của Dịch Hoang tấn công, thì nơi này cũng đảm bảo an toàn.

- Đại nhân yên tâm, ta sẽ cố hết sức.

Mấy ngày nay, Sở Cuồng cũng đã học được một ít phương pháp diễn luyện của Phương Vân. Bảo hấn tạm thời chỉ huy, nhất định không có vấn đề gì.

- Ủm. Chu Hân, Sở Cuồng, mấy người bọn người phải chăm chỉ tu luyện thêm mới được. Sau này có lúc thăng quan tiến chức, đòi hỏi tu vi võ đạo tương đương, ta cũng không muốn các người bỏ lỡ những cơ hội đó!

Phương Vân nghiêm khắc nhìn bọn tâm phúc.

- Đại nhân, chúng ta nhất định sẽ cố gắng tu luyện.

Ai nấy đều đồng thanh hô to. Quả thật từ sau khi theo Phương Vân thì cơ hội thăng quan phát tài có rất nhiều. Cứ nhìn hấn thôi đủ thấy, từ khi rời khỏi kinh thành đến nay mới có ba tháng, mà Phương Vân đã là đô úy của quân chính quy. Chu Hân, Sở Cuồng cũng đã là thiên phu trưởng.

Tốc độ này, không thể nói là không dọa người. Phải biết, có những người tòng quân cả đời, khi xuất ngũ cao lắm cũng chỉ cầu được phong làm ngũ trưởng hay bách phu trưởng mà thôi.

Sau khi bàn giao lại một ít sự tình trong Doanh, thì Phương Vân cũng bắt đầu chuẩn bị cho hành trình vào buổi tối hôm nay.

Đêm, trăng sáng rực rỡ, lặng lẽ trôi nổi trên không trung.

Phương Vân và vài vị tướng quân, đô úy cùng mấy binh sĩ tinh thông thám báo, gặp nhau tại chân núi.

- Hành động lần này vô cùng trọng đại. Hy vọng mọi người cẩn thận hành sự. Trong vòng ba ngày, mặc kệ có điều tra được tin tức gì hay không cũng đều phải quay trở lại. Trừ khi gặp phải những tình huống trọng đại, ngoài ý muốn, thì lập tức dùng “Chim ruồi” của công bộ đưa tin báo về!

Trung Tín Hầu vung tay, thân vệ bên cạnh liền đưa đến một con chim bằng đồng, chạm trở vô cùng tinh xảo.

- Đây là “Chim ruồi” do Thiên Công của Công bộ triều đình chế tạo ra, tốc độ cực nhanh! Ngay khi do thám được tin tức thì viết lại cột dưới chân nó, rồi truyền nội lực vào. Những con chim ruồi này sẽ ngay lập tức trở về bản doanh, cho dù là cao thủ cũng khó mà bắt được nó. Đây là giấy Tuyên thành và than củi, ta mong các người trên đường đi, cố gắng phác họa lại địa hình mà báo về!

- Vâng, Hầu gia!

Mọi người nhất tề đáp ứng.

Khi trăng lặn, thì ai nấy đều tung mình lên ngựa, nương vào bóng đêm mà phi về phía vùng đất Dịch Hoang.

Có bóng đêm che chở thì việc thâm nhập vào Dịch Hoang chắc chắn sẽ dễ dàng hơn so với ban ngày.

Ba trăm người ngựa, ngậm tăm chạy hơn một ngàn trượng, thì bắt đầu tỏa ra các hướng. Vó thiết kỵ phi như bay nhưng lại không hề phát ra một chút thanh âm.

Trong đêm tối, cảnh vật mờ ảo mịt mù! Dịch Hoang mênh mông, nhưng một con mãnh thú thời viễn cổ, há toang cái mõm đen tối, nuốt chửng đoàn quân thám báo của Đại Chu. Lần xuất quân này, gần như đều là tinh nhuệ, cũng chỉ thấy được nền đất nhợt nhạt nhòa lướt nhanh dưới vó ngựa.

Phương Vân một mình một ngựa đi sâu vào Dịch Hoang chưa lâu, thì đã lập tức chấn động trong lòng.

- Bắt lấy hấn!

- Công chúa đoán không sai mà. Quả thật bọn thám báo của Đại Chu đã đến!

- Giết hấn đi!

Vô số những âm thanh hò hét vang động trong màn đêm tĩnh mịch. Một cái lưới bằng kim loại từ trên không trung bắt ngờ chụp xuống. Từ trên đại thụ mọc san sát hai bên đường, hàng loạt bóng người ào ào nhảy xuống.

Trong bóng đêm, từng tia sáng không ngừng chớp lóe, những thanh trâm mã đao lập lòe vung lên dưới ánh trăng.

- Có mai phục sao!

Phương Vân lâm nguy bất loạn, hét vang một tiếng, vỗ vào thân ngựa tung mình lên cao. Cổ tay hấn rung lên, Thập Nhị Tà Kiếm trận đột ngột hiện ra, hóa thành một đám mây đen kịt dày đặc chém ra bốn phía, biến tấm lưới kim loại kia thành từng mảnh vụn. Mà hạ xuống đất thì đâm những tên lính Địch Hoang gần nhất thành cái tổ ong.

- Gian tặc Đại Chu kia, chó ngông cuồng, tiếp chiêu với A Cốt ta đây!

Một bóng đen từ trong rừng thúc ngựa vọt ra, tung mình lên không, trâm mã đao sáng lòe, hàn quang rất rạt chém thẳng vào mặt Phương Vân.

- Võ giả Lực Phách cảnh à!

Phương Vân chẳng sợ mà còn lấy làm vui mừng, trầm giọng hô to:

- Đến hay lắm, lấy người thử đao vậy!

Trong bóng đêm chập chùng, cả người Phương Vân chợt sáng bừng lên, một bàn tay vàng rực to lớn bắt ngờ lẳng không vỗ tới, đồng thời phía sau hấn ầm ầm xuất hiện một cuốn tranh cuộn tròn kim quang chói lọi.

Phịch!

Với lực lượng tuyệt đối, chỉ một chưởng đã đập tan đao khí của tên cao thủ Địch Hoang kia. Một trường lực quỷ dị theo sau trùn kín lấy y, khiến cho y phải mở trừng trừng mắt kinh hoàng nhìn Phương Vân.

Ầm!

Dưới lực lượng thâm trầm này, tên cao thủ Địch Hoang toàn thân bị trói cứng, không thể động đậy, và lập tức đã bị hút vào trong cuốn tranh đang tỏa ra những tia sáng vàng óng ánh kia, không để lại chút tăm hơi. Cuốn tranh ngay sau đó cũng thu nhỏ lại chỉ bằng một que tăm. Lóe lên một lần nữa rồi đột ngột biến mất!

Phương Vân từ trên cao hạ thân xuống lưng ngựa. Ánh mắt lộ rõ vẻ đã thông suốt.

- Lực Phách Đại Thủ Ấn, phong bế lấy địch nhân, tranh hoàng kim tỏa sáng!

Khi còn ở trong đại quân, Phương Vân còn giữ kẽ, e ngại đủ bề. Hấn không thể không cố kỵ để thử nghiệm tầng thứ nhất của Lực Phách Đại Thủ Ấn đầy huyền bí này! Nhưng bây giờ lại ở trận địa, Phương Vân liền như cá gặp nước, chìm vào rừng, sợ sệt gì mà không thỏa thích một phen!

- Thái tử Lưu Tú cứ nghĩ rằng đã dồn được ta vào chỗ chết! Nhưng y làm sao ngờ được, ta tại nơi này, lại có cơ hội mài dũa Lực Phách Đại Thủ Ấn chứ. Ha ha! Địch Hoang, đối với ai khác là hiểm địa, chứ với Phương Vân này, kém gì thả hổ về rừng a!

Đột nhiên hấn vung tay, hút lấy một thanh Trâm Mã đao lăn lóc dưới đất.

Oong!

Đao vào tay, hấn liền chém tới trước một phát thật mạnh. Lập tức đao khí dày đặc ràn rụa phá không ào ra, kéo dài hơn mười trượng, cây cối ngã đổ ầm ầm. Phương Vân hấn trước giờ nào có luyện qua đao pháp, một đao vừa rồi, là hấn học lỏm của tên kỵ sĩ lúc này mà phát ra.

- Thiên Địa Vạn Hóa chung quả thật thâm ảo. Không ngờ khi phong ấn địch thủ vào trong cuốn tranh thì người sử dụng cũng lập tức học được võ công pháp quyết của kẻ đó mà không mất tí hơi sức luyện tập nào! Đã vậy còn có thể khống chế kẻ đó thành con rối của mình nữa!

Phương Vân sau khi tìm hiểu thành công năng lực đầu tiên của Thiên Địa Vạn Hóa Chung thì cũng cực kỳ mừng rỡ, không thể không cất tiếng cười to.

- Ha ha! Có pháp bảo bậc này trong người mà ta nào có hay! Cứ mơ ước được như Dương Hoảng và Lý Ưc Huyền, mà không hề chính mình lại đang đứng trên một mỏ vàng chứ!

Hắn lại khẽ vận lực, cuộn tranh hoàng kim liền xuất hiện, tỏa hào quang rực rỡ. Tên cao thủ Dịch Hoang lúc này cũng đột ngột hiện ra.

- Tham kiến chủ nhân!

Gã Dịch Hoang quỳ một chân trước Dịch Vân, chỉ có nhãn thần là mơ mơ hồ hồ nhìn hắn, còn lại những biểu hiện khác lại hết sức bình thường mà võ công cũng không hề thay đổi.

- Đáng tiếc. Sau khi bị hút vào rồi trở ra thì địch nhân chỉ có thể sử dụng võ thuật chứ không còn công pháp.

Phương Vân thở dài tiếc nuối, phất tay:

- Lên ngựa đi!

- Dạ, chủ nhân!

Tên cao thủ Dịch Hoang lật mình lên lưng ngựa. Chậm rãi phi tới.

- Tới lúc rồi!

Phương Vân khẽ vận nội lực, chỉ nghe xương cốt toàn thân hắn kêu lách cách không ngừng, sau một thoáng công phu, thân thể hắn đã có những thay đổi cực lớn. Ngũ quan đã biến hóa hoàn toàn, mắt sâu mũi khoằm y hệt một tên Dịch Hoang chân chính.

Công pháp này Phương Vân đoạt được sau khi giết chết Ngụy Duyên. Là một bản công pháp chép tay, trên có ghi mấy chữ “Thiên Tà Dịch Hình pháp”. Ngụy Duyên lúc trước cũng dựa vào công pháp này để biến hóa thành lão quỷ gia mà tiềm phục trong Hầu phủ.

Con người ai cũng có một cái tính kỳ lạ mà dễ hiểu. Đó là những gì quý báu nhất thì thường mang theo bên mình, có lẽ như vậy thì yên tâm hơn chăng? Mà cũng chính vì thế, Phương Vân mới đi nhà xí mà lượm được vàng, thâu góp được bao nhiêu chỗ tốt.

Hắn lại chăm chú nhìn vào hình xăm trên mặt của bọn kỵ binh Dịch Hoang, khuôn mặt cũng mơ hồ nhăn nhúm, ngẩn ngừ một hơi thở, trên mặt hắn liền xuất hiện một hình xăm tương đương.

- Chà, đám kia đều bị ta chém nát bấy rồi, không thì kiếm một bộ y phục nữa mới hoàn hảo a!

Một khắc sau, từ trong rừng phóng vọt ra hai người, một trước một sau, giục ngựa như bay, thâm nhập vào màn đêm đen kịt sâu trong Dịch Hoang.

- Đứng lại!

Vừa chạy không được bao lâu, từ phía bên hông chợt vang lên một tiếng quát sắc lạnh, một kỵ binh đột ngột xuất hiện, rầm rập phi đến. Phương Vân nhìn lướt qua kỵ sĩ đó, chỉ thấy y ánh mắt sáng trưng, khí tức nồng đậm, thuật cỡi ngựa tinh thâm, rõ ràng là một tên thám báo của Dịch Hoang.

Thám báo, đa số đều dùng tinh binh, Dịch Hoang cũng không ngoại lệ.

- Công chúa có lệnh, bây giờ chính là lúc bọn thám báo của Đại Chu ra quân. Bọn mi sao không ngăn cản, chặn giết, mà lại trở về đây?

Gã kỵ sĩ với hình xăm con rết trăm chân trên mặt lạnh lùng quát hỏi.

“Tạ Đạo Uẩn thật sự lợi hại. Trung Tín Hầu kia vừa phát binh ra, thì dường như nàng đã biết trước. Chẳng biết là nàng có tài tiên tri, hay đã sớm cài gian tế trong quân nữa. Cũng có thể nàng quá hiểu rõ lão Hầu tước kia, đến nỗi lão ta ăn ngũ hay có hành động gì khác lạ nàng cũng đều có thể chỉ rõ a!”

Nghe tên thám báo kia lẩm bẩm. Phương Vân đối với địch thủ dị tộc này lại càng thêm kiêng kỵ, nàng ta quả thật là một kỳ tài cao thâm mạt trắc!

“Đúng là một đối thủ lợi hại!”, Phương Vân thầm nghĩ.

-Chúng ta đã ra tới tiền tuyến rồi đấy thôi. Nhưng bất ngờ lấy được tin tức trọng yếu, cần phải quay về bẩm báo cho công chúa.

Tên Địch Hoang lặng lẽ theo sau Phương Vân đột ngột lên tiếng. Tâm trí của y bây giờ đã bị Phương Vân khống chế. Chỉ với một ý niệm trong đầu thì y đã lập tức mở miệng dựa theo ý tứ của Phương Vân mà nói.

- Thì ra là vậy. Vậy bọn mi đi đi. A, đợi đã, tên bên cạnh mi là ai đó, sao lại mặc giáp của Đại Chu?

Tên thám báo mặt xám con rết lại quát dừng!

- Ta vừa trà trộn trong quân Đại Chu để lấy tin, nay trở về!

Phương Vân lạnh nhạt.

- Ủm!

Tên thám báo kia quay ngựa định đi, bỗng nhiên biến sắc trợn mắt la to:

- Người Địch Hoang ta và bọn Trung thổ đề tiện hoàn toàn khác nhau, mi làm sao mà ẩn giấu được? Đội kỵ binh của mi đâu, sao chỉ có hai người?

Phương Vân rung động, thầm biết đã bị lộ rồi. Hắn liền chậm rãi ngẩng mặt lên, nhìn chằm chằm vào tên thám báo, thờ dài:

- Vốn không muốn giết ngươi, nhưng không ngờ thiên đường có cổng ngươi không đi, địa ngục vô lối lại đâm đầu vào.

Thân hình hắn nhoáng lên một cái, liền như tia chớp xẹt ngang trời. Lực Phách Đại Thủ Ấn giáng xuống, đồng thời hư ảnh của cuộn tranh vàng rực kia cũng lại xuất hiện.

Ầm!

Chưa đầy ba nhịp thở, thì đánh nhau đã xong. Chỉ thấy Phương Vân toàn thân mặc giáp của thiết kỵ Địch Hoang, sau lưng lại dẫn theo một người nữa. Cả ba lại ào ào phóng vụt đi.

Suốt tối hôm đó, hắn ở trong Địch Hoang không ngừng kín đáo tấn công và phong ấn những binh lính thám báo tinh nhuệ. Khi trời vừa hửng sáng, thì sau lưng hắn lúc này đã là sáu cao thủ Lực Phách cảnh của Địch Hoang. Vừa đủ làm thành một tiểu đội kỵ binh trinh sát.

Dát! Dát!

Nhắm thẳng hướng mặt trời mọc. Phương Vân và sáu gã thám báo thúc ngựa như bay, tiến về trung tâm tình báo của cả Địch Hoang.

hamhieubiet

Đại Chu Hoàng Tộc

141. Chương 137: Xâm Nhập Bụng Địch

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

Biên

Đúng như hắn dự đoán, thấp thoáng đằng xa là những dãy lều trại đang bập bùng ánh lửa trong màn đêm.

Tại khu trại này có hơn năm mươi tên kỵ sĩ Địch Hoang đang vây quần thăm thì nói chuyện bên đồng lửa. Những con nai rừng, thỏ rừng, quay vàng nhỏ mỡ xuống than hồng xì xèo. Đồ ăn thức uống chất đầy xung quanh. Đám chiến mã thì được thả tự do, phì phì dậm chân quẫy đuôi liên tục.

- Đại nhân!

Khi thấy đoàn người của Phương Vân tiến vào, một vài tên nhận ra A Cốt Đả, vội vàng đứng dậy hành lễ. Dịch Hoang rất chịu khó học tập nghi lễ và văn hóa của Trung Nguyên. Nhất là từ khi Tạ Đạo Uẩn từ Trung thổ trở về. Chế độ và cấp bậc trong quân sự đã bắt đầu phân chia rõ rệt, cực kỳ giống với Đại Chu, cũng bao gồm các chức vị như giáo úy, đô úy hay tướng quân...

- Ủm!

Phương Vân không chế A Cốt Đả, uy nghiêm trầm giọng đáp gọn. Bảy người trong đó có Phương Vân nhanh lẹ tiến vào trại, rồi ngồi xuống quanh đồng lửa. Bọn lính xung quanh cũng dần ra những chỗ.

- Đại nhân, mời ngài!

Lập tức đã có vài tên binh mang thịt hoẵng, chân thỏ nướng đem đến.

Phương Vân cũng không khách khí, cầm lấy xé nhai nhồm nhoàm. Vừa ngấu nghiến từng miếng lớn hần vừa lắng tai nghe đám binh lính Dịch Hoang đang xì xào chuyện trò một bên.

Thám báo của Dịch Hoang, định kỳ lại tập hợp một lần, đem những tin tức từ các địa phương khác nhau của Đại Chu về tổng hợp và phân tích. Sau đó chọn ra mấy người đại biểu, truyền tin về cho chủ doanh! Đám còn lại tiếp tục lên đường thu thập tin tức mới.

Nghe đám lính này nói chuyện, Phương Vân mới biết, thì ra ba trăm thám báo của Đại Chu tới qua, đã có tới hơn một trăm người bị chặn giết. Số còn lại chạy thoát vào sâu trong Dịch Hoang.

- Vẫn còn hai trăm người chạy thoát a! Thật may mắn.

Phương Vân thở phào nhẹ nhõm. Bóng tối rồi cuộc cũng đã phát huy tác dụng, giúp cho không ít tình báo của Đại Chu trốn được đợt bủa vây này. Nếu không, toàn quân bị diệt thì thiệt hại và phiền toái thật sự không nhỏ. Có điều, một phần ba binh lực đã bị hạ gục ngay đêm đầu tiên ra quân, đủ thấy thủ đoạn của Tạ Đạo Uẩn này thật sự xuất sắc!

Sau khi ăn uống và nghỉ ngơi xong, các tin tức tình báo đồng thời cũng đã giao cho người được lựa chọn mang về. Tổng cộng có tới mười người như vậy. May mắn thay, A Cốt Đả trong đám lính này có chức vị khá cao, nên cũng nằm trong số đó. Đám người Phương Vân, xem như là bộ hạ, tự nhiên sẽ đi theo.

- Lên ngựa nào!

Đoàn người tiếp tục hướng về đại doanh của Dịch tộc mà phóng đi. Trên đường đi, thỉnh thoảng đội ngũ của Phương Vân lại bị chặn xét dò hỏi một lần.

- Chà chà, Tạ Đạo Uẩn này, không ngờ lại đem thế trận Thiên La Địa Vọng của Dương Hoàng áp dụng vào mạng lưới thám báo, có sáng tạo!

Suốt hành trình, Phương Vân lẳng lặng ghi nhớ những chốt kiểm tra, sau khi tổng hợp sơ bộ thì trong đầu hần dần dần hình thành một mạng lưới phân bố binh lực vô cùng dày đặc. Mạng lưới này hầu như đã phong tỏa toàn bộ khu vực Dịch Hoang. Chỉ cần một chốt chặn nào đó bị công kích, thì ngay lập tức những điểm khác liền có thể ập tới trợ giúp! Một chiêu này, đối phó với thám báo của Đại Chu, hiệu nghiệm như thần!

A Cốt Đả tuy đã biến thành con rối của Phương Vân, nhưng suy nghĩ thì không bị ảnh hưởng đến. Cho nên suốt một đường có gã ra mặt, cũng không gặp phải phiền toái gì quá lớn.

- Tiếc thật, bức họa hoàng kim này chỉ có thể áp dụng với kẻ dưới mình một bậc. Với năng lực của ta bây giờ, thì phong ấn được mỗi võ giả Lực Phách cảnh mà thôi. Võ giả Khí Phách cảnh tuy ta có thể đánh bại, nhưng lại không trói buộc được a!

Thiên Địa Vạn Hóa Chung có tới mười bức họa hoàng kim như vậy. Phương Vân giờ mới chỉ học xong một bức. Người sử dụng Lực Phách Đại Thủ Ấn có trình độ càng cao thì sẽ phong ấn được càng nhiều thủ hạ.

Phương Vân hiện tại mới có lực lượng của ba con phi long lực. Mà võ giả Lực Phách cảnh phong ấn nhiều nhất là hai mươi con. Tương lai, cảnh giới tăng cao, thì số lượng phong ấn cũng sẽ tăng mạnh. Nếu có thể

đạt đến lực lượng của vạn long, thì khả năng phong ấn lúc ấy sợ rằng sẽ không đong đếm nổi, phong ấn một lần cũng đạt đến một con số kinh khủng.

- Đã đến rồi!

Khoảng chừng một ngày rưỡi sau, đám người Phương Vân cũng đến được nơi đại quân Dịch Hoang hạ trại. Hẩn ẩn thân trong rừng, chăm chú quan sát khoảng không gian cực lớn phía trước. Chỉ thấy mênh mông vô tận lều trại, trùng trùng điệp điệp thiết kỵ, thế nhưng đội ngũ lại cực kỳ nghiêm cẩn, chỉnh tề. Cả một vùng núi đồi đồ sộ trước mặt, đều nằm lọt thỏm trong cái đại doanh trại này.

Thấy khung cảnh hùng tráng đó, Phương Vân không khỏi tán thưởng năng lực tính toán vận tải, hậu cần của đại quân Dịch Hoang. Lại càng khâm phục khả năng dùng binh của Tạ Đạo Uẩn, binh lính Dịch Hoang nói thế nào cũng không thể so với chiến binh của Đại Chu, thế nhưng trong tay nàng ta, tiềm năng của mỗi người đều được phát huy đến mức tối đa rồi.

Kể cả năng lực của Trung Tín Hầu, cũng không thể so sánh với nàng!

- Vị Thám Hoa này cũng thật lợi hại quá đi. Sách lược và binh pháp truyền thừa của Trung thổ thâm ảo ngàn đời, vậy mà trên tay một nữ tử ngoại bang, lại có thể vận dụng nhuần nhuyễn đến vậy.

Phương Vân càng tiếp xúc gần nàng, càng sợ hãi thay cho cái năng lực đó.

Dát!

Hẩn thúc ngựa, phóng theo mười người kia chạy về doanh trại của đại quân Dịch Hoang. Đến gần ngoài vi doanh trại, thì đoàn người lại bị kiểm tra thêm một lần cuối, rồi thuận lợi tiến sâu vào doanh địa Dịch Hoang.

- Bọn mi đi nghỉ đi!

A Cốt Đả phát phát tay, rồi cùng với đám Giáo úy, nhằm hướng Đô úy doanh mà đi báo cáo tin tức.

Tất cả những hành động này đều do Phương Vân điều khiển. Sau khi bọn A Cốt Đả đi rồi, đám người ngựa còn lại cũng hướng về các lều trại mà chạy đến.

Cứ một lều trưởng thì ở vài người, ở giữa đốt một đồng than, khi đám Phương Vân đi vào, đã có sẵn lương khô cùng nước uống. Những thứ này đều là lương thực bổ sung cho quân thám báo.

- Cần phải nghĩ ra biện pháp, vẽ lại sự phân bố binh lực nơi này mà báo về cho Trung Tín Hầu mới được!

Phương Vân ngồi trong lều trại, bắt đầu suy nghĩ, rồi hí hoáy tô tô vẽ vẽ. Nhưng chỉ quan sát bên ngoài thế này đâu có đủ, hẩn cần phải thâm nhập sâu hơn vào đại quân Dịch Hoang, mới nắm bắt được hư thực của bọn chúng.

- Thiết kỵ của Dịch Hoang trong tay Tạ Đạo Uẩn, không thua gì tinh binh của Đại Chu. Kỷ luật quân đội lại nghiêm cẩn như thế, thật khó mà đi sâu cho được. Cho nên phạm vi hoạt động của quân thám báo là cực kỳ hạn hẹp. Nếu như mạo muội lộ diện, chắc chắn lành ít dữ nhiều. Cần phải thăm dò quy luật hoạt động của bọn chúng trước đã.

Phương Vân đẩy tấm da trước lều, bước ra ngoài. Hẩn khôi phục lại vẻ điềm tĩnh, bắt đầu quan sát sự bố trí cũng như hoạt động của đám tuần binh xung quanh.

Sau khi chăm chú nhìn và cẩn thận ghi nhớ trong đầu, hẩn lại chui vào lều để tránh nghi ngờ. Rồi một lúc sau hẩn lại đi ra, cứ như thế không ngừng xem xét, ghi chép và để ý... Đến khi trời tối, thì hẩn phân nào đã nắm được quy luật tuần tra của binh lính Dịch Hoang, cũng như sự bài trí, phân bố binh lực của Tạ Đạo Uẩn.

- Quân đội Dịch Hoang thiên biến vạn hóa, không câu thúc gượng ép theo khuôn mẫu, căn bản là không có trận pháp hay binh pháp gì. Tạ Đạo Uẩn dù có thông minh, thì cũng là sức của một người, cho nên cách bài binh bố trận của nàng ta, đều từ nhiều loại trận pháp góp nhặt mà thành.

Phương Vân sau một hồi nghiên cứu, liền phát hiện thấy vấn đề đó.

Tuần binh của Tạ Đạo Uẩn tuy nghiêm ngặt, nhưng không phải là không có kẽ hở.

- Ta nếu đem cách bày binh bố trận, địa hình địa vật nơi đóng quân của Địch Hoang truyền ra, cũng đã là một công lớn rồi. Dựa vào từng này hẳn đủ được thăng chức tướng quân rồi.

Hắn lấy giấy Tuyên Thành, dùng than củi, bắt đầu tỉ mỉ báo lại quân tình của đại binh Địch Hoang.

- Đi đi!

Sau khi ghi chép lại tất cả, hắn liền buộc vào chân con “Chim ruồi” do Công bộ chế tạo. Tuy toàn thân nó đều là kim loại, nhưng cực kỳ tinh xảo khéo léo, nhìn còn nhỏ hơn chim sẻ rất nhiều.

Khi Phương Vân truyền nội lực vào, cặp mắt con chim lập tức xoay tròn, sống động vô cùng! Sau đó đôi cánh khẽ vỗ, vụt một cái đã vượt qua nghìn trượng trời cao, biến mất trong đêm tối.

- Tốc độ nhanh thật!

Phương Vân âm thầm kinh hãi, lấy thực lực của hắn hiện nay cũng không nhìn rõ bóng dáng của “Chim ruồi” khi bay. Chẳng trách Trung Tín Hầu từng nói, cao thủ đồng cấp căn bản là không có khả năng bắt nó.

Chim ruồi nào phải là chim thật, nhưng so với chim thật, còn nhanh hơn nhiều lắm.

- Giờ có thể đi do thám hư thật quân tình được rồi!

Phương Vân triệu tập A Cốt Đả, cũng vài tên thám báo khác, ra về là nhóm kỵ binh đi tuần, lợi dụng đêm tối, lòng vòng khắp nơi trong trận địa của quân Địch Hoang. Dưới màn đêm, đuốc lửa chập chùng, tàn lửa tung bay lên trời mờ mịt.

Bảy người Phương Vân một đường hướng sâu vào trong doanh địa mà đi. Bọn họ sắc mặt lạnh lùng, không chút biểu cảm, thoát nhìn giống hệt quân binh tuần tra. Bởi cả ngày rồi Phương Vân đã nắm được qui luật đổi ca tuần, nên hắn lợi dụng khoảng thời gian giữa hai phiên đó, sục sạo khắp nơi trong trận doanh mà không gặp bất cứ nghi ngờ nào.

Sau khi đi vòng vòng trong doanh trại một lát, hắn trên cơ bản đã nắm rõ được quân lực thật sự của Địch Hoang. Lúc này đã có thể quay trở về doanh trại của Đại Chu được rồi.

- Ô! Đó không phải là đại tướng của Tạ Đạo Uẩn sao?

Ngay khi Phương Vân định rời đi, thì hắn chợt bắt gặp một cái trưởng bông cực lớn, đèn đuốc sáng choang, xa hoa mỹ lệ. Xung quanh binh lính tuần tra dày đặc, vô cùng uy nghi.

- Là chủ trưởng của Tạ Đạo Uẩn.

Trong lòng hắn liền nảy sinh một ham muốn tột bậc, cần phải dò xét cái đại tướng này.

Tạ Đạo Uẩn lần này đảm nhiệm vai trò Thống soái đại quân Địch Hoang. Một thân binh pháp xuất thần nhập hóa. Nàng ta một mình một ngựa thâm nhập Trung thổ, học tập lễ nghi, thi đấu cả danh hiệu Thám Hoa. Là một nhân vật truyền kỳ, sức hút cực lớn, làm cho hắn không thể nào kiềm nén được tâm tư muốn thăm dò một lần cho biết.

Phương Vân dẫn theo đám A Cốt Đả, nhân dịp bọn lính tuần đổi ca, lặng lẽ áp sát Chủ trưởng của Địch Hoang.

Trong doanh trường lúc này, Tạ Đạo Uẩn đang ngồi một mình, trên bàn thấp một ngọn đèn. Trước mặt nàng có mấy tấm thiết bài, và một con “Chim ruồi” đã mở tung.

- Đây là sản phẩm của Thiên Công chế tạo cho Công bộ Đại Chu, “Chim Ruồi”!

Tạ Đạo Uẩn vươn tay ngọc, cầm lấy con chim, đưa tới gần ngọn đèn. Trong đêm tối, mắt nàng ta ánh lên một thoáng buồn bã. Người giỏi Đại Chu nhiều như vậy, tay nghề tinh vi đến thế, lại thêm vô số võ tướng, mưu thần, bảo gì đại sự không thành, bảo gì Địch Hoang ta không bị Đại Chu ức hiếp áp bức!

- Công chúa, người phát hiện ra cái gì sao?

Dưới ánh đèn, một nha hoàn xinh đẹp nhẹ nhàng hỏi.

Tạ Đạo Uẩn lắc đầu:

- Con chim này, là công cụ được chế tạo đặc biệt cho việc truyền tin. Trong ngoài liền thành một khối. Ngoài ra còn có một vật chuyên dùng để thu hút loại chim này, cho dù nó ở đâu, cũng có thể kêu gọi trở về. Trăm lần không sai một!

- A! Như vậy không phải là vô dụng với chúng ta sao!

Nha hoàn thất vọng.

- Cũng không hẳn vậy!

Tạ Đạo Uẩn nhún mày:

- Trung Tín Hầu nếu đã dùng thứ này, thì chúng ta cũng có thể lợi dụng. Chuẩn bị giấy bút, ta muốn truyền tin cho lão.

- Truyền tin sao..! A, thì ra là công chúa định lừa bọn chúng!

Nha hoàn hơi ngẩn người, rồi như chợt hiểu ra, vui vẻ nói.

- Con nha đầu này!

Tạ Đạo Uẩn cười cười, cũng không phủ nhận.

- Đạo dụng binh hư thật khó lường. Trung Tín Hầu nếu đã muốn dò la tin tức, vậy để bản công chúa cho lão một cái “tin tức”!

- Nô tỳ lập tức đi ngay.

Nha hoàn khụy người thi lễ, lui ra ngoài.

- Người cũng mệt mỏi rồi, ra ngoài thay ca đi.

Tạ Đạo Uẩn liếc qua tên thân vệ, phát tay ra lệnh.

- Dạ công chúa!

Tên thân vệ mặc giáp, cầm đại đao, cung kính thi lễ, rồi đi ra.

Sau một lát, tấm da trước Đại tướng lại được vén lên, một gã thân vệ cao to lừng lững bước vào, khẽ lướt nhìn qua Tạ Đạo Uẩn, rồi lặng thinh đứng sát mép lều tướng không nhúc nhích. Bày ra một bộ dáng mạnh mẽ kiên cường, đứng gác bên cạnh cửa ra vào, trung thành cẩn cẩn!

hamhieubiet

Đại Chu Hoàng Tộc

142. Chương 138: Giao Phong

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

Trong doanh trường, Tạ Đạo Uẩn đang viết vài chữ lên mặt giấy, các thị nữ đứng ở bên cạnh hầu hạ, yên tĩnh vô cùng.

Chỉ một lát sau, Tạ Đạo Uẩn đã viết phong mấy phong thư, cầm lấy rồi cột vào chân của con chim ruồi.

- A Đóa, cho chim ruồi bay đi. Sau đó, tìm đại nhân Á Nỗ vào, nói là ta có việc tìm nàng.

Tạ Đạo Uẩn đem chim ruồi giao cho thị nữ.

Trong mắt thị nữ hiện lên chút ngạc nhiên, sau đó gật đầu nói.

- A Đóa hiểu.

Nhận lấy chim ruồi, thị nữ trực tiếp đi ra ngoài cửa.

Trong doanh trường lần nữa an tĩnh lại.

Tạ Đạo Uẩn trải rộng một tờ bản đồ địa hình đơn giản ra lên trên bàn gỗ rồi từ từ nhìn. Từ đầu đến cuối, nàng cũng không có nhìn qua Phương Vân ở bên.

Phương Vân đứng dọc theo doanh trường, ánh mắt lảng lạng nhìn chăm chú Tạ Đạo Uẩn.

Từ trên người cô gái Dịch Hoang này toát ra một cỗ khí chất an tĩnh, khôn khéo. Nếu như người này sanh ở trung thổ thì tuyệt đối chính là một truyền kỳ ngàn năm. Không biết tại sao vào lúc này thì Phương Vân lại nhớ tới Khổng Tước. Nghĩ lại, Tạ Đạo Uẩn này lại có vài điểm tương đồng với Khổng Tước, trên mặt của hai người đều có đeo một mặt nạ.

Mặt nạ màu bạc của Khổng Tước làm tăng thêm vẻ thần bí của sát thủ, có tác dụng làm loạn tâm thần của kẻ địch. Còn về Tạ Đạo Uẩn trước mặt thì lại cho thấy cái uy nghiêm của ma thần, làm cho nhân sinh phải kinh sợ, khiến cho người ta quên đi thân phận nữ nhi của nàng.

Chiến tranh cho tới tận bây giờ vẫn là lĩnh vực của nam nhân, nếu nữ nhân muốn nhúng tay vào thì phải che đi dung mạo của mình.

Trong doanh trường an tĩnh vô cùng, Tạ Đạo Uẩn đang nhìn lên, bắn khoảnh chăm chú nhìn vào. Từ vị trí Phương Vân nhìn sang, có thể thấy một cái đầu tiên màu đen ở ngay trên đó.

“Cơ hội tốt, đây chính là chiến lược hành quân của Dịch Hoang.”

Phương Vân nhìn lướt qua, lập tức khắc sâu vào trong đầu mình.

Binh pháp có ba mươi sáu sách lược, mỗi một sách lược đều tốt cả. Nhưng cho dù cộng tất cả các sách lược lại thì cũng không thể bằng được một câu nói: Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng!

Có được các chiến lược này thì các hành động trong tương lai của Dịch Hoang sẽ rõ như lòng bàn tay, đây chính là một bảo vật vô giá. Nếu như có thể gửi về cho Trung Tín hầu bản chiến lược hành quân khắc chế Tạ Đạo Uẩn này thì đây chính là công lao vô cùng to lớn, so với việc giết đại tướng của Dịch Hoang còn tốt hơn nhiều.

“Nơi này không cần ở lại nữa rồi, một lát nữa tìm cơ hội chuồn đi, trực tiếp trở về quân doanh.”

Phương Vân lập tức cảm giác đã không cần thiết ở lại nơi này nữa.

Phù phù!

Trong lúc yên tĩnh, đột nhiên ánh đèn hơi nháy liên tục, lao đao qua lại.

- Dầu ở trong đèn cũng không còn nhiều lắm, người qua đây cho thêm chút dầu đi.

Đột nhiên Tạ Đạo Uẩn nói lên. Âm thanh của nàng vang lên trong sự yên lặng tuyệt đối.

Phương Vân run lên, nhìn kỹ qua phát hiện thấy Tạ Đạo Uẩn đang cúi đầu nhìn lên bản đồ. Lúc nàng nói chuyện cũng không có ngẩng đầu lên. Đường như chỉ kêu hắn đi qua cho thêm dầu vào đèn mà thôi.

- Vâng, công chúa!

Phương Vân đáp một tiếng, sải bước đi tới. Vào lúc này thì vai của hắn rộng lớn, mũi ưng, mắt sâu. Thoạt nhìn qua thì y hệt như một người Dịch Hoang, Phương Vân cũng không sợ nàng có thể nhìn ra điều gì.

Phương Vân đi tới cạnh cái bàn gỗ lấy ra một túi da, sau đó mở nắp, bắt đầu đổ thêm dầu vào trong ngọn đèn.

- Lá gan của người không nhỏ a!

Đột nhiên bên tai truyền đến một tiếng hừ lạnh, trong tiếng hừ đó còn có một cỗ lực lượng vô hình. Phương Vân chỉ cảm thấy hai vai của mình hơi trầm xuống, nhất thời trên người như có một tòa núi lớn đè ép xuống, không thể động đậy được.

- Công chúa, ta không biết người đang nói cái gì.

Tuy trong lòng Phương Vân hoảng hốt nhưng không hề rối loạn, lúc này mà loạn lên thì đó chính là tìm con đường chết.

“Ta đã làm ra sơ hở gì để cho nàng ta có thể phát hiện được”, Phương Vân tự hỏi chính mình.

Đặc điểm nhân dạng của người trung thổ và người Dịch Hoang hoàn toàn khác nhau. Phương Vân không thể nghĩ ra là mình đã làm ra cái gì để cho Tạ Đạo Uẩn phải nghi ngờ mình. Hiển nhiên việc nhìn thấy chiến lược hành quân không thể trở thành lý do, bởi vì từ vị trí của Phương Vân thì có thể dễ dàng nhìn thấy, hoàn toàn không cần cố ý.

- Còn muốn giả bộ sao?

Thanh âm vừa rơi xuống, hai chân của Phương Vân thoáng cái đã chùn xuống, áp lực vô cùng nặng nề, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn vô cùng.

Ở bên bàn gỗ, thần sắc của Tạ Đạo Uẩn vẫn bình thường, tay vẫn đang cầm bút, chấm chút mực rồi viết lên trên bản đồ một hàng chữ nhỏ. Ánh mắt của nàng cho đến giờ này vẫn chưa hề nhìn qua Phương Vân.

Tạ Đạo Uẩn còn không có xuất thủ, chỉ dựa vào việc tán hơi thở ra đã có hể ép cho Phương Vân không thể động đây, thực lực của hai người chênh lệch quá lớn!

Phương Vân trầm mặc không nói, trên trán mồ hôi đổ ra như suối. Mới ban đầu nhìn thấy Tạ Đạo Uẩn thì khí tức của nàng uyển chuyển, an tĩnh vô cùng, làm cho người ta không thể ngờ rằng nàng lại là một tuyệt thế cường giả!

- Hừ! Người cho rằng người ngụy trang có thể giấu diếm được ta sao?

Tạ Đạo Uẩn rút cục xoay đầu lại, lấy một ánh mắt làm cho người ta phải sợ đến chết nhìn Phương Vân.

- Vô giả đạt đến Linh Tuệ cảnh thì có thể bắt đầu khám phá vận mệnh của chính mình, chẳng lẽ còn không thể nhìn thấu cách thức ngụy trang vụng về của người sao?

Phương Vân lúc bắt đầu còn muốn gắng gượng, nhưng vừa mới nghe thấy lời này thì lòng liền trầm xuống. Nếu trên người còn có sơ hở nào thì còn có thể nghĩ biện pháp để trốn tránh, nhưng đối phương lại lấy ánh mắt trực tiếp phá đi ngụy trang của chính mình thì cho dù có mồm mép đến đâu đi nữa cũng chỉ là vô dụng.

“Ta coi thường nàng rồi! Vô công của nàng cũng cao thâm như trí hải. Nàng đã sớm nhìn ra việc ta ngụy trang nhưng cũng không nói ra. Tâm cơ thật là sâu!”

Phương Vân biết có nói gì đi nữa thì cũng vô dụng rồi. Nếu như đã bị người khám phá ra thì không bằng thẳng thắn còn tốt hơn.

Tâm của Phương Vân trở nên cứng rắn, đang muốn thừa nhận thì bỗng nhiên cảm thấy áp lực vô hình trên người đã mất đi, đồng thời trong tai còn nghe được giọng nói lạnh lùng của Tạ Đạo Uẩn.

- Đi nói với Cực Đạo tiên sinh là đừng cho rằng mình là người thông minh. Ta không thích việc sau khi hợp tác mà còn bị người khác giám thị! Mấy bí pháp Thiên Tà Tông kia đối với ta là vô dụng, nói cho hắn đừng có phí tâm nữa!

Nghe thấy mấy lời này thì trong lòng Phương Vân cuống hỉ không thôi, hai mắt như đã thấy được ánh sáng của sự sống. Rõ ràng Tạ Đạo Uẩn cho rằng mình là do người khác phái tới.

“Tạ Đạo Uẩn quá thông minh đi, đây là ưu điểm của nàng, nhưng cũng là nhược điểm chết người.”

Trong lòng Phương Vân mừng như điên nhưng bên ngoài thì lại tĩnh táo vô cùng, bình tĩnh nói:

- Công chúa quá lo lắng rồi, chúng ta tuyệt đối không có ý giám thị công chúa. Đại nhân chúng ta chỉ là lo lắng hộ vệ của công chúa quá yếu, khó có thể đảm lấy trách nhiệm nặng nề bảo vệ công chúa, đồng thời lại sợ công chúa cự tuyệt cho nên mới bảo ta đến đây. Đây cũng chỉ là việc bắt đắc dĩ, mong công chúa đừng trách.

- Hừ, cương từ đoạt lý!

Tạ Đạo Uẩn lạnh lùng nhìn Phương Vân một cái:

- Lần này tha cho ngươi một mạng đã. Trở về nói với Cực Đạo tiên sinh, nếu như còn để cho ta phát hiện hần phái người tới giả trang thành hộ vệ của ta thì cũng đừng trách ta hạ thủ vô tình.

Phương Vân giả bộ trầm mặc một hồi rồi nói.

- Nếu như công chúa đã không muốn thì ta trở về nói với đại nhân là được.

- Đi xuống đi!

Tạ Đạo Uẩn phát phát tay, quay lưng lại.

Phương Vân không dám ở lâu, chấp tay với Tạ Đạo Uẩn một cái rồi chậm rãi đi ra bên ngoài. Ra ngoài doanh trường thì gió lạnh thổi qua, nhất thời Phương Vân cảm thấy ở sau ót có một đồng mồ hôi lạnh, sau khi nhìn kỹ phương hướng thì Phương Vân lập tức đi ra khỏi đại doanh.

Phương Vân vừa mới rời đi không lâu thì ở Cực Đạo tiên sinh theo gió đêm đi tới doanh trường.

- Công chúa, chuyện thế nào rồi?

Cực Đạo tiên sinh nhìn Tạ Đạo Uẩn một cái, nói.

Tạ Đạo Uẩn trong mắt hiện lên một tia không vui, nói:

- Cực Đạo tiên sinh, ta nghĩ ta đã nói rõ rồi. Hợp tác là hợp tác, nếu như ngươi còn phái người tới giám thị ta thì việc hợp tác coi như hủy bỏ.

- Giám thị?

Cực Đạo tiên sinh mở trừng hai mắt, vẻ mặt ngạc nhiên.

- Hừ, ngươi còn muốn giả bộ hồ đồ sao? Tên thị vệ vừa mới đứng ở đây không phải chính là người Thiên Tà Tông của ngươi sao? Thuật dịch dung Thiên Tà Tông các ngươi tuy lợi hại, nhưng còn chưa gạt được đôi mắt của ta.

- Công chúa rốt cuộc là đang nói cái gì ?

Khuôn mặt của Cực Đạo tiên sinh biến hóa không thôi.

- Ta chưa bao giờ có phái người nào tới đây giám thị công chúa!

Nghe thấy mấy lời này của Cực Đạo tiên sinh, Tạ Đạo Uẩn dường như nghĩ tới việc gì đó, thần sắc biến đổi không thôi.

- Tên thị vệ ngục trang vừa mới ở chỗ ta không phải là người Thiên Tà Tông các ngươi?

- Công chúa nói đùa gì vậy? Người của ta còn đang tụ tập bên ta, một người cũng không thiếu. Việc có phái người tới hay không chẳng lẽ ta còn không rõ sao? Chờ một chút, người vừa mới nói là có người dùng thuật dịch dung của Thiên Tà Tông ngục trang thành thị vệ của người đứng ở chỗ này?

Cực Đạo tiên sinh cũng thay đổi sắc mặt.

Dường như là cùng một thời gian, thân hình hai người nhoáng một cái đã ra khỏi ngoài doanh trường.

Bên ngoài doanh trường lúc này gió đêm thổi lộng, khắp nơi tối đen, còn nơi nào có thể thấy bóng dáng Phương Vân.

- Truyền mệnh lệnh của ta, lập tức phong tỏa các lối đi thông Đại Chu! Chỉ cần phát hiện người khả nghi hoặc có người cố gắng chạy sang Đại Chu, lập tức giết chết!

Thanh âm của Tạ Đạo Uẩn bay xa trong đêm tối.

- Cực Đạo tiên sinh, hẳn là các ngươi có tâm pháp cảm ứng đối với những người tu luyện tâm pháp của Thiên Tà Tông. Hiện tại chính là lúc người của người xuất thủ. Người đó nhìn thấy mưu đồ hành quân của ta, cho dù như thế nào cũng không thể để cho hắn truyền đi!

Tạ Đạo Uẩn có cảm giác bị người khác tát một cái thật mạnh. Lại có người dám đùa giỡn trước mặt nàng ư!!!

- Ủ, cho dù người này là ai, nhưng nếu dám dùng bí pháp Thiên Tà Tông chúng ta nhìn trộm công chúa thì đó chính là tử tội.

Sắc mặt của Cực Đạo tiên sinh cũng không tốt chút nào. Bí pháp Thiên Tà Tông lại bị truyền ra bên ngoài, bị người khác tu luyện cũng không nói đi, nhưng người đó lại dùng nó để đi thăm dò bí mật bên mình. Đây đúng là tát vào chính mặt mình mà.

Cực Đạo tiên sinh cũng có thể cảm nhận mặt mình đang nóng lên, như đang bị lửa thiêu đốt.

- Công chúa yên tâm, người này giao cho chúng ta đi.

Cực Đạo tiên sinh dứt lời, vội vã cáo biệt.

Chỉ chốc lát sau đã có hơn mười tên võ giả đáng sợ chạy ra khỏi đại doanh Dịch Hoang, đi tới vị trí trung ương.

- Không phải ở chỗ này! Xem ra hắn đã hủy đi bí pháp Thiên Tà Tông mà hắn đang tu luyện.

Những tên võ giả mười con phi long lực này dừng lại ở bên một rừng cây, nói.

- Không sao, nếu như hắn đã hủy đi bí pháp dịch dung của Thiên Tà tông thì tự nhiên không có cách nào giấu diếm tung tích được nữa. Người hãy phái người trở về nói với công chúa, nói với người cho quân đi tìm tòi một người trung thủ trong này.

Một tên nam tử mày rậm khác nói.

- Ủ, cứ như vậy đi. Các người tiếp tục tìm kiếm, ta sẽ về nói với công chúa. Trưởng lão đã có lệnh, người này tu luyện công pháp Thiên Tà Tông chúng ta, giết không cần hỏi!

Thanh âm vừa rơi xuống thì mười bóng người này lập tức tách ra, tron chớp mắt đã biến mất trong rừng cây.

Ở một bụi cây trong rừng núi, Phương Vân đang ngồi chồm hổm ở đó, há mồm thở dốc. Tình hình vừa rồi cực kỳ nguy hiểm, mới vừa rời khỏi đại doanh Dịch Hoang không lâu thì Phương Vân cảm giác thấy có một cổ nguy hiểm như đang bị người nào đó nhìn thẳng, đồng thời nội lực tu luyện Thiên Tà Tông cũng sôi trào lên.

Ngay từ lúc ở Diêm thành, Phương Vân đã biết được sự lợi hại của đại tướng quân Lữ Khoáng. Hắn đã biết được công pháp Thiên Tà Tông có một năng lực cảm ứng lẫn nhau. Lúc này nội lực sôi trào lên đúng không nghi ngờ chút nào là do cao thủ Thiên Tà Tông trong đại quân Dịch Hoang đang truy tung mình.

Không chút do dự nào, Phương Vân lập tức phá hủy đi công pháp Thiên Tà tông đang tu luyện, bao gồm cả Nhiếp Không Tà Thảo, Vọng Khí Pháp cùng với Thiên Tà Dịch Hình Pháp.

Hỏa hầu của những công pháp này cũng chưa có thâm hậu, phá hủy cũng không sao. Sau này tìm cơ hội tu luyện trở lại là được.

Việc cấp bách bây giờ chính là rời khỏi nơi đây để bảo vệ mạng mình đã.

- Người Thiên Tà tông đều biết Vọng Khí pháp. Ta vốn sinh ra trong nhà vương hầu, số mệnh hắn là màu đỏ, việc này sẽ dẫn đến dễ bị truy tung, phải tìm biện pháp che giấu mới được.

Phương Vân trầm tư một chút rồi bỗng nhiên vung tay lên. Bức họa hoàng kim xuất hiện rồi sáu tên thiết kỵ Dịch Hoang cũng trống không xuất hiện.

hamhieubiet

Đại Chu Hoàng Tộc

143. Chương 139: Máu Huyết Côn Bằng

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

Biên

Phương Vân phong ấn mấy người này đều là cảnh giới Lực Phách. Ở trong bản viết tay của Ngụy Diên khi lịch lãm từng nhắc tới, khi thực lực đạt đến Thoát Thai Cảnh, khí vận cũng sẽ hiện ra màu đỏ, chẳng qua màu sẽ rất nhạt.

Phương Vân đem sáu người này bố trí đứng vào hàng thành hình hoa mai, đem mình vây vào giữa. Có cỡ lực lượng của sáu số mệnh này hợp lại sẽ che dấu được số mệnh của mình.

Phương Vân cũng không biết, ánh sáng màu hồng tím của hắn hiển lộ thế nào. Hắn đánh bậy đánh bạ, đem sáu người bố trí đứng thành hàng theo hình dạng hoa mai, trong lúc vô tình, đã đem toàn bộ ánh sáng màu hồng tím của mình che dấu đi.

- Thiên Tà Tông chỉ cho rằng ta có một mình. Đối với việc hiện tại mình hiển lộ ra ánh sáng màu đỏ nhất định sẽ đặc biệt chú ý. Ta hiện tại thu nhận khí vận sáu tên thiết kỵ Dịch Hoang đem tất cả tụ lại một chỗ, ngược lại sẽ khiến chẳng mấy ai để ý.

Phương Vân trong lòng biết lần này không thể ở lâu. Nếu cứ ở đây mãi thì mấy tên cao thủ mười con phi long lực của Thiên Tà Tông trước sau gì cũng tìm được mình.

Cẩn thận phân biệt phương hướng một chút. Phương Vân mang theo sáu tên cao thủ Dịch Hoang, sau đó không đi hướng Nam mà nhằm hướng Bắc đi tới. Đây là những lời của Tạ Đạo Uẩn lúc trước hắn nghe được. Hướng Nam chính là phương hướng của quân doanh Đại Chu, nhất định có vô số cao thủ. Phương Vân hiện tại không có “Thiên Tà Dịch Hình Pháp” một khi đi theo hướng Nam, rất dễ dàng bị nhận ra. Đến lúc đó, các cao thủ có mười con phi long lực đồng thời ra tay, thì chỉ có con đường chết!

Hí hí!

Bỗng có một chi thiết kỵ từ phía trước đi tới, khi thấy đám người Phương Vân thì cả bọn dừng lại, ánh mắt đảo qua một chút rồi nhìn Phương Vân.

- Hắn là ai vậy? Các người làm sao lại đem theo một gã người Trung thổ?

Một gã kỵ binh cấp bậc ngũ trưởng nhìn Phương Vân với ánh mắt sắc bén, hỏi.

- Đây là thám tử Đại Chu do chúng ta bắt được. Đang muốn đem về doanh trại giao cho công chúa xử trí.

A Cốt Đả giục ngựa tiến lên, trầm giọng nói.

Giờ phút này, Phương Vân mình đầy thương tích, gục ở trên lưng ngựa, không nhúc nhích, thoạt nhìn như đã bất tỉnh từ lâu.

Đại Chu triệu phái ra mấy trăm thám báo điều tra động tĩnh của Dịch Hoang. Giết hơn một trăm, còn hơn hai trăm chạy thoát được, đây cũng không phải bí mật gì quá lớn. Mấy người này nhìn thoáng qua Phương Vân, gật đầu rồi rời đi.

Dọc theo đường đi gặp mười mấy chi thiết kỵ, cũng đều được Phương Vân che giấu tốt mà qua hết. Dần dần, chuyện gặp phải thiết kỵ Dịch Hoang ngày càng ít. Tạ Đạo Uẩn hình như đem binh lực đều tập trung ở hướng Nam, cùng với quân đội Đại Chu hình thành khu vực tiếp giáp. Đối với vùng trung tâm của Dịch Hoang, ngược lại không phải là có dụng tâm.

- Tạ Đạo Uẩn chỉ có mười mấy vạn binh mã. Cả vùng đất Dịch Hoang mặc dù so ra kém Trung thổ, nhưng cũng rất rộng lớn. Tin rằng mỗi một chỗ cũng có thể có đầy thám tử, đây chính là thực tế. Đoán chừng Tạ Đạo Uẩn sớm đã suy nghĩ kỹ, chỉ cần ta không truyền ra mưu đồ hành quân của hắn, những thứ khác đều không ảnh hưởng.

Phương Vân dần dần nắm chắc suy nghĩ của Tạ Đạo Uẩn. Vị hoàng nữ tài hoa tuyệt thế của dị tộc này trí kế vô văn không thể nào không nghĩ đến mình ngược lại đi một con đường riêng, xâm nhập trung tâm của Dịch Hoang. Chẳng qua, nếu như mình theo hướng Bắc rời đi, không truyền ra mưu đồ hành quân của nàng, như vậy đối với nàng không có uy hiếp. Có giết hay không không phải chuyện quan trọng.

- Nữ tử này quả thật lợi hại. Thật đáng tiếc, nếu như mưu đồ hành quân này được truyền đi thì tất nhiên ta sẽ lập công lớn. Xem ra cái công lao lớn này ta nhất định không chiếm được.

Phương Vân cũng không nổi giận. Lúc trước truyền ra cái bản đồ địa hình cùng phân bố binh lực cũng là công lao không nhỏ. Những công lao như vậy nếu có thể liên tiếp lập thì việc được phong tướng quân cũng chỉ là chuyện của nay mai.

Trong quân Đại Chu, các quan lại cấp bậc như ngũ trưởng, thập trưởng, giáo úy, đô úy cũng chỉ là quan ở tầng dưới. Chỉ có cấp bậc tướng quân trở lên thì mới xem như chân chính nắm quyền trong quân đội, có một chút quyền lực.

Vút!

Một mũi tên bay ra xa ngoài năm mươi trượng, một con nai ngã lăn ra đất. Phương Vân lập tức đem sáu tên thiết kỵ Dịch Hoang chạy qua. Mấy người Dịch Hoang đều lớn lên trên lưng ngựa, mỗi người trên thân ngoại trừ thanh Trảm Mã Dao, chính là cung tên và túi đựng tên.

Phương Vân chỉ huy sáu tên thiết kỵ Dịch Hoang mổ bụng con nai, đem ra con sông gần đấy rửa sạch, đốt lửa đem thiêu nướng.

Vô giả cũng là người, đều phải ăn để sống. Từ tối ngày hôm qua đến giờ, tiêu hao thể lực thật lớn. Nội lực có thể tu luyện bổ sung, nhưng thể lực muốn tu bổ nhất định phải nghỉ ngơi ăn uống.

Truyền thuyết nói rằng, cao thủ cảnh giới Tinh Phách tinh lực sinh sôi không ngừng cho nên không có mệt mỏi, nếu có thể đạt đến cảnh giới kia, có lẽ cưỡi ngựa phóng như bay mấy ngày mấy đêm, cũng không tính là gì.

Trong những người mà Phương Vân đã tiếp xúc thì chỉ có những người đã đạt đến mười con phi long lực mới là cao thủ chân chính, còn đạt đến Địa Biến cảnh thì đã không còn là cao thủ nữa, mà là cường giả.

Thịt hươu đã nướng chín, Phương Vân lấy mấy khối ra ăn, bỗng nhiên trong tai nghe được vài tiếng gió. Vừa ngẩng đầu lên thì đã thấy có bảy tám người mặc áo giống nhau, tay áo bông bành đang từ đằng xa xẹt qua đây.

-Ồ, lại là người của Long Hồ Tông!

Phương Vân trong lòng vừa động. Liếc mắt nhìn thấy dấu hiệu Long Hồ trước ngực bọn họ, nói:

- Trung thổ cách nơi này cực xa. Ngựa không dừng vó cũng phải chạy cả mười mấy ngày đêm, những người này tới đây làm gì?

Khi mà Phương Vân để ý tới đám người đó thì những người này cũng chú ý đến hắn. Nếu như không chú ý cũng khó, một đám thiết kỵ Dịch Hoang lại cùng một binh lính Đại Chu ngồi vui vẻ ăn thịt nướng với nhau, nếu nói là quái dị thì cũng quá nhiều đi.

- Kỳ quái, Đại Chu hoàng triều không phải cùng Dịch Hoang giao chiến sao? Những thiết kỵ Dịch Hoang sao lại ở cùng một tên tiểu tử trung thổ ăn thịt nướng?

Một nữ tử nhìn xuống phía dưới, nhíu mày nói.

- Chuyện thế tục, quản nhiều như vậy để làm gì? Chúng ta mau mau đi nhanh một chút, dò xét xem vô số người trong Đạo Môn, Ma Môn tụ tập ở Bắc Minh động là vì chuyện gì? Tất cả mọi người đều vì máu huyết Côn Bằng, đám người của Minh Lão tổ đã đến trước, chúng ta nếu đến trễ, có thể sẽ mất cơ hội.

Mấy người nghị luận rối rít, cũng không liếc nhìn Phương Vân nữa, một đường xẹt qua đám người Phương Vân, nhằm hướng bắc lao đi.

- Máu huyết Côn Bằng?

Phương Vân đang cúi đầu nhai nuốt, nhìn như không quan tâm, nhưng thật ra lỗ tai giương lên, sớm nghe hết câu chuyện của bọn họ, một câu cũng không bỏ. Máu huyết Côn Bằng quả nhiên là đồ tốt à. Phương Vân đang nhớ lại một chút kiến thức ghi trong cuốn 'thời đại cận cổ'.

Máu huyết Côn Bằng này, tên như ý nghĩa, chính là một giọt máu của loài Côn Bằng thời viễn cổ, thuộc về giống thần thú, hai cánh nhấc lên có thể che khuất bầu trời, trực tiếp che khuất ba nghìn dặm, ngay cả mặt trời cũng không nhìn thấy.

Võ giả chiếm được máu huyết của Côn Bằng, lập tức có khả năng hóa thành thần thú thời viễn cổ. Uy lực cực kỳ cường đại, việc khiêu chiến một cao thủ đồng cấp không phải là vấn đề.

- Đáng tiếc, loại đồ vật này quá mức bá đạo. Cảnh giới không đủ là căn bản không dùng được, cũng coi như là đồ bỏ. Mặt khác, nếu ý chí không kiên định thì chẳng những không thu được uy lực của máu huyết, mà ngược lại còn bị nó cắn nuốt, hút hết nội lực mà chết. Ta hiện tại mới có cảnh giới Lực Phách, cách Thiên Tượng Cảnh xa vạn dặm, có đoạt được đến tay cũng không dùng được.

- Thôi, trước tiên cứ nghĩ làm cách nào để thoát khỏi đây đã!

Hô!

Cái ý niệm vừa mới được đè nén xuống thì chỉ chốc lát sau lại thấy cao thủ từ bốn phương nhằm hướng bắc lao đến. Ngần ngừ một nén hương, Phương Vân đã nhìn thấy bảy tám nhóm người quần áo bất đồng thuộc các tông phái khác nhau nhằm hướng bắc lao đi.

Phương Vân ánh mắt lóe lên, đắm chiêu suy nghĩ, đột nhiên đứng dậy:

- Quên tính toán đi, Tà Đạo Uẩn hiện giờ đã đem hướng Nam phong tỏa. Ta bây giờ trở về chính là tự chui đầu vào lưới. Không bằng đi xem nào nhiệt à.

Phất tay gọi sáu tên thiết kỵ Dịch Hoang, Phương Vân trực tiếp hướng đám người mới rời đi phi theo. Khi hần cùng sáu tên thiết kỵ Dịch Hoang rời đi được khoảng trăm dặm thì ở một nơi cách xa hơn trăm dặm có một gã đại hán bỗng giật mình.

-Ồ! Làm sao sáu đạo hồng sắc tinh mang đột nhiên biến mất không thấy gì nữa chứ!

Tên này là cao thủ Thiên Tà Tông, một đường hướng phía Bắc truy tung. Tựa như đã nhìn thấy Phương Vân cùng sáu tên thiết kỵ Dịch Hoang. Nhất thời một cột khí vận màu hồng tím xông thẳng lên trời, nguy nga tráng lệ như muốn mọi người nhìn thấy.

Tên cao thủ của Thiên Tà Tông tìm lâu không được, lúc này mới nhìn đến một chỗ khả nghi, một điểm cũng không bỏ qua. Thân thể thoáng một cái, lập tức hướng phía bắc đuổi theo.

Phương Vân một đường đuổi theo, gió lốc bão cát, phương bắc càng đi càng hoang vu. Cả vùng đất trụi lủi, cao thấp phập phồng, một mảnh đất hoang vu tuyệt địa.

-Ồ! Làm sao lại không thấy nhỉ?

Phương Vân từ xa theo đuôi của một đám người trong tông phái, nhưng đột nhiên chỉ trong chốc lát đã không còn thấy người nào nữa. Phương Vân nhanh chóng đi đến địa phương cuối cùng nhìn thấy họ rồi dừng lại.

Vùng này chỉ là một khu cồn cát nhỏ bé, quan sát một hồi là không sót tý gì. Mấy người kia đột nhiên biến mất vô tung không căn cứ gì là sao?

- Kỳ quái, tốc độ những người này không nhanh lắm, không thể nào từ trong hư không biến mất được.

Phương Vân cúi đầu trầm tư, đột nhiên trong lòng vừa động, đứng ở chỗ địa phương nơi những người thuộc tông phái kia biến mất, đưa tay ra phía trước tìm tòi. Chỉ thấy từng vòng sóng như gợn nước từ giữa không trung lan ra, cảnh vật trước mắt nhất thời mơ hồ. Bàn tay vươn ra chừng ba thước, Phương Vân lập tức cảm nhận được chạm đến một màng cứng rắn, hơn xa tầng trước, tựa hồ không tiến vào được.

- Hả? Cầm chế!

Phương Vân từ cuốn 'thời đại cận cổ' biết được rất nhiều môn phái, đều không để lộ sơn môn của mình ra mà dùng cầm chế che giấu lại để phòng ngoại nhân tiến vào. Phương Vân buông tay ra, mấy sóng rung động biến mất, hết thấy đều khôi phục lại vẻ bình thường.

Oong!

Phương Vân đột nhiên khu động Thiên Địa Vạn Hóa Chung, một cỗ quang mang màu vàng trải rộng khắp toàn thân. Phương Vân đi tới phía trước một bước, tiến vào tầng nước sóng gợn đo, không khí xung quanh

chậm rãi mở ra, trong tai vang lên những âm thanh nhẹ nhẹ, Phương Vân cảm giác được mình tiến vào một địa phương hoàn toàn bất đồng.

- Ôi!

Phương Vân hít một hơi dài, cảm thán:

- Đây là nơi nào chứ!

Cảnh tượng trước mắt hoàn toàn thay đổi!

Nơi này phẳng phất là một không gian hắc ám rộng lớn vô cùng, nhìn không thấy điểm cuối. Bầu trời mây đen cuộn cuộn, chỉ có một chút ánh sáng yếu ớt xuyên qua tầng mây đen chiếu xuống không gian hắc ám này.

Cả vùng đất là một mảnh ao đầm có vô số độc trùng, quái thú ở trong này gầm thét như điên dại. Tại trung ương không gian này, là một rặng núi lớn, vắt ngang qua cả vùng đất, tản mát ra một cỗ khí tức mênh mang, cổ xưa mà đầy hắc ám.

Trước tòa núi vô cùng lớn này, con người giống như là một con kiến vậy, chỉ có thể ngược nhìn lên cao mà không có cảm giác gì.

- Đây rốt cuộc là nơi nào...

Phương Vân bị chấn kinh rồi. Tòa núi non ở trong vùng đất bóng tối này phẳng phất giống như một con cự thú thời viễn cổ, từ nó phát ra một cỗ uy áp làm cho người ta phải kinh sợ!

Trước Phương Vân cũng có rất nhiều người trong tông phái. Những người này cũng giống Phương Vân, đều đang há miệng ra khiếp sợ trước cỗ núi non đầy cổ xưa này!

Từ trên trời quan sát xuống có thể thấy tòa sơn mạch cổ xưa, hình dáng tựa như một con Côn Bằng. Thân thể chôn dưới đất, chỉ để lộ cái đầu khổng lồ trên mặt đất. Cái sơn mạch hắc ám kia chính là cái đầu của Côn Bằng.

Đại Chu Hoàng Tộc

144. Chương 140: Động Phủ Bắc Minh.

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

Biên

- Vị huynh đài này không biết là người trong tông phái nào, xưng hô như thế nào?

Ngay lúc Phương Vân còn đang rung động thì một thư sinh hắc bào tay cầm thiết phiến bay tới, mỉm cười nghiêng thân, mở miệng cười nói.

Phương Vân lúc này đã đổi một bộ cảm y mới, nhìn qua khí vũ hiên ngang, cho dù ở trong đám người thì cũng cực kỳ dễ thấy.

- Ta không môn không phái, người có thể gọi ta Phương Vân.

Phương Vân lạnh nhạt cười nói.

- Ồ.

Thư sinh hắc bào hơi nháy mắt một chút, cho là Phương Vân không muốn nói ra lai lịch của mình. Những người ở đây đa phần đều không muốn nói lên lai lịch của mình cho nên hắn cũng không cảm thấy kỳ quái.

- Tại hạ là hắc vũ thư sinh Vạn Lương, Phương huynh có thể gọi ta là Vạn Lương.

Hắc vũ thư sinh cười cười, vỗ vào thiết phiến nói.

- Phương huynh lần này hẳn cũng là vì máu huyết Côn Bằng mà tới a. Đáng tiếc là Ban Cơ tiên sinh đã sớm dùng Tiên Thiên Sổ Thuật tính toán qua, nói rằng máu huyết Côn Bằng được giấu ở trong tầng thứ mười tám của động phủ Bắc Minh. Hiện tại chỉ mở được đến tầng thứ ba thôi, phải chờ đủ mười tám cái xuân thu thì mới có thể mở được tầng thứ mười tám. Còn trước đó thì chỉ có thể cậy mạnh mà xông vào, nhưng mà nguy hiểm cũng rất nhiều. Bắc Minh lão tổ là hung nhân thời thượng cổ, cũng là người tinh thông Tiên Thiên Sổ Thuật cho nên trước khi từ trần đã cài vô số cấm chế mai phục ở trong đó. Cho dù là cường giả Thoát Thai Cảnh đi vào trong đó thì cũng hung hiểm vô cùng, đúng là cử tử nhất sanh.

“Người này nhìn qua hình như rất hiểu tin tức thì phải.”, tâm niệm của Phương Vân khẽ chuyển, cũng sinh ra ý định nói chuyện với nhau:

- Ta thấy nơi này chỉ có một tòa núi cao, sao lại nói là mười tám tầng, chẳng lẽ bên trong núi còn chia làm thành tầng tầng nữa sao?

- Ha ha.

Hắc vũ thư sinh cười lớn một tiếng:

- Cái này thì huynh đã hỏi đúng người rồi. Lão tổ Bắc Minh là hung nhân tung hoành nhất phương thời thượng cổ. Hắn từng có cơ duyên mà được một giọt máu huyết Côn Bằng, sau khi tế luyện thì có thể hóa thành Côn Bằng. Lúc hắn ra giang hồ thì cũng không cần đạo pháp gì, chỉ cần há miệng ra thì cho dù là đối thủ gì cũng nuốt hết vào trong miệng, đây cũng là nguyên nhân mà hắn có danh tiếng là hung nhân.

- Huynh hãy nhìn vào miếng không gian này, đây chính là năng lực mở không gian sau khi hắn hóa thành Côn Bằng. Bắc Minh lão tổ tinh thông Tiên Thiên Sổ Thuật, hắn tự biết thọ nguyên của mình sắp hết cho nên lựa chọn nơi này làm nơi tích diệt. Hắn đã tự đem bản thân mình tự tế luyện thành một pháp khí chia làm mười tám tầng. Mỗi một tầng đều có bảo tàng cả, mà bảo tàng quý giá nhất là máu huyết Côn Bằng lại được cất giấu ở tầng thứ mười tám. Huynh hãy nhìn ngọn núi lớn kia đi, đó chính là thân thể của hắn sau khi chết!

- Cái gì!

Phương Vân kinh hãi không thôi, sau khi chết lại hóa thành một ngọn núi, hơn nữa còn cao lớn như vậy.

Hắc vũ thư sinh hài lòng nhìn vẻ mặt của Phương Vân, nhẹ nhàng lay động thiết phiến.

- Những nhân vật thời thượng cổ, viễn cổ sau khi chết đi đều có lưu đồ vật lại, những địa phương bí ẩn giống như động phủ Bắc Minh này cũng có rất nhiều. Nhưng những địa phương mà các cường giả này chôn giấu bảo tàng cũng rất là nguy hiểm. Rất nhiều môn phái đều có ý định độc chiếm thành của riêng, nhưng còn chưa có gặp được bảo bối gì thì môn nhân đã chết đi không ít rồi.

- Huynh cũng đừng nhìn đồng người chi chút ở đây làm gì, nhưng phần lớn đều không phải vì máu huyết Côn Bằng đâu, mà là đang nhắm về bảo tàng khác trong động phủ Bắc Minh kia. Những thứ công pháp bí quyết, linh đan diệu dược, thần binh lợi khí kia tuy còn xa mới bằng được máu huyết Côn Bằng, nhưng so với máu huyết Côn Bằng thì lại thực tế với họ hơn.

Phương Vân nghe vậy thì cũng trầm nghĩ: “Máu huyết Côn Bằng đó cho dù ta giờ chiếm được thì cũng không dùng được, còn không bằng đi lấy mấy cái công pháp bí quyết, linh đan diệu dược kia.”

Ừng Ừng!

Ngay lúc này đột nhiên có một tiếng vang khổng lồ vang lên, Phương Vân ngẩng đầu lên nhìn thì bỗng nhiên thấy ở trong ngọn núi đồ sộ đó đột nhiên có những tia lôi điện lóe lên. Rồi có một đám người kêu thảm từ không trung rơi xuống, rồi bị độc trùng ở trong ao đầm nhất nhất ăn hết.

- Hắc hắc, lại có một đám người thất bại rồi!

Hắc vũ thư sinh nhìn nơi xa, chiết phiến nhẹ nhàng lay động, nhìn có chút hả hê nói.

Phương Vân nhìn cảnh này thì cũng hiểu ra một chút. Nơi này tuy có ít nhất đến hai, ba ngàn người tu đạo nhưng phần lớn đều huyền phù trong không trung, thái độ rất cẩn thận. Rất rõ ràng là những người này đang mở thông lối đi đến bảo tàng tầng thứ ba.

- Vạn Lương huynh, ta còn có việc, đi trước vậy.

Phương Vân ôm quyền nói. Hắc lúc này cũng đã nhìn ra tên hắc vũ thư sinh này sợ rằng lai lịch không ổn. Hắc tự dừng lại đây còn nói nhiều tin tức cho mình như vậy, sợ rằng cũng không có hảo ý gì.

”Quân tử không thêm chấp việc nhỏ, ta nên cách xa hắc một chút”, Phương Vân dứt lời liền hướng ra xa đi.

Hắc vũ thư sinh trong mắt xẹt qua một tia ngạc nhiên. Hắc không nghĩ tới Phương Vân lại nói đi là đi.

- Hắc, tin tức của hắc vũ thư sinh ta nào có miễn phí như vậy. Ta đã lưu lại hắc vũ châm ở trong thân thể người, chỉ cần người còn lưu lại trong không gian này thì cũng không tránh khỏi vận mệnh trở thành khối lỗi của ta!

Trong mắt hiện lên vẻ âm độc, hắc vũ thư sinh tươi cười một cái rồi bay tới một địa phương khác có cao thủ.

Phương Vân trong lúc bay vút thì Thiên Địa Vạn Hóa Chung trong đan điền lại bắt chợt lúc sáng lúc tối, giống như là đang cảnh cáo cái gì đó.

- Hử? Ta trước khi đến đây thì hết thấy bình thường mà, sao vừa mới rời đi thì Thiên Địa Vạn Hóa Chung lại có biến hóa này.

Trong lòng Phương Vân vừa động thì liền lập tức dừng lại. Nội lực rung lên tràn vào trong Thiên Địa Vạn Hóa Chung, một cỗ khí kinh nhanh chóng từ trong đan điền khuếch tán khắp toàn thân. Rất nhanh, một cỗ hắc khí như sợi lông trâu đã bị cỗ khí kinh này đẩy ra ngoài.

- Tên hắc vũ thư sinh này lại dám tính kế với ta...

Phương Vân vừa thấy cái hắc vũ châm này thì liền nhớ tới cái võ vai của hắc vũ thư sinh, trong lòng nhất thời dâng lên một cỗ lửa giận. Tâm niệm vừa động liền phá hủy đi cái hắc vũ châm này.

Phương Vân lúc này đứng ở trên không trung, hơi híp mắt lại, trong nháy mắt đã có vô số chủ ý chảy qua trong đầu.

- Hừ, sau này có cơ hội sẽ thu thập hắc.

Chủ ý đã định, Phương Vân cũng không để ý đến tên hắc vũ thư sinh nữa.

Trong không gian này lúc này đã có khoảng hai ba ngàn người, người nào cũng có thực lực trên Khí Phách cảnh, ngoài ra còn có pháp khí ngự không phi hành, thực lực không yếu chút nào. Phương Vân cũng chỉ là một con nhà vương hầu vừa mới ra trận, cho nên đối với một số tông phái ngoại quốc không hề biết chút nào.

Mà ngay ở trung ương của không gian, ngọn núi cao kia có thể núi hiểm trở, toàn thân có hắc vụ lượn lờ mang theo một cảm giác quỷ dị. Ở đỉnh núi có một cái cửa động hình vòm, trên cửa động còn có ánh sáng màu lam, phát ra âm thanh của sự hưng phấn. Chung quanh cửa động lúc này có hơn năm mươi tên cao thủ đang nhìn nhau, do dự không thôi, ai cũng không muốn ra tay cả.

- Hắc vũ thư sinh đã nói là chỉ có thể mở ra đến tầng thứ ba, nói cách khác là đã có thể tiến vào rồi. Nhưng những người này lại chần chừ không vào, xem ra chỉ là nhân vật nhỏ, còn các cao thủ chân chánh thì chưa tới.

Phương Vân tính toán trong chốc lát, hắc cảm giác trong một khoảng thời gian ngắn thì vẫn chưa có người nào có thể đánh vỡ toàn bộ cấm chế tầng thứ nhất cho nên cũng không có chú ý tới nữa.

Phương Vân có ba phi long lực, nếu bỏ vào trong triều đình thì coi như là không tệ rồi, nhưng nếu đặt ở trong đám người này thì cũng không là gì cả. Nơi này Tinh Phách cảnh có đến chín con phi long lực, một số còn mạnh hơn, mà cao thủ Tinh Phách cảnh không có một trăm thì cũng có đến một ngàn, hơi thở hùng hậu vô cùng.

Phương Vân cố gắng ẩn thân đi, xuyên qua tầng tầng mây mù dưới ao đầm mà đi xuyên qua. Chỉ thấy ở dưới chân núi, ở một địa phương cách ao đầm hơn mười trượng, có một cự thạch đang nhô ra ngoài, trên đó

có một gã đạo nhân mặt không chút thay đổi đang khoanh chân tu luyện, xung quanh cũng còn có những người khác nữa. Mà chung quanh bọn họ thì quang ảnh biến ảo không ngừng, phi long lượn quanh.

Phương Vân tỉ mỉ nhìn thoáng qua, âm thầm lú lười: “Bọn người này cư nhiên ít nhất là ba phi long lực, thậm chí mười phi long lực cũng có rất nhiều! Thật kinh khủng!”

Khí tức của những người này, quá mức kinh khủng. Phương Vân không muốn trêu chọc họ, liền ly khai từ xa. Lúc này, Phương Vân cách mặt đất, khoảng một trăm trượng.

Đúng lúc này, một gã tráng hán thân hình như cục sắt. Cánh tay hấn như đang bốc cháy, từ trong mê vụ của đầm lầy bay ra, trên tay hấn còn cầm một độc hạt to như con trâu.

- Vị huynh đài này, không biết trên người huynh có hay không “Hóa độc đan”. Không biết có thể hay không tặng ta một lọ, ta có thể dùng pháp khí để trao đổi.

Tráng hán mở miệng nói, âm thanh ong ong.

- Ta không có loại đồ vật này.

- Nhìn huynh đài cũng đến đầm lầy để tu luyện, nếu không muốn bán ra cũng không sao. Hà tất phải nói dối là không có chứ?

Tráng hán vẻ mặt mất hứng, nhưng tựa hồ cũng không muốn nói chuyện với Phương Vân nữa. Thân hình nhoáng lên, bay ra ngoài.

- Đến đầm lầy tu luyện?

Phương Vân nhìn ra phía rìa của đầm lầy nơi các có các đạo nhân, trong đầu lại hiện lên độc hạt trên cổ tay của tráng hán, trong lòng khẽ động, thầm nghĩ:

- Những người này, chẳng lẽ lợi dụng những độc vật ở đầm lầy mà tu luyện?

Phương Vân dừng lại ở trên không trung, từ từ nhìn xuống. Chỉ thấy ở trong mê vụ của đầm lầy, từng đạo bóng người đang xê dịch, găm lên liên tục, đang cùng với độc vật trong đầm lầy chiến đấu. Chỉ thấy từng đạo nội lực cuồng mãnh quét qua. Chỉ qua một thoáng, độc vật dưới đầm lầy lập tức bị luyện hóa thành một mảnh huyết nhục mơ hồ, thêm một thoáng nữa thì lập tức hóa thành một làn khói xanh mà tiêu tán. Nhưng tinh khí của những độc vật này thì lại tiến nhập vào trong thân thể của những võ đạo cao thủ.

- Thì ra người kia hỏi ta mua “Hóa độc đan” là vì muốn tiêu trừ độc tính của đám độc vật trong đầm này.

Phương Vân bưng tỉnh đại ngộ.

Tê!

Nhưng vào lúc này, phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng bén nhọn, kéo theo một mảng bùn theo bay lên, một con vật dài bảy, tám trượng, là rết đen to như cái lu, một trăm cái chân di chuyển, nhanh như thiểm điện, đánh về phía Phương Vân.

Rầm!

Phương Vân phản ứng cũng không chậm, lập tức nội lực dâng lên, Lực Phách Đại Thủ Ấn mạnh mẽ bay ra. Phía sau quang ảnh biến ảo, ba con phi long lập tức xuất hiện phía sau hấn.

Liền đánh trúng con rết độc kia, đột nhiên Phương Vân trong lòng khẽ động, dùng một pháp quyết tế luyện. Chỉ nghe xuy xuy rồi một cổ độc khí nồng đậm trên người con rết kia bay ra. Lập tức, một cổ tinh nguyên bằng bạc cuộn cuộn dâng lên trong cơ thể của Phương Vân.

- Khá thật, nguyên khí cư nhiên sung túc như thế! Còn nhiều hơn linh dược ngàn năm a!

Phương Vân không kinh sợ mà còn cảm thấy vui mừng. Hấn rốt cục cũng minh bạch vì sao trên cự thạch kia lại có nhiều cao thủ mười phi long lực như vậy. Độc vật ở trong đầm lầy này đều là thứ tốt để đại bổ nguyên khí. Chỉ cần có thể hóa giải được độc tính, nội lực lập tức có thể tăng mạnh.

Phương Vân liền nhanh chóng hấp thu.

145. Chương 141: Phế Thân Khí

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

Biên

Trước đệ nhất trọng, thì đệ nhất trọng Lực Phách cảnh, phải ngưng luyện Lực Phách, rèn luyện thân thể; khi tiến lên khí phách cảnh, thì ngưng luyện Khí Phách, mở rộng nội lực.

Hai cảnh giới này, ngoại trừ đặc thù về pháp môn ra, còn cần một lượng lớn nguyên khí. Phương Vân tu luyện đệ nhất trọng Lực Phách cảnh, hầu như chẳng hấp thu bao nhiêu nguyên khí, đều nhờ trái quả trong cơ thể cung cấp nguyên khí. Mà đệ nhị trọng Khí Phách cảnh, so với đệ nhất trọng còn cần nguyên khí nhiều hơn. Nếu theo như cách bình thường, chỉ cần vài năm, mới có thể tích lũy nguyên khí.

Hát!

Quát lên một tiếng, bức họa hoàng kim xoay tròn hiện lên, trong bức họa hoàng kim. Có một con cá chép hoàng kim lấp lánh, phía dưới, có một nhóm khẩu quyết, cùng với một bàn tay lớn hoàng kim. Mà bàn tay lớn này rõ ràng là, so với với Lực Phách Đại Thủ Ấn, còn muốn lớn hơn, uy lực hiển nhiên cũng lớn hơn rất nhiều.

- Phế thân hao hoa tự hư thành, phế bộ chi cung tự hoa cái, hạ hữu đồng tử tọa ngọc khuyết...

Người có ba hồn bảy vía. Bảy phách trong Khí Phách thì ẩn núp trong phổi. Mà trái tim chính là nguồn cội của lực lượng, tôi luyện trái tim cũng chính là tôi luyện xương cốt toàn thân, làm cho người ta sinh ra lực lượng của phi long lực; Còn phổi là trụ cột của 'khí' con người, nội lực cùng tinh khí trong cơ thể vô giả đi đâu đều là do phổi không chế.

Mục đích của việc tu luyện Lực Phách Đại Thủ Ấn chính là thông qua việc tôi luyện phổi mà đạt tới Khí Phách cường đại, từ đó làm cho người ta có năng lực có thể phun ra nuốt vào nguyên khí của thiên địa!

Phương Vân đem tâm thân tập trung vào bàn tay lớn hoàng kim, lập tức vô số pháp quyết trận pháp dừng mãnh tiến nhập vào trong đầu.

- Khí Phách Đại Thủ Ấn này cư nhiên lại có đến mười sáu trận pháp, so với Lực Phách Đại Thủ Ấn thì nhiều hơn bốn cái! Lực Phách Đại Thủ Ấn lúc trước có mười hai đạo trận pháp, ta phải thời gian thật lâu để tìm hiểu. Bây giờ nhiều hơn bốn đạo trận pháp, không biết sẽ tu luyện khó khăn ra sao!

Tâm niệm Phương Vân khê động, hai bức họa hoàng kim liền biến mất, hai tay vỗ vỗ, bắt đầu tu luyện Khí Phách Đại Thủ Ấn.

- Thiếp Long!

Nội lực trong đan điền của Phương Vân lay động, như sông lớn về biển, theo pháp quyết vận hành, nhanh chóng ngưng tụ về bàn tay. Trong chớp mắt, một cái đồ án trận pháp màu bạch nhật phức tạp huyền ảo, hiện lên trong lòng bàn tay của Phương Vân.

- Vạn khí quy dẫn, định!

Có kinh nghiệm tu luyện lực phách đại thủ ấn, Phương Vân tu luyện trận pháp đầu tiên, như ngựa quen đường cũ. Chớp mắt thời gian, trận pháp nội liễm, hóa thành một ký hiệu nhân nhật ở giữa bàn tay Phương Vân.

Đây là một cái khí phù.

- Khí phù, khí phù, làm mạnh phổi của ta! Đốt!

Phương Vân miệng niệm pháp quyết, tay phải vỗ một cái, liền đem cái khí phù giống như ngọn lửa này đánh vào trong phổi.

Ầm!

Hư không nổ vang một tiếng, phạm vi năm trượng xung quanh Phương Vân, không khí cuộn trào, từng cỗ từng cỗ thiên địa nguyên khí, dũng mãnh tiến vào trong cơ thể Phương Vân. Phương Vân chỉ cảm thấy nội lực trong kinh mạch, chỉ trong một sát na đột nhiên vận chuyển nhanh hơn ba phần, vận chuyển càng nhanh càng lưu sướng. Toàn thân bốn vạn tám ngàn lỗ chân lông thì lúc này có phân nửa, hướng ra ngoài hấp thu nguyên khí.

- Thật tốt, mới có một cái trận pháp, mà đã có khí thể như vậy!

Phương Vân mừng rỡ. hấn đánh giá một chút, cảm giác một chút tình huống nội lực của mình, hiện nay chỉ có thể tu luyện ba trận pháp, đúng là không thể trong một khoảng thời gian ngắn mà có thể tu luyện thành a.

- Trước tiên bổ sung một chút nội lực!

Phương Vân trong lòng khẽ động, thu lại thập nhị tà kiếm trận cùng với bức họa hoàng kim, nhảy một cái đứng lên. Vừa tu luyện xong một cái khí phù, Phương Vân cảm thấy nội lực trong cơ thể, trực tiếp thiếu đi một phần ba.

Địa phương này là nơi cao thủ ma đạo tập trung, loại người nào cũng có. Phương Vân cũng không dám lơ là.

Trong Lòng khẽ động, Phương Vân lập tức lao xuống đầm lầy.

ục ục!

Đại lượng bọt khí từ trong nổi lên, khi bọt khí vỡ ra, lập tức một cỗ khí tức thối rửa, mục nát bay ra. Những kịch độc trong bùn lầy này, đối với đại lượng độc trùng ở đây mà nói, là hoàn cảnh tốt nhất với chúng. Vô số rết, bò cạp, độc xà, quái mãng, thiềm thừ(thiềm thừ là con ếch) hoành hành ở bên trong, mà độc trùng nhỏ nhất cũng lớn như một con nghé con vậy. Còn những những độc trùng to lớn, thì chỉ một chân của chúng, cũng như một căn phòng lớn vậy. Những độc trùng khổng lồ như vậy, dù là Phương Vân cũng không dám tùy tiện trên chọc.

Bá!

Nội lực Phương Vân quét ngang qua, một con độc mãng bị mất đi một tầng da thịt, ở bên ngoài huyết nhục mơ hồ, thân thể ở trong vũng bùn kịch liệt dầy dụa. Độc dịch trong cơ thể nó, bốc cao đến vài chục trượng. Ở quanh thân nó, quanh ảnh biến ảo, hiện ra hư ảnh một con phi long.

- Khá thật, con độc mãng này cư nhiên là Lực Phách cảnh, trách không được ta nhất không thể đánh chết nó!

Phương Vân trầm giọng quát, một con phi long bay ra, lần thứ hai quét qua, con độc mãng này chỉ còn lại một bộ xương. Tinh nguyên nồng đậm dũng mãnh tiến vào trong thân thể Phương Vân, một lát sau, nội lực Phương Vân tiêu hao đã được bổ sung một nửa.

Tinh nguyên độc mãng có độc tính rất mạnh, cho nên mới cần hóa độc đan. Phương Vân hấp thu tinh nguyên của trái quả, bách độc bất xâm, không cần úy kỵ độc tính. Liên tiếp tìm kiếm độc vật phía dưới, cuộn cuộn tinh nguyên trải qua luyện hóa, lập tức bù đắp nội lực bị tiêu hao của Phương Vân.

- Thực sự là hảo địa phương, khắp nơi đều là linh đan diệu dược!

Phương Vân bây giờ, cũng không vội vàng trở về quân doanh. Loại địa phương luyện công tốt như vậy, thực sự là ngàn năm khó gặp, Nếu không phải khi này Phương Vân gặp tên cao thủ ngoại quốc kia thì hẳn cũng không biết được.

Bổ sung lại nội lực bị tiêu hao, Phương Vân lập thi triển Lực Phách Đại Thủ Ấn, đem hơn hai mươi con độc vật có thực lực một phi long lực, phong ấn vào trong hoàng kim đồ.

Sau khi làm xong những việc này, Phương Vân lập tức bay lên cao, lấy ra thập nhị tà kiếm trận, hóa thành một mảnh mây đen, đem mình che giấu ở bên trong.

Ầm!

Chu vi xung quanh Phương Vân năm mươi trượng, không gian bỗng nổ vang một tiếng, trong nháy mắt một cái khí phù được luyện thành. Phương Vân đem cái khí phù này phách nhập vào phổi thì phạm vi hấp thu thiên địa nguyên khí lập tức mở rộng tới năm mươi trượng.

Hiện tại, khả năng hấp thu thiên địa nguyên khí của Phương Vân so với trước thì không biết hơn biết bao nhiêu lần.

- Thiên địa vạn hóa chung, quả nhiên là một bảo bối a!

Phương Vân đối với các tầng trận pháp sau của Khí Phách Đại Thủ Ấn, càng thêm chờ mong. Lúc này, hắc cũng không đi bắt độc trùng, mà nội lực rung lên, liền bắt đầu tu luyện cái khí phù thứ ba.

Ngay khi Phương Vân đang tu luyện cái khí phù thứ ba, cách mấy nghìn trượng ở trong đầm lầy, hắc vũ thư sinh đột nhiên sinh ra cảm ứng.

- Hử? Chuyện gì xảy ra? Sao nội lực của tên Phương Vân này đột nhiên giảm xuống.

Khóe mắt hắc vũ thư sinh lóe lên một chút:

- Không quản hắc đang làm cái gì. Thời cơ đến rồi, phải trực tiếp luyện hóa hắc thành khôỉ lỗi!

Hắc vũ thư sinh tu vi không yếu, hắc sớm đã cảm ứng được, tên Phương Vân này cư nhiên là cao thủ ba phi long lực. Võ giả như vậy, rất thích hợp để luyện chế khôỉ lỗi

- Các vị huynh đài, thật ngại. Ta có một số việc, trước tiên phải ly khai một lát.

Hắc vũ thư sinh vẻ mặt hiền lành, trong mắt đầy tiểu ý, thân thể cuối xuống, hai tay chấp lại nói.

- Huynh đài nếu có chuyện quan trọng, thì cứ đi đi.

Trong hư không, một người vẻ mặt hiền lành trong đám cao thủ đạo môn phát tay, cười nói.

- Thực sự là ngại quá, lát nữa, tiểu đệ sẽ trở lại hướng về phía các huynh, tiếp tục nói về chuyện của động phủ Bắc Minh.

Hắc vũ thư sinh cáo từ, xoay người xuống dưới bay đi. Trong sát na khi hắc xoay người, ánh mắt hắc là một mảnh lạnh lẽo.

- Hử?

Thấy Phương Vân ở trong cuộn cuộn mây đen, trong lòng hắc vũ thư sinh cơ hồ muốn cười lên thật lớn:

- Thực sự là ông trời giúp ta, tiểu tử này chuẩn bị một tầng mây đen ở bên ngoài, vừa lúc thay ta che giấu hành động của mình.

Vừa bước vào trong trận, Thập Nhị Tà Kiếm trận gào thét mà đến, hắc vũ thư sinh không hề hoảng hốt, tay áo vung lên:

- Tật!

Sau lưng hắc, một đại ma thủ màu đen bay ra, vừa hạ xuống thì đã dễ dàng trấn áp Thập Nhị Tà Kiếm Trận.

Hắc vũ thư sinh lúc này cảm giác được Phương Vân lúc này nội lực trống rỗng, cực độ suy yếu, cười đắc ý, bước đến phía sau Phương Vân.

- Ha ha, Phương huynh, người thật sự là quá non a! Thiên hạ không có bữa cơm nào miễn phí, loại đạo lý này người cũng không hiểu được, cư nhiên còn ở đây mà chạy loạn.

Hắc vũ thư sinh cười ha ha, hữu chưởng lộ ra, vô số ký hiệu hắc sắc từ trong bàn tay hắc bay ra:

- Ài, thực sự là trời kỳ anh tài a. Phương huynh xem ra không thể qua được a. Không bằng, thành toàn cho tiểu đệ vừa lúc cần thân thể cùng với pháp bảo của Phương huynh, để luyện một môn ma công. Phương huynh. sẽ không từ chối chứ.

Thanh âm vừa phát ra, hắc vũ thư sinh trong mắt lóe lên một tia quang mang âm ngoan, bàn tay ấn xuống, trong hư không đột nhiên truyền đến một tiếng bén nhọn, sau đó bàn tay như lợi trảo ở trước người hắc vũ thư sinh, nhanh chóng hướng về vai của Phương Vân.

- Phương Vân, người đừng trách ta, muốn trách thì chỉ trách người quá ngu xuẩn a!

Hắc vũ thư sinh kêu lên một tiếng bén nhọn.

- Có đúng không?

Trong hư không, đột nhiên truyền đến một âm thanh như sấm sét. Hắc vũ thư sinh trong lòng cả kinh, bàn tay lập tức tăng tốc phách xuống.

Ầm

Một cánh tay hoàng kim hiện ra, tinh nguyên của hơn hai mươi con độc vật bị phong ấn cuộn cuộn tiến nhập vào thân thể Phương Vân. Nội lực của Phương Vân lấy một tốc độ đáng sợ điên cuồng tăng lên. Khi còn cách bàn tay của hắc vũ thư sinh một tấc, Phương Vân đã hấp thu xong tinh nguyên của hơn hai mươi con độc vật.

Lệ!

Nội lực cuộn cuộn trong cơ thể dâng lên, Phương Vân bỗng nhiên ngửa đầu rít một tiếng, thân thể nhoáng lên, bỗng nhiên biến mất như cửa từng có ở đó. Hắc vũ thư sinh một chưởng phách xuống, đánh vào hư không. Phát ra tiếng ù ù.

- Hắc vũ thư sinh, người có nghe qua câu này chưa? Nếu như tính toán qua chi li thì sẽ không tốt chút nào, câu này quả thật rất đúng với người đây. Chẳng lẽ người cho là mấy trò mèo người làm trên người ta mà ta không biết ư?

Ở xa hơn mười trượng, Phương Vân cước đạp hắc vân, giống như ma thần. Mỗi một bước chân một bước đi thì cả hư không đều bị rung động.

- Người phát hiện hắc vũ châm của ta?

Hắc vũ thư sinh mở miệng nói, vẻ mặt ngạc nhiên.

- Ý người là cái này sao?

Phương Vân tâm niệm khẽ động, thiên địa vạn hóa chung tràn ra một cỗ lực màu vàng, tiểu châm nhỏ như lông trâu trên vai lập tức hòa tan, hóa thành một làn khói màu xanh, từ trong bả vai Phương Vân bay ra, tiêu tán.

Hắc vũ thư sinh thân thể hơi chấn động, hắc vũ châm là độc môn bí pháp của hắn, nhỏ như lông trâu, giấu trong lỗ chân lông trên thân thể, rất khó phát hiện. Hắn thi triển từ trước đến nay, đây là lần đầu tiên bị người ta phát hiện.

- Tốt lắm Phương Vân, ta thực sự đã đánh giá thấp người. Nguyên lai người đã sớm biết, cố ý giả bộ nội lực bị tổn hao cực độ, để dụ ta đến.

Hắc vũ thư sinh nói:

- Nhưng mà người cũng quá coi thường ta rồi. Xem đây! Hát! Hắc vũ khôi lỗi, đến đây đi!

Lập tức có những bóng đen từ trên trời giáng xuống, rơi xuống bên cạnh hắc vũ thư sinh. Những nam tử này vẻ mặt không chút biểu tình, nhưng khí tức cường đại, phía sau quanh ảnh biến ảo, đều có phi long xoay quanh, cư nhiên đều là võ giả hai phi long lực.

- Giết hắn!

Hắc vũ thư sinh ánh mắt băng lãnh, ngón tay chỉ về phía Phương Vân, quát lớn. Cùng lúc đó, nội lực của hắn dâng lên, phía sau quang ảnh biến ảo, chỉ nghe một tiếng long ngâm. Cư nhiên phía sau hắn có đến ba con phi long.

- Phương Vân, người nhìn ra được thì thế nào? Ta có ba phi long lực, hơn nữa còn có những hắc vũ khôi lỗi này, đủ dư dả để giết người!

Hắc vũ thư sinh cười to một tiếng, đột nhiên thân thể bắn lên.

Lệ!

Giữa không trung, chỉ thấy thân thể hắc vũ thư sinh nhoáng lên, lập tức hóa thành một con hùng cầm lớn như tòa nhà. Hai móng ở dưới chân, hướng về phía Phương Vân chớp tới.

- Ha ha.

Phương Vân cười lớn:

- Ta hiện tại quang minh chính đại giết người, ai cũng không thể ngăn cản được. Hắc vũ thư sinh, đi chết đi!

Đại Chu Hoàng Tộc

146. Chương 142: Vào Nhà Cướp Của

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

Giọng nói vừa phát ra thì bỗng nhiên có một bàn tay to màu vàng chụp vào con hùng cầm màu đen trong hư không. Cùng lúc đó, Phương Vân thả ra mười hai đầu Đại Lực Cốt Ma ngăn cản lấy khôi lỗi.

Hư ảnh sau lưng Phương Vân cũng biến đổi không thôi, hiện ra ba con phi long bay lượn.

- Hừ! Chỉ có ba con phi long mà cũng dám nói mạnh mẽ.

Hắc vũ thư sinh hiện ra vẻ trào phúng trong mắt, ba con phi long đối chọi ba con phi long, ai chết trong tay ai còn chưa biết được.

Rống!

Nhưng vào lúc này dị biến lại phát sinh. Hư ảnh sau lưng Phương Vân lại vặn vẹo liên tục. Ngay lúc hắc vũ thư sinh đang coi thường thì lại có thêm một con phi long từ trong hư vô bay ra.

- Bốn...bốn con phi long lực!

Hắc vũ thư sinh làm sao cũng không thể tin được việc đang xảy ra trước mắt. Võ giả Lực Phách cảnh bốn con phi long lực, đừng nói là nhìn qua mà ngay cả trước kia cũng chưa từng nghe thấy. Lòng hắc vũ thư sinh không khỏi run lên, không khỏi sinh ra ý rút lui.

Ba con phi long lực kém hơn bốn con phi long lực một con phi long! Lớn hơn một cấp cũng đủ chết người. Tuy nói đơn giản là chỉ nhiều hơn một con, nhưng chênh lệch trong đó lại không thể nói đến như vậy được.

Hai cánh hắc vũ thư sinh mở ra, lập tức nhanh như một luồng thư sinh trốn về phía xa.

- Người trốn được không?

Phương Vân cười lạnh một tiếng. Bàn tay to màu vàng đã che khuất bầu trời bay thẳng đến. Hắc vũ thư sinh mới chạy ra ngoài được một trượng đã bị bàn tay màu vàng chớp lấy.

A!

Hắc vũ thư sinh kêu thảm một tiếng, trực tiếp hiện ra chân diện thật sự. Cự chương của Phương Vân nắm chắc hẳn cũng tương đương với việc hắn đang bị bốn con phi long đè ép. Hắc vũ thư sinh cảm thấy thân thể mình bị đè đến nỗi muốn nổ tung, phun ra một ngụm máu tươi, rõ ràng đã bị trọng thương.

- Phương huynh tha mạng, Phương huynh tha mạng. . .

Hắc vũ thư sinh lập tức kêu to lên.

- Vị đạo huynh kia, hạ thủ lưu tình.

Ở nơi xa, một nhóm tu sĩ mặc hắc bào kêu lên.

Phương Vân chỉ nhìn lướt qua, nhìn vào trên mặt hắc vũ thư sinh.

- Bản tính người trời sanh xảo trá, nếu ta tha cho người thì chẳng phải là tự lưu lại phiền toái cho chính mình sao.

Bàn tay lớn khẽ rung động, lập tức giết chết hắc vũ thư sinh. Sau đó thu lấy pháp khí có thể hóa thành bàn tay to màu đen tể luyện thu vào trong đan điền. Đồng thời còn nhặt lấy một cuốn sách. Phương Vân nhìn lướt qua thì thấy trên sách có viết mấy chữ ‘Mãnh Cầm Túng Hoành Pháp.’

- Quyển sách này ta không cần nhưng có thể cho bọn Sở Cường.

Phương Vân đã có ‘Tả Thanh Long Tham Trảo Bát Thế’ gia truyền, tự nhiên không cần thêm cuốn ‘Mãnh Cầm Túng Hoành Pháp.’

Mấy tên tu sĩ lên tiếng ngăn cản ở nơi xa thấy Phương Vân tàn nhẫn, quyết đoán như thế, không nói hai lời thì đã giết hắc vũ thư sinh thì không khỏi run lên, không dám trêu chọc. Cả bọn xoay đầu lại đi ra.

Tu sĩ Ma Môn, Đạo Môn ở nơi này có đến mấy ngàn người, không ai biết đối phương có lai lịch gì cả. Không có mười phần nắm chắc thì cũng không có ai dám động thủ cả.

Phương Vân vừa giết chết hắc vũ thư sinh thì hơn mười cái khôỉ lồi cũng mất đi người không chế, từ không trung rơi xuống, tõm một tiếng đã rơi vào trong ao đầm. Trong bùn nhão, vô số độc vật hiện lên, chỉ trong chớp mắt đã xé xác mười đầu khôỉ lồi ăn đi.

Ầm!

Đột nhiên trên đỉnh núi truyền đến một tiếng nổ kinh thiên, sau đó có một đạo khí lưu màu lam từ trên trời lấy thế lôi đình vạn quân đánh xuống, phá phong ấn chui vào bên trong núi.

- Có người xuất thủ rồi, chúng ta mau đi.

- Lối đi tầng thứ nhất đã mở rồi. Không chừng chúng ta còn có thể lấy được chút bảo tàng ở tầng thứ nhất.

- Các vị sư huynh mau lên, không thể để các tông môn khác vượt lên đầu chúng ta!

.....

Lúc này ở ngoài hư không đã tụ tập khoảng năm, sáu ngàn cao thủ. Khi thấy cửa động bị mở ra thì cả bọn như là bầy cá vậy, cùng nhau chui vào trong động.

- Những người này đã đợi lâu như vậy, ánh mắt đã đỏ lên rồi. Bảo vật có hạn mà người quá nhiều, e rằng sẽ có thảm cảnh mất. Ta khoan hãy đi vào, cứ đợi ở ngoài này đã.

Phương Vân thu mắt lại, cũng không vội gì. Thực lực không đủ mà chiếm được bảo vật thì chẳng khác gì dẫn đến họa sát thân.

- Ta hãy đi các địa phương khác đã, coi chừng lại có chút bảo bối gì đấy.

Thân hình Phương Vân khẽ động, lập tức biến mất vào trong đám sương mù lượn lờ trên ao đầm.

Vốn dọc theo ao đầm còn có các tu sĩ khoanh chân tu luyện, nhưng lúc này đã không còn thấy nữa, dường như tất cả bọn họ đã đi tranh đoạt bảo vật trong động phủ Bắc Minh rồi. Phương Vân nhìn lướt qua, lập tức bay đi các khác địa phương khác.

- Hử? Lại có người giống ta ư, cũng không có đi tranh đoạt bảo tàng trong động phủ Bắc Minh.

Phương Vân bay không lâu thì bỗng nhiên thấy ở ngoài ngàn trượng có một bóng người mặc áo màu vàng nhạt, đang đứng chân ở trong đám mây mù, từ từ đi lại.

Đa phần những người tới đây chỉ là vì bảo tàng trong động phủ của Bắc Minh lão tổ. Hôm nay tầng thứ nhất đã mở ra, lúc này mà còn chưa đi vào thì hoặc là giống như mình đã khám phá được mấu chốt là bảo vật khó có được nên qua một thời gian nữa hẵng đi vào, hoặc là võ công quá thấp, tự biết không có phúc duyên.

- Bảo vật trước mắt như vậy mà còn có thể giữ bình tĩnh. Người như vậy, bản thân ta cũng muốn biết là ai. Nhất thời Phương Vân lại nổi lên tính tò mò, thân hình khẽ động, khu đông Quỷ Long Chu đi qua.

- Hả? Là nữ ư?

Khi đến gần thì Phương Vân lại hơi kinh hãi. Đây là một cô gái, có làn da trắng như tuyết, mái tóc dài như mây, mặc bộ đồ màu vàng nhạt, đang dừng chân tại trong hư không. Đôi mày của nàng khẽ nhíu lại, dường như trong lòng đang có chỗ khúc mắc nào đó.

Thấy là nữ tử thì tâm tư kết giao của Phương Vân cũng phai nhạt đi, hắn cũng không muốn bị ngộ nhận là kẻ tiểu nhân. Đang tính xoay người rời đi thì người nữ này đã nghe thấy động tĩnh.

- Người nào?

Âm thanh giống như tiếng ngọc rơi xuống, thanh thúy dễ nghe.

Ngay khi buông lời hỏi thăm thì cô gái này cũng ngẩng đầu lên, lộ ra một cổ quốc sắc thiên hương, khuôn mặt động lòng người vô cùng.

Khí chất của nàng ta dịu dàng mà an tĩnh, ánh mắt của nàng sáng ngời mà nhu hòa, dường như có một cỗ lực lượng an ủi lòng người, làm cho người ta không nhận được mà vui sâu vào trong đó.

Phương Vân lập tức dừng bước, chấp tay:

- Quý vị cô nương, tại hạ là Phương Vân. Tầng thứ nhất của động phủ Bắc minh vừa mở thì đã có nhiều người tiến vào trong đó. Tại hạ đi một vòng thì phát hiện chỉ có cô nương là giống tại hạ vợ và không có đi. Trong lòng sinh ra tò mò nên muốn tiến tới kết giao một phen...

Trong mắt cô gái khẽ động, liếc nhìn Phương Vân, dường như đang nghĩ tới điều gì đó, cười nhẹ một tiếng.

- Nhưng đột nhiên phát hiện ta là nữ tử cho nên muốn tránh đi, phải không?

Nụ cười của cô gái này vô cùng tinh khiết, không hề có chút tâm tư nào, dường như là phát ra từ chính nội tâm, nhẹ nhàng vô cùng.

- Đúng vậy.

Phương Vân gật đầu, đối với người nữ này cũng có chút hảo cảm hơn.

- Cô nương hẳn không phải tới đây một mình? Tại sao lại không đi vào?

Cô gái lắc đầu, ôn nhu nói:

- Ta vốn là không muốn. Chỉ vì sự tỷ năn nỉ quá, từ chối không tịenjcho nen mới tới đây. Có thể có được bảo tàng ở động phủ Bắc Minh hay không thì đối với ta cũng không sao cả.

Phương Vân nhất thời nhìn thoáng qua người nữ tử này. Phương Vân tự hỏi chính mình có thể nào không tranh quyền thế như vậy được không. Hắn chẳng qua là hiện tại không đi vào chứ không phải nói là không có chút động tâm nào đối với bảo tàng của Bắc Minh lão tổ.

- Tại hạ với cô nương lại khác nhau. Tại hạ chỉ cảm thấy hiện tại đi vào thì chẳng những không được bảo bối, mà ngược lại còn bị vây...

Chữ ‘công’ của hắn còn chưa ra ngoài thì trong tai đã có nghe một tiếng hét thảm. Phương Vân ngẩng đầu nhìn lại thì đã thấy có một người mặc áo xanh từ trong động phủ lao đảo bay ra. Nhưng bỗng có một đạo ánh đao từ trong động phủ theo tới, nhất thời chia người này ra làm hai rồi từ trong không trung rơi xuống ao đầm. Lập tức các độc vật trong ao đầm nhanh chóng xé xác ăn.

“A!” Cô gái thở nhẹ một tiếng.

- Bên trong đã bắt đầu hỗn chiến rồi.

Lòng của Phương Vân khẽ động, lập tức phá không bay nhanh tới động phủ Bắc Minh. Nếu nói đục nước béo cò thì đây chính là lúc tốt nhất để đoạt bảo bối. Nếu như là bình thường thì không thể có cách nào đoạt được bảo vật rồi.

Thân hình thoảng một cái, Phương Vân lập tức tiến vào trong động.

Thương! Thương!

Phương Vân ngay lúc vừa mới đi vào thì đã thấy một trận đao quang kiếm ảnh. Chỉ chút bóng người ở trong lòng núi này đang điên cuồng chém giết lẫn nhau. Những cái gọi là linh chi, tiên thảo sớm đã bị hái đi, cả vùng đất bị tàn phá. Trên mặt đất lúc này đầy dấu vết chà đạp, còn có một lượng lớn châu báu, đồ trang sức rơi tán loạn trên mặt đất.

- Hắc Mãng lão tổ, người nên lưu lại chuỗi huyết đao này đi! Chúng ta ở chỗ này có nhiều người như vậy, người có muốn đi cũng không được đâu!

- Các vị sư huynh đệ, chúng ta liên thủ bày trận, đoạt lại Cửu Cung đan!

- ‘Tiêu Dao bí sách’ là công pháp cổ truyền của phái Tiêu Dao, đừng để cho hắn đi!

- A! Hắn chém ta một cánh tay, các sư huynh, thay ta giết hắn đi a!...

- Các sư huynh, bộ ‘Vạn Ma Hợp Nhất’ này chính là pháp quyết biến cái vô thành cái có, mau đoạt lại mau a....

.....

Tầng thứ nhất của động phủ Bắc Minh bây giờ cực kỳ hỗn loạn, có đến mấy ngàn người hỗn chiến. Phương Vân thấy vậy cũng là hoa mắt lên. Những người này dường như là thuộc về các môn phái đang hỗn chiến với nhau, còn có một số nhỏ đang ở bên trong đục nước béo cò.

- Mau tránh ra!

Một tráng hán hung thần sát ác lớn tiếng gầm thét lên, bay tới chỗ của Phương Vân. Trên tay của hắn còn có một cái hộp.

- Hắc hắc, tìm đúng người rồi!

Phương Vân phát hiện người này chỉ là một võ giả ba con phi long lực, lập tức cười lớn, bàn tay khê vẩy thả ra mười hai đầu Đại Lực Cốt Ma, sáu tên kỵ binh Lực Phách cảnh Địch Hoang, cộng thêm Phương Vân thì chỉ có một kích đã giết chết tên tráng hán này. Mở cái hộp ra thì thấy bên trong có một viên đan dược màu đỏ thắm, tản mát ra một cỗ hồng quang, vừa mới hít vào một chút thì có một mùi thơm lạ lùng truyền vào mũi, ngay cả tốc độ vận chuyển nội lực cũng nhanh hơn không ít.

- Gặp phải cường địch rồi, người này không dễ chọc!

Có mấy tên cao thủ đã theo dõi Phương Vân từ khi hắn bước vào. Nhưng đột nhiên phát hiện Phương Vân vừa mới khê vẩy tay thì bên cạnh đã có nhiều hơn mấy bóng người thì lòng trầm xuống, biết người này không dễ đối phó thì liền tản ra.

Phương Vân liền canh giữ ở ngay cửa động để đợi con mồi. Hắn cũng không ẩn tàng thực lực, quang ảnh ở sau lưng cũng biến ảo không ngừng, bốn con phi long ở trên hư không giương nanh múa vuốt, khí thế hùng hồn.

Phương Vân tuy đánh cướp nhưng thấy người trong môn phái thì liền tránh ra. Những người này chính là phiên toái không dễ trêu chọc, chỉ cần giết một người thì lập tức sẽ có sư huynh, sư đệ, sư thúc, sư bá, sư tổ...liên tục một đám người không ngừng chạy ra báo thù. Nhưng mà, những người độc hành sẽ không may đến thế...

Hô!

Tiếng gió gào thét, lại có một bóng đen quanh thân có tà khí cuộn cuộn đang đi ra khỏi cửa động. Phía sau hắn đang có bảy tám người cùng một môn phái đang đuổi theo.

- Vào nhà cướp của, giết đúng là người!

Đối với mấy tên tán tu này thì Phương Vân lại không hề có chút cổ kị nào.

Bàn tay vỗ một cái thì lập tức có một bàn tay màu vàng đánh ra, trong nháy mắt đã đánh đối phương thành phần vụn. Thấy hung uy như thế thì những người trong tông phái đuổi theo cũng kiêng kị không thôi. Chỉ đành trơ mắt nhìn Phương Vân lấy tiên linh thảo trên người đối phương bỏ vào trong túi mà không dám lên tiếng nào.

Đại Chu Hoàng Tộc

147. Chương 143: Ma Môn Đệ Nhất Cao Thủ - Phong Thái Thương

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

Sự phong phú của bảo tàng Bắc Minh lão tổ khiến cho Phương Vân phải âm thầm kinh hãi.

Động phủ Bắc Minh tổng cộng có mười tám tầng, càng đi xuống tầng dưới thì bảo tàng càng phong phú. Đây mới chỉ là tầng thứ nhất thôi nhưng Phương Vân đã lấy được linh chi tiên thảo đến vạn năm, còn có nhiều đan dược thượng phẩm bổ sung nguyên khí, nhìn lại có đến hơn ba mươi viên.

Bảo tàng như vậy thì đừng nói là Phương Vân mà ngay cả cường giả Địa Biến cảnh cũng phải sợ hết hồn hết vía.

- Không hổ là hung nhân từ thời thượng cổ. Chỉ là bảo tàng tầng thứ nhất thôi mà đã khiến ta phải đổ cả con mắt.

Sự tích trữ của Phương Vân cũng coi như là nhiều nhưng so với các môn nhân của các môn phái lớn thì lại xa xa không bằng. Bảo vật của những người này được cất vào cùng một chỗ, trong đó có một cái đan dược có mùi thơm lạ lùng, mùi thơm nồng đậm đến mức tựa lại giống như sương khói, cho dù cách nhau rất xa cũng có thể nhìn thấy.

- Cao thủ ở đây đông như vậy, ta lấy nhiều bảo vật vậy là đủ rồi, tránh khỏi phải khiêu khích bị những người trong môn phái kia chú ý.

Phương Vân đã thấy đủ rồi, tính ra thì thu hoạch của hắn so với nhiều môn phái nhỏ còn nhiều hơn.

- Đi lên tầng thứ hai xem một chút đã.

Phương Vân ẩn núp ở trong bóng tối, tận lực không để người chú ý. Xuyên qua cái cửa động hình núi lửa kia chính là tầng thứ hai rồi.

Đi qua đó là một mảnh không gian cực kỳ rộng lớn, cả vùng đất cao thấp phập phồng, bạch cốt ở khắp nơi, vô số thi hài cự thú nằm ở trên mặt đất....

- Đông Lãng tán nhân, viên nội đan của thượng cổ Hổ Kinh này, người giao ra đây đi.

- Nói đùa gì vậy. Loại bảo vật này sau khi tế luyện xong nếu ném xuống biển là có thể hóa thành Hổ Kinh thượng cổ, còn nuốt vào trong bụng thì có thể sinh ra đến mười con phi long lực, tại sao ta phải giao cho người?

- Không biết sống chết. Thượng cổ Hổ Kinh là hung vật từ thời thượng cổ trên biển cả, người mới chỉ là sáu con phi long lực mà dám nuốt mười con phi long lực sao? Cái ý chí điên cuồng bên trong lập tức sẽ đem người phá hủy!

Ở rất xa có hai gã nam tử bạch y đang giằng co với nhau. Khí tức của hắn vô cùng lạnh lẽo, hơi thở nặng như núi.

- Thì ra bảo tàng ở nơi đây chính là nội đan của hung thú thượng cổ.

Phương Vân không dám khinh thường. Nơi này vô cùng hung hiểm, bất cứ người nào cũng có thể thu thập hắn dễ dàng. Bốn con phi long lực đối phó với một vài võ giả cảnh giới Thoát Thai bình thường còn được, còn đối với các cao thủ Tinh Phách cảnh này thì còn kém xa. Phương Vân dùng Nặc Tức châu ẩn tàng hơi thở lại, lại đem mười hai đầu Đại Lực Cốt Ma ra hóa thành một bộ hài cốt của con hung thú hình dáng kỳ lạ, tự bao mình xuống đất rồi chậm rãi di động.

Chợt nhìn qua thì chỉ thấy đó là một bộ di hài của hung thú nhỏ, chứ căn bản không thể nghĩ đến là trong bộ hài cốt đó còn có một người ẩn núp.

Mười hai đầu Đại Lực Cốt Ma lúc này ở trong đám bạch cốt như biển rộng này đã phát huy ra hiệu quả lớn nhất.

Mười hai đầu Đại Lực Cốt Ma che đầy thân hình Phương Vân còn không nói đi, lại còn có thể hóa thành hài cốt hung thú rồi dưới sự khống chế của Phương Vân mà di chuyển trong đám hài cốt.

Từng thân ảnh có hơi thở cường đại từ phía trên Phương Vân hoặc ngay bên cạnh Phương Vân xẹt qua nhưng không có ai phát hiện được Phương Vân đang ẩn thân trong cái bạch cốt.

Hài cốt trong tầng thứ hai của đông phủ Bắc Minh có ít nhất đến mấy vạn bộ. Nhưng bộ hài cốt này cũng đã có đến vài ngàn năm, phần lớn đều đã bị hóa thạch rồi. Những con hung thú có nội đan trải qua thời gian dài như vậy thì nội đan cũng đã tiêu tán rồi. Chỉ còn vài con hung thú nhỏ còn lưu lại nội đan mà thôi.

Lúc Phương Vân tới thì cũng đã muộn, phần lớn nội đan đều đã bị lấy đi.

- Người ở tầng này cũng không nhiều lắm, phần lớn hẳn là còn đang ở tầng một đi.

Phương Vân khống chế con ‘quái thú’ do Đại Lực Cốt Ma biến hóa thành, từ từ di chuyển trong đám hài cốt.

Răng rắc!

Đột nhiên dưới chân truyền đến một tiếng giòn vang, lòng của Phương Vân nhảy lên một cái, vội vàng dừng lại rồi nằm úp lên mặt đất.

Hô!

Tiếng gió rung động, khoảng hơn mười trượng cách xa Phương Vân có một gã nam tử diện mục lãnh tuấn đang đứng trong hư không đưa mắt nhìn bốn phía một cách lạnh lùng. Sau lưng của hắn có đến mười con cự long đang biến hóa không ngừng. Hư không ở chung quanh cũng bị hơi thở đáng sợ của hắn làm cho rối loạn lên.

Phương Vân ngừng hô hấp lại, không dám để cho hắn phát hiện. Trên thân người này lộ ra một cổ hơi thở lãnh khốc. Người như thế thuộc loại có thể lấy mạng người mà không cần nguyên do.

- Kỳ quái, rõ ràng nghe được tiếng động mà!

Nam tử lăm lăm bầu lầu bầu một trận, ống tay áo rung động, phá không bay ra ngoài.

- Nơi có bảo tàng ắt có nguy hiểm cận kề. Ta phải cẩn thận một chút!

Tâm niệm của Phương Vân vừa động, vừa muốn đi thì đã bị một vật dưới chân hấp dẫn.

Đó là một đoạn xương khô, chính xác mà nói thì đó là một phần đầu lâu của con hung thú. Phương Vân hồi nãy đụng vào chính là cái đầu lâu này.

Ngay lúc bị Phương Vân chạm vào thì đoạn đầu lâu này hơi nhảy lên. Vốn cái hốc mắt đã bị chôn sâu trong đất giờ đây đã hiện ra, trong đôi mắt tản phát ra một ánh sáng màu lục nhạt.

- Hình như có cái gì?

Phương Vân khê động, vội khống chế Đại Lực Cốt Ma tiến vào, tay của hắn đã vào thăm dò. Sau khi thu hồi tay lại thì trong lòng bàn tay đã có một viên tinh thạch màu đỏ.

- Cái này chẳng lẽ là nội đan của hung thú!

Phương Vân đưa tay sờ sờ thì lập tức một cỗ khí tức ôn nhuận truyền đến, thật đúng là một viên nội đan của một loại hung thú vô danh.

- Hay lắm! Có viên nội đan hung thú này thì thời gian ta tu luyện đến Khí Phách cảnh sẽ rút ngắn đi rất nhiều.

Trong lòng Phương Vân vui mừng vô cùng, hẳn có thể cảm giác được ở trên bề mặt của nội đan có một cỗ tinh nguyên bàng bạc. Những con hung thú thượng cổ này có hình thể khổng lồ, lúc còn sống thì nội đan cũng đã tồn tại hơn mấy ngàn năm, trong đấy có ẩn chứa năng lượng cực kỳ đáng sợ.

- Không biết tầng thứ ba là bảo bối gì, ta vào nhìn một cái!

Tâm tư khê động, Phương Vân liền đi vào bên trong.

Ừng ừng!

Đột nhiên mặt đất chấn động kịch liệt, Phương Vân còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy từng bóng người thần sắc kinh hoảng đang từ thông đạo tầng thứ ba chạy ra.

- Không ổn, chạy mau! Không ngờ Bắc Minh lão tổ lại còn cho một tên cao thủ từ thời thượng cổ canh giữ tầng thứ tư!

- Bắc Minh lão tổ tinh thông toán thuật, hẳn nói bảo tàng chưa tới lúc mở thì chính là chưa tới lúc mở. Rốt cuộc là tên nào ngu xuẩn đến vậy, mạo hiểm đi xâm phạm cấm chế tầng thứ tư!

- Còn nói những thứ này làm gì? Đi!

Từng bóng người nhanh như tia chớp từ dưới đất bay ra. Thần thái của bọn hắn kinh hoảng không thôi.

- Chết!

Một âm thanh khàn giọng vang dội khắp thiên địa. Trong nháy mắt, một cơn nước lũ màu bạch sắc từ dưới đất bay ra, những người này còn chưa chạy ra được trăm trượng thì đã bị cơn nước lũ giữ lại. Rồi từng tiếng kêu thảm thiết vang lên, những bảo vật trên người cùng với toàn thân bị cơn nước lũ này quét qua lập tức biến thành nát bấy.

Ừng Ừng!

Cả tòa núi Bắc Minh bị chấn động kịch liệt, đồng thời một cỗ hơi thở đáng sợ ngay tức khắc bao phủ cả tầng thứ hai.

Ở ngay trung tâm chấn động của vùng đất bỗng nhiên có một nam tử khổng lồ thân mặc giáp bạch cốt từ dưới đất đi lên, trên người của hắn tỏa ra một cỗ hơi thở vốn thuộc về người đã chết. Nếu để ý có thể thấy con người trong mắt của hắn đen vô cùng.

Lê-eeee-eezz~!!

Một tiếng rít lên bao phủ cả tòa núi đang chấn động này. Chỉ thấy tên nam tử này vung một trảo ra, cái mâu bạch cốt ở trong không trung liên tục thu hồi vào trong tay hắn (Cái nước lũ màu bạch sắc lúc này là do cây mâu bạch cốt này hóa thành)

- Không tốt rồi, chạy mau!

- Thủ vệ của động phủ Bắc Minh đã xuất hiện rồi, đi mau!

Tầng thứ nhất của động phủ Bắc Minh liền hóa thành hỗn loạn, mấy ngàn người điên cuồng chạy trốn ra ngoài.

Phương Vân ẩn thân ở trong đám hài cốt cũng kinh hoảng không thôi. Hắn cũng không xác định được là Nặc Túc châu có thể ẩn giấu qua tên cao thủ từ thời thượng cổ này được hay không?

Nga!

Lại một tiếng rít chói tai vang lên, tên cao thủ từ thời thượng cổ này lại lần nữa vung tay lên hơn hai trượng, cây mâu bạch cốt này vừa đưa lên thì cả vùng không gian cũng chấn động theo.

Ầm!

Cây mâu bạch cốt lần nữa hóa thành một cơn nước lũ ào ra! Ngay lúc này thì dị biến đã phát sinh!

Cả vùng đất chấn động rồi bỗng nhiên có một tên nam tử lãnh tuấn xuất hiện ngay cửa thứ nhất. Tên nam tử hắc y này khoảng hai mươi bảy, tám tuổi, tóc dài xõa nửa trắng như tuyết, nửa đen như mực, quý dị vô cùng.

Cây cốt bạch mâu vừa tới trước gò má của hắn thì liền dừng lại không nhúc nhích nữa.

- Quân Niệm Sinh, Thái Tổ phái các ngươi không ra tay thì bảo vật trong động phủ Bắc Minh này liền thuộc về ta rồi!

Âm thanh của nam tử hắc y vang dội mà uy nghiêm giống như một vị thần.

- Máu huyết Côn Bằng còn chưa tới lúc xuất thế! Phong Thái Thương, nếu như ngươi không tin thì có thể đi thử xem.

Một âm thanh bình thản mà nho nhã từ trong hư không phát ra. Mỗi khi nói một chữ thì cả trời đất cũng biến ảo không thôi.

- Hừ! Ta cũng không tin cấm chế của lão tổ Bắc Minh có thể ngăn được ta!

Âm thanh vừa rơi ra thì tên thanh niên tên Phong Thái Thương đột nhiên bước một bước ra. Chỉ nghe một tiếng phịch thì cái cốt mâu đã vỡ vụn ra, còn tên cao thủ to lớn đứng ngay động khẩu tầng thứ ba cũng đột nhiên toàn thân run lên, rồi thân thể, cốt giáp đã vỡ vụn xuống.

- Chỉ là một tên khôi lỗi từ thời thượng cổ mà cũng dám chặn đường đi của ta!

Phong Thái Thương hừ lạnh một tiếng, tóc dài phiêu phát trong gió. Hắn cũng không có ra tay mà chỉ là trực tiếp bước ra từng bước một.

Tốc độ của hắn cực nhanh, mỗi khi bước ra thì cả mặt đất cũng chấn động theo. Chân của hắn dường như có cả vạn quân cùng đi, mỗi khi rơi xuống thì mặt đất lại hơi nứt ra, thanh thế cực kỳ kinh người.

Ầm! Ầm! Ầm!

Trước khí thế này thì tên cao thủ từ thời thượng cổ ngay cả năng lực chống cự cũng không có. Phong Thái Thương chỉ đạp một cái thì đã biến hắn thành phần vụn. Thân hình của Phong Thái Thương hơi lóe lên rồi bỗng nhiên biến mất ở tầng thứ ba, mà âm thanh ù ù vẫn từ dưới đất truyền lên như cũ.

- Phong Thái Thương? Tên khôi lỗi này sợ rằng có thực lực của Địa Biến cảnh nhưng trước mặt hắn thì ngay cả năng lực chống cự cũng không có!

Phương Vân âm thầm kinh hãi trước thực lực của Phong Thái Thương này.

Theo ‘thời đại cận cổ’ thì máu huyết Côn Bằng chính là bảo vật mà cao thủ Thiên Tượng cảnh muốn cầu, Phương Vân đã sớm nghĩ tới bảo vật như vậy sẽ hấp dẫn nhiều cao thủ tới đây. Nhưng không ngờ rằng lại xuất hiện người khủng bố bá đạo như vậy, không cần động thủ mà chỉ cần một cước trực tiếp thì đã đem tên cao thủ khôi lỗi này đạp thành phần vụn.

Ừng ừng!

Tiếng động ở phía dưới không ngừng truyền lên, từng âm thanh rùng rợn làm người khác phải sợ hãi từ dưới đất truyền lên không thôi.

- Cầu phú quý trong nguy hiểm! Vào xem một chút! Bảo vật tầng thứ hai đã trôn quý như vậy, nếu như có thể lấy được bảo vật từ tầng thứ mười trở đi thì không phải là phát tài sao.

Thân hình khẽ động một cái thì Phương Vân đã chạy vào trong lòng đất đuổi theo.

- Môn nhân Thiên Tà tông dựa vào Nặc Tức châu mà giấu diếm được Tam Công thì ta hắn cũng có thể dựa vào cái này mà giấu diếm được Phong Thái Thương!

Cái mà Phương Vân giờ có thể dựa vào cũng chỉ có Nặc Tức châu này mà thôi. Thực lực của tên Phong Thái Thương này quá mức cường đại, Phương Vân lần đầu tiên lúc sinh ra có cảm giác là mình đang đùa với lửa vậy!

Đại Chu Hoàng Tộc

148. Chương 144: Tầng Thứ Mười Tám

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

Càng đi xuống dưới thì bóng tối càng bao phủ nhiều hơn. Nhưng nhờ vậy mà Phương Vân cũng che giấu thân thể của mình tốt hơn, hắt lấy chiến giáp ra bao vây thân thể mình sau đó ẩn thân trong bóng tối, bước nhanh qua.

Một lối địa mạch khổng lồ uốn nếp dẫn đến tầng thứ ba, con đường này đã bị Phong Thái Thương bước qua, mà bảo tàng ở tầng này cũng đã bị người đoạt đi hết.

Phương Vân cũng không có nhìn làm gì, trực tiếp đi lên tầng thứ tư.

- Hả?

Vừa bước vào tầng thứ tư thì Phương Vân kinh hãi không thôi.

Cả tầng thứ tư đã bị phá thành mảnh nhỏ, có vô số cao thủ thể hình khổng lồ từ thời thượng cổ đang bị đè ép xuống đất, dường như là đã bị người nào đó chế phục. Phương Vân nhìn lướt qua mặt đất cũng không thấy có bảo vật gì.

- Lai lịch của người này rốt cuộc là gì? Ta một đường đuổi theo hắn nhưng dường như cước bộ của hắn chưa từng dừng lại, ngay cả thủ vệ thượng cổ ở tầng thứ tư cũng không ngăn trở một chút cước bộ của hắn được!

Ừng Ừng!

Tiếng vang dưới đất càng lúc càng xa, chứng tỏ Phong Thái Thương đã tiến xuống sâu lắm rồi.

- Nhanh chóng đuổi theo thôi!

Phương Vân lập tức theo dấu tích Phong Thái Thương đã để lại ở trên mặt đất mà đuổi theo. Lúc này hắn cũng nghe ở phía sau có tiếng gió truyền đến. Rõ ràng người có ý niệm cầu phú quý trong hiểm nguy cũng không chỉ có một mình hắn.

Tầng thứ năm, tầng thứ sáu, tầng thứ bảy...

Phong Thái Thương giống như là một con ngựa không ngừng đưa vó lên tiến về phía trước. Các cao thủ khôi lỗi hay hung thú của lão tổ Bắc Minh cũng đều không ngăn được hắn. Tác phong của Phong Thái Thương chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung ra: Hung Diễm Đào Thiên!

Xứng đôi với sự bá đạo của hắn chính là thủ đoạn cướp đoạt của hắn. Một đường Phương Vân đi theo nhưng cũng không lấy được chỗ tốt nào cả!

- Không hổ là cao thủ! Ngay cả năng lực cướp đoạt bảo vật cũng cao như vậy!

Phương Vân lúc ở mỏ Ba Lâm đã thấy được thủ đoạn Lý Ưc Huyền thu lấy bảo vật bỏ vào trong bảo khố, hắn biết Phong Thái Thương rất có thể cũng có năng lực như vậy.

- Dưới tay của Lý Ưc Huyền mà ta cũng có thể lấy được một cái Quỷ Long Chu. Ta cũng không tin một đường mạo hiểm đi theo như vậy mà cũng không lấy được gì!

Khí thế dâng cao, Phương Vân lại tiếp tục đi xuống.

Lúc này thì không gian càng lúc càng tối đi. Dường như mấy tầng đầu của động phủ Bắc Minh còn ít người đi theo, nhưng đến mấy tầng sau thì càng có nhiều người hơn. Mà bản thân của Phong Thái Thương cũng biết có người ở sau nên ở những chỗ có khắc công pháp bí quyết đều đã bị hắn xóa đi.

Tầng mười ba, tầng mười bốn, tầng mười lăm, tầng mười sáu...

Thanh âm ừng ừng càng ngày càng gần hơn. Mười tầng sau của động phủ Bắc Minh gây cho người ta có cảm giác như là một con hung cầm mãnh thú từ thời thượng cổ vượt thời không trở lại đang trải rộng trong đó. Mà Phong Thái Thương thì giống như một thiên thần tạo hóa mới, một đường chém giết tới.

Ngay ở tầng thứ mười bảy tràn ngập ma khí không ngừng cuộn cuộn chảy vào. Phương Vân thấy ở ngay đó một pho tượng đen khổng lồ có ba đầu, mười tám tay, cao gần trăm trượng đang đứng sừng sững ở đó. Từ người

của pho tượng này phát ra một cỗ hơi thở hắc ám, cổ xưa, nguyên thủy, bá liệt. Phương Vân thậm chí còn không có cách nào tiến vào cửa của tầng thứ mười bảy.

Lê-eeee-eezz~!!

Từng con hung cầm giương cánh hơn mười trượng đang gào thét chói tai trên bầu trời, hai cánh của chúng nó vũ động trong hư không nhưng là đao kiếm phách trảm mang theo từng đạo khí lăng sắc bén. Pho tượng khổng lồ đứng ở đó vừa vung ra một quyền thì liền có một đám hung cầm hóa thành huyết vũ, miệng vừa mở thì đã có hơn mười con hung cầm rơi vào trong miệng của hắn.

Ừng ừng!

Lúc này trong hư không sấm chớp ầm ầm, càng làm cho pho tượng này giống như là một ma thần.

- Thực lực của người này đã tiếp cận với thần ma rồi!

Nhìn cái thân ảnh vĩ đại trong thiên địa kia, trong lòng Phương Vân rốt cuộc đã sinh ra ý nghĩ muốn thoái lui. Tên Phong Thái Thương này quá cường đại, sự chênh lệch của hai người không thể nào bù đắp trong lúc nhất thời được.

Ầm!

Cuối cùng một quyền đã tung ra, chiến đấu kết thúc, Phong Thái Thương lần nữa hiện ở lên trên mặt đất. Mái tóc dài nửa đen nửa trắng cực kỳ nổi trội ở trời đất, lúc này Phương Vân cảm thấy thân hình của mình còn không động đậy được.

Hô!

Dường như nội lực đã bị tiêu hao quá nhiều, chỉ thấy quanh thân Phong Thái Thương có từng luồng khí lăng hắc ám bao quanh, rồi tất cả thi thể của hung cầm bị hắn té luyện thành tinh khí cuộn cuộn hút vào trong cơ thể của hắn.

Uống!

Lúc này Phong Thái Thương đã mở mắt ra, trong mắt tán ra quang mang chói mắt, chiếu rọi bừng sáng cả tầng thứ mười bảy. Quát một tiếng lên, Phong Thái Thương giống như là một đầu ma thần, bước nhanh tới phía trước, cả vùng đất lại lần nữa chấn động rồi tan vỡ ra.

Ầm!

Cả tầng thứ mười bảy chấn động lên, Phương Vân ở cửa động còn chưa biết chuyện gì xảy ra thì đã thấy Phong Thái Thương bị đẩy ngược trở về.

- Cấm chế của Bắc Minh lão tổ thật là lợi hại.

Phong Thái Thương há miệng nói một câu rồi lập tức phun ra một ngụm máu tươi.

- Phong Thái Thương bị thương rồi!

Phương Vân lấy làm kinh hãi. Đây là lần đầu tiên hắn thấy Phong Thái Thương bị thương.

- Ta đã sớm tu luyện đến cảnh giới nghịch thiên cải mệnh, cái gì Bắc Minh lão tổ, cái gì Tiên Thiên Toán Thuật, ta cũng không tin cần phải chờ thêm tám xuân thu nữa mới có thể nhận lấy máu huyết Côn Bằng!

Phong Thái Thương gầm thét một tiếng, một lần nữa hóa thành một ma thần khổng lồ bay vào cửa tầng thứ mười tám.

Ầm!

Cả tầng mười tám vốn đang tối đen bỗng biến hóa lên, chỉ thấy một bàn tay khổng lồ màu đen che khuất cả bầu trời từ đằng xa vươn tới. Cái bàn tay này to lớn vô cùng, tựa như cả thiên địa cũng có thể bắt vào trong tay. Phong Thái Thương đứng trước bàn tay này thật nhỏ bé, giống như là một con kiến vậy.

Rầm!

Phong Thái Thương bị cự chưởng này vỗ một cái nhất thời kêu thảm một tiếng rồi như một con diều bị đứt dây quay cuồng bay ra ngoài, một đường xuyên qua cả cửa vào tầng thứ mười bảy, rớt xuống một chỗ cách Phương Vân mấy trăm trượng.

Mới vừa đứng lên thì thân hình của Phong Thái Thương loạn choạng, thiếu chút nữa đã ngã nhào xuống đất. Thân hình thoáng một cái, Phong Thái Thương mang theo thân thể thương tích đầy mình bay ra ngoài.

- Cái này...

Phương Vân ngây dại ra, mình kém xa Phong Thái Thương đến mấy vạn dặm, mà Phong Thái Thương còn không vào tầng thứ mười tám được thì mình dám vào sao?

- Đi lục soát lại xem sao, xem thử có thể có thu hoạch gì ở tầng thứ mười bảy không?

Một đường đi theo Phong Thái Thương xuống đây thì Phương Vân cũng không có gặp may gì, nếu cứ như thế mà trở về thì lòng không cam được. Vừa nghĩ một cái liền đã chui lại vào tầng thứ mười bảy.

Bên trong tầng thứ mười bảy trống rỗng không có gì, càng đi xuống thì không gian càng nhỏ, khi vào trong tầng thì phương viên cũng chỉ còn có mấy trăm trượng.

- Không có, không có. . . không có gì cả!

Phương Vân quay một vòng thì muốn phát điên lên. Ai cũng nói động phủ của Bắc Minh lão tổ toàn là bảo tàng nhưng mười tầng sau trở đi thì chẳng những không có linh dược tiên thảo mà ngay cả bí quyết pháp môn cũng không có. Nếu có thì chỉ có sinh vật hung mãnh từ thời thượng cổ.

- Đúng rồi, các sinh vật từ tầng mười đến tầng thứ mười tám chỉ vì thủ hộ Côn Bằng máu huyết ở tầng mười tám mà tồn tại. Nếu chiếm được Côn Bằng máu huyết thì cũng đã tương đương với việc chiếm được bảo tàng lớn nhất. Có thể đi vào tầng thứ mười thì đó đã là những cao thủ đứng đầu, những người này đã không còn để ý đến những bảo tàng khác, chỉ có Côn Bằng máu huyết mới có thể khiến cho bọn hắn động tâm!

Phương Vân suy nghĩ lại thì liền hiểu ra.

Ánh mắt quét ngang qua cái cấm chế tối đen như mực ở tầng thứ mười tám, lòng của Phương Vân khê động, dường như nhớ tới một vật.

- Cấm chế ở nơi này hình như lực công kích càng lớn thì lực phản kích càng lớn hơn. Lúc Phong Thái Thương mới bắt đầu thì cũng chỉ bị thương nhẹ, sau đó vận dụng lực lượng chân chính thì lại bị cấm chế làm trọng thương chính là minh chứng cho điều này.

Phương Vân đang nhớ lại Thiên Địa Vạn Hóa Chung của mình. Thiên Địa Vạn Hóa Chung có tác dụng bài trừ cấm chế, chỉ là công lực của mình quá thấp, không biết có thể phá vỡ cấm chế ở tầng thứ mười tám hay không?

Phương Vân vươn tay nhẹ nhàng động đến cấm chế ở tầng thứ mười tám, lập tức một cảm giác phồng tay ở đầu tay truyền đến.

Oong!

Phương Vân liền khu động Thiên Địa Vạn Hóa Chung, chỉ nghe thấy Thiên Địa Vạn Hóa Chung phát ra một tiếng vang nhẹ rồi tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt trải rộng đến lòng bàn tay Phương Vân. Ngay khắc đó, Phương Vân cảm giác được nơi bàn tay tiếp xúc liền trở nên mềm mại hơn một chút, chứ không như lúc ban đầu là cứng rắn không cách nào phá nổi, nhưng vẫn không thể nào vào được.

- Thực lực của ta quá yếu nên không thể phát huy đầy đủ năng lực của Thiên Địa Vạn Hóa Chung mà phá vỡ cấm chế đi vào.

Phương Vân nghĩ ngợi nói. Ngay lúc này thì có tiếng ồn ào ở phía sau truyền đến.

- Phong Thái Thương quả nhiên lợi hại, cấm chế của Bắc Minh lão tổ mà không làm gì được hẳn cả. Không hổ là đệ nhất cao thủ trẻ tuổi của Ma Tông.

- Mọi người mau chóng qua xem một chút, nói không chừng có thu hoạch gì đó ngoài ý muốn.

“Không tốt, những người này đã tới rồi. Hiện tại chỉ có một mình ta ở tầng thứ mười bảy, những người này nếu muốn không chú ý đến ta thì cũng quá khó khăn!”

Ánh mắt của Phương Vân khẽ lóe lên, đồng thời thật nhanh nhìn qua chung quanh!

Uống!

Phương Vân đột nhiên triệu tập mười tám đầu đại lực cốt ma ra đồng loạt đào một cái hố ở trong góc. Phương Vân vội vàng ẩn thân trong đó, sau khi chỉ huy mười tám đầu Đại Lực Cốt Ma dùng bùn đất chôn lại cũng nhanh chóng triệu hồi chúng về.

Phương Vân vừa mới ẩn thân thật kỹ, đồng thời dùng Nặc Tức Châu che giấu hơi thở đi thì lập tức có hơn mười bóng ảnh vào tầng thứ mười bảy. Hơi thở của những người này cường đại, đều là các cao thủ Tinh Phách cảnh tám con, chín con, mười con phi long lực.

- Không có ai cả!

- Nhìn xem chung quanh một chút, xem thử có bảo bối gì không?

- Đáng giận, tên Phong Thái Thương này cướp đoạt cũng thật sạch sẽ, ngay cả một đồng tiền cũng không lưu lại!

- Cầm chế tầng thứ mười tám quả nhiên chưa mở, Toàn Cơ tiên sinh quả nhiên lợi hại, Côn Bằng máu huyết phải chờ đúng tám nữa mới hiện thể rồi.

Sau khi nhìn một vòng thì những người này cũng rời đi, cũng không có ai dám đánh vào cầm chế tầng thứ mười tám.

- Đi rồi, ta cũng nên đi ra thôi!

Phương Vân vừa muốn nhảy ra khỏi lòng đất thì đột nhiên trong lòng có một chủ ý.

- Trên người của ta hiện giờ có hơn hai mươi linh chi tiên thảo vạn năm, hơn ba mươi viên đan dược thượng phẩm tăng trưởng nguyên khí, còn có một viên nội đan hung thú thượng cổ. Chắc chắn sẽ không có người nào nghĩ sẽ có người ở nơi đây mà tu luyện đâu.

Nghĩ như vậy thì Phương Vân cũng không ra ngoài nữa. Nội lực vừa động thì đem hết hơn hai mươi linh chi tiên thảo vạn năm, hơn ba mươi viên đan dược thượng phẩm tăng trưởng nguyên khí toàn bộ nuốt vào bụng. Lập tức linh khí không ngừng sinh diễn ra ngoài khiến cho nguyên khí ở trong cơ thể cấp tốc tăng lên.

- Nhanh tu luyện.

Trong đầu Phương Vân nhanh hiện ra mười sáu đạo trận pháp của Khí Phách Đại Thủ Ấn, rồi ngồi xuống, hai tay nhanh chóng kết ấn để tu luyện trận pháp tầng thứ tư.

Rầm!

Trận pháp thứ tư, trận pháp thứ năm, trận pháp thứ sáu...

Một cỗ nguyên khí bàng bạc sinh ra bị Phương Vân lấy ra tu luyện Khí Phách Đại Thủ Ấn. Lượng nguyên khí do linh chi tiên thảo, đan dược thượng phẩm sinh ra tất nhiên hùng hậu nhưng tốc độ tiêu hao nguyên khí của Khí Phách Đại Thủ Ấn cũng cực kỳ đáng sợ.

Trận pháp thứ mười, trận pháp thứ mười một...trận pháp thứ mười lăm!

Khi tu luyện đến trận pháp thứ mười lăm thì cơn sóng nguyên khí trong cơ thể của Phương Vân lập tức tiêu hao đi bảy tám phần. Nguyên khí do hơn hai mươi linh chi tiên thảo vạn năm, hơn ba mươi viên đan dược thượng phẩm lại không thể giúp Phương Vân cô đọng ra đủ Khí Phách Đại Thủ Ấn!

- Sao mà cần nhiều đến nguyên khí như vậy?

Phương Vân cũng sợ đến ngậy người. Tâm quyết một cái thì Phương Vân lập tức đem viên nội đan hung thú trong ngực ra luyện hóa rồi.

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn vang lên, đạo trận pháp thứ mười sáu đã luyện thành rồi.

Phương Vân thừa dịp này mở mắt ra, mượn lấy nguyên khí bàng bạc trong nội đan hung thú kết thành mười sáu đạo trận pháp rồi tiếp tục đánh sâu vào cảnh giới Khí Phách.

Đại Chu Hoàng Tộc

149. Chương 145: Năm Lấy Ý Chí Của Côn Bằng

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

- Khí phù phân ly!

Phương Vân duỗi ngón tay ra, đạo khí phù thứ nhất bay ra rồi hóa thành một đạo trận pháp huyền ảo thứ nhất!

Ầm!

Nguyên khí chung quanh dao động, trên đỉnh đầu Phương Vân bắt đầu xuất hiện ba con phi long gương nanh múa vuốt.

Rầm! Rầm!

Đạo khí phù thứ hai, thứ ba lại bay ra, ba đạo khí phù hợp nhất xong thì sau lưng Phương Vân đã có con phi long thứ tư từ trong hư không xuất hiện, quanh ảnh càng lúc càng rõ ràng.

Ngón tay của Phương Vân di động liên tục, theo đó từng đạo khí phù hóa thành trận pháp cũng nhanh hơn, mà theo đó thì hơi thở của Phương Vân cũng tăng vọt một cách kinh người.

- Hử? Lại có người ẩn núp ở dưới đất!

Khi một đám cao thủ Tinh Phách cảnh đang muốn thoát ly động phủ Bắc Minh thì đột nhiên cảm giác được sâu trong lòng đất đang có một hơi thở như sóng biển dâng cao lên, nhất thời thay đổi sắc mặt.

Bọn họ lúc này đã tìm qua, nhưng ngoài bọn họ thì không còn ai cả.

- Đi xuống xem một chút!

Một gã võ giả Tinh Phách cảnh đỉnh phong mười con phi long lực lên tiếng nói. Rồi lập tức nguyên cả đám hướng xuống sâu tầng thứ mười bảy của động phủ Bắc Minh bay đi. Ngay lúc mọi người bay vút xuống thì cổ hơi thở kia cũng tăng cao một cách kinh người!

Bốn con phi long lực, năm con phi long lực, sáu con phi long lực...!

Sắc mặt mọi người càng lúc càng thay đổi, mấy tên võ giả sáu con phi long lực lập tức dừng lại, chỉ còn mấy tên cường giả trên tiếp tục đi xuống.

Tầng thứ mười lăm, tầng thứ mười sáu, tầng thứ mười bảy!

- Người đâu?

Tầng thứ mười bảy trống rỗng không có ai, trừ cái hố nhỏ ở ngay góc thì không thấy gì cả. Ánh mắt quét qua một vòng, lập tức mấy tên cao thủ mười con phi long lực tập trung đến cửa tầng thứ mười tám...

- Chẳng lẽ hần đi vào tầng thứ mười tám rồi?

Mọi người sững sờ tự hỏi, có chín con phi long lực đã được cho là cường giả, nhưng so với Ma Tông Phong Thái Thương thì còn kém quá xa.

Lấy thực lực của Phong Thái Thương cũng không có cách nào tiến vào được tầng thứ mười tám, mọi người không tin tên võ giả quỷ dị kia có thể xông vào được.

- Người này vào trước so với chúng ta, bảo tàng của ba tầng sau nhất định có không ít rơi vào tay hắn. Tìm hắn rồi giết đi!

Một gã nam tử sắc mặt hung tợn, ánh mắt lạnh đậm nhìn xung quanh, đứng ở trong hư không nói.

- Đúng, sư huynh!

.....

- Đây chính là tầng thứ mười tám của động phủ Bắc Minh sao?

Phương Vân từ trong cấm chế đen nhánh đi ra, vừa đi ra thì đã thấy một khoảng tối không bờ bến, trong đó còn có một cỗ hơi thở âm lãnh. Lúc này hắn có cảm giác như thân mình đang đi sâu vào trong chỗ sâu của biển rộng vậy.

Ở ngay trung ương của khoảng không hắc ám này có một viên hổ phách khoảng đầu quyền đang trôi nổi trong hư không, ngay trung tâm của hổ phách chính là một giọt máu màu hoàng kim. Giọt máu hoàng kim này quay cuồng ở trong hổ phách, từ đó phát ra một cỗ uy áp vô cùng cường đại. Hư không chung quanh dưới cỗ uy áp đáng sợ này không ngừng quay cuồng, gầm thét, phát ra một cỗ âm thanh như triều dâng.

- Đây chính là máu huyết Côn Bằng sao?

Phương Vân nhìn về phía trước. Từ giọt máu ấy hắn có cảm giác dường như có một sinh mạng đang không ngừng gào thét, giãy dụa, muốn từ trong hổ phách đi ra ngoài.

Ầm!

Phương Vân bước lên một bước về phía trước thì không gian liền chấn động, một cỗ áp lực như sóng biển từ phía trước truyền đến, dường như đây là uy áp do máu huyết Côn Bằng truyền ra.

Rầm! Rầm!

Bước thứ hai, thứ ba...cả không gian tầng thứ mười tám đều chấn động lên! Mỗi khi Phương Vân tiến thêm một bước thì cỗ áp lực vô hình cũng càng lúc càng mạnh hơn.

Rầm!

Khi bước ra bước thứ mười lăm thì trong tai Phương Vân truyền đến âm thanh như núi lở biển đảo, quanh ảnh trước mắt càng lúc càng biến ảo. Trong lúc loáng thoáng Phương Vân dường như có cảm giác có một bóng đen to lớn vô cùng đang từ biển bay ra, che khuất cả bầu trời bay tới trước mặt mình.

Uống!

Ánh mắt của Phương Vân rực sáng lên, tám con phi long to lớn từ không hư vô bay ra, khí thế như sơn băng địa liệt, cực kỳ đáng sợ!

Tám con phi long lực!

Vừa bước vào Khí Phách cảnh thì Phương Vân đã có tám con phi long lực, so với một cao thủ Tinh Phách cảnh bình thường thì còn mạnh hơn!

- Cũng chỉ là một giọt máu! Ta cũng không tin chỉ là một giọt máu huyết của Côn Bằng đã chết mà có thể ép ta không thể động đây!

Lòng tin của Phương Vân tăng mạnh, lập tức sải bước đi tới phía trước!

Rầm! Rầm!

Cả tầng mười tám quanh quẩn tiếng bước chân của Phương Vân. Bóng tối nồng đậm chung quanh ngay khi Phương Vân bước ra bước thứ mười sáu thì đột nhiên biến thành thực chất, một luồng sóng bóng tối lạnh như băng như biển rộng bắt đầu trải dài ra.

Một cổ áp lực vô cùng vô tận từ bốn phương tám hướng vọt tới, trước cổ áp lực này thì cho dù là một ngọn núi cũng muốn bị đè sập, chấn nát thành bụi phấn.

Phương Vân bắt đầu khó thở, bước chân càng lúc càng khó hơn. Phi long sau lưng hắn đã bị ép nổ tan tành, dưới áp lực kinh khủng này thì da thịt toàn thân hắn cũng bắt đầu nứt ra, máu đầy toàn thân.

Phương Vân giờ đây có cảm giác như mình muốn nổ tung lên!

- Chỉ cần ba bước nữa là ta có thể lấy được máu huyết Côn Bằng!

Phương Vân mở mắt, cố gắng nhìn thoáng qua phía trước. Chỉ là khoảng cách ba bước thôi nhưng lại xa tựa như đường chân trời. Phương Vân không nghĩ ngờ chút nào nếu như mình bước thêm bước nữa thì cổ áp lực sẽ tăng lên gấp mười lần, rồi sau đó cả người mình sẽ nổ tung lên.

- Thiên Địa Vạn Hóa Chung, ta còn có Thiên Địa Vạn Hóa Chung!

Phương Vân sức nhớ lại. Hắn chính là dựa vào Thiên Địa Vạn Hóa Chung mà có thể xuyên qua cấm chế tầng thứ mười tám.

Oong!

Thiên Địa Vạn Hóa Chung khoảng bằng ngón tay cái ở đan điền chấn động một cái rồi một cổ lực lượng vô hình bao phủ toàn thân Phương Vân, lập tức cổ áp lực đáng sợ này giảm đi rất nhiều.

Rầm!

Nhất thời Phương Vân tỉnh táo hơn rất nhiều, bước ra bước thứ mười bảy!

Rầm!

Bước thứ mười tám! Cổ áp lực đáng sợ này lại lần nữa bổ nhào tới, đồng thời trong hư không bỗng xuất hiện một cổ hơi thở cổ xưa, hắc ám cuốn tới làm cho trong đầu Phương Vân vang lên một tiếng rít đáng sợ.

Tiếng rít vừa vang lên thì Phương Vân như bị thương nặng, toàn thân run lên, một cổ huyết vụ từ các lỗ chân lông toàn thân phun ra. Sắc mặt vốn hồng nhuận cũng thoáng cái trở nên trắng bệch, giống như là bị bệnh nặng vậy.

- Thật là lợi hại! Không trách được tầng thứ mười tám lại không có cấm chế nào. Phòng hộ lợi hại nhất chính là ý chí của Côn Bằng!

Phương Vân đã sớm ngờ tới là máu huyết Côn Bằng sẽ không có dễ dàng mà bị lấy đi như vậy, chẳng qua là không ngờ tới chỉ là một giọt máu mà lại khó khăn đến như vậy. Nếu như đổi lại một người khác thì cho dù có tu vi là mười con phi long lực, còn chưa đến gần máu huyết Côn Bằng thì chỉ sợ cũng nổ xác mà chết.

Một bước! Chỉ còn khoảng cách một bước nữa thôi là Phương Vân có thể lấy bảo tàng lớn nhất của Bắc Minh lão tổ, máu huyết Côn Bằng!

Chỉ là một bước gần thôi nhưng đã có thể so sánh với khoảng cách của cả trời đất, vô cùng xa xôi.

Côn Bằng là hung vật từ viễn cổ, ra đời trong Bắc Minh bát ngát. Lúc mới sinh thì lấy tên là Côn, ngoại hình vô cùng to lớn, giống như cá, lấy những hung vật trong biển cả như Long Kinh, Hồ Kinh làm thức ăn.

Sau khi trải qua vạn năm tích trữ đủ năng lượng thì đã phá biển ra mà ra, từ cá hóa chim, đôi cánh giương ra đến ba nghìn dặm, nuốt vùn phun khói, trở thành hung vật trung hoành trong thiên địa. Những hung thú trên đất liền như giao long, phi long, độc mãng cũng trở thành lương thực cho nó.

Hung vật như vậy lúc trời sanh đã có một cổ ngạo khí cùng lệ khí. Ý chí của nó như trăng cao treo trên thiên không, trời sanh đã có ý muốn bao trùm vạn vật, thẩm thấu vào trong cốt tủy cho đến giọt máu huyết này.

Một bước cuối cùng của Phương Vân phải đối mặt chính là đối mặt với cái ý chí đáng sợ của loài hung thú từ thời viễn cổ này!

Phương Vân trong lúc này đột nhiên hiểu được ý tứ của Bắc Minh lão tổ khi thiết kế tầng này: Vô lực chỉ là thứ yếu, chỉ có ý chí cường đại thì mới xứng đáng với giọt máu huyết như thần ma của Côn Bằng!

- Võ đạo, trọng yếu nhất chính là quyền ý cùng ý chí!

Trí nhớ của Phương Vân lần nữa lại mở ra: Trong cơn bão tuyết của trời đất, một thân ảnh to lớn đang đứng ở Tử Trúc viên, âm thanh của hắc vang dội phát ra khắp cả trời đất.

- Võ đạo, trọng yếu nhất chính là quyền ý cùng ý chí!

Phương Vân nhớ lại những lời này, trong miệng lẩm bẩm tự nói. Hắc nắm chặt quả đấm, bước ra bước thứ mười tám!

Lê-eeee-eezz~!!

Một tiếng rít như lôi đình phá rác hư không, từ trong tai của Phương Vân chảy ra giọt máu rồi...

Trong lúc hoảng hốt, Phương Vân có cảm giác như mình đang đứng ở trên một biển rộng không thấy chân trời, sóng trên mặt biển lân tân vô tận, bầu trời là mây đen vô biên vô hạn. Còn ở trước mắt mình là một con quái vật vô cùng to lớn, tựa vào sóng biển vô cùng mà phá nước ra, thân hình của nó nhanh như thiểm điện. Chỉ trong chớp mắt đã phát ra một tiếng rít gào, phá rách hư không bay vào tận thiên không!

Ý chí của Côn Bằng mệnh mông vô tận, khai phá trời đất, bao trùm vạn vật, siêu thoát hết thảy!

Tiếng rít gào của nó như là một loại khiêu chiến với thiên địa!

Côn Bằng sống trong biển, biển rộng chính là thế giới của nó. Từ xưa đến nay, tất cả bá chủ trong biển cả, cho dù Hồ Kinh hay Long Kinh có thực lực mạnh đến đâu đi nữa thì cũng không có cách nào siêu thoát cực hạn của bản thân mà từ trong biển bay ra.

Trong vô số bá chủ của Bắc Minh, cũng chỉ có Côn Bằng là có thể siêu thoát mọi gông cùm xiềng xích, hóa cá thành chim, tiêu dao trong thiên địa.

Phương Vân ngay lúc này đột nhiên hiểu ra, ý chí của Côn Bằng đã dung nhập vào trong cốt tủy huyết mạch, nhưng cái ý chí cuồng bạo kịch liệt này không hề nhắm vào bất cứ người nào mà là nhắm vào trong trời đất bao la này...

Ý chí của Côn Bằng chính là muốn siêu thoát hết thảy, vô câu vô thúc, tung hoành trong thiên địa, tiêu dao tự tại!

Nếu như không có cái ý chí muốn xông phá hết thảy mọi trói buộc, siêu thoát hết thảy mọi gông cùm xiềng xích, mong muốn tiêu dao tự tại thì không có kẻ nào có thể khống chế được giọt máu huyết Côn Bằng này!

Phương Vân tự nghĩ tới, chỉ sợ mạnh như Phong Thái Thương, cho dù mở được cấm chế tầng thứ mười tám thì cũng không có cách nào lấy được giọt máu huyết Côn Bằng này!

Chỉ đơn thuần theo đuổi lực lượng cường đại nhất trong trời đất, nhưng trước cái ý chí muốn khiêu chiến cả trời đất của Côn Bằng thì cái lực lượng ấy vẫn còn quá nhỏ!

Ngay tại thời điểm này, Phương Vân đã có sự cảm ngộ!

- Thì ra hết thảy không phải là tình cờ! Giọt máu huyết Côn Bằng này nhất định phải là của ta! Ngay từ lúc ta bắt đầu ta đã sai lầm rồi, ta căn bản không cần phải chống cự lại ý chí của Côn Bằng, điều mà ta phải làm là dung hợp với nó! Bởi vì, chúng ta là người cùng một đường!

Phương Vân trong nháy mắt thả lỏng tâm thần. . .

Vô số kinh nghiệm của kiếp trước từ trong trí nhớ tuôn đến, đó chính là cảm giác khi tử vong không cam lòng. Còn có cái hận ý sâu tận xương tủy của kiếp này, đó chính là cái ý chí mong muốn nghịch thiên cải mệnh, tất cả hóa thành một cỗ tinh thần bằng bạc phóng lên cao...

Cổ ý chí này cũng lớn lên, đồng dạng không thể phá vỡ, xuyên phá mọi trời đất!

Ý chí của Côn Bằng là muốn siêu thoát trói buộc của bản thân, phá hết mọi gông xiềng trên người mình! Mà ý chí của Phương Vân chính là muốn nghịch thiên cải mệnh, thay đổi vận mệnh của chính mình trong trời đất.

Vận mệnh hư vô đó chính là điều mà Côn Bằng không thể siêu thoát được! Trong nháy mắt, ý chí của Phương Vân đã cộng minh với Côn Bằng!

Oong!

Cả hư không rung động, đột nhiên ý chí của Phương Vân đã áp đảo Côn Bằng, điều này cũng đồng nghĩa với việc hắn đã không chế được ý chí hung vật thời viễn cổ này!

Đại Chu Hoàng Tộc

150. Chương 146:

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

Biên

Tiếng rít tràn ngập trong hư không, đột nhiên biến mất. Giống như áp lực trầm trọng của núi cao, cũng trở nên vô hình tiêu thất.

Phương Vân mở mắt ra, phát hiện không biết từ lúc nào, đã đem giọt máu Côn Bằng để trong lòng bàn tay của mình. Qua miếng hồ phách trong suốt, Phương Vân nhìn thấy giọt máu màu hoàng kim ổn định không ít, không còn có chút táo bạo nào.

- Côn Bằng a, Côn Bằng! Chúng ta đều là người cùng một đường a. Trong trời đất này, xứng với người cũng duy nhất một mình ta!

Phương Vân lẩm bẩm tự nói một mình, đem giọt máu Côn Bằng thu vào trong ngực.

Máu của Côn Bằng bá đạo vô cùng, cho dù là cường giả Địa Biến cảnh cũng muốn bạo thể mà chết, chứ đừng nói là Phương Vân. Hơn nữa, máu huyết của Côn Bằng chỉ có ở trong tay cường giả Thiên Tượng cảnh khắp nơi đã quán thông thiên địa nguyên khí, tràn ngập chung quanh huyết khiếu thì mới có thể phát huy ra uy lực lớn nhất.

- Một giọt máu Côn Bằng lớn cỡ đầu bàn tay. Bây giờ mà đi ra ngoài thì sẽ khiến cho nhiều người chú ý, rước lấy họa sát thân.

Bảo tàng lớn nhất ở động phủ Bắc Minh không thể nghi ngờ chính là giọt máu Côn Bằng này. Nhưng hiện tại khi mà bảo bối tới tay thì Phương Vân lại nhưc đầu làm như thế nào mới có thể mang đi ra ngoài.

Vô giả cũng không phải là thần tiên, cũng muốn ăn cơm. Quân lương trên người Phương Vân, đã muốn dùng gần hết. Trong động phủ, nhiều nhất ở được chỉ ba ngày rồi phải ra ngoài. Mà vô giả phía ngoài, cũng không phải đuổi đi dễ dàng như vậy.

Oong!

Tại lúc Phương Vân đang nhưc đầu, làm như thế nào để đi ra ngoài thì cả tòa Bắc Minh sơn đột nhiên rung động kịch liệt.

- Xảy ra chuyện gì? Bắc Minh sơn đang lay động?

- Không ổn, Bắc Minh sơn muốn sụp.

- Bắc Minh sơn muốn sụp đổ rồi, mọi người đi mau!

- Tại sao lại như vậy, chẳng lẽ có người xông vào tầng thứ 18? Đi mau!

Bắc Minh sơn cao dựng mây đột nhiên xảy ra chấn động, động tĩnh lớn như vậy làm cho mấy ngàn tông phái đệ tử ở bên trong đều biến sắc. Mọi người không chế pháp bảo bay lên không, nối đuôi nhau hướng phía ngoài vội vàng bay đi.

- Ta cũng phải nhanh chóng rời đi!

Lúc này, Phương Vân cũng không suy nghĩ nhiều, vận dụng Thiên Địa Vạn Hóa Chung, thân hình động một cái, liền xuyên qua các tầng cấm chế.

Răng rắc!

Tiếng rạn nứt khổng lồ, dường như bầu trời muốn sụp đổ. Phương Vân vừa mới bay lổi đi đến tầng thứ 18, còn chưa kịp xuyên qua cấm chế, thì cả không gian trong Bắc Minh sơn, cũng đã sụp đổ.

Một cổ lực lượng cường đại, từ trong phía sâu bộc phát ra, không gian tại trước mặt Phương Vân phá tan thành mảnh nhỏ. Theo bản năng vận dụng nội lực, nội lực phá thể mà ra, khuếch tán ra ngoài thân thể. Chỉ nghe âm một tiếng, trước mặt quang cảnh biến đổi, Phương Vân cảm giác được mình bị nâng lên, trôi nổi trong hư không.

Thật giống như trôi qua thật lâu, hay chỉ trong chớp mắt. Không có sự trùng kích như dự liệu, chỉ có một cảm giác từ dưới chân truyền đến, khi Phương Vân mở mắt ra, phát hiện mình đã thoát khỏi không gian trong Bắc Minh sơn. Trước mắt một mảnh trống trải, cách đó không xa, núi cao trùng điệp, tựa hồ cách Bắc Minh động phủ cũng không xa.

Kết!

Trong ngực truyền đến tiếng vang nhỏ, trong lòng vừa nháy, Phương Vân vội vàng thò tay vào ngực, đem máu huyết Côn Bằng đi ra ngoài.

- A, miếng hổ phách bộc máu huyết Côn Bằng lại bị vỡ!

Miếng hổ phách lớn bằng nắm đấm lúc này đã có nhiều vết nứt nhỏ, dường như là do khi không gian ở Bắc Minh sơn đổ vỡ tạo thành.

Tì!

Một cổ nóng rất giống như lửa thiêu từ ngón cái truyền đến. Phương Vân cúi đầu xuống nhìn, chỉ thấy một tia máu màu hoàng kim, theo vết nứt chảy ra, rơi xuống ngón tay. Cảm giác rất, giống như bị bốc cháy vậy.

Càng làm Phương Vân hoảng sợ chính là máu huyết Côn Bằng tựa hồ có năng lực thẩm thấu, rất nhiều máu từ cái khe chảy về phía ngón tay.

- Không ổn! Lấy thực lực của ta hiện giờ, hấp thu máu huyết Côn Bằng chính là muốn chết. Nếu như không tìm được dung khí tốt thì khi hổ phách vỡ hoàn toàn, máu huyết Côn Bằng sẽ bị chảy xuống, vô cùng lãng phí.

Phương Vân lập tức lâm vào tình cảnh lưỡng nan.

Oong!

Vào lúc này, Thiên Địa Vạn Hóa Chung giống như cảm nhận được nguy cơ của Phương Vân, từ trong cơ thể phát ra một cổ cường đại hấp lực. Từ một giọt máu Côn Bằng trong ngón tay cái cho đến miếng hổ phách bị cổ hấp lực mạnh mẽ này hấp lấy, xuyên qua kinh mạch toàn thân của Phương Vân, hướng về phía chung trong đan điền đi tới.

Xoẹt xoẹt!

Sau khi hổ phách bị bể nát, giọt máu cuối cùng của Côn Bằng đã được rót vào trong cơ thể Phương Vân, cuối cùng tập trung đến bên trong Thiên Địa Vạn Hóa Chung, một lần nữa tụ tập lại thành một giọt máu, huyền phù ở trong chung, không có chút nhúc nhích nào.

Sự việc xảy ra quá nhanh, trong chớp mắt, máu Côn Bằng đã được chuyển dời đến bên trong Thiên Địa Vạn Hóa Chung.

Phương Vân ngăn ngưng, trầm tư một lát rồi lập tức hiểu được. Theo thực lực của mình tăng lên, Thiên Địa Vạn Hóa Chung lại vận dụng chức năng hộ chủ. Máu huyết Côn Bằng quá mức mãnh liệt, nếu như không ngăn cản mà để nó tiếp tục chảy vào trong cơ thể thì Phương Vân sẽ bị đốt chết. Thiên Địa Vạn Hóa Chung cảm nhận được điểm này nên mới hút máu Côn Bằng vào trong cơ thể.

- Như vậy cũng tốt, cũng giải quyết được vấn đề bảo tồn máu huyết Côn Bằng.

Phương Vân vừa nghĩ, cũng trở lại bình thường. Bảo tồn bên trong Thiên Địa Vạn Hóa Chung, không thể nghi ngờ là tốt hơn ở trong miếng hổ phách nhiều lắm.

Ti!

Đột nhiên một tia lửa từ trong kinh mạch của cánh tay bốc lên, trong chớp mắt từ cánh tay cho đến đan điền toàn bộ bốc cháy. Một luồng lực lượng nóng rực, bá đạo, ở trong người Phương Vân phá phách bừa bãi.

- Mau hấp thu.

Phương Vân hơi nghĩ một chút lập tức hiểu rõ. Máu huyết Côn Bằng vừa mới di dời hồi nãy, có một chút bị huyết nhục trong cơ thể hấp thu. Chút lực lượng ít ỏi này, chỉ bằng 1 phần vạn trong giọt máu Côn Bằng.

Phương Vân chẳng những không sợ hãi mà còn lấy làm mừng. Nếu như trong cơ thể nuốt hết máu Côn Bằng thì sẽ bị đốt cháy mà chết. Nhưng chỉ một tia thì không ảnh hưởng nhiều. Trong bút ký ‘thời đại cận cổ’ có ghi, võ giả đạt được máu thần thú, trước khi tế luyện máu thần thú, có thể trước hấp thu một chút ít máu, dùng để cường hóa thân thể.

Loại cường hóa này cũng không phải không giới hạn. Mà là đạt tới một trình độ nhất định, sẽ đạt đến trạng thái bão hòa, cho dù hấp thu đi nữa, cũng sẽ không có hiệu quả.

Uống!

Phương Vân hét lớn một tiếng, lập tức đem luồng năng lượng nóng rực trong máu huyết Côn Bằng thông qua nội lực mà vận chuyển khắp thân thể.

Ầm!

Hư không gầm thét, đại địa chấn động, sau lưng Phương Vân lúc này có tám con phi long khổng lồ bay múa xung quanh, ngoài tám con này ra, lại thêm một con phi long khổng lồ, từ trong hư vô chui ra!

Chín con phi long lực! Trải qua sự tôi luyện của máu huyết Côn Bằng, Phương Vân đã có thêm một con phi long. “Cửu” là biểu tượng của chí tôn, Phương Vân cảm giác được mình đã đạt đến Tinh Phách cảnh đỉnh phong. Nếu có cần nuốt thêm nguyên khí thì cũng không tăng thêm được. Tất cả phải chờ đạt đến Tinh Phách cảnh thì mới có thể gia tăng thêm lần nữa.

- Ha ha ha!

Phương Vân cười lớn lên. Không khí trong phạm vi năm mươi trượng bỗng nhiên nổ tung, thanh thế cực kỳ kinh người.

- Chín con phi long lực đã đủ cho ta xuyên qua Dịch Hoang trở về doanh trại rồi. Hiện tại cho dù gặp phải cao thủ mười con phi long lực, ta cũng có thể bảo vệ mình được.

Phương Vân lòng tin tăng vọt, những cao thủ Tinh Phách cảnh kia cũng không thể uy hiếp được hắn nữa.

- Nên trở về đi!

Phương Vân bước ra một bước, từng vòng rung động từ dưới chân hắn khuếch tán ra. Chỉ nghe ầm một tiếng, chân rời đất, hướng phía Nam mà đi. Khi thân thể hắn vừa rời khỏi thì bán kính mười trượng xung quanh mặt đất cũng đổ ầm xuống.

Lần này, Phương Vân không có sử dụng lực lượng Quỷ Long Chu, mà là dựa vào lực lượng của bản thân.

Cường giả Khí Phách cảnh, cùng thiên địa nguyên khí tương thông, ngự khí phi hành cũng không phải nói chơi. Căn bản không cần sử dụng pháp khí để bay.

Bá! Bá!

Sức mạnh chín con phi long lực của Khí Phách cảnh thật cường đại, Phương Vân chỉ lóe lên mấy lần, lập tức biến mất.

...

Từ Bắc đến Nam có rất nhiều người của các tông phái, lúc Bắc Minh sơn sụp đổ thì họ đã được một luồng lực lượng bảo vệ, đưa bọn họ đi ra phía ngoài.

- Gặp quỷ, động phủ Bắc Minh làm sao lại sụp đổ? Tuyền Ki tiên sinh cũng phạm sai lầm sao?

- Hên là bảo bối vẫn còn trên người, lần này đến cũng không uống công!
- Lần này bị Bách Quỷ phá tính kế, các vị sư huynh, chúng ta trở về triệu tập đồng môn, cùng đi đối phó bọn họ!
- Bắc Minh động phủ, sẽ không vô duyên vô cớ mà sụp đổ. Chỉ sợ có người phá được sự tính toán của Bắc Minh lão tổ, xâm nhập được cấm chế tầng thứ mười tám, cướp lấy máu huyết Côn Bằng trong đó!

.....

Từ Bắc đến Nam, mấy ngàn người của các tông phái, cả đám đều không rời đi. Bắc Minh động phủ gây ra động tĩnh quá lớn nhưng giờ tự nhiên sụp đổ, hoàn toàn vượt qua ý nghĩ của mọi người.

Trên một tòa núi cao Cách động phủ Bắc Minh một khoảng. Phong Thái Thương nhìn về phía động phủ Bắc Minh, sắc mặt xanh mét:

- Bắc Minh động phủ, chỉ có bảo tàng ở tầng cuối bị lấy đi thì mới có thể tự động sụp đổ. Tầng cấm chế thứ mười tám, ngay cả ta cũng không thể vào được, rốt cuộc người nào có thể lấy đi máu huyết Côn Bằng chứ?

Ánh mắt Phong Thái Thương biến đổi, mái tóc dài nửa trắng nửa đen tung bay theo gió. Đột nhiên xoay người lại, Phong Thái Thương nhanh chóng bước đi. Bất kể là ai chiếm được Côn Bằng máu, bằng vào năng lực của Ma Tông, sớm muộn gì cũng có thể điều tra ra được!

- Thiên hạ rộn ràng đều vì lợi, thiên hạ nhốn nháo cũng vì lợi. Người của các tông phái cũng không chịu rời đi, nhất định là vì bảo tàng Bắc Minh trên người đối phương. Chờ một lát, khẳng định sẽ có đánh nhau. Hắc hắc, những người này lại không biết, bảo tàng quý nhất của Bắc Minh động phủ, đã bị ta lấy rồi!

Phương Vân vốn chỉ muốn tham gia náo nhiệt, chiếm một ít lợi nhỏ. Không nghĩ tới, đánh bại đánh bại, lại chiếm được máu huyết Côn Bằng. Mà thực lực của bản thân, lại càng bước vào Khí Phách cảnh, từ Tam Long lực tăng lên đến Cửu Long lực. Lại tiết kiệm được ít nhất một năm thời gian!

Phương Vân một đường hướng điện Phong Trì mà đi, nhìn thấy không ít người. Nhưng mà, cảm giác được nội lực mãnh liệt ba động trên người hắn, sắc mặt mọi người biến đổi, cũng quay đầu đi. Chín con phi long lực đã được xưng tụng là cao thủ Thoát Thai cảnh. Không phải những thứ tu sĩ bình thường như bọn hắn có thể so sánh.

- Người này đã bị trọng thương? Các người tại sao lại muốn đối với hắn đuổi tận giết tuyệt!

Vừa mới băng qua một ngọn núi, Phương Vân lại nghe được một thanh âm quen thuộc:

- Là nàng?

- Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội! Trên người hắn có bảo tàng của Bắc Minh động phủ, đó chính là tội lớn. Lam Thái Hà, sư muội của ngươi không hiểu chuyện, chẳng lẽ cả ngươi cũng không hiểu? Nếu các người dám đem Hoàn Nguyên đan cho hắn dùng, đó chính là muốn cùng Long Hồ tông bọn ta là địch! Hậu quả, người cần phải biết cho rõ!

Trên đỉnh núi của một ngọn cao hơn một trăm trượng, hơn 20 tên cao thủ mặc áo Long Hồ tông, vây quanh bảy tám người thiếu nam thiếu nữ. Trong đó có cả nữ tử mà Phương Vân quen thuộc. Nàng nữa quỳ trên mặt đất, bên cạnh có một đệ tử Đạo Môn sắc mặt tái nhợt đang nằm.

Đại Chu Hoàng Tộc

151. Chương 147: Đại Triển Thần Uy.

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

Biên

Thấy đạo bào trước rồng sau hổ, Phương Vân chợt nhớ tới vị Ngu công tử ở quán mỏ Ba Lâm, mặc dù tự xưng là người trong đạo môn, nhưng mà cũng làm mấy cái hành động vào nhà cướp của.

- Không phải oan gia không đụng đầu, nói gì cũng phải nhúng tay vào.

Ở quán mả Ba Lâm, lục thị huynh muội xem tí nữa là chết trong tay Ngu công tử. Riêng phần làm chút chuyện cho đôi huynh muội này xả giận, Phương Vân cũng đã quyết định nhúng tay. Thân hình thoảng một cái, Phương Vân lập tức bay đi.

- Cái gì hậu quả a? Nói cho ta nghe một chút!

Phương Vân quát to một tiếng, từ từ bay ra, vừa lúc đứng ngay giữa hai bên.

- Là người?

Cô gái mặc quần màu vàng nhạt, nhìn thấy Phương Vân thì khuôn mặt lộ vẻ kinh ngạc.

- Sư muội, người biết hần?

Lam Thái Hà giật mình nhìn sư muội mình, nàng lúc nào cũng đi theo bên cạnh mình, làm sao lại quen được một bằng hữu bên ngoài?

- Ủ.

Lam Đại Nguyệt gật đầu.

- Ha ha, lại gặp mặt.

Phương Vân cười nhạt, gật gật đầu.

- Vị đạo huynh này, cái tên Trương Tùng này giết một gã đệ tử Long Hồ tông chúng tôi. Nếu nói thiếu nợ thì trả tiền, giết người thì đền mạng, đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Chuyện này, mong rằng huynh đài không nên nhúng tay vào!

Phía Long Hồ tông lên tiếng là một gã đạo nhân trung niên ba, bốn mươi tuổi, râu dài bình bông, người rỗng mắt hổ. Khi nói chuyện, trung khí mười phần. Người này cũng là người từng trải, nhìn lướt qua Phương Vân lập tức cảm giác được khí tức của đối phương rất trầm trọng, như dòng sông liên miên bất tận, không phải là người dễ chọc, cho nên, kiềm nén điểm cao ngạo, khi nói chuyện cũng khách khí vô cùng.

- Lý Nghiêm, người ngậm máu phun người. Các người Long Hồ tông ý thế đông người, ham bộ 'Thương Khung Đạo Quyết' trên người chúng ta, giết chết ba sư huynh đệ của ta, còn cắn chặt không tha, đuổi giết đến tận đây!

Trên mặt đất, người đệ tử đạo môn nghe như vậy, bi phần vô cùng, mạnh mẽ chống đỡ thân thể đứng dậy, phần nộ la lớn. Nói xong, há mồm phun ra một ngụm máu, sắc mặt lại tái thêm mấy phần.

Phương Vân hơi suy nghĩ một chút, liền hiểu. Người đệ tử đạo môn này, trong lúc phản kháng giết chết một tên Long Hồ tông đệ tử. Cộng thêm trên người hần có một cái đạo quyết thượng cổ, cho nên mới bị đuổi giết đến đây.

- Sư huynh, chúng ta nhiều người như vậy, nói nhiều với hần làm gì?

Lúc này, một gã đệ tử khác của Long Hồ tông đi tới, ở bên tai Lý Nghiêm nói nhỏ mấy câu.

- Thực lực của người này rất mạnh, không thể động thủ thì tốt nhất không cần động thủ.

Lý Nghiêm vừa quay đầu lại, chấp tay đối với Phương Vân nói:

- Đạo huynh, chuyện này là chuyện riêng của Long Hồ tông, đạo huynh tốt nhất hay là không nên nhúng tay. Như vậy, đối với mọi người đều tốt!

- Ha ha, vào nhà ăn cướp liền vào nhà ăn cướp, tìm nhiều lý do như vậy để làm gì?

Phương Vân cười ha hả một tiếng. Chuyện này hần cũng đã từng làm, nhưng mà là cướp của người tà đạo, hơn nữa tên đó chỉ có một mình.

Tên Lý Nghiêm này nói chuyện đường hoàng, giống như chuyện chỉ có như vậy. Phương Vân cũng lười dài dòng:

- Vừa lúc, ta cũng nhìn trúng bảo vật trên người của người, cũng giao ra đây đi. Ta sẽ tha cho các người một mạng.

Hơn hai mươi tên Long Hồ tông đệ tử nghe vậy liền biến sắc:

- Làm càn!

- Sư huynh, không nên cùng hấn dài dòng, ta dùng bí pháp tra xét rồi. Trong vòng nửa giờ, sẽ không có người đi tới. Dứt khoát đem bọn hấn giết hết, chỉ cần ra tay nhanh một chút. Lãnh Nguyệt phải không có chứng cứ, cũng không tìm tới trên đầu chúng ta!

Tên đệ tử Long Hồ tông vừa nói chuyện hồi nãy lại lên tiếng.

Lam Thái Hà cùng với đám nữ đệ tử Lãnh Nguyệt phải nghe như vậy đều biến sắc:

- Lý Nghiêm, các người tính toán thật giỏi!

Lý Nghiêm hung hăng trừng mắt nhìn thoáng qua tên sư đệ này. Trong lòng hận không thể chẻ đầu hấn ra:

- Ngu ngốc, người có thể ít ngu một chút được không?

Khi hấn nói như vậy, đám nữ đệ tử của Lãnh Nguyệt phải đều có chuẩn bị, muốn ra tay, liền khó hơn rất nhiều.

Mắt thấy kiếm rút nổ giương, Lý Nghiêm cũng bất đắc dĩ, đành phải vung tay lên: “

- Ra tay sạch sẽ một chút, giết hết cho ta!

- Vâng, sư huynh!

Hơn hai mươi tên đệ tử Long Hồ tông đồng thời đáp lời, đột ngột từ mắt đất phóng lên, trường kiếm chỉ một cái thò tiếng rỗng ngậm hổ khiêu từ trong hư không tạo thành một cơn thương long hẹp giương nhanh múa vuốt, chạy thẳng đến Phương Vân.

- Ha ha, rốt cuộc không biết xấu hổ rồi sao?

Phương Vân cười lớn một tiếng, ngưỡng đầu lên trời hít một hơi, thiên địa cuồng phong gào thét, nguyên khí ngàn trượng trên đỉnh đầu như nước chảy cuộn cuộn không dứt vào trong cơ thể Phương Vân, cuối cùng hóa thành một tiếng quát:

- Cút!

Ừng ùng!

Sau lưng Phương Vân, chín con phi long bay lượn, một trận gió vô cùng bá đạo, quét ngang bốn phía. Hơn hai mươi tên đệ tử Long Hồ tông vừa mới nhảy lên, liền bị cuồng phong quét trúng, nhất thời liền bị thương nặng, lồng ngực hăm vào, mọi người kêu rên thảm thiết bay ngược ra phía sau.

Đạt tới Khí Phách cảnh, liền có thể dùng cổ họng hấp thu nguyên khí, hóa thành cương khí, hướng về địch nhân mà phun ra. Chiêu này mọi Khí Phách cảnh võ giả đều biết, nhưng mà, uy lực cũng không mạnh cho lắm.

Phương Vân có chín con phi long lực lực, so với bình thường cao thủ Khí Phách cảnh cao hơn không chỉ là 4 lần. Năng lực của hấn, đủ để điều động nguyên khí xung quanh một ngàn trượng. Một tiếng quát điên cuồng này, lập tức đủ để đám đệ tử Long Hồ tông bị thương nặng.

- Đây, đây, đây...

Lam Thái Hà trợn mắt há mồm, nàng vốn cho rằng sẽ có một trận khổ chiến, không nghĩ tới Phương Vân quát một tiếng, lại đã thương hơn hai mươi tên đệ tử Long Hồ tông.

- Đại Nguyệt sư muội, hấn rốt cuộc là ai? Các người tại sao lại quen biết?

Những nữ đệ tử khác của Lý Nguyệt phải cũng lên tiếng hỏi thăm.

- Ta chỉ biết hấn gọi là Phương Vân, cái khác ta không biết gì cả.

Lam Đại Nguyệt lắc đầu, biểu hiện của Phương Vân cũng vượt ra ngoài dự liệu của nàng, nàng nhớ lúc trước Phương Vân cũng không có mạnh mẽ như vậy.

- Cái tên phé vật này, thật là ngu xuẩn!

Sắc mặt Lý Nghiêm tái nhợt, nhìn sư đệ mập mạp phía sau mà hận không thể đem hắn giết chết. Đá... Đá trúng cục sắt rồi, hắn dự liệu tên thiếu niên này có thể chống đỡ được bảy tám người nhưng không nghĩ tới hắn mạnh như vậy!

- Vị đạo huynh này, ta hi vọng người hiểu được người đang làm cái gì! Đắc tội với Long Hồ tông, ai cũng bảo vệ không được người. Cho dù sư phụ của người, chưởng môn của người biết được, cũng phải ngoan ngoãn mà giao người ra. Nếu như hiện tại người rời khỏi, ta liền làm như không biết, hi vọng người không nên chọn sai.

Lý Nghiêm trầm giọng nói, tràng diện trước mắt, còn chưa đến nỗi không thu thập được. Ý tứ của hắn cũng rất rõ ràng, Long Hồ tông thuộc về đại phái của tu đạo giới, hi vọng Phương Vân biết khó mà lui.

Đám người Lam Thái Hà lộ vẻ mặt khó xử, Lý Nghiêm là võ giả Tinh Phách cảnh sáu con phi long lục. Nếu như Phương Vân đi thì một mình hắn cũng có thể thu thập được đám người ở đây.

- Đại Nguyệt sư muội.

Lam Thái Hà khẽ đẩy đẩy Lam Đại Nguyệt, nhỏ giọng nói:

- Nói với hắn, để hắn đừng đi. Nếu hắn đi, chỉ sợ chúng ta sẽ bị Lý Nghiêm giết chết a.

- Sư tỷ, ta cùng hắn...

Lam Đại Nguyệt khó xử, nàng cùng Phương Vân cũng không phải rất quen thuộc. Song phương chỉ gặp mặt một lần, chỉ nói mới mấy câu mà thôi. Nếu Phương Vân rút lui, nàng cũng chẳng có cách nào níu kéo hắn lại.

May là, nàng không cần phải quyết định làm gì cả, bởi vì Phương Vân đã trả lời Lý Nghiêm rồi.

- Long Hồ tông? Ha ha, người nói lý do nào khác cao minh hơn được không?

Phương Vân làm sao sợ hắn uy hiếp. Nếu Lý Nghiêm dùng lời này uy hiếp người trong đạo môn, nói không chừng có lẽ thật đúng là có chút do dự. Nhưng hắn là người trong quân ngũ, không chỉ có như vậy, hắn còn là vương công tử đệ ở trong kinh thành của Đại Chu hoàng triều.

Đại Chu hoàng triều hôm nay vô cùng cường thế. Môn phái như Long Hồ tông, Đại Chu vương triều không biết tiêu diệt bao nhiêu rồi! Phương Vân lẽ nào lại sợ uy hiếp của hắn.

Kinh thành, được xưng là ma đạo cấm địa, cho dù có là người liêu lĩnh cũng chỉ có thể len lén giấu diếm, không dám ở trong kinh thành quang minh chánh đại thò mặt ra.

- Nói như vậy, người khẳng định không đồng ý!

Lý Nghiêm thần sắc lạnh lùng nói.

- Chờ người vượt qua mười con phi lực, lúc đó ta sẽ xem xét lại.

Phương Vân cười lạnh nói.

Lý Nghiêm cười hỏ khó xuống, nhiều người nhìn như vậy. Không ra tay là không được.

- Sau này, người liền đợi truy sát của Long Hồ tông đi!

Lý Nghiêm vừa mới nói xong, đột ngột từ trên mặt đất bay lên, hóa thành một con thương long khổng lồ, hướng Phương Vân áp xuống. Cùng thời gian, tên mập mạp trong Long Hồ tông cũng phi thân lên, hóa thành con Bạch Hồ, đồng thời vỗ tới.

Trong hư không tiếng rống ngâm hồ khiêu, hai người biến thành thương long, bạch hồ, thủy nhũ giao dung, sinh ra một luồng sức mạnh liên miên, hướng đỉnh đầu Phương Vân mà áp xuống.

- Công pháp hợp kích?

Phương Vân khê kinh ngạc, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy công pháp hợp kích. Hai người một long một hổ, tiếp xúc lẫn nhau. Vốn hai người không người nào vượt quá sáu con phi long lực, nhưng sau khi thi triển công pháp, lại xuất hiện lực lượng của tám con phi long lực.

- Cho các ngươi hết hy vọng!

Phương Vân cũng phóng lên, hữu chưởng vỗ ra, một cái bàn tay màu hoàng kim khổng lồ bay ra. Nguyên khí vô cùng vô tận từ bốn phương tám hướng hợp lại trong bàn tay. Lúc đầu chỉ được mấy trượng, mà lúc này bàn tay khổng lồ lập tức trở nên to như một cái phòng ốc rộng lớn, thế nhưng còn đang tiếp tục tăng lên!

Ầm!

Một tiếng nổ thạch phá thiên kinh, hai sư huynh đệ Lý Nghiêm bị Khí Phách Đại Thủ Ấn vỗ trúng, Long Hổ chia lìa, kêu thảm một tiếng, song song từ không trung ngã xuống.

- Đây là công pháp gì?

Lý Nghiêm hai mắt tròn tròn, toàn thân máu chảy ra, mắt thấy thở ra thì nhiều, hít vào thì ít. Phương Vân tung một chưởng kia làm gân mạch toàn thân của hắn, ngay cả đan điền đều bị phá. Hắn cách cái chết đã không xa, nhưng trong người vẫn còn một cổ khí, chưa chết ngay được.

- Chờ ngươi chết, sẽ nói cho ngươi biết!

Phương Vân lạnh nhạt nói.

- Ngươi!

Lý Nghiêm hai mắt tròn xoe, đột nhiên cười nói:

- Tốt, tốt! Ngươi lợi hại, sau này hãy đợi sự truy sát vô cùng vô tận của Long Hổ tông đi sao!

Phương Vân lắc đầu, lộ ra vẻ mặt thương hại. Thấy Lý Nghiêm tựa hồ sắp không xong, hắn từ từ đi tới. Ngồi xổm trước người hắn, ghé vào lỗ tai hắn nói mấy câu nhỏ:

- Thật ra thì nói cho ngươi biết cũng không sao, cái này gọi là Khí Phách Đại Thủ Ấn. Về phần ta, cũng không phải là người trong các tông phái như ngươi nghĩ. Ta là người triều đình Đại Chu hoàng triều! Hiện tại ngươi biết rồi chứ.

Lý Nghiêm tròn mắt nhìn chăm chăm Phương Vân, ánh mắt cơ hồ muốn rớt ra.

Cổ của hắn không ngừng nấc lên, ngón tay chỉ Phương Vân:

- Ngươi, ngươi.

Những lời này của Phương Vân so với sự đả kích của chín con phi long lực còn lớn hơn nhiều. Hắn vẫn cho rằng Phương Vân là người trong tông phái thì tông phái mình sẽ còn phái người đi báo thù.

Lý Nghiêm thực sự không thể nào nghĩ tới, Phương Vân là người của triều đình. Thế lực Long Hổ tông đối với cao thủ bên ngoài rất có lực chấn nhiếp, nhưng đối với Đại Chu hoàng triều mà nói thì không có bất kỳ uy hiếp nào, Đại Chu hoàng triều không động binh đánh Long Hổ sơn, thì Long Hổ tông đã nên cảm ơn trời đất rồi.

- Thật không cam lòng a!

Lý Nghiêm chỉ vào Phương Vân, hét lên, đầu nghiêng qua. Đã chết!

Sư huynh đệ Lý Nghiêm vừa chết thì bảo tàng của Bắc Minh động phủ trên người hắn cũng không công thuộc về Phương Vân.

“Thu hoạch lớn a, có được những thứ này thì thực lực Chu Hân cùng Sở Cường tăng nhanh rồi!”

Sáu bình sứ có chứa đầy đan dược thượng phẩm, ba túi linh chi tiên thảo, còn có bốn bản bí sách công pháp! Thu hoạch lần này rất lớn rồi a!

“ Tông phái quả nhiên là tông phái, những thu hoạch lúc trước của ta so sánh cùng bọn họ thì chính là gặp sư phụ rồi.”

Phương Vân ước lượng một chút, đan được trong bình ít nhất cũng được trăm viên, linh chi tiên thảo cũng phải được mười đóa.

“ Quá lời rồi, quả thực là quá lời rồi!”

Đại Chu Hoàng Tộc

152. Chương 148: Khắc Địch.

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

Biên

- Chư vị, chuyện đã giải quyết, ta liền đi trước!

Phương Vân hướng về phía mọi người nói. Mọi người liên tục nói lời cảm ơn.

- Đúng rồi, còn không biết tên của người?

Phương Vân nhìn cô gái mặc quần màu vàng nhạt, cũng đã thấy hai lần, còn không biết được tên họ của nàng.

- Ta tên Lam Đại Nguyệt.

Lam Đại Nguyệt thi lễ một cái, rồi trả lời.

Phương Vân bật cười lớn, cũng không hỏi nhiều. Đạp một đạp liền bay đi lên, đồng thời ngón tay phóng ra, một đóa vạn năm linh chi tiên thảo bắn đến trước mặt người đạo môn sắc mặt tái nhợt nói:

- Cái cỏ linh chi này có thể trị khỏi thương thế của người!

Thanh âm vừa dứt, thiểm mấy cái, đã biến mất không thấy bóng.

- Sư tỷ, chúng ta làm sao bây giờ?

Một nữ đệ tử phái Lãnh Nguyệt hỏi.

Lam Thái Hà nhìn đám đệ tử Long Hồ tông nằm ngất xỉu ở bốn phía, cắn răng một cái:

- Còn có thể như thế nào! Chuyện ngày hôm nay Lãnh Nguyệt phái chúng ta đã không thể thoát khỏi liên quan. Chỉ có thể làm hoặc không làm, đem bọn họ giết hết!

Trên mặt đám nữ tử hiện lộ thần sắc không đành lòng. Nhưng cũng biết nếu không làm như vậy sợ rằng không chỉ Kiền sư huynh bị dính líu, ngay cả Lãnh Nguyệt phái đều có thể bị xóa tên trong giới tu đạo.

Một lát sau, đồng loạt tiếng kêu thảm thiết ở trên vách núi vang lên.

...

Thu hoạch trên đám người Long Hồ tông làm Phương Vân kích thích rất lớn. Vốn chỉ là vô tâm nhưng không nghĩ tới lại thu hoạch được nhiều như vậy.

Phương Vân lập tức nổi lên tâm tư, muốn ở chung quanh đây cướp thêm mấy viên đan dược.

Trong người đạo môn có được bảo vật phần lớn đều rời đi. Nhưng là người trong tà phái lại như cũ nấn ná không rời đi, lẫn nhau thực hiện đen ăn đen. Cái này liền tạo cơ hội cho Phương Vân.

Trên người Phương Vân mang Nặc Tức Châu, ở phía Bắc xoay một vòng, đánh giết hơn 10 tên tà phái đệ tử, vừa vờ quét được hơn 8 bình đan dược phẩm chất khác nhau, còn có linh chi tiên thảo thượng hạng, còn có mấy quyển công pháp thượng cổ.

Dần dần, người trong tà phái cũng cảm thấy chung quanh có cao thủ Tinh Phách cảnh đỉnh phong, đang âm thầm đánh cướp. Cũng không dám tiếp tục dừng lại, mọi người lần lượt tản đi.

Phương Vân vòng vo vài vòng, phát hiện người đã dần dần thừa thốt, cũng không có thêm thu hoạch gì, liền có tâm tư bỏ đi.

- Thu hoạch cũng không ít a!

Lúc tối, Phương Vân ngồi bên đống lửa, kiểm kê một chút thu hoạch vào buổi sáng.

Đan dược thượng phẩm được bảy bình, đan dược trung phẩm được ba bình, hạ phẩm được bình. Linh chi tiên thảo được bốn túi, còn có sáu quyển công pháp thượng cổ.

Người trong tà đạo không có thu hoạch nhiều như Long Hồ tông, nhưng mà có ít còn hơn không. Phương Vân xem xong thì bỏ toàn bộ vào túi đựng linh chi tiên thảo.

Ba ba !

Đột nhiên đống lửa lóe lên, trong đêm tối có tiếng bước chân truyền tới. Phương Vân ngẩng đầu, chỉ thấy một đôi ánh mắt của dã lang đang từ trong bóng tối hướng mình đi tới.

- Người mang số mạng hồng trung mệnh tử, không sai, chính là người!

Cách đó không xa, một người mặc áo bào đen, trắng hán lưng hùm vai gấu, đứng ở tại phía ngoài ánh lửa, mắt nhìn Phương Vân.

Ánh mắt của hắn quét xuống đống đan dược tiên thảo Phương Vân để bên cạnh, hiện lên một tia khinh thường rồi nhìn đến trên người Phương Vân. Loại đan dược thượng phẩm, tiên thảo linh chi đối với Tinh Phách cảnh cao thủ mà nói căn bản là không có tác dụng. Chỉ có những võ giả công lực không cao, mới coi nó như là chí bảo.

- Hồng trung mệnh tử?

Phương Vân không có ngẩng đầu, nhưng trong lòng đang suy nghĩ. Hắn biết người tới là Thiên Tà tông cao thủ, đối với khí tức nội lực của Thiên Tà Tông, hắn thật sự là quá quen thuộc.

- Người đang âm thầm đánh cướp trong lời đồn đãi của mấy tên tà phái chính là người sao?

Phương Vân lạnh nhạt nói.

- Đánh cướp?

Trắng hán sững sốt một chút, nhưng sau đó lại ung dung cười một tiếng:

- Nhược nhục cường thực, bọn họ cướp bóc. Ta cướp bóc bọn họ, như thế mà thôi. Còn nói muốn cảm ơn người, nếu như không phải là người, ta còn tìm không được động phủ Bắc Minh, vết không được nhiều như vậy nội đan hung thú đâu.

Tên nam tử này, chính là cao thủ Thiên Tà Tông do Cực Đạo tiên sinh phái ra truy tìm Phương Vân. Hắn từ xa nhìn tinh khí hồng tử của Phương Vân liền một đường chạy tới đây.

Trong lòng Phương Vân đánh trống, đứng dậy nói:

- Người nói nội đan hung thú ở bên trong?

- Không tệ! Ta ở tầng thứ hai của động phủ Bắc Minh tìm được hai viên nội đan hung thú. Sau khi đi ra ngoài giết chết mấy tên cao thủ tà phái, lại chiếm được hai viên. Tổng cộng bốn viên, chính mình dùng một viên tăng lên hai phi long lực. Còn lại ba viên, vừa lúc mang về môn phái làm cống hiến! Còn người, nguy trang thành người của Thiên Tà Tông, lên vào trong doanh trướng Tạ Đạo Uẩn, chính là người sao?

Nhân thân của trắng hán trở nên lạnh lẽo.

Võ giả Tinh Phách cảnh, không có một ai đơn giản.

Phương Vân mặc một thân cẩm y hoa phục cũng không có vấn đề gì, trừ vương công tử đệ ở kinh thành không ít người trong tông phái cũng mặc trang phục như vậy. Nhưng những người như vậy phần lớn đều có người hầu, không giống như Phương Vân, bên cạnh cả một người cũng không có, lại càng không có một cái sư huynh đệ nào.

Hơn nữa, hẳn một đường hướng về phía Bắc, sớm chú ý Phương Vân là từ Dịch Hoang mà tới. Hơn nữa, lúc trước còn lấy sáu đạo tinh mang hồng sắc để che đậy số mệnh của mình. Người này nếu không có vấn đề, tại sao lại che che dấu dấu như vậy.

Trong óc tráng hán chuyển vài vòng, lập tức nhận định: Phương Vân chính là người lên vào doanh trường của Tạ Đạo Uẩn.

- Ha ha ha...

Phương Vân cười to ba tiếng, cũng không che dấu:

- Không sai, chính là ta!

Hôm nay công lực của hắn đã tăng lên, tự tin cũng giống như nước lên thuyền lên, không hề có kỵ gì người này.

- Người đã thăng thần như vậy, vậy thì cũng tốt. Công chúa và trưởng lão, cũng đã hạ tử lệnh. Nhìn ở người thăng thần như vậy, một lát ta sẽ cho người toàn thân, để tỏ ra tôn kính.

- Ủ!

Phương Vân gật gật đầu:

- Đồng dạng, để tỏ lòng tôn kính đối với người, một lát nữa giết người ta sẽ đem ba viên nội đan đi.

Tráng hán lắc đầu, miệng trương trương lên tựa hồ muốn nói gì. Đột nhiên ánh mắt lạnh lùng, chân bước ra một bước, lập tức như viên đạn phóng về phía Phương Vân.

Rống!

Rồng lớn gầm thét, ở phía sau lưng tráng hán, hư không vặn vẹo, một con tiếp một con rồng từ trong hư vô chui ra, lượn vòng phía sau tráng hán.

Một con, hai con, ba đầu, bốn đầu... chín con, mười con!

Đến mười con phi long lực, là Tinh Phách cảnh đỉnh phong!

Phanh!

Cơ hồ là cùng một thời gian, Phương Vân bắn lên, quang ảnh phía sau Phương Vân cũng biến đổi, chín con rồng từ trong hư không gào thét không dứt.

Ầm!

Hoàng kim cự thủ cùng quyền ấn của tráng hán, oanh kích tại một chỗ, phạm vi chung quanh trăm trượng, không khí nổ tung, phảng phất nổi lên một trận cuồng phong.

Rầm rầm rầm rầm!

Hai người từ dưới đất bay lên, quyền chưởng giao nhau, từng quyền đụng vào nhau. Phương Vân bằng vào Thiên Địa Vạn Hóa Chung chống lại tên cao thủ Thiên Tà Tông hơn mình một con phi long lực.

Công lực đạt tới Khí Phách đỉnh phong, Phương Vân thao tác Thiên Địa Vạn Hóa Chung càng thêm như ý, cùng với cao thủ mười con phi long lực cứng chọi cứng cũng không bị thương chút nào. Tất cả nội lực xâm nhập vào nội thể, đều tiến vào bên trong Thiên Địa Vạn Hóa Chung.

“Tên thiếu niên này, tu luyện công pháp gì, nội lực của ta rõ ràng tiến vào trong cơ thể hắn, tại sao hắn một chút cũng không có phản ứng!”

Tráng hán âm thầm kinh hãi, càng làm hắn kinh ngạc là chưởng lực của đối phương dường như có được một luồng lực lượng kỳ dị, không ngừng làm giảm lực lượng của mình.

“Không thể đối chưởng với hắn!”

Tâm thần tráng hán vừa động, thân hình thoáng một cái nhoáng lên đột nhiên vắng ra. Tay phải giơ ra, lấy một thanh kiếm đen nhánh dài ba xích.

- Tà Thần Hàng Thế!

Trường kiếm đâm tới nhẹ như gió nhanh như điện, bên trong trường kiếm tràn ra hắc vụ dày đặc, phía trên kiếm mơ hồ xuất hiện một cái pho tượng Tà Thần đang vũ động.

- Sử dụng vũ khí rồi!

Trên người Phương Vân mặc dù có kiếm, nhưng hấn lại không tinh thông kiếm thuật. Tâm tư vừa chuyển, lập tức xuất ra Hám Thế Hoàng Quyền.

- Hoàng Long Hám Thế!

Phương Vân một quyền đâm ra, trên năm đâm xuất hiện một con rồng to như một cái phòng ốc, đụng vào thân kiếm của tráng hán.

- Hoàng Long Thăng Thiên!

- Hoàng Long Hám Đầu!

...

Phương Vân sử dụng nguyên một bộ 'Hám Thế Hoàng Quyền', lập tức có một Hoàng Kim Long mãnh hạp dài hơn trăm trượng phá năm đâm mà ra, trong hư không tất cả đều là ảnh rồng.

'Hám Thế Hoàng Quyền' bá đạo cương liệt, thi triển một quyền tiếp một quyền, liên miên không dứt, càng về sau uy lực càng lớn.

"Thì ra là 'Hám Thế Hoàng Quyền' còn có hiệu quả chồng chất. Chỉ cần không bị đối phương phá vỡ, một chiêu tiếp một chiêu, một quyền đón một quyền, đạt tới cuối cùng, cơ hồ đem tất cả quyền kỹ kết hợp lại với nhau."

Lúc bình thường, Phương Vân cũng không có sử dụng Hám Thế Hoàng Quyền, đây là lần đầu tiên đem trọn bộ Hám Thế Hoàng Quyền đánh ra.

- Cư nhiên là Hám Thế Hoàng Quyền!

Tráng hán thất kinh, lúc này cảm giác được quyền thế của Phương Vân nặng như núi, một quyền tiếp một quyền, cuối cùng giống như nước chảy liên miên không dứt. Trường kiếm của mình, kiếm thế còn chưa đi xong, liền đã vắng ra.

- Hám Thế Hoàng Quyền!

Phương Vân rốt cuộc đánh ra một chiêu cuối cùng, hoàng long bay múa đầy trời biến mất, tất cả quyền thế trọng điệp lại một chỗ hóa thành một quả đâm to lớn. Quả đâm khổng lồ này hiện ra màu hoàng kim sáng bóng, trên năm ngón tay khổng lồ thoáng hiện ra long lân, thể hiện một khí tức tôn quý của một hoàng giả!

Ầm!

Tráng hán bị một quyền đánh trúng, giống như bị vô số ngọn núi đập tới. Xương sườn trong lòng ngực bị chặt đứt vô số cái, cả người bị luồng lực lượng này đánh bay ngược ra phía sau.

Phương Vân chỉ có chín con phi long lực, thua tráng hán một con nhưng một quyền cuối cùng này lại tương đương với mười quyền toàn lực của Phương Vân. Trọng điệp với nhau, lực lượng vượt xa tài nghệ bản thân, cho dù chính bản thân Phương Vân cũng không thể nào tránh khỏi.

- Thì ra, Hám Thế Hoàng Quyền sử dụng như vậy!

Nhìn cao thủ Thiên Tà Tông đang bay ngược về phía sau, Phương Vân cũng ngẩn ngơ. Đây là lần đầu tiên hấn thể ngộ đến lợi hại của quyền pháp do Nhân Hoàng sáng chế.

- Người lại có Hám Thế Hoàng Quyền của Nhân Hoàng!

Cao thủ Thiên Tà Tông với vẻ mặt kinh hãi nhìn Phương Vân. Trong truyền thuyết, Nhân Hoàng sáng lập môn tuyệt học này, là tập hợp rất nhiều công pháp thượng cổ, uy lực huyền ảo đến khó lường.

Rầm!

Chân đạp một cái, hần hướng phía xa mà bay đi. Một quyền vừa rồi hần giống như đồng thời bị mười Phương Vân đánh trúng. Chỉ một kích đã làm hần bị thương nặng. Hiện tại nội tạng của hần đã bị thương, nói về thực lực thì còn đánh không lại Phương Vân, làm sao còn dám ở lại.

- Chạy đi đâu!

Nghe được tiếng xé gió, Phương Vân lập tức hồi phục tinh thần, không chút nghĩ ngợi, lập tức đánh ra Khí Phách Đại Thủ Ấn, một chưởng khổng lồ đánh ra. Hoàng kim cự thủ khổng lồ phá không bay ra, nguyên khí trong phạm vi ngàn trượng cuộn cuộn tập trung vào trong Khí Phách Đại Thủ Ấn.

Môn công pháp này cách càng xa uy lực càng lớn.

Cao thủ Thiên Tà Tông, vừa mới chạy ra hơn trăm trượng thì bàn tay màu vàng đỏ đã hóa thành khổng lồ. Ầm!

Ngoài trã trượng vang lên tiếng vang thật lớn, tên cao thủ mười con phi long lực này, thân thể nổ tung tại trên không...

Đại Chu Hoàng Tộc

153. Chương 149: Trở Về Quân Doanh.

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

- Đáng tiếc, cảnh giới của ta còn chưa đến Tinh Phách cảnh nên không thể phong ấn hần được.

Phương Vân trầm nghĩ, nhưng lúc này hần cũng vô cùng cao hứng, đối phương là một cao thủ mười con phi long lực, đã là cao thủ trong Thoát Thai cảnh, kinh nghiệm giao thủ với những người như thế rất khó có được.

Cũng may là lúc trước Phương Vân đã hấp thu một chút máu huyết Côn Bằng cho nên lực lượng đã tăng lên một con phi long, đạt tới chín con phi long lực. Lực lượng của hai người chỉ chênh lệch nhau một con rồng cho nên mới đánh được như vậy. Nếu không thì một khi tám con đấu với mười con cũng sẽ không dễ dàng như vậy.

- Vừa lúc thiết hụt nội đan hung thú thì ngươi đã cho ta rồi! Linh chi tiên thảo, công pháp bí quyết, đan dược luyện công đã gom đủ rồi, lần này đến động phủ Bắc Minh cũng xem ra không uổng công.

Những cao thủ tiến vào trong động phủ Bắc Minh tối đa chỉ có thể được bảo tàng của ba tầng phía trước, còn các tầng ở phía sau đã bị Phong Thái Thương lấy rồi. Hung nhân như hần quá bá đạo, Phương Vân cũng không đem mình so sánh với hần làm gì.

Nhưng mà Phong Thái Thương cũng không có được máu huyết Côn Bằng mà lại bị Phương Vân thu lấy, đây mới chính là bảo tàng lớn nhất của động phủ Bắc Minh.

Phương Vân nhìn qua một cái túi nhỏ bằng ô kim, bên trong nặng trĩu. Phương Vân mở túi nhìn vào thì thấy bên trong túi có ba viên nội đan hung thú: Một viên màu xanh biếc giống như hổ phách vậy; một viên màu đỏ tươi giống như bảo thạch lấp lánh; còn có một viên màu sắc thủy ngân, lớn khoảng nắm đấm.

- Hử? Đây là nội đan gì?

Phương Vân cầm lấy viên nội đan lớn nhất ra ngoài. Khi cầm vào tay thì lạnh như băng, hơn nữa còn vô cùng nặng như đang cầm một khối sắt vậy. Viên nội đan hung thú này không ngừng tản ra ngoài một làn sương màu trắng, còn có âm thanh như sóng triều dâng. Phương Vân cẩn thận nghe ngóng thì có cảm giác trong nội đan dường như có một tiếng gầm gừ không ngừng vang lên, tựa hồ như một con hung thú bá chủ đang thị uy.

- Cái này chẳng lẽ là nội đan long kinh thời thượng cổ?

Phương Vân lập tức nhớ lại những miêu tả trong ‘thời đại cận cổ’, viên nội đan trước mắt này lại giống nhau như đúc với nội đan long kinh được miêu tả trong đó.

Trong động phủ Bắc Minh có rất nhiều bá chủ đại dương sinh sống. Những bá chủ đại dương này có thân thể khổng lồ, lực lượng vô cùng lớn. Côn Bằng chính là xuất thân từ Bắc Minh, trừ Côn Bằng thì trong hải dương còn có rất nhiều bá chủ, tỷ như Hổ Kinh thượng cổ. Nội đan của Hổ Kinh nếu phục dụng vào thì lập tức sẽ tăng vọt lên đến mười con phi long lực. Mà Long Kinh thượng cổ so với Hổ Kinh còn mạnh hơn nhiều. Tuy thân thể của Long Kinh không có trải dài ba nghìn dặm như Côn Bằng nhưng cũng đến năm trăm dặm, nếu như ở trên mặt nước thì to lớn như một hòn đảo lớn vậy, còn ở trên đất liền thì cũng ngang với một tòa thành trì!

Trong những lời ghi lại tại ‘thời đại cận cổ’ thì nội đan của Long Kinh thượng cổ sau khi dùng thì có thể gia tăng thêm hai mươi đến ba mươi phi long lực. Vì lực lượng bá đạo như thế nên cho dù cao thủ Tinh Phách cảnh đỉnh phong có phục dụng vào cũng chính là bạo thể mà chết! Chỉ có cường giả Địa Biến cảnh mới có thể thừa nhận được lực lượng bá đạo này!

- Ta hiện tại đã đạt đến Khí Phách cảnh đỉnh phong rồi, nếu có dùng thêm nội đan hung thú thì cũng chính là uống phí! Cứ cất đó vậy, sau này lúc tế luyện sẽ lấy ra để bổ sung nguyên khí, như vậy cũng tiết kiệm được rất nhiều công sức!

Nội đan hung thú có hai tác dụng: Một cách chính là trực tiếp dùng để gia tăng lực lượng, nhưng cách này cũng như hấp thu máu huyết Côn Bằng vậy, sau khi gia tăng tới một trình độ nhất định thì sẽ mất đi hiệu quả; còn một cách khác chính là giống như Phương Vân làm vậy, sau khi luyện hóa nội đan hung thú thì lấy làm bổ sung nguyên khí để tu luyện công pháp bí quyết.

Sau khi đem cái túi ô kim có chứa nội đan hung thú giắt ngang hông, Phương Vân nhanh chóng đi về hướng nam.

Lần này Phương Vân cũng không có che giấu mà trực tiếp hướng về quân doanh của Đại Chu đi.

- Đứng lại, người nào?

Trong rừng rậm, một chi thiết kỵ Địch Hoang phóng ra.

Phương Vân cũng lười đáp lại, liền xuất ra Hám Thế Hoàng Quyền. Một con kim long dài đến mấy trăm trượng xuất hiện đập trong hư không một cái, bảy tám tên thiết kỵ Địch Hoang kêu thảm một cái rồi bị chấn thành phần vụn.

Một đường xuôi nam, Phương Vân lấy Lực Phách Đại Thủ Ấn phong ấn bảy tên võ giả Lực Phách cảnh. Còn những tên trinh sát của Địch Hoang thì đều bị hấn đánh chết, một đường đi tới không có gì không phá nổi, thế như chẻ tre.

- Thật là đáng tiếc, những tên trinh sát của Địch Hoang này không có võ giả Khí Phách cảnh, nếu như có thể phong ấn được vài tên võ giả Khí Phách cảnh thì tốt quá!

Võ giả Khí Phách cảnh cho dù ở Địch Hoang hay Đại Chu thì địa vị cũng không thấp, cho nên rất ít được lấy ra làm thám báo.

Trải qua một ngày thì Phương Vân chỉ còn cách quân doanh Đại Chu khoảng hai trăm dặm. Dựa theo khoảng cách này thì chỉ khoảng nửa canh giờ nữa là có thể đến nơi.

-Ừ? Có cao thủ tới!

Phương Vân đột nhiên ngừng lại, hần cảm thấy trong không khí có một tia ba động bất thường.

Độc!

Hư không rung động lên rồi bỗng có một cái thiết quyền như một cái phòng đột nhiên từ sâu trong rừng rậm bay ra, nơi đi qua thì tất cả cây cối đều bị nát bấy.

- Tới hay lắm!

Phương Vân hét lớn một tiếng, Hám Thế Hoàng Quyền lần nữa xuất thủ, quyền khí hóa thành một con rồng màu vàng dài đến mấy trăm trượng, lập tức phá tan quyền thể của đối phương!

Rầm!

Nhưng vào lúc này thì lại có một cái thiết quỳen khổng lồ mang theo hơi thở tà ác của bóng tối nhanh như điện phóng tới!

“Lại có đến hai gã cao thủ Tinh Phách cảnh!”

Lòng của Phương Vân trầm xuống, hẳn có thể đối phó được với một tên võ giả mười phi long lực, nhưng nếu phải đấu với hai người thì hẳn không có lực đấu lại.

- Nhanh chóng rời đi!

Phương Vân chuyển một cái, không dám ham chiến mà tung ra một chiêu Hám Thế Hoàng Quyền, sau đó mượn chấn lực phản lại mà phóng lên cao, hướng phía nam mà đi.

- Đứng cho hắn chạy!

Trong rừng cây bỗng nhiên có hai gã nam tử phóng nhanh ra, phía sau lưng bọn họ quang ảnh biến đổi không thôi hiện lên thân ảnh của mười con phi long, cực kỳ sống động.

- Xuống cho ta!

Từ dưới đất có một cái ô trảo phá đất bay lên, mang theo một cỗ lực lượng bài sơn đảo hải chụp vào Phương Vân, ý đồ muốn bắt hắn lại.

- Tả thanh long tham trảo đằng không thể!

Thân hình Phương Vân thoáng một cái liền hóa thành một con cự long màu xanh dài hơn bảy trăm trượng, long giác toàn thân, trông rất sống động, quanh thân còn có lôi điện lượn lờ. Nhiếp Không Tà Trảo vừa mới phá đất ra thì liền bị thanh long chấn thành phần vụn.

Rống!

Tiếng long ngâm vang dội tứ phương mang theo một cỗ uy áp lớn vô cùng. Đuôi dài thanh long vang lên mang theo điện quang vô tận nhằm về hướng nam mà đi.

- Đuổi theo!

Từng đạo bóng người nhảy ra, đuổi theo Phương Vân.

- Mấy tên cao thủ Thiên Tà Tông này toàn đuổi theo ta rồi!

Phương Vân hóa thành thanh long quan sát tứ phương. Chỉ thấy từng đạo thân ảnh có hơi thở bàng bạc không ngừng từ bốn phương tám hướng vây tới đây. Cho dù bản thân Phương Vân hẳn tài cao gan lớn nhưng cũng phải âm thầm kinh hãi. Hẳn cũng không biết là số mạng hồng trung mệnh tím của mình lớn chối mất cỡ nào, người của Thiên Tà Tông cho dù cách rất xa cũng có thể thấy được cho nên mới bay tới đây.

- Thập Nhị Tà Kiếm Trận!

- Tà Thần Kiếm Pháp!

- Tà Thần Quyền Ấn!

Từng đạo công kích không ngừng hướng Phương Vân đánh tới, Phương Vân bất kể là cái gì công kích, toàn bộ cũng là một trảo đánh xuống. Tả Thanh Long Tham Trảo Bát Thế là tuyệt học thành danh Tứ Phương Hầu, một thân lực lượng tập trung ở trên móng trái. Phương Vân này một trảo dò đánh xuống lập tức đem tất cả công kích đánh toàn bộ nát bấy sau đó tiếp tục hướng phía nam đi.

Ngay lúc Phương Vân xuyên qua tầng tầng ngăn trở, gần bay tới mặt đất do quân đội Đại Chu khổng lồ chế thì đột nhiên trong lúc này có một âm thanh vang dội lên khắp thiên địa.

- Nhiếp Không Tà Trảo!

Đột nhiên có một bóng ma từ trong hư không xông ra, sau đó hóa thành một bàn tay to màu đen rộng đến vài phương viên hướng đánh tới con thanh long do Phương Vân hóa thành. Bàn tay to này vừa xuất

hiện thì cả hư không dường như đọng lại, con thanh long hơn bảy trăm trượng cũng bất động tại hư không, không thể động dậy được.

- Cường giả Địa Biến cảnh!

Sắc mặt Phương Vân đại biến, thoáng cái liền nghĩ tới Cực Đạo tiên sinh của Thiên Tà tông.

- Cực Đạo tiên sinh, có bốn hầu tới tiếp người đây!

Ầm thanh vừa phát ra thì một bàn tay to từ trong hư vô chui ra, tiếp lấy bàn tay to màu đen của Cực Đạo tiên sinh. Song trường tương giao, chỉ nghe ầm một tiếng thì song song nát bấy.

- Lúc này còn không đi thì còn đợi khi nào nữa.

Cảm giác được áp lực chung quanh đã biến mất, Phương Vân liền nhanh chóng bay vào khu vực quân doanh của Đại Chu, chỉ lóe lên mấy cái thì đã xuyên qua khu vực do Địch Hoang khống chế.

- Đáng hận!

Trong doanh trường, Cực Đạo tiên sinh mở mắt ra, trong mắt hiện lên một tia giận dữ.

Còn bên quân doanh của Đại Chu thì Trung Tín hầu đang cùng mấy tên thân vệ đứng ở trên tầng đá, tự mình nghênh đón.

- Trở lại!

Ngay khi con cự long có lân điện màu xanh quanh quẩn hiện lên phía trên quân doanh Đại Chu thì Trung Tín hầu mở mắt ra, ngửa đầu cười nói.

- Thuộc hạ ra mắt hầu gia!

Phương Vân gấp người lại trên không trung, thu đi hóa thân cự long rồi từ từ rơi xuống, chấp tay nói:

- Đa tạ vừa rồi hầu gia xuất thủ tương trợ.

- Ủ.

Trung Tín hầu khẽ vuốt cằm nói:

- Về tới là tốt rồi. Người về nghỉ trước đi, ngày mai hãy báo cáo.

- Vâng, hầu gia.

Phương Vân thi lễ một cái rồi dọc theo đường núi đi xuống.

- Hầu gia, chúng ta làm vậy chính là đắc tội với thái tử a.

Một gã thân tín ở bên cạnh Trung Tín hầu nói.

- Ủ, ta biết.

Trung Tín hầu khoát tay áo:

- Nhưng nếu thái tử chỉ vì chuyện nhỏ này mà trách tội ta thì cũng không phải là thái tử nữa. Còn Phương Vân này, mới chỉ là mấy ngày thôi mà công lực của hắn đã tăng vọt lên đến chín con phi long lực! Thật là bất khả tư nghị, lấy tiến cảnh này của hắn thì trong tương lai phong hầu thụ tước cũng không phải là việc nói chơi.

Trung Tín hầu đang nhớ lại Trương Anh ở trong kinh thành. Làm như vậy thì coi như là lưu lại cho Trương gia một con đường lui sao. Tương lai, bất kể là thái tử lên ngôi hay Phương gia lên chức thì Trương gia cũng còn nguyên vẹn, đây mới chính là vi thần chi đạo, tính kế lâu dài.

- Đại nhân, người đã trở lại.

Thấy Phương Vân trở lại, đám người Chu Hân, Sở Cuồng mở to hai mắt, cảm giác vô cùng hưng phấn. Trong doanh trại đô úy này thì chỉ có Phương Vân là người mà bọn hắn có thể tin tưởng, Phương Vân vừa đi thì coi như mất hết người tâm phúc, cảm giác vô cùng hoang mang rối loạn.

- Ủ, đi vào trong doanh trướng rồi hãy nói chuyện.

Sau khi tập hợp thân tín lại thì liền đi vào trong doanh trướng.

- Đại nhân, ngài về thật sự là kịp thời rồi. Nếu trễ hơn nữa thì sợ rằng chúng tôi đã nghĩ thái tử đã làm gì ngài.

Mọi người vừa mới ngồi xuống thì Sở Cuồng liền kêu lên, đồng thời đem các chuyện đã phát sinh trong khoảng thời gian này tường thuật lại.

Ban đầu có hơn ba trăm lính trinh sát đi, nhưng về thì chỉ có hơn hai mươi người, còn những người khác đều đã chết trong tay của trinh sát Dịch Hoang. Những chim ruồi mà các trinh sát mang theo thì cũng có không ít rơi vào trong tay người Dịch Hoang, nhưng Dịch Hoang lại giả làm tình báo giả truyền về cho Trung Tín hầu.

Những thứ tình báo giả này quả thật đã làm hại Trung Tín hầu rất nhiều, nhưng mà cuối cùng, Trung Tín hầu cũng đã dựa vào tin tình báo do Phương Vân truyền về, dựa theo bản đồ địa hình cùng chiến lược bày binh của Dịch Hoang mà mang theo đại quân tinh nhuệ, tiến hành đánh lên ban đêm. Đại quân sau khi chiến thắng thì liền lui lại!

Đây là trận thắng duy nhất của quân đội Đại Chu tính cho đến bây giờ! Trận này thắng lợi tuy cũng có thương vong không nhỏ, nhưng quan trọng là làm chấn phấn lòng quân!

Đại Chu Hoàng Tộc

154. Chương 150: Đây Cũng Là Công Lao Lớn!

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

- Trung Tín hầu đã có nói cái phần mưu đồ phân bổ quân lực của Dịch Hoang do ngài truyền về kia được tính công tam đẳng a.

Sở Cuồng nói ra, trên mặt cũng lộ vẻ cực kỳ hâm mộ. Đây chính là tương đương với việc giết một gã đại tướng quân của quân địch a!

- Công tam đẳng?

Chân mày của Phương Vân khẽ nhíu nhích, hẳn cũng có chút ngoài ý muốn. Dựa theo cảnh giới ba phi long lực của mình lúc ấy, cái công tam đẳng này lúc ấy đã là một công lao lớn rồi. Nhưng mà, hiện tại thì...

- Chu Hân, Sở Cuồng, lần này ta đi vào Dịch Hoang có thu hoạch rất lớn!

Phương Vân vừa nói thì từ trong túi lấy ra mấy bình phẩm cùng đan dược thượng phẩm, cũng lấy ra một bộ công pháp thượng cổ.

- Đây là một chút đan dược trung phẩm cùng hạ phẩm ta lấy được. Các người bây giờ hãy phục dụng đan dược hạ phẩm đi, chờ đến khi Khí Tràn cảnh thì hãy phục dụng đan dược trung phẩm. Chu Hân, chuyện này thì ta giao cho người phân phối. Chờ đến khi người đạt tới Trận Pháp cảnh thì ta sẽ đưa cho người thêm đan dược thượng phẩm! Mặt khác, đây là các công pháp thượng cổ, các người có thể cầm lấy tu luyện, có thể nó có sự trợ giúp đối với các người!

Phương Vân vừa nói thì cũng đem công pháp và đan dược đưa qua.

Mọi người khiếp sợ nhìn Phương Vân. Ngày đó số người đi làm trinh sát đến ba trăm người, nhưng chỉ có hơn hai mươi người trở về. Rất nhiều người nghĩ rằng Phương Vân đã chết, nhưng không ngờ rằng Phương Vân không những không chết mà còn có kỳ ngộ như vậy.

- Vô số đan dược cùng với công pháp thượng cổ, cái này so với Nhân Cấp châu còn trân quý hơn nhiều a!

Trong lòng mọi người lúc giờ như lật sóng đảo hải. Các vương công tử đệ lúc mới ra đời thì đã bị một đạo lý quán theo đó là võ đạo chính là một cái hồ, không thể nào đi được đường tắt. Coi như là nhà vương hầu thì cũng không có nghe đến việc có đan dược.

Phương Vân trong tay chẳng những có mà còn là cả một túi lớn. Bên cạnh cái túi bằng ô kim kia của Phương Vân có làn sương khói nồng nặc mùi thơm bay ra, vừa ngửi thì cũng đã biết là tiên chi linh thảo, hơn nữa còn là loại đã lâu năm rồi.

Tất cả mọi người càng kinh hãi khi Phương Vân đã nói rõ những vật này không phải một mình hắn hưởng mà là chờ sau khi công lực bọn hắn đủ thì sẽ phân phát cho bọn hắn.

Những đồ vật này, mỗi cái đều là chí bảo. Không nói cao hơn, chỉ là một cái đan dược hạ phẩm có được hiệu thấp nhất thôi, nếu như là ở kinh thành thì cũng đã có giá trị ngàn vàng, thậm chí còn thuộc loại có tiền mà mua không được, bởi vì đồ vật này quá mức quý hiếm rồi.

Mọi người càng khiếp sợ nhưng cũng cảm động không thôi. Phương Vân lại có thể tùy tiện giao đồ vật này cho bọn họ, rõ ràng đã coi bọn họ trở thành người của hắn, hơn nữa còn thuộc đối tượng được bồi dưỡng.

Hi!

Sở Cuồng đột nhiên rút kiếm ra, ở trên tay vẽ một cái đồ án, máu tươi chảy ra:

- Đại nhân lấy thành tâm đối đã, ta Sở Cuồng thề ngày sau nhất định thề chết đi theo đại nhân, nếu như vi phạm thì trời tru đất diệt.

Những sĩ tử khác thấy thế thì cũng làm hành động tương tự, nói lên lời trung thành:

- Bọn ta thề, sau này thề chết theo đại nhân, đến chết cũng không đổi!

Đại Chu hoàng triều dùng võ lập quốc, đối với mọi người mà nói thì trong tay Phương Vân không chỉ có đan dược tăng công lực lên, hơn nữa còn là niềm hi vọng để ngày sau có thể phong hầu thụ tước, chấn hưng gia tộc của mình.

Hình thức huyết thệ của đám người Sở Cuồng ở Đại Chu hoàng triều là rất phổ biến. Có một vài vương hầu cũng thông qua phương thức này mà thu phục vài gia thần.

Phương Vân trong lòng gật đầu, lúc này hắn đã biết là hắn đã chính thức thu phục được những người này rồi.

Đám người Sở Cuồng lúc trước nguyện ý đi theo Phương Vân là bởi vì khi ở mỏ Ba Lâm, Phương Vân cùng đám người Chu Hân đã cứu bọn hắn một mạng. Hơn nữa, sức ảnh hưởng của Phương gia sau vụ án ở Tam Đường Hội Thảm cũng càng lúc càng lớn hơn.

Nếu nói chim khôn biết chọn cây mà đậu, hiền thần trạch chủ mà chọn thì ai cũng nguyện ý đi theo một người có một tiền đồ xa rộng. Những người này mặc dù lúc ban đầu đi theo Phương Vân, nhưng cũng chưa tới cái trình độ khăng khăng một mực. Cho đến tận giờ phút này thì bọn họ mới thật tâm thần phục Phương Vân.

- Ủ!

Phương Vân hài lòng gật đầu:

- Ngày sau mọi người sẽ thấy lựa chọn của mình hôm nay là không sai.

Mà ánh mắt Chu Hân ở bên có chút phức tạp. Hắn không giống với những người này, hắn tập võ rất trẻ, tư tưởng Nho gia đã xâm nhập sâu vào trong lòng. Muốn để cho hắn phải phát ra lời huyết thệ này thì quả có chút khác biệt với lý tưởng trong lòng.

- Chu huynh.

Phương Vân nhìn Chu Hân:

- Chúng ta là bằng hữu. Bây giờ là bằng hữu, sau này cũng là bằng hữu, điểm này, ta hi vọng người vĩnh viễn nhớ kỹ.

Vào kiếp trước, hai người bằng hữu tốt nhất của Phương Vân chính là Trương Anh cùng Chu Hân. Mặc dù tình huống của kiếp này có biến hóa, nhưng đối với Phương Vân mà nói thì hắn tuyệt không hi vọng cả bằng hữu cũng biến thành bộ hạ. Nếu quả thật như vậy thì cũng quá đáng buồn rồi.

Chu Hân không nói gì, nhưng trong lòng thở phào nhẹ nhõm, cũng có một tia cảm động.

- Thời gian quý giá, mọi người trở về doanh trại của mình tu luyện đi sao. Có thêm thực lực thì cũng tương đương có thêm cơ hội bảo vệ tánh mạng của mình.

Phương Vân phát phát tay. Trên chiến trường có đến mấy trăm vạn người giao chiến, coi như là Phương Vân cũng không có biện pháp đem mọi người bảo vệ được chu toàn. Bọn họ cũng chỉ có thể dựa vào chính mình thôi.

- Vâng, đại nhân.

Mọi người hội ý, lần lượt lui ra ngoài.

- Sở Cuồng, người lưu lại.

Sở Cuồng mới vừa đi tới cửa doanh trường, nghe vậy liền dừng lại, đi trở về:

- Đại nhân!

- Một lát ta sẽ viết một phong thư, người thay ta tìm người đưa đến kinh thành. Mặt khác, người cũng có đồng học ở kinh thành, người hãy viết cho họ đi. Cũng không cần phải nói nhiều, cứ nói tình huống ở đây cho họ, nói là ở chỗ của ta lúc nào cũng hoan nghênh họ gia nhập.

Sở Cuồng trong lòng đại chấn, lập tức hiểu là Phương Vân đây muốn tăng cường thể lực. Nói chuyện trong bóng tối thì đúng là hẳn có sức thuyết phục hơn so với Phương Vân!

- Đại nhân, thuộc hạ hiểu.

Sở Cuồng cung thanh nói.

Phương Vân hôm nay ở trong quân cũng đã là đô úy, coi như cũng có quyền thế, thực lực cũng có, công pháp đan dược cũng có. Cũng chính là lúc phải xây dựng thể lực của mình.

- Mẫu thân ở kinh thành bị các quý phu nhân khác hãm hại; Phụ thân tấn chức quý tộc hầu thì không có người nào thay hắn đứng ra nói chuyện, ngược lại các quý tộc hầu còn liên thủ trục xuất phụ thân. Nếu như bản thân mình không có vây cánh thì kết quả chỉ là thân cô thế cô. Bọn Sở Cuồng là sĩ tử vương công tử đệ ở kinh thành, nếu như có thể kéo bọn họ tới đây thì cũng chính là tương đương với việc kéo gia tộc của họ cùng đứng chung. Chờ sau này bọn họ nhóm tướng quân, nhóm đại tướng quân, vương hầu thì ta xem lúc ấy ở kinh thành còn người nào dám làm khó ta!

Đến đô úy thì đã là cấp bậc sĩ quan, trong quân luôn có chuẩn bị giấy và bút cho các cấp bậc này. Phương Vân suy nghĩ một chút thì bắt đầu viết một phong thư, sau đó để cho Sở Cuồng viết tiếp một phong thư nữa. Hai phong thư được chia ra, sau đó giao cho Sở Cuồng.

- Đại nhân, thuộc hạ giờ sẽ phái người đưa tin.

Sở Cuồng cung thanh nói.

- Ủ, người đi đi.

Phương Vân gật đầu.

Ngày thứ hai, Phương Vân lên núi tiến vào doanh trường Trung Tín Hầu.

- Đại nhân, đây là phần mưu đồ ta có được khi lên vào doanh trường của Tạ Đạo Uẩn. Không biết còn dùng được hay không?

Ngay sau khi ngồi vào chỗ của mình, Phương Vân đem phần mưu đồ chiến lược của Dịch Hoang đưa tới.

Trung Tín Hầu trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc, nhận lấy, nhìn một cái, liền lắc đầu:

- Tạ Đạo Uẩn thông minh đến bậc nào chứ. Nếu nàng ta đã biết người trở về quân doanh thì tất nhiên đã có tiến hành điều chỉnh mưu đồ, cái lộ tuyến hành quân này đã không còn tác dụng nữa.

Phương Vân đối với việc này cũng đã có dự liệu, hẳn làm như vậy cũng là để thể hiện ra thôi:

- Tạ Đạo Uẩn này quả nhiên lợi hại, ta vừa mới tiến vào doanh trường thì đã bị nàng ta phát hiện. Nếu như không phải nàng ta quá mức thông minh, ngộ nhận ta là đệ tử Thiên Tà Tông thì chỉ sợ ta đã không thể đi ra đại doanh của nàng.

- Hả, nói cho ta một chút chuyện này đó?

Chân mày Trung Tín hầu khẽ nhướng lên, nói:

Phương Vân cũng không còn giấu diếm nên đem hết mọi chuyện nói ra. Dĩ nhiên Phương Vân sẽ không nói là mình học lên Dịch Hình pháp của Thiên Tà Tông, chỉ nói là học một chút công pháp của dịch cân hoàn cốt.

Trung Tín hầu nghe xong thì nhăn mày lại, hơi có chút giận dữ:

- Những tông phái ngoại quốc này thật to gian. Hiện tại lại dám nhúng tay vào chuyện của triều đình. Hừ, ta ngay hôm nay sẽ viết một phong thư lên triều đình nói triều đình phái binh đi đánh dẹp Thiên Tà Tông. Triều đình từ lâu đã quá nhân từ với bọn họ nên họ đã quên uy nghiêm của Đại Chu hoàng triều rồi.

Phương Vân nghe vậy trầm mặc không nói, nếu như là lúc trước, Phương Vân đối với Thiên Tà Tông không biết gì cả thì sau khi nghe thấy lời của Trung Tín hầu còn có thể cảm thấy phấn chấn một phen.

Nhưng hiện tại đã biết thế lực của Thiên Tà Tông đã sớm thâm thấu vào triều đình thì Phương Vân tất nhiên không thể lạc quan rồi.

“Trung Tín hầu mặc dù tinh thông mưu lược binh pháp nhưng đối với thế lực ngoại quốc cũng không hiểu rõ nhiều lắm. Sợ rằng phong thư này còn chưa đưa đến kinh thành thì người của Thiên Tà tông đã biết rồi.”

Phương Vân cũng không có nói ra, nếu nói nhiều tất sẽ nói hớ mà bản thân hắn cũng không có chứng cứ xác thực gì. Đến lúc đó không những Thiên Tà Tông không bị tiêu diệt mà bản thân hắn cũng bị phiền toái kéo đến.

- Ha ha, nghĩ lại thì mạng của ngươi cũng lớn thật đó.

Trung Tín hầu dường như cũng không muốn dây dưa ở chuyện này nhiều.

- Tạ Đạo Uẩn kia đã là cường giả Linh Tuệ cảnh, bất cứ thuật dịch dung nào đối với nàng cũng không có tác dụng gì. Nhưng có thể len vào doanh trường của nàng rồi bình yên lui ra thì ngươi vẫn là người thứ nhất.

- Hầu gia khen quá rồi.

Phương Vân đáp lại nói.

- Đúng rồi, hôm nay chod đòi ngươi tới đây là có một việc.

Sắc mặt của Trung Tín hầu nghiêm túc lại.

- Lúc trước chúng ta có được phần mưu đồ phân bổ binh lực của ngươi nên vào ban đêm đã tiến hành tập kích đại doanh của quân địch. Nhưng hành động lần này đã tổn thất rất nhiều võ tướng, trong đó bao gồm cả tướng quân của doanh trại đô úy thứ hai mươi bảy.

- Mà chỉ còn mấy ngày nữa là chúng ta phải tiến hành tiến công Dịch Hoang, nên ta muốn bổ nhiệm ngươi tạm thời đảm nhiệm chức tướng quân. Nhớ kỹ, chẳng qua là tạm thời, cũng không phải là bổ nhiệm, ngươi có ý kiến gì không?

Phương Vân trong lòng chấn động, bỗng nhiên ngẩng đầu lên. Chỉ thấy Trung Tín Hầu đang vẻ mặt nghiêm túc ngoảnh nhìn mình. Trung Tín Hầu đây chính là vì mình mà lót đường trong quân a! Phương Vân trong nháy mắt đã hiểu được những ý nghĩa của lời này. Nói là tạm thời giữ chức tướng quân, nhưng có ai mà không hiểu là chính thức làm tướng quân còn bao xa a? Cái này đúng là vì mình mà lót đường a.

- Tạ ơn hầu gia đề cử!

- Ha ha.

Trung Tín hầu vuốt râu cười:

- Nhưng mà ta cũng nói trước, nếu như đảm nhiệm mà bất lực thì ta cũng phải trừng trị người đó.
- Phương Vân hiểu.

Phương Vân cung thanh nói.

Đối với điều này thì hắn hoàn toàn có lòng tin. Trong bụng của hắn đã chứa rất nhiều binh pháp rồi, trong Tam Đường Hội Thấm vừa rồi lại được mài luyện với Dương Hoàng. Hơn nữa trong đoạn thời gian chinh chiến sa trường này lại được thao luyện bộ hạ nên hắn đã sớm tích lũy được kinh nghiệm lý luận cùng kinh nghiệm thực chiến. Nếu như chỉ là một cái chức vị tướng quân mà cũng không đảm nhiệm được thì mới là lạ!

Đại Chu Hoàng Tộc

155. Chương 151:

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

- Thụ ấn tướng quân đây, người tạm thời giữ lấy, đến lúc cần thì ta sẽ lấy lại.

Trung Tín hầu nói xong thì đưa một cái thụ ấn màu vàng ngọc tới.

- Đa tạ hầu gia!

Trong lòng Phương Vân hiểu rất rõ, thụ ấn này một khi đã đưa đến mình thì sợ rằng cũng không còn cơ hội đưa lên lại.

Quan ở vị trí cao khi muốn lập chiến công so với người ở dưới cũng dễ dàng hơn rất nhiều.

Binh lính bình thường có nỗ lực hơn nữa thì cũng chỉ có thể giết binh địch, còn tới vị trí tướng quân này thì phát một lệnh kỳ là có thể lập rất nhiều công lao lớn. Hai vị trí hoàn toàn không thể so sánh với nhau.

- Ủ, cho người thời gian ba ngày. Người mau sớm đi thao luyện cho quen thuộc đi sao!

Trung Tín Hầu khoát tay áo, cho thấy ý tiễn khách.

- Vậy Phương Vân cáo từ.

Trung Tín Hầu đưa mắt nhìn Phương Vân rời đi, đột nhiên nói:

- Thái tử có thể đi ra.

Tiếng bước chân từ sau tấm bình phong truyền đến. Thái tử Lưu Tú khẽ cau mày, ngồi vào chỗ đối diện với Trung Tín hầu.

- Trung Tín hầu, người mời ta đến đây rồi bắt ta đợi ở sau tấm bình phong là có ý gì? Chẳng lẽ chính là xem người chọn Phương Vân sao?

Sắc mặt của thái tử Lưu Tú hờ hững, trong lòng dường như có chút không vui.

- Thái tử, đến bây giờ mà ngài vẫn cho là ta chọn Phương Vân sao?

Trung Tín Hầu cười nói.

- Ồ?

Lưu Tú lạnh lùng nói.

- Chẳng lẽ Trung Tín hầu còn có điều gì chưa nói sao?
- Việc thái tử sai khiến thuộc hạ ngăn cản Phương Vân tấn chức đô úy, ta đã biết rồi.

Thần sắc Trung Tín hầu thông dong.

Về mặt Lưu Tú vô cảm, đường đường là thống soái đại quân, nếu như cả chuyện này mà cũng không biết thì mới là chuyện lạ.

- Thái tử nếu quả thật không muốn để cho Phương Vân có được thế lực thì để hắn làm tướng quân cũng là một phương pháp tốt!

- Hử!

Chân mày của Lưu Tú giương lên.

- Sao thái tử không ngại suy nghĩ một chút, nếu như Phương Vân hành quân bất lực dẫn đến đại quân chiến bại, vậy có phải hay không có thể quang minh chính đại trị tội hắn?

Thần thái Trung Tín hầu tự tin vô cùng.

Lưu Tú nghe vậy thì cũng hơi động một chút. Nhưng mà, tâm trí của hắn cũng không bình thường, hơi nghĩ ngợi một chút rồi cười lạnh nói:

- Nếu như Phương Vân hành quân được thì sao đây? Tam Đường Hội Thảm hắn ngay cả Dương Hoàng cũng có thể đánh bại, đảm nhiệm cái vị trí tướng quân thì có gì là sai?

Trung Tín hầu nghe vậy thì đột nhiên đứng lên, vạt áo qua một bên, vẻ mặt nghiêm nghị cung kính quỳ xuống:

- Vậy thì vi thần phải chúc mừng thái tử rồi.

Trung Tín hầu đột nhiên làm vậy khiến cho Lưu Tú trở tay không kịp.

- Trung Tín Hầu, người đây là đang làm cái gì vậy?

Thái tử Lưu Tú cũng có chút luống cuống tay chân.

- Điện hạ, xin thứ cho vi thần làm càn. Xin hỏi bệ hạ sau trăm tuổi, ai sẽ thừa kế sự nghiệp thống nhất đất nước?

Trung Tín hầu nói lớn.

Lưu Tú trầm mặc. Hắn cũng là người thông minh, nghe được câu này, lập tức hiểu ý tứ Trung Tín Hầu.

- Trung Tín hầu, bốn tọa hiểu ý người rồi.

Lưu Tú hơi ngây ngốc, chỉ chốc lát sau hắn đã hiểu ý rồi. Nhân Hoàng thoái vị, thừa kế sự nghiệp thống nhất thiên hạ dĩ nhiên là là thái tử.

- Điện hạ, Phương Vân cho dù làm lớn đến đâu, Phương gia cho dù lớn đến đâu thì vẫn là thần tử, vĩnh viễn là thần tử, không thể nào làm được Nhân Hoàng. Sự nghiệp thống nhất thiên hạ của Đại Chu cũng chỉ có thể do thái tử thừa kế.

Trung Tín Hầu thấy thái tử thông suốt rồi thì trong mắt hiện lên một tia vui mừng, tiếp tục nói:

- Cho dù là Phương gia kiêu ngạo hay Dương gia kiêu ngạo thì kết quả cuối cùng là để cho Đại Chu ta ngày càng cường thịnh hơn, để cho giang sơn mà thái tử kế thừa càng thêm vững chắc! Biểu hiện của Phương Vân lúc trước thái tử cũng đã thấy qua. Trong đại quân, chỉ có mình hắn có thể đánh bại chiến pháp hình cung của Tạ Đạo Uẩn, nếu như Phương Vân hành quân bất lực, phá không được chiến pháp của Tạ Đạo Uẩn, làm cho đại quân tổn thất nghiêm trọng thì đây chính là cái cơ có thể giết hắn. Dù sao tài trí bình thường có chết bao nhiêu cũng không sao cả.

- Nhưng nếu như hắn có thể đảm nhiệm được, phá được chiến pháp của Tạ Đạo Uẩn thì lúc này giống như vi thần nói, phải chúc mừng thái tử rồi. Trong tương lai Đại Chu ta lại có thêm một tướng tài. Trong tương lai khi thái tử kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước thì cho dù Phương gia có nguyện ý hay không cũng phải thần phục thái tử, thần phục bệ hạ! Dương Hoàng cùng Phương Vân cho dù đấu đến thế nào thì cũng không ảnh hưởng đến việc thái tử kế thừa sự nghiệp thống nhất thiên hạ!

- Điện hạ, vi thần biết Dương Hoàng lúc thuở nhỏ chính là thư đồng của thái tử, tình cảm đối với thái tử vô cùng sâu đậm. Nhưng đạo làm vua chính là phải có tâm của đế vương, luôn tạo nên thế cân bằng ở các thần tử.

- Người để cho ta suy nghĩ một chút.

Ánh mắt thái tử phức tạp. Sâu trong nội tâm của hắn, hắn vẫn luôn hướng về Dương Hoàng cùng hắn lớn lên.

Thấy thái tử vẫn không dứt bỏ được tình cảm với Dương Hoàng, Trung Tín hầu rốt cuộc bỏ thêm một liều thuốc mạnh:

- Thái tử, bệ hạ vẫn luôn nhìn theo ngài a!

Oong!

Nghe thấy câu này thì vẻ mặt của thái tử trở nên sợ hãi vô cùng, toàn thân run lên, cả người cũng nhờ vậy mà thanh tỉnh.

- Ở Tam Đường Hội Thảm ta lên tiếng nhắc nhở Dương Hoàng đã làm cho phụ hoàng không vui, hơn nữa nhị đệ cùng tứ đệ vẫn luôn nhìn chăm chăm vào vị trí này của ta. Trung Tín hầu nói không sai, ta tuyệt không thể bởi vì một mình Phương Vân mà làm anhar hưởng cái nhìn của phụ hoàng đối với ta.

Một cơn gió nhẹ thổi vào doanh trướng, nhưng lại làm cho Lưu Tú cảm thấy lạnh vô cùng. Việc phế bỏ thái tử của Đại Chu chỉ cần một câu của Nhân Hoàng là xong. Chỉ cần một khắc còn chưa kế thừa sự nghiệp thống nhất thiên hạ của Đại Chu thì tuyệt không thể buông lỏng khắc nào.

- Phụ hoàng vẫn luôn nói nếu muốn làm hoàng giả thì phải có cái lòng người độ lượng rộng rãi. Nếu muốn nắm giữ cái tâm của đế vương thì phải biết cái đạo thăng bằng. Nếu để cho phụ hoàng biết ta ngay cả một Phương Vân cũng không khống chế được thì sợ rằng sẽ có ấn tượng rất xấu với ta.

Nghĩ tới đây thì Lưu Tú cũng không muốn ngăn chặn Phương Vân nữa.

- Trung Tín hầu, nếu như ngày sau thì kế thừa sự nghiệp thống nhất thiên hạ thì tuyệt đối không quên được những lời người nói hôm nay. Còn chuyện của Phương Vân thì...cứ theo ý người đi.

Thái tử dứt lời thì cũng không có tâm ở lại, ông tay áo phất một cái, trực tiếp đi ra khỏi doanh trướng.

Trung Tín Hầu đưa mắt nhìn thái tử rời đi, ngồi dậy, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười.

Trương gia đã có liên hệ với Tam Công, hôm nay lại có công 'vá rách' giữa thái tử và Phương gia, chỗ ngồi trọng thân tương lai của Đại Chu ắt có một vị của Trương gia.

Đột nhiên, Trung Tín hầu thu nụ cười trên mặt lại, hắn vươn tay ra, từ trên bàn trà lấy ra một phong thư thật mỏng. Phong thư này chạy đến tám trăm dặm cấp tốc từ kinh thành đưa đến Dịch Hoang tây bắc. Trên phong thư còn có đại ấn đóng lên, đó là dấu ấn của Nhân Hoàng.

Nhìn đại ấn này, trong lòng Trung Tín hầu dâng lên một cảm giác nghiêm nghị, yên lặng thở dài một tiếng:

- Hoàng ân mệnh mông, thiên uy khó dò a!

Phong thư này hắn vốn chuẩn bị lúc thái tử khăng khăng chỉ làm theo ý mình thì sẽ thức tỉnh hắn. Nhưng bây giờ nghĩ lại thì hoàn toàn không cần nữa!

Thời gian ba ngày quả thật rất ngắn!

Nhưng mà cũng may đây là chiến trường Tây Bắc, toàn bộ đều là quân chính quy, cho nên toàn bộ đều đã chinh chiến ở biên hoang nhiều năm. Binh pháp nào binh lính cũng đều trải qua cả, cho nên Phương Vân cũng không có khó khăn mấy.

Địch long, trường xà, phong thủy, yểm nguyệt, ngư lân, đại nhận...

Các loại trận pháp đều nhất nhất diễn luyện theo lệnh kỳ của Phương Vân. Phương Vân lúc mới ra đời đã làm quen với binh pháp, nay lại được kinh nghiệm chiến trường tôi luyện, cho nên các trận pháp này được hắn thao luyện so với vị tướng quân lúc trước thì còn thuần thục hơn nhiều.

Gần hơn cả bảy vạn đại quân dưới sự chỉ huy của Phương Vân hàng ngũ nghiêm minh, thể hiện khí thế thâm nghiêm.

Cùng lúc đó, một phong thư của Trung Tín hầu cũng đã được truyền đi cấp tốc tám trăm dặm đưa đến kinh thành, bí mật đưa sâu vào trong hoàng cung.

Ngay lúc Nhân Hoàng tức giận rồi ra lệnh quân đội triều đình Đại Chu chuẩn bị xuất binh đánh dẹp thì dường như Thiên Tà Tông đã sớm chiếm được tin tức, lập tức đưa ra hành động.

Trong một dãy núi mịt mờ ở hướng đông bắc Đại Chu.

Ở đây có một ngọn núi khổng lồ vắt ngang ngay thiên địa. Trên đỉnh núi có lõi minh hiện ẩn, một cổ mây đen nồng đậm từ đỉnh núi chụp xuống, dường như che cả ngọn núi này lại.

Răng rắc!

Đột nhiên cả tòa núi lay động, từ dưới chân núi truyền đến tiếng nổ thiên băng địa liệt. Trong nháy mắt có một bàn tay khổng lồ đến trăm dặm từ dưới nền đất hiện lên.

Cái bàn tay do đá tảng tạo thành này chỉ nhẹ nhàng phủi một cái thì cả ngọn núi này đã nằm trọn trong lòng bàn tay, sau đó hướng về hướng bắc đi.

Cuồng phong trong thiên địa gào thét, trong nháy mắt cái bàn tay này và cả tòa Thiên Tà Sơn đã vô ảnh vô tung biến mất rồi.

.....

Tiếng tù và vang khắp cả thiên địa.

Quân đội Đại Chu sau mấy ngày co đầu rút cổ thì rốt cuộc đã phát động công kích Dịch Hoang. Chỉ chút quân đội Đại Chu không ngừng hướng về Dịch Hoang mà đẩy mạnh tấn công.

Bộ binh, cung binh, trọng giáp binh, kỵ binh, nổ binh.. đủ các loại binh chủng, chậm chạp mà kiên định hướng Dịch Hoang đẩy mạnh.

- Đi tới!

Ở cánh trái đại quân, Phương Vân giương cờ lệnh lên, bốn gã đô úy ở phía dưới lập tức tuân lệnh. Rồi từ đô úy truyền đến giáo úy, cả đại quân theo cờ lệnh của Phương Vân mà hạo hạo đặng đặng tiến về phía Dịch Hoang.

Nhìn chỉ chút hơn bảy vạn quân chính quy hàng ngũ nghiêm minh dưới sự chỉ huy của mình mà tiến thối liên tục, trong lòng Phương Vân không khỏi dâng lên một cổ hào khí.

- Đọc binh thư hơn trăm cuốn, tìm hiểu đến mười mấy năm, hôm nay chính là lúc bày ra sở trường. Tạ Đạo Uẩn, hôm nay ngươi chính là bàn thạch đầu tiên để ta phi đạp lên trời!

Đại quân ù ù đi tới, bụi mù gậy đi lên!

Nhưng mười mấy vạn đại quân do Tạ Đạo Uẩn thống lĩnh đột nhiên biến mất một cách vô ảnh vô tung vào trong rừng cây. Cho nên quân đội Đại Chu đều phải tiến vào trong rừng.

- Quân lệnh hầu gia, các quân ở trái, trung, phải chỉ được cách nhau nửa dặm, canh gác lẫn nhau!

Rất nhanh, gần trăm vạn quân đội đã chia ra làm ba, các cánh chỉ cách nhau có nửa dặm. Trận hình như vậy cũng là tương đối đảm bảo, đồng thời trong tình huống nào cũng có thể tăng viện lẫn nhau!

Rất nhanh, đại quân đã tiến tới được mười dặm nữa.

- Giết!

Nhưng vào lúc này, đột nhiên thiết kỵ Dịch Hoang từ khắp đồi núi trong rừng tiến tới, các thanh trăm mã đao lóe lên hàn quang trong hư không.

- Đại quân nghe lệnh! Viên Nguyệt trận!

Phương Vân ra lệnh một tiếng, bảy vạn nhân mã lập tức kết thành trận pháp hình thế khổng lồ.

- Giết!

Thế tới của Dịch Hoang hung mãnh vô cùng, Phương Vân đứng ở trong xe vung lệnh kỳ lên, chỉ chút cung tên liên bay ra ngoài. Mấy trăm thiết kỵ lập tức ngã xuống đất. Sau đó hàng ngũ nhất thời phân ra, lộ ra

mấy trăm lối đi, đem những thiết kỵ Địch Hoang này xông vào trong thót trận, rồi biến mất không thấy gì nữa.

- Tới!

Lệnh kỵ của Phương Vân lại lần nữa vang xuống, cả đại trận nhất thời nổi lên sát khí mãnh liệt, vô số tinh kỵ chuyển động theo. Trong nháy mắt đã có vô số tiếng kêu thảm thiết vang lên, mấy ngàn thiết kỵ Địch Hoang xông vào trận đã bị chém chết hầu như không còn. Mà các tướng quân lân cận Phương Vân lúc này vẫn đang khổ chiến không ngừng nghỉ.

- Đại quân tiến công!

- Giết!

Âm thanh vang dội khắp thiên đại, đại trận khổng lồ lúc này như một cái máy giết chóc chủ động đẩy về phía trước. Tất cả thiết kỵ Địch Hoang bị đẩy vào trong trận toàn bộ đều bị chém giết không còn, nhanh chóng đến lạ thường!

Đại Chu Hoàng Tộc

156. Chương 152: Quyết Chiến

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

Ở một chỗ cách chiến trường hơn mười dặm, Tạ Đạo Uẩn đang đứng ở sườn đồi, mặt khẽ nhìn lại.

- Truyền lệnh xuống, gia tăng thêm hai chi thiết kỵ đánh vào cánh trái của quân Đại Chu, sử dụng Ba Lãng chiến pháp!

Rất nhanh, Phương Vân đã cảm thấy được sự biến hóa của thiết kỵ Địch Hoang, các chi thiết kỵ này cứ như là sóng vậy, từng đợt này đến đợt khác liên tục không ngừng. Chỉ trong chớp lát thôi đã khắc chế trận hình của mình, liên tục tiến tới.

- Viên Nguyệt trận đổi thành Phong Thủy trận (Trận tên nhon)!

Lấy tên nhon đối phó với sóng cuộn là có thể lấy lực lượng đánh vào, khi hai chi thiết kỵ của Địch Hoang từ hai bên tiến tới sẽ gặp phải mũi nhọn phản kích ra lại.

Lại thêm một lần giao phong nữa, thiết kỵ Địch Hoang lần nữa tổn thất không ít.

Chân mày của Tạ Đạo Uẩn ngày càng nhíu chặt hơn:

- Điều thêm doanh trại thiết kỵ thứ mười bảy sử dụng chiến pháp hình cung, toàn diện công kích! Cần phải nuốt chửng toàn bộ cánh trái quân đội Đại Chu!

Phương Vân chỉ có bảy vạn kỵ binh, nhưng Tạ Đạo Uẩn lại điều gần đến hai mươi vạn kỵ binh qua đánh. Ở một góc độ nào đó xem xét thì đây đã là nhận thua. Nhưng mà Tạ Đạo Uẩn quen đọc binh thư, đã biết trong binh thư có một chiêu gọi là Thái Sơn áp đỉnh, chính là lấy ưu thế binh lực, một chiêu đánh bại đối phương hoàn toàn.

Đây là chiến pháp thực dụng nhất khi đấu với đối thủ có binh lực ít, cũng là binh pháp hiệu quả nhất đấu với Phương Vân lúc này.

Ừng ừng!

Đại địa chấn động, cả rừng cây cũng bị lay động.

Phương Vân đứng ở trên ngựa lắng nghe, chỉ trong chớp lát sau thì sắc mặt liền thay đổi. Từ thanh âm mà đoán ra thì số lượng quân địch ít nhất cũng đông gấp ba mình.

- Lập tức chặt bỏ cây cối làm thành chướng ngại cản trở thiết kỵ!

Phương Vân lưu lại ở bên ngoài một đám binh canh phòng, đồng thời đem toàn bộ cây cối chặt bỏ, làm thành một lối vào duy nhất, chỉ lưu lại một cửa, còn những phương vị khác thì lấy cây cối phong kín lại.

Ừng Ừng!

Hai mươi vạn đại quân giăng khắp nơi bao vây toàn bộ đại quân Phương Vân lại. Sau đó liếc nhìn thấy phòng ngự dày đặc của đối phương thì tất cả mọi người đều có chút do dự. Khoảng cách cao như vậy thì chiến mã Địch Hoang cũng qua không được, hơn nữa đối phương chỉ lưu lại có một lỗ hổng duy nhất, tương đương với việc một người giữ quan ải, vạn người cũng không thể phá được. Nếu cứ như vậy mà xông vào thì cái chết là không thể nghi ngờ.

Trong rừng cây, Phương Vân lắng nghe tiếng bước chân, hần cảm nhận được tiếng chân từ đằng xa truyền tới, đồng thời trong lòng bắt đầu đếm: “bảy, sáu, năm, bốn...”

Ngay lúc Phương Vân đang đếm, Tạ Đạo Uẩn cũng đồng thời hạ lệnh:

- Hỏa cầu!

Chi chít các quả cầu lửa cực lớn từ máy ném ném vào trong trận địa của Phương Vân.

Ngay lúc hỏa cầu ầm ầm bay qua núi rừng thì Phương Vân cũng đã hạ lệnh tiến công!

- Phá thần nổ, công kích!

Băng! Băng! Băng!

Tiếng động khổng lồ vang lên không trung, hơn mười cái Phá Thần nổ bay ra, lực lượng khổng lồ đem mấy chục cái cây chấn thành phần vụn. Một cái lỗ hổng lớn trong đội quân Địch Hoang lập tức hiện ra.

- Phong Thủy trận, ra!

Bảy vạn đại quân kết thành Phong Thủy trận, dọc theo phương bắc gào thét giết ra. Thiết kỵ Địch Hoang chỉ mạnh nhất lúc ở xung phong, nhưng khi thấy có đại thụ nằm chắn ngang thì phải dừng lại, nên lực lượng xung phong cũng không còn chút nào. Mà lúc đó cũng chính là thời cơ tốt nhất để đại quân Phương Vân phóng ra.

Thời cơ trôi qua rồi biến mất nên Phương Vân phải vừa vận mà bắt lấy. Nếu như chậm hơn nửa phần thì lập tức quân của hắn sẽ bị hỏa cầu từ trên nện xuống làm cho toàn quân tan tác!

Phương Vân vô cùng hiểu rõ đối với chiến pháp của mình sử dụng thì Tạ Đạo Uẩn cũng chỉ có thể sử dụng chiến thuật hỏa cầu. Nhưng hắn cũng không thể để cho quân mình chạy trốn được, cho nên đại quân nhất định phải dừng lại trong chốc lát mà súc tích, mà trong chốc lát đó lại chính là thời cơ để tiến lên.

Cao thủ ở việc dụng binh chính là ở việc tranh thủ thời gian!

- Giết!

Không có lực lượng xung phong cường đại, thiết kỵ Địch Hoang còn không bằng một binh lính Đại Chu bình thường. Phong Thủy trận bền bỉ kiên cố, sở hướng vô địch.

Ầm! Ầm! Ầm!

Từng trái hỏa cầu khổng lồ được bọc khói dày đặc từ trên trời rớt xuống rồi đập vào phía sau đại quân Phương Vân, một người cũng không bị thương.

- Giết!

Từng tiếng kêu vang lên, Phương Vân lại lần nữa điều chỉnh hướng hành quân, từ bắc đánh giết qua nam.

Băng! Băng!

Ầm thanh Phá Thần Nổ chấn động vang tận mây xanh. Một cây Phá Thần Nổ đâm thủng hơn mười tên thiết kỵ Địch Hoang rồi ngừng lại.

Không có điều gì lạ thường xảy ra, đối với thể tới hung mãnh của quân đội Đại Chu, thiết kỵ Địch Hoang nhất thời tan tác.

- Rút lui!

Thấy một màn như vậy, Tạ Đạo Uẩn cũng không khỏi không phát tay rút quân!

- Đại quân nghe lệnh, bỏ qua cánh trái, toàn lực tiến công trung quân cùng cánh phải đại quân Đại Chu!

Mặc dù chịu nhiều thua thiệt ở cánh trái, nhưng thiết kỵ Địch Hoang ở cánh phải và trung quân vẫn chiếm được thượng phong. Bằng vào lợi thế địa hình cùng lộ tuyến phiêu hốt của thiết kỵ xung phong đã bức lui được cánh phải cùng trung quân của đại quân Đại Chu.

Hí hí!

Ngay lúc này, một tiếng vó ngựa vang lên. Trong rừng cây, một tên thân vệ của Trung Tín hầu cười ngựa đến.

- Hầu gia có lệnh, Phương Vân tiếp quản đại quân ở cánh trái, chuẩn bị hội hợp với trung quân, giáp công thiết kỵ Địch Hoang!

Vừa dứt lời thì đã ném một cái lệnh tiễn qua.

- Hiếu!

Phương Vân cầm lấy lệnh tiễn thì tương đương với việc nắm giữ quyền chỉ huy đại quân cánh trái. Lúc này, ban đầu Phương Vân có khoảng bảy vạn nhân mã, mặc dù chỉ tổn thất có mấy ngàn người ngựa, nhưng những cánh quân khác ở cánh trái lại tổn thất thảm trọng. Nhưng mà cộng lại tất cả thì cũng có khoảng hai mươi lăm vạn quân.

Nắm hai mươi lăm vạn quân này ở trong tay, lòng tin của Phương Vân tăng lên nhiều;

- Phong Thi trận, xung phong!

Phong Thi trận, danh như ý nghĩa, đó là trận pháp hùng dũng nhất ở chiến tranh, cũng là trận pháp có tốc độ hành quân nhanh nhất.

Có hơn hai mươi vạn đại quân trong tay, Phương Vân mới có cảm giác kích thích hẳn lên. Hai quân ở cánh trái và trung quân hợp nhất lại đánh tan đại quân của Địch Hoang, sau đó còn có khuynh hướng tiến tới hợp nhất với đại quân bên cánh phải.

- Rút lui!

Tạ Đạo Uẩn thấy xu hướng suy tàn đã hiện, quyết định thật nhanh hạ lệnh rút lui. Mười mấy vạn thiết kỵ lập tức ừng ừng kéo đi.

- Số mệnh là hồng trung mạng tử, lại muốn đột phá mệnh cách tiến tới hồng vận! Cực Đạo tiên sinh, người có biết thân phận của người này không?

Tạ Đạo Uẩn đứng ở trong sà n nói.

- Công chúa, người này chính là vương công tử đệ ở kinh thành, con thứ của Tứ Phương hầu Phương Dận, tên là Phương Vân!

- Một tờ dâng sớ luận tội Dương Hoảng ở Tam Đường Hội Thẩm, ngoài ra còn ở trên sa bàn thời diễn suất lĩnh đại quân Địch Tộc ta đánh bại Dương Hoảng, chính là hắn sao?

Ánh mắt Tạ Đạo Uẩn lóe lên một chút.

- Không sai, chính là người này.

Ánh mắt Cực Đạo tiên sinh bỗng trở nên vô cùng hung tàn:

- Chính hắn là người tác động để cho Trung Tín hầu đưa tấu chương vào cung, thỉnh Nhân Hoàng xuất động đại quân đánh dẹp Thiên Tà tông chúng ta. Vạn bất đắc dĩ, tông chủ chúng ta phải thi triển võ thượng thân công đem cả tòa núi sơn môn đi đến đất cực bắc.

- Ô! Nói như vậy là chúng ta có cùng địch nhân rồi!

- Người này nhiều lần phá hư đại sự tông ta, mấy người chúng ta phải ở kinh thành đoán chừng cũng là do hắn giết chết, ngay cả võ học bản thân cũng bị hắn học trộm lấy. Người này trưởng thành quá nhanh rồi, một thời gian trước mới thì tu vi còn không đáng lo, hôm nay đã có đến chín con phi long lực!

Cực Đạo tiên sinh nói đến đây thì kiêng kị không thôi:

- Ta vốn đã muốn giết hắn, nhưng không ngờ Trung Tín hầu lại nhúng tay vào!

- Binh pháp có câu: Biết người biết ta trăm trận trăm thắng! Ta có thể chiến thắng Trung Tín hầu là bởi vì ta nắm rõ hắn như lòng bàn tay. Nay Phương Vân đột nhiên xuất hiện ở đây thì đã thành biến số lớn nhất ở cuộc chiến này. Ta có cảm giác, nếu như không trừ hắn đi thì Phương Vân này sau này sẽ thành họa lớn cho Dịch Hoang!

Âm thanh của Tạ Đạo Uẩn để lộ ra sát khí.

Cuộc chiến tranh này quan hệ đến tương lai của Dịch Hoang. Cho dù là người nào đi nữa, nhưng đứng trước sự tồn vong của Dịch Hoang, nàng đều phải trừ đi! Phương Vân lúc này đã gây cho nàng cảm giác uy hiếp quá lớn.

- Dịch Hoang tuyệt đối không cho phép xuất hiện một Tứ Phương hầu nữa!

Trong lòng Tạ Đạo Uẩn đột nhiên lăm bằm.

Tứ Phương hầu Phương Dân trấn áp Man Hoang hơn hai mươi năm, đã giống như một tòa núi cao vững vàng trấn áp Man Hoang, làm cho bọn hắn không thể động đậy chút nào. Tạ Đạo Uẩn tuyệt đối không cho phép Đại Chu lại xuất hiện một nhân vật như vậy ở biên giới tây bắc Dịch Hoang.

- Lùi đi!

Thân hình khẽ động một cái, Tạ Đạo Uẩn cùng Cực Đạo tiên sinh biến mất ở ngay vách núi.

- Phương Vân, ta bổ nhiệm ngươi làm tiên phong, đại quân đi theo ở phía sau. Toàn quân thừa dịp thắng thế truy kích!

Quân đội Đại Chu một đường truy kích, đánh vào ngay bụng Dịch Hoang. Thiết kỵ do Tạ Đạo Uẩn không chế tuyệt đối không thể nào đánh giáp lá cà cùng với quân đội Đại Chu.

....

Mười ngày sau, ở một chỗ sâu trong Dịch Hoang, thiết kỵ Dịch Hoang rút cuộc tụ họp lại.

Chỉ nhìn thấy đây là một bình nguyên vô tận, cát vàng mênh mông, quân đội Đại Chu xếp thành hàng ngũ sâu nghiêm không nhúc nhích. Từ chỗ này, trong vòng mười ngày nay, Tạ Đạo Uẩn lần nữa tụ họp lại được gần bảy mươi vạn đại quân, bộ dáng thê quýt chiến!

Ầm! Ầm!

Đại địa chấn động, quân đội Đại Chu như nước lũ bước chân vào bình nguyên, đối mặt với quân đội Dịch Hoang.

Trong trời đất, bão cát phấp phới, một mảnh xơ xác tiêu điều!

Ngay giây phút quân đội Đại Chu tiến lên bình nguyên thì bảy mươi vạn đại quân Dịch Hoang liền chết xông lên làm cho bụi cuốn cuộn xông thẳng hơn mười trượng lên bầu trời.

Phương Vân ngồi ở trên ngựa, thần sắc của hắn bình tĩnh, lẳng lặng nhìn biến hóa của thiết kỵ Dịch Hoang.

Ừng ừng!

Khi còn cách quân đội Đại Chu khoảng mấy trăm trượng thì đột nhiên đại quân của Dịch Hoang biến đổi, biến thành một trận pháp hình lưới thất cổ lại. Theo sát phía sau, mấy vạn đại quân Dịch Hoang hóa thành Ba Lăng trận. Tiếp sau đó nữa, mấy vạn đại quân Dịch Hoang biến hóa thành Phong Thủy trận.

Sắc mặt của Phương Vân thay đổi, Tạ Đạo Uẩn lại ở trong khoảng thời gian ngắn mà nghĩ ra được chiến pháp này. Đối mặt với trận pháp do mười mấy vạn thiết kỵ Dịch Hoang liên tục bố trí, không gian hắn có thể thao tác đã vô cùng có hạn rồi.

- Thuần giáp binh, Phong Thủ trận. Trọng Giáp binh, Ngự Lâm trận. Nỗ binh chuẩn bị!

Sau khi đã bố trí xong, thiết kỵ Dịch Hoang liền chết xung phong tới.

Keng! Keng! Keng!

Tiếng binh khí giao nhau vang lên không dứt bên tai! Đối mặt với bảy mươi vạn thiết kỵ xung phong lên, dù là Phương Vân cũng cảm thấy cổ họng không trôi, đặc biệt đối thủ lại là cao thủ như Tạ Đạo Uẩn.

- Quân cờ này coi như là dùng đúng rồi!

Trung Tín Hầu nhìn phía trước, nghĩ ngợi nói. Ngay cuối tầm mắt của hắn thì thiết kỵ hung bạo của Dịch Hoang sau khi qua đại quân của Phương Vân đã giảm đi rất nhiều, nhưng tương ứng thì Phương Vân cũng tổn thất không ít.

- Có thể xuất thủ rồi!

Trung Tín Hầu vung tay lên, hơn ba mươi tên diện mục lãnh đạm, hơi thở bàng bạc triển thân lên, thân hình thoáng một cái đã lướt qua tầng tầng đại quân rồi hiện ra trước ngay đại quân. Ở ngay phía sau bọn họ hư không vặn vẹo biến ảo không thôi, từng con phi long dài mảnh đằng không hiện ra.

Mười con phi long lực! Hơn ba mươi tên cao thủ mười phi long lực!

- Cực Đạo tiên sinh, các người nên xuất thủ đi!

Cùng một thời gian, Tạ Đạo Uẩn quay đầu nhìn về phía Cực Đạo tiên sinh bên cạnh.

- Ủ!

Cực Đạo tiên sinh vung tay lên. Mấy chục đạo thân ảnh giống như trước bay ra, nghênh hướng các cao thủ trong hư không!

- Nhiếp Không Tà Trảo!

Sau khi đợi những môn nhân bay ra, Cực Đạo tiên sinh vung tay lên, một mảnh bóng đen từ trong hư không xông ra, hóa thành một bàn tay to màu đen chụp vào năm tên cao thủ tử bào.

- Cực Đạo tiên sinh sao? Để bốn hầu tiếp người!

Âm thanh Trung Tín hầu vang lên, rồi từ phía bắc phá không ra, cùng với Cực Đạo tiên sinh liều mạng.

- Tạ Đạo Uẩn, để bốn tọa tới đánh với người!

Thân ảnh thái tử Lưu Tú hiện lên ở trên chiến trường, thân hình thoáng một cái đã bay ra xa.

- Sư muội cũng không cần xuất thủ. Ta tới thay người đối phó tên thái tử này!

Một âm thanh như lôi đình từ chân trời truyền đến. Âm thanh vừa rơi xuống thì một bóng trắng cũng xuất hiện lên.

Chỉ lóe lên mấy cái thì bóng trắng này đã hiện ra chiến trường.

Người này mũi ưng mắt sâu, đầu nhọn, hai tay thẳng người, cả người tràn ngập một cỗ hơi thở cao ngạo mà cường đại!

Ầm!

Trong mắt người này hiện lên diện mang chói mắt, rồi đột nhiên xuất ra một chưởng. Vẫn chưa có người nào thấy rõ chuyện gì xảy ra thì trong hư không xuất hiện mây đen cuộn cuộn rồi bốn cái trụ điện khổng lồ màu đen hiện ra, cùng thái tử Lưu Tú liều mạng.

Tách! Tách! Tách! Tách!

Thái tử Lưu Tú cảm giác như bị ngọn núi đập trúng, dưới chân liên tục lùi ba bước, mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Thinhbobo

Đại Chu Hoàng Tộc

157. Chương 153: Vu Ma

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

- Tứ Cực Ma Tông!

Công pháp Tứ Cực Ma Công đúng là dựa vào lực lượng mạnh mẽ mà trấn áp đối phương, bàn về thể lực trong ma đạo phái thì cũng ít tông phái có thể sánh kịp.

- Nghe nói Đại Chu hoàng triều đánh dẹp các tông phái chiếm lấy không ít công pháp. Thái tử sẽ không ngại để cho ta kiến thức một chút chứ?

Người tới khoảng ba mươi sáu, bảy tuổi, cánh tay vô cùng gầy gò nhưng lại săn chắc vô cùng, gây cho người ta cảm giác có thể tùy thời mà bùng phát.

- Sớm nghe nói Tứ Cực Ma Tông là đệ nhất phái của Dịch Hoang, nhưng người đừng lo lắng, thiết kỵ của Đại Chu sớm muộn cũng có ngày đập bằng đỉnh núi sơn môn các người.

Thái tử Lưu Tú lạnh lùng nói.

- Ha ha ha, thật là có khí phách, cho dù phụ thân người có ở đây thì cũng không dám mạnh miệng như vậy. Bản thân ta muốn xem thử người có bản lĩnh gì.

Người này vừa nói xong thì giơ bàn tay lên, cùng lúc đó bốn cái lõi trụ màu đen lấy thể lõi đình vạn quân lần này đánh tới thái tử Lưu Tú.

Lưu Tú nhìn lướt qua, chỉ thấy trong trụ đen của đối phương có không ít bóng người, hiển nhiên đã trấn áp không ít người trong đó. Hắn cũng không dám khinh thường, năm ngón tay đưa ra, trong lòng bàn tay đã có một mảnh mai rùa lưng linh.

- Đốt!

Lưu Tú phun một luồng hơi vào cái mai rùa này, cái pháp khí này dường như bắt đầu có sự sống, một cỗ lực lượng như sóng biển dâng trào từ trong cơ thể hắn tán loạn ra.

- Vạn Khuynh Ba Đào Huyền Quy Ngọc Quyết.

Ngón trỏ của Lưu Tú đưa ra, một luồng sóng nước mãnh liệt mênh mông đánh về phía cao thủ Tứ Cực Ma Tông.

Vừa lúc đó Tạ Đạo Uẩn cũng xuất thủ, hai bàn tay như bạch ngọc từ trong hư không bỗng nhiên xuất hiện, hai bàn tay to này vừa xuất hiện liền khổng chế hai tên cao thủ mười phi long lực, khiến hai người này không thể động đậy.

Bùm bùm!

Hai tiếng nổ phát ra, hai tên cao thủ mười phi long lực Đại Chu hoàng triều lập tức bạo nổ.

- Trung Tín Hầu, đại cục đã định, còn không đầu hàng sao?

Âm thanh Tạ Đạo Uẩn vang dội khắp hư không, âm thanh vừa phát ra thì lại có thêm một tên cao thủ từ bào chết.

Mặc dù mấy người này là cao thủ Tinh Phách cảnh đỉnh phong, nhưng nếu đối đầu với Địa Biến cảnh thì phải chết không thể nghi ngờ, huống chi là cường giả Linh Tuệ cảnh như Tạ Đạo Uẩn.

Trung Tín hầu không nói lời nào, ánh mắt đưa nhìn về tên cao thủ Tứ Cực Ma Tông đang đối chiến với Thái tử, gầm giọng lên nói:

- Triều đình cùng hoàng tộc Dịch Hoang tranh đấu đó là chiến tranh vương quyền thế tục. Tứ Cực Ma Tông các người nếu bây giờ lui ra vẫn còn kịp. Nếu như không nghe lời thì cho dù hôm nay chúng ta bại vong, thì Nhân Hoàng nhất định sẽ thân chinh thống lĩnh các cường giả Đại Chu tề tụ tại biên hoang, đó cũng là lúc Dịch Hoang cùng Tứ Cực Ma Tông hoàn toàn tịch diệt, sẽ đem cả Dịch Hoang trở thành vùng đất khô cằn.

Trung Tín hầu khi nói ra những lời này hiển nhiên là đang phần nộ vô cùng, nhưng tên nam tử mũi ưng Dịch Hoang nghe vậy thì hơi đổi một chút. Chỉ một chút phân tâm đã bị Thái tử Lưu Tú nắm lấy, một kích chấn lui.

- Trung Tín hầu, mấy lời này của người nên dừng lại đi. Đại Chu hoàng triều đánh đông dẹp bắc các tông phái trong thiên hạ cũng không phải là ngày một ngày hai. Vào ba trăm năm trước, Nhân Hoàng Đại Chu các người cũng đã từng nói qua là Đại Chu muốn thống nhất toàn bộ các tông phái trong thiên hạ. Hơn nữa còn công bố tông phái là căn nguyên của đại loạn thiên hạ. Mấy trăm năm nay, Đại Chu chẳng lẽ còn không phải đang tiêu diệt tông phái sao? Trung Tín hầu, mấy lời nói uy hiếp này người đừng nói ra thì hơn, hay là người thử nghĩ tìm cách nào để bảo toàn tính mạng của người thì hơn đây.

Cực Đạo tiên sinh cười lạnh không thôi, không nói hai lời liền lập tức tiếp tục đánh tới. Áp lực của Trung Tín hầu đại tăng, chỉ đành toàn lực ứng phó.

Đối với mấy lời của Trung Tín hầu thì Tạ Đạo Uẩn làm như không hề nghe thấy, ánh mắt của nàng nhìn lên hư không, tìm tòi người có số mệnh hồng trung mạng tử.

- Trước tiên phải giết chết người này để miễn trừ một đại địch trong tương lai cho Dịch Hoang, sau đó liền thủ Cực Đạo tiên sinh giết Trung Tín hầu thì coi như đại cục đã định.

Tạ Đạo Uẩn định ra kế sách xong liền bay về phía trước.

Lúc này Phương Vân đang toàn lực thi triển giao chiến với một gã cao thủ mười phi long lực, đột nhiên gã cảm giác thấy hô hấp của mình tăng nhanh hơn. Cảm giác như là đang có cái gì đó nhìn mình một cách chăm chăm làm cho toàn thân mình dường như rơi vào một hố băng vậy.

- Không tốt, có cường giả vô cùng lợi hại đang chú ý đến ta.

Trong lòng Phương Vân đột nhiên sinh ra cảm giác hoảng sợ. Chỉ cần phát ra hơi thở cũng đủ để cho mình cảm thấy khó thở, không thể nghi ngờ rằng người này là một cao thủ mà mình không thể nào kháng cự được.

- Tạ Đạo Uẩn.

Ý niệm trong đầu Phương Vân vừa chuyển thì liền lập tức nhớ tới mỹ nhân mang khuôn mặt ma thần lạnh lùng. Phương Vân cũng biết ở Dịch Hoang thì chỉ có vị kỳ nữ này mới có sát khí mãnh liệt như vậy, cũng chỉ có nàng mới có thực lực khiến cho mình cảm thấy nguy hiểm thế này.

Rầm!

Một chuồng ép cao thủ mười phi long lực đối diện về phía sau, Phương Vân lập tức không nghĩ ngợi chút nào mà bay vụt về phía sau.

- Phương Vân, người còn muốn trốn sao?

Một âm thanh lạnh lẽo thấu đến tận xương tủy từ trong đám người phát ra. Âm thanh vừa phát ra thì lập tức lại có thêm mười bóng người bạo nổ, Tạ Đạo Uẩn một thân áo bào trắng không nhanh không chậm bay về phía trước.

Động tác của nàng nhìn như vô cùng chậm rãi nhưng thực chất lại cực nhanh. Vừa sải bước ra thì đã hơn mười trượng, không thể kém hơn so với Phương Vân phi hành.

- Tạ Đạo Uẩn này chắc chắn là vì tương lai của Dịch Hoang mà tới giết ta. Danh tiếng của ta gần đây quá thịnh, làm cho nàng cảm nhận được sự uy hiếp khổng lồ cho nên mới làm thế.

Thấy Tạ Đạo Uẩn đập không mà đến, bộ dáng gập thân giết thần, gập phật giết phật, muốn bay qua đại quân để tự lấy thủ cấp của mình, Phương Vân không khỏi dâng lên cảm giác kinh khủng.

Nữ nhân này đúng là hoàn toàn đã vứt bỏ mặt mũi đi để xuống thân tự đánh chết mình.

Phương Vân mặc dù có chín con phi long lực, nhưng nữ nhân này thật sự quá cường đại. Chênh lệch của hai người lúc này không thể tính toán được.

- Còn muốn trốn sao?

Tạ Đạo Uẩn nhìn Phương Vân đang bay ngược trong đám người, trong mắt hiện lên ánh sáng lạnh.

- Ngăn cản nàng!

Phía dưới trong quân đội truyền đến một trận rống.

Vèo! Vèo! Vèo!

Sáu thanh Phá Thần tiến nhanh chóng bay tới, đây là do Chu Hân xuất thủ.

Cùng một thời gian Sở Cuồng cũng vung tay lên, lập tức có hơn mười bộ Phá Thần Nổ bắn ra. Chỉ nghe các tiếng vèo chói tai, hơn mười thanh Phá Thần Tiến lập tức bay về Tạ Đạo Uẩn.

Tạ Đạo Uẩn coi như không thấy, chỉ đứng gập chân một cái tại hư không. Tất cả Phá Thần Tiến khi còn cách nàng khoảng ba trượng thì tự động dừng lại rồi tự chấn vỡ.

Tì.

Trong đại quân, Chu Hân cùng Sở Cuồng hít vào một hơi khí lạnh. Đây là lần đầu tiên hắn thấy một cường giả có chưởng khí hộ thân mà ngay cả Phá Thần Nổ cũng không thể phá vỡ được.

Ánh mắt Tạ Đạo Uẩn khó chặt Phương Vân lại rồi đột nhiên tay phải tung ra một chưởng. Chưởng thế vừa ra thì lập tức hư không trong chu vi trăm trượng liền vặn vẹo, tất cả binh lính Đại Chu trong phạm vi này đều bị một cổ lực lượng mạnh mẽ hất lên trên.

Ừng ùng!

Một luồng sóng rung động mở ra hiện lên một chưởng như núi cao từ trên ập xuống Phương Vân. Cái bàn chưởng như ngọn núi này vừa xuất hiện thì một cổ uy áp đáng sợ cũng gào thét mà đến. Phương Vân chỉ cảm thấy thân thể bị chấn động, rồi cả thân thể bị cổ uy áp này kiềm giữ tại trong hư không, không thể động đậy được.

- Sau khi người chết thì ta sẽ đem thi thể người đến cho Tứ Phương hầu để bày tỏ sự tôn kính.

Âm thanh Tạ Đạo Uẩn vang dội khắp hư không, sau đó đã đưa một tay chộp tới Phương Vân.

- Ta cũng không muốn chết ở trong tay của người.

Phương Vân gập thét một cách mạnh mẽ trong lòng, nhanh chóng khu động Cốt Ma. Từng tia sáng lóe lên rồi trong hư không xuất hiện mười hai đầu Đại Lực Cốt Ma, nhưng những cái pháp bảo bình thường này thì làm sao có thể lọt vào pháp nhãn của Tạ Đạo Uẩn được. Bàn tay to của nàng biến thành trảo, muốn đem cả mười hai đầu Cốt Ma cùng với Phương Vân bắt vào trong lòng.

- Cốt Ma hợp nhất gọi về Vu Ma – Đốt.

Thân thể của Phương Vân mặc dù không thể nhúc nhích nhưng miệng vẫn có thể động. Âm thanh vừa phát ra thì há mồm phun ra một nguồn nội lực tinh thuần.

Ầm!

Mười hai đầu đại lực Cốt Ma đột nhiên hợp nhất lại rồi nổ tung, mây đen cuộn cuộn xuất hiện. Đồng thời có một cỗ lệ khí cuồng bạo từ trong mây đen truyền ra, chỉ nghe thấy một tiếng kêu thê lương rồi trong nháy mắt có một cái khô lâu khổng lồ từ trong mây đen đứng dậy.

Cái bộ xương khô này cao khoảng hai mươi trượng, các đốt xương ngón tay trắng hếu thô to vô cùng, lại còn có lửa đen lượn quanh. Đây chính là Vu Ma được diễn hóa từ mười hai đầu đại lực Cốt Ma sau khi tế luyện, nhất định phải đạt tới Khí Phách cảnh mới có thể tế luyện.

Năng lực của bản thân người tế luyện càng mạnh thì đầu Vu Ma này cũng mạnh hơn.

Rống!

Trong hốc mắt của Vu Ma lóe lên hai ngúm lửa đen như có sinh mạng. Bàn tay trắng hếu của nó di chuyển lên xuống thì lập tức có một luồng mây đen nồng đậm bao phủ khắp người nó.

Ầm!

Đại chưởng của Tạ Đạo Uẩn lấy thế lôi đình vạn quân đánh xuống người của Vu Ma, Vu Ma chỉ kiên trì được trong chốc lát thì đã bị đánh nát chia năm xẻ bảy, xương cốt trắng hếu bay đầy trời. Mà thế tới của Tạ Đạo Uẩn không hề giảm, tiếp tục nhằm hướng của Phương Vân đánh tới.

Chỉ nghe một tiếng phịch ở trong hư không, một chưởng của Tạ Đạo Uẩn đánh vào trong khoảng không.

- Khá lắm Phương Vân, ta xem nhẹ ngươi rồi.

Trong mắt Tạ Đạo Uẩn hiện lên vẻ kinh dị, ngay một khắc nàng phá hủy Vu Ma thì Phương Vân đã lợi dụng chấn lực đó đi ra xa ngoài.

Uy áp của Tạ Đạo Uẩn hữu dụng đối với các võ giả thấp hơn mình nhưng đối với Vu Ma lại không có chút tác dụng nào. Phương Vân đã lợi dụng Vu Ma để tránh khỏi Tạ Đạo Uẩn.

Sau khi né qua một kích hiểm thì Phương Vân cũng đã chảy mồ hôi lạnh rồi. Nếu như chậm chút nữa thì sợ rằng mình đã trở thành thi thể để Tạ Đạo Uẩn đưa tới Man Hoang.

- Thực lực xê xích lớn quá như vậy thì có dùng kế gì cũng vô ích, chỉ có thể nhanh chóng trốn chạy thôi.

Phương Vân so với Tạ Đạo Uẩn kém đến ba cảnh giới, chênh lệch nhau quá như vậy mà đón chưởng của nàng ta chính là mất mạng.

- Trốn.

Thân thể thoáng một cái, Phương Vân lập tức biến thành một lôi diện dài rồi nhanh chóng bay về phía xa.

Thật sự mà nói thì uy hiếp mà Phương Vân gây nên sự uy hiếp quá lớn đối với Tạ Đạo Uẩn. Trời sanh đã có đại khí vận rồi tiến triển tu vi võ đạo nhanh thì không nói đi, nhưng mưu lược binh pháp không dưới nàng thì không thể nào không quan tâm.

Sát tâm của Tạ Đạo Uẩn đối với Phương Vân chưa lúc nào mãnh liệt như thế này. Cho dù như thế nào đi nữa, tuyệt đối không cho phép trong tương lai Đại Chu lại có một đại tướng có tu vi võ đạo cao hơn nàng.

Tạ Đạo Uẩn hừ lạnh một tiếng, thân thể thoáng một cái lần nữa bắn ra xa

Rống!

Một tiếng rít gào vang lên, vô số hài cốt xương trắng tụ hợp lại, lần nữa hóa thành Vu Ma khổng lồ. Thân thể của Vu Ma rung lên, không nhanh không chậm chắn phía trước Tạ Đạo Uẩn.

Rầm!

Vu Ma vừa xuất hiện thì thân hình của Tạ Đạo Uẩn cũng loạng choạng hiện ra. Hành động này của Phương Vân lại ra ngoài dự đoán của nàng, ngay lúc hấn phát lôi diện để bỏ chạy thì lại cho Vu Ma ra cản trở nàng đuổi giết.

- Muốn chết.

Trước sau hai lần bị Phương Vân tính toán, trong lòng Tạ Đạo Uẩn cũng giận sôi lên. Bàn tay hóa thành một quyền bài sơn đảo hải đem Vu Ma chấn thành nát bấy, sau đó Tạ Đạo Uẩn tiếp tục đuổi theo hướng lôi diện khi nãy.

Hai người một trước một sau biến mất ở trong núi rừng.

Thinhbobo

Đại Chu Hoàng Tộc

158. Chương 154: Trạng Nguyên Cùng Thám Hoa

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

- Phương Vân lại dẫn Tạ Đạo Uẩn ra ngoài!

Trung Tín hầu nhận thấy một màn này mà khiếp sợ không thôi, sự chênh lệch của Phương Vân cùng Tạ Đạo Uẩn tựa như đất và trời, đồng dạng, Tạ Đạo Uẩn so với Phương Vân thật sự là cao hơn rất nhiều, thậm chí đây là một trận chiến không có chút chiến đấu nào.

Trung Tín Hầu căn bản không có nghĩ đến Phương Vân lại có thể hai lần đỡ Tạ Đạo Uẩn, hơn nữa còn không coi Tạ Đạo Uẩn vào đâu mà dẫn vào trong rừng.

Phương Vân thật là cho hắn quá nhiều kinh ngạc cùng vui mừng.

- Người này nếu có thể chạy trốn thoát khỏi Tạ Đạo Uẩn thì thành tựu trong tương lai không thể đo được!

Thừa dịp Tạ Đạo Uẩn rời khỏi chiến trường, quân lực song phương lại hơi cân bằng lại, Trung Tín Hầu một chưởng đánh vắng Cực Đạo tiên sinh ra, lớn tiếng nói:

- Thái tử, thừa cơ hội này mau toàn lực giải quyết đi.

Âm thanh vừa rơi xuống thì nội lực Trung Tín hầu bạo phát đánh ra một quyền phá không về phía Cực Đạo tiên sinh.

Thái tử Lưu Tú hiểu rõ bây giờ là cơ hội cuối cùng. Bằng không đợi Tạ Đạo Uẩn giải quyết Phương Vân trở về, chính là hoàn toàn tan tác rồi.

- Hám Thế Hoàng Quyền!

Âm thanh vừa rơi xuống thì thái tử liền xuất ra bí kỹ của Nhân Hoàng, Hám Thế Hoàng Quyền. Một con kim long dài đến mấy ngàn trượng từ bầu trời đập xuống đánh về phía cường giả Tứ Cực Ma Tông.

Còn Phương Vân lúc này đang tốc lực bay vào trong rừng cây, từng gốc đại thụ bị hắn bỏ về phía sau.

Thập Nhị Tà Kiếm trận, Thiềm Thừ ba chân, Huyết Ma Đan, tiên chi linh thảo, nội đan hung thú... Phương Vân bằng tốc độ kinh người suy tư một lần nhưng cuối cùng lại phát hiện không có bất kỳ vật gì có thể đền bù chênh lệch giữa hai người.

Trước thực lực tuyệt đối thì bất cứ kỹ xảo nào cũng là vô ích!

- Nặc Túc châu? Không được! Tạ Đạo Uẩn có thể nhìn thấy số mệnh tinh mang của ta!

Phương Vân nhớ tới tên cao thủ Thiên Tà Tông kia nói số mệnh tinh mang của mình là hồng trung mạng tím, như vậy thì không cách nào che giấu được.

- Dùng năm tên kỵ binh Lực Phách cảnh che giấu số mệnh? Cũng không được! Hiện tại hai quân đang tụ tập với nhau cho nên hướng nam rất là hoang tàn vắng vẻ, nếu như có năm đạo số mệnh xuất hiện thì làm sao gạt được Tạ Đạo Uẩn chứ.

Tất cả kế sách, từ trong đầu nhất nhất xẹt qua nhưng cũng bị Phương Vân tự mình hủy bỏ.

- Hơi thở Tạ Đạo Uẩn càng ngày càng gần, trốn không thoát rồi.

Hô!

Tiếng gió rung động, một đạo thân ảnh yểu điệu hiện lên phía trước, Tạ Đạo Uẩn chậm rãi xoay người lại, hai đôi mắt dưới mặt nạ Ma Thần hiện lên hàn quang.

- Ta muốn xem thử trên người của ngươi còn có bao nhiêu Vu Ma.

Âm thanh vừa rơi xuống thì cuồng phong nổi lên, một cỗ hơi thở bài sơn đảo hải đập vào mặt. Đường như Tạ Đạo Uẩn lúc này đã hòa vào trong thiên địa, hơi thở của cường giả Linh Tuệ cảnh phô thiên cái địa xuất ra tứ phương.

Phương Vân lập tức cảm giác được không gian trong phạm vi trăm trượng đang động lại. Áp lực vô cùng vô tận từ bốn phương tám hướng vọt tới, phảng phất như có từng ngọn núi cao đang không ngừng ập xuống mặt đất.

Chênh lệch quá xa!

Lúc này Vu Ma đã bị Tạ Đạo Uẩn chấn vỡ, Phương Vân còn chưa thu hồi Vu Ma về kịp, vẫn còn tán loạn trên chiến trường. Không có pháp bảo này, lúc Phương Vân chiến đấu với Tạ Đạo Uẩn đã không còn gì ngăn cản nữa.

“Chẳng lẽ ta thật sự phải chết ở đây sao?”, Nhìn Tạ Đạo Uẩn cách đó không xa, trong lòng Phương Vân dâng lên một cảm giác mãnh liệt không cam.

- Phương Vân, xem chừng.

Âm thanh vừa rơi xuống thì Tạ Đạo Uẩn lại tung một chưởng ra.

Hô!

Đột nhiên lúc này có một đạo tinh quang màu bạc từ trong hư không xuất hiện bay tới, lập tức hóa giải đi một kích của Tạ Đạo Uẩn.

Tạ Đạo Uẩn đang muốn xuất thủ, bỗng nhiên nhìn thấy đạo tinh quang này thì tâm thần run lên, bật thốt kinh hô:

- Úc Huyền, là ngươi sao?

Đạo tinh quang này cũng không đáp lời, chỉ thấy cuồng phong cuồn cuộn cuốn lấy Phương Vân rồi nhắm hướng đông mà đi.

Nhìn thấy đối phương không hỏi không đáp, cũng không công kích, trong mắt Tạ Đạo Uẩn một mảnh bi thương. Năng lực mạnh mẽ lên khỏi mặt đất, đuổi theo hướng tinh quang đi.

Trong đạo tinh quang màu bạc ấy vô cùng mờ mịt, Phương Vân cũng không nhìn thấy gì cả. Trong tai còn vang vọng lên từng tiếng bi thương.

- Úc Huyền, đi ra ngoài gặp ta!...Tại sao ngươi không ra gặp ta?

“Lý Úc Huyền quả nhiên có quen biết với Tạ Đạo Uẩn!”, Phương Vân chợt hiểu ra. Nhìn thấy âm thanh vô cùng bi thương đó, dĩ nhiên vị kỳ nữ Định tộc này đã từng có một đoạn duyên nợ với vị thanh niên đứng đầu Nho gia.

- Đa tạ Lý huynh ra tay tương trợ.

Phương Vân cung kính nói. Nếu như lần này không phải có Lý Úc Huyền xuất thủ thì sợ rằng đã chết trong tay Tạ Đạo Uẩn.

Bốn phía vô cùng im lặng, một lúc sau mới truyền đến một âm thanh vô cùng bình thản:

- Không cần cảm ơn ta. Ta cứu ngươi là có nguyên nhân riêng.

Âm thanh vừa rơi xuống thì đột nhiên có một cỗ lực lượng mạnh mẽ đẩy Phương Vân ra khỏi tinh quang. Quanh cảnh bỗng nhiên biến đổi, Phương Vân phát hiện mình đang ở trên một ngọn núi cao hùng vĩ.

Luồng tinh quang này sau khi đẩy Phương Vân ra thì quay đầu cuốn Tạ Đạo Uẩn vào đó hóa thành một đạo lưu quang, nhanh chóng hướng về rừng rậm dưới chân núi.

Hô!

Trên đỉnh núi gió lớn gào thét, dưới tiếng gió thổi này nhất thời Phương Vân thanh tĩnh hơn mấy phần.

- Thực lực Lý Ưc Huyền cao hơn ta quá nhiều. Hắn một lần cuốn ta như vậy sợ rằng cách chiến trường cũng đến mấy ngàn dặm, chắc lúc ta về thì chiến trường cũng đã kết thúc.

Thần sắc Phương Vân biến ảo, suy tư một hồi thì quyết định tạm thời không trở về.

Suy nghĩ một lúc thì Phương Vân lại nghĩ tới vị đệ nhất Nho gia, Lý Ưc Huyền.

Nơi này cách kinh thành ít nhất là nửa tháng đi đường. Vị trường hào chính khí đệ nhất Nho gia Lý Ưc Huyền này sao lại xuất hiện nơi đây? Nếu như nói hắn phụng mệnh hoàng ân thì phải ra chiến trường chứ không thể xuất hiện ở đây.

Lần này nếu như Lý Ưc Huyền không xuất hiện kịp thì Phương Vân đã chết ở trong tay Tạ Đạo Uẩn rồi. Đối với Lý Ưc Huyền, tất nhiên Phương Vân cảm kích, nhưng cũng càng có nhiều mê hoặc hơn.

Lý Ưc Huyền này tới quả rất đúng lúc ! Không nhanh cũng không chậm mà lại xuất hiện ngay lúc Tạ Đạo Uẩn ra tay sát thủ.

Địch Hoang cách Trung Thổ đến nửa tháng đi đường. Phương Vân tuyệt đối không tin đây là sự trùng hợp.

- Chuyện này tất có kỳ hoặc!

Phương Vân không phải là loại người cứ dễ dàng bỏ qua như thế, hơi suy tư một lúc thì càng lúc càng cảm giác thấy chuyện này vô cùng kỳ hoặc. Lý Ưc Huyền sau khi cứu mình xong cũng không có đem mình trở về chiến trường mà là để ở đây, hiển nhiên có ý sâu xa.

- Thôi kệ, đi xem thử Tạ Đạo Uẩn và Lý Ưc Huyền nói gì. Nói không chừng có thể biết được điều gì đó từ đây.

Tâm thần nhất định. Phương Vân lập tức nhảy từ trên núi xuống, hướng theo phương hướng Lý Ưc Huyền cùng Tạ Đạo Uẩn biến mất mà theo.

Trong rừng núi mênh mông có một địa phương trống trải, Lý Ưc Huyền một thân bạch y đang đứng trên cỏ, đối diện với Tạ Đạo Uẩn.

Năm đó Trạng Nguyên cùng Thám Hoa thi thố với nhau. Xa nhau mười tám năm, hai người lại gặp nhau ở trên vùng đất Địch Hoang này.

- Đi qua xem một chút.

Thân hình của Phương Vân khẽ động, định đi qua đó xem một chút thì đột nhiên Lý Ưc Huyền ở nơi xa vung tay áo lên, trong hư không nhất thời xuất hiện một cỗ lực lượng mạnh, đẩy Phương Vân ra.

Thần sắc Phương Vân hơi đổi, hắn biết Lý Ưc Huyền đã phát hiện hành động của hắn và không muốn hắn tới gần.

- Người cứ ở chân núi đợi, lát nữa ta có lời muốn nói.

Thanh âm bình thản của Lý Ưc Huyền đột nhiên vang lên bên tai của Phương Vân. Đồng thời Phương Vân thấy Lý Ưc Huyền quay đầu lại nhìn hắn rồi quay đầu đi.

Chỉ là một động tác như vậy nhưng lại làm cho Tạ Đạo Uẩn phản ứng rất lớn. Tâm tình của nàng hình như rất kích động, hai vai hơi run lên. Phương Vân nhìn thấy dường như có hai hàng lệ rơi trên khuôn mặt Ma Thần lạnh lẽo ấy.

Trong lòng Phương Vân khẽ chấn động. Tạ Đạo Uẩn là kỳ nữ của Địch tộc, đây là lần đầu tiên hắn thấy một người như nàng lại rơi lệ.

- Phong Trữ hầu từng nói qua là Tạ Đạo Uẩn cùng Lý Ưc Huyền năm đó thi cùng nhau. Lý Ưc Huyền làm trạng nguyên còn Tạ Đạo Uẩn là Thám Hoa. Hai người này lúc ấy đã là sĩ tử đứng đầu cả thiên hạ, khẳng định đã có quen biết nhau, hơn nữa còn có giao tình rất sâu...

Khoa thi của Đại Chu hoàng triều, sau cuộc thi trung học đệ nhị cấp thì sẽ có tên sĩ tử trên bảng, các sĩ tử không quen biết nhau là bình thường, nhưng mà Thi Đình tam giáp thì các sĩ tử có giao tình với nhau mới là phù hợp với thường tình.

- Nhưng xem ra cái giao tình này cũng không đơn giản vậy a...

Phương Vân nhìn thoáng qua phương xa. Người có ngu xuẩn đi nữa khi thấy biểu hiện của Tạ Đạo Uẩn cũng phải biết vị kỳ nữ Dịch tộc này cũng có tình cảm với vị thanh niên đệ nhất Nho gia này.

Vấn đề duy nhất là Lý Ưc Huyền thủy chung vẫn lộ ra bình thản không quan tâm, dường như chỉ có một mình Tạ Đạo Uẩn cầu tình.

- Kỳ quái. Nếu như Lý Ưc Huyền không có tình cảm với nàng thì theo sự đối lập của Đại Chu cùng Dịch tộc thì hẳn phải một chiêu giết chết Tạ Đạo Uẩn mà không mang nàng đến đây mới đúng.

Phương Vân cảm giác thấy quan hệ của hai người cực kỳ phức tạp, vô cùng phức tạp.

- Chuyện năm đó...ta cũng không muốn như vậy....

- Vận mệnh....hoàng tộc...

Âm thanh của Tạ Đạo Uẩn bị gió đứt quãng, nghe không hoàn chỉnh.

Đột nhiên trong lúc này, không biết Tạ Đạo Uẩn nói cái gì, đột nhiên bók khuôn mặt Ma Thần xuống, tóc dài rũ xuống, một khuôn mặt đẹp như tiên nữ nghiêng nước nghiêng thành đập vào mắt Phương Vân.

Phương Vân sớm biết Tạ Đạo Uẩn núp dưới mặt nạ kia hẳn là rất đẹp, nhưng chân chính nhìn qua thì vẫn bị rung động. Cô gái này có đôi mắt mênh mông như hải dương, nhưng khi rơi lệ thì lại toát ra một cỗ khí chất bi thương, cho dù là người có tâm địa sắt đá cũng không khỏi bị mềm lòng.

- Tiểu Mi, chúng ta là không thể nào...

Đây là lần đầu tiên Phương Vân nghe thấy Lý Ưc Huyền nói chuyện. Hơn nữa hẳn gọi Tạ Đạo Uẩn không phải như Phương Vân đoán rằng sẽ là 'Đạo Uẩn', mà lại là 'Tiểu Mi'.

Lý Ưc huyền nói xong câu đó, liền xoay người hướng Phương Vân đi tới, lưu lại Tạ Đạo Uẩn nước mắt như mưa rơi, tinh thần chán nản.

- Đi thôi!

Chỉ lóe lên mấy cái thì Lý Ưc Huyền lại xuất hiện trước mặt Phương Vân. Một cỗ khí lưu cuộn cuộn nổi lên, quang cảnh xung quanh biến đổi, chỉ trong chớp mắt thì đã hiện ra trên đỉnh núi, còn Tạ Đạo Uẩn thì đã sớm không nhìn thấy bóng dáng.

- Lần này, là ta phụng mệnh của Tắc Hạ Học Cung tới cứu ngươi!

Câu nói đầu tiên của Lý Ưc Huyền đã đúng như dự đoán của Phương Vân.

- Tắc Hạ Học Cung, lại là Tắc Hạ Học Cung...

Trong lòng Phương Vân chấn động. Hẳn nhớ rõ ngày đó sau khi Tam Đường Hội Thảm kết thúc, trên đường mình về nhà gặp Dương Hoàng, Lý Ưc Huyền cũng nói câu này...

- Tại sao?

Phương Vân ngẩng đầu nhìn Lý Ưc huyền, hỏi.

- Phương Vân, không nên ngộ nhập lạc lối. Đây là điều duy nhất ta có thể nói cho ngươi.

Thanh âm của Lý Ưc Huyền ảm ý xa xôi, nhưng lại có chút phiền muộn. Phương Vân không hiểu đây là vì Tạ Đạo Uẩn hay là còn ẩn ý khác.

- Ta sẽ không vô duyên vô cớ cứu ngươi, cũng sẽ không lần nào đến đều cứu ngươi. Ngươi chỉ cần hiểu điểm này, khi ngươi đạt được Địa Biến cảnh thì mọi việc tự nhiên sẽ biết hết.

Âm thanh vừa rơi xuống thì tinh quang màu bạc lại xuất hiện trên núi, lập tức cuốn Phương Vân vào trong đó.

- Bây giờ ta đưa ngươi về quân doanh!

.

Thinhbobo

Đại Chu Hoàng Tộc

159. Chương 154: Trạng Nguyên Cùng Thám Hoa (2)

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

Luồng tinh quang màu bạc trên không trung vụt lóe. Phương Vân xuất hiện, từ không trung đáp xuống vùng cỏ rậm rạp trong một khu rừng. Phương Vân nhìn quanh, rõ ràng đây là chỗ mình bị Tạ Đạo Uẩn đuổi giết.

Ào ào!

Một trận gió thổi ngang đỉnh đầu mang theo một âm thanh xột xoạt. Phương Vân ngẩng đầu nhìn thì thấy một mảnh giấy từ trên không trung rơi xuống, lượn lờ về hướng của mình.

Phương Vân sực tỉnh, theo bản năng, chụp lấy lá thư.

- Đây là bức thư đầu tiên phải trao cho người. Khi người tập hợp đủ ba bức thư thì người sẽ biết được những gì người muốn biết, bao gồm cả những thứ mà trong lòng người bấy lâu nay nghi ngờ.

Trong thanh âm của Lý Ưc Huyền tựa hồ có ẩn ý. Khi thanh âm vừa truyền tới thì cũng lập tức tan biến về hướng phương Nam, chỉ trong chớp mắt đã biến mất. Lại không có một chút liên quan gì đến việc chiến tranh thu thập Dịch tộc của Đại Chu hoàng triều..

Phương Vân đưa mắt nhìn Lý Ưc Huyền rời khỏi, rồi mới cúi đầu lướt đọc bức thư. Trên trang giấy Tuyên Thanh có viết mấy dòng chữ ngắn nấp:

- Thiên mệnh vào ngày mười hai tháng sáu năm tử dần.

- Sao Thiên Khôi chiếu, Hồng Loan thí Thương Long, cứu mạng.

Thấy mấy hàng chữ này, sắc mặt Phương Vân thay đổi liên tục. Thiên mệnh chính là niên hiệu của đương kim Nhân Hoàng. Theo hoàng lịch, năm nay chính là năm tử dần và tháng sáu ngày mười hai cũng chính là hôm nay.

Phương Vân ngẩn đầu lên. Lúc này chân trời đã le hoe xuất hiện mấy ngôi sao.

Phương Vân nhìn mấy ngôi sao này, trong đầu liền nghĩ đến lợi dụng mấy ngôi sao này để tạo ra biểu đồ địa phương. Sau đó bắm tay thi triển sở học, bắt đầu thôi diễn.

- Nơi đây chính là chỗ mà sao Thiên Khôi chiếu.

Đang trong lúc Phương Vân bật thốt lên thì bầu trời như có cảm giác. Một ngôi sao từ chỗ sâu trong Vân Thiên hiện lên. Ngôi sao này không tà không chính. Lúc hiện ra trên đỉnh đầu của Phương Vân, ánh sáng của nó đã hoàn toàn áp đảo những ngôi sao khác.

Phương Vân tay cầm bức thư giật nảy mình. Từ nét mực của bức thư cho thấy bức thư chắc chắn không phải mới được viết đây mà đã được viết từ nửa năm về trước. Câu nói trong tờ giấy chỉ đích thị niên hiệu, thời gian địa điểm của nơi này. Mà chỗ sao Thiên Khôi chiếu cũng chính là nơi mình đang đứng.

- Hồng Loan, trong tình tượng đối ứng với sự sát kiếp rất nặng vì một cô gái. Đây không phải là đối ứng với Tạ Đạo Uẩn sao?

Trong lòng Phương Vân dao động. Phong thư này được phóng ra một cách bí ẩn. Không còn nghi ngờ gì nữa Lý Ưc Huyền chính là được chủ nhân của bức thư đã tính toán và sai từ Trung Thổ tới Tây Bắc Dịch Hoang để cứu mình.

- Phong thư này rốt cuộc là của ai để lại? Hắn làm sao mà biết chuyện ta bị Tạ Đạo Uẩn đuổi giết, hơn nữa đã viết sẵn bức thư này từ nửa năm về trước? Lý Ưc Huyền nói đến ba bức thư là có nghĩa gì? Rốt cuộc món đồ vật mà ta muốn là cái gì?

Bên tai nghe từng cơn gió. Đó là âm thanh của gió thổi qua núi rừng. Phương Vân rõ ràng cảm nhận được bốn phía tràn ngập sương mù dày đặc mà trong đám sương mù này che dấu một loại mùi vị quỷ dị.

- Cho dù là như thế nào, nếu người này đã có thể làm cho Lý Ưc Huyền ra tay cứu ta thì chúng ta không có ác ý.

Trong đầu Phương Vân có quá nhiều điều nghi ngờ, miệng thì thầm nhắc tới hai câu:

- Tắc Hạ Học Cung, Tắc Hạ Học Cung.

Dù sao đi nữa, ít nhất hẳn có thể khẳng định rằng chủ nhân của phong thư này xuất từ Tắc Hạ Học Cung. Mà Lý Ưc Huyền không ngại nguy hiểm tính mạng chính là từ Tắc Hạ Học Cung mà đến. Biết được cái tên này rồi thì cũng có chút đầu mối điều tra.

- Chuyện này tạm thời bỏ qua một bên. Sau này khi trở lại kinh thành ắt sẽ có cách điều tra.

Tắc Hạ Học Cung, nơi mà được xưng là thánh địa thiên hạ. Phương Vân cũng chỉ nghe qua cái tên thôi chứ những thứ khác thì một mực không biết.

Thoáng một cái, thân hình Phương Vân từ trong rừng cây lướt nhanh, hướng về phía chiến trường mà đi tới.

Chiến tranh lúc này đã kết thúc. Ở đây, trên mảnh đất cát vàng đầy đá sỏi này, quân đội Đại Chu đã dựng lên một doanh trường. Một số người đang tiến hành công việc chôn cất thi thể.

Về phần thiết kỵ của Dịch Hoàng thì toàn bộ không tung tích biến mất.

Phương Vân nhíu mày. Nếu như mấy trăm vạn người đại chiến thì trên chiến trường xác sẽ chất thành núi, máu sẽ chảy thành sông. Bình thường mà nói, ít nhất phải đến ngày thứ hai mới có thể chôn sạch sẽ hết thi thể. Bây giờ thì khác, công việc chôn cất đã sớm hoàn tất.

- Ta hỏi ngươi, thống soái Dịch Hoang đâu?

Phương Vân đi tới một tên binh lính trước mặt, hỏi.

Tên này là giáp sĩ Đại Chu. Hắn lướt nhìn thấy thụ ấn tướng quân ở bên hông Phương Vân thì thái độ trở nên cung kính:

- Đại nhân, thống soái Dịch Hoang đã dẫn thiết kỵ Dịch Hoang rút lui hết.

- Rút lui?

- Đúng vậy thưa tướng quân. Hầu gia có lệnh, ngày mai chúng ta sẽ phải rút lui về biên giới.

Tên giáp sĩ cung kính nói.

- Không đúng, sự tình có biến chuyển.

Phương Vân có ngốc cũng biết cuộc chiến tranh này đã xuất hiện biến cố. Thân hình thoáng một cái, Phương Vân lập tức hướng về doanh trại thống soái mà đi tới. Đi được nửa đường, Phương Vân đem mười hai viên Bạch Cốt châu thu trở lại.

- Nếu không phải bên trong đã được kết hợp với Vực Ngoại Tinh Thần Thiết, pháp bảo này chỉ sợ đã bị phế đi.

Phương Vân đem mười hai viên Bạch Cốt châu tế luyện lại một lần nữa rồi thu hồi vào đan điền. Bị hai chứng của Tà Đạo Uẩn, pháp bảo này cần có một đoạn thời gian để được ân cần chăm sóc.

Chỉ chốc lát sau, Phương Vân đã trở lại đại doanh.

- Tướng quân!

- Tướng quân không sao chứ?

Đẩy cửa doanh trường ra, Phương Vân đi thẳng vào. Đám người Chu Hân, Sở Cường như đang thảo luận một chuyện gì. Khi thấy Phương Vân bước vào, vẻ mặt mọi người vui mừng.

- Đại nhân, ngài đã trở lại.
- Đại nhân, ta biết ngài nhất định sẽ trở lại.

Mọi người tỏ ra hưng phấn.

- Cùng ngồi xuống đi.

Phương Vân vuốt khê bàn tay:

- Ta mới vừa thoát khỏi Tạ Đạo Uẩn, đối với chuyện trong quân doanh còn chưa rõ. Các người, người nào nói cho ta biết ở đây đã xảy ra chuyện gì? Tại sao đột nhiên chúng ta phải rút về biên giới?

Mọi người nhìn nhau, sau đó thì đẩy Sở Cuồng ra.

- Đại nhân, chuyện là như vậy. Chúng ta vốn đã chiếm được ưu thế, trong lúc đó thì nhận được tin tức truyền đến bảo là Nhân Hoàng hạ lệnh rút quân, có ý muốn cùng Dịch Hoang hòa đàm. Sau đó chúng tôi đi hỏi khắp nơi mới biết được là Tạ Đạo Uẩn ngay từ lúc cùng chúng ta giao chiến đã lặt lẽ phái cử một vạn người chia làm nhiều chi đội xâm nhập vào biên giới thành trì của Đại Chu mà tạo loạn.

- Chuyện này đã truyền lại từ kinh thành. Nghe nói triều đình đang có sóng to gió lớn, nói là Đại Chu hoàng triều từ trước tới giờ đây là lần đầu tiên bị quân đội dị tộc xâm nhập vào bên trong lãnh thổ. Đoán chừng là Nhân Hoàng bệ hạ cũng vì chuyện này mà ra lệnh cho Trung Tín Hầu rút quân.

- Nàng Tạ Đạo Uẩn này, quả nhiên tài trí cao thâm, lúc giao chiến lại còn nghĩ đến chiêu này. Ngày nào còn có nữ tử này trên đời, e rằng quân đội Đại Chu sẽ khó mà chinh phục được Dịch Hoang!

Phương Vân nghe vậy, trong lòng dâng lên một cảm giác thán phục. Chiêu này của nàng thật là quá tuyệt. Đại Chu triều là do đại nho thống trị, quốc thái dân an, là một nơi yên lành.

Một vạn thiết kỵ của Tạ Đạo Uẩn mặc dù là không phải số lượng nhiều, nhưng muốn đốt cướp chém giết thì đối với lớp nho thần trong triều đình mà nói, đánh vào đó thì dư sức.

- Thám Hoa quả nhiên là Thám Hoa.

Phương Vân thậm chí có thể khẳng định, Tạ Đạo Uẩn tất nhiên đã ra lệnh cho những thiết kỵ chỉ nhiều chứ không giết. Không phủ định, phía hậu phương Tây Bắc không phòng thủ, nên nếu không thể giảm sút một vạn thiết kỵ và không kiến nghị giảng hòa thì sẽ có máu tanh.

Có điều Phương Vân trong lòng lại cảm thấy có một chút mơ hồ không ổn. Ở đây có một thứ gì đó mà mình không biết, hoặc là chưa để mắt đến.

- Đúng rồi, đại nhân. Trung Tín Hầu có lệnh là nếu như đại nhân trở lại thì kêu ngài đến soái trưởng gặp mặt.

Sở Cuồng đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó nên nói.

- Được rồi.

Phương Vân trầm tư một chút:

- Ta phải đi gấp đây.

Trên đường đi tới chủ doanh đã không còn người ngăn trở. Ngược lại, rất nhiều binh lính thấy hắn đã rồi rít vắn an. Ở trong rừng, nếu không phải Phương Vân xuất binh ở cánh trái đánh tan thiết kỵ Dịch Hoang cùng sự liên hiệp của trung quân và cánh phải, sợ rằng quân đội Đại Chu sẽ phải thảm bại rồi.

Năng lực chỉ huy của Phương Vân đã để lại ấn tượng sâu sắc cho những quân sĩ chánh quy, chiếm được sự tôn kính của bọn họ.

- Ngồi đi.

Thấy Phương Vân đi vào, Trung Tín Hầu chỉ bên cạnh nói.

- Hầu gia.

Phương Vân thì lễ:

- Ngài tìm ta?

Trung Tín Hầu khẽ mỉm cười nói:

- Ủm, chiến tranh đã kết thúc. Ngày mai chúng ta sẽ phải rút về biên giới. Qua một thời gian ngắn nữa, ta sẽ khải hoàn trở về phục mệnh với bệ hạ!

Phương Vân im lặng, biết được một vận thiết kỵ đã hoàng hoành. Trung Tín Hầu tránh không được nên phải ra sách lược, tự mình trở về kinh để giải thích.

- Hầu gia, đã sắp được thắng lợi, cứ như vậy mà trở về thì có phải có chút đáng tiếc không?

Phương Vân cân nhắc đắn đo một chút, rồi dò hỏi

Trung Tín Hầu ngậy người ra, nhưng sau đó cười nói:

- Người cũng cho là một ít vận binh mã của Tạ Đạo Uẩn có tác dụng?

- Chẳng lẽ không đúng sao?

Phương Vân đã biết rõ nhưng vẫn còn cố hỏi:

- Là....

Đôi môi của Trung Tín hầu hơi run lên, đột nhiên ý thức được cái gì, ha ha cười một tiếng, che dấu nói:

- Ha ha, không tệ. Nàng Tạ Đạo Uẩn này đúng là đối thủ khó dây dưa, so về binh pháp thì ta không phải là đối thủ của nàng đâu! Tạm thời không nói cái này nữa, Phương Vân, lần này ta cho đòi người tới đây, là phải báo cho người một chuyện.

Phương Vân nghe Trung Tín Hầu nói như vậy, lập tức biết được phương diện này còn có ẩn tình. Nhưng Trung Tín Hầu cũng có điều cố kỵ, nên hấn cũng không tiện hỏi.

- Hầu gia cho gọi, thuộc hạ nghe lệnh.

- Ha ha.

Trung Tín Hầu vuốt râu mà cười:

- Không cần nghiêm túc như vậy, là chuyện tốt. Lần này tác chiến cùng Dịch Hoang, xét thấy biểu hiện của người nên ta quyết định chính thức bổ nhiệm người làm Bình Bắc tướng quân. Bổ nhiệm cũng đã được ghi lại đưa lên binh bộ rồi. Chúc mừng Phương Vân người, trong quân ngũ Đại Chu, giờ người là tướng quân trẻ tuổi nhất!

- Đa tạ tướng quân đề bạt.

Phương Vân mừng rỡ. Hấn mặc dù biết được mình sớm muộn gì cũng được phù chánh nhưng lại không nghĩ việc được chính thức bổ nhiệm lại đến nhanh như vậy. Chỉ cần ba ngày nữa sẽ chính thức được bổ nhiệm làm tướng quân. Đây là kỷ lục trong quân ngũ Đại Chu.

- Ha ha, tốt lắm. Ta rất coi trọng người.

Trung Tín Hầu vuốt râu vừa cười vừa nói rồi phất tay ra dấu. Phương Vân hiểu ý, liền lui xuống.

.

Ma Xó

Đại Chu Hoàng Tộc

160. Chương 156: Dương Hoàng Phá Quan

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

Sau một đêm nghỉ ngơi, đại quân đi hết cả đêm để rút lui ra khỏi Dịch Hoang. Năm ngày sau đó, đại quân cuối cùng đã rút về được ranh giới của Dịch Hoang và Trung Thổ.

Sau đó có tin là Đại Chu hoàng triều cùng với Định Hoang nghị hòa. Cùng lúc đó, cũng có tin tức từ hướng đông bắc truyền đến là Di tộc đã lui binh.

Địch, Di hai tộc làm liên minh tấn công mãnh liệt, cuối cùng phải lấy nghị hòa để kết thúc.

An Tô Thành

Nơi đây là thành trì phía bắc của Đại Chu hoàng triều và cũng là một nơi đã bị một vạn thiết kỵ của Dịch Hoang quấy nhiễu. Trước khi chiến tranh xảy ra, nơi đây vẫn là thị trấn mua bán ngựa. Hành khách của Trung thổ không ngừng mua vào chiến mã của Dịch Hoang và đồng thời cũng mang tơ lụa, lá trà, đồ sứ, lương thực chuyển dần từ Trung Thổ đến Dịch Hoang buôn bán.

Việc buôn qua bán lại đã tại cho An Tô Thành trở nên vô cùng phồn vinh.

Sau khi đại quân của triều đình rút lui ra khỏi Dịch Hoang thì đóng quân trú tại thị trấn này. Phương Vân làm thủ lĩnh quân đội bị phân phối đến thành đông. Nơi đó có ba tòa đại giáo tràng, mấy ngàn doanh trại, bốn phủ đô úy và một phủ tướng quân.

Phương Vân sau khi thăng chức thì được gọi là Bình Bắc tướng quân, cho nên phủ đệ của hắn cũng có tên là phủ Bình Bắc tướng quân.

Trước cửa có sư tử đá và còn có lính canh gác. Tất cả các thủ vệ của quân phủ đều được ca ngợi là nghiêm ngặt.

Trên đại diện, Phương Vân đang ngồi ở vị trí của tướng quân và cẩn thận đọc một phong thư. Bức thư nghe nói là từ kinh thành gửi đến, và người kí tên là Trương Anh.

- Chu Hân, ngày mai người đi Diêm Thành một chuyến xem sao. Trương Anh nói đã có hơn hai mươi Vương Công tử đã tham gia huấn luyện hậu quân tại Diêm Thành. Dựa theo hành trình thì nửa tháng sau, chờ người đến Diêm thành thì huấn luyện cũng được kết thúc. Lúc trước, trong các tử sĩ ở mỏ Ba Lâm, người cùng Trương huynh là có uy vọng cao nhất. Người tới đó mà nói, tương đối có thể để cho bọn họ tin phục.

Phương Vân để phong thư xuống, nói với Chu Hân.

Sở Cuồng mặc dù là thân tín của mình nhưng ở phương diện này thì hắn không có thích hợp.

- Được, ta chuẩn bị một chút rồi đi, có thể phải qua tháng sau mới tới được.

Chu Hân nói.

- Không sao.

Ngón tay Phương Vân bắn ra, một cổ nội lực bộc lấy đan dược hạ phẩm cùng đan dược trung phẩm bay vào tay Chu Hân.

- Trên đường đi đến An Tô Thành, các người có thể ban ngày lên đường, còn ban đêm thì dùng đan dược để tu luyện nội lực. Về phần đan dược làm sao phân phối thì tới đó người quyết định.

- Ủ, ta biết phải làm như thế nào.

Chu Hân nhận lấy đan dược, gật đầu.

- Sở Cuồng, đan dược của các người cũng sắp dùng hết. Đây là mấy viên bình phẩm đan dược cho người. Mấy ngày tới, các người cứ ở trong phủ tướng quân an tâm tu luyện. Ngoài ra, nơi này có cuốn Ác Điều Tung Hoành Pháp, mấy người cầm lấy mà đi tu luyện, ráng học cho xong.

Phương Vân đại thủ ném đi, đem Ác Điều Tung Hoàn Pháp của Hắc Vũ thư sinh ngày trước giao cho Sở Cuồng. Môn công pháp này đòi hỏi nội lực rất cao khi bắt đầu tập luyện. Hiện tại, công lực Sở Cuồng bọn họ đã tăng lên không ít, và đã tu luyện được “Ác Điều Tung Hoàn Pháp”.

Ngày trước, Hắc Vũ thư sinh bằng vào môn công pháp này đã đạt tới Khí Phách cảnh ba con phi long. Để chứng minh, môn công pháp này có thể dùng được.

- Tạ ơn đại nhân nhiều!

Sở Cuồng nghe vậy mừng rỡ, nhận lấy đan dược cùng công pháp.

Ngày hôm sau, Chu Hân mang theo phong thư do Phương Vân viết cho Phong Trữ hầu, đi đến Diêm Thành. Không có chiến sự, biên giới Tây Bắc được an bình. Mỗi ngày, mọi người đều ở trong phòng toàn tâm tu luyện.

Thời gian trôi qua rất nhanh. Một tháng sau, bọn người Sở Cuồng đã đạt được đến Trận Pháp cảnh. Trong lúc này, Chu Hân cũng mang theo hơn hai mươi tên vương công đệ tử đến An Tô Thành.

Phương Vân đem những người mới thu nhận tới đây, ban cho đan dược, sau đó đưa đến nằm vùng trong quân doanh. Cứ như vậy, Phương Vân đã chôn mầm móng của mình xuống trong quân ngũ Đại Chu.

Chỉ cần đúng thời điểm, những mầm móng này sẽ nảy mầm sinh trưởng.

.....

Đại Chu hoàng triều, kinh thành, phủ Anh Vũ Hầu.

Dưới đất mấy vạn mét, một gã anh tuấn trẻ tuổi mặc tử bào ngồi nhắm mắt, xếp bằng. Xung quanh hắn là một loại lao tù tường bằng băng.

Oong!

Dương Hoàng đột nhiên mở mắt, hai đạo ánh sáng từ đây phóng bao phủ cả ngục thất tối tăm, làm cho sáng như ban ngày.

Nháy mắt một cái, Dương Hoàng đột nhiên đứng dậy. Lúc hắn đứng lên, thì xung quanh cái lao tù bằng băng này xuất hiện tiếng răng rắc, có vô số vết rách.

Rầm!

Trong khoảnh khắc thân thể Dương Hoàng đứng thẳng lên, cả băng bích âm âm nứt vỡ. Một cổ khí tức đáng sợ như gió bão từ trên người Dương Hoàng bắn tán loạn ra, hóa thành một đạo khí trụ tinh mang từ phủ Anh Vũ Hầu phóng lên cao.

Sự kinh động khổng lồ đã trở thành một sự hấp dẫn, khiến cho vô số cường giả chăm chú theo dõi.

- Đúng là hơi thở của Anh Vũ Hầu Dương Hoàng.

- Hắn xuất quan rồi, thực lực so với lúc trước đã cường đại hơn.

....

Vô số người thấy cảnh này rung động vô cùng. Chỉ trong một thời gian ngắn mà hơi thở của Dương Hoàng so với trước kia càng sâu thêm không thể lường được.

Ầm ầm!

Trong hoa viên của phủ Anh Vũ Hầu, mặt đất đột nhiên bị nứt nẻ, đồng thời một đạo thân ảnh từ dưới đất chui ra. Thân ảnh thon dài mang sự tôn quý bẩm sinh sâu tận xương tủy.

- Chôn hậu hoa viên xuống!

Dần dò xong người phụ tá, thân hình Dương Hoàng thoáng một cái, lập tức biến mất vào trong phủ Anh Vũ Hầu.

- Dạ, đại nhân!

Một mưu sĩ với vóc người hơi mập trả lời. Sau đó hắn chỉ huy người trong phủ lấp lại cái động khẩu.

Trong trung tâm tử khí điện, một nơi thâm sâu trong Hoàng Thành.

Nếu như có cao thủ Vọng Khí đứng ở đầu đây, nhất định có thể thấy được từ nơi đại điện lộng lẫy, rộng rãi của hoàng cung bắn tán loạn ra một tử khí tinh mang.

Người có địa vị tôn sùng nhất ở Đại Chu, có thực lực cường đại nhất, quyền thế cao nhất – Nhân Hoàng, đang ngự ở trong điện Tử Khí.

Trong hư không, một đạo kinh hồng rơi xuống, Dương Hoàng từ không trung đáp xuống tiến gần đến cửa chính thềm bạch ngọc của Tử Khí điện. Hai bên thềm son bạch ngọc chính là hai con chân long dài hơn mười trượng được chế tạo bằng vàng ròng. Đuôi rồng ở ngay cửa cung, còn vuốt rồng thì xòe ra bốn bên, tượng trưng cho ý nghĩa thiên đệ tuần thú ngự trị bốn phương.

- Thái tử thiếu bảo Dương Hoàng tham kiến Nhân Hoàng bệ hạ. Hạ thần may mắn không làm nhục thánh mệnh, rốt cuộc đã phá vách mà ra.

Dương Hoàng tiến lên trước hai bước, sải bước đến thềm bạch ngọc sau đó cung kính quỳ sát xuống.

Tử Khí điện hoàn toàn yên tĩnh, phẳng phất một thế giới khác trong trời đất.

Một lúc lâu, bên trong Tử Khí điện vang lên âm thanh vang dội mà uy nghiêm:

- Người lùi ra. Ba ngày sau, sẽ chính thức gia phong thành Anh Vũ Hầu!

Lúc âm thanh nói chuyện, quang ảnh trong hư không biến ảo vô cùng. Cả thiên địa tựa hồ như cũng đang cúi xuống nghe tiếng người này.

- Đa tạ bệ hạ chiếu cố ..Thần thề chết nguyện trung thành!

Dương Hoàng lớn tiếng nói. Công lực của hắn hôm nay gần như tự nhận là cường giả đứng đầu. Song với công lực của hắn vẫn không theo dõi được khí tức của vị Nhân Hoàng Đại Chu này. Vị Nhân Hoàng Đại Chu này tựa như một Thiên đế trích lạc nhân gian.

- Ừm.

Bên trong Tử Khí điện truyền đến thanh âm của Nhân Hoàng.

Dương Hoàng cung kính thối lui khỏi thềm bạch ngọc rồi phi thân rời đi. Thị vệ không một người nào ngăn trở vì đối với vị Anh Vũ Hầu này họ đã sớm quen thuộc.

Thái tử thiếu bảo Dương Hoàng phá quan, ba ngày sau sẽ chính thức gia phong Anh Vũ Hầu.

Khi tin tức truyền đi, cả thiên hạ chấn động.

- Ha ha ha. Anh Vũ Hầu xuất quan, Phương Vân, những ngày an nhàn của người sẽ chấm dứt!

Trong một chỗ khác ở Trúc Hiên lâu, đột nhiên có một trận cười lớn vang lên. Dương Khiêm, Lý Bình, Thái Phong đang ở chung một chỗ cất tiếng cười lớn.

Trong mấy tháng qua, tin tức về Phương Vân cứ như một luồng sóng cứ liên tục truyền đến bọn họ. Liên tục được phong quan từ giáo úy đến đô úy, rồi từ đô úy phong lên thành tướng quân.

Mỗi tin tức về Phương Vân truyền lên đến kinh thành đều kích thích làm đám vương hầu quý tộc nổi điên.

- Không sai, tin Anh Vũ Hầu xuất quan, chính thức được phong hầu thụ tước là một tin tức tốt nhất trong mấy tháng này.

Thái Phong cũng gật đầu, mặt lộ ra vẻ tươi cười. Lúc nhận được tin tức Phương Vân ở tuổi mười lăm đã thăng quan phong làm tướng quân, Thái Phong quả thật bị kích thích lớn trong một thời gian thật lâu.

Hai huynh đệ Phương gia này càng bị chèn ép lại càng cao thẳng. Đây quả thực như giáng cho họ một cái bạt tai vào mặt.

- Anh Vũ Hầu đúng là hận Phương Vân thấu xương. Chúng ta nên tìm một cơ hội đến phủ bá kiến.

Hứa Quyền hớp một ngụm rượu, rồi đột nhiên nói.

- Ủ, thế tử nói đúng.

Mọi người liên miệng phụ họa.

....

Bình Định Hầu Phủ

Hiển Hoa Phu Nhân ngồi trên ghế, tay phải mân mê đàn hương trên bàn gỗ, thần sắc biến chuyển, ánh mắt đăm chiêu.

- Ha ha, Dương Hoàng phong hầu thì người thứ nhất hẳn muốn đối phó nhất định là Phương gia. Hôm nay công lực của hắn lại gia tăng, lại được thánh ân nhất định sẽ dốc lòng đối phó Phương gia.

Trong lòng dao động, Hiển Hoa đại nhân lập tức cao giọng nói:

- Ngụy Duyên, chuẩn bị cho ta một phần đại lễ. Ta muốn đích thân đi phỏng bái phủ Anh Vũ Hầu.

- Dạ, phu nhân.

Ở bên cạnh, trong mắt lão quan gia Ngụy Duyên hiện lên một thần sắc quý dị.

...

Tin tức Dương Hoàng được gia phong Anh Vũ Hầu đã gây sóng gió lớn trong kinh thành. Tại tam đường hội thẩm, Dương Hoàng đã thảm bại vào tay Phương Vân trong trận sa bàn. Rất nhiều người cũng nghĩ là chuyện Dương Hoàng phong hầu sẽ bị phế bỏ nhưng không nghĩ tới đã được thay đổi, chẳng qua chỉ là trì hoãn.

Hôm nay, Dương Hoàng ngóc đầu trở lại, lại được tấn phong Vũ Hầu. Chuyện này, bất kể đối với thế lực Bình Dân hầu hay Quý tộc hầu của Đại Chu hoàng triều cũng là một đòn đánh sâu vào.

Đối mặt với tin tức kia, rất nhiều người phải một lần nữa lo lắng tới vị trí của mình.

....

- Sao chứ, Dương Hoàng lại được phong chức Vũ Hầu?

Trong phủ tướng quân, lúc Phương Vân nhận được tin tức thì cả kinh đứng dậy khỏi ghế tướng quân. Mặc dù lúc ban đầu mở tam đường hội thẩm, nhưng kết quả đã được thay đổi thành trì hoãn cho nên Phương Vân cũng biết sẽ có ngày này. Chẳng qua hắn không nghĩ tới lại có thể nhanh như vậy.

- Trong vòng ba ngày, lập tức phong hầu!

Phương Vân lập lại mấy câu nói đó, trong mắt lộ ra một tia nhìn lạnh lùng. Chỉ tám chữ ngắn ngủn nhưng đã tiết lộ cho Phương Vân quá nhiều. Người này là thái tử thiếu bảo Dương Hoàng, hoặc có thể gọi là Anh Vũ Hầu Dương Hoàng. Dĩ nhiên là đã hoàng ân chiếu cố quá nhiều.

- Các người cũng ra ngoài đi!

Phương Vân phất tay. Đám người Sở Cuồng hiểu ý, cũng rút lui ra ngoài.

Những người Vương công đệ tử này cũng là xuất thân từ kinh thành. Việc Phương Vân cùng vị Anh Vũ Hầu xung đột thì quá rõ ràng. Hôm nay Phương Vân vừa mới thăng quan lên tướng quân thì vị Dương Hoàng này lập tức phá quan tra. Đối với mọi người mà nói, đây là một cú sốc mạnh.

Đợi mọi người rút lui ra ngoài và trong điện chỉ còn lại một mình, sắc mặt Phương Vân biến đổi, ánh mắt suy tư.

- Dương Hoàng à Dương Hoàng, mặc kệ ngươi là thái tử thiếu bảo cũng được, Anh Vũ Hầu cũng được, ta cũng sẽ đem ngươi đạp dưới chân cho đến chết. Ba ngày nữa được gia phong, hừ hừ, hoàng ân thật là bao la!

Trong đại điện, trong mắt Phương Vân hiện lên một tia lãnh lẽo. Ánh mắt của hắn tựa hồ xuyên qua tầng tầng không gian, nhìn thẳng đến kinh thành, vào chỗ sâu thẳm của hoàng cung.

Ma Xó

Đại Chu Hoàng Tộc

161. Chương 157: Ba Mưu Sĩ

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

Ba ngày gia phong, sắc lập võ hầu, đây là xu hướng tất yếu!

Phương Vân biết lần này mình không thể ngăn cản được. Bởi vì lần này đằng sau việc phong hầu có chỗ dựa vững chắc là Nhân Hoàng Đại Chu. Đằng sau câu sau ba ngày gia phong chính là ý chí của Nhân Hoàng, người đứng ở vị trí cao nhất của Đại Chu hoàng triều.

Ở kinh thành, phủ Anh Vũ Hầu.

Một đoàn xe hoa lệ dừng ở ngoài cửa phủ Anh Vũ Hầu, Hiển Hoa phu nhân ngồi ở trong xe ngựa, vén tấm rèm cửa lên, khẽ nói ra bên ngoài. Lão quân gia Ngụy Duyên lập tức đi ra phía trước, hai tay cầm một tấm thiệp mừng đỏ thắm, đưa tới:

- Bình Đỉnh Hầu phủ nhất phẩm cáo mệnh Hiển Hoa phu nhân, chúc mừng thái tử thiếu bảo Dương Hoàng, được sắc phong Võ hầu, đặc biệt tặng một phần lễ vật, xin vui lòng nhận cho!

Nghe thấy thân phận Hiển Hoa phu nhân, hai gã giáp sĩ phủ Anh Vũ Hầu lập tức lên tinh thần. Đồng thời cửa chính mở ra một khe hở, một ông già mặc trang phục quân gia đi ra.

- Phu nhân nhà ta đang chờ ở ngoài cửa, cảm phiền báo đại nhân một tiếng.

Lão quân gia phủ Anh Vũ Hầu nhìn cỗ xe ngựa hoa lệ ngoài cửa một cái, ánh mắt quay lại, không chậm trễ nói:

- Xin đợi chút, ta vào phủ thông báo cho đại nhân nhà ta đã.

Hai tay nhận lấy thiệp mừng của phủ Bình Đỉnh Hầu, lão quân gia nhắm hướng Anh Vũ Hầu đi tới.

- Đại nhân, Bình Đỉnh Hầu Hiển Hoa phu nhân đưa lễ vật tới, nói là muốn chúc mừng đại nhân sắc phong võ hầu. Bản thân người đã ở bên ngoài phủ, thỉnh cầu gặp đại nhân.

Ngoài thư phòng Anh Vũ Hầu, lão quân gia không dám đi vào, chỉ đứng ở ngoài cửa, khom thân, cung kính nói.

Trong thư phòng tĩnh lặng, một hồi lâu sau mới truyền đến giọng nói lãnh đạm của Dương Hoàng:

- Biết rồi. Người ra nói với Hiển Hoa Phu Nhân, hiện tại ta quân vụ bận rộn, sợ rằng không ra tiếp đón được.

Lão quân gia giật mình, do dự một chút:

- Vậy còn lễ vật?

- Lễ vật thì cứ nhận đi. Nói với Hiển Hoa phu nhân, tâm ý của người, ta đã biết.

- Vâng, lão nô đi truyền đạt lại.

Lão quân gia dứt lời, xoay người, hướng bên ngoài phủ đi tới.

Ngoài phủ Anh Vũ Hầu, sau khi nghe xong lời truyền đạt, xuyên qua cửa sổ xe, Hiển Hoa phu nhân nhìn thoáng qua phủ Anh Vũ Hầu, lộ ra một nụ cười thỏa mãn.

- Để lễ vật lại, chúng ta trở về phủ.

Để lại những lời này rồi Hiễn Hoa phu nhân dẫn đoàn xe rời đi.

Cốc cốc!

Âm thanh hơi rung động chút. Lão quản gia “Ngụy Duyên” đột nhiên xuất hiện ở bên trong buồng xe ngựa.

- Ở phủ Anh Vũ Hầu bị từ chối không cho vào, phu nhân hình như tuyệt không để ý, ngược lại còn giống như rất hài lòng.

Ngụy Duyên phủ bụi trên vai, hành động hoàn toàn không giống với thân phận lão quản gia, đặt mông ngồi cạnh Hiễn Hoa Phu Nhân.

Hiễn Hoa Phu Nhân, chân mày khó chịu, hơi chau lại, thoáng qua có chút không vui nhưng cũng không có ý ngăn cản Ngụy Duyên.

- Người nên học lễ phép lại một chút từ cái tên trước kia

Hiễn Hoa phu nhân nói.

- Hả, người đang nói đến cái tên vô dụng chết đi đó ư.

Ngụy Duyên nhướng nhướng mày, vẻ mặt dừng dừng.

- Đồ vô dụng ấy nếu như ở chỗ này tuyệt sẽ không giống như người, hỏi vấn đề ngu xuẩn như vậy.

Hiễn Hoa phu nhân cười lạnh.

- Hmm, ngu xuẩn, bản thân ta muốn nghe, người có ý kiến gì? Chẳng lẽ người làm một bài văn thể tục quý phụ nhân, cũng bị nhiễm phải không khí bức bối này, thích bị người cự tuyệt sao?

Ngụy Duyên cười nói.

- Nếu như trong miệng người có đồ vô dụng kia ở đây, hẳn nhất định sẽ biết. Ta có vào phủ Anh Vũ Hầu hay không cũng không cần thiết, bởi vì Anh Vũ Hầu đã cho ta câu trả lời chắc chắn rồi.

- Hả, chẳng lẽ thu lễ vật này chính là trả lời chắc chắn, bản thân ta muốn rửa tai lắng nghe.

Ngụy Duyên mặt chăm chọc nói.

- Lần này ta thăm hỏi Anh Vũ Hầu cũng là thử dò xét. Nếu như lần này hẳn thu lễ vật của ta, để cho ta đi vào thì ngược lại ta sẽ rất thất vọng. Chúng ta nói rõ nhé, nếu vị thái tử thiếu bảo này tâm tính vẫn như trước kia, không đổi được tính cao ngạo, lỗ mãng, rồi gặp phải vị Phương gia xảo trá kia, kết quả cuối cùng cũng sẽ không tốt hơn hiện tại bao nhiêu. Mà hiện tại, hẳn nói rõ không thích hợp gặp ta mà từ chối, để ta ngoài cửa, thu lễ vật của ta, tỏ vẻ biết tâm ý của ta, cũng là biểu lộ hẳn nguyện ý hợp tác cùng ta. Hừ!

Hiễn Hoa Phu Nhân lắc đầu lạnh nhạt nói:

- Lý Tông, giờ ta đã biết tại sao tông chủ phái người tới rồi. Trừ vẻ ngoài có chút võ lực, về phương diện trí tuệ người hoàn toàn là kẻ vô dụng. Tông chủ phái người đến chỗ ta, chính ta muốn mượn ta nói chút ít cho người. Sau này, gặp phải chuyện gì thì hãy ít nói lại, suy nghĩ nhiều lên, cút xuống cho ta đi. Đồ vô dụng!

Hiễn Hoa Phu Nhân nói một phen, nói xong Ngụy Duyên mặt đỏ tới mang tai, lúng túng vô cùng. Không đợi ở trong xe nữa mà tức giận lui ra ngoài. Hẳn chẳng thể nghĩ tới mấy câu nói thừa thớt, bình thường như thế lại có nhiều ý tứ như vậy. Trong thư phòng Anh Vũ Hầu:

- Hiễn Hoa Phu Nhân rời đi chưa?

Anh Vũ Hầu đứng chấp tay, ánh nắng nhạt tràn đầy, hẳn đang nhìn vào một bộ bản đồ chín châu Đại Chu trên vách tường. Sau khi phá quan, bất luận là thần thái hay khí chất so với trước Dương Hoảng đều điềm tĩnh hơn rất nhiều.

Trong thư phòng, ngoại trừ Dương Hoảng còn có ba tên phụ tá mang trang phục mưu sĩ. Bọn họ đứng cúi đầu, theo quy củ ở đằng sau Dương Hoảng.

Bên cạnh ba tên mưu sĩ là năm tên võ tướng cao to lực lưỡng. Mấy tên võ tướng này đều thần thái uy nghiêm, hơi thở như rất nóng. Trên người bọn họ là áo giáp màu đen, chắc đã giết không ít người, cũng là cao thủ thân trải qua bách chiến.

Năm tên võ tướng khẽ nhắm mắt, không nói một lời. Thỉnh thoảng mở mí mắt ra, đôi khi hiện ra những tia sáng lạnh làm người ta sợ hãi. Tam đại mưu sĩ, năm tên đại tướng, đây đều là tâm phúc của Dương Hoàng. Lúc Dương Hoàng nói chuyện, những người này vẫn duy trì vẻ trầm mặc.

- Bẩm đại nhân, Hiển Hoa phu nhân đã rời đi.

Người gác cổng ngoài chỉ nghe lão quản gia cung kính nói.

- Ủ, đi xuống đi.

Dương Hoàng phất phất cánh tay, người gác cổng ngoài lập tức truyền đến một tiếng bước chân rồi đi xa dần. Rõ ràng lão quản gia đã rời đi.

- Hiển Hoa phu nhân lòng có vạn khe. Đại nhân thu lễ của nàng, nàng hẳn là hiểu được ý của đại nhân.

Phía sau Dương Hoàng, một người có vóc dáng hơi mập mạp nói. Người này chính là người mà Dương Hoàng phái đi thay thế cho vào ngày tam đường hội thẩm.

- Bình Định Hầu có tam thê tứ thiếp. Mười mấy năm nay đổi vô số thể thiếp, nhưng vị Hiển Hoa Phu Nhân này vẫn đứng vững không ngã, đủ để chứng minh năng lực của nàng. Nếu như ngay cả việc này nàng cũng đoán không ra, đại nhân cũng không cần thiết phải hợp tác cùng nàng!

Bên cạnh Cổ Phúc, một gã mưu sĩ vóc người gầy gò, xương gò má nhô ra nói. Lúc nói chuyện, ánh mắt người này trừng xuống làm cho người ta cảm giác về một trí tuệ. Người này tên là Tổ Chu Cát, là mưu sĩ quan trọng nhất bên cạnh Dương Hoàng. Thời điểm Dương Hoàng trở về kinh thành, để hắn ở lại cửa khẩu, một mình đảm đương một phía, có thể thấy được sự coi trọng đối với hắn.

- Chuyện Hiển Hoa Phu Nhân tạm thời để qua một bên. Bàn một chút chuyện sắc phong võ hầu trước đã.

Dương Hoàng phẩy nhẹ ống tay áo, xoay người lại:

- Nói đi, các người có ý kiến gì?

- Triều ta văn võ phân trị. Nho gia nắm giữ nửa thiên hạ. Tam đường hội thẩm lần trước, đại nhân đắc tội Nho gia, đó cũng là nguyên nhân đại nhân bị buộc tội. Thuộc hạ cho rằng, sau sắc phong võ hầu, đầu tiên đại nhân nên nắm chắc quan hệ tốt với Nho gia. Đây là điều kiện quan trọng nhất mà đại nhân phải làm.

Tên mưu sĩ thứ ba Lưu Đỗ nói. Hắn mặc một áo bào màu xanh, vóc người cực cao, tướng mạo đường đường, làm cho người ta cảm giác không giống một mưu sĩ.

- Ủ, sau lần sắc phong võ hầu này ta sẽ đi thăm hỏi Tam Công.

Ngoài dự tính, Dương Hoàng đáp ứng liền, hoàn toàn không có bộ dạng làm khó một chút nào. Cổ Phúc, Chu Cát, Lưu Đỗ nhìn nhau, cảm giác được chủ nhân quả nhiên thay đổi. Nếu là Dương Hoàng lúc trước sẽ tuyệt đối không cúi đầu trước Nho gia.

- Đại nhân, còn có một việc không thể không phòng.

Lưu Đỗ tiếp tục nói.

- Hả, người nói còn có chuyện sao?

Dương Hoàng lạnh nhạt nói.

- Đó chính là Phương gia.

- Đại nhân trực xuất vụ thăng chức gia tộc của Tứ Phương Hầu, cường hành phá công chúa Phúc Khang và Phương Lâm, còn chuyện tam đường hội thẩm nữa. Đại nhân cùng với Phương gia đã thành nước lửa bất hòa, không thể thay đổi, không thể không phòng.

Lưu Đỗ suy nghĩ một chút, nghiêm mặt nói.

- Lưu huỳnh, bản thân ta cực kì đồng ý điểm này. Phương gia tướng môn hổ tử, có thể không đắc tội là tốt nhất, nhưng nếu như đã đắc tội, đây cũng không ngại diệt cỏ tận gốc, hoàn toàn đề bệ xuống. Đặc biệt là Phương Vân, nếu như tương lai Phương gia có người nào sinh ra để uy hiếp đại nhân, hẳn là người này.

Chu Cát nghiêm mặt nói.

- Chu Cát, không nghĩ tới người đánh giá cao Phương Vân như vậy.

Dương Hoàng thần nhiên cười, ngón tay đi lòng vòng trên bàn Long Giới.

- Lần này ta phá quan ra, vừa sắc phong võ hầu. Dùng võ hầu chi tôn, nếu lại dây dưa tên Phương Vân nhỏ bé này thì có vẻ ta quá thiếu cận, không có chút độ lượng nào. Nhưng mà việc sắc phong võ hầu bị người này làm rối một trận, nếu như ta không để cho hắn chút giáo huấn, sợ rằng võ hầu này ngồi lên, có thể nói là không có chút uy nghiêm nào. Cổ Phúc, Chu Cát, Lưu Đổ, các người có chủ ý gì không?

- Binh pháp đã nói, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Lần trước Hầu gia thua Phương Vân cũng bởi vì Phương Vân biết rõ Hầu gia như lòng bàn tay, mà Hầu gia lại chẳng biết gì về hắn cả. Thuộc hạ đề nghị Hầu gia phái người điều tra Phương Vân một chút trước. Trước sau ta đều cảm thấy, tên Phương Vân có chút kỳ lạ.

Mắt Chu Cát lộ ra nghĩ ngợi, điệu bộ nhiều trí tuệ:

- Phạm là người có tư chất trác tuyệt, tất nhiên sẽ sớm biểu hiện ra mà tuyệt sẽ không đợi đến hơn mười năm. Tên Phương Vân này lúc trước vẫn không có tiếng tăm gì, cho nên đây cũng là nguyên nhân Hầu gia khinh thường hắn. Thuộc hạ cảm thấy tên Phương Vân này rất có vấn đề.

- Chu huỳnh nói không sai. Thái độ của Vũ Mục và Tam Công đối với lần này cũng làm cho người ta không hiểu chút nào. Nghe nói, năm ngoái Phương Vân chính là người đứng đầu cuộc thi văn võ của tết Nguyên Tiêu, so ra còn không bằng được khoa thi đình Đại Chu. Mấy đợt trạng nguyên văn, trạng nguyên võ còn không thấy Vũ Mục và Tam Công chúc mừng, nhưng với tên Phương Vân này, chỉ là một tên đứng đầu thi văn võ tết Nguyên Tiêu thì Vũ Mục và Tam Công lại rối rít chúc mừng. Chuyện này rất kỳ quặc, phải xét lại.

Lưu Đổ cũng nói phụ họa.

- Đối với chuyện này, thuộc hạ cũng biết chút ít.

Lúc này Cổ Phúc đứng r nói chuyện, trong lần Dương Hoàng bị buộc tội ở Tam Đường Hội Thẩm, người này đã phạm sai lầm cho nên lần này vội vàng ra để chuộc tội:

- Theo ta được biết, Phương gia là con thứ, trước lúc mười bốn tuổi vẫn biểu hiện thường thường. Nếu như muốn thay đổi, thì phải từ năm trước nói đến, tên này bị Dương Khiêm con vợ kế Bình Đỉnh Hầu cùng Lý Bình con vợ kế Trần Quốc Hầu, đánh cho một trận sau đó bệnh nặng. Chính là từ lần bệnh nặng đó, Phương Vân giống như đổi người. Trong vòng nửa tháng, đã bước vào Nguyên Khí cảnh, hơn nữa tại trong học cung đã đánh bại Dương Khiêm cùng Lý Bình.

- Há!

Dương Hoàng khê nhúc nhích chân mày. Chu Cát, Dương Khiêm cũng đều lộ vẻ xúc động, lời nói này của Cổ Phúc rất là có phân lượng.

- Đại nhân, Hứa Quyền con của Mãng Hoàng Hầu, Cao Vi con của Sơn Hà Hầu, Xuân Phong con của Miên Thiêu Hầu, Dương Khiêm con của Bình Đỉnh Hầu, Lý Bình con của Trần Quốc Hầu, ở ngoài cửa cầu kiến. Nói là tới chúc mừng đại nhân !

Vừa lúc đó, lần nữa ngoài cửa truyền đến giọng lão quản gia.

Trong thư phòng, ba tên mưu sĩ đều đáp ra nụ cười, thật là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến liền.

.

Ma Xó

Đại Chu Hoàng Tộc

162. Chương 158: Mười Hai Tà Thú Tế Đàn

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

Trên đường lớn, Hứa Quyền, Cao Vi, Tần Phong, Dương Khiêm, Lý Bình ở ngoài cửa ở Anh Vũ Hầu phủ chờ đợi.

- Anh Vũ Hầu phá quan lại được sắc phong võ hầu . Mấy ngày qua người đến chúc mừng sợ rằng cũng muốn nát cả cửa phủ rồi. Dương huynh, người nói Anh Vũ Hầu có tiếp kiến chúng ta không?

Lý Bình có chút lo sợ bất an nói. Nếu là đổi lại là Quý Tộc hầu khác, hẳn cũng sẽ không co đầu rút cổ như vậy. Nhưng vị này chính là Võ hầu, địa vị vượt xa một quý tộc hầu .

- Không biết. Từ từ chờ đi. Hiện tại chỉ hi vọng, Anh Vũ Hầu cùng chúng ta giống nhau, đối với Phương Vân hận thấu xương.

Trong lòng Dương Khiêm cũng không ôm bao nhiêu hi vọng.

- Hai người các người đều câm miệng cho ta!

Hứa Quyền đang mặc cẩm phục, khoác áo lông hổ, quay đầu lại lạnh lùng quát một tiếng. Nếu không phải nhìn thế gia của hai người này , hẳn căn bản không cho phép này mấy người đi theo mình.

- Vâng, thế tử.

Bị Hứa Quyền quát, hai người sợ hãi, không dám nói tiếp nữa. Chỉ chốc lát sau, đại môn mở ra, quản gia Anh Vũ Hầu phủ từ bên trong cánh cửa đi ra ngoài, hướng về phía năm người vẫy tay:

- Hầu gia muốn gặp các người, cho các người đi vào!

Năm người mừng rỡ, mặc dù Hứa Quyền địa vị không nhỏ. Nhưng sau khi Anh Vũ Hầu sắc phong , địa vị so với Mãng Hoang hầu còn cao hơn quý. Bọn họ đã sớm chuẩn bị tâm lý bị cự tuyệt .

- Mau vào đi!

Lão quản gia dẫn đường, năm người đi theo phía sau, xuyên qua một hoa viên, hướng thư phòng Hầu phủ đi tới.

- Đại nhân, người đã dẫn tới.

Đến bên ngoài thư phòng, lão quản gia cung kính nói.

- Ủ.

Dương Hoàng gật đầu, đồng thời ánh mắt nhìn về năm tên tướng quân. Năm người hiểu ý, lập tức lui vào một gian phòng khác liền với thư phòng.

- Ra mắt Anh Vũ hầu!

Sau khi cửa thư phòng mở ra , đám người Hứa Quyền đi vào, chỉ một bước đi nhưng năm người cảm thấy một cỗ uy áp trầm trọng. Không dám chậm trễ, năm người vội vàng khom người thi lễ cung kính nói:

- Hứa Quyền (Cao Vi Tần Phong Dương Khiêm Lý Bình) ra mắt Anh Vũ Hầu!

Mấy người cũng xuất thân là Quý Tộc hầu, sau khi trưởng thành, liền có thể thừa kế tước vị. Giống như Hứa Quyền, Cao Vi, Tần Phong, có thể đạt được tước vị Bá tước, Dương Khiêm, Lý Bình kém cõi nhất cũng có thể đạt đến tước vị Nam tước. Pháp lệnh Đại Chu hoàng triều quy định có tước vị trong người, cũng không cần quỳ xuống hành lễ!

- Ủ.

Dương Hoàng khẽ vuốt cằm, cuối cùng ánh mắt nhìn vào trên người Dương Khiêm cùng Lý Bình:

- Dương Khiêm, Lý Bình, hai người các người lại đây.

- Ta. . . chúng ta, sao?

Nghe thấy Anh Vũ Hầu gọi tên của mình, Dương Khiêm cùng Lý Bình vẻ mặt kích động, có chút được yêu quá mà sợ. Hứa Quyền, Tần Phong cùng Cao Vi nhìn nhau, đều thấy trong mắt đối phương kinh ngạc giống nhau.

Ba người xem thường nhất là hai phế vật Dương Khiêm cùng Lý Bình này, không nghĩ tới, oai hùng Dương Hoằng vừa mới thấy mặt đã chỉ mặt gọi tên, muốn cùng Dương Khiêm, Lý Bình nói chuyện.

- Không sai, chính là các ngươi.

Dương Hoằng gật đầu, thanh âm bình thản:

- Ta có một số việc, muốn hỏi các ngươi.

Dương Khiêm, Lý Bình lập tức tỉnh táo lại không ít, biết rõ sự tình có nguyên do. Anh Vũ Hầu cũng không phải là vô duyên vô cớ tìm mình.

- Không biết Hầu gia muốn hỏi điều gì?

Dương Khiêm đứng trước mặt Dương Hoằng bình tĩnh lại, hít vào một hơi, bình phục tâm tình, cung kính nói.

- Ta hỏi các ngươi. Năm ngoái Phương Vân bệnh nặng, có phải hay không bởi vì hai người?

Dương Hoằng trầm giọng nói.

Dương Khiêm ngạc nhiên, chính sau chuyện đó không lâu, hai người ở trong học cung bị Phương Vân làm đánh một trận trước mặt mọi người, mặt mũi mất hết.

- Vâng, đúng là có chuyện như vậy.

Dương Khiêm đang hoang mang nói. Dương Hoằng nhíu mày, mà Cổ Phúc, Chu Cát, Lưu Đỗ ở phía sau liếc nhìn nhau, như có điều suy nghĩ.

- Đại nhân, có thể để cho ta hỏi một câu?

Chu Cát tiến lên trước một bước nói.

Dương Hoằng khẽ vuốt cằm, tỏ vẻ đồng ý.

- Dương Khiêm, Lý Bình, các ngươi cùng Phương Vân cùng học trong cung, có thể nói là đồng môn, đối với hần hần là vô cùng hiểu rõ. Ta hỏi các ngươi, ở lúc trước Phương Vân bệnh nặng, có hay không phát sinh tình huống gì đặc thù. Hoặc là lúc trước, hần có cái biểu hiện gì không bình thường?

Chu Cát nói

Hứa Quyền, Cao Vi, Thái Phong không nói gì, liếc nhìn lẫn nhau, trong lòng như điều suy nghĩ: “Xem ra, vị này Anh Vũ Hầu quả nhiên cùng chúng ta giống nhau, đối với Phương Vân hận thấu xương a!”

Dương Khiêm rốt cuộc cũng thông minh ra chút ít, nghe lời này, nhất thời biết Anh Vũ Hầu cùng mình giống nhau, cũng muốn đối phó Phương Vân. Vừa nghĩ như vậy, trong lòng chấn phấn không ít. Dương Khiêm cố gắng nhớ lại một phen, càng nghĩ, chân mày càng là nhăn lại:

- Hầu gia. . . , cái này, trước đó, Phương Vân đối với chúng ta mà nói cùng những sĩ tử khác giống nhau, không có gì đặc biệt, cũng không có gì đáng chú ý. Nếu như hần có điểm nổi bật hần chúng ta hần đã có ấn tượng.

Dương Khiêm vừa nói, nhìn về phía Lý Bình.

- Ta cũng không có gì ấn tượng.

Lý Bình cũng buông tay ra:

- Hần trước kia thoát nhìn cùng những sĩ tử Bình Dân hầu khác cũng không có gì khác biệt!

Hai câu này lời ra khỏi miệng, Dương Khiêm cùng Lý Bình nhất thời ý thức được cái gì, nhìn nhau hoảng sợ. Không chỉ là hai người bọn họ, Hứa Quyền, Cao Vi cùng Tần Phong cũng ý thức được cái gì.

“Cái này Phương Vân, là có vấn đề a!”, Hứa Quyền trong lòng vừa nhảy , cảm giác mình hôm nay tiếp xúc một bí mật lớn.

- Ta thật là ngu như heo a, trước kia lại chưa từng chú ý tới điểm này.

Cao Vi, Thái Phong cũng mặt liên biến sắc.

Trong thư phòng, một mảnh yên lặng . Mỗi người cũng nghe được đến tim đập của mình.

- Dương Khiêm, Lý Bình, ta cho các người một nhiệm vụ, các người nếu như hoàn thành, lập tức có lợi.

Dương Hoàng lúc này mở miệng, hần đột nhiên móc ra một bình sứ, đổ ra mấy viên đan dược to bằng ngón cái, đan khí lượn lờ, hiện ra hình dáng núi sông.

- Đây là ta đan dược ta có được do đánh chết mấy tên cao thủ nước ngoài, có thể đem bọn người tăng lên tới Cương Khí cảnh! Hiện tại, ta lấy cho các người, coi như trả trước. Chờ sau khi các người hoàn thành nhiệm vụ, ta sẽ cho người thêm thêm mấy viên đan dược, giúp các người tăng lên tới Trận Pháp cảnh!

- Đan dược!

Hứa Quyền, Cao Vi, Tần Phong mí mắt nhảy lên, Dương Hoàng lại cầm loại bảo bối này cho bọn hắn.

Ở Đại Chu hoàng triều , chỉ có thành viên hoàng thất mới có cơ hội phục dụng .

- Hầu gia, ngài. . . Ngài nói, chúng ta nhất định hoàn thành.

Dương Khiêm, Lý Bình hô hấp cũng dồn dập.

Dương Hoàng thân nhiên cười, đem đan dược bắn đến trong tay Dương Khiêm:

- Nơi này có năm viên đan dược. Các người mỗi người một viên. Về phần nhiệm vụ, rất đơn giản, thay ta thu thập tất cả tài liệu về Phương Vân, càng cặn kẽ càng tốt!

- Chỉ đơn giản như vậy!

Dương Khiêm, Lý Bình cơ hồ không thể tin được lỗ tai của mình.

- Ừ.

Dương Hoàng gật đầu, cũng không muốn nhiều lời.

- Đi đi!

Thấy Dương Hoàng có ý tiễn khách, mấy người cũng không dám đắc tội, nhận đan dược, vội vã rời đi.

Đợi năm người sau khi rời đi, Chu Cát quay đầu lại, chấp tay, giọng khẳng định nói:

- Đại nhân, Dương Khiêm cùng họ đều không có ẩn tượng, thì càng thêm rõ vấn đề. Phương Vân người này “Tất có cổ quái!”

Dương Hoàng trầm ngâm không nói, nhưng ngón tay thì cứ xoay cái Long giới nhiều lần.

- Đại nhân, kể từ sau khi Phương Vân bệnh nặng, người này lập tức thay đổi. Thuộc hạ thậm chí hoài nghi trong thân thể đã sớm không phải là Phương Vân rồi.

Cổ Phúc nói.

- Ừ.

Dương Hoàng nghe vậy, mí mắt nhảy một chút, ngón tay của hắn nhẹ nhàng gõ ở trên bàn:

- Người nói như vậy, thật ra khiến ta nghĩ đến một chuyện . Tin đồn, thượng cổ cùng viễn cổ có nhiều tuyệt thế cường giả, sau khi chết thì ý chí bất diệt. Nhập vào thân một vài người bình thường trên người, chuyển thể trọng sinh. Chẳng lẽ tên Phương Vân này là cường giả thượng cổ hoặc là viễn cổ chuyển thể trọng sinh, sau đó đột nhiên thức tỉnh rồi?

Ba người nghe vậy hoảng sợ:

- Hầu gia, còn có chuyện như vậy?

- Ừ.

Dương Hoàng khẳng định điều ba người nghi vấn:

- Ta biết một vị như vậy, thượng cổ cường giả chuyển sang kiếp khác.

Dương Hoàng trong mắt lộ ra vẻ nghi ngại, tựa hồ nhớ ra cái gì đó. Ba tên mưu sĩ tâm thần chấn động, bọn họ võ đạo không cao, đối với phương diện này không hiểu rõ nhiều lắm nói.

- Phương Vân có phải hay không thượng cổ cường giả chuyển sang kiếp khác, cũng không sao cả. Cho dù là vậy, ta cũng có năng lực đè ép ! Hiện tại, tạm thời an tâm đợi Võ Hầu sắc phong ngày mai!

Dương Hoàng hồ hững nói, trong thanh âm nhưng để lộ ra một cổ tự tin dị thường mãnh liệt.

- Thượng cổ cường giả? Hừ, ta ngồi trên Thiên Đế Chiến Xa, đại biểu chính là viễn cổ Thiên đế, tôn sùng vô cùng, áp đảo muôn phương. Cho dù là tuyệt thế hung nhân viễn cổ, cũng muốn hết tay quy nạp, đều bắt!

Tây Bắc Đại Chu, bên trong An Tô thành.

- Chuyện Dương Hoàng phong hầu đã không thể thay đổi. Thế gian này, cuối cùng chỉ có võ lực mới là vương đạo! Lấy tâm tính Dương Hoàng, sau khi phong hầu, tất nhiên muốn đổi phò tá. Hơn nữa vừa ra tay, rất có thể chính là thế lỗi đình vạn quân, ta phải chuẩn bị thật tốt !

Trong đại điện, Phương Vân ngồi xếp bằng trong bóng đêm, nguồn sáng duy nhất chính là do hai mắt hắn phát ra.

- Thập Nhị Tà Kiếm Trận, đốt!

Phương Vân đột nhiên giương ngón tay lên, mười hai chuôi tà kiếm bay ra. Trường kiếm vừa chuyển , trong đại điện lập tức mây đen cuộn cuộn. Phương Vân phun ra một ngụm nội lực, đám mây đen này lập tức phát triển đến cả đại điện.

- Ta thực lực bây giờ đã lớn, vừa lúc đem những pháp khí này tế luyện một lần nữa, làm uy lực bọn hắn đại tăng.

Tâm niệm Phương Vân vừa chuyển , trong đầu xẹt qua một đoạn khẩu quyết, đột nhiên tay bấm pháp quyết, một ngón tay chỉ vào giữa mười hai chuôi tà kiếm trong đại điện, quát lên:

- Mười hai kiếm hợp nhất, hoá sinh tế đàn!

Ầm!

Mây đen cuộn cuộn hướng vào phía trong, mười hai chuôi tà kiếm cũng hội tụ hợp nhất, hóa thành hình dáng một vòng kiếm. Chỉ nghe từng đọt oong oong kiếm kêu, trong nháy mắt, vô số màu đen phù toả bay ra, những thứ này phù toả hoá sinh ra một trận pháp phức tạp. Trong chớp mắt, trận pháp biến hóa, bốn phương tám hướng hợp thành một tế đàn cổ xưa xuất hiện ngay trung ương mười hai chuôi tà kiếm.

Một trận lôi điện màu xanh từ trung ương tế đàn dâng lên ra, giống như tơ nhện, không có vào tế đàn chung quanh mười hai chuôi treo trên bầu trời trong tà kiếm. Mười hai tà kiếm chấn động, thân kiếm lóng lánh từng đọt lôi điện, hiển nhiên uy lực tăng lên rất nhiều.

Rầm!

Cùng một thời gian, mây đen lần nữa nổ tung, khuếch tán đến cả đại điện. Mây đen cuộn cuộn, bên trong sấm chớp liên hồi, thoát nhìn cực kì khủng bố.

- Ha ha, Thập Nhị Tà Kiếm Trận, rốt cục tiến vào tầng một, tế luyện thành mười hai tà thú tế đàn.

Phương Vân cười lớn một tiếng, đem ngón tay ra bên ngoài, tế đàn cổ xưa chung quanh mười hai chuôi tà kiếm hóa thành một đạo kinh hồng, bắn ra, rồi cả tế đàn xoay tròn.

Phương Vân bấm ngón tay , một lần nữa tế luyện. Mười hai tà thú tế đàn lập tức hóa thành nước chảy, lần nữa chảy vào đan điền Phương Vân!

Thinhbobo

Đại Chu Hoàng Tộc

163. Chương 159: Tứ Phương Hầu Hạ Lễ

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

Sau khi đạt tới Khí Phách cảnh, rất nhiều pháp bảo có thể tăng lên thêm một tầng nữa, chuyển đến hình thái tồn tại như nhân loại.

Phương Vân tế luyện xong Thập Nhị Tà Kiếm Trận, một lúc sau lại đem Thiềm Thừ ba chân, mười hai Bạch Cốt châu tế luyện một lần nữa.

Sau khi làm xong những thứ này, Phương Vân rút ra một thanh kiếm. Kiếm dài ba thước, toàn thân đen nhánh, mang theo một điểm huyết tinh hồng sắc, toát ra một cỗ khí tức quỷ dị. Đây chính là thanh Tà Thần Kiếm Phương Vân có được sau khi gã đánh chết tên cao thủ mười phi long lực kia. .

Tà Thần kiếm ẩn chứa một đoạn pháp quyết, là pháp quyết vận dụng thanh kiếm này. Thời điểm thi triển Tà Thần kiếm, có thể gọi về một pho tượng Thần Ma, khiến cho lực lượng của kiếm chiêu tăng lên rất nhiều, đồng thời còn có thể lợi dụng bóng ma Tà Thần ảnh hưởng tâm thần đối phương. Khiến cho đối phương tâm thần xuất hiện sơ hở, sau đó có khả năng thừa cơ hạ thủ.

Đáng tiếc cho tên kia vì hắn gặp đối thủ chính là Phương Vân, không nói đến Hám Thế Hoàng Quyền cương mãnh cuộn cuộn, không dễ dàng chịu ảnh hưởng. Hơn nữa, Thiên Địa Vạn Hóa Chung có tác dụng trừ tà nên Phương Vân không phải chịu ảnh hưởng của hình chiếu Tà Thần này.

- Tế luyện tiếp thôi.

Phương Vân không nói hai lời, vô số phù chú bay ra từ trong đan điền, thần kiếm liên tế luyện xong, thu vào đan điền dùng Thiên Địa Vạn Hóa Chung trấn áp tối rửa. Sau khi hoàn thành thì, đã đến gần hoàng hôn. Suy nghĩ một chút, Phương Vân truyền gặp Sở Cuồng:

- Sở Cuồng, người hiện tại đã đạt đến Trận Pháp cảnh. Hiện tại, ta giao cho người một việc, người hãy thay ta làm thỏa đáng.

Phương Vân nói.

- Đại nhân xin ban lệnh, thuộc hạ nhất định sẽ hoàn thành.

Sở Cuồng quỳ gối dưới điện, âm thanh cung kính.

- Cũng không có gì.

Phương Vân khoát tay áo, ánh mắt của hắn sáng ngời, lộ ra một cỗ phong thái cực kỳ cơ trí, nhìn xa trông rộng:

- Sau khi Dương hoàng được phong hầu, tất có thể làm ra nhiều sự thay đổi. Mà chuyện thứ nhất hắn làm tất nhiên là phải ảnh hưởng đến sĩ tử ở kinh thành, mượn hơi bọn họ để nhanh chóng gạt bỏ vây cánh của ta. Người mau chóng đi cả đêm lên kinh thành, đem phong thư này giao cho Trương Anh, hắn sẽ nói cho người biết những việc cần làm tiếp theo.

Phương Vân dứt lời, ngón tay bắn ra, đem một phong thư bay vào trong tay Sở Cuồng.

- Đại nhân yên tâm, thuộc hạ tất sẽ hoàn thành nhiệm vụ.

Sở Cuồng đáp lời.

- Ừ, người lên đường đi!

Chờ Sở Cuồng rời đi, Phương Vân tiếp tục bắt đầu tu luyện.

Hiện giờ Phương Vân đã đạt đến Khí Phách đỉnh phong, muốn đan được có đan được, cùng với nội đan hung thú dự trữ, nhưng chưa thể đột phá đến Tinh Phách cảnh thì những đồ vật này tự không sử dụng được.

- Tinh Phách ẩn ở thận. Thận được xưng là tể mạng chi nguyên, bên trên nối với tâm, phế, cũng là chủ về xương cốt, xương cốt là trụ của cơ thể và là nơi phát ra lực lượng thân thể. Nếu ta đột phá đến Tinh Phách cảnh, lực lượng thân thể cùng nội lực cũng gia tăng gấp đôi. Ước rằng sẽ lập tức tăng đến mười tám phi long lực! Tinh Phách cao thủ mười phi long lực, ta cũng trực tiếp đánh bại!

Phương Vân mục quang nhấp nháy đánh giá. Chín con phi long lực là cực kỳ khả quan rồi, nhưng đối mặt với Dương Hoàng chưa đủ. Còn cần trở nên mạnh mẽ thuần thực hơn nhiều nữa.

- Dương Hoàng, đến đây đi. Cho ta nhìn xem, người lần này phá quan rốt cuộc tiến triển được bao nhiêu.

Mục quang nhắm lại, Phương Vân chìm vào tu luyện.

Ngày thứ hai, mặt trời lên cao trên bầu trời kinh thành, trời quang mây tạnh, chính là ngày sắc phong thái tử thiếu bảo Dương Hoàng.

Toàn bộ kinh thành vô cùng náo nhiệt. Biên cảnh đang bình yên, vô số tướng quân, đại tướng quân cũng từ các nơi trở về tham gia nghi thức sắc phong Dương Hoàng. Vị vô hủ thứ tám Đại Chu triều, đây là việc trọng đại mấy trăm năm cũng khó gặp.

Tam đường hội thẩm, Dương Hoàng bị buộc tội. Sau gần nửa năm sau, vị thái tử thiếu bảo này lần nữa đăng vô hủ vị. Rất nhiều người cũng cảm nhận được sau lưng lần sắc phong này có hoàng ân mệnh mong cuộn cuộn bất thường. Trên trời dưới đất, lớn nhất Đại Chu hoàng triều, vĩnh viễn là Nhân Hoàng!

Vì lần sắc phong này, vô số vương hầu thậm chí cố gắng xin điều lệnh của Binh bộ từ các nơi chạy lên kinh thành tham gia buổi lễ long trọng. Cũng mượn buổi lễ long trọng này biểu đạt lấy lòng Anh Vũ Hủ Dương Hoàng.

Vô hủ quyền thế quá lớn, Đại Chu hoàng triều có đại lượng bình dân hầu, quý tộc hầu, nhưng cũng chỉ có tám vị vô hủ. Như vậy cũng có thể biết tầm quan trọng của địa vị đó.

- Đại Chu hoàng triều gió đổi hướng, Dương Hoàng được thánh ân chiếu cố, chính là lúc chúng ta cần đưa ra lựa chọn!

- Tam đường hội thẩm, Dương Hoàng bại bởi Phương Vân, mà cũng không thể trối buộc hủ. Sau này còn có gì có thể chế tài hủ?

- Không biết vị con thứ Phương gia kia, bây giờ cảm thụ ra sao. Dương Hoàng đi lên tước vị Anh Vũ Hủ, vì lập uy, nhất định sẽ đem hủ khai đao trước tiên!

Trên kinh thành vô số người tâm tư sôi động lên. Quán trà, tửu lâu, khách sạn khắp nơi đều có những đám người tụ tập. Chuyện tình tam đường hội thẩm, gần như thiên hạ đều truyền cho nhau biết. Ân oán Phương gia cùng Anh Vũ Hủ đã sớm được loan truyền.

- Mã xa của Anh Vũ Hủ đang tiến vào, tiến vào rồi... Ta tận mắt thấy ...

Giờ thìn thoáng đã tới, lập tức có một tên đánh xe hưng phấn chạy ngang qua tửu lâu, hét lớn. Trong tửu lâu càng thêm náo nhiệt lên.

Ước chừng một lúc lâu sau, một thanh âm uy nghiêm từ trong hoàng cung, truyền khắp cả kinh thành. Thanh âm vang dội, giống như thiên địa phát ra:

- Nay, sắc phong Dương Hoàng làm Anh Vũ Hủ, khâm thử!

Thanh âm vừa hạ xuống, cả kinh thành, hoàn toàn chìm trong yên tĩnh.

“Khâm thử” biểu đạt đích thân hoàng đế nói ra. Nói cách khác, người phát ra thanh âm này, cũng chính là Nhân Hoàng đương nhiệm!

- Ngô hoàng vạn tuế, vạn vạn tuế!

Chỉ chốc lát sau, tất cả tửu lâu, quán trà, khách sạn, rất nhiều bóng người quỳ xuống chi chít.

Nghi thức sắc phong kết thúc sau đó chính là lúc tân nhiệm Võ hầu tiếp kiến tướng quân của các Châu, đại tướng quân, thậm chí vương hầu. Hai khắc thời gian thoáng qua, đại môn Anh Vũ Hầu phủ “rầm” một tiếng mở rộng ra, đồng thời, vô số xe ngựa tạo thành một hàng dài, đi vào Anh Vũ Hầu phủ.

Theo sau xa giá những tướng quân, đại tướng quân này còn một đoàn xe thật dài, chở theo rương lớn, chứa kỳ trân dị bảo, hoàng kim bạc trắng, đều là dâng cho Dương hầu, bày tỏ sự kính phục.

- Ký Châu Bình Bắc tướng quân Lưu Chính xin bái kiến!

Đứng ở cửa Anh Vũ hầu phủ bây giờ không phải là hạ nhân hay quản gia trong phủ mà là thái giám lễ nghi trong cung, người này tóc trắng xóa, dáng vẻ chu đáo. Chỉ điều này thôi đã đủ cho thấy triều đình rất coi trọng vị Võ hầu này.

- Tướng quân, mời vào.

Lễ nghi thái giám phát phát tay, Ký Châu Tướng quân cầm theo lễ thiếp đi tới. Hắn vượt qua cánh cửa thì khom người, thần thái cực kỳ nhún nhường.

- Ký Châu Lưu Chính, ra mắt võ hầu đại nhân! Đặc biệt chuẩn bị một phần lễ mọn, xin vui lòng nhận cho!

Trên đại đường, Dương Hoàng người mặc Hoàng Kim Ngân Tử Giáp được Nhân Hoàng ban thưởng xuống, lưng đeo thụ ấn võ hầu, đại đao kim mã. Dương Hoàng nhận lấy hạ lễ Lưu Chính, khẽ gật đầu. Đồng thời vung tay lên, những người tiếp theo liền đi vào.

- Dự châu Chinh thảo tướng quân Bạch phạm bái kiến!

- Ung châu đại tướng quân Triệu Tân bái kiến!

- Kinh Châu Đại tướng quân Hoàng Tổ xin bái kiến!

Thanh âm Nghi lễ thái giám vang dội cả Anh Vũ Hầu phủ, theo thanh âm của hắn, từng vị tướng quân, đại tướng quân cung kính bước vào bên trong Anh Vũ Hầu phủ.

- Khuyết Thiên hầu Lý Lăng cầu kiến!

Trong hành lang, một nam tử khí độ ung dung sải bước đi tới, khom người thi lễ một cái:

- Chúc mừng thiếu bảo vinh đăng võ hầu vị, Đại Chu ta lại thêm một lương đồng võ hầu, thật là thể nước to lớn.

- Nguyên lai là Khuyết Thiên hầu!

Dương Hoàng hồ hững chớp mắt một cái:

- Con thứ Phương gia vinh dự trở thành tướng quân, ta còn tưởng rằng, Hầu gia đi đến Tứ Phương hầu phủ chúc mừng.

Trong hành lang, mọi người cười nói ồn ào. Ai cũng biết Khuyết Thiên hầu giống như dây leo đầu tường, bên nào được thể thì leo về bên ấy.

- Võ hầu hiểu lắm, võ hầu cũng biết... đại sự sắc phong võ hầu ta làm sao dám.

May là Khuyết Thiên hầu da mặt dày, nghe vậy cũng không khỏi vẻ mặt đột nhiên đỏ tới mang tai.

- Tốt lắm, lễ vật ta thu lại. Khuyết Thiên hầu lui xuống đi.

Dương Hoàng cười nhạt một tiếng.

Hiện nay gió đổi chiều nghiêng về phía Hầu gia, không thiếu người có thực quyền đại biểu cho kinh thành luôn theo khuynh hướng mà biến hóa. Hôm nay khuynh hướng cho mình cơ hội, Dương Hoàng tại sao phải cự tuyệt!

- Bình Đỉnh hầu Dương Hưng đến!

Thanh âm nghi lễ thái giám lần nữa vang lên.

- Hử?

Nghe được danh hiệu này, Dương Hoàng trong mắt khê lộ ra thần sắc kinh ngạc, hẳn không nghĩ tới Bình Đỉnh hầu lại tự mình đến đây

Một thanh âm từ cửa truyền đến, một cổ khí tức hùng hồn, giống như dãy núi nặng nề từ ngoài cửa thành đang ập tới.

- Ha ha ha, chúc mừng võ Hầu đại nhân.

Một tràng tiếng cười vang dội từ đại môn truyền đến, trong chớp mắt, chỉ thấy một gã trung niên nam tử tướng rồng cốt hổ, mặc khải giáp sải bước đi qua.

Người này phát ra uy áp to lớn, khí thế hùng hồn đi tới như lời đình chấn động, làm cho người ta có cảm giác uy mãnh không chịu nổi.

- Dương Hưng quân vụ bận rộn, đến chậm một bước, bỏ lỡ nghi thức sắc phong võ hầu. Thật có lỗi, để xin lỗi, đặc biệt chuẩn bị một phần đại lễ, mong rằng võ hầu vui lòng nhận cho.

Bình Đỉnh hầu Dương Hưng lúc nói chuyện, ánh mắt nháy động, bắn ra tinh quang.

- Quả nhiên là kiêu hùng!

Dương Hoàng nhìn một cái, lập tức kết luận.

- Bình Đỉnh hầu khách khí. Hầu gia trấn thủ biên hoang mà có thể tới tham gia nghi thức sắc phong đã rất tốt rồi. Nói đến lỗi phải lại làm thành ra việc nghiêm trọng.

Dương Hoàng lạnh nhạt cười nói. Vung tay áo lên, cũng liền thu lễ vật Bình Đỉnh hầu.

Bình Đỉnh hầu là một nhân vật có thực quyền, trong quý tộc hầu gần ngang hàng với Mãng Hoang hầu. Vị Hầu gia này đến Dương Hoàng tự nhiên cao hứng. Hơn nữa song phương cũng thuộc về quý tộc hầu, có lợi ích giống nhau. Hai người một có lòng kết giao, một người thành tâm khen tặng, luận đàm vui vẻ.

Bình Đỉnh hầu là nhân vật cấp quan trọng đến, làm cho sự chúc mừng trở nên cao trào. Anh Vũ Hầu càng phi thường náo nhiệt, người tặng lễ kéo dài đến giờ Mùi canh ba, bên ngoài Anh Vũ Hầu phủ dòng xe mới bớt xuống. Đang ở thời điểm chúc mừng sắp kết thúc, lần nữa truyền đến thanh âm nghi lễ thái giám:

- Tứ Phương Hầu Phương Dận hạ lễ đến!

Nghe được cái tên này, cả Anh Vũ Hầu phủ bên trong lẫn bên ngoài yên lặng như tờ. Nghi lễ thái giám đầu tóc bạc phơ cũng ngây dại. Tứ Phương Hầu Phương Dận, một người không thể nào đưa hạ lễ, lại đưa hạ lễ tới.

- Tứ Phương Hầu Phương Dận! Hắn lại đưa hạ lễ tới! Hắn đưa hạ lễ tới làm gì?

Bên trong Anh Vũ Hầu phủ, tướng quân, đại tướng quân thậm chí vương hầu, cũng lộ ra thần sắc kinh hãi có loại cảm giác thiên Địa biến sắc. Ngốc tử cũng có thể cảm giác được mùi vị bất thường.

Tứ Phương Hầu Phương Dận, nhân vật truyền kỳ quyền thế đứng thứ nhất Bình Dân hầu, trấn áp Man hoang hai mươi năm, man nhân không dám xâm phạm một bước!

.

Thìnhbobo

Đại Chu Hoàng Tộc

164. Chương 160: Bổng Nhiên Nổi Tiếng

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

Phương gia cùng Anh Vũ hầu thủy hỏa không dung đã là chuyện mọi người đều biết, nay Anh Vũ hầu được sắc phong võ hầu thì Tứ Phương hầu Phương Dận lại tới đưa hạ lễ!

- Tứ Phương hầu, hần tới đưa hạ lễ làm gì?

Nghe thấy giọng nói cao của thái giám thụ lễ, Bình Đĩnh hầu giống như là bị người nào đó tát lên mặt, xanh mét.

Không có cái gì hơn mấy cái chữ Tứ Phương hầu có thể làm cho hần đau như vậy. Đánh nhau trong quân đến mấy chục năm, thậm chí còn liên kết với nhiều quan lại quyền quý thân vương như vậy, nhưng cũng không thể nào chèn ép được Tứ Phương hầu xuất thân ti tiện này!

Ánh mắt mọi người đều nhìn về Anh Vũ hầu Dương Hoàng, hôm nay chính là buổi lễ sắc phong võ hầu của hần. Vị Tứ Phương hầu này rõ ràng đã thể hiện rõ ý lai giả bất thiện, thiện giả bất lai!

- Không biết Anh Vũ hầu có đón tiếp hay không?

Mọi ánh mắt đều nhìn về Anh Vũ hầu Dương Hoàng đang đứng ở trên đại đường, vẫn chưa hề nhúc nhích.

Mí mắt của Dương Hoàng khẽ nhắm lại, thân thể dựa vào ghế thái sư, trên mặt vô cảm. Cũng không ai biết là vị Anh Vũ hầu này đang suy nghĩ điều gì, cũng có người tỉ mỉ phát hiện là ngón tay của Dương Hoàng khẽ nhẹ nhàng vuốt lên cái Long Giới trên ngón tay.

- Trình lên!

Dương Hoàng mở mắt ra, khẽ giơ tay lên, ý bảo người dưới đem lễ vật lên.

Trong hành lang hoàn toàn chi chít. Các vị tướng quân, vương hầu đều đang nhìn về phương hướng của Anh Vũ hầu. Tất cả đều đang nhìn xem thử lễ vật mà Tứ Phương hầu đưa tới là gì!

Rầm! Rầm! Rầm!

Tiếng bước chân trầm trọng vang lên, có đến sáu tên hộ vệ đang mang tới một cái rương sắt khổng lồ. Trán của sáu người đều nổi lên gân xanh, bộ dáng như là đang cố hết sức vậy.

- Nặng như vậy ư!

Tất cả mọi người trong hành lang đều biến sắc. Mấy tên hộ vệ hầu phủ này đều có tu vi là Trần Pháp cảnh, lực lượng như vậy thì ít nhất cũng có thể sinh ra đến lực lượng mấy ngàn cân. Nhưng chỉ một cái rương như vậy mà cũng cố hết sức, nói như vậy thì chẳng phải đồ trong cái rương này có đến mấy vạn cân sao! Trong hành lang có không ít người ngày càng biến sắc hơn, là thứ gì mà lại nặng đến như vậy? Mà Bình Đĩnh hầu ở một bên ngày càng lộ ra vẻ hàn quang trong mắt mình hơn.

- Mở ra!

Dương Hoàng giơ tay lên, một gã thị vệ lập tức mở rương sắt ra.

Rầm!

Nắp hòm được mở ra, bên trong là một thanh Thanh Long Yển Nguyệt Dao đập vào trong mắt, hàn quang thân đao không ngừng tản ra bên ngoài, cả rương sắt cũng lượn lờ sương mù.

- Hảo đao!

Trong những người ở đây không thiếu người có kiến thức. Liếc mắt nhìn chuôi đao một cái thì cũng biết thanh chuôi đao này được chế tạo từ hàn thiết hơn ức năm từ đáy biển hơn mấy vạn trượng. Từ miệng lưỡi đao cùng sức nặng mà xem thì hần còn có gia nhập thêm Vực Ngoại Tinh Thần Thiết, nếu như không phải thì tuyệt đối không thể nặng như vậy.

- Tứ Phương hầu này trấn thủ Man Hoang, mà thanh đao này được tạo từ hàn thiết biển sâu, hiển nhiên là đoạt từ trong Hải ngoại doanh. Doanh tộc cùng Man Hoang có cấu kết với nhau, thu được một chút hàn thiết biển sâu cũng không kỳ quái gì.

Nhìn Thanh Long Yển Nguyệt Dao ở đáy hòm, ánh mắt mọi người vô cùng phức tạp, tâm thần chấn động không thôi. Ngoài sự chấn động thì cũng nghi ngờ vô cùng. Tứ Phương hầu đưa chuôi đao này là có ý gì?

Dương Hoàng híp mắt lại, sau đó cười lớn nói:

- Tứ Phương hầu quả nhiên có lòng, chuỗi đao này ta liền nhận!

Âm thanh vừa rơi xuống, bàn tay Dương Hoàng vươn ra. Thanh Long Yển Nguyệt Đao nặng mấy vạn cân từ đáy hòm hiện lên, bay về phía Dương Hoàng.

- Tứ Phương hầu đưa lên một thanh bảo đao như vậy, chẳng lẽ biết sau khi Dương Hoàng được phong Võ hầu sẽ chống cự không được, cho nên tỏ vẻ thần phục?

Mọi người trong lòng âm thầm nghi ngờ, mắt thấy năm ngón tay Dương Hoàng chuẩn bị cầm lấy Thanh Long Yển Nguyệt Đao, nhưng ngay lúc này, đột nhiên dị biến phát sinh.

Ầm!

Thanh Long Yển Nguyệt Đao đột nhiên run lên, một luồng đao quang màu xanh bắn tán loạn ra, trào cuốn tới Dương Hoàng đang tới gần.

- Hừ!

Dương Hoàng hừ lạnh một tiếng, trên người bộc phát ra một cỗ khí kinh như mặt trời chói chan, ống tay áo rung động, dưới chân giậm một cái, đồng thời tay cũng vươn ra, khóa chặt đao mang đồng thời mạnh mẽ bắt lấy Thanh Long Yển Nguyệt Đao!

Rầm!

Ngay lúc Dương Hoàng xuất thủ thì Thanh Long Yển Nguyệt Đao dường như có cảm ứng, đao khí đột nhiên phát ra không thôi. Chỉ nghe ầm một tiếng, một đạo tinh mang màu xanh đột nhiên từ trong Anh Vũ hầu phủ dâng lên, xông thẳng lên đến tận bầu trời.

Tinh mang quán thông khắp nơi rồi bắn tán loạn ra khắp bát phương, đem cả phủ Anh Vũ hầu bao trọn lại. Cùng một thời gian, một cỗ khí tức cường đại bài sơn đảo hải lấy Anh Vũ hầu phủ làm trung tâm phóng xa ra cả kinh thành.

Khác với cỗ khí tức của Anh Vũ hầu phủ, khí tức của Anh Vũ hầu phủ chính là cương mãnh, ý chí vô cùng bá đạo. Còn cỗ khí tức này khi toát ra lại mạnh mẽ vô cùng, ý chí áp đảo quần hùng!

Hơi thở này vừa xuất hiện thì trừ sâu trong hoàng cung cùng với phủ Vũ Mục, tất cả khí tức cường giả ở trong kinh thành đều bị đè xuống.

- Là khí tức của ai? Sao mà lại mạnh đến như vậy?

- Anh Vũ hầu phủ, cỗ khí tức này phát ra từ Anh Vũ hầu phủ!

- Không phải là khí tức của Dương Hoàng, khí tức của Dương Hoàng cũng không có đáng sợ như vậy!

- Cả trong thiên địa, duy chỉ có ta! Ý chí thật là bá đạo!

- Tran, mau tra lai lịch của người này, từ đầu tới đuôi, phải triệt để....

Cả kinh thành đều bị rung động rồi. Đạo tinh mang này thể hiện ra một cỗ lực lượng vô cùng kinh khủng, cho dù là kẻ nào cũng không dám nhìn thẳng.

- Tứ Phương hầu đã mạnh đến mức này rồi sao?

Trong Văn Khúc hầu phủ, Nghiêm Trực đứng ở phía cửa sổ nhìn về đạo tinh mang màu xanh thông thiên kia, áo bào phấp phới.

- Phụ thân, Tứ Phương hầu? Người nói đây là khí tức của Tứ Phương hầu sao?

Nghiêm Luân liên tục hỏi.

Phụ thân trước giờ vẫn lấy tư thái đứng trước núi thái sơn đồ mà không biến sắc, lần này chỉ vì một đạo tinh mang mà biến sắc, Nghiêm Luân lập tức cảm giác được sự tình nghiêm trọng.

- Nghiêm Luân, người nghe cho kỹ đây. Sau này toàn lực ủng hộ con thứ Phương gia, không nên lại gần thế tử Hứa gia!

Nghiêm Trục nói xong, Nghiêm Luân nghe xong mà biến sắc liên tục.

“Phụ thân vẫn luôn cho ta tự do lựa chọn, nhưng lần này chỉ vì một đạo tinh mang mà bắt ta đứng bên Phương gia. Tứ Phương hầu...thật sự lợi hại vậy sao.”, Nghiêm Luân nhìn phương hướng phủ Anh Vũ hầu, ở đây có một cột sáng đang nhắc lên một sơn sóng khắp kinh thành.

Đồng thời ngay lúc Thanh Long Yển Nguyệt Dao bộc phát ra tinh quang khắp trời thì ở bảy địa phương cực kỳ cách xa nhau cũng ở trong kinh thành cũng lần lượt bộc phát ra tinh khí thông thiên, khí tức cường hãn như phát ra khắp nơi bao phủ cả kinh thành.

- Khá lắm Phương Dận, không ngờ ngươi đã mạnh lên đến tình trạng này rồi!

Trong bảy ngôi phủ đệ này, từng bóng người có hơi thở lạnh lẽo mở mắt ra nhìn về phía phủ Anh Vũ hầu, lấy lực lượng của bọn họ cũng chỉ có thể cân sức ngang tài với đạo tinh quang màu xanh này, thậm chí còn có một ít người dường như bị khí tức của Tứ Phương hầu đè xuống.

Sâu trong hoàng cung, ở trung ương Tử Khí điện. Khi mà đạo tinh quang màu xanh bộc phát ra khí tức mạnh mẽ thì không lâu sau đã nhích gần tới Tử Khí điện rồi.

- Tốt, tốt! Phương Dận, quả nhiên người làm cho trẫm rất là kinh hỉ!

Một âm thanh cao sang quanh quẩn khắp Tử Khí điện, nhưng thủy chung vẫn không có ra ngoài trăm trượng.

Ở tây tắc hoàng thành, phủ Vũ Mục. Cả phủ Vũ Mục đang im ắng vô cùng. Ngay thời điểm mà khí tức Tứ Phương hầu bùng phát thì phủ Vũ Mục cũng không có bất cứ động tĩnh gì. Cho tới bây giờ, cũng không ai biết người đã chấp chưởng quân đội Đại Chu mấy thập niên, Vũ Mục đang nghĩ gì.

- Rất tốt, rất tốt.

Một lúc sau, từ phủ Vũ Mục truyền ra một âm thanh nhàn nhạt.

Oong!

Chỉ qua một thời gian ngắn, đạo tinh quang màu xanh khổng lồ liền biến mất ở trong quý phủ Anh Vũ hầu. Trong vô số ánh mắt của tướng quân, đại tướng quân, vương hầu, Thanh Long Yển Nguyệt Dao chỉ xèo một tiếng rồi biến thành một làn khói xanh tiêu tán.

Thấy một màn như vậy, trong đám người vương hầu, có rất nhiều người liền thay đổi sắc mặt. Chuôi đao này được chế tạo từ hàn thiết ở đáy biển, lại còn được Vực Ngoại Tinh Thần Thiết, vậy mà lại không chịu được lực lượng của Tứ Phương hầu.

- Vô hầu đại nhân, tại hạ đột nhiên nhớ tới còn có việc quan trọng, đi trước vậy.

Khoát Thiên hầu đột nhiên chấp tay, bộ dáng như muốn cáo từ.

- A, Vô hầu đại nhân, tại hạ cũng phải cáo từ.

Từng tên tướng quân, vương hầu lập tức đứng dậy, hướng Dương Hoàng cáo từ.

- Hừ!

Dương Hoàng quét mắt nhìn những người này, hừ lạnh một tiếng, tay áo phất một cái, sải bước bước chân vào trong phủ. Không có ai thấy là hổ khẩu tay phải của hắn đang ép vào trong tay áo đang có từng giọt máu tươi chảy ra.

- Tứ Phương hầu, ngươi khá lắm! Nhẫn cũng thật là hay!

Ngay lúc bước vào nội đường, sắc mặt Dương Hoàng trở nên xanh mét. Ngay giây phút ban nãy, lấy năng lực của hắn nhưng không thể đè ép nổi tinh khí của Tứ Phương hầu, ngược lại còn bị cỗ lực lượng đó làm nổ hổ khẩu.

Dương Hoàng vừa đi thì mọi người trong Anh Vũ hầu phủ tới chúc mừng hồ hết loạn cả lên đi ra ngoài. Cũng không có ai chú ý tới Bình Định hầu lúc này khuôn mặt xanh mét vô cùng, tái nhợt như người chết.

Lễ vật do Tứ Phương hầu đưa tới quá rung động!

- Hần đưa đao là muốn nói có ‘đến’ mừng. Nhưng Thanh Long Yển Nguyệt Đao khi đưa tặng lại không chịu nổi lực lượng uy áp mà hóa thành khói xanh. Tứ Phương hầu Phương Dận rõ ràng muốn thông qua điều này muốn nói: “Ta mặc dù có đưa lễ, nhưng ngươi tiếp không nổi a.”! Khá lắm, Tứ Phương hầu a!

Ngoài cửa Anh Vũ hầu phủ, vô số xe ngựa đi về các nơi. Những tướng quân, đại tướng quân, vương hầu đến từ khắp nơi cửu châu này giờ đây đã từ từ trở về vị trí rồi.

- Bình Đỉnh hầu liên hiệp Quý Tộc hầu bài xích; Dương Hoảng trục xuất việc tấn chức Quý Tộc hầu; Thử giữ biên hoang hai mươi năm không trở về nhà! Tên Tứ Phương hầu này lại có thể ẩn nhẫn như vậy, hôm nay lại xuất thủ như vậy đã làm rung động thiên hạ! Quả nhiên không lên tiếng thì thôi, đã lên tiếng thì tất chấn kinh bốn phương.

- Tứ Phương hầu, tất cả đã xem nhẹ ngươi a!

Đợi sau khi mọi người đi khỏi thì Bình Đỉnh hầu mới chậm chậm từ bên trong Anh Vũ hầu phủ bước ra. Trên đường gió lạnh thổi qua, Bình Đỉnh hầu bị gió lạnh thổi vào cảm thấy lạnh thấu xương.

- Ha ha ha, uống ta hai mươi năm cùng Tứ Phương Hầu ở trong quân tranh nhau, lại ngay cả thực lực của hắn cao thấp cũng không biết rõ, bị hắn hồ lộng suốt hai mươi năm!

Bình Đỉnh hầu trong lòng bị thương mà cười, có tức giận mà tự trào phúng mình, mà trong đó cảm giác vô lực lại là nhiều nhất. Thực lực của Tứ Phương hầu đã hơn xa hắn rồi.

- Lão gia, bây giờ chúng ta về phủ hay sao?

Trước bậc thang có hai cái đèn lồng đang được treo ngược. Một người hầu mặc áo xanh lại gần, cẩn thận hỏi.

- Hồi phủ?

Chân mày Bình Đỉnh hầu đột nhiên giương chân mày lên. Lời này của người hầu dường như để cho hắn nhớ tới điều gì đó, trong mắt hiện lên một tia thần thái hi vọng:

- Phương Dận, ngươi nhẫn hay lắm. Nhưng mà, ta sẽ không dễ dàng chịu thua vậy đâu!

- Bãi giá trở về phủ!

Bình Đỉnh hầu một tiếng quát khẽ, xe ngựa liền chạy về Bình Đỉnh Hầu phủ.

- Gọi đại phu nhân ra đây!

Bình Đỉnh hầu mới vừa trở về phòng, bàn tay ở trên bàn gỗ, mặt trầm như nước.

.

Ma Xó

Đại Chu Hoàng Tộc

165. Chương 161: Âm Thầm Phên Cao Thấp

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

- Lão gia, người gọi ta?

Hiển Hoa phu nhân đẩy cửa phòng ra, chậm rãi đi đến. Theo sát ở phía sau là lão quản gia Ngụy Duyên.

Bình Đỉnh hầu ngồi ở bên cạnh bàn gỗ, quay đầu nhìn lướt qua Hiển Hoa phu nhân, bỗng nhiên quát to một tiếng:

- Quỳ xuống!

Hiển Hoa Phu Nhân sợ hết hồn:

- Lão gia, người đây là?

- Ta nói người quỳ xuống, không có nghe sao?

Bình Đĩnh hầu vỗ mạnh bàn một cái, hai mắt trợn trừng lên, một cổ sát khí giá lạnh lưu động trong không khí.

Hiển Hoa phu nhân liền biến sắc, nàng cảm giác được đúng là Bình Đĩnh hầu đã nổi sát tâm. Nếu như nàng còn dám do dự thì sợ rằng ngay khắc sau sẽ là đầu rơi xuống đất.

Hiển Hoa phu nhân quỳ phịch một cái trên mặt đất, cúi đầu, không dám nói tiếp nữa.

Lão quân gia Ngụy Duyên ở ngay cửa liền biến sắc, định lui ra ngoài.

- Ngụy Duyên.

Bình Đĩnh hầu đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt hiện lên một tia lãnh đạm:

- Người cũng không cần đi ra ngoài.

- Vâng, lão gia.

Ngụy Duyên do dự một chút rồi trả lời, thuận tiện đóng cửa lại.

- Làm sao, người còn muốn lấy cái mặt này mà nhìn bốn tọa sao?

Bình Đĩnh hầu lạnh lùng nói.

Ngụy Duyên cả kinh, biến sắc không thôi, bộ dáng như gặp quỷ vậy.

“Không tốt, bị phát hiện rồi.”, thân thể Ngụy Duyên lùi một chút, hần theo bản năng muốn chạy đi.

- Hừ!

Một tiếng hừ lạnh vang sát bên tai, Ngụy Duyên vừa mới nhảy lên ba trượng thì đã có một cổ áp lực vô hình trấn áp hần lên trên mặt đất, không thể động đậy được.

Còn Hiển Hoa phu nhân lúc này quỳ trên mặt đất thì thần tình hoảng hốt, mí mắt nhảy liên tục: “Xong, hầu gia phát hiện rồi!”

Bình Đĩnh hầu dùng một chiêu trấn áp Ngụy Duyên xong cũng không thèm nhìn qua, ánh mắt nhìn Hiển Hoa phu nhân:

- Người thật to gan! Ta đem hầu phủ giao cho người xử lý, người lại dám cấu kết với người ngoại quốc. Thậm chí nơi bốn tọa làm quân vụ người cũng dám cho người nằm vùng. Những việc này người cho rằng có thể giấu diếm ta được sao? Rốt cuộc người là người nào, sao lại dám làm như thế? Theo luật định Đại Chu, cấu kết với người ngoại quốc chính là tử tội. Ngay cả việc này mà người cũng dám làm thì còn có cái gì người không dám làm? Chẳng lẽ người muốn bị tống vào phủ Tông Nhân sao?

Vốn Hiển Hoa phu nhân còn đang hoảng hốt, nhưng sau khi nghe được câu nói sau cùng của Bình Đĩnh hầu thì lại trở nên bình tĩnh.

- Lão gia.

Hiển Hoa phu nhân ngẩng đầu lên, hai tay để trước ngực thì lễ một cái.

- Lưu thị lo liệu mọi sự vụ trong hầu phủ đã hai mươi năm, tự nói với chính mình là mọi việc làm đều vì lão gia mà suy nghĩ. Thưa, ta quả thật đúng là có cấu kết với người trong Tà tông, thậm chí bản thân ta còn là nữ nhi trưởng lão Thiên Tà Tông. Những thứ này đúng là ta có giấu diếm lão gia, nhưng ta có thể nói là tất cả đều là vì lão gia. Nếu như lão gia lúc này còn muốn trách phạt thì Lưu thị cũng không dám nói lời nào.

Vừa dứt lời xong thì lại cúi đầu, một câu cũng không nói.

Bên trong sương phòng yên lặng đáng sợ. Bình Đĩnh hầu nhìn ngang Hiển Hoa phu nhân, ánh mắt thỉnh thoảng còn hiện lên sát cơ, cũng không ai biết là hần chuẩn bị làm gì.

- Ha ha ha!

Ngụy Duyên lúc này đã khôi phục diện mạo thật sự, hấn gục trên mặt đất, ánh mắt chuyển động không thôi, cũng không biết là đang suy nghĩ tới điều gì, đột nhiên cười lớn lên.

- Bình Đĩnh hầu, tâm cơ của ngươi cũng quá sâu đấy! Thì ra ngươi đã sớm biết mọi việc, nhưng ngươi cứ cố ý làm người tai diếc, mở một con mắt, nhắm một con mắt. Thế nào, hiện tại thấy Thiên Tà tông chúng ta quan trọng, muốn mượn lực lượng của chúng ta sao?

- Hừ!

Bình Đĩnh hầu hừ lạnh một tiếng, nhưng cũng không có tức giận.

Hiển Hoa Phu Nhân cũng thở phào nhẹ nhõm, biết lão gia nhà mình cũng không có ý giết nàng.

- Ngươi còn chưa làm chủ thay cho Thiên Tà Tông trong chuyện này được. Trở về nói cho tông chủ các ngươi biết, tìm người có phân lượng đến gặp ta! Người nào mà ở dưới Địa Biến cảnh, Thiên Tượng cảnh thì không cần tới nữa!

- Ha ha ha, hầu gia yên tâm, ta lập tức sẽ trở về Thiên Tà sơn. Tông chủ của chúng ta chính là đang chờ câu này của hầu gia!

Ngụy Duyên vừa dứt lời thì đã bay ra ngoài cửa sổ, thừa dịp trời tối liền bay ra ngoài. Chỉ lóe lên mấy cái thì đã biến mất trong bóng đêm.

....

Bên trong Anh Vũ hầu phủ, đèn dầu sáng tỏ. Tất cả võ tướng tâm phúc, mưu sĩ của Dương Hoàng đều đang ở trong sương phòng, không khí nặng nề vô cùng.

- Đại nhân, làm sao bây giờ? Chiêu này của Tứ Phương hầu đúng là muốn kinh sợ đại nhân, đồng thời triệt tiêu đi ảnh hưởng phong hầu của đại nhân!

Cổ Phúc đứng ở một bên Dương Hoàng, khom thân nói.

- Hấn đã thành công rồi. Hiện tại, tất cả các tướng quân, đại tướng quân, thân vương, Bình Dân hầu ở trong kinh thành, thậm chí còn có một số bộ phận Quý Tộc hầu cũng bắt đầu điều chỉnh sách lược của mình lại. Tứ Phương hầu đã ẩn nhẫn hai mươi năm, hiện tại sở bày ra võ lực đã khiến cho không ai có thể quên được.

Chu Cát trầm giọng nói.

- Bây giờ tất cả đều đang nhìn đại nhân. Nếu như đại nhân còn không làm gì thì chỉ sợ mọi người sẽ cho rằng đại nhân mềm yếu, điều này sẽ rất bất lợi đối với đại nhân. Còn nếu như xuất thủ đối phó với Tứ Phương hầu, nếu như là lúc trước thì còn không có vấn đề, nhưng hôm nay thì phải vô cùng cẩn trọng. Tứ Phương hầu mặc dù không được sắc phong võ hầu, nhưng thực lực của hấn thì không hề dưới một vị võ hầu nào. Người như vậy, nếu như đại nhân xuất thủ đối với hấn thì sợ rằng Nhân Hoàng cũng không đáp ứng.

Lưu Bạc xuất khẩu nói, một câu nói đã nói thẳng ra tình thế bất lợi của Dương Hoàng.

Dương Hoàng nhắm mắt trầm tư, trên mặt không hiện ra biểu cảm gì. Tay trái của hấn vuốt ve Long giới, cũng không biết là đang suy nghĩ điều gì.

Trong thư phòng yên tĩnh vô cùng. Ba tên mưu sĩ cùng với mấy tên võ tướng cường đại cũng đều đang điên cuồng suy nghĩ đối sách.

- Đại nhân.

Chu Cát ngẩng đầu lên.

- Muốn đối phó với một người thì trước tiên phải tìm hiểu mục đích của hấn. Tứ Phương hầu đã ẩn nhẫn nhiều năm như vậy, nhưng hôm nay lại không ẩn nấp nữa mà xuất thủ như vậy. Mục đích của hấn chỉ có một, đó là uy hiếp đại nhân, làm cho lòng người có cổ kị mà không dám xuất thủ với Phương Vân. Thuộc hạ cho rằng chỉ cần tìm điểm đột phá ở đây là được.

- Đại nhân, không bằng để cho ta đi đến An Tô thành, trực tiếp giết chết Phương Vân!

Một gã võ tướng toàn thân mặc giáp, đột nhiên tiếp lên một bước nói, hơi thở của hắn như sóng biển dâng lên, lúc nhanh lúc chậm, bên trong còn có ẩn chứa sát khí.

- Hử?

Dương Hoàng đột nhiên mở một con mắt, trong con mắt bắn ra hàn quang lạnh người.

- Lùi lại!

Vị tướng quân vừa lên tiếng nghe thế thì vội lùi lại, không dám nói gì nữa.

- Chu Cát, ngươi nói tiếp đi!

- Đại nhân, vì chuyện của Phương Vân lần trước mà Nhân Hoàng đã từng trừng phạt đại nhân một lần. Thuộc hạ cho là lần này ngài không thể tự tay động thủ được, không chỉ như vậy mà người của phủ Anh Vũ hầu chúng ta cũng không được xuất thủ.

- Ý của ngươi là...mượn đao giết người?

Dương Hoàng lạnh nhạt nói.

- Không sai, hành động lần này phải dùng người mà ai ai cũng biết, nhưng không thể có liên quan tới đại nhân. Có như vậy thì Tứ Phương hầu cũng không có cơ mà xuất thủ, hơn nữa đại nhân cũng nói rõ với mọi người lập trường của mình: Tôn nghiêm của một võ hầu, không thể để cho bất cứ ai khinh nhờn được! Cho dù là kẻ nào, chỉ cần chọc giận đại nhân thì cũng phải trả cái giá thật đắt!

Chu Cát nói.

- Phương Vân đã là võ giả chín con phi long lục, muốn kiếm người thích hợp để giết hắn sợ không dễ dàng!

Lưu Bạc nhú nhú mày, nói.

- Chọn kẻ nào thì không cần nói, ta đã có dự liệu.

Dương Hoàng khẽ vuốt cằm:

- Nói tiếp đi.

- Chuyện giết Phương Vân cũng không cần gấp, hiện tại có nhiều chuyện còn quan trọng hơn. Thứ nhất, chính là Phương Vân chỉ trong một thời gian ngắn đã được đề thăng lên đến Bình Bắc tướng quân, tuy nói bản thân hắn có tài năng nhưng cũng là do có người nâng đỡ hắn. Chuyện đầu tiên đại nhân phải làm chính là chặt bỏ cánh lông chim kia!

Chu Cát lạnh lùng nói.

- Trung Tín hầu...

Dương Hoàng híp mắt lại.

- Thứ hai, đại nhân vừa mới được sắc phong võ hầu tất phải có uy tín riêng của mình. Như vậy, mặc dù đại nhân không cùng Phương Dân giao thủ nhưng cũng không có ai dám khinh thường đại nhân. Cho nên, đại nhân phải mau chóng lập nhiều chiến công, dựng nên uy vọng cao! Về địa điểm lập uy cũng phải lựa chọn kỹ càng, tốt nhất là tránh xa địa phương của Tứ Phương hầu ra!

Ngón tay của Dương Hoàng gõ gõ, dường như đang có chút suy nghĩ.

- Nam Minh hải tộc!

- Không sai, uy hiếp lớn nhất của Cương Thiết Lâu thuyền chúng ta đúng là tới từ hải tộc. Nếu như đại nhân có thể trấn áp hải tộc thì tất nhiên chấn động thiên hạ!

Chu Cát đồng thanh nói.

- Ừ.

Dương Hoàng khẽ vuốt cằm:

- Cứ làm như thế!

Ngày thứ hai, từ trong phủ quân cơ đã có một tin đưa ra khắp kinh thành.

“Trung Tín Hầu Trương Nhân, chỉ huy bất lực để cho Dịch Tộc xâm lấn trung thổ, quấy nhiễu dân chúng. Nay lột bỏ chức thống soái tam quân Tây Bắc, quay về phủ nghỉ ngơi, sau này sẽ có điều lệnh sau!”

Sau khi tin tức truyền đến An Tô thành thì Phương Vân lập tức biến sắc:

- Tên Dương Hoàng này lại xuất thủ với Trung Tín hầu!

Trung Tín hầu vẫn luôn có tâm nâng đỡ Phương Vân, nay Dương Hoàng sau khi sắc phong đã có quyền lực điều động quân đội. Chiêu này của hắn đúng là muốn trả thù Trung Tín hầu vì đã giúp đỡ Phương Vân.

- Đại nhân, trừ tin tức đó ra thì Trung Tín hầu còn phái người đưa cho người một phong thư.

Trong điện, Sở Cuồng mở miệng nói.

-Ồ, đem thư mang lên đây.

Phương Vân nhận lấy thư, mở qua xem một lần.

- Thì ra Trung Tín hầu đã sớm ngờ tới có tình huống như vậy nên cũng muốn về nhà nghỉ ngơi, tránh qua một hồi phong ba.

Sau khi nhìn phong thư xong, tâm tình của Phương Vân cũng bình phục lại.

- Dương Hoàng nếu như đã xuất thủ với Trung Tín hầu thì sợ rằng kế tiếp sẽ xuất thủ với ta. Ta phải mau chóng tăng công lực lên!

Phương Vân khép mắt lại, lần nữa tu luyện.

Oong!

Trong đại điện chợt lóe lên ánh sáng, rồi ba bức họa hoàng kim di động ở trong đêm tối.

Bức họa thứ ba chính là công pháp tu luyện Tinh Phách. Công pháp trên bức họa này Phương Vân đã sớm tu luyện trong một thời gian. Nhưng khác với hai bức họa trước, Phương Vân chỉ có thể nuôi dưỡng tinh khí cường đại hơn, nhưng lại không có cách nào chuyển cổ tinh khí này ra ngoài để tăng cường lực lượng thân thể cùng nội lực. Chỉ chốc lát sau, Phương Vân đã mở hai mắt ra.

- Không phải, ta đã có tiên chi linh thảo bồi dưỡng, lại có ba viên nội đan hung thú, Tinh Phách cường đại đã sớm là chuyện nhỏ. Nhưng Tinh Phách của ta lại không thể cùng câu thông với Lực Phách và Khí Phách. Không thể câu thông thì không thể chuyển hóa, cũng không thể tiến vào được Tinh Phách cảnh. Rốt cuộc vấn đề ở nơi nào?

Phương Vân suy nghĩ trong chốc lát, lúc sau tự nói với mình.

- Ta biết rồi, thậm là nơi thủy hỏa giao phong, còn trên cả tim cùng phổi. Cái thiếu của người khác chính là công pháp làm cho thậm cường đại hơn, còn cái ta thiếu chính là công pháp ‘luyện tinh hóa khí’ để chuyển lực lượng của thậm thành khí lực. Công pháp này là dễ dàng có được, nhưng còn công pháp làm cho thậm trở nên cường đại là khó cầu. Ta chỉ cần có một môn công pháp ‘luyện tinh hóa khí’ là có thể trực tiếp bước vào Tinh Phách cảnh, lực lượng bạo tăng!

Phương Vân nghĩ tới đây lập tức trở nên bình tĩnh hơn nhiều. Trong An Tô thành, người mang cấp bậc tướng quân có không ít, nhưng không phải võ giả Tinh Phách cảnh nào cũng lợi hại. Một số vị tướng quân chỉ có sáu con phi long lực thì không đáng để Phương Vân quan tâm. Nhưng các tướng quân có mười con phi long lực thì phần lớn đều cao ngạo, công pháp của những người này thì cho dù mình có tới cửa xin gặp cũng chưa chắc đã được.

- Pháp môn ‘luyện tinh hóa khí’ thì các người ngoại quốc có rất nhiều, ta chỉ cần lén vào trong các tông phái khác hoặc ép hỏi các tù binh đạt đến Tinh Phách cảnh là được!

Trong lòng có kế hoạch, Phương Vân liền bình tĩnh trở lại.

Ma Xó

Đại Chu Hoàng Tộc

166. Chương 162: Mượn Dao Giết Người

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

Thời gian từng ngày trôi qua, mười ngày sau đột nhiên có một tin tức truyền ra! Dương Hoảng theo thủy sư Đại Chu ra biển Nam Minh đánh chết mấy vạn người hải tộc, trong đó có cả nhị hoàng tử hải tộc, ba tên thân vương cùng với tám tên đại tướng quân hải tộc, thi thể chồng chất một chỗ đến ba ngày cũng chưa chìm. Mà ngay cả mặt nước biển cũng bị nhuộm thành màu đỏ, u quang cả một vùng biển!

Khi lâu thuyền của Đại Chu với hàn thiết ở biển sâu thì uy hiếp lớn nhất đúng là đến từ hải tộc. Cũng chỉ có cường giả Thiên Tượng cảnh như Dương Hoảng mới có thể không bị áp lực của nước biển mà xâm nhập đến đáy biển đánh chết hải tộc! Sau khi tin tức truyền ra thì cả thiên hạ chấn động vô cùng, Binh bộ cùng Lại bộ đều cho văn thư viết đến khen ngợi vô cùng.

Hải tộc quấy nhiễu thủy sư Đại Chu cũng không phải là một, hai năm. Nay Dương Hoảng lại hoành không lập nên chiến công này, thể hiện ra thực lực của Võ hầu, làm cho ai ai cũng phải vui mừng.

Giữa trưa, từng ánh nắng mặt trời xuyên qua lỗ thông gió truyền vào trong nhà lao ở sâu trong núi. Trong nhà lao vừa dơ vừa loạn, từng cái mạng nhện, bụi bặm hiện lên ở hai bên. Từng con chuột cũng thỉnh thoảng từ cổ khô dưới hành lang chui ra ngoài, những con chuột này không sợ người chút nào.

Đát! Đát! Đát!

Theo tiếng bước chân thanh thúy, mấy tên binh sĩ mặc quần áo ngực tốt, phụng bồi mấy tên võ tướng mặc khôi giáp sáng loáng, khí thế hùng hồn đang hiện ra trong nhà lao.

- Quân Công Minh ở chỗ này sao?

Võ tướng cầm đầu hỏi.

- Bẩm đại nhân, đúng ạ. Chỉ còn mấy bước nữa là đến.

Ngực tốt cung kính nói.

Chỉ chốc lát sau, ngực tốt đã dẫn mấy người này đến một phòng giam. Phòng giam này rất tối, trong lúc mơ hồ có thể thấy có một trảng hán khôi ngô, tóc tai bù xù đang nằm ở trong góc. Các võ tướng nhìn lướt qua, chỉ thấy trong phòng giam ngoại trừ người này thì cũng chẳng còn gì nữa cả.

Ngực tốt quan sát nét mặt, lập tức giải thích:

- Đại nhân, Quân Công Minh này sát tính quá nặng, các tù phạm đến gần hắn đều bị hắn giết chết, bất đắc dĩ chúng ta phải giam hắn ta ở phòng này một mình.

- Ừ.

Mấy tên võ tướng thu hồi ánh mắt lại, gật đầu rồi nói.

- Người mở cửa đi, ta phải đọc văn thư của quân cơ!

- Dạ!

Ngực tốt mở cửa phòng giam, trong phòng giam vang lên tiếng mở khóa.

- Người chính là Quân Công Minh?

Võ tướng đi đầu liếc nhìn người trong góc rồi nhíu mày hỏi, nhưng trong phòng lại an tĩnh vô cùng, dường như tên tội phạm tên Quân Công Minh đang ngủ thiếp đi.

- Văn thư của quân cơ, Quân Công Minh nghe lệnh.

Mấy người này liếc nhìn lẫn nhau, rồi đọc, cũng mặc kệ người đó có nghe hay không.

- Nay đã điều tra rõ, việc Quân Công Minh đánh chết trưởng quan cũng chỉ là hiểu nhầm, nay bỏ đi hình phạt. Mặt khác chiến sự Tây Bắc đang dồn ép, cũng chính là lúc dùng người. Nay lệnh cho Quân Công Minh tới An Tô thành làm giáo úy, tùy thời nghe lệnh.

Tên võ tướng này nói xong thì liếc mắt một cái, một vị tướng quân hiểu ý liền lấy ra một cái chìa khóa đỏ như lửa, ở trong bóng tối phát ra từ khí từ từ đi tới.

Đại Chu hoàng triều võ phong cực thịnh, vì đối phó với một số tội phạm hơi nguy hiểm nên công bộ đã đặc chế ra một bộ khóa tên là ‘Thiên Công Tỏa’, một khi đã khóa lên thì có thể không chế được nội lực của đối phương. Một khi đã khóa Thiên Công Tỏa lên thì cho dù là ai cũng không thể giải khai, chỉ có những tướng quân do Quân Cơ phái tới mới có chìa khóa mở ra.

Rắc rắc!

Chìa khóa được cắm vào trong ổ khóa, xoay một vòng. Tên tướng quân ở Quân Cơ này đang chuẩn bị thu Thiên Công Tỏa lại thì đột nhiên có một bàn tay cứng như thép đã vồ lấy cổ của hắn.

Vị tướng quân này cả kinh, định phản kích nhưng đột nhiên có một cỗ uy áp đang sợ từ phía trước phát ra. Vị tướng quân này cảm thấy có một cỗ áp lực rất mạnh từ trên đầu đè xuống, liền phịch một cái quỳ xuống.

- Ha ha ha, Quân Công Minh ta rốt cuộc có ngày lại nhìn thấy ánh mặt trời!

Trong góc, tên tù phạm lôi tha lôi thôi kia đứng dậy, đầu hắn tuy bù xù, sắc mặt đen nhánh nhưng đôi mắt lại ẩn chứa có thần, tản phát ra cái ý chí của rồng của hổ. Ở phía sau hắn, quang mang biến ảo không thôi, từng con phi long từ trong hư không bước ra.

- Mười...mười hai con phi long lực!

Mấy tên võ tướng đồng thời thay đổi sắc mặt, cao thủ Đại Chu đạt đến mười con phi long lực tuy không ít, nhưng ngoài mười con thì lại cực kỳ hiếm thấy. Phạm ở Tinh Phách cảnh có thể vượt qua được mười con phi long lực thì hoặc là võ pháp có chỗ độc đáo, hoặc là có kỳ ngộ gì. Nhưng cho dù là tình huống nào thì cũng có thể nói đối phương là kỳ tài ngút trời, có số mệnh mà người thường khó sánh kịp!

- Dương Hoàng, lão tử làm việc không phù hợp với ngươi thì ngươi đã đánh gãy chân ta, bắt lão tử phải vào ngục. Lão tử mặc dù đánh không lại ngươi, nhưng sớm muộn gì cũng có một ngày đem toàn bộ thủ hạ của ngươi giết sạch!

Quân Công Minh ngửa mặt lên trời phát ra một trận rống giận, đột nhiên bắn ra ra. Vừa vung tay lên thì đã đem mấy tên tướng quân của Quân Cơ như bao bì vứt ra ngoài. Đồng thời bàn tay to vừa vung ra thì đã lấy sạch bộ áo giáp do Quân Cơ trả lại. Phiêu hốt mấy cái đã không còn thấy bóng dáng đâu, chỉ còn lại nhà lao đầy tiếng gió gào thét cùng nét mặt kinh hãi của mấy tên tướng quân.

....

An Tô thành.

- Đại nhân, ở ngoài có một võ tướng tự xưng là Quân Công Minh, nói là nhận được thư của Quân Cơ đến chỗ ta nhận nhiệm vụ.

Phương Vân đang tu luyện ở trong phủ tướng quân thì đột nhiên Sở Cuồng đi đến. Phương Vân gật đầu rồi cũng không để ý.

- Cứ an bài hắn đâu đó đi!

- Nhưng mà, đại nhân...

Sở Cuồng nhíu nhíu mày.

- Quân Cơ tuy đã phong cho hắn làm giáo úy, nhưng hắn lại công bố là muốn làm tướng quân. Còn nói là nếu như đại nhân tự động thoái vị thì sẽ tha cho đại nhân một mạng.

- Ồ.

Chân mày Phương Vân hơi nhếch lên, nghĩ ngợi một chút rồi hiểu được.

- Hừ, tất nhiên là Dương Hoàng giở trò quỷ! Dẫn hắn vào đi!

Phương Vân phát phát tay.

- Da, thuộc hạ đi ngay!

- Không cần, lão tử đã tự tới rồi.

Một âm thanh như tiếng chung từ ngoài cửa truyền tới, ngay cả phủ tướng quân cũng bị chấn động theo. Thanh âm chưa dứt thì hai cánh cửa sắt của phủ tướng quân đã rầm một tiếng bay ra ngoài, vụn vụn biến hình một chút rồi ngã trên mặt đất.

- Công lực kinh người thật!

Phương Vân cũng khẽ lấy làm kinh hãi, nhìn về phía trước, chỉ thấy ở dưới điện là một gã đại hán cao chừng chín thước, người này mặt mày râu ria, phát ra một cỗ khí chất ác độc. Dưới chân của hắn đang có hai người chính là Chu Hân cùng một thân vệ của Phương Vân. Hai người này cố gắng thoát ra nhưng căn bản tránh không được. Quân Công Minh nhìn lướt qua, ánh mắt nhìn lên đại điện, hơi ngạc nhiên hỏi.

- Người chính là tướng quân của doanh trại này?

Phương Vân thần sắc thông dong nói.

- Không sai, chính là ta! Thả bọn họ ra !

- Có ý tứ, lại là một tên tiểu tử miệng còn hôi mùi sữa !

Quân Công Minh cười khinh một tiếng rồi ném Chu Hân cùng gã thân vệ kia ra ngoài.

- Đại nhân, thật xin lỗi, chúng ta ngăn cản hắn không được !

Chu Hân vẻ mặt hồng lên nói.

- Thực lực của người này các người đối phó không được. Chu Hân, Sở Cuồng, các người lui xuống trước đi.

Người Quân Công Minh này gây cho Phương Vân áp lực lớn vô cùng, so sánh với các cao thủ mười con phi long lực còn muốn kinh khủng hơn. Đối thủ như vậy, chỉ cần một ngón tay là có thể đánh chết Sở Cuồng cùng Chu Hân. Nhưng thần sắc của Phương Vân lúc này lại bình tĩnh, không sợ hãi, không nóng nảy. Mặc dù người này gây cho hắn áp lực lớn vô cùng, nhưng còn chưa đến trình độ nghịch thiên.

Phương Vân liếc mắt nhìn Quân Công Minh, từ trên bảo tọa đi xuống.

- Luật định của Đại Chu hoàng triều, phạm tới chủ thượng chính là tử tội. Nhưng người có thể sống đến hôm nay thì cũng là người thông minh. Nói đi, người rốt cuộc nghĩ muốn làm cái gì?

- Ha ha ha.

Quân Công Minh cười lớn lên, cả phủ tướng quân đều bị chấn động dưới tiếng cười của hắn.

- Hảo tiểu tử, Quân Công Minh ta xem ra đã khinh thường người rồi, người khác nói Quân Công Minh ta là hồ đồ, người lại nói ta là thông minh. Ta quyết định sẽ cho người một cơ hội quyết đấu công bình. Điều ta muốn rất đơn giản, lấy năng lực của ta tuyệt đối không thể làm giáo úy. Quân Công Minh ta đường đường là một đại tướng phu, làm sao có thể bị một đứa bé ước chế. Hay là người nhanh nhanh nhượng vị trí tướng quân này cho ta đi. Nhìn thấy tiểu tử người thông minh như vậy, chờ sau khi ta làm đến vị trí đại tướng quân thì cái tướng quân tây bắc này vẫn để lại cho người.

- Hử?

Lòng của Phương Vân khẽ động, cảm thấy có chút bất thường: “Hình như lai lịch của Quân Công Minh này có chút vấn đề, nếu như là người của Dương Hoàng thì hắn là đã động thủ rồi. Còn nếu như không phải thì chính là bị Dương Hoàng lợi dụng để đối phó với ta, ta phải thử hắn đã.”

- Hừ, ít giả bộ đi. Người cho rằng ta không biết người là người của Dương Hoàng sao. Ta đây cũng không ngại nói cho người biết, cái vị trí tướng quân tây bắc này ai cũng có thể ngồi, chỉ là không có chỗ tặng cho người của Dương Hoàng!

- Thúi lắm!

Quản Công Minh giống như là bị ai đập vậy, mặt lộ ra vẻ giận dữ.

- Lão tử sao có thể trở thành người Dương Hoàng! Lão tử còn hận không làm thịt được tiểu tử đó, nhét vào trong kẻ răng uống máu hân. Đáng tiếc...ta đánh không lại hân.

Câu nói sau cùng thì lại yếu ớt vô cùng.

“Nhìn vẻ mặt của hân hình như là không giả, lấy thực lực trên mười con phi long lực của hân, nếu như muốn đối phó ta thì cũng không cần phải nguy trang, xem ra là bị Dương Hoàng lợi dụng rồi!”, suy nghĩ như thế, nhưng Phương Vân vẫn nói:

- Người nói người không phải thì chính là không phải sao?

Khuôn mặt của Quản Công Minh lập tức đầy máu, hồng lên giống như cái mào gà của gà trống.

- Dám nói xấu lão tử, ta giết ngươi!

Âm thanh vừa rơi xuống thì Quản Công Minh bước ra một bước, cả đại điện phải chấn động dưới một bước này của hân, lay động kịch liệt, phát ra tiếng động oong oong!

Rống!

Tiếng bước chân vang khắp đại điện, quang ảnh ở phía sau Quản Công Minh biến đổi, mười hai con phi long xuyên không bay múa, thanh thế kinh người.

- Người tốt, lại có đến mười hai con phi long lực!

Ánh mắt Phương Vân lóe lên một chút, dưới chân dùng sức bay ngược ra sau đồng thời quát lên.

- Được rồi, ta tin ngươi không phải là người của Dương Hoàng. Nhưng nếu như ngươi ra tay bây giờ thì đó chính là phạm thượng, phải xử phạt theo quân pháp!

Quản Công Minh đang muốn xuất thủ nhưng nghe được mấy lời này thì tức đến hộc máu. Hân bây giờ chỉ mới là chức giáo úy suông, trước khi chính thức khiêu chiến mà ra tay thì đúng là phạm thượng. Hân cực khổ từ đại lao đi ra, làm sao có thể vì việc nhỏ này mà lại trở vào trong đó.

- Thôi, lão tử nhịn một chút.

Quản Công Minh phải dùng nội lực để thu khí huyết sôi trào của mình lại.

Phương Vân từ trên bậc thang đi xuống lại, nhìn Quản Công Minh nói.

- Người muốn làm tướng quân cũng được, nhưng chỉ sợ công lực ngươi đủ mà chiến công không đủ thì ta cũng không tặng cho ngươi cái ghế này được!

- Ha ha ha, cái này thì không cần tên tiểu tử ngươi phải nhọc công. Người có thể đến binh bộ tra xét thì biết, công lao của lão tử đã đủ để phong hầu rồi. Nếu không phải vì thực lực không đủ thì hiện tại lão tử đã phong hầu, người người khi gặp phải gọi một tiếng là hầu gia!

Phương Vân nghe vậy thì âm thầm kinh hãi, công lao của người này đã đủ để phong hầu rồi sao?

Ma Xó

Đại Chu Hoàng Tộc

167. Chương 163: Mười Hai Con Phi Long Lực

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

“Nếu như hân nói thật thì người này vô cùng đáng sợ rồi. Lấy thực lực cùng công lao này của hân mà Dương Hoàng lại cách chức để cho hân làm giáo úy thì đã để cho hân sự dả kích quá nhiều rồi. Cũng không trách được khi hân nghe đến tên Dương Hoàng thì lại kích động đến thế kia. Ta phải tìm cách để hân lưu lại mới được, tốt nhất là làm cho hân khẳng khẳng luôn đi theo ta, Ta hiện tại chính là đặt chân không yên, cánh

chim không gió, nếu như có hấn gia nhập thì sẽ tốt hơn nhiều!", Phương Vân híp mắt lại, trong mắt lóe lên rất nhiều suy nghĩ.

- Quân Công Minh, lấy năng lực cùng chiến công của ngươi, đúng là có thể làm tướng quân tây bắc. Nhưng mà quân kỹ Đại Chu nghiêm minh, nếu như ngươi muốn lấy vị trí của ta thì phải đánh bại ta mới được.

Phương Vân mở miệng nói.

- Ha ha, chẳng lẽ ngươi còn muốn giao thủ với ta sao? Lão tử thừa nhận, mới mười lăm tuổi đã làm tướng quân thì đúng là có năng lực. Nhưng nhìn khí tức của ngươi thì mới chỉ có chín con phi long là cùng, lão tử lại có đến mười hai con phi long. Nếu nói là quan lớn hơn một cấp có thể đè chết ngươi thì lão tử lại nhiều hơn ngươi đến ba con phi long lực, dùng sức cũng có thể đè chết ngươi.

Quân Công Minh cười to nói. Người tu tập võ đạo, những cảnh giới ban đầu thì tăng lên rất dễ, nhưng càng về sau thì lại càng khó!

- Chưa đánh chưa biết, giao thủ mới phân thắng thua.

Phương Vân lạnh nhạt nói.

- Nhưng mà, ngươi đánh thắng ta thì có thể làm tướng quân tây bắc. Nhưng nếu ta đánh bại ngươi thì không có chút chỗ tốt nào. Nếu như làm việc mà không có chút lợi tức nào thì ta tuyệt đối không làm.

Quân Công Minh nhíu mày nói.

- Ngươi muốn thế nào?

"Ngươi đánh bại ta, lập tức thay thế được vị trí của ta. Ngay cả ta cũng muốn thần phục với ngươi. Nếu như ta đánh bại ngươi, vậy ngươi tự nhiên cũng muốn thần phục với ta, nghe mệnh lệnh của ta. Mặt khác, ngươi mạnh hơn ta đến ba con phi long lực, nếu như ta đánh bại ngươi thì phải có thêm chút thưởng mới được. Như thế mới công bằng!"

Phương Vân điềm nhiên nói, thần sắc thông dong.

- Ngươi muốn cái gì đây?

Quân Công Minh thận trọng nói. Lần đầu tiên hấn cảm giác thấy vị tướng quân mười lăm tuổi này không hề đơn giản.

Phương Vân nhìn lướt qua Quân Công Minh, nhìn vẻ mặt thận trọng của hấn mỉm cười nói.

- Yên tâm, thân ngươi chẳng có gì để ta chú ý đâu. Đúng rồi, nếu như ta thắng ngươi, ta chỉ cần pháp môn luyện tinh hóa khí của ngươi!

Người bình thường sau khi đạt tới Tinh Phách cảnh thì chỉ có thể có sáu, bảy con phi long lực, nhiều lắm là tám, chín con, còn đến mười con thì lại càng ít đến thảm thương. Quân Công Minh này với tu vi Tinh Phách cảnh lại có thể có đến mười hai con phi long lực thì tất nhiên pháp môn luyện tinh hóa khí có chỗ độc đáo.

"Lúc trước ta đã từng nghe đại ca nói phụ thân lúc còn trẻ đã từng có cơ duyên mà nhận được một quả Vạn Mạch đan. Sau khi ăn vào thì kinh mạch thông suốt, tinh khí tự động chuyển hóa, căn bản là không cần pháp môn luyện hóa tinh khí gì cả. Nếu như không được thì ta có thể viết một phong thư cho phụ thân để lãnh giáo pháp môn luyện tinh hóa khí."

"Pháp môn luyện tinh hóa khí đa dạng phong phú, những pháp môn có thể vượt qua mười con phi long tất có chỗ đặc thù. Tên Quân Công Minh này không ngờ lại có đến mười hai con phi long lực, phải biết rằng cảnh giới càng về sau càng khó tăng lên. Muốn tu luyện đến mười một con thì đã khó hơn rất nhiều so với mười con rồi, mà muốn đạt đến mười hai con thì lại còn khó khăn hơn nhiều. Pháp môn luyện tinh hóa khí của Quân Công Minh mạnh tới đâu có thể nghĩ được."

Phương Vân trầm nghĩ.

“Tên tiểu tử này có âm mưu gì đây. Quân Công Minh ta tới đây là để thắng quan phát tài chứ không phải là làm nô tài cho kẻ khác, cũng không phải dâng công pháp lên cho ai đó.”, Quân Công Minh trầm ngâm không nói.

- Sao rồi, người nhanh quyết định đi. Mười hai con phi long đối đầu với chín con mà người còn không dám, vậy người đừng có làm tướng quân nữa. Hay chấp nhận làm giáo úy đi!

Quân Công Minh đột nhiên đứng lên, bàn tay vỗ một cái đồng thời một cỗ lực lượng như bài sơn đảo hải áp tới. Phương Vân sắc mặt cuồn cuộn, không nghĩ tới Quân Công Minh lại có một chiêu như vậy. Không dám chậm trễ, lập tức khí thế cuồn cuộn, quang ảo ở phía sau biến đổi tạo ra thành chín con phi long.

Rầm!

Không khí nổ tung, khí lăng tán ra tứ phương. Phương Vân ổn định thân thể lại, đang muốn nói chuyện thì Quân Công Minh đã cười lớn, bay ra ngoài.

- Tốt, ta đáp ứng người. Ba ngày sau ta sẽ cùng người quyết thắng thua ở trên giáo trường! Nếu như người thắng thì lão tử sẽ thần phục với người, đồng thời dâng lên pháp môn luyện tinh hóa khí. Còn nếu như người thua thì phải thần phục ta, đồng thời đem vị trí tướng quân cho lão tử ngồi!

Trong tiếng cười lớn, Quân Công Minh mở lườn hai cánh tay ra, sau đó như một con chim bay ra ngoài.

- Ha ha.

Phương Vân nhìn Quân Công Minh rời đi, sau đó lộ một nụ cười.

Tên Quân Công Minh này đúng là không lỗ mãng giống như bên ngoài, hắn đột nhiên xuất thủ không phải là muốn thử mình hay sao? Nhưng mà, nếu như mình không có nắm chắc thì sao lại dám đáp ứng.

- Sở Cuồng, người vào đây đi.

Phương Vân nói. Âm thanh vừa phát ra thì đám người Sở Cuồng ở phía sau đại môn bước ra, hiển nhiên là cách không xa.

- Mấy quyển công pháp kia thế nào rồi? Nhớ hết khẩu quyết rồi chứ.

Phương Vân hỏi.

- Công pháp thì còn thiếu chút hỏa hầu, nhưng khẩu quyết thì đã nhớ kỹ.

Sở Cuồng nói.

- Đại nhân thật muốn đem vị trí tướng quân cho hắn sao?

- Không có nắm chắc tất nhiên ta sẽ hông đáp ứng. Nếu như đã nhớ hết khẩu quyết thì đem mấy cuốn bí sách thượng cổ kia cho ta.

Phương Vân nói.

Đám người Sở Cuồng lập tức đem mấy bản bí sách giao cho Phương Vân. Phương Vân chọn lấy hai bản rồi đem những thứ khác trả lại cho bọn họ.

- Mấy bản này thì Sở Cuồng người hãy cầm lấy rồi sao ra để dùng cho tương lai.

- Vâng, đại nhân.

Phương Vân gật đầu, rồi sau đó cho mọi người thoái lui.

Đêm đến, Phương Vân dùng Nặc Túc châu để che giấu hơi thở rồi cầm lấy hai bản công pháp đó tiến vào trong phủ của một đại tướng quân.

- Đại tướng quân. Đây là một vụ giao dịch, người hãy đem pháp môn tinh luyện hóa khí của người cho ta, ta sẽ để hai bản công pháp này cho người.

Trong An Tô thành có hơn mười phủ của mười vị đại tướng quân. Người mà Phương Vân chọn không phải là mạnh nhất mà là yếu nhất, chỉ có sáu con phi long lực. Phương Vân hiện tại chỉ cần một quyển pháp

môn luyện tinh hóa khí đơn giản nhất để đối phó tạm thời. Pháp môn luyện ra chín con, mười con mặc dù tốt hơn nhưng hiện tại căn bản không cần thiết, hơn nữa loại vật này thì ai cũng muốn giữ làm của riêng cả. Nếu muốn đổi lấy từ những người đó thì có chút khó khăn.

- Tại sao tiểu hầu gia lại nghĩ đến ta?

Đại tướng quân Vương Kính Văn nói. Vương Kính Văn cũng không có xưng hô là ‘Phượng tướng quân’ mà gọi là ‘Tiểu hầu gia.’

Ở thế giới này, cái cần phải nhanh nhất chính là tin tức. Từ chuyện Tứ Phượng hầu đưa hạ lễ cho Anh Vũ hầu thì hiện tại ai cũng đã biết hết rồi. Mọi người sau khi khiếp sợ thì cũng bắt đầu tôn tính vị vương hầu đã trấn áp Man Hoang hơn hai mươi năm nay. Hiện tại trong Đại Chu hoàng triều không còn người nào dám xem thường Phượng gia nữa. Lần này không phải là vì sợ Vũ Mục hay Tam Công mà là bởi vì chính bản thân Phượng gia, Tứ Phượng hầu quá mức cường đại rồi.

- Vương tướng quân, ta người ngay không nói chuyện mờ ám. Pháp môn tinh luyện hóa khí của người có chỗ hữu dụng với ta, nhưng cũng không phải là quá mức hữu dụng. Ta hiện tại đặt chân chưa yên ổn, cánh chim không gió. Ta suy đoán không lâu nữa ta sẽ phải rời đi An Tô thành này rồi. Nếu sau này chúng ta có cơ hội gặp lại thì sau này có lẽ chúng ta còn có cơ hội gặp lại. Đến lúc đó, hi vọng tướng quân không nên ghét bỏ mà hãy giúp Phượng Vân một tay!

Phượng Vân nói chuyện, có đôi chút dừng lại.

Wang Jing Wen hiểu ý. Vị tiểu hầu gia này, tuy chỉ mới mười lăm tuổi mà đã làm tướng quân, lại có một vị phụ thân ngang với Võ hầu che chở, tiền đồ không thể hạn chế, trong tương lai phong hầu là chuyện không nói chơi. Phượng Vân lúc này đang vượt cành cây của chính gã ra để cho hắn có cơ hội bám lấy.

- Tiểu hầu gia, đây là pháp môn tinh luyện hóa khí của ta, ngài phải nghe cho kỹ.

Wang Jing Wen lập tức đem pháp môn tinh luyện hóa khí của mình nói ra. Phượng Vân nghe một lần qua, sau khi đã thử thì biết Wang Jing Wen không có động tay động chân vào.

- Đa tạ tướng quân.

Phượng Vân vừa dứt lời thì đã lui ra ngoài phủ đại tướng quân.

Liên tiếp ba ngày sau, Phượng Vân đều ở trong đại điện yên lặng tu luyện. Thời gian ba ngày quả thật quá ngắn, pháp môn tinh luyện hóa khí cũng không phải là quá cao minh, nhưng cũng đủ để Phượng Vân tăng thực lực lên mức cần thiết.

Ba ngày sau, tại giáo trường. Lúc này mọi người trong quân doanh đều đã chạy đến đây xem vây quanh đông nghịt. Ở cấp bậc giáo úy, đô úy mà khiêu chiến thì đã thấy nhiều, nhưng khiêu chiến tướng quân thì chưa bao giờ họ thấy cả. Đặc biệt, trong song phương lại có một người có đến mười hai con phi long lực.

- Hắc hắc, các người nói thử xem ai sẽ thắng nào?

- Nói nhảm, còn nói sao? Đương nhiên là Quân Công Minh kia. Hắn có đến mười hai con phi long lực, nhiều hơn đến ba con phi long lực đấy! Loại lực lượng này đã đủ để bài sơn đảo hải rồi!

- Cái này cũng khó nói. Tại thời điểm chiến tranh tây bắc thì Phượng tướng quân cũng chỉ có ba phi long lực, nhưng hiện tại đã đến chín con rồi. Hiện tại đã qua hai tháng rồi, nói không chừng đã tăng đến một trình độ nào đó rồi.

- Người cũng sai lầm rồi. Ta nghe nói Quân Công Minh này đã từng dò xét qua Phượng tướng quân!

- Ngụ xuẩn! Nói chín phi long lực thì người tin tưởng là đúng sao! Phượng tướng quân, chúng ta tin tưởng người!

Chung quanh giáo trường mọi người rồi rít nghị luận không thôi. Cũng có rất nhiều người đứng về phía Phượng vân. Dù sao ở thời điểm chống Dịch tộc thì tướng quân Phượng Vân đã lập rất nhiều công lớn, cứu lấy nhiều người.

- Ha ha ha ! Tiểu tử Phương Vân, thụ ấn tướng quân ngươi đã chuẩn bị xong chưa! Sau hôm nay thì cái thụ ấn đó đã thuộc về ta rồi. Mặc dù chức hơi nhỏ, mới chỉ là một tướng quân tây bắc nhưng cũng là khởi đầu không tồi! Chờ sau khi lão tử đã làm đại tướng quân thì sẽ trả vị trí tướng quân lại cho ngươi!

Quản Công Minh mặc áo giáp đứng ở giáo trường. Thân cao chín thước, nhìn qua trông vô cùng uy phong, tạo nên khí thế cực kỳ. Trông cười to đó vang lên lập tức áp cả tiếng ồn ào khắp giáo trường.

- Muốn làm tướng quân thì phải có thực lực tương xứng mới được!

Âm thanh vừa rơi xuống thì Phương Vân đã từ phủ tướng quân nhảy xuống giáo trường.

- Ha ha ha, trận đấu hôm nay cũng chỉ là tình thế bắt buộc mà thôi. Không bằng ngươi nhận thua đi cho nhanh!

Quản Công Minh đỉnh đạc đi tới, bước chân của hắn vừa ra thì mười hai con phi long đã xuất hiện tại không trung, thanh thế cực kỳ kinh người.

Phương Vân lắc đầu:

- Cũng chỉ là như vậy!

Âm thanh vừa rơi xuống thì Phương Vân cũng tiến lên về phía trước.

Ầm!

Bước đầu tiên, chín con phi long nhảy múa!

Ầm!

Bước thứ hai vừa ra thì đã có con phi long thứ mười ra, khí thế Phương Vân cuồng thăng. Quản Công Minh lập tức thay đổi sắc mặt.

Ba ngày! Tiểu tử này chỉ cần ba ngày thì đã có thêm một con phi long ! Ý nghĩ này vừa mới xẹt qua thì Phương Vân đã bước ra bước thứ ba! Ầm! Con Phi long thứ mười một. Bước thứ tư, con phi long thứ mười hai!

Nhìn mười hai con phi long lượn múa trong hư không, sắc mặt Quản Công Minh thay đổi thấy rõ.

Đại Chu Hoàng Tộc

168. Chương 164: Song Cường Chi Tranh

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

Chỉ có ba ngày mà từ chín con phi long thăng đến mười hai con phi long lực, điều này đã hoàn toàn phá vỡ sự nhận thức của Quản Công Minh.

Tinh Phách cảnh mà đạt tới mười con phi long đã không tồi rồi, nếu muốn hơn mười con thì nhất định phải có công pháp đặc thù.

Hoặc là có pháp môn luyện tinh hóa khí đặc thù, hoặc là có pháp môn cường hóa tinh khí đặc thù. Cái trước muốn có vô cùng khó khăn, so với công pháp thượng cổ còn hiếm hơn, người nào cũng coi đó là trân bảo của chính mình, còn cái sau thì so với cái trước lại càng trân quý hơn gấp trăm lần. Cho dù là Quản Công Minh thì cũng chỉ có pháp môn luyện tinh hóa khí đặc thù chứ không có pháp môn cường hóa Tinh Phách.

- Không thể nào! Rõ ràng ta đã từng thử qua, hắn chỉ có chín con phi long lực!

Quản Công Minh không sao hiểu được lực lượng của Phương Vân lại bạo tăng như vậy. Nếu như hắn đã sớm có mười hai con phi long lực thì căn bản không cần khách sáo với mình như vậy, cũng không cần thiết hướng mình đòi hỏi pháp môn luyện tinh hóa khí.

Phương Vân lại bước ra một bước nữa, Quân Công Minh mở to mắt ra nhìn. Nếu như mỗi bước gia tăng thêm một con phi long lực, nếu như hẳn lại có thêm một con phi long lực thì cũng không cần đánh nữa, dứt khoát nhận thua!

Rầm!

Cước bộ dừng lại, bụi mù bay khắp nơi, nhưng hư ảnh của con phi long thứ mười ba cũng không hiện lên.

- Quân Công Minh, ta nói rồi. Nếu như muốn ngồi lên vị trí này thì cần phải có thực lực mới được!

Phương Vân ở khoảng cách cách Quân Công Minh khoảng mười trượng thì dừng lại, lạnh nhạt cười nói, thể hiện một sự tự tin cường đại.

Lực lượng càng về sau thì càng khó tăng lên, nếu như không có công pháp đặc thù hay là kỳ ngộ gì thì căn bản không thể ra ngoài được mười con phi long lực! Pháp môn luyện tinh hóa khí của đại tướng quân Vương Kính Văn có thể làm cho Phương Vân tăng thêm ba con phi long lực đã là cực hạn rồi, Phương Vân cũng hi vọng có thể đạt đến mười ba con, nhưng mà lấy pháp môn luyện tinh hóa khí của Vương Kính Văn thì không đủ.

“Nhất định phải lấy được pháp môn trên người của Quân Công Minh mới được! Một khi nhận được pháp môn của hắn thì ta nhất định có thể bước vào Tinh Phách cảnh, lực lượng sẽ bạo tăng!”, Phương Vân cảm thụ được trong cơ thể có một cỗ lực lượng như một luồng sóng mãnh liệt men mông, trong mắt lại càng nhìn Quân Công Minh hơn, đối với công pháp của Quân Công Minh hẳn lại càng khát khao.

- Ha ha ha, hừ chết lão tử chứ! Người nếu như có thêm mấy con phi long lực nữa thì lão tử cũng không cần khiêu chiến nữa, dứt khoát nhận thua.

Quân Công Minh ha ha cười một tiếng, không hề che giấu chút nào ý nghĩ trong lòng. Một bước kia của Phương Vân dừng lại thì lòng hắn cũng nhẹ nhõm hơn nhiều. Mười hai phi long đấu với mười hai phi long, hẳn có đủ lòng tin đánh bại được Phương Vân.

- Vậy ra tay đi!

Ầm thanh vừa phát ra thì Phương Vân đã đánh một quyền ra. Chỉ nghe ầm một tiếng, hư không liền chấn động, sau đó một con kim long dài hơn trăm trượng gầm thét phá không bay về phía Quân Công Minh. Chỗ Kim Long lướt qua thì không khí liền nổ tung, khí lãng tán ra tứ phía.

- Hám Thế Hoàng Quyền!

Quân Công Minh sợ hết hồn, đây rõ ràng là võ học của hoàng thất, sao lại xuất hiện trên người tiểu tử này. Quân Công Minh ham mê võ học nên trong lòng hiểu rất rõ bộ quyền pháp này càng đánh càng mạnh, nếu như trong mấy chiêu đầu mà không thể chế trụ hắn thì chờ sau khi hắn thi triển xong thì mình sẽ bị ép liên tục!

- Uống! Người cũng ném thử Phách Sơn quyền pháp của ta đi!

Ầm thanh vừa phát ra thì Quân Công Minh duỗi thẳng tay ra trực tiếp đánh ra một quyền. Một quyền này vừa tung ra thì không khí bên trong trăm trượng người hắn liền nổ rung, mấy người ở phía giáo trường cũng bị cổ kinh khí này đẩy ra xa!

Ầm!

Ngay lúc Quân Công Minh đánh quyền ra thì bỗng nhiên xuất hiện hư ảnh của một dãy núi nguy nga cao lớn. Khi thiết quyền đã lên thế cao nhất thì đột nhiên dãy núi đó nổ tung, một thiết quyền khổng lồ mang theo khí thế kiên cố không gì phá nổi đánh tới Hám Thế Hoàng Quyền của Phương Vân.

- Thứ thứ nhất của Phách Sơn quyền pháp, Đại Lực Phách Sơn!

Quyền này phát ra rồi thì trên giáo trường mới truyền đến tiếng hét lớn của Quân Công Minh. Hư không chấn động, kinh khí bắn ra bốn phía, quyền khí đầu tiên do Phương Vân đánh ra cư nhiên bị Quân Công Minh dùng sức cứng rắn đập phá. Hắn đã dựa vào sự bá đạo của Phách Sơn quyền pháp mà xuyên thủng Hám Thế Hoàng Quyền!

- Thứ thứ hai của Phách Sơn quyền pháp, Nộ Lô Khai Sơn!

Quản Công Minh lợi dụng sự bá đạo cương mãnh của quyền pháp, một chiêu bắt đầu đã chế trụ lấy chiêu thứ nhất chưa cường đại của Hám Thế Hoàng Quyền. Sau đó lại tiếp tục tung ra một quyền cương mãnh bá đạo bức tới Phương Vân.

Ầm!

Trong quyền khí của Quản Công Minh lại diễn hóa thành tầng tầng dãy núi, trên dãy núi còn có lôi vân dày đặc. Trong lôi vân lại có một đạo thiên lôi kinh thiên chỉ trong nháy mắt đã đánh một dãy núi rách tả tơi. Trong nháy mắt, toàn bộ dãy núi đã toàn bộ hóa vào trong quyền thế. Quản Công Minh lúc này giống như một kim cương đầy tức giận, mang theo khí thế áp đảo đánh tới Phương Vân.

- Hảo quyền pháp!

Nhìn thấy Quản Công Minh uy mãnh bá đạo như thế, Phương Vân cũng không khỏi âm thầm khen một tiếng. Một quyền này hoàn toàn khác với quyền đầu tiên, trong quyền thế còn mang theo hơi thở của lôi điện, còn có khí thế của vạn quân lôi đình, gây cho người ta cảm giác không thể phòng ngự được.

- Thứ thứ hai của Hám Thế Hoàng Quyền, Hoàng Long Nộ Ngâm!

Phương Vân liền bước tới một bước, đồng thời thi triển ra chiêu thứ hai của Hám Thế Hoàng Quyền.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn thì cuồng phong đã gào thét trên giáo trường, long ngâm đầy trời. Một con Kim Long khổng lồ mang theo uy áp vô tận từ giữa không trung đánh xuống, nhằm tới thiết quyền của Quản Công Minh!

Ầm!

Hai quyền lần nữa va vào nhau hóa thành hư vô! Phách Sơn quyền pháp khoảng cách càng gần thì uy lực càng lớn, được xưng là quyền pháp thiết cương đệ nhất đương thời. Mất thấy đã tung ra hai chiêu nhưng không những thu thập được Phương Vân mà Phương Vân còn phá tan quyền thế của hắn. Quản Công Minh liền trực tiếp thi triển ra thứ thứ năm lợi hại nhất của Phách Sơn quyền pháp!

- Thứ thứ năm của Phách Sơn quyền pháp, Quyền Bích Thái Sơn!

Truyền thuyết Cửu Châu đã từng có nói tới Thái Sơn ở thời viễn cổ đứng đầu thiên hạ, trị vững bát phương, vì cả thiên hạ mà chống đỡ! Cho dù mà Ma Thần lợi hại nhất cũng không thể động được ngón núi này!

Chiêu này của Quản Công Minh lại có ý nghĩa khai phá Thái Sơn, đủ cho thấy sự bá đạo hùng hồn ẩn ở bên trong.

Ầm!

Quản Công Minh nhảy lên cao hóa vào trong hư không. Ngay sau đó xuất hiện một tiếng vang thật lớn, vô số phù chú trong cơ thể Quản Công Minh bay ra hóa thành một ngọn núi vô cùng cao lớn.

Ngọn núi này có khí thế cao vút trong mây, mang theo một cỗ hơi thở cổ xưa hoang vu cùng với áp lực uy chấn đại lục, rõ ràng là một ngọn Thái Sơn đứng vững!

Rắc rắc!

Đá phiến trên giáo trường đã sớm không chịu được áp lực này liền gãy thành từng khúc, còn các giáp sỹ Đại Chu đang đứng theo dõi cuộc chiến thì có cảm giác hai vai đang trầm xuống, cả người giống như có một ngọn núi lớn không cách nào tưởng tượng được đè xuống, dưới chân thoáng chốc rơi vào trong đất.

- Đây là quyền pháp gì, chỉ là một cuộc tranh giành lại có uy lực lớn đến thế!

Các binh sỹ đang theo dõi cuộc chiến âm thầm kêu khổ, lúc này mọi người giống như đinh đang đóng trên đất, không thể động đậy được.

- Phương Vân, ta từng ở trong phường thị mua được một bức tranh, cảnh trong bức tranh chính là một ngọn Thái Sơn. Một quyền này của ta chính là lấy thế lực núi tứ trụ trấn áp bát phương. Phương Vân, lão tử gia nhập quân đội nhiều năm, nay khó mà nổi lên được lòng yêu tài. Người nếu như nhận thua thì vẫn còn kịp!

Quản Công Minh biến mất ở trong ‘Thái Sơn’, nhưng âm thanh lại phiêu phù trong không trung, quyền chiêu đọng lại mà không phát!

Hám Thế Hoàng Quyền tuy có uy lực cực lớn, nhưng phải liên tiếp với nhau, một khi bị cắt đứt thì phải bắt đầu lại từ đầu. Quản Công Minh rõ ràng nhìn trúng điểm này nên đã dùng quyền pháp cương mãnh áp chế lúc quyền chiêu của Phương Vân còn yếu.

Phương Vân biết rõ Quản Công Minh có kinh nghiệm giao thủ phong phú, Hám Thế Hoàng Quyền tất nhiên không có cách nào thi triển trước hấn được, nhưng mà gã cũng không phải là người dễ dàng nhận thua.

- Quản Công Minh, nếu như muốn thắng ta bằng chiêu này thì e rằng còn chưa đủ đâu!

Âm thanh vừa phát ra thì Phương Vân nhảy lên không trung, thân hình động một cái đã biến thành một con cự long dài đến mấy trăm trượng, xung quanh lân giáp có sương mù bao quanh, dưới chân lại có lôi điện lượn lờ.

- Hừ! Khăng khăng mực mực, đừng có trách lão tử!

Thấy Phương Vân ngay diện cự tuyệt, trong lòng Quản Công Minh liền phát lên một cỗ lửa giận. Tính tình hấn táo bạo, gần như là một nhân vật bạo lực, trước giờ giết người như ngóe, lần này khó mà nổi lên lòng mến tài nhưng liên tiếp bị cự tuyệt nên liền nổi giận không thôi.

- Tiểu tử, đừng có trách ta!

Quản Công Minh liền tung quyền ra, một quyền này như Thái Sơn đang gào thét đẩy tới, như muốn biến con cự long do Phương Vân đang biến ảo ra thành phần vụn!

Rầm! Rầm! Rầm!

Trên giáo trường xuất hiện tiếng nổ liên tục, Thanh Long do Phương Vân biến thành không ngừng đụng với Thái Sơn do Quản Công Minh biến thành. Một luồng sóng kinh từ trên trời trào xuống, ngay cả đá phiến trên giáo trường cũng bị cuốn lên, mặt đất bị cào xới liên tục.

- Lùi! Nhanh chóng lùi lại!

Võ giả có mười con phi long lực đã có thể dời núi lay nhạc, hai người này lại có đến mười hai con nên uy lực so với võ giả mười con phi long lực còn mạnh hơn không ít. Mấy người đang theo dõi quanh giáo trường đều cảm thấy có sự uy hiếp nên lợi dụng khi quyền thế do Quản Công Minh cùng Phương Vân đánh ra còn chưa lên tới uy lực lớn nhất liền thối lui đến mấy trăm trượng.

Tả Thanh Long Tham Trảo Bát Thế chính là tuyệt học gia truyền của Phương Vân. Sau khi hấn có mười hai con phi long lực thì uy lực lại càng không thể nói. Phương Vân cùng Quản Công Minh lúc này chỉ trong thoáng chốc đã giao thủ hơn mấy mươi quyền.

- Tốt, thống khoái!

Trong hư không, ngọn Thái Sơn kia bỗng có biến hóa, Quản Công Minh đột nhiên lui về sau đến mấy trăm trượng. Quản Công Minh lúc này đầu tóc xơ ra, khóe miệng chảy máu, vẻ mặt phần khởi. Cuộc va chạm vừa rồi đã khiến nội phủ của hấn bị thương, cũng không có chiếm chút tiện nghi nào, nhưng mà Quản Công Minh dường như được điều gì đó tiếp sức cho nên càng đánh càng hưng phấn.

- Không ngờ rằng chỉ là một Bình Bắc tướng quân mà phải ép lão tử phải sử dụng tới Vạn Cổ Hung Thú quyền! Phương Vân nhỏ bé ơi, người có thể tự hào đó!

Hai chân Quản Công Minh tách ra, vẻ mặt uy mãnh đứng trong hư không!

Quản Công Minh thổ khí mở miệng, thu quyền về ngang bụng, rồi từ trên người của hấn xuất hiện một cỗ hung khí. Sau lưng của hấn quang ảnh biến ảo không thôi, mười hai con phi long lượn lờ khắp nơi.

- Viễn cổ có mười vạn tám ngàn loại thú dữ, ta chỉ hiểu được trong đó có một trăm hai mươi loại. Cho nên, bộ quyền pháp này chỉ có một trăm hai mươi chiêu. Phương Vân, nếu như ngươi có thể tiếp được thì coi như ngươi thắng, ta chẳng những thân phục ngươi mà còn đem bí pháp ‘Tinh Khí Môn’ thời thượng cổ truyền cho ngươi.

Âm thanh vừa rơi xuống thì trong hư không truyền đến một tiếng gào thét trầm thấp, rồi bỗng nhiên dường như có thêm hư ảnh của một con phi long xuất hiện sau lưng của Quân Công Minh. Mười ba phi long lực! Quân Công Minh đánh ra Vạn Cổ Hung Thú quyền này thì không ngờ sau lưng lại xuất hiện bóng dáng của con phi long thứ mười ba!

Thinhbobo

Đại Chu Hoàng Tộc

169. Chương 165: Cường Thế Trấn Áp

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

Trong mắt Phương Vân có chút ngưng trọng, hắn vừa mới cô động ra được mười hai phi long lực, còn không so được với Quân Công Minh đã nhiều năm bước vào mười hai phi long lực nhiều năm.

Hơn nữa chiến công của Quân Công Minh lớn lao, kinh nghiệm giao thủ cực kỳ phong phú, cộng thêm quyền pháp của hắn có xu hướng mở rộng, dung nạp rộng lớn, mình cũng không chiếm được bao nhiêu tiện nghi.

“Vạn Cổ Hung Thú Quyền, nghe tên cũng biết đây là một bộ quyền pháp cực kỳ hung hãn. Xem ra phải sử dụng Khí Phách Đại Thủ Ấn rồi!”. Phương Vân bây giờ còn chưa có bước vào Tinh Phách cảnh cho nên uy lực của Tinh Phách Đại Thủ Ấn còn chưa phát huy ra, xét về uy lực thì còn không sánh bằng Khí Phách Đại Thủ Ấn.

- Ha ha, Quân Công Minh, người có một Vạn Cổ Hung Thú quyền, ta cũng có một chiêu Khí Phách Đại Thủ Ấn. Xem thử Vạn Cổ Hung Thú quyền của người hay là Khí Phách Đại Thủ Ấn của ta lợi hại hơn!

Phương Vân cười to nói.

Con phi long thứ mười ba của Quân Công Minh mơ hồ, cũng chỉ coi là một nửa phi long lực thôi. Nói cách khác thì hắn cũng chỉ hơn Phương Vân có nửa con phi long lực. Trên người Phương Vân có Thiên Địa Vạn Hóa Chung, có thể hấp thu công kích của đối phương lại có Khí Phách Đại Thủ Ấn, dĩ nhiên là không sợ hắn!

Chân mày của Quân Công Minh giương lên, cũng không nhiều lời. Tay phải biến chuyển lập tức tung một quyền ra.

Ầm!

Chỉ nghe thấy một tiếng nổ kinh thiên, quyền của Quân Công Minh đã tung ra, quyền nhanh mạnh mẽ như lưu tinh. Sau khi ra khoảng mười trượng thì đột nhiên bành trướng ra thành một cái thiết trảo tứ chi (Hóa đấm thành trảo, trảo này chỉ có bốn ngón, còn một ngón chắc không tung ra), ở đầu còn có một cái sừng, hai bên sườn hóa thành hai cái cánh. Tứ chi của nó dậm chân trong hư không một cái rồi dưới chân hóa thành một mảnh mây đen cuộn cuộn hướng về phía Phương Vân:

- Khí Phách Đại Thủ Ấn!

Tay phải Phương Vân vung lên, một bàn tay to hoàng kim bay ra. Ngay lập tức nguyên khí trong phạm vi ngàn trượng cuộn cuộn vào trong tay. Sau khi đi được mấy trượng thì hóa thành một cái bàn tay khổng lồ vỗ vào đỉnh đầu của con hung thú viễn cổ do Quân Công Minh hóa sinh. Ầm một tiếng, cả hai đều tiêu tán ra hóa vào trong hư không.

Ầm!

Trong mắt của Quân Công Minh thoáng có chút kinh hãi, nhưng cũng không nhiều lời, tay trái lại tung một quyền ra. Quyền trái vừa mới thành hình thì tay phải lại hóa quyền tiếp tới. Hai đạo quyền khí hung khí kinh thiên, sau khi bay ra được mười trượng thì gầm thét một tiếng rồi nhanh chóng tăng trưởng hơn đến ba mươi trượng, chân đạp khối đen, miệng phun hung hỏa, bay nhanh đến đầu của Phương Vân. Khi mà hai đầu hung thú này bay qua thì cả hư không cũng bị cổ khí tức thô bạo này bóp méo!

Phịch phịch!

Phương Vân tung liên tiếp hai chiêu Khí Phách Đại Thủ Ấn ra đem hai đầu hung thú này đánh gục.

- Vạn Cổ Hung Thú quyền càng đáng càng hung, càng ra càng mau! Xem thử tiểu tử ngươi có thể đỡ được bao nhiêu quyền!

Quản Công Minh cười lạnh một tiếng, hai quyền lại bay ra, đồng thời quyền thứ ba cũng tung tới. Quyền pháp của Quản Công Minh liên tiếp không dứt, làm cho Phương Vân có chút cảm giác đỡ không nổi: “Tên Quản Công Minh này, coi khinh ta chỉ có thể đánh ra một Khí Phách Đại Thủ Ấn sao!”

- Hừ!

Phương Vân hừ lạnh một tiếng, bàn tay trái run lên, một chiêu Lực Phách Đại Thủ Ấn tung ta, một tiếng nổ ầm vang lên tới trước con hung thú viên cổ kia. Lực Phách Đại Thủ Ấn vừa đánh ra thì cục diện liền có sự biến hóa. Khi đồng thời sử dụng Lực Phách Đại Thủ Ấn cùng với Khí Phách Đại Thủ Ấn thì trong lòng Phương Vân sinh ra một cảm giác vi diệu. Đường như khi đồng thời xuất hai chiêu ra, uy lực cũng tăng lên không ít!

Ầm! Ầm!

Sau khi hai con hung thú bị đánh tan một hồi thì bàn tay to hoàng kim mới từ từ biến mất.

- Ha ha, Quản Công Minh, hiện tại đến phiên ta xuất thủ!

Phương Vân cười lớn một tiếng rồi đột nhiên bay lên, khi thân còn ở trên không trung thì lập tức cùng tung ra Lực Phách Đại Thủ Ấn cùng Khí Phách Đại Thủ Ấn, hai chiêu vừa tung ra thì lập tức có khí thế bài sơn đảo hải, băng thiên diệt địa.

- Đây là chiêu pháp gì? Tứ Phương hầu lại có loại chiêu pháp quái dị này sao?

Quản Công Minh chính là từ lúc Phương Vân xử ra ‘Tả Thanh Long Tham Trảo Bát Thế’ thì đã nhận ra lai lịch của gã. Hắn mặc dù bị giam cầm nhiều năm, đối với tình hình hiện tại tuy không hiểu rõ, nhưng vẫn biết một số điều nhất định.

- Tốt tốt! Đón quyền của ta đây!

Quản Công Minh lại giống như trước, thân hình bắn ra tung hai quyền, khí thế làm cho cả đất trời phải rung chuyển. Giáo trường ở phía đông lúc này đã hoàn toàn bị kinh khí của hai người giao phong phá hư hoàn toàn!

Phịch! Phịch! Phịch!

Hai người cứ người một quyền, ta một chiêu đánh ra khiến cho người xem loạn cả mắt, trong hư không còn xen lẫn tiếng gầm thét của hung thú, nổ vang lên không thôi.

- Lực Phách Đại Thủ Ấn khi đồng thời sử dụng với Khí Phách Đại Thủ Ấn quả nhiên có dấu hiệu dung hợp lẫn nhau!

Phương Vân càng đánh càng hưng phấn, chiêu thức cũng ngày càng dữ dội hơn, cuối cùng chỉ còn có nghe tiếng sấm điếc tai chế trụ hẳn đi Vạn Cổ Hung Thú quyền của Quản Công Minh.

- Đây rốt cuộc là chiêu pháp gì? Sao giống như có bóng ma đang chế ngự Lực Phách cùng Khí Phách của ta!

Quản Công Minh càng đánh càng kinh hãi, Vạn Cổ Hung Thú quyền đánh ra không những không thể chế trụ được tiểu tử này mà ngược lại dưới áp lực đó, tiểu tử này dường như còn lĩnh ngộ ra được điều gì đó. Hai loại chiêu pháp khác nhau này, lúc dung hợp lại lại có lực lượng mạnh hơn, càng đánh càng dữ dội.

Không chỉ như vậy, Quản Công Minh còn có cảm giác trong chiêu lực của đối phương dường như còn có một loại ma lực có tác dụng làm tiêu hao Lực Phách cùng Khí Phách. Nếu như không phải hắn đã sớm bước chân vào Tinh Phách cảnh cho nên tinh nguyên hùng hồn, nội lực liên tục khôn dứt thì lúc này sớm đã bị Phương Vân đánh đến cho Lực Phách ảm đạm, Khí Phách tối tăm rồi. Nhưng hắn còn chưa kịp suy

ngihtiếp thì hư ảnh con phi long thứ mười ba của hắn sau khoảng mấy trăm chưởng của Phương Vân thì đã bị đánh không còn, ngay cả con phi long thứ mười hai cũng dần trở nên vô hình.

Quản Công Minh cả kinh vô cùng, vội vàng kêu lên:

- Phương Vân, chờ một chút! Chưởng pháp của ngươi đây tên gì?

Hắn vội lui thân ra sau thật xa. Hắn tung hoành quân ngũ hơn mười năm, nhưng chưa bao giờ gặp qua chưởng pháp tà môn đến như vậy. Còn tâm lý của Phương Vân lúc này lại vô cùng vui vẻ, hơn nữa khi Lực Phách Đại Thủ Ấn cùng với Khí Phách Đại Thủ Ấn đã có dấu hiệu dung hợp thì làm gì có chuyện cho Quản Công Minh thối lui.

- Quản Công Minh, lời đó để sau nói! Còn bây giờ thì ngươi luyện tập với ta một chút đã!

Âm thanh vừa rơi xuống thì hắn đã tung tiếp hai chưởng ra, bao vây Quản Công Minh vào ở bên trong.

- Không tốt, tiểu tử này lại muốn lấy ta ra làm vật thí luyện!

Quản Công Minh không ngừng kêu khổ trong lòng, Vạn Cổ Hung Thủ quyền của hắn giờ phút này căn bản không làm gì được tiểu tử này. Nếu nói người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu thì tình thế trước mắt này hắn cũng chỉ có thể cúi đầu mà thôi: “Tiểu tử Phương gia này sao mà biến thái đến thế!”

Quản Công Minh lúc này trong lòng hận đến cắn răng lại. Vốn lấy năng lực của hắn thì cho dù làm đại tướng quân cũng là dư dả, một cái chức Bình Bắc tướng quân nho nhỏ hoàn toàn từ lâu không để vào trong mắt. Hắn cho rằng đây chỉ là chuyện như trong lòng bàn tay, không nghĩ tới cái chuyện khiêu chiến do chính hắn dựng nên lại thành ra như vậy.

Nội lực của Phương Vân lúc này cuộn cuộn bốn tẩu không ngừng nghỉ. Trong đầu gã lúc này đang duyệt lại công quyết của Lực Phách Đại Thủ Ấn cùng Khí Phách Đại Thủ Ấn, sau khi nhớ qua một hồi thì gã càng lúc càng khẳng định phán đoán của mình.

- Đúng, ta hiểu rồi. Lực Phách Đại Thủ Ấn cùng Khí Phách Đại Thủ Ấn tuy có dấu hiệu dung hợp nhưng vẫn chưa dung hợp là vì còn thiếu một điều mấu chốt, đó là Tinh Phách Đại Thủ Ấn. Lực Phách ẩn ở tim, Khí Phách nấp trong phổi, mà hai cái này lại đồng thời hội tụ ở thận.

Phương Vân càng nghĩ thì càng thấy đúng.

- Thận được xưng là bản nguyên của thủy hỏa, có thể sinh ra hai cái này, cũng có thể chế ngự tâm phổi. Ta chỉ cần đem Tinh Phách Đại Thủ Ấn dung nhập vào trong đó thì ba loại chưởng pháp sẽ lập tức dung hợp lại !

Tâm niệm vừa động, Phương Vân đứng thẳng dậy, lập tức xuất động Tinh Phách Đại Thủ Ấn. Tinh Phách Đại Thủ Ấn thì gã đã sớm luyện thành, chỉ là vì Phương Vân còn chưa bước vào Tinh Phách cảnh nên uy lực còn chưa phát ra hết. Lúc này, Lực Phách Đại Thủ Ấn, Khí Phách Đại Thủ Ấn, Tinh Phách Đại Thủ Ấn cùng lúc sử dụng thì lập tức cộng hưởng lẫn nhau, phát ra dấu hiệu dung hợp vào.

- Quản Công Minh, tiếp một chiêu này của ta!

Tóc dài của Phương Vân bỗng bành, một bước bước ra. Hư không ở sau lưng gã biến ảo không thôi, rồi bỗng nhiên có một con phi long hung mãnh, khàn giọng gầm thét từ trong hư vô hiện ra. Mười ba phi long lực!

Ngay lúc Phương Vân đem cả ba loại chưởng pháp dung hợp với nhau thì khí thế của Phương Vân lần nữa bành trướng, xuất hiện đến con phi long thứ mười ba!

Ầm!

Một bàn tay to màu vàng che khuất bầu trời, đồng thời mang theo một cỗ lực lượng bài sơn đảo hải từ trên không trung đánh xuống. Chưởng thế vừa mới tạo thành thì đã bao phủ cả trong thiên địa, nhất thời đem nguyên khí hao hao đang đang trong thiên địa cùng quy tụ lại. Cùng một thời gian, một cỗ lực lượng băng sơn liệt địa hướng đỉnh đầu của Quản Công Minh đánh tới.

- Thao Thiết Phệ Thiên Quyền!

- Mãnh Nghê Liệt Địa Quyền!

Quản Công Minh trong lòng chấn động dữ dội, rống một tiếng rồi liên tiếp phát ra hai quyền. Quyền phong đánh tới hóa thành hai đầu hung thú viễn cổ khổng lồ, mang theo sát khí dữ dội hướng về phía trước đánh tới.

Phịch! Phịch!

Đại chưởng rơi xuống dễ dàng đánh vỡ nát hai con hung thú. Sau đó lại tiếp tục đánh tới đem Quản Công Minh từ trên hư không đánh rơi xuống, cuối cùng bay tiếp hơn mười trượng rồi mới tiêu tán đi.

“Đáng tiếc là ta còn chưa có bước vào Tinh Phách cảnh nên chưởng pháp sau khi dung hợp còn chưa ổn định!”, Phương Vân lắc đầu, phi thân xuống:

- Quản Công Minh, ngươi nhận thua chưa?

Quản Công Minh lúc này mở to đôi mắt ra, khắp người toàn là máu, khô giáp của hắn đã bị chấn nát rồi, phía dưới máu chảy càng lúc càng nhiều. Chỉ là ánh mắt của hắn vẫn rất sáng ngời.

- Khục khục!

Quản Công Minh ho khan hai tiếng, ánh mắt nhìn Phương Vân:

- Quản Công Minh ta tung hoành trong quân hơn mười năm, lập chiến công vô số, không ngờ hôm nay lại thua trong tay một tiểu tử người! Nói cho ta biết đây là chưởng pháp gì?

Rất hiển nhiên, Quản Công Minh đối với chưởng pháp mà Phương Vân dùng để đánh bại hắn rất canh cánh trong lòng.

- Lâm trận nghĩ ra, còn chưa đặt tên.

Phương Vân nói.

Quản Công Minh nghe thế thì phịch một tiếng ngồi luôn trên mặt đất, trên mặt lộ vẻ thảm bại:

- Ta lại thua một bộ chưởng pháp người nghĩ ra lúc chiến đấu! Lão tử chịu thua!

- Ha ha ha!

Phương Vân cười to lên. Câu nhận thua này của Quản Công Minh cũng có ý nghĩa dưới tay của hắn lại có thêm một tên cao thủ Tinh Phách cảnh quy thuận. Có người này trấn ở dưới, vị trí của hắn vững chắc hơn không ít.

- Cái linh chi vạn năm này cho ngươi, lập tức dùng đi, nó có thể trị lành thương thế cho ngươi!

Tiếng cười vừa phát ra thì trong tay của Phương Vân đã có thêm một cây linh chi vạn năm cỡ cái mào gà.

- Linh chi vạn năm!

Mí mắt của Quản Công Minh nhảy lên, hắn nghĩ thấy hương khí của cây linh chi này cũng đủ biết cây linh chi này rất quý giá. Hắn ngẩng đầu nhìn ánh mắt Phương Vân, trong mắt hiện lên vẻ khiếp sợ.

Đây cũng không phải là đồ vật ở hàng vỉa hè có hể bán, không phải là đồ có thể dùng tiền để mua được. Loại vật này cho dù là ở hoàng thất thì cũng không có bao nhiêu. Loại vật này nếu muốn có thì phải xem cơ duyên, nếu không có cơ duyên thì cho dù chạy cả Cửu Châu cũng chẳng thấy đâu.

Phương Vân lại có thể tiện tay ném ra vật như vậy, trong lòng Quản Công Minh không thể không khiếp sợ. Phải biết rằng mặc dù hắn là cao thủ Tinh Phách cảnh đỉnh phong, nhưng trên người ngay cả linh chi ngàn năm cũng không có.

“Đáng tiếc là ta còn chưa vào Địa Biến cảnh nên không thể nhìn được số mệnh của hắn. Nhưng mà, từ việc hắn có thể tiện tay tặng cho linh chi vạn năm thì xem ra hắn cũng là người có đại khí vận. Nếu như theo chân hắn thì không chừng ta còn có thể tiến thêm một bước vào Địa Biến cảnh, sau này còn có thể phong hầu bá tước!”, Quản Công Minh lập tức có cách nhìn hoàn toàn khác về Phương Vân.

Làm nô tài cũng không phải là không được, nhưng phải là có lợi thì mới làm! Quân Công Minh trong lòng đối với vận mệnh sắp tới của mình cũng rất là chờ mong!

Thinhbobo

Đại Chu Hoàng Tộc

170. Chương 166: Băng Thiên Đại Thủ Ấn

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

Quân Công Minh từ ngọn cỏ linh chi kéo xuống một mảnh nhỏ nhất, bỏ vào miệng. Lập tức, một cỗ linh khí nhẹ nhàng nhưng mênh mông cuộn cuộn ở trong cơ thể hắn chảy xuôi, sau đó nhanh chóng dung nhập vào bên trong tứ chi bách hài*. Thương thế trên người Quân Công Minh lập tức liền trở nên tốt hơn rất nhiều.

Cũng may mắn là Phương Vân còn không có bước vào Tinh Phách cảnh cho nên thủ ấn dung hợp từ Lực Phách Đại Thủ Ấn cùng Khí Phách Đại Thủ Ấn không thể kéo dài. Hơn nữa, Quân Công Minh trên người có áo giáp rèn từ Vực Ngoại Tinh Thần Thiết, có thể hấp thu một bộ phận nội lực. Nếu không, chỉ cần một chưởng kia là có thể lấy đi tính mệnh của Quân Công Minh!

- Ừm, quả nhiên là hảo bảo bối! Truyện Đại Chu Hoàng Tộc copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChanGioi.com

Sau mấy cái hô hấp, Quân Công Minh liền cảm thấy khá hơn rất nhiều. Hắn phi thân một cái, lập tức nhảy lên:

- Linh chi thảo vạn năm đây chính là bảo bối, cũng không thể lãng phí!

Quân Công Minh thuận tay liền đem phần cỏ linh chi còn lại thu vào trong lồng ngực, bảo quản ở bên người. Ngọn cỏ linh chi này, hiện tại chính là gia bảo của Quân Công Minh hắn.

Phương Vân cười nói:

- Không cần quá để ý, ta trong này còn rất nhiều, ngày sau chỉ cần ngươi đi theo ta, chỗ tốt tự nhiên sẽ có phần ngươi!

Quân Công Minh biết Phương Vân nói không sai, tiến lên một bước, quì một gối:

- Ta, Quân Công Minh đã thua đố, sẽ không trái với lời hứa. Về sau, ta sẽ đi theo ngươi.

- Thuộc hạ Quân Công Minh, tham kiến đại nhân!

- Ừm!

Phương Vân khẽ vuốt cằm:

- Lấy thực lực của ngươi, ngày trước mà nói, thần phục ta có thể còn cảm thấy nhân tài không được trọng dụng, có chút không cam lòng. Nhưng ngày sau ngươi sẽ biết, quyết định này của ngươi tuyệt đối là một quyết định đúng đắn.

Phương Vân nói ra lời này đều có nguyên nhân của hắn. Hắn hiện tại tinh khí còn không có chuyển hóa toàn bộ, lực lượng Tinh Phách hơn phân nửa không có phát huy ra. Chỉ cần tìm được pháp môn luyện tinh hóa khí của Quân Công Minh thì thủy hỏa trong cơ thể hắn sẽ giao dung, thực lực sẽ bạo tăng. Làm chủ nhân của Quân Công Minh, đó là dư dả.

- Đại nhân không cần nhiều lời. Quân Công Minh ta còn không phải cái loại tiểu nhân ăn quịt. Đây là pháp quyết luyện tinh hóa khí của ta, đại nhân nghe kỹ.

Quân Công Minh cũng là người cương quyết, lời nói vừa dứt, liền đem pháp quyết mình có được từ “Tinh Khí Môn”, dùng phương pháp truyền âm nhập mật nói ra. Truyện Đại Chu Hoàng Tộc copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChanGioi.com

Phương Vân nghe được liên tục gật đầu. Pháp môn luyện tinh hóa khí này của Quân Công Minh chỉ một công quyết mà văn tự đều đã có hơn ba nghìn chữ, so với của Vương Kính Văn thì hơn ước chừng khoảng bốn lần. Ai cao ai thấp chỉ cần liếc mắt liền có thể phân biệt được.

Phương Vân đã tu luyện pháp môn luyện tinh hóa khí của đại tướng quân Vương Kính Văn, chính mình cũng có điều linh ngộ. Lúc này lại nghe pháp môn luyện tinh hóa khí của Quân Công Minh, lập tức liền nhất thông bách thông*, trong khoảnh khắc liền đem pháp môn luyện tinh hóa khí nhìn thấu triệt.

- Ha ha, luyện tinh hóa khí, nguyên lai chính là như vậy!

Phương Vân trong nháy mắt đã hiểu được pháp môn của Quân Công Minh, thậm chí ở trên cơ sở vốn có còn hiểu được thấu triệt, sâu xa hơn.

- Hỏa thủy cùng tể, khí lực cùng sinh, tinh khí luyện hóa! Truyện Đại Chu Hoàng Tộc copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChânGioi.com

Phương Vân hét lớn một tiếng, bên trong thận, cuộn cuộn tinh khí không ngừng tiến vào xúc tích. Tinh khí bên trong thận bên phải, sau khi luyện hóa lập tức hóa thành nguyên khí tinh thuần, dũng mãnh tiến vào bên trong trái tim, lực phách lớn mạnh; tinh khí bên trong thận bên trái, sau khi luyện hóa liền hóa thành nguyên khí, dũng mãnh tiến vào phổi, lớn mạnh khí phách. Khí cùng lực, một nhu một cương, một thủy một hỏa, rốt cục dưới tác dụng của tinh phách, câu thông với nhau!

Ầm!

Một cỗ uy áp đáng sợ từ trên người Phương Vân khuếch tán mà ra. Khí tức của Phương Vân lấy tốc độ khiến kẻ khác phải khiếp sợ, nhanh chóng tăng cao!

Rống!

Một trận long ngâm trong nháy mắt liền vang vọng hư không. Mười tám con phi long cực lớn đồng thời chui ra, bao phủ trên bầu trời, chạy chồm rít gào. Mười tám con phi long lực!

Giờ khắc này, khí tức Phương Vân bạo tăng, ước chừng mười tám con phi long phát ra hơi thở đáng sợ, chặt chẽ đem Quân Công Minh áp chế trên mặt đất. Truyện Đại Chu Hoàng Tộc copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChânGioi.com

- Mười tám con phi long, mười tám con phi long a!

Quân Công Minh bị uy áp của Phương Vân áp trên mặt đất, trong lòng trời long đất nổ. Hắn trong đầu, tất cả đều là cảnh tượng đồ sộ do mười tám con phi long kia cùng nhau trào ra.

- Lực Phách Đại Thủ Ấn!

Phương Vân giờ phút này căn bản không có để ý tới Quân Công Minh, hắn hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của chính mình. Nội tâm hét lớn một tiếng, Phương Vân lập tức đem mười hai đạo trận pháp của Lực Phách Đại Thủ Ấn thi triển ra, nhất nhất phân giải, hóa thành mười hai đạo đồ án trận pháp phiền phức, huyền phù ở trên hư không, chậm rãi chuyển động. Truyện Đại Chu Hoàng Tộc copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChânGioi.com

- Khí Phách Đại Thủ Ấn!”

Phương Vân lại đem mười sáu đạo trận pháp Khí Phách Đại Thủ Ấn thi triển ra, cũng nhất nhất phân giải, hóa thành mười sáu đạo đồ án trận pháp phức tạp, mỹ lệ huyền phù trước người, chậm rãi chuyển động như một chiếc bánh răng.

- Tinh Phách Đại Thủ Ấn!

Ngón tay tiếp tục bắn ra, một chút gai bạc bay ra, phân tán thành hai mươi tư đạo đồ án trận pháp huyền phù trong không trung.

- Tinh, khí, lực, tam ấn hợp nhất! Mười đốt!

Phương Vân tay ấn pháp quyết, đột nhiên hét lớn một tiếng. Vô số trận pháp ở trước mặt lập tức tựa như bánh răng, nhanh chóng chuyển động, trở lại sắp hàng, dung hợp, lại tổ hợp, đồng thời từ trong cơ thể Phương Vân lấy ra một nguồn năng lượng khổng lồ.

Trong nháy mắt, một bạch ngọc đại thủ ấn liền hiện ra trong hư không. Chương tâm chương bối, rõ ràng hiện lên chữ “Lực” cùng “Khí”. Trong khoảng khắc khi đại thủ ấn này xuất hiện thì lực lượng Phương Vân lại tăng thêm hai con phi long nữa.

- Khí bay lên, hóa thành thiên! Lực lớn nữa, lấy bằng thiên làm đại! Thủ ấn mới này, liền xưng là Băng Thiên Đại Thủ Ấn đi sao!

Phương Vân cảm thụ được lực lượng hủy diệt trong tay, trong lòng liền sinh ra một loại tự tin cực lớn. Sau đó, hắn đột nhiên vùng tay lên, bạch ngọc đại thủ ấn lập tức liền chém ra.

Oanh long!

Sau khi đại thủ ấn bay ra, lập tức mở rộng tới một mẫu*. Ở trước mặt Phương Vân, phạm vi không gian trong khoảng trăm trượng ầm ầm một tiếng, hóa thành một mảnh chân không hắc ám!

Phía dưới Phương Vân, Quân Công Minh thấy không gian nửa giáo trường hóa thành một mảnh hắc ám, thân hình không khỏi hơi hơi run rẩy:

- Trách không được hắn nói ta đi theo hắn sẽ không bị ủy khuất. Hắn bước vào Tinh Phách cấp, cư nhiên có mười tám long lực. Hơn nữa, Băng Thiên Đại Thủ Ấn lực lượng ước chừng khoảng hai mươi long lực. Hai mươi long lực a, đây là lực lượng gấp hai lần so với cao thủ Tinh Phách cảnh bình thường!!!

Nếu nói một khắc trước Quân Công Minh còn có thể cùng Phương Vân đánh ngang tay. Vậy hiện tại, Phương Vân chỉ cần một ngón tay là có thể đánh chết hắn.

- Đứng lên đi!

Phương Vân thu liễm hơi thở, nói với Quân Công Minh.

- Chúc mừng đại nhân bước vào Tinh Phách cảnh!

Quân Công Minh đứng dậy, cung kính nói.

- Không có gì đáng chúc mừng. Cách vị ở kinh thành kia còn có một khoảng cách! Đợi cho ta đè ép được hắn, lúc đó nói chúc mừng cũng chưa muộn!

Phương Vân lạnh nhạt nói, ống tay áo vùng lên, hướng tướng quân phủ đi đến.

- Vị ở kinh thành kia...

Quân Công Minh trong đầu chợt hiện lên thân ảnh Dương Hoàng, bản thân không khỏi thở dài một tiếng.

Mặc dù Quân Công Minh rất cao ngạo, nhưng hắn không thể không thừa nhận, Dương Hoàng hiện tại quả thật so với bọn hắn mạnh hơn rất nhiều.

Khắp mọi nơi trong An Tô Thành, buổi tối hôm nay rất nhiều người nhất định sẽ mất ngủ.

- Hai mươi long lực! Phương Vân cư nhiên có ước chừng hai mươi long lực!

Một gã đại tướng quân bị cảnh tượng hai mươi con phi long đột nhiên bay vút lên phía trên Đông giáo trường làm khiếp sợ. Sau một lát, một con chim ruồi từ tòa phủ đệ nào đó ở trong thành bay ra ngoài.

- Cái gì! Quân Công Minh bị hàng phục, Phương Vân đạt tới hai mươi phi long lực!

Cổ Phúc tiếp nhận chim ruồi, gỡ xuống tờ giấy trên chân chim ruồi, nhìn nội dung bên trong liền hết hồn. Đây quả thực là ăn trộm gà không thành lại mất gạo a.

- Đại nhân biết được, còn không biết sẽ bị chọc giận thành cái dạng gì!

Cổ Phúc nghĩ vậy tay có chút run run. Dương Hoàng hôm nay là Võ hầu, cho hắn mấy cái lá gan cũng không dám làm cho phong ấn tin tức này bị hủy. Sau một lát, Cổ Phúc đi vào thư phòng Dương Hoàng.

- Đại nhân, An Tô thành đưa đến tin tức mới nhất. Truyện Đại Chu Hoàng Tộc copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChangioi.com

Cổ Phúc cung kính đem tờ giấy đưa qua. Dương Hoàng lúc này ngồi ở sau bàn đọc sách, giống như tượng gỗ điêu khắc, vẫn không nhúc nhích, trên mặt không hề có biểu tình.

- Đại nhân, Quân Công Minh thất bại, Phương Vân đạt tới hai mươi phi long lực!

Cổ Phúc nói ra, không rên một tiếng, trong lòng lo sợ bất an. Mấy vị mưu sĩ bọn họ, không thể giúp đỡ Dương Hoàng giải quyết vấn đề, ngược lại còn khiến đối phương càng ngày càng lớn mạnh. Nếu dùng từ ngữ để hình dung, vậy chính là “Dâng cho kẻ địch!”

Đối với mưu sĩ bọn họ mà nói, chuyện này không thể nghi ngờ là cực kỳ thất bại, hơn nữa là trắng trợn thất bại!

Dương Hoàng mày có chút nhíu một lần, nhưng rất nhanh lại giãn ra, hồ hững nói:

- Hai mươi phi long lực, cũng không sao cả. Nhưng thật ra Phương Vân tăng trưởng nhanh như vậy, phải mau chóng điều tra rõ nguyên nhân. Cho các người sưu tập tin tức về Phương Vân, làm được thế nào? Truyện Đại Chu Hoàng Tộc copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChangioi.com

- Đại nhân, thuộc hạ đã làm.

Cổ Phúc cung kính nói.

- Đại nhân, thế tử Mãng Hoang hầu Hứa Quyền cầu kiến!

Ngoài thư phòng, đột nhiên truyền đến thanh âm lão quản gia.

- Để cho hắn vào đi.

Dương Hoàng nâng tay lên.

- Vâng!

Sau một lát, cửa thư phòng mở ra, thế tử Mãng Hoang Hầu dẫn theo Cao Vi, Tần Phong, cùng với Dương Khiêm, Lý Bình đi vào.

- Tham kiến Anh Vũ Hầu!

Mấy người đều hạ lễ.

- Ừm!

Dương Hoàng có chút vuốt cằm, trầm giọng nói:

- Việc ta sai các người, các người làm đến đâu rồi?

Mấy người nhìn thoáng qua nhau, cuối cùng là Hứa Quyền đi ra. Truyện Đại Chu Hoàng Tộc copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChangioi.com

- Hầu gia, tư liệu về Phương Vân chúng ta cũng đã đưa đến Chu Cát đại nhân. Về Phương Vân nộp khoa, đại bộ phận cũng không có tác dụng gì. Nhưng thật ra có một sự tình, chúng ta nghĩ thấy đại nhân cần phải chú ý. Truyện Đại Chu Hoàng Tộc copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChangioi.com

Hứa Quyền thời điểm nói chuyện hoa rơi hào phóng, hơn một cổ ngạo khí, thiếu một cổ khiêm tốn như Dương Khiêm cùng Lý Bình. Hắn dù sao cũng là trưởng tử Mãng Hoang Hầu, cùng Dương Khiêm, Lý Bình địa vị bất đồng.

- Ồ?

Chân mày Dương Hoàng khẽ nhíu:

- Nói một chút.

- Phương Vân gần nhất đang mượn hơi sức sĩ tử trên kinh thành, làm cho bọn họ gia nhập dưới trướng hắn. Mấy cái sĩ tử này tuy rằng không đáng để lo, nhưng xuất thân của bọn họ đại nhân lại không thể không

chú ý. Nếu để Phương Vân lôi kéo được lòng đám sĩ tử trên kinh thành này, chỉ sợ đối với Hầu gia sẽ có bất lợi rất lớn. Tại hạ cho là, Hầu gia phải chú ý.

Hứa Quyền nói.

Cổ Phúc ánh mắt nhảy một chút:

- Đại nhân, thế tử nói không sai. Chuyện này nói nhỏ thì nhỏ nói lớn cũng lớn, phải chú ý.

Dương Hoàng trầm ngâm không nói, một lát sau, mở mắt, thanh âm lạnh lùng nói:

- Hứa Quyền, ngươi đi nói cho đám sĩ tử này. Phương Vân, ta sớm hay muộn cũng sẽ thu thập. Hiện tại đầu nhập vào Phương Vân, đó là cùng ta là địch. Mà nếu chính mình nguyện ý thoát ly Phương Vân, gia nhập quân ngũ của ta, ngày sau làm tướng quân, làm vương hầu, tiền đồ tự nhiên bất khả hạn lượng!

Hứa Quyền trên mặt lộ ra vẻ tươi cười:

- Có những lời này của Hầu gia, Hứa Quyền biết nên làm như thế nào.

Dương Hoàng làm Anh Vũ Hầu, chấp chương việc quân cơ, có đại quyền điều động binh mã. Phụ thân Hứa Quyền là Mãng Hoang Hầu, càng là người quyền thế nhất trong quý tộc hầu. Lời nói của hai vị quân ngũ trọng thần, cơ bản liền quyết định tiền đồ mấy cái sĩ tử này ở trong quân. Bên nào nặng bên nào nhẹ, người sáng suốt liếc mắt tự biết. Truyện Đại Chu Hoàng Tộc copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChangioi.com

* tứ chi bách hài: tứ chi là chỉ 2 tay 2 chân, còn bách hài là trăm cái xương(toàn bộ số xương dù nhỏ hay lớn của 1 người trưởng thành bình thường).

*nhất thông bách thông: hiểu một điều liền hiểu ra trăm điều, ý nói khi bản thân đã thông suốt 1 vấn đề gì đó, những vấn đề liên quan đến nó sẽ trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

*một mẫu: một mẫu ở đây là 1 mẫu đất, tức là vào khoảng trên dưới 1ha(khoảng 10 ngàn m2).

Thinhbobo

Đại Chu Hoàng Tộc

171. Chương 167: Học Cung Chi Tranh

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

Hầu gia, chúng ta cũng không quấy rầy. Chuyện này, chúng ta sẽ làm được thỏa thỏa đáng đáng.

Hứa Quyền thi lễ, khoảnh khắc khi cúi xuống, trong mắt liền hiện lên một nụ cười đắc ý.

- Chờ một chút.

Dương Hoàng đột nhiên gọi bọn họ lại:

- Nơi này có chút đan dược hạ phẩm, là ta đánh chết hải tộc, từ trong tay bọn họ đoạt tới. Ngươi cầm qua, nói đây là ích lợi đầu tiên ta cho bọn hắn. Chỉ cần bọn họ cùng Phương Vân phân rõ giới tuyến, ngày sau sẽ còn cuộn cuộn không ngừng đan dược cùng công pháp!

Nói xong, Dương Hoàng đem mấy cái bình sứ bên trong có đan dược hạ phẩm bắn ra ngoài.

Hứa Quyền mừng rỡ, một phen liền tiếp được:

- Đa tạ Hầu gia. Ân uy đã đủ, nhưng có thêm mấy thứ này ta liền càng có nắm chắc!

Đám người Dương Khiêm, Lý Bình cũng vui mừng không tự kìm hãm được, đều thi lễ cúi đầu li khai. Anh Vũ Hầu đem mấy thứ này giao cho bọn hắn, đây không phải rõ ràng bọn họ có thể ưu tiên cảm đến chính mình lợi dụng sao.

“Thứ tốt a! Nước phù sa không lưu ngoại nhân ngọt*. Trong chốc lát, trước hường thể tử cầu thêm mấy viên.” Hai người cúi đầu, ánh mắt lóe ra, âm thầm đánh chủ ý. Truyện Đại Chu Hoàng Tộc copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChânGioi.com

- Ủm!

Dương Hoàng đem biểu tình hai người này nhìn ở trong mắt, cũng không thèm để ý. Đan được hạ phẩm với hần mà nói căn bản không có tác dụng gì.

Dương Hoàng phát phát tay, hạ lệnh đuổi khách:

- Các người đi đi.

- Vâng, Hầu gia.

Đám người Hứa Quyền sau khi rời khỏi, Dương Hoàng liền phái người gọi Chu Cát cùng Lưu Đỗ tới. Truyện Đại Chu Hoàng Tộc copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChânGioi.com

- Đại nhân, ngài tìm chúng ta?

Chu Cát cung thanh nói.

- Có phát hiện cái gì không?

Dương Hoàng hỏi.

- Phát hiện nhưng thật ra có một điều.

Chu Cát nói:

- Phương Vân trời sinh thể chất yếu nhược, rất khó tu luyện võ đạo, đây là một nguyên nhân khiến hần từ nhỏ không thích tu luyện võ đạo. Cũng bởi vì như vậy, sau khi hần bị Dương Khiêm cùng Lý Bình hành hung một bữa, lập tức bệnh nặng ba ngày.

- Khi bệnh nặng được hai ngày, Hoa Dương phu nhân từ Hoàng hậu nương nương nơi đó mời tới ngự y hoàng cung. Chúng ta đi tìm ngự y đó, theo vị ngự y kia nói, thời điểm hần vừa tới thì Phương Vân hít vào nhiều, thở ra ít, cho dù dùng thuốc hay kim châm cũng không thể cứu được! Đối với việc Phương Vân có thể sống lại, hần cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

- Hử?

Dương Hoàng nghe vậy, mày nhăn lại.

- Khi đó, vị ngự y này đã bảo Hoa Dương phu nhân nên chuẩn bị hậu sự. Nhưng không nghĩ tới, chuyện cách hai ngày, tới ngày thứ ba, Hoa Dương phu nhân đột nhiên mời một vị ngự y khác qua, lại mời hần xem bệnh cho Phương Vân.

- Nói tiếp.

Dương Hoàng nói.

- Vấn đề chính là ở trong này. Chúng ta phái người đi tìm vị ngự y thứ hai đó. Theo hần nói, Phương Vân chẳng qua là bị đánh, nghỉ ngơi một chút sẽ không sao, không đáng để lo. Trước sau hai vị ngự y, lại đưa ra chẩn đoán bệnh hoàn toàn bất đồng, phương diện này đã làm cho ta suy nghĩ sâu xa.

Chu Cát trầm giọng nói.

- Hoa Dương phu nhân là một người phụ nữ bình thường, không có khả năng có loại thuốc khởi tử hồi sinh này. Nếu có, vậy đã sớm cho Phương Vân ăn, mà không phải đợi cho ngự y tới khám. Về phần Tứ Phương Hầu, càng thêm không có khả năng. Khoảng cách giữa Man Hoang và kinh thành cũng không thể trong vòng ba ngày là có thể tới được.

Lưu Đỗ lúc này nói.

Dương Hoàng mắt lộ ra suy nghĩ, lâm vào trong trầm tư.

- Đại nhân, chúng ta còn có một cái phát hiện.

Chu Cát nói.

- Hử?

Dương Hoàng đột nhiên ngẩng đầu:

- Nói!

- Chúng ta còn lấy được một tin tức. Phương Vân bệnh nặng ngày thứ ba, trời mới tờ mờ sáng đã có người gõ Tứ Phương Hầu phủ đại môn. Cũng chính là vào buổi trưa ngày đó, Hoa Dương phu nhân phái người tiến cung, mời ngự y. Chúng ta hoài nghi người này chính là mấu chốt để Phương Vân khởi tử hồi sinh!

Chu Cát nói.

- Có tra được là ai không?

Chu Cát lắc đầu:

- Hầu gia, Tứ Phương Hầu ấn nhẫn rất sâu. Thời điểm đó, Phương gia còn không có tiến vào tầm mắt của chúng ta. Hơn nữa, lúc đó mới tờ mờ sáng, thấy không rõ lắm.

Cổ Phúc ở phía sau chen miệng vào:

- Cái này cũng không nhất định... Nói không chừng là hạ nhân trong Tứ Phương Hầu phủ trở về.

Chu Cát lắc đầu:

- Không phải. Theo người chứng kiến kia, hắn sở dĩ nhớ rõ chuyện này là bởi vì hắn chứng kiến người nọ ở thời điểm vào cửa, từ trong lồng ngực lấy ra một cái hộp gỗ tỏa ra ánh sáng rất chói mắt. Hơn nữa, cách rất xa, đều có thể ngửi được một mùi thơm lạ lùng, dày đặc! Truyện Đại Chu Hoàng Tộc copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChangioi.com

- Mùi thơm lạ lùng???

Mí mắt Cổ phúc nhảy nhẩy, hắn có gốc đến mấy cũng biết, người này khẳng định có vấn đề. Sớm không đưa, chiều không đưa, ở thời điểm Phương Vân bệnh nặng liền đưa qua. Hơn nữa sau khi đưa qua, Phương Vân lập tức liền khỏi bệnh. Không hề nghi ngờ, Phương Vân bệnh tình trước sau tưởng như hai người, khẳng định cùng người kia có quan hệ. Truyện Đại Chu Hoàng Tộc copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChangioi.com

Trong thư phòng một mảnh trầm mặc. Dương Hoàng từ từ nhắm hai mắt, vào lúc này, tam đại mưu sĩ đồng thời cảm giác toàn thân lạnh run, bên trong thư phòng độ ẩm đột ngột hạ xuống.

Cùng một thời gian, Dương Hoàng mở mắt:

- Toàn lực điều tra người kia, tìm ra hắn cho ta!

- Vâng, đại nhân!

Ba người cúi đầu, biết Dương Hoàng đối với vị thần bí nhân kia nổi lên sát tâm.

Ngày hôm sau, Dương Khiêm, Lý Bình đi theo Hứa Quyền, Cao Vi cùng Thái Phong ở phía sau nghênh ngang đi vào Học cung. Nếu muốn cảnh cáo đám sĩ tử đó, biện pháp cuối cùng chính là ở trong này.

- Dương Khiêm, Lý Bình.

Hứa Quyền quay đầu lại nhìn Dương Khiêm, đem một chiếc bình sứ có đan được hạ phẩm giao cho hắn:

- Chuyện này, liền giao cho các người đi làm!

Hứa Quyền dù sao cũng là thế tử Mãng Hoang Hầu, nếu tự mình đi làm vậy có chút không được tự nhiên. Chuyện này giao cho Dương Khiêm cùng Lý Bình, liền tốt hơn nhiều.

- Vâng, thế tử yên tâm, chuyện này giao cho ta! Truyện Đại Chu Hoàng Tộc copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChangioi.com

Dương Khiêm cao hứng tiếp nhận bình sứ. Hấn cùng Lý Bình đi đến một chỗ trong đình, nâng giọng kêu lớn:

- Tất cả mọi người tới đây. Anh Vũ Hầu có tin tức truyền xuống, các người đều nghe cho rõ, đây chính là quan hệ đến vận mệnh và tiền đồ của các người!

Mấy chữ “Vận mệnh tiền đồ” vừa nói ra, lập tức liền xuất hiện một cổ cảm giác làm người nghe kinh sợ, hơn nữa sự tình còn liên lụy Anh Vũ Hầu. Trong học cung, chúng học sĩ tử lập tức đi tới vây quanh. Chỉ một lát công phu, ngoài đình liền đầy ắp người. Truyện Đại Chu Hoàng Tộc copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChanGioi.com

- Nói đi, chuyện gì?

- Anh Vũ Hầu là quốc gia trọng thần, cùng chúng ta có cái gì quan hệ?

- Không phải cố ý tỏ ra vẻ chứ?

Chuyện Dương Khiêm cùng Lý Bình ngày đó bị Phương Vân làm cho nhục nhã sớm đã lan truyền. Hiện tại, cũng không còn bao nhiêu người sợ hai người này. Dương Khiêm cùng Lý Bình cũng biết chuyện nhà mình, bị nhiều người ồn ào như vậy cũng không tránh khỏi mặt đỏ tai nóng. Truyện Đại Chu Hoàng Tộc copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChanGioi.com

- Im lặng!

Trong đình, Hứa Quyền quát lớn một tiếng. Hấn vừa quát một tiếng, đám người lập tức an tĩnh lại. Vị thể tử này thân phận bất đồng, còn là có người bận tâm. Sau khi đợi đám người trở nên im lặng, Hứa Quyền ý bảo Dương Khiêm tiếp tục nói.

Có Hứa Quyền làm chỗ dựa, Dương Khiêm liền ít đi lo lắng rất nhiều, hấn một tay xoa xoa thắt lưng, một con người nhìn về phía đám người ngoài đình, chỉ trở, tư thế vênh mặt hất hàm sai khiến:

- Người! Người! Người! Đám người các người nghe cho kỹ, ta biết, trong đám người các người có không ít người đã đầu nhập vào Phương Vân, đầu phục Phương gia. Chẳng qua, các người đều nghe hết cho ta! Anh Vũ Hầu hôm nay nhờ chúng ta nói lại với các người, các người ai dám cùng Phương gia đến gần, chính là cùng Anh Vũ Hầu là địch!

- Anh Vũ Hầu hôm nay chấp chưởng việc quân cơ, quyền cao chức trọng. Hấn tuy rằng không đối phó được Phương gia, nhưng đối phó những sĩ tử như các người là chuyện rất dễ dàng. Anh Vũ Hầu nói như vậy, phạm là cùng Phương gia có liên lụy, nếu lập tức cùng Phương gia phân rõ giới tuyến thì còn kịp. Nếu khăng khăng một mực cố chấp, ngày sau, bên trong quân ngũ sẽ vĩnh viễn không có ngày nổi danh! Truyện Đại Chu Hoàng Tộc copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChanGioi.com

- Không chỉ như vậy, gia nhập Phương gia, cũng sẽ cùng Quý Tộc hầu chúng ta là địch. Hậu quả thế nào, các người chính mình ngâm lại đi sao!

Một bên, Lý Bình cũng phối hợp kêu lên. Hai người kẻ xướng người hoạ, nội dung nói chuyện cực có lực uy hiếp, đám người nhất thời trở nên yên tĩnh.

- Lời nói của bọn họ, các người cũng nghe thấy rồi chứ!

Trong đình, Hứa Quyền rốt cục mở miệng:

- Ta nghĩ trong các người không ít người đều đã biết, thế tử Bình Đình Hầu bởi vì Phương gia huynh đệ mà chết ở khu vực săn bắn Đông Giao. Vì Dương Bưu, chúng ta cũng sẽ không dung Phương gia huynh đệ*. Phạm là có quan hệ với Phương gia huynh đệ, chính là cùng tất cả quý tộc hầu chúng ta ở kinh thành là địch! Các người tự mình suy nghĩ một chút đi! Truyện Đại Chu Hoàng Tộc copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChanGioi.com

Nếu nói những lời nói của Dương Khiêm cùng Lý Bình mọi người còn có chút hoài nghi. Như vậy, những lời của Hứa Quyền không thể nghi ngờ là xác định tính thật sự những lời hai người đã nói.

Trong học cung, im ắng.

Anh Vũ Hầu, Mãng Hoang Hầu, Sơn Hà Hầu, Miên Tú Hầu..., một loạt những cái tên quan trọng gia nhập cùng một chỗ, không phải do mọi người không nặng nhớ.

- Đây là muốn chọn bên đứng a!

Rất nhiều người mí mắt run rẩy, trong lòng hoang mang rối loạn.

Hứa Quyền vừa lòng nhìn đám người trước mắt, lại mở miệng nói:

- Các người nếu cùng Phương gia phân rõ giới tuyến, đứng ở bên chúng ta cũng không phải không có chỗ tốt.

Nói xong, lấy ánh mắt ý bảo Dương Khiêm.

Dương Khiêm hiểu ý, mở bình sứ ra, lập tức một mùi thơm nhàn nhạt thoang thoang bay ra. Dương Khiêm đổ ra một viên dược hoàn, đặt ở lòng bàn tay, giơ lên:

- Các người nhìn kỹ. Đây chính là một viên đan dược hạ phẩm, là chỉ bảo để tu luyện võ đạo. Một viên đan dược này, ước chừng có thể so sánh với năm tháng khổ tu của các người. Nhớ kỹ, là khổ tu. Nói cách khác, ngày đêm không ngừng tu luyện! Chỉ cần các người phân rõ thị phi, đứng ở bên chúng ta, nguyện trung thành với Anh Vũ Hầu, ngày sau, loại đan dược này còn nhiều.

- Không chỉ như vậy.

Lý Bình lập tức phụ họa:

- Anh Vũ Hầu nói, chỉ cần cùng Phương gia phân rõ giới tuyến, gia nhập vào trong quân ngũ của hắn, ngày sau, đan dược, công pháp, cái gì cần có đều có!

- Ồ?

Lúc này, trong đám người phía sau truyền đến một tiếng cười lạnh không hài hòa:

- Không biết, loại đan dược này các người có hay không?

Thanh âm vừa rơi xuống, đám người tách ra, một gã sĩ tử khí tức mạnh mẽ đi ra, trong tay hắn nâng một quả đan dược xanh biếc như san hô, một cổ dược khí bốc lên, lượn lờ, hóa thành hình thái như hải triều. Một mùi thơm ngát đặc hơn từ viên đan dược này phát ra, trong chốc lát liền áp qua đan dược hạ phẩm trong tay Dương Khiêm. Truyện Đại Chu Hoàng Tộc copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChangioi.com

Người sáng suốt liếc mắt có thể nhìn ra, đan dược trong tay người sĩ tử này bất luận hình thái, dược hương hay dược khí cũng đều ở phía trên viên đan dược trong tay Dương Khiêm.

- Trần Liệt, người thật to gan! Người đây là muốn cùng Anh Vũ Hầu đối kháng, cùng chúng ta đối kháng sao?

Hứa Quyền giận tím mặt, trầm giọng quát.

- Thế tử quá lo lắng. Thế tử vừa mới nói, đan dược, công pháp, cái gì cần có đều có, ta chỉ muốn hỏi một lần, có loại đan dược này hay không mà thôi!

Trần Liệt cười nói, người này tự nhiên chính là một trong mấy tên sĩ tử ngày đó xuất phát đi theo Phương Vân rời khỏi kinh thành.

Phương Vân dự đoán được Dương Hoàng sẽ có hành động, cho nên để cho hắn cùng Sở Cường trở lại kinh thành. Sở Cường giao thư xong liền trở về, nhưng Trần Liệt lại lưu lại.

Dương Khiêm sắc mặt đổi đổi, nhưng hắn dù sao cũng có chút thông minh:

- Chẳng qua là một đan dược trung phẩm, có cái gì ghê gớm. Anh Vũ Hầu nơi đó, tự nhiên cũng có, chỉ có điều chúng ta không có mang tới mà thôi.

- Phải không? Vậy còn cái này?

Trần Liệt trong tay lại xuất hiện một viên đan dược, viên đan dược này đỏ như lửa, tản ra quang mang như hồng bảo thạch, bên trong đan dược còn có tiếng phượng hót. Đây rõ ràng là một viên đan dược thượng phẩm. Sắc mặt Hứa Quyền, Cao Vi, Tần Phong, Dương Khiêm, Lý Bình liền hơi hơi thay đổi.

- Còn cái này nữa?

Thanh âm chưa dứt, Trần Liệt trong tay lại xuất hiện một ngọn linh chi thảo vạn năm. Cỏ linh chi hồng như máu mào gà vừa xuất hiện, cả học cung được hương đều trở nên đặc hơn, phảng phất như tiến vào một mảnh dược phổ. Chúng học sĩ nhìn nhau hoảng sợ, Trần Liệt trong tay, cư nhiên có loại bảo vật này!

- Trần Liệt, xem ra, ngươi là cố ý quấy rối!

Hứa Quyền sắc mặt trầm xuống, như chim điều bay lên trời, liền muốn đem Trần Liệt thu thập...

*nước phù sa không lưu ngoại nhân ngọt: nghĩa bóng là những gì tốt đẹp mà bản thân có được chỉ cho những người bên cạnh, thân nhân mà không cho người ngoài.

*từ dung(dung nạp) ở đây có nghĩa là cùng 1 chỗ, không dung ở trong câu này được hiểu rộng là cho ra rìa.

Thinhbobo

Đại Chu Hoàng Tộc

172. Chương 168: Tông Nhân Phủ

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

- Hừ!

Trần Liệt khê cười lạnh một cái, bàn tay khê vẫy một cái thì vô số phù chú bay ra hiện thành một con cự hổ.

Kinh khí bắn ra bốn phía, Hứa Quyền từ không trung bắn ngược ra sau, thối lui liên tục bốn bước mới dừng lại. Khuôn mặt cũng trở nên xanh mét.

Xôn xao!

Đám người trong nháy mắt ồ lên, người nào cũng không ngờ rằng một người bình thường như Trần Liệt lại có thể đánh bại Hứa Quyền.

- Trận Pháp cảnh!

Người có hiểu biết thấy Trần Liệt xuất thủ tung ra vô số phù chú thì lập tức kinh hô lên.

- Hắn đi theo tiểu hầu gia chỉ có hai tháng mà đã lên đến Trận Pháp cảnh!

Những người có quen biết Trần Liệt thấy cảnh như vậy thì khiếp sợ không thôi. Tu vi của Trần Liệt vốn không tồi, nhưng tuyệt đối không phải là cao thủ, ít nhất cũng không phải thuộc hàng đứng đầu. Nhưng mà mới chỉ có hai tháng mà hắn đã lên đến Trận Pháp cảnh.

- Làm sao có thể!

Trong đám người, những người từng cùng với Trần Liệt giao thủ, hơn nữa còn đánh bại hắn thì giờ phút này trái tim của họ đang mãnh liệt co rút lại. Mới chỉ có mấy tháng thôi mà Trần Liệt đã bỏ xa họ ở phía sau.

Cái cảm giác nhìn người ta bước xa về phía trước còn mình dậm chân tại chỗ thì vô cùng khó chịu.

- Trần Liệt, ngươi lại dám động thủ với ta!

Âm thanh của Hứa Quyền lạnh như băng, giống như có thể phát ra hàn khí vậy.

- Thế tử nói quá rồi, là thế tử động thủ trước, Trần Liệt chẳng qua là xuất thủ tự vệ thôi!

Trần Liệt cười cái thi lễ. Ai nấy đều có thể cảm thấy được là hắn làm cái động tác này rất giả dối.

Hứa Quyền nghe vậy thì giống như là bị người khác tát một cái thật mạnh.

Trong lòng hắn vô cùng tức giận, nhưng hết lần này lại lần khác không thể nào tìm ra lý do bắt bẻ. Lấy thân phận của hắn thì vốn không cần phải tranh luận cùng Trần Liệt, chỉ cần xuất thủ dạy dỗ. Nhưng mà hắn lại ra tay đánh Trần Liệt trước thì lại khác rồi.

- Tốt, tốt! Trần Liệt, người quả nhiên là theo một chủ tử tốt nên lá gan cũng lớn hơn, ngay cả chúng ta cũng không để vào trong mắt! Hừ, biên hoang chiến tranh liên miên, một tên lính tốt coi chừng chết ở trên chiến trường!

Hứa Quyền âm độc nói, lời nói vô cùng uy hiếp. Anh Vũ hầu chấp chưởng Quân Cơ xứ, có thể tìm lý do gì để đều người đến địa phương có nguy hiểm lớn nhất để chiến đấu, lúc đó thì việc ‘Chết trận sa trường’ cũng không phải là không thể nào. Nghe thấy câu này thì sắc mặt Trần Liệt hơi đổi, nhưng sau đó cười lạnh nói.

- Tiểu hầu gia đã sớm đoán thế tử nói như vậy nên có dặn ta căn dặn thế tử một lời: Hắn đã có thể luận tội võ hầu một lần thì cũng có thể luận tội lần thứ hai; Hắn đã có thể làm cho Dương Bưu ở sẵn bắn Đông Giao gặp chuyện không may thì cũng có thể để cho ‘Dương Bưu’ thứ hai gặp chuyện ngoài ý muốn. Thế tử, cần phải tự đánh giá về mình lại! Truyện Đại Chu Hoàng Tộc copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChangioi.com

Hứa Quyền đột nhiên biến sắc, ngay cả Cao Vi, Tần Phong cũng biến sắc không thôi. Đây đúng là uy hiếp trắng trợn không chút che giấu nào. Lấy thực lực hôm nay của Phương Vân cùng tính tình vô pháp vô thiên của hắn thì đúng là có thể làm loại chuyện này!

Cao Vi, Tần Phong mà biến sắc thì đừng nói chi là đến Dương Khiêm, Lý Bình rồi. Mí mắt hai người này nhảy liên tục, tâm tình hoảng hốt, cái ý chí ban đầu cũng mất đi.

- Chúng ta đi thôi!

Hứa Quyền cũng không có tâm tư ở lại, Phương Vân có thể đoán trước là bọn họ sẽ đến học cung, đồng thời còn phái người đến trước để phá hoại. Phần tâm tư cùng mưu tính này đủ làm cho trái tim của Hứa Quyền phải lạnh lại.

Một người vốn tự cho mình có thể nắm chắc đại cục, có lòng tin đi đối phó đối phương, nhưng không ngờ đối phương lại sớm dự liệu trước rồi còn đề ra kế sách ứng đối. Cái cảm giác cười chê này đúng là sâu tận xương tủy!

- Ha ha ha.

Thấy đám người Hứa Quyền mặt mày tối đen, Trần Liệt nở nụ cười. Sau đó hắn quay đầu lại nhìn mọi người lớn tiếng nói.

- Ta cũng không có nói nhiều nữa. Tu vi của ta lúc ta rời khỏi kinh thành như thế nào thì mọi người đều biết, hôm nay tu vi của ta thế nào mọi người cũng nhìn thấy. Mà tất cả điều này đều là do đi theo tiểu hầu gia mà có được. Nên có lựa chọn như thế nào ta nghĩ trong lòng mọi người cũng có rồi! Truyện Đại Chu Hoàng Tộc copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChangioi.com

Nói xong câu này, Trần Liệt đi ra khỏi học cung.

Mà chờ sau khi người đã đi khỏi thì trong học cung thoáng cái đã ồn ào hẳn lên!

- Tiểu hầu gia thật lợi hại đó! Anh Vũ hầu có đan dược hạ phẩm thì hắn liền có đan dược trung phẩm, thậm chí thượng phẩm cũng có! Còn có linh chi tiên thảo nữa...

- Đúng là bất khả tư nghị a, Trần Liệt trước kia cũng chỉ là một sĩ tử bình thường mà thôi, hiện tại đã đến Trận Pháp cảnh rồi! Hắn đã có thể gia nhập cấm quân rồi đó!

- Chỉ trong mấy tháng đã lên tới Trận Pháp cảnh! Ta vốn còn đang do dự, nhưng giờ đã không còn rồi!

- Hừ! Các người phải suy nghĩ cho kỹ, gia nhập Phương Vân chính là đối đầu với Anh Vũ hầu. Tiên chi linh thảo đúng là tốt, nhưng các người phải còn mạng cầm mới được!

- Người muốn đe dọa ta à, Anh Vũ hầu nếu như lợi hại thì người nói hắn đi đối phó với Tứ Phương hầu đi!

Chúng sĩ tử nghị luận rồi rít không thôi, cũng không có ai chú ý tới có một gã sĩ tử lặng lẽ ra phía sau học cung rồi đi ra ngoài lên xe ra khỏi hoàng cung.

- Cái gì? Trong kinh thành xuất hiện chỗ có lượng lớn đan dược ư?

Trong phủ Tông Nhân, một gã nam tử trung niên sắc mặt lạnh lùng, da mặt trắng nõn chột vỗ bàn một cái, đứng lên.

- Vâng, đó là do Trần Liệt mang tới ạ. Phương Vân không chỉ có đan dược trung phẩm cùng thượng phẩm, thậm chí còn có rất nhiều linh chi tiên thảo! Mà Anh Vũ hầu cũng lấy ra không ít đan dược hạ phẩm!

Vị sĩ tử đang nói chuyện lo sợ. Hắn biết vị Mạnh Tử Khánh trước mắt này, Mạnh đại nhân là người của phủ tông nhân, địa vị vô cùng to lớn, tuyệt đối thuộc về nhân vật có thực quyền. Người nào cũng cho rằng phủ Tông Nhân chỉ chấp chưởng hình phạt đối với cung nhân, thái giám, tần phi, nương nương công chúa...nhưng không có bao nhiêu người biết rằng phủ Tông Nhân còn có chức vụ thay hoàng thất giám thị thiên hạ, canh phòng nghiêm ngặt việc thế lực ngoại quốc xâm nhập vào trong triều đình. Trong việc canh phòng nghiêm ngặt việc thế lực ngoại quốc xâm nhập vào trong triều đình thì mấu chốt chính là việc cấm đan dược ngoại quốc chảy vào trong thế tục. Nếu như không phải vì phụ thân hắn có chức vụ ở phủ Tông Nhân thì hắn cũng không biết những điều bí ẩn này.

Mạnh Tử Khánh lúc này đang ngồi ở trong đại đường, hai bên cho màn che phủ xuống bao phủ. Mí mắt Mạnh Tử Khánh buông xuống, lóe lên không thôi.

“Đan dược là đồ nghịch thiên, nếu như dựa vào nó thì sẽ có được lực lượng cường đại. Nếu như đan dược ở bên ngoài quá nhiều sẽ dẫn đến việc địch mạnh mà ta yếu.”

“Đây cũng chính là căn nguyên làm loạn triều đình. Cho nên từ trước tới giờ, sau khi triều đình đánh dẹp các tông phái xong thì liền nghiêm ngặt khống chế, đoạt lại toàn bộ linh đan diệu dược. Chỉ có những người có biểu hiện kiệt xuất mới có thể được hoàng thất ban tặng, đây cũng là một phương pháp khống chế lòng người của hoàng thất. Lần này trong học cung lại xuất hiện nhiều đan dược như vậy, lại còn có đan dược thượng phẩm, đây chính là phá hư quy củ của triều đình! Phải báo cáo lên đại nhân thôi.”, nghĩ tới đây Mạnh Tử Khánh chuyển ánh mắt lại, nhìn sĩ tử đang bò ngổm ở trên mặt đất, trầm giọng nói.

- Chuyện lần này người làm rất khá, ta sẽ nhớ kỹ. Chờ sau khi người được mười tám tuổi, người sẽ thay vị trí của phụ thân người, tiến vào phủ Tông Nhân.

- Tạ ơn đại nhân!

Tên sĩ tử này mừng rỡ đập đầu ba cái rồi mới lui ra ngoài. Chờ sau khi tên sĩ tử này lui ra ngoài thì Mạnh Tử Khánh mới đứng dậy, sải bước đi vào sâu trong phủ Tông Nhân.

Xuyên qua các đại điện to lớn. Ở chỗ sâu trong phủ tông nhân có hai tiểu cung nữ bạch y dung mạo xinh đẹp, tay đang cầm một cái quạt cung trì vũ thật dài, đang đứng ở cửa đại điện có hình báo kỳ lân. Truyện Đại Chu Hoàng Tộc copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChanGoi.com

Đi sâu vào trong cửa đại điện là tầng tầng màn che màu trắng, bên trong cùng có một cái giường bạch ngọc màu trắng. Trên giường bạch ngọc có tầng tầng cung sa màn che màu trắng, vô cùng xa hoa. Từ trong ấy có một cổ hơi thở như biển rộng mệnh mông truyền đến, cổ hơi thở này to lớn vô cùng, dường như cho dù có động tĩnh lớn đến đâu thì cũng không thể có chút rung động nào cả.

- Tông lệnh đại nhân, thuộc hạ có chuyện cầu kiến!

Mạnh Tử Khánh cũng không dám bước qua cửa, chỉ dám dừng ở chỗ hai tiểu cung nữ đang cầm quạt, nói.

- Nói đi.

Một âm thanh bình thản mà uy nghiêm từ trong cung sa màu trắng truyền đến. Ngay thời điểm âm thanh vang lên thì trong đại điện như có sóng biển triều dâng, âm thanh này vừa chấm dứt thì sóng biển dường như cũng ngưng lại. Truyện Đại Chu Hoàng Tộc copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChanGoi.com

- Hôm nay trong học cung xuất hiện không ít đan dược... Truyện Đại Chu Hoàng Tộc copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChanGoi.com

Mạnh Tử Khánh nói, liền đem tình huống trong học cung căn kê tự thuật lại.

- Đại nhân, hoàng thất đối với việc khống chế đan dược cực kỳ nghiêm minh. Cho dù là hoàng tử hoàng tôn thì trước khi hai mươi tuổi cũng cung ứng hạn chế. Có hoàng tử vẫn cho là đan dược trong thiên hạ chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, nhưng cũng không biết trong kho của hoàng thất thì đan dược chất chồng thành núi, tất cả đều có hơn nghìn năm tuổi. Đây là đều do cướp đoạt của các đại tông phái mà có được. Hoàng thất khống chế nghiêm ngặt như vậy chính là để phòng đan dược truyền ra ngoài dẫn đến họa. Nhưng lần này con thứ Phương gia cùng Anh Vũ hầu lại lấy đan dược ra dẫn dụ sĩ tử học cung, tuyệt đối không thể bỏ qua. Thuộc hạ đề nghị lập tức tiến hành cường chế, cấm đưa ra ngoài. Truyện Đại Chu Hoàng Tộc copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChanGioi.com

Về mặt Mạnh Tử Khánh hết sức nghiêm túc.

- Chuyện còn chưa nghiêm trọng như vậy.

Từ bên trong truyền đến một âm thanh của tông lệnh phủ Tông Nhân.

- Đan dược của Dương Hoàng có được là do hấn đoạt từ hải tộc, những thứ tiện chủng từ biển sâu này có thể luyện chế ra được bao nhiêu? Cho dù nhiều hơn chút thì cứ để Anh Vũ hầu thu lấy đi. Về phần Phương Vân thì chẳng qua là chiếm được từ trong tầng một, tầng hai của động phủ Bắc Minh thôi, số lượng đan dược thượng phẩm cũng cực kỳ hạn chế, không đáng để lo! Truyện Đại Chu Hoàng Tộc copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChanGioi.com Truyện Đại Chu Hoàng Tộc copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChanGioi.com

Âm thanh của tông lệnh đại nhân vô cùng nhàn nhã, dường như không hề bận tâm gì cả.

Mạnh Tử Khánh cũng khẽ giật mình, những tình báo mà Tông Lệnh nắm giữ so với mình nhiều hơn rất nhiều. Hấn mới chỉ nhận được tin tức Phương Vân chiếm được một lượng lớn đan dược, nhưng Tông Lệnh đã biết xuất xứ của đan dược đó rồi. Truyện Đại Chu Hoàng Tộc copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChanGioi.com

- Nhưng thưa Tông Lệnh, nếu cứ để con thứ Phương gia làm như vậy thì sợ rằng sẽ có ảnh hưởng đối với uy nghiêm của hoàng thất...

Mạnh Tử Khánh còn đang muốn nói gì thì đã nghe vị Tông Lệnh thần bí ở sau tấm màn lụa kia ra lệnh:

- Chuyện này người không cần phải quan tâm. Lan Thai Bí Uyển đã truyền tin tức ra, tình tượng ở chư thiên đã có biến hóa thành cảnh Quần Hồ Phệ Long. Thiên hạ tuy thái bình đã mấy trăm năm, nhưng những tông phái này há lại ngồi yên như thế! Hừ, cách mấy trăm năm thì những tông phái này lại nháo động một lần. Nhân Hoàng đã có lệnh tạm thời mặc kệ, đợi đến lúc tạo thành loạn thế thì nhất cử thu thập toàn bộ! Truyện Đại Chu Hoàng Tộc copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChanGioi.com

Âm thanh của Tông Lệnh vô cùng lãnh khốc, trong đó còn ẩn chứa cỗ hơi thở sát phạt nặng nề.

Tì!

Mạnh Tử Khánh cũng hít vào một hơi. Hấn gia nhập phủ Tông Nhân, trở thành người của phủ Tông Nhân cũng mới có hai mươi mấy năm, còn rất nhiều điển tịch bí mật còn chưa tiếp xúc tới. Nhưng hấn cũng là người cực kỳ thông minh, nghe thấy lời của Tông Lệnh thì lập tức liên tưởng được mấy trăm năm trước khẳng định cũng đã xuất hiện tình huống có lượng lớn đan dược xuất hiện, hơn nữa còn bị triều đình trấn áp xuống.

- Lan Thai Bí Uyển, đây đúng là muốn xảy ra chuyện lớn a!

Thiên hạ mặc dù đang trong thời kỳ thái bình, bên trong phủ Tông Nhân cũng vô cùng yên ắng. Nhưng Mạnh Tử Khánh có thể cảm nhận được một cỗ sát khí đầy máu tanh đang đập vào mặt

hamhieubiet

Đại Chu Hoàng Tộc

173. Chương 169: Tây Nhị Thành

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

- Hầu gia, chuyện chính là như vậy!

Hứa Quyền nói xong thì năm người đồng thời cúi đầu. Chuyện này đúng là bọn họ còn không có làm tốt.

Nghe xong lời của Hứa Quyền thì tam đại mưu sĩ cũng nhú mào, Dương Hoàng thì trầm tư không nói. Trong tay Phương Vân lại có đan dược linh thảo đúng là ngoài sự dự bị của hắn. Hắn mặc dù có đan dược thượng phẩm cùng linh thảo, nhưng đồ vật này lại quá trân quý, cho dù là hắn thì cũng cực kỳ có hạn, tuyệt đối không thể lãng phí ở trên người mấy sĩ tử bình thường này được.

- Các người ra ngoài trước đi!

Dương Hoàng vẻ mặt vô cảm nói, phát phát tay. Năm người thấy vậy liền lui ra ngoài.

- Tên Phương Vân này không đơn giản, hắn đã ngờ tới trước là chúng ta sẽ đến nên đã chuẩn bị.

Lưu Đỗ lắc đầu nói:

- Chúng ta đã xem thường hắn...

Thực ra Dương Hoàng cũng không cảm thấy bất ngờ, hắn đã nhận thua một lần trước Phương Vân ở Đại Lý Tự, đã sớm lãnh giáo sự lợi hại của đứa con thứ Phương gia này.

- Chu Cát, kế tiếp người có kế hoạch gì không?

Dương Hoàng nói.

- Đại nhân, mặc dù Quân Công Minh thất bại, nhưng đúng như lời đại nhân đã nói, một Quân Công Minh thì chẳng có gì quan trọng cả. Về phần các sĩ tử ở kinh thành, nếu đại nhân có thể có được toàn bộ thì đúng là tốt, còn không cũng không sao. Chỉ cần không phải toàn bộ theo Phương Vân thì sách lược của chúng ta đã thành công. Phương Vân tuy có chút thông minh nhưng nếu như đại nhân tự mình xuất thủ thì hoàn toàn có thể dùng một ngón tay đánh chết hắn, cho dù có thông minh hơn nữa thì cũng không có chút dụng võ.

Chu Cát nghĩ ngợi nói.

- Cái cần chú ý nhất chính là Tứ Phương hầu!

Mấy chữ 'Tứ Phương hầu' này vừa nói ra thì nhất thời hơi thở bên trong phòng gần như đọng lại! Đồng thời một cỗ âm khí lạnh lạnh cũng hiện lên.

Ngày Dương Hoàng phong hầu, Tứ Phương hầu chỉ dùng một thanh Thanh Long Yển Nguyệt Dao liền phá hủy toàn bộ không khí đặc thắng của bọn hắn. Lấy khả năng của Dương Hoàng, cho tới bây giờ vẫn để cho Phương Vân sống hoàn toàn là vì lo ngại Tứ Phương hầu.

Tứ Phương Hầu quá cường đại! Loại cường đại này giống như là một cây xương cá mắc ở trong cổ, làm cho người ta không thoải mái chút nào!

- Không sai, đại nhân, thuộc hạ cũng cho là Tứ Phương hầu mới là địch nhân chân chính của chúng ta. Còn Phương Vân thì chỉ cần gạt bỏ lòng chim của hắn, không để cho hắn phát triển trong quân là được. Hôm nay thì Trung Tín hầu đã đóng cửa ở nhà, sĩ tử học cung thì bị đại nhân kinh sợ, mục đích căn bản là đã đạt được.

Lưu đỗ mở miệng nói, thần sắc nghiêm túc:

- Mặt khác, tây bắc đang là đất có chiến tranh, lấy tốc độ tấn chức của Phương Vân thì rất có thể một khi xảy ra chiến sự thì hắn chỉ trong một thời gian ngắn có thể trực tiếp lên đến đại tướng quân, thậm chí là hàng ngũ vương hầu. Phương gia khi đó là một môn hai hầu, vô cùng bất lợi cho chúng ta! Cho nên, đại nhân phải nhanh một chút điều động hắn đi khỏi tây bắc, tốt nhất là đến địa phương nào đó không dễ lập chiến công!

- Không sai, quân đội Đại Chu được điều động luân chuyển liên tục, nếu đại nhân điều Phương Vân đi thì tuyệt đối không có người nào dám nói gì. Không chỉ như vậy, đại nhân còn có thể không tốn nhiều công sức mà mượn lần điều động này đưa Phương Vân vào trong tử địa!

Chu Cát phụ họa nói.

- Ồ?

Mắt Phương Hoàng sáng rực lên:

- Chu Cát, người muốn điều hắc tới chỗ nào?

- Tây Nhị thành!

Âm thanh vừa rơi xuống thì mắt của Lưu Đỗ cũng sáng rực lên.

- Quân sư quả nhiên lợi hại!

- Ha ha ha.

Dương Hoàng phá lên cười:

- Ba vị quân sư, cứ như các người nói đi sao!

.....

Tại An Tô thành.

- Quân Công Minh, khẩu quyết đưa cho, người nhớ kỹ rồi chứ?

Trên đại điện, Phương Vân nói. Hôm nay công lực của hắc thâm sâu, cộng thêm thân ở địa vị sao, thủ hạ cũng có đến mấy vạn, dần dần có uy nghiêm của kẻ làm tướng.

- Đa tạ chủ công, Quân Công Minh thề thần phục!

Thân thể to lớn của Quân Công Minh quỳ trên mặt đất, vẻ mặt cung kính nói. Lần này hắc đúng là thật tâm thần phục rồi

Hắc đem pháp môn luyện tinh hóa khí độc môn của mình cho Phương Vân, vốn cho là lần này lỗ nhiều rồi. Nhưng không ngờ rằng trong chớp mắt, Phương Vân đã giao lại một pháp môn làm cho Tinh Phách cường đại hơn.

Võ đạo của Quân Công Minh cao thâm, ánh mắt tự nhiên không giống người bình thường, chỉ nghe qua một đoạn thì lập tức biết đây là một pháp môn bồi dưỡng Tinh Phách nhất đẳng.

- Quân Công Minh, lấy năng lực của người thì làm đại tướng quân là dư dả. Nhưng mà hiện tại, long du nước cạn, ta chỉ là một Bình Bắc tướng quân nho nhỏ, cho nên người cũng chỉ có thể làm đô úy trước. Đợi ngày sau ta phong vương bá hầu thì sẽ để cho người làm đại tướng quân, thậm chí tiến thêm một bước giúp người lên ngôi vị vương hầu! Những thứ này là lời hứa của ta với người, người hãy nhớ lấy!

Phương Vân ngồi ở trên đại điện nói.

Tinh Phách Đại Thủ Ấn tổng cộng có hai mươi bốn đạo trận pháp, mỗi một trận đều có tác dụng cường hóa Tinh Phách. Dĩ nhiên Phương Vân không thể nào đem hết hai mươi bốn trận pháp truyền hết cho Quân Công Minh, hắc chỉ truyền cho bốn tầng ở phía trước.

Nhưng cho dù là bốn tầng phía trước, nhưng chỉ cần Quân Công Minh mỗi ngày rèn luyện đều có thể làm tăng lực lượng của hắc.

- Phương tướng quân. Quân Cơ xứ có quân lệnh truyền xuống, mong tướng quân ra nhận!

Lúc này, đột nhiên từ ngoài cửa truyền đến một âm thanh!

- Quân Cơ xứ? Hừ, lại là Dương Hoàng! Bản thân ta cũng muốn xem thử hắc giở thủ đoạn gì!

Chân mày Phương Vân nhíu lên:

- Đi nào!

Tiếng bước chân vang lên, một gã giáp sỹ nhẹ đi tới, khom người thi lễ một cái.

- Tướng quân, có lính từ Quân Xứ cơ tới, xin Phương tướng quân đón lệnh!

- Đọc!

Ánh mắt Phương Vân như điện, nhìn chăm chăm vào thị vệ, trầm giọng nói. Vị thị vệ này cũng không có chần chờ, lập tức mở ra kim cuốn, nói:

- Bình Bắc tướng quân Phương Vân nghe lệnh, hạn trong ba ngày phải đi đến Tây Nhị thành, phụ trợ trấn thủ Tây Nhị thành.

- Tây Nhị thành!

Nghe thấy cái tên này, mí mắt của Quản Công Minh nhảy lên, thần sắc chấn động.

- Hử?

Phương Vân trong lòng vừa động, lập tức cho thị vệ lui:

- Mật lệnh Quân Cơ xử lưu lại, người đi ra ngoài đi.

- Vâng, đại nhân!

Sau khi thị vệ đi ra ngoài, ánh mắt của Phương Vân rơi trên người Quản Công Minh nói:

- Nói đi, về Tây Nhị thành người có biết gì sao!

- Đại nhân, Dương Hoảng đây là muốn đưa người vào chỗ chết a!

Phương Vân vừa dứt lời, Quản Công Minh tiến lên một bước, ôm quyền, trầm giọng nói.

- Ủ? Tây Nhị thành có phải hay không có vấn đề gì? Người nói cho ta một chút.

Phương Vân nói.

- Đại nhân anh minh, cái Tây Nhị thành này, quả thật có vấn đề. Đi không được a

Dừng một chút, Quản Công Minh mất lộ ra thần sắc trầm tư:

- Lúc ta còn ở trong quân thì đã sớm nghe qua chuyện của Tây Nhị thành. Nơi đó là một thành trì của cửa ngõ châu, nhưng đồng thời đó cũng là địa phương cường thịnh nhất của các thế lực ngoại quốc, có rất nhiều tông phái ngoại quốc ở đó. Nhưng điều chân chính làm cho người khác cố kỵ chính là không phải là những tông phái ngoại quốc này mà là các tán tu. Nhưng người này làm việc toàn theo sở thích, giết người, cướp của không gì không làm được. Mấy vị thành chủ của Tây Nhị thành trong quá khứ chết đi cũng là trên tay của các tán tu này.

- Tây Nhị thành mặc dù cực kỳ bài xích đối với lực lượng triều đình, nhưng đối với thương nhân lại hoàn toàn không, hoàn toàn là tự do buôn bán, thậm chí còn có chút ít tông phái người bảo vệ các thương nhân này. Cho nên việc buôn bán ở Tây Nhị thành cực kỳ phát đạt, thậm chí so với các thành thị khác còn phồn vinh hơn. Cộng thêm việc triều đình ta vẫn vô phân trị cho nên mấy văn thần triều đình đối với mấy việc này cũng không biết. Mà quân đội chúng ta, từng có hai vị đại tướng quân có mười sáu long lực, từng cố gắng sửa trị Tây Nhị thành, nhưng kết quả là mình đầu mỗi cái một nơi, sau đó liền không có ai quản Tây Nhị thành này nữa. Càng về sau thì quân đội và thành chủ do triều đình phái tới cũng chỉ là tượng trưng mà thôi, còn chân chính khưởng chống chính là các tông phái.

- Mười sáu phi long lực!

Ánh mắt Phương Vân híp lại, nhân vật như thế đã là rất hiếm, vậy mà lại chết ở trong Tây Nhị thành.

- Đại nhân, địa phương đó đi không được a. Đại Chu hoàng triều chúng ta đánh dẹp không ít môn phái, cho nên có rất nhiều dư nghiệt của các môn phái này trốn ở Tây Nhị thành. Tây Nhị thành đối với binh lính Đại Chu chúng ta chính là địa phương nguy hiểm nhất! Dương Hoảng đây chính là muốn đưa chúng ta vào chỗ chết a!

- Tông phái! Hử!

Trong mắt Phương Vân hiện lên hàn quang.

- Dương Hoàng nếu như tự mình xuất thủ thì chính ta còn có kiêng kị mấy phần. Dù sao thực lực bây giờ của ta còn không có bằng hắn, nhưng mà chỉ bằng vào một Tây Nhị thành mà Dương Hoàng muốn mượn đao giết người thì cũng không khỏi quá coi thường ta rồi!

- Đại nhân, đây không phải là thời điểm hành động theo cảm tính a! Tây Nhị thành là nơi tập trung đệ tử các phái, không nói đến Địa Biến cảnh đi, chính là võ giả Tinh Phách cảnh cũng có rất nhiều. Ngoài ra còn có rất nhiều tu sĩ có kinh tài tuyệt diệu, những người này hoặc là có cơ duyên nhân được các truyền thừa của tông phái thượng cổ, hoặc là thân có đại khí vận, nhận được các thiên tài địa bảo cho nên thực lực hơn xa những người cùng tuổi. Ta ở trong quân cũng từng nghe được rằng ở Tây Nhị thành còn có cái võ giả bằng gì đó, trong đó có một bằng gọi là thanh niên tài tuần bằng. Các tông phái ở Tây Nhị thành còn định kỳ công bố ra. Ở Tây Nhị thành này, muốn mượn người giết ai cũng đều có thể dùng tiền mượn những người này đều được cả. Ta cũng đã từng xem qua cái thanh niên tài tuần bằng kia, không có ai trên đó mà dưới mười con phi long lực cả.

Quản Công Minh cố gắng khuyên can nói. Bình tĩnh mà xem xét, vị chủ công này đối với mình cũng không tệ lắm, hơn nữa tất cả còn có chung địch nhân là Dương Hoàng. Quản Công Minh không muốn Phương Vân phải đi vào chỗ chết.

Lông mày của Phương Vân nhướng lên.

- Quản Công Minh, người không nói thì thôi. Người vừa nói như thế thì chính ta cũng muốn đi tới đó một phen.

- Đại nhân! Chuyện này không thể lỗ mãng được a!

Quản Công Minh cố gắng khuyên.

- Không cần khuyên nữa.

Phương Vân khoát tay áo, bộ dáng đáng tin vô cùng.

- Quản Công Minh, ta hỏi người. Người đã từng tiếp xúc với Địa Bằng, võ giả trên hai mươi phi long lực trên đó nhiều không?

Quản Công Minh do dự một chút, rồi cũng nói ra sự thật:

- Cũng không phải người nào cũng thế. Võ giả hai mươi phi long lực vẫn là rất hiếm. Tinh Phách cảnh càng về sau thì càng khó gia tăng lực lượng, nếu không có cơ duyên lớn lao thì coi như đã chấm dứt.

- Lúc này nên đi là được rồi!

Phương Vân đứng lên:

- Võ giả chúng ta, quan trọng nhất chính là tinh thần cùng ý chí, càng gặp mạnh thì phải mạnh hơn! Nếu như ngay cả đối phó với dư nghiệt tông phái của một Tây Nhị thành còn không được thì tu vi võ đạo cũng đã là điểm cuối rồi. Huống chi đây là lệnh của Quân Cơ xứ, người dám không tuân sao?

- Cái này...

Quản Công Minh không yên chút nào.

Quân luật của Đại Chu hoàng triều, trái lệnh không tuân chính là chém đầu!

Thìnhbobo

Đại Chu Hoàng Tộc

174. Chương 170: Dương Hưng.

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

Phương Vân trong lòng biết rất rõ, Dương Hoàng đã sớm đoán chắc hắn tất phải đi! Quân lệnh như núi, đây là chuyện vãn đã đóng thuyền!

- Quân lệnh không thể trái, đi là phải đi, chẳng qua là phải đi làm sao thì đó lại không phải là việc của Quân Cơ xứ.

Ánh mắt của Phương Vân híp lại.

Hắn cũng không phải là mãng phu, Tây Nhị thành là phải đi. Chẳng qua là phải có định mưu trước, nếu như không có điều gì nắm chắc mà cứ nhắm mắt tiến tới thì chắc chắn đó lại là tử lộ.

- Đại nhân, quân lệnh như núi a! Tiểu tử Dương Hoàng kia đã viết rõ trong quân lệnh là trong vòng ba ngày phải bắt buộc đi! Nếu như cãi lời thì chính là làm trái quân lệnh a!

Nghe được lời của Phương Vân, Quân Công Minh vẫn cảm thấy bất an vô cùng.

- Không đúng rồi.

Phương Vân khoát tay áo:

- Có câu tướng ở bên ngoài bất tuân quân lệnh. Ngay cả lệnh của quân vương cũng có thể có lý do cự tuyệt, huống chi Dương Hoàng mới chỉ là Võ hầu.

- Đại nhân, ý của ngài là?

Quân Công Minh không hiểu nói.

- Nói lại với Quân Cơ xứ, ta bị nhiễm phong hàn, trong vòng ba ngày e rằng không thể lên đường được. Cần phải trì hoãn vài ngày mới được.

- Cái này...

Quân Công Minh vẫn cảm thấy không ổn...

- Hừ! Lý do mà thôi, quan hệ của ta và Dương Hoàng thì mọi người trong thiên hạ đều biết, cái ta cần chỉ là một lý do chứ không phải cần Dương Hoàng tin tưởng. Cũng giống như quân lệnh này của Dương Hoàng, chẳng qua là cần ta tuân lệnh mà đi, cũng không cần ta tin tưởng rằng đây chỉ là một đạo quân lệnh bình thường.

Phương Vân lạnh nhạt nói. Từ kinh thành tới đây phải mất hơn nửa tháng, đợi khi Dương Hoàng phái người tới 'xem bệnh' cho hắn thì hắn cũng đã sớm lên đường. Truyện Đại Chu Hoàng Tộc copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChânGioi.com

Ánh mắt Phương Vân lóe lên, vô số ý nghĩ xuất hiện trong đầu. Chỉ chớp lát sau, Phương Vân quát lên:

- Sở Cuồng!

- Có thuộc hạ.

Sở Cuồng lớn tiếng nói.

- Một lát ta sẽ viết ba phong thư! Phong thứ nhất truyền đến Man Hoang cách đây tám trăm dặm, phong thứ hai đưa đến Uyển thành cũng cách đây tám trăm dặm! Hai phong thư này hôm nay phải lập tức đưa. Còn phong thứ ba thì đưa đến mỏ Ba Lâm!

Phương Vân trầm giọng nói.

- Thuộc hạ tuân lệnh.

Một nén hương sau đã có hai phong thư từ phủ tướng quân lên đường, chia ra đưa đến Man Hoang cùng với Uyển thành cách An Tô thành không xa. Viết xong hai phong thư này thì nhất thời phủ đại môn tướng quân đóng lại, Phương Vân nói với mọi người là bị nhiễm phong hàn.

Khí lực của võ giả cường mạnh, nào có thể bị nhiễm phong hàn như vậy! Cái cố như vậy căn bản là không thể gạt được người nào, nhưng Phương Vân cũng không cần ai phải tin tưởng. Chuyện tình Tứ Phương hầu hạ lẽ đưa cho Anh Vũ hầu thì thiên hạ đều đã sớm biết. Trong An Tô thành, Phương Vân đang yên lặng suy nghĩ:

- Phụ thân, rốt cuộc là ngươi muốn làm cái gì đây?

Phủ tướng quân đóng quan bé môn, Phương Vân ngồi ở trên ghế kim khí, ánh mắt sáng như ngôi sao. Từ Phương hầu hạ lễ một thanh Thanh Long Yển Nguyệt Dao đưa đến cho Anh Vũ hầu phủ làm chấn động cả kinh thành đã sớm truyền đến tai của Phương Vân.

Phương Vân hiểu rõ cây đao này của phụ thân rõ ràng đã thay mình giải trừ một mối uy hiếp. Chỉ cần phụ thân còn một ngày đứng ở Man Hoang thì Dương Hoàng vẫn còn có điều kiêng kị. Cũng chỉ có thể thông qua phương thức mượn đao giết người này mà giết mình.

Đối với phụ thân, Phương Vân chỉ có một ấn tượng rất mơ hồ. Hắn thậm chí còn không nhớ rõ mặt của hắn, nhưng điều này không làm ảnh hưởng đến sự tin cậy của hắn đối với phụ thân. Từ việc phái Khổng Tước tới bảo vệ mình, đến việc đưa đao kinh sợ Dương Hoàng, phụ thân đã dùng phương thức của riêng mình chứng minh hắn đối với gia đình, đối với đại ca và mình vẫn luôn quan tâm và chăm sóc. Truyện Đại Chu Hoàng Tộc copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChangGioi.com

Nhưng càng như vậy thì lòng của Phương Vân càng mê hoặc. Hắn vốn tưởng rằng phụ thân cũng giống như các vương hầu khác đều có tu vi của Địa Biến cảnh. Nhưng phụ thân lấy phương thức của hắn đã chứng minh thực lực của hắn vượt xa sự suy đoán của Phương Vân:

- Rốt cuộc là vì nguyên nhân nào mà khiến cho Phương gia chúng ta nhà tan cửa nát!

Nghĩ đến thực lực của phụ thân nhưng cũng không bảo vệ được Phương gia, lòng của Phương Vân không khỏi run lên. Chuyện này còn phức tạp nhiều hơn so với sự tưởng tượng của hắn.

Phương Vân vốn cho là chỉ cần lực lượng của mình đủ cường đại là có thể làm cho Phương gia cửa nát nhà tan. Nhưng sau khi tu luyện võ đạo, tiếp xúc với nhiều tin tức xon g thì Phương Vân càng lúc cảm thấy chuyện này càng đáng sợ!

- Ta phải cường đại hơn, phải cường đại hơn so với phụ thân!

Trong đầu hiện lên ý nghĩ này, hai mắt của Phương Vân đóng lại. Cả đại diện lại rơi vào trong im lặng.

Cách kinh thành bốn mươi dặm, có một đoàn xe hơn ba mươi chiếc xe ngựa đang ở sơn lĩnh, chậm rãi đi. Ở trên chiếc xe ngựa trung ương của đoàn xe, Bình Đỉnh hầu Dương Hưng đang nhắm mắt suy nghĩ. Truyện Đại Chu Hoàng Tộc copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChangGioi.com

Hô!

Nhất thời có một trận gió lớn từ trên bầu trời tràn xuống, bão cát nhất thời tràn ngập khắp nơi.

- Hử?

Bình Đỉnh hầu bỗng nhiên mở mắt, trong ánh mắt phát ra một quang mang không tầm thường. Ở trong trận gió lớn này, hắn cảm thấy có một cỗ hơi thở tà ác cường đại dị thường.

Bì!

Ngoài xe ngựa, một gã hộ vệ bị gió cuốn qua, đột nhiên thân thể của hắn chấn động, miệng há to ra, hai mắt trợn trừng, nhất thời không thể động đậy được. Nhưng rất nhanh, một tiếng giòn vang ken két từ trong cơ thể của hắn truyền đến, tên hộ vệ này khôi phục khả năng hành động lại.

Trên mắt của hắn lộ ra vẻ kỳ quái, sau đó đột nhiên nhảy lên chiếc xe ngựa đồng xanh rồi bước vào trong xe, tiếp đó thoải mái ngồi xuống đối diện Bình Đỉnh hầu. Bình Đỉnh hầu khẽ nhíu mày, sau đó giãn ra:

- Thiên Tà tông tông chủ?

- Ủ!

“Hộ vệ” gật đầu:

- Hầu gia, thật cao hứng, người rốt cuộc đã nghĩ thông rồi! Truyện Đại Chu Hoàng Tộc copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChangGioi.com

Bình Đỉnh hầu lắc đầu:

- Phải thông qua phương thức này gặp mặt sao?

- Ừ!

Tông chủ Thiên Tà Tông gật đầu:

- Nhân Hoàng Đại Chu hoàng triều quá mạnh, trong vòng bốn mươi dặm ta cũng không có nắm chắc nhập vào trong hộ vệ của người mà không bị hấn phát hiện!

Mí mắt của Bình Đỉnh hầu nháy lên, nhưng cũng không nói gì đến chuyện này nữa, hấn nói tiếp:

- Ta hiện tại chỉ có một vấn đề. Lấy thực lực của Thiên Tà Tông các người, có thể hay không đối phó với Phương Dận?

Bình Đỉnh hầu trầm giọng nói:

- Đây là điều kiện tiên quyết để chúng ta hợp tác. Nếu như các người đối phó không được Phương Vân thì chúng ta cũng không cần hợp tác.

- Hầu gia, người nói thử xem.

Tông chủ Thiên Tà Tông lộ ra nụ cười chế nhạo:

- Thiên Tà Tông chúng ta được truyền thừa từ thượng cổ, so sánh với Đại Chu hoàng triều của các người thì còn tồn tại lâu hơn. Người cảm thấy chúng ta có đối phó được với Phương Dận hay không? Truyện Đại Chu Hoàng Tộc copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChangioi.com

- Đừng có nói mấy cái này, ta chỉ muốn lấy một câu trả lời chắc chắn, có thể hay là không? Truyện Đại Chu Hoàng Tộc copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChangioi.com

Bình Đỉnh hầu lạnh lùng nói.

- Có thể.

Tông chủ Thiên Tà Tông trả lời Bình Đỉnh hầu một cách chắc chắn.

- Nhưng mà thực lực của Phương Dận đã đến một cảnh giới cực cao, vô cùng nguy hiểm. Cho dù ta có tự mình xuất thủ thì cũng phải trọng thương! Hơn nữa, đánh chết Phương Dận còn chọc giận hoàng thất Đại Chu nữa. Nhưng hậu quả cùng thu hoạch tất nhiên không liên quan với nhau, nếu như hầu gia muốn chúng ta xuất thủ đối phó Phương Dận thì cần phải chứng minh giá trị của người đã.

Tông chủ Thiên Tà Tông nói: Truyện Đại Chu Hoàng Tộc copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChangioi.com

- Chúng ta không thể nào chỉ vì một câu nói của người mà đi đối diện với một nguy hiểm như Phương Dận. Ít nhất, người cần phải chứng minh là người đáng giá để chúng ta mạo hiểm như vậy!

Ánh mắt Bình Đỉnh hầu xoay chuyển:

- Người muốn ta chứng minh thế nào?

- Thành ý!

Tông chủ Thiên Tà Tông nói:

- Người cần cho chúng ta thấy người là một đồng minh đáng tin cậy, người trợ giúp chúng ta đạt được mục đích, đồng dạng chúng ta cũng sẽ giúp mình hữu của chúng ta đạt thành mục đích.

- Rất tốt, ta biết các người vẫn muốn đi sâu vào trong quân đội, ta sẽ trợ giúp các người việc này.

Bình Đỉnh hầu suy nghĩ một chút rồi nói.

- Đây chỉ là bước đầu tiên, còn chưa đủ để cho chúng ta đạt thành mục đích. Nhưng mà, vì hầu gia đã có tâm hợp tác cho nên để tỏ thành ý, ta sẽ phái người đưa tới cho hầu gia một chút đan dược cực phẩm cùng công pháp thượng cổ, giúp cho hầu gia đột phá cảnh giới trước mắt! Truyện Đại Chu Hoàng Tộc copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChangioi.com

Tông chủ Thiên Tà Tông nói.

- Ừ.

Bình Đỉnh hầu gật đầu.

Hai mươi năm tranh đấu trong quân đội, hần vẫn tự cho là thể lực hai bên ngang nhau, thiếu chút nữa còn có thể đánh ngã đối phương. Nhưng cuối cùng lại phát hiện địch nhân vẫn xem mình là con khỉ lấy để đùa giỡn, tư vị này thật đúng là không dễ chịu.

- Đúng rồi, trước đó còn một có một việc phải giải quyết.

Bình Đỉnh hầu nói.

- Chuyện gì?

Thiên Tà Tông chủ nhíu nhíu mày.

- Phương gia có một đứa con thứ tên là Phương Vân, đã phát hiện ra bí mật của ta rồi. Cái con tiện nhân ngu xuẩn kia lại phái Ngụy Duyên đi giết hần, chẳng những không thành lại còn chết bởi Phương Vân này. Ngay cả công phu cũng bị hần đoạt đi rồi. Đây là một sự uy hiếp rất lớn, nhưng ta không tiện tay xuất thủ, cho nên ta hi vọng Thiên Tà tông các người có thể làm chuyện này cho xong!

Bình Đỉnh hầu nói.

- Phương Vân. . . , chuyện này, ta đã biết. Người yên tâm đi, ta sẽ phái cao thủ bên trong tông đi đối phó hần!

Thiên Tà Tông chủ cười nói. Bình Đỉnh hầu bộ dáng không để ý của hần nhíu mày lại nói:

- Việc chúng ta hợp tác là rất trọng yếu. Ta hi vọng sẽ không xuất hiện bất kỳ cạm bẫy nào. Ta nhận được tình báo nói là Phương Vân ở An Tô thành đã đạt tới mười tám con phi long lực! Khi đối phó Phương Vân, ta hi vọng các người phái ra cao thủ Địa Biến cảnh để đề phòng vạn nhất!

Thiên Tà Tông tông chủ nghe vậy nhíu mày, nhưng mà hần cũng không có cự tuyệt:

- Được rồi, ta sẽ phái Cực Đạo tiên sinh ở gần An Tô thành đối phó hần!

Bình Đỉnh hầu lúc này mới lộ ra thần sắc hài lòng:

- Ta sẽ đợi tin tức tốt của tông chủ.

Tinh Phách cảnh cùng Địa Biến cảnh tuy chỉ cách nhau một cảnh giới, nhưng khoảng cách lại như trời và đất. Một cao thủ Tinh Phách cảnh đỉnh phong thì bình thường chỉ có mười con phi long lực, nhưng một khi bước vào Địa Biến cảnh thì kém nhất cũng là năm mươi con phi long lực, đây là một sự thay đổi hoàn toàn! Võ giả Tinh Phách cảnh được xưng là cao thủ, nhưng không được gọi là cường giả. Chỉ có tu vi đạt đến Địa Biến cảnh thì mới xứng đáng được gọi là cường giả! Đây chính là chênh lệch! Truyện Đại Chu Hoàng Tộc copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChangGioi.com

Vèo!

Một trận cuồng phong từ trong xe ngựa bay ra, bay vút lên bầu trời.

- Hầu, Hầu gia. . . , ta, ta tại sao lại ở chỗ này! Truyện Đại Chu Hoàng Tộc copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChangGioi.com

Tên hộ vệ cảm ý đối diện Bình Đỉnh hầu mặt đại ra, dần dần khôi phục lại, nhưng lại phát hiện mình ở trong xe của Bình Đỉnh hầu thì giật mình.

- Phế vật, đi ra ngoài!

Bình Đỉnh hầu nhíu nhíu mày, quát lên!

- Vâng vâng.

Tên hộ vệ khấn trương, vội vàng ra khỏi xe ngựa.

Địch Tộc tây bắc!

Trong doanh trường bỗng nhiên có một cổ cát vàng tụ thành một người mơ hồ. Khuôn mặt người này lộ rõ vẻ uy nghiêm cùng với hơi thở trầm trọng.

- Tông chủ!

Cực Đạo tiên sinh vội vàng đứng dậy, mang theo cao thủ Thiên Tà tông quỳ xuống.

- Ủ!

Tông chủ Thiên Tà tông cũng không có nói nhiều.

- Giao cho người một nhiệm vụ, con thứ của Phương gia đang ở An Tô thành, đợi khi hắn ra khỏi An Tô thành thì lập tức xuất thủ đánh chết!

- Vâng, tông chủ!

Cực Đạo tiên sinh tuy thấy có chút không đúng, nhưng cũng không dám cãi lời.

Cát vàng rơi xuống đất, hết thấy lại yên lặng.

Thinhbobo

Đại Chu Hoàng Tộc

175. Chương 171: Hết Thấy Đánh Chết.

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

Uỷển thành, một tòa thành cách An Tô thành khoảng tám trăm dặm.

Vì chỗ này cách Dịch hoang tây bắc cũng khá xa nên thành thị cực kỳ phồn hoa, đường xá đông đúc, mọi người đều mặc quần áo gấm ngọc.

Thành chủ Uỷển thành gọi là Hoàng Tuấn Ích, là người rất có địa vị trong tòa thành này. Nhưng mà, người có địa vị nhất lại không phải là hắn mà là Quách Bá Tể, còn được gọi là Thông Phụng đại phu, trước đây là quan nhị phẩm ở Tư Chính Các, nay đã cáo lão về quê. Người này năm nay đã bảy mươi sáu tuổi.

Vị Quách lão tiên sinh này sau khi cáo lão về quê liền ở trong khu rừng trúc tại Uỷển thành tây bắc xây dựng một túp lều tranh. Ngài ẩn cư ở trong đó, sống một cuộc sống bình dị hơn hai mươi năm, học vấn của người này vô cùng tinh thâm, rất được dân chúng ở Uỷển thành kính yêu.

Cộc cộc!

Tiếng vó ngựa ở bên ngoài nhà tranh vang lên. Rất nhanh đã có bóng dáng của một người mặc quân ngũ ở ngoài. Nhìn thấy tấm bảng treo ở ngoài rừng trúc “Không được gây ra tiếng động lớn.”, người đưa tin vội xuống ngựa đi tới.

Hôm nay lại là mùa hè, trong rừng trúc vang lên tiếng ếch kêu.

Người đưa tin quét mắt qua nhìn ngang, phát hiện thấy cỏ ở đây rất xanh mượt, so với đám cỏ ở bên ngoài thì đúng là xanh tươi hơn rất nhiều. Truyện Đại Chu Hoàng Tộc copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChânGioi.com

- Xin hỏi, Quách lão tiên sinh có ở đây không?

Người đưa tin đứng ở ngoài nhà tranh cung kính hỏi.

- Người là ai? Có chuyện gì không?

Một tiểu đồng tử mi thanh mục tú nghe thấy tiếng gọi, từ bên trong đi ra.

- Ta là người mang tin tức ở An Tô thành. Nơi này có một phong thư do Bình Bắc tướng quân Phương Văn viết, muốn cho ta giao cho Quách lão tiên sinh.

- Đem thư giao cho ta đi.

Đồng tử nhận lấy tin rồi bước vào trong.

Bên trong mái nhà tranh cực kỳ đơn sơ. Một lão giả đầu tóc bạc trắng đang ngồi ở trước bàn tỉ mỉ gọt rau quả xanh. Từng mảnh từng mảnh rau quả được gọt nhỏ rồi quăng đến một cái bình đen cách đó không xa, trong bình này không ngờ lại có vài đầu kiến đen rất to.

- Lão gia gia, có người đưa cho ngài một phong thơ.

- Ừ.

Lão giả khẽ gật đầu đáp một cái. Dem mảnh rau quả cuối cùng ném vào trong bình, lão giả rút cuộc quay đầu lại, mở phong thơ ra.

- Lão sư ở trên cao, sĩ tử Phương Vân kính dâng...

Thấy mấy hàng chữ này, chân mày lão giả khẽ giãn ra. Nho gia nặng nhất chính là việc tôn sư, một câu nói của Phương Vân vô hình trung làm cho hắn có hảo cảm hơn. Truyện Đại Chu Hoàng Tộc copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChânGioi.com

- Hoang đường, cực kỳ hoang đường, Đại Chu hoàng triều ta trị thế hơn một ngàn sáu trăm năm, quốc thái dân an, khắp nơi thanh bình. Không ngờ lại có nơi để cho người tông phái ngoại quốc nắm giữ ngôi thành chủ, còn giết chóc quan viên, thật là buồn cười!

Nhìn xong phong thơ, Quách Bá Tế Quách lão tiên sinh giận tím mặt. Công phu hàm dưỡng của Đại Nho rất cao, nhưng khi nhìn thấy phong thơ này thì hắn giận sôi không thôi. Nếu như nội dung phong thơ này là thật thì đúng là một sự mỉa mai với Nho gia.

Hai mươi năm trước, lúc hắn còn làm Thông Phụng đại phu của Tư Chính Các còn chưa nghe nói đến chuyện này. Nhưng phong thơ của Phương Vân lại làm cho hắn giận vô cùng, Nho gia không bao giờ chịu được chuyện thiên hạ hỗn loạn.

- Ta nếu như chưa nghe qua thì thôi, nhưng nếu đã nghe nói thì tất nhiên phải quản cái Tây Nhị thành này.

Quách lão tiên sinh đứng dậy:

- Thanh nhi, chuẩn bị hành lý cho ta...đến An Tô thành.

Phương Vân không ngại gió lạnh, đã đứng chờ ở bên ngoài sáu ngày. Đến ngày thứ chín nhận được tin Quách Bá Tế lão tiên sinh đã tới ngoài An Tô thành, Phương Vân lặng lẽ cho người đem Quách lão tiên sinh tới phủ tướng quân.

- Học sinh Phương Vân ra mắt lão sư.

Trong phủ tướng quân, Phương Vân bỏ khôi giáp ra, mặc một bộ đồ nho giả, lấy lễ sĩ tử bái lão sư đối với vị tiên sinh bảy mươi sáu tuổi này.

- Tướng quân nếu đã có lòng thì Quách mỗ nói gì cũng phải giúp tướng quân!

Quách Bá Tế mở miệng nói.

Phương Vân mừng rỡ:

- Có lão sư tương trợ, lo gì không thể nghiêm trị Tây Nhị thành! Lão sư đi xe một nhọc, mời người vào trong nghỉ ngơi một chút!

- Ừ.

Quách Bá Tế gật đầu.

Ngày thứ hai, Phương vân đi tới doanh khí giới lấy ra hai mươi bộ Phá Thần Nổ. Có mấy bộ Phá Thần Nổ này thì lòng tin của Phương Vân tăng lên rất nhiều. Phá Thần Nổ đúng là vương bài để đối phó với các cao thủ ngoại quốc.

Giờ thìn sáng sớm, Phương Vân tụ tập nhân mã đến mấy vạn người rồi hướng về phía Tây Nhị thành. Từ An Tô thành đến Tây Nhị thành, đại quân cũng phải cần ít nhất hai mươi ngày. Truyện Đại Chu Hoàng

Tộc copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChangGioi.com Truyện Đại Chu Hoàng Tộc copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChangGioi.com

Thời gian ngày từng ngày đi qua, trên đường cực kỳ bình tĩnh. Đội ngũ đến mấy vạn người lúc đi không thể nào tránh khỏi gây nên sự náo động lớn. Nếu như từ bầu trời nhìn xuống thì đoàn người giống như là một con rắn lớn, quanh co ở trong sơn lĩnh.

Phương Vân cùng Quách lão tiên sinh cùng cưỡi một chiếc xe ngựa. Những thời gian rảnh rỗi thì Phương Vân lại cùng Quách lão tiên sinh cùng nhau thảo luận Nho học.

Quách bá tể chìm đắm nho học mấy thập niên, bất kể là học vấn hay là tu dưỡng cũng không phải là một người như Phương Vân có thể so sánh được. Khi ở cùng một chỗ với vị lão tiên sinh này, Phương Vân dường như lấy lại tâm tình của người học trò kiếp trước.

- Người vốn có tính thiện, Nho học chính là làm cho người ta quay về tính vốn có, trở lại cái tính của con người. Khi đó nhân tính sẽ tiếp xúc với trời, cùng với thiên đạo tương thông với nhau. Khi học vấn đã sâu thì có thể giao cảm với trời đất.

Quách Bá Tế lấy thân phận lão sư dạy cho Phương Vân, nhưng những biểu hiện của Phương Vân lại làm hắn ngạc nhiên. Hắn vốn cho là Phương Vân là một võ tướng nên sự tôn kính chỉ là biểu hiện ở bề ngoài. Nhưng thời điểm tiếp xúc thì mới phát hiện ra học vấn của Phương Vân so với một số học sĩ hàn lâm của cao hơn, giống như là đã chìm đắm sâu trong học vấn rất lâu. Hai người một người dạy một người học, đều rất cao hứng. Đến ngày thứ ba, khi đội ngũ đi đến một tòa núi cao thì bỗng nhiên có dị biến xuất hiện. Truyện Đại Chu Hoàng Tộc copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChangGioi.com Truyện Đại Chu Hoàng Tộc copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChangGioi.com

Răng rắc!

Một tiếng vang thật lớn, đột nhiên có đất đá hai bên sườn núi bị phá vỡ rồi rớt xuống chân núi.

- Quả nhiên động thủ.

Trong lòng Phương Vân khẽ động, nhảy ra khỏi xe ngựa, quát lớn một tiếng.

- Quân Công Minh, ra tay cùng với ta! Chuẩn bị Phá Thần Nỗ.

Dường như là cùng một thời gian, Quân Công Minh cũng từ trong đám người bay lên trời.

- Băng Thiên Đại Thủ Ấn!

- Phách Sơn quyền!

Hai người nhảy lên không trung tung ra mấy quyền đã đem mấy tảng đá hóa thành phần vụn, thạch phần bay lá tả làm cho sương mù bay đầy trời.

- Tinh khí hồng trung mạng tử, chính là hắn! Mau giết chết hắn!

Ngay lúc cát sỏi tràn ngập thì bỗng nhiên có một âm thanh lãnh khốc vang dội khắp đỉnh núi.

Âm thanh vừa phát ra thì có hơn hai mươi thân ảnh mượn sương mù thạch phần từ không trung nhảy xuống, bàn tay vừa giơ lên thì đã có vài tiếng vang, các đám mây đen xuất hiện trong hư không, trong mây đen có vô số tà kiếm đang chém xuống.

Khi ở đại quân Dịch Hoang, bởi vì bận tâm bị thống soái Đại Chu nhận ra cho nên các cao thủ Thiên Tà tông đã bỏ hết các pháp khí. Còn hôm nay thân phận đã bị bộc lộ cho nên không cần che giấu nữa. Chỉ nghe tiếng vang oong oong lên, hơn hai mươi người có hơn hai mươi Thập Nhị Tà Kiếm Trận nghiêng tiết xuống, giống như là đang bổ tre vậy.

Rống!

- Lão tử dễ khi dễ vậy sao!

Quân Công Minh giận đến nổi hai mắt trợn tròn lên, không nói hai lời liền xuất thủ ra Vạn Cổ Hung Thú quyền, quyền ảnh bay khắp nơi, mỗi một quyền ảnh hóa thành một đầu hung thú viễn cổ. Bản thân hắn có

hai mươi con phi long lực, mỗi một đám xuất ra làm cho một thanh tà kiếm phải vỡ vụn. Truyện Đại Chu Hoàng Tộc copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChangioi.com

- Cùng các người liều đi.

Tay áo Phương Vân run lên, mười hai chuôi tà kiếm bay ra, mây đen cũng xuất hiện nhưng trong mây đen còn có tể đàn xuất hiện. Rõ ràng đây là mười hai tà thú tể đàn, Phương Vân lấy thực lực là mười tám phi long lực phát động cho nên uy lực so với đám cao thủ Thiên Tà Tông này cao hơn rất nhiều.

- Băng Thiên Đại Thủ Ấn!

Phương Vân tung một chiêu ra làm phá vỡ một lượng lớn tà kiếm, sau đó tà kiếm còn xuyên qua hai tên cao thủ Thiên Tà tông, hai tên cao thủ này còn chưa phát ra tiếng nào thì đã bị Phương Vân chấn thành phần vụn.

- Nhiếp Không Tà Trảo!

Một cái móng vuốt khổng lồ mang theo mây đen cuộn cuộn bắt đi hết các tà kiếm bị chấn vỡ ra ngoài. Đồng thời từ những phương hướng khác cũng xuất hiện ra các quyền ảnh khổng lồ, một cỗ lực lượng bài sơn đảo hải từ bốn phương tám hướng vọt tới. Nếu có câu nói song quyền nan địch tứ thủ thì chính là nói về cảnh bây giờ.

- Vu Ma!

Phương Vân ngay lập tức xuất ra Vu Ma, con Vu Ma khổng lồ gần trăm trượng này vừa xuất hiện thì Phương Vân liền ra ngoài!

- Băng Thiên Đại Thủ Ấn!

Chưởng ấn khổng lồ lại xuất hiện, lại có thêm hai tên cao thủ Thiên Tà Tông bị chấn thành phần vụn.

- Vạn Cổ Hung Thú quyền!

Quản Công Minh đạp thẳng trong hư không, khí thế mạnh vô cùng. Từng đạo Vạn Cổ Hung Thú quyền liên tiếp xuất thủ, hấn xuất thủ cực nhanh. Cộng thêm thực lực mười hai con phi long lực, chỉ trong chớp mắt đã có hơn mười người bị đánh thành trọng thương. Nhưng mà bản thân hắn cũng bị trúng mấy quyền, bị thương không nhẹ. Truyện Đại Chu Hoàng Tộc copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChangioi.com

- Đến đây đi, đến đây đi! Những tên phế vật như các người! Lão tử một người đã đủ giữ quan ải, vạn người cũng không thể khai thông. Giết! Giết! Giết!

Quản Công Minh lúc này vô cùng uy mãnh, như là thiên thần hạ phàm. Quản Công Minh bị thương thì càng thêm điên cuồng, chỉ trong chớp mắt đã có thêm mấy người bị hấn đánh thành trọng thương!

Vèo! Vèo! Vèo!

Trong đại trận, Chu Hân chỉ huy từng đạo Phá Thần Nỗ phá không ra. Tám tên cao thủ mười phi long lực bị Quản Công Minh làm trọng thương ứng phó không kịp, nhất thời bị Phá Thần Nỗ bắn thủng lồng ngực rớt xuống. Mới chỉ trong thoáng chốc mà Thiên Tà Tông đã tổn thất hơn mười tên cao thủ.

- Phương Vân, xem chiêu!

Đột nhiên có một âm thanh lạnh lẽo thấu tận xương tủy từ trong thiên địa truyền đến. Chỉ trong chớp mắt mà bầu trời đã xuất hiện mây đen cuộn cuộn, đồng thời còn có một bàn tay to màu đen từ bầu trời đánh xuống, chụp vào Phương Vân cùng Quản Công Minh.

Uy áp khổng lồ từ bốn phương tám hướng đánh tới. Lấy tu vi hiện giờ của Quản Công Minh mà cũng bị hơi thở này làm cho không thể động đây.

- Cao thủ Địa Biến cảnh!

Quản Công Minh hoảng sợ thất sắc. Có thể lấy hơi thở mà làm cho hắn không thể động đây thì cũng chỉ có cao thủ Địa Biến cảnh. Truyện Đại Chu Hoàng Tộc copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChangioi.com

Võ giả một khi đạt tới Địa Biến cảnh thì cũng như một bước lên trời, ít nhất cũng có năm mươi con phi long lực. Với lực lượng hiện nay của Quân Công Minh thì khi đứng trước Địa Biến cảnh cũng không là gì cả.

Uống!

Phương Vân toàn lực phát động, hai mươi con phi long khổng lồ bay ra. Thấy cảnh này thì các cao thủ Thiên Tà tông trợn mắt há mồm. Không trách được người này lại lợi hại như thế, vừa ra tay thì hải cẩu đã không còn, không có cách nào cứu chữa.

Phương Vân còn có thể nhúc nhích một chút, nhưng là vô cùng khó khăn. Hắn mặc dù có hai mươi phi long lực nhưng so với Cực Đạo tiên sinh thì cũng còn thua hơn một nửa!

- Giết!

Các cao thủ Thiên Tà tông còn lại thấy thế mừng rỡ, vội vàng ra tay phối hợp với Cực Đạo tiên sinh đánh về phía Phương Vân cùng Quân Công Minh, tình thế nhất thời nguy hiểm vô cùng! Truyện Đại Chu Hoàng Tộc copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChânGiới.com

Ngay lúc này đột nhiên có một tiếng quát tức giận từ trong xe ngựa tại sơn cốc truyền đến.

- Nghiệt chương! Làm càn vô cùng, các người lại dám ám sát quan quân triều đình!

Ầm thanh vừa rơi xuống thì bên trong khuôn viên trăm dặm có tiếng sấm ù ù, một cỗ khí chí dương chí cương trong thiên địa tụ tập lại, hạo hạo đặng đặng hướng tới sơn cốc này.

- Cao thủ Nho gia!

Hơn hai mươi tên cao thủ Thiên Tà tông còn sót lại cảm nhận được cỗ khí thế đang cuộn cuộn mà đến giống như thiên phạt thì sợ đến nỗi muốn vong hồn xuất khiếu.

Đại Nho Đại Chu hoàng triều là khắc tinh của tất cả tà đạo trong thiên hạ. Bọn họ làm sao cũng không ngờ rằng bên trong chiếc xe ngựa nhỏ kia lại có một tên Đại nho triều đình!

Ầm!

Cả tòa núi bị chấn động, hơn hai mươi tên cao thủ mười phi long lực của Thiên Tà tông bị chấn thành bụi bay, ngay cả bàn tay to màu đen do Cực Đạo tiên sinh hóa ra cũng bị chấn nát...

minhchinh555

Đại Chu Hoàng Tộc

176. Chương 172: Binh Lâm Tây Nhị Thành.

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

- Không ổn rồi, ta không muốn chết, ta không muốn chết!

Ở trên một ngọn núi cách đó mấy chục dặm, Cực Đạo tiên sinh chật vật chạy trốn, điên cuồng chạy trốn! Trong lòng hắn lúc này vô cùng hoảng sợ bất an, như là chó nhà có tang!

- Tại sao có thể như vậy? Đại nho triều đình sao lại ở nơi này? Làm sao lại có a? Hoàn toàn không hợp lý a!

Cực Đạo tiên sinh chưa bao giờ cảm giác thấy tử vong lại gần hắn như thế. Bộ dáng tỉnh táo trí giả phong độ của hắn hoàn toàn mất hết không còn gì. Lúc này hắn chỉ cảm giác thấy lỗ chân lông toàn thân của hắn đau đớn vô cùng.

Một cỗ khói xanh nồng đậm trên người hắn toát ra, đó là huyết nhục trên người hắn bị hạo nhiên chính khí thiêu cháy thành than, Cực Đạo tiên sinh đã không còn cảm giác được bàn tay của mình nữa, ngay cả trước mắt cũng dần trở nên mơ hồ, đó là hiện tượng ánh mắt bắt đầu bị thiêu đốt. Cực Đạo tiên sinh chưa bao giờ sợ hãi như vậy!

Đại Nho Đại Chu hoàng triều chỉ cần quát một tiếng là có thể triệu tập cương khí của thiên địa trong phương viên trăm dặm. Đây cũng không phải là đối kháng cùng người nữa mà là cùng hạo nhiên chính khí trong thiên địa trong phương viên trăm dặm đối kháng. Chính là cùng với trời đối kháng! Cực Đạo tiên sinh mặc dù có tu vi cao thâm nhưng cũng không có cách nào đối kháng được với hạo nhiên chính khí kinh khủng như thế!

Từ ngày xưa, kể từ vô giả xuất hiện, sau khi đạt đến cảnh giới Nguyên Khí cảnh thì nguyên khí thiên địa đã quán triệt toàn thân, tuy hai mà một. Mà các tu sĩ tà phái sợ nhất không phải là các cao thủ chính phái mà chính là các đại nho triều đình.

Những đại Nho này học vấn vô cùng tinh thâm, tu dưỡng thân tính cũng cao vô cùng. Thân thể của họ mặc dù gầy yếu nhưng tính tình cương trực lại quán triệt toàn thân, cùng với trời đất dung hợp với nhau. Mặc dù bọn họ không có lực lượng dời núi lấp biển, tuổi thọ cũng chỉ quá trăm năm, nhưng một tiếng quát của họ lại có thể điều động hạo nhiên chính khí trong phương viên trăm dặm.

Dưới khí tức chí dương chí cương hạo hạo đang đang này, tất cả các tu sĩ tà đạo đều phải hôi phi yện diệt. Cho dù là các tông chủ của các đại tà phái, tuy có thể trấn áp được một chút đại Nho triều đình, nhưng nếu đụng tới một số cổ Nho đã hơn trăm tuổi thì cũng chỉ có cách bỏ chạy.

Ở trong kinh thành có một số đại Nho, lão Nho trường kỳ ngồi một chỗ như tượng đá trấn áp khắp kinh thành, cho nên tu sĩ tà phái không bao giờ dám tới đó khiêu khích.

- Phương Vân a Phương Vân, chỉ cần ta thoát được thì ta sẽ không bao giờ bỏ qua cho người!

Cực Đạo tiên sinh đã không còn nhìn thấy gì nữa rồi, ánh mắt của hắn đã không còn thấy nữa, bộ dáng cực kỳ đáng sợ. Giờ khắc này, trong tim của hắn đối với Phương Vân là một sự oán độc, nếu như không phải Phương Vân mời tới đại Nho triều đình thì hắn cũng sẽ không phải biến thành bộ dáng như vậy.

- Chẳng lẽ ta cứ như vậy mà chết đi sao? Ta không cam lòng a!

Cực Đạo tiên sinh lúc này toàn thân đã đen như than, từ không trung rơi xuống đất, hắn cảm giác được mình gần chết đến nơi rồi.

- Haizzz!

Bỗng nhiên có tiếng thở dài của Thiên Tà tông chủ vang lên trong thiên địa. Trong chớp mắt đã có một cỗ khói đen cuộn cuộn có ẩn chứa cỗ khí kinh chí âm chí tà trong thiên địa trào vào trong cơ thể Cực Đạo tiên sinh, chống đỡ hạo nhiên chính khí trong cơ thể hắn.

- Kế hoạch đánh chết Phương Vân tạm thời buông tha đi. Sau khi trở về ta sẽ chuẩn bị cho người một thân thể mới, người chuẩn bị đoạt xá đi!

Âm thanh vừa phát ra thì một bàn tay to như ngọn núi từ trong hư không chạy ra, sau đó tóm lấy Cực Đạo tiên sinh gần như đã bị cháy đen thu vào trong hư không.

Ngoài trăm dặm, Phương Vân dựa vào mười hai tà thú tể đàn có mây đen che giấu, thuận thế đánh giết hết mấy tên cao thủ Thiên Tà tông, bí sách lấy được thì thu vào trong ngực. Còn mấy kiện pháp khí của hắn bởi vì có ẩn chứa tà khí quá nhiều nên đã bị hạo nhiên chính khí chấn nát hết: “May mà công pháp tà đạo ta tu luyện đã sớm vất đi hết, nếu không ta cũng đã bị trọng thương!”

Phương Vân mặc dù lúc ở mỏ Ba Lâm đã thấy qua uy lực của hạo nhiên chính khí Nho gia, nhưng khi thấy lần nữa thì vẫn bị kinh tâm. Cao thủ như Cực Đạo tiên sinh khi đối mặt với nó vẫn phải chạy trốn chết.

- Cũng không biết tên Cực Đạo tiên sinh này đã chết chưa?

Bình phục lại tâm tình, Phương Vân cùng Quân Công Minh từ không trung rơi xuống. Quân Công Minh leo lại trên lưng ngựa, thuận thế từ trong lòng ngực lấy ra linh chi vạn năm, xé lấy một miếng bỏ vào trong miệng, nhai nhai một hồi rồi nuốt xuống trong bụng. Còn Phương Vân lúc này đã trở vào lại trong buồng xe, khom người thì lễ một cái:

- Cảm ơn lão sư tương trợ!

Quách lão tiên sinh lắc đầu, nói:

- Thật là quá quái, những tên tà đạo này lại dám cản đường chặn giết quan binh, đây đúng thật là vô pháp vô thiên. Ta nếu không ở đây thì thôi, nhưng nếu đã ở đây thì phải đem những hạng người yêu ma quỷ quái này trừ đi!

Nho gia dạy làm người phải chính trực, quang minh chính đại, mắt không chịu được những thứ yêu ma quỷ quái. Đối với Nho gia mà nói, người trong tà phái chính là hạng người như vậy.

- Lão sư, người vừa rồi cũng đã nhìn thấy. Chúng ta vừa mới rời đi khỏi An Tô thành không lâu thì đã bị phục giết, lần này đến Tây Nhị thành e rằng hung hiểm vô cùng. Đến lúc đó, mong lão sư ra tay tương trợ.

Phương Vân thành tâm nói.

- Ủ.

Quách lão tiên sinh gật đầu:

- Nếu quả thật như người nói thì chuyện này kiểu gì ta cũng xen vào.

- Toàn quân nghe lệnh, tiếp tục đi về phía trước.

Phương Vân ra lệnh một tiếng, đại quân tiếp tục đi về phía Tây Nhị thành. Có lần tập kích này, mấy vạn đại quân đặc biệt đề cao cảnh giác, nhất là Phá Thần Nỗ, hầu như lúc nào cũng lên cung cả. Thời gian từng ngày cũng trôi qua, dọc đường đi cũng bình tĩnh vô cùng.

Hai mươi ngày sau, đại quân rút cuộc cũng đã tới gần một cái thành trì nhỏ cách Tây Nhị thành mấy chục dặm. Tòa thành này là nơi phải đi qua nếu muốn đến Tây Nhị thành. Tám vạn đại quân dừng lại ở tòa thành trì này hai ngày để nghênh đón một chi quân đội từ mỏ Ba Lâm đến.

- Ra mắt đại nhân! Năm mươi chiếc Phá Thần Nỗ đã được đưa đến, xin đại nhân tiếp nhận!

Một gã giáp sỹ đứng trước Phương Vân, cung kính nói. Chi quân đội này có khoảng trăm người, hộ tống năm mươi chiếc Phá Thần Nỗ một đường tới đây.

- Rất tốt! Thay ta cảm ơn tướng quân Lý Ngọc. Nếu như Phá Thần Nỗ đã được đưa đến thì các người quay về mỏ Ba Lâm đi! Sở Cuồng, cho bọn hần mỗi người mấy xâu tiền Tam Hoàng!

Phương Vân nói.

- Vâng, đại nhân!

Sau khi sắp xếp những giáp sỹ từ mỏ Ba Lâm này tốt, đại quân nghỉ ngơi thêm ở tòa thành này nửa ngày. Sau đó toàn bộ liền đi đến Tây Nhị thành.

Tây Nhị thành là đất phồn hoa, trên đường thương nhân lui tới rất nhiều. Một chi quân đội khổng lồ như vậy sớm đã được mọi người chú ý.

- Triều đình lại phái đại quân tới rồi!

- Xem ra lần này lại có mưa gió rồi đây!

- Cũng không biết chi quân đội này có thể chống đỡ được bao lâu!

Thương nhân xung quanh nghị luận không thôi.

Phương Vân cũng không thèm để ý những người này. Khi còn cách Tây Nhị thành hơn mười dặm, Phương Vân ra mệnh lệnh:

- Đại quân xếp thành phương trận, đưa kỳ hiệu ra phía trước. Phá Thần Nỗ ở bên cạnh, toàn bộ đi tới!

Âm thanh vừa phát ra thì một cây kỳ hiệu to lớn đưa ra phía trước, bay phấp phới trong gió, trên kỳ hiệu có một chữ 'Phương' to lớn. Đồng thời mấy vạn người chỉnh tề nện bước, toàn bộ đi tới. Nhất thời đất rung núi chuyển, tiếng vang khổng lồ vang dội tứ phương, một cỗ hơi thở mạnh mẽ phóng lên cao.

Rất xa, một ngọn thành trì khổng lồ đập vào mắt. Tường cao trăm thước, dưới ánh sáng mặt trời tỏa ra ánh sáng chói mắt. Bên trong thành đường phố lộng lẫy, phố xá nhộn nhịp, người đi đường đông đúc vô cùng.

Phương Vân lúc này ngồi trên một con ngựa đen nhánh, nhìn xa xa về phía trước. Chỉ thấy ở tòa thành phía trước có vô số người. Hơn nữa còn có nhiều cao thủ nước ngoài bay vút lên đằng không như đang đi trên đất bằng. Nơi này dường như đã biến thành một tòa thành trì của tông phái nước ngoài.

Lúc này, động tĩnh ở ngoài thành đã sớm kinh động vô số cao thủ. Từng bóng người đi lên tòa thành nhìn xuống đại quân phía dưới.

- Tây Nhị thành, người trong chánh tà cùng nhau nghe lệnh.

Phương Vân ngồi ở trên lưng ngựa, cao giọng nói lên, âm thanh truyền đi khắp Tây Nhị thành.

- Ta là Bình Bắc tướng quân Phương Vân, ngay hôm nay tiếp quản Tây Nhị thành. Bắt đầu từ hôm nay Tây Nhị thành nghiêm cấm ra đường vào ban đêm. Người dám cãi lệnh, giết không tha.

Lúc loạn thế thì phải dùng binh phạt mà trị. Tông phái ở Tây Nhị thành rất phức tạp, Phương Vân đã sớm có chủ ý dùng thủ đoạn lời đình để trấn áp!

- Hừ! Chỉ là một Bình Bắc tướng quân mà cũng dám nói ra ba chữ ‘giết không tha’, đúng là không biết chữ chết viết như thế nào.

Một âm thanh châm chọc từ trên cổng Tây Nhị thành từ xa truyền tới.

- Người nào?

Chân mày Phương Vân giương lên:

- Nếu có can đảm thì ra đây!

- Hừ! Lại còn muốn cấm ra ngoài vào ban đêm, quả đúng là không biết trời cao đất rộng! Ta bây giờ sẽ giết người để cho Đại Chu hoàng triều biết cái gì gọi là lấy đầu địch trong vạn quân!

Âm thanh vừa phát ra thì có một bóng ảnh từ trên tường thành ập xuống, thế tới như tia chớp đánh về Phương Vân trên lưng ngựa. Dường như là đồng thời, lại có thêm mấy bóng ảnh nữa phóng ra, ánh đao trong tay sáng lên hừng quang chí cực, hiển nhiên cũng là nhân vật ngang ngược.

- Hừ! Không biết sống chết!

Phương Vân cười lạnh một tiếng, cũng không có ý xuất thủ, vung tay lên. Khoảng trên một trăm chiếc xe ngựa phía sau, các tấm màn vải được lật lên. Từng chiếc Phá Thần Nỗ hiện ra, đầu mũi tên lóe sáng phát ra hừng quang.

- Phá Thần Nỗ!

Các cao thủ tà phái phóng ra thất kinh, nhưng lúc này muốn lui về thì đã không còn kịp nữa rồi. Cả bọn cắn răng một cái, định xung phong liều chết tới.

Vèo! Vèo! Vèo!

Từng âm thanh như lời đình phát ra, hơn trăm cỗ Phá Thần Nỗ bắn ra, từng mũi Phá Thần Tiễn nhất loạt xuyên thấu qua từng tên cao thủ ngang ngược, trên mỗi tên trúng hơn mười mũi tên. Lực lượng khổng lồ còn bắn cả năm người dính chặt trên tường Tây Nhị thành.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn mà tất cả mọi người trên tường đều hoảng sợ biến sắc! Không ngờ chỉ quân đội này lại trang bị hơn trăm cỗ Phá Thần Nỗ!

Cùng lúc đó, ở bên trong Tây nhị thành, ở gần sát cửa thành có một quán tửu lâu. Ở đây đang có hai gã thanh niên tương đối anh tuấn ngồi uống rượu.

- Hử?

Nghe thấy âm thanh Phá Thần Nỗ, lỗ tai của hai thanh niên bạch y hơi giật giật, sau đó cười lạnh một tiếng:

- Ta đang tự hỏi là vì sao mà tên Bình Bình tướng quân này lại to gan như vậy! Thì ra là ý vào hơn trăm cổ Phá Thần Nỗ! Chẳng lẽ hẳn nghĩ rằng chỉ cần dựa vào Phá Thần Nỗ của Đại Chu hoàng triều là có thể vô địch sao?

Người trẻ tuổi đối diện hơi hơi nhú mày, để chén sứ màu trắng xuống:

- Khổng huynh, người muốn làm cái gì?

- Hừ! Ta muốn tháo cái thủ cấp của tên Bình Bắc tướng quân này xuống! Không biết Trần huynh có hứng thú đi cùng?

Người trẻ tuổi mặc bạch y họ Khổng nói.

- Khổng huynh, trong Tây Nhị thành có rất nhiều cao thủ. Muốn thu thập tên Bình bắc tướng quân Phương Vân này cũng không tới phiên chúng ta. Lần này cần gì phải làm vậy?

Người trẻ tuổi họ Trần lắc đầu, khuyên giải nói.

- Hừ! Người không dám đi coi như xong!

Người trẻ tuổi bạch y lạnh lùng nói. Bàn tay vỗ trên bàn một cái, để lại một chuôi tiền Ngũ đế, sau đó bay ra ngoài.

- Đồ con kiến con hôi bình thường, chỉ là một đồng sắt vụn mà cứ tưởng mình là vô địch! Hôm nay ta sẽ cho người biết cái gì gọi là trời cao đất rộng!

Âm thanh ù ù vang dội tứ phương....

Thinhbobo

Đại Chu Hoàng Tộc

177. Chương 173: Lập Uy.

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

- Không ổn rồi, ta không muốn chết, ta không muốn chết!

Âm thanh vừa rơi xuống thì một đạo thân ảnh nhảy lên cao vào giữa không trung. Chỉ trong nháy mắt, người này đã từ trên trời giáng xuống, khi đến giữa đường thì bàn tay hóa chưởng mang theo tiếng sấm lôi đình, lấy thế lôi đình vạn quân đánh về Phương Vân:

- Mười bốn con phi long lực!

Phương Vân ngẩng đầu lên, nhìn thấy mười bốn con phi long lực sau lưng người trẻ tuổi bạch y này đang điên cuồng vũ động thì trên mặt hiện lên nụ cười lạnh:

- Ai cũng không được xuất thủ!

Phương Vân ngăn trở binh sĩ phát động Phá Thần Nỗ, thân hình thoáng một cái đã hiện ở không trung.

Rống!

Tiếng rống ngâm rung trời, một con thanh long dài mấy trăm trượng từ mặt đất bay lên xông vào trong hư không, khi đang đến thì đột nhiên gấp lại đụng vào chưởng thế của người trẻ tuổi.

Ầm!

Thanh long cùng bàn chưởng đều đồng thời biến mất, Phương Vân lấy một tư thái bá đạo đạp trên người trẻ tuổi, lấy thế lôi đình vạn quân từ trên trời giáng xuống. Chỉ nghe phịch một tiếng, cát bụi bay lên, một cái hố bụi hiện ra trước cửa Tây Nhị thành.

- Còn có ai muốn khiêu chiến ta nữa không?

Âm thanh lãnh khốc của Phương Vân vang dội khắp Tây Nhị thành.

Chiến đấu đã nhanh nhưng kết thúc còn nhanh hơn! lấy lực lượng của Phương Vân mà đối phó với một gã võ giả mười bốn phi long lực thì căn bản không cần tốn nhiều sức.

Cả Tây Nhị thành đều an tĩnh lại. Tất cả mọi người lúc này đều đã biết tên Bình Bắc tướng quân mới tới này tuy quân chức không cao, nhưng tuyệt đối là một đối thủ đáng sợ. Võ giả mười bốn phi long lực vậy mà không chịu nổi một chiêu của hắn.

- Khổng huynh!

Trên tường thành, tên thanh niên họ Trần đến chậm một bước nhìn người tướng quân thanh niên cùng người trẻ tuổi bạch y dưới chân gã mà giật mình. Hắn không ngờ rằng chiến đấu lại kết thúc nhanh như vậy!

- Khục khục!

Người trẻ tuổi bạch y bị Phương Vân đâm dưới chân, nội tạng bị chấn thương, trong miệng không nhịn phun ra một búng máu:

- Rất tốt, ha ha...ngươi hôm nay dám động đến ta, người trong sư môn ta sẽ rất nhanh tìm đến ngươi. Khục khục...Ta xem ngươi còn ở Tây Nhị thành sống được mất ngày! Truyện Đại Chu Hoàng Tộc copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChangioi.com

- Sở Cuồng, theo như luật định Đại Chu thì chém giết, uy hiếp mệnh quan triều đình nên xử trí thế nào?

Âm thanh của Phương Vân lạnh lẽo.

- Thừa đại nhân, là chém!

- Rất tốt!

Bàn tay Phương Vân lộn một cái, một thanh trường kiếm màu đen có ở trong tay. Không có chút do dự nào, Phương Vân trực tiếp chém xuống.

Tách!

Một cái đầu lâu bay lên, người trẻ tuổi bạch y đến chết mặt trợn lên cũng không thể tin được Phương Vân cứ vậy mà giết hắn rồi!

- Vào thành!

Cánh tay Phương Vân vung lên, tám vạn đại quân hùng dũng bước qua thi thể của người trẻ tuổi tiến vào Tây Nhị thành. Việc quân cơ xứ điều lệnh Phương Vân đến Tây Nhị thành này, ngay từ ngày đầu tiên...đã tràn đầy mùi máu tanh.

Rất nhanh, việc người trẻ tuổi bạch y bị giết chết mất đã truyền khắp Tây Nhị thành.

- Cái gì? Lỗ Nguyên bị giết?

- Một chiêu cũng tiếp không được ư?

- Xem ra vị Bình Bắc tướng quân mới tới này có thực lực không tệ, chúng ta tạm thời đừng động thủ, để xem sao đã.

- Một trăm chiếc Phá Thần Nỗ cũng vô dụng! Cao thủ trong thành này rất nhiều, trừ khi hắn đem mọi người giết hết thì mới được.

- Tả Thanh Long Tham Trảo Bát Thế, thì ra là công tử của Tứ Phương hầu Phương Dận, khó trách đảm lược lại lớn như vậy! Truyện Đại Chu Hoàng Tộc copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChangioi.com

- Hừ, trời cao uy vua khó tới, ngay cả Nhân Hoàng cũng quản không tới đây, huống chi chỉ là nhi tử của Tứ Phương hầu!

Lỗ Nguyên vừa mới chết xong thì đầy các lời xôn xao vang lên khắp Tây Nhị thành, các thế lực ngầm cũng bắt đầu hành động.

Tám vạn đại quân vào Tây Nhị thành nhưng không có ai nghênh đón cả. Trên đường lại càng không thấy giáp sỹ thủ thành. Phương Vân cau mày lại:

- Đi tới giáo trường.

Mỗi thành trì của Đại Chu hoàng triều đều có một giáo trường. Vị trí giáo trường ở các hướng đông nam tây bắc phủ thành chủ. Chỉ chốc lát sau, Phương Vân đã dẫn đại quân vào đông giáo trường ở gần đây. Truyện Đại Chu Hoàng Tộc copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChangioi.com

Giáo trường tuy rộng lớn nhưng lại trống rỗng, một vài phiến đá còn có rêu xanh. Còn các doanh trại gần giáo trường thì lại càng vắng hơn.

- Vào xem một chút!

Phương Vân cho đại quân ở ngoài giáo trường, đem theo Sở Cuồng, Quân Công Minh, Chu Hân vào bên trong.

Kết!

Đại môn doanh trại mở ra, một mùi nấm mốc lâu ngày bốc đến mũi. Ánh mặt trời xuyên thấu qua từng khe hở của doanh trại hiện ra từng cái mạng nhện dày đặc.

- Đại nhân, người nhìn xem, nơi này đúng là đã lâu không có quân đội ở qua.

Quân Công Minh nói.

Phương Vân mặc dù đối với tình huống ở Tây Nhị thành đã sớm có dự đoán, nhưng thấy cảnh này thì vẫn khiếp sợ không thôi. Thế lực của tông phái ngoại quốc không ngờ đã đến tình trạng này, nhưng mà Phương Vân cũng không phải là người chỉ biết oán trời trách đất thế này.

- Hiện tại tình thế gấp gáp, đem những gian phòng này quét dọn xuống hẳn vẫn có thể ở được. Mặc khác, tình huống có chút đặc thù, tạm thời sẽ tập trung mọi người ở đông giáo trường, nếu như doanh trại không đủ thì dựng thêm lều lên.

- Vâng, đại nhân!

Sở Cuồng đáp lại.

- Truyền lệnh xuống, thứ nhất, phạm vi ba ngàn dặm xung quanh giáo trường ở thành cấm khu, nghiêm cấm mọi người ngoài binh lính tiến vào, người vi phạm giết ngay tại chỗ.

- Thứ hai, toàn quân luôn ở trạng thái cảnh giới, ngay tại chỗ bày ra trận pháp phòng ngự!

Còn không có vào Tây Nhị thành thì đã gặp phải cao thủ nước ngoài ám sát. Sau khi tiến vào thì lại phát hiện đông giáo trường trống rỗng, đã có nhiều năm quân đội không có tiến vào chiếm giữ. Những điều này đã cho Phương Vân thấy tình huống nghiêm trọng thế nào!

- Xin hỏi, Phương tướng quân có ở đây không?

Đúng lúc này, bên ngoài giáo trường truyền đến một câu hỏi. Phương Vân nhìn lại thì thấy có một gã sai vặt áo xanh đang ở ngoài đó: Truyện Đại Chu Hoàng Tộc copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChangioi.com

- Để cho hắn tới đây!

Phương Vân nói.

Âm thanh vừa phát ra thì đại quân lập tức tách ra một lối đi. Gã sai vặt áo xanh này khom thân, vẻ mặt tươi cười, đi tới;

- Ra mắt đại nhân!

- Chuyện gì?

Phương Vân nói.

- Tiểu nhân được thành chủ đại nhân phái tới. Thành chủ đại nhân sai tiểu nhân đến nói là nhân đại nhân vừa đến thì thành chủ đại nhân có mở tiệc tại phủ thành chủ, muốn mời đại nhân tới tham dự.

Gã sai vặt áo xanh cúi đầu khom lưng nói.

Phương Vân hít mắt lại, chốc lát sau nói:

- Đi nói lại cho thành chủ các người, buổi tối ta nhất định sẽ đến.
- Tốt quá, tiểu nhân sẽ đi báo cho thành chủ biết.

Phương Vân khoát tay áo, gã sai vặt này lập tức chạy ra ngoài.

- Đại nhân, cái mở tiệc chiêu đãi này, chỉ sợ là Hồng Môn yến!

Gã sai vặt áo xanh vừa đi thì Quản Công Minh liền nói.

- Sợ cái gì? Bình tối đem che, nười tối lấy đất ngăn. Bản thân ta cũng muốn nhìn xem những tông phái ở Tây Nhị thành này rốt cuộc càn rỡ đến mức nào! Truyện Đại Chu Hoàng Tộc copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChânGioi.com

Phương Vân là người tài cao gan lớn. Đại Chu hoàng triều nghiêm cấm các nhân vật trên Địa Biển cảnh tham gia việc của thế tục, chỉ cần không phải là cao thủ Địa Biển cảnh thì hẳn đều có thể giải quyết hết.

- Quản Công Minh, đoạn đường này người làm tốt lắm, cái này cho người!

Phương Vân dứt lời thì đã ném một quả cầu nhỏ ấm áp ném qua. Quản Công Minh thấy thế, mắt nhảy một cái rồi kinh hô:

- Nội đan hung thú???

- Ta đã nói rồi, chỉ cần người theo ta thì ngày sau lợi lộc vô kể! Cái nội đan hung thú này có thể gia tăng thêm ba đến năm phi long lực, cộng thêm công pháp ta truyền cho người thì người có thể đạt đến mười sáu con phi long lực! Đến lúc đó thì xem như người cũng có năng lực tự bảo vệ mình ở tòa thành này!

Nội đan hung thú cực kỳ trân quý, trên người Phương Vân cũng chỉ có ba viên, cho Quản Công Minh một viên thì chính gã chỉ còn hai viên. Đoạn đường tới đây, Phương Vân cảm giác được Quản Công Minh khắp nơi đều vì mình suy nghĩ, rõ ràng đã chân chính coi mình là chủ công, cho nên gã lúc này mới lấy nội đan hung thú ra ban tặng! Truyện Đại Chu Hoàng Tộc copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChânGioi.com

- Cảm ơn đại nhân, thuộc hạ nhất định thần phục đại nhân! Truyện Đại Chu Hoàng Tộc copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChânGioi.com

Quản Công Minh quỳ trên mặt đất, cung kính nói. Hắn từ lúc đạt tới mười hai con phi long lực đã nhiều năm, nhưng không có tăng lên chút nào nữa cả. Nhưng đi theo Phương Vân mới chỉ một thời gian ngắn thì võ đạo lại đột phá không thôi. Đối với người say mê võ đạo như Quản Công Minh thì đúng là ân huệ vô cùng lớn lao. Truyện Đại Chu Hoàng Tộc copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChânGioi.com

- Đứng lên đi, sau này đi theo ta, người còn có rất nhiều chỗ tốt! Ta cũng không muốn mỗi lần gặp người thì người đều ủ rũ.

Phương Vân lạnh nhạt nói.

- Hắc hắc.

Quản Công Minh ngượng ngừng cười một tiếng, đứng dậy.

- Tất cả giáo úy, đô úy đi theo ta!

Nói ra mấy lời này xong, Phương Vân liền dẫn một đám võ tướng trong quân đi tới phủ tướng quân ở đông giáo trường. Tám cái giáo trường, ở phụ cận giáo trường đều có một phủ tướng quân.

Phương Vân mang theo một đám binh lính tinh nhuệ đến. Vào thời điểm tới phủ tướng quân thì thấy chỗ này vô cùng sạch sẽ, có mấy người hầu đang cắt chỉnh hoa cỏ:

- Các người đi xuống đi, sau này không cần các người quét dọn ở đây nữa!

Phương Vân phát tay đuổi hết mấy người hầu này. Đại môn mở ra, một chiếc xe ngựa được binh lính hộ tống chậm rãi tiến vào trong phủ tướng quân.

- Lão sư, mời người!

Trong hành lang, Phương Vân dừng ở trước xe ngựa, khom người. Cửa buồng xe mở ra, Quách Bá Tế từ trong xe ngựa bước ra, từ từ đi tới.

- Mới vừa rồi sao người không để ta giúp người?

Quách lão tiên sinh nhíu nhíu mày, nhìn Phương Vân nói. Ở ngay cửa thành hẳn vốn định giúp Phương Vân, nhưng lại bị Phương Vân cự tuyệt.

- Xin lão sư thứ tội, học sinh sợ dĩ không để cho lão sư xuất thủ là vì sợ đả thảo kinh hà. Hạo nhiên chính khí của lão sư là cái quan trọng cần dùng, nếu như hiện tại để cho bọn họ biết thì ngày sau sẽ có chuẩn bị, lúc đó đối phó với họ sẽ khó hơn!

Phương Vân cung kính nói.

Quách Bá Tế trầm ngâm một hồi lâu:

- Được rồi, hết thấy dựa theo người nói mà làm. Mà chuyện này cũng thật quá hoang đường! Hiện tại thế lực của tông phái ngoại quốc đã to gan đến như vậy rồi sao? Truyện Đại Chu Hoàng Tộc copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChangioi.com

Liên tiếp gặp ám sát rồi chặn giết, cùng với tình cảnh bên trong Tây Nhị thành đã làm cho Quách Bá Tế vô cùng khiếp sợ.

- Phương Vân, người chuẩn bị giấy bút cho ta. Ta muốn viết thư đưa lên triều đình. Mặt khác, ta cũng chuẩn bị mời mấy lão đồng học năm xưa, mời bọn họ cùng đến Tây Nhị thành. Tòa thành này có nhiều người tà phái lắm.

Truyện Đại Chu Hoàng Tộc copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChangioi.com

Hai hàng lông mày của Quách Bá Tế bao phủ một tầng mây đen.

Tĩnh thân dưỡng khí đến cảnh giới như hắc, mặc dù nói là không biết võ nhưng cảm giác 'khí' của thiên địa lại còn thông hiểu hơn nhiều võ giả!

- Vâng, lão sư!

Trong lòng Phương Vân cũng biết vấn đề ở Tây Nhị thành không phải một mình mình có thể giải quyết được, còn phải dựa vào lực lượng của triều đình. Có vị Quách lão tiên sinh, là Thông Phụng đại phu tiền nhiệm của Tư Chính các tấu lên, thì so với việc mình tấu lên còn có phân lượng hơn nhiều!

Không lâu sau, sắc trời đã ngã tối. Phương Vân liền lưu lại Quân Công Minh, mang theo trọng binh vây quanh phủ tướng quân để bảo vệ Quách Bá Tế, còn mình thì mang theo một vài binh lính bình thường tới phủ thành chủ.

- Phương tướng quân, cuối cùng người đã tới rồi. Tướng quân đi đường xe ngựa mệt nhọc, đã chịu khổ!

P phủ thành chủ rộng rãi khoáng đạt, đèn dầu sáng rõ. Ở cửa phủ, một gã nam nhân trung niên vóc người mập mạp, da mặt trắng nõn, có vài sợi râu trên mặt mang theo nha hoàn, hạ nhân yên lặng đứng chờ....

Thinhbobo

Đại Chu Hoàng Tộc

178. Chương 174: Hồng Môn Yến. .

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

- Thành chủ khách khí rồi! Tại hạ vừa mới đến, còn làm phiền thành chủ mời đến thế này!

Phương Vân chấp tay nói.

- Tướng quân ngàn dặm đường xa, xin mời vào trong, rượu và thức ăn ta đã chuẩn bị tốt!

Tây Nhị thành chủ Lý Văn Đạt nói. Nha hoàn xinh đẹp mở đường, hai người nhanh chóng đi sâu vào bên trong.

Trong hành lang đèn dầu sáng rõ, lần lượt từng bức điêu khắc có côn trùng, cá, mỹ nhân cung nữ đứng ở bốn phía. Ở giữa là một cái bàn bát tiên, trên bàn có đầy đủ sơn hào hải vị, các món ngon khắp nơi. Song phương phân khách chủ ngồi xuống, sau khi hàn huyên một lúc thì đột nhiên Lý Văn Đạt nhượng mỳ, thở dài một cái.

- Nơi này có món ngon mỹ nhân, sao thành chủ lại thở dài vậy?

Phương Vân nở một nụ cười tươi nói.

- Tướng quân có điều không biết, Tây Nhị thành này sớm đã bị các thế lực tông phái nắm giữ. Tướng quân vì muốn vào trong thành mà chém chết tên Lỗ Nguyên kia là đã dẫn đến đại họa rồi. Lý mỗ thật sự rất lo lắng cho tướng quân a. Ngày sau tướng quân ở trong thành, việc ăn mặc, đi lại cần phải cẩn thận a!

Lý Văn Đạt nói, bộ dạng ưu sầu lo lắng thay cho Phương Vân.

-Ồ, như thế nào?

Phương Vân nhượng nhượng, thản nhiên nói.

- Không dám dối gạt tướng quân, trước kia triều đình đã từng phái người tới đây để trị Tây Nhị thành này. Đáng tiếc, vài vị đại tướng quân cũng đã phải chết ở đây rồi. Trong đó cũng có vài vị tướng quân võ vũ lực thông thiên, nhưng cũng trúng độc mà chết. Cho nên tướng quân ở trong thành cần phải cẩn thận a!

Lý Văn Đạt lời nói thâm thía nói.

- Đa tạ thành chủ nhắc nhở.

Phương Vân gật đầu.

- Ha ha, không nói những thứ này nữa. Hàm Uyên, rót rượu cho tướng quân!

- Vâng, đại nhân!

Một nha hoàn xinh đẹp quỳ gối thi lễ một cái, sau đó lấy từ cái khay ngọc một bầu rượu tinh xảo, rót vào chén rượu của Phương Vân.

- Đa tạ.

Phương Vân lạnh nhạt nói.

- Tướng quân khách khí.

Hàm Uyên nói, âm thanh như minh châu rơi khẽ.

- Chờ một chút, Hàm Uyên thay tướng quân thử rượu.

Lý Văn Đạt đột nhiên gọi Hàm Uyên chuẩn bị rời đi lại.

- Hử? Không cần vậy!

- Tướng quân có điều không biết, tuy ở đây là phủ thành chủ, nhưng cũng phải đề phòng có người hạ độc. Cứ để Hàm Uyên thử rượu.

Lý Văn Đạt trầm giọng nói.

Hàm Uyên ngây ngốc, trên mặt lộ ra thần sắc ủy khuất, nhưng vẫn đáp ứng một tiếng.

- Vâng, thành chủ.

Nàng đi tới bên cạnh Phương Vân, nâng chén rượu lên nếm, sau đó đặt xuống lại:

- Thành chủ, bây giờ có thể đi rồi chứ!

Lý Văn Đạt ngó chừng nàng trong chốc lát, phát phát tay:

- Đi xuống đi.

- Người đầu, dùng trâm bạc thử thức ăn.

Sau khi nghiệm chứng món ăn và rượu không có vấn đề gì, Lý Văn Đạt mới tươi cười:

- Tướng quân, hiện tại có thể yên tâm dùng rồi.

- Ừ.

Phương Vân gật đầu, nhưng lại không nâng chén:

- Thành chủ, tuy ta vừa mới đến nhưng đã nghe là Tây Nhị thành hiện nay bị các thế lực tông phái nắm giữ, thành chủ có thể thay tại hạ giải thích mối nghi hoặc này hay không? Tình huống Tây Nhị thành hiện giờ ra sao rồi?

Phương Vân nói.

- Cái này rất dài dòng, cũng không phải trong một thời gian ngắn nói hết được. Tướng quân, chúng ta cứ dùng rượu trước rồi nói chuyện này sau.

Lý Văn Đạt nói xong thì lại giơ chén rượu lên.

- Ừ.

Phương Vân cũng giơ chén rượu lên, cùng Lý Văn Đạt uống một cái. Đột nhiên gã nhớ tới chuyện gì đó, hỏi:

- Mới vừa rồi thành chủ nói là ta giết Lỗ Nguyên dẫn đến tai họa. Tên Lỗ Nguyên này chính là người trẻ tuổi bạch y ta giết ở cửa thành đó sao?

Mí mắt Lý Văn Đạt nhảy một chút, sau đó cười nói:

- Không sai, tên Lỗ Nguyên này thích nhất mặc đồ trắng. Tướng quân còn trẻ anh hùng, tuy có thể một chiêu đánh chết hắn, nhưng lại có điều chưa biết về hắn. Tên Lỗ Nguyên này là người trên thanh niên tài tuấn bảng, xếp hạng một trăm năm mươi ba. Sư phụ của hắn là Phong Lôi tán nhân, là trưởng lão của Phong Lôi môn.

Chân mày của Phương Vân hơi nhảy nháy, trầm nghĩ trong lòng: “Không nghĩ tới người đầu tiên giết lại là người trên thanh niên tài tuấn bảng. Tên Lỗ Nguyên này có lực lượng mười bốn con phi long, nếu như đi ra ngoài thì cũng có thể gọi là cao thủ rồi. Không ngờ rằng ở chỗ này còn chưa được xếp hạng trong trăm người đầu. Không biết người thứ nhất là như thế nào, nếu có thời cơ thì phải tìm mua cái gọi là thanh niên tài tuấn bảng xem thế nào.”

Trong tai thì lại nghe Lý Văn Đạt nói tiếp:

- Tây Nhị thành này có vô số môn phái, nhưng chân chính có sức ảnh hưởng thì chỉ có Phong Lôi môn, Đoàn Khí tông, Cửu Khúc phái! Nhưng chân chính đáng sợ lại không phải là bản thân ba môn phái này mà là ba thế lực đứng sau họ! Đứng sau Phong Lôi môn chính là Sâm La Vạn Tượng tông; đứng sau Đoàn Khí tông chính là đệ nhất đại phái Thái Tổ phái; còn Cửu Khúc phái lại phân nhánh của đại phái Ma Tông.

- Những tông phái này toàn là những môn phái to lớn, không thể trêu chọc được. Trừ những môn phái đó ra thì Tây Nhị thành còn có rất nhiều môn phái nhỏ. Sau lưng những môn phái này phần lớn cũng có thân ảnh của các đại phái khác. Trừ những môn phái đó ra thì ở Tây Nhị thành lại nhiều nhất là tán tu. Cái này đúng thật là một lời khó nói hết a. Tới đi, uống!

Lý Văn Đạt làm bộ vô tình nói ra, không chú ý gì.

“Không ngờ rằng nơi đây lại tụ tập các môn phái lớn như thế”, Phương Vân đọc qua ‘thời đại cận cổ’, dĩ nhiên biết các đại phái như Thái Tổ phái và Ma Tông.

- Thành chủ vừa mới nói ở trong Tây Nhị thành có rất nhiều tán tu, không biết người đứng đầu họ là ai?

Phương Vân không có giơ chén rượu lên mà lại hỏi tiếp.

- Tướng quân, ta tuy đã mời nhiều lần nhưng tướng quân chưa uống đâu a. Tới, uống đi, uống xong chúng ta lại nói tiếp!

Lý Văn Đạt nâng chén rượu lên nói. Phương Vân nhìn Lý Văn Đạt, khóe miệng nở ra nụ cười đầy thâm ý.

- Tướng quân cứ nhìn ta như vậy làm gì?

Lý Văn Đạt bị nhìn như thế cũng có chút không được tự nhiên, không khỏi để chén rượu xuống nói.

- Ha ha, tốt. Tại hạ trước kính thành chủ một chén!

Phương Vân đột nhiên thản nhiên cười, rồi cực nâng chén rượu lên cùng Tây Nhị thành chủ Lý Văn Đạt đụng một cái, sau đó uống một hơi cạn sạch.

- Tốt, tướng quân uống rượu rất tốt!

Lý Văn Đạt lộ ra vẻ cao hứng đặc biệt, cũng một ngụm uống xong:

- Người đâu, rót rượu tiếp cho tướng quân.

Dứt lời, hần lại tới chào hỏi Phương Vân, ánh mắt Lý Văn Đạt lóe lên:

- Tướng quân, dùng chút món ăn đi! Đây cũng là cơ hội khó có được. Chỉ sợ qua hôm nay tướng quân cũng rất khó ăn vào!

Phương Vân thật giống như không có nghe được ý tứ đặc biệt trong lời nói của Lý Văn Đạt, gã cũng không khách khí dùng các món ngon trên bàn! Cùng lúc đó, Lý Văn Đạt cũng nhìn gã chăm chăm, nhìn thấy gã không ngừng dùng thức ăn, trong mắt biến ảo không thôi!

- Một lát sau, Phương Vân để đĩa xuống, nói:

- Thành chủ, hiện tại có thể cho ta biết đệ nhất tán tu là ai rồi chứ!

- Ha ha ha, tốt! Ta cho ngươi biết!

Lý Văn Đạt cười lớn, đứng dậy :

- Người đó chính là Bắc Đẩu quân vương, Bàng Cự Nguyên! Ngươi có thể an tâm lên đường rồi chứ!

Âm thanh vừa rơi xuống thì tay áo của Lý Văn Đạt phát một cái, thức ăn trên bàn rơi xuống phát ra âm thanh giòn tan !

Vù vù !

Khi thức ăn vừa rơi xuống xong thì chỉ trong nháy mắt trong hành lang đã có hàng loạt tên cao thủ sắc mặt lạnh lùng. Ánh mắt những người này sáng ngời, khí tức cường đại, vào thời điểm họ thở ra thì lại có âm thanh như sấm gió. Hiển nhiên đều là cao thủ Khí Phách cảnh trở lên.

Phương Vân một bộ lấy tay cúi đầu, vẻ mặt khiếp sợ nhìn Lý Văn Đạt:

- Ngươi hạ độc!

- Ngươi cho rằng thế nào? Đáng tiếc, một tên tướng quân thiếu niên!

Lý Văn Đạt nở nụ cười giễu cợt:

- Ta mới vừa rồi nói thế nào rồi. Ở trong Tây Nhị thành thì việc ăn ở phải luôn đặc biệt cẩn thận, chỉ là mấy người thiếu niên ngươi nghe không kỹ mà thôi. Rượu và thức ăn do ta cung cấp, người thử thức ăn cũng là người của ta, người thử rượu cũng là người của ta, ngay cả kim châm cũng là của ta. Ta nói gì cũng tin vào. Đến kiếp sau thì trí nhớ tốt hơn đi, nhớ lấy, không được tin người nào cả!

- Sau khi giết hần thì chôn ở hậu hoa viên, cẩn thận một chút cho ta. Nếu như bên quân đội kia hỏi thì cứ nói là sáng sớm hần đã đi rồi!

- Vâng, đại nhân!

Một tên đại hần mặt không chút thay đổi nói.

Bốp! Bốp!

Sau tiếng vỗ tay, hơn mười tên cao thủ hắc bào đu đến, đi đầu là một nam tử trung niên đi đến. Mặt người này như ngọc, tóc đen nhánh được buộc lại bởi một ngọc giản, dùng một cây trâm đen nhánh cài qua, thần sắc lãnh mach, sắc mặt âm tàn. Thời điểm người này bước đi tới thì hơi thở dâng lên như sóng biển.

- Văn Đạt, chuyện này ngươi làm tốt lắm. Ngươi yên tâm, vị trí thành chủ của người ta sẽ bảo đảm trong vòng mười năm! Trong vòng mười năm, ngươi vĩnh viễn là thành chủ!

Nam tử sắc mặt âm tàn nói.

- Phong Lô tán nhân khách khí rồi, đây là chuyện ta nên làm!

Trần Văn Đạt bộ dáng cung kính nói. Thì ra nam tử này là sư phó Lỗ Nguyên.

Một tiếng thở dài đột nhiên ở trong phòng vang lên, mọi người theo tiếng nhìn lại, lại thấy tay Phương Vân chống đỡ ở trên bàn, từ từ đứng lên.

- Không có phần đảm lượng nào thì nào dám lên núi. Hai người các ngươi hiện tại lại bắt đầu thảo luận cái này, có phải hay không có chút quá sớm?

Trong mắt Phương Vân hiện lên hàn quang.

- Không thể nào!

Lý Văn Đạt cứng lưỡi nhìn Phương Vân:

- Đây là kịch độc Phong Hầu tán, cho dù là cao thủ Địa Biến cảnh ăn vào cũng phải bị thủng bụng, chết bất đắc kỳ tử. Chỉ khi có giải dược mới cứu nổi.

Phong Lô tán nhân nhìn thấy vậy, ánh mắt lóe lên một chút:

- Đã coi thường người, nhất định người đã từng ăn thiên tài địa bảo gì sao!

- Gìung càng già càng cay! Không sai!

Lời còn chưa dứt thì song chưởng Phương Vân vỗ vào sau, bức họa hoàng kim xuất hiện sau lưng, đồng thời hai gã cao thủ bên cạnh cũng lóe lên một chút thì đã bị Phương Vân thu vào trong bức họa.

- Giết hẳn đi!

Trong mắt Phong Lô tán nhân hiện lên vẻ âm lãnh, trầm giọng nói.

Thanh âm chưa dứt, vô số cao thủ chen chúc ra, trong hành lang có vô số con phi long gầm thét.

Phương Vân liền té ra thập nhị tà thú tế đàn, thập nhị tà kiếm mang theo lôi điện chỉ trong nháy mắt đã bắn ra chém hơn mười tên cao thủ thành mảnh nhỏ. Cùng một thời gian, Phương Vân cũng xuất ra Vu Ma, mượn xu thế của Vu Ma xông phá nóc nhà phủ thành chủ, bay thẳng lên bầu trời.

- Băng Thiên Đại Thủ Ấn!

Phương Vân đứng chống ngược trong không trung, nhanh như cắt đã tung chiêu ra.

Răng rắc!

Phủ thành chủ to lớn chỉ trong nháy mắt đã sụp đổ, hóa thành đất vụn vương vãi trên mặt đất.

Phịch! Phịch! Phịch!

Từng đạo bóng người từ trong đồng sụp đổ của phủ thành chủ bay lên trời, những người này có khí tức cường đại, sau lưng có ít nhất bảy con phi long đang múa lượn.

Ánh mắt Phương Vân nhảy lên, hét lớn một tiếng:

- Tới tốt lắm! Vừa lúc ta tới bây giờ còn chưa phong ấn cao thủ Tinh Phách cảnh!

Ầm thanh vừa rơi xuống thì Phương Vân liền vận toàn lực, mười tám con phi long liền xuất hiện lượn múa ở sau lưng.

- Tinh Phách Đại Thủ Ấn!

Bàn tay Phương Vân vỗ ra, một bàn tay lớn hoàng kim bay đến bắt lấy một tên cao thủ tám con phi long lực. Bức họa hoàng kim thứ ba sau lưng Phương Vân lóe lên một chút, tên cao thủ kém Phương Vân đến mười con phi long lực này lập tức bị phong ấn.

Phịch!

Quang ảnh chợt lóe lên trong hư không, tên cao thủ tám con phi long lực này lần nữa lại xuất hiện, tuy ánh mắt hơi ngốc trệ, nhưng công lực và công pháp toàn thân hắn vẫn còn đó...

Thìnhbobo

Đại Chu Hoàng Tộc

179. Chương 175: Hung Uy.

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

Phong ấn thành công một gã cao thủ Tinh Phách cảnh tám con phi long lực, Phương Vân mừng rỡ trong lòng. Nhưng mà nội lực trong cơ thể hắn cũng tiêu hao không ít: “Cũng may là trên người ta có nhiều đồ bổ sung nội lực, bằng không dưới tình huống vậy công này mà còn phong ấn địch nhân chính là tự tìm đường chết!”

Trên người Phương Vân giờ còn có hai quả nội đan hung thú, trên người cũng có nhiều đan dược thượng phẩm cho nên cũng không sợ loại tiêu hao này.

- Trần Nghiễm, người đang làm gì đó? Giết hắn đi!

Phong Lô tán nhân ngửa đầu thấy bên cạnh Phương Vân có một gã cao thủ Tinh Phách cảnh ngẩn ngơ thì lớn tiếng nói.

- Ha ha, Phong Lô tán nhân, cái này thì người không cần phải ra lệnh! Trần Nghiễm, lên!

Phương Vân khống chế tên cao thủ Tinh Phách cảnh này, đồng thời đánh tới.

- Trần Nghiễm, người làm gì vậy?

Một tên cao thủ hắc bào quát lên, hắn đồng thời bị Phương Vân cùng Trần Nghiễm tấn công, lộ ra vẻ tay chân luống cuống.

- Tinh Phách Đại Thủ Ấn, phong ấn cho ta!

Phương Vân lại nắm chuẩn cơ hội xuất ra Tinh Phách Đại Thủ Ấn phong ấn tên cao thủ chín con phi long lực này. Trong hư không có tia sáng lóe lên, Phương Vân liền gọi hắn ra ngoài. Đồng thời cũng hấp thu nguyên khí của nội đan hung thú trong lòng ngực.

Chỉ mới qua một chút thời gian mà bên cạnh Phương Vân đã có thêm hai gã cao thủ Tinh Phách cảnh, hơn nữa so với thủ hạ còn trung thành hơn. Nhất thời lòng tin của hắn tăng lên rất nhiều.

”Phong Lô tán nhân, người dám tập kích mệnh quan triều đình, đó chính là tử tội! Trần Nghiễm, Triệu Bạch, hai người các người có thể tỉnh ngộ là không sai. Hiện tại chính là cơ hội cho hai người chuộc tội, giết hắn!

Âm thanh của Phương Vân vang vọng khắp Tây Nhị thành.

- Người, người, người...!

Phong Lô tán nhân đang muốn đánh giết tới, nhưng nghe được những lời này thì tức giận gần chết. Trần Nghiễm, Triệu Bạch rõ ràng là bị công pháp quỷ dị của hắn phong ấn, vậy mà hắn lại nói là hoàn toàn tỉnh ngộ đầu nhập quan quân. Phiên thoại này giờ đã bị toàn bộ Tây Nhị thành nghe được, sau này Phong Lô tán nhân đi ra ngoài đụng người khác thì biết nói thế nào.

- Tránh ra, ta tự mình đến thu thập người này!

Trong mắt Phong Lôi tán nhân lóe lên hung quang, thân thể hóa thành một tia điện chớp đánh tới Phương Vân. Phương Vân thấy thế thì âm thầm cười lạnh, cái hấn muốn đúng là như vậy.

- Băng Thiên Đại Thủ Ấn!

Phương Vân hét lớn một tiếng, đánh ra chiêu pháp ba ấn hợp nhất. Sau lưng của hấn quang mang biến ảo, lại thêm hai con phi long từ hư vô chui ra.

- Cái gì???

Phong Lôi tán nhân thấy thế kinh hãi không thôi. Hấn đã sớm thấy sau lưng Phương Vân có mười tám con phi long, cho rằng thực lực của gã chỉ đến đó mà thôi. Lấy bản thân mình có đến mười chín con phi long thì hoàn toàn có thể chế trụ, không nghĩ tới lại dẫn đến tai họa như vậy.

- Phong Lôi chưởng!

Giờ khắc này mà muốn lui thì không được nữa rồi. Phong Lôi tán nhân hét lớn một tiếng. Cả hư không chấn động không thôi, một mảnh mây đen cuộn cuộn xuất hiện trong hư không, trong mây đen còn ẩn chứa lôi điện. Trong nháy mắt, tấm mây đen này đã tụ tập lại thành một đám mây khổng lồ, mang theo lực lượng lôi đình nhằm phía trước đánh tới.

Một tiếng nổ kinh thiên vang lên. Băng Thiên Đại Thủ Ấn của Phương Vân lấy lực lượng bá đạo phá hủy Phong Lôi chưởng của Phong Lôi tán nhân. Lực lượng bài sơn đảo hải còn chấn thương nội tạng của Phong Lôi tán nhân làm cho lão phun ra một búng máu.

- Bảo vệ trưởng lão!

Bốn bề kinh hô lên, từng đạo bóng người liều chết xông tới.

Phương Vân ra lệnh Trần Nghiễm, Triệu Bạch cản đám đông đang xông tới, đồng thời lại nhanh như tia chớp đánh về phía Phong Lôi tán nhân. Gã không nói hai lời, lại tung tiếp một chưởng Băng Thiên Đại Thủ Ấn!

Phốc!

Phong Lôi tán nhân lại phun ra một búng máu.

- Phong Lôi tán nhân, đấu lại!

Phương Vân không nói hai lời lại là một cái Băng Thiên Đại Thủ Ấn tiếp tục đánh tới. Có câu nói quan lớn hơn một cấp đề chết người, Phương Vân dựa vào việc hơn Phong Lôi tán nhân một con phi long lực, đánh Phong Lôi tán nhân từ trên trời xuống đất.

Ầm! Ầm! Ầm!

Tiếng động vang ra vô cùng lớn làm cho vô số người trong Tây Nhị thành thức dậy trong giấc ngủ. Trong bóng tối, từng tia ánh mắt nhìn về phương hướng phủ thành chủ.

- Hai mươi phi long lực, đến hai mươi phi long lực...Không trách được hấn...

Một người ở trong một góc tối từ lâu đứng lẳng bầm.

- Chưởng pháp thật bá đạo! Nếu có chưởng pháp như vậy thì hầu như hấn đã là vô địch trong các cao thủ cùng cấp!

Trên một mái nhà, một người áo xanh cầm một vò rượu nhìn bầu trời nói.

- Phong cách rất mạnh mẽ! Từng bước ép sát, không có ý buông tha cho, Phong Lôi tán nhân thảm rồi!

Một cô gái xinh đẹp huyền phù ở trong bầu trời đêm, thầm nói.

- Đấu tiếp!

- Đấu tiếp!

- Đấu tiếp!

Âm thanh vang dội cả Tây Nhị thành, từng tia lửa cứ chớp lên. Phương Vân đánh lên người Phong Lôi tán nhân đến ba mươi tám chưởng!

Phịch!

Phong Lôi tán nhân giờ này mặt mũi đầy máu, đầu tóc rối loạn, từ không trung rớt xuống. Thực lực của hắn vốn không bằng Phương Vân, lại bị thêm ba mươi tám chưởng Băng Thiên Đại Thủ Ấn, nhất thời bị thương vô cùng trầm trọng.

- Chờ một chút!

Phong Lôi tán nhân quỳ rạp trên mặt đất, đưa ra một cái tay:

- Đừng giết ta, Phong Lôi môn chúng ta nguyện thần phục người!

- Giết hắn đi!

Sau lưng truyền đến một tiếng hét lớn của tên đệ tử Phong Lôi môn. Những tên đệ tử này vốn công lực còn thua xa Phương Vân, tốc độ tất nhiên cũng còn lâu mới sánh bằng.

Trong tai Phương Vân nghe được tiếng xé gió thì cũng không thêm để ý. Mắt hắn nhìn xuống Phong Lôi tán nhân đang nằm sấp ở dưới, chỉ nói một câu:

- Nếu như người nói những lời này sớm mấy canh giờ thì ta còn suy nghĩ một chút!

Âm thanh vừa phát ra thì Phong Vân liền xuất ra Tinh Phách Đại Thủ Ấn. Thân thể Phong Lôi tán nhân lóe lên một chút rồi liền bị Phương Vân phong ấn vào bức họa hoàng kim thứ ba. Tinh Phách Đại Thủ Ấn cũng không phải là vạn năng, chỉ khi thực lực đối thủ thua xa mình hoặc là bị trọng thương thì mới có thể thuận lợi phong ấn đối phương. Nếu như công lực thua kém không nhiều thì phong ấn không cách nào phát huy tác dụng!

Giờ này Phương Vân mới ngẩng đầu lên, chỉ thấy phía trên có vô số chưởng ảnh mang theo tiếng nổ mạnh phô thiên cái địa đánh xuống.

Oong!

Phương Vân cùng nội đan hung thú bổ sung nội lực tiêu hao do phong ấn Phong Lôi tán nhân rồi đánh ra một chưởng:

- Băng Thiên Đại Thủ Ấn!

Bàn tay màu vàng khổng lồ xuất ra đón nhận chưởng ảnh phô thiên cái địa bên trên.

Ầm!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, một cỗ nội lực cuồng bạo tràn vào trong cơ thể Phương Vân. Nhưng hơn phân nửa liền bị Thiên Địa Vạn Hóa Chung hấp thu, số còn lại liền theo kinh mạch Phương Vân hướng xuống dưới đất rồi làm nổ tung bụi bay đầy trời. Hai chân của Phương Vân cũng vì vậy mà lún sâu vào trong đất tới ngang gối. Mà trên bầu trời, hơn mười tên cao thủ Phong Lôi môn trực tiếp bị Băng Thiên Đại Thủ Ấn của Phương Vân chấn nát.

Những tên đệ tử Phong Lôi môn này, tên có võ đạo cao nhất cũng thua Phương Vân đến bảy con phi long lực, có thể làm cho Phương Vân bị thương như vậy đã là không tệ.

Cạch!

Thần sắc Phương Vân vô cùng lạnh lùng, đôi mắt nhìn về phía trước, thông dong bước chân ra khỏi hố.

Giữa không trung, những tên đệ tử Phong Lôi môn thấy một màn này thì liền hít vào một ngụm khí lạnh. Bọn họ có nhiều người liên thủ như vậy, cho dù là trưởng lão Phong Lôi tán nhân cũng đón không được. Không ngờ tên Bình Bắc tướng quân triều đình này lại làm như không có gì.

Bọn họ vốn có hơn ba mươi người, nay đã bị Phương Vân giết hơn mười người, nhân số đại giảm, uy lực cũng thua xa trước, nếu còn chờ đợi nữa thì chính là tìm đường chết.

- Đi! Mau đi bẩm báo chưởng môn!

Không biết người nào nói lên, nhất thời những tên đệ tử Phong Lô môn còn lại bỏ chạy như chim thú, hướng khắp nơi tản đi.

- Hừ! Muốn chạy trốn? Lưu lại mấy tên rồi hãy nói!

Thân thể thoảng một cái, Phương Vân liền phá không bay ra. Một chưởng Tinh Phách Đại Thủ Ấn liền đánh một tên cao thủ mười một phi long lực xuống, lại lóe lên một cái nữa tiếp tục đánh một tên cao thủ Tinh Phách cảnh xuống, cứ như thế đánh năm tên cao thủ Tinh Phách cảnh xuống rồi mới cho những người khác đào tẩu.

- Trần Nghiễm, Triệu Bạch, hai người các người tới đây!

Phương Vân khẽ vẫy tay, nhất thời đem hai tên khôi lỗi trọng thương tới.

Đệ tử Phong Lô môn nhìn thấy hai người cổ quái, nhưng nhớ tình đồng môn nên chỉ dả thương mà không đánh chết hai người. Đây cũng là nguyên nhân mà Phương Vân thả họ ra ngăn cản.

- Nuốt cái này vào!

Phương Vân lấy ra một nắm linh chi vạn năm, chỉ làm hai nửa cho hai người ăn vào. Hai người sau khi dùng linh chi vạn năm xong liền ngồi xuống, bắt đầu an dưỡng.

Làm xong những thứ này, Phương Vân bước lên hai bước, mặt không chút thay đổi nhìn vào chỗ sâu trong bóng tối, trầm giọng quát lên:

- Thế nào? Còn chưa đi sao? Chẳng lẽ các người muốn chiếm tiện nghi?

Trong bóng đêm hoàn toàn yên tĩnh. Chỉ chốc lát sau, từng đạo thân ảnh từ các địa phương bí ẩn nhanh chóng rút đi. Tên Bình Bắc tướng quân này khí sắc thịnh vượng, công pháp lại cổ quái, không ai nắm chắc có thể thuận lợi thu thập được hắn.

- Thật là đáng sợ! Nhiều người liên thủ như vậy mà cũng không đánh chết hắn được! Mau trở về báo cáo với đại nhân!

Từng đạo bóng đen nhanh chóng rút đi.

Hai mươi con phi long lực, cho dù là ở thanh niên tài tuấn bằng thì cũng xếp hạng ở phía trước rất nhiều.

Phương Vân cảm giác thấy những người xung quanh đã thối lui đi thì khẽ gật đầu. Lúc này hắn cứng rắn đối chọi với công kích của ba mươi tên cao thủ Tinh Phách cảnh cũng chính là có ý tứ kinh sợ đám người này! Phương Vân lấy quả nội đan hung thú trong lòng ngực ra, màu sắc của viên nội đan này đã ảm đạm đi rất nhiều.

- Đổi một viên nội đan hung thú lấy tám tên cao thủ Tinh Phách cảnh, tính ra vẫn còn lời. Đặc biệt là thu được tên trưởng lão Phong Lô môn này, thực lực của ta đã tăng rất nhiều!

Ánh mắt Phương Vân xoay chuyển, chờ sau khi Trần Nghiễm, Triệu Bạch khôi phục, hắn liền bắt đầu phong ấn năm người kia, sau đó triệu hết tám người ra. Sau khi đã cho hết tám tên cao thủ Phong Lô tông ra canh giữ, hắn bắt đầu lấy một nắm linh chi vạn năm, xé một nửa cho Phong Lô tán nhân, sau đó hai người bắt đầu ngồi xuống điều dưỡng. Khoảng sau nửa tuần trà, Phương Vân cùng Phong Lô tán nhân cũng đã khôi phục lại.

- Ha ha, hiện tại có tám tên cao thủ Tinh Phách cảnh. Chờ sau khi ta gom đủ năm mươi tên cao thủ Tinh Phách cảnh đủ thành một môn phái nhỏ, xem thử ai còn dám đối kháng với ta!

Phương Vân nhảy dựng lên, dẫn theo tám tên cao thủ Tinh Phách cảnh đi về phía phủ tướng quân.

Về phần mấy tên 'giáp sỹ Đại Chu' cùng Phương Vân đi tới phủ thành chủ, Phương Vân chẳng buồn để ý tới. Nguyên nhân là do mấy tên 'giáp sỹ Đại Chu' này toàn bộ đều là thiết kỵ Dịch tộc do Phương Vân phong ấn được, chỉ là mặc giáp của Đại Chu hoàng triều mà thôi.

Khôi giáp của Đại Chu hoàng triều bao bọc từ trên xuống dưới, chỉ trừ đôi mắt hiện ra, còn những phần khác đều bị che đi. Những tên thiết kỵ Địch tộc này sau khi mặc vào chỉ cần không nói lời nào thì căn bản không sợ bị nhìn ra.

Mang theo tám tên cao thủ Tinh Phách cảnh, Phương Vân phá không bay lên. Chín bóng ảnh lặn vào trong bóng đêm, chỉ trong chớp mắt đã xuất hiện ngoài phủ tướng quân.

- Người nào?

Một tiếng quát lên, sau đó vang lên âm thanh chuyển động cơ quan của Phá Thần Nổ. Cùng một thời gian, một lượng lớn binh sĩ có vũ trang từ trong đại điện đi ra.

- Là ta!

Phương Vân gật đầu. Phản ứng của những tên binh lính này cũng coi như được.

- Đại nhân!

Một tên đô úy tiến tới thi lễ, ánh mắt không khỏi quét quya đám người Phong Lôi tán nhân có nét mặt không đổi kia, trong mắt hiện lên một chút ngờ vực.

- Không cần thấy lạ, bọn họ sau này là người của chúng ta!

Phương Vân lạnh nhạt nói. Tám tên cao thủ Tinh Phách cảnh, nếu ở trong quân đội Đại Chu thì chính là tương đương với tám tên đại tướng quân.

Phương Vân đi vào trong đại điện. Quân Công Minh dường như vừa mới tu luyện xong, hắn nghe thấy bước chân liền đứng dậy. Sau lưng của hắn có hư ảnh của mười sáu con phi long, chỉ lóe lên một chút rồi biến mất.

- Đại nhân!

Quân Công Minh cúi đầu, cung kính nói.

Thìnhbobo

Đại Chu Hoàng Tộc

180. Chương 176: Thanh Niên Tài Tuấn Bổng.

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

- Ủ.

Phương Vân gật đầu, rồi bước lên đại điện ngồi xuống bảo tọa. Quân Công Minh thấy tám tên cao thủ Tinh Phách cảnh ở ngay bậc thang thì lướt mắt nhìn qua, ánh mắt hơi kinh ngạc nhưng cũng không hỏi nhiều.

- Khuya hôm nay có người tập kích phủ hay không.

Phương Vân ngồi ở trên bảo tọa, hỏi.

- Bẩm đại nhân, khuya hôm nay có rất nhiều tới dò xét, nhưng thực sự xuất thủ thì cũng không nhiều. Sau khi chúng ta giết chết vài võ giả Khí Phách cảnh thì phần lớn đều rút cả!

Quân Công Minh cung kính nói.

Phương Vân khẽ gật đầu, tâm lý cũng vững hơn. Đêm nay trời tối hầu như đều đến thăm dò, cho nên vài loại khiêu khích là không thể tránh khỏi.

- Bắt đầu từ bây giờ, cơm nước của quân đội phải nghiêm ngặt không chế. Tạm thời dùng quân lương lót dạ, mặt khác, nói với hỏa tự doanh phải cẩn thận chuẩn bị thức ăn. Nhất định phải xác nhận là không có độc rồi mới được dùng.

Phương Vân nói.

- Thuộc hạ hiểu!

Quản Công Minh đáp một tiếng. Hiện tại thân ở Tây Nhị thành, tình thế không rõ mà sát cơ lại tứ phía, không một chút phân tâm cũng không quá đáng.

Phương Vân còn gọi người chuẩn bị một bộ giấy mực, viết một phong thư rồi gọi:

- Hàn đô úy!

- Có thuộc hạ!

- Một lát phái người chia cái này làm bốn phần sau đó cấp tốc đưa đi. Nhớ là đi theo đường nhỏ.

- Vâng, đại nhân!

Một gã đô úy mặc áo giáp tiến lên nhận lấy phong thư rồi sải bước rời đi!

Chờ sau khi tên đô úy đã rời đi, Phương Vân lại viết tiếp một phong thư, phong thư này thì hẳn lại giao cho Quản Công Minh:

- Quản Công Minh, một lát đem phong thư này giao cho binh sĩ hỏa tự doanh. Dặn bọn họ khi đi mua lương thực, nếu có cơ hội thì giao cho thương nhân ở Tây Nhị thành, nhờ bọn họ đem phong thư này giao ra ngoài!

Phương Vân thản nhiên nói.

Quản Công Minh khẽ ngẩn người, nhưng ngay sau đó liền hiểu được. Rõ ràng Phương Vân đây bắt đầu nghĩ đến việc lợi dụng các thương nhân. Quản Công Minh chấp tay:

- Đại nhân yên tâm, thuộc hạ sẽ phái người đi làm ngay.

- Ừ.

Phương Vân gật đầu:

- Chuyện này nhớ bí mật mà làm. Hiện tại Tây Nhị thành bị các thế lực tông phái khống chế, các thương nhân so với quan sai bây giờ thì càng có thể dựa vào.

- Thuộc hạ hiểu.

Phương Vân phát phát tay. Quản Công Minh cầm lấy phong thư đi ra ngoài.

Một lát sau, trong phủ tướng quân im ắng. Phương Vân do dự một chút rồi từ trong lòng ngực lấy ra quả nội đan Long Kinh đặt ở lòng bàn tay. Một cổ hàn khí từ nội đan Long Kinh tỏa ra, ngoài ra còn phảng phất như có một cổ sóng biển dâng lên cùng với tiếng kêu gọi của Long Kinh. Nội đan hung thú cũng giống như máu huyết của Côn Bằng, đều là dị bảo vô giá cả.

Cuốn ‘Thời đại cận cổ’ của Thánh Vu giáo đã từng nhắc tới, mỗi tên võ giả chỉ có thể dùng một viên nội đan hung thú. Cũng chỉ có thể một lần mà dùng phương pháp này gia tăng lực lượng của thân thể, nếu có nhiều hơn nữa thì cũng không có bao nhiêu tác dụng. Đến lúc đó thì chỉ hóa thành nguyên khí, hiệu quả còn kém hơn so với việc dùng phương pháp nội lực tế luyện.

Phương Vân nhìn nội đan Long Kinh trong tay. Thần sắc biến ảo không thôi, một lát sau liền thở dài một tiếng rồi thu nội đan Long Kinh trở về:

- Nội đan Long Kinh là phương pháp tốt nhất để tăng lực lượng lên. Đáng tiếc, một quả nội đan Long Kinh lại có đến khoảng hai mươi phi long lực, lấy lực lượng hiện tại của ta rất khó mà khống chế được.

Lực lượng của nội đan Long Kinh cực kỳ cuồng bạo. Nếu như không thể hoàn toàn dung nạp thì sẽ bạo thể mà chết. Điều này cũng là lý do vì sao mà sau khi Phương Vân đánh chết cao thủ Thiên Tà tông, rõ ràng đã sớm có nội đan Long Kinh nhưng vẫn không dám sử dụng.

Phương Vân mặc dù cao nhất có đến hai mươi phi long lực, nhưng lực lượng thật của bản thân lại chỉ có khoảng mười tám con phi long lực. Mà nội đan Long kinh lại ẩn chứa lực lượng gần gấp đôi của Phương Vân, lấy tu vi của hắn cũng không nắm chắc là sau khi hấp thu cái nội đan Long Kinh này có bạo thể mà chết hay không!

Ở phía bắc Tây Nhị thành, có một ngôi phủ đệ được xây ở hướng bắc nhìn về nam. Ở cửa có hai pho tượng hung thú viễn cổ hung ác dữ tợn, điều này đã làm nên vẻ tôn nghiêm của chủ nhân ngôi phủ đệ này!

Leng keng, leng keng!

Âm thanh khô giòn từ xa truyền đến, chỉ chốc lát sau, một gã toàn thân bao phủ khô giòn Đại Chu, tay vịn trường kiếm đang đi đến.

Võ tướng vừa mới bước vào phủ đệ thì lập tức cảm giác được có vô số ánh mắt chú ý tới. Vốn trước mặt võ tướng này chỉ là một ao nước nhỏ, một dải núi giả vắt ngang làm cảnh thì bỗng nhiên có một bóng người xuất hiện xông lên.

- Võ tướng Đại Chu? Thật lớn mật!

Âm thanh vừa phát ra thì một gã thanh niên có khí tức đáng sợ, sắc mặt âm tàn đằng không bay đến, kiếm quang hiện ra chém xuống.

- Hừ!

Võ tướng thần bí chẳng qua hừ lạnh một tiếng, tay phải nhấc lên, một cỗ lực lượng vô hình đem kiếm quang của tên cao thủ trẻ tuổi này chấn thành phần vụn. Năm ngón tay thuận thế đưa tới xuyên qua mảnh kiếm quang trực tiếp nắm lấy thân người trẻ tuổi đó rồi dùng sức một chút.

Ầm!

Trong tiếng nổ đất đá bụi mù tung bay. Tên thanh niên có kiếm thuật trác tuyệt này chảy máu ở khoeo miệng, rồi bị đập vào trong đất, ngất đi.

- Ta phụng mệnh võ hầu đến đây gặp chủ nhân các người, gọi hần ra đây!

Âm thanh võ tướng vô cùng bình thản, nhưng trong đó lại mang theo khí tức lạnh lẽo. Chân của hần lúc này đang đạp trên người của người trẻ tuổi, giống như là đóng đinh hần trên mặt đất vậy.

Trong vườn hoàn toàn yên tĩnh, chung quanh đây mặc dù còn có mười mấy hần tử, cũng có không ít cao thủ Tinh Phách cảnh, nhưng không có người nào lại dám động thủ. Tên võ tướng Đại Chu này gây cho bọn hần cảm giác nguy hiểm trí mạng! Không người nào dám động đây gì.

- Để cho hần vào đi!

Sau giây phút yên lặng ngắn ngủi, một âm thanh hùng hồn từ sâu trong phủ đệ truyền tới. Mấy tên hần tử tán ra, tên võ tướng này không có chút cớ kỵ nào, xuyên qua đám người thần nhiên đi tới.

Trong hành lang, ánh nến thấp sằng lên, một gã nam tử trung niên có khí tức thâm trầm, ánh mắt như kiếm đang ngồi ở trên đại đường. Đầu tóc người này đen nhánh, tóc dài xõa đến sau ót, chỉ dùng một cây trâm ngọc màu xanh tùy ý ghim lại. Tay của hần ôn nhuận như ngọc, nhẹ nhàng đặt lên hai bên lan can, hiển lộ ra vẻ quyền thế khôn cùng.

Thấy người này, cước bộ của võ tướng thần bí dừng một chút, rồi lúc sau mới bước vào trong hành lang. Thấy trong đây không có ai khác nữa cả, vị võ tướng mới ngồi xuống đối diện với nam tử trung niên.

- Chủ nhân nhà người là vị võ hầu nào?

Nam tử trung niên nói. Lúc hần nói chuyện âm thanh vang dội, trung khí mười phần, trong đó còn ẩn chứa một cỗ hơi thở xơ xác tiêu điều làm cho không khí chung quanh phải rung động.

Võ tướng cũng bị cỗ khí thế này làm cho rung mình, nhưng thần sắc lại không đổi:

- Chủ nhân của ta đương nhiên là Anh Vũ hầu đương triều!

- Ồ!

Ánh mắt nam tử trung niên hơi biến hóa. Chỉ trong chốc lát nhưng dường như ánh mắt của hần đã lóe lên rất nhiều ý nghĩ. Dường như ba chữ 'Anh Vũ hầu' làm cho hần nghĩ đến rất nhiều chuyện.

- Thế nào? Chủ nhân nhà người muốn mượn tay ta đối phó với vị Bình Bắc tướng quân mười lăm tuổi kia?

Một câu nói của nam tử trung niên đã nói toạc ra ý nghĩ của võ tướng.

- Không sai! Hầu gia nhà ta bởi vì có chút nguyên nhân nên không thể xuất thủ, không những hầu gia mà ngay cả ta cũng không thể ra tay! Hầu gia nói chỉ cần người thay hãn giải quyết vấn đề này thì ngày sau, Tây Nhị thành vĩnh viễn sẽ do Đào Quân định đoạt. Ngày sau cũng sẽ không có quân đội vào đóng quân nữa.

Võ tướng thần bí nói.

Đào Quân Ngụy Văn Thai thần nhiên cười:

- Hầu gia nhà người đúng là để mắt Ngụy mỗ. Tây Nhị thành này ngư long hỗn tạp, hạng người gì cũng có thể mà hầu gia nhà người cư nhiên lại chọn trúng ta. Đáng tiếc, Tây Nhị thành cho đến bây giờ cũng không phải là do một mình Ngụy mỗ định đoạt. Cho tới bây giờ còn chưa thì làm gì nói đến sau này?

- Trước kia không phải thì không nói, còn về phần sau này thì không nhất định thế! Hầu gia nói chỉ cần người có thể làm chuyện này thì hãn sẽ liền giúp người nắm Tây Nhị thành trong tay!

Võ tướng thần bí đậm mặt nói. Ngụy Văn Thai cảm giác thấy được ý trong lời nói của võ tướng này, khuôn mặt không khỏi có chút rung động.

- Trong Tây Nhị thành này, Ngụy đại nhân cũng là một trong những người có quyền thế nhất. Chỉ cần bình định vài người khác nữa thì không phải là không thể định đoạt được! Còn về phần Thái Tổ phái cùng với Ma Tông thì người cũng không cần lo lắng. Mười vạn đại quân chinh phạt của triều đình còn ở đó thì bọn họ cũng không dám làm gì!

Ngụy Văn Thai cũng không có lập tức đáp ứng:

- Lời đề nghị này của người quả thật không tệ. Nhưng mà ta còn phải suy nghĩ một chút, con thứ của Tứ Phương hầu cũng không phải dễ động như vậy!

- Cái này thì người không cần lo lắng! Tứ Phương hầu đã có hầu gia nhà ta khắc chế!

Võ tướng thần bí lạnh nhạt nói.

Ngụy Văn Thai rốt cuộc có thần sắc rung động, nhưng vẫn chưa có đồng ý.

- Ngụy đại nhân, trong Tây Nhị thành này có rất nhiều người mong ước được hợp tác với hầu gia nhà ta!

Võ tướng thần bí thâm ý nói.

- Được rồi! Chuyện anfy ta tiếp nhận!

Đào Quân Ngụy Văn Thai rốt cuộc gật đầu.

Hí!

Mặt trời vừa mới lộ ra ở hướng đông thì đã có bốn gã quan sai cỡi khoái mã vọt ra khỏi Tây Nhị thành, sau khi đi được mấy ngàn trượng thì chia thành bốn hướng chạy nhanh đi.

Phịch! Phịch! Phịch! Phịch!

Sau nửa nén hương thì vang lên tiếng ngựa hí thảm thiết. Ở các địa phương cách Tây Nhị thành mấy dặm, bốn thớt ngựa toàn thân co quắp té ngã ở trên đường núi mà phong thơ trên bốn gã quan sai cũng biến mất không thấy. Chỉ chốc lát say, bốn phong thơ hiện ra ở bốn địa phương khác nhau ở Tây Nhị thành.

Bốn gã cao thủ có võ đạo trác tuyệt lật phong thơ ra nhìn một cái, cười lạnh nói:

- Thiếu niên dù sao cũng là thiếu niên, còn chưa hiểu quy củ! Chỉ muốn dựa vào mấy bản tấu chương này mà muốn đối phó với bọn ta ư! Hừ!

Sau khi mấy phong thơ của mấy gã quan sai bị chặn lấy đi thì lúc đó cũng có mấy thương nhân nhân lúc trời còn sáng đã ra khỏi Tây Nhị thành. Mà không có ai chú ý là trên trong những người này có một người trên người có một phong tấu chương của Phương Văn.

Trong phủ tướng quân.

Đến giờ thìn, Phương Vân cuối cùng đã tu luyện xong:

- Quần Công Minh, ngươi cho người đi trong thành mua một phần thanh niên tài tuấn bằng! Ta muốn nhìn qua một chút.

- Vâng, đại nhân.

Quần Công Minh xoay người rời đi. Chỉ chốc lát sau đã cầm vào một bản ghi chép của thanh niên tài tuấn bằng, sau đó đưa lên cho Phương Vân. Cái bản ghi chép này đều có bán ở các tử lâu, khách sạn, chỉ có điều là giá không rẻ chút nào.

- Đệ nhất thanh niên tài tuấn bằng là Bắc Đẩu quân vương Bàn Cự Nguyên, thực lực của người này là ba mươi lăm con phi long lực! Bàn Cự Nguyên vốn là đệ tử bình thường của tiểu môn phái Ngũ Hồ môn, sau nhân duyên tế hội được truyền thừa đạo thống của Bắc Đẩu tinh cung, một môn phái trong ba nghìn đại tông phái thời thượng cổ. Sau khi dùng qua bảy miếng đại đan Bắc Đẩu thì có lực lượng vượt xa những người cùng thế hệ! Có tin đồn người này đang bế quan tu luyện, tùy thời có thể bước vào Địa Biến cảnh! Chỗ ở của người này là Bắc Đẩu phủ!

Phương Vân nhìn một cái mà chắc lưỡi không thôi. Ba mươi lăm con phi long lực, so với chính mình thì còn nhiều hơn rất nhiều.

Thinhbobo

Đại Chu Hoàng Tộc

181. Chương 177: Tà Quân

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

- Số mệnh của tên Bàn Cự Nguyên này thật lớn lao. Có thực lực ba mươi lăm con phi long lực đã đủ làm cho trời bằng đất rung rồi. Nếu như lại tăng thêm mười lăm con phi long lực thì hẳn trực tiếp sẽ có thể sánh cùng cường giả Địa Biến cảnh!

Nhìn xong phần tư liệu nói về Bàn Cự Nguyên ở trước, Phương Vân chấn động không thôi.

Thời đại thượng cổ là thời đại được nói là của mười vạn tông phái tu đạo. Trong mười vạn tông phái đó lại có ba nghìn tông phái có thực lực vô cùng lớn lao, đó cũng là các đại tông phái cổ xưa nhất. Bắc Đẩu tinh cung này có thể đứng trong hàng ba nghìn đại tông phái thì hiển nhiên thực lực không hề thấp.

Bàn Cự Nguyên có thực lực của ba mươi lăm phi long lực, nhìn đúng rất là kinh người nhưng thực tế lại là hoàn toàn hợp lý. Dù sao, sau lưng đối phương cũng là một đại tông phái thời thượng cổ. Lấy sức tích hùyn hậu của một đại tông phái mà muốn bồi dưỡng một người thì cho dù có mạnh hơn nữa cũng hợp tình hợp lý.

Nhưng mà Phương Vân cũng biết, mặc dù nhìn qua thì thực lực của Bàn Cự Nguyên gần đến Địa Biến cảnh, nhưng nếu như giao thủ thì khẳng định không phải là đối thủ cường giả Địa Biến cảnh. Không có nguyên nhân nào khác, chênh lệch giữa Tinh Phách cảnh và Địa Biến cảnh cũng chính là sự khác biệt giữa trời và đất. Dù có cố gắng thế nào thì cũng không thể vượt qua được khoảng cách đó.

Nhưng mà, ở Tinh Phách cảnh càng sức tích lực lượng càng lớn thì khi bước vào Địa Biến cảnh sẽ càng có lực lượng cường đại. Giống như một võ giả mười phi long lực, sau khi bước vào Địa Biến cảnh chính là sáu mươi phi long lực đến bảy mươi phi long lực. Mà Bàn Cự Nguyên một khi bước vào Địa Biến cảnh thì rất có thể sẽ có chín mươi con phi long lực, thậm chí là trăm con phi long lực.

Khác với ba cảnh giới trước của Thoát Thai cảnh, võ giả đạt đến Địa Biến cảnh thì lực lượng sẽ không vượt qua được trăm con phi long lực. Mà trong cảnh giới võ đạo, một trăm con phi long lực sẽ tương đương với một thiên long lực.

Thiên long bay vút lên không trung, có năng lực thao túng lôi điện, có thần lực vô cùng. Khi đuôi của nó vung ra thì có thể đánh sập một ngọn núi cao ngàn trượng, cũng có thể nâng một ngọn núi hơn mấy ngàn trượng chuyển từ địa phương này sang địa phương khác! Đây chính là lực lượng của thiên long!

Thanh niên tài tuần bằng này chỉ ghi chép võ giả Tinh Phách cảnh, hơn nữa tuổi không được hơn ba mươi. Phương Vân nhìn từ đầu đến cuối cũng mất hơn hai canh giờ.

- May mắn là trong Tây Nhị thành này tuy cao thủ vô số, nhưng những người có thiên đại cơ duyên như Bàng Cự Nguyên đây lại không nhiều. Lấy thực lực của ta vẫn có thể đứng trong năm mươi người đứng đầu!

Nhìn xong thanh niên tài tuần bằng thì Phương Vân cũng phải âm thầm kinh hãi, lúc này hắn mới biết mình gặp phải tình hình nghiêm trọng thế nào. Lấy lực lượng hai mươi con phi long lực của hắn tuy ở trong quân ngũ đủ để tung hoành, nhưng ở chỗ này thì còn chưa đủ để áp chế cục diện. Nhưng mà Phương Vân cũng không phải là loại người dễ dàng nóng vội.

- Chờ sau khi ta phong ấn được năm mươi tên cao thủ Tinh Phách cảnh thì bản thân ta cũng muốn xem thử có bao nhiêu người có thể đỡ nổi một kích toàn lực của ta!

Nghĩ tới đây, Phương Vân đứng dậy nói:

- Quân Công Minh, điều quân tinh nhuệ đến đây, theo ta lên đường.

Tại tửu quán Át Mộc ở thành đông, chỉ trong nháy mắt đã có hàng loạt giáp sỹ Đại Chu tới đây bao vây lại. Còn có tiếng cơ quan vang lên, mười mấy chiếc Phá Thần Nỗ đang nhắm vào tửu quán này.

- Đi nào!

Phương Vân vung tay lên, mang theo Quân Công Minh tiến vào tửu quán. Tửu quán đang huyền não, người người đang bàn luận nhưng khi thấy có lượng lớn quân sỹ Đại Chu xông vào thì nhất thời an tĩnh lại, mọi đôi mắt đều nhìn qua. Thần thái Quân Công Minh uy mãnh, mở ra phần thanh niên tài tuần bằng, đọc lên:

- Y quan lang quân Trương Kiệm!

- Người không có mắt à, không thấy bốn đại gia đang bận ư?

Một âm thanh kiêu ngạo từ trong góc truyền đến, Phương Vân theo tiếng nhìn lại. Chỉ thấy ở đó có một gã thanh niên anh tuấn đang nhếch môi lên nở nụ cười, đang đùa giỡn cùng với mấy vũ nữ.

- Hừ!

Phương Vân cười lạnh một tiếng, không nói lời nào đã phi thân ra, lập tức mang theo một cỗ khí tức bài sơn đảo hải bay vút qua. Y quan lang quân Trương Kiệm đang hăng say đùa giỡn bỗng nhiên thấy lạnh toát thân, thân thể cứng đờ, sắc mặt nhất thời đại biến:

- Gặp phải cao thủ rồi!

Trương Kiệm này là một cao thủ tà đạo, có khoảng mười sáu con phi long lực, ở thanh niên tài tuần bằng cũng có thể lọt vào tám mươi người đứng đầu. Nhưng khi Phương Vân tới thì lại gây cho hắn một cảm giác vô cùng đáng sợ, nguy hiểm cực độ.

- Người này ít nhất cũng phải có đến mười tám con phi long lực!

Trong lòng Trương Kiệm nháy mắt đã cho ra một kết luận, người này cũng là một người quyết đoán, bàn tay vỗ một cái, liền thuận thế lùi ra sau. Hắn không dám ở lại ham chiến.

- Hừ! Trốn đi đâu!

Phương Vân cười alnhj một tiếng, đột nhiên bàn tay rung lên. Tám tên cao thủ Tinh Phách cảnh bị phong ấn bên trong đồng loạt xuất thủ, chín người đồng thời xuất thủ nhất thời có một cỗ lực lượng băng thiên liệt địa từ bốn phương tám hướng đánh tới.

Trương Kiệm bị hù sợ đến nỗi muốn hồn xuất khiếu. Chín gã cao thủ Tinh Phách cảnh, trong đó có hai tên cao thủ trên mười tám con phi long lực, đội hình như vậy đủ để đánh cho hắn thành cặn bã.

- Thiên Xà!

Trương Kiệm hét lớn một tiếng, tà khí bỗng nhiên xuất hiện quanh thân, vô số tà chú bay múa ngưng tụ thành một con đại xà hung mãnh, hộc lưỡi đánh tới.

Ầm!

Trên tầu lâu nhất thời xuất hiện một lỗ hồng, Trương Kiệm người đầy máu tươi giống như chó chết bay ra ngoài. Té trên mặt đất co quắp không thôi.

Phương Vân mang theo Quân Công Minh cùng tám tên cao thủ Tinh Phách cảnh từ trong lỗ hồng bay ra ngoài. Vốn lấy thực lực của hắn hoàn toàn có thể thu thập lấy Trương Kiệm, hôm nay mang theo đám người Quân Công Minh theo hoàn toàn là khi dễ người.

Trương Kiệm chỉ trong một chiêu liền đã bị trọng thương.

- Ta và ngươi không cừ không oán, ngươi rút cuộc muốn làm gì?

Trương Kiệm té trên mặt đất, ánh mắt oán độc nhìn Phương Vân, khàn giọng kêu lên. Cái chuyện này thật sự tới quá đột ngột, Trương Kiệm căn bản mình đã đắc tội với thiếu niên này từ bao giờ.

- Hử?

Phương Vân khẽ ý bảo, lập tức có một tên binh lính đi ra, cổ tay vung ra lập tức xuất hiện một tờ giấy trắng có vẽ chân dung của Trương Kiệm, phía dưới còn có ba chữ lệnh truy nã. Nét mực trên tờ giấy còn rất mới, hiển nhiên là mới được viết.

- Y quan lang quân Trương Kiệm giết người vô số, là một trong những trọng phạm của Đại Chu hoàng triều, hiện theo luật lệ bắt quy án!

Hai mắt Trương Kiệm tròn tròn lên nói:

- Lệnh truy nã này là của ai? Tại sao lại có tên của ta!

- Chính ta làm!

Phương Vân hồ hững nói. Âm thanh vừa phát ra thì liền vung tay lên, bức họa hoàng kim sau lưng chợt lóe lên. Trương Kiệm nhất thời bị phong ấn vào bức họa hoàng kim thứ nhất!

Phương Vân yên lặng trong chốc lát, lại dùng nguyên khí trong nội đan hung thú để điều tức. Một lát sau lập tức vung tay lên tiếp tục tìm mục tiêu kế tiếp!

- Đi!

Thanh niên tài tuấn bằng giới thiệu vô cùng cặn kẽ, không chỉ là có lai lịch, võ công đạo pháp của đối phương, thậm chí ngay cả địa phương thường xuyên xuất nhập cũng viết ra. Phương Vân chỉ dựa vào đó quả thực rất dễ tìm ra những người mình cần.

Những tên cao thủ tà phái trên thanh niên tài tuấn bằng này có mấy người chưa bao giờ phạm qua tội nào, chưa bao giờ làm ra mấy hành động như giết người cướp của? Phương Vân tùy tiện gán cho họ mấy tội danh cũng không có quá phận, ngược lại còn có thể coi là quá nhẹ.

Tầu lâu, quán trà, kỹ viện, khách sạn, phủ đệ, dân trạch... , Phương Vân dựa theo thanh niên tài tuấn trên bằng nói một đường tìm tòi đi qua.

Vô số quân sĩ tinh nhuệ, cộng thêm Phá Thần Nỗ, còn có đông đảo cao thủ Tinh Phách cảnh, hoàn toàn là đầu pháp khi dễ người.

Chỉ trong vòng ba canh giờ, Phương Vân đã liên tục phong ấn đến hai mươi võ giả mười sáu phi long lục, mười lăm võ giả mười lăm phi long lục. Đông đảo cao thủ trên thanh niên tài tuấn bằng liên tiếp bị bắt như thế rốt cuộc đã làm chấn động Tây Nhị thành.

- Không xong rồi! Phong Lôi môn không ngờ lại cấu kết với tên Bình Bắc tướng quân kia cùng nhau giết hại đồng đạo trong Tây Nhị thành!

- Đáng chết, trong vòng một ngày mà họ lại bắt nhiều người như vậy!

- Phong Lôi Tán nhân, chính là Phong Lôi tán nhân, ta thấy hắn trợ giúp quân triều đình đối phó với Trần Cùng!

- Tạm thời không cần lo lắng, bọn họ chỉ tìm người trong tà đạo thôi...

Tâm trạng mọi người tại Tây Nhị thành ngày càng hoảng loạn, đặc biệt là những võ giả trên thanh niên tài tuấn càng bất an hơn. Tên Bình Bắc tướng quân của triều đình này có khoảng hai mươi phi long lực. Thực lực như vậy đã có thể đứng trong ba mươi người đứng đầu của thanh niên tài tuấn bảng.

Đơn đả độc đấu cũng không có bao nhiêu người có thể chiến thắng vị Bình Bắc tướng quân này. Huống chi hắn còn có rất nhiều cao thủ! Các cao thủ tà đạo dưới hai mươi con phi long lực rồi rít trốn khắp nơi, không ai dám ra những nơi hay đi tới.

Ở thành đông, phủ Tà Quân.

Hai chữ sắc Tà Quân trên bảng lộ ra một cổ sát khí nồng đậm. Vị Tà Quân này cũng là một cao thủ tán tu, lúc tu luyện trong một thâm sơn cốc động gặp được một bộ hải cốt. Ở dưới bộ hải cốt đó hắn lấy được một hộp sắt cùng một quyển đan thư.

Tà Quân nuốt thần đan cực phẩm trong hộp sắt, cùng học đan thư 'Tà quân bí lực' liền đạt đến cảnh giới hai mươi con phi long lực!

Bên ngoài tường Tà Quân phủ đột nhiên có đầy tiếng bước chân, Phương Vân mang theo gần hai mươi tên cao thủ Tinh Phách cảnh bước vào phủ Tà Quân.

Mỗi khi Phương Vân phong ấn một tên cao thủ trong tà phái thì cũng phải đánh cho họ trọng thương rồi mới phong ấn. Để cho bọn họ khôi phục lại thì lại cần một lượng lớn nguyên khí cùng thảo linh chi. Thảo linh chi trên người Phương Vân cũng có hạn cho nên hắn cũng không dám chi phí, chỉ khôi phục hơn mười tên cao thủ.

- Giết!

Một tên võ giả mặc hắc bào quanh thân có tà khí cuộn cuộn từ trong Tà Quân phủ vọt ra.

- Tên Tà Quân này lại còn nuôi dưỡng một đám thuộc hạ như vậy!

Ánh mắt Phương Vân lóe lên một chút, vung tay lên:

- Giết!

Băng! Băng! Băng!

Hơn năm mươi chiếc Phá Thần Nỗ đồng thời phát động, một tên hộ vệ phủ Tà Quân nhất thời bị Phá Thần Nỗ bắn trúng, lực đạo khổng lồ còn đóng đinh họ tên phủ Tà Quân.

Lê-eeee-eezz~!

Đột nhiên trong phủ Tà Quân truyền đến một tiếng rít rợn người. Trong tiếng rít đó còn có một cổ lực lượng tà dị, dường như muốn xuyên qua lỗ tai người mà phá ra ngoài. Một tên lính bỗng nhiên biến sắc, bịt lấy lỗ tai quỳ ngã xuống, ngay đầu ngón tay của hắn đang nhỏ máu ra. Ngay cả đám giáp sỹ cấp bậc Trụ Thai cảnh cũng có vẻ chịu không được.

- Đây là Đoạt Phách Ma Âm!

Quản Công Minh chấn động không thôi. Chiêu Đoạt Phách Ma Âm này đã sớm được ghi lại trong thanh niên tài tuấn bảng, chẳng qua không nghĩ tới uy lực lại lớn như vậy. Quản Công Minh bỗng có cảm giác tâm hoảng ý loạn, một cổ bất an lan truyền đi.

Quản Công Minh đột nhiên ngửa mặt lên trời, tóc của hắn tung bay, thần thái uy mãnh, sau đó há mồm ra, một tiếng quát dài kéo lên.

Rống!

Âm thanh khổng lồ như sấm tứ phương!

Phốc!

Quản Công Minh vừa mới phát ra pháp môn Sư Tử hồng thì đột nhiên cảm giác lấy có một cổ lực lượng tà dị theo âm ba hướng vào thể nội. Sắc mặt hắn đỏ lên, há mồm phun ra vài búm máu, liên tục lui về phía sau mấy bước!

Tên Tà Quân này quá mạnh mẽ!

Đại Chu Hoàng Tộc

182. Chương 178: Thuận Lợi Phong Ấn

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

- Hừ!

Phương Vân thấy thế hừ lạnh một tiếng, đột nhiên há mồm phát ra một tiếng thét dài.

Một tiếng thét dài này làm cho cuồng phong gào thét lên trong phủ Tà Quân, trong tiếng cuồng phong còn có tiếng sấm nổ ù ù. Thực lực của Phương Vân so với Quản Công Minh mạnh hơn rất nhiều. Khi tiếng thét này phát ra thì hai loại âm ba trong hư không chấn động lẫn nhau, không khí nổ tung lên từng đợt ầm ầm không dứt bên tai.

Cũng giống như Quản Công Minh, khi Phương Vân phát ra tiếng thét này thì đột nhiên Đoạt Phách Ma Âm biến đổi tụ lại thành một luồng như một mũi nhọn xông vào trong cơ thể Phương Vân.

Oong!

Thiên Địa Vạn Hóa Chung trong cơ thể Phương Vân đột nhiên khu động, khéo léo tản mát ra một cổ quang mang màu vàng. Một cổ lực lượng kì dị từ trong chuông phát ra khắp cơ thể, luồng lực lượng âm ba này nhất thời bị hút vào bên trong Thiên Địa Vạn Hóa Chung!

-Ồ!

Trong phủ Tà Quân truyền đến một tiếng kêu nhẹ. Âm thanh này như cao như gào, cực kỳ rõ ràng. Tiếp sau đó có một tiếng phịch, một cổ tà khí hắc ám từ trong phủ Tà Quân xông ra.

Nóc nhà của Tà Quân phủ nổ tung một tiếng, một thanh niên khoảng chừng hai mươi tuổi, khuôn mặt anh tuấn tà dị, bay ra ngoài hơn mười trượng rồi huyền phù trên không trung:

- Người chính là Bình Bắc tướng quân Phương Vân?

Ánh mắt của Tà Quân đảo qua rơi vào trên người Phương Vân, trong ánh mắt hiện ra một cổ sát khí lạnh lẽo:

- Lá gan của ngươi cũng thật sự quá lớn! Lại tự tìm tới Tà Quân phủ ta! Hôm nay ta sẽ cho ngươi biết cái gì gọi là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên!

Phương Vân cũng lười nói nhiều, vung tay lên:

- Lên!

Ầm!

Hơn hai mươi bóng đen có khí tức cường đại phá không bay lên.

- Hừ!

Tà Quân hừ lạnh một tiếng, bỗng nhiên đầu ngón tay biến ảo không thôi, quát to:

- Nô bộc hắc ám của Tà Quân, lên!

Âm thanh vừa phát ra thì bỗng nhiên tà khí cuồn cuộn dưới chân biến hóa thành vô số phù chú. Trong nháy mắt, vô số thi thể trên vách tường Tà Quân phủ phá không bay lên. Những tên hộ vệ này vốn đã bị Phá Thần Nỗ bắn chết giờ phút này lại tản mát ra khí tức cường đại, thật giống như là đang sống lại vậy!

- Giết!

Tà Quân liên tục bấm đốt ngón tay, bốn, năm mươi tên nô bộc hắc ám phá không mà ra, hướng tới đám người Phương Vân. Cùng một thời gian, Tà Quân cũng hóa thành một đạo cầu vòng máu trắng đến chỗ Phương Vân.

- Những hộ vệ ta cực khổ bồi dưỡng lại bị người giết! Hôm nay liền giết người để chôn cùng bọn họ!

- Ta thấy người không có hi vọng đó đâu!

Phương Vân hừ lạnh một tiếng, liền xuất ra Băng Thiên Đại Thủ Ấn. Cùng một thời gian, Phong Lôi Tử cùng Quân Công Minh cũng phối hợp xuất thủ!

- Tà Thần Thủ!

Tà Quân hét lớn một tiếng, một bàn chưởng đen nhánh tà ác vô thanh vô tức đánh về phía Phương Vân, chỉ trong chốc lát một cỗ khí tức nồng đậm hắc ám, tà ác, hung sát phô thiên cái địa mà đến. Hai chưởng tương giao ầm ầm với nhau. Phương Vân cùng Tà Quân đồng thời lui về một bước, không ngờ hai người lại bất phân cao thấp.

- Giết hần!

Mượn thời cơ này, Phương Vân chỉ huy hai mươi tên cao thủ Tinh Phách cảnh đánh bay đám nô bộc hắc ám sau đó tiến về phía Tà Quân!

Lê-eeee-eezz~!

Tà Quân ngửa đầu lên, lại phát ra Đoạt Phách Ma Âm. Thân hình Quân Công Minh chấn động, trên mặt lộ ra vẻ thống khổ. Bộ mặt của hai mươi tên cao thủ Tinh Phách cảnh nghe thấy cổ ma âm này cũng vận vẹo không thôi.

Thừa thời cơ này, Tà Quân lại lần nữa chỉ huy đám nô bộc ngăn trở đám người Quân Công Minh. Những tên nô bộc hắc ám này vốn chính là người chết, mặc dù sau khi chết đi thì so ra kém hơn đám người Quân Công Minh, nhưng cường độ thân thể lại tăng thêm không ít. Thân thể gãy đổ, xương cốt vỡ vụn, huyết nhục nổ bay đối với bọn họ mà nói căn bản không có ảnh hưởng gì. Bằng vào cỗ sức lực này quần lấy, đám người Quân Công Minh nhất thời không thể đột phá qua.

- Tà Quân Huyền cảnh!

Thân hình Tà Quân thoáng một cái, đột nhiên biến thành năm người đồng thời đánh về phía Phương Vân.

- Hử?

Phương Vân hơi kinh hãi, loại công pháp này là lần đầu tiên hắn nhìn thấy. Hiển nhiên trong năm ảo ảnh chỉ có một người là thật.

Phương Vân hơi ngạc nhiên, nhưng sau đó liền thần nhiên cười. Tâm thần ổn định, miệng phát ra một tiếng trường khiếu khu động âm ba phong lôi chấn động tứ phương. Trong năm bóng người có bốn cái biến mất, còn lại một người hướng về Phương Vân đánh tới.

- Băng Thiên Đại Thủ Ấn!

- Tà Thần Chi Quyền!

Sau một tiếng nổ ầm, chưởng ấn cùng quyền ấn lại song song biến mất. Thực lực của hai người suýt soát với nhau, không ai làm gì được ai cả.

- Vạn Cổ Hung Thú quyền!

Quân Công Minh lúc này lần nữa lại đánh văng hai tên nô bộc hắc ám ra. Hắn không nói hai lời liền liên tiếp tung hai quyền ra, quyền khí rung động trong hư không hóa thành hai con hung thú đánh về phía Tà Quân.

- Phệ Thiên Chi Trảo!

Tóc dài của Tà Quân tung bay, tay phải hóa thành trảo dễ dàng chấn nát Vạn Cổ Hung Thú quyền của Quân Công Minh. Chiến đấu hoài không dứt, Phương Vân thấy thế cũng không thể không nổi giận được.

- Quân Công Minh, ngươi lui ra! Ta một mình thu thập hãn!

Dứt lời, tay của gã khê vậy, một lần nữa thu hai mươi tên cao thủ Tinh Phách cảnh vào trong bức họa hoàng kim. Quân Công Minh ngẩn người, nhưng cũng không dám cãi lời, thân thể thoáng một cái liền lui ra ngoài. Phương Vân lúc này không có chút băn khoăn liền biến đổi chiêu thức.

- Băng Thiên Đại Thủ Ấn!

Vung tay lên, một phiến không gian liền hóa thành chân không hắc ám trực tiếp chấn nát bảy tám tên nô bộc hắc ám. Tổn thất đến trình độ này thì căn bản không thể sống dậy được nữa.

- Băng Thiên Đại Thủ Ấn!

Bàn tay của Phương Vân lại lần nữa vung lên, lại có thêm mấy tên nô bộc hắc ám bị chấn nát, tuy thân thể của mấy tên nô bộc hắc ám này cường hãn, nhưng lực lượng bản thân không cao, cũng không thể tạo thành uy hiếp cho Phương Vân.

- Tà Thần Chi Quyền!

Tà Quân hét lớn một tiếng, một thiết quyền khổng lồ đánh tới Phương Vân. Phương Vân cũng không thể ý tới chiêu này, thân hình thoáng một cái ra ngoài mây trượng liền thoát khỏi quyền này. Bàn tay của hắn lại vung lên, lại có thêm bảy tám tên nô bộc hắc ám bị chấn thành phần vụn.

Ầm! Ầm! Ầm!

Phương Vân xuất thủ hiển nhiên không giống với bọn người Quân Công Minh. Chỉ trong nháy mắt thì bọn nô bộc hắc ám này đã không còn ai.

- Tà Quân! Hiện tại đến phiên chúng ta rồi!

Sau khi tiêu diệt hết đám nô bộc hắc ám thì rốt cuộc Phương Vân đã quay đầu lại nói với Tà Quân.

- Hừ! Giết người rồi xem thử triều đình có còn dám phái binh tới đây hay không!

Âm thanh vừa rơi xuống thì Tà Quân liền phi đầu về phía trước, quang ảnh phía sau biến ảo, một cái thiết quyền liền đánh tới.

Phương Vân đang muốn xuất ra Băng Thiên Đại Thủ Ấn thì đột nhiên trong lòng khê động. Hắn đổi chiêu thành quyền, đánh ra Hám Thế Hoàng Quyền!

Ngâm!!!!

Tiếng long ngâm vang dội trong hư không. Thiên địa trong lúc này đầy rẫy sắc vàng. Chỉ nghe phịch một tiếng, quyền ảnh liền biến mất, còn bản thân Phương Vân thì bị thổi lui ra ngoài hai trượng. Một cổ khí huyết cuộn cuộn sắp phun ra từ trong cổ họng nhưng bị hắn mạnh mẽ nuốt xuống. Đồng thời Phương Vân lại tung ra chiêu thứ hai của Hám Thế Hoàng Quyền!

Phịch!

Lần này thì Phương Vân lại bị thổi lui ra ngoài hơn mười trượng, sắc mặt càng hồng hơn.

- Chuyện gì thế này? Sao bỗng dưng thực lực của hắn yếu đi rất nhiều!

Tà Quân lúc này cũng không hiểu nổi.

Chiêu thứ ba!

Chiêu thứ tư!

Phương Vân từng chiêu sử dụng Hám Thế Hoàng Quyền, quyền thế ngày càng chồng chất tích lũy lên.

- Tên Tà Quân này lại không biết Hám Thế Hoàng Quyền của hoàng thất!

Bên ngoài phủ Tà Quân, mí mắt của Quân Công Minh hơi nẩy lên. Sự thiếu sót của Tà Quân lúc này liền thể hiện ra. Lúc này thực lực của Phương Vân vì chuyển chuyển thành quyền mà đã quy về mười tám con phi long lực, Tà Quân hẳn phải nên lấy thân áp sát, lấy cường áp yếu làm gián đoạn Hám Thế Hoàng Quyền của Phương Vân. Nhưng bởi vì hắn còn nghi ngờ mà đánh mất cơ hội này.

Thấy Phương Vân xuất ra chiêu thứ năm của Hám Thế Hoàng Quyền, Quân Công Minh lập tức biết đại cục đã định. Hám Thế Hoàng Quyền sau khi sử dụng tới chiêu thứ năm thì rất khó bị cắt đứt. Hơn nữa, quyền thể chồng chất đã không thể nào chống cự rồi.

- Tên Tà Quân này chết chắc rồi! Hám Thế Hoàng Quyền nếu đánh tới cùng thì đến thần quỷ cũng phải lui, không người nào là đối thủ được!

Quân Công Minh lắc đầu.

Quả nhiên sau khi Phương Vân đánh ra chiêu thứ sáu của Hám Thế Hoàng Quyền thì rồng ngâm đầy trời, con kim long mảnh hẹp dài màu vàng lượn múa trong hư không đã đè ép khí thể của Tà Quân xuống.

Hám Thế Hoàng Quyền chiêu thứ bảy!

Hám Thế Hoàng Quyền chiêu thứ tám!

- Đây là quyền pháp gì?

Sắc mặt của Tà Quân rất cuộc biến đổi. Hắn xuất thân tán tu, đối với triều đình, đặt biệt là võ học hoàng thất không biết gì cả. Hắn lúc này cảm giác thấy lực lượng của đối thủ càng lúc càng lớn, khí thể càng ngày càng mạnh mẽ.

Hám Thế Hoàng Quyền chiêu thứ chín!

Hám Thế Hoàng Quyền chiêu thứ mười!

Tà Thần chi quyền của Tà Quân bỗng chốc bị công phá, quyền khí của Hám Thế Hoàng Quyền còn đánh trên ngực hắn làm cho hắn phải bị nội thương.

- Hám Thế Hoàng Quyền chiêu thứ mười một!

- Hám Thế Hoàng Quyền chiêu thứ mười hai!

Hơi thở của Phương Vân lúc này như vạn mã cùng chạy, đã đạt đến độ cao vô cùng đáng sợ. Chỉ nghe phịch một tiếng, Tà Quân la thất thanh lên, sau đó như một con diều đứt dây bay ra ngoài.

Sau mười chiêu, sự gia tăng lực lượng của Hám Thế Hoàng Quyền làm cho Tà Quân run sợ vô cùng. Phương Vân lúc này đã hơn hẳn đến bốn phi long lực, lực lượng đáng sợ như vậy căn bản không phải hắn có thể đỡ nổi. Trong nháy mắt, trong lòng Tà Quân sinh ra ý thoái lui: “Trốn!”

Hô!

Thân thể Tà Quân thoáng một cái, liền phi độn ra bên ngoài!

- Người trốn được không?

Phương Vân quát lớn lên một tiếng, đánh ra quyền thứ mười ba của Hám Thế Hoàng Quyền:

- Quân Long Dập Đầu!

Âm thanh vang tận mây xanh, hơn ba mươi đạo long khí to lớn tung hoành khắp hư không, nhanh như tia chớp đánh vào hậu tâm của Tà Quân.

A!

Tà Quân kêu thảm lên một tiếng rồi từ trên bầu trời ngã xuống. Hắn có cảm giác như là bị một võ giả ba mươi phi long lực đánh trúng, lực phủ ngũ tạng của mình như đang bị xé rách. Một cỗ huyết vụ lập tức theo lỗ chân lông toàn thân phun ra ngoài.

- Đúng là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, nhưng người đó không phải là người!

Phương Vân đáp xuống bên cạnh Tà Quân, một chưởng trào ra liền định chiến cục!

- Rút lui!

Phong ẩn xong một gã hai mươi phi long lực, Phương Vân lập tức cho lui binh về.

Cuộc chiến đấu này vốn không cần khó khăn quá như vậy, nhưng tên Tà Quân này quá tà dị, một tiếng rít của hắn ngay cả cao thủ bị phong ẩn cũng không chịu nổi, lại còn có một đám nô bộc hắc ám trợ thủ.

- Tà Quân ở thanh niên tài tuấn bảng xếp hạng ba mươi ba. Xem ra, những tên cao thủ xếp hạng ba mươi lăm đầu cũng có một chút đặc thù! Muốn đối phó cũng không phải dễ dàng như vậy.

Phương Vân lúc này đang tính toán đến việc nên tiếp tục đánh tới ai nữa...

Tà Quân chiến bại rồi cuộc đã đem sự khủng hoảng trong Tây Nhị thành lên đến đỉnh điểm. Rất nhiều cao thủ đứng trong hạng ba mươi người đứng đầu của thanh niên tài tuấn bảng cũng ngồi không yên.

Phương Vân hôm nay có thể đè ép Tà Quân thì hôm nào đó cũng có thể dẫn người tới đè ép bọn họ! Nếu như thật sự còn không động thủ thì quả thật là chỉ còn cách chờ tên Bình Bắc tướng quân này từ từ tiêu diệt từng bộ phận.

Đại Chu Hoàng Tộc

183. Chương 179: Khuynh Sào Xuất Động

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

Bên trong Phong Lôi môn, đèn dầu sáng rõ.

Trong hành lang, chưởng môn Phong Lôi môn Phong Lôi tử đang ngồi ngay ngắn tại đại đường. Dưới đường rất đông người, những người này hung thần ác sát, tà khí um tùm, hiển nhiên lai lịch cũng không nhỏ.

- Các vị.

Phong Lôi Tử mở mắt ra:

- Hôm nay triệu tập các vị tới đây là để nói về chuyện Bình Bắc tướng quân của triều đình. Hôm nay đã có khoảng bốn mươi vị trên thanh niên tài tuấn bảng đã bị triều đình bắt. Chuyện này nghe mà rợn người, chắc hẳn các vị đều đã biết.

- Phong Lôi Tử, người còn có mặt mũi nói ư. Phong Lôi môn các người đã sớm cấu kết với triều đình, ngay cả trưởng lão môn phái mà Phong Lôi Tử người cũng phải đi hỗ trợ, người còn ở đây mà nói chuyện đường hoàng ư?

Một gã tà tu áo xanh tay vịn thành ghế, bực mình lạnh lùng nói.

- Thì ra là Tà Dao.

Ánh mắt của Phong Lôi Tử nháy mấy cái:

- Phong Lôi môn chúng ta có cấu kết với ai chứ không có cấu kết với triều đình. Chư vị sao không nghĩ thử xem, đệ tử Lỗ Nguyên của phái chúng ta bị Bình Bắc tướng quân này một kiếm chém chết, Phong Lôi tán nhân chỉ có đi tìm hắn trả thù chứ sao lại đi ngược lại giúp hắn? Theo ta được biết thì Bình Bắc tướng quân này có một pháp môn tà ác, Phong Lôi tán nhân chính là bị hắn dùng tà pháp này không chế! Chuyện này ta nghĩ hẳn ở đây không ít vị biết chứ.

- Không sai!

Một người thanh niên trang phục thư sinh, đầu đội cái khăn đi ra.

- Đông Lăng thư sinh.

Lập tức có người nhận ra người này.

- Phong Lôĩ Tử chũng mĩn nĩi khĩng sai, ta cĩ thĩ làm chũng điều này. Tên Bĩnh Bĩc tũng quĩn này cĩ cĩng phu vĩ cũng tĩ dĩ. Khi hĩn đĩnh ra mĩt bĩn tay hoĩng kim thĩ cĩ thĩ trực tiếp khĩng chế người khĩc. Bĩch Quĩ ma quĩn cũng Tru Tĩm tĩn nhĩn vĩu chĩn trước bị truy nĩ thĩ chĩn sau đĩ cũng tiến vĩo phủ Tĩ Quĩn. Cho dù lĩ phĩn bội chũng ta thĩ cũng khĩng thĩ nhanh nhĩ vậy đũc.

Đông Lăng nói.

- Không cần phải nói nhiều nữa. Tên Bình Bắc tướng quân này là một tai họa đối với tu sĩ tà đạo chúng ta. Cần phải trừ đi!

Một gã nam tử trung niên toàn thân áo trắng, mặt không có chút huyết sắc giậm chân tại chỗ đi ra. Trong tay của hắn có một cái pháp khí hình đầu lâu luyện thành. Người này chính là Bạch Cốt ma quân, thực lực cực kỳ mạnh mẽ.

- Ủ, lời của Bạch Cốt ma quân ta đồng ý. Nhưng mà, Phong Lô Tử, bởi vì nguyên nhân của Phong Lô tán nhân cho nên rất nhiều đồng đạo đã bị phong ấn. Chuyện này người phải nói làm sao?

Trong đám người, có một gã chân lông toàn thân tỏa ra một hắc vụ, ánh mắt tà độc nói.

- Quân đội của triều đình trú đóng ở Tây Nhị thành đối với tất cả đồng đạo nói thì không phải là chuyện tốt gì. Bình Bắc tướng quân cùng với quân đội triều đình cần phải trừ đi. Ý của ta là nói chuyện không bằng hành động, hay là mọi người hôm nay toàn lực phá hủy cái Bình Bắc phủ kia. Để cho Tây Nhị thành lần nữa khôi phục thái bình! Mọi người thấy thế nào?

Ánh mắt của Phong Lô Từ như chim ưng quét qua mặt mọi người, chậm rãi nói. Trong hành lang yên tĩnh một hồi, lát sau có một âm thanh nói lên:

- Triều đình thế lớn có khoảng tám vạn tinh binh. Tên Bình Bắc tướng quân này tuy trẻ tuổi nhưng có khoảng hai mươi phi long lực. Ngay cả Tà Quân cũng bị hấn áp chế, nếu như các vị tiền bối có thể đồng ý đồng loạt ra tay thì chúng ta cũng không có ý kiến gì.

- Chuyên này là chuyên của cả đồng dao Tây Nhi thành, chúng ta tự nhiên sẽ không từ chối!

Bạch Cốt Ma Quân nghiêm mặt nói. Chuyện này vốn là hắc là không quan tâm , nhưng Tà Vua bị áp chế thì ngay cả hắc cũng nổi lên lòng kiêu kỳ!

- Chuyện này, cứ như vậy quyết định đi! Tối nay đến giờ tỵ thì đồng loạt giết chết người của triều đình!

Một âm thanh uy nghiêm từ bầu trời truyền đến. Trong nháy mắt mấy tên có tà khí cuộn cuộn từ trên trời giáng xuống, đáp xuống Phong Lô môn.

Phủ tướng quân!

Dưới ánh nến, Phương Vân đang ngồi xếp bằng, cả đại điện đang bị khí tức của hắn làm cho dao động!

Oong!

Một đợt sóng gợn lên từ phía sau Phương Vân, bức họa hoàng kim thứ ba đang lẳng lặng huyền phù tại trong hư không. Trong bức họa hoàng kim thứ ba có hơn bốn mươi con chim màu sắc có hình thái khác nhau đang ở đó, không nhúc nhích chút nào.

Những con chim này trông rất sống động, nhìn qua có linh khí vô cùng. Chợt nhìn qua thì có cảm giác những con chim này lúc nào cũng có thể vươn hai cánh bay ra ngoài. Những hình tượng này hiển nhiên là các cao thủ Tinh Phách cảnh bị Phương Vân phong ấn.

Đạt đến Thoát Thai cảnh thì ba bức họa hoàng kim đầu tiên tự phân chia thành các bức họa về côn trùng, cá, chim. Tất cả các võ giả bị phong ấn cũng phân biệt biến thành các đồ án côn trùng, cá, chim huyền phù trong đó. Đến thời điểm Phương Vân gọi về thì những đồ án côn trùng, cá, chim này liền phá họa hóa thành nhân hình!

- Lên!

Phương Vân ngồi trên bảo tọa kim khí, tâm niệm vừa động thì nội lực liền khu động, một bình sứ liền bay ra. Phương Vân đem toàn bộ đan dược thượng phẩm trong đó nuốt vào, đồng thời điên cuồng hấp thu nguyên khí từ trong nội đan hung thú.

- Đi ra ngoài!

Phương Vân mạnh mẽ quát to một tiếng, nội lực điên cuồng không ngừng như biển rộng trường giang trào vào bức họa hoàng kim thứ ba. Trong nháy mắt, chỉ thấy từng con chim chớp động từ trong hư không bước ra. Tám tên, mười tên, hai mươi tên...bốn mươi tên!

Bốn mươi tên cao thủ Tinh Phách cảnh đứng giang chân rộng ra ở trước Phương Vân. Những cao thủ Tinh Phách cảnh này hấp thu nội lực trong cơ thể Phương Vân căn bản đã khôi phục thực lực vốn có, ngay cả vết thương trên người cũng đã tốt hơn nhiều.

Trong bốn mươi tên cao thủ Tinh Phách cảnh này có Tà Quân hai mươi phi long lực, Phong Lôi tán nhân mười chín phi long lực, hai mươi tên mười sáu phi long lực, mười lăm tên mười bốn phi long lực. Đội ngũ như vậy cũng đã tương đương với lượng lớn cao thủ của một môn phái nhỏ.

- Chỉ cần cường giả Địa Biến cảnh không ra tay thì bản thân ta cũng muốn nhìn thử ai dám cùng ta đối nghịch!

Phương Vân mở mắt, từ trên bảo tọa đứng dậy. Ánh mắt nhìn lướt qua chùng, trong lòng sinh ra một loại tự tin cùng tự hào mãnh liệt. Nhiều cao thủ như thế nếu là đồng loạt ra tay, Phương Vân tự hỏi, coi như là mình cũng ngăn cản không nổi. Chỉ cần một chiêu thì đã bị đánh chết.

- Quân Công Minh, vào đây!

Đại môn mở ra, Quân Công Minh một thân khôi giáp bước đi vào, một chân quỳ xuống:

- Đại nhân, người gọi ta ?

- Hôm nay đã gây ra động tĩnh quá lớn rồi, tối nay ắt hẳn sẽ có người viếng thăm, người đi chuẩn bị một chút !

Phương Vân một ngày phong ấn gần bốn mươi tên cao thủ tà đạo trên thanh niên tài tuấn trên bảng. Động tĩnh lớn như vậy, Phương Vân không tin các cao thủ tà đạo không đối phó với mình.

- Vâng, đại nhân!

Quân Công Minh lĩnh mệnh đi ra ngoài!

Phương Vân suy nghĩ một chút lại thu hồi bốn mươi tên cao thủ Tinh Phách cảnh vào trong bức họa hoàng kim, sau đó đi tới gian phòng của Quách Bá Tế Quách lão tiên sinh.

Trong căn phòng mờ mờ, có một cây đèn dầu được thắp nên. Đồng tử đi theo Quách Bá Tế là Thanh nhi đang dọn cơm ra.

- Người đã đến rồi sao, ngồi xuống cùng ăn đi.

Thấy Phương Vân đi vào, Quách Bá Tế ngẩng đầu, lạnh nhạt nói một tiếng.

Bữa ăn tối của Quách Bá Tế rất đơn giản, chỉ là một chén cơm tẻ, một chén rau cùng một chén đậu hũ. Nếu như so với những thức ăn mà Phương Vân đã được nếm qua ở hầu phủ thì phải nói là cực kỳ đạm bạc. Nhưng những thứ mà Quách Bá Tế ở đây thoát nhìn qua thì chẳng ngoài gì vài cọng rau cỏ cùng đậu hũ, ngoài ra đây cũng là thứ do chính Quách Bá Tế trồng lấy.

- Vâng!

Phương Vân gặt đầu, ngồi xuống cạnh bàn.

Tiểu đồng tử vô cùng biết điều, lập tức để đĩa xuống, đi lấy thêm một cái chén, bới cơm vào rồi bưng tới trước mặt của Phương Vân:

- Tướng quân, mời dùng.

- Cảm ơn.

Phương Vân đáp một tiếng, nhận lấy bát đĩa.

Quách Bá Tể không có nhìn Phương Vân, dường như răng của hắn không tốt lắm, nhai rất chậm rãi.

Nhìn vị đại nho triều đình này, trong lòng Phương Vân sinh ra một cảm giác cổ quái.

Những đại nho triều đình này chỉ cần quát lên một tiếng là có thể đánh chết một lượng lớn cao thủ tà phái. Có thể nói so với một số cường giả Địa Biên cảnh còn lợi hại hơn, nhưng những đại nho này lại không hề tập võ.

Tuổi thọ của hắn cũng không hơn người bình thường bao nhiêu, nhiều nhất chỉ sống lâu hơn một chút mà thôi, mà có một số cũng còn sống ít hơn. Nhưng trên thực tế mà nói, nếu như với ngộ tính của các đại nho này mà tu tập võ thì việc tuổi thọ tăng lên không nói, chính là cường kiện thân thể vẫn có thể làm được.

Phương Vân gấp lên một cọng rau, bỏ vào trong miệng, nhai mấy lần rồi nuốt xuống.

- Như thế nào?

Quách Bá Tể đột nhiên ngẩng đầu, mỉm cười nhìn Phương Vân nói.

Phương Vân ngây ngốc, sau đó cười nói:

- Vô cùng bình thản.

Quách Bá Tể gật đầu:

- Người có thể nói ra bốn chữ này, rất tốt.

Vẻ mặt của hắn dường như đối với câu trả lời của Phương Vân vô cùng hài lòng.

Nói xong, Quách Bá Tể lại lấy một quả trái cau, nhẹ nhàng xé nát thành từng mảnh rồi quăng đến cái hũ ở ngay đó.

Cái hũ này Phương Vân đã sớm chú ý từ khi bắt đầu lên đường ở An Tô thành, từ lúc đi Quách Bá Tể vẫn luôn tùy thân mang theo. Cứ đến buổi trưa thì Quách Bá Tể lại quăng vào trong đó một chút rau đại hoặc trái cây...khi đó Phương Vân cũng chưa có để ý.

Nhưng lúc này, mượn cơ hội Phương Vân liếc nhìn vào bên trong, phát hiện trong hũ cũng không phải là vật gì mà chỉ là mấy con kiến, gã không khỏi ngẩn ngơ.

- Không nghĩ tới lão sư còn thích nuôi vật cảnh.

Phương Vân nói.

Quách Bá Tể nhìn chăm chú vào trong hũ, lông mày màu bạc dưới ánh đèn ảm đạm tản mát ra ánh sáng xám tro.

- Đây không phải là vật cảnh.

Quách Bá Tể lắc đầu, mặt lộ ra thần sắc nhớ lại:

- Ba mươi năm trước, vào thời điểm ta tiến vào Tư Chính các thì đã nghe được Thái Phó tiền nhiệm nói như vậy: Nếu như có người nào có thể hiểu được đạo lý của con kiến thì lúc đó hắn cũng đã hiểu được đạo của Nho gia! Cái thuyết pháp này từ xưa đến nay nếu như truy lại thì đã rất lâu rồi, có thể nghĩ đến tiền triều, thậm chí còn lâu hơn...

Quách Bá Tể dừng lại một chút, như đang cân nhắc điều gì. Phương Vân nghe vậy thì suy nghĩ một chút, một lát sau thì lại có âm thanh của Quách Bá Tể truyền đến.

- Bọn họ tới rồi.

Tâm thần Phương Vân chấn động, lập tức phục hồi tinh thần lại.

Trong đêm tối, có chỉ chút bóng người đang xếp thành từng vòng huyền phù ở không trung quan sát phủ tướng quân. Trong bóng tối, những lồng đèn trong phủ tướng quân phát ra ánh sáng, vô cùng bất mắt.

- Lên!

Âm thanh vừa phát ra thì vô số người đã từ bốn phương tám hướng lao tới phủ tướng quân. Từ mái hiên, góc, đại môn...phủ tướng quân hầu như bị vây toàn bộ đến nỗi nước chảy không lọt.

- Phương Vân, hôm nay tử kỳ của ngươi đã đến!

Âm thanh của Phong Lô Tử như sấm sét, một cước của hắn đá văng đại môn phủ tướng quân. Cùng một thời gian, dường như nhận được tín hiệu giống nhau, vô số tu sĩ tà phái cũng đồng thời xuyên qua cửa sổ, phá vỡ nóc nhà xông vào phủ tướng quân.

Chỉ chít bóng người như là thủy triều dâng trào ào vào trong phủ tướng quân. Khí tức của mọi người lay động, tà khí mênh mông mãnh liệt nổi thành một mảnh bao phủ trọn phủ tướng quân lại.

Cùng một thời gian, mấy ngàn tu sĩ tà phái,xông vào đông giáo trường.

- Không!

Vô số cổ tay của tu sĩ tà phái run lên, đại lượng pháp khí bay ra ngoài, đồng thời thân thể của họ cũng thoáng động từ không trung đáp xuống.

Ầm! Ầm! Ầm!

Từng đạo quyền khí đánh ra, mấy chục chỗ ngồi quanh giáo trường bị đánh thành phần vụn!

Băng! Băng! Băng!

Cùng một thời gian, vô số Phá Thần Nỗ từ trong doanh phòng bắn ra ngoài! Vừa lúc đó, cả Tây Nhị thành cũng nghe được một âm thanh vang dội!

Uống!

Âm thanh vang dội từ trong phủ tướng quân phát ra, trong nháy mắt đã bắn ra khắp bốn phương tám hướng.

Thìnhbobo

Đại Chu Hoàng Tộc

184. Chương 180: Cường Bức.

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

Trong phủ tướng quân, một tên tu sĩ tà đạo không kịp đề phòng đã bị hạo thiên chính khí quét qua sau đó thành đám bụi bay bay đi. Theo sát phía sau, bên ngoài phủ tướng quân, chỉ chít cao thủ tà đạo không chút dấu hiệu nào đều nổ tung lên. Bụi phấn bay đầy trời lả tả xuống. Trên đông giáo trường, một cơn gió thổi qua, vô số tu sĩ tà đạo toàn bộ đều thành bụi bay đi.

- Đại nho triều đình!

Trong Tây Nhị thành, vô số cường giả mang vẻ mặt khiếp sợ từ ghế đứng dậy. Trong Tây Nhị thành có đại nho triều đình tiến vào mà bọn họ lại không hề hay biết!

Cùng một thời gian, trong các phủ đệ ở Tây Nhị thành, từng tên cao thủ tà đạo mở mắt ra, trong mắt của bọn hắn tràn đầy sự hoảng sợ, thậm chí không nói lời nào liền rời khỏi ghế, ra khỏi giường rồi rít trồn ra khỏi thành....

Còn lúc này, Phong Lô Tử đang mở to hai mắt nhìn, đầu trống rỗng.

Nhiều cao thủ tà đạo như vậy, đang vây tầng tầng lớp lớp phủ tướng quân nhưng đột nhiên liền toàn bộ biến mất, chỉ còn có các đệ tử của Phong Lô môn. Quá đột nhiên!

Mà trong phủ tướng quân lúc này, sân đã phủ kín đầy tro bụi, chỉ chít bay lả tả từ trên không trung xuống, mà những thứ bụi bặm này vào một khắc trước còn là người sống sờ sờ.

Phong Lôi Tử ngây người như ngỗng, để cho những thứ bụi bặm này tùy ý bay khắp trên vai và lưng.

Phong Lôi Tử còn như vậy chứ đừng nói đến các đệ tử khác của Phong Lôi môn. Sắc mặt bọn họ tái nhợt, hai tay hoảng sợ run rẩy không thôi. Loại kinh nghiệm này thật là đáng sợ, một khắc trước mình còn đang ở trong đám đông, nhưng một khắc sau thì giống như là bị thiên địa vứt bỏ, chỉ còn hiu quạnh trong thiên địa.

Đát! Đát! Đát!

Từng tiếng bước chân từ trong đại điện truyền đến. Phương Vân đi tới, chân bước lên cái sân đầy tro bụi kia, tới trước Phong Lôi Tử nói:

- Phong Lôi Tử, thật sự là ngươi không nên tới đây a!

Phong Lôi tử đột nhiên phục hồi tinh thần lại, hẩn ngó chừng Phương Vân, mí mắt nhảy lên, hai mắt đỏ bừng, bộ dáng như muốn nuốt sống người:

- Phương Vân, ta muốn giết ngươi!

- Ta chỉ sợ ngươi không có bản lĩnh này!

Âm thanh vừa rơi xuống thì đã có thêm bốn mươi bóng người hiện ra.

Uống!

Phong Lôi tử quát lên một tiếng lớn, xông về Phương Vân, mới vừa lộ ra mấy bước thì đột nhiên gấp lại phóng lên cao, hẩn muốn chạy trốn!

Nhiều cao thủ tà đạo như vậy đối phó Phương Vân, nhưng chỉ qua một tiếng quát mà đã thành phần vụn. Thủ đoạn của Phương Vân đã hoàn toàn làm vỡ nát lá gan của hẩn!

- Trốn được không?

Nhìn thấy Phong Lôi tử đột nhiên chạy trốn, Phương Vân cũng không kinh ngạc. Cười lạnh một tiếng, bốn mươi thân ảnh đồng thời nhảy dựng lên đồng thời phát ra một chiêu. Phong Lôi Tử bên ngoài mười trượng bị đánh ầm một tiếng rồi thành mưa máu.

Bốn mươi tên cao thủ Tinh Phách cảnh, đội hình như vậy đừng nói là một Phong Lôi Tử, có đến thêm mấy tên cũng bị giết chết!

Phong Lôi Tử bị một chiêu đánh chết, còn đám đệ tử Phong Lôi Môn giật bở mình, cả bọn xôn xao cả lên.

- Ai dám trốn liền giết kẻ đó!

Phương Vân lấy thủ đoạn lôi đình giết chết Phong Lôi Tử, sau đó quát lên đối với bọn đệ tử Phong Lôi môn.

Vốn bọn đệ tử Phong Lôi môn đang điên cuồng chạy trốn, nhưng nghe vậy thì liền biến sắc, ngừng lại.

- Chưởng môn đã chết, hiện tại ta chính là tân chưởng môn!

Phương Vân khống chế Phong Lôi tán nhân, tiến lên một bước nói:

- Hiện tại chỉ có hai con đường, một con đường chính là hàng phục ta sau đó giúp ta lên núi đoạt lấy đại vị chưởng môn. Đường thứ hai chính là chết!

Đám đệ tử Phong Lôi môn còn lại nhìn nhau, do dự một chút rồi nhất tề quỳ xuống nói:

- Chúng ta nguyện hàng phục trưởng lão!

Phong Lôi tán nhân vốn chính là trưởng lão có thâm niên ở Phong Lôi môn. Sau khi bị Phương Vân phong ấn thì ngoại trừ thần thái hơi nhợt đi lại nghe theo lệnh của Phương Vân thì những thứ khác cũng không khác lúc bình thường bao nhiêu.

Xét theo thân phận của Phong Lôi tán nhân thì có lên làm chưởng môn cũng là danh chánh ngôn thuận. Hàng phục vị trưởng lão này thì cũng tốt hơn một chút, mặc dù trong lòng bọn họ biết rõ vị Phong Lôi trưởng lão này đã bị tướng quân triều đình trước mắt này khống chế.

- Rất tốt, nếu như các người đã tuân phục thì hiện tại nên theo ta trở về tông môn tiêu trừ phản loạn để lên đại vị trưởng môn!

Phong Lôi tán nhân lớn tiếng nói.

- Hết thấy do trưởng lão định đoạt!

Chúng nhân nói.

Phương Vân vung tay lên, liền để cho Tà Quân cùng với bốn mươi tên cao thủ Tinh Phách cảnh khác phụng bồi Phong Lôi tán nhân cùng với các đệ tử Phong Lôi môn hướng về Phong Lôi môn bay đi, còn bản thân hắn thì ở lại.

Hơn bốn mươi tên cao thủ Tinh Phách cảnh đỉnh phong cũng đủ thu thập Phong Lôi môn bị tổn thương nguyên khí nặng nề! Cho nên việc Phương Vân có đi hay không cũng không sao cả.

- Sở Cuồng!

Phương Vân xoay người lại nói.

- Có thuộc hạ.

Sở Cuồng từ trong phủ tướng quân sải bước đi ra.

- Ngày mai lấy danh nghĩa của ta, người đi mời các chưởng môn đại tông phái tại Tây Nhị thành đến phủ tướng quân hội họp! Nói với cho bọn hắn biết nếu như không đến thì tự gánh lấy hậu quả!

- Vâng, đại nhân!

Ngày thứ hai, lần lượt thiệp mời có ấn ký của quân đội Đại Chu được đưa đến các tông phái lớn nhỏ trong Tây Nhị thành.

Chuyện của tối ngày hôm qua đã sớm truyền ra, các đại tông phái trong Tây Nhị thành đã sớm tâm thần hoảng loạn rồi.

Nếu như là trước kia thì cho dù quân đội Đại Chu có phát thiệp mời cũng không ai để ý gì cả. Nhưng hiện tại thì hoàn toàn khác rồi, vị Bình Bắc tướng quân này mặc dù tuổi còn trẻ, nhưng rõ ràng tâm cơ sâu vô cùng cho nên không người nào dám khinh thị cả! Hơn nữa ở cuối thiệp mời còn có mấy hàng chữ 'Tự gánh lấy hậu quả' ở đó!

Trong phủ tướng quân, hai dãy ghế ở hai bên, Phương Vân đang ngồi ở trên ghế cao, dùng trà thơm, lặng lẽ chờ đợi.

- Chưởng môn Tử Vân phái, Vương Văn Nghi đến!

Theo một âm thanh cao vút, một gã tu sĩ mặc đạo phục tử y đi đến.

- Tử Vân chưởng giáo, bên trái, mời!

Tay trái của Phương Vân vung lên, Vương Văn Nghi liếc mắt nhìn Phương Vân, cái gì cũng không nói, sau đó liền vào chỗ ngồi bên trái của mình, nhắm mắt dưỡng thần.

- Chưởng môn Thiên Hạc phái, Tả Quang Thương đến!

Âm thanh vừa phát ra thì lại có một gã tu sĩ mặc áo trắng tiên phong đạo cốt sải bước đi đến.

- Ra mắt Phương tướng quân!

Tả Quang Thương ôm quyền, cung kính nói.

- Chào, bên phải, mời!

Phương Vân cười nói.

- Chương môn Ngũ Lô môn, Ôn Hưng Vũ đến!

Từng chương môn của các tông phái lớn nhỏ trong Tây Nhị thành lần lượt đến. Về mặt của những người này đầy sắc thái, có người bàng quan, có người thuận theo, có phần hận, cũng có lấy lòng.

- Chương môn Phách Khí tông, Thanh Tĩnh Tử đến!

Một lão giả vẻ đạo mạo, hạc phát đồng nhan đi vào trong điện phủ. Chung quanh thân người này tản phát ra một luồng thanh khí, những luồng thanh khí này hoặc tụ hoặc tán, thỉnh thoảng còn hiện ra tiên hạc phát ra từng âm thanh dễ nghe.

- Thanh Tĩnh Tử ra mắt tướng quân!

Thần thái của lão giả bình thản, khom người chào hỏi. Đây chính là chương môn của Phách Khí tông.

Phương Vân cẩn thận quan sát người trước mắt, cảm thấy người này như một mặt nước trong, nhu hòa mà bình tĩnh.

“Sau lưng của Phách Khí tông chính là Thanh Vi tông. Đệ tử của Thanh Vi tông ta còn chưa từng thấy, hôm nay xem ra, tên Thanh Tĩnh Tử này rất có thể là người của Thanh Huy tông, hơn nữa địa vị còn không thấp! Sau lưng của Phong Lô môn chính là Sâm La Vạn Tượng tông, nhưng hơi thở của Phong Lô Tử còn không có tinh thuần như Thanh Tĩnh Tử!”

- Cửu Khúc phái, Phó Ngạn đến!

Đột nhiên trong lúc này có một âm thanh vang lên. Nghe thấy âm thanh này mà tất cả người ngồi ở đây phải sợ hãi.

Ai cũng biết truyền thừa của Cửu Khúc phái chính là công pháp Ma Tông. Ngày hôm qua, vị đại nho triều đình kia sau khi quát một tiếng ở Tây Nhị thành thì tất cả cao thủ tà phái hầu như chết không còn. Cửu Khúc phái từ trên xuống dưới lại bị đánh chết toàn bộ, không còn người nào sống. Làm sao lúc này đây lại có người đến chứ?

Phương Vân cau mày lại, không nói điều gì, nhìn về phía cửa.

Đát! Đát! Đát!

Tiếng bước chân vang dội từ ngoài cửa phủ tướng quân truyền tới. Người còn chưa tới nhưng một cổ sát khí đầy huyết tinh đã tràn vào điện. Trong giây lát, ánh sáng ở cửa đã bị chặn lại, một gã võ giả tóc dài trường bào màu lam đi vào.

Người này tuổi còn trẻ chỉ mới khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, nhưng khuôn mặt tang thương, ở hai đầu lông mày còn có một cổ sát khí nồng đậm.

- Nhất Khí Ngự Kiếm, Đinh Chính lễ! (tên của người này là Đinh Chính Lễ, còn Nhất Khí Ngự Kiếm thì chắc là biệt danh)

Lập tức có người nhận ra thân phận người này.

- Hử?

Phương Vân nhướng mày, biết rõ người này không phải là đệ tử Cửu Khúc phái: “Lai giả bất thiện, thiện giả bất lai. Người này giả mạo người của Cửu Khúc phái, chỉ sợ là đến trả thù!”

Nhất Khí Ngự Kiếm đối với mấy lời nghị luận trong phủ tướng quân vờ như không nghe thấy, hần đi tới bên cạnh trực tiếp ngồi xuống, sau đó không nhúc nhích, một bộ nhắm mắt suy tư. Phương Vân cũng không có để ý đến hắn, ánh mắt nhìn lướt qua dưới điện, liền mở miệng nói:

- Chư vị, ta mời các vị tới đây là có vài việc! Tây Nhị thành là thuộc về triều đình, tất cả các tông phái nhúng tay vào quyền hạn của triều đình phải thối lui đi! Nhớ kỹ, đây không phải là thỉnh cầu mà là mệnh lệnh!

Câu nói đầu tiên của Phương Vân làm cho không ít chương môn tông phái dưới điện phải biến sắc. Nhưng Phương Vân không hề nhìn đến sắc mặt của những người này.

- Ta cũng không muốn đối kháng với tất cả các tông phái. Chỉ cần các người tuân thủ theo pháp lệnh thì các người có thể mở tửu lâu, khách sạn, cơm nước, thậm chí kỹ viện. Nhưng mà nếu như đối kháng với triều đình, đối kháng với ta thì chỉ có con đường chết. Phong Lô Tử chính là tấm gương của các người!

- Hừ! Khẩu khí thật lớn! Tây Nhị thành phận địa mà trị, đây đã là quy củ của các môn phái. Chẳng lẽ người cho rằng một mình người có thể đối kháng với mọi người nơi này sao?

Một gã lão giả sắc mặt âm trầm đứng lên nói.

Phương Vân liền nhận ra người này chính là chủ môn Ngũ Lô môn, Ôn Hưng Vũ.

- Quy củ? Từ bây giờ, lời nói của ta chính là quy củ! Hiện tại quy củ chính là Tây Nhị thành lần nữa sẽ do triều đình thống trị, thống trị tất cả, thu thuế tuần phòng sẽ do quân đội tiếp quản! Ôn Hưng Vũ, Ngũ Lô môn của người có ý kiến sao?

- Người!

Ôn Hưng Vũ giận tím mặt, muốn phát tát tại chỗ. Nhưng hít một hơi thật sâu, đột nhiên áp chế xuống, tay áo vung lên rồi nặng nề ngồi xuống.

- Phương tướng quân, không phải chúng ta không muốn, nhưng mà việc tông môn tiếp quản đã có rất nhiều năm. Nếu như chân chính thi hành thì sợ rằng có chút khó khăn a. Phương tướng quân mặc dù võ công cái thể nhưng sợ rằng cũng sẽ có điều sơ suất a!

Một gã môn phái khác nói lên, Phương Vân cười lạnh nói:

- Dám nói những lời như thế thì chắc hẳn các hạ muốn nói tới các cường giả ẩn núp trong môn phái? Là Địa Biến cảnh hay Linh Tuệ cảnh? Sao rồi, bị nói trúng rồi ư? Hừ, quy củ của triều đình, cao thủ Địa Biến cảnh nếu như dám nhúng tay vào chuyện của triều đình thì chính là tử tội. Không những đánh chết cao thủ đó mà còn phái đại quân san thành bình địa môn phái đó! Nếu như các người có lá gan thì cứ để cho họ xuất thủ! Thập vạn đại quân chinh phạt của triều đình đã sớm chờ rồi!

Thinhbobo

Đại Chu Hoàng Tộc

185. Chương 181: Thi Triển Thủ Đoạn

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

Mọi người nghe vậy thì hoảng sợ không thôi.

Triều đình nuôi dưỡng mười vạn đại quân để đánh dẹp các tông môn đã không phải là chuyện bí mật gì. Trong thiên hạ cũng không biết có bao nhiêu tông phái bởi vì chi đại quân này của triều đình mà đạo thống bị diệt, môn nhân bị giết, trấn bảo bị đoạt!

Các tông phái lớn mà còn bị đại quân của triều đình đánh dẹp đến nỗi biến thành tro bụi, huống chi là những tông phái nhỏ này như bọn họ.

Nhưng lúc này không có ai chú ý tới bên trái của đại đường, Nhất Khí Ngự Kiếm Đình Chính Lễ nói mình xuất thân từ Cửu Khúc phái đang ngồi trên ghế sau khi nghe được mười vạn đại quân thì trong mắt hiện lên thần sắc thống khổ. Hai đầu lông mày lại xẹt qua một tia phần hận thật sâu.

- Không sợ nói thực cho các vị biết ! Ta đã sớm đưa tấu chương về các chứng cứ Tây Nhị thành bị các tông phái chiếm cứ nên rất hỗn loạn, hơn nữa thành chủ còn bị giết, thỉnh cầu triều đình xuất binh trợ giúp! Nếu như các vị phối hợp với ta thì cũng không có chuyện gì, các tông phái sau này tối đa là chỉ mất một chút thu thập từ thuế mà thôi.

- Còn nếu như các vị khẳng khái một mực, mặc dù các vị đem ta giết chết. Như vậy sau này triều đình sẽ không ngừng phái đại quân ra, hiện tại là cao thủ Tinh Phách cảnh, nhưng sau này sẽ là Địa Biến cảnh, Linh Tuệ cảnh, Thiên Tượng cảnh, thậm chí là cường giả Thiên Trùng cảnh! Cao thủ triều đình sẽ không

ngừng liên tục phải tới đây cho đến khi Tây Nhị thành thây ngang khắp đồng, máu chảy thành sông! Ta nghĩ ắt hẳn các vị cũng không muốn thấy cục diện này đúng không?

Phương Vân lấy lui làm tiến, ý uy hiếp mười phần.

Dưới đại đường, các chương môn các phái cau mày. Một Phương Vân mặc dù thực lực có mạnh một chút, công pháp có quý dị một chút nhưng Tây Nhị thành dù sao cũng là nơi tụ tập rất nhiều cao thủ tông phái. Muốn tìm ra người đối phó gã cũng không phải là việc khó gì. Mấu chốt ở đây chính là lời nói của gã.

Nếu như giết một Bình Bắc tướng quân mà lập tức ở đây có một Bình Bắc hầu gia hoặc trực tiếp một chút là Bình Bắc võ hầu thì sợ rằng đây không phải là điều mà mọi người vui lòng mong muốn.

Phương Vân đem hết phản ứng của mọi người thu vào trong mắt, hài lòng gật đầu. Tây Nhị thành này tuy tông phái phức tạp, nhưng những tông phái này lại thể hiện thế lực của mình ra ngoài sáng. Lần này mời bọn họ tới đây, mục đích chủ yếu của Phương Vân chính là xuyên thấu qua bọn họ uy hiếp đến các cao thủ còn đang ẩn núp trong bóng tối!

Nếu nói thượng sách dùng mưu, hạ sách dùng binh, Phương Vân biết rõ thực lực của mình còn chưa đủ để kinh sợ cả Tây Nhị thành, chỉ cần một cao thủ Địa Biến cảnh đến thì chính mình đã không thể đối phó rồi. Chỉ có thể dựa vào tòa núi cao triều đình kia kinh sợ bọn họ thì mới có hiệu quả! Nhưng vào lúc này bỗng có một âm thanh không hài hòa truyền ra:

- Hắc hắc, dâng sớ lên triều đình? Bình Bắc tướng quân đang nói đến mấy phong tấu chương này sao?

Cùng với tiếng cười lạnh, một gã nam tử trung niên hoa phục cảm y bước ra, trong ngón tay của y đang cầm một phong thơ nhẹ nhàng bắn ra. Lập tức phong thơ như một lưỡi dao, bay đến trước mặt Phương Vân. Phương Vân vừa nhìn lập tức nhận ra chữ viết của mình.

- Tây Nhị thành chính là thiên hạ của tông phái! Cho dù là một con chim cũng không ra được, người cho rằng người chỉ cần chuẩn bị bốn con khoái mã sau đó phân thành bốn phương tám hướng lên đường thì sẽ không có ai có thể làm gì được người sao? Thật trẻ con!

Phương Vân nhìn lướt qua, lập tức phát hiện nam tử trung niên này là chương môn Phong Vân tông, Trương Vân Nam. Trong tài liệu mà gã sưu tầm được thì Phong Vân tông chỉ là một tiểu tông môn mười mấy người, hôm nay nhìn vậy xem ra không phải đơn giản như thế.

- Các vị! Chúng ta chiếm cứ Tây Nhị thành cũng đã đến mười mấy năm, cũng là nhân vật có uy tín tại Tây Nhị thành. Ăn muốn còn nhiều hơn tiểu tử này ăn cơm, chỉ là một Bình Bắc tướng quân mà dám uy hiếp tất cả các tông phái lớn nhỏ trong Tây Nhị thành, quả thực không biết sống chết! Ý của ta là, nếu như tấu chương của hắn còn không có truyền đi thì không bằng chúng ta liên thủ giết hắn, sau đó cứ làm như trước kia! Ta cũng không tin triều đình còn dám phái binh tới đây!

Người này thần sắc âm tàn, tâm tư không thể bảo là không độc ác. Lại mượn cơ hội này mà liên hiệp mọi người đánh chết Phương Vân. Nếu như để hắn thành công thì cho dù Phương Vân có phong ấn hơn bốn mươi tên cao thủ Tinh Phách cảnh chỉ sợ cũng không phải là đối thủ!

Thần sắc Phương Vân bình thản ung ung, ngón tay bắn ra, phong thư như nguyên dạng bay xuống trước Trương Vân Nam:

- Trương Vân Nam, binh pháp có ba mươi sáu kế, người có bao giờ nghe qua kế 'minh tu sạn đạo, ám độ trần thương'*? Ta nếu như không có chuẩn bị vẹn toàn thì sao dám đi vào Tây Nhị thành!

Sắc mặt của Trương Vân Nam liền thay đổi, tâm tình như rơi xuống vạn khe:

- Người còn an bài người đưa tin khác?

Phương Vân nhìn mà như không nhìn hắn, miệng nhấp miếng trà thơm, lạnh nhạt nói:

- Tây Nhị thành là trọng địa của thương nhân, cho dù các người có toan tính thế nào thì cũng không bao giờ để ý tới các thương nhân hay lui vào kia. Tông phái các người đối với quân đội cùng thư tín phủ thành chủ không hề cực nghiêm, nhưng đối với các thương nhân lại cực kỳ dễ dãi. Mà ta nghĩ thư của ta lúc này nhất định đã đến trong tay Vinh đại nhân, Quang Lộc đại phu, quan nhất phẩm của Tư Chính các đi!

Mọi người thấy thế hơi chột dạ, cũng ngẫm nhận xét tính thật giả. Nhưng nhìn thấy bộ dáng bình thản ung dung của Phương Vân có vẻ như không phải giả thì không khỏi tin vài phần.

- Người! Hừ!

Trương Vân nam tức giận hừ một tiếng, ngồi lại vị trí của mình. Phương Vân tuy bề ngoài chỉ có mười lăm tuổi, hoàn toàn là người thiếu niên. Trương Vân Nam phạm vào sai lầm khinh địch, cho là Phương Vân còn trẻ không đáng để lo, không làm nên chuyện gì!

Trương Vân Nam không lên tiếng, nhưng không có nghĩa Phương Vân sẽ im lặng:

- Chu Hân, theo luật định của Đại Chu, nếu như chặn lại văn thư, tấu chương của triều đình thì bị tội gì?

Chu Hân chớp mắt một cái, hắn không phải là Sở Cuồng, đối với luật định Đại Chu cũng không quen thuộc lắm. Nhưng mà lần này hắn nghĩ ngợi một chút liền hiểu được tính toán của Phương Vân, lập tức trả lời:

- Bẩm đại nhân, theo như luật định Đại Chu, nếu như chặn lại các văn thư, tấu chương trọng yếu của triều đình thì phán tội mưu phản, chém!

Chữ chém của Chu Hân vừa mới nói ra thì bàn tay của Phương Vân liền đập lên thành ghế một cái, lập tức biến thành một đạo điện quang bay ra ngoài, âm thanh lãnh khốc vang vọng khắp đại điện:

- Vậy thì chém đi!

Âm thanh quanh quẩn ù ù trong đại điện, Phương Vân đã bay qua mười trượng.

Nhất thời mọi người ở đây sợ hãi không thôi. Chẳng ai ngờ rằng vị Bình Bắc tướng quân này lại có đảm phách như thế, dám chém giết Trương Vân Nam ngay trước mặt các chưởng môn tông phái.

- Phương tướng quân, không thể!

- Tướng quân, Trương chưởng môn chỉ là một lúc hồ đồ, tội không đáng chết!

- Phương tướng quân bớt giận!

Chúng chưởng môn tông phái hét to, phi thân ra chặn Phương Vân lại!

Lê-eeee-eezz~!

Phương Vân đột nhiên há mồm phát ra một tiếng trường khiếu, một trận ma âm như lợi kiếm đồng loạt rơi vào trong tai của các chưởng môn tông phái. Nhất thời bọn họ cảm thấy đầu đau đớn vô cùng, hành động cũng chậm đi không ít.

Phương Vân sau khi phong ấn Tà Quân xong liền có thể không cần tu luyện mà vẫn có thể sử dụng ‘Đoạt Phách Ma Âm’ của vị Tà Quân này! Lúc này khi xuất ra liền làm cho mọi người không kịp đề phong, lập tức đã thoát qua!

Kinh phong tập mắt, bóng người lóe lên, Trương Vân Nam thất kinh, vội vàng hất tung cái bàn ra. Trong lòng hắn khiếp sợ vô cùng, không ngờ rằng Phương Vân nói động thủ liền động thủ: “Thằng nhóc này rõ ràng muốn lấy ta ra lập uy!”

Trương Vân Nam nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng hắn cũng có chút thực lực, mạnh mẽ hét lớn một tiếng:

- Chết đi!

Âm thanh chưa dứt thì cái vòng bằng kim loại trên tay của hắn hơi mở ra ném lên không trung, hóa thành một pho tượng Kim Giáp thần linh, một quyền đánh tới Phương Vân. Đồng thời, cổ tay Trương Vân Nam hơi run lên, hóa thành một đại chưởng có hoa văn mạch lạc rõ ràng âm một tiếng đánh tới.

Phương Vân hừ lạnh một tiếng, tâm niệm vừa động thì đã triệu hồi ra bốn mươi tên Tinh Phách cao thủ cộng thêm Tà Quân cùng với Phong Lô tán nhân, bốn mươi hai người đồng thời tung chiêu.

Kim Giáp Thần Linh bị đánh thành phần vụn, một lần nữa hóa thành một cái vòng tay kim loại rơi xuống, bị vỡ nát. Mà Trương Vân Nam lại giống như một con diều đứt dây, thẳng tắp bay tới cái vách tường lên tường quân điện. Cái vách tường dày bị hắn đụng vào lẫn lượt đổ xuống:

- Người, người....người.

Hai mắt của Trương Vân Nam trợn trừng, trong miệng máu tuôn như suối, tay của hắn gắt gao chỉ vào Phương Vân, sắc mặt dần dần ảm đạm xuống, cổ nghiêng một cái rồi chết đi. Ánh mắt của hắn còn mở rất to, dường như không thể tin được là mình sẽ chết tên tay một thiếu niên mười lăm tuổi.

Trong điện tướng quân, im lặng như tờ.

Tin đồn thuộc về tin đồn, thấy tận mắt biết thuộc về thấy tận mắt biết! Mặc dù các chương môn ở đây đã nghe qua chuyện Phong Lô Tử bị vị thiếu niên trước mắt này đánh chết! Cũng đã nghe nói vị Bình Bắc tướng quân này có võ công bất phàm, công pháp quỷ dị!

Nhưng cái này cũng chỉ là nghe nói, cũng không có mấy người tận mắt thấy. Tạm chí phần lớn mọi người đều hoài nghi cho là Phương Vân cùng Phong Lô Tử phải khổ chiến đầm máu lắm, sau đó mới chiến thắng được Phong Lô Tử!

Nhưng mà sự việc diễn ra trước mắt đây đã đổ xô hết mọi ý nghĩ của mọi người.

Tì!

Một gã chương môn tông phái trong lòng hít vào một hơi lạnh, ngồi xuống! Mọi người nhìn về Phương Vân như Ma Thần, trong lòng như có cảm giác ngũ vị trộn lẫn nhau.

Cao thủ Tinh Phách cảnh đạt đến mười con phi long lực là đã đến đỉnh không sai lắm. Trừ phi có nhân duyên, công pháp kỳ hiệu mới có thể vượt xa được mười con phi long lực!

Hai mươi phi long lực đối với võ giả thế tục là đã rất kinh khủng rồi. Cho dù thả vào trong Tây Nhị thành thì đó cũng đã là cao thủ xếp hạng trước. Nhưng mà, nơi này cũng có các chương môn các phái, tuy tông phái nhỏ nhưng công lực lại không nhỏ. Tìm mấy người chế ngự Phương Vân cũng rất dễ dàng. Nhưng mà, không có người nào có nắm chắc có thể đối kháng được một kích liên thủ của mười mấy tên cao thủ Tinh Phách cảnh đỉnh phong!

- Chỉ có cường giả Địa Biến cảnh mới có thể đón nhận được!

Trong đầu mọi người không hẹn mà có ý niệm này!

- Các vị, đầu đẳng tội ác đã bị giết. Ta nghĩ trừ thứ ngu xuẩn như Trương Vân Nam vậy, hẳn không có người nào dám chặn văn thư, tấu chương của triều đình nữa chứ?

Một chiêu lập uy của Phương Vân có tác dụng kinh người. Phất phất tay lập tức có binh sĩ mang thi thể của Trương Vân Nam ra ngoài.

- Tả Quang Thương, từ nay về sau các tửu lâu, khách sạn, trà lâu của Phong Vân Tông sẽ do Thiên Hạc phái các người tiếp quản!

Phương Vân lạnh nhạt nói. Chương môn Thiên Hạc phái Tả Quang Thương ngây ngốc, sau đó mừng rỡ nói:

- Vậy thì đa tạ tướng quân rồi!

Võ giả không phải là thân tiên, cũng phải ăn cơm uống nước. Chương môn tông phái trừ việc ăn cơm của mình còn phải nuôi dưỡng đệ tử môn hạ. Hơn nữa, võ giả bởi vì năng lực càng mạnh thì nhân lực càng cao, càng không ăn mấy cái loại rau dưa tầm thường. Luyện võ không phải là ngồi khổ lao cho nên cũng không cần nghiêm ngặt trong chuyện ăn uống.

Rất nhiều võ giả đều chỉ muốn dùng những thứ sơn hào hải vị. Quanh năm tích lũy dần thì đó là một khoản chi không nhỏ a.

Có chút võ giả bởi vì không có tiền mua đồ ăn mà phải đi trộm, cướp đoạt nhà các phú hộ. Nếu như trong niên đại chiến loạn, lại trúng phải mấy tên nhà giàu lòng dạ hiểm độc thì làm như vậy cũng không bị chỉ trích nặng.

Nhưng đương kim Nhân Hoàng trị vì anh minh, trăm họ an cư lạc nghiệp, không ít phú hộ lại thường xuyên xuất tiền lương trợ giúp người nghèo.

Thế gian thanh minh như thế thì chịu sao được loại chuyện như trộm gà bắt chó. Cho nên phàm là có những võ giả như vậy đều có công văn gửi lên báo quan, dùng xích sắt trói lại ném vào trong ngục giam!

.....

*Minh tu sạn đạo - Âm độ Trần Thương (tiếng hán)

Dịch : Giả vờ sửa đường núi, bí mật tiến ra bằng đường Trần Thương mà đánh úp.

Kể trên là nói lên 1 tích cũ vào thời Hán Sở tranh hùng (Lưu Bang -Hạng Vũ).

Kể này do Trương Lương (Tử Phòng) bày cho Hán Cao Tổ khi tiến binh ra từ Tây xuyên (Hán Trung) đánh úp Chương Hàm (Tướng giỏi của nhà Tần sau này theo Hạng Vũ). Cao Tổ cho binh lính giả vờ sửa soạn đường núi mà trước đó khi tiến vào Xuyên đã cho quân phá hủy nhằm tránh sự truy kích của Hạng Vũ. Nhưng kỳ thực Cao Tổ dùng Hàn Tín làm Đại nguyên soái đưa quân chủ lực bí mật vượt theo đường nhỏ tên Trần Thương tiến ra đánh úp Chương Hàm. Kết quả là đánh lui Chương Hàm (phải xin cứu viện của Hạng Vũ) mở đường tiến vào Trung Nguyên lập nên đại nghiệp nhà Tây Hán.

Thinhbobo

Đại Chu Hoàng Tộc

186. Chương 182: Tông Phái Dư Nghiệt

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

Phong Vân tông lợi hại nhất đúng là Trương Vân Nam, một mình hấn trấn áp cả vận mệnh của Phong Vân tông ở Tây Nhị thành. Nếu như thiếu người này thì những người còn lại của Phong Vân tông không thể gây nên gì nữa cả. Tả Quang Thương tự nhận có thể thu thập được cái Phong Vân tông như quần long vô thủ này.

Ánh mắt của Phương Vân quét qua Tả Quang Thương một cái, sau đó thu mắt lại thản nhiên nhìn về đại điện.

- Trung Thổ Thần Châu ta đất rộng của nhiều, chỉ cần các vị tuân theo pháp luật, tuân theo luật định Đại Chu thì các vị vẫn có thể tiêu dao sung sướng trong Tây Nhị thành này. Còn nếu các vị muốn cuộc sống vô pháp vô thiên thì Trương Vân Nam chính là tấm gương. Ta nghĩ các vị không nên hồ đồ tới mức chống đối với đại quân triều đình chứ?

Phương Vân lạnh nhạt nói.

- Tướng quân nói quá rồi, Tử Vân phái chúng ta tuyệt không đối kháng với triều đình.

Tử Vân đạo nhân chấp tay nói.

- Ủ, như thế tốt lắm. Các vị đây?

Ánh mắt Phương Vân vừa đảo qua thì không ít chưởng môn nhân lần lượt gật đầu. Những môn phái này cũng có chút căn lượng trong Tây Nhị thành.

- Hừ!

Tại chỗ ngồi, có một gã tráng hán vóc người thon dài tức giận đứng dậy, oán hận nhìn lướt qua Phương Vân, phát tay áo bỏ đi.

Phương Vân nhận ra người này, đây là người trong môn phái nhỏ tên là Chung Nam phái, chưởng giáo hiệu là Chung Nam chân quân.

Ánh mắt Phương Vân híp lại, trong mắt xẹt qua tia hung quang. Tuy hắn không nói gì nhưng trong lòng đã có chủ ý: Qua hôm nay liền phát động đại quân tiêu diệt Chung Nam phái này.

Phong Lôi tán nhân đã thu phục được Phong Lôi môn. Tám vạn đại quân của triều đình cùng với tinh anh Phong Lôi môn, cộng với cao thủ do chính mình phong ấn đã đủ để phá hủy Chung Nam phái này.

Trong lòng Phương Vân tuy có chủ ý nhưng trên mặt lại không có chút biểu lộ nào. Hắn giơ chung rượu lên, lớn tiếng nói:

- Các vị, uống rượu!

- Uống rượu!

Danh tiếng Phương Vân hôm nay cực thịnh, nhất thời không ai dám xúc phạm đến hắn, rốt rít giờ chén rượu lên.

Rượu quá ba tuần, mọi người cả khách lẫn chủ đều vui mừng.

- Tướng quân, tại hạ nhớ tới trong phái còn có chút chuyện, đi trước!

Tả Quang Thương lau miệng một chút, đứng dậy nói.

- Ủ, nếu trong phái Tả chưởng môn có việc thì cứ đi đi.

Phương Vân phát phát tay, nhưng trong lòng hắn hiểu rõ, Tả Quang Thương này sợ rằng sau khi về sẽ lập tức động thủ đối với thế lực của Phong Vân tông.

- Cảm tạ đại nhân!

Tả Quang Thương vui mừng khom người thi lễ một cái, sải bước rời đi. Thiên hạ này, tông phái có thế lực lớn nhất chính là triều đình Đại Chu. Nếu như có thể bám cạnh vào cái cây này một chút thì việc phát triển tông phái sau này không phải là việc khó!

Thấy Tả Quang Thương rời khỏi, còn Phương Vân bộ dáng tán thành hoàn toàn thì mọi người trong đại điện dường như đều có suy nghĩ, tâm tư rất khác nhau.

- Đại nhân, trong môn ta còn có chút chuyện, sợ rằng cũng phải cáo lui trước.

Tử Khứ đạo nhân hơi nghĩ ngợi rồi cũng đứng dậy nói.

- Chưởng giáo đi đi.

Phương Vân khẽ vuốt cằm.

- Đại nhân...

Tiệc rượu tiếp tục, nhưng chỉ qua một chén tràn nửa thì lần lượt đều có người tìm cớ muốn rời đi. Phương Vân cũng không ngăn trở, hoặc vuốt cằm, hoặc khoát tay áo cho bọn hắn trực tiếp rời đi.

Trong chớp mắt, vốn phủ tướng quân có rất đông người đã vắng tanh đi. Chỉ còn lại có hai, ba người.

- Đại nhân.

Vừa lúc đó, ở dưới đường có một người trẻ tuổi đứng lên. Phương Vân nhìn một chút liền nhận ra đây là người đại diện của Cửu Khúc phái, Nhất Khí Ngự Kiếm Đình Chính Lễ.

-Ồ, Đình chưởng giáo cũng muốn đi ư?

Phương Vân ngẩng đầu lên nói. Đình Chính Lễ này lấy danh là chưởng giáo của Cửu Khúc phái tới gặp, Phương Vân cũng không lộ trần hấn ra, vẫn xưng hô là chưởng giáo như cũ.

Đình Chính Lễ thản nhiên cười, lắc đầu:

-Đại nhân, tại hạ trong túi hơi thiếu thốn. Nghe nói đương kim triều đình giàu có đông đúc, là nơi thái bình. Mà đại nhân lại là đại nhân vật của triều đình, hôm nay chưởng quản cả Tây Nhị thành giàu có. Tại hạ, muốn hưởng mượn đại nhân ít đồ.

-Ồ?

Phương Vân cau mày lại:

- Không biết Đình chưởng giáo muốn mượn cái gì đây?

Đình Chính Lễ cười cười, nói ra bốn chữ:

- Cái đầu của người!

Ầm!

Bốn chữ thốt ra mà đáng sợ vô cùng, cùng lúc đó có một tiếng rùng ngâm vang dội cả đại điện. Ngay lúc này có một đạo kiếm quang lấy một tốc độ bất khả tư nghị xẹt qua đại điện hiện ra trước mặt Phương Vân, lấy thế lôi đình vạn quân đánh xuống.

Nhanh, quá nhanh!

Đầu óc của Phương Vân còn đang mải mê suy nghĩ câu hỏi của Đình Chính Lễ thì kiếm quang đã bay vút tới. Một cổ kiếm khí sắc bén bao phủ Phương Vân, thậm chí da ở vùng cổ của hắn cũng run rẩy, co rút lại.

Mắt thấy Phương Vân sắp bỏ mạng dưới kiếm chiêu đột xuất của Đình Chính Lễ thì đột nhiên có một quả cầu màu đen ngay lúc kiếm khí cắt vào Phương Vân thì phịch một tiếng nổ tung lên, hóa thành hình dáng tấm lưới, đem Phương Vân bao vào trong đó. Đây chính là Thiềm Thừ Ba Chân mà Phương Vân lấy được trên người Ngụy Duyên, pháp bảo này đã tự phát động năng lực thủ hộ.

Ầm!

Thiềm Thừ Ba Chân bị trường kiếm đâm tới phá vỡ, nhưng đồng thời trường kiếm cũng bị ngăn lại, chậm hơn.

Uống!

Mượn khoảng thời gian chậm lại này, Phương Vân quát lên một tiếng lớn, nội lực mãnh liệt hóa thành quyền đập tới trường kiếm, đánh bay. Đồng thời, thân hình của Phương Vân khê động, trực tiếp nhảy khỏi đại điện xuyên qua đại đường đánh về Đình Chính Lễ.

Một chiêu thất thủ liền làm cho sắc mặt của Đình Chính Lễ tái nhợt không ít. Thấy Phương Vân xông tới thì lại lộ vẻ luống cuống tay chân, trong lúc vội vã liền tung một chưởng ra ngăn kháng với một chưởng của Phương Vân.

Ầm!

Đình Chính Lễ ngay khi nhận chưởng của Phương Vân thì thân hình run lên dữ dội, há mồm phun ra một búng máu. Thân hình của hắn bị đẩy ra xa, té trên mặt đất.

Phương Vân qua một phen giao thủ liền kiểm tra xong, Đình Chính Lễ này chỉ có khoảng mười con phi long lực. Thực lực của bản thân hắn không đủ gây ra nguy hiểm nào, điều lợi hại duy nhất chính là chiêu kiếm đó của hắn. Nhanh, quá nhanh, so với Sát Lục Kiếm Đạo của Cô Xạ quận chúa còn nhanh hơn. Nhưng mà tốc độ có thừa, trình độ sắc bén lại còn chưa đủ, hơn nữa một thân công phu của Đình Chính Lễ này hoàn toàn tập trung ở thanh trường kiếm. Không có trường kiếm thì thực lực còn không bằng một cao thủ mười phi long lực bình thường.

- Hôm nay nếu không phải có Thiềm Thừ Ba Chân thì chỉ thiếu chút nữa là chết trên tay Đình Chính Lễ này rồi.

Phương Vân hít sâu một hơi, cảm giác sau ót của mình có mồ hôi lạnh chảy ra. Ngay thời điểm Đình Chính Lễ vào đại điện thì mình đã chú ý đến hắn, thậm chí ngay thời điểm Đình Chính Lễ đứng dậy chào hỏi thì Phương Vân cũng đã sinh lòng cảnh giác. Nhưng kiếm của hắn thật sự quá nhanh, tuy Phương Vân lòng có chuẩn bị nhưng thiếu chút nữa cũng chết dưới kiếm của hắn, đừng nói là người khác nếu không có chuẩn bị.

- Kiếm pháp người này quá đáng sợ, không lưu hắn được!

Ánh mắt Phương Vân trở nên lạnh lẽo, trong mắt hiện lên sát cơ. Đình Chính Lễ này tâm cơ xảo trá, xuất thủ lại không hề có dấu hiệu nương tay. Nếu không phải là Phương Vân mà đổi sang người khác, cho dù công lực có cao hơn thì sợ rằng cũng đã bị hắn giết!

Phương Vân tức giận hắn xuất thủ âm độc, tay phải vỗ, lập tức lấy ra Tinh Phách Đại Thủ Ấn, liền muốn đem hắn phong ấn.

Đình Chính Lễ trúng một chưởng của Phương Vân làm cho nội tạng cùng với thất kinh bát mạch bị chấn đoạn không ít. Mười con phi long lực đấu với mười tám con phi long lực, kết quả như thế nào đã không cần nói. Mắt thấy Phương Vân chuẩn bị xuất thủ nữa, vẻ mặt Đình Chính Lễ tràn đầy bị thương, nước mắt rơi xuống:

- Sư phụ, sư tổ, ta xin lỗi. Thù của các người ta không báo được!

- Thì ra là dư nghiệt tông phái do triều đình tiêu diệt!

Phương Vân nghe vậy liền cau mày lại, lập tức biết Đình Chính Lễ này là dư nghiệt một trong những tông phái đã bị triều đình tiêu diệt.

- Giết ta là có thể báo thù cho tông phái của người sao?

Phương Vân hừ lạnh một tiếng, nhưng xuất thủ lại không lưu tình chút nào.

Triều đình lúc đánh dẹp tông phái thì cũng không có nhìn xem là môn phái nào, đối với rất nhiều môn phái mà nói thì đó giống như là tai họa bất ngờ, vô tội bị cuốn vào trong. Nhưng Đình Chính Lễ này chẳng phân biệt được trắng hay đen mà xuống tay với mình. Mình thiếu chút nữa là chết dưới kiếm của hắn, đối với loại người có chủ tâm lấy đi tính mạng của mình, Phương Vân chưa bao giờ lưu tình.

- Phong ấn cho ta!

Phương Vân hét lớn một tiếng, Tinh Phách Đại Thủ Ấn liền rơi xuống. Vừa lúc đó, đột nhiên có một cơn gió lạnh tràn vào trong điện. Trong bóng tối hắc ám đột nhiên có một đại chưởng ấn màu xanh hiện lên ở trước người Đình Chính Lễ, liều mạng cùng với Phương Vân.

Ầm!

Một cổ lực đạo hùng hồn như núi cao truyền đến. Phương Vân chỉ cảm thấy như bị mấy ngọn núi đập trúng, khí huyết trong lồng ngực sôi trào, dưới chân liên tục thối lui mấy bước.

- Xin Phương tướng quân bớt giận, Đình Chính Lễ này là người trong tông chúng ta. Hành động lần này là do hắn nhất thời mạo muội mà đến. Chúng ta thay mặt hắn xin Phương tướng quân tha lỗi. Xin người tin tưởng rằng chúng ta không hề có ý đối địch với Phương tướng quân. Chuyện lần này, kính xin tướng quân không nên để ở trong lòng. Ngày khác, chúng ta sẽ tự cho tướng quân một câu trả lời thỏa đáng.

Một âm thanh trong trẻo vang lên khắp đại điện, âm thanh vừa phát ra thì bàn tay to màu xanh này liền nâng Đình Chính Lễ đi, muốn giúp hắn chạy trốn.

- Lời nói này cũng quá không có chút thành ý nào. Các hạ nếu như muốn đem Đình Chính Lễ đi thì cũng quá coi thường ta!

Phương Vân nơi nào để cho tên cao thủ không biết tên này làm trò trước mắt mình đem Đình Chính Lễ đi. Phải biết rằng, nếu như trên người của mình không có Thiềm Thừ Ba Chân thì Phương Vân đã bị Đình Chính Lễ một kiếm giết chết. Một kiếm xuyên vào ngực thì đó là chết không thể chết hơn nữa. Cho dù là có cao thủ đến đâu thì cũng cứu không được.

Nếu như Đình Chính Lễ được như ý nguyện thì Phương Vân cũng nghe không được mấy lời này. Phương Vân khi nào sẽ để cho người khác mang Đình Chính Lễ đi dễ dàng như vậy.

- Bằng Thiên Đại Thủ Ấn!

Phương Vân hét lớn một tiếng, liền đánh ra chiêu pháp ba ấn hợp nhất. Chỉ thấy ầm một tiếng, bàn tay to màu xanh bị Bằng Thiên Đại Thủ Ấn chấn thành phần vụn, mà bản thân Phương Vân cũng bị chấn lui hơn mười bước.

Trong đại điện, khí tức hơi lay động, một cổ khí tức màu xanh từ bốn phương tề hội lại, lần nữa sắp hóa thành một bàn tay to màu xanh khác.

Lê-eeee-eezz~!

Phương Vân hét dài một tiếng, liền xuất ra Đoạt Phách Ma Âm. Một cổ âm ba hướng bốn phương tám hướng khuếch tán mở rộng ra. Cả hư không như sóng nước bị rung động, cổ mây mù màu xanh bị cổ âm ba này chấn động thì lập tức ngừng lại một chút. Phương Vân không nói hai lời, liền xuất ra Tinh Phách Đại Thủ Ấn.

Ầm!

Từng tia sáng lóe lên trong đại điện, Đình Chính Lễ lập tức bị biến mất không thấy đâu nữa.

- Người!

Cao thủ thần bí kia vừa sợ vừa giận.

- Tùy ý không bằng tuân theo, nếu như các hạ nói cho ta một câu trả lời thỏa đáng vậy thì Đình Chính Lễ cứ để ở chỗ ta đi. Đây chính là tốt nhất!

Trong đại điện tĩnh táo đáng sợ, một cổ hơi thở đáng sợ ở trong không khí bắt đầu lay động. Phương Vân lúc này lạnh nhạt tự nhiên, không hề có chút sợ hãi.

- Được rồi!

Cái âm thanh kia lại lần nữa vang lên:

- Chuyện lần này là Đình Chính Lễ không nghe lời khuyên can của chúng ta, làm sai trước, vậy thì cứ giao hấn cho đại nhân xử trí đi. Phương tướng quân, vẫn là câu nói kia, chúng ta không muốn làm địch với tướng quân, cũng xin tướng quân đừng làm địch với chúng ta. Để tỏ lòng thành của chúng ta, chúng ta sẽ nói cho tướng quân một cái tin coi như là đền bù đi. Anh Vũ hầu vào mấy ngày trước đã có cử người đến Tây Nhị thành. Cụ thể làm gì thì chúng ta cũng không rõ lắm, nhưng mà có người của chúng ta đã thấy có một vó tướng tiến ào trong phủ Đạo Quân, thật lâu sau mới đi ra ngoài. Võ đạo của Đạo Quân Ngụy Văn Thai sâu không lường được, Phương tướng quân phải cẩn trọng!

Âm thanh vừa phát ra thì cổ khí tức màu xanh trong đại điện cũng biến mất hẳn đi...

Thìnhbobo

Đại Chu Hoàng Tộc

187. Chương 183: Phúc Thiên Chân Quân

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

- Đạo Quân Ngụy Văn Thai...Ta phải cẩn thận mới được.

Trong lòng Phương Vân nhắc tới cái tên này, âm thầm suy nghĩ.

Ngụy Văn Thai tuổi đã hơn bốn mươi, lúc tuổi còn trẻ đã từng được xếp hạng trên thanh niên tài俊 bảng, hơn nữa còn được xếp hạng rất cao. Hôm nay đã trôi qua mười mấy năm, võ đạo của hắn đã cao tới mức nào thì cũng không ai biết cả.

Trong lòng Phương Vân âm thầm gật đầu, lần này triệu tập chưởng môn các phái tới thì mục đích uy hiếp bọn họ đã đạt được. Ngoài ra hắn còn ngoài ý muốn thu hoạch được mấy tình báo khác. Từ đây mà xem ra thì trong Tây Nhị thành có các dư nghiệt tông phái muốn tiêu diệt triều đình không thể nghi ngờ chút nào. Hơn nữa, từ tình huống của Đình Chính Lễ mà xem thì các dư nghiệt của các tông phái này còn rất có thể liên kết với nhau tự tạo thành một tông phái khác.

Về phần tin tức thứ hai thì không nghi ngờ chút nào chính là tin về người Anh Vũ hầu phủ có cấu kết với Đạo Quân Ngụy Văn Thai.

- Anh Vũ hầu tìm tới Đạo Quân này tất nhiên cho là hắn có thể giết chết ta nên mới cùng hắn liên thủ. Ta phải cẩn thận mới được.

Ánh mắt Phương Vân híp lại, lóe lên một chút. Chỉ trong sát na mà vô số ý niệm đã từ trong đầu hần xẹt qua.

Ngâm!

Phương Vân duỗi tay ra, cái chuôi trường kiếm trong suốt như nước suối của Đinh Chính Lễ đang dính trên xà ngang tự động bay xuống rơi vào trên tay Phương Vân. Nội lực của Phương Vân khu động lập tức đem thanh trường kiếm này tế luyện.

- Các vị trưởng giáo, chuyện vừa xảy ra quan hệ trọng đại. Không biết các vị trưởng giáo có thể thay ta giữ bí mật được không?

Phương Vân quay đầu lại nhìn mấy tên trưởng giáo còn ở lại chưa đi. Bên cạnh hần, thanh trường kiếm của Đinh Chính Lễ đang giống như cá xoay tròn quanh người hần, ý uy hiếp vô cùng rõ ràng.

Mấy tông phái này thuộc loại tông phái tương đối nhỏ ở Tây Nhị thành, thuộc về ở tầng dưới cùng. Trưởng môn cộng thêm đệ tử thêm mấy người làm việc vặt nữa cũng không vượt quá hai mươi người.

Tông phái cũng có quy củ tông phái, vào thời điểm tan cuộc thì cá lớn đi trước, cá nhỏ phải đi sau, không thể nào đảo lộn được. Mấy trưởng môn này cũng chỉ có mười bảy mười tám phi long lực, thuộc loại không có quyền thế gì.

Nghe thấy câu hỏi của Phương Vân, ba tên trưởng giáo còn muộn màng chưa đi theo bản năng liếc nhìn Phương Vân, mí mắt hơi nhảy lên. Sau đó lại nhìn thanh trường kiếm đang rung động thì trong mắt hiện lên thần sắc cực kỳ kiêng kỵ.

Đinh Chính Lễ có tu vi mười con phi long lực cũng có thể thiết chút nữa giết được Phương Vân. Hôm nay Phương Vân lại học được tuyệt học của Nhất Khí Ngự Kiếm này, uy lực hiển nhiên còn hơn Đinh Chính Lễ rất nhiều. Không ai trong ba người có thể nắm chắc tiếp được một kiếm này cả!

Ba người liếc nhìn lẫn nhau, một người trong đó nói:

- Phương tướng quân quá lo lắng, nếu tướng quân đã có lệnh thì tất nhiên chúng ta sẽ không nói chuyện này ra. Các vị nói thử xem có đúng không?

- Lý trưởng môn nói không sai, chúng ta cái gì cũng không thấy, cái gì cũng không nghe thấy!

- Lý trưởng môn nói rất đúng...

Tên trưởng môn thứ ba nói, mí mắt của hần hơi nhảy lên. Ngay khoảng khắc này trong mắt hần lại hiện lên thần sắc xảo trá.

Ngâm!

Bỗng nhiên trong điện tướng quân có từng tia sáng lóe lên, một đạo kiếm quang lướt qua đại điện. Lúc nhìn lại thì đã thấy thi thể của tên trưởng môn Thiên Vân phái này dính trên vách tường.

- Hừ! Muốn gạt ta, gạt được sao?

Tâm tư của Thiên Vân trưởng môn sao có thể gạt được Phương Vân. Một kiếm giết chết trưởng môn Thiên Vân phái, Phương Vân quay đầu nhìn trưởng môn Ngũ Luân phái cùng Uân Nhân phái:

- Còn hai người các người, có muốn gạt ta không?

Hai người liền nói không dám.

- Nếu trưởng môn Thiên Vân phái đã chết thì thế lực của môn phái hần từ giờ liền do hai người chia cắt đi!

Phương Vân vung tay lên nói.

Trong lòng hai người thâm run sợ, biết Phương Vân đây là muốn đem bọn họ chìm xuống nước.

“Tên Phương tướng quân này tuy tuổi còn nhỏ nhưng lòng dạ sâu đậm. Chỉ nhìn vào cái tụ hội trưởng môn nhân hôm nay thì hần lấy uy bức lợi dụ ra dùng đem các tông phái thu thập đã có thể thấy thủ đoạn của

hắn. Sau lưng của hắn lại có triều đình chống lưng. Ngũ Luân phái chúng ta hay đi theo hắn một lần, nói không chừng còn có thể phát triển an toàn.

Ánh mắt chưởng môn Uân Nhân phái lóe lên, lập tức có rất nhiều suy nghĩ trôi qua: “Nếu nói thành môn thất hỏa, ương ngập ngư tri thì vị tướng quân do triều đình phái tới lần này so với các lần trước lợi hại hơn rất nhiều. Tây Nhị thành lần này sợ rằng phải có một cuộc ác đấu. Uân Nhân phái chúng ta chỉ là môn phái nhỏ, nếu như lẫn vào trong cuộc tranh đấu này sợ rằng còn chưa có chỗ tốt thì đã bị sụp đổ rồi. Chuyện này có lẽ không để ý tới là tốt nhất.”

- Được rồi, ta tin hai vị chưởng môn là người biết giữ lời hứa. Các vị có thể đi.

Phương Vân phát phát tay, nói rõ ý tiễn khách.

- Bọn ta cáo từ.

Hai người khom người thì lễ một cái, đi ra ngoài.

Chưởng môn Ngũ Luân phái Triệu Bá Ngôn tuy nói thế nhưng trong lòng lại có suy nghĩ riêng, bước chân vì thế cũng chậm hơn, rơi vào phía sau.

Về mặt Phương Vân đậm mặt nhìn bóng lưng hai người, trên mặt không có chút biểu lộ nào.

“Tên chưởng môn Ngũ Luân phái này quyết hai phần, do dự ba phần, đi đứng không đều rõ ràng là có ý muốn đầu nhập vào ta. Quá năm mươi bước thì người này nhất định sẽ quay đầu. Chưởng môn Uân Nhân phái đi quyết ba phần, do dự hai phần, không nhanh không chậm rõ ràng là lòng bằng phẳng. Mặc dù không muốn đầu nhập vào ta nhưng cũng không muốn trở thành địch với ta. Ài, ta lưu người một mạng đi.”

Chưởng môn Uân Nhân phái thế mà không biết mình vừa đi một vòng qua Quỷ Môn quan.

Quả nhiên, chưởng môn Ngũ Luân phái vừa mới đi được bốn mươi bước thì đã quay đầu lại, bước nhanh tới.

- Thuộc hạ ra mắt Phương tướng quân.

Chưởng môn Ngũ Luân phái cúi đầu, nhẹ nhàng nói hai chữ ‘thuộc hạ’ đã nói hết những tính toán trong lòng.

- Triệu chưởng môn nói quá rồi, tại hạ người trong quân ngũ, còn không ra lệnh được cho Triệu chưởng môn!

Phương Vân lạnh nhạt nói.

- Triệu Bá Ngôn nguyện cùng đệ tử của Ngũ Luân phái quy thuận tướng quân, nguyện làm khuyến mã để tướng quân sai khiến.

Triệu Bá Ngôn nghiêm mặt nói.

- Ha Ha.

Phương Vân nở nụ cười:

- Tốt! Triệu chưởng môn mau đứng dậy! Ta sẽ thu phần đại lễ này của Triệu chưởng môn!

Triệu Bá Ngôn mừng rỡ, biết Phương Vân đây đã đáp ứng Ngũ Luân phái đầu nhập vào.

- Phương tướng quân, người cứ để chưởng môn Uân Nhân phái về như vậy sợ rằng có chút không ổn. Nếu như sau khi trở về mà hắn nói với Đạo Quân thì sợ rằng không hay!

Triệu Bá Ngôn vừa mở miệng thì liền thể hiện bốn sắc. Người này tuổi đang ba, bốn mươi, chính là thời điểm đã tâm bùng bùng.

Nếu như là tính cách Phương Vân kiếp trước thì nhất định không thích người này. Nhưng mà tâm thái của hắn lúc này đã có rất nhiều biến hóa. Đối với rất nhiều chuyện đã có suy nghĩ bất đồng.

- Không cần! Chuyện này ta đã có chủ trương!

Phương Vân lạnh nhạt nói.

- Triệu chương môn, nếu như người đã đầu nhập vào ta thì Ngũ Luân phái cũng không thể tồn tại nữa. Nếu không đây chính là cầu kết với tông phái ngoại quốc, điều này ở Đại Chu hoàng triều chính là trọng tội mất đầu.

Phương Vân nói.

- Thuộc hạ hiểu, sau này ở trong Tây Nhị thành sẽ không còn Ngũ Luân phái nữa.

Triệu Bá Ngôn lập tức hiểu ý. Người này cũng chủ là nhân duyên tế hội được một quyển bí pháp Ngũ Luân, sau đó ở trong Tây Nhị thành này lập ra Ngũ Luân phái. Thời gian lập phái cũng mới có bảy, tám năm. Nếu thật giải tán thì cũng không cảm thấy đau lòng.

- Chuyện lần này giải quyết xong người có thể rời khỏi Tây Nhị thành. Ta sẽ đem mọi việc trong Tứ Phương hầu phủ giao cho người xử lý. Nhưng mà, trước đó ta muốn người thay ta làm một chuyện. Đem tất cả lộ tuyến của các thế lực lớn nhỏ trong Tây Nhị thành này viết rõ ra cho ta.

- Thuộc hạ hiểu. Đúng rồi đại nhân, người hồi nãy cố gắng đem Đinh Chính Lễ đi tương truyền chính là Phúc Thiên Chân Quân trong Tây Nhị thành. Nghe nói tất cả các dư nghiệt tông phái bị triều đình tiêu diệt chính là do người này tụ tập lại, thế lực cực kỳ khổng lồ. Các tướng quân do triều đình phái tới Tây Nhị thành, thành chủ phần lớn chính là do người này lãnh đạo dư nghiệt tông phái đánh chết. Có muốn tại hạ thăm dò hẩn không?

Triệu Bá Ngôn lấy lòng nói.

- Ha ha ha.

Phương Vân cười lớn lên.

- Không cần tra xét. Phúc Thiên Chân Quân gì chứ, ta biết hẩn là ai!

Triệu Bá Ngôn nghe vậy mà cả kinh. Trong Tây Nhị thành rất muốn biết Phúc Thiên Chân Quân thực sự là ai nhưng không có ai tra ra được cả. Nhưng vị tiểu hầu gia này vừa mới tới có mấy ngày mà đã điều tra ra được ư?

Triệu Bá Ngôn mặc dù không dám khinh thường Phương Vân, nhưng đối với những lời này của Phương Vân cũng cực kỳ hoài nghi.

- Đại nhân, Đoàn Khí tông từng điều tra qua người này nhưng cũng không tra được, đại nhân biết người này là ai sao?

Phương Vân lắc đầu, mỉm cười nói:

- Không cần tra xét, người này chính là chương môn Đoàn Khí tông, Thanh Tĩnh Tử!

- Cái gì!

Về mặt Triệu Bá Ngôn khiếp sợ, cơ hồ không thể tin được lỗ tai của mình.

- Triều đình tiêu diệt không biết bao nhiêu tông phái, tuy đạo thống của những môn phái này bị tiêu diệt nhưng có người nào không phải tâm cao khí ngạo. Nhưng đệ tử của các tông phái này mặc dù mất đạo thống nhưng ngạo tính còn đó, nơi nào có thể dễ dàng hàng phục người khác. Cho dù công lực có cao tới đâu thì cũng sẽ chỉ để cho bội phục chứ không làm cho bọn họ tâm phục.

Phương Vân cẩn thận nói ra.

- Muốn đem bọn người này tập hợp lại thì người này ngoại trừ võ công cao, uy vọng cao thì cần phải có cái để bọn họ tin tưởng là hẩn có thể thay cho bọn họ báo thù. Có thể làm được mấy cái này thì chỉ có mấy đại tông phái đương thời thôi. Giống như Ma Tông, Thái Tổ phái, Thanh Vi tông, Sâm La Vạn Tượng tông trong thành này, còn những môn phái có bối cảnh khác đơn giản là Phong Lôi môn, Cửu Khúc phái cùng với Đoàn Khí tông. Phong Lôi môn hiện tại đã bị ta khống chế, Cửu Khúc phái đã sớm bị biến thành tro bụi, còn dư lại chỉ có Đoàn Khí tông thôi. Mà người ban nãy lúc xuất thủ rõ ràng có khí màu canh, đây chính là chương môn Thanh Tĩnh Tử của Đoàn Khí tông. Theo ta thấy, tên Thanh Tĩnh Tử này căn bản là đệ

tử của Thanh Vi tông, có thể một chưởng đẩy lui ta thì địa vị khẳng định không thấp, rất có khả năng là trưởng lão của môn phái này.

- Không trách được!

Triệu Bá Ngôn càng nghe càng có đạo lý, nghe xong thì phải chặc lưỡi mà nói:

- Thì ra Thanh Tĩnh Tử căn bản là vừa ăn cướp vừa la làng!

Phương Vân cười mà không nói.

...

Trong Tây Nhị thành, tại mật thất của Đoàn Khí tông.

Thanh Tĩnh Tử tay cầm phát trần, ngồi trên một bệ đoàn. Trước người của hắn có tụ tập hơn mười người trẻ tuổi có khí tức cường đại. Những người này cúi đầu, vẻ mặt rất phần hậu. Nếu như Phương Vân ở chỗ này ắt sẽ thất kinh bởi vì những người này chính là những nhân vật trên thanh niên tài俊 bảng, hơn nữa còn được xếp hạng rất cao.

- Trưởng lão, vì sao không ra tay cứu Đinh Chính Lễ?

Một người trẻ tuổi mặc áo xanh mở miệng nói.

Thinhbobo

Đại Chu Hoàng Tộc

188. Chương 184: Giận Tím Mặt

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

- Chư vị, không phải là ta không muốn cứu mà vị Bình Bắc tướng quân kia còn lợi hại hơn so với ta nghĩ nhiều....

Thanh Tĩnh Tử thở dài một tiếng, Phương Vân đột nhiên đánh ra Đoạt Phách Ma Âm của Tà Quân làm cho hắn trở tay không kịp, hơn nữa tình huống lúc đó hắn căn bản không thể tự mình lộ diện.

- Trưởng lão, tiểu hầu gia triều đình tuy lợi hại nhưng nếu như chúng ta đồng loạt ra tay thì hắn vẫn có thể thu thập được hắn. Nhưng từ khi người này tới Tây Nhị thành thì trưởng lão vẫn ước thúc chúng ta không cho chúng ta xuất thủ. Hôm nay Đinh huynh cũng bị hắn giết rồi, không biết trưởng lão rốt cuộc có ý gì?

Người thanh niên nói chuyện mắt sáng như kiếm, vẻ mặt vô cùng tức giận. Nếu như Phương Vân ở chỗ này thì nhất định có thể nhận ra người này xếp hạng hai mươi lăm trên thanh niên tài俊 bảng, Kiếm Hoàng Nam, là một nhất đẳng cao thủ.

- Việc giết dễ dàng thế ư? Giết xong rồi để triều đình phái tới một vị tướng quân lợi hại hơn sao? Tướng quân không được thì lại phái vương hầu hoặc là trực tiếp tàn sát hết mọi người trong Tây Nhị thành sao?

Thanh Tĩnh Tử lắc đầu:

- Đã nhiều năm như vậy nhưng các ngươi vẫn không hiểu được. Giết một tướng quân Tây Nhị thành không giải quyết được việc gì cả. Đại Chu hoàng triều có nhiều tướng quân như vậy, các ngươi giết hết được sao? Sau khi giết một tên thì lập tức có một tướng quân khác tới thay. Như vậy, vĩnh viễn sẽ không có điểm cuối. Hơn nữa, vị Bình Bắc tướng quân mới tới này chính là con thứ của Tứ Phương hầu Đại Chu hoàng triều, Phương Dận. Một tháng trước khi Dương Hoàng xuất quan, vị Tứ Phương hầu vì bảo vệ Phương Vân mà ở ngay ngày Dương Hoàng phong hầu đã tặng cho Dương Hoàng một thanh đao. Chỉ một thanh đao mà ngay cả Dương Hoàng cũng không đón được. Các ngươi nghĩ một chút xem, nếu như các ngươi giết chết Phương Vân thì Tứ Phương hầu sẽ có phản ứng gì? Chỉ sợ đến lúc đó sẽ có đại quân tới vây thành, một người cũng không chạy thoát! Đừng nói là các ngươi, cho dù là ta, đến các cường giả Địa Biến cảnh trong Tây Nhị thành cũng sẽ bị Phương Dận giết sạch! Tuyệt thể cường giả như vậy thì cho dù là ngươi có núp ở

trong Cửu U cũng chỉ là một điểm sáng trong mắt nó mà thôi! Loại cục diện này chẳng lẽ là điều mà các người muốn sao?

Tứ Phương hầu Phương Dân trấn áp Man Hoang đến hai mươi năm, thuộc hạ của hắn đã không biết giết hết bao nhiêu Man tộc! Nhân vật như thế tuyệt đối không phải là người có tâm địa mềm yếu. Thanh Tĩnh Tử vô cùng hiểu rõ, Phương Vân này tuyệt đối không thể giết được. Nếu không thì Tây Nhị thành cũng đã đến ngày chấm dứt rồi.

Trong mật thất lúc này yên tĩnh như chết!

Lời của Thanh Tĩnh Tử làm cho người khác cảm thấy vô cùng trầm trọng.

- Chuyện lần này ta vốn không tính để Đỉnh Chính Lễ đi, không ngờ rằng hắn lại không để ý đến mệnh lệnh của ta mà còn mạo nhận là người của Cửu Khúc phái đi tới đó. Hắn cũng không biết là vị Bình Bắc tướng quân này sau khi vào thành thì đã làm biết bao chuyện lớn rồi. Ba đại tông phái của Tây Nhị thành, chỉ trong vài ngày mà hắn đã phá hủy hết hai. Chỉ còn có một mình Đoàn Khí tông ta mà thôi. Nhân vật như vậy sao có thể dễ đối phó được. Ta thậm chí còn hoài nghi chuyện ta xuất thủ Đỉnh Chính Lễ đã bị hắn khám phá ra rồi, sợ rằng thân phận của ta đã bị hắn đoán được.

Câu nói sau cùng của Thanh Tĩnh Tử vừa nói ra thì mọi người bên trong phòng đồng thời hít một ngụm khí lạnh, đột nhiên có cảm giác lạnh thấu xương.

- Trưởng lão, chắc không vậy đâu. Tây Nhị thành có nhiều người như vậy nhưng qua mắt bấy nhiêu năm cũng không ai tra ra được sự thật về chúng ta. Hắn chỉ là một thiếu niên mười lăm tuổi mới đến có vài ngày thì sao có thể nhìn ra chứ?

Một gã tu sĩ có khí tức cường đại cả kinh nói.

- Ài...

Thanh Tĩnh Tử thở dài một tiếng:

- Rất nhiều người vì có cách nhìn giống như người, thấy hắn còn trẻ thì khinh thường cho nên mới chết trong tay hắn.

Trong đầu Thanh Tĩnh Tử đang nhớ tới Trương Vân Nam của Phong Vân tông. Người này cho chính mình là ăn muối còn nhiều hơn thiếu niên này ăn cơm cho nên mới chỉ trong một chiêu đã chết trong tay của Phương Vân.

- Trưởng lão, vậy làm sao bây giờ?

Tất cả mọi người nhìn về phía Thanh Tĩnh Tử.

Thanh Tĩnh Tử bị những người này hỏi như thế thì liền cảm thấy tâm phiền ý loạn cả lên. Những người lúc bình thường ai cũng có chủ kiến của mình cả, đều là người tâm cao khí ngạo, bình thường không chịu quản thúc, lấy danh tiếng là vì tông phái báo thù mà vô pháp vô thiên như Đỉnh Chính Lễ. Đến lúc xảy ra chuyện thì lại rít chặt vấn đề, rồi đến lúc cần quyết định thì lại xem mình có được lợi gì không?

“Những người này nếu như có một, hai người có một nửa tâm cơ như vị Bình Bắc tướng quân kia thì Thanh Vi Tông ta sợ gì không thành đại sự, cũng không cần phải làm việc ta là một trưởng lão ngoại môn phải lập phái khác, thành ra cái Đoàn Khí tông này!”

- Chuyện này thì các người không cần lo lắng. Ta đã tặng cho hắn một cái tin tức cứu mạng. Ta tin rằng với nhân tình này thì cho dù hắn có biết thân phận của ta cũng sẽ không nói ra.

Thanh Tĩnh Tử vừa nói đứng dậy:

- Mấy ngày qua trong thành sợ rằng có đại sự. Các người cũng đừng có đi ra ngoài. Ta còn có chút chuyện, đi trước vậy.

Dứt lời, Thanh Tĩnh Tử phẩy tay áo bỏ đi. Trong lòng hắn cực kỳ phiền não.

Không sợ hàng so sánh với hàng, chỉ sợ người so với người. Sau khi ra mắt vị tướng quân thiếu niên do triều đình phái tới này, trong lòng Thanh Tĩnh Tử lập tức cân nhắc hơn rất nhiều. Các đệ tử trong tông phái ở mật thất này ngay lập tức giảm phân lượng hơn phân nửa trong lòng hần.

- Nếu như không phải là vì công pháp của những người này thì mấy tên này cũng chẳng là gì cả. Đáng tiếc, một bộ Nhất Khí Ngự Kiếm thật tốt.

Nhớ tới tuyệt học Nhất Khí Ngự Kiếm trên người Đinh Chính Lễ, Thanh Tĩnh Tử tiếc hận không thôi.

- Đáng tiếc, nếu như kế hoạch được làm theo thì sau khi Đinh Chính Lễ về tới thì bộ Nhất Khí Ngự Kiếm quyết kia cũng tới tay rồi.

Thanh Tĩnh Tử lắc lắc tay áo, sải bước đi.

Tất cả mọi người đều cho là Đinh Chính Lễ không nghe lời khuyên cáo của hần mà tự ý hành động. Nhưng có mấy ai biết rằng Đinh Chính Lễ là do hần ngầm đồng ý đi trước....

...

Phủ tướng quân.

Ngay lúc Phương Vân đang tu luyện thì bỗng nhiên có tiếng bước chân chạy vội vã cùng với giọng nói:

- Đại nhân, không xong. Người ở Hỏa Tự Doanh đột nhiên sau khi dùng cơm nước xong đã bị trúng độc, chết mười mấy người rồi.

- Cái gì?

Phương Vân bỗng nhiên mở mắt:

- Mau mang ta đi!

Khi Phương Vân tới doanh trại Hỏa Tự doanh thì đã thấy người vay chi chút. Thấy Phương Vân tới đây, mọi người tự động chừa ra một đường đi. Khắp Hỏa Tự doanh, thấy ngả khắp nơi, có không ít người còn gục ở bên bếp lò. Rõ ràng là trước khi chết còn đang thay những người khác nấu cơm.

- Chuyện gì xảy ra?

Phương Vân lộ ra thần sắc dữ dội. Từ sau khi hần tiến quân vào trong Tây Nhị thành thì đây là lần đầu tiên chết nhiều người như vậy.

- Đại nhân, chúng ta vẫn làm việc theo bình thường, vẫn dùng rau cỏ do Lý lão bản ở phòng trọ đưa cho. Trước kia chúng ta vẫn lấy từ hần nhưng không có vấn đề gì. Lần này Lý lão bản nói là Quách lão tiên sinh thích ăn rau cỏ nên mang theo nhiều một chút. Trừ số lượng giao cho Quách lão tiên sinh hàng ngày thì còn lại phân cho mọi người ăn. Không ngờ rằng....

Người binh sĩ Hỏa Tự doanh lúc nói chuyện trong mắt đỏ lên. Người trong quân ngũ đã lâu, mọi người đều vào sinh ra tử cho nên đều có tình cảm.

- Mục tiêu là Quách lão sư!

Phương Vân nghe thấy câu này mà cả kinh. Mục đích của những người này chính là muốn đối phó với Quách lão sư. Quách Bá Tế mặc dù có học vấn tinh thâm, tinh thần có thể câu thông nguyên khí thiên địa, nhưng thân thể của hần lại vô cùng yếu đuối. Nếu như không phải có đại quân bảo vệ thì một người bình thường trong Tây Nhị thành cũng có thể giết hần...

- Mau, mau phái người đi xem Quách lão tiên sinh một chút!

Phương Vân hét lớn, biết những người này muốn hạ thủ đối với Quách Bá Tế. Máu khắp người Phương Vân liền mau chóng dồn lên mặt, có cảm giác như muốn nổ tung. Vị lão tiên sinh này năm nay đã hơn bảy mươi tuổi, nếu như vì mình mà chết ở trong Tây Nhị thành thì Phương Vân tự có cảm giác trăm chết mà không đền được tội.

- Không được, những người này sợ rằng còn động thủ với Quách lão tiên sinh!

Phương Vân lúc này chỉ cảm giác thấy da đầu sắp nổ tung. Thân thể hần thoảng một cái liền phi thân rời đi.

- Phương đại ca, Phương đại ca...

Ngay lúc này thì ở ngoài giáo trường có một tiểu đồng tử mi thanh mục tú, đầu chảy mồ hôi chạy tới.

- Thanh nhi!

Phương Vân nhận ra người tới là tiểu đồng bên cạnh Quách Bá Tế thì trong lòng liền trầm xuống, chẳng lẽ...

- Phương đại ca, lão sư bảo ta tới nói cho người biết là hôm nay thức ăn có độc, người đừng có ăn...

Giáo trường lúc này yên tĩnh vô cùng, mọi đôi mắt đều nhìn về Thanh nhi.

- Lão sư như thế nào?

Phương Vân quan tâm nhất chính là Quách Bá Tế.

- Hôm nay lúc ăn cơm, lão sư cầm lấy chiếc đĩa. Vừa muốn ăn cơm đột nhiên lại để xuống, nói là trong thức ăn có độc, để cho ta vội vàng tới giáo trường báo cho Hỏa Tự doanh của đại ca rằng không nên ăn rau cỏ hôm nay.

Phương Vân thở phào nhẹ nhõm, biết Quách Bá Tế cũng không có gặp chuyện không may.

- Ta nhớ lúc ở trong học cung lão sư đã từng giải thích qua một câu là ‘Quân tử không nhận được việc nhỏ’, ý nói khi tinh thần của con người cao minh tới một trình độ nhất định thì có thể biết trước được phúc họa mà tránh ra, sau khi biết được thì sẽ rời sang chuyện khác. Đây chính là cái ý của ‘quân tử không nhận được việc nhỏ’, công phu hàm dưỡng của Quách lão sư đã đạt đến mức của quân tử rồi!

Biết Quách Bá Tế không có gặp chuyện không may, Phương Vân tạm thời an thần. Nhưng hần vẫn có chút không yên lòng:

- Tất cả binh lính từ Cương Khí cảnh trong quân nghe lệnh, lập tức tới phủ tướng quân bảo vệ Quách lão tiên sinh, mang theo Phá Thần Nỗ áp trận!

- Vâng, tướng quân!

Mọi người vội vàng tuân theo.

Phương Vân suy nghĩ một chút, vẫn là có chút không yên lòng. Lại đem Phong Lôi tán nhân cùng với các đệ tử tinh anh của Phong Lôi môn, cộng thêm Quân Công Minh đi tới phủ tướng quân bảo vệ Quách Bá Tế.

Sau khi an bài xong những chuyện này, lúc này Phương Vân mới có chút yên lòng. Có nhiều người như vậy thì cho dù có kẻ địch tới tấn công thì cũng phải mất thời gian rất lâu.

- Lý lão bản đâu?

Phương Vân lúc này mới tìm tới tên binh sĩ Hỏa Tự doanh lúc nãy hỏi chuyện.

- Lý lão bản đã uống thuốc độc tự sát rồi!

Binh sĩ nói chuyện cúi đầu xuống.

- Nói tiếp!

Ở hai đầu lông mày Phương Vân dường như có một cỗ cuồng phong đang nổi lên.

- Chuyện này sau khi phát sinh thì chúng ta ngay lập tức phong tỏa phòng trọ của Lý lão bản. Hơn nữa còn hỏi thăm những người chung quanh, theo một đứa bé nói thì trước khi Lý lão bản uống thuốc độc tự sát thì có một tên người hầu của phủ Đào Quân đã lặng lẽ tiến vào phòng trọ của Lý lão bản.

- Đào Quân!

Chân mày của Phương Vân nhảy lên:

- Lại là hần!

Thanh Tĩnh Tử, cũng chính là Phúc Thiên Chân Quân đã từng nhắc nhở với mình là Dương Hoảng từng phải người tiến vào phủ Đạo Quân. Hần mặc dù không nói tỉ mỉ, nhưng Phương Vân không cần suy nghĩ cũng có thể biết nội dung mà những người đó nói.

- Tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ tai ương. Ngụy Văn Thai nếu như đã xuất thủ mà ta cứ án binh đợi người tới trước cửa thì đó là quá ngu xuẩn rồi.

Ánh mắt Phương Vân híp lại, lóe lên một chút rồi lập tức ra quyết định.

- Toàn quân nghe lệnh, lập tức bao vây phủ Đạo Quân! Trên dưới phủ Đạo Quân, chó gà không tha!

Suy nghĩ một chút, Phương Vân vẫn là không yên lòng:

- Lập tức sai bốn mươi chiếc Phá Thần Nỗ, mang theo Phá Thần Tiễn lên đường!

Phương Vân giận dữ rồi, cả doanh trại hai mươi bảy, mấy vạn người hùng hồn đi tới trước phủ Đạo Quân!

Thinhbobo

Đại Chu Hoàng Tộc

189. Chương 185: Đạo Quân Kiều Hùng

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

-Đạo Quân Ngụy Văn Thai lúc này đang ngồi ở trên đại điện, trong tay cầm một chén trà bằng sứ, nhẹ nhàng đưa lên miệng nhấp môi.

- Chuyện như thế nào rồi?

Ngụy Văn Thai nhẹ giọng nói.

- Bẩm lão gia, Đoạn trường phần đã đưa đến phòng trọ của Lý lão bản rồi. Lý lão bản là người chịu trách nhiệm đưa lương thực cùng rau cỏ cho quan binh ở đông giáo trường. Người của chúng ta đã tìm hiểu rõ hỏa tự doanh ở đông giáo trường là nơi đưa thức ăn cho phủ tướng quân. Phương Vân xuất thân nhà vương hầu đã quen ăn thịt cá, dĩ nhiên sẽ không ăn mấy thứ này. Rau cỏ này nhất định là cung ứng cho vị đại nho triều đình kia. Đoạn trường phần vô sắc vô vị, sau khi tiếp xúc vào nước rồi vẩy lên rau cỏ thì khẳng định không phát hiện được!

Dưới đại đường, người hầu của Đạo Quân đang quỳ nói. Hần cũng không thể ngờ rằng tinh thần của Quách Bá Tế câu thông với trời đất có thể cảm ứng được định mệnh tối tăm. Khi cầm lấy chiếc đĩa chuẩn bị ăn thì lại buông xuống. Còn phái đồng tử tới đông giáo trường báo cho binh sĩ hỏa tự doanh.

- Không có ai phát hiện người sao?

Ngụy Văn Thai uống một ngụm, lại hỏi.

- Đại nhân, lúc đó trời tối lại là lúc náo nhiệt nhất, người đến đi rất nhiều, không có ai chú ý đến ta!

Người hầu trung thành nói.

- Ừ, rất tốt. Người đi xuống lãnh thưởng sao!

Ngụy Văn Thai phất phất tay, tên người hầu này hội ý, lập tức lui ra ngoài.

Chờ sau khi tên người hầu rút đi, một gã nam tử mặc cẩm y từ sau bức bình phong đi đến cạnh Ngụy Văn Thai ngồi xuống.

- Đạo Quân làm việc quả nhiên hiệu quả vô cùng. Chuyện này tông chủ vô cùng cao hứng.

Diện mục cẩm y nhân vô tình, lộ ra tác phong lãnh mạc.

- Ừ, Thiên Tà tông là đại phái của đạo giới. Ngụy mỗ tin tưởng Thiên Tà tông đã nói thì sẽ giữ lời.

Đường đường là Thiên Tà tông chưởng môn lại phải người trong thế tục đến tìm mình. Nếu không phải trên người hắn có cầm giữ tín vật của tông chủ Thiên Tà tông thì Đao Quân còn cho là bọn giang hồ bị bọm giả danh tới lừa gạt hắn. Đao Quân Ngụy Văn Thai này mặc dù ở trong Tây Nhị thành là một đại nhân vật, nhưng nếu như so với con quái vật Thiên Tà tông thì không là cái gì cả. Có thể cấu kết với đại tông phái như vậy, Ngụy Văn Thai cao hứng vô cùng.

- Tây Nhị thành hôm nay có đại nho triều đình trấn giữ nên đã trở thành cấm địa của tà phái. Sau lưng Cửu Khúc phái có tông phái lớn như Ma Tông ủng hộ mà cũng chỉ bị một tiếng quát của người ta mà chết trong một đêm. Khó trách tông chủ Thiên Tà tông lại phải một người trong thế tục tới.

Nhân giới của Ngụy Văn Thai cao minh thế nào chứ. Người trước mắt này cho dù là cách làm việc hay là thần thái giọng nói đều ẩn chứa ba phần hơi thở của người trong triều đình, rõ ràng là một hộ vệ tâm phúc nhà vương hầu nào đấy.

- Tình thế trước mắt thì Thiên Tà tông rõ ràng là đã cấu kết với vài thế lực trong triều đình. Đại Chu hoàng triều trước giờ vẫn luôn cấm vương hầu cấu kết với thế lực tông phái. Chuyện đại sự này một khi lộ ra thì lập tức bị xét nhà diệt tộc. Ta nên giả bộ không biết thì hay hơn.

Ngụy Văn Thai hơi trầm ngâm trong lòng, cũng có mấy phần so đo, đồng thời cũng nổi lên lòng e sợ. Tông phái có thế lực lớn như vậy cũng có điều kiêng kỵ sợ nhiều người biết.

- Đao Quân cứ yên tâm, tông chủ chúng ta đã nói tất sẽ làm, sẽ đưa cho ngài một bộ công pháp đi lên Địa Biên cảnh! Nhưng mà, chuyện này cũng hi vọng Đao Quân sẽ giữ bí mật, tông chủ hi vọng sẽ không có quan hệ gì đến chuyện này!

Nam tử cảm y trầm giọng nói.

- Đó là tự nhiên.

Trong mắt Ngụy Văn Thai hiện lên một chút động lòng. Hắn trì trệ ở Tinh Phách cảnh đã nhiều năm, chỉ còn kém nữa bước là có thể bước vào Địa Biên cảnh. Mặc dù chỉ là nửa bước nhưng lại cách biệt như trời đất, nhảy sao cũng không qua.

- Đại nho triều đình vừa chết, Tây Nhị thành ắt sẽ đại loạn. Ta sẽ không ở chỗ này nữa, Ngụy huynh, sau này gặp lại!

- Trát huynh đi thông thả, tối nay Ngụy mỗ còn có chuyện trong người, cũng phải đi chuẩn bị một chút. Không tiễn.

Ngụy Văn Thai cũng không có ý giữ khách.

Cảm y nhân không nhiều lời, bước ra khỏi cửa. Chờ sau khi hắn đi khỏi thì Ngụy Văn Thai cho gọi một tên tâm phúc ra, người này lưng hùm vai gấu, tay cầm một đại đao, khí thế như có thể bổ đôi một ngọn núi.

- Chuẩn bị thế nào rồi?

Ngụy Văn Thai nói.

- Lão gia, tất cả mọi người đã chuẩn bị xong. Chỉ chờ lão gia ra lệnh một tiếng là lập tức tiến vào phủ tướng quân, giết chết tiểu tử Phương Vân kia.

Tên này mặt thô râu ngắn, lúc nói chuyện còn có vài luồng khí đen phát ra, làm cho người ta có cảm giác cực kỳ uy mãnh.

Con đường đại đạo của đao pháp đúng là có thể làm cho người ta có khí tức uy mãnh, bá đạo, công lực tinh thuần vô cùng. Một gã thư sinh tay trái gà không chặt không thể nào có được khí thế như vậy.

- Rất tốt, đêm xuống thì lập tức vây quanh phủ tướng quân! Cần phải giết hết!

Ngụy Văn Thai lấy lòng cả hai bên. Bên này thì hắn đáp ứng chuyện của Anh Vũ hầu Dương Hoàng, bên kia thì đồng ý với Thiên Tà tông. Cả hai tuy hai mà một, đều có thể giải quyết cùng lúc. Nhưng Ngụy Văn Thai cũng không có tiết lộ cho bên nào cả, thậm chí còn thêm chuyện nữa để bên Thiên Tà tông trả lợi tức cao hơn.

- Sau khi giết Phương Vân thì ở trong triều đình sẽ có Anh Vũ hầu chiếu cố ta, có hẳn làm chỗ dựa thì vị trí của ta lại Tây Nhị thành đã vững như thái sơn, có quật cũng không ngã được. Còn độc chết một đại nho bên cạnh Phương Vân thì lập tức bán cho tông chủ Thiên Tà tông một cái nhân tình, lại được công pháp Địa Biến cảnh. Xem ra Ngụy Văn Thai ta đến tuổi bốn mươi này lại được hồi xuân rồi!

Khỏe miệng Ngụy Văn Thai lộ vẻ tươi cười, đã tâm của hắn cùng từ từ đâm chồi nảy mọc lại.

- Cũng tốt, đã nhiều năm không có xuất thủ rồi.

Ngụy Văn Thai mỉm cười đứng dậy, từng khớp xương trên người hắn vang lên tiếng lách cách.

- Bình Bắc tướng quân Phương Vân phải không? Hắc hắc, nhìn thấy người mang đến cho ta nhiều điều tốt đến vậy, tối nay ta sẽ phá lệ cho người được toàn thây!

Ừng ừng!

Ngay lúc này thì bỗng nhiên cả phủ Đào Quân như bị đất rung núi chuyển, từng tiếng động ù ù từ ngoài phủ truyền tới. Giống như là đang có thiên quân vạn mã chạy tới nơi này vậy.

- Chuyện gì xảy ra?

Ngụy Văn Thai ngẩn ngơ.

Ngay lúc này, một đạo nhân ảnh từ cửa bắn ngược mà quay về.

Ngụy Văn Thai ngẩng đầu, lấy làm kinh hãi:

- Là người.

Đã đi mà quay lại là cấm y nhân. Ngụy Văn Thai nhú mày, ý niệm đầu tiên chính là người này tâm cơ thâm trầm, lại ở ngoài cửa nghe lén.

- Ngụy Văn Thai, người của người làm việc thế nào vậy? Sao ngoài cửa lại có đại quân của triều đình?

Không đợi Ngụy Văn Thai lên tiếng quát mắng, nam tử cấm y đã gầm lên, vẻ mặt vô cùng tức giận. Hắn vừa mới ra tới cửa thì bỗng nhiên thấy có đại quân triều đình như thiên quân vạn mã kéo tới, cho nên phải lui vào trong lại.

- Cái gì? Đại quân triều đình?

Ngụy Văn Thai lấy làm kinh hãi:

- Không thể nào! Đại quân triều đình sao có thể tới phủ Đào Quân ta?

Âm thanh còn chưa dứt thì bỗng nhiên có một quả cầu lửa từ trên trời giáng xuống rơi vào trong đại điện. Quay quay mấy vòng thì đã vào trong hành lang, nhất thời nhiệt độ trong hành lang tăng nhanh, rất nhiều đồ bị thiêu đốt.

Ngụy Văn Thai cùng cấm y nhân lập tức biến sắc tại chỗ, đại quân triều đình lại dùng máy ném đá công thành! Đây rõ ràng là muốn san bằng phủ Đào Quân luôn mà.

Phịch! Phịch! Phịch!

Từng cái cầu lửa khổng lồ đang được đốt cháy không ngừng rơi vào trong phủ Đào Quân. Lập tức trong phủ Đào Quân có không ít phòng ốc bị thiêu cháy, nhiều người liền tru lên ra khỏi phòng ốc.

- Đào Quân Ngụy Văn Thai, tập kích mệnh quan triều đình, ý đồ mưu phản. Theo như luật định Đại Chu, chém không tha! Những người còn lại giết hết để làm gương!

Một âm thanh vang dội cả Tây Nhị thành. Phương Vân lúc này đang ngồi ở trên lưng ngựa, lần đầu tiên lấy quy cách chiến tranh mà phát động tấn công phủ Đào Quân. Phía sau hắn, từng máy ném đá không ngừng quăng những quả cầu lửa vào phủ Đào Quân. Mà ở bên ngoài phủ Đào Quân đã có chi chút giáp sỹ Đại Chu tay cầm đại đao vây quanh cả phủ Đào Quân. Khôi giáp của trên người sáng loáng, dưới ánh mặt trời phát ra ánh sáng chói mắt.

Phịch! Phịch! Phịch!

Hỏa cầu dày đặc như mưa rơi xuống. Từng cái phòng ốc bị sụp đổ, một tên hộ vệ của phủ bị buộc phải ra ngoài, hét to một cái xông ra.

Băng!

Một tiếng ra lệnh, cơ quan Phá Thần Nỗ liền phát động, một cây Phá Thần Tiễn được bắn ra làm cho tên hộ vệ này bị bắn chết, thi thể rơi trên mặt đất.

- Tốt, tốt, tốt!

Âm thanh của Dao Quân Ngụy Văn Thai từ trong phủ truyền đến. Ba chữ tốt do hắn liên tiếp nói ra, sát cơ trong lòng đã dâng cao rồi.

- Ngụy mỗ ta đã xem thường người rồi. Tâm cơ của người quả nhiên rất tốt, thật có can đảm, thật có thủ đoạn.

Âm thanh ừng ừng giống như là sấm sét vậy, chấn động cả bầu trời phủ Dao Quân. Thậm chí mấy hỏa cầu ở trên không trung dường như bị một cổ lực lượng vô hình làm cho nổ ra, hóa thành vô số bụi lửa rơi xuống.

Một cổ lực lượng vô hình từ phủ Dao Quân phóng lên cao, làm cho không khí trong phương viên mấy ngàn trượng ngay lập tức xơ xác tiêu điều. Một cổ đao khí lăng lệ vô thanh vô tức khuếch tán ra.

- Nhưng mà, người cũng quá coi thường Ngụy mỗ rồi.

- Quá coi thường Ngụy mỗ rồi!

- Quá coi thường Ngụy mỗ rồi!

Âm thanh như lôi đình quanh quẩn cả Tây Nhị thành. Âm thanh còn chưa dứt thì một ánh đao như dải lụa chói mắt gầy đi lên đâm thủng trời cao, lấy lực lượng bài sơn đảo hải nặng nề đánh xuống.

Ầm!

Một đao có đao quang vô cùng chói mắt, phát ra khắp nơi. Ngay khi ánh đao phát ra thì cả phủ Dao Quân như gỗ mục vậy, nhất thời bị hở ra làm hai. Mà ngay cả đại quân do Phương Vân cho bao vây phủ Dao Quân cũng bị tách ra làm hai. Hàng trăm người bị ánh đao khải lên không trung. Lúc rơi xuống mặt đất thì người giáp đã bị chém thành hai.

Một đao của Dao Quân, bá đạo vô cùng!

Phịch!

Đại địa chấn động, một thân ảnh phóng lên cao, sau đó huyền phù ở giữa không trung. Dao Quân Ngụy Văn Thai lúc này xõa tóc ra, áo bào phần phật, một cổ đao khí bá đạo từ người của hắn phóng lên trời cao.

Ánh mắt Ngụy Văn Thai đảo qua, lập tức khóa chặt Phương Vân đang ngồi ở trên lưng ngựa.

- Phương Vân, có thể bức Ngụy mỗ đến tình trạng này thì người vẫn là người đầu tiên! Đáng tiếc, người quá thông minh sẽ bị thông minh hại, người cho là có tám vạn binh mã thì Ngụy mỗ không thể làm gì người sao? Ta hôm nay sẽ cho người biết cái gì gọi là lấy đầu địch thủ trong vạn quân!

Âm thanh vừa phát ra thì tay cầm đao của Ngụy Văn Thai đã buông xuống, một đao nhanh, mạnh phát ra.

Ầm!

Khí lăng quay cuồng, hư không ở giữa Phương Vân và Ngụy Văn Thai cũng bị tách ra. Một đao đao khí bá liệt lấy tốc độ bất khả tư nghị chém xuống.

Thìnhbobo

Đại Chu Hoàng Tộc

190. Chương 186: Bá Đạo Vô Cùng

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

Thực lực của Đạo Quân Ngụy Văn Thai quả thật là vượt xa khỏi dự đoán của Phương Vân. Uy lực chiêu thức của hắn vô cùng lớn, đệ nhất đao đã làm cho đại quân của Phương Vân thương tổn trầm trọng. Nhưng Phương Vân đang khí thịnh mà đến, sao có thể sợ hắn chứ!

- Hừ!

Phương Vân hừ lạnh một tiếng, sau đó nhảy lên. Thân hắn ở giữa không trung, bức họa hoàng kim sau lưng mở ra, bốn mươi con chim ở bức họa thứ ba phá không bay ra hóa thành bốn mươi cao thủ Tinh Phách cảnh. Đường như là đồng thời với lúc Ngụy Văn Thai xuất đao, Phương Vân liên hợp với bốn mươi cao thủ cùng đánh ra một chiêu!

Ầm!

Một chiêu này thạch phá thiên kinh ừn ừn kéo đến làm cho đao khí bá đạo phải sụp đổ!

Oong!

Ngay khi đao khí bên này vừa tán thì trong tai Phương Vân lại nghe thấy tiếng đao vang lên, chỉ thấy một đạo đao khí mênh mông khác từ trên trời trảm xuống. Sau đạo đao khí đó lại có tiếp một đao khác chém xuống, liên miên không thôi!

- Cái gì?

Phương Vân chấn động, chiêu thức của Đạo Quân Ngụy Văn Thai có nhất chiêu tam thức, nhất thức cũng là một đao, tam thức liên miên nhau, tinh diệu tuyệt luân! Nội lực của Phương Vân vừa mới đánh ra, lực mới vừa sinh ra nên khó khăn đánh ra một chiêu.

Một chiêu này chấn vỡ đạo đao khí thứ hai, nhưng nhanh chóng bị đạo đao khí thứ ba đánh ra. Phương Vân chỉ cảm thấy trước mắt chói lóa, một đạo ánh đao đã ập tới trước mặt. Trong lòng dâng lên một cảm giác nguy cơ mãnh liệt.

Suýt xảy ra nguy cơ, Phương Vân vội vàng đem mấy tên cao thủ Tinh Phách cảnh đến trước người ngăn trở đạo đao khí này. Đồng thời thân hình vội vàng lui ngược về sau.

Phịch!

Cổ tay Phương Vân run lên, vài món pháp khí liên tiếp bay ra. Chỉ nghe phịch một tiếng, mây đen trong hư không xuất hiện, một tòa tế đàn đang di động trong đó. Ngay lúc Phương Vân đang muốn tế ra Vu Ma thì đạo đao khí thứ ba của Đạo Quân đã trảm xuống.

Tách!

Bỗng nhiên trên người năm tên cao thủ Tinh Phách cảnh trước Phương Vân như bị nứt ra, trực tiếp bị đao khí chém chết tại chỗ. Ngay sau đó, Thập Nhị Tà Thú Tế Đàn cũng bị đạo đao khí vô cùng sắc bén này cưỡng ép phá vỡ. Đao khí xẹt qua trong hư không tiếp tục phá vỡ Thiềm Thừ ba chân trong cơ thể Phương Vân, đao khí còn sót lại lại tiếp tục tàn phá khôi giáp trên người Phương Vân thành từng vết cắt sâu đậm đánh vào trong cơ thể Phương Vân.

Phốc!

Phương Vân há mồm phun ra một búng máu. Cổ đao khí này sắc bén bá đạo vô cùng, lại có khí tức hủy diệt. Phương Vân mặc dù có Thiên Địa Vạn Hóa Chung tương trợ nhưng vẫn không thể trấn áp được.

Khí huyết trong lồng ngực hắn dâng lên, tất nhiên là vết thương không nhẹ chút nào!

Phương Vân liếc mắt nhìn Ngụy Văn Thai kinh ngạc vô cùng. Không ngờ thực lực của Đạo Quân lại cường hãn đến như vậy! Chính mình phong ấn bốn mươi tên cao thủ Tinh Phách cảnh, lại bị hắn một chiêu giết năm người!

Các cao thủ ở Tây Nhị thành thấy một màn như vậy khiếp sợ không thôi. Đao Quân ẩn nhẫn hơn mười năm, tuy không có bước vào Địa Biển cảnh nhưng đao pháp lại bá đạo, chiêu thức tinh diệu vô cùng, so với năm xưa lại càng lợi hại hơn. Tại Tây Nhị thành này, người có thể thắng hắn chỉ sợ không nhiều lắm!

Bính! Bính! Bính!

Một trận gầm rú từ dưới mặt đất truyền lên, hơn bốn mươi cái Phá Thần Nỗ đồng thời phát động, từng gợn sóng hiện lên trong hư không. Ngay trung tâm của gợn sóng có hơn bốn mươi chiếc Phá Thần Tiễn đang rít gào bắn về phía Ngụy Văn Thai.

- Hừ!

Ngụy Văn Thai cười lạnh một tiếng, một đao chém ra. Đao khí dày đặc như che cả bầu trời, lập tức chém Phá Thần Tiễn ra thành từng khúc. Đao khí còn dư xu thế không giảm lại còn đánh xuống chỗ Chu Hân phát động Phá Thần Nỗ.

- Tản ra!

Chu Hân quá sợ hãi, lập tức đem phương trận Phá Thần nỗ tản ra. Nhưng đao khí Ngụy Văn Thai lại nhanh vô cùng, một đao chém xuống liền lập tức giết chết tám tên binh sĩ thao tác Phá Thần Nỗ.

Một chiêu qua đi, Ngụy Văn Thai cũng không nhìn Chu Hân cùng với phương trận Phá Thần Nỗ ở dưới. Ánh mắt hắn đảo qua, lập tức dừng ở trên người của Phương Vân:

- Phương Vân, đi xuống đây đi. Ngày này hàng năm ta sẽ đốt tiền giấy cho ngươi!

Thần sắc của Ngụy Văn Thai lạnh lùng đứng ở ngay trong hư không. Đao trong tay hắn khí phách vô song, lúc này trông hắn như một vị ma thần trấn áp cả hư không, cả thiên địa dường như đang nằm trong tay hắn!

Âm thanh vừa phát ra thì đao trong tay Ngụy Văn Thai lại động rồi. Một đao này vừa chém ra thì cả không gian của phủ Đao Quân dường như cũng chịu không nổi mà phát ra tiếng kêu. Đao khí quanh quẩn đến mấy ngàn trượng như núi non trùng trùng điệp điệp hướng về Phương Vân chém xuống.

Ánh mắt Phương Vân lạnh lẽo, Ngụy Văn Thai càng mạnh thì lại càng kích thích cổ ngạo khí cùng tính tàn nhẫn của hắn.

Uống!

Phương Vân đột nhiên đem hơn ba mươi cao thủ Tinh Phách cảnh tách thành hai, chính mình cùng Tà Quân mỗi người đều dẫn đầu hơn mười lăm người thay phiên nhau xuất thủ!

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Trong năm đạo đao khí đã có bốn đạo bị đánh ta, nội lực của Phương Vân cùng các cao thủ Tinh Phách cảnh cũng kịch liệt tiêu hao đi. Mắt thấy năm đạo đao khí chỉ còn có một đạo, tâm thần Phương Vân vừa động, không quản đạo đao khí này nữa, đột nhiên té ra Vu Ma, đồng thời quát to:

- Ngụy Văn Thai, ngươi cũng tiếp ta một chiêu!

Phương Vân là người thông minh, lập tức ý thức được là nếu không biến đổi sách lược thì sẽ bị Ngụy Văn Thai nắm được tiết tấu trong tay. Một khi như vậy thì chỉ có thể thủ mà không thể công trả.

Âm thanh vừa xong thì Vu Ma cao lớn đột nhiên thoát ra khỏi Phương Vân rồi công tới Ngụy Văn Thai. Thế đi của Phương Vân nhanh như sấm chớp, chỉ trong khoảng khắc đã bay cao tới đỉnh đầu của Ngụy Văn Thai. Đồng thời, Phương Vân từ trong nội đan Long Kinh lấy ra một lượng lớn nguyên khí bổ sung nội lực, đánh ra chiêu thức mạnh nhất của mình.

- Băng Thiên Đại Thủ Ấn!

Sau lưng Phương Vân hư không biến ảo không thôi, hai mươi con phi long đằng không xuất hiện, kế đó tam ấn của Phương Vân hợp một, sử ra Băng Thiên Đại Thủ Ấn.

Âm thanh vừa xong thì đã có một chưởng ấn bạch ngọc mang theo lực lượng hủy thiên diệt địa nhằm Ngụy Văn Thai đánh tới.

Lúc này đao chiêu trong tay phải Ngụy Văn Thai đã thu lại, mà chiêu này của Phương Vân lại ngoài dự đoán của hắn cho nên trong lúc này Ngụy Văn Thai đã không thể xuất đao. Chẳng qua lòng dạ của người này quá sâu, tuy trong lòng kinh ngạc nhưng trên mặt lại chẳng tỏ vẻ gì cả.

- Ha ha, Phương Vân.

Nhìn bàn chưởng bạch ngọc trên bầu trời, Ngụy Văn Thai đột nhiên cười lạnh một tiếng.

- Người cho là tiên hạ thủ vi cường vậy quanh phủ Đao Quân là có thể thu thập được ta sao? Hôm nay ta sẽ cho người thất vọng triệt để!

Âm thanh vừa xong thì Ngụy Văn Thai cũng không có sử dụng bí pháp gì. Tay trái nâng lên, đánh ra một chưởng đơn giản.

Ngâm!

Ngay lúc Ngụy Văn Thai xuất thủ thì quang ảnh sau lưng hắn biến ảo, trong hư không truyền đến tiếng ngâm nga của các con phi long. Từng đầu từng đầu phi long điên cuồng từ sau lưng Ngụy Văn Thai chui ra. Mười đầu, hai mươi đầu, ba mươi đầu, thực lực của Ngụy Văn Thai ở khoảng ba mươi con phi long lực!

Ầm ầm!

Băng Thiên Đại Thủ Ấn chỉ trong chớp lát đã bị phá vỡ, một lực lượng cường đại như bài sơn đảo hải đánh mạnh vào trên người Phương Vân. Phương Vân như một con diều đứt dây bay đi, một cổ huyết vụ thông qua lỗ chân lông tán ra ngoài.

Ba mươi phi long lực đánh hai mươi phi long lực, Phương Vân mặc dù có Thiên Địa Vạn Hóa Chung hộ thể nhưng khi tiếp nhận một chưởng này của Đao Quân vẫn bị nội thương rất nặng.

Phương Vân liên tiếp bay ngược mấy trăm trượng mới triệt tiêu hẳn được luồng xung khí này. Trong lòng hắn chấn động không thôi, hắn vốn nghĩ Đao Quân rất mạnh, nhưng không ngờ lại mạnh đến như vậy.

- Là ta xem nhẹ anh hùng thiên hạ! Không ngờ rằng đao pháp của Đao Quân này lại tinh diệu như thế!

Phương Vân có bốn mươi lăm cao thủ Tinh Phách cảnh, với đội hình như thế thì Phương Vân tự tin cho dù gặp cao thủ ba mươi con phi long lực cũng có thể đánh cho đối thủ phải trọng thương. Nhưng mà Phương Vân đã xem nhẹ chiêu thức!

Đao pháp của Đao Quân bá đạo tinh diệu, nhất chiêu tam thức, thậm chí lại là ngũ thức. Mỗi một đao chiêu nhanh như thiểm điện, lại có lực lượng dời núi lấp bể.

Dưới dạng đao pháp này thì ưu thế về nhân số căn bản không phát huy được. Cho nên có thể nói đao pháp của Đao Quân dường như hoàn toàn nhắm vào chiến pháp của Phương Vân!

Phốc!

Khí huyết trong cơ thể dâng lên, Phương Vân há mồm phun ra một búng máu. Trong lòng trầm xuống, không dám chậm trễ, lập tức lấy ra một nắm linh chi vạn năm nhấm nuốt vài cái rồi nuốt vào bụng.

Linh chi vạn năm ngoại trừ tác dụng bổ sung nguyên khí, lại còn có công năng chữa thương. Vào lúc gặp phải đại địch thì phát ra tác dụng rất lớn, cho nên Phương Vân có thể dùng hết đan dược nhưng lại bảo tồn lại mấy cái linh chi vạn năm này.

Linh chi vạn năm vừa nhập thể thì một cỗ tinh khí liền tràn ngập khắp nơi, bổ sung nguyên khí của Phương Vân, đồng thời trị liệu thương thể cho hắn.

Chứng kiến Phương Vân lấy ra linh chi vạn năm, Ngụy Văn Thai liền chau mày lại. Nhưng hắn cũng chẳng phải là người tốt đến mức chờ sau khi Phương Vân nuốt linh chi vạn năm, khôi phục xong rồi mới tiếp tục đấu.

- Phương Vân, nhận lấy cái chết đi!

Ngụy Văn Thai hét lớn một tiếng rồi bước từng bước ra. Hắn muốn trước khi được hiệu của linh chi vạn năm phát huy ra thì đem Phương Vân hoàn toàn đánh chết.

Thực tâm mà nói, tuy đáp ứng yêu cầu của Anh Vũ hầu, giúp gã đối phó với Phương Vân. Nhưng trong lòng Ngụy Văn Thai cũng chưa bao giờ để người thiếu niên mười lăm tuổi này vào trong mắt. Dù sao luận về kinh nghiệm giang hồ hay thời gian tu luyện võ đạo thì Ngụy Văn Thai cũng vượt xa Phương Vân.

Nhưng chính là như vậy, người thiếu niên mà Ngụy Văn Thai không để vào trong mắt này lại dựa vào pháp khí, công pháp, linh dược bổ sung nguyên khí ừn ừn, cùng với tâm cơ linh hoạt mà bày ra một cục diện đánh ngang cơ với hắn.

Đánh lâu nhưng không hạ được một hậu sinh tiểu bối, đối với Ngụy Văn Thai mà nói thì đây là một điều vô cùng ngẹn khuất.

- Đánh lâu không ổn, phải mau chóng giải quyết tiểu tử này!

Chủ ý đã quyết, Ngụy Văn Thai liền làm ra hành động.

Uống!

Hét to một tiếng, Ngụy Văn Thai lại vung đao lên. Một đao này vừa hạ xuống thì khí lãng trên bầu trời liền khu động chém xuống Phương Vân.

Một cảm giác nguy cơ chí mạng bao phủ trong lòng, ánh mắt Phương Vân lóe lên, tất cả mưu lược, đối sách, pháp bảo pháp khí, công pháp bí quyết đều được hắn nghĩ qua.

- Không còn chọn lựa nào khác, nếu muốn đối phó với Ngụy Văn Thai thì chỉ còn có chiêu này!

Trên mặt Phương Vân hiện lên thần sắc tàn nhẫn, đột nhiên gấp tay lại vào trong ngực, lấy ra một vật gì đó.

- Nội đan Long Kinh!

Nhìn thấy đồ vật trong tay Phương Vân, thần thái của Ngụy Văn Thai liền biến đổi, oán hận trong lòng càng sâu hơn.

Phương Vân có công pháp phong ấn cao thủ biến thành con rối, Ngụy Văn Thai không sợ. Phương Vân có trong tay linh chi vạn năm, Ngụy Văn Thai cũng không sợ. Nhưng vừa chứng kiến viên nội đan Long Kinh này thì Ngụy Văn Thai rốt cuộc không nhịn được mà phải khiếp sợ!

Không chỉ bởi vì nội đan Long Kinh cực kỳ quý hiếm, so với linh chi vạn năm còn quý hiếm hơn nhiều lắm, mà bởi vì sau khi phục dụng nội đan Long Kinh xong, chỉ cần không có nổ tan xác mà chết thì lập tức ít nhất có thể gia tăng đến hai mươi con phi long lực.

Phương Vân vốn đã có hai mươi con phi long lực, nếu có thể phục dụng được một viên nội đan Long Kinh thì lập tức sẽ có bốn mươi con phi long lực! Một khi tình huống này xuất hiện thì cục thế lập tức sẽ đảo ngược, lúc ấy không phải là Ngụy Văn Thai đuổi giết Bình Bắc tướng quân này mà là đến phiên vị Bình Bắc tướng quân này đánh hắn giống như là đánh con chó vậy! .

Thìnhbobo

Đại Chu Hoàng Tộc

191. Chương 187: Đệ Nhất Cao Thủ

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

Uống!

Mắt thấy ánh đao rơi xuống, Phương Vân hét lớn một tiếng, thân thể của hắn một biến thành năm, chia làm năm phương hướng bay vút ra.

Ầm!

Một tiếng nổ ầm vang lên, một đạo ảo ảnh lập tức rút xuống và bị thiêu cháy, còn lại bốn đạo tiếp tục hướng bốn hướng khác bay đi.

- Tà Quân Huyền Pháp!

Ngụy Văn Thai cau mày, liền nhận ra công pháp của Tà Quân. Tên Bình Bắc tướng quân này sau khi phong ấn Tà Quân liền có thể sử dụng công pháp của hắn. Ngụy Văn Thai cư ngụ ở Tây Nhị thành đã hơn mười năm, đối với các đại cao thủ ở đây hắn cũng có chút hiểu rõ.

Rống!

Rống!

Ngụy Văn Thai đột nhiên hét lớn một tiếng, một đạo âm ba có ẩn chứa đạo khí hướng bốn bề khuếch tán ra. Bị cổ âm ba này chấn động, ba đạo ảo ảnh khác liền tản đi. Ngụy Văn Thai liền ngay lập tức khóa chặt Phương Vân, thân đao thoảng một cái liền tung ra đạo khí ồ ạt, chém mạnh xuống.

Nội đan Long Kinh bá đạo vô cùng. Cao thủ Tinh Phách cảnh căn bản không thể chịu nổi được lực lượng đó, hầu như đều là bạo thể mà chết. Đạo Quân Ngụy Văn Thai hoàn toàn có thể chờ Phương Vân bạo thể mà chết, nhưng hắn không dám mạo hiểm. Bất cứ chuyện gì đều có vạn nhất, nếu như vạn nhất mà không bạo thể chết thì...

Phương Vân giờ phút này cảm thấy trong cơ thể hắn dường như có thêm một đầu Long Kinh rất lớn. Đầu Long Kinh này ở trong cơ thể của hắn dẫu đá lung tung, phiên giang đảo hải, tùy thời có thể làm cho thân thể của hắn bạo nổ.

- Lực lượng thật bá đạo, không trách được theo truyền thuyết thì cao thủ Tinh Phách cảnh chịu không được!

Phương Vân điên cuồng hút cổ lực lượng cuồng bạo này, nhưng tốc độ hấp thu của hắn vẫn kém xa so với tốc độ tán nội lực ra của nội đan Long Kinh. Kinh mạch trong cơ thể của hắn lúc này đã phình lên rất nhiều rồi, Phương Vân cảm giác được huyết nhục mình giờ đây mỏng như tờ giấy, tùy thời có thể bạo thể mà chết. Ngay thời khắc mấu chốt này, Phương Vân căn bản không thể nào ngăn cản được đao của Đạo Quân Ngụy Văn Thai.

- Phải nghĩ biện pháp kéo dài Ngụy Văn Thai này lại!

Tâm của Phương Vân vừa động, lần nữa thi triển Tà Quân Huyền Pháp. Một hóa thành năm, tránh thoát đao khí của Ngụy Văn Thai, sau đó bỏ chạy về phía xa.

- Toàn quân nghe lệnh, toàn diện tấn công phủ Đạo Quân. Trên dưới phủ Đạo Quân, chó gà không tha!

Âm thanh Phương Vân vang dội thiên địa, âm thanh vừa phát ra thì mấy vạn đại quân liền xông vào phủ Đạo Quân!

- Giết!

Một tiếng quát vang lên, tường ngoài của phủ Đạo Quân liền bị đổ xuống, giáp sỹ Đại Chu giống như nước lũ không ngừng tràn vào.

Ngụy Văn Thai chỉ cảm thấy khí huyết dâng trào, gương mặt biến thành màu đỏ. Cái phủ Đạo Quân này tập trung thành quả hai mươi năm cố gắng kinh doanh của hắn. Dưới đất ở phủ cũng không phải không có mật thất, nhưng một khi đại quân tấn công vào thì những mật thất đó sẽ lộ ra ngay. Cứ như vậy thì công sức hai mươi năm của hắn sẽ bị hủy hoại trong chốc lát.

- Bọn chuột nhắt các ngươi dám!

Ngụy Văn Thai hét lớn một tiếng, rốt cục cũng giữ vững được sự trấn định nữa. Khí tức toàn thân hắn lay động, trường đao trong tay vũ động, thân hình thoảng một cái đã tung một chiêu đao ra.

Uống!

Nhưng vào lúc này ngay bên trái truyền đến một tiếng rống, một bàn tay to màu đen nhánh mang theo tà khí cuốn cuộn bay tới, là một gã cao thủ tà đạo do Phương Vân phong ấn đánh đến Ngụy Văn Thai.

Tách!

Ngụy Văn Thai bắt đắc dĩ phải thu hồi đao thế lại, đao xoay chuyển liền chém tên cao thủ Tinh Phách cảnh này thành hai đoạn, thân hình thoảng một cái lập tức đuổi theo Phương Vân. Cùng lúc đó, Phương Vân không chế mười mấy tên cao thủ Tinh Phách cảnh khác đánh tới Ngụy Văn Thai.

Uống!

Ngụy Văn Thai quát lên một tiếng lớn đánh tan ảo ảnh của Phương Vân, định tung ra một chiêu chém chết Phương Vân. Nhưng ngay lúc này, một gã cao thủ Tinh Phách cảnh khác đột ngột từ mặt đất mọc lên, một quyền đánh về phía Ngụy Văn Thai. Tình cảnh lúc này, mặc dù Ngụy Văn Thai có thể một đao giết chết Phương Vân, nhưng chính mình cũng sẽ bị tên cao thủ Tinh Phách cảnh này giết chết.

Uống!

Ngụy Văn Thai lại lần nữa phải xoay người xuất thủ chém chết tên cao thủ Tinh Phách cảnh này sau đó tiếp tục truy kích!

- Tiểu tử gian trá lắm!

Ngụy Văn Thai hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, hấn dùng sách lược bắt giết phải bắt vua trước để đối phó Phương Vân, nhưng Phương Vân liền lấy sách lược ‘Vây Ngụy cứu Triệu’ để đối phó hấn. Chiêu này tuy cực kỳ hèn hạ, nhưng lại vô cùng hữu dụng.

Phốc!

Đột nhiên lúc này thân hình Phương Vân hơi loạng choạng, toàn thân tuôn ra một cổ huyết vụ. Dường như là do không chịu nổi lực lượng nội đan Long Kinh

- Cơ hội tốt!

Trong mắt Ngụy Văn Thai nổi lên sát cơ, một đao liền khóa chặt người thật trong năm cái ảo ảnh. Tà Quân Huyền Pháp mặc dù có thể lấy giả đánh thật, nhưng còn chưa tới mức có thể học máu ra.

- Luân Hồi Đao Pháp, thức thứ ba, Nhật Nguyệt Luân Hồi Đao!

Trên người Ngụy Văn Thai lúc này toát ra một cổ hơi thở đầy sát khí phóng lên cao, đao khí vô tận từ trong cơ thể hấn dâng lên. Trong luồng đao khí mênh mông đó, một bóng trắng dường như đang di động. Một đao này có lực lượng chém đứt trời cao, lại còn có khí thế nhật nguyệt, chiêu này vừa xuất thủ ra thì sắc mặt Ngụy Văn Thai trắng bệch vài phần, giống như là bị bệnh vậy. Dường như là một chiêu này đã hao tổn tinh khí của hấn rất nhiều.

- Thiết Chú Chi Quyền!

- Phong Lôi Chi Chuông!

Đao thế vừa mới ra thì bỗng nhiên có hai bóng ảnh bay đến, khí tức của hấn như lôi minh, hiển nhiên là hai cao thủ Tinh Phách cảnh.

- Hừ!

Khi Ngụy Văn Thai sử dụng ra chiêu đao này thì dường như lòng tin của hấn cũng tăng lên rất nhiều, một đao đao khí xông lên trời đến mấy ngàn trượng chém xuống Phương Vân. Mắt thấy hai gã cao thủ Tinh Phách cảnh tới gần, Ngụy Văn Thai đột nhiên ngưng kết ra hai cổ đao khí vô hình, trực tiếp chém ra hai bên.

A!!!!

Chỉ nghe thấy một tiếng thét lên, hai gã cao thủ Tinh Phách cảnh phân thành tám từ không trung rơi xuống.

- Một chiêu này mặc dù hao tổn tinh khí rất nhiều, nhưng nếu giết được tên tiểu tử gian trá này thì coi như cũng đáng giá!

Giết chết hai gã cao thủ Tinh Phách cảnh, tâm thần của Ngụy Văn Thai đại định. Nhưng vào lúc này, một âm thanh xé gió truyền đến, quay đầu lại thì đã thấy có năm sáu tên cao thủ đang tiến tới.

- Cái gì?

Sắc mặt Ngụy Văn Thai đại biến, hẩn ngao nhưng Phương Vân so với hắn còn độc hơn. Trực tiếp lấy bảy tên cao thủ Tinh Phách cảnh ra làm giá đỡ để ngăn một chiêu đao kia của hắn. Cao thủ bên cạnh Phương Vân vốn đã bị chém chết rất nhiều, nay bị chém chết bảy người nữa thì bên cạnh cũng chỉ còn có khoảng mười người.

- Xem như người lợi hại!

Ngụy Văn Thai bị quấy nhiễu liên tục, bất đắc dĩ phải đem đao thế vừa phát vốn để đối phó Phương Vân quay sang chém chết năm tên cao thủ Tinh Phách cảnh.

Cơ hội này mặc dù khó có được nhưng Ngụy Văn Thai vẫn có thể tạo lại được, còn Phương Vân một hơi liền tổn thất bảy tên cao thủ, cái tổn thất này rất lớn.

- Chỉ còn bốn lần, chỉ còn bốn lần xuất đao nữa là có thể chém chết hết toàn bộ cao thủ bên cạnh hắn. Đến lúc tất cả cao thủ bên cạnh hắn chết hết thì cũng không còn điều gì ngăn cản ta được nữa. Lúc đó hắn chỉ còn con đường chết!

Cao thủ so chiêu nhanh như điện quang hỏa thạch, tuy nói bốn lần là nhiều, nhưng nếu như đã xuất thủ thì cũng chỉ mấy lần hô hấp mà thôi.

Thân ảnh của Ngụy Văn Thai khê động, lập tức đuổi theo mấy tên cao thủ Tinh Phách cảnh!

- Còn có hai lần, chỉ còn hai lần là có thể chém chết hết cao thủ bên cạnh hắn!

Ngụy Văn Thai lại chém chết vài tên cao thủ, tính qua tính lại thì chỉ tốn có chút thời gian. Chỉ cần qua hai cái hô hấp nữa là có thể chém Phương Vân.

Lúc này Phương Vân đã chạy đến một tòa tửu lâu, nhưng bỗng nhiên lúc này Phương Vân dừng lại. Ngụy Văn Thai thấy thế thì trong lòng trầm xuống:

Dường như là để xác minh suy nghĩ trong lòng Ngụy Văn Thai, Phương Vân từ từ xoay người lại. Ngay giây khắc đó, Ngụy Văn Thai phát hiện ánh mắt của Phương Vân so với mặt trời còn chói mắt hơn.

Hơi thở của Phương Vân lúc này như nước biển dâng cao, liên tục không ngừng. Không khí chung quanh dường như cũng bị nấu sôi lên, lay động không dứt, trong đó còn có tiếng sấm ầm ầm truyền ra.

- Ngụy Văn Thai, số mệnh của ngươi đến đây là hết. Nơi này chính là mồ chôn của ngươi!

Phương Vân đứng ở giữa không trung, nhìn Ngụy Văn Thai nói. Một cỗ khí tức làm chấn động lòng người từ trên người gã phát ra, lấy thực lực của Ngụy Văn Thai lại không thể nhìn thấy rõ thực lực của gã.

Phương Vân hít sâu một hơi, khớp xương toàn thân chấn động, các đốt ngón tay phát ra âm thanh răng rắc. Đây là khi xương cốt đã cứng rắn đến một trình độ mới có thể làm được.

Phịch!

Phương Vân một bước bước ra, phương viên ngàn trượng chung quanh liền bị chấn động. Tửu lâu, khách sạn, trà lâu cũng bị lay động đến mức muốn sụp đổ.

Phía sau lưng hắn, hư không đen nhánh biến hóa, ba mươi con phi long giương nanh múa vuốt đồng thời hiện ra.

Sắc mặt Ngụy Văn Thai liên biến đổi, thực lực của Phương Vân chỉ một chút là đã ngang với hắn rồi.

- Không thể nào!

Trong lòng Ngụy Văn Thai cả kinh:

- Hắn lại dung nạp được nội đan Long Kinh!

Long Kinh là bá chủ trên biển, khi nổi lên khỏi mặt nước là có thể sánh ngang với một tòa thành nhỏ, khi cái đuôi của nó vùng vẫy là có thể nhấc lên sóng to ngập trời. Tuy Ngụy Văn Thai cách Địa Biển cảnh chỉ có nửa bước nhưng hắn cũng không có nắm chắc có thể dung nạp được một viên nội đan Long Kinh. Hắn không biết là trong cơ thể Phương Vân có Thiên Địa Vạn Hóa Chung có thể bảo vệ kinh mạch của gã, cho nên gã mới không bạo thể mà chết.

Nhìn ba mươi con phi long lực sau lưng Phương Vân gầm thét, rốt cuộc Ngụy Văn Thai đã có chút cảm giác nguy cơ.

- Ngụy Văn Thai, cho người cơ hội. Đầu hàng ta, ta tha cho người một mạng!

Phương Vân nhìn Đao Quân Ngụy Văn Thai trong hư không, thanh âm lãnh khốc nói.

- Không thể nào!

Ngụy Văn Thai dường như bị kích thích vô cùng, hắn đột nhiên lắc đầu nói:

- Hừ, ba mươi con phi long lực thì thế nào! Ta có Luân Hồi Đao Pháp, cho dù người có ba mươi lăm con phi long lực, ta cũng có thể chém chết người!

Âm thanh vừa phát ra, tay cầm đao của Ngụy Văn Thai rung lên, lập tức toàn lực xuất ra.

- Luân Hồi Đao Pháp, thức thứ ba, Nguyệt Luân Hồi Đao!

Ầm!

Đao khí hóa thành thác nước, phóng lên cao, trăm phong lướt sóng thẳng rơi xuống.

Phương Vân lắc đầu, lại là một bước bước ra. Một bước này vừa bước ra, chỉ nghe “Phịch” một tiếng, bên trong phương viên ngàn trượng liền đất rung núi chuyển, lại có thêm mười con phi long lực khàn giọng gào thét từ trong hư không chui ra.

Bốn mươi con phi long lực, lại đến bốn mươi con phi long lực!

Phương Vân sau khi dùng nội đan Long Kinh xong thì thực lực tăng vọt, so với đệ nhất thanh niên tài tuấn bằng Bắc Đẩu Quân Vương Bằng Cự Nguyên thì còn nhiều hơn năm con phi long lực.

Trong lòng Phương Vân dâng lên một cảm giác tự tin mãnh liệt. Cho đến bây giờ hắn mới cảm giác chân chính nắm giữ được lực lượng cường đại.

- Hiện tại, trừ cao thủ Địa Biển cảnh, người nào cũng không phải là đối thủ của ta! Luân Hồi Đao Pháp cũng không được!

Trong lòng Phương Vân hiện lên ý nghĩ này, thân hình đột nhiên nhảy lên, hét lớn một tiếng rồi đánh ra Băng Thiên Đại Thủ Ấn!

Ầm!

Giữa không trung, chân không bên trong phương viên mấy ngàn dặm đột nhiên hóa thành tối đen như mực, đao khí bể tan tành. Đao Quân Ngụy Văn Thai kêu thảm một tiếng, cả người đầy máu tươi từ trên không trung ngã xuống...

Thìnhbobo

Đại Chu Hoàng Tộc

192. Chương 188: Tà Thần

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

Vô số người trong Tây Nhị thành thấy màn này mà sợ ngây cả người.

- Đao Quân thua rồi, hoàn toàn thua!

- Bốn mươi phi long lực! Lực lượng thật đáng sợ ! Chưa bao giờ nghe nói có người ở Tinh Phách cảnh mà có thể đạt tới bốn mươi con phi long lực !

- Hiện tại trừ cường giả Địa Biến cảnh thì đã không còn ai có thể trấn áp tên Bình Bắc tướng quân này. Cho dù là cường giả Địa Biến cảnh thì sợ rằng cũng phải hao tổn lắm mới có thể trấn áp được hắn! Bốn mươi con phi long lực a, so với cường giả Địa Biến cảnh thấp nhất thì cũng chỉ có kém mười con phi long lực!

- Quyền lợi ở Tây Nhị thành sợ rằng phải lọt vào trong tay của triều đình thôi! Thật là đáng sợ! Trừ Bàng Cự Nguyên ra, sợ rằng không còn ai có thể đón hắn một chiêu!

Cảm giác của mọi người bây giờ là trăm vị vô cùng. Sau khi khiếp sợ thì con tim cũng đập nhanh hơn, bọn họ biết rằng cuộc sống vô pháp vô thiên ở Tây Nhị thành sợ rằng đã rời xa rồi.

Thực lực Phương Vân tăng lên gấp đôi, gã có thể cảm giác được năng lực của mình được đề cao rất nhiều. Có thể cảm giác được có không ít cao thủ ở khắp nơi đang len lén nhìn mình. Hắn cũng cảm giác được sau khi mình có lực lượng cường đại thì mình hoàn toàn đã có thực lực ngăn chặn các thế lực ở Tây Nhị thành!

Phương Vân đáp xuống đất, đi về phía Ngụy Văn Thai. Lực lượng hủy diệt của Băng Thiên Đại Thủ Ấn đã hoàn toàn phá hủy sinh cơ của hắn, Ngụy Văn Thai lúc này chỉ đang kéo dài chút hơi tàn mà thôi.

- Ngụy Văn Thai, quyết định sai lầm lớn nhất của đời người: một là cầu kết cùng Dương Hoàng, hai là cự tuyệt đề nghị vừa rồi của ta.

Phương Vân nói xong câu này thì liền đi qua người Ngụy Văn Thai, vào trong phủ Đào Quân.

Ánh mắt Ngụy Văn Thai mở thật to, cổ của hắn hơi lắc lư qua lại, dường như đang nghĩ đến điều gì đó. Cuối cùng ánh mắt ảm đạm lại, chết đi.

Được làm vua thua làm giặc, chính là đơn giản như vậy. Nếu như Phương Vân hấp thu nội đan Long Kinh chậm hơn một chút nữa thì sợ rằng cục diện sẽ đảo ngược lại.

Trong phủ Đào Quân lúc này thì chiến đấu cũng đã kết thúc. Tám vạn đại quân triều đình cộng thêm Phá Thần Nỗ, đội hình như vậy thì đừng nói là một phủ Đào Quân, mà cho dù có mười cái thì cũng bị hủy.

Vào thời điểm Phương Vân đi vào phủ Đào Quân thì binh lính đang chôn thi thể. Đào Quân tổn hao hơn mười năm bồi dưỡng thế lực, cũng không phải dễ dàng mà tiêu diệt như vậy, Phương Vân cũng phải trả giá không ít.

Trong phủ Đào Quân, tường đá đổ xuống, lửa cháy hừng hực khắp nơi.

- Đại nhân.

Thấy Phương Vân đi vào, Chu Hân cùng Sở Cuồng lập tức tiến lên đón.

- Ủ!

Phương Vân gật đầu:

- Tình huống thế nào?

- Đại nhân, người phủ Đào Quân đã tiêu diệt toàn bộ, nhưng mà...chúng ta cũng chết không ít người!

Sở Cuồng nói xong thì cúi đầu xuống.

Phương Vân gật đầu, những điều này hắn đã dự đoán được trước. Trên chiến trường khó tránh khỏi có người chết, mà nơi này đúng là một chiến trường.

- Đại nhân, người của chúng ta ở bên trong còn bắt được một tên khả nghi. Nhìn trang phục của hắn thì không giống như là người phủ Đào Quân. Chúng ta cảm thấy kỳ lạ nên đã bắt hắn lại.

Chu Hân nói.

- Ồ, mang hắn tới đây, ta xem thử xem.

Phương Vân tỏ vẻ có hứng thú. Lúc này mà có mặt ở phủ Đào Quân thì đúng là người này có vấn đề.

Chỉ chốc lát sau, binh lính đã đem tên cấm y nhân lên. Trên người hắn lúc này có một tầng khóa sắt, tầng khóa sắt này có gia tăng thêm Vực Ngoại Tinh Thần Thiết, vô cùng kiên cố. Trên ngực phải của hắn còn đang bị chảy máu. T

”Đại nhân, thực lực của người này vô cùng cao. Chúng ta dùng Phá Thần Nỗ đem hắn bắn rơi xuống. Bởi vì sợ hắn phản kháng nên dùng khóa sắt đặc chế khóa hắn lại.

Một gã giáp sỹ nói. Phương Vân cười cười vung tay lên, bọn binh lính hiểu ý liền giải khóa sắt ra. Thực lực của Phương Vân hôm nay tăng vọt, thật không sợ hắn chạy trốn mất.

- Nói đi, ngươi là người của Bình Đỉnh hầu hay là của Trần Quốc hầu?

Phương Vân nhìn cấm y nhân một cái, câu nói đầu tiên đã làm cấm y nhân đại biến.

Phương Vân đã ở kinh thành đến hai đời, nhãn giới cao minh đến dường nào. Người này vừa mới tới thì đã có khí tức của hộ vệ hầu phủ, căn bản giấu không được mắt của hắn.

Cấm y nhân vốn còn muốn che giấu, nhưng khi hắn thấy Phương Vân trở lại còn Dao Quân Ngụy Văn Thai lại không thấy ở phía sau thì liền biết đại thế đã mất. Hắn cũng biết người thiếu niên trước mắt này tuy tuổi còn trẻ nhưng tâm cơ rất sâu, người thường tuyệt đối không thể so sánh được. Thần thái của gã lại kiên định như thế, tất nhiên có căn cứ:

- Làm sao ngươi biết?

Cấm y nhân cũng không có nói mình thuộc phủ Hầu gia nào. Phương Vân nhìn tên cấm y nhân này, lắc đầu cười nói:

- Ngươi lúc này còn tính giở trò ra ư! Ở thời gian này, ngay ở Tây Nhị thành này, ngay ở phủ Dao Quân này, trừ những Quý tộc hầu ở kinh thành thì còn có ai dám âm thầm đấu với Phương gia. Nhưng chân chính có đảm phách làm thì cũng không có mấy người đâu. Chắc hẳn là Bình Đỉnh hầu phái ngươi tới đây!

Phương Vân hờn hợt nói mấy câu ra, nhưng làm cho tâm của cấm y nhân chìm đến đáy nước.

“Không trách được lấy thân phận của Hầu gia cùng tông chủ Thiên Tà tông lại muốn hạ thủ với tên thiếu niên mười lăm tuổi này. Tâm cơ của tên Phương Vân này quá sâu, ta còn chưa nói gì thì hắn đã đem hết chân tướng nói ra rồi. Hắn mới chỉ có mười lăm tuổi mà đã có tâm cơ thủ đoạn như vậy, nếu như qua mấy năm nữa thì sẽ như thế nào đây?”

Cấm y nhân chấn động trong lòng, hắn đột nhiên có chút hiểu được vì sao những nhân vật như Bình Đỉnh hầu lại tông chủ Thiên Tà Tông lại có sát tâm đối với Phương Vân!

- Ngươi từ bỏ ý định đi, ta cũng không biết gì cả!

Cấm y nhân nói.

- Hừ! Ngươi có mặt ở đây thì đã nói lên hết mọi việc rồi!

Phương Vân cười lạnh nói, đột nhiên trong lúc này hắn nghĩ tới điều gì, thần sắc biến đổi:

- Ngươi không chỉ là người của Bình Đỉnh hầu mà còn là người của Thiên Tà tông!

Trong mắt Phương Vân xuất hiện vẻ giận dữ.

Thanh Tĩnh Tử đã từng lấy thân phận Phúc Thiên Chân Quân cảnh cáo mình nói Dao Quân cùng với Dương Hoảng cầu kết. Lấy thực lực của Dao Quân thì căn bản không cần phải phái người hạ độc Quách lão sư. Quách lão sư mặc dù một tiếng quát có thể đánh chết tu sĩ tà đạo, nhưng hạo nhiên chính khí của người lại vô dụng với các tu sĩ không phải tà đạo.

Dao Quân Ngụy Văn Thai nếu như muốn giết mình, căn bản không cần phải phiền phức như thế. Hắn có thể trực tiếp tiến vào trong hầu phủ, một đao chém chết Quách Bá Tế. Có thể để cho hắn làm như vậy thì chỉ có một nguyên nhân, đó là có người nhờ hắn làm.

Phương Vân biết rõ Dao Quân Ngụy Văn Thai là một lão hồ ly, mọi việc đều phải thuận lợi và có lợi lộc thì hắn mới làm. Hắn nhất định là vì lấy lòng người khác cho nên mới làm ra chuyện về thêm rỗng rần này.

Mà người nhờ là ai? Phương Vân không cần nghĩ thì cũng biết chắc là người của Thiên Tà tông. Bởi vì chỉ có người trong tà phái mới kiêng kỵ các đại nho triều đình như vậy. Hơn nữa trên đường còn có chuyện bị Cực Đạo tiên sinh tập kích nên Phương Vân càng khẳng định hơn.

- Không sai, mặc dù ngươi là người của Bình Đỉnh hầu, nhưng cũng phụng mệnh của Thiên Tà tông !

Phương Vân lạnh lùng nhìn cấm y nhân nói.

“Xong !”, cánh tay cấm y nhân rũ xuống, mặt trầm sâu không thôi.

Phương Vân đã khám phá ra lai lịch của hắn, nhưng hắn vẫn không chịu thừa nhận vì hắn sợ Phương Vân sẽ nhân ra người nhờ Đạo Quân dùng thuốc độc chết Quách Bá Tế chính là hắn. Lấy tâm tính của Phương Vân, một khi phát hiện ra điều này thì hắn chỉ còn con đường chết.

- Đại nhân, chúng ta còn tìm được thứ này trên người hắn.

Một tên binh lính nghe thấy lời nói của Phương Vân, dường như nghĩ tới điều gì. Từ trong lòng ngực lấy ra một lệnh bài màu đen, Phương Vân liền đón lấy.

Lệnh bài mặc dù rất nhỏ, nhưng lại rất nặng, so với một khối nham thạch còn hơn. Nếu như người thường không cố sức cầm thì cũng cầm không nổi.

Phương Vân nhìn lướt qua thì thấy trên lệnh bài có viết chữ Tà, mà mặt khác thì có khắc một pho tượng màu đen.

Pho tượng này toàn thân đen nhánh, hai lỗ tai dài nhọn, đôi mắt cực kỳ âm tà, dường như mọi điều tà ác, hắc ám, bạo ngược nhất thế gian đều được tập trung lại đây. Phương Vân nhìn lướt qua thì đã có cảm giác đây là một Tà Thần mãi mãi tồn tại với thời gian, từ trong trung tâm bóng tối của vũ trụ mà đi tới. Vừa nhìn qua cặp mắt đầy âm tà kia thì Phương Vân liền có cảm giác linh hồn của gã rơi vào trong bóng tối vĩnh hằng: “Thật là một Tà Thần đáng sợ, so với lệnh bài mà ta lấy được ở tết Nguyên Tiêu còn cao cấp hơn.”

Phương Vân suy nghĩ một chút thì liền biết đây là Tà Thần mà Thiên Tà Tông cung phụng.

Trong truyền thuyết thì Tà Thần tà ác, khát máu, lại còn tàn bạo vô cùng. Những Tà Thần này từ lúc thiên địa sơ khai thì đã tồn tại, hơn nữa không chỉ có một người. Ở Trung Thổ Thần Châu có rất nhiều tông phái tà đạo cũng thờ phụng tà thần, nhưng lại là các tà thần không giống nhau.

Nhớ tới Quách Bá Tế thiếu chút nữa là chết dưới tay người này, trong lòng Phương Vân liền nổi giận, lập tức muốn giết hắn. Nhưng vừa suy nghĩ một chút thì gã liền bỏ đi chủ ý đó:

- Ngươi còn có điều gì muốn nói sao?

Phương Vân lạnh lùng nói.

Nam tử cấm y lắc đầu, vẻ mặt sợ hãi nói:

- Tiểu hầu gia, tại hạ cũng chỉ phụng mệnh làm việc, xin tha cho tiểu nhân một mạng.

- Tha cho ngươi một mạng cũng được!

Nam tử cấm y mừng rỡ, vừa muốn nói lời cảm ơn thì đã thấy Phương Vân đột nhiên chuyển thân tới. Một chiêu liền phá vỡ đan điền của hắn sau đó liền lui trở về.

- Xong, hơn ba mươi năm khổ tu của ta!

Nam tử cấm y cảm giác thấy nội lực tán ra bên ngoài cơ thể, nhất thời vạn lời không biết nói thế nào.

- Ta nói tha cho ngươi một mạng thì sẽ tha cho ngươi một mạng. Nhưng mà, tội chết có thể thoát, tội sống khó tha. Lần này phệ đi tu vi vô đạo của ngươi coi như là trừng phạt ngươi. Ngươi trở về nói cho Bình Đỉnh hầu biết, nếu như cứ muốn đối đầu với Phương gia ta thì sau này cũng đừng có hối hận!

Nam tử cấm y cũng chỉ gạt đầu một cách máy móc. Vừa dứt lời thì Phương Vân phất phất tay, cho người đem tên này ra ngoài.

- Đại nhân, trừ cấm y nhân này chúng ta còn phát hiện dưới mặt đất phủ Đào Quân còn có mật thất.

Sở Cuồng lúc này đi tới, nhú mào nói:

- Nhưng mà, gian mật thất này có một cự thạch chặn lại, chúng ta mở không ra!

Chân mào Phương Vân nhướng lên:

- Dẫn đường!

Sau vườn hoa của phủ Đào Quân, dưới một khối thảm cỏ là một con đường dẫn xuống dưới đất. Chung quanh có binh sĩ canh gác.

- Đại nhân!

Thấy Phương Vân đi tới đây, mọi người rối rít chào hỏi. Phương Vân khẽ vuốt cằm, liền dẫn Sở Cuồng, Chu Hân đạp trên thảm cỏ của thông đạo, đi xuống.

Mặc dù là dưới đất nhưng nhờ vào mấy viên dạ minh châu được khảm ở trong mật thất nên cũng có tia sáng trong đây.

- Tên Đào Quân này cũng thật là chịu bỏ ra a!

Phương Vân nhìn lướt qua thấy có khoảng chín viên Dạ Minh Châu. Nhiều Dạ Minh Châu như vậy cũng là một khoản tài phú không nhỏ.

- Tháo mấy cái này xuống!

Phủ Đào Quân đã bị phá, Phương Vân tự nhiên sẽ không để cho mấy vật này ở dưới đây.

Thinhbobo

Đại Chu Hoàng Tộc

193. Chương 189: Luân Hồi Đào Pháp

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

Một đường đi về phía trước, cứ cách một trượng lại có một viên Dạ Minh Châu to lớn, Phương Vân thấy thế cũng phải sợ hãi vô cùng.

Phủ Tứ Phương hầu ở kinh thành cũng là một đại phú. Thu nhập chính là bổng lộc hầu tước, bình thường còn có phần thưởng hoàng thất ban cho, nhưng cũng không có đến tình trạng như vậy.

Phương Vân đều cho người nhất nhất thu đi.

Chỉ chốc lát sau đã đến một gian mật thất. Cửa mật thất làm bằng tường đá rất dày, cũng không biết là dày đến cỡ nào.

- Đại nhân, chính là chỗ này. Ngay cả cao thủ Lục Phách cảnh trong quân cũng không thể lay động nổi!

Sở Cuồng nói.

Phương Vân không nói lời này, liền tung chiêu ra.

Ầm!

Thạch phá thiên kinh! Đám người Sở Cuồng không làm gì được cửa đá, nhưng Phương Vân chỉ cần một chiêu thì đã phá vỡ. Hẳn hôm nay đã có lực lượng của bốn mươi con phi long lực, thạch thất như vậy thì hẳn không cần tìm cơ quan, chỉ cần trực tiếp đánh vỡ là được. Sau khi cửa đá bị phá vỡ thì đã vào được trong mật thất. Trong mật thất có chứa đủ các loại trân châu, mã não, đồ trang sức đeo tay, thoi vàng, nén bạc, minh châu...

Chu Hân, Sở Cuồng miệng hít vào khí lạnh. Lấy gia thế hai người nhưng cũng chưa bao giờ thấy qua tài bảo nhiều như vậy. Đại Chu hoàng triều quan lại thanh minh, nhà vương công chỉ có thể nhận được bổng lộc của triều đình, nếu như muốn nhiều tài bảo như vậy là chuyện không thể nào.

Phương Vân đi trước, Sở Cuồng, Chu Hân theo sau vượt qua cửa động, đi vào bên trong. Trước khi tiến vào mật thất còn phải đi qua một con đường dài đến mười trượng nữa.

- Không trách được chúng ta đẩy không được, thì ra cái cửa đá này lại dày đến như vậy!

Sở Cuồng sợ hãi không thôi. Đồng thời hắn cũng biết rằng gian mật thất này sợ rằng là nơi tập trung của cả hai mươi năm tích lũy của Đạo Quân.

Phương Vân bước vào thạch thất, ánh mắt của hắn chỉ dừng ở đồng tài bảo một chút rồi dời đi. Đây rõ ràng là một gian phòng luyện công, còn tài bảo ở bên trong là do Ngụy Văn Thai không tin người khác cho nên để ở trong đây thôi. Trong thạch thất này còn có một cái giường đá và một cái thạch đài dài.

Phương Vân đi tới ngừng ở bên cái thạch đài. Trên thạch đài có một quyển sách, quyển sách này được chế tạo bằng kim khí, có màu xanh óng ánh. Phương Vân cầm lên nhìn qua, con người lập tức co rút lại.

- Luân Hồi đạo pháp!

Vào thời điểm Ngụy Văn Thai chết đi, Phương Vân đã cảm giác được trên người của hắn không hề có bảo vật hay bí sách gì. Không ngờ rằng, Luân Hồi đạo pháp trân quý nhất của hắn lại để ở chỗ này.

- Bí tịch kỳ quái!

Phương Vân thu thập không ít bí tịch: Có bản chính, có viết tay...duy chỉ có loại chế tạo bằng kim khí này thì chưa thấy bao giờ. Toàn bộ chữ đều được viết lồi lên trên, mặt ngoài có rất nhiều đồ án phức tạp cổ xưa, dường như đã qua rất nhiều năm.

Phương Vân cẩn thận lật qua nhìn một chút, cuốn kim sách Luân Hồi đạo pháp này chỉ có ba tờ, ghi lại ba chiêu trước, theo thứ tự là: Giang Hà Luân Hồi đạo, Ngũ Ngục Luân Hồi đạo, Nhật Nguyệt Luân Hồi đạo!

- Không trách được, thì ra Ngụy Văn Thai chỉ biết có ba chiêu này!

Trong lòng Phương Vân như có điều suy nghĩ, Ngụy Văn Thai mặc dù chỉ luyện có ba chiêu này, nhưng chỉ cần ba chiêu này thôi đã đủ để cho hắn kiêu ngạo khắp Tây Nhị thành, ngạo thị tất cả cao thủ Tinh Phách cảnh.

- Chiêu thức đúng là vô cùng quan trọng, lần này ta thiếu chút nữa là đã chết ở trong tay Ngụy Văn Thai rồi!

Phương Vân đem cuốn Luân Hồi đạo pháp này thu vào trong ngực, chuẩn bị khi về sẽ tu luyện. Sự lợi hại của Luân Hồi đạo pháp Phương Vân đã trải nghiệm qua, tuyệt đối không buông tha được.

Trong quá khứ Phương Vân toàn dựa vào Băng Thiên Đại Thủ Ấn. Băng Thiên Đại Thủ Ấn nói trắng ra là lấy lực áp người, thuần túy là dựa vào lực lượng hủy diệt để áp đảo đối phương. Nhưng gặp phải chiêu thức tinh diệu của Ngụy Văn Thai, một chiêu ngũ thức, ngũ thức liên hoàn với nhau, hơn nữa lúc đó thực lực của hắn so với Phương Vân cao hơn, sự thiếu sót liền bộc lộ rõ ra.

Phương Vân lại nhìn qua lần nữa, cảm thấy trong thạch thất này ngoại trừ cuốn bí tịch đạo pháp này cùng với tài bảo thì không còn gì nữa cả, đây đúng là một gian phòng luyện công!

- Thu hết bảo vật nơi này, mang hết về phủ!

Triều đình muốn đánh giặc cũng phải dùng tiền, nhiều tài bảo như vậy mang về, Phương Vân cũng có thể mua thêm rượu thịt, ban thưởng cho quân đội thu mua lòng người. Từ ngoài thạch thất đi ra, lại thuận tiện thu lấy Dạ Minh Châu xong, đoàn người Phương Vân liền rời khỏi lòng đất.

- Đại quân nghe lệnh, trở về đông giáo trường!

Phương Vân ra lệnh một tiếng, mấy vạn đại quân lập tức tập hợp, hàng ngũ chỉnh tề. Đại quân lập tức xuất động trở về đông giáo trường. Đạo Quân Ngụy Văn Thai độc chết mười mấy người binh sỹ đồng đội,

Phương Vân lập tức vội vã xuất động đại quân tiêu diệt cả phủ Đào Quân. Chuyện báo thù này Phương Vân làm dứt khoát không do dự, làm cho những binh lính này cảm thấy việc đi theo là không sai.

Gần tám vạn đại quân, xuyên qua hơn phân nửa Tây Nhị thành làm cho cả tòa thành trì phải rung chuyển, thanh thế cực kỳ kinh người. Những chuyện kinh người nhất chính là chuyện phủ Đào Quân bị tiêu diệt.

Cả Tây Nhị thành phải run rẩy rồi, giờ này mọi người mới biết được vị Bình Bắc tướng quân này có thủ đoạn như thế nào! Có nhiều người sớm đã đem chuyện Phương Vân giao thủ với Ngụy Văn Thai, rồi chuyện bốn mươi con phi long vũ động ra kể rất sinh động.

Hiện tại, ngay cả những tông phái bất kham nhất cũng phải suy nghĩ lại. Bốn mươi phi long lực, đủ để trấn áp bất kỳ cao thủ nào dưới Địa Biến cảnh. Đào pháp tinh diệu như Đào Quân còn không phải bị Phương Vân lấy lực lượng tuyệt đối giết chết sao?

- Đại nhân, đệ tử Chung Nam phái cầu kiến!

Phương Vân vừa mới phản hồi phủ tướng quân thì đã có người tới thông báo.

- Ô, để cho hắn vào đi.

Một người tuổi trẻ đi đến.

- Đệ tử Chung Nam phái ra mắt tướng quân đại nhân!

- Nói đi, có chuyện gì?

Phương Vân ngồi ở trên đại điện, lạnh nhạt nói.

- Tướng quân, chưởng môn ta nói sau khi hắn cẩn thận suy nghĩ thì cảm thấy những lời đại nhân nói hôm nay vô cùng có đạo lý. Tây Nhị thành vốn thuộc quyền sở hữu của triều đình, hiển nhiên phải do triều đình quản hạt. Tướng quân thân là trọng thần triều đình tự nhiên là người cai quản Tây Nhị thành, không thể chọn ai khác. Để tỏ lòng thành kính đối với tướng quân, chưởng môn ta nói chúng ta mang hạ lễ tới cho tướng quân!

“Lão hồ ly Chung Nam chân quân này, hiện thấy tình thế không ổn liền hướng ta thần phục!”

Trong lòng Phương Vân cười lạnh. Tại thời điểm tụ hội, tên Chung Nam chân quân này bỏ qua mặt mũi của mình, khoát tay áo rời tiệc. Phương Vân vốn đã muốn phái cao thủ tới tiêu diệt Chung Nam phái này. Không ngờ rằng, tin tức mình tiêu diệt phủ Đào Quân này vừa truyền đi thì Chung Nam chân quân liền biết thức thời, phái người tới thần phục.

“Thôi, lưu cho hắn một mạng!”

Tên Chung Nam chân quân này cuối cùng cũng không phải là đồ cố chấp, Phương Vân cũng không phải là không tha được. Gã vung tay lên nói:

- Lễ vật ta nhận, trở về nói cho Chung Nam chân quân biết, Tây Nhị thành sau này sẽ có một chỗ cho Chung Nam phái.

Tên đệ tử Chung Nam phái này nghe vậy thì mừng rỡ. Trước khi hắn đến thì chưởng môn nhân đã ngàn vạn lần dặn bảo Chung Nam phái có thể tồn tại nữa hay không thì phải xem thử vị Bình Bắc tướng quân này có thu lễ vật không, cho dù như thế nào thì cũng phải đưa lễ vật được cho gã.

- Đa tạ tướng quân, Chung Nam phái tất sẽ nhớ đại ân này. Đại tướng quân sau này nếu có gì sai khiến, Chung Nam phái nhất định không dám từ chối.

Phương Vân cười cười:

- Bồn tọa là Bình bắc tướng quân, còn không phải là đại tướng quân. Chung Nam phái các ngươi rốt cuộc là muốn đưa lễ vật cho ta hay là đưa cho đại tướng quân a?

Tên đệ tử Chung Nam phái này rốt cuộc cũng có chút nhanh trí, tròn mắt xoay tròn, lập tức khom người nói:

- Tự nhiên là đưa cho đại nhân. Đại nhân bây giờ là Bình Bắc tướng quân, tương lai cũng chính là đại tướng quân rồi! Cho nên lễ vật đưa cho tướng quân cũng chính là đưa cho đại tướng quân.

Phương Vân cười ha ha một tiếng, phất phất tay:

- Tốt lắm, đi ra ngoài đi!

Đệ tử Chung Nam phái thở phào nhẹ nhõm, lui ra ngoài. Hắn cũng biết cơ nghiệp Chung Nam phái coi như được bảo vệ rồi.

Sau khi đệ tử Chung Nam phái rời đi, thì các đệ tử của các phái khác như Tử Vân phái, Uân Nhân tông, Ngũ Hành tông, Ngũ Lôi phái...thậm chí cả người của Đoàn Khí tông cũng tới tặng quà, tỏ vẻ trung thành!

Ai đến Phương Vân cũng không cự tuyệt, đều thu lễ vật cả. Hắn cũng biết hắn đã lập nên được thế cục tại Tây Nhị thành này rồi!

- Sở Cuồng!

- Có thuộc hạ!

Sở Cuồng đứng dậy.

- Người lập tức dẫn người đi vào thành mua chút rượu thịt...chuẩn bị khao thưởng đại quân!

Lần tiêu diệt phủ Đạo Quân này, tám vạn binh lính cũng bỏ ra không ít lực. Phương Vân thu lấy không ít hạ lễ môn phái, cộng thêm tài bảo ở phủ Đạo Quân, tự nhiên cũng muốn khao thưởng những binh lính này.

- Thuộc hạ tuân lệnh.

Sở Cuồng cao hứng lĩnh mệnh rời đi.

Chờ tất cả mọi người đi ra ngoài, Phương Vân đột nhiên nói:

- Triệu Bá Ngôn!

Một đạo nhân ảnh từ sau đại điện chuyển ra, đứng trước mặt Phương Vân khom thân, vẻ mặt cung kính nói:

- Có thuộc hạ!

Phương Vân lấy ra một túi tài bảo, ném tới:

- Mấy tài bảo này cho người!

Triệu Bá Ngôn kinh hãi:

- Thuộc hạ không dám nhận đồ của đại nhân!

- Yên tâm, những đồ này không phải đưa không cho người.

Phương Vân suy tư trong chốc lát, hắn cảm thấy chuyện ở Tây Nhị thành đã giải quyết gần xong, cho nên nói:

- Triệu Bá Ngôn, người cũng biết bổn tọa là người trong triều đình, đối với chuyện tình tông phái, đặc biệt là tin tức các phái với nhau cũng không rõ ràng lắm. Lần này khổng chế lấy Phong Lôi môn, đánh chết Cửu Khúc phái, mà sau lưng hai phái này là Sâm La Vạn Tượng tông cùng Ma tông vẫn không có động tĩnh, ta có chút không yên lòng! Người tìm cách thám thính giúp ta!

Triệu Bá Ngôn ngây ngốc, nhưng cũng không có cự tuyệt:

- Thuộc hạ lĩnh mệnh!

- Ừ.

Phương Vân hài lòng gật đầu:

- Những chuyện ta muốn người làm cũng rất đơn giản. Người thay ta thăm dò chuyện tình các tông phái, những thứ tài bảo này cho người là để người chiêu nạp nhân thủ. Chờ qua một thời gian nữa ta sẽ đem tai

mắt của Phương gia chúng ta trong quân giao cho người. Ta hi vọng người có thể thay ta tận tâm dò thăm tin tức trong quân đội cùng các tông phái.

- Người yên tâm, chỉ cần người làm xong thì chỗ tốt sẽ không thiếu người. Công pháp bí quyết, linh đan diệu dược, quyền thế thể lực hết thảy người sẽ có. Hơn nữa trong vòng hai năm ta tất sẽ phong hầu, đoán chừng đại ca ta Phương Lâm cũng sẽ phong hầu. Đến lúc đó có Phương gia ra một môn ba hầu làm chỗ dựa, người sẽ không phải lo lắng gì cả!

- Một môn ba hầu!

Triệu Bá Ngôn nghe được mà âm thầm kinh hãi. Hắn mặc dù là người trong tông phái nhưng không có nghĩa là đối với Đại Chu hoàng triều lại không có hiểu biết gì.

Nếu như nói trước kia tông phái cho rằng hoàng quyền là lực lượng thế tục, quân không được các tông phái thì sau khi Đại Chu hoàng triều tiêu diệt một lượng lớn tông phái thì hiện tại không có ai dám xem nhẹ cái thế lực của hoàng quyền này!

Phương gia nếu như là một môn ba hầu thì cũng coi như là đã đến cực hạn của quyền thế cùng thế lực rồi. Quyền thế như vậy hoàn toàn có thể điều động mấy trăm vạn binh mã, đây là điều mà bất kỳ tông phái nào cũng phải coi trọng.

Nếu như đối người khác thì Triệu Bá Ngôn cho rằng đối phương cuồng vọng. Nhưng sau khi kiến thức qua tâm cơ, thủ đoạn cùng võ lực của tiểu hầu gia này thì Triệu Bá Ngôn hoàn toàn tin không nghi ngờ.

- Đại nhân yên tâm, Triệu Bá Ngôn nhất định vì đại nhân mà ra sức!

Thìnhbobo

Đại Chu Hoàng Tộc

194. Chương 190: Tử Vi Đẩu Số

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

Cho dù ở đâu thì tin tức cũng là vô cùng quan trọng. Phương Vân tin tưởng nếu như không phải mình nhận được tin tức, sau đó tiên hạ thủ vi cường cho đại quân bao vây phủ Đạo Quân Ngụy Văn Thai, thì đợi đến khi Ngụy Văn Thai dẫn người công kích phủ tướng quân sẽ là một tràng diện hoàn toàn khác.

Phương Vân phát tay áo cho Triệu Bá Ngôn lui. Phải nhớ một điều là khi làm đại sự không thể không mạo hiểm, chỉ là Phương Vân thật sự rất giàu, hắn cũng không sợ Triệu Bá Ngôn sau khi cầm lấy mà không làm việc.

- Đại nhân, ngoài cửa có người cầu kiến, nói là phải đưa thiệp mời cho đại nhân!

Một gã thân vệ từ ngoài cửa đi vào.

- Ô, để cho hắn vào đi!

Phương Vân cũng không có hứng thú nói. Hắn biết hôm nay việc tiêu diệt phủ Đạo Quân đã làm rung động rất nhiều thế lực. Các thế lực ở Tây Nhị thành đã bị hành động này của hắn mà bị ảnh hưởng không thôi, cho nên việc đưa lễ tới thần phục, hoặc là đưa thiệp mời thỉnh cầu gì đó Phương Vân cũng thấy không làm lạ.

Chỉ chốc lát sau, một gã thiếu niên mi thanh mục tú, mặc đạo bào có hình thất tinh, hai tay cầm một tờ thiệp màu đỏ:

- Tiểu nhân tham kiến tướng quân.

Thiếu niên mở miệng nói.

- Nói đi.

Phương Vân đi thẳng vào vấn đề.

- Chủ nhân nhà ta muốn mời tướng quân tụ họp tại Tùng Hạc lâu!

Thiếu niên vừa dứt lời thì đưa bàn tay ra, thiệp mời trong tay lập tức bắn về phía Phương Vân. Chỉ chiêu này thôi đã thể hiện là một tay có nội lực cao thâm.

Phương Vân dùng chỉ kẹp lấy thiệp mời. Trên thiệp mời là bảy viên ngôi sao xếp thẳng hàng với nhau.

- Bắc Đẩu Quân Vương Bàng Cự Nguyên!

Thấy bảy viên ngôi sao này, Phương Vân lập tức hiểu rõ thân phận người phát thiệp. Vừa mở thiệp ra thì đã thấy dòng chữ phiêu dật như bay:

- Bắc Đẩu tinh cung Bàng Cự Nguyên mở tiệc tại Tùng Hạc lâu, kính mời Bình Bắc tướng quân trưa mai tới dự tiệc!

- Khá lắm Bàng Cự Nguyên, ta vốn định đi tới gặp ngươi, không ngờ rằng ngươi lại là người phát thiệp tới trước!

Phương Vân vung tay lên:

- Về nói với chủ nhân nhà ngươi, ta tất sẽ đúng hẹn tới gặp.

Thiếu niên nhận được tin này mỉm cười một cái, khom người thi lễ rồi đi.

Đến thời điểm của cuộc ước định, Phương Vân thân mặc một bộ cẩm y đi tới Tùng Hạc lâu.

Tùng Hạc lâu này có năm tầng lầu, cao sang quý trọng. Mỗi tầng đều có lan can tựa vào, cho dù là uống rượu hay ngắm cảnh cũng tốt vô cùng.

Ngay thời điểm Phương Vân tới Tùng Hạc lâu thì lập tức có người nhận ra vị Bình Bắc tướng quân này. Mới vừa sải bước vào thì đã có một lão chưởng quỹ sắc mặt hồng nhuận, phú quý vô cùng đi ra ngoài nghênh đón:

- Tướng quân đại giá quang lâm, tiểu nhân không đón tiếp từ xa, kính xin tướng quân tha thứ cho.

Chưởng quỹ khom thân, cung kính nói, nói chuyện cũng vô cùng cẩn thận:

- Không cần đa lễ, ta có việc riêng mà đến.

Phương Vân khoát tay áo.

- Mời tướng quân lên lầu, Bàng đại nhân đang ở trên lầu ba.

Chưởng quỹ cung kính nói.

Phương Vân khẽ vuốt cằm, cũng không cần dẫn đường, trực tiếp đi lên lầu ba. Tầng thứ ba Tùng Hạc lâu im ắng vô cùng, không thấy một người khác nào cả. Cùng với cảnh náo nhiệt ở tầng một và tầng hai thì khác hoàn toàn.

Phương Vân vừa mới đi lên lầu ba thì lập tức thấy một bức bình phong bạch ngọc ở phía trước, sau tấm bình phong mơ hồ có một thân ảnh. Phương Vân cũng không có nhiều lời, bước vài bước qua tấm bình phong, đi tới.

Sau tấm bình phong có một gã thanh niên sắc mặt hồng nhuận đang ngồi nghiêm chỉnh. Người này đầu đội tử kim quan, thân mặc đạo y chư thiên tinh tượng vô cùng oai hùng, hơn nữa bản thân còn lộ ra quý khí của hoàng đế.

Phương Vân suy nghĩ một chút, hẳn biết người này chính là Bắc Đẩu quân vương Bàng Cự Nguyên: “Bắc Đẩu Thất Tinh lấy ngôi sao Chư Thiên ở hướng bắc đứng đầu, thống lĩnh bốn ngàn tám trăm viên chủ tinh. Bàng Cự Nguyên này tự xưng là Bắc Đẩu quân vương cũng không sai!”

- Tiểu hầu gia, mời.

Phương Vân vừa mới xuất hiện, Bàng Cự Nguyên liền hơi rung động, đưa tay lên mời.

Phương Vân âm thầm giữ tâm tư, Bàng Cự Nguyên này mở miệng xưng là tiểu hầu gia chứ không phải là Bình Bắc tướng quân, hình như còn có ẩn ý. Gã cũng không khách khí, trực tiếp đi tới chỗ đối diện Bắc Đẩu quân vương Bàng Cự Nguyên ngồi xuống.

Trên thiệp mời của Bàng Cự Nguyên nói là tới dùng tiệc, nhưng trên bàn chỉ có một bình trà thơm cùng với hai chén trà nhỏ, không cso thứ gì khác.

- Bàng tiên sinh nói bàn tiệc ở đây chỉ là một bình trà sao?

Phương Vân nhìn trên bàn một cái, lạnh nhạt nói.

Bàng Cự Nguyên cười nói:

- Sơn hào hải vị gì tiểu hầu gia cũng đã dùng qua, chẳng lẽ còn chê bàn tiệc này của Bàng mỗ sao?

Phương Vân lắc đầu, cũng không cùng hắn tranh luận.

- Tiểu hầu gia, xin thưởng thức!

Âm thanh vừa phát ra từ bầu rượu trên bàn tự động bay lên, tự rót vào cái chén trà của Phương Vân.

“Bàng Cự Nguyên được xưng tụng là đệ nhất thanh niên tài tuấn bảng, bản thân ta cũng phải thử một chút.”

Thấy Bàng Cự Nguyên dùng nội lực nâng bầu rượu lên, trong lòng Phương Vân cũng nổi lên tâm tư thử sức. Tâm tư vừa hiện thì một luồng nội lực hùng hậu cũng từ trong cơ thể phát ra hướng tới bầu rượu. Nội lực vừa phát thì Phương Vân liền muốn đánh tan nội lực của Bàng Cự Nguyên, đặt bình trà xuống.

- Tiểu hầu gia, trà này là do Bàng mỗ tự mình nấu. Kính xin tiểu hầu gia giám định và thưởng thức.

Bàng Cự Nguyên đột nhiên chỉ bình trà ở trên không trung, nói.

Một đầu ngón tay này của hắn vừa điểm ra thì đột nhiên Phương Vân cảm thấy nội lực của hắn bị chấn động rồi như đá chìm đáy biển, vô ảnh vô tung biến mất.

- Hử?

Phương Vân khẽ nhíu mày, đang muốn gia tăng nội lực thì đột nhiên có một cỗ nội lực khác hướng Phương Vân đè ép tới. Phương Vân cảm giác một chút thì nhất thời sắc mặt đại biến, đây lại là luồng nội lực do chính mình vừa mới phát ra để dò xét Bàng Cự Nguyên. Thật không ngờ Bàng Cự Nguyên này lại có thể thi triển công pháp “lấy của người trả lại cho người”

“Đây chính là công pháp của Bắc Đẩu tinh cung thời thượng cổ sao? Công pháp thật kỳ quái, lại có thể đem nội lực do đối thủ phát ra quay lại đánh trên người đối phương!”

Hai đầu lông mày Phương Vân nhăn lại, hắn rốt cuộc đã hiểu vì sao Bàng Cự Nguyên có thể chiếm lấy vị trí thứ nhất trên thanh niên tài tuấn bảng. Chỉ dựa vào công phu này thì ngay chiêu đầu tiên hắn đã có thể giành lấy thế công rồi.

- Bàng tiên sinh quả nhiên lợi hại. Đây chính là pháp môn của Bắc Đẩu tinh cung sao?

Phương Vân trực tiếp mở miệng hỏi.

Bàng Cự Nguyên hơi ngẩn ra. Loại xuất thủ bí mật thủ này hầu như người nào cũng không nói ra, có rất ít người giống như Phương Vân đây nói thẳng ra. Hắn thậm chí còn chuẩn bị kỹ càng khi Phương Vân có thể mượn cơ hội hắn châm trà rồi toàn lực xuất thủ để thử dò xét lai lịch của hắn.

- Tiểu hầu gia quả nhiên là người ăn nói nhanh nhẹn.

Bàng Cự Nguyên cười lớn lên:

- Không sai, đây chính là một môn tuyệt học của Bắc Đẩu tinh cung, tên là ‘Tịch Tinh Hoán Đẩu’!

Dứt lời thì ống tay áo hắn run lên tản cỗ lực lượng kia ra. Đồng thời cũng đem bình trà đó để xuống.

- Tịch Tinh Hoán Đẩu!

Phương Vân như có điều suy nghĩ:

- Không biết nếu như ta toàn lực xuất thủ thì không biết Bàng tiên sinh có thể đỡ hay không!

Bàng Cự Nguyên khẽ mỉm cười. Hắn biết lời nói này của Phương Vân là muốn hỏi nếu như hai người giao thủ thì ai sẽ là người thắng kẻ thua.

- Tướng quân muốn thắng tại hạ, sợ rằng không dễ, tại hạ muốn thắng tướng quân, chỉ sợ cũng rất khó!

Bàng Cự Nguyên lấy một phương thức uyển chuyển để trả lời. Bề ngoài của câu này thì ý nói thực lực của hai người không chênh lệch bao nhiêu, nhưng ý tứ bên trong lại nói rằng cho dù Phương Vân có toàn lực xuất thủ thì hắn cũng có thể đón lấy.

“Một Tịch Tinh Hoán Đấu thật lợi hại!”, Phương Vân âm thầm cảnh giá. Minh so với Bàng Cự Nguyên hơn năm con phi long lực, mà Tịch Tinh Hoán Đấu này lại có thể đón lấy toàn bộ.

Công lực đạt tới trình độ như Phương Vân cùng Bàng Cự Nguyên thì chỉ cách Địa Biến cảnh có một bước ngắn. Tự nhiên sẽ không vì mặt mũi mà nói dối làm gì. Bàng Cự Nguyên nói thực lực của hai người không kém thì tất nhiên là xê xích không nhiều. Phương Vân cũng sẽ không vì cái gọi là tranh cường háo thắng mà cùng hắn khổ đấu.

Suy nghĩ một chút, Phương Vân liền đi thẳng vào vấn đề:

- Bàng tiên sinh cứ nói thẳng đi, lần này mời ta đến đây rốt cuộc là có chuyện gì?

Bàng Cự Nguyên do dự một chút, nói:

- Thực không dám dấu diếm, tại hạ lần này, muốn mời tiểu hầu gia tới đây thực là có một chuyện muốn nhờ. Tiểu hầu gia nắm trọng binh trong tay, công lực cao tuyệt, hôm nay cả Tây Nhị thành đều nằm ở trong tay tướng quân. Bàng mỗ hi vọng tiểu hầu gia có thể lưu cho đồng đạo ở Tây Nhị thành một con đường sống!

Phương Vân nghe thấy thế thì cười cười. Hắn hiện tại mặc dù nắm cục diện của Tây Nhị thành trong tay, nhưng chưa dám nghĩ tới việc chặn đánh toàn bộ người trong tông phái ở Tây Nhị thành. Ít nhất, lấy binh lực tám vạn trong tay hắn thì tuyệt đối không làm được.

- Bàng tiên sinh nói quá rồi, ta mặc dù có trong tay tám vạn binh mã, nhưng....

Phương Vân đang nói, đột nhiên nghĩ tới điều gì, cau mày lại:

- Bàng tiên sinh, hình như điều mà người nói không phải là chuyện trước mắt này đi!

Phương Vân là nhân vật sao chứ, khi nói đến một nửa thì lập tức cảm giác thấy không ổn. Điều mình có thể nghĩ sao Bàng Cự Nguyên không thể nghĩ tới chứ. Bắc Đẩu quân vương Bàng Cự Nguyên thấy Phương Vân như vậy thì thở dài một tiếng:

- Tiểu hầu gia nói không sai. Điều mà Bàng mỗ nói đúng là không phải chuyện bây giờ.

Phương Vân càng nhíu mày hơn:

- Bàng tiên sinh cứ nói thẳng ra đi.

- Tiểu hầu gia từ trong học cung thành tài, lại là người đứng đầu thi văn võ tết Nguyên Tiêu, hẳn đối với tình tượng cũng có sự hiểu biết chứ?

Bàng Cự Nguyên đột nhiên hỏi vấn đề không liên quan gì.

- Biết đại khái.

Phương Vân gật đầu nói.

- Trong đạo thống truyền thừa của Bắc Đẩu tinh cung có một môn học gọi là ‘Tử vi đấu số’ là thông qua Tử Vi tinh mà suy đoán qua số mệnh. Ta tuy là người trong tông phái, nhưng ngoại trừ việc tu luyện võ công thì còn muốn có bản lãnh có thể đoán trước được phúc họa. Cho nên, bình thời trừ những lúc Bàng mỗ tu luyện tuyệt học của Bắc Đẩu tinh cung thì chính là thời diễn Tử Vi Đấu Số.

- Trước đó không lâu, Bàng mỗ quan sát tinh tượng thì đột nhiên phát hiện tương lai Tây Nhị thành sẽ có một kiếp số. Mà cái kiếp số này thì chỉ khi tiểu hầu gia hỗ trợ thì mới có thể hóa giải.

Bàng Cự Nguyên nói.

“Lại là một môn tuyệt học thôi diễn biến hóa tương lai.”, trong lòng Phương Vân khẽ chấn động:

- Không biết kiếp số mà Bàng tiên sinh nói ở đây là gì?

- Không biết.

Bàng Cự Nguyên lắc đầu:

- Chỉ biết là trận kiếp số này có liên quan đến triều đình, có liên quan đến tiểu hầu gia. Nhưng tiểu hầu gia lại không phải là người trong tai kiếp, cho nên tiểu hầu gia chắc hẳn là người mấu chốt giải khai kiếp số này.

Phương Vân nhú nhú mày, hẳn mặc dù đối với tinh tượng có chút hiểu rõ, nhưng chỉ giới hạn trong hiểu rõ, còn việc muốn thông qua biến hóa của tinh tượng mà đoán trước phúc họa là việc không có khả năng. Cái này còn phải cần có tuyệt học đặc biệt hỗ trợ.

- Bàng tiên sinh nói Tây Nhị thành chắc chắn Tây Nhị thành sẽ có một trận kiếp số, vì sao trước khi nó ập tới thì tránh đi, như vậy không phải là tránh được sao?

Phương Vân nói. Bàng Cự Nguyên lắc đầu:

- Tránh ra là tuyệt đối không thể tránh ra. Chỉ có cách ngồi chờ kiếp số tới mà thôi, nếu như là cách khác như bây giờ ta rời khỏi Tây Nhị thành thì rất có thể ngay khi ta đến cửa thành thì kiếp số này liền tới ngay. Kết quả cuối cùng là kiếp số còn đến nhanh hơn dự tính, như vậy còn hung hiểm hơn nhiều!

- Điều tối tăm nhất trong vận mệnh là kiếp số. Nếu như nói không rõ thì chính là không rõ, mà cho dù có rõ thì lại như hư vô, đó chính là mệnh số! Những người tu đạo như chúng ta một khi không thể nhanh chóng thoát ra ngoài thì vĩnh viễn đều phải luân hồi ở trong mệnh số của thiên địa, bị mệnh số của thiên địa câu thúc

Thìnhbobo

Đại Chu Hoàng Tộc

195. Chương 191: Mệnh Cách Phương Vân

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

Thần sắc Phương Vân hoảng hốt, lời nói này của Bàng Cự Nguyên làm cho gã liên tưởng đến bản thân.

- Vận số, kiếp số, mệnh số.

Phương Vân lẩm bẩm nói, khuôn mặt có chút buồn bã. Hắn đang nhớ lại câu nói trong cuốn thời đại cận cổ, trong đó đã nói võ giả chỉ khi phân hóa được bảy phách thì mới có thể thoát khỏi Lan Thai Bí cảnh, khi đó mới có thể thoát ra khỏi kiếp số tối tăm, nghịch thiên cải mệnh!

Cho dù là cường giả Thiên Tượng cảnh hay cường giả Thiên Trùng cảnh, mặc dù có thể nhìn thấy một phần vận mệnh của mình nhưng như cũ vẫn bị mệnh số của thiên địa khống chế!

- Ta đối với Tử Vi đẩu số không biết gì cả, trận kiếp số này ngay cả chính người cũng không biết thì chỉ sợ ta cũng không thể giúp gì được.

Phương Vân nói.

- Tiểu hầu gia chỉ cần đáp ứng thỉnh cầu này của ta là được. Đợi ngày sau khi kiếp số tới thì chỉ cần tiểu hầu gia nhớ rõ những gì đã nói hôm nay là được rồi.

Bàng Cự Nguyên nói.

Phương Vân suy nghĩ một chút rồi đáp ứng yêu cầu của Bàn Cự Nguyên. Cái gã thiếu hụt nhất bây giờ chính là bằng hữu có năng lực có thể suy đoán biến hóa tương lai, biết trước họa phúc. Bàn Cự Nguyên tinh thông Tử Vi đẩu số, nếu như có thể kết giao thì sau này tự nhiên sẽ có chỗ tốt.

- Chuyện này cũng quá mức hư vô, ta cũng không có cách nào cho người câu trả lời chắc chắn được, chỉ có thể nói là làm hết sức. Còn về phần kết quả như thế nào thì ta cũng không thể định trước được.

Phương Vân đáp lại.

Bàn Cự Nguyên mừng rỡ:

- Có những lời này của tiểu hầu gia là đủ lắm rồi. Chủ quán đâu, đem thức ăn và rượu lên!

Âm thanh vừa phát ra thì đã có mấy người nữ tử sau tấm bình phong bước ra, trên tay đang có rượu và thức ăn ngon đem lên.

Phương Vân thản nhiên cười:

- Nếu như vừa rồi ta không đồng ý thì có phải Bàn tiên sinh cũng không đem bàn tiệc này lên chứ.

Bàn Cự Nguyên nghe vậy thì cười ha ha lên:

- Đúng là ta có dự tính như vậy.

Hai người đều cười một tiếng, có Phương Vân giải đáp cái khúc mắc ở trên thì nhất thời cả khách và chủ đều vui mừng. Hai người chuyện trò vui vẻ, từ tâm đắc tình tượng đến võ đạo, càng nói càng say sưa đến cuối cùng phát hiện ra cả hai cũng có rất nhiều điểm chung. Rượu quá ba tuần thì hai người lại trở về vấn đề kiếp số, mệnh số tối tăm.

- Bàn huynh tinh thông Tử Vi đẩu số, không biết có thể xem cho ta một chút.

Phương Vân thuận miệng hỏi. Hai người nói chuyện với nhau một hồi thì cũng thân cận hơn không ít, nhưng mà Phương Vân không ngờ mới chỉ hỏi một câu mà đã làm cho Bàn Cự Nguyên phải nhíu mày lại.

- Phương huynh.

Phương Vân mặc dù so với Bàn Cự Nguyên thua đến mười tuổi, nhưng Bàn Cự Nguyên cũng không dám vì thế mà coi thường vị tiểu hầu gia này, vì thế luôn lấy lễ ngang hàng mà tương giao.

- Ta được đạo thống truyền thừa của Bắc Đẩu Tinh Cung tương đối trẻ, thời gian tiếp xúc với Tử Vi đẩu số cũng không dài, hơn nữa bởi hạn chế cảnh giới của bản thân nên cũng không nhìn rõ. Ta chỉ có thể nói đại khái một chút mệnh cách của người.

- Ta nghiên cứu Tử Vi đẩu số, đã xem mệnh số của vô số người. Nhưng lại không có người nào có mệnh số kỳ lạ như Phương huynh. Giống như là, mệnh số của Phương huynh đã bị cải biến qua vậy!

Một câu nói nhẹ nhàng của Bàn Cự Nguyên nhưng lập tức làm cho Phương Vân phải biến sắc, trong lòng nhảy thình thịch lên: “Quả nhiên, quả nhiên...”

Phương Vân trong lòng lăm lăm tự nói, trong tai lại nghe thấy âm thanh của Bàn Cự Nguyên:

- Thay đổi mệnh cách của Phương huynh có hai cổ lực lượng. Một là của bên ngoài, cổ lực lượng này vô cùng cường đại...

Trên mặt Bàn Cự Nguyên xuất hiện vẻ kính ngưỡng:

- Người thay đổi mệnh cách của Phương huynh này tất nhiên giống ta, đều tinh thông phương pháp thôi diễn vận mệnh trong Tử Vi đẩu số. Nhưng thành tựu của người này ở phương diện này tuyệt đối hơn ta gấp trăm, nghìn lần!

- Mệnh cách của Phương huynh vốn xuất thân từ phú quý, mặc dù không phải là vĩnh viễn nhưng tuyệt đối không phải là sớm chiều. Nhưng dưới tác dụng của cổ lực lượng này thì mệnh cách của Phương huynh đã sinh ra vận mệnh đi về một con đường mờ mịt không biết phương hướng.

- Vậy còn cổ lực lượng còn lại?

Phương Vân hỏi.

Bàng Cự Nguyên nhìn Phương Vân một cái, cười cười:

- Cổ lực lượng còn lại dĩ nhiên là của Phương huynh rồi. Cổ ngoại lực này trong khi thay đổi vận mệnh của Phương huynh thì cũng đã làm thay đổi lực lượng ý chí của Phương huynh. Chúng ta là người bình thường, nếu muốn siêu thoát vận mệnh của mình thì ngoại lực tất nhiên là không thể thiếu. Nhưng trọng yếu hơn thì vẫn là tinh thần cùng ý chí thay đổi vận mệnh của bản thân, đây mới chính là động lực chính để kéo dài việc thay đổi mệnh cách. Cũng chính vì vậy mà trong thiên hạ mới nhiều võ giả như vậy, bọn họ đều mong muốn có thể nghịch thiên cải mệnh, từ trong vận số mịt mờ của thiên địa mà thoát ra ngoài.

- Phương huynh còn nhớ những lời ta vừa nói chứ? Tuy kiếp số của Tây Nhị thành có liên quan với Phương huynh, nhưng Phương huynh lại không ở trong đó. Còn có một câu ta cũng chưa nói với Phương huynh đó là sau Tây Nhị thành còn có một kiếp số của thiên địa nữa! Đối với cái kiếp số này thì kiếp số của Tây Nhị thành chỉ là một kiếp số cực kỳ nhỏ nhoi mà thôi.

Bàng Cự Nguyên nói, thần sắc trịnh trọng vô cùng.

- Kiếp số của thiên địa còn lớn hơn nữa...

Trong lòng Phương Vân giật nảy mình. Tuy lời nói của Bàng Cự Nguyên cực kỳ mờ hồ, nhưng Phương Vân lại biết, nếu quả thật có kiếp số như vậy thì chắc chắn phải có liên quan đến Phương gia, có liên quan đến việc mình trọng sinh.

- Đa tạ Bàng huynh chỉ điểm.

Phương Vân phục hồi tinh thần lại, cảm tạ nói.

Bàng Cự Nguyên lắc đầu:

- Loại mệnh số này quá mức hư vô rồi. Ta có nói thêm nữa thì đối với Phương huynh cũng không có ích lợi gì. Còn chuyện của Tây Nhị thành thì sau này vẫn phải nhờ Phương huynh vậy, ta dù sao cũng đã ở Tây Nhị thành lâu rồi, không hề muốn nhìn nó bị tiêu diệt chút nào...

Phương Vân gật đầu, cũng không có nhiều lời.

Hai người hàn huyên thêm chốc lát, đợi đến khi trời tối thì mới rời đi.

- Lần này trọng sinh ta chỉ có một mục đích đó là thay đổi vận mệnh của nát nhà tan của Phương gia. Còn những cái kiếp số, vận số, mệnh số gì đó đối với ta chỉ là râu ria. Chỉ cần che ở trước mặt ta thì nhất định ta sẽ đập toàn bộ!

Từ Tùng Hạc lâu đi ra ngoài, trong mắt Phương Vân hiện lên thần sắc kiên nghị đi về phủ tướng quân.

Có gần tám vạn binh sĩ Đại Chu, cộng thêm trăm chiếc Phá Thần Nỗ, còn có Phương Vân có thực lực bốn mươi con phi long lực trấn áp thì cả Tây Nhị thành dần dần bình tĩnh trở lại. Sau khi lệnh cấm của Phương Vân được ban ra thì quy củ của Tây Nhị thành cũng không khác gì những tòa thành khác của Đại Chu, không xảy ra điều gì sai cả.

Thành chủ Tây Nhị thành đã chết, Phương Vân tạm thời tiếp quản chức thành chủ ở đây. Dem toàn bộ thuế má thu được ở Tây Nhị thành đưa vào trong quân, . Chỉ có thuế má một tháng thôi mà đã thu được một khoản tài phú vô cùng khổng lồ. Phương Vân ngồi ở trong phủ tướng quân, nhìn thấy thủ hạ binh sĩ thu tới thu lui mấy túi tài vật mà âm thầm lắc đầu:

- Một tháng thu vào của Tây Nhị thành không biết gấp bao lần bổng lộc của hầu tước. Không trách được mấy tông phái này không chịu buông tay.

- Dem cất hết những thứ này đi.

Phương Vân phát phát tay, lập tức mấy tên thủ vệ đem cất mấy túi tài vật này.

- Những người khác cũng lui ra ngoài đi!

- Vâng, đại nhân!

Phương Vân ra lệnh một tiếng, tất cả hộ vệ bao gồm Chu Hân, Sở Cường cũng thối lui ra khỏi phủ tướng quân. Đại môn được đóng lại, phủ tướng quân lần nữa trở nên mờ mịt. Phương Vân lấy bản ghi chép Luân Hồi đao pháp bằng kim khí ra, gãi định tu tập tuyệt học này của Đạo Quân.

Lần này tiến công đạo Quân phủ, Phương Vân tổn thất thảm trọng. Phong ấn bốn mươi bốn tên cao thủ Tinh Phách cảnh thì đã chết hơn ba mươi. Chỉ còn lại có người Tà Quân, Phong Lôi tán nhân chín. Trong những người phong ấn được thì mấy người này cũng là cao thủ, đều có mười tám con phi long lực trở lên, Phương Vân cũng không đành lòng để những cao thủ như vậy phải rơi rụng xuống. Cho nên mới để những người khác chết trước, hơn nữa võ đạo của những người này cũng có chỗ đặc biệt, Phương Vân sau khi phong ấn cũng có thể sử dụng, chứ một khi họ chết đi thì không thể sử dụng được nữa.

- Hiện tại Tây Nhị thành đã ở trong sự khống chế của ta. Tu sĩ tà đạo trong thành cũng đã chết sạch, chỉ còn lại chút ít tông phái chánh đạo. Ta nếu như còn tiếp tục phong ấn những cao thủ chính phái này thì sợ rằng sẽ làm cho cả Tây Nhị thành này rơi vào cảnh hỗn loạn.

Biết mình không còn cách nào để xuống tay với cao thủ trong Tây Nhị thành nữa, Phương Vân cũng thấy tiếc hận, sau này rất khó tìm thấy cơ hội để phong ấn nhiều người như vậy nữa.

Không chỉ như vậy, một khi phong ấn được bọn họ thì Phương Vân còn có thể sử dụng được công pháp mà mình không thể nào tu luyện được. Giống như Vọng Khí pháp của Thiên Tà tông thì sẽ bị cường giả Thiên Tà tông cảm ứng được, nếu như bị phản chế thì không nói, nhưng một khi bị đại Nho triều đình phát hiện mình tu luyện công pháp tà đạo thì sẽ lập tức coi mình là người trong tà đạo, dùng một tiếng quát mà đánh chết mình.

- Đúng rồi!

Đột nhiên đầu của Phương Vân sáng rõ lên.

- Ta không thể tu luyện công pháp tà đạo, nhưng có thể để cho những tên võ giả ta khống chế này tu tập.

Những võ giả bị bức họa hoàng kim phong ấn thì ngoại trừ tư tưởng bị Phương Vân khống chế thì những cũng giống như những người khác, cũng có thể tu luyện võ đạo. Sau khi những người này tu luyện xong thì Phương Vân có thể dựa vào năng lực của Thiên Địa Vạn Hóa Chung, điều đến trong kinh mạch của mình rồi sử dụng, như vậy thì cũng tương đương với việc chính mình tu luyện vậy.

Tâm thần vừa động thì Phương Vân lập tức triệu ra một tên cao thủ tà đạo, giao cho hắn Nặc Tức Châu rồi để hắn tu tập công pháp Vọng Khí Pháp của Thiên Tà tông. Sau đó bản thân gã thì mở Luân Hồi đao pháp ra, bắt đầu tu tập.

Ba thức đầu tiên của Luân Hồi đao pháp theo thứ tự là thức thứ nhất Giang Hà Luân Hồi đao, thức thứ hai là Ngũ Ngục Luân Hồi đao, thức thứ ba là Nhật Nguyệt Luân Hồi đao!

Thức thứ nhất Giang Hà Luân Hồi đao có thể hóa ra ba đao đao ảnh liên tục, một chiêu ba thức liên hoàn đánh xuống, uy lực như thiên đảo hải.

Thức thứ hai Ngũ Ngục luân hồi đao, một đao như năm ngọn núi cao. Một chiêu ngũ thức có thể công kích công địch nhân, cũng có thể liên hợp lại cùng công kích một địch nhân.

Thức thứ ba Nhật Nguyệt Luân Hồi đao, là đao chiêu có uy lực lớn nhất trong ba chiêu, cần phải tiêu hao một nội lực khổng lồ thì mới có thể đánh ra. Nếu không phải Phương Vân so với Đạo Quân nhiều hơn đến mười con phi long lực, hơn nữa còn có tuyệt học Băng Thiên Đại Thủ Ấn có lực lượng tinh khiết áp chế thì cũng không nhất định đánh bại được đao chiêu này!

- Hảo đao pháp, quả nhiên tinh diệu! Có loại tuyệt học như vậy trong tay, nếu như đụng phải đệ tử hoàng thất có thực lực ngang ta thì ta cũng có thể dựa vào ba đao chiêu này mà phá vỡ Hám Thế Hoàng Quyền của hắn!

Trong giả tưởng của Phương Vân thì vẫn luôn lấy đệ tử hoàng thất ra so sánh. Tuyệt học trên người của Phương Vân bàn về uy lực thì mạnh nhất chính là Băng Thiên Đại Thủ Ấn, nhưng bàn về uy lực cuối cùng thì lại là Hám Thế Hoàng Quyền. Còn về Luân Hồi đao pháp thì là cực kỳ tinh diệu.

Nếu như đụng phải một gã cường giả Địa Biến cảnh thì đối phương có thể trong nháy mắt mà áp chế Phương Vân, không để cho hắn thi triển Hám Thế Hoàng Quyền! Còn về phần Luân Hồi Đạo Pháp thì lại có thể để cho Phương Vân miễn cưỡng cùng cường giả Địa Biến cảnh kém nhất chém ra mấy đao! Đây chính là sự khác biệt!

- Luân Hồi Đạo Pháp, dựa theo tên gọi thì hẳn khi ở cảnh giới tối cao thì đao chiêu sẽ sinh sôi ra không ngừng, một chiêu lúc đó sẽ là vô số đao mà không chỉ là ba đao, năm đao! Thật là đáng tiếc, nếu sau này có cơ hội thì nhất định phải thu thập đủ bộ công pháp này!

Phương Vân nhắm mắt lại, trong đầu hiện ra tâm pháp thức thức nhất của Luân Hồi đạo pháp, yên lặng tu luyện.

Thinhbobo

Đại Chu Hoàng Tộc

196. Chương 192: Phu Tử

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

Thời gian từng ngày trôi qua, mỗi ngày Phương Vân trừ lúc tu luyện Luân Hồi đạo pháp thì đều đến chỗ Quách Bá Tể để thỉnh giáo học vấn. Quách Bá Tể đối với người học sinh này cũng cực kỳ hài lòng, những nghi ngờ đối với Phương Vân trước kia cũng biến mất không còn.

Một ngày kia, Phương Vân cùng Quách Bá Tể lão tiên sinh cùng nhau ăn cơm tối, sau khi dùng xong thì Quách Bá Tể đối với Phương Vân nói:

- Tây Nhị thành là trọng địa triều đình, không nên để rơi vào trong tay tông phái. Hơn nữa tòa thành này có khí tức buồn bán quá nặng, còn khí tức học vấn quá ít. Khí tức buồn bán quá nặng rất dễ làm mất bản tâm, cho nên ta muốn mời một vài người bằng hữu tới đây. Thứ nhất là cùng trấn áp Tây Nhị thành để cho tu sĩ tà đạo không dám tiến vào. Mặt khác ta cũng muốn ở đây tụ họp với các vị sư huynh cùng nhau dạy học.

- Như vậy thì rất tốt a.

Ánh mắt Phương Vân sáng lên, đồng ý nói. Có những đại Nho ở đây thì tòa thành này sẽ trở thành cấm địa của tu sĩ tà đạo.

Quách Bá Tể cười cười:

- Người cũng biết rằng người Nho gia chúng ta không theo đuổi ngoại vật, từ lúc làm quan đều là hai bàn tay trắng cả. Cho nên về phần giảng đường thì còn phải nhờ người a.

Phương Vân gật đầu lia lịa:

- Lão sư yên tâm, chuyện này, ta nhất định sẽ làm thỏa đáng.

Quách Bá Tể lộ ra vẻ tươi cười:

- Ngoài ra, nếu như ta tính toán không sai thì hẳn hôm nay họ sẽ đến đây. lát nữa, người cùng ta ra nghênh đón đi.

Đại Nho triều đình không thể bay lượn trên trời cho nên chỉ có thể đi xe ngựa tới đây. Phương Vân đã ở đây cũng gần một tháng, nếu như hôm nay những người này đến thì cũng vừa lúc.

- Đệ tử tuân lệnh.

Phương Vân xưng hô cẩn thận, lấy danh đệ tử mà nói. Hắn biết Quách Bá Tể muốn mượn cơ hội này để nâng đỡ mình. Ngay ngay có Quách Bá Tể ra mặt thì ngày sau khi Phương Vân tới các thành trì khác, việc giao tiếp với các đại Nho cũng sẽ dễ hơn nhiều. Thậm chí nếu có gặp phải các cao thủ tà đạo cường đại thì cũng có thể nhờ vả các đại Nho ở các thành trì xuất thủ đánh chết.

Phải biết rằng, Đại Chu hoàng triều văn võ phân trị, quan hệ văn võ triều thần cũng không phải lúc nào cũng hòa hợp. Phương Vân có chức vụ là Bình Bắc tướng quân, thuộc về nhà binh. Theo đạo lý thì đại Nho sẽ không để ý đến hắn.

Nếu như không phải Tây Nhị thành qua lời của Phương Vân quá mức càn rỡ, cộng thêm bút pháp, văn tự trong phong thư của Phương Vân toát ra một cỗ tu dưỡng nho học sâu đậm chứng tỏ hắn là đệ tử Nho gia thì Quách Bá Tế còn không có chú ý đến hắn.

Quách Bá Tế hài lòng gật đầu. Đối với Phương Vân hắn là cực kỳ hài lòng. Mà trong đoạn thời gian này, Quách Bá Tế cũng đã âm thầm quan sát Phương Vân. Phương Vân mặc dù có lúc tồn tại tâm tư nhỏ, nhưng nhìn chung thì phẩm tính không tệ, hơn nữa đối với đạo của Nho gia lại có ngộ tính, có tâm tư học tập nên Quách Bá Tế cũng động tâm với hắn, đem hắn tiến cử lên.

Không lâu sau đó, binh lính chạy tới báo ở ngoài Tây Nhị thành phát hiện một số lượng lớn xe ngựa đồng xanh tượng trưng cho triều đình. Phương Vân hiểu ý, biết những lão đồng học của Quách Bá Tế đã tới. Liên cùng Quách Bá Tế cùng nhau ra ngoài cửa thành nghênh đón.

Năm cỗ xe ngựa đồng xanh được cấm quân triều đình bảo vệ dừng ở ngoài Tây Nhị thành. Buồng xe mở ra, năm người lão nho tóc trắng xóa, nhưng tinh thần quắc thước từ trong xe ngựa bước ra.

- Tử Văn huynh, nhiều năm không gặp!

Năm vị đại Nho chấp tay tiến lên. Phương Vân lúc này mới biết Quách Bá Tế còn có ngoại hiệu là Tử Văn. Khuôn mặt của Quách Bá Tế vui vẻ, mang theo Phương Vân đi ra phía trước.

- Vị này là Lăng Công Trái, năm đó từng ở Phụ Chính Các, là tam phẩm Thông Nghị đại phu.

- Vị này là Trần Trường Văn, ở Tư Chính Các, là nhị phẩm Phụng Lộc đại phu.

- Vị này là Dương Hiếu Trực, tiền nhậm tứ phẩm Triều Nghị đại phu.

- Vị này là Lưu Công Thọ, là người đã từng ở thọ yển của bộ hạ làm một bài thơ trấn uy bốn phương!

Quách Bá Tế giới thiệu qua một lượt, Phương Vân liền lấy lễ học sinh ra mắt:

- Học sinh ra mắt lão sư.

Đến phiên vị cuối cùng, Quách Bá Tế rất trịnh trọng:

- Vị này là bạn thâm giao của ta Lý Hành. Tuy không nhậm chức ở triều đình nhưng học vấn của hắn thì cả ta cũng tự nhận không bằng.

Phương Vân cẩn thận nhìn vị đại Nho này. Người này về mặt cổ lỗ, nghiêm túc, không cười chút nào.

- Học sinh ra mắt lão sư.

Phương Vân khom người thi lễ một cái, thái độ vô cùng kính cẩn.

Lưu Công Thọ thấy thế thì lạnh nhạt hỏi:

- Quách huynh, huynh đang làm gì vậy? Truyện Đại Chu Hoàng Tộc copy từ Diễn Đàn Tu Chân Giới TuChânGioi.com

Mấy vị đại Nho này cũng phát hiện Phương Vân ở sau Quách Bá Tế, nhìn điệu bộ này của Quách Bá Tế thì dường như là đang trịnh trọng giới thiệu người gọi là Phương Vân – thành chủ tạm thời của Tây Nhị thành này cho bọn họ biết. Gioi.com

- Ha ha.

Quách Bá Tế hơi cười nói:

- Cũng giới thiệu cho các người biết, người này là đệ tử của ta.

Mấy người đại Nho này liền biến sắc:

- Quách huynh, huynh thu đệ tử ư?

Quách Bá Tể cười không đáp.

Trong mắt mấy người đại Nho hiện lên vẻ kinh dị. Mấy người này cùng với Quách Bá Tể hoặc là quan đồng liêu, hoặc là cùng học với hắn, đối với hắn vô cùng hiểu rõ. Quách Bá Tể cho tới giờ vẫn không thu đệ tử, năm nay đã bảy mươi sáu tuổi, lúc gần đất xa trời thì lại thu đệ tử.

- Chúc mừng a!

Mấy người thật tâm nói.

Dạy học là một chuyện, thu truyền đệ tử y bát lại là một chuyện khác. Những đại Nho có học vấn tinh thâm này đối với việc chọn lựa đệ tử thì vô cùng nghiêm khắc, phẩm hạnh của người được chọn phải đoan chánh, hơn nữa ngộ tính cũng phải cao mới được: Phẩm hạnh mà không đoan chính thì chính là dạy người xấu, còn ngộ tính không tốt thì cho dù có dạy cũng như không dạy.

- Phương Vân.

Tiền nhiệm Tư Chính Các đại phu Trần lão tiên sinh nhú mày lại, như có điều suy nghĩ:

- Người chính là con trai Tứ Phương hầu, đệ nhất văn võ tết Nguyên Tiêu, là người được Thái Phó mời làm đệ tử?

- Tứ Phương hầu chính là gia phụ.

Phương Vân cung kính nói.

Mấy người liếc nhìn nhau, trong mắt cũng là cổ quái. Lý Hành có khuôn mặt cổ lão cũng hơi giật mắt một chút, nhìn thoáng qua Phương Vân.

- Đệ nhất văn võ tết Nguyên Tiêu, đệ tử Thái Phó?

Quách Bá Tể nhú mày, hắn ẩn cư ở Uyển thành dốc lòng tu dưỡng học vấn, vẫn không để ý đến chuyện bên ngoài. Điểm này có thể thấy từ lúc vào trong Uyển thành, hắn dựng một nhà lá, để một tấm bia đá ở bên ngoài là không được quấy nhiễu có thể thấy được.

- Lão sư tha lỗi, những chuyện này là từ năm ngoái. Học sinh cho là lão sư đã biết cho nên cũng không có nói qua.

Phương Vân cung kính nói.

- Thì ra là chuyện năm ngoái...không nói những thứ này nữa. Các vị, mời theo ta cùng vào trong thành đi.

Quách Bá Tể nói. Năm vị đại Nho cũng gật đầu, dưới sự hộ tống của quân đội bước vào phủ tướng quân.

Phương Vân biết sau khi Quách Bá Tể tiến cử cùng với việc nói hắn là đệ tử thì coi như hắn chân chính bắt đầu tiến vào trong tầm mắt của các đại Nho Đại Chu.

Vào lúc trời tối, sáu vị Đại Nho cùng ngồi một chỗ với nhau.

- Nói đi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Còn có chuyện gì mà ta không biết?

Quách Bá Tể lộ vẻ tức giận.

- Quách Bá Tể bớt giận, chuyện này liên quan quá lớn, không thể tùy tiện mà nói được.

Trần Trường Văn nói.

- Ở ngoài cửa thành thì thôi, hiện tại sáu người chúng ta ngồi đây thì các ngươi muốn nói gì thì nói đi.

Quách Bá Tể nói. Mấy người liếc nhìn nhau, cảm thấy ý chí của Quách Bá Tể kiên định vô cùng. Thở dài một tiếng, Lưu Công Thọ nói:

- Quách huynh, không phải chúng ta không nói cho ngươi, mà là chúng ta cũng không biết nhiều. Trần huynh nói không sai, chuyện này không tiện nói chút nào. Ít nhất là đối với Phương Vân.

Dừng một chút, Lưu Công Thọ nói:

- Chúng ta chỉ biết là chuyện này có liên quan đến Phu Tử!

- Phu Tử!

Nghe thấy cái tên này, Quách Bá Tế chấn động không thôi.

- Không sai, thế nên mới nói là chuyện này không tiện nói ra từ chúng ta.

Mấy người này lúc nói đề Phu Tử thì trên mặt lộ vẻ tôn kính, so với lão sư của họ thì còn tôn kính hơn nhiều.

Quách Bá Tế trầm mặc không nói. Hẳn biết nếu như chuyện này mà có liên quan đến Phu Tử thì mấy lời của các vị đồng liêu này không sai. Không chỉ như vậy, mà đến việc hấn hởi qua cũng là có quá mức.

- Nhưng mà, dù sao hẳn cũng là đệ tử của ta a...

Quách Bá Tế thở dài nói.

Thông Nghị đại phu Lăng Công Trái lắc đầu:

- Người yên tâm đi, không ai muốn gạt hẳn, chuyện này sớm muộn gì hẳn cũng biết. Chẳng qua là vẫn chưa tới lúc thôi, hơn nữa chúng ta cũng không có tư cách để biết.

Dừng một chút, Lăng Công Trái lại nói.

- Quách huynh, mấy năm nay người vẫn luôn không tiếp xúc với bên ngoài. Vốn con thứ Phương gia tuyệt đối không nên tiến vào làm học trò của người. Nhưng mà, nếu như đây đã là sự thật thì truy cứu cũng vô ích, cứ để như vậy đi. Nếu như đã đến đây rồi thì giờ chúng ta chuyên tâm đến việc giảng dạy đi.

Trong lòng Quách Bá Tế lo lắng, nhưng cũng không nhiều lời, trong lòng thầm nghĩ: “Nếu quả thật là Phu Tử, thì chắc hẳn Phu Tử cũng đã có an bài tốt sao.”

Sau khi năm đại nho đến đông đủ thì Phương Vân bắt đầu vào làm công việc làm giảng đường. Hẳn có tám vạn binh lính, hơn nữa cũng không có thiếu tiến cho nên rất nhanh đã xây được một giảng đường lớn ở Tây Nhị thành.

Tà đạo trong Tây Nhị thành đã bị tiêu diệt, hơn nữa có Phương Vân trấn giữ cho nên người trong chính đạo cũng không nói gì. Cho dù có người có tâm ý khác thì cũng sẽ có người khác ngó chừng. Dù sao, nếu như năm vị đại Nho đương triều của Đại Chu mà chết ở trong Tây Nhị thành thì đúng là dẫn tới tai họa ngập đầu.

Thời gian từng ngày trôi qua, chỉ trong chớp mắt mà Phương Vân đã đến Tây Nhị thành được hai tháng.

Vào một ngày, Phương Vân đang ngồi trên đại điện. Đột nhiên trong lúc này vèo một tiếng, một trang giấy cực mỏng xuyên qua đại môn phủ tướng quân, mang theo phong duệ cắt mặt bắn vào. Đỉnh một tiếng, liền bắn vào vách tường trên đại điện cách Phương Vân một trượng.

- Ồ?

Phương Vân bỗng nhiên mở mắt, chỉ thấy ở bên trái có một tấm thiệp mời màu hồng khảm ở trên vách tường. Vách tường này làm bằng kim khí vậy mà lại bị cái thiệp mời mỏng này cắt sâu vào ba thước như đậu hũ vậy!

- Công lực thật bá đạo!

Con người Phương Vân co rút lại, biết đối thủ ngoại trừ nội lực thâm hậu thì chắc chắn còn có công phu tu luyện binh khí một thời gian.

- Xem ra, chương không giả chân chính của Tây Nhị thành rốt cục đã ra mặt rồi!

Về mặt Phương Vân lãnh mạc. Đi tới bên cạnh thiệp mời, dùng nội lực lấy thiệp mời ra. Mở thiệp mời ra thì chỉ thấy trên đó có một câu ngắn gọn:

- Tối nay giờ tỵ, Yên Khuyết lâu.

Phương Vân nhìn thoáng qua rồi để thiệp mời xuống. Các cao thủ Tinh Phách cảnh trong Tây Nhị thành thì hẳn đã gặp qua rồi. Hiện tại sau hai tháng mà còn có người dám đến thì nhất định là cường giả Địa Biên cảnh.

Thinhbobo

Đại Chu Hoàng Tộc

197. Chương 193: Yên Khuyết Lâu.

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

Phương Vân giật mình nhớ lại. Trấn lâu chi bảo của Yên Khuyết lâu này là một viên Yên Khuyết châu. Hạt châu này có thể không ngừng phát ra khói tạo thành hình dáng lâu khuyết, bởi vì hi hữu cho nên trở thành vật trấn bảo của tiệm châu báu này, mà cũng từ đó mới có tên Yên Khuyết lâu.

Trong Tây Nhị thành này có đến hơn vạn tiệm châu báu, kho lương thực, tửu lâu, quán trà, khách sạn, phòng trọ... Cũng không ai biết là những tửu điểm đó có gì bên trong, nhà ai đứng đắn, nhà ai làm hắc đạo.

Phương Vân nắm thiệp mời trong tay, cũng không cần suy nghĩ cũng biết Yên Khuyết lâu có vấn đề. Đối phương có cử chỉ như vậy hiển nhiên là có chỗ dựa vào, không sợ mình điều binh trấn áp.

- Bản thân ta cũng muốn nhìn xem Yên Khuyết lâu này có cái gì hay!

Phương Vân trong lòng liền quyết định, buổi tối sẽ đến đó thăm dò thực hư.

Đến thời gian ước định, Phương Vân thay y phục mang theo Quần Công Minh đi tới Yên Khuyết lâu. Sau khi Phương Vân công bố lệnh cấm đi lại vào ban đêm thì buổi tối trên đường không có ai cản, im ắng vô cùng.

Yên Khuyết Lâu ở trong đêm tối hiện ra đường viền mờ mờ ảo ảo. Chỗ này vẫn còn đèn dầu thấp sáng lên, những tiệm châu báu như vậy, vì bảo vệ một số đồ vật quý hiếm cho nên vẫn có mời võ giả đến bảo vệ.

Phương Vân gõ cửa, một lát sau từ đại môn hé ra một khe hở, một tiểu nhị cực kỳ cơ trí từ bên trong nhô đầu ra. Ánh mắt của hắn nhìn lướt qua Phương Vân cùng Quần Công Minh, đặc biệt là quét trên thân thể khôi ngô của Quần Công Minh một chút, ánh mắt hơi run lên.

- Hai vị đại nhân, bây giờ đã đến giờ tỵ. Yên Khuyết Lâu chúng ta không có mở cửa buổi tối, mời hai vị về đi.

Tiểu nhị khách sáo nói. Phương Vân cũng không có nhiều lời, đưa tấm thiệp màu đỏ ra.

Nguyên bốn tên tiểu nhị có thần sắc cơ trí, ngay khi nhận lấy thiệp mời thì ánh mắt lập tức trở nên sắc bén hơn nhiều, trên người cũng tỏa ra khí tức của võ giả.

- Thì ra hai vị là khách nhân của Đông gia!

Tiểu nhị nói như vậy rồi mở cửa ra, đứng qua một bên nhường một con đường.

Phương Vân mang theo Quần Công Minh sải bước đi vào, bên trong có một người dẫn đường. Đến nội đường thì sáng ngời cả lên, một lão giả mặc áo lụa dài màu xanh có thần thái uy mãnh đang ngồi nghiêm chỉnh trên ghế thái sư, hai mắt híp lại, dường như đang ngủ mà không phải là ngủ.

- Nhị lão gia, khách tới rồi ạ.

- Ừ.

Lão giả dáng vẻ uy nghiêm phát phát tay, người hầu hiểu ý lui ra ngoài.

- Đại nhân, tại hạ đã chờ người lâu rồi, theo ta đi!

Ánh mắt lão giả sáng ngời như hổ báo, chỉ nói một câu liền đứng dậy. Hắn vừa mới đứng dậy thì Quần Công Minh liền biến sắc, lão giả này không ngờ lại cao hơn hắn đến nửa cái đầu.

Hơi thở của người này lại như sóng biển triều dâng, có cảm giác như đag cuốn vào xé nát người.

- Hảo, một tiệm bán châu báu vậy mà lại có võ giả còn có tu vi cao hơn lão tử!

Trong lòng Quần Công Minh nổi lên sóng lớn, thâm nghĩ.

- Dẫn đường đi.

Phương Vân thản nhiên nói. Lão giả trước mắt tuy có lợi hại nhưng vẫn không vào mắt hắn được. Một quyền của Phương Vân cũng có thể đè chết hắn.

Tiếp tục đi đến một căn phòng đơn sơ, lão giả nhắc một bộ tranh phong thủy lên, rồi khởi động cơ quan ở dưới tường. Từng tiếng cơ quan chuyển động vang lên, rồi sàn nhà trước mặt Phương Vân và Quần Công Minh tách ra bốn hướng, lộ ra một cái cửa động. Dưới cửa động có tầng tầng thêm đá đi xuống dưới, có thể thấy có ánh sáng yếu ớt ở dưới truyền đến.

- Đại nhân, bên trong, mờ.

Lão giả dẫn đường đưa tay chỉ xuống dưới.

- Lão già, ngươi không đi vào sao?

Quần Công Minh nhướng mày, nói. Lão giả lắc đầu:

- Mỗi một tầng đều có người quản lý, phân chia nghiêm khắc, không được quá phận. Nếu như ta còn đi xuống thì đã phá quy củ. Hai vị đại nhân, mời xuống dưới.

Phương Vân khẽ nhíu mày, càng lúc càng cảm thấy Yên Khuyết Lâu này không đơn giản. Nhưng mà, hắn tài cao gan lớn, ý sau khi ăn trái quả vào thì bách độc bất xâm không sợ độc vật ám khí gì cả...Đánh lên thì lại càng không sợ.

- Đi xuống đi.

Phương Vân vừa dứt lời thì đã đi xuống cửa động, dọc theo thêm đá mà đi. Quần Công Minh thấy thế thì cũng không nhiều lời, cùng nhau đi xuống.

Ken két!

Tiếng cơ quan từ đỉnh đầu truyền đến, Quần Công Minh theo bản năng ngẩng đầu lên thì đã thấy cửa động từ từ đóng lại. Quần Công Minh hơi giật mình, lập tức biến sắc, hắn cho là đã rơi vào bẫy của đối phương. Bỗng nhiên trong lúc ấy vang lên âm thanh của Phương Vân:

- Buông lỏng chút đi, đây là quy củ của người ta!

Quần Công Minh quay đầu lại, thấy Phương Vân vẫn ung dung bình thản thì biết mình đã thất thố rồi.

- Đại nhân, vừa rồi ta tưởng họ cố ý làm hại chúng ta!

Quần Công Minh ngượng ngùng nói.

Phương Vân không để ý. Quần Công Minh làm người đứng đắn, lại ở trong quân đội Đại Chu, ít giao thiệp với tông phái bên ngoài nên đột nhiên cảm thấy có biến cố rồi có phản ứng cũng là chuyện bình thường.

Yên Khuyết Lâu ở dưới mặt đất so với trên mặt đất còn lớn hơn rất nhiều, hơn khoảng ba đến bốn lần. Phương Vân lúc này đã phát hiện ra nguồn sáng phát ra, đó là vô số viên hạt châu treo trên động. Có rất nhiều Dạ Minh Châu, cứ mỗi hai mươi viên là xếp thành một bó hoa lớn rồi khảm lên.

Đi đến cuối thêm đá thì có mấy thị nữ xinh đẹp mặc quần áo lụa, trần đến nửa bộ ngực, đang lẳng lẳng đứng chờ. Thấy hai người này xuống tới, những thị nữ này khẽ cúi chào, phát ra âm thanh dễ nghe:

- Hai vị đại nhân đã cực khổ rồi, mời đi theo ta.

Dứt lời liền dẫn hai người đi tới một con đường hẹp dài. Cuối lối đi là một tấm cửa sắt rất dày, người thị nữ kéo cơ quan ở trên tường một cái. Cửa sắt mở ra, đồng thời có một nam tử cầm y có thần thái uy nghiêm liền đập vào mắt.

- Hử?

Vừa thấy tên nam tử cầm y này thì con người Phương Vân liền co rút lại. Một khí tức cường đại đang không ngừng từ trên người đối phương phát ra. Lấy tu vi của Phương Vân lại không thể cảm giác được sâu cạn của người này. Nam tử này gây cho Phương Vân cảm giác cực kỳ nguy hiểm, sâu không lường được.

- Là cường giả Địa Biến cảnh!

Sắc mặt Phương Vân biến hóa, trong lòng có chút ngưng trọng. Hắn vốn cho là sau lưng của thế lực này là một cường giả Địa Biến cảnh, nhưng sau khi chứng kiến cảnh này thì dự đoán hắn sai rồi. Sau khi cửa sắt kéo xuống thì người này đã có mặt ở đây, điều đó cho thấy đối phương hiển nhiên không phải là chủ sự.

- Dùng cường giả Địa Biến cảnh để đón khách, thế lực sau Yên Khuyết Lâu này cũng quá phô trương rồi.

Phương Vân trầm nghĩ trong lòng.

Đang lúc Phương Vân đang trầm nghĩ thì nam tử cầm y đối diện mở miệng:

- Ha hã, Phương tướng quân quả nhiên can đảm vô cùng, mời!

- Ừ.

Phương Vân gật đầu. Đối phương đã phái cường giả Địa Biến cảnh ra, lúc này có muốn quay lại thì cũng không có đường.

Lại tiếp tục đi xuống phía dưới, chưa đi được bao xa thì Phương Vân đã nghe được tiếng huyền não từ dưới đất truyền đến. Đường như đang có gần trăm ngàn người đang tụ tập ở dưới, gây ra tiếng động ồn ào.

- Giới thiệu với tướng quân một chút. Yên Khuyết Lâu chúng ta ngoại trừ kinh doanh châu báu, trang sức thì còn mua bán rất nhiều đồ mà triều đình đã ban bố lệnh cấm như đan dược, linh thảo, vũ khí. Mời tướng quân vào trong!

Nam tử cầm y mỉm cười, rồi dùng năm ngón tay hóa thành trảo đánh xuống phía dưới một chút, một tấm cửa sắt ở phía dưới nặng nề chuyển dịch đi lộ ra một cái động. Phương Vân vừa nhìn vào cửa động thì lập tức kinh hãi.

P phía dưới cửa động giống như là một thế giới khác. Vô số đám người có quần áo khác nhau đang diên cuồng gầm thét. Những người này nhìn qua thì có học trò, có thương nhân, có kỹ nữ thanh lâu, có thư sinh, có đồ tể, có khuất cái...nhưng hiển nhiên đây chỉ là thân phận giả để che giấu tài năng của mọi người. Từ trên người những người này Phương Vân có thể cảm giác được nguyên khí dao động mãnh liệt, hiển nhiên những người này toàn là võ giả, hơn nữa tu vi không thấp chút nào.

- Một lọ Bích Vân Đan, năm mươi xâu tiền Tam Hoàng.

- Phù Vân đan, Phù Vân đan đấy, dùng một viên có thể tiết kiệm được mười ngày khổ tu. Dùng thử đi, mỗi bình ba trăm lượng hoàng kim.

- Phù Bình tán nhân, bình Thanh thủy Đan này ta đã nhìn trúng rồi, sao ngươi cứ phải tranh giành với ta...

- Bán mười viên Dạ Minh châu mà chỉ mua được có năm bình đan dược, tức thật...

.....

- Trách không được nơi này lại tụ tập nhiều võ giả tông phái như vậy, hết thấy đều vì...

Trong lòng Phương Vân chấn động rồi. Thấy một màn này thì hắn mới biết được tại sao những đại phái như Thái Tổ phái, Ma tông cũng phải lập tông môn ở đây. Cũng đã hiểu vì sao ở đây lại có nhiều võ giả hơn mười con phi long lực đến vậy. Hết thấy đều là bởi vì hoạt động mua bán đan dược dưới đất của Yên Khuyết lâu. Hiển nhiên cái tên Yên Khuyết lâu này cũng chỉ là tên giả mà đối phương đưa ra lừa gạt mình thôi, cái Yên Khuyết lâu này nhất định có liên quan đến một thế lực lớn nào đó.

Đan dược a! Nếu như tất cả vương công tử đệ, thân vương hầu gia ở kinh thành mà thấy được màn này thì hẳn phải diên cuồng lên. Phải biết rằng loại vật như đan dược thì ở kinh thành căn bản là không có chỗ

mua, cho dù có tiền thì mua cũng không được! Mà ở chỗ này thì lại là giao dịch vô cùng vô tận! Phương Vân cũng bị màn trước mắt này làm sợ ngây người.

Ngay một khắc này đã có trăm ngàn ý niệm hiện lên đầu Phương Vân. Hắn đột nhiên trong lúc này đã hiểu được cái thế lực này sao lại phát thiệp mời cho mình. Mặc dù Yên Khuyết lâu này không hề cự tuyệt ai cả, bất kể chánh tà, nhưng mình lại là tướng quân của triều đình, bọn họ hẳn phải tránh mình ra...

Nhưng mà mình lại ở Tây Nhị thành đại náo, cộng thêm Quách Bá Tế chỉ dùng một tiếng quát mà đánh chết vô số tu sĩ tà phái, lúc đó đã tạo nên ảnh hưởng rất lớn đối với thế lực ở đây. Đối phương ban đầu chỉ cho mình là khách qua đường, cho nên cũng không nguyện trêu chọc mình. Nhưng kể từ khi có năm vị đại Nho vào thành, cộng thêm giảng đường được tạo thành, sáu tên đại Nho thay nhau truyền thụ, tạo ra bộ dáng muốn ở đây lâu dài thì đã bắt đầu tỏ ra gấp gáp rồi.

“Những người này tìm ta để đàm phán!” trong lòng Phương Vân có chút hiểu ra.

- Ở trong tầng thứ nhất này thì thứ gì cũng có thể dùng tài bảo của thế tục để thu mua. Tiền Tam Hoàng, Dạ Minh châu, thậm chí cả châu báu. Nhưng mà chúng ta không thu tiền Ngũ Đế!

Nam tử cảm y tươi cười, chỉ vào phía dưới nói. Hắn cũng không biết ngay thời khắc hắn mở cửa động ra thì người thiếu niên phía sau cũng đã hiểu thấu triết tâm tư của bọn hắn.

- Tầng thứ nhất...

Tinh thần Phương Vân hơi động, lẩm bẩm:

- Nói như vậy thì phía dưới còn có tầng thứ hai, thậm chí là tầng thứ ba, tầng thứ tư!

Thinhbobo

Đại Chu Hoàng Tộc

198. Chương 194: Dịch Hình Hóa Cốt Thuật

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

Tầng thứ nhất của Yên Khuyết lâu này cực kỳ lớn, bên trong có đủ loại gian phòng, hàng bán...Trong lúc nhìn căn bản là không nhìn thấy giới hạn ở đâu.

Phương Vân nhìn một chút liền cảm thấy trong tầng thứ nhất này có ít nhất cũng phải có năm ngàn người. Coi như là có người nói trên một vạn thì Phương Vân cũng không cảm thấy ngạc nhiên. Tầng này được thấp sáng lên bởi một ngọn đèn không khói, cây đuốc chiếu sáng bốc cháy lên chẳng những không có khói mà còn có một mùi hương.

- Thập tam gia!

- Thập tam gia!

Phương Vân một đường đi theo nam tử mặc cảm y đi tới thì những người chung quanh rớt rít tươi cười, quay đầu lại chào hỏi. Người ở đây đầy đủ thành phần, có ít người chú ý tới Phương Vân ở phía sau Thập tam gia, trong mắt hiện lên thần sắc kinh ngạc, hiển nhiên là nhận ra thân phận của hắn. Nhưng mà phần lớn người thấy được sẽ không có để ý đến. Đã vào nơi này thì sẽ là khách nhân, người mua, người trung gian, chủ cửa hàng, còn những thứ khác sẽ không có liên quan.

- Phương tướng quân gần đây tiêu diệt phủ Dao Quân, cộng thêm tiếp quản Tây Nhị thành thì chắc hẳn trong tay cũng có rất nhiều tài bảo. Nếu như nhìn trúng cái gì ở đây thì cứ mua là được, nếu trên người không có mang theo hoàng kim thì cũng không sao, Phương tướng quân cứ đem hàng đi trước, sau khi về phủ thì sai người mang hoàng kim giao cho chúng ta là được.

Tay nam tử cảm y lộn một cái, trong lòng bàn tay lại có thêm một cái lệnh bài bằng hổ phách trong suốt:

- Cái lệnh bài này tướng quân cầm đi, nếu như nhìn trúng thứ gì thì lấy cái này ra, sẽ được hưởng giá ưu đãi đến chín mươi phần trăm.

Phương Vân khẽ do dự một chút, lập tức nhận lấy:

- Ta đây không khách sáo vậy!

Thập tam gia tươi cười;

- Phương tướng quân đi trước một chuyến xem sao, xem thử có đồ gì ưng ý không. Liệt Diễm, người đi theo Phương tướng quân nhìn một chút.

Âm thanh vừa phát ra thì một cô gái vóc người yếu nhu, ánh mắt mị hoặc, môi son lác lác cái vòng eo đi ra:

- Thập tam gia yên tâm, chuyện này cứ giao cho ta.

Liệt Diễm cười cười, đi tới bên cạnh Phương Vân, lấy một âm thanh hấp dẫn nói:

- Tiểu hầu gia nếu như nhìn trúng cái gì thì cứ nói với ta a!

“Đây đúng là hấp dẫn trắng trợn ah, đại nhân tuổi còn trẻ, diễm phúc thật lớn a!”, Quân Công Minh mở to đôi mắt như chuông đồng, nhìn một màn trước mắt mà kêu lên trong lòng.

- Bất kỳ vật gì sao?

Phương Vân quay ngược đầu, lạnh nhạt nói.

- Đúng vậy a., bất kỳ vật gì!

Liệt Diễm ha ha cười nói, trên mặt nở ra nụ cười tà mị vô cùng, hai vai cũng hơi rung động.

- Được lắm, ta muốn một cái chân của người!

Một luồng dao khí trong suốt từ trong lòng bàn tay Phương Vân bắn ra, Liệt Diễm lập tức cảm giác thấy một cổ hàn quang đang bao phủ bắp đùi của nàng, dường như chuẩn bị cắt đứt chân này của nàng.

Sắc mặt Liệt Diễm tái nhợt, đồng tử cũng co lại.

- Đại nhân nói đùa. Ta không phải là vật bán...

Trong lòng Quân Công Minh sớm cười thầm: “Vị đại nhân này của ta năm nay cũng chỉ mới mười lăm mà cứ như cái đầu gỗ, không hiểu phong tình gì cả.”

- Dẫn đường đi!

Phương Vân lạnh lùng nói, thu lại đạo đao quang.

- Đại nhân, mời đi theo ta!

Liệt Diễm thu lại thần thái tà mị, bày ra bộ dáng đoan trang, mang theo Phương Vân đi về phía trước, vừa đi vừa giới thiệu:

- Người này gọi là Vương Lão Lục, bán Bích Vân Đan. Bích Vân Đan là một loại đan dược có thể giúp chống đỡ mười ngày tu luyện. Nhưng mà Vương Lão Lục này làm người gian xảo, Bích Vân Đan của hắn chỉ có thể giúp rút ngắn ba ngày tu luyện mà thôi.

- Đại nhân cũng có thể nhìn thấy ở đây còn có bán Bích Xà Thảo ngàn năm, loại này có thể giúp chống kịch độc, còn có thể làm cho kinh mạch dễ chịu, gia tăng tốc độ vận chuyển chân khí.

- Vị này là Thiên Vân Tẩu, người này mặc dù lấy giá hơi cao, nhưng hàng hóa bán ra toàn là hàng thật!

- Vị này là Dạ Hoa phu nhân, nàng chỉ lấy Dạ Minh châu...

Liệt Diễm giới thiệu qua một lượt. Nhưng nhãn giới của Phương Vân cực cao, lúc hắn tiến vào động phủ Bắc Minh thì đã chiếm được rất nhiều đan dược thượng phẩm, linh chi vạn năm, còn có nội đan hung thú, làm sao có thể để những đan dược hạ phẩm, linh thảo cấp thấp này vào trong mắt.

Liệt Diễm cũng nhận thấy Phương Vân dường như không để ý đến những đồ này, trong lòng cũng âm thầm kinh ngạc. Những đan dược linh thảo này mặc dù là hạ phẩm nhưng nếu như lọt ra bên ngoài thì cũng dẫn

đến tranh đoạt không thôi. Đại Chu hoàng triều đối với việc quản lý đan dược cực kỳ nghiêm khắc, một tướng quân Đại Chu theo lý thì không hề thờ ơ đối với những đan dược này mới phải chứ?

- Đại nhân, mời theo ta qua bên này.

Liệt Diễm cúi đầu một chút, rồi mang theo Phương Vân xuyên qua một màn che. Phương Vân ngẩng đầu nhìn lên thì phát hiện đây là một không gian tương đối an tĩnh, so sánh với chỗ mua bán đan dược khi này thì yên tĩnh hơn nhiều.

- Nơi này có rất nhiều công pháp trân quý, bao gồm một chút công quyết kỳ dị, cùng với sách quý trung cổ. Đại nhân say mê võ đạo, hẳn là có hứng thú đối với mấy cái này.

Liệt Diễm nói.

Phương Vân nhìn lướt qua phát hiện nơi này có rất nhiều người cứ như vậy mà khoanh chân ngồi ở dưới đất, nhắm mắt suy nghĩ. Trước người của bọn họ còn có khắc mấy hàng chữ:

- Tàn Dương bí bản, võ học của Tà Dương Ma tôn, bán năm mươi Chu Tước đan!

- Long Quyển Thất Đại thức, thổi pháp tuyệt học, bán tám mươi Chu Tước đan!

- Âm Ảnh Lạt Sát, huyền pháp thích khách, bán một trăm hai mươi Chu Tước đan!

Phương Vân nhíu nhíu mày:

- Chu Tước đan? Đây là cái gì? Nơi này không thu hoàng kim sao?

Liệt Diễm cười cười:

- Đại nhân, tầng thứ nhất này thì bí tịch là thứ đắt tiền nhất. Loại vật này thì mọi người trước giờ vẫn giấu càng sâu càng tốt, rất ít được lấy ra bán. Những người này cũng không có hi vọng gì, chỉ hi vọng có thể đổi lại đồ tốt hơn, cho nên mới đem ra bán.

- Đại nhân ta hỏi chính là Chu Tước đan, người nói cái này làm gì?

Quản Công Minh nói.

- Hắc hắc.

Liệt Diễm bày ra bộ mặt quyến rũ, mới cười hai tiếng thì lại cảm giác thấy có một cỗ hàn quang bao phủ bắp đùi của mình, mặt liền biến sắc, lập tức cung kính nói:

- Trong tầng thứ nhất này, dược hiệu tốt nhất và đắt tiền nhất chính là Chu Tước đan, một quả có thể rút ngắn đến hai mươi ngày khổ tu, hơn nữa phẩm chất nguyên khí sinh ra cũng tốt vô cùng. Nhưng mà, loại đan dược này chỉ có chúng ta mới được bán, đối ngoại bán là ba trăm lượng hoàng kim một quả. Đại nhân, ngài nghĩ đi a, một quả phải mất đến ba trăm lượng hoàng kim, nếu như ta mua một ngàn viên đan dược thì phải mất đến mười mấy vạn lượng, người nào có thể có được a, hơn nữa, mang theo trên người cũng không tiện lắm. Cho nên, chúng ta mới tiến hành trao đổi ở đây, ba trăm lượng hoàng kim một quả Chu Tước đan, có thể mua đồ bằng cái này. Dĩ nhiên, người cũng có thể dùng tiền Tam Hoàng hoặc hoàng kim.

Phương Vân có chút hiểu được:

- Những người này có phải hay không đổi lấy Chu Tước đan, sau đó xuống tầng dưới mua đồ?

Trên mặt Liệt Diễm lộ ra vẻ kinh ngạc:

- Đại nhân, người làm sao biết?

Phương Vân cười lắc đầu:

- Việc này còn hỏi ư? Người nhìn tầng này thử một chút, còn có cái gì để bọn hắn muốn? Cả tầng thứ nhất thì đắt tiền nhất cũng chỉ có mấy bản công pháp mà chính những người đó bán. Những người này nếu như muốn đổi lấy đồ tốt hơn, nói cách khác là những đồ họ muốn thì không thể có ở tầng thứ nhất mà chỉ có ở tầng dưới.

- Đại nhân quả nhiên thông minh.

Liệt Diễm vượt mông ngựa một cái:

- Nhưng mà, ta cũng phải nhắc nhở đại nhân một chút. Tầng thứ nhất này bán cũng chỉ là đan dược hạ phẩm, linh thảo hạ phẩm, cùng một chút bí tịch bình thường. Những đồ này cũng chỉ là người trong thế tục bán ra mà thôi. Cho dù người là vương hầu thượng tướng, hay là võ giả bình thường, chỉ cần có người giới thiệu vào thì cũng không ai cự tuyệt, cho nên chúng ta mới có thể thu hoàng kim, tiền Tam Hoàng, hay là Dạ Minh châu. Nhưng nếu như xuống tầng dưới thì lại khác. Những người bán ở đó không hề thiếu gì tiền xài, Dạ Minh châu, hay hoàng kim...những thứ đó không có tác dụng gì với họ cả. Cho nên, mấy tầng ở dưới không thu hoàng kim mà là phải đổi thành Chu Tước đan mới có thể mua được đồ!

Liệt Diễm nói.

Quản Công Minh nghe thấy mà âm thầm chắc lưỡi không thôi. Nghe điệu bộ này, nếu như đồ ở phía dưới đổi thành hoàng kim thì sợ rằng đó sẽ là một con số trên trời.

Phương Vân không có nhiều lời, đi tới đi lui nhìn một chút rồi lắc đầu. Sách quý thượng cổ hẳn đều có, làm sao có thể nhìn trúng mấy công pháp bình thường này.

“Vị này là khách quý của Thập tam gia. Nếu như vòng vo một hồi mà không mua được đồ thì sợ rằng Thập tam gia sẽ trách cứ ta.”, thấy Phương Vân lắc đầu, Liệt Diễm cảm thấy bất an trong lòng. Có thể làm cho Thập tam gia xuất động thì toàn là những người trọng yếu, không thể đắc tội được.

Phương Vân vòng vo một hồi, bỗng nhiên ngừng lại trước mặt một gã kiếm khách nghèo túng. Trước mặt của hắn là một quyển Dịch Cốt Hóa Hình Thuật, dựa theo những gì hắn nói thì đây là một pháp môn lợi dụng da thịt, xảo kinh...Võ giả Nguyên Khí cảnh cũng có thể sử dụng.

“Ta càng lúc tiếp xúc càng nhiều người trong tông phái, mà người của triều đình Đại Chu cấu kết với người trong tông phái là tử tội. Hiện giờ ta cũng có rất nhiều chuyện không tiện xuất thủ, hơn nữa Thiên Tà Dịch Hình pháp cũng là pháp môn tà đạo. Không nói đến việc dễ dàng bị người Thiên Tà tông phát hiện, chính là nếu như lão sư biết được ta sử dụng pháp môn tà phái thì cũng không tốt lắm.”, Phương Vân động lòng một chút, liền nói:

- Môn Dịch Cốt Hóa Hình thuật này, người có thể diễn luyện cho ta xem một chút không?

Kiếm khách nghèo túng đã ngồi ở chỗ này thật lâu, đột nhiên nghe được có người hỏi thăm thì lập tức mở mắt. Hơn nữa nhìn thấy Liệt Diễm bên cạnh Phương Vân thì tinh thần đại chấn hẳn lên. Người ở chỗ này đều biết nếu không phải là khách nhân trọng yếu thì Liệt Diễm sẽ không bao giờ ra tiếp.

- Có thể, dĩ nhiên có thể!

Âm thanh vừa phát ra thì xương cốt toàn thân của hắn liền phát ra tiếng lách cách, bộ mặt cũng biến đổi, chỉ chốc lát sau đã biến thành bộ dáng của Phương Vân.

- Có thể biến thành bộ dáng của nàng ta không?

Lúc này, Quản Công Minh ở phía sau Phương Vân nói chuyện, cái đầu tay thô to chỉ vào thân Liệt Diễm. Về mặt kiếm khách nghèo túng hơi lúng túng, còn Liệt Diễm lại đỏ bừng cả mặt lên.

- Lão đầu tử, người muốn chết thì lão nương thành toàn cho người!

Liệt Diễm tức giận mắng.

- Ha ha ha.

Quản Công Minh cười lớn lên.

Phương Vân lắc đầu, nói:

- Quyển sách này ta muốn. Nhưng chỗ ta tạm thời không có Chu Tước đan. Nhưng mà có quyển sách này, có thể người có hứng thú.

Phương Vân vừa nói, liền lấy bản chép tay Hung Cầm Tung Hoành pháp ra.

Về mặt kiếm khách nghèo túng ban đầu có chút không vui, nhưng mà khi mở ra nhìn bên trong thì lập tức mừng rỡ. Hẳn dù sao cũng là người có nhân giới., nhìn mấy lần lập tức biết cuốn Hung Cầm Tung Hoàn pháp này mặc dù chỉ là bản chép tay, nhưng giá trị còn hơn xa Dịch Hình Hóa Cốt thuật của hắn. Kiếm khách nghèo túng lập tức thu vào, sau khi cất xong thì chìa tay ra nói:

- Quyết định như vậy đi!

Suy nghĩ một chút, dường như cảm thấy chưa ổn thì kiếm khách nghèo túng mở miệng nói:

- Môn Dịch Hình Hóa Cốt thuật này có một thiếu sót đó là chỉ có hóa hình nhưng không thể biến đổi âm thanh. Nhưng mà, ta có một khẩu quyết thay đổi âm thanh, có thể cho người!

Dứt lời, kiếm khách nghèo túng đem khẩu quyết nói ra.

Phương Vân gật đầu:

- Vậy cảm ơn người!

Thinhbobo

Đại Chu Hoàng Tộc

199. Chương 195: Hiệp Lộ Tương Phùng.

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

Phương Vân cầm lấy Dịch Hình Hóa Cốt Thuật, sau đó lại tiếp tục đi vòng vo một hồi nhưng không có nhìn trúng cái gì nữa cả.

“May quá, hắn chỉ nhìn trúng có một vật thôi.”, Liệt Diễm nhẹ thở phào trong lòng.

- Tầng một này căn bản không có đồ ta thấy hứng thú. Mới nghe người nói ở dưới còn một tầng nữa, mang ta đi xem một chút.

Phương Vân xoay người lại, nhìn Liệt Diễm nói. Trên mặt Liệt Diễm lộ ra thần sắc làm khó:

- Chuyện này ta không làm chủ được. Tầng thứ nhất này đúng là mở ra cho tất cả mọi người, nhưng tầng dưới thì lại không phải như thế. Đại nhân nếu như muốn đi thì phải được Thập tam gia đồng ý mới được.

- Vậy người đi xin chỉ thị của Thập tam gia các người đi, ta nghĩ hắn sẽ không cự tuyệt đâu.

Phương Vân nói. Hẳn chắc chắn chỉ là một yêu cầu của hắn thì Yên Khuyết lâu tuyệt đối không thể cự tuyệt.

Quả nhiên, Liệt Diễm sau khi đi một hồi liền trở về, gật đầu:

- Thập tam gia đồng ý, mời đại nhân theo ta.

Liệt Diễm nói xong thì dẫn Phương Vân đi tới một căn phòng.

Trong phòng có một lối đi xuống. Ở trước thông đạo có năm người cao thủ Tinh Phách cảnh có khí tức khủng bố thủ vệ ở cửa vào. Phương Vân cảm thụ một chút tu vi của những người này, đều khoảng từ mười đến hai mươi phi long lực. Liệt Diễm đi tới, nói nhỏ với bọn họ mấy câu. Những hộ vệ này lập tức tránh ra:

- Đại nhân, mời.

Phương Vân mang theo Quân Công Minh đi vào bên trong, sau khi đi qua một đoạn đường thì bỗng sáng tỏ lên. Phương Vân liền nhìn thấy có nhiều người mặc quần áo sang quý, đang đi lại bên trong. Phương Vân nhìn lướt qua, lập tức cảm giác được một cỗ khí tức bài sơn đảo hải đập vào trong mặt.

- Đây là cao thủ!

Mí mắt Phương Vân nhảy lên, phần lớn trong những người này đều có thực lực từ mười tám con phi long lực trở lên, có cả những người Phương Vân nhìn cũng không thấu. Trong lòng Phương Vân khẽ trầm xuống,

lấy thực lực hôm nay của hắn mà còn nhìn không thấy sâu cạn thì tất nhiên chỉ có cường giả Địa Biến cảnh trở lên.

- Ngay cả cường giả Địa Biến cảnh cũng muốn tới đây mua đan dược, công pháp. Cái Yên Khuyết lâu này quả nhiên là đại thủ bút!

Nơi này mặc dù có cường giả Địa Biến cảnh nhưng cũng không phải là rất nhiều. Nói tóm lại, Phương Vân lúc nhìn những người này thì cũng không có ý khiêm nhường bao nhiêu, dù sao cũng không phải người nào ở Tinh Phách cảnh cũng có bốn mươi con phi long lực. Lúc Liệt Diễm dẫn Phương Vân đi vào thì cũng không có mấy ai chú ý, hiển nhiên bọn họ cũng đã từng như vậy.

- Hai vị đại nhân cứ tùy ý đi dạo bên trong sao, nếu như nhìn trúng thứ gì thì có thể quay lại nói với ta. Ta sẽ cho người mang tới cho đại nhân.

Liệt Diễm nói.

Phương Vân nghe thấy xong thì nhú mày lại. Lời này của Liệt Diễm tuy bề ngoài khách khí, không có quy củ gì, nhưng ngầm ý ở bên trong là vật ở đây hai người đều mua không nổi. Phải biết rằng, nếu như người nhìn trúng vật gì mà còn chạy tới chạy lui thì không chừng lúc quay lại đã bị người khác mua đi, lúc đó thì cả cơm canh đều nguội hết. Phải biết rằng, những người có tu vi như những người trong đây thì có người nào không biết nhìn hàng chứ.

Phương Vân suy nghĩ một chút, cũng không muốn so đo cùng người nữ này, liền mang theo Quân Công Minh đi vào trong đám người. Liệt Diễm đưa mắt nhìn hai người rời đi, lúc này mới lên tầng trên, trực tiếp vào trong một gian hàng. Thập tam gia lúc này đang ngồi ở trong đó bên cạnh một cái bàn gỗ, tay cầm một chén trà nhẹ nhàng đưa qua đưa lại:

- Người dẫn đi rồi chứ?

- Đã dẫn vào tầng hai, tầng thứ nhất không có đồ gì vừa ý hắn cả.

Thập tam gia hơi nhú mày:

- Chúng ta là thương nhân, phải làm theo cách của thương nhân. Lần này mặc dù có cầu hắn nhưng cũng không thể quá mức được. Một lát phái người âm thầm theo dõi hắn, một khi hắn chọn trúng đồ nào đó thì lập tức cho ta biết, ta sẽ qua nhìn xem, chỉ cần đồ hắn chọn phải không quá đắt thì chúng ta đưa cho hắn.

Liệt Diễm cũng hiểu ý. Vị Bình Bắc tướng quân này mặc dù gần đây trấn áp cả Tây Nhị thành, hơn nữa cũng được không ít chỗ tốt, nhưng đồ ở tầng hai thì không thể lấy hoàng kim ra so sánh được. Coi như là người giàu có thì tới nơi này cũng chẳng mua nổi vài món.

- Thập tam gia yên tâm, chuyện này ta sẽ làm tốt.

Liệt Diễm cung kính nói.

Ở tầng thứ hai, Phương Vân cảm giác được trong đám người có nhiều người đang chú ý đến mình. Nhưng ánh mắt này cũng không phải là cùng một người, trong lòng Phương Vân khẽ cau giận. Hắn biết rõ đây là người của Yên Khuyết lâu đang theo dõi mình.

- Bọn người này nhất định là sợ ta chọn quá nhiều đồ, mua không có nổi để cho bọn họ bị lỗ!

Trong lòng Phương Vân tuy có giận nhưng cũng không nói ra, hắn tiếp tục mang theo Quân Công Minh đi dạo chung quanh.

- Hắc hắc, rất nhiều đan dược trung phẩm, thượng phẩm! Ở Đại Chu hoàng triều chúng ta thì đừng nói là những đan dược trung phẩm, thượng phẩm này, cho dù là một viên đan dược hạ phẩm cũng rất khó thấy. Những tông phái này lại có nhiều đan dược như vậy, lúc tu luyện so với những người trong quân ngũ chúng ta cũng dễ dàng hơn nhiều! Lão tử ở trong quân ngũ tuy gọi là cao thủ, nhưng đến chỗ này thì lại chẳng là gì cả!

Quân Công Minh nhìn một lượng lớn đan dược được bán thì không khỏi cảm khái. Quân Công Minh hắn ở trong quân cũng là mãnh nhân, có mười hai phi long lực, cũng không phải người nào cũng có thể được như

vậy, nhưng vừa đến Tây Nhị thành thì cảm giác ưu việt thoáng cái đã biến mất. Nếu như không phải được Phương Vân cho một viên nội đan hung thú, thì cả tư cách vào trong này cũng không có

Phương Vân nghe thấy lời oán trách này của Quân Công Minh thì cũng động một chút: “Cho dù là Tà Quân hay Phong Lôi tán nhân cũng chỉ là người do ta phong ấn, cũng không phải là tùy tùng chân chánh. Người mạnh nhất bên cạnh ta bây giờ chỉ có Quân Công Minh này, chờ sau khi ra khỏi nơi này ta sẽ truyền cho hắn một tầng trận pháp tôi luyện Tinh Phách.”

Suốt đoạn đường đi này, Quân Công Minh vẫn luôn dùng hành động để biểu lộ lòng trung thành của mình, làm cho địa vị của hắn trong lòng Phương Vân tăng lên rất nhiều. Quân Công Minh cũng không biết là những lời oán trách vô ý của hắn đã mang lại cho hắn không ít chỗ tốt.

Phương Vân đã dùng rất nhiều đan dược, cho nên đối với đan dược trung phẩm tự nhiên là không quá để tâm. Hắn tiêu sái đi qua, những nơi dừng lại cũng không mất nhiều thời gian.

- Thiếu niên này rất cuộc là có lai lịch, địa vị gì, ngay cả đan dược trung phẩm cũng không để vào mắt! Thậm chí, ngay cả đan dược thượng phẩm cũng không quá để tâm!

Những người âm thầm giám thị Phương Vân thấy vậy nói thầm không dứt. Bọn họ chỉ biết cấp trên lệnh cho bọn họ theo dõi người này chứ những thứ khác cũng không biết rõ lắm.

- Hử? Phương Vân! Hắn vào trong này rồi ư!

Trong đám người, có một nam tử mặc cẩm y, trên người toát ra khí tức của võ tướng. Người này chính là võ tướng thần bí mà Anh Vũ hầu Dương Hoàng phái tới Tây Nhị thành để bàn bạc Dao Quân.

- Lâm đại nhân, Phương Vân lại có thể đi vào trong đây! Chúng ta có muốn...hay không?

Phía sau tên võ tướng này, một người đưa ra dấu chém ngang cổ.

- Không cần, lần này chúng ta phụng mệnh hầu gia tới nơi này mua đan dược trung phẩm. Còn chuyện của Phương Vân tạm thời không vội, hầu gia sẽ tự có quyết định. Chúng ta không cần phải làm gì cả.

Tên Lâm đại nhân này dứt lời xong liền hướng một đường khác đi. Hắn cũng là trong lúc vô tình phát hiện được thần bí tổ chức này, sau đó liền viết thư về kinh thành. Lại vừa lúc Anh Vũ hầu Dương Hoàng đánh chết hải tộc thu được một lượng lớn đan dược hạ phẩm, liền mượn cơ hội này chở toàn bộ đan dược tới đây để cho hắn đổi toàn bộ thành đan dược trung phẩm, thượng phẩm.

Nhưng mà, kinh thành cùng Tây Nhị thành cũng cách nhau quá xa, hắn cũng chỉ đợi đến bây giờ mới có thể nhận được đan dược đổi thành Chu Tước đan.

- Chín cái thẻ này cũng có thể đổi lấy không ít đan dược trung phẩm a!

Lâm Hà nắm tạp phiến trong tay mà thầm nghĩ. Loại tạp phiến này là do Yên Khuyết lâu làm ra, mỗi tấm thẻ có khoảng mười vạn viên Chu Tước đan, chín cái thẻ liền tương đương với chín vạn viên Chu Tước đan.

Quân Công Minh đi được mấy bước thì đột nhiên ngừng lại.

- Sao thế?

Phương Vân hỏi.

- Ta cảm thấy có khí tức của võ tướng!

Quân Công Minh nói.

- Võ tướng?

Phương Vân nhẩn mày, lập tức quay đầu lại. Vừa hay lại nhìn thấy võ tướng họ Lâm đang đi vào trong đám người. Phương Vân nhìn lướt qua lập tức để ý.

Một người đã tới một địa phương quá lâu thì sẽ rất quen thuộc với những đồ vật ở đó. Giống như Phương Vân đã sống hai kiếp, sống cuộc sống ở kinh thành cho nên đối với khí tức của các vương công tử đệ, hộ vệ hầu phủ thì rất tinh tường. Cho dù những người đó có giấu diếm thể nào thì Phương Vân chỉ cần liếc nhìn một cái là có thể nhận ra từ thần thái, giọng nói, động tác của họ.

Quản Công Minh ở trong quân ngũ đã hai mươi năm, lúc tới Tây Nhị thành cũng toàn tiếp xúc với quân nhân cho nên đối với những người này cực kỳ nhạy cảm. Bóng lưng bị nhìn chăm chăm một hồi là lập tức sinh ra cảm giác. Phương Vân gia nhập quân ngũ còn chưa lâu cho nên chưa thể đạt đến trình độ này.

Phương Vân nhìn bóng lưng ba người này, trong đầu nhớ đi nhớ lại khuôn mặt của họ, dường như đang suy nghĩ gì đó.

- Hiện tại cả Tây Nhị thành đều đang trong sự khống chế của ta, những người trong quân ngũ đáng ra không thể ở đây. Người có thể cảm giác được họ là bởi vì bọn họ sinh ra địch ý với chúng ta. Không cần nghĩ nữa, chắc chắn là người của Dương Hoảng phái tới đây!

Phương Vân nhớ tới lời của Thanh Tĩnh Tử là có vị võ tướng thần bí tiến vào phủ Đào Quân.

Phương Vân tiêu diệt phủ Đào Quân, chỉ tìm được cảm y nhân nhưng không có phát hiện người do Dương Hoảng phái tới. Lúc này liên tưởng một lúc là có thể khẳng định được thân phận của đối phương.

- Thật là oan gia ngõ hẹp, không nghĩ tới ở đây mà còn thấy được người Dương Hoảng. Xem ra bọn hắc tới đây để mua đan dược! Hừ!

Đôi mắt Phương Vân sáng lên, lập tức có nhiều ý nghĩ lóe lên:

- Tạm thời đừng để ý đến bọn hắc, chờ đi ra ngoài hãy nói!

Phương Vân tạm thời buông tha.

- Vâng!

Quản Công Minh gật đầu, nhưng hắc biết vị chủ nhân này của hắc đã có tính toán trong lòng.

Tầng này có rất nhiều đan dược trung phẩm và thượng phẩm, còn đan dược cực phẩm lại không có. Phương Vân hiện tại đã đến Tinh Phách cảnh đỉnh phong, cũng không có thiếu đan dược cho nên không có hứng thú. Tiếp tục đi tới phía trước, Phương Vân lập tức vào địa phương bán pháp khí.

Pháp khí ở nơi này rực rỡ muôn màu: Vòng trạc, dây chuyền, nhẫn, chiến giáp, bảo kiếm, đạo bào, ấn tỳ...nhiều vô cùng, toàn bộ đều có được đặt trong tủ. Phương Vân đi tới trước một đạo bào, bên cạnh đạo bào này còn có một tờ giấy, trên đó có viết:

- Tinh Thần đạo y, có thể giảm một thành lực đạo. Bán tám trăm Chu Tước đan.

Ánh mắt Phương Vân nháy lên, có thể giảm một thành lực đạo, đây chính là thứ tốt a. Trong lòng hắc hơi động, nhưng mà cũng không có biểu hiện ra, tiếp tục đi về phía trước.

- Giao long trạc, sau khi tế luyện có thể hóa thành một con giao long ngăn địch, đồng thời cũng có thể làm vòng thủ hộ. Bán sáu trăm Chu Tước đan.

Loại vật này không có hi hữu như Tinh Thần đạo y cho nên giá bán cũng rẻ hơn một chút

Long Hoảng

Đại Chu Hoảng Tộc

Tác giả: Hoảng Phủ Kỳ

200. Chương 196: Thiên Long Nhãn.

Phương Vân lại đi đến trước món thứ ba, trên mặt giấy có viết :

- Áo giáp của võ tướng Đại Chu đã được khảm Vực Ngoại Tinh Thần Thiết, giá bán chín trăm Chu Tước đan.

Sắc mặt của Phương Vân cùng Quản Công Minh, liền có chút đặc sắc. Những người này lại cầm áo giáp của võ tướng Đại Chu, quang minh chính đại bán ra.

- Ở đây thật náo nhiệt.

Phương Vân đi đến phía trước một đoạn, đột nhiên phát hiện phía trước đột nhiên thấy ồn ào hơn rất nhiều. Đám đông vây quanh một khán đài tạo thành một vòng tròn, rất đông đúc.

- Nhân Nguyên pháp khí, Thiên Long Nhân. Là dùng mắt của loài thiên long thượng cổ tế luyện mà thành, lại dùng máu cùng với lân giáp của thiên long mà tế luyện thành. Dùng bí pháp đặc thù đem ‘Thiên Long Nhân’ dung nhập vào mi tâm, liền có thể lấy mắt của thiên long thành mắt của mình. Thông qua mắt của thiên long có thể nhận biết lực lượng thiên địa. Có thể làm cho võ giả Địa Biến cảnh nhanh chóng bước vào Linh Tuệ cảnh!

Ở trên đài, một cung trang mỹ nhân tu vi ít nhất cũng Tinh Phách cảnh mười lăm con phi long lực, tay cầm một cái ngọc bàn, phía trên đặt một quả nhân cầu kim sắc. Một cổ uy áp nhàn nhạt từ trong nhân cầu phát ra, loại uy áp này hoàn toàn bất đồng với võ giả, mà là uy áp của một loại tồn tại cao quý, đem tất cả sinh linh áp chế.

- Thiên long, cư nhiên là mắt của thiên long!

Phương Vân âm thầm khiếp sợ trong lòng. Từ thời viễn cổ, trong thiên địa có chín đầu chân long, đó là nguồn gốc của tất cả các loại long trong thiên địa. Mà huyết mạch gần với chân long nhất là thiên long, thiên long mãnh mẽ hơn phi long rất nhiều. Võ giả hiện tại, đều lấy phi long lực, để tính toán lực lượng thân thể cùng với nội lực. Lực lượng thiên long thượng cổ lớn vô cùng, bất quá loại thiên long này từ thời thượng cổ đã diệt vong hầu như không còn, nhưng không ngờ những người này cư nhiên có thể tìm được mắt của thiên long để bán, đủ để thấy năng lực của đối phương cao đến thế nào!

Phương Vân kéo Quần Công Minh thầm kêu may mắn trong lòng, mà mí mắt của người Yên Khuyết Lâu lập tức nhảy lên.

- Nhanh đi thông tri cho Thập tam gia, nói khách nhân đã tiến nhập vào khu bán đấu giá.

- Cái gì?

Thập tam gia nghe xong sắc mặt lập tức đại biến, cái địa phương kia là nơi đồ vật tốt nhất ở trong toàn bộ tầng thứ hai. Phương Vân lấy đi một kiện hãn đều đầu lông muốn chết.

- Lập tức mang ta đến đó.

Thập tam gia buông chén trà, lập tức đứng dậy đi đến tầng thứ hai.

- Nhân Nguyên pháp khí Thiên Long Nhân, giá bán ra thấp nhất là năm nghìn Chu Tước đan, hiện giờ bắt đầu đấu giá!

Âm thanh dễ nghe của cung trang mỹ nhân, vang vọng khắp nơi.

- Năm nghìn năm trăm Chu Tước đan!

Lập tức có người cao giọng nói.

- Năm nghìn sáu trăm Chu Tước đan!

- Năm nghìn sáu trăm Chu Tước đan!

- Sáu nghìn Chu Tước đan!

Phương Vân cùng Quần Công Minh nghe được những âm thanh này mà âm thầm lú lười. Sáu nghìn Chu Tước đan là tương đương với một trăm tám mươi vạn lượng hoàng kim, Tứ Phương hầu phủ tuy là giàu có nhưng cũng không có đến loại tình trạng này, nhưng mà giá của Thiên Long Nhân vẫn còn đang tăng. Lúc này, một gã hộ vệ đi đến, thì thầm vài câu với cung trang mỹ nhân, cung trang mỹ nhân nhú mày, sau đó cao giọng nói:

- Đặc biệt nói thêm, Nhân Nguyên pháp khí Thiên Long Nhân phi thường đặc thù, chỉ có cường giả Địa Biến cảnh trở lên mới có thể tế luyện. Dưới Địa Biến cảnh, trong lúc dung nhập sẽ bạo thể mà chết!

- Lời này này đúng là nói với chúng ta!

Phương Vân lạnh lùng nói.

Quản Công Minh nghe vậy sắc mặt cũng xet qua một tia giận dữ, đây rõ ràng là cho rằng hai người bọn họ không đủ tiền mua nổi cái này.

- Tám nghìn Chu Tước đan!

Phương Vân lập tức nói. Âm thanh vang dội cả khán đài.

Lúc này, Thập Tam gia đã chạy tới. Hắn nhìn thấy Phương Vân hô giá, tâm thần liền nhảy lên, nhanh chóng đi đến.

Phương Vân cũng không đợi hắn mở miệng, lập tức đi đến nói:

- Thập tam gia đến thật vừa lúc, ta đang muốn đổi Chu Tước đan, người giúp ta nhìn một chút.

Phương Vân vừa nói liền đem ra một cây linh chi vạn năm đỏ như mào gà ra, lập tức một cỗ hương khí nồng đậm tỏa ra khắp khu bán đấu giá, vốn khu đấu giá rất náo nhiệt, lập tức an tĩnh đi không ít.

- Linh chi, cư nhiên lại có linh chi vạn năm...

Một thanh âm từ hàng ghế phụ cần truyền ra.

Linh chi vạn năm, không chỉ là dược hiệu có khả năng bổ sung nguyên khí tiếp cận với đan dược cực phẩm, mà còn là vật chữa thương cực tốt. Chỉ cần xé một mảnh nhỏ ăn vào tu luyện một chút, thương thể lập tức có thể phục hồi.

Đúng là tông phái cùng với Đại Chu hoàng triều va chạm không ngừng, thế nhưng tông phái tu sĩ cũng có tranh chấp với nhau. Ai cũng không dám nói mình sẽ không có lúc bị thương, cho nên loại bảo vật chữa thương nào, cũng đều cực kỳ trân quý.

Trong tầng thứ hai mặc dù có đấu giá nhưng cũng là cực ít, hơn nữa, dược hiệu so sánh vẫn kém hơn linh chi vạn năm. Dù sao nhân thọ cũng có hạn mà loại linh chi vạn năm này cũng đã tồn tại vạn năm, không phải ai cũng có được.

Phương Vân tại V Bắc Minh đánh cướp hơn mười người, cũng phải có hơn bốn mươi cây. Hắn vẫn cẩn thận sử dụng đếm bây giờ, cũng còn gần ba mươi cây.

“Trách không được, thì ra trên người hắn có loại đồ vật này”, mí mắt Thập tam gia giật giật, biết mình đã xem thường vị tướng quân này rồi.

- Thập tam gia, một cây linh chi vạn năm có thể đổi được bao nhiêu Chu Tước đan ?

Phương Vân hỏi, Chu Tước đan mặc dù tốt nhưng vẫn thuộc về loại đan dược hạ phẩm, hiển nhiên là không có khả năng so sánh cùng với linh chi vạn năm.

Thập tam gia do dự một chút, sau đó nói:

- Loại vật phẩm như linh chi vạn năm này, chỉ có thể ngộ không thể cầu, hơn nữa còn sinh tồn trong một thời gian dài nên...

Tuy linh chi vạn năm tuy rằng hiếm lạ nhưng so ra vẫn kém với Thiên Long Nhân, hơn nữa loại vật này Phương Vân cũng không có khả năng đem toàn bộ bán ra vì chính hắn cũng cần sử dụng, cho nên nếu Thập tam gia nói ra giá mua quá thấp thì gã cũng không mặn mà bao nhiêu, nhưng bỗng nhiên trong lúc này....

- Bốn ngàn viên, người có bao nhiêu linh chi vạn năm toàn bộ bán cho ta đi.

Một âm thanh già nua từ trong hàng ghế gần đó truyền ra. Nghe âm thanh này sắc mặt Thập tam gia khê biến. Vị khách nhân này hắn cũng không thể đắc tội được.

- Bốn ngàn hai trăm viên, ta mua!

Một âm thanh dễ nghe của một phụ nhân truyền đến.

- Bốn ngàn ba trăm viên, bán cho ta!

Nghe âm thanh này, tất cả mọi người đều trầm mặc. Linh chi vạn năm tuy hiếm lạ, nhưng dù sao giá trị cũng có hạn. Không có khả năng tăng lên mãi được.

Phương Vân nhìn Thập tam gia, Thập tam gia gật đầu:

- Giá của vị quý khách này, đã là mức cao nhất rồi.

Phải biết rằng, một kiện pháp khí giảm thiểu một thành phí tổn, cũng là mấy trăm chu tước đan a.

Phương Vân suy nghĩ một chút, lấy ra mười cây linh chi vạn năm.

Vốn liêm của Phương Vân chính là những linh chi vạn năm này, không những bổ sung nguyên khí còn có hiệu quả chữa thương cực tốt. Dùng một miếng chính là mất đi phần gia sản a.

So sánh với những phú hào này thì mười cây đã là cực hạn của hắn. Bán đi mười lập tức có được bốn vạn chu tước đan, nhưng đối với Phương Vân chính là mất đi một phần ba gia sản a.

- Đây là bốn cái tạp phiên, một cái tương đương với một vạn Chu Tước đan.

Thập tam gia lấy ra tạp phiên đưa cho Phương Vân:

- Còn số lẻ đợi sau khi người đi ra ngoài thì sẽ giao cho người.

Phương Vân gật đầu.

Trong đám người, ba gã võ tướng do Dương Hoảng phái tới đều nhìn Phương Vân. Động tĩnh lớn như vậy bọn họ không có khả năng không phát hiện được.

- Tên Phương Vân này, thoảng cái liền có bốn vạn chu tước đan.

Sự đồ kị hiện ra trong mắt một võ tướng.

Trong tay ba người bọn họ có chín vạn Chu Tước đan, Phương Vân một người thì có bốn vạn Chu Tước đan. Anh vũ hầu cùng với Phương gia đối địch là chuyện thiên hạ ai cũng biết, cho nên làm loại tướng tâm phúc của Dương Hoảng như bọn họ, cho dù thế nào cũng không hi vọng thấy chuyện này.

- Đừng lo!

Lâm Hà Phách nhìn xuyên qua đoàn người, nhìn Phương Vân, khoát tay áo:

- Đại nhân vô cùng anh minh, lúc người đánh chết hải tộc đã vơ vét cả một núi đan dược hạ phẩm, phần được đưa tới đây chỉ là một phần nhỏ mà thôi. Hầu gia đã nói chỉ cần chứng minh Yên Khuyết lâu này không có vấn đề thì sẽ cho người đưa thêm đan dược tới đây, những thứ đó không chỉ có giá trị bốn vạn Chu Tước đan đâu!

Mấy người này cũng hiểu rõ lần đó Dương Hoảng đã đánh chết không biết bao nhiêu hải tộc, đan dược tích lũy của bọn họ nhiều không sao kể hết. Điều tiếc nuối duy nhất là bọn hải tộc đó lại không biết luyện chế đan dược là bao, trừ những đan dược hạ phẩm thì căn bản không có đan dược trung phẩm, thượng phẩm. Nếu không phải như vậy thì Dương Hoảng cũng sẽ không nghĩ tới việc để cho bọn họ đem những đan dược hạ phẩm ấy đổi thành Chu Tước đan để đi mua đồ.

- Vậy chúng cứ chờ ở đây mấy ngày đi, chờ đại nhân cho người mang đan dược đến rồi hãy nói.

Mấy người này thấp giọng nói.

Giá tiền của Thiên Long Nhân không ngừng tăng lên, cuối cùng Phương Vân ra giá một vạn hai mới mua được cái Thiên Long Nhân này. Sau khi mua xong thì Phương Vân cũng phải kinh hãi, chỉ một quả Thiên Long Nhân mà đã tốn hết của hắn một phần tư Chu Tước đan.

- Loại địa phương này đúng là nơi vớt tiền. Ta mà đi tới đây một hai lần nữa chắc cũng không còn gì nữa.

Phương Vân vô cùng kinh hãi, lúc này hắn nhớ tới những người bán đan dược hạ phẩm, bí tịch ở trên tầng một kia. Một bản bí tịch bán ra cũng chỉ có hai, ba trăm Chu Tước đan, không biết phải bán đi bao nhiêu công pháp bí quyết thì mới có đủ Chu Tước đan mua một kiện Nhân Nguyên pháp khí nữa.

- Cái thế lực này quá khổng lồ rồi, xem ra những tông phái trên mặt đất kia cũng chỉ là người sai vặt mà thôi. Một vạn hai ngàn Chu Tước đan a, đây chính là tương đương với ba trăm sáu mươi vạn hoàng kim rồi.

Đây còn là do Phương Vân cảm linh chi ra đổi, cho nên cũng không quá tiếc nuối, nếu như thật sự lấy hết ba trăm sáu mươi vạn hoàng kim ra mua một kiện Nhân Nguyên pháp khí thì chắc gã sẽ đau lòng mất.

Đối với những thứ đầu giá khác, Phương Vân cũng không để ý là bao, hơn nữa hắn cũng biết có thể ở dưới còn mấy tầng nữa cho nên cũng không muốn đem hết toàn bộ Chu Tước đan lãng phí ở tầng này.

- Thập tam gia, mới vừa rồi ta nghe được các người nói là Nhân Nguyên pháp khí, cái này cùng pháp khí bình thường có gì khác nhau?

Phương Vân hỏi.

Lúc mới bắt đầu thì thật ra vị Thập tam gia này còn chưa để ý đến Phương Vân, nhưng vào thời điểm Phương Vân lấy ra linh chi vạn năm thì biết mình đã xem nhẹ gã rồi. Ít nhất, hắn chưa bao giờ nghe nói có vị Bình Bắc tướng quân nào của Đại Chu có thể lấy ra vật như thế. Lúc này nghe thấy Phương Vân hỏi thì Thập tam gia cười cười, mở miệng nói:

- Người hãy nhìn qua một chút, những pháp khí có giá bán tám trăm, chín trăm Chu Tước đan, chúng được gọi là pháp khí không nhập lưu cho nên giá bán mới thấp đến thế. Chân chính đạt đến cấp bậc của pháp khí thì được chia làm ba cấp, theo thứ tự là Nhân Nguyên pháp khí, Địa Nguyên pháp khí, cùng Thiên Nguyên pháp khí.

- Nhân Nguyên pháp khí khác với pháp khí bình thường ở khí linh, pháp khí bình thường không hề có khí linh. Có khí linh thì có nghĩa pháp khí đó có thể tăng lên, có thể đạt tới Địa Nguyên pháp khí, thậm chí là Thiên Nguyên pháp khí. Hơn nữa, ý nghĩa đúng nhất của các loại pháp khí này là chúng có thể đã thương linh hồn của người khác, loại bị thương này không phải dùng đan dược là có thể chữa trị tốt đâu.

Thinhbobo

Đại Chu Hoàng Tộc

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

201. Chương 197: Thiên Nguyên Pháp Khí

Biên

Thập tam gia chân thành nói. Những điều này đối với Phương Vân có thể có chút lạ lẫm, nhưng đối với hắn thì đã quá quen thuộc rồi...

- Nhân Nguyên pháp khí...

Phương Vân bỗng nghĩ tới tất cả pháp khí trên người mình thì mới biết tất cả đều là pháp khí không nhập lưu. Mặc dù có chút khó chịu nhưng chỉ suy nghĩ một chút thì đã hiểu được, những pháp khí này hoàn toàn là do hắn cướp được trên người các đệ tử tông phái bình thường...

- Mới vừa nghe người nói đến khí linh, khí linh là làm sao sinh ra?

Phương Vân bắt chột hỏi.

Thập tam gia do dự một chút, nhưng vẫn nói.

- Những lời này vốn không nên nói ra, nhưng người đã hỏi thì ta nói vậy. Phương pháp sinh ra khí linh có hai loại: Một loại chính là hậu thiên khí linh, lấy hồn phách của các sinh vật cường đại phong ấn vào trong pháp khí thì sẽ trở thành khí linh của pháp khí đó. Tỷ như một pháp khí không nhập lưu mà phong ấn vào bên trong một hồn phách thiên long thì sẽ trở thành Nhân Nguyên pháp khí, uy lực cũng sẽ tăng lên rất nhiều. Nhưng nếu như chỉ phong ấn vào bên trong một hồn phách hung thú bình thường thì uy lực cũng sẽ giảm đi rất nhiều. Hồn phách khí linh càng cường đại thì uy lực phát ra càng lớn.

- Nhưng mà, làm như vậy có một khuyết điểm, chính là nếu như khí linh phong ấn vào bên trong không cường đại như thiên long mà chỉ là hồn phách sinh linh bình thường thì cái pháp khí này căn bản cũng chỉ có uy lực tới đó mà thôi, phẩm chất cũng sẽ không tăng lên nữa. Nói đến đây thì phải nhắc tới phương pháp luyện khí thứ hai...

Thập tam gia cười cười:

- Đó là nhân lúc có sấm sét mà luyện chế làm cho khí linh sinh ra. Loại khí linh này giống như là thai nhi mới sinh vậy, có sự tương liên chặt chẽ với pháp khí. Nhưng cũng phải cần có một thời gian dài mới có thể sinh ra linh trí rồi trở thành khí linh cường đại. Một pháp khí như vậy bình thường cũng có thể đạt đến cấp bậc Thiên Nguyên pháp khí, nhưng mà thời gian cần lại cực kỳ dài. Có lẽ qua đi mấy vạn năm nhưng khí linh vẫn đang ở giai đoạn trưởng thành..

Thập tam gia cũng không có nói rõ là làm sao lợi dụng lúc sấm sét để luyện chế ra pháp khí. Nhưng mà Phương Vân vẫn có thể từ trong những gì hắn nói mà có một tin tức, đó là một khí linh muốn đạt đến cấp bậc Thiên Nguyên thì mấy vạn năm cũng không đủ. Như vậy có thể nói pháp khí cấp bậc Thiên Nguyên hết sức quý hiếm.

- Thập tam gia, Yên Khuyết lâu này dường như còn có tầng thứ ba, tầng thứ tư nữa. Nơi này chính nơi bán pháp khí, bí quyết, đan dược rồi, nói như vậy chẳng lẽ phía dưới là nơi bán Địa Nguyên pháp khí cùng Thiên Nguyên pháp khí? Không biết có thể dẫn ta đi xem một chút không?

Phương Vân nói. Nếu như đã tới mà còn không nhìn hết thì đó không phải là tác phong của hắn.

- Ha ha.

Thập tam gia tươi cười:

- Phía dưới quả nhiên là có Địa Nguyên pháp khí, còn về Thiên Nguyên pháp khí thì lại không có. Thiên Nguyên pháp khí vốn là vật đoạt lấy tạo hóa của trời đất, có năng lực làm cho quỷ khóc ma tru. Thiên Nguyên pháp khí trên Trung Thổ Thần Châu này cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay thôi. Những vật ấy trước giờ đều do những cường giả nắm lấy, cũng sẽ không có ai đem Thiên Nguyên pháp khí ra bán. Loại vật này trước giờ đều được dùng để trấn áp số mệnh! Nhưng nếu Phương tướng quân đã có hứng thú xem, thì ta dẫn người xuống xem đi!

Dứt lời, Thập tam gia dẫn Phương Vân vào một gian mật thất. Dưới đất của mật thất là một cái thang đu tối om. Thập tam gia đi trước, Phương Vân đi sau, nhưng từ khoảng cách rất xa, Phương Vân cũng có thể cảm nhận được một cỗ khí tức hắc ám từ dưới đất truyền lên, thậm chí thềm đá dưới chân còn có chút run rẩy.

Phương Vân lúc mới đi còn không có để ý, nhưng dần dần đi xuống thì hắn càng cảm giác rõ sự run rẩy này. Thậm chí hắn còn cảm giác được vách tường ở bốn phía đang rung động, giống như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào. Nhưng mà Thập tam gia đi trước vẫn rất bình tĩnh, làm như không nghe thấy gì cả, coi như không thấy, hiển nhiên đã sớm quen thuộc lắm rồi.

Rống!

Đột nhiên có tiếng gầm gừ của hung thú từ dưới bên đất truyền đến, trong âm thanh còn có một cỗ khí tức vô cùng thô bạo. Phương Vân còn có thể nghe được âm thanh va chạm nhau, dường như là có hai đầu hung thú khổng lồ đang ở dưới đất đụng chạm lẫn nhau.

- Rốt cuộc là cái gì làm ra chấn động này?

Phương Vân suy nghĩ, còn đang muốn suy nghĩ thì đã nghe Thập tam gia nói:

- Đến!

Hai người đứng trước một cánh cửa sắt, Thập tam gia nhấn trên tường một cái, cửa sắt dời đi, lộ ra một cửa động tương đối cao.

Rống!

Âm ba rung trời càng lúc càng vang lên, vách tường ở bốn phía cũng chấn động không thôi. Bỗng nhiên trước mắt có một cỗ hắc vụ, một cỗ hung khí từ bên trong đó phóng đến. Ngay lúc Quân Công Minh và Phương Vân còn chưa để ý thì một cái quang mang đã trống rỗng hiện lên.

Hai người mỉm cười, hiển nhiên cái quang mang này là một cấm chế.

Phương Vân mặc dù không am hiểu cầm chế, nhưng vẫn có thể cảm giác được tầng quang mang này ẩn chứa một năng lượng cực kỳ khổng lồ.

Rống!

Lại có một tiếng gầm thét vang lên, hắc vụ lại cuộn cuộn đảo qua, đồng thời lúc này lại có một cổ khí thể bằng bạc khác giống như một con thú đang tức giận cũng gầm thét hiện lên. Trong hắc vụ còn truyền đến tiếng va chạm kịch liệt, tiếp sau đó ngay cả núi cũng phải rung chuyển theo. Trong sự va chạm mãnh liệt đó, còn ẩn chứa theo hai cổ uy áp cực kỳ cường đại.

- Đây chính là Địa Nguyên pháp khí!

Thập tam gia đứng ở cửa động, nói.

- Cái gì??

Quản Công Minh cùng Phương Vân đều chấn động, vốn còn cho là tuyệt thế hung thú nào, ai ngờ lại là hai cái pháp khí.

Thấy vẻ mặt của hai người, Thập tam gia hài lòng gật đầu, chậm rãi nói:

- Địa Nguyên pháp khí khác với Nhân Nguyên pháp khí, ngoại trừ tài liệu quý hiếm ra còn cần có khí linh bên trong cực kỳ cường đại, tương đương với võ giả Địa Biến cảnh chúng ta. Có thể từ dưới đất không ngừng phát ra uy áp đáng sợ, nói đến đây thì các ngươi cũng có thể hiểu Địa Nguyên pháp khí vô cùng khó thuần phục. Lấy thực lực của ta cũng không thuần phục được, chiếm được nhưng không thuần phục được cũng là vô ích!

- Nơi này từ trước đến giờ chỉ được đến thăm chứ không được đi vào. Khác với những nơi khác, nơi đây có ẩn chứa một lượng lớn âm sát khí, Địa Nguyên pháp khí trừ một số vật thì những pháp khí đó đều sống ở những nơi có âm sát khí cường đại cho nên khí linh cũng cực kỳ cuồng bạo. Trừ phi thực lực cường đại, nếu không một khi vượt qua cánh cửa này lập tức sẽ bị Địa Nguyên pháp khí xé thành nát vụn. Mặt khác, Địa Nguyên pháp khí tuy chỉ hơn Nhân Nguyên pháp khí một cấp bậc, nhưng giá tiền không chỉ gấp đôi đâu. Một Địa Nguyên pháp khí ở đây bình thường nhất cũng phải có giá năm trăm ngàn Chu Tước đan.

Hai người Phương Vân nghe vậy cũng hít vào một ngụm khí lạnh.

Năm trăm ngàn Chu Tước đan, nếu như đổi thành hoàng kim thì phải đến mấy trăm ức hoàng kim. Nếu như Đại Chu hoàng triều muốn mua loại pháp khí này thì phải dùng quốc khố một năm mới có thể mua được. Còn về phần người bình thường, nếu như không có kỳ ngộ, không được một vài thiên tài địa bảo dùng để trao đổi thì căn bản không có khả năng mua nổi.

Phương Vân vốn còn đang cảm thấy thu được ở Tây Nhị thành một tháng một khoản tiền không nhỏ, nhưng khi đứng trước cánh cửa này thì cảm giác mình như là một tên ăn mày nghèo khó vậy.

- Yên Khuyết lâu này có thực lực rất cường đại. Một Địa Nguyên pháp khí đã tương đương với một cường giả Địa Biến cảnh. Thập tam gia nói ngay cả hắn cũng không trấn áp được thứ này, như vậy hiển nhiên trên hắn còn có cao thủ lợi hại hơn trấn áp nơi này. Nơi này tuy chỉ có ba người, nhưng nói không chừng đã sớm có người quan sát chúng ta. Bọn họ cũng không sợ những người khác có lòng tham với Địa Nguyên pháp khí này, hiển nhiên là có sự nắm chắc tuyệt đối, không hề sợ những người khác. Nói như vậy, thực lực phía sau của Yên Khuyết lâu này vô cùng kinh người rồi!

Tuy ánh mắt Phương Vân đang nhìn vào Địa Nguyên pháp khí bên trong, nhưng lại nghĩ tới những điều khác. Lần này hắn tới đây thì mua đồ cũng chỉ là thứ yếu, chủ yếu nhất chính là biết rõ lai lịch của Yên Khuyết lâu này.

- Ta hiện tại chỉ có bốn mươi con phi long lực, đối với những cường giả Địa Biến cảnh căn bản là không có phân thắng. Ừ, chuyện này tính trước làm sau, không được lỗ mãng.

Phương Vân trầm suy nghĩ trong lòng.

Thập tam gia lặng lẽ quan sát Phương Vân, thấy ánh mắt của Phương Vân thì cũng khẽ hài lòng gật đầu. Bình Bắc tướng quân này sau khi thấy cảnh tượng như vậy mà đã nhanh chóng hồi phục tinh thần thì định

lực cùng tâm tư tương đối khá. Nhưng mà, mục đích chủ yếu nhất khi hấn dẫn Phương Vân đến đây chính là để kinh sợ Phương Vân, để cho Phương Vân không nên có hành động thiếu suy nghĩ.

Thập tam gia vô cùng hiểu rõ, lấy thực lực của hấn thì hoàn toàn có thể trấn áp vị Bình Bắc tướng quân này. Nhưng nếu như vừa trấn áp hấn mà vị Tứ Phương hầu Phương Dận kia lại ra mặt thì tuyệt đối đó là tai họa ngập đầu.

- Các trưởng lão đã nói rằng cảnh giới của Tứ Phương hầu rất có thể đã đến một cảnh giới cực kỳ đáng sợ ở Thiên Trùng cảnh, nếu như không phải vạn bất đắc dĩ thì không nên chọc giận Tứ Phương hầu!

Thần sắc Thập tam gia biến ảo, trong lòng hấn hiểu rõ nếu như Phương Dận có thể vì thế mà đến Tây Nhị thành thì toàn bộ nơi này sẽ biến thành vùng đất hoang vu. Không có người nào có thể ngăn cản sự tức giận của một cường giả Thiên Trùng cảnh.

- Thập tam gia đã từng nhắc tới Thiên Nguyên pháp khí, không biết Thiên Nguyên pháp khí này có gì khác với Địa Nguyên pháp khí?

Phương Vân bắt chợt hỏi.

- Ha ha.

Thập tam gia cười khê:

- Thiên Nguyên pháp khí vô cùng lợi hại. Ẩn sâu bên trong những pháp khí này đã có ẩn chứa sự biến hóa của thiên đạo, cũng đã có các thần thông bất khả tư nghị. Mặt khác, các Thiên Nguyên pháp khí còn có một đặc điểm chung đó chính là có thể hóa hình được. Trong các tông phái cũng có vài cường giả bản thể của họ chính là pháp khí, mặc dù là pháp khí nhưng lại có thể tiêu dao trong thiên địa, lại có thần thông kinh người, không người nào có thể trấn áp được.

- Thập tam gia có biết Thiên Nguyên pháp khí nào không?

Phương Vân hỏi.

- Thiên Nguyên pháp khí cực kỳ ít. Theo như ta biết thì Thái Tổ phái có một kiện gọi là Sơn Hà Đồ. Kiện Sơn Hà Đồ có năng lực có thể bỏ nguyên một ngọn núi vào trong đó, Đại Chu hoàng triều các người đến hiện tại vẫn không tìm được Thái Tổ phái cũng là vì bởi kiện Thiên Nguyên pháp khí này. Có kiện Sơn Hà Đàng này trấn áp thì đừng nói mười vạn đại quân, cho dù có trăm vạn đại quân mò vào thì cũng chết hết!

- Về phần Ma Tông thì nghe nói có một kiện gọi là ‘Thủy Ma Nguyên Thư’, có tin đồn phó chủ môn của Ma Tông chính là do Thủy Ma Nguyên Thư này biến hóa nên. Nghe nói trong Thủy Ma Nguyên Thư có ẩn chứa các Âm Ma, Địa Ma cùng Thiên Ma làm nô dịch, hơn nữa những ma vật này còn diễn hóa thành Ma Vực, đem hồn phách của người cuốn vào trong đó. Ba trăm năm trước, Đại Chu hoàng triều từng phát động đánh dẹp Ma Tông một lần, trong trận chiến đó, vị phó chủ môn Ma Tông này vừa mới vung tay thì mấy chục vạn quân lập tức hồn phi phách tán, đầu nhập vào bên trong Ma Vực của hấn hóa thành Âm Ma. Ngay cả một vị võ hầu của Đại Chu hoàng triều người cũng bị trúng chiêu, hồn phách đang bị trấn áp bên trong Ma Vực!

.

Thinhbobo

Đại Chu Hoàng Tộc

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

202. Chương 198: Nói Giá Trên Trời.

Biên

Việc này thì ngay cả Quân Công Minh cũng không biết, nhưng đối với Thập tam gia mà nói thì cũng không phải là bí mật gì cho nên nói ra cũng không có việc gì cả.

- Không biết Thiên Địa Vạn Hóa Chung của ta là cấp bậc gì?

Phương Vân thầm nghĩ trong lòng. Đến bây giờ thì hắn vẫn chưa cảm nhận được khí linh của Thiên Địa Vạn Hóa Chung, Thiên Địa Vạn Hóa Chung cũng không có hóa hình, nhưng nếu muốn hắn tin Thiên Địa Vạn Hóa Chung là một pháp khí không nhập lưu thì tuyệt đối Phương Vân không tin. Chỉ dựa vào mười hai bức họa hoàng kim thì không phải pháp khí bình thường có thể so sánh được rồi.

- Được rồi, có đi xuống nữa thì cũng là pháp khí Địa Nguyên thôi, có nhìn cũng không được gì. Chúng ta lên đi!

Thập tam gia nói.

- Ủ!

Phương Vân gật đầu.

Cả ba người theo đường cũ trở về, khi trở về tầng thứ nhất thì đã có một thị nữ xinh đẹp chờ sẵn, rồi dâng trà thơm lên.

- Phương tướng quân cũng đã đi một vòng Yên Khuyết lâu chúng ta rồi, không biết tướng quân cảm thấy nơi này chúng ta thế nào?

Thập tam gia ngồi trên ghế, nâng chén trà lên uống một ngụm, vô ý nói ra.

Phương Vân khẽ động, hắn biết chuyện này đã đi thẳng vào vấn đề rồi. Yên Khuyết lâu này bày ra tình thế này thứ nhất là muốn nói ở nơi này có chỗ tốt có thể dựa hơi được, thứ hai là muốn kinh sợ mình.

- Yên Khuyết lâu? Ha ha.

Phương Vân cười cười, nói:

- Yên Khuyết lâu cũng không tệ lắm. Ta nghĩ người thích châu báu trong Tây Nhị thành đều nghĩ rằng nơi này rất được.

Sắc mặt Thập tam gia hơi đổi. Điều mà hắn muốn đổi chính là cơ cấu ở dưới đất, nhưng điều mà Phương Vân trả lời lại chính là bề ngoài.

- Phương tướng quân nói đùa. Phương tướng quân cũng nên biết Yên Khuyết lâu chúng ta mở ra không phải là để làm ăn châu báu.

Thập Tam gia phục hồi tinh thần lại, cười nói.

Phương Vân lắc đầu:

- Yên Khuyết lâu mà ta biết là nơi làm ăn bằng châu báu, còn ở dưới đất đây ta không biết là nơi nào.

Phương Vân tự nhiên biết cái tên Yên Khuyết lâu này chỉ là ngụy trang che mắt mọi người, còn cái thế lực lớn ở dưới đất hiển nhiên không phải được gọi bằng cái tên này.

Thập tam gia ngẩn ngơ, nhưng dù sao hắn cũng là người có tâm cơ, ý niệm trong đầu vừa chuyển thì lập tức biết Phương Vân ngại bọn họ giữ bí mật, không nói hết với hắn.

- Ha ha, cũng là do tại hạ sơ suất quên nói với Phương tướng quân. Tên thật của chúng ta là Tụ Bảo các, không chỉ ở Tây Nhị thành mà ở các thành khác cũng có phân nhánh của chúng ta. Chẳng qua, vì ở Tây Nhị thành có nhiều tông phái nên quy mô lớn hơn một chút.

Thập tam gia cười ha ha nói.

- Tụ Bảo các!

Phương Vân rốt cuộc đã thăm dò ra được danh xưng của thế lực này, vội nghĩ: “Cái Tụ Bảo các cũng khí thế thật, lấy cái tên này cũng có nghĩa là nơi tụ tập bảo bối của thiên hạ! Nhưng mà, nhìn mặt hàng ở đây thì cái tên này cũng không quá đáng!”

Người nào mà có trên trăm ức hoàng kim thì cũng có thể nói là giàu có rồi. Nhưng ở chỗ này cũng chỉ có thể mua được một Địa Nguyên pháp khí mà thôi. Chỉ dựa vào điểm này thì Tụ Bảo các cũng có thể được

xưng là phú khả địch quốc rồi. Chỉ sợ bảo khổ của Đại Chu hoàng triều cũng không nhiều tiền bằng Tụ Bảo các này.

- Thập tam gia nếu như nói đến Tụ Bảo các ở đây thì quả nhiên nơi này không tệ. Tối nay xem như ta được mở rộng tầm mắt rồi, ta cũng không nghĩ tới ở ngay Tây Nhị thành này còn có nhiều một thế giới khác.

Phương Vân thần nhiên nói.

- Phương tướng quân nói thật hay.

Trong mắt Thập tam gia lộ ra thần sắc tự hào:

- Nếu nói chỗ mua đan dược, pháp khí, pháp quyết mà Tụ Bảo các ta xưng đệ nhị thì bảo đảm không có chỗ nào xưng đệ nhất cả.

- Phương tướng quân, ta cũng sẽ không vòng quanh nữa. Chuyện này, chỉ cần người mở một con mắt, nhắm một con mắt thì Tụ Bảo các ta sẽ trở thành hậu thuẫn cho người. Theo ta được biết thì Phương tướng quân cùng với Anh Vũ hầu Dương Hoảng đã có từng có va chạm với nhau, mà hôm nay Phương tướng quân cũng vừa khởi sắc trong quân, cũng chính là thời điểm giương cánh bay lên. Chỉ cần Phương tướng quân giúp đỡ chúng ta thì sau này các đan dược, pháp khí của Tụ Bảo các chúng ta có thể không ngừng cung ứng cho tướng quân, giúp tướng quân trong một khoảng thời gian ngắn tạo ra được một đạo quân đội cường đại. Dĩ nhiên, chúng ta dù sao cũng là thương nhân cho nên nói chuyện cũng phải theo cách thương nhân. Phương tướng quân nếu như nghĩ đến đan dược của chúng ta thì nhất định phải chuẩn bị hoàng kim, châu báu...đương nhiên, làm đồng minh của nhau, chúng ta nhất định sẽ lấy rẻ cho Phương tướng quân.

Thập Tam gia vừa nói cúi đầu xuống, trong mắt xẹt qua một tia thần sắc xảo trá.

Phương Vân vừa nghe đến đây thì trong lòng có chút không vui, cái Tụ Bảo các này bày ra bộ dáng như vậy, rồi nói ra chiết khấu cho mình, bề ngoài thì cho mình mặt mũi rất lớn, nhưng thực tế thì không có gì cả. Lấy giá tiền đan dược, pháp khí của Tụ Bảo các thì cho dù Phương Vân thu thuế của Tây Nhị thành cả tháng cũng không mua được bao nhiêu được đan dược cả. Cho người gộp lại thì người cũng chỉ có thể có một đồng, có thể mua được gì đây?

Nhưng mà, tuy Phương Vân mất hứng trong lòng lại không biểu hiện ra trên mặt, vẫn bình thản nói:

- Thập tam gia cứ nói đi, rốt cuộc muốn ta làm như thế nào?

- Phương tướng quân đúng là người nhanh làm việc nhanh.

Thập tam gia cười một tiếng:

- Tụ Bảo các chúng ta từ trước giờ đều không cự tuyệt chánh tà, có tiền có thực lực là được. Nhưng mà, Phương tướng quân cũng đã trấn áp Tây Nhị thành, chuyện này dù sao không liên quan đến chúng ta, chúng ta cũng không muốn nhúng tay vào. Nhưng mà, Phương tướng quân lại mời đến đây năm vị đại nho, hơn nữa còn mở giảng đường đã nói rõ kế hoạch lâu dài ở đây. Điều này đối với chúng ta có bất lợi, kể từ khi vị đại nho triều đình của Phương tướng quân đến đây đã quét chết cả tà đạo trong thành thì ở nơi chúng ta cũng rất ít khi gặp thấy tu sĩ tà phái nữa. Cái này đối với việc buôn bán chúng ta có ảnh hưởng rất lớn.

- Nếu như Phương tướng quân có thể mời mấy vị đại nho ấy đi, hơn nữa có thể nói năng thận trọng về chúng ta ở triều đình thì chúng ta sẽ có tạ lễ. Chúng ta có thể chuẩn bị một lượng lớn đan dược hạ phẩm cho tướng quân, thậm chí trong đó còn có đan dược trung phẩm.

Thập tam gia nói. Trong bảo khổ của Tụ Bảo gần đây đổi lấy không ít đan dược hải tộc, Thập tam gia liền có chủ ý đem những đan dược này tặng đi.

- Thập tam gia tính toán thật là hay a.

Sắc mặt Phương Vân lạnh lẽo, đột nhiên đứng dậy:

- Các người cũng không khỏi quá coi thường Phương Vân ta. Chiết khấu, đan dược hạ phẩm? Hừ, tất cả cũng chỉ là đồ không có chút quý trọng nào. Quý các đã không có thành ý như vậy thì việc hợp tác là không cần nữa. Trưa ngày mai, vạn mã đề tới san bằng Yên Khuyết lâu!

Phương Vân dứt lời liền đứng dậy, bộ dáng muốn rời đi.

Thập tam gia liền biến sắc, vừa rồi còn nói chuyện vui vẻ. Hắn không ngờ rằng Phương Vân nói trở mặt liền trở mặt như vậy.

- Người!

Thập tam gia giận dữ, trên người tản phát ra khí thế đáng sợ.

- Tụ Bảo các tuy không phải là tông phái lớn gì, nhưng mà nếu Phương tướng quân muốn đi ra khỏi chỗ này thì sợ rằng có chút khó khăn!

- Người thật to gan, dám uy hiếp ta?

Phương Vân bỗng nhiên xoay người lại. Ngày đó, hẳn ngay cả Dương Hoàng cũng không sợ, làm sao có thể sợ một cường giả Địa Biến cảnh. Hơn nữa hẳn chắc chắn Tụ Bảo các này tuyệt đối không dám làm gì mình. Người này được gọi là Thập tam gia, vậy không nghi ngờ nơi này còn có Thập nhị gia, Thập nhất gia, thậm chí còn có thể có vị cường giả đã bố trí cấm chế ở dưới kia.

Tùy theo sự chuyển biến của quan hệ mà Tụ Bảo các sẽ phái những người khác ra tiếp tục đàm phán. Dù sao trước mắt cũng chỉ là Thập tam gia mà không phải là Thập nhị gia hay Thập nhất gia. Bởi vì nếu cứ những người đó ra mà đàm phán không thành công thì không còn đường nào để xoay chuyển nữa cả.

Thập tam gia hít sâu một hơi. Hắn cũng có ý nghĩ muốn một chưởng đánh chết người trước mặt, nhưng mà hắn biết tuyệt đối mình không thể làm vậy. Không nói đến hậu quả khi giết chết người này, mà ngay cả những người ở bên trong cũng sẽ không đồng ý mình làm như vậy.

- Ha ha, Phương tướng quân bớt giận, bớt giận.

Thập tam gia cười cười một tiếng, rồi nói:

- Nếu như nói giá trên trời thì cũng có thể nói lại. Chúng ta là thương nhân, mọi việc đều có thể thương lượng được.

- Người nếu như đã không có thành ý thì không nói gì được nữa cả. Đổi người khác đi!

Phương Vân lạnh lùng nói. Hắn cũng hiểu rõ nếu như mình mềm yếu đi một chút thì phân lượng nói chuyện cũng sẽ giảm đi nhiều.

Thập tam gia thấy vẻ mặt không thương lượng của Phương Vân thì rốt cuộc đã lãnh giáo được sự lợi hại của thiếu niên này. Cái thế giới này, có võ lực cường đại thì tất nhiên là tốt, nhưng có nhiều chuyện không phải chỉ dùng một chưởng là có thể giải quyết được.

- Phương tướng quân có chuyện gì thì cứ nói chuyện với ta đi!

Một âm thanh vang dội từ bên ngoài truyền đến. Âm thanh vừa phát ra thì một lão giả đầu tóc hoa râm, thần thái uy mãnh, mặc y phục đen. Người này râu tóc bạc trắng, mỗi một sợi tóc, lông mày đều được xử lý chỉnh tề, hay cho người ta cảm giác tác phong người này vô cùng cẩn mật, không hề có chút sơ hở nào.

- Lục gia!

Thập Tam gia đứng dậy, khom người thi lễ một cái.

- Người đi ra ngoài đi!

Lão giả phất phất tay một cái, động tác vô cùng ưu nhã, toát ra khí thế quý phái.

- Dạ!

Thập tam gia lui ra ngoài.

- Tiểu hầu gia, người muốn gì thì cứ nói ra đi. Tụ Bảo các chúng ta nhất định làm được.

Lão giả liền nói. Hắn vừa đến là biết Phương Vân sẽ rao giá trên trời rồi.

- Tốt, Tụ Bảo các quả nhiên có phong đô. Như vậy đi, đan dược hạ phẩm mỗi tháng cung ứng không có giới hạn, đan dược trung phẩm thì mỗi tháng hai ngàn bình, đan dược thượng phẩm thì mỗi tháng hai trăm bình. Linh chi tiên thảo phải có, ngoài ra các loại như pháp quyết cũng phải có..

Lão giả vừa nghe được thì đã nhướng mày lên, vừa muốn nói chuyện thì đã nghe Phương Vân nói tiếp:

- Mặt khác, không lâu nữa ta cũng sẽ đạt đến Địa Biến cảnh. Ta cũng muốn một kiện Địa Nguyên pháp khí ở dưới!

Phương Vân nói lời này mà mặt không biến sắc chút nào. Mà các thị nữ dâng trà chung quanh nghe được cũng sợ hết hồn hết vía, vị tiểu hầu gia này đúng là cái gì cũng muốn a...

- Không thể nào!

Lão giả quả quyết nói:

- Cái gia ngươi nói quá cao!

- Vậy các ngươi nói đi, các ngươi có thể cho những gì?

Phương Vân nói. Lần này hẳn tới Tây Nhị thành chủ yếu là do Dương Hoàng gây khó khăn, thật ra không hề nghĩ tới việc tiêu diệt tông phái gì cả...Loại chuyện này còn không đến một Bình Bắc tướng quân như hãn quân tới...

Lão giả hơi trầm ngâm một chút, mở miệng nói:

- Người hiện tại có tám vạn binh lính. Tám vạn người này nhất định tư chất không đồng đều, những người có tư chất thì chúng ta miễn phí cung cấp đan dược hạ phẩm. Còn những người khác thì không được, có nuốt đan dược cũng coi như lãng phí. Ngoài ra, nếu có người có thể đột phá Thoát Thai cảnh thì chúng ta cũng có thể cung cấp một chút đan dược trung phẩm, thượng phẩm. Nhưng đầu tiên, tư chất của bọn hãn phải được bọn hãn công nhận, nếu không thì có dùng cũng là lãng phí!

Lão giả nói rất thực tế. Tám vạn người nhìn qua thì rất nhiều, nhưng những người có đủ tư chất để có tiến cảnh cũng không nhiều. Đoán chừng một phần mười là cùng, cũng chính là khoảng tám ngàn người. Ban đầu thì tám ngàn người chắc chắn sẽ dùng rất nhiều đan dược hạ phẩm, nhưng khi đến bình cảnh thì cũng có thể dừng sự cung ứng lại. Mà trong tám ngàn người đó, tối đa cũng chỉ có tám trăm người có tư chất tốt đạt đến được Trụ Thai cảnh, như vậy đã tiêu hao một số đan dược trung phẩm. Sau khi đạt tới Trụ Thai cảnh thì cũng có thể dừng cung cấp đan dược đó. Mà trong tám trăm người đó thì tối đa cũng chỉ có tám mươi người có thể có tư chất vượt qua Trụ Thai cảnh, sau cái cảnh giới này thì mới cần đan dược thượng phẩm. Nhưng đây cũng là chuyện cần rất nhiều thời gian, hơn nữa cũng không cần phải cung ứng vô hạn như Phương Vân đã nói.

Cho nên những lời này của lão giả nhìn qua thì đã lỗ lã rất nhiều, nhưng thực tế khi tiến hành thì cũng không thua lỗ bao nhiêu. Cũng chỉ là mua bán mà thôi, dù cho cung ứng vô hạn hay là tích lũy thì cũng phải có cái nhìn toàn cục mới được.

Phương Vân suy nghĩ một chút thì cũng cảm thấy lời nói này có chút thành ý. Hơn nữa, nếu như binh sĩ có tư chất không đủ mà dùng đan dược thì đúng là lãng phí...

.

Thỉnhbobo

Đại Chu Hoàng Tộc

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

203. Chương 199: Sâm La Vạn Tượng Tông.

Biên

Cái này có thể, nhưng mà ta còn muốn ba nghìn pháp khí, còn có một lượng lớn linh chi tiên thảo. Mặt khác, ít nhất phải có một Địa Nguyên pháp khí, nếu không thì quý vị cũng không có thành ý lắm đâu!

Phương Vân tiếp tục ra giá.

Lão giả hơi nhướng mày lên:

- Pháp khí không nhập lưu chỉ cần tài liệu đầy đủ là có thể luyện chế được. Ba nghìn pháp khí của người ta có thể đáp ứng nhưng người phải cung cấp ít nhất một nửa tài liệu, hơn nữa cần phải cung cấp từng lần. Linh thảo thì mỗi tháng chúng ta có thể cung cấp cho các người một chút, còn về phần Địa Nguyên pháp khí thì...

Lão giả lắc đầu:

- Loại vật này vô cùng trân quý, tuyệt đối không thể miễn phí biếu tặng, người nói ra cái này thật ra là không có thương lượng gì cả. Nếu như người muốn đem binh tới đánh dẹp thì Tụ Bảo các chúng ta tìm một nơi khác làm ăn là được!

- Thật sự là không thương lượng sao?

Phương Vân lạnh lùng nói.

Cho dù là đan dược trung phẩm, hạ phẩm, hay là pháp khí không nhập lưu thì cũng không là gì đối với Tụ Bảo các cả. Điểm này thì có thể từ chỗ họ cho phép dùng hoàng kim trao đổi là thấy được. Đồng nghĩa mà nói, mấy vật này đối với Phương Vân cũng không có phân lượng, chỉ có Địa Nguyên pháp khí mới có thể hấp dẫn được hắn.

Chân chính mà nói, nếu không phải như không có nắm chắc mười phần thì Phương Vân cũng không phải không nghĩ tới việc thu hoạch nguyên cả cái Tụ Bảo các này, thu hoạch lúc đó chắc chắn sẽ hơn bây giờ rất nhiều. Nhưng mà, hắn cũng biết cái này không hề thực tế, Tụ Bảo các nếu như đã dám làm ăn ở đây thì chắc chắn đã có sự chuẩn bị vạn toàn.

Lão giả khẽ mỉm cười:

- Chuyện gì cũng có vạn nhất, Địa Nguyên pháp khí không phải là không thể đưa được. Nhưng cái này cũng chỉ dành cho những bằng hữu khách khanh đã làm ra nhiều công hiến cho Tụ Bảo các chúng ta! Nếu như Tiểu hầu gia có thể giúp cho Tụ Bảo các chúng ta phát triển hơn thò chúng ta cũng không phải không thể biếu tặng một kiện Địa Nguyên pháp khí! Dĩ nhiên, tiểu hầu gia phải đạt đến Địa Biến cảnh mới được!

Phương Vân cũng biết cái gọi là bằng hữu khách khanh là tương đương với một người đánh thuê miễn phí mà thôi. Dùng một kiện Địa Nguyên pháp khí mượn hơi một cường giả Địa Biến cảnh, đến lúc này thì pháp khí vẫn coi như là ở trong Tụ Bảo các, hơn nữa còn miễn phí kiếm được một người đánh thuê!

“Tụ Bảo các này tính toán cũng thật là hay!”, ánh mắt Phương Vân chuyển động, hắn cũng biết pháp khí cấp bậc Địa Nguyên vô cùng trân quý, Tụ Bảo các chắc chắn không có khả năng tùy tiện đem cho đi, nhưng mà, mọi việc lưu lại một con đường đều tốt cả.

- Chuyện Địa Nguyên pháp khí tạm thời quên đi, mặt khác, ta hi vọng khi mua đồ ở đây thì sẽ được hưởng chiết khấu năm phần!

Phương Vân nói.

Lão giả lắc đầu liên tục:

- Tụ Bảo các có quy củ của Tụ Bảo các, không phải như người nói là được. Giống như bằng hữu khách khanh có thể có cơ hội được một kiện Địa Nguyên pháp khí, đó chính là quy định. Người nếu như muốn được giảm giá thì bản thân ta cũng có thể tặng cho người một cái thẻ khách quý, nếu như mua ở trong Tụ Bảo các thì sẽ được giảm giá, nhưng không được thấp hơn giá trên thẻ khách quý đâu. Đây là quy củ! Nếu nói thương nhân có cách suy nghĩ của thương nhân thì chắc tiểu hầu gia cũng hiểu nỗi khổ riêng của chúng ta!

Phương Vân hơi trầm ngâm, hắn cũng biết đây đã là lần ranh của họ.

- Vậy cũng được.

Phương Vân gật đầu:

- Nhưng mà việc mời sáu vị lão sư đi khỏi Tây Nhị thành thì...chỉ sợ một mình ta làm không được.

Sắc mặt của mấy người nhất thời thay đổi.

- Dĩ nhiên, cũng không phải là không có biện pháp. Thứ nhất, nếu như sau này ta đóng quân ở thành trì khác thì người của các người có thể đi vào làm ăn, thứ hai, các người có thể chờ khoảng ba đến năm năm, khi các vị lão sư đi khỏi thì nơi này sẽ được khôi phục như cũ!

Phương Vân biết mấy vị lão sư ở lại Tây Nhị thành vì mùi vị thương nhân ở đây quá nồng cho nên mới nghĩ đến việc mở lớp giảng dạy ở đây. Đợi sau khi giảng đường vững trãi, bồi dưỡng được lớp nho sinh, tú tài đầu tiên rồi bọn người này cũng lập ra một giảng đường khác thì các vị lão sư sẽ di chuyển sang thành trì khác để tiếp tục truyền bá học vấn Nho gia.

Về việc chủ động mời các vị lão sư ra khỏi Tây Nhị thành là chuyện không thể chút nào. Phương Vân tuyệt đối không thể vì một chút đan dược, pháp khí mà đáp ứng người của Tụ Bảo các được.

Ngay lúc Phương Vân cho rằng lão giả sẽ có phản ứng lại, nhưng không ngờ rằng đối phương lại gật đầu.

- Được rồi.

Lão giả khẽ vuốt cằm:

- Nếu như Phương tướng quân có thể trú đóng ở các thành trì khác, chúng ta cũng rất cao hứng!

Dứt lời, song phương lại thương thảo thêm một chút, sau đó Phương Vân liền dẫn Quân Công Minh rời đi.

- Lục gia, đáp ứng hần như vậy thì chúng ta không khỏi bị lỗ đi?

Phương Vân vừa đi, Thập Tam gia liền từ phía sau màn đi ra.

- Không sao cả. Mục đích mời hần tới đây lần này vốn không phải là nói chuyện tà phái.

Lão giả lạnh nhạt nói:

- Chỉ cần có thể liên hệ với Phương Vân thì sau này sẽ dễ nói chuyện hơn với Tứ Phương hầu. Tứ Phương hầu trấn áp ở Man Hoang, vẫn không đồng ý cho chúng ta mở phân lâu ở biên giới Man Hoang. Tu vi của Tứ Phương hầu sâu không lường được, bên chúng ta không có người nào dám coi thường hần mà lập phân lâu cả! Man Hoang là một cơ hội tốt, nếu như lãng phí đi thì quá uổng!

Thập tam gia nghe vậy liền hiểu ra, lộ ra thần sắc khâm phục:

- Các chủ cao minh, Lục gia cao minh. Là ánh mắt ta thiếu cận rồi.

Tụ Bảo các thu thập tin tức rất nhiều, Thập tam gia cũng hiểu được nhiều thứ. Bên trong Man Hoang thực ra có một tuyệt thế hung thần trấn áp bên trong, chỉ cần dặm chân một phát thì cả bầu trời bên đó cũng phải chấn động lên...nếu không phải bởi vì có tuyệt thế hung thần này thì lấy thực lực của Tứ Phương hầu đã san bằng Man Hoang thành bình địa từ lâu.

Man Hoang tuy là nơi dân chúng ngu muội, đất nghèo hoang vu, nhưng bởi vì có vị Tứ Phương hầu đó trấn áp cho nên các loại pháp khí Nhân Nguyên luôn kéo đến rất nhiều, ngay cả pháp khí Địa Nguyên cũng được luyện chế không ít. Dĩ nhiên pháp khí Thiên Nguyên thì không thể chỉ dựa vào luyện chế là có thể luyện ra!

Mà những pháp khí này thì Tụ Bảo các luôn thêm thuồng trông lấy!

...

Tên mặt đất, tiểu nhị Yên Khuyết lâu cung kính tiễn Phương Vân cùng Quân Công minh ra ngoài.

- Đại nhân, chuyến đi này coi như Quân Công Minh ta được mở rộng tầm mắt! Không ngờ rằng dưới đất Tây Nhị thành còn có ẩn chứa bí mật như vậy!

Quân Công Minh bị gió lạnh thổi qua, cảm khái nói.

- Ừ.

Phương Vân gật đầu, không nói gì cả, mắt lộ ra thần thái suy tư.

- Nhưng mà nói tiếp thì bọn người này cũng thật hào phóng a. Bọn họ rõ ràng là muốn chúng ta mời các vị lão tiên sinh ra chỗ khác, nhưng khi chúng ta không đồng ý thì bọn họ cũng không phản đối gì, vẫn chịu cung ứng đang được cùng pháp khí cho chúng ta!

Quản Công Minh chặc lưỡi nói.

- Không phải là bọn hèn ngu xuẩn, mà là quá tinh ranh!

Phương Vân lắc đầu.

- Đại nhân.

Quản Công Minh sợ run lên:

- Lời này của người là có ý gì?

- Căn bản là bọn họ không có để ý đến chuyện mấy vị lão sư có rời Tây Nhị thành hay không.

Phương Vân ngẩng đầu nói.

- A!

Quản Công Minh lộ ra thần sắc giật mình. Mấy thứ âm mưu quỷ kế này thật ra không phải là sở trường của hắn.

- Ta nói đồng ý thì bọn họ cảm thấy được, mà ta nói không đồng ý thì bọn họ cũng không sao cả. Toan tính của những người này căn bản không phải trên người của ta!

Cái lão giả được gọi là Lục gia này diễn trò cũng quá tốt. Nhưng mà, cách hắn đáp ứng lại quá sáng khoái làm cho người ta có chút nghi ngờ. Hơn nữa, bản thân của việc hợp tác này từ đầu đã có vấn đề.

Phương Vân mặc dù nắm giữ Tây Nhị thành nhưng có lẽ nếu sau này hắn rời đi thì hắn cũng không biết có cái Tụ Bảo các này, không hề biết là ở dưới nền đất Tây Nhị thành còn có chỗ giao dịch khổng lồ như vậy, nhưng những người này hết lần này tới lần khác lại chủ động mời hắn qua.

- Đại nhân, nếu như không phải bọn họ chú ý đến người, thì bọn họ chú ý đến cái gì đây?

Quản Công Minh suy nghĩ một chút, nghi ngờ nói. Hắn vẫn không nghĩ ra trên người của bọn họ có vật gì khiến cho đối phương thích thú.

- Cái này không khó đoán, nếu như bọn họ đã không chú ý đến ta, thì chắc hẳn phải là người có liên quan đến ta! Chỗ dựa lớn nhất của ta chính là triều đình, nhưng nếu triều đình mà biết tình huống ở đây thì chắc chắn sẽ phái đại quân tới đây trấn áp. Hơn nữa, ta cũng chỉ là một sĩ tử cho nên cũng không giúp được cho cái Tụ Bảo các này nhiều, cho nên, chỉ còn có một khả năng mà thôi!

- Là cái gì?

- Man Hoang!

Phương Vân thoáng một cái nhớ tới phụ thân của mình. Cái duy nhất trên người của mình mà có thể để cho Tụ Bảo các chú ý tới, sợ rằng cũng chỉ có vị phụ thân thâm tàng bất lộ kia của mình mà thôi!

Đáng tiếc, vào kiếp trước hắn cũng chỉ sống ở kinh thành, hơn nữa, đối với chuyện xảy ra bên ngoài cũng không quá mức chú ý, cho nên những chuyện phụ thân hắn và Man Hoang cũng không có ấn tượng nhiều lắm.

- Man Hoang?

Quản Công Minh ngạc nhiên, hỏi một câu.

- Đừng nói những thứ này nữa, về phủ đi!

Phương Vân cũng không muốn nói về vấn đề này quá nhiều. Dù sao thì trong chuyện này Tụ Bảo các cũng đã tự đưa mình tới cửa mà không chiếm tiện nghi của họ thì Phương Vân thấy đây là điều không thể. Còn về phần phụ thân thì Phương Vân tin tưởng phụ thân sẽ tin tưởng phán đoán của mình, sẽ không vì mình mà chịu ảnh hưởng!

- Trở về? Chỉ sợ người về không được thôi!

Một âm thanh lạnh như băng từ trên đỉnh đầu truyền đến, từng chữ như là trong kẽ răng phát ra vậy!

Phương Vân ngẩng đầu nhìn lại thì thấy ở trên đỉnh đầu đã có một đám sương mù. Trong sương mù có sấm chớp âm ầm, hơn nữa còn có nhiều loại bùa đang xoay tròn bên trong. Ngay lúc Phương Vân ngẩng đầu thì một bàn chưởng khổng lồ đã từ trên trời giáng xuống.

Bàn tay này vô cùng to lớn, bên trong có vô số đám mây, đại dương, gió, núi, cây hiện lên. Bàn tay này vừa mới hạ xuống thì đã bắt Phương Vân lên bầu trời.

- Không tốt!

Phương Vân chấn động trong lòng, vội vàng hóa thành một con chân long bay ra cố gắng ép cổ sương mù này tán ra. Thực lực hắn hôm nay đã có bốn mươi con phi long lực, vừa hóa thành chân long thì đã có thanh thể kinh người, nhưng vẫn không thoát được.

Quản Công Minh mới nháy mắt một cái thì đã không thấy Phương Vân đâu, trong lòng hơi kinh hãi. Tu vi của hắn không yếu, lập tức bay lên trên không trung, đồng thời quát lên một tiếng lớn, tung ra Vạn Cổ Hung Thú Quyền.

Rống!

Một tiếng gầm thét vang lên, đồng thời có một đầu hung thú khổng lồ hiện hình đánh về phía trước. Đột nhiên trong lúc này có một bàn tay khác lại hiện lên, nhanh chóng đánh tan Vạn Cổ Hung Thú quyền của Quản Công Minh, rồi đè ép Quản Công Minh xuống, trấn áp hắn trên mặt đất.

Ừng ừng!

Đám mây ở trên bầu trời tụ lại, rồi lập tức biến mất không thấy gì nữa.

Cùng một thời gian, bên trong Tây Nhị thành. Bàn Cự Nguyên đang ngồi trên một cái bồ đoàn ở trong phủ Bắc Đẩu quân vương, lặng lẽ ngắm nhìn tinh tượng. Đột nhiên trong lúc này từ đường chân trời có một luồng hơi sắc đi qua, huyết khí trong người Bàn Cự Nguyên hơi sôi trào, lập tức thôi diễn Tử Vi đấu số.

- Phong Lôi môn bị khống chế, Sâm La Vạn Tượng tông xuất thủ! Một kiếp này ta phải xuất thủ rồi!

Thân hình Bàn Cự Nguyên thoáng một cái liền hóa thành một đạo quang mang thoát khỏi nội viện, đuổi theo luồng hơi sắc kia.

.

Thìnhbobo

Đại Chu Hoàng Tộc

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

204. Chương 200: Vạn Tượng Châu. .

Biên

Trên bầu trời, một cỗ hơi vụ cấp tốc bay vút đi. Trong sương mù đó có hai gã đạo nhân trung niên. Sắc mặt hai gã đạo nhân này hồng nhuận như ngọc, trên người mặc áo cà sa bằng tơ lụa cực phẩm, trên áo cà sa có thêu núi, đại dương, mây mù, trời, trăng, lời đình...tất cả đều rất sống động mang theo một cỗ ý cảnh khó lường.

- Thủ phạm hủy Phong Lô môn đã bị bắt. Chúng ta có thể trở về phục mệnh rồi!

Đạo nhân đứng ở phía trước nói, trong tay của hắn còn có cầm một hạt châu lớn cỡ nắm tay, sương mù bốn phía là từ hạt châu này phát ra.

- Phong Lô môn bị hủy chỉ là chuyện nhỏ, nhưng mặt mũi của tông môn lại là chuyện lớn. Lần này trở về, dù thế nào cũng phải rút hồn phách của tên Bình Bắc tướng quân này ra, phong ấn vào pháp khí làm khí linh.

Đạo nhân đứng ở phía sau phụ họa nói. Thân thể người này tuy cực kỳ gầy gò, nhưng lúc nói chuyện lại toát ra một uy áp.

Hai người này, một người tên Vạn Nguyên, một người tên Vạn Thái, đều là người có thiên tư trác tuyệt, nhưng bởi vì trùng kích Địa Biến cảnh thất bại, cho nên từ đệ tử nội môn bị cách chức xuống làm hộ pháp ngoại môn. Lần bắt thủ phạm hủy Phong Lô môn này do hai người xuất thủ.

Hô!

Đang lúc này, sương mù bao quanh bỗng nhiên hơi rung động lên. Sắc mặt hai người khê biến.

- Hồn phách của tên tướng quân này thật mạnh. Ngay cả Vạn Tượng châu cũng chịu không nổi, bên trong tông phái còn có một cái Vạn Tượng bàn thiếu hụt khí linh, lần này trở về đem hồn phách của hắn phong ấn bên trong đó đi.

Vạn Thái trầm giọng nói, vừa nói xong thì đánh một đạo pháp quyết vào trong Vạn Tượng châu, sương mù tức thì ổn định lại không ít.

...

Hô!

Bốn phía đều trống không, Phương Vân phát hiện mình đã rơi vào một đại dương mênh mông. Dưới chân thì sóng gợn nhấp nhô, những cơn sóng này lại là một màu đen, còn ở trên đỉnh đầu thì lại có mây đen. Khắp biển toàn là sương mù.

- Sét đánh!

Một tiếng sấm từ trong mây phát ra, to đến nỗi dường như cả bầu trời và đại dương cũng muốn nứt ra, hai lỗ tai của Phương Vân cũng đau nhói đi.

- Xảy ra chuyện gì đây? Ta rõ ràng đang ở Tây Nhị thành, làm sao đột nhiên lại chạy tới đại dương này rồi?

Phương Vân huyền phù trên không trung, thần sắc có chút không tin được. Đúng lúc này, một cỗ nguy cơ từ dưới biển và trong sương mù truyền đến, Phương Vân cảm giác được có nguy hiểm đang đến gần kề mình.

- Ảo giác, nhất định là ảo giác. Lấy khoảng cách giữa Tây Nhị thành cùng với đại dương thì ta không thể nào nhanh như vậy đã ra tới đây! Nếu như quả thật gặp phải cường giả thì đã trực tiếp dùng một chiêu đánh chết ta, căn bản không thể nào phiền toái đến như vậy!

Ánh mắt Phương Vân lóe lên, rất nhiều ý nghĩ cũng nhanh chóng xẹt qua. Ngay lúc này thì một gợn sóng đánh tới làm cho hơi nước hắt vào chân. Phương Vân lập tức cảm giác được một sự lạnh lẽ, cảm giác vô cùng chân thật, căn bản người ta không thể nào hoài nghi được.

- Sét đánh!

Đang lúc này thì lại có một đạo lôi kinh từ trên trời giáng xuống, trong lôi kinh tràn đầy lực lượng hủy diệt. Phương Vân không chút nào nghi ngờ nếu mình bị đạo lôi kinh này đánh trúng thì mình sẽ chết ngay lập tức!

Thân thể thoáng một cái, Phương Vân lập tức tránh ra. Tia chớp khổng lồ liền đánh vào trên mặt biển, làm ra một cơn sóng cao đến mấy trăm trượng.

Phương Vân còn chưa ổn định tinh thần thì đã thấy một bóng đen như kiếm theo cơn sóng đâm về phía Phương Vân. Trên người bóng đen này phát ra luồng sáng như ẩn như hiện, Phương Vân thấy rõ đây là một con Kiếm Ngư.

Phương Vân đọc sâu hiểu rộng, cũng đã từng đọc được loại cá này qua cuốn ‘Thâm Hải chí’. Loại cá này sống ở trong biển, bởi vì thân thể như thoi đưa giống kiếm cho nên lúc di động thì có tốc độ cực nhanh, nhanh tới mức ngay cả áo giáp cũng có thể xuyên thấu.

Keng!

Trường kiếm lướt lên, Kiếm Ngư hét lên rồi bị chém thành hai nửa, máu văng tung tóe ra, xém chút nữa còn phun lên trên mặt Phương Vân. Hai khúc cá bay ra sau hơn mười trượng rồi mới rơi xuống mặt nước, làm cho nước văng lên.

- Quá thật! Quá thật!

Phương Vân lắc đầu không thôi, hẩn ngẩn đầu nhìn lên. Trong thế giới tự nhiên thì không thể tồn tại được tình huống như vừa rồi, cho dù là lôi kinh hay kiếm ngư đều có xu hướng tấn công hẩn, điều này cho thấy rõ ràng có người đang điều khiển.

- Vạn vật trong thiên nhiên đều không thể nào xuất hiện được tình huống như vậy, có thể làm ra tình cảnh này thì chỉ có pháp khí! Đem trời đất biến thành đại dương, trên trời còn có lôi vân, đây rõ ràng là một loại pháp khí có năng lực thay đổi khí hậu. Trong các tông phái thì cũng chỉ có Sâm La Vạn Tượng tông am hiểu cái này!

Phương Vân suy tư trong đầu một chút, lập tức hiểu được:

- Hiểu rồi, ta giết Phong Lô Tử, phong ấn Phong Lô tán nhân, khống chế Phong Lô môn. Hiện tại, Sâm La Vạn Tượng tông đã phái người tới bắt ta!

Phương Vân từng đọc qua cuốn thời đại cận cổ cho nên cũng biết Sâm La Vạn Tượng tông là một đại phái. Triều đình tuy có thể lực hùng mạnh, nhưng có vài tông phái lớn cũng không e ngại triều đình chút nào.

Phương Vân một khi đã hiểu mình bị bắt vào trong pháp khí thì lập tức trong lòng yên ổn hơn. Giơ tay phải lên, Phương Vân dùng kiếm thay đao, đánh ra Luân Hồi đao pháp.

Ầm!

Ba đao kiếm khí dài mấy ngàn trượng đánh xuống làm cho biển nổi lên gợn sóng cao đến mấy trăm trượng. Đao pháp của Phương Vân liên miên không dứt, vừa đánh ra thức thứ nhất liền đánh ra thức thứ hai, rồi thức thứ ba. Đao khí nặng như núi, mệnh môn cuộn cuộn như nhật nguyệt đánh ra khắp nơi.

Cả không gian cũng bởi vì những luồng đao khí này mà nổi lên sóng to gió lớn. Gợn sóng bị đánh lên cao, ngay cả mây trên bầu trời cũng bị xé tan, từng cơn sóng lớn hiện lên, cả không gian chấn động không thôi.

Hí!

Bỗng nhiên trong lúc này có một tiếng thét dài, một bóng đen to lớn từ dưới mặt biển hiện lên. Cái miệng rộng vừa mở ra thì lập tức cuồng phong gào thét, một cỗ hấp lực khổng lồ liền muốn đem Phương Vân nuốt vào bên trong.

- Long Kinh! Thượng cổ Long Kinh!

Phương Vân khê biến sắc. Cái bóng đen khổng lồ này cũng phải ngang một cái thành trì, Phương Vân ở trên không trung còn không bằng một cái răng của nó.

- Hừ!

Phương Vân hừ lạnh một tiếng, lập tức không tránh mà nương theo hấp lực đó xông vào bên trong Long Kinh. Ngay lúc sắp vào miệng Long Kinh thì Phương Vân liền thi triển thức thứ ba của Luân Hồi đao pháp – Nhật Nguyệt Luân Hồi đao.

Ầm!

Một cổ đao khí bá đao liền xâm nhập vào bên trong bụng Long Kinh. Bên trong đao khí còn ẩn hiện hình dáng của Nhật Nguyệt. Phương Vân đứng ở bên một cái răng trắng nõn của Long Kinh, dùng đao khí quấy vào. Chỉ nghe cách một tiếng, huyết nhục trong cơ thể Long Kinh lập tức bị xé tan, một cổ đao khí từ trên đỉnh đầu của Long Kinh phóng lên cao, sau đó thì cái đầu của Long Kinh liền bị xé toang ra một mảnh nhỏ. Long Kinh bị đau, lập tức chìm vào trong biển sâu.

Thân thể Phương Vân phóng lên cao huyền phù giữa không trung, nhìn lướt qua không trung. Long Kinh lúc này dường như đã lặn sâu xuống trong đại dương.

Nội đan Long Kinh có thể gia tăng thêm ít nhất hai mươi con phi long lực, mà thực lực bản thân Long Kinh lại vượt xa hai mươi con phi long lực. Lực lượng của Phương Vân tuy đáng sợ, nhưng đối với thân thể cao lớn của Long Kinh thì cũng không tạo ra thương thế quá lớn.

Phịch!

Không khí nổ vang, một cái đuôi to lớn từ dưới biển ngay nơi Long Kinh ngã xuống đánh về phía Phương Vân. Phương Vân thấy vậy liền di động, tránh thoát một chiêu này.

Cái đuôi khổng lồ Long Kinh nặng nề đánh xuống biển tạo nên một cơn sóng cao đến mấy ngàn trượng. Phương Vân đứng ở trên bầu trời, tuy đang quan sát cảnh tượng nhưng trong lòng lại có suy nghĩ khác.

- Long Kinh thượng cổ sớm đã bị diệt sạch, nhưng lại xuất hiện ở nơi này. Không nghi ngờ gì nữa, hết thấy chỉ là ảo giác mà thôi, thậm chí ba đao mà ta phát ra cũng chỉ là đao khí. Nếu không không thể nào có việc như đánh về hư không như vậy.

Trong đầu Phương Vân hiện lên vô số ý niệm, một lát sau, ánh mắt của hắn hơi giật giật:

- Kịch pháp khí này lại lấy hồn phách của ta phong ấn vào bên trong!

Vừa nghĩ ra ý này, Phương Vân lập tức cả kinh trong lòng. Một cái pháp khí thật là hay, lại trực tiếp hút lấy hồn phách của người khác. Vừa nghĩ như vậy, Phương Vân liền bỏ đi ý nghĩ vọng động.

- Hết thấy cũng chỉ là ảo giác, ta phải mau chóng trở lại thân thể của mình!

Phương Vân vừa mới sinh ra ý nghĩ này thì không gian lập tức sinh ra cảm ứng. Chỉ nghe tiếng nổ ầm ầm vang lên, trên bầu trời xuất hiện vô số khe hở, còn con Long Kinh trong hải dương lại vỡ vụn trong nháy mắt, hóa thành vô số mảnh nhỏ.

- Không tốt! Tên Phương Vân này lại có thể phá tan ảo cảnh!

Vạn Nguyên cảm giác được Vạn Tượng châu đang run lên, sắc mặt đại biến.

- Đổi lại ảo cảnh, dùng huyền tượng đánh bị thương hồn phách của hắn!

Vạn Thái trầm giọng nói. Vừa nói xong thì hai người đồng thời bấm pháp quyết, không ngừng đánh vào bên trong Vạn Tượng châu từng đạo pháp quyết. Hai người vừa làm cái này thì bên trong Vạn Tượng châu lập tức phát sinh vô số biến hóa.

Cả hư không bị vỡ vụn, rồi Phương Vân phát hiện thấy mình đang bị vây trong một hư không khác. Đột nhiên một tiếng ngâm nga rung trời, một con thiên long khổng lồ xuất hiện, quanh thân toàn là lửa đánh tới Phương Vân.

- Hừ!

Phương Vân cười lạnh một tiếng. Nếu như đã biết mọi vật hết thấy chỉ là ảo giác thì hắn còn e ngại gì nữa. Nhanh chóng biến hóa, Phương Vân biến thành một con cự long khổng lồ hơn, miệng há rộng một cái liền nuốt lấy con thiên long này. Sau đó quay trở lại thân người.

- Chết!

Lúc này bỗng nhiên xuất hiện một kim giáp thần linh cao lớn, thân cao vạn trượng, đỉnh thiên lập địa đứng trong hư không. Trong tay kim giáp thần linh cầm một cự phủ rồi găm thét lên đánh về Phương Vân. Phương Vân lắc đầu, đưa một ngón tay chỉ về phía kim giáp thần linh, ngực của pho tượng thần linh khổng lồ này lập tức bị toát ra rồi nhanh chóng phân tán đi.

- Tại sao lại như vậy! Sao hẳn lại có thể điều khiển ảo cảnh?

Vạn Nguyên, Vạn Thái cảm nhận được động tĩnh bên trong Vạn Tượng châu thì nhất thời rung lên, mặt biến sắc không thôi.

Vì bên trong Vạn Tượng châu đều là hư ảo, cho nên trên lý luận mà nói thì những võ giả khác cũng có thể điều khiển huyền tượng ở bên trong, nhưng muốn làm việc này thì cần phải có một lực lượng tinh thần vô cùng khổng lồ, nếu không chuẩn bị tốt thì sẽ bị hồn phi phách tán. Không chỉ như thế, nếu muốn huyền tượng ra bên trong Vạn Tượng châu thì cần phải có một lực lượng ý chí vô cùng cường đại, nếu không thì sẽ bị vạn chí yêu ma xâm nhập vào, lúc đó bản thân võ giả sẽ bị chết đi.

Tâm của hai người khê động, đang định đánh vào bên trong Vạn Tượng châu mấy đạo pháp quyết để ổn định trận pháp bên trong, thì đột nhiên có một âm thanh lạnh như băng từ phía trước truyền đến:

- Đã trễ thế này, hai vị cần gì gấp gáp lên đường như vậy, không ngại dừng lại nghỉ một chút đi.

Âm thanh vừa phát ra thì một gã đạo nhân người mặc đạo y chư thiên tinh tượng, đầu đội tử quan đứng ở phía trước hai người. Người này tuy lẳng lặng đứng đó, nhưng lại toát ra một khí tức như các ngôi sao huyền bí ở trên trời.

.

Thinhbobo

Đại Chu Hoàng Tộc

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

205. Chương 201: Phá Châu Ra.

Biên

Bắc Đẩu quân vương Bằng Cự Nguyên, người tới đây làm gì?

Con người Vạn Nguyên co lại, lạnh giọng quát lên. Tình huống bên trong Tây Nhị thành bọn họ vô cùng hiểu rõ, hơn nữa họ cũng đã từng đọc qua Thanh Niên Tài Tuấn Bảng nên cũng biết vị đạo nhân trước mắt này.

- Người ở trong Vạn Tượng châu này là bạn tốt tại hạ, mong hai vị giơ cao đánh khẽ, thả người bạn này ra! Bằng Cự Nguyên lạnh nhạt nói.

- Hừ!

Vạn Nguyên cười lạnh một tiếng.

- Bằng Cự Nguyên, đừng tưởng rằng người được đạo thống của Bắc Đẩu tinh cung là đã thành một phái. Hơn nữa ba nghìn tông phái thượng cổ sớm đã bị diệt sạch, người mới chỉ nhận được đạo thống của Bắc Đẩu tinh cung mà dám ở trước mặt chúng ta vuốt mũi? Thật không biết sống chết!

-Tại hạ đã sớm nói, người bị phong ấn trong Vạn Tượng châu này là bạn tốt của tại hạ, không có liên quan gì đến đạo thống tông phái cả! Hai vị hãy thả hẳn ra trước đi!

Bằng Cự Nguyên tiến lên một bước, bộ dáng thông dong nhàn nhã nói ra.

- Bằng Cự Nguyên, nếu như những người khác thì thôi. Nhưng người này lại diệt Phong Lô môn do Sâm La Vạn Tượng tông chúng ta xây ở Tây Nhị thành. Trong tông đã có lệnh phải mang hẳn về, nếu như người còn ngăn trở thì ta sẽ bắt người luôn!

Vạn Thái trầm giọng nói.

- Không cần nói nhiều với hắn. Chỉ có ba mươi lăm con phi long lực mà cho rằng muốn làm gì thì làm ư!

Âm thanh vừa phát ra thì Vạn Nguyên liền phun một ngụm tinh khí vào trong Vạn Tượng châu để ổn định sự biến hóa trong đó. Đồng thời tâm niệm vừa động, Vạn Tượng châu lập tức bị khu động. Chỉ thấy có một bàn tay khổng lồ biến thành núi, mây, biển, gió, lôi điện hướng Bắc Đẩu quân vương mà tới.

Bàn tay Bàn Cự Nguyên phát một cái, một cái pháp khí hình vòng tròn từ trong ngực bay ra. Trên bên mặt của cái hình tròn này có mười hai cái ô vuông, còn có vô số ngôi sao ở bên cạnh tập thành mười hai cái văn tự bùa cổ xưa.

Oong!

Ngón tay của Bàn Cự Nguyên khẽ điểm, cái pháp khí này lập tức phát ra ánh sáng khắp nơi. Chung quanh Bàn Cự Nguyên lúc này xuất hiện mười hai điểm sáng hơi mờ ảo, bên cạnh còn có vô số ngôi sao.

Ầm!

Bàn tay xám màu tro do Vạn Tượng châu hóa ra khi còn cách Bàn Cự Nguyên khoảng ba trượng thì lập tức ngừng lại. Vô số hư ảnh ngôi sao ở bên ngoài khẽ chấn động một cái rồi chấn nát bàn tay to này.

- Mệnh Bàn Thập Nhị Cách!

Vạn Nguyên, Vạn Thái kinh hô một tiếng, lập tức nhận ra cái pháp khí này của Bắc Đẩu tinh cung. Cái pháp khí này không chỉ có thể thôi diễn Tử Vi đẩu số mà còn là một chí bảo có năng lực công kích cùng phòng ngự.

- Bàn Cự Nguyên, xem ra ngươi muốn đối nghịch với Sâm La Vạn Tượng tông chúng ta rồi!

Thần sắc Vạn Nguyên âm trầm, lạnh giọng quát lên.

- Ta nói rồi, các ngươi nhốt bạn của ta, ta chỉ vì bạn mà xuất thủ!

Bàn Cự Nguyên lại nói, vừa nói vừa tiến thêm một bước.

- Không biết sống chết!

Hai người giậm quát một tiếng, đồng thời hóa thành một cỗ khói đen cuộn cuộn, một trái một phải giáp công tới Bàn Cự Nguyên. Chỉ nghe rống một tiếng, trong hai luồng khói đen chia ra bay ra một bàn tay màu đen khổng lồ cùng một khuôn mặt ma thần cùng đánh tới Bàn Cự Nguyên.

- Ha ha.

Bàn Cự Nguyên nhẹ giọng cười một tiếng, đứng đó chấp tay. Tay áo của hắn khẽ run lên thì bên cạnh đã xuất hiện vô số ngôi sao tinh tượng lượn lờ chung quanh. Hai người Vạn Thái, Vạn Nguyên vừa mới tấn công vào thì lập tức đã cảm giác thân mình như đang ở giữa một cái xoáy nước vô cùng lớn. Quanh ảnh ở trước hơi biến ảo, chờ sau khi phục hồi tinh thần lại thì mới phát hiện công kích của hai người đã bị đối phương hóa giải.

Ầm!

Gương mặt khổng lồ cùng bàn tay đều đồng thời tiêu tán. Vạn Nguyên, Vạn Thái cùng hừ một tiếng rồi thối lui. Ánh mắt nhìn Bàn Cự Nguyên gắt gao.

- Bắc Đẩu tinh cung quả nhiên lợi hại!

Hai người có thể nhận ra chiêu mà Bàn Cự Nguyên vừa xuất ra chính là bí pháp Di Tinh Hoán Đẩu của Bắc Đẩu tinh cung. Hai người cũng chỉ mới bước nửa chân vào Địa Biến cảnh, thực lực tuy mạnh hơn Bàn Cự Nguyên, nhưng khi đứng trước Di Tinh Hoán Đẩu thì cũng không thể làm gì.

- Di Tinh Hoán Đẩu phải mượn lực công kích của chúng ta thì mới phát huy ra được tác dụng, đừng để ý đến hắn nữa, chúng ta mau trở về tông!

Vạn Thái trầm giọng nói.

Trong mười vạn tông phái thượng cổ thì Bắc Đẩu tinh cung thuộc về những đại tông phái có thực lực mạnh nhất, thuộc về tông phái cấp lãnh cho nên sự ảo diệu trong đó vô cùng vô tận. Trong lòng hai người Vạn Thái biết rõ nếu cứ dây dưa nữa thì cũng không có kết quả gì cả. Bàn Cự Nguyên chỉ có ba mươi lăm con

phi long lực, so với hai người kém hơn rất nhiều, công kích của hắn cũng không có uy hiếp gì, vậy thì cách làm hay nhất bây giờ là không để ý tới hắn, trực tiếp về tông môn.

- Ủ!

Vạn Nguyên gật đầu, cũng không muốn ở lại nơi này. Thân hình hai người khẽ động, lập tức vòng qua Bàn Cự Nguyên rồi đi.

Bàn Cự Nguyên lắc đầu, nếu như bí pháp của Bắc Đẩu tinh cung chỉ có như vậy thì làm gì có tư cách là một trong những đại tông phái đứng đầu của ba nghìn đại tông phái, mười vạn tông phái lớn nhỏ khác ở thượng cổ khác chứ.

(Chỗ này phải giải thích một chút: Thời thượng cổ có hơn mười vạn tông phái lớn nhỏ, trong đó lại có ba nghìn tông phái được xưng là đại tông phái, còn Bắc Đẩu tinh cung lại thuộc một trong những đại tông phái mạnh nhất.)

Hô!

Thân hình thoáng một cái, Bàn Cự Nguyên lập tức nhảy vào giữa hai người, hai người thấy thế thì liền phân thành hai chưởng tấn công vào Bàn Cự Nguyên. Chỉ nghe ầm một tiếng, nhưng rõ ràng là hai người tung chưởng đánh Bàn Cự Nguyên, nhưng lại biến thành hai người đánh nhau, lẫn nhau tấn công đối phương. Một chưởng này làm cho khí lãng quay cuồng, khí huyết của hai người cũng sôi trào lên, hơi bị thương nhẹ.

- Tách ra!

Vạn Thái quát lên, âm thanh vừa phát ra thì hai người cũng tách ra hai bên.

Bàn Cự Nguyên hơi do dự một chút, cuối cùng vẫn chọn Vạn Nguyên trên người có Vạn Tượng châu.

Ầm!

Bàn Cự Nguyên tung ra một chưởng, làm cho Vạn Nguyên phải tung chưởng ra đối kháng. Song chưởng tương giao, nội lực Vạn Nguyên nhất thời như đá chìm đáy biển, giống như là chảy vào trong cơ thể Bàn Cự Nguyên vậy. Trong nháy mắt, nội lực của Bàn Cự Nguyên tăng lên mãnh liệt rồi đánh vào trong cơ thể Vạn Nguyên.

Ầm Ầm Ầm!

Vạn Nguyên lui liền về sau đến năm bước! Lực lượng của hắn rõ ràng mạnh hơn Bàn Cự Nguyên nhưng không bao giờ đánh được. Chưởng lực không đủ thương được Bàn Cự Nguyên thì không nói đi, nhưng lại bị hắn dịch chuyển đánh lại chính mình.

- Đạo hữu, đi đâu đấy, cứ để lại Vạn Tượng châu rồi nói sau!

Thần sắc Vạn Nguyên biến ảo, rồi lại rơi vào trong khổ đấu với Bàn Cự Nguyên. Giao thủ xong thì khí huyết lại sôi trào, bị Bàn Cự Nguyên bức lui tới năm sáu bước.

- Ghê tởm, nếu như không phải ta đánh sâu vào Địa Biến cảnh thất bại, bảy mươi hai huyết địa sát bị phá hủy hết năm mươi sáu cái thì hôm nay cũng không tới phiên một Bắc Đẩu quân vương lộng hí!

Vạn Nguyên cực kỳ buồn bực. Hắn có một thực lực cường đại, nhưng lại không thể đánh ra được. Càng xuất thủ nặng thì mình càng bị thương nặng hơn, cứ đánh như vậy thì cho dù là ai cũng không thể chịu được.

- Vạn Nguyên, ngươi đi đi. Để ta giữ hắn!

Ánh mắt Vạn Thái chuyển động, đột nhiên quay đầu lại đánh tới Bàn Cự Nguyên!

- Đạo hữu, cứ lui lại đi!

Tay áo Bàn Cự Nguyên rung lên. Vạn Thái ngay lập tức cảm thấy hoa mắt cả lên, lập tức thối lui ra sau hơn mười trượng.

- Tuyệt học Bắc Đẩu tinh cung lại lợi hại như vậy sao!

Vạn Thái thầm run sợ trong lòng. Tuyệt học Di Tinh Hoán Đẩu lúc này đã phát huy ra tác dụng cực lớn. Nhưng vì Vạn Thái đánh một lần, Vạn Nguyên lập tức tranh thủ thời gian kéo dài khoảng cách ra với Bàn Cự Nguyên!

- Lui!

Vạn Nguyên lui ra sau hơn mười trượng, đột nhiên cắn răng một cái, lấy ra một cái pháp khí hình quả táo, sau đó há mồm phun ra một búng máu. Cái pháp khí hình quả táo này sau khi nhận được búng máu thì bỗng nhiên phát ra tiếng kêu của kinh ngư, sau đó chỉ trong nháy mắt đã hóa thành một cái quang thuyền!

- Sư huynh, đi lên!

Vạn Nguyên tay bấm miệng niệm chú, khu động quang thuyền, hóa thành một đạo cầu vòng, rồi đón lấy Vạn Thái nhảy lên. Tay áo run lên, chuẩn bị phá không rời đi.

- Quang thuyền đi động!

Sắc mặt Bàn Cự Nguyên hơi đổi, loại thuyền phi hành này so với việc võ giả bay đi còn mau hơn rất nhiều. Trong nội cung của Bắc Đẩu tinh cung không phải là không có loại thuyền này nhưng nó được giấu sâu trong Bắc Đẩu tinh cung, thực lực của Bàn Cự Nguyên còn yếu cho nên không thể lấy ra được.

Mắt thấy hai người chuẩn bị phá không rời đi, đột nhiên trong lúc này từ trong hư không truyền đến một tiếng quát.

Uống!

Trên quang thuyền, Vạn Cự Châu trong tay Vạn Nguyên bỗng nhiên dao động. Trong nháy mắt một đạo đao khí đã phá tan Vạn Tượng châu xông thẳng lên bầu trời, sau đạo đao khí đó lại có một thân ảnh bay vút ra. Đây chính là Phương Vân mượn lúc Vạn Nguyên, Vạn Thái giao thủ với Bàn Cự Nguyên liền bài trừ ảo ảnh bên trong Vạn Tượng châu, hồn phách trở về cơ thể, sau đó thi triển Luân Hồi đao pháp phá châu mà ra.

- Không tốt, Vạn Tượng châu!

Vạn Nguyên kinh hô một tiếng, đây là Nhân cấp khí, vật này cùng với hai người tâm khí tương liên, nay bị một đạo của Phương Vân bổ ra, hai người lập tức bị tổn thương nguyên khí.

Lê-eeee-eezz!!!!

Vạn Tượng châu bị đao khí của Phương Vân phá vỡ một vết rách, lập tức phát ra tiếng kêu chói tai.

Vạn Nguyên, Vạn Thái lập tức đánh ra từng đạo bí quyết, trấn an khí linh.

- Thì ra là hai người các ngươi âm toán ta!

Phương Vân huyền phù trong không trung, hơi thở mỗi lúc một tăng cao. Chân mày hấn giương lên, không nói hai lời liền lập tức đánh ra thức thứ ba của Luân Hồi đao pháp, Nhật Nguyệt Luân Hồi đao. Một đao này vừa đưa lên thì lập tức đao khí phóng thẳng lên cao, trong đao khí còn thấp thoáng có bóng hình của nhật nguyệt.

Vạn Nguyên, Vạn Thái mặc dù đánh sâu vào Địa Biến cảnh thất bại, nhưng thực lực vẫn vượt qua Bàn Cự Nguyên, có khoảng bốn mươi con phi long lực. Nhưng Phương Vân vừa ra tay thì lại khác trước rồi, bản thân hắn cũng có đến bốn mươi con phi long lực, hơn nữa còn có Luân Hồi đao pháp vô cùng bá đạo. Một đao này vừa chém xuống thì lập tức có khí thể đánh vỡ cả núi sông, ngay cả Vạn Thái, Vạn Nguyên biến sắc.

- Đồng loạt ra tay!

Hai người liền thủ đồng thời phát ra một chưởng. Chỉ thấy có một luồng kinh khí màu xám tro xông thẳng lên trời, kinh khí như trường giang đại hà, càng lúc càng mênh mông. Ầm một tiếng, cả đao khí cùng chưởng lực đều tiêu tán đi.

Quang ảnh trong hư không chợt lóe lên, Vạn Nguyên và Vạn Thái ngồi trên quang thuyền hóa thành vạn cầu vòng đi mất.

- Phương Vân, người hủy Phong Lô môn của ta, lại phá hư Vạn Tượng châu, chúng ta sẽ còn tới tìm người. Âm thanh nghiêng rặng, nghiêng lợi của hai người từ xa truyền đến.

- Đáng tiếc, để cho hai người này chạy thoát rồi!

Phương Vân nhìn hai người bỏ chạy mà có chút tiếc nuối, nói ra. Tốc độ quang thuyền của hai người quá nhanh, nếu không lấy tác phong của Phương Vân thì nhất định sẽ không bỏ qua, làm sao cũng phải lấy Vạn Tượng châu của hai người để lấy lời.

- Bàng huynh!

Phương Vân phục hồi tinh thần lại, lập tức thấy đứng Bàng Cự Nguyên ở cách đó không xa.

Bàng Cự Nguyên cười cười:

- Đi ra là tốt rồi

- Đa tạ Bàng huynh kiểm chế bọn họ, nếu như không phải là người, sợ rằng, ta còn nhất thời phá không được châu này!

Phương Vân nói.

Hai người nói chuyện một hồi rồi đáp xuống phủ của Bàng Cự Nguyên lại.

.

Thinhbobo

Đại Chu Hoàng Tộc

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

206. Chương 202: Nhân Tài Mới Nổi

Biên

Ở trong phủ đệ của Bàng Cự Nguyên, Bàng Cự Nguyên lấy ra một bộ bàn ghế màu đỏ cùng với hai cái bồ đoàn, hai người ngồi đối diện nhau.

- Cái gì? Vạn Tượng châu?

Phương Vân kinh ngạc nói.

- Ừ.

Bàng Cự Nguyên khẽ nói:

- Vạn Tượng châu của hai người này chỉ là một kiện Nhân Nguyên pháp khí, cho nên không có khả năng bắt hồn phách của người lại hần. Ta đoán cái Vạn Tượng châu này hần là chỉ đem một phách trong bảy phách của người cuốn vào trong đó thôi!

Phương Vân nghe thế thì im lặng, như đang suy nghĩ điều gì đó.

- Nhưng mà, có thể như người thì lại cực ít, lấy bất biến ứng vạn biến, phá tan tầng tầng ảo cảnh của Vạn Tượng châu thì vô cùng ít ỏi. Nếu như muốn bài trừ ảo cảnh của Vạn Tượng châu như thế thì lực ý chí phải vô cùng kiên định mới được.

Bàng Cự Nguyên vừa nói mà trong mắt hần cũng hiện lên sự khâm phục. Hần tự hỏi nếu đổi là mình, nếu như không có Mệnh Bàn Thập Nhị Cung thì chỉ sợ cũng bó tay chịu trôi, chìm nổi trong Vạn Tượng châu đó.

Phương Vân khoát tay áo, cũng không muốn nhiều lời hơn ở vấn đề này.

- Sau khi ta tiến vào Tây Nhị thành thì liền phá hủy Phong Lô môn cùng Cửu Khúc phái. Sâm La Vạn Tượng Tông sau lưng Phong Lô môn đã ra mặt rồi, Cửu Khúc phái thì sợ sáu đại nho triều đình trấn giữ

bên trong thành nên cũng không dám ra mặt. Nhưng nếu như ta mà ra khỏi thành thì sợ rằng người của Ma Tông sớm muộn gì cũng tới tìm ta.

Phương Vân nói.

Bàng Cự Nguyên trầm mặc không nói, một lát sau, nói:

- Người nếu rời khỏi Tây Nhị thành quả thật phải đề phòng Ma Tông. Tông phái này so với Sâm La Vạn Tượng tông còn mạnh hơn. Mà trong tông phái này cũng xuất hiện một tân tú, đó chính là Phong Thái Thương, tuy tuổi còn trẻ mà đã đạt đến Thiên Tượng cảnh, cũng giống như Anh Vũ hầu Dương Hoàng của triều đình các người, đều thuộc về dạng người kinh tài tuyệt diệu. Nếu như người gặp phải người này thì phải cẩn thận!

Nhớ tới nhân tài mới nổi của ma đạo này, Bàng Cự Nguyên cũng không khỏi lộ ra thần sắc khâm phục. Tuổi tác của vị Phong Thái Thương này cũng không lớn hơn hẳn lắm, nhưng bàn về tu vi thì lại vượt xa hẳn.

- Phong Thái Thương.

Phương Vân đang nhớ lại vị tuyệt thế cường giả tóc nửa đen nửa trắng trong Bắc Minh động phủ. Cái khí phách đó giống như cả trời đất cũng phải muốn gào thét dưới chân hắn.

Phương Vân trong lòng vừa động, lập tức nói:

- Bàng huynh dường như đối với các người của tông phái rất tinh tường. Không biết có thể nói cho ta một chút không, để sau này có gặp phải còn tránh ra một chút.

Bàng Cự Nguyên cười cười:

- Những người này nếu có thể thì đừng gặp thì hơn. Nói thật ra, thì tồn tại của những người này chính là gây cho người khác cảm giác tự ti.

- Tên Phong Thái Thương này trước kia từng là tạp dịch của Ma Tông, cũng chịu khổ không ít đâu. Sau đó, lúc hắn hiển lộ tài năng thì liền giết toàn bộ những người từng khi dễ hắn, sau khi đến Tinh Phách cảnh thì lại thất bại trong lúc đánh sâu vào Địa Biến cảnh. Ma Tông lúc này cho rằng hắn đã là phế vật, mới ném hắn vào trong Vạn Ma Động. Không ngờ rằng hắn lại nghịch thiên chém giết từ trong Vạn Ma Động đi ra ngoài, hơn nữa còn lần thứ hai thành công đánh sâu vào Địa Biến cảnh. Vốn tóc của hắn màu đen, nhưng nghe nói sau khi từ trong Vạn Ma Động đi ra ngoài thì lại biến thành nửa trắng nửa đen. Sau này nếu như người gặp phải người nào có tóc nửa trắng nửa đen thì phải coi chừng!

- Thì ra là như vậy!

Phương Vân giờ mới hiểu được cái đầu nửa trắng nửa đen của Phong Thái Thương là do đâu!

- Không nghĩ tới nhân vật như vậy mà lại thất bại khi trùng kích Địa Biến cảnh. Nhưng mà điều này cũng nói lên những người như vậy không những có thiên phú trác tuyệt mà ý chí cũng phải vượt xa thường nhân mới được. Ma Tông là một đại phái rồi, nếu đã phán định một người là phế vật thì nhất định sẽ không sai, nhưng Phong Thái Thương lại lần nữa bò dậy, một lần nữa tiến vào Địa Biến cảnh, ý chí thật là đáng sợ.

- Đứng đầu các cao thủ mới nổi của ma đạo là Phong Thái Thương, vậy còn đạo môn thì sao?

Phương Vân tiếp tục hỏi.

- Nhân tài mới xuất hiện của đạo môn là Quân Niệm Sinh, là đệ tử Thái Tổ phái. Người này không hề giống với Phong Thái Thương, xét về tuổi thì Quân Niệm Sinh còn thua Phong Thái Thương, nhưng xét về tu vi thì lại hơn một bậc. Nghe nói người này vừa mới ra đời thì đã mang đại khí vận, một đường xuôi gió được làm đệ tử của đệ nhất phái đạo môn, rồi làm đệ tử của đệ nhất cao thủ Liễu Đạo! Thậm chí trong các tông phái còn có lời đồn đãi là không ít nữ đệ tử đã coi người này là người trong mộng của mình.

Bàng Cự Nguyên nói đến đây, lắc đầu cười một tiếng, hiển nhiên cảm thấy mình đã đi quá xa vấn đề.

Đối với cái tên Quân Niệm Sinh này, Phương Vân cũng có chút ấn tượng. Ngày mà Phong Thái Thương tiến vào trong động phủ Bắc minh đã từng nói lên tên người này, nhưng Quân Niệm Sinh này cũng chưa từng xuất hiện.

- Đệ nhất cao thủ Ma Tông là Phong Thái Thương, đệ nhất cao thủ của Đạo Môn là Quân Niệm Sinh, đệ nhất cao thủ của triều đình Đại Chu các người là Dương Hoàng, ba người này đều là người có tài thể tuyệt diệu, cũng là nhân tài mới xuất hiện có đại khí vận.

Bàng Cự Nguyên nói.

Mặc dù đối với Dương Hoàng không có hảo cảm gì, nhưng Phương Vân cũng không thể không thừa nhận thực lực của Dương Hoàng, cùng với Phong Thái Thương và Quân Niệm Sinh có thể coi thường được!

“Hai mươi lăm tuổi đạt đến Thiên Tượng cảnh! Ta cùng hãn quả thật còn có chênh lệch rất lớn!” Phương Vân thầm nghĩ trong lòng, đột nhiên cảm thấy có áp lực vô cùng. Phụ thân Tứ Phương hầu bồng nhiên hiển lộ ra thực lực cường đại chỉ là chuyện ngoài ý muốn, người cũng không thể nào che chở mình suốt được, chỉ có thực lực của bản thân mới là chỗ dựa chân chính nhất.”

“Mười năm, ta cũng không tin lấy năng lực của ta mà trong vòng mười năm không thể đạt đến Thiên Tượng cảnh!” Trong lòng Phương Vân dâng lên một cổ dực vọng mãnh liệt, cổ dực vọng đối với lực lượng.

Hai người lại tiếp tục hàn huyên thêm một hồi. Sau khi đàm luận với Bàng Cự Nguyên một hồi, nhất thời Phương Vân cảm thấy tai mắt của mình dường như mở rộng ra, đối với chuyện của các tông phái cũng có hiểu biết hơn.

- Bàng huynh, lần này cảm tạ người đã ra tay giúp đỡ. Ngày sau ta sẽ tương báo!

Đợi đến khi trời gần sáng, Phương Vân đứng dậy chấp tay cáo từ! Sau khi ra khỏi phủ của Bắc Đẩu quân vương, Phương Vân liền đi về phủ tướng quân!

Trong nháy mắt lại trôi qua năm ngày. Trong một cái tửu điểm ở Tây Nhị thành...

Lâm Hà Phách dẫn theo hai tên võ tướng ngồi trong phòng kiểm kê thu hoạch lần này.

- Đại nhân, kiểm kê xong rồi. Sau khi hầu gia chở đan dược hải tộc thu được tới đây thì chúng ta lần này đổi được tám trăm bình đan dược thượng phẩm!

Một tên võ tướng hưng phấn nói.

- Đúng a, lần này thu hoạch lớn rồi. Anh Vũ hầu phủ chúng ta sẽ càng có nhiều cường giả Thoát Thai cảnh nữa!

Một người võ tướng khác nói.

- Ủ, thu thập đồ cho xong đi, chúng ta chuẩn bị lên đường!

Lâm Hà Phách nói.

Hai tên phó tướng lập tức lấy ra một túi gấm, lấy hết toàn bộ bình sứ xếp như núi trên bàn bỏ vào trong đó. Cái túi gấm nho nhỏ chỉ có vài thước vuông, nhưng lại như một cái động không đáy, tất cả bình sứ đều được bỏ vào trong đó hết. Hơn nữa, không có phồng lên chút nào.

- Đi thôi!

Hai người phó tướng lập tức đưa túi gấm cho Lâm Hà Phách. Lâm Hà Phách sau khi nhận lấy liền bỏ ở ngay hông, sau đó ba người cải trang mặc dân phục đi ra khỏi khách sạn.

- Rời thành, đi tới Lạc thành!

Lâm Hà Phách ném ra mấy mai tiền Tam Hoàng, sau đó ba người liền lên xe ngựa!

- Đại nhân, chúng ta trực tiếp bay ra khỏi thành là được, sao phải mượn xe ngựa làm gì?

Một tên võ tướng hỏi.

- Phương Vân xảo trá như hồ ly. Ta không dám xác định Phương Vân có hay không phát hiện ra chúng ta lúc ở Tụ Bảo các. Hiện tại tất cả Tây Nhị thành đều ở trong tay của hắn, hơn nữa thực lực của Phương Vân còn tăng lên. Mấy ngày hôm trước ta có nghe nói Phương Vân bị Sâm La Vạn Tượng tông bắt giữ, kết

quả là Bắc Đẩu quân vương Bàn Cự Nguyên lại ra tay cứu hần. Một Bàn Cự Nguyên cùng với Phương Vân, còn có những cao thủ khác nữa, chúng ta không phải là đối thủ. Hết thấy cẩn thận thì hơn!

Lâm Hà Phách nói.

- Đại nhân nói có lý!

Hai tên võ tướng nghe thế có chút hiểu được việc lẫn vào thương nhân rồi rời đi Tây Nhị thành lúc này đúng là phương pháp bí mật tốt nhất.

Xe ngựa sau khi rời khỏi Tây Nhị thành liền theo hướng đông mà đi. Mà xe ngựa vừa rời khỏi thì lập tức có mấy thương nhân đi đến phủ tướng quân.

- Đại nhân, mấy người mà người muốn chúng ta chú ý mới vừa ngồi xe ngựa rời khỏi Tây Nhị thành.

Ba người cung kính nói, ba người này chính là đầu mục của thương hội Tây Nhị thành.

- Các người có thấy rõ ràng không? Có phải là ba người này không?

Quản Công Minh ở bên cạnh quát lên. Âm thanh vừa phát ra thì lập tức có ba tờ giấy vẽ hình người rơi vào trong tay ba người.

- Không sai, tuyệt đối không sai! Ở chúng ta còn có bức họa do tướng quân đưa đây!

Ba người vừa nói xong thì lấy ra ba bức họa ở trong lòng ngực, cùng với bức họa của Quản Công Minh giống nhau.

- Không cần nhìn nữa!

Lúc này Phương Vân đứng dậy, vung bàn tay ra, lập tức có ba cái túi chứa đầy châu báu cùng hoàng kim rơi vào trong ngực ba người đó.

- Quản Công Minh, chúng ta đi thôi.

Âm thanh vừa phát ra, Phương Vân cùng Quản Công Minh liền ra khỏi đại điện.

- Đại nhân, làm sao người biết bọn họ sẽ lẫn vào trong thương nhân?

Ra khỏi đại điện, Quản Công Minh có chút nghi ngờ nói.

- Cũng là người thôi! Người cũng nên suy nghĩ đi Quản Công Minh, nếu như là người thì người làm thế nào?

Nói xong câu đó, Phương Vân liền bay lên trời hướng cửa thành bay tới.

Ngay lúc bay tới thì xương cốt toàn thân Phương Vân phát ra tiếng lách cách giòn tan, đồng thời khuôn mặt cũng có biến hóa. Chỉ trong một lát thì hần đã biến thành một cao thủ thân người gầy gò, thân sắc âm tàn. Cũng ngay thời gian này, bức họa hoàng kim phía sau Phương Vân cũng lóe lên một chút, một cao thủ Tinh Phách cảnh rơi xuống mặt đất, xương cốt toàn thân người này cũng biến hóa, lập tức biến thành Phương Vân đi vào trong phủ tướng quân.

Có tên cao thủ bị phong ấn này trấn giữ ở đây để đề phòng vạn nhất thôi, nếu có tra thì cũng không thể nói gì tới Phương Vân hần.

Sau khi ra khỏi cổng thành, Phương Vân cùng Quản Công Minh đều bay lên bầu trời nhìn xuống phía trước. Vừa nhìn xuống thì nhất thời thân sắc Quản Công Minh trầm xuống, ở đằng xa đang có vô số cỗ xe ngựa đang nhắm tới hướng đông mà đi.

- Đại nhân, làm sao bây giờ?

Quản Công Minh nói. Đối phương không ngờ đã có dự liệu trước có thể sẽ bị người chú ý nên đã thuê rất nhiều cỗ xe ngựa giống như đực xe mình.

- Không cần lo lắng, bọn họ chỉ hoài nghi mà thôi, cũng không có phát hiện ra chúng ta.

Phương Vân nhìn thoáng qua liền hiểu được. Bọn họ nếu như phát hiện ra mình thật thì cũng sẽ không để các xe ngựa đi chậm như thế mà sẽ là vội vã mà đi.

- Đi tới Lạc thành!

Âm thanh vừa rơi xuống, Phương Vân lập tức bay về phía đông.

Lạc thành là một thành nhỏ, cũng là một thành phải đi qua nếu như muốn tới kinh thành!

Một ngày sau đó, tất cả các xe ngựa mà Quân Công Minh đã từng thấy đều đồng loạt tới Lạc thành.

- Đại nhân, xem ra chúng ta đã nghi rồi. Phương Vân căn bản không có chú ý đến chúng ta!

Một tên võ tướng nói.

- Ủ.

Lâm Hà Phách nhắc rèm cửa sổ lên, nhìn ra bên ngoài một lát. Sau khi cảm thấy tất cả đều bình thường thì mới hài lòng gật đầu.

Ba người đồng thời bước xuống xe.

Lúc này nếu như có người ở ngoài xe liếc nhìn qua thì lập tức sẽ phát hiện chiếc xe ngựa này cùng với các xe ngựa khác hoàn toàn không giống nhau, bọn họ chính là sử dụng kế kim thiên thoát xác.

- Lâm đại nhân, người làm chúng ta chờ lâu quá đó!

Ba người vừa mới bước vào Lạc thành thì đã nghe được một âm thanh truyền vào tai, nhất thời ba người cuống loạn ở trong lòng, mí mắt lại nhảy lên không ngừng!

.

Thinhbobo

Đại Chu Hoàng Tộc

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

207. Chương 203: Túi Không Gian.

Biên

Trong đám người, một hán tử vóc người gầy yếu xoay đầu, ánh mắt híp lại, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười. Ở bên cạnh hắn là một hán tử khác có thần thái uy mãnh.

Ban đầu thì ba người Lâm Phách Hà cả kinh, nhưng sau khi thấy rõ mặt của người hán tử đó thì trong lòng lại có nghi ngờ không giải thích được.

- Người là ai?

Một gã võ tướng hỏi. Bọn họ lúc này đang mặc thường phục, vả lại tự nói là chưa bao giờ gặp hán tử kia, sao hán tử đó lại nói là ‘đợi thật lâu’ là làm sao.

- Ha ha, mới chỉ có mấy ngày mà Lâm đại nhân đã không nhận ra ta rồi sao?

Phương Vân cười to nói.

Ánh mắt Lâm Hà Phách hơi biến đổi, đột nhiên nhìn qua Quân Công Minh bên cạnh Phương Vân, sắc mặt đại biến:

- Người là Phương Vân.

Phương Vân nào sẽ cho hắn cơ hội nói ra. Sắc mặt lạnh lẽo, không nói hai lời lập tức cầm kiếm ra, dùng kiếm để thi triển thức thứ nhất của Luân Hồi đao pháp, Giang Hà Luân Hồi đao!

Ầm!

Một đạo đao khí phóng lên trời, tiếp theo đó một hóa thành ba, lấy khí thể sét đánh đánh xuống ba người.

- Trốn!

Lâm Hà Phách hét lớn một tiếng, không chút nghỉ ngơi lập tức tránh đi. Nhưng thực lực Phương Vân lúc này lại cao vô cùng, Lâm Hà Phách có thể tránh được đao không có nghĩa hai đồng bạn của hắn cũng có thể tránh được, mắt thấy hai đao kia đã trực tiếp chém chết hai tên võ tướng kia.

Vào thời điểm hai người này chết đi thì mắt còn trừng to lên, không thể nào tin được Phương Vân lại cường đại đến mức này.

Phải biết rằng, vào mấy ngày trước lúc còn ở Tụ Bảo các, bọn họ còn thương lượng muốn giết chết Phương Vân.

- Thực lực của hắn sao lại đáng sợ đến như vậy?

Ý nghĩ này hiện lên trong đầu hai người rồi lâm vào trong bóng tối vô tận.

Hoảng hốt!

Đột nhiên thấy ở cửa thành có ánh đao phóng lên cao, sau đó máu thịt bay ra khắp nơi, có hai người bị chém thành hai nửa ngã trong vũng máu, nhất thời cửa thành đại loạn, khắp nơi nổi lên tiếng kinh hô.

- Lâm Hà Phách, ngươi còn muốn trốn sao?

Âm thanh của Phương Vân lúc này như tử thần quanh quẩn cả Lạc thành. Thực lực của gã hôm nay bạo tăng, lại được ba chiêu đao pháp của Đao Quân cho nên ngay cả cường giả Địa Biến cảnh cũng có thể liều chết một phen. Võ đạo Lâm Hà Phách mặc dù cao, nhưng còn chưa đạt đến Địa Biến cảnh thì làm sao có thể là đối thủ của Phương Vân.

Hai người một trước một sau, một đuổi một chạy, cứ như thế đã tiến nhập vào trong dãy núi bên ngoài Lạc thành.

- Phương Vân, ngươi thật to gan! Ta là thuộc hạ Võ hầu, ngươi lại dám xuất thủ với ta!

Âm thanh tức giận của Lâm Hà Phách từ trước truyền đến.

- Hừ! Người làm thì đừng sợ người khác phát hiện, các ngươi lại dám cấu kết với Đao Quân muốn mượn tay hắn trừ khử ta, các ngươi cũng nên biết sẽ có ngày bị ta giết lại!

Phương Vân cười lạnh nói.

- Phương Vân, ngươi không nên ép người quá đáng. Cho dù ta chết thì ta cũng phải kéo ngươi làm đệm lưng.

Lâm Hà Phách có cảm giác Phương Vân theo sát không nghỉ, thấy vào đường cùng cho nên ngoài miệng trong yếu nói.

- Vậy cũng phải xem ngươi có bản lĩnh này không đã!

Phương Vân khinh thường nói.

Tên Lâm Hà Phách này có khoảng ba mươi con phi long lực. Thực lực như vậy đã là tương đối mạnh rồi. Nếu như đổi lại trước kia lúc mà Phương Vân chỉ có hai mươi con phi long lực, còn chưa có dùng nội đan Long Kinh thì có thể gã còn có điều cố kỵ. Nhưng giờ đây thì cái cố kỵ đó căn bản đã không còn tồn tại nữa.

Ngay cả người đã bước nửa chân vào Địa Biến cảnh thì phải có pháp khí mới có thể đối phó được gã, nếu như không có pháp khí thì vẫn sẽ bị gã đánh cho mà chạy, huống chi là người như Lâm Hà Phách.

- Vậy thì cùng chết đi!

Về mặt Lâm Hà Phách dữ tợn, mạnh mẽ thông qua trường đao bày ra bộ dáng như muốn lấy mạng đổi mạng, tấn công về phía Phương Vân.

- Hử?

Phương Vân khẽ nhủ mày, Lâm Hà Phách lấy ra thể đánh mạng đổi mạng này làm cho hấn cũng phải có chút nhứt đầu.

Uống!

Phương Vân không muốn chờ đợi, lập tức vung kiếm chém tới trường đao của Lâm Hà Phách.

Rầm!

Ngay lúc Phương Vân đánh bay trường đao của Lâm Hà Phách, hai người còn cách nhau khoảng mười trượng thì lập tức trong mắt của Lâm Hà Phách hiện ra tia xảo trá.

- Phương Vân, đi chết đi!

Ầm thanh vừa rơi xuống thì đã có hai mươi viên châu bắn ra!

- Phích Lịch Tử!

Thần sắc Phương Vân cả kinh, liền nhận ra hơn hai mươi viên châu này. Loại đồ này chính là do Đan Sĩ vào hiến tặng cho hoàng thất Đại Chu, không ngờ trong tay Lâm Hà Phách lại có đồ này,. hơn nữa còn ném ra hơn hai mươi viên, rõ ràng là muốn mình nổ chết mà.

- Hừ! Muốn hại ta ư, người còn kém lắm!

Ầm thanh vừa phát ra, Phương Vân lập tức triệu Vu Ma ra, Vu Ma khổng lồ vừa mới xuất hiện lập tức ném Phương Vân ra ngoài.

Ầm Ầm Ầm!

Khói nổ đầy trời bao phủ cả Vu Ma, mà ở cách Vu Ma hơn trăm trượng thì Phương Vân đang huyền phù ở không trung. Thân hình hơi định lại, lập tức từ trên bầu trời lao xuống.

Nhìn thấy Phương Vân từ trên bầu trời lao xuống, sắc mặt Lâm Hà Phách như tro tàn. Hấn một đường bôn tẩu chính là muốn lấy lui làm tiến, làm nên tràng cảnh tuyệt cảnh này sau đó dùng Phích Lịch Tử để đánh chết Phương Vân, nhưng không ngờ Phương Vân lại tránh được.

- Chết đi, cùng chết đi!

Lâm Hà Phách điên cuồng hét lên, lần nữa dùng chiêu thức mạng đổi mạng. Lần đầu tiên hấn muốn giả bộ, nhưng lần này thật là liều mạng rồi. Lâm Hà Phách biết rõ đây chính là sinh cơ duy nhất của mình. Một cao thủ Tinh Phách cảnh ba mươi phi long lực liều mạng, phát ra lực uy hiếp khổng lồ. Nhưng Phương Vân sao có thể để cho hấn đạt được ý nguyện.

- Tà Quân huyền pháp!

Thân hình Phương Vân thoáng một cái liền hóa thành năm bóng người đánh tới Lâm Hà Phách. Trong mắt Lâm Hà Phách hiện lên vẻ ngạc nhiên, ngay lúc hấn còn do dự thì trường kiếm Phương Vân đã xẹt qua thân thể của hấn, chém hấn thành hai nửa.

Phịch! Phịch!

Hai khúc thi thể rơi xuống bên trong dãy núi, Phương Vân phi thân đáp xuống theo. Gã nhìn một hồi rồi lấy cái túi gấm ngay bên hông Lâm Hà Phách. Trọng lượng của túi gấm rất nhẹ, Phương Vân đưa tay đi vào, lấy ra được một bình sứ.

- Diễm Dương đan! Đan dược thượng phẩm!

Phương Vân liền đọc lên tên của đan dược.

Ngay lúc này thì Quân Công Minh đã chạy tới rồi. Thấy thi thể trên mặt đất, trên mặt Quân Công hiện lên thần sắc bối rối. Tuy thực lực của hấn lúc này đã rất khá, nhưng nếu so với Phương Vân và cái thi thể trên mặt đất này thì đúng là còn kém rất xa, chờ lúc hấn tới thì chiến đấu đã xong rồi.

- Tiếp theo là...

Phương Vân cũng không để ý tới Quân Công Minh, bàn tay lại tiếp tục đưa vào trong túi gấm, nhưng lần này Phương Vân lập tức cảm giác thấy có vấn đề.

Cái túi gấm này cũng không lớn, lẽ ra chỉ cần hần đưa tay tới một chút là có thể chạm đến đáy chứ, nhưng Phương Vân lại cần bản không chạm được đáy.

- Kỳ quái!

Phương Vân nhướn mày, lập tức móc ra hơn mười bình sứ ném ra ngoài. Gã liên tiếp ném nhiều bình sứ như vậy làm cho Quân Công Minh không sao hiểu được, nhưng rất nhanh đã hiểu được chỗ kỳ quái - Cái túi gấm này không lớn, nhưng sao lại có thể có nhiều bình sứ như vậy chứ?

- Đây rõ ràng là một bảo bối.

Phương Vân thầm đoán trong lòng.

Võ giả sau khi đạt tới Trận Pháp cảnh thì nội lực sẽ hóa thành bùa, có thể luyện hóa được rất nhiều thứ như trường kiếm, pháp khí. Sau khi tế luyện xong thì có thể đưa vào trong đan điền, nhưng những thứ như đan dược, linh thảo thì không thể làm thế, những thứ này chỉ có thể bỏ vào trong túi rồi mang theo bên người, vô cùng phiền toái.

- Cái túi này lại giống như động không đáy, có vật này thì sau này đi lại cũng dễ hơn nhiều.

- Cái này...hình như là túi không gian?

Quân Công Minh nói.

- Hử?

Phương Vân mặt lộ ra vẻ tò mò.

- Nghe nói lúc trước khi triều đình diệt các tông phái thì đã thu được túi này. Loại túi này chỉ có người trong tông phái mới có thể luyện chế, hơn nữa lại cực kỳ đặc thù. Nghe nói muốn làm ra thì phải gia công vào đó một thứ gọi là mảnh vỡ không gian.

- Mảnh vỡ không gian!

Phương Vân làm ra bộ dáng bất khả tư nghị.

- Khụ khụ.

Quân Công Minh ho khan hai tiếng, vẻ mặt lúng túng:

- Cái này ta cũng chỉ vô tình nghe Dương Hoàng nói đến. Cụ thể là cái gì thì ta cũng không biết, nhưng nghe nói có rất nhiều cao thủ muốn dùng đến vật này, hơn nữa còn cực kỳ cần! Nghe nói loại túi không gian này hết sức hiếm hoi, cả triều đình cũng chỉ có bảy cái.

Quân Công Minh nói lắp lờ, hần là một người thô tục, có thể biết nhiều như vậy đã là không tệ rồi.

- Bảy cái...triều đình có bảy cái mà có thể ban thưởng một cho Dương Hoàng, thật đúng là coi trọng hần a.

Ánh mắt Phương Vân híp lại, có rất nhiều suy nghĩ đang hiện lên:

- Ta hiểu rồi. Cái túi không gian có nhiều đan dược cùng pháp khí như vậy, rõ ràng là mua được từ Tụ Bảo các. Nhiều đan dược như vậy chắc hần cũng hao tổn không ít của Dương Hoàng, nhưng cho dù là Vô hần thì hần cũng không thể có nhiều hoàng kim như vậy được...Mà Dương Hoàng mấy tháng trước đánh dẹp hải tộc lại thu được rất nhiều đan dược hạ phẩm. Ngoài ra, vật quý như túi không gian này, Dương Hoàng chắc chắn sẽ không cho võ tướng của mình, cách giải thích duy nhất là những đan dược hạ phẩm kia quá nhiều, nếu dùng xe ngựa thì sẽ không biết phải dùng bao nhiêu xe, cho nên hần đưa vào trong túi không gian này đưa đến Tây Nhị thành để cho ba người này đổi hết thành đan dược cùng pháp khí!

Ánh mắt Phương Vân lóe lên, suy nghĩ một hồi liền biết lần này mình đã chiếm đại tiện nghi rồi.

- Ha ha ha, Dương Hoàng lần này là đi giết hải tộc giùm ta rồi! Tặng ta lượng lớn đan dược, pháp khí không nói đi, ngay cả túi không gian của mình mà cũng đưa cho ta!

Nghĩ đến đây, trong lòng Phương Vân sảng khoái vô cùng. Dương Hoàng nếu như biết người của mình bị gã giết, hơn nữa còn tổn thất một cái túi không gian thì chắc hẳn sẽ tức chết đi thôi!

- Đi, trở về!

Phương Vân vung tay lên, lập tức cùng Quân Công Minh trở về Tây Nhị thành. Hai người bí mật vào trong phủ tướng quân, Phương Vân thu khôi lỗi lại, sau đó khôi phục lại diện mạo vốn có.

Rầm rầm!

Vừa mở túi không gian ra đổ xuống thì toàn bộ vật trong đó liền bị dốc ra ngoài, lập tức có vô số bình sứ màu trắng rớt ra, xếp thành núi.

- Đại nhân, lần này chúng ta phát đạt rồi, toàn bộ đều là đan dược trung, thượng phẩm, hơn nữa còn có pháp khí!

Đám người Sở Cuồng, Trần Liệt vây quanh ở trong phủ tướng quân, vẻ mặt hưng phấn nói.

- Dem kiểm kê lại chút đã.

Phương Vân vung tay lên, nói mấy người trước mắt phân loại ra.

- Vâng.

Đám người Sở Cuồng hưng phấn gật đầu, bắt đầu kiểm kê.

- Cái túi không gian này chắc hẳn giống pháp khí, ta phải luyện hóa nó!

Tâm thần Phương Vân vừa động, nội lực trong đan điền liền hóa thành bùa chú luyện hóa cái túi không gian này!

Rầm!

Vừa mới tế luyện thì túi không gian lập tức phát ra quang mang kinh người, đánh vỡ nội lực của Phương Vân. Cùng một thời gian đó, trong phủ Anh Vũ hầu ở kinh thành.

- Không tốt!

Dương Hoàng chợt ngồi dậy, trong hai mắt hiện lên quang mang chói mắt:

- Lâm Hà Phách bị giết rồi!

- Cái gì?

- Ta có thể cảm thấy có người đang cố gắng tế luyện túi không gian của ta!

Dương Hoàng sao có thể dễ dàng để cho bọn người Lâm Hà Phách sử dụng túi không gian của mình, cho nên hắn đã để lại trong đó một tia ý thức tinh thần chìm vào dưới đáy. Nếu như không có ai cố gắng tế luyện thì sẽ không sao, nó sẽ giống như một cái túi bình thường, nhưng mà, nếu như cố gắng tế luyện thì lập tức sẽ làm kinh động đến ý thức tinh thần mà hắn đã để lại.

- Hừ!

Dương Hoàng cười lạnh một tiếng:

- Đồ không biết sống chết, đồ của Dương Hoàng ta lại dễ động đến như vậy sao?

Âm thanh vừa phát ra, Dương Hoàng lập tức bấm tay sử dụng pháp quyết.

.

Thìnhbobo

Đại Chu Hoàng Tộc

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

208. Chương 204: Hổ Khẩu Đoạt Thực.

Biên

Tây Nhị thành, trong phủ tướng quân.

Trong không gian của túi không gian bỗng nhiên tản phát ra một trận mưa lát phát các điểm sáng, trong các điểm sáng đó hiện ra một thân ảnh cường đại, một uy áp cường đại cũng từ thân ảnh mờ lung này phát ra.

- Dương Hoàng!

Phương Vân lập tức nhận ra thân ảnh pho tượng này. Dương Hoàng lúc này giống như một pho tượng mặt trời đứng huyền phù trong không trung phủ tướng quân, khí thế cường đại giống như núi cao làm cho mọi người thở dốc cũng không được.

Trong điện, Sở Cường vốn đang kiểm kê thu hoạch thì đột nhiên bị đè xuống, hét thảm một tiếng rồi bò lổm ngổm ở trên mặt đất.

Dưới chân Quan Công Minh kêu rằng rắc rắc một tiếng, lập tức đập bể hai khối đá phiến. Hai vai của hắn rung động không thôi, giống như là hai cây đình đang bị đóng xuống đất vậy, thấy hư ảnh của Dương Hoàng muốn mở mắt ra, Quan Công Minh lập tức điên cuồng gầm thét lên:

- Đây chính là cách không truyền lực! Đại nhân, ngăn cản hắn, Dương Hoàng đang muốn sử dụng cách không truyền lực, một khi hư ảnh pho tượng này mở mắt ra thì tất cả chúng ta đều sẽ bị trấn áp mất!

Trong cả đại điện, người duy nhất còn có thể nhúc nhích chỉ còn có Phương Vân.

Khí tức của túi không gian ngày càng mạnh hơn, nhưng cũng không có mạnh đến mức có thể trấn áp Phương Vân. Dương Hoàng cũng chỉ để lại trong túi không gian một tia ý thức tinh thần mà thôi, mặc dù cường đại nhưng còn không có cường đại đến mức chỉ dựa vào khí tức có thể trấn áp một tên Tinh Phách cảnh bốn mươi con phi long lực.

- Không tốt!

Nghe thấy lời của Quan Công Minh, Phương Vân lập tức biết sự tình quan trọng. Trước mắt đây vẫn chỉ là năng lượng do túi không gian phát ra, nhưng nếu Dương Hoàng có thể dùng cách không truyền lực để khống chế túi không gian này thì thật là phiền toái.

Uống!

Phương Vân không nói hai lời, lập tức đập mạnh sử ra Băng Thiên Đại Thủ Ấn đánh vào túi không gian. Tuyệt học tràn đầy lực lượng hủy diệt này vừa ra tay thì cả điện tướng quân cũng phải lay động không ít, mà ánh sáng do túi không gian phát ra cũng ảm đạm đi không ít, ánh mắt Dương Hoàng muốn mở ra cũng dừng lại một chút.

- Có hiệu quả!

Phương Vân vui mừng trong lòng, tiếp đó liền thi triển ra ba chiêu đầu tiên của Luân Hồi đao pháp!

Ba chiêu đao: Giang Hà Luân Hồi đao, Ngũ Ngục Luân Hồi đao, Nhật Nguyệt Luân Hồi đao liền chém ra, ba đạo đao khí lần lượt chém lên trên túi không gian. Ba chiêu này một khi phát ra thì ngay cả núi cũng có thể chặt đứt, nhưng rơi vào trong túi không gian thì lại như đang rơi vào trong vũng nước xoáy, nhưng cũng làm cho hư ảnh của Dương Hoàng mờ nhạt đi. Không những thế, uy áp trong điện tướng quân cũng đã yếu bớt đi không ít.

Uống!

Quan Công Minh quát lên một tiếng lớn, lập tức giậm tới hai bước đánh ra tuyệt học Vạn Cổ Hung Thú quyền đánh lên túi không gian. Phương Vân thấy thế cũng hơi động, lập tức triệu ra chín tên cao thủ bị phong ấn, tất cả đều không nói lời nào mà đều dùng tuyệt học điên cuồng tấn công về túi không gian.

Hơn mười cao thủ đứng đầu diên cuồng công kích, đội hình như vậy thì cho dù là cường giả Địa Biến cảnh cũng phải kiêng kỵ ba phần để tránh hiểm nguy. Chỉ trong nháy mắt, túi không gian đã bị đánh vào nặng nề, các điểm sáng chung quanh cũng có thể dùng mắt thường thấy được đang âm thầm đi không ít.

Chỉ qua mấy chút thời gian, nghe phịch một tiếng thì hư ảnh của Dương Hoàng đã bị bạo tán ra, năng lượng trong túi không gian hao hết, rớt xuống.

Phịch!

Trong phủ Anh Vũ hầu, sắc mặt Dương Hoàng xanh mét, mạnh mẽ đánh một chưởng lên bàn gỗ trước mắt làm cho vô số gỗ vụn rồi rớt bay khắp nơi.

Sắc mặt mọi người trong phòng biến ảo không thôi, đặc biệt là các võ tướng lại càng kinh hãi nhìn Dương Hoàng, không ngờ cách không truyền lực còn chưa kịp thì triển thì đã bị đối phương phá rồi!

- Hầu gia, có biết là ai làm không?

Thần sắc Dương Hoàng âm trầm, biến ảo không thôi. Hắn lưu lại một tia ý thức tinh thần ở dưới đáy túi không gian, nhưng cái ý thức tinh thần này ư không phải phải là vạn năng, nhất định phải cách không truyền lực vào thì mới có thể hóa ra một phân thân của mình, lúc đó sẽ có rất nhiều năng lực. Nhưng Dương Hoàng không nghĩ tới ngay lúc cách không truyền lực của mình gần thành công thì lại bị đối phương đánh cho năng lượng trong túi không gian mất hết.

- Đại nhân, có khả năng là Phương Vân hay không?

Trong mắt Chu Cát lộ ra vẻ suy tư, chỉ chớp lát sau liền hỏi.

- Hẳn không phải là hắn!

Dương Hoàng đứng dậy:

- Năng lượng mà ta lưu lại trong túi không gian tương đương với một cường giả Địa Biến cảnh, trừ phi là Phương Vân tấn thẳng đến Địa Biến cảnh thì mới có thể đánh tan được. Lấy năng lực của Phương Vân thì hẳn là còn chưa thể nào nhanh như vậy đạt đến Địa Biến cảnh!

Địa Biến cảnh là một cánh cửa lớn của con đường tu luyện võ đạo, không biết bao nhiêu tuyệt thế thiên tài cũng phải dừng lại ở cánh cửa này. Dương Hoàng tuyệt đối không tin Phương Vân có thể nhanh như vậy mà bước vào Địa Biến cảnh!

- Lập tức phái người đi điều tra xem thử ở trong Tây Nhị thành có những cường giả Địa Biến cảnh nào!

Dương Hoàng trầm giọng nói, trong âm thanh có một cỗ lửa giận không đè nén được. Túi không gian cực kỳ hiếm có, không chỉ có thể dùng để chứa đồ vật, mà trong đó còn có dung hợp mảnh vỡ không gian có thể trợ giúp võ giả lĩnh ngộ quy tắc không gian. Dương Hoàng từ trước tới giờ chỉ có hân ức hiếp người khác chứ chưa có người nào dám ức hiếp trên đầu của hắn!

- Vâng, hầu gia!

Một gã võ tướng lập tức lĩnh mệnh đi.

- Chờ một chút!

Dương Hoàng đột nhiên gọi tên võ tướng này lại, ánh mắt hắn hơi chớp động, nói:

- Phái người đi thăm dò Phương Vân một chút, xem thử vào thời điểm Lâm Hà Phách bị giết thì hắn đang làm gì!

- Vâng, hầu gia!

Tên võ tướng này lập tức lĩnh mệnh đi, nhưng mà hắn không biết là chuyến đi này của hắn căn bản không tra ra được kết quả gì, Phương Vân lúc lên đường giết Lâm Hà Phách thì đã sớm bố trí hết thủy, bộ họ có muốn tra thì cũng không được....

Trong phủ tướng quân, Phương Vân cùng Quân Công Minh điều tức trong chớp lát rồi mở mắt ra. Đối phó với một cái túi không gian lại cho hai người có cảm giác như đang khổ chiến vậy.

- Thật là nguy hiểm! Nếu như để Dương Hoàng mở mắt ra thì lập tức cũng biết là chúng ta giết thuộc hạ của hắn, lúc đó tình hình thật là nguy cấp a!

Quản Công Minh đứng dậy, vẻ mặt hoảng sợ. Một khi Dương Hoàng phát hiện ra bọn họ thì lập tức bọn họ sẽ nằm trong tay hắn ngay.

Dương Hoàng hôm nay đã thăng chức làm người của Quân Cơ Xứ, mấy người của hắn tự nhiên cũng là người của Quân Cơ Xứ, chính là trọng thần của triều đình. Mưu hại trọng thần của triều đình theo luật định Đại Chu thì sẽ bị phán tử tội. Như vậy, Dương Hoàng có thể quang minh chính đại đối phó với mấy người bọn họ. Một khi liên quan đến luật định Đại Chu thì cho dù là Tứ Phương hầu có ra mặt cũng không thể nào cứu được.

Phương Vân đứng dậy, nhặt cái túi không gian lên, hơi phủi bụi một chút.

- Dương Hoàng sơ suất một lúc, ta được lợi lớn rồi. Lần này coi như là đàn được hắn bị mất hết, không những thế, cái túi không gian này cũng là của ta!

Cái túi không gian này nếu như ở trong tay Dương Hoàng thì tự nhiên Phương Vân không có năng lực lấy đi, nhưng nếu cách hơn vạn dặm thì lại không giống nữa rồi.

Bất kỳ oán khí, uẩn niệm hay năng lượng nào cũng có giới hạn. Chỉ cần phá tan năng lượng còn lưu lại thì việc tế luyện nó lại cũng dễ dàng hơn nhiều. Nhưng mà đại đa số những đồ do võ giả tế luyện xong thì đều bỏ ở trong đan điền, có thể giống như Dương Hoàng bỏ ra xa hơn vạn dặm thì lại rất hiếm, cái này cũng có thể coi như là vận khí của riêng Phương Vân.

- Bây giờ cứ tế luyện nó đã, sau này nó là của ta rồi!

Vừa nghĩ như thế, Phương Vân liền đưa vào một cỗ nội lực, lần này không có lực lượng Dương Hoàng ngăn cản, Phương Vân thành công tế luyện cái túi không gian này, sau đó thu vào trong đan điền đưa vào trong Thiên Địa Vạn Hóa Chung.

Oong!

Thiên Địa Vạn Hóa Chung đột nhiên chấn động tản mát ra một cỗ quang mang vàng nhạt, trong lúc này Phương Vân cảm giác được trong túi không gian dường như có vật gì đó bị xóa đi, hơn nữa giờ khắc này Phương Vân mới có cảm giác mình đã hoàn toàn nắm túi không gian trong tay!

- Quá đáng sợ rồi, không ngờ Dương Hoàng còn để trong đây một tia ý thức tinh thần!

Phương Vân vừa cả kinh vừa sợ ở trong lòng. Không ngờ sau khi tế luyện cái túi không gian này xong thì còn phát hiện ra Thiên Địa Vạn Hóa Chung lại có năng lực xóa đi ý thức tinh thần.

Một lát sau, kết quả kiểm kê đã nhanh chóng được báo ra: Đan dược trung phẩm có sáu ngàn viên, đan dược thượng phẩm có ba nghìn viên, pháp khí bình thường có khoảng ngàn kiện, còn Nhân Nguyên pháp khí có khoảng ba kiện, ngoài ra còn có vài đồ vật nữa.

Vừa nhìn thấy kết quả này, Phương Vân cũng sợ hết hồn a, nhiều đồ như vậy thì cần biết bao nhiêu đan dược hạ phẩm của hải tộc để đổi lấy đây.

- Đại nhân, lần này thì chúng ta phát tài rồi!

Sở Cuồng hưng phấn nói.

Nếu như nói lúc mới bắt đầu, mọi người thấy Phương Vân có nhiều đan dược như vậy thì cũng có hơi thắc mắc, nhưng sau khi thấy hư ảnh của Dương Hoàng trong đại điện thì lập tức biết Phương Vân đánh cướp của Tứ Phương hầu Dương Hoàng, ý nghĩ này cũng quá điên cuồng rồi!

- Có nhiều đan dược như vậy, trong quân cũng sẽ có nhiều cao thủ hơn!

Chu Hân nói, hiện tại có thể nói hắn và Phương Vân cùng cột vào bởi một sợi dây thừng, cho nên Phương Vân càng cường đại thì hắn càng vui mừng.

- Chu Hân, Sở Cuồng, sau này các người tìm những người tinh nhuệ trong quân, hơn nữa có thể tin tưởng được rồi tiến hành bồi dưỡng họ. Quản Công Minh, chuyện này người cũng tham dự đi.

- Thuộc hạ tuân lệnh.

Quản Công Minh đã ở trong quân lâu năm, cho nên đối với chuyện này hẳn cũng có nhiều kinh nghiệm hơn.

- Ủ.

Phương Vân gật đầu:

- Các pháp khí này các người cũng chọn đi. Mặt khác, chúng ta hiện tại cũng có không ít cao thủ Trận Pháp cảnh, đến cảnh giới này là có thể tế luyện pháp khí rồi, các người chọn qua một chút rồi phân phát ở dưới đi!

- Vâng, đại nhân!

Mấy người cũng bắt đầu lựa chọn pháp khí.

Chu Hân chọn lấy một phù không toa (Chắc là pháp bảo phi hành gì đấy) lại một bộ kiếm trận công kích, còn Sở Cuồng chọn lấy một thanh trường kiếm, Trần Liệt chọn lấy một kiện pháp ấn cùng một ngọc ấn; Còn Quản Công Minh thì chọn lấy một bộ quyền sáo do bùa cương chế tạo thành.

- Được rồi, bộ quyền sáo này đối với ta có chỗ hữu dụng.

Quản Công Minh nói. Thực ra với võ đạo hiện nay của Quản Công Minh thì nào có hứng thú với mấy cái pháp khí này, trừ phi là có Nhân Nguyên pháp khí...Nhưng ở đây mới chỉ có ba kiện, Quản Công Minh cũng biết trên biết dưới nên để cho Phương Vân.

Vào thời điểm đám người Sở Cuồng đang chọn lựa thì Phương Vân cũng đi qua nhìn, đôi với hắn bây giờ thì đan dược đã không còn tác dụng gì, hơn nữa pháp khí cũng không lọt vào mắt gã cho nên những đồ lọt vào mắt Phương Vân cực kỳ hiếm hoi.

- Hử?

Ánh mắt Phương Vân nhìn lên trên một cái hồ phách trong đồng đồ, lập tức đi lại. Trong cái hồ phách đó có một bóng con vật, nhìn kỹ lại thì đó là Thiềm Thừ.

- Là hồn phách của Thiềm Yêu ư?

Trên người Phương Vân có một cái Thiềm Thừ ba chân, nhưng mà cũng chỉ pháp khí mà thôi, nếu như Phương Vân phong ấn vào trong đó hồn phách một con thiềm yêu thì lập tức có thể tấn thăng thành Nhân Nguyên pháp khí, uy lực cũng tăng hơn nhiều.

.

Thìnhbobo

Đại Chu Hoàng Tộc

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

209. Chương 205: Huyền Quan.

Biên

Tâm niệm Phương Vân vừa động, nội lực từ bên trong liền tuôn trào ra ngoài, lượn lờ quanh hồ phách.

- Tâm hồn xuất khiếu, bẫy phách quy lai! Khởi!

Thiềm Thừ ba chân cảm nhận được lệnh của Phương Vân lập tức bay ra ngoài, đồng thời ngón tay của Phương Vân liền động, lập tức chuẩn bị đưa hồn phách của thiềm yêu phong ấn vào trong cái pháp khí này.

Loại ấn pháp này vốn Phương Vân không biết, nhưng Phong Lô môn được truyền thừa của Sâm La Vạn Tượng Tông nên bên trong tông cũng có môn pháp ấn này, mà Phong Lô tán nhân lại được học môn tuyệt học này nên Phương Vân giờ đây cũng có thể sử dụng được.

Oa oa!

Một âm thanh từ trong hư không phát ra, làm cho mấy người ở dưới dựng đứng lên. Cái pháp khí này vốn có hình tròn, nhưng sau khi hấp thu hồn phách của thiềm yêu thì lập tức biến thành ngoại hình thiềm thử, rồi hóa thành một con thiềm thử. Con thiềm thử này nhảy lên ở không trung rồi đáp xuống mặt đất, quanh thân con thiềm thử này không ngừng có khói sương phun lên, mí mắt trong suốt lại không ngừng nháy động, nhìn qua giống như là còn sống vậy.

Chu Hân, Sở Cuồng chưa bao giờ gặp qua pháp khí như vậy, nhất thời cũng sợ ngây người.

- Khởi!

Phương Vân vẫn như cũ vận dụng pháp ấn, con thiềm thử này lập tức phân hóa thành vô số mảnh nhỏ, từ mặt đất bay lên rồi vào trong đan điền.

Được cái hồn phách thiềm thử này này, Phương Vân lập tức có nhiều hơn một cái Nhân Nguyên pháp khí. Thấy thế, tâm tư của hắn hơi động, lập tức nhìn xem có thể còn có hồn phách nào khác không, nhưng mà Phương Vân phải thất vọng rồi, mặc dù hồn phách phong ấn trong hồ phách có rất nhiều, nhưng tất cả hắn đều không dùng được.

Ánh mắt Phương Vân xoay chuyển, rất nhanh đã chú ý đến ba kiện Nhân Nguyên pháp khí.

- Thứ tốt!

Thấy trong ba kiện Nhân Nguyên pháp khí có một thanh trường đao đỏ sẫm, ánh mắt Phương Vân liền sáng lên. Luân Hồi đao pháp chỉ có dùng đao mới phát huy ra được uy lực lớn nhất, có chuôi đao này thì Luân Hồi đao pháp trong tay Phương Vân có thể nâng thêm uy lực rất nhiều.

Bàn tay khẽ vẫy, Phương Vân liền thu lấy thanh đao Nhân Nguyên pháp khí này hút tới tay, chuẩn bị tế luyện.

Oong!

Ngay giây khắc Phương Vân tế luyện thành thì trường đao lại xoay ù ù, một cỗ hàn khí như thủy triều dâng lên từ thân đao phát ra. Nhiệt độ bên trong đại điện nhanh chóng giảm xuống.

- Lại còn có một ma linh!

Ngay lúc Phương Vân cầm chuôi đao thì đột nhiên có một màu đỏ tươi đập vào mặt cùng với một mùi máu tươi nồng đậm xông vào mũi. Trong nháy mắt, Phương Vân có cảm giác mình đang ở một chiến trường đầy mùi máu tươi, chung quanh là cây khô vô hạn, đồng thời cũng có một âm thanh đang điên cuồng hét lên trong đầu:

- Tất cả mọi người đáng chết, giết! Giết! Giết! Giết bọn họ!

Âm thanh này có một lực hấp dẫn vô cùng lớn, như muốn dụ dỗ Phương Vân giết hết mọi người trong đại điện này.

- Đại nhân!

Cảm giác thấy Phương Vân đột nhiên nổi lên sát khí với mấy người mình. Sắc mặt của Chu Hân, Sở Cuồng, Quân Công Minh liền biến sắc không thôi, nhất thời lui về sau mấy bước đồng thời lớn tiếng kinh hô. Lúc này trên mặt Phương Vân đầy huyết sắc, gân mạch nổi lên, con mắt cũng đỏ lên, bộ dáng như là nhập ma.

- Ha ha.

Phương Vân cười to, trên mặt lộ ra thần sắc giễu cợt. Một cỗ ý chí cường đại quán quanh thân đao, cái lực lượng dụ hoặc lập tức bị ý chí như lời đình vạn quân của Phương Vân áp chế trở lại trong đao.

- Sau này ánh mắt nên mở rộng một chút, ta cũng không phải là người nguoi có thể khống chế!

Phương Vân lắc đầu bật cười, duỗi ngón tay gõ nhẹ lên thân đao. Nói giỡn sao, thanh ma đao này lại ngu xuẩn đến mức muốn khống chế hắn.

Oong!

Thân đao run rẩy lên phát ra tiếng kêu ai oán, giống như là một con thỏ gặp phải hổ lang, phát ra tiếng cầu xin tha thứ.

Pháp khí cùng tu sĩ trong lúc tế luyện sẽ phát sinh ra sự trao đổi tâm linh. Nếu như khí linh mạnh hơn tu sĩ thì sẽ không chế ngược lại tu sĩ, lúc đó sẽ sinh ra tràng diện khí linh là chủ, còn nô bộc là tu sĩ.

- Trở về đi, sau này an phận một chút, một thanh Nhân Nguyên pháp khí mặc dù đáng quý nhưng cũng phải nghe lời mới được. Nếu như ngươi còn làm ra chuyện như vậy thì ta cũng không ngại phá hủy ngươi.

Phương Vân nói xong câu này thì liền đem thanh trường đao này nhập vào trong đan điền.

- Quân Công Minh, ở đây còn có hai kiện Nhân Nguyên pháp khí, ngươi chọn một cái đi.

Phương Vân nhìn Quân Công Minh một bên, nói.

- Đa tạ chủ công!

Quân Công Minh mừng rỡ, tuy pháp khí hần cũng có nhưng Nhân Nguyên pháp khí thì lại không có cái nào. Loại vật này nếu như nói không muốn là chuyện không thể. Lúc này được Phương Vân cho phép, Quân Công Minh cũng không khách khí, trực tiếp chọn lấy một cái pháp khí công kích hình dạng ẩn tàng.

- Đại nhân, ta chọn cái này vậy!

- Ừ!

Phương Vân gật đầu, thu hồi kiện cuối cùng lại.

Kiện pháp khí này có hình dạng là một tiểu hòa thượng hai tay hợp lại thành hình chữ thập, bộ dáng cung kính vô cùng.

- Lại là một pháp khí Phật tông!

Phương Vân hơi kinh ngạc, liền đem kiện pháp khí này tế luyện đi. Nhưng mà điều làm cho Phương Vân kinh ngạc đó là sau khi tế luyện xong thì cái pháp khí này vốn có hình dạng tiểu hòa thượng lại biến thành một hình dạng một pho tượng yêu ma.

- Hử? Cái này là cái gì?

Phương Vân suy nghĩ mãi nhưng cũng không ra, bèn để đó.

- Chu Hân, Sở Cuồng, Trần Liệt, các người đã chọn pháp khí xong chưa?

Phương Vân hỏi.

- Đại nhân, đã xong rồi.

Ba người trả lời.

- Nếu như đã chọn xong thì ta thu mấy cái kia lại vậy.

Phương Vân duỗi một ngón tay ra, túi không gian liền bay ra, miệng túi vừa hướng xuống thì lập tức phát ra một cỗ hấp lực khổng lồ hút hết toàn bộ pháp khí cùng đan dược ở phía dưới.

Đây chính là sự khác nhau giữa tế luyện và chưa tế luyện. Lâm Hà Phách không có tế luyện túi không gian này cho nên chỉ có cách bỏ từng món vào, còn Phương Vân chỉ cần đưa một ngón tay ra là có thể thu hết những đồ này.

Đem tất cả đồ thu vào trong túi không gian, Phương Vân lại thu túi không gian này lại để vào trong Thiên Địa Vạn Hóa Chung, còn Chu Hân, Sở Cuồng, Trần Liệt sau khi nhận lấy pháp khí xong thì liền lui xuống.

Thời gian từ từ trôi qua, hiệp nghị giữa Phương Vân cùng Tụ Bảo các cũng bắt đầu có hiệu lực. Một lượng lớn đan dược được đưa đến phủ tướng quân, Phương Vân thấy thế liền thu hồi lại những đan dược lấy được của Dương Hoảng, dù sao đan dược do Tụ Bảo các cung ứng cũng không phải là vô hạn, những đan dược này mình sẽ còn dùng ở lúc sau.

Phương Vân từ trong đại quân chọn lựa những binh sĩ có tư chất và tương đối trung thành ban cho đan dược, sau đó để cho bọn họ tu luyện. Có đầy đủ đan dược thì tu vi của những binh lính Phương Vân đột nhiên tăng mạnh, chỉ trong một thời gian ngắn mà thực lực toàn quân đã tăng lên rất nhiều.

Trong nháy mắt, Phương Vân đã đến Tây Nhị thành được ba tháng, còn sáu vị đại nho mở giảng đường dạy cũng đã được một thời gian. Nghe nói có sáu vị đại nho đương triều ở chỗ này bắt đầu giảng dạy, có rất nhiều người chạy tới nghe giảng, thậm chí còn có rất nhiều thương nhân tới Tây Nhị thành để được lắng nghe những lời các vị đại nho nói ra. Không chỉ như vậy, các tú tài ở các thành trì lân cận nghe nói nơi này có đại nho giảng bài cho nên cũng chạy tới nghe giảng. Với những việc như thế thì chỉ trong một thời gian ngắn, giảng đường bên trong Tây Nhị thành đã liên gia tăng đến sáu cái, vừa vắn mỗi vị đại nho chủ trì một cái.

Dưới tình huống toàn thành yên tĩnh thế này, Phương Vân cũng bắt đầu thử trùng kích Địa Biến cảnh. Địa Biến cảnh được xưng là cửa ải lớn thứ nhất của người tu tập võ đạo, vượt qua được cửa ải này thì giống như là cá chép hóa rồng vậy, một khi đắc đạo thì có thể tung hoành trong thiên địa. Đạt tới được cảnh giới này thì mới được coi là cường giả chân chính, còn trước đó thì chỉ được gọi là cao thủ chứ không phải là cường giả.

Trong diện tướng quân, hai chân của Phương Vân đứng trên mặt đất. Tất cả võ giả đánh sâu vào Địa Biến cảnh thì phải để thân thể của mình tiếp xúc với mặt đất, nếu như ngồi ở trên ghế hoặc huyền phù ở trên không thì không có cách nào đánh sâu vào được Địa Biến cảnh cả.

Phương Vân ngồi ở trong cơ thể, khí tức hơi lay động, tâm thần của hắn liền chìm vào trong thể nội. Lúc này đây có thể thấy có bảy điểm sáng đang huyền phù phân ra bảy chỗ. Phương Vân hôm nay đã tu luyện đến Tinh Phách cảnh cho nên đã ngưng tụ được bốn phách, chia ra là Lực Phách ở trái tim; Khí Phách ở phổi; Tinh Phách ở thận; Anh Phách ở ngay hông.

Trong bảy cảnh của Thoát Thai thì Địa Biến cảnh đối ứng với Anh Phách, Phương Vân đã có đầy đủ nguyên khí thì việc ngưng tụ Anh Phách cũng không phải là việc khó, song ngưng tụ Anh Phách xong không có nghĩa là đã đạt đến Địa Biến cảnh.

Vạn vật trong thiên địa đều có âm dương, ban ngày là dương, buổi tối là âm, bầu trời là dương, cả đất đều là âm. Đồng dạng như thế, bảy phách cũng có âm dương: Lực Phách, Khí Phách thuộc về dương; Anh Phách là âm. Nếu như muốn bước vào Địa Biến cảnh thì phải mở ra huyết khiếu đối ứng với Anh Phách, đem Anh Phách câu thông với trời đất mới được!

Trong đại diện phủ tướng quân, cửa lớn được mở ra, ánh trăng chiếu vào.

- Giờ tỵ buổi tối hôm nay là ngày khí địa âm nặng nhất, chính là thời khắc tốt nhất đánh sâu vào Địa Biến cảnh!

Trong khoảng thời gian này Phương Vân hay hàn huyền với Bắc Đẩu quân vương Bàn Cự Nguyên cho nên cũng biết rất nhiều chuyện tình về việc đánh sâu vào Địa Biến cảnh.

Thực lực của võ giả khác nhau thì việc đánh sâu vào Địa Biến cảnh cũng khác nhau, điều này cũng dẫn đến thực lực khi đánh sâu vào Địa Biến cảnh cũng khác nhau. Như một võ giả mười con phi long lực cũng có thể bước vào Địa Biến cảnh nhưng thành tựu tại Địa Biến cảnh của võ giả này cũng là yếu nhất, chỉ có năm mươi con phi long lực. Mà một số võ giả, mặc dù cũng là Địa Biến cảnh nhưng lại có đến bảy mươi con phi long lực, tám mươi con phi long lực, thậm chí là một thiên long lực!

Dĩ nhiên, những người này khi đánh sâu vào Địa Biến cảnh thì khó khăn gặp phải cũng cao hơn rất nhiều những võ giả khác.

Cảnh giới Địa Biến cảnh không chỉ có khó khăn là tiêu hao rất nhiều nội lực, mà nguy hiểm lớn hơn là có thể dẫn đến kinh mạch đứt đoạn, huyết khiếu bị hủy. Cho nên trước lúc đánh sâu vào Địa Biến cảnh thì phải làm một chút dò xét, cảm giác những khó khăn mà mình sẽ gặp phải khi đột phá, sau khi đã có chuẩn bị vẹn toàn rồi thì mới toàn lực đánh sâu vào Địa Biến cảnh!

- Chính là lúc này!

Tâm niệm Phương Vân vừa động, một lượng lớn nội lực lập tức điên cuồng tràn vào bên trong Anh Phách ngay giữa hông. Hình dáng của Anh Phách chính là một nữ đồng đẹp như ánh trăng, cả người mặc váy cao sang, dung mạo thanh tú. Loài người ở trong vạn vật, phái nam đại biểu cho dương, phái nữ đại biểu cho âm, mà Anh Phách lại thuộc về thuần âm cho nên hình dáng của nó là một nữ đồng đẹp như ánh trăng.

Anh Phách sau khi lấy được nội lực của Phương Vân thì lập tức căng vọt, toàn thân tản mát ra quang mang sáng ngời. Bỗng nhiên nữ đồng cao ba tấc mở mắt ra, đứng lên hô một tiếng rồi xông vào huyết khiếu của Phương Vân.

Huyết khiếu ở chỗ này gọi là huyền quan, chính là môn hộ ra vào cơ thể của Anh Phách.

Thân thể con người có hai môn hộ lớn để cho hồn phách có thể ra vào: Môn hộ thứ nhất ở đỉnh đầu, còn được gọi là huyết bách linh, là nơi mà hồn phách thuộc tính dương ra vào; môn hộ thứ hai chính là huyền quan, là nơi mà hồn phách thuộc tính âm ra vào.

Tâm thần của Phương Vân chìm vào trong Anh Phách, gã thông qua hai mắt của Anh Phách nhìn vào huyền quan. Đó là một môn hộ có hình vòm chìm trong bóng tối, tản mát ra khí tức âm u, lạnh như băng.

Thìnhbobo

Đại Chu Hoàng Tộc

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

210. Chương 206: Thế Giới Dưới Lòng Đất

Biên

Dường như là đáp lại cảm giác của hắn, từng tiếng gió không ngừng truyền vào tai, trong tiếng gió còn có tiếng cười chói tai, đó chính là âm thanh của Âm Ma.

Chỉ chít hàng nghìn Âm Ma hóa thành âm phong quay quanh Phương Vân, cả bọn cùng nhau cười lên.

- Loài người, loài người...đại bổ!
- Nhưng mà, năng lượng của hắn dường như tương đối lớn a!
- Không có vấn đề, chúng ta chia hắn ra...

Âm thanh vừa phát ra thì có vô số bóng ma từ trong gió nhảy ra, những bóng ma này biến hóa thành vô số con thần lân khổng lồ yêu ma có miệng vô cùng to lớn, bởi vì không có thân thể nên chúng nó có thể biến hóa thành bất kỳ hình dạng nào.

Chỉ trong một nháy mắt, Phương Vân đã bị chỉ chít các Âm Ma chôn vùi.

- Cút ngay cho ta!

Phương Vân gầm thét lên, bỗng nhiên trên người tản phát ra một luồng năng lượng cường đại đánh bọn Âm Ma này ra xa, đây chính là năng lượng của Anh Phách. Phương Vân sau khi đánh tan chỉ chít Âm Ma liền phóng xuống sâu dưới lòng đất.

- Hắc hắc, đừng để cho hắn chạy, ăn hắn, ăn hắn...

Vô số Âm Ma ngưng tụ thành một cỗ cuồng phong cuốn tới Phương Vân. Nội lực tản phát ra từ người Phương Vân lúc này giống như mặt trời chói sáng dưới lòng đất âm u cho nên hấp dẫn vô số Âm Ma cuốn lại đây.

- Giết!

Vô số Âm Ma không ngừng biến hóa thành yêu ma trong tay có đao, kiếm, côn, xích nhằm tới Phương Vân mà tấn công, mà bản thân Phương Vân cũng thì triển biến hóa thành phi long nhất nhất cắn nuốt những Âm Ma cản đường hắn lại. Mỗi khi nuốt một con Âm Ma vào thì Phương Vân cũng cảm giác được trên

người có thêm một luồng năng lượng kỳ dị, nhưng cổ năng lượng này Phương Vân cũng không dùng được. Sau khi liên tiếp cắn nuốt mấy ngàn Âm Ma, Phương Vân không ngừng dùng ý chí trấn nát chúng, nhưng dần dần Phương Vân cảm giác được cơ thể của mình hơi suy yếu xuống, nhất thời trong lòng có chút kinh hãi. Hắn không ngờ rằng thu nạp nhiều Âm Ma lại tiêu hao tinh thần như thế! Nhiều Âm Ma như vô cùng vô tận như vậy, không trách được có vài võ giả một đường xuôi gió tu luyện đến Tinh Phách cảnh nhưng khi trùng kích Địa Biến cảnh thì lại thất bại!

Lúc này thì Phương Vân mới cảm giác được sự hung hiểm khi trùng kích Địa Biến cảnh, Âm Ma vô cùng vô tận cứ cuốn lấy theo võ giả, một khi võ giả bị dây dưa như thế rồi tiêu hao hết năng lượng thì chỉ còn có con đường chết.

Đồng thời hắn bây giờ mới hiểu được vì sao Địa Biến cảnh được coi là một cái đường chân trời, một khi vượt qua thì võ giả sẽ bước lên trời, cũng hiểu tại sao cường giả Địa Biến cảnh lại làm cho các võ giả khác có cảm giác uy nghiêm cường đại đến thế. Bởi vì nếu ý chí của cường giả Địa Biến cảnh mà không cường đại thì đã sớm bị các Âm Ma cắn nuốt rồi, người nào có thể trùng kích qua Địa Biến cảnh thì là hạng người có ý chí không thể phá vỡ được, cũng chính vì như thế họ mới sinh ra uy áp đối với người khác, thậm chí còn có người cường đại đến mức chỉ cần phát sinh ra ý niệm thôi cũng đủ khiến cho người khác không thể nào động đậy được!

- Tiếp tục hướng tới, không thể dây dưa được nữa!

Hiểu được những điều này, Phương Vân lập tức không cắn nuốt Âm Ma nữa. Hắn mạnh mẽ hóa thành một con Long Kinh dài hơn trăm dặm vắt ngang qua cả thế giới hắc ám này. Thấy Phương Vân biến hóa lớn như vậy, những Âm Ma này mừng rỡ vô cùng, lập tức bay đến Long Kinh thì nhau cắn nuốt.

Phương Vân nếu như biến hóa quá nhỏ thì sẽ bị Âm Ma nuốt vào thể nội, mà nếu biến hóa quá nhỏ thì sẽ bị Âm Ma thì nhau công kích, quả nhiên Phương Vân sau khi biến thành Long Kinh thì bị công kích hơn rất nhiều. Vô số cái miệng khổng lồ phát ra lực thôn phệ cường đại, muốn đem từng cục huyết nhục của Phương Vân cắn nuốt, nhưng Phương Vân dựa vào ý chí cường đại liên tục tạo ra bên ngoài thân thể một tầng ra cứng rắn làm cho các Âm Ma này cắn hoài không được.

- Da cứng quá!

- Kỳ quái, sao ta không cắn được gì cả!

Tùng con Âm Ma không ngừng tru lên, sau đó bỗng nhiên bị đánh té xuống dưới.

Ầm!

Phương Vân mặc kệ những thứ đó, lấy thể lôi đình vạn quân đánh chi chít các con Âm Ma xuống dưới. Chỉ chớp lát sau, Phương Vân rốt cuộc đã cảm giác được phía trước có một lớp quang màng.

Lớp quang màng này dường như vô biên vô hạn vắt ngang qua cả thế giới dưới lòng đất, chia thế giới ra làm hai, không người nào có thể nhìn thấy cuối được.

- Đây chính là tầng thứ hai!

Phương Vân nhìn lớp quang màng kia, nhưng cũng không có dừng lại.

Thế giới dưới lòng đất được chia ra làm bảy mươi hai tầng tương ứng với bảy mươi hai cái quang màng, phải phá vỡ một lớp quang màng thì mới tiến vào tầng sau được. Mỗi một tầng thế giới dưới lòng đất cũng sẽ có các loại yêu ma khác nhau như Âm Ma, Sát Ma, Địa Ma.

Ầm!

Trong thế giới đen nhánh, con Long Kinh thượng cổ dài hơn trăm dặm lôi cuốn theo vô số Âm Ma lấy lực lượng mạnh mẽ đánh vào lớp quang màng tầng hai.

Ầm!

Một tiếng nổ thật lớn vang lên, lớp quang màng này bị rung động lên tạo nên gợn sóng đầy trời. Còn con Long Kinh thượng cổ lúc này giống như một tảng đá vậy, xuyên qua lớp quang màng thật dày, còn tất cả

Âm Ma thì lưu lại ở tầng một.

- Ghê tởm, để cho hấn chạy thoát rồi!

- Ý chí thật là cường đại a! Làm cho ta không cần được gì cả!

- Hấn tiến vào tầng thứ hai rồi, chúng ta sẽ không được gì cả!

- Không sao, ở phía dưới còn có Âm Ma cường đại hơn, tên tiểu tử nhân loại này chết là cái chắc! Nhưng mà không chừng hấn có thể nhân cơ hội này mà có nên biến hóa lớn hơn...

Các Âm Ma ở tầng thứ nhất nghị luận rồi rít.

.

Thinhbobo

Đại Chu Hoàng Tộc

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

211. Chương 207: Trở Về Cơ Thể.

Biên

Tầng thứ hai thế giới là một không gian vô cùng vô tận không nhìn thấy cuối.

Tầng thế giới này gây cho Phương Hàn một cảm giác còn âm lãnh hơn tầng thứ nhất, hơn nữa còn có sát khí vô hình, giống như có muôn trăm ngàn thanh kiếm đang điên cuồng đâm vào da thịt.

Hô!

Từng cơn cuồng phong khổng lồ không có giới hạn cuộn nổi lên, trong gió vang lên từng tiếng tru thê thảm, giống như là những oan hồn đang gầm thét.

Đột nhiên Phương Vân cảm giác được một cổ hơi thở đánh tới, lập tức quay đầu lại thì nhìn thấy một con Âm Ma đầu đội chiến giáp, toàn thân xám trắng, tay cầm một cây ba chĩa đang len lén tới đây.

Thấy Phương Vân phát hiện, con Âm Ma đang lặng lẽ tiến tới này lập tức biến sắc, thần thái dữ tợn:

- Giết, giết chết!

Phương Vân khẽ chấn động trong lòng:

- Con Âm Ma này còn biết đánh lén!

Tay phải hấn vươn ra, hóa thành một cái túi lớn hút con Âm Ma này vào, một cỗ ý chí cường đại lập tức giết chết con Âm Ma này.

- Giết!

Phương Vân vừa mới giết chết một đầu Âm Ma thì lập tức có tiếng gầm giận dữ thét lên từ bốn phương tám hướng. Vô số chiến sĩ Âm Ma xám trắng như sóng biển triều dâng đánh tới Phương Vân.

- Đi!

Âm Ma này vô cùng vô tận, có giết cũng giết không hết, trong lòng Phương Vân khẽ động, lần nữa biến thành một con Long Kinh thượng cổ, lợi dụng lực lượng khổng lồ đánh vào đàn Âm Ma chỉ chút trước mặt.

Tầng thứ ba, tầng thứ tư.

Phương Vân xuyên qua tầng tầng quang màn khổng lồ trong bóng tối, mỗi một tầng chính là một thế giới, mà càng đi xuống thì âm khí cùng sát khí càng nặng hơn, Âm Ma cũng càng cường đại hơn, đủ các loại thủ đoạn ừn ừn được thi triển.

Vào thời điểm tiến tới tầng thứ bảy thì Phương Vân cảm giác được rồi, mặc dù có thể tiến tới nữa nhưng sợ rằng có thể đi được mà không về được. Mỗi một lần xuyên qua một tầng quang màng thì cần tiêu hao một lượng lớn năng lượng, mà võ giả có năng lực càng cường đại thì sự tiêu hao năng lượng càng lớn! Đây cũng là nguyên nhân vì sao mà võ giả có tu vi càng cao thì càng khó tấn thăng Địa Biến cảnh. Lấy năng lượng trong Anh Phách của Phương Vân, nếu như để một võ giả bình thường thì đã đủ để thông bảy mươi hai tầng, nhưng Phương Vân thì chỉ đủ để thông được tầng thứ bảy.

- Cần phải trở về!

Phương Vân nhìn thế giới tầng thứ bảy này, đột nhiên hóa thành một con cự long rồi hướng đỉnh đầu phóng đi. Nếu xét về hình thể thì hình thể khổng lồ của cự long sẽ có tốc độ xuyên qua nhanh hơn rất nhiều.

Không ngờ Phương Vân vừa mới hóa thành cự long thì từ bốn phía truyền tới từng hồi âm thanh sợ hãi, không ngừng có các Âm Ma trong bóng tối lui về sau, dường như vô cùng sợ hãi con cự long do Phương Vân hóa thành.

- Hử?

Phương Vân rất nhanh đã chú ý tới sự biến hóa này, nhưng nghĩ ngợi một chút, hần liền hiểu được.

Long là thần vật trong thiên địa, thống trị vạn vật trong thiên địa! Cho dù là hung thú vạn cổ trong thiên địa hay Âm Ma trong lòng đất đều sợ hãi long uy của chúng.

Phương Vân mặc dù không phải là long, nhưng sau khi hóa long thì vẫn phát ra uy áp của long, cho nên cũng có hiệu quả khắc chế những yêu ma này.

- Đừng rút lui, long làm sao có thể yếu đến như vậy! Đây là con người, ăn hần đi!

- Không sai, long là thần vật thích dương khí, làm sao có thể đến dưới lòng đất được chứ!

Một số Âm Ma có hơi thở cường đại liền gầm thét xông tới.

- Hừ! Tuy ta không phải thần vật, nhưng giết các ngươi thì vẫn như thường!

Phương Vân cười lạnh ở trong lòng, hét một tiếng dài rồi há mồm nuốt các con Âm Ma ở gần vào trong miệng rồi trấn áp ở trong thân thể, sau đó liền vung đuôi dài hóa thành một đạo lưu quang hướng về phía trước lao đi.

Ầm! Ầm! Ầm!

Từng tiếng nổ ở dưới lòng đất vang lên, Phương Vân hóa thành một con cự long, một đường nuốt đến mấy ngàn Âm Ma. Những Âm Ma này hần nuốt vào trong cơ thể cự long, lát nữa trở về thân thể sẽ bắt đầu dung nạp.

Đến tầng thứ nhất, Phương Vân nhìn bốn phía một cái, liền phát hiện có một điểm sáng đang huyền phù sâu trong bóng tối.

- Là thân thể của ta!

Phương Vân hét lớn một tiếng rồi đi về nguồn sáng duy nhất đó trong bóng tối.

Ầm!

Đánh tan bức quang màng ngăn cách, Phương Vân liền xông vào huyết Huyền Quan.

- Hắc hắc, chờ lâu rồi, chờ lâu rồi!

- Hắc hắc, hồn phách khi trở về cơ thể phải nghỉ ngơi một thời gian. Các huynh đệ, xông vào ăn huyết nhục của hần đi!

Trong tầng thứ nhất của thế giới dưới lòng đất, vô số Âm Ma đi sau lưng của Phương Vân để theo vào cơ thể của hần.

Rầm!

Chỉ trong chớp mắt, môn hộ của Huyền Quan đã khôi phục như cũ, tất cả các Âm Ma ở phía sau đều bị ngăn cản ở bên ngoài. Âm Ma chỉ chít như những bầy cá đụng vào trên quang màn, phát ra tiếng rơi bạch bạch.

Nhưng mà, chỉ trong thoáng chốc như thế cũng đã có khoảng một vạn tám ngàn Âm Ma xông ào vào trong cơ thể Phương Vân.

- Dương khí thật là mạnh a! Ăn! Ăn! Ăn! Ăn sạch nó, sau đó không chế cơ thể của hần!

- Không sai, ăn hần xong là chúng ta có thể thoát khỏi vận mệnh của sinh vật. Không chế hần là chúng ta lại có thể thấy ánh mặt trời!

- Xông lên, ăn hết thân thể của hần!

Ngàn vạn Âm Ma hưng phấn thét lên chói tai, hóa thành từng đạo khí lưu dọc kinh mạch mà phóng tới các nơi trong thân thể Phương Vân.

- Hử?

Anh Phách Phương Vân vừa trở về liền cảm giác được có một lượng lớn Âm Ma vào theo trong cơ thể mình, cảm giác được sự đặc ý của các Âm Ma này, Phương Vân bèn cười lạnh:

- Âm Ma là tánh mạng hèn mọn nhất trong thiên địa, chỉ bằng các người mà cũng muốn không chế ta ư!

Tâm niệm Phương Vân vừa động thì đồng tử do Lực Phách, Khí Phách cùng Tinh Phách biến thành lập tức mở mắt, sau đó ba cỗ nội lực bằng bạc như nước điên cuồng đổ xuống Anh Phách. Anh Phách của Phương Vân vừa hấp thu cỗ lực lượng này liền trở nên cực kỳ cường đại.

- A! A! Muốn chết! Trong cơ thể của hần lại còn nhiều năng lượng như vậy ư!

Ý niệm của Phương Vân vừa qua, đầu tiên là trấn áp mấy ngàn vạn Âm Ma ở trong Anh Phách, sau đó một cỗ ý chí cường đại liền xâm nhập vào trong cơ thể Âm Ma, đánh chết chúng. Trong lúc nhất thời, trong cơ thể của Phương Vân lúc này toàn là năng lượng âm sát của Âm Ma sau khi chết đi, Phương Vân đang muốn nuốt cỗ năng lượng này vào Anh Phách thì dị biến liền nổi lên.

Trong cơ thể của mình, Phương cảm giác thấy có một khiêu đang phát ra cỗ hấp lực mạnh mẽ, những sương mù do các Âm Ma sau khi chết hóa thành liền giống như nước đổ về sông, điên cuồng chảy về khiêu này. Ngay giây khắc đó, một cảm giác huyền diệu liền nổi lên, Phương Vân có cảm giác như mình và thế giới dưới lòng đất dưới chân sinh ra một tia liên lạc kỳ diệu, dường như có những sợi tơ rất nhỏ từ khiêu này vươn sâu đến trong lòng đất.

Đây là một cảm giác không thể nói rõ lên được, nếu như cẩn thận quan sát thì cũng không thấy được sự biến hóa nào.

- Đây là...

Phương Vân đột nhiên tâm chí thông linh, đem cỗ năng lượng có được sau khi nghiền nát Âm Ma từ trong Anh Phách phóng ra ngoài.

Bảy luồng khói nhẹ từ trong Anh Phách ra ngoài, cùng một thời gian thì thân thể của Phương Vân cũng sinh ra cảm ứng, bảy khiêu trong bảy mươi hai khiêu của gã liền xuất hiện rồi hóa thành bảy đạo phong nhận điên cuồng xoay chuyển, đem những luồng khói nhẹ này hút vào. Bảy luồng khói này rõ ràng là do Âm Ma của bảy tầng thế giới dưới lòng đất biến thành, sau khi Phương Vân hấp thu bảy cỗ năng lượng này thì lập tức cảm giác liên lạc với bảy tầng đầu tiên dưới lòng đất cường đại hơn nhiều.

Trong bóng tối, Phương Vân có thể cảm giác được dường như mình đang đứng trên một cái quang màn cực lớn, phía dưới quang màn có những làn khói phập phồng do lực lượng bóng tối tụ thành, dưới những quang màn đó thỉnh thoảng còn có hình dáng của các yêu ma.

Phương Vân trong lúc mơ hồ có thể cảm giác được dưới những làn khói đó là các tầng thế giới còn lại, càng hướng xuống thì năng lượng càng cường đại. Và dường như chỗ sâu nhất của bóng tối đó là cấm địa của tánh mạng!

- Dưới đất có bảy mươi hai tầng, hẳn là đối ứng với bảy mươi hai khiêu của cường giả Địa Biến cảnh. Còn những lần khởi này hẳn là địa khí rồi, thì ra lực lượng của cường giả Địa Biến cảnh đến từ cổ lực lượng này!

Cổ lực lượng này vô cùng mãnh liệt, mệnh mệnh, cực kỳ cường đại! Dưới lực lượng cường đại này thì con người giống như con kiến vậy, hèn mọn mà nhỏ bé!

- Đại nhân, đại nhân...

Đột nhiên từ xa truyền đến tiếng kêu, Phương Vân chấn động trong lòng, lập tức phục hồi tinh thần lại, đây dường như là âm thanh của Quân Công Minh.

- Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

Tâm thần Phương Vân vừa động liền thoát ly ra khỏi vùng đất tối tăm đó, hai mắt mở ra. Cùng một thời gian thì cái cảm giác kỳ diệu này cũng đã biến mất, mặc dù còn có thể liên lạc với vùng đất phía dưới được nhưng không thể rõ ràng như hồi nãy nữa.

- Đại nhân, rốt cuộc người đã tỉnh rồi!

Chung quanh truyền đến từng tiếng vui mừng.

Toàn bộ đám người Quân Công Minh, Chu Hân, Sở Cuồng, Trần Liệt, thậm chí còn có cả Triệu Bá Ngôn cũng đứng ở trong điện, thần sắc lo âu trên khuôn mặt còn chưa mất đi.

Phương Vân định thần lại một chút, liền mở miệng nói.

- Chu Hân, Sở Cuồng, các người ở chỗ này làm gì? Chẳng lẽ trong thành xảy ra chuyện gì?

- Đại nhân, người đã đứng ở trong đại điện hai ngày rồi, đây đã là người thứ ba! Chúng ta cũng không biết nên làm cái gì bây giờ!

Sở Cuồng nói.

- Hai ngày hai đêm?

Phương Vân cả kinh trong lòng, hẳn có cảm giác chỉ ở trong lòng đất một chốc lát, sao lại đã là hai ngày hai đêm rồi.

- Đại nhân, người không sao chứ?

Quân Công Minh hỏi.

Phương Vân lắc đầu:

- Không có chuyện gì, chẳng qua là ta để Anh Phách xuất thể thăm dò việc trùng kích Địa Biến cảnh thôi!

- Địa Biến cảnh!

Về mặt Quân Công Minh chấn động. Thời điểm hắn lần đầu gặp Phương Vân thì người này mới chỉ có chín con phi long lực, vậy mà mới qua mấy tháng, người này lại bắt đầu đánh sâu vào Địa Biến cảnh, tốc độ cũng quá kinh người đi.

Nhưng sau khi cả kinh thì Quân Công Minh lại vui mừng, tiến cảnh Phương Vân có thể nhanh như vậy là chuyện mà ai cũng mong chờ cả. Không một thủ hạ nào nguyện ý đi theo một chủ nhân vô năng, nếu được đi theo một người có tài thì đó sẽ là cơ hội để thủ hạ phát triển.

“Lão tử hồ đồ lại không ngờ rằng đại nhân đang đánh sâu vào Địa Biến cảnh! Lấy tốc độ này của người thì sợ rằng chỉ năm, sáu năm sau là sẽ có khả năng chống lại Dương Hoàng!” Quân Công Minh thầm nghĩ trong lòng.

Mà Triệu Bá Ngôn ở một bên nghe thấy Phương Vân đánh sâu vào Địa Biến cảnh thì cũng kinh hãi không thôi: “Trùng kích Địa Biến cảnh cực kỳ nguy hiểm, là cử tử nhất sanh. Chưa bao giờ nghe nói có cao thủ nào đánh sâu vào Địa Biến cảnh lại mất nhiều thời gian như vậy, tiểu hầu gia này cũng quá đáng sợ rồi!”

Triệu Bá Ngôn vốn là người trong tông phái, mặc dù chưa bao giờ đánh sâu vào Địa Biến cảnh nhưng hắn cũng biết đôi chút. Đánh sâu vào Địa Biến cảnh có quan hệ rất sâu với thế giới dưới lòng đất, bên dưới đó

có đầy rẫy các Âm Ma đầy mưu kế, coi như là cường giả Địa Biến cảnh thì cũng không dám tùy ý ngao du ở bên trong. Vậy mà vị tiểu hầu gia này đi thăm dò lại mất đến hai ngày, chẳng lẽ hẳn coi nơi đó là thắng cảnh đẹp mà đi ngao du hay sao? Nghĩ đến đây, Triệu Bá Ngôn kinh hãi không thôi.

Thinhbobo

Đại Chu Hoàng Tộc

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

212. Chương 208: Phong Ba Tái Khởi

Biên

- Triệu Bá Ngôn, Quần Công Minh, Chu Hân cùng Sở Cuồng không rõ ràng lắm, hai người các người cũng không rõ ràng lắm sao?

Phương Vân hỏi.

Về mặt Quần Công Minh cùng Triệu Bá Ngôn lúng túng. Bọn họ cũng không phải là không hiểu rõ mà là chưa từng nghĩ đến mà thôi.

- Được rồi, đi ra ngoài đi.

Phương Vân phát phát tay, nói.

- Vâng, đại nhân!

Cả đám người cung kính lui ra ngoài.

Chờ sau khi đám người Quần Công Minh lui ra ngoài, Phương Vân ngồi vào trên bảo tọa, suy tư.

- Muốn đạt tới Địa Biến cảnh thì phải cần nuốt đủ Âm Ma ở bảy mươi hai tầng, mà ta mới chỉ đạt đến tầng bảy trong bảy mươi hai tầng.

Rốt cuộc Phương Vân đã cảm giác được sự hung hiểm khi trùng kích vào Địa Biến cảnh.

Anh Phách khi tiến vào dưới đất giết chết Âm Ma thì cần tiêu hao rất nhiều năng lượng, khi xuyên qua các quang màng ở các tầng cũng cần tiêu hao năng lượng, tiến vào dưới đất cũng tiêu hao năng lượng, mà khi trở về cũng cần tiêu hao năng lượng. Hơn nữa, tu vi võ đạo càng cao thì năng lượng càng phải khổng lồ.

Thế giới dưới lòng đất vô cùng vô tận, một khi năng lượng bị hao hết thì sẽ lạc dưới bảy mươi hai tầng đó, sẽ nhanh chóng bị Âm Ma vô cùng vô tận nuốt mất. Sự nguy hiểm ở đây khó nơi nên lời được, các tầng cảnh giới khi tu luyện võ đạo phía trước không thể so sánh được với tầng này.

- Không trách được phụ thân vẫn luôn nói với chúng ta khi tu luyện võ đạo thì quan trọng nhất là tinh thần cùng ý chí! Không có tinh thần cùng ý chí cường đại thì chẳng những không giết được Âm Ma, thu nạp âm sát khí mà còn bị Âm Ma chiếm cứ ngược lại, khống chế hóa thành ma thi!

Bỗng nhiên trong lúc này đây, chưa bao giờ Phương Vân lại cảm nhận được một cách sâu sắc ý nghĩa của bốn chữ ‘tinh thần’ cùng ‘ý chí’ mà phụ thân đã nói như lúc này!

Tu vi võ đạo càng cao thì năng lượng khi xuyên qua quang mang cũng càng nhiều, đến lúc đó thì cho dù nội lực có tiêu hao cũng đã không còn quan trọng nữa, quan trọng nhất chính là ý chí của võ giả!

- Tu vi võ đạo cao thấp thì có thể do sự duyên cơ trước khi trùng kích Địa Biến cảnh, nếu như duyên cơ tốt thì sẽ được truyền thừa đạo thống, lúc đó võ đạo sẽ tăng mạnh. Nhưng ý chí thì không thể nào truyền thừa được. Lúc trước ta còn không hiểu vì sao phụ thân chỉ truyền cho bốn chữ ‘ý chí’ cùng ‘tinh thần’ mà không truyền dạy võ công khác, cho đến bây giờ mới hiểu được dụng ý của người, thì ra người đã truyền cho chúng ta vật quan trọng nhất rồi.

Nghĩ đến đây, trong lòng Phương Vân cảm khái không thôi, đồng thời cũng hiểu được khổ tâm nữa xưa của phụ thân!

Phương Vân đang muốn tu luyện tiếp thì bỗng nhiên cảm giác được trong bụng đói vô cùng, cảm giác đói này gây cho Phương Vân có ý nghĩ có thể ăn hết được cả một núi cơm.

- Thị vệ!

Phương Vân kêu lên.

- Có thuộc hạ!

Một gã giáp sỹ Trụ Thai cảnh, chấp kích đi vào đại điện.

- Nói với Hỏa Tự doanh chuẩn bị đồ ăn cho ta, làm nhiều một chút!

Phương Vân nói.

- Vâng!

Thị vệ cung kính đáp rồi rời đi.

Tất cả thức ăn trong quân đội đều cho Hỏa Tự doanh làm, ngay cả phủ tướng quân cũng không ngoại lệ. Nửa nén hương sau, một đĩa thức ăn đã được đưa vào phủ tướng quân, toàn bộ đều là thịt cá, cùng với một thùng cơm.

Phương Vân đi vào trong thế giới dưới lòng đất đã hai ngày, lúc này đói đến mức nào cũng có thể hình dung được. Nếu như nội lực có tiêu hao thì chỉ cần tu luyện một chút lại là được, duy chỉ cái đói bụng này không thể nào thông qua tu luyện mà bổ sung được. Chỉ cần Phương Vân còn không phải là thần tiên thì phải ăn cơm.

Rất nhanh đĩa thức ăn thịt cá cùng với thùng cơm đã bị gã ăn sạch, nhưng Phương Vân vẫn muốn ăn nữa, hẳn có cảm giác mình lúc này rất đói.

- Nói với Hỏa Tự doanh làm một phần thức ăn gấp hai ban này tiếp!

Phương Vân lên tiếng nói như thế làm cho binh sỹ Hỏa Tự doanh mặt không còn chút máu nào. Có nghe nói vị tướng quân này đã hai ngày không có ăn gì, nhưng cái khẩu vị này cũng quá kinh người đi. Nhưng mà, quân lệnh như núi, cho dù là quân lệnh ăn cơm thì cũng không ai dám cãi lời.

- Vâng, đại nhân!

Binh sỹ Hỏa Tự doanh lĩnh mệnh đi.

Chờ sau khi đám người đó đi ra ngoài, Phương Vân hơi suy nghĩ một chút, hẳn có cảm giác tình huống của mình không bình thường lắm.

- Hẳn là có liên quan đến việc Anh Phách thoát ly ra khỏi cơ thể trùng kích Địa Biến cảnh!

Sau khi ăn thêm thức ăn thì Phương Vân mới cảm giác không còn đói bụng nữa, với phân lượng thức ăn như vậy, nếu đưa người bình thường thì đã sớm bị bội thực. Nhưng mà tổ chất thân thể của võ giả hơn xa người bình thường, năng lực tiêu hóa cũng thế cho nên sẽ không có vấn đề này.

Từ đó mấy ngày về sau, vào mỗi ban đêm Phương Vân đều cho Anh Phách của mình thoát ly tiến vào thế giới dưới lòng đất, mục tiêu của hắn chính là không ngừng cắn nuốt Âm Ma ở bảy tầng đầu tiên, đem những Âm Ma đó nghiền nát rồi nhét vào trong bảy khiếu của mình.

Trong quá trình cắn nuốt Âm Ma, Phương Vân cảm giác được ý chí cùng Anh Phách của mình trải qua quá trình đó cũng đã từ từ lớn mạnh lên, sau khi biết được điều này thì Phương Vân càng chăm chú thực hiện hơn, bắt đầu thông qua việc chiến đấu với hàng tỉ Âm Ma để rèn luyện ý chí của mình! Nhưng mà mỗi lần từ dưới lòng đất trở về là Phương Vân lại có cảm giác vô cùng đói bụng, đây là chuyện không làm sao không chế được!

Thời gian tu luyện từng ngày trôi qua, sự hiểu biết của Phương Vân đối với thế giới dưới lòng đất cũng ngày càng rõ ràng hơn nhiều!

Đến ngày thứ bảy, giờ thìn, cũng là lúc mặt trời dần lên cao!

Ừng ừng!

Bỗng nhiên có sự chấn động mạnh mẽ từ ngoài thành truyền đến, cả Tây Nhị thành như đang bị cánh tay khổng lồ của cự nhân nắm lấy, bị lung lay mãnh liệt!

Hí hí hí!

Leng keng leng keng!

Tiếng chiến giáp vang lên, tiếng ngựa hí làm chấn động cả mặt đất, bụi đất bốc lên cao đến vài chục trượng, cũng không biết ở ngoài thành có bao nhiêu đại quân tiến đến.

- Bình Bắc tướng quân Phương Vân nghe quân lệnh, mau ra ngoài thành đón lấy!

Một âm thanh như lời đình từ trong đại quân truyền vào, trong nháy mắt xẹt qua Tây Nhị thành, vang vọng khắp bầu trời.

- Hừ?

Trong đại điện, Phương Vân bỗng nhiên mở to mắt ra, chân mày hơi nhít lại:

- Quân lệnh?

Bàn tay vỗ trên ghế một cái, Phương Vân lập tức bay ra khỏi đại điện đi đến ngoài thành.

Bên ngoài Tây Nhị thành lúc này có tinh kỳ bay phấp phới, thiết kỵ sâm nghiêm như nước lũ dâng cao đang đứng bố trận ở ngoài thành, trên những binh lính này còn tản mát ra sát khí khôn cùng.

Những người này rõ ràng là thiết kỵ tinh nhuệ của Đại Chu!

Trước chi thiết kỵ này là một người mặc khải giáp ô kim của đại tướng quân, đang ngạo nghễ đứng đó. Chỉ một người một ngựa ở đó thôi mà đã phát ra khí thế vô cùng hùng hồn, như một ngọn núi đang sừng sững giữa trời đất. Ở phía sau hẳn còn có hai gã phó tướng cũng có khí tức cường đại!

Hô!

Tiếng gió lướt qua, Phương Vân đã hiện ra bên ngoài bờ tường Tây Nhị thành.

Két! Két!

Phương Vân vừa mới xuất hiện thì đã có âm thanh khởi động của kỵ binh, vô số nỗ nhắm ngay Phương Vân trên bầu trời.

- Bình Bắc tướng quân Phương Vân ở chỗ này, không biết ở đó là vị tướng quân nào?

Phương Vân cũng không kinh hoảng, khí đồn đan điền lớn tiếng nói,

- Thu nỗ!

Đại tướng quân lập tức vung tay lên, kỵ binh phía sau nhất thời chỉnh tề thu hồi nỗ lại.

Hí hí!

Con ngựa trắng của người này bỗng nhiên hơi động rồi bay lên trời dừng trước Phương Vân.

“Lại là một thần câu ư?”, Phương Vân hơi kinh hãi. Trong thiên địa này có không ít các loại ngựa kỳ dị, có thể đạp không mà lên. Con ngựa trắng trước mặt này không thể nghi ngờ là có huyết thống này, võ tướng Đại Chu nhiều như hắt sa, trong An Tô thành cũng có không ít đại tướng quân, nhưng có thể có được con ngựa này thì người này vẫn là người đầu tiên mà Phương Vân nhìn thấy.

“Tên đại tướng quân này không đơn giản, ta phải cẩn thận một chút!”, Phương Vân thầm nghĩ trong lòng.

- Người chính là Phương Vân?

Vị đại tướng quân này lấy một ánh mắt nhìn trên cao xuống nhìn Phương Vân.

- Không sai.

Phương Vân nói.

Mới vừa nói ra hai chữ thì một lệnh bài màu đen đã bay tới, Phương Vân đưa tay tiếp lấy, đồng thời trong tai nghe được vị đại tướng quân này nói:

- Phương Vân nghe lệnh, Tây Nhị bị tông phái cầm giữ, nhiễu loạn triều cương, nơi đây bây giờ do ta tiếp quản. Người đem quân quyền cùng ấn quyền giao ra.

Vừa nói xong liền đưa tay ra đòi ấn quyền của Phương Vân.

Phương Vân hơi biến sắc, hấn tới Tây Nhị thành này đã hơn ba tháng nhưng Quân Cơ Xứ vẫn không có động tĩnh gì. Hiện tại hấn đã khống chế Tây Nhị thành thì Quân Cơ Xứ liền muốn tiếp quản.

“Quân Cơ Xứ, Quân Cơ Xứ gì chứ! Đây rõ ràng là nơi Dương Hoằng làm càn. Hấn không tới sớm cũng không tới trễ, hết lần này tới lần khác lại tới lúc này. Mới ban đầu hấn muốn đưa ta đến Tây Nhị thành để hãm hại ta, giờ đây thấy ta trấn áp được thì lại muốn đoạt binh quyền của ta ư!”, trong khoảng thời gian này, Phương Vân được lượng lớn đạn dược của Tụ Bảo các khiến cho thực lực quân đội tăng lên mạnh mẽ, nếu như giao ấn quyền ra thì chẳng phải một phen tâm huyết trao tặng cho người khác sao!

- Người trở về đi! Tây Nhị thành đã được ta trấn áp! Tông phái nổi loạn cũng đã bị tiêu diệt!

Phương Vân trầm giọng nói, tám vạn binh lính mà cơ sở để hấn có chỗ trong quân, sao có thể giao cho người khác.

- Làm càn!

Tên đại tướng quân này biến sắc, trong mắt hiện lên vẻ âm tàn, đột nhiên lui về sau cười lạnh lùng:

- Phương Vân, hầu gia quả nhiên không có nói sai, người đã sớm cùng với tông phái trong Tây Nhị thành cấu kết rồi! Hầu gia đã sớm nói, chỉ cần người đem binh quyền giao ra thì đã nói lên người không then với lương tâm, còn nếu người cự tuyệt thì trong lòng hấn có quỷ!

- Hoang đường!

Phương Vân giận quát một tiếng.

- Luật định Đại Chu, cấu kết với tông phái nước ngoài đã tử tội!

Âm thanh vừa phát ra, tên đại tướng quân này đã chỉ một ngón tay vào Phương Vân, trầm giọng nói:

- Bắt giữ!

- Dạ!

Hai tên phó tướng cùng với nhiều cao thủ vọt lên.

Cùng một thời gian, đại tướng quân cầm trường kích trong tay, nhân mã hợp nhất hóa thành một đạo lưu quang phóng tới.

- Muốn chết.

Phương Vân quát lên một tiếng lớn. Trong khoảng thời gian này, hấn ngày ngày đều chiến đấu ở thế giới dưới lòng đất, thực lực đã tăng lên rất nhiều. Mắt thấy tên đại tướng quân này đánh tới, trong lòng Phương Vân giận lên liền tung ra một chưởng.

Ầm!

Trường kích gãy đoạn, chiến mã rống lên. Một chưởng này của Phương Vân như phá núi lấp biển, trực tiếp phá tan thế tới của tên đại tướng quân. Nhưng cuối cùng Phương Vân vẫn nhớ hấn là đại tướng quân Đại Chu, giữ lại một mạng cho hấn.

- Người, người...

Hai mắt đại tướng quân trợn trừng lên, trong mắt là vẻ bất khả tư nghị:

- Người dám phạm thượng ư!

.

Thinhbobo

Đại Chu Hoàng Tộc

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

213. Chương 209: Gài Tang Vật Hãm Hại.

Biên

Mấy tên phó tướng cùng cao thủ trong quân đang muốn xông lên nhưng thấy một màn như vậy thì sợ hết hồn. Ai cũng không ngờ đại tướng quân có thực lực mạnh nhất lại bị đánh bại nhanh đến như vậy, ngay cả một chiêu còn đỡ không nổi thì cả người lẫn ngựa đã bị đánh tan tã.

Tu vi của Phương Vân bây giờ cao đến cỡ nào chứ! Hiện tại, trừ cường giả Địa Biến cảnh ra thì những đại tướng quân khác không ai là đối thủ của hắn được.

Một chiêu vạn thế lôi đình trấn áp cục diện, Phương Vân lúc này mới từ từ đáp xuống bên cạnh tên đại tướng quân đó:

- Tướng ở bên ngoài cũng có thể không nghe quân lệnh, Hoàng Đế có ra lệnh cũng thế, huống chi chỉ là người. Ta ban đầu tới Tây Nhị thành là do điều lệnh của Quân Cơ Xứ, Tây Nhị thành có phải bị tông phái ngoại quốc nắm giữ hay không là phải do ta nói chứ khi nào đến một đại tướng quân bên ngoài như người định đoạt!

Phương Vân lạnh lùng nói.

Đại tướng quân phỉ máu thịt của con ngựa đã chết trên người ra, bỗng nhiên lui về sau, kinh sợ nói:

- Ta chính là đại tướng quân quân quân tinh nhuệ, người cũng chỉ là một Bình Bắc tướng quân mà dám xuất thủ với ta sao?

- Đại nhân nói quá rồi, đây là do đại nhân động thủ trước, ta cũng chỉ là hoàn thủ mà thôi. Đương kim triều đình cai trị thanh minh, cho dù là Nhân Hoàng có mắc lỗi thì cũng có thể bị thần tử chỉ trích, người sẽ không cho là địa vị của mình so với Nhân Hoàng còn cao hơn chứ?

Phương Vân liếc mắt nói. Thần sắc đại tướng quân cứng lại, lời như thế hắn nào dám nói.

- Đại quân nghe lệnh, Phương Vân cầu kết với tông phái ngoại quốc, phạm thượng cấp trên, hiện tại lập tức bắt giữ, nếu dám cãi lệnh, giết không tha!

Đại tướng quân trầm giọng nói. Nhiều quân như vậy, hắn cũng không tin bắt không được Phương Vân.

Chân mày Phương Vân nhướng lên, tên đại tướng quân này lại dám ra mệnh lệnh như vậy ư!

- Quân đội thứ hai mươi bảy nghe lệnh, toàn quân ra khỏi thành chuẩn bị nghênh chiến!

Âm thanh của Phương Vân vang dội cả Tây Nhị thành, tám vạn đại quân ầm ầm nghe lệnh. Trong nháy mắt, cả tòa thành liên rung chuyển, đại quân theo hàng ngũ chỉnh tề như thủy triều từ trong ào ra.

Thực lực của quân chánh quy vốn tương đối mạnh, cộng thêm việc được Phương Vân có sự ủng hộ của Tự Bảo các cho nên thực lực của quân đội cũng tăng lên rất nhiều, thực lực lúc này so với quân tinh nhuệ cũng không kém bao nhiêu.

- Phong Thủ trận! Chuẩn bị!

Phương Vân ra lệnh một tiếng, tám vạn đại quân lập tức bày ra Phong Thủ trận! Đây chính là trận pháp công thành đối phương!

Phương Vân đứng trước Phong Thủy trận, trong lòng cười lạnh. Chi thiết kỵ này mặc dù là quân tinh nhuệ Đại Chu, nhưng bàn về bày trận tác chiến thì xách giầy cho hấn cũng không xứng, trận này thắng bại ra sao vốn không đáng để hấn quan tâm!

Thấy như vậy, tên đại tướng quân cùng hai gã phó tướng liền biến sắc, chẳng ai ngờ rằng Phương Vân chỉ là một tướng quân bình thường mà quân đội dưới tay lại có thực lực không chênh lệch lắm so với quân tinh nhuệ.

Nhất thời hai quân cầm giữ nhau ở ngoài thành!

- Phương Vân, đây là người muốn làm phản mà.

Đại tướng quân chợt quát lên.

Ánh mắt Phương Vân híp lại. Chuyện hôm nay quá kỳ lạ rồi, tên đại tướng quân trước mắt này rõ ràng là được Dương Hoảng phái tới, hành động của hấn bây giờ hoặc là thật sự quá ngu xuẩn muốn chết, hoặc là có chỗ dựa nào đó, hoặc là hấn đã nắm được nhược điểm nào đó của mình rồi. Trăm ngàn ý niệm hiện lên đầu của Phương Vân, Phương Vân đột nhiên thấp giọng hỏi Quân Công Minh:

- Quân Công Minh, người đã ở trong quân lâu năm, có biết đây là người nào không?

Quân Công Minh ở trong quân đội đã lâu, sao lại không nhận ra được chứ:

- Đại nhân, người này là đại tướng quân Tần Sơn Minh, chi quân đội này gọi là Phi Tặc quân, cái tên này chính là dựa vào con ngựa kia của hấn mà gọi!

Phương Vân nhìn lướt qua con ngựa bay đã bị chặt thành hai khúc trên mặt đất, ánh mắt lóe lên. Lập tức, gã mở miệng ra, chụp cho Tần Sơn Minh một cái mũ thật to:

- Toàn quân nghe lệnh, đại tướng quân Tần Sơn Minh cầu kết với tông phái ngoại quốc, âm mưu tạo phản! Người nào có thể bắt giữ Tần Sơn Minh, thưởng vạn lượng hoàng kim!

Âm thanh vừa phát ra, Phương Vân liền làm “người đứng đầu gương mẫu” thẳng hướng đánh tới đại tướng quân Tần Sơn Minh.

- Phương Vân, người dám!

Tần Sơn Minh thất kinh, hấn chỉ cho Phương Vân cái tội cầu kết tông phái, Phương Vân lập tức cho hấn một cái tội còn lớn hơn là mưu đồ tạo phản!

- Dừng tay!

Một tiếng thét lớn từ phía sau truyền đến, âm thanh vừa phát ra thì bỗng có bốn thân ảnh nhanh như lôi điện mang theo uy áp khôn cùng từ xa mà đến.

Khí tức cường đại vô cùng áp chế cả hai quân, uy áp khổng lồ đó khiến cho mọi người có cảm giác không cách nào hô hấp nổi. Nhưng bốn người này vừa xuất hiện thì Phương Vân không những không dừng tay mà còn tăng tốc độ nhanh hơn.

Ầm!

Song chương tương giao, đại tướng quân Tần Sơn Minh kêu thảm một tiếng rồi bay ra ngoài. Phương Vân đang muốn truy kích theo thì trong tai liền nghe tiếng hừ lạnh.

- Phương Vân, người còn dám động thủ!

Âm thanh này vừa nghe được thì một bàn tay như ngọc đánh vào phía trước Phương Vân. Bàn tay ngọc này to đến nỗi cả vãn tay cũng có thể thấy được, thế chưởng vừa tới lập tức mang theo cỗ khí tức khổng lồ giống như Ma Thần vậy, liền muốn trấn áp Phương Vân.

- Hừ!

Bàn tay Phương Vân khẽ vung lên, thanh trường đao đỏ sẫm Nhân Nguyên pháp khí liền lập tức hiện ở trong tay, gã không nói lời nào liền lập tức chém ra một đao.

Ầm!

Đao khí xông thẳng lên trời, lấy thế lôi đình vạn quân chém về bàn tay ngọc đó.

- Hả!

Trong tai truyền đến tiếng kêu của một cô gái, tiếp theo đó bàn tay bằng ngọc kia đã bị đao khí của Phương Vân chém thành nát bấy. Phương Vân liền mượn cơ hội này thở dốc một cái.

Lúc này gã mới định thần nhìn lại thì đã thấy có thêm bốn tên cao thủ: Ba nam một nữ. Ba người nam thì có thần thái uy mãnh, người mặc chiến giáp, hơi thở hùng hồn vô cùng, chung quanh có lôi điện, mây mù, cuồng phong quần lấy; còn người nữ thì nhu mì xinh đẹp, người mặc một bộ đồ màu đỏ bông bênh mang theo một cổ nhu tình, nhưng ánh mắt thì lại lạnh lợi như đao kiếm.

Bốn người này đều là cường giả Địa Biến cảnh!

- Phong, Lôi, Vân, Thủy tứ đại tướng!

Phương Vân liền nhận ra bốn cường giả này. Lúc Tam Đường Hội Thảm, vì đối phó với Dương Hoàng mà gã đã sưu tầm rất nhiều tài liệu, trong đó có tư liệu của bốn người trước mặt. Bốn người mặc dù đều có cấp bậc là đại tướng quân nhưng theo tình báo của Tứ Phương hầu phủ thì thực lực của bốn người này đều đã đến Địa Biến cảnh cả. Tuy bốn người đều đã có tư cách phong hầu, nhưng lại cam tâm tình nguyện theo Dương Hoàng, làm phụ tá đắc lực cho hắn.

- Ra mắt bốn vị giám sát sử!

Thấy bốn người này, Tần Sơn Minh lộ ra thần sắc hưng phấn, vội vàng hành lễ.

Dương Hoàng được thăng làm Anh Vũ hầu rồi được điều vào Quân Cơ Xứ thì bốn vị Phong, Lôi, Vân, Thủy này cũng được thăng làm giám sát sử của Quân Cơ Xứ.

- Ủ!

Bốn người khê gật đầu.

- Bốn vị giám sát tới vừa lúc, Phương Vân phạm thượng ta không nói, nhưng hắn lại cấu kết với tông phái ngoại quốc, xin bốn vị giám sát hãy bắt hắn lại!

Ngón tay Tần Sơn Minh chỉ vào Phương Vân, lạnh giọng nói.

Phương Vân thấy thế cũng chấp tay, cười nói:

- Phương Vân ra mắt bốn vị giám sát sử. Bốn vị đại nhân tới thật đúng lúc, Tần Sơn Minh cấu kết tông phái ngoại quốc, ý đồ tạo phản! Kính xin bốn vị đại nhân bắt lại!

- Ha ha, Phương Vân, ngươi ăn nói hàm hồ, ngươi cho là bốn vị giám sát sử sẽ nghe ngươi sao?

Tần Sơn Minh cười to lên.

Trong mắt hắn, hành động của Phương Vân lúc này hết sức buồn cười. Tất cả những việc này giờ đều nằm trong kế hoạch của bọn hắn, thậm chí việc chọc giận Phương Vân xuất thủ cũng nằm trong kế hoạch để cho hắn mắc cái tội phạm thượng, Phương Vân tự cho là thông minh nhưng lại không biết, hắn thấy thật buồn cười!

- Dương kim thánh thượng anh minh, triều đình cai trị muôn dân thanh bình, tất nhiên năng lực của bốn vị giám sát sử sẽ không sai đi. Ta tin tưởng bốn vị giám sát sử nhất định sẽ theo công bằng mà chấp pháp, không có thiên vị!

Phương Vân nói.

Phong, Lôi, Vân, Thủy bốn người nghe thấy mà nhú mào, lấy sự thông minh của Phương Vân thì không thể nào không nhìn ra bọn họ là người của Dương Hoàng, sao hắn còn dám nói những lời này.

- Phương Vân, ta hỏi ngươi. Mới vừa rồi nói ngươi dừng tay, sao ngươi không dừng tay?

Thủy giám sát tiến lên một bước, lạnh lùng nói.

- Loạn thần tặc tử âm mưu vô cùng, Tần Sơn Minh cầu kết với tông phái mưu đồ tạo phản. Phương Vân một lòng nghĩ tới việc bắt giữ hần, vì triều đình mà lo cho nên không nghĩ tới nhiều như vậy.

Phương Vân cứ mở miệng là nói “Tặc tử” khiến cho Tần Sơn Minh nghe mà nghiêng rằng nghiêng lợi không thôi:

- Bốn vị đại nhân, việc Phương Vân cầu kết với tông phái ngoại quốc còn có chứng cứ rõ ràng. Ở trên người hần còn có một cái lệnh bài Tà Thần của Thiên Tà tông, lệnh bài này ngoại trừ tông chủ Thiên Tà tông thì chỉ có những người có địa vị cực cao trong Thiên Tà tông mới có được! Nếu như mấy vị đại nhân không tin thì chỉ cần lục soát phủ tướng quân cùng trên người Phương Vân là sẽ có được!

Mấy lời này của Tần Sơn Minh vừa phát ra thì đám người Quán Công Minh, Chu Hân, Sở Cuồng, Trần Liệt liền biến sắc.

Sau khi đánh tan phủ Đạo Quân thì đã bắt được một cầm y nhân, cái lệnh bài mà Tần Sơn Minh nói chính là trên người của cầm y nhân đó, điều này cả đám đều biết rõ. Đặc biệt là hai người Chu Hân và Sở Cuồng nghe xong thì mặt trắng bệch ra, cái lệnh bài đó chính là do hai người bọn họ đưa Phương Vân, làm sao tên Tần Sơn Minh này biết được?

- Có âm mưu!

Hai người có ngu đến mấy thì cũng biết chuyện này có âm mưu. Nếu như ở trên người Phương Vân mà tìm được cái lệnh bài kia thì Phương Vân liền mắc cái tội cầu kết tông phái ngoại quốc, theo như luật định Đại Chu thì đó chính là tử tội.

- Đại nhân!

Chu Hân, Sở Cuồng liền bước lên một bước, định nói chuyện này là do mình.

- Chu Hân, Sở Cuồng lui ra!

Phương Vân vung tay ngăn cản, ánh mắt có chút khiển trách rồi xoay người nhìn Tần Sơn Minh.

- Tần đại nhân cứ khẳng định rằng ta cầu kết với tông phái ngoại quốc, hơn nữa còn có lệnh bài tà thần, vậy xin mời bốn vị đại nhân lục soát đi! Nhưng mà có mấy câu ta phải nói rõ một chút, trong phủ tướng quân có Quách Bá Tể lão tiên sinh trấn giữ, nếu mấy vị lục không ra thì có thể mời Quách lão tiên sinh thử xem.

Lời này của Phương Vân vừa ra thì bốn người Phong, Lôi, Vân, Thủy cũng hơi chần chừ trong lòng. Nho gia đối với những vật chí tà cực kỳ có nhạy cảm, lời này của Phương Vân rõ ràng là nhắc nhở bọn họ muốn lợi dụng lúc lục soát phủ tướng quân mà gài tang vật giả họa là việc cực kỳ ngu xuẩn.

- Đa tạ tiểu hầu gia chỉ điểm, chuyện này chúng ta sẽ để ý!

Lôi, Vân nhị tướng hừ lạnh một tiếng, hướng tới phủ tướng quân mà đi.

- Trên người Phương tướng quân để cho hai người bọn ta lục soát đi!

Phong, Thủy giám sát nói lên.

Lệnh bài Tà Thần của Thiên Tà tông lấy tài liệu đặc thù chế tạo, hơn nữa còn có gia công vào nội lực đặc thù của Thiên Tà tông. Nếu như Phương Vân muốn tế luyện lúc này là chuyện không thể nào.

Đám người Quán Công Minh, Chu Hân, Sở Cuồng cũng hiểu được đối phương đã có sự chuẩn bị. Nếu như trên người Phương Vân mà tra ra có được lệnh bài Thiên Tà tông thì đó chính là tử tội, khi đó cho dù là Tứ Phương hầu cũng không thể nào xen tay vào được!

.

Thỉnhbobo

Đại Chu Hoàng Tộc

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

214. Chương 210: Thiên Long Viễn Cổ

Biên

Tu vi sau khi đạt tới Địa Biến cảnh thì sẽ có cảm giác rất mạnh. Nếu như trên người Phương Vân có đồ vật gì ẩn giấu thì chỉ cần quét mắt qua một cái là biết được, nhưng trong giới tông phái thì có một số đồ vật kỳ dị có thể ngăn cách cảm ứng. Cho nên hai giám sát sử Phong, Thủy đều tự tay lục soát, nhưng vừa tìm một hồi thì hai người chau mày lại.

- Lúc chúng ta tới đây thì Chu quân sư đã dặn dò chúng ta là Phương Vân cực kỳ xảo trá, lúc đánh với hắn thì phải cực kỳ cẩn thận. Chúng ta lần này tới đây tập kích chính là để Tần Sơn Minh dụ hắn ra khỏi phủ tướng quân, thừa dịp hắn không có thời gian giấu lệnh bài Tà Thần đi mà định hắn tội chết, nhưng xem ra bây giờ phải trông chờ vào hai vị Lôi, Vân nhị sử rồi!

Hai người liếc nhìn nhau mà có chút bất an, biểu hiện của Phương Vân lúc này quá thông dong, quá trấn định rồi.

Thị vệ của Bình Đỉnh hầu phủ đã sớm nói tận mắt thấy Phương Vân đem lệnh bài Tà Thần để vào trong ngực, tông chủ Thiên Tà tông cũng nói lệnh bài Tà Thần đang ở trong Tây Nhị thành. Hai người không tin Phương Vân sẽ đem lệnh bài này để ở chỗ nào khác.

Toàn trường yên lặng vô cùng.

Chỉ một chốc lát sau, Lôi Vân nhị sử thần sắc âm trầm đập không mà đến.

- Như thế nào? Hai vị giám sát sử có tìm ra được lệnh bài Tà Thần không?

Lôi Vân nhị sử còn chưa rơi xuống đất, Phương Vân đã liền cười chào hỏi.

- Không có!

Hai người nhìn Phong, Thủy nhị sử, thần sắc âm trầm nói.

- Làm sao có thể!

Tần Sơn Minh kinh hô.

- Ha ha.

Phương Vân cười lớn lên:

- Bốn vị đại nhân nếu như lục soát không ra lệnh bài Tà Thần thì ta đây cũng có thể chỉ cho chỗ cất giấu.

Phương Vân nhẹ nhàng nói một câu nhưng làm cho tất cả mọi người phải biến sắc.

Chỉ thấy Phương Vân chỉ một ngón tay vào Tần Sơn Minh, thần sắc trầm xuống, quát lên:

- Tần Sơn Minh, ngươi thật to gan. Lại dám cấu kết với Thiên Tà Tông, lệnh bài Tà Thần đang ở trong ngực của ngươi, ngươi còn muốn nói gì nữa!

Bịch! Bịch! Bịch!

Nghe thấy câu này, sắc mặt Tần Sơn Minh liền trắng bệch, liên tục lui về sau ba bước rồi theo bản năng thò vào trong ngực. Năm miếng quân lệnh được hắn móc ra ngoài, nhưng ngay giữa năm miếng quân lệnh ấy còn có một lệnh bài màu đen nhánh, trên mặt có khắc Tà Thần, ngoài ra từ lệnh bài này còn phát ra một cỗ khí tức âm tà vô cùng.

- Không thể nào!

Tần Sơn Minh nhìn cái lệnh bài trong tay mà hai mắt trợn trừng lên, trong miệng phát ra một tiếng thét kinh hãi, ẩn trong đó còn có cả sự sợ hãi và tuyệt vọng.

Lệnh bài Tà Thần hiện ra ở đây đúng là không sai, nhưng tuyệt không nên ở trong tay hắn mới đúng chứ, không ai hơn Tần Sơn Minh hiểu rõ, hắn và Thiên Tà Tông vốn chẳng có quan hệ dây mơ rễ má gì với nhau hết.

- Làm sao lại ở trong tay ta? Làm sao lại ở trong tay ta?

Tần Sơn Minh nắm cái lệnh bài Tà Thần này mà đầu cứ ong ong lên. Đột nhiên trong lúc này, cảnh tượng lúc tứ đại giám sát sử xuất hiện, Phương Vân đột nhiên dữ dội lên đánh vào lồng ngực của hắn, lấy năng lực của Phương Vân thì giết chết hắn là việc dễ dàng, nhưng Tần Sơn Minh lúc đó chỉ bị thương nhẹ.

- Đúng, là hắn, chính là hắn, là hắn gài tang vật cho ta!

Tần Sơn Minh lúc này như gặp quỷ, nhìn Phương Vân:

- Người...

Phương Vân sao có thể để cho hắn mở miệng:

- Tần Sơn Minh, hiện tại chứng cứ ràng ràng, ngươi còn muốn狡辯 ư?

Âm thanh vừa phát ra, Phương Vân liền như tia chớp tung chưởng vào Tần Sơn Minh.

Phong, Thủy nhị sứ theo bản năng định ngăn cản thì một bàn tay thô to vươn ra ngăn cản họ.

- Để cho hắn làm đi!

Âm thanh của Lôi sứ vang lên bên tai hai người. Tần Sơn Minh hiện đã mất đi giá trị lợi dụng, hơn nữa lệnh bài Tà Thần còn có ở trong tay hắn, cho dù là Anh Vũ hầu cũng cứu không được.

Sắc mặt của bốn người nhất thời khó coi vô cùng, thấy lệnh bài Tà Thần trên người Tần Sơn Minh thì cho dù bốn người có ngu xuẩn cũng biết đã bị Phương Vân lừa giỡn rồi. Phương Vân lại làm trò trước mặt họ, để cái lệnh bài Tà Thần này vào trong ngực của Quân Công Minh ngay dưới mắt bọn họ.

“Tâm cơ của người này thật đáng sợ!”, trong lòng Thủy sứ khẽ run lên. Phương Vân có thể ở trong thời gian ngắn nhận ra Tần Sơn Minh có vấn đề, còn mượn cơ hội ra chiêu mà xảo diệu nhét lệnh bài vào trong ngực Quân Công Minh, tâm tư quá đáng sợ rồi.

Lúc này đây, ngay lúc Tần Sơn Minh chuẩn bị chết trong tay Phương Vân thì trong lúc bất chợt có những tia sáng xuất hiện, ở ngay cuối đường chân trời xuất hiện một mặt trời đỏ rực phát ra ánh sáng vô tận.

Ngâm!

Từng tiếng rống ngâm vang lên, làm cho cả tòa Tây Nhị thành bị tràng long ngâm này làm cho rung động. Phương Vân còn chưa có nhảy đến bên cạnh Tần Sơn Minh thì lập tức bị một cỗ uy áp bất khả tư nghị từ mặt trời phía đông áp đến.

Phương Vân lập tức có cảm giác mình như là một con thuyền nhỏ đang lạc vào trong biển lớn mênh mông, lúc nào cũng có thể bị lật phải. Gã có cảm giác mình lúc này vô cùng không xong, làm gì còn có chuyện đi giết Tần Sơn Minh!

Từ ánh mắt trời đỏ rực đó phát ra những tia sáng vạn trượng từ dưới đất truyền lên, cả Tây Nhị thành lập tức bị nhuộm đỏ, tia sáng này vô cùng mãnh liệt, ngay cả ánh sáng chân chính còn bị đè ép xuống.

Ngâm!

Bốn âm thanh chấn nát cả hư không vang lên, ngay lúc Phương Vân còn đang ngỡ ngàng thì có bốn bóng đen xuất hiện. Lúc mọi người nhìn rõ ra thì không ngờ bốn bóng đen này là bốn con thiên long dài vô cùng, cặp mắt to như chuông đồng, tròn xoay. Từ trong đôi mắt đó phát ra ánh lửa, ánh lửa đó dường như thiêu đốt cả đám mây, ngay cả tòa Tây Nhị thành kia cũng bị thiêu rụi.

Thiên long từ thời viễn cổ là thần vật sớm đã biến mất, một con thiên long ước chừng bằng một trăm con phi long lực, tương ứng với Địa Biển cảnh đỉnh phong. Cho nên khi bốn con thiên long này vừa mới xuất hiện thì mọi người đã bị uy áp khổng lồ đè ép lên trên mặt đất, không thể nào động đậy được.

- Dương Hoảng, lại là Dương Hoảng!

Trong lòng Phương Vân chấn động không thôi. Hắn sớm biết Phương Vân có một chiếc chiến xa Thiên Đế, nhưng đây là lần đầu tiên hắn thấy Dương Hoảng sử dụng pháp khí này. Bốn con thiên long có khoảng bốn

trăm con phi long lực, chỉ cần hấn dựa vào cái pháp khí này là hấn có thể đánh chết bất kỳ cường giả dưới Thiên Tượng cảnh nào.

- Tham kiến Anh Vũ hầu!

Âm thanh bốn đại giám sát sử Phong, Lôi, Vân, Thủy vang dội khắp thiên địa. Cùng một thời gian, chi quân đội của Tần Sơn Minh cũng quỳ trên mặt đất, phát ra âm thanh cung kính.

Còn đám người Quân Công Minh, Chu Hân, Sở Cuồng thì mới chỉ cảm nhận được cổ khí tức bá đạo này thôi đã bị đè ép quỳ trên mặt đất. Chỉ có Phương Vân dựa vào năng lực của Thiên Địa Vạn Hóa Chung mà còn đứng vững trên mặt đất, hấn ngửa đầu, chăm chú nhìn bốn đầu thiên long trên không.

Trong ánh sáng màu đỏ của ánh mặt trời đó, hấn có thể nhìn thấy một hư ảnh chiến xa như ẩn như hiện. Trên chiến xa mơ hồ có thể còn thấy được một hư ảnh cao lớn đứng sừng ở trong ánh sáng màu đỏ đó, cả người người này tản phát ra một cổ khí tức vô thượng, vô cùng cao quý.

Đồng thời, chung quanh cổ hư ảnh này, mây mù và hư không không ngừng biến ảo, không ngừng diễn hóa ra cảnh tượng các thần ma cường đại nhất trong thiên địa đang triều bái hấn.

Thiên Đế chiến xa, cái trân quý nhất của vật này không phải là di hài của bốn con thiên long mà là chiếu hình của Thiên Đế. Chỉ dựa vào hư ảnh đó, Dương Hoàng có thể đạt được sự hỗ trợ cùng với đại khí vận của Thiên Đế!

- Thiên Đế chiến xa, lại là Thiên Đế chiến xa!

- Xong rồi, không ngờ Anh Vũ hầu Dương Hoàng lại tới đây!

- Một cường giả Thiên Tượng cảnh, chúng ta trốn không thoát rồi!

Ngay lúc bốn đầu viễn cổ thiên long xuất hiện trên bầu trời thì cả Tây Nhị thành liền hỗn loạn, tất cả người trong tông phái đều bắt an.

- Đây chính là thực lực của Dương Hoàng sao?

Phương Vân ngơ ngác nhìn Dương Hoàng ở trên bầu trời. Những gì mà Dương Hoàng xuất ra đã gần với thần uy lắm rồi, trước cổ lực lượng này thì đừng nói là xuất thủ, Phương Vân có thể đứng được là đã không tệ rồi.

Cách đó không xa, Tần Sơn Minh vốn định ninh rằng hấn đã sắp chết, đột nhiên phát hiện thấy Dương Hoàng thì không khỏi vui mừng:

- Đại nhân, tiểu nhân tham kiến võ hầu đại nhân!

Ầm!

Bỗng nhiên có một đạo lôi điện từ trên trời giáng xuống đánh Tần Sơn Minh thành phần vụn. Âm thanh lạnh lùng của Dương Hoàng vang khắp thiên địa:

- Tần Sơn Minh cấu kết với Thiên Tà tông, tội chết!

Phương Vân chấn động trong lòng. Nhìn Tần Sơn Minh bị Dương Hoàng giết chết, Phương Vân hiểu rõ lần này hấn đã chết oan rồi, hấn hiện tại đã mất đi giá trị lợi dụng, lại còn dính vào Thiên Tà tông, Dương Hoàng không thể không giết hấn.

Dương Hoàng sau khi giết Tần Sơn Minh thì lập tức dời sự chú ý nhìn đến Phương Vân là người duy nhất còn đứng ở ngoài thành:

- Phương Vân, nhìn thấy bốn tọa, ngươi còn không hành lễ ư?

Âm thanh vừa phát ra thì hư không trên đỉnh đầu Phương Vân biến hóa, hiện ra hình dạng một ngọn núi. Phương Vân lập tức cảm giác được cả người của mình đang trầm xuống, dường như lực lượng của tất cả trời đất đang nhìn về mình, chỉ cần mình dám nói một chữ không thôi là lập tức mình sẽ bị chấn nát.

Phương Vân nghĩ ngợi một lúc, rốt cuộc khẽ khom người, thi lễ một cái:

- Bình Bắc tướng quân Phương Vân, ra mắt Anh Vũ hầu!

Tình thế không so được với người mạnh hơn. Những gì Dương Hoàng đang thể hiện chính là thực lực áp đảo tất cả, chỉ cần Phương Vân không thi lễ thì lập tức sẽ bị Dương Hoàng cho một cái tội danh lớn.

- Ha ha ha.

Âm thanh Dương Hoàng vang dội cả thiên địa, mặc dù Phương Vân chỉ khom thân một chút, cũng không có quỳ gối, nhưng Dương Hoàng vẫn cao hứng cười lớn lên. Điều này đại biểu cho sự thắng lợi của thực lực! Trước thực lực tuyệt đối thì bất kỳ trí mưu, thủ đoạn nào cũng là vô dụng cả!

Phương Vân vừa thi lễ một cái thì lập tức cái uy áp khiến trời long đất lở liền biến mất, rồi lực chú ý của Dương Hoàng rất nhanh đã dời khỏi người Phương Vân:

- Tây Nhị thành bị tông phái cầm giữ, triều đình có lệnh, tất cả người trong tông phái giết chết không tha!

Âm thanh vừa phát ra thì một cỗ lực lượng to lớn đã hướng tới tấn công Tây Nhị thành.

Ầm!

Cả vùng đất bị chấn động kịch liệt, vô số người trong tông phái ở Tây Nhị thành hét thảm một tiếng rồi miệng phun ra máu tươi, nằm uể oải ở trên mặt đất. Cường giả Thiên Tượng cảnh cường đại vô cùng, chỉ cần Dương Hoàng dùng uy áp thôi đã khiến cho tất cả cao thủ trong Tây Nhị thành bị thương nặng.

Ngâm!

Bốn đầu thiên long đột nhiên rồng lên, rồi tám cái móng vuốt màu tím liền mạnh mẽ tấn công về một địa phương ở Tây Nhị thành, đó chính là Yên Khuyết lâu.

Ừng ùng!

Đại địa chấn động, móng vuốt của bốn con thiên long không gì không phá nổi, đi sâu vào trong lòng đất.

- Dương Hoàng, ngươi dám ư?

Một âm thanh quát lên từ dưới nền đất, đồng thời một cỗ khí tức cường đại khác cũng nhanh chóng xuất hiện trong cảm giác mọi người.

- Tụ Bảo các chính là đầu đảng tội ác ở Tây Nhị thành, giết!

Một tiếng giết như hồng quang vô cùng vô tận từ dưới mặt đất tuôn trào ra.

.

Thìnhbobo

Đại Chu Hoàng Tộc

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

215. Chương 211: Quân Niệm Sinh.

Biên

-Dương Hoàng tới nơi này động thủ rõ ràng là vì nhìn trúng đồ của Tụ Bảo các.

Mí mắt Phương Vân nhảy lên. Tên Dương Hoàng này từ kinh thành đi đến rồi nhằm thẳng Tụ Bảo các mà tấn công rõ ràng là vì nhìn trúng đồ của Tụ Bảo các. Phương Vân vô cùng hiểu rõ, lấy thực lực của Dương Hoàng bây giờ thì đồ ở trong Tụ Bảo các có thể lọt vào mắt hán sợ rằng cũng chỉ có mấy món Địa Nguyên pháp khí.

Ừng ùng!

Mặt đất chấn động kịch liệt, vào thời điểm đạo hồng quang lao xuống thì cũng có một vòng quang mang màu hoàng kim đột nhiên từ dưới lòng đất bắn ra, tiếp theo đó là các màu đỏ, vàng, bạc. Bốn trọng cấm

ché của Tụ Bảo các vừa mới xuất hiện thì đã bị Dương Hoàng đánh tan hết. Mỗi khi một đạo cấm chế bị đánh phá thì sẽ phát ra âm thanh còn dữ dội hơn so với lôi đình, dường như cả bầu trời cũng bị sập xuống.

Bốn đạo cấm chế vừa bị phá thì đột cuộc có một đạo bạch quang mênh mông như trường giang và hoàng giang từ dưới đất xông ra, đạo bạch quang này nhất thời ngăn cản được đạo hồng quang, đồng thời có một tiếng thét giận dữ từ trong phát ra.

- Dương Hoàng, đắc tội với Tụ Bảo các chúng ta, ngươi sẽ phải hối hận! Tam đệ, các ngươi chạy mau đi!

Dường như là cùng một thời gian, có vài thân ảnh từ dưới đất bay lên, nhanh chóng bay về các hướng xa.

- Trốn?

Âm thanh lãnh mạc mà cao ngạo của Dương Hoàng vang vọng khắp trời đất Tây Nhị thành, giống như là chúa tể của thiên địa đang nói ra:

- Trốn được không?

Âm thanh vừa phát ra thì đột nhiên các đám mây ở trên trời cao hội tụ lại, rồi hóa thành một bàn tay vô cùng khổng lồ mạnh mẽ đánh xuống. Mấy đạo thân ảnh kia bị bàn tay to này đánh trúng lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết rồi từ không trung rớt xuống. Địa Biến cảnh cùng Thiên Tượng cảnh, chênh lệch quá xa!

- Tam đệ!

Một tiếng kinh hô vang lên, đồng thời luồng bạch quang tiêu tán đi, một thân ảnh phá không bay ra bao lấy hết đám người kia, rồi nhanh chóng bay về phía xa.

- Hừ!

Dương Hoàng hừ lạnh một tiếng, không gian liền biến ảo rồi một bàn chưởng lại đột nhiên hiện lên, lấy thế lôi đình vạn quân đánh về mấy người đang chạy trốn.

- Hoàng Thiên ngọc ấn! Bạo cho ta!

Đột nhiên Phương Vân có cảm giác được đối phương dường như đã ném ra vật gì đó, âm thanh vừa phát ra thì một cổ dao động hủy thiên diệt địa từ bên trong Tây Nhị thành truyền đến. Chỉ nghe tiếng nổ ầm ầm vang lên, rồi trên bầu trời Tây Nhị thành xuất hiện một luồng sáng còn chói mắt hơn cả ánh mặt trời, Phương Vân theo bản năng nhắm hai mắt lại.

- Tụ Bảo các dù sao cũng là Tụ Bảo các, ở đây cũng có vô số bảo bối. Dương Hoàng đã khinh thường rồi!

Uy lực tự bạo của pháp khí vô cùng cường đại, Phương Vân có cảm giác nếu như mình mà đối mặt với chiêu này thì trăm triệu lần ngăn cản không nổi. Cho dù là Địa Biến cảnh, nhưng dưới uy lực tự bạo của pháp khí ban này thì cũng bị nổ hài cốt cũng không còn.

Bị pháp khí tự bạo chặn đứng lại, chưởng lực do Dương Hoàng phát ra cũng bị chấn nát.

- Lưu lại cho ta!

Dương Hoàng hừ lạnh một tiếng, dường như đã thật sự nổi giận rồi. Bốn đầu thiên long ngăm nga lên, Thiên Đế chiến xa lưu lại trong không khí luồng khí lẫm lẫm khổng lồ rồi nhắm về phía đám người Tụ Bảo các đang chạy trốn.

Cường giả Thiên Tượng cảnh vô cùng cường đại, điều này không phải là nói chơi!

Bốn đầu thiên long ngăm nga hướng về phía tây mà đuổi theo. Khoảng cách mấy ngàn trượng chỉ thoáng chốc là sẽ đuổi kịp, nhưng khi gần đến thì đột nhiên...

Ầm!

Mặt đất lại lần nữa chấn động, đồng thời một cổ hắc khí phóng lên cao rồi nhanh chóng trải rộng ra, đem bầu trời hóa thành một mảnh hắc ám.

- Phong Thái Thương.

Phương Vân huyền phù trên không trung khiếp sợ nhìn hướng tây. Ở cuối đường chân trời đó có một thân ảnh hùng vĩ đang chậm rãi đạp từng bước đi tới, mỗi một bước ra khiến cho cả vùng đất phải chấn động. Mặc dù cách rất xa, nhưng Phương Vân vẫn có thể thấy được mái tóc nửa trắng nửa đen đặc trưng của Phong Thái Thương.

Tuy nhìn qua bước đi của Phong Thái Thương rất chậm, nhưng tuyệt đối không chậm. Chỉ mới có mấy bước thôi nhưng Phong Thái Thương đã từ đường chân trời rất xa chỉ còn cách có Tây Nhị thành hơn mấy dặm. Từ người hấn toát ra miasma khí như ngọn lửa hùng hực thiêu đốt khắp vạn vật, Phong Thái Thương không hề nói gì cả, chỉ lẳng lặng đứng trước người Dương Hoàng, giống như một mảnh vải to tón cắt ngang Dương Hoàng và những người Tụ Bảo các.

- Phong Thái Thương, ngươi muốn đường ta đi ư?

Âm thanh của Dương Hoàng vang dội khắp thiên địa, cảm nhận được khí tức cường đại của Phong Thái Thương, Dương Hoàng cũng không khỏi để cho Thiên Đế chiến xa chậm lại.

Thấy Phong Thái Thương hiện ra ở đây, Dương Hoàng cũng không khỏi kinh ngạc.

- Một người là đệ nhất cao thủ thanh niên của Ma Môn, một người là đệ nhất cao thủ thanh niên của Đại Chu hoàng triều, hai người này lại gặp ở đây ư!

Phong Thái Thương xuất hiện quá đột ngột, không giống như là tình cơ xuất hiện, mà dường như là vì Tụ Bảo các ở Tây Nhị thành mà đến.

- Tây Nhị thành hôm nay có sáu vị đại nho đương triều trấn áp, Phong Thái Thương lại dám xuất hiện ở đây! Hẳn thật sự là tài cao hơn người, gan lớn bằng trời mà!

Nghĩ đến sáu vị đại nho triều đình, đột nhiên lòng của Phương Vân hơi động:

- Không tốt!

Phương Vân cũng chẳng quan tâm đến việc quan sát Phong Thái Thương và Dương Hoàng giao thủ, hấn cấp tốc đi đến phủ đệ của Bàng Cự Nguyên. Dương Hoàng vừa mới xuất thủ đã trấn áp toàn bộ cao thủ Tây Nhị thành, nhưng hiện đã có Phong Thái Thương cản trở, Dương Hoàng nhất thời cũng không thể quan tâm những người này nữa. Nhưng sau khi giải quyết Phong Thái Thương xong, e rằng việc làm kế tiếp của Dương Hoàng chính là muốn đối phó với những người trong tông phái này.

Trong những người đó tất cả cả Bắc Đẩu quân vương Bàng Cự Nguyên, cho dù thế nào đi nữa thì Phương Vân cũng không thể để Dương Hoàng mang người này đi. Ngay lúc Phương Vân đi về phương hướng phủ đệ của Bàng Cự Nguyên thì trong tai đã nghe được âm thanh của Phong Thái Thương:

- Bốn kiện Địa Nguyên pháp khí ngươi có thể lấy, sau đó hãy về đi!

Âm thanh của Phong Thái Thương vô cùng vang dội, giống như là hai tòa núi lớn đụng vào nhau phát ra chấn động vậy.

- Hừ! Khẩu khí lớn lắm. Bốn tọa cũng muốn thử xem rốt cuộc đệ nhất cao thủ thanh niên của Ma Môn có năng lực gì!

Âm thanh vừa phát ra thì hồng quang khôn cùng đã trào tới Phong Thái Thương, trong hồng quang đó, bốn con thiên long viễn cổ khổng lồ khàn giọng gầm thét, giống như là tia chớp mà phóng tới.

Phương Vân cũng chẳng quan tâm đến cái đó, vội vàng vào phủ Bắc Đẩu quân vương, vừa vào trong hành lang thì đã thấy Bàng Cự Nguyên đang được mấy tên hạ nhân đón hấn ngồi lên ghế, vẻ mặt lo lắng vô cùng.

Khí tức cường đại của Dương Hoàng đối với cao thủ tu luyện võ đạo là chiêu trí mạng, nhưng đối với người bình thường thì lại không tạo thành thương tổn gì cả.

Lúc này sắc mặt của Bàng Cự Nguyên tái nhợt như tờ giấy bạc, khoe miệng còn chảy máu, đang ngồi trên ghế không nhúc nhích được.

Phương Vân liền bước nhanh tới, lấy một mảnh linh chi vụn năm nhét vào trong miệng Bàn Cự Nguyên, đồng thời quát lui mấy tên hạ nhân. Mấy hạ nhân trong phủ Bắc Đẩu quân vương cũng biết gã, cho nên khi nghe gã quát cũng vội vàng lui xuống.

Chỉ chớp lát sau, trên mặt Bàn Cự Nguyên cũng đã khôi phục lại chút huyết sắc, hơi tỉnh lại.

- Bàn huynh, người làm sao rồi?

Phương Vân ân cần hỏi.

Bàn Cự Nguyên nở nụ cười khổ:

- Thực lực của Dương Hoàng thật đáng sợ! Nội lực của ta đã bị hắn đánh tan rồi, trong khoảng thời gian ngắn thì sợ rằng cả đi cũng không được!

- Người phải nhanh chóng rời khỏi phủ Bắc Đẩu, mục đích của Phong Thái Thương chỉ là ngăn cản Dương Hoàng bảo vệ Tự Bảo các thôi, không thể nào cùng Dương Hoàng liều mạng đâu. Chờ sau khi xong việc bên đó, sợ rằng Dương Hoàng sẽ không tha cho người nào cả!

Phương Vân nói.

- Ta vốn định nhờ cậy người hóa giải trận kiếp số này, nhưng giờ nhìn lại thì chỉ sợ rất khó!

Trên mặt Bàn Cự Nguyên hiện ra nét bất đắc dĩ.

Phương Vân như có điều suy nghĩ:

- Chuyện này còn không nhất định! Không nói nhiều nữa, người đi phục rồi giả trang làm thị vệ của ta đi!

- Cũng chỉ có thể như vậy thôi!

Mặc dù nội lực của Bàn Cự Nguyên còn chưa hồi phục nhưng vẫn có năng lực khôi phục một chút hành động. Chỉ chớp lát sau, thì hắn đã bỏ đạo bào trên người rồi đổi lấy xiêm y một người bình thường.

Uống!

Nhưng vào lúc này, từ trong Tây Nhị thành truyền đến một tiếng quát khê. Nguyên khí trong cả thiên địa cũng nổi sóng dữ dội.

- Lão sư xuất thủ rồi!

Phong Thái Thương dù sao cũng là người trong Ma Môn, mặc dù Nho gia không thích Dương Hoàng nhưng lúc này chắc chắn đám người Quách Bá Tế sẽ giúp Dương Hoàng chứ không phải giúp Phong Thái Thương.

Phương Vân công Bàn Cự Nguyên lên rồi bay lên trên bầu trời hướng về phía tây, lúc bay lên hắn cũng liếc mắt một cái, thấy đây trời cũng là hồng quang cùng ma khí nồng đậm. Dương như một tiếng quát xích của đại nho cũng không làm cho Phong Thái Thương bị thương quá nặng.

- Phong Thái Thương, đây là người tự tìm chết!

Âm thanh của Dương Hoàng lại lần nữa vang lên, trong đó còn ẩn chứa sự tức giận. Thiên Đế Chiến Xa, cộng thêm đại nho triều đình, hơn nữa còn có hắn nhưng Phong Thái Thương cũng không lùi bước, điều này làm cho hắn tức giận vô cùng.

- Quân Niệm Sinh, người được Toàn Cơ tiên sinh nói đến không chỉ có mình ta, người còn chưa định ra sao?

Từ trong ma khí cuộn cuộn truyền đến giọng nói của Phong Thái Thương, tiếng nói vang dội cả thiên địa!

- Quân tử chỉ dùng miệng chứ không động thủ! Chuyện của các người ta cũng không định nhúng vào!

Một âm thanh dương dương tự đắc từ phía bên trên truyền đến, sau đó có một đạo thanh khí từ đường chân trời phát ra, lướt qua không gian rồi nhanh chóng xuất hiện trên bầu trời Tây Nhị thành. Thanh khí mênh mông cuộn cuộn, bên trong còn có một con chim trắng to lớn, trên lông chim có một thư sinh phong lưu anh tuấn đang đứng. Tên thư sinh này có làn da trắng vô cùng, giống như thủy tinh vậy. Khóe miệng của hắn hơi mỉm cười, cái quạt lông hơi lay động, con người của hắn sáng như ngôi sao.

Quân Niệm Sinh vừa xuất hiện thì thanh khí liền phiêu lãng khắp cả thiên địa, không chỉ là hồng quang của Dương Hoàng mà cả ma khí của Phong Thái Thương cũng bị bài xích ra, hần chẳng qua là tùy ý đứng đó thôi mà dường như đã thành trung tâm của thiên địa, hưởng thụ sự chú ý của ngàn vạn người. Lúc này đây, hần đã trở thành đứa con cưng của đất trời rồi.

- Người này chính là Quân Niệm Sinh!

Thấy người này, con mắt của Phương Vân cùng Bằng Cự Nguyên cũng khẽ chấn động. Tên Quân Niệm Sinh này gây cho người ta cảm giác như hần là nơi tập trung của linh khí, phúc khí, cùng vận khí trong thiên địa, làm cho người ta không nhịn được mà sinh lòng ghen ghét!

Dương Hoàng cùng Phong Thái Thương tuy cũng là rồng trong loài người, nhưng nếu so sánh với Quân Niệm Sinh thì lập tức ảm đạm đi rất nhiều!

Tâm niệm của Phương Vân vừa động, liền sử dụng Vọng Khí Pháp của Thiên Tà Tông. Nhưng gã vừa mới sử dụng thì liền thấy trong phạm vi trăm trượng mà Quân Niệm Sinh đứng thì tử khí không ngừng bay lên, đám tử khí đó không ngừng diễn hóa thành long phượng giao nhau, phát ra tiếng long ngâm phượng minh.

Cả người Phương Vân có cảm giác bị người khác đánh vào một quyền, tức muốn đến học máu. Số mệnh của Quân Niệm Sinh quá kinh khủng rồi, kinh khủng đến mức dọa người, chẳng những có tử khí của chưởng môn tông phái cùng với Nhân Hoàng mới có, mà đám tử khí đó còn diễn hóa thành long phượng. Số mệnh như vậy thì cho dù là chưởng môn tông phái cùng Nhân Hoàng thấy thì cũng phải tức lên không thôi!

Bằng Cự Nguyên dường như biết Phương Vân đang sử dụng Vọng Khí pháp thì thản nhiên nói:

- Người bây giờ đã biết vì sao ta nói người này là đứa con được trời đất ân sủng rồi chứ!

Phương Vân trầm mặc không nói.

.

Thinhbobo

Đại Chu Hoàng Tộc

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

216. Chương 212: Ai Là Thanh Niên Đệ Nhất Cao Thủ?

Biên

Quân Niệm Sinh vừa dứt lời thì liền nhìn về Tây Nhị thành một hồi:

- Dương Hoàng cùng Phong Thái Thương tranh giành cũng chỉ là chuyện của tông phái. Mấy vị lão sư đã thối lui khỏi triều đình thì cũng đừng xen vào chuyện này nữa đi.

Quân Niệm Sinh lại khôi phục lại bộ dáng dương dương tự đắc, khẽ quạt nói:

- Học sinh vừa lúc cực kỳ ngưỡng mộ đối với học thức Nho gia. Mấy vị lão sư đây học vấn cao thâm, hôm nay mạo phép mời các vị đến Thái Tổ sơn mở lớp giảng dạy đi.

Phương Vân vừa nghe thế liền biến sắc, không ngờ Quân Niệm Sinh này lại định xuất thủ với mấy vị lão sư.

- Càn rỡ!

Âm thanh tức giận của Quách Bá Tể từ trong thành truyền đến.

Triều đình vẫn cho rằng tông phái là nguyên nhân làm cho cả thiên hạ đại loạn, đám người Quách Bá Tể làm sao có thể đến tông phái giảng dạy chứ.

- Mấy vị lão sư, đắc tội rồi.

Âm thanh vừa phát ra thì một đoàn thanh khí như trường giang đại hải mạnh mẽ cuốn tới Tây Nhị thành.

- Mấy vị lão sư tuổi tác đã cao, nhưng nếu Quân huynh thành tâm dốc lòng cầu học thì không ngại để ta làm sư giảng bài chứ?

Một âm thanh bình thản lại nổi lên, trong chớp mắt thì đã có một đạo ngân hà cuốn tới. Đạo ngân hà này ngay tức khắc đem luồng thanh khí kia đánh tan xác sau đó cuốn lấy cả Tây Nhị thành rồi ngưng tụ thành một thân ảnh nho nhỏ đứng ngửa lên trên Phương Vân.

- Lý Úc Huyền?

Phương Vân vô cùng mừng rỡ, gã biết mấy vị lão sư đã được bảo vệ không có việc gì rồi. Tâm thần vừa động, Phương Vân liền mang theo Bằng Cự Nguyên đi đến phủ tướng quân, trên đường đi qua Yên Khuyết lâu, thấy mấy đạo thân ảnh, Phương Vân lập tức dừng lại.

Mấy người đang nằm ở trên đất là Lục gia, Thập tam gia của Tụ Bảo các, mấy người này dường như bị Dương Hoảng xuất thủ đánh xuống đây, Phương Vân có thể nhận ra hai người Lục gia và Thập tam gia ở bên trong.

- Tụ Bảo các có thể đồng thời mời được Phong Thái Thương cùng Quân Niệm Sinh, năng lực này cũng quá đáng sợ rồi. Ta bây giờ hãy cứu mấy người này đi, coi như làm một cái thiện duyên.

Tâm niệm vừa động, Phương Vân liền đáp xuống đất để cứu mấy người này. Tụ Bảo các nắm trong tay rất nhiều đan dược, pháp khí, linh thảo...những vật này đối với Phương Vân là vô cùng trọng yếu.

- Người nào? Phương Vân, là người ư!

Thấy Phương Vân xuất hiện, Lục gia liền có phản ứng đầu tiên.

- Lục gia, thương thế của người sao rồi?

Phương Vân nói.

Lục gia cười khổ:

- Không nặng nhưng cũng không nhẹ, phân nhánh Tụ Bảo các chúng ta ở Tây Nhị thành coi như xong. Không ngờ rằng Dương Hoảng lại đích thân chạy tới đây, đây cũng là do chúng ta quá sơ suất. Đáng lẽ khi có số lượng lớn đan dược của hải tộc xuất hiện thì chúng ta phải cảnh giác mới đúng.

- Bây giờ không phải là lúc nói chuyện này, người trước tiên ăn lấy linh thảo này đi, sau đó giả làm thuộc hạ của ta. Còn những chuyện khác thì để ngày sau tính đi.

Phương Vân vội vàng nói.

- Ừ.

Trong mắt Lục gia hiện ra thần sắc cảm kích, vốn tình huống của hắn bây giờ là thoát không được nhưng không ngờ Phương Vân lại ra tay giúp đỡ. Phương Vân lấy ra một mảnh linh chi vạn năm đưa cho hắn, sau đó liền nhìn những người khác.

- Đáng tiếc!

Phương Vân lắc đầu, tuy trong ngực những người này còn có đan dược chữa thương nhưng căn bản không kịp sử dụng. Một chưởng của Dương Hoảng đã trực tiếp cắt đứt đường sinh cơ của bọn họ.

Lúc mà Phương Vân tìm thấy họ thì vị cường giả Địa Biến cảnh Thập tam gia chỉ kịp mở mắt một cái rồi chết đi.

- Đi thôi!

Phương Vân mang theo Lục gia có vẻ mặt đau khổ đi về phủ tướng quân, trừ Lục gia có cảm giác thương tâm thì Phương Vân cũng chẳng có cảm giác gì cả. Tất cả mọi người chỉ có duyên gặp mặt chứ chưa có giao tình gì.

- Bằng huynh, Lục gia các người ở chỗ này chữa thương đi, lát nữa Dương Hoảng có tới tra thì cứ nói hai người là hộ vệ của ta.

- Ừ.

Hai người gật đầu.

Sau khi an bài hai người thỏa đáng, Phương Vân liền nhanh chóng ra khỏi phủ tướng quân.

Còn bầu trời ở bên ngoài Tây Nhị thành lúc này đã trở nên một cục diện vô cùng quỷ dị. Ở chỗ này, giờ đây đang trở thành nơi tụ họp của bốn cao thủ thanh niên kiệt xuất nhất đương thời.

Dương Hoảng cùng Phong Thái Thương thì lạnh lẽo nhìn nhau, còn Quân Niệm Sinh cùng Lý Ưc Huyền thì cũng không có mạo hiểm xuất tử. Nhìn thấy đội hình như vậy, Phương Vân cũng cảm thấy vô cùng quỷ dị. Quân Niệm Sinh mặc dù thoát nhìn thì đi chung với Phong Thái Thương, nhưng hai người vốn là một đạo một ma cho nên không thể nào cùng một ruột với nhau. Còn Lý Ưc Huyền tuy ra tay ngăn cản Quân Niệm Sinh, nhưng cũng chẳng có quan hệ tốt đẹp gì. Bình thường thì bốn người này cho dù cột chung một chỗ nhưng cũng không có quan hệ gì, không ngờ hôm nay lại vì một Tự Bảo các mà tụ họp ở Tây Nhị thành.

Một hồi lâu sau.

- Có ý tứ lắm, không ngờ Thái Tổ phái lại cùng truyền nhân kiệt xuất nhất của Ma Tông đến?

Dương Hoảng là người đầu tiên đánh vỡ sự trầm mặc.

- Người nói sai rồi, ta cùng hắn đồng hành nhưng không cùng đường.

Quân Niệm Sinh lắc đầu cười nói. Mặc dù hiện giờ bốn người đang đối mặt nhau, nhưng hắn lại trò chuyện vô cùng vui vẻ, không hề ngưng trọng như những người khác.

- Không nên đánh đồng ta với hắn, ta chỉ là không muốn chỗ tốt của thiên hạ bị một mình hắn độc chiếm!

Áo bào Phong Thái Thương phần phật trong hư không, hắn hờ hững nói. Một câu nói vô ý nhưng làm dịch ý trong mắt Dương Hoảng cũng giảm đi không ít, chính xác mà nói thì hắn cũng không thích gì Quân Niệm Sinh này. Cái quạt trong tay của Quân Niệm Sinh, thậm chí cả đồ buộc tóc cùng đai lưng của hắn đều là Địa Nguyên pháp khí, trong khi đó Dương Hoảng hắn vì vài món Địa Nguyên pháp khí phải chạy đến Tây Nhị thành, nhưng Quân Niệm Sinh thì lại có nhiều như râu cải trắng vậy, điều này làm cho Dương Hoảng cảm thấy ghen tỵ vô cùng. Nếu như không phải trong tay hắn có Thiên Đế Chiến Xa do hoàng thất ban cho thì lúc này Dương Hoảng đã không nhịn được mà cùng Phong Thái Thương liên thủ đánh Quân Niệm Sinh.

- Chuyện của hai người bọn họ ta sẽ không nhúng tay vào, còn mấy vị lão sư của ngươi, chỉ cần họ không nhúng tay vào thì sẽ không sao cả.

Quân Niệm Sinh nở nụ cười nhìn Lý Ưc Huyền. Nghe thấy thế, cả Phong Thái Thương cùng Dương Hoảng đều có chút động nhìn Lý Ưc Huyền, Quân Niệm Sinh mặc dù nói đứng ở ngoài nhưng Dương Hoảng không tin chút nào. Nếu như thật sự Lý Ưc Huyền đứng ở ngoài thì Dương Hoảng hắn cũng không có chút nắm chắc chút nào cả, hắn còn tới mức cuồng vọng cho rằng một mình hắn có thể đối đầu với cả hai tên tuyệt đỉnh cao thủ của Ma đạo và Đạo môn.

Về phần Phong Thái Thương thì hắn nhìn về Lý Ưc Huyền cũng cực kỳ ngưng trọng. Phong Thái Thương vô cùng hiểu rõ Quân Niệm Sinh, tuy người này nói chuyện có vẻ không quan tâm, nhưng lúc xuất thủ thì tuyệt đối không nương tay chút nào. Lý Ưc Huyền có thể đánh tan luồng thanh khí của Quân Niệm Sinh thì thực lực tuyệt đối sẽ không thua kém Quân Niệm Sinh bao nhiêu cả. Ánh mắt của mọi người lúc này đều nhìn về Lý Ưc Huyền.

- Các ngươi đi đi.

Áo bào trắng của Lý Ưc Huyền nhẹ nhàng đung đưa trong gió.

- Người của Tự Bảo các đã rời đi, nhiệm vụ mà Toàn Cơ tiên sinh giao cho cũng đã hoàn thành, các ngươi có thể đi được rồi.

Ánh mắt của Lý Ưc Huyền vẫn bất động như núi. Số mệnh Quân Niệm Sinh mạnh đến mức khiến cho Dương Hoảng cùng Phong Thái Thương không khỏi sinh lòng đổ kỵ nhưng chỉ có hắn vẫn không thêm để

ý chút nào. Cho dù là khí mạnh như đào hải của Phong Thái Thương hay khí phách vô cùng của Dương Hoằng hoặc số mệnh kinh người của Quân Niệm Sinh thì không hề làm cho mất hẳn phải biến hóa.

Lời này của hắn vừa ra thì không khí ở giữa bốn người cũng hòa hoãn không ít. Quả thật là người của Tụ Bảo các đã rời đi thì bốn người cũng không cần thiết phải đối địch nữa. Mặc dù nói tông phái cùng triều đình luôn đối địch nhau nhưng chuyện này cũng không liên can đến bọn họ. Nhưng mà, câu nói tiếp theo của Phong Thái Thương lại làm cho tình thế chuyển biến đi.

- Chuyện đáp ứng Toàn Cơ tiên sinh chỉ là một trong những mục đích ta đến đây, trước khi rời đi thì ta còn có chuyện cần làm.

Ánh mắt Phong Thái Thương bỗng nhiên nhìn về Phương Vân, quát to lên:

- Phương Vân, theo ta trở về Ma tông!

- Tới!

Lòng của Phương Vân hơi trầm xuống, hắn biết chuyện hắn diệt Cửu Khúc phái cuối cùng đã bị Ma Tông tìm đến cửa

“Đúng là có báo ắt sẽ bị báo mà, ta ở trong động phủ Bắc Minh lấy đi máu huyết Côn Bằng của hắn, lúc này Phong Thái Thương lại đánh bậy đánh bạ tìm được trên đầu của ta!”

- Ha ha.

Nghe thấy câu nói của Phong Thái Thương thì Dương Hoằng lại cười lớn một tiếng, thu hồi Thiên Đế Chiến Xa lại.

- Vậy thì ta sẽ không quấy rầy đại sự của Phong huynh nữa.

Vừa dứt lời thì Dương Hoằng đã lui ra sau đến mấy trăm trượng. Nếu như Phong Thái Thương có thể đem Phương Vân về Ma Tông thì Dương Hoằng cũng sẽ vui mừng vô cùng, lấy ân oán của hắn và Phương gia thì hắn sẽ không bao giờ giúp Phương Vân.

- Có ý tứ!

Quân Niệm Sinh lắc đầu một cái rồi cũng thối lui ra ngoài, biểu lộ lập trường của mình.

Ầm ầm!

Phong Thái Thương từ từ đi tới, mỗi bước đi làm cho cả hư không phải chấn động. Nhưng vừa mới đi được hai bước thì đã có một đạo thân ảnh chắn trước mặt hắn, đó là Lý Ưc Huyền.

- Người muốn ngăn trở ta?

Con mắt của Phong Thái Thương hơi co lại, lạnh lùng nói.

- Người muốn mang hắn đi? Có thể, chỉ cần người có thể qua xông ải của ta?

Lý Ưc Huyền đứng ở trong gió, vẻ mặt không biến hóa bao nhiêu. Không khí lại lần nữa có sự biến hóa ảo diệu, khuôn mặt của Phong Thái Thương biến hóa không thôi. Trong bốn người thì số mệnh của hắn là kém nhất, Dương Hoằng thì có Thiên Đế Chiến Xa, Quân Niệm Sinh thì có bảo khí của Thái Tổ phái, Lý Ưc Huyền thì có Hạo Nhiên trường kiếm cùng Hạo Nhiên Ngân Sa của Tắc Hạ học cung, duy chỉ có hắn không có gì cả.

Cao thủ giao đấu thì một chiêu hay mười chiêu cũng không có sự khác biệt gì, vừa rồi thì Phong Thái Thương đã bị thương, mà Lý Ưc Huyền vẫn không sao cả. Hơn thế nữa thực lực của Lý Ưc Huyền thì ngay cả Quân Niệm Sinh cũng phải kiêng kỵ mấy phần, nhân vật như vậy thì Phong Thái Thương cũng không có nắm chắc chiến thắng. Mặc dù Phong Thái Thương không sợ hãi Lý Ưc Huyền, nhưng hắn biết có Lý Ưc Huyền ở đây thì mình không thể nào mang Phương Vân về được.

- Hừ, bản thân ta cũng muốn xem thử người có thể che chắn hắn đến khi nào?

Ầm thanh vừa phát ra thì Phong Thái Thương đã hóa thành một đạo cầu vồng hắc sắc phá không rời đi.

- Ha hả.

Quạt lông của Quân Niệm Sinh khê vẩy một chút:

- Hai vị, ngày sau còn gặp lại.

Vừa dứt lời thì cũng đã hóa thành một luồng thanh khí bay đi. Hai người vừa đi thì không khí khẩn trương cũng biến mất hẳn, Dương Hoàng nhìn Lý Ưc Huyền hừ lạnh một tiếng rồi lao thẳng tới Yên Khuyết lâu để lấy vài món Địa Nguyên pháp khí mà hắn đã giam giữ khi nãy. Dương Hoàng vừa đi thì Lý Ưc Huyền cũng hóa thành một đạo ngân hà tới trên phủ tướng quân.

- Cái này cho người!

Lý Ưc Huyền nói xong thì đã đưa một trang giấy tới cho Phương Vân, Phương Vân cũng chưa nhìn vào mà hỏi lại:

- Còn một trang nữa?

Lý Ưc Huyền gật đầu, đôi mắt nhìn về Phương Vân có chút biến hóa.

- Ủ, lấy tiền cảnh của người hiện nay thì mấy tháng sau sẽ nhận được thôi?

Vừa dứt lời thì đã hóa thành một đạo ngân hà hướng tới một giảng đường trong thành.

.

Thinhbobo

Đại Chu Hoàng Tộc

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

217. Chương 213: Ngay Mặt Mà Nói.

Biên

Chờ sau khi Lý Ưc Huyền rời đi, Phương Vân mở phong thư ra, mấy hàng chữ nhất thời đập vào mắt:

”Ngày hai mươi ba tháng chín, năm thiên mệnh tử dần.

Chiếu ngôi Địa Sát, Thương Long gặp Thiên Sát, mau chóng đi!”

Phương Vân chấn động trong lòng, hắn không cần suy nghĩ cũng biết Tây Nhị thành chính là đất Sát Tinh, mà ở phong thư thứ nhất thì Lý Ưc Huyền cũng đã nhắc đến việc Hung Loan giết Thương Long, Thương Long này đúng là chỉ mình.

- Trong các tinh tượng thì Thiên Sát là chỉ người có mệnh đau khổ, lâm tai nạn, cái này hẳn là nói về Phong Thái Thương.

Phương Vân suy nghĩ trong lòng. Khác với phong thư lần trước, phong thư này lại nặng ở một chữ ‘gặp’

Phương Vân trầm ngâm một lát liền hiểu được:

- Võ đạo của Phong Thái Thương hơn ta quá xa. Một chữ ‘gặp’ cũng có thể diễn hóa thành chữ ‘giết’, cũng có thể thành chữ ‘bắt’. Mà Ma tông sơn chính là thánh địa của ma đạo, cao thủ ma đạo ở đó như đầm rồng hang hổ. Nếu như Phong Thái Thương bắt ta tới đó, rồi dựa vào việc lão sư của ta diệt toàn bộ Cửu Khúc phái thì lúc đó ta chỉ còn có con đường chết, không ai cứu được cả. Tắc Hạ học cung viết phong thư này chính là để nhắc nhở ta, mà việc Lý Ưc Huyền đỡ lấy Phong Thái Thương cũng đã rơi vào chữ ‘gặp’ rồi.

Phương Vân hiểu, tuy Lý Ưc Huyền chỉ nói mấy câu, nhưng vô hình trung đã thay hắn hóa giải khó khăn.

- Còn một, còn một phong thư nữa!

Nắm chắc phong thư thứ hai trong tay, trong lòng Phương Vân không khỏi khẩn trương lên, chỉ cần nhận được phong thư thứ ba nữa thôi là hắn có thể biết được chân tướng.

- Tứ đại giám sát sứ nghe lệnh, lập tức phong tỏa cửa thành, một người cũng không buông tha.

Dương Hoàng lúc này đã trấn áp xong mấy món Địa Nguyên pháp khí của Tụ Bảo các, từ trong lòng đất đi ra.

- Thuộc hạ tuân lệnh.

Phong, Lôi, Vân, Thủy tứ đại giám sát sứ ở cửa thành ầm ầm đáp lại. Tiếp theo đó đại quân ầm ầm hành động bắt đầu phong tỏa cửa thành. Mà tứ đại giám sát sứ thì hóa thành cầu vồng chia ra trấn áp tứ phương tám hướng Tây Nhị thành.

Chỉ cần thực lực còn chưa đạt đến Địa Biến cảnh thì căn bản không thể nào từ thuộc hạ bọn họ mà chạy trốn.

Bên trong Tây Nhị thành bắt đầu hỗn loạn cả lên. Một lượng lớn quân đội tràn vào bên trong Tây Nhị thành bắt đầu bắt người trong tông phái. Phương Vân nhìn thấy hết thấy chỉ có thể lắc đầu.

Dương Hoàng bây giờ là Anh Vũ hầu, hơn nữa còn lấy danh nghĩa là bắt người trong tông phái, danh chánh ngôn thuận, không ai có thể làm gì được hắn.

- Đại nhân, làm sao bây giờ?

Chỉ chốc lát sau, Chu Hân cùng Sở Cuồng mang quân đội từ đông giáo trường qua phục mệnh.

- Mấy người các người trước tiên về trong phủ tướng quân đi, hơn nữa, trong phủ tướng quân còn có mấy người, các người tìm mấy bộ chiến giáp cho bọn họ mặc vào.

- Vâng, đại nhân!

Mấy người cung kính đáp.

- Trần Liệt, người đi ra ngoài tìm Quách lão sư.

Phương Vân mắt lộ suy tư, trầm ngâm nói:

- Xin mấy vị lão sư ra mặt ngăn cản Dương Hoàng. Sự hỗn loạn của Tây Nhị thành là do có tà phái, nhưng đầu đảng đã bị giết hết, số còn lại tuy có ác nhân nhưng cũng chỉ rất ít. Hơn nữa, Tây Nhị thành mặc dù có tông phái, nhưng cũng chỉ là một số tông phái nhỏ, không thể làm gì được, sự phồn hoa của Tây Nhị thành cũng có công của bọn họ, nếu như những người này bị bắt hết thì sau này sự phồn hoa của Tây Nhị thành cũng sẽ không còn nữa đâu!

Phương Vân hiểu rõ Tây Nhị thành này ở xa cũng không có gì đặc sắc, nếu như không phải nơi này có Tụ Bảo các mở phân lâu, hơn nữa có nhiều tông phái này thì căn bản không có phồn hoa như vậy. Ở nơi này cũng chỉ có một ít tông phái nhỏ, cũng không gây ra chuyện gì quá lớn, không cần quá mức để ý.

- Vâng, đại nhân.

Trần Liệt sau khi lĩnh mệnh liền nhanh chóng rời đi. Trong mọi người ở đây thì chỉ có Trần Liệt là có thể tintuowrng, hơn nữa cũng vô cùng tầm thường, sẽ không bị Dương Hoàng chú ý.

Phương Vân an tâm ngồi ở trên đại điện. Trong lòng hắn hiểu rõ, lấy thân phận của Dương Hoàng tuy nói là giống trống khua chiêng đi trấn áp tông phái, nhưng mục đích chủ yếu nhất đó là: Thứ nhất là đi bắt người cướp bảo tàng của Tụ Bảo các, thứ hai là đối phó mình. Những người khác đối với hắn cũng chỉ là râu ria mà thôi.

Hắn thậm chí có thể suy đoán nếu như đám người Quách Bá Tế tự mình ra mặt thì sợ rằng không cần phí sức gì Dương Hoàng cũng sẽ đáp ứng thả người. Sau khi xuất quan thì Dương Hoàng đã thay đổi rất nhiều, cũng đã biết lấy lòng Tam Công.

- Dương Hoàng, người quả nhiên có tiến bộ, bản thân ta cũng muốn nhìn lần này ngươi lại giở thủ đoạn gì!

Phương Vân ngồi ở trên đại điện, an tĩnh đợi chờ...

...

Sự hỗn loạn trong thành kéo dài đến nửa canh giờ, sau đó đã dần bình thường lại.

- Đại nhân, sau khi mấy vị lão tiên sinh ra mặt, phần lớn tu sĩ trong thành đã được thả ra!

Trần Liệt chạy về phủ tướng quân, hưng phấn nói.

Mà ở bên cạnh đại điện, Bàng Cự Nguyên lúc này đang mặc trang phục nho gia, trông như phụ tá bỗng nhiên mở mắt lộ vẻ vui mừng.

- Đi xuống đi!

Bàn tay của Phương Vân khẽ nâng lên, dừng lời của Trần Liệt lại.

Trong mắt Trần Liệt hiện lên chút ngạc nhiên, nhưng mà cũng không nhiều lời. Mới vừa xoay người thì đã thiếu chút nữa đụng vào một người, vội vàng lui về sau mấy bước.

- Hừ, hừ...gia!

Trần Liệt hoảng sợ, lúc này Anh Vũ hầu Dương Hoảng mang theo Phong, Lôi, Vân, Thủy tứ đại giám sát sứ đang đi qua cửa tiến vào đại điện.

Dương Hoảng nhìn lướt qua Trần Liệt, trong mắt xẹt qua một tia cười lạnh/

“Bọn họ theo ta tới đây!”, Trần Liệt sợ hết hồn, vội vàng hạ đầu xuống:

- Thuộc hạ ra mắt Võ hầu!

Phương Vân từ trên bảo tọa đứng lên, cũng không có bao nhiêu thành ý nói. Những người khác thì rối rít hành lễ.

- Hừ!

Dương Hoảng hừ lạnh một tiếng, ngẩng đầu nhìn qua đại điện, rồi ánh mắt rơi lên trên người Triệu Bá Ngôn, Lục gia cùng Bàng Cự Nguyên:

- Bắt lại!

- Dạ!

Tứ đại giám sát sứ liền động, chuẩn bị bắt ba người này lại!

- Ai dám!

Phương Vân hừ lạnh một tiếng, từ trên bậc thang từ từ đi xuống.

Dương Hoảng đứng chấp tay:

- Phương Vân, mấy người này là trong tông phái, là trọng phạm triều đình! Người muốn bao che bọn họ sao?

- Hừ! Tông phái hay không ta không biết, nhưng mà mấy người này giờ đây là thuộc hạ của ta. Dương Hoảng, chuyện của hai chúng ta người trong thiên hạ đều biết, người muốn lấy việc công làm việc tư sao? Xem ra, chúng ta lại muốn tới Tam Đường Hội Thảm lần nữa!

Trong mắt Phương Vân xẹt qua tia hàn quang, triều đình vẫn là triều đình, Dương Hoảng dù cho có bản lĩnh đến đâu thì cũng phải dựa theo quân kỷ mà làm!

Dương Hoảng hiện lên vẻ tàn khốc, nhưng vẫn bất động như cũ:

- Mấy người này là người trong tông phái, trên người bọn họ còn có khí tức do ta lưu lại, người cho là có thể giấu ta được sao?

- Nếu võ hầu đã thừa nhận thì tốt quá! Mấy người này là phụ tá của ta, vì trị lành cho họ mà ta đã hao phí mười mảnh linh chi vạn năm, tám viên đan dược cực phẩm. Võ hầu nếu như đã thừa nhận là đã thương bọn hắn thì phiền toái võ hầu trả lại cho ta đi!

Phương Vân lúc này trả đũa lại, đưa tay ra làm dáng như Dương Hoàng phải đưa ra mười mảnh linh chi vạn năm, tám viên đan dược cực phẩm.

Mười mảnh linh chi vạn năm còn được đi, nhưng loại vật như đan dược cực phẩm thì Dương Hoàng cũng không có!

Nghe thấy Phương Vân trả đũa, tứ đại giám sát sứ Phong, Lôi, Vân, Thủy biến sắc:

- Phương Vân, ngươi thật lớn mật, lại dám lừa gạt vô hủu đại nhân!
- Gan lớn hay không thì ta không biết, nhưng mà thiếu nợ phải trả tiền là chuyện kinh thiên động địa. Nếu như vô hủu đã nói là đã thương bọn họ thì khoản phí này vô hủu phải trả lại!

Phương Vân lãnh đạm nói.

- Tốt, rất tốt.

Dương Hoàng cười lạnh nói:

- Phương Vân, nếu như ngươi đã thừa nhận bọn họ là thuộc hạ của ngươi, vậy thì quá tốt. Người đâu, Phương Vân cầu kết với người trong tông phái, chứng cứ vô cùng xác thực, bắt hắn lại!

Thấy Dương Hoàng dùng đến chiêu này, Phương Vân lại càng cười to:

- Vô hủu quả nhiên cao minh. Triệu Bá Ngôn, ngươi vừa mới nói ngươi là thuộc hạ vô hủu, có phải thế không?

Dương Hoàng, tứ đại giám sát sứ biến sắc, lời của Phương Vân vừa ra thì bọn họ lập tức biết gã muốn nói gì, chẳng qua là trong lòng còn không thể tin là gan của Phương Vân lại lớn đến mức đó.

Quả nhiên, Triệu Bá Ngôn vừa nghe Phương Vân nói tên mình thì có chút giật mình, nhưng sau đó nhanh chóng hiểu được, lập tức phụ họa nói:

- Đại nhân nói không sai, tại hạ đúng là thuộc hạ vô hủu!
- Luật định của Đại Chu, cầu kết với tông phái chính là tử tội! Dương Hoàng, ngươi thật to gan, lại dám cầu kết với người trong tông phái lên vào trong Đại Chu hoàng triều ta, lại còn làm đến chức vô hủu, thật sự là tội ác tày trời, giết cũng không hết tội! Phong, Lôi, Vân, Thủy tứ đại giám sát, ta lệnh cho các người đem tặc tử Dương Hoàng bắt lại!

Ngón tay Phương Vân chỉ Dương Hoàng, vẻ mặt đại nghĩa凛冽 nói.

Đầu óc của tứ đại giám sát Phong, Lôi, Vân, Thủy giờ phút này như ong ong lên, đã sớm nghe nói Phương Vân vô cùng to gan lớn mật, dám làm trái lễ thường buộc tội vô hủu. Nhưng mà, bọn họ còn không có ngờ tới, Phương Vân lại gan lớn đến mức dám đương trường buộc tội vô hủu như thế này.

Bốn người đều trợn mắt há mồm!

.

Thỉnhbobo

Đại Chu Hoàng Tộc

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

218. Chương 214: Hung Thú Thương Cổ.

Biên

Luật định của Đại Chu thì việc cầu kết với tông phái ngoại quốc là tử tội! Thật ra thì cái luật định này cũng vô cùng mơ hồ, cầu kết tông phái là tử tội vậy thì chinh phục tông phái rồi để cho tông phái phục vụ ngược cho mình có phải là tử tội hay không?

Nếu coi như là tử tội vậy thì triều đình chinh phục Khí tông rồi để Khí tông biến thành Lục bộ trong công bộ là sao? Chẳng lẽ triều đình đã mắc phải tội ác tày trời? Nếu như không có tội, vậy nếu như trong triều đình có thân vương, hầu gia bị bắt là cấu kết với tông phái rồi chỉ cần những người này tuyên bố là những tông phái này được mình hàng phục là xong chuyện ư?

Cho nên cái quy củ này cực kỳ mơ hồ! Trong luật điển của Đại Chu cũng chỉ ghi lại có mười mấy chữ, triều đình cũng không muốn điều tra nó cặn kẽ.

Những luật trong quân ngũ Đại Chu hoàng triều hầu như toàn bộ là do hoàng thất Đại Chu truyền xuống, mà hoàng thất Đại Chu thì hầu như toàn là người trong tông phái! Nói trắng ra thì hai người cũng không khác gì mấy, thậm chí, trong mắt của tông phái ngoại quốc thì triều đình chính là tông phái lớn nhất trong thiên hạ!

Một tông phái lớn nhất trong thiên hạ nói cấu kết tông phái là tử tội vậy thì chẳng phải thiên hạ loạn hết rồi sao!

Dương Hoàng nếu như đem những luật Đại Chu khác ra dọa hấn thì Phương Vân còn cảm thấy hơi nhúc nhích, nhưng hấn lần này hết lần khác lại tuyền luật này thì Phương Vân sao lại sợ hấn!

Bàn về sự quen thuộc luật Đại Chu thì cho có mười Dương Hoàng cũng không bằng hấn được! Được, nếu người nói ta cấu kết tông phái? Ta đây không cấu kết mà là chinh phục hấn để cho hấn trở thành thuộc hạ của ta. Cấu kết chính là quan hệ bình đẳng, mà chinh phục lại có quan hệ chủ tớ, người bây giờ còn có thể nói là ta cấu kết sao?

Phương Vân đúng là đánh vào lỗ hổng này.

Sau việc ở Tam Đường Hội Thăm, thì quan hệ của Anh Vũ hầu phủ cùng Phương gia thế nào cả thiên hạ đều biết. Lần này Dương Hoàng xuất động đại binh muốn đối phó Phương Vân, Phương Vân khi nào lại cố kỵ mà không xé toang da mặt. Người dám bịa đặt cho ta tội danh nói ta cấu kết tông phái, thì ta liền lộng ngôn nói người là gian tế tông phái. Triều đình nếu có xử tội thì cả hai đều không chạy được!

Mặt của Dương Hoàng nhất thời biến sắc! Hấn gan lớn nhưng Phương Vân so với hấn thì còn lớn gan hơn nhiều, lại dám trước mặt hấn mà bôi nhọ hấn!

- Được, được! Phương Vân, người quả nhiên không tệ!

Âm thanh của Dương Hoàng vô cùng lạnh lẽo. Hấn hôm nay đã là võ hầu, địa vị vô cùng tôn quý, nhưng Phương Vân cứ mở miệng thì nói thẳng tên của hấn, nói là Dương Hoàng này nọ, một tiếng tặc tử, thử hỏi làm sao hấn không giận được.

Áo bào Dương Hoàng hơi rung động, sát cơ trong mắt hiện rõ lên:

- Phương Vân, người cho rằng người có Tứ Phương hầu thì ta không dám giết người thật sao?

- Ha ha.

Phương Vân nghe thế thì cười lớn một tiếng, không những không sợ hãi mà còn bước lên một bước, làm ra bộ dáng không hề sợ hãi:

- Dương Hoàng, hiện tại vì thế gian là Nhân Hoàng, hết thảy mọi việc cũng phải theo luật mà làm! Ngay cả Nhân Hoàng cũng muốn phải làm theo, nếu làm sai thì sẽ bị thần tử buộc tội, dâng sớ lên. Người cũng chỉ là một võ hầu, mọi quyền lực cũng là do Nhân Hoàng cho, người chẳng lẽ cho rằng mình có thể chống lại Nhân Hoàng sao? Muốn giết ai thì giết? Hừ, ta đây chính là trọng thần của triều đình, ở tây Bắc chống lại Dịch tộc, được phong làm Bình Bắc tướng quân, Binh bộ của triều đình còn ghi lại trong công văn. Giết ta? Hừ! Dương Hoàng, bản thân ta cũng muốn nhìn thử người có bao nhiêu lá gan!

Nếu như là tại nơi hoang dã thì Phương Vân còn có thể lo lắng Dương Hoàng giết mình, nhưng hiện tại đây lại là Tây Nhị thành, vẫn thì có sáu vị đại nho, võ thì có thanh niên đệ nhất cao thủ Nho gia Lý Ưc Huyền, Phương Vân cũng không tin Anh Vũ hầu hấn lại có gan làm loạn.

Nhất thời hai người đối chọi nhau gay gắt, không ai nhượng bộ ai cả, trong mắt cũng bạo xuất ra hàn quang như đao kiếm! Trong đại điện, mọi người cũng thở khó khăn hơn, không khí an tĩnh đáng sợ!

- Quá lớn mật! Thật sự là quá lớn gan!

- Người của Phương gia quả thật là vô pháp vô thiên! Trong con mắt của bọn họ còn có Võ hầu, còn có triều đình sao?

- Còn có vương pháp sao? Còn có vương pháp sao? Một Bình Bắc tướng quân mà cũng dám nói với võ hầu như vậy?

- Hắn làm sao lại dám to gan đến như vậy?

Tê đại.

Tứ đại giám sát sứ nhìn một màn trước mắt mà da đầu tê dại cả ra, trong lòng bốn người tự nhận nếu như đổi mình là Phương Vân thì trăm triệu cũng không có lá gan này. Bọn họ chắc chắn không dám nhìn thẳng Anh Vũ hầu, chứ đừng nói đến chuyện động đến hắn!

Ánh mắt Phương Vân biến ảo không thôi. Bình tĩnh mà nói thì nếu như không suy xét hậu quả thì hắn quả thật muốn một chưởng đánh chết Phương Vân, cho dù là chuyện sĩ tử phế hầu trước kia hay là hiện tại Phương Vân ngay mặt bồi nhọ hắn thì Dương Hoàng đều có trăm ngàn lý do giết gã rồi! Hơn nữa, lấy năng lực của hắn thì cũng không cần tốn chút công sức nào cũng có thể giết được Phương Vân.

Nhưng mà, Dương Hoàng hiểu rõ, trên thế giới này bất cứ người nào cũng có thể giết chết Phương Vân được, duy có hắn là không thể. Chẳng những không thể mà còn phải chịu cảnh Phương Vân hí lộng mình, ngay mặt bồi nhọ mình như vậy!

Cảm giác như vậy làm cho Dương Hoàng tức đến muốn học máu! So với việc thấy Quân Niệm Sinh ngay cả dây cột tóc, đai thắt lưng cũng là Địa Nguyên pháp khí còn tức hơn!

Phương Vân chẳng qua chỉ là một Bình Bắc tướng quân nho nhỏ, trong hàng ngũ quân đội Đại Chu cũng không quan trọng gì, mà hắn Dương Hoàng là một trong tám vị võ hầu Đại Chu, có địa vị tôn sùng vô cùng, tiền đồ như gấm. Phương Vân đúng là có thể lấy mạng ra đánh bạc dùng hắn đối kháng, nhưng hắn lại không thể vì một Phương Vân mà tự đánh mất tiền đồ của mình.

Dương Hoàng suy nghĩ không thôi, một lúc sau hít sâu một hơi, đè nặng sát cơ xuống:

- Phương Vân nghe lệnh.

Dương Hoàng quát to lên:

- Ủ?

Phương Vân hơi kinh ngạc trong lòng, Dương Hoàng rõ ràng đến đây là để nhắm vào mình, nhưng mà thần sắc của hắn giờ đây vô cùng nghiêm túc, như là đang giải quyết việc chung. Phương Vân lên tiếng đáp lại:

- Có thuộc hạ!

- Gần đây Bích La thành có xuất hiện hung thú thượng cổ, triều đình ra lệnh điều động tất cả quân đội dọc đường để gia nhập hàng ngũ đánh dẹp! Phương Vân ngươi cũng đi chuẩn bị binh số xuất chinh đi!

Dứt lời, Dương Hoàng xoay người phẩy tay áo bỏ đi

- Phong Lô Vân Thủy tứ tướng nghe lệnh, lập tức theo bốn tọa xuất chinh!

Âm thanh của Dương Hoàng từ ngoài cửa truyền vào.

- Vâng!

Tứ đại giám sát cung kính đáp, sau đó liếc nhìn Phương Vân hừ lạnh một cái, nhanh chóng phá không mà đi.

Phương Vân cũng không để ý đến tứ đại giám sát sứ, hắn khẽ nhíu mày suy nghĩ về quân lệnh mà Dương Hoàng đột nhiên phát ra.

Dương Hoàng vừa đi, mọi người trong điện lập tức thở phào nhẹ nhõm.

- Hô!

Lục gia của Tụ Bảo các dựa vào cái cột thở phào nhẹ nhõm:

- Thật không thể tin được, Dương Hoàng lại cứ như vậy đi!

Hắn vốn cho là Dương Hoàng một khi đã tới đây thì không thể thoát khỏi kiếp này, nhưng không ngờ Dương Hoàng cứ thế mà đi.

- Cái hắn muốn thì đã có được, không đi thì lưu lại làm gì?

Phương Vân nhìn phương hướng Dương Hoàng rời đi, lạnh nhạt nói.

Bốn kiện Địa Nguyên pháp khí, mỗi vật đã có giá trị từ trăm ức lượng hoàng kim trở lên, tổng cộng đã có hơn năm trăm ức hoàng kim. Chỉ xét cái này thôi thì coi như lần này Dương Hoàng tới đã không uổng công!

- Đại nhân, cái quân lệnh kia của Dương Hoàng, rốt cuộc là có ý đồ gì? Hung thú thượng cổ là thật hay giả đây?

Lúc này, Quân Công Minh mở miệng nói.

- Không rõ lắm.

Phương Vân lắc đầu:

- Nhưng mà, trong quân không hề nói đùa. Những lời này của Dương Hoàng chắc chắn không sai, nhất định Bích La thành có xuất hiện hung thú.

Phương Vân như có điều suy nghĩ. Hành động lần này của Dương Hoàng rất có thể đúng là lệnh của triều đình, nhưng mà bởi vì đại quân đi qua Tây Nhị thành, lòng tham của Dương Hoàng nổi lên cho nên mới đích thân đến đây đánh cướp đồ của Tụ Bảo các.

- Lệnh bài Tà Thần là từ trên người cận vệ của Bình Đỉnh hầu phủ có được, ba tháng trước thì Dương Hoàng cùng Bình Đỉnh hầu còn chưa biết hành động của nhau cho nên mới đồng loạt tìm Đào Quân Ngụy Văn Thai. Hiện tại Dương Hoàng lại có thể lợi dụng lệnh bài Tà Thần để hãm hại ta thì xem ra hai người này lại có câu thông với nhau nữa rồi!

Phương Vân mất lộ suy tư, hai người này cấu kết với nhau thì không phải là chuyện tốt lành gì với Phương gia. May mà lần này mình phản ứng mau để lệnh bài Tà Thần vào trong ngực của Tần Sơn Minh, nên mới làm cho Dương Hoàng không những ăn trộm gà không được mà còn mất nắm gạo.

- Đại nhân, đại nhân...có thư từ kinh thành!

Phương Vân đang suy tư thì bỗng nhiên có một binh lính vội vã chạy vào, trong tay của hắn còn cầm một phong thư.

Ở kinh thành mà có người viết thư cho Phương Vân, thì cũng chỉ có Trương Anh!

- Chắc Trương Anh có biết gì đó.

Phương Vân hơi động, lập tức nói:

- Đưa đây!

Phương Vân nhận lấy phong thư, liếc mắt nhìn qua thì quả đúng là thư của phủ Trung Tín hầu. Từ kinh thành tới đây cũng không gần, tốc độ xuất chinh của Dương Hoàng cũng không quá chậm, cho nên phong thư này hẳn là gửi sau mấy ngày cho nên mới tới cùng lúc này. Phương Vân mở phong thư ra, vừa nhìn thì quả nhiên đúng là thư viết về chuyện này.

Trong thư Trương Anh có nói là ở phía tây đạo gần đây bộc phát ôn dịch, đã có không ít người trong các thành trì chết đi. Thậm chí cây cỏ ở ngoài thành cũng chết héo, có lời đồn nói rằng có người thấy một con hung thú cao đến mấy ngàn trượng, giống như núi lớn vậy, hơn nữa chỉ có một con mắt. Chuyện này làm cho triều đình chấn động vô cùng, Trương Anh cũng không kể tỉ mỉ, chỉ nhắc Phương Vân phải cẩn thận, bởi vì Tây Nhị thành cũng thuộc về phía tây.

- Nói như vậy thì lần này Dương Hoàng tới đúng là thuận đường rồi!

Nhìn xong bức thư, Phương Vân hơi suy nghĩ một chút, hình như những lời của Dương Hoàng khi nãy đúng là thật!

- Đại nhân, thư viết gì vậy?

Quản Công Minh nói.

Phương Vân cũng không nhiều lời, liền ném phong thư qua cho Quản Công Minh, mấy người bên đó liền cùng nhau xem.

- Chuyện này có chút cổ quái. Từ thời đại thượng cổ, thế lực các tông phái đã đạt tới đỉnh cho nên các loại hung thú đã bị mười vạn tông phái tiêu diệt rồi, làm sao giờ này còn có hung thú thượng cổ? Hơn nữa, nếu như những lời của phong thư này là thật thì đầu hung thú này cũng đến hơn ngàn trượng, làm sao bây giờ mới phát hiện chứ?

Bàng Cự Nguyên nói.

- Người nghĩ rất giống ta.

Phương Vân khẽ vuốt cằm:

- Nhưng mà, quân lệnh như sơn. Dương Hoàng lần này là thay mặt Quân Cơ Xứ ra lệnh cho ta đi, ta cũng không có cách nào kháng lệnh. Bàng huynh, Lục gia, một lát sau khi chúng ta rời đi thì các người hãy lần vào trong các thương nhân mà rời khỏi Tây Nhị thành đi. Tây Nhị thành bị Dương Hoàng làm nguyên khí tổn thương như vậy thì chắc những người này cũng rời đi hết thôi!

- Ủ!

Bàng Cự Nguyên gật đầu.

Quả thật, bị Dương Hoàng đại náo như vậy thì lòng người ở Tây Nhị thành đã tan nát, cũng không tha thiết ở lại là mấy.

- Phương Vân, lần này nếu không có người thì ta đã bỏ mình ở Tây Nhị thành rồi. Coi như Tụ Bảo các chúng ta thiếu người một nhân tình, sau này sẽ có hồi báo!

Lục gia trịnh trọng nói.

- Lục gia khách sáo rồi!

Phương Vân lạnh nhạt cười nói. Hẳn là Lục gia của Tụ Bảo các này chỉ là gặp mặt một lần, xét ra thì không đáng vì hẳn mà đi đắc tội Dương Hoàng. Nhưng mà, Tụ Bảo các có thể mời được đệ nhất cao thủ thanh niên của cả Ma Đạo và Đạo môn thì năng lực quả là khổng lồ vô cùng. Chỉ dựa vào điểm này thôi Phương Vân đã muốn đi lên cái đường này một cái, huống chi, đan dược của Tụ Bảo các đối với Phương Vân cũng cực kỳ trọng yếu.

.

Long Hoàng

Đại Chu Hoàng Tộc

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

219. Chương 215: Thú Dữ Phi.

Quân lệnh như sơn, sau khi an bài thỏa đáng cho Bàng Cự Nguyên cùng Lục gia xong, Phương Vân lập tức dẫn mọi người tới đông giáo trường.

- Toàn quân nghe lệnh, chuẩn bị hành trang, lập tức đi tới Bích Lạc thành!

- Vâng!

Tám vạn đại quân âm âm hô tương ứng. Chỉ chốc lát sau, Phương Vân mang theo đạo quân thứ hai mươi bảy và Phi Kỳ quân của Tần Sơn Minh cùng nhau rời khỏi Tây Nhị thành đi về hướng đông.

Ước chừng nửa canh giờ sau, Phương Vân lập tức thấy một dải bụi vàng bốc lên cao, trong đám bụi vàng đó có đủ các loại cờ bay phấp phới. Từng nhánh quân đội Đại Chu tạo thành một dải trường hà mệnh mông đi về hướng đông.

- Xem ra việc Dương Hoàng đến Tây Nhị thành đúng là thuận đường.

Phương Vân ngồi ở trên ngựa nhìn vào dải trường hà mệnh mông này, yên lặng suy nghĩ. Vẫy tay một cái, đạo quân thứ hai mươi bảy cùng với Phi Kỳ quân lập tức như một dòng suối nhỏ, nhanh chóng tập hợp vào “con sông lớn” này.

- Đại nhân.

Quản Công Minh phóng ngựa tiến lên, áp sát Phương Vân:

- Cái bộ dáng giống trống khua chiêng này xem ra không phải giỡn đâu. Chẳng lẽ có hung thú thượng cổ thật à?

- Có hung thú thượng cổ hay không thì đến lúc đó sẽ biết, mặc dù có hung thú thật thì cũng sẽ có cao thủ đối phó. Điều mà chúng ta cần làm chính là tận lực phối hợp, cẩn thận làm việc, không nên để cho Dương Hoàng có cơ làm khó dễ!

Phương Vân nói.

- Thuộc hạ hiểu!

Quản Công Minh gật gật đầu.

Phương Vân nhìn lướt qua, đột nhiên thấy một đại quân có cầm cờ có chữ ‘Lý’ đang chạy qua. Phương Vân cân nhắc một chút, liền giục ngựa đi tới.

- Phương Vân ra mắt Lý đại tướng quân.

Phương Vân cho ngựa đi chậm lại, chấp tay.

Cờ hiệu trong quân đội Đại Chu không hề giống nhau, có người lấy danh hiệu, có người thì lấy họ của mình. Mỗi một người tướng quân này có quyền thế cũng không nhỏ lắm.

- Thì ra là tiểu hầu gia.

Ở trong quân đội có mang cờ hiệu chữ “Lý”, một tên tướng quân râu quai nón, cỡi một con ngựa màu đen giục ngựa lên. Khi nhìn thấy Phương Vân, vị Lý đại tướng quân này lập tức nhận ra người tới.

Phụ thân Tứ Phương hầu của Phương Vân sau khi đưa đạo của Dương Hoàng lúc Dương Hoàng được sắc phong Anh Vũ hầu thì uy danh như là nước lên thuyền. Mặc dù không phải là võ hầu, nhưng uy vọng còn vượt qua võ hầu. Nhìn thấy công tử của Hầu gia này, Lý đại tướng quân cũng không dám chậm trễ.

Hai người đáp ứng với nhau cũng cực kỳ cung kính. Sau khi chào hỏi xong thì Phương Vân liền đi vào vấn đề chính:

- Lý tướng quân, không biết tướng quân có biết gì về việc Anh Vũ hầu điều động đại quân tới Bích Lạc thành làm gì không?

Lý đại tướng quân lắc đầu:

- Ta cũng không rõ lắm, chỉ nhận được quân lệnh phải lập tức xuất binh ngay. Nhưng mà có tin tức nói rằng ở Bích Lạc thành bộc phát ôn dịch làm cho nhiều người chết, triều đình đã phái rất nhiều thái y đến Bích lạc thành. Nghe nói Tam Công cũng đã bắt đầu triệu tập đại phu cùng lang trung ở các thành trì cùng nhau đi đến Bích Lạc thành chữa trị. Ta nhập ngũ hơn mười năm nhưng đây cũng là lần đầu tiên thấy có ôn dịch lớn như thế!

- Ôn dịch? Nếu như chỉ có ôn dịch thì chắc không cần điều động binh mã như thế mới đúng chứ? Đại phu bình thường cũng được rồi, sao lại phải điều động cả thái y cùng quân đội thế này?

Phương Vân nói.

- Tình huống cụ thể không rõ lắm, nhưng mà nghe nói ôn dịch lần này có chút đặc biệt. Có lời đồn rằng những đại phu mà triều đình cho tới trước không những chữa được ôn dịch mà còn bị lây phải ở lại Bích Lạc thành.

Lý đại tướng quân nói.

Phương Vân hơi chấn động trong lòng. Đại Chu hoàng triều cũng cực kỳ phát triển ngành y, ở mỗi cái thành trì đều có sắp đặt y quán, nhất định phải trải qua khảo hạch ở y quán thì mới có thể trở thành đại phu chữa bệnh. Khảo hạch này vô cùng nghiêm khắc, phàm là những người được xưng đại phu thì phải có kinh nghiệm cùng lý luận trong nghề y cực kỳ lâu năm và phong phú. Nếu cũng chỉ là ôn dịch thì những đại phu này hẳn phải chữa được chứ, cho dù là không chữa được thì cũng không đến mức tự thân nhiễm bệnh mà chết đi mới phải.

- Hung thú thượng cổ? Ôn dịch? Độc nhãn?

Phương Vân đắm chiêu nhớ lại. Vào kiếp trước, hẳn một lòng theo văn cho nên đã từng đọc rất nhiều sách, ngoại trừ một số loại kinh sử, Phương Vân còn đọc qua ‘Dã sử’, ‘Chí Lược’, ‘Tập học’, ‘Kinh chú’ rất nhiều.

- Chẳng lẽ là hung thú Phỉ?

Phương Vân từng đọc qua một cuốn ‘Thượng cổ kinh chú’, bên trong có ghi lại một số loại hoa cỏ cùng thú vật. Nhưng mà, những đồ thượng cổ mà quyển sách này ghi lại cũng chỉ có vài nét, không hề rõ ràng.

Đối với hung thú thượng cổ Phỉ thì bên trong chỉ có ghi lại mấy câu: Phỉ, thân bò đầu bạc đuôi rắn, nơi nó đi qua thì nước bị cạn, cây cỏ bị chết, nếu xuất hiện thì thiên hạ sẽ xuất hiện đại dịch!

- Tiểu hầu gia? Tiểu hầu gia?

Âm thanh của Lý đại tướng quân truyền vào tai.

- A?

Phương Vân phục hồi tinh thần lại.

- Tiểu hầu gia đang suy nghĩ gì mà nhập thần thế?

Lý đại tướng quân cười nói.

- Không có gì, chỉ là nhớ lại vài việc trước kia.

Phương Vân nói xong liền cáo từ, trở lại trong quân.

Đại quân vừa đi được hai canh giờ thì một vùng đất khô đại, tràn đầy khí tức hoang vu tử vong đập vào mi mắt. Nguyên nơi đây cách Bích Lạc thành không xa thì đáng ra cây cỏ phải um tùm, sum xuê mới đúng, nhưng giờ đây lại là mặt đất trụi lủi, dưới ánh nắng chói chan còn phản chiếu ra những ánh sáng trắng. Cây cỏ hai bên đường núi đều đã chết héo, một ít đại thụ đã sống qua mấy trăm năm cũng phải chết héo ngã lên trên mặt đất.

Hít!

Mọi người thấy vậy cũng phải hít vào một hơi lạnh. Giải đất khô hạn này dường như là vô biên vô tận, khắp đâu cũng có, nhìn cảnh tượng này mà mọi người có cảm giác đang đi vào một vùng đất chết chóc, tử vong vậy.

- Chẳng lẽ thật sự có hung thú thượng cổ? Bằng không làm sao lại xuất hiện cảnh tượng khô héo đến như vậy?

Sở Cuồng ngồi ở trên lưng ngựa, chỉ vào đằng xa nói.

- Có hung thú thượng cổ hay không thì không biết, nhưng nhìn đất ở đây thì đúng là không bình thường.

Chu Hân đưa tay bẻ lấy một cành cây bên cạnh mình, trên cây vẫn còn những chiếc lá xanh biếc. Hai bên mặc dù chỉ cách nhau mấy bước nhưng lại hiện ra hai cảnh tượng hoàn toàn khác nhau, một bên thì

sinh cơ dạt dào, một bên thì tử vong bao trùm. Mà ở nơi phân ranh hai nơi chính là một đường cỏ xanh ùm hình vòng cung.

- Đại quân tiếp tục đi tới!

Âm thanh của Dương Hoảng từ xa truyền tới.

Đại quân một đường đi tới, đồng thời quân lệnh cũng không ngừng truyền xuống. Từng nhánh quân đội không ngừng tách ra ngoài, chia ra các phương hướng bất đồng biến mất ở cuối đường chân trời.

- Bình Bắc tướng quân nghe lệnh.

Rốt cuộc một gã binh sỹ truyền lệnh đã xuất hiện trước mặt Phương Vân.

- Có.

- Vô hầu có lệnh, người lập tức dẫn quân đi về phía tây bắc trước, tìm kiếm tung tích hung thú thượng cổ. Nếu như phát hiện thấy thì không nên có hành động gì, lập tức truyền về cho vô hầu!

Binh sỹ truyền lệnh nói xong thì lập tức giao một con chim ruồi liên lạc cho Phương Vân,

- Thuộc hạ tuân lệnh!

Phương Vân liền nhận lấy chim ruồi.

- Phương tướng quân, triều đình còn có lệnh khác đó là chủ lực của hành động lần này chính là đại phu cùng lang trung các nơi. Cho nên tất cả quân đội phải phối hợp cùng với đại phu và lang trung, nghe theo sự sắp đặt của họ.

- Đã hiểu!

Phương Vân đáp ứng một tiếng.

Chờ sau khi binh sỹ truyền lệnh rời đi, Phương Vân ra lệnh một tiếng, tám vạn đại quân lập tức rời khỏi đường núi đi về phía tây bắc.

Đây là một mảnh đất không hề có chút thực vật, cả vùng đất đều chói mắt. Một đường đi tới cũng không hề có bóng người nào, lúc đi qua một mảnh rừng khô cằn, Phương Vân như có nghĩ đến điều gì, đưa tay bẻ lấy một cành cây.

Két! Két!

Phương Vân nhẹ nhàng dùng sức một chút thì những cành cây vốn rất dai này lại lập tức vỡ vụn.

- Không có một chút nước nào!

Phương Vân liền đưa tay ném cành cây đó đi, trầm nghĩ: “Nước!”

- Chu Hân, Sở Cuồng, lập tức kiểm kê nước của toàn quân!

- Đại nhân, chúng ra vừa mới từ Tây Nhị thành đi ra, cho nên mỗi binh sỹ đều có mang theo nước đủ dùng.

Chỉ chốc lát sau, Chu Hân cùng Sở Cuồng tới báo.

Nguồn nước của Đại Chu hoàng triều vô cùng phong phú, bình thường sẽ không thiếu nguồn nước nào. Nhưng mà quân đội khi hành quân thì vẫn có thói quen mang theo túi đựng nước để chuẩn bị cho bất kỳ tình huống nào.

- Truyền quân lệnh xuống, mỗi binh sỹ khi sử dụng nước hãy giảm xuống còn một phần ba!

Phương Vân ra lệnh.

- Đại nhân, người lo lắng nơi này thiếu nước ư?

- Tạm thời còn không rõ lắm, nhưng nơi này khô cằn, có chuẩn bị trước thì vẫn hơn!

Phương Vân nói.

- Vâng!

Đại quân tiếp tục đi tới, khi đi qua mấy nhánh sông thì khắp nơi khô cạn, lòng sông nứt nẻ không thôi.

Thấy những việc này, Phương Vân cũng hơi nhú mào lại.

- Đại nhân, phía trước có khói!

Một gã binh sĩ dò đường tới nói.

- Toàn bộ nghe lệnh, đi tới địa phương dâng lên khói kia!

Khoảng một thời gian sau, đại quân đã tiến vào một thôn trang. Thôn trang này vô cùng tĩnh mịch, một cỗ hôi thối đang chảy trong không khí. Khi đi tới giữa thôn trang thì rốt cuộc Phương Vân đã thấy cái gì gọi là khói, đó là khói bốc lên từ mấy cái nồi đang nấu đầy dược liệu, chung quanh còn có mấy đại phu mồ hôi nhễ nhại. Chung quanh còn có mấy thôn dân toàn thân thối rửa, trong mắt bọn họ đều là một mảnh tro tàn, chỉ có đôi môi hơi khô khốc để biết là họ còn sống.

- Xin hỏi tướng quân các người là người nào?

Một âm thanh già nua từ xa truyền đến, Phương Vân quay đầu lại nhìn thì nhìn thấy một lão già quắc thước đang bị binh lính ngăn cản lại.

Phương Vân thúc vào bụng ngựa, chạy qua:

- Chính là ta!

- Tướng quân, các người có nước không? Tất cả nước của chúng ta đều dùng để nấu thuốc rồi, hiện giờ ở đây vô cùng thiếu nước.

Phương Vân vung tay lên, lập tức có binh sĩ đem tới mười mấy túi nước.

- Đa tạ!

Lão già quắc thước mừng rỡ như điên, lập tức dẫn theo mấy lão giả nữa đem túi nước rời đi.

- Chu Hân, truyền lệnh xuống, binh sĩ dùng nước tiết kiệm lại xuống còn một phần năm.

- Vâng, đại nhân!

Sau khi ban bố mệnh lệnh này thì Phương Vân xuống ngựa, một mình đi quanh thôn trang này. Thôn trang này đúng là vô cùng tĩnh mịch, không hề có cảnh tượng chó sủa gà gáy gì cả.

Ở trong thôn, Phương Vân nhìn vào miệng giếng nước thì liền thấy giếng nước không hề có tí nước nào, ngay cả vách giếng cũng vô cùng khô cạn.

- Không nghĩ tới ngay cả nước ngầm cũng bị cạn!

Phương Vân nặng trĩu trong lòng. Thiếu nước là một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng. Dưới tay hắn có tám vạn đại quân, số nước mỗi ngày dùng là một con số vô cùng khổng lồ, nếu như không có biện pháp bổ sung nguồn nước thì sợ rằng Phương Vân phải đối mặt với một vấn đề lớn...thiếu nước!

Long Hoàng

Đại Chu Hoàng Tộc

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

220. Chương 216: Lấy Máu Giải Độc.

Phương Vân trở lại trong thôn trang, lần nữa tìm được vị lão giả thanh quắc lúc nãy:

- Lão tiên sinh, tình huống ở đây như thế nào rồi? Ta thấy các người nấu rất nhiều dược thảo, không biết có hữu dụng hay không?

Lão giả thanh quắc nhìn Phương Vân một cái, lắc đầu:

- Nếu như chỉ là ôn dịch bình thường thì chúng ta bây giờ đã rời đi trở về y quán rồi. Thôn trang này vốn có hơn trăm người, nhưng đã chết hết, giờ chỉ còn có mười mấy người. Trong khoảng thời gian này, chúng ta cũng đã nghĩ hết cách, nhưng cũng chỉ có thể chế trụ bệnh một chút, còn chuyện hoàn toàn khống chế là không có khả năng. Cũng có nghe nói là thái y triều đình đã tiến vào các thành phụ cận, cũng không biết bọn họ đã tìm được cách chữa chưa!

Phương Vân trầm mặc không nói, chỉ chốc lát sau lại hỏi:

- Lão tiên sinh, xin hỏi người có biết nguyên nhân phát bệnh là gì không? Một đường ta tới đây phát hiện cỏ cây ở đây chết héo, thậm chí cả giếng cũng khô cạn. Bình thường thì một ôn dịch cũng không đến nỗi như vậy chứ?

Lão giả thanh quắc lắc đầu:

- Người sai lầm rồi, lúc mà ôn dịch bùng phát thì sẽ không thu hoạch được mùa màng gì cả. Bởi vì thiếu thức ăn cho nên cây cỏ ở phụ cận, thậm chí là cả bùn đất cũng sẽ là thức ăn. Lúc ấy mới làm cho cả vùng đất trụi lủi, kế tiếp đó, bởi vì số lượng người chết đói quá nhiều càng làm cho ôn dịch phát mạnh hơn. Nhưng mà, Đại Chu ta quốc thái dân an đã hơn ngàn năm, không thể nào thiếu thức ăn được. Cho nên cây cối điều hiều chắc chắn không phải là do nạn dân. Hơn nữa vào thời điểm chúng ta đi vào thì đã từng nghe nói người dân ở đây từng thấy một đầu hung thú, kể từ đó mới xuất hiện tình trạng cây cỏ khô héo, trong thôn bắt đầu bùng phát bệnh dịch, tiếp theo đó là giếng nước khô cạn, không ít người cũng vì thiếu nước mà chết!

- Hung thú? Có thấy rõ đó là hung thú gì không?

Mắt Phương Vân sáng lên.

- Có không ít người trong thôn này đã từng thấy nó, tất cả bọn họ đều nói con hung thú này cao đến mấy vạn trượng, chung quanh còn có khói độc cuộn cuộn...nhưng mà sao có thể tin được chuyện này cơ chứ! Lão giả không tin lắm, trên thế giới này sao có thể có hung thú cao đến mấy vạn trượng chứ!

Phương Vân trầm mặc không nói, trong lòng như có điều suy nghĩ. Lão giả không tin nhưng hẳn lại có chút tin tưởng! Lời của người khác có thể không đáng tin, nhưng những thôn dân ở đây không việc gì phải nói dối cả.

Hơi lắc đầu, Phương Vân lấy ra một mảnh cỏ linh chi:

- Lão tiên sinh, nơi này của ta có một linh chi vạn năm, có năng lực trị liệu cực mạnh. Người hãy bỏ thêm linh chi này vào trong dược liệu, xem thử có tác dụng gì không?

Thấy trong tay Phương Vân có một mảnh linh chi đỏ như mào gà, lão đại phu vui mừng quá lên:

- Người lại có linh chi vạn năm!

Hắn thông thuộc y lý, biết những loại vật như linh chi vạn năm này vô cùng hi hữu, lại càng có năng lực trị liệu cường đại, bản thân linh chi còn có năng lực giải độc nữa:

- Đa tạ tướng quân, có mảnh linh chi vạn năm này, dược hiệu của phương thuốc này cũng sẽ tăng lên rất nhiều.

Về mặt lão giả kích động, nhận lấy linh chi vạn năm này rồi xé nát ra bỏ vào trong nồi nấu. Nhất thời có một cỗ mùi thơm lạ lùng phiêu đẳng khắp thôn, một số thôn dân đang hấp hối trên đất ngửi thấy mùi thơm này thì tinh thần cũng đỡ lại không ít. Các lang trung rối rít cho các thôn dân này uống thuốc.

- Sở Cuồng, truyền lệnh xuống đại quân chuẩn bị nhóm lửa nấu cơm, ta thấy các đại phu ở đây chắc cũng mấy ngày chưa ăn gì rồi, chuẩn bị cho bọn họ một phần nữa.

- Vâng, đại nhân!

Nơi này hiện tại thiếu nước trầm trọng, các đại phu đều lấy nước của mình dùng để nấu thuốc cho nên không thể nào có cơm ăn được, Phương Vân thấy vậy mới ra lệnh cho Sở Cuồng chuẩn bị thêm thức ăn.

- Quân Công Minh, nơi này giao cho người! Ta ra ngoài một chút!

Phương Vân nói.

- Đại nhân, yên tâm đi!

Sau khi bàn giao thỏa đáng, Phương Vân liền bay lên cao hướng về phía Tây Nhị thành mà phá không đi. Trận ôn dịch này vừa mới bùng phát không lâu, còn rất nhiều người không ý thức được sự quan trọng của nguồn nước đối với đại quân. Võ giả không phải là thần tiên, cho nên phải có cơm ăn nước uống. Mặc dù năng lực nhìn hơn xa người thường, nhưng cũng chỉ có hạn mức nhất định! Nếu như sau khi dùng hết mà không có nguồn nước bổ sung thì đại quân sẽ có tổn thất lớn!

Phương Vân không muốn tám vạn thủ hạ của mình lại tổn thất không còn, cho nên làm người chủ soái phải thừa dịp tình hình còn chưa quá nghiêm trọng phải chuẩn bị đủ nước.

Sau khi nhìn thấy rõ phương hướng, Phương Vân hầu như là đi không ngừng nghỉ. Lấy thực lực tiếp cận Địa Biến cảnh của hắn thì thân thể mới thoát một cái đã đi được hơn mười trượng, tốc độ nhanh vô cùng.

Khoảng chừng ba canh giờ sau, Phương Vân đã rời khỏi vùng đất khô cằn, rồi lại đi tiếp một canh giờ thì một con sông nước róc rách đã hiện ra trước mắt. Tâm niệm của Phương Vân vừa động thì túi không gian lập tức từ trong Thiên Địa Vạn Hóa Chung bay ra, ngón tay Phương Vân khẽ bấm thì túi không gian này đã to lên không ít.

- Khởi!

Phương Vân bấm quyết, túi không gian lập tức phát ra lực hút cường đại!

Ào ào!

Con sông vốn đang bình tĩnh bỗng nhiên dậy sóng khắp nơi. Một luồng nước sông như là ngân hà đổ chiều vậy, không ngừng chảy vào trong túi không gian. Vốn trong túi không gian còn có rất nhiều đan dược, linh thảo cùng pháp khí, Phương Vân liền đem những đồ này bỏ vào dưới đáy, tách riêng với nước sông ra.

Sự ảo diệu của túi không gian lúc này liền được thể hiện ra, cái này là năng lực của túi không gian mà Phương Vân có được sau khi tế luyện xong, nếu không thì khi nước sông đi vào Phương Vân còn không biết phải cất giữ mấy thứ đan dược kia làm sao.

Nước sông liên tục không ngừng được hút vào, túi không gian tuy nhỏ nhưng lại giống như một cái động không đáy vậy. Hút liên tục hơn canh giờ, thì mặt nước sông giảm xuống gần một thước mà túi không gian lúc này cũng đã gần đầy dung lượng.

- Cũng không biết mảnh nhỏ không gian là cái gì, nhưng túi không gian chỉ vừa mới dung nạp một phần đã mà đã có ảo diệu như vậy!

Phương Vân thu hồi túi không gian rồi đặt lại trong Thiên Địa Vạn Hóa Chung. Có lượng nước sông này, Phương Vân cũng ổn định hơn. Có lượng nước này thì cũng đủ để cho đại quân dùng trong một tháng.

Hấp thu đủ nước sông, Phương Vân lập tức trở lại nơi đại quân trú đóng. Đoạn đường qua lại này làm Phương Vân mất hết chín canh giờ, tới thôn trang thì đã là rạng sáng ngày hôm sau. Phương Vân vừa về thì lão giả thanh quốc đã tới tìm hắn:

- Tướng quân, linh chi vạn năm đã có tác dụng, thương thể của bọn hắn đã tốt hơn trước.

Phương Vân liền hỏi lại:

- Lão tiên sinh, bọn họ có khôi phục hoàn toàn không?

- Cái này thì...mặc dù chưa khôi phục, nhưng so với trước kia đã hơn nhiều rồi!

Lão giả thanh quốc nói.

Phương Vân hơi nhíu mày, lời này của lão giả rõ ràng là an ủi hắn. Thương thể có tốt hơn không có nghĩa là đã khôi phục, chỉ cần không thể chữa khỏi thì những người này vẫn sẽ chết. Hơn nữa, ôn dịch là biết lây bệnh, một khi không thể tìm ra phương thuốc chữa khỏi là sẽ lây đến cả Đại Chu hoàng triều.

- Linh chi vạn năm là thánh dược chữa thương của võ giả, đáng ra phải có tác dụng chứ!

Phương Vân hít mắt lại, trong mắt xẹt qua vô số ý niệm, đột nhiên chấn động trong lòng:

- Ta biết rồi. Linh chi vạn năm được võ giả xưng tụng là thánh dược chữa thương bởi vì nó không ngừng bổ sung nội lực, còn có thể điều dưỡng nội thương võ giả. Những người mắc bệnh này căn bản không phải bị nội thương, cũng không cần bổ sung nội lực. Cho nên linh chi vạn năm đối với võ giả là thánh dược chữa thương, nhưng đối với bọn họ thì lại không có tác dụng lớn, chỉ có thể trấn tĩnh tinh thần! Hơn nữa, linh chi vạn năm chỉ là giải được chứ không phải là giải được độc thảo!

- Tướng quân, nơi này ôn dịch hoành hành, càng nhiều người càng dễ lây bệnh! Người hãy dẫn quân đi nhanh đi!

Lão giả thanh quát có thiện ý nói.

- Chờ một chút!

Phương Vân khoát tay áo, nói:

- Ta còn có một vị thuốc, có thể sẽ có hữu dụng. Phiền lão tiên sinh hãy nấu một nồi thuốc, ta sẽ đem vị thuốc này bỏ vào, xem thử có hiệu dụng hay không?

- Sở Cuồng, người hãy đem thêm mười túi nước nữa cho lão tiên sinh!

Phương Vân phân phó.

- Vâng!

Sở Cuồng lĩnh mệnh đi.

Lão giả thanh quát do dự một chút nhưng vẫn đi. Phàm còn một tia hi vọng thì vẫn luôn muốn thử một lần. Ước chừng nửa nén hương sau, một nồi thuốc lại được đưa lên, cũng không có thêm thuốc gì mới, chỉ là những liều thuốc hôm qua mà thôi.

- Tướng quân, không biết vị thuốc người nói là cái gì, có thể để cho lão phu xem thử không.

Lão giả thanh quát thấy lửa đã được, nhìn Phương Vân nói.

- Ở chỗ ta có một mảnh linh chi hai vạn năm, là vua của linh chi, có đủ năng lực trị liệu. Có thể có tác dụng chữa ôn dịch này.

Phương Vân vừa nói thì vừa lấy ra một mảnh linh chi đỏ như máu.

Lão đại phu nhìn mảnh linh chi trong tay Phương Vân, hơi cau mày. Thực chất linh chi sau khi đã qua vạn năm thì coi như đã thành hình, cho dù là một vạn năm hay hai vạn năm cũng không chênh lệch bao nhiêu. Nhưng mà, lão giả thông y được lý, nhìn một cái đã biết mảnh linh chi của Phương Vân lúc này so với lúc trước cũng không có khác gì nhau, giống nhau như đúc.

Đôi môi của lão giả hơi giật giật, nhưng vẫn kiềm chế không nói câu gì.

Phương Vân đi lên phía trước, làm bộ xé linh chi xuống, nhưng ngay giây khắc xe linh chi thì đột nhiên che giấu thân thể lại, đồng thời nội lực xung phá đầu ngón tay nhỏ một giọt máu tươi xuống.

Phương Vân từng dùng trái quả được thiên địa nuôi dưỡng, da thịt, máu tươi toàn thân cũng tràn đầy được tính của trái quả. Ngày đó, Phương Vân trúng độc của măng xà ngàn năm, nhưng trái quả cũng có thể giải độc được.

Lúc vừa nhỏ giọt máu vào, liền ngửi thấy mùi thơm của trái quả.

Nửa năm trước, Phương Lâm bị thương nặng, thái y cũng phải bó tay không làm gì được, nhưng Phương Vân đã dùng máu tươi của mình giải cứu đại ca. Nhưng chuyện này Phương Vân cũng không có nói ra ngoài, nếu không thì chẳng phải mình từ đây về sau trở thành bị thuốc rồi. Cho nên mới lấy ra cái linh chi hai vạn năm để lấy cớ.

- Được rồi, có thể uống rồi.

Sau khi nhỏ vài giọt máu tươi, Phương Vân liền thôi lui.

Nếu như làm như vậy mà cũng không có tác dụng thì Phương Vân cũng chỉ có thể mặc kệ, đem binh sỹ rời đi.

- Ủm, đa tạ tướng quân!

Lão đại phu khách sáo vài câu, cũng không ôm bao nhiêu hi vọng. Chỉ trong chốc lát đã phân phó người đem thuốc cho thôn dân uống.

Khoảng sau nửa nén hương, bệnh nhân ở trên mặt đất đã có phản ứng lại.

Phốc! Phốc!

Thân thể của thôn dân khẽ cử động mạnh, há mồm phun ra mấy bọc nước mũi màu vàng.

- Hả?

Lão đại phu thấy thế liền bước lên, lấy tay để chuẩn đoán một chút, vẻ vui mừng hiện lên trong mắt.

- Có tác dụng! Có tác dụng!

Mấy tên đại phu mừng rỡ, vội vàng chạy tới xem xét! Sau khi phun ra mấy thứ ban nãy, rõ ràng tình huống của bệnh nhân đã tốt hơn nhiều.

- Đói quá!

Một gã tráng đinh trong thôn đột nhiên nói.

- Nước cơm, nhanh... mau đi chuẩn bị nước cơm!

Lão đại phu quay đầu lại kêu lên, sự kích động hiện rõ lên trong mắt, ngay cả ngón tay cũng run lên.

- May quá, nếu như ngay cả trái quả mà cũng không có tác dụng, ta cũng không còn cách nào nữa.

Phương Vân thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

Long Hoàng

Đại Chu Hoàng Tộc

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

221. Chương 217: An Vân Thành.

Dường như dược tính của trái quả đã phát huy tác dụng. Khoảng chừng nửa canh giờ sau thì mười mấy thôn dân bị bệnh ôn dịch đã có thể đứng dậy, mặc dù còn chưa được như người bình thường nhưng đã khôi phục hơn nhiều.

- Lão tiên sinh, hiện tại nơi này thiếu nước nghiêm trọng. Chờ sau khi thương thế của bọn họ lành đi thì người hãy dẫn bọn họ rời khỏi đây đi!

Phương Vân nói.

- Ừ!

Lão đại phu cũng hiểu, có thể cứu những người này đã coi như là đến cực hạn của con người.

- Tướng quân, trên đường đi tới còn có vài thành trì nữa. Trong tay người có thuốc giải trừ ôn dịch, vậy người bệnh của mấy tòa thành đó phải làm phiền người rồi.

- Ta hiểu.

Phương Vân gật đầu, phân phó Sở Cuồng lưu lại chút ít thức ăn cùng đồ uống rồi suất lĩnh đại quân tiếp tục lên đường. Dọc trên đường đi, Phương Vân thấy không ít tử thi, Phương Vân liền phân phó binh sỹ cẩn thận chôn đi.

Giờ khắc này hấn cũng hiểu ôn dịch đã lan rất rộng rồi, không hề giới hạn ở Bích Lạc thành nữa. Một khu vực lớn như vậy mà phải tìm một con hung thú thì cho dù là cường giả Thoát Thai cảnh cũng phải tương đối khó khăn. Cho nên triều đình điều động đại quân chỉ sợ không phải là vì săn giết con hung thú này mà là muốn bắt giữ.

Dù sao, nếu quả thật có một con hung thú cao đến mấy ngàn trượng, đồng thời còn có thể làm cho ôn dịch xuất hiện thì e rằng quân đội Đại Chu cũng không có tác dụng, chân chính có tác dụng đó là những cường giả thực sự!

- Chu Hân, truyền lệnh xuống. Nói các binh sĩ không nên dừng đến tử thi!

Mấy canh giờ sau, Phương Vân đã tới tòa thành thứ nhất, An Vân thành!

Một cỗ khói dày đặc từ bên trong An Vân thành bốc lên cao, trong không khí còn ẩn chứa mùi vị đốt cháy tử thi.

Phương Vân vừa mới tới cửa thành thì đã thấy một tên thái y đứng đó chờ sẵn, thấy Phương Vân tới, hấn vội mở miệng:

- Tướng quân tới vừa lúc, xin đi theo ta!

Vị thái y này đưa ra một lệnh bài của Quân Cơ Xứ, sau đó liền xoay người rời đi, bộ dáng vội vã vô cùng.

Phương Vân lười chú ý. Hấn đã biết Quân Cơ Xứ giao cho các thái y này có quyền điều động binh mã. Phương Vân liền thúc ngựa đi theo.

- Thái y đại nhân, tình huống trong thành thế nào?

- Rất không tốt!

Vị thái y khoảng hơn bốn mươi này lắc đầu, bộ dáng tiều tụy:

- Từ lúc ôn dịch bùng phát đến đây thì trong thành thiếu nước nghiêm trọng, vô cùng thiếu nước. Trước người cũng có vài chi quân đội đi qua An Vân thành này, ta cũng có nói bọn họ lưu lại một ít nước. Tướng quân này, không biết trong quân của người còn bao nhiêu túi nước?

Thái y hỏi.

- Ta cũng không rõ lắm, chắc khoảng năm ngàn túi!

Phương Vân nói đại khái mấy chữ.

Trong mắt thái y có chút kinh ngạc:

- Trong các quân đội tới đây thì quân đội của người là còn nhiều nước nhất!

Phương Vân nghe vậy cũng cười cười. Đối với kết quả này cũng không ngạc nhiên mấy, ngay từ đầu hấn đã nhắc nhở binh sĩ sử dụng nước tiết kiệm đi, cho nên đối với số lượng này cũng không quá mấy ngạc nhiên.

- Tướng quân...

Thái y do dự một chút:

- Ta hi vọng quân đội của người có thể lưu lại một nửa số nước, mặt khác, ta cũng mong người có thể để lại vài người. Trong thành bây giờ rất hỗn loạn, cho dù là việc duy trì trật tự, hay đào hầm chôn thi thể, đốt cháy thi thể cũng cần có người.

- Ừ!

Phương Vân gật đầu:

- Chu Hân, Sở Cuồng, một lát nữa, các người phải nghe theo sự sai khiến của vị đại nhân này.

- Vâng!

Hai người cung kính nói.

Phương Vân tiếp tục đi về phía trước thì thấy trong thành có rất nhiều giếng được đào lên, dường như là muốn tìm nước ngầm nhưng mà không được.

- Đại nhân, y quán ở đâu? Chỗ ta có một vị thuốc, có thể có tác dụng chữa ôn dịch.

Phương Vân nói.

Thái y cũng không để ý, liền chỉ ra một phương hướng rồi dẫn theo Chu Hân, Sở Cường rồi đi,

Phương Vân chỉ dẫn theo Quán Công Minh cùng mình đi tới y quán.

- Ta vốn vẫn không tin nhưng bây giờ nhìn lại, đúng là do hung thú làm loạn mà.

Quản Công Minh thở dài nói:

- Nơi này đào lên rất nhiều giếng nước nhưng lại không hề có nước. Nếu như chỉ là ôn dịch bình thường thì không thể nào ngay cả mạch nước ngầm cũng khô cạn.

- Nếu như quả thật có hung thú thì chúng ta phải tự cầu phúc đấy! Một con hung thú cao đến mấy ngàn trượng lại còn có thể tạo thành ôn dịch như vậy thì thực lực của chúng ta không đánh nổi nó đâu.

Phương Vân nói.

Quản Công Minh trầm mặc không nói, trong lòng cũng nặng trĩu.

Lúc này, các đại phu, lang trung, thái y được triều đình Đại Chu phái tới đang tập trung ở y quán An Vân thành. Đây là một tòa kiến trúc có ba tầng lầu, ở ngoài y quán đang có mười mấy đại đỉnh màu xanh, ở phía dưới thì lửa cháy hừng hực. Xa hơn một chút là một hàng dài các bệnh nhân, tiếng ho khan, rên rỉ thống khổ vang lên không dứt. Không ít đại phu, lang trung tiến lên trấn an bệnh nhân, đồng thời mớm thuốc cho họ.

Phương Vân mang theo Quản Công Minh đi tới trước cửa y quán.

Sau khi Phương Vân bắt chuyện cùng với các đại phu này xong thì dưới ánh mắt nửa tin nửa ngờ của mọi người, Phương Vân đem linh chi vạn năm xé thành mảnh nhỏ thả vào trong đại đỉnh, dĩ nhiên, vẫn thừa cơ hội bỏ vào vài giọt máu của mình.

- Trong khi tới đây, ta đã từng sử dụng thuốc này để cứu mấy bệnh nhân trong một thôn trang. Mấy vị đại nhân nếu như không tin thì có thể cho một vài bệnh nhân dùng trước, nếu như có tác dụng thì hãy dùng cho người khác.

Phương Vân nói.

Hai gã đại phu lĩnh mệnh đi. Chỉ chốc lát sau đã bùng cái chén không về, khuôn mặt vui vẻ chạy tới. Tuy hai người thở hồng hộc, nhưng trên mặt lại hưng phấn vô cùng:

- Tướng quân, có tác dụng rồi. Người còn có phương thuốc này nữa không?

- Còn.

Phương Vân cười nói. Sau khi bào chế xong thì lại đem máu tươi của mình nhỏ vào trong mười mấy cái đại đỉnh màu xanh.

Dược tính của trái quả đối với ôn dịch có tác dụng rất lớn. Chỉ chốc lát sau, tình hình các bệnh nhân chung quanh đã có chuyển biến tốt, trên mặt đã có tí máu lại.

Động tĩnh lớn như vậy lập tức oanh động của An Vân thành.

Một lượng lớn đại phu, lang trung, thái y rồi rít từ các nơi trong thành chạy tới đây.

- Hoang đường! Thuốc có thể dùng lung tung sao?

Chỉ chốc lát sau, một tên đại phu có chòm râu trắng ngà, thoát nhìn trông rất đĩnh đạc cao vọng trọng chạy tới đây.

- Đại nhân! Thuốc này quả thật có tác dụng!

Một gã đại phu chịu trách nhiệm nấu dược đỉnh, vội vã nghênh đón.

- Ta đọc thông Y Kinh, chuyện này chẳng lẽ không biết sao? Tuy cùng là một thứ thuốc, nhưng nếu chuẩn bị không tốt thì sẽ biến thành độc dược. Những điều này mà sao các người cũng không biết? Thật đúng là không ra gì cả!

Lão thái y nổi giận nói.

Mọi người lập tức trầm mặc!

- Dương lão tiên sinh!

Phương Vân lúc này mở miệng.

- Hả?

Lão thái y xoay người lại, đột nhiên kinh nghi thốt lên:

- Tiểu hầu gia!

Người này không phải ai khác mà chính là Dương đại nhân đã từng qua khám bệnh cho Phương Vân khi Phương Vân lâm trọng bệnh. Năm ngoái, Hoa Dương phu nhân thấy Phương Vân bị bệnh nặng, liền mời người này đến Tứ Phương hầu phủ xem bệnh.

Phương Vân cũng không ngờ rằng lại gặp lại người này ở đây.

- Thì ra là tiểu hầu gia!

Nét tàn khốc trong mắt Dương thái y dịu đi không ít. Làm thái y trong cung, phía tây Đại Chu bị bộc phát ôn dịch, cho nên hắn cũng bị điều tới đây.

- Tiểu hầu gia, cái đạo của y học vô cùng phức tạp, không thể không cẩn thận a.

Dương thái y uyển chuyển nói.

Phương Vân cười cười, cũng không muốn nói nhiều.

- Lão già, có tác dụng hay không thì chính người mở mắt nhìn đi.

Lúc này, đột nhiên Quân Công Minh quát to lên.

Dương thái y đang tức giận nhưng thấy vẻ mặt đáng sợ của Quân Công Minh thì không khỏi khiếp sợ.

- Người thô tục như ngươi, ta không thèm chấp.

Vung tay áo lên, Dương thái y lập tức đi tới mấy người bệnh nhân.

Hắn tìm hiểu y đạo mấy chục năm, biết rất nhiều điều mà người bình thường không biết. Có chút thuốc nhìn qua coi như là chữa hết, nhưng một lát sau thì bệnh nhân lại bị trúng độc lại. Chuyện như vậy cũng không phải hắn chưa gặp, cho nên không tự mình nhìn qua thì hắn không yên tâm được.

- Hả?

Dò xét người đầu tiên, Dương thái y phát ra một tiếng kêu kinh dị, sau đó lại khám sang người thứ hai, thứ ba, thứ tư...

Càng khám nhiều người thì Dương thái y càng khiếp sợ hơn. Hắn vội vàng đến bên dược đỉnh, đẩy người nấu thuốc ra. Múc một ngụm nước lên ngửi ngửi, sau đó lại nếm.

- Các người đã bỏ thêm vị thuốc gì?

Dương thái y hỏi.

- Tiểu hầu gia cho thêm một mảnh linh chi vạn năm.

Một gã đại phu trả lời.

- Không đúng!

Dương thái y lập tức lắc đầu:

- Linh chi vạn năm mặc dù có nguyên khí dư thừa, có thể trị nội thương nhưng đối với ôn dịch thì không có hiệu quả gì cả! Mà trong thứ thuốc này còn có một mùi máu tươi, rất cuộc là cái gì.

Phương Vân nghe vậy thì hơi kinh ngạc. Hắn vốn cho rằng chiêu này có thể giấu diếm được người khác, nhưng không ngờ rằng vị Dương thái y có học vấn được lý tính thâm có thể ngửi thấy mùi máu tươi bên trong.

- Cây linh chi vạn năm này ta lấy được từ một con hung thú. Có lẽ vào lúc ta giết nó, không cẩn thận để máu vung lên linh chi!

Phương Vân nói.

- Hung thú? Là hung thú gì?

Dương thái y lập tức hỏi.

- Con hung thú này có một sừng dài, mặc màu xanh, thân thể rất dài!

Phương Vân tùy ý bịa ra.

- Hả? Chẳng lẽ là Bích Tinh thú? Không đúng, chẳng lẽ là Cơ Giác thú?

Dương thái y hơi suy tư.

- Có thể là loại biến dị nào đó!

Phương Vân cố ý nói dối.

- Chắc là vậy, chắc là do máu của con hung thú đó văng lên linh chi vạn năm cho nên mới có hiệu quả như vậy. Nhưng, cho dù là như thế nào, nếu như đã tìm được thuốc giải ôn dịch này thì đúng là chuyện đáng vui mừng. Chuyện này, ta nhất định sẽ bẩm báo lên triều đình!

Dương thái y tạm thời để chuyện này sang một bên, tỉ mỉ an bài phân phối các dược đỉnh. Người bị bệnh trong An Vân thành nhiều lắm, những người vây quanh y quán đây chỉ là một phần nhỏ.

- Tiểu hầu gia, người còn loại thuốc này không?

Dương thái y nói.

- Còn.

Phương Vân liền đem số linh chi còn lại ra. Nhưng nếu như chỉ dựa vào linh chi thì nhất định là không có hiệu quả, cho nên Phương Vân còn phải lặng yên không tiếng động đem máu của mình bỏ vào trong dược đỉnh.

- Tiểu hầu gia, ta thay mặt mọi người trong An Vân thành cảm ơn ngươi. Lần này là công lớn của ngươi, ta nhất định sẽ bẩm báo lên cho triều đình. Đúng rồi, cái con hung thú mà ngươi giết bây giờ ở đâu? Nói cho ta để ta còn phái người lên triều đình bẩm báo!

Phương Vân hơi run lên, Dương thái y này đúng là! Đã chữa được thì thôi, lại còn đi hỏi cái con hung thú do hắn bịa ra!

- Ta cũng không nhớ rõ nữa. Chắc là ở trong một hang núi sâu nào đấy, chỗ đấy cũng không có gì đặc biệt cả.

Phương Vân nói hai câu lấy lệ rồi tìm cơ rời đi.

Long Hoàng

Đại Chu Hoàng Tộc

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

222. Chương 218: Sát Ma Dưới Đất.

Bản lãnh hải của Dương thái y quả nhiên làm cho Phương Vân phải sợ. Phương Vân cũng không có rời đi quá xa, lợi dụng lúc Dương Thái y vào y quán thì liền tới mấy cái được đỉnh, nhỏ máu tươi vào rồi mới an tâm rời đi.

Có máu của Phương Vân, ôn dịch của An Vân thành cuối cùng đã được khống chế!

Đến đêm, Phương Vân tới chỗ đại quân dựng trại tìm Sở Cuồng.

- Sở Cuồng, ngươi đi vào trong thành tìm mấy cái túi nước hết nước tới đây!

- Vâng, thuộc hạ đi ngay!

Chỉ chớp lát sau, đã có mấy trăm cái túi nước được đưa tới, Phương Vân liền mở túi không gian ra rót đầy túi nước rồi đưa lại cho Sở Cuồng. Số lượng nước trong túi không gian của Phương Vân quả thật có rất nhiều, cho dù rót tới mấy vạn túi cũng được.

Những túi nước trống không trong thành, bao gồm cả túi nước trong đại quân của Phương Vân toàn bộ đã được rót đầy.

Chu Hân, Sở Cuồng, bao gồm cả Quân Công Minh nhìn thấy như vậy đều trợn mắt há mồm lên. Cái túi không gian này nhìn không lớn như vậy, nhưng không ngờ lại có thể chứa được nhiều nước như vậy.

- Đưa những túi nước này trả về trong quân, trong một thời gian ngắn sẽ không cần lo chuyện thiếu nước nữa. Còn nữa, mấy ngày tới ta sẽ ra khỏi An Vân thành một chuyến, chuyện ở đây các người tự xử lý.

- Vâng, đại nhân!

Phương Vân phát tay để cho mọi người đi ra ngoài.

- Cái thế giới này chỉ có thực lực là quan trọng nhất! Hiện tại ngay cả Phong Thái Thương cũng chú ý đến ta, ta phải nhanh chóng đề cao thực lực!

Tại Tây Nhị thành, sự xuất hiện của bốn vị đệ nhất cao thủ thanh niên Nho, Ma, Đạo, triều đình đã để lại cho Phương Vân cảm xúc lạ thường. Hắn tự nhận tiến cảnh của mình đã rất nhanh, nhưng so với bốn người này lại chưa phải là gì cả.

Việc Dương Hoàng điều khiển bốn cỗ thiên long làm pháp khí tuy phô trương nhưng cũng làm cho Phương Vân vô cùng khiếp sợ, Phương Vân hiểu rõ nếu như muốn đánh bại vị Anh Vũ hầu này thì mình phải nỗ lực hơn nữa.

- Đi ra ngoài.

Phương Vân bấm pháp quyết, bức họa hoàng kim thứ ba xuất hiện sau lưng. Sau đó có hai con chim từ trong họa bay ra rồi hóa thành Phong Lôi tán nhân cùng với Tà Quân. Sau khi triệu ra hai cao thủ Tinh Phách cảnh đỉnh phong bảo hộ mình, Phương Vân đứng thẳng lên, bắt đầu trùng kích Địa Biến cảnh.

Trong khoảng thời gian này, Phương Vân đã xâm nhập vào đến tầng thứ mười, mỗi ngày không ngừng cắn nuốt Âm Ma để cường hóa ý chí của mình, lúc này Phương Vân cảm giác mình đã chuẩn bị được rồi, chuẩn bị tiến sâu hơn vào thế giới lòng đất.

Ầm!

Ý thức Phương Vân dung nhập vào Anh Phách rồi hóa thành một đạo cầu vồng màu đen xông qua cửa trước. Vừa xông qua thì bóng tối vô tận đã đập vào mặt, vô số Âm Ma đang điên cuồng gặm thét trong hư không.

- Hắc hắc, loài người, ta nghĩ thấy mùi hồn phách loài người.

- Hắc hắc, xé xác hắn ra đi!

Vô số Âm Ma vô hình vô chất chắn ở trước cửa, những Âm Ma này sinh sôi khôn ngừng, lúc này đã lên đến một số lượng vô cùng khủng khiếp.

Ầm!

Phương Vân hóa thành một Long Kinh thượng cổ đi sâu vào bên trong lòng đất. So với lần đầu tiên tiến vào lòng đất thì Long Kinh thượng cổ do Phương Vân biến hóa bây giờ cho dù là hình thái hay khí thể cũng đã mạnh hơn rất nhiều. Chỉ nghe những tiếng ầm ầm vang lên, Phương Vân liên tiếp phá vỡ hơn mười tầng quang màng, những Âm Ma chắn ở phía trước phần lớn đều bị hấn cắn nuốt vào bụng, còn lại đều bị chấn nát.

Tầng thứ mười một, tầng mười hai, tầng mười ba, tầng mười bốn...

Càng đi sâu vào thì thực lực của Âm Ma càng lúc càng mạnh, bắt đầu có hình dáng của yêu ma, thậm chí còn có vài Âm Ma cầm vũ khí.

Ngâm!

Bên ngoài cơ thể của Long Kinh thượng cổ do Phương Vân biến thành bắt đầu xuất hiện một tầng quang màng trong suốt, tất cả Âm Ma khi tiếp xúc vào tầng quang màng này đều bị một cỗ ý chí bá đạo xông vào cơ thể đánh nát.

Năng lực này Phương Vân có được trong khi rèn luyện ý chí dưới lòng đất. Năng lực này không có quá nhiều kỹ xảo, chỉ là thuần túy đầu ý chí, những Âm Ma nào mà ý chí không đủ mạnh lập tức sẽ bị cỗ ý chí này phá nát.

Phương thức này mặc dù làm tinh thần lực tiêu hao rất nhiều, nhưng lại làm cho lực lượng ý chí tăng lên!

Tầng mười tám, tầng mười chín, tầng hai mươi...tầng hai mươi tám...

Phương Vân càng xâm nhập sâu thì thế giới dưới lòng đất cũng càng lúc mờ hơn, dần dần xuất hiện những làn sương mù màu đen. Yêu ma dưới đất cũng càng lúc càng lớn mạnh, Phương Vân cũng không dám ở lại những tầng này, một khi bị các yêu ma vây quanh thì chỉ sợ mãi mãi không thoát ra được.

Đối mặt với Âm Ma vô cùng vô tận, hơn nữa thực lực còn không ngừng tăng lên thì không có ai dám nói mình có thể ở trong thế giới lòng đất tự do hoạt động.

Tầng ba mươi, tầng ba mươi một, tầng ba mươi hai...tầng ba mươi sáu...

- Con nhân loại kia, lại dám xông vào lãnh địa Sát Ma chúng ta!

Phương Vân vừa mới xuyên qua tầng thứ ba mươi sáu thì đã có một tiếng quát chói tai từ phương xa vang đến. Nghe thấy âm thanh này, Phương Vân nhất thời có chút hoảng hốt, cảm giác như mình đang quay trở lại thời đại vô cùng xa xôi trước kia. Âm Ma ở nơi này lại có quan niệm lãnh địa, đây là điều mà trước kia Phương Vân chưa bao giờ gặp phải.

Phương Vân quan sát một lượt thì lập tức kinh hãi. Chỉ thấy cách đó không xa có một gã cả người xám trắng, đang mặc chiến giáp, tay cầm cương kích đang nhìn mình.

Nhưng mà, điều mà Phương Vân khiếp sợ không phải là hấn mà là cảnh tượng phía sau hấn. Chỉ thấy ở xa, có một đám mây mù xám trắng đang lượn lờ trong không gian. Ở trong đám sương mù đó có từng cung điện đang đứng sừng sững bên trong, quanh cung điện còn có các Âm Ma được võ trang đang đi tuần tra. Thậm chí Phương Vân còn thấy có một đội Âm Ma đang bay về phía mình.

- Đây là Âm ma sao? Đây rõ ràng là một thế giới loài người mà!

Phương Vân khiếp sợ vô cùng. Âm Ma ở ba mươi sáu tầng trên vô cùng mờ ảo, vô hình vô tướng, không hề có khái niệm thế giới, lãnh địa mà chỉ biết ăn thôi. Thế nhưng con Âm ma kia lại có thể nói ra chữ 'con', 'lãnh địa' thế kia, đó là những từ ngữ ở thời đại trung cổ, bây giờ căn bản không còn người nào sử dụng nữa!

- Đi qua xem một chút!

Phương Vân không nói hai lời, lập tức há miệng ra đem tên Âm Ma này nuốt vào trong bụng, sau đó lấy ý chí nghiền nát...

- Thì ra không phải là Âm Ma.

Phương Vân luyện hóa trí nhớ của con Âm Ma vừa rồi thì mới biết tên Âm Ma xám trắng này gọi là Sát Ma. Những Sát Ma này được sinh ra từ sát khí, thích giết chóc vô cùng, không ngừng giết chết nhân loại, thậm chí còn tàn sát lẫn nhau.

Khác với Âm Ma ở ba mươi sáu tầng trên, thời gian sống của Sát Ma còn lâu hơn Âm Ma rất nhiều. Mặc dù có thể không ngừng sinh ra, nhưng bọn hắc còn có thể thông qua cắn nuốt lẫn nhau để kéo dài thời gian sống của mình.

Những Sát Ma này giống nhân loại ở việc tạo ra quốc gia của mình, rồi đi công phạt ở các nơi khác. Thông qua việc ông phạt, chúng sẽ cắn nuốt các Sát Ma khác để kéo dài tuổi thọ của mình.

- Qua nhìn xem thử

Phương Vân hóa thành Long Kinh thượng cổ bay về cái quốc gia ở trong sương mù.

- Loài người, giết!

Một đội tuần tra từ trong sương mù bay lên, rồi từng cái trường kích đánh tới Phương Vân. Phương Vân cũng không để ý tới, chỉ há miệng một cái rồi lập tức có một cỗ hấp lực vô cùng mạnh mẽ nuốt cả đội tuần tra vào bụng.

Keng! Keng!

Phương Vân vừa cắn nuốt đội tuần tra Sát Ma này thì cũng đồng thời nhấc lên sóng to gió lớn ở tiểu vương quốc này. Sau đó một tiếng chuông báo động quái dị từ cung điện bên dưới truyền đến.

- Dịch tập kích!

Từng tiếng hét chói tai vang lên, rồi những con Sát Ma như những con ong vò vẽ vô tổ không ngừng tràn ra.

- Chỉ có khoảng bảy ngàn, còn có thể ứng phó!

Phương Vân hóa thành Long Kinh rồi xông qua, thân thể hơi chấn động một chút thì lập tức có một lượng lớn Sát Ma bị chấn nát thành sát khí. Đuôi dài vung lên thì lập tức có vô số cung điện bị chấn thành nát vụn, lấy thân thể khổng lồ Long Kinh do hắc biến hóa thành thì việc càn quét các cung điện này căn bản không thành vấn đề.

Một cái vương quốc nhỏ lập tức bị chấn thành nát bấy, những Sát Ma ở đây vô cùng yếu ớt, thậm chí còn không lợi hại bằng Âm Ma ở tầng ba mươi lăm, chỉ tương đương với Âm Ma ở tầng năm.

- Nơi này giống như là một thế giới khác vậy!

Phương Vân khẽ động, đột nhiên há miệng ra khe hút, lập tức có vô số Sát Ma, rồi cung điện bị chấn vỡ biến thành sát khí xám trắng rồi như những dòng nước tiến vào trong miệng Phương Vân.

- Tên này lợi hại quá, chạy đi!

Thấy Phương Vân quá lợi hại, những tên Sát Ma còn lại vội vàng né tránh ra. Phương Vân lắc đầu, không ngờ những tên Sát Ma này cũng có cảm giác sợ hãi. Sau khi thăm dò một hồi, Phương Vân liền tiếp tục đi sâu vào bên dưới...

Long Hoàng

Đại Chu Hoàng Tộc

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

223. Chương 219: Chiến Thuyền Cổ Xưa.

- Dịch tập kích!

Từng tiếng rít gào ở tầng thứ ba mươi sáu vang lên. Số lượng quốc gia do Sát Ma tạo thành vô cùng nhiều, mặc dù những quốc gia này có diện tích không lớn, nhưng số lượng lại như cát trên sa mạc vậy.

Số quốc gia mà Phương Vân đã đi qua nhiều không sao đếm xuể, mà Phương Vân cũng không hề có ý định dây dưa, mỗi lần đánh xong một quốc gia Sát Ma thì lại đi sâu xuống dưới. Mà mỗi quốc gia đều có Sát Ma của riêng mình, cho nên sau tiếng thét thì đã có nhiều Sát Ma từ trong cung điện, nhà cửa bay ra đuổi theo phía sau Phương Vân.

Nhưng mà giữa quốc gia với quốc gia đều có lãnh thổ của riêng mình, cho nên khi mỗi Sát Ma của quốc gia khác vào quốc gia này thì lại có chiến tranh giữa các Sát Ma với nhau.

Ầm!

Một tiếng nổ ầm vang lên từ quang mang khổng lồ, thân thể khổng lồ của Long Kinh rốt cuộc đã xuyên qua quang mang tầng thứ ba mươi sáu, tiến vào tầng ba mươi bảy.

- Nhân loại...

Ngay khi vừa bước vào tầng ba mươi bảy thì đã có một Sát Ma đứng trước Phương Vân, lớn tiếng gọi. Phương Vân cũng không nói hai lời, liền nuốt luôn. Sau đó tiếp tục càn quét một lượng lớn Sát Ma, đâm sâu xuống phía dưới.

Ầm! Ầm! Ầm!

Tầng thứ ba mươi tám, tầng ba mươi chín, tầng bốn mươi...

Quốc gia do các Sát Ma tạo thành ngày càng lớn hơn, kết cấu ngày càng hoàn thiện. Thậm chí Phương Vân còn nghe được âm thanh đậm nhạc của các Sát Ma từ bên trong cung điện phát ra.

- Những Sát Ma này đã bắt đầu biết những nhu cầu khác rồi...

Phương Vân khê giật mình trong lòng. Các tầng trước đó thì các Âm Ma, Sát Ma toàn sinh ra là để chiến đấu, chỉ biết chiến đấu chứ không còn những nhu cầu nào khác.

- Loài người, giết hấn đi!

Một đội binh sĩ tuần tra trông thấy Phương Vân, liền giơ cương kích, đao kiếm xung phong đến. Nhìn thấy bọn Sát Ma này, đột nhiên trong lòng Phương Vân dâng lên sát tâm.

Ngâm!

Cái đuôi lớn của Long Kinh đập một cái trong hư không lập tức sinh ra một cỗ lực lượng khổng lồ xé nát đám tuần tra này. Phương Vân vừa ra tay thì lập tức khiến cho nhiều Sát Ma kéo đến, đầy trời toàn là tiếng gầm thét kinh hãi.

Mà bản thân Phương Vân sau khi giết xong đám tuần tra thì sát ý trong lòng chẳng những không yếu bớt mà còn tăng thêm.

- Chết!

Giống như một cục đá rơi xuống hồ nước yên lặng, mặt mày của Phương Vân bỗng nhiên nhàn lại. Thân thể thoáng một cái đã cắn nuốt hơn ngàn con Sát Ma, tiếp sau đó lại hóa thành một con cự long vô cùng hung hãn lao vào trong đám Sát Ma mà điên cuồng giết chóc. Từng nhóm lớn Sát Ma bị Phương Vân xé nát rồi rớt từ trong hư không rơi xuống, ý muốn giết chóc trong lòng Phương Vân cũng càng lúc càng thịnh hơn.

- Giết, giết, giết sạch chúng nó!

Trong đầu Phương Vân bỗng nhiên dâng lên một ý niệm, tiếp theo đó sát ý trong lòng như bị lửa đốt vậy, tăng vọt lên.

- Không tốt, sát khí nơi này quá nặng, đã ảnh hưởng đến ta rồi.

Cảm giác được biến hóa trong lòng, Phương Vân cả kinh, lập tức thanh tỉnh đi không ít.

Cho dù là Âm Ma hay Sát Ma thì đều là vô cùng vô tận, không thể nào giết sạch được. Một khi lâm vào khổ chiến thì vĩnh viễn sẽ bị ở lại đây, không thể nào thoát ra được.

Ầm!

Thân thể Phương Vân chấn động, lập tức thoát khỏi Sát Ma đông đúc, một lần nữa đi sâu xuống.

Ầm! Ầm! Ầm!

Tầng bốn mươi mốt, tầng bốn mươi hai, tầng bốn mươi ba...

Quốc gia của Sát Ma ngày càng lớn hơn, ngày càng khổng lồ...làm cho Phương Vân không thể nào dễ dàng mà chém giết nữa. Thậm chí còn có một lượng lớn Sát Ma hợp thành một số chiến trận cổ xưa đơn giản để cho uy lực của chúng nó ngày càng lớn mạnh hơn.

Phương Vân cũng không dám lưu lại lâu. Càng đi sâu xuống dưới thì sát khí cũng nặng hơn, một khi dừng lại thì vĩnh viễn sẽ lưu vào trong khổ đau. Lúc này thì Phương Vân hấn như một người cầm đèn không ngừng lao vút đi, liên tục công phá các quốc gia dưới lòng đất.

- Con nhân loại kia, có bốn tướng ở đây, người muốn đi đâu chứ.

Đột nhiên có một tiếng quát to, rồi một gã Sát Ma mình mang giáp sắt, tay cầm một thương kích dài hơn ba mươi trượng, trừng mắt lên ngăn Phương Vân. Rồi hấn mạnh mẽ vung tay lên, lập tức đánh một quyền tới Phương Vân.

- Hừ? Tướng lĩnh Sát Ma!

Phương Vân gặp phải tướng lĩnh Sát ma dưới lòng đất thì cũng không để ý, vẫn đi tới như cũ. Sau một tiếng nổ ầm thì tên tướng lĩnh Sát Ma kia chỉ kêu lên một tiếng hét thảm rồi lui ra sau.

- Lại không có chết!

Phương Vân khẽ kinh dị, có thể ngăn cản một quyền của hấn mà không có chết thì thực lực của tên Sát Ma này cũng không đơn giản a.

- Nuốt nó, hấp thu trí nhớ của nó!

Tâm niệm Phương Vân vừa động liền hóa thành một Long Kinh dài mấy ngàn trượng, miệng mở rộng ra muốn nuốt lấy con Sát Ma này.

- Loài người, dừng tay!

Nhưng vào lúc này thì bỗng có một âm thanh khàn khàn từ trong không trung vang lại. Phương Vân cả kinh, mở mắt nhìn ra thì thấy có một chiến thuyền cổ xưa mang theo khí thể mãnh liệt đang từ xa lướt nhanh tới.

Chiến thuyền này vô cùng khổng lồ, tuy Phương Vân đã hóa thành Long Kinh nhưng cũng không bằng một phần mười của nó. Tốc độ của nó cũng cực nhanh, khi này còn cách Phương Vân hơn ngàn dặm, nhưng chỉ trong nháy mắt chỉ còn có mấy trăm dặm. Trong khi nó bay vút tới thì cả hư không phát ra tiếng kêu ầm ầm, tựa như muốn bị bẽ gãy.

- Đây là Sát Ma gì?

Trong thế giới dưới lòng đất này lại xuất hiện loại chiến thuyền khổng lồ này đã vượt ra ngoài dự liệu của Phương Vân, càng làm cho thế giới dưới lòng đất này trong tưởng tượng của hấn phức tạp hơn. Phương Vân nhìn kỹ vào thì liền thấy cái chiến thuyền cổ xưa kia cũng không phải là toàn vẹn, mà là do hơn ngàn vạn Sát Ma bầu vào biến hóa thành những sợi xích dày đặc cấu tạo thành.

Ngay khi chiến thuyền phi hành thì những sợi xích thô to này cũng phát ra tiếng kêu leng keng, dường như có theo một quy luật gì đó. Đồng thời ngay khi những sợi xích đó phát ra tiếng kêu thì những con Sát Ma tạo thành những sợi xích đó cũng phát ra tiếng kêu thê lương, thảm thiết, nhưng không hề có con nào dám rời khỏi chiến thuyền khổng lồ cả.

Ừng ừng!

Âm thanh như sấm chớp ầm ầm trong hư không, chiếc chiến thuyền cổ xưa này lấy một tốc độ cực nhanh rồi trong nháy mắt đã biến thành một mũi tên nhọn đâm thẳng vào trong hư không, tốc độ vô cùng nhanh.

Lúc này muốn né tránh cũng không kịp nữa, Phương Vân hét lớn một tiếng:

- Tới hay lắm!

Thân thể thoảng một cái, Phương Vân đã biến thành một con cự long cao to hơn gấp mười lần, rồi mạnh mẽ chạm vào chiến thuyền cổ xưa đó.

Ầm! Ầm! Ầm!

Con cự long do Phương Vân hóa thành đụng vào chiến thuyền ba lần, mỗi lần đụng vào đều có một lượng lớn Sát Ma kêu thảm, bị đánh bay ra ngoài.

Sau ba lần va chạm thì cả cự long và chiến thuyền đều thu hồi thể công của mình lại, lui về sau.

- Loài người, người muốn làm gì? Tại sao lại tới quốc gia của ta giết chóc. Nếu như người giống như những người khác đều muốn ở đây trùng kích Địa Biến cảnh thì ta có thể cung cấp Sát Ma một lần cho người, sau đó người hãy tiếp tục đi tới, đừng ở trên quốc gia của ta nữa.

Ở vị trí đầu mũi thuyền, vô số Sát Ma lượn lờ gầm thét rồi hóa thành hai con mắt khổng lồ, chậm rãi nhìn Phương Vân.

- Thì ra đây là quốc vương của quốc gia Sát Ma này!

Nghe thấy đối phương gọi là quốc gia của mình, Phương Vân nhất thời hiểu được thân phận của hắn!

- Thật là bất khả tư nghị, Sát Ma ở tầng thứ bốn mươi ba đã có trí khôn của võ giả. Dưới tình huống bất lợi còn có thể đàm phán!

Tên quân vương Sát Ma này lại có thể thống lĩnh vô số Âm Ma, Sát Ma tạo thành chiến thuyền, thực lực này so với các Âm Ma, Sát Ma ở các tầng trước còn mạnh hơn rất nhiều, rất khó đối phó.

- Muốn ta rời đi cũng được, nhưng người có thể cho ta bao nhiêu Sát ma!

Phương Vân nói.

- Ba nghìn! Nhiều đó đã đủ cho người đả thông những khiêu cần thiết!

Tên quân vương Sát Ma này dường như đối với quá trình tu luyện của võ giả nhân loại biết không ít.

- Quá ít!

Phương Vân lắc đầu, thực lực của hắn vượt xa Tinh Phách cảnh bình thường. Ba nghìn Sát Ma là quá ít, không thể đủ được.

- Năm ngàn?

Quân vương Sát ma lại nói.

- Vẫn quá ít, ít nhất ba vạn.

Phương Vân nói thẳng!

- Không được, quá nhiều! Nhiều nhất chỉ có thể cho người một vạn!

Quân vương Sát Ma tiết kiệm nói.

Phương Vân càng lúc càng kinh ngạc hơn, không ngờ mấy tên ma đầu này cũng biết trả giá!

- Sát Ma dưới đất vô cùng vô tận, ba vạn đối với người không là gì cả!

- Tuy Sát Ma ở đây vô cùng vô tận nhưng không phải tất cả đều là của ta.

Âm thanh của quân vương Sát Ma vang lên.

- Những Sát Ma có thể sống sót dưới lòng đất đều là tinh nhuệ cả, nếu như đưa người ba vạn thì trong lần chiến tranh tiếp theo, quốc gia của ta sẽ bị các quốc gia khác chiếm mất! Ta không thể nào đáp ứng được yêu cầu của người, nhưng nếu người có thể thì hãy đến chỗ Ma La đại quân vương ở trung ương đi, trong tay nó có đến tám mươi ức Sát Ma, người muốn bao nhiêu hắn cũng có! Loài người các người dù sao cũng

có thể trở về thế giới dương gian, sau khi người làm xong thì hãy trở về đó, Ma La quân vương không thể làm gì người được!

- Tám mươi ức Sát Ma!

Nghe thấy mấy chữ này thì Phương Vân không khỏi run lên. Cái chiến thuyền cổ xưa trước mắt này ước chừng có khoảng mười mấy, hai mươi vạn Sát Ma ngưng tụ thành. Nếu như con Ma La đại quân vương gì đó mà đem tám mươi ức Sát Ma tụ lại một chỗ hóa thành chiến thuyền thì lúc đó sẽ là đánh đâu thắng đó, không gì có thể cản nổi cả.

Phương Vân dĩ nhiên sẽ không ngu xuẩn đến mức nghe lời tên quân vương Sát Ma này đi đánh cướp tới Ma La đại quân vương, con quái vật đó căn bản loài người không thể nào đối kháng.

- Lúc này mới chỉ là tầng thứ bốn mươi ba thôi mà đã có các quân vương. Thủ đoạn công kích của chúng nó cũng trở nên đa dạng rất nhiều, trùng kích vào Địa Biển cảnh quả nhiên là nguy hiểm vô cùng a.

Phương Vân cũng có cái may là chỉ xông vào lãnh địa của một quân vương Sát Ma bình thường, nếu như mạo muội xông vào cái lãnh địa của Ma La đại quân vương kia thì chỉ sợ giờ đây đã có cảnh tượng khác.

- Một vạn ít quá, ít nhất hai vạn!

Phương Vân nói.

Sát Ma Quân Vương do dự một chút, rốt cục đáp ứng:

- Được rồi.

Suy nghĩ một chút thì lại nói thêm:

- Đây là cực hạn!

Trên chiến thuyền cổ xưa đột nhiên phun ra một lượng lớn Sát ma. Nhưng những Sát Ma được phun ra này lại vô cùng thuần phục, không hề có ý tứ phản kháng.

Phương Vân cũng không khách khí, há miệng rộng ra thu lấy hơn hai vạn Sát Ma. Hai vạn Sát Ma cũng không phải là con số nhỏ đối với hắn. Nhưng ngay khi Phương Vân gần hút trọn hai vạn Sát Ma thì tên quân vương Sát Ma bỗng nhiên cười to lên:

- Ha ha ha! Loài người, người quá ngu xuẩn rồi! Nổ cho ta!

Tiếp theo đó chiếc chiến thuyền cổ xưa này đã có biến hóa, chỉ trong nháy mắt đã biến thành một con yêu ma vô cùng to lớn, thân cao mấy ngàn trượng, tay cầm trường kích run lên đăm về phía Phương Vân.

- Vậy sao? Người cũng quá coi thường ta rồi!

Phương Vân cười lạnh một tiếng, đồng thời cũng biến thân thành một kim giáp thần linh vô cùng to lớn. Đồng thời, hai vạn đầu Sát Ma trong cơ thể hắn đang muốn tự bạo thì đã bị một cỗ ý chí kinh khủng bóp nát!

Yến Linh Điều

Đại Chu Hoàng Tộc

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

224. Chương 220: Hung Thú Hiện Thân

Đây không phải là lần đầu tiên Phương Vân vào thế giới dưới lòng đất cho nên đối với năng lực trấn áp Âm Ma, Sát Ma rất quen thuộc. Chỉ cần Âm Ma, Sát Ma không có lực lượng ý chí mạnh thì cho dù có ra bao nhiêu Phương Vân cũng có thể trong nháy mắt trấn áp, nghiền nát lấy. Tồn thất duy nhất chỉ có lực lượng tinh thần của hắn mà thôi.

Tên quân vương Sát Ma này rõ ràng cho rằng Phương Vân là võ giả nhân loại lần đầu tiên tiến vào thế giới dưới lòng đất, nhưng không biết là Phương Vân trải qua thời gian rèn luyện dưới lòng đất thì cho dù là lực lượng tinh thần hay lực lượng ý chí thì hơn xa nhiều so với các võ giả Tinh Phách cảnh khác!

Hai vạn đầu Sát Ma, con số này tuy lớn nhưng sự tiêu hao tinh thần lực để trấn áp chúng hoàn toàn nằm trong phạm vi thừa nhận của Phương Vân. Điều tiếc nuối nhất là kế hoạch của Phương Vân vốn xâm nhập xuống tầng sáu mươi nhưng bây giờ phải rút xuống còn tầng năm mươi thôi!

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn vang lên, chỉ trong chớp mắt mà kim giáp thần linh do Phương Vân biến hóa đã giao thủ mấy chục chiêu với yêu ma khổng lồ do quân vương Sát Ma biến hóa ra, hai người không ngừng áp sát vào nhau.

Phương Vân bởi vì trấn áp hai vạn Sát Ma cho nên đã hao tổn tinh thần lực, nhưng quân vương Sát Ma bởi vì tổn thất mất hai vạn Sát Ma nên uy lực cũng giảm đi không ít.

- Hừ! Chỉ bằng vào chút đạo hạnh của ngươi mà muốn thu thập ta sao? Còn kém xa lắm! Không có nắm chắc thì ta dám nuốt trọn hai vạn Sát Ma của ngươi

Phương Vân không nói hai, liền tung một quyền ra đánh vào lồng ngực của quân vương Sát Ma, đồng thời một cỗ tinh thần lực vô hình vô tướng theo quả đấm này tuôn ra. Chỉ nghe phịch một tiếng thì từ trong lồng ngực của yêu ma khổng lồ này có vô số Sát Ma bay ra ngoài.

Các Sát Ma này thấy Phương Vân hung hãn như thế thì ríu rít sợ hãi chạy trốn. Vô số Sát Ma chạy ra ngoài làm cho con yêu ma khổng lồ nhất thời tan rã, sau đó thì lần lượt từng huyết nhục, cánh tay...rớt ra rồi hóa thành vô số Sát Ma chạy trốn đi.

Ngay giây khắc Sát Ma trốn đi thì ở ngay vị trí trái tim của yêu ma khổng lồ lập tức lộ ra một cái bảo tọa. Ở trên bảo tọa này có một người đang mặc hoa phục, đầu đội kim quan giống như hoàng đế của nhân loại vậy ngồi đó, người này thấy cảnh tượng như vậy thì giận dữ thét lên:

- Bọn chết tiệt các ngươi, trở lại, tất cả trở lại cho ta...

Nhưng lũ Sát Ma này không ai để ý đến nó cả, chúng nó điên cuồng hét lên:

- Trốn a, chạy mau đi! Hai vạn Sát Ma cùng nỗ lực cũng không giết hẳn được! Quá cường đại!

- Ý chí của con nhân loại này thật đáng sợ, nhiều Sát Ma chúng ta như vậy tạo thành chiến thuyền cũng đánh không lại hẳn, hiện tại càng không phải là đối thủ đâu...

- Chạy đi, nếu không chạy thì đại vương sẽ đem chúng ta đưa cho nhân loại này...

Những Sát Ma dưới lòng đất này hiển nhiên không thể so với quân đội Đại Chu có kỷ luật nghiêm minh đã trải qua huấn luyện. Ngay khi vừa bị Phương Vân đánh vỡ lồng ngực thì lòng quân đã tan rã, mọi người thét lên chói tai, điên cuồng chạy trốn chết.

- Những đồ ti tiện các ngươi, ta muốn nuốt các ngươi.

Quân vương Sát Ma phát ra lực uy hiếp kinh khủng.

Thấy một màn này thì đầu tiên Phương Vân ngẩn ra, sau đó cười lạnh:

- Ngươi hãy lo cho mình trước đi sao!

Vừa dứt lời thì một bàn tay khổng lồ đã đánh ra, chụp lấy quân vương Sát Ma.

Vốn quân vương Sát Ma đang như hung thần ác sát, nhưng vừa nghe được tiếng cười lạnh này thì toàn thân cứng đờ, lập tức khoát tay nói:

- Hiểu lầm, tất cả chỉ là hiểu lầm!

Phương Vân cười lạnh không để ý.

- Bốn vạn, ta cho ngươi thêm mười vạn Sát Ma, không, mười vạn đi.

Quân vương Sát Ma nói.

- Hai vạn Sát Ma ban này đã đủ với ta rồi, hiện tại ta lại rất có hứng thú với quân vương Sát Ma như người. Âm thanh vừa phát ra thì Phương Vân đã tới.

- A!

Quân vương Sát Ma phát ra một tiếng thét chói tai, say đó hai tay vỗ mạnh lên cái ghế, lập tức hóa thành một đạo cầu vồng phá không bay đi.

- Người trốn được không?

Phương Vân hừ lạnh một tiếng, bàn tay to chụp một cái đã bắt tên quân vương Sát Ma này vào trong lòng bàn tay, sau đó trấn áp trong thể nội.

Chỉ huy mười mấy vạn Sát Ma rồi hóa thành chiến thuyền khổng lồ, hóa thành yêu ma để chiến đấu là một chuyện, mà một mình chiến đấu lại là chuyện khác. Không có mười mấy vạn Sát Ma phối hợp cùng che dấu, quân vương Sát Ma hoàn toàn không thể nào đấu lại Phương Vân.

- Hiểu lầm a, đây là hiểu lầm. Đừng có giết ta, chỉ cần người thả ta đi ra ngoài thì ta lập tức làm người hầu của người, thay người chỉ huy đại quân Sát Ma!

Cảm nhận được ý niệm muốn nghiền nát của Phương Vân, quân vương Sát Ma hoảng hốt kêu lên.

Nghe thấy lời đề nghị này của quân vương Sát Ma, trong lòng Phương Vân cũng hơi động một chút, nhưng rất nhanh đã xóa đi cái ý nghĩ này. Thế giới dưới lòng đất có khoảng bảy mươi hai tầng, mà Sát Ma, Âm Ma ở mỗi tầng là vô cùng vô tận, Phương Vân cũng không có tâm tư đi tranh bá ở thế giới này. Hơn nữa, cái lời thề làm nô bộc với Sát Ma mà nói thì quả thật là không có chút ước thúc nào.

- Hiện tại ta lại có hứng thú đối với trí nhớ của người!

Nói xong câu này, Phương Vân đem tất cả lực lượng ý chí của mình ngưng tụ lại thành một khối rồi mạnh mẽ đánh tới. Chỉ nghe một tiếng hét thảm vang lên, quân vương Sát Ma liền biến thành một làn sương mù màu trắng, rồi bị Phương Vân hấp thu.

- Thì ra bọn họ trùng kích Địa Biển cảnh như vậy!

Con quân vương Sát Ma này có thời gian sống tương đối dài, từ trong trí nhớ của nó, Phương Vân liền phát hiện ra các võ giả Tinh Phách cảnh khác khi đánh sâu vào Địa Biển cảnh thì đều nhanh chóng đi qua, căn bản không ở lại từng tầng lâu như vậy.

Võ giả đánh sâu vào Địa Biển cảnh cũng có mệnh có yếu. Mạnh một chút thì xuyên qua các quốc gia Sát Ma, sau đó trùng kích thành công; còn kém hơn thì liền bị Sát Ma cắn nuốt sạch, ngay cả trí nhớ của bọn hắn cũng bị Sát Ma hấp thu.

Phương Vân đến lúc này mới biết tại sao các Sát Ma lại biết lập nên quốc gia, thì ra là hấp thu trí nhớ của võ giả nhân loại, sau đó diễn hóa thành.

- Những thứ Sát Ma này cho đến giờ này còn lưu lại cách nói ‘con’, ‘lãnh địa’, đây là những từ ngữ từ thời đại trung cổ. Xem ra, những con Sát Ma này cũng từng cắn nuốt qua võ giả thời đại trung cổ, rồi hấp thu trí nhớ của bọn hắn.

Phương Vân trầm nghĩ trong lòng.

Nhưng mà, việc quân vương Sát Ma chỉ huy mười mấy vạn Sát Ma hóa thành chiến thuyền cổ xưa, yêu ma khổng lồ lại không phải học được từ loài người. Từ trong trí nhớ của nó, Phương Vân mới biết dường như đây là một bản năng cổ xưa, trong lúc chiến đấu nếu có một quân vương Sát Ma sinh ra thì đồng thời bản năng này cũng sẽ thức tỉnh, loại truyền thừa này đã có từ rất lâu rồi, so với thời đại trung cổ dường như còn lâu hơn.

- Sát Ma ở các tầng này dường như không hề giống với các Âm Ma tầng trên?

Phương Vân sau khi cảm nhận được đoạn trí nhớ này thì trong lòng cũng có chút suy nghĩ.

- Hử?

Đúng lúc này thì có một cỗ lực lượng xuyên qua tầng tầng thế giới dưới lòng đất tiến vào trong đầu Phương Vân làm cho toàn bộ thân hình Phương Vân phải rung động.

Anh Phách cùng thân thể của võ giả có sự cảm ứng cùng liên lạc vô cùng huyền diệu, chỉ khi thân thể bị quấy nhiễu thì Anh Phách mới bị loại chấn động này.

- Không tốt, có người đụng tới nhục thể của ta!

Phương Vân tuy cả kinh nhưng tuyệt đối không hoảng hốt. Hắn đã phái Phong Lôi tán nhân cùng Tà Quân thủ hộ thân thể của mình, lấy khả năng của hai người tuyệt đối không có chuyện không thủ hộ được mình mà để cho người khác tới quấy nhiễu. Cho nên có thể thấy thực lực của đối phương vô cùng cường đại.

Phương Vân mạnh mẽ phát ra một tiếng dài, hóa thành một con cự long khổng lồ rồi nhanh chóng đi về thân thể của mình.

Ầm! Ầm! Ầm!

Liên tiếp xông qua hơn quang màn bốn mươi tầng thế giới dưới lòng đất, Phương Vân nhanh chóng xông quan Huyền Quan rồi trở lại thân thể của mình. Say khi tiêu diệt hết mấy ngàn Âm Ma thừa nước đục thả câu theo mình trở về thân thể, Phương Vân liền mở mắt ra.

Nhưng trái với dự liệu của Phương Vân, Phong Lôi tán nhân cùng Tà Quân vẫn đứng ở đó không xa, không hề có sự quấy nhiễu nào.

Phương Vân vừa mới hít sâu vào một hơi thì liền cảm thấy vùng đất dưới chân truyền đến chấn động mãnh liệt, loại cảm giác này giống như là đang đứng trên bong thuyền lớn bị mặt biển phập phồng làm cho xóc lên. Tới lúc này thì hắn mới biết cái cảm giác chấn động thân thể khi nãy không phải thân thể bị công kích mà là vì vùng đất dưới chân đang bị chấn động.

- Chạy mau đi...

- A, mẫu thân, phụ thân ơi...

- Ổn định đội hình, Phá Thần Nổ bắn!

- Quái vật to quá, chạy mau đi...!

Từng âm thanh huyền ảo truyền vào trong tai phương Vân. Phương Vân nhanh chóng bước ra khỏi doanh trại ra ngoài.

An Vân thành đang ở trong đêm tối, cả thành là sự hỗn loạn vô cùng, lửa lớn hùng hực thiêu đốt mang theo một làn khói màu vàng phiêu đảng khắp trong không khí. Các âm thanh khóc, la hét, tiếng thét chói tai, tiếng ho khan từ bốn phương tám hướng truyền đến.

Nhìn về phía tây của An Vân thành, Phương Vân rốt cuộc đã thấy được nguyên nhân phát sinh ra hỗn loạn. Ở đây đang có một cỗ sương mù hiện ở không trung, từ đó phát ra một mùi lưu huỳnh, bên trong dường như đang có một con quái vật cao đến ngàn trượng như ẩn như hiện.

Đầu quái vật này cực kỳ khổng lồ, bốn cái chân như là bốn cây cột chống trời vậy, đứng sừng sững ở giữa vùng đất. Mỗi một bước đi của nó làm cho cả vùng đất An Vân thành phải rung động theo.

Thấy rõ hình dáng của con quái vật này, Phương Vân liền hít vào một ngụm khí lạnh:

- Hung thú thượng cổ ‘Phỉ’!

Con quái vật này giống y như những gì Phương Vân đã được xem qua trong miêu tả của cuốn “Kinh chú thượng cổ”: Thân bò, đầu màu trắng, còn da lông còn lại thì có màu nâu. Nó còn có một con mắt vô cùng tà ác ở ngay giữa trán.

Lúc nó hô hấp thì cuồng phong trong thiên địa phải gào thét, trong đó còn có âm thanh của lôi kinh. Tuy cách ở rất xa, nhưng Phương Vân cũng cảm giác được có một cỗ khí tức phẫn nộ cùng cuồng bạo toát ra từ người con hung thú này. Con hung thú này, vô cùng nguy hiểm!

- Lập trận Phá Thần Nỗ, chuẩn bị bắn!

Âm thanh Chu Hân từ trong bóng tối truyền đến, hắn đang ở một địa phương cách không xa con hung thú này, đang chỉ huy đại quân chuẩn bị Phá Thần Nỗ để tấn công.

- Chu Hân, rút lui, lập tức rút lui! Mau lên!

Âm thanh của Phương Vân vang tận mây xanh. Hắn nhìn một cái cũng biết con người không thể nào đấu với một con hung thú như vậy được. Chu Hân làm như vậy chỉ càng làm cho nó nổi điên lên mà thôi, hắn có thể cảm giác được con hung thú này đã hoàn toàn mất đi ý chí.

Nghe thấy âm thanh của Phương Vân, cả đội hình Phá Thần Nỗ ngẩn ngơ.

- Còn đứng đó làm gì? Mau lui.

Phương Vân gầm thét lên.

Mọi người liền hồi phục tinh thần lại, lập tức thối lui ra sau.

Rống!

Cùng lúc đó, dường như Phỉ cũng đã bị loại công kích nào gây ngứa, bàn chân lớn vừa bước đi đã hướng đập tới phương trận Phá Thần Nỗ của Chu Hân. Cả vùng đất liền bị chấn động lên, lúc này mới muốn lui thì đã chậm rồi.

- Yển Nguyệt trận!

Tiếng gầm gừ của Phương Vân vang dội tứ phương. Hầu như là theo bản năng, phương trận ở chỗ Chu Hân liền thi triển Yển Nguyệt trận!

Ầm!

Cái chân của Phỉ lúc này đã như một ngọn núi đổ xuống phương trận của Chu Hân. Dọc theo bàn chân của nó là lần lượt từng tên giáp sỹ Đại Chu rơi xuống, thấy cảnh tượng như thế, mọi người chung quanh không nhìn được đỡ mồ hôi lạnh ra.

Yến Linh Điêu

Đại Chu Hoàng Tộc

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

225. Chương 221: Tiểu Trừ Hung Thú

- Tẩn đội hình đi, lập tức rút lui!

Phương Vân quát. Hắn từng đọc qua ‘Thượng cổ Kinh Chú’ cho nên biết hoàng vụ (sương màu vàng) bên ngoài con hung thú này chính là ôn dịch, nhưng những binh lính này lại không biết. Nếu như bọn họ còn đứng sát với con hung thú này thì căn bản chính là chịu chết.

Nhận được mệnh lệnh, phương trận Phá Thần Nỗ lập tức tản ra. Khi mà bọn họ còn ở chung một chỗ thì mục tiêu sẽ rõ ràng, nhưng khi tản ra thì hung thú dường như đã mất mục tiêu, lập tức nhìn sang mục tiêu khác.

- Tẩn ra, mọi người tản ra, không được tụ tập chung một chỗ, nếu như ở chung một chỗ thì hung thú sẽ công kích mục tiêu đó! Đại quân nghe lệnh, nếu như không có mệnh lệnh của ta thì không được công kích!

Từ trên con hung thú Phỉ này, Phương Vân cảm giác được một mùi vị vô cùng nguy hiểm.

Hắn vốn còn muốn dùng Luân Hồi đao pháp để tấn công con hung thú Phỉ này, nhưng không ngờ rằng trong lòng vừa mới có ý niệm này thì cảm giác nguy cơ còn tăng lên thêm gấp mấy lần nữa.

Khi trình độ của võ giả cao tới một mức độ nhất định thì sẽ có một trực giác vô cùng huyền diệu. Mặc dù khó có thể miêu tả nhưng hết sức hữu hiệu! Khi mà cái cảm giác nguy cơ ngày càng cao hơn thì Phương Vân liền chấn động, hẳn lúc này đã biết mình căn bản không thể chống lại con hung thú này.

Hơi trầm ngâm, Phương Vân lập tức ra lệnh:

- Mọi người nghe lệnh, lập tức trốn vào trong nhà rồi tắt hết lửa đi, không nên để cho hung thú nhìn thấy. Mặt khác, không nên gào thét, giữ im lặng!

Từ trên người con hung thú tràn ra cỗ khí tức cuồng bạo, điều này chứng tỏ con hung thú này vô cùng nguy hiểm và hiện tại đã không còn lý trí nữa. Nhưng nếu nó không tìm được mục tiêu thì sẽ tự đi nơi khác.

Không biết người nào là người đầu tiên, lập tức có người thứ hai, thứ ba đập hết đi...từng tiếng gào thét, khóc nỉ non trong đêm tối cũng đã nhanh chóng lắng xuống, ngay cả tiếng nghen ngào cũng mất đi.

Tất cả mọi người đều trốn vào lều hoặc vào nhà. Ngay trong thời khắc hỗn loạn, sự tĩnh táo và trầm tĩnh của Phương Vân lập tức có tác dụng.

Ừng Ừng!

Cả mặt đất đều chấn động lên, mặc dù sự kinh hoàng trong không khí không những được tiêu trừ mà còn tăng thêm, nhưng cả thành trì vẫn giữ được sự trấn tĩnh. Cả tòa thành giờ đây chỉ còn tiếng bước chân khổng lồ của hung thú.

Mất đi mục tiêu, Phỉ cũng đột nhiên an tĩnh đi không ít rồi bắt đầu đi về hướng bắc ra khỏi An Vân thành. Trên đường Phỉ cũng có ngẫu nhiên đập đổ vài phòng ốc, ngay lập tức có tiếng kinh hô truyền ra, nhưng cũng nhanh chóng mất đi!

Cả An Vân thành vô cùng yên tĩnh.

Trên một ngọn núi cách An Vân thành hơn nửa dặm, có ba tên đạo nhân trung niên mặc áo bào hình rồng cốt hổ đang đứng chấp tay, tay áo bông bành ngay vách đá. Trong ánh mắt của bọn hắn hiện lên từng đạo quang mang vô cùng sắc bén.

- Không tệ, tên võ tướng của An Vân thành này thông minh hơn rất nhiều so với các võ tướng lúc trước. Biết rõ mình không thể chống lại con hung thú này.

Đạo nhân cầm đầu nói. Sắc mặt của hắn vô cùng hồng nhuận, sợi râu bay phơ phới, còn mang theo một chút đạo khí.

- Vâng. Trên đường tới đây thì con súc vật này đã giết rất nhiều binh sĩ Đại Chu, cũng bởi vì những người đó quá ngu xuẩn, cố gắng công kích một con thượng cổ Phỉ! Bọn họ không hề biết rằng, cho dù là ở thời thượng cổ thì khác đại môn phái cũng phải liên thủ lại mới giết được!

Tên đạo nhân thứ hai nói. Lúc hắn nói chuyện thì ánh mắt hơi nháy động, từ bên trong đó toát ra quang mang vô cùng.

- Câm mồm, súc vật cái gì? Đừng quên mấy tháng trước thì nó vẫn là sư đệ của chúng ta...

Tên đạo nhân cầm đầu lập tức quát lên, thần sắc cực kỳ không vui.

Tên đạo nhân thứ hai nghe thế thì hơi ngượng ngùng, không dám lên tiếng nữa.

- Sư huynh, người cũng đừng trách hắn. Dựa theo quy củ của tông phái thì cũng do ý chí của nó không đủ, cũng không còn là đệ tử tông phái chúng ta nữa! Những lời này của tam sư đệ cũng không sai là mấy!

Tên đạo nhân thứ ba nói.

Thần sắc đại sư huynh ổn định, nhưng cặp mắt vẫn lạnh như băng.

- Cao thủ Đại Chu hoàng triều cũng gần tới rồi! Nhiệm vụ lần này của chúng ta chính là thu hồi máu huyết Phỉ lại, những thứ khác cũng đừng nhắc tới!

Đại sư huynh lên tiếng nói, hai người khác vội cúi đầu đồng ý.

Cùng một thời gian thì ở phía tây bắc An Vân thành có một thiếu niên có dung mạo anh tuấn đang đứng đó. Người này mặc một bộ trường sam màu đen, trong tay có cầm một cây sáo ngọc, nhẹ nhàng đi qua khu rừng trúc.

Thiếu niên này khẽ nhắm mắt lại cảm ứng, chỉ trong chớp mắt đã có vô số người ở chung quanh An Vân thành hiện ra trong cảm ứng của hắn.

- Có ý tứ lắm, con hung thú gây ra ôn dịch lần này vừa xuất hiện thì đã có một đám hung nhân tụ tập tới rồi. Tất cả đều muốn chiếm tiện nghi nên không có ai muốn ra tay cả! Ha ha, có ý tứ, hãy xem thử ai là người cười cuối cùng nào!

Mà ở một chỗ sâu trong đêm tối, đệ nhất cao thủ thanh niên Ma môn Phong Thái Thương đang đứng yên trong không trung, mái tóc dài đang bay phấp phới nhưng mắt của hắn thì đang nhìn con Phỉ trong thành trì phía dưới. Ánh mắt hắn biến ảo không thôi, cũng không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Phương Vân lẳng lặng đứng ở trong trường bông nhìn về Phỉ. Hắn căn bản không biết xung quanh An Vân thành đã hấp dẫn nhiều cao thủ Ma Đạo như vậy. Thực lực của hắn còn chưa cường đại đến mức có thể cảm giác cả tòa An Vân thành.

Răng rắc!

Từ phương bắc truyền đến một tiếng thành trì bị đổ. Cái con hung thú mang đến ôn dịch cùng không hạn rốt cuộc cũng đã lướt qua tường thành đi về hướng bắc. Trong đêm tối, Phương Vân nghe thấy tiếng vang này thì lập tức lấy ra một mảnh giấy sau đó cột vào trên đuôi con chim ruồi.

Phành phạch!

Hai cánh chim ruồi mở ra, lập tức lấy một tốc độ không thể nào ngờ tới bay ra khỏi An Vân thành. Chim ruồi vừa mới bay ra khỏi An Vân thành thì đã có một đạo hắc khí bay ra muốn đánh rớt chim ruồi, nhưng vào lúc thì lại có một đạo thanh khí khác bay tới. Ầm một tiếng rồi cả thanh khí cùng hắc khí đều biến mất, chim ruồi lướt qua tầng tầng dãy núi rồi biến mất.

Sau khi đem chim ruồi thả ra, Phương Vân lập tức vuốt qua bàn tay một cái, nhỏ máu vào trong một cái ống trúc rồi đưa cho Chu Hân:

- Sương mù do con hung thú này phát ra chính là nguyên nhân gây ra ôn dịch. Hồi nãy các người ở quá gần hung thú nên chắc chắn đã trúng ôn dịch. Một lát nữa hãy đem ống máu này hòa tan vào trong chum nước rồi phân phát cho quân uống.

Chu Hân chấn động một cái, lúc này hắn mới biết căn bản linh chi không có tác dụng gì cả, mà chủ yếu là do máu của Phương Vân. Phương Vân hành sự quá bí mật, ngay cả hắn cũng nhìn không ra được.

Phương Vân sau khi đem ống trúc giao cho Chu Hân thì liền muốn đuổi theo con hung thú Phỉ. Đột nhiên trong lòng dâng lên một cảm giác kỳ lạ.

- Không đúng.

Phương Vân dừng bước. Mà dường như hưởng ứng cảm giác trong lòng của hắn, bỗng nhiên có một bóng đen xẹt qua đỉnh đầu của hắn đuổi theo phương hướng con hung thú Phỉ đã rời đi.

Ngay sau đó, lại có thêm bóng ảnh thứ hai, thứ ba, thứ tư...xẹt qua An Vân thành đuổi theo phương hướng con hung thú Phỉ đã rời đi.

Trên trán Phương Vân không khỏi toát mồ hôi lạnh ra:

- May mắn mà ta có cảm ứng nên chậm chân mấy bước. Nếu không thì chắc chắn sẽ phải chịu cảnh làm chim đầu đàn chết trước!

Sau khi chờ trong chốc lát nữa, không thấy người nào bay qua nữa thì Phương Vân mới tung người lên đi về phương bắc.

Sau khi Phương Vân rời đi không lâu thì trong mắt Phong Thái Thương từ sâu trong đêm tối hiện lên một tia sáng lạnh rồi cũng đuổi theo Phương Vân.

Bích La thành.

Dương Hoảng đang ngồi ở trong doanh trướng, tứ đại giám sát sứ Phong, Vân, Lôi, Thủy đang đứng ở chung quanh thủ hộ. Xa hơn ở bên ngoài còn có sáu tên cường giả mặc áo bào trắng đang ngồi. Không gian ba thước chung quanh bọn họ biến ảo không thôi, giống như bị thứ gì đó bẻ gãy vậy.

Phạch Phạch!

Bỗng nhiên có một bóng đen bay vào trong lều, hai cánh mở ra rồi nhẹ nhàng đáp xuống trước người Dương Hoảng.

- Hử?

Dương Hoảng mở mắt ra:

- Rốt cuộc đã có tin tức.

Dương Hoảng lấy tờ giấy trên thân con chim ruồi, vừa mở ra thì đã thấy mấy hàng chữ nhỏ:

- An Vân thành, hướng bắc.

- An Vân thành>

Thủy giám sát nghĩ ngợi trong chốc lát, lúc sau trong mắt hiện ra thần thái kinh ngạc:

- Không phải Phương Vân cũng đi về hướng này sao?

- Không nhất định, An Vân thành có ít nhất đến ba võ tướng đi qua, có thể là do người khác đưa tới.

Lôi giám sát nói, trên tờ giấy này cũng không có tên ai nên cũng không biết là do người nào phát ra.

- Hai chi quân đội khác đã rời khỏi An Vân thành vì thiếu nước, người nói con chim ruồi này còn do ai phát ra?

Thủy giám sát nói.

Mọi người liên trầm mặc, thực tế đáp án đã quá rõ ràng. Sau khi biết phong thư này do Phương Vân đưa tới, trong lòng những người ở đây đều có cảm giác khác lạ.

- Phương Vân không phải là đang đùa giỡn chúng ta chứ?

Phong giám sát như đang suy nghĩ điều gì, bỗng nhiên nói ra.

Lúc này, Dương Hoảng bỗng nhiên đứng dậy, ánh mắt lạnh như băng nhìn hẩn một cái. Phong giám sát lập tức biết mình đã lỡ lời. Quân lệnh như núi, nếu như Phương Vân bày chuyện bịa đặt thì đó chính là tự đào mộ cho mình. Chuyện hướng tây bộ phát ra ôn dịch đã gây ảnh hưởng cho triều đình quá lớn, trước chuyện lớn như vậy thì không có ai dám có ý nghĩ đùa giỡn cả.

- Chuẩn bị lên đường!

Dương Hoảng lạnh nhạt nói.

- Vâng, đại nhân!

Bốn vị giám sát sứ đồng thanh nói.

- Các vị cung phụng, mời cùng ta lên đường đi!

Dương Hoảng mở miệng nói.

- Ừ!

Sáu tên cường giả áo bào trắng khẽ gật đầu, trên khuôn mặt vẫn lạnh như băng, không hề có chút biến hóa nào.

Chỉ chốc lát sau, đoàn người đã hóa thành những đạo cầu vồng liên tiếp bay ra khỏi An Vân thành.

- Đạo Môn, Ma Môn, tán tu...không ngờ lại có nhiều người nhìn trúng đầu hung thú thượng cổ như vậy.

Ở phía sau lưng của Phỉ, trước mặt Phương Vân còn một đám người nữa, trong những người này thì đạo môn cũng có mà ma môn cũng có. Những người này toàn là cường giả Địa Biến cảnh trở lên, nhìn đội hình đó mà Phương Vân không khỏi âm thầm khiếp sợ.

Những người này hiển nhiên cũng biết sự tồn tại của những người khác, nhưng vì điều này không ra khỏi ngoài dự tính của họ cho nên không có ai nói gì cả, cũng làm như không thấy. Chẳng qua đây đang là thời điểm truy tung cho nên vẫn luôn để sự cảnh giác cao độ.

- Một đầu hung thú thượng cổ nhưng sao lại hấp dẫn nhiều cường giả như vậy? Triều đình từ trước tới đây luôn có quan hệ không tốt với các tông phái, chẳng lẽ những tông phái này lại muốn lợi dụng điều này để gây bất lợi cho Đại Chu, còn những người khác chính là đi theo bảo vệ ư?

Phương Vân nghĩ tới đây thì lại lắc đầu:

- Không đúng, không đúng. Một đầu hung thú Phỉ tuy có thể tạo thành ôn dịch nhưng trong triều đình còn có rất nhiều người tài, cũng không phải không có ai có thể chế trụ con hung thú này. Con hung thú này tất nhiên sẽ bị tiêu diệt, vấn đề chỉ là sớm hay muộn mà thôi!

Trong đầu Phương Vân hiện ra trăm ngàn mối suy nghĩ. Con hung thú này có thể gây ra ôn dịch cùng không hạn cho nên nó không những có thể gây hại cho triều đình mà còn có thể gây hại cho môn phái nữa. Phương Vân nghĩ mãi nhưng vẫn không có cách lý giải được, con hung thú này sớm muộn gì cũng bị giết, nhưng những người này muốn làm cái gì đây? Bảo vệ cho con hung thú này sao? Nhưng nếu như cao thủ của triều đình đều hiện ra thì căn bản là không thể che chở được.

- Con hung thú này sớm muộn gì cũng bị giết, rốt cuộc là bọn họ muốn làm cái gì...

Đột nhiên, Phương Vân chấn động một cái:

- Chẳng lẽ những người này đang đợi đến lúc con hung thú này bị giết sao?

Ý nghĩ này vừa mới xuất hiện thì Phương Vân liền chấn động mạnh, đột nhiên nhớ tới một chuyện khác:

- Không tốt, những người này chính là đợi con hung thú Phỉ này chết đi rồi giành lấy máu huyết của nó!

Trong cuốn ‘thời đại cận cổ’ mà hắn từng đọc qua có viết khi võ giả đạt tới cảnh giới Địa Biến cảnh cùng Thiên Tượng cảnh thì sẽ cso năng lực biến thân thành viễn cổ, thượng cổ hung thú. Chỉ là do Phương Vân ban đầu cũng chỉ có rằng đây là một đợt ôn dịch bình thường, mặc dù có nhận được thư của Trương Anh gửi nói là có một đầu hung thú, nhưng Phương Vân vẫn nửa tin nửa ngờ, căn bản không có để ở trong lòng.

Giờ phút này nhìn thấy có nhiều võ giả tông phái theo đuôi như vậy thì Phương Vân lập tức nhớ đến chuyện này. Nếu như có câu nói không có lợi thì không làm, nhiều cao thủ ma đạo theo đuôi như vậy mà không có mưu mô nào thì căn bản hắn sẽ không tin.

- Con hung thú Phỉ này quá mạnh mẽ, những người này ai cũng muốn có máu huyết của nó nhưng lại sợ người khác chiếm tiện nghi, cho nên trước sau đều không ra, toàn cho quân triều đình xuất thủ trước!

Phương Vân càng nghĩ thì càng thông.

- Con hung thú khổng lồ như vậy nếu như đã ở tây bộ lâu thì không thể không phát hiện ra, nhất định lai lịch của nó có vấn đề.

Những kiến thức trong cuốn thời đại cận cổ lại lần nữa xẹt qua đầu của Phương Vân, lập tức hắn nghĩ tới một chuyện:

- Con hung thú này, không phải là do một cường giả ngoại quốc biến thành chứ?

Nghĩ tới đây, Phương Vân không khỏi nhìn con hung thú phía trước, trong lòng sinh ra một cảm giác băng giá.

Trong Thiên Địa Vạn Hóa Chung của hắn còn có chứa một giọt máu huyết Côn Bằng. Sau khi hắn đạt tới được Thiên Tượng cảnh thì lập tức có thể hóa thân thành Côn Bằng giương cánh hơn ba nghìn dặm. Nhưng loại máu huyết thần thú này vô cùng cường đại, bên trong đó còn có ẩn chứa ý chí của thần thú. Nếu như

ý chí của võ giả không đủ thì lập tức sẽ bị ý chí của thần thú đoạt mất, cuối cùng không những không thể tăng cường thực lực mà ngược lại thần thức bị mất đi, biến thành một con hung thú.

Phương Vân càng nghĩ càng thấy có đạo lý. Từ thân con hung thú Phỉ này tỏa ra một cỗ hơi thở cuộn loạn, làm cho người ta có cảm giác nó đang vô cùng rối loạn. Thậm chí, có người còn cảm giác giờ đây thần trí của nó còn không thể sánh được với mấy con hung thú bình thường.

Một đường chạy về hướng bắc, hung thú Phỉ thi triển năng lực vô cùng kinh người. Những nơi nó đặt chân qua thì ngay lập tức cỏ cây nhanh chóng chết héo, cả vùng đất nhanh chóng hóa thành đất khô vàng, vốn đây là những địa phương có khí hậu ôn hòa, nhưng khi nó đi qua thì liền trở thành mảnh đất khô cằn.

Ngâm!

Bỗng nhiên có một tiếng ngâm nga vang lên, cả bầu trời đột nhiên hóa thành một mảnh đỏ rực. Trên bầu trời lúc này bỗng nhiên có bốn con thiên long đang gầm thét nhanh chóng lướt đến, Dương Hoàng cùng đám cao thủ của hắn rút cuộc đã chạy tới rồi...

Thinhbobo

Đại Chu Hoàng Tộc

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

226. Chương 222: Bạch Mục Thần Thông

Ầm!

Bốn con thiên long mang theo hỏa vân vô tận từ trên trời giáng xuống, hung thú Phỉ liền rên lên một tiếng dữ dội.

- Dương Hoàng! Là Dương Hoàng tới!

- Diên khiển bốn con thiên long, bốn con thiên long chính là bốn trăm phi long lực, đã vượt xa Địa Biến cảnh rồi. Thực lực quá mạnh mẽ, chúng ta không nên trêu chọc hắn!

- Bên cạnh hắn còn có cao thủ triều đình, không trêu chọc được đâu! Trước hết tản ra đã, chờ sau khi hắn giết con hung thú này xong hãy nói!

- Thực lực Dương Hoàng quá mạnh, mọi người tùy hoàn cảnh mà hành sự!

Các cường giả môn phái rồi rút nghị luận rồi nhanh chóng lui ra.

"Hừ, những tên tặc đảng môn phái này lại còn muốn cháy nhà hôi của! Chờ ta thu thập con hung thú này xong sẽ sang đối phó với các ngươi!", Dương Hoàng từ trên cao nhìn xuống, các cường giả đều không thể tránh thoát khỏi ánh mắt của hắn. Hắn cũng không để ý chút nào, trong lòng cười lạnh một tiếng, chuẩn bị thu thập con hung thú này xong thì sẽ đi đối phó với các cao thủ tông phái này.

Rống!

Đột nhiên có một tiếng rống của con bò vang lên, một bóng đen trong hỏa vân đột nhiên thoát ra ngoài rồi bốn chân đạp mạnh, nhanh chóng chạy về hướng bắc.

- Hử?

Dương Hoàng khẽ nhíu mày, sự ương ngạnh của con hung thú này lại vượt ngoài dự liệu của hắn, bốn con thiên long mà không trấn áp được nó:

- Đuổi theo!

Kết kết!

Dương Hoàng khu động Thiên Đế Chiến Xa, khí lãng trên bầu trời tách ra rồi bốn con thiên long hướng về phương bắc đi tới. Cùng một thời gian, cũng có năm đạo cầu vồng bay lên theo sau.

- Đi, theo sau!

- Đuổi theo!

Từng đạo bóng người hóa thành cầu vồng, nhanh như tia chớp bay về hướng bắc.

- Dương Hoàng quả nhiên tới rồi, ta cũng phải cẩn thận một chút! Lần này tới đây chỉ để xem thôi, nếu không cẩn thận thì lại mất mạng!

Ánh mắt Phương Vân chuyển động, tốc độ cũng chậm lại không ít. Nếu như còn ở trong quân thì còn có nhiều biện pháp đối phó, nhưng nơi đây lại là hoang dã, Dương Hoàng nếu có cơ hội thì tuyệt đối sẽ ra tay hạ thủ.

Lách cách!

Trong thân thể Phương Vân đột nhiên vang lên tiếng xương cốt chuyển động, hần sắp thì triển Dịch Hình Hóa Cốt biến hóa tướng mạo, nhưng suy nghĩ một lúc thì liền dừng lại:

- Không dùng được, số mệnh của ta là hồng trung mệnh tử, cho dù cách rất xa cũng có thể thấy. Cho dù biến thành người khác thì cũng sẽ bị nhận ra.

Phương Vân đứng thẳng tại nguyên chỗ, trong mắt hiện lên rất nhiều ý nghĩ, đột nhiên trong lúc này cảm rằng một cái:

- Việc nghịch thiên cải mệnh vốn là việc nguy hiểm, nếu như cứ trước sợ sói, sau sợ hổ thì có thể làm nên đại sự gì chứ! Uống công ta tự nhận mình là thông minh nhưng ở trong chuyện này lại hồ đồ! Con hung thú Phỉ này hiện giờ đang thu hút rất nhiều cường giả, chỗ nó đi qua chính là một mảnh nước đục. Ta chỉ cần thừa dịp cơ hội tốt thừa nước đục thả câu, kịp thời rút lui là có thể được chỗ tốt ngay.

Cuốn thời đại cận cổ đã từng đề cập tới những cường giả sau khi nhận được máu huyết hung thú thì sau khi dung nhập vào trong bảy mươi hai khiếu Địa Sát là có thể lợi dụng bản năng hung bạo của máu huyết hung thú để kích thích ý chí cùng tinh thần của mình. Chỉ cần có phương pháp thỏa đáng là có thể kích thích tinh thần của mình lớn lên để cho tinh thần lực của mình nhanh chóng tăng trưởng, đồng thời còn có thể cường hóa ý chí của mình.

Phương Vân nếu như nhận được máu huyết của Phỉ thì có thể nhanh chóng cường hóa ý chí cùng tinh thần, sau đó quán thông cả bảy mươi hai tầng thể giới dưới lòng đất, nhất kích xông lên thẳng Địa Biến cảnh!

Thân hình thoáng một cái, Phương Vân lập tức đuổi theo hướng Bắc.

Cả vùng đất phương bắc đang đất rung núi chuyển, con hung thú Phỉ vô cùng khổng lồ dễ dàng bị bắt mắt. Dương Hoàng mang theo tứ đại giám sát cùng cao thủ triều đình vây nó lại.

Hoàng vụ cuộn cuộn trong chân không mãi không tiêu tán, nơi Phỉ đứng lại thì trong phạm vi năm ngàn trượng liền tràn ngập khói đen, cơ hồ đem toàn bộ nơi đó hóa thành một Ma Vực. Trong khói đen, Phương Vân còn có thể cảm giác thấy được một cỗ sát khí vô tận.

Con hung thú thượng cổ này bây giờ giống như mà Ma Thần từ trong địa ngục bước ra, quanh thân tỏa ra một cỗ khí tức vô cùng nguy hiểm, cực độ đáng sợ. Điều làm Phương Vân kinh ngạc là trên đỉnh đầu con hung thú này hiện giờ lại có một bóng pho tượng cao gần trăm trượng, cả người tràn đầy khí tức hắc ám, ngoài ra bên trong pho tượng còn loáng thoáng có một đạo nhân!

Pho tượng do đạo nhân này ngưng tụ ra to vô cùng, ánh mắt đen nhánh, hơn nữa còn tỏa ra một cỗ khí tức tà ác mà cuồng bạo. Bốn đầu thiên long do Dương Hoàng điều khiển bị hần từng chiêu một đánh bay ra!

- Chính Nhất tông, các ngươi thật to gan! Các ngươi muốn môn phái của mình bị tiêu diệt sao?

Âm thanh nổi giận của Dương Hoàng vang dội tứ phương.

Một âm thanh vang dội khác cũng bật lên, trả lời lại:

- Anh Vũ hầu nói quá lời rồi, con hung thú này chính là do sự đệ ta biến thành, nhưng hần đã sớm bị ý chí hung thú đoạt lấy, hiện tại cũng không phải là đệ tử Chính Nhất tông chúng ta. Chính Nhất tông chúng

ta tuy chỉ là môn phái nhỏ nhưng cũng không sợ chuyện. Anh Vũ hầu nếu cứ muốn đổ chuyện này lên đầu chúng ta thì chúng ta cũng không có cách nào khác!

“Con hung thú này quả nhiên do cường giả Địa Biến cảnh biến thành!”, Phương Vân chấn động một cái. Hung thú thượng cổ tuy rất lợi hại nhưng còn chưa thể sử dụng công pháp của võ giả. Nghe hai người này nói qua thì con hung thú này chẳng những là người mà còn là đệ tử Chính Nhất tông biến thành!

“Mau qua nhìn một chút!” Phương Vân khu động nội lực, nhanh chóng đi tới phía trước.

Tinh Phách cảnh cùng Địa Biến cảnh chính là một ranh giới. Chỉ có đạt tới Địa Biến cảnh thì mới có thể hấp thu máu huyết hung thú, biến thành hung thú thượng cổ, đồng thời còn có thần thông của bọn họ.

Tầng thứ tư của Thoát Thai cảnh được gọi là “Địa Biến cảnh” chính là vì nguyên nhân này. Từ lúc Phương Vân tu luyện võ đạo đến đây thì đây là lần đầu tiên thấy được cường giả Địa Biến cảnh hóa thành hung thú.

Cường giả hóa thành hung thú, cường giả Thiên Tượng cảnh chiến đấu với nhau...đó là những chuyện rất khó thấy. Phương Vân nhân duyên tế hội có thể thấy được những cuộc chiến này thì sau này đối với việc tu luyện võ đạo sẽ có ích lợi rất nhiều.

Võ giả sau khi đạt tới Địa Biến cảnh, phương pháp dùng máu dung nhập vào trong khiêu để biến thành hung thú gọi là “Địa Biến Pháp”! Nghiêm túc mà nói thì năng lực này được coi là một pháp thuật, hơn nữa còn là loại pháp thuật cường đại nhất.

Một võ giả Địa Biến cảnh lúc bình thường tuyệt đối không phải là đối thủ Thiên Tượng cảnh, nhưng sau khi biến thành hung thú thì sẽ không giống lúc trước. Hung thú thượng cổ trời sinh đã có thể câu thông với thiên địa nguyên khí ở từng khu vực khác nhau, số lượng thiên địa nguyên khí mà chúng nó hấp thu còn nhiều hơn võ giả đến mười lần, trăm lần trở lên. Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao hung thú thượng cổ lại mạnh mẽ đến như vậy.

Võ giả Địa Biến cảnh sau khi biến thành hung thú thượng cổ thì thực lực sẽ tăng lên rất nhiều. Có rất nhiều người lực lượng sẽ tăng lên nhanh đến nỗi trực tiếp vượt qua cường giả Linh Tuệ cảnh, đồng thời còn sánh ngang với các cường giả Thiên Tượng cảnh sơ cấp.

- Súc sinh!

Trong trời cao truyền đến tiếng quát của Dương Hoàng, đồng thời một cỗ lực lượng hủy thiên diệt địa nặng nề đánh xuống. Rồi trong hư không phát ra một tiếng sấm nổ mạnh, người đạo nhân trong nháy mắt đã bị chấn thành băng vụn.

Tiếp theo đó, một bàn tay khổng lồ màu tím mang theo lửa giận đầy trời cùng lực lượng khủng khiếp của Dương Hoàng đánh lên trên đỉnh đầu của hung thú Phỉ. Chưởng của Dương Hoàng vừa đánh xuống thì đã trấn áp con hung thú thượng cổ này xuống mặt đất.

Ầm! Ầm!

Đại địa chấn động, bụi mù nồng đậm phóng lên cao. Bốn con thiên long tức giận rống vang lên rồi nhất thời to lớn thêm hơn nghìn trượng. Những long trảo khổng lồ không ngừng đánh xuống con hung thú dưới đất, nhưng lúc này bỗng nhiên có dị biến phát sinh...

Ầm!

Một đạo bạch quang đột nhiên từ dưới đất bay lên, đánh trúng một con thiên long.

Lê-eeee-eezz~!

Con thiên long này mạnh mẽ quay cuồng, từ trong lân giáp bốc lên khói đen cuộn cuộn. Rồi một con giao long từ trong cơ thể thiên long bay ra ngoài, ngẩng đầu lên gầm thét rồi chỉ trong nháy mắt đã bị chấn thành phần vụn. Vừa mất đi con giao long khí linh thì con thiên long này lập tức ảm đạm đi, không còn linh động nữa.

Dương Hoàng đang ở trên Thiên Đế Chiến Xa xanh mét cả mặt. Pháp khí cần phải có khí linh mới có thể phát huy ra được uy lực, thiên long viễn cổ sớm đã bị diệt tuyệt, hắn gần đây vất vả lắm mới ở Nam Minh

tìm được bốn con giao long rồi phong ấn vào trong pháp khí để làm khí linh. Không ngờ rằng, con hung thú này lại giết chết mất đi một con.

- Súc sinh, tìm chết đi!

Âm thanh tức giận Dương Hoàng vang dội thiên địa. Bàn tay của hắn khẽ vẫy, lập tức triệu hồi con thiên long đã mất đi khí linh quay về. Thân thể con thiên long vô cùng cường đại, căn bản không phải dễ dàng bị phá hoại như vậy.

Cả mặt đất bị chấn động lên, cát vàng bay mù lên khắp nơi, trong đó còn loáng thoáng hiện lên thân thể khổng lồ của Phỉ. Nó cúi đầu gầm thét lên, mà con mắt màu trắng ở giữa trán của nó lúc này đang phát ra những tia sáng như ẩn như hiện, giống như có những luồng bạch quang đang được phóng ra.

Những cường giả đang quan sát chung quanh chỉ trong nháy mắt đã trở nên đại loạn. Một tên cường giả Địa Biến cảnh không phản ứng kịp bị đạo bạch quang này bắn trúng thì cả thân thể cứng đờ lên, rồi giống như một con ếch bị quay trong lò thiêu vậy, chỉ trong nháy mắt đã trở nên khô héo. Chỉ trong thời gian một hô hấp, tên cường giả Địa Biến cảnh này lập tức mất đi sinh khí rồi hóa thành một cái cây khô, rơi xuống thành phần vụn.

Hít!

Ba tên đạo nhân Chính Nhất tông cũng hít vào một ngụm khí lạnh.

- Không ngờ rằng đầu hung thú này lại có năng lực lớn như vậy, đánh chết hồn phách một con thiên long của Dương Hoàng thì không nói đi, nhưng ngay cả cường giả Địa Biến cảnh cũng chịu không nổi một kích của nó!

Tam sư huynh nhìn con hung thú khổng lồ đang hưng phấn trong trời đất thì không khỏi run lên.

- Địa Biến Chi Pháp được xưng là pháp thuật đứng đầu vạn pháp. Nó có khả năng như vậy cũng không có kỳ quái lắm. Con hung thú này trong các con hung thú địa sát thượng cổ xếp hạng thứ sáu mươi ba, ngoại trừ việc gây ôn dịch thì lợi hại nhất chính là Bạch Mục Thần Thông của nó. Cho dù là Dương Hoàng bị nó bắn trúng thì cũng phải trọng thương, đây chính là thiên mạng thần thông của hung thú thượng cổ! Vô giả chúng ta không thể nào so sánh được!

Đại sư huynh Chính Nhất tông đứng chấp tay, bình thản không sợ hãi nói. Những điều này hắn đã sớm biết tới, thượng cổ hung thú có bảy mươi hai con, mỗi một con đều có một năng lực cực kỳ mạnh mẽ!

- Cho đến bây giờ thì sự thèm muốn của chúng môn, các trưởng lão đối với giọt máu huyết này là vô cùng rõ ràng. Một lát nữa, chờ sau khi Dương Hoàng xuất thủ đánh chết nó thì chúng ta phải lấy được máu huyết, sau đó lập tức trở về tông ,ôn.

Tên đạo nhân thứ ba nói.

- Ủ.

Hai người khác khẽ vuốt cằm.

Hung thú thượng cổ sớm đã bị diệt sạch, muốn đạt được máu huyết của nó thì phải có nhân duyên vô cùng to lớn. Lần này nếu như không phải bốn người bọn họ trong một động phủ thượng cổ phát hiện ra máu huyết hung thú Phỉ này thì sợ rằng con hung thú này vĩnh viễn đã bị biến mất trong lịch sử rồi, vĩnh viễn không bao giờ thấy mặt trời nữa!

- Vạn Linh Tôn Sư, Thiên Đế Khai Hiện!

Dương Hoàng vốn đang ngồi bất động trên Thiên Đế Chiến Xa bỗng nhiên đứng lên. Hai tay hắn bấm quyết rồi đột nhiên ngậm nga pháp chú. Từ trên trời cao bỗng nhiên có mây tía bay lên, hội tụ lại thành một người, từ trên người người này toát ra một cổ tôn quý, uy nghiêm, khí tức tôn nghiêm khuếch tán ra tứ phương!

Trên bầu trời Thiên Đế Chiến Xa, hư ảnh Thiên Đế to lớn kia bỗng hơi run lên một chút rồi đôi mắt chứa đầy trí khôn cùng nhân từ, thâm nhuần vạn giới trong thiên địa mở ra. Hư ảnh của Thiên Đế khẽ động rồi giậm chân tại chỗ một cái...

Thinhbobo

Đại Chu Hoàng Tộc

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

227. Chương 223: Hồn Thiên Viên Vương

Ầm!

Cả không gian bị chấn động cả lên. Hư ảnh của Thiên Đế vừa xuất hiện thì một bàn chân khổng lồ màu tím liền xuyên qua tầng tầng mây đập xuống Phỉ.

Một cỗ lực lượng đáng sợ trong nháy mắt đã bao phủ cả không gian. Trước cỗ lực lượng này thì tất cả cường giả Địa Biến cảnh ở phụ cận không khỏi dâng lên cảm giác mình thật nhỏ bé trong lòng.

Cái này đã không còn là lực lượng của Dương Hoàng, mà điều này chính là đại biểu cho uy nghiêm cùng lực lượng của Thiên Đế viễn cổ. Trước cỗ lực lượng này thì tất cả thần, ma, yêu viễn cổ cũng phải cúi đầu xưng thần.

Mặc dù Dương Hoàng chỉ cho triệu ra một cỗ hư ảnh Thiên Đế còn ở lại trong Thiên Đế Chiến Xa, nhưng không phải người nào có thể ngăn cản được.

Trong thiên địa, chỉ trong nháy mắt đã yên tĩnh trở lại.

Ánh mắt của mọi người lúc này cũng đang tập trung vào bàn chân màu tím kia.

Ầm!

Ngay một khắc này, hung thú Phỉ phát ra một tiếng kêu thảm thiết, dường như nó cũng ý thức được ngày cuối cùng của nó đã tới. Nó ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng kêu rên rĩ, trong mắt rơi xuống một giọt nước mắt.

- Sư phụ...

Ngay giây khắc này thì trong tiếng gió lại truyền đến một tiếng người mơ hồ. Nghe thấy âm thanh này thì Phương Vân sợ run cả lên: người này, ngay trước khi chết lại khôi phục lại thần trí của mình, ngay giây khắc đó lại còn kêu sư phụ!

Máu huyết hung thú bá đạo vô cùng, trong một trăm cường giả Địa Biến cảnh thì cũng chưa chắc có một người có thể thừa nhận sự cuồng bạo trong máu huyết hung thú. Cũng chỉ có những người vô cùng ngu xuẩn mới ở trong tình huống không nắm chắc mà thi triển Địa Biến Chi Pháp!

Ầm!

Bàn chân màu tím rốt cuộc đã đập xuống. Đứng trước uy nghiêm của Thiên Đế viễn cổ, đầu hung thú mấy ngàn trượng này căn bản không có sức phản kháng.

Phịch!

Con hung thú đã bị biến thành phần vụn, hoàng vụ cuộn cuộn thoáng một cái đã bộc phát ra tứ phương, trong hoàng vụ đó còn có máu huyết của Phỉ.

- Cơ hội tốt!

Thân hình Phương Vân thoáng một cái đã bắn về cỗ sương mù trong bán kính ngàn trượng kia. Có những cỗ sương mù này che chở thì việc thu lấy máu huyết hung thú cũng dễ dàng hơn. Nhưng Phương Vân phản ứng mau thì những cường giả Địa Biến cảnh vốn đang nhìn chăm chăm kia còn nhanh hơn.

Vèo! Vèo! Vèo!

Từng tiếng xé gió vang lên, cùng đó là từng đạo bóng người như những mũi tên rời cung, bắn vào đến địa phương mà hung thú Phỉ nổ tung.

- Những tông phái nghịch tặc các ngươi lại dám mơ ước đến máu huyết hung thú này. Thật sự là dụng tâm hiểm ác, phải giết hết! Tất cả đều giết hết!

Âm thanh lãnh khốc của Dương Hoàng vang vọng cả thiên địa, ra lệnh một tiếng thì năm tên bạch y cung phụng cùng với tứ đại giám sát đều toàn bộ xuất thủ.

Dương Hoàng đứng ở trên Thiên Đế Chiến Xa quan sát xuống dưới. Sắc mặt của hắn có hơi chút tái nhợt, ban nãy khu động hư ảnh Thiên Đế thì hắn đã bị tiêu hao một lượng lớn tinh khí.

Cách!

Dương Hoàng ngạo nghễ đứng dậy vung tay ra, lập tức ba con thiên long rồng giận rồi phóng xuống cổ sương mù màu vàng phía dưới. Ba con thiên long này, mỗi con đều có một trăm con phi long lực, tương đương với lực lượng Địa Biến cảnh đỉnh phong. Những cường giả Địa Biến cảnh bình thường chỉ cần bị trúng một chiêu sẽ bị hắn đánh chết!

Ngay giây khắc ba con thiên long cao lớn từ trên bầu trời giáng xuống quét về đám cường giả tông phái thì đột nhiên có một tiếng cười kiêu ngạo bất quần vang lên khắp thiên địa.

- Ha ha, Dương Hoàng, nhiệm vụ của ngươi đã xong rồi. Còn máu huyết hung thú thì cứ để đó cho mọi người đi!

Âm thanh vừa phát ra thì một cây gậy khổng lồ đột nhiên từ dưới đất xuất hiện ngăn cản đường đi của ba con thiên long. Chỉ thấy trường côn vừa run lên thì côn ảnh đã ngập trời làm cho ba con thiên long không cách nào tiến tới.

-Người nào?

Dương Hoàng liền biến sắc, vội vàng cho gọi ba con thiên long quay trở lại, đồng thời đánh một quyền ra. Hắn cảm giác thấy lực lượng trong côn của đối phương vô cùng mạnh, một côn này khi quét tới gây cho hắn cảm giác cho dù là thân thể Thiên Long cũng sẽ không chịu được.

Ầm!

Quyền côn tương giao, Dương Hoàng đứng ở trên Thiên Đế Chiến Xa mà trắng xanh cả mặt, trong họng còn đọng lại một bụm máu ứ:

- Thực lực thật đáng sợ!

- Ha ha.

Trong tiếng cười lớn, một con hầu tử (con khỉ) xuất hiện, bộ dáng của con khỉ này ốm yếu vô cùng, còn chưa cao tới một người bình thường nhưng trên vai lại khiêng một cây thiết côn còn gấp đôi thân thể của hắn, hi hi ha ha nhảy ra khỏi mặt đất. Nó vừa xuất hiện thì mắt chớp chớp liên tục nhìn về Dương Hoàng.

- Hồn Thiên Viên Vương!

Trong đám người, có người nhìn lướt qua lập tức kinh hô lên một tiếng, hắn đã nhận ra thân phận của Hầu Tử này rồi. Có Hầu Tử này cản đường, phần lớn các cường giả Địa Biến cảnh đều thuận lợi lấy được một phần máu huyết hung thú.

- Đi!

Ai cũng biết nơi này giờ đã là chốn thị phi, kêu lên một tiếng rồi rỏ rít như chim thú chạy loạn.

- Không ngờ rằng ngay cả yêu tộc cũng vì máu huyết con hung thú này mà tới!

Phương Vân nhìn lướt qua Hầu Tử rồi nội lực xông ra, vội vàng ngưng luyện một mảng lớn máu huyết hung thú trước mặt, rồi kết thành một giọt máu huyết hung thú cỡ một viên châu.

- Nơi này không nên ở lâu, đi thôi.

Phương Vân sau khi lấy được giọt máu huyết hung thú rồi thì lập tức thiêu đốt nội lực bên trong đan điền. Hắn nhanh chóng hóa thành một mũi tên nhọn, lóe lên mấy cái thì đã ra xa hơn ngàn trượng. Có giọt máu huyết này thì việc hắn càng có nắm chắc đánh sâu vào trong Địa Biến cảnh.

- Dám lấy máu huyết hung thú, giết không tha!

Năm tên cung phụng bắn ra, trong chớp mắt đã biến mất ở cuối chân trời.

- Ha ha, ta đây cũng nên đi!

Hỗn Thiên Viên Vương nắm cây gậy rồi cười lười một tiếng, lập tức hóa thành một đạo lưu tinh biến mất ở cuối chân trời.

- Phong, Lôi, Vân, Thủy tứ đại giám sát, trở lại đây!

Dương Hoàng cũng không còn để ý tới Hỗn Thiên Viên Vương. Con yêu khỉ này đứng trong hàng ngũ bốn con Viên Vương của yêu tộc, có thực lực Thiên Tượng cảnh đỉnh phong, Dương Hoàng hẳn mặc dù có pháp khí trong tay, nhưng cũng không tin mình có thể bắt giữ được con hầu tử này.

- Đại nhân, triều đình lần này ngoại trừ việc sai ta đi tiêu diệt hung thú, còn có nhiệm vụ là không được để máu huyết ra ngoài, giờ làm sao đây?

Thủy giám sát nói.

- Có tứ đại Viên Vương của yêu tộc nhúng tay thì chuyện này đã có biến cố phát sinh, trước hết đoạt về một phần máu huyết đã, còn các phần kia sẽ lấy lại sau!

Trong mắt Dương Hoàng hiện lên hàn quang:

- Bốn người các ngươi đi đối phó Phương Vân. Hiện tại hẳn còn chưa tiến vào Địa Biến cảnh, lấy thực lực của các ngươi thì đi đối phó hẳn là dư dả. Nhớ kỹ, phải làm bí mật một chút.

- Vâng!

Bốn người gật đầu:

- Chuyện này hầu gia yên tâm. Chuyện này chúng ta nhất định sẽ làm cho sạch sẽ, không để cho ai phát hiện cả!

Tinh Phách cảnh cùng Địa Biến cảnh có một sự chênh lệch. Sự chênh lệch này không thể đo đếm được.

Dùng bốn tên cường giả Địa Biến cảnh trung kỳ đi đối phó một Tinh Phách cảnh Phương Vân, bản thân việc này đã có chút mùi vị dùng dao mổ trâu giết gà, nhưng cái này cũng là do cái tâm của Dương Hoàng quá nhỏ bé.

- Ủ, các ngươi đi đi! Nhớ kỹ, phải giết chết Phương Vân!

Trên mặt Dương Hoàng lộ ra thần sắc gian ngoan, vốn nếu như do hắn đi thì mọi việc sẽ vạn chắc hơn, nhưng Dương Hoàng lại không làm vậy. Như vậy trong tương lai nếu Phương Vân chết đi mà có người hỏi thì lúc đó hẳn đang ở ngoài ngàn dặm, chỉ huy đại quân chặn giết cường giả tông phái!

- Dạ!

Tứ đại giám sát sứ đáp một tiếng, thân hình thoáng một cái đã hóa thành bốn đạo cầu vồng bay về phương hướng Phương Vân biến mất. Số mệnh của Phương Vân là hồng trung mệnh tử, sáng rõ như vậy thì cho dù ở ngàn dặm cũng có thể thấy được.

Chờ sau khi tứ đại giám sát rời đi thì Dương Hoàng cười lạnh một tiếng rồi hướng phương bắc đuổi theo. Những cường giả tông phái này cho rằng có thể từ trong tay Dương Hoàng mà lấy đồ, nhưng không biết trên người bọn hắn đã sớm bị Dương Hoàng hạ một dấu vết tinh thần.

- Người nào dám đoạt lấy đồ của ta, nhất định phải chết!

Trong thiên địa chỉ còn lưu lại âm thanh lạnh như băng của Dương Hoàng, mà thân ảnh của hắn sớm đã biến mất.

Sau khi đến một ngọn núi thì Phương Vân liền đứng lại, xoay người nhìn về phía xa. Trong mắt lóe lên một chút, Phương Vân sử dụng Vọng Khí pháp của Thiên Tà Tông thì liền thấy có bốn đạo tinh mang màu hồng đang nhanh chóng đuổi theo.

- Dương Hoàng quả nhiên đã lộ sát cơ với ta, muốn lợi dụng cơ hội này đối phó với ta.

Phương Vân nhìn phía sau, trong lòng lẩm bẩm tự nói. Số mệnh tinh mang của Dương Hoàng là màu tím nhạt, còn bốn đạo tinh mang ở phía sau có màu hồng, rõ ràng là bốn người giám sát sứ Phong, Lôi, Vân, Thủy.

- Phái bốn tên cường giả Địa Biên cảnh truy sát ta, Dương Hoàng người cũng cẩn thận lắm. Nhưng mà, người vẫn coi thường ta rồi.

Âm thanh hơi nhỏ phát ra, Phương Vân nhảy xuống khỏi vách đá sau đó tiếp tục đi về phía trước.

- Phương Vân ở ngay phía trước, cách chúng ta không xa đâu. Chúng ta mau đuổi theo!

Lôi giám sát nhìn một cái, rồi nói.

Thinhbobo

Đại Chu Hoàng Tộc

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

228. Chương 224: Tuyệt Đại Ngoài Ý Muốn

Cái mà Phương Vân đang thi triển chính là cách hẩn làm lúc ở chiến dịch Tây Bắc, thoát khỏi sự truy đuổi của cao thủ Thiên Tà Tông!

Số mệnh của Phương Vân là hồng trung mệnh tử, vô cùng bất mắt, ngay cả Nặc Túc Châu cũng không có cách nào giấu diếm được. Nhưng không phải không có cách nào che giấu, chỉ cần Phương Vân đứng cùng một chỗ với một cao thủ võ đạo thì số mệnh của hẩn và số mệnh của tên cao thủ đó sẽ bị trọng điệp vào cùng một chỗ, cho nên lúc đó sẽ rất dễ giấu diếm được. Giờ khắc này Phương Vân chính là làm như vậy.

- Rất tốt, bốn người bọn họ đã tách ra rồi!

Tứ đại giám sát sứ quan sát 'Khí' của Phương Vân, Phương Vân cũng nhìn thấy 'khí' của bọn họ...thấy bốn người tách ra, Phương Vân lập tức biết mình đã thành công rồi. Nếu như Phong, Vân, Lôi, Thủy tứ đại giám sát ở cùng một chỗ thì căn bản mình không có chút cơ hội sống sót, nhưng khi họ tách ra thì tỷ lệ sẽ cao hơn nhiều.

- Phía trước hình như có người!

Phương Vân nhìn lên, lập tức thấy có mấy đạo tinh khí phóng lên trời cao đang hướng về mình. Nhìn từ phương hướng thì chắc là những người trong tông phái khác vì máu huyết của hung thú mà tới đây.

- Cơ hội tốt!

Thân hình thoáng một cái, Phương Vân lần nữa thiêu đốt nội lực tăng tốc bay đi. Cách làm này rất tiêu hao nội lực, mà trong túi không gian của Phương Vân còn có nhiều đan dược thượng phẩm cho nên việc bổ sung tiêu hao nội lực không phải là vấn đề. Nếu như là người khác thì thật đúng là chịu không được mấy lần đâu.

- Đi ra cho ta!

Phương Vân vung tay lên liền triệu ra một tên cao thủ Tinh Phách cảnh, tâm niệm vừa động thì tên cao thủ này đã hướng đi tới một phương hướng khác. Đến đây thì chín tên cao thủ Tinh Phách cảnh trong bức họa hoàng kim thứ ba của Phương Vân đã dùng hết, bên cạnh hẩn chỉ còn có Tà Quân.

- Sao lại có một cỗ tinh mang khác rồi?

Lôi giám sát ngẩn ngơ! Trong lòng cũng bắt đầu có chút nôn nóng, nếu cứ tiếp tục như vậy nữa thì chỉ sợ hẩn cũng không biết tìm Phương Vân ở đâu. Đan điền của Lôi giám sát rung động, rốt cuộc bắt đầu thiêu đốt nội lực, chọn một cỗ tinh mang rồi hướng đuổi theo.

Phương Vân nhìn thấy cột số mệnh tinh mang của Lôi giám sát đi sang một hướng khác thì cười lạnh một tiếng. Hắn dừng lại một chút, rồi bắt đầu cho một tên cao thủ Tinh Phách cảnh khác quay về lại phía mình.

- Cách phòng thủ tốt nhất chính là tấn công, hiện tại đã đến phiên ta phản kích rồi.

Phương Vân cũng không phải là loại người bị động để cho người khác đánh. Tâm niệm vừa động thì Phương Vân đã thi triển Dịch Cốt Hóa Hình thuật, bắt đầu thay da đổi thịt mình. Đồng thời, Phương Vân cũng cho Tà Quân bên cạnh thi triển Thiên Tà Dịch Hình của Thiên Tà Tông,

Chỉ chốc lát sau, diện mục của hai người đã thay đổi. Tà Quân thì biến thành một cao thủ có thân hình cường tráng, mà Phương Vân thì thu liễm hơi thở của mình lại làm một tùy tùng của hắn, bắt đầu bay về phía trước.

- Hử? Tại sao lại trở về rồi!

Lôi giám sát lúc này cũng phát hiện ra mình đang đi lòng vòng rồi, không còn cách nào khác đành phải đi theo các cột tinh mang.

- Ta xem thử ngươi còn có thể trốn được tới lúc nào...

Ngay lúc hắn chuẩn bị thiêu đốt nội lực để đi tới thì bỗng nhiên có một cỗ tinh quang màu đỏ ập vào trong mắt Lôi giám sát, bên cạnh cột tinh quang màu đỏ còn có một cột tinh quang nữa.

- Ồ?

Lôi giám sát cũng hơi bất ngờ, hắn căn bản không ngờ tới lại có hai cột tinh quang đang chạy tới bên mình. Sau khi bất ngờ xong thì hắn hơi nghĩ ngợi một chút rồi nhìn xuống chung quanh. Lúc này trong rừng còn có ba cột tinh quang nữa, hai cột trong đó là do hai cao thủ Tinh Phách cảnh của Phương Vân đang đi cùng phát ra, còn một cột khác là người của tông phái khác, nhưng lúc này Lôi giám sát đã không còn có cách nào phân biệt được rồi.

- Mặc kệ! Trước kiểm tra hai cột tinh quang này đã, trong hai cột chắc chắn có một cái là của Phương Vân, nếu như không thể rõ thì giết hết toàn bộ. Mệnh lệnh hầu gia đã ban ra thì phải tìm cách mà hoàn thành!

Trong lòng Lôi giám sát vừa động thì liền bay về phía trước. Chỉ trong chốc lát sau đã có hai đạo nhân ảnh ập vào trong mi mắt. Người cầm đầu là một hắc y nhân, có khí tức cường đại, bên cạnh hắn là một gã tùy tùng da mặt hơi vàng. Trên người cầm đầu, Lôi giám sát cảm nhận được một cỗ hơi thở quen thuộc.

- Thiên Tà tông? Bọn họ cũng tới đây ư?

Lôi giám sát khẽ kinh ngạc trong lòng. Hắn cũng biết, vì để đối phó với Tứ Phương hầu nên Anh Vũ hầu đã liên hợp với Bình Đỉnh hầu. Mà trong hai người này thì Bình Đỉnh hầu lại là đồng minh của Thiên Tà tông, cũng chính có tình báo của Thiên Tà Tông nên Chu quân sư mới nghĩ ra kế dùng lệnh bài Tà Thần để hãm hại Phương Vân.

- Đáng tiếc, tiểu tử này lại quá gian trá. Khi nhận thấy tình huống có chút không ổn thì đã đem lệnh bài cho Tần Sơn Minh!

Lôi giám sát khẽ thở dài trong lòng một tiếng. Sau đó liền trấn tĩnh lại đi về phía trước. Bởi vì có quan hệ với Bình Đỉnh hầu cho nên đối với Thiên Tà tông, Lôi giám sát cũng có hảo cảm hơn.

- Hai vị huynh đài, hữu lễ!

Lôi giám sát tiến tới thi lễ một cái.

Bị Lôi giám sát cản lại, Tà Quân đầu tiên là không vui, nhưng mà nhìn đối phương thi lễ thì cũng nhẫn nhịn xuống, nói:

- Hữu lễ, không biết huynh đài có chuyện gì?

Lôi giám sát cũng nhìn thấy hai đầu lông mày tỏ vẻ không vui của đối phương, hắn cũng không để ý, liền giải thích:

- Ta là Lôi giám sát sứ của Anh Vũ hầu!

Tà Quân vẻ mặt vẫn không hiểu, có cảm giác những lời này của Lôi giám sát có vẻ quá tự nhiên.

Lôi giám sát thấy thế nhướng mày, nhưng lập tức hiểu ra: “Ha ha, là ta cứ tự cho mình thông minh. Quan hệ của Hầu gia cùng Bình Đỉnh hầu chỉ có mấy người tâm phúc chúng ta mới biết được. Người này chỉ có tu vi Tinh Phách cảnh, đại sự kết minh giữa Thiên Tà tông và Bình Đỉnh hầu thì chắc hẳn không biết. Mà thôi, ta cứ hỏi việc đã...”

- Ha ha.

Lôi giám sát rộng lượng cười, nhưng ngay sau đó liền nói:

- Vị huynh đài này, không biết lúc các người đi tới đây thì có thấy một người trẻ tuổi như vậy?

Lôi giám sát vừa nói thì liền tả hình dạng của Phương Vân ra. Theo hẳn nghĩ thì đường đi của hai người Thiên Tà tông này cùng với đường đi của hai cột tinh quang ban nãy, nếu như có gặp thì chắc chắn không thể nào quên được. Nếu như đối phương lắc đầu thì có nghĩa mình đã đuổi lầm người, lập tức đổi sang cột tinh quang khác, còn nếu đối phương gật đầu thì trực tiếp đuổi theo.

Lôi giám sát vừa mới nói xong thì Tà Quân do Phương Vân không chế lập tức gạt đầu, vẻ mặt không chút biểu lộ,

- Không sai, vừa rồi ta có thấy ! Nhưng mà, người này không chỉ có một mình mà còn người khác nữa. Ta thấy bọn hắn đi rất vội vã, xem chút nữa còn đụng đến chúng ta.

Lôi giám sát nghe vậy thì trong lòng mừng như điên, biết mình đã không đuổi sai hướng rồi: “Tên tiểu tử gian trá, lại biết dùng số mệnh tinh mang người khác che chở cho mình, nhưng mà, lần này ngươi khó thoát rồi!”

- Đa tạ!

Tà Quân vừa dứt lời, Lôi giám sát lòng như lửa đốt, nhanh chóng hướng theo “Phương Vân” mà đuổi theo!

Ngay lúc Lôi giám sát đi ngang qua, thì người tùy tùng do Phương Vân giả trang bên cạnh cười một cái rồi hét lớn lên:

- Lôi giám sát, để mạng lại đi!

Phương Vân hét lớn một tiếng rồi vung đao ra! Động tác như mây trôi nước chảy, chém liền một mạch!

Ầm!

Chỉ nghe một âm thanh như tiếng sấm vậy rồi một cổ đao khí vọt lên không trung đến mấy ngàn trượng, lấy thế lôi đình vạn quân đánh xuống trên người Lôi giám sát, mà Tà Quân cũng đồng thời mạnh mẽ tung chưởng đánh về sau lưng Lôi giám sát!

Khoảng cách gần như thế, cộng thêm việc Phương Vân khổ tâm sắp đặt làm cho Lôi giám sát không thể nào ngăn đỡ!

Ầm!

Một đao một chưởng lấy thế bài sơn đảo hải đồng thời đánh lên trên người Lôi giám sát. Nhưng vào lúc này thì dị biến nổi lên, một đạo quang mang đột nhiên từ trong cơ thể Lôi giám sát xông ra, đạo quang mang này nhanh chóng bao lấy cả người của Lôi giám sát rồi ngăn đỡ đao khí của Phương Vân cùng chưởng lực của Tà Quân.

- Làm sao có thể!

Phương Vân nhìn thấy trên đỉnh đầu của Lôi giám sát có huyền phù một pháp khí, đang co lại như ngọn núi thì giống như là đá ném xuống sông rồi chìm xuống đáy vậy. Bản thân mình có bốn mươi con phi long lực, cộng thêm lực lượng của Tà Quân mà không thể phá tan nổi cái quang mang này.

Lách cách!

Lôi giám sát cũng không quay đầu lại, hắn chậm rãi xoay đầu. Lúc này mới từ từ xoay đầu lại, trên khuôn mặt hiện lên nét dữ tợn:

- Hắc hắc, Phương Vân ơi Phương Vân! Người đúng là gian trá như hồ, xảo hoạt như sói lang, người dùng nhiều kế sách như vậy chính là để sắp đặt chiêu này đúng không. Đáng tiếc a, đáng tiếc a, người tính toán quá tường tận, nhưng lần này lại bị cái thông minh của người hại rồi. Chắc người không thể nào ngờ rằng hầu gia sau khi trấn áp Tụ Bảo các xong thì liền đem kiện pháp khí Ngũ Ngục Phong này cho ta chứ!

Âm thanh của Lôi giám sát vô cùng bình thản, nhưng sát khí trong đôi mắt của hắn lại như ngọn lửa đang thiêu đốt. Nếu không phải hầu gia đem bốn kiện Địa Nguyên pháp khí cho bọn hắn thì lần này xem chút nữa hắn bị con thỏ Phương gia này giết chết rồi!

- Sơ suất quá, sơ suất quá!

Lôi giám sát hoảng sợ vô cùng, nếu như không phải có cái pháp khí này thì hôm nay hắn đã chết ở trong tay một tên hậu sinh tiểu tử. Trong lòng càng sợ thì sát khí của Lôi giám sát càng nhiều hơn, Phương Vân năm nay mới chỉ có mười lăm tuổi mà đã có tâm tư cùng thủ đoạn như vậy, nếu qua thêm mấy năm nữa thì ngay cả hầu gia chắc cũng không phải là đối thủ của hắn.

Lần đầu tiên Lôi giám sát nổi lên sát tâm đối với Phương Vân, nhưng đây không phải là do Dương Hoàng ra lệnh mà là do bản thân hắn cảm nhận được nguy cơ.

Trong lòng Phương Vân bây giờ lạnh như băng, hắn nghĩ như thế nào cũng không ngờ rằng Dương Hoàng lại đem bốn kiện Địa Nguyên pháp khí sau khi chiến đấu khổ cực ở Tụ Bảo các ban thưởng cho bốn tên giám sát sứ.

- Cái Ngũ Ngục Phong này có thể công thủ nhiều mặt! Phương Vân, chắc người không thể ngờ đến sao, chết đi!

Âm thanh của Lôi giám sát lạnh lạnh nói. Hắn búng một ngón tay thì Ngũ Ngục Phong vốn nhỏ như một nắm tay đã lớn lên như một căn phòng nhỏ, sau đó hóa thành một đạo lôi quang đánh tới Phương Vân.

Uống!

Nhưng vào lúc này, Tà Quân đột nhiên hét lên một tiếng, tay phải vung lên, đánh một quyền về Ngũ Ngục Phong.

Ầm!

Lôi quang chỉ lướt qua một cái thì bàn tay đã bị chấn nát, Tà Quân còn chưa kịp kêu lên thì đã bị chấn thành khói xanh, vĩnh viễn biến mất!

- Trốn!

Phương Vân không chút nghĩ ngợi, lập tức nhắm phương bắc mà chạy.

Khoảng cách giữa Tinh Phách cảnh cùng Địa Biến cảnh không thể nào chỉ dựa vào lực lượng mà chống đỡ được. Bản thân mình có bốn mươi con phi long lực, cộng thêm Luân Hồi đao pháp thì chỉ có thể đánh với những cường giả Địa Biến cảnh sơ cấp có khoảng năm mươi con phi long lực. Mà Lôi giám sát chính là người đứng đầu tứ đại giám sát, thực lực tuyệt đối hơn năm mươi con phi long lực, mình căn bản là không thể nào chống lại!

- Hừ, người trốn được không?

Lôi giám sát sứ cười lạnh một tiếng, nếu như khoảng cách gần như vậy mà lại để cho Phương Vân chạy mất thì cường giả Địa Biến cảnh cũng không phải là cường giả nữa.

Ầm!

Lôi giám sát tung ra một quyền. Ngay lập tức, không gian trong phạm vi trăm trượng phía trước như động lại, Phương Vân đang bay đi cũng phải dừng lại!

Thinhbobo

Đại Chu Hoàng Tộc

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

229. Chương 225: Huyết Ma Đan.

- Trốn không thoát.

Trong đầu Phương Vân khi hiện lên ý nghĩ này thì lập tức đáp xuống, sau đó xoay người lại, đánh ra Băng Thiên Đại Thủ Ấn!

Ầm!

Phương Vân hét lên một tiếng, rồi toàn thân giống như là bị một ngọn núi đánh trúng vậy, toàn thân run lên rồi chỉ trong phút chốc đã có một cổ huyết vụ từ trong lỗ chân lông tán ra ngoài.

Thực lực của hai người chênh lệch quá lớn, nếu như không phải trong cơ thể Phương Vân có Thiên Địa Vạn Hóa Chung có thể hấp thu một phần thương tổn thì chỉ sợ lần này Phương Vân đã chết.

Vừa đám một quyền ra làm cho Phương Vân trọng thương thì cổ oán khí trong lòng Lôi giám sát sử cũng tuôn ra theo, trong lòng dễ chịu không ít.

- Thật đúng là không biết lượng sức mình.

Lôi giám sát sử đáp không mà đi, hắc hắc đầu, trong ánh mắt tràn đầy sự châm chọc cùng khinh thường.

- Tinh Phách cảnh chính là Tinh Phách cảnh, Địa Biến cảnh chính là Địa Biến cảnh, cho dù thực lực của người có mạnh hơn đi nữa thì cũng không thể nào vượt ra khỏi giới hạn này. Ta đây không đánh chết người thì thôi, không ngờ người còn muốn đánh lên ta, đây chính là tự tìm đường chết. Hiện tại, người đã có thể đi chết!

Ầm thanh vừa phát ra thì Lôi giám sát sử phun ra một ngụm tinh khí về Ngũ Ngục Phong. Vừa có ngụm tinh khí này thì Ngũ Ngục Phong đang cỡ như cái phòng lại bành trướng lên gấp đôi. Bên ngoài ngọn núi còn có lõi quang lóe lên, vô số lõi quang tụ hội lại một chỗ hóa thành một Long Thủ vô cùng dữ tợn.

- Rống!

Một tiếng vang trường khiếu nổi dậy, Ngũ Ngục Phong lấy một lực lượng đáng sợ vọt lên cao rồi đánh xuống Phương Vân. Đòn này vừa đánh ra thì làm cho không gian trong phạm vi trăm trượng run lên, như muốn bị bể gãy sụp đổ.

- Hả? Kia là cái gì?

Ở một địa phương cách đó không xa, có mấy người nữ đệ tử áo lam đang đứng trong hư không nhìn về hơi xa. Mặc dù các nàng không có Vọng Khí pháp nhưng vẫn có thể thấy được dị tượng.

- Không liên quan đến chúng ta, không nên xen vào chuyện của người khác!

Một nữ đạo cô quát lên. Nữ đạo cô này có làn da trắng nõn, mắt xéch, môi son, răng trắng tinh, tóc trên đầu được búi lên rồi dùng một cây trâm bằng ngọc bích cài qua. Đôi lông mày của nàng vừa nhíu lên liền hiện ra vẻ nghiêm khắc.

Ầm thanh của nữ đạo cô vừa phát ra thì các chúng nữ đệ tử đều cúi đầu xuống, không nói lời nào.

Cùng một thời gian thì tam giám sát Thủy, Vân, Phong cũng cảm nhận được dị tượng.

- Là khí tức của Ngũ Ngục Phong!

- Đại ca bắt được hắc!

- Mau qua tới đó gặp!

Tam đại giám sát nhìn một cái thi thể trên mặt đất rồi hóa thành những đạo cầu vồng bay về phương vị của Lôi giám sát!

Ngũ Ngục Phong khóa cứng không gian trong phạm vi trăm trượng, Phương Vân ngồi nhìn thấy Ngũ Ngục Phong càng ngày càng gần thì sắc mặt biến ảo không thôi. Chênh lệch giữa hai người thật sự là quá lớn, Lôi giám sát ra tay kèm thêm với Ngũ Ngục Phong này đúng là muốn dẫn hắc vào chỗ chết.

- Liều!

Trong con mắt Phương Vân lộ lên cái bóng ngược của Ngũ Ngục Phong, mạnh mẽ cắn rằng một cái rồi từ trong lồng ngực móc ra một quả đan hoàn màu đỏ. Đan hoàn này không lớn lắm, toàn thân toát ra huyết vụ cuộn cuộn đung đưa, huyết vụ đó diễn hóa ra hình dạng ma thần, không ngừng tru lên.

- Huyết Ma Đan!

Thấy đan hoàn trong tay Phương Vân, Lôi giám sát đột nhiên trầm xuống, ngay trong một khắc, trong tim của hắn đột nhiên dâng lên một cỗ nguy cơ mãnh liệt.

- Đốt!

Lôi giám sát đột nhiên nhảy ra, đồng thời bấm pháp quyết rồi hét lớn lên một cái! Ngũ Ngục Phong bị hắn khu động liền run lên một cái rồi mạnh mẽ tăng tốc trấn áp xuống dưới.

Lôi giám sát phản ứng rất nhanh, nhưng còn không nhanh bằng việc Phương Vân bỏ đan hoàn vào miệng. Ngón tay của Phương Vân kẹp Huyết Ma đan lại, rồi nhanh chóng bỏ vào trong miệng, nuốt xuống bụng.

Huyết Ma đan, sau khi ăn vào thì sẽ lấy một nửa lượng máu trong cơ thể đốt lên để kích thích tiềm năng trong thân thể, làm cho võ giả chỉ trong nháy mắt sẽ hồi phục, hơn nữa còn tăng thực lực lên gấp đôi. Mỗi võ giả chỉ sử dụng được một viên Huyết Ma đan, nếu như may mắn thì còn dùng được viên thứ hai hoặc thứ ba. Chỉ có tác dụng trong ba canh giờ.

Võ giả sau khi dùng thì có đến năm thành là tử vong, chín thành là bị phế võ công. Chỉ có không tới nửa thành là người may mắn sau khi trọng thương, điều dưỡng một thời gian là có thể hồi phục lại!

Có thể nói Huyết Ma đan chính là Tử Vong đan. Sau khi được hiệu tiêu tán đi thì không tử vong cũng chính là công lực bị phế, trở thành phế nhân! Với tác dụng phụ nặng như vậy, trừ phi là tình huống phải chết thì không ai dám phục dụng cả.

Ngày đó, Phương Vân vừa ra khỏi thành thì Dương Hoàng đã phái ra sát thủ Vũ Thất để giết hắn. Kết quả là bị Phương Vân dùng kế dụ ra, giết chết Vũ Thất rồi từ trên người hắn đoạt được Huyết Ma đan.

Lúc ấy Phương Vân tìm được trên người Vũ Thất ba viên Huyết Ma đan, sau đó cho Khổng Tước hai hạt, chính mình giữ lại một hạt. Nhưng cho tới bây giờ thì Phương Vân cũng không dám sử dụng, bởi vì nó thật sự là quá sang quý, hơn nữa mỗi võ giả chỉ có thể phục dụng một lần.

Nhưng giờ khắc này đã không còn là lúc Phương Vân có thể do dự nữa. Không dùng thì hắn phải chết không thể nghi ngờ, nhưng nếu dùng thì Phương Vân ít nhất còn có nửa thành tỷ lệ sống.

Ầm!

Huyết Ma đan vừa vào bụng thì lập tức Phương Vân cảm giác được có một ngọn lửa đang thiêu đốt trong bụng. Chỉ trong một chớp mắt mà ngọn lửa này đột nhiên nổ tung ra hóa thành những mảnh lửa chui vào trong thất kinh bát mạch. Máu huyết trong cơ thể Phương Vân cũng ngay giây khắc này bốc hơi mất hết một nửa!

Máu trong cơ thể con người là có hạn, người bình thường nếu như mất hết nửa số máu thì sẽ trực tiếp chết đi. Nhưng võ giả tu luyện thì máu trong cơ thể sẽ chuyển thành máu huyết, năng lực cũng mạnh hơn so với người bình thường, nhưng nếu như bốc hơi hết một nửa máu, cho dù chưa chết thì cũng cách cái chết không xa.

Aaaaaaaa!

Trong miệng Phương Vân phát ra tiếng rên thống khổ, lấy ý chí đã từng chống lại mấy vạn Âm Ma, Sát Ma của hắn nhưng cũng không thể chịu đựng nổi việc máu huyết toàn thân đang bốc hơi lên. Cái cảm giác này giống như cơ thể mình đang bị vạn người xé rách, sau đó có vô số con kiến tới thôn phệ, người thường căn bản không thể chịu được. Chỉ trong nháy mắt mà da của Phương Vân đã khô héo đi, sinh ra vết nhăn, trông Phương Vân lúc này dường như đã già đi hơn ba mươi tuổi.

Ầm Ầm!

Một cổ lôi âm vang lên trong cơ thể hắn. Lấy một nửa máu huyết đã bốc hơi lên làm giá đỡ, tiềm lực của Phương Vân được kích phát ra, phảng phất như có vô số người đang điên cuồng truyền lực lượng cho hắn vậy.

Cứ như vậy trong thời gian một phần ngàn, Phương Vân nhanh chóng khôi phục thực lực trước khi bị thương, rồi cũng như thế, thực lực của Phương Vân đã tăng vọt lên gấp đôi, đạt tới tám mươi con phi long lực! Loại lực lượng này đã có thể đứng vào hàng ngũ những cường giả Địa Biến cảnh mạnh nhất!

Điểm cuối của Địa Biến cảnh là một trăm con phi long lực, phần lớn người trong thiên hạ chỉ có thể có sáu mươi con phi long lực, có thể đạt đến tám mươi con phi long lực thì khắp thiên hạ cũng rất ít người có thể đạt đến được.

Thực lực của Lôi giám sát sử tuy cường đại, nhưng còn chưa tới mức đạt đến tám mươi con phi long lực, hơn nữa còn cách rất xa.

Phương Vân vừa có được tám mươi con phi long lực thì khí tức đã rất kinh khủng. Cảm nhận được khí tức này, Lôi giám sát sử liền biến sắc.

- Không tốt!

Lôi giám sát sử chấn động trong lòng vô cùng. Tám mươi phi long lực là lực lượng hắn không có, thực lực như vậy thật đáng sợ, hoàn toàn có thể đánh chết hắn. Cho dù trong tay hắn có thêm một kiện Địa Nguyên pháp khí thì cũng không thể bù lại sự chênh lệch này.

- Trốn, mau trốn!

Lôi giám sát vừa mới nghĩ lên ý nghĩ này thì toàn thân của hắn run lên, ý niệm trốn lan khắp toàn thân. Thân thể của hắn run lên một cái thì đã lui ra sau hơn trăm trượng, ngay cả Địa Nguyên pháp khí cũng không thu lấy.

Huyết Ma đan mặc dù lợi hại nhưng di chứng của nó cũng vô cùng ghê gớm. Được tính của nó tối đa cũng chỉ có ba canh giờ, Phương Vân vốn có bốn mươi con phi long lực, có một nửa máu huyết thiêu đốt thì sẽ đạt tới tám mươi con phi long lực. Lực lượng này rất kinh khủng, hoàn toàn vượt ra khỏi Tinh Phách cảnh.

Lôi giám sát sử phán đoán Phương Vân tuyệt đối không thể nào thừa nhận được được tính ba canh giờ như vậy. Trong lòng hắn có chủ ý, chỉ cần mình có thể chống đỡ qua thời gian được tính của Huyết Ma đan thì mình sẽ sống sót, mà Phương Vân thì hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Không có nguyên nhân nào khác, chỉ là vì hắn bộc phát huyết khí nhận được cổ lực lượng quá cường đại.

Một Tinh Phách cảnh nếu như có hai mươi con phi long lực, sau khi dùng Huyết Ma đan thì sẽ có thể có lực lượng bốn mươi con phi long lực, cái lực lượng này còn ở trong phạm vi của Tinh Phách cảnh, nhưng tám mươi con phi long lực đã vượt quá giới hạn cao nhất của Tinh Phách cảnh rồi, đã đạt tới tầng cao nhất của Địa Biến cảnh. Cho nên Phương Vân đây là muốn chết, hơn nữa còn là chắc chắn phải chết!

Địa Nguyên pháp khí để đó cũng không sao, sau khi Phương Vân chết đi thì hắn có thể quay lại lấy, nhưng nếu như chính mình chết thì có Địa Nguyên pháp khí cũng vô dụng! Cho nên Lôi giám sát sử liền trốn đi, hơn nữa hắn còn sử dụng phương pháp thiêu đốt lực lượng của mình, vừa cái đã ra khỏi trăm trượng!

Trong lòng hắn vô cùng hiểu rõ, chỉ cần mình càng tránh xa thì càng an toàn. Chỉ cần né qua giây khắc Phương Vân đang phong quang này thì hắn liền thắng!

Nhưng, Lôi giám sát sử tuy phản ứng không chậm, nhưng hắn lại đánh giá quá thấp sự lợi hại của lực lượng tám mươi con phi long lực!

Ầm!

Phương Vân chỉ đưa một quyền ra, chỉ đơn giản là một quyền, không hề sử dụng bất kỳ chiêu thức nào. Chỉ là một quyền đơn giản đánh thẳng ra thì lập tức làm vỡ nát không gian bị Ngũ Ngục Phong phong tỏa. Ngay cả bầu trời cũng phát ra âm thanh răng rắc, dường như muốn vỡ nát ra.

- Giết hắn!

Trong mắt Phương Vân toàn là một màu đỏ. Hắn cảm giác được chính mình sắp không chống đỡ được nữa, cổ lực lượng này thật bá đạo, hoàn toàn thoát ra khỏi phạm vi hắn có thể thừa nhận. Hắn cảm giác thấy thân thể của mình sắp nổ ra, mình rất nhanh sẽ chết đi. Nhưng mà, trước khi chết thì Phương Vân còn muốn làm một chuyện, đó là giết chết Lôi giám sát sứ.

Ầm!

Chỉ trong một thời gian một phần ngàn giây, Phương Vân đã tự thiêu đốt nội lực của mình. Nội lực mà hắn thiêu đốt so với Lôi giám sát còn mạnh hơn nhiều lắm, chỉ là một bước mà thôi, Phương Vân đã để lại ở phía sau ngàn đạo tàn ảnh, lướt qua hơn trăm trượng hiện ra sau lưng Lôi giám sát sứ.

- Không!

Lôi giám sát sứ cảm giác được sau lưng truyền đến một cổ khí tức kinh khủng thì tuyệt vọng hô to lên. Hắn cảm giác được bảy phách của hắn bị dọa cho đến nỗi muốn từ lỗ chân lông thoát ra ngoài.

Về mặt Phương Vân lãnh khốc, trực tiếp tung một chưởng ra.

- Băng Thiên Đại Thủ Ấn!

Từng chữ Phương Vân phát ra như lời tuyên bố cái chết đối với Lôi giám sát, Lôi giám sát ầm một tiếng rồi hóa thành hư vô. Băng Thiên Đại Thủ Ấn do tám mươi con phi long lực phát ra thật lợi hại, trực tiếp đánh nát Lôi giám sát sứ thành khối xanh.

Vèo!

Một chiêu vừa xuất thủ thì lực lượng đáng sợ trong cơ thể Phương Vân như được tiết đi ra ngoài. Giờ phút này, máu huyết của hắn không ngừng từ trong mười vạn tám ngàn lỗ chân lông thoát ra ngoài, không gian chung quanh mười trượng bị cổ huyết vụ đó bao phủ. Đồng thời, thực lực của hắn cũng cấp tốc giảm xuống.

Lê-eeee-eezz!

Lôi giám sát vừa chết thì Ngũ Ngục Phong liền trở lại hình dạng như cũ. Ở bên ngoài hai trăm trượng cách Phương Vân, một cổ hắc vụ cuộn cuộn không ngừng từ trong cái pháp khí hình dáng ngọn núi này phun ra, tiếp sau đó có một cổ hư ảnh mơ hồ từ trong Địa Nguyên pháp khí này ngẩng đầu lên, nó phát ra một tiếng thét chói tai, dường như đang muốn phá không rời đi.

Thìnhbobo

Đại Chu Hoàng Tộc

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

230. Chương 226: Ý Chí Cường Đại..

-Mỗi một kiện Địa Nguyên pháp khí đều có giá trị liên thành...các phú hào trong thế tục phải bán hết gia tài đi thì mới có được một kiện.

Bằng vào tâm tư của Phương Vân thì làm sao để nó chạy trốn được. Hắn lần nữa thiêu đốt nội lực, nhanh chóng đi tới bên cạnh Ngũ Ngục Phong rồi tung một quyền ra đánh tan thiên địa nguyên khí xung quanh Ngũ Ngục Phong. Pháp khí mà không có nguyên khí thì cũng coi như là vô giả trở lại thành người bình thường.

Lê-eeee-eezz!

Khí linh của Ngũ Ngục Phong đột nhiên phát ra tiếng thét chói tai, định hấp thu nguyên khí từ trong mặt đất nhưng Phương Vân sao có thể để nó như ý nguyện được. Tâm niệm vừa động thì đột nhiên túi không gian bay ra chụp lấy cái Địa Nguyên pháp khí này sau đó trấn áp bên trong Thiên Địa Vạn Hóa Chung.

Chỉ trong một thời gian chớp mắt thôi, Phương Vân đã đánh chết Lôi giám sát sứ, đồng thời trấn áp Ngũ Ngục Phong!

Nhưng tác dụng phụ của Huyết Ma đan giờ phút này cũng bộc phát toàn bộ ra.

Phốc!

Da của Phương Vân nổ tung lên rồi hóa thành huyết vụ từng mảnh bay ra ngoài, cảnh vật trước mặt cũng trở nên mơ hồ.

- Không tốt!

Ở cách đó hơn mười dặm, tam giám sát sứ Thủy, Vân, Phong đột nhiên cảm giác được khí tức cùng tinh mang của Lôi giám sát đã biến mất ở trong thiên địa, cả ba lập tức trầm xuống, một cảm giác không ổn từ dưới đáy lòng dâng lên. Cả ba dường như đồng thời thiêu đốt pháp lực trong cơ thể, điên cuồng hướng tới phương hướng của Lôi giám sát.

....

- Chẳng lẽ ta phải chết ở chỗ này sao?

Phương Vân cảm giác được thân thể của mình đang lạnh dần đi, hắn cố gắng đem mấy viên đan dược bỏ vào trong miệng, nhưng mà cảm giác lạnh băng đó vẫn hiện ra trong tâm thức.

Lực lượng Huyết Ma đan thật là bá đạo, chỉ là kích thích tiềm năng nhưng quá trình đó cũng đã lấy đi một nửa lượng máu trong cơ thể hắn, mà sau đó còn có một lượng lớn máu theo lỗ chân lông thoát ra ngoài cơ thể.

Máu trong cơ thể của Phương Vân lúc này vô cùng ít ỏi, việc mất nhiều máu như thế làm cho thực lực của Phương Vân quay trở về bốn mươi phi long lực không nói, mà hắn còn cảm giác được cơ thể mình đang dần mất sức đi. Đừng nói là Phương Vân, mà cho dù là võ giả có cảnh giới cao hơn hắn, nhưng nếu mất nhiều máu như thế thì cũng không thể nào chịu nổi.

- Mau rời khỏi chỗ này thôi!

Phương Vân có thể cảm giác được tam giám sát sứ Phong, Vân, Thủy đang cấp tốc hướng tới đây, hắn phải nhanh chóng rời khỏi chỗ này!

Phương Vân nhanh chóng đi về phía trước, nhưng càng đi nhanh thì máu cùng nội lực lại càng không ngừng thoát ra ngoài, cảm giác lạnh trên cơ thể cũng ngày càng rõ hơn. Phương Vân cảm giác được mình đã cách cái chết không xa nữa.

- Ta không thể chết được, ta không thể chết được...mẫu thân còn đang ở kinh thành chờ ta, vận mệnh của phụ thân cùng đại ca còn chưa có thay đổi...ta còn muốn nghịch thiên cải mệnh, không thể cứ như vậy mà chết đi trong tay một võ giả Địa Biến cảnh! Không thể a...

Phương Vân cảm giác được tứ chi ngày càng lạnh như băng, trước mắt cũng mơ hồ hơn, tử vong đang vẫy tay gọi hắn. Nhưng trong đầu Phương Vân vẫn còn có một cố ý chí mãnh liệt, bằng vào cố ý chí này mà hắn cố động trái tim của mình. Đem một chút máu còn lại từ trái tim lan tỏa đi khắp nơi để miễn cưỡng duy trì nhiệt độ, để cho thân thể của mình không lạnh đi.

- Tặc tử lớn mật! Ngươi muốn làm gì? Cút ngay!

Phía trước truyền đến một âm thanh sáng giọng, không hề có chút khách khí. Nhưng tầm mắt của Phương Vân lúc này đã rất mơ hồ, căn bản không thể nào phản ứng kịp.

Phịch!

Trong phút chốc, Phương Vân cảm giác mình đã đụng vào một thân thể vô cùng mềm mại.

A!

Trong tai truyền đến một tiếng kinh hô thất thố, nội lực của Phương Vân lúc này đã cạn mất, chẳng qua là dựa vào một cố ý chí để duy trì sự tỉnh táo, nhưng lúc này va chạm như vậy thì lập tức trước mắt tối sầm rồi ngất đi.

- Ta tuyệt đối không thể cứ như vậy mà chết đi!

Phương Vân cắn chặt răng, trong đầu hiện lên ý nghĩ này rồi lâm vào trong bóng tối vô cùng.

- Sư muội, người làm sao vậy?

- Sư muội, không sao chứ?

Một nữ đệ tử áo lam hỏi han Lam Đại Nguyệt. Các nàng đang đi trên đường thì người toàn thân là máu này không nói không rằng xông vào trong đội ngũ, rồi đụng vào trong ngực của Lam Đại Nguyệt.

- Ta, ta không sao...

Lam Đại Nguyệt ôm võ giả đã bất tỉnh trong ngực, trên mặt vừa hoảng hốt vừa có chút e thẹn lúng túng. Nàng là một thiếu nữ chưa bị ai chạm qua bao giờ, bây giờ lại bị người khác đụng vào trong ngực. Nàng vừa nhìn lại định ném người này xuống, nhưng nhìn toàn thân lại đầy máu, hiển nhiên cách cái chết không xa nên không đành lòng ném xuống.

Thấy Lam Đại Nguyệt không có chuyện gì, một đám đệ tử Lãm Nguyệt phái giờ phút này mới chú ý tới nam tử trong ngực nàng.

Người này thoát nhìn qua vô cùng đáng sợ, da toàn thân bị nổ tung, cả người cũng là máu, ngay cả đầu tóc cũng đầy máu.

- Người này là ai vậy?

- Thật là đáng sợ, toàn là máu không!

Chúng đệ tử Lãm Nguyệt phái bắt đầu nghị luận.

- Mau tản ra!

Một âm thanh sáng giọng truyền đến, chúng đệ tử liền tản ra. Chỉ thấy một đạo cô có dung mạo xinh đẹp, thần thái uy nghiêm đang tiến đến.

Nàng nhìn qua huyết y nhân trong ngực Lam Đại Nguyệt, lạnh lùng nói:

- Nhìn dáng vẻ của hắc hình như là bị đuổi giết! Lần này chúng ta đến đây là để diệt trừ con hung thú, đồng thời cứu những người bình thường mắc ôn dịch, những chuyện còn lại không liên quan đến chúng ta. Đại Nguyệt, để hắc xuống, không nên nhiều chuyện làm gì!

- Nhưng mà, sư thúc...

Lam Đại Nguyệt nhìn thoáng qua người trong ngực mình, vẻ mặt không nề:

- Người này rõ ràng bị trọng thương, nếu chúng ta không cứu hắc thì hắc sẽ chết...

Phương Vân lúc này còn đang dùng Dịch Hình Hoán Cốt thuật cho nên Lam Đại Nguyệt không có nhận ra hắc.

- Sư muội, nghe lời sư thúc đi. Lai lịch người này không rõ, coi chừng mang đến phiền toái cho chúng ta.

Lam Thái Hà đứng ra nói, trong lòng cũng có chút đành chịu. Sư muội của nàng có tâm tính thiện lương, gặp phải người bị nạn là luôn muốn ra tay giúp đỡ, cũng chính vì vậy mà luôn phải chịu phiền toái.

- Sư tỷ, tất cả mọi người là đồng đạo, vốn nên giúp đỡ lẫn nhau. Hôm nay người khác khó khăn, nếu như chúng ta cứ đứng nhìn vậy thì khi chúng ta gặp nạn, người khác cũng đứng nhìn thì sao? Sư tỷ, người còn nhớ ở Dịch Hoang không? Nếu như không phải Phương Vân không giống chúng ta cứ khoanh tay đứng nhìn thì chẳng phải chúng ta đã bị người của Long Hồ tông giết!

Lam Đại Nguyệt không đành lòng nói.

- Cái này thì...

Lam Thái Hà chỉ còn biết cười cười..

- Không được! Chúng ta đều là nữ đệ tử, mang theo một nam nhân không tiện chút nào!

Nữ đạo cô được gọi là sư thúc khó chịu nói.

- Sư thúc, van cầu người, cứu hần đi...

Lam Đại Nguyệt cầu khẩn nói:

- Cùng lắm thì chúng ta trị lành cho hần, sau đó để cho hần rời đi!

Vẻ mặt nữ đạo cô vẫn lãnh ngạo, không hề có chút dấu hiệu nào. Nữ đạo cô cũng thầm than không thôi, chính vì môn phái quá nuông chiều Lam Đại Nguyệt nàng cho nên mới trêu chọc nhiều phiền toái đến như vậy.

- Sư thúc...cầu xin người, coi như là lời cầu xin cuối của ta ở Lãnh Nguyệt phái trước khi bị gả đi? Được không?

Lam Đại Nguyệt buồn bã nói, vẻ mặt như muốn khóc đi.

Nữ đạo cô nghe vậy thì giật mình một cái, đáy lòng cũng mềm yếu đi.

- Ài, coi như là trả cái nợ của tông phái với nàng!

Nữ đạo cô bất đắc dĩ thở dài trong lòng. Mấy tháng nữa là Lam Đại Nguyệt phải xuất giá đi, nhưng không phải là tình yêu nam nữ tự nguyện mà là vì lợi ích của môn phái, vì lợi ích của Lãnh Nguyệt phái, đành phải hi sinh người đệ tử này.

- Được rồi!

Nữ đạo cô đáp ứng một tiếng, đi tới.

Nội lực của nàng tiến vào trong cơ thể Phương Vân, sau khi tìm tòi một hồi thì nhũ mảy lại:

- Thể nội kinh mạch vô cùng rối loạn, máu huyết gần như không còn. Hình như người này đã ăn cấm vật của giới tông phái, Huyết Ma đan.

Kiến thức của nữ đạo cô rộng rãi vô cùng, kiểm tra nội lực một chút liền đoán ra được. Phương Vân chính là sử dụng Huyết Ma đan, cấm vật của giới tông phái. Loại vật này thường được thấy trên người của sát thủ, vì để đạt thành nhiệm vụ mà các sát thủ sử dụng Huyết Ma đan để thực lực tăng vọt lên hoàn thành nhiệm vụ.

Những tên sát thủ này thường chính là vật hi sinh, sau khi dùng Huyết Ma đan có chết hay không thì cũng không sao cả.

- Người này lại là sát thủ!

Nữ đạo cô nhìn thoáng qua Phương Vân, trong lòng càng không vui.

Nghe thấy tên Huyết Ma đan thì các đệ tử Lãnh Nguyệt phái mờ mịt vô cùng. Những nữ đệ tử này nhập thế tục chưa lâu cho nên không hiểu biết nhiều lắm. Đừng nói là biết đến Huyết Ma đan, ngay cả nói đến cũng chưa nghe.

Nữ đạo cô cũng lười giải thích, trực tiếp lấy cách nói đơn giản nhất:

- Căn bản mà nói, hần đã là người chết!

- A!

Mọi người kinh hô lên.

Đạo cô lại hồ hững nói tiếp”

- Nhưng mà, còn có thể cứu được.

- Ài...

Lam Đại Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, cao hứng nói:

- Ta cũng biết sư thúc nhất định có biện pháp!

- Cũng đừng cao hứng quá sớm. Dùng Huyết Ma đan thì căn bản là cứu tử nhất sinh. Theo đạo lý thì hân đã phải chết vì mất quá nhiều máu, tuyệt đối không sống được. Nhưng mà dường như hân đã dùng không ít linh dược, thậm chí trong cơ thể còn có linh dược chưa hoàn toàn tan hết. Bởi vì, có những đan dược này nên máu của hân không có tán hết đi...mặt khác...

Nữ đạo cô nhú mày:

- Ý chí lực của hân vô cùng cường đại. Lẽ ra hân bị thương nặng, lại ít máu như vậy, cho dù có dùng qua linh đan diệu dược thì cũng sẽ vì nhiệt độ quá thấp mà chết. Nhưng mà, trái tim của hân vẫn còn đập, người này tuy đã hôn mê nhưng hân vẫn dùng một lực lượng ý chí đáng sợ đè ép trái tim để cho nó đập. Nói một cách khác, hân đang dùng lực lượng ý chí để truyền máu từ tim đi tới các nơi khác.

- A!

Chúng đệ tử Lãnh Nguyệt phái kinh hô lên. Dùng ý chí lực làm cho trái tim nhảy lên, lực ý chí như vậy quả thật vô cùng đáng sợ!

“Quả nhiên là sát thủ!”, nữ đạo cô càng khẳng định suy đoán trong lòng mình, cũng chỉ có những sát thủ mới có lực ý chí đáng sợ như vậy. Trong nội tâm nàng càng không thích Phương Vân hơn.

- Sư thúc, vậy còn có thể cứu hân không?

Lam Đại Nguyệt thấp giọng nói.

- Trở về tông phái, ta còn một phần đan dược có thể cứu được hân!

Nữ đạo cô lãnh mạc nói.

- Đa tạ sư thúc!

Lam Đại Nguyệt vui vẻ hân lên, đối với thái độ của sư thúc thì nàng không hề để ý:

- Ta cũng biết sư thúc đối với ta rất tốt!

- Đừng nói nhiều nữa. Hiện tại, mau đem hân rời đi, trở về bên trong tông hân chữa trị. Nếu không, khi người đuổi giết hân tới đây thì chúng ta cũng càng khó tránh liên lụy!

- Vâng, sư thúc!

Chúng đệ tử Lãnh Nguyệt phái đáp ứng nói, sau đó phải bỏ qua hành động lần này để về. Nếu còn ở lại rồi để một thế lực như Long Hồ tông tìm tới cửa thì không còn cách nào đi cả.

- Đi thôi, mau đi!

Nữ đạo cô nhận lấy Phương Vân từ trong ngực của Lam Đại Nguyệt, sau đó mang theo mọi người phi thân rời đi.

Thìnhbobo

Đại Chu Hoàng Tộc

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

231. Chương 227: Tứ Đại Viên Vương

Một trận gió lay động qua, từng bóng người hiện lên địa phương Lôi giám sát bị giết. Ba người giám sát còn lại nhìn chiến trường trống rỗng mà thần sắc biến ảo không thôi.

Một lát sau, Phong giám sát mới phá vỡ sự trầm mặc của ba người:

- Các người...các người có cảm giác được khí tức của đại ca không?

Thủy, Vân giám sát lắc đầu, vẻ mặt có chút khó coi. Ba người đều có cảm giác đại ca đã gặp chuyện rồi.

- Ta không cảm giác được khí tức của đại ca.

Vân giám sát mở miệng nói. Hắn lấy một cách nói uyển chuyển để nói lên lo lắng trong lòng.

- Ta cũng không nhìn thấy tinh mang số mệnh của đại ca.

Thủy giám sát có chút do dự, nói.

Trong lòng ba người nặng nề vô cùng, ai cũng biết suy nghĩ trong lòng người kia. Lấy thân thủ đại ca bọn họ thì có thể che giấu đi khí tức của bản thân, nhưng tinh mang số mệnh thì không thể nào che giấu, trừ khi là tử vong.

- Đừng nói cái khác quá nhiều, nói không chừng tình huống không như chúng ta dự đoán! Chúng ta đi kiểm tra xung quanh một chút, nói không chừng phát hiện được điều gì đó.

Thủy giám sát hít sâu một hơi, tỉnh táo nói, nhưng trong mắt lại có hàn quang hiện lên. Nàng thật sự không tin lấy tu vi của đại ca bọn họ mà lại thua trong tay Phương Vân.

- Thủy muội nói không sai, có lẽ chuyện không như ta dự đoán!

Phong giám sát cũng nói.

- Ủ, chúng ta kiểm tra xung quanh trước đi!

Âm thanh vừa phát ra thì ba người phân tán đi. Hai người Phong, Thủy chưa đi được bao lâu thì đã nghe tiếng thét điên cuồng của Vân giám sát:

- Nhị ca, tứ muội, các người mau tới đây! Phương Vân, Phương Vân, ta muốn giết người.

Trong lòng hai người trầm xuống, lập tức bay vút qua.

Chỉ thấy Vân giám sát đang ngồi chồm hổm trên mặt đất, nhìn một vũng máu trước người, bản thân hắn đang điên cuồng hét lên.

- Chẳng lẽ là máu của đại ca!

Trong lòng hai người trầm xuống, vội vàng bay tới.

- Nhị đệ, bình tĩnh một chút, đừng vội. Có lẽ đây không phải là máu của đại ca đâu!

Phong giám sát an ủi.

- Đây không phải là máu của đại ca, mà là máu của Phương Vân.

Hai người nhìn thấy Vân giám sát rơi lệ, khóc rống nói:

- Đây chính là huyết vụ sinh ra sau khi dùng Huyết Ma đan! Chính là Phương Vân, Phương Vân đã dùng Huyết Ma đan!

Oong!

Trong đầu hai người Phong, Thủy nhĩ sứ vang lên tiếng chuông. Huyết Ma đan, đó chính là dược vật dùng để tăng thực lực lên gấp đôi a! Phương Vân có khoảng bốn mươi con phi long lực, sau khi dùng Huyết Ma đan xong thì tiềm năng sẽ bộc phát đến tám mươi con phi long lực. Tám mươi con phi long lực a, hắn có đủ khả năng để đánh chết đại ca!

Hai người lúc này cảm giác thấy máu huyết của mình sôi trào lên, cảnh vật cũng không còn rõ nữa. Sau đó lại tiếp tục nghe Vân giám sát nói:

- Huyết Ma đan a, đây chính là vật ta lấy được sau khi giết chết một tán tu hải ngoại đó. Cái mùi của nó sao mà ta không nhận ra được...Lúc đầu ta lấy được một lọ thì đã giao cho hầu gia để hầu gia xử trí...

Vân giám sát vừa nói, vừa lấy ra một viên đan dược màu đỏ tươi trong ngực:

- Cả một lọ Huyết Ma đan, nhưng ta chỉ để lại một viên thôi...

Hai người ngửi mùi của Huyết Ma đan, sau đó lại ngửi mùi máu trong không trung, thoáng cái đã cảm thấy cả trời đất sụp xuống.

- Đại ca....

Một tiếng rống thét to lên cả không trung:

- Phương Vân, ta muốn giết ngươi!

Ngay khi Phong giám sát phát ra âm thanh gầm thét đáng sợ này thì đệ tử Lãnh Nguyệt phái đã mang Phương Vân rời đi. Mà khu vực này đã ngày càng có nhiều đệ tử tông phái hơn, Ba người đã không còn cách nào phân biệt được tinh mang số mệnh của Phương Vân trong đó nữa rồi!

Dù sao, Phương Vân cũng đã đi cách họ quá xa!

Cùng lúc đó, ở một địa phương cách xa hơn ngàn dặm!

Ầm!

Dương Hoàng xuất ra một chưởng khổng lồ giao kích cùng một chỗ với một móng nhọn khổng lồ chui ra từ trong hư không, một tiếng nổ vang lên thật lớn rồi cả chưởng và móng nhọn đều tiêu tán.

Cách đó hơn năm mươi trượng, có một cường giả Địa Biến cảnh đang cả kinh, cả người toàn là mồ hôi, mặt người này trắng như tờ giấy. Người này vốn là một trong những người chiếm được máu huyết hung thú Phỉ, sau khi lấy được thì hắn vội chạy đi. Không ngờ rằng Dương Hoàng lại đích thân đuổi theo hắn, chênh lệch giữa Địa Biến cảnh cùng Thiên Tượng cảnh quá xa, hắn vốn tự nhận là phải chết, nhưng không ngờ lại tránh được một kiếp!

- Đừng trốn nữa, ra đi!

Sắc mặt Dương Hoàng lạnh như băng. Đây không phải là lần đầu hắn đuổi theo người khác lại có kẻ khác ra tay ngăn cản. Một đường tới đây thì hắn đã bị bốn người chặn rồi!

- Ha ha, Dương Hoàng tiểu tử, gia gia khuyên ngươi mau trở về kinh thành của ngươi đi!

Một âm thanh từ phía trên truyền xuống, âm thanh vừa phát ra thì đã có một bóng ảnh màu đen lướt đến. Ban đầu chỉ là một điểm đen, nhưng chỉ trong chớp mắt đã như một cầu vồng hiện ra giữa Dương Hoàng và tên cường giả Địa Biến cảnh.

Đây không phải là nhân loại mà là một con khỉ trắng, con khỉ này cao hơn một trượng, khôi ngô như núi. Lòng trắng của hắn rất dày, trào ở hai tay vô cùng sắc bén.

- Ngươi là vị nào trong tứ đại Viên Vương?

Dương Hoàng lạnh lùng hỏi.

- Ha ha, Liệt Không Viên Vương chính là gia gia ta!

Khỉ trắng chỉ vào mình, chiêu trào nhọn phá tan một chưởng của Dương Hoàng ban này chính là tuyệt học của nó.

Tuy tư chất của Dương Hoàng kinh thế, nhưng dù sao cũng mới bước chân vào Thiên Tượng cảnh không lâu, còn con vượn yêu này thì đã bước vào Thiên Tượng cảnh hơn ngàn năm, công lực chênh lệch có thể thấy được.

- Thì ra là Liệt Không tiền bối, văn bối là đệ tử Liệt Thiên tông, hữu lễ.

Vị cường giả Địa Biến cảnh vội vàng đáp lễ.

- Hậu sanh tiểu bối mà còn dài dòng, cái rắm. Còn không nhanh chân rời đi, chẳng lẽ còn muốn Dương Hoàng giết ngươi ư!

Liệt Không Viên Vương phát phát tay, vẻ mặt không nhịn được.

Tên cường giả Liệt Thiên tông này lúng túng. Nhưng mà hắn cũng biết hai người trước mắt mình không thể nào trêu chọc được, không dám nhiều lời rồi hóa thành một đạo cầu vồng bay đi mất.

Dương Hoàng cũng chỉ nhìn qua tên đệ tử Liệt Thiên tông đó một chút, không hề có ý đuổi theo.

- Đầu tiên là Hồn Thiên Viên Vương, tiếp theo là Ngũ Ngục Viên Vương, sau đó lại là Đại La Viên Vương, cuối cùng là Liệt Không Viên Vương. Tốt lắm, tứ đại Viên Vương đông tây nam bắc của yêu tộc đều tụ tập ở đây cả, rất tốt, rất tốt!

Chữ rất tốt vừa phát ra thì sát khí trong mắt của Dương Hoàng cũng dâng cao lên. Kế hoạch đuổi giết các cường giả Địa Biến cảnh tông phái đều bị bốn con súc vật này phá hỏng.

- Hắc hắc, Dương Hoàng, gia gia nếu như là người thì bây giờ sẽ quay đầu chạy đi, tuyệt không ở lại!

Liệt Không Viên Vương ha ha cười nói, dường như không rõ ý tứ của Dương Hoàng.

Dương Hoàng bị hấn một câu gọi là ‘gia gia’, ‘gia gia’ cũng bị chọc điên lên, không khỏi tức giận:

- Tứ đại Viên Vương các người liên tiếp phá chuyện tốt của ta, các người cho rằng ta không dám giết các người sao?

Khí tức của Dương Hoàng hơi lay động, hấn chuẩn bị xuất ra Thiên Đế Chiến Xa đối phó đầu yêu vượn này.

- Hắc hắc, Dương Hoàng, người trở về đi! Nếu không phải sợ cái vị kia trong cung của người tức giận thì chúng ta cũng không ngại cắt thịt người để nhắm rượu đâu!

Một âm thanh kiết ngạo bắt đầu từ tứ phương truyền đến.

- Ngũ Ngục Viên Vương!

Dương Hoàng nhận ra chủ nhân của âm thanh này. Sắc mặt của hắn hơi biến hóa đi, nơi này lại xuất hiện đến hai con yêu vượn, ý nghĩ muốn lấy Thiên Đế Chiến Xa để đánh chết Liệt Không Viên Vương của hắn càng trở nên xa vời.

- Dương Hoàng, thối lui đi. Chuyện này chúng ta đã quản rồi!

Lại có thêm một âm thanh vang dội như lôi đình từ tứ phương truyền đến.

- Đại La Viên Vương!

Sắc mặt Dương Hoàng đại biến, ba con yêu vượn lại đồng thời xuất hiện làm cho hắn cảm giác nguy cơ rất nhiều.

- Ha ha, tâm của tiểu tử người cũng không nhỏ a, còn cần Tôn gia gia người xuất hiện sao?

Âm thanh vừa phát ra thì một cơn ánh khổng lồ từ trên trời giáng xuống ở một địa phương trước mặt cách

Trong trạng thái mê mông lung không biết kéo dài bao lâu, Phương Vân đã có tỉnh đi tỉnh lại mấy lần. Mỗi lần hẳn tỉnh lại thì lại thấy người nữ tử xinh đẹp tên Lam Đại Nguyệt kia. Có nhiều lần Phương Vân còn cảm giác được nàng đang lau mặt của mình, nhưng hẳn không thể nói gì cả, rất nhanh đã bất tỉnh lại.

Cũng không biết qua bao lâu, Phương Vân rốt cuộc đã tỉnh lại. Nhưng khi mở mắt ra thì lại không phải là một khuê phòng cổ kính như tưởng tượng mà lại là một căn nhà cũ kỹ.

- Phòng chứa củi?

Phương Vân ngây ngốc, liền nhận ra hoàn cảnh của mình. Hẳn vừa nhìn lướt qua thì đã thấy chung quanh có mấy đống củi khô chất đống hiện ra trước mắt. Không sai, đúng là phòng chứa củi.

Mặc dù có cảm giác ngoài ý muốn, nhưng Phương Vân cũng không có giật mình. Hẳn thử dùng tay chân, động tác mặc dù có chút cứng ngắc nhưng không còn cái cảm giác thống khổ như trước kia nữa. Phương Vân hít sâu vào một hơi, sau đó chậm rãi đứng dậy ngồi ở bên giường. Hẳn cảm giác thấy thân thể tuy vô cùng yếu, nhưng vẫn có thể cử động được.

- Cho dù thế nào thì cũng sống rồi!

Phương Vân thở phào nhẹ nhõm, nếu sống thì còn có hi vọng. Còn nếu chết đi thì không còn gì cả.

Chỉ cần hẳn còn sống thì lần này hẳn lời to rồi. Dùng một lần trọng thương thêm một viên Huyết Ma đan đã lấy được mạng của Lôi giám sát, còn có thêm một kiện Địa Nguyên pháp khí.

Ken kết!

Nhưng vào lúc này, cánh cửa phòng chứa củi bỗng nhiên mở ra, ở nơi cửa xuất hiện một người hầu mặc áo xanh. Trong tay của hẳn có một mâm gỗ, trong đó có thức ăn.

- Đồ để ở đây, chờ thương thể của người tốt hơn thì đi đi.

Người này nhìn lướt qua Phương Vân một cái, đem mâm cơm đặt ở trên một cái bàn cạnh giường rồi rời đi.

Yến Linh Điêu

Đại Chu Hoàng Tộc

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

233. Chương 229: Lãnh Nguyệt Phái

Phương Vân nhìn lướt qua cái mâm gỗ, ngoại trừ thức ăn thì bên trong còn có một phần súp, theo thương thể của mình thì chắc phần súp này chuẩn bị riêng cho mình.

- Lam Đại Nguyệt!

Phương Vân lẩm bẩm nói. Mới vừa thức tỉnh, trong bụng quả thật có chút đói bụng, nhưng hẳn cũng không có lập tức xuống giường ăn cơm.

- Tác dụng phụ của Huyết Ma đan tương đối mãnh liệt. Ta phải kiểm tra xem thương thể của cơ thể trước đã.

Phương Vân thu liễm tâm thần, sau đó khoanh chân ngồi trên cái giường gỗ. Sau đó tâm thần chìm vào trong cơ thể.

Hít!

Sau khi Phương Vân thấy rõ tình huống trong cơ thể thì không khỏi hít vào một hơi lạnh. Cảm giác duy nhất bây giờ đó là hỗn loạn, kinh mạch bị đứt đoạn, mạch máu hoàn toàn rối loạn, không tìm được chút quy luật nào cả...mà trong mạch máu cũng chỉ có ít tia máu di động tuần hoàn, cái này giống như con sông lớn bỗng nhiên chỉ còn có lòng sông, bên trong thì chỉ có những khe nước nhỏ đang chảy qua...

Mà ở các bộ phận trái tim, phổi, thậm chí cùng bụng dưới thì Phương Vân chỉ thấy một quang cảnh đó là đồng tử vô cùng ảm đạm, khô quắt. Trong đó thì Lực Phách cùng Khí Phách dường như chỉ còn lại một lớp da,

tùy thời đều có thể mất đi, mà Tinh Phách gần với Lực Phách cũng mờ cùng. Trừ những cái đó ra, Phương Vân còn phát hiện có rất nhiều khiếu huyết, bao gồm cả Huyền Môn đều bị máu bầm làm cho bế tắc. Hậu quả này tương đối nghiêm trọng, bởi vì nếu như khiếu huyết bị bế tắc thì Phương Vân sẽ rất khó câu thông thiên địa nguyên khí như trước đây.

Đây chính là hậu quả của việc bốc hơi hết một nửa máu huyết, tiềm lực đã bị tiêu hao rất nhiều! Phương Vân còn không có chết đã là vạn hạnh trong bất hạnh rồi. Nhưng Phương Vân không vì thế mà có trách cứ gì, hẳn không phải là loại người ngồi đó oan trời trách đất.

- So với cái chết của Lôi giám sát thì ta đã tương đối may mắn rồi, còn có thể trách gì chứ!

Phương Vân lấy lại bình tĩnh, nhanh chóng dò xét tiếp tình trạng trong cơ thể. Khi nhìn đến đan điền thì Phương Vân không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Cái vạn hạnh trong bất hạnh đó là đan điền hoàn toàn không có tổn hao gì, mà các kinh mạch ở gần đan điền cũng không bị hao tổn, chẳng những không hề hao tổn, mà dường như dung lượng kinh mạch còn rộng lớn hơn trước.

- Kinh mạch rộng hơn trước chắc là kết quả của sự kích thích tiềm năng!

Phương Vân hơi trầm tư, lập tức hiểu đan điền có thể còn nguyên vẹn tất nhiên là do được Thiên Địa Vạn Hóa Chung bảo hộ. Kiện pháp khí này còn có rất nhiều huyền bí, Phương Vân còn chưa có khả năng tìm hiểu hết. Trong các năng lực đó thì điều làm Phương Vân chú ý nhất đó là năng lực tự thủ hộ cho chủ nhân.

Chỉ cần đan điền cùng các kinh mạch chủ yếu không bị hao tổn thì tình huống cơ thể của Phương Vân sẽ không bị coi là quá tệ. Dù sao kinh mạch cùng mạch máu rối loạn thì chỉ cần tiêu tốn một chút thời gian vẫn có thể làm tốt lại được, nội lực có thể thông qua tu luyện mà đạt lại; về phần máu huyết bị bốc hơi thì chỉ cần tìm các dược thuộc bổ máu trong thế tục là được. Phương Vân cũng biết mấy vị như mứt táo, đậu đen, linh chi thảo đều sử dụng được, nhưng mà nếu dùng phương thức này bổ sung máu sẽ tương đối chậm, có lẽ phải mất đến mấy tháng!

Còn về phần khiếu huyết bị bế tắc thì chỉ cần nội lực được khôi phục thì sẽ đã thông được. Mặt khác, Phương Vân còn phát hiện trong cơ thể mình còn có vài cỗ dược lực đang bảo vệ mấy kinh mạch chủ yếu. Phương Vân hơi suy tư một chút liền hiểu được đây chính là dược lực của các đan hoàn mình ăn vào lúc hôn mê.

- Ba tháng, chỉ cần ba tháng, cộng thêm các loại đan dược bổ dưỡng có trong túi không gian là ta có thể khôi phục lại như cũ!

Ánh mắt Phương Vân lóe lên, trong lòng nhanh chóng tính toán rồi lập tức đưa ra cho mình một cái thời gian khôi phục. Có được thời gian này cũng là nhờ Thiên Địa Vạn Hóa Chung bảo vệ đan điền cùng kinh mạch của mình, nếu không thì không chỉ là mấy tháng mà phải đến mấy năm, thậm chí là mười năm!

Huyết Ma đan là thuốc cấm, cả đời chỉ có thể sử dụng một lần không phải là không có nguyên nhân. Thảm trạng nặng như vậy quả thật là không có mấy người có thể chịu nổi!

- Lôi giám sát bị ta giết, Dương Hoàng nhất định rất giận dữ! Ta phải thừa dịp này nghỉ ngơi rồi trùng kích vào Địa Biến cảnh!

Theo quy củ của Đại Chu hoàng triều thì võ tướng sau khi chết trận, sẽ bị xóa tên khỏi Binh Bộ, nhưng nếu như không phải là chết trận mà là biến mất thì tên vẫn được giữ trong sổ sách Binh Bộ nửa năm. Chỉ cần trong vòng nửa năm xuất hiện là có thể chấp chương thụ ấn, nắm lấy binh quyền trong tay lại, nhưng mà Binh Bộ cần có lời giải thích. Cho nên Phương Vân cũng không có gấp quá, sau khi lấy lại được bình tĩnh thì Phương Vân liền xuống giường, từ từ ăn thức ăn.

Thân thể yếu đuối cộng thêm việc lâu quá không ăn cơm, quả làm cho hắn đói bụng vô cùng.

Ngay lúc Phương Vân đang dùng cơm thì tên người hầu mặc áo xanh khi nãy đã bước vào trong một căn phòng, cung kính cúi đầu đứng một bên.

- Hẳn đã tỉnh rồi chứ?

Lam Thái Hà nói.

- Bẩm hai vị sư tỷ, hắn đã tỉnh lại. Theo sự phân phó của đại sư tỷ thì sau khi hắn tỉnh lại, ta đã đem thức ăn cùng bát súp qua cho hắn.

Người hầu áo xanh cung kính nói. Những tạp dịch ngoại môn như bọn họ có địa vị cực thấp cho nên khi nói chuyện bên trong Lãm Nguyệt phải phải vô cùng cẩn thận. Đặc biệt khi trước mắt hắn lại là hai vị đệ tử nội môn của Lãm Nguyệt phái.

Lam Thái Hà nghe người hầu áo xanh nói xong thì quay đầu lại, nắm bàn tay của Lam Đại Nguyệt bên cạnh nói:

- Sư muội, ta nói đúng chứ? Hắn đã tỉnh rồi đấy, hiện tại người có thể yên tâm rồi. Phái của chúng ta toàn là nữ đệ tử, nếu như có người đàn ông trong đây thì không hợp chút nào. Lúc hắn còn hôn mê thì không sao, nhưng khi hắn tỉnh lại rồi hai người gặp nhau không phải có nhiều bất tiện sao. Sư muội, người nói thử xem ta có đúng không?

Lam Đại Nguyệt gật đầu, mặc dù trong lòng nàng còn chút không yên lòng nhưng không thể không thừa nhận những lời sư tỷ nói rất đúng.

- Sư tỷ, cứ theo lời của người đi.

Lam Thái Hà lúc này mới gật đầu. Chỉ còn mấy tháng nữa thì sư muội của nàng sẽ cùng Bạch Phượng công tử kết hôn, không thể để cho một người xa lạ phá hư quan hệ của hai người, rồi làm ảnh hưởng đến quan hệ của Thiên Tinh phái cùng Lãm Nguyệt phái.

- Người đi ra ngoài đi!

Lam Thái Hà phát phát tay. Người hầu áo xanh cung kính lui ra ngoài, thuận tiện đóng cửa lại.

Sau khi đi qua hành lang, người hầu áo xanh vừa muốn xuống núi thì trong tai có một tiếng nói sáng giọng:

- Quay lại đây!

- Sư thúc!

Người hầu áo xanh hơi run lên, lập tức nhận ra đây chính là âm thanh của Như Vân sư thúc, người nghiêm khắc nhất trong phái.

Người hầu áo xanh cũng không dám chậm trễ, vội vàng đi tới.

- Cứ đứng ở ngoài cửa đi!

Ở ngay cửa lớn xuất hiện tầng tầng quang mang, nữ đạo cô ở bên trong lạnh lùng nói.

- Vâng, sư thúc!

Người hầu áo xanh cung kính nói.

Mặc dù đệ tử ngoại môn không có địa vị, nhưng cũng được coi là ngoại môn. Gọi đạo cô này là sư thúc cũng không sai.

- Cái tên ở phòng chứa củi kia, cho hắn ở lại thêm năm ngày. Sau năm ngày, cho hắn mấy xâu tiền Tam Hoàng rồi đuổi hắn đi đi!

Nữ đạo cô nói, đối với tên 'sát thủ' này, nàng cực kỳ không thích.

- Vâng, sư thúc!

Người hầu áo xanh đáp.

- Đi đi!

Người hầu áo xanh liền lĩnh mệnh đi.

Thời gian từ từ đi qua, Phương Vân một người sống ở trong phòng chứa củi, cũng không có người quấy rầy. Một ngày ba bữa đều có người đem lên cho hắn, Phương Vân liền lợi dụng thời gian này để từ từ tu luyện.

Khiếu huyết toàn thân hần hần như bị ngăn cách, chỉ còn một số nhỏ khiếu huyết là có thể hấp thu một ít nguyên khí trong thiên địa. Chỉ nói riêng về tốc độ hấp thu nguyên khí thôi đã không bằng một phần vạn trước kia.

Nhưng mà, Phương Vân cũng không tính dựa vào cái kiểu tu luyện ốc sên này để điều dưỡng thương thế. Đến ban đêm một ngày, Phương Vân liền tích tụ nội lực trong kinh mạch rồi mở ra túi không gian, sau đó lấy ra mấy bình sứ chứa đan dược thượng phẩm.

Bên trong túi không gian Phương Vân có đến ba nghìn bình đan dược, chính là dựa vào mấy thứ này mà Phương Vân mới tự tin trong vòng ba tháng có thể khôi phục được.

Có những đan dược này, rốt cuộc Phương Vân có thể tích lũy được nội lực, đồng thời chậm rãi loại bỏ máu bầm trong cơ thể, đả thông khiếu huyết, đồng thời chỉnh tu kinh mạch, mạch máu rối loạn. Việc làm này cần rất nhiều nội lực, không thể nào trong một thời gian ngắn có thể làm được.

Đã đến ngày thứ năm, Phương Vân đang ngồi tu luyện thì nghe được tiếng bước chân.

- Có người!

Phương Vân hơi động, liền dừng việc tu luyện, để hai chân xuống.

Ken két!

Cánh cửa phòng chứa củi mở ra, Phương Vân lại thấy tên người hầu áo xanh. Lần này, trên tay của hắn không còn cầm khay gỗ nào cả.

- Người đi đi!

Người hầu áo xanh mở miệng nói, đồng thời lấy ra mấy xâu tiền Tam Hoàng để trên bàn:

- Số tiền này để cho người! Người cầm lấy rồi đi đi!

Người hầu áo xanh nói xong liền rời đi. Đi được vài bước thì nghĩ đến điều gì đó, dừng bước lại nói:

- Cũng đừng trách ta. Đây là lệnh của sư thúc, ta chỉ tới truyền lời thôi.

- Sư thúc? Là sư thúc nào?

Phương Vân không khỏi hỏi.

- Như Vân sư thúc! Dù sao người cũng sắp đi rồi, cũng không cần hỏi nhiều như thế.

Nói xong, người hầu áo xanh đẩy cửa ra ngoài.

Phương Vân lắc đầu, cười cười. Thời gian hắn ở chỗ này, tính cả lúc hôn mê thì cũng không ngắn, đã có thể rời đi.

Hắn cũng không khách khí mà cầm lấy mấy xâu tiền Tam Hoàng rồi đi ra ngoài. Túi không gian của hắn cái gì cũng có, nhưng cái duy nhất không có chính là kim ngân tài bảo, mà muốn mua mất táo, đậu đen bổ máu thì cần phải có tiền mua. Chính là lúc cần tiền, Phương Vân sẽ không vì chút xấu hổ mà khách khí làm gì.

Khi mở cửa ra thì lập tức có những ngọn núi hùng vĩ được sương mù bao phủ đập vào trong mi mắt. Ở một địa phương cách xa hơn mấy ngàn trượng trong núi có một cái cửa đá hình vòm đứng sừng sững, phía trên dùng cát Chu Sa viết lên hai chữ: Nội Môn!

- Trong tông phái tu đạo hình như có phân ra làm nội môn và ngoại môn. Sau cổng vòm đó chắc là nơi tu luyện của đệ tử nội môn. Lấy tu vi của Lam Đại Nguyệt thì chắc là đệ tử nội môn.

Nhớ tới Lam Đại Nguyệt, trong lòng Phương Vân có cảm giác cổ quái. Ban đầu mình xuất thủ cứu các nàng hoàn toàn là do cao hứng, căn bản không nghĩ rằng sau này lại được các nàng cứu lại. Đúng là cứu người được người cứu lại mà, chẳng qua, cảm giác được mỹ nữ cứu cũng không tốt là mấy.

Xoay người, Phương Vân liền đi xuống chân núi. Ngọn núi này vô cùng khổng lồ, trên núi còn có sương mù bao phủ, dưới chân núi thì lại bị cây cối trùm lấy. Ở giữa các cây cối cổ xưa này có một cái thềm đá kéo dài đi xuống dưới.

Phương Vân liền bước lên thềm đá mà đi xuống dưới. Thực lực của hắn bây giờ đã bị đánh thoát khỏi Thoát Thai cảnh, trực tiếp trở về Trụ Thai cảnh. Việc hấp thu được lực trong đan được cần có một quá trình, hiện tại nội lực của hắn đã bị suy kiệt, nếu muốn hấp thu được lực của các đan được thượng phẩm này thì cũng cần một khoảng thời gian không ngắn. Cho nên, thực lực của hắn bây giờ trên căn bản là chỉ ngang với một võ giả tu vi Chân Khí cảnh, thật thảm thương!

Yến Linh Đề

Đại Chu Hoàng Tộc

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

234. Chương 230: Ẩn Vào Tông Phái

Những tạp dịch ở Lãnh Nguyệt phái thì thường mặc một đạo bào có thêu hình một ánh trăng rằm. Trên thềm đá đi xuống chân núi thì có rất nhiều đệ tử ngoại môn của Lãnh Nguyệt phái lui tới không dứt, cũng không có người nào chú ý tới Phương Vân đang đi xuống.

Đến chân núi, Phương Vân đang muốn rời đi thì nghe được âm thanh ồn ào huyền ảo.

- Lão thần tiên, lão thần tiên, để cho ta nhập môn đi. Ta chạy mấy trăm dặm tới đây, cực kỳ hâm mộ Lãnh Nguyệt phái các người.

- Cho ta vào đi, ta mạnh hơn với hắn nhiều, ta có tu vi Chân Khí cảnh đỉnh phong, ta chắc là đủ tư cách làm đệ tử ngoại môn Lãnh Nguyệt phái rồi.

- Lão thần tiên, đây là một chút ý tứ. Là tiểu nhân hiếu kính người.

- Hồn trưởng, đây là Lãnh Nguyệt phái chiêu mộ đệ tử ngoại môn hàng năm một lần, ngươi lại cầm vàng đi tới hối lộ ta! Ném hắn xuống!

Tiếng ồn dưới chân núi vang lên ầm ầm, nghị luận không thôi. Phương Vân ở chỗ đó liền nhìn thấy có một tên công tử mập mạp bị ném ra khỏi đám người.

- Có ý tứ, đây là Lãnh Nguyệt phái chiêu mộ đệ tử ngoại môn!

Phương Vân lắc đầu cười cười, cũng không thêm để ý, liền bước chân rời đi. Đột nhiên lòng hơi động, liền dừng bước lại:

- Hiện tại Dương Hoàng chắc đang sưu tập tin tức của ta. Nếu như ta còn về quân doanh thì đó chính là chui đầu vào lưới, còn không bằng thừa dịp Lãnh Nguyệt phái chiêu mộ đệ tử lần vào bên trong đi. Dù sao ta có Dịch Hình Hoán Cốt thuật, cũng không có người nào có thể nhận ra ta. Chờ sau khi thương thế tốt hơn rồi thì quay lại diện mạo thật, chỉ sợ lúc đó những người này cũng không thể nhận ra ta.

Phương Vân nghĩ ngợi, đột nhiên hắn nhớ tới một chuyện nữa:

- Bạch Phượng công tử? Hình như Lam Đại Nguyệt cũng không thích cái hôn sự này lắm, ừ, ta phải nghĩ biện pháp giúp nàng một chút!

Phương Vân nếu không biết thì thôi, nhưng nếu biết sẽ thì sẽ không khoanh tay ngồi đó. Dù sao Lam Đại Nguyệt cũng có ơn cứu mạng mình, nếu như không làm gì thì cũng không phải là bậc trượng nghĩa, lúc đó lòng sẽ có băn khoăn.

- Người này tự xưng là Bạch Phượng công tử, tuổi chắc không lớn lắm. Ta muốn trấn áp hắn hắn cũng không khó khăn mấy! Nếu như hai người này yêu lẫn nhau thì ta sẽ rời đi, nhưng nếu không phải thế thì ta phải thi triển một chút thủ đoạn để giúp đỡ nàng ta!

Chút tự tin này thì Phương Vân vẫn có. Bàn về thực lực thì ngoại trừ những người như bọn Dương Hoàng, Quân Niệm Sinh kia thì Phương Vân tự tin rằng không có người nào có thể hơn mình. Ngoài ra, mấy người Quân Niệm Sinh này nhỏ nhất cũng hơn mình mười tuổi.

Phương Vân tự tin nếu như mình tới hai năm lẫn tuổi thì tuyệt đối sẽ không yếu hơn những người này. Hẳn thậm chí còn dư liệu được, việc mình nhúng tay vào sẽ làm cho Lãnh Nguyệt phái cùng Thiên Tinh phái gì kia nổi giận, nhưng mà những cái này không phải là vấn đề.

Tông phái? Có thể mạnh hơn triều đình sao?

Đại Chu hoàng triều đã tiêu diệt không biết bao nhiêu tông phái lớn nhỏ, Lãnh Nguyệt phái cùng Thiên Tinh phái cũng chỉ là hai con tôm nhỏ nhoi mà thôi, trước một con quái vật lớn như triều đình mà muốn phản kháng thì đúng là châu chấu đá xe. Nếu như muốn động thủ thì hai tông phái này nhất định phải cố kỵ rất nhiều!

Trong lòng có kế hoạch, Phương Vân cũng không vội vã đi ghi danh tham gia khảo hạch đệ tử ngoại môn mà là trực tiếp xuống núi.

- Chưởng quầy, mật táo ba lượng, quế chi hai lượng, đậu đen ba lượng, lư bì ba tiền, mặt khác còn phải có thảo linh chi, ta muốn một trăm bao này!

Cách núi Lãnh Nguyệt không xa có một cái phòng thuốc nhỏ. Ban đầu Phương Vân liên tiếp báo ra mấy vị thuốc thì chưởng quầy còn không có hứng thú, nhưng khi nghe đến vị cuối cùng muốn đến một trăm bao thì lập tức tinh thần đại chấn lên. Một trăm bao chính là gần hai, ba mươi cân a!

Chưởng quầy liền trả lời:

- Khách quan, người chờ chút. Ta lập tức đi làm ngay!

Khuôn mặt của chưởng quầy tươi cười, lập tức phân phó tên người làm xuống kho hàng chuẩn bị.

Một trăm bao cũng là rất nhiều, ít nhất một người cũng không thể mang hết. Phương Vân cũng không muốn để người ta biết là mình có túi không gian nên trực tiếp thuê một cái xe, sau đó đi tới sơn môn Lãnh Nguyệt phái.

- Được rồi, dừng ở chỗ này đi!

Phương Vân từ trên xe nhảy xuống, tay áo rung động thì một cái túi gấm bay ra trên không. Miệng hắn hơi nhấp nháy thì mấy cái dược liệu bổ máu này đã đi vào trong túi không gian.

- Cái này...

Lão phu xe mở to hai mắt nhìn. Dừng nói là hắn mà cho dù là võ giả thì cũng chưa từng thấy cái túi không gian này.

- Ha ha.

Phương Vân cười lớn một tiếng, đưa ra mấy mai tiền Tam Hoàng:

- Cảm tạ lão giả!

Dứt lời, hắn liền đi lên núi. Hắn làm việc vô cùng bí mật cho nên cũng không sợ người khác phát hiện.

Chỗ ghi danh đệ tử ngoại môn có không ít người. Trong đó có một lão giả có chòm râu uy mãnh cùng với hai đệ tử ngoại môn Trữ Thái cảnh đang ghi danh sách, đồng thời ba người bọn họ cũng là người chịu trách nhiệm việc khảo hạch đệ tử.

Lãnh Nguyệt phái dù sao cũng là môn phái trung đẳng, trưởng lão ngoại môn này cũng là Tinh Phách cảnh. Nếu như so với những đại phái như Thanh Vi phái, Thiên Tà tông thì kém hơn không ít. Nếu như vào lúc bình thường thì Phương Vân không để những người như vậy vào mắt mình, nhưng mà hiện tại cần phải diễn trò.

- Tên họ?

Trưởng lão râu trắng cảm cộng lòng ghi, cũng không ngăn đầu.

- Phương Vân.

Phương Vân đứng không đổi tên, ngồi không đổi họ, cứ thế mà nói tên mình ra. Hiện tại hắn đã thay đổi diện mạo cho nên cũng không sợ những người này nhận ra.

- Thực lực?

- Chân Khí cảnh.

Phương Vân vừa trả lời thì lập tức xung quanh cười vang lên.

- Người như vậy mà cũng là Chân Khí cảnh! Người mau về nhà đi, Lãnh Nguyệt phái không phải là nơi người có thể tới!

Phương Vân cười lạnh một tiếng, cũng lười nói với những người này. Ngón tay hắn đưa ra, lập tức có một luồng nội lực phóng ra trực tiếp chấn nát một tảng đá cách đó không xa. Thu hoạch duy nhất trong mấy ngày qua của hắn chính là đã chỉnh tu lại được một đường kinh mạch bên cánh tay phải.

Chiều này của Phương Vân vừa thi triển thì nhất thời chung quanh yên lặng như tĩnh. Đây chính là đá Thanh Văn dùng để khảo hạch, so với tảng đá bình thường còn cứng rắn gấp mười lần. Nhưng chưa bao giờ nghe nói chân khí lại có uy lực như vậy cả!

Ngay cả trưởng lão ngoại môn chịu trách nhiệm khảo hạch cũng ngẩng đầu lên. Nội lực hóa ra thì người đạt tới Chân Khí cảnh đều có thể dễ dàng làm được, nhưng muốn chấn nát một khối đá Thanh Văn như vậy thì ngoại trừ nội lực sâu ra còn phải yêu cầu đến sự chắc chắn bên trong nữa! Đây cũng không phải là cứ tu luyện là được, mà cần phải có một công pháp cao thâm!

- Phương Vân đứng không, lấy một áo bào đệ tử ngoại môn đi!

Trưởng lão râu trắng chấm bút lông một cái, lập tức đưa Phương Vân vào hàng đệ tử ngoại môn. Cứ như vậy, Phương Vân dưới ánh mắt ngạc nhiên của mọi người mà đi vào phía sau.

- Đây chính là áo bào cùng lệnh bài đệ tử ngoại môn. Đến trên núi sẽ có người cho người chỗ ăn ở!

Phân phát áo bào là một gã đạo nhân khác.

- Đa tạ sư thúc!

Phương Vân thi lễ một cái.

- Ủ, đi đi!

Núi Lãnh Nguyệt rất lớn, ở giữa sườn núi có rất nhiều sương phòng, khi đi qua thì hắn cũng cố ý tránh cái phòng chứa củi ra.

Đệ tử ngoại môn của Lãnh Nguyệt phái có thể được một bộ bí pháp Lãnh Nguyệt cùng một bộ kiếm pháp Lãnh Nguyệt. Nhưng mà, nếu như chỉ truyền cho đệ tử ngoại môn thì cũng chẳng phải là hạng hay ho gì, Phương Vân cũng lười nhìn qua.

Quy củ của Lãnh Nguyệt phái rất rời rạc, sau khi nhận áo bào cùng pháp quyết xong thì cũng không có người quản người, rất nhàn nhã. Nhưng mà, cứ mỗi tháng thì trong tông phái sẽ có khảo hạch đối với đệ tử ngoại môn, nếu có tiến bộ thì sẽ được thông qua, người có thể tiếp tục lưu lại dưới chân núi. Còn nếu không thông qua thì lập tức sẽ bị đuổi ra khỏi phái, ngay cả áo bào cũng thu lại!

Phương Vân cũng vô tâm đi tu luyện cái gì bí quyết Lãnh Nguyệt, cái gì kiếm quyết Lãnh Nguyệt. Hắn mỗi ngày đều chú trọng đến việc điều dưỡng thương thế.

Vào sáng sớm, sương mù trên núi rất dày đặc.

Phương Vân đẩy cửa bước ra khỏi phòng. Ở ngoài cửa, có không ít đệ tử Lãnh Nguyệt phái đang xếp thành phương trận rồi luyện kiếm trận ở trong sương mù. Ngay ở trước hành lang còn có mấy tên tạp dịch đang quét lá rụng.

- Sư huynh!

Thấy Phương Vân đi ra, một tên tạp dịch nở nụ cười thân thiện, lên tiếng chào hỏi! Trong các sư huynh ở đây thì có thể nói Phương Vân là người dễ chịu nhất.

- Ủ, cực khổ rồi!

Phương Vân gật đầu.

- Sư huynh khách khí rồi!

Tên tạp dịch này cười cười, tùy ý nói. Nhưng vào lúc này, có mấy tên đệ tử ngoại môn từ ngoài đi vào, tên tạp dịch này lập tức thu chỗi lại, đứng vững:

- Sư huynh!

Tên tạp dịch lớn tiếng nói.

Hai gã đệ tử ngoại môn cũng không thèm để ý, trực tiếp đi qua. Khi đi qua Phương Vân thì liếc mắt một cái rồi tránh ra.

Trong mắt các đệ tử ngoại môn của Lãn Nguyệt phái thì người đệ tử trong sương phòng thứ bảy này vô cùng quái dị. Bình thường rất ít khi ra ngoài, không tham gia việc luyện kiếm lúc sáng sớm thì không nói đi, trong phòng lúc nào cũng tràn ngập mùi thuốc y. Người này cũng không hay gặp các đệ tử khác, chỉ

Ở bên ngoài phòng, dòng người xếp thành một hàng rất dài, từng tên đệ tử ngoại môn mặc áo bào Lãnh Nguyệt phái, đeo trường kiếm màu bạc. Quần ba tụ năm, rồi rít nghị luận cùng nhau đi tới.

- Đi thôi.

Phương Vân lẩn vào trong đám người, cùng Lưu Thiên đi về địa phương khảo hạch.

Đó là một quảng trường rất lớn, trên đó phủ đầy các loại đá phiến. Trên đá phiến có dùng cát Chu Sa khắc một loại cấm chế đơn giản, có thể phòng ngự được một kích toàn lực của võ giả Trữ Thái cảnh rồi mới bị tổn thương.

Trên quảng trường có tám tên trưởng lão ngoại môn đang được chúng đệ tử vòng vây lại, ngồi trên một cái ghế vô cùng lớn. Thần thái của họ uy nghiêm, không nói không cười, khí khái vô cùng. Chỉ thấy một người trong bọn họ vung tay lên, lớn tiếng nói:

- Người!

Lập tức có một gã đệ tử ngoại môn tiến lên nhận lấy khảo hạch.

Khảo hạch đệ tử ngoại môn của Lãnh Nguyệt phái vô cùng đơn giản. Giữa quảng trường có sáu khối cự thạch được xếp từ yếu đến mạnh, ứng với sáu cảnh giới của Trữ Thái cảnh. Nếu như có thể lưu lại dấu tay trên khối cự thạch là được thông qua, nếu không thì thất bại.

Trừ những khảo hạch thô thiển đó thì đệ tử ngoại môn còn có thể dùng võ thí dưới sự chứng kiến của chúng trưởng lão để quyết định địa vị xếp hạng.

....

- Phương Vân!

Từng cái đầu người trên quảng trường đi lên, rất nhanh Phương Vân đã nghe thấy tên của mình.

- Sư huynh, gọi huynh đấy!

Lưu Thiên hưng phấn nói. Hắn chỉ biết võ đạo của Phương Vân rất cao, cao đến nỗi có thể làm lão sư của hắn. Nhưng cụ thể cao tới mức nào thì hắn không biết, cho nên trong lòng hắn cũng vô cùng tò mò.

Phương Vân cười cười, đi ra phía trước rồi nhẹ nhàng lưu lại dấu tay trên tảng đá 'Cương Khí cảnh'.

- Không tệ, Cương Khí cảnh.

Trưởng lão ngoại môn chịu trách nhiệm khảo hạch khẽ gật đầu. Một ngón tay này của Phương Vân đưa xuống vô cùng dễ dàng, hẳn là còn dư lực khiêu chiến cấp cao hơn.

Đang lúc hắn chờ đợi Phương Vân khiêu chiến khối nham thạch cao hơn thì Phương Vân đã quay đầu lại nói:

- Trưởng lão, thực lực của ta chỉ đến đây thôi, nham thạch 'Khí Trạng cảnh' đã vượt ra ngoài năng lực của ta rồi!

Phương Vân chấp tay nói. Lấy thực lực của hắn thì việc tham dự khảo hạch ngoại môn tông phái đã rất mất thân phận, hơn nữa Lãnh Nguyệt phái cũng chỉ là một nơi dừng chân tạm thời, nếu đâm đầu đi tranh đua với mấy đệ tử ngoại môn rồi trở nên nổi tiếng thì quả là vô cùng ngu xuẩn.

- Hử?

Trưởng lão ngoại môn khẽ cau mày, nhưng sau đó vung tay lên:

- Phương Vân, Cương Khí cảnh.

Tên đệ tử ngoại môn này đã không quan tâm đến cấp bậc thì hắn càng không quan tâm đến.

Phương Vân cười cười rồi lui ra ngoài.

- Sư huynh, sao huynh không tiếp tục khiêu chiến khối đá tiếp theo? Lấy thực lực của ngươi thì khẳng định có thể thông qua!

Phương Vân vừa mới lui ra ngoài thì Lưu Thiên liền bước nhanh tới, trong mắt không che nổi sự thất vọng.

Phương Vân chỉ cười cười, không hề nói gì. Hắn tự có tính toán của chính mình.

Thấy Phương Vân đã không muốn nói, Lưu Thiên cũng không miễn cưỡng. Nhưng mà, trời sanh tính hắn lạc quan, rất nhanh đã quên đi chuyện này, rồi lập tức hưng phấn đi xem những đệ tử ngoại môn khác khảo hạch.

Cương Khí cảnh xếp hạng không cao lắm trong xếp hạng của đệ tử ngoại môn. Lãnh Nguyệt phái dù sao cũng là môn phái trung đẳng, nên số lượng đệ tử ngoại môn cũng rất nhiều: Có khoảng hơn ba nghìn người. Nếu như trong ba nghìn người đó mà không có nhiều Cương Khí cảnh thì đó mới là kỳ quái.

Lưu Thiên đối với chỗ này vô cùng hứng thú, nhưng Phương Vân lại không. Khảo hạch tông phái đối với hắn giống như là đứa trẻ đánh nhau vậy, không thú vị.

- Khôi phục thực lực quan trọng hơn, loại náo nhiệt này không cần xem.

Nghĩ như vậy, Phương Vân lập tức ra ngoài.

Trên núi Lãnh Nguyệt, ở Thanh Linh Phong.

Lam Đại Nguyệt đang ngồi trong phòng của đạo cô Như Vân

- Đại Nguyệt, hôm nay là ngày khảo hạch đệ tử ngoại môn. Người thay ta đến quảng trường khảo hạch gặp Linh Vân trưởng lão rồi lấy một phần danh sách khảo hạch đến đây đi.

Như Vân nói.

Vào khảo hạch hàng năm cũng chính là lúc các chúng trưởng lão, đệ tử chân truyền trong Lãnh Nguyệt phái tận dụng thu đồ. Lãnh Nguyệt phái mặc dù chỉ là môn phái trung đẳng, không so sánh được với các đại phái, nhưng chuyện bên trong tông lục đục với nhau cũng không khác gì so với các môn phái khác.

Vào lúc này thì các trưởng lão, đệ tử thân truyền sẽ phái người đi tới lấy danh sách khảo hạch sau đó chọn lấy các đệ tử ngoại môn. Nếu như người nào không làm chuyện này thì địa vị trong môn phái tất nhiên sẽ giảm xuống.

Đạo cô Như Vân sau mấy lần không đi thì cũng đã biết chút thông minh phái Lam Đại Nguyệt đi. Lam Đại Nguyệt rất được các đệ tử ngoại môn hoan nghênh, nếu như nàng mở miệng thì chắc cũng không có ai cự tuyệt.

“Đáng tiếc, nàng ta sắp phải kết hôn của Bạch công tử!”

Nhớ tới ngày sau không còn cách nào dùng đến Lam Đại Nguyệt nữa, trong lòng Như Vân đạo cô cũng không khỏi có chút tiếc hận.

- Vâng, đệ tử đi ngay!

Tính cách của Lam Đại Nguyệt căn bản là không biết cự tuyệt, đáp ứng xong là đã đi xuống Thanh Linh Phong.

Cùng lúc đó, trên những ngọn núi khác cũng có không ít bóng người nhẹ nhàng đi xuống quảng trường đang khảo hạch.

- Nghe nói phái chúng ta lần này có rất nhiều mầm mống tốt, cho nên chúng ta phải cẩn thận mà làm việc, không nên để các vị sư thúc khác giành lấy hết.

Một gã đệ tử áo lam nói. Trong lúc hắn phi hành thì trong khớp xương mơ hồ có âm thanh lời mình, rõ ràng là võ giả Lực Phách cảnh.

- Ủ, chúng ta nên nắm chắc.

Một tên đệ tử nội môn khác nói, thực lực của hắn cũng là Lực Phách cảnh.

Vừa nói xong thì hai người lại tăng tốc đi xuống dưới.

Phương Vân lúc đi bộ về sương phòng thì không ngừng nghe được các đệ tử ngoại môn đàm luận về cuộc khảo hạch hôm nay. Phương Vân đang có chuyện nên cũng không để ý.

Đang đi tới thì Phương Vân nghe được một loạt các âm thanh cung kính:

- Tham kiến sư huynh!

- Hừ?

Phương Vân hơi động. Đột nhiên hồi phục tinh thần lại ngẩng đầu lên thì vừa lúc thấy trong mắt mình có hai tên đệ tử áo lam thần thái ngênh ngang, đang chấp tay đứng yên, hai người này đang nhìn Phương Vân.

Chung quanh bọn họ thì tất cả đệ tử ngoại môn đang khom thân cúi đầu, thần thái vô cùng cung kính, nhưng chỉ có Phương Vân đang ngang nhiên đứng. Thấy như vậy, bọn họ chững mắt vô cùng.

Hai đệ tử này, một người tên Hoàng Tuyết, người kia là Chu Ngọc, cũng là đệ tử nội môn. Hai người này phụng mệnh tới đây lấy danh sách khảo hạch, vốn thấy Phương Vân ở trong đám người không khom mình hành lễ thì đã có chút tức giận, đặc biệt khi thấy hắn chẳng những không khom mình hành lễ mà còn đưa mắt nhìn trực tiếp mình thì trong lòng hai người càng thêm không vui.

“Hồng бет!”, Phương Vân vừa thấy vẻ mặt của hai người thì lập tức biết hồng бет, vừa muốn nói gì thì hai người đã tiến lên làm khó dễ.

- Người thật to gan! Nhìn thấy đệ tử nội môn mà không hành lễ! Người tên là gì? Gia nhập vào phái đã bao lâu? Biết quy củ không? Trong mắt còn có sư huynh, sư thúc cùng chưong môn không?

Các đệ tử nội môn từ trước giờ luôn ở trên cao, bởi vì ở trên cao cho nên tính tình cũng không tốt. Hoàng Tuyết gầm lên một tiếng rồi đi nhanh tới, bộ dáng như muốn dạy dỗ Phương Vân.

Chân mày Phương Vân khẽ nhíu lên, loại võ giả Lực Phách cảnh này hắn còn có nhiều trong quân đội, hôm nay không ngờ lại dám vô lễ với chính mình. Nhưng mà, hắn hiện tại đang ăn nhờ ở đậu, cho nên cũng không muốn xung đột với đệ tử nội môn.

- Vị sư huynh này thứ tội, tại hạ...

Phương Vân còn chưa nói hết thì Hoàng Tuyết đã gầm thét lên:

- Quỳ xuống!

Hoàng Tuyết không hề có ý nhân nhượng, nếu như cả một đệ tử ngoại môn cũng coi rẻ hắn thì uy nghiêm của đệ tử nội môn còn đâu.

Phương Vân vốn đang có ý nhân nhượng, nhưng nghe thấy câu này thì nhượng mày lên, trong lòng hơi có chút giận.

- Hoàng Tuyết, người đang làm gì đó?

Vào lúc này, từ bầu trời truyền đến một âm thanh như phượng kêu. Phương Vân ngẩng đầu lên thì thấy có một thân ảnh đang tiến đến.

“Lam Đại Nguyệt!”, Phương Vân nhận ra người này.

- Thì ra là sư tỷ!

Thấy người đến là Lam Đại Nguyệt, lửa giận trong hai người Hoàng Tuyết, Chu Ngọc nhất thời biến mất, còn nở nụ cười đón người vừa tới.

- Sư tỷ, cơn gió nào đưa người tới đây a.

Hoàng Tuyết nhanh chóng lấy giọng lấy lòng ra nói.

Trong phái Lãnh Nguyệt, từ trên xuống dưới, vô số đệ tử nội môn, ngoại môn đều có sự chú ý với mỹ nhân này, thậm chí không ít trưởng lão cũng sinh lòng với nàng, nhưng mà ngại môn quy nên không hề động thủ thôi.

Mặc dù nàng sắp xuất giá, nhưng Lam Đại Nguyệt vẫn được trong phái hoan nghênh vô cùng.

- Hoàng Tuyết, Chu Ngọc, có phải hai người các người lại khi dễ đệ tử nội môn hay không?

Lam Đại Nguyệt nhướn mày, vẻ mặt không vui.

Mặc dù là cau mày, nhưng trong mắt của hai người Hoàng Tuyết, Chu Ngọc thì vẫn mê người vô cùng.

- Sư tỷ, sao lại như vậy, chúng ta sao có thể ức hiếp đệ tử ngoại môn cơ chứ.

Hoàng Tuyết vừa nói thì phát phát tay, vẻ mặt không kiên nhẫn:

- Người đó là người nào, các người cũng đi nhanh đi! Ha ha, sư tỷ, tỷ nhìn xem, chúng ta cũng không có ức hiếp đệ tử ngoại môn!

- Hừ! Nếu để cho ta biết các người ức hiếp đệ tử khác. Tuyết đối không tha cho các người.

- Đúng vậy, đúng vậy..

Hai người vội vàng gật đầu.

Tất cả hai người như vậy, Lam Đại Nguyệt cũng không có biện pháp giữ họ, suy nghĩ một chút, xoay đầu lại, nhìn Phương Vân nói:

- Người mau rời đi đi, nếu như bọn họ còn dám ức hiếp người thì nói cho ta biết, ta tuyết đối không tha cho bọn họ!

Trong lòng Phương Vân khẽ lắc đầu, đối phó với hai người kia thì hẳn không cần Lam Đại Nguyệt hỗ trợ. Nhưng mà, mỹ nhân ra tay cứu anh hùng thì cũng đã cứu, cũng không còn gì để nói.

- Đa tạ sư tỷ!

Phương Vân gật đầu, thi lễ một cái. Nhìn vẻ mặt Lam Đại Nguyệt thì hiển nhiên không nhận ra. Cũng đúng thôi, nàng đối với mình cũng chỉ gặp gỡ đôi lần, trên núi nhiều người như vậy, nàng không nhớ cũng là chuyện hợp lý.

“Tên tiểu tử này, chờ Lam Đại Nguyệt đi thì dạy dỗ hắn một phen. Hừ! Đệ tử nội môn dễ chọc vậy sao?”, Trong mắt Hoàng Tuyết hiện lên vẻ âm tàn, âm hiểm quyết định chủ ý lát nữa sẽ dạy dỗ tên đệ tử ngoại môn không biết quy củ này.

“Hừ? Người này, ánh mắt âm tàn, xem ra còn muốn đối phó với ta! Thật đúng là không biết sống chết!”

Lam Đại Nguyệt đưa lưng về Hoàng Tuyết nên cũng không thấy rõ ánh mắt hắn, nhưng Phương Vân lại thấy rõ a, nhưng hắn cũng không nói gì.

- Hai người các người, không nên gây chuyện đó!

Lam Đại Nguyệt nói thêm mấy câu, cảm giác yên tâm chút ít rồi rời đi. Nàng còn phải đi làm chuyện của Như Vân sư thúc.

Yến Linh Điêu

Đại Chu Hoàng Tộc

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

237. Chương 233: Toàn Bộ Khôi Phục

Lam Đại Nguyệt vừa đi thì đệ tử ngoại môn chung quanh liền nghị luận:

- Hoàng Tuyết, Chu Ngọc nổi danh là người nhỏ mọn trong đệ tử nội môn, người này xui xẻo rồi!

- Tâm tính Lam sư tỷ quá thiện lương, căn bản không biết cái gì gọi là lòng người hiểm ác. Nàng vừa đi thì sợ rằng Hoàng Tuyết, Chu Ngọc lập tức muốn động thủ, đệ tử nội môn có địa vị tôn sùng, cho dù có giết một đệ tử ngoại môn thì cũng không có chuyện gì. Phương Vân này muốn nguy hiểm rồi!

- Hoàng Tuyết, Chu Ngọc bình thời vẫn hoành hành ngang ngược bên ngoại viện, đáng tiếc ta không phải là đệ tử nội môn, nếu không sẽ cho bọn họ đẹp mắt!

Hoàng Tuyết, Chu Ngọc đang ở đây cho nên những lời này bọn họ cũng không dám nói ra ở miệng, chỉ dám oán thầm trong lòng.

- Hừ!

Hoàng Tuyết Chu Ngọc hừ lạnh một tiếng, trong mắt xuất hiện hàn quang, sắp xuất thủ với Phương Vân. Nhưng mà, hai người bọn họ còn chưa có động thủ thì đã nghe được một âm thanh lạnh như băng:

- Hai tên phế vật! Thật không biết sống chết!

- Cái gì? Ta đây không nghe lầm chứ?

Nghe được âm thanh này, không chỉ là Hoàng Tuyết, Chu Ngọc mà các đệ tử ngoại môn ở đây cũng mở to mắt nhìn Phương Vân đang ở trong đám người.

Trong mắt Phương Vân hiện lên ánh sáng lạnh, không hề có ý do dự. Tiếng nói vừa dứt thì liền bước nhanh tới, tốc độ của hắn nhanh vô cùng.

- Ha ha, tốt, tốt!

Thấy Phương Vân không những lùi bước mà còn đi tới muốn ra tay với mình, Hoàng Tuyết, Chu Ngọc cũng giận đến nổi cười lên! Tay phải Hoàng Tuyết vừa nhấc lên thì toàn bộ tay phải liền bành ra, giống như là một con măng xà đang bành trướng vậy.

Pháp môn 'Mãng xà' này là một pháp môn tăng cường khí lực, Hoàng Tuyết đạp chân một cái, mãnh liệt đánh về Phương Vân. Cùng một thời gian, Chu Ngọc ở bên cạnh cũng tung một quyền ra.

- Âm!

Trong ánh mắt khiếp sợ của mọi người thì vẻ mặt của Phương Vân lại vô cùng hồ hững, chẳng qua đơn giản đưa hai tay lên đã nhẹ nhàng phá vỡ thế tới như lôi đình của hai người.

- Cái gì?

- Làm sao có thể?

Trên mặt hai người tràn ngập sự kinh ngạc cực độ, còn không kịp phản ứng thì liền nhìn thấy trong mắt Phương Vân đã hiện lên ánh sáng lạnh.

Kết!

Vẻ mặt Phương Vân vô cùng lãnh khốc, hai bàn tay liền hóa thành trảo. Lập tức Hoàng Tuyết, Chu Ngọc phát ra tiếng kêu vô cùng thảm thiết, quả đấm của hai người lập tức mềm nhũn đi, trên đầu khớp xương còn vang lên tiếng xương gãy giòn tan.

- A! Đau chết ta, đau chết ta!

Hoàng Tuyết phịch một tiếng đã quỵ xuống mặt đất kêu lên. Trên trán của hắn đang nhỏ ra từng giọt mồ hôi lạnh.

- A! Người bỏ qua cho chúng ta đi sao, van cầu người đấy, người đại nhân đại lượng, xin hãy bỏ qua cho chúng ta!

Chu Ngọc cũng quỵ trên mặt đất, hắn vừa đau mà vừa sợ.

Ý chí của Phỉ vô cùng hung bạo, tàn nhẫn, tràn đầy sự giết chóc vô tận! Giết chóc là bản năng của hung thú, đại biểu cho quy luật mạnh được yếu thua của thiên địa.

- Giết! Giết! Giết! Giết! Giết!

Ý chí của Phỉ lúc này giống như là tiếng chung vang lên không ngớt trong đầu Phương Vân. Ý chí của hung thú lúc này đã dung nhập vào trong máu huyết, chỉ cần máu huyết không hết thì cố ý chí này giống như là trường giang và hoàng hà vậy, liên tục không dứt! Mà nếu như nói ý chí của hung thú như trường giang và hoàng hà thì ý chí của Phương Vân lại giống như cây cột trụ vững vàng trong trường giang và hoàng hà!

Trường giang và hoàng hà cho dù có chảy xiết, hung bạo đến đâu đi nữa thì cũng không thể đánh bật được cây cột trụ vững vàng giữa đó.

Một mình Phương Vân đối mặt với cố ý chí hung thú cuồng bạo này. Tim của hắn bất động như núi, bình tĩnh mà lạnh nhạt. Cho dù ý chí của Phỉ có đánh sâu vào như thế nào thì cũng không hề dao động. Thậm chí Phương Vân còn mượn lực đối kháng với cố ý chí hung thú này để rèn luyện ý chí của mình, khuếch tán tinh thần lực của mình.

Ý chí của hung thú vĩnh viễn sẽ không suy sụp, vĩnh viễn không khô kiệt, trừ khi Phương Vân đem hết máu huyết trong khiếu huyết này của mình bốc hơi hết. Mà tinh thần lực của Phương Vân lúc này lại có dấu hiệu yếu bớt.

Cũng không biết trải qua bao lâu, tinh thần lực của Phương Vân đã càng ngày càng yếu, dường như không thể chống đỡ nổi nữa. Nhưng lòng của Phương Vân vẫn thủy chung bình tĩnh như lúc đầu, trong lúc đối kháng với cố ý chí của hung thú thì ý chí của Phương Vân càng được rèn luyện, càng trở nên kiên định, càng ngày càng ngưng kết.

Trong tối tăm, trong lòng Phương Vân sinh ra một cảm giác kỳ diệu, dường như đã tìm kiếm được lực lượng chân chính. Mà lúc này tinh thần lực của hắn đang suy yếu nhanh chóng, dường như sắp bị ý chí của hung thú nuốt, nhưng khi Phương Vân hiểu ra được cảm giác kỳ diệu kia thì tinh thần lực đang suy yếu bỗng nhiên bùng phát mãnh liệt. Đồng thời Phương Vân mạnh mẽ bước lên một bước, quát lên một tiếng lớn như âm thanh của thiên địa, quanh quẩn khắp cả thức hải:

- Ý chí của ta như bàn thạch, vĩnh viễn không thay đổi!

- Ý chí của ta như thiên địa, vĩnh viễn không thể chiến thắng!

- Ý chí của ta như thiên trụ, vĩnh viễn không khuất phục!

Khi mà trong đầu Phương Vân vang lên âm thanh quanh quẩn kia thì cố ý chí cuồng bạo của hung thú lại rung động lên mãnh liệt, giống như là bị trúng đòn nghiêm trọng vậy. Ngay khi đạo âm thanh thứ ba kia vang lên thì trong tinh thần lực cuồng bạo vang lên một tiếng gầm thét của hung thú.

Mà lực lượng tinh thần đang cạn khô của Phương Vân ngay lúc này sinh ra biến hóa. Một cỗ lực lượng tinh thần vô cùng cường đại, không thể địch nổi đột nhiên sinh ra. Cỗ lực lượng mới sinh này so với ý chí của hung thú càng mạnh hơn, càng vững hơn!

- Ý chí của ta như mũi tên, không thể ngăn cản!

Ngay lúc âm thanh này vang lên thì ý chí của Phương Vân càng ngày càng cường đại hơn, giống như thủy triều vậy, tầng tầng lớp lớp đi qua trấn áp ý chí của Phỉ! Cùng một thời gian, trong lòng Phương Vân dâng lên một cảm giác:

- Đã đến lúc rồi!

Âm thanh vừa phát ra thì ý thức của Phương Vân ào xuống vào trong Anh Phách, sau đó hóa thành một cỗ lực lượng cường đại liên tiếp xuyên qua bình chương quang mang của mười mấy tầng, đi vào chỗ sâu nhất. Tất cả Âm Ma ngăn cản đường đi của hắn đều bị chấn nát không còn gì!

Tầng bốn mươi lăm, tầng bốn mươi sáu, tầng bốn mươi bảy, tầng bốn mươi tám!

Vô số Sát Ma, ngay cả quốc gia của nó cũng bị Phương Vân chấn thành bụi bay đi. Ngay sau khi hắn vào tầng bốn mươi tám thì một thế giới mới hiện lên trong đầu Phương Vân.

Cái thế giới này vô biên vô hạn, tràn ngập khắp trong đó là những yêu ma đã có hình dáng, cả người đen nhánh đồng thời phát ra một khí tức âm lãnh, hắc ám, tham lam, tàn bạo, khát máu...đây chính là Địa Ma.

Khác với Âm Ma như vô hình vô tướng, Sát Ma như thật như ảo thì Địa Ma đã đọng lại thành tướng hình của mình, hầu như giống với hình thể con người.

Trong cái thế giới này lại có vô số cung điện khổng lồ đang đứng sừng sững trong hư vô, các khí tức cường đại không ngừng từ khắp các cung điện này phóng lên cao.

Phương Vân cũng chỉ nhìn qua một cái rồi thu hồi ánh mắt lại. Nếu như là lúc trước thì có lẽ hắn còn tò mò đi tới tìm hiểu, nhưng hiện tại đã không còn lòng hiếu kỳ nữa.

Cho dù là Âm Ma, Sát Ma, hay Địa Ma thì trong mắt Phương Vân cũng chỉ là khác nhau về hình thái, còn những cái khác không có gì khác cả!

- Xuống tiếp thôi!

Phương Vân hồ hững thu ánh mắt lại, sau đó hóa thành một đạo cầu vòng hắc sắc đánh sâu vào chỗ sâu nhất!

Ầm! Ầm! Ầm!

Tầng bốn mươi chín, tầng năm mươi, tầng năm mươi mốt...

Hàng nghìn hàng vạn Địa Ma bị Phương Vân chấn thành phần vụn, tinh hoa của bọn nó đều bị thể nội của Phương Vân hấp thu. Nơi Phương Vân đi qua thì Địa Ma gầm thét lên như vô giả loài người vậy, cố gắng công kích Phương Vân nhưng toàn bộ đều bị Phương Vân chấn vỡ.

Nơi Phương Vân đi qua thì nơi đó liền thành bình địa, thế như chẻ tre. Vô số Địa Ma cường đại còn không có nhích tới gần thì đã bị một cỗ ý chí đáng sợ xé nát toàn bộ!

Ầm!

Rốt cuộc, Phương Vân đã phá được bình chướng nặng nề, hiện ra ở tầng thứ bảy mươi hai. Tầng thứ bảy mươi hai này là một nơi ma khí khôn cùng, vô số tiếng gầm thét đáng sợ liên tiếp vang lên trong hư không.

- Vô giả, loài người, vô giả....

- Lực lượng rất cường đại, lực lượng vô cùng cường đại!

- Ý chí của nó vô cùng đáng sợ, không thể chống cự!

Vô số âm thanh khàn khàn mà âm lãnh từ sâu trong bóng tối phát ra, những Địa Ma có thực lực cường đại đang đánh giá sự lợi hại của Phương Vân!

- Loài người, người không nên tới nơi này!

Cách Phương Vân không xa, một âm thanh băng lãnh vang lên. Rồi ma khí từ từ như thủy triều tách ra, một con yêu ma có đầu dài, hai cánh, đuôi trâu bước ra. Trong con người của nó hiện lên một tia sáng dữ tợn mà tàn bạo.

- Hiện tại, ta muốn thân xác của người...

Âm thanh chưa dứt thì một cỗ ánh sáng lạnh cùng với ma khí cuộn cuộn từ trong đại trảo phóng ra đánh tới Phương Vân.

Thần sắc Phương Vân hững hờ, lấy một ánh mắt từ trên cao nhìn xuống nhìn con yêu ma này. Trong mắt hắn, con Địa Ma này quả thật không khác gì con kiến hôi.

- Tánh mạng yếu ớt!

Ngay khi con yêu ma nghe được âm thanh này thì không khỏi ngây ngốc. Những lời này thông thường là Địa Ma bọn họ hay dùng để hình dung những vô giả nhân loại tiến vào tầng bảy mươi hai, trong mắt của chúng nó thì trạng thái vô giả nhân loại dùng hỗn phách tiến vào trong thế giới dưới lòng đất là vô cùng yếu ớt. Thế nhưng, không ngờ những lời này giờ đây lại phát ra từ một nhân loại.

- Người đây là đang nói nhảm...

Con yêu ma cao có đầu cao hơn mười trượng này có chút tức giận trong lòng, quát lên một tiếng. Lờn còn chưa dứt thì đã một cổ lực lượng mạnh mẽ đáng sợ từ người ở phía trước nó bắn ra.

Cổ lực lượng này trước tiên đánh nát đại trảo của nó, sau đó giống như một tòa núi non hùng vĩ nặng nề đặt trên người nó. Con yêu ma này hét thảm lên một tiếng, quỳ ở trên mặt đất. Ngay khắc này, nó có cảm giác một cổ lực lượng tinh thần vô cùng cường đại đang đè lên trên người nó, trước mặt cổ ý chí này, tính mạng của nó thật là nhỏ bé!

- Tại sao có thể như vậy, con người sao lại có ý chí đáng sợ như vậy!

Toàn thân Địa Ma run rẩy, nó vô cùng sợ hãi. Từ trên người nhân loại này, nó có cảm giác như đang đứng trước quân vương của Địa Ma ở không gian này. Trước mặt quân vương Địa Ma, không có một Địa Ma nào có thể đứng vững!

- Tánh mạng cường đại quyết định cho ý chí! Tánh mạng thật hèn mọn!

Phương Vân đi tới, một bước đạp nát đầu Địa Ma này, sau đó đem lực lượng của nó hấp thu vào trong cơ thể. Nuốt xong lực lượng của con Địa Ma này, Anh Phách của Phương Vân rốt cuộc đã tề tựu đủ lực lượng của bảy mươi hai tầng thế giới dưới lòng đất.

Một cảm giác huyền diệu nổi lên trong tâm, tới một tầng cuối cùng này, Phương Vân cảm giác mình dường như đã chạm tới một quy tắc nào đó.

Vốn thế giới đang tới tầm bỗng trở nên vô cùng rõ ràng trước mắt nó. Xuyên thấu qua tầng tầng bình chương, Phương Vân cảm giác được mình đang đứng trước Huyền Quan, từ cánh cửa Huyền Quan đang tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt!

Phương Vân biết mình đã thành công. Hiện tại chỉ còn một bước cuối cùng!

Lê-eeee-eezz !

Một tiếng trường khiêu cao giọng đột nhiên từ dưới chỗ sâu vang lên. Âm thanh trường khiêu này giống như một mũi tên rời cung vậy, phá vỡ tầng tầng bình chương dưới mặt đất. Ngay khi tiếng trường khiêu vang lên thì Phương Vân hóa thành một đạo cầu vồng, theo sát âm thanh đó hướng tới mặt đất.

Ừng! Ừng!

Ngay giây khắc Phương Vân phóng lên cao thì cả không gian của bảy mươi hai tầng mặt đất cũng bị chấn động theo. Từng cổ hắc vụ cuộn cuộn, từng cổ lực lượng trong không gian của bảy mươi hai tầng như vạn mã đang chạy phóng vào trong cơ thể Phương Vân.

Ầm! Ầm! Ầm!

Mỗi khi Phương Vân xuyên qua một tầng thì lực lượng cũng mạnh thêm một tầng. Mà những tầng này lại có quan hệ chặt chẽ với thế giới ở đây, lập tức kinh động những tồn tại cường đại khác.

- A! A! A!

Ngay giây khắc Phương Vân biến mất thì ở trung tâm của tầng bảy mươi hai, ở địa phương có khí tức hắc ám cường đại nhất đột nhiên truyền đến một tiếng ngâm nga, giống như đang có một sinh vật cường đại nào đó đang ở trong bóng tối tỉnh lại.

- Nhân loại, nhân loại thật là cường đại!

Một đôi mắt chậm rãi từ trong bóng tối mở ra, ngay khi đôi mắt này mở ra thì cả thời không chung quanh cũng bị vặn vẹo...Một cổ lực lượng tràn đầy rung động từ không gợn dưới mặt đất hướng bốn phương tám hướng khuếch tán ra.

- Tề phẩm...tề phẩm tốt nhất từ Ma Thần cổ xưa! Mau đứng lại cho ta!

Một cổ khí tức tàn bạo, lãnh khốc từ tầng bảy mươi hai khuếch tán ra, làm cho tầng tầng không gian phải rung động.

- Đại vương...đại vương...

Vô số Địa Ma bò lổm ngổm ở trên mặt đất.

Ầm!

Cả không gian liền bị rung động, đồng thời một cỗ bóng đen đáng sợ nhanh, mạnh hóa thành một đạo thiểm điện hướng tới phương hướng Phương Vân biến mất mà đuổi theo.

Ầm! Ầm! Ầm!

Tất cả bình chướng dưới đất đều bị đánh tan nát, tốc độ của bóng đen này cũng đáng sợ vô cùng. Nơi nó đi qua đều bị nhấc lên một cỗ phong bạo, cỗ phong bạo này cũng không biết tàn sát bao nhiêu Địa ma, Sát Ma, Âm Ma!

Phương Vân cũng không có chú ý tới bóng đen nhanh, mạnh mà kinh khủng này. Sự tích lũy của hắn quá hùng hậu, tích lũy lực lượng đến bốn mươi chín con long lực quả thật là vô cùng kinh khủng. Cho nên, khi hắn phá không trở về mặt đất thì tốc độ cũng hơn xa đến mấy lần so với các võ giả trùng kích Địa Biến cảnh khác.

Ầm!

Phương Vân mang theo bảy mươi hai loại lực lượng khác nhau nhất cử xông vào Huyền Quan trong cơ thể, rồi Huyền Quan ở trong mặt đất lập tức bị đóng lại. Anh Phách đã trở về cơ thể.

- Đáng tiếc a!

Ngay giây khắc Huyền Quan đóng lại thì một ma ảnh khổng lồ, cao gần trăm trượng liền xuất hiện ngay đó.

- A! Đại vương, đại vương...

Vô số Âm Ma ở tầng thứ nhất gầm thét thảm thiết. Bọn họ còn không có nhích tới gần thì đã bị một cỗ lực lượng đáng sợ xé thành mảnh nhỏ ở ngoài trăm trượng.

Đầu ma ảnh đáng sợ này có khối đen cuộn cuộn ở quanh thân, nó nhìn lên chỗ Phương Vân biến mất mà trong ánh mắt tràn đầy sự không cam lòng. Chỉ thiếu chút nữa thôi là nó đã có thể bắt được linh hồn của cường giả nhân loại này!

Trong thiên địa có rất nhiều quy tắc, những quy tắc này không thể nào phá vỡ được. Tuy thế giới dưới lòng đất cùng thế giới trên kia chỉ cách nhau một tầng mỏng, nhưng cường đại như nó cũng vô pháp đánh vỡ!

Rống!

Đầu ma ảnh đáng sợ này phát ra một tiếng gầm thét không cam lòng. Nó vung tay mạnh lên, lập tức nhấc lên một cỗ phong bạo. Nó há miệng ra cắn nuốt gần ngàn vạn con Âm Ma mà giống như là quăng cát vào biển vậy!

Ầm!

Anh Phách Phương Vân trở về vị trí cũ, ý thức cũng quay về cơ thể. Đồng thời, một cỗ lực lượng cuồng bạo xông vào trong cơ thể hắn.

Thiên địa từ lâu đã phân âm dương. Ngày là dương, đêm là âm.

Thân thể con người cũng có phân âm dương!

Cỗ lực lượng dưới đất này đầu tiên là trào vào trong Anh Phách cùng Tinh Phách. Thận là căn nguyên của lửa, Tinh Phách có một âm một dương, sau khi hấp thu cỗ lực lượng dưới đất này thì đầu tiên là Tinh Phách lớn mạnh lên, sau đó thông qua Tinh Phách mà làm cho Khí Phách cùng Lực Phách lớn mạnh lên cùng!

Lực lượng của Phương Vân sau khi đạt đến cực hạn thì lại lần nữa tăng lên.

Ngâm!

Kèm theo âm thanh của long ngâm, thì Phương Vân vốn đang đứng thẳng trong mặt đất động quật bỗng nhiên mở mắt ra. Đồng thời, quang ảnh ở phía sau hần biến ảo không thôi, một đầu phi long khổng lồ từ trong hư không bước ra.

Con thứ nhất, con thứ hai, con thứ ba...

Từng đầu từng đầu phi long gầm thét lên, điên cuồng từ trong hư vô chui ra.

Năm đầu, mười đầu, hai mươi đầu, ba mươi đầu, bốn mươi đầu, bốn mươi chín đầu...năm mươi đầu!

Con số năm mươi là con số hoàn mỹ, bỏ đi một con chính là bốn mươi chín, đó là cực hạn!

Ngay khi con phi long thứ năm mươi bước ra thì cũng có ý nghĩa Phương Vân đã phá vỡ một tầng bình chướng, tiến vào một cảnh giới mới!

Cảnh giới này chính là Địa Biến cảnh!

Oong!

Cả động quật bị rung động hần lên, từng làn sương màu đen cũng từ dưới đất bay lên.

Ngay một giây khắc này, Phương Vân cảm nhận rất rõ ràng bảy mươi hai tầng dưới mặt đất, một cảm giác huyền diệu nổi lên trong tâm. Trong hư không, phẳng phất như có những sợi quy tắc không thể nhìn thấy đang đem bảy mươi hai khiêu Địa Sát trong người của hần quán thông cùng bảy mươi hai tầng thể giới dưới mặt đất!

Yến Linh Điêu

Đại Chu Hoàng Tộc

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

239. Chương 235: Cướp Hôn

Uống!

Phương Vân đột nhiên ngửa mặt lên trời quất ra một tiếng trường khiêu, cuộn cuộn nguyên khí ở dưới đất lập tức từ dưới đất xông ra bao trọn cái động quật, rồi một cổ lực lượng xuyên qua khiêu huyết toàn thân hần xông vào trong thể nội.

Nhận được cổ lực lượng cường địa này thì Lực Phách, Khí Phách, Tinh Phách, Anh Phách trong cơ thể Phương Vân lần nữa lớn mạnh lên. Mà lực lượng của Phương Vân cũng gia tăng lên, từng đầu phi long khổng lồ từ trong hư không chui ra.

Năm mươi một đầu, sáu mươi đầu, bảy mươi đầu, bảy mươi tám đầu!

Quang ảnh trong hư không biến ảo, khi con phi long thứ bảy mươi tám xuất hiện rồi thì lực lượng đang tăng lên của hần mới từ từ dừng lại.

- Thân thể hiện tại của ta vừa mới tiếp xúc với cổ lực lượng này, còn phải cần một thời gian nữa mới thích ứng được. Đồng thời, việc cường hóa thân thể cũng cần có một thời gian, chờ qua một thời gian nữa thì thực lực của ta còn tăng lên nhiều!

Phương Vân có thể cảm giác được bảy mươi tám con phi long không phải là cực hạn của mình, lúc sau còn có thể tăng lên nữa. Nhưng nội lực không phải cứ thế mà tăng lên được, cần phải cường hóa thân thể song song với nó.

Phương Vân khi dùng Huyết Ma đan đã có tám mươi con phi long lực. Vào lúc đó thì thân thể của hần đã chịu không nổi mà muốn nổ tung, cho nên bảy mươi tám con phi long lực mà mức hợp lý mà thân thể của hần có thể chịu được bây giờ.

Qc ọc!

Một âm thanh truyền đến, bụng của Phương Vân vang lên tiếng đói bụng. Việc đánh sâu vào Địa Biến cảnh đã làm hần tổn mấy ngày cho nên lúc này vô cùng đói bụng

- Tu vi đã đạt đến Địa Biến cảnh cũng không thoát được phạm vi nhân loại, vẫn đói bụng vẫn phải ăn cơm a!

Phương Vân lấy thức ăn từ túi không gian ra. Đây chính là những đồ hần chuẩn bị cho việc đánh sâu vào Địa Biến cảnh, lần này so với ngày thường còn đói bụng hơn, Phương Vân phải ăn đến một canh giờ mới đầy bụng lại.

- Trong khoảng thời gian này hảo hảo điều dưỡng thân thể một chút, đồng thời lợi dụng địa khí để cường hóa nội tạng, có như thế thì thực lực của ta mới tăng lên!

Phương Vân cũng không có nóng lòng rời đi.

Lam Đại Nguyệt còn đến hơn mười ngày nữa mới xuất giá. Cho nên trong thời gian này Phương Vân phải tận dụng tăng thực lực của mình lên. Lãnh Nguyệt phái cùng Thiên Tinh phái mặc dù là môn phái trung đẳng, nhưng qua nhiều thời gian như vậy thì khẳng định phải có cường giả.

Phương Vân cho tới bây giờ chưa bao giờ coi rẻ đối phương, mà phải luôn đánh giá đối phương một cách kỹ lưỡng. Không coi nhẹ kẻ địch, không liều lĩnh, tính trước làm sau luôn là phương châm của hần.

- Tu luyện thêm một thời gian ngắn nữa đi!

Phương Vân nhắm mắt ngồi xếp bằng, bắt đầu chìm vào trong tu luyện.

Thời gian từng ngày trôi qua, Phương Vân rốt cuộc đứng dậy. Trong mắt của hần lóe lên tia sáng còn chói mắt hơn ánh nắng mặt trời, hần đi ra thu lấy con độc mãng ngàn năm rồi bước ra khỏi động.

Bên ngoài vách đá là một cái đầm lầy thật sâu trong một khu hoang dã mênh mông.

Phương Vân nhìn lướt qua, thân thể thoáng một cái đã bay đi. Nơi bay qua thì khí lãng hai bên giống như là sông trường hà chảy dài vậy, kéo dài không thấy đuôi.

....

Lãnh Nguyệt phái.

Hôm nay là ngày Lam Đại Nguyệt xuất giá, trên núi Lãnh Nguyệt khắp nơi đều giăng đèn kết hoa, không khí vô cùng náo nhiệt.

- Sư muội, hôm nay là ngày đại hỉ của người, chúc mừng a!

- Đúng vậy a, Bạch Phượng công tử của Thiên Tinh tông tài cao lược giỏi! Cùng với sư tỷ quả thật đúng với câu trai tài gái sắc a.

- Đáng tiếc a, trong phái cũng có nhiều nam đệ tử thầm mến sư tỷ! Sư tỷ xuất giá rồi thì không biết bao nhiêu người phải tan nát cõi lòng a!

Trong khuê phòng, không khí vui mừng tưng bừng. Mấy tên nữ đệ tử Lãnh Nguyệt phái có dung mạo xinh đẹp đang trang điểm giùm cho Lam Đại Nguyệt. Nhìn thấy Lam Đại Nguyệt xinh đẹp như thiên tiên giáng trần, cả đám đều khen tặng.

Lam Đại Nguyệt lúc này mặc một bộ đồ phấn trắng, quần lục mông, trên mặt hơi có lớp son trang điểm gây cho người ta cảm giác một tiên nữ đang hiện ở chốn nhân gian.

Trong tai nghe thấy những lời khen tặng của đám sư tỷ, sư muội, Lam Đại Nguyệt khẽ thở dài ở trong lòng. Trái ngược với không khí vui mừng ở bên ngoài thì trong lòng Lam Đại Nguyệt không hề có ý vui mừng nào cả, lần hôn nhân này chỉ là kết quả đám hỏi môn phái, các trưởng bối đã sớm thay nàng làm ra quyết định. Không phải là nàng không có ý phản đối, nhưng thân là đệ tử Lãnh Nguyệt phái, đặc biệt từ nhỏ nàng đã được Lãnh Nguyệt phái nuô dưỡng lớn lên, Lam Đại Nguyệt căn bản không cách nào phản đối được quyết định của các trưởng lão cùng trưởng môn.

“Thôi, trưởng lão trong phái đã nuôi ta lớn lên, ta làm theo ý của môn phái để đền đáp ơn cứu mạng đi!”, Lam Đại Nguyệt buồn bã nói ở trong lòng. Đôi môi nhẹ nhàng đóng lại, lập tức trở nên hồng như mọng.

- Lam sư muội, người của Thiên Tinh phái đã đến rồi, chương môn cùng các trưởng lão đang ở Tam Nguyệt điện. Chương môn nói muội nhanh lên một chút, gần đến giờ lành rồi!

- Ừ.

Lam Đại Nguyệt thấp giọng trả lời một tiếng, chúng đệ tử chung quanh lại khen tặng lần nữa.

Trên đỉnh núi của phái Lãnh Nguyệt có một tòa đại điện ở đó, trên cửa đại điện có khắc hình ba vòng trăng rằm, đây chính là chủ điện của phái Lãnh Nguyệt.

Chương môn Lam Tâm Ngọc của phái Lãnh Nguyệt đang ngồi thẳng trong Tam Nguyệt điện. Bà mặc một bộ đạo phục màu lam, mái tóc hơi nhô lên tạo thành một hình vòng cung. Lông mày của bà như được vẽ, khí tức mệnh môn giống như một ngọn núi.

- Chuyện lần này chỉ có thể hi sinh Đại Nguyệt thôi. Tương lai khi Lãnh Nguyệt phái ta cùng Thiên Tinh phái kết minh thì tông phái sẽ bồi thường lại cho nàng.

Lam Tâm Ngọc mở miệng nói, âm thanh của bà trong trẻo mà lạnh lùng, làm cho người ta có một cảm giác uy nghiêm.

- Chương môn nói rất đúng. Lam Đại Nguyệt thân là đệ tử phái ta, vì môn phái hi sinh một chút cũng đúng.

Một tên trưởng lão đầu tóc bạc trắng mở miệng nói.

- Nhưng mà, chương môn, Thiên Tinh phái cho đến giờ này vẫn chưa nói gì đến chuyện liên minh cả. Ta chỉ sợ cho dù giả Đại Nguyệt đi thì chẳng những không thể đạt thành liên minh mà còn cho Thiên Tinh phái cái cớ tiêu diệt cả phái Lãnh Nguyệt chúng ta!

Một nữ đạo cô xinh đẹp ôn nhu mở miệng nói.

- Thiên Tuyết, Đại Nguyệt là đệ tử của người, ta biết là người muốn che chở cho nó. Nhưng mà, chuyện này đã được trưởng môn cùng trưởng lão quyết định rồi, người cũng đừng nói thêm nữa. Hơn nữa, nếu như Thiên Tinh phái thật sự có dã tâm muốn tiêu diệt chúng ta thì chúng ta cũng chưa chắc không thể mượn cơ hội này đối phó bọn họ. Ai chết vào tay ai còn chưa nhất định.

Nữ đạo cô Như Vân nói.

- Thiên Tuyết...

Lam Tâm Ngọc khoát tay áo.

- Chuyện này thì người không cần lo lắng, ta tự có tính toán.

- Vâng, chương môn.

Trong mắt Thiên Tuyết hiện lên vẻ bất đắc dĩ, cúi đầu.

- Chương môn, việc giả Lam Đại Nguyệt đi đã coi như xong. Việc cần suy nghĩ bây giờ chính là quan hệ của song phương sau khi kết thành thông gia rồi. Thiên Tinh phái có không ít công pháp đặc biệt, sau khi liên minh thì chúng ta phải tìm biện pháp lợi dụng Thiên Tinh phái để tăng thực lực mình lên.

Một nam tử trung niên nói.

- Ừ.

Lam Tâm Ngọc khẽ vung tay, đang muốn trả lời thì đột nhiên ngẩng đầu lên, dường như có cảm ứng gì đó nhìn về ngoài điện:

- Chúng ta có khách đến!

Âm thanh vừa phát ra thì đã có một âm thanh từ xa truyền đến:

- Lam chương môn, bản đạo Thiên Cương Tử hữu lễ!

- Đi ra ngoài nghênh đón đi!

Lam Tâm Ngọc búng tay một cái rồi đứng dậy, bước nhanh ra ngoài. Một đám trưởng lão phái Lãnh Nguyệt, đệ tử chân truyền cũng đi theo.

Ngay khi Lam Tâm Ngọc ra khỏi Tam Nguyệt điện thì Phương Vân đang mặc đạo bào phái Lãnh Nguyệt, nghênh ngang xuất hiện ở ngoại viện.

Đệ tử ngoại môn của phái Lãnh Nguyệt có hơn ba ngàn, đồng thời cũng không ngừng có đệ tử rời đi, người mới đi vào. Dưới tình huống như vậy thì đạo phục trên người thành biện pháp duy nhất để phân biệt.

Phương Vân lúc này cũng không có dịch dung mà lấy diện mạo thật của mình hiện ra ở ngoại viện.

- Lưu Thiên.

Phương Vân đột nhiên mở miệng, âm thanh uy nghiêm:

- Cơm của ta đâu? Sao còn chưa mang ra đây!

Lưu Thiên đang đi ở trên hành lang nghe được câu này thì cả người cứng đờ, ngẩn ngơ. Nhưng ngay sau đó xoay người lại, trên mặt tràn đầy nét tươi cười.

- Sư huynh a...

Lưu Thiên nhìn lướt qua Phương Vân, trong lòng âm thầm hồ nghi, nhìn khí tức đối phương thì hẳn là đệ nội môn. Nhưng mà lại mặc đồ đệ tử ngoại môn, hẳn căn bản không nhớ rõ đã đưa cơm cho người như vậy.

- Sư huynh muốn ăn cái gì, đệ lập tức đi làm ngay!

- Thiên Cương Tử trưởng lão, chê cười rồi. Chuyện này cứ để ta xử lý đi!

Như Vân đạo cô lúc này đột nhiên đứng dậy. Ánh mắt của nàng khẽ chạm với ánh mắt của Lam Tâm Ngọc, lập tức từ trong ánh mắt của Lam Tâm Ngọc nhận được ý khen ngợi.

Thấy chủ nhà ra mặt, Thiên Cương Tử cũng không nói gì, lui về sau.

- Phương Vân đứng không?

Lông mày của Như Vân đạo cô như kiếm nhướng lên, hiện ra thần sắc uy nghiêm, nói lên:

- Ta biết người đã từng có ân cứu mạng Đại Nguyệt các nàng. Nhưng mà, nếu như chỉ vì vậy mà người đã đòi lấy hậu lễ rồi có tâm với nàng vậy thì thật sự đúng là cóc ăn thịt thiên nga, không biết sống chết rồi!

Như Vân đạo cô vừa nói thì trường kiếm ngang hông của xuất võ, kiếm khí bén nhọn lập tức khóa chặt Phương Vân. Chỉ cần Phương Vân còn dám tiến lên một bước thì sẽ giết ngay.

- Ha ha.

Thấy Như Vân đạo cô bày ra bộ dáng này, Phương Vân cười lớn lên:

- Con cóc? Phương Vân ta nếu như là con cóc thật thì ta cũng muốn biết dưới gầm trời này còn có ai có thể hơn ta co tư cách đi ăn thịt thiên nga!

Tiếng cười vừa phát ra thì trên mặt Phương Vân hiện ra thần sắc không giận mà uy. Tay áo hất vung mạnh, đồng thời bước một bước ra.

Ầm!

Một bước này vừa bước ra thì nhất thời Như Vân đạo cô thấy khí thế của người thiếu niên trước mặt này biến hóa nghiêng trời lệch đất. Từ một người không có gì đặc biệt bỗng nhiên biến thành một ngọn núi đỉnh thiên lập địa, một cỗ uy áp đáng sợ từ trên người của hắn phóng ra.

Hai đầu gối của Như Vân đạo cô mềm nhũn ra, phịch một tiếng thì đã quỳ trên mặt đất. Sắc mặt của nàng tái nhợt, mồ hôi lạnh như mưa từ trên trán rơi xuống. Nàng muốn thoát ra nhưng không được, toàn thân không thể động đậy. Uy áp do Phương Vân phóng thích ra như một bàn tay to vô hình chế phục nàng lên trên mặt đất, khiến nàng không thể động đậy.

- Cường giả Địa Biến cảnh!

Trong lòng Như Vân đạo cô nổi lên sóng lớn. Dù thế nào thì nàng cũng không thể ngờ người thiếu niên trẻ tuổi như vậy đã có cảnh giới Địa Biến cảnh, hơn nữa còn là cường giả đứng đầu trong Địa Biến cảnh.

- Ta là con cóc, ta có mắt mà không biết Thái Sơn rồi! Thiếu niên này lại là cường giả Địa Biến cảnh!

Tu vi Như Vân đạo cô tuy cao nhưng cũng chưa đột phá được đến Địa Biến cảnh. Đối mặt với Phương Vân thì ngay cả năng lực ra tay nàng cũng không có.

Đát! Đát!

Phương Vân bước nhẹ đi về phía trước. Ánh mắt của hắn cũng chưa từng nhìn qua Như Vân đạo cô!

Yến Linh Điêu

Đại Chu Hoàng Tộc

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

241. Chương 237: Cực Đoan Cường Thế

Chiêu này của Phương Vân vừa lộ ra thì lập tức làm kinh động toàn trường.

- Không nhìn lầm chứ? Võ đạo người này cao cường tới mức chỉ dựa vào hơi thở mà trấn áp được Như Vân đạo nhân thì ít nhất cũng là cường giả Địa Biến cảnh!

- Người này tuổi còn trẻ như vậy mà đã có tu vi như thế rồi. Tư chất cao như thế đã đủ để xưng tụng kinh hải thể tục! Chuyện kết minh của Thiên Tinh phái và Lãnh Nguyệt phái xem ra gặp khó rồi.

- Nhìn phản ứng của Lãnh Nguyệt phái thì dường như đã từng quen biết thiếu niên này, chẳng lẽ hần và Lam Đại Nguyệt có tư tình?

Trên quảng trường xôn xao cả lên.

- Tên thiếu niên này rốt cuộc có lai lịch gì? Sao ta không nhìn thấy số mệnh tinh mang của hần!

Sắc mặt Thiên Cương Tử xanh mét, trong mắt hần thì không hề thấy một chút số mệnh tinh mang của Phương Vân. Điều này là không thể nào, bởi vì cho dù là bình dân thì cũng có chút tinh khí toát ra!

Thiên Cương Tử tuyệt đối không tin người thiếu niên trẻ tuổi trước mắt này đã đạt đến trình độ có thể thu liễm số mệnh tinh mang của mình.

- Lam chương môn? Rốt cuộc đây là chuyện gì?

Thiên Cương tử nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn Lam Tâm Ngọc, mắt lộ ra vẻ hỏi thăm.

Lam Tâm Ngọc nghe vậy trong lòng ngẩn ra, nhưng ngay sau đó hiểu được. Thiên Cương tử lại là suy đoán Lam Đại Nguyệt cùng thiếu niên này có tư tình.

- Cụ thể thì ta không rõ lắm, nhưng mà Đại Nguyệt trong sạch....

Lam Tâm Ngọc lắc đầu, nói.

Lam Đại Nguyệt từ nhỏ đã lớn lên trong môn phái, những lần rời đi khỏi núi Lãnh Nguyệt cũng không có mấy lần, mà có đi thì cũng về rất nhanh. Nếu như nói Đại Nguyệt có tư tình gì với thiếu niên trước mắt này thì Lam Tâm Ngọc không thể tin.

- Lam chương môn nếu như đã nói như vậy thì ta đây tin tưởng. Thiên Tinh phái chúng ta mặc dù không phải là đại phái gì nhưng cũng không phải dễ ức hiếp đâu.

Thiên Cương Tử vừa dứt lời thì trong mắt đã hiện lên sát cơ.

Cùng lúc đó thì Phương Vân đã tới trong quảng trường. Ánh mắt của hần nhìn lướt qua, cuối cùng rơi vào trên người đại trưởng lão Lãnh Nguyệt phái đang chủ trì nghi thức kia.

- Đại trưởng lão vừa mới hỏi có ai có ý không, ta liền có ý kiến! Thiên Cương Tử, người trở về đi! Lam Đại Nguyệt, ta coi trọng rồi!

Phương Vân lấy một ánh mắt từ trên cao tại thượng nhìn xuống Thiên Cương Tử đang ngồi trên ghế. Lấy một giọng nói rất tùy ý nói, khẩu khí giống như là đang đuổi một người xin ăn vậy.

Lời nói này vừa ra thì toàn trường ồ lên, so với lúc Phương Vân dùng hơi thở trấn áp Như Vân đạo cô thì còn chấn động hơn.

Mà bản thân Lam Đại Nguyệt lúc này cũng run lên. Dường như nàng cũng không nghĩ tới Phương Vân sẽ nói ra lời này, dưới khăn che mặt thì môi nàng hơi giật giật, nhưng cũng không nói lời nào.

- Tức chết ta, tức chết ta!

Bạch Phượng công tử dường như muốn nổi điên lên. Người này làm vậy rõ ràng là muốn tát một tát thật mạnh lên hần và Thiên Cương Tử mà.

- Tốt, rất tốt! Xem ra Thiên Tinh phái chúng ta đạo này cũng quá vô danh rồi. Hiện tại lại có người dám ức hiếp lên tới đỉnh đầu chúng ta!

Thiên Cương Tử cười lạnh đứng lên. Hần nghe thấy rõ ràng người này tên Phương Vân, nhưng trong cách đại tông đại phái thì cũng không có người nào như vậy cả. Hơn nữa, lúc người này xuất hiện thì còn mặc một áo bào đệ tử ngoại môn phái Lãnh Nguyệt, cũng không có người nào theo hầu hạ cả.

- Một tên tán tu có chút kỳ ngộ lại dám đối đầu với Thiên Tinh phái chúng ta, thật là không biết sống chết.

Thiên Cương Tử rất nhanh đã phỏng đoán thân phận của Phương Vân. Cường giả trong giới tông phái thì hẳn cũng nghe nhiều nên thuộc, mà các công tử có bối cảnh của các tông phái khi xuất hành cũng sẽ có không ít cao thủ đi theo. Tuyệt đối sẽ không giống người thiếu niên này, chỉ đi có một mình.

- Ưc hiếp? Hừ! Thiên Cương Tử, người mà còn không trở về thì lúc đó không phải là ước hiếp mà chính là trấn áp!

Phương Vân lạnh lùng nói, trong âm thanh tự nhiên toát ra mùi vị cường thế!

Mí mắt Thiên Cương Tử đột nhiên giật lên một chút. Thiếu niên này hoàn toàn không hề sợ hãi, không hề giống với dự đoán của hắn. Đặc biệt khi nghe được hai chữ "Trấn áp" thì trong lòng Thiên Cương Tử xuất hiện một cảm giác xấu.

- Con thứ của Tứ Phương Hầu Đại Chu hoàng triều, Bình Bắc tướng quân chính là ta!

Phương Vân vừa dứt lời thì mạnh mẽ bước ra. Lần này là hắn đi thẳng tới chỗ của Thiên Cương Tử. Mỗi một bước hắn bước ra thì y như một ngọn núi khổng lồ nặng nề rơi xuống, giống như là muốn đánh sập cả quảng trường này vậy!

Một bước, hai bước, ba bước, bốn bước!

Ầm! Ầm! Ầm!

Ngay khi Phương Vân bước ra bước thứ bảy thì một cỗ khí màu tím từ trên đầu hắn hơi phóng ra, các khiếu huyết cuối cùng trên người Phương Vân đã được giải khai. Mà ngay giây khắc khiếu huyết này được giải khai thì một cỗ số mệnh tinh mang mệnh mông phóng lên cao, lay động cả bầu trời!

Thiên Cương tử rốt cục biến sắc, trong mắt hắn thì số mệnh tinh mang hồng trung mệnh tử của Phương Vân hiện ra như trường giang và hoàng hà mệnh mông cuộn cuộn xông thẳng lên cả bầu trời!

Dị tượng như vậy thì chỉ có các cường giả đỉnh cấp của Địa Biến cảnh mới có được, ngay cả Thiên Cương Tử cũng chưa có bản lãnh này.

- Hừ!

Phương Vân hừ lạnh một tiếng, đem hết phản ứng của mọi người thu vào trong mắt. Hắn bước thêm một bước ra đồng thời thả hết khí tức của mình.

Ngâm!

Quang thái trên núi Lãnh Nguyệt biến ảo không thôi, từng đầu từng đầu phi long khổng lồ gầm thét từ trong hư không bay ra, lượn lờ trên đầu Phương Vân.

Mười đầu, hai mươi đầu...năm mươi đầu, sáu mươi đầu...tám mươi đầu...chín mươi đầu...chín mươi chín đầu!

Ngay giây khắc đầu phi long thứ chín mươi chín bay ra thì trong hư không đột nhiên vang lên một tiếng gầm thét vang dội mà cổ xưa, đồng thời một hư ảnh thiên long khổng lồ từ viễn cổ di động trên đầu Phương Vân.

Thân con thiên long này dài gần vạn trượng, lân giáp hiện lên trông rất sống động. Nó giận dữ mở to hai mắt ra rồi nhìn xuống núi Lãnh Nguyệt. Một cỗ khí tức cổ xưa mà thể lương từ trên người con thiên long này phát ra!

- Cừu cừu chí cực! Hư ảnh thiên long!

Hai tay Lam Tâm Ngọc đặt lên trên lan can ghế, mạnh mẽ nắm chặt. Nhìn con thiên long trong hư không này, trong mắt của bà tràn ngập sự khiếp sợ cùng bất khả tư nghị.

Thiên địa từ lúc thành lập đến giờ thì chỉ có chín con chân long.

Theo truyền thuyết thì long huyết của chín con chân long đã sớm rơi vào trong huyết mạch của vạn vật sinh linh. Đây cũng là nguyên nhân vì sao mà sau khi tu vi vô giả đạt tới một trình độ nhất định thì sau lưng sẽ có hư ảnh long.

Huyết mạch chân long cũng từ trên cao mà giáng xuống, theo thứ tự đó là chân long, thiên long, phi long, xuống chút nữa đó là giao long cùng kiếm long.

Từ xưa đến nay chỉ có chín con chân long, đó là cực hạn mà thiên địa có thể dung nạp. Nếu như cửu là cực hạn cho chân long thì chín mươi chín chính là cực hạn cho phi long.

Nếu nói cửu cửu chí tôn thì chín mươi chín con phi long lực đã đại biểu cho một cái cực hạn cho vô giả. Nhất định phải phá vỡ cái cực hạn này thì lực lượng mới có thể tăng trưởng tiếp, nếu không thì lực lượng không thể nào tăng thêm nữa.

Không thể đột phá bình chương này thì cho dù có bước vào Linh Tuệ cảnh cũng không có cách nào gia tăng lực lượng!

Linh Tuệ cảnh chính là cánh cửa mở ra trí khôn của loài người, thể ngộ đủ loại quy tắc trong thiên địa thì không hề có liên quan đến sự tăng trưởng của lực lượng!

Cường giả Linh Tuệ cảnh, nếu như không có cách nào đột phá cực hạn chín mươi chín thì cũng không có cách nào gia tăng lực lượng của mình! Không thể đột phá được cái cực hạn này thì tu vi vô giả chỉ dừng ở Linh Tuệ cảnh, sau này không thể nào tăng cảnh giới lên nữa.

Đối với Lam Tâm Ngọc mà nói thì một màn trước mắt này còn có một ý nghĩa khác! Đó là những người có thể ở Địa Biến cảnh mà đạt được đến chín mươi chín con phi long lực cũng có ý nghĩa người đó là tuyệt thế thiên tài, tiền đồ không thể hạn lượng.

Chương môn Thái Tổ phái cũng thế, mà tông chủ Ma tông cũng thế!

Có thể thành tựu như vậy thì những người này hiện nay không người nào là tông chủ các đại phái, là các cường giả tuyệt đỉnh!

- Thiên Cương Tử, ngươi còn không đứng dậy sao?

Phương Vân đứng ở trước người Thiên Cương Tử, lạnh lùng nói. Hắn lại là nói cho Thiên Cương Tử đứng lên, để cho tự đứng lên! Đây đúng là một sự sỉ nhục vô cùng khổng lồ.

Khi mà lực lượng đã quá chênh lệch thì Phương Vân cũng lười dùng mưu kế gì rồi! Thiên Cương Tử căn bản không đáng giá để cho hắn sử dụng mưu kế!

Thực lực của Thiên Cương Tử cho dù mạnh đến đâu thì cũng chỉ khoảng sáu mươi đến bảy mươi phi long lực. Nhưng so với chín mươi chín con phi long lực của Phương Vân thì cũng không phải là kém một chút nữa. Chênh lệch đến như vậy thì cũng lười nói nhiều làm gì, cứ trực tiếp phóng tay mà làm!

Rung động, rung động, rung động!

Lưu Thiên nhìn lên Phương Vân trên đỉnh núi lúc này giống như một thần linh đến quả đất thì tay chân kích động đến phát run. Hắn không thể nào tin được vị ‘sư huynh’ mà mình luôn đưa thuốc đến lại mạnh đến trình độ như vậy.

Mà trên quảng trường, các chương môn tiểu môn phái cùng tán tu cũng rung động không thôi. Thực lực mà Phương Vân hiện ra có thể nói là hoàn toàn áp đảo! Hiện giờ ở nơi này không ai dám nói mình có thể chiến thắng được Phương Vân.

Nhìn thấy khuôn mặt lạnh như băng cùng ánh mắt khinh thường của Phương Vân, gương mặt của Thiên Cương Tử phồng lên như gan heo vậy. Hắn dù sao cũng đường đường là đại trưởng lão Thiên Tinh phái, cũng phải có thể diện riêng của mình. Nhưng những lời này của Phương Vân chẳng khác nào muốn đem da mặt của hắn đập lên trên mặt đất!

Chòm râu Thiên Cương Tử hơi lay động, hơi thở rối loạn:

- Phương..Phương Vân...ngươi cũng đừng có quá phận, đây dù sao cũng là Lân Nguyệt phái!

Những lời này của Thiên Cương Tử có thể nói là vô cùng xảo diệu, mặc dù trong lòng hắn giận vô cùng, nhưng dù sao cũng làm đến được đại trưởng lão thì cũng không phải là người hồ đồ. Thực lực của Phương

Vân là quá áp đảo, mặc dù hẳn là đại trưởng lão Thiên Tinh phái, nhưng khi đối mặt với cường giả Địa Biến cảnh đỉnh cấp có thực lực chín mươi chín con phi long lực thì không phải là đối thủ.

Trong đám người ở đây thì cũng chỉ có trưởng môn Lam Tâm Ngọc của Lãnh Nguyệt phái đã bước vào Linh Tuệ cảnh là có thể miễn cưỡng khắc chế Phương Vân. Lời này của Thiên Cương Tử chính là muốn nhắc nhở Lam Tâm Ngọc, đây là địa bàn của các người, để cho một ngoại nhân nào động đến như vậy thì không thấy mặt mặt sao?

Thiên Cương Tử thông minh, nhưng Lam Tâm Ngọc cũng không hồ đồ. Lực lượng của Phương Vân tuy cường hãn, nhưng Lam Tâm Ngọc vẫn có tự tin nếu hai người liên thủ thì vẫn có thể chiếm thượng phong. Dù sao thì bước chân vào Linh Tuệ cảnh thì cường giả có thể có ưu thế hơn rất nhiều đối với Địa Biến cảnh. Nhưng cũng chỉ là chiếm thượng phong mà thôi.

Dĩ nhiên, nếu như Phương Vân chỉ có thực lực cường đại thôi thì Lam Tâm Ngọc cũng không do dự đến thế này. Nếu như các cao thủ ở đây tập hợp lại thì vẫn có thể áp chế được Phương Vân, nhưng điều làm nằng kiêu kị nhất chính là bối cảnh của Phương Vân!

Sau lưng Phương Vân chính là đại biểu cho thế lực khổng lồ nhất, cường đại nhất hiện thời! Đại Chu hoàng triều!

Cái này mới là điều mà Lam Tâm Ngọc kiêng kỵ nhất!

Đối với Lãnh Nguyệt phái mà nói thì một Phương Vân không đủ gây sợ, nhưng đối với Đại Chu hoàng triều mà nói thì một Lãnh Nguyệt phái lại như một con kiến hôi nhỏ yếu. Chỉ cần động một đầu ngón tay là có thể khiến cho cả phái biến thành tro bụi!

Yến Linh Điều

Đại Chu Hoàng Tộc

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

242. Chương 238: Đại Sát Tứ Phương

Đối mặt với ánh mắt của Thiên Cương Tử thì Lam Tâm Ngọc chỉ ho nhẹ một tiếng rồi chuyển đi nơi khác. Đối với việc không vui mừng của Thiên Tinh phái thì tránh được sự uy hiếp của triều đình Đại Chu vẫn là tốt hơn!

- Hừ!

Nhưng vào lúc này thì có một tiếng hừ lạnh từ phía sau Thiên Cương Tử truyền đến. Bạch Phượng công tử đã bị chọc đến mức không nhịn được rồi, nếu bị ức hiếp như vậy mà vẫn nhịn thì hẳn cũng không phải là Bạch Phượng công tử nữa.

“Hồngбет!”, Thiên Cương tử trong lòng thầm kêu một tiếng, mới vừa muốn ngăn cản, đã không còn kịp rồi.

- Người tên là Phương Vân đúng không? Một Bình Bắc tướng quân nho nhỏ mà cũng dám lớn lối? Người thật cho là triều đình Đại Chu là nhà sau của người? Vương hầu Đại Chu nhiều vô số kể, chỉ là con thứ của một Bình Dân hầu nho nhỏ mà cũng dám cuồng vọng như vậy, thật không biết trời cao đất rộng! Có tin là người không thể đi ra khỏi núi Lãnh Nguyệt không?

Bạch Phượng công tử tiến lên trước một bước, lạnh lùng nói. Thiên hạ này, thực lực cường hãn cố nhiên trọng yếu, nhưng trọng yếu hơn là thân phận cùng bối cảnh!

Hắn cũng từng xuất hành trong thế tục, đối với lực lượng của hoàng triều cùng với tông phái tu sĩ cũng có hiểu biết. Theo hắn biết thì vương hầu Đại Chu hoàng triều phân ra thành hai loại, một là Quý Tộc hầu, một là Bình Dân hầu, hơn nữa còn phân ra thành thực quyền cùng với chức suông.

Tứ Phương hầu, cái tên này vừa mới nghe qua thì đã biết là Bình Dân hầu, hơn nữa còn có thể là loại vương hầu không có địa vị gì, tên Phương Vân này lại cảm lông gà đi vào dọa mọi người. Bạch Phượng công tử cảm giác mình phải có trách nhiệm “Vạch trần” điểm này.

Theo hần thấy thì Lam Tâm Ngọc đã bị bối cảnh triều đình của Phương Vân hồ lộng mất rồi. Chỉ cần hần nói thẳng điểm này ra thì nàng tất nhiên giận tím mặt, sau đó liên hợp với phụ thân mình là Thiên Cương Tử, hai cường giả đỉnh cấp cùng với cao thủ trong phái mà muốn thu thập một Phương Vân còn không phải là dư dả sao.

“Ngu xuẩn”, Lam Tâm Ngọc nghe vậy thì trong lòng khê mắng một câu. Tên Bạch Phượng công tử này nhìn bề ngoài có vẻ khiêm tốn, nhưng trong xương lại có cổ ngạo khí, không hề coi ai ra gì. Nếu không phải như vậy thì ngày đó ở trong Tam Nguyệt điện, hần cũng sẽ không phải vừa thấy Lam Đại Nguyệt thì đã đề nghị trưởng lão hai phái tác hợp hần cùng Lam Đại Nguyệt.

Bạch Phượng công tử cho là Lam Tâm Ngọc bị Phương Vân hồ lộng, nhưng lại không biết Lam Tâm Ngọc còn biết nhiều hơn hần!

Tứ Phương hầu Phương Dân là Bình Dân hầu thì đúng là không sai, nhưng lại là vương hầu có thực quyền. Quyền thế của hần so với bất kỳ Quý Tộc hầu nào còn hiển hách hơn. Đặc biệt sau chuyện hần đưa đao tặng cho Dương Hoảng thì danh vọng trong quân đã lên như điều gặp gió, sánh ngang với Võ hầu!

Ở Đại Chu hoàng triều thì Võ hầu phải từ Thiên Tượng cảnh trở lên mới có thể đảm nhiệm. Tứ Phương hầu có thể dùng đao mà trấn áp Anh Vũ hầu thì thực lực mạnh đến đâu cũng có thể biết. Cho dù Phương Vân có cầm lông gà tới, nhưng nếu Phương Dân dẫn đến trăm vạn đại quân thì cũng có thể quét sạch mười, trăm Lãnh Nguyệt phái!

- Không ra khỏi núi Lãnh Nguyệt?

Chân mày Phương Vân khê nhếch lên, bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng:

- Hừ!

Một cổ uy áp đáng sợ bỗng nhiên bạo phát ra, khớp xương Bạch Phượng công tử kêu răng rắc rồi bị bẽ gãy, quỳ lên trên mặt đất. Trong miệng còn kêu thảm một tiếng rồi phun ra một bùm máu tươi.

Ý chí của Phương Vân đã được tôi rèn qua vô số Âm Ma, Sát Ma, Địa Ma dưới bảy mươi hai tầng thế giới dưới lòng đất, lại có thể áp chế hoàn toàn ý niệm giết chóc của hung thú thượng cổ. Uy áp do cổ ý chí này sinh ra so với một cường giả Địa Biến cảnh khác còn cường đại hơn gấp mười lần.

Bạch Phượng công tử cũng là người đã bước nửa chân vào Địa Biến cảnh, ý chí cũng tương đối mạnh, nhưng khi đối mặt với cổ uy áp này của Phương Vân thì lập tức không chịu nổi.

- Buông hần ra!

Thấy Bạch Phượng công tử cả người toàn là máu, Thiên Cương Tử máu mủ tình thâm lập tức trợn mắt lên. Hần hét lớn một tiếng rồi đánh ra một cự chưởng!

Một chưởng này vừa đánh ra thì không gian trong phạm vi trăm trượng xung quanh đỉnh núi lập tức nổ tung, một chưởng mang theo khí tức hủy diệt của tinh tú với khí thế bài sơn đảo hải đánh về Phương Vân, tựa như muốn một chưởng đánh chết Phương Vân vậy. Chiêu thức mà Thiên Cương Tử thi triển chính là tuyệt học của Thiên Tinh phái, “Tiểu Thiên Tinh Chưởng”.

- Không biết tự lượng sức mình!

Phương Vân hừ lạnh một tiếng, ngay lúc Thiên Cương Tử gần tới thì bàn tay nhấc lên, đơn giản tung một chưởng ra. Địa Khí cuộn cuộn hợp lại thành chưởng lực rồi hóa thành một cự chưởng màu đen nhánh, dễ dàng đánh tan Tiểu Thiên Tinh Chưởng của Thiên Cương Tử.

Thiên Cương Tử còn chưa có kịp phản ứng thì Phương Vân đã đạp mạnh xuống đất một cái. Chỉ nghe âm một tiếng, bụi mù bay lên, Thiên Cương Tử đã bị Phương Vân một cước đạp ngay lưng rơi vào trên đất.

- Chênh lệch quá xa!

Phương Vân vừa dứt lời thì ngay lúc mọi người còn đang trừng mắt lườm lườm đã vượt qua thân thể Thiên Cương Tử, đi tới bên cạnh Lam Tâm Ngọc rồi ngồi trên ghế của Thiên Cương Tử đang ngồi.

Trên núi Lãnh Nguyệt im ắng vô cùng, như là đang chết đi vậy!

Đầu tóc Thiên Cương Tử tán loạn, bản thân hắn thì gục trên mặt đất. Ngay khi Phương Vân vượt qua thân thể của hắn thì khóe miệng của hắn hơi run lên, trong mắt hiện lên vẻ căm hận sâu thẳm. Một cước kia của Phương Vân không những làm bị thương hắn mà còn đánh tan nội lực trong cơ thể hắn, hắn hiện tại đã không thể động dậy được nữa.

- Lam chưởng môn, tại hạ hữu lễ...

Phương Vân thần thái tự nhiên đến bên cạnh Lam Tâm Ngọc ngồi xuống, cúi chào, không hề lo sợ Lam Tâm Ngọc xuất thủ đối với hắn.

- Trưởng lão, trưởng lão...

Lúc này thì một đám cao thủ Thiên Tinh Phái mới kinh hô, bổ nhào tới đỡ Thiên Cương Tử dậy.

Phương Vân nhìn thấy màn này thì chân mày nhíu lên, quát lên một tiếng lớn:

- Ta xem ai dám động đến!

Vốn đám cao thủ Thiên Tinh phái còn đang ào đến, nghe vậy thì lòng run lên, lập tức đứng bất động.

- Thiên Cương Tử, khuyên người không nên có tâm tư gì. Ta cũng không sợ nói cho người biết là văn thư của triều đình đã xuống tới, ta tùy thời có thể tiến vào thập vạn đại quân chinh phạt. Lấy lực lượng cùng quyền thế của ta thì chỉ cần một câu nói là sẽ khiến cho Thiên Tinh Phái từ trên xuống dưới máu chảy thành sông, thây chất thành đống! Người đừng có quên đó!

Phương Vân tùy ý nói ra. Hắn ở sa trường đã diễn binh rất nhiều, trên người tự có một cỗ khí độ làm cho người khác tin phục, hơn nữa thực lực của hắn cường đại nên làm cho lời nói này của hắn rất có sức thuyết phục!

Thân thể Thiên Cương Tử run mạnh lên, trong con mắt toát ra nỗi sợ hãi cùng với sự không cam lòng. Những sát tâm của hắn vừa mới nghe thấy lời này của Phương Vân thì không thể không đè ép xuống!

- Khiêng đi đi!

Phương Vân dứt lời, vung tay lên. Một đám cao thủ Thiên Tinh phái như được đại xá, lập tức đỡ Bạch Phượng công tử cùng Thiên Cương Tử dậy, hoảng hốt phá không rời đi.

- Lam chưởng môn, tại hạ nhớ trong người còn có chút chuyện, đi trước vậy!

Người của Thiên Tinh phái vừa đi thì những người tới xem lễ trên quảng trường lập tức rớt rít đứng dậy cáo từ. Lúc đi còn nhìn về Phương Vân, ánh mắt vô cùng hoảng sợ.

Mười vạn đại quân chinh phạt của triều đình có thanh danh rất lớn, phàm là những người trong tông phái thì không ai không sợ cả. Đó đúng là một cỗ máy giết người ghê gớm mà!

Tên tiểu hầu gia của Đại Chu hoàng triều này mà được điều vào trong mười vạn đại quân chinh phạt thì lập tức sẽ là một sát thần, không ai dám trêu chọc hắn cả!

- Lam chưởng môn, thật không phải, tại hạ đi trước!

Mọi người rớt rít đứng dậy. Lam Tâm Ngọc cũng không ngăn trở, vốn đây là hôn lễ giữa hai phái nhưng đến hiện tại thì đã không cần nữa.

- Các người cũng lui ra đi!

Lam Tâm Ngọc vung tay lên. Các đệ tử nội môn và ngoại môn cũng lui xuống, lập tức trên đỉnh núi chỉ còn Phương Vân cùng với chưởng môn, các trưởng lão cùng với đệ tử chân truyền.

Phương Vân nhìn qua bốn phía, hài lòng gật đầu. Hắn làm ra bộ dáng ngang hàng với nhau, nhìn Lam Tâm Ngọc nói:

- Lam chưởng môn, hiện tại chúng ta có thể nói chuyện được rồi chứ?

Lam Tâm Ngọc hơi có chút bất đắc dĩ gật đầu. Người thiếu niên trước mắt này quả thật làm cho bà có chút không đỡ được, nhìn chung thì Lam Tâm Ngọc chưa bao giờ gặp phải người nào ngang ngược can rở như

vậy cả. Nhưng hết lần này đến lần khác thì hẳn lại có tư cách làm chuyện này. Những chuyện này tính ra cũng là hợp tình hợp lý.

Trong giới tông phái, nếu như không có thực lực cùng bối cảnh mà làm như vậy chính là tự tìm đường chết; nhưng nếu bối cảnh cùng thực lực hơn người thì đó chính là trấn áp, là uy hiếp!

- Tiểu hầu gia, rốt cuộc là người muốn làm gì, nói đi! Nếu như Lãnh Nguyệt phái ta có thể làm được thì nhất định sẽ làm!

Dưới tình thế này thì cho dù Lam Tâm Ngọc có thực lực mạnh hơn Phương Vân, nhưng đối mặt với bối cảnh đáng sợ của Phương Vân cũng chỉ có thể cúi đầu, lựa chọn tuân theo.

- Ha ha, lam chủng môn quả nhiên là người thông minh!

Phương Vân ha ha cười một tiếng. Hẳn đã sớm nhìn ra vị chủng môn của Lãnh Nguyệt phái này hoàn toàn là người vì lợi ích tông phái.

Nếu như muốn đối phó người này mà người muốn cùng nàng van xin, giảng đạo lý thì không được, nếu không chuẩn bị tốt thì bà ta còn có thể gọi Lam Đại Nguyệt ra đối phó với người.

Cách tốt nhất chính là cường thế, cường thế càng mạnh càng tốt. Tốt nhất là có thể hoàn toàn trấn áp cái tâm tư động dấy của bà ta đi thì hôn sự Lam Đại Nguyệt mới có thể định đoạt được. Nếu không thì hôm nay chỉ cường chế được Bạch Phượng công tử thôi, nói không chừng ngày mai bà ta sẽ vì lợi ích tông phái mà đem Lam Đại Nguyệt gả cho cái gì đó Hắc Phượng, Hồng Phượng công tử.

- Lam chủng môn, điều ta muốn rất đơn giản!

Phương Vân đột nhiên đưa tay chỉ Lam Đại Nguyệt:

- Chính là nàng!

Thân thể của Lam Đại Nguyệt hơi run lên, nhưng Phương Vân làm như không thấy. Ánh mắt của hắn vẫn chưa chú ý tới nàng ta.

- Thì ra là như vậy!

Lam Tâm Ngọc gật đầu, lộ ra thần sắc đã sớm biết trước. Nhan sắc Lam Đại Nguyệt hơi người, người nào đã gặp nàng thì không khỏi không động tâm. Tiểu hầu gia này có thích nàng thì cũng không ngoài ý muốn.

- Tiểu hầu gia, chuyện này bản thân ta có thể đáp ứng người.

Lam Tâm Ngọc đáp ứng vô cùng sáng khoái:

- Nhưng mà, bởi vì chuyện lần này của tiểu hầu gia mà Lãnh Nguyệt phái chúng ta đã đắc tội với Thiên Tinh phái, sợ rằng hậu quả không tốt a...

Lam Tâm Ngọc lộ ra thần sắc khó xử...

“Lão hồ ly này...”, Phương Vân làm sao không nhìn ra được tâm tư của Lam Tâm Ngọc, bà ta rõ ràng là muốn kiếm chác một chút trên thân mình.

- Yên tâm đi, một cái Thiên Tinh phái còn chưa có thể làm gì đâu. Nếu như có ngày chủng môn Thiên Tinh phái tìm tới tận cửa thì người trực tiếp nói cho hắn biết, nếu như không muốn tông môn bị diệt, đạo thống bị hủy thì thành thật một chút đi!

- Đa tạ tiểu hầu gia, nhưng mà...

Lam Tâm Ngọc lại nhướng mày, lộ ra thần sắc làm khó.

- Được rồi.

Phương Vân phát phát tay:

- Lam chủng môn cũng đừng cứ nhắc từng cái như vậy. Tất cả mọi người đều là người thông minh, người cứ nói thẳng đi. Nếu như để Lam Đại Nguyệt theo ta thì người muốn cái gì?

Thinhbobo

Đại Chu Hoàng Tộc

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

243. Chương 239: Ba Năm.

Từ sâu trong con người Lam Tâm Ngọc hiện lên thần sắc xảo trá, vừa muốn nói chuyện thì đột nhiên lại nhìn sang khuôn mặt đang được che khăn của Lam Đại Nguyệt, trên mặt đột nhiên hiện lên thần sắc không đành lòng:

- Thiên Tuyết, người mang nàng đi xuống đi!

- Vâng, chưởng môn!

Lam Thiên Tuyết thở phào trong lòng một cái, nhìn đệ tử của mình giống như một hàng hóa đưa ra trao đổi, cảm giác thật không dễ chịu.

- Không cần!

Thấy trên mặt Lam Tâm Ngọc có chút thần sắc không đành lòng, cuối cùng Phương Vân cũng có chút hảo cảm đối với nữ nhân này, ít nhất nàng cũng không có quá xấu.

- Lam chưởng môn nếu như coi ta là ngu ngốc rồi gỡ công phu sư tử ngoạm đó là không có khả năng! Như vậy đi, sau này Lãnh Nguyệt phái sẽ không có trên danh sách cần bị tiêu diệt của triều đình. Nếu có tông phái khác gây nguy hiểm ảnh hưởng đến căn cơ của Lãnh Nguyệt phái thì người cứ nói ta một tiếng, ta sẽ mang binh qua tiêu diệt.

Phương Vân khoát tay áo, trực tiếp mở miệng nói. Giọng nói vô cùng chân thật đáng tin.

- Lam chưởng môn, việc hôn lễ giữa phái người và Thiên Tinh phái đơn giản cũng chỉ là muốn giữ căn cơ của Lãnh Nguyệt phái thôi, cái này thì ta thỏa mãn người rồi chứ! Nếu như người còn có yêu cầu nào quá cao khác thì đó là quá phận rồi!

Lam Tâm Ngọc trầm ngâm một lát, rốt cuộc đáp ứng:

- Được rồi!

Cho dù như thế nào thì Lam Tâm Ngọc tuyệt không hi vọng căn cơ của Lãnh Nguyệt phái lại bị hủy đi trên tay của mình. Chỉ cần giữ được căn cơ không bị hủy thì đã là điều tốt nhất, đó cũng là điều mà Lam Tâm Ngọc quan tâm nhất.

- Được rồi, xem ra chúng ta đã đạt thành hiệp nghị rồi! Hiện tại, để cho ta cùng Đại Nguyệt nói vài câu đi.

Phương Vân vừa dứt lời thì liền đứng dậy, đây là lần đầu tiên hắn đưa mắt nhìn về Lam Đại Nguyệt. Cả trong quá trình vừa rồi thì hắn vẫn không hề nhìn qua hay hỏi han Lam Đại Nguyệt. Trong lòng hắn hiểu rất rõ Đại Nguyệt không hề thích cái hôn sự, hết lần này tới lần khác không phản kháng mà vẫn đáp ứng yêu cầu của tông môn đã nói rõ lên tính cách cùng lập trường của nàng.

Những người có tính cách như Lam Đại Nguyệt căn bản là tâm tính quá thiện lương, quá nhu nhược, không đành lòng cự tuyệt người khác. Nếu như mình biểu hiện quá mức thương hoa tiếc ngọc, quá mức để ý thì đến lúc đó con hồ ly như Lam Tâm Ngọc sẽ trực tiếp đến bên cạnh Lam Đại Nguyệt hỏi nàng: Người có nguyện ý theo hắn không?

Đến lúc đó thì toàn bộ coi như xong! Đến lúc đó thì chẳng những mình không cứu được Lam Đại Nguyệt mà còn tự phong cho mình một cái chức danh mới: tên ngu.

Cho nên biểu hiện của Phương Vân mạnh như thế là muốn tránh khỏi cái tình huống phát sinh đi. Nếu nói tính trước làm sau thì trước khi Phương Vân quyết định nhúng tay chuyện này thì đã đem hết mọi việc tính toán kỹ.

- Ủ, Đại Nguyệt, người qua gặp hắn một chút đi.

Lam Tâm Ngọc gật đầu.

Phương Vân vừa mới nắm tay Lam Đại Nguyệt thì một cảm giác làn da mềm mại truyền đến, Phương Vân trấn định tâm thần, nắm nàng đi vào bên trong một điện trong Tam Nguyệt điện.

Phương Vân vung tay lên, vô số phù chú bay ra tạo thành một cái quang màn có thể cách âm bao trọn mình và Lam Đại Nguyệt lại.

- Được rồi, chúng ta có thể nói.

Phương Vân khoát tay áo, nói.

Lam Đại Nguyệt chỉ lại đứng đó, không nói tiếng nào. Hai vai của nàng khẽ run lên.

Phương Vân tựa hồ nghĩ tới điều gì, ngần ngợ một chút rồi đưa tay lên kéo cái khăn choàng của Lam Đại Nguyệt xuống. Dưới cái khăn che mặt màu hồng là một khuôn mặt quốc sắc thiên hương, chẳng qua trên khuôn mặt tràn đầy mỹ lệ này giờ đây lại tràn đầy nước mắt. Vô số hạt thủy châu không ngừng từ đôi lông mi thật dài của Lam Đại Nguyệt nhỏ xuống.

Mặt của cô gái này giờ đây tràn đầy sự đau thương!

Phương Vân ngần ra, sau đó hiểu được, thật tâm nói:

- Thật xin lỗi. Ta chỉ là muốn trợ giúp nàng, trong lòng cũng không ác ý!

Phương Vân cũng biết có thể trong lòng Lam Đại Nguyệt bây giờ mình chẳng khác gì Bạch Phụng công tử. Đối với Lam Đại Nguyệt mà nói thì mọi thứ hôm nay hết thảy cũng chỉ là nhảy từ hố lửa này sang hố lửa khác, đây mới chính là nguyên nhân làm nàng đau thương.

Mặc dù nàng không có biểu hiện ra, nhưng hiển nhiên tông phái mà nàng luôn tin tưởng lại coi nàng như một món hàng hóa, đẩy tới đưa đi cũng là một trong những nguyên nhân làm nàng đau thương.

Lam Đại Nguyệt nhìn hẩn một cái rồi lắc đầu, lệ trong đôi mắt không ngừng tuôn ra. Trong lòng nàng bây giờ thì những ấn tượng mà ngày đó Phương Vân xuất thủ đã không còn gì cả. Hôm nay hẩn cùng Bạch Phụng công tử chẳng khác gì cả.

- Ai!

Trong lòng Phương Vân thở dài một tiếng:

- Xem ra nàng vẫn không tin tưởng ta!

Phương Vân bất đắc dĩ, chỉ đành lần nữa thi triển Di Hình Hoán Cốt lần nữa biến ảo thành tướng mạo lúc trước:

- Nhìn ta thử đi, có nhớ tới gì không?

Nghe thấy lời Phương Vân, Lam Đại Nguyệt theo bản năng nhìn lại. Nhìn thấy một khuôn mặt hoàn toàn khác thì ban đầu Lam Đại Nguyệt hơi mê hoặc, tiếp theo đó có một cảm giác quen thuộc nổi lên trong tâm, nhưng trong khoảng thời gian ngắn cũng không nhớ nổi đây là người nào.

Phương Vân lắc đầu, có chút bất đắc dĩ:

- Có còn muốn bôi chút thuốc lên một người đầy máu như ta không?

Nghe thấy câu này thì Lam Đại Nguyệt giật một cái, một khuôn mặt hiện lên trong đầu nàng. Nàng rốt cuộc ngưng rơi lệ, không thể tin mà tròn to hai mắt:

- Là người!

- Rốt cuộc nàng đã nhớ tới ta!

Phương Vân lại khôi phục diện mạo cũ, hẩn sợ Lam Đại Nguyệt lại nghĩ gì đó nên vội vàng giải thích:

- Lần trước ta bị Vô Hồn của triều đình đuổi giết, may nhờ có nàng mới tránh được một kiếp. Trong thời gian hôn mê đó, ta cũng từng tỉnh qua mấy lần.

Phượng Vân vừa nói thì đem những chuyện đã xảy ra nói qua một lần, rồi nói tiếp:

“Lần trước, ta bị vô hầu của triều đình đuổi giết. May mắn có nàng, ta mới tránh được một kiếp. Ở trong đoạn thời gian hôn mê kia, ta từng tỉnh qua mấy lần.”

Phượng Vân vừa nói, vừa đem chuyện mình đã trải qua, nói lại một lần. Sau đó lại nói:

“Nàng a! Thật sự là quá u mê. Vì tông phái lợi ích, lại đi đáp ứng loại chuyện này! Nếu không phải ta kịp thời nhúng tay, nàng lại gả cho tên Bạch Diệu công tử kia”

Lam Đại Nguyệt chuyển giận làm vui, lau khô nước mắt: “Là Bạch Phượng công tử.”

“Bạch Diệu, Bạch Phượng cũng không sao cả. Trọng yếu, cái chuyện hoang đường này, rốt cục cũng có thể chấm dứt. Chương môn của tông phái nàng, đem nàng xuất giá. Đơn giản là nghĩ giữ được căn cơ tông phái không bị hủy. Hiện tại, có lời hứa của ta. Trên căn bản Thiên Tinh Phái không có gan mà xuất thủ. Triều đình bên kia, tông phái nàng cũng không cần lo lắng”,

Phượng Vân nói.

”Cám ơn chàng, Lam Đại Nguyệt tự đáy lòng cảm kích nói, một lát sau, không biết nghĩ đến điều gì lo lắng nói:

, ” Chàng thật là Đại Chu vương triều tiểu hầu gia? Chàng vừa mới cùng chương môn nói chuyện, có thật không?”

Lam Đại Nguyệt vẻ mặt lo sợ bất an. Nàng cùng Phượng Vân tổng cộng cũng chỉ có gặp nhau vài lần, chưa từng nghĩ tới, mình tùy tiện cứu một người, lại có bối cảnh lớn như vậy.

Phượng Vân đỏ khốc đỏ cười: “Thật sự, không cần lo lắng!”

Chuyện tình khi này, Phượng Vân dĩ nhiên không thể nào nói hết, mình căn bản không có văn thư của triều đình gia nhập mười vạn đại quân Thu Hóa gì cả. Bất quá, Phượng Vân tự tin, bằng thực lực của hần, muốn gia nhập thu hóa đại quân này, cũng không phải là vấn đề gì lớn. Hơn nữa, bằng quyền thế của phụ thân hôm nay, bất kể là tiêu diệt Thiên Tinh Phái, hay giữ lại một cái Lãnh Nguyệt Phái, cũng không phải là cái vấn đề gì to tát cả. Cho nên cuộc nói chuyện này, cũng không có gì là lừa dối nàng!

Lam Đại Nguyệt cũng cảm giác mình có chút quá mức, trong lòng cảm thấy có chút lỗi, trên mặt hiện lên một tia ngượng ngùng: “Thật xin lỗi! Chuyện lần này, thật sự cảm ơn chàng”,

“Nàng cũng đừng cảm ơn ta, có qua có lại thôi”, Phượng Vân cười cười: “Đừng quên, nàng hiện tại là vị hôn thê của ta” !”

Lam Đại Nguyệt nghe vậy trên mặt hiện lên một tia đỏ bừng.

Lam Đại Nguyệt bình thường cũng là quốc sắc thiên hương, giống như tiên tử. Thấy bộ dạng xấu hổ e sợ như vậy, trong lòng Phượng Vân cũng rung động một chút. Nhưng dù sao hần cũng đã xông vào bảy mươi hai tầng dưới đất, ý chí cực kỳ kiên định. Rất nhanh liền thu nhiếp tâm thần.

”Tốt lắm , không đùa nàng nữa. Thừa dịp bây giờ ta còn ở Lãnh Nguyệt Sơn, còn có thể nói mấy câu. Hay là nàng nói một chút, nàng có yêu cầu gì không? Một lát, ta sẽ nói với chương môn của nàng một chút. Chắc nàng sẽ đáp ứng.

Lam Đại Nguyệt suy nghĩ một chút, lắc đầu: “Có thể ở bên trong môn phái, phụng bồi sư phụ cùng chúng tỷ muội, ta đã rất thỏa mãn rồi.”

Phượng Vân trong lòng thở dài một tiếng, Lam Đại Nguyệt tính tình phi thường nhu hòa, thiện lương. Câu trả lời này của nàng, Phượng Vân cũng đã sớm nghĩ tới:

”Vậy cũng tốt. Một lát nữa đi ra ngoài, ta liền tùy tiện tìm cơ với chương môn của nàng, không thể dẫn nàng đi ra ngoài. Tạm thời đem nàng ở lại bên trong tông phái, cho người trong tông môn chiếu cố. Nàng thấy sao?”

“Vâng ”Lam Đại Nguyệt khẽ gật đầu, trên mặt rốt cục cũng lộ ra vẻ mỉm cười.

“Vây đi thôi!”

Từ Thiên Điện đi ra ngoài, Phương Vân như cũ nắm lấy tay Lam Đại Nguyệt, nét mặt lộ ra vẻ uy nghiêm.

“Lam chương môn, gần đây chiến loạn bất ổn. Trong khoảng thời gian ngắn, ta không thể mang nàng rời đi. Hay là vậy đi, Lam Đại Nguyệt như cũ ở lại bên trong tông phái các ngươi, chờ thời cơ đến, ta sẽ tới đón nàng”, Phương Vân nói.

“Hả?” Lam Tâm Ngọc nghe nói như thế, sâu trong ánh mắt đột nhiên hiện lên một tia nghi ngờ. Từ lúc bắt đầu Phương Vân biểu hiện khí thế mạnh như vậy, tựa hồ lập tức sẽ mang Lam Đại Nguyệt đi. Nhưng hiện tại trước khi đi, lại cho nàng ở lại đây. Việc này khiến cho nàng có một tia hoài nghi. Bất quá, mặc dù trong nội tâm có nghi ngờ, nhưng trên mặt lại không có chút nào lộ ra, chẳng qua là mập mờ mỉm cười nói:

“Không biết, tiểu hầu gia chuẩn bị đến lúc nào, đem nàng cưới về a? Để ta cũng có chuẩn bị tốt cho đám cưới.”

“Hử? Cái Lão Hồ Ly này xem ra là đem lòng sinh nghi.”

Phương Vân cũng biết, lúc trước mình biểu hiện sốt ruột, nhưng hiện tại mỹ nhân ở trong lòng, lại không có một điểm vội vàng nào, có chút trước sau mâu thuẫn. Lam Tâm Ngọc loại hồ ly này, không đem lòng sinh nghi mới là lạ.

”Ha ha ha, ta cũng không phải là loại người không hiểu được thương hương tiếc ngọc.

Là tiểu mỹ nhân nói nàng không nỡ rời xa sư phụ cùng sư tỷ muội trong môn phái, muốn cùng các nàng ở lại thêm một chút. Ta há có thể không thương hoa tiếc ngọc? Dựa theo Đại Chu luật định của ta, sau khi đủ mười tám tuổi, nam tử mới có thể đón dâu. Ta xuất thân nhà vương hầu, càng không thể làm trái lại luật định. Như vậy đi, ta định ba năm sau, tới đón cưới Đại Nguyệt. Lam chương môn, người sẽ không đem vị thê tử của ta đây, đẩy vào trong ngực người khác đúng không?”

Một câu cuối cùng, trong mắt Phương Vân xẹt qua một tia hàn quang, trong thanh âm mang theo mười phần uy hiếp!

Lam Tâm Ngọc thần sắc lúng túng, nàng cũng biết Phương Vân là uy hiếp là cái gì, nụ cười cứng đờ, vội vàng nói:

“Tiểu hầu gia nói chuyện này!”

“Giang hồ có lời đồn, vị này tiểu hầu gia này bất quá mới mười lăm tuổi. Không nghĩ tới sự thật là như thế! Mười lăm tuổi có thể tu luyện đến Địa Biến Cấp, chín mươi chín long lực! Thật là bất khả tư nghị! Ta Lân Nguyệt Phái có thể đáp vị tiểu hầu gia này, quả thật là tiền đồ vô lượng, so với Thiên Tinh Phái kia muốn mạnh hơn gấp mười lần, gấp trăm lần a!”

Lam Tâm Ngọc từ trong lời nói của Phương Vân, suy đoán ra hán mấy tuổi, trong lòng cũng âm thầm khiếp sợ.

Người người tập võ của Đại Chu vương triều, xương cốt lớn lên so với tuổi thật sự là mau hơn rất nhiều. Hơn nữa, giống như Phương Vân là dòng dõi vương hầu, cao lương mỹ vị, dinh dưỡng đầy đủ, thân thể quả thật là lớn nhanh hơn không ít. Nếu nghĩ đơn thuần là dùng bề ngoài để phân biệt ra tuổi thọ chân thật, đúng là có điểm khó khăn!

Thìnhbobo

Đại Chu Hoàng Tộc

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

244. Chương 240: Ngũ Ngục Phong

Phương Vân suy nghĩ một chút, biết Lam Tâm Ngọc狡 hoạt. Nếu là hôm nay mình bỏ đi như vậy, lâu dài khó tránh khỏi bị nàng nghi ngờ. Hơi trầm ngâm, Phương Vân đột nhiên tháo xuống khối ngọc ngà voi trên lưng áo.

Khối ngọc ngà voi này là của Phương Vân trong lễ bó tóc, ngọc bội của hoàng thất. Mặc dù chất liệu ngọc không phải vô cùng quý giá, nhưng là vật để vương hầu công tử đeo, phẩm chất cũng không kém.

“Đây là ngọc bội của ta trong khi cử hành lễ bó tóc. Trên người của ta cũng không còn mang cái gì khác, tự lấy khối ngọc bội này làm tín vật đính ước. Ba năm sau, ta sẽ tới rước dâu, Lam chưởng môn, vị hôn thê của ta tạm thời ở lại Lãnh Nguyệt phái. Ta hi vọng ba năm sau, lúc ta đến Lãnh Nguyệt sơn, cũng không có cái gì bất ngờ xảy ra.”

Phương Vân tay cầm ngọc, nói lạnh lùng.

Thấy Phương Vân không khách khí như vậy, Lam Tâm Ngọc không không tức giận chút nào. Thấy khối ngọc bội kia, Lam Tâm Ngọc thở phào nhẹ nhõm trong lòng, mỉm cười nói: “Tiểu Hầu gia yên tâm, ba năm sau, Tiểu Hầu gia nếu là không tới. Ta liền tự mình phái người đem Đại Nguyệt đưa đến Tứ Phương Hầu quý phủ đi!”

Lam Tâm Ngọc chẳng qua là muốn lấy lòng, tùy ý nói một câu nhưng Phương Vân trong lòng nghe những lời này xong cảm thấy thót bụng. Bất quá trường hợp này, hẳn tuyệt đối không thể phản đối.

“Như vậy tốt nhất.”

Phương Vân đem khối ngọc bội đưa tới Lam Đại Nguyệt trong tay: “Cái ngọc bội này nàng đem cất giữ. Ba năm sau, ta sẽ lên Lãnh Nguyệt sơn nghênh đón nàng!”

Lam Đại Nguyệt cảm thấy xấu hổ muốn chết, nàng mặc dù biết trước mắt một màn này cũng là diễn trò mà thôi nhưng một người con trai đụng chạm da thịt. Còn nói ra lời như thế vẫn không nhận được đồ bồng hai gò má, cúi đầu xuống. Ngập ngừng “Ừ” một tiếng.

Về mặt này, trong mắt người khác, lại là một ... ý nghĩa khác:

“Hoàn hảo, Đại Nguyệt cũng có tình cảm với tiểu tử này!”

“Cứ như vậy nhé, ta đi trước đây.”

Phương Vân dứt lời, xoay người muốn đi, tỏ vẻ rất vội vã.

“Tiểu Hầu gia, cần gì đi vội vã như vậy? Nghỉ ngơi trên núi một thời gian ngắn không được sao?”

Lam Tâm Ngọc liếc mắt một cái Lam Đại Nguyệt, liền nói.

“Hừ!” Phương Vân cười lạnh một tiếng: “Nam nhân chí hoài thiên hạ, tại sao có thể trì hoãn vì nữ nhân! Ta còn muốn phụng sắc lệnh triều đình, sẽ không lưu lại nữa!”

Trước và sau Phương Vân vẫn biểu hiện cực kỳ cường thế.

“Tất nhiên như thế, ta liền không trì hoãn Tiểu Hầu gia nữa.”

Lam Tâm Ngọc mỉm cười nói. Đại Chu triều lễ nghi cương thường xâm nhập lòng người, thực hành chế độ ngũ thê thất thiếp, nữ nhân chỉ ở địa vị phụ thuộc. Lam Tâm Ngọc nghĩ tới đây cũng cảm thấy bình thường trở lại. Cảm thấy hành động của Phương Vân mặc dù có chút không ổn nhưng hoàn toàn phù hợp thân phận Đại Chu triều Vương công tử đệ của hắn!

“Ừ”

Phương Vân biết đến chỗ này cũng là đã qua một đoạn thời gian. Ánh mắt quét qua Lam Đại Nguyệt, hàm ý bảo trọng, sau đó phá không bay về hướng tây.

Trên Lãnh Nguyệt sơn, sương mù dày đặc, nhưng ra khỏi núi, phía ngoài lại là cảnh tượng lạnh lẽo tiêu điều.

Phương Vân rời khỏi Tây Nhị Thành là ngày hai mươi mấy tháng chín. Qua ba tháng, hiện tại đã là tháng mười hai.

Đại Chu triều thực hành hai bộ lịch pháp, một bộ là căn cứ biến hóa của mặt trời, mặt trăng và các vì sao, gọi là dương lịch. Bộ này lịch pháp, hàng năm do Lan Thai Bí Uẩn chế định. Phân đến các Vương Công phủ đệ cùng với các châu phủ. Chủ yếu dùng trong hoàng thất, Vương Công quý tộc. Các phủ quan viên, sĩ trọng thương nhân xuất hành hoạt động vì vậy cũng được gọi là lịch.

Thứ hai bộ lịch pháp, còn lại là căn cứ vào biến hóa của khí hậu, gọi là nông lịch. Bộ này lịch pháp, do Tam Công cùng với Nho gia văn thần dựa vào quen thuộc việc đồng áng mà suy tính hoàn thành. Hàng năm sau khi chế định do quan phủ phân đến các nơi thôn trang, dùng để chỉ đạo nông nghiệp trồng trọt sản xuất!

Hai bộ lịch pháp cùng biết không hợp, vừa lẫn nhau xác minh. Tháng 12 dương lịch chính là đã qua đông chí trong nông lịch.

“Đoán chừng trên đường đi lên kinh thành sẽ có tuyết rơi!”

Phương Vân nhìn phương hướng đi lên kinh thành, trong lòng đột nhiên nhớ tới mẫu thân, cũng đã một năm, cũng nên trở về thăm mẫu thân.

Đại Chu triều có chín châu mười tám quận, Phương Vân ước chừng một chút vị trí của Lãnh Nguyệt sơn hẳn là ở tây nam Ung châu. Khoảng cách đi lên kinh thành, có hơn tám nghìn dặm. Một đường không ngừng bay trở về, ít nhất cũng phải hơn mười ngày!

“Chu Thính, Sở Cường bọn họ cũng không biết thế nào. Ta rời đi hơn ba tháng, cũng không biết bọn họ thế nào.”

Trước khi trở về kinh thành, Phương Vân quyết định hãy tìm đến Chu Thính, Sở Cường bọn họ. Hắn lo lắng trong khoảng thời gian mình biến mất, Dương Hoàng gây bất lợi đối với những bộ hạ này của mình.

Phân rõ phương hướng một chút, Phương Vân trước hướng tới An Vân Thành.

Năm ngày sau đó, Phương Vân đã tới An Vân Thành, chỗ ngồi này ngày xưa từng là thành trì phồn hoa, hôm nay một mảnh tĩnh mịch. Cả tòa thành trì, tìm không được một chi quân đội trú đóng. Triều đình thái y, cùng các nơi đại phu, lang trung cũng đã rút đi. Và không có nguồn nước, đối mặt hoàn cảnh này, những dân chúng may mắn sống sót cũng buộc phải rời đi.

“Uy lực của thượng cổ thú dữ thật là đáng sợ! Một tòa thành trì phồn hoa như vậy, cứ như vậy bị phá hủy bởi khô hạn cùng ôn dịch!”

Đại Chu triều tồn tại lâu như vậy, còn chưa từng có chịu đựng tổn thất như vậy. Lúc này Phương Vân rốt cục hiểu tại sao triều đình muốn cùng các Đại tông phái ký hiệp nghị: cấm các võ giả tông phái cấp địa biến xen vào chuyện tình của thế tục.

Địa biến cấp võ giả thực lực quá mức cường đại, đặc biệt là có “Địa biến chi pháp” võ giả. Có thể dao động đến Đại Chu thống trị căn cơ. Vô luận như thế nào, triều đình cũng không cho phép những thứ này địa biến cấp cường giả xuất hiện tại thế tục. Đây cũng là tại sao, chuyện này xảy ra, triều đình phái võ hầu cùng với cao thủ triều đình tới xử lý!

Phương Vân có dự cảm trong lòng. Chuyện này, triều đình tuyệt sẽ không cứ để yên như vậy!

“Lão nhân gia, xin hỏi người có biết hay không, quân đội trước đóng ở đây đã đi nơi nào rồi?”

Phương Vân hỏi một lão nhân ở An Vân Thành vừa tìm được.

“Người là nói quân đội của triều đình a, bọn họ đã bỏ đi lâu rồi!”

Lão nhân này cũng đã gói ghém đồ đạc, chuẩn bị rời đi An Vân Thành.

“Người có biết bọn họ đi đâu không?” Phương Vân nói.

“Hình như là hướng tây.”

Lão nhân cố gắng nhớ lại.

“Hướng tây? Đó chính là rút về Tây Nhị Thành.”

Phương Vân trầm suy tính, Chu Thính, Sở Cường bọn họ không đợi được mình, hẳn là lui về Tây Nhị Thành chờ mình. Dù sao nơi đó có thể nói là đại bản doanh của mình.

“Lão nhân gia. Xin đa tạ.”

Phương Vân lưu lại mấy đồng tiền Tam Hoàng, bay lên trời. Hướng Tây Nam đi. Khí trời càng ngày càng lạnh, một thời gian ngắn nữa, chính là tiết đại hàn. Đến lúc đó, trên căn bản Đại Chu nam bắc cũng sẽ đổi trang phục.

Theo An Vân Thành đến Tây Nhị Thành, cũng mất hơn một ngày. Trên đường núi non trùng điệp, rừng cây khe sâu.

“Ta biến mất có ba tháng, Dương Hoàng nhất định lưu lại tai mắt khắp nơi, điều tra tin tức của ta. Ta phải mưu kế cho tốt.”

Gần tới Tây Nhị Thành, Phương Vân suy nghĩ một chút rồi đột nhiên ngừng lại. Hắn từ trước đến giờ thói quen tính trước làm sau. Tây Nhị Thành là một Đại Thành, lấy tâm tính Dương Hoàng. Không thể nào không bố trí tai mắt ở đây. Phương Vân thực lực đã đủ cao, nhưng muốn đối phó Dương Hoàng, thì vẫn còn rất kém.

“Đúng rồi, túi không gian còn có một vật địa nguyên pháp khí Ngũ Ngục Phong. Ta lo giải quyết chuyện của Lam Đại Nguyệt, đã quên mất chuyện này.”

Phương Vân tâm thần vừa động, lập tức lấy túi không gian.

“Mở ra!”

Một pháp khí hình ngọn núi màu đen bay ra.

“Lê-eeee-eezz~!!”

Kiện pháp khí này vừa mới bay ra, lập tức phát ra một tiếng rít chói tai. Sâu trong lòng đất, cuộn cuộn sương mù màu đen lập tức được gọi về, như chim bay về rừng, trào vào cái địa nguyên pháp khí này. Phương Vân tính ra khối đen dày đặc tới hơn mười trượng xung quanh.

“Lê-eeee-eezz~!!”

“Ngũ Ngục Phong” hút cổ địa khí này xong, lập tức như từ người chết biến thành thanh niên, mạnh mẽ một tiếng hét dài, lập tức xung quanh khối đen cuộn cuộn, muốn phá không đi, mọi việc diễn ra trong chớp mắt. Cái địa nguyên pháp khí khí linh này, hiển nhiên là đã tính toán từ lúc ở trong túi không gian.

“Hừ! Ở trước mặt ta, cũng muốn chạy trốn!”

Địa nguyên cấp pháp khí, vốn có một cổ ngạo tính, không muốn quy phục cho người. Bằng không, ở Tây Nhị Thành, cũng không cần đợi đến Dương Hoàng trấn áp, mà là những thứ pháp khí này, tự động nhận chủ quy phục. Phương Vân đối với một màn ở trước mắt này, sớm đã có dự liệu.

“Phanh!”

Thấy “Ngũ Ngục Phong” phá không bay ra, Phương Vân tay áo tung bay, trực tiếp chính là một chưởng bay ra. “Phanh” một tiếng vỗ vào “Ngũ Ngục Phong” một chưởng này, thạch phá thiên kinh, Ngũ Ngục Phong liền giống bị con cóc bị voi giẫm bẹp, hét lên một tiếng thê lương, địa khí được pháp khí khó khăn tích tụ bên trong, lập tức đã bị một chưởng của Phương Vân đánh tan nát.

“Ở trước mặt ta, ngươi còn muốn trốn sao?”

Phương Vân hừ lạnh một tiếng, một cổ nội lực trào ra, trực tiếp đem Ngũ Ngục Phong kéo trở lại. Cùng một thời gian, một cổ bá đạo lực lượng hạo hạo đặng đặng, như sông lớn, trào vào bên trong Ngũ Ngục Phong.

“Vạn linh hàng phục, cho ta tể luyện!”

Địa nguyên pháp khí khí linh, tựa như địa biến cường giả, đều có một cổ ngạo tính. Không chịu dễ dàng hàng phục người khác. Muốn lấy đức thu phục người, hàng phục một pháp khí khí linh. Kìa căn bản là lấy đàn gảy tai trâu. Pháp khí khí linh cùng người giống nhau, chỉ thờ phụng cường giả chí thượng.

Phương Vân cũng lười nói nhiều, trực tiếp tràn nội lực vào, trực tiếp đem kiện pháp khí này mạnh mẽ tể luyện.

“Ông!”

Quả nhiên, cảm nhận được Phương Vân lực lượng cường đại, kiện pháp khí này khí linh run sợ một chút, rồi cục tự động hàng phục. Phương Vân đưa một ngón tay ra, cái địa nguyên pháp khí này lập tức tán thành vô số phù chú, rồi rít bay vào trong đan điền Phương Vân, hóa thành một đạo điện quang, quán quanh ở trên thân Thiên Địa Vạn Hóa Chung.

“Thì ra là như vậy, cái này địa nguyên pháp khí vẫn còn là không hoàn chỉnh !”

Phương Vân trấn áp Ngũ Ngục Phong, biết được Ngũ Ngục Phong chỉ là bán thành phẩm. Chỉ mới rèn luyện thành Lôi ngục trong Ngũ ngục.

Hiện tại cái địa nguyên pháp khí này, bộ dạng chỉ là một ngọn núi. Còn chân chính Ngũ Ngục Phong, phải hóa thành hình dạng năm ngọn núi. Theo thứ tự là Lôi ngục, Phong ngục, Thủy ngục, Hỏa Ngục, Thổ ngục!

Năm ngọn núi, một khi tế luyện thành công, lập tức có uy lực vô cùng. Có thể làm hỗn loạn địa hỏa lôi thủy phong trong phạm vi nhất định. Làm đối thủ không cách nào thôi động nguyên khí từ ngoại giới, đồng thời có thể lợi dụng địa hỏa lôi thủy phong công kích đối phương.

Hơn nữa, năm ngọn núi một khi tế luyện thành công, liền có thể đủ ngưng tụ ra một ngọn viễn cổ Thái Sơn hư ảnh. Ngọn Thái Sơn này đè xuống, Thần Ma cũng bị trấn áp.

Ngũ Ngục Phong một khi tế luyện thành công là có thể mượn thiên địa quy tắc, pháp tắc lực lượng, mượn đến lực lượng của ngọn Thái Sơn này. Đem đối thủ tươi sống đè chết. Coi như là Thiên Trùng Cảnh cấp cường giả, nếu là không có đặc thù công pháp cùng pháp khí, cũng có thể có bị đè chết.

Thinhbobo

Đại Chu Hoàng Tộc

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

245. Chương 241: Long Trời Lỗ Đất

Phương Vân tiếp thu tin tức này xong cũng cực kỳ giật mình. Có thể dùng lực lượng ngăn chặn một cường giả Thiên Trùng Cảnh, loại lực lượng này, đã tiếp cận với sơ phẩm Thiên Nguyên pháp khí.

Bất quá, đáng tiếc là nếu muốn tế luyện ra phong ngục, thủy ngục, hỏa ngục, thổ ngục bốn tòa sơn phong còn lại. Điều kiện cực kỳ hà khắc. Không nói cần phần lớn các tài liệu luyện khí cực kỳ hiếm lạ cùng rất lớn nguyên khí, nếu muốn tế luyện ra bốn tòa sơn phong còn lại, cần tốn hao thời gian cũng là cực kỳ kinh người. Trên cơ bản, nếu chỉ tập trung tế luyện bốn tòa sơn phong còn lại, không làm cái gì khác thì cũng tốn mấy trăm năm.

Lâu như vậy, Phương Vân chỉ có thể lực bất tòng tâm!

“Mặc kệ vậy, biết đâu sau này lại gặp cơ duyên khác.”

Phương Vân thu Ngũ Ngục Phong, nhanh chóng bay về Tây Nhị Thành. Tới gần Tây Nhị Thành, Phương Vân thì triển ra di hình hoán cốt đại pháp, biến hóa thành một trung niên tán tu mặt mày âm nhu, cầm một cây quạt, lập tức bay vào Tây Nhị Thành.

Bên trong Tây Nhị Thành, do bị Dương Hoàng trấn áp, lập tức an phận hẳn. Rất nhiều tu sĩ đều ly khai khỏi đây. Không ít quán trà, tửu quán vốn dĩ buôn may bán đắt, hôm nay đều vắng tanh vắng ngắt, ngay cả hàng quán đạo cũng giảm rõ.

Phương Vân đi tới sào vặt phía đông chỉ thấy sào vặt vắng vẻ, chung quanh doanh trại cũng phủ đầy bụi. Phương Vân lại tới sào vặt khác cùng với phủ tướng quân kiểm tra, cũng không có thấy tung tích Chu Thánh cùng Sở Cuồng.

“Xin hỏi một chút, lão tiên sinh Quách Bá Tể có ở đây?”

Phương Vân đi tới giảng đường, mở cửa ra. Mở rộng cửa chính là một vị thư sinh trẻ tuổi.

“Triều đình Tam Công mời thiên hạ đàn nho đi lên kinh thành tham gia tụ hội. Sáu vị lão sư cũng được mời, từ lâu đã đi lên kinh thành.”

Thư sinh thấy Phương Vân, đầu tiên là sửng sốt, sau đó thật thà trả lời.

“Không còn ở đây ?” Phương Vân thâm giật mình, hẳn vốn muốn bái phỏng lão sư một chút, lại không ngờ lão sư cư nhiên đã đi lên kinh thành.

“Tam Công mời thiên hạ đàn nho...”

Phương Vân thì trào tự nói, thâm suy nghĩ một chút.

Quách Bá Tế đã từng ẩn cư ở Uyển Thành hai mươi năm không ra khỏi cửa. Đủ để cho thấy Tam Công cũng không phải bình thường mời họp mặt thiên hạ đàn nho. Động tĩnh lớn như vậy, liền mấy lão sư đều bị mời tới. Chứng tỏ là triều đình đã xảy ra biến cố to lớn nào đó.

“Không biết có liên quan đến chuyện thượng cổ mãnh thú xuất hiện ở phía tây không?”

Phương Vân thần sắc suy, nói câu tạ ơn rồi ly khai giảng đường.

Bắc đẩu phủ đệ từ lâu đã bỏ hoang, Bàng Cự Nguyên cũng đã ly khai Tây Nhị Thành. Phương Vân trên cơ bản tìm không được một người quen nào. Mang theo một tia hy vọng cuối cùng, Phương Vân lặng lẽ tiềm nhập Ngũ Luân Phái.

“Ồ? Triệu Bá Ngôn còn ở đây!”

Phương Vân vừa bước vào Ngũ Luân Phái phủ đệ liền cảm giác được khí tức của Triệu Bá Ngôn, trong lòng không khỏi vui vẻ. Trong Ngũ Luân Phái, đệ tử rất thưa thớt, Phương Vân nhẹ nhàng liền mò ra luyện công thất của Triệu Bá Ngôn.

“Phanh” ’

Thạch thất môn bỗng nhiên bị đẩy ra. Trên giường đá, Triệu Bá Ngôn đang ngồi luyện công bỗng nhiên cả kinh, hốt hoảng đứng dậy, hai mắt trợn trừng, trầm giọng quát to: “Ai?”

“Triệu Bá Ngôn, người quả nhiên không làm ta thất vọng”

Thanh âm vừa phát ra, Phương Vân bước vào thạch thất. Thân hình biến đổi, khôi phục diện mạo vốn có.

“Đại nhân?”

Triệu Bá Ngôn không tin tưởng nhìn Phương Vân.

“Ừ, là ta” Phương Vân mỉm cười nói.

“Đại nhân, ta biết người nhất định còn sống. Chu Thính, Sở Cuồng bọn họ từ An Vân Thành trở về, nói người bị Dương Hoàng hại. Ta vẫn không tin, quả nhiên, đại nhân cũng chưa chết” ’

Triệu Bá Ngôn vẻ mặt kích động.

Phương Vân mỉm cười gật đầu. Triệu Bá Ngôn vẫn ở lại Tây Nhị Thành khiến Phương Vân tuy rằng rất thoả mãn, nhưng không đơn giản cho rằng hắn đối với mình trung thành và tận tâm.

Theo như hắn hiểu về Triệu Bá Ngôn, người này là một người rất có tâm cơ.

Lúc đầu, hẳn mở tiệc chiêu đãi chưởng môn các phái tại phủ tướng quân. Triệu Bá Ngôn cố ý đợi một chút, lựa chọn quy thuận chính mình, cũng đã đủ để nói rõ điểm ấy.

Tiểu nhân vật, cũng có dã tâm lớn!

Triệu Bá Ngôn sở dĩ còn không có ly khai, cũng không phải hắn có bao nhiêu trung tâm. Mà là nói rõ, hẳn mong muốn mượn mình, mượn Tứ Phương Hầu phủ, mượn triều đình đích lực lượng, để trở thành một đại nhân vật oai phong một cõi.

“Triệu Bá Ngôn người này thật là có tâm cơ.”

Phương Vân thật ra cũng không lo lắng Triệu Bá Ngôn có thể hay không phản chủ. Hắn mượn lực triều đình càng nhiều, càng phải dựa vào mình. Chỉ có chính mình từng sống không ngã, hắn mới có thể bảo đảm ích lợi của hắn.

“Dương Hoàng muốn ta chết, còn không có dễ dàng như vậy. Chỉ ít, chỉ phái bốn người giám sát sử mang theo địa nguyên pháp khí, là giết ta không được.”

Phương Vân cố ý kinh sợ Triệu Bá Ngôn một chút, ngón tay bắn ra, lóng lánh loi quang Ngũ Ngục Phong lập tức hiện lên ở trên hư không, từ trên Ngũ Ngục Phong phát ra từng vòng chấn động cường đại.

Nhìn thấy cái pháp khí này, Triệu Bá Ngôn thầm giật mình. Thấy Phương Vân trong tay có địa nguyên pháp khí, hắn lập tức biết rằng tứ đại giám sát sử, tất nhiên có một vị đã tao ngộ bất hạnh! Phương Vân có thể đánh chết một vị địa biến cường giả, vậy thực lực của hắn chẳng phải đã là...

“Đại nhân, người đạt tới địa biến cấp?”

Từ mấy câu nói ngắn ngủi của Phương Vân, Triệu Bá Ngôn lập tức cảm giác được một sự thật kinh người.

“Ừ” Phương Vân khẽ gật đầu. Hắn biết rõ, mình triển lộ thực lực càng mạnh đại, Triệu Bá Ngôn sẽ càng trung thành.

Thấy Phương Vân gật đầu, Triệu Bá Ngôn cảm giác như sét đánh ngang tai. Chỉ mới cách xa nhau ba tháng, Phương Vân không chỉ an toàn quay trở về Tây Nhị Thành, hơn nữa công lực cao hơn một tầng, đạt được tới địa biến cấp!

Sự thật này khiến Triệu Bá Ngôn khó có thể tin. Dù sao, Phương Vân trẻ tuổi như vậy. Triệu Bá Ngôn trong lòng vừa khiếp sợ vừa kinh hãi!

Đối với hắn, Phương Vân là chỗ dựa vững chắc. Chỗ dựa này càng hùng hậu vững chắc, hắn mới có thể dựa vào càng an ổn!

“Chúc mừng đại nhân, chúc mừng đại nhân!”

Triệu Bá Ngôn phản ứng nhanh chóng, cúi đầu nói.

“Chúc mừng để sau. Ta ly khai ba tháng, Tây Nhị Thành cảnh còn người mất, ngay cả Chu Thính, Sở Cuồng bọn họ cũng chẳng biết đi đâu. Người nói cho ta một chút, ba tháng qua, rốt cuộc phát sinh cái gì?”

Phương Vân lúc này quan tâm nhất chính là Chu Thính, Sở Cuồng, cùng tám vạn đại quân đang ở đâu. Những cái này là căn bản để hắn tồn tại trong quân đội, không thể hủy đi được!

Triệu Bá Ngôn gật đầu, lập tức đem ba tháng chuyện tình, lần lượt kể ra.

Ba tháng thời gian, cũng đã phát sinh rất nhiều sự kiện

Từ sau khi Phương Vân rời đi, Chu Thính cùng Sở Cuồng đợi hơn một tháng tại An Vân Thành.

Sau cùng, triều đình hạ lệnh rút lui khỏi An Vân Thành, bọn họ đành phải ly khai, quay trở về Tây Nhị Thành.

Một tháng sau, Dương Hoàng phái tới sứ giả, nói là Phương Vân tạm rời cương vị công tác, cần phái người thay thế vị trí của hắn. Tại trong khoảng thời gian này, việc Phương Vân bị tứ đại giám sát sử truy sát bị nghiêm mật phong tỏa. Dương Hoàng không có tiết lộ ra nửa điểm tin tức.

Chu Thính cùng Sở Cuồng vốn có tự hoài nghi, chuyện tình của Phương Vân có liên quan tới Dương Hoàng. Tới khi Dương Hoàng phái tới sứ giả, muốn lấy đi chức vụ Bình Bắc tướng quân của Phương Vân, hai người càng thêm hoài nghi. Vì vậy suốt đêm viết thư gửi lên Bình bộ, nói Phương Vân vì an nguy của bách tính An Vân Thành, một mình dẫn đi thượng cổ mãnh thú. Hiện nay sinh tử chẳng rõ. Thính cầu Bình bộ dựa vào điểm này, dựa theo quân kỷ thả nửa năm. Nửa năm sau nếu Phương Vân vẫn không xuất hiện thì hãy tái đoạt quân quyền!

Phương Vân nghe được âm thầm gật đầu: “Sở Cuồng gan lớn. Chu Thính thận trọng, chuyện này, hắn là Chu Thính nghĩ ra!”

Chuyện tình kể tiếp, tự tương đối giản đơn.

Tây bộ xuất hiện thượng cổ mãnh thú, sáu tòa thành trì hóa thành tử địa. Bách tính tử thương vô số. Chuyện này khiến triều đình cực kỳ tức giận!

Trong khoảng thời gian ngắn, triều đình cử mười vạn Chinh Tiểu đại quân, lấy tốc độ sét đánh, liên tiếp tiêu diệt ba tông phái. Từ chưởng môn cho tới phổ thông đệ tử, toàn bộ giết sạch. Xác rải khắp nơi!

Các tông phái khác nghe nói xong đều sợ hãi. Dùng toàn bộ năng lực, đem tông phái sơn môn, di chuyển mấy nghìn lý, chuyển tới nơi không người ở.

Bất quá, chuyện này cũng không có kết thúc ngay. Triều đình chính thức hướng các đại tông phái phát sinh thông báo, nghiêm lệnh tất cả tông phái liên quan tới việc này phải trong vòng một tháng, đem máu huyết của thượng cổ hung thú “Phỉ”, toàn bộ đưa lên kinh thành. Bằng không, dù cho sơn môn di chuyển xa hơn nữa, vẫn như cũ, diệt môn, toàn bộ đánh chết!

Chuyện này ảnh hưởng quá lớn, triều Đại Chu hơn một nghìn sáu trăm năm nay, chưa bao giờ xuất hiện quá chuyện như vậy. Hoàng thất thậm chí phát sinh thông cáo, muốn đem Tứ Phương Hầu đang trấn áp Mãng Hoang, cùng với trăm vạn quân tinh nhuệ, toàn bộ điều đến tham dự trấn áp.

Chuyện này, ngay cả Vũ Mục cũng bị kinh động. Tự mình tọa trấn việc ở Quân Cơ Xử, trực tiếp trừ tính cùng với tám vị võ hầu. Toàn lực trừ bị việc này. Chỉ trong một tháng, triều đình Đại Chu điều động quân sự đã đạt được một con số kinh người.

Lần lượt các tin tức chấn động truyền tới khiến toàn bộ tông phái giới đều chấn kinh! Không ai nghĩ đến, triều đình Đại Chu lại phản ứng kịch liệt như vậy!

Tới cuối cùng, ngay cả Đạo Môn đại phái đệ nhất Thái Tổ Phái cùng Ma Đạo đại phái đệ nhất Thủy Ma Tông cũng không thể không ra mặt. Đốc xúc các đại tông phái liên quan mau chóng đem hung thú máu huyết trả lại triều đình!

Phương Vân nghe đến đó, cũng âm thầm khiếp sợ. Không nghĩ tới, chính là ly khai ba tháng, triều đình cư nhiên phát biến hóa to lớn như vậy. Quả thực có dùng long trời lở đất để hình dung.

Sự tình leo thang tới mức này, đã khiến tông phái không thể không cúi đầu. Trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ máu huyết “Phỉ”, đều được đưa tới triều đình!

Nhưng sự tình còn không có chấm dứt. Triều đình lấy thế, kinh sợ các đại tông phái xong. Lập tức quay giáo sang yêu tộc ở Mãng Hoang. Quân Cơ Xử trực tiếp gửi công văn tới Mãng Hoang hầu, nhượng hãn điều động binh mã, toàn lực đánh yêu tộc. Nhất thời, quân văn từ Quân Cơ Xử bay đi các nơi như hoa tuyết, điều động đại lượng binh lực tiến tới Mãng Hoang!

Lợi dụng chuyện này, Dương Hoảng hạ lệnh, Chu Thính, Sở Cuồng cùng tám vạn binh mã của Phương Vân, toàn bộ điều tới Mãng Hoang, tham gia bao vây tiêu trừ.

“Ban đầu, ta hoàn toàn không rõ vì sao triều đình đột nhiên quay giáo sang yêu tộc ở Mãng Hoang. Sau này cố gắng hết sức mới nghe được. Nguyên lai là khi Dương Hoảng đi đoạt hung thú máu huyết về, đã từng bị tứ đại viên vương của yêu tộc ngăn chặn!”

Triệu Bá Ngôn nói.

Chuyện này, Phương Vân là rõ ràng nhất. Hẳn lúc đó tự đã tận mắt thấy con khỉ vô pháp vô thiên kia, dùng một cơn giận cản Dương Hoảng. .

npq91

Đại Chu Hoàng Tộc

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

246. Chương 242: Sa Môn Lại Xuất Hiện

Biên

Phương Vân hít mắt lại, trong nháy mắt đã xuất hiện rất nhiều suy nghĩ. Triều đình phái đại quân đi đánh dẹp yêu tộc, dưới tình huống này thì việc Dương Hoàng điều binh lực của hắn đi cũng là danh ngôn chánh thuận. Dụng ý của Dương Hoàng rất đơn giản, đó là hi vọng qua lần chiến tranh với yêu tộc này làm hao tổn thể lực của mình. Nếu như toàn quân bị tiêu diệt thì Dương Hoàng càng cao hứng.

- Triều đình điều động binh lực với số lượng lớn tiến đánh Mãng Hoang, tám vạn nhân mã kia của ta cũng chỉ như hạt bụi trong đó. Hiện tại thể công của triều đình mạnh mẽ, yêu tộc nhất định sẽ lấy thể mà thủ, lấy khả năng của Dương Hoàng thì không thể nào có thể cấu kết với binh lực yêu tộc mà hủy diệt tám vạn đại quân của ta! Chỉ cần bọn Chu Hân, Sở Cường cẩn thận một chút, tính trước làm sau thì chuyện này không những là chuyện xấu mà còn là chuyện tốt!

Phương Vân rất hiểu rõ điều này, quân đội chỉ có trải qua sự ma luyện của chiến hỏa, thiên chuy bách luyện thì mới được coi là quân tinh nhuệ. Mà tám vạn binh mã của mình còn rất non trẻ, bên trong có không ít các quân dự bị được điều tới bổ sung, hoàn toàn thiếu hụt sự mài luyện. Lần đánh dẹp yêu tộc này nếu như được lợi dụng tốt thì sẽ là cơ hội để tám vạn binh mã của mình thành hùng binh chân chính.

- Mãng Hoang thì nhất định phải đi, nhưng không cần vội vã như vậy. Chỉ cần ở thời khắc mấu chốt xuất hiện để thay đổi cục diện là được! Hơn nữa, chuyện lần này nếu được lợi dụng tốt thì cũng là cơ hội để ta có thể phong hầu tấn tước!

Theo quân luật Đại Chu hoàng triều thì để phong vương bá hầu, ngoại trừ cảnh giới võ đạo phải đủ, đồng thời phải có sự tích lũy quân công. Phương Vân hiện tại đã là cường giả Địa Biến cảnh, nhưng chiến công còn chưa đủ để phong vương bá hầu, cần phải tích lũy thêm quân công!

Về phần Mãng Hoang hầu đang trấn áp yêu tộc ở biên giới thì Phương Vân cũng không sợ lắm. Theo như những gì hắn nhớ ở kiếp trước thì vị vương hầu này có tính tình trung đang, không hề kết bè kéo phái ở trong triều, là một người cực kỳ khó có ở trong Quý tộc hầu.

Bình Định hầu vẫn luôn cố gắng kéo Mãng Hoang hầu qua cùng chiến tuyến của mình để cùng nhau chèn ép phụ thân Tứ Phương hầu của Phương Vân nhưng luôn bị cự tuyệt. Từ đó có thể cho thấy tính tình của vị Mãng Hoang hầu này như thế nào.

Lần săn thú Đông Giao năm ngoái, Phương Vân cùng đại ca Phương Lâm làm nhục thể tử Hứa Quyền trước mặt bao nhiêu người, song phương cũng từ đó trở mặt. Nhưng nói thẳng ra thì chuyện này thuộc về chuyện của trẻ con, nếu như vì chuyện này mà vương hầu phải ra mặt thì cũng quá mất mặt rồi. Cho nên Phương Vân cũng không lo lắng vị hầu gia này sẽ vì tư mà làm hại đến công, đặc biệt là làm khó đến tám vạn binh mã kia của mình!

- Triệu Bá Ngôn, chuyện này, người làm rất tốt!

Mí mắt Phương Vân hơi giật, nháy mắt đã phục hồi tinh thần lại, vỗ vỗ bả vai Triệu Bá Ngôn, hài lòng nói. Triệu Bá Ngôn có thể dò xét được những tin tức này, cho thấy đã hao tổn tâm tư.

- Đại nhân khen quá rồi, đây là chuyện thuộc hạ phải làm!

Triệu Bá Ngôn mỉm cười, vội vàng khom người thi lễ một cái. Chuyện này có thể nói là chuyện thứ nhất hắn làm được sau khi đầu nhập vào Phương Vân, cho nên phải làm tốt mới có phân lượng trong lòng Phương Vân. Có thể thì sau này Phương Vân sẽ coi trọng hắn hơn!

- Ủ.

Phương Vân gật đầu:

- Bá Ngôn, người yên tâm. Chỉ cần người làm tốt thì chắn chắn ta sẽ không bạc đãi người.

Phương Vân cũng hiểu được cho nên trấn an mấy câu.

- Cảm ơn đại nhân khen.

Triệu Bá Ngôn nói, rồi đột nhiên nhớ tới điều gì đó:

- Đại nhân, bắt đầu từ ba tháng đây thì Tây Nhị thành xuất hiện vài người lạ. Những người này vẫn luôn theo dõi các giáo trường, phủ tướng quân, giảng đường. Thậm chí còn tới Ngũ Luân phái giám thị ta.

Triệu Bá Ngôn nói xong thì trên mặt hiện lên thần sắc lo âu.

- Những người này là do Dương Hoảng phái tới để tìm tung tích của ta.

Phương Vân lạnh nhạt nói, bộ dáng như đã biết hết thảy:

- Lần này ta giết thuộc hạ đắc lực của hần, đoạt bảo bối của hần rồi biến mất ba tháng. Lấy tâm tính của Dương Hoảng tất nhiên không thể nhẫn nhịn, ta đã sớm ngờ tới hần sẽ phái người theo dõi tìm tung tích của ta. Đáng tiếc! Hần phải thất vọng rồi! Triệu Bá Ngôn, mấy ngày nữa người hãy mang người của Ngũ Luân phái rời đi đi, Tây Nhị thành đã không còn cần phải ở lại nữa. Người mang người lên kinh thành rồi chờ ta, ta cũng gần trở lại kinh thành rồi!

- Vâng, đại nhân!

Triệu Bá Ngôn mừng rỡ, tặng tài bảo hay gì cũng là không mà thôi, lời nói này của Phương Vân coi như đã coi hần là người của Phương gia.

- Ủ, chuyện tình Tây Nhị thành người mau giải quyết đi. Nhớ kỹ, không nên để cho Dương Hoảng nghi ngờ điều gì!

Phương Vân nói.

- Dạ.

Sau khi dặn dò mấy câu thì Phương Vân liền rời đi.

Hôm nay hần đã có thuật Di Hình Hoán Cốt, cho dù có đứng trước người của Dương Hoảng thì bọn họ không thể nhận ra được, trừ phi là có cường giả trên Linh Tuệ cảnh mới có thể nhìn ra sơ hở!

Mãng Hoang ở biên thùy phía đông Đại Chu, từ Tây Nhị thành đến Mãng Hoang phải xuyên qua hơn phân nửa Trung Thổ Thần Châu, khoảng chừng hơn một vạn tám ngàn lý. Lấy thực lực của Phương Vân hôm nay mà muốn tới đó thì cũng phải mất gần hai mươi ngày, mà đại quân đi thì càng phải mất chừng một tháng.

Phương Vân phỏng đoán bọn Chu Hân, Sở Cuồng chắc giờ này cũng vừa tới Mãng Hoang không lâu. Chiến trận cũng chưa trải qua bao lâu cho nên hần cũng không có gấp gáp.

Một đường đi về phía đông thì khí trời càng lúc càng lạnh, đã có gió lạnh nổi lên. Ước chừng mười ngày sau thì Phương Vân sẽ đi tới Hoài Dương thành.

Tòa thành này cũng là một tòa thành vô cùng phồn hoa.

- Lương khô trong túi không gian cũng ăn hết rồi, xem ra phải bổ sung một chút lương thực cùng nước uống.

Phương Vân nhìn phương hướng một cái rồi thầm nói. Hần đi ngày đêm không nghỉ, lương khô cũng hết nhanh hơn so với dự tính.

- Cho hai trăm bánh bao thịt.

Phương Vân đi tới trước một quầy bán bánh bao, mở miệng nói.

Ngay trên quầy bánh bao có mấy cái lồng hấp tầng tầng lớp lớp rất to, nóng hôi hổi. Chưởng quỹ vừa nghe Phương Vân muốn hai trăm bánh bao, cũng lấy làm kinh hãi. Khách tới đây mua tối đa cũng chỉ có năm cái, chưa bao giờ hần bán nhiều đến như vậy.

- Được, khách quan chờ một chút nhé!

Chưởng quỹ mừng rỡ vội thu xếp. Tuy lồng hấp của hần nhiều như thế nhưng cũng chỉ hơn hai trăm một chút, Phương Vân hầu như là mua toàn bộ.

- Khách quan, người chuẩn bị đưa đến đâu?

Chưởng quỹ hỏi, người này cho rằng Phương Vân chắc là một đại phú hộ trong thành Hoài Dương.

- Không cần, lấy một tờ giấy to để trên bàn sau đó để bánh bao lên là được rồi.

Phương Vân khoát khoát tay.

Chưởng quỹ ngây ngốc, nhưng cũng phản ứng rất nhanh.

- Được!

Yêu cầu Phương Vân tuy hơi kỳ quái, nhưng chỉ cần bán được là được rồi, quản chi cho nhiều.

Sau khi hai trăm cái bánh bao xếp thành một dạng núi nhỏ đặt trên bàn, Phương Vân vung tay một cái, túi không gian liền lấy vào.

Chưởng quỹ thấy vậy thì trợn mắt há mồm.

- Tiền ở trên bàn.

Phương Vân bỏ lại mấy mai tiền Tam Hoàng, thân hình thoáng một cái đã rời đi quầy bánh bao.

Lương khô của quân đội vô cùng khó ăn, chẳng qua là hành quân gấp cùng viễn chinh đánh giặc xa xôi cho nên mới lấy làm thức ăn. Loại vật này nếu như ăn dài thì binh lính cũng không còn khí lực, đối với việc tác chiến của đại quân sẽ bất lợi. Cho nên, thường cách một thời gian thì trong quân cũng có thịt cá khao một bữa.

Phương Vân vốn xuất thân nhà Vương hầu, trước lúc gia nhập quân ngũ thì ngày nào cũng dùng cao lương mỹ vị. Mặc dù hẳn không có tính kiêu ngạo quen nuôi như những vương công tử đệ khác, nhưng ăn lương khô lâu như vậy thì cũng có chút không chịu được.

Ra khỏi quầy bánh bao, Phương Vân lại mua chút vịt nướng rồi nhét toàn bộ vào túi không gian.

- Có thể đi rồi!

Sau khi bổ sung thức ăn nước uống đầy đủ, Phương Vân liền chuẩn bị rời đi, đi tới Mãng Hoang. Nhưng mà, lúc này Phương Vân lại nghe được một tiếng quát chói tai:

- Đồ không biết sống chết, con mắt của ngươi làm bằng gì thế hả? Lại dám đụng Phạt gia ta?

- Hử?

Phương Vân thoáng động, âm thanh này hết sức quen thuộc, dường như đã nghe qua ở đâu đó. Hẳn theo bản năng quay đầu lại thì liền thấy cách đó không xa có một số người dân đang khom lưng liên tục xin lỗi với hai hòa thượng đầu trọc, mặc tăng bào màu đen.

- Hừm! Lại là Ô Đạo Sa Môn ở Diêm thành!

Vừa nhìn thấy hòa thượng kia thì Phương Vân lập tức cười. Đúng là không phải oan gia thì không gặp nhau, nơi này cách xa nhau đến vạn dặm cũng thấy người Sa Môn. Kể cầm đầu kia cũng có chút vũ lực, nhưng không phải là đại sư huynh Sa Môn!

Ngày đó ở Diêm thành, bốn vị trưởng lão Sa Môn cùng nhau xuất thủ đã hoàn toàn chọc giận Phong Trữ hầu.

Ngay lúc Phong Trữ hầu tấu lên triều đình xin đại quân đánh dẹp thì Ô Đạo Sa Môn này lại thần bí biến mất.

- Có ý tứ, không ngờ bọn người này lại xuất hiện ở đây!

Trong lòng hơi động, Phương Vân lập tức quyết định theo dõi bọn người này. Ngày đó, lúc Ô Đạo Sa Môn bỏ chạy thì hẳn từng nhìn qua cửa sổ thấy có đến năm đạo tinh mang có đại khí vận đi xa. Trong năm đạo tinh mang đó thì có bốn đạo là màu hồng sắc, đúng là tứ lão Sa Môn, còn một đạo khác là hồng trung mệnh tử, cũng không biết từ đâu mà có.

Phương Vna hoài nghi ngày đó Ô Đạo Sa Môn quỷ dị biến mất, chính là có liên quan tới đạo thứ năm hồng trung mệnh tử kia.

Những tên Ô Đạo Sa Môn này vốn là tù phạm Đại Chu hoàng triều, trong tay cũng đã giết rất nhiều người. Những người này đa phần có tính tình tàn bạo, sau khi hùng hống hồ hồ một lúc cũng ngênh ngang rời đi.

- Đi theo!

Phương Vân liền lặng lẽ đi theo. Hiện tại hắn đã thay đổi tướng mạo, cũng không sợ gặp lại vị đại sư huynh Sa Môn này.

Sau khi xuyên qua mấy con phố, Phương Vân đi theo hai người vào một quán trọ.

Bốn trưởng lão Sa Môn là cường giả Địa Biến cảnh. Mà công pháp của Phật tông lại khác với Trung Thổ, ngày đó Phong Trữ hầu xuất thủ cũng phải chịu thiệt trước sự liên thủ của bốn người, cho nên Phương Vân cũng không dám coi thường bốn người này.

- Hiện tại ta có chín mươi chín con phi long lực, chính là Địa Biến cảnh đỉnh phong rồi, hướng lên một cái chính là một con thiên long lực! Nếu như một đối một thì việc thu thập Sa Môn này là dư dả, nhưng nếu bốn người cùng lên thì sợ rằng ta cũng phải thua thiệt không nhỏ. Ừ, chuyện này phải tính cho cẩn thận.

- Cho một gian phòng, sát phòng hai hòa thượng đó!

Phương Vân để mấy mai tiền Tam Hoàng lên quầy rồi mở miệng nói. Lúc này hắn đã biến thành một văn sĩ trung niên, sau đó dùng Nặc Tức châu che giấu hơi thở của mình.

Sau đó, tiểu nhị liền dẫn hắn đi lên một gian phòng cách hai hòa thượng Sa Môn ban này không xa.

Vô giả muốn dùng Vọng Khí pháp cũng có hạn chế, nếu như đất bằng phẳng thì không sao, nhưng nếu cách một vách tường mà muốn thấy tinh mang số mệnh của đối phương thì là việc không thể nào!

Bản thân cường giả Địa Biến cảnh cũng không có năng lực nhìn xuyên vách!

Cho nên Phương Vân phải giả trang thành một người bình thường để tiến gần gian phòng của bọn người Sa Môn!

npq91

Đại Chu Hoàng Tộc

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

247. Chương 243: Sát Lục Kiếm Phái Thượng Cổ

Biên

Trong gian phòng, nhìn thấy đám người đại sư huynh đi tới, tam trưởng lão Đà Môn mở miệng nói, bên cạnh hắn là ba trưởng lão Đà Nhân, Đà La, Đà Da.

- Các vị trưởng lão.

Đại sư huynh vội vàng cung kính quỳ xuống.

- Bảo các người đi mua một chút thức ăn, sao mà đi lâu vậy?

Đà La nhíu nhíu mày, vẻ mặt không nhin được.

- Trưởng lão thứ tội, chúng ta lúc về gặp một đám người không có mắt đụng phải chúng ta, cho nên thời gian chậm lại.

Một tên Sa Môn khác nói.

- Đồ vô dụng, giết bọn họ không được sao? Còn lãng phí thời gian như thế.

Tính tính Đà La nóng bạo, trực tiếp đứng dậy đập tên đệ tử đó ra đất, sau đó lấy cái túi thức ăn trong tay hắn, mở ra để trên bàn.

Sau khi mở ra thì thấy bên trong có mấy lớp giấy, phía trên là tám cái bánh bao, bốn con gà nướng, một đĩa thịt kho cùng một vò rượu nhỏ. Dĩ nhiên những tên Sa Môn này không cầm ăn mặn.

- Cùng ăn đi, ăn xong rồi còn phải làm chuyện chủ nhân giao phó!

Tay áo Đà La vung lên, một cổ áo kinh bốn con gà nướng phân ra, sau đó bắt đầu ăn.

- Đà La, chúng ta đã rời khỏi Diêm thành rồi, làm việc cũng phải khiêm tốn một chút, không nên động một cái là giết!

Đại trưởng lão Đà Nhân cắn một miếng gà, nuốt nhai mấy cái rồi khuyên răn. Giáo nghĩa của Ô Đạo Sa Môn vốn là không kiêng kỵ gì cả.

- Không phải chỉ là mấy người sao, chúng ta ở Diêm thành giết nhiều người như vậy cũng không có chuyện gì cả.

Đà La vô cùng thất vọng.

- Nhị sư huynh, đại sư huynh nói đúng. Chúng ta đang ở ngoài làm việc cho chủ nhân, không thể làm hỏng đại sự đâu!

Đà Môn mở miệng nói.

- Hừ, nếu không phải hấn cầm bức họa tổ sư Sa Môn chúng ta thì chúng ta há tuân theo lệnh của tên tiểu tử đó!

Đà La tiếp tục nói.

- Im miệng!

Đại trưởng lão Đà Nhân nghe được câu này thì bỗng nhiên biến sắc, lên tiếng quát:

- Chúng ta lúc rời khỏi Đông Lai Phệ Đà châu thì Thánh giả đã có nói rằng đạo thống Phật tông chúng ta đã rơi mất ở Trung Thổ Thần Châu, mà muốn chấn hưng Phật tông thì cần thu hồi lại đạo thống Phật tông, lại nói tiếp muốn tìm đạo thống thì cần phải tìm được người thừa kế đạo thống Phật tông! Đà La, người mà còn bất kính với chủ nhân thì chính là bất kính với Phật Đà, đó là đáng chết. Đến lúc đó cho dù chúng ta là sư huynh đệ thì cũng không xong đâu, ta sẽ đích thân đánh chết người.

Thần sắc Đà Nhân nghiêm nghị, dường như nếu Đà La còn nói năng lung tung nữa thì sẽ đánh thật vậy.

Thần sắc Đà La cứng lại, theo bản năng nhìn về hai vị sư đệ, muốn cầu giúp. Nhưng hai tên trưởng lão Sa Môn còn lại cũng không có lên tiếng.

- Nhị sư huynh, Thánh giả chính là Phật sống trí giả của chúng ta, biết thiên cơ, thôi diễn trước sau. Thánh giả đã nói thì tuyệt đối không sai! Chuyện này huynh nghe theo đại sư huynh đi.

Đà Môn khuyên giải.

Đà La lúc này cũng biết hấn đã làm sai rồi.

- Sư huynh, ta biết rồi!

Đà La cúi đầu xuống!

- Chủ nhân? Thánh giả?

Phương Vân đứng ngay sát vách nghe những lời bọn hấn nói rất rõ. Tu vi của hấn sau khi đạt đến Địa Biến cảnh thì đã rất đáng sợ, muốn nghe được những điều này thì cũng không khó khăn mấy.

- Trên Phệ Đà châu lại còn có một Thánh giả biết trước thiên cơ, thôi diễn trước sau ư?

Trong lúc vô tình nghe được tin này thì Phương Vân cũng phải âm thầm khiếp sợ. Hấn theo bản năng nghĩ đến Tuyên Ki tiên sinh của Đạo Môn, cả hai người này đều biết thôi diễn thiên cơ, không biết ai lợi hại hơn ai.

Nhưng mà, điều làm cho Phương Vân thật sự chấn động đó chính là nguyên nhân mà những người này biến mất.

- Tứ lão Sa Môn đều là cường giả Địa Biến cảnh, không nghĩ tới cũng có chủ nhân! Xem ra, việc bọn hắc quỷ dị biến mất ngày đó có liên quan đến vị chủ nhân này!

Phương Vân khẽ nheo mắt lại, trong đầu có rất nhiều ý nghĩ hiện lên. Tứ lão Sa Môn trong lúc nói chuyện ngắn gọn với nhau đã hé lộ rất nhiều tin tức. Ít nhất, Phương Vân cũng biết Phật tông còn có một vị Thánh giả sâu không lường được, mà vị chủ nhân trẻ tuổi của bọn hắc lại chính là người thừa kế đạo thống Phật tông theo lời dự đoán của Thánh giả!

- Chỉ một tờ bức họa tổ sư đã có thể hàng phục tứ lão Sa Môn. Xem ra việc đạo thống Phật tông bị mất rất là nghiêm trọng, cho nên ngay cả bức tranh tổ sư cũng bị mất như vậy!

Vào thời đại viễn cổ, Phật chủ Thích Già Văn Mưu Ni Cổ Phật được sánh ngang với Tam Hoàng, lấy năng lực của Tam Hoàng cũng không thể hàng phục được, sự cường đại của Phật tông có thể thấy được!

Chỉ chốc lát sau, Phương Vân đã nghe được âm thanh mở cửa sổ ra, sau đó có vài tiếng xé gió vang lên. Mấy tên trưởng lão Sa Môn cùng với mấy tên đệ tử không ngờ lại rời đi bằng lối cửa sổ.

Phương Vân nhíu nhíu mày:

- Ô Đạo Sa Môn này đúng là không kiêng kỵ gì cả, có thể mua được gà nướng ăn mà lại không chịu trả chút tiền phòng!

Lưu lại trong phòng một mai tiền Tam Hoàng, Phương Vân đẩy cửa sổ ra đi theo.

Tứ lão Sa Môn đều là cường giả Địa Biến cảnh, khi bốn người cùng tụ lại một chỗ thì tinh mang số mệnh rất là rõ, cho dù cách rất xa cũng có thể thấy được.

Tâm thần Phương Vân vừa động, liền giữ một khoảng cách rồi đuổi theo tứ lão Sa Môn.

- Đi!

Qua cửa thành, tứ lão Sa Môn lập tức bay lên trời hướng về phía Đông Nam.

Phương Vân đứng lại rồi nhìn một chút, đột nhiên đan điền của hắn khẽ dùng lực một chút. Chỉ chốc lát sau, mấy huyết khiếu trên đầu Phương Vân đều bị bế tắc, tinh mang số mệnh ngất trời của hắn lập tức bị thu dần lại!

- Theo sau!

Phương Vân khẽ theo sau. Còn phương pháp che giấu số mệnh là thu hoạch ngoài ý muốn của Phương Vân vào ba tháng trước đây khi hắn đánh sâu vào khiếu huyết, khai thông máu bầm. Mấy khiếu huyết này cực kỳ bí ẩn, nếu không phải có lòng thì căn bản không phát hiện ra được.

Vô giả tu luyện cho tới bây giờ chỉ nghĩ đã thông khiếu huyết để có thể câu thông nguyên khí trong thiên địa, chứ cho có ai nghĩ tới lại làm cho khiếu huyết của mình bế tắc đi, hơn nữa còn là khiếu huyết quan trọng trên đầu.

Phương Vân cũng là may mắn mới phát hiện ra điều này. Cái này cũng phải nói là vận khí của con người đôi khi cũng vô cùng quan trọng.

Mỗi người khi sinh ra đã có vận khí của thiên địa. Cái trời cho này cũng không phải chỉ thân thể mà là chỉ hồn phách. Tinh mang số mệnh là do hồn phách sinh ra, xuyên thấu qua mấy khiếu huyết bí ẩn trên đầu hóa thành tinh mang, bay thẳng lên bầu trời.

Tu vi sau khi đạt đến Thiên Tượng cảnh thì có thể thu liễm hồn phách một cách tự nhiên, lúc đó thì số mệnh tinh mang không có tản mát ra nữa. Tu vi của Phương Vân còn chưa đủ chonên chỉ có thể sử dụng loại phương pháp này để che giấu tinh mang số mệnh của mình.

Nhưng mà, việc chặn khiếu huyết thì dễ, còn khai thông mới là khó, nhất định phải tiêu hao một lượng lớn nội lực. Nếu như việc này chuẩn bị không thôi, thì lúc khai thông khiếu huyết mà còn gặp địch nhân thì chỉ

có con đường chết. Nếu không phải trong tay Phương Vân có một lượng lớn đan dược thì hẳn cũng không dám làm như thế.

Sau khi ra khỏi cửa thành thì liền gặp một sơn lĩnh mật mờ, ngày càng hoang vu.

Phương Vân cứ thế mà đi theo tứ lão Sa Môn!

- Hử?

Phương Vân đang đuổi theo thì đột nhiên phát hiện tinh mang số mệnh của tứ lão Sa Môn đột nhiên biến mất trong hư không.

Phương Vân chợt giật mình một cái, ngay lập tức nhớ tới tình cảnh lúc mình ở động phủ Bắc Minh, bật thốt lên:

- Động phủ thượng cổ!

Phương Vân đã từng đi qua động phủ của Bắc Minh lão tổ, đó chính là một không gian hoàn toàn khác. Mà trước mắt lại xuất hiện chuyện này thì hiển nhiên tứ lão Sa Môn đã đi vào trong một không gian thần bí khác. Thân hình thoáng một cái, Phương Vân lập tức vọt tới địa phương cuối cùng mà tứ lão Sa Môn đã biến mất.

Khi đến đó thì bỗng nhiên không gian chung quanh hơi chấn động một chút, Phương Vân nghe một tiếng két một cái thì đã tiến vào trong một không gian thần bí.

Đây là một không gian cực kỳ bát ngát, cả vùng đất toàn là xương trắng. Ở ngay trung ương của đồng xương trắng là một tòa Bạch Cốt sơn to lớn đứng sừng sững.

Một cổ khí tức giết chóc lạnh khốc thảm thiết như ba đào không ngừng từ tòa Bạch Cốt sơn này phát ra. Nếu chú ý có thể thấy ngay trên Bạch Cốt sơn này có một cửa động khổng lồ, trên cửa động có hai chữ to được khắc bằng máu: Sát Lục!

Phương Vân vốn cho rằng nơi đây chỉ có tứ lão Sa Môn, nhưng khi nhìn ra thì lại thấy có rất nhiều thân ảnh đang huyền phù trong hư không. Miệng của những người này quát lên liên tục, đang giao đấu cùng với những kiếm khí lăng lợi khắp trời.

Phương Vân nhìn lướt qua thì lập tức phát hiện tứ lão Sa Môn đang ẩn núp ở một chỗ bí mật, tạo thành một đội hình phòng thủ. Bọn hắn sau khi tiến vào thì cũng không lui về sau, đồng thời len lén nhìn về phía trước, trong mắt thỉnh thoảng hiện lên thần sắc quỷ dị.

- Bốn tên già này cố ý chờ đến cuối mới đến!

Phương Vân hơi nghĩ một chút thì liền phát hiện ra tứ lão Sa Môn có chút không giống với những cao thủ tông phái kia. Đường như bọn họ biết những thứ gì đó mà các cao thủ tông phái khác không biết.

Vèo!

Đột nhiên có một tiếng gió phong duệ bay đến, Phương Vân vung tay lên thì lập tức làm vỡ nát đạo kiếm khí lăng lợi bắn nhanh tới này. Sau khi chấn vỡ đạo kiếm khí này thì Phương Vân thất kinh, hầu như không nhận được mà phải bật thốt kinh hô:

- Sát Lục kiếm khí!

Phương Vân thật sự quá kinh hãi rồi. Đạo kiếm khí này rõ ràng là giống như đúc đạo kiếm khí của Cô Xạ Quận Chúa. Hắn và Cô Xạ Quận Chúa từng giao thủ hai lần, hai lần đều bị thua nặng, còn bị nàng đánh cho trọng thương. Cho nên đối với kiếm khí của nữ nhân này thì hắn quá quen thuộc rồi.

- Chẳng lẽ...

Phương Vân nhìn lướt qua Bạch Cốt Sơn, rồi chú ý tới hai chữ Sát Lục trên động phủ kia:

- Chẳng lẽ đây lại là động phủ của Sát Lục kiếm phái thượng cổ mà Cô Xạ Quận Chúa truyền thừa đạo thống!

Thượng cổ được xưng là thời đại thịnh thế của tông phái, vào thời đại này có hơn mười vạn tông phái. Trong mười vạn tông phái này lại có ba nghìn đại tông phái, Sát Lục kiếm phái chính là một trong ba nghìn đại tông phái. Hơn nữa, môn phái này cũng có thực lực vô cùng mạnh trong ba nghìn tông phái đó.

Kiểm kỹ cường đại nhất của môn phái này chính là Sát Lục kiếm đạo!

Phương vân không nghĩ tới đánh bậy đánh bạ, tiến vào đâu không tiến lại tiến vào sơn môn của môn phái mà Cô Xạ Quận Chúa đã lấy được đạo thống. Nhưng theo đạo lý thì nơi này phải có ít người mới đúng chứ, đằng này sao lại có nhiều đến thế? Điều duy nhất có thể giải thích được là chỗ ở của môn phái Sát Lục thượng cổ này đã có người tiết lộ, cho nên mới có nhiều người trong tông phái tới đây như vậy.

Phương Vân lần nữa nhìn lướt qua tứ lão Sa Môn:

- Không biết bốn tên già này có giỏi trò quỷ gì hay không?

Nhưng vào lúc này, đột nhiên có một tiếng quát từ sâu trong động phủ bên trên Bạch Cốt Sơn truyền ra:

- Cút ngay đi! Sát Lục kiếm phái đã có người thừa kế đạo thống, những tên ngu xuẩn các ngươi cút đi cho ta!

Âm thanh vừa phát ra thì đã có mấy đạo kiếm khí lăng lợi từ bên trong động phủ bắn tán loạn ra. Rồi có năm đạo thân ảnh kêu lên, bộ dáng chật vật từ bên trong động phủ lui ra ngoài!

npq91

Đại Chu Hoàng Tộc

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

248. Chương 244: Kim Cương Đầu Đà

Biên

- Quả nhiên là Cô Xạ Quận Chúa!

Vừa nghe đạo âm thanh kia, Phương Vân lập tức xác định suy đoán trong lòng. Nơi này chẳng những là động phủ Sát Lục kiếm phái thượng cổ, hơn nữa còn có truyền nhân Sát Lục kiếm phái thượng cổ - Cô Xạ Quận Chúa đứng an vị ở bên trong Sát Lục động phủ.

- Đồ bạo lực nữ này lại đạt đến cảnh giới Địa Biến cảnh!

Năm tên lui ra ngoài cũng là cường giả Địa Biến cảnh. Có thể đem năm người này từ trong động phủ bức đi ra, Cô Xạ Quận Chúa tu vi như thế nào, không cần nói cũng biết. Phương Vân tự nhận tốc độ mình tu luyện đã rất nhanh, nhưng bây giờ nhìn lại, tốc độ tu luyện của Cô Xạ Quận Chúa cũng không chậm.

- Lần trước nàng theo ta cùng nhau tiến vào kinh thành. Thật giống như được Nhân Hoàng ban thưởng gì đó, lúc rời đi đã sắp đột phá đến Tinh Phách cảnh rồi! Ừ... Sát Lục kiếm phái thượng cổ sát khí rất nặng, lấy cái tâm tính này mà tiến vào bảy mươi hai tầng của thế giới dưới lòng đất thì đúng như là cá gặp nước, chim ở rừng. Việc trùng kích Địa Biến cảnh so với người khác cũng thuận lợi hơn nhiều.

Bảy mươi hai tầng dưới đất chính là một Sát Lục thế giới. Sát Lục kiếm phái thượng cổ lại là lấy Sát Lục làm chủ. Là truyền nhân của tông phái này, Cô Xạ Quận Chúa có thể thuận lợi thông qua cũng là hợp tình lý.

Phương Vân đột nhiên nhớ lại Bằng Cự Nguyên. Vị đệ nhất nhân thanh niên tài俊 bảng Tây Nhị Thành này cũng là truyền nhân đạo thống Bắc Đẩu Tinh Cung thượng cổ. So với Sát Lục Kiếm Phái cũng giống nhau, cũng là một đại tông phái trong mười vạn tông phái, nhưng khi trùng kích vào Địa Biến cảnh thì hiển nhiên cũng không có nhiều thuận lợi lắm.

- Sát Lục kiếm đạo quả nhiên sắc bén. Năm cường giả Địa Biến cảnh cũng không phải là đối thủ của nàng. Nhưng mà đáng tiếc, cho dù nàng có mạnh hơn nữa nhưng đối mặt nhiều cường giả như vậy cũng là như

muối bỏ biển. Cô Xạ Quận Chúa này bình thời độc lai độc vãng, nàng lúc này hẳn là đang hối hận rồi . Tại sao không đem cường giả Lương Vương phủ mang theo!

Lương Vương dù sao cũng là thành viên hoàng thất, địa vị tôn sùng. Phương Vân khẳng định ở bên cạnh Lương Vương , vẫn còn cường giả hoàng thất đi theo bảo vệ! Nghĩ đến Cô Xạ Quận Chúa ở trong động phủ, lòng như lửa đốt thì trong lòng Phương Vân tự muốn cười phá lên.

Cái này gọi là ác nhân tự có ác nhân trị, Cô Xạ Quận Chúa lại cũng sẽ có ngày hôm nay .

- Các người thật to gan! Ta là Tây Nam Lương Vương chi nữ , là hoàng thân quốc thích. Các người dám đối phó với ta, quả thực là to gan lớn mật. Các người sẽ không sợ xét nhà diệt tộc sao?

Âm thanh hỗn hển của Cô Xạ Quận Chúa từ bên trong Sát Lục động phủ truyền ra .

- Ha ha, Cô Xạ Quận Chúa nói đùa .

- Sát Lục Kiếm Phái là tông phái nhất mạch. Chúng ta thu hồi bí kiếp Sát Lục Kiếm Phái thì đó cũng là chuyện đương nhiên, là chuyện thuộc về bên trong giới tông phái. Chính là Đại Chu hoàng triều các người cũng không thể nói gì, hơn nữa, chúng ta là muốn thu bảo vật chứ không thu người. Người mặc dù đạt đến Địa Biến cảnh, chiếm được truyền thừa Sát Lục Kiếm Phái thượng cổ, nhưng mà tông phái thượng cổ cho tới bây giờ cũng là lấy Địa Biến cảnh làm phân thủy lĩnh. Từ Địa Biến cảnh trở xuống hết thảy cũng là đệ tử ngoại môn, từ Địa Biến cảnh trở lên mới có thể trở thành đệ tử nội môn, mà chỉ có tu vi đến Thiên Tượng cảnh mới được xưng tụng đệ tử chân truyền, có tư cách chấp chưởng đại quyền tông phái! Địa vị người bây giờ cũng chỉ được tính là một đệ tử nội môn bình thường, căn bản còn chưa tính nắm giữ đạo thống của Sát Lục kiếm phái, Sát Lục động phủ này nơi nào được tính là của người!

Trước động phủ không xa, một lão giả vóc người to con mặc áo bào xanh đứng yên tại trong hư không, ha ha cười nói. Hơi thở của hắn hùng hồn như núi , một luồng sóng hóa thành sóng nước hướng bốn phía khuếch tán. Những kiếm khí lăng lợi khi bắn tới còn chưa tới được thì đã bị luồng sóng này hòa tan.

Lão giả này hiển nhiên cũng tu luyện công pháp đặc thù. Lão giả tiết lộ bí mật to lớn này vô cùng nhàn nhạt, dường như không phải là bí mật to lớn gì cả, nhưng khi Phương Vân nghe được thì cũng vô cùng ngạc nhiên.

- Từ Địa Biến cảnh trở xuống là đệ tử ngoại môn, mà từ Thiên Tượng cảnh trở xuống cũng chỉ là đệ tử nội môn!

Phương Vân nghe được những lời này xong thì cảm giác đầu tiên chính là xa xỉ, quả thực là quá xa xỉ. Phải biết rằng, hiện tại tông phái cũng là lấy Thoát Thai cảnh để phân chia cảnh giới, từ Thoát Thai cảnh trở xuống chính là đệ tử ngoại môn, mà từ Thoát Thai cảnh trở lên chính là đệ tử nội môn.

Hiện tại tiêu chuẩn đệ tử nội môn so với thời thượng cổ kém tới bốn cấp độ. Phương Vân rốt cục có thể hiểu rõ vì sao thời thượng cổ lại được gọi là thời kỳ tông phái cường thịnh rồi . Dám lấy Địa Biến cảnh phân chia ngoại nội thì cũng đủ nói rõ cường giả đứng đầu tông phái thượng cổ kinh khủng cỡ nào rồi! Dùng cao thủ nhiều như vậy tất nhiên cũng không quá đáng.

- Nói như vậy thì Cô Xạ Quận Chúa, Bằng Cự Nguyên cũng còn chưa nắm rõ đạo thống của tông phái mình!

Phương Vân hí hóp mắt lại , trong mắt hiện lên rất nhiều ý nghĩ.

- Chư vị đạo huynh, Sát Lục kiếm phái chính là đại phái thượng cổ, bên trong công pháp bí quyết, thần đan diệu dược , thượng cổ pháp khí, nhất định là cái gì cần có đều có. Hiện nay, bên trong Sát Lục động phủ chỉ có một con nhóc trấn áp. Mọi người không cần đề phòng, cùng nhau liên thủ trước phá cấm chế Sát Lục động phủ này, giam giữ con nha đầu kia rồi chia nhau bảo tàng của động phủ!

Lão giả áo bào xanh nhìn lướt qua rồi nói lớn.

- Thanh Dương lão tổ nói rất đúng, bảo tàng của Sát Lục kiếm phái này chỉ có người có duyên mới có thể lấy được. Cô Xạ Quận Chúa, người hay là nhanh lên thúc thủ chịu trời đi, tránh cho một lát bị chúng ta bắt rồi, không duyên cố bị nhục nhả!

Một tú sĩ áo trắng tay cầm chiết phiến nói .

- Thúi lắm!

Ở bên trong Sát Lục động phủ truyền ra một tiếng hừ lạn. Tiếp theo một đạo kiếm khí xé rách khoảng không hướng về tú sĩ áo trắng đánh tới.

- Hả!

Tú sĩ áo trắng sắc mặt đại biến, áo bào rung động liên lui về phía sau. Chiết phiến trong tay liên tiếp hóa ra từng đạo kinh khí hình cung. Nhưng mà kiếm khí từ bên trong Sát Lục động phủ truyền ra chỉ trong chớp mắt đã liên tiếp phá hơn mười lớp kinh khí hình cung, bắn thẳng tới trước mặt Tú sĩ áo trắng.

Ầm!

Đột nhiên có một nắm tay khổng lồ hướng đến trước mặt tú sĩ áo trắng. Quả đấm này sáng bóng như kim khí, giống như được rèn từ kim cương vậy, gây cho người ta cảm giác không gì phá nổi. Chỉ nghe ầm một tiếng, kiếm khí của Cô Xạ Quận Chúa đã đánh tới đầu nắm tay này rồi phát ra một âm thanh kim loại vang lên, sau đó đồng thời tiêu tán.

- Xú nha đầu, hay là ngươi mai đem đạo thống Sát Lục kiếm phái giao ra đây đi. Bằng không, đến lúc Phật gia phá tan cấm chế của động phủ thì Phật gia sẽ đem ngươi tiễn dâm hậu sát, sát xong lại dâm! Ha ha ha!

Trong tiếng cười lớn, một hòa thượng chắn trước người tú sĩ áo trắng. Hòa thượng này có hình thể hung thần ác sát, khoác áo cà sa màu vàng, lồng ngực nửa thân trần, thoát nhìn trông mình đồng da sắt. Ở trước ngực của hắn còn có một trảng hạt rất lớn, nhìn qua rất là rung động.

- Hòa thượng này có thực lực rất mạnh. Một quyền kia của hắn lại giống như kim cương vậy, một kiếm của Cô Xạ quận chúa mà hắn chỉ dùng một đấm là có thể đánh tan.

Phương Vân thầm nói trong lòng, từ trên người hòa thượng này hắn có thể cảm giác được sự uy hiếp rất lớn.

- Kim Cương Đầu Đà phản bội Chiêu Giác tự quả nhiên lợi hại! Một quyền Đại Lực Kim Cương của hắn không ngờ lại có thể đánh hạ chiêu kiếm của cường giả Địa Biến cảnh Sát Lục kiếm phái.

Cách đó không xa, mấy tên cao thủ tông phái nhìn hòa thượng nghị luận rồi rít, một người trong số đó nói ra lai lịch của hòa thượng này.

- Chiêu Giác Tự?

Phương Vân trong lòng như có điều suy nghĩ.

Hắn đọc qua cuốn thời đại cận cổ thì biết Chiêu Giác tự này là truyền thừa Phật tông đến Trung thổ, sau khi lạc địa sinh căn thì tạo thành đại tông phái. Cái tông phái này nghe nói là do một số đệ tử ở Phệ Đà châu đến đây thành lập, những đệ tử này lúc rời đi cũng lấy đi không ít di tích của Phệ Đà châu, tụ tập không ít tăng lữ, thánh tăng, cuối cùng trở thành đại phái Trung Thổ, thực lực không hề dưới Thái Tổ phái hay Thủy Ma tông.

Nhưng mà vị trí tông phái này vô cùng bí ẩn, không có bao nhiêu người biết Chiêu Giác Tự ở nơi đâu. Hơn nữa Chiêu Giác Tự không nhúng tay vào vương quyền chuyện nhân thế, cũng không xen vào chuyện tình của các tông phái khác, cơ hồ cách li với thế giới bên ngoài.

- Ta đọc cuốn thời đại cận cổ, trong đó Cốt Hoàng đã có nói là trong Chiêu Giác tự có một thư các. Ở đó có rất nhiều di tích của Phật giáo, còn có các công pháp di tích vô cùng huyền ảo. Nếu như hòa thượng này từ trong Chiêu Giác tự đi ra thì hẳn biết không ít bí mật!

Phương Vân trong lòng nhất thời có tính toán. Hiện tại chỉ cần thực lực đối phương không phải từ một con thiên long lực trở lên thì cho dù là Linh Tuệ cảnh hắn cũng có thể đánh một trận.

Hòa thượng này tướng mạo hung Sát, xem lời nói cũng không phải là người lương thiện gì. Đánh chết rồi cũng sẽ không ảnh hưởng gì nhiều!

Phương Vân nổi lên cái này tâm tư này lập tức tự theo bản năng bắt đầu đánh giá. Hắn từ trước đến giờ phàm là làm chuyện gì cũng luôn cân nhắc kỹ rồi mới làm.

Hiện tại nơi này có ít nhất hơn ba ngàn người, phần lớn đều là cao thủ Tinh Phách cảnh, còn phần lớn các cường giả Địa Biến cảnh cũng chỉ có khoảng năm mươi đến bảy mươi con phi long lực. Những võ giả này thì Phương Vân căn bản không để vào mắt, một chưởng là có thể đánh chết. Nhưng mà trong những người này cũng có không ít cường giả Địa Biến cảnh đỉnh phong.

Những người có từ tám mươi con phi long lực trở lên thì phải là những người có công pháp đặc thù, những người này vô cùng nguy hiểm. Kim Cương Đầu Đà chính là một trong số đó!

Danh tiếng Sát Lục kiếm phái thượng cổ thật sự là quá vang dội, ngay cả những cường giả Địa Biến cảnh cũng phải nổi lòng tham lên.

Lúc này thì tú sĩ áo trắng đang bắt chuyện cùng Kim Cương Đầu Đà:

- Đầu đà huynh, mới vừa đa tạ người xuất thủ tương trợ. Cô Xạ Quận Chúa này quả nhiên vô cùng lợi hại, xem chút nữa đã thất thủ trong tay nàng rồi.

- Ha ha, Phật gia rất thích các cô gái. Một lát nữa bắt được nàng rồi thì trực tiếp cưới lên người nàng, sau này Phật gia đã là phò mã Lương Vương rồi.

Kim Cương Đầu Đà vỗ về đầu trọc, cười to nói.

- Vô sỉ!

Âm thanh nổi giận của Cô Xạ Quận Chúa từ bên trong Sát Lục động phủ truyền ra.

- Ha ha ha, tiểu Quận chúa yên tâm đi. Một lát Phật gia sẽ hảo hảo thương yêu người.

Kim Cương Đầu Đà đắc ý nói.

- Đầu đà huynh, một lát công kích cấm chế Sát Lục Động Phủ, sợ rằng còn muốn dựa vào lực lượng của người a! Chỉ cần Đầu đà huynh xuất thủ thì chuyện này hẳn là dễ như trở bàn tay rồi!

Tú sĩ áo trắng vẻ mặt nham hiểm cười nói.

- Người yên tâm đi, ta nếu đã ra tay thì chắc chắn sẽ xuất thủ.

Kim Cương Đầu Đà nói .

- Chư vị, chúng ta lại tấn công đi vào một lần. Lần này, có ai nguyện ý theo ta cùng nhau đi vào?

Phía trước, Thanh Dương Lão Tổ lần nữa lớn tiếng nói .

- Chư vị tiền bối, tại hạ nguyện cùng chư vị tiến vào!

Nhưng vào lúc này một âm thanh âm lãnh truyền vào trong tai mọi người. Mọi người quay đầu nhìn qua thì thấy một gã văn sĩ trung niên đang trong đám người kia ra. Thanh Dương Lão Tổ nhìn một cái, mí mắt lập tức nhảy một chút, người này lại là cường giả Địa Biến cảnh.

- Vị đạo huynh này, không biết xưng hô như thế nào a?

- Tại hạ Âm Dương Tú Sĩ! Gặp qua Thanh Dương lão tổ!

Phương Vân chấp tay làm tư thế mời chào mọi người đi vào động phủ .

- Như vậy cũng tốt, có Tú Sĩ huynh tương trợ thì việc chúng ta công kích Sát Lục động phủ cũng dễ dàng hơn nhiều rồi!

Thanh Dương Lão Tổ cao hứng nói.

npq91

Đại Chu Hoàng Tộc

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

249. Chương 245: Bạch Cốt Sơn

Biên

- Lão tổ, thứ cho ta nói nhiều, nhưng tại sao chúng ta không trực tiếp xuất thủ, phá hủy Bạch Cốt sơn này sau đó từ ngoài tiến công vào, như vậy sẽ dễ dàng hơn nhiều!

Phương Vân lại nói.

Thanh Dương lão tổ lắc đầu:

- Lão đệ có điều không biết rồi, Sát Lục động phủ này đã tự luyện thành một thế giới, mà Bạch Cốt sơn này chính là một kiện Thiên Nguyên pháp khí do tông chủ Sát Lục kiểm phái luyện chế thành. Căn bản không thể nào hủy diệt từ bên ngoài được, nếu chuẩn bị không tốt thì còn có thể bị cản trở. Tú Sĩ lão đệ có thấy những kiếm khí này không?

Thanh Dương lão tổ chỉ vào những kiếm khí chi chít trên bầu trời rồi nói:

- Những kiếm khí này xuất hiện là do một số người không biết phát động công kích rồi dẫn đến cấm chế phát động ra! Công kích càng lợi hại thì lực phản kích càng khó lường hơn. Nếu như ta công kích toàn lực ra thì chỉ sợ ngoại trừ cường giả Địa Biến cảnh ra, những người khác ở đây đều phải chết hết.

Phương Vân nghe được cũng là âm thầm khiếp sợ. Thiên Nguyên pháp khí a, đây chính là pháp khí cao nhất mà một đại phái có thể có được. Cô Xạ Quận Chúa nếu như truyền thừa được đạo thống thì chỉ dựa vào kiện pháp khí này cũng đủ cho nàng có thể khai tông lập phái rồi.

- Không trách được Sát Lục động phủ này lại hấp dẫn nhiều cường giả Địa Biến cảnh đến như vậy! Một kiện Thiên Nguyên pháp khí, hơn nữa còn có vô số tiên đan diệu dược, cho dù là thần tiên thì cũng bị hấp dẫn a! Nếu như có thể lấy được kiện pháp khí này thì có thể khai tông lập phái a!

Phương Vân lúc mới tới đây thì cũng đã thấy xương trắng khắp nơi, nhưng không để ý là mấy. Nhưng giờ nghe thấy Thanh Dương lão tổ nói thì cũng bắt đầu hiểu ra.

- Cái kiện Thiên Nguyên pháp khí này tên là Bạch Cốt sơn, một khi đạt được đến Thiên Tượng cảnh, hơn nữa nếu được khí linh thừa nhận thì thế giới này lập tức sẽ tùy tâm mà biến hóa to nhỏ. Bình thời đối địch, chỉ cần đối phương đi vào đây thì sẽ bị vây trong một thế giới đầy giết chóc, vô số xương trắng ở đây cũng sẽ biến thành Sát Lục chiến sĩ. Hắc hắc, phải biết rằng Sát Lục kiếm phái này, ngay cả cường giả Địa Biến cảnh cũng mới chỉ có tư cách là đệ tử nội môn thôi! Người nói thử xem, nếu như các chiến sĩ Sát Lục này được sống lại thì sao? Đừng nói là cường giả Địa Biến cảnh, chỉ sợ Thiên Tượng cảnh cũng sẽ bị đánh chết a! Đối với Thanh Dương lão tổ ta thì mấy cái pháp khí, tài bảo bình thường cũng không là gì cả. Nhưng mà cái pháp khí này thì ta phải có một chén canh a, cho dù chỉ có được một chút thì cũng quá đủ rồi!

Thanh Dương lão tổ vì sợ Phương Vân không ra sức liên liệu mạng giải thích những chỗ tốt của Sát Lục động phủ này. trong mắt cũng sáng hẳn lên, hiển nhiên hẳn cũng muốn chiếm lấy động phủ này. Điều này không hề giả chút nào, bất cứ võ giả nào cũng thêm có một kiện Thiên Nguyên pháp khí cả.

Nhưng mà Phương Vân biết kiện pháp khí này cũng sẽ không dễ dàng mà có được, bằng không thì tại sao nơi này không hề có cường giả Thiên Tượng cảnh nào cả.

Sát Lục kiếm phái là tông phái đứng đầu tại thời thượng cổ, cao thủ tất nhiên là nhiều như mây. Mà những võ giả có thể vượt khỏi Thoát Thai cảnh thì đã có thể có năng lực nghịch thiên cải mệnh, thấy đủ các đường vận mệnh, cũng có thể tìm thấy sự biến hóa của thiên cơ. Một đại phái như Sát Lục kiếm phái không thể nào không có các cường giả đứng đầu như vậy.

Những cường giả đứng đầu đó hiển nhiên đã sớm biết được ngày mà tông phái của mình sẽ suy bại, tất nhiên cũng sẽ lưu hậu chúc để duy trì truyền thừa tông phái. Cô Xạ Quận Chúa nhìn qua xem như là tình cờ có được đạo thống của Sát Lục kiếm phái, nhưng nếu suy tính cẩn thận thì sợ rằng không hề đơn giản như thế!

- Nếu như những nhân vật chí cao của Sát Lục kiếm phái đã sớm tính toán tìm được Cô Xạ Quận Chúa từ mấy ngàn năm trước, thì chỉ sợ chuyện này không đơn giản như vậy đâu.

Phương Vân suy nghĩ một chút thì liền thay đổi chủ ý của mình: "Lần trước ở Diêm thành thiếu chút nữa đã bị tứ lão Sa Môn giết chết, nếu nói có thù mà không báo thì không phải là quân tử, vậy phải trấn áp bốn tên già đó trước đã. Còn về phần Cô Xạ quận chúa thì nữ nhân này vô pháp vô thiên, để cho nàng chịu chút dạy dỗ cũng được!

Phương Vân hít mắt lại suy nghĩ.

- Tú Sĩ lão đệ, trong Sát Lục động phủ có rất nhiều cấm chế, lát nữa đi vào thì hãy cẩn thận.

Thanh Dương lão tổ vuốt râu cười nói. Hắn cũng không biết rằng trong lúc hắn nói chuyện thì Phương Vân đã hoàn toàn thay đổi chủ ý. Hắn khổ tâm khổ lực nói nhiều chẳng những làm cho Phương Vân sẽ không xuất lực mà còn hoàn toàn bỏ đi chủ ý ban đầu.

- Ủ, đa tạ lão tổ chỉ điểm.

Phương Vân nắm chiết phiến, vái chào.

- Một con nhóc mà thôi, giết thì cứ giết. Đâu cần nhiều lời như vậy, đi vào đi!

Kim Cương Đầu Đà xoa xoa tràng hạt trước ngực, không kiên nhẫn nói.

Thanh Dương lão tổ nhìn hắn một cái, trong mắt hiện lên một chút không vui, nhưng cũng nói:

- Đầu Đà huynh nói rất đúng, chúng ta mau vào đi thôi!

- Thanh Dương lão tổ, Kim Cương Đầu Đà, Âm Dương tú sĩ, Huyền Băng tán nhân, các người nhớ kỹ cho ta. Chỉ cần bốn Quận Chúa vượt qua được kiếp này thì các người hãy đợi triều đình tới tiêu trừ đi, cho dù các người trốn ở chân trời góc biển thì cũng sẽ bị chết!

Âm thanh giận dữ của Cô Xạ Quận Chúa từ sâu trong động phủ tới tận truyền đến.

- Cái đồ ngu ngốc này, người nói lời này ra thì những người vốn không muốn giết người cũng sẽ lên giết trước!

Phương Vân thầm mắng một câu, nhưng mà hắn cũng biết Cô Xạ Quận Chúa vốn xuất thân cao quý, là lá ngọc cành vàng. Từ trước tới giờ chỉ có chèn ép, ức hiếp người khác, lần này lại bị nhiều người như vậy vây công, cướp đoạt đạo thống Sát Lục kiếm phái mình đã được truyền thừa. Cái này cũng chẳng khác gì động đến đầu thái tử, cướp đoạt chén canh của mình, nàng ta mà không quát lên như sấm thì mới là lạ!

Quả nhiên, Cô Xạ Quận Chúa vừa mới dứt lời thì trong mắt mấy cường giả Địa Biến cảnh đã nổi lên sát khí, thân hình thoáng một cái đã hóa thành một làn gió xông vào Sát Lục động phủ.

Mấy người này phản ứng mau nhưng Phương Vân cũng không chậm, thoáng một cái cũng đã vào trong động.

Ầm!

Phương Vân vừa mới bước vào trong đó thì một cổ ám kinh như nước thủy triều dâng lên đã vọt tới, đồng thời quang ảnh trước mắt cũng biến ảo. Trong nháy mắt thì Phương Vân phát hiện mình đã ở trong một đại trận, từng thanh phi kiếm huyền phù ở bốn phía, chỉ chút kiếm khí được phát ra hợp thành một kiếm trận hình ngũ giác tỏa ra sát khí dữ dội, đang bao vây mình ở trong.

Một cổ sát khí vô biên vô hạn từ trong kiếm trận này phát ra làm cho Phương Vân cảm thấy mình đang ở trong một luồng sát khí dữ dội. Phương Vân nhìn qua bốn phía thì cũng không thấy bọn Thanh Dương lão tổ cùng Kim Cương Đầu Đà ở đâu, hiển nhiên sau khi xông vào kiếm trận thì đã bị kiện Thiên Nguyên pháp khí này ngăn ra rồi.

- Ngũ hành kiếm trận! Khởi!

Một tiếng quát truyền đến, kiếm trận này lập tức phát động. Vô số phi kiếm tỏa ra hàn quang phát ra tiếng rung động ong ong trong hư không. Vô cùng kiếm khí từ sâu trong các phi kiếm ào ào phun ra tạo thành một kiếm khí vô cùng to lớn dài hơn hai mươi trượng, lấy thế bài sơn đảo hải đánh về Phương Vân.

Phương Vân lập tức cảm giác thấy mình như một lá thuyền nhỏ đang bị đưa thân vào một hải dương kiếm khí, tùy thời cũng bị hải dương lật đổ. Nhưng mà, trên mặt của hắn không hề có chút dao động nào, khẽ mỉm cười rồi đưa một đầu ngón tay ra. Bỗng nhiên có một ngọn núi nhỏ như ngón tay cái từ trong cơ thể hắn bay ra, chỉ trong phút chốc đã to như một căn phòng rồi huyền phù trên đỉnh đầu Phương Vân.

Trên ngọn núi, từng luồng lôi quang lóe lên xuyên qua rồi bao vây Phương Vân lại. Kiếm khí vô biên vô hạn đánh tới lôi quang đó phát ra âm thanh thanh thúy, nhưng không có cách nào xuyên qua được.

Ngũ Ngục Phong vừa có khả năng tấn công, vừa có khả năng phòng thủ, sau khi Phương Vân đạt đến Địa Biển cảnh thì đã hoàn toàn khống chế được kiện pháp khí này. Đạo lôi quang từ trên núi phủ xuống là do Lôi ngục phát ra, uy lực vô cùng cường đại. Sát Lục kiếm phái tuy là đại phái thượng cổ, nhưng mà tu vi của Cô Xạ quận chúa còn tương đối thấp, chỉ có thể nắm giữ được một chút cấm chế ngoại môn, còn chưa uy hiếp được Phương Vân.

- Hả?

Một tiếng hô khẽ từ trong kiếm khí truyền đến:

- Âm Dương Tú Sĩ, bản thân ta cũng không ngờ ngươi còn có pháp khí như vậy?

- Ha ha.

Phương Vân cười lớn một tiếng:

- Cô Xạ Quận Chúa, ngươi nhìn ta cũng lâu rồi, xem như cũng là quen biết, sao còn không ra chào hỏi sao?

- Muốn chiếm tiện nghi của ta? Đúng là không biết sống chết! Bạch Hổ Tinh Túc kiếm! Giết!

Âm thanh của Cô Xạ Quận Chúa hung ác như xưa, âm thanh vừa rơi xuống thì đã có một con bạch hổ hét lên rồi phá vỡ tầng tầng kiếm khí hiện ra. Thân thể con Bạch hổ này run lên một cái thì đã hóa thành một đạo kiếm khí mang theo một cỗ khí tức chết chóc, thô bạo, lãnh khốc chém tới đầu Phương Vân.

Đạo kiếm khí này vô cùng nhanh, kiếm thế vừa mới đưa lên thì đã hóa thành ngân hà rồi lấy thế lôi đình vạn quân đánh xuống Phương Vân, dường như muốn một kiếm chém nát Phương Vân!

- Ha ha!

Phương Vân cười lớn một tiếng, lắc đầu rồi ngửa đầu lên quát một tiếng, bàn tay đưa ra:

- Trấn áp cho ta!

Chỉ thấy lôi quang từ Ngũ Ngục Phong lóe lên rồi đột nhiên ào tới trước, rồi đập xuống trấn áp đạo kiếm khí này của Cô Xạ Quận Chúa!

Ưu thế của pháp khí lúc này được thể hiện ra. Nếu như đối lấy Phương Vân, mặc dù hắn lấy lực lượng của chín mươi chín con phi long lực vẫn có thể đánh nát đạo kiếm khí này, nhưng chắc chắn sẽ không nhẹ nhàng như vậy.

Nhưng Ngũ Ngục Phong vừa mới ném ra ngoài thì Phương Vân liền mất đi sự che chở của pháp khí này, các loại kiếm khí nhanh chóng đè ép tới, từng đạo kiếm khí đung đưa mãnh liệt như muốn chấn nát cả không gian!

- Vỡ cho ta!

Phương Vân bước một bước ra rồi lập tức đánh ra Luân Hồi đao pháp, chỉ nghe hư không ầm một tiếng rồi từ trong mười vạn tám ngàn ngàn lỗ chân lông của Phương Vân đánh ra từng đạo đao khí vô cùng sắc bén.

Chỉ nghe một tiếng nổ ầm thật lớn vang lên. Từ sâu trong chỗ tối tăm của Ngũ Hành kiếm trận này dường như có vật gì đó bị chấn nát, rồi kiếm khí đầy trời cũng biến mất đi.

Kịch!

Phương Vân nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, lập tức thấy có một thông đạo hẹp dài, mà ở hai bên động có vô số thanh trường kiếm chỉ chít cắm ở trên động. Trên thân những thanh trường kiếm này hiện lên vô số vết loang lỗ, cho thấy đã bị phá hủy.

- Sát Lục kiếm đạo quả nhiên lợi hại, nếu như không phải lực lượng của ta đã đạt đến cực hạn của Địa Biến cảnh, hơn nữa có được Luân Hồi đạo pháp thì sợ rằng còn không qua được ải này!

Sau khi Phương Vân đạt tới Địa Biến cảnh thì nội lực đã hoàn toàn cầu thông với địa khí trong đất, các loại công pháp trải qua sự tôi luyện của địa khí cũng đã nâng uy lực hẳn lên. Ngay cả Luân Hồi đạo pháp cũng tăng lên cho nên mới có thể một kích đánh tan Ngũ Hành kiếm trận!

Thinhbobo

Đại Chu Hoàng Tộc

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

250. Chương 246: Kiếm Hải

Biên

Cuối thông đạo có một loạt tiếng đánh nhau truyền đến. Phương Vân loáng thoáng nghe được tiếng quát của Kim Cương Đầu Đà và Thanh Dương Lão Tổ, trong đó xen lẫn tiếng hét lớn của Cô Xạ Quận Chúa.

Hai người kia cũng thật lợi hại, lại bài trừ cấm chế nhanh như vậy rồi giao thủ cùng Cô Xạ Quận Chúa.

- Đi!

Thân hình Phương Vân thoáng một cái, lập tức xuyên qua thông đạo, bay vút đi.

Cuối thông đạo là một gian đại điện bằng kim chước có phương viên gần ngàn trượng. Gian phòng này màu vàng lợt, có mười hai cây cột khổng lồ dọc theo hai bên, phía bên trên có mười hai pho tượng chân nhân bằng kim khí, tay áo bông bành, tóc dài tung bay, sát khí trên mặt dày đặc như Sát Thần vậy, chỉ là nhìn qua một cái mà đã khiến cho người khác phải run sợ.

- Những người này hẳn là cường giả Sát Lục kiếm phái thượng cổ!

Phương Vân nhìn một cái, trong lòng thầm nghĩ. Hắn cũng không mạo muội bước vào đại điện, bởi vì giờ phút này trong đại điện chính là một kiếm hải, có đến hàng nghìn thanh trường kiếm đang tạo thành một cơn lốc kiếm bao phủ cả đại điện.

Trường kiếm này khác với trường kiếm của Ngũ Hành kiếm trận mà Phương Vân gặp phải. Mỗi thanh trường kiếm trong đại điện đều có khoảng ba thước, chỉ có lưỡi mà không có chuôi. Kiếm rộng hai chỉ, hình thoi, từ trên thân kiếm màu đen phát ra hàn khí dày đặc, rõ ràng đây là bảo kiếm tuyệt phẩm được chế tạo từ tài liệu thượng đẳng.

Lúc này thì Phương Vân đã thu liễm tinh mang số mệnh cùng dao khí lại. Nhìn qua một cái thì chỉ thấy Thanh Dương lão tổ cùng Kim Cương Đầu Đà đang hãm thân trong kiếm trận. đỉnh đầu mỗi người có một cơn lốc kiếm thật lớn đêm không hết, cơn lốc kiếm này không ngừng từ không trung gào thét điên cuồng bắn về phía hai người.

Trên đầu Thanh Dương lão tổ có một pho tượng Thanh Dương Phương Tôn, từ pho Thanh Dương Phương Tôn này không ngừng phát ra từng đợt thanh khí đem Thanh Dương lão tổ bao phủ lại. Những thanh bảo kiếm kia sau khi đụng vào màng thanh khí thì phát ra tiếng kêu thanh thúy rồi bị đẩy văng ra.

- Thì ra hẳn có một pháp khí như vậy, không trách được xưng là Thanh Dương lão tổ!

Phương Vân thầm nói.

Cách không xa Thanh Dương lão tổ chính là Kim Cương Đầu Đà, vị hòa thượng phản bội của Chiêu Giác Tự lúc này toàn thân bao phủ một mảnh kim quang, kim quang này không phải của pháp khí mà là của bản thân Kim Cương Đầu Đà. Kim quang chỉ chít hóa thành một cái kén đủ loại màu sắc, bao phủ lại kết thành một một Phật Đà giống như thật hiện ra sau lưng Kim Cương Đầu Đà.

Nhưng mà, điều quý dị chính là pho Phật Đà này cao hơn khoảng hai trượng, có bốn tay trông rất sống động, ngay cả cái chéo áo cà sa màu vàng cũng hiện ra. Nhưng khuôn mặt của tượng phật lại rất mơ hồ, hoàn toàn không nhìn thấy ngũ quan!

Bốn cánh tay tượng Phật chuyển động không ngừng, thần kiếm trong hư không gào thét đụng vào kim quang phát ra thanh âm va chạm, giống như chém vào một tòa thiết sơn.

- Công pháp hòa thượng này thật quý dị, kim quang hộ thân hình như giống với Kim Cương.

Phương Vân rất để ý tới công pháp của Kim Cương Đầu Đà. Hắn không có sử dụng pháp khí mà chỉ sử dụng tuyệt học Phật tông, nhưng đã có hiệu quả như pháp khí rồi.

Phải biết rằng pháp khí là khó vô cùng mà có được, cho dù cường giả Địa Biến cảnh thì cũng có rất ít pháp khí. Phương Vân không giết Lôi giám sát sứ cũng không chiếm được Ngũ Ngục Phong! Mà công pháp của Kim Cương Đầu Đà thì triển lại tương đương với một Địa Nguyên pháp khí, so sánh như vậy tự nhiên có thể nhìn ra sự cường đại trong công pháp của Chiêu Giác Tự.

- Cô Xạ Quận Chúa! Cẩm chế Sát Lục động phủ đã bị chúng ta bài trừ rất nhiều rồi, người biết điều thì giao quyền khống chế Sát Lục động phủ ra. Nếu không, đợi những người khác cũng phá được cẩm chế rồi cùng nhau vào đại điện thì người chỉ có một con đường chết thôi.

Thanh Dương lão tổ nhìn về đại điện phía trước nói.

Ở phía trước tòa đại điện kim khí, Cô Xạ Quận Chúa khoác một kiện chiến giáp cổ, trên mặt khôi giáp còn có tượng hình long hổ, bên cạnh nàng là một thanh kiếm màu xanh không ngừng tản mát ra kiếm khí. Cách thanh kiếm hai trượng là con Hồ Giao 'Bích Lạc' đang khoác chiến giáp toàn thân, thân thể hơi co lại nhìn về phía trước.

Một năm không thấy, không chỉ tu vi Cô Xạ Quận Chúa tiến nhanh mà ngay cả thực lực Hồ Giao cũng đại tiến. Phương Vân có thể cảm giác được từ trên người con Hồ Giao này tản mát ra hơi thở gần đến vô hạn của cường giả Địa Biến cảnh!

Hồ Giao là dị chủng của long. Khác với võ giả của nhân loại là những dị thú này chỉ cần tích tụ đủ nguyên khí, không ngừng lọc máu tinh khiết đi để chuyển hóa đến chân long là có thể nắm giữ được năng lực của Long tộc.

Thu nạp lực lượng của thiên địa, thao túng lôi điện vốn chính là bản năng của Long tộc, căn bản không cần giống võ giả nhân loại phải xông qua bảy mươi hai tầng thế giới dưới lòng đất! Thậm chí chỉ cần đủ nguyên khí thì một con ngư long cũng có thể trong nháy mắt mà biến thành thiên long viễn cổ! Dĩ nhiên, loại biến hóa này cũng cần nguyên khí hơn võ giả nhân loại rất nhiều!

- Một năm trước, con Hồ Giao này chỉ tương đương với Khí Phách cảnh, mới có một năm, đã phát ra hơi thở của cường giả Địa Biến cảnh rồi. Cô Xạ Quận chúa dứt cho nó không biết bao nhiêu đan dược thượng cổ a, thật là lãng phí.

Trong lòng Phương Vân hiểu rõ tốc độ ngoại tộc tu luyện so với loài người chậm hơn rất nhiều, một con Hồ Giao muốn trong vòng một năm trùng kích đến Địa Biến cảnh đó là tuyệt đối không có khả năng. Giải thích duy nhất chỉ có thể là Cô Xạ Quận Chúa sau khi đạt tới Địa Biến cảnh, đạt được bảo tàng bên ngoài của Sát Lục kiếm phái, sau đó cho Hồ Giao ăn một lượng lớn đan dược thượng cổ.

Vừa nghĩ tới lượng lớn đan dược thượng cổ bị Cô Xạ Quận Chúa dứt cho Hồ Giao, Phương Vân cảm giác được thật lãng phí, nhiều đan dược như vậy nếu đưa ra ngoài thì sẽ bồi dưỡng được bao nhiêu cao thủ a!

Nhưng mà Phương Vân cũng biết cái con Hồ Giao này mặc dù nhìn như chỉ cách Địa Biến cảnh có nửa bước, nhưng nửa bước này cũng là chỉ xích thiên nhai. Long Tộc với người bất đồng, bọn họ khi đạt tới Địa biến cảnh thì sẽ lập tức tinh thuần máu huyết của mình, lập tức đạt được đến Địa Biến cảnh đỉnh phong có một trăm con phi long lực, rồi hóa thành thiên long viễn cổ. Hoàn toàn không có bình chương đạt đến chín mươi chín con phi long lực của võ giả!

Nhìn như Long tộc chiếm tiện nghi nhưng kỳ thật không hẳn vậy. Hồ Giao của Cô Xạ Quận Chúa nếu muốn hoàn thành việc biến chuyển thì việc cần dùng một lượng lớn đan dược thượng cổ thượng đẳng không nói

đi, mà còn cần một thời gian dài để hoàn thành việc chuyển hóa! Thời gian này nhanh thì cũng mất mấy chục năm, lâu thì cũng đến trăm năm! Đây chính là sự khác biệt của Long tộc với võ giả nhân loại, mỗi bên đều có ưu nhược riêng!

- Những người khác? Hừ, chờ bọn họ có năng lực như thế rồi hãy nói, về phần những tên ngoài kia, thì đều là con kiến con hôi mà thôi. Còn chưa đạt đến Địa Biến cảnh thì cũng chỉ là con kiến hôi!

Cô Xạ Quận Chúa lạnh lùng nói. Nhưng mà Phương Vân cũng cảm giác được có chút mùi vị lệ sắc từ Cô Xạ Quận Chúa.

- Ha ha, Thanh Dương lão tổ chó cùng tiểu bì nương này khách khí. Chúng ta cùng nhau ra tay phá đi cái kiếm hải này, trực tiếp bắt nòng rồi chia nhau lấy bảo tàng trong Sát Lục động phủ.

Kim Cương Đầu Đà ở một bên lớn tiếng cười nói.

- Tốt, Đầu Đà huynh, chúng ta liên thủ lại cùng nhau đánh chết con nha đầu không biết sống chết này đi. Rồi chia nhau bảo tàng Sát Lục kiếm phái mang đi."

Thanh âm vừa phát ra, hai người đồng thời xuất thủ.

Thanh Dương Lão Tổ vỗ bàn tay, một ngọn núi màu xanh thật lớn chừng hơn mười trượng đẩy vô số trường kiếm ra, rồi chộp tới Cô Xạ Quận Chúa.

Cùng lúc, Kim Cương Đầu Đà cười to một tiếng, trực tiếp tung một quyền. Một quyền này vừa tung ra thì sóng kiếm lập tức bị đánh dạt ra hai bên, rồi một cánh tay khổng lồ khoảng mười trượng phát ra kim quang lấp lánh đánh tới Cô Xạ Quận Chúa. Cổ khí thế này lớn lao vô cùng, có cảm giác như cả núi cũng có thể đánh tan!

Sự cường đại của cường giả Địa Biến cảnh hơn với Tinh Phách cảnh ở chỗ cường giả Địa Biến cảnh có thể hấp thu Địa Khí bằng bạc ở dưới đất, cho nên lúc đánh ra chiêu thức thì uy lực sẽ hơn xa rất nhiều!

Đến cảnh giới này thì không phải so đấu nội lực nữa mà chính là so đấu công pháp, bí quyết sử dụng lực lượng của mặt đất!

Nói cách khác, Tinh Phách cảnh mười lăm con phi long lực thì chỉ có thể phát huy ra lực lượng mười lăm con phi long lực, gặp cao thủ hai mươi lăm con phi long lực thì chắc chắn sẽ chết.

Nhưng Địa Biến cảnh lại không giống vậy! Địa Biến cảnh có sáu mươi lăm phi long lực, nhưng nếu có công pháp mượn lực của mặt đất cường đại phát huy ra đến chín mươi con phi long lực thì có thể một chiêu trực tiếp đánh chết một cường giả tám mươi con phi long lực nhưng không có công pháp cường đại!

Dĩ nhiên, đây cũng chỉ là một số trường hợp đặc biệt mà thôi. Một cường giả Địa Biến cảnh nếu có nội lực càng mạnh thì càng có thể mượn lực của mặt đất càng nhiều. Cho nên, nếu như công pháp của song phương không chênh lệch nhau nhiều, nhưng lại có nội lực nhiều hơn thì kết quả chiến đấu vẫn không có chút ngoài ý muốn!

Ở thế giới này thì phần lớn công pháp tuyệt học của ai cũng không hơn người khác nhiều cả. Cho nên, nhiều lúc tu vị cao hay thấp vẫn quyết định kết quả chiến đấu!

- Đáng chết!

Cô Xạ Quận Chúa quát lên một tiếng lớn rồi đưa bàn tay lên. Thanh trường kiếm vẫn đang huyền phù ở không trung khẽ kêu nhẹ lên, rồi thoát ra khỏi vỏ kiếm, hóa thành một thanh kiếm màu xám. Cô Xạ Quận Chúa bắt được kiếm rồi thì lập tức hóa thành một đạo thiểm điện, nhanh chóng lao đi.

- Tên đầu trọc nguời là người đáng chết nhất, trước hết giết nguời!

Cô Xạ Quận Chúa nổi giận quát một tiếng, bàn tay giương lên. Chỉ nghe oong một tiếng, một mảnh kiếm khí dài mấy ngàn trượng giống như Trường giang và Hoàng hà hướng Kim Cương Đầu Đà bổ xuống. Uy lực của chiêu này lớn vô cùng, khiến cho băng thiên địa liệt, dường như ngay cả đại điện này cũng muốn bị chém thành hai.

- Tới hay lắm! Đại Lực Kim Cương quyền!

Con người Kim Cương Đầu Đà hơi co lại, trong ánh mắt có một tia ngưng trọng. Dù sao Sát Lục kiếm phái cũng là đại phái thượng cổ, võ học kiếm kỹ chắc chắn có chỗ độc đáo mà những võ học bình thường khác không thể nào sánh bằng.

Ầm!

Quyền kiếm tương giao, cả tòa đại điện kịch liệt lay động, tựa hồ sẽ phải sụp đổ.

Ầm một tiếng, kiếm khí của Cô Xạ Quận Chúa bị chấn nát, mà Đại Lực Kim Cương quyền của Kim Cương Đầu Đà cũng bị xé thành phần vụn.

- Xuống đây cho ta!

Thanh Dương lão tổ hét lớn rồi xuất chiêu, bàn tay màu xanh hướng về phía Cô Xạ Quận Chúa

Rống!

Đột nhiên một đạo hàn quang từ phía sau lưng Cô Xạ Quận Chúa bay lên, cả đại điện như hóa thành ban ngày. Đạo hàn quang này khi bay lên đột nhiên hóa thành cầu vồng mấy ngàn trượng, hạ xuống đem bàn tay màu xanh của Thanh Dương lão tổ xé nát.

Rống

Hổ Giao Bích Lạc thuận thế xông vào kiếm hải, long trảo khổng lồ bọc long giáp hướng về phía Thanh Dương lão tổ.

- Súc sinh.

Trong mắt Thanh Dương Lão Tổ hiện một tia sát cơ, một đầu súc sinh cũng muốn chiếm tiện nghi của hắn. chỉ nghe. “Phịch” một tiếng, chưởng trảo tương giao, Hổ Giao kêu một tiếng rồi bị chấn ra khỏi kiếm hải.

- Lại là vật trong bảo khố.

Thanh Dương Lão Tổ kiến thức bất phàm, lập tức nhận ra long giáp trên người Hổ Giao là một kiến chiến giáp vô cùng trân quý! Một chưởng vừa rồi của mình đánh trên người của con Hổ Giao này đã bị chiến giáp đó đỡ hết phân nửa rồi!

Thìnhbobo

Đại Chu Hoàng Tộc

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

251. Chương 247: Vỡ Vết Chỗ Tốt

Biên

- Cái chiến giáp này tuyệt đối là trân phẩm. Ta chỉ cần giết con Hổ Giao này rồi đem linh hồn của nó phong ấn vào trong long giáp này thì nhất định sẽ biến thành cực phẩm chiến giáp. Sau này nếu có gặp cường địch thì cũng đỡ hơn nhiều!

Trong mắt Thanh Dương lão tổ lóe lên vẻ tham lam.

- Súc sinh muốn chết!

Thanh Dương lão tổ dè tham niệm trong lòng xuống, đột nhiên quát lớn một tiếng rồi xông qua chém giết Hổ Giao!

- Hừ!

Cô Xạ Quận Chúa thấy vậy thì hừ lạnh một tiếng rồi vung tay ra. Đột nhiên kiếm hải trên đỉnh đầu Thanh Dương lão tổ xoay chuyển nhanh hơn rồi chém tới, làm cho thanh quang do Thanh Dương Phương Tôn phát ra cũng ảm đạm đi.

- Không tốt!

Sắc mặt Thanh Dương lão tổ đại biến, lập tức phun một ngụm tinh khí vào Thanh Dương Phương Tôn, có ngụm tinh khí này thì Thanh Dương Phương Tôn lập tức sáng lại như cũ. Nhưng mà Thanh Dương lão tổ cũng không dám xông bừa nữa, vì hắn cảm thấy mỗi khi có một thanh kiếm chạm vào hắn thì thanh quang hộ thân cũng giảm mất đi.

- Đồ điên, chỉ là một con súc sinh mà cũng liều mạng vậy sao?

Thanh Dương lão tổ thầm mắng to một câu.

Mà ở một bên khác thì Cô Xạ Quận Chúa vẫn đang đấu với Kim Cương Đầu Đà. Mà lúc này ở bên Cô Xạ Quận Chúa đã có thêm một thanh kiếm màu xanh đồng khác nữa, mặt của thanh kiếm này sáng bóng, có uy lực vô cùng lớn. Thanh kiếm này cùng với chiến giáp của Cô Xạ Quận Chúa là một phần của một bộ kiếm pháp của Sát Lục kiếm phái, mỗi một kiếm chém ra đều có uy lực kinh thiên. Nhưng mà, dường như một thân tuyệt học Phật tông của Kim Cương Đầu Đà dường như có tác dụng khắc chế kiếm khí giết chóc của nàng. Mỗi một kiếm của Cô Xạ Quận Chúa đều bị Đại Lực Kim Cương quyền của Kim Cương Đầu Đà đón đỡ, mà thân kiếm của nàng cũng không phá vỡ được Phật Đà hộ thân của Kim Cương Đầu Đà.

- Cô Xạ Quận Chúa, có cần giúp đỡ không?

Lúc này thì Phương Vân mở miệng nói, hắn dùng mật pháp truyền âm để nói vào tai của nàng ta.

Phương Vân từng dùng bức họa hoàng kim phong ấn hơn bốn mươi cao thủ chánh tà, môn mật pháp truyền âm này là hắn học được từ một người trong đó!

Cô Xạ Quận Chúa biến sắc, định quát lên.

- Câm miệng! Ngu ngốc, ngươi còn định ngu hơn nữa sao? Nếu như ta muốn đối phó ngươi thì còn cần nói vậy hay sao? Ngươi muốn làm mất mặt của Lương Vương, của hoàng thất hết rồi mới hả dạ đúng không?

Thấy Cô Xạ Quận Chúa định quát lên, Phương Vân ngăn cản nói.

Cô Xạ Quận Chúa nhìn lướt qua nhưng không thấy ai ở đâu cả. Mà bản thân nàng là cảnh vàng lá ngọc, cho tới bây giờ cũng chưa từng bị ai mắng qua, nhưng mất lời này của Phương Vân làm cho nàng giận sôi lên. Nhưng hết lần này tới lần khác không thể mở miệng nên mặt cũng đã tím đen lại.

- Ở ngoài đại điện còn có rất nhiều người đang xông vào đó!

Phương Vân nhìn nàng một cái, thản nhiên nói.

Chốc lát sau, có một âm thanh lạnh như băng truyền vào tai Phương Vân.

- Ngươi là ai, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?

- Ha ha, cỗ xe ngựa đồng xanh ta đưa cho, ngươi hài lòng chứ.

Phương Vân nói.

Nhất thời không gian dường như yên tĩnh lại, lát sau âm thanh quát như sấm của Cô Xạ Quận Chúa truyền vào tai Phương Vân:

- Phương Vân, thì ra là đồ hồn trưởng nhà ngươi, thì ra là ngươi! Ngươi còn có mặt mũi để nói ư!

Vừa nghĩ tới thì ra là đồ hồn trưởng Phương Vân nói trong bóng đêm, Cô Xạ Quận Chúa giận đến nổi lồng ngực muốn nổ tung. Lần trước rời khỏi kinh thành, nàng vốn cho rằng Phương Vân có ý tốt tặng cho nàng cỗ xe ngựa đồng xanh, nhưng không nghĩ tới lại là mưu kế. Lần đó nàng không những phải đi lòng vòng, mà còn phải ra tay đối phó với sát thủ của Anh Vũ hầu phủ!

- Ha ha, muốn trách thì trách bản thân mình đã! Ai bảo ngươi có khuôn mặt như tiên tử, nhưng lại có óc của con lừa! Ngu xuẩn muốn chết!

Phương Vân cười to nói.

Trong đại diện, Cô Xạ Quận chúa nghe được câu này thì liền phân tâm, xem chút nữa là bị Kim Cương Đầu Đà đắc thủ. Nàng giận quá quát lên như sấm, xem chút nữa là cầm kiếm chạy ra ngoài giết Phương Vân trước!

- Cầu nô tài! Còn không ra tay giúp ta!

Cô Xạ Quận Chúa nổi giận quát nói.

Cường giả Địa Biến cảnh có nội lực như biển lớn, sinh sôi không ngừng, ít gặp phải trường hợp cạn kiệt, nhưng cái này cũng phải coi đối thủ là người nào. Cô Xạ Quận Chúa thao túng các loại cấm chế trong động phủ, lại còn ra tay đối phó với hai cường giả Địa Biến cảnh đỉnh phong cho nên tốc độ tiêu hao nội lực rất kinh người. Xem mặt ngoài của nàng thì dường như vẫn rất trấn tĩnh, nhưng trong lòng đã sớm nôn nóng như lửa đốt!

- Hắc hắc, ta không phải là cầu nô tài của ngươi! Ngươi nếu như muốn ta giúp đỡ thì xem lại thái độ của mình đi, hơn nữa, chưa bao giờ ta giúp không cho kẻ khác cả!

Thấy Cô Xạ Quận Chúa tức giận đến nổi mấy lần suýt bị Thanh Dương lão tổ cùng Kim Cương Đầu Đà đắc thủ thì Phương Vân cười thầm trong lòng, nữ nhân điên này cũng có ngày hôm nay.

Cô Xạ Quận Chúa chẳng qua chỉ là tính tình kiêu ngạo, không thể hạ mặt mũi được những không phải là ngu xuẩn như con lừa. Chỉ trầm mặc trong một chút, Cô Xạ Quận Chúa nghiêng rằng nghiêng lợi nói:

- Được rồi! Tên tiểu tặc tử thừa thế cướp của ngươi nói đi, ngươi muốn cái gì?

Phương Vân cười cười nói:

- Xem ra, ngươi không phải ngu xuẩn đến mức không thể nào cứu được!

- Ngươi!

- Được rồi, ngươi nghe cho rõ đây, bảo tàng ở bên ngoài động phủ ta muốn một nửa! Tốt nhất là ngươi đừng nói không được hoặc chiếm không được, mặt khác ta còn muốn kiếm quyết Sát Lục trên người ngươi. Ngoài ra ngươi còn là nữ nhi của Lương Vương, nếu như trong tương lai ta cần ngươi giúp đỡ thì ngươi phải vô điều kiện khuyên Lương Vương ra mặt hỗ trợ!

Phương Vân biết Lương Vương vốn có một nam một nữ, nhưng mà con trai lớn hơn hai mươi tuổi đã đột nhiên chết trận ngoài sa trường, mà bản thân Lương Vương tuổi tác đã cao, hầu như mất đi năng lực có con. Cho nên, đối với Cô Xạ Quận Chúa này thì hầu như là muốn gì được đó, vô cùng sủng ái, chỉ cần Cô Xạ Quận Chúa mở miệng thì nhất định Lương Vương sẽ đáp ứng!

Vận mệnh tương lai của Phương gia nguy cơ trùng trùng, mà Lương Vương ở trong hoàng thất lại có sức ảnh hưởng rất lớn. Nếu như Phương gia có gặp nguy cơ gì mà Lương Vương ra mặt nói mấy câu thì đối với Phương gia sẽ có lợi vô cùng!

- Phương Vân! Sao ngươi không đi cướp luôn đi!

Tiếng thét điên cuồng chói tai của Cô Xạ Quận Chúa vang lên trong tai Phương Vân, nghe thấy yêu cầu của Phương Vân thì hầu như nàng muốn nổi điên lên! Bảo tàng bên ngoài của Sát Lục kiếm phái hẳn muốn một nửa, còn muốn lấy kiếm quyết Sát Lục trên người nàng, sao hắn không nói là muốn lấy luôn đạo thống của Sát Lục kiếm phái đi!

- Ha ha, cũng là có cái ý nghĩ này! Nói thế nào nhỉ? Chúng ta đều là trọng thần triều đình, thay vì có lợi cho mấy tên cao thủ ngoại quốc này thì không bằng tiện nghi cho ta đi!

- Phương Vân, ngươi cứ mơ tưởng đi! Ta có tiện nghi cho mấy tên cao thủ này thì cũng không tiện nghi cho ngươi!

Cô Xạ Quận Chúa thở hắt nói.

- Thật à? Ngươi xác định là ngươi muốn tiện nghi cho tên Kim Cương Đầu Đà kia thâm gian à?

Phương Vân cười nói.

- Đồ hỗn trưởng nhà người!

Cô Xạ Quận Chúa tức điên lên, dường như muốn quay ra liên hợp cùng với Thanh Dương lão tổ và Kim Cương Đầu Đà để đối phó Phương Vân.

Đối với nàng mà nói thì mấy câu nói của Phương Vân còn có lực sát thương mạnh hơn so với Kim Cương Đầu Đà cùng Thanh Dương lão tổ!

- Được rồi, ta nhường ngươi một chút vậy. Bảo tàng ở bên ngoài Sát Lục động phủ ta chỉ cần một phần năm, nhưng mà ta còn muốn một bộ chiến giáp cực phẩm giống như trên người của ngươi, cộng thêm kiếm quyết Sát Lục của ngươi! Ngươi đừng nói là ngươi bị thiệt, bảo tàng ở bên ngoài Sát Lục động phủ cũng chỉ là nhỏ bé mà thôi, bảo tàng chân chính mới là trọng yếu. Chỉ cần ngươi đạt tới Thiên Tượng cảnh thì mới có thể đạt tới đạo thống của Sát Lục kiếm phái, hơn nữa còn có thể tiếp quản cái Bạch Cốt sơn này! Phải biết rằng đây chính là Thiên Nguyên pháp khí a, nếu so sánh với nó thì những kiếm quyết Sát Lục trên người của ngươi chẳng đáng kể chút nào!

- Những thứ này sao mà ngươi biết được!

Cô Xạ Quận chúa kinh nghi bất định.

Trong những điều Phương Vân nói thì có chút cả nàng cũng không biết. Mặc dù nàng biết trong Sát Lục động phủ còn có một tầng bình chướng, phía sau bình chướng mới chính là đạo thống của Sát Lục kiếm phái, trong đó còn có tiên đan thượng cổ, chiến giáp cực phẩm, công pháp bí quyết...nhưng mà nàng lại không biết cái Bạch Cốt sơn này lại là một kiện Thiên Nguyên pháp khí!

- Ta tự nhiên có cách biết. Nếu như ngươi cảm thấy không muốn thì ta có thể làm một cái giao dịch với ngươi. Ngươi hãy đổi lấy kiếm quyết của ngươi đi, trên người của ta có một bộ pháp môn Luân Hồi đạo pháp, chúng ta có thể trao đổi với nhau. Như vậy, ngươi cũng không thiệt thòi.

Phương Vân nói.

- Đà Đà huynh, nữ nhân điên này không cầm cự được bao lâu nữa đâu, chúng ta liên thủ lần nữa!

Âm thanh của Thanh Dương lão tổ lần nữa vang lên trong đại điện.

- Được rồi, ta đáp ứng!

Trong đại điện, Cô Xạ Quận Chúa bỗng nhiên mở miệng đáp ứng. Nhưng mà ánh mắt của nàng lại hơi lóe lên, thầm nghĩ sau khi thu thập xong Thanh Dương lão tổ cùng Kim Cương Đầu Đà thì sẽ quay sang thu thập tên tiểu tặc tử Phương Vân này! Dám đánh chủ ý lên Cô Xạ Quận Chúa nàng, quả thực là gan lớn a!

Phương Vân vẫn luôn ở trong bóng tối quan sát, thấy ánh mắt của Cô Xạ Quận Chúa có chút biến hóa, lập tức biết suy nghĩ trong lòng nàng!

- Hắc hắc, ngươi cũng không cần nghĩ phải nuốt lời. Như vậy đi, nếu như ngươi đã đáp ứng thì phát lời thề đi sao!

Phương Vân hồ hững nói.

- Hỗn trưởng, ta đường đường là cảnh vàng lá ngọc, nhất ngôn cửu đỉnh, ngươi lại dám hoài nghi ta!

Cô Xạ Quận Chúa cả giận nói.

- Câu nói nhất ngôn cửu đỉnh là của nam nhân chứ không phải nam nhân! Ngươi mau thề đi, ta thấy ngươi cầm cự không được bao lâu nữa đâu!

Phương Vân dương dương tự đắc nói.

- Được, xem như ngươi lợi hại! Ta, Lưu Tiên Nhi, lấy tôn nghiêm của hoàng thất thề, nếu như qua được kiếp này thì sẽ cho tặc tử Phương Vân một phần năm bảo tàng bên ngoài động phủ, cho hắn thêm một chiến giáp, ngoài ra song phương còn trao đổi pháp quyết với nhau!

Cô Xạ Quận Chúa gấp giọng nói, quả thật nàng cũng không duy trì lâu được nữa rồi. Thanh Dương lão tổ cùng Kim Cương Đầu Đà cũng không phải là đối thủ dễ chơi a.

- Phía sau thêm mấy lời đi, nếu như làm trái thì sẽ gả cho Phương Vân ta làm nô làm thiếp!

Phương Vân lườm biếng nói.

- Người!

Nghe thấy câu này thì Cô Xạ Quận Chúa gần như ngã lảo ra hộc máu. Cái này là thẻ độc a!

- Tốt, ta đáp ứng người! Nếu như Lưu Tiên Nhi ta làm trái lời thẻ thì sẽ lập tức làm nô tỳ, tiện thiếp cho Phương Vân. Tiểu tặc tử, người hài lòng rồi chứ!

Cô Xạ Quận Chúa ngoan độc nói, nhưng trong lòng lại thầm nghĩ cho dù có giao đạo thống của Sát Lục kiếm phái ra thì cũng không làm thiếp cho Phương Vân.

- Ha ha, được!

Phương Vân đứng dậy, nói:

- Lát nữa, người cứ nghe ta mà làm việc!

Âm thanh vừa phát ra thì Phương Vân liền xông vào trong đại điện....

Long Hoàng

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

252. Chương 248: Đại Lực Kim Cương Phật Đà

Biên Dịch: [Vo] Thien

- Thanh Dương lão tổ, Đầu Đà huynh, ta tới giúp một tay!

Phương Vân hét lớn một tiếng rồi xông vào trong đại điện. Ngay khi hắn xông vào thì kiếm hải liền sinh ra cảm ứng, lập tức tạo ra kiếm trận thứ ba rồi nhanh chóng chém tới.

- Khởi!

Phương Vân cong ngón tay ra, Ngũ Ngục Phong liền bay lên trên đỉnh đầu rồi phát ra từng đạo lôi quang ngăn cản các phi kiếm đang đi tới, sau đó nhanh chóng đi qua Thanh Dương lão tổ cùng Kim Cương Phật Đà.

- Tên Âm Dương Tú Sĩ này lại có Địa Nguyên pháp khí!

Thanh Dương lão tổ cả kinh. Địa Nguyên pháp khí cực kỳ hiếm thấy, mà nhìn pho núi trên đỉnh đầu của Phương Vân thì dường như uy lực không nhỏ, chỉ sợ không dưới Thanh Dương Phương Tôn của hắn. Vừa nhìn thấy thì lão ta đã nổi lên lòng tham.

Pháp khí cấp bậc Địa Nguyên nếu được bán ra thì cũng là con số trên trời, người bán được lập tức sẽ trở thành phú ông ngay, chỉ bằng điểm này cũng đã khiến cho người ta điên cuồng. Chớ nói chi đến việc Địa Nguyên pháp khí đối với cường giả Địa Biến cảnh là đồ sống còn, tuyệt đối sẽ không bán đi!

- Lát nữa sau khi thu thập con nha đầu này xong thì sẽ lên thu phục tên Âm Dương Tú Sĩ này! Pháp khí bậc này chỉ có Phật gia ta mới có thể sử dụng!

Kim Cương Đầu Đà cũng hít một hơi! Tuy nói pháp môn Chiêu Giác tự huyền bí khó lường, cho dù dụng phải cường giả có pháp khí cũng không kém chút nào, nhưng điều đó không có nghĩa là Kim Cương Đầu Đà không thèm để ý đến pháp khí. Chẳng qua là do hắn bị đuổi khỏi Chiêu Giác tự, pháp khí bị thu hồi cho nên mới không có cái nào!

Pháp khí của Phật tông có uy lực vô cùng, sẽ không kém chút nào so với pháp khí của Đạo gia!

Kim Cương Đầu Đà cùng Thanh Dương lão tổ chỉ mới nhìn Ngũ Ngục Phong một cái thì lập tức nổi lòng tham. Nhưng mà mấy người này cũng chỉ là bình thời gặp nhau, chưa nói gì đến đạo nghĩa cả, cho nên thấy lợi quên tình cũng là chuyện tự nhiên.

- Hắc hắc, hai người này lại có chủ ý với Ngũ Ngục Phong của ta!

Phương Vân nhìn thấy ánh mắt hai người thay đổi thì đột nhiên dừng động tác lại một chút, lập tức biết toan tính của hai người này. Hắn cũng không có nói lời nào, vẫn lao tới hai người.

- Được, chính là bây giờ rồi! Trước đánh Kim Cương Đầu Đà, người của hắn không có pháp khí, vẫn dễ đối phó hơn.

Phương Vân ngầm nói với Cô Xạ Quận Chúa.

- Khởi!

Ngay lúc Phương Vân còn cách Kim Cương Đầu Đà hai trượng thì đột nhiên bước mạnh một bước ra, đồng thời giải khai mấy huyết đạo đã phong bế. Cùng lúc này một bình sứ trong túi không gian cũng bay ra, bình sứ liền bị chấn vỡ, sau đó mấy viên đan được lập tức tiến vào trong miệng của Phương Vân.

Uống!

Mười mấy viên đan được vừa tiến vào trong bụng thì lập tức nổ tung, nguyên khí cuộn cuộn không ngừng xông vào tứ chi bách hải, bổ sung nguyên khí hao tổn do giải khai huyết đạo của Phương Vân. Phương Vân quát lên một tiếng lớn rồi lấy ra thanh trường đao đỏ sậm cấp bậc Nhân Nguyên. Nội lực chín mươi chín con phi long lực lập tức xông vào trong thân đao rồi sử ra thứ thứ ba của Luân Hồi đao pháp!

Oong!

Một đao này còn chưa đánh ra thì đao ý mãnh liệt đã chấn động cả đại điện, cổ đao ý bá đạo này dường như muốn cuốn cả đại điện vào trong thế đao đó. Cho dù là Cô Xạ Quận Chúa thì khi thấy đao này của Phương Vân cũng trắng bệch cả mặt ra.

Cùng lúc đó, Thanh Dương lão tổ cùng Kim Cương Đầu Đà cảm nhận được đao ý thì cũng chấn động mạnh, thu hồi lại sự khinh thị trong lòng. Bọn họ lúc này đã biết tu vi Âm Dương Tú Sĩ này chẳng những không dưới họ, ngược lại còn cao hơn họ!

- Âm Dương Tú Sĩ? Tu vi đao đạo mạnh như vậy sao ta lại chưa từng nghe qua nhân vật thế này!

Thanh Dương lão tổ cùng Kim Cương Đầu Đà lúc này cũng kinh nghi, nhưng khi nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Cô Xạ Quận Chúa thì càng cảm thấy Âm Dương Tú Sĩ có lòng giúp mình. Ba người bọn hắn nếu như liên thủ lại thì dư sức hủy diệt cấm chế trong động phủ này, sau đó thuận thế lấy bảo tàng của Sát Lục kiếm phủ!

Ầm!

Một đao này của Phương Vân nhanh, bá đạo vô cùng. Đao khí hạo hạo đặng đặng chấn nát các phi kiếm đang bay tới thành phần vụn, chỉ trong chốc lát mà cả đại điện đã bị đao khí của Phương Vân bao trùm.

Một đao này có khí thế định cả trời đất, chấn nát càn khôn. Đao khí vừa mới phát ra thì đã đánh đầu thẳng đó, không gì có thể cản nổi.

- Hảo đao pháp!

Thanh Dương lão tổ cùng với Kim Cương Đầu Đà không khỏi âm thầm khen một câu. Cả ba người giờ là đồng minh, Phương Vân càng mạnh thì bọn họ càng có lợi.

Nhưng đột nhiên, một cổ nguy cơ mãnh liệt dâng lên trong lòng, Kim Cương Đầu Đà bỗng quay đầu lại, hoảng sợ không thôi:

- Âm Dương Tú Sĩ, người đang làm gì đó?

Cho dù như thế nào thì Kim Cương Đầu Đà cũng không nghĩ tới một đao kia của Phương Vân không phải xuất thủ với Cô Xạ Quận Chúa, mà là đang chém xuống mình.

Kim Cương Đầu Đà mặc dù trong lòng khiếp sợ, nhưng dù sao cũng là cường giả đứng đầu Địa Biến cảnh, nên vẫn mạnh mẽ hét lớn một tiếng:

- Đại Lực Kim Cương Phật Đà, quy phục thân thể ta!

Phật Đà sau lưng của Kim Cương Đầu Đà bỗng nhiên bộc phát kim quang dữ dội, rồi hóa thành một pho tượng Phật vô cùng to lớn ngồi xuống rồi bao bọc cả Kim Cương Đầu Đà vào trong đó. Pho tượng Đại Lực Kim Cương Phật Đà này vừa rơi xuống đất thì đã sinh ra một cỗ lực lượng vô cùng to lớn, làm cho cả đại điện trụ lại, không thể dao động được!

- Phật Đà khắc bị, trấn định càn khôn!

Kim Cương Đầu Đà vừa hét lớn một tiếng thì pho tượng Phật Đà này bỗng nhiên vung ngón tay ra rồi tại trong hư không vẽ lên vô số ký hiệu phát ra kim quang. Chỉ trong phút chốc thì đã có hàng nghìn ký hiệu hình thành rồi nhanh chóng kết lại thành một tấm bia. Trên tấm bia này có khắc vô số ký hiệu không thể nào đếm nổi thậm chí khó lường, tản phát ra một cỗ uy nghiêm cổ xưa vô cùng!

Trong kinh văn của Phật tông thì Đại Lực Kim Cương Phật Đà chính là một Phật Đà giáng xuống để hàng yêu ma, càn quét tất cả tà pháp. Tất cả yêu ma tà đạo trước Phật Đà này thì đều bị phục giết cả. Phật Đà này có lực lượng lớn vô cùng, được xưng là có khả năng hóa sông thành biển, trấn cả thiên hạ!

Căn cứ vào kinh văn Phật tông thì Đại Lực Kim Cương Phật Đà còn được khắc vào một tấm bia, tấm bia này được gọi là Đại Lực Kim Cương bia, ngụ ý tấm bia này có khả năng càn quét yêu ma, trấn định càn khôn!

Phương Vân vô thanh vô tức gây khó dễ, Kim Cương Đầu Đà cảm giác được nguy cơ cho nên lập tức xuất ra chiêu mạnh nhất trong Đại Lực Kim Cương kinh, Phật Đà khắc bia!

Đại Lực Kim Cương bia vừa hình thành thì từ trong tấm bia sáu thước này tỏa ra một cỗ Phật lực mênh mông cuộn cuộn phát ra khi tức cổ xưa. Cỗ kiếm khí Sát Lực trong đại điện vừa tiếp xúc với Phật lực này thì lập tức đứng yên không nhúc nhích, dường như là bị khắc chế vậy!

- Dám ám toán Phật gia, chết cho ta!

Kim Cương Đầu Đà nổi giận gầm lên một tiếng, tấm bia sáu thước kia lập tức xoay tròn rồi phát ra kim quang vô cùng. Chỉ chớp lát sau đã to lên gấp đôi, hóa thành một tấm bia khổng lồ mang theo một lực lượng chí cương chí dương, vô kiên bất tối trấn áp Phương Vân.

- Hừ! Kim Cương Phật Đà thì như thế nào? Phá cho ta!

Phương Vân giận quát lên một tiếng, đồng thời lúc này quang ảnh ở phía sau lưng hắn cũng biến hóa. Chín mươi chín con phi long gầm thét giữa không trung rồi bổ sung nội lực vào trong thanh đao đỏ sẫm, đao khí mạnh mẽ đánh xuống!

Ầm!

Đao khí vừa đánh lên trên tấm bia thì đã nổ bự lên một tiếng rồi đồng thời nát bấy. Phật lực cùng đao khí tạo ra khí lưu rối loạn chấn nát những thanh phi kiếm ở chung quanh.

Trong Đại Lực Kim Cương bia ẩn chứa ý cảnh đóng đô trời đất, trấn định càn khôn, mà đao ý của Nhật Nguyệt Luân Hồi đao lại là muốn cho trời đất phải luân hồi để mở ra càn khôn. Ý cảnh của hai chiêu hoàn toàn tương phản nhau, cho nên khi gặp phải thì cả hai đều hóa thành hư vô!

- Đây là đao pháp gì? Phật tông có ba nghìn đại pháp, trong những đại pháp đó thì pháp môn Đại Lực Kim Cương kinh thuộc loại chí cương chí dương, cũng đứng trong ba trăm đại pháp đứng đầu. Ta từ lúc rời tự đến nay đã dựa vào đại pháp này mà giết không biết bao nhiêu cường giả, cho dù là một ngọn núi thì cũng bị một bia đây của ta trấn thành phần vụn, làm sao hắn lại chống đỡ được?

Một bia đánh ra của Kim Cương Đầu Đà chẳng những không thể giết chết được Phương Vân mà còn bị chấn ngược lại làm cho khí huyết sôi trào, hai vai run lên rồi loạn choạng lui về sau. Hắn lúc này vô cùng kinh ngạc, đao khí của Âm Dương Tú Sĩ này chẳng những chí cương chí phách, mà còn có thể so cao thấp với Đại Lực Kim Cương kinh của hắn! Đây là lần đầu tiên hắn gặp phải việc như thế.

- Pháp môn Phật tông thật là lợi hại, lấy lực lượng chín mươi chín con phi long lực của ta tung ra một đao kia mà lại không thể giết được hắn, thậm chí không thể làm hắn trọng thương. Pháp môn Phật tông quả nhiên có chỗ độc đáo!

Phương Vân phản ứng cực nhanh, sau khi xuất thủ một chiêu thì lập tức nuốt vào hơn mười viên đan dược thượng phẩm, lập tức bổ sung nguyên khí vừa bị tiêu hao.

- Bằng Thiên Đại Thủ Ấn!

Hắn không ngừng lại chút nào cả, đao khí vừa mới xong thì tay trái liền giơ lên đánh ra chiêu thứ hai, nhanh như chớp đánh xuống Kim Cương Đầu Đà ở trong đại điện.

- Không tốt!

Thấy Phương Vân lấy đan dược ra nuốt xuống, Kim Cương Đầu Đà lập tức trầm mặt hắn đi, mí mắt nháy lên không thôi.

Con đường võ đạo, chiêu thức có uy lực càng lớn thì càng tiêu hao nội lực, đây là đạo lý mà ai nấy cũng hiểu! Vì Phật tông cho rằng ăn đan dược để tăng cường nội lực là bàng môn tà đạo cho nên rất hiếm khi luyện đan dược, mà Kim Cương Phật Đà sau khi phản bội Chiêu Giác tự thì có thể nói là trong người không có gì cả, căn bản không thể nào sánh với Phương Vân được.

- Đại Lực Kim Chương chuông!

Kim Cương Đầu Đà hét lớn một tiếng thì pho Phật Đà ở phía sau lập tức đưa tay phải lên rồi đưa ra tư thế ngồi ngay ngắn. Lập tức ở ngay bàn tay phải lóe lên kim quang sáng chói, rồi xuất ra một chuông mang theo Phật lực mênh mông đẩy tới phía trước. Nhưng chuông lực này còn chưa đánh ra thì đã có một âm thanh lạnh như băng đột nhiên vang lên trong tai hắn:

- Con lừa trọc, để mạng lại!

Sát Lực kiếm khí của Cô Xạ Quận Chúa vô thanh vô tức đánh lên tới, ngay lúc này thì chiêu thứ hai của Phương Vân cũng đã tới sát bên Kim Cương Đầu Đà.

Ầm!

Cả đại điện chấn động, một cổ kiếm khí mang theo khí tức giết chóc, tử vong, khát máu, hắc ám mênh mông như sóng lớn đánh xuống Kim Cương Đầu Đà, ngay cả Đại Lực Kim Cương Phật Đà do nội lực hắn biến ảo ra cũng bị cuốn vào trong đó.

Ầm!

Cùng một thời gian, Bằng Thiên Đại Thủ Ấn của Phương Vân cũng đã đồng thời đánh vào trong đó.

- Dừng tay!

Cách đó không xa, Thanh Dương lão tổ giận quát lên một tiếng. Một bàn tay khổng lồ màu xanh đánh văng vô số phi kiếm đánh tới đỉnh đầu của Phương Vân!

Chỉ là trong một thời gian ngắn ngủi, cả Phương Vân cùng Kim Cương Đầu Đà đều bị trúng chiêu! Kiếm khí, Phật Lực, thanh khí tràn ngập trong đại điện nuốt trọn cả hai người!

Long Hoàng

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

253. Chương 249: Đại Lực Kim Cương Kinh

Biên Dịch: Datlucky_way

Kim Cương Đầu Đà cũng là nhân vật lợi hại! Chiêu Giác Tự là là thế lực lớn nhất trong Phật tông.. tuy rằng ít khi hành tẩu bên ngoài, nhưng thực lực Chiêu Giác Tự tuyệt đối không ở dưới Thái Tổ Phái cùng Thủy Ma Tông.

Một thân pháp môn Đại Lực Kim Cương kinh của hần hoàn toàn là truyền thừa từ Chiêu Giác Tự, mặc dù nhân cách hần không tốt, nhưng một thân tu vi vô cùng mạnh. Một đường đông lai, gian dâm, bắt người, cướp của, chuyện gì cũng làm. Các môn phái bị hần cật mạnh, cũng giết rất nhiều nhưng chưa từng có người nào là có thể làm hần nề hà!

Chẳng qua, Phương Vân, Cô Xạ Quận Chúa có thực lực vô cùng cường đại. Một người đã có thực lực chín mươi chín con phi long đỉnh phong của Địa Biến cảnh, một người khác là truyền nhân đạo thống của Sát Lực kiếm phái, kiếm khí sắc bén lăng lợi vô cùng.

Nếu như một đấu một thì đã không một người nào dưới hần. Hai người liên thủ thì Kim Cương Đầu Đà kia tuyệt đối không phải là đối thủ!

Trong vụ nổ kinh thiên đó thì Phật lực bị trấn nát trước, Kim Cương Phật Đà hét thảm một tiếng rồi bay ra ngoài, phun ra vài ngụm máu tươi! Tiếp theo đó một đạo quang mang mang đánh văng thanh khí ra, đạo quang mang đó là do Lôi ngục trong Ngũ Ngục Phong phát ra, khi chưởng lực của Thanh Dương lão tổ đánh tới thì hoàn toàn bị ngăn ở bên ngoài.

- Hả?

Thanh Dương lão tổ thấy thế thì không khỏi hít một ngụm khí lạnh, uy lực pháp khí của Phương Vân vượt ra ngoài dự đoán của hần!

- Thanh Dương huynh, cứu ta!

Nhưng vào lúc này, thanh âm của Kim Cương Đầu Đà từ rất xa truyền lại. Thanh âm chưa dứt thì lại có một tiếng quát phát ra:

- Con lừa đầu bóng lưỡng, ngươi cũng có ngày hôm nay!

Cô Xạ Quận Chúa hừ lạnh một tiếng, lập tức có một đạo kiếm khí bàng bạc lướt qua đại diện trảm tới. Đạo kiếm khí này không những nhanh mà còn vô cùng lăng lợi, kiếm vừa chém ra thì đã tới ngay trên đỉnh đầu Kim Cương Phật Đà.

Phịch!

Thời gian gấp gáp, Kim Cương Đầu Đà miễn cưỡng chỉ có thể xuất ra Đại Lực Kim Cương chưởng chặn kiếm khí của Cô Xạ Quận Chúa lại. Hần vốn đã bị trọng thương sau khi bị Phương Vân cùng Cô Xạ quận chúa toàn lực giáp công, hiện tại lại bị Cô Xạ Quận Chúa cho một kiếm thì lập tức lại thêm một búng máu phun ra, thuận thế bay xa hơn mười trượng.

- Dừng tay!

Thanh Dương lão tổ lập tức có phản ứng. Kế hoạch mượn đao giết người của hần đã hoàn toàn bị rối loạn. Mà uy lực pháp khí của Phương Vân lại mạnh hơn dự đoán của hần, trước mắt chỉ còn cách cứu Kim Cương Đầu Đà.

Nội lực của Thanh Dương lão tổ vận chuyển, lập tức sẽ xuất thủ cứu Kim Cương Đầu Đà.

- Hừ! Ngươi trước vẫn nên lo chính bản thân ngươi đi.

Cô Xạ Quận Chúa hừ lạnh một tiếng, đột nhiên tay bắt kiếm quyết, nắm chặt chuôi kiếm đâm tới:

- Vô lượng kiếm hải, vạn kiếm quy nhất!

Vừa dứt lời thì nàng liền thả ra một ngụm tinh khí. Tinh khí này vừa được thả ra thì đã tán phát vào hàng ngàn thanh kiếm trong kiếm hải. Hàng ngàn thanh kiếm này vừa có tinh khí này thì đã phát ra quang mang cường thịnh, tất cả phi kiếm đều phát ra tiếng kêu oong oong rồi tụ lại thành một chỗ. Chỗ kiếm ấy hóa thành một cơn lốc xoáy kiếm điên cuồng bắn về phía Thanh Dương lão tổ.

Bớt đi sự kiềm chế của Kim Cương Đầu Đà, Cô Xạ Quận Chúa lập tức có thể tập trung toàn bộ tinh thần đối phó Thanh Dương lão tổ, uy lực kiếm hải tăng lên không nhỏ!

Thanh Dương lão tổ vốn muốn bước ra nhưng bỗng nhiên trước mắt nhoáng lên. Các thanh phi kiếm như biển dâng tới phát ra kiếm khí dày đặc đem tầm mắt của hắn chặn lại. Đập vào mắt hắn bây giờ chỉ toàn là những phi kiếm đang bay tới, vạn bất đắc dĩ, Thanh Dương lão tổ chỉ có tạm thời dừng bước lại toàn lực ứng đối phi kiếm đầy trời.

- Chết đi.

Cô Xạ Quận Chúa hừ lạnh, dưới chân điểm một cái, lập tức hóa thành một đạo tàn ảnh lướt qua hướng tới Kim Cương Đầu Đà. Trường kiếm trong tay vừa giương lên thì đã có một luồng hàn quang từ mũi kiếm phát ra chém xuống Kim Cương Đầu Đà.

- Chờ một chút!

Âm thanh hét to của Phương Vân vang lên bên tai Cô Xạ Quận Chúa, Cô Xạ Quận Chúa nghe tiếng nên kiếm hãm, không khỏi phải ngừng lại. Lập tức nhìn thấy một đạo tàn ảnh từ bên người lướt qua hướng tới Kim Cương Đầu Đà.

- Phật gia không cam lòng a.

Kim Cương Đầu Đà tiếp nhận một kiếm toàn lực của Cô Xạ Quận Chúa, lại tiếp nhận một đao toàn lực của Phương Vân nên đã sớm bị trọng thương. Lúc này, chứng kiến Phương Vân bay qua đến, nghĩ đến hắn muốn giết mình không cam lòng quát to một tiếng, chuẩn bị nghênh cổ chờ chết!

Phương Vân cười lạnh một tiếng:

- Yên tâm, sẽ không giết người.

Thực lực của Kim Cương Đầu Đà vô cùng mạnh mẽ, so với mình cũng không kém nhiều lắm. Nhân vật như vậy thì làm sao Phương Vân có thể giết được.

- Hả?

Kim Cương Đầu Đà nghe thế thì mở mắt ra, sự tuyệt vọng lúc này đã thay thế hoàn toàn bằng chút hi vọng, nhưng khi ngẩng đầu lên thì đã thấy có một đại chưởng đánh xuống.

- Phong ấn cho ta!

Bốn bức họa hoàng kim bỗng nhiên hiện lên ở phía sau lưng Phương Vân, một trảo của hắn vừa xuống thì đã nhắc Kim Cương Đầu Đà lên bay vào trong bức họa thứ tư rồi hóa thành một cây cao lớn đứng sừng sững trong đó.

Địa Biến cảnh vốn sinh ra từ trong đất, lấy lực lượng của đất, cho nên khi phong ấn vào trong bức họa hoàng kim thì sẽ có hình tượng là một cái cây to lớn.

Phương Vân vừa mới phong ấn Kim Cương Đầu Đà thì lập tức cảm giác nội lực như Trường Giang, Hoàng Hà ùn nhập vào bên trong bức họa. Trong nháy mắt đã tiêu hao hết một nửa nội lực! Một loại cảm giác suy yếu lập tức bùng lên trong lòng.

- Phong ấn cường giả Địa Biến cảnh lại tiêu hao nhiều nội lực như thế!

Phương Vân chấn động, đây là lần đầu tiên hắn sử dụng thủ pháp phong ấn cường giả Địa Biến cảnh, căn bản không có dự đoán được lại cần tiêu hao nhiều nội lực như vậy:

- Xem ra, cái thủ pháp phong ấn này cũng không phải không có hạn chế. Nếu là lòng tham quá mức mà tại thời điểm hỗn chiến tung ra thủ pháp này nội lực sẽ tiêu hao một nửa, chỉ sợ lập tức sẽ bị người khác đánh chết!

Phương Vân trong lòng âm thầm ghi nhớ một cái lưu ý. Phải nhớ, mỗi lần chỉ có thể phong ấn một cường giả Địa Biến cảnh, nhưng cũng phải cực kỳ cẩn thận. Nếu không, tựa ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo!

- May mắn trên người ta còn có một lượng lớn đan dược, còn có Ngũ Ngục Phong! Bằng không sẽ khó nắm giữ tình thế hôm nay.

Trong đại diện này có Thanh Dương lão tổ, bên ngoài cấm chế kia còn có mấy cường giả Địa Biến cảnh, mà ở bên ngoài Bạch Cốt sơn còn có mấy ngàn cao thủ, trong đó cũng có không ít cao thủ còn chưa xuất thủ, ít nhất Sa môn tứ lão hiện tại cũng còn không động thủ! Lại càng không nói đến Cô Xạ quận chúa cái nữ nhân diện này còn có thể lật lọng nữa!

Vào!

Phương Vân thở ra một ngụm tinh khí, Ngũ Ngục Phong lập tức tỏa ra ánh sáng vô cùng. Một đạo quang mang liên tục xuống, đem Phương Vân bao phủ tại trong đó.

- Tiểu tặc tử! Người đây là cái gì ý tứ? Người cho rằng ta sẽ xuất thủ đối với người sao?

Cô Xạ Quận Chúa hừ lạnh một tiếng nói.

- Ủ, nói không sai, ta thật là có này cái ý nghĩ này!

Phương Vân mỉm cười nói, lấy ra một bình đan dược thượng phẩm, đem đan dược trong bình đổ ra rồi nuốt vào trong bụng, dùng nội lực hòa tan, sau đó nhanh chóng dẫn vào bên trong kinh mạch.

- Người! Hừ!

Cô Xạ quận chúa tức giận hừ một tiếng, quay mặt qua chỗ khác. Nàng vừa mới quả thật từng có này ý tưởng, nhưng giờ thấy cái pháp khí hình ngọn núi này thì liền quên đi.

- Thanh Dương lão tổ! Hiện tại đến phiên người!

Cô Xạ Quận Chúa quát một tiếng, phi thân lướt đến nhập vào bên trong kiếm hải phối hợp với kiếm hải triển khai công kích Thanh Dương lão tổ. Nàng không thể xuất thủ đối phó Phương Vân, chỉ có thể để cho đầy bụng tức giận chuyển dời đến Thanh Dương lão tổ.

- Cái nữ nhân diện này, lại tới nữa!

Thanh Dương lão tổ nghe tiếng quát này thì trong lòng run lên. Trên đỉnh đầu của hắn mặc dù có một kiện pháp khí cấp bậc Địa Nguyên, nhưng Cô Xạ Quận Chúa phối hợp với kiếm hải này cũng vô cùng khó đối phó.

Sau một lát, Phương Vân liền điều tức xong, vừa mở mắt ra thì đã có một luồng tinh quang lóe lên.

- Lần này thu hoạch đúng là lớn rồi!

Phương Vân vừa phong ấn Kim Cương Đầu Đà xong thì đã có một lượng lớn tin tức tràn vào trong đầu. Tất cả tuyệt học của Kim Cương Đầu Đà đều ở trong một quyển Đại Lực Kim Cương kinh, cuốn kinh này tuy lợi hại nhưng cũng chỉ là tuyệt học đứng tầng thứ trong tất cả kinh Phật của Chiêu Giác tự.

Điện tịch trấn tự Chiêu Giác tự chính là hai cuốn “Trường A Hàm kinh” cùng “Đại Bì Bà Sa kinh”, hai bản kinh văn này vốn là từ Phật Đà châu đưa tới, có uy năng vô cùng to lớn, thuộc về dành cho cường giả đã vượt qua Thoát Thai cảnh. Trước giờ chỉ có các lịch đại trụ trì của Chiêu Giác tự mới có thể tu tập.

Lý do mà Kim Cương Phật Đà bị đuổi ra khỏi Chiêu Giác tự chính là do có lòng tham với hai cuốn kinh này.

- Tên Kim Cương Đầu Đà này đúng là ngu mà. Trường A Hàm kinh cùng Đại Bì Ba Sa kinh chính là kinh văn dành cho cường giả trên Thoát Thai cảnh, sao lại không có cường giả đứng đầu trấn thủ chứ. Tên này đúng là bị ma ám nên mới hi vọng có cái may mắn trong chuyện này!

Phương Vân thu được trí nhớ của Kim Cương Đầu Đà mà cũng kinh hãi vô cùng, chỉ từ đó cũng có thể thấy được tu vi của trụ trì Chiêu Giác tự cũng đã vượt quá Thiên Trùng cảnh. Võ giả đạt đến cảnh giới này đã có thể nhìn thấy vận mệnh của bản thân, có năng lực nghịch thiên cải mệnh.

- Không trách được trong thời đại cận cổ đã từng nói thế lực Phật tông không hề dưới Đạo môn cùng Ma môn. Có cường giả như vậy trấn giữ thì Chiêu Giác tự quả nhiên có tư cách sánh ngang cùng Thái Tổ phái với Thủy Ma tông!

Người cường đại nhất mà Phương Vân thấy mới chỉ là Thiên Tượng cảnh, cường giả Thiên Trùng cảnh còn chưa thấy ai, chứ đừng nói chỉ đến cường giả vượt qua Thoát Thai cảnh!

Nhưng mà, trí nhớ của Kim Cương Đầu Đà về Chiêu Giác Tự cũng có rất nhiều chỗ mơ hồ, dường như đã bị một pháp lực to lớn nào đó xóa đi. Ít nhất là Phương Vân còn chưa biết được trụ trì của Chiêu Giác tự hình dáng ra sao, các hình ảnh về tăng nhân, hoàn cảnh trong Kim Cương Đầu Đà rất là mơ hồ.

- Xem ra, các cường giả Chiêu Giác tự khi đuổi Kim Cương Đầu Đà cũng đã có phòng ngừa việc Kim Cương Đầu Đà tiết lộ bí mật của Chiêu Giác Tự!

Phương Vân suy nghĩ một chút thì liền hiểu được là mình không thể nào dò tìm bí mật của Chiêu Giác tự nữa.

- Lần này cũng buôn bán lời rồi, phong ấn Kim Cương Đầu Đà xong thì thực lực của ta đã tăng gấp đôi lên!

Thực lực của Kim Cương Đầu Đà so với Phương Vân chỉ kém một chút, nếu như không phải lần này mượn lực lượng của Cô Xạ Quận Chúa thì Phương Vân còn không phong ấn được tên Kim Cương Đầu Đà này. Bộ công pháp phong ấn được ghi lại trong bức họa hoàng kim vô cùng thâm ảo, Phương Vân vừa phong ấn Kim Cương Đầu Đà xong thì đã có thể sử dụng được Đại Lực Kim Cương kinh, như là chính hắn đã tu tập mấy chục năm vậy.

- Ha ha, Thanh Dương lão tổ, đón Đại Lực Kim Cương chưởng của ta!

Phương Vân cười lớn một tiếng rồi đột nhiên xông vào bên trong kiếm hải. Bàn tay mới vỗ một cái thì đã có một Phật chưởng khổng lồ phát ra kim quang rồi mang theo lực lượng vô cùng lớn đánh xuống Thanh Dương Phương Tôn trên đỉnh đầu của Thanh Dương lão tổ.

Thanh Dương lão tổ vừa mới thấy Phật chưởng này thì cả khuôn mặt co rút lại, bộ dáng như là gặp quỷ vậy. Thất thanh kinh hô:

- Làm sao có thể!

npq91

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

254. Chương 250: Thanh Dương Phương Tôn

Biên Dịch: Datlucky_way

Thanh Dương Lão Tổ biết rõ ở trong tà đạo có pháp môn có thể hấp thu nội lực của đối phương,...Thậm chí một ma đầu lợi hại của tà đạo có thể toàn bộ luyện hóa đối phương, rồi lấy nội lực từ trong đó ra để hóa thành một viên đan dược.

Nhưng việc lúc này lại không giống nhau. Thanh Dương Lão Tổ chưa từng nghe nói ở trong giới tông phái có cả phương pháp tu luyện bằng cách cướp lấy tuyệt học tu luyện của đối phương.

Phương Vân xuất ra một chưởng, Phật lực hùng dũng, vô biên vô hạn, hỏa hầu không kém so với mấy chục năm tu luyện của Kim Cương Đầu Đà, căn bản là không có nửa điểm giả tạo. Hắn lúc này cả kinh, đã không thể coi là chuyện đùa nữa rồi!

Một chưởng của Phương Vân còn chưa đánh xuống, thì Thanh Dương Lão Tổ trong lòng cũng đã run sợ rồi. Điều này quá là đáng sợ, hắn cảm thấy lạnh thấu tim, sợ hãi muốn vỡ mật. Lúc này Phương Vân trong mắt hắn chẳng khác gì với bọn tà ma ngoại đạo cả.

- Con người này tuyệt đối không phải là một Âm Dương Tú Sĩ quái gì. Ở trong giới tông phái căn bản cũng không có người như vậy. Khuôn mặt với bộ dạng này của hắn, chỉ sợ là dịch dung mà thôi!

Thanh Dương Lão Tổ lập tức đã nghĩ thông suốt rất nhiều mấu chốt. Một Cô Xạ Quận Chúa cũng đủ để hắn chịu đựng, bây giờ lại thêm một kẻ Âm Dương Tú Sĩ đáng sợ, hắn lập tức có ý muốn thoái lui!

Rầm!

Thanh Dương Lão Tổ xuất ra một bàn tay to màu xanh, phối hợp với Thanh Dương Phương Tôn đỉnh đầu, ngăn chặn Đại Lực Kim Cương chưởng đánh xuống ngay đầu. Tu vi của Phương Vân so với Kim Cương Đầu Đà thì cao thâm hơn một chút. Một chiêu “Đại Lực Kim Cương chưởng” này được đánh ra, uy lực lập tức mạnh hơn rất nhiều.

Thanh Dương Lão Tổ mặc dù đã đón đỡ, nhưng vẫn bị cổ đại lực này chấn động làm cho khí huyết sôi trào, cổ họng trào ra một vị ngọt, phải thối lui về sau đến mấy bước mới có thể đứng vững được.

- Lão Tổ ta sẽ liều mạng với các ngươi! Thiên ma giải thể!

Thanh Dương Lão Tổ sắc mặt dữ tợn, bày ra một tư thế ôm nhau chết chung!

Cô Xạ Quận Chúa vốn là chỗ xung yếu, mất đi sự phối hợp giáp kích của Phương Vân, nên khi nghe được lời này, liền giật mình cả kinh, dừng lại nơi cửa khẩu của Thiên Ma giải thể, nghe đâu rất là lợi hại. Cô Xạ Quận Chúa cũng không muốn cùng Thanh Dương lão tổ cùng nhau chết chung.

Nhưng vào lúc này, từ nơi khóe mắt thấy được một đạo thân ảnh bay qua, đồng thời bên tai nghe được thanh âm của Phương Vân truyền đến:

- Lời nói này của lão hồ ly mà ngươi cũng tin à? Ngươi cũng từng đọc qua nhiều sách, bộ chưa từng nghe qua bốn chữ “tham sống sợ chết” sao? Cho tới bây giờ, người tham lam lúc nào cũng nhất gan sợ chết. Lão hồ ly này tham như vậy, ngàn dặm xa xôi chạy đến nơi thâm sơn đậm lũy này, còn chưa có bất kỳ thu hoạch nào, lại chưa đến mức dầu cạn đèn tắt, thì làm sao có thể ôm nhau chết chung?

Cô Xạ Quận Chúa quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy được Thanh Dương Lão Tổ đang giả vờ xuất chiêu. Thanh Dương Phương Tôn trên đỉnh đầu phát ra tia sáng chói mắt đánh văng tầng tầng kiếm hải rồi điên cuồng phóng ra ngoài đại điện.

Cô Xạ Quận Chúa lập tức hiểu được mình kinh nghiệm còn quá non, bị lão hồ ly này lừa. Gương mặt của nàng liền tái xanh vì tức giận.

- Muốn chạy? Để coi ngươi chạy được không?

Cô Xạ Quận Chúa nghiêng răng nghiêng lợi tức giận. Nếu Thanh Dương lão tổ toàn lực xông ra ngoài điện, nói không chừng nàng còn có thể nhất thời mềm lòng, để cho hắn đi qua. Dù sao, mục đích của nàng chẳng qua là giữ được bảo tàng của Sát Lục kiếm phái, chứ không phải giết một người không có liên hệ như Thanh Dương Lão Tổ.

Nhưng cái lão bất tử này, lại làm cho nàng mất thể diện ở trước mặt Phương Vân như vậy! Thật là muốn nhện mà không nhện được! Trong lòng Cô Xạ Quận Chúa lập tức nảy sinh ra sát khí.

Phốc!

Cô Xạ Quận Chúa liên tiếp phun ba ngụm tinh khí ra ngoài, kiếm hải ở trong điện lập tức tăng mạnh kiếm quang. Những thanh kiếm vùn vụt phóng ra, chỉ chít giăng ra ngăn cản ở phía trước của Thanh Dương Lão Tổ, ngay cả ánh sáng cũng bị che khuất.

- Cái nữ nhân điên này!

Thanh Dương lão tổ giận đến phải chống vó. Khi võ giả phát động tinh khí, ngoại trừ nội lực ngưng thực đến cực độ thì trong đó còn bao hàm một tia tinh hoa của tính mạng thì mới có thể thúc dục cho khí linh lớn mạnh và phát huy tác dụng lớn hơn nữa.

Loại tinh khí này cũng không thể tùy tiện mà phun loạn ra, nếu quá nhiều có thể dễ dàng tổn thương nguyên khí của bản thân, ảnh hưởng đến căn cơ võ đạo.

Cô Xạ Quận Chúa hiện tại phun một hơi ba ngụm, không phải là điên thì là gì?

Mất thấy cả một biển kiếm cuồng bạo, uy lực đột nhiên tăng lên ba phần, chỉ chít như mây bắn loạn tới mình, Thanh Dương Lão Tổ cũng không thể không dừng bước lại. Thanh Dương Phương Tôn trên đỉnh đầu xoay tròn đánh văng từng thanh phi kiếm, đồng thời lão bực mình quát một tiếng, xuất ra một chưởng màu xanh phá vỡ phi kiếm trước mắt rồi chạy ra khỏi điện.

Có Cô Xạ Quận Chúa phối hợp, Phương Vân lập tức chạy tới.

- Phật Đà khắc bi, trấn định Càn Khôn!

Phương Vân nội lực chấn động, lập tức dùng đến pháp môn Đại Lực Kim Cương kinh của Phật tông. Chiêu này có lực lượng lớn vô cùng. Kim Cương Đầu Đà phải dựa vào chiêu này để mới chặn lại được Nhật Nguyệt Luân Hồi đao của Phương Vân!

Thực lực của Phương Vân so với Kim Cương Đầu Đà thì cao thâm hơn. Hắn xuất ra chiêu thức Phật Đà khắc bi, trấn định càn khôn thì uy lực so với Kim Cương Đầu Đà, lớn hơn không ít!

Trong hư không, kim quang mỗi lúc một gia tăng, chỉ thấy một pho tượng Đại Lực Kim Cương Phật Đà, ngồi xếp bằng ở trong điện đem Phương Vân bao phủ ở bên trong. Pho Phật Đà này có hình dáng mơ hồ, như tản ra một cổ khí tức uy nghiêm, hùng vĩ thiêng liêng.

Phương Vân đứng ở bên trong thân thể Phật Đà này, vẻ mặt chăm chú giống như một loại tượng đá.

Trong nháy mắt, tấm bia liền xuất hiện từ trong hư không, Phương Vân hét lên một tiếng:

- Tấn công!

Tấm bia này toàn lực tấn công, mang theo cổ khí tức chí cương chí, đập xuống thật mạnh vào đỉnh đầu của Thanh Dương lão Tổ.

Rầm!

Thanh Dương Phương Tôn trên đỉnh đầu của Thanh Dương Lão Tổ bị một đập của Đại Lực Kim Cương bia, thanh quang trở nên ảm đạm, thanh khí ừ rừ rồi nổ tung đi. Thanh Dương Lão Tổ bị đập một cái giống như con éch nhảy dựng lên tại chỗ, huyết nhục lẫn ngũ tạng lực phủ trong cơ thể hắn cơ hồ đều bị Đại Lực Kim Cương bia vô cùng mạnh mẽ này đẩy ra ngoài.

Đây là pháp môn Đại Lực Kim Cương kinh của Chiêu Giác tự, ở trong tay Phương Vân xuất ra so với Nhật Nguyệt Luân Hồi Đao có vẻ mạnh hơn nhiều. Dù sao, Luân Hồi Đao của Phương Vân không được toàn vẹn, chỉ có ba chiêu trước. Trong khi Kim Cương Đầu Đà chiếm được toàn bộ Đại Lực Kim Cương kinh, nên cao thấp giữa hai người, nhìn một cái là biết liền.

Phải biết rằng, Phương Vân có khoảng chín mươi chín long lực, là đỉnh phong của Địa Biến cảnh. Mà tu vi của Kim Cương Đầu Đà không bằng Phương Vân, lại có thể ở trong trận chiến này, cùng Phương Vân đấu lực lượng ngang nhau, từ đó có thể nhìn thấy pháp môn Đại Lực Kim Cương kinh có uy lực như thế nào.

Thanh Dương Lão Tổ mặc dù bước vào Địa Biến cảnh nhiều năm, nhưng hắn cũng không thể đột phá chín mươi chín phi long lực. Thanh Dương Phương Tôn có thể chống đỡ được một kích toàn lực của Cô Xạ Quận Chúa, nhưng không ngăn được Phương Vân thi triển ra đầy đủ chín mươi chín phi long lực của pháp môn Đại Lực Kim Cương.

- Thôi rồi, mạng ta xong rồi!

Thanh Dương Lão Tổ bị một chiêu Đại Lực Kim Cương của Phương Vân, làm nổ tan phòng hộ, không môn mở rộng ra, trong lòng lập tức kêu lên một tiếng bi ai. Quả nhiên, một đạo kiếm khí vô cùng sắc bén, trong nháy mắt xuyên thủng trái tim của Thanh Dương Lão Tổ. Thân thể của Thanh Dương Lão Tổ gãy giữa một cái, lập tức từ không trung rơi xuống.

- Đáng tiếc!

Phương Vân liếc nhìn thi thể Thanh Dương Lão Tổ, trong lòng có chút hối hận. Hắn vì triển khai chiêu Phật Đà khắc bi là vì có ý muốn phong ấn Thanh Dương lão tổ nhưng căn bản là không được vì thực lực

bên trong đan điền tiêu hao hơn phân nửa. Hơn nữa, Cô Xạ Quận Chúa tận dụng tất cả mọi thứ, những đạo kiếm khí này tới quá nhanh, dù Phương Vân xuất thân ngăn cản cũng không kịp. Nhưng mà Phương Vân cũng biết rõ năng lực của Thanh Dương lão tổ, hơn phân nửa là do Thanh Dương Phương Tôn. Nếu được Thanh Dương Phương Tôn này, mình cũng giống như vậy.

Có điều, Phương Vân cũng không gấp đi đến nhặt lấy Thanh Dương Phương Tôn, mà thò tay vào trong ngực, nhanh như chớp móc ra một lọ đan dược, cả động tác bỏ thuốc vào miệng cũng lưu loát sinh động. Khi đan dược tan trong miệng, một cỗ nội lực mới xuất hiện, lập tức tràn vào xương cốt trong thân thể.

Đúng lúc đó, một tiếng quát truyền đến vào trong tai:

- Thanh Dương Phương Tôn này thuộc về ta!

Thanh âm cực độ cường mạnh, như ra lệnh không để đối phương cãi lời. Thanh âm vừa dứt, Cô Xạ Quận Chúa đột nhiên lướt đến, tốc độ nhanh như tia chớp. Nàng giơ tay phải lên đoạn phát ra một cỗ kiếm đồng màu xanh suy mao đoạn phát (thổi nhẹ một hơi cũng làm đứt sợi tóc, ý nói sắc bén), lập tức đâm thẳng vào cổ họng Phương Vân, xuất thủ rất độc ác không chút lưu tình. Đồng thời, với cái tay trống còn lại, nàng muốn đem Thanh Dương Phương Tôn cướp đoạt tới tay.

- Vậy thì chưa chắc!

Phương Vân trên mặt nở một nụ cười, tựa hồ sớm biết nàng sẽ làm như vậy. Hắn cũng không chống trả cỗ kiếm đồng xanh của Cô Xạ Quận Chúa, chỉ đơn giản gọi ra pho tượng Đại Lực Kim Cương Phật Đà, đột ngột bành trướng lớn thêm mấy lần, đem Thanh Dương Phương Tôn bao phủ vào bên trong. Thân thể tượng Phật khổng lồ đồng thời giải đi sự công kích đột ngột của Cô Xạ Quận Chúa.

Một đoạn thanh đồng cỗ kiếm sắc bén đánh trúng vào thân Phật, phát ra một trận thanh âm kim loại chói tai, giống như là chém vào sắt cứng.

Cô Xạ Quận Chúa vốn tính rất kỹ. Phương Vân đánh ra Phật Đà Khắc Bi thì nội lực sẽ tiêu hao cự độ, nàng sẽ nhân cơ hội đó chiếm lấy Địa Nguyên Khí Thanh Dương Phương Tôn. Nhưng nàng không có ngờ tới Phương Vân lại phản ứng nhanh như vậy. Nuốt đan dược, triệu Phật Đà, tất cả nhanh nhẹn lưu loát như đã sớm đoán nàng nhất định sẽ ra tay chiếm đoạt.

Cô Xạ Quận Chúa đứng cách đó hơn mười trượng, kinh ngạc nhìn Phương Vân. Một hồi lâu, nàng mới kịp phản ứng, giận la lên một tiếng:

- Vô sỉ!

Phương Vân một chút cũng không tức giận, chỉ lắc đầu, vẻ mặt hí hửng nói:

- Giống nhau, giống nhau thôi.

Mỗi một vật Địa Nguyên pháp khí đều có giá trị liên thành, đáng giá đến mức rất nhiều cường giả bị lâm vào cảnh chết chóc.

Phương Vân cùng Cô Xạ Quận Chúa chẳng qua kết minh vì lợi ích, dĩ nhiên sẽ không sắc mê tâm khiêu (dại gái), không có lý do đem pháp khí này đưa cho nàng. Tính toán của Cô Xạ Quận Chúa hiển nhiên cũng giống Phương Vân, nên lúc ra tay thật cực kỳ tàn nhẫn không chút lưu tình.

Nhìn vào đó cho thấy, nàng cũng sẽ không ngần ngại giết chết Phương Vân để chiếm được Ngũ Ngục Phong. Dĩ nhiên, trước hết là nàng phải có năng lực đó.

Phương Vân đã có một Địa Nguyên pháp khí Ngũ Ngục Phong, cũng không cần một Thanh Dương Phương Tôn, có đưa cho Cô Xạ Quận Chúa cũng không sao. Nhưng mà Phương Vân biết Cô Xạ Quận Chúa được coi là thành viên của hoàng thất, là cành vàng lá ngọc, thân phận cao quý. Đã biết vương hầu đệ tử tặng đồ cho nàng, lấy lòng nàng là điều đương nhiên, là nghĩa vụ của thân tử. Nếu như mình đem Ngũ Ngục Phong đưa cho nàng, nữ nhân này cũng sẽ không có cảm kích. Nói ngược lại không chừng sẽ có cảm giác mình nịnh bợ nàng, không có cốt khí giống như con chó vẫy đuôi rồi từ đó sinh lòng chán ghét.

Đối với nữ nhân như vậy, Phương Vân từ trước đến giờ cũng là loại nam nhân tuyệt đối không dễ mềm lòng.

- Phương Vân! Sớm muộn có một ngày ngươi sẽ rơi vào trong tay của ta!

Cô Xạ Quận Chúa sắc mặt tái nhợt, hận đến nghiến răng nghiến lợi.

npq91

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

255. Chương 251: Truyền Nhân Phật Tông

Biên Dịch: [Vo] Thien

- Ha ha, ta liền đoán được người sẽ đòi qua sông hủy cầu, hiện tại sau khi thu thập được Kim Cương Đầu Đà cùng Thanh Dương lão tổ thì đại địch người đã qua, giờ sẽ xuất thủ với ta! Cũng được, chuyện này ta tạm thời không cần nhúng tay vào, người cứ một mình mà thu thập bọn họ đi!

Phương Vân cười lớn một tiếng rồi đột nhiên bay lên, bộ dáng như bỏ đi.

- Phương Vân! Người chớ đắc ý! Người cho rằng thiếu người thì ta sẽ không vượt qua được ải này sao?

Cô Xạ Quận chúa giận kêu lên.

- Ha ha, ta chỉ hi vọng Quận chúa chớ quên ước định của chúng ta!

Một tràng cười lớn truyền đến thì Phương Vân đã biến mất ở ngoài cửa. Sau khi phong ấn được Kim Cương Đầu Đà rồi chiếm lấy Địa nguyên khí của Thanh Dương lão tổ thì coi như hắn đã rời đi được, chuyến đi này đến đây cũng là đáng giá. Dù sao đi nữa thì giá trị đan dược cũng kém hơn so với nguyên khí, mà cái bảo tàng ở ngoài động phủ cho dù có phong phú đến đâu đi nữa cũng sẽ không thể nào hơn được pháp khí cấp bậc Địa Nguyên!

Âm!

Phương Vân đột nhiên bay ra ngoài cửa động, trong miệng phun ra một bùm máu tươi, loạng choạng lui ra ngoài.

- Tú Sĩ huynh, thế nào rồi?

Thấy Âm Dương Tú Sĩ trốn thoát, mọi người lập tức vây quanh lại hỏi.

- Thật lợi hại, cấm chế bên trong quá lợi hại!

Âm Dương Tú Sĩ lắc đầu liên tục, sắc mặt hắn tái nhợt. Nói xong câu đó thì liền đi qua một bên ngồi xuống, bộ dáng như đang chữa thương.

Sắc mặt mọi người hơi đổi, đợi thêm một lát nữa lại không thấy Kim Cương Đầu Đà cùng Thanh Dương lão tổ ra ngoài thì lập tức trầm xuống.

- Không phải ngay cả Thanh Dương lão tổ cùng Kim Cương Đầu Đà đều chết trong đó chứ?

Mọi người thăm nghĩ đến đây thì lạnh run lên.

Thanh Dương lão tổ cùng Kim Cương Đầu Đà đều là cường giả Địa Biến cảnh đỉnh phong, nếu như nhân vật như vậy mà cũng bị hại chết thì chẳng phải cấm chế trong động phủ đó rất là đáng sợ sao?

Mọi đôi mắt không khỏi lần nữa nhìn lên Âm Dương Tú Sĩ.

Phương Vân cũng cảm giác được không khí ở ngoài Bạch Cốt Sơn có chút biến hóa.

Nhưng mà, hắn cũng không có nhúc nhích, vẫn đang chuyên tâm vận chuyển nội lực, bộ dáng như là đang chữa thương kinh mạch bị rối loạn trong cơ thể.

Vận dụng nội lực để làm cho cơ thể giống như là bị thương cũng không phải rất khó, người khác nhìn vào cũng có thể nhận ra, nhưng tu vi của đối phương ít nhất phải hơn Phương Vân một bậc mới có thể làm được.

Tu vi của Phương Vân hiện giờ đã là Địa Biến cảnh đỉnh phong, đã đến gần một con thiên long lực. Một thiên long lực đã là bình cảnh khiến cho Địa Biến cảnh phải bước sang một tầng nữa, nhưng một tầng này cần phải có nghị lực cùng cơ duyên mới có thể vượt qua được.

Nơi này mặc dù không thiếu cường giả Địa Biến cảnh, nhưng người có thể phá vỡ bình chương này lại không hề có ai! Cho nên Phương Vân cũng không sợ bị người khác nhìn ra.

Trong hư không, đột nhiên khí giết chóc do đột công kích ban này đánh vào Bạch Cốt Sơn khiến cho cảm chế phát động đã biến mất. Mà mọi người ở bên ngoài Bạch Cốt Sơn cũng nghị luận rối rít, do dự không tiến.

Mí mắt Phương Vân hơi mở ra, len lén nhìn thoáng qua. Cứ như vậy thì lại có không ít cường giả tiến tới gần Bạch Cốt Sơn, trong đó có không ít cường giả Địa Biến cảnh.

- Hử?

Phương Vân nhìn về phía Sa Môn tứ lão, chỉ thấy ở bên cạnh bọn hắn đã có thêm tám tên cường giả Địa Biến cảnh mặc tăng bào. Thần sắc những người này vô cảm, thoạt nhìn qua rất giống Sa Môn tứ lão, nhưng trên tăng bào màu đen lại có nhiều hơn hình một cây trượng. Hơn nữa, khí tức cũng không giống với Sa Môn tứ lão, hơi thở rất trầm ổn, rõ ràng có tu vi Địa Biến cảnh.

Tám tên cường giả Sa Môn thần bí, thêm vào Sa Môn tứ lão đang xếp thành một hàng huyền phù trong hư không. Bên cạnh bọn hắn là một thanh niên vóc người thon dài, đầu đội mũ não, mặc cẩm y.

Người thanh niên này có đầu tóc đen nhánh, khí vũ hiên ngang, tay phải cầm lấy một cái quạt màu trắng, lúc nhấc tay giơ chân lại toát ra một cỗ khí tức cao quý, ưu nhã. Nhưng mà, ở trên mặt hắn lại có một cái mặt nạ màu vàng che giấu dung mạo, làm cho hắn có thêm vẻ thần bí!

Phương Vân vận dụng Vọng Khí pháp nhìn qua thì lập tức thấy có một cỗ tinh mang màu tím xích như ánh sao bay lên bầu trời. Trong cỗ tinh mang màu tím này còn loáng thoáng những văn chữ như ẩn như hiện.

- Chính là hắn.

Phương Vân hơi chấn động một chút. Vào ngày hắn ở Diêm thành đã từng nhìn thấy có một cỗ tinh mang hồng trung mệnh tử mang theo Sa Môn tứ lão rời đi vào đêm tối. Đạo tinh mang này bây giờ tuy là xích trung mệnh tử, thoạt nhìn không giống nhưng Phương Vân có thể biết rõ ràng đều là cùng một người.

Số mệnh của người thanh niên thần bí này lại có sự thay đổi như vậy là vì người này đã bước chân vào Địa Biến cảnh. Võ giả sau khi bước vào Địa Biến cảnh thì số mệnh tinh mang của họ sẽ có sự biến hóa! Mà màu đỏ chính là màu số mệnh của cường giả Địa Biến cảnh!

Phương Vân giờ đây đã biết chủ nhân của Sa Môn tứ lão, cùng với thân phận truyền nhân Phật tông hắn là người thanh niên thần bí này.

- Người này là người quyền quý chốn kinh thành!

Bỗng Phương Vân hơi giật mình một cái. Là con cháu vương công tử đệ ở kinh thành, đối với khí tức của những người quyền quý chốn này thì Phương Vân rất tinh tường. Chỉ nhìn qua một cái thì Phương Vân đã có kết luận chính xác người thanh niên thần bí này cũng giống như mình, đều là vương công quý tộc của Đại Chu!

Ý niệm này vừa mới hiện lên thì Phương Vân cũng phải run rẩy một chút. Người thừa kế đạo thống Phật tông lại ẩn núp làm vương công tử đệ chốn kinh thành, tin tức này cũng quá kinh người rồi!

Hầu như là cùng một thời gian, người thanh niên đứng trước Sa Môn tứ lão dường như cũng cảm thấy Phương Vân, đột nhiên quay đầu lại.

- Hử?

Mí mắt của người thanh niên thần bí này cũng hơi nẩy lên.

- Chủ nhân, có chuyện gì sao?

Cảm giác được người chủ nhân này có chút khác thường, một đại hòa thường mặc tăng bào mở miệng hỏi.

- Không có gì.

Người trẻ tuổi hồ hững khoát khoát tay, nhưng trong lòng thì cười lạnh một tiếng: “Xem ra, gặp phải người ở cùng kinh thành có cùng sở thích...”

Ngay khi Phương Vân nhận ra người thanh niên thần bí thì người này cũng đồng thời nhận ra thân phận của Âm Dương Tú Sĩ. Phương Vân mặc dù đã cố gắng che giấu, nhưng hắn vẫn có thể nhìn ra khí tức của vương công tử đệ Đại Chu do Phương Vân phát ra.

Loại khí tức này đã sớm thấm nhuần vào bản thân của các vương công tử đệ đã sống ở kinh thành hơn mười năm. Tuy có thể che giấu, tuy có thể che mắt được người khác, nhưng không thể gạt được người có xuất thân giống mình!

Người thanh niên mang mặt nạ màu vàng này nhìn Phương Vân một cái rồi thì liền thu hồi ánh mắt mình lại. Trong mắt cũng hiện lên nét kiêng kỵ.

- Các người nghe kỹ đây, một lát nữa thì hãy cẩn thận Âm Dương Tú Sĩ kia, không nên ở gần hắn quá!

- Cái gì?

Sa Môn tứ lão cùng những cường giả Phật tông khác nghe xong thì không khỏi nhìn về Âm Dương Tú Sĩ một cái. Lúc trước thì bọn họ cũng không có quá để ý người này, nhưng nghe chủ nhân nói thế thì lập tức biết đã xem nhẹ tên Âm Dương Tú Sĩ này rồi.

- Chủ nhân, người này có vấn đề?

Sa Môn tứ lão lập tức hỏi.

- Người này là giả trư ăn cợn, cũng không có liên quan tới chúng ta, không nên xen vào việc của người khác. Lát nữa, lưu tâm một chút là được rồi!

Người trẻ tuổi thần bí hồ hững nói.

Nghe thấy chủ nhân mình nói vậy, đám người Sa Môn tứ lão cũng lập tức quay đầu lại.

Trong giới tông phái thì có rất nhiều dạng người, những người ở Bạch Cốt Sơn này ai cũng có tâm tư riêng cả. Cái tên Âm Dương Tú Sĩ này mặc dù có vấn đề, nhưng bản thân bọn người hắn cũng không tốt hơn người ta là mấy. Mọi người cũng chẳng có ai ngu dại tới mức nguyện ý đi trên chọc một đối thủ chưa rõ danh tính lẫn thực lực ra sao.

- Người này không đơn giản!

Thanh niên thần bí tuy thu hồi ánh mắt rất nhanh, nhưng Phương Vân lập tức biết được sợ rằng đối phương cũng đã nhìn thấu thân phận của mình.

Chỉ là một chốn kinh thành mà đã có Dương Hoàng được chiến xa viễn cổ của Thiên Đế, lúc này lại có thêm một truyền nhân Phật tông bí ẩn, còn có bí mật chuyển thể trọng sinh huyền bí của mình, còn có liên quan đến Tắc Hạ Học Cung truyền thừa từ xưa; không những thế còn có nữ nhi Cô Xạ Quận Chúa của Lương Vương, truyền thừa đạo thống Sát Lục kiếm phái, còn có Bắc Đẩu quân vương Bằng Cự Nguyên, truyền thừa đạo thống của Bắc Đẩu Tinh Cung. Tính ra trong đám người Phương Vân nhận thức thì đã có ba người là truyền nhân của ba đại tông phái.

Ở thời viễn cổ, thời đại võ phong cực thịnh này có mười vạn tông phái. Trong mười vạn tông phái này lại có ba nghìn tông phái cường đại nhất. Qua việc Sát Lục kiếm phái cùng với Bắc Đẩu tinh cung có lưu lại thủ đoạn truyền thừa đạo thống tới đây thì Phương Vân tin tưởng những tông phái khác cũng đã đem đạo thống truyền xuống. Nhưng mà, những truyền nhân tông phái chắc đã sớm được ẩn dấu đi, hoặc là người khác đã biết mà mình không biết thôi.

- Sát Lục kiếm phái cùng Bắc Đẩu tinh cung đều là đại phái trong mười vạn tông phái, mà Phật tông thì lại liên quan đến Phật Chủ, Thích Già Văn Mưu Ni cổ phật. Những truyền nhân đạo thống các tông phái lớn này giờ đây lại lần lượt xuất hiện....

Phương Vân suy nghĩ không thôi. Vốn hắn không để ý tới những điều này, nhưng bên cạnh lại liên tiếp xuất hiện các truyền nhân đạo thống các đại phái, thậm chí truyền nhân đạo thống Phật tông cũng là một vương công tử đệ ở kinh thành, những điều này khiến hắn phải suy nghĩ không thôi.

Hắn lại nhớ tới Bắc Đẩu quân vương Bàn Cự Nguyên, vị truyền nhân Bắc Đẩu tinh cung này đã từng thông qua Tử Vi Đẩu Sổ mà bói qua một quẻ, nói mình sẽ bị hãm thân trong một trận đại kiếp.

- Đại Chu hoàng triều đã yên bình qua hơn một ngàn sáu trăm năm, xem ra rất nhanh lại có một tràng họa kiếp rồi đây.

Dù loại chuyện tình ở chung một chỗ, tuy Đại Chu hoàng triều vẫn đang trong cảnh quốc thái dân an, nhưng Phương Vân lại cảm nhận được một cổ gió lớn trước cơn mưa dông.

Trong các truyền nhân của ba nghìn đại tông phái thì đã có hai người là vương công tử đệ ở kinh thành, cộng với việc Đại Chu hoàng triều xây dựng mười vạn đại quân chinh phạt tiêu diệt một lượng lớn các tông phái thì Phương Vân lúc này có cảm giác cơn mưa dông này sợ rằng là nhắm vào hoàng tộc Đại Chu. Mà căn nguyên của chuyện này e rằng đã có từ lâu, thậm chí là từ thời viễn cổ!

- Chư vị đạo hữu, trên Bạch Cốt Sơn này cũng chỉ có một con nhóc canh cửa, mà chúng ta lại có trên ngàn người, chúng ta không thể nào bị con nhóc này hù đến vỡ mật chứ? Nếu nói cầu phú trong nguy hiểm thì chỉ cần giết con nhóc này thì bảo tàng tích lũy mấy ngàn năm của Sát Lục kiếm phái sẽ thuộc về chúng ta, dù thế nào đi nữa thì cũng đáng làm! Mà các vị nghĩ xem, đến giờ này Kim Cương Phật Đà cùng Thanh Dương lão tổ còn chưa ra, nói không chừng đã ở bên trong bắt giữ con nhóc đó rồi phân chia bảo tàng rồi! Chư vị nếu như có toan tính thì Nam Sơn đạo nhân ta nguyện ý dẫn đầu, mọi người nếu không ngại thì có thể theo cùng!

Nhưng vào lúc này đây thì đột nhiên có một gã tán tu cao giọng nói. Dứt lời thì đã xông vào trong động phủ.

Ở phía sau hắn, mọi người trầm mặc không thôi. Một lúc sau cũng đã có mấy tán tu xông vào trong đó. Thấy có người đi thì cũng có nhiều người xao động, nhưng rồi cũng xông vào trong động phủ.

Phương Vấn thấy rõ Nam Sơn đạo nhân này chỉ có tu vi Tinh Phách cảnh, cường giả Địa Biến cảnh ở đây cũng không thiếu nhưng hắn lại dám hiệu triệu mọi người như thế thì rõ ràng có người khác tính kế cho nên mới làm như vậy.

Tên Nam Sơn đạo nhân này nói nhiều như vậy, nhưng chỉ có câu cuối cùng là cực kỳ hiệu quả. Kim Cương Đầu Đà cùng Thanh Dương lão tổ có tu vi cao như vậy, rất nhiều người không tin bọn họ đã chết ở bên trong, bọn họ càng tin tưởng bọn họ đang chia bảo tàng ở bên trong. Vừa nghĩ tới hai người này đang phân chia vô số bảo tàng ở bên trong thì mắt của mọi người ở đây lại đỏ lên!

npq91

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

256. Chương 252: Ngộ Pháp.

Biên Dịch: [Vo] Thien

Vềo! Vềo!

Từng đạo thân ảnh nhanh chóng tiến vào trong Sát Lục động phủ. Trong đám người, có mấy tên lúc trước không nhúc nhích cùng Thanh Dương lão tổ tiến vào bên trong thì giờ phút này ánh mắt cũng lóe lên rồi tiến vào trong.

- Chúng ta cũng lên đường!

Người thanh niên thần bí đột nhiên nói, vung tay lên rồi thần nhiên bước vào trong Sát Lục động phủ. Sa Môn tứ lão cũng hơi kinh hãi, chủ nhân lúc trước nói là sẽ làm thế tọa sơn quan hổ đấu, nhưng không ngờ

bây giờ lại tiến vào. Trong lòng bốn người tuy có chút do dự, nhưng vị thanh niên thần bí trước mắt này lại quan hệ đến việc chấn hưng cả Sa Môn cùng với Phật tông, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì. Hơi do dự một chút, bốn người cũng nhanh chóng bước theo vào.

Thấy đoàn người của người thanh niên, những người khác vội rít tránh ra. Bên thân người này có đến mười ba đầu trục, mà người nào cũng có khí tức trầm ổn, số mệnh tinh mang màu đỏ, rõ ràng là cường giả Địa Biển cảnh. Đội hình như vậy cũng đủ khiến cho bất cứ ai cũng phải kiêng kỵ.

- Hử?

Phương Vân dù đang nhắm mắt, nhưng vẫn lưu ý tới người thanh niên này. Người này ban đầu rõ ràng là có chủ ý là ngư ông đắc lợi, nhưng không hiểu vì sao giờ này lại tiến vào bên trong.

- Âm Dương Tử Sĩ huynh, muốn đạt được bảo tàng ở bên trong thì phải công phá cấm chế, chuyện này là nghĩa vụ của tất cả mọi người. Tú Sĩ huynh có võ đạo cao thâm, tất nhiên cũng phải giúp một tay!

Nhưng vào lúc này thì có một tu sĩ đáng người hơi gầy hiện ra bên cạnh Phương Vân, thần sắc nghiêm chỉnh nói.

Phương Vân nhìn hẩn một cái rồi nhìn về phía xa, chỉ thấy cách đó không xa có một hán tử vóc người to con, hai tay chồng chéo với nhau đang nhìn mình. Trong ánh mắt lộ rõ vẻ uy hiếp.

- Hừ!

Thấy Phương Vân nhìn sang, hán tử này hừ lạnh một tiếng. Trong con ngươi đen nhánh đột nhiên phát ra vô số đốm sáng giống như là bầu trời đầy sao, tản mát ra một cỗ khí tức kinh người.

Người này rõ ràng là võ giả Linh Tuệ cảnh. Võ giả Linh Tuệ cảnh tìm hiểu quy tắc của thiên địa, cho nên mọi biến hóa đều diễn ra ở trong mắt.

- Ha ha ha.

Phương Vân cười lớn một tiếng đứng dậy. Thanh Dương lão tổ cùng Kim Cương Đầu Đà sau khi tiến vào trong Sát Lục động phủ thì không hề có tin tức gì. Hiển nhiên khiến cho những người ở đây không hề có tin tức gì ở bên trong, cho nên những cường giả ở đây chỉ còn cách tụ tập mọi người lại để công phá cấm chế của Thiên Nguyên pháp khí. Dưới tình huống như vậy thì những cường giả ở đây cũng phải hợp sức lại, tự nhiên sẽ không cho phép người khác ở bên ngoài để chiếm tiện nghi.

- Linh Tuệ cảnh cường giả thì như thế nào, không đột phá được một con thiên long lực thì cũng chỉ là có tiếng mà không có miếng, không thể nào uy hiếp được ta. Được rồi, ta tạm thời cứ ẩn nhẫn xuống đã, xem tình thế bên trong phát triển như thế nào!

Lúc này trong động phủ của Sát Lục kiếm phái đã có rất nhiều thế lực: Các cường giả Linh Tuệ cảnh đã có thế lực riêng của mình; truyền nhân đạo thống Phật tông là một thế lực; Cô Xạ quận chúa nắm trong tay các cấm chế của động phủ cũng là một thế lực; các cường giả các tông phái khác, rồi cùng với các tán tu cũng chia thành vô số thế lực.

Nếu nói có lợi thì lực thân cũng không nhận thì chỉ cần bảo tàng Sát Lục kiếm phái phong phú thì chắc chắn sẽ có một tràng chém giết diễn ra.

Phương Vân che giấu ý niệm trong lòng rồi cười lớn bước vào trong động phủ. Hẩn biết những cường giả Linh Tuệ cảnh này tất nhiên nhìn ra bản thân mình có vấn đề, nhưng mà hẩn cũng không thèm để ý, cứ như vậy thần nhiên đi vào trong động phủ.

- Cô Xạ Quận Chúa, mới chỉ một Thanh Dương Phương Tôn thôi thì người đã lập tức trở mặt. Bản thân ta cũng muốn nhìn xem người làm sao ứng phó với những tên điên này, những thứ mà bọn họ muốn so với ta còn nhiều hơn a.

Ánh mắt Phương Vân híp lại rồi lóe lên. Hẩn vốn đã có Ngũ Ngục Phong hộ thể, nay lại phong ấn một Kim Cương Đầu Đà thì coi như đã có thêm một công pháp tuyệt thế.

Pháp môn Đại Lực Kim Cương ngoại trừ có công kích sắc bén thì còn là một môn công pháp hộ thân vô cùng mạnh mẽ. Khi phù chú hội tụ lại thành Đại Lực Kim Cương thì sẽ bất động an ổn như thái sơn, ngoài

ra môn pháp môn này còn có một tầng kim cương hộ thân, cũng có thể coi như là một pháp môn cường thân!

- Tên Kim Cương Phật Đà này có ý niệm quá nhiều cho nên Đại Lực Kim Cương hẳn chỉ ngộ ra có bảy thành. Ta phải tìm một địa phương để tìm hiểu Đại Lực Kim Cương Phật Đà, Đại Lực Kim Cương chương, sau đó hãy lần vào bên trong tranh đấu!

Tên Kim Cương Phật Đà này nếu nói theo Phật môn thì phải nói là nhiệm trần tục quá nặng. Đốt, giết, gian cái gì cũng đã từng làm. Bản thân hẳn chính là một người thô kệch, một quyền Đại Lực Kim Cương kinh mà hẳn có thể ngộ đến tầng thứ bảy thì coi như đã là cực hạn. Nếu không phải có thánh tăng trong chùa chỉ điểm thì sợ rằng còn chưa đạt đến mức như vậy.

Mà ngộ tính của Phương Vân so với hẳn mạnh hơn nhiều. Đại Chu hoàng triều dù sao đối với Nho học cũng cực kỳ sùng bái, mà Phương Vân lại xuất thân từ học cung, về phương diện văn chương càng là người đứng đầu ở trong đám sĩ tử kinh thành. Chênh lệch của Kim Cương Đầu Đà cùng với hẳn xa không sao kể hết.

Khi trong đấu hẳn hiện lên kinh văn Đại Lực Kim Cương thì đã dựa trên những gì Kim Cương Đầu Đà lĩnh ngộ được mà tiếp tục tiến tới.

Phương Vân vừa mới tiến vào trong Sát Lục động phủ thì thoáng một cái đã kiếm một chỗ âm u rồi ngồi xuống. Hẳn lấy ra Nặc Tức châu thu liễm hơi thở, tay phải vung lên thì đã ném ra Thập Nhị Tà Thú Tế Đàn đã lâu không sử dụng, lập tức có một cỗ tế đàn cổ xưa phun ra khói đen bao trùm Phương Vân lại hoàn toàn, rồi biến mất ở trong góc.

Lúc này trong đấu mọi người ở đây chỉ toàn nghĩ đến báu vật của Sát Lục động phủ cho nên cũng không có bao nhiêu người chú ý tới Phương Vân. Cho dù có chú ý tới thì cũng không có bao nhiêu người để ý!

Mỗi người đều có mục đích khác nhau, người nào có tâm tư mà đi chú ý!

Hơi thở Phương Vân hoàn toàn bị Nặc Tức châu che đi. Ngay khi hẳn vừa mới tiến vào bên trong thì đã biến mất, cho nên cả những tên cường giả Linh Tuệ cảnh cũng vì cảnh tượng phía trước quá ồn ào mà không chú ý đến hẳn đang trốn trong góc.

- Kim Cương Đầu Đà có quá nhiều tạp niệm, khó trách không tìm hiểu kỹ được Đại Lực Kim Cương kinh này.

Kinh văn của Đại Lực Kim Cương kinh hiện lên trong đầu Phương Vân. Cuốn kinh văn này vốn là kinh phạn của Phệ Đà châu, nhưng sau khi truyền giáo tới Trung Thổ thì đã được đại tăng của Chiêu Giác Tự dịch thành văn tự Trung Thổ để dạy cho chúng tăng trong chùa.

Kinh văn Phật tông so với công pháp của Trung Thổ thì hoàn toàn bất đồng. Cần phải có thành tựu Phật học sâu đậm, nếu như không am hiểu Phật học thì cho dù có nhận được điển tịch Phật môn cũng là vô dụng.

Nhưng mà, Phương Vân sau khi phong ấn Kim Cương Đầu Đà xong thì liền có toàn bộ trí nhớ của hẳn. Các đại tăng trong Chiêu Giác tự đã xóa đi rất nhiều trí nhớ về Chiêu Giác tự trong đầu người này, nhưng không có xóa đi các Phật học, các kinh điển mà các đại tăng đã dạy cho hẳn. Dường như những đại tăng này luôn hi vọng một ngày nào đó người này có thể đột nhiên lĩnh ngộ được ý nghĩa sâu xa của Phật học, sau đó nhớ lại chốn xưa mà quay về Chiêu Giác tự.

Cho nên, những trí nhớ này cũng đã không công mà tiện nghi cho Phương Vân, cũng tương đương với việc chính Phương Vân đã được nghe các đại tăng Chiêu Giác tự truyền giảng kinh Phật, điển tịch. Nhưng Kim Cương Đầu Đà thì chỉ hiểu được một nửa, còn Phương Vân lại là say đắm lắng nghe.

Cái âm thanh phát ra từ lão tăng không thể nhìn rõ diện mạo này trong cảm giác của Kim Cương Đầu Đà cũng giống như một người bình thường. Mỗi lần lão tăng này giảng kinh thì Kim Cương Đầu Đà lại có cảm giác vô cùng buồn ngủ, cực kỳ khó chịu, càng có nhiều thứ hẳn nghe mà không hiểu gì cả.

Nhưng không biết vì sao khi Phương Vân nghe thấy lão tăng này giảng kinh thì mỗi chữ lại như được khắc vào trong đầu hẳn vậy. Mỗi một câu chữ đều nhớ rõ vô cùng, cho dù muốn quên thì cũng không quên được.

Phương Vân cũng cảm giác được tình huống như vậy là có vấn đề, nhưng hẳn cũng không phát hiện được căn nguyên là do đâu. Năng lực của lão tăng trong trí nhớ của Kim Cương Đầu Đà này thật sự là quá đáng

sợ rồi, chỉ là nghe qua trí nhớ của Kim Cương Phật Đà mà đã khiến cho hấn có ấn tượng sâu như vậy!

- Võ học Phật tông hoàn toàn khác với Trung Thổ. Sau này ta có gặp gỡ thì phải cẩn thận mới được!

Phương Vân thông qua trí nhớ của Kim Cương Đầu Đà cảm nhận được điều trên thì nhất thời trong lòng sinh ra sự kiêng kỵ đối với Phật tông.

Trong đầu xẹt qua kinh văn cùng với lời giảng của đại tăng Chiêu Giác tự, hai cái liên hợp lại lập tức làm cho Phương Vân có sự hiểu sâu đối với Đại Lực Kim Cương Kinh.

Kim Cương, theo ý nghĩa Phật tông thì chính là có nghị lực, quyết tâm bỏ hết mọi điều sằng bậy. Mà Đại Lực Kim Cương kinh chính là phật hiệu của Phật tông, chính là đại nghị lực, đại quyết tâm! Kim Cương Đầu Đà vừa mới bắt đầu tu luyện pháp môn này thì đã sai lầm rồi! Sự tinh mãnh của pháp môn này không phải là thể hiện ra bên ngoài, mà chính là thể hiện ở bên trong nghị lực!

Ngay lúc Phương Vân ngộ ra được điểm này thì nội lực Kim Cương trong Kim Cương Phật Đà liền xảy ra biến hóa. Tất cả nội lực của Kim Cương Phật Đà này giờ đây đã hoàn toàn sụp đổ, rồi lại ngưng tụ lại thành một phù chú hoàn toàn khác trước, đạo phù chú này vô cùng huyền ảo, so với trước thì càng thêm khó lường.

Những phù chú này xuất hiện ở bên ngoài cơ thể Phương Vân rồi kết thành một pho tượng Đại Lực Kim Cương Phật Đà. Phật quang lúc này không còn xuất hiện bên ngoài pho tượng nữa mà hoàn toàn thu liễm vào bên trong. Chỉ nghe bang bang hai tiếng thì đã có hai đạo vòng sáng xuất hiện bên trong đầu của pho tượng Phật Đà. Hai vòng sáng này còn phát ra một tiếng keng keng, đây chính là dấu hiệu đại thành của pháp môn Đại Lực Kim Cương.

Hai vòng sáng này, một đạo uy nghiêm, một đạo thánh khiết. Đó chính là đại biểu cho hai đạo ánh sáng trí khôn, cùng đạo ánh sáng chém tà ma của Phật! Hai đạo vòng sáng này vừa mới xuất hiện thì tự nhiên trong lòng Phương Vân xuất hiện một sự thành kính, như phải quỳ xuống khóc rống, xuống tóc làm tăng, từ đó ăn cơm chay niệm phật!

- Không ổn, pháp môn Phật tông này quả nhiên quỷ dị! Lại có thể khống chế tâm thần người khác!

Ý niệm này vừa hiện lên trong đầu Phương Vân thì lập tức hấn giật mình lên kêu không ổn. Loại pháp môn này sau khi đại thành lại gây cho hấn cảm giác giống như là đang đối chọi với máu huyết hung thú vậy, đều có ý muốn đoạt lấy tâm thần người sử dụng. Sự khác biệt duy nhất đó là máu huyết hung thú muốn chiếm lấy thân thể, còn pháp môn này lại muốn đoạt lấy ý niệm để khống chế người!

npq91

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

257. Chương 253: Lão Tăng

Biên Dịch: [Vo] Thien

- Ý chí của ta, giống như đại trụ, vĩnh không khuất phục!

Phương Vân mạnh mẽ đứng lên, bước từng bước ra, đồng thời một cỗ ý chí cũng trở dậy trong lòng ngực, trực tiếp đánh tan cỗ ý chí Phật tông đang dụ dỗ trong lòng mình.

- Phật nói mọi việc cũng là không, chỉ có để xuống mới là thật! Thỉ chủ có trí khôn, có nghị lực, xem như là hữu duyên với Phật ta, sao không buông chấp niệm xuống mà vào Phật môn?

Đột nhiên, những trí nhớ về Chiêu Giác tự trong Kim Cương Đầu Đà đột nhiên nổi lên biến hóa. Tất cả trí nhớ hội tụ lại thành một âm thanh già nua, mang theo nhiều tiếng vang vang vọng lên trong đầu Phương Vân.

Âm thanh này không hề chút dao động nào của pháp lực, nhưng Phương Vân lại cảm giác được ý chí của mình xuất hiện chút buồng lỏng. Đặc biệt là câu cuối cùng lại mang theo một cỗ hấp lực vô hình đối với

bản tâm, làm cho ý chí của Phương Vân bị rung chuyển. Âm thanh này vừa phát ra thì Phương Vân lập tức cảm giác được cái tâm hướng về phật bị đánh tan ban nãy lại bùng cháy lên từ tro tàn.

- Là lão tăng của Chiêu Giác tự!

Sắc mặt Phương Vân đại biến. Mình vừa mới đánh ngã Kim Cương Đầu Đà rồi thông qua trí nhớ của hắn mà tìm hiểu ý nghĩa của phật học thì lão tăng ở xa ngoài vạn dặm đã biết được, hơn nữa còn thông qua trí nhớ của Kim Cương Đầu Đà mà làm ảnh hưởng đến bản tâm của hắn.

Tu vi cỡ này đã đến mức phải dùng từ quỷ thần khó lường rồi!

Nhưng mà ý chí của Phương Vân cũng không phải là thuộc hạng yếu kém, nào có thể dễ dàng bị người khác điều khiển. Hắn cũng không phải là Kim Cương Đầu Đà trong lòng có quá nhiều dục niệm, ngay cả máu huyết hung thú mà hắn còn có thể hàng phục, huống chi chỉ là sự chiêu dụ của lão tăng!

Lão tăng của Chiêu Giác tự muốn dùng phương pháp này mà làm dao động ý chí của hắn thì đã hoàn toàn sai!

- Kim Cương giả chính là người đã chặt ngã hết mọi ý nghĩ xằng bậy, tìm thấy minh tâm, hiểu rõ cái đạo của Bỉ Ngạn!

Trong lòng Phương Vân lập tức hiện ra kinh văn của Đại Lực Kim Cương kinh, ý chí của hắn đột nhiên tăng lên gấp mười lần, trở nên không thể phá vỡ. Trực tiếp làm thành một đường đao phá vỡ mọi sự chiêu dụ của lão tăng, không ngờ hắn lại trực tiếp dùng Đại Lực Kim Cương kinh để đối phó tâm của lão tăng.

- Lão hòa thượng, nếu như mọi sự đều là không, chỉ có để ‘xuống’ mới là thật! Đã như vậy, kính xin lão hòa thượng để ‘xuống’ trước đi!

Phương Vân lạnh lùng nói.

Sau một lúc trầm mặc thì rốt cuộc Phương Vân đã nghe được âm thanh cười khở của lão tăng:

- Tuệ căn của thí chủ thật là tốt, ngộ tính thật là tốt. Đây là lần đầu tiên có người dùng pháp môn Phật tông để phá giải phật hiệu của lão tăng! Đã như vậy thì Đại Lực Kim Cương kinh chỉ đành không duyên có mà tiện nghi cho thí chủ vậy!

Dứt lời thì âm thanh của lão tăng ngày càng nhỏ đi, cuối cùng không nghe được gì cả.

Chờ sau khi âm thanh biến mất thì Phương Vân cũng đổ mồ hôi lạnh ra. Hắn lúc này cũng biết rằng lúc mình lục soát trí nhớ về Chiêu Giác tự của Kim Cương Đầu Đà thì lão tăng này đã biết, chỉ là không nói ra mà thôi.

Cho dù là kinh văn Đại Lực Kim Cương kinh hay là những phật học của Chiêu Giác tự thì lão tăng này sợ rằng cũng có năng lực xóa đi, chỉ là không xóa đi mà thôi. Phương Vân nghĩ đến đây thì đã hiểu lão tăng này chỉ sợ sớm đã có chủ ý phóng túng mình tu luyện Đại Lực Kim Cương kinh, chỉ chờ công pháp của mình đại thành là lập tức tâm hướng về Phật môn, thể thân Kim Cương Đầu Đà trở về Chiêu Giác tự rồi!

- Không trách được những người này không hề xóa đi trí nhớ Chiêu Giác tự của Kim Cương Đầu Đà, chỉ sợ là vì cái này mà chuẩn bị đi!

Phương Vân biết có những người vô cùng kinh khủng đã bước ra khỏi Thiên Trùng cảnh, những người này đều có năng lực nghịch thiên cải mệnh, nhìn thấy sự vận chuyển của thiên đạo mà đoán trước được tương lai. Bên trong Chiêu Giác tự là đầm rồng hang hổ, Phương Vân suy đoán bên trong tất nhiên có những người như vậy.

Đại Lực Kim Cương kinh đại thành vốn là chuyện cực kỳ cao húng, nhưng trải qua chuyện như vậy thì Phương Vân cực kỳ mất hứng. Hơn nữa Đại Lực Kim Cương kinh còn thiếu một vật quan trọng, Phương Vân không có cách nào đem nó tu luyện đến đại viên mãn. Nhưng mà, coi như là cảnh giới đại thành thì Phương Vân đã có thể quét ngang mọi cường giả.

- Những người này đã đi vào một hồi rồi, không biết Cô Xạ Quận Chúa như thế nào?

Cô Xạ Quận Chúa là người được chỉ định đạo thống của Sát Lục kiếm phái. Mà những người ở đây thì ít nhất cũng có tu vi Tinh Phách cảnh, ngoài ra còn có khoảng năm mươi cường giả Địa Biến cảnh cùng bốn cường giả Linh Tuệ cảnh. Đội hình như vậy có thể nói là khá mạnh.

Nhưng mà Phương Vân cũng hiểu rõ những thứ gọi là ‘cường giả’ này đối với Sát Lục kiếm phái đã nổi danh từ thời thượng cổ thì chỉ là con tôm nhỏ, rau cải trắng mà thôi! Những đại tông phái thượng cổ này có thể bài trừ vận mệnh rồi lưu lại đạo thống của mình đến ngàn năm sau thì không thể nào không có lưu hậu chiêu!

Nếu như nói Cô Xạ Quận Chúa thật sự bị những người này giết đi thì Phương Vân chỉ có thể nói là cho dù cường giả tông phái thượng cổ có xuất hiện thì cũng sẽ không gượng dậy nổi. Dưới tình huống như vậy thì hẳn sẽ không để ý đến cái gọi là Sát Lục kiếm phái nữa!

Nghĩ tới đây thì Phương Vân đứng dậy rồi khẽ vẫy tay, lập tức pho tượng Phật Đà cao khoảng hơn ba trượng thu nhỏ lại thành một tiểu phật đà phát kim quang trong lòng bàn tay. Hắn chỉ vẫy tay một cái nữa thì tiểu Phật Đà này đã hóa thành một luồng kim quang vào trong đan điền rồi ngồi xếp bằng trên Thiên Địa Vạn Hóa Chung, sau đó có hai vòng sáng tỏa ra, vô cùng trang nghiêm.

Công pháp Phật tông khác với Trung Thổ, sau khi luyện thành thì sẽ có chút pháp khí đặc thù có thể trực tiếp gọi ra rồi hóa thành pháp khí đánh người!

Phương Vân một đường đi về phía trước thì đã thấy cấm chế trong Sát Lục động phủ đã bị mọi người phá tan. Những động quật mà mọi người đã đi qua cũng hiện lên trước mắt Phương Vân, ở bên ngoài các động quật này có thể thấy có rất nhiều tàn phiến pháp khí, phi kiếm vút ra khắp nơi.

Phương Vân tùy tiện đi vào trong một động thì liền thấy trên vách tường động có rất nhiều tàn tích phi kiếm, ở trên mặt đất cũng có. Mà ở trên các phi kiếm này lại có vô số tàn tích thi thể, máu tươi chảy xuống.

Những người bị giết này đều là cao thủ Tinh Phách cảnh, không hề có cường giả Địa Biến cảnh nào.

Phương Vân nhẹ nhàng điểm một cái thì đã biến thành một luồng sáng đi vào trong đại điện. Vốn đại điện đây là nơi có vô số kiếm bay lượn, nhưng giờ đã bị phá hủy hoàn toàn. Vô số tàn tích phi kiếm đều đã rơi rụng trên mặt đất, làm cho đại điện này thành một ngôi kiếm mộ. Ở đây cũng có rất nhiều thi thể rơi trên phi kiếm, vô cùng thảm trạng.

Mười hai cây đại trụ ở hai bên đại điện vẫn còn đứng đó không ngã, nhưng mười hai pho tượng chân nhân bằng kim loại ở trên các trụ đó đã không còn nữa!

Tiếp tục đi về phía trước, sau khi mở ra hai cánh cửa lớn bằng đồng xanh thì lại có một đại điện rộng lớn khác. Khắp hành lang đại điện đều là kim loại, đại điện này lớn hơn đại điện thứ nhất rất nhiều. Ngoài ra còn được chia thành tám gian phòng ở khắp bốn hướng, phía trên có viết: Luyện đan điện, Tôi kiếm điện, Chiến giáp điện, Tỷ võ điện, Luyện công điện, Bạch hổ điện...tất cả gian phòng đều chỉ có một cửa, còn các nơi khác không có gì cả, chỉ có một cái hành lang bằng đồng xanh hiện ra.

Phương Vân nhìn lướt qua thì lập tức cảm giác được mấy vạn năm trước đây thì tràng cảnh của Sát Lục kiếm phái này rất sống động. Những người sống ở đây ở chỗ này luyện đan, tôi kiếm, luyện công, tỷ võ! Ngoài ra trên người bọn họ còn mặc những bộ chiến giáp lên, sát khí trên người tỏa ra không thôi. Bọn họ ở bên ngoài là hung thần ác sát, là võ giả cực hung cực ác, nhưng ở đây thì lại vô cùng hòa thuận, vui vẻ. Chỉ cần xem cảnh mọi người luyện công, luyện đan, tỷ võ là có thể hiểu được ngay! Loại chuyện này hiển nhiên là vì để bồi dưỡng tình cảm đồng môn với nhau, để cho bọn họ càng thêm đoàn kết!

Một người cho dù có lãnh khốc, hung ác, mạnh mẽ đến đâu đi nữa thì cũng chỉ là một người, nhưng nếu có một nhóm người cũng hung ác, mạnh mẽ rồi hết lần này tới lần khác đoàn kết với nhau thì không hề giống nữa.

Phương Vân hoàn toàn có thể tưởng tượng được tràng cảnh một đám võ giả mặc chiến giáp cực phẩm, tùy cầm khiên đỡ, sử dụng các lợi kiếm rồi vận dụng công pháp kiếm pháp là một tràng cảnh rung động như thế nào.

Sát Lục kiếm phái có thể đứng vào hàng ngũ ba ngàn đại tông phái trong mười vạn tông phái thời thượng cổ, hơn nữa còn có thanh danh hiển hách thì tuyệt đối không phải không có đạo lý. Phương Vân có thể

tướng tượng được môn phái này khi xuất chinh binh phạt thì đáng sợ như thế nào!

- Đan được, đây là đan được của Sát Lục kiếm phái a! Được lực so với cực phẩm đan được còn mạnh hơn gấp mười lần! Có nhiều như vậy ư.

Trong phòng đan được đang xảy ra tràng cảnh các võ giả đang chém giết, đoạt lấy đồ của nhau.

- Chiến giáp, cực phẩm chiến giáp a! Ở thời đại bây giờ còn có ai có thể luyện được chứ?

Trong điện chiến giáp, một nhóm tu sĩ kinh hãi khi phát hiện được chiến giáp.

- Lò luyện đan cấp bậc Nhân Nguyên, lại còn có cấp bậc Địa Nguyên nữa! Ha ha ha, chúng ta phát tài rồi!

Trong điện luyện đan, mấy tên tu sĩ đang cầm một lò luyện đan tung hô.

- Đá phiến dùng để luyện công, trời ạ! Đây là do Vân Mẫu Thiên Lam thạch biến thành, ngồi lâu dài còn có thể tăng nội lực lên!

Trong phòng luyện công thì không ít tu sĩ đang lấy từng phiến đá mang đi ra ngoài.

- Tinh Hà Nguyên Thai bí quyết!! Chư Thiên Chuyển Luân quyết!! Trời ạ, những công pháp của các tông phái thượng cổ khác không ngờ lại ở chỗ này!

Mấy trăm tên tu sĩ nhìn thấy trên vách tường có chi chít các đồ lục, văn tự công pháp thì cuồng si lên. Các tông phái bị diệt trong tay Sát Lục kiếm phái không hề ít, sau khi tiêu diệt xong thì bọn họ đều đem công pháp, tuyệt học của những tông phái đó khắc lên bên trong Chiến công điện!

Loại hành vi này cũng giống như một thợ săn sau khi săn bắn thành công thì sẽ lấy da lông của con thú làm vật trang sức rồi treo lên tường!

Trong đại điện bây giờ có thể nói là vô cùng hỗn loạn. Mặt người nào cũng tràn đầy sự hưng phấn cùng ửng hồng, giống như một tên khuất cái tham lam bỗng dưng lượm được bảo khố vậy.

Phương Vân nhìn một màn trước mắt. Khi nhìn thấy trong Chiến giáp điện có mấy trăm người mặc chiến giáp giống như của Cô Xạ Quận Chúa thì một cảm giác bất an không thể giải thích được nảy lên.

Hắn lại nhìn một lượt nữa thì thấy Cô Xạ Quận Chúa đang bị vây hãm trong thế công của mấy tên cường giả Địa Biến cảnh. Bên cạnh của nàng có năm tên khôi lỗi đang bảo vệ, nhưng bị thương khắp nơi. Phương Vân nhìn một cái thì lập tức biết những khôi lỗi này rõ ràng là những pho tượng chân nhân bằng kim khí ở ngay cạnh các đại trụ.

Cô Xạ Quận Chúa bị thương nặng, vốn là cung đã giương hết cỡ, chẳng qua là nhờ những tên khôi lỗi đang bị thương nặng bên cạnh chống đỡ giúp.

Cả đại điện chỉ có một tên cường giả Linh Tuệ cảnh trấn giữ, còn ba tên cường giả Linh Tuệ cảnh khác cùng với không ít tán tu Địa Biến cảnh, cùng với thanh niên thần bí không thấy đâu cả.

- Lấy đi, lấy đi! Những người muốn lấy đồ của Sát Lục kiếm phái sẽ phải trả giá rất đắt! Các người cứ lấy đi, lấy đi!

Tóc của Cô Xạ Quận Chúa lúc này tung bay, trên mặt đã gần như xám đen. Nàng cố gắng hô to lên, âm thanh hết sức thê lương, hết sức oán độc!

npq91

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

258. Chương 254: Xuất Thủ

Biên Dịch: [Vo] Thien

Nghe thấy Cô Xạ Quận Chúa điên cuồng kêu gào thì tên cường giả Linh Tuệ cảnh đang áp trận không vui, nhú nhú mày nói:

- Đồ nữ nhân không biết sống chết, hô to hô nhỏ thật là đáng ghét! Chỉ là một Lương Vương thì như thế nào, ta cũng muốn xem sau khi giết người xong thì Lương Vương có thể làm gì ta!

Tên cường giả Linh Tuệ cảnh này khoảng hơn ba mươi, da mặt trắng nõn, ánh mắt giống như ngôi sao toát ra vẻ cơ trí.

Ầm!

Hư không bỗng bị chấn động, một bàn tay khổng lồ lặng yên đánh vào Cô Xạ Quận Chúa. Đại chưởng này đánh vào hư không vô thanh vô tức, dường như là tan ra làm một thể với không gian.

Ngay khi bàn tay này phá không bay đến thì lập tức Cô Xạ Quận Chúa cảm nhận được một cổ diệt vong nguy hiểm. Nàng không hề nghĩ ngợi, ngay lập tức điều khiển hai cổ khô lồi đi lên nghênh tiếp, chỉ nghe một tiếng ầm nhẹ vang lên, hai đầu khô lồi còn chưa tới gần thì đã bị đánh nát bấy!

Thần sắc Cô Xạ Quận Chúa hơi đổi, thân thể cứng ngắc. Ánh mắt vẫn luôn cao cao tại thượng, tràn đầy kiêu ngạo rốt cuộc đã tràn đầy tuyệt vọng. Mấy ngàn cao thủ tông phái cùng tràn vào trong Sát Lục động phủ đã sớm làm nội lực nàng tiêu hao, ngay cả con Hồ Giao cũng bị trọng thương, đang nằm trong lồng ngực nàng.

- Chẳng lẽ ta cứ như vậy mà chết đi sao?

Một cảm giác diệt vong dâng lên đầu, Cô Xạ Quận Chúa chưa bao giờ bàng hoàng tuyệt vọng như vậy. Vốn nàng ở trong thế châu chấu đá xe, có thể kiên trì đến giờ phút này coi như đã là kỳ tích. Mắt nhìn thấy đại chưởng rơi xuống, vốn tưởng đã diệt vong, nhưng khi nhìn thấy một tú sĩ trung niên đang đứng ở bậc thang thì bỗng mắt sáng lên, giống như là một người chết đang ở trong tuyệt cảnh nhìn thấy một cọng rơm cuối cùng. Cô Xạ Quận Chúa vui mừng, dùng hết sức còn lại gào lên:

- Phương Vân! Người còn chưa giúp ta sao? Chẳng lẽ người thật muốn xem ta chết ở nơi này?

Thấy Cô Xạ Quận Chúa hô to như vậy thì bàn tay to trên không trung cũng ngừng lại một chút, mà tất cả các ánh mắt trong đại điện cũng nhìn về Âm Dương Tú Sĩ đang đứng trên bậc thang!

- Thôi!

Phương Vân thầm thở dài một tiếng, hẳn cũng biết không thể nào khoanh tay đứng nhìn nữa rồi! Hai người dù sao cũng là vương công quyền quý chốn kinh thành, một người là Quận Chúa hoàng thất, một người là con cháu Hầu phủ, hai gia tộc cho dù thế nào thì vẫn có chút ít liên quan!

Phương Vân mặc dù không thích, thậm chí có thể nói là chán ghét những nữ tử có tính cách cao cao tại thượng, coi trời bằng vung như Cô Xạ Quận Chúa này, nhưng dù sao thì đây cũng không thể là lý do để nàng chết đi!

Trừ cái này ra thì trong lòng Phương Vân còn có một lý do không thể khoanh tay đứng nhìn.

Ở bên ngoài lúc này có đến ngàn cao thủ tông phái, trong đó còn có cường giả Địa Biến cảnh cùng Linh Tuệ cảnh, đội hình như vậy khi tiến vào thì theo đạo lý Cô Xạ Quận Chúa hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Cho nên lúc Phương Vân tiến vào đã có chủ ý: Nếu như khi mình tiến vào mà Cô Xạ Quận Chúa đã chết thì điều này nói lên nàng không phải là truyền nhân của Sát Lục kiếm phái thượng cổ, có chết cũng là hết; Nhưng nếu như nàng không chết thì nói rõ nàng đã được số mệnh của Sát Lục kiếm phái bảo hộ.

Người như vậy thì cho dù mình không cứu cũng chỉ sợ sẽ có biến cố phát sinh, rồi có người tới cứu. Tính cách của Cô Xạ quận chúa vốn cực đoan, nếu như lần này mình không cứu nàng thì sau khi nàng tránh được một kiếp này sợ rằng sẽ còn cực đoan hơn.

Lấy thân phận truyền nhân đạo thống của Sát Lục kiếm phái, hơn nữa còn có địa vị là con cháu Lương Vương dòng họ hoàng thất, một khi nàng đã hận thù ai rồi cố ý trả thù thì đúng là quá đáng sợ!

Phương Vân mặc dù không sợ hãi nàng nhưng cũng không muốn ở tình huống có thể hoàn toàn tránh khỏi mà đi trêu chọc một phiền toái như thế. Đặc biệt, nếu như điều này đã được Sát Lục kiếm phái thượng cổ

đoán trước thì mình hoàn toàn có thể mượn cơ hội này để Sát Lục kiếm phái thiếu mình một phần nhân tình.

Cơ hội như thế cũng không phải lúc nào cũng gặp được, cho nên Phương Vân hầu như là không nghĩ ngợi, lập tức xuất thủ!

- Thủ hạ lưu tình!

Vừa hô lên câu này thì Phương Vân liền đánh ra Đại Lực Kim Cương chưởng. Hư không rung động, một Phật chưởng màu vàng mang theo Phật lực tỏa ra hào quang của trí khôn, nghị lực mạnh mẽ đánh về tên cường giả Linh Tuệ cảnh kia.

Bởi vì cách nhau quá xa cho nên Phương Vân phải dùng kế ‘Vây Ngụy cứu Triệu’, nếu như tên cường giả Linh Tuệ cảnh này mà không thu tay thì hiển nhiên Cô Xạ Quận Chúa phải chết, nhưng bản thân hắn cũng sẽ bị thương nặng.

- Hừ!

Tên cường giả Linh Tuệ cảnh này vạn bất đắc dĩ phải thu chưởng lại, đem chưởng đó đón đỡ Đại Lực Kim Cương chưởng của Phương Vân.

Ầm!

Hai chưởng vừa tương giao thì lập tức tên cường giả Linh Tuệ cảnh này cảm thấy có một cỗ lực lượng chí dương không thể nào phá nổi đánh tới, cả người giống như là bị một chiếc xe ngựa bằng đồng đập phải vậy, khí huyết sôi trào, lui về sau hai bước.

Cùng lúc đó thì Phương Vân cũng không nhúc nhích. Đại Lực Kim Cương chưởng là của Chiêu Giác tự, là Phật chưởng tràn đầy lực lượng chí dương, rất ít tuyệt học có thể sánh lại ở phương diện này!

Tên cường giả Linh Tuệ cảnh này còn chưa đến một con thiên long lực, nếu muốn nghênh kháng lại Đại Lực Kim Cương chưởng do Phương Vân có chín mươi chín con phi long lực đánh ra thì đó là si tâm vọng tưởng, tuyệt không có khả năng! Việc tiến tới Linh Tuệ cảnh hoàn toàn không có quan hệ đến việc lực lượng tăng lên, nếu như thực lực của cường giả này mà kém hơn chút nữa thì cho dù là cường giả Linh Tuệ cảnh mà đón lấy một chiêu của Phương Vân cũng sẽ bị đánh chết.

Võ đạo một đường tới giờ phải là lực lượng và trí khôn cùng tiến. Nếu như chỉ có trí khôn mà không có lực lượng thì chẳng phải chết không thể nghi ngờ! Hơn nữa, sự cường đại của cường giả Linh Tuệ cảnh cũng không phải là ở lực lượng!

Hai người vừa mới giao thủ thì tên cường giả Linh Tuệ cảnh rút lui, còn tên Địa Biến cảnh vẫn không nhúc nhích, mọi người xung quanh thấy thế thì kinh hãi không thôi.

Thân hình Phương Vân thoáng một cái đã hiện ra bên cạnh Cô Xạ Quận Chúa.

- Dừng tay được chứ! Mục đích của ta cũng chỉ là cứu nàng mà thôi, còn mục đích của các ngươi là bí tàng của Sát Lục kiếm phái, mục đích chúng ta hoàn toàn không giống nhau. Mà chính ngươi cũng hiểu được thực lực chúng ta không xê xích nhau nhiều, nếu như còn động thủ thì đó là lưỡng bại câu thương. Nếu như ngươi còn muốn động thủ thì ta đây sẵn sàng phụng bồi, nhưng mà người ngã xuống còn chưa nhất định là ta!

Không đợi tên cường giả Linh Tuệ cảnh này mở miệng, Phương Vân lập tức mở miệng nói.

Lời này vừa ra thì tên cường giả Linh Tuệ cảnh lập tức thu tay về, nhìn Phương Vân, trong con ngươi hiện lên vẻ kiêng kỵ rất sâu. Linh Tuệ cảnh mạnh hơn Địa Biến cảnh đúng là không sai, nhưng Phương Vân lại không ở trong đó! Song phương mặc dù chỉ giao thủ một chưởng nhưng hắn cũng biết lời của Phương Vân là thật. Nếu như còn động thủ thì sợ rằng sẽ bị lưỡng bại câu thương, đến lúc đó sẽ bị người khác chiếm tiện nghi.

- Ngươi có thể đảm bảo nữ nhân này không hề nổi điên nữa sao?

Nam tử nhìn thẳng Phương Vân, lạnh lùng nói.

- Người cảm thấy nàng còn có năng lực này sao?

Tên cường giả Linh Tuệ cảnh nhìn Cô Xạ Quận Chúa một cái rồi nghĩ ngợi. Truyền nhân Sát Lục kiếm phái này đã như đèn cạn dầu, trên căn bản là một phế nhân, cho nên ở trong cuộc tranh đoạt này đã không còn tác dụng gì nữa. Lấy năng lực bây giờ của nàng thì cho dù có tâm tư gì đi nữa cũng là vô ích!

Làm cường giả thì phải tùy thời mà có quyền chủ động, nếu như chỉ vì một nữ nhân mà phải đấu đến lưỡng bại câu thương thì đó là không đáng giá!

- Hừ!

Tên cường giả Linh Tuệ cảnh này hừ lạnh một tiếng rồi nghiêng đầu bỏ đi, không để ý tới Phương Vân nữa.

Nghe rõ tiếng hừ lạnh, Phương Vân biết người này đã bỏ qua.

- Được rồi, bây giờ người đã có thể yên tâm rồi!

Phương Vân xoay người, vỗ vào vai Cô Xạ Quận Chúa vài cái, chờ sau khi thu hồi lại thì trên tay Cô Xạ quận chúa đã có thêm một bình đan dược!

Cô Xạ Quận Chúa ngậy ngốc nhìn Phương Vân, trong mắt hiện lên thần sắc phức tạp.

- Được rồi, không nên cảm động vô vị làm gì, cầm lấy bình đan dược này rồi nhanh chóng rời đi, không nên làm phiền đến ta!

Âm thanh nhỏ như muỗi của Phương Vân bỗng nhiên truyền vào tai của Cô Xạ Quận Chúa.

- Khốn khiếp!

Chút hảo cảm vừa mới dâng lên trong Cô Xạ Quận Chúa nhất thời không còn chút gì, trong lòng giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

- Ha ha, nếu như người muốn báo đáp thật thì nói cho ta biết tên thanh niên mang mặt nạ thần bí cùng với mấy tên cường giả Linh Tuệ cảnh khác đâu rồi?

Phương Vân nói.

Cô Xạ Quận Chúa mượn thân thể của Phương Vân che giấu rồi nuốt vào vài viên đan dược thượng phẩm. Sau khi trong nội lực có lại chút nội lực thì dùng mật pháp truyền âm nói:

- Địa phương bọn họ đi ta có thể nói cho người biết, nhưng mà những thứ mà mấy tên này lấy đi, người tốt nhất đừng có tranh giành!

Cô Xạ Quận Chúa có thâm ý nói.

- Ô, người nói vậy là ý gì?

Phương Vân trong lòng vừa động, lập tức hỏi tới.

- Tiểu tặc tử, những thứ này ta không thể nói được! Điều ta có thể nói cho người biết là những chiến giáp, đan dược, công pháp này không phải cứ dễ dàng mà cầm đi như vậy đâu. Ta mặc dù là truyền nhân của Sát Lục kiếm phái nhưng cũng không thể động đến, nếu không thì ta cần đan dược của người làm gì! Người trong Sát Lục kiếm phái ngoại trừ kiếm pháp lợi hại thì việc luyện đan cũng vô cùng lợi hại, đan dược mà bọn họ luyện chế ra hơn xa đan dược của người trăm alafn! Nhưng những đồ đó ta cũng không dám động, không dám ăn!

Cô Xạ Quận Chúa nói.

- Hiểu!

Cô Xạ Quận Chúa nói đến đây cũng là dư quá rồi. Bản thân Phương Vân cũng không phải là người hồ đồ, hai bên kết hợp lại đủ biết phán đoán của mình không sai. Người ở nơi này quả nhiên đã lọt vào cái kế của Sát Lục kiếm phái.

- Ba nghìn đại tông phái thượng cổ quả nhiên không có nơi đâu là đơn giản cả! May mắn là ta cảm thấy có vấn đề, nếu không thì sợ rằng cũng đã tranh giành cùng đám người này!

Nghĩ đến đây thì Phương Vân lập tức cảm giác được dường như đang có một đôi mắt đang nhìn chăm chú vào trong đại điện âm khí um tùm, hắc ám bao phủ này. Cảm giác như vậy tuyệt đối không tốt, nghĩ đến đây thì Phương Vân đã muốn thoái lui rồi đi.

- Ha ha ha, ta phát đạt rồi! Có cái chiến giáp của Sát Lục kiếm phái này thì ta đã đủ báo thù rồi!

Nhưng vào lúc này, đột nhiên có một tên cường giả Tinh Phách cảnh cười lớn lên, hắc mặc trên người một bộ Sát Lục chiến giáp, trong tay còn cầm vài thứ khác trong bảo khố, sau đó bay lên trời, định rời đi.

- Chờ một chút.

Tên cường giả Linh Tuệ cảnh chịu áp trận trong đại điện bỗng nhiên biến sắc, hắc không chút nghĩ ngợi nào liền tung ra một chưởng. Bảo tàng trong đại điện tuyệt đối không ai có thể mang đi, những tên võ giả Tinh Phách cảnh này chỉ có thể làm đầy tớ thôi.

Nhưng vào lúc này thì bỗng nhiên có dị biến phát sinh, tên võ giả Tinh Phách cảnh này đột nhiên hét lớn một tiếng, chiến giáp trên người bỗng phát ra thanh quang chói mắt, tốc độ tăng lên gấp đôi. Rồi từ đó tránh thoát khỏi một chưởng của cường giả Linh Tuệ cảnh kia, lướt qua khỏi biển kiếm rồi bay ra khỏi Bạch Cốt sơn.

Đại chưởng của tên cường giả Linh Tuệ cảnh kia cứ thế mà đánh vào trên vách tường. Hắc thấy thế thì ngây ngốc, cũng không ngờ biến hóa lại như vậy. Chỉ trong chớp lát mà tên võ giả Tinh Phách cảnh kia đã xuyên qua đại điện bay ra ngoài động.

npq91

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

259. Chương 255: Pháp Môn Đại Lực Bàn Nhược

Biên Dịch: [Vo] Thien

- Quay lại đây!

Tên cường giả Linh Tuệ cảnh này biến sắc, rốt cuộc đã có phản ứng. Thân thể bay lên, hắc vừa muốn đuổi theo thì đã nghe được ngoài núi Bạch Cốt Sơn truyền đến một tiếng kêu vô cùng thảm thiết.

- A!

Ngay lúc chạy ra khỏi Bạch Cốt Sơn thì đột nhiên Sát Lục chiến giáp trên người tên võ giả Tinh Phách cảnh kia lóe lên một chút, giống như là động đến một cấm chế nào đó. Tên võ giả Tinh Phách cảnh này kêu thảm một tiếng rồi nổ tung trên không trung, huyết vũ bay đầy trời.

Ầm! Ầm!

Cùng lúc này thì cả vùng đất chấn động lên, một cổ thanh quang từ dưới đám xương khô ở phía dưới núi phát ra, chỉ trong chớp lát thì cổ thanh quang này đã bao phủ cả Bạch Cốt Sơn.

- A! Chiến giáp, chiến giáp này có vấn đề!

Một tu sĩ đang mặc chiến giáp đột nhiên phát ra tiếng hô thất thanh. Hậu tay của hắc bầu vào, cố gắng cởi chiến giáp trên người ra, vẻ vui sướng khi đoạt được Sát Lục chiến giáp giờ không còn gì cả. Chỉ nghe thấy vèo một tiếng thì bỗng nhiên có một mũi nhọn từ chiến giáp bắn ra, đâm thật sâu vào trong những võ giả này rồi điên cuồng hút lấy máu tươi.

- A! Đan dược này có vấn đề!

Mấy tên võ giả có được đan được lúc này cũng vô cùng hoảng hốt, bọn họ cố hết sức đem đan được mới nuốt vào bỏ ra ngoài.

- Những lò luyện đan này đang hút lấy nội lực của ta, sao có thể như vậy chứ!

Mười mấy tên võ giả đang đứng ở bên cạnh lò luyện đan, cố gắng công kích lò luyện đan đã lấy lúc này, nhưng càng giãy dụa thì nội lực càng mất nhanh hơn.

- Phiến đá luyện công cũng có vấn đề, ta cảm thấy có vật gì đó đang ăn mòn đầu óc của ta! A! Chết ta rồi!

Trong đại diện lúc này vô cùng hỗn loạn, toàn bộ các võ giả đoạt lấy chiến giáp, đan được, công pháp...đều có thần sắc hoảng hốt, giãy dụa.

- Chuyện gì xảy ra? Đã có chuyện gì?

Tên cường giả Linh Tuệ cảnh trong đại diện đột nhiên dừng bước lại rồi huyền phù trong hư không, kinh nghi nhìn bốn phía. Mặc dù hắn không biết làm sao có chuyện này nhưng cũng biết tình huống không ổn chút nào.

- Ha ha ha, những đồ ngu xuẩn các người! Ta đã sớm nói là đồ của Sát Lục kiếm phái chúng ta cũng không phải cứ dễ mà cầm đi như vậy!

Cô Xạ Quận chúa đầu tiên là ngậy ngốc, sau đó tựa hồ suy nghĩ cẩn thận cái gì, liền cười lên.

- Đồ điên, đây đúng là đồ điên mà!

Tên cường giả Linh Tuệ cảnh giận kêu lên. Xoay mạnh người lại, dường như muốn ra tay giết Cô Xạ Quận Chúa.

- Dừng tay đi, người hắn cũng hiểu người không thể giết nàng được, cái này cũng không phải chỉ bởi vì ta!

Thân hình Phương Vân thoáng một cái đã che trước người Cô Xạ quận chúa, biến cố trước mắt tuy bất ngờ nhưng Phương Vân đã đoán trước nên cũng không có hoảng loạn. Hắn cũng vô cùng hiểu rõ, nếu như nói ở trong Sát Lục động phủ này có chỗ nào an toàn nhất thì không thể nghi ngờ đó là bên cạnh Cô Xạ Quận Chúa.

Nghe thấy lời này của Phương Vân thì nhất thời tên cường giả Linh Tuệ cảnh này biến sắc. Hắn cũng không ngu xuẩn, nhìn thấy tình thế trong đại diện cùng với lời nói của Phương Vân thì hắn cũng biết đã bị người khác hãm hại rồi.

Ầm! Ầm!

Đột nhiên gian đại diện trong cùng ở tầng thứ hai mở ra, sau đó có một đám nhân ảnh bay ra ngoài. Những người này chia làm hai tốp, một tốp là ba tên cường giả Linh Tuệ cảnh đang nổi giận cùng với mấy cường giả Địa Biến cảnh, mấy người này rõ ràng lúc đầu không đi cùng nhau, nhưng giờ đây lại kết chung chiến tuyến; tốp còn lại đang tức tốc bỏ đi chính là đám phật tông do thanh niên thần bí dẫn đầu.

Ầm!

Hai nhóm người này vừa mới ra thì không nói lời nào đã lập tức công kích lẫn nhau. Ba tên cường giả Linh Tuệ cảnh có cảnh giới cao hơn đám người Phật tông, nhưng đối mặt với hơn mười cường giả Địa Biến cảnh thì cũng không chiếm được ưu thế bao nhiêu.

Ầm! Ầm!

Sự rung động trong đại diện càng lúc càng kịch liệt nhưng đôi mắt của người trẻ tuổi vẫn bình thản, vô cùng trấn tĩnh, tựa như mọi việc đều nằm trong dự đoán của hắn.

- Đi nhanh! Không cần để ý đến họ!

Người trẻ tuổi thần bí lạnh nhạt nói, tốc độ của hắn không nhanh không chậm, tạo nên sự đối lập với đám người đang đánh nhau. Ánh mắt vẫn không hề nhìn qua ba tên cường giả Địa Biến cảnh!

Người này vừa đi ra thì lập tức hấp dẫn sự chú ý của những người khác.

Phương Vân nhìn người trẻ tuổi thần bí này một cái, đồng thời một ý niệm cũng hiện lên trong đầu.

- Người đưa tin tức về bảo tàng của Sát Lục kiếm phái chính là hần!

Người này quá trấn định, trấn định đến mức không bình thường! Đặc biệt hơn, người trẻ tuổi này sau khi mở ra tầng thứ hai của đại điện thì không hề quan tâm đến các bảo tàng ở đây mà trực tiếp đi sâu vào bên trong, loại hành vi này giống như là đã có mục đích từ trước vậy.

- Bảo vật có giá trị lớn nhất của Sát Lục động phủ ở trên người của người này!

Ánh mắt Phương Vân lóe lên, lập tức cho ra một đáp án.

- Lam Thần Tử, mau tới giúp ta! Trên người của hần có giấu một tấm tàng đồ!

Ba tên cường giả Linh Tuệ cảnh kêu lên.

Lam Thần tử nghe tiếng, không hề nghĩ ngợi, bàn tay vỗ một cái thì đã tung ra một đại chưởng lướt qua đại điện đánh tới người trẻ tuổi.

- Hừ!

Người trẻ tuổi này hừ lạnh một tiếng, đột nhiên bàn tay dựng đứng rồi chậm rãi đưa ra. Ngay khi hần đẩy chưởng ra thì dường như có một con sông mênh mông ẩn hiện ở phía sau hần. Con sông này tản mát ra một cỗ khí tức cổ xưa, chậm rãi lưu động trong hư không, nhìn không thấy cuối, dường như xuyên qua thời gian vậy.

Mà ở phía trên con sông này có tám bức họa đang di động, trong đó có bốn bức họa tản phát ra ánh sáng màu vàng, mỗi một bức họa đều có một pho tượng Phật Đà ngồi trấn giữ. Mà bốn bức họa khác thì vẫn mờ mờ không rõ, chỉ mơ hồ thấy ở bên trong cũng có một Phật Đà đang ngồi yên.

Bốn pho tượng Phật Đà trong bốn bức họa tỏa ra ánh sáng màu vàng kia vô cùng tôn nghiêm, khí tức cổ kính vô cùng. Khác với Phật Đà trong Đại Lực Kim Cương chưởng của Phương Vân, Phật Đà sau lưng người trẻ tuổi này lại là Phật Đà có mặt, chứ không phải không có mặt. Từ người Phật Đà này tản ra một cỗ sắc thái khiến cho người ta phải sinh lòng thành kính!

- Bàn Nhược Đại Thủ Ấn!

Người trẻ tuổi này khẽ quát một tiếng, đồng thời có một Phật chưởng mang theo hơi thở đáng sợ phá không bay ra. Ngay khi Phật chưởng này phá không bay ra thì trên cánh tay cũng hiện lên vô số hư ảnh Phật Đà thật nhỏ, mỗi một pho tượng Phật Đà cũng khoanh chân ngồi, dáng người cúi xuống như là đang đọc kinh văn. Trong hư không vang vọng lên các tiếng ‘Bàn’, ‘Nhược’.

Ánh mắt Phương Vân lóe lên, tập trung nhìn vào hình thái của một ít pho tượng Phật Đà.

Ầm!

Song chưởng đối nhau, bàn tay to kia bị chấn nát nổ bầy, tên cường giả Linh Tuệ cảnh cũng kêu thảm lên một tiếng rồi trực tiếp bị chấn lui ra sau. Sau khi ổn định thân hình thì từ khe miệng tràn ra một dòng máu tươi, trên mặt tái nhợt tràn đầy vẻ hoảng sợ. Chỉ là một chiêu thôi mà hần đã bị thương không nhẹ.

Thần sắc người trẻ tuổi này vẫn trấn định vô vi, giống như là vừa đang làm một chuyện không đáng kể vậy. Áo bào đong đưa, dưới chân như nước chảy mây trôi đi ra bên ngoài động.

Ừng ừng!

Sự chấn động của đại điện càng lúc càng kịch liệt, đột nhiên có một đạo âm thanh hùng hồn từ bên từ sâu bên trong đại điện phát ra.

A!

Đạo âm thanh này lúc mới bắt đầu thì vô cùng bé không thể nghe, nhưng chỉ trong nháy mắt thì đã như lôi đình hiện lên ở không gian này. Theo sát đó thì một cỗ hơi thở đáng sợ cũng từ sâu bên trong đại điện truyền đến, cỗ hơi thở này như mưa dông cuồng phong, giống như là biển lớn vậy, chỉ trong nháy mắt đã bao trùm cả động phủ.

- Đi mau!

Vốn người trẻ tuổi vẫn có thần thái bình tĩnh cũng khê biến sắc, nhưng vẫn trấn định như cũ, chẳng qua cước bộ nhanh hơn một chút.

Cảm giác được cổ hơi thở này, cả bốn tên cường giả Linh Tuệ cảnh cũng biến sắc, tâm thần không yên. So với những người khác thì bọn họ càng cảm nhận được cổ hơi thở này đáng sợ như thế nào.

A!

Trong tầng thứ hai của đại điện, một tên tu sĩ tự nhiên phát ra một âm thanh khàn khàn, rồi nhất thời quỳ xuống ngẩng mặt lên. Khuôn mặt của bọn hắn giờ đây lạnh khốc vô cùng, từ sâu trong con ngươi tản ra ánh sáng màu xanh, dường như là hai người khác nhau vậy!

Bốn tên cường giả Linh Tuệ cảnh thần sắc hoảng loạn vô cùng, dị biến trong đại điện cùng với cổ hơi thở đáng sợ kia làm cho bọn họ bất an vô cùng. Cái loại bất an này dường như còn có thể uy hiếp được tính mạng vậy.

- Đi mau, lúc này rời đi thôi!

Một người trong đó quát lên, bốn người vốn đang dây dưa với đám người Phật tông cũng rời đi! Bốn đạo nhân ảnh này thoảng một cái đã xẹt ra bên ngoài đến trăm trượng, bỏ chạy!

Áo bào người trẻ tuổi khê rung động rồi xẹt qua Phương Vân cách đó không xa, ánh mắt của hắn cũng chưa từng nhìn qua Phương Vân.

Uống!

Ngay lúc người trẻ tuổi đi qua thì bỗng nhiên Phương Vân quát một tiếng rồi xuất thủ.

- Đại Lực Kim Cương chưởng!

- Bàn Nhược Đại Thủ Ấn!

Người trẻ tuổi khê quát một tiếng rồi đồng thời xuất thủ. Chỉ trong cùng một thời gian, hầu như là cả hai cùng xuất thủ vậy.

Hai Phật chưởng khổng lồ va chạm trong hư không, cũng cùng là Phật lực mệnh mông cuộn cuộn, cũng là kim quang lóe lên, cũng là chí dương chí cương, cũng là có vô số hư ảnh Phật đà lóe lên chung quanh.

Nếu có khác thì chỉ khác một người là hiện lên chữ ‘Bàn’, ‘Nhược’; Còn người kia chính là chữ ‘Kim’, ‘Cương’.

Phương Vân thấy được bức họa sau lưng người trẻ tuổi, thấy được chân mục của Phật Đà thì rốt cuộc đã nghiệm ra được khâu quan trọng nhất của Đại Lực Kim Cương kinh.

Phật tông có vô số Phật Đà, nhưng nếu một Phật Đà mà không có mặt thì còn chưa được gọi là đại viên mãn. Nhưng sau khi Phương Vân thấy được khuôn mặt của Phật Đà thì đã bổ khuyết được khâu cuối cùng, Đại Lực Kim Cương cũng như nước chảy thành sông, tu luyện đến đại viên mãn.

Chỉ thấy sau lưng Phương Vân có một hư ảnh Phật Đà hiện ra, sau ót của Phật Đà này hiện lên hai vòng sáng, một vòng sáng đại biểu cho đại trí tuệ, một vòng sáng đại biểu cho đại nghị lực.

Ngũ quan của pho tượng Phật Đà này rõ như được điêu khắc vậy, ánh mắt nhìn xuống như đang dõi theo chúng sinh, mang theo một cỗ bi thương cùng với thê nguyền cho chúng sinh!

Đây chính là Đại Lực Kim Cương Phật Đà! Theo như trong Đại Lực Kim Cương kinh thì Phật Đà này luôn thê nguyền lấy sức mạnh vô thượng để càn quét yêu ma trong thiên hạ, làm cho càn khôn yên ổn!

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn vang lên, hai cỗ Phật lực chí cương chí dương liền nổ tung lên, hơn mười tên cường giả Phật môn không kịp chống đỡ liền bị đẩy ra khắp nơi.

- Pháp môn Đại Lực Kim Cương đại viên mãn! Làm sao có thể!

Vốn người trẻ tuổi vẫn có thần thái bình tĩnh, vô vi tự nhiên, nhưng giờ phút này đã lộ ra thần sắc chấn động, hoàn toàn không thể tin vào mắt của mình.

Thực chất theo kinh văn của Phật môn thì hai chữ ‘Bàn’, ‘Nhược’ cũng chính là ‘Kim Cương’! Cũng giống như pháp môn Đại Lực Kim Cương, pháp môn Đại Lực Bàn Nhược đều là pháp môn chí cương chí dương của Phật môn.

Và cũng ở trong Phật môn thì Đại Lực Bàn Nhược Phật Đà cùng với Đại Lực Kim Cương Phật Đà cũng là hai pho tượng Phật Đà che chở cho Phật môn!

Hai Phật Đà luôn che chở cho Phật môn không ngờ lại trong giờ phút này mà lần đầu tiên xảy ra va chạm với nhau!

npq91

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

260. Chương 256: Tồn Tại Cường Đại

Biên Dịch: [Vo] Thien

Ầm!

Hai cỗ Phật lực chí cương chí dương tiếp xúc với nhau làm cho y phục của hai người hoàn toàn chấn vỡ, rồi hóa thành vô số mảnh vải bay lượn khắp trời!

Lần giao thủ này khiến cả hai đều bị thương cả!

Nhưng Phương Vân cũng không để ý đến kinh hô của truyền nhân Phật tông, thân hình hắn thoáng một cái đã tung người chụp lấy một mảnh vải rách có màu vàng nhạt trên không trung, cũng không biết là dùng tài liệu gì để chế tạo thành.

- Hừ!

Thấy Phương Vân lơ mình đi, người trẻ tuổi thần bí hơi tức giận lên. Thân hình vừa động thì đã chuẩn bị đánh một chưởng Bàn Nhược Đại Thủ ấn về phía Phương Vân.

- Thế tử, ngươi còn không ngừng tay sao?

Một âm thanh lạnh như băng bỗng truyền vào tai người trẻ tuổi này, cùng lúc đó Phương Vân bỗng nhiên quay đầu lại dùng một ánh mắt lạnh lùng nhìn vào hắn. Trong lúc nhất thời, người trẻ tuổi này có một cảm giác là tất cả bí mật của mình đều đã bị Phương Vân nhìn thấu.

- Ha ha.

Phương Vân cười lớn một tiếng, rồi ngay lúc người trẻ tuổi phân tâm lập tức đã chụp lấy mảnh vải màu vàng trên không trung, nhìn một cái đã bay ra ngoài động.

Trên mảnh vải này vẽ lên một phần địa hình của Cửu Châu, trên mặt vải còn có một số ký hiệu trọng yếu. Chỉ nhìn qua một lần thì Phương Vân đã biết đây là một phần của tám tàng đồ nào đó.

- Lớn mật!

Một hòa tượng mặc tăng y màu vàng bên cạnh người trẻ tuổi thấy thế thì giận quát một tiếng, lập tức đuổi theo Phương Vân.

- Không biết lượng sức mình!

Phương Vân chế nhạo một tiếng, lập tức có một tiểu Phật Đà ngưng tụ ngay lòng bàn tay. Hắn lập tức đưa bàn tay đánh xuống, tiểu Phật Đà đã biến thành Đại Lực Kim Cương Phật Đà đánh xuống tên hòa thượng đang đuổi theo.

Pho Phật Đà này vừa hiện ra thì tên hòa thượng đó lập tức cảm giác không gian chung quanh hắn đang bị chấn động, gần như phải đổ vỡ xuống.

- Không tốt! Thực lực người này quá mạnh, ta không phải là đối thủ!

Hòa thượng ý thức được mình không phải là đối thủ thì lập tức tránh sang một bên.

- Hừ! Hảo tâm cơ! Cư nhiên bị hắn lừa mất!

Người trẻ tuổi thần bí lúc này cũng đã có phản ứng lại, cười lạnh một tiếng rồi cũng đuổi theo Phương Vân. Rất nhanh, đoàn người đã lần lượt định phóng ra khỏi Sát Lục động phủ.

Sát Lục động phủ lúc này đã trở nên không an toàn nữa, bảo vật đã tới tay thì Phương Vân cũng không muốn ở lại nữa. Phương Vân lúc này vận dụng tâm pháp thiêu đốt nội lực, lóe lên mấy cái thì đã tới gần bốn gã Linh Tuệ cảnh. Ưu thế nội lực hùng hậu của Phương Vân lúc này hoàn toàn được thể hiện ra.

- Nơi này không nên ở lâu, mau đi thôi.

Một tên Linh Tuệ cảnh kêu lên, sau đó bốn người nhanh chóng hướng ra ngoài mà bay. Phương Vân cũng theo sát phía sau mà ra ngoài, cùng lúc đó thì người trẻ tuổi thần bí cũng mang theo mười mấy người Sa Môn bay ra theo.

Ba phương lúc này toàn lực mà bay đi, không hề công kích lẫn nhau.

Ầm ầm!

Ngay lúc ba phương gần bay ra ngoài thì bỗng nhiên không gian chấn động dữ dội, một âm thanh lạnh như băng từ sâu trong Sát Lục động phủ truyền đến:

- Nếu đã đến thì cứ ở lại! Các ngươi đã có duyên với Sát Lục kiếm phái ta thì hãy ở lại đi!

Âm thanh vừa phát ra thì đã có một đạo kiếm khí lăng lẹ từ sâu trong động phủ phá không bay ra. Đạo kiếm khí này mang theo một cỗ khí thế không gì không phá nổi ầm ầm lao tới, so với đạo kiếm khí của Cô Xạ Quận Chúa thì còn mạnh gấp trăm lần!

Chỉ là một kiếm thôi nhưng đã dễ dàng xé rách không gian ở bên ngoài Bạch Cốt sơn, nơi kiếm khí lướt qua thì không gian lập tức đổ vỡ, hiện ra một khoảng hắc ám!

Kiếm khí trong thoáng chốc đã hiện lên trên đỉnh đầu của mọi người, rồi bỗng một phân thành hai, hai phân thành bốn, bốn phân thành tám, kiếm khí không ngừng biến hóa. Rồi chỉ trong nháy mắt đã phân thành hơn hai mươi cỗ kiếm khí, nhẹ nhàng lung lay một cái thì đã khống chế bốn tên cường giả Linh Tuệ cảnh rồi cuốn vào trong Sát Lục động phủ.

- Ta vốn cũng muốn lưu người lại. Nhưng mà, nhìn thấy người xuất thủ tương trợ truyền nhân đạo thống Sát Lục kiếm phái của ta, ta lưu cho người một đường.

Âm thanh này vừa phát ra thì đạo kiếm khí đã quán lấy toàn thân Phương Vân, nhưng không hề làm tổn thương đến hắn mà ngược lại nâng hắn lên đưa ra ngoài Bạch Cốt sơn. Ngay lúc bay ra khỏi động khẩu thì Phương Vân thấy cách đó không xa, những người Sa Môn đã tụ tập lại xung quanh người trẻ tuổi, những người này đem tất cả nội lực truyền vào trong người của vị truyền nhân Phật tông này.

Lúc này thì lòng bàn tay của người trẻ tuổi mở ra, Phương Vân liền nhìn thấy có một viên xá lợi nho nhỏ từ lòng bàn tay hắn bay lên. Xá lợi phát ra Phật lực có kim quang rực rỡ, từ trong Phật lực hiện ra vô số Phật Đà có tướng hình trang nghiêm, quay trung chung xá lợi màu vàng đang xoay tròn.

- Xá lợi Phật môn! Hừ!

Theo tiếng hừ lạnh đó thì một đạo kiếm khí vô cùng lăng lẹ đã chém xuống, làm cho không gian chung quanh xá lợi đó hóa thành vô số mảnh vụn. Cảnh tượng cuối cùng mà Phương Vân nhìn thấy đó là người trẻ tuổi cùng những người Sa Môn rơi vào trong một màn tối rồi biến mất đi!

- Cường giả thần bí của Sát Lục kiếm phái tuy lợi hại, nhưng sợ rằng còn lưu bọn họ không được!

Cũng không hiểu vì sao trong lòng Phương Vân lại hiện lên suy nghĩ này: Một kiếm kia sợ rằng còn chưa làm gì được người truyền nhân Phật tông cùng mười mấy tên Sa Môn kia. Còn chưa kịp suy nghĩ nhiều thì đã thấy dưới chân đụng vào mặt đất, Phương Vân biết mình đã được đưa ra ngoài động.

Ầm Ầm!

Trong hư không truyền đến một hồi rung động, rồi bỗng nhiên có một mảnh không gian khổng lồ bị bẻ gãy. Chỉ chốc lát sau đã nổ biến mất không còn gì nữa.

- Chắc tên cường giả của Sát Lục kiếm phái đã phong tỏa lối đi vào không gian của Sát Lục động phủ rồi.

Phương Vân hít mắt lại, nhanh chóng suy nghĩ:

- Đại tông phái thời thượng cổ quả nhiên không ai đơn giản cả! Bây giờ nhìn lại thì sợ rằng trường phong ba vừa rồi chính là được chuẩn bị cho Cô Xạ Quận Chúa. Khảo nghiệm này, thứ nhất là để khảo nghiệm nàng có tư cách thừa kế đạo thống Sát Lục kiếm phái hay không, thứ hai là vì nàng mà chọn lấy một nhóm bộ hạ trung thành cho riêng nàng ta! Lần sau gặp mặt, sợ rằng Cô Xạ Quận Chúa này sẽ biến thành một nữ hoàng giết chóc mất!

Phương Vân lắc đầu, trước khi trọng sinh thì thế giới mà hắn biết vô cùng đơn giản. Nhưng sau khi trọng sinh, tu luyện võ đạo rồi thì hắn mới biết cái thế giới này vô cùng phức tạp!

- Cho dù như thế nào đi nữa thì sau khi kết lấy nhân tình này, sau này Sát Lục kiếm phái cũng sẽ không làm khó ta nữa!

Phương Vân xác định phương hướng một chút thì liền bay về phía Mãng Hoang.

Trong Sát Lục động phủ.

Lúc này trong Sát Lục động phủ thì Cô Xạ Quận Chúa đang ngồi quỳ gối trước một đại môn bằng đồng xanh cao vun vút, trên đại môn này có khắc phù điêu của vạn kiếm. Khi đại môn mở ra thì lộ ra một khe hở, sau khe hở đó có khí tức của một người khác.

- Đệ tử ra mắt chưởng giáo sư tôn!

Cô Xạ Quận Chúa cúi đầu xuống, thần thái cực kỳ nhún nhường, cung kính!

- Ừ!

Tồn tại thần bí sau đại môn đồng xanh kia khẽ gật đầu:

- Người làm không tệ, ta rất hài lòng! Từ bây giờ, người chính là truyền nhân chính thức đạo thống Sát Lục kiếm phái ta!

Cô Xạ Quận Chúa nghe vậy thì mừng rỡ. Từ lúc tranh đoạt thì nàng đã biết đây là một khảo nghiệm bày ra dành sẵn cho nàng. Ở trong quá trình này, nàng không thể phục dụng bất cứ đan dược nào của kiếm phái. Hơn nữa, trong mấy tờ cuối cùng của Sát Lục kiếm phái cng đã sớm nhắc đến là trừ một bộ chiến giáp dành cho người thừa kế thì nàng không thể động đến bất cứ vật gì nữa!

Lúc bắt đầu thì nàng vẫn không tán thành việc làm này, nàng vốn cho rằng cuộc khảo nghiệm này là ngăn cản những người này đạt được bảo tàng của Sát Lục kiếm phái trong đại điện, cho nên khi thấy cấm chế bị công phá thì nàng vô cùng tuyệt vọng! Nhưng mà bây giờ nàng đã biết rồi, cuộc khảo nghiệm này không phải ngăn cản những cao thủ tông phái này mà là sinh tồn! Làm người thừa kế đạo thống của Sát Lục kiếm phái thì trước hết nàng phải sống sót trong cuộc tranh đấu này, sau đó mới có tư cách thừa kế đạo thống của tông phái!

Trong bất kỳ lúc nào, người thừa kế đạo thống Sát Lục kiếm phái cũng phải có năng lực sinh tồn, trong bất kỳ hoàn cảnh nào cũng phải là người đứng sau cùng!

- Trước khi người đạt đến Thiên Tượng cảnh thì người đừng rời khỏi nơi này! Sau này, chờ khi người chân chính đạt được truyền thừa của Sát Lục kiếm phái ta thì mới được rời khỏi Bạch Cốt sơn này. Lúc đó người có thể chân chính đi lại trong thiên hạ, tham dự tranh đoạt! Mà những người này, sau này sẽ là bộ hạ trung thành nhất của người!

Tên cường giả thần bí này lạnh nhạt nói.

Dường như là đáp lại lời nói của hắn, vô số bóng người đứng ở phía sau Cô Xạ Quận Chúa đang mặc Sát Lục chiến giáp quỳ rạp trên mặt đất, hô to nói:

- Tham kiến tông chủ!

Những người đứng đầu chính là bốn tên cường giả Linh Tuệ cảnh lúc này. Chẳng qua lúc này, mắt của bọn hắn đầy hàn quang, nét mặt tràn đầy sự hưng phấn! Rõ ràng là những chiến sỹ thành kính nhất của Sát Lục kiếm phái!

- Tranh đoạt? Chương giáo thứ tội cho đệ tử ngu dốt, không rõ phải tranh đoạt cái gì ạ!

Cô Xạ Quận Chúa mở miệng nói.

Nàng dù sao cũng xuất thân từ hoàng thất, thân phận cao quý. Mặc dù vô cùng sợ hãi vị thần bí sau cánh cửa đó, nhưng nàng vẫn lưu lại bản tính của chính mình.

- Những chuyện này người không cần hỏi. Chờ đến thời điểm đó thì tự người sẽ biết thôi!

Chương giáo chỉ tôn sau cánh cửa mở miệng nói.

- Vâng, đệ tử hiểu.

Cô Xạ Quận chúa cao giọng nói.

- Ủ, chuyện này người có biết thì cũng không có lợi, không biết vẫn là tốt hơn. Đây là lần đầu tiên chúng ta trao đổi, nếu người có vấn đề gì thì cứ mở miệng nói đi. Trừ vấn đề này thì ta sẽ trả lời tất!

Người này nói.

Được sự cho phép của cường giả thần bí, Cô Xạ Quận chúa thở phào nhẹ nhõm, hơi trầm tư một lúc rồi nàng lập tức nói:

- Chương giáo, ta nhớ lúc bọn họ tranh đoạt có xuất hiện một tấm tàng đồ. Tấm tàng đồ này là vật của Sát Lục kiếm phái chúng ta, tại sao chương giáo lại để cho họ lấy đi?

- Cái này thì người sai rồi, tấm tàng đồ này không phải là của Sát Lục kiếm phái chúng ta, mà là Sát Lục kiếm phái chúng ta chiếm được trong bảo khố của Phật tông từ thượng cổ. Tất cả mọi người đều biết là Phật Chủ của Phật tông - Thích Già Văn Mưu Ni có thực lực ngang với Tam Hoàng, mà rất có ít người biết dưới vị Phật Chủ này còn có bảy vị Cổ Phật. Bảy vị Cổ Phật này mặc dù không cường đại như Thích Già Văn Mưu Ni nhưng Phật Chủ Thích Già Văn Mưu Ni có thể cường đại được chính là nhờ bảy vị Cổ Phật này.

- Theo tin đồn thì Phật Chủ Thích Già Văn Mưu Ni trước lúc rời trần thế thì đã có lưu lại hậu chiêu, đem di hài của cùng tuyệt học của các vị Cổ Phật này chia thành bảy chỗ. Chỉ có tìm kiếm được đạo thống của bảy vị Cổ Phật này thì mới kế thừa được đạo thống của Phật Chủ. Mà trên tấm tàng đồ đó có đầu mối tương quan đến bảy vị trí đó. Vật đó thuộc về Phật tông, mà Phật tông lại tương khắc với Sát Lục kiếm phái chúng ta, hơn nữa tấm tàng đồ này còn được số mệnh của Phật Chủ bao phủ, cho nên có ở lại Sát Lục động phủ cũng chỉ là họa mà không phải là phúc, ảnh hưởng đến kế hoạch chúng ta. Vì thế, lúc này ta mới để cho truyền nhân Phật tông lấy đi!

Thỉnhbobo

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

261. Chương 257: Mãng Hoang

Biên Dịch: [Vo] Thien

Àm!

Đệ tử hiểu, nhưng mà chương giáo sư tôn, tàng đồ của Phật tông lúc này lại bị người ở bên ngoài Phật tông lấy đi, liệu có ảnh hưởng gì đến kế hoạch của chúng ta không?

Cô Xạ Quận Chúa chợt nhớ tới việc Phương Vân đột nhiên xuất thủ cướp đi tàng đồ, thì lập tức hỏi.

- Vô phương!

Tồn tại thần bí của Sát Lục kiếm phái thần nhiên nói:

- Cái tàng đồ này chỉ có đi qua tay truyền nhân Phật tông thì cái lực lượng số mệnh mà Phật chủ viễn cổ gia trì trên đầu Sát Lục kiếm phái chúng ta mới mất đi. Hơn nữa, người có thể cướp tấm tàng đồ từ trên tay truyền nhân Phật tông thì lai lịch cũng không hề đơn giản, trừ lực lượng cường đại thì còn phải có số mệnh có thể chống lại số mệnh của Phật tông! Số mệnh của Phật tông vô cùng cường đại! Năm đó, tông phái đứng đầu ba nghìn đại tông phái trong mười vạn tông phái chính là Kiếm tông thượng cổ. Ngay cùng Kiếm tông hùng phách thiên hạ cũng không thể áp chế được số mệnh của Phật tông. Tiên Nhi, người cảm thấy lai lịch của tên tiểu tử kia thật chỉ đơn giản là con vương hầu vậy thôi sao? Ta lưu cho hắn một con đường sống thì cũng không chỉ vì một nguyên nhân đơn giản như thế!

Chương môn Sát Lục kiếm phái chẳng qua chỉ nói một câu nhẹ nhàng thì Cô Xạ Quận Chúa liền biến sắc: “Rốt cuộc tên tiểu tặc tử này có bí mật gì mà ngay cả chương giáo sư tôn cũng phải coi trọng hắn như vậy!”

Cô Xạ Quận Chúa không thể nào tin tưởng được lai lịch thật sự của Phương Vân so với nàng còn lớn hơn.

- Tiên Nhi, sau này người nhìn chuyện không thể nào đơn giản như vậy được nữa, rất nhiều chuyện nhìn rất đơn giản, nhưng sự thật lại không hề đơn giản. Tiên Nhi, bản thân người chính là một đệ tử trọng yếu của Sát Lục kiếm phái thời thượng cổ chúng ta, thiên phú cực cao, lúc đó ta đã đem hồn phách của người phong ấn lại rồi chuyển sang kiếp khác vào hoàng thất mấy vạn năm sau. Cũng là bởi vì sát khí của Sát Lục kiếm phái chúng ta quá nặng, số mệnh quá mỏng cho nên phải mượn huyết mạch hoàng thất của người gia cố một tia vận may, trợ giúp Sát Lục kiếm phái chúng ta. Tiên Nhi, người vạn lần không được để ta thất vọng!

Cường giả thần bí sau đại môn kia thăm thía nói.

Cô Xạ Quận Chúa cúi đầu, thần thái vô cùng cung kính:

- Chương giáo sư tôn yên tâm, Tiên Nhi cho dù có tan xương nát thịt cũng sẽ đem chương giáo sư tôn cùng các vị sư huynh đệ cứu ra.

- Ừ.

Âm thanh sau tấm đại môn đó dần dần nhỏ đi:

- Tiên Nhi, Sát Lục kiếm phái chúng ta sau này phải nhờ vào người...

Âm thanh càng ngày càng nhỏ, rốt cuộc đại môn đó ‘rầm’ một cái đóng lại. Ngay trước đại môn đóng lại thì có một vật đen nhánh xuyên qua đại môn rơi xuống trước người Cô Xạ Quận Chúa.

Đó là một túi không gian.

....

Ở một địa phương cách không gian của Sát Lục động phủ hơn ngàn dặm bỗng nhiên có một cỗ lực lượng từ trong hư không tuôn ra. Hơn mười người Phật tông hiện ra trên đỉnh một ngọn núi, người cầm đầu chính là người trẻ tuổi thần bí.

Hắn vung tay lên, thì viên xá lợi Phật đà chống đỡ chiêu thức của chương giáo Sát Lục động phủ lập tức rơi vào trong tay hắn, thu vào trong tay.

- Chủ nhân, tấm tàng đồ của Phật Chủ đã bị Âm Dương Tú Sĩ lấy đi, hiện tại chúng ta làm sao bây giờ? Có muốn đuổi theo hắn không?

Đại trưởng lão Đà Nhân của Sa Môn vừa rơi xuống đất thì lập tức hỏi.

- Không cần.

Truyền nhân Phật tông thần bí khoát tay áo lên, nói:

- Trước giờ ta làm việc đều có phòng ngừa cả. Lúc vừa mới lấy được thì ta đã đem Phật lực của Bàn Nhược tâm kinh truyền vào trong đó, chỉ cần tấm tàng đồ vừa mới ra thì sẽ cảm ứng được. Hiện tại cái chúng ta cần làm chính là đợi thời cơ!

Các tăng nhân ở phía sau nhìn một cái rồi cung kính nói:

- Vâng!

- Đi thôi!

Người trẻ tuổi thần bí vung tay lên, lập tức dẫn dắt chúng tăng nhân Sa Môn từ đỉnh núi lướt xuống. Trước khi đi thì người trẻ tuổi cũng nhìn qua hướng bắc một cái, mắt hơi lóe lên: “Phương Vân, người quả nhiên không tệ, có thể đoán ra được thân phận của ta! Cũng không uổng công ta thu lấy một bài thơ từ của người vào tết Nguyên Tiêu! Phật đã có dạy mọi việc đều có báo ứng, ta chỉ thu lấy bài thơ từ của người mà người đã thu lại một tấm tàng đồ của ta! Cái báo ứng này cũng thật là khó chịu!”

Người trẻ tuổi thần bí này rõ ràng là người đã thu lấy bài thơ: “Thiên môn khai tỏa vạn đặng minh, chính nguyệt trung tuần động thượng kinh. Tam bách nội nhân liên tụ vũ, nhất tiến thiên thượng trú từ thanh!” của Phương Vân đã làm ở kiếp trước rồi dùng vào tết Nguyên Tiêu năm ngoái, đồng thời hần cũng chính là sĩ tử thần bí đã đoạt lấy vị trí thứ hai của thi văn!

Mấy người này lóe lên một cái đã biến mất không còn gì nữa!

Ba ngày sau đó, bão tuyết tung bay.

Phương Vân vẫn luôn hướng về hướng Mãng Hoang đi. Một đường đi tới đều thấy cả sông núi rộng lớn, đất trời vô cùng mênh mông!

- Bão tuyết tung bay, thiên hàn địa đóng. Cho dù võ phong của Đại Chu ta cường thịnh, quân đội không sợ giá lạnh, nhưng việc vận chuyển quân lương sợ rằng sẽ không được thuận lợi! Xem ra, lần đánh Yêu tộc lần này cũng không giải quyết được!

Phương Vân nhìn bầu trời đầy tuyết rơi, trong lòng bỗng có cảm giác lần đánh Yêu tộc này sẽ không được thuận lợi.

Từ kinh thành mà đi lên Mãng Hoang ở phía đông có đến hơn một vạn lý, dưới tình huống bão tuyết tung bay này thì cho dù là quân đội Đại Chu vận chuyển quân lương thì cũng sẽ vô cùng khó khăn.

Thốt ngựa lặn lội đường xa để vận chuyển quân lương thì việc lương thảo tiêu hao hàng ngày cũng sẽ nhiều hơn. Dưới tình huống băng tuyết trong trời đất dày đặc thế này thì việc giải quyết vấn đề lương thảo cho ngựa cũng đã là một chuyện không đơn giản.

- Hiện tại phải nhìn xem lương thảo trong quân doanh ở Mãng Hoang có thể chịu đựng được đến đầu mùa xuân hay không rồi!

Phương Vân trong lòng nghĩ đến, là người thì phải ăn cơm, cho dù là võ giả cũng sẽ không ngoại lệ! Nếu như nhịn đói quá mười ngày thì cho dù là cường giả Địa Biến cảnh cũng sẽ phải chết đi!

Lại qua mấy ngày nữa, rốt cuộc Phương Vân đã đến được Mãng Hoang. Đây là một vùng đất không nhìn thấy điểm cuối, núi non trùng trùng điệp điệp, từng ngọn núi cao đứng sừng sững ở cuối đường chân trời, những dãy núi lớn này có sương mù lượn quanh. Một một ngọn đều cao đến hơn mấy ngàn trượng, có ngọn thậm chí còn trùng điệp đến hơn trăm dặm.

Phương Vân chỉ là từ xa nhìn lại mà đã thấy một cổ khí tức thâm lương, cổ xưa ập vào trong mặt. Cả vùng đất này gây cho hắn cảm giác như một con cự thú thời viễn cổ vậy, đã chìm đắm trong vùng đất này đến hơn ngàn năm nhưng không hề di động chút nào!

Ở Mãng Hoang này, ngoại trừ Yêu tộc sống đầy rẫy thì trong những dãy núi cao kia cũng có không biết bao nhiêu sinh vật cường đại. Có những sinh vật thậm chí đã sống từ thời thượng cổ đến nay.

- Trước thăm dò quân lực của Yêu tộc đã!

Phương Vân dùng Vọng Khí pháp nhìn qua cả Mãng Hoang. Nhất thời, cả thế giới đã thay đổi trong mắt của hắn, vô số đạo tinh mang số mệnh phóng lên cao: Màu đỏ, màu hồng, màu xám tro, màu tím! Đủ loại tinh mang số mệnh chi chít xông thẳng lên trời cao, cả Mãng Hoang lúc này qua mắt Phương Vân đã biến thành một thế giới đầy màu sắc!

- Hả!

Ngay khi Phương Vân nhìn về sâu trong Mãng Hoang thì không khỏi hít sâu một hơi. Chỉ thấy ở đây có gần cả trăm đạo tinh mang số mệnh màu tím xông tận lên trời, ở trung tâm của các đạo tinh mang ấy còn có một cây khí trụ tinh mang có bán kính đến mấy dặm xông thẳng lên trời, làm cho người ta có cảm giác đây là hậu duệ của Thiên Hoàng có khí tức vô cùng tôn quý! Tất cả tinh mang số mệnh chung quanh dưới đạo tinh mang này đều ảm đạm thất sắc.

- Trong Yêu tộc này lại có tồn tại cường đại đến như vậy ư! Chỉ sợ cho dù hoàng thất Đại Chu ta cũng không có người nào sánh được, không trách được Yêu tộc đã trải qua vô số hoàng triều như không thể nào bị quật ngã được!

Số mệnh cường đại như thế thì chỉ cần một đạo thôi đã đủ duy trì mạch sống của cả Yêu tộc. Thấy đạo tinh mang số mệnh này, trong lòng Phương Vân liền động. Hắn lập tức biết tuy thực lực Đại Chu hoàng triều vô cùng cường đại, nhưng nếu muốn hoàn toàn trấn áp Yêu tộc thì là si tâm mộng tưởng!

- Từ trước tới giờ, Vũ Mục đại nhân vận trù không hề có sơ hở! Lần này tiểu trù e rằng cũng không phải muốn dẹp Yêu tộc hoàn toàn, mà là muốn thông qua lần này để kinh sợ Yêu tộc, cho nên mới thông qua lúc trời đông giá rét này để lấy cớ đem một cuộc thanh trừ lớn hóa thành chuyện nhỏ, rồi biến mất hoàn toàn! Qua việc dả thương nặng Yêu tộc để nói lên vô uy của Đại Chu, qua đó không làm mất mặt hoàng thất, cũng không để cho Đại Chu hoàng triều phải lâm vào cuộc khổ chiến với Yêu tộc qua đó tiện nghi cho những thế lực khác!

Phương Vân khi nghĩ đến đây thì lập tức có cảm giác Vũ Mục vô cùng thần bí!

Một cuộc chiến tranh tuy còn chưa nổ ra, nhiều người còn chưa chuẩn bị tinh thần thì vị quân thần Đại Chu này đã lo kết cục một cách tốt đẹp. Chỉ qua việc này thì Vũ Mục đã cao hơn Trung Tín hầu một bậc rồi!

Lôi lệ vô cùng, kinh sợ Yêu tộc, giương cao vô uy, ngưng hẳn chiến tranh! Dụng binh đến mức như vậy đã đến thần rồi!

Nếu như không phải thấy trận bão tuyết này thì Phương Vân cũng sẽ không nhìn ra kế hoạch mà Vũ Mục đã trù tính hết!

- Có Vũ Mục lo liệu thì việc ta quan tâm đến cũng chỉ là dư thừa thôi! Đi gặp mặt bọn Chu Hân trước đã!

Thức ăn trong túi không gian đã sớm bị Phương Vân ăn hết rồi. Không có thức ăn thì cho dù Phương Vân không muốn đi quân doanh cũng phải đến quân doanh!

Trong một địa phương ở Mãng Hoang, trăm vạn đại quân của Đại Chu hoàng triều đang đóng đô ở đây, dựng nên một phòng tuyến vô cùng cẩn mật!

Phương Vân cũng không mạo hiểm xông vào trong quân doanh, sau khi quan sát được vị trí của quân đội số hai mươi bảy...Đợi đến trời tối thì Phương Vân liền lên vào. Lấy tu vi của hắn thì làm việc này không hề khó khăn gì cả!

Hô!

Đột nhiên có một cỗ gió tràn vào trong trướng bông, ngay khi đó tuyết cũng tràn vào trong.

- Người nào?

Chu Hân ngồi xếp bằng ở trong trướng bông, trước người là một tấm bản đồ. Bỗng nhiên cảm giác được trận gió lạnh này thì ánh mắt nhảy lên, lập tức quát lên một tiếng lớn. Bàn tay lập tức đặt lên trên thanh kiếm ngay bên cạnh.

- Ta!

Ngay khi gió lạnh ngừng lại, Phương Vân mặc chiến giáp, trên người còn đọng lại chút tuyết đã đứng yên trước người Chu Hân.

- Là đại nhân!

Thấy rõ bóng người trước mặt, Chu Hân bỗng nhiên đứng lên, trong mắt lộ ra thần sắc vui mừng.

- Ủ, là ta!

Phương Vân mỉm cười, gật đầu.

- Đại nhân, đã xảy ra chuyện gì?

Nhưng vào lúc này, có tiếng leng keng của chiến giáp truyền từ bên ngoài vào, gã lính ở bên ngoài lều đã cảm thấy có vấn đề.

Phương Vân lắc đầu.

Chu Hân hiểu ý, lập tức nói:

- Không có gì, chỉ là gió tràn vào thôi. Người hãy đi gọi Quản đại nhân cùng Sở đại nhân đến đây, nói là ta có chuyện quan trọng cần thương lượng.

- Dạ!

Lính canh gác nghe rõ, lập tức rời đi.

Trưởng phòng của hai người Quản Công Minh cùng Sở Cuồng cũng cách không xa. Hai người còn chưa tiến vào trưởng phòng thì đã nghe thấy âm thanh của Quản Công Minh truyền đến:

- Chu Hân, đã trễ như vậy thì người còn bảo chúng ta đến ... đại nhân?

Quản Công Minh đang nói thì đột nhiên nhìn thấy Phương Vân trong trưởng phòng, khuôn mặt có chút kích động không tin.

- Ủ.

Phương Vân khẽ gật đầu:

- Ta đã trở về! Cực khổ cho các người rồi!

Nghe được câu này, ba người trong trưởng phòng bỗng có cảm giác trăm ngàn cảm xúc ngổn ngang, như là đã trải qua mọi bao khổ ải của thế thái nhân tình vậy.

Thìnhbobo

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

262. Chương 258: Vận Trù

Biên Dịch: [Vo] Thien

Ầm!

Trong binh pháp có một kế gọi là bắt giặc phải bắt tướng trước, câu này đã nói lên tác dụng của một vị tướng ở trong quân đội!

Phương Vân đã biến mất quá dài, trong khoảng thời gian đó đã có rất nhiều lời đồn. Ba người Chu Hân một mặt phải trấn an lòng quân, mặt khác phải đối phó với áp lực mà Dương Hoàng gây nên, sự khó khăn đó khó có thể dùng lời mà hình dung. Giờ phút này nhìn thấy Phương Vân thì ba người mới cảm giác được tám vạn đại quân rốt cuộc đã có người dựa vào rồi!

- Ha ha, ta cũng đã biết người có thể đánh bại Quân Công Minh ta tuyệt đối sẽ không dễ dàng mà chết đi như vậy!

Quân Công Minh cười to. Hắn tiến lên vỗ vào vai Phương Vân mấy cái, cao hứng nói.

- Ủ.

Phương Vân gật đầu.

- Mấy tháng qua các người đã khổ cực rồi. Từ nay về sau giao cho ta đi!

Những người này theo Phương Vân cũng không quá lâu, Phương Vân đã biến mất hơn ba tháng nhưng những người này vẫn có thể tin tưởng hắn, điều này làm cho hắn vô cùng cảm động. Phương Vân cũng biết trong tâm của bọn họ cũng từng có dao động, nhưng mà bọn họ cuối cùng vẫn kiên trì, vẫn đứng ở bên cạnh mình, điều này đã nói rất rõ lòng trung thành của bọn họ. Từ giờ khắc này, Phương Vân đã chân chính coi ba người này là tâm phúc, mà đối với tâm phúc thì chưa bao giờ Phương Vân bạc đãi cả!

Kế tiếp, cả ba người bắt đầu ngồi xuống. Phương Vân ngồi ở phía bên trên, còn ba người phân ra ngồi dưới. Chu Hân trước tiên đem tình hình kể qua một lần cho Phương Vân nghe sau khi hắn rời đi.

Thì ra vào ngày mà Phương Vân biến mất, ba người chờ thật lâu nhưng cũng không có thấy Phương Vân về. Sau đó, không biết từ nơi nào truyền đến tin tức nói Phương Vân đã từng gặp mặt Dương Hoàng, mà chuyện của Dương Hoàng với Phương Vân vào thế đối lập là chuyện cả thiên hạ đều biết, cho nên cả ba người đều đoán rất có khả năng Dương Hoàng sẽ nhân cơ hội này mà xuất thủ với Phương Vân. Nhưng mà ba người cũng không muốn tin rằng Phương Vân đã bị Dương Hoàng giết.

Chu Hân, Sở Cuồng, Quân Công Minh mặc dù làm việc với Phương Vân chưa lâu, nhưng rất hiểu rõ tác phong của Phương Vân: Mỗi lần Phương Vân hành động thì sẽ đều tính trước làm sau, không có nắm chắc thì sẽ rất ít xuất thủ!

Chính là quen với tác phong này của Phương Vân cho nên sau khi Phương Vân biến mất thời gian quá dài, lòng quân không yên, ba người đều đồng lòng trấn an lòng quân lại.

Sau khi trở về Tây Nhị thành thì Dương Hoàng cũng cho người qua có ý chiêu an ba người, ba người cũng không dám từ chối thẳng thừng cho nên hoặc là trì hoãn hoặc là vờ câm điếc.

Dương Hoàng thấy đợi lâu mà không có câu trả lời chắc chắn thì rốt cuộc tức giận rồi mượn lần triều đình phát động chiến tranh với Yêu tộc đã cho đạo quân đội thứ hai mươi bảy điều về Mãng Hoang. Dựa theo quy củ của triều đình, nếu như chủ soái không có thì quân đội đó không thể điều động, cho nên Dương Hoàng tự chủ trương cho Chu Hân thăng lên làm tướng quân, rồi điều đi Mãng Hoang.

Hành động lần này của triều đình quả là lớn vô cùng, thế công có thể dùng từ thái sơn áp đỉnh để hình dung cũng không quá đáng. Trong khoảng thời gian ngắn tiến công, đã có một lượng lớn Yêu tộc, yêu thú bị đánh chết, hồn phách bị rút ra rồi phong ấn vào trong chiến giáp làm khí linh!

Quân đội Đại Chu hoàng triều trước giờ vẫn có thói quen đến Mãng Hoang săn thú vào mùa đông, thực chất đây cũng là một hành động nhằm rèn luyện chiến lực, rồi thông qua đó thu hoạch khí linh cho chiến giáp! Một chiến giáp có khí linh thì sẽ hoàn toàn khác với chiến giáp không có khí linh, uy lực không những tăng lên rất nhiều mà còn có các năng lực đặc biệt khác!

Nhưng mà, lần “săn thú” này của triều đình hoàn toàn khác so với quá khứ! Quy mô không những lớn hơn trước mười lần, mà còn có rất nhiều Võ hầu dưới trướng Vũ Mục cũng được xuất động đi!

Trong khoảng thời gian này, Dương Hoàng đã lợi dụng danh phận Võ hầu của mình mà đem tám vạn thủ hạ của Phương Vân ra chiến đấu với đại quân Yêu tộc! Nhưng mà, Chu Hân cùng Sở Cuồng cũng hiểu được cái đạo của sinh tồn! Ba người lúc suất lĩnh quân đội thì đã thực thi ra nghiêm lệnh: “Không tham công, không liều lĩnh, không cãi lời quân lệnh”. Bằng vào mười một chữ này thì tám vạn quân của Phương Vân cũng không có tổn thất nhiều trong các lần chiến trước.

Phương Vân nghe đến đây thì khẽ gật đầu. Lần chiến tranh với Yêu tộc này, triều đình đã phát động đến mấy trăm vạn đại quân, trong đó không thiếu các quân tinh nhuệ, thậm chí cấm quân cũng có mặt. Đây mới chính là quân chủ lực. Mấy người Chu Hân có thể đưa ra quân lệnh này thì quân đội của hắn muốn

sống sót cũng không khó. Chỉ là Dương Hoàng nếu muốn gây khó khăn thì chắc chắn sẽ đưa ra những quyết định rất khó khăn.

Dương Hoàng đã rất nhiều lần sai sử quân đội của Phương Vân ra ngoài thành thực thi nhiệm vụ, đối với mệnh lệnh của Dương Hoàng thì bọn Chu Hân liên khéo léo làm việc, khi có chút thành quả thì lập tức lui trở về. Cứ thế mà kiên nhẫn tới hiện tại.

- Đại nhân, ta có cảm giác Dương Hoàng tuyệt đối sẽ không dễ yên như vậy! Chúng ta trì hoãn đã lâu như vậy thì hẳn đã sớm tức giận! Trước khi chinh chiến kết thúc, hẳn nhất định sẽ nghĩ biện pháp để làm tổn hao nguyên khí của chúng ta!

Chu Hân nói.

- Vô phương. Nhưng nếu ta đã trở lại, thì hẳn sẽ không được như ý muốn đâu.

Phương Vân khoát tay áo, lạnh nhạt nói.

- Đúng rồi, đại nhân. Còn có một việc, quên nói cho người.

Chu Hân nói tiếp:

- Lần ôn dịch bộc phát ở tây bộ lúc trước, khi đó đại nhân đã có biện pháp giải trừ ôn dịch. Các thái y đã đem chuyện này báo lên triều đình, văn thư của triều đình đã truyền xuống nói rằng vì để cảm tạ công ơn của đại nhân, đã cho đại nhân tấn thăng lên làm An Quốc tướng quân!

- Không sai! Đại nhân, đây là một chuyện vui a!

Quản Công Minh, Sở Cuồng khi nói đến chuyện này cũng vô cùng cao hứng. Chức của Phương Vân càng cao thì bọn họ càng nở mày a.

-Ồ!

Chân mày Phương Vân hơi giật giật. Hắn đã biết trước là triều đình sẽ ghi quân công cho hắn, nhưng không ngờ lại cho nhiều đến như vậy, trực tiếp vượt qua đến mấy cấp rồi làm đến An Quốc tướng quân này. Đến cấp bậc này thì đã coi như là có chút quyền rồi! Theo như quân chế của quân đội triều đình Đại Chu thì cho dù chỉ là cấp bậc tướng quân thôi cũng đã có đến mấy cấp, theo thứ từ từ thấp đến cao là Bình Bắc (nam, đông) tướng quân, Thu Bắc (nam, đông) tướng quân, Phá Lỗ tướng quân rồi mới đến An Quốc tướng quân. Trong đó thì An Quốc tướng quân đã có thể thống lĩnh bốn mươi vạn đại quân!

Bởi vì võ phong Đại Chu hoàng triều quá hưng thịnh, tướng quân quá nhiều, vì an trí những tướng quân này cho nên triều đình mới an bài nhiều cấp đến thế. Ngoài ra, sau khi đạt đến cấp bậc này thì các vị tướng quân của Đại Chu hoàng triều phải tích lũy quân công thêm mấy năm nữa mới có thể làm đến đại tướng quân!

Quân chế của Đại Chu hoàng triều càng về sau càng cần nhiều chiến công thì mới có thể lên chức. Rất nhiều quân nhân cống hiến cả đời cũng chỉ có thể làm đến đại tướng quân chứ không vượt qua được tằng vương hầu kia! Từ đại tướng quân thành vương hầu thì cũng như gà rừng biến thành Phượng hoàng vậy, không biết bao nhiêu tướng quân, đại tướng quân luôn lấy đó làm mục tiêu.

- Đây cũng là tin tức tốt!

Phương Vân gật đầu, nhưng trong mắt cũng không có bao nhiêu rung động. Tin tức kia nếu so việc hắn đột phá đến Địa Biến cảnh cũng không là gì cả.

- Chu Hân, Sở Cuồng, Quản Công Minh, việc ta trở về các người phải giữ bí mật. Trừ ba người người ra thì không thể cho ai biết cả, đặc biệt là Dương Hoàng biết. Lần này triều đình phát động chiến tranh với Yêu tộc chính là một cơ hội để chúng ta lập chiến công! Nếu như Dương Hoàng biết ta đã trở lại thì hẳn sẽ đưa ra một trong hai quyết định sau thôi.

Phương Vân chậm rãi nói.

- Loại thứ nhất chính là sẽ đưa chúng ta đến một chỗ như Tây Nhị thành, cho chúng ta ở hậu phương rồi giấu đi, sẽ không bao giờ lập được chiến công nữa! Loại thứ hai chính là đưa chúng ta vào một thế sát cục,

tỷ như lâm vào trong phạm vi có cường giả Thiên Tượng cảnh trở lên của Yêu tộc! Cho dù là loại nào thì đối với chúng ta cũng là trăm hại mà không lợi! Đây cũng là nguyên nhân ta dịch hình vào đây mà không cho ai biết cả! Theo như quân luật của triều đình Đại Chu thì đến cấp bậc đại tướng quân là đã có thể chủ động làm theo ý mình, hoặc là ở thành trấn giữ hoặc là chủ động ra chiến trường, không cần phải đợi triều đình điều động nữa.

- Chủ cần ta còn sống sau khi kết thúc cuộc chiến với Yêu tộc, rồi tấn thăng lên làm đại tướng quân thì Dương Hoảng sẽ không có biện pháp áp chế ta nữa. Có thể vào những thời khắc quan trọng thì hắn vẫn có thể lưu ta lại, nhưng tuyệt sẽ không cách nào lưu ta ở một địa phương quá lâu được.

Phương Vân trầm giọng nói.

Nếu như nói từ cấp bậc đại tướng quân trở xuống thì người quân nhân chỉ như tượng gỗ, thì sau khi làm đến đại tướng quân thì người đó đã có thể khống chế được một phần vận mệnh của mình!

Ba người ban đầu nghe thấy Phương Vân nói không lộ ra tin tức hắn đã trở về thì có chút kinh ngạc, dù sao thì nếu tin tức này truyền ra thì lập tức sẽ trấn an lòng quân này. Nhưng lúc này nghe thấy Phương Vân nói thì mới biết tầm mắt của hắn đã nghĩ xa hơn mọi người rồi.

“Tiểu hầu gia quả nhiên không hổ là tiểu hầu gia! Vẫn là tác phong tính trước làm sau!”, Chu Hân thầm nghĩ trong lòng!

“Xấu hổ, ban đầu ta còn tưởng rằng đại nhân là quá sợ Dương Hoảng! Không biết đại nhân đã tính kế như vậy!”, trong mắt Sở Cuồng có chút hổ thẹn.

“Hắc hắc, quả nhiên không hổ là đối thủ của Dương Hoảng! Dương Hoảng, lần này sợ rằng ngươi sẽ bị đại nhân lợi dụng a! Ha ha!”, vừa nghĩ đến về mặt Dương Hoảng phát hiện mình bị lợi dụng, Quân Công Minh cảm thấy sung sướng không thôi. Hắn bị Dương Hoảng nhốt ở địa lao hơn mười năm, oán khí trong lòng cũng không ít.

- Chu Hân, có chuyện này giao cho ngươi làm. Mau chuẩn bị cho ra một chiến giáp binh sĩ bình thường. Sau này ta sẽ lấy thân phận là binh lính bình thường đồng hành cùng các ngươi!

Phương Vân nói.

- Đại nhân yên tâm, chuyện này ta sẽ làm tốt.

Chu Hân hiểu ý, gật gật đầu.

Quân đội Đại Chu đã chiến đấu với Yêu tộc hơn một tháng, trong khoảng thời gian này thì quân đội cũng có thương vong. Những binh sĩ sau khi chết đi thì sẽ để lại chiến giáp, kiếm một bộ cũng không khó gì.

- Sau này lúc làm nhiệm vụ thì ta sẽ đi cùng các ngươi! Nhớ kỹ, mọi việc vẫn nên rất cẩn thận, nếu như bị Dương Hoảng phát hiện thì sẽ rất phiền toái! Nếu như có gì thì ta sẽ truyền âm nói cho các ngươi biết trước!

Phương Vân nói.

- Vâng!

Ba người cung kính nói.

- Mặt khác có một việc ta cũng cần nói cho các ngươi.

Phương Vân thần nhiên nhìn ba người.

- Ta đã đột phá đến Địa Biến cảnh rồi!

- A!

Ba người đầu tiên là cả kinh, sau đó thì mừng như điên. Đặc biệt là Quân Công Minh, hắn vô cùng kích động. Địa Biến cảnh là cảnh giới mà hắn mong chờ ngày đêm, không nghĩ tới Phương Vân đã đạt được.

Phương Vân cười nhạt một tiếng, sau đó phóng ra khí tức của mình. Lập tức có một cỗ uy áp cường đại từ trên người Phương Vân phóng ra, uy áp khiến cho cả ba người không thể hô hấp, gần như phải gục xuống. Ngay lúc uy áp chuẩn bị chân chính phát huy thì Phương Vân đã thu khí tức mình về.

- Hiện tại tin rồi chứ?

- Thật tốt quá! Thật sự là quá tốt!

Cả ba người đều vô cùng vui mừng.

Đạt tới Địa Biến cảnh chính là một bước lên trời. Bây giờ chỉ cần Phương Vân tích lũy đủ quân công thì sẽ lập tức thành vương hầu! Nói một cách khác, Phương Vân từ một gã sĩ tử bên trong học cung đi ra, giờ đây đã có tư cách để phong hầu!

Từ Địa Biến cảnh trở xuống thì võ giả chỉ được gọi là cao thủ! Còn từ Địa Biến cảnh trở lên chính là cường giả!

Phương Vân giờ phút này đã là một cường giả!

Linh hồn thoát ly cơ thể ngoài ngàn dặm, sắp sửa có thể phân tán tâm niệm.

Lệnh Bài

[Lệnh bài của Thủy Chung]

Đa tạ

Đa tạ: 1,798

Nhận 47,257 lần trong 2,979 bài

Truyền tấn lệnh

Đại Chu Hoàng Tộc

Tác giả: Hoàng Phủ Kỳ

263. Chương 259: Xuất Chinh

Biên Dịch: [Vo] Thien

Chuyện này chỉ cần các người biết là đủ rồi. Sau này có gặp chuyện cũng không nên hoảng loạn, có gặp cường địch thì ta sẽ ra tay trợ giúp!

Phương Vân thông dong nói. Chủ ý của hắn là chỉ cần hiển lộ ra chút bản lĩnh để trấn an lòng quân là được rồi!

- Ừ!

Ba người gật đầu.

Trong tám vạn quân mã lại có một cường giả Địa Biến cảnh trấn giữ, an bài như thế phải nói là quá xa xỉ! Có cao thủ như thế trấn giữ thì chỉ cần tám vạn quân mã không liều lĩnh thì cơ bản là vững như Thái Sơn ở Mãng Hoang!

Phương Vân hơi nhìn về Quân Công Minh:

- Quân Công Minh, một lát nữa ta sẽ truyền thụ cho người pháp môn ngưng luyện Anh phách, mặt khác ta cũng sẽ truyền cho người kinh nghiệm trùng kích Địa Biến cảnh. Người đã dừng ở Tinh Phách cảnh lâu rồi, tích lũy cũng được, hơn nữa trong các thủ hạ của ta chỉ có người là đã có đủ chiến công để phong hầu, chỉ cần người đạt tới Địa Biến cảnh là sẽ trở thành người thứ nhất dưới trướng ta phong hầu, thậm chí so với ta còn sớm hơn!

Quản Công Minh ở trong quân đội đã hơn hai mươi hai, cũng đã dừng lại ở cảnh giới Tinh Phách cảnh hơn mười năm. Hơn nữa phong cách của hắn từ trước đến đây luôn là xung phong lên giết địch, dồn sức mà tấn công, có thể nói là người điên trong chiến tranh!

Bằng vào tích lũy chiến công hơn hai mươi năm, số chiến công mà Quản Công Minh đã vô cùng khổng lồ. Cho dù Phương Vân đã đạt được nhiều chiến công, nhưng dù sao thời gian nhập ngũ cũng quá ngắn cho nên kếm Quản Công Minh cũng là hợp tình hợp lý.

Phải biết rằng Quản Công Minh đi theo Phương Vân là sau khi bị thua trong tỷ võ, nói một cách khác thì Quản Công Minh chính là nô bộc của Phương Vân. Nô bộc vì chủ nhân mà cống hiến chính là đương nhiên, nhưng hiện tại người chủ nhân là Phương Vân lại muốn truyền thụ kinh nghiệm cùng pháp môn ngưng tụ Anh Phách cho nô bộc là Quản Công Minh. Ban thường như thế quả thật là rất trân quý, làm như vậy thì cũng chẳng khác gì chủ nhân đã xé đi vụn vặt bản thân của nô bộc, còn đưa hắn lên một vị trí cao hơn!

Sự chấn động của Quản Công Minh bây giờ có thể nghĩ được!

- Đại nhân!

Quản Công Minh bỗng quỳ ở trên đất, nói:

- Quản Công Minh thề chết đi theo đại nhân, luôn làm khuyển mã cho đại nhân!

Âm thanh của Quản Công Minh lúc này có chút nghẹn ngào. Đây không phải là giả bộ mà là rất kích động rồi. Hắn dừng ở cảnh giới Tinh Phách đã quá lâu rồi, điều này quả thật là một sự đau khổ, đặc biệt là trong khi hắn đã tích đủ quân công để phong hầu! Ngay vào lúc hắn tự mình buông tha cho thì Phương Vân lại một lần nữa cho hắn hi vọng đánh sâu vào Địa Biến cảnh, để cho hắn có cơ hội được phong vương bá hầu. Đối với Quản Công Minh mà nói thì việc này chẳng khác gì hắn được sinh ra lần thứ hai cả.

- Ha ha, thề thì không cần. Người nếu như trùng kích thành công vào Địa Biến cảnh, rồi được phong vương bá hầu thì coi như đã là cảm tạ ta rồi!

Phương Vân khoát tay áo, cười nói.

Quản Công Minh không thiếu cố gắng, không thiếu ngộ tính, cũng không thiếu tình nghĩa. Phương Vân tin tưởng chỉ cần hắn có thể học được pháp môn mình truyền cho cùng với các kinh nghiệm mà mình truyền đạt thì sau khi trùng kích Địa Biến cảnh thành công thì thực lực tuyệt đối sẽ không thua gì so với Lôi giám sát!

Trong trường hợp, Chu Hân cùng Sở Cuồng nghe được mà cũng chấn động không thôi!

Có pháp môn ngưng luyện Anh Phách cùng kinh nghiệm trùng kích Địa Biến cảnh thì chẳng khác gì đã mở thông cánh cửa đi đến việc phong vương bá hầu, đó là chìa khóa để đi lên con đường đại phú đại quý. Phương Vân đối đãi với một người mới đi theo không lâu như Quản Công Minh như thế, thì chắc chắn đối với người khác sẽ không kém chút nào.

Quả nhiên, lúc này Phương Vân quay đầu nhìn hai người, mỉm cười nói:

- Hai người các ngươi cũng không cần suy nghĩ nhiều, đợi cho các ngươi cũng đạt được đến cảnh giới này thì ta sẽ truyền thụ cho các ngươi.

Ba người ngay trong lúc quân đội hỗn loạn nhất đã ra sức trấn an những người dưới, việc này cũng đã biểu lộ lòng trung thành của ba người, Phương Vân tự nhiên không thể nào bạc đãi những thuộc hạ như vậy.

- Cảm tạ đại nhân!

Hai người cảm kích nói. Chu Hân là con của vợ kế Vương hầu, trong phủ không hề có địa vị nào. Nếu như hắn có thể phong vương bá hầu thì quả thật sẽ vô cùng hãnh diện, lúc đó ngay cả phụ thân hắn cũng phải coi trọng hắn, lấy lễ ngang hàng mà hành xử.

Phải biết rằng, theo lễ thường của Đại Chu hoàng triều thì đó chính là quân thân phụ tử. Danh nghĩa của thân tử còn xếp hạng trên cả danh nghĩa phụ tử!

Về phần Sở Cuồng thì hắn cũng vốn là con nhà quan lại bình thường, nếu như có thể phong hầu thì lập tức cả gia tộc hắn sẽ là gà rừng thành phượng hoàng, từ đó thăng chức rất nhanh!

- Đó chỉ là việc sau này, giờ chúng ta thảo luận tình huống ở Mãng Hoang đã!

Phương Vân nói.

- Vâng, đại nhân!

Vào đêm này, cả bốn người đều tụ tập trong trướng bông, cùng nhau thương lượng kế sách khi còn ở Mãng Hoang.

Vào ngày thứ hai, Chu Hân tìm cho Phương Vân một bộ giáp binh sĩ bình thường, đợi cho Phương Vân mặc vào thì lập tức nói với bên ngoài đây là sĩ tử mới từ kinh thành tới, vừa gia nhập quân đội. Nhân cơ hội có chiến tranh ở Mãng Hoang thì tới đây mài luyện một phen, để cho quân sĩ trong quân đội chiếu cố hắn.

Chu Hân vốn xuất thân từ học cung chốn kinh thành, trước khi Phương Vân biến mất thì trong quân cũng thường có sĩ tử từ kinh thành tới, cho nên việc một sĩ tử học cung gia nhập cũng không có ai hoài nghi cả!

Cốc cốc!

Giữa trưa, có một con khoái mã đạp trên tuyết, xuyên qua đại môn.

- Báo!

Từ rất xa đã có âm thanh của lính trinh sát, tay phải cầm dây cương, rồi ngừng trước quân doanh của quân đội số hai mươi bảy.

- Tướng quân của quân đội số hai mươi bảy đâu?

- Có ta!

Chu Hân, Quản Công Minh, Sở Cuồng ba người mặc áo giáp, cầm binh khí, từ trong trướng bông đi ra,

- Truyền quân lệnh của võ hầu, quân đội số hai mươi bảy nghe lệnh. Ngoài phía tây bắc mười dặm phát hiện thấy hành tung của Yêu tộc, nay yêu cầu quân đội số hai mươi bảy đi tiên phong dò xét, nếu như phát hiện thấy có tung tích Yêu tộc thì giết chết, dựa theo số lượng đầu Yêu tộc giết được mang về mà ban thưởng!

Âm thanh vừa phát ra xong thì đã có một lệnh kỳ bay về phía Chu Hân, sau khi Chu Hân tiếp được thì lính trinh sát đã lên cương đi mất.

- Dương Hoảng lại tới nữa, nhiệm vụ như vậy trong tháng vừa rồi nhiều không kể xiết!

Chu Hân nắm lệnh kỳ trong tay, rồi hơi vô ý nghiêng mắt nhìn qua đại quân, rồi dừng ở vị trí Phương Vân trong chốc lát, dùng thuật truyền âm nói. Thuật truyền âm rất hao tổn nội lực, lấy cảnh giới của Chu Hân thì cũng không thể kéo dài quá lâu, nếu không sẽ ảnh hưởng đến thực lực.

- Vô phương, làm theo lời hắn đi.

Phương Vân dùng thuật truyền âm nói lại.

Chỉ chốc lát sau, tám vạn đại quân đã xuất động lên đường đi sâu vào trong tây bắc Mãng Hoang. Sâu bên trong Mãng Hoang là một nơi trắng như tuyết, tuyết đọng lại trên đất rất dày. Ở ngay vài chỗ bụi cây, có các đầu cỏ dại lộ đầu ra. Đây là lãnh địa của Yêu tộc, sinh mệnh lực của cây cỏ nơi đây cũng rất mạnh, hơn xa các chỗ khác.

- Đại quân đề phòng, các phương trận chú ý vào, tùy thời chuẩn bị!

Âm thanh vừa phát ra thì dường như ở nơi tuyết đọng có vật nhỏ nào đó kinh sợ, thân thể hơi run lên thì đã có hơn mười gốc rễ nhọn chỉ chít bắn ra ngoài. Mấy tên binh sĩ thấy thế thì đưa khiên lên đỡ lấy, động tác rất quen thuộc.

- Lật vị chương!

Phương Vân nhìn một cái đã nhận ra vật nhỏ kia! Loại vật này có bề ngoài không tự nhiên, cứng rắn sắc bén vô cùng, có thể xuyên thấu qua chiến giáp bình thường. Hắn quay đầu lại nhìn lướt qua thì quả nhiên

thấy mấy tên lính đang dùng sức gạt bỏ các rễ nhọn trên tấm chắn xuống, đồng thời cũng có một gã binh sĩ khác đi qua dùng trường kích để đem các nhánh có độc xuống.

- Không tệ! Trải qua thời gian mài luyện vừa rồi, thực lực cùng sự phối hợp của bọn họ đã tăng nhiều! Có thể được coi là quân tinh nhuệ rồi!

Phương Vân mặc dù cho quân đội của hắn một lượng lớn đan dược để tăng trưởng nội lực. Nhưng mà muốn làm quân đội tinh nhuệ thì ngoài thực lực mạnh ra còn phải có kinh nghiệm phong phú cùng phản ứng mau lẹ. Những thứ này thì đan dược không thể nào tạo ra được!

- Ở bên trái phía dưới có một con cự mãng!

Bỗng nhiên Phương Vân cảm giác được gì đó, lập tức mở miệng truyền âm cho Chu Hân.

- Đội tên đầu, ở bên trái phía dưới, chuẩn bị! Bắn!

Vèo! Vèo! Vèo!

Một con độc mãng cả người to lớn, có khối xanh lờ, thân thể đủ màu đột nhiên trỗi dậy từ trong đồng tuyết, cái miệng đầy máu vừa mở ra định cắn lấy một gã binh sĩ thì đã bị mấy mũi Phá Thần Tiễn xuyên qua đầu. Phá Thần Tiễn vừa xuyên qua thì đã chui qua đại não, máu vương vãi khắp nơi trên tuyết.

Con độc mãng này phịch một cái đã rơi trên tuyết, thân thể khẽ run lên một chút rồi không thấy động tĩnh gì nữa.

Đại quân tiếp tục đi tới!

- Ở khoảng hai mươi thước bên cạnh có một đầu Ngũ chỉ tuyết văn báo!

Phương Vân tiếp tục truyền âm nói.

Vèo vèo!

Một con Tuyết văn báo đang đứng ẩn thân trên tảng đá để chuẩn bị sẵn mồi, bỗng nhiên cổ họng còn chưa kịp phát ra tiếng nào thì đã bị mấy thanh trường kích xuyên qua, chết ngay tại chỗ.

- Đại nhân, trong quân đang cần thịt ăn, chúng ta đem con Tuyết văn báo này về đi

Một gã binh sĩ đi tới rút thanh trường kích trên người Tuyết văn báo ra rồi nhìn Chu Hân nói.

Chu Hân hỏi ý Phương Vân, một lúc sau gạt đầu:

- Ủ, mang về đi!

- Đội tên chú ý, ở phía tây bắc khoảng hai mươi trượng, cách mặt đất tám thước, bắn!

Phịch một tiếng, một con tuyết mãng hai đầu bị bắn xuyên qua cổ, rơi xuống đất! Thân thể to lớn của nó vừa rơi xuống thì cả mặt đất cũng bị chấn động, phát ra tiếng vang.

- Phương trận cánh phải chú ý, cách ba nghìn trượng trên đỉnh đầu có một dực ưng!

Một con dực ưng có cái thiết trảo khổng lồ, thu hồi hai cánh lại rồi lặng yên không một tiếng động đáp xuống định tấn công quân đội. Nhưng lập tức có một mũi tên dài mang theo tiếng rít rợn người xuyên qua bộ ngực của nó, rồi bắn lên trời cao. Chỉ chốc lát sau, vô số vũ mao đã rơi xuống trên nền tuyết.

- Hai mươi trượng sắp tới, đại quân không được làm ồn, lặng lẽ đi qua.

Phương Vân nhìn nhìn về phía trước rồi truyền âm nói. Trong tầm mắt của hắn bây giờ thì ở đó đang có một cổ hắc khí, mang theo mùi vị hung lệ cùng cảnh cáo đang từ bên trong truyền ra. Chu Hân theo lời ban bố quân lệnh, đại quân lập tức ở từ xa vượt qua.

- Đại nhân, mới vừa là chuyện gì xảy ra?

Chu Hân đột nhiên nói.

- Trong ngọn núi lớn kia có một con hung thú khổng lồ, tạm vạ đại quân chúng ta lúc này đã làm nó thức tỉnh. Con hung thú này đã gần đến Địa Biến cảnh rồi, nếu không cần thiết thì đừng chọc nó, cái được không đền bù nổi cái mất đâu!

Phương Vân nói. Trong cảm giác của hắn thì con hung thú này vô cùng mạnh mẽ, trừ hắn thì sợ rằng ở đây không có người nào có thể thu thập được nó, cho dù là Quân Công Minh cũng không được. Phương Vân cũng không muốn dưới tình huống như vậy mà bại lộ thân phận của mình.

Đại quân tiếp tục đi về phía trước, đủ loại các hung thú Mãng Hoang lần lượt bị đại quân thanh trừ. Có lẽ bởi vì một tháng trước quân đội Đại Chu hoàng triều công kích quá mạnh cho nên các hung thú cường đại không còn nữa, hoặc phần lớn đã rút sâu vào bên trong Mãng Hoang.

npq91

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

264. Chương 260: Yêu Tộc

Biên Dịch: [Vo] Thien

Khi đại quân đi đến giữa hai ngọn núi lớn thì ngừng lại. Hai ngọn núi này, ngọn nào cũng cao đến mấy ngàn trượng, ngấm một cái là đã nhìn thấy tầng mây, không hề thấy đỉnh. Từng trận gió lạnh không ngừng từ trên núi tràn xuống.

Phương Vân cảnh giác nhìn lên hai ngọn núi tuyết khổng lồ phía trước. Khi hắn bước vào nơi này thì cảm giác được nguyên khí thiên địa ở đây có chút không đúng, từ trong không khí không ngừng tản ra một cổ khí tức quỷ dị, không giống với cái tính cương trực ẩn ở trong trời đất thường ngày. Đây là cái khí tức làm cho người ta có cảm giác quỷ dị, âm trầm, tà khí...hoặc có thể nói đây là yêu khí.

Loại khí tức này có chút tương tự với Hỗn Thiên Viên Vương, nhưng chỉ là tương tự mà thôi, không hề có sự bá đạo, vô tức vô thiên của Hỗn Thiên Viên Vương.

Chu Hân mặc dù có chút kinh ngạc, nhưng hắn biết tính của Phương Vân. Nếu như đã dừng lại thì tất có nguyên do, vì vậy cũng không hỏi. Tám vạn đại quân cứ như vậy đứng ở trước hai tòa núi tuyết, không nhúc nhích.

- Hắc hắc, bị phát hiện à? Đám nhân loại này cũng thật là gian xảo!

Một tràng cười lớn từ trên núi truyền xuống, rồi có một con ly ngư (Bò Tây tạng) to như ngọn núi nhỏ, một con tiểu báo mình đầy hoa văn to như cái phòng, một con nhện nhện to như bể cá, miệng nói tiếng người từ ngọn núi bên trái xuất hiện.

- Yêu tộc, cảnh giới!

Một tiếng hô to từ trong quân doanh truyền ra.

Khác hẳn với Hỗn Thiên Viên Vương, nhìn thấy những tên Yêu tộc cấp thấp này, Phương Vân mới cảm giác được cái gì gọi là Yêu tộc. Những con ly ngư, tiểu báo, nhện nhện bình thường này sau khi hình thể tăng vọt lên mấy chục lần thì còn có thể nói tiếng người, làm cho người ta có cảm giác vô cùng quái dị.

Cảm giác như vậy không khác gì lúc người ta cầm dưa ăn cơm đột nhiên phát hiện cặp dưa mọc ra đôi chân rồi chạy mất!

Ba con yêu tộc sau khi xuất hiện được một lúc thì bỗng nhiên từ trên người chúng nó có khói xanh bốc lên cuộn cuộn, trong nháy mắt thì đã hóa thành ba người: Con ly ngư thì hóa thành một đại hán mặt bò thân cao gần hai trượng, trên người toàn lông màu đen; con tiểu báo thì hóa thành một tráng hán to con, diện mục uy nghiêm; còn con nhện nhện thì hóa thành một phụ nhân lẳng lơ, ăn mặc diêm dúa.

Ly ngư phát lên một tiếng lớn rồi hóa thành bóng đen khổng lồ tiến vào trong quân; con tiểu báo thì gào thét một tiếng, rồi thân như một tia chớp cũng xông vào; con nhên nhện cười duyên một tiếng, môi đào khê mở thì đã phát ra tơ nhện như thiên ti vạn lữ phóng tới đại quân!

- Cẩn thận tơ của nhên nhện, có kịch độc!

Quản Công Minh hét to một tiếng rồi dẫn đầu xông lên. Cùng một thời gian, trong quân cũng có hai bóng người bay lên, hai người này không phải là Chu Hân cùng Sở Cuồng mà là hai giáo úy.

- Cách cách cách, bão tuyết phong núi, giờ đã là lúc Yêu tộc chúng ta phản công lại trận đại chiến lúc trước, trước ăn hết mấy tên nhân loại các ngươi đã!

Ngay lúc ba người đồng thời bay lên thì ở một ngọn núi khác, tất cả độc mãng, thần lân, sư tử...cũng từ trên núi trượt xuống, những tên yêu vật này chỉ lóe một cái trên không trung thì đã biến thành từng bóng người, yêu khí ngất trời!

Mà ở phía sau ly ngư, báo yêu, nhên nhện thì cũng có một lượng lớn bò yêu, báo yêu, tê giác yêu bay xuống, lóe lên một cái thì cũng hóa thành hình người, hoặc giơ đao cao lên, hoặc giơ thương lên, chém giết tám vạn nhân mã của Phương Vân.

Mặc dù số lượng yêu tộc này không nhiều lắm, nhưng thực lực vô cùng mạnh. Kém cỏi nhất trong đám này cũng là Lực Phách cảnh, lực lượng lớn vô cùng. Đây cũng là sự đền bù của tạo hóa, Yêu tộc cần đến mấy trăm năm, thậm chí là ngàn năm mới có thể mở ra linh trí, lúc đó thì chúng cũng có được lực lượng mạnh hơn nhân loại.

Từng bóng người mặc giáp, cầm binh khí phóng lên. Năng lượng mà Phương Vân mượn Tụ Bảo các lúc này bắt đầu phát huy ra hiệu quả. Thực lực của rất nhiều người rõ ràng đã tăng lên, trong quân bắt đầu xuất hiện rất nhiều cao thủ Lực Phách cảnh, nhưng mà cao thủ Khí Phách cảnh cũng không nhiều lắm.

- Vạn Cổ Hung Thú quyền!

Quản Công Minh lúc này như con thú dữ, giẫm chân một cái trong hư không, hét lớn một tiếng rồi phóng ra vô số quyền ảnh. Các quyền ảnh vừa ra thì hóa thành vô số hung thú bay ra khắp bốn phương tám hướng!

Phịch! Phịch!

Vài đầu Yêu tộc tránh né không kịp, kêu thảm một tiếng rồi bị chấn thành phần vụn. Thiếu phụ nhên nhện lực y đang nhỏ ra tơ nhện, thấy quyền của Quản Công Minh tới thì lập tức tránh ra. Quản Công Minh tiếp tục tung ra một quyền, thiếu phụ biến sắc, kêu thảm một tiếng rồi lùi ra sau.

Mấy tên tiểu yêu này bất quá cũng chỉ là Lực Phách cảnh cùng Khí Phách cảnh, sao có thể là đối thủ của Quản Công Minh được.

- Con quái vật kia (Nó gọi Quản Công Minh), đã có gia gia ngươi tới đây!

Ừng Ừng!

Bỗng nhiên có tiếng vang vang lên, một quả cầu tuyết lớn từ ngọn núi bên trái ầm ầm lăn xuống, càng lăn càng lớn ra.

Đột nhiên nghe phịch một tiếng, quả cầu tuyết nổ ra làm lộ ra một khối đá nham thạch như ngọn núi lớn trước mắt mọi người. Bỗng nhiên có hai cánh tay khổng lồ từ khối nham thạch mọc ra, tiếp theo là cặp chân, chỉ trong nháy mắt thôi mà khối đá này đã biến thành một thạch yêu vóc người khổng lồ.

- Con quái vật kia, tiếp chiêu!

Thạch yêu cao lớn mười trượng này nổi giận gầm lên, rồi lấy thể Thái Sơn áp đỉnh đánh xuống Quản Công Minh.

- Con bà nó, một hòn đá như ngươi mà lại nói lão tử là quái vật!

Quản Công Minh nghiêng đầu lại, nhìn thấy người đang mắng mình là một khối đá thì quát lên như sấm. Không nói tiếng thứ hai, hấn dậm chân một cái rồi lập tức tung một quyền vào thạch yêu này!

- Tất cả những thứ không phải là đá sinh ra đều là quái vật!

Thạch yêu hét lớn một tiếng nói.

Lời này vừa nói ra thì khắp núi yên tĩnh lại, cả đám Yêu tộc đang xung phong cũng không nhin được mà cùng nhìn con thạch yêu này một cái!

- Nhìn cái gì vậy! Ở đây lão tử là đại vương, lời lão tử là đúng!

Thạch yêu đắc ý nói.

Lũ yêu liếc mắt một cái, cũng không nói lời nào nữa, tiếp tục xông về dưới chân núi.

- Cùng là yêu quái, ăn một quyền của lão tử!

Quản Công Minh tận dụng thời cơ này, lập tức tung ra một quyền toàn lực, đánh xuống.

- Con quái vật kia lại dám dùng ám chiêu!

Thấy quyền đánh tới, thạch yêu không những không sợ mà còn phấn khởi tung ra một quyền đối chọi với Quản Công Minh. Chỉ nghe ‘ầm’ một tiếng, khí lãng nổ tung, tuyết tung bay ra khắp nơi. Quản Công Minh cảm thấy cánh tay mình tê dại, khí huyết sôi trào rồi lùi ra sau đến mấy bước.

- Yêu quái thật lợi hại, khí lực lớn vô cùng.

Quản Công Minh sau khi trấn tĩnh lại, nhìn con thạch yêu cách đó không xa mà âm thầm kinh hãi. Đầu thạch yêu này nhìn giống như không phải yêu tộc, nhưng thực lực rất khá, lấy thực lực của hắn vậy mà không phải là đối thủ của nó thì cũng quá kinh người đi!

Nhưng đám Yêu tộc thấy Quản Công Minh bị đẩy lui thì chúng lại thấy vô cùng hiển nhiên! Con thạch yêu này mấy ngàn năm nay đã hút lấy nguyên khí của thiên địa, tinh hoa của trời đất, bản thân vốn có lực lượng vô cùng lớn. Một cao thủ mười con phi long lực tung ra một quyền toàn lực cũng chưa chắc làm tổn thương được gì nó!

Có thạch yêu ngăn trở Quản Công Minh lại, những tên Yêu tộc khác lập tức rảnh hơn rất nhiều, chúng cười lên vài tiếng rồi xông vào đại quân.

- Dương Hoảng khẳng định đã sớm điều tra được thực lực đám Yêu tộc này. Mặc dù số lượng đám Yêu tộc này không nhiều lắm, nhưng cao thủ Tinh Phách cảnh lại có đến mười mấy tên, đủ để làm cho quân ta bị thương nặng!

Ánh mắt Phương Vân lóe lên, đã sớm phân tích rõ ràng tình huống địch ta!

Dương Hoảng là Võ hầu, địa vị hiển hách. Lúc này phải trấn giữ quân doanh, cũng không thể nào chạy đến đây, giám sát động tĩnh đại quân của mình. Nếu như lúc này Phương Vân xuất thủ thì chưa chắc hắn đã phát hiện ra, nhưng mà Phương Vân cũng không nghĩ nhanh như vậy đã ra tay!

- Đã đến lúc Kim Cương Đầu Đà xuất hiện!

Tâm thần Phương Vân vừa động, lập tức triệu ra Kim Cương Đầu Đà. Hư không bỗng nhiên có ánh sáng phát ra, một hòa thượng đầu trọc lóc hiện ra trong đại quân. Lúc này, lực chú ý của đại quan đã dồn lên đám Yêu tộc phía trước, cũng không có người nào chú ý tới nơi này.

- Vô lượng kim cương phạt!

Một tiếng phạt hiệu vang dội khắp thiên địa, rồi Kim Cương Đầu Đà chân đạp hư không, từ trên đỉnh đầu đại quân bước qua. Khí tức khổng lồ của người này vừa xuất hiện thì cả đám Yêu tộc đều hoảng sợ thất sắc.

- Không cần lo lắng, đây là võ giả do ta phong ấn!

Phương Vân thấy thần sắc của Chu Hân, lập tức truyền âm nói.

Chu Hân nghe vậy thì rung động không thôi, một tên hòa thượng có thực lực kinh hãi như vậy mà Phương Vân cũng có thể phong ấn, như vậy thực lực của Phương Vân cường đại đến mức nào? Chu Hân lập tức biết mình đã đánh giá thấp thực lực Phương Vân rồi.

Âm thanh vừa phát ra thì Kim Cương Đầu Đà lóe lên mấy cái, đã xuất hiện trong đại quân.

- Vô lượng kim cương phật!

Kim Cương Đầu Đà lại phát ra tiếng phật hiệu, lập tức Phật lực cuộn cuộn từ trên người tỏa ra. Vô số hư ảnh của tiểu Kim Cương Phật Đà xoay tròn trong hư không, mỗi một pho Phật Đà đều phát ra vòng sáng, rõ ràng đã đạt đến cảnh giới đại viên mãn.

Hư ảnh những tiểu Phật Đà này vừa xuất hiện thì lập tức như phù quang lược ảnh vậy, tán ra rồi chui vào bên trong các Yêu tộc!

Phốc! Phốc!

Mỗi khi một hư ảnh của tiểu Phật Đà bên cạnh Kim Cương Đầu Đà bay ra thì lập tức lại có một tên Yêu tộc phun máu tươi ra rồi nằm lên trên mặt đất, không thể động dậy được. Đại Lực Kim Cương kinh của Kim Cương Đầu Đà hôm nay đã viên mãn, thực lực cường đại vô cùng. Muốn đối phó với những Yêu vật chỉ có tu vi Lực Phách cảnh, Khí Phách cảnh này thì căn bản không cần làm gì, chỉ cần đem nội lực hòa vào giọng nói rồi hét ra thì cũng sẽ trấn áp được mấy tên Yêu tộc này.

Chúng quân cũng biết đại hòa thượng này lúc đây tới là để giúp mình, mọi người mừng rỡ lập tức tiến lên trời mấy tên Yêu tộc đó.

- Vô lượng kim cương phật, thí chủ, người cùng Phật ta hữu duyên!

Kim Cương Đầu Đà bước tới mấy bước, lập tức tới trước người Thạch yêu. Quân Công Minh lúc này cũng được Phương Vân truyền âm, biết tên hòa thượng này là bên mình thì lập tức tránh ra.

Hai hàng lông mày của thạch yêu hơi giương lên, đôi môi ngọ nguậy:

- Ta khinh!

Âm thanh vừa rơi xuống thì con thạch yêu có thực lực mạnh nhất này lập tức xoay người rồi bỏ chạy. Mặc dù nó ngu dốt, nhưng còn chưa ngu xuẩn. Hòa thượng này vừa mới xuất hiện thì nó đã thấy thân thể nó không thoải mái, dường như yêu khí trên mình bị kim quang do hòa thượng này phát ra khắc chế.

Nó không cần suy nghĩ thì cũng biết mình không phải là đối thủ, đừng phải đối thủ như vậy thì không chạy còn đứng đó làm gì chứ.

Thân thể của thạch yêu co rụt lại, hai tay hai chân lùi về trong cơ thể, lại biến thành một khối nham thạch khổng lồ như cũ, quay cuồng trong hư không mấy cái thì lập tức xệt qua núi cao, bay về phương xa.

- Có ý tứ!

Phương Vân nhìn phương hướng thạch yêu biến mất, khẽ mỉm cười. Sau đó liền khu sử Kim Cương Đầu Đà đuổi theo thạch yêu.

Thinhbobo

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

265. Chương 261: Luyện Hóa Thiên Long Nhân

Biên Dịch: [Vo] Thiên

Thực lực của Kim Cương Đầu Đà vô cùng cường đại, áo bào chỉ rung lên một cái thì đã vượt qua núi. Tốc độ của hắn tuy nhanh, nhưng dường như tốc độ của thạch yêu kia còn nhanh hơn. Chờ sau khi hắn đuổi đến thì đã không còn thấy bóng dáng thạch yêu đâu nữa.

- Hừ!

Kim Cương Đầu Đà nhìn qua tứ phương, sau đó hừ lạnh một tiếng rồi tà tà rơi xuống, không biết lại như thế nào mà đứng trên một tảng đá trông vô cùng bình thường. Đầu bàn chân vừa mới chạm vào tảng đá này thì lập tức có một cổ kinh lực nặng tựa ngàn cân đè áp xuống.

- A! A! Ta nhận thua! Ta nhận thua!

Bỗng nhiên có hai cánh tay từ tảng đá này duỗi ra ngoài, đông đưa ở bên ngoài. Thân thể của thạch yêu mặc dù rất cứng rắn, nhưng còn không chịu được lực áp của một cường giả Địa Biến cảnh. Một chân này của Kim Cương Đầu Đà thiếu chút nữa đã đem nó đè bẹp xuống.

- Nếu như đã thua, sao còn không hiện thân?

Kim Cương Đầu Đà lạnh nhạt nói.

- Ta lập tức hiện, ta lập tức hiện!

Đầu thạch yêu này nhận thua vô cùng dứt khoát, lập tức có thêm một cặp chân đưa ra hóa thành hình người. Nó quỳ trên mặt đất, không dám có cử động nhỏ nào. Phật lực trên người Kim Cương Đầu Đà làm nó khó chịu vô cùng, thống khổ như muốn chết. Nó tự biết mình không phải là đối thủ nên cũng không dám chạy trốn, biết điều quỳ trên mặt đất.

- Đại gia, đại gia! Ta không phản kháng, không trốn, chỉ cầu đại gia lưu cho ta một mạng nhỏ!

Thạch yêu quỳ trên mặt đất, bộ dáng vô cùng đáng thương.

- Giết ngươi mang về, cũng được ban thưởng lớn a.

Kim Cương Đầu Đà nói.

Thần sắc thạch yêu cứng đờ, bộ dáng như sắp chết vậy.

- Nhưng mà, lưu ngươi một mạng cũng không phải không thể.

Âm thanh Kim Cương Đầu Đà phát ra, tiếp tục nói:

- Nhưng ngươi phải thể hiện được giá trị của ngươi, để cho ta cảm giác thấy đáng giá thả ngươi ra.

Thạch yêu nghe được có một đường sinh cơ, giật mình nói ra:

- Đại gia muốn ta làm gì, ta nhất định sẽ làm theo!

- Tốt lắm, lần sau chúng ta xuất chinh, điều ngươi phải làm đó là đem những Yêu tộc khác kêu đến. Hoặc là nói đường đi của Yêu tộc cho ta biết. Chỉ cần ngươi làm được những điều này thì ta sẽ lưu cho ngươi một mạng.

- Đại gia yên tâm, ta nhất định làm được!

Thạch yêu chỉ lên trời thề thốt.

- Nếu như ngươi đã đáp ứng, vậy thì đi làm đi!

Kim Cương Đầu Đà nói xong thì cong ngón tay lại. Một luồng Phật quang bay ra hóa thành một Kim Cương Đầu Đà cao khoảng ba tấc, bay vào bên trong thạch yêu.

- Đây là một pho tượng Kim Cương Đầu Đà, có thể áp chế hết mọi yêu khí yêu tộc. Nếu như ngươi có ý phản bội hoặc làm việc không được thì ta lập tức cho ngươi nổ tung ngay!

- A!

Thạch yêu nghe vậy thì rung mình một cái, cả người không ngừng run rẩy, sắc mặt xám tro lại.

- Đi đi!

Kim Cương Đầu Đà cũng lười nói nhiều nữa, nói xong câu này thì lập tức bay về phương đại quân. Phía sau, thạch yêu than thở một tiếng rồi bay về sâu trong Mãng Hoang.

Ở ngay sườn núi, Phương Vân mặc chiến giáp của binh sĩ bình thường đang ngồi đó chờ. Thấy Kim Cương Đầu Đà thì hần cũng không nhiều lời, bàn tay trở một cái đã thu Kim Cương Đầu Đà vào trong bức họa hoàng kim.

- May mà có phong ấn Kim Cương Đầu Đà, nếu không chuyện này cũng sẽ không dễ dàng như thế!

Phương Vân lần đầu tiên sử dụng Kim Cương Đầu Đà, cảm giác cực kỳ thuận buồm xuôi gió. Thân hình thoảng một cái, Phương Vân đã từ trên sườn núi đáp xuống, rồi nhân lúc không ai chú ý, liền trở lại đại quân.

Lúc này thì việc quét dọn chiến trường cũng đã xong, tất cả Yêu tộc cũng đã bị xử lý tốt.

- Đại quân trở về doanh!

Chu Hân lập tức hạ lệnh nói. Có những tên Yêu tộc này thì căn bản đã có thể phụng mệnh trở về. Đối với mệnh lệnh của Dương Hoàng thì mọi người phải chấp hành, không thể làm trái. Nhưng cũng không thể hoàn toàn nghe theo được, cứ làm một cách gợn gàng rồi trở về phụng mệnh là xong.

Chỉ chốc lát sau, đại quân đã trở về doanh trại, sau khi đem những tên Yêu tộc đó nộp lên thì cũng không bị làm phiền nữa.

Trên một ngọn núi tuyết, gió lạnh gào thét dữ dội. Nhưng có một trướng bằng gió lạnh không thể tới gần được, bão tuyết cũng không tới được, dường như có một cổ lực lượng vô hình ngăn trở gió lạnh cùng bão tuyết kia. Tuy khắp nơi trên đỉnh núi tuyết này đều trắng như tuyết, lạnh vô cùng, nhưng chung quanh cái trướng bằng đó lại là một mùa xuân, trên mặt đất chẳng những không có tuyết đọng, mà còn có hoa cỏ màu xanh.

- Cái gì? Bọn họ còn bắt sống vài tên Yêu tộc?

Dương Hoàng đang mặc áo choàng, nhắm mắt suy nghĩ. Nhưng sau khi nghe được tin tức kia thì bỗng nhiên mở mắt ra.

- Vâng, Hầu gia. Hơn nữa bọn họ cũng không có bị thương bao nhiêu cả. Theo người ở dưới nói thì có một tên gọi là Kim Cương Đầu Đà xuất thủ giúp hần?

Phong giám sát sứ nói.

- Có phải là Phương Vân hay không?

Trong mắt Dương Hoàng hiện lên sát cơ rét lạnh.

Hần là Anh Vũ hầu, chức cao tước trọng, nhưng cũng có rất nhiều trói buộc. Như cuộc chinh chiến quy mô thế này thì hần nhất định phải ở trong quân trấn giữ, không chỉ như vậy, người ở phía dưới hần cũng không thể đi ra khỏi quân doanh.

Nếu nói quân lệnh như núi thì cho dù hần là Võ hầu, nhất định cũng phải tuân theo. Cho nên, việc đối phó với Phương Vân thì hần không thể nào ra tay được lúc này, chỉ còn cách nhờ người thám thính xung quanh!

- Không phải, đại nhân. Nghe nói là một hòa thượng tên Kim Cương Đầu Đà xuất thủ giúp bọn họ.

Phong giám sát sứ tiếp tục nói.

- Ồ!

Dương Hoàng cau mày:

- Thì ra là người của Phật tông! Bọn người này trong những năm gần đây không ngừng từ Phệ Đà châu tới, nghe nói là tìm tòi đạo thống đã mất ở Trung Thổ, chắc là giờ cũng tìm tới Mãng hoang rồi!

Dương Hoàng suy nghĩ một chút, nhưng hần cũng không phải là người dễ dàng tin tưởng như vậy!

- Số mệnh của Phương Vân là hồng trung mệnh tử. Là Kim Cương Đầu Đà hay là Phương Vân, ta nhìn cái là biết!

Trong bóng đêm, Dương Hoàng bỗng nhiên đứng lên, đi ra ngoài trướng bằng.

Trong hư không mấy ngàn trượng, dưới gió lạnh, Dương Hoàng dùng lực quán hai mắt nhìn về chỗ đóng quân của đạo quân số hai mươi bảy. Từng đạo tinh mang trong đêm tối lập tức đập vào trong mí mắt.

Trong đêm tối, từng đạo tinh mang màu đỏ của các sĩ tử ở kinh thành cũng tinh mang của các binh lính phóng lên cao, nhưng không hề mãnh liệt. Số mệnh hồng trung mệnh tử của Phương Vân căn bản không phải là bộ dáng này!

- Chẳng lẽ là trùng hợp thật sao?

Dương Hoàng nhú nhú mày, lẩm bẩm nói.

Những ngày kế tiếp, Dương Hoàng vẫn như cũ phái đạo quân số hai mươi bảy ra rất nhiều. Nhưng Phương Vân có đầu thạch yêu kia hỗ trợ nên lúc làm việc cũng dễ hơn nhiều, không cần thường xuyên dùng đến Kim Cương Đầu Đà nữa.

Mỗi lần đại quân xuất chinh thì cũng có gặp một chút Yêu tộc, nhưng thực lực của chúng cũng không quá mạnh, cũng không quá yếu, vừa lúc đủ tiêu diệt!

Trong khoảng thời gian này, Phương Vân không có việc gì làm nên tiếp tục tu luyện. Đồng thời hắn cũng bắt đầu đem một bộ phận của Lực Phách Đại Thủ Ấn cùng Khí Phách Đại Thủ ấn truyền thụ xuống, giúp cho bộ hạ tăng cường Lực Phách cùng Khí Phách!

Phương Vân hoàn toàn có thể đoán trước được, với sự trợ giúp này thì chỉ cần qua một thời gian ngắn nữa, trong quân đội sẽ xuất hiện không ít cao thủ Lực Phách cảnh cùng Khí Phách cảnh. Còn bản thân các cao thủ khác cũng sẽ tăng lên thêm một tầng.

Suy nghĩ một chút, nếu như trong một quân doanh tám vạn người lại có hàng trăm hàng ngàn võ giả Lực Phách cảnh cùng Khí Phách cảnh thì xe hoa cỡ nào! Phải biết rằng, theo quy củ của triều đình Đại Chu thì chỉ cần đạt đến Khí Phách cảnh là đã có tư cách làm tướng quân!

Trong một quân doanh của An Quốc tướng quân lại có một lượng lớn tướng quân trấn giữ, cái này không phải là xa xỉ thì còn là gì chứ?

Khoảng chừng mười ngày sau, Phương Vân cảm giác được hắn đã ổn định được cảnh giới Địa Biến cảnh.

- Hiện tại đã có thể thử trùng kích bình cảnh rồi!

Phương Vân ngồi xếp bằng trong doanh trướng, trầm nghĩ. Trải qua một thời gian lâu như vậy, hắn cảm giác được lực lượng của hắn đã rất gần với một thiên long lực viên cổ!

Cảnh giới của võ đạo, khi đến một trăm con long lực thì phải trùng kích lên tầng tiếp theo!

Thân hình thoáng một cái, Phương Vân đã thừa dịp bóng đêm bay ra khỏi doanh trướng. Tốc độ của hắn vô cùng nhanh, chỉ lóe lên một chút thì đã biến mất.

Thực lực khi đến một trăm long lực thì sẽ có biến hóa cực lớn. Trong quân doanh tuy có nhiều người, nhưng Phương Vân cũng không muốn bị Dương Hoàng phát hiện!

Phương Vân rất dứt khoát, trực tiếp thiêu đốt nội lực, một hơi đi ra xa hơn trăm dặm. Khoảng cách xa như vậy, cho dù có dao động thì cũng rất khó truyền đến quân doanh được.

Trên một ngọn núi tuyết, Phương Vân ngồi xếp bằng xuống, bàn tay lật một cái đá thì đã có một con mắt màu hoàng kim hiện ra. Con mắt này đầy máu, tản ra một cỗ long uy nhân nhạ, cao quý bất khả xâm phạm.

- Lấy thực lực Địa Biến cảnh đỉnh phong của ta, việc luyện hóa viên Thiên Long Nhân* này là nước chảy thành sông!

Đối với những vật như Thiên Long Nhân, thực lực càng cao thì tác dụng sẽ càng rõ ràng. Điều này là do Lục gia ở Tụ Bảo các nói cho hắn, nếu như thực lực không đủ thì tác dụng của Thiên Long Nhân sẽ giảm đi rất nhiều.

- Thiên Long Nhân, luyện hóa cho ta!

Phương Vân vứt con mắt khổng lồ này lên, sau đó một cỗ nội lực quán lấy, trực tiếp luyện hóa.

Rống!

Nội lực của Phương Vân vừa quán lấy thì đã có một tiếng long ngâm vang lên trong đầu Phương Vân. Cỗ âm thanh này mang theo sự tức giận, giống như là trời long đất lở.

Long là sinh vật cao quý, không bao giờ muốn hàng phục người nào. Phương Vân hiện tại muốn luyện hóa nó, để cho con mắt này vì hắn mà phục vụ thì lập tức làm cho tính cao ngạo của con mắt này trở dậy. Nó không muốn khuất phục người nào cả, cho dù đây chỉ là một con mắt.

- Ta có ý chí của Côn Bằng! Ngay cả máu huyết Côn Bằng cũng phải hàng phục ta, để cho ta sử dụng. Ta sử dụng ngươi thì làm sao có thể bỏ rơi ngươi!

Phương Vân hừ lạnh một tiếng, một cỗ ý chí bàng bạc bay ra, trực tiếp xóa đi cái ý chí không khuất phục trong Thiên Long Nhân. Rồi từ trong đan điền bay ra vô số phù chú, tụ quanh Thiên Long Nhân. Những phù chú này hợp lại thành một ngọn lửa bao trùm Thiên Long Nhân màu hoàng kim. Trong nháy mắt, Thiên Long Nhân càng ngày càng nhỏ, cuối cùng hóa thành một con mắt như người bình thường. Phương Vân lập tức dùng tay lấy viên Thiên Long Nhân này để ngay phần giữa hai con mắt (Huyệt Thiên Linh).

Ầm!

Thiên Long Nhân vừa tiến nhập vào thì Phương Vân lập tức cảm giác được có một làn long huyết cực nhỏ theo kinh mạch tiến vào trong cơ thể. Sau đó, lực lượng của Phương Vân cứ thế mà tăng lên, vừa lúc chạm đến một con thiên long lực!

Ầm!

Bỗng nhiên mây đen trong hư không hội tụ lại, sấm sét hiện lên. Quang ảnh ở phía sau Phương Vân biến ảo, một trăm con phi long lực bay ra, tiếng long ngâm vang lên đầy trời. trong nháy mắt, hư ảnh của phi long càng ngày càng nhạt đi, nhưng tiếng vang lại càng ngày càng dữ dội.

Rống!

Ngay giây khắc hư ảnh một trăm con phi long biến mất thì tiếng long ngâm đầy trời hội tụ lại thành một tiếng long ngâm chấn động cả thiên địa. Sau đó, quang ảnh ở phía sau Phương Vân sáng rực lên, một cái móng vuốt xé rách hư không, rồi một con thiên long viên cổ đang từ từ xuất hiện.

Hai con mắt khổng lồ của nó như ánh đèn lung linh vậy, ở trên cao nhìn xuống cả vùng đất, như là chúa tể của cả cõi nhân gian!

*: Thiên Long Nhân: Xem lại chương 196.

Thinhbobo

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

266. Chương 262: Yêu Tộc Xuất Thủ

Biên Dịch: [Vo] Thien

Ánh mắt của con rồng này nhìn xuống đất, từng vòng sáng không ngừng tỏa ra trong đêm làm cho cả vùng đất sáng hẳn lên.

Đầu thiên long viên cổ này huyền phù trên đỉnh đầu của Phương Vân, long thủ hơn ngàn trượng, nhưng cũng chỉ mới lộ ra hai chân trước mà thôi, hơn nửa long thân vẫn ở ngoài hư không. Một cỗ long uy vô hình hướng bốn phương tám hướng khuếch tán ra.

Oong!

Phương Vân bỗng nhiên mở mắt ra, trong con ngươi bắn ra quang mang sáng chói. Loại quang mang này cùng với quang mang trong Thiên Long Nhân rất giống nhau, hô ứng lẫn nhau.

- Ha ha ha.

Phương Vân đột nhiên cười lớn một tiếng, rồi như một tia chớp rơi vào ngay giữa hai cái long giác. Một cảm giác chân thật từ dưới chân truyền đến.

Thực lực đạt đến tình trạng này thì cự long không còn là hư ảnh nữa mà đã rất chân thật rồi, có thể khắc địch cũng có thể công địch. Phương Vân cảm giác được con thiên long viễn cổ này có thể dễ dàng phá tan một ngọn núi.

- Đánh nát nó!

Phương Vân nhìn thấy ở ngoài xa trăm trượng có một ngọn núi, trong lòng hơi động. Đột nhiên khu xử con thiên long viễn cổ này đánh xuống.

Ngâm!

Âm thanh vang dội khắp tứ phương, thân thể con thiên long viễn cổ không ngừng từ trong hư không rút ra. Một ngàn trượng, hai ngàn trượng...năm ngàn trượng, tám ngàn trượng, chín ngàn trượng!

Thân thể con thiên long viễn cổ này dài đến chín ngàn trượng, lộ ra đuôi rồng khổng lồ. Chỉ thấy con thiên long này đưa cái long trảo lên cao đánh xuống, một tiếng nổ ầm ầm vang lên. Ngọn núi cao lớn chỉ trong chốc lát đã bị một cổ lực lượng đáng sợ vấy gốc lên, bay vào trong hư không.

Phịch!

Ngũ trảo của thiên long vung lên làm cho ngọn núi này bị vứt ra ngoài, sau đó vung long trảo đánh vào, ngọn núi cứng rắn này lập tức phát ra một tiếng ầm rồi thành phần vụn. Từng tảng đá vụn hòa với bụi đất khuếch tán ra khắp bốn phương tám hướng.

Thiên long viễn cổ bay vút lên hư không thì có thần lực vô cùng. Có thể bạt một ngọn núi hơn ngàn trượng lên, cũng có thể di chuyển nó đến một địa phương khác. Đây chính là thiên long!

Nguyên nhân gọi trăm con phi long lực là bình cảnh lúc này đã được thể hiện ra. Không có đột phá bình cảnh thì phi long cũng chỉ là hư ảnh, không chân thật. Mà sau khi đột phá thì sẽ từ hư ảo mà hóa thật, biến thành thiên long chân chính, có thể dùng để công địch!

- Người có tam hồn bảy vía, trong đó tam hồn gắn bó, tồn tại cùng ảnh hưởng tới nhau. Mà bảy vía lại là do tam hồn biến thành trong vận mệnh, kết hợp lại mà thành. Lực lượng của ta hôm nay đã đạt đến trăm con phi long lực, đã ngưng tụ Anh phách, Lực phách, Khí phách, Tinh phách cường đại đến đỉnh núi, xảy ra biến hóa ảnh hưởng tới tam hồn. Tam hồn có cảm ứng với thiên địa, kết hợp với nguyên khí vô hình trong thiên địa cho nên mới sinh ra con thiên long viễn cổ này! Đầu thiên long viễn cổ này nếu như dùng để công địch thì chỉ địch được kẻ yếu hơn chứ không kháng cự được người mạnh hơn, nhưng nếu như kẻ địch gây thương tổn cho nó thì cũng sẽ ảnh hưởng tới tam hồn, thương thế vô cùng nghiêm trọng. Thậm chí còn có thể ảnh hưởng tới tiềm lực vô đạo ngày sau, ta phải vô cùng cẩn thận.

Phương Vân lúc này đã đạt đến một con thiên long lực, lập tức hiểu được rất nhiều điều huyền bí. Tam hồn vô cùng thân diệu, ảnh hưởng tới tiến cảnh võ đạo của võ giả có thể đi bao xa, một khi bị đả thương thì đúng là hối hận không thôi! Cho nên, nếu như không phải đến thời khắc nguy hiểm thì tuyệt đối không thể đem con thiên long viễn cổ ra đối địch!

- Hay là ẩn nấp trong máu thịt đi!

Phương Vân vốn đang ngự trên con thiên long viễn cổ, bỗng nhiên đáp xuống đất rồi há miệng ra. Con thiên long viễn cổ này lập tức ngâm nga một tiếng, rồi đáp xuống cách Phương Vân khoảng tám trượng. Sau đó, con thiên long viễn cổ vốn dài đến chín ngàn trượng này dùng tốc độ dùng mắt thường có thể thấy được không ngừng thu nhỏ lại, hóa thành một con rồng cỡ con giun rồi bay vào miệng Phương Vân.

Phàm là Long tộc, chỉ cần huyết mạch long huyết không quá kém thì đều có năng lực biến lớn nhỏ, lớn đến mấy ngàn dặm cũng có thể hóa nhỏ lại, thậm chí còn có thể nhỏ như hạt bụi! Con hổ giao của Cô Xạ Quận

Chúa cũng có được năng lực này!

Một cỗ lực lượng mệnh mông bỗng nhiên xuất hiện trong người. Phương Vân cảm giác được nếu bây giờ có gặp phải cường giả có chín mươi chín con phi long lực thì hẳn có thể trực tiếp đánh chết. Cho dù là cường giả Linh Tuệ cảnh chín mươi chín con phi long lực mà ở trước mặt hắn thì cũng chỉ có thể chống đỡ, không thể nào hoàn thủ được!

Chuyện này có thể dùng để ví von việc mười tên đồng tử linh hoạt vây vòng một võ giả vậy. Mặc dù trên lý luận nói thì lực lượng của mười tên cộng lại hiển nhiên cũng không kém, nhưng nếu đánh nhau thật thì mười tên đồng tử tuyệt đối không phải là đối thủ của một võ giả. Đây chính là sự khác nhau giữa chất lượng và số lượng.

Lực lượng của một võ giả có chín mươi chín con phi long lực phân tán ở các nơi trong thân, cỗ lực lượng này cũng như ảo ảnh vậy, không hề liên kết với nhau; mà một võ giả có trăm con phi long lực thì tất cả lực lượng sẽ tạo thành hiện tượng vắt thành một cỗ*, hóa thành một con thiên long. Lúc đó muốn đối phó với một võ giả chín mươi chín con phi long lực là dễ dàng vô cùng!

Đây chính là nguyên nhân nói vì sao một trăm con phi long lực là một bình cảnh!

- Nếu như bây giờ gặp lại Sa Môn tứ lão thì ta có thể dùng một quyền đánh chết!

Phương Vân bỗng nhiên nhớ lại Sa Môn tứ lão đã gặp lại khi ở Sát Lục động phủ. Lúc đó hắn không dám mạo muội xuất thủ là vì Sa môn tứ lão khi liên hợp lại có thể chống lại tu vi chín mươi chín con phi long lực khi đó của hắn. Dù sao thì cũng có câu song quyền nan địch tứ thủ, hảo hán sẽ gặp khó khi gặp nhiều người!

Nhưng hiện tại không giống trước nữa rồi, Phương Vân nếu như gặp phải Sa Môn tứ lão thì giống như là sư tử xông vào bầy cừu, hoàn toàn có thể giết chết!

- Thử Thiên Long Nhân xem thế nào!

Tâm thần Phương Vân vừa động thì ở trung tâm hai hàng lông mày xuất hiện một vết tuyến màu đen, sau đó mạnh mẽ tách ra. Một con mắt hoàng kim liền hiện ra ngay mi tâm của Phương Vân, trong một khắc này thì trong hư không đột nhiên vang lên một tiếng long ngâm.

Oong!

Đầu của Phương Vân hơi chấn động một cái, sau đó có một cỗ hấp lực khổng lồ đem tâm thần của hắn dẫn vào trong con mắt hoàng kim này, một thế giới hoàn toàn bất đồng hiện ra trước mắt hắn.

Đây là một thế giới được bao phủ trong một màu vàng nhạt rực rỡ, vô cùng sinh động. Trong cái thế giới sinh động này còn có những ánh sáng màu sắc khác nhau cùng tỏa lên.

- Màu vàng cố định bất động chắc là sông núi; màu bạc như một chất lỏng lưu động, hẳn là sông suối; về phần màu đỏ dưới chỗ sâu, hẳn là dung nham trong lòng đất!

Thế giới mà Phương Vân nhìn thấy thông qua con mắt hoàng kim hơi khác với thế giới vốn có của hắn. Ở thế giới này chỉ có màu sắc mà thôi, mà những màu sắc đó chính là tượng trưng cho năng lượng trong thiên địa! Sông núi, cá, côn trùng, chim chóc trong thiên địa đều có năng lượng của riêng mình, sắc thái cũng khác nhau. Còn những luồng khí lưu đang chảy khắp trong thiên địa, Phương Vân có thể cảm nhận được đó chính là quy tắc thế giới mà chỉ khi đạt đến Linh Tuệ cảnh mới có thể cảm nhận được.

Mặc dù hiện tại Phương Vân đã đạt đến Địa Biến cấp đỉnh phong, có được một con thiên long lực, nhưng hắn vẫn không thể đột phá được đến Địa Biến cảnh. Cho dù hắn có thể thông qua con mắt hoàng kim này thấy được quy tắc của thiên địa, nhưng vẫn không có khả năng sử dụng!

Oong!

Trong đầu lại chấn động lần nữa, ý thức của Phương Vân như thủy triều rút đi khỏi Thiên Long Nhân. Chỉ trong nháy mắt, thế giới bóng đêm lại hiện ra lần nữa trong mắt hắn. Một cảm giác suy yếu dâng lên, không chỉ là thân thể mà còn là tinh thần.

- Thân thể của thiên long viên cổ mạnh hơn rất nhiều so với nhân loại, mặc dù chỉ là một con mắt nhưng cũng không phải nhân loại võ giả có thể thừa nhận được. Hơn nữa, để thấy được thế giới thông qua Thiên Long Nhân thì phải tốn hao rất nhiều tinh thần cùng nội lực. Sau này phải cẩn thận, không thể tùy tiện sử dụng được!

Thiên Long Nhân nếu được vận dụng tốt thì sẽ phát ra hiệu quả không thể tưởng được. Nhưng nếu như lạm dụng, lấy thực lực một con thiên long viên cổ thì cũng chỉ duy trì được nửa chung trà mà thôi. Hơn nữa, lập tức phải tiêu hao hơn một nửa nội lực, ngoài ra nếu nội lực tiêu hao quá nửa thì không thể sử dụng Thiên Long Nhân nữa.

- Không trách được Tụ Bảo các lại bán Thiên Long Nhân với giá rẻ như vậy. Ngay cả ta khi dùng cũng chỉ có thể dùng được trong chốc lát, nếu như là người khác thì sợ rằng không chịu nổi đâu.

Phương Vân giờ mới hiểu được tại sao có thể mua được Thiên Long Nhân với giá rẻ như vậy. Sử dụng vật này tiêu hao quá nhiều nội lực, hơn nữa người sử dụng buộc phải có thực lực Linh Tuệ cảnh. Nói một cách khác thì vật này đối với một số võ giả chỉ như một bức tranh, có thể xem được nhưng không sờ được!

Phương Vân nuốt mấy viên đan dược, rồi ngồi khoanh chân tu dưỡng trong chốc lát. Khi tinh thần cùng nội lực được bổ sung thì trời đã đến gần sáng. Phương Vân không muốn bị phát hiện, lập tức bay trở về quân doanh số hai mươi bảy, lấy lại thân phận một binh sĩ bình thường.

Phương Vân vừa mới trở lại quân doanh thì lập tức thấy binh sĩ cảnh giác khắp nơi, bộ dáng như đang chuẩn bị gặp đại địch vật. Hắn cũng không suy nghĩ nhiều, lập tức trở về trường phòng.

Sau khi trời hừng sáng được một lúc thì Chu Hân, Quân Công Minh, cùng Sở Cuồng đi đến.

- Làm sao vậy? Ta một đêm không ở đây, trong quân doanh đã có gì xảy ra à?

Thấy ba người đồng thời đi vào, Phương Vân lập tức cảm giác có xảy ra chuyện gì.

- Đại nhân, ngày hôm qua người không ở đây thì quân doanh đã có đại sự rồi. Nghe nói tứ đại viên vương của Yêu tộc cùng Yêu Hoàng đánh lên tiền tiền đông bắc quân doanh, quân đội tổn thất thảm trọng. Cả một ngọn núi dài gần đến tám mươi dặm bên đông bắc cũng vì trận chiến này mà chìm xuống đất đến ba nghìn thước.

Chu Hân là người đầu tiên mở miệng nói.

- Yêu Hoàng

Phương Vân chấn động, hắn mới đi khỏi một đêm mà đã phát sinh ra chuyện lớn vậy rồi! Yêu Hoàng, vậy ít nhất cũng phải là cường giả Thiên Trùng cảnh. Đem một ngọn núi chìm cả xuống dưới đất, cái này cần bao nhiêu thần thông a!

- Nghe nói, vì đối phó với Yêu tộc mà cả Anh Vũ hầu cùng Mãng Hoang hầu cùng xuất thủ. Mà Yêu Hoàng lúc xuất hiện đã kinh động đến Dũng Vũ hầu cùng với Liệt Vũ hầu!

Dũng Vũ hầu cùng với Liệt Vũ hầu đều là một trong bảy vị Võ hầu của Đại Chu, trong đó Liệt Vũ hầu xếp hạng thứ bảy, còn Dũng Vũ hầu thì xếp hạng thứ sáu. Xét về tuổi, thực lực hay kinh nghiệm thì cả hai người đều hơn Dương Hoàng nhiều lắm!

Vũ Mục phái hai vị vương hầu này tới đây, đủ thấy hắn rất coi trọng cuộc chinh chiến lần này.

Nghe thấy lời nói này thì bỗng nhiên Phương Vân có cảm giác rất tiếc nuối trong lòng. Những nhân vật như vậy lúc xuất thủ hẳn là rất kinh thiên động địa, một dải núi non dài tám mươi dặm chìm xuống cũng chỉ là chuyện bình thường.

Nếu như có thể thấy những nhân vật như vậy chiến đấu thì đó là một khoản tài phú vô cùng quý giá. Đối với sự thịnh tiến của võ đạo trong tương lai sẽ có tác dụng rất lớn. Nhưng mà Phương Vân cũng biết, loại chuyện này không thể cường cầu được.

Lần này, Đại Chu hoàng triều đóng quân ở Mãng Hoang đến mấy trăm vạn đại quân, chiến tuyến trùng điệp mấy ngàn dặm. Lấy thực lực của Phương Vân, cảm thụ được tình huống ngoài ngàn dặm cũng là bình thường.

*Vất thành một cổ: Nội lực cùng bản thân hòa thành một thể, đạt được sự dung hợp tuyệt đối.

npq91

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

267. Chương 263: Chỉ Qua Hầu

Biên Dịch: [Vo] Thien

- Đại quân của ta tổn thất thế nào?

Phương Vân hỏi.

- Tạm thời còn chưa rõ ràng, nhưng tuyệt đối không ít.

Quản Công Minh nói.

Phương Vân trầm mặc không nói, trong mắt lộ ra thần sắc suy tư.

- Bao tuyết phong núi, đối với hành động của quân đội có rất nhiều điều bất tiện, nhưng mà đối với Yêu tộc thì không. Bọn họ vẫn sống ở đây, cực kỳ quen thuộc địa hình. Bao tuyết với bọn họ chỉ có lợi mà không có hại. Yêu tộc bị áp bách lâu như vậy, hiện tại đã chuẩn bị phản công rồi!

Phương Vân không biết cái gì là tám đại Yêu vương của Yêu tộc, nhưng ngày đó hắn đã thấy Hỗn Thiên Viên Vương. Tên hầu tử này sử dụng côn xuất thần nhập hóa, cho dù là Dương Hoàng thì cũng chịu thiệt không ít! Từ đó có thể thấy tám đại Yêu vương cũng có thực lực vô cùng kinh khủng.

Phương Vân suy đoán, Dũng Vũ hầu cùng với Liệt Vô hầu đều có thực lực ngang với Yêu Hoàng. Nếu không thì không thể chống cự với thế công, chỉ khi trong quân doanh của quân đội Đại Chu có hai tên cường giả Thiên Trùng cảnh trấn giữ thì mới có thể đánh lui sự tổ hợp của Yêu Hoàng, tứ đại viên vương cùng với tám đại Yêu vương của Yêu tộc!

- Ngay cả Yêu Hoàng cũng xuất thủ, đã nói lên lần hành động này lớn vô cùng, tuyệt đối không thể nào chỉ có một buổi tập doanh đơn giản như vậy. Có thể khẳng định, bọn họ sẽ còn những hành động khác nữa.

Phương Vân cơ hồ là không suy nghĩ, lập tức có hai chữ “cướp lương” hiện lên trong đầu.

Yêu tộc nếu như nhân bao tuyết tấn công thì việc cướp lương sẽ là tất nhiên. Hiện tại nơi đóng quân ở Mang Hoang, kho lương đều có đại quân trú đóng, hơn nữa còn có hai vị Vô hầu chú ý nên sẽ không thể nào mất được. Nếu như quân Mãng hoang muốn tấn công thì chỉ có thể tấn công các tuyến vận chuyển lương tới Mãng hoang.

Ánh mắt Phương Vân lóe lên, nếu như tin tức này mà được báo lên thì sẽ được ghi nhận đại công lao, nhưng mà nếu làm như vậy thì sẽ vi phạm sách lược của Vũ Mục. Trong lòng hắn có thể khẳng định Vũ Mục giờ phút này đang hi vọng Yêu tộc đi cướp lương, thậm chí còn để cho lương thực bị cướp!

Cuộc chiến tranh này phải dựa theo những gì Vũ Mục đã nghĩ mà đi, lương thực nhất định phải bị cướp!

Vũ Mục, là một nhân vật còn kinh khủng hơn Dương Hoàng, một sự tồn tại to lớn! Hắn chính là thống lĩnh hơn một nghìn vạn quân đội, ngay cả bảy đại Vô hầu cũng phải nghe lời hắn! Cùng hắn đối địch tuyệt đối không có gì hay cả!

Hơn nữa, Vũ Mục còn có ân với Phương gia, không nói nhiều hơn, chỉ dựa vào việc hắn thay đại ca Phương Lâm ra mặt đồng ý cho đại ca cùng Phúc Khang công chúa kết thân thì Phương Vân đã không có lý do gì để phá hư sách lược của hắn cả.

- Đại nhân, bây giờ chúng ta làm gì đây?

Ba người cũng không ngu xuẩn. Bọn họ có thể từ hành động lần này của Yêu tộc mà cảm nhận được không khí mưa giông trước cơn bão đang tràn tới.

- Chúng ta không cần làm gì cả, cứ cảnh giới tốt đi! Ta có dự cảm, nhiều nhất là một tháng nữa thì sẽ đến đại chiến đó!

Khi mà hai quân giao chiến thì nhất định quân đội số hai mươi bảy sẽ phải ra tiền tuyến. Đến lúc đó, Phương Vân cũng có thể dùng thực lực của mình kinh động đại quân.

Lấy thời gian một năm có thể trùng kích được Địa Biến cảnh, thành tựu như vậy tuyệt đối là kinh tài tuyệt diễm. Phương Vân tự tin, cho dù là so sánh với Trạng Nguyên Lý Ưc Huyền thì cũng không kém chút nào!

Đến lúc trưa, quả nhiên trong quân truyền đến tin tức bắt đầu tiết kiệm quân lương: Ba bữa cơm sẽ còn hai bữa, hơn nữa phần ăn của mỗi người cũng sẽ chỉ còn hai phần ba!

Phương Vân biết Yêu tộc cướp lương đã thành!

Quả nhiên đến ba ngày sau, theo dự định thì hôm nay xe lương phải đến nhưng lại không có xuất hiện. Rất nhanh đã có lời đồn trong quân nói rằng xe lương đã bị cướp. Nhưng mà, những người tung tin ra đã bị xử trảm mất!

Phong tuyết càng lúc càng nhiều, khi binh sĩ ra ngoài trưởng bông thì chiến giáp cũng bị đóng băng thật dày, phải dùng nội lực để phá băng. Dưới tình huống như vậy, nội lực cũng tiêu hao rất lớn.

Binh sĩ được điều ra ngoài tuần tra cũng đã được cắt giảm, đồng thời quân doanh cũng được di chuyển đến gần núi để tránh gió tuyết. Vì phòng ngừa doanh trưởng bị đe dọa, giáp sỹ phải không ngừng dùng nội lực phá tan tuyết đọng trên nón trưởng.

Vào một đêm, có một đạo hắc ảnh từ phương hướng kinh thành tới. Người này chỉ đạp tuyết một cái đã phóng lên tới đỉnh núi bị tuyết phong.

Nhưng lạ thay, ở trên đỉnh núi này lại không hề có tuyết, dường như có một cỗ kinh khí vô hình khuếch tán ra quét tất cả các tuyết đi. Lúc này, có mấy đạo thân ảnh đang đứng thẳng ở đó, chờ đợi!

- Kính chào đại nhân!

Ngay giây khắc đạo hắc ảnh kia phóng lên đỉnh núi thì mấy thân ảnh đó khom người, thần thái cực kỳ cung kính. Dương Hoàng cũng ở trong mấy người này, đầu cúi thấp vô cùng, đủ để thấy người tới có địa vị cực kỳ tôn sùng!

- Ủ!

Người này mặc một bộ hắc bào, lộ ra thần thái uy nghiêm. Nhìn qua thì người này mới chỉ khoảng ba mươi, sắc mặt ôn nhuận như ngọc, vóc người thon dài, tướng long hình hổ cốt, đôi bàn tay lại trắng nõn như ngọc, ngón tay so với người bình thường còn dài hơn rất nhiều.

Người này chính là Thần Vũ hầu xếp hạng thứ hai trong bảy vị Võ hầu, cảnh giới võ đạo đã đến một cảnh giới bất khả tư nghị!

- Sách lược của Vũ Mục, các người đã nhận được rồi chứ?

Thần Vũ hầu khẽ vuốt bày tay, lạnh nhạt nói.

- Thưa Thần Vũ hầu, kế hoạch đã như hẹn tiến hành. Tin tưởng chỉ qua mấy ngày nữa, Yêu tộc sẽ lựa chọn tấn công, đến lúc đó sẽ ít nhất có hai vị Yêu Hoàng đến!

Mãng Hoang hầu Hứa Uyên trầm giọng nói. Hai vai của hắn cao rộng, chỉ đứng đó thôi mà làm cho người ta có cảm giác đang đối mặt với một ngọn núi vậy, khí tức tỏa ra so với Dương Hoàng còn mạnh hơn.

- Rất tốt.

Mí mắt Thần Vũ hầu hơi khép lại, hiện ra một khí chất trầm ổn:

- Vốn ta và Thánh Vũ hầu phải cùng tới, nhưng Thánh Vũ hầu phải ở lại kinh thành để chủ trì kiến tạo Trấn Yêu tháp, cho nên cũng chỉ có ta tới. Mặc dù hành động lần này chỉ là làm kinh sợ, chứ không phải là tiêu diệt hoàn toàn Yêu tộc, nhưng nếu có thể giết chết một hai vị Yêu Hoàng của Yêu tộc thì cũng được. Lần này bão tuyết phong núi cho Yêu tộc cơ hội, đồng thời cũng cho chúng ta cơ hội. Ta một đường đi đến đây đã phong tỏa khí tức lại không để cho người Yêu tộc biết được. Mặt khác, khi ta tới đây thì Vũ Mục cũng đã mời người bên Lan Thai Bí Uyển động thủ, làm rối loạn thiên cơ bên Mãng Hoang, để cho vị kia bên Yêu tộc trong khoảng thời gian ngắn không nhận ra được điều gì.

Dừng một chút, Thần Vũ hầu tiếp tục nói:

- Hành động lần này, Vũ Mục vốn muốn để Chỉ Qua hầu ra, nhưng mà bị ta và Thánh Vũ hầu cố gắng phản đối. Nếu như thật sự thả người này ra thì sợ rằng nơi hắn đi qua, Yêu tộc sẽ là máu chảy thành sông mất, tử thương thảm trọng. Đến lúc đó mà kinh động đến cái vị đang đứng ở trung tâm Yêu tộc để trấn áp số mệnh vạn yêu thì nguy, lúc đó sẽ không phải là kinh sợ nữa mà là toàn diện khai chiến.

Nghe thấy cái tên Chỉ Qua hầu thì cả Liệt Vũ hầu cùng Dững Vũ hầu nhất thời biến sắc không thôi.

Trong phong hào của Võ hầu Đại Chu có một chữ Vũ, như Dững Vũ hầu, Anh Vũ hầu...làm như vậy là để nói lên thành tích trong võ đạo! Chỉ Qua hầu, phong hào này vừa nghe qua chắc chắn không phải là Võ hầu, nhưng vừa nghe thấy cái tên này thì tất cả các vị Hầu gia ở đây đều biến sắc cả. Chỉ có Dương Hoàng mặt không hiểu gì.

- Chỉ Qua hầu là vị nào?

Dương Hoàng ngạc nhiên nói, bằng vào lịch duyệt của hắn nhưng lại chưa nghe thấy cái tên này.

Ba vị Võ hầu, ngay cả Mãng Hoang hầu cũng không để ý đến hắn, tựa như chưa từng nghe đến. Dương Hoàng thấy vậy thì hận đến nghiến lợi nghiến răng, nhưng không dám làm gì cả.

Mặc dù hắn được xưng là đệ nhất cao thủ thanh niên, nhưng cũng chỉ là thanh niên đồng lứa mà thôi. Bàn về tư lịch, võ đạo, bối cảnh thì không bằng được ai trong ba vị Võ hầu cả!

- May nhờ Thần Vũ hầu kịp thời ngăn cản, nếu không thì hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Trên mặt Dững Vũ hầu hiện ra thần sắc cực kỳ chấn động.

- Vũ Mục mặc dù anh minh cả đời, nhưng đối với người này cũng có quá nhiều tình cảm. Không phải là ta không tin Vũ Mục, nhưng người này tuyệt đối sẽ không vì ai mà làm việc cả! Cho dù là Vũ Mục thì cũng rất khó điều khiển được hắn!

Liệt Vũ hầu khi nhắc đến người này cũng tức giận vô cùng.

Thần Vũ hầu tựa hồ không muốn dừng lại ở vấn đề Chỉ Qua hầu quá nhiều, lại nói.

- Cùng vào doanh trường đi, miễn cho để cho mấy vị kia của Yêu tộc phát hiện. Mặt khác, hoàn cảnh xấu lần này mặc dù là do chính chúng ta tạo ra, nhưng cũng không thể để tổn thất quá lớn. Trên người của ta có ba túi không gian của hoàng thất, trong đó cũng có không ít lương khô đâu, có thể dùng được trong chín ngày. Đủ để chịu đựng qua đầu mùa xuân rồi!

Ở đây có đến mấy trăm vạn quân đội, cho nên sức ăn vô cùng kinh khủng. Trên người Thần Vũ hầu mặc dù có túi không gian của hoàng thất, nhưng lương khô trong đó cũng chỉ đủ cho quân đội dùng trong chín ngày. Nhiều hơn cũng không được!

Cùng một thời gian.

Ở sâu trong Mãng Hoang, trên một ngọn núi trắng như tuyết, có hai người thanh niên anh tuấn kỳ dị đang đứng chấp tay nhìn về quân đội Đại Chu ở phương xa.

- Kính Thiên, người thấy thế nào?

Người thanh niên nói chuyện đầu đội mũ Cửu Long, người mặc hoa phục, hơi thở cao quý như một hoàng tử vậy.

- Vũ Mục Đại Chu hoàng triều tính toán như thần. Cuộc chiến này còn chưa diễn ra thì sợ rằng trong mắt hắc dã sớm kết thúc, kết quả cũng không sai biệt lắm! Hắc lựa chọn mùa đông tiên công không phải là để chúng ta cướp lương thực của hắc, sau đó lấy cớ lui binh sao?

Kính Thiên Yêu Hoàng đứng chấp tay, đột nhiên nói.

Khác với Lay Thiên Yêu Hoàng, hắc mặc một bộ đồ đen sát thân, phối hợp với mái tóc đen cùng trông mắt đen làm cho hắc giống như Cửu U Tà Thần vậy.

- Tiến công dễ, nhưng lui binh không dễ. Trong quá khứ, bởi vì hai bên khắc chế lẫn nhau, cộng thêm Mãng Hoang hầu ngoại trừ mỗi năm đến lần săn bắn có động, còn lại thì an phận; Cho nên hàng năm ta cũng nhẫn nại không xuất thủ. Nhưng mà lần này Đại Chu tấn công cũng đã cho chúng ta cơ hội để trừ đi cái gai này! Nhân tộc đóng quân hơn trăm vạn ở Yêu tộc chúng ta cũng nên thay đổi rồi, dù sao vùng đất Hà Sơn tốt như vậy chính là nơi mà vạn vật hướng đến, không nên để cho Nhân tộc độc chiếm!

Lay Thiên Yêu Hoàng hơi vỗ tay áo, cất cao giọng nói.

- Tất nhiên là như thế, chúng ta có cần mời thêm các vị Yêu Hoàng khác không? Nếu được thì sẽ nắm chắc hơn!

Kính Thiên Yêu Hoàng nói.

Lay Thiên Yêu Hoàng suy nghĩ một chút:

- Mời thêm một vị nữa đi, nhiều hơn không được đâu. Nếu xuất hiện cả bốn vị Yêu Hoàng thì sợ rằng sẽ chọc giận triều đình Đại Chu. Nhân Hoàng Đại Chu có thực lực sâu không lường được, trên người có áo giáp Ngũ Đế, hơn nữa lại là chánh thống nhân tộc Đại Chu, ở Hoàng cung có di bảo của Tam Hoàng, đứng trên vạn người! Nếu như xảy ra đại chiến thật thì Yêu tộc Mãng hoang chúng ta không kháng cự nổi!

Thinhbobo

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC
HOÀNG PHỦ KỲ

268. Chương 264: Đại Chiến Ở Mãng Hoang

Biên Dịch: [Vo] Thien

Viễn cổ Tam Hoàng, đó là những tồn tại thuộc thần thoại, chấn cổ thức kim, uy chấn thiên địa!

Những đồ vật mà họ từng dùng qua tuyệt đối là kinh thiên động địa. Điều này có thể nhìn được từ Thiên Đế chiến xa mà Dương Hoàng đã lấy được. Thiên Đế chiến xa chẳng qua chỉ là công cụ để cho Thiên Đế viễn cổ xuất chinh, chỉ dùng để kéo đi, chứ không phải để công kích. Nhưng sau khi Dương Hoàng được Thiên Đế chiến xa thì võ đạo đột nhiên tăng mạnh, trực tiếp được phong Vô hủ khi mới hai mươi tuổi.

Thành tựu bậc này cũng không thấy nhiều ở Đại Chu hoàng triều!

Thiên Đế chiến xa chỉ là một công cụ đi lại mà đã có uy lực như thế, vậy thì di bảo chân chính của Tam Hoàng thì càng kinh khủng hơn! Yêu tộc, Man tộc, Di Tộc, Địch tộc... vẫn không có hành động quá lớn chính là vì kiêng kỵ di bảo Tam Hoàng ở sâu trong hoàng cung!

- Lay Thiên, vậy cứ theo người nói đi!

Kính Thiên Yêu Hoàng nhìn bầu trời, nói:

- Ba ngày sau sẽ có trận gió tuyết lớn nhất, chúng ta hãy nhân cơ hội này phát động công kích đi! Lần này có hai vị Vô hủ Đại Chu trấn giữ ở đây, chỉ cần chúng ta làm bí mật thì chưa chắc không thể đem hai người đó lưu lại đây. Đại Chu hoàng triều có tổng cộng bảy vị Vô hủ, nếu như có hai vị bỏ mạng ở đây thì Đại Chu hoàng triều chắc sẽ không dám cậy mạnh ở Mãng Hoang nữa. Hơn nữa, thế lực Yêu tộc chúng ta cũng có thể dần dần rót vào trong Trung Thổ! Không hề bị giới hạn ở đất Mãng Hoang nữa!

- Nói thì nói thế, nhưng mà thực lực của cường giả Thiên Trùng cảnh cũng cực kỳ đáng sợ. Một khi chuẩn bị không tốt thì sợ rằng bọn họ sẽ dùng kế đồng quy vu tận, chúng ta phải tính kế đã!

Lay Thiên Yêu Hoàng khẽ trầm tư, nói.

- Ủ, vậy chúng ta hãy đi tìm các Yêu Hoàng khác nói đi...

Hai người xoay người lại, áo bào rung động lên một cái đã hóa thành hai làn gió nhẹ, vô thanh vô tức biến mất ở trong gió tuyết.

Thời gian từng ngày đi qua, bởi vì gió tuyết quá lớn nên quân đội không thể nhóm lửa được nữa, chỉ có thể lương khô ăn, còn về nguồn nước thì trực tiếp ăn tuyết. Quân chánh quy của Đại Chu hoàng triều toàn là võ giả, chút khổ sở này vẫn có thể chịu được.

Trong doanh trường, Phương Vân đang ngồi ở trên đầu, phía dưới là Chu Hân, Sở Cuồng, Quân Công Minh, Trần Liệt, cùng với mấy tên sĩ tử từ học cung trên kinh thành đến. Trải qua hơn ba tháng, tu vi kém nhất trong bọn họ đã là Trụ Thai cảnh, đang trùng kích vào Lực Phách cảnh!

Lúc này Phương Vân đang mặc chiến giáp, thần thái uy nghiêm. Hắn cũng chẳng muốn che giấu thân phận của mình nữa.

Gió tuyết ở bên ngoài dữ dội như quỷ khóc thần gào vậy, từng cơn gió lạnh không ngừng từ bên ngoài tràn vào. Ánh mắt Phương Vân nhìn thẳng vào bốn người thân tín, trầm giọng nói.

- Gió tuyết càng lúc càng dày, hôm nay đã là ngày thứ ba rồi. Dựa theo Nông lịch của chúng ta thì hôm nay chính là ngày thứ chín của gió lạnh, còn được gọi là chín đuôi, cũng là thời điểm gió tuyết lớn nhất. Nếu như Yêu tộc muốn tiến công, thì chắc chắn sẽ chọn ngày này!

Làm một gã thống soái, chẳng những có tài thao binh diễn lược, mà còn phải tinh thông thiên văn địa lý, thông kim bác cổ. Nông lịch của Đại Chu hoàng triều chính là được Lan Thai Bí Uẩn dựa theo khí hậu mà tạo ra, chẳng những có thể chỉ đạo nông nghiệp sản xuất, mà còn có thể dùng để hành quân đánh giặc.

- Hiện tại, quân lực của ta trực tiếp co lại tạo thành Viên Thuấn trận, không có mệnh lệnh của ta thì không người nào được phép hành động.

Phương Vân trầm giọng nói.

- Vâng, đại nhân!

Bốn người liền trầm giọng nói.

- Quân Công Minh, tính người thích dồn sức đánh địch. Ta giao cho ngươi làm thống soái hai vạn binh tiên phong.

Phương Vân dứt lời, liền giao cho hắn một lệnh kỳ.

- Thuộc hạ tuân lệnh!

Quân Công Minh nhận lấy lệnh kỳ.

- Chu Hân, tiền thuật người cao siêu, am hiểu hướng đi của gió, có thể dùng yếu phá mạnh. Phương trận Phá Thần Nỗ giao cho ngươi làm thống soái!

Phương Vân lại đưa một lệnh kỳ.

- Thuộc hạ tuân lệnh.

- Sở Cuồng, người làm thống soái cánh trái, nghe theo ta mà làm!

- Trần Liệt, người làm thống soái cánh phải!

- Vâng, đại nhân!

Hai người đồng thời nói.

- Những người khác ở lại trung quân với ta, nghe theo lệnh ta.

Phương Vân đưa lệnh kỳ xong thì mọi người liền lĩnh mệnh đi, biến mất ở trong gió tuyết mịt mù. Khí trời như vậy thì cho dù có cố nhìn cũng không thể nhận ra được bóng dáng ai cả.

Sau khi Chu Hân, Quản Công Minh, Sở Cuồng, Trần Liệt đi ra thì Phương Vân lập tức nhắm mắt lại, như đang suy nghĩ điều gì đó, yên lặng chờ đợi! Phương Vân không nói lời nào thì những sĩ tử khác cũng không dám nói chuyện. Không khí trong trường bỗng yên lặng như chết, chỉ còn lại tiếng gió rít bên tai.

Thời gian như đồng hồ cát từ từ trôi qua, ước chừng khoảng một lúc sau thì ở phương bắc vang lên tiếng kêu, trong đó còn có rất nhiều tiếng hô hào của dã thú. Trong doanh trường, các vị sĩ tử run lên, mở hai mắt ra nhìn về Phương Vân.

Nhưng, hai mắt của Phương Vân vẫn nhắm nghiền, thần thái thong dong, không hề có ý xuất binh.

Tiếng kêu lúc đầu còn như sóng biển, nhưng chỉ một lúc sau thì đã như thủy triều dâng cao, như núi đá lở xuống, cũng không biết có bao nhiêu Yêu tộc xuất binh đánh nữa.

- Đại nhân?

Một gã sĩ tử học cung nghe vậy thì tâm thần dao động, không khỏi nhẹ nhàng kêu lên.

Phương Vân vẫn vờ như không nghe, ngồi yên đó.

- Hử?

Một tên sĩ tử học cung khác liếc nhìn người vừa kêu, lắc đầu.

Lại qua một thời gian chén trà, tiếng kêu ở phương bắc càng lúc càng gần, cách doanh trại quân hai mươi bảy chỉ còn khoảng trăm dặm.

Phương Vân vẫn không nhúc nhích.

Nửa chung trà sau, ở phương đông cũng vang lên tiếng hò hét điên cuồng.

Phương Vân bỗng nhiên mở mắt ra. Mọi người cho rằng Phương Vân muốn ra lệnh tiến công thì Phương Vân vẫn ngồi đó, không hề có động tĩnh gì, ngược lại như đang đợi chờ gì đó.

Âm thanh giết chóc ở phía nam lúc này đã càng ngày càng gần, sự rung động của mặt đất cũng truyền đến trong trường bỗng. Hiển nhiên Yêu tộc đã xé toang phòng ngự rồi. Tất cả mọi người trong lều ngừng hô hấp, nhìn về Phương Vân.

- Mười, chín, tám, bảy...

Phương Vân đang đếm ngược trong lòng.

Lúc này gió tuyết càng lúc càng lớn, nếu đi ra ngoài giết chóc thì hoàn toàn là lấy cái yếu của ta chống lại cái mạnh của địch. Loại thương vong vô vị này là sự thương vong phải có trong kế hoạch của Vũ Mục. Phương Vân cũng không hề muốn đem chút binh lực của mình quăng vào để tăng nhân số thương vong cho Vũ Mục.

Trong cuốn thời đại cận cổ mà hắn từng đọc qua, hắn biết cường giả Thiên Tượng cảnh có khả năng thay đổi khí hậu trong một thời gian ngắn. Nếu như Đại Chu hoàng triều muốn chiến thắng thì nhất định các cường giả phải ra tay thay đổi cái thời tiết gió tuyết này. Phương Vân không tin những vị Võ hầu đang trấn giữ trong doanh trường lại không ra tay!

- Két két, giết sạch đám nhân loại này đi!

Ở trên ngọn núi phía nam, có một con khỉ to lớn lông dài đập mạnh một cái liên hiện ra phía trước trận doanh quân đội số hai mươi bảy! Mà cũng lúc này, Phương Vân đã đếm đến số cuối cùng.

- Công kích!

Âm thanh này áp cả tiếng gào thét của gió tuyết, vang vọng khắp doanh trại quân số hai mươi bảy. Âm thanh chưa dứt thì Phương Vân bỗng nhiên đứng lên, chỉ ba bước mà đã ra khỏi trường bỗng, vền lều ra trại.

Đập vào mắt hẳn lúc này là một thế giới màu trắng xóa, cả vùng đất đều bị tuyết bao phủ. Ở các doanh trại phía bắc, phía nam, vô số giáp sỹ Đại Chu xếp thành hàng cong dài, bao trùm cả một sơn lĩnh. Màu đen của chiến giáp vô cùng bắt mắt trong cái thế giới trắng xóa này.

Mà ở ngọn núi phía nam, có rất nhiều con vượn to lớn lông trắng, đưa nanh ra, giống như thủy triều tràn tới quân doanh số hai mươi bảy của Phương Vân. Khi mà khoảng cách chỉ còn mười trượng thì toàn bộ quân doanh đã nhận được lệnh tấn công toàn diện của Phương Vân.

Rống!

Trong tiếng gầm gừ khổng lồ, một đạo quyền phong đã hóa thành hung thú xông thẳng vào trong đại quân bạch vượn của Yêu tộc. Quyền phong vừa lướt qua thì đã có hơn mười bạch vượn hóa thành bột máu. Thực lực của Quân Công Minh lúc này được triển lộ hoàn toàn!

Rống!

Quân Công Minh vừa nhảy lên thì đã phát ra âm thanh giống như một đầu hung thú dữ tợn vậy. Giết chó, chiến trường, máu tươi...tất cả đã kích phát hung tính của Quân Công Minh, hẳn làm người tiên phong xâm nhập vào đại quân của Yêu tộc.

- Vạn cổ hung thú quyền!

Quyền khí cực kỳ hung bạo của Quân Công Minh giống như cuồng phong không ngừng đánh vào Yêu tộc. Được Phương Vân truyền thụ pháp môn ngưng tụ Anh Phách, vừa mở ra được Huyền Quan thì thực lực của Quân Công Minh đã tăng dữ dội đến ba mươi hai phi long lực.

Thực lực như vậy mà đi đối phó với các bạch vượn mới chỉ ở Lực Phách cảnh, còn chưa hóa hình thì quả rất dễ dàng.

Cùng một thời gian, một âm thanh như tiếng bò rống từ trên ngọn núi cao nhất ở khu vực này, cách chiến tuyến hơn ngàn trượng phát ra. Tiếng bò rống này giống như một mũi tên nhọn vậy, xé rách trời cao rồi nhanh chóng khuếch tán ra khắp bốn phương tám hướng.

Khi âm thanh đó vang lên thì ba vị Võ hầu đang ngồi trên đỉnh ngọn núi cũng dấy theo quân tình nhuệ nhất, như một làn sóng nước màu đen từ trên ba ngọn núi mấy ngàn trượng tràn xuống các mặt trận phía bắc, phía nam, phía đông.

Mấy trăm vạn đại quân của Đại Chu hoàng triều trấn giữ Mãng Hoang của Mãng Hoang hầu vào giờ khắc này toàn diện đánh sâu vào. Hai đạo đại quân của song phương hóa thành hai đạo kinh hồng, giống như hai đầu hung thú thời tiền sử hung mãnh đụng vào nhau.

Trong đại quân Yêu tộc tuy có rất nhiều chủng loại như cỏ cây, núi đá, côn trùng, chim cá...nhưng thực ra chủ lực vẫn là thú. Hết thấy loại thú ở Mãng Hoang khi vào mùa đông thì sẽ bỏ đi lông mao vốn có mà thay thành lông mao màu trắng, các Yêu tộc sau khi hóa hình được sẽ được năng lực này. Hôm nay, gió tuyết lớn vô cùng, trong cái thế giới trắng xóa này thì lông mao dài màu trắng còn trở thành vật che chở tối nhất cho Yêu tộc!

- Trùy hình trận, xung phong!

Phương Vân mặc chiến giáp tướng quân, chỉ chừa một đôi mắt nhìn ra bên ngoài. Lúc này gió tuyết đã rất lớn, che hết tầm mắt cho nên rất nhiều người không biết chủ soái đã đổi người. Còn tưởng rằng người trong cái chiến giáp kia là Chu Hân!

Về phương trận Phá Thần Nổ, sau khi nghe được âm thanh này thì đứng sững ra. Rõ ràng Chu Hân đang ở trong phương trận, vậy người phát lệnh kia là ai.

Nhưng Chu Hân căn bản không cho bọn hắn thời gian đoán mò đoán đại, vung tay lên, nói:

- Trùy hình trận, đánh sâu vào!

Đại địch đang ở trước mắt, quân lệnh như núi. Một khi đã phát lệnh thì ai dám suy tư gì nữa.

- Trùy hình trận, xung phong!

Chỉ nghe thấy từng tiếng leng keng chiến giáp vang lên, tám vạn đại quân tổ hợp lại thành một cái thiết trụ to lớn, mạnh mẽ đâm vào đại quân Yêu tộc ở phía nam.

- Giết!

- Giết!

Tiếng kêu như thủy triều dâng, hai mắt của cả Nhân tộc cùng Yêu tộc đỏ hồng lên, giẫm lên nhau mà giết chóc. Trong lúc nhất thời, có vô số thi thể ngã lên trên mặt đất, trong những thi thể này có cả Nhân tộc cùng Yêu tộc!

Thinhbobo

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

269. Chương 265: Cường Giả Tụ Tập

Biên Dịch: [Vo] Thien

Lần này Đại Chu hoàng triều phát động chiến tranh với quy mô chưa từng có với Yêu tộc Mãng hoang! Trong thời điểm quá khứ, binh lực của Đại Chu hoàng triều tại Mãng Hoang chưa bao giờ quá trăm vạn, hơn nữa người chấp chương cũng chỉ là nhất mạch Bình dân hầu hoặc Quý tộc hầu. Mà lần này, ở Mãng Hoang tụ tập đến hơn mấy trăm vạn quân đội, thống lĩnh là ba vị Võ hầu Thiên Trùng cảnh, một vị tân Võ hầu Thiên Tượng cảnh cùng một vị Quý tộc hầu Thiên Tượng cảnh. Đội hình như thế là trước nay chưa từng có!

Mỗi một lần Đại Chu hoàng triều xuất binh chinh chiến thì ngoại trừ vương hầu cùng Võ hầu, còn có rất nhiều thiên tài tuyệt đỉnh của Đại Chu tới cùng! Đại Chu hoàng triều là nơi địa linh nhân kiệt, đất rộng của nhiều, vì thế những nhân tài tới đây toàn là những người tài giỏi, nhưng lần này xuất binh, hầu như đã huy động phần đông tinh nhuệ các nơi! Trong đó những cường giả tung hoành thiên địa nhiều không thể kể xiết!

- Người phạm Đại Chu ta, tất phải giết chết!

Một đạo nhân ảnh đang ở trên sườn núi phóng lên cao, nơi hắn đi qua gió tuyết nổ tung thành từng mảnh tuyết vụn. Chỉ thấy quang ảnh sau lưng người này lóe lên, ba người con phi long liền xuất hiện. Người này nhìn một cái liền phóng trường kích trong tay ra, trường kích đi được mười trượng liền hóa thành một con cự long dài khàn giọng gầm thét, rồi rơi vào trong đại quân Yêu tộc. Chỉ nghe âm một tiếng, tất cả Yêu tộc trong phạm vi trăm trượng nơi cự long rơi xuống bị chấn thành phần vụn.

- Ngự kiếm thuật!

Lại có một người trong quân đội Đại Chu lướt đến, xung quanh thân thể của hắn có hơn trăm thanh phi kiếm đang huyền phù, bao phủ hắn lại. Người này phóng lên tới cao nhất rồi hóa thành một cầu vòng kiếm thật lớn xông vào trong đại quân Yêu tộc. Phi kiếm đi qua thì phần lớn Yêu tộc trúng phải bị chém thành thịt vụn.

Trên chiến tuyến kéo dài mấy ngàn dặm của quân đội Đại Chu không ngừng có những hơi thở bàng bạc phóng ra, sau đó mang theo kinh khí vô cùng xông vào trong đại quân Yêu tộc, nơi đi qua quân Yêu tộc chết vô số kể.

- Hắc hắc.

Bỗng nhiên có những tiếng cười quái dị từ trong trận doanh Yêu tộc vang lên, những tên Yêu tộc này cũng có khí tức bàng bạc kinh người.

- Mãng Hoang hôm nay chính là nơi táng thân cho nhân tộc các ngươi!

Từng đạo bóng trắng phát ra yêu khí mạnh mẽ xông vào trong quân đội Đại Chu. Nơi yêu khí lướt qua thì không ngừng có binh sĩ Đại Chu hét thảm rồi ngã xuống đất. Huyết nhục của bọn hán hóa thành một cổ tinh khí màu đỏ bay vào miệng của những tên Yêu tộc này.

Yêu tộc gốc từ yêu, không những có lệ khí nặng vô cùng, mà còn rất thích ăn thịt của nhân tộc.

Một đầu mộc yêu (yêu cây) cao hơn hai trượng, ánh mắt âm lãnh xông vào trong phương trận Đại Chu. Nó cũng không cần binh khí gì, chỉ dùng hai cánh tay khô gầy vỗ vào các binh sĩ. Chiến giáp của những binh sĩ nó đánh bay lên không hề bị vỡ, nhưng bên trong lại lộ ra xương trắng hếu, huyết nhục không ngừng chảy ra.

Con mộc yêu này đã có tuổi thọ hơn tám trăm năm, trời sanh đã có khí lực lớn! Cao thủ Tinh Phách cảnh cũng rất khó chống cự lại nó được.

Rống!

Con mộc yêu này hung tính đại phát, trên thân thể đột nhiên sinh ra vô số gốc rễ con thô to, không ngừng cắm vào các chiến giáp ở khắp bốn phương tám hướng. Chỉ nghe thấy từng tiếng kêu thảm thiết vang lên, những binh sĩ bị các rễ mộc đó vào hét thảm dữ dội, huyết nhục của bọn hán đang bị các gốc rễ hút lấy.

- Giết! Giết! Giết!

Một con bạch viên (khí trắng) cao hơn tám trượng, nhanh vượt um tùm, như một mãnh thú xông vào trong trận doanh. Chiến giáp chắc chắn của quân đội Đại Chu tuy có thể chống cự lại lực đánh của nó, nhưng con bạch viên này lại đưa hai tay ra, một tay chụp ở trên đầu, một tay dùng ở dưới chân, chỉ dùng lực một chút thì đầu người đã bị nó xé nát ra! Số lượng Yêu tộc tiến công lần này tuyệt đối không trên trăm vạn, nhiều lắm chỉ có sáu, bảy mươi vạn. Nhưng Yêu tộc khi đã hóa hình được thì sẽ có thực lực hơn xa võ giả bình thường. Hơn nữa, Yêu tộc còn khu động rất nhiều hung thú còn chưa mở ra linh trí, như: Độc mãng ngàn năm, bạch cốt thú...

Trong khoảng thời gian ngắn, đại quân Yêu tộc đã có thanh thế ngang ngửa với trăm vạn đại quân Đại Chu!

Vèo! Vèo! Vèo!

Từng mũi Phá Thần Tiễn mang theo tiếng nổ vang như lôi đình hung ác từ trên sườn núi bắn ra, từng con bạch viên cao hơn tám trượng bị các mũi tên xuyên qua, bổ nhào trên mặt đất, máu tươi vung ra khắp tuyết trắng.

Xẹt! Xẹt!

Một tên võ giả Trận Pháp cảnh đi tới, hai tay cầm Phá Thần Nỗ, từng bước chậm chạp đi tới. Phá Thần Nỗ là cơ quan được chế tạo rất chắc chắn, là lợi khí rất tốt để đối phó với Yêu tộc.

- Bắn!

Một tiếng ra lệnh, lập tức hơn vạn mũi Phá Thần Tiễn được các cấm quân điều khiển đồng thời xuất thủ. Vô số hung thú, Yêu tộc bị tên xuyên qua mà chết, lực đạo mạnh đến nỗi còn chấn ngược về lại trận doanh của Yêu tộc!

Vì để đối phó với Yêu tộc lần này, Quân Cơ Xứ đã vận dụng tất cả Phá Thần Nỗ tích lũy trong các năm qua, hợp thành một phương trận gần vạn quân tiến vào Mãng Hoang. Chi quân đội này đúng là quân đội mà Yêu tộc kinh sợ nhất!

Cùng lúc đó, tám vạn đại quân do Phương Vân chỉ huy đã trong thời gian ngắn đánh đến đỉnh núi rồi. Tuy Yêu tộc có lực lượng mạnh, nhưng lại không hiểu lẽ số, không muốn bị câu thúc, cũng không tạo thành phương trận, chỉ cần vận dụng trận pháp một cách thỏa đáng thì hoàn toàn có thể tiêu diệt một lượng lớn Yêu tộc. Huống chi, trong tám vạn đại quân của Phương Vân còn có rất nhiều cao thủ!

- Co rút chiến tuyến lại!

Phương Vân ra lệnh một tiếng. Vốn đại quân đang nói lỏng ra lập tức kiểm chế lại. Lúc này số lượng Yêu tộc ở đây đã bớt đi không ít, Phương Vân chăm chú nhìn qua phía trước, ở trước đó là một cái khe thật sâu. Đang có vô số Yêu tộc đang từ bên sơn linh phía đông đi về nơi này.

- Chiến trận hình cung, tránh va chạm, đi tới!

Phương Vân ra lệnh một tiếng, lập tức sử dụng chiến pháp hình cung mà Tạ Đạo Uẩn đã sử dụng. Nhưng mà chiến trận này được Tạ Đạo Uẩn sử dụng cho thiết kỵ, còn Phương Vân sử dụng cho bộ binh.

Phía trước là địa hình phía dưới sườn núi, điều này tạo cho Phương Vân sử dụng chiến pháp hình cung! Tám vạn đại quân của Phương Vân nhanh chóng tạo thành hai lưỡi dao sắc bén, lần lượt xen kẽ với nhau xông vào đại quân Yêu tộc. Nơi đại quân đi qua, quân Yêu tộc như cây khô không ngừng bị ngã ra bên đường.

- Két két!

Một tràng cười quái dị như lời đình vang lên trong thiên địa.

- Đã đến lúc chúng ta ra màn sân rồi!

Âm thanh vừa phát ra thì đã có một bóng đen hiện ở chân trời, chỉ trong nháy mắt đã lướt đến chiến tuyến rồi hiện lên trên bầu trời quân đội Đại Chu. Cánh tay đầy lông lá của nó vừa động thì đã có một cây côn khổng lồ mạnh mẽ rơi vào phương trận Phá Thần Nỗ của Đại Chu.

Ầm!

Cả ngọn núi cũng vì một cơn này mà chấn động, hơn mấy trăm chiếc Phá Thần Nỗ bị chấn thành phần vụn. Phá Thần Nỗ được tạo thành Vực Ngoại Tinh Thần Thiết, vậy mà không chịu nổi được một cơn.

- Hỗn Thiên Viên Vương, có ta tới đón người đây!

Một âm thanh trầm thấp từ ngọn núi phía tây truyền đến. Âm thanh chưa dứt thì mây đen khắp nơi trên bầu trời đã tụ lại, tiếng sấm nổ vang lên ầm ầm, rồi từ trong đó có một cái long trảo màu vàng đánh xuống Hỗn Thiên Viên Vương giữa không trung.

- Ha ha ha, Tôn gia gia tới chơi với người!

Hỗn Thiên Viên Vương thấy vậy thì hưng phấn lên, cười lớn một tiếng, rồi nắm lấy cây côn đập lấy cái long trảo kia. Hắn thu thiết côn lại, thân thể phóng một cái thì đã bay vào bên trong đạo mây đen kia:

- Ha ha ha, Dương Hoàng, người có dám chiến một trận với bốn huynh đệ chúng ta?

Bỗng nhiên có kim quang lóe lên không trung, Đại La Viên Vương đã hiện ra ngay trên bầu trời, chỉ nói:

- Đại La Viên Vương, Liệt Không Viên Vương, Ngũ Ngục Viên Vương! Lần trước vì đối phó với các người mà ta hao tổn nguyên khí, Thiên Đế chiến xa cũng bị hư hao, rất nhiều năng lực phát ra không được! Lần này nếu như các người đã tự chui đầu vào lưỡi thì ta sẽ thu thập tất cả!

Âm thanh lạnh lẽo của Dương Hoàng phát ra, giọng nói vừa buông xuống thì đã có tiếng long ngâm vang lên, ba cái long trảo khổng lồ mang theo cương khí chụp xuống ba con vượn yêu, bỏ vào trong đám mây đen. Ba đầu vượn yêu cũng không kháng cự lại mà còn cười lạnh, chỉ có Liệt Không Viên Vương cười nói:

- Dương Hoàng, người chỉ có Thiên Đế chiến xa mà lớn lối như vậy. Xem thử bốn huynh đệ chúng ta làm sao thu thập người!

Chỉ thoáng một cái, Đại La Viên Vương, Liệt Không Viên Vương, Ngũ Ngục Viên Vương cũng biến mất không thấy.

- Mãng Hoang hầu, nghe nói trong hàng Quý tộc hầu Đại Chu hoàng triều thì người xếp hàng thứ nhất! Ra đi, bốn vương muốn ném thử sự lợi hại của người.

Bỗng nhiên lúc này có một cỗ mây đen từ hướng đông đến, trong mây đen có một gã nam tử mặc áo giáp sáng bóng, đầu trọc lóc, diện mạo hung ác. Hắn huyền phù ở trong hư không, tay chỉ về đại quân Đại Chu nói.

- Hỏa Long Yêu Vương, Đại Chu ta nhân tài nhiều vô số kể, nhưng bốn hầu cũng chưa bao giờ tự nhân đệ nhất. Tuy không phải đệ nhất nhưng muốn đối phó người là dư dả!

Một âm thanh uy nghiêm từ trên núi phát ra. Âm thanh vừa truyền đến thì khí lãng đã tách cả hư không ra làm đôi, một bàn tay khổng lồ đánh xuống Hỏa Long Yêu Vương.

- Tới hay lắm!

Hỏa Long Yêu Vương hét lớn một tiếng, cũng đồng thời tung chưởng ra. Ngay lúc song chưởng tương giao thì khí thể của Mãng Hoang hầu đột nhiên tăng gấp đôi, một tiếng nổ vang lên, chưởng lực của Mãng Hoang hầu đã phá chưởng lực của Hỏa Long Yêu Vương rồi đặt ngay trên lồng ngực của nó.

- Mạnh quá!

Hỏa Long Yêu Vương liền há mồm phun ra một bùm máu, xương cốt toàn thân vang lên tiếng răng rắc rồi rơi mạnh xuống. Nơi thân thể hắn đi qua, cả hư không cũng bị rung động mạnh.

- Hỏa Long huynh!

Mấy tên Yêu Vương ở phía sau kinh hô lên, nhanh chóng nhảy lên đón lấy Hỏa Long Yêu Vương.

Bỗng nhiên ở nơi Hỏa Long Yêu Vương đứng lúc nãy xuất hiện một người nam tử. Người nam tử này có hai vai rộng cao, thần thái uy nghiêm, đứng yên trong hư không. Người này chỉ đứng chấp tay đứng đó thôi, mà đã làm cho người ta cảm giác như có một ngọn núi đang vắt ngang trong hư không.

Hứa Uyên lúc này đưa mắt nhìn mười hai Yêu Vương, ánh mắt như điện vậy. Cất cao giọng nói,

- Mấy ngày trước, mười hai Yêu Vương các ngươi liên thủ xuất kích, tu vi bốn hầu mặc dù cao nhưng cũng tự đánh giá không thể chống đỡ được mười hai người. Hỏa Long Vương, ngươi thật sẽ cho là một mình ngươi có thể chống lại được bốn hầu sao?

Hỏa Long Yêu Vương nghe vậy thì mặt lại đỏ lên, cơ hồ muốn phun thêm một búng máu ra. Vào đêm đó, song phương chỉ giao chiến sơ thôi, chứ không có đánh hết sức. Hỏa Long Yêu Vương không ngờ rằng tu vi của Mãng Hoang hầu lại mạnh như vậy!

- Không cần cùng hắn dài dòng! Giết hắn đi!

Tử Tình Yêu Vương lạnh lùng nói, vừa nói xong thì trừ hai gã Yêu Vương trợ giúp Hỏa Long Yêu Vương chữa thương, thì các tên Yêu Vương kia đều động thủ, đồng thời đánh về phía Mãng Hoang hầu.

- Hầu gia, chúng ta tới giúp ngươi!

Âm thanh vừa phát ra thì đã có bốn bóng trắng hiện ra ngay bên cạnh Mãng Hoang hầu. Khí tức của bốn người này bằng bạc, rõ ràng là cung phụng hoàng thất!

Thìnhbobo

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

270. Chương 266: Thần Vũ Hầu.

Biên Dịch: [Vo] Thien

- Toàn bộ giết!

Các đại yêu vương hóa thành mây đen cuộn cuộn, đánh tới Mãng Hoang hầu cùng bốn vị cung phụng hoàng thất.

- Chỉ là con kiến con hôi mà cũng dám cuồng ngôn!

Bỗng nhiên mây đen lại hội tụ trên bầu trời, trong đó có một âm thanh vang dội tứ phương cùng với tiếng sấm sét ầm ầm vang dội tứ phương phát ra. Âm thanh này vừa truyền đến thì đã có một bàn tay to màu xanh có đường kính đến mấy trăm trượng mang theo khí tức kinh thiên từ trong đám mây đen chụp vào các đại yêu vương. Một chưởng này trực tiếp khóa chặt các đại yêu vương, các đại yêu vương thấy vậy thì mặt lộ vẻ hoảng sợ, có cảm giác như tử vong đã gần kề.

- Binh đầu với binh, tướng đầu với tướng. Dững Vũ hầu, người cũng đừng hạ thân phận đến mức này chứ? Trên bầu trời phía đông bỗng nhiên có một cái yêu trảo khổng lồ màu đen vươn đến, một trảo này không phải chụp đến bàn tay to do Dững Vũ hầu phát ra, mà là hướng tới Mãng Hoang hầu cùng tứ đại cung phụng.

- Ta nói ai chứ, thì ra là Kính Thiên Yêu Hoàng, sao rồi, người thấy cô đơn lắm à?

Âm thanh Dững Vũ hầu vang dội tứ phương, bàn tay to màu xanh đỏ trực tiếp chuyển hướng chụp tới Kính Thiên Yêu Hoàng. Cùng lúc đó, Kính Thiên Yêu Hoàng cũng không hèn mà bỏ qua cho Mãng Hoang hầu cùng tứ đại cung phụng, cổ tay hơi run, yêu trảo lập tức đối chọi với Dững Vũ hầu.

Bàn tay to màu xanh cùng yêu trảo do hai người vừa mới chạm vào nhau thôi thì đã hơi ngừng lại. Chỉ trong một chớp mắt mà hai người đã giao thủ hơn mười chiêu, mỗi một chiêu đều phát ra âm thanh như lời đình, giống như là băng thiên liệt địa vậy. Kinh khí do hai người phát ra còn làm cho không gian trong phương viên ngàn dặm bị bẽ gãy, làm cho cả vùng đất này hóa thành một vùng tử vong!

Cường giả Thiên Trùng cảnh giao thủ, ngay cả Mãng Hoang hầu cùng các Yêu Vương cũng không dám nhích tới gần!

- Liệt Vũ hầu, chúng ta cũng giao thủ đi!

Ở phía đường chân trời phía đông, một cỗ yêu khí cuộn cuộn phóng lên cao, trong nháy mắt đã như tia chớp phóng tới che phủ toàn bộ bầu trời phía đông. Nguyên cả một dãy núi dài cũng bị cỗ yêu khí này bao phủ lại!

- Đang có ý đó!

Một đạo thanh khí hóa thành cự long gầy lên, xông thẳng lên bầu trời. Cả bầu trời bị chấn động một cách mãnh liệt, sau đó giống như có hai bàn tay vô hình đang vỗ vào vậy, phát ra tiếng nổ ầm ầm! Sau đó, đạo thanh khí đó hóa nhỏ thành vô số bạc xà, lóng lánh bát phương!

Lôi vân ở bầu trời phía tây cùng với hắc vân ở bầu trời phía đông mạnh mẽ va chạm vào nhau. Cả bầu trời lúc này đã hoàn toàn bị hắc vân cùng lôi vân bao phủ, các loại lôi điện không ngừng bắn tán loạn ra. Trong khoảng khắc này, cả thiên địa giống như đã đến ngày tận thế vậy.

Gió lạnh vẫn gào thét trong thiên địa, Phương Vân đang đứng ở sườn núi nhìn qua. Tuyết đọng ở nơi này đã mỏng hơn các nơi khác rất nhiều, nhưng vẫn tràn qua gót chân.

- Tuyết vẫn không ngừng từ trên đỉnh núi truyền đến, hiển nhiên đang có người giao thủ ở trên đó.

Phương Vân một mặt chỉ huy chiến đấu, một mặt vẫn quan sát tình hình các nơi.

Dững Vũ hầu cùng Liệt Vũ hầu đã xuất thủ, nhưng mà hai người vẫn không có ra tay xua tan đi gió tuyết. Phương Vân thấy vậy thì tin chắc ở trên đỉnh núi phía bắc còn có một cường giả chưa xuất thủ, khi mà người này xua tan đi gió tuyết thì đó là lúc cuộc chiến tranh này kịch liệt nhất, cũng là lúc hỗn loạn nhất.

Lúc này, đại đa số người khác chỉ quan tâm đến tình huống trong phạm vi nhỏ, không hề có ai bận tâm đến người khác. Vì thế, Phương Vân cũng chỉ quan sát một chút liên tục lại.

Dưới tình huống chiến trường lớn có nhiều cường giả hội tụ như vậy, nếu muốn lập chiến công to lớn thì ngoại trừ thực lực, còn phải có trí khôn, cẩn thận khắp nơi. Nếu không, ở nơi cường giả hội tụ này mà không cẩn thận thì đó chính là tự diệt mình!

Trên đỉnh núi phía bắc, có một nhân ảnh đồ sộ đang đứng đó, trông mắt lạnh như băng của người này đang nhìn chiến trường ở phía trước. Thân Vũ hầu đang đợi, Dững Vũ hầu cùng Liệt Vũ hầu đã xuất thủ ngăn cản hai Yêu Hoàng, việc kế tiếp chính là xem thử Yêu tộc còn có cường giả nào tới nữa không.

Thần Vũ hầu tin tưởng, nếu như Yêu tộc còn cất giữ thủ đoạn nào thì mục tiêu chắc chắn là hai đại Võ hầu đó. Đây cũng là mục đích Thần Vũ hầu đến Mãng Hoang này: Bảo vệ hai Võ hầu. Về phần những người khác thì hoàn toàn không có phân lượng để hắn làm như vậy.

- Còn không ra tay sao?

Áo choàng Thần Vũ hầu phần phật vũ động trong gió, ánh mắt của hắn sắc bén như dao, giống như là thần linh đang nhìn qua cả chiến trường vậy:

- Nếu có giấu hậu chiêu mà còn chưa dùng, đợi đến lúc ta xuất thủ thì chắc chắn hai vị Yêu Hoàng sẽ phải rơi xuống!

Thần Vũ hầu lúc nói chuyện vô cùng tự tin. Là người xếp hạng thứ hai trong bảy vị Võ hầu, hắn hoàn toàn có tư cách nói ra câu này!

Dường như đáp lại tiếng gầm bầm của Thần Vũ hầu, bỗng nhiên trên một ngọn núi ở phía đông Mãng hoang xuất hiện một cổ hắc vân. Đồng thời cũng có một cổ khí tức bá đạo, vô pháp vô thiên hướng bốn phương tám hướng khuếch tán ra.

Rống!

Một tiếng gầm gừ khổng lồ từ phía đông truyền đến. Tiếng gầm thét này giống như sư tử, nhưng cũng không phải là sư tử, hung lệ vô cùng, mang theo một cỗ lực lượng làm kinh sợ linh hồn người khác. Vô số ngọn núi cũng vì tiếng gầm thét này mà khê rung động, tuyệt không ngừng từ trên đỉnh núi tràn xuống.

Ầm!

Hắc vân bỗng nhiên bộc phát hóa thành một cột sáng đen nhánh phóng lên cao. Cột sáng chỉ hiện lên rồi nhanh chóng tan đi, ngay lúc này có một cỗ lực lượng mang theo khí tức hắc ám, âm lệ như thủy triều dâng lên đánh tới vị trí của Dũng Vũ hầu cùng Liệt Vũ hầu.

- Dũng Vũ hầu! Liệt Vũ hầu! Hôm nay, chính là ngày các ngươi phải chết!

Một âm thanh khàn khàn từ phía đông truyền đến.

Xuyên qua tầng mây, Phương Vân có thể thấy ở sau tầng mây có một bóng đen khổng lồ lơ lửng đang cuốn tới chiến trường. Người ở dưới đất nhìn lên có thể thấy bóng đen này giống như một con sư tử khổng lồ vậy. Đồng thời lúc này cũng có một cỗ uy áp đáng sợ từ bầu trời bắn ra bốn phương tám hướng, nơi bóng đen đi qua thì các đám mây dày đặc lần lượt hóa thành các vòng xoáy nhỏ. Những vòng xoáy nhỏ này giống như là miệng của u ma quỷ hồn vậy, phát ra tiếng quỷ khóc thần gào!

- Hừ! Cực Nghê (Sư Tử) Yêu Hoàng, bốn tọa chờ ngươi lâu rồi!

Trên đỉnh núi phía bắc, Thần Vũ hầu hừ lạnh một tiếng, ánh mắt sáng như ánh mặt trời vậy. Ngay lúc Cực Nghê Yêu Hoàng xuất thủ thì Thần Vũ hầu cũng đã xuất thủ!

Thần Vũ hầu ngạo nghễ đứng đó, đột nhiên đập mạnh một cái. Chỉ nghe một tiếng ầm vang lên, cả vùng đất đều rung chuyển. Một cước nhất cử trọng khinh này của Thần Vũ hầu dường như làm rung chuyển cả Mãng Hoang hầu, vốn vùng đất này có khoảng mười vạn ngọn núi kề nhau, nhưng giờ khắc này đang bị chấn động toàn bộ. Từng mảng tuyết băng không ngừng như thiên quân vạn mã ập xuống chân núi!

Chỉ một cước này đã làm cho đất rung núi chuyển, thiên địa biến sắc! Vô số người đều hoảng sợ biến sắc!

- Rốt cuộc đã xuất thủ rồi!

Trong đại quân, Phương Vân cảm giác được cỗ lực lượng đáng sợ này, thì bỗng nhiên quay đầu lại. Chỉ thấy trong tiếng nổ ầm ầm, một cỗ kinh khí cường đại từ trên đỉnh núi phía bắc hướng bốn phương tám hướng tràn ra.

Từ bầu trời quan sát xuống có thể thấy nơi đạo kinh khí này đi qua thì bỗng nhiên gió tuyết ngừng lại, tất cả tuyết đọng cũng bị một cỗ lực lượng đáng sợ cuốn cuộn nổi lên, sau đó bị chấn thành phấn vụn. Trong nháy mắt, lấy đỉnh núi phía bắc làm trung tâm, tuyết đọng trên vô số sơn linh biến mất không còn thấy gì nữa, để lộ ra bề mặt đất vô cùng kiên cố. Cả Mãng hoang nhất thời trở lại như mùa xuân.

Xuân hạ thu đông vốn là sự biến hóa của lực lượng thiên địa. Cỗ lực lượng này không ngờ lại có thể thay đổi cả khí hậu của Mãng hoang!

- Thần Vũ hầu!

Tam đại Yêu Hoàng cùng kinh hô lên, đều nhận ra được người thần bí trên đỉnh núi phía bắc. Không ai trong ba người ngờ rằng người xếp thứ hai trong bảy vị Võ hầu đã lặng lẽ tới đây, mà không ai biết cả.

- Không sai, chính là bốn tọa!

Một tiếng bốn tọa vừa phát ra, thì từ đỉnh núi phía bắc phát ra một cỗ sáng còn chói mắt hơn mặt trời. Âm một tiếng rồi phóng lên cao.

- Tam đại Yêu Hoàng, bốn tọa chờ đã lâu! Có phần đại lễ đã chuẩn bị sẵn, các người xin vui lòng nhận cho!

Âm thanh Thần Vũ hầu vang dội lên ở khắp bầu trời, âm thanh vừa phát ra thì không gian tam đại Yêu Hoàng đang đứng đột nhiên bị bóp méo. Sau một khắc đó, Kính Thiên Yêu Hoàng, Lay Thiên Yêu Hoàng, Cực Nghê Yêu Hoàng

cùng cả hai vị Võ hầu kia cũng biến mất không thấy gì nữa, giống như là bị tan biến đi vậy.

Lôi vân ở trên bầu trời cũng nhanh chóng rút đi!

Phương Vân biết có thể Thần Vũ hầu đã thi triển tuyệt học, hay công pháp gì đó, nên đã đem ba vị Yêu Hoàng, cùng với hai vị Võ hầu đến một không gian khác.

- Hiện tại, cũng đã đến lúc ta xuất thủ.

Phương Vân thu ánh mắt lại. Hắn nhìn lướt qua chiến trường một cái, đột nhiên trong lòng dâng lên hào khí vô hạn. Trên chiến trường tuy còn có cường giả Thiên Tượng cảnh, nhưng những cường giả đó cũng không thể ngăn được hắn.

- Đây chính là nơi để ta đạp lên con đường phong hầu!

Phương Vân nhìn chiến trường mịt mờ, thầm nghĩ trong lòng. Sau một khắc, Phương Vân bỗng nhiên giải khai mấy huyết đạo được phong bế trên đỉnh đầu, đạo tinh mang số mệnh hồng trung mệnh tử nhất thời phóng lên cao.

Ngâm!

Sau một khắc, Phương Vân đột nhiên ngửa đầu phát ra một tiếng hét dài. Âm thanh này như một mũi tên nhọn vô hình cắm vào bầu trời vậy, làm cho mây đen không ngừng bị tản ra khắp nơi.

Cảm nhận được lực lượng mãnh liệt trong sóng âm, rất nhiều Yêu tộc rối rít biến sắc.

- Chu Hân, quân đội tạm thời giao cho người tiếp quản!

Âm thanh cuộn cuộn vang lên khắp hư không, sau đó Phương Vân liền biến thành một đạo cầu vòng gầy lên không trung. Nhất thời trên bầu trời xuất hiện một đường vòng cung to lớn, đánh về phía đại quân Yêu tộc.

Phịch! Phịch! Phịch!

Giữa không trung, mấy chương Đại Lực Kim Cương đánh xuống, trực tiếp đem mấy tên Yêu tộc đang hỗn chiến trong đại quân bị chấn nổ thành phần vụn. Hắn đã vì đạo quân thứ hai mươi bảy quét dọn các uy hiếp lớn nhất!

- Nhân tộc, giết hắn đi!

Thấy Phương Vân đáp xuống, rất nhiều Yêu tộc gầm thét dữ tợn, rối rít gầy lên. Từng đạo yêu khí phóng thẳng vào Phương Vân.

- Đại Lực Kim Cương Phật Đà!

Phương Vân hét lớn một tiếng, rồi đột nhiên triệu ra Đại Lực Kim Cương Phật Đà. Lập tức có một đạo Phật lực từ trên người Phương Vân tản ra, hóa thành một pho Phật Đà cao hơn mười trượng. Sau ót pho Phật Đà này thoáng hiện hai vòng sáng, chính là hai vòng sáng tượng trưng cho đại trí tuệ cùng đại nghị lực!

Ầm!

Phương Vân khi thi triển ra pho Phật Đà này liền lập tức thi triển chiêu Phật Đà Tọa Liên, trực tiếp ngồi xuống đại quân Yêu tộc. Lập tức có những tiếng hét thảm vang lên, những Yêu tộc bị phạt quang quét trúng, yêu lực lập tức bị tán đi hóa thành một làn khói xanh.

Mất đi yêu lực, những Yêu tộc này lập tức hiện ra nguyên hình, từng con mãnh thú hoặc dị thú gục trên mặt đất. Phương Vân thấy vậy thì liền dùng Đại Lực Kim Cương Phật Đà dùng sức đánh chết, mấy tên Yêu tộc này trực tiếp hóa thành bùn máu!

Thinhbobo

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

271. Chương 267: Chiến Công To Lớn.

Biên Dịch: [Vo] Thien

-Đại nhân, là đại nhân!

- Thật tốt quá, thì ra đại nhân đã trở lại!

- Thì ra đại nhân vẫn luôn ở trong quân. Người vừa rồi mang chiến giáp không phải là Chu Hân tướng quân, mà là đại nhân!

Thấy Phương Vân lướt qua tầng tầng không gian rơi vào trong đại quân Yêu tộc. Quân đội số hai mươi bảy lập tức nhận ra Phương Vân, cũng chỉ có Phương Vân mới có đảm phách cùng thực lực xông vào đại quân Yêu tộc như thế.

Trong lúc nhất thời, tâm tình của chúng quân kích động, sĩ khí toàn bộ quân đội số hai mươi bảy đại chấn!

- Giết!

- Giết!

Mọi binh sĩ của quân đội số hai mươi bảy lúc này đây cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, vẻ lo lắng ba tháng qua đã bị quét sạch đi. Mọi người giờ như mãnh hổ xuống núi, hướng tới khe núi sâu chém giết. Có Quân Công Minh mở tiên phong, tám vạn quân mã như mũi nhọn không thể phá nổi, nơi đi qua, Yêu tộc người ngựa ngã đổ, thây chất khắp nơi!

Trường nhiên hạo khí của Nho gia có sự khắc chế đối với địa ma âm khí, đặc biệt là ma khí; Phật lực của Phật tông lại có thể khắc chế yêu lực, ma khí, đặc biệt là đối với yêu lực.

Phật quang của Đại Lực Kim Cương Phật Đà vừa lướt qua thì phần lớn Yêu tộc ở chung quanh Phương Vân liền hiện ra nguyên hình.

- Phật Tông! Phật Tông! Phật Tông!

Nơi Phương Vân đi đến, tất cả các Yêu tộc đều kinh hoàng bất an. Thấy đồng loại của mình sau khi bị Phật lực chiếu đến liền trở lại nguyên hình thì bọn chúng vô cùng hoảng sợ, loại hoảng sợ này còn hơn cái cảnh bị nhân tộc giết chết!

- Chạy mau, người Phật tông đến rồi!

Đại quân Yêu tộc ở chỗ này đại loạn cả lên, ngay cả một vài tên Yêu tộc có thực lực cường hãn, nhưng khi thấy Phật quang của Phương Vân thì cũng rối rít chạy đi như chim thú tán loạn. Mà bản thân Phương Vân thấy Đại Lực Kim Cương Phật Đà phát ra Phật quang có uy lực mạnh như vậy cũng kinh ngạc không thôi, từ sau khi đạt đến đại viên mãn pháp môn Đại Lực Kim Cương kinh, thì đây là lần đầu tiên vận dụng đối phó Yêu tộc.

Uống!

Mắt thấy đại quân Yêu tộc tán loạn chạy đi, Phương Vân sao có thể cho chúng nó như ý nguyện. Đôi môi hơi mở, Phương Vân đột nhiên quát ra tiếng quát như lôi đình. Phật lực do Đại Lực Kim Cương kinh đạt đến đại viên mãn lập tức tỏa mạnh ra, hóa thành hàng trăm hàng ngàn hư ảnh tiểu Phật Đà, những tiểu Phật Đà này hướng bốn phương tám hướng khuếch tán ra.

Tất cả Yêu tộc bị hư ảnh tiểu Phật Đà đánh vào thì lập tức không thể động đậy, sau đó nổ thành huyết vũ bay múa đầy trời!

Chỉ trong một chớp mắt đã có khoảng ngàn tên Yêu tộc bị âm ba của Phương Vân chấn thành phần vụn. Phương Vân vốn muốn sử dụng những tuyệt học khác, nhưng thấy Phật lực có khắc chế với Yêu tộc như thế thì lập tức bỏ hẳn đi, toàn lực thi triển pháp môn Đại Lực Kim Cương kinh.

Ầm!

Mỗi lần hấn bước một chân ra là cả đại địa bị chấn động mạnh, Phương Vân càng lúc càng xông sâu vào trong đại quân Yêu tộc. Đại Lực Kim Cương kinh của hắn hôm nay đã đạt đến đại viên mãn, cộng thêm việc hắn đã đột phá được một con thiên long lực, nơi đi qua lập tức xuất hiện cảnh Yêu tộc chết đi như rạ, thây chất thành đồng!

- Đại Lực Kim Cương chương!

Thần sắc Phương Vân trầm xuống, một phật chương khổng lồ đánh vào trong Yêu tộc. Hàng trăm hàng ngàn Yêu tộc bị thảm hết lên, rồi bị chấn thành bụi phấn.

- Hử?

Thấy có một pho Phật Đà đang xông thẳng vào trong đại quân Yêu tộc như đi vào chỗ không người. Một tên Yêu quân mặc chiến giáp đỏ tươi nhắm mắt lại.

- Muốn chết!

Yêu quân ở trong Yêu tộc cũng tương đương với vương hầu Nhân tộc, cũng là cường giả Địa Biến cảnh. Thoáng một cái, tên Yêu quân này đã đến gần kề Phương Vân.

- Ồ? Có sát khí!

Phương Vân đang muốn đuổi giết mấy tên Yêu tộc có thực lực tương đối mạnh thì đột nhiên cảm giác được bị một cỗ khí tức lăng lệ bao phủ. Trong đầu còn đang khê suy tư thì đã nghe được một tiếng quát hung lên:

- Mau tránh ra!

Các binh sĩ Yêu tộc rối rít tránh ra. Phương Vân quay đầu lại nhìn thì thấy có một tên Yêu tộc cao hơn một trượng, thân mặc chiến giáp đỏ tươi. Toàn thân tỏa ra yêu khí cuộn cuộn.

- Huyết Thiên yêu quân tới, mau tránh ra!

- Chỉ có Yêu quân mới không sợ Phật lực, để cho Yêu quân giết hắn đi!

Thấy tên Yêu tộc mặc chiến giáp màu đỏ này tới, các Yêu tộc chung quanh mừng rỡ hẳn lên, không còn nao động nữa.

- Thì ra là một con thiên yêu (Con ve) biến thành!

Tại mắt Phương Vân cực kỳ tinh nhạy, những lời nói của các Yêu tộc này không thể che giấu được hắn.

- Huyết Thiên đại pháp! Để mạng lại đi!

Ánh mắt tên Yêu quân này như điện, nhìn lướt qua Phương Vân một cái. Không nói lời nào thì đã bấm pháp quyết, một cỗ huyết vụ sôi trào bỗng nhiên xuất hiện rồi cuốn tới Phương Vân. Trong huyết vụ cuộn cuộn đó còn như ẩn như hiện hai đạo hàn mang. Phương Vân có thể thấy rõ được hai đạo hàn mang đó chính là vũ khí được chế tạo từ cánh ve sầu khổng lồ.

- Hừ!

Phương Vân hừ lạnh một tiếng. Hôm nay hắn đã đạt đến Địa Biến cảnh đỉnh phong, đột phá được một con thiên long lực, sao có thể để cho con thiên yêu chỉ có sáu, bảy mươi phi long lực vào trong mắt chứ.

Phương Vân vừa đưa tay lên thì lập tức có kim quang phát ra khắp nơi. Hắn muốn sử dụng Tinh Phách Đại Thủ Ấn, trực tiếp phong ấn con thiên yêu này vào bức họa hoàng kim.

Ầm!

Hư không chung quanh bởi vì chiêu này của Phương Vân mà cũng chấn động, còn Huyết Thiên yêu quân bỗng nhiên bị đưa lên cao không thể động đậy được. Đôi mắt của hắn giờ phút này tràn đầy sợ hãi, nói:

- Người...

- Đồ con kiến con hôi mà nói nhảm làm gì! Phong ấn cho ta!

Phương Vân hừ lạnh một cái thì đã thuận thế thu tay lại, Huyết Thiên yêu quân liền hét to lên một tiếng rồi thu nhỏ lại, hóa thành một cái cọc gỗ trong bức họa hoàng kim.

- H...ả...hả...

Tất cả Yêu tộc thấy một màn như vậy thì hàm răng run lên, hít vào một ngụm khí lạnh rồi quay đầu bỏ chạy!

Hầu như là không cùng hẹn, nhưng các Yêu tộc đều rồi rít chạy đi. Ngay cả Yêu quân là cường giả Địa Biến cảnh, còn chưa đỡ nổi một chiêu thì đã bị võ giả nhân loại này phong ấn rồi. Nơi này còn có ai có thể đối phó hắn chứ.

Phương Vân cũng không đuổi theo. Sau khi phong ấn Huyết Thiên yêu quân xong thì hắn cảm thấy nội lực trong cơ thể đã cuộn cuộn chảy vào trong bức họa hoàng kim. Mặc dù nội lực của hắn đã đột phá đến một con thiên long lực, nhưng việc phong ấn một cường giả Địa Biến cảnh cũng cần đến một nửa nội lực, sự tiêu hao này là rất lớn!

Dưới tình huống chiến đấu nguy hiểm này, nếu cố gắng phong ấn đối thủ là quá nguy hiểm. Cũng may, cả đám yêu tộc đã sớm bị Phương Vân chấn sợ, không có người nào dám vuốt râu hùm.

Phương Vân nhanh chóng lấy đan dược trong túi không gian ra bổ sung nội lực của mình.

- Huyết Thiên yêu quân, đi ra cho ta!

Tâm thần Phương Vân khẽ động, lập tức gọi Huyết Thiên yêu quân vừa mới phong ấn ra. Bức họa hoàng kim thứ tư xuất hiện, cái cọc gỗ vốn đang ở trong đó bỗng lóe lên một cái, rồi biến thành Huyết Thiên yêu quân.

Trong bức họa hoàng kim thứ tư phong ấn tổng cộng hai người, một người là Huyết Thiên yêu quân, một người là Kim Cương Đầu Đà. Bởi vì Phương Vân đã đem pháp môn Đại Lực Kim Cương kinh hút vào trong cơ thể mình, cho nên có thể nói cơ thể Kim Cương Đầu Đà bây giờ là một mảnh trống không, có gọi ra cũng là vô ích.

- Giết!

Phương Vân ra lệnh cho Huyết Thiên yêu quân phóng tới đại quân Yêu tộc.

- Huyết Thiên yêu quân!

Thấy Yêu quân vốn thuộc về quân bên mình, bỗng nhiên xông tới đánh, cả đám Yêu tộc liền biến sắc, như gặp phải quỷ vậy. Huyết Thiên yêu quân không nói câu nào cả, hai cái đao được tạo từ cánh ve sâu khổng lồ giương lên, lập tức có hơn mười con hổ yêu bị tách thành hai nửa, như một cái gỗ mục rớt xuống.

- Gặp quỷ, tên nhân tộc này có tà pháp, lại biến Yêu quân biến thành khô lồi.

Một tên bạch lộc yêu có thực lực Tinh Phách cảnh trừng mắt lại, nhìn thấy mà kinh hãi, nhưng vừa nói xong thì cũng quay đầu chạy chứ không dám ở lại.

Phương Vân cũng không đuổi theo. Theo luật định lập chiến công của Đại Chu hoàng triều thì địa vị, thực lực của đối phương càng cao, chiến công cũng càng cao. Những tên Yêu tộc này không có thực lực cao, cũng không có địa vị gì, không đáng phải ra tay, để Huyết Thiên yêu quân đi là được rồi.

Phương Vân lập tức vận khí lên hai mắt nhìn về phương bắc của Yêu tộc, lập tức từng đạo tinh mang số mệnh hiện ra trong mắt. Những đạo tinh mang số mệnh đó có màu đỏ, có màu tím làm cho hắn phải chú ý tới. Những tên Yêu tộc có tinh mang số mệnh như vậy thì ít nhất cũng Yêu quân có thực lực Địa Biến cảnh, chỉ có đánh chết những Yêu quân đó thì mới lập được công lao lớn trong cuộc chiến này.

Vào!

Thoáng một cái, Phương Vân đã xông vào chiến tuyến ở phương bắc. Đó là nơi Yêu tộc tấn công nhiều nhất, cũng là nơi chiến đấu kịch liệt nhất. Trong đại quân Yêu tộc ở đó đang có một đầu Yêu quân giao long đang mặc một chiến giáp, trong tay nắm một thanh đại đao, đang ra sức giết chết binh lính Đại Chu.

Từ lúc Phương Vân thấy nó cho đến khi đến gần cũng chỉ là trong khoảng khắc. Đã có rất nhiều giáo úy, đô úy, tướng quân chết ở dưới đao của nó. Thực lực của con Yêu quân này vào khoảng tám, chín mươi phi long lực. Một đao của nó đi xuống thì lập tức cả một mảnh đất hóa thành tử địa, hầu như không có người nào có thể kháng cự được nó.

- Phật Đà khắc bia, trấn định càn khôn!

Thấy con Giao Long yêu quân này, Phương Vân lập tức hiểu được công pháp bình thường căn bản không thể làm gì được nó cả. Không chút do dự, Phương Vân liền đánh ra chiêu Phật Đà khắc bia, chiêu thức mạnh nhất trong Đại Lực Kim Cương kinh.

- Người nào?

Giao Long yêu quân cảm giác được nguy hiểm đang tới, lúc quay đầu lại liền nhìn thấy kim quang đầy trời, có một pho tượng Phật Đà khổng lồ đang huyền phù ở không trung. Trong tay của pho tượng này còn có một tấm bia, tấm bia này đang phát ra Phật lực mệnh mệnh đánh xuống, mục tiêu chính là hắn.

Sau ót của Phật Đà này còn phát ra kim quang óng ánh, chung quanh thân thể của hắn còn có vô số hư ảnh tiểu Phật Đà đang bay múa, miệng không ngừng nói ra hai chữ “kim”, “cương”.

Uống!

Giao Long yêu quân quát lên một tiếng lớn, trong lúc vội vã chỉ còn cách phát ra một chiêu mạnh nhất. Khói đen cuộn cuộn từ dưới đất xông ra, hóa thành một cái đầu rồng to lớn phá không đánh tới Đại Lực Kim Cương Phật Đà của Phương Vân.

Ầm!

Cả hư không liền bị rung động, cùng lúc đó thì cái đầu rồng cho Giao Long yêu quân đánh ra cũng bị Đại Lực Kim Cương bia của Phương Vân chấn nát bấy. Phật lực mệnh mệnh cuộn cuộn còn đánh lên người Giao Long yêu quân.

- A!

Giao Long yêu quân phát ra một tiếng kêu thảm thiết, toàn thân bằng long cốt của nó lúc này đã bị một bia chấn vụn thành từng khúc, trực tiếp hiện ra nguyên hình là một con yêu long khổng lồ té trên mặt đất, vô cùng thê thảm. Máu huyết toàn thân không ngừng chảy ra ngoài, thân thể co quắp lại.

Sự khác biệt của cường giả Địa Biến cảnh khi đột phá một con thiên long lực cùng với chưa đột phá một con thiên long lực lúc này đã được thể hiện ra.

Vốn con Giao Long yêu quân này chỉ kém Phương Vân khoảng mười phi long lực mà thôi, ở Địa Biến cảnh thì sự khác biệt này chỉ là râu ria. Nếu như Phương Vân lúc này chỉ có chín mươi chín con phi long lực, thì tuyệt đối không dễ dàng đánh bại nó như vậy. Nhưng sau khi đột phá được bình cảnh, khiến cho lực lượng toàn thân vất thành một cổ thì đối phó với con yêu long này hoàn toàn như đánh chó vậy!

- Người đã đột phá bình cảnh?

Giao Long yêu quân mặt sợ hãi nhìn Phương Vân, trong miệng phát ra âm thanh không rõ. Phật lực chí cương chí mãnh không chỉ chấn vỡ xương cốt của nó, mà còn chấn nát cả hàm của nó.

Phương Vân không nói lời nào cả, đại chưởng vừa vung lên thì đã trực tiếp phong ấn đầu Yêu quân này vào trong bức họa hoàng kim. Dưới tình huống chiến trường nguy hiểm như vậy, nếu như còn dãi dòng thì đó là muốn chết.

Thinhbobo

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

272. Chương 268: Địa Biên Chi Pháp.

Biên Dịch: [Vo] Thien

Sau khi phong ấn con Giao Long yêu quân xong, Phương Vân lập tức cảm giác được sự suy yếu cực độ!

Con Giao Long yêu quân này không những có thực lực mạnh hơn Huyết Thiên yêu quân, mà bản thân của nó lúc giao chiến với Phương Vân còn bị trọng thương! Điều này có ý nghĩa Phương Vân cần phải đưa nội lực vào để trị liệu thương thể cho nó.

Phương Vân căn bản không dám ở lại ngay đó, thân hình thoáng một cái đã rơi vào trong hàng ngũ quân đội triều đình Đại Chu. Tìm lấy nơi quân đội có thực lực mạnh nhất rồi ngồi xuống, điên cuồng hấp thu địa khí, đồng thời đem mấy bình đan được cực phẩm nuốt vào.

Đan được thượng phẩm vô cùng trân quý. Dưới tình huống không có Tụ Bảo các cung cấp thì dùng một bình chính là thiếu một bình, nhưng ở thời khắc này thì Phương Vân cũng không có suy nghĩ nhiều như vậy nữa.

Mượn quân lực mạnh mẽ của Đại Chu, Phương Vân nhanh chóng khôi phục thực lực. Sau khi lấy một nhánh linh chi đưa cho Giao Long yêu quân, Phương Vân lập tức quay lại chiến trường.

Phương Vân không ngừng xuyên qua chiến trường để tìm lấy nơi chiến đấu của Yêu quân. Cũng vì như thế mà không ngừng có Yêu quân bị Phương Vân dùng thể lôi đình vạn quân phong ấn vào trong bức họa hoàng kim, đan được thượng phẩm trong túi không gian cũng vơi đi nhanh chóng!

Khoảng một giờ sau đã có khoảng tám tên Yêu quân bị Phương Vân phong ấn mất! Tám tên Yêu quân bị phong ấn, lập tức chiến trận ở phía bắc hoàn toàn nghiêng về quân đội Đại Chu, Yêu tộc không thể nào chống cự được ở đây nữa!

Mà, mặc dù chiến tuyến của Đại Chu hoàng triều cùng Yêu tộc kéo dài từ bắc tới nam, trùng điệp đến mấy ngàn dặm, hơn nữa còn vô cùng hỗn loạn, nhưng liên tiếp có đến tám tên Yêu quân bị mất tích lập tức dẫn đến sự chú ý. Dù sao, tám tên Yêu quân cũng không phải là tám con kiến hôi, nhân vật như vậy khi biến mất sẽ lập tức dẫn đến chấn động.

- Chuyện gì xảy ra thế này? Sao mà tình mạng số mệnh của cường giả tộc ta biến mất nhiều như vậy?

Một tên Yêu quân thân mặc chiến giáp, mỡ nhờn, hai mắt nhìn về phía bắc, lập tức phát hiện có rất nhiều khí tức cường giả Địa Biên cảnh bên hắn đã biến mất đi.

Mãng Hoang khác với Trung Thổ, tất cả các cường giả đều tập trung ở một chỗ, lúc ngẩng đầu có thể thấy, cúi đầu cũng có thể thấy, cho nên đối với khí tức của các cường giả khác, thì những cường giả còn lại rất dễ dàng nhận biết.

- Mộc Mị yêu quân, Hỏa Nghi yêu quân, Giao Long yêu quân! Sao khí tức của bọn họ mất hết rồi!

Lại có thêm một tên Yêu quân có bản thể là xuyên sơn giáp cảm thụ một chút. Không sai, chính là biến mất, điều này làm cho nó cả kinh vô cùng, lập tức trên trán có mồ hôi lạnh toát ra.

Đầu xuyên sơn giáp này lập tức chui xuống đất. Chỉ chốc lát sau, hắn đã hiện lên bên cạnh một đầu yêu quân có bản thể là một con trâu.

- Không xong, Mộc Mị yêu quân, Hỏa Nghi yêu quân, Giao Long yêu quân đã bị giết rồi!

- Cái gì!

Lại thêm một tên Yêu quân có hình dáng bề ngoài là một thợ rèn chạy đến, nghe được câu này thì mí mắt liền nháy lên. Đợi thêm một lát nữa, đã có tám tên Yêu quân chạy đến tụ họp với nhau.

- Ta cũng hỏi rồi, Giao Long yêu quân bị một cường giả có Phật lực mệnh mông giết chết.

Một tên Yêu quân khác nói, bản thể của nó là một gốc cổ thụ đã sống đến mấy ngàn năm.

Những chỗ có cường giả đi đến luôn thu hút sự chú ý, Yêu tộc muốn biết nguyên nhân vì sao các Yêu quân bị giết cũng không khó lắm, chỉ cần tìm hỏi những Yêu tộc đã ở gần đó. Rất nhanh, sự tồn tại của Phương Vân đã được tám tên Yêu quân chú ý tới.

- Đại Lực Kim Cương chuông.

Bỗng nhiên có một tiếng quát lớn từ đằng xa truyền đến, một phật chuông khổng lồ phát ra kim quang cuộn cuộn đột nhiên phá không đánh xuống một lượng lớn Yêu tộc, các Yêu tộc bị trúng chiêu lập tức bị chấn thành phần vụn.

Tám tên Yêu quân đang quan sát nãy giờ, thấy có Phật chuông đánh xuống thì lập tức không cùng hện mà cùng nhau đi tới chỗ đó.

Phương Vân vẫn đang xuất thủ để giải nguy cho một nhánh quân đội Đại Chu, thì cảm giác được có một cổ nguy hiểm đang tới gần mình.

- Bị phục kích rồi!

Phương Vân lập tức hiểu được chuyện gì đã xảy ra!

- Để mạng đó!

Hàng trăm hàng ngàn gốc rễ khổng lồ từ dưới đất vươn ra, những gốc rễ này dường như có sinh mạng vậy, không ngừng quấn quanh hướng tới Phương Vân. Cùng lúc đó, sâu trong lòng đất, có một gã Yêu quân quanh thân có yêu khí cuộn cuộn đang biến thành một mũi nhọn bắn về Phương Vân trên mặt đất.

Chính là Thanh Mộc yêu quân cùng Thiết Giáp yêu quân đồng thời tấn công tới Phương Vân. Cùng lúc đó thì sáu tên Yêu quân còn lại cũng phát động công kích đánh tới Phương Vân.

Ầm!

Một luồng Phật quang lóe lên làm chấn vỡ hàng trăm hàng ngàn rễ cây. Thân hình của Phương Vân cũng phóng lên cao, ngay thời khắc hần bay lên thì có vô số cự trụ bằng đá, rễ cây phá vỡ mặt đất đuổi theo. Mà từ những phương hướng khác cũng có những đạo thân ảnh có khí tức cường đại như một tia chớp đuổi theo Phương Vân. Những tên này không ngừng phát ra huyết vụ, hắc vân, yêu xà...từ khắp bốn phương tám hướng cuốn tới Phương Vân.

- Ha ha ha, ta không có đi tìm các ngươi thì thôi, không ngờ các ngươi lại tự đưa đến. Tốt, tốt lắm!

Phương Vân lúc phát hiện ra tám tên Yêu quân, không những không sinh sợ mà còn lấy làm mừng.

Nếu như trước lúc Phương Vân xuất thủ mà tám tên Yêu quân đồng thời ra tay, thì cho dù hần đã đột phá đến một con thiên long lực, sẽ vẫn có chút phiền phức. Nhưng bây giờ, Phương Vân sao có thể sợ bọn hần!

- Mộc Mị yêu quân, Hỏa Nghi yêu quân, Giao Long yêu quân...cùng đi ra đây!

Phương Vân vung tay lên. Quang ảnh sau lưng hần biến ảo, lập tức có những thân ảnh lần lượt hiện ra chung quanh. Những thân ảnh này cũng giống như tám tên Yêu quân kia, yêu khí toàn thân cuộn cuộn, nhưng mà ánh mắt của những thân ảnh này lại đại ra, không hề có chút linh động!

- Mộc Mị yêu quân!

- Hỏa Nghi yêu quân!

Tám tên Yêu quân biến sắc, lập tức gọi ra tên của tám yêu quân mà Phương Vân đã phong ấn.

Nhưng mà, tám tên Yêu quân bên này dường như không nghe không thấy gì cả, còn chưa nói lời nào thì đã lập tức sử dụng ra chiêu thức cường đại nhất đánh tới tám tên Yêu quân bên kia.

Thấy tình cảnh như vậy thì các Yêu quân kia liền biến sắc:

- Hỏa Nghĩ yêu quân, người điên rồi sao?

- Đừng nghĩ nữa, bọn họ bị khống chế rồi!

Thanh Mộc yêu quân có kiến thức sâu rộng, lập tức nói ra được vấn đề mấu chốt.

“Cơ hội tốt.”, ánh mắt Phương Vân lóe lên, nhân lúc tám tên Yêu quân hỗn loạn, hắn lại định sử dụng chiêu Phạt Đà khắc bia để trấn giữ thêm một người trong số đó.

- Thanh Mộc yêu quân, Thiết Giáp yêu quân, Tê Sư yêu quân...các người lập tức thoái lui. Tên nhân loại này sẽ do ta đích thân thu thập!

Bỗng nhiên có một âm thanh oong oong từ trên bầu trời truyền xuống. Âm thanh này lãnh mạc mà cao ngạo, từ trong đó truyền ra một cảm giác vô cùng tự tin.

- Vâng, đại nhân.

Tám đại Yêu quân nghe được âm thanh này thì mừng như điên, không nói hai lời, lập tức rút lui.

- Hử?

Trong lòng Phương Vân khẽ động, đột nhiên ngẩng đầu lên. Chỉ thấy trên bầu trời lúc này đầy sấm sét, đồng thời có một bàn tay đỏ rực đang đánh xuống mình.

Bàn tay này còn chưa rơi xuống thì Phương Vân lập tức có cảm giác không thể nào trốn được, hắn phải chết đi.

- Ta tưởng là ai, thì ra là người! Sao rồi? Hỏa Long yêu vương người đánh không lại Mãng Hoang hầu liền tới đây để đối phó ta sao?

Phương Vân cười lớn nói, không hề có chút hoảng sợ nào. Hắn vừa nhìn thì đã nhận ra thân phận người đến, chính là Hỏa Long yêu vương.

- Muốn chết!

Hỏa Long yêu vương nghe thế thì giận lên. Lập tức đánh ra một chưởng lấy thế lôi đình vạn quân đánh xuống, có ý muốn lập tức trấn áp Phương Vân.

- Hừ! Muốn giết ta, người còn không có năng lực này!

Phương Vân thu nụ cười lại, hừ lạnh một tiếng. Đột nhiên khu sử máu huyết hung thú Phỉ trong khiêu huyết thứ chín.

- Địa Biến chi pháp!

Bỗng nhiên có một tiếng quát chấn động cả thiên địa vang lên. Nghe thấy tiếng quát này thì vô số cường giả ở trên chiến trường rừng mình lên, nhất tề nhìn qua nơi phát ra.

Địa Biến chi pháp, chính là năng lực biến thái nhất, cường đại nhất của cường giả Địa Biến cảnh!

Một tên cường giả Địa Biến cảnh một khi khống chế được bản năng giết chóc trong máu huyết hung thú là lập tức có được lực lượng vô cùng kinh khủng. Cổ lực lượng này thậm chí còn có thể vượt cấp đánh ngang với cường giả Thiên Tượng cảnh!

Khí lực cường hãn của hung thú thượng cổ!

Nội lực mệnh môn của hung thú thượng cổ!

Khả năng câu thông địa khí của hung thú thượng cổ!

Thần thông của hung thú thượng cổ!

Bốn điều trên hợp nhất lại tạo ra một lực lượng đáng sợ vô cùng. Đặc biệt, nếu một võ giả có thể sau khi chiếm được thân thể hung thú mà còn giữ vững được tinh thần, suy nghĩ thì sẽ là một tồn tại vô cùng đáng sợ!

Ầm!

Máu huyết hung thú đột nhiên hóa thành vô số sợi tơ, dùng phương thức bá đạo nhất tràn vào khắp mạch máu, tứ chi bát hải của Phương Vân.

Ngay một khắc này, nhất thời Phương Vân không thể động đậy được. Hắn cảm giác được có một sự biến hóa vô cùng đáng sợ, bất khả tư nghị đang phát sinh trong cơ thể mình. Máu huyết của hung thú Phỉ giờ phút này như một con hung thú tham lam đang điên cuồng thôn phệ nội lực, huyết nhục cùng thể chất của chính hắn.

Việc biến hóa này xảy ra cực nhanh, hoàn toàn vượt qua tốc độ suy nghĩ. Chỉ trong một sát na, máu trong cơ thể Phương Vân hầu như đã đổi thành máu của hung thú Phỉ thượng cổ.

Đau, đau đến nỗi không cách nào hình dung được! Cái cảm giác đau này y như là bị hằng hà vô số côn trùng cắn mình vậy. Từ lúc Phương Vân có được máu huyết hung thú thì chưa bao giờ thi triển qua Địa Biến chi pháp, cũng không ngờ rằng khi thi triển sẽ lại thống khổ như thế.

Mặc dù rất thống khổ nhưng Phương Vân cũng không có hét lớn ra, mà lại dùng một cố ý chí cường đại áp chế cái cảm giác đau đớn ấy.

Ầm!

Ngay khi sự đau đớn dâng lên đến đỉnh điểm thì Phương Vân liền cảm thấy trong đầu mình chấn động một cái. Tinh thần cùng ý chí của hắn đột nhiên tăng vọt lên kinh khủng, chỉ trong chớp mắt đã dâng đến một trình độ bất khả tư nghị.

Oong!

Trong lúc mơ hồ, Phương Vân cảm giác thấy mình đã chạm đến một cái quy tắc vô cùng huyền diệu trong thiên địa, đây là một cảm giác không thể nào mô tả được!

Ầm!

Nguyên khí trong thiên địa lúc này cũng lấy một tốc độ khủng khiếp tràn vào trong cơ thể Phương Vân, mà đồng thời, địa khí ở tầng thứ chín trong mặt đất cũng nhanh chóng tụ lại, hóa thành một con giao long, rồi nhanh chóng chui vào trong cơ thể Phương Vân. Cả người Phương Vân bây giờ hoàn toàn bị khói đen bao phủ lại.

Rống!

Bỗng nhiên có một tiếng vang, tiếng vang này như từ thời thượng cổ truyền đến vậy, làm chấn động cả chiến trường. Cả vùng đất cũng bị tiếng vang này làm cho chấn động. Đúng lúc này thì hắc vụ nổ tung, thượng cổ ôn dịch hung thú Phỉ hung tàn bá đạo, thân cao gần ngàn trượng lần nữa tái hiện dưới ánh mặt trời.

Phỉ, mặt bò, đuôi rắn, nơi nó đi qua thì nguồn nước cạn kiệt, được thảo bị chết. Lúc nó xuất hiện cũng là lúc thiên hạ bị đại dịch, tang thương khắp nơi.

Chỉ là trong một thời gian ngắn thôi, nhưng Phương Vân đã hoàn thành Địa Biến chi pháp: Từ có thể con người chuyển hóa thành thân hung thú! Tuy biến hóa diễn ra rất nhanh, nhưng trong cảm giác Phương Vân thì lại dài như một thế kỷ vậy!

- Băng Thiên Đại Thủ Ấn!

Đột nhiên một âm thanh vang dội phát ra, đồng thời có một bàn chuông khổng lồ từ thượng cổ hung thú Phỉ phát ra. Âm một tiếng, hai chuông tương giao đồng thời phát nổ, vô số ánh lửa phát ra khắp nơi!

Thinhbobo

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

273. Chương 269: Đới Chiến Thiên Tượng.

Biên Dịch: [Vo] Thien

Cái mà Phương Vân có thể cảm giác được bây giờ đó là: Có một cỗ lực lượng, một cỗ lực lượng vô cùng mệnh mông đang lay động trong thân thể mình!

Vào cái ngày ở ngoài An Vân thành tây bộ đó, Phương Vân đã từng thấy tên đệ tử tông phái sau khi hóa thân thành hung thú thượng cổ thì hung bạo cùng cường đại như thế nào. Cường đại đến mức Dương Hoàng cũng bị bức phải dùng “hư ảnh Thiên Đế” mới có thể giết chết được đầu hung thú thượng cổ đó!

Hôm nay, Phương Vân còn mạnh hơn rất nhiều so với tên đệ tử tông phái đó, cộng thêm việc hắn đã đột phá được một con thiên long lực, cho nên sau khi hóa thân thành hung thú thượng cổ thì còn mạnh hơn cái con hung thú ở ngoài An Vân thành đó đến mấy lần!

Ầm! Ầm!

Lực lượng của con hung thú đang vận chuyển trong người thật giống như một con sông rộng lớn đang gào thét điên cuồng vậy. Phương Vân cảm thấy lực lượng của mình chỉ trong nháy mắt đã tăng vọt lên. Vốn bản thân của hắn chỉ có một con thiên long lực, nhưng sau khi hóa thân thành hung thú thì không chỉ có thân thể vô cùng cường hãn của hung thú, mà khả năng thu nạp nguyên khí thiên địa cũng tăng lên gấp tám lần. Nói cách khác, thực lực của Phương Vân bây giờ đã trực tiếp tăng lên đến tám con thiên long lực!

Thực lực của hắn bây giờ đã trực tiếp vượt qua thực lực vốn có của hung thú ôn dịch thượng cổ ‘Phỉ’!

Một đầu hung thú thượng cổ có lợi hại thì cũng không thể đáng sợ; cái đáng sợ chính là đầu hung thú thượng cổ đó lại có trí khôn, hơn nữa còn có tuyệt học võ đạo của loài người! Đây chính là điểm đáng sợ nhất của “Địa Biến chi pháp”!

Võ giả càng có thực lực cường đại thì sau khi thi triển Địa Biến chi pháp sẽ càng cường đại hơn. Lấy thực lực hiện giờ của Phương Vân, sau khi thi triển Địa Biến chi pháp thì hoàn toàn phát huy được lực lượng của hung thú thượng cổ!

Rống!

Một tiếng vang gầm thét cùng với một cỗ lực lượng làm chấn động vạn vật bỗng nhiên phát ra khắp chiến trường. Nghe thấy tiếng thét này thì toàn bộ Yêu tộc đều phải trợn to hai mắt ra, trong mắt là một sự tuyệt vọng tột độ, khàn giọng hét thảm lên. Yêu lực trong người của chúng lấy một tốc độ kinh người tản phát ra ngoài cơ thể, sau đó hóa thành một luồng tinh khí đi vào trong cơ thể Phương Vân.

Chỉ trong một nháy mắt, mấy ngàn trượng chung quanh Phương Vân đã hóa thành một bình địa. Tất cả thân thể của Yêu tộc nằm trên mặt đất đều khô quắt lại, nhìn vào hình thái chết đi của chúng có thể thấy được trước lúc đó đã hoảng sợ đến mức nào.

Thân thể võ giả vốn chỉ có tám thước, nhưng sau khi hóa thân thành hung thú thượng cổ thì lập tức phát to đến mấy ngàn trượng. Cho nên, trừ việc cần một lượng lớn năng lượng, nó cần phải có một lượng lớn tinh khí để tạo thành huyết nhục.

Ba tháng trước, đầu hung thú ‘Phỉ’ kia vì theo bản năng sinh tồn mà đã đi tìm tinh khí ở các nguồn nước, làm cho những nơi nó đi qua đều hóa thành một vùng đất chết. Phỉ vốn là hung thú ôn dịch, ngoại trừ năng lực phát ra ôn dịch thì nó còn có khả năng hấp thu tinh khí, loại năng lực này không chỉ bị giới hạn trong việc hấp thu sông suối, mà còn có thể hấp thu nước trong cơ thể sinh vật. Mà trong quá trình hấp thu nước trong cơ thể, thì nó còn đồng thời hấp thu luôn năng lượng của đối phương, có thể nói phương pháp mà Phương Vân đang áp dụng đối với Yêu tộc là vô cùng cao minh! Hơn nữa, khí trời hôm nay lạnh giá gió rét, cả trời đất đều ẩm ướt, cho nên Phương Vân có thể hấp thu một lượng lớn tinh khí đang ẩn chứa trong đó!

Nguyên khí thiên địa từ bốn phương tám hướng không ngừng cuộn cuộn tụ tập lại xung quanh Phương Vân, thậm chí còn nồng đậm đến mức ngưng tụ lại thành thực thể. Chỉ cần Phương Vân vươn tay ra là có thể chạm vào được những nguyên khí thực thể ấy!

Thượng cổ hung thú do Phương Vân biến hóa sau khi thi triển Địa Biến chi pháp thật là đáng sợ! Cho dù là cường giả Thiên Trùng cảnh thì cũng không có khả năng tụ tập nguyên khí thiên địa như thế, đây là thiên phú thần thông mà chỉ riêng các hung thú mới có!

Cùng lúc đó, cũng có một lượng lớn địa khí tinh thuần từ tầng thứ chín thế giới dưới lòng đất bốc lên, hóa thành một cỗ sương mù màu đen nồng đậm, điên cuồng tràn vào trong cơ thể hung thú thượng cổ.

Thanh thể như vậy làm cho các Yêu tộc khác thấy sợ hãi không thôi. Chúng nó có thể thấy được thực lực của con hung thú này còn đang tăng lên, mà điều này cũng làm cho Hỏa Long yêu vương không khỏi hoảng sợ. Nếu như còn để cho con hung thú này tăng thực lực lên, thì sợ ngoại trừ ba vị Yêu Hoàng ra, chẳng còn ai có thể không chế được cả!

- Súc sinh!

Hỏa Long yêu vương quát lên một tiếng lớn, tiếng quát này giống như lời đình vạ, làm chấn động cả tứ phương. Âm thanh vừa phát ra thì trên bầu trời bỗng nhiên xuất hiện một biển lửa hùng hục, hiển nhiên Hỏa Long yêu vương đang thi triển tuyệt học cường đại của mình.

- Ha ha ha.

Phương Vân cười lớn lên, nói:

- Hỏa Long yêu vương, lời này ngươi nói sai rồi. Ta mặc dù biến thân thành hung thú thượng cổ, nhưng thần trí không hề mất đi. Nếu như nói tiếp thì bản thể của Hỏa Long yêu vương ngươi cũng chỉ là dị thú hỏa long mà thôi, so với hung thú thượng cổ còn không bằng đâu. Cho nên, nếu so ra thì ngươi còn không bằng “súc sinh”.

Toàn bộ yêu tộc vốn có bản thể là phi cầm thú vật, nhưng chúng không bao giờ thừa nhận mình là súc sinh cả, hơn nữa còn không bao giờ để lộ bản thể mình ra!

Bản thể của Hỏa Long yêu vương đúng là con dị thú Hỏa Long ngàn năm, nếu bàn về sự tôn quý thì nhất định nó không thể nào bằng được bất kỳ hung thú nào trong bảy mươi hai hung thú thượng cổ được. Câu nói này của Phương Vân lập tức làm cho con yêu long này quát lên như sấm:

- Muốn chết!

Âm thanh vừa phát ra thì hỏa vân trên trời đã hội tụ lại, rồi hóa thành một con hỏa long dài đến mấy trăm trượng. Con hỏa long này không hề giống với các long tộc bình thường, ở chân của nó có đến sáu cái móng vuốt, kỳ dị vô cùng.

Rống!

Con hỏa long này vừa tụ lại thì lập tức hóa thành một đạo kinh khí kinh thiên đánh về hung thú thượng cổ.

Phương Vân cũng không dám khinh thường con hỏa long này. Hỏa Long yêu vương chính là yêu vương có thực lực Thiên Tượng cảnh, những tồn tại như vậy đều có những tuyệt học vô cùng cường đại. Cho nên, con hỏa long này tuyệt không đơn giản!

- Đại Lực Kim Cương Phật Đà!

Tâm niệm của Phương Vân vừa động, lập tức đánh ra pháp môn Đại Lực Kim Cương. Sau khi xuất ra, lập tức có một cỗ kim quang mạnh mẽ từ trong cơ thể hung thú thượng cổ bắn tán loạn ra khắp bốn phương tám hướng. Đồng thời có một âm thanh thiên hót vang dội cả thiên địa, âm thanh này hư vô ảo ảo, giống như là từ trong linh hồn truyền ra vậy, trong âm thanh dường như còn ẩn chứa khí tức của đại trí tuệ, đại nghị lực.

Cùng lúc này có một pho Kim Cương Phật Đà cao hơn ngàn trượng, tràn đầy Phật lực từ trong cơ thể hung thú ‘Phỉ’ chui ra, rồi huyền phú trong hư không, bao phủ cả Phương Vân lại.

Phật lực này không những mệnh mông cuồn cuộn như trường giang đại hải, kim quang phát ra khắp nơi, mà trong đó còn phát ra tiếng thiên hát “kim”, “cương” tràn ngập khắp chiến trường. Hiện tượng như vậy lập tức thu hút sự chú ý của vô số cường giả!

- Phật lực thật là khủng khiếp! Ta mà còn không tránh xa ra thì sợ rằng sẽ bị đánh chết mất!

Một Yêu quân có thực lực khoảng tám, chín mươi con phi long lực chứng kiến Phật lực như thế thì sợ hãi không thôi!

- Mãng Hoang hầu đại nhân, các vị cung phụng đều đã xuất thủ rồi. Người này rốt cuộc là người nào trong quân ta? Sao thực lực lại cường đại đến mức này?

Ở chiến trường phía nam, một thanh niên tài tuấn mới bước vào Địa Biến cảnh nhìn về phương hướng của Phương Vân mà khê biến sắc. Đối phương xuất thủ đối phó với Hỏa Long yêu vương, cho thấy rõ ràng là thuộc về trận doanh của mình!

- Kỳ quái! Máu huyết hung thú thượng cổ “Phi” không phải đã sớm bị triều đình Đại Chu thu hồi rồi hay sao? Làm sao còn có người có được cái này, hơn nữa còn có thể trấn áp được cái ý chí giết chóc đáng sợ trong ấy nữa chứ!

Trên bầu trời, Đại La Viên Vương đang chiến đấu với Dương Hoàng, cảm nhận được cỗ Phật lực đáng sợ kia thì không khỏi dừng tay lại.

Đối với thực lực mà Phương Vân đang thi triển ra nó không hề ngạc nhiên. Năng lực của Địa Biến chi pháp vô cùng cường đại, nó vượt xa sự cường đại của các công pháp, pháp khí, cho nên có thể có thực lực này thì không có gì đáng để Đại La Viên Vương ngạc nhiên cả. Mà điều làm nó kinh ngạc chính là đối phương lại có thể áp chế ý chí của hung thú thượng cổ.

Địa Biến chi pháp mặc dù cường đại, nhưng điều kiện thi triển cũng cực kỳ hà khắc. Nhân loại này có thể làm được điều này, điều đó đã đủ chứng minh ý chí của hắn vô cùng đáng sợ.

- Nhân loại này có ý chí vô cùng đáng sợ, nếu cứ để hắn phát triển thì sợ rằng trong tương lai còn có thực lực hơn Thần Vũ hầu, phải diệt trừ hắn ngay!

Loài người cùng với Yêu tộc vĩnh viễn ở thế đối địch nhau, điều này mãi mãi sẽ không thay đổi! Thực lực của Đại Chu hoàng triều càng mạnh thì sẽ không có lợi đối với Yêu tộc, đây là điều mà Đại La Viên Vương không hề muốn thấy.

- Tứ đệ, người ra tay đối phó với con hung thú kia!

Đại La Viên Vương phát tay lên, trầm giọng nói.

Hỗn Thiên Viên Vương lúc này đang cầm côn nện vào trên hư ảnh Thiên Đế hộ thân của Dương Hoàng. Mỗi côn nó đánh xuống đều có lực lượng vận cân, làm cho cơ thể của hư ảnh Thiên Đế phải phát ra tiếng kêu oong oong. Đồng thời lúc đánh xuống một gậy, thì Hỗn Thiên Viên Vương cũng quát to lên, ra vẻ vô cùng hưng phấn!

Nhưng khi nghe được tiếng kêu to của Đại La Viên Vương thì Hỗn Thiên Viên Vương lập tức thanh tỉnh lại không ít:

- Vâng, huynh trưởng!

Hầu tử này mặc dù có tính cách vô pháp vô thiên, nhưng rất nặng tình nghĩa. Đối với lời của các sư huynh thì chưa bao giờ làm trái cả!

Sau khi đáp ứng một tiếng, hầu tử thoáng một cái đã tránh đi sự tập kích của con thiên long viễn cổ, rồi bay vọt xuống chiến trường phía bắc.

- Ê, con vệt (Anh Vũ) kia, thực lực người không tệ. Gia gia đánh với người rất là đã ghiên!

Hầu tử chỉ vào mặt của Dương Hoàng kêu to lên.

Mà Dương Hoàng đang ở trên Thiên Đế chiến xa nghe thấy mấy lời này, thì liền xanh mặt lại. Hầu tử này lại dám lấy phong hào của hắn ra trêu chọc hắn. Mặc dù trong lòng rất tức giận, nhưng cũng biết đây không phải là thời điểm làm chuyện ngu xuẩn, cho nên cũng không để ý đến lời trêu chọc này của hầu tử.

- Đợi bốn hầu đột phá đến Thiên Trùng cảnh, thì nhất định sẽ phế bỏ Yêu lực của bốn huynh đệ nhà ngươi, sau đó rút hết gân ra bỏ vào dung nham dưới đất, hàng ngày phải chịu đau khổ mới được!

Khôn mặt Dương Hoàng trầm như nước, lạnh lùng nói trong lòng.

Thực lực của tứ đại viên vương cũng đáng sợ vô cùng, người nào người nấy cũng là nhân vật ngang tàng, vô pháp vô thiên cả. Nhưng mà, Dương Hoàng lại có khí tức của Thiên Đế bảo vệ, cho nên trong khoảng thời gian ngắn cũng khó có thể phân thắng bại được. Ngoài ra, bản thân hắn cũng cảm giác được dị tượng ở bên dưới, cho nên mới cố ý để hầu tử đi.

- Phương Vân! Người cùng Tứ Phương Hầu quả nhiên không hổ là phụ tử, thật có thể nhẫn! Nhẫn rất là tốt!

Dương Hoàng lúc này đáng sợ vô cùng. Khi mà hắn thấy Phật quang hạo hạo đang đang thế kia, thì sao còn không rõ tên “Kim Cương Đầu Đà” kia có phải là Phương Vân hay không chứ?

Phương Vân đã sớm trà trộn vào trong quân, nhưng lại lừa gạt được sự cảnh giác của Dương Hoàng, thủ đoạn phải nói là đáng sợ vô cùng. Nhưng Phương Vân càng cường đại thì sát ý của Dương Hoàng càng nặng hơn. Phương gia có một Tứ Phương hầu đã đủ lắm rồi, Dương Hoàng tuyệt không muốn cho Phương gia lại xuất hiện thêm một vị vương hầu khác! Đây cũng là nguyên nhân hắn để cho hầu tử rời đi dễ dàng như vậy.

- Phương Vân! Người phải chết!

Sau khi đã có chủ ý trong lòng, Dương Hoàng cũng không để ý tới Phương Vân nữa, có Hỗn Thiên Viên Vương xuống đối phó, Phương Vân nếu như muốn lập công to thì tuyệt đối không dễ dàng chút nào. Tâm thần trầm xuống, Dương Hoàng bỗng nhiên đứng dậy khỏi Thiên Đế chiến xa, miệng nói:

- Đại La Viên Vương, Liệt Không Viên Vương, Ngũ Ngục Viên Vương! Chúng ta tiếp tục chiến!

Nói xong, Dương Hoàng liền bấm tay tạo thành kết ấn huyền diệu, ngay sau đó bốn đầu thiên long liền gầm thét cả lên. Cái kết ấn này của Dương Hoàng làm cho hồn phách của bốn vị cường giả Địa Biến cảnh bị phong ấn trong đó thống khổ hết lên, nhưng những tiếng hét này sau khi đi qua khí quản của bốn con thiên long thì lại phát ra tiếng như long ngâm!

Ngâm!

Tiếng long ngâm phát ra vang dội khắp hư không!

Dương Hoàng lại tiếp tục chiến đấu với tam đại viên vương!

npq91

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

274. Chương 270: Độc Chiến Tam Yêu Vương

Biên Dịch: [Vo] Thiên

- Đại Lực Kim Cương Chưởng!

Âm thanh thiên hát Phật tông vang dội khắp chiến trường. Chỉ thấy sau tiếng thiên hát này, thì có một Phật Đà cao đến mấy ngàn trượng đột nhiên ngẩng cao đầu lên, đồng thời có một Phật chưởng thuận thế đánh ra. Một tiếng nổ vang lên làm cho cả hư không phải rung động, một Phật chưởng khổng lồ mang theo Phật lực như ba đào mênh mông kinh thiên xuất hiện!

Ầm!

Sau tiếng vang khiến cho thiên băng địa liệt này, hung thú thượng cổ do Phương Vân hóa thân thành vẫn ngồi yên bất động, mà thân hình Hỏa Long yêu vương lại loạng choạng lùi về sau mấy bước, xem tí nữa là té nhào đi!

Đường đường là một trong mười hai yêu vương đứng đầu lại không ngăn được một chưởng Đại Lực Kim Cương đại viên mãn của Phương Vân sau khi đã hóa thân thành hung thú!

- Làm sao có thể!

Hỏa Long yêu vương sau khi trấn định thân hình lại thì khiếp sợ vô cùng. Ngay cả khi Mãng Hoang hầu đột nhiên có thực lực tăng gấp đôi lên cũng không làm hắn sợ hãi đến như vậy.

Tên nhân tộc này trước khi biến hóa ở trong mắt hắn chỉ là một con kiến con hôi, chỉ cần một chưởng là có thể giết chết. Nhưng sau khi biến hóa xong thì thực lực lại trực tiếp tăng gấp tám lần, vượt qua hắn rất xa.

Nếu không phải hiện hắn đang ở bầu trời, cách Phương Vân quá xa cho nên một chưởng của Phương Vân không thể đánh tới, thì sợ rằng giờ này hắn đã bị trọng thương.

- Ha ha ha!

Phương Vân cười lớn lên, sau khi dùng một chưởng kiểm tra thực lực với Hỏa Long yêu vương xong, thì tâm tình hắn giờ phút này đại chấn vô cùng. Sau khi thực lực tăng lên gấp tám lần, thì hắn đã có thể áp chế được Hỏa Long yêu vương đứng đầu trong mười hai đại yêu vương!

Nếu không phải Phỉ thuộc về hung thú Địa Sát, thân thể quá khổng lồ thì Phương Vân đã có thể trực tiếp xuyên qua tầng tầng mây đem mười hai yêu vương này giết chết toàn bộ rồi. Nhưng mà đây cũng là chuyện không thể nào làm được, Địa Biến chi pháp tuy cường đại nhưng vẫn có cực hạn, đây là điều mà Phương Vân tiếc hận không thôi!

- Bên trong Thiên Địa Vạn Hóa Chung còn đang phong ấn một giọt máu huyết Côn Bằng, đợi sau khi ta đạt đến Thiên Tượng cảnh rồi hóa thân thành Côn Bằng, đến lúc đó thì đừng nói chỉ là mười hai Yêu Vương, ngay cả Yêu Hoàng cũng bị ta đánh chết!

Côn Bằng viễn cổ thuộc về nhóm ba mươi sáu Thiên Cương thần thú, hơn nữa còn xếp hạng vô cùng cao. Con thần thú này có đôi cánh hơn ba nghìn dặm, tốc độ như sấm gào sét đánh, không người nào có thể sánh bằng. Xét về uy lực thì còn mạnh hơn Phỉ không biết bao nhiêu lần, nghĩ đến đây thì trong lòng Phương Vân có chút mong đợi: Sau khi hóa thân thành Phỉ thì đã có uy lực như thế, nếu như hóa thân thành Côn Bằng thì sẽ còn mạnh đến mức nào!

- Hỏa Long yêu vương, không phải ngươi muốn giết ta sao? Xuống đây đi, ta với ngươi đại chiến ba trăm hiệp!

Phương Vân ngửa đầu nhìn bầu trời, tiếng nói của hắn vang vọng khắp chiến trường, cả người lẫn Yêu tộc đều có thể nghe được.

Hỏa Long yêu vương lúc này đang đứng ở trong tầng mây trăm dặm không nói, hắn chỉ đành giả vờ điếc không nghe thấy lời Phương Vân. Nhân loại này sau khi biến hóa thành Phỉ thì đã có tám con thiên long lực, nếu như hắn xuống mặt đất thì lập tức sẽ bị nhân loại này dùng sức bắt chết!

Thấy Hỏa Long yêu vương yên lặng không nói, hai vị Yêu Vương ở bên cạnh cũng tức giận không thôi. Hỏa Long yêu vương làm rùa rút đầu thì cũng làm cho mười hai vị Yêu Vương đồng thời chịu nhục theo.

- Đại ca!

Sơn Nhạc yêu vương nhẹ giọng nói. Bản thể của Yêu Vương này là một ngọn núi cao, sau mấy ngàn năm thu nạp tinh khí của trời đất thì được như bây giờ.

Vào lúc này, sau khi Hỏa Long yêu vương bị Mãng Hoang hầu làm trọng thương thì hai Yêu Vương bọn họ đã lại giúp hắn trị liệu thương thế. Sau đó thì bỗng nhiên phát hiện ở trong quân đội đối thủ có một người sử dụng Địa Biến chi pháp, cho nên mới ở lại đối phó!

- Đừng nói nhiều. Con Phỉ này thuộc loại hung thú trong bảy mươi hai Địa Sát hung thú. Tên nhân loại này sau khi biến hóa thì liền có tám con thiên long lực, nếu các người không sợ chết thì có thể đi tới thử một chút!

Hỏa Long yêu vương phát phát tay, trầm giọng nói.

Hai đại Yêu Vương bên cạnh nghe vậy thì ngậm miệng lại, không nói nữa.

- Ha ha ha!

Thấy Hỏa Long yêu vương sau một chương ban nãy chịu làm rùa rút đầu thì Phương Vân cười lớn lên:

- Yêu Vương của Yêu tộc cũng thế mà thôi, nếu như các người đã không muốn xuất thủ thì đến lượt ta vậy!

Vừa dứt lời xong thì Đại Lực Kim Cương Phật Đà trên Phương Vân bỗng sáng lên, chỉ lóe lên mấy cái thì đã từ chiến trường phía bắc đi qua chiến trường phía đông. Thân thể khổng lồ của con hung thú này vừa đập xuống đất thì đã có vô số Yêu tộc bị chấn thành bụi phấn!

Rống!

Sau tiếng hống kinh thiên đó, từ trên người con hung thú này tỏa ra vô số tiểu Phật Đà tỏa ra kim quang bắn ra khắp nơi. Những tiểu Phật Đà này như thủy triều dâng lên, không ngừng cuốn tới các Yêu tộc xung quanh.

- A!

Từng tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, những Yêu tộc bị tiểu Phật Đà đánh trúng thì lập tức bị chấn nổ chết! Hung thú Phỉ do Phương Vân hóa thành giờ phút này đã như một tử thần mang đến cái chết cho đại quân Yêu tộc. Chỉ trong nháy mắt mà trong phạm vi mấy ngàn trượng đã thấy chất thành đồng, máu chảy thành sông!

Ầm!

Đại địa chấn động, thân hình của hung thú thượng cổ lại di động sang một nơi khác, đại quân Yêu tộc lại tiếp tục chết đi nhiều hơn nữa. Chỉ trong vài phút mà số lượng Yêu tộc chết trong tay Phương Vân đã hơn một vạn!

Những nơi Phương Vân đi tới thì nơi đó lập tức trở thành bình địa. Thân thể của con hung thú này giờ đây còn tạo ra sự đáng sợ hiệu quả hơn trăm vạn đại quân của nhân loại, đại quân Yêu tộc đã xuất hiện dấu hiệu tan tác rồi!

- Không tốt! Mau ngăn cản hắn!

Sơn Nhạc yêu vương thất kinh, Phương Vân xuất thủ quá nhanh rồi, chỉ trong chớp mắt mà Yêu tộc đã tử thương thảm trọng. Sơn Nhạc yêu vương nói xong câu này thì lập tức đi xuống đón lấy Phương Vân.

Uống!

Phương Vân đang muốn ra tay nữa thì đột nhiên nghe được có một tiếng quát từ trên đỉnh đầu, như sấm sét đánh xuống. Chỉ trong chớp mắt đã có một ngọn núi cao hơn ngàn trượng từ trên trời giáng xuống, bộ dáng như muốn trấn áp xuống.

- Ha ha ha!

Phương Vân lắc lắc đầu, không thèm để ý tung ra một chiêu Đại Lực Kim Cương chương, lập tức phá tan công kích do Sơn Nhạc yêu vương phát ra.

- Yêu thần chi thủ!

Mây đen trên bầu trời cuộn cuộn tụ hợp lại, sấm sét nổi lên. Sau đó có một yêu trảo khổng lồ màu đen từ trong mây đen giáng xuống đánh vào Phương Vân, đây là do Hắc Lân yêu vương xuất thủ.

- Không làm gì được cả, mấy tên Yêu Vương các người không làm gì được ta!

Đại Lực Kim Cương Phật Đà đang huyền phù trên đỉnh đầu Phương Vân bỗng nhiên vươn tay ra, dễ dàng chấn vỡ cái yêu trảo khổng lồ do Hắc Lân Yêu Vương đánh ra!

Tình thế của Yêu tộc cùng nhân loại bây giờ là binh đầu với binh, tướng đầu với tướng. Những tồn tại kinh khủng như Yêu Hoàng đã sớm bị ba Võ hầu cuốn vào trong một không gian khác, còn về phần tám tên Yêu Vương khác đã bị Mãng Hoang hầu cùng bốn vị cung phụng hoàng thất cuốn lấy. Chỉ còn ba người Yêu Vương ở đây, không có ai trong số ba người này có thể là đối thủ của Phương Vân cả.

Đại Lực Kim Cương Phật Đà vốn được xưng là Phật Đà có thân thể bất tử bất diệt; hung thú thượng cổ Phỉ lại có thân thể vô cùng cường hãn, hai cái này hợp lại thì cho dù hai vị Yêu Vương có ra tay thế nào cũng không thể phá tan được phòng ngự của hắn. Bởi thế, Phương Vân đối phó hai người này cũng rất dễ dàng.

Hung thú thượng cổ ngoài việc có thân thể rất cường hãn ra thì tốc độ hấp thu nguyên khí thiên địa cùng địa khí ở tầng thứ chín cũng vô cùng kinh khủng, căn bản là không có hiện tượng thiếu hụt nguyên khí. Cho nên, Phương Vân gần như là có thể vô hạn sử dụng ra chiêu Phật Đà Khắc Bìa vốn tiêu hao rất nhiều nội lực! Đây chính là sự kinh khủng của Địa Biến chi pháp!

Rống!

Phương Vân một mặt sử dụng Đại Lực Kim Cương Phật Đà đối phó với hai vị Yêu Vương, mặt khác cũng sử dụng Đoạt Phách Ma Âm của Tà Quân đánh ra khắp nơi.

Ầm! Ầm! Ầm!

Từng đợt ma âm bắn ra, các Yêu tộc ở trong phạm vi mấy trăm trượng xung quanh Phương Vân bị trúng ma âm đều lần lượt bị nổ đầu mà chết!

- Đáng chết!

Bỗng nhiên có một tiếng rống giận ở bầu trời phía bắc truyền đến, Hỏa Long Yêu Vương đã xuất thủ rồi. Một đại chưởng khổng lồ trực tiếp đánh úp về bản thể hung thú của Phương Vân.

- Tới rồi!

Phương Vân nhìn bầu trời một cái, trầm nghĩ trong lòng. Đồng thời có ba vị Yêu Vương ra tay, thực lực như vậy rất là kinh khủng, Phương Vân không dám khinh thường chút nào.

- Băng Thiên Đại Thủ Ấn!

Bỗng nhiên có một bàn chưởng khổng lồ từ trong đám mây đen cuộn cuộn đang quấn quanh hung thú đánh ra, trực tiếp đánh tan bàn tay khổng lồ do Hỏa Long yêu vương đang tới!

Ba đại Yêu Vương đồng thời xuất thủ, Phương Vân lập tức cảm thấy áp lực đại tăng, không còn cái cảm giác dễ dàng như trước kia nữa! Cùng lúc, trong lòng Phương Vân lập tức có một cỗ hào khí dâng lên, có thể làm cho ba đại Yêu Vương đồng thời xuất thủ là vinh quang đến cỡ nào cơ chứ!

Ầm! Ầm! Ầm!

Giữa không trung, không ngừng có những ngọn núi cao, yêu trảo, bàn chưởng khổng lồ không ngừng sinh mà diệt, diệt mà sinh, cuộn cuộn đánh tới trên đỉnh đầu Phương Vân, nhưng không thể nào phá được phòng ngự của Phương Vân.

Đại Lực Kim Cương Phật Đà không chỉ là một Phật Đà có sức chiến đấu cường đại, mà còn là một Phật Đà có lực phòng ngự kinh người! Thế công của ba đại yêu vương tuy như cuồng phong mưa rào, nhưng Phương Vân vẫn luôn an ổn bất động, đồng thời từng Phật chưởng cũng không ngừng đánh ra phá tan thế công của ba đại Yêu Vương!

- Mạnh! Thật con bà nó mạnh!

Trong sơn cốc, Quân Công Minh thấy vậy thì nhiệt huyết sôi trào, không nhịn nổi hét lên:

- Các huynh đệ! Đại nhân có thể có thực lực kháng cự với tam đại Yêu Vương, quân doanh thứ hai mươi bảy chúng ta sao có thể làm cho đại nhân mất thể diện chứ! Mọi người cùng ta xông lên, giết!

- Giết!

Mọi người bị một câu nói của Quản Công Minh mà nhiệt huyết sôi trào lên. Thực lực mà Phương Vân đang thể hiện ra quá cường đại, cường đại đến mức khiến cho tam đại yêu vương phải đồng thời liên thủ! Phải biết rằng đây chính là Yêu Vương a, chính là cường giả Thiên Tượng cảnh!

- Giết!

Những tiếng hô này giờ như một thanh lợi kiếm vậy, chém rách tầng tầng mây xông thẳng lên bầu trời cao. Tinh thần của quân doanh hai mươi bảy đại chấn, điên cuồng chém giết tới Yêu tộc!

Cùng lúc đó, ở một địa phương cách chỗ ba đại Yêu Vương đang chiến đấu không xa, có một con hầu tử đang ôm một cây côn quan sát xuống dưới, đó chính là Hồn Thiên Viên Vương. Con Hồn Thiên Viên Vương này vốn rất kiêu ngạo, gặp những đối thủ quá yếu thì nó không bao giờ ra tay đối phó cả, chỉ có cường giả mới có thể làm cho nó phấn khích mà thôi.

- Quá đã, thật sự là quá kích thích! Gặp những đối thủ như vậy đúng là làm cho tâm của gia gia ngứa ngáy a!

Hai mắt của hầu tử sáng lên, toàn thân của cũng run lên. Đây chính là dấu hiệu nó muốn nổi điên, chính là cách thể hiện của nó khi gặp một đối thủ xứng tầm.

Ầm!

Con hầu tử này quát lớn lên một tiếng, thân thể động một cái thì đã trực tiếp từ trên các tầng mây đánh xuống.

- Mau tránh ra!

Cùng với tiếng quát đó, thì một cơn của nó cũng đã đập thẳng xuống!

- Tên hung thần này tới rồi!

Nghe thấy tiếng quát này thì Hỏa Long yêu vương, Sơn Nhạc yêu vương, Hắc Lân yêu vương hơi cứng lại, rồi theo bản năng lùi lại ra sau.

Hầu tử chính là một trong tứ đại viên vương của Yêu tộc, tuy có địa vị thấp nhất nhưng thực lực lại cao nhất, so với mười hai đại Yêu Vương thì không chỉ hơn một bậc thôi đâu!

Phương Vân đang ứng phó với thể công mười hai đại Yêu Vương, thì đột nhiên trong lòng dâng lên một cảm giác nguy cơ. Lấy tu vi của hắn mà lại có cảm giác Đại Lực Kim Cương Phật Đà không thể ngăn được chiêu này!

- Mau tránh ra!

Đồng thời với tiếng quát này, Phương Vân liền nhìn thấy có một cây thiết côn đang ở trên trời giáng xuống, từ nhỏ biến thành lớn. Chỉ trong chớp mắt mà đã như ngọn núi cao đè xuống!

- Hầu tử!

Phương Vân thất kinh, đồng thời nhận ra tên Hồn Thiên Viên Vương chuyên sử dụng côn này.

- Khởi!

Phương Vân không dám chậm trễ, miệng mở rộng ra. Pháp khí Ngũ Ngục Phong cấp bậc Địa Nguyên lập tức bay ra, sau khi tiếp thu được một ngụm tinh khí do bản thể hung thú phun ra thì ngọn Ngũ Ngục Phong này lập tức tăng vọt, biến thành một ngọn núi cao đến mấy ngàn trượng huyền phù trên đỉnh đầu của Kim Cương Phật Đà. Sau đó từ trên ngọn núi này phát ra từng vòng sáng bao quanh Phật Đà lại, ngay cả bản thể hung thú do Phương Vân hóa thành cũng bị bao phủ ở bên trong.

Ầm!

Giờ phút này thì cây thiết côn của hầu tử cũng đã lấy lực vạn cân, mạnh mẽ đánh xuống Ngũ Ngục Phong!

Thinhbobo

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

275. Chương 271: Hầu Tử Kinh Tẩu

Biên Dịch: [Vo] Thien

-Ầm!

Phương Vân cảm thấy mình giống như bị một khối núi cao lớn đập trúng vậy, thân thể khổng lồ của hung thú cũng bị chấn động mạnh một cái, cả bốn chân đều bị lún sâu vào trong đất.

Kiên Địa Nguyên pháp khí Ngũ Ngục phong cũng bị một cơn này của hầu tử làm cho ảm đạm, cơ hồ sẽ hỏng mất.

- Lực lượng của con hầu tử này mạnh quá!

Da đầu Phương Vân liền bị tê rần lên. Hơn ba tháng trước ở An Vân thành, Phương Vân đã từng nhìn thấy qua con hầu tử này một lần. Lúc đó, con hầu tử này chỉ dùng một côn thì đã ngăn cản được Dương Hoàng muốn bắt lấy các cường giả tông phái. Lúc đó Phương Vân còn chưa cảm nhận được lực lượng của một cơn nhẹ tựa như bông đó như thế nào, còn bây giờ, chính thức giao thủ cùng thì mới biết được lực lượng của nó khổng lồ đến mức nào!

Ánh mắt Phương Vân lóe lên, trong lòng hơi khê trầm tư. Bản thân mình bây giờ có thể phân cao thấp với cường giả Thiên Tượng cảnh, nhưng một cơn này lại làm cho mình kinh tâm như vậy, xem ra thực lực của con khỉ này còn cao hơn một bậc so với Hỏa Long yêu vương!

- Ha ha ha, quá đã, thật là quá đã!

Con hầu tử này sau khi tung một cơn ra thì hai con mắt tràn đầy hưng phấn, nói to lên.

- Tới đi, Hỗn Thiên Viên Vương!

Phương Vân nhìn con hầu tử đang kêu lên ở trên bầu trời mà có chút tê dại cả đầu. Thực lực của con khỉ này quá mạnh, nếu như hắn cũng học ba đại yêu vương đều ở trên bầu trời rồi đánh xuống, thì Phương Vân sẽ rất khó mà chống đỡ.

-Ồ? Thằng nhóc người cũng biết tôn gia gia ư!

Hầu tử đang muốn đánh nữa, nghe thấy Phương Vân gọi danh hiệu của mình ra thì lập tức ngừng tay lại!

- Đại danh của Hỗn Thiên Viên Vương thì ai mà không biết chứ!

Phương Vân lập tức cười nói.

- Hắc hắc! Đúng vậy, đúng vậy!

Con khỉ nghe nói thế thì mừng đến nỗi rung cả lông mày lên, lập tức có hảo cảm với Phương Vân hơn.

“Con khỉ này đúng là ham hư vinh!”, Phương Vân nghe thế thì cười thầm một tiếng. Xem ra, con khỉ này tuy đã thành tinh, nhưng vẫn không thể trốn thoát được những tính xấu vốn có rồi. Nhưng tuy cười như thế, trên mặt của hắn lại không có chút biểu lộ nào, trầm giọng nói:

- Hỗn Thiên Viên Vương, người không phải đang cùng Anh Vũ hầu Dương Hoàng của bên ta giao thủ sao? Binh đầu với binh, tướng đầu với tướng, viên vương sao không đi giúp các huynh đệ mình mà lại chạy tới đây rồi?

Phương Vân nói lớn ra.

Trên trời cao, Dương Hoàng đang chiến đấu cùng tam đại viên vương, nghe thấy lời này thì không khỏi oán giận trong lòng:

- Tên tiểu tử gian trá!

Dương Hoàng vốn có ý để Hồn Thiên Viên Vương đi đối phó với Phương Vân, những lời nói này của Phương Vân rõ ràng là muốn để cho Hồn Thiên Viên Vương lần nữa quay về đấu với hắn! Dương Hoàng cũng có ý dùng phép khích tướng để con hầu tử này nhanh chóng giải quyết Phương Vân, nhưng thân phận của hắn lại không thể được phép nói ra những lời này! Đây chính là sự hạn chế của thân phận!

- Hồn Thiên Viên Vương, không nên nghe hắn nói chuyện phiếm! Nhân tộc này đã gây hại rất lớn với Yêu tộc ta, viên vương mau xuất thủ giết hắn!

Tam đại Yêu Vương nhìn thấy Hồn Thiên Viên Vương chỉ tung ra một cơn rồi lập tức dừng lại, cùng Phương Vân nói chuyện thì trong lòng không khỏi gấp gáp, vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

Hầu tử nghe thấy mấy lời này thì phục hồi tinh thần lại, vung côn lên, cười hì hì nói:

- Hắc hắc, tiểu tử! Người cũng đừng có tâm tư làm gì, đối phó người vốn là chủ ý của huynh trưởng ta. Mà chính ta thấy người cùng đám “con lươn” Hỏa Long yêu vương kia chiến đấu cũng rất là thuận mắt cho nên mới đánh. À, như vậy đi, chỉ cần người tiếp được ba trăm cơn thì ta sẽ lập tức quay đầu đi.

Hỏa Long yêu vương đứng ở trong tầng mây nghe thấy mấy lời này thì xanh cả mặt lại. Hầu tử lại trước mặt bao nhiêu người kia gọi hắn là “con lươn” thì đúng là làm hắn tức chết đi thôi, nhưng hắn cũng không dám gọi lại là “con hầu tử”, bởi vì hắn biết thực lực của hầu tử mạnh hơn hắn rất nhiều.

Trên mặt đất, Phương Vân còn đang muốn sử dụng chút công phu miệng lưỡi, nhưng nghe thấy mấy lời này của hầu tử thì lập tức biết con hầu tử này giống y như Quân Công Minh, đều là loại ham mê chiến đấu. Nếu như không đấu với nó thì lập tức không thể giải quyết được!

- Được rồi!

Tâm ý của Phương Vân khẽ chuyển, sẵn khoái đáp ứng:

- Nhưng mà, ta cũng có điều kiện. Thân thể của ta sau khi hóa thân thành hung thú thì bị hạn chế rất lớn, công kích cũng giảm đi nhiều. Cho nên, viên vương khi đấu với ta thì cũng không được phép bay quá lên cao sáu ngàn trượng, như vậy mới tính là công bình một chút ít!

Hầu Tử suy nghĩ một chút, rất chân thành gật đầu:

- Ủ, như vậy rất công bình!

Ba đại Yêu Vương quá sợ hãi:

- Viên vương, không thể đáp ứng hắn!

- Đừng dài dòng!

Hầu Tử hướng lên trời rống một tiếng, vẻ mặt hung tợn lên. Hầu tử trước giờ chỉ luôn thích làm theo ý mình. Lần này vì mê chiến đấu mà đấu với Dương Hoàng, tới đối phó Phương Vân hoàn toàn là chủ ý của Đại La Viên Vương, điều này đã làm nó có chút không thoải mái. Nay có cơ hội chiến đấu sẵn khoái thì lại nghe ba tên Yêu Vương kia ngăn cản thì không thể không nổi giận được!

Thấy vẻ mặt hung tợn của hầu tử thì Sơn Nhạc yêu vương cùng Hắc Lân yêu vương lập tức im miệng lại.

- Hừ, tiểu tử! Đón ta một gậy!

Hầu tử sau khi có quyết định, liền bỏ qua lời nói của ba đại Yêu Vương, lập tức xuyên qua các tầng mây, xuống độ cao chỉ còn có sáu ngàn trượng. Sau đó dùng một côn đánh tới Phương Vân, côn này vừa ra thì lập tức khiến cho thiên hôn địa ám, quỷ khóc thần gào.

Phương Vân không dám khinh thường, lập tức há mồm phun ra một ngụm tinh khí. Ngũ Ngục Phong nhận được luồng tinh khí này thì lập tức tỏa ra ánh sáng chói lọi rồi phát huy ra uy lực lớn nhất! Chỉ thấy ở trên

Ngũ Ngục Phong quát ra lời quang vô cùng, các lời quang hóa thành một cơn lôi long dài mảnh khàn giọng gầm thét, rồi từ trên ngọn núi rũ xuống bao phủ cả Phương Vân lại.

Ầm!

Một tiếng nổ ầm vang lên, thiết côn của hầu tử như một ngọn núi khổng lồ đánh xuống đỉnh Ngũ Ngục Phong. Một cơn này lập tức làm cho cơn lôi long vốn hơn mười trượng trực tiếp bị thu hẹp lại, nhưng cũng không bị phá đi.

Phốc!

Phương Vân lại há mồm phun ra một ngụm tinh nguyên bổ túc năng lượng cho Ngũ Ngục Phong. Hung thú khác với võ giả, tinh nguyên của chúng nó vốn được tạo hóa ban tặng, cường đại hơn nhân loại rất nhiều!

- Hừ, đón thêm một cơn của ta!

Một cơn không thể nào phá vỡ được Ngũ Ngục Phong của Phương Vân, hầu tử cũng không khỏi nổi giận lên, lập tức nện xuống một cơn nữa.

Ầm!

Ngũ Ngục Phong lần nữa bị chấn động, mỗi lần một cơn làm cho thiên băng địa liệt, nứt núi gãy biển đập xuống thì Ngũ Ngục Phong lại ảm đạm đi, nhưng ngay lập tức được Phương Vân bổ sung nội lực ngay.

- Mai rùa cứng quá!

Hầu tử quát to một tiếng, liên tiếp mấy gậy chẳng những không thể phá tan phòng ngự của Phương Vân, ngược lại còn làm đau hồ khẩu của nó, khiến nó phải thu gậy lại rồi đứng trên không trung, nhìn Phương Vân nói:

- Ta nói tiểu tử ngươi, mau thu cái mai rùa đáng ghét này lại, rồi cùng gia gia ngươi đại chiến mấy trận!

Phương Vân trong lòng cười thầm. Con hầu tử này đúng là thẳng tính quá đi mất, nhưng chuyện ngu xuẩn này tuyệt đối hắn sẽ không làm.

- Viên vương, chúng ta chỉ nói là đấu ba trăm hiệp, nhưng cũng không có nói là không được sử dụng pháp khí a!

- Không được, không được!

Hầu tử lắc đầu, nói:

- Ngươi núp ở trong, không công bình!

Phương Vân cười cười, nói tiếp:

- Nếu nói là pháp khí thì cây côn trong tay viên vương cũng là pháp khí a! Nếu như viên vương muốn cho ta thu pháp khí lại cũng được, chỉ cần viên vương cũng thu pháp khí của viên vương lại!

Hầu tử ngẩn ngơ, rồi cúi đầu nhìn cây côn trong tay. Để làm được cây côn này, hầu tử hắn đã phải lấy hàn thiết trên vạn năm ở dưới biển đông hải, còn gia tăng thêm các tài liệu hi hữu như Vực Ngoại Tinh Thần Thiết, sau đó phải cúi xin “Lão tổ tông” của Yêu tộc dùng vô thượng thần thông mới rèn nên được. Đã nhiều năm như vậy, cây côn này đã sớm cùng tâm thần nó tương lên, tương đương với một cánh tay. Nếu như mất đi thì thực lực của nó trực tiếp giảm xuống một nửa, làm sao có thể cùng Phương Vân đánh được nữa.

- Không được, không được!

Con hầu tử lắc đầu:

- Đầu có thể rụng, nhưng côn không thể bỏ!

- Vậy ta cũng không có biện pháp a!

Phương Vân nói. Nhưng trong lòng cũng hiểu thêm về cơn khỉ này, cơn khỉ này lúc đầu nhìn dễ lừa gạt, nhưng vào thời điểm mấu chốt thì lại không hề hờ dờ!

Hầu tử cúi đầu suy tư một chút, rồi đột nhiên ngẩng đầu cười lạnh:

- Gia gia cũng không tin không phá được mai rùa của người!

- Ma viên còn pháp!

Hầu tử quát to một tiếng, đột nhiên côn pháp biến đổi hẳn đi. Từ một gậy bỗng nhiên hóa thành mấy ngàn gậy, rồi mạnh mẽ đập xuống đầu của Phương Vân!

- Không tốt!

Con hầu tử đột nhiên thay đổi côn pháp làm cho trong lòng Phương Vân sinh ra báo động, không nói hai lời, lập tức phun ra một ngụm tinh khí!

Ầm! Ầm! Ầm!

Côn pháp của hầu tử liên miên không dứt, một côn tiếp một côn. Mỗi một côn đều có thể lôi đình vạn quân đánh xuống, chỉ trong chớp lát thôi mà Ngũ Ngục Phong ở trên đỉnh đầu Phương Vân đã ảm đạm đi hẳn, lao đảo muốn rơi xuống.

- Côn pháp thật là đáng sợ!

Thấy hầu tử đánh ra bộ côn pháp này, cả Sơn Nhạc yêu vương cùng với Hắc Lâm yêu vương đang ở trên tầng mây cũng phải âm thầm khiếp sợ. Bọn họ chưa bao giờ thấy hầu tử sử dụng qua côn pháp này, lấy tu vi của bọn họ cũng chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy côn ảnh mà thôi. Cả hai đều tự âm thầm đánh giá, nếu như hầu tử lấy côn pháp này ra đối phó với bọn họ thì sợ rằng bọn họ chỉ trong chớp lát thôi sẽ bị đánh chết ngay!

Hỏa Long yêu vương đứng trước hai người tuy không nói lời nào, nhưng trong lòng cũng bị chấn động: “Con khỉ này quá mạnh!”

- Khởi!

Thấy hầu tử phát ra hung uy như thế, Phương Vân cũng thất kinh không thôi. Tâm thần vừa động, Thanh Dương Phương Tôn vừa luyện hóa không lâu lập tức bay ra quần quanh đỉnh đầu. Hắn tiếp tục há mồm phun một ngụm tinh khí ra, Thanh Dương Phương Tôn lập tức mở rộng ra gấp trăm lần như một tòa núi cao rồi cùng Ngũ Ngục Phong huyền phù trên đỉnh đầu của Phương Vân. Thanh Dương Phương Tôn lập tức tỏa ra một luồng thanh khí bao phủ Phương Vân ở bên trong.

Ầm! Ầm! Ầm!

Lúc này hoàn toàn không thể thấy được thân ảnh của ai nữa, chỉ thấy từng cái côn ảnh khổng lồ đập vào tầng tầng quang mang bao phủ Phương Vân, thanh thế cực kỳ kinh người. Nhưng mà Phương Vân được Thanh Dương Phương Tôn này che chở thì lập tức có được thời gian, cũng đỡ vất vả hơn.

Ngũ Ngục Phong vừa mất đi năng lượng thì Phương Vân lập tức cho triệu hồi vào trong Thanh Dương Phương Tôn để bảo vệ, sau đó phun ra một ngụm tinh khí để bổ túc năng lượng. Rồi đến khi Thanh Dương Phương Tôn mất đi năng lượng thì lại tể ra Ngũ Ngục Phong. Cứ luân hồi như thế thì Phương Vân lập tức vững như thái sơn trước côn pháp đáng sợ của hầu tử!

Ầm! Ầm! Ầm!

Hầu tử thấy Phương Vân sau khi đưa ra thêm một kiện pháp khí thì vững như thái sơn, lập tức nổi giận lên quát không thôi!

- Nếu cứ tiếp tục như vậy thì không được nữa! Côn pháp của hầu tử này quá lợi hại rồi, ta chỉ có thể chống được thế công chứ không có sức hoàn trả! Phải nghĩ biện pháp thay đổi tình huống!

Phương Vân núp dưới sự bảo hộ của hai kiện Địa Nguyên pháp khí, ánh mắt lóe lên, âm thầm tìm kế sách. Đột nhiên, một lúc sau từ con mắt khổng lồ màu trắng giữa trán của hung thú Phỉ do Phương Vân lóe thành sáng lên, rồi có một cỗ lực lượng vô hình xuyên qua ánh sáng màu xanh đánh vào màn côn ảnh của hầu tử!

Ầm!

Con ảnh đầy trời bị tán đi, thiết côn rời khỏi tay bay ra, còn hầu tử thì bị đánh bay ra xa đến mấy trăm trượng!

- Đây là chiêu thức gì?

Hầu tử quá sợ hãi!

- Ha ha ha! Đây cũng không phải là chiêu thức gì, mà là Bạch Mục thần thông của hung thú thượng cổ!

Phương Vân cười lớn lên, vừa dứt lời thì lại có một đạo ánh sáng vô hình bắn ra!

Ồ!

Cổ lực lượng này xẹt qua hầu tử, rồi trực tiếp đánh ngọn núi ở phía sau hầu tử thành bụi phấn.

Hầu tử thấy cả ngọn núi cứ như thế mà biến mất thì không khỏi rùng mình cả lên, quát to một tiếng:

- Đừng đánh, đừng đánh!

Tay hầu tử khê vẫy, sau khi thu lại được thiết côn thì lập tức hóa thành một hắc ảnh bay ra ngoài xa. Vừa bay đi mà trong lòng nó hoảng sợ vô cùng, tên nhân loại này không chỉ có hai kiện pháp khí khiến cho hắn vững như thái sơn, mà còn có cái gì Bạch Mục Thần Thông vô cùng lợi hại nữa. Tên tiểu tử này lợi hại vô cùng, căn bản không có cách nào đánh được!

npq91

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

276. Chương 272: Yêu Hoàng Văn Lạc

Biên Dịch: [Vo] Thien

Phương Vân ngây ngốc, hắn cũng không ngờ rằng con hầu tử ham chiến này lúc đi lại dứt khoát như thế, không hề có chút chần chờ nào cả.

Hầu tử vừa đi thì ba đại Yêu Vương lập tức quát to một tiếng. Nó đi như vậy thì chẳng phải là giao hung thần này cho ba người bọn họ sao.

Nơi có con người sinh sống thì tất sẽ tạo thành địa bàn của mỗi người, nơi Yêu tộc sống ắt cũng sẽ có địa bàn của riêng từng Yêu tộc. Mặc dù mười hai Yêu Vương cùng tứ đại Viên Vương đều là Yêu Vương của Yêu tộc, nhưng lúc bình thường không ai hợp nhãn ai cả.

Tứ đại Viên Vương đều cảm thấy mười hai Yêu Vương không có bản lãnh, không có tư cách ngồi cùng hàng với mình; Mười hai Yêu Vương thì cảm thấy tứ đại Viên Vương lúc nào cũng đưa lỗ mũi hướng lên trời, ngay cả lệnh của Yêu Hoàng cũng không có phản ứng là mấy, cũng không hợp mắt.

Cũng bởi vì nguyên nhân này, nên hầu tử mới trực tiếp gọi Hỏa Long yêu vương là con lươn, không hề có ý tôn trọng nào. Mà ba đại yêu vương vào lúc hầu tử xuất thủ đối phó Phương Vân cũng không hề có ý ra tay giúp đỡ!

Vào lúc ba đại Yêu Vương đang hao tổn tâm trí nghĩ cách đối phó, Phương Vân thấy hầu tử rời đi thì cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Bạch Mục Thần Thông cực kỳ hao tổn tinh thần cùng nội lực, hơn nữa tính chính xác cũng quá kém, tốc độ không nhanh, có thể dễ dàng tránh được. Lấy thực lực của Phương Vân thì nhiều nhất chỉ phát ra được mười chiêu Bạch Mục Thần Thông!

Hầu tử chưa biết thực hư thì đã vội vàng rút đi, điều này làm cho Phương Vân thở phào nhẹ nhõm:

- Cũng không biết cây côn của hầu tử làm bằng cái gì, ngay cả Bạch Mục Thần Thông của Phỉ cũng không làm gì được nó!

Phương Vân nhớ tới lúc phát ra Bạch Mộc Thần Thông bắn trúng cây côn của hầu tử thì nhớ cây côn này chỉ bị chấn bay ra ngoài, chứ không hề bị hao tổn gì.

- Thôi, mặc kệ đi! Bây giờ phải lo lập chiến công đã, ta bị ba đại Yêu Vương cùng hầu tử này trì hoãn quá lâu rồi. Loại cơ hội đại chiến Mãng Hoang quy tụ mấy trăm vạn đại quân đồng thời có cả ba vị Vô hủ như thế này không phải lúc nào cũng có! Ta phải nắm chắc lấy để mà lập công!

Mặc dù biên cảnh của Đại Chu hoàng triều chiến loạn liên miên không ngừng, nhưng quy mô lại tương đối nhỏ. Bình thường cũng chỉ do Bình dân hầu hoặc Quý tộc hầu thống lĩnh mà thôi, xa xa không thể so sánh được với lần này!

Thân hình thoảng một cái, Phương Vân lại xông vào đại quân Yêu tộc. Hiện tại hắn đã hoàn toàn nắm giữ được lực lượng của Phi, lòng tin cũng tăng vọt lên.

Rống!

Sau tiếng gầm thét đó, lại có tiếng thiên hát “kim”, “cương” bắn tán loạn ra. Tất cả Yêu tộc trong phạm vi ngàn trượng đều ngã lăn ra! Thân hình lại hơi động, Phương Vân lần nữa hiện ra ở một chiến tuyến cách đó mấy dặm, nơi hắn đi qua thấy chất thành đồng. Phi do Phương Vân hóa thân lúc này đã không còn là hung thú ôn dịch nữa mà là một con hung thú giết chóc!

Độc ôn dịch cho Phi phát trên người ra cũng có hiệu quả trong chiến tranh, nhưng lại xa xa không thể nào so sánh được với tiếng thiên hát Phật tông của Phương Vân. Hơn nữa hiệu lực cũng quá chậm, ngoài ra còn có thể ảnh hưởng đến quân của bên mình, đây là điều Phương Vân không hề muốn!

- Ngăn cản hắn!

Ba đại Yêu Vương không dám chậm trễ. Nếu như thật sự để cho Phương Vân tàn sát bừa bãi làm cho đại quân Yêu tộc tan tác thì khi Yêu Hoàng tra cứu, chắc chắn ba người bọn họ không thể nào thoát tội được.

- Hủy diệt yêu long!

- Yêu thần chi thủ!

- Hám sơn yêu chưởng!

Ba đại Yêu Vương không hề nói lời nào, dùng tuyệt học của mình trực tiếp đánh xuống:

- Ha ha ha, lại là ba đầu Yêu Vương các người!

Phương Vân sau khi chiến đấu với hầu tử xong thì kinh nghiệm chiến đấu tăng lên không ít. Hắn cũng biết mình có ra tay thì cũng không đánh tới ba con Yêu Vương ở trên trời cao, cho nên trực tiếp đem hai kiện Địa Nguyên pháp khí hướng lên trên đỉnh đầu, sau khi phát ra quang mang bảo vệ toàn thân thì trực tiếp đi về phía trước.

Ầm! Ầm! Ầm!

Thế công của ba đại Yêu Vương không ngừng đánh xuống, làm cho quang mang trên đỉnh đầu Phương Vân chấn động không thôi. Nhưng mà, thực lực của ba đại Yêu Vương không hề mạnh như hầu tử, ngay cả hầu tử còn không đánh vỡ được phòng ngự của Phương Vân, nói chi là ba đại Yêu Vương này.

Rống!

Tiếng quát của Phương Vân như sấm gào thét vậy, nơi âm ba đi qua thì tất cả Yêu tộc như cây cỏ bị khô héo vậy, ầm ầm ngã xuống.

Ừng ừng!

Đột nhiên trong lúc này có một cỗ lực lượng đáng sợ bức bắn ra cả bầu trời, thiên địa trong nháy mắt đã trở nên tối đen như mực. Theo sát phía sau thì bầu trời vang lên tiếng rầm rầm như muốn gãy ra vậy, vô số đạo thiên lôi như những con rắn nhỏ tạo thành mạng nhện, phát tán ra khắp nơi.

Biến cố này lập tức hấp dẫn mọi sự chú ý.

Trong bóng tối, tất cả mọi người phảng phất còn nghe được tiếng quát của hầu tử:

- Ăn một gậy của gia gia ngươi đây!

Tiếng rên rĩ cùng với tiếng hét thảm của bốn con thiên long từ trong bóng tối truyền đến. Phương Vân quay đầu nhìn lại thì liền thấy ở ngoài mấy chục dặm, bốn con thiên long viễn cổ kéo theo một chiến xa như mặt trời đang như lưu tinh từ trên trời rơi xuống dưới.

- Dương Hoàng bị thương.

Phương Vân giật mình nhìn ra phía nam, nhất thời hơi hoảng loạn.

Dương Hoàng ngay một khắc ban nãy dường như bởi vì dị tượng mà phân tâm, rồi hầu tử nắm bắt cơ hội liên hiệp với tam đại Viên Vương khác mà cùng triển khai thế công!

Phương Vân còn chưa có hồi phục tinh thần lại thì trong tai đã nghe được một âm thanh nổ khiến cho thiên băng địa liệt!

Ầm!

Một đám lôi vân ở trên bầu trời nổ tung ra, rồi trong cái lôi vân khổng lồ đó có hai bóng đen đáng sợ như tên bắn bắn ra ngoài.

- Đi! Đi mau!

Một âm thanh vang dội khắp thiên địa. Âm thanh này vô cùng hoảng sợ, vô cùng lo lắng!

Nghe thấy âm thanh này thì cả đại quân Yêu tộc liền rối loạn cả lên.

- Là Kính Thiên đại nhân!

Ba đại Yêu Vương đang tấn công Phương Vân, nhưng sau khi nghe được giọng nói này thì hoảng sợ vô cùng. Âm thanh của Kính Thiên Yêu Hoàng lo lắng như thế, cho thấy đã có chuyện đáng sợ xảy ra.

- Đại quân Yêu tộc nghe lệnh. rút lui!

Một âm thanh khác kêu lên, âm thanh này cũng hoảng loạn vô cùng.

- Là Lay Thiên đại nhân!

Sơn Nhạc yêu vương nhận ra được giọng nói này, sự việc phát sinh quá nhanh, khiến cho tay chân của nó còn có chút luống cuống, không biết làm gì cả.

- Toan Nghê* đại nhân đâu? Sao lại không thấy Toan Nghê đại nhân!

Sơn Nhạc yêu vương bỗng nhiên thấp giọng lắm lắm. Nghe thấy lời này thì cả Hỏa Long yêu vương cùng Hắc Lân yêu vương trắng bệch cả mặt ra, đồng thời giật mình. Sơn Nhạc yêu vương nói xong thì tựa hồ cũng ý thức được điều gì đó, gương mặt trở nên trắng như người chết.

- Không phải...không phải...như vậy chứ!

Sơn Nhạc yêu vương cà lăm nói, toàn thân bị cái ý nghĩ này mà sợ cả lên. Cái ý nghĩ này quá kinh người rồi! Mặc dù nó là Yêu vương, nhưng khi nghĩ đến điều này thì không khỏi có cảm giác như đang hồn phi phách tán, thật là đáng sợ!

- Đi mau!

Hỏa Long yêu vương không còn tâm tình đối phó với Phương Vân nữa, nhanh chóng bắt lấy bả vai của Sơn Nhạc yêu vương cùng Hắc Lân yêu vương, sau đó bay về sâu trong Mãng hoang. Cho dù xảy ra chuyện gì đi nữa, ngay cả hai đại Yêu Hoàng cũng kinh hoảng bất an, muốn chạy trốn thì mấy tên Yêu Vương bọn họ cũng không có tư cách dừng lại!

- Kính Thiên yêu hoàng! Lay Thiên yêu hoàng! Các ngươi muốn chạy đi đâu?

Một âm thanh hùng hồn mà uy nghiêm giống như lôi đình vậy, bỗng nhiên phát ra chấn động cả trời đất. Âm thanh này vừa phát ra thì mây đen trong hư không bị nổ tung, bầu trời quang đãng trở lại. Rồi có hai thân ảnh to lớn, khí tức như sấm đang đứng yên trên bầu trời của chiến trường.

Hai người này đúng là Dũng Vũ hầu cùng Liệt Vũ hầu đã biến mất lúc nãy. Trên người của hai người có hoàng kim chiến giáp lấp lánh, lúc này trông y như là chiến thần vậy. Trên mặt, khôi giáp của bọn hắn dính đầy máu, trên chiến giáp hoàng kim cũng có những vết sâu vô cùng, hiển nhiên vừa trải qua một trận đại chiến!

Mà ở trước người của Dũng Vũ hầu cùng Liệt Vũ hầu chính là Thần Vũ hầu có thực lực mạnh nhất, người này giờ đây giống như một vị thần vậy, đang đứng yên trong hư không. Trên người Thần Vũ hầu không mặc chiến giáp hoàng kim giống như hai vị Võ hầu kia, mà là một bộ chiến giáp màu đỏ tía. Ở hai vai, bộ ngực cùng các đốt ngón tay của chiến giáp này đều có những những ký ấn hình rồng, ngay cả mũ của chiến giáp cũng có hình rồng!

Trọn bộ chiến giáp cao khoảng tám thước, lúc mặc trên người của Thần Vũ hầu thì tỏa ra một cỗ khí tức hoa lệ, cùng với một cỗ khí phách và tôn quý lạ thường!

Thần sắc của Thần Vũ hầu bình tĩnh, hơi thở trầm ổn, trên người không hề có chút thương thế hay vết máu nào. Dưới chân của hắn đang đạp trên đầu một con quái thú tựa như sư tử nhưng không phải sư tử, tựa như rồng mà không phải rồng. Con quái thú này có đầu màu vàng, thần thái dữ tợn mà uy nghiêm, to lớn vô cùng. Từ trên người của nó đang chảy ra một cỗ huyết thủy màu hoàng kim, giống như là con suối vậy, không ngừng theo tứ chi, đuôi, bộ lông chảy ào ào xuống dưới.

Đầu quái thú này không nhúc nhích, hiển nhiên đã chết đi!

- Toan Nghê đại nhân!

Thấy con quái thú dưới chân Thần Vũ hầu, trận doanh Yêu tộc phát ra những tiếng gào thét bi thảm. Chỉ trong nháy mắt mà tất cả đại quân Yêu tộc đã tan tác, con nào con nấy đều bỏ chạy sâu vào trong Mãng hoang.

Không khí thảm thiết buồn bã giờ phút này bao phủ cả đại quân Yêu tộc. Có thể nói từng Yêu Hoàng đối với Yêu tộc là những tồn tại quý giá vô cùng! Mà hiện tại, lại có một Yêu Hoàng vẫn lạc ở trong chiến tranh, đây quả là một sự đả kích lớn đối cả Yêu tộc.

Yêu tộc Mãng Hoang không thể nào so với nhân tộc được, số lượng bọn họ thua xa nhân loại. Muốn dưỡng dục ra một Yêu Hoàng mới còn không biết cần bao nhiêu thời gian nữa!

- Thần Vũ hầu, cứ nhiên lợi hại như vậy!

Phương Vân nhìn vị Thần Vũ hầu chân đang đạp trên đầu Toan Nghê yêu hoàng, khí khái hiên ngang thì không khỏi khiếp sợ. Cái khí tức mà vị Võ hầu này đang tỏa ra chính là cực đoan bá đạo cùng lãnh khốc không thôi.

- Kính Thiên yêu hoàng! Lay Thiên yêu hoàng! Toan Nghê yêu hoàng đang ở đây, các ngươi không đi theo hắn sao!

Thần Vũ hầu một chân đạp lên Toan Nghê yêu hoàng, mắt thì nhìn về phía trước. Trong mắt của hắn hiện lên hàn quang, đột nhiên bàn tay của hắn tạo thành trảo đưa về phía trước. Kính Thiên yêu hoàng cùng Lay Thiên yêu hoàng đang bỏ chạy thì cả không gian mấy ngàn trượng xung quanh hai người bị vặn vẹo lại, giống như có một cỗ lực lượng nào đó đang cách ly không gian hai người đang đứng với không gian bên ngoài vậy.

Từ trong cỗ không gian cách ly này lại tỏa ra một cỗ hấp lực kỳ lạ, làm cho Yêu lực của hai vị Yêu Hoàng này không ngừng tỏa ra bên ngoài.

- Đế Nghiêu chiến giáp! Nhân Hoàng lại đem Đế Nghiêu chiến giáp cho người lạng lẽ tới Mãng hoang! Thần Vũ hầu, ngươi lại còn giết Toan Nghê yêu hoàng, ngươi đã giết hắn rồi! Các ngươi muốn xảy ra đại chiến thật sao?

Kính Thiên yêu hoàng gầm thét lên, trong cơ thể hắn đang tỏa ra một cỗ ánh sáng đen nhánh, điên cuồng kháng cự lại lực hút ở bên ngoài!

Đế Nghiêu là một đại Đế trong Ngũ Đế! Theo như trong truyền thuyết thì chính là người đã đè ép cả Yêu tộc ở Mãng hoang, mà bộ chiến giáp Thần Vũ hầu đang mặc trên người đúng là chiến giáp của Đế Nghiêu

thượng cổ!

Ngũ Đế chiến giáp đúng là để chỉ chiến giáp chinh chiến của năm vị đại Đế thượng cổ! Theo thứ tự là Đế Dục chiến giáp, Đế Nghiêu chiến giáp, Đế Thuấn chiến giáp, Đế Vũ chiến giáp, cùng Đế Thang chiến giáp!

* Toan Nghê: Sửa lỗi ở các chương trước, các chương trước thì bên Yêu tộc cử ra ba Yêu Hoàng là Kính Thiên, Lay Thiên cùng Cực Nghê, nay sửa lại thành Toan Nghê.

Thinhbobo

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

277. Chương 273: Đế Yêu Hoàng

Biên Dịch: [Vo] Thiên

- Yêu tộc các ngươi nếu như đã có lòng phản nghịch đối với triều đình, thì cũng nên sớm có giác ngộ sẽ có đại chiến! Hừ! Đại chiến chân chính thì sao chứ?

Âm thanh Thần Vũ hân vang lên, giống như một vị thần trong trời đất vậy:

- Dừng Vũ hân, Liệt Vũ hân, giết họ!

- Dạ!

Dừng Vũ hân, Liệt Vũ hân nghe vậy thì trong mắt hiện lên thần sắc lãnh khốc, thân hình thoáng một cái đã song song hóa thành hai tia chớp, biến mất đi không còn thấy nữa.

Kính Thiên yêu hoàng, Lay Thiên yêu hoàng bị vây ở trong không gian biến sắc không thôi. Lúc trước, cả ba Yêu Hoàng tụ họp lại một chỗ còn không thể thắng được ba vị Vô hân của Đại Chu, hiện tại chỉ còn có hai Yêu Hoàng thì càng không phải là đối thủ!

- Đế Yêu Hoàng!... Cứu chúng ta!

Kính Thiên yêu hoàng cùng Lay Thiên yêu hoàng đồng thời phát ra âm thanh cầu cứu, âm thanh này hóa thành một mũi tên đi sâu vào trong Mãng hoang.

- Hử?

Thần Vũ hân hơi biến sắc, nói gấp:

- Lập tức giết bọn họ!

Âm thanh vừa phát ra thì Thần Vũ hân cũng bước ra một bước, lập tức hư không chung quanh ầm ầm chấn động. Trong sự chấn động đó, Thần Vũ hân đã hóa thành một đạo tử quang thật nhỏ với tốc độ đáng sợ xông về phía hai Yêu Hoàng.

Lê-eeee-eezz~!!

Một tiếng trường khiếu cuộn cuộn như sấm vang dội khắp không trung, Phương Vân còn không kịp có phản ứng thì thấy sâu trong Mãng hoang có một cột sáng còn chói mắt hơn mặt trời, xông thẳng lên trời cao. Cột sáng này vừa xuất hiện thì lập tức cả Mãng hoang cũng rung chuyển theo, mây đen cuộn cuộn tụ họp lại không thôi.

Trên bầu trời cũng chỉ trong thoáng chốc đã xuất hiện những tia chớp khổng lồ, chúng nhanh chóng xuyên qua mây đen. Chỉ trong chớp mắt đã giống như mạng nhện trải rộng tất cả mây đen.

- Thần Vũ hân! Khẩu khí của ngươi lớn lắm!

Một âm thanh cao ngạo mà lãnh khốc vang dội khắp trời đất, cả bầu trời cũng vì giọng nói này mà yên tĩnh lại:

- Nếu như Toan Nghe yêu hoàng đã chết thì cả ba người cũng chôn cùng đi!

Sau khi âm thanh này phát thì Đế Yêu Hoàng thần bí cũng đã xuất thủ.

Phịch! Phịch!

Dũng Vũ hầu cùng Liệt Vũ hầu còn chưa tiến tới gần Kính Thiên yêu hoàng với Lay Thiên yêu hoàng thì đã bị hai cỗ lực lượng vô hình lấy tốc độ không thể hình dung đánh vào ngực của hai người. Chỉ nghe hai tiếng răng rắc vang lên, hoàng kim chiến giáp trên người hai người chỉ trong nổ mắt đã bị chấn bể, bay ra khắp bốn phương tám hướng.

Phốc!

Dũng Vũ hầu, Liệt Vũ hầu dường như bị thương rất nặng, tại chỗ phun ra một bùm máu tươi. Thân hình của hai người như một sao băng rơi xuống vậy, bay ra xa khỏi bầu trời.

Hầu như là đồng thời, trong lòng Thần Vũ hầu cũng nổi lên cảnh giác, hần phản ứng cực nhanh. Ngay lúc còn cách hai vị Yêu Hoàng kia khoảng năm mươi trượng thì bỗng nhiên tung một chưởng ra.

Ầm!

Hai đạo kinh khí chạm vào nổ tung lên! Thần Vũ hầu hét thảm lên một tiếng rồi bị một cỗ lực lượng chấn lui ra sau! Nơi thân thể hắn đi qua còn lưu lại một đường khí lãng rất rõ!

- Tốt! Không hổ danh là vị Võ hầu xếp thứ hai của Đại Chu! Nhưng mà, ta cũng muốn xem thử ngươi có thể chống đỡ được bao lâu!

Âm thanh vừa phát ra thì lôi vân lại tụ lại, một cái yêu trảo khổng lồ vô cùng sắc bén từ trong lôi vân xuất hiện, cơ hồ cùng đánh tới cả Thần Vũ hầu, Liệt Vũ hầu với Dũng Vũ hầu.

Thấy bàn tay to này thì Phương Vân cũng hít sâu vào một hơi. Hung thú thượng cổ Phỉ do hần biến hóa ra đã cao hơn ngàn trượng, nhưng so với cái yêu trảo khổng lồ này thì cũng giống như là một lão ưng đang chuẩn bị chop một con gà con vậy!

- Đế Yêu Hoàng, chiến tranh đã kết thúc, lui đi!

Nhưng vào lúc này, có một âm thanh bình thản từ trong hư không truyền ra. Trong âm thanh này lại ẩn chứa một cỗ lực lượng kỳ dị, tựa hồ có thể vượt nhẹ lên lòng người bị thương, làm cho lòng người an tĩnh lại!

Phịch!

Ở ngay chỗ truyền ra âm thanh đó, hư không bỗng bị tách làm đôi ra rồi có một thanh trường kiếm hoàng kim xé không bay tới. Chuôi trường kiếm hoàng kim này có hình dáng cổ xưa, lộ ra một cỗ khí tức uy nghiêm mà tôn quý.

Đây là một thanh kiếm của một đại Đế!

Ầm!

Từ trên thanh trường kiếm hoàng kim này phát ra một cỗ kiếm khí sắc bén, nó chỉ nhẹ nhàng lướt qua hư không một cái thì đã cuốn cả Thần Vũ hầu, Dũng Vũ hầu cùng Liệt Vũ hầu vào trong, sau đó mạnh mẽ chạm vào cái yêu trảo khổng lồ kia.

Ầm!

Sau tiếng nổ đó, đạo kiếm khí cùng yêu trảo khổng lồ đồng thời hóa thành hư vô.

- Thánh Vũ hầu!

Âm thanh của Đế Yêu Hoàng từ trong lôi vân truyền ra, âm thanh lạnh đến nỗi như muốn kết thành băng.

Trường kiếm hoàng kim dài đến mấy ngàn trượng lúc này ở trong hư không co rút lại, cuối cùng thành một thanh kiếm dài ba xích. Thanh kiếm của đại Đế này lẳng lẳng huyền phù ở trong hư không thôi mà hư không ở chung quanh nó cũng bị bế gãy liên tục, dường như là đang há miệng nói chuyện với nó vậy. Nhưng

trong hư không cũng không có âm thanh gì phát ra, chỉ có một cỗ ý chí cường đại dường như đang lẫn lộn trong hư không:

- Đế Yêu Hoàng, chuyện này nên chấm dứt ở đây chứ! Chuyện này cũng là do Yêu tộc các người vén lên trước, nếu như Yêu tộc các người còn muốn đấu thì có thể Thần Vũ hầu, Dũng Vũ hầu, Liệt Vũ hầu sẽ vẫn lạc tại đây, nhưng ta chắc chắn bên Yêu tộc các người sẽ còn chết nhiều hơn....bao gồm cả Đế Yêu Hoàng người cũng không nhất định có thể sống sót được!

- Hừ! Thánh Vũ hầu, người đang uy hiếp bốn tọa sao? Chẳng lẽ người cho rằng người cầm Địa Hoàng kiếm là bốn tọa sợ người?

Một cỗ ý chí cường đại mà âm u khác từ trong hư không truyền ra, chính là Đế Yêu Hoàng thần bí nói chuyện.

- Ta chỉ là luận sự!

Ý chí của Thánh Vũ hầu bình tĩnh, không hề có chút thay đổi :

- Lần chiến tranh này, chúng ta chỉ xuất động ba cường giả Thiên Trùng cảnh, cũng không có phá tan hiệp nghị ban đầu cùng Yêu tộc. Toan Nghê yêu hoàng chết cũng chỉ có thể trách tài nghệ hèn không bằng người khác! Nói tiếp đi, chiến tranh lần này cũng là do Lay Thiên yêu hoàng bên các người phái tứ đại Viên Vương đi quấy nhiễu Dương Hoàng trong việc thu hồi máu huyết hung thú trước, các người còn có gì để nói?

Trong lần chiến tranh này, Đại Chu hoàng triều phái bốn Võ hầu. Bất quá, tuy Dương Hoàng đã đạt đến Võ hầu, nhưng mà còn chưa đạt đến Thiên Trùng cảnh, cũng không có tính là phá tan hiệp nghị!

Đế Yêu Hoàng trầm mặc một hồi lâu, cười lạnh nói:

- Tốt! Tốt! Đạo lý cũng cho Đại Chu các người chiếm hết! . . . Trở về nói cho các vị Nhân Hoàng Đại Chu các người biết, chuyện này sẽ không cứ như vậy kết thúc! Kính Thiên, Lay Thiên, các người còn chưa về ư?

Ý chí của Đế Yêu Hoàng đột nhiên quay lại, quát to lên.

Kính Thiên yêu hoàng cùng Lay Thiên yêu hoàng run cả người lên, có thể nói lần này là tìm được đường sống trong cõi chết. Thân hình thoáng một cái, hai người lập tức hóa thành hai đạo hắc tuyến bay về Mãng hoang.

- Thần Vũ hầu, đem thi thể của Toan Nghê yêu hoàng trả lại cho bọn họ đi!

Trường kiếm hoàng kim xoay lại tới bên cạnh Thần Vũ hầu nói. Rồi không đợi Thần Vũ hầu trả lời, nó đã xé rách hư không rồi biến mất đi.

Thần Vũ hầu khẽ gật đầu, chân của hắn hơi rung động một chút thì thi thể của Toan Nghê yêu hoàng dưới chân đã lóe lên một cái rồi biến mất đi. Lúc này bọn họ đang ở rất cao trên bầu trời, với khoảng cách như vậy thì các binh lính bình thường không thể thấy gì được cả.

Đại Chu hoàng triều lần này ra quân cũng chỉ là làm kinh sợ, giương oai với tứ phương. Trả lại thi thể của Toan Nghê yêu hoàng tuy có thể làm bớt đi lửa giận của cao tầng Yêu tộc, nhưng tuyệt không thể để cho các binh sĩ bình thường nhìn thấy, nhằm tránh làm tổn hại quân uy cùng tinh thần của quân đội Đại Chu!

- Hừ!

Đế Yêu Hoàng nhìn Thần Vũ hầu trả lại thi thể Toan Nghê yêu hoàng thì hừ lạnh một tiếng. Bỗng có nhiên một tia sáng lóe đi, cả thi thể của Toan Nghê yêu hoàng bị một cỗ lực lượng vô hình cuốn lấy rồi biến mất không thấy nữa!

Đế Yêu Hoàng vừa đi thì lôi vân cũng nhất thời tan biến, bầu trời lần nữa lộ ra!

- Quả nhiên trận chiến này cũng chỉ nhằm kinh sợ Mãng hoang !

Phương Vân nhìn bầu trời, thầm nghĩ. Thánh Vũ hầu tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh. Mặc dù hắn không nghe được cuộc nói chuyện của Thánh Vũ hầu cùng Đế Yêu hoàng, nhưng suy nghĩ một chút thì cũng đoán được nội dung trong đó.

- Đại chiến ở Mãng Hoang, xem ra đã kết thúc ở đây!

Thân thể Phương Vân thoảng một cái đã tản đi thân thể hung thú thượng cổ, lần nữa biến thành người thường. Tu vi của hắn cũng từ tám con thiên long lực quay trở lại một con thiên long lực, đây cũng là chuyện không cách nào tránh được.

Địa Biến chi pháp chỉ là một môn công pháp, tuyệt học, chứ không thể nào tăng lên được tu vi cả. Nhưng mà, số công lực mà pháp môn này giúp tăng lên cũng thật là kinh người. Tám lần...bất kỳ công pháp nào trên người Phương Vân hiện giờ cũng không thể đạt được hiệu quả như vậy!

- Trước tiên thu lại mấy tên Yêu Quân đã!

Phương Vân cũng mặc kệ những người khác nhìn mình sau khi thấy mình từ hung thú về lại thành người thường. Vội vàng lướt thân đi đến chiến trường ở phía đông ban này.

Tám tên Yêu Quân do Thanh Mộc yêu quân cầm đầu ban này, đã lợi dụng lúc Phương Vân thi triển Địa Biến chi pháp mà lui đi mất. Mất hết mục tiêu, tám đại Yêu Quân do Phương Vân phong ấn lập tức theo ý của Phương Vân đi tấn công các Yêu tộc khác.

Lúc mà Yêu tộc tan tác lui vào trong Mãng Hoang thì tám đại Yêu Quân do hắn phong ấn cũng đuổi theo giết vào tận Mãng Hoang. Những Yêu Quân đó, ai cũng có tu vi Địa Biến cảnh cả, đối với Phương Vân bây giờ mà nói là hết sức trân quý, không thể nào lãng phí được.

- Trở lại cho ta!

Thân hình Phương Vân lóe lên mấy cái, đã lập tức hiện ra ở ngoài mấy dặm, rồi khê vung tay lên. Trong hư không bỗng nhiên xuất hiện nhiều đạo thân ảnh đi đến, đó chính là tám đại Yêu Quân bị hắn phong ấn. Tám tên Yêu Quân này khê bay lên rồi vào trong bức họa hoàng kim, lại biến thành các cột gỗ như ban đầu.

Sau khi thu hồi tám đại Yêu Quân xong thì Phương Vân cũng kệ những Yêu tộc đang tan tác chạy đi kia, trực tiếp trở thân về lại trong chiến trường. Lúc này, đại quân đang quét dọn chiến trường, kiểm kê thi thể, ghi chép chiến công rồi.

Có thể nói việc ghi chép chiến công trên chiến trường là một việc vô cùng phiền phức. Đối với những binh lính bình thường thì sau khi giết chết đối thủ xong, sẽ có lưu lại một số đồ vật để làm bằng chứng như: Đinh đầu, lỗ tai, da đầu, bàn tay...

Nhưng đối với tướng quân, tướng lĩnh...thì lại hoàn toàn khác. Giống như Phương Vân giết địch nhiều như vậy thì không thể có cách nào mang theo hết được. Cho nên, đối với các tướng quân, tướng lĩnh...thì bọn họ thông thường chỉ báo đại khái số địch đã giết được.

Nói như vậy, cũng không phải là không có xuất hiện tình huống nói dối số lượng địch mình đã giết được trong chiến đấu, tuy nhiên, trường hợp này phải nói là vô cùng hi hữu. Đại Chu hoàng triều đối với các tình huống báo quân công giả, làm chiến công giả tạo sẽ có hình phạt xét xử vô cùng lãnh khốc!

Cho dù là cấp bậc vương hầu, nếu như phát hiện tình huống như vậy, rồi được xác định thì sẽ lập tức bị lột bỏ tước vị, bỏ tù! Trực tiếp từ một vương hầu cao cao tại thượng cách chức làm tù phạm, tội tởm hèn, cho dù trước kia có lập nhiều công lao đến đâu cũng không làm được gì cả. Hơn nữa, con cái trong dòng họ cũng vĩnh viễn làm người tội tởm cho triều đình!

Đại Chu hoàng triều luôn xử phạt nghiêm đối với các tình huống như thế!

Cho nên, mỗi khi báo quân công sau chiến đấu thì rất ít khi xuất hiện tình huống như vậy, nếu không muốn nói là không có. Dù sao, nếu người không biết người đã giết bao nhiêu địch nhân, thì đồng đội, chiến hữu bên cạnh người lại luôn biết. Một khi bị phát hiện có sai lệch thì hậu quả vô cùng nghiêm trọng!

- Đại nhân!

Phương Vân vừa mới xuất hiện trên chiến trường không lâu thì lập tức nghe được tiếng gào thét của ba người Quân Công Minh, Chu Hân, Sở Cuồng. Cả ba người đều đang đi qua đây, về mặt phần khích vô cùng!

Thinhbobo

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

278. Chương 274: “an Ủi” Dương Hoàng

Biên Dịch: [Vo] Thien

– Các người tới rồi!

Phương Vân cười nói, lần đại chiến ở Mãng hoang này cũng đủ để cho bọn họ thắng liền vài cấp.

Ba người đứng bên cạnh Phương Vân, khuôn mặt vô cùng vui vẻ.

- Chúc mừng đại nhân! Lần đại chiến ở Mãng hoang này, đại nhân lập nhiều chiến công hiển hách, nói không chừng sẽ được phong vương bá hầu!

Sở Cuồng hưng phấn nói. Chỉ cần nghỉ lại cạnh Phương Vân vừa mới một mình độc chiến tam đại Yêu Vương của Yêu tộc thì hẳn không thể không kích động, cho dù là ai cũng mong mình có thể đi theo một người chủ có võ đạo cường đại, quan to tước lớn.

Phương Vân biểu hiện thực lực càng cường đại thì thuộc hạ như hắn càng có thể diện! Thậm chí hắn còn có cảm giác là chính mình đã độc chiến với tam đại Yêu Vương vậy.

Phương Vân cười lắc đầu, Sở Cuồng nhập quân ngũ không lâu, cho nên có rất nhiều chuyện còn chưa hiểu rõ, hoặc hiểu rất mơ hồ. Phong vương bá hầu nếu như dễ như vậy, thì chỉ sợ vương hầu của Đại Chu hoàng triều đã đủ thành một tòa thành rồi.

- Sở Cuồng, người nghĩ quá đơn giản rồi. Số công trận đủ để phong vương bá hầu cũng không phải dễ dàng như vậy đâu, người hỏi Quân Công Minh sẽ biết.

Ánh mắt mọi người lập tức nhìn lướt qua Quân Công Minh:

- Cái này...

Quân Công Minh có chút do dự. Điều kiện để được phong vương bá hầu của Đại Chu hoàng triều vô cùng hà khắc, nhưng hắn không muốn đả kích nhiệt huyết của mọi người, cho nên chỉ đành suy nghĩ một chút rồi nói:

- Nếu như đại nhân có thể đánh chết một Yêu Vương thì lần này trở về có thể sẽ được phong hầu ngay lập tức. Cho dù là đại thần của triều đình thì cũng không thể phản đối được. Nhưng mà, hiện tại thì ta không biết!

Số công trận để Quân Công Minh đủ để phong hầu chính là do hắn lập được trong hai mươi năm. Gần hai mươi năm chiến đấu, tuy hắn không có giết chết được cường giả Địa Biến cảnh, nhưng số lượng giáo úy, đô úy, tướng quân, đại tướng quân chết trong tay hắn cũng đạt đến một con số kinh người.

Bản thân hắn là một mãnh nhân, số quân công tích lũy được trong hai mươi năm của hắn, sợ rằng cũng không kém chút nào so với số quân công của Phương Vân hiện giờ.

Nghe thấy Quân Công Minh nói vậy thì mọi người lập tức trầm mặc, cũng ý thức được chuyện này không có đơn giản như mình đã suy nghĩ lúc trước.

- Ha ha.

Phương Vân cười phát phát tay, vẻ mặt không chút phật lòng:

- Chuyện ghi chép công trận đã có quân đội ghi chép, các người quan tâm làm cái gì. Đi thôi, rút quân về doanh trại!

Trở về quân doanh, Phương Vân đem tám ngón tay tỏa ra Yêu khí nồng đậm đưa cho Chu Hân:

- Đây là ngón tay của tám vị Yêu quân, phiền Chu huynh giúp ta đưa đến chỗ ghi chép quân công, nói là do ta đánh chết!

Ánh mắt Chu Hân sáng lên, mà ngay cả Quân Công Minh cũng hưng phấn lên. Tám ngón tay này đại biểu cho tám tên Yêu Quân, đó chính là cường giả Địa Biến cảnh a. Đây cũng là một công lao không nhỏ!

Nhưng mà, Quân Công Minh cũng nhanh chóng buồn bã đi. Yêu tộc khác với Dịch hoang, Di hoang, Man hoang và cả Đại Chu hoàng triều. Bọn họ sinh sống rời rạc, căn bản không có cấp bậc quân đội nghiêm minh, tự nhiên sẽ không thể nào phân rõ được ai là giáo úy, đô úy, tướng quân hay đại tướng quân...chỉ có đến cấp bậc Yêu Vương mới có thể phân chia rõ ràng.

Cho nên, việc ghi chép sau khi chiến đấu với Yêu tộc xong là một chuyện vô cùng phiền phức. Nhưng mà, tám ngón tay của tám tên Yêu Quân đúng là chiến công to lớn nhất của Phương Vân trong trận chiến này. Nếu như được chuẩn bị tốt thì không chừng còn có thể phong hầu, nhưng mà chuyện này cũng phải xem triều đình thế nào.

- Ta đi làm ngay!

Chu Hân nhận lấy tám ngón tay Yêu Quân, nhanh chóng bước đi ra ngoài.

Tám tên Yêu Quân cũng là một khoản tài phú không nhỏ đối với Phương Vân, dĩ nhiên hắn không thể nào làm cái chuyện ngu xuẩn như đánh chết tám tên Yêu Quân đó rồi mới nộp lên. Chuyện ghi chép chiến công như vậy, chỉ cần tám ngón tay là đủ rồi.

Chiến trường rất nhanh đã quét dọn xong. Sau khi có tiếng còi hiệu thì quân đội Đại Chu nhanh chóng rút về chỗ đóng quân, dựng trại lên lại.

Chiến tranh của Nhân tộc cùng Yêu tộc đến đây căn bản đã hoàn thành xong, song phương cùng khắc chế lẫn nhau. Yêu tộc không có hiện tượng trong tầm mắt của quân đội Đại Chu nữa, mà trăm vạn đại quân của Đại Chu cũng xếp thành mấy ngàn dặm dài, đóng quân ở phía tây Mãng hoang. Hết thấy lại không phục về trạng thái trước khi có chiến tranh xảy ra.

Đến ngày thứ hai, khí trời lại bắt đầu có bão tuyết. Những hiện tượng như nắng, mưa, bão, gió, tuyết...đều thuộc về lực lượng của trời đất, tuy thực lực của Thần Vũ hầu rất lợi hại, có thể nghịch chuyển khí trời trong một ngày. Nhưng đó cũng chỉ là trong một ngày, còn muốn thay đổi toàn bộ là chuyện không có khả năng, bởi vì đây không chỉ là khí hậu của Mãng hoang.

Lực lượng của trời đất trước giờ luôn là một khối với nhau, hiện tại tứ phía của Mãng hoang: Bắc lên Dịch hoang, nam tới Man hoang, đông lên mãng hoang, tây tới Diêm thành đều đang có tuyết rơi cả. Nếu như nói thay đổi khí hậu của Mãng hoang thì chẳng khác nào thay đổi khí hậu của cả Trung Thổ cả. Nói đến điều này, thì đừng nói là Thần Vũ hầu, mà ngay cả các cường giả Đại Chu hoàng triều, bao gồm cả Nhân Hoàng cùng các cường giả ẩn thân trong hoàng thất, cho dù cả đám bọn họ cùng lên thì cũng không làm được!

Đang ở trưa hôm đó, lại có quân lệnh truyền đến khắp quân đội: Một lần nữa cắt giảm quân lương, chỉ còn một phần hai như trước mà thôi. Đường như khí trời bão tuyết như thế đã thật sự ảnh hưởng đến việc thiếu lương thực của quân đội.

Trong doanh trường, Phương Vân nghe được tin tức kia thì không khỏi âm thầm bật cười. Hắn đã sớm biết ý đồ của Vũ Mục, cho nên khi nghe thế cũng không có ngoài ý muốn. Hiện tại trận cũng đã đánh, còn có thể giết được một vị Yêu Hoàng làm kinh sợ Yêu tộc, mục đích đã đạt được cho nên cũng không cần ở lại nữa. Cái có thiếu lương thực đúng là một cái cớ rất tốt!

Phương Vân lắc lắc đầu, liền không chú ý đến tin tức này nữa. Mục đích của hắn lần này đã đạt được, số chiến công đã được quan ghi chép ghi lại, đồng thời cũng đã dùng chim ruồi mang lên kinh thành rồi.

Bình thường, các cấp bậc như giáo úy, đô úy thì trong quân cũng có thể tự quyết định. Nhưng từ cấp bậc đại tướng quân trở lên thì cần phải bẩm báo cho Bình bộ, để cho Bình bộ cùng Hộ bộ cùng nhau liên thủ tra xem của cải, gia thế có trong sạch hay không, rồi phải kiểm tra tất cả tin tức. Chờ sau khi xác nhận thân phận không có bất cứ vấn đề gì thì mới được phong chức; mà việc liên quan đến phong vương bá hầu

cũng càng rắc rối hơn. Binh bộ, Hộ bộ, Lại bộ, Lễ bộ, Công bộ, Hình bộ, ngay cả Quân Cơ Xứ cùng hoàng thất cũng phải tham gia vào.

Binh bộ tra chiến công có giả dối hay không; Hộ bộ tra gia thế, nếu như trong nhà có quan làm trong triều thì cả Lại bộ cũng phải liên thủ điều tra; Lễ bộ tra phẩm hạnh, rồi sau khi xác lập người này được phong hầu thì bộ này cũng chịu trách nhiệm nghi thức phong hầu; Công bộ tra tình huống lúc đi lịch luyện ở mỏ, một khi tra ra không có làm theo quy củ của triều đình thì lập tức sẽ có vết nhơ ngay, chuyện phong hầu cũng được xem xét lại; Về phần Hình bộ, nếu như Hình bộ tra ra người này có làm ra chuyện gì sai trái, hoặc phạm tội thì ngay lập tức không những không được phong hầu mà còn bị đưa lên xét xử!

Sau khi Lục bộ điều tra xong, xác nhận không có nhầm lẫn gì thì còn cần Võ hầu cùng các Vũ Mục ở Quân Cơ Xứ bàn luận. Tuy một mình Vũ Mục ít hơn tám vị Võ hầu, nhưng nếu như Vũ Mục đã mở miệng thì hết thấy đều đã coi như xong xuôi. Sau khi Quân Cơ Xứ thương nghị xong thì còn phải đưa vào hoàng cung, để cho Nhân Hoàng đích thân ngự lãm hạ bút.

Tóm lại, cái lễ nghi phong hầu này cực kỳ rắc rối, tuyệt không phải là chuyện đơn giản. Từ trên xuống dưới rất mất nhiều thời gian, không phải là có thể xong lúc nào cũng được.

Phương Vân cũng không nóng lòng, cho nên trong khoảng thời gian này hắn đều tranh thủ luyện công cả.

- Đại nhân!

Bỗng nhiên màn cửa trướng bông được vén lên, gió tuyết lập tức ủa vào, Sở Cuồng cũng bước vào trong.

- Sao vậy? Có chuyện vui gì sao?

Thấy vẻ mặt hưng phấn của Sở Cuồng, Phương Vân cười nói.

- Đúng vậy a, có chuyện tốt!

Sở Cuồng vui mừng nói.

- Đại nhân, người không biết a. Dương Hoàng trong lần đại chiến vừa rồi đã bị trọng thương, giờ đang bế quan điều dưỡng!

- Hử?

Phương Vân hơi cau mày lại:

- Bị trọng thương?

- Đúng vậy a, bây giờ cả quân đội đều đồn ầm lên rồi. Ngày hôm qua, sau khi đại chiến gần kết thúc thì Dương Hoàng bị tứ đại Viên Vương đánh trọng thương từ trên trời rơi xuống. Hiện tại, cả ba vị Giám sát sứ đang thay hắn chữa thương!

Sở Cuồng hì hà cười nói. Quan hệ của Phương Vân và Dương Hoàng ai ai cũng biết, làm thuộc hạ của Phương Vân, Sở Cuồng hẳn đương nhiên đứng một bên về Phương Vân, cùng chung một kẻ thù. Nghe được tin Dương Hoàng bị thương nặng, hắn đã lập tức đến đây báo.

Phương Vân cau mày, trong đầu xét qua cảnh tượng hôm qua. Ngày hôm qua, khi mà đại chiến gần kết thúc thì cả trời đất u ám lại, hai đại Yêu Hoàng đã từ trong một đám mây đen chạy thoát. Ngay lúc đó hắn cũng có nghe tiếng hét lớn tấn công của hầu tử. Không lâu sau đó thì Dương Hoàng và Thiên Đế chiến xa của hắn cũng rơi xuống dưới. Những chuyện phát sinh kế tiếp quá mức đột nhiên, đầu tiên là một tên Yêu Hoàng bỏ mình, tiếp theo đó là Thánh Vũ hầu cùng Đế Yêu Hoàng xuất hiện. Trời đất lúc đó vô cùng u ám, nhất thời Phương Vân cũng bỏ qua tình hình Dương Hoàng.

- Một cơn kia của hầu tử mạnh vô cùng, tuyệt đối có thực lực trên tám con thiên long lực, nếu không có pháp khí chống cự thì ta cũng không đỡ được một gậy của hắn. Nếu như Dương Hoàng bị trúng một cơn của hầu tử, đúng là có khả năng bị trọng thương.

Ánh mắt Phương Vân híp lại, vô số ý niệm hiện lên trong đầu. Sau khi hắn dùng Địa Biến chi pháp thì sẽ lập tức hóa thân thành hung thú, thực lực cũng mạnh hơn không biết bao nhiêu lần. Mặc dù công lực của

Dương Hoàng cực cao, nhưng thân thể tuyệt không sánh bằng hung thú thượng cổ, nếu hắn thật sự bị trúng một côn của hầu tử thì nhất định bị thương nặng.

Nhưng mà, Phương Vân vẫn cảm giác thấy có cái gì đó không đúng. Lấy thực lực của Dương Hoàng, khi đã đại chiến với tứ đại Viên Vương lâu như vậy, không nên có chuyện phân tâm rồi bị trúng một côn của hầu tử chứ!

- Sở Cuồng, người làm sao biết được? Tin này chính xác không?

Phương Vân ngắc đầu hỏi.

- Vâng.

Sở Cuồng gật đầu:

- Dũng Vũ hầu cùng Liệt Vũ hầu cũng đã cùng qua xem. Chuyện này hẳn không sai đâu.

- Hử? Chẳng lẽ là thật!

Trong lòng Phương Vân hơi động, ngay cả hai Võ hầu cũng đi qua xem thì chắc chắn không bị thương giả được.

- Ha ha, Dương Hoàng lại bị tứ đại Viên Vương đánh bị thương, lần này mất hết mặt mũi rồi.

Phương Vân cười lớn lên:

- Sở Cuồng, ta viết một phong thư, người đi tới đại doanh của Dương Hoàng đưa cho ta. Người nói là, ta nghe Võ hầu bị thương nặng, nên đặc biệt đưa một bình đan dược tới để an ủi.

- Vâng!

Sở Cuồng nở nụ cười.

Giấy và bút mực rất nhanh đưa tới, bởi vì trời giá rét, mực cũng đã kết băng rồi. Nhưng mà, đây cũng không phải là vấn đề gì, dùng nội lực chuyển một cái là được. Phương Vân sau khi viết xong thì lấy một bình đan dược thượng phẩm trong túi không gian ra, đưa tới:

- Nhất định phải tự mình đưa đến!

- Vâng!

Sở Cuồng hì hì cười nói, sau khi nhận lấy đan dược thì liền đi ra ngoài. Phương Vân tặng cho một lọ đan dược thượng phẩm, ít nhất theo danh nghĩa cũng là danh chánh ngôn thuận đến thăm.

Một sĩ tử nho nhỏ lại có thể lấy cái phần thưởng đi trêu chọc Võ hầu đương triều, Sở Cuồng nghĩ như vậy cũng cảm thấy hưng phấn!

! .

Thinhbobo

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

279. Chương 275: Mãng Hoang Hầu

Biên Dịch: [Vo] Thien

Sau khi Sở Cuồng rời đi, trưởng phòng liền yên tĩnh lại.

Phương Vân lấy một cuốn sách cổ trong túi không gian ra đọc, đây đúng là cuốn “thời đại cận cổ” của Cốt Hoàng Thánh Vu giáo. Nội dung trên cuốn sách này hắn đã nhớ kỹ, nhưng vào lúc rảnh rỗi vẫn lấy ra nghiên cứu.

Thánh Vu giáo cũng là đại phái, mặc dù không thể sánh với Thái Tổ phái hay Thủy Ma tông, nhưng quy mô cũng không nhỏ. Đặc biệt là Cốt Hoàng, chương giáo của Thánh Vu giáo có thực lực sâu không lường được, hoàn toàn có tư cách chỉ điểm cho Phương Vân.

Mỗi một chương môn của các tông phái đều có thực lực sâu không lường được. Phương Vân sau lần đại chiến ở Mãng hoang này có thể nói là được mở rộng nhãn giới ra. Nhưng vẫn chưa thấy các chương môn chân chính của bất kỳ môn phái nào cả.

- Tu vi sau khi đạt đến Linh Tuệ cảnh là có thể mở ra được sự ảo diệu của bộ não con người, gia tăng sự thông tuệ cùng trí khôn. Ngoài ra, ngộ tính cũng được đề cao lên rất nhiều, bất kỳ công pháp, tuyệt học cũng rất dễ hiểu rõ, không hề bị tư chất hạn chế.

- Muốn đạt đến Linh Tuệ cảnh, ngoại trừ Linh Tuệ phách phải cường đại hơn thì còn cần có công pháp đặc biệt. Công pháp khác nhau thì hiệu quả cũng khác nhau. Sau khi đạt đến cảnh giới này thì không chỉ gia tăng ngộ tính, mà còn có thể hiểu được quy tắc của thiên địa, có thể lợi dụng quy tắc mà hiểu được mọi thứ trong trời đất. Cho dù không mở mắt thì cũng có thể từ trong hư không lấy được tin tức vô tận, hiểu rõ mọi thứ như lòng bàn tay! Cho nên, công pháp mà võ giả lựa chọn để tiến lên Linh Tuệ cảnh hết sức quan trọng, không được ham muốn mà chọn đại được!

- Bộ não của con người là tính mệnh của trời đất, cũng là nhà của tam hồn, là nơi cực kỳ huyền diệu, còn Linh Tuệ phách lại ẩn thân giữa hai hàng lông mày. Cho nên nói, muốn đạt đến Linh Tuệ cảnh thì phải mở ra lộ tuyến vận hành nội lực trong não để đem nội lực cùng Linh Tuệ phách ở mi tâm quán thông cùng nhau, dùng nội lực để tăng cường Linh Tuệ phách, qua đó hiểu được quy tắc của trời đất.

- Bước này là bước mấu chốt nhất, đồng thời cũng là bước nguy hiểm nhất. Thiên mệnh tam hồn cực kỳ ảo diệu, nếu như cảnh giới không đủ thì không thể nào thể nghiệm và quan sát. Võ giả vào thời điểm trùng kích Linh Tuệ cảnh phải vô cùng cẩn thận, nếu không tam hồn sẽ bị đả thương mà không biết. Nếu như tam hồn bị thương thì khả năng đạt đến Thiên Trùng cảnh cũng biến mất, cũng không có khả năng vượt qua Thoát Thai cảnh! Phải nhớ lấy, nhớ lấy!

Đọc đến đây thì Phương Vân kinh hãi vô cùng. Lấy thực lực Địa Biến cảnh đỉnh phong hiện giờ của hắn, chỉ cần viết một phong thư đến Man Hoang, nói với phụ thân Tứ Phương hầu cho một cuốn công pháp Linh Tuệ cảnh là có thể đột phá ngay lập tức. Nhưng mà, cái câu “Không có khả năng vượt qua được Thoát Thai cảnh” lại làm cho Phương Vân kinh tâm.

Phương Vân cũng biết tu vi của phụ thân ở trên Dương Hoàng, nhưng nói Phương Dận đã vượt qua Thoát Thai cảnh thì hắn tuyệt đối không tin. Cường giả sau khi đạt đến Thoát Thai cảnh thì sẽ có năng lực nghịch thiên cải mệnh, nếu như phụ thân đã đạt đến cảnh giới này thì Phương gia tuyệt sẽ không có cái vận mệnh bị xét nhà diệt tộc!

- Nếu như có thời gian thì phải lên Man hoang, gặp qua phụ thân mới được!

Phương Vân trầm nghĩ trong lòng. Công pháp tu luyện đến Linh Tuệ cảnh sẽ liên quan đến bí mật tu luyện của Phương gia, cho dù Phương Vân có yêu cầu thì Phương Dận cũng sẽ không viết qua thư.

- Phụ thân, rốt cuộc người là người như thế nào a?

Nhớ tới phụ thân của mình, Phương Vân không nhận được mà có cảm giác mờ mịt cùng khẩn trương. Phụ thân có thể dùng một đao mà chế trụ Dương Hoàng, điều này đã nói lên tu vi của người rất mạnh. Nhưng tại sao ở kiếp trước lại bị xét nhà diệt tộc, tại sao bị kết tội mưu phản a?

Phương Vân cũng không nhớ nổi lần cuối mình gặp phụ thân là khi nào nữa. Đã rất lâu, rất lâu lắm rồi phụ thân chưa trở về kinh thành. Rốt cuộc một người phải ngu trung đến mức nào thì mới có thể trấn thủ biên cương đến hai mươi năm, ngay cả nhà cũng không về cơ chứ!

Trong lòng phụ thân, mẫu thân, đại ca và mình rốt cuộc có địa vị như thế nào? Ở trong lòng người thật sự luôn tận trung với hoàng thất, Nhân Hoàng, và Đại Chu thật không? Tại sao vào kiếp trước lại bị kết tội mưu phản chứ?

Có rất nhiều bí ẩn, Phương Vân cảm giác thấy chính mình phải gặp phụ thân thì mới có thể giải khai được.

- Lần này trở về kinh, sau khi gặp người của Tắc Hạ Học Cung xong, phải tìm biện pháp lên Man hoang gặp phụ thân.

Phương Vân thầm nghĩ trong lòng. Trong lòng hẩn, điều làm hẩn thấy khó hiểu nhất chính là việc mình trọng sinh, chuyện này vô cùng quỷ dị. Thực lực của hẩn càng mạnh, hẩn càng cảm giác thấy chuyện này không hề đơn giản như mình đã nghĩ!

- Hôm nay ta đã đạt đến Địa Biến cảnh, theo như ước định với Lý Ưc Huyền thì cũng đã đến lúc bí ẩn trong lòng ta được giải khai.

Phương Vân nhìn về phương hướng kinh thành, thầm nghĩ.

Theo quy củ của triều đình Đại Chu, khi đạt đến cấp bậc đại tướng quân thì phải lập tức trở về kinh báo cáo với Binh bộ, rồi phải mời người tới vẽ bức họa, để Binh bộ lập hồ sơ. Qua những chiến công lần này thì ít nhất Phương Vân cũng được làm đại tướng quân, trở về kinh thành là điều tất nhiên.

Tĩnh tâm lại, Phương Vân lại đọc sách tiếp. Trong cuốn thời đại cận cổ, Cốt Hoàng cũng có giới thiệu qua các công pháp cao nhất dùng để trùng kích Địa Biến cảnh, những công pháp này cũng được tông phái giới công nhận.

Xếp hàng thứ nhất là Đại Trí Độ Luận kinh của Chiêu Giác Tự, đây là một môn công pháp tu luyện Linh Tuệ phách đặc biệt; Xếp hạng thứ hai chính là Hoàng Đình kinh của Thái Tổ phái, đây không phải là một môn công pháp chỉ tu luyện Linh Tuệ phách, mà là một bộ pháp môn tu luyện đầy đủ. Bên trong đó có pháp môn tu luyện Linh Tuệ phách của Thái Tổ phái; Xếp hàng thứ ba chính là Thủy Ma Nguyên Thư của Thủy Ma tông, cũng như Thái Tổ phái, đây là một môn pháp môn tu luyện đầy đủ, pháp môn tu luyện Linh Tuệ phách chỉ là một phần trong đó. Cũng bởi vì như thế nên không được xếp hạng thứ nhất!

Mặt khác, Cốt Hoàng còn có nhắc tới Kiếm điển của Kiếm tông, cùng Minh Vương kinh của Minh tông. Nhưng mà hai phái này đã lâu rồi không xuất hiện ở tông phái giới, trong đó Kiếm tông lại được xưng là môn phái đứng đầu ba nghìn đại tông phái. Còn nhắc tới hai phái này vì ba ngàn năm trước đã có một người từng lấy danh nghĩa “Kiếm tông” xuất hiện ở bên ngoài, hơn nữa còn có kiếm thuật hết sức cao siêu. Từ đó về sau, không có ai còn nghe qua cái tên Kiếm tông nữa, rất nhiều người hoài nghi là Kiếm tông không có truyền thừa đạo thống xuống, nhưng mà đây cũng chỉ là lời đồn mà thôi. Nhưng mà, Cốt Hoàng bởi vì thận trọng cho nên cũng nhắc tới nó trong cuốn sách này.

Nhìn xong mấy dòng chữ cuối, Phương Vân cũng thở dài ra một hơi. Những tông phái trong cuốn thời đại cận cổ này, không có một môn một phái nào không phải là quái vật lớn cả, muốn lấy được những công pháp đó cơ hồ là điều không thể.

- Thực lực bây giờ ta bây giờ đã là Địa Biến cảnh đỉnh phong, nếu như thi triển Địa Biến chi pháp thì hoàn toàn tranh phong được với Thiên Tượng cảnh bình thường, cũng không cần nóng lòng sưu tầm công pháp Linh Tuệ cảnh! Để sau khi trở về thì nói Triệu Bá Ngôn chú ý một chút, xem thử có tìm được gì không!

Phương Vân thầm nghĩ trong lòng.

Buông lỏng tâm tư, Phương Vân lại tiếp tục tu luyện củng cố cảnh giới của mình. Thời gian từng ngày trôi qua, chỉ trong nháy mắt mà đã qua nửa tháng.

- Tướng quân, Hầu gia cho mời!

Vào một ngày, bỗng nhiên có một tên lính liên lạc vào trong trướng bông của Phương Vân.

- Hầu gia?

Phương Vân giật mình, nhưng liền hiểu được:

- Là Mãng Hoang hầu?

Trong quân có ba vị Võ hầu, một vị Quý tộc hầu. Nếu như là Võ hầu cho mời thì sẽ gọi là “Võ hầu cho mời”, chứ không phải là “Hầu gia”.

- Đúng, mời đi theo ta!

Lính liên lạc gật đầu.

- Lại là Hứa Uyên.

Phương Vân thầm nghĩ trong lòng. Một năm trước, ở khu vực săn bắn Đông Giao, hần và đại ca Phương Lâm đã từng đem thể tử của Hứa Uyên là Hứa Quyền treo trên cột cờ một ngày. Mặc dù đó chỉ là sự tranh chấp của thiếu niên, nhưng Hứa Quyền dù sao cũng là thể tử của Mãng Hoang hầu, đại biểu cho thể diện của Mãng Hoang hầu. Đối đãi với Hứa Quyền như vậy chẳng khác gì là đánh vào thể diện của Mãng Hoang hầu cả!

- Vị Hầu gia này, không phải muốn mượn cơ hội này mà đối phó ta chứ?

Phương Vân như có điều trầm tư, nhưng mà nghĩ lại:

- Sợ cái gì! Ta chuẩn bị làm đại tướng quân rồi, phải lên Binh bộ báo cáo nữa. Hần có lợi hại hơn nữa thì cũng sẽ không động thủ vào lúc này!

Địa vị càng cao thì càng có nhiều điều phải lo, cũng có nhiều chuyện không thể tự mình động thủ được!

Tuy gió tuyết ở ngoài trường bông còn rất lớn, nhưng đã không lớn như hồi xảy ra chiến tranh nữa. Đi theo lính liên lạc, Phương Vân đi thẳng tới trường bông của Mãng Hoang hầu.

Trường bông của Mãng Hoang hầu ở ngay trên đỉnh của một ngọn núi cao phía bắc, trong phương viên mấy trượng không hề có gió tuyết thổi vào. Ở ngay cửa trường bông có hai hàng thị vệ đứng vững.

Phương Vân vừa bước vào lều trại thì lập tức thấy trong lều có một chậu than hồng, vô cùng ấm áp. Mặt khác, trên mặt đất còn có một tấm chăn lông màu đỏ, hướng về một cái bàn đọc sách hình chữ nhật. Ở ngay đó có một người nam tử hai vai rộng rãi, sắc mặt hồng nhuận đang ngồi xếp bằng trước bàn viết gì đó.

Chỉ là cái nhìn đầu tiên thôi, nhưng Phương Vân đã có cảm giác trên người Mãng Hoang hầu hiển lộ ra một cỗ khí phách đặc biệt, vừa có cái khí phách mãnh liệt của Binh gia, lại có cái khí phách ưu nhã của Nho gia.

Nhân vật như thế, nếu như được ngòi bút của quan sử thi Nho gia ghi lại, thì sợ rằng lập tức sẽ buông bút xuống mà viết hai hàng chữ: “Trị thể chi năng thần, loạn thể chi kiêu hùng!”

Nghe thấy tiếng bước chân, Mãng Hoang hầu để bút xuống, ngẩng đầu lên. Trong mắt của hần bắn ra hai cỗ ánh sáng như rồng như hổ vậy.

- Mặt tướng ra mắt Hầu gia!

Phương Vân lập tức quỳ xuống một gối.

Thần sắc Mãng Hoang hầu bình thản, đánh giá Phương Vân một lúc rồi nói:

- Phương Vân, ngươi biết tội rồi chứ?

“Tội rồi.”, Phương Vân khẽ nói trong lòng, lập tức biết vị Mãng Hoang hầu này muốn gây khó dễ.

- Mặt tướng không biết, kính xin Hầu gia nói rõ!

Phương Vân nói.

- Hừ! Ngươi tự ý cách ly quân ngũ, sau đó tới Mãng hoang mà lại ẩn thân đi, không hề báo cáo. Trong mắt của ngươi còn có quân kỷ, còn có triều đình?

Mãng Hoang hầu lạnh lùng nói.

Nghe thấy mấy lời này của Mãng Hoang hầu, Phương Vân có chút ngoài ý muốn. Tuy lời nói của Mãng Hoang hầu sắc bén, nhưng trong khẩu khí cũng không có nhiều ý trách cứ.

“Kỳ quái, chẳng lẽ ta trách nhầm người này rồi!”, Phương Vân vốn nghĩ tìm một cái cớ nào đó để nói cho qua. Nhưng đột nhiên nhớ tới chuyện Bình Đỉnh hầu suốt mười mấy năm qua luôn cố gắng kéo Mãng Hoang hầu qua bên mình mà không thành. Trong lòng hần khẽ động, liền thẳng thắn nói:

- Bẩm đại nhân, ân oán của mặt tướng và Võ hầu Dương Hoàng thiên hạ đều biết. Mặt tướng cũng vì nóng lòng lập công, sợ Võ hầu lấy công báo tư, đem mặt tướng triệu ra phía sau rồi không thể lập được công cho triều đình!

Trong mắt Mãng Hoang hầu có chút ngạc nhiên, tựa hồ không ngờ rằng Phương Vân lại thẳng thắn như vậy. Hắn khẽ gật đầu, nói:

- Việc này chỉ có một lần chứ không được có tiền lệ cho lần sau. Còn nữa, Võ hầu chính là linh hồn của đại quân, địa vị cao thượng, không thể lấy lòng tiểu nhân mà đi đoán được. Nhớ lấy!

Phương Vân nghe thấy lời này thì lập tức biết Mãng Hoang hầu cũng không có ý trách cứ, nhớ tới Hứa Quyền ở kinh thành thì trong lòng có một cảm giác quái dị: “Hổ phụ khuyến tử a”!

! .

npq91

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

280. Chương 276: Tin Tức Phương Lâm

Biên Dịch: [Vo] Thien

Mãng Hoang hầu lại tiếp tục hỏi tin tức của quân doanh hai mươi bảy, xem thử hao tổn bao nhiêu....Phương Vân đều trả lời đầy đủ. Đối với việc Hứa Quyền bị huynh đệ Phương gia làm nhục ở Đông Giao, Mãng Hoang hầu không hề nói một chữ. Những việc này nhìn qua rất giống là đang báo cáo công tác bình thường.

- Về chuyện người tấn chức, triều đình đã có văn thư đưa xuống.

Mãng Hoang hầu nhìn lướt qua Phương Vân lạnh nhạt nói.

Phương Vân bình thường rất lạnh nhạt với nhiều chuyện, không hề biểu hiện ra, nhưng khi nghe thấy câu này thì lòng cũng khấn trương cả lên, hơi nhảy một chút. Việc hắn có thể phong hầu hay không, liền phải do triều đình quyết định. Nhưng mà, tâm chí của Phương Vân kiên định hơn người bình thường, rất nhanh đã bình tĩnh trở lại, bộ dáng đang lắng nghe.

Mãng Hoang hầu thấy như vậy thì khẽ gật đầu, từ dưới bàn lấy ra một quả cầu bằng đồng, rồi từ trong đó rút ra một dải lụa màu vàng óng, đưa tới:

- Đây là văn thư triều đình, một mình ngươi xem đi!

Bàn tay Phương Vân nhấc lên, nhìn vào trong dải lụa màu vàng liền nhìn thấy mấy chữ ngắn ngủi:

“Lục Bộ ngự bút: An quốc tướng quân Phương Vân lập chiến công to lớn ở Mãng Hoang, vẻ vang cho Đại Chu. Nay phong làm Bình Yêu đại tướng quân để biểu dương kỳ công! Mặt khác, theo như lệ củ của quân ngũ, đại tướng quân Phương Vân trước tháng ba phải trở về kinh thành để báo cáo với Bình bộ!”

Kế tiếp là đại ấn của lục bộ: Bình bộ, Hình bộ, Lễ bộ, Công bộ, Hộ bộ, Lại bộ.

- Quả nhiên không thể phong hầu!

Phương Vân nhìn xong thì thở dài trong lòng, có hơi chút thất vọng.

Đối với kết quả này thì hắn đã sớm có dự liệu. Điều kiện để phong vương bá hầu của Đại Chu vô cùng hà khắc, cũng không phải là người chém chết một vương hầu của quân địch là có thể lập tức phong hầu. Đối với Đại Chu hoàng triều, không hề có chuyện đơn giản như vậy.

Mặc dù văn thư của triều đình không hề nhắc tới một chữ phong hầu. Nhưng mà, Phương Vân lại thấy được đại ấn của Lục bộ, hắn cũng biết mấy vị đại thần cũng đã từng thảo luận qua chuyện mình có thể được phong hầu hay không. Bởi vì, đối với chuyện phong làm đại tướng quân, thì thông thường chỉ cần Bình bộ

cùng Hộ bộ ra mặt, và trên văn thư sắc phong đại tướng quân cũng chỉ có đóng dấu của Binh bộ cùng Hộ bộ, chứ không phải có đầy đủ đại ấn của Lục bộ như trên văn thư này.

Phương Vân thậm chí còn biết, chuyện phong hầu của mình còn bị bác bỏ bởi Lục bộ. Bởi vì, nếu như Lục bộ thông qua, mà Quân Cơ Xứ bác bỏ thì trên văn thư phải còn có đại ấn của Quân Cơ Xứ.

- Số chiến công mà ta lập lần này đã đủ để phong làm đại tướng quân, nhưng nếu muốn phong vương bá hầu thì còn chưa đủ!

Phương Vân thầm nghĩ trong lòng. Hắn chỉ cần thông qua đại ấn được đóng trên văn thư là đã đem toàn bộ chuyện tình phong hầu hiểu rõ trong đầu.

Lục bộ là do các văn thần triều đình nắm giữ, Quân Cơ Xứ cùng Binh bộ tuy có liên quan lẫn nhau, nhưng cũng không có cách nào ảnh hưởng đến quyết sách. Lấy tác phong ngay thẳng của các văn thần triều đình, đối với các việc này thì luôn xử lý công bằng, thậm chí Vũ Mục cũng không thể can dự vào quyết định của các văn thần được. Cho nên, Phương Vân biết lần này phong hầu không được chắc chắn là do chiến công không đủ.

- Phương Vân, biểu hiện của ngươi trong chiến tranh Mãng hoang lần này vô cùng không tệ! Lấy năng lực của ngươi, tối đa trong một, hai năm là có thể phong hầu được. Phụ thân của ngươi cũng là công thần triều đình, ta hi vọng ngươi có thể học tập phụ thân ngươi, hiệu lực vì triều đình, hiệu lực vì Đại Chu, hiệu lực vì giang sơn xã tắc!

Mãng Hoang hầu mở miệng nói.

- Phương Vân hiểu, đa tạ Hầu gia chỉ bảo!

Phương Vân thu hồi văn thư triều đình, cúi đầu thi lễ một cái. Ngay giây khắc cúi đầu, trong đầu thầm nghĩ: “Chỉ cần triều đình không phụ ta, ta tất nhiên không phụ triều đình! Nếu triều đình phụ ta, thì ta tất phụ triều đình!”

Kiếp trước, đầu sỏ của việc Phương gia cửa nát nhà tan chính là hoàng thất. Nếu như hoàng thất công minh, tất nhiên Phương Vân sẽ không làm chuyện của tà đạo. Nhưng nếu như hoàng thất lại tàn sát công thần, thì Phương Vân hẳn cũng sẽ không làm người ngu trung!

- Lần chiến tranh Mãng Hoang này, Yêu Hoàng vẫn lạc, mục đích kinh sợ Yêu tộc cũng đã đạt được. Mặt khác, bởi vì khí trời gió tuyết, lương thảo của triều đình còn chưa tới được, ta đoán cũng rất nhanh sẽ triệt binh. Ngay khi tuyết tan đi, thì ngươi hãy về kinh thành báo cáo với Binh bộ đi!

Mãng Hoang hầu nói.

- Vâng, thuộc hạ tuân mệnh.

- Ừ.

Mãng Hoang hầu khẽ phát phát tay:

- Ngươi đi ra ngoài đi!

- Dạ!

Phương Vân thi lễ một cái, liền thối lui ra khỏi trường phòng Mãng Hoang hầu.

Chờ sau khi Phương Vân rời đi, phía sau Mãng Hoang hầu có một văn sĩ phụ tá lập tức tiến lên, chấp tay cung kính nói:

- Hầu gia, huynh đệ Phương gia đã từng treo thể tử lên cột cờ ở lần săn thú Đông Giao, làm nhục thể tử, cũng làm cho Hầu gia phải hổ thẹn. Hầu gia không phải là muốn kinh sợ hán một chút hay sao? Vì sao lại đột nhiên thay đổi chủ ý?

Tên văn sĩ có ba chòm râu này mở miệng nói, mí mắt hơi khép lại.

- Đồng Khiêm.

Mãng Hoang hầu ngẩng đầu lên:

- Đúng là mới đầu ta có ý làm hấn kinh sợ, nhưng cũng là vì nghịch tử Hứa Quyền kia nên mới thôi đi. Tên nghịch tử kia bị huynh đệ Phương gia làm nhục cũng bởi vì hấn học nghệ không tinh, không thể trách người khác. Con đường võ đạo vốn phải từ dưới đi lên, không thể nào cứ thuận buồm xuôi gió được, phải trải qua sự mài luyện thì tiền đồ võ đạo mới tiến thêm. Nếu như hấn còn không hiểu được đạo lý này, thì đừng nói bây giờ phải chịu nhục, nếu tương lai ra chiến trường thì đó là chịu chết. Còn nữa, ta nghe nói vào khoảng thời gian trước hấn có qua lại với Anh Vũ hầu Dương Hoàng phải không?

Tên phụ tá Đồng Khiêm cúi thấp xuống, trong mắt có chút do dự, nhưng vẫn không dám giấu diếm:

- Vâng, đúng là có chuyện như vậy...nhưng mà...

Lời còn chưa nói hết thì đã bị Mãng Hoang hầu cắt đứt:

- Đồng Khiêm, ngươi thay ta viết một lá thư nói với tên nghịch tử kia: Nếu như hấn còn không có tiến bộ, không tự dựa vào lực lượng của mình đối phó với Phương Vân, mà lại nghĩ tới mượn lực người khác thì cái chức thể tử Mãng Hoang hầu cũng không cần làm nữa đâu!

Đồng Khiêm chấn động trong lòng, hấn vốn muốn nói giúp mấy lời cho thể tử Hứa Quyền, nhưng không ngờ lại bị họa ngập đầu:

- Hầu gia, dù sao thể tử cũng do đại phu nhân sinh, việc này không ổn đâu.

- Không có gì không ổn.

Mãng Hoang hầu phát tay áo, lạnh nhạt nói:

- Võ tướng thế gia chúng ta khác với văn thần. Vị trí thể tử phải giao cho người cho năng lực, ta có tám tử cữu nữ (Tám trai chín gái), nếu như đức hạnh Hứa Quyền không đủ thì ta sẽ giao cho những người khác!

Đồng Khiêm nghe thấy lời này mà chấn động không thôi. Con dòng nối dõi của các vương hầu thông thường rất nhiều, mà các phụ tá vương hầu cũng thường chọn một người để ủng hộ. Cho nên Đồng Khiêm đã ủng hộ thể tử Hứa Quyền, dù sao hấn cũng là do đại phu nhân sinh. Nhưng lời nói này của Mãng Hoang hầu không khác đã loại Hứa Quyền ra khỏi vị trí thừa kế vương hầu.

“Xem ra, ta phải thay đổi mục tiêu ủng hộ thôi.”, Đồng Khiêm thầm nói, bỗng nhiên nghe Mãng Hoang hầu nói tiếp:

- Tên Phương Vân này, lúc ta thấy tờ tấu chương của hấn đưa lên Tam Đường Hội Thẩm để luận tội Dương Hoàng thì ta chỉ cho rằng người này dựa vào việc có phụ thân che chở mà vô pháp vô thiên. Cho nên mới tính hôm nay kinh sợ hấn một phen, nhưng mà hôm nay vừa thấy thì đã không cần thiết nữa. Tám tư người này cẩn thận, biết lễ số, biết tiến thoái, cũng có năng lực, chính là nhân tài của xã tắc. Người như vậy, nếu như ta còn chuẩn bị bất cứ thủ đoạn gì thì cũng là điều thừa, hoàn toàn không cần thiết! Người hãy nói với nghịch tử kia là khí hầu của Phương gia đã thành, chuyện phong hầu của Phương Vân cho dù có Quân Cơ Xứ ngăn trở thì cũng không quá một năm! Nói hấn sau này cách xa huynh đệ Phương Vân một chút, không nên dây dưa không dứt!

- A!

Đồng Khiêm bất khả tư nghị, bật thốt:

- Chẳng lẽ sớm như vậy mà Phương gia đã một môn hai hầu ư?

Hấn là một văn thần, cho nên chỉ luôn ở hậu phương, cũng không biết Phương Vân đã lập biết bao công trận rồi.

Mãng Hoang hầu lắc lắc đầu, nhìn phương hướng Phương Vân rời đi.

- Không phải là một môn hai hầu, mà là một môn ba hầu!

Mãng Hoang hầu thâm ý nói.

Thân thể Đồng Khiêm chấn động mạnh, hấn rốt cuộc đã hiểu vì sao Mãng Hoang hầu lại nói đại thế của Phương gia đã thành rồi.

Một môn ba hầu! Thực lực Phương gia như thế, phóng mắt khỏi Đại Chu thì đừng nói là Mãng Hoang hầu, cho dù là Võ hầu cũng không áp chế nổi! Phải biết rằng, chỉ một mình Tứ Phương hầu thôi đã có thể chống lại bảy vị Võ hầu!

Đồng Khiêm hít một sâu thật dài, nói:

- Thuộc hạ sẽ đi viết thư cho thế tử!

Dứt lời, hần liền lui đi.

Tin tức Phương Vân được phong làm Bình Yếu đại tướng quân được truyền ra, quân doanh thứ hai mươi bảy cuồng hỉ không thôi.

Hiện tại, chiến sự cũng đã xong, nhưng mà lệnh rút lui còn chưa ra, cho nên Phương Vân vẫn còn đợi lệnh xuống rồi mới về kinh phục mệnh.

Từng ngày trôi qua, gió tuyết cũng đã ngừng lại. Ba, năm ngày sau thì đã đến mùa xuân, cùng lúc đó thì triều đình đã hạ lệnh rút lui! Bởi vì lương thực của quân đội đã hao hết, mà lương thực các nơi vẫn vì bão tuyết chưa tan nên đưa tới rất khó khăn. Không có đủ lương thực ủng hộ, đại quân rút lui là việc đương nhiên.

Từ chi quân đội đầu tiên rút về các thành trì vốn có, thì những chi quân đội khác cũng lần lượt trở về các châu phủ đóng quân của mình.

- Rốt cuộc đã có thể trở về kinh thành bái kiến mẫu thân!

Phương Vân đứng ở bên ngoài trường bằng nhìn tuyết bắt đầu tan đi, lẩm bẩm nói. Tuyết đọng đã tan đi, dựa theo quy củ thì cũng đến lúc hần phải trở về kinh phục mệnh.

Thế núi Mãng hoang hùng vĩ, từ nam tới bắc có vô số ngọn núi chọc thẳng vô số tầng mây. Trên chiến tuyến mấy ngàn dặm, có vô số bóng người đang di động, bắt đầu thu thập hành lý chuẩn bị rời đi.

- Đại nhân, đại nhân...

Nhưng vào lúc này, có một tên lính liên lạc đột nhiên thở hổn hển chạy vào. Trong tay của hần còn cầm một phong thư.

- Hử?

Phương Vân cau mày:

- Đang ở trong quân doanh, sao lại phải vội vàng hấp tấp như vậy?

- Đại nhân, ngài có tin! Đối phương nói là huynh trưởng của người!

Lính liên lạc vội vã nói.

- Cái gì?

Phương Vân nghe vậy thì chấn động mạnh. Hần không lấy phong thư mà nắm chắc bả vai của lính liên lạc:

- Người đâu? Người đưa thư ở đâu?

Từ sau Tam Đường Hội Thảm, đại ca Phương Lâm sau khi giao một phong thư này xong thì liền vô ảnh vô tung biến mất. Phương Vân không ngờ rằng lại lấy được tin tức của đại ca ở chỗ này.

Lính liên lạc chỉ vào một phương hướng:

- Sau khi người ấy giao thư cho thuộc hạ xong thì đã biến mất không thấy!

Phương Vân giật mạnh lá thư ở trong tay lính liên lạc, lập tức đi về phương hướng mà hần đã chỉ:

- Đại ca ở chỗ này, ở chỗ này! Hần cũng tham gia đại chiến Mãng hoang!

Trong đầu Phương Vân chấn động không thôi, lần này vì đánh dẹp Yêu tộc, triều đình đã triệu tập binh mã ở các nơi trên Đại Chu. Hần không ngờ rằng Phương Lâm cũng đi theo các tuyến binh mã tới đây. Nhưng mà, người thật nhiều quá, cộng cả Nhân tộc cùng Yêu tộc thì cũng vượt quá đến mấy trăm vạn nhân mã,

chiến tuyến cũng kéo dài đến mấy ngàn dặm. Lấy khả năng của Phương Vân thì không thể bao quát hết toàn bộ được. Hơn nữa, trong danh sách phong thưởng lần này của triều đình hần cũng không có nghe được tên Phương Lâm, cho nên cũng không để ý.

- Đại ca ở chỗ này, huynh ấy nhất định đã sửa tên họ lại!

Phương Vân lúc này rung động không thôi. Hần không ngờ rằng đại ca của mình lại ở gần mình đến như vậy.

Chưa bao giờ hần lại hi vọng tìm được đại ca của mình như lúc này. Đã lâu như vậy rồi, tình cảnh của đại ca như thế nào? Có bị thương không? Trong quân có bị chèn ép hay không? Sau khi rời khỏi kinh thành đại ca hần đã đi những đâu? Phương Vân cảm thấy trong lòng có rất nhiều điều muốn nói với đại ca của mình.

Nhưng Phương Vân nhìn một hồi lại không thấy được gì cả. Phương hướng mà lính liên lạc chỉ có rất nhiều người đi qua, có rất nhiều binh sĩ đang thu dọn đồ để rút quân, nhưng không hề thấy bóng dáng của đại ca Phương Lâm hần.

npq91

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

281. Chương 277: Trí Mưu Của Anh Vũ Hầu

Biên Dịch: [Vo] Thien

Thân hình Phương Vân lóe lên, không ngừng xuyên qua trong dòng người.

- Không phải, không phải...cũng không phải...

Từng tên binh sĩ bị hần nhìn qua rồi lướt đi, trong đó cũng có mấy người có bóng lưng rất giống Phương Lâm, nhưng mà khi quay lại thì không phải. Dường như Phương Lâm sau khi để lại phong thư này thì đã biến mất đi rồi.

- Đại ca!

Âm thanh Phương Vân vang dội khắp các ngọn núi, quanh quẩn khắp các sơn cốc.

- Đại ca...đại ca...đại ca!

Nghe thấy tiếng quát này, mọi đôi mắt chung quanh đều nhìn sang, nhưng mà không ai đáp lại cả. Phương Vân thấy vậy thì lắc lắc đầu, không hiểu vì sao đại ca đã ở chỗ này mà không ra nhìn mình!

Bỗng nhiên, trong lòng Phương Vân khẽ động:

- Vọng Khí, Vọng Khí! Đại ca cho dù giấu được thân ảnh của mình, nhưng không thể giấu được tinh mang số mệnh của mình!

Phương Vân liền đưa nội lực vào trong hai mắt. Lập tức từng đạo tinh mang số mệnh hiện ra trong mắt, những đạo tinh mang màu nhạt lập tức bị hần bỏ qua, nhưng mà sau đó thì hần lại do dự.

Lúc đại ca Phương Lâm rời đi, hần còn chưa tu thành Vọng Khí pháp, cho nên chưa ngấm qua tinh mang số mệnh của đại ca Phương Lâm. Hôm nay, đại ca rời đi cũng đã lâu rồi, hần cũng không biết tu võ đạo của đại ca đã đạt đến cảnh giới gì!

- Đúng rồi, đại ca là thế tử chốn kinh thành, số mệnh ít nhất cũng có màu đỏ nhạt!

Phương Vân chợt nhớ tới những gì trong pháp môn Vọng Khí pháp Thiên Tà tông đã có nói qua. Nhớ tới điều này, hần lập tức bỏ qua rất nhiều tinh mang số mệnh, nhưng mà lần đại chiến Mãng Hoang này đã tập trung rất nhiều thanh niên tài tuấn của Đại Chu, số mệnh của những người này cũng cực thịnh, đều là màu đỏ cả. Phương Vân muốn thông qua phương pháp Vọng Khí này để tìm Phương Lâm cũng không dễ dàng.

- Kiên trì tìm, kiên trì!

Phương Vân xẹt qua mỗi thân ảnh có tinh mang số mệnh màu đỏ, mỗi lần đi qua đều mang theo hi vọng, nhưng rất nhanh đã thành thất vọng.

- Không, không nhất định là màu đỏ không, có thể là màu đỏ đậm mới đúng (Xích sắc)*!

Phương Vân lại lần nữa tìm kiếm những người có tinh mang số mệnh màu đỏ đậm, những người có màu này chính là cường giả Địa Biến cảnh. Đại quân ở Mãng Hoang tuy nhiều, nhưng những người đạt tới cảnh giới này cũng không nhiều lắm.

- Không phải! Không phải! Cũng không phải!

Từng cường giả Địa Biến cảnh lần lượt bị Phương Vân nhìn qua. Đến cuối cùng, Phương Vân rốt cuộc nhìn thấy có một vị tướng quân mặc giáp trụ đang dẫn theo vài người đi tới phía trước. Ở trên người của người này, Phương Vân cảm giác được một cỗ khí tức quen thuộc.

- Đại ca! Huynh...

Phương Vân vui mừng, vội vàng đặt tay lên vai vị tướng quân này.

- Cẩn rồi!

Đột nhiên xuất hiện biến cố như vậy, hai tên hộ vệ quát lên, vội vàng đặt hai tay lên bội kiếm của mình.

Nhưng Phương Vân không hề để ý đến bọn họ, chỉ là nhìn về vị tướng quân này. Bị người khác đặt tay lên vai, vị tướng quân này cũng theo bản năng quay đầu lại một cái, nhưng người này không phải là Phương Lâm.

- Ủ!

Vị tướng quân này phát phát tay cho hai tên hộ vệ lui ra, đưa mắt nhìn Phương Vân, nói:

- Vị tướng quân này, không biết có chuyện gì?

Hai tên hộ vệ lúc này cũng thấy ngọc bội An Quốc tướng quân ở ngang hông Phương Vân, không dám can rời, vội thu kiếm vào.

Trong mắt Phương Vân hiện lên thần sắc thất vọng:

- Không có gì!

Nhìn thấy đối phương không phải là đại ca Phương Lâm, Phương Vân cũng không hề có tâm tư khách sáo. Hắn xoay người một cái, lập tức bay ngược lại về quân doanh.

Nhìn thấy Phương Vân biến mất, hai người hộ vệ quay đầu lại hỏi:

- Người ấy là thân đệ đệ của đại nhân, sao đại nhân lại tránh mặt hắn?

Người tướng quân này bỏ nón giáp ra, khuôn mặt hơi biến đổi một chút rồi hiện ra khuôn mặt thật sự. Người này có chút giống Phương Lâm, nhưng trên khuôn mặt lại có thêm phần tang thương cùng chững chạc hơn Phương Lâm. Ở hai đầu lông mày của hắn còn có một vết sẹo kéo dài tới khóe mắt!

Phương Lâm nhìn phương hướng Phương Vân biến mất, bình tĩnh nói:

- Vẫn chưa đến thời điểm để huynh đệ chúng ta gặp mặt nhau!

Hai tên hộ vệ nghe vậy cũng không ngạc nhiên. Tâm tư của Phương Lâm, không phải những người như họ có thể đoán được.

- Tiểu đệ, ngươi đã trưởng thành rồi, cũng không cần ta che chở nữa!

Phương Lâm thầm nói trong lòng.

Vào lúc Mãng Hoang đại chiến, cảnh tượng Phương Vân hóa thành hung thú độc chiến với tam đại Yêu Vương, hắn đều nhìn thấy cả. Hắn cũng không ngờ rằng, tiểu đệ của mình đã bước chân vào Địa Biến cảnh, hơn nữa tu vi còn cao thâm hơn mình.

Thấy cảnh đó, rồi nhớ đến vị tiểu đệ có thân thể gầy yếu, lúc nào cũng thích vắn ghét võ; nhưng bây giờ đây vị tiểu đệ đó đã không cần người huynh trưởng mình che chở nữa, nghĩ đến đây Phương Lâm không khỏi có chút ngẩn ngơ. Nhưng sau đó, lại là vui sướng hẳn lên, đồng thời cũng có chút tự hào. Huynh đệ Phương gia bọn hắn, không một người nào là người hèn nhát cả!

Cũng không có người nào ngờ tới Phương Lâm lại ăn mặc khổ đến như vậy. Lúc này, đúng là hắn đang từ tầng dưới chót đi lên, từ một vị thể tử hầu phủ cao cao tại thượng, ăn sang mặc đẹp lại biến thành một vị tướng quân hèn không có tiếng tăm gì và cũng ăn khổ, ra trận giết địch như bao người khác!

Hắn cũng từng bị vô số người chèn ép, nhưng đều kiên quyết vượt lên!

Hắn cũng từng vô số lần gặp tình cảnh nguy hiểm, cái vết sẹo trên mặt kia đã chứng minh hết thảy!

Hắn cũng từng trùng kích vào Địa Biển cảnh, trong lúc vô tình đã rơi vào địa bàn của một đầu Địa Ma cường đại, suýt nữa là năng lượng hao hết, bị Địa Ma vô cùng vô tận cắn nuốt!

Nhưng hắn đều đã xông qua được tất cả, hắn có tín niệm cố chấp, hắn có lý do không thể đầu hàng - Hắn chính là Phương Lâm!

- Phúc Khang, ta sẽ không để nàng đợi chờ quá lâu! Ta nhất định sẽ làm nên vinh quang rực rỡ, nhất định đón nàng vào đại môn Phương gia ta!

Phương Lâm nhìn kinh thành ở phía tây, yên lặng nói. Tên của hắn bây giờ không phải là Phương Lâm nữa, mà là Lâm Khang!

- Chúng ta đi thôi!

Hắn khẽ nói với hai vị hộ vệ tâm phúc, dứt lời liền xoay người rời đi!

Trong quân doanh, Phương Vân đang cầm một phong thư, ở phía trên còn có một tờ giấy, từng nét chữ quen thuộc đập vào mắt hắn.

“Tiểu đệ, lúc này ta không thể trở về kinh thành được. Nếu đệ có về kinh thành thì thay ta vấn an mẫu thân! Ta vẫn khỏe mạnh, không cần phải đi tìm! Đợi đến ngày phong hầu, huynh đệ chúng ta nhất định sẽ gặp lại!”

Phong thư của Phương Lâm vô cùng ngắn gọn, chỉ có mấy câu mà thôi.

- Đại ca quả nhiên vẫn can đảm với quyết định của Vũ Mục cùng Nhân Hoàng!

Phương Vân nhìn thấy hai chữ “phong hầu” mà trầm nghĩ trong lòng. Về phần lá thư trong tay, đó là của Phương Lâm viết cho mẫu thân, trên đó viết:

“Mẫu thân, người tại thượng. Con bất hiếu Phương Lâm kính bút...”

Phương Vân cũng không biết là hắn đã gặp qua Phương Lâm. Chỉ là, Phương Lâm có thể nhận ra hắn, còn hắn không thể nhận ra Phương Lâm!

- Đại ca....

Ngày thứ hai, từ trong quân doanh Mãng Hoang hầu đưa tới một chiếc xe ngựa màu đồng xanh, Phương Vân mang theo một vị quan ghi chép chiến công của Mãng Hoang hầu bước lên xe ngựa.

- Dương Hoảng vẫn còn ở trong quân doanh sao?

Trước khi đi, Phương Vân nhìn Chu Hân hỏi.

- Ừ.

Chu Hân gật đầu:

- Dương Hoảng lần này bị thương rất nặng, không điều dưỡng dăm ba tháng là không được. Người bên chúng ta còn thấy Dương Hoảng đi ra cùng với tam đại giám sát, sắc mặt tái nhợt vô cùng, khí sắc không tốt!

Lúc đại quân rút lui, muốn nhìn thấy một người cũng không phải là khó.

- Ủ.

Phương Vân gật đầu. Hắn làm việc trước giờ vô cùng cẩn thận, cho dù Dương Hoảng đã chết, thì sợ rằng hắn vẫn phải đề phòng mới được.

Mà hiện tại thì tam đại Võ hầu đã trở về kinh thành, Dương Hoảng vì lý do dưỡng thương cho nên phải ở lại trong quân doanh. Hơn nữa, tình huống giữa Yêu tộc cùng với triều đình còn chưa rõ ràng, cho nên cũng cần một vị Võ hầu ở lại để trấn định lòng quân. Có Mãng Hoang hầu trấn giữ, Dương Hoảng hẳn không thể nào tùy ý rời khỏi quân doanh.

- Lên đường thôi!

Phương Vân trèo lên xe ngựa, phát phát tay. Chỉ nghe “giá” một tiếng, phu xe đã phát roi lên, xe ngựa liền đi về hướng lên kinh thành. Đại Chu hoàng triều là quốc gia võ phong hưng thịnh, cũng là một quốc gia có lễ nghi. Đại tướng quân được sắc phong, khi đi vào kinh thành cũng cần chuẩn bị lễ nghi, nếu không thì các đại tướng quân sẽ cứ bay về kinh thành, việc này cũng không tránh khỏi không ra thể thống gì!

Người kéo xe, ngựa kéo cũng được tuyển chọn rất kỹ từ trong quân ra, cước lực của tuần mã cực nhanh. Bốn con ngựa thượng hạng, mặc dù không thể ngày đi được tám trăm dặm, nhưng đi bốn, năm trăm dặm không phải là vấn đề.

Từ Mãng Hoang lên kinh thành có khoảng một vạn lý, cũng cần hơn một tháng mới đến được, Phương Vân cũng không gấp. Tranh thủ khoảng thời gian này, hắn cũng bắt đầu tập luyện lại võ học của mình. Công lực của hắn hôm nay đã đến bình cảnh, nhưng mà cũng cần mài luyện, quy nạp lại các võ học ở trên người.

Từ lúc hắn đi theo con đường võ đạo đến nay, đã phong ấn rất nhiều cao thủ, cường giả. Võ công của những người này tuy thô thiển, nhưng có chút người có võ công vô cùng tinh diệu, tỷ như: “Nhất khí ngự kiếm” của Đinh Chính Lễ, chỉ cần được sử dụng thích đáng là có thể một kiếm giết chết đối phương, ngay cả cơ hội phòng ngự cũng không có; còn có ba thức “Luân Hồi đao pháp”, Phương Vân đang muốn lợi dụng ba chiêu trước để đoán ra chiêu thứ tư, hoặc là đem ba chiêu đầu tiên hợp lại thành một để tăng uy lực lên; Mặt khác, cũng có thể bắt đầu thử việc dung hợp Băng Thiên Đại Thủ ấn cùng với Địa Biến chi pháp, để xem thử uy lực tăng lên thế nào...

Xe ngựa đi được ba nghìn dặm liền tiến vào một chỗ hoang vắng trong rừng núi. Đột nhiên trong lúc này có một bàn tay màu tím từ trong hư không hiện ra rồi giáng xuống, giống như là có một ngọn núi đè xuống chiếc xe ngựa vậy.

Ầm!

Phương Vân tựa như một tia chớp, từ trong xe ngựa bắn ra, khó khăn tránh được một chưởng màu tím này. Nhưng chiếc xe ngựa thì lại ầm một tiếng, bốn con tuần mã, một tên phu xe, một tên qua phụ tá của Mãng Hoang hầu, một tên quan ghi chép chiến công, tính luôn cả chiếc xe ngựa đều biến thành bụi phấn!

Cùng lúc đó, một thân ảnh mặc áo bào màu đen rộng từ từ trời trên trời hạ xuống, âm thanh lãnh khốc vang dội tứ phương:

- Bây giờ không có người vật nào cản trở, trước lúc người chết, chúng ta cũng có thể hàn huyên một chút! Người cũng đừng nên chạy trốn, nếu không ta lập tức sẽ giết người!

- Dương Hoảng!

Phương Vân khiếp sợ nhìn người trên không trung.

- Không sai, là ta!

Thân thể của hắc ảnh trên không trung hơi chấn động. Một tiếng nổ “ầm” vang lên, bộ áo bào màu đen chia năm xẻ bảy, lộ ra một thân ảnh mặc hoa phục màu tím. Về mặt Dương Hoảng lãnh mạc mà cao ngạo, giống như một vị thần ở trên cao nắm hết mọi vật vào trong tay.

- Người dám tự ý rời khỏi quân doanh!

- Hừ!

Dương Hoảng hừ lạnh một tiếng, không hề có chút sợ hãi nào. Hắn đứng trước Phương Vân, vòng hai tay lại, lãnh đạm nói:

- Ta không hề tự ý cách ly quân doanh. Giờ phút này ta đang ở ngoài trường bằng xem cảnh vật.

Phương Vân liền giật mình, nhưng ngay sau đó cười lạnh nói:

- Người nhờ Thủy giám sát sứ trong tam giám sát thay thế người? Người nghĩ làm thế có thể che được tai mắt của Mãng Hoang hầu?

Dương Hoảng thản nhiên cười, trên mặt còn có chút giễu cợt:

- Người đừng quên ta hiện đang bị trọng thương, khí tức yếu ớt, cũng không khác là mấy so với Thủy giám sát sứ! Cho nên, nếu người bị chết ở chỗ này thì không thể nào trách tội trên người ta được!

- Mưu kế hay, tính toán hay lắm! Thì ra ngày đó, người căn bản không hề bị thương!

Phương Vân lạnh lùng nói.

- Người cũng thông minh lắm!

Dương Hoảng hơi có chút ngoài ý muốn, nhưng ngay sau đó cười nói:

- Không hổ là người có thể buộc tội ta ở Tam Đường Hội Thẩm!

Phương Vân ý mình có Địa Biến chi pháp, cho nên không hề sợ hãi Dương Hoảng. Dương Hoảng tựa hồ cũng có chỗ dựa, cũng không vội gì giết Phương Vân. Hai người cứ thế mà đối mặt với nhau.

*Xích sắc: Các vương công tử đệ sinh ở chốn kinh thành, vì được tinh mang số mệnh của các đời vương hầu che chở nên vốn đã có màu đỏ nhạt (Hồng sắc), còn cường giả đạt đến Địa Biến cảnh thì sẽ có màu đỏ đậm (Xích sắc). Phương Vân ở đây nghĩ đại ca của mình cũng đã trùng kích đến Địa Biến cảnh, nên mới tìm sang màu đỏ đậm.

Thinhbobo

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

282. Chương 278: Bát Hoang Lục Hợp Đế Cực Quyền

Biên Dịch: [Vo] Thien

- Nhưng mà, ta có điều không hiểu. Rõ ràng hôm đó ta nghe được tiếng quát của hầu tử kia, cũng nhìn thấy người từ trên trời rớt xuống, người phải bị thương mới đúng chứ. Hơn nữa, hai vị Vô hầu cũng đã đi qua xem thương thế của người. Chuyện này, hẳn là không có cách nào làm giả, người làm sao giấu được hai vị Vô hầu?

Phương Vân nói.

- Chuyện này cũng không có gì, nói cho người biết cũng không sao. Từ sau khi xuất hiện, ta đã có tâm tư muốn giết người. Về phần Hồn Thiên Viên Vương kia, chẳng qua ta cho hắn một cơ hội mà thôi! Còn về hai vị Vô hầu...Hừ! Ai nói bọn họ qua thăm ta thì nhất định ta phải bị trọng thương chứ?

Dương Hoàng cười lạnh nói, cổ tay hơi run lên. Từ trong lồng ngực lấy ra một phong thư cùng với một lọ đan dược:

- Mặt khác, cảm ơn đan dược của người!

Phương Vân hơi nghĩ ngợi, lập tức hiểu được:

- Rất tốt! Dương Hoàng, bản thân ta cũng đã nhìn nhầm người. Không nghĩ tới ngay cả Dũng Vũ hầu cùng Liệt Vũ hầu cũng bị người lợi dụng. Quả nhiên sau Tam Đường Hội Thảm, người đã tiến bộ hơn!

Dương Hoàng nghe vậy bật cười:

- Phương Vân, người cũng đừng chọc giận ta làm gì, làm vậy là vô ích. Ngoài ra, ta cũng phải cảm ơn người!

- Hử?

Chân mày Phương Vân hơi nhếch lên:

- Người muốn cảm ơn ta cái gì?

- Ta hỏi người, làm một người chủ tử thì sẽ kiêng kỵ điều gì nhất của thần tử?

Dương Hoàng nói:

Phương Vân rất là ngoài ý muốn. Không ngờ rằng Dương Hoàng lại dấn động tới chuyện này, nhưng mà hắn cũng phối hợp theo, nói:

- Làm một người chủ tử, hắn là kiêng kỵ nhất thần tử có công trạng quá cao đến nỗi lấn chủ tử đi?

- Sai!

Dương Hoàng cười lắc đầu:

- Làm chủ tử, kiêng kỵ nhất chính là thần tử quá thông minh, không hề có khuyết điểm. Phương Vân, người gia nhập quân ngũ mới chỉ có một năm, hôm nay đã là đại tướng quân, nếu lên tiếp chính là phong vương bá hầu rồi. Thời gian ta nhập ngũ so với người còn lâu hơn rất nhiều, hơn nữa còn lập rất nhiều chiến công, chưa bao giờ bị bại! Thời gian ta đạt đến Địa Biến cảnh cũng hơn xa người, hơn nữa còn có hoàng ân mệnh mông che chở. Phương Vân, người cảm thấy ta được sắc lập làm Võ hầu cần bao nhiêu thời gian? Thật phải chờ đến năm hai mươi lăm tuổi mới được sắc phong sao?

Phương Vân lúc này thật sự chấn động trong lòng rồi. Vấn đề này hắn chưa bao giờ nghĩ qua, bật thốt:

- Người muốn nói gì?

Dương Hoàng ngửa đầu lên trời, khẽ nói:

- Ta năm nay đã hai mươi sáu tuổi. Phương Vân, lúc ở Tam Đường Hội Thảm, chắc người đã từng xem qua hồ sơ của ta. Hắn người cũng biết ta mười tám tuổi đã gia nhập quân ngũ, từng xông qua Man Hoang, Dịch Hoang, Di Hoang, Mãng Hoang, bao gồm cả hải ngoại Doanh Hoang. Từ trước đến nay, ta luôn lấy ít thắng nhiều, tấn công luôn thắng, chiến chưa bại bao giờ. Chỉ tính từ binh dị tộc trong tay ta cũng vượt quá trăm vạn! Phương Vân, người tự hỏi công lao của người có vượt qua ta được không?

Phương Vân trầm mặc. Mặc dù hắn lập nhiều chiến công hiển hách, nhưng vẫn không thể nào so với Dương Hoàng được.

- Dương Hoàng ta, cho dù là tư chất, ngộ tính, đảm phách, binh pháp, mưu lược, tự hỏi sẽ không thua bất cứ người nào. Nhưng lúc ta phong hầu lại không phải là năm mười tám tuổi, mà là năm hai mươi lăm tuổi! Trước đó, mặc dù ta lập nhiều công lao to lớn, nhưng cũng chỉ giữ chức thái tử thiếu bảo suông!

Dương Hoàng thường đứng ở vị trí cao, rất ít người có thể để hắn tâm sự, không ngờ hôm nay lại nói với Phương Vân.

- Phương Vân, người có biết vì sao ta phải chờ đến năm hai mươi lăm tuổi mới được phong hầu mà không phải là mười tám không?

- Vì sao?

Phương Vân buộc miệng hỏi theo.

- Bởi vì trong cuộc chiến ở Tây Bắc, bởi vì trận thắng đó mà ta đã mất hết toàn bộ thủ hạ! Người đã nhìn qua hồ sơ của ta, người cũng biết thuộc hạ của ta đã bỏ mình ở đó. Nhưng người có biết có bao nhiêu thủ hạ không? Họ là những ai không? Nói cho người biết, trừ ba vị mưu sĩ ta đã sớm điều ra ngoài, những thủ hạ đã chết đó là những người đã theo ta công phạt chinh chiến nhiều năm, toàn bộ đều là quân tinh nhuệ, nhưng tất cả đều đã chết trong đó. Những người này, chỉ cần tùy tiện phái một người ra thôi cũng có thể tự mình đâm phách một phương, không người nào dưới Quân Công Minh! Ta đã vì một trận chiến đó mà bỏ qua toàn bộ những thuộc hạ tâm phúc đó, cũng vì như thế mà ta mới được như ngày hôm nay. Cái tước vị Vô hầu, chính là do hoàng thất đền bù lại cho ta!

Đầu của Phương Vân lúc này đã oong oong cả lên, trong lòng cũng vô cùng chấn động, hấn bị chấn kinh thật rồi, đồng thời cũng cảm thấy lạnh cả người đi. Đem tất cả thủ hạ tâm phúc đưa vào tử địa, mặc dù Phương Vân đối địch với Dương Hoàng, nhưng cũng không nhịn được nói:

- Làm như vậy, đáng giá sao?

- Không có gì là không đáng giá! Bọn họ đã theo bọn ta chinh chiến nhiều năm, vẫn hi vọng đưa ta lên vị Vô hầu! Hôm nay, nguyện vọng của họ đã thực hiện được! Hơn nữa, lúc chinh chiến không tránh khỏi hao binh tổn tướng, việc này chưa chắc không phải không tốt đối với họ.

Âm thanh Dương Hoàng vô cùng bình tĩnh. Phương Vân cũng không biết Dương Hoàng cần phải có quyết tâm bao nhiêu mới có thể làm được đến bây giờ!

- Người vừa mới hỏi ta là vì sao ta cảm ơn người ư? Hừ! Người thử nghĩ xem, vì sao ta có thể phong làm Vô hầu, còn phụ thân người lại không? Tại sao sau khi ta thảm bại thì mới được phong hầu? Người còn chưa rõ ư?

Phương Vân dùng một ánh mắt xa lạ nhìn Dương Hoàng, hấn có cảm giác dường như lúc này Dương Hoàng đã thay đổi.

- Triều đình Đại Chu có thiếu gì thì ta không biết, nhưng chắc chắn không thiếu người! Vô giả vừa đến Thiên Tượng cảnh thì đã có tám trăm tuổi, cho nên hoàng thất không hề thiếu cường giả. Có thiếu thì chẳng qua là thiếu cường giả biết nghe lời, cường giả có thể bị khống chế! Ta thật sự là quá hoàn mỹ, nhưng nếu cứ hoàn mỹ như thế thì chỉ làm thái tử thiếu bảo mà thôi! Ta làm thư đồng của thái tử đã nhiều năm, đọc sách hơn vạn cuốn, nhưng ta cũng biết có những đạo lý căn bản không thể đọc trong sách được! Phương Vân, ta thật cảm ơn người, bởi vì có người mà ta mới được hoàng thất tín nhiệm! Ta nhiều dân, ta càn rỡ, ta ngông cuồng thì sao...nhưng ta lại một cường giả có thể bị khống chế tốt!

- Nhân Hoàng thật sự tin tưởng người sao?

Phương Vân lạnh lùng nói.

- Ha ha.

Dương Hoàng cười cười:

- Phải biết rằng, số quân lính của ta bị táng thân ở Dịch Hoang chính là hơn bốn vạn quân tinh nhuệ, đó cũng là một sự đả kích đối với ta!

- Người nói nhiều như vậy, không sợ ta sẽ nói ra sao?

Phương Vân cũng không biết nói gì với hấn nữa. Dừng một lúc, đột nhiên nói.

- Nói ra?

Dương Hoàng cười lớn lên:

- Người nói với ai, và người sẽ nói cái gì chứ?

Phương Vân im lặng. Những điều mà Dương Hoàng nói này, chợt nghe thì đúng bí văn kinh thiên, nhưng nếu suy nghĩ cẩn thận thì hấn chẳng nói cái gì cả, chỉ là kể khổ mà thôi.

Dương Hoàng cất cao giọng nói:

- Phương Vân, có một số việc nếu như chờ quá lâu thì sẽ không thoải mái, cho nên phải tìm người thổ lộ mới được. Cho nên, phụ thân người cho dù đã nhịn nhiều năm như thế, đến cuối cùng không nhịn được mới đưa cho ta một cây đao để cảnh cáo. Nói đi nói lại, Phương Vân người quả thật có tư cách nghe ta đối thoại. Nếu như đổi là người khác, ta cũng có tâm tình để phá áo bào để lộ mặt, trực tiếp đánh chết là xong.

Phương Vân cười khỏ, hắn cũng biết là Dương Hoảng tất nhiên đã có sự chuẩn bị vẹn toàn:

- Nói như vậy, ta còn phải cảm ơn người vì đã nhìn trúng ta ồ!!

- Ha ha, không cần.

Dương Hoảng phát tay áo, cười cười:

- Dù sao, ta lập tức sẽ đưa người lên đường. Ta biết, người có máu huyết hung thú Phỉ. Như vậy đi, ta sẽ dùng Bát Hoang Lục Hợp Đế Cực Quyền đưa người lên đường!

- Ha ha ha.

Phương Vân đột nhiên cười lớn lên:

- Tốt! Tốt! Tốt! Dương Hoảng, ta quả nhiên xem nhẹ người. Không nghĩ tới người ẩn nhẫn sâu như vậy, nhưng mà người cũng quá xem nhẹ ta. Ta thấy người chưa mở phong thư của ta ra, xem ra người còn chưa xem sao?

Thấy Phương Vân cười to, Dương Hoảng cũng hơi run lên, lập tức ý thức được có điều không ổn. Hắn khẽ suy tư một chút, một lúc sau chắc chắn nói:

- Đồ chơi của tiểu tử, chỉ là mấy lời nhục nhã mà thôi, có gì mà đáng xem!

- Ha ha, nói năng nhục nhã đúng là không sai. Nhưng mà, người cứ lấy ra nhìn kỹ đi!

Phương Vân cười nói.

Dương Hoảng do dự một chút, đột nhiên cười nói:

- Ta cũng không sợ người có tâm tư gì. Từ lúc người bắt đầu rời khỏi quân doanh, ta đã để dấu vết tinh thần trên người người, cũng không sợ người sử dụng hoa chiêu gì!

Mở phong thư ra, Dương Hoảng nhìn sơ một cái, rồi nói:

- Không hổ danh là người đứng nhất thi văn tét Nguyên Tiêu, nói năng quả nhiên sắc bén!

- Dương Hoảng, người có thể đem dòng chữ cuối cùng của phong thư này đọc lên một lần không.

Phương Vân cười nói.

Dương Hoảng nhìn một cái, không hề cự tuyệt:

- Dương, Hoảng, người, còn, muốn, giả, bộ, đến, bao, giờ! Tầm thường!

Đọc xong một chữ cuối cùng, Dương Hoảng liền biến sắc, lập tức ý thức được có vấn đề.

- Ha ha ha.

Mượn lúc Dương Hoảng đọc thư, thân hình Phương Vân thoáng một cái đã ra xa hơn trăm trượng:

- Có thể nghe được những lời này của người, cũng không uổng phí một tên Giao Long yêu quân!

Vừa dứt lời thì Phương Vân đã biến thành một con yêu long yêu khí cuộn cuộn, có thân hình dài hơn ngàn trượng. Thoáng một cái, hắn đã lướt theo hướng tây đi hơn mấy trăm trượng.

Sắc mặt Dương Hoảng hơi cứng lại, cũng không biết đang nghĩ điều gì. Đột nhiên hắn cười lớn lên:

- Ha ha ha! Tốt, quả nhiên không hổ danh là người ta chọn trúng. Không ngờ rằng như vậy mà người cũng trốn được. Nhưng mà, người cũng phải cần nhận lại một chiêu trong Bát Hoang Lục Hợp Đế Cực Quyền của ta!

Trong lúc Dương Hoàng nói chuyện thì Giao Long yêu quân đã lướt ra ngoài hơn mấy ngàn trượng. Nhưng mà hắn vẫn không vội vã, đưa tay phải lên tung một quyền ra.

Ầm!

Một quyền này vừa đánh ra thì không gian trong phương viên nửa dặm liền sụp đổ. Cùng một thời gian, trong hư không liền xuất hiện một bức họa cửu châu, trong đó có những ngọn núi cao mênh mông, những con sông dài vô tận, còn có mãnh thú, ác quỷ bay khắp bầu trời...tất cả tạo nên một khí tức cổ xưa, tang thương. Đây không phải là cửu châu bây giờ mà là cổ cửu châu.

Một quyền này của Dương Hoàng trực tiếp tái hiện ra sơn hà xã tắc thời thượng cổ!

Chỉ nghe ầm một tiếng, con Giao Long yêu quân dài gần ngàn trượng ở trên hư không trong nháy mắt đã bị hút vào, rồi hóa thành một con rắn nhỏ bị một ngọn núi cao trong bức họa cửu châu trấn áp.

Quang ảnh đầy trời thu lại, thân ảnh Dương Hoàng lại hiện ra.

- Đã xem nhẹ hắn rồi, có câu công tâm làm đầu, công thành thứ yếu. Tiểu tử này đã biết được hậu chiêu của ta, sau này muốn giết hắn sợ rằng phải hao tay tổn chân rồi!

Dương Hoàng suy nghĩ một chút liền quên đi, không hề có chút vương bận nào. Bây giờ hắn là Võ hầu có địa vị tôn sùng, cho dù Phương Dận có biết chuyện này cũng không thể làm gì được hắn!

Thân hình thoáng một cái, Dương Hoàng liền hướng Mãng hoang đi. Hắn cũng không sợ Mãng Hoang hầu phát hiện điều gì cả. Cường giả Thiên Tượng cảnh đã có thể thu liễm được tinh mang số mệnh của mình. Lúc hắn tới đây thì đã sớm sai Thủy giám sát dùng Thiên Tà Dịch Hình đại pháp biến thành hắn, hơn nữa còn dùng nội lực để che đi tinh mang số mệnh của nàng ta.

Cùng một thời gian, ở một địa phương cách chỗ Dương Hoàng hơn ngàn dặm, Phương Vân mở mắt ra, lẩm bẩm:

- Đây chính là Bát Hoang Lục Hợp Đế Cực Quyền ư, quả nhiên lợi hại!

.

Thiên Lang™

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

283. Chương 279: Nguyên Thủy Chi Ma

Biên Dịch: [Vo] Thien

Tính cách của Phương Vân trước giờ luôn là tính trước làm sau. Chỉ sợ Dương Hoàng đã chết thật thì hắn vẫn sẽ dùng kế “Thay mận đổi đào” này, huống chi trong chuyện này Dương Hoàng chỉ bị trọng thương, quả thật có rất nhiều điểm đáng nghi.

Mặc dù hôm nay mất đi một đầu Giao Long yêu quân, nhưng lại có thể khiến cho Dương Hoàng lộ ra diện mạo thật sự, cũng đã thấy được Bát Hoang Lục Hợp Đế Cực Quyền của hắn, nói tóm lại là phi thường có lời. Bằng không, chờ đến lúc Dương Hoàng tính toán kỹ càng một lần nữa rồi mới ra tay giết mình thì không chỉ mất một con Giao Long yêu quân không đâu.

- Xem ra, sau này phải nhìn lại vị Anh Vũ hầu này rồi!

Phương Vân giờ đây nhớ lại những lời nói kia của Dương Hoàng. Không thể nghi ngờ rằng những lời nói của Dương Hoàng về chuyện phong hầu chính là thu hoạch lớn nhất của hắn, thậm chí còn hơn xa việc biết được con người thật của Dương Hoàng.

- Mười tám tuổi đã làm tướng quân, trăm trận trăm thắng. Nhưng lại ở vị trí thái tử thiếu bảo đến bảy năm, Nhân Hoàng quả thật rất là cao minh, để vương tâm thuật thật là lợi hại!

Phương Vân nhớ tới cái câu “Đại Chu hoàng triều không hề thiếu cường giả, chỉ thiếu cường giả biết nghe lời” của Dương Hoàng thì lập tức ý thức được con đường phong hầu của mình chỉ sợ không thể bằng phẳng.

- Cường giả Thiên Tượng cảnh có thể sống lâu đến tám trăm tuổi, Đại Chu hoàng triều đến nay đã được hơn một ngàn sáu trăm năm rồi, vậy những Võ hầu đã thối lui đã đi đâu rồi?

Phương Vân trầm nghĩ trong lòng, triều đình Đại Chu còn ẩn chứa quá nhiều bí mật, lấy địa vị của hắn bây giờ rất khó tiếp xúc tới được.

- Xem ra chuyện phong Hầu phải chờ một thời gian nữa!

Nghe những lời nói của Dương Hoàng, Phương Vân đột nhiên có suy nghĩ mới về chuyện phong Hầu của mình.

- Bất kể những thứ này như thế nào, ta trở về kinh thành trước đã!

Theo lệ cũ của triều đình Đại Chu, đại tướng quân khi trở về kinh thành báo cáo công tác cần phải có các lễ nghi cần thiết. Hơn nữa, thân tín của Mãng Hoang hầu cũng là nhân vật quan trọng khi hắn về kinh báo chiến công, hiện tại đã bị Dương Hoàng giết mất. Nếu như bây giờ mà Phương Vân một mình một người bay về kinh thành thì sẽ rất phiền toái.

- Một lát nữa đến thành trì phụ cận, phải gửi thư cho Mãng Hoang hầu để nói hắn phái phụ tá cùng quan ghi chép đến kinh thành mới được.

Phương Vân trầm nghĩ trong lòng, về phần hai người bị chết đi kia, Phương Vân chưa bao giờ phải lo ngại gì cả. Triều đình cùng Yêu tộc hiện đang có chiến tranh với nhau, chỉ cần nói bị cường giả Yêu tộc lợi hại đánh chết là được.

Suy nghĩ xong, Phương Vân lập tức bay đi. Nhưng Phương Vân không biết, cách chỗ đó rất xa có một thân ảnh mặc hắc bào đang ngồi xếp bằng trên một ngọn núi cao vút. Hắn đang từ trên cao nhìn xuống, mà phương hướng hắn nhìn chính là lộ tuyến mà Phương Vân vừa bay đi.

- Dương Hoàng, nếu như ngươi không thể trấn áp hắn thì đến phiên ta xuất thủ hắn vậy!

Người nam tử ngồi ở trên đỉnh núi lẩm bẩm nói. Dứt lời xong, thì hắn nhảy từ trên đỉnh núi xuống, mái tóc tung bay trong gió...mà mái tóc này lại có màu nửa đen, nửa trắng.

Phương Vân vừa mới bay qua một ngọn núi thì đột nhiên trong lòng sinh cảnh giác. Vừa mới ngẩng đầu lên thì trong tai đã có tiếng nổ ầm vang lên, một bàn tay to đen nhánh phá vỡ hư không đang đánh xuống hắn.

- Người nào?

Phương Vân phản ứng cực nhanh, chân của hắn khẽ điểm một chút thì đã nhanh như chớp lui về phía sau. Chỉ trong nháy mắt đã lướt đi đến hơn mấy trăm trượng, khó khăn lắm mới né tránh được bàn tay to đen nhánh đó.

Ầm!

Bàn tay to đen nhánh vừa đánh xuống thì lập tức tòa núi xuất hiện một lỗ thủng vô cùng lớn. Cùng một thời gian, một cổ sắt khí đáng sợ khóa chặt Phương Vân lại, Phương Vân cảm giác được mình đang đối mặt với một tình huống cực kỳ nguy hiểm.

- Tốt, rất tốt! Quả nhiên không hổ là người có mệnh cách Thương Long!

Một âm thanh hùng hồn lạnh lùng từ sau tòa núi khổng lồ trước mặt truyền đến. Theo âm thanh này, một nam tử mặc hắc bào sải bước từ phía sau núi đi ra. Cả tòa núi lớn như vậy cũng bị chấn động theo cước bộ của hắn, cước bộ của hắn đi đến nơi nào thì mặt đất liền bị lún xuống. Trông hắn như một Ma thần đang từ sâu trong bóng tối bước ra vậy.

Ánh mắt của nam tử này vô cùng sắc bén, giống như Ma thần đang ở cao cao tại thượng quan sát thế gian. Khuôn mặt của hắn lãnh ngạo không hề có biểu lộ gì, như một pho tượng cô tịch không bao giờ thay đổi. Nhưng điểm đặc thù nhất của hắn chính là mái tóc nửa đen nửa trắng vô cùng quỷ dị!

- Phong Thái Thương!

Thấy mái tóc nửa đen nửa trắng đặc trưng này, Phương Vân lập tức nhận ra thân phận của đối phương, chân mày cũng hơi nhướn lên. Hắn không ngờ rằng Phong Thái Thương lại ở trên đường này chờ hắn. Nhưng Phương Vân xưa đâu bằng nay...hắn cũng không phải là người yếu kém nữa. Tuy thấy Phong Thái Thương, nhưng thần sắc vẫn bình thản, khẽ nói:

- Phong Thái Thương, ngươi tới là vì chuyện ở Tây Nhị thành?

Phong Thái Thương dừng lại cách Phương Vân khoảng năm mươi trượng, nhìn Phương Vân một cái.

- Đúng, nhưng cũng không đúng!

Phong Thái Thương gật đầu, nhưng rồi lại lắc đầu!

Phương Vân nghe vậy thì khẽ trầm tư. Hắn vừa mới gặp phải Dương Hoàng, giờ lại gặp phải Phong Thái Thương. Nếu như nói việc Dương Hoàng xuất hiện còn nằm trong dự đoán của hắn thì việc Phong Thái Thương nửa đường chặn giết lại ra ngoài ý muốn. Hơn nữa, theo tình hình trước mắt thì có vẻ Phong Thái Thương đã chờ hắn từ lâu rồi.

- Ngươi ở chỗ này đợi chờ ta?

Phương Vân nói thẳng.

- Không sai!

Phong Thái Thương gật đầu, cũng không hề có ý giấu diếm:

- Ta cùng với Dương Hoàng đồng thời theo dõi ngươi, nhưng mà dấu vết tinh thần mà ta lưu trên người của ngươi so với hắn còn sớm hơn nhiều! Ngươi có thể giấu diếm được Dương Hoàng, nhưng không giấu được ta đâu!

Phương Vân khẽ động trong lòng. Chuyện Dương Hoàng xuất thủ là chuyện bí ẩn, nhưng Phong Thái Thương lại biết.

- Các ngươi có biết lẫn nhau?

- Không sai, đạt đến cảnh giới của chúng ta, nếu như gặp phải những cường giả cùng tầng thứ thì rất dễ cảm ứng nhau!

Phong Thái Thương không hề có ý giấu diếm chút nào cả.

- Không trách được, Dương Hoàng không hề đuổi đến tận cùng...

Phương Vân cười khổ. Bất kể là Dương Hoàng hay Phong Thái Thương thì cũng không phải là cường giả Thiên Tượng cảnh bình thường. Mặc dù hiện tại Phương Vân có thể chống lại cường giả Thiên Tượng cảnh, nhưng đối với dấu vết tinh thần mà cường giả Thiên Tượng cảnh đưa xuống thì không hề có cách nào cả, đây là nguyên do chênh lệch đến hai cảnh giới!

- Ta biết ngươi có Địa Biến chi pháp, cũng có thể đối phó với những Yêu Vương Yêu tộc kia...

Phong Thái Thương mở miệng nói, thần thái hờ hững:

- Nhưng mà, chênh lệch giữa ngươi với chúng ta còn kém nhiều lắm, theo ta trở về Thủy Ma tông đi. Đừng phản kháng, ngươi không phải là đối thủ của ta!

Lời này vừa được Phong Thái Thương nói ra thì Phương Vân lập tức biết không ổn. Nhưng mà hắn cũng không phải là người thúc thủ chịu trời!

- Có phải là đối thủ hay không, phải thử mới biết được.

Phương Vân khẽ quyết định, nói ra:

- Như vậy đi, trước lúc động thủ, chúng ta làm một cái ước định, thế nào?

- Hử?

Chân mày Phong Thái Thương khẽ nhếch lên:

- Ước định gì?

- Như vậy đi, nếu như người có thể khẳng định ta không phải là đối thủ của người, vậy chúng ta cược một lần xem. Nếu người không thể lưu ta lại, thì phải đem pháp môn tu luyện Linh Tuệ cảnh của Thủy Ma Nguyên Thư nói cho ta biết!

- Hử?

Phong Thái Thương nghe vậy thì ngẩn ra, cười lạnh một tiếng:

- Thì ra người đã đạt đến Địa Biến cảnh đỉnh phong, muốn dựa vào pháp môn của ta mà đột phá. Người cũng giỏi tính toán lắm, vào thời khắc này cũng nghĩ đến chỗ tốt được, không trách được Dương Hoảng lại thua người ở Tam Đường Hội Thảm. Nhưng mà, ta có thể có chỗ tốt gì?

- Nếu như ta thua, ta sẽ cho người một kiện pháp khí đỉnh cấp!

Phương Vân nếu đã mở miệng thì nhất định phải đánh cược lớn. Lúc trên đường đi, hắn vẫn suy nghĩ làm thế nào để có pháp môn tu luyện Linh Tuệ cảnh, không ngờ rằng giờ này Phong Thái Thương đã ở trước mặt. Cái này cũng có thể coi là một kỳ ngộ đi!

- Ha ha!

Phong Thái Thương cười lạnh, nói:

- Nếu như ta bắt giữ người thì không phải toàn bộ đồ trên người của người đều là của ta sao, tại sao lại phải cược với người?

- Cái này còn chưa chắc, có nhiều thứ ta còn dùng chưa được. Nếu như ta không có năng lực bảo vệ nó thì nhất định sẽ không mang theo trên người.

Phương Vân nói. Đương nhiên hắn sẽ không nói thứ ta muốn cược là Thiên Địa Vạn Hóa Chung, hơn nữa vật này còn đang ở trên người hắn.

Thủy Ma tông là thánh địa Ma đạo, nếu như thật sự bị bắt tới đó thì coi như Phương Vân đã chết. Nếu như người đã chết thì có giữ ngoại vật cũng vô dụng. Cho nên Phương Vân mới dám đem cái này ra cược.

Tên Phong Thái Thương này cũng giống như mình, đều là người có ý chí vô cùng kiên định. Ở một khía cạnh nào đó thì có thể nói là người cùng đường, chỉ là số mệnh của người này quá kém, nếu đưa Thiên Địa Vạn Hóa Chung cho hắn thì cũng coi như không làm mất mặt.

Phong Thái Thương nhú nhú mày, trầm mặc không nói. Số mệnh của hắn trời sanh đã cực kỳ kém, so với người bình thường cũng không bằng. Cái gì pháp bảo, phúc duyên đều vô duyên với hắn. Có thể nói, phần lớn hắn đều tự dựa vào chính mình cả. Nếu như nói hắn hoàn toàn không động tâm gì với pháp khí thì không thể nào, phải biết rằng lúc ở Tây Nhị thành, bởi vì hắn không có pháp khí cho nên mới bị Thiên Đế chiến xa của Dương Hoảng áp chế.

- Làm sao ta biết người nói thật?

Phong Thái Thương cũng không ngu. Nói không kiêu này cũng chẳng khác gì là bịa chuyện.

Phương Vân cười cười:

- Cái này là chuyện của người, mà cho dù ta có nói dối thì cũng không có bất lợi gì với người. Người nếu như đã quan tâm đến ta thì chắc hẳn đã biết ta mới chỉ tu luyện võ đạo có một năm thôi. Người có tự hỏi vì sao ta lại nhanh như vậy mà đã bước vào Địa Biến cảnh không? Hơn nữa, chẳng lẽ người cho rằng bản thân sẽ thất bại sao?

Chân mày Phong Thái Thương nhướng lên, hắn dĩ nhiên biết đây là phép khích tướng của Phương Vân. Khẽ im lặng một chút, hắn cười lớn lên:

- Được, ta đồng ý với người!

Dứt lời, Phong Thái Thương lấy một quyển sách từ trong lồng ngực ra, giơ lên nói:

- Đây là tâm đắc tu luyện của ta từ lúc bắt đầu tu luyện võ đạo. Pháp môn tu luyện Linh Tuệ cảnh đều ở trong đó, nếu như người có thể đánh bại ta thì có thể cầm đi!

Phong Thái Thương mở sách ra, rồi kéo một tờ trong đó ra kẹp giữa hai ngón tay. Hắn chỉ nhẹ nhàng bắn đi, nhưng trang giấy này lại như một thanh đao vậy, “Phập” một cái đã dính vào một thân cây tùng.

Phương Vân khẽ giật mình. Ánh mắt khẽ nhìn qua tờ giấy đang được dính vào trong thân cây kia, chỉ trong một khắc này thôi đã có vô số ý nghĩ xẹt qua trong mắt hắn: “Trong các pháp môn tu luyện Linh Tuệ cảnh, Thủy Ma Nguyên Thư xếp hạng thứ ba. Pháp môn này giờ đây đang ở trước mặt, nếu như bỏ qua thì sau này sẽ rất khó lấy được. Cho dù như thế nào thì cũng phải lấy cho được!”

- Tiếp chiêu!

Phong Thái Thương sau khi ném công pháp ra thì trầm giọng quát một tiếng. Hắn vừa dậm chân một cái thì cả vùng núi non trong phương viên mấy trăm dặm đều rung chuyển, ma khí cuộn cuộn như biển lớn mênh mông từ dưới đất xông lên, rồi tụ lại phía sau Phong Thái Thương. Đồng thời từ các lỗ chân lông của Phong Thái Thương tỏa ra những điểm sáng màu đen nhánh, những điểm sáng này lơ lửng rồi xoay chuyển chung quanh Phong Thái Thương.

Rống!

Trong tiếng gầm gừ đáng sợ, bỗng nhiên sau lưng Phong Thái Thương xuất hiện một pho tượng Ma Thần hắc ám khổng lồ. Pho tượng Ma thần này có ba đầu mười tám cánh tay, trên người của hắn tản mát ra một cỗ khí tức bá liệt, nguyên thủy, hắc ám.

Nguyên Thủy Chi Ma!

Đây chính là dấu hiệu khi tu luyện Thủy Ma Nguyên Thư đến một cảnh giới cực cao!

Phong Thái Thương vừa ra tay thì liền sử dụng võ học lợi hại nhất của mình! Hắn muốn dùng một chiêu để định thắng bại!

npq91

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

284. Chương 280: Phong Thư Thứ Ba!

Biên Dịch: [Vo] Thien

Tâm ý của hai người dường như tương thông với nhau, ngay lúc Phong Thái Thương triệu ra Nguyên Thủy Chi Ma thì Phương Vân cũng run lên một cái, liền biến thành hung thú thượng cổ. Nguyên trí trong trời đất cùng với Âm khí dưới lòng đất cuộn cuộn ào vào trong người hắn.

Chỉ trong nháy mắt mà phương viên mấy trăm dặm xung quanh hóa thành sa mạc. Tất cả tinh khí của những mạch nước ngầm trong lòng đất đều ào vào trong thân thể của hắn, hóa thành một phần thân thể mấy ngàn trượng của hung thú thượng cổ này.

Phịch!

Đồng thời từ trong miệng của Phi có một đạo hắc ảnh bay lên cao, trong nháy mắt đã biến thành một ngọn núi lớn. Cùng một thời gian, trong hư không cũng vang lên tiếng thiên hát “kim”, “cương”, Kim Cương Phật Đà to lớn đã bảo vệ ở phía trên đầu Phi.

Ầm!

Cả vùng đất liền bí chấn động kịch liệt, ngay lúc Phương Vân hóa thân thành công thì liền sử dụng Bạch Mục Thần Thông. Một cỗ lực lượng vô hình liền đánh về phía Phong Thái Thương, đồng thời cũng sử dụng ra Nhất Khí Ngự Kiếm, Băng Thiên Đại Thủ Ấn cùng Luân Hồi Đao Pháp! Một kiếm, một chưởng, một đao mang theo kinh khí như bài sơn đảo hải, như mưa bão cuồng phong cuốn tới Phong Thái Thương.

Theo sát sau đó, hung thú thượng cổ do Phương Vân hóa thân ra cũng lập tức phóng tới Phong Thái Thương.

Thấy trên đỉnh đầu của Phương Vân có lôi quang do Địa Nguyên pháp khí phát ra, đồng thời còn có đủ loại công kích đánh tới, Phong Thái Thương cũng chỉ cười lạnh một tiếng. Đồng thời, hần giơ cao một tay lên, âm thanh hùng hồn vang tận mây xanh:

- Ma thần chi nộ!

Một chớp mắt của Phong Thái Thương vừa phát ra thì cổ lão Ma thần ba đầu mười tám cánh tay ở đằng sau hần ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng, sau đó liền xuất thủ. Một tiếng nổ ầm vang lên, cả bầu trời cũng vì thế mà trở nên tối đen như mực, đồng thời có một ma chớp khổng lồ mang theo ma khí cuộn cuộn bắt lấy hung thú thượng cổ do Phương Vân hóa thành. Một chớp mắt này mang theo khí thế bao phủ trời đất, tóm thâu bát hoang, thiên băng địa liệt.

Một chớp mắt này ở trên cao hơn ngàn trượng đánh xuống, chỉ là một chớp mắt thôi nhưng đã tóm hết cả các chiêu Nhất Khí Ngự Kiếm, Luân Hồi Đạo Pháp, Băng Thiên Đại Thủ Ấn, kể cả Bạch Mực Thần Thông do Phương Vân phát ra, sau đó trấn áp hần xuống.

Ầm!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, ma chớp khổng lồ bắt lấy thể lôi đình vạn quân đánh xuống Ngũ Ngục Phong ở trên đỉnh đầu của Phương Vân. Ngũ Ngục Phong vốn chịu lấy một cơn của hầu tử cũng không hề hấn gì, nhưng lần này đột nhiên phát ra tiếng kêu răng rắc thật lớn, tựa hồ muốn vỡ đi. Vô số lôi quang từ trên đỉnh núi phát ra bị chấn nát, quang mang cũng nhanh chóng ảm đạm đi.

Ngay một khắc này, Đại Lực Kim Cương Phật Đà ở trên đỉnh đầu Phương Vân vẫn chưa nhúc nhích đột nhiên phát ra tiếng thiên hất “kim”, “cương”, rồi như một dòng nước chảy vào một kiện pháp khí màu xanh ở bên trong. Thanh Dương Phương Tôn thu được nội lực của Đại Lực Kim Cương kinh đại viên mãn, lập tức phát ra ánh sáng rực rỡ rồi hóa thành một đạo tàn ảnh mơ hồ, đạo tàn ảnh này xuyên qua ma khí đánh vào Phong Thái Thương.

- Bạo!

Âm thanh của Phương Vân dứt khoát, không hề có ý do dự chút nào. Hần muốn trực tiếp cho kiện pháp khí này nổ tung.

Uy lực tự bạo của Địa Nguyên pháp khí vô cùng đáng sợ, hướng chỉ trong đó còn tiếp thu Phật lực Đại Lực Kim Cương Phật Đà có công hiệu khắc chế ma khí. Và với khoảng cách như thế, Phong Thái Thương không hề có cơ hội né tránh.

- Người...

Khuôn mặt băng lãnh vốn không thay đổi của Phong Thái Thương giờ đây đã khiếp sợ rồi. Hần cũng không ngờ rằng Phương Vân lại lựa chọn phương pháp lưỡng bại câu thương này! Nếu như Phương Vân cho cái Địa Nguyên pháp khí này bạo sớm một chút, chỉ cần sớm một chút thôi thì uy lực tự bạo của nó cũng sẽ bị chiêu “Ma thần chi nộ” của Phong Thái Thương chặn lại, Phong Thái Thương sẽ không hề có việc gì. Nhưng hiện tại, uy lực chiêu “Ma thần chi nộ” đã qua, không còn thể biến hóa nữa thì Phương Vân lại trực tiếp phóng kiện Địa Nguyên pháp khí này đến trước mặt mình rồi cho nổ tung. Khả năng nắm vững thời cơ không hề sai biệt chút nào!

Phong Thái Thương vốn chính là một mãnh nhân. Sau khi hần trùng kích vào Địa Biến cảnh lần đầu thất bại thì liền bị tông phái vút vào Vạn Ma quật, nhưng hần lại từng bước từ bên trong mò đi ra, lại còn có thể đạt đến Địa Biến cảnh. Ý chí kiên kịnh, tâm tính ngoan độc của hần có thể thấy được. Nhưng hần không ngờ rằng Phương Vân so với hần còn ngoan độc hơn, với phạm vi nổ gần như vậy thì uy lực của vụ nổ tất nhiên sẽ làm hần trọng thương. Nhưng đồng thời, Phương Vân vẫn bị thương a, Phương Vân người này vẫn còn đang trong phạm vi của vụ nổ.

Ầm!

Thanh Dương Phương Tôn mãnh liệt nổ mạnh, từng mảnh nhỏ hướng bốn phương tám hướng bắn ra. Đồng thời một cỗ thanh khí cùng Phật lực màu vàng cũng lấy khí thế kiên cố không gì phá nổi quét ngang tứ phương. Với khoảng cách quá gần như vậy, cho dù có thực lực như Phong Thái Thương thì cũng không chịu nổi. Phịch một tiếng, thân thể của hắn như tên đã rời cung, mang theo một đường máu tươi bắn thẳng vào trong núi.

Cùng một thời gian, uy lực chiêu Ma thần chi nộ của Phong Thái Thương cùng dư âm của vụ nổ Thanh Dương Phương Tôn cũng đánh trúng Phương Vân. Phương Vân sau khi biến hóa thành hung thú thượng cổ Phi thì cường độ thân thể đã mạnh hơn võ giả Nhân tộc hơn ngàn lần, nhưng sau khi trúng một chưởng này thì xương cốt toàn thân lập tức vỡ vụn, máu tươi hòa với nội lực từ trong lỗ chân lông bắn ra.

A!

Phương Vân hét thảm một tiếng, trực tiếp bị hai cỗ lực lượng vô cùng bá đạo này đánh bay ra xa, đồng thời cũng bị biến trở lại thành thân thể vốn có. “Ầm” một tiếng, nặng nề rơi xuống đất, máu tươi từ toàn bộ mười vạn tám ngàn lỗ chân lông của hắn chảy ra ngoài.

Một chưởng này của Phong Thái Thương quá đáng sợ rồi. Lấy thân thể cường hãn của hung thú cùng nội lực tám con thiên long lực cũng không chịu được một chưởng này. Nếu như không phải thực lực Phương Vân sau khi biến thân thành hung thú tăng lên tám lần, đồng thời đã có Thiên Địa Vạn Hóa Chung hấp thu phần lớn lực lượng đánh vào thì chỉ sợ Phương Vân không phải bị thương nặng như bây giờ, mà đã sớm chết rồi.

- Công pháp!

Phương Vân dùng chút lực lượng cuối cùng lấy hơn trăm viên đan dược thượng phẩm, cùng với linh chi vạn năm nuốt vào trong bụng. Sau đó nhanh tay thu lấy trang công pháp mà Phong Thái Thương đã khảm vào trong thân cây. Trang giấy này vốn đã bị chấn thành nát vụn từ lâu, may mà phần lớn uy lực vụ nổ đã bị Nguyên Thủy Chi Ma của Phong Thái Thương hấp thu, cho nên mới không liên lụy đến chỗ đó.

- Mau rời đi!

Phương Vân nhanh chóng hiện lên ý nghĩ này. Lấy được tính của trăm viên đan dược thượng phẩm cùng một đoạn linh chi vạn năm thì không thể nào chữa lành được thương thế của Phương Vân. Công pháp của Phong Thái Thương thật bá đạo, ma khí cuộn cuộn không ngừng xông vào trong tứ chi bách hải của Phương Vân, nếu không bức cổ ma khí bá đạo này ra thì sẽ không thể nào chữa thương được. Phương Vân cũng hiểu rõ, thương thế của Phong Thái Thương khẳng định sẽ không nguy hiểm đến tính mạng. Hơn nữa, lấy thực lực của hắn thì sẽ khôi phục nhanh chóng hơn mình, nếu lúc này mà còn không đi thì chỉ sợ sẽ không bao giờ đi được nữa!

- Phế vật vô dụng! Uống công được xưng tụng là cao thủ đệ nhất môn phái, ngay cả một tên con kiến con hôi Địa Biến cảnh cũng không bắt được, may mà ta đi theo tới đây!

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên có một âm thanh nữ tử truyền đến. Nghe thấy âm thanh này thì đột nhiên toàn thân Phương Vân cứng lại, ngay cả nhắc chân cũng không nhắc lên được. Cùng lúc đó, một nữ tử có dung mạo xinh đẹp, mặc váy hồng đang nhẹ nhàng cất bước đi ra từ sau một khối đá nham thạch cách đó không xa.

Màu da của người nữ tử này trắng như ngọc, khuôn mặt vô cùng lạnh đạm. Chẳng qua đôi lông mày của nàng lại tà tà đưa lên, lộ ra một khí chất cao cao tại thượng.

- Người cũng là người của Thủy Ma tông?

Cổ họng Phương Vân có chút khô khốc, khó khăn nói ra.

Từ lúc hắn tu luyện võ đạo đến giờ cũng có gặp qua mấy nữ tử, nhưng phần lớn các nữ tử có dung mạo nghiêng nước nghiêng thành lại là những người có tâm tính tàn nhẫn, lạnh khốc vô tình. Nhưng nghĩ lại, con đường võ đạo vốn là tranh hùng với nhau, những nữ tử tu luyện võ công có tâm tính như thế quả là không sai.

Nữ tử này có chút không nhịn được, mở miệng nói:

- Đồ con kiến con hôi tầm thường mà nói nhảm như vậy! Đợi khi ta bắt người về Thủy Ma tông, rồi treo ở Vạn Ma quật thì xem người còn nói như vậy được không!

Nhưng vào lúc này đây, dường như nữ tử này cảm nhận được điều gì đó, liền quay đầu lại nhìn lên phía chân trời, sắc mặt khẽ biến. Sau đó, lập tức tung ra một cây trường tiên đâm về phía Phương Vân.

- Thiên Ma Nữ, người này là người của Tắc Hạ Học Cung ta, thối lui đi!

Một đạo ngân hà từ phía bên trên mà đến, trong nháy mắt đã xẹt qua tầng tầng không gian rồi rơi xuống. Đồng thời cũng có một điểm sáng màu bạc bắn về phía Thiên Ma Nữ, trên điểm sáng màu bạc đó còn có chút chính khí, đúng là hạo khí trường hà!

Trên mặt Thiên Ma Nữ hiện ra thần sắc kiêng kỵ, thân thể lạnh lẽo tránh đi hạo khí ngân sa, sau đó thét to lên:

- Lý Ưc Huyền, người sẽ phải hối hận!

Lý Ưc Huyền cũng không để ý đến nàng ta, hạo khí cuốn lên một cái, lập tức bắt lấy Phương Vân rồi đi về hướng tây! Thiên Ma Nữ chỉ đứng trên mặt đất nhìn theo, nghiêng răng nghiêng lợi không dám đuổi theo.

Trong dòng hào khí màu bạc, Phương Vân nhìn thấy Lý Ưc Huyền xuất hiện thì khẽ thở phào nhẹ nhõm. Sau đó, không nói lời nào cả, liền khoanh chân ngồi xuống. Ngay lúc đóng mắt lại thì Phương Vân cảm thấy có một bàn tay đặt lên trên đỉnh đầu của mình, sau đó có một cỗ nội lực chính khí như trường giang đại hải xông vào thể nội, chỉ trong nháy mắt đã quét đi tất cả ma khí!

Phương Vân điều dưỡng trong chốc lát rồi đứng dậy, khẽ chấp tay:

- Đa tạ!

Trong dòng hạo khí đó, có một thân ảnh thon dài như ẩn như hiện đứng ở bên trong. Lý Ưc Huyền đưa lưng về phía Phương Vân, ngón tay vừa cong lại thì đã có một tờ giấy bắn ra, một âm thanh bình thản phát ra:

- Người không cần cảm ơn ta, ta chỉ là phụng mệnh làm việc...đây là phong thư cuối cùng, người lấy đi!

Phương Vân theo bản năng nhận lấy, nhưng cũng không nhìn xem phong thư này nói gì, chỉ khẽ thở dài:

- Không cần nhìn nữa. Chắc chắn trên phong thư này có nói về việc xảy ra với ta hôm nay...ta vốn cho rằng trước sau gì cũng nhận được phong thư này, chỉ không ngờ là hôm nay!

- Phu Tử thôi đi, trước giờ chưa bao giờ sai!

Lý Ưc Huyền đột nhiên nói.

- Phu Tử?

Phương Vân khẽ chấn động trong lòng, đây là nhân vật đầu tiên của Tắc Hạ Học Cung mà Lý Ưc Huyền nói cho hắn biết.

- Trước sau gì người cũng sẽ biết những chuyện này, nói cho người biết trước cũng không sao...Người lưu ba phong thư cho người chính là Phu Tử, người mà ta làm việc cho cũng chính là Phu Tử! Chính xác mà nói thì ba phong thư này là của ta, nhưng mà Phu Tử lại nói rõ là phải giao cho người xem!

Âm thanh vừa phát ra thì thân hình của Lý Ưc Huyền cũng khẽ chuyển động.

- Phu Tử? Phu Tử?

Phương Vân lẩm bẩm tự nói, rồi lấy hai phong thư khác từ trong túi không gian ra, nhìn ba phong thư ở chung một chỗ mà lẩm bẩm:

- “Nếu muốn biết hết thấy thì hãy gặp Phu Tử”, Phu Tử, người thật sự có thể giải đáp nghi vấn trong lòng ta sao?

Lấy tốc độ của Lý Ưc Huyền thì rất nhanh sẽ tới kinh thành. Nghĩ đến đây, đột nhiên Phương Vân có chút khẩn trương.

- Tắc Hạ Học Cung chưa bao giờ nói sẽ giải đáp cái nghi vấn trọng sinh của ta a, nếu như không phải thì chẳng phải ta đã tự cho mình quá thông minh rồi sao? Bắc Đẩu quân vương Bàn Cự Nguyên cũng đã từng nói vận mệnh của ta bị một cổ lực lượng vô hình cải biến! Cổ lực lượng này là gì đây? Nếu như nói vận mệnh của ta bị cải biến, vậy có phải là do ta đã trọng sinh không?

Nghĩ đến vấn đề này thì tâm chí vốn kiên định của Phương Vân cũng khê dao động lên. Chuyện này có ảnh hưởng quá lớn đến hắn rồi.

Mọi việc làm hiện giờ của Phương Vân, bao gồm cả việc bỏ văn học võ, tất cả cũng chỉ vì nguyên nhân của nát nhà ta kiếp trước. Cứu vớt gia tộc, đây chính là ý niệm kiên định nhất trong đầu hắn, cũng là nguyện vọng mãnh liệt nhất!

Trong đầu Phương Vân bỗng nhiên hiện lên rất nhiều ý nghĩ. Một lúc sau, Phương Vân mới hít sâu một hơi, mạnh mẽ trấn định tinh thần:

- Thôi, đối với ta thì việc quan trọng nhất chính là bảo vệ người nhà cho tốt, còn những thứ khác đều không quan trọng. Trọng sinh cũng được, không trọng sinh cũng được, đó không phải là việc quan trọng!

npq91

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

285. Chương 281: Lửa Giận

Biên Dịch: [Vo] Thien

Ba ngày sau, đã có một tòa thành khổng lồ ập vào mắt của Phương Vân. Đồng thời lúc này có âm thanh ầm ầm của Lý Ưc Huyền truyền đến:

- Đã đến kinh thành rồi, người muốn theo ta thấy Phu Tử trước hay là về nhà trước?

Phương Vân do dự một chút, thần nhiên nói:

- Về nhà!

Đã quá lâu rồi chưa về nhà, Phương Vân sờ sờ phong thư của đại ca ở trong ngực. Cho dù là đại ca hay là hắn thì điều quan trọng nhất đối với hai người không phải là công pháp võ đạo, cũng không phải là tu vi, mà là mẫu thân ở trong nhà!

Nhập ngũ cũng đã gần một năm rồi, Phương Vân chưa bao giờ rời khỏi nhà lâu như thế. Nhớ tới mẫu thân trong nhà thì trong lòng Phương Vân không khỏi dâng lên cảm giác ấm lòng: “Mẫu thân, hài nhi đã là đại tướng quân rồi! Đại ca hắn là không kém bao nhiêu đâu. Sau này, hãy để hài nhi và đại ca chăm sóc cho mẫu thân sao!”

Về phần Phu Tử, Phương Vân cũng đã nghĩ thông rồi: Trọng sinh hay không cũng không quan trọng, quan trọng nhất là quý trọng điều trước mắt!

- Đến rồi, người trở về trước đi. Ba ngày sau ta sẽ tới đón người!

Lý Ưc Huyền đang ở trong không trung bỗng nhiên run lên một cái, liền để Phương Vân rơi xuống. Phương Vân cũng không để ý chút nào, nội lực khê run lên, liền như một con bướm đáp nhẹ xuống đất.

Cách đó không xa là một cửa thành rộng lớn màu vàng óng, hai bên có cấm quân được võ trang đang quan sát dòng thương lũ liên miên vào không dứt.

Phương Vân nhìn một cái rồi cất bước hòa vào dòng người. Khi đi qua cửa thành thì đi về phía Tứ Phương hầu phủ.

- Thiếu gia trở về!

Trong Phương phủ đã sớm kết hoa giăng đèn, dường như đã biết tin tức Phương Vân sẽ về kinh thành cho nên chuẩn bị trước. Phương Vân vừa mới xuất hiện thì cả Phương phủ náo nhiệt hẳn lên. Người hầu, nha hoàn, hộ vệ, tỳ nữ đều tới vây quanh, vẻ mặt vui mừng.

- Thiếu gia, người đã trở về rồi!

Lương bá vốn đã đứng chờ ở cửa từ lâu. Gần một năm không thấy, đầu của Lương bá đã bạc đi không ít, khóe mắt cũng nhiều nếp nhăn. Phương Vân nhìn vị quản gia của Phương phủ này, trong lòng đột nhiên sinh ra cảm giác thốn thức. Nếu như nhớ lại thì trước khi hắn và đại ca ra đời, Lương bá đã bắt đầu hầu hạ Phương gia rồi. Đối với vị quản gia này, Phương gia cũng mang ơn rất nhiều.

- Trong túi không gian của ta còn không ít đan dược thượng phẩm. Lương bá mặc dù không biết võ công, sau khi dùng không thể tăng nội lực, nhưng để cường hóa thân thể thì vẫn còn được.

Phương Vân trầm nghĩ trong lòng.

Lương bá vốn là người hầu trong nhà mẫu thân, từ lúc mẫu thân còn là tiểu thư thì đã đi theo hầu hạ. Tu vi của Phương Vân lúc này đã cao, liếc mắt một cái có thể nhận ra Lương bá chỉ là người bình thường, không hề biết võ công.

- Linh nhi ra mắt ca ca!

Lúc này có một âm thanh dễ nghe từ bên trong truyền ra. Phương Vân khẽ động, liền theo tiếng nhìn lại. Chỉ thấy Lục Tiểu Linh thân mặc một bộ quần áo màu hồng, đang chạy ra rồi đứng bên cạnh Lương bá.

Lục Tiểu Linh sớm được Hoa Dương phu nhân nhận làm con nuôi. Lúc Phương Vân ở quân doanh đã nhận được tin tức của Trương Anh nói rằng Hoàng Hậu nương nương cũng vô cùng thích nàng, ban cho nàng danh hiệu Ngọc Linh quận chúa.

Nàng với Lục Vũ vốn xuất thân con nhà quan lại, nếu như không phải cảnh nhà thảm biến thì cũng là thiên kim đại tiểu thư. Vì nàng với Lục Vũ lang thang ở ngoài nhiều năm, cho nên vào lúc Phương Vân thấy nàng ở nhỏ, nàng không những gầy yếu mà còn có khuôn mặt đen đen. Sau khi vào Phương phủ, được cung cấp dinh dưỡng đầy đủ, cũng không làm việc gì nặng cho nên đã có phong thái lại, ngày càng yêu kiều hơn.

Mặc dù chỉ mới mười bốn tuổi, nhưng Lục Tiểu Linh đã hiển lộ ra dung mạo một mỹ nhân. Tin tưởng sau một thời gian, nàng tất nhiên là một đại mỹ nhân.

Lục Tiểu Linh rụt rè nhìn Phương Vân, mặc dù chính Phương Vân đã mang nàng vào trong Phương phủ, nhưng tình cảm không thể nào bằng được với Hoa Dương phu nhân. Cho nên lúc Phương Vân nhìn sang, ánh mắt lập tức né tránh đi, giống như bị chấn sợ vậy.

- Ha ha.

Phương Vân cười cười, tiến lên nắm lấy bàn tay nhỏ của Lục Tiểu Linh, đi về phía trước:

- Đi thôi, cứ đứng ở cửa vậy thì người khác sẽ chê cười.

Đại Chu hoàng triều, nam tử được mười tám tuổi thì có thể thừa kế tước vị, cũng có thể thành gia lập nghiệp. Mà nữ tử thì còn sớm hơn nam nhiều lắm, mười lăm tuổi thì đã có thể nói đến chuyện cưới hỏi. Nói cách khác, Lục Tiểu Linh qua một năm nữa là có thể bàn chuyện cưới hỏi rồi.

Bị bàn tay to của Phương Vân nắm đi, Lục Tiểu Linh cũng an tâm đi không ít. Nàng biết Phương Vân dùng hành động này để nói lên đã xem nàng như người thân của mình, nhưng rất nhanh khẽ run lên. Nàng vốn xuất thân từ nhà Nho, thụ lễ nam nữ thụ thụ bất thân, bị Phương Vân nắm lấy nên đã sớm rút về, nhưng khí lực của nàng sao có thể bằng được với Phương Vân. Rút mấy cái cũng rút không ra, trong lòng cũng đành buông tha cho. Nhưng mà, dù sao nàng vẫn chưa để nam tử nào nắm tay ngoại trừ đại ca Lục Vũ, cho nên khi bị Phương Vân nắm đi thì không khỏi đỏ mặt lên, vội cúi đầu xuống để không ai nhìn thấy.

Phương Vân lại không suy nghĩ nhiều như vậy. Hắn đã đáp ứng với Lục Vũ thì tự nhiên phải thực hiện. Ở trong lòng hắn, mặc dù Lục Tiểu Linh đã trưởng thành không ít, nhưng đối với hắn thì vẫn là cô bé mười ba tuổi yếu ớt đứng ở trong mỏ cần phải bảo vệ kia. Nàng là muội muội của Lục Vũ, Phương Vân cũng đem nàng trở thành muội muội của chính mình.

Về mặt Lục Tiểu Linh e lệ, may là sau khi đi qua cổng thì Phương Vân đã buông nàng ra.

- Lương bá.

Phương Vân lấy mấy viên đan dược thượng phẩm từ trong túi không gian ra, đặt ở lòng bàn tay:

- Lúc ta gia nhập quân đội, nhân duyên tế hội cho nên được một ít đan dược. Lương bá là quân gia lâu năm của Phương gia chúng ta, chúng ta cũng không có gì báo đáp cho ngài. Nơi này có mấy viên đan dược thượng phẩm, cũng là tâm ý của ta. Sau khi dùng thì thân thể của ngài sẽ tráng kiện hơn, trì hoãn già yếu.

Phương Vân vừa nói thì đem năm viên đan dược thượng phẩm bỏ vào lòng bàn tay Lương bá.

- Thiếu gia...

Về mặt Lương bá kích động.

- Lương bá, người đã chăm sóc ta và đại ca cùng lớn lên. Chút đồ này cũng không đáng gì, người cứ thu nhận đi!

Phương Vân cười cười, nói:

- Thật ra thì ta cũng có chút tư tâm. Tương lai ta mà có hài tử thì còn chờ Lương bá chiếu cố chúng đây!

Nghe thấy Phương Vân nói mấy lời này, Lục Tiểu Linh cúi đầu xuống, trên mặt bỗng nhiên đỏ trở lại.

Lương bá nghe vậy, lắc đầu cười cười, hít vào một hơi:

- Vậy thì ta nhận, cảm ơn thiếu gia!

Phương Vân cười cười, xoay người rời đi.

Sau khi tắm rửa thay quần áo tẩy đi phong trần một đường dài, rồi mặc vào hoa phục sĩ tử, đầu đội tử kim quan, Phương Vân đã từ đại tướng quân đầm máu sa trường trở lại thành một sĩ tử hầu phủ.

Phương Vân sửa sang quần áo lại, liền đi về gian phòng của Hoa Dương phu nhân để tiếp kiến. Nhưng mà khi Phương Vân tiến vào thì lại không thấy mẫu thân, chỉ thấy có mấy người nha hoàn đang sửa sang lại gian phòng của Hoa Dương phu nhân.

Thấy Phương Vân đi vào, hai nha hoàn vội vàng quỳ gối hành lễ:

- Ra mắt thiếu gia!

- Ủ.

Phương Vân gật đầu, nhìn lướt qua:

- Phu nhân đâu?

- Bẩm thiếu gia, nương nương triệu kiến, phu nhân đi rồi ạ.

Một nha hoàn trả lời.

Trong hoàng cung của Đại Chu hoàng triều, các nương nương, phi tần trong hoàng cung vì không muốn tịch mịch nên thông thường có cử hành chút yến tiệc để chiêu đãi các vị phu nhân trong kinh. Thứ nhất là giải buồn, thứ hai là mượn cơ hội mượn hơi các vị phu nhân, đại phu nhân để nâng cao địa vị của mình trong cung.

Các yến tiệc này ngoài mặt thì cười cười vui vẻ, hòa khí vô cùng, nhưng đao thương ảnh kiếm ẩn chứa bên trong lại không hề thua kém ở ngoài chiến trường chút nào!

Hoa Dương phu nhân tham dự yến tiệc cũng không phải là một hay hai lần, Phương Vân cũng không cảm thấy kỳ quái gì. Đi được mấy bước, đột nhiên Phương Vân nghĩ đến điều gì đó, nhíu nhíu mày, hỏi:

- Phu nhân vào cung từ lúc nào?

Hai nha hoàn thấy Phương Vân cau mày, cho là hắn đã phát hiện ra điều gì thì run cả lên, thần sắc có chút cứng ngắc:

- Bẩm thiếu gia, từ buổi sáng ạ!

- Hử?

Ánh mắt Phương Vân bèn nhón cổ nào cơ chứ, nhìn thấy hai người nha hoàn run lên thì lập tức cảm giác được có vấn đề. Hơi trầm ngâm một chút, lạnh giọng quát lên:

- Lúc ta không ở kinh thành, chẳng lẽ mấy người phu nhân các Hầu phủ kia lại tới tìm phiền toái với mẫu thân?

- Thiếu gia thứ tội.

Thân thể hai nha hoàn run lên, vội vàng cúi đầu:

- Phu nhân đã sớm nói qua, nếu như thiếu gia trở lại thì hãy nói là sẽ về mau. Còn những chuyện khác thì không thể nói với thiếu gia!

- Hử?

Nghe thấy hai nha hoàn nói vậy thì Phương Vân liền biết mình đã đoán trúng. Lập tức có một ngọn lửa vô danh từ trong lòng bốc lên:

- Những đồ không biết sống chết này! Vào lúc đại ca và ta còn bé, phụ thân ở biên cương xa xôi, mẫu thân yếu thể thì các đồ này đã làm khó cho mẫu thân, khắp nơi điều nói nặng, nhục nhã mẫu thân. Hiện tại ta cùng đại ca làm đại tướng quân, phụ thân có thực lực của Võ hầu mà còn dám tới tìm phiền toái! Thật là không biết sống chết.

Phương Vân giận tím mặt, mẫu thân chính là nghịch lân lớn nhất của hắn! Hắn hôm nay đã làm đại tướng quân, chỉ không lâu nữa là sẽ phong vương bá hầu, vậy mà còn có người dám đụng tới Phương gia!

- Nói, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Ánh mắt Phương Vân như tia chớp, quét hai người một cái, trầm giọng nói.

- Thiếu gia bớt giận, phu nhân có nói tính tình thiếu gia dễ xúc động. Nếu như biết chuyện thì sẽ có chuyện cho nên không thể nói được ạ!

Hai người thấy Phương Vân tức giận, vội vàng quỳ xuống.

- Các người...

- Ca ca, đừng trách cứ các nàng nữa! Mọi người biết chuyện gì xảy ra!

Ngay lúc này có một âm thanh truyền đến. Phương Vân quay đầu lại thì liền nhìn thấy Lục Tiểu Linh đang đi tới, hai nắm tay nàng nắm chặt lại. Môi của nàng còn hơi bặm lại, thân thể cũng khẽ run lên, dường như có chút khẩn trương.

- Tiểu quận chúa, không thể nói!

Hai nha hoàn vội nói.

- Hử?

Phương Vân trừng mắt lên:

- Các người còn không mau đi xuống!

Hắn trước giờ ở trong hầu phủ luôn có tình hòa khí, đối với hạ nhân cũng rất ít tức giận. Nhưng hắn vừa mới lập được công lớn ở Mãng hoang, trở lại kinh thành là để nhận thụ ấn của đại tướng quân, đây vốn là chuyện vui. Nhưng không ngờ rằng, vừa mới tới hầu phủ thì đã nghe tin mẫu thân bị làm khó, hỏi sao trong lòng không tức giận được.

Bản thân Phương Vân ở trên chiến trường chinh chiến một năm, bây giờ trên người cũng mang theo sự uy nghiêm cùng khí thế mãnh liệt. Hắn chỉ trừng mắt một cái thì hai nha hoàn sợ hết hồn hết vía, có một cảm giác kinh hãi trong lòng. Cả hai cũng không dám nói gì nữa, vội vàng lui xuống.

- Tiểu Linh, nói đi. Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

Phương Vân hỏi.

Lục Tiểu Linh đi theo Hoa Dương phu nhân rất nhiều, rất được mẫu thân yêu thích. Hơn nữa nàng còn hay theo mẫu thân đi vào trong cung, ra mắt Hoàng Hậu nương nương, nên chắc chắn biết được nhiều điều.

Nhận được sự khích lệ của Phương Vân, Lục Tiểu Linh lấy lại bình tĩnh, mở miệng nói:

- Vâng, đúng là Hiển Hoa phu nhân!

- Lại là con đàn bà này!

Phương Vân nhướng mày, hai hàng lông mày tụ lại giống như hai thanh đao, hiển lộ ra một cổ sát khí lạnh lạnh.

- Sau khi ca ca đi, mẫu thân vẫn được an ổn trong một thời gian ngắn. Nhưng từ sau khi Anh Vũ hầu được sắc phong, Hiển Hoa phu nhân cùng mấy vị phu nhân khác luôn tới kiếm mẫu thân tìm phiền toái.

Lục Tiểu Linh nói.

Phương Vân hơi trầm ngâm, lập tức hiểu được, trong lòng cười lạnh nói: “Ta nói lá gan nữ nhân này làm sao lớn như vậy, thì ra là cầu kết lại Anh Vũ Hầu Dương Hoàng!”

Phương Vân không nói hai lời, thân hình thoáng một cái, lập tức hóa thành một đạo hắc ảnh hướng Bình Đỉnh Hầu phủ đi.

- Ca ca.

Lục Tiểu Linh cũng không nghĩ tới, Phương Vân nói đi là đi, chỉ gọi gọi một tiếng, đã không thấy bóng dáng Phương Vân đâu cả.

npq91

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

286. Chương 282: Kinh Đào Hải Lãng

Biên Dịch: [Vo] Thien

Bình Đỉnh hầu phủ.

Mấy người hộ vệ đang đứng canh trước cửa phủ, thì đột nhiên thấy có một bóng người đang hùng hổ đi tới trước hầu phủ.

- Hử? Là con thứ Phương gia!

Mấy hộ vệ sáng mắt lên, lập tức nhận ra thân phận Phương Vân. Chỉ thấy sắc mặt Phương Vân trầm vô cùng, không nói tiếng nào đang đi đến trước đại môn Bình Đỉnh hầu phủ.

- Đứng lại!

Đầu lĩnh bọn hộ vệ lập tức hét lớn lên, chặn Phương Vân lại:

- Nơi này là Bình Đỉnh hầu phủ, ngươi muốn làm gì?

Phương Vân ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn lướt qua tên hộ vệ này:

- Hiển Hoa phu nhân có ở đây không?

- Hử?

Đầu lĩnh hộ vệ nhướng mày:

- Phu nhân vừa trở về, đang nghỉ ngơi trong phủ. Ngươi muốn gặp phu nhân thì phải xin phép đã!

Mặc dù Phương Vân đang rất giận trong lòng, nhưng cũng không hoàn toàn vọng động. Nghe thấy Hiễn Hoa phu nhân đã trở lại, liền lười dài dòng.

Ầm!

Áo bào Phương Vân khê động, ngay lập tức có một cỗ khí tức đáng sợ từ trên thân thể hần bộc phát ra. Uy áp của cường giả Địa Biến cảnh không giờ phút này một chút nào giữ lại, phá thể mà rã.

Các hộ vệ ở ngay cửa đang muốn nói mấy câu thì cảm giác được một cỗ uy áp đáng sợ giống như núi cao đang áp xuống. Chỉ nghe các tiếng “ầm ầm” ở bên tai, lần lượt các tên hộ vệ Bình Đỉnh hầu phủ bị cỗ uy áp đáng sợ này ép quỳ xuống giống như con cóc vậy, không thể động dậy được.

- Cường giả Địa Biến cảnh!

Chúng hộ vệ Bình Đỉnh hầu phủ kinh hãi cả lên. Có đánh chết bọn họ cũng không tin người một năm trước còn bị tiểu thể tử Bình Đỉnh hầu Dương Khiêm, cùng tiểu thể tử Trấn Quốc hầu Lý Bình đánh trọng thương, bây giờ lại trở thành cường giả Địa Biến cảnh!

Võ giả sau khi bước vào Địa Biến cảnh chính là một bước lên trời, muốn giết những hộ vệ như bọn hần thì căn bản không cần động thủ. Chỉ cần một ý niệm thôi, chỉ cần một chút uy áp là có thể đánh chết bọn họ.

Mặc dù bọn họ là hạ nhân, nhưng chuyện tình của Hiễn Hoa phu nhân cùng Hoa Dương phu nhân bọn họ cũng biết. Nhìn thấy thần sắc Phương Vân lạnh như băng, ánh mắt lãnh khốc, bọn họ liền biết rõ ràng Phương Vân là vì mẫu thân mà tới.

Bọn họ sợ hãi vô cùng a! Chỉ cần Phương Vân động một chút là có thể giết toàn bộ bọn hần!

- Địa Biến cảnh, Địa Biến cảnh! Hần có thể phong hầu được rồi a!

Chúng hộ vệ Bình Đỉnh hầu phủ đang quỳ dưới đất như con cóc kia run sợ cả lên! Không ai dám xem thường con thứ Phương gia nữa!

- Hừ!

Phương Vân hừ lạnh một tiếng, cũng mặc kệ những tên hộ vệ hầu phủ đang gục trên mặt đất. Áo bào hần rung lên một cái, trực tiếp đi qua đại môn mà bước vào trong!

- Dừng lại!

Các hộ vệ trong Bình Đỉnh hầu phủ phát hiện các hộ vệ ở ngoài cửa có điều khác thường, lập tức đi tới. Nhưng Phương Vân chỉ trừng mắt một cái, thì những người này còn chưa nói được câu gì đã bị uy áp đáng sợ của Phương Vân đè gục trên mặt đất! Giống như là chó chết vậy, không thể động dậy được!

Mặc dù Bình Đỉnh hầu phủ cũng có chút quyền thế trong Quý tộc hầu, nhưng nếu muốn có một tên cường giả Địa Biến cảnh ở trong hầu phủ là chuyện không thể nào. Lúc này, ở khắp Bình Đỉnh hầu phủ đều có các cao thủ vây quanh lại, người nào người nấy đều có khí tức mãnh liệt. Người thì ẩn thân trong bụi hoa, người thì ẩn thân bên cạnh hồ cá, người thì đứng ở trên nóc nhà...toàn bộ đều cảnh giác cao độ như đang đối mặt với đại địch vậy!

Nhưng mà, chỉ cần xông vào trong phạm vi sát cơ của Phương Vân thì còn chưa kịp nói một câu đã gục trên mặt đất. Giống như là thần tử đang thần phục chủ tử vậy!

Đây là thực lực, là chênh lệch thực lực tuyệt đối! Những hộ vệ Bình Đỉnh hầu phủ lúc này cũng như gà đất chó kiểng vậy, hoàn toàn không có tư cách phản kháng!

Phương Vân chỉ nhìn qua cách bố trí kiến trúc của Bình Đỉnh hầu phủ một cái, lập tức đi về hướng tây nam!

Phủ đệ của vương hầu Đại Chu hoàng triều là do Công bộ theo mệnh lệnh của hoàng thất mà kiến tạo thành. Nhà hoàn, tỳ nữ ở nơi nào; sai vật ở nơi nào; hộ vệ ở nơi nào; thể tử, quận chúa ở nơi nào; phu nhân tiểu thiếp ở nơi nào đều có quy tắc quy định cả, không thể nào làm loạn lên được.

Phương Vân chỉ cần dựa vào cách bố trí kiến trúc của Tứ Phương hầu phủ, rồi nhìn qua một cái là đoán được chỗ ở của Hiễn Hoa phu nhân.

Trong sương phòng.

Hiển Hoa phu nhân đang ngồi trên ghế thái sư, tay nâng một chén trà nhỏ bằng sứ màu xanh, phía sau còn có hai nữ tỳ tâm phúc. Một người nắn vai, một người đầm lưng.

- Con tiện nhân Hoa Dương phu nhân kia, lần này lại bị ả làm cho đau đầu.

Hoa Dương phu nhân uống một hớp trà, âm trầm nói.

- Những bọn phu nhân các người thật là nhàm chán! Ta cũng không hiểu người đùa giỡn với nàng ta nhiều như vậy làm gì, sao không giết đi?

Lão quản gia Ngụy Duyên cách đó không xa lười biếng nói, vẻ mặt dương dương tự đắc. Hắn một tay chống trên bàn, một tay lấy hoa quả trên bàn quăng vào trong miệng, không hề có chút bộ dáng quản gia nào cả.

Hai tên nữ tỳ vội vàng cúi đầu xuống, bộ dáng như không nghe không thấy gì cả. Đối với lão quản gia có biểu hiện quái dị này các nàng đã sớm thấy, nhưng không dám bàn luận đến.

- Hừ! Người biết cái gì?

Hiển Hoa phu nhân hừ lạnh một tiếng, phát phát tay. Hai tên nữ tỳ lập tức thi lễ một cái, lui về phía sau một bước, đứng yên tại chỗ.

- Dương Bư con ta chết ở trong tay hai đứa con tiện nữ Hoa Dương kia. Mặc dù ta không thể giết chết nàng, nhưng cũng phải làm cho nàng đau khổ không thôi. Ta phải vì Bư nhi mà báo thù!

Hiển Hoa phu nhân đứng dậy, vẻ mặt độc ác nói.

Thấy bộ dáng độc ác này của Hoa Dương phu nhân, tên cao thủ Thiên Tà tông giả làm Ngụy Duyên cũng không khỏi rùng mình, nhưng ngay sau đó giễu cợt nói:

- Hoàng phong vĩ, phụ nhân tâm*, Câu này quả nhiên không sai!

Hiển Hoa phu nhân cũng chỉ cười lạnh một tiếng, cũng mặc kệ người này nói về đức hạnh của mình thế nào. Nàng ta vung tay áo lên, ngồi ngay ngắn lại nói:

- Ta mặc kệ tính tình người thế nào, nhưng nếu như để lộ chân tướng ở bên ngoài thì chỉ có con đường chết! Lúc đó người nào cũng không thể cứu người đâu!

- Thiên Tà Dịch hình đại pháp của ta đã sớm đạt đến đại thành, hơn nữa trên người còn có Nặc Tức châu, coi như là Tam Công cũng không phát hiện được...những cái này thì không cần người quan tâm!

Phần lớn những người trong tông phái đều vô câu vô thức, những cái điều lệ sâm nghiêm của Đại Chu hoàng triều đối với bọn họ là không có tác dụng. Bản thân Ngụy Duyên cũng đã sớm quen thuộc với tính tình của Hiển Hoa phu nhân. Chỉ bởi vì mệnh lệnh của cha mà Hiển Hoa phu nhân lúc hai mươi tuổi đã bỏ chạy đến Bình Đỉnh hầu phủ, ủy thân làm phu nhân trong thế tục đã hai mươi năm. Đối với những loại nữ nhân này, người trong tà đạo không những cảm động, mà còn có cảm giác khinh bỉ!

“Một nữ nhân thật đáng thương, nàng ta đã hoàn toàn chìm đắm trong cái quyền lực thế tục này rồi! Hơn nữa còn rút ra không được.”, Ngụy Duyên không khỏi cảm khái trong lòng. Đột nhiên hắn cảm thấy có điều gì đó, thần sắc biến đổi, quay đầu lại quát lên giận dữ:

- Người nào?

Đồng thời lúc này có một đạo kinh khí phá cửa mà vào. Hai cánh cửa gỗ sau một tiếng “ầm” liền bay lên trên không trung nổ thành vô số mảnh nhỏ rồi rớt xuống phòng. Sau khi bụi gỗ rơi xuống thì có một thân ảnh có thần sắc trầm như băng đang đi đến, chính là sát thần Phương Vân!

- Không tốt!

Phương Vân vừa mới hiện ra ngay cửa thì Ngụy Duyên liền biết mình không phải là đối thủ, trong lòng sợ hãi lên. Hắn phản ứng cực kỳ mau, không nói lời nào thì đã nhảy lên, chuẩn bị phá cửa sổ bay đi.

- A....

Cùng một thời gian, hai người tỳ nữ cũng bị dọa sợ quá mà hét ầm lên.

- Phương Vân, người thật to gan!

Hiển Hoa phu nhân đầu tiên là cả kinh. Nhưng sau khi nhìn thấy Phương Vân thì hai hàng lông mày dựng đứng lên, bàn tay vỗ mạnh một cái rồi đứng dậy. Bộ dáng của nàng ta bây giờ giận dữ vô cùng, hoàn toàn mất đi phong thái của nhất phẩm cáo mệnh phu nhân đương triều.

- Người lại dám xông vào phủ đệ trọng thần triều đình, quả thật là đáng tội chết đến vạn lần! Đáng chết đến vạn lần!...Ta sẽ đem chuyện này bẩm báo lên Hoàng Hậu nương nương, nói người đánh người vào thiên lao!

Hiển Hoa phu nhân dùng sức thét to lên.

Một cái con thứ Phương gia nho nhỏ lại dám xông vào hầu phủ. Nàng đường đường là nhất phẩm cáo mệnh phu nhân đương triều mà hần còn dám làm loạn như vậy, nơi này còn có vương pháp sao? Còn có quốc pháp sao? Hiển Hoa phu nhân tuy thấy Phương Vân xông vào như thế, nhưng căn bản không sợ Phương Vân làm loạn, đây là kinh thành của Đại Chu hoàng triều, là nơi tụ tập của các văn thần đại nho. Nếu như Phương Vân dám làm loạn, nàng sẽ dám làm cho cả Phương gia phải tan thành tro bụi!

- Nữ nhân ngu xuẩn!

Ngụy Duyên nghe thấy Hiển Hoa phu nhân nói thế thì thầm mắng một câu. Người ta rõ ràng dám đánh tới cửa rồi, dám xông vào phòng của người rồi thì tất nhiên đã có chỗ dựa vững chắc, đã có kẻ sách vện toàn. Người còn ở đây hô hào vương pháp, quốc pháp thì không phải là trò trẻ con sao!

- Hừ!

Phương Vân căn bản không để ý tới mấy lời của Hiển Hoa phu nhân, hần vừa phá cửa vào thì liền nhìn Ngụy Duyên. Mắt thấy Ngụy Duyên chuẩn bị phá cửa sổ trốn đi, Phương Vân liền cười lạnh một tiếng, trực tiếp tung một chưởng ra bắt lấy:

- Người trốn được không?

Một bàn tay khổng lồ bỗng nhiên xuất hiện ở trên không rồi đánh xuống, Ngụy Duyên lập tức giống như bị thiên lôi đánh vậy, từ không trung rớt xuống rồi gục trên mặt đất.

- Người! Người! Người!

Ngụy Duyên ngẩng đầu lên, vẻ mặt hoảng sợ cùng tuyệt vọng vô cùng, đôi môi cũng khê run lên muốn nói gì đó nhưng lại không nói được. Một chưởng này của Phương Vân đã phá vỡ đan điền của hần, phế đi hai mươi năm tu luyện của hần!

Công lực bị phế, Thiên Tà Dịch Hình đại pháp cũng không thể tiếp tục được nữa, Ngụy Duyên liền lộ ra diện mạo thật sự: Là một nam tử trung niên khoảng bốn, năm mươi tuổi.

Thấy Ngụy Duyên bị một chưởng của Phương Vân đánh ra nguyên diện mạo, Hiển Hoa phu nhân lộ ra vẻ bối rối. Nhưng dù sao nàng cũng là nhất phẩm cáo mệnh phu nhân đương triều, ánh mắt hơi nhú một chút rồi lấy lại bình tĩnh, quát lên:

- Phương Vân, người muốn làm gì? Hộ vệ...ặc ặc!

Một bàn tay nhanh như tia chớp đã chụp vào cổ của Hiển Hoa phu nhân, Hiển Hoa phu nhân lập tức phát ra tiếng kêu khan. Nàng ta kinh hãi vô cùng rồi, hai chân dấy dựa...nhưng vào lúc này có một âm thanh lạnh như băng truyền vào tai:

- Người mà còn nóng nảy nữa, ta sẽ giết người!

Hiển Hoa phu nhân ngẩn ngơ, nàng có thể cảm giác được Phương Vân đang nói thật, hần thật dám làm như thế! Nàng quá kinh hãi rồi, hoàn toàn không tin được vào mắt mình: “ Tên tiểu súc sinh này điên rồi sao?”

Hai mắt Hiển Hoa phu nhân trợn tròn lên, vẻ mặt bất khả tư nghị. Đôi môi của nàng giật giật định nói gì đó, nhưng cuối cùng cũng im lặng.

- A...

Hai người nha hoàn nhìn thấy một màn trước mắt này thì ngẩn ngơ, rốt cuộc không nhận được mà la hoảng lên.

- Câm miệng!

Phương Vân chỉ trừng mắt một cái thì hai người nha hoàn như thấy quỷ vậy, vội vàng bịt miệng lại. Nhưng bộ ngực vẫn phập phồng kịch liệt, rõ ràng là đang hoảng sợ vô cùng.

- Phu nhân, phu nhân!

Lúc này hộ vệ ở bên ngoài kinh hô cả lên. Nhưng dưới uy áp của Phương Vân thì không có người nào dám bước vào bên trong cả.

- Nói cho bọn hần biết là người đang tiếp khách!

Phương Vân trừng mắt nhìn Hiển Hoa phu nhân, mắt sắc như đao kiếm vậy.

Mọi việc đều phát sinh quá nhanh, Hiển Hoa phu nhân không kịp làm gì cả. Nhưng dù sao nàng cũng là nhất phẩm cáo mệnh phu nhân đương triều, cũng đã trải qua nhiều sóng to gió lớn. Sau khi khiếp sợ một lúc thì cũng tỉnh táo lại, thầm nghĩ: “Chỉ cần hần dám đụng đến ta thì Phương gia sẽ tan thành tro bụi ngay. Sát hại nhất phẩm cáo mệnh phu nhân đương triều chính là tử tội, ai cũng không cứu hần được. Bản thân ta cũng muốn nhìn xem tên súc sinh này muốn làm gì?”

Nghĩ như vậy, Hiển Hoa phu nhân cũng tỉnh táo lại.

- Các người lui xuống đi.

Hiển Hoa phu nhân phát phát tay, nói với hai người nha hoàn:

- Nói với những người ở ngoài cũng lui đi. Nói với bọn hần biết là ta đang tiếp kiến “ấu tử Phương gia”!

Khi nói đến “ấu tử Phương gia” thì Hiển Hoa phu nhân cố ý nhấn mạnh xuống. Dụng ý của nàng ta vô cùng rõ ràng, nếu như nàng ta có gì ngoài ý muốn thì “ấu tử Phương gia” Phương Vân tuyệt đối không khỏi liên quan!

- Phương Vân, ngồi đi!

Thần sắc Hiển Hoa phu nhân thản nhiên, đưa tay chỉ ghế thái sư, hào phóng nói.

Tâm tính, khí độ được nàng rèn luyện qua bao nhiêu năm tranh đấu với nhau, giờ phút này được nàng hiển lộ ra rõ!

Thinhbobo

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

287. Chương 283: Năm Toàn Cục Trong Tay

Biên Dịch: [Vo] Thien

Hiển Hoa phu nhân là nhân vật nào chứ? Đó là người đã tranh đấu biết bao năm với các phu nhân khác. Tuy các cuộc tranh đấu của các phu nhân không có đao kiếm, không có lửa khói, nhưng lại luôn đầm máu ở bên trong!

- Tiểu súc sinh, người dám xông vào Bình Định hầu phủ như vậy ư? Hừ! Ta sẽ làm cho người tới được mà đi không được!

Tuy thần sắc bên ngoài của Hoa Dương phu nhân rất thản nhiên, nhưng trong lòng thì cười lạnh không thôi. Nàng ta đang suy nghĩ vô số cách để Phương gia phải vì Phương Vân mà liên lụy, đem cả Phương gia kéo xuống nước. Câu nói “ngồi...” tuy rất nhẹ nhàng, nhưng chỉ cần Phương Vân trả lời lại thì Hiển Hoa phu nhân có thể làm cho Phương Vân bất tri bất giác phải theo tiết tấu mà mình nắm trong tay.

Một khi đạt tới mục đích này, Hiển Hoa phu nhân sẽ có vô số cách để cho Phương Vân phải vì lời nói của mình mà đi vào cạm bẫy, phải mang lấy cái tội danh bất trung bất nghĩa, thậm chí là cả phản đồ nữa! Đến lúc hần đã chết thì cũng coi như xong, cái gì cũng chưa xảy ra!

Phương Vân thấy ánh mắt Hiển Hoa phu nhân lóe lên, làm sao không biết là nàng nghĩ gì cơ chứ.

Chát!

Một cái bạt tai mạnh tát lên mặt của Hiển Hoa phu nhân. Lực đạo mạnh đến nỗi khiến cho Hiển Hoa phu nhân phải loạng choạng cả người, suýt phải ngã xuống đất, gương mặt cũng bị sưng phù lên.

- Người! Người dám đánh ta!

Một cảm giác nhục nhã vô cùng nổi lên, Hiển Hoa phu nhân bùm mặt lại. Một hồi lâu sau nàng ta mới có phản ứng lại, không dám tin mà thét chói tai lên:

- Người dám đánh ta!

Chát!

Lại là một bạt tai mạnh đánh vào trên mặt Hiển Hoa phu nhân nữa, khuôn mặt nhất thời sưng phồng cả lên. Hiển Hoa phu nhân lúc này sững sờ rồi...Tuy các phu nhân tranh đấu với nhau rất kịch liệt, nhưng cũng chỉ thể hiện trên mặt lễ nghi, nói chuyện mới là sở trường, chứ có tự động tay động chân bao giờ đâu, việc đó là rất mất thể diện!

- Đồ nữ nhân không biết sống chết! Chết đến nơi rồi mà còn dám động tâm tư, tuy ta không đánh nữ nhân, nhưng riêng người là ngoại lệ!

Phương Vân dùng một ánh mắt nhìn người chết nhìn Hiển Hoa phu nhân:

- Sau Tam Đường Hội Thảm, ta vốn nghĩ các người sẽ khiêm tốn đi một chút. Nhưng không ngờ ngay khi Dương Hoàng phong hầu xong thì lá gan người lại lớn lên, dám ức hiếp lên đầu Phương gia ta ư...Người sợ sống quá lâu sao? Đánh người? Hừ, ta không những không dám đánh người, mà còn có thể giết chết người!

Hiển Hoa phu nhân dù sao cũng là nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, địa vị tôn sùng. Bình thời nàng ta sống an nhả sung sướng, móng tay còn chẳng bao giờ bị dơ chứ nói chi là bị người ta đánh. Một cảm giác nhục nhã vô cùng đang nổi lên, Hiển Hoa phu nhân tức giận gầm lên:

- Phương Vân, tiểu súc sinh! Người dám đánh ta! Người nhất định phải chết! Người dám xông vào hầu phủ đã là tử tội, dám làm nhục nhất phẩm cáo mệnh phu nhân lại là tội càng thêm tội! Không chỉ có người, cả Phương gia của người cũng bị tử tội. Ta muốn nhà họ Phương các người phải chết không có chỗ chôn...

- Hừ! Phải không...

Phương Vân lúc này lại cười lạnh một cái:

- Xông vào hầu phủ ư? Không phải chứ! Ta chính là được người mời đến đây gặp!

Phương Vân nói xong thì phát tay một cái, một cỗ lực lượng vô hình lập tức hút lấy Ngụy Duyên, nói:

- Người tên là gì? Đừng có tỏ vẻ, như vậy chỉ chết nhanh hơn thôi.

Ngụy Duyên giả lập tức mở miệng:

- Ta tên Hoàng Uyển!

- Hoàng Uyển đúng không...

Phương Vân quay đầu lại, nhìn Hiển Hoa phu nhân rồi thản nhiên nói:

- Ta được Hiễn Hoa phu nhân mời tới Bình Đỉnh hầu phủ để gặp. Không ngờ rằng trong Bình Đỉnh hầu phủ lại có thích khách của Thiên Tà tông, muốn hành thích phu nhân. Mặc dù Phương Vân đã muốn cứu phu nhân, nhưng chậm một bước. Hiễn Hoa phu nhân chết dưới kiếm của thích khách, Phương Vân chỉ còn cách bắt giữ thích khách rồi phế bỏ công lực của hắn! Hiễn Hoa phu nhân, người thấy câu chuyện này thế nào?

Hiễn Hoa phu nhân nghe thấy mấy lời này mà hít vào một hơi, lạnh cả người đi từ đỉnh đầu cho tới gót chân. Lúc Phương Vân dám luận tội Võ hầu thì nàng biết ấu tử Phương gia này đã là người vô pháp vô thiên rồi. Nhưng nghe mấy câu này xong thì nàng biết mình đã đánh giá hắn quá thấp.

Tên Phương Vân này còn can đảm hơn nhiều so với nàng nghĩ. Nơi này chính là Bình Đỉnh hầu phủ, hắn thật sự không kiêng sợ như vậy ư!

- Ta không tin người thật dám làm như thế!

Hiễn Hoa phu nhân cố gượng nói, vẻ ngạo mạn đã hoàn toàn mất hết. Nàng nhìn Ngụy Duyên một cái, không thể nghĩ ngờ rằng Ngụy Duyên là sơ hở lớn nhất của nàng.

- Nữ nhân ngu xuẩn, Ngụy Duyên chính là do ta đánh chết! Người thật cho là ta không biết người có cấu kết với Thiên Tà tông sao? Ngay từ lúc ban đầu về kinh thì ta đã biết tên Ngụy Duyên này là người trong tông phái, ta không có lộ trần ra là vì dành cho ngày hôm nay! Ừ, có lẽ người thích câu chuyện này hơn: Bình Đỉnh hầu phủ cấu kết với tông phái, chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực, theo như luật nên chém!

Hiễn Hoa phu nhân run run lên, mặt trắng bệch ra. Thân phận của nàng đã bị Phương Vân bóc hết ra đến nỗi phải lộ nguyên hình.

- Đồ không biết sống chết! Người thật cho ta chỉ là một võ tướng liều chết xung phong thôi sao? Bàn về quỷ kế tranh đấu thì mười người như người cũng không bằng ta! Nhất phẩm cáo mệnh phu nhân thì như thế nào? Người thật cho là tước hiệu này có thể cứu được người? Hừ! Ta muốn giết người thì dễ dàng như bóp chết một con kiến!

Giờ khắc này, Phương Vân đã hoàn toàn nắm đại cục trong tay.

Hiễn Hoa phu nhân sợ quá rồi. Nàng bây giờ mới biết, Phương Vân lúc xông tới đây nhìn như lỗ mãng, nhưng thực tế trước đó đã suy tính hết thấy, đã suy nghĩ hết mọi việc.

- Người rốt cuộc muốn làm gì? Nói cho người biết, cho dù ta có chết thì cũng không để cho Phương gia các người chèn ép Hầu gia!

Đôi môi Hiễn Hoa run rẩy nói.

- Người đang nói đến phế vật Dương Hưng kia sao?

Phương Vân gọi thẳng tên Bình Đỉnh hầu ra.

- Người!

Phương Vân cũng không để ý đến nàng:

- Các người cũng quá đề cao mình rồi. Tên phế vật Dương Hưng đó càng không biết lượng sức hơn, cứ nghĩ tranh đoạt quyền lực quân đội với phụ thân ta, phụ thân ta dùng một tay cũng có thể bóp chết hắn. Thế mà hắn cứ nghĩ là thế lực ngang nhau, còn có ý đồ muốn chèn ép phụ thân ta nữa chứ!

Hiễn Hoa phu nhân xanh mặt lại, lửa giận bốc lên trong mắt. Nhưng cũng không dám nói gì cả.

- Người yên tâm, ta sẽ không giết người. Lần này cho người hai cái tát là để dạy dỗ người, hơn nữa còn muốn nói với người vài câu.

Dĩ nhiên Phương Vân sẽ không giết chết Hiễn Hoa phu nhân, hắn đến đây chẳng qua là muốn thay cho mẫu thân hắn dạy dỗ Hiễn Hoa phu nhân thôi. Hơn nữa, nếu giết Hiễn Hoa phu nhân thì đúng là thống khoái nhất thời, nhưng sẽ để hậu hoạn cho Phương gia cùng Hoa Dương phu nhân. Thậm chí, Hoàng Hậu nương nương cũng có thể vì thế mà sinh ra ngăn cách với mẫu thân, dù sao Hiễn Hoa phu nhân vẫn là nhất phẩm cáo mệnh phu nhân của triều đình.

Ngoài ra, cũng đúng như Hiển Hoa phu nhân nói, nàng hoàn toàn có thể ôm hết mọi chuyện này về mình để cho Bình Đỉnh hầu không bị gì cả. Lúc đó thì đúng là đánh rắn không những đánh chết mà còn bị nó quay đầu lại cắn, được không bằng mất. Đương nhiên Phương Vân sẽ không đi làm những chuyện như vậy!

Nhưng mà, việc kinh sợ các phu nhân trong kinh thành, giảm bớt phiền toái cho mẫu thân của hắn lại là điều cần thiết!

- Nói cho các phu nhân trong kinh thành biết, ai dám động đến mẫu thân ta, gây phiền toái cho mẫu thân ta thì ta sẽ làm cho người đó cửa nát nhà tan! Đừng tưởng rằng chỉ là phu nhân Hầu gia hoặc Võ hầu thì muốn làm gì cũng được! Hừ! Người không phải kỳ quái là vì sao ta có thể xông được vào đây sao? Ta nói cho người biết, người cảm thấy một đám cao thủ có thể ngăn cản được một cường giả Địa Biến cảnh sao?

Nghe thấy câu này thì cả người Hiển Hoa phu nhân run mạnh lên, mặt không còn chút máu nào cả. Nàng mở to mắt nhìn Phương Vân một cách bất khả tư nghị.

Toàn bộ những lời nói trước đó của Phương Vân, không có câu nào có thể làm rung động như câu vừa rồi của Phương Vân cả! Ấu tử Phương gia lại đạt đến Địa Biến cảnh! Tin tức này giống như một đạo thiên lôi đánh trúng vào người Hiển Hoa phu nhân vậy!

Nàng có chút phát mộng rồi, ngồi vững sờ trên ghế...Lúc này trong đầu nàng chỉ có một câu nói vang lên: “Tên tiểu súc sinh này lại đạt đến Địa Biến cảnh ư!”

Cường giả đạt đến Địa Biến cảnh ở Đại Chu hoàng triều có ý nghĩa như thế nào? Hiển Hoa phu nhân tuy là nữ nhân nhưng cũng hiểu rất rõ, điều này có nghĩa là người này đã có tư cách để phong Hầu!

Phương gia lại có hai vị Hầu gia!

Hiển Hoa phu nhân còn đang bị tin tức này chấn động thì trong tai lại có âm thanh Phương Vân truyền tới:

- Ta cũng không sợ nói cho người biết, lần này ta ở Mãng hoang đã giết được tám đại Yêu Quân, lập được công lao to lớn! Lần này trở về kinh tuy chỉ làm được đại tướng quân, nhưng công lao của ta đã ép tới tước vị vương hầu rồi. Nhiều lắm là một năm ta sẽ lập tức được phong vương bá hầu! Hơn nữa, đến lúc đó thì đại ca ta hắn cũng sẽ phong hầu cùng! Phương gia ta khi đó sẽ là một môn ba hầu! Người nói với tên phế vật Dương Hưng kia chuẩn bị đi, thời gian của hắn không còn nhiều đâu!

Hiển Hoa phu nhân hoàn toàn bị chấn kinh chết lặng. Cái ý muốn làm nhục nhả, thậm chí báo thù Phương gia của nàng đã hoàn toàn biến mất. Trong đầu nàng bây giờ chỉ còn âm thanh của Phương Vân: “Một môn ba hầu...một môn ba hầu...”

Một cảm giác sợ hãi cùng nguy cơ khủng khiếp nổi lên trong tâm nàng. Làm chính thất của Hầu phủ, Hiển Hoa phu nhân hiểu một gia tộc mà có ba vị Hầu gia thì có ý nghĩa như thế nào.

Những lời này của Phương Vân hiển nhiên không chỉ để kinh sợ Hiển Hoa phu nhân mà còn muốn kinh sợ các thế lực khác trong kinh thành. Để cho bọn họ hiểu là nên chọn đứng bên nào! Nếu như không làm thế thì sợ rằng bọn họ còn cho rằng Dương Hoàng được phong Võ hầu là có thể áp chế được Phương gia!

Lời đã nói xong, Phương Vân cũng mặc kệ Hiển Hoa phu nhân đang kinh hãi, trực tiếp nhìn về phía Ngụy Duyên giả:

- Người tên Hoàng Uyển đúng không! Yên tâm, ta sẽ không giết người! Người hãy trở về nói với tông chủ Thiên Tà tông rằng tương lai tông phái tan biến, đạo thống bị hủy, tất cả chỉ vì ngày hôm nay. Cho đến lúc đó, ta sẽ là người đầu tiên đạp lên Thiên Tà sơn!

Phương Vân nói xong câu này thì quay đầu lại rời đi! Chỉ để lại Hoàng Uyển còn đang kinh hãi ở phía sau!

Tất nhiên không có ai trong Bình Đỉnh hầu phủ dám cản hắn. Bản thân Phương Vân là tướng quân của triều đình, lại là ấu tử hầu phủ, địa vị tôn sùng, dĩ nhiên là không có ai dám xuất thủ đối phó hắn! Hơn nữa, sau khi Phương Vân tiến vào Bình Đỉnh hầu phủ thì cũng không có giết ai cả, chỉ dựa vào uy áp của cường giả Địa Biến cảnh mở đường, trước sau đều như thế. Chuyện hắn làm nhìn như vô pháp vô thiên, nhưng động tĩnh cũng không quá lớn, cũng sẽ không khiến cho các cao thủ đang ẩn núp trong kinh thành chú ý!

Đây chính là sự thông minh của Phương Vân! Hiển Hoa phu nhân nếu muốn ở sau, mượn chuyện lần này mà đối phó hắn thì đó là chuyện không có khả năng!

- Nếu muốn đối phó ta thì cũng phải chờ khuôn mặt của người tốt hơn đã!

Phương Vân cười lạnh trong lòng. Hai cái bạt tai của hắn cũng chỉ vừa phải, nhưng phải chờ ít nhất mười ngày mới khiến cho mặt bình thường lại được. Mà vương hầu cùng hoàng thất Đại Chu coi trọng nhất đúng là dáng vẻ cùng phong thái, nếu Hiển Hoa phu nhân để khuôn mặt đang sưng tấy chạy tới chỗ Hoàng Hậu nương nường tổ cáo thì cho dù nàng có thắng, nhưng bản thân nàng cũng sẽ biến thành trò cười cho toàn bộ các phu nhân trong kinh thành, vĩnh viễn không ngẩng đầu lên được.

Phương Vân vừa mới ra khỏi Bình Định hầu phủ được mấy bước thì trong tai đã nghe được tiếng bánh xe ngựa đang chạy tới. Một chiếc xe ngựa của Tứ Phương hầu phủ đang từ một góc phố chạy tới.

- Thiếu gia! Thiếu gia!

Phu xe ngựa thấy Phương Vân, vội kêu lên từ xa.

!

Thinhbobo

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

288. Chương 284: Vạn Chúng Chú Ý

Biên Dịch: [Vo] Thien

- Hải nhi ra mắt mẫu thân!

Phương Vân bước nhanh đến, sau đó cung kính đứng bên cạnh chiếc xe ngựa.

Mặc dù Phương Vân lúc trước còn vô pháp vô thiên, bá đạo vô cùng trước mặt Hiển Hoa phu nhân; nhưng trước mặt Hoa Dương phu nhân thì hắn không phải là vị tướng quân uy nghiêm nào cả, cũng không phải là cường giả Địa Biên cảnh thực lực rung trời, mà chỉ là một hải tử hiếu thuận cung kính, không dám ngỗ nghịch với mẫu thân!

Bức màn che khẽ vén lên, Hoa Dương phu nhân từ trong xe nhìn về Phương Vân, hai hàng lông mày hơi cau lại.

Phương Vân cúi đầu xuống, một tiếng cũng không dám nói. Hắn cũng biết mình đã làm ra chuyện gì, lấy tính tình của mẫu thân thì tuyệt đối không tha thứ cho mình dễ dàng được!

Hoa Dương phu nhân nhìn Phương Vân, việc mà Phương Vân làm lần này quá mức rồi, quá lỗ mãng, quá thiếu suy tính! Nàng vừa mới trở về phủ, nghe tin thì đã chạy đến đây! Việc này nếu không giải quyết tốt thì chính là tai họa a!

Đôi môi Hoa Dương phu nhân giật giật, vốn theo tính tình của nàng thì phải giận dữ mắng Phương Vân. Nhưng nàng bỗng lắc đầu, thở dài một tiếng rồi nói:

- Vân nhi, lên đây đi!

Vừa dứt lời thì nhẹ buông màn che xuống, không nói thêm gì nữa.

Trong lòng Phương Vân hơi run, vội vàng ngẩng đầu lên. Do dự một chút, Phương Vân cũng đi lên chiếc xe ngựa.

- Trương lão, trở về phủ đi!

Hoa Dương phu nhân ngồi yên trong xe, nói với người phu xe.

- Vâng, phu nhân!

Cái roi vung lên một cái, chiếc xe ngựa đã quay trở lại Tứ Phương hầu phủ.

Trong xe yên tĩnh vô cùng, Phương Vân nhìn mẫu thân một cái. Một năm không gặp, nếp nhăn ở khóe mắt mẫu thân đã nhiều hơn rất nhiều, Phương Vân đau xót trong lòng, cúi đầu xuống:

- Mẫu thân, thật xin lỗi!

Hoa Dương phu nhân nghe thế thì ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua Phương Vân. Hiểu con không ai bằng thân sinh, nghe thấy câu này của Phương Vân thì Hoa Dương phu nhân sao không rõ bản thân Phương Vân vẫn không cho việc mình làm là sai chứ. Nếu như cảm thấy sai thì Phương Vân sẽ không nói là “Thật xin lỗi” mà phải là “Mẫu thân, hài nhi sai rồi!”

“Vân nhi đã trưởng thành rồi!”, trong lòng Hoa Dương phu nhân có trăm ngàn cảm xúc đang ngổn ngang, cũng có chút vui sướng cùng hi vọng. Nàng mặc dù biết người mẫu thân không thể nào vĩnh viễn che chở hài tử, nhưng trong lòng Hoa Dương phu nhân vẫn hi vọng sẽ kéo dài được sự che chở của mình hơn.

- Vân nhi!

Hoa Dương phu nhân cảm khái nói:

- Con đã trưởng thành rồi, bây giờ cũng là đại tướng quân của triều đình, cũng tự có ý nghĩ của mình, bản thân cũng không cần mẫu thân che chở nữa! Chuyện này, mẫu thân cũng không muốn hỏi nhiều, mẫu thân chỉ có một câu muốn hỏi: Chuyện này có thể mang đến tai họa gì cho Phương gia không?

Phương Vân nghe thấy mẫu thân nói như vậy thì mặt hơi tái đi. Hắn vội vàng quỳ xuống trước mặt Hoa Dương phu nhân, nói:

- Mẫu thân, cho dù hài nhi làm tướng quân hay vương hầu thì vĩnh viễn cũng là hài tử của mẫu thân! Mẫu thân yên tâm, hài nhi làm chuyện đều có suy tính, tuyệt không làm hại đến Phương gia!

- Như vậy thì ta an tâm!

Hoa Dương phu nhân gạt đầu, trên mặt nở nụ cười hiền hòa. Nàng vươn cánh tay ra sờ sờ đầu Phương Vân, nhẹ giọng nói:

- Vân nhi, mẫu thân cũng không có ý trách cứ con. Lúc ở Tam Đường Hội Thảm con luận tội Dương Hoàng, mẫu thân đã biết con làm việc có lúc nhìn qua rất là lỗ mãng, nhưng trên thực tế đã có suy tính cẩn thận!

Hoa Dương phu nhân nói xong thì ngẩng đầu lên, khẽ nói:

- Mẫu thân biết con làm việc thì chắc chắn có lý do. Nhưng mẫu thân cũng muốn nói cho con một việc: Phú quý vô thường, khắp kinh thành này có rất nhiều phủ đệ vương hầu. Từng phủ đều có bài biển (bảng hiệu) riêng, nhưng cũng hay đổi qua đổi lại, thay cái cũ đổi cái mới! Nhưng chỉ có nhà của các bình dân kia thì chưa bao giờ thay đổi nhiều cả!

Phương Vân chấn động mạnh trong lòng, khiếp sợ nhìn mẫu thân. Những lời nói này hắn và đại ca chưa bao giờ nghe mẫu thân nói, đây là lần đầu tiên nghe được!

- Hài tử, những thứ chúng ta có cũng chỉ là do hoàng thất, triều đình cho! Bọn họ có thể cho thì cũng có thể lấy lại, cũng có thể thu hồi đi! Cái duy nhất bọn họ không thể thu hồi chính là các con! Cả đời mẫu thân này có phụ thân, có hai huynh đệ con nữa là đủ rồi, còn những cái vinh nhục đối với mẫu thân mà nói chỉ là cát bụi mà thôi! Mẫu thân chỉ hi vọng phụ thân cùng hai huynh đệ con có thể ở bên ta, cả nhà đoàn tụ, sống hạnh phúc với nhau!

Phương Vân nghe thấy những lời này thì lỗ mũi đau lên, cơ hồ không nhận được mà phải rơi nước mắt xuống:

- Mẫu thân!

- Vân nhi, đứng lên đi! Triều đình đã phong cho con làm Bình Yên đại tướng quân, điều này cũng có nghĩa con không phải là hài tử nữa! Từ hiện tại, con đã thành nam nhân của Phương gia. Nam nhân của Phương gia có thể chảy máu, nhưng tuyệt đối không được rơi lệ.

Phương Vân từ từ đứng thẳng dậy, trong tâm thầm ghi nhớ: “Mẫu thân, ta nhớ rồi!”

Hắn ngồi trở lại xe ngựa, ngồi thẳng lên như một cây thiết trụ chống trời vậy.

Không chuyện nào có thể giấu được mãi mãi cả, huống chi ngày đó Phương Vân xông vào Bình Định hầu phủ còn có rất nhiều người biết. Sự bất hòa của Bình Định hầu cùng Tứ Phương hầu thì tất cả các quan lại lớn nhỏ trong kinh thành đều hiểu rõ. Hiện tại, ấu tử Phương gia vừa mới trở về kinh tự chức thì ngày đầu tiên đã xông vào bên trong Bình Định hầu phủ. Chuyện lớn như vậy tại sao không ai biết được chứ, giờ đây tất cả quan viên văn võ, phu nhân ở ngoài, nương nương ở trong cung đều chú ý đến chuyện này cả!

Tất cả mọi người đang chờ Hiển Hoa phu nhân đại phát thần uy, vào trong cung diện thánh giá. Nhưng không ngờ, Hiển Hoa phu nhân lại chậm chạp không có động tĩnh gì cả! Phải biết rằng, Hiển Hoa phu nhân từ trước tới giờ có tiếng là nhân vật tàn nhẫn. Với tính tình của nàng thì ngay khi Phương Vân rời khỏi Hầu phủ, nàng phải lập tức lên xe ngựa vào cung ra mắt Hoàng Hậu nương nương mới đúng chứ!

Sự khác thường như thế của Hiển Hoa phu nhân càng làm cho mọi người có hứng thú hơn. Mà khắp Bình Định hầu phủ lại yên tĩnh vô cùng, tất cả người trong phủ đều im lặng không nói gì cả.

Các phu nhân trong kinh thành tự nghĩ trong chuyện tranh đấu với nhau thì còn có thể thua Hiển Hoa phu nhân, nhưng trong chuyện tìm hiểu sự việc thì không ai cho là lại thua Hiển Hoa phu nhân cả.

Mới sáng sớm ngày thứ hai, các phu nhân này đã ríu rít chạy đến Bình Định hầu phủ để báo cáo. Nhưng Hiển Hoa phu nhân dường như đã sớm ngủ rồi, trực tiếp lấy lý do bị nhiễm phong hàn để khước từ, đóng cửa từ chối tiếp khách. Đại môn Bình Định hầu phủ được đóng chặt lại, ngay cả hộ vệ canh cửa cũng lui vào trong.

Chuyện này, mặc dù có thể có chút mất thể thống, nhưng so với việc Phương gia một môn ba hầu cùng khuôn mặt còn rõ hai cái tát của Phương Vân thì không là gì cả! Nhưng Hiển Hoa phu nhân càng che giấu thì những phu nhân đó lại càng cảm thấy hứng thú, vốn họ chỉ muốn là hỏi một chút, nhưng bây giờ suy nghĩ lại thì càng không thể không hỏi kỹ!

Bình Định hầu phủ đóng cửa từ chối tiếp khách? Không cần gấp gáp, ở phủ có nhiều người như vậy, chẳng lẽ không cần ăn cơm hay sao! Trong Hầu phủ có nhiều hạ nhân chịu trách nhiệm đi ra ngoài mua thức ăn, vừa mới ra ngoài thì đã bị chặn lại.

Những hạ nhân này trong Hầu phủ có địa vị thấp nhất, nhưng trong việc có tin tức lại là lanh lẹ nhất. Sau khi bị ngăn cản, dưới những lời uy bức lợi dụ, hơn nữa còn có sự đồng ý là sẽ để mình tiến vào quý phủ khác, bọn họ lập tức khai ra: Phương Vân quả thật có xông vào Bình Định hầu phủ, nhưng không hề đánh nhau! Bởi vì không có ai trong phủ lúc đó có tư cách đánh với cường giả Địa Biến cảnh cả, còn những việc khác thì họ không biết. Chỉ biết đúng là Phương Vân có xông vào trong phòng của Hiển Hoa phu nhân!

Nhưng chỉ một chút như vậy thôi đã đủ rồi, ngay lập tức khắp kinh thành bị chấn động cả lên! Vốn các thế lực cũng không quá để ý đến việc Phương Vân được phong làm đại tướng quân trở về kinh báo cáo, nhưng giờ cũng sôi sục lên cả rồi! Đại tướng quân không phải là Địa Biến cảnh cùng đại tướng quân là Địa Biến cảnh là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau!

Cái trước chỉ có ý nghĩa là trong hàng ngũ đại tướng quân Đại Chu có thêm một vị đại tướng quân. Còn cái sau lại có ý nghĩa hàng ngũ vương hầu trong tương lai sẽ có thêm một người!

- Phương gia đây là muốn một môn hai hầu a!

Trong một phủ đệ vương hầu, một thân ảnh đứng lăm bầm tự nói! Tin tức này so với tin tức Phương Vân xông vào trong Bình Định hầu phủ thực sự rung động hơn nhiều! Tứ Phương hầu vốn đã có sức ảnh hưởng vô cùng lớn trong quân đội, cử chỉ đưa đao ngày đó đã chấn kinh cả thiên hạ. Mặc dù Phương Vân bây giờ chỉ là đại tướng quân, nhưng với sức ảnh hưởng của Phương Dận thì chuyện phong hầu gần như là chắc chắn.

Một môn hai hầu! Tin tức này làm chấn động khắp nơi, cũng làm cho kinh thành nổi lên một làn sóng lớn! Tất cả mọi người đã biết thế cục cường đại mà Bình Định hầu cùng Anh Vũ hầu Dương Hoàng tạo nên đã bị phá vỡ!

Bình Định hầu cùng Anh Vũ hầu chỉ là vì lợi ích mà liên hiệp lại; còn Phương Vân và Phương Dận lại là phụ tử với nhau, sự khác biệt trong đó chỉ cần nhìn một cái là đủ biết! Điều làm cho các vương hầu, tướng

quân kinh ngạc chính là sao mà lá gan của Phương Vân lớn đến như vậy? Lại dám xông vào Bình Định hầu phủ! Nhưng điều kinh ngạc nhất phải là: Không biết Phương Vân đã dùng thủ đoạn gì, mà khiến cho Hiến Hoa phu nhân phải nén giận, không dám nói gì cả! Đây mới là điều làm người khác phải khiếp sợ nhất!

Mặc dù Phương Vân chỉ mới mười sáu tuổi, chỉ mới là đại tướng quân. Nhưng từ việc Tam Đường Hội Thảm lúc trước, cho đến chuyện xông vào Bình Định hầu phủ ép Hiến Hoa phu nhân nén giận đến giờ đã thể hiện được sự đảm phách cùng thủ đoạn của hắn, khiến cho tất cả các thế lực ở kinh thành phải âm thầm khiếp sợ.

Tất cả mọi người không cùng hện mà có cảm giác: Con thứ Phương gia so với phụ thân hắn là Phương Dận còn khó đối phó hơn!

Văn Khúc hầu phủ.

- Như thế nào?

Thế tử Nghiêm Luân đứng trong thư phòng, nhìn người phụ thân của mình mà mỉm cười.

Nghiêm Trực đứng ở trước cửa sổ, chấp tay lại. Trong tay của hắn là một quyển sách, trong đó có ghi lại mọi chuyện của Phương Vân. Nghe thấy câu hỏi của Nghiêm Luân, Nghiêm Trực trầm mặc không nói, một lúc sau mới nói ra:

- Con thắng rồi!

Trên mặt Nghiêm Luân nở nụ cười.

Trung Tín hầu phủ, trong thư phòng.

Có một bàn cờ đang được đánh, cờ trắng đen ở khắp nơi. Trung Tín hầu đang mặc một bộ đồ Nho gia màu trắng, vuốt râu cười. Mà đối diện với hắn là một nam tử ngồi nghiêm chỉnh, khí thế bất phàm. Trong tay của người này đang có một quân cờ màu đen, hắn nhíu mày lại lộ vẻ suy tư, dường như đang suy nghĩ là nên làm thế nào.

Thần thái của Trương Nhân thông dong, thấy vậy thì mỉm cười nói:

- Chu huynh, ta với huynh là người đồng liêu. Ta cho huynh một câu nói: Bây giờ đã không còn gì rồi, nếu mất thì mất tất cả. Mà chuyện này đối với huynh, đối với ta cũng như đối với tất cả các Bình dân hầu khác cũng là cơ hội. Lấy tâm tính của vị kia Phương gia, nếu như lần này huynh bỏ qua thì sau này không còn cơ hội đâu.

Người nam tử có khí thế bất phàm đang ngồi đối diện rõ ràng chính là Thần Tiễn hầu Chu Trung!

Nghe thấy Trương Nhân nói thế thì hai vai Thần Tiễn hầu khê giật giật lên, cuối cùng không nhịn được mà lắc đầu thở dài một cái, đặt con cờ trong tay xuống rồi nói:

- Thôi thôi! Ta bây giờ sẽ trở về, đồng thời sẽ đem mẫu thân của nghiệt tử kia nạp làm thê thiếp! Tiễn thuật của ta cũng sẽ truyền dạy cho nghiệt tử đó!

- Ha ha ha.

Trương Nhân vuốt râu nở nụ cười:

- Huynh nên sớm làm như vậy! Chu huynh trở về đi thôi, ta sẽ không tiễn khách rồi!

Cùng một thời gian...

Biên thùy Mãng hoang, trên đỉnh núi phía bắc.

Một con chim ruồi bay vào trong lều. Dương Hoàng đột nhiên mở mắt ra thu chim ruồi vào trong tay, rồi thu lấy tờ giấy tin tức ở chân chim ruồi. Dương Hoàng nhìn lướt qua, sau đó nở nụ cười cổ quái:

- Phương Vân, người quả nhiên chỉ nghe một chút mà đã thông hiểu! Ta chỉ vừa nói với người thôi mà người đã lập tức thể hiện rồi!

Âm thanh vừa phát ra thì Dương Hoàng khẽ dùng sức một chút, tờ giấy tin tức này lập tức bị chấn thành nát bấy!

!

Thinhbobo

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

289. Chương 285: Binh Bộ Thuật Chức

Biên Dịch: [Vo] Thien

- Ở Đại Chu hoàng triều, cho dù là vương hầu hay tướng quân thì đều có thói quen thu thập tin tình báo, chỉ có như vậy thì mới biết được ở kinh thành đã xảy ra chuyện gì, để còn chọn lựa cách đối phó phù hợp.

Phương Vân vừa mới trở lại kinh thành, chân còn chưa đứng vững thì đã xông vào Bình Đỉnh hầu phủ ngay, những người có tâm tư một chút nghe được tin này thì không khỏi nghi hoặc. Phương gia có bốn người: Tứ Phương hầu Phương Dận thì quanh năm lãnh binh ở ngoài; Phương Lâm đi đầu quân, cũng không biết tin tức ra sao; Phương Vân vừa mới trở về Hầu phủ, không có khả năng có xích mích gì với Hiến Hoa phu nhân. Như vậy, nguyên nhân còn lại cũng chỉ có từ Hoa Dương phu nhân.

Các thế lực trong kinh thành thông qua các vị phu nhân đã thu được tin tức rất nhanh: Hoa Dương phu nhân ở trong cung bị làm nhục, nguyên nhân chính là do Hiến Hoa phu nhân cùng các phu nhân khác, Phương Vân giận dữ chính là vì mẫu thân của mình!

Tin tức này vừa mới truyền ra thì tất cả các vị phu nhân lớn nhỏ trong kinh thành không khỏi rung mình.

Theo lễ chế của Đại Chu hoàng triều, trừ Hoàng Hậu nương nương ra thì cao nhất chính là nhất phẩm cáo mệnh phu nhân rồi! Cái phong hào này có thể nói là cực kỳ hiển hách, cho dù là các quan lại đương triều nhưng nếu tước vị không cao thì cũng phải hành lễ!

Nhưng Phương Vân lại không hề có chút cố kỵ xông vào Bình Đỉnh hầu phủ, sau đó những người trong Bình Đỉnh hầu phủ nói rằng không có chuyện gì cả. Nếu như nói Hiến Hoa phu nhân không bị chuyện gì thì các phu nhân khác không có chút tin tưởng nào cả!

Mà điều làm cho các phu nhân này cảm thấy lạnh sống lưng chính là: Không ít các vị phu nhân ở kinh thành trước giờ đều lấy Hiến Hoa phu nhân làm đầu, nhưng lấy tác phong cường ngạnh bá đạo của Hiến Hoa phu nhân mà còn bị khuất phục, vậy thì sau này Phương Vân xông vào trong phủ đệ các nàng, còn ai có thể chống cự chứ! Phải biết rằng con thứ Phương gia chính là người cái gì cũng dám làm a!

Vốn các vị phu nhân còn nóng lòng điều tra xem thử Bình Đỉnh hầu phủ hôm đó đã xảy ra chuyện gì, nhưng khi tiếp nhận tin tức này thì yên lặng xuống, cũng không dám đi nghe ngóng nữa! Các vị vương hầu trước giờ cũng rất ít khi đến chuyện các phu nhân lục đục với nhau, nhưng sau khi có chuyện này thì mấy người này lại ríu rít về phủ dặn các vị phu nhân cùng tiểu thiếp từ nay về sau ít tham dự vào chuyện của Bình Đỉnh hầu phủ. Có vài vị phu nhân còn bị tướng công của mình cấm túc luôn ở nhà!

Phải biết rằng, các vị vương công ở Đại Chu có quyền thế lớn vô cùng. Các vị vương công lần này vừa ra uy một cái thì các vị phu nhân cũng đành hoàng đi không ít.

Các thế lực trong kinh thành đều thăm dò Tứ Phương hầu phủ, cùng một thời gian thì Tứ Phương hầu phủ cũng thăm dò phản ứng và hành động của các thế lực đó. Tất cả những hành động đều được thám báo ghi lại rồi đưa đến thư phòng của Phương Vân.

Phương Vân thả trang giấy ở trong tay ra, khẽ gật đầu:

- Rất tốt! Bản thân ta cũng muốn nhìn xem, sau này lúc ta không có ở kinh thành thì còn có ai dám gây khó khăn cho mẫu thân ta!

Một luồng sát khí rét lạnh từ trong mắt hần lóe lên. Đợi lần sau hần về kinh, nếu như còn có ai dám vũ nhục mẫu thân hần thì chắc chắn không chỉ có hai cái tát đơn giản như Hiển Hoa phụ nhân. Khi đó, Phương Vân tất nhiên đã được phong vương báii hần, ai mà không nghe lời thì lập tức điều động người đó đến chiến trường nguy hiểm nhất ở biên cương để “Vì quốc gia mà hi sinh!”

- Thiếu gia, chuyện thiếu gia làm lúc trước thì ta không dám nhận xét. Nhưng mà, chuyện này thì người làm rất đúng!

Lương bá đang ở bên cạnh bàn đọc sách, khẽ khom lưng, mỉm cười nói. Trong nụ cười còn có ý vui mừng nữa. Toàn bộ tin tức tình báo của Phương gia đều do vị quân gia này thu thập, sau đó mới đưa lên cho Phương Vân.

- Lương bá, người cũng nói vậy sao?

Phương Vân khẽ cười, nói.

Lương bá gật đầu.

Lương bá là lão nhân đức cao vọng trọng trong Hầu phủ, rất được mẫu thân tôn trọng. Có thể có được sự ủng hộ của Lương bá, Phương Vân cảm thấy càng tự tin hơn.

- Chuyện này cứ để vậy đi!

Phương Vân để tờ giấy xuống bàn, rồi đứng dậy. Khẽ nhìn Lương bá, Phương Vân cười nói:

- Lương bá, thư viết cho Mãng Hoang hầu đã đưa đi rồi chứ?

- Bẩm thiếu gia, đã đưa đi rồi!

Lương bá hồi đáp.

Lần trở lại của Phương Vân vốn có quan ghi chép chiến công cùng thân tín của Mãng Hoang hầu, nhưng đã bị Dương Hoảng giết mất rồi. Lúc được Lý Ưc Huyền cứu thì một mạch về thẳng kinh thành, cho đến lúc về Hầu phủ thì mới viết thư được cho Mãng Hoang hầu.

Tài liệu chiến công của Đại Chu hoàng triều trước giờ luôn có hai phần. Sau khi quan ghi chép chiến công ghi xong thì sẽ sao lại thêm một phần đưa cho chủ soái để lưu làm bản sao. Việc này là phòng tránh quan ghi chép chiến công tử trận, tài liệu chiến công cũng bị hủy, nếu lúc đó mà không có bản sao thì sẽ không cách nào tính công trận được nữa.

Phương Vân sau khi gửi thư đi thì chỉ cần Mãng Hoang hầu sai người sao chép lại một phần, rồi đưa lên kinh thành là được.

Hiện tại đã là đầu mùa xuân, tuyết cũng bắt đầu tan đi. Phương Vân sai người cấp tốc đưa tin đi, trong quá trình đi thì sẽ thay đổi người ngựa liên tục, đoán chắc đến Mãng Hoang cũng không mất nhiều thời gian.

- Chuẩn bị xe ngựa đi!

Phương Vân nói.

Cổng vào Binh bộ nằm ngoài hoàng cung, cùng với năm bộ khác tạo thành một hình vòm.

Có thể nói trong Lục bộ thì Binh bộ là bộ đặc thù nhất. Tuy chủ quan trên danh nghĩa là Binh bộ Thượng Thư, nhưng trên thực tế, người đứng đầu chịu trách nhiệm chính là Thái Bảo trong Tam Công.

Sự tồn tại của Binh bộ vô cùng đặc thù. Bộ này không chỉ có trách nhiệm bảo tồn tài liệu chiến công, ghi chép tư liệu của toàn bộ vương hầu tướng quân Đại Chu, mà còn chịu trách nhiệm trong việc truyền chuyển các võ quan. Trừ các tác dụng đó ra, tác dụng lớn nhất của nó chính là câu thông Binh gia cùng Nho gia.

Binh pháp có ghi: Binh mã còn chưa động, lương thảo đã đi trước!

Đại Chu hoàng triều có hơn nghìn vạn binh sĩ, mặc dù người khổng chế toàn bộ quân đội là Quân Cơ Xứ cùng Vũ Mục, nhưng quân đội chẳng lẽ không cần ăn cơm. Có câu người là thiết, cơm là cương, một đại quân bị đói bụng thì làm sao có sức mà đánh thắng trận!

Đại Chu hoàng triều lấy nho trị quốc. Lương thảo của thiên hạ, thậm chí là quốc khố đều bị Nho gia nắm trong tay! Việc phân phát quân lương, thu lương thảo cho hơn nghìn vạn binh sĩ đều tùy thuộc vào sự sắp xếp của Nho gia!

Mà tác dụng đặc thù nhất của Binh bộ đúng là làm cho Binh gia cùng Nho gia phối hợp với nhau! Giống như cuộc chiến ở Mãng hoang lần này vậy, đầu tiên Quân Cơ Xứ phải báo đến cho Binh bộ, rồi để Binh bộ báo lên cho triều đình, sau đó mới triệu tập lương thảo các nơi mang đến Mãng hoang!

Binh gia cùng Nho gia Đại Chu mặc dù có chút mâu thuẫn, nhưng nhiều hơn trong đó chính là hợp tác!

Nho gia bất mãn đối với Binh gia chỉ vì Binh gia luôn làm cho chiến tranh không ngừng diễn ra. Đại Chu hoàng triều lập quốc đã hơn một nghìn năm, nhưng biên cương vẫn chiến tranh không ngừng. Nếu như xảy ra chiến tranh thì sẽ có người chết, sẽ tiêu hao thực lực của một nước rất nhiều. Mà chủ trương của Nho gia chính là nhân cùng nghĩa, cho nên mới không chịu được!

Quân Cơ Xứ đã dùng binh lực với biên cương hơn một nghìn năm, nhưng cho đến nay thì chưa có một Hoang này được bình định cả, ngược lại còn không ngừng tiêu hao quân lương, tiêu hao quốc khố! Chính điều này đã làm cho tính nhẫn nại của Nho gia dần mất đi!

Đó cũng chính là nguyên nhân mâu thuẫn chủ yếu của Nho gia cùng Binh gia! Nhưng mà hai người đều lấy chữ “Quốc gia” làm trọng, cho nên mâu thuẫn không phải đến mức là không thể hòa giải được!

Phía trên Quân Cơ Xứ chính là Vũ Mục, một Binh bộ Thượng Thư tất nhiên không có tư cách ngang hàng với Vũ Mục. Cho nên chủ quản của Binh bộ vẫn luôn là Thái Bảo trong Tam Công! Cũng chỉ có Thái Bảo mới có tư cách ngang hàng với Vũ Mục!

Xe ngựa dừng lại ở trước cửa Binh bộ, Phương Vân từ bên trong đi xuống. Hắn ngẩng đầu nhìn lên, trước mặt hắn bây giờ là một cánh cửa vô cùng lớn, hai hàng binh sĩ ở hai bên cầm vũ khí nghiêm trang. Đứng hàng dài kéo dài từ cửa lớn cho đến đường phố, ít nhất cũng có đến hai ba trăm người.

Mỗi ngày ở Binh bộ phải xử lý không biết bao nhiêu chuyện, rồi phải phối hợp với Binh gia cùng các Bộ khác. Cho nên ở nơi này có không ít các quan lại lớn nhỏ không ngừng đi qua đi lại, không những thế còn có các đại thần trong triều, cùng với các võ quan ở các địa phương khác tới lui không thôi.

Khi Phương Vân đi tới trước cửa Binh bộ, tự có binh sĩ ngăn lại.

- Ta phụng lệnh của Binh bộ, trở về kinh báo cáo!

Phương Vân khẽ run tay lên. Văn thư của Binh bộ lập tức được đưa ra, binh sĩ thấy có đại ấn của Lục bộ cùng đóng lên thì kinh hãi không thôi. Người này rõ ràng đã lập chiến công to lớn đến nỗi Lục bộ phải xem xét có thể phong hầu hay không, cho nên mới có đầy đủ đại ấn của Lục bộ!

- Mời đại nhân đi qua đại môn, quẹo trái thì sẽ thấy Vương đại nhân đang ngồi, ngài tìm hắn là được!

Binh sĩ thu trường kích lại, cung kích nói. Những chuyện này vốn bọn hắn không cần nói, nhưng mà văn thư của Phương Vân có đầy đủ đại ấn của Lục bộ, cho nên bọn hắn mới phá lệ nói đầy đủ ra như thế.

Phương Vân cũng không nhiều lời, nói cảm ơn xong thì bước vào bên trong. Vừa mới bước vào đại môn, quẹo trái thì quả nhiên nhìn thấy một vị quan có thân thể hơi gầy đang loay hoay viết văn thư. Ở bên cạnh người này còn có mấy viên quan thư ký đang sửa sang lại tài liệu, rồi đưa về mấy tủ sách ở sau.

- Xin hỏi, ngài có phải là Binh bộ Vương đại nhân?

Phương Vân mở miệng nói.

- Ủ, có chuyện gì không?

Vị Vương đại nhân này cũng không ngẩng đầu lên, vẫn vung bút viết văn thư một cách nhanh chóng.

Phương Vân cũng không nhiều lời. “Bịch” một cái, văn thư màu vàng óng của triều đình đã để xuống bàn. Khi nhìn thấy sáu cái đại ấn ở trên văn thư, mí mắt của vị Vương đại nhân này hơi nháy nháy một chút, ngẩng đầu lên nói:

- Thì ra là Bình Yên đại tướng quân!

Vị Vương đại nhân này lập tức dừng bút lại, giống như chuyện của Phương Vân không phải là chuyện bình thường vậy!

- Hai người các người, mau nhanh báo cho Lý đại nhân, Trương đại nhân, Hoàng đại nhân. Mặt khác, mau báo các họa sư đến đây!

Vị Vương đại nhân vừa dừng chuyện của mình lại, lập tức hùng hồn ra lệnh.

- Vâng, đại nhân!

Hai viên quan thư ký đáp một tiếng, rồi vội vàng rời đi.

Thấy hai viên quan thư ký đã rời đi, vị Vương đại nhân này mới đứng dậy, mỉm cười nói:

- Phương tướng quân, việc báo cáo của Binh bộ có chút phiền toái hơn, đến lúc đó kính xin tướng quân nhẫn nại một chút. Dù sao, việc này cũng chỉ có một lần!

- Phương Vân hiểu, Vương đại nhân đừng khách khí!

Phương Vân gật đầu nói.

Chỉ chốc lát sau, hai viên quan thư ký đã về lại:

- Đại nhân, ba vị đại nhân đã ở bên trong đại đường. Ba vị đại nhân nói đại nhân dẫn vị tướng quân này vào trong đại đường!

- Ừ!

Vương đại nhân phất phất tay, quay đầu nói với Phương Vân:

- Phương tướng quân, xin mời!

Đại đường của Binh bộ cùng ở bên ngoài chỉ cách có một màn che. Bên trong có chút tương tự như nha môn, nhưng mà Phương Vân không phải là phạm nhân nên cũng không cần đứng. Lúc này ở bên trong đã có ba vị quan viên mặc triều phục có thần thái uy nghiêm, đang ngồi ngay thẳng bên trong.

Ba người này là quan to của Binh bộ.

- Tiểu hầu gia, lần báo cáo này là lệ cũ của Binh bộ! Mong tiểu hầu gia hãy phối hợp.

Viên quan đứng đầu thấy Phương Vân đi tới, khẽ chấp tay nói.

- Mấy vị đại nhân không cần khách khí, Phương Vân hiểu.

Phương Vân trả lời lại.

!

Thìnhbobo

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

290. Chương 286: Tái Kiến Trung Tín Hầu.

Biên Dịch: [Vo] Thien

Phương tướng quân, xin hỏi quan ghi chép chiến công cùng người mang tin tức của Mãng Hoang hầu đâu?

Một quan viên Binh bộ khác hỏi.

Phương Vân trầm ngâm trong chốc lát, sau đó lấy lý do đã chuẩn bị trước đó ra giải thích.

Ba người này nghe nói hai người kia đã bị Yêu tộc giết chết thì trong mặt xẹt qua tia tức giận:

- Những tên Yêu tộc này thật là vô pháp vô thiên!

- Tư liệu của Phương tướng quân đã được đưa đến Binh bộ từ trước. Lục bộ cũng đã từng xem qua chuyện Phương tướng quân có được phong Hầu hay không, cho nên quan ghi chép chiến công lại người đưa tin của Mãng Hoang hầu có mặt cũng chỉ là hình thức thôi, bổ sung sau cũng được. Phương tướng quân, ngồi đi!

Vị quan đầu lĩnh nói:

- Việc báo cáo của Binh bộ có thể có chút phiền phức, đây cũng vì tầm quan trọng củ chức vị đại tướng quân, không thể để địch lẫn vào được. Phương tướng quân, mời người tường thuật lại quá trình chiến đấu từ lúc gia nhập quân ngũ đến giờ! Chúng ta sẽ dựa vào đó mà ghi chép lại, làm thành tư liệu lưu trữ tại Binh bộ!

Phương Vân gật đầu, quá trình này đúng là có chút phiền toái. Nhưng mà hắn đã biết trước cho nên cũng không trách móc gì.

Một loạt ký ức hiện lên trong đầu hắn, bắt đầu từ lúc ở Diêm thành quét dọn Sa Môn, rồi đến Địch Hoang lập được đại công, rồi đến đại chiến ở Mãng hoang, toàn bộ đều được Phương Vân tường thuật lại.

Quá trình này tốn rất nhiều thời gian, ba viên quan Binh bộ này thỉnh thoảng cũng ngắt lời Phương Vân, hỏi vài câu. Mà vị Vương đại nhân mang Phương Vân tới lại ở bên cạnh vung bút nhanh lên, chịu trách nhiệm ghi lại thành tư liệu.

Các câu hỏi của ba vị quan, cùng những câu trả lời của Phương Vân đều được ghi chép lại trong tư liệu. Sau này Phương Vân nếu muốn phong Hầu, thì có thể dựa trên hồ sơ sẵn có của Binh bộ, giảm đi rất nhiều phiền toái.

Một cuộc báo cáo này tốn gần một canh giờ.

- Tốt lắm Phương tướng quân, có thể được rồi!

Lý đại nhân Binh bộ mở miệng nói, sau đó nhìn về Vương đại nhân đang ghi chép:

- Ghi chép xong chưa?

- Bẩm đại nhân, xong rồi!

- Ủ!

Lý đại nhân gật đầu, sau đó nhìn hai người ở bên cạnh mình một cái, mở miệng nói:

- Lý lịch Phương tướng quân trong sạch, hơn nữa có xuất thân nhà vương hầu, đảm nhận chức Bình Yêu đại tướng quân hẳn là không có vấn đề gì. Trương đại nhân, thụ ấn của đại tướng quân đã được bên giám chế Lễ bộ đưa tới rồi chứ?

- Mấy ngày trước đã đưa tới!

Trương đại nhân trả lời.

- Vương đại nhân, lát nữa còn phiền toái người mời họa sư họa tranh của Phương tướng quân, sau đó đến chỗ Đường thượng thư đại nhân để lấy văn thư bổ nhiệm chính thức cùng thụ ấn đại tướng quân sao!

- Ty chức tuân mệnh!

Wương đại nhân vội đứng dậy, thi lễ một cái.

Ba viên quan Binh bộ đứng dậy, khẽ chấp tay Phương Vân một cái rồi rời đi.

Trong hàng quân ngũ Đại Chu hoàng triều, chỉ có cấp bậc từ đại tướng quân trở lên là có thể được Binh bộ mời họa sư họa lại để lưu vào tư liệu lưu trữ. Từ cấp bậc đại tướng quân trở xuống thì không có tư cách.

Họa sư của triều đình cũng là những người có trình họa cao siêu. Mới qua thời gian một chén trà thôi, thì bức tranh của Phương Vân đã xong. Phương Vân nhìn thoáng qua bức tranh một cái, quả nhiên giống mình đến tám phần.

- Triều đình thẩm tra đúng là nghiêm mật. Trách không được Thiên Tà tông hoạt động nhiều năm như vậy mà chỉ đưa vào được một tên đại tướng quân, hơn nữa còn phải bồi dưỡng từ rất nhỏ!

Sau khi làm xong các thủ tục thì Phương Vân rất cuộc đã hiểu được vì sao Thiên Tà tông lại khó lẫn vào triều đình như vậy. Phải biết rằng, nếu như Lục bộ liên hợp điều tra, thì cũng có thể tra được đến mười tám đời tổ tông. Nếu như muốn lẫn vào trong thì phải nói là cực kỳ khó khăn!

- Phương đại tướng quân, hi vọng người có thể tiếp tục hiệu lực vì Đại Chu, hiệu lực vì triều đình!

Binh bộ Thượng thư là một văn sĩ trung niên có thân hình gầy gò, hai mắt sắc bén, mặc triều phục, đầu đội mũ quan. Người này sau khi đưa văn thư bổ nhiệm chính thức cùng thụ ấn đại tướng quân cho Phương Vân xong thì mới miễn cưỡng nói ra một câu.

- Dựa theo luật định Đại Chu ta, đại tướng quân có thể đem quân sĩ của mình vào trấn thủ một tòa thành trì. Phương tướng quân sau khi trở về có thể trực tiếp lên Quân Cơ Xứ xin, không cần phải thông qua Binh bộ nữa.

- Đa tạ Thượng Thư đại nhân!

Phương Vân thi lễ một cái, rồi cầm lấy văn thư và thụ ấn sải bước ra ngoài.

Không nhìn thấy được chủ quản chân chính của Binh bộ là Thái Bảo đại nhân, trong lòng Phương Vân cũng có chút tiếc nuối. Nhưng mà hắn cũng biết, mặc dù mình là cường giả Địa Biến cảnh, đồng thời còn là đại tướng quân Đại Chu hoàng triều, nhưng trong mắt của ba vị Tam Công thì vẫn còn kém một chút.

Hắn có thể thấy được giày của ba người này ở Tam Đường Hội Thảm là vì việc làm của hắn lúc đó quá kinh hãi thế tục, nếu như đổi là người khác thì sợ rằng còn không có tư cách nhìn thấy giày của ba người đó.

Phương Vân cũng hiểu rõ, sợ rằng chỉ khi mình đạt đến Thiên Tượng cảnh thì mới có tư cách diện kiến được dung mạo của ba người này!

- Xin hỏi, ngài có phải là Phương Vân, Phương đại tướng quân?

Phương Vân vừa mới bước ra khỏi cửa Binh bộ, còn chưa có lên xe ngựa thì đã có một người hầu đang tươi cười, chấp tay cẩn thận hỏi.

- Đúng, có chuyện gì không?

Chân mày Phương Vân khẽ nhếch lên, hỏi:

- Chủ nhân Trung Tín hầu của tiểu nhân có lời mời!

Người hầu này chỉ về một chiếc xe ngựa có tiêu ký của Trung Tín hầu phủ nói.

- Cũng thật lâu rồi chưa có gặp qua vị Hầu gia này!

Trung Tín hầu đối với Phương Vân mà nói, quả thật có ơn tri ngộ. Hơn nữa, nguyên nhân khiến cho Dương Hoàng cách chức hắn rồi để ở nhà cũng là vì Phương Vân. Tâm niệm Phương Vân khế động, lập tức muốn đi gặp vị Hầu gia nổi tiếng vì mưu trí và trung can này!

- Người trở về phủ trước đi, ta đi Trung Tín hầu phủ một chuyến!

Phương Vân phất phất tay đối với phu xe phủ mình, sau đó bước chân lên xe ngựa Trung Tín hầu phủ!

- Cũng lâu rồi chưa thấy Trương Anh, đi tới đó gặp hắn!

Dường như mọi người ở Trung Tín hầu phủ đã biết trước, cho nên khi xe ngựa đến thì chánh thê của Trung Tín hầu đã sớm dẫn các thị thiếp, thế tử, cùng các nha hoàn, hộ vệ, người hầu đứng ở cửa đón.

Lễ chế của Đại Chu hoàng triều, khi nghênh đón khách quý thì phải do chánh thê dẫn mọi người trong phủ ra đón, việc này cũng nhằm biểu lộ thân phận của nữ chủ nhân. Trừ phi là Nhân Hoàng hoặc là Vũ Mục,

hoặc là những người có thân phận cao hơn Trung Tín hầu thì mới cần đến Trung Tín hầu ra đón ngay tại cửa.

- Ra mắt Vương phu nhân!

Phương Vân xuống xe ngựa, thi lễ một cái. Chiến công của Trung Tín hầu còn chưa bằng được với Tứ Phương hầu, cho nên chánh thê của hắn cũng chưa được phong nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, tự nhiên cũng chưa có phong hào!

- Tiểu hầu gia khách khí rồi, mấy người các người còn không mau tới bái kiến tiểu hầu gia!

Vương thị vỗ vỗ mấy nhi tử cùng nhi tử của tiểu thiếp. Vị con thứ Phương gia này hiện tại là đại hồng nhân a, không biết bao nhiêu người đang chú ý đến hắn. Bây giờ ai ai cũng biết vị Bình Yên đại tướng quân này chính là một vị vương hầu trong tương lai, bây giờ có cơ hội nịnh bợ thì sau này mới có lợi a!

- Ra mắt tiểu hầu gia!

- Ra mắt tiểu hầu gia!

Các vị thế tử ở trong Trung Tín hầu phủ cung kính nói.

- Trương Tín ra mắt tiểu hầu gia!

Lúc này có một âm thanh hơi khác với những người khác vang lên.

Phương Vân nhìn qua rồi cười một tiếng. Hắn nhận ra người này, đây chính là thế tử Trung Tín hầu Trương Tín. Lần săn thú ở Đông Giao đó, vị thế tử này còn quát bảo Trương Anh không nên xen vào chuyện của mình.

- Thì ra là thế tử, hữu lễ.

Phương Vân cười nói. Trước khi đi đầu quân, hắn đã từng ra mắt thế tử của Thần Tiên hầu, Chu Viễn. Vị thế tử này sau việc Phương Vân làm ở Tam Đường Hội Thảm thì tâm tình đã chuyển biến, thái độ ngạo mạn cũng biến mất. Còn về vị thế tử của Trung Tín hầu, Trương Tín này thì đây là lần đầu nói chuyện.

Đôi môi Trương Tín hơi giật giật, rốt cuộc phải nói:

- Tiểu hầu gia, lần săn thú ở Đông Giao năm ngoái, tại hạ đã thất lễ, kính xin tiểu hầu gia đừng phiền lòng!

- Thế tử khách khí rồi, ta không nhớ gì đến chuyện đó cả.

Phương Vân lạnh nhạt nói. Nhìn mặt mũi của Trung Tín hầu, hắn tự nhiên sẽ không cùng người này so đo.

- Tiểu hầu gia, mời vào trong. Hầu gia nhà ta đang ở bên trong chờ tiểu hầu gia!

Chờ Trương Tín nói xong, Vương phu nhân cũng khẽ thở nhẹ một cái, vẻ mặt tươi cười nói.

- Phiền phu nhân dẫn đường!

Phương Vân nói.

Vừa bước vào trong thư phòng Trung Tín hầu, Phương Vân liền nhìn thấy hai phụ tử Trương Nhân cùng Trương Anh đang đánh cờ với nhau.

- Không tệ, Thiên Phủ Thập Nhị Sách của ta, người đã được sáu thành hỏa hầu rồi!

Thấy Phương Vân đi vào, Trung Tín hầu mỉm cười nói. Rồi trực tiếp hạ cờ xuống, ăn hết cờ của Trương Anh, thắng bại đến đây cũng đã rõ.

- Đáng tiếc, Trương huynh không gia nhập quân ngũ. Nếu không thì Hầu gia đã có người nối nghiệp rồi!

Phương Vân mỉm cười, đi đến.

- Phương huynh, người đã đến rồi!

Nghe thấy âm thanh của Phương Vân, Trương Anh vui mừng hắn lên. Phất tay áo một cái, liền đứng dậy.

- Ủ, từ lúc rời khỏi kinh thành đến giờ, đã gần một năm không thấy rồi.

Phương Vân cười nói.

- Tiểu hầu gia, ngồi xuống đi! Buổi gặp mặt hôm nay chỉ có chúng ta thôi, không cần giữ lễ tiết!

Bên cạnh bàn cờ còn có một bàn trà, phía trên bàn có một bình trà cùng ba cái chén tinh xảo, ngoài ra còn có vài món ăn nóng hổi. Xem ra, Trung Tín hầu đã sớm có chuẩn bị.

Phương Vân nhìn một cái thì liền hiểu được sự tính toán của vị hầu gia này. Hắn gọi mình vào thư phòng, không gọi Trương Tín vào cùng mà lại gọi Trương Anh từ Lan Thai Bí Uyển về, dụng ý của người này không cần nói cũng hiểu rõ.

“Vị hầu gia này xem ra muốn thông qua phương thức này để nói lên thái độ của mình a! Trong lòng của Trung Tín hầu bây giờ, địa vị của Trương Anh đã hoàn toàn vượt qua thế tử Trương Tín!”, Phương Vân thầm suy nghĩ trong lòng.

Vị hầu gia này bày ra tình cảnh phụ tử đánh cờ ngay lúc mình mới vào là ngầm muốn nói trong tất cả các nhi tử thì người có quan hệ tốt nhất với hắn chính là Trương Anh. Cũng muốn nói rằng một thân sở học của hắn cũng sẽ truyền cho Trương Anh.

“Trương Anh đã chân chính hết khổ rồi a!”, Phương Vân thầm cao hứng cho người bằng hữu này của mình.

Rồi hắn cũng không khách khí nữa, đánh áo bào lên một cái rồi ngồi xuống bên cạnh bàn trà.

- Tiểu hầu gia, người vừa mới nói “đáng tiếc”, nhưng lời này lại sai lầm rồi. Nếu như nói vận dụng có hay hay không đều do lòng người, thì việc vận dụng binh pháp cũng không chỉ dừng ở trên chiến trường mà còn có thể dùng ở những chỗ khác. Ta truyền cho Trương Anh “Thiên Phủ Thập Nhị Sách”, cũng không phải là muốn hắn dùng ở trên chiến trường.

Trung Tín hầu châm trà cho Phương Vân, uyển chuyển nói:

- Tỷ như việc tiểu hầu gia xông vào trong Bình Định hầu phủ lần này, có thể được gọi là kế “lớn tiếng dọa người” trong binh pháp!

“Tối rồi!”, Phương Vân khẽ động trong lòng. Hắn dĩ nhiên cũng biết vị Hầu gia nổi danh nhờ mưu trí này mời mình tới phủ, thì tuyệt đối không đơn giản chỉ vì tổ thái độ đứng về bên mình như thế.

Hôm nay, nhất mạch Trung Tín hầu phủ trên căn bản đã cột vào chiến xa của Phương gia. Với tác phong của vị Hầu gia này thì chắc chắn sẽ có vài điều muốn nói với mình.

Trương Anh cũng là người thông minh, nghe thấy phụ thân đột nhiên nói ra như vậy thì cũng biết, phụ thân mình muốn chỉ điểm cho Phương Vân. Cho nên, hắn lập tức im lặng đứng một bên lắng nghe.

!

Thinhbobo

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

291. Chương 287: Thư Phòng Mật Đàm

Biên Dịch: [Vo] Thien

- Kính xin Hầu gia chỉ điểm!

Phương Vân lập tức nói.

Hắn cũng không vòng vo rồi, trong phòng chỉ có ba người, cả ba đều là người thông minh cả. Trung Tín hầu biểu lộ tâm thái đứng về phía Tứ Phương hầu phủ, hơn nữa còn chuẩn bị chỉ điểm cho mình. Phương Vân tự nhiên sẽ không tổ thái độ coi thường hoặc là khoái thác.

Trung Tín hầu đã ở trong quân ngũ nhiều năm, là vị Hầu gia nổi danh vì trí mưu. Người như vậy có thể đứng vững ở Đại Chu hoàng triều suốt hai mươi năm không ngã, hơn nữa còn có thể lấy thân phận Bình dân hầu mà được sự tín nhiệm của thái tử thì đã cho thấy khả năng của mình.

Mặc dù Phương Vân ở trên chiến trường Dịch Hoang áp chế được Tạ Đạo Uẩn - Người mà Trung Tín hầu không làm gì được, nhưng tranh đấu trong triều lại là một phương diện hoàn toàn khác, ở mặt này thì Trung Tín hầu hơn Phương Vân rất nhiều. Lời của hắn nói ra tự nhiên sẽ có phân lượng.

Trung Tín hầu nghe vậy cười cười.

Mặc dù Trung Tín hầu có tâm tư chỉ điểm Phương Vân, nhưng nếu người ta không vui thì cho dù hắn có tâm, cũng sẽ không làm được gì cả. Cho nên, vừa mới bắt đầu thì hắn cũng không có làm rõ, lúc này nghe thấy Phương Vân nói như vậy thì đã hiểu được tâm ý.

Rầm!

Trung Tín hầu phát tay một cái, cửa sổ thư phòng lập tức đóng chặt lại. Trương Anh sợ hết hồn, hành động này của Trung Tín hầu cũng quá mức thận trọng rồi.

Trung Tín hầu cũng không để ý tới vẻ mặt chấn động của Trương Anh, ngón tay cong lại một cái, một đạo cấm chế vô hình bay ra ngoài. Đạo cấm chế này hóa thành những văn tự cổ xưa chuyển động trên vách tường của thư phòng.

- Tiểu hầu gia chắc đã gặp Võ hầu Dương Hoảng ở Mãng hoang rồi!

Câu thứ nhất Trung Tín hầu nói ra liền dọa Phương Vân run lên.

- Xem ra, đúng là như vậy.

Trung Tín hầu mỉm cười, nhìn vẻ mặt của Phương Vân là hắn biết mình đã đoán trúng.

- Dương Hoảng này thâm tàng bất lộ. Lúc ta nghe nói người này bị thương ở trong đại chiến thì đã thấy có vấn đề. Dương Hoảng giả bộ bị thương tất nhiên là để đối phó tiểu hầu gia, nhưng người lại tới được kinh thành, điều này cho thấy Dương Hoảng đã thất bại.

Trung Tín hầu nói.

- A!

Trương Anh khê kinh hãi. Lúc ở Tam Đường Hội Thảm, Dương Hoảng thua Phương Vân là thua bởi công phu miệng lưỡi, chứ ở phương diện võ đạo thì không thể nghi ngờ là Dương Hoảng hoàn toàn vượt trội. Đây là bản thân Trương Anh còn không biết Phương Vân đã từng giao thủ với Dương Hoảng!

- Hầu gia quả nhiên lợi hại! Không sai, ta đã gặp Dương Hoảng, dùng chiêu “Kim thiền thoát xác” mới thoát khỏi hắn được.

Phương Vân trực tiếp khẳng định suy đoán của Trung Tín hầu. Nhưng mà, Phương Vân cũng không hề thua kém, chỉ một câu nói của Trung Tín hầu thôi nhưng Phương Vân lập tức ý thức được một điều: Vị hầu gia Đại Chu trước mắt này sợ rằng có hiểu biết rất sâu về Dương Hoảng.

- Dường như Hầu gia rất hiểu rõ Dương Hoảng, không biết Hầu gia đối với Dương Hoảng có đánh giá như thế nào?

Phương Vân nói.

Trong mắt Trung Tín hầu hiện lên thần sắc tán thưởng. Phương Vân có thể từ một câu nói của hắn mà nhận ra được điều này, đã quá đủ chứng minh cho sự thông minh của Phương Vân.

Trầm ngâm một lát, Trung Tín hầu nói ra một câu khiến cho cả hai người trẻ tuổi ở đây phải rung động:

- Vào tám năm trước, Dương Hoảng ở trong quân đội từng bái phỏng ta, đồng thời còn lãnh giáo binh pháp của ta!

Vào tám năm trước, lúc đó Dương Hoảng mới chỉ có mười tám tuổi, còn Phương Vân và Trương Anh chỉ có tám tuổi, đang là trẻ thơ. Nhưng vào lúc đó thì Dương Hoảng đã thống lĩnh mấy vạn binh mã chinh chiến ở

bên ngoài! Thanh danh của Dương Hoàng vào lúc đó tuy cao chói vót, nhưng hiển nhiên chưa bằng Trung Tín hầu Trương Nhân được!

Trung Tín hầu cũng không để ý đến sự rung động của hai người thiếu niên này, nhớ lại nói:

- Ngay từ lúc gặp Dương Hoàng, ta đã cảm nhận được tài năng của người này. Hẳn như một thanh kiếm đã ra khỏi vỏ, trong xương của hắn còn có một cỗ ngạo tính, phảng phất như không có một đồ vật nào trên thế gian này có thể vào mắt hắn được. Nhưng lúc hắn bái phỏng ta thì lại cực kỳ khiêm tốn. Mặc dù ta đã sống qua mấy chục năm, nhưng chưa hề gặp ai như vậy cả. Có thể nói, thiên tư cùng ngộ tính của người này thuộc loại trăm năm khó gặp!

Phương Vân từng đọc qua tư liệu của Dương Hoàng, hắn cũng biết Dương Hoàng lúc mười tám tuổi đã được coi là anh hùng thiếu niên. Trung Tín hầu đánh giá về hắn như vậy cũng không quá chút nào!

- Hầu gia lợi hại! Tuy Dương Hoàng đã được phong làm Võ hầu, nhưng trước giờ ta vẫn không để hắn vào trong mắt. Cho đến khi hắn giả bộ trọng thương ở Mãng hoang, rồi chặn đánh ta lúc về kinh thì mới biết mình đã đánh giá sai lầm về người này. Lấy lòng dạ cùng tâm tư của người này, quả thật rất đúng với đánh giá của Hầu gia!

Phương Vân mở miệng nói.

Tuy hắn đem chuyện Dương Hoàng chặn đánh hắn nói một cách rất thần nhiên, nhưng Trương Anh ở một bên nghe được thì kinh hãi không thôi!

Dương Hoàng và Phương Vân, hai người này đều là kỳ tài tuyệt thế! Dương Hoàng thì không cần phải nói, Đại Chu lập quốc đã lâu như vậy mà hắn có thể trở thành vị Võ hầu thứ tám, nhiều đó đã đủ chứng minh năng lực cùng ngộ tính của hắn. Mà Phương Vân, mặc dù còn trẻ tuổi, nhưng trong suy nghĩ của Trương Anh thì Phương Vân không hề thua kém Dương Hoàng. Ít nhất, có thể từ chối Thái Phó, đầu nhập vào trong quân rồi trong vòng một năm bước vào Địa Biền cảnh, những điều đó đã nói lên được năng lực của Phương Vân. Trương Anh tin tưởng, chỉ cần qua một thời gian nữa thôi thì thành tựu của Phương Vân sẽ không hề dưới Dương Hoàng.

Hai kỳ tài này sau khi gây nên thù hận ở Tam Đường Hội Thẩm, lại gặp mặt ở Mãng hoang xa xôi, điều này làm cho Trương Anh phải suy nghĩ không thôi.

“Cũng không biết Phương huynh cùng Dương Hoàng đã nói gì với nhau? Nếu như ta có thể ở đó thì thật tốt quá!”, Trương Anh thầm nghĩ trong lòng. Nhưng Phương Vân không nói thì hắn cũng không muốn hỏi tới.

- Ha ha.

Trung Tín hầu cười cười:

- Dương Hoàng có lập trường bất đồng với người, nhưng người có thể nhận xét như vậy. Chỉ dựa vào khí độ này thì người cũng đã hơn xa những người đồng trang lứa rồi. Xem ra, cái mà ta hay gọi là “thiên tài trăm năm khó gặp” lại có thêm một người.

Phương Vân cười cười, từ chối cho ý kiến trong vấn đề này.

Trung Tín hầu bỗng nhiên ngừng nụ cười trên mặt lại, nghiêm nghị nói:

- Chiến công của người ở đại chiến Mãng Hoang từ lúc về kinh thành thì Lục bộ đã xem xét có được phong hầu hay không. Khi đó ta vốn dự tính rằng trong vòng năm năm người không thể nào phong hầu được, nhưng mà người vừa trở về kinh thành đã gây nên chuyện như vậy, thì thật không thể nào nói trước được!

Trương Anh ở một bên nghe vậy thì cũng nhin không được mà phải mở miệng hỏi:

- Phụ thân, chuyện Lục bộ thương nghị Phương huynh có được phong Hầu hay không thì con cũng đã nghe được lúc ở Lan Thai Bí Uyển. Nhưng mà, Phương huynh chỉ còn thiếu chút nữa là sẽ được phong Hầu mà, sao phụ thân lại nói rằng cần đến năm năm? Còn nữa, chuyện Phương huynh xông vào Bình Định hầu phủ tại sao không phải là sẽ làm hại Phương huynh, mà còn giúp được phong Hầu sớm hơn?

- Anh nhi, đấu tranh trong triều đình so với chiến đấu trên chiến trường còn phức tạp hơn nhiều. Nếu như chỉ dựa vào binh pháp thì không thể nào đủ được. Chờ đến khi lúc nào con có thể phong vương báii hầu được thì ta sẽ nói một chút cho con.

Trung Tín Hầu nói xong câu này, liền không nói thêm lời nào. Xoay đầu lại, đối mặt Phương Vân nói:

- Tiểu hầu gia, chuyện tình ở Bình Định hầu phủ mặc dù Hiển Hoa phu nhân không có ra mặt, nhưng chuyện này lại có quan hệ đến thể diện của triều đình. Ta đoán trong mấy ngày nữa thì nội cung sẽ mời người vào, người nên chuẩn bị một chút.

Phương Vân gật đầu:

- Chuyện này ta đã sớm nghĩ tới, tất nhiên sẽ có đối sách.

- Vậy thì tốt.

Trung Tín hầu vuốt vuốt râu, nói tiếp:

- Còn có một chuyện thứ hai mà người phải cẩn thận. Ta đoán, không lâu nữa bọn họ sẽ tìm tới người!

- Ồ?

Phương Vân chấp tay:

- Kính xin Hầu gia chỉ điểm.

- Người có thể trong lúc đại chiến ở Mãng hoang mà giết được tám vị Yêu Quân, đó là chiến công hết sức to lớn. Nhưng mà, chuyện người dùng Địa Biến chi pháp lại khiến cho nhiều người chú ý. Ta đoán, trong khoảng thời gian tới, Phủ Tông Nhân sẽ tới tìm người!

Trung Tín hầu nói.

- Phủ Tông Nhân?

Nghe thấy cái tên này thì sắc mặt Phương Vân cũng hơi đổi. Phủ Tông Nhân là nơi nào thì hẳn dĩ nhiên biết. Nơi này có quyền thế vô cùng lớn, nơi mà các hoàng tôn quốc thích Đại Chu e ngại nhất cũng đúng là nơi này, ngay cả Thái tử Lưu Tú cũng không ngoại lệ. Nhưng mà, quyền thế của Phủ Tông Nhân chỉ có tác dụng với những chuyện trong cung, cùng với những chuyện liên quan với hoàng thất! Còn về phần các đại thần, võ tướng thì không hề thuộc phạm vi quản hạt của Phủ Tông Nhân. Nói một cách ngắn gọn thì Phủ Tông Nhân chính là quản gia của hoàng thất!

Mặc dù trong lòng Phương Vân có chút nghi ngờ, nhưng hẳn biết Trung Tín hầu sẽ không phải là người nói chuyện mà không có mục đích, cho nên cũng không hỏi nhiều, lẳng lặng nghe tiếp.

Trung Tín hầu thấy vậy cũng thầm khen, nói tiếp:

- Lúc trước, Tây bộ bộc phát ôn dịch, chuyện này dẫn đến việc các cường giả tông phái tới tranh đoạt máu huyết hung thú Phỉ. Sau này, dưới sự tức giận của triều đình mà các giọt máu huyết đó đều đã được thu hồi lại. Nhưng mà, lúc người ở Mãng Hoang sử dụng ra Địa Biến chi pháp lại biến thành hung thú Phỉ. Chuyện này, cho dù như thế nào thì triều đình cũng sẽ hỏi tới, đồng thời Phủ Tông Nhân cũng sẽ ra mặt. Đứng đầu Phủ Tông Nhân là một người có quyền lực rất lớn, người này cũng đã chấp chưởng Phủ Tông Nhân gần hai mươi năm rồi. Tuy chưa có ai từng thấy mặt hắn, nhưng nghe nói tu vi của hắn không hề thua kém Thần Võ hầu đâu! Phủ Tông Nhân lại là nơi nắm giữ hình phạt của hoàng thất, cũng có trách nhiệm thay mặt Nhân Hoàng giám sát thiên hạ. Người phải cẩn thận!

Phương Vân trầm ngâm không nói. Nếu như không phải Trung Tín hầu lên tiếng nhắc nhở thì hẳn cũng sẽ không ngờ rằng hoàng thất còn có một tổ chức như vậy. Dù nói như thế nào, đối với các vương công tử đệ thì Phủ Tông Nhân là một khái niệm hết sức xa xôi.

- Đa tạ Hầu gia, chuyện này ta sẽ lưu ý!

Phương Vân cảm kích từ tận đáy lòng.

Nếu như Phủ Tông Nhân chỉ tương đương với một tổ chức như Lục bộ thì hẳn cũng sẽ không để ý là mấy. Nhưng Trung Tín hầu đã nói rõ Phủ Tông Nhân có nhiệm vụ giám sát cả thiên hạ thay Nhân Hoàng thì lại là chuyện hoàn toàn khác, cái quyền lợi này phải nói là quá lớn rồi.

- Ủ, người chỉ cần lưu ý hai việc này thôi. Nếu như không xảy ra việc gì ngoài ý muốn thì trong một hai năm nữa là người sẽ được phong Hầu.

Trung Tín hầu gật gù đầu. Phương Vân là người thông minh, có nhiều thứ không cần phải nói thì cũng hiểu, điều này giúp Trung Tín hầu giảm rất nhiều phiền toái.

- Anh nhi, hai người các người cũng một năm không gặp rồi. Nếu có gì muốn nói thì nói một chút với tiểu hầu gia đi?

Trung Tín hầu nhìn Trương Anh một cái, nói.

Phương Vân hiểu ý tứ của Trung Tín hầu. Vị Hầu gia này đã ngừng lại ở đây, cũng không muốn nhiều lời nữa. Ngầm hiểu ý, Phương Vân nhìn Trương Anh nói:

- Không sai, ta cùng Trương huynh đã lâu không gặp rồi. Còn không biết Trương huynh hiện nay thế nào rồi?

Câu này vừa nói ra thì không khí trong phòng cũng giãn bớt hẳn đi, không còn trịnh trọng như trước nữa.

Trương Anh cười cười:

- Nói đến chuyện này thì phải cảm ơn Phương huynh nhiều.

Sau đó, Trương Anh liền đem những chuyện của mình sau khi Phương Vân rời đi kể ra.

Thì ra, sau khi được Phương Vân đề cử thì không bao lâu sau, Thái Phó đã thu Trương Anh làm đệ tử ký danh. Thái Phó là người đức cao vọng trọng, không nói câu ở ngoài, không bao giờ cười chọc, là người vô cùng nghiêm túc. Hắn truyền dạy cho đệ tử vô cùng nghiêm khắc, nhưng cũng không quá mức khó khăn. Ngoài ra, Thái Phó còn là một trong Tam Công, cho nên cũng sẽ không có nhiều thời gian truyền dạy cho Trương Anh.

Suốt một năm, Trương Anh cũng chỉ có bảy lần được gặp Thái Phó. Trước mặt vị Thái Phó này, Trương Anh vô cùng cung kính, không dám vô lễ chút nào, luôn lấy cái đạo làm đệ tử mà làm. Mỗi lần Thái Phó tới cũng vô cùng vội vàng, thời gian dừng lại cũng không bao lâu. Nhưng cách một đoạn thời gian thì cũng có sai người tới hỏi tình huống học tập của Trương Anh, và đưa cho mấy bộ sách.

Cứ như thế mấy tháng, Thái Phó đã cho phép Trương Anh vào trong Lan Thai Bí Uyển ở trong hoàng cung, kiêm nhiệm làm quan thư ký. Mỗi ngày, số văn kiện mà Trương Anh phải sao chép rất nhiều, chất chồng như núi, mệt mỏi vô cùng.

!

Thinhbobo

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

292. Chương 288: Lan Thai Bí Uyển

Biên Dịch: [Vo] Thien

Trương Anh rất thông minh, mặc dù công việc rất mệt, nhưng hắn hiểu rằng đây chính là sự mài luyện Thái Phó dành cho hắn. Phải biết rằng, Lan Thai Bí Uyển mặc dù không có quyền lực gì, không quản được chuyện trong triều đình cũng như ở bên ngoài, nhưng đây lại là một cơ cấu rất là trọng yếu với hoàng thất.

Trương Anh xuất thân thấp hèn, vốn không có trông chờ điều gì. Nhưng sau khi hắn vào Lan Thai Bí Uyển được một thời gian thì dần được các học sĩ trong Lan Thai Bí Uyển yêu thích. Có khi gọi hắn đến tham

dự việc quan sát tinh tượng cùng thôi diễn, cũng có khi đem các tinh đồ* cực kỳ trọng yếu đưa cho Trương Anh sao chép!

Công việc này tuy vô cùng khô khan, nhưng Trương Anh lại được lợi không nhỏ. Dần dần, hần cũng hiểu rõ công việc của các học giả, thậm chí còn có lúc trực tiếp thay thế vài học giả tiến hành quan sát tinh tượng. Nhưng Trương Anh vẫn chưa được tham dự vào công việc quan trọng nhất của Lan Thai Bí Uyển, thôi diễn thiên cơ.

Lan Thai Bí Uyển mặc dù chịu trách nhiệm việc ra các bộ Dương lịch hàng năm để chỉ đạo các công việc hàng ngày của hoàng thất, vương công đại thần cùng quan lại địa phương. Nhưng tác dụng thần bí nhất cũng như quan trọng nhất đó chính là thay thế hoàng thất suy đoán vận mệnh của quốc gia, đại thế của thiên hạ.

Sự vận hành của Lan Thai Bí Uyển vô cùng phức tạp, cũng không chỉ dừng lại trong việc quan sát tinh tượng, vẽ tinh đồ, mà còn liên quan đến sông núi, tiên thiên thuật số, thậm chí còn phải thu thập các việc xảy ra ở các huyện, quận, phủ, châu của Đại Chu. Các việc xảy ra ở các huyện, quận, phủ, châu khắp Cửu Châu chính là căn cứ trọng yếu để Lan Thai Bí Uyển suy luận ra xu thế tương lai của thiên hạ!

Những thứ khác trong nói, chỉ việc phân tích các việc xảy ra ở huyện, quận, phủ, châu là một việc hết sức khổng lồ rồi! Do đó, số lượng công việc của Lan Thai Bí Uyển nhiều đến mức nào cũng có thể nghĩ được.

Trong các công việc của Lan Thai Bí Uyển thì tiên thiên thuật số là việc quan trọng nhất. Nhưng những học vấn liên quan đến tiên thiên thuật số, rồi vận dụng nó để tiên đoán thiên cơ chỉ nằm trong tay các Đại Nho mà thôi. Mà việc quan sát tinh tượng, vẽ tinh đồ, cùng với việc nắm giữ các việc ở huyện, quận, phủ, châu chỉ có ý nghĩa khi kết hợp với tiên thiên thuật số!

Phương Vân nhập ngũ đã một năm, vẫn thường xuyên trao đổi tin tức cùng với Trương Anh. Đối với tình huống của Trương Anh thì Phương Vân cũng biết đại khái, nhưng tình huống cụ thể thì đây là lần đầu được nghe Trương Anh nói đầy đủ đến.

- Đúng rồi.

Trương Anh đột nhiên nói.

- Có một lần đại học sĩ Trương Lỗ ở Lan Thai Bí Uyển quan sát tinh tượng, ngay lúc đó hần nhận được một tràng cảnh tinh tượng từ Lan Thai Bí Uyển. Chỉ vừa nhìn qua thôi mà sắc mặt đã thay đổi rồi. Lúc đó ta có nghe hần kinh hô một tiếng “Quần Hồ Phệ Long”! Tuy ta đã theo hần một thời gian nhưng đó là lần đầu thấy hần thất thố như thế!

Phương Vân khẽ nhíu mày. Hần cũng có quan sát tinh tượng, nhưng chẳng biết cách nào để từ đấy đoán ra được vận số của thiên cơ. Nhưng cái cách cục “Quần Hồ Phệ Long” này vừa nghe thì đã biết chẳng phải là điềm tốt gì. Phải biết rằng, cho dù là ở đâu thì Long cũng chính là đại biểu cho sự tồn tại cao quý nhất trong trời đất! Mà chức trách của Lan Thai Bí Uyển chính là quan sát vận thế thiên hạ cho hoàng thất, cái từ “Long” ở đây đại biểu cho cái gì, không cần nói cũng biết!

- Quần Hồ Phệ Long, phải chăng đây là dấu hiệu cho đại loạn của thiên hạ!

Phương Vân khẽ động trong lòng, chỉ thông qua bốn chữ thôi, nhưng hần đã luận ra ý nghĩa chính trong đó! Trong lúc đang suy nghĩ, hần khẽ nhìn qua thì thấy Trung Tín hầu vẫn đang bày ra bộ dáng đang thưởng thức trà thơm. Phương Vân thấy vậy liền hiểu ra: Trung Tín hầu đã biết tin tức này từ sớm rồi, nhưng giờ đây chẳng qua đang muốn Trương Anh chính miệng nói cho mình biết.

“Trung Tín hầu cũng đã khổ tâm a!”, Phương Vân thầm nói. Hần vốn là người ân oán phân minh, cho nên hần tự nhiên ghi khắc trong tâm ân tình này của Trung Tín hầu.

Vừa suy nghĩ thì lại nghe Trương Anh nói tiếp:

- Đại học sĩ Trương Lỗ ngay lúc đó nhìn về phía ta, nhưng ta không hề nói gì, vẫn sao chép tư liệu như cũ. Trương đại nhân cho là ta không nghe được gì cho nên không nói thêm gì nữa. Phương huynh, ngay sau đó Lan Thai Bí Uyển đã hạ một mệnh lệnh: nghiêm cấm đem bất cứ đồ vật gì từ trong ra. Hơn nữa, ta còn có cảm giác được có người giám thị ta trong một thời gian rất dài. Việc đưa tin trong quân cũng không

an toàn, rất dễ những người chú ý bắt được cho nên ta không có đem chuyện này nói cho Phương huynh. Phương huynh chớ trách.

Trương Anh nói. Âm thanh có phần cảm thấy có lỗi.

- Trương huynh, đừng khách khí. Chuyện này nếu như liên quan đến hoàng thất thì tất nhiên là chuyện quan trọng, cần thận vấn hơn.

Phương Vân nói.

- Ha ha.

Trung Tín hầu ngay lúc này đột nhiên cười:

- Hôm nay chỉ là cuộc gặp gỡ riêng thôi, đừng nói chuyện quốc sự nữa. Tiểu hầu gia, lại đây dùng trà đi. Đây là trà do chính phu nhân ta làm, nàng xuất thân từ danh môn, đối với trà đạo cũng có tâm đắc.

Phương Vân tất hiểu ý, ngồi lại uống một ngụm rồi cầm lấy một miếng bánh bỏ vào trong miệng! Sau đó ba người chỉ ngồi hàn huyên với nhau, không hề bàn luận đến chuyện trong triều nữa.

Trong lúc nói chuyện phiếm, Phương Vân biết được Trương Anh vẫn chỉ là đệ tử ký danh của Thái Phó, còn chưa được thu làm đệ tử chính thức. Nhưng mà Phương Vân cũng biết những chuyện như vậy không nên đề cập đến. Thái Phó là một người trong Tam Công, điều kiện làm đệ tử của hắn vô cùng hà khắc, nếu không thể thông qua một vài khảo nghiệm thì không thể làm đệ tử chính thức được.

- Cũng không còn sớm nữa. Hầu gia, ta về phủ vậy!

Phương Vân nhìn ra ngoài cửa sổ một lúc, lúc này trời đã tối rồi.

- Ủ. Anh nhi, thay ta tiễn tiểu hầu gia đi!

Trung Tín hầu nói.

- Hải nhi tuân lệnh!

Lúc hai người đi ra ngoài phủ thì đã có xe ngựa của Trung Tín hầu phủ chuẩn bị sẵn.

- Phương huynh. Phụ thân ta có lời chuyển cáo cho người, người nói rằng đợi đến ngày người phong hầu, nếu như không có gì ngoài ý muốn thì người nhất định có cách để cho toàn bộ Bình Dân hầu ủng hộ người!

Lúc đi lên xe ngựa, Trương Anh khom người thi lễ một cái. Ngay lúc khom người, hắn khẽ nói nhỏ.

Phương Vân ngây ngốc trong chốc lát, sau đó buông màn xe xuống, thản nhiên nói:

- Trương huynh, thay ta cảm ơn bá phụ. “Trà bánh” hôm nay ta vô cùng hài lòng!

Nói đến hai chữ “trà bánh”, Phương Vân cố ý nhấn mạnh xuống. Trong lòng hắn cũng hiểu được, nếu như Trung Tín hầu mượn Trương Anh nói ra điều này thì chắc chắn hắn sợ rằng sẽ không còn cơ hội gặp lại mình lúc mình rời khỏi kinh thành!

Hí!

Tiếng ngựa hí vang lên, chiếc xe ngựa rời khỏi Trung Tín hầu phủ, rồi đi tới Tứ Phương hầu phủ.

- Thiếu gia, ngài đã về!

Ngay lúc Phương Vân trở về phủ thì đã có Lương bá đợi ngay đó.

- Ủ.

Phương Vân nhàn nhã đáp, cũng không có để ý mấy.

- Thiếu gia, lúc ngài không có ở đây thì có một người tên là Triệu Bá Ngôn tới tìm. Hắn nói là phụng mệnh của ngài!

Lương bá nói tiếp.

- Triệu Bá Ngôn!

Chân mày Phương Vân khẽ cau lại, lập tức nói:

- Không sai, hẳn đúng là phụng mệnh của ta mà tới kinh thành! Bây giờ hẳn ở đâu?

- Ta đã dẫn hẳn vào thư phòng của ngài!

Lương bá nói.

Phương Vân cũng không nói thêm, bước tới thư phòng.

Kết!

Cửa phòng được mở ra, có một thân ảnh quen thuộc đang ngồi trong đó. Nghe thấy âm thanh mở cửa, người này vội đứng dậy.

- Thuộc hạ tham kiến đại nhân!

Triệu Bá Ngôn cung kính thi lễ.

- Người tới rất nhanh. Ta về kinh mới ngày thứ hai mà người đã tới phủ rồi, rất tốt!

Phương Vân vung tay áo lên, đi tới sau bàn đọc sách:

- Ngồi xuống đi!

- Thuộc hạ không dám!

Phương Vân thấy thế thì cũng không miễn cưỡng, nói tiếp:

- Đã như vậy thì người cứ đứng đi. Ta cũng không nói nhiều, những chuyện ta muốn người làm đã sao rồi?

Triệu Bá Ngôn nghe vậy thì nở nụ cười tự tin. Hắn đưa tay vào trong áo, rút ra một tờ giấy được gấp lại, đưa tới:

- Đại nhân, mời ngài xem qua. Theo như lệnh của đại nhân, ta đã thu nạp được một ngàn sáu trăm tám mươi hai tên thám báo. Võ công của những người này không cao, nhưng việc dò thăm tin tức thì lại rất dễ dàng!

Chân mày Phương Vân khẽ nhếch lên. Nghe Triệu Bá Ngôn nói như thế thì hẳn cũng có chút bất ngờ. Chỉ trong thời gian ngắn như vậy, mà Triệu Bá Ngôn có thể có nhiều thám báo như vậy, đúng là ngoài ý muốn của hắn.

Hắn cũng không khách khí, sau khi nhận lấy tờ giấy thì lập tức mở ra xem. Tuy vóc người Triệu Bá Ngôn to cao, nhưng chữ viết lại rất phong lưu. Trên tờ giấy này chỉ chút các hàng chữ. Thân phận, đặc điểm, võ công của những thám báo đều được Triệu Bá Ngôn viết ra rất ngắn gọn, súc tích!

Thân phận của những người này không hề đồng nhất, bao gồm: tiểu nhị, cường đạo, sư gia, binh sĩ, kỹ nữ, đệ tử tông phái, tán tu...

- Hử?

Khi thấy trên danh sách có mấy người đệ tử của Thái Tổ phái cùng Thủy Ma tông thì Phương Vân khẽ mỉm cười. Thái Tổ phái cùng Thủy Ma tông đều là đại phái đại tông cả, mấy thám báo nằm vùng của Triệu Bá Ngôn tuy có thân phận cực thấp, chỉ là tạp dịch cùng đầu bếp, nhưng nhiều đó đã đủ rồi. Dù sao nhiệm vụ của bọn họ chính là đi hỏi thăm tin tức, cũng không phải đi sống chết gì với đối thủ. Hơn nữa, thân phận càng thấp kém thì người khác càng không để ý tới!

Phương Vân ngẩng đầu nhìn thoáng qua Triệu Bá Ngôn. Thấy Phương Vân nhìn sang, mặt Triệu Bá Ngôn lập tức hiện lên vẻ tự tin.

- Không tệ! Chỉ trong thời gian ngắn mà có thể phát triển được như vậy. Năng lực của người làm ra rất kinh ngạc!

Phương Vân gật gù đầu nói.

- Cảm tạ đại nhân khen tặng!

Triệu Bá Ngôn cung kính nói.

- Những tài bảo đưa cho người, dùng như thế nào rồi?

Phương Vân nói.

Thần sắc Triệu Bá Ngôn hơi đổi, vội vàng rút ra một quyển sách từ trong tay áo:

- Đại nhân, ở đây cho ghi chi tiết các khoản chi tiêu, cùng với con số dư lại. Mời đại nhân xem qua.

Chờ Phương Vân nhận lấy, Triệu Bá Ngôn mới cúi đầu nói:

- Đại nhân thứ tội. Vì phát triển nhiều thám báo như vậy cho nên chi phí cũng rất lớn! Những người trong môn phái thì chỉ cần đan dược cùng công pháp, cái này còn dễ chút ít. Nhưng mà, đối với những thám báo trong thế tục thì cần phải tốn rất nhiều kim ngân, nếu không thì rất khó để thu nạp lòng người ạ.

Phương Vân nhìn một cái, quả nhiên trong sách ghi rất cẩn kẽ. Nhìn thoáng qua con số cuối cùng thì cũng khê kinh ngạc, con số mà Triệu Bá Ngôn tiết kiệm được nhiều hơn rất nhiều so với dự tính của hắn.

- Chuyện kim ngân người không cần phải lo, ta sẽ nghĩ biện pháp!

Phương Vân nói.

Chuyện kim ngân đúng là một chuyện vô cùng nhức đầu. Ở Tây Nhị thành thì hắn còn có thể nhận được một chút tài bảo, nhưng sau khi bị Dương Hoàng náo động thì Tây Nhị thành không còn được như trước nữa. Nhưng mà, chuyện này đúng là chuyện hắn phải quan tâm đến, chỉ là không được lộ ra trước mặt thủ hạ.

Phương Vân nhìn vào kim ngân còn dư trong quyển sách, nhiều đây cũng đủ để cho hắn chống đỡ một chút thời gian. Nếu như thật sự không xong thì trực tiếp bán đi một kiện Địa Nguyên pháp khí. Những vật như thế có giá trị liên thành, nếu như bán được thì sẽ có đủ số tài bảo chống đỡ được trong một thời gian dài.

Nhưng mà, những vật như Địa Nguyên pháp khí trước giờ chỉ có người mua vào, chứ chưa có ai nguyện ý bán ra cả! Mà bản thân Phương Vân hiện tại cũng chỉ có một kiện Ngũ Ngục Phong, nhưng mà đây là pháp khí bảo vệ tánh mạng, không thể nào bán ra được!

*Tinh đồ: tư liệu vẽ lại các hiện tượng tinh tượng.

!

Thinhbobo

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

293. Chương 289: Rừng Hoa Mai, Phòng Tranh Cỏ

Biên Dịch: [Vo] Thiên

Tạm thời bỏ vấn đề kim ngân qua một bên, Phương Vân mở miệng nói:

- Triệu Bá Ngôn, bây giờ ta giao cho người mấy chuyện, người mau thay ta đi làm?

Nuôi binh ngàn ngày, dùng trong một giờ!

Triệu Bá Ngôn cũng hiểu những chuyện mà Phương Vân sắp giao sau đây cũng chính là một dạng kiểm nghiệm hệ thống thám báo mà hắn đang xây dựng. Địa vị của mình ở trong lòng Phương Vân bao nhiêu thì phải xem thử chuyện này làm đến đâu.

- Đại nhân cứ phân phó, thuộc hạ sẽ cố hết sức hoàn thành!

- Chuyện thứ nhất ta muốn người làm chính là thay ta ở Liệt Thiên tông tìm một người tên là Lục Vũ.

Phương Vân vừa nói vừa lấy mấy bình đan dược từ trong túi không gian ra.

- Sau khi tìm được hắc thì đem những đồ này cho hắc. Nói cho hắc biết là ta rất muốn gặp gỡ hắc. Mặt khác, nói cho hắc biết là muội muội của hắc ở kinh thành vẫn khỏe mạnh, rất nhớ hắc!

Ngay thời điểm Phương Vân nhìn thấy Lục Tiểu Linh thì mới có ý nghĩ này. Cũng một năm rồi, không biết Lục Vũ ở Liệt Thiên tông đã ra sao? Nhân giới của hắc bây giờ cao như vậy, bây giờ nhìn lại sự phụ của Lục Vũ - Nhiếp Thiên Ma Quân Hoàn Vô Cương thì chắc chỉ là một trưởng lão ngoại môn! Tu vi chỉ có đến Tinh Phách cảnh đỉnh phong!

Loại tu vi này đã không còn được Phương Vân đặt vào trong mắt nữa, ngay cả đan dược thượng phẩm cũng không còn tác dụng gì với Phương Vân. Nhưng đối với Lục Vũ thì sợ rằng rất khó có được!

- Thuộc hạ nhất định đưa đến!

Triệu Bá Ngôn nhận lấy bình sứ.

- Việc thứ hai là thay ta hỏi thăm chỗ này một chút!

Phương Vân vừa nói xong liền lấy một đầu bút, chấm một chút mực rồi viết lên giấy Tuyên Thành. Đây dĩ nhiên là vị trí của Chiêu Giác Tự trong trí nhớ của Kim Cương Đầu Đà.

- Ta muốn người phái người đi thăm dò những việc ta ghi trong đây, sau đó sưu tầm những nơi có địa hình giống như vậy giao cho ta!

Có câu tính trước làm sau, trước khi thăm dò rõ tình huống của Chiêu Giác Tự, Phương Vân cũng không muốn mạo muội chạy tới.

- Thuộc hạ tuân lệnh!

- Việc thứ ba, người thay ta lưu ý động tĩnh của Thiên Tà tông. Nếu có bất kỳ việc gì, lập tức thông báo cho ta!

Ánh mắt Phương Vân híp lại, trong mắt hiện lên sát khí dữ dội.

Trong binh pháp có câu: Ngồi chờ chết là cực kỳ hạ sách, tuyệt không thể làm! Ngay lúc hắc chỉ mới là Tinh Phách cảnh, thì Thiên Tà tông đã phái cường giả Địa Biến cảnh là Cực Đạo tiên sinh ám hắc. Có câu “có thù không báo không phải là quân tử”, nếu như không thể làm cho Thiên Tà tông có chút tổn thất thì Phương Vân có cảm giác mình không thể ngủ yên được. Hơn nữa, chỉ dựa vào việc Thiên Tà tông cầu kết với Bình Đỉnh hầu để đối phó phụ thân Phương Dận thì Phương Vân đã không thể nào bỏ qua cho bọn họ được. Nhưng mà, Thiên Tà tông là đại tông trong Ma đạo, chuyện này phải tính kế một cách cẩn thận mới được.

Triệu Bá Ngôn cũng khiếp sợ không thôi. Lời này của Phương Vân rõ ràng là có ý muốn báo thù Thiên Tà tông! Phải biết rằng Thiên Tà tông chính là đại tông phái ngoại quốc a. Nhưng Phương Vân lại muốn một mình một người cùng tông phái như vậy đối kháng, chỉ dựa vào phần đảm phách này thôi thì người bình thường đã không cách nào so sánh được.

- Vâng, thuộc hạ sẽ toàn lực đi thu thập tin tức của Thiên Tà tông!

Triệu Bá Ngôn dĩ nhiên hiểu được lời nào nên nói, lời nào không. Người chủ công này của hắc có tiến cảnh cực nhanh, nhanh đến mức kinh người. Lấy tốc độ tu luyện này của Phương Vân, nếu như có thể trùng kích đến Thiên Trùng cảnh, rồi mượn thân phận hiền hách của hắc thì nói không chừng thật sự có thể san bằng cả Thiên Tà tông rồi!

“Người chủ công này của ta cũng không đơn giản a! Từ tư liệu mà ta thu thập được thì sợ rằng không lâu nữa hắc sẽ phong Hầu rồi, nếu như Phương gia mà thành một môn hai hầu thì sẽ có lực ảnh hưởng lớn vô cùng. Hơn nữa, sự đáng sợ nhất của vị chủ công đây không phải là võ đạo của hắc mà chính là tâm tính cùng thủ đoạn! Những chuyện mà người khác không dám làm thì hắc lại không có chút cổ kị nào mà làm ra! Nói không chừng, sau này Thiên Tà tông bị hủy tông diệt phái đúng là bởi vị chủ công này!”, Triệu Bá Ngôn thầm nghĩ trong lòng.

Hắn vốn là chưởng môn của Ngũ Luân phái, cũng có chút uy nghiêm. Hắn vốn chỉ muốn mượn thể lực Phương gia, nhưng càng tiếp xúc vị chủ công này thì hắn càng kính hãi, dần dần đã thần phục hẳn!

Thủ đoạn, tâm tính, tư chất, bối cảnh, tài lực...Phương Vân đều có đủ cả. Người như vậy đủ làm chủ công của Triệu Bá Ngôn! Cái mà Triệu Bá Ngôn lo lắng nhất bây giờ chính là Phương Vân sẽ tìm người khác thay thế hắn!

- Ủ.

Phương Vân khẽ gật đầu.

Từ lúc Triệu Bá Ngôn đưa hai quyển sách: một quyển nói về danh sách thám báo, một quyển về chi phí tiêu xài thì Phương Vân cũng tương đối hài lòng về Triệu Bá Ngôn này.

- Còn một việc cuối cùng. Người mau thay ta điều tra tung tích của đại ca ta, Phương Lâm!

Triệu Bá Ngôn do dự một chút:

- Đại nhân, cái này...thủ hạ của chúng ta tuy có hơn ngàn thám báo, nhưng không có người nào ở trong quân cả!

Việc phát triển thám báo ở trong quân đội Đại Chu còn khó khăn hơn rất nhiều việc xây dựng quân thám báo ở trong các tông phái và trong thế tục.

- Chuyện này không cần vội. Người cứ thay ta làm thỏa đáng ba chuyện này trước đã. Ta sẽ đem tai mắt Phương gia trong quân giao cho người!

- Vâng, thuộc hạ tuân mệnh!

- Qua một thời gian nữa, ta sẽ cho người một lệnh bài, có lệnh bài này thì người có thể xuất nhập Hầu phủ tùy ý. Mặt khác, thân phận của người ta sẽ an bài lại. Sau này, thân phận của người sẽ là binh lính chánh quy của Đại Chu hoàng triều! Được rồi, ra ngoài đi!

Phương Vân phát phát tay.

Triệu Bá Ngôn vừa đi thì căn phòng liền yên tĩnh lại. Mười ngón tay của Phương Vân khẽ chạm vào nhau, dựa vào ghế mà nhắm mắt suy nghĩ.

Ngày hôm gặp lại mẫu thân thì Phương Vân đã giao bức thư của đại ca cho mẫu thân. Cũng như Phương Vân đoán, trong thư đại ca cũng chỉ hỏi han sức khỏe mẫu thân, hi vọng mẫu thân phúc thọ an khang, thường thường an an! Còn đối với chuyện của đại ca thì không hề nói gì cả, chỉ nói là sẽ rất nhanh trở về, tận lực báo hiếu!

Lúc nhìn xong phong thư, mẫu thân rơi lệ đầy mặt. Phương Vân nhìn thấy mà đau lòng không thôi.

- Đại ca, rốt cuộc người đang ở đâu.

Phương Vân trầm nghĩ...

Sáng sớm hôm sau, trước cửa Tứ Phương hầu phủ đã có một chiếc xe ngựa chờ sẵn ở ngoài đó.

- Tiểu hầu gia, đã đến giờ rồi!

Một âm thanh bình thản đậm mặc từ trong chiếc xe ngựa truyền ra.

Ở ngay cửa chính của Tứ phương hầu phủ, Phương Vân với tâm trạng cực kỳ phức tạp đang đứng đó. Cảnh tượng cả nhà bị tịch thu gia sản, rồi bị chém đầu ở kiếp trước thủy chung vẫn là một bóng ma trong lòng hắn. Mà hiện tại, hết thấy đường như đang được giải khai!

Khẽ thở dài một tiếng, Phương Vân bước chân lên xe ngựa. Trong xe, Lý Úc Huyền một bộ thân phục màu trắng lẳng lẳng ngồi yên. Phương Vân liền ngồi xuống bên cạnh hắn.

- Cảm ơn đã xuất thủ cứu ta!

Phương Vân nói một cách chân thành.

- Không cần cảm ơn, ta chỉ phụng mệnh làm việc!

Trên mặt Lý Ưc Huyền vẫn không hề có chút thay đổi nào, vĩnh viễn vẫn luôn bình thản.

- Cho dù như thế nào thì người cũng đã cứu ta ba lần, đây là sự thật! Phần nhân tình này, sau này ta sẽ trả lại!

Phương Vân nói xong câu đó, liền xoay đầu lại, không nói thêm gì nữa. Đây không phải là lần đầu tiên hắn gặp Lý Ưc Huyền, cho nên cũng có chút hiểu biết về con người này. Nếu còn nói thêm gì nữa thì cũng không giải quyết được gì cả.

Tuy khuôn mặt Lý Ưc Huyền vẫn bình thản, nhưng từ sâu trong con mắt lại có chút dao động vì câu nói này của Phương Vân. Nhưng hắn vẫn không nói gì!

Xe ngựa từ từ lên đường, hai người ngồi trong buồng xe mà không nói tiếng nào cả. Phương Vân cũng không có hỏi là xe ngựa sẽ mang mình đi nơi nào, chỉ lẳng lặng ngồi yên.

Tây bắc kinh thành, ở đây có một khu rừng hoa mai.

Tuy khí trời vẫn còn se lạnh, nhưng mùa xuân đã tới cho nên hoa mai đã từ từ nở ra. Từng cành hoa mai, hoặc hồng hoặc trắng đan xen nhau, cực kỳ đẹp mắt.

- Đến rồi, người đi xuống đi!

Trong xe ngựa, Lý Ưc Huyền lạnh nhạt nói, ngay cả đầu cũng không nhìn qua.

Phương Vân nhìn bên ngoài một cái thì hơi giật mình. Nhưng mà Lý Ưc Huyền đã nói thế thì hắn cũng không nhiều lời, nhảy khỏi xe ngựa.

Hí!

Phương Vân vừa xuống xe thì người đánh xe đã giương roi lên, lập tức chuyển hướng rời đi. Chỉ trong chốc lát đã không còn bóng dáng nữa.

Phương Vân lẳng lặng nhìn khung cảnh trước mắt. Khu rừng này rất rộng lớn, chỉ toàn là hoa mai. Từng cánh hoa mai không ngừng rơi xuống trên mặt đất, lúc nhìn qua có cảm giác như cả khu rừng được trải thảm vậy.

Quốc hoa của Đại Chu hoàng triều chính là hoa mai. Bởi vì hoa mai có ngạo cốt, có tinh thần. Cho dù ở hoàn cảnh ác liệt nào thì hoa mai vẫn luôn giữ lấy sự khí khái của mình. Cho nên, hoa mai vẫn luôn được các sĩ phu trong thiên hạ yêu thích!

Mà khu rừng hoa mai trước mắt này Phương Vân cũng biết đến. Nơi này vốn là một cấm địa ở kinh thành! Tiền nhiệm Tam Công của Đại Chu hoàng triều đã từng tự mình hạ lệnh đem nơi này trở thành cấm địa, nghiêm cấm tất cả sĩ phu, vương công quý tộc, hoàng tử hoàng tôn, cho tới thân vương tự tiện xông vào nơi này. Chuyện này sau khi được Tam Công thượng tấu thì ngay lập tức được Nhân Hoàng lúc đó cho phép.

Thậm chí, Nhân Hoàng tiền nhiệm còn hạ lệnh: Phàm là thành viên hoàng thất, nếu như tự ý xông vào đây thì lập tức lột bỏ tước vị, phong hào, xóa tên khỏi hoàng thất, trục xuất trở thành thứ dân!

Bởi vì hình phạt quá nghiêm khắc, cho nên tất cả vương công quý tộc trong kinh thành chưa bao giờ dám tới gần đây cả! Ngay cả thành viên hoàng thất khi nói tới nơi này cũng phải kinh hãi không thôi!

Chỉ là một khu rừng hoa mai thôi, sao lại hạ nghiêm lệnh như thế? Tại sao còn nghiêm hơn cả luật định?

Rất nhiều người còn đoán rằng Tam Công muốn chiếm lấy riêng nơi này, để khi rảnh rỗi vào thưởng hoa. Nhưng trên thực tế, kể từ khi mệnh lệnh này được ban ra thì cả Tam Công tiền nhiệm cũng chưa từng bước vào.

Bao gồm cả thế hệ Tam Công ngày nay, cũng chưa bao giờ vào khu rừng hoa mai này!

Thời gian cứ thế trôi qua, rất nhiều người đã nhận thức khu rừng hoa mai ở tây bắc kinh thành là một cấm địa, cho dù là kẻ nào thì cũng không được tới gần!

Phương Vân không ngờ rằng Lý Ưc Huyền lại đem mình tới nơi này.

Bốn phía lúc này đều rất im ắng, chỉ có gió thổi qua tạo nên âm thanh những cành hoa mai rớt xuống đất. Từ lúc này mà nhìn vào thì khu rừng hoa mai tựa như là một thắng cảnh vậy, vô cùng đẹp đẽ. Nhưng nhớ tới cái cấm lệnh kia thì Phương Vân không khỏi có chút cảm giác mờ mịt!

Nhưng tất cả câu đố của hắc lại được giải khai ở ngay chỗ này!

Chưởng quản của khu rừng hoa mai này chính là Nho gia! Lý Ưc Huyền lại là đại diện của Tắc Hạ Học Cung, nếu như hắc đã mang mình tới đây thì Phương Vân cũng không có cổ kị gì cả. Trầm mặc trong chốn lất, Phương Vân đã đánh áo bào lên, dọc theo con đường mòn mà đi vào trong.

Con đường mòn này nằm ngay giữa khu rừng. Trên con đường nhỏ hẹp khúc chiết này được phủ đầy những bông hoa mai hoặc trắng hoặc hồng, làm cho người ta lúc bước lên phải cực kỳ nhẹ nhàng ôn nhu. Phương Vân một mình một người, không nhanh không chậm đi về phía trước.

Cũng không biết qua bao lâu, Phương Vân rốt cuộc đã dừng bước lại, hắc ngẩng đầu lên nhìn phía trước.

Ở cuối con đường mòn này của khu rừng hoa mai có một mảnh đất trống, trên mảnh đất trống này có một túp lều cỏ nhỏ bình thường!

!

Thinhbobo

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

294. Chương 290: Trọng Sinh Chi Bí (thượng)

Biên Dịch: [Vo] Thien

Ngay khi Phương Vân đi dọc theo con đường mòn ở trong khu rừng hoa mai, thì Lý Ưc Huyền ngồi ở trong xe ngựa lại đi theo một hướng khác.

- Đến.

Âm thanh của Lý Ưc Huyền từ trong xe truyền ra. Âm thanh đậm đặc không cao không thấp, nhưng đủ để người phu xe nghe được.

- Vâng, công tử!

Phu xe ngựa đáp lại một tiếng, hai tay vừa vung lên thì tiếng “hí hí” của bốn con tuấn mã đã vang dậy. Cỗ xe ngựa đồng xanh dừng lại ngay ở bên con đường.

Buồng xe mở ra, Lý Ưc Huyền một thân bạch y như tuyết chậm rãi đi ra.

- Người trở về đi thôi!

Lý Ưc Huyền lạnh nhạt nói.

- Vâng, công tử!

Phu xe ngựa cung kính nói. Lý Ưc Huyền cũng không để ý đến hắc, nhìn về phía trước rồi bước đi.

Một bước, hai bước, ba bước...năm bước. Ngay đến bước thứ năm thì thân ảnh Lý Ưc Huyền đột nhiên trở nên mờ ảo hắc đi, giống như là đang dung nhập vào trong không khí vậy. Đến bước thứ sáu thì Lý Ưc Huyền phẳng phất trở nên vô hình, hắc biến mất đi mà không hề để ý đến tên phu xe ngựa vẫn còn ở đó!

Phu xe ngựa lúc này vẫn cúi đầu. Đợi đến khi Lý Ưc Huyền hoàn toàn dung nhập vào trong hư không, biến mất không thấy gì nữa thì hắc đột nhiên ngẩng đầu lên, trong mắt phát ra một cổ quang mang chói mắt. Tên phu xe này lập tức vút đi cái mũ lá, thân hình thoảng một cái đã đến ngay chỗ mà Lý Ưc Huyền biến mất.

- Không phải là phi độn, không phải là thuật pháp, cũng không phải là cấm chế...chính là hư không tiêu thất! Theo dõi hần đã bảy lần, nhưng cả bảy lần đều biến mất ở những chỗ khác nhau, Tắc Hạ Học Cung rốt cuộc ở nơi nào...

Phu xe ngựa lẩm bẩm tự nói, trong lúc này thì mặt mũi của hần có biến hóa, chỉ trong một lúc đã trở thành một khuôn mặt hoàn toàn khác. Từ trên khuôn mặt này tỏa ra một cỗ khí thể sắc bén như kiếm rời khỏi vỏ, không hề có chút khí chất nào của người phu xe hồi này.

- Thôi, về Tông Nhân Phủ báo cho Tông Lệnh đại nhân!

Người này quay người trở lại xe ngựa. Vung roi lên một cái, cỗ xe ngựa này lập tức lên đường tới Tông Nhân Phủ trong hoàng cung!

Ngay lúc người phu xe rời đi thì Lý Ưc Huyền đã bước vào một không gian khác. Không gian này vô cùng rộng lớn, xung quanh tràn đầy hạo nhiên chính khí của trời đất!

Ở ngay giữa của không gian này có một tòa cung điện khổng lồ đang đứng sừng sững. Nếu như có người nào đứng trước tòa cung điện này thì đều lập tức có cảm giác mình như một con kiến nhỏ bé vậy. Tòa cung điện này xoay quanh cả bốn phương tám hướng, mỗi phương mỗi hướng đều có một đại môn cả, phía dưới còn có bậc thềm ngọc. Từng thân ảnh mặc Nho phục không ngừng lui ra vào đại điện này.

Những Đại nho này, người nào người nấy cũng râu tóc bạc trắng, từ trên người toát ra cỗ khí chất có học vấn cao thâm, cùng lòng dạ ngay thẳng, tính tình cương trực. Bất kỳ người nào trong những người này, chỉ cần hát lên một tiếng thôi cũng có thể dễ dàng giết chết Cực Đạo tiên sinh, cho dù là tông chủ Thiên Tà tông cũng cứu không được!

Mà lúc này đây, cước bộ của những đại Nho này có phần hơi vội vã. Trên tay mỗi người đều cầm một xấp trang giấy tràn ngập văn tự huyền ảo. Về mặt người nào cũng chăm chú, hết sức khẩn trương. Thậm chí, còn có thể nghe được tiếng lẩm bẩm nội dung trên văn tự của họ trong lúc bước đi.

Nếu như lão sư Quách Bá Tế của Phương Ván ở đây thì sẽ khiếp sợ vô cùng. Bởi vì, trong những người ở đây, có nhiều người là danh Nho, đại Nho đã bị coi là chết đi từ mười năm trước, thậm chí còn hơn mấy chục năm trước. Tuổi tác của người này so với Quách Bá Tế còn lớn hơn rất nhiều.

Đây chính là Tắc Hạ Học Cung! Sự tồn tại của nó còn cổ xưa hơn nhiều so với Đại Chu hoàng triều, đồng thời nó cũng là thánh địa của toàn bộ người đọc sách trong thiên hạ! Tính cho đến bây giờ, đã có rất nhiều triều đại mọc lên rồi suy tàn đi, nhưng chỉ riêng Tắc Hạ Học Cung vẫn còn đứng vững không ngã!

Nhưng có một điều mà mọi người không biết, đó là chiến hỏa chưa bao giờ lan tới Tắc Hạ Học Cung được! Tin đồn Tắc Hạ Học Cung trải qua chiến hỏa nhiều lần rồi được gây dựng lại chỉ là do các Nho gia truyền ra để khiến cho người trong thiên hạ không bị sợ hãi mà thôi!

Nếu như tin tức nào mà quá kinh hãi thì người ta sẽ không thể nào tiếp nhận được! Tắc Hạ Học Cung cũng thế, sự tồn tại vô cùng thần bí của nó phải nói là quá sức dọa người! Chỉ khi nói Tắc Hạ Học Cung đã trải qua nhiều lần chiến hỏa, nhưng vẫn được dựng lại thì mới không làm cho mọi người khiếp sợ, mới có thể chấp nhận!

Không hề có ai biết Tắc Hạ Học Cung là do ai xây, xây dựng vào triều đại nào! Tất cả mọi người chỉ biết là khi những danh Nho tiến vào nơi này thì nơi này đã có người rồi. Ở trong này tập trung rất nhiều danh Nho, đại Nho vào tập trung nghiên cứu Nho học, tu thân...ở trong đây có rất nhiều bí mật vô cùng trọng yếu, đồng thời cũng có nhiều người cả đời không bước ra cái không gian này, cuối cùng chết lão ở bên trong!

Trước mặt Lý Ưc Huyền bây giờ chính là ba lão giả bạch y, cả ba đều đang đứng ở trong khu rừng mai đầy hoa trắng. Lão giả gầy gò mặc bạch y đứng đầu mở miệng nói:

- Đã dẫn Phương Ván tới nhà tranh Phu Tử rồi chứ?

Lão nho mặc bạch y lạnh nhạt nói.

- Đúng vậy, học trò đã đưa hần đến khu rừng hoa mai!

Lý Ưc Huyền cúi đầu, cung kính nói.

- Ừ.

Lão nho gật đầu.

- Học vấn của Phu Tử quán tuyệt cổ kim, hần làm như vậy chắc hần có thâm ý! Ừ, người cứ tạm thời ở chỗ này tu luyện đi. Đến khi nào có mệnh lệnh mới, ta sẽ nói cho người biết.

- Vâng.

Lý Ưc Huyền cung kính đáp lại. Sau khi ba vị lão Nho đã rời đi thì hần mới khoanh chân ngồi xuống một gốc cây mai. Một lát sau, hạo nhiên chính khí trong trời đất như ngưng lại thành thực chất vậy, không ngừng cuộn cuộn tràn vào trong cơ thể của hần, che mất hần đi.

Trong khu rừng đầy hoa mai, một căn nhà tranh nhỏ đang lặng yên ở đó. Từ căn nhà tranh này phát ra một cỗ khí tức an bình, yên lặng, cùng với khung cảnh chung quanh dung hợp lại thành một thể hoàn mỹ!

Phương Vân nhìn về căn nhà tranh cách đó không xa, rồi lại nhìn sang bốn phía của khu rừng hoa mai. Đột nhiên trong lúc này hần có một cảm giác khiến cho bản thân hần cũng phải run lên: Hần đã từng đến nơi này.

Nhưng Phương Vân hiểu rất rõ, nơi này chính là cấm địa của triều đình. Đường đi đến đây còn có cấm quân canh gác, hần căn bản không thể nào đến đây được cả.

- Đây là chuyện gì vậy?

Phương Vân trầm nghĩ, đột nhiên lắc đầu:

- Chân tướng đang ở trước mắt, chỉ cần đến nhà tranh kia là sẽ rõ thôi.

Phương Vân nén cái ý nghĩ kỳ quái trong đầu xuống, rồi bước tới căn nhà tranh.

Một bước, hai bước...

Càng đến gần thì cái cảm giác quen thuộc lại càng mãnh liệt hơn. Một cảm giác phiền não không khỏi xuất hiện trong tâm, nhưng Phương Vân vẫn bước về phía trước.

Bước thứ tư, bước thứ năm!

Ầm!

Ngay lúc bước thứ năm bước ra, thì bỗng nhiên đầu Phương Vân bị chấn động một cái. Giờ khắc này, tai của hần không còn nghe được gì nữa cả, ngay cả tiếng gió cũng không nghe được. Phương Vân có cảm giác hồn phách của mình ngay giây khắc này đang phá thể ra rồi huyền phù giữa không trung.

Bỗng nhiên một tràng cảnh tượng xuất hiện trước mắt Phương Vân: Vẫn là khu rừng hoa mai này, vẫn là căn nhà tranh đó, nhưng giờ phút này trời đất lại tối sầm đi, thậm chí còn có những tiếng sấm sét vang lên. Phương Vân “nhìn” xuống thì thấy có một thân ảnh “tướng long cốt hổ” vô cùng tôn quý đang đứng chấp tay ở ngoài túp lều tranh. Hần chỉ đứng đó thôi, nhưng từ trên người lại tỏa ra một cỗ khí tức hủy thiên diệt địa vô cùng đáng sợ. Dường như không cần phải động thủ gì cả nhưng cũng có thể dễ dàng đánh chết bất cứ người nào. Mà hình như người đó đang nói chuyện với một ai đó trong căn nhà tranh.

Cùng lúc đó, Phương Vân còn thấy ở một địa phương rất xa đang có một thân ảnh mơ hồ rất giống mình, cũng đang huyền phù trong hư không.

- Người này là ai vậy? Bọn họ là ai vậy?

Từ sâu trong lòng Phương Vân sinh ra một cảm giác cực kỳ mãnh liệt: Hần muốn nhìn thấy rõ thân ảnh của ba người này. Nhưng ý niệm này vừa mới hiện lên thì đầu hần lại chấn động một lần nữa. Chỉ trong khoảng khắc, tất cả hình ảnh đã biến mất, Phương Vân cảm giác chân của mình đã chạm đất, mà cũng không biết từ khi nào hần đã nhắm mắt lại.

Lòng ngực của Phương Vân phập phồng kịch liệt. Hần mở mắt ra, trước mắt vẫn là căn nhà tranh nhỏ đó, khung cảnh xung quanh vẫn là khu rừng hoa mai yên ắng.

Không hề có một người nào cả.

Phương Vân nhìn lên bầu trời. Tuy bầu trời đầy mây, nhưng không hề có chút mây đen nào, cũng không hề có tiếng sấm.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Phương Vân dụi dụi con mắt. Hắn có cảm giác mình đang đứng giữa một khung cảnh hư ảo và chân thật, bởi vì những hình ảnh vừa rồi thật sự quá chân thật!

Trầm ngâm trong chốc lát, hắn cảm giác rằng những hình ảnh mà mình “nhìn” thấy, hình như đó là những ký ức sâu trong đầu mình. Những ký ức đó vốn đã được chôn sâu đi, nhưng bởi vì một nguyên nhân nào đó mà được thức tỉnh lại ngay lúc này!

- Đây là chuyện gì vậy? Muốn huyền phù ở trên không thì tu vi ít nhất phải đạt đến Trần Pháp cảnh, hơn nữa còn phải có pháp khí phi hành. Từ lúc ta tu luyện võ học đến giờ, chưa bao giờ đến nơi này? Sao lại có những ký ức này?

Lúc này Phương Vân đã vô cùng kích động rồi. Hắn cẩn thận nghĩ lại một lần: Từ lúc hắn đạt được Trần Pháp cảnh ở mỗ Ba Lâm rồi trở về kinh thành; đến việc luận tội Dương Hoàng ở Tam Đường Hội Thấm; rồi sau đó đại ca rời đi; bản thân hắn thì gia nhập quân đội...Ồ giữa không hề có đoạn ký ức này!

- Phương Vân, ngươi còn chưa vào sao?

Một âm thanh già nua không cao không thấp từ trong nhà tranh truyền đến. Trong âm thanh toát ra một khí chất có học vấn cao thâm cùng trí khôn. Đúng vậy, chính là trí khôn! Đây là lần đầu tiên Phương Vân nghe được âm thanh của một người, mà lại gây cho mình cảm giác có trí khôn, tựa hồ trong trời đất không hề có người nào có thể che giấu được hắn.

- Người này hẳn là Phu Tử!

Phương Vân khẽ động trong lòng, vội bước tới nhà tranh đó. Sau khi đi qua thềm đá tràn đầy rêu xanh, đẩy cửa gỗ ra, Phương Vân tiến vào bên trong căn nhà tranh nhỏ.

Đây chỉ là một nhà tranh bình thường, không có gì đặc biệt cả!

Bên trong còn hơi tối, có chút âm u. Sàn lều được lót bằng gỗ, rất sạch sẽ. Ở ngay giữa nhà có một rèm che, phía sau rèm có một thân ảnh như ẩn như hiện đang khoanh chân ngồi.

- Là hắn!

Mặc dù Phương Vân không có khả năng “cách vật nhìn rõ” nhưng mơ hồ vẫn có thể thấy được thân hình của đối phương. Đạo thân ảnh sau màn che kia có dáng người cực kỳ tương tự người mà Phương Vân đã “thấy” trong căn nhà tranh.

- Phương Vân bái kiến Phu Tử!

Phương Vân nén sự kích động trong lòng, cung kính nói.

Tuy hắn chưa từng thấy qua Tam Công, nhưng đã cảm nhận được khí tức của ba người lúc ở Tam Đường Hội Thấm. Mà người trước mắt này lại toát ra một cỗ khí tức có tu dưỡng học vấn, ngay thẳng, chính khí còn hơn Tam Công gấp mười lần, trăm lần! Chỉ dựa vào điểm này thôi cũng đáng được Phương Vân tôn kính!

- Phương Vân, ngồi đi!

Phương Vân nhìn thấy trước màn che có một cái bồ đoàn, Phương Vân thi lễ một cái rồi ngồi xuống đó.

- Ngươi đã nhận được ba phong thư rồi. Phương Vân, ngươi có cái gì muốn hỏi, hiện tại cứ nói đi? Ta sẽ nói toàn bộ cho ngươi!

Phương Vân vốn đã giữ cho mình rất bình tĩnh rồi. Nhưng khi nghe Phu Tử nói lời này thì tâm tình không nhịn được mà kích động hẳn lên, khí huyết sôi trào! Tất cả mọi thứ ở ngay thời khắc này đã muốn được giải khai rồi!

!

Long Hoàng

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

295. Chương 291: Trọng Sinh Chi Bí (Hạ)

Biên

Vô số ý niệm hiện lên trong đầu, hô hấp của Phương Vân giờ phút này cũng trở nên dồn dập hẳn đi.

Ngay lúc nhận được phong thư thứ nhất của Lý Ưc Huyền, hắn luôn mong chờ tới giờ khắc này. Ý chí của hắn vốn vô cùng kiên định, nhưng khi đối mặt với điều mà hắn luôn muốn biết thì không khỏi hơi hoảng loạn lên. Chuyện này có quan hệ quá lớn đối với hắn.

Phương Vân trầm ngâm trong một lúc, mở miệng một cách khó khăn, nói:

- Ta muốn biết, chuyện phát sinh ở trên người ta...có đúng như vậy thật không?

Âm thanh vừa phát ra thì tâm tình Phương Vân kích động hẳn lên. Hắn không dám trực tiếp hỏi, nếu như những lời của Phu Tử không phải là chuyện hắn đang đề cập đến, như vậy chẳng phải là lộ bí mật của mình hay sao!

- Người không phải là trọng sinh!

Âm thanh của Phu Tử vô cùng nhanh chóng! Thậm chí Phương Vân còn không có phản ứng nào kịp nữa!

Như một tảng đá làm cả hồ rung động, giờ phút này Phương Vân vô cùng kinh hãi! Điều mà hắn luôn tin tưởng không một cách nghi ngờ giờ phút này đã bị phá hủy trong nháy mắt!

- Những điều mà người vừa thấy là thật, người đã từng tới nơi này rồi. Tới đây, để ta giúp người nhớ lại đi!

Âm thanh của Phu Tử vừa phát ra thì bỗng nhiên có một cỗ lực lượng kỳ dị cuốn tới. Phương Vân cảm giác được màn che trước mặt đang đưa, hơn nữa còn sinh ra tầng tầng trọng ảnh!

Ầm!

Sàn gỗ dưới chân dường như hóa thành sóng biển, còn Phương Vân có cảm giác mình như một khối đá nặng vậy, nặng nề rơi xuống biển một cái, bọt sóng văng lên.

Vô số hình ảnh từ trong đầu lướt qua. Lần này không phải là đứt quãng nữa, mà là vô cùng đầy đủ.

Phương Vân nhớ ra rồi...

Một năm trước hắn vẫn chỉ là một sĩ tử học cung gậy yếu. Một ngày nọ, hắn bị Dương Khiêm và Lý Bình đánh trọng thương, chạy ra khỏi học cung. Nhưng cả hai người kia đều không bỏ qua cho hắn, tiếp tục phái hộ vệ tới bắt hắn.

Lúc đó, có một cỗ xe ngựa trước mắt nhưng người phu xe không có ở đó, Phương Vân bị buộc bắt đắc dĩ vội vã nhảy lên cỗ xe ngựa đó để chạy trốn. Nhưng hắn căn bản không biết khống chế xe ngựa, chỉ nhớ bình thường phu xe thường cầm dây cương để khống chế mà thôi, cho nên hắn cũng dùng sức để cầm dây cương. Nhưng không ngờ rằng bốn con tuấn mã lại nổi điên lên, một đường đi về hướng tây bắc.

Phương Vân lúc đó đã bị trọng thương. Mà ngay lúc bốn con tuấn mã nổi điên thì bỗng nhiên bầu trời ư ầm lại, từng đạo sấm sét ầm ầm nổi lên, Phương Vân lúc bấy giờ chỉ là một tiểu hầu gia được nuông chiều từ bé, chưa bao giờ chịu khổ như thế nên trong lòng vừa kinh vừa sợ. Phương Vân chỉ nhớ rõ, hình ảnh cuối cùng mà mình nhìn thấy chính là đang đứng trước một khu rừng hoa mai ở tây bắc kinh thành.

Ngay khi nhớ đến lúc này thì bỗng nhiên có sự biến hóa xảy ra. Phương Vân cảm giác thân thể của mình trở nên rất nhẹ, bỗng bồng bềnh đưa bay lên, nhưng trong đầu lại là một sự hỗn loạn mờ mịt. Hắn cảm giác được thân thể của mình giống như một chiếc lá cây bị gió thổi lên vậy, thổi về góc tây bắc.

Khu rừng hoa mai, căn nhà tranh nhỏ, người thần bí “tướng long cốt hổ”...

Phương Vân vừa mới tới đây thì ảo giác lại xuất hiện lần nữa. Hắn loáng thoáng nhìn thấy người thần bí cùng người ở bên trong trò chuyện rất lâu, mà trời cũng ngày càng mờ đi...

Cảnh tượng cuối cùng Phương Vân “nhìn” thấy đó là bầu trời đầy sấm sét, mưa to vô cùng. Mà thân ảnh hùng vĩ trước căn nhà tranh kia đột nhiên phi thân lên rồi huyền phù ngay giữa không trung. Sau đó, có một đồ án hình Thái Cực to lớn màu xám tro từ căn nhà tranh nhỏ bắn tán loạn ra.

Đồ án Thái Cực sau khi khuếch trương xong thì cuộn lại trong hư không một cái, sau đó hóa thành một viên cầu màu xám tro khổng lồ. Người thần bí kia liền đứng ở trước quả cầu, che lại. Làm cho mình và người trong túp lều tranh kia không thể nhìn thấy viên cầu được nữa.

Phương Vân còn cảm giác được người thần bí kia còn nhìn thoáng qua mình. Trong giây khắc hai mắt chạm nhau đó, Phương Vân có thể thấy ánh mắt của người thần bí giống như được hoàng kim đúc thành, phát ra quang mang chói mắt, tràn đầy sự khinh thường. Giống như một vị thần cao cao tại thượng nhìn xuống một con kiến hôi vậy.

Sau đó, người thần bí liền thu hồi ánh mắt lại!

Ầm!

Viên cầu trong nháy mắt đã bạo nổ ra, lúc đó Phương Vân thấy trong hư không xuất hiện một hình bát quái khổng lồ. Trong hình bát quái đó có rất nhiều, rất nhiều bóng người đang nhanh chóng suy diễn, lát sau Phương Vân cũng bị cuốn vào trong đó.

Những hình ảnh kiếp trước lần nữa tái hiện ra.

Đại ca chết...phụ thân bị Nhân Hoàng đánh chết...mẫu thân tự sát...Phương Vân bị chém đầu ở ngoài Sùng Dương môn.

- Không!

Phương Vân quát to một tiếng rồi thức tỉnh lại. Hắn quỳ ở trên mặt đất, trong mắt tràn đầy sự tức giận, con ngươi cũng đỏ cả lên. Từng giọt mồ hôi to nặng nề rơi “tí tách” xuống sàn nhà, làm ướt nguyên một mảng lớn. Cả người hắn giống như là bị hư thoát đi vậy.

- Hiện tại ngươi đã rõ rồi chứ? Chuyện ngươi “xông vào” hoàn toàn là chuyện ngoài ý muốn!

Âm thanh bình đạm của Phu Tử từ sau tấm màn che truyền tới, không hề có chút dao động nào.

- Mọi chuyện, mọi chuyện...chỉ là mộng thôi sao?

- Là mộng, nhưng cũng không phải là mộng! Bởi vì ngươi “bỏ văn tập võ” cho nên nội dung của mộng cũng đã thay đổi. Nhưng, mặc dù mộng đã thay đổi, nhưng mộng vẫn được giữ nguyên, không hề thay đổi sang mộng khác!

Phu Tử lạnh nhạt nói.

- Phu Tử, ta có điều không rõ! Nếu như đây chỉ là mộng, thì vì sao lại “thật” đến như vậy? Nếu như đây chỉ là mộng thôi, vậy có phải hay không gia tộc của ta cũng sẽ không bị đưa vào tội phản nghịch?

Phương Vân lắc lắc đầu, lẩm bẩm nói. Hắn vẫn không thể tin được rằng chính mình không phải là trọng sinh, mà chỉ là một cái “mộng”!

- Nếu như ngươi đã muốn biết, ta sẽ nói với ngươi từ đầu đi!

Âm thanh của Phu Tử mang theo một lực lượng kỳ dị, xuyên thấu qua thời gian:

- Đại Chu ta võ phong hưng thịnh, công pháp bí quyết có vô số. Nhưng tất cả quy lại thì đều phát sinh từ bốn loại tuyệt học mà thôi, theo thứ tự là: “Tam phần Ngũ điển Bát tác Cửu khâu”. Người hãy nghe cho kỹ đây!

Lời nói của Phu Tử dường như có một hàm ý khác.

- “Tam Phần” chính là võ học của Tam Hoàng viễn cổ; “Ngũ Điển” là võ học của Ngũ Đế thượng cổ; “Bát Tác” chính là tuyệt học căn cơ của bốn phương đông - tây - nam - bắc cùng với bốn phương đông nam - đông bắc - tây nam - tây bắc, tuyệt học này dùng để thôi diễn sự biến hóa của cát hung, vận chuyển thiên cơ; “Cửu khâu” chính là chỉ võ học của các Ma Thần ở Cửu Châu. Phần lớn những võ học này đều đã thất truyền cả, nếu có lưu lại thì cũng chỉ là bản không trọn vẹn.

- Trong đó chỉ có “Bát Tác” bởi vì không có quan hệ lớn với võ học nên không bị chiến hỏa tàn phá đi quá nghiêm trọng. Mà thực chất “Bát Tác” có được chính là suy diễn ra từ “Hà Đồ Lạc Thư” của Tam Hoàng viễn cổ. Bởi vì “Hà Đồ Lạc Thư” không được xem là võ học, cho nên không được quy vào trong “Tam Phần”.

- “Bát Tác” được chia thành ba bản, theo thứ tự là “Quy Tàng dịch”, “Liên Sơn dịch” cùng “Chu dịch”. Trong đó, “Chu Dịch” được Nho gia đoạt đi, cũng là bản đứng đầu “Bát Tác”. “Quy Tàng dịch” được Phật gia đoạt đi, sau đó diễn suy thành pháp quyết Phật môn, người có nó bây giờ đã trở thành Thánh giả của Phệ Đà châu. “Liên Sơn dịch” được Đạo giáo đoạt đi, diễn duy thành tuyệt học của Đạo gia, mà người được toàn bộ cả “Liên Sơn dịch” chính là Toàn Cơ tiên sinh của Thiên Cơ các. Ba bản này đều là tuyệt học tiên thiên thuật số dùng để suy đoán cát hung, thiên cơ cả.

Phương Vân nghe tới đây thì cũng khê động. Hai cái tên Thánh giả Phật tông cùng Toàn Cơ tiên sinh hẳn đều được nghe qua.

Vào thời điểm ở Diêm thành tây bộ, tin tức đạo thống của Phật tông bị thất lạc ở Trung Thổ chính là do Thánh giả Phật tông nói ra; Mà vào thời điểm Dương Hoàng trấn áp Tụ Bảo các ở Tây Nhị thành, Quân Niệm Sinh và Phong Thái Thương xuất hiện giúp đỡ Tụ Bảo các là được Toàn Cơ tiên sinh mời tới!

- Cho dù là “Liên Sơn dịch”, “Quy Tàng dịch” hay “Chu dịch” đứng đầu “Bát Tác” thì đều có năng lực thôi diễn sự biến hóa của tương lai. Vào một năm trước, lúc người hôn mê trọng thương rồi hôn phách xuất thể tiến nhập khu rừng hoa mai này thì ta cũng đang đón một vị khách không mời mà đến, một vị khách không thể nào cự tuyệt được! Dưới yêu cầu của hắn, ta phải lấy thiên địa làm khung để thôi diễn sự biến hóa cho tương lai của hắn!

- Phu Tử, vị khách mà theo lời người nói chẳng lẽ chính là thần bí nhân kia sao? Phu Tử người là người đứng đầu Nho gia, chẳng lẽ lấy thân phận của Phu Tử mà cũng không cách nào cự tuyệt được yêu cầu của hắn sao?

Phương Vân nói.

- Không thể! Người hãy từ từ đã, hãy nghe ta kể một câu chuyện xưa đi!

Phương Vân chấn động không thôi. Lấy thân phận của Phu Tử hiện giờ mà còn phải dùng cách kể chuyện xưa để che giấu đi, thì chuyện này tất có quan hệ rất lớn.

- Ngày xưa có một vị tướng quân muốn qua một con sông. Khi hắn đi đến bờ sông thì lại không hề có người đưa đò, chỉ có một lão nhân đánh cá. Người đánh cá này đã già lắm rồi, đã gần đến đại nạn. Vị tướng quân này tìm được lão nhân này, liền muốn lão nhân hãy chở hắn qua sông một lần cuối trước khi đại nạn bùng nổ.

- Lão nhân đánh cá không đáp ứng, nhưng vị tướng quân lại uy hiếp nếu như lão nhân đánh cá không đáp ứng thì sẽ giết sạch toàn bộ con cháu của hắn! Lão nhân đánh cá mặc dù không sợ chết nhưng sợ huyết mạch của mình đoạn tuyệt, cho nên mới đáp ứng sẽ đưa đò qua một lần cuối cùng.

- Mục đích của vị tướng quân là bờ bên kia, mà ở con sông phía trước lại có một vách đá cao đến ngàn trượng, có thể nói là đường đi của hai người vô cùng nguy hiểm. Mặc dù người đánh cá đã già đi, nhưng cách chèo đò rất là lão luyện cho nên một đường đi tới không hề bị nguy hiểm gì cả. Khi thuyền đến giữa dòng thì lại không ngờ có một con cá khổng lồ nhảy lên mái chèo của lão nhân đánh cá, người đánh cá vấp một cái, con cá liền nhảy lên cao.

- Nếu như cá vẫn còn bơi trong nước, thì kết cục của nó không nghi ngờ chút nào là sẽ đâm vào vách đá rồi mới chuyển hướng đi. Nhưng vì lão nhân đánh cá vẩy mái chèo lên một cái đem nó nhảy vào trong không trung, cho nên một con cá này lại có đường đi khác với hàng ngàn vạn con cá khác.

Phu Tử thần nhiên nói:

- Bởi vì phía trước con sông này là một ngã ba, cho nên lão nhân đánh cá phải né qua để tránh đá ngầm ở dưới. Còn con cá kia, mặc dù nó bơi vào đường rẽ, nhưng điểm cuối của đường rẽ vẫn chính là cuối con sông đó mà thôi.

Sắc mặt Phương Vân trắng bệch.

- Ý của Phu Tử là những chuyện trong mộng vẫn sẽ phát sinh đúng không?

Phu Tử cũng không trả lời, tiếp tục nói:

- Người đánh cá này mặc dù có thể vẫy con cá lên không trung, nhưng cũng không thể đưa nó bình an vượt khỏi sông, hết thủy phải dựa vào chính nó. Phương Vân, nếu như ngươi là con cá này thì phải làm sao mới có thể chạy trốn được vận mệnh?

Phương Vân nhắm hai mắt, chưa trả lời. Mặt của hắn lúc này đỏ hỏn lên, từng giọt mồ hôi không ngừng chảy xuống.

- Không thể tránh khỏi, không thể tránh khỏi, không thể tránh khỏi!

- Thật không thể tránh khỏi sao?

Trong lòng Phương Vân dâng lên một cảm giác không cam mãnh liệt! Đột nhiên, dường như nhớ tới cái gì đó, hắn nở nụ cười:

- Ta bị làm sao vậy? Rơi vào vách đá chính là thiên mệnh, nhưng mục tiêu cuối cùng của ta không phải là nghịch thiên cải mệnh sao? “Tam phần Ngũ điển Bát tác Cửu Khâu” thì như thế nào? Cũng là do sinh linh sáng chế thôi! Ta vì sao phải thờ phụng một tuyệt học do chính sinh linh khác sáng chế chứ!

- Tương lai không nhất thiết là thế, tất cả đều có thể đổi thay! Hà Đồ Lạc Thư là do Tam Hoàng viễn cổ sáng chế, “Chu dịch” là của Nho gia. Cả hai đều được tạo ra do quan sát thiên địa mà ngộ ra đạo lý. Tại sao ta phải đắm chìm trong tuyệt học của bọn hắn? Nếu như ta có thể thay đổi vận mệnh của ta, thì vận mệnh của Phương gia ta cũng sẽ được thay đổi theo!

Nghĩ đến đây thì hai mắt của Phương Vân sáng hỏn lên. Hắn ngồi thẳng người lại, bình tĩnh nhìn Phu Tử nói:

- Nếu như ta là con cá kia, ta sẽ đánh vỡ quy tắc của dòng nước kia. Ta muốn hóa thành một con rồng bay lượn trên bầu trời! Cho dù là đá ngầm, vách đá hay bờ bên kia thì cũng phải ở phía dưới ta!

- Ha hả!

Tiếng cười của Phu Tử truyền ra khắp bốn phương tám hướng:

- Phương Vân, ngươi nói không sai! Một con cá cho dù có giấy dựa thế nào thì vận mệnh của nó cũng chỉ đến điểm cuối của con sông thôi, nhưng nếu nó hóa thành một con rồng thì không có gì có thể trói buộc nó được nữa!

Phu Tử tiếp tục nói:

- Phương Vân, đi đi! Khi nào đến thời cơ, ta sẽ thay ngươi giải đáp nghi ngờ cuối cùng trong lòng!

Âm thanh của Phu Tử quanh quẩn trong hư không cho đến khi lắng dần không còn gì nữa!

Thìnhbobo

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

296. Chương 292: Sự Ra Đi Của Phu Tử

Biên

Đôi môi Phương Vân hơi giật giật, trong lòng hẳn còn nhiều điều nghi vấn muốn hỏi, nhưng Phu Tử lại nói rằng đã hết nên hẳn cũng không dám lưu lại nữa.

- Đa tạ Phu Tử!

Phương Vân đứng dậy, lấy lễ thầy trò Nho gia bái sâu một cái. Xong rồi xoay người rời khỏi nhà tranh.

Vừa ra khỏi nhà tranh, hẳn vừa đi vừa cúi đầu. Phương Vân có thể cảm giác được trong lời nói của Phu Tử còn rất nhiều điều chưa nói rõ. Mọi việc mà Phu Tử làm trên căn bản chỉ dùng để trả lời một vấn đề: Phương Vân không phải là trọng sinh!

Ngay từ lúc Lý Ưc Huyền xuất hiện ở tây bắc Dịch Hoang rồi đưa cho mình phong thư thứ nhất, Lý Ưc Huyền cũng chỉ nói là có người sẽ thay mình trả lời nghi ngờ lớn nhất trong lòng. Mà nghi ngờ lớn nhất trong lòng Phương Vân chính là sự “trọng sinh” của hẳn, và Phu Tử quả thật chỉ trả lời vấn đề này.

Nói cách khác, việc cả nhà Phương gia bị kết tội mưu phản cũng sẽ không có phát sinh. Nghĩ tới đây, Phương Vân thở phào nhẹ nhõm, cho dù như thế nào thì đây cũng là một việc tốt.

- Người đánh cá trong câu chuyện chính là Phu Tử, còn ta chính là con cá. Huyết mạch của người đánh cá theo lời của Phu Tử chắc chắn là đạo thống Nho gia.

Phương Vân hơi suy tư. Phu Tử mặc dù không nói hết, có chút giấu đi, nhưng hẳn vốn là người thông minh, hơi suy tư một chút liền hiểu được.

- Có thể lấy đạo thống Nho gia để uy hiếp Phu Tử, trong thiên hạ chỉ có Nhân Hoàng! Chỉ có hẳn mới có tư cách uy hiếp Phu Tử!

Khi ý nghĩ này hiện lên thì cả người Phương Vân không khỏi chấn động mạnh lên, trong mắt phát ra những thần thái mất tự nhiên. Ánh mắt của hẳn biến ảo không thôi, lộ ra vẻ suy tư dữ dội. Sự kính sợ của hẳn đối với Nhân Hoàng rõ ràng hơn xa những người khác rất nhiều.

- Nhân Hoàng rốt cuộc muốn làm gì? Đại Chu hoàng triều hưng thịnh được có thể nói là công của Nho gia. Nếu như Nho gia bị sụp đổ thì sẽ là trăm hại mà không lợi đối với Đại Chu. Lấy đạo thống Nho gia uy hiếp Phu Tử, loại chuyện này chỉ có kẻ điên mới làm được!

Phương Vân khẽ ngừng lại, suy nghĩ không thôi.

Chuyện Nho gia bị hoàng thất chèn ép đến nỗi phải bỏ địa vị chính thống không phải không có phát sinh. Ở thời đại trung cổ, tông phái khổng chế hoàng quyền, Nho gia đã bị đàn áp rất dữ dội, đã bị đánh từ địa vị chính thống xuống đến nỗi phải kéo dài hơi tàn.

Đại Chu hoàng triều mặc dù bị ảnh hưởng bởi Nho gia rất nhiều, nhưng tư tưởng của Nho gia lại là tư tưởng trung với Vua: Vua muốn thần chết, thần không thể không chết. Nếu như hoàng thất thật sự muốn đối phó với Nho gia thì không phải là không thể được.

Phương Vân tin tưởng suy đoán của mình là không sai. Nhưng cho dù hẳn nghĩ thế nào thì cũng không hiểu tại sao Nhân Hoàng lại muốn lấy số mệnh của Nho gia ra uy hiếp Phu Tử. Đại Chu hoàng thất cùng Nho gia căn bản là cùng một người, tiêu diệt hết Nho gia cũng tương đương với chuyện đi lấy đá tự đập chân mình, Đại Chu hoàng triều vốn an bình hơn nhiều năm cũng sẽ vì chuyện này mà bị hủy hoại đi trong nháy mắt. Hơn nữa, dựa theo đạo lý thì loại uy hiếp này không hề có chút tin cậy này, Phu Tử hẳn chỉ cười một cái là được. Nhưng Phu Tử lại tin, hơn nữa còn lấy “Chu dịch” ra thôi diễn thiên cơ.

Phương Vân lắc đầu, hoàn toàn không thể nghĩ ra rốt cuộc Nhân Hoàng đã dùng thủ đoạn gì để Phu Tử tin tưởng đến nỗi phải ra tay! Trong lòng hẳn có cảm giác, cuộc nói chuyện của Phu Tử và Nhân Hoàng hôm đó có chứa một bí mật rất lớn liên quan đến cả thiên hạ mà mình không thể nào biết được.

- Đại Chu hoàng triều cai trị thanh minh, mỗi một Nhân Hoàng đương đại, cho dù được tiền nhiệm Nhân Hoàng thương yêu đến mức nào đi nữa, nhưng cũng phải qua được cửa ải của Tam Công thì mới lên Nhân

Hoàng được. Nếu như phẩm đức không đủ thì đã không thể nào qua được ải này. Có thể từ vị trí của thái tử mà thuận lợi lên được vị trí Nhân Hoàng, điều này đã chứng minh phẩm đức không có vấn đề gì. Vậy thì tại sao hấn phải làm như vậy? Uy hiếp Phu Tử, điều này là sự đại nghịch bất đạo đối với Nho gia! Khăng định địa vị của ta còn quá thấp, cho nên có những việc ta không thể nào đoán biết được, không thể nào nhìn ra được...

Phương Vân trầm nghĩ trong lòng.

Đột nhiên, trong lòng Phương Vân nảy sinh ra sự cảnh giác, hấn liền phục hồi tinh thần lại, rồi nhìn về phía trước. Chỉ thấy ở đó có ba người mặc trang phục “Thiên Tử Tế Tự”: quần áo Nho gia màu trắng, trên trán có buộc khăn trắng. Không biết ba người này từ lúc nào đã xuất hiện ở trên con đường mòn cách mình hơn hai mươi trượng, mà bản thân hấn cũng không biết mình bước lên con đường mòn từ lúc nào nữa.

Cách hai dặm về phía đông khu rừng hoa mai có một thái miếu hoàng thất. Đây là nơi tổ chức cúng tế cho hoàng thất, mà nghi lễ cúng tế chính là do một đám người gọi là “Thiên Tử Tế Tự” chủ trì. Đây là một chức quan vô cùng cổ xưa, từ thời thượng cổ truyền xuống, có khoảng hai mươi đến năm mươi người. Các triều đại mỗi lần đổi thay thì quan chế cũng có thay đổi, nhưng chỉ có cái chức Thiên Tử Tế Tự này không bao giờ bị thay đổi.

- Phương Vân, Phu Tử biết trong lòng ngươi còn có nhiều điều nghi vấn. Cho nên bảo bọn ta ở đây chờ ngươi, có điều gì cần hỏi thì cứ nói đi.

Người đứng đầu trong ba người nhìn Phương Vân, mở miệng nói.

Phương Vân hơi cảm thấy ngạc nhiên một chút, nhưng vẫn không hề biểu lộ ra ngoài, sải bước đi tới.

- Phu Tử dặn các người tới đây?

- Ủ, điều mà ngươi muốn biết nhất thì Phu Tử đã nói cho ngươi rồi. Về phần những việc khác, ngươi hỏi chúng ta là được rồi.

Một người nói.

Phương Vân trầm ngâm không nói, một lát sau trịnh trọng hỏi:

- Chuyện của ta, các người cũng biết rồi.

Phương Vân muốn xác định trước ba người này đã biết đến đâu rồi thì mới có thể xác định được là mình muốn hỏi gì.

- Nếu chuyện mà ngươi nói chính là chuyện ngươi ngộ nhập vào thiên cơ do Phu Tử dùng “Chu dịch” thôi diễn thì đúng là chúng ta biết toàn bộ.

“Thiên Tử Tế Tự” ở giữa nói.

Phương Vân khê chân động, lập tức nói:

- Phu Tử từng bảo Lý Ưc Huyền ba lần xuất thủ cứu ta, tại sao? Phu Tử rốt cuộc muốn ta làm gì?

Hấn hoàn toàn không tin Phu Tử cứu mình mà không có mục đích gì! Nếu như Phu Tử thật tâm muốn giúp mình thì tại sao chỉ giúp có ba lần mà không phải là giúp đến cùng?

- Ý nghĩ của Phu Tử không phải là điều mà chúng ta có thể suy đoán được. Vấn đề này, chỉ có Phu Tử mới có thể trả lời ngươi.

Phương Vân lắc đầu, trầm ngâm nói:

- Được rồi, ta không hỏi cái này nữa. Ta nhớ trước khi ta lâm bệnh nặng thì thân thể ta rất gầy yếu, tu luyện võ đạo rất khó khăn. Nhưng sau khi lành bệnh thì thân thể đột nhiên khỏe lại, không còn có cảm giác yếu ớt nữa. Hơn nữa, việc tu luyện võ đạo cũng rất thuận lợi, chuyện này có phải có nguyên nhân từ Phu Tử không?

- Không sai. Người có ba hồn bảy vía, nếu như người có thân thể tráng kiện thì ba hồn bảy vía cũng tốt. Người có thân thể gầy yếu thì ba hồn bảy vía sẽ vô cùng yếu ớt, nếu như còn xuất hồn bay ra khỏi cơ thể nữa thì lập tức sẽ chết.

Người thứ ba nói.

- Vào lúc hồn phách của người bay ra ngộ nhập vào sự trôi nổi thiên cơ của Phu Tử thì đã vô cùng yếu ớt, lúc nào cũng có thể tử vong. Chúng ta nhận được mệnh lệnh của Phu Tử, vào ngày thứ ba người bị bệnh nặng thì đem một viên “Chính khí phản hồn đan” đến Phương phủ. Loại đan dược này chỉ có Phu Tử mới có thể luyện chế, ngoại trừ tác dụng làm cho hồn phách cường đại hơn thì còn có tác dụng tráng kiện thân thể. Chuyện này, mẫu thân Hoa Dương phu nhân của người cũng biết!

Phương Vân khẽ chấn động, mẫu thân mình chưa bao giờ đề cập tới chuyện này cả.

- Còn việc cuối cùng, người yêu cầu Phu Tử trôi nổi là ai?

Cả ba tên Thiên Tử Tế Tự run mạnh lên, lắc đầu:

- Chúng ta không thể trả lời vấn đề này được!

Phương Vân cũng khẽ lắc đầu, hẳn cũng không mong ba người này có thể trả lời cho mình.

- Đa tạ ba vị lão sư.

Phương Vân chấp tay, rồi đi lướt qua ba người, hướng về phía trước.

- Phương Vân, người không còn vấn đề gì nữa sao?

Ba người hơi ngạc nhiên.

- Không cần!

Có rất nhiều thứ, chỉ cần mình đoán một chút có thể được, không cần thiết phải nhờ ba người bọn họ. Hơn nữa, những việc quan trọng nhất bọn họ cũng không thể trả lời cho mình. Nếu không, Phu Tử đã trả lời cho mình lúc ở căn nhà tranh đó.

- Nếu như người về bây giờ thì ở bên ngoài đã chuẩn bị sẵn một cỗ xe ngựa.

- Đa tạ ba vị lão sư.

Phương Vân không có cự tuyệt.

Trong đường mòn, ba người đứng đó nhìn Phương Vân đi về phía trước, cho đến khi mất hẳn đi.

- Quả không hổ là người có mệnh cách Thương Long, chúng ta vốn đã chuẩn bị rất nhiều đáp án, nhưng không hề dùng được. Điều này thì ngay cả Phu Tử cũng không ngờ tới.

Một người trong đó nói.

- Ta cũng chưa hiểu một điều. Tại sao trước lúc Phu Tử lâm chung thì lại vì thế tử mà liên tiếp hai lần thiêu đốt tuổi thọ để trôi nổi Thiên Cơ, để đến nỗi khi đại nạn lâm đến thì chỉ trôi nổi được một nửa, liền buông tay đi...

Một tên “Thiên Tử Tế Tự” khác lắc đầu:

- Nếu nói thiên cơ bất khả lộ thì đây chính là số trời. Ngay cả Phu Tử cũng không thể tránh được!

- Đừng nói những điều này nữa. Phu Tử trước khi chết thì trong vòng một ngày đã trôi nổi đến ba lần: Một lần vì Nhân Hoàng, lần hai vì Nho gia, lần ba vì thế tử. Chuyện này có quan hệ trọng đại, không thể để Nhân Hoàng biết được!

Người “Thiên Tử Tế Tự” đứng đầu nói.

- Ừ.

Sau đó, ba người liền đi tới căn nhà tranh.

- Đệ tử bái kiến Phu Tử, quấy rầy nơi ở, xin Phu Tử tha lỗi!

Ba tên “Thiên Tử Tế Tự” lộ thần thái thành kính, sau khi gõ ba gõ liền vén rèm lên. Chỉ thấy phía sau rèm có một lão nhân mặc quần áo màu xanh, mặt mỉm cười, khoanh chân ngồi không nhúc nhích. Người này không hề có hơi thở gì, đã sớm chết đi!

Phương Vân tự cho rằng mình cùng Phu Tử đã nói chuyện với nhau, nhưng lại không biết Phu Tử đã sớm chết đi.

Ngay lúc ba tên “Thiên Tử Tế Tự” đi ra sau rèm thì trong hư không lại có âm thanh của Phu Tử truyền tới:

- Hiện tại, các người đã có thể mang thi thể của ta đi.

Thần thái của ba người càng cung kính hơn. Bọn họ cũng biết âm thanh này là của Phu Tử lưu lại trước khi chết. Cũng chỉ có Phu Tử mới có thể tính toán không hề sai chút nào, đem cả hành động của ba người một năm sau hoàn toàn khôi phục lại.

- Đệ tử cung tiễn lão sư!

Ba người thi lễ một cái, sau đó cầm lấy hai cánh tay của Phu Tử. Cả ba cùng bước vào trong hư không, tiến vào Tắc Hạ Học Cung.

Ngay khi thân thể Phu Tử rời đi thì căn nhà tranh dường như đã trải qua biết bao năm tháng vậy, nhanh chóng mục đi. Khu rừng hoa mai ở ngoài vốn rất xanh tốt, nhưng cũng trong nháy mắt đã tàn lụi, tất cả hoa mai cùng nhau rơi xuống đất.

Ở nơi xa, Phương Vân đang cúi đầu đi, trong lòng hắn vẫn cảm thấy có điều gì đó rất lạ. Dường như có một việc gì đó rất quan trọng mà hắn đã bỏ sót. Câu chuyện xưa của Phu Tử lần nữa tái hiện trong đầu của hắn.

- Lão nhân đánh cá, đại hạn đã tới...lão nhân đánh cá, đại nạn đã tới...

Phương Vân đột nhiên hoảng sợ cả lên, vội ngừng đầu lại. Ngay lúc này, từ phía sau truyền đến một tiếng “ầm” thật lớn, tất cả hoa mai lần lượt tàn lụi đi trước mặt Phương Vân.

Một cảm giác không ổn xuất hiện trong tâm, Phương Vân không hề có chút nghĩ ngợi nào cả, vội bước nhanh tới căn nhà tranh lúc này. Khi hắn đi tới mảnh đất trống trong khu rừng hoa mai thì căn nhà tranh mới đây còn rất sạch sẽ đã hoàn toàn sụp đổ. Trên bậc thang tràn đầy rêu xanh màu đen, ở trên các cây gỗ của căn nhà tranh cũng đầy nấm mốc bụi bặm, vô cùng cổ mục. Dường như căn nhà tranh này chỉ trong một khắc mà đã trải qua cả mấy trăm năm vậy.

- Phu Tử.

Phương Vân khê động trong lòng, liền dùng nội lực nâng tất cả cây gỗ lên. Nhưng không hề thấy Phu Tử đâu cả, ngay cả ba người “Thiên Tử Tế Tự” cũng không hề thấy tung tích đâu cả!

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Mới vừa đây đã xảy ra chuyện gì?

Phương Vân kinh ngạc nhìn xung quanh, trong mắt của hắn lúc này chỉ còn sự mờ mịt không hiểu!

a!

Long Hoàng

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

297. Chương 293: Vào Cung

Biên

Từ khu rừng hoa mai đi ra ngoài, tâm thần Phương Vân thủy chung vẫn chú ý đến việc Phu Tử đột nhiên biến mất, rồi căn nhà tranh đột nhiên sụp đổ đi. Những điều này làm cho cuộc gặp gỡ càng thêm huyền bí.

- Đại nạn người đánh cá đã tới, chẳng lẽ ý nói là tuổi thọ Phu Tử đã hết? Phu Tử tinh thông “Chu dịch”, có thể đoán được tương lai. Chẳng lẽ hần đã đoán được ta sẽ quay lại nên rời đi rồi sao?

Phương Vân ngồi ở trong xe ngựa, tự bắt mình bình tĩnh trở lại. Sau đó, nhanh chóng đem những chuyện gặp phải hôm nay lược qua một lần.

- Ta mới chỉ ngộ nhập vào phạm vi Phu Tử thôi diễn mà đã biết hết chuyện tình mười năm sau một cách chân thật. Thậm chí, những gì mà ta học được mười năm sau đều được ghi nhớ một cách rõ ràng, không thể quên được, giống như chính ta đã trải qua mười năm vậy. “Chu dịch” quả không hổ danh là bản đứng đầu “Bát tác”.

- Ở tết Nguyên Tiêu năm ngoái, ta đồng thời đạt được vị trí thứ nhất thi văn lẫn thi võ. Lúc ấy Vũ Mục cùng Tam Công đồng thời hạ thiệp mời. Vũ Mục cùng Tam Công có địa vị hiển hách, theo lý thì ta không thể nào lọt vào mắt xanh của họ được, hôm nay nghĩ lại, chắc là do Phu Tử rồi.

Phương Vân trầm ngâm nghĩ trong lòng.

Hần lại nhớ tới người thần bí mang mặt nạ truyền nhân Phật tông. Không thể nghi ngờ nữa, người này cũng là một người đi vào phạm vi thôi diễn của Phu Tử.

- Người này cùng ta xông vào trong phạm vi thôi diễn của Phu Tử. Ta đã trải qua mười năm trong tương lai, không biết hần đã trải qua bao nhiêu năm. Hần có thể ở lần cuộc thi tết Nguyên Tiêu lấy bài thi văn của ta ra, xem ra, vận mệnh của hần và ta cũng có liên quan với nhau.

Phương Vân trầm ngâm không nói. Truyền nhân Phật tông đó làm việc cẩn thận, vô cùng thần bí, hơn nữa Phu Tử cũng không có nói người này là ai. Nhưng người thần bí đó ngàn vạn lần không nên vì một tấm tàng đồ ở trong Sát Lục động phủ mà quá mức nóng lòng, đến nỗi bại lộ bí mật của chính mình. Phương Vân thông minh đến mức nào cơ chứ, người này chỉ mới bại lộ một chút thôi, nhưng đã tự bán cả thân phận cho Phương Vân. Hần cho rằng đã che giấu rất kỹ rồi, nhưng không ngờ Phương Vân đã sớm nhìn ra.

- Thế tử a thế tử...ta và người đồng thời ngộ nhập vào trong sự thôi diễn của Phu Tử. Người lấy văn của ta, ta đoạt lấy tàng đồ của người, chúng ta thật là có duyên a. Nếu như cá muốn vượt long môn để hóa rồng thì phải có cơ duyên, xem ra người chính là cơ duyên của ta rồi.

Phương Vân khẽ mỉm cười, ánh mắt cũng hơi lóe sáng lên.

- Công tử, đã đến hầu phủ rồi!

Lúc này có tiếng của người phu xe truyền đến.

Phương Vân bước xuống xe ngựa. Ở ngay cửa lúc này đã có Hoa Dương phu nhân cùng nha hoàn đứng đó chờ.

- Mẫu thân.

Phương Vân vội đi tới.

- Ủ, thấy Phu Tử rồi chứ?

Hoa Dương phu nhân nói.

Phương Vân lộ vẻ ngạc nhiên, nói:

- Mẫu thân cũng biết ư?

- Ủ.

Hoa Dương phu nhân gật đầu:

- Vào trong đi.

Sau khi đi vào bên trong chánh đường Hầu phủ, Hoa Dương phu nhân cho đám người hầu ra ngoài hết.

- Phương nhi, nếu như con đã gặp Phu Tử rồi thì có một số chuyện cũng nên cho con biết. Con từng nói với mẫu thân rằng con trọng sinh từ mười năm sau, thật ra thì lúc đó mẫu thân đã biết đó là chuyện không thể nào. Con có thể sống lại hoàn toàn là nhờ viên “Chính khí phản hồn đan” do Phu Tử đưa tới. Mẫu thân vốn đã muốn nói cho con biết, nhưng người thay Phu Tử tới đưa đan lại căn dặn là chưa tới lúc nói cho con biết thì không được nói.

Phu Tử là người đức cao vọng trọng, ở kinh thành có rất nhiều quý tộc cũng biết sự tồn tại của Phu Tử, nhưng mà rất ít người gặp được. Bởi vì, Phu Tử rất hiếm khi gặp người ngoài.

Phương Vân lúc này mới biết tại sao mẫu thân không nói cho mình biết. Suy nghĩ một chút, Phương Vân đem hết tình huống gặp Phu Tử hôm nay nói cho mẫu thân Hoa Dương phu nhân biết.

Hoa Dương phu nhân nghe xong thì cau mày lại, trong mắt hiện lên thần sắc lo âu. Nhưng rất nhanh, Hoa Dương phu nhân mỉm cười nói:

- Vân nhi, Phu Tử cũng không có nói Phương gia chúng ta nhất định phải bị tội mưu phản đúng không? Phương gia chúng ta rất trung thành với triều đình, mẫu thân tin tưởng triều đình sẽ không làm như vậy với chúng ta. Hơn nữa, phụ thân con tuyệt đối không có lòng mưu phản, Phu Tử nói chẳng qua chỉ là một khả năng. Mẫu thân tin tưởng chuyện như vậy sẽ không có phát sinh...Nếu như thật sự không có biện pháp, mẫu thân sẽ nói phụ thân con từ quan quy điền, một nhà chúng ta không làm vương hầu nữa, sống một cuộc đời bình đạm đến hết đời, như vậy sẽ không có chuyện gì đi. Về phần Phu Tử đột nhiên biến mất, mẫu thân tin tưởng Phu Tử làm vậy ắt hẳn có thâm ý riêng!

Phương Vân biết mẫu thân đang tự an ủi mình. Việc vương hầu muốn từ quan quy điền tuyệt đối không đơn giản như vậy. Nhưng mà, hần cũng không muốn đả kích mẫu thân, cười lớn nói:

- Mẫu thân nói rất đúng!...Hài nhi cảm thấy hơi mệt, phải đi nghỉ một chút.

- Con đã vất vả rồi! Đi nghỉ đi.

- Vâng!

Phương Vân thi lễ một cái rồi xoay người rời đi. Ngay lúc Phương Vân rời đi, trên mặt Hoa Dương phu nhân hiện lên nét sầu lo thật rõ.

Phương Vân cũng không có trở về sương phòng của mình, mà là đến thư phòng.

- Đại nhân, ngài tìm ta?

Không lâu sau, Triệu Bá Ngôn cũng đến. Bây giờ hần là một thị vệ trong Tứ Phương hầu phủ, cho nên cũng ở lại phủ.

- Ủ.

Phương Vân gật đầu, sau đó cầm một trang giấy đã có viết hai chữ đưa cho Triệu Bá Ngôn.

- Người mau tra người này cho ta. Theo dõi tất cả hoạt động của hần rồi báo cáo cho ta.

Triệu Bá Ngôn nhìn một cái, trong mắt hiện lên vẻ ngạc nhiên:

- Người này hình như không có xung đột gì với đại nhân. Hơn nữa, dường như cũng không biết võ công, tại sao đại nhân lại chú ý tới hần?

- Hừ! Triệu Bá Ngôn, người nhảm rồi. Tu vi võ đạo của người này không hề dưới ta! Đừng nói nữa, mau làm đi!

Phương Vân phát phát tay.

- Vâng, đại nhân yên tâm. Nếu như vị thể tử này vẫn làm như không biết võ công thì việc giám thị sẽ dễ dàng hơn nhiều rồi. Thuộc hạ sẽ không làm cho đại nhân thất vọng!

Triệu Bá Ngôn dứt lời liền xoay người rời đi.

Sau khi Triệu Bá Ngôn rời đi, thư phòng liền an tĩnh lại. Không khí yên tĩnh này rất dễ dàng cho việc suy tư. Phương Vân ngồi đầu, tựa lưng vào ghế ngồi, nhắm mắt suy nghĩ. Một đêm này hần nghĩ rất nhiều.

Tối sáng sớm ngày thứ hai, Phương Vân mở mắt ra, từ tinh thần cho đến khí chất toàn người như được thoát thai hoán cốt vậy, hoàn toàn khác hẳn ngày hôm qua.

Kết kết!

Cửa thư phòng mở ra, Phương Vân thông thả đi ra ngoài.

- Thiếu gia, người của Hoàng Hậu nương nương cùng Tông Nhân phủ đều đang chờ ở ngoài.

Vừa ra khỏi phòng thì đã thấy Lương bá đang hoảng sợ đi đến.

- Ủ, ta biết rồi.

Phương Vân lạnh nhạt gật đầu. Hắn đã sớm biết được điều này.

- Lương bá, chuẩn bị cho ta một bát súp đi.

Phương Vân nói.

Lương bá tuy kinh ngạc, nhưng cũng không dám làm trái;

- Vâng, thiếu gia.

Phương Vân chậm rãi uống hết bát súp, sau đó mới đi ra ngoài cửa.

Lúc này ở ngoài cửa đã có một chiếc xe ngựa màu vàng cùng một chiếc xe ngựa có treo vải đen; một lão thái giám mặc áo bào cẩm vân cùng một đại hán mặc trang phục màu đen, ngang hông có lệnh bài của Tông Nhân phủ đang đứng chờ.

- Tiểu hầu gia, Hoàng Hậu nương nương mời gặp, muốn người lập tức vào cung.

Thấy Phương Vân xuất hiện, mắt lão thái giám lập tức sáng lên, vội vàng đi tới. Đợi ở bên ngoài lâu như vậy, hắn đã sớm nhìn không được. Nhưng mà, vị tiểu hầu gia trước mắt này cũng không phải tầm thường a. Tứ Phương hầu thâm tàng bất lộ không nói đi, vị tiểu hầu gia này cũng sắp phong vương bá hầu rồi! Có thể đoán được, lực ảnh hưởng của Phương gia trong tương lai sẽ rất mạnh, hắn không dám khinh thường chút nào.

- Tiểu hầu gia, triều đình đã có nghiêm lệnh thu hồi lại máu huyết hung thú. Trên người của người lại có máu huyết Phi. Chuyện này làm phiền người theo ta đến Tông Nhân phủ giải thích một lần đi!

Đại hán trừng mắt nói. Cách nói chuyện cũng không hề khách khí chút nào!

Tông Nhân Phủ là nơi dám bắt cả hoàng tử hoàng tôn a. Người nào sợ Phương Vân chứ hắn không hề sợ.

- Cút ngay! Người chỉ là một tên lính cai nỏ nhỏ mà cũng dám giả hồ nạt nộ trước mặt ta!

Phương Vân trừng mắt lại một cái, tên đại hán trông rất uy mãnh này lập tức lui về sau đến ba bước, đặt mình xuống mặt đất, kính hải vô cùng.

Tu vi của Phương Vân hiện giờ là Địa Biến cảnh đỉnh phong, tinh thần lực cường đại đến mức nào cơ chứ. Chỉ cần liếc một ánh mắt thôi cũng đã làm cho hán tử này không thể chống đỡ được.

- Công công, chúng ta vào cung ra mắt Hoàng Hậu nương nương đi!

Phương Vân nói xong thì trèo lên lên xe ngựa. Lão thái giám thấy thế mừng rỡ.

- Người cứ ở bên ngoài chờ đi. Sau khi gặp nương nương xong, ta sẽ đi tới Tông Nhân phủ các người.

Nói xong, Phương Vân liền buông rèm xuống. Chiếc xe ngựa màu vàng lập tức đi thẳng vào trong cung.

Hoàng cung cũng phân thành ngoại thành và nội thành. Như các ngự yến tết Nguyên Tiêu thì các vương công tử đệ chỉ có ở ngoại thành tham dự thôi. Còn muốn vào nội thành thì phải từ nhất phẩm cáo mệnh phu nhân trở lên.

Sau khi xe ngựa đến ngoại thành liền dừng lại, Phương Vân xuống xe rồi đi theo lão thái giám. Lần lượt xuyên qua một tầng cung điện, đi qua một thềm son, tiếp tục lướt qua một nhóm thị vệ đại nội thì mới dừng lại ở ngoài cung điện của Hoàng Hậu nương nương.

Bên trong đại điện vô cùng diễm lệ, được chia ra làm ba tầng lầu. Tầng thứ nhất có hai hàng thị vệ đại nội tu vi Tinh Phách cảnh, những người này nếu như ở bên ngoài thì chính là đại tướng quân rồi.

Tầng thứ hai có rất nhiều cung nữ. Đây là nơi các cung nữ biểu diễn để giúp cho Hoàng Hậu tiêu khiển.

Ở tầng thứ ba có một cái ghế tựa rộng lớn bằng hoàng kim, trên ghế có hơn trăm bức phù điêu hình Phượng Hoàng. Một phụ nhân đội mũ kim phượng choàng xuống vai, có khí tức uy nghiêm đang ngồi trên ghế. Ánh mắt của nàng vô cùng sắc bén, giống như một nữ thần đang dõi xuống dưới, hiển lộ ra một sự uy nghiêm không thể nào khinh nhờn được.

Phượng Vân biết, người này chính là Hoàng Hậu mẫu nghi thiên hạ, chủ nhân của lục cung!

Ở sau lưng nàng có hai cung nữ dung mạo xinh đẹp, hai người này đang cầm lấy một cái quạt diễm lệ quạt ở phía sau nàng.

Ngay phía trước Hoàng Hậu nương nương có một bức màn che xuống, ngăn cách ánh mắt của người dưới. Ở hai bên bức rèm có hai người hộ vệ mặc trang phục màu trắng, ngay hông có giắt bội đao.

Ánh mắt của hai người hộ vệ này sáng ngời, khí thế hùng hồn. Nhìn lướt qua gây cho người ta cảm giác như hai ngọn núi lớn vắt ngang trước Hoàng Hậu nương nương vậy. Lấy tu vi của Phượng Vân lại không thể nhìn ra tu vi của hai người này, hiển nhiên đây là cường giả trong cung.

Ba tầng, mỗi tầng cách nhau mười trượng. Mà vách tường của mỗi tầng đều được dùng ngọc thạch màu trắng khắc tạo thành, mỗi bậc thang đều được làm bằng thêm ngọc, tương liên với nhau.

- Vi thần tham kiến Hoàng Hậu nương nương, chúc Hoàng Hậu nương nương thánh an!

Phượng Vân quỳ xuống ở tầng thứ nhất, hành lễ nói.

Dựa theo sự bố trí của điện thì chỗ của Phượng Vân cách Hoàng Hậu khoảng hai mươi trượng. Cho nên nếu như từ chỗ của hần mà nhìn lên thì gây cho người ta có cảm giác Hoàng Hậu ngồi ở trên tầng mây vậy, tạo ra khí thế cao cao tại thượng.

- Người chính là Phượng Vân?

Âm thanh của Hoàng Hậu xuyên qua bức rèm che, từ trên cao vọng xuống.

- Là vi thần.

Phượng Vân nói.

Phượng Vân vừa nói xong thì đã có một tiếng quát giận dữ từ trên điện truyền xuống:

- Người thật to gan!

Thìnhbobo

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

298. Chương 294: Tông Nhân Phủ

Biên

Một tiếng mắng này vừa phát ra, Phượng Vân lập tức cảm giác được từ linh hồn sinh ra một cỗ uy áp đáng sợ.

- Uy nghiêm của Hoàng Hậu này vô cùng mạnh. Không biết nàng tu luyện võ công gì mà chỉ dựa vào tiếng quát đã sinh ra uy áp như thế.

Phượng Vân âm thầm kinh hãi. Đây cũng là do vị Hoàng Hậu này nắm quyền thế quá lớn. Nhất phẩm cáo mệnh phu nhân có đứng được hay không cũng do người này quyết định, mà các phi tần, phu nhân ở lục cung cũng phải nịnh bợ vị Hoàng Hậu này.

- Vi thần không biết đã phạm tội mà khiến cho phượng nhan của Hoàng Hậu nương nương phải nổi giận..

Phương Vân cung kính nói.

Trong lòng hẳn biết rõ, việc hẳn xông vào trong Bình Định hầu phủ rồi đánh nhất phẩm cáo mệnh Hiến Hoa phu nhân do chính nàng sắc phong, đã coi như là quệt vào mặt nàng. Chuyện này, mặc dù Hiến Hoa phu nhân không có đưa lên, nhưng Hoàng Hậu không thể không hỏi qua.

- Bỏn cung hỏi người, ba ngày trước, có phải người tự ý xông vào Bình Định hầu phủ.

- Nếu như Hoàng Hậu nương nương hỏi thần có vào Bình Định hầu phủ hay không thì thần đã có từng vào. Còn nếu Hoàng Hậu nương nương nói thần tự xông vào thì thần tuyệt không thừa nhận.

Phương Vân nói chắc chắn.

- Hừ! Còn dám giảo biện! Nếu người xông vào Bình Định hầu phủ thì không phải tự vào là gì?

- Hoàng Hậu nương nương bớt giận! Nếu như vi thần tự ý xông vào thì chắc chắn thị vệ của Bình Định hầu phủ phải ra cản. Nhưng một đường vi thần tiến vào thì không hề có một người bị thương cũng như quát ngừng lại. Thử hỏi, nếu như vi thần tự ý xông vào thì chắc chắn Bình Định hầu phủ phải có thương vong, còn đằng này lại không có!

Phương Vân lúc tới đây đã sớm tính toán hết. Lấy năng lực của hẳn, phát ra uy áp để đánh gục đám thị vệ đó cũng không có gì là quá khó.

- Trước mặt bỏn cung còn dám nói dối. Nếu như người được Hiến Hoa phu nhân mời vào thì tại sao hai cánh cửa của Bình Định hầu phủ lại hỏng mất, đã có chuyện gì xảy ra?

Hoàng Hậu lạnh lùng nói.

Phương Vân thoáng hoảng sợ, hẳn biết Hoàng Hậu chắc chắn có tai mắt ở Bình Định hầu phủ cho nên mới biết chuyện này.

- Hoàng Hậu nương nương hiểu lầm! Hai cánh cửa đó chính là do Hiến Hoa phu nhân nói người hủy đi, không liên quan gì đến vi thần!

Phương Vân thầm trấn định trong lòng. Hiến Hoa phu nhân tuyệt đối không dám nói lời thật ra.

Chuyện này, nếu như điều tra ra thì phải có nguyên nhân bắt đầu từ việc Hiến Hoa phu nhân làm nhục Hoa Dương phu nhân. Khi mà thật sự làm lớn lên thì hậu quả sẽ rất lớn. Đến lúc đó, chuyện tình các phu nhân của Đại Chu hoàng triều lục đục đấu tranh với nhau sẽ tự bộc lộ ra trước mắt người trong thiên hạ. Chỉ sợ đến một nửa các phu nhân phải liên lụy vào. Khi đến tình trạng này thì Phương Vân sẽ không xong là đúng, nhưng từ Hiến Hoa phu nhân đến các phu nhân trong kinh thành, thậm chí là cả Hoàng Hậu cũng sẽ không xong.

- Vậy lá gan người cũng rất lớn đi, lại dám phá hủy cả cửa sương phòng của Hiến Hoa phu nhân!

- Hoàng hậu nương nương hiểu lầm. Chuyện này là do thiên hạ đồn bậy, chứ tuyệt không có.

Phương Vân lập tức nói.

Cả đại diện trở nên trầm mặc. Hai con mắt của người ở trên ghế phượng xuyên qua bức rèm, lạnh lùng nhìn Phương Vân.

- Ha ha.

Hoàng Hậu đột nhiên cười lớn.

- Được rồi, Phương Vân. Người không cần phải khẩn trương. Tên của người bỏn cung đã sớm nghe qua, lần này gọi vào điện chỉ là muốn xem người như thế nào. Tốt lắm, đứng lên đi.

- Đa tạ nương nương.

Phương Vân vội vàng đứng dậy.

- Thật ra, bốn cung đã sớm biết người tự ý xông vào Bình Định hầu phủ đều là vì mẫu thân của mình! Nếu nói trăm thiện lấy hiếu làm đầu thì chẳng những bốn cung không trách cứ, mà còn muốn ngợi khen! Phương Vân, người muốn bốn cung thưởng cái gì? Nghe nói lần này người lập được đại công ở Mãng hoang, chỉ thiếu chút nữa là được phong Hầu. Dựa vào hiếu tâm của người, nói không chừng ta có thể nói với bề hạ mấy lời, giúp người sớm được phong hầu.

Hoàng Hậu cười nói.

Phương Vân khẽ rùng mình. Cái gì gọi là dao găm giết người mà không thấy máu? Chính là cái này. Hoàng Hậu cười nhìn trông qua rất hiền hòa, nhưng người có thể cai quản toàn bộ các phu nhân, phi tần ở kinh thành thì sao có thể là người đơn giản.

Phương Vân hiểu rõ, chỉ cần mình làm theo lời nàng, chính miệng thừa nhận mình vì mẫu thân mà tự ý xông vào Bình Định hầu phủ, xúc phạm nhất phẩm cáo mệnh phu nhân. Thì tránh cảnh kế tiếp chờ mình chính là đi vào thiên lao! Đừng nói chi đến chuyện phong vương bá hầu.

Hoàng Đế xưa nay hỉ nộ vô thường. Hoàng Hậu, nói thẳng ra là nữ nhân của Hoàng Đế, thì tính tình cũng chẳng khác gì nhau!

- Nương nương hiểu lầm. Vi thần đúng là được lời mời của Hiến Hoa phu nhân cho nên mới đến Bình Định hầu phủ, không hề có liên quan gì với mẫu thân vi thần cả.

Phương Vân cung kính nói.

- Hừ.

Hoàng Hậu thay đổi sắc mặt:

- Phương Vân, người phải biết rằng, lừa gạt bốn cung chính là tội chết!

- Vi thần đúng là được lời mời của Hiến Hoa phu nhân cho nên mới đi vào Bình Định hầu phủ!

Phương Vân cứng rắn nói

Hắn cũng biết rằng, lần này Hoàng Hậu mời hắn tới đây là muốn để cho các phu nhân trong kinh thành có thể thấy được, chứ nàng cũng không dám điều tra sự tình thật sự ra sao!

Ánh mắt Hoàng Hậu xuyên qua màn che, nhìn Phương Vân đang quỳ ở dưới kia.

- Người lui xuống đi!

Một lúc sau, Hoàng Hậu nương nương nói ra.

- Hoàng Hậu nương nương thánh an, vi thần cáo lui!

Phương Vân thi lễ một cái rồi xoay người lại, chậm rãi đi ra ngoài.

- Tốt cho một tên tiểu tử có tâm cơ! Hoa Dương cũng sinh được một nhi tử thật tốt!

Trên ghế phượng, Hoàng Hậu nhìn Phương Vân rời đi, đột nhiên lẩm bẩm nói, ở ngay khước miệng cũng khẽ nở nụ cười. Đúng như Phương Vân đoán, nàng quả thật không có lòng dạ đi tìm hiểu việc này. Nếu không, Phượng giá của nàng đã đến thẳng Bình Định hầu phủ.

Vừa ra khỏi hoàng cung, Phương Vân đã nhìn thấy có chiếc xe ngựa Tông Nhân phủ chờ ở ngoài.

Thấy Phương Vân đi đến, tên đại hán lúc sáng lập tức tươi cười tiến đến, thái độ thành kính hơn rất nhiều.

- Tiểu hầu gia, phiền toái ngài cùng tiểu nhân tới Tông Nhân phủ một chuyến. Tiểu nhân cũng chỉ phụng mệnh làm việc, kính xin tiểu hầu gia không làm khó.

Mới chỉ bị Phương Vân trừng mắt một cái thôi thì đã ngã trên mặt đất, tên lính cai Tông Nhân phủ bây giờ mới biết người trước mặt mình là ai, thái độ cũng tốt hơn nhiều.

Theo như Trung Tín hầu nói thì quyền thế của Tông Nhân phủ rất lớn. Phương Vân hiểu rõ sớm muộn gì mình cũng tới đây, cho dù lần này từ chối thì Tông Nhân phủ cũng sẽ phái người tới lần nữa.

- Đi thôi!

Phương Vân thản nhiên nói.

- Đa tạ tiểu hầu gia!

Tên đại hán nghe vậy thì vui mừng không thôi:

- Tiểu hầu gia, mời!

Tông Nhân phủ cũng ở trong hoàng cung, nhưng là ở ngoại thành.

Nội thành chính là nơi ở của phi tần hoàng tử, mà sát khí của Tông Nhân phủ quá nặng, nếu như đặt ở bên trong thì sẽ dễ dàng quấy nhiễu đến hoàng thất, cho nên chỉ có thể xây dựng ở bên ngoại thành

Xe ngựa Tông Nhân phủ lặng lẽ lướt đi, các cấm quân đi qua thấy xe ngựa này thì lập tức quay đầu đi chỗ khác, không dám ngăn cản hay làm gì cả. Ở hoàng cung, Tông Nhân phủ tương đương với một cấm địa, chẳng có ai muốn đi vào nơi đó cả.

- Hử? Hàn khí nặng quá!

Phương Vân đang ngồi ở trong xe ngựa thì cảm thấy có một cổ hàn khí lạnh thấu xương từ ở ngoài truyền đến. Lòng khẽ động, hần vén màn che lên. Chỉ thấy ở nơi xa có một tòa kiến trúc bằng đá cẩm thạch một mình ở phía trước. Hàn khí chính là từ tòa kiến trúc này truyền đến.

Phương Vân đoán chắc đây chính là Tông Nhân phủ rồi.

Trong hoàng cung, ở đâu cũng là các cung điện được xây dựng san sát nhau, tòa này kế liền tòa kia. Nhưng mấy trăm trượng xung quanh Tông Nhân phủ này không hề có một cung điện nào, không chỉ như vậy, còn không hề có bất kỳ cung nữ, thái giám hay thị vệ gì cả. Điều này gây cho người khác một cảm giác âm trầm, rùng mình.

- Tiểu hầu gia, đến rồi!

Đại hán nói một tiếng, khoe miệng của hần cũng nở nụ cười quỷ dị. Những người cho dù có thực lực mạnh đến đâu, nhưng nếu đã đến Tông Nhân phủ này đều phải cúi đầu xuống.

- Ủ.

Phương Vân nhàn nhạt đáp một tiếng rồi đi xuống xe ngựa. Thái thái lạnh nhạt thong dong. Người khác có thể sợ Tông Nhân phủ, nhưng hần không sợ!

Cũng không cần đại hán dẫn đường, Phương Vân trực tiếp đi về phía trước. Ở ngay phía trước cổ xe ngựa là một quảng trường bằng đá cẩm thạch màu đỏ như máu. Phương Vân có thể ngửi thấy được ở trong không khí có một mùi máu tươi nhàn nhạt. Cũng không biết đã có bao nhiêu phi tần, hoàng tử ở chỗ này bị hành hình đến nỗi phải chảy máu, sau đó bị kéo ra.

Đi qua cái quảng trường đó lập tức nhìn thấy một tòa nhà rất giống nhà lao, ở phía trên có ba chữ “Tông Nhân Phủ” ở trên cao. Ba chữ này được sơn bằng mực đỏ ngẫu, làm cho người ta cảm giác huyết lệ vô cùng.

Phương Vân chẳng qua chỉ nhìn một cái, sau đó ngang nhiên bước vào Tông Nhân phủ.

Đường đi vào Tông Nhân phủ rất nhỏ hẹp, hơn nữa còn không có ánh sáng, rất tối. Trên vách tường lại được xây dựng bằng đá cẩm thạch, làm cho người đi vào cảm thấy nơi đây rất lạnh, lạnh như băng.

Phương Vân vào trong thì liền thấy có hai hàng ngục tốt mặc quần áo màu đen - trang phục của Tông Nhân phủ, ánh mắt của người nào người nấy đều sắc bén, hô hấp như sấm, hiển nhiên là cao thủ.

Cách! Cách!

Thấy có người đi vào, lập tức có hai tên ngục tốt cầm gong tù đi lại, không nói lời nào cả. Bộ dáng như là muốn khóa tay Phương Vân lại.

- Cần rõ!

Phương Vân hít mắt lại, một luồng sát khí liền hiện lên. Tay của hắn vừa vung lên một cái, hai tên ngục tốt lập tức văng ra ngoài.

Keng!

Ngay lập tức hơn hai mươi tên ngục tốt của Tông Nhân phủ đang ở đây đồng loạt rút vũ khí ra, đồng thời từ trên người tỏa ra sát khí nặng nề.

- Vào Tông Nhân phủ chính là phạm nhân, phải đeo gông tù lại, rồi theo quy củ của Tông Nhân phủ! Người lại dám động thủ ở đây, thật là to gan!

Tên thủ lĩnh ngục tốt quát lên.

- Hồn trưởng! Bồn tọa chính là Bình Yếu đại tướng quân do chính triều đình sắc phong, các người lại dám bắt ta đeo gông tù ư! Hừ!

Phương Vân gầm lên một tiếng giận dữ, rồi dậm chân mạnh một cái xuống. Cả tòa Tông Nhân phủ bỗng nhiên bị rung chuyển cả lên, giống như là muốn sụp đổ vậy. Nhưng vào lúc này, từ bên trong Tông Nhân Phủ truyền ra một tiếng “Đình”, ngay lập tức tòa Tông Nhân phủ ổn định lại.

- Càn rỡ!

Cùng lúc đó, mọi người ở Tông Nhân phủ giận tím mặt lên, xông ra bao vây Phương Vân.

- Hừ! Đồ con kiến con hôi tầm thường, gục xuống cho ta!

Phương Vân lại quát lên một tiếng chói tai, một cổ uy áp khổng lồ phá thể mà ra. Khí tức cường giả Địa Biến cảnh vừa phát ra ngoài thì những tên cao thủ Tông Nhân phủ này giống như là một con cóc bị đá đè lên vậy, đồng loạt gục xuống đất, không thể động dậy được.

- Hừ!

Phương Vân hừ lạnh một tiếng, sau đó lướt qua tất cả tiến vào bên trong Tông Nhân phủ.

Thinhbobo

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

299. Chương 295: Ai Lớn Lối Hơn Ai

Biên

Phía ngoài Tông Nhân phủ vừa hẹp vừa tối, nhưng vừa vào bên trong thì rộng và sáng hơn nhiều. Nhưng bốn phía đều bị phong bế lại, không hề có cửa sổ.

Chỉ có một viên dạ minh châu to lớn treo ở trên đỉnh, phát ra những tia sáng nhàn nhạt. Làm cho người ta có cảm giác như đang đi vào bên trong huyết mộ.

Ở ngay dưới dạ minh châu có một trung niên nam tử thần sắc lãnh tuấn, đang ngồi ở trên đại điện, đây chính là hữu Tông Nhân Mạnh Tử Khánh. Người này giờ đây đang mặc giáp trụ, hai tay đặt lên lan can của ghế, hiển lộ ra bộ dáng quyền thế vô cùng. Thấy Phương Vân đi vào, người này hít mắt lại, lạnh giọng nói.

- Phương Vân, người thật lớn mật! Tại Tông Nhân phủ mà dám động thủ, người chính là người thứ nhất!

Âm thanh cao cao tại thượng, trong đó ẩn chứa sự uy hiếp trắng trợn.

Phương Vân không hề nói gì, cũng không hành lễ, chẳng qua nhìn hắn một cái. Tuy tướng mạo người này uy nghiêm, nhưng đôi môi lại quá mỏng, làm cho người ta có cảm giác là người không hề có tình cảm.

Tông Nhân phủ ở kinh thành phải nói là một từ ngữ hết sức cấm kỵ. Người người chỉ biết Tông Nhân phủ có một hữu Tông Nhân tên là Mạnh Tử Khánh, còn những người còn lại thì không ai biết cả. Có thể nói

ngoại trừ Mạnh Tử Khánh ra thì tất cả những người còn lại của Tông Nhân phủ hết sức thần bí. Thậm chí, ngay cả Tông Nhân phủ còn có một người tên là Tông Chính còn không có người biết, chứ đừng nói chi đến Tông Lệnh thần bí!

- Người này chắc hẳn là hữu Tông Nhân Mạnh Tử Khánh rồi! Không trách Tông Nhân phủ ở bên ngoài lại có hung danh như thế, chỉ là một người ở ngoài thôi mà đã có tu vi đến chín mươi chín phi long lực, chỉ thiếu chút nữa là đột phá được một thiên long lực! Nếu như hữu Tông Nhân đã có tu vi như thế, thì những vị như Tông Chính, Tông Lệnh còn cao đến mức nào cơ chứ!

Phương Vân cũng biết, người vừa mới làm trấn định lại Tông Nhân phủ sau một cước của hắn chính là người này.

Mặc dù Mạnh Tử Khánh đã che giấu khí tức của mình, nhưng nếu như muốn giấu diếm Phương Vân thì lại là chuyện không thể nào! Thực lực của hắn tuy chỉ hơn Mạnh Tử Khánh một con phi long lực, nhưng lại giống như một đoạn thép so với một sợi dây mỏng vậy. Nếu như Phương Vân muốn thu thập hắn thì không hề tốn chút sức nào cả!

- Lá gan không lớn thì làm sao có thể làm được đại tướng quân anh dũng chiến đấu ngoài sa trường! Mạnh đại nhân đây đang khích lệ ta sao?

Phương Vân đi vào chánh đường, thần sắc bình tĩnh vô cùng:

- Mạnh đại nhân, đừng có vòng vo rồi giở quan uy làm gì. Nói thẳng đi, tìm ta có chuyện gì?

Mạnh Tử Khánh liền biến sắc. Tiến vào Tông Nhân phủ còn cuồng vọng như thế, không hề để người của Tông Nhân phủ vào trong mắt như Phương Vân thì đây vẫn là lần đầu hắn thấy.

- Tốt, bốn tọa cũng không dài dòng với người! Triều đình nghiêm lệnh thu hồi máu huyết hung thú. Nhưng người vô pháp vô thiên lại dám lấy đi. Bây giờ hãy giao máu huyết hung thú ra đây, rồi đi vào nhà lao của Tông Nhân phủ, chờ ngày phát lạc đi!

Trong mắt Mạnh Tử Khánh phát ra ra hàn quang, trực tiếp phán hình phạt cho Phương Vân.

- Hừ!

Phương Vân nghe thế thì cười lạnh:

- Người chỉ một tên quan nhị phẩm mà cũng dám cáo mượn oai hùm, ta thấy người thật là chán sống rồi!

Mắt Phương Vân cũng lộ ra hàn quang, trực tiếp đi tới chỗ Mạnh Tử Khánh. Mỗi bước chân của hắn khiến cho cả Tông Nhân phủ phải rung chuyển theo.

- Đã sớm nghe nói Tông Nhân phủ vô pháp vô thiên, các vương công đại thần, quý tộc hầu gia ở kinh thành đều phải sợ hãi. Bản thân ta cũng muốn nhìn xem Tông Nhân phủ các người vô pháp vô thiên đến đâu. Bốn tọa từ Mãng hoang trở về, lập nhiều công lớn, chính là công thần của triều đình. Nay ngồi còn chưa ổn thì lại có người dám đánh ta vào ngục, ta cũng muốn nhìn thử ai dám động đến bốn tọa!

Vừa nói xong thì Phương Vân liền không hề có chút cố kỵ ngồi xuống bên cạnh Mạnh Tử Khánh. Hắn lại muốn ở chính Tông Nhân phủ đây ngồi ngang hàng với hữu Tông Nhân!

Chúng ngục tốt ở trong Tông Nhân phủ sợ ngây người. Bọn họ đã từng bắt qua những người còn có thân phận tôn quý hơn vị tiểu hầu gia này nhiều, tỷ như: Hoàng tử hoàng tôn, quý phi, công chúa...người nào đến đây cũng phải nơm nớp lo sợ, hết sức van xin, cầu buông tha! Nhưng chưa từng có người nào dám cuồng vọng như thế, lại dám làm nhục Tông Nhân phủ như thế! Đúng, đây chính là sỉ nhục Tông Nhân phủ!

- Càn rỡ!

Mạnh Tử Khánh giận tím mặt. Dám ở trong Tông Nhân phủ mà kiêu ngạo như Phương Vân, đúng là lần đầu tiên hắn gặp.

- Quân đầu, bắt lại cho ta! Phương Vân, nếu người dám chống lại thì chính là tử tội, người nào cũng không cứu được người!

- Dạ!

Có Mạnh Tử Khánh làm chỗ dựa, bọn ngục tốt bạo gan hấn lên. Bọn chúng cười lạnh trong lòng, mang tới một bộ gông ngục đầy máu, nhìn Phương Vân nói.

- Tiểu hầu gia, mời!

- Hừ!

Phương Vân đảo mắt qua, ánh mắt sắc như đao như kiếm. Bọn ngục tốt ở đây không ai dám nhìn thẳng cả, rồi rít cũi đầu xuống.

- Bồn tọa còn dám ở Tam Đường Hội Thảm buộc tội Võ hầu. Bọn kiến hôi không biết sống chết các người lại dám đụng vào bồn tọa! Hừ! Các người, ai dám cử động nửa bước, ta sẽ khiến cho người đó chết ngay tại chỗ, không một đường sống!

Phương Vân tu luyện võ đạo lâu ngày, ý chí cũng càng cường hãn hơn. Lúc nói chuyện đã tự có một cỗ uy nghiêm, khí thế của riêng mình. Cái khí thế sát phạt ở chiến trường vừa hiển lộ ra thì đám ngục tốt ở trong phòng cứng lại, trong lòng sinh ra cảm giác nếu như bọn họ thật sự bước lên một bước thì Phương Vân sẽ giết bọn họ ngay! Lập tức không có người nào dám động đậy lúc này cả!

- Hồn trướng! Còn không bắt hần!

Mạnh Tử Khánh cũng muốn ra oai.

- Tiến lên một bước, chết!

Phương Vân đáp lại, mắt cũng bắt đầu lộ sát khí.

- Phương Vân, người dám!

Hai mắt Mạnh Tử Khánh trợn tròn lên, đột nhiên đứng dậy. Một tiếng rầm vang lên, hần đã tung một chưởng chấn nát bảy cái bàn gỗ bên cạnh, vô số vụn gỗ bay lên. Mặt của hần vốn trắng tinh, nhưng giờ phút này cũng đã biến thành tím đen.

- Hừ!

Ngay lúc Mạnh Tử Khánh đứng lên thì liền có một phật chưởng màu vàng xuyên qua vụn gỗ đầy trời, nhanh như một tia chớp đánh vào Mạnh Tử Khánh. Mạnh Tử Khánh thấy thế thì cả kinh, hần không ngờ rằng Phương Vân lại dám động thủ thật.

- Người dám!

Mạnh Tử Khánh quát lên một tiếng lớn rồi khu sử nội lực. Một cỗ sương mù màu đen âm hàn từ trong cơ thể hần bay ra, hóa thành một bàn tay đen to lớn mang theo những tiếng rít rợn người chụp vào Phương Vân. Chung quanh bàn tay này hiện ra rất nhiều sương mù, hoặc tụ hoặc tán, hóa ra rất nhiều khô lâu thể lương.

Đây là một tuyệt học của một tông phái thượng cổ vô cùng hung hãn, tên là Vạn Khấp công, là phần thưởng của hoàng thất ban cho hữu Tông Nhân. Mạnh Tử Khánh trấn giữ Tông Nhân phủ đã hơn mười năm, ở chỗ này đã chém giết không biết bao thái giám, cung nữ, hộ vệ, phi tần...hần còn dùng oán khí cùng lệ khí của các nàng trước khi chết để luyện môn công pháp này. Môn công pháp này cực kỳ tàn độc, ngoại trừ tác dụng ăn mòn nội lực của đối phương thì còn có thể đả thương thần hồn bên trong!

Mạnh Tử Khánh phản ứng mau, nhưng Phương Vân còn nhanh hơn. Nội lực Mạnh Tử Khánh còn chưa vận tới mức, Vạn Khấp công còn chưa tới cực hạn thì Phương Vân đã cười lạnh một tiếng. Cổ tay Phương Vân run lên, bàn tay màu vàng đột nhiên hóa lớn thành một Phật thủ khổng lồ, Phật lực cuộn cuộn đánh tới Mạnh Tử Khánh.

Một tiếng nổ "ầm" vang lên, cỗ sương mù màu đen từ trong cơ thể Mạnh Tử Khánh bay ra lập tức bị Đại Lực Kim Cương chưởng đại viên mãn đánh thành tro bụi. Phương Vân mới chỉ vỗ một cái thôi thì đã lập tức đánh tan nội lực hùng hậu của Mạnh Tử Khánh.

Mặc dù nội lực của hai người không chênh lệch bao nhiêu, nhưng sự khác biệt lại như trời với đất. Mạnh Tử Khánh vừa mới có cảm giác đau ở cổ thì đã bị một bàn tay tóm lấy, đưa lên cao.

- Ta chính là Bình Yêu đại tướng quân do đích thần triều đình sắc phong, thủ hạ có mấy vạn binh mã, là trọng thần biên cương, chỉ chịu sự quản chế của Quân Cơ Xứ. Tông Nhân phủ các người mặc dù nắm hình ngục trong tay, nhưng quyền thế có hạn, chỉ có tác dụng với hậu viện hoàng cung, còn đối với người thì chỉ có hoàng tử, quý phi, cung nữ, thái giám. Bên ngoài hoàng cung, võ đã có Quân Cơ Xứ; văn đã có Tư Chính các; nghị sự thì đã có Chính Sự các, Phụ Chính các cùng với Lục bộ! Chỉ là một Tông Nhân phủ nhỏ nhỏ mà dám nhúng tay vào việc của quân ngũ, dám lạm dụng hình phạt với công thần triều đình, chẳng lẽ các người có âm mưu soán quyền, hỗn loạn triều cương, mưu đồ tạo phản sao?

Phương Vân vừa mới nói thì đã lập tức chụp tội mưu phản lên đầu Tông Nhân phủ, câu nói sau cùng còn ẩn chứa sát khí mãnh liệt.

Tâm thần Mạnh Tử Khánh kịch biến, vẻ mặt hoảng sợ. Lúc này hắn mới biết Phương Vân không phải cứ tự ý mà đi vào, hoàn toàn đã có sự chuẩn bị từ trước. Mà những lời Phương Vân nói lại toàn nhằm trúng tử huyệt quyền hạn của Tông Nhân phủ.

Các cơ cấu của Đại Chu hoàng triều đều có sự phân biệt rõ ràng, các nơi không được xâm phạm lẫn nhau. Quyền lực hiển hách như Vũ Mục cũng không nhúng tay được sự vụ của triều đình. Cũng như thế, thân phận tôn quý như Tam Công cũng không cách nào can thiệp được quyết định của Quân Cơ Xứ. Đây là quy củ của Đại Chu hoàng triều, không ai cải biến được.

Nhưng mà, Tông Nhân phủ lại là một cơ cấu hoàn toàn khác! Bên ngoài thì Tông Nhân phủ chỉ có quyền nắm hình ngục đối với các hoàng tử hoàng tôn, quý phi lục cung, thái giám cung nữ, không có quyền hạn gì với ngoài cung. Nhưng ngoại trừ những điều đó ra, Tông Nhân phủ còn có một tác dụng đặc thù, chính là thay mặt Nhân Hoàng giám sát cả thiên hạ! Điều này, thì cũng có không ít các vương công quý tộc biết đến, không phải là bí mật gì.

Nhưng, biết cũng chỉ là biết, cái tác dụng thứ hai của Tông Nhân phủ vô cùng mơ hồ, không thể nói rõ ra được!

Tông Nhân phủ từ lúc được kiến tạo đến giờ đã có nhiệm vụ nắm hình ngục đối với các thành viên hoàng thất cùng chức trách giám sát cả thiên hạ. Mỗi một thời đại Nhân Hoàng kế vị, Nhân Hoàng đó cũng sẽ đưa cho Tông Nhân phủ một văn thư viết tay để chứng minh điều này. Nhưng, tất cả Nhân Hoàng sau khi viết văn thư xong thì lại phê thêm một dòng như sau: Văn thư này chỉ được lưu trong nội bộ Tông Nhân phủ, đại biểu cho hoàng ân. Tuyệt đối không được lộ ra ngoài!

Nói trắng ra, Tông Nhân phủ ở bên cạnh Nhân Hoàng có vai trò cũng như Triệu Bá Ngôn ở bên cạnh Phương Vân. Cả hai đều chỉ có nhiệm vụ giám sát chứ không được can dự!

Phương Vân chính là nhằm vào điểm này mới đưa Tông Nhân Phủ vào tội âm mưu soán quyền, hỗn loạn triều cương, mưu đồ tạo phản! Nếu như lời này mà đưa ra bình luận thì Phương Vân không hề sai chút nào, bởi vì Tông Nhân phủ quả thật đã vượt quyền hạn của mình!

- Phương Vân, người dám! Người chỉ là một đại tướng quân nhỏ nhỏ mà dám đối kháng cùng Tông Nhân phủ. Người nếu như làm loạn thì không ai bảo vệ được cả. Không chỉ là người, ngay cả Tứ Phương hầu phủ cũng bị liên lụy, tan thành khói bụi!

Mạnh Tử Khánh cố gắng uy hiếp.

Phương Vân nghe vậy thì trừng mắt lên, trong mắt còn ẩn chứa sát khí lạnh lẽo:

- Tông Nhân phủ quả nhiên có lòng khác. Một hữu Tông Nhân nhỏ nhọ phẩm mà cũng dám uy hiếp trọng thần triều đình Đại Chu! Đây không phải là mưu đồ tạo phản thì là gì? Thôi, bốn tọa trước sẽ giết người, sau đó san bằng Tông Nhân phủ, thay Đại Chu hoàng triều diệt trừ cái nọc độc này!

Vừa nói xong thì Đại Lực Kim Cương Phật Đà đã hiện lên ở sau hắn, tiếng thiền hát Phật môn cũng vang vọng khắp nơi. Mạnh Tử Khánh dám uy hiếp Phương gia, quả thật đã động đến sát tâm của Phương Vân.

- Dừng tay!

Nhưng vào lúc này đây, có một âm thanh sâu trong Tông Nhân phủ truyền đến. Trong âm thanh còn mang theo một cỗ uy áp làm cho người ta thở không nổi, giống như không khí trong Tông Nhân phủ chỉ trong

một lúc đã bị mất hơn một nửa vậy!

Đạo âm thanh này vừa nói xong thì một cổ khí tức bằng bạc đột nhiên bắn ra bao trùm cả Tông Nhân phủ lại. Phương Vân lập tức cảm giác được trong không khí bây giờ tràn đầy một cổ uy áp vô hình vô tướng. Cổ uy áp này bao phủ hẳn lại, như có hàng vạn mũi kim châm đang đâm vào trong da Phương Vân vậy, tê buốt vô cùng!

- Thiên Tượng cảnh.

Phương Vân khẽ chấn động trong lòng, chỉ trong nháy mắt đã có ý nghĩ này. Cũng chỉ có cường giả Thiên Tượng cảnh mới có uy áp như thế.

Thấy Phương Vân phát ra sát cơ đối với Mạnh Tử Khánh, vị cường giả Tông Nhân phủ vẫn luôn ẩn núp, yên lặng quan sát này đã không nhịn được nữa, cuối cùng phải lộ diện rồi

Thinhbobo

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

300. Chương 296: Vô Hình Giao Phong

Biên

Hai màn che sâu trong Tông Nhân Phủ tách ra hai bên, một nam tử mặc áo bào màu trắng đi ra. Nam tử này có thân cao khoảng tám thước, hai vai rộng, khoảng chừng bốn, năm mươi tuổi. Tóc của hắn màu đen, xõa đến sau ót, chỉ dùng một dải lụa màu xanh buộc lại.

Người này nhìn thẳng Phương Vân, thần sắc thong dong đi đến. Bước đi của hắn không nhanh không chậm, mỗi một bước bước ra đều làm cho không gian chung quanh phải chấn động theo, phát ra âm thanh oong oong. Tựa hồ như mỗi bước này của hắn không phải đi trên mặt đất mà bước trên hư không vậy.

- Tông Chính đại nhân!

Thấy người này, Mạnh Tử Khánh mừng rỡ, lập tức kêu lên.

“Tông Chính? Chính là người cai quản tả hữu Tông Nhân, Tông Chính. Nhưng không biết, người này là tả Tông Chính hay là hữu Tông Chính!”, Phương Vân thầm nghĩ.

Thực lực của người này vô cùng cường đại, ít nhất không hề thua kém so với Dương Hoàng. Nhưng mà, Phương Vân cũng không sợ hắn. Nếu như hắn hóa thân thành hung thú thượng cổ, thì không phải không có thực lực liều mạng với người này.

- Hữu tông nhân chỉ là đùa một chút thôi, tiểu hầu gia đừng tưởng thật. Có thể thả hắn xuống không?

Vị Tông Chính đại nhân này cũng không để ý đến Mạnh Tử Khánh, nhìn Phương Vân một cái, lạnh nhạt nói.

Phương Vân vốn tưởng vị Tông Chính này bày ra uy thế như thế là muốn làm cho hắn kinh sợ, để tiếp tục uy hiếp hắn. Nhưng mà, nghe hắn mở miệng nói thì Phương Vân liền cảm thấy ngoài ý muốn. Nếu người ta đã nói lời này thì Phương Vân cũng không thể không làm theo được.

- Nếu Tông Chính đã lên tiếng, Phương Vân nào dám không tuân mệnh!

Nhẹ buông tay, Phương Vân thả hữu Tông Nhân Mạnh Tử Khánh ra, rồi thu hồi sự phong tỏa của nội lực Đại Lực Kim Cương kinh.

- Hừ!

Mạnh Tử Khánh tức giận hừ một tiếng rồi lui về sau ba bước, đứng ở sau vị Tông Chính này. Phương Vân che giấu thực lực so với hắn còn thâm hơn nhiều, bản thân hắn đoán chừng Phương Vân đã đến một con

thiên long lực. Phương Vân có thể thấy rõ thực lực của Mạnh Tử Khánh, nhưng Mạnh Tử Khánh lại không thể nhìn thấu Phương Vân. Chỉ sợ hấn kém Phương Vân đúng một con phi long lực!

Hơn nữa, sau khi ra tay thì hẳn cũng biết công pháp Phật môn của Phương Vân còn khắc chế công pháp của hắn, cộng với sự chênh lệch nội lực thì hẳn không thể nào kháng cự được.

- Tất cả giải tán đi!

Vị Tông Chính này phát phát tay, chúng ngục tốt Tông Nhân phủ đáp một tiếng rồi tản đi.

Chờ sau khi chánh đường Tông Nhân phủ chỉ còn ba người, vị Tông Chính này mới chậm rãi nói.

- Cái này sợ rằng có chút hiểu lầm! Vào thời gian trước, tây bộ bị hung thú thượng cổ làm loạn, lòng người sôi sục. Tông Nhân phủ chúng ta được khẩu dụ của Nhân Hoàng điều tra chuyện này. Nói đến đây thì có lẽ những người dưới không hiểu ý những người trên, cho nên mới tạo nên những hiểu lầm này. Mong tiểu hầu gia đừng phiền lòng!

“Vị Tông Chính này không đơn giản”, Phương Vân khẽ đề cao sự cảnh giác.

Vị Tông Chính này so với Mạnh Tử Khánh lợi hại hơn nhiều lắm. Mạnh Tử Khánh thì chỉ biết hung hăng ngoan cố, Phương Vân đúng là không sợ những người như vậy nhất. Còn vị Tông Chính này thì ngược lại, vừa nói đã đưa ra khẩu dụ của Nhân Hoàng, khẳng định lập trường của Tông Nhân phủ để Phương Vân không có cơ bắt gì cả. Nếu như nói là khẩu dụ thì tự nhiên cũng không có bằng chứng xác đáng gì cả. Nhưng bản thân Tông Nhân phủ có chức trách thay Nhân Hoàng giám sát thiên, lỡ mà hỏi lên đến Nhân Hoàng thì chắn chắn Nhân Hoàng cũng không phủ nhận điều này!

- Tông Chính đại nhân nghiêm trọng rồi! Nếu là hiểu lầm thì hãy bỏ qua đi! Ta tin Mạnh đại nhân cũng không so đo chứ?

Phương Vân vừa nói, vừa nhìn về Mạnh Tử Khánh.

Mạnh Tử Khánh dưới cái nhìn soi mói của Tông Chính, một bụng lửa giận không thể nào phát tiết được. Cố gắng hít một hơi thật sâu, nén giận nói:

- Nếu như Tông Chính đại nhân đã nói là hiểu lầm, thì chính là hiểu lầm. Mạnh mỗ tự nhiên không dám so đo!

“Cái đồ không biết sống chết, chẳng lẽ cho là ta không dám giết người sao?”, Phương Vân nghe hắn nói là “không dám”, chứ không phải là “sẽ không” thì lập tức biết người này vẫn còn có oán khí. Với khí độ của người này, ắt hẳn ngày sau sẽ tìm phiền toái đến cho mình.

“Hừ! Dựa vào thực lực chín mươi chín con phi long lực của ngươi mà lại dám gây phiền toái cho ta! Chỉ cần ta thấy ngươi ở bên ngoài, lập tức giết chết ngươi như giết một con kiến!”

Phương Vân đã có chủ ý trong lòng. Sau khi trở về thì sẽ nói Triệu Bá Ngôn chú ý đến Mạnh Tử Khánh. Chỉ cần phát hiện hắn có động thái gì thì lập tức bóp chết hắn!

Thấy trong mắt Phương Vân xuất hiện hàn quang, vị Tông Chính cũng thoáng run lên. Nhưng mà, hắn cũng không có biểu lộ ra, cười nói:

- Nếu chỉ là hiểu lầm thì mọi người cứ ngồi xuống nói chuyện đi! Người đâu, ghé!

- Vâng, đại nhân!

Từ sau màn che truyền đến hai âm thanh thanh thúy, mấy người cung nữ đã rất nhanh đưa ra ba cái ghế.

- Tông Nhân phủ tuy là nơi chấp chưởng hình ngục, nhưng mà tiểu hầu gia là công thần của triều đình, không phải là tù phạm, cũng không phải tội nhân. Tất nhiên không thể lấy lễ bình thường mà đối đãi được, mời ngồi!

Vị Tông Chính này giang tay ra, mỉm cười nói.

Phương Vân cũng không khách khí, lập tức ngồi xuống. Động tác của hắn vừa thể hiện được cái chất của vương công tử đệ, vừa có uy nghiêm cùng đại khí của tướng quân sa trường, chỉ xét về khí thế thôi thì đã không thua vị Tông Chính này.

- Tất cả mọi người đều vì triều đình làm việc, vì Nhân Hoàng mà lo lắng, mong tiểu hầu gia thông cảm cho chúng ta. Việc máu huyết hung thú là phải tra, kính xin tiểu hầu gia phối hợp một chút với chúng ta, giải thích nguồn gốc của máu huyết hung thú, như vậy chúng ta cũng dễ nói với Nhân Hoàng!

Tông Chính mỉm cười nói.

Hai người này, một người đóng vai tốt, một người đóng vai xấu, nói tới nói lui cũng chuyển đến vấn đề máu huyết hung thú. Mặc dù Phương Vân tuổi nhỏ hơn hai người này, nhưng cũng không ngu xuẩn. Dĩ nhiên sẽ không cho rằng vị Tông Chính luôn mỉm cười này lại đơn giản như biểu hiện bên ngoài!

Có câu, chó cắn người là chó không sửa, vị Tông Chính đại nhân này đúng là không muốn nói nhưng vẫn muốn hại người mà!

Phương Vân hiểu rõ, nếu như mình nói thật ra lai lịch của máu huyết hung thú, thì chỉ sợ vị Tông Chính đại nhân này sẽ trở mặt ngay lập tức.

- Bỏ tọa là Bình Yếu đại tướng quân, do Quân Cơ Xứ quản chế. Máu huyết hung thú có quan hệ rất lớn, trước giờ những chuyện như vậy đều là do Vũ Mục đại nhân tự mình phân phó, chuyện này tuyệt đối không thể tiết lộ, người vi phạm sẽ bị quân pháp xử lý. Mặc dù ta rất muốn hỗ trợ Tông Chính đại nhân, nhưng mà quân lệnh như núi. Nếu như đại nhân có nghi vấn gì với máu huyết hung thú thì cứ tìm hỏi Vũ Mục đại nhân! Ta tin Vũ Mục đại nhân sẽ giải thích một cách rõ ràng!

Phương Vân suy nghĩ một lúc, liền chuyển chuyện này sang cho pho tượng thần Vũ Mục. Tuy thế lực của Tông Nhân phủ rất lớn, nhưng còn không thể quản tới được Vũ Mục - người chấp chưởng ngàn vạn binh mã của Đại Chu. Đừng nói chỉ là Tông Chính, cho dù là Tông Lệnh thần bí nhất của Tông Nhân phủ, nếu muốn chất vấn Quân Cơ Xứ Vũ Mục thì cũng phải suy nghĩ phân lượng của mình lại một chút!

Kế này của Phương Vân gọi là lấy đạo của người trả lại cho người. Vị Tông Chính này lấy khẩu dụ của Nhân Hoàng để che chắn, hắn lập tức chuyển sang Vũ Mục. Vũ Mục là người lúc nào cũng có thể vào cung gặp Nhân Hoàng được, không hề có ai ngăn cản. Còn người trước mắt này chỉ là một Tông Chính thôi, đừng nói chỉ là khẩu dụ của Nhân Hoàng, cho dù có văn thư của Nhân Hoàng trong tay, nhưng nếu muốn gặp Vũ Mục thì cũng phải xem tâm tình của Vũ Mục như thế nào đã. Nếu như Vũ Mục không muốn gặp Tông Chính, thì cho dù vị Tông Chính này có quỳ một ngày một đêm ở bên ngoài cũng không có tác dụng.

Kế này của Phương Vân vô cùng mạo hiểm, hoặc có thể nói là cả gan làm loạn. Nếu như bị vạch trần thì sẽ bị phiền toái không thôi. Nhưng mà, hắn lại chắc chắn nếu chuyện này có bị Vũ Mục biết thì Vũ Mục cũng sẽ giúp mình che đi!

Từ lúc ra khỏi khu rừng hoa mai, hắn đã nghĩ thông rồi. Phu Tử chính là lãnh tụ tinh thần của Nho gia, cho dù là Tam Công có địa vị cao cao tại thượng cũng là học trò của Phu Tử. Coi như là Vũ Mục, nhưng nếu nhìn thấy Phu Tử thì cũng phải cung kính, lấy lễ học trò ra đối đãi.

Phu Tử tinh thông “Chu dịch”, có thể thôi diễn sự biến hóa của tương lai, thậm chí còn có thể thay đổi sự vận chuyển của thiên cơ. Chỉ dựa vào điểm này thôi thì Phu Tử đã lợi hại hơn Vũ Mục rất nhiều.

Phương Vân vì xông lăm vào khu rừng hoa mai mà có được quan hệ với Phu Tử, cũng có được sự chiếu cố đặc biệt của Phu Tử. Chính vì vậy mà Tam Công còn muốn thu hắn làm đệ tử, Vũ Mục cũng muốn có giao tình với hắn. Thậm chí, cũng vì cái quan hệ này mà Vũ Mục còn phá lệ thay đại ca Phương Lâm, hướng hoàng thất cầu hôn.

Sự ưu ái của Vũ Mục đối Phương Vân đến mức nào, có thể nghĩ được!

Phương Vân chắc chắn, cho dù Vũ Mục biết chuyện này thì cũng lắm chỉ cười một tiếng cho xong, sẽ không có tâm trí mà đi điều tra.

Mà Tông Chính nghe thấy Phương Vân nói thế thì có cảm giác có người tát mình một cái bặt tai vậy, chỉ trong thoáng chốc mà khuôn mặt vốn tươi cười đã nghiêm nghị lại. Phương Vân rõ ràng là đang dùng chiêu

của hắn để đối phó lại với hắn!

- Tiểu hầu gia đã ra bên ngoài một năm, cũng chưa bao giờ trở lại kinh thành. Không biết đã gặp Vũ Mục từ lúc nào vậy?

Rõ ràng Phương Vân đang nói mê nói sáng, dĩ nhiên vị Tông Chính này sẽ không tin tưởng như thế.

- Ta đã nói rồi, chuyện này có liên quan đến Vũ Mục. Tông Chính đại nhân nếu có nghi vấn gì thì chỉ cần hỏi Vũ Mục đại nhân là được, chắc chắn Vũ Mục đại nhân sẽ giải đáp! Cũng như đại nhân đã nói, chúng ta làm việc cho triều đình, hưởng bổng lộc của triều đình, thay Nhân Hoàng mà lo lắng. Kính xin Tông Chính đại nhân đừng gây khó dễ cho ta!

Phương Vân nói xong câu này, cũng có nghĩa đã đem mọi chuyện đẩy tới Vũ Mục, ngay cả Quân Cơ Xứ cũng bị hắn lôi kéo vào.

Không khí của Tông Nhân phủ lúc này dường như bị đông cứng lại. Ngay cả vị Tông Chính này cũng biến sắc không thôi, trầm mặc không nói.

- Phương Vân, người cho là lấy Vũ Mục ra làm tấm da thì có thể che chắn cho người được sao?

Mạnh Tử Khánh đột nhiên lạnh giọng nói.

- Nếu Mạnh đại nhân có ý kiến gì, có thể đi tìm Vũ Mục thương lượng!

Phương Vân lạnh lùng trả lời:

- Ha ha.

Vị Tông Chính đại nhân bên cạnh đột nhiên cười lớn lên:

- Xem ra chỉ là hiểu lầm thôi. Vũ Mục đại nhân là trọng thần của Nhân Hoàng bệ hạ, nếu như Vũ Mục biết thì khẳng định bệ hạ cũng biết. Việc này cũng là do những người ở dưới chúng ta làm việc mà không hiểu rõ thánh ý, tự cho là thông minh rồi. Tiểu hầu gia, không còn việc gì rồi, mời người trở về đi!

Tông Chính nói câu này xong thì đưa bàn tay ra, làm tư thế tiễn khách.

- Nếu như mọi chuyện đã rõ ràng, ta đây cũng xin cáo từ.

Phương Vân cũng lười nói thêm gì, nói xong câu này thì liền xoay người rời đi. Chỉ chớp lát, đã ra khỏi Tông Nhân phủ.

Mạnh Tử Khánh đưa mắt nhìn Phương Vân rời đi, trong mắt hiện lên thần sắc ác độc. Hắn xoay đầu lại, nói với Tông Chính:

- Đại nhân, chẳng lẽ cứ để hắn đi như vậy sao? Vì giọt máu huyết này mà triều đình đã chủ trương gây chiến, ép buộc các phái giao toàn bộ máu huyết hung thú ra rồi tiêu hủy toàn bộ. Hôm nay, người của chúng ta ở trên chiến trường Mãng Hoang rõ ràng thấy Phương Vân sử dụng giọt máu huyết đáng lẽ đã phải tiêu trừ ấy đánh ra Địa Biến chi pháp, hóa thân thành hung thú. Hiện tại, những tông phái kia đều đang cười vào chúng ta, thậm chí Thái Tổ phái cùng Thủy Ma tông cũng vì vậy mà gửi công văn đến chất vấn chuyện này. Nếu như không thu hồi máu huyết hung thú trên người Phương Vân thì chẳng phải để cho các tông phái đó chê cười chúng ta sao? Sau này, lúc triều đình ra lệnh thì còn có tông phái nào nghe chứ?

- Hừ! Ta thấy người hồ đồ quá rồi!

Vị Tông Chính này lạnh lùng nhìn Mạnh Tử Khánh, quát lớn một tiếng.

- Triều đình là triều đình, tại sao phải cấp mặt mũi cho Thái Tổ phái hay Thủy Ma tông chứ? Việc nào động ở tây bộ năm ngoái, những tông phái kia giao ra máu huyết hung thú không phải là vì chúng ta ký hiệp nghị gì với họ mà là Đại Chu hoàng triều ta có mười vạn đại quân chinh phạt! Chỉ cần mười vạn đại quân này còn thì tông phái nào không nghe liền diệt trừ ngay! Thử hỏi khi đó có ai dám không nghe chứ!

Thìnhbobo

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

301. Chương 297: Khuyết Thiên Hầu Lý Lăng

Biên

Mạnh Tử Khánh ngẩn ngơ, không ngờ tăng Tông Chính vừa rồi còn khách khí với Phương Vân như thế, giờ lại quay sang mắng mình!

- Còn nữa, có phải người có ý muốn đối phó với Phương Vân kia hay không? Hừ! Ta thấy người giết nhiều hoàng tử hoàng tôn, công chúa phi tần quá nên quên mình mang họ gì rồi! Đừng trách ta không có nhắc nhở người, nếu như người có cái ý nghĩ đó thì mau mau dẹp đi. Nếu không nghe lời thì sẽ chết lúc nào cũng không biết đó, tên tiểu tử Phương gia này không phải dễ đối phó như vậy đâu!

Nói xong những lời này, vị Tông Chính này phất tay áo một cái, xoay người đi sâu vào bên trong Tông Nhân phủ.

Mạnh Tử Khánh ngơ ngác đứng tại chỗ, thật lâu không nói gì cả.

Sâu trong Tông Nhân phủ.

Ở sâu trong ấy có một cái giường bằng ngọc, trên cái giường ngọc đó còn có một bóng người màu trắng đang ngồi xếp bằng. Đạo thân ảnh này có khí tức mạnh hơn Tông Chính rất nhiều.

- Thuộc hạ tham kiến Tông Lệnh!

Tông Chính đứng ở bên ngoài, cúi đầu xuống, cung kính nói.

Thân ảnh người trên ngọc sàng khẽ gật đầu, mở miệng:

- Đã gặp rồi chứ?

- Bẩm Tông Lệnh, đã gặp rồi.

Tông Chính nói.

- Cảm giác như thế nào?

Âm thanh Tông lệnh từ sâu bên trong truyền tới, mang theo một cỗ uy nghiêm.

Tông Chính trầm ngâm một lúc, lát sau nói.

- Người này có đảm phách có can đảm, cứng mềm đều có! Hơn nữa tu vi võ đạo cực cao, rất khó đối phó!

- Ha ha ha.

Thần bí Tông Lệnh nở nụ cười.

- Người mang mệnh cách Thương Long nếu như dễ đối phó thì đã sớm chết rồi! Nếu như là khó đối phó, vậy thì đừng đối phó nữa.

Tách!

Một tiếng giòn tang vang lên, vài lụa mỏng tách ra, một tờ giấy thật mỏng truyền ra, phía trên còn có nét mực như rồng bay phượng múa. Khi Tông Chính tiếp được thì thấy nét mực còn chưa khô, hiển nhiên là vừa viết xong.

- Vị tiểu hầu gia này không phải vừa được tấn chức đại tướng quân sao? Truyền mệnh lệnh của ta, mang theo phong thư này, cộng thêm một phần hạ lễ đưa đến Tứ Phương hầu phủ đi!

Tông Chính nghe được lời này thì chấn động, trong lòng hét lớn lên: “Cấp mặt mũi lớn quá a, lớn quá rồi! Dựa vào những lời này của Tông Lệnh đại nhân, sợ rằng sau này trong kinh thành chẳng còn ai dám đối phó với vị tiểu hầu gia này nữa!”

Tông Nhân phủ thay hoàng thất giám sát thiên hạ, có mạng lưới tình báo lớn nhất. Dựa vào bức thư tự viết tay này của Tông Lệnh, Phương Vân tùy thời đều có thể sử dụng mạng lưới tình báo của Tông Nhân phủ. Đây là điều biết bao người cầu xin nhưng không được a!

- Được rồi, đi đi!

Bóng người trên sàng ngọc nhẹ giọng nói.

- Vâng, Tông Lệnh đại nhân!

Tông Chính đáp một tiếng rồi lui ra ngoài. Nhưng hắn cũng không có đi tới Tứ Phương hầu phủ mà đi vòng qua mấy gian phòng rồi bước xuống một thềm đá đi xuống lòng đất. Tông Nhân phủ ở dưới lòng đất nhìn qua còn lớn rất nhiều so với trên mặt đất. Không gian dưới này ít nhất cũng gấp năm mươi lần so với ở trên.

Dưới này có vô số căn phòng, mỗi căn cách với nhau một vách tường, trên vách tường còn có những ngọn đuốc đang cháy. Bên trong mỗi phòng đều có vô số thầy ký đang làm việc bận rộn. Trước người bọn họ có rất nhiều tư liệu đang xếp chồng lên, mà ở phía sau còn có nhiều ngăn tủ cũng chứa rất nhiều sách.

Tông Chính đi tới gian phòng cuối cùng, nơi này có năm tên thầy ký.

- Ta nói, các người ghi lại!

Tông Chính lạnh nhạt nói.

- Vâng, đại nhân!

Mấy người này cung kính nói.

Sau đó, Tông Chính đọc ra những điều cần thiết, mà mấy tên thầy ký vội vàng ghi lại vào một hồ sơ còn trống.

- Được rồi.

Đợi đến khi Tông Chính nói xong chữ cuối cùng thì các thầy ký cũng ghi xong. Một người trong số họ lấy một sợi dây buộc các tờ giấy đầy chữ vừa ghi xong lại, sau đó đưa vào một giá sách hồ sơ. Trên chỗ cao nhất của giá sách này có viết tên của một người: Phương Vân!

Phương Vân ngồi trong xe ngựa trở về Hầu phủ. Hoàng Hậu nương nương, Tông Nhân phủ, hai nơi cần qua đều đã đi qua, giải quyết xong hai nơi này thì Phương Vân cũng cảm giác vừa buông xuống được một tảng đá lớn, cả người nhẹ đi không ít.

Khi còn cách Tứ Phương hầu phủ một khoảng cách thì phu xe ngựa đột nhiên dừng lại.

- Hử? Chuyện gì vậy?

Phương Vân mở mắt ra.

- Tiểu hầu gia, thật sự là không tốt. Đường phía trước bị chặn rồi!

Phu xe ngựa nói.

Phương Vân cau mày lại rồi đi xuống xe, hắn vừa nhìn một cái thì nở nụ cười. Chỉ thấy ở hai bên phố trước Tứ Phương hầu phủ có rất nhiều, rất nhiều cỗ xe ngựa. Trên các cỗ xe ngựa này có rất nhiều tiêu ký khác nhau, đại tướng quân có, Bình dân hầu có, còn có một chút quan lại....vừa nhìn qua thì đã trên ngàn xe.

- Xem ra tin tức ta đạt đến Địa Biển cảnh đã truyền đi rồi!

Phương Vân thầm cười trong lòng. Phương Vân có thể nhìn thấy ở trên mỗi xe ngựa còn có rất nhiều lễ vật màu đỏ thắm bên ngoài, Phương Vân đoán chừng việc mình được Binh bộ phong chức Binh Yêu đại tướng quân đã được truyền ra rồi. Những người này tới đây chính là tặng lễ, quy mô của lần tặng lễ này còn lớn hơn rất nhiều so với lần hắn đạt được vị trí đệ nhất thi văn võ tết Nguyên Tiêu.

- Tiểu hầu gia, là tiểu hầu gia!

- Tiểu hầu gia, là tiểu hầu gia!

Ngay từ lúc Phương Vân bước xuống xe ngựa, lập tức có người nhận ra được.

Một văn sĩ mặc trang phục Nho gia màu đen, tay cầm chiết phiến màu đen, cười híp mắt đi tới:

- Tại hạ là sư gia quận thủ Trung Châu, xin ra mắt tiểu hầu gia. Chúc mừng tiểu hầu gia được sắc phong Bình Yên đại tướng quân!

Phương Vân mặc dù có cấp bậc đại tướng quân, nhưng cái danh đó lại không có vang dội bằng cái tiểu hầu gia. Hơn nữa, tuổi của hắn cũng không quá lớn, cho nên mọi người vẫn quen gọi là tiểu hầu gia.

- Quả nhiên là tiểu hầu gia!

Có một người nhận ra, lập tức những người khác cũng huyền não cả lên. Từng bóng người người nhảy xuống xe ngựa, đi tới chỗ Phương Vân.

- Ha ha ha.

Phương Vân đột nhiên cười lớn, bay lên cao rồi đáp xuống trước đại môn của Tứ Phương hầu phủ.

- Đa tạ mọi người đã đến chúc mừng. Bởi vì nhiều người quá, sợ rằng không thể nhất cử tiếp đãi hết được. Phiến toái các vị lưu lại danh tự trên hạ lễ, để hạ lễ lại là được rồi.

Bởi vì có mạng lưới của Triệu Bá Ngôn, cho nên thủ hạ ngầm của Phương Vân giờ đây đã có hơn ngàn người. Đám thủ hạ này hoàn toàn khác với mấy vạn binh sĩ kia, những binh sĩ đó thì đã có triều đình phát bổng lộc thay cho, còn những người này thì tự Phương Vân phải bỏ hầu bao ra mới được. Muốn duy trì hơn ngàn người này tiếp tục làm việc cho mình thì phải có kim bảo cho họ, số kim bảo đó nếu cứ cộng dồn lại thì cũng không phải là một con số nhỏ!

- Tiểu hầu gia nói có lý!

Mọi người đã chờ ngoài cửa từ lâu, mà lúc này trời cũng đã hơi tối. Phương Vân tuy nói lời khách sáo nhưng lại đúng, sao bọn họ không làm theo cơ chứ!

- Đi ra ngoài tiếp thu lễ vật đi!

Phương Vân quay đầu nói với bọn nô tỳ, hộ vệ ở phía sau.

- Vâng, tiểu hầu gia!

Khoảng ba trăm người của Tứ Phương hầu phủ đều bị Phương Vân phái ra tiếp lấy lễ vật, mọi người cười hì hì cầm lễ vật đi vào bên trong Tứ Phương hầu phủ.

- Chúc mừng tiểu hầu gia tấn chức Bình Yên đại tướng quân. Việc phong vương bá hầu cũng là sắp tới a!

Nhưng vào lúc này, Phương Vân cảm thấy có một bóng người đi tới. Ngẩng đầu lên thì liền thấy có một tên nam tử mặc cẩm phục, khí độ ung dung đứng trước mặt mình.

- Khuyết Thiên hầu!

Phương Vân sững sốt một chút, liền nhận ra thân phận người này. Lần trước, khi mình trở thành tướng quân, nghe nói người này cũng từng tới hầu phủ chúc mừng. Nhưng mà, Phương Vân cũng nghe nói khi Dương Hoảng được sắc phong Võ hầu, thì người này cũng làm ra bộ dáng da mặt dầy, cười hì hì tới chúc mừng. Trong Bình dân hầu, những người “gió theo chiều nào thì theo chiều nấy” như người này rất nhiều.

- Đây là một chút tâm ý nho nhỏ, mong tiểu hầu gia vui lòng nhận cho!

Khuyết Thiên hầu Lý Lăng nở nụ cười chân thành, phất bàn tay một cái, nắm hộp được mở ra, lộ ra sáu viên bảo Lam Bảo châu màu xanh biếc.

Phương Vân nhìn về phía sau Khuyết Thiên hầu, phía sau hắn còn có mấy hạ nhân đang khiêng một chiếc rương. Chiếc hộp gấm của Khuyết Thiên hầu chính là lấy từ trong rương ra, mà ở bên trong cái rương đó cũng còn rất nhiều hộp gấm nữa.

- Tên Khuyết Thiên hầu này mặc dù nhìn qua rất bình thường, nhưng không ngờ tài lực cũng không nhỏ a

Phương Vân vốn muốn cự tuyệt cái lễ này của Khuyết Thiên hầu, nhưng thấy mấy viên Lam Bảo châu trong rương thì lập tức thay đổi chủ ý. Khuyết Thiên hầu Lý Lăng mặc dù có tiếng xấu trong Bình dân hầu, nhưng gia tộc lại giàu vô cùng. Một con dê béo như vậy, đã đưa tới tận cửa mà còn không làm thịt thì phải nói là quá ngu rồi!

- Nếu Khuyết Thiên hầu đã có lòng thì phần lễ vật này ta nhận.

Loại Lam Bảo châu cực phẩm này nếu bán đi thì mỗi viên cũng thu được đến gần ngàn lượng hoàng kim. Nhìn cái rương to như thế thì ít nhất cũng bán được đến tám trăm vạn lượng hoàng kim. Đây cũng là một khoản tiền không nhỏ a.

Thấy Phương Vân nhận lễ vật, Khuyết Thiên hầu cũng thở phào nhẹ nhõm. Mỗi lần muốn bám vào người nào đó đúng là không dễ dàng a. Trừ da mặt dày thì tài lực phải dày nữa, mỗi lần bám vào thì cũng phải xuất ra nhiều kim bảo. May mà, cái gì hần không có chứ kim bảo lại có rất nhiều.

- Hầu gia, tại hạ có một chuyện, muốn làm phiền hầu gia.

Đột nhiên Phương Vân nói.

- Ồ? Tiểu hầu gia cứ nói.

Lý Lăng lập tức hưng phấn lên. Nịnh bợ cũng phải có thời cơ, mà thời cơ như thế này lại không có nhiều chút nào.

- Là như thế này, qua không lâu nữa chính là sinh nhật mẫu thân ta. Nhưng mà ta vẫn chưa tìm thấy lễ vật nào vừa ý cả...

Phương Vân bày ra bộ dáng khó xử.

Mí mắt Lý Lăng nhảy nhẩy lên, vội nói:

- Tiểu hầu gia cứ yên tâm, chuyện này cứ để cho ta!

- Ha ha ha! Ta đây thay mẫu thân tạ ơn đại nhân trước!

Phương Vân vỗ vỗ bả vai của Lý Lăng, cười lớn đi vào trong phủ.

Nói giỡn! Khi Khuyết Thiên hầu hần muốn được Dương Hoàng chú ý tới thì nào có đơn giản như tiểu hầu gia này! Muốn bám vào người khác mà không xuất tài lực ra là chuyện không thể nào!

Tối đêm, Phương Vân cho gọi Triệu Bá Ngôn tới, để cho hần kiểm kê lại tài vật nhận được. Sau khi kiểm kê xong thì số hạ lễ nhận được có giá trị đến gần hai ngàn năm trăm lượng hoàng kim! Trong đó lễ vật của Khuyết Thiên hầu Lý Lăng là nhiều nhất.

- Đại nhân, nhiều tiền như vậy cũng đủ để chúng ta chống đỡ trong một thời gian ngắn rồi.

Triệu Bá Ngôn sau khi kiểm kê xong thì cũng khiếp sợ. Chỉ là một lần tặng lễ thôi mà đã có đến hơn hai ngàn vạn lượng hoàng kim, đây cũng là do Đại Chu hoàng triều cực kỳ giàu có, nếu không đừng mơ tới con số này.

- Lát nữa, người hãy phân nhóm những lễ vật này ra. Sau đó xem bán đổi thành tiền đi.

Phương Vân phát phát tay nói.

- Vâng.

Triệu Bá Ngôn gật đầu. Dưới tay hần có hơn một ngàn thủ hạ, người nào cũng có. Trong đó cũng có những thương nhân, muốn bán những thứ này cũng rất dễ dàng.

- Mặt khác, gọi người của người thay ta giám sát cửa cung. Một khi phát hiện Mạnh Tử Khánh rời cung thì lập tức báo cho ta biết.

Nói xong, mắt của Phương Vân liền hiện lên sát cơ.

Triệu Bá Ngôn âm thầm kinh hãi. Hắn ở kinh thành đã được một thời gian, cho nên cũng có chút hiểu biết. Mạnh Tử Khánh chính là hữu Tông Nhân của Tông Nhân phủ a! Không ngờ Phương Vân lại muốn đối phó với người này.

- Vâng, thuộc hạ làm ngay!

Triệu Bá Ngôn nói.

- Thiếu gia, Tông Nhân phủ đưa tới một phong thư!

Nhưng vào lúc này, quản gia Lương bá đi tới nói.

Thìnhbobo

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

302. Chương 298: Lục Vũ

Biên

Phương Vân cùng Triệu Bá Ngôn nhìn nhau. Hai người đang nói đến chuyện của Tông Nhân phủ, không ngờ rằng ngay lập tức đã có tin của Tông Nhân Phủ đưa tới.

- Thư gì? Lấy ra cho ta xem!

Phương Vân đưa tay ra.

- Thiếu gia, thư ở đây.

Lương bá đưa thư tới.

Phương Vân mở phong thư ra, một hàng chữ như rồng bay phượng múa lập tức hiện lên trong mắt hắn: “Tông Nhân phủ đặc biệt chuẩn bị một phần lễ mọn, chúc mừng tiểu hầu gia tấn chức Bình Yếu đại tướng quân!”

Dưới hàng chữ còn có một con dấu màu đỏ.

- Ha ha, tốt! Tông Nhân phủ tặng ta một phần đại lễ rồi!

Phương Vân nhìn xong, cười lớn lên:

- Người đưa thư còn có đó không? Nói cho hắn biết, phần đại lễ này của Tông Nhân phủ, ta nhận!

- Vâng, thiếu gia.

Dừng một chút, Lương bá đem một hộp gấm tới:

- Tông Nhân phủ còn đưa tới lễ vật đây, thiếu gia có muốn xem qua không?

Phương Vân phát phát tay:

- Không cần! Đại lễ của Tông Nhân phủ đang ở trong tay ta rồi!

Phương Vân là người thông minh, chỉ cần nhìn lướt qua phong thư thì cũng biết đây mới chính là đại lễ của Tông Nhân phủ. Bằng vào cái con dấu ở trên lá thư này của Tông Lệnh Tông Nhân phủ, hắn có thể tùy thời mượn thế lực của Tông Nhân phủ để thu lấy các tin tức trọng yếu.

Cái lễ vật này quá nặng rồi! Tông Lệnh Tông nhân phủ quả thật đã tặng cho mình một phần lễ vật rất lớn! Giá trị của nó còn vượt xa hai ngàn năm trăm lượng hoàng kim!

Triệu Bá Ngôn cũng có chút môn đạo, hắn theo bản năng nhìn thoáng qua Phương Vân, âm thầm kinh hãi:

- Thế lực Tông Nhân phủ tuyệt đối ở trên Phương gia. Cho dù Tông Nhân phủ không làm gì được Phương gia thì theo đạo lý cũng không cần lấy lòng Phương gia chứ! Rốt cuộc là có chuyện gì vậy? Chẳng lẽ vị chủ công ta đây còn có một bí mật gì đó? Ngay cả Tông Nhân phủ cũng vì nó mà phải lấy lòng ư!

Trong lúc nhất thời, Triệu Bá Ngôn cảm thấy Phương Vân mà mình hiểu rõ đã trở nên rất thần bí, không cách nào nhìn thấu được nữa. Nhưng dù sao hắn cũng đã lẫn lộn ở trong giới tông phái một thời gian dài, biết rõ có thứ nên nói, có thứ không nên nói. Cho nên, mặc dù trong lòng có nghi vấn nhưng cũng không hỏi ra, hắn tiếp tục nói:

- Đại nhân, Tông Nhân phủ đã đưa tới đại lễ như vậy, chúng ta có cần...

Có Lương bá ở đây, Triệu Bá Ngôn cũng không muốn nói hết ra.

- Muốn, dĩ nhiên muốn!

Phương Vân thu mắt lại, cắt đi lá thư của Tông Lệnh Tông Nhân phủ.

- Nếu như hắn không có ý định gì với Phương gia thì thôi, nhưng nếu như có bất cứ hành động gì thì đó cũng là lúc chết của hắn!

- Thuộc hạ hiểu!

Triệu Bá Ngôn khom người thi lễ, nhanh chóng rời đi.

Sau khi giải quyết xong chuyện Tông Nhân phủ, mọi thứ cũng trở nên đơn giản hơn rất nhiều. Mỗi ngày, trừ việc tu luyện võ công thì Phương Vân lại tâm sự, tản bộ với mẫu thân. Quân luật của Đại Chu hoàng triều sâm nghiêm, nếu không có sự cho phép của Quân Cơ Xứ cùng Binh bộ thì không được phép rời quân đội. Phương Vân đã ở bên ngoài một năm, mượn cơ hội trở về báo cáo với Binh bộ lần này, liền hầu hạ mẫu thân của mình.

Vào mỗi ngày, Phương Vân đều lấy nửa viên đan dược thượng phẩm pha vào trong trà sâm để cho mẫu thân uống. Đến buổi sáng và buổi tối thì hắn lại dùng nội lực làm lưu thông máu huyết, tán đi các khí huyết bị tụ cho Hoa Dương phu nhân. Sau một thời gian ngắn, hiệu quả của đan dược bắt đầu bộc lộ ra, thân thể của Hoa Dương phu nhân đã tốt hơn rất nhiều, các nếp nhăn trên mặt cũng giảm hẳn đi.

Phương Vân lại ra lệnh cho Triệu Bá Ngôn sai người đi tìm các loại dược liệu tốt như hà thủ ô cho mẫu thân Hoa Dương phu nhân ăn vào. Dưới sự chiếu cố hết lòng của Phương Vân, Hoa Dương phu nhân cũng ngày càng khỏe hơn, hàng ngày cũng cười nhiều hơn. Không có các phu nhân, nương nương phi tần trong hoàng cung tìm phiền toái, dường như tâm thần của Hoa Dương phu nhân thư thái hẳn đi, hoàn toàn không lo gì nữa.

Thấy những điều này, Phương Vân cũng âm thầm vui mừng. Tuổi của mẫu thân đã lớn, cốt cách cũng định hình rồi. Không nói đến việc tu luyện võ đạo rất mất nhiều thời gian, mẫu thân không hề có nhiều thời gian như thế, cho dù là tu luyện thì sự khó khăn trong lúc tập cũng khiến cho mẫu thân chịu không nổi.

Võ giả, nếu như không đạt đến Thiên Tượng cảnh thì không thể gia tăng tuổi thọ được. Phương Vân cũng hiểu rõ, nếu như mình dốc hết sức thì mẫu thân mình có thể đạt tới Tinh Phách cảnh, nhưng muốn vượt qua được Địa Biến cảnh thì lại khó như lên trời, còn muốn đạt đến Thiên Tượng cảnh thì hoàn toàn không có khả năng!

Cho nên, Phương Vân cũng chỉ cầu thăm nguyện mẫu thân của hắn có thể thọ lâu, thân thể khỏe mạnh!

Ở một nơi cách kinh thành rất xa, một dãy núi khổng lồ như một con rồng đang gục trên mặt đất được mây mù bao phủ lại. Cả dãy núi này tỏa ra một cỗ khí tức mệnh mông, cổ xưa.

N ngọn núi này chính là nơi tọa lạc của Liệt Thiên tông, một trong những đại tông phái của Ma đạo. Thỉnh thoảng ở trên đỉnh ngọn núi này lại có những luồng kiếm khí đen nhánh phá rách hư không từ trong mây mù xuyên thấu qua. Phía sau mỗi luồng kiếm khí, chính là một tên đệ tử Liệt Thiên tông!

Kết!

Cửa gỗ được đẩy ra, một tên người hầu thần thái hèn mọn, theo quy củ bưng một mâm cơm rồi đẩy cửa đi vào. Bây giờ là giữa trưa, đã đến thời gian ăn cơm. Hắn theo thời gian bưng cơm đến cho các đệ tử nội môn.

Quy củ của Liệt Thiên tông vô cùng sâm nghiêm. Lúc bình thường, khu vực nội môn cấm những người khác đi vào. Chỉ đến thời gian đưa cơm thì những người có thân phận thấp hèn nhất ở ngoại môn mới có thể tiến vào để đưa cơm. Nhưng mà, Liệt Thiên tông cũng có sự quản chế rất nghiêm khắc với thời gian đưa cơm của những người này. Thời gian lưu lại không được vượt quá thời gian đã quy định, nếu không sẽ bị môn quy trừng trị!

Xuyên qua một con đường bằng đá quanh co khúc khuỷu, một tên tạp dịch nhìn các đệ tử Liệt Thiên tông đang diễn luyện đạo pháp, kiếm pháp. Từng tiếng nổ ầm ầm phát ra, kiếm khí bay ngang đầy trời.

- Đáng tiếc, tư chất của ta tương đối kém, bằng không, đã có thể cùng bọn họ luyện tập...

Tên tạp dịch này thâm nghĩ trong lòng. Tư chất của hắn vốn không tồi, chẳng qua điều kiện thu nhận đệ tử của Liệt Thiên tông quá cao, từng đệ tử của Liệt Thiên tông toàn là những người có ngộ tính trăm năm mới có một. Tư chất hơn hắn rất nhiều, cho nên hắn không thể nào được nhận.

Nếu không phải thái độ của hắn thành khẩn, quỳ suốt một ngày một đêm ở ngoài, rồi đồng ý làm một tên tạp dịch ở trong Liệt Thiên tông thì sợ rằng còn không có tư cách đi đưa cơm như ngày hôm nay.

Từ khi tiến vào Liệt Thiên tông đến nay, hắn đã đợi đến tám năm rồi, nhưng công pháp tu luyện vẫn chỉ là những pháp môn trụ cột mà thôi. Nếu như không có gì ngoài ý muốn, thì cho đến khi hắn chết già đi, tu vi võ đạo cũng không thể nào tiến triển thêm được.

- Đi nhanh về nhanh, đừng có ngừng lại quá lâu!

Ngoài cửa nội môn, các thủ vệ thấy hắn thì nghiêm nghị lại, khiển trách.

Tên tạp dịch này vội cúi đầu, thành khẩn nói “vâng” một tiếng. Sau đó đi qua cánh cửa, vào bên trong nội môn.

Trong nội môn có rất nhiều sương mù, từng cung điện như ẩn như hiện ở bên trong. Khác với các đệ tử ngoại môn, đệ tử nội môn ở trong các cung điện rất xa hoa. Bên trong toàn là giường gấm nhụy kim, sương phòng của các đệ tử ngoại môn không thể nào so sánh nổi.

Đệ tử ngoại môn nếu như có thể tấn chức thành đệ tử nội môn thì như là một bước lên trời vậy. Trừ việc có pháp môn tu luyện cao thâm thì còn có quyền sinh sát với các đệ tử ngoại môn. Thậm chí, có môn phái còn tìm các nữ tử đang ở tuổi thanh xuân tới cho các đệ tử nội môn hưởng thụ vui đùa.

Cốc cốc cốc!

Tên tạp dịch này đứng ở trước một cung điện ở phía đông, gõ cửa. Vào ngày thường, khi hắn tới nơi này thì e sợ không thôi, nhưng tâm tình hôm nay lại có chút kích động. Ngay cả lực đạo gõ cửa cũng mạnh hơn một chút.

- Vào đi!

Một âm thanh nhàn nhạt, không hề có sự dao động nào từ bên trong truyền ra.

Tên tạp dịch này nghe được, lập tức đẩy cửa phòng đi vào. Phòng ở bên trong được thiết kế vô cùng đơn sơ, chỉ có một cái giường hẹp bằng kim loại, một cái rương quần áo trong góc, trên tường có hai thanh kiếm, ngoài ra không còn gì cả.

Có thể nói nơi này hoàn toàn khác với các phòng sang trọng khác của các đệ tử nội môn, thậm chí mấy cái chăn ở trên chiếc giường kim cũng là của đệ tử ngoại môn, đơn giản mộc mạc vô cùng.

Ngồi xếp bằng ở trên giường là một thiếu niên mặc đồ đen, thần sắc lãnh tuấn. Người này đang nhắm mắt xếp bằng, một cổ sương mù màu đen từ các lỗ chân lông phun ra, bao phủ hắn ở bên trong.

- Hử?

Cảm nhận được sự khác thường, Lục Vũ bỗng nhiên ngưng tu luyện, mở mắt ra. Tên tạp dịch đệ tử này lúc bình thường vô cùng biết điều, sau khi để mâm cơm xuống sẽ lặng lẽ rời đi. Nhưng hôm nay lại ở đây lâu như vậy, còn chưa đi ra.

- Người có chuyện gì không?

Lục Vũ đi xuống giường, phất áo bào một cái, lạnh lùng nói.

Tên tạp dịch này cúi đầu, trong mắt hơi do dự một chút. Rốt cuộc cũng có dũng khí, nói ra:

- Lục sư huynh, có người nhờ ta chuyển giùm cho sư huynh một câu. Hắn nói: muối muối của sư huynh ở kinh thành rất tốt, sư huynh không cần phải lo lắng!

Oong!

Lục Vũ hơi run lên, đầu chấn động không thôi. Thần sắc lãnh tuấn của hắn chỉ trong thoáng chốc đã không còn. Chuyện hắn có một muối muối thì trừ sư phụ Nhiếp Thiên Ma Quân Hoành Vô Cương ra, những người khác không hề biết gì. Một tên đệ tử tạp dịch thì lại càng không thể biết.

- Tiểu hầu gia.

Bỗng nhiên Lục Vũ nhớ tới Phương Vân, chỉ trong nháy mắt đã có vô số suy nghĩ. Hắn không ngờ rằng Phương Vân lại có thể đem nanh vuốt của mình vươn tới Liệt Thiên tông!

Thấy Lục Vũ có phản ứng, tên tạp dịch này biết mình đã thành công rồi:

- Người kia còn nói: Có người rất mong gặp lại ngài!

Lục Vũ hít sâu một hơi, rất nhanh đã trấn định tâm thần lại. Sự đấu tranh bên trong các đệ tử nội môn Liệt Thiên tông rất mãnh liệt, nếu như để cho bọn họ phát hiện ra mình có điều gì không đúng thì không hay chút nào cả.

- Trừ những điều này ra, hắn còn nói gì nữa không!

Lục Vũ bình tĩnh nói.

- Không có.

Tạp dịch lắc lắc đầu, nói tiếp:

- Nhưng mà, hắn có vài thứ muốn ta chuyển cho sư huynh!

Tên tạp dịch này nói xong thì để cái mâm gỗ xuống. Rồi lấy mấy bình sứ trong ngực ra đưa tới.

- Vị kia dặn ta đem mấy thứ này giao cho sư huynh!

Lục Vũ trầm mặc không nói, đưa tay đón lấy. Vừa mở nắp bình ra thì một mùi thuốc nồng nặc đã từ trong đó xông ra, mùi thuốc này vừa thoát ra thì đã lập tức tụ lại, có thể mơ hồ thấy được hình dạng sông núi lơ lờ ở bên trong.

Lục Vũ thất kinh:

- Đan dược thượng phẩm!

Lục Vũ không thể nào ngờ rằng Phương Vân lại đưa cho hắn bảo bối như vậy! Chỉ nhìn lướt qua thì trong bình này cũng có hơn trăm viên đan dược thượng phẩm.

- Trương Cô Vũ, người thật to gian! Thời gian nửa nén hương đã đến, sao người còn không ra!

Một âm thanh quát mắng từ bên ngoài truyền tới, chính là đệ tử tuần tra.

Tên tạp dịch này nghe vậy thì khẽ run lên.

- Người cứ đi đi! Mấy ngày nữa, chờ ta tấn thăng làm đệ tử trọng yếu xong thì ta sẽ có cách cho người làm đệ tử nội môn.

Lục Vũ phát phát tay, lạnh nhạt nói. Vốn hắn có thể nói giúp tên tạp dịch này một hai câu để các đệ tử tuần tra không qua hỏi nữa. Nhưng hắn không muốn làm như vậy, vì nếu làm thế thì sẽ khiến cho các đệ tử nội môn đối địch chú ý.

Trương Cô Vũ mừng rỡ nói:

- Đa tạ sư huynh!

Mặc dù tư chất của hắn không quá xuất sắc, nhưng tâm trí lại không kém. Một câu nói của Lục Vũ lập tức làm cho tinh thần hắn đại chấn.

“Đệ tử trọng yếu! Không ngờ vị sư huynh này lại sắp tấn thăng thành đệ tử trọng yếu rồi!”

Trương Cô Vũ kích động không thôi. Theo quy củ của Liệt Thiên tông, chỉ có cường giả Địa Biến cảnh mới có thể làm đệ tử trọng yếu của môn phái. Mà quyền lợi của đệ tử trọng yếu lớn hơn rất nhiều so với đệ tử nội môn, chỉ cần một câu nói thôi cũng có thể cho một đệ tử ngoại môn thành đệ tử nội môn.

Một câu nói này của Lục Vũ vừa làm cho hắn khiếp sợ, vừa hưng phấn!

“Trương Cô Vũ ta làm tạp dịch ở Liệt Thiên sơn đã tám năm rồi, không ngờ lại có ngày có thể thoát khổ!”

Tâm tình của Trương Cô Vũ lúc này kích động vô cùng, thân thể cũng run lên. Hắn không ngờ rằng chỉ vì đáp ứng yêu cầu nhờ của một người thôi, mà lại tạo nên bước ngoặt cho chính cuộc đời mình.

- Vâng!

Trương Cô Vũ đáp một tiếng rồi để mâm cơm xuống, xoay người bước nhanh ra ngoài!

Thinhbobo

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

303. Chương 299: Tâm Đắc Tu Luyện Của Phong Thái Thương

Biên

Sau khi Trương Cô Vũ đi, căn phòng liền an tĩnh lại. Lục Vũ đứng ở trong phòng, thần sắc biến ảo không thôi.

Từ lúc hắn theo Nhiếp Thiên Ma Quân tiến vào môn phái thì đã một năm rồi. Sau khi tiến vào môn phái thì Nhiếp Thiên Ma Quân đối xử với hắn quả thật không tệ chút nào. Không những dạy toàn bộ võ học cho hắn, mỗi ngày còn dùng các loại linh dược linh thảo quý hiếm để ngâm thân thể hắn, ngoài ra còn dùng công pháp đặc thù để quán thông kinh mạch cho hắn. Trừ những điều đó ra, hắn còn đem các loại đan dược sưu tập được trong nửa đời người cho Lục Vũ dùng. Có thể nói là toàn lực bồi dưỡng hắn.

Mà Lục Vũ cũng rất biết tranh thủ. Trong khoảng thời gian ngắn thôi, hắn đã bộc lộ thiên phú kinh người: Chỉ trong ba tháng đã bước vào Thoát Thai cảnh, trở thành đệ tử nội môn. Hôm nay hắn còn muốn xông qua Huyền Quan, nửa chân đạp vào Địa Biến cảnh. Chỉ là, sự tích lũy của hắn còn chưa đủ.

Liệt Thiên tông có một công pháp cô đọng Anh phách cực kỳ đặc biệt, sau khi đạt đến cảnh giới đại thành thì Anh Phách cực kỳ chân thật, có thể tăng tỷ lệ xông qua bảy mươi hai tầng thế giới dưới lòng đất rất lớn.

Khác với Đạo môn, Liệt Thiên tông là đại phái Ma đạo, bản thân bọn họ tu luyện ma khí, cực kỳ giống với âm khí dưới lòng đất. Điều này giúp cho các đệ tử Ma đạo khi trùng kích Địa Biến cảnh dễ dàng hơn không ít so với đệ tử Đạo môn. Đệ tử Đạo môn vừa tiến vào thế giới dưới lòng đất thì nội lực Đạo môn lập tức chói sáng như ánh mặt trời vậy, lập tức hấp dẫn rất nhiều Âm ma, Sát Ma, Địa ma dưới đó!

Mặc dù thiên tư của Lục Vũ cao vô cùng, nhưng bởi vì thiếu nội lực cho nên chưa cô đọng được Anh phách, Anh Phách của hắn bây giờ chỉ có hình dáng mờ mờ, cho nên vẫn chưa đột phá Địa Biến cảnh được. Điều

này thì ngay cả sư phụ Hoành Vô Cương của hắn cũng không có cách nào. Dù sao, Hoành Vô Cương cũng chỉ là một trưởng lão ngoại môn, cũng chỉ cho Lục Vũ được nhiều đó thôi!

Nếu như không có gì ngoài ý muốn thì khoảng một năm sau, Lục Vũ sẽ tích lũy đủ, cộng thêm ý chí vốn cường hãn của hắn thì sẽ dễ dàng bước vào Địa Biến cảnh. Nhưng bây giờ đã không cần nữa, hơn trăm viên đan dược thượng phẩm đã hoàn toàn giải quyết vấn đề này cho Lục Vũ.

Liệt Thiên tông là đại phái, trong môn phái căn bản sẽ không thiếu cái gọi là đan dược thượng phẩm! Nhưng mà, những đan dược thượng phẩm này thì không hề được phân cho các đệ tử nội môn như Lục Vũ. Liệt Thiên tông là đại phái, đệ tử nội môn không một vạn cũng ba ngàn. Lục Vũ chẳng qua là một người trong ba ngàn đệ tử mà thôi, trừ việc quen biết với Hoành Vô Cương thì hắn không hề có bối cảnh gì trong môn phái cả, cũng không có chỗ dựa. Cho nên, những đan dược thượng phẩm do ở trên thường xuống không bao giờ tới được hắn cả, Lục Vũ chỉ có thể đưa mắt nhìn.

Nhưng mà, đã có ba bình đan dược thượng phẩm thì không hề như vậy nữa!

- Tiểu hầu gia, người thật là khiến cho ta phải thất kinh! Phần nhân tình này, Lục Vũ ta nhận!

Ánh mắt Lục Vũ lóe lên, cũng không ăn cơm mà nhanh chóng khoanh chân ngồi xuống. Nội lực khẽ chấn vỡ bình sứ, há mồm ra, hơn trăm viên đan dược thượng phẩm đồng loạt vào trong bụng.

- Liệt Thiên đại pháp, cô đọng Anh Phách!

Liệt Vũ chấn nát các đan dược ở bên trong, sau đó hấp thu tinh nguyên đưa đến kinh mạch, dựa vào “Liệt Thiên đại pháp” để rót vào trong Anh phách. Sau khi nhận được tinh nguyên thì Anh phách vốn ảm đạm của Lục Vũ lập tức sáng lên một chút.

Ầm!

- Tê Thiên Tứ Cực trận!

Hai mắt Lục Vũ trợn trừng lên, rồi đánh một chưởng ra. Lập tức ở trong hư không xuất hiện một trận pháp màu đen phức tạp.

Tinh nguyên do đan dược thượng phẩm không ngừng được đưa vào bên trong Anh phách. Lục Vũ lại tung một chưởng ra!

- Băng Thiên Tứ Cực trận!

- Trảm Thiên Tứ Cực trận!

Trận pháp thứ ba đã xuất hiện.

- Liệt Thiên Tứ Cực trận!

Ánh mắt Lục Vũ lóe lên, rốt cuộc đã đánh ra trận pháp cuối cùng.

- Bốn trận hợp nhất, bốn pháp đồng nguyên!

Bỗng nhiên bàn tay Lục Vũ khẽ chuyển lại, bốn trận pháp ở phía trên lập tức hóa thành đầu của một Ma Thần dữ tợn, từ cái đầu này tỏa ra một khí tức vô pháp vô thiên. Lục Vũ dung nhập cái đầu Ma Thần đó vào trong cơ thể, lập tức hoàn thành tầng cuối cùng của “Liệt Thiên đại pháp!”

- Anh Phách đón luyện!

- Khởi!

Ngay lúc này, ở trong cơ thể Lục Vũ xuất hiện một tiểu Ma Thần. Tiểu Ma Thần này bỗng nhiên đứng lên, mí mắt vừa mở thì đã có một luồng hung quang chói mắt bắn ra bốn phía, mạnh mẽ vô cùng.

Lục Vũ lập tức hóa thành một đạo lưu quang xuyên qua khỏi phòng, chốc lát sau đã tới bên trong đại điện trưởng lão ngoại môn.

- Lục Vũ?

Hoành Vô Cương đang ngồi xếp bằng ở trên một bồ đoàn, thấy Lục Vũ tới như vậy thì kinh ngạc nói.

- Sư phụ, hộ pháp cho ta!

Lục Vũ nói xong câu đó thì giang hai chân ra, đứng ở trên mặt đất. Trong đầu hắn lập tức hiện ra bảy mươi hai tầng thế giới dưới lòng đất, tâm thần Lục Vũ vừa động thì tiểu Ma Thần vừa cô động xong đã hóa thành một đạo lưu tinh xông qua Huyền Quan, tiến vào bên trong thế giới lòng đất.

- Cái này....

Nhiên Thiên Ma Quân thất kinh, Lục Vũ chỉ nói một câu thì đã không nhúc nhích gì nữa. Mà tư thế của hắn đúng là đang trùng kích vào Địa Biến cảnh. Hơi trầm ngâm, Nhiep Thiên Ma Quân lập tức đứng dậy, đóng đại môn lại rồi cảnh giác làm hộ pháp cho Lục Vũ....

Kinh thành, Tứ Phương hầu phủ

Phương Vân đang khoanh chân ngồi xuống. Một cỗ nội lực chậm rãi từ đan điền đi lên, lưu động theo một lộ tuyến đặc biệt rồi tiến lên đầu. Phương Vân vô cùng cẩn thận, không dám khinh thường chút nào.

Đầu là nơi thần bí nhất của con người, là nơi phức tạp nhất. Không chỉ vì nó là nơi cư trú của tam hồn trong thiên địa, mà cũng vì nó cực kỳ yếu ớt. Nếu như không chuẩn bị tốt thì khi luyện công sẽ vì sơ suất mà chết ngay lập tức!

Ngay khi cỗ nội lực này tiến vào một vị trí trong đầu thì bỗng nhiên gặp phải một lực đạo khác cản lại.

- Xem ra, đây chính là Diệu Môn huyết!

Phương Vân trầm nghĩ trong lòng. Nhưng hắn cũng không mạo muội giải khai khiếu huyết thần bí này, mà đem nội lực trở lại trong đan điền.

Nhắm mắt tựa vào lưng, hắn lại trầm tư một chút. Một lát sau, Phương Vân mở mắt ra đem trang giấy trên bàn nhìn lại một lần nữa. Trên trang giấy này chỉ chít văn tự, trừ một phần công pháp ra, những thứ khác đều là các tâm đắc khi tu luyện.

Trang giấy này chính là pháp môn tu luyện Linh Tuệ cảnh của Thủy Ma tông mà Phương Vân phải phá hủy một kiện Địa Nguyên pháp khí mới có được. Chỗ thần kỳ nhất của công pháp tu luyện Linh Tuệ cảnh chính là các lộ tuyến vận hành của nội lực qua các khiếu huyết ở bên trong đầu. Mỗi một công pháp của các phái đều khác nhau, không ai giống ai cả! Mà Thủy Ma tông được xưng là đại phái đứng đầu Ma đạo, phương pháp tu luyện Linh Tuệ cảnh sẽ có chỗ độc đáo riêng!

Tờ công pháp tu luyện này Phương Vân đã sớm đọc thuộc lòng, chẳng qua nhìn sơ lược qua cho có lệ. Chân chính để cho hắn để ý chính là phần tâm đắc tu luyện của Phong Thái Thương được ghi ở bên dưới. Bao gồm: Mỗi một khi giải khai huyết đạo thì trên người sẽ có cảm giác gì? Bản thân sẽ có ích lợi gì? Sẽ có những thay đổi gì.... Trong quá trình tu luyện nếu như có những vấn đề gì thì cũng không nên hoảng hốt, có chút phản ứng là bình thường!

Những điều Phong Thái Thương ghi lại rất chi là chi tiết cẩn thận, không hề bỏ sót gì. Trong đó còn có ghi lại những lần cảm giác thất bại khi Phong Thái Thương tìm cách mở Linh Tuệ phách ở những lộ tuyến khác.

- Không trách được Phong Thái Thương có số mệnh không tốt mà lại đạt đến được Thiên Tượng cảnh, chính là dựa vào cố ý chí kinh người của hắn!

Mỗi lần Phương Vân nhìn xong trang giấy này thì cảm khái không thôi. Thành công không hề có may mắn, có thể nói con đường võ đạo của Phong Thái Thương chính là như vậy, hoàn toàn là gặp phải va chạm rồi vượt qua đi tới. Chỗ hơn người của hắn so với người khác chính là hắn sẽ không ngừng tổng kết kinh nghiệm của mình lại một cách cẩn thận.

Có lẽ số mệnh của hắn không tốt, ngộ tính không quá kinh người, nhưng hắn có một ý chí chấp niệm, có tính cách tổng hợp lại những kinh nghiệm của bản thân cùng người đi trước. Nếu như thất bại thì cũng không cần gấp gáp, cứ tổng hợp kinh nghiệm lại rồi lần sau không tái phạm là được.

Phương Vân chỉ đọc qua một tờ giấy này thôi mà đã đọc thấu con người Phong Thái Thương!

Trang giấy này chỉ là một tờ giấy trong cuốn sách trên người của Phong Thái Thương. Phương Vân có thể suy đoán được rằng cuốn sách đó có ghi lại toàn bộ kinh nghiệm của Phong Thái Thương từ lúc Nguyên Khí cảnh cho đến Thiên Tượng cảnh!

Người này, có thể từ việc thất bại khi trùng kích vào Địa Biến cảnh, bò ra khỏi Vạn Ma quật, rồi từ đó nganh sanh từng bước leo ra, trở thành đệ nhất cao thủ thanh niên của Ma Đạo thì tuyệt không phải là do may mắn.

Người như vậy, cho dù dùng chiêu thức, mưu kế nào để tấn công hấn thì chỉ có thể thành công một lần, tuyệt đối sẽ không có lần thành công thứ hai.

Phương Vân âm thầm đề cao cảnh giác, hấn biết nếu sau này có gặp phải Phong Thái Thương thì phải đề cao cảnh giác hơn, người như vậy thật là quá đáng sợ!

Trầm mặc trong chốc lát, Phương Vân liền triệu hồi ra mười hai khóa bạch cốt châu có thể biến thành Vu ma; mười hai chuôi phi kiếm có thể hóa thành Thập Nhị Tà Thú Tế Đàn; một kiện Thiềm Thừ ba chân cùng Địa Nguyên pháp khí Ngũ Ngục Phong.

Bạch cốt châu, Thập Nhị Tà Thú Tế Đàn, Thiềm Thừ ba chân chính là những pháp khí Phương Vân có sớm nhất. Nhưng mà, kể từ khi Phương Vân bước vào Địa Biến cảnh được thì những pháp khí này đã không còn tác dụng nữa.

Giống như Thiềm Thừ ba chân, khi hấn còn ở Trụ Thai cảnh thì có tác dụng rất lớn. Nhưng sau khi đến Thoát Thai cảnh, cảnh giới càng cao thì tác dụng càng nhỏ, thậm chí có lúc còn chưa kịp phát động thì đối thủ đã đánh tới! Sau khi đạt đến Địa Biến cảnh thì đã hoàn toàn là phế vật, không còn có tác dụng gì!

- Ngũ Ngục Phong bị một chưởng của Phong Thái Thương mà không bị chấn vỡ đã là may mắn rồi, lúc này cần phải được chăm sóc cẩn thận; Thiềm Thừ ba chân thì đã không còn tác dụng gì nữa, cũng có thể đưa cho Chu Hân, ít ra bọn hấn còn thể sử dụng được; Thập Nhị Tà Thú Tế Đàn không thể trở trở thành Địa Nguyên pháp khí được thì lực công kích sẽ không đề cao được, cũng may bộ phi kiếm này còn hóa ra sương mù được, lúc cần thiết có thể dùng để ẩn thân; Bạch cốt châu đã hao phí rất nhiều Vực Ngoại Tinh Thần thiết của ta, cũng không thể để lãng phí như vậy.

Phương Vân ngồi ở sau bàn đọc sách, nhìn bốn bộ pháp khí một cái, liền quyết định việc sử dụng bọn chúng sau này.

Cường giả Địa Biến cảnh ngoài việc có thể hấp thu địa khí, thì khả năng lớn nhất chính là có thể luyện chế Địa Nguyên pháp khí. Đến cảnh giới này, phần lớn các cường giả Địa Biến cảnh sẽ muốn luyện chế một kiện Địa Nguyên pháp khí cho riêng mình.

Luyện chế Địa Nguyên pháp khí tốn rất nhiều thời gian cùng tinh lực. Trừ việc sưu tập nhiều tài liệu trân quý ra, còn có yêu cầu đối với công lực của người tế luyện. Bởi vì trong quá trình tế luyện sẽ tiêu hao nội lực rất nhiều. Địa Nguyên pháp khí có phẩm chất càng cao thì càng tốn nhiều nội lực. Mà một khi nội lực không đủ, việc luyện chế bị gián đoạn không nói tới đi, mà ngay cả tài liệu pháp khí cũng biến thành phế vật!

Cho nên, phần lớn các cường giả Địa Biến cảnh có thực lực thấp sẽ không luyện chế Địa Nguyên pháp khí, bởi vì nội lực không đủ để luyện. Nếu có luyện thì chỉ ra được Địa Nguyên pháp khí hạ phẩm, hơn nữa còn tốn rất nhiều thời gian, còn không bằng lấy thời gian đó tu luyện võ đạo. Mà có những cường giả Địa Biến cảnh tuy có thực lực mạnh, nhưng bởi vì thiếu hụt tài liệu, cho nên cũng không luyện chế được.

Thìnhbobo

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

304. Chương 300: Duẫn Hầu Y Vi Lương

Biên

Phương Vân hiện tại đã đạt tới Địa Biến cảnh đỉnh phong, đây là một điều kiện thuận lợi. Mà căn cứ vào tâm đắc tu luyện của Phong Thái Thương thì phương pháp tu luyện Linh Tuệ cảnh của hắn rất là đặc thù, phải tốn một thời gian rất dài.

Cũng chính vì nguyên nhân này mà Phương Vân mới có ý nghĩ đem các pháp khí của mình nâng thêm một cấp bậc nữa.

Nếu như có thể tế luyện Ngũ Ngục Phong ra thêm bốn ngọn núi Phong, Thủy, Hỏa, Địa thì kiện pháp khí này có thể đề thăng làm cực phẩm trong Địa Nguyên pháp khí. Nhưng để làm được như vậy cần phải có cơ duyên cùng vận khí rất lớn. Đây là một chuyện tốn rất nhiều thời gian, cho dù Phương Vân có thể đạt tới Thiên Tượng cảnh thì cũng chưa chắc làm nổi.

Ngược lại, nếu muốn tế luyện Bạch Cốt châu tới Địa Nguyên pháp khí thì lại dễ dàng hơn một chút.

Bước hình đầu tiên của bạch cốt châu chính là hóa thành mười hai đầu Đại Lực Bạch Cốt ma; bước thứ hai hóa thành Vu ma; bước thứ ba chính là Viêm ma thượng cổ, có năng lực điều khiển thời tiết ở các nơi khác nhau. Một khi đạt đến Viêm ma thì sẽ có uy lực vô cùng lớn, đồng thời, Bạch Cốt châu lúc đó cũng đã ngang với Địa Nguyên pháp khí!

Muốn đem Vu ma tế luyện thành Viêm Ma thượng cổ thì cần rất nhiều tài liệu quý hiếm, như: huyết tinh, tánh mệnh nguyên tinh, hàn thiết biển sâu...ngoài ra, còn phải luyện chế ở trong núi lửa nóng chảy thì mới được!

- Những thứ này toàn là đồ của tông phái giới. Xem ra, phải đến tông phái giới để dò la tin tức mới được.

Huyết tinh, nguyên tinh...những vật này đối với người bình thường là vô dụng, thứ hai là người bình thường phân biệt không được. Cho nên không thể mua được ở thế tục, vì thế phải đi đến tông phái giới để tìm kiếm!

Cốc cốc!

- Vào đi!

Phương Vân thanh tỉnh lại.

Cửa phòng mở ra, Triệu Bá Ngôn cầm một phong thư đi vào:

- Đại nhân, Lục gia của Tụ Bảo các đưa tin.

- Hử?

Phương Vân khẽ ngạc nhiên, lập tức ngồi dậy:

- Lấy ra cho ta xem!

Phương Vân đưa mắt nhìn một cái, trên phong thư có viết “Lam Ngâm Kiềm cảm ơn tiểu hầu gia Phương Vân”. Phương Vân giờ này mới biết vị Lục gia này có tên thật là Lam Ngâm Kiềm. Có thể nói bức thư này viết vô cùng cẩn thận, ý tứ đại khái là chúc mừng Phương Vân đã được sắc phong làm đại tướng quân, sau đó nói với Phương Vân là hắn đã về đến phạm vi thế lực an toàn của Tụ Bảo các.

- Bức thư này do ai đưa tới?

Phương Vân hỏi.

- Dạ, là một hầu bếp ở Tây Hạc lâu, còn ở ngoài cửa ạ!

Triệu Bá Ngôn nói.

- Ha ha.

Phương Vân cười nói:

- Lá thư này chính là mấu chốt quan trọng để ta chọn lấy thành trì!

Người của Tụ Bảo các cực kỳ đoàn kết. Cứu Lục gia chẳng khác nào để cho Tụ Bảo các thiếu một nhân tình rất lớn, sau này có thể dễ dàng mượn lấy tài lực của Tụ Bảo các hơn. Mặc dù nói thương nhân hay

tính toán, Tụ Bảo các không thể có khả năng cho Phương Vân một kiện Địa Nguyên pháp khí, nhưng chắc chắn sẽ cho giá ưu đãi.

Như việc Phương Vân muốn tế luyện Bạch Cốt châu lại, có những tài liệu rất khó kiếm được. Nhưng chỉ cần có quan hệ với Tụ Bảo các, nhờ Tụ Bảo các tìm giùm, sau đó báo lại cho hắn một tiếng là có thể giảm được rất nhiều phiền toái.

- Người chờ một chút!

Phương Vân lấy một cây bút lông ra từ trong ống đựng bút, chạm một chút mực rồi viết ra một phong thư.

- Giao cái này cho người đưa tin, nói hắn đưa cho Lục gia!

- Vâng!

Triệu Bá Ngôn lĩnh mệnh đi.

Sau khi tấn thăng thành Bình Yêu đại tướng quân, thì Phương Vân có một cơ hội được lựa chọn thành trì để đóng quân. Ý của Phương Vân chính là đóng ở thành trì nào có thể lực của Tụ Bảo các, như vậy có thể mượn được “thế” của Tụ Bảo các!

Thực lực Tụ Bảo các hùng hậu vô cùng, chỉ cần thấy Tụ Bảo các có thể dùng đến bốn kiện Địa Nguyên pháp khí để trấn áp phân các ở Tây Nhị thành đã cho thấy tổ chức này rất giàu. Nếu không phải vì Địa Nguyên pháp khí quá đắt, căn bản không thể nào dùng từ “mua nổi” để hình dung thì Phương Vân sẽ không có đi luyện chế Địa Nguyên pháp khí làm gì, trực tiếp mua là được!

Ba ngày sau đó, Lục gia đã đưa tới một tờ giấy. Lần này không phải là thư mà là một tờ bản đồ đơn giản, trên đó có phát họa đại hình của Cửu Châu, sau đó có dùng mực nước điểm một vài chỗ ở trên, sát ngay đó còn có tên của các thành trì.

Tờ bản đồ này chính là bản đồ phân bố thế lực của Tụ Bảo các.

Phương Vân vung tay lên, lập tức lấy ra tấm bản đồ hành quân, ở trên đó có phát họa địa hình của Đại Chu cùng với tứ hoang. Tấm bản đồ này do Binh bộ phân phát cho đại tướng quân, là bản đồ do chính triều đình phái người đi vẽ, để giúp các đại tướng quân Đại Chu hành quân đánh giặc, cực kỳ tinh chuẩn.

Phương Vân đem hai tờ bản đồ đè lên nhau, yên lặng suy nghĩ.

Đại tướng quân của Đại Chu hoàng triều quá nhiều. Mà những đại tướng quân đó vì muốn có cơ hội kiến công lập nghiệp nên đa phần toàn chọn việc trấn thủ các thành trì ở biên cương Đại Chu. Cho nên, Phương Vân nếu muốn trấn thủ thành trì ở các nơi gần Địch hoang, Di hoang, Mãng hoang, Man hoang là điều cực kỳ khó.

Nhưng mà, cách nghĩ của Phương Vân lại hoàn toàn khác.

Trước khi nhìn thấy Dương Hoảng và Phu Tử, thì ý muốn của Phương Vân chính là sớm lập được chiến công để được phong vương bá hầu. Nhưng bây giờ đã không giống như trước nữa, sau việc hắn xông vào Bình Đỉnh hầu phủ thì đã không còn người nào dám dây dưa vào mẫu thân. Hơn nữa, người người đều cho rằng, mình sắp được phong hầu rồi nên chắc chắn mình có rời khỏi kinh thành thì mẫu thân cũng không gặp phải chuyện gì cả.

Không có các phụ nhân tìm phiền toái cho mẫu thân; thực lực của phụ thân mạnh mẽ đến nỗi Bình Đỉnh hầu không dám làm càn, chính những điều đó đã khiến cho Phương Vân không còn nóng lòng được phong Hầu nữa. Dù sao, nếu như mình phong Hầu quá sớm thì tương lai lúc đại ca phong Hầu sẽ rất khó khăn.

Một môn hai Hầu thì còn trong phạm vi chấp nhận được, nhưng nếu có đến ba Hầu thì sẽ khiến cho dân chúng phải nghị luận, thậm chí còn có người lấy lý do quyền hành Phương gia quá lớn để luận tội.

Đừng xem Nho gia bây giờ đối với Phương Vân không tệ lắm, nhưng nếu như có liên quan đến các vấn đề nguyên tắc thì sợ rằng Nho gia sẽ là thế lực đầu tiên chỉ trích ngay. Cho nên, việc phong Hầu của hắn phải lựa ngay thời điểm đại ca cũng được phong Hầu, cả hai người cùng được phong Hầu thì sẽ giảm đi được một chút áp lực.

Hơn nữa, nếu như đại ca muốn ở cùng một chỗ với Phúc Khang công chúa thì phải đạt được hiệp nghị của Vũ Mục với Nhân Hoàng, đó chính là được phong Hầu. Nếu như bởi vì mình mà ảnh hưởng đến chuyện của đại ca cùng Phúc Khang công chúa thì Phương Vân có đi chết cũng cảm thấy không hết tội!

Cho nên, Phương Vân cảm thấy việc cấp bách nhất bây giờ không phải là phong Hầu mà chính là tăng tu vi võ đạo lên! Chỉ khi có vũ lực cường đại thì mới có thể thay đổi được vận mệnh của Phương gia !

Căn cứ vào cuộc nói chuyện với Phu Tử ở khu rừng hoa mai, mặc dù tu vi của phụ thân có thể đã đến Thiên Trùng cảnh, nhưng theo sự thoái diễn của Phu Tử thì Phương gia vẫn đi vào vận mệnh của nát nhà tan! Điều này làm cho Phương Vân sinh ra một cảm giác rất cấp bách!

Cả Thiên Trùng cảnh cũng không thể thay đổi được vận mệnh của Phương gia, một Địa Biến cảnh nho nhỏ như mình thì có thể làm gì chứ?

Phương Vân có dự cảm cái cảm giác cấp bách trong lòng mình càng ngày càng lớn hơn !

Lấy thực lực của Phương Vân hiện giờ, nếu như dùng Địa Biến chi pháp thì căn bản có thể quét ngang toàn quân đội, ở trong quân đội đã không còn bao nhiêu ý tứ nữa. Nếu thế thì chẳng bằng xông pha vào tông phái giới, để có thể mài luyện năng lực mình hơn.

Thực lực của tông phái giới vô cùng thâm hậu, chỉ dựa vào mấy người như Phong Thái Thương, Quân Niệm Sinh đã có thể chế trụ Phương Vân, mà những người này chẳng qua là cao thủ trong thanh niên đồng lứa thôi. Phía trên bọn hắn còn có rất nhiều cường giả đã thành danh nhiều năm.

Nếu như có thể lẫn vào trong tông phái giới để tu luyện, rõ ràng sẽ có hiệu quả hơn so với quân đội nhiều !

Có ý nghĩ như thế, Phương Vân liền chọn một thành trì:

- Hoài An thành, chính là chỗ này !

Hoài An thành ở trung bộ Đại Chu, có khoảng cách tương đối với tứ hoang. Nhưng, điều quan trọng nhất đó là ở đây có phân các của Tụ Bảo các. Đối với Phương Vân thì bản đồ phân các của Tụ Bảo các cũng đại diện cho một phần thế lực của các tông phái.

Bởi vì, Tụ Bảo các được mở ra chính là vì các tông phái. Nơi có phân các của Tụ Bảo các thì cũng có ý nghĩa nơi đó có rất nhiều tu sĩ các tông phái.

Sau khi xác định được nơi đóng quân, Phương Vân lập tức viết một phong thư đưa vào Quân Cơ Xứ.

Hai ngày sau, đã có thư hồi đáp của Quân Cơ Xứ: Chấp nhận!

Phương Vân lập tức lấy danh nghĩa Bình Yêu đại tướng quân, triệu tập nhân mã của mình đang đóng ở Mãng hoang tiến về Hoài An thành. Sau khi làm xong, Phương Vân liền ở lại kinh thành chờ mười ngày. Vì theo sự tính toán của Phương Vân, mấy vạn binh mã của hắn muốn từ Mãng hoang đi đến Hoài An thành thì cũng cần đến nửa tháng, cho nên cũng không cần lên đường gấp.

Thời gian từng ngày trôi qua, Phương Vân vẫn ở trong Hầu phủ. Trừ những lúc tu luyện tâm pháp Linh Tuệ cảnh của Phong Thái Thương, thì những thời gian còn lại hắn luôn phụng dưỡng mẫu thân. Hai mẫu tử cùng ăn cơm, trò chuyện vô cùng vui vẻ.

Một tháng sau, ở Di hoang lại xảy ra chiến tranh. Mà ở trong đại chiến này, đã có một người làm kinh động cả cuộc chiến, thậm chí còn kinh động đến kinh thành.

Y Vi Lương, một vị nữ tướng, trước cuộc chiến này thì nữ tử đã được phong làm Cân Vồng đại tướng quân. Nhưng điều làm Phương Vân chú ý tới người này chính là Lục bộ đang vì nữ tử tên Y Vi Lương, mà triệu tập cả Lục bộ để thương nghị chuyện phong Hầu! Hơn nữa, Lục bộ cũng vì thế mà sinh ra tranh cãi nhau.

Đại Chu hoàng triều bị Nho gia ảnh hưởng quá sâu, đạo lý Tam Cương Ngũ Thường đã xâm nhập vào lòng người. Vốn một nữ tử không được phép đầu quân, hơn nữa trong lịch sử hơn ngàn năm của Đại Chu cũng chưa có nữ vương hầu nào, nhưng quả thật lần này đã bị ảnh hưởng không thôi.

Trời sinh nữ tử đã có thể chất yếu, việc tu luyện võ công khó khăn hơn nhiều so với nam tử. Hơn nữa, trong quân ngũ đều là nam tử cả, cho dù một nữ tử có thực lực được phong Hầu thì cũng không nguyện ý ở chung

một chỗ với đám nam tử mình đầy vết máu, mồ hôi khắp người, rất là dơ bẩn. Tỷ như Cô Xạ quận chúa Lưu Tiên Nhi, nếu như nàng ta muốn được phong Hầu thì hoàn toàn có thể. Nhưng nếu muốn để cho nàng cùng sống với các nam tử trong quân đội, rồi nhiều ngày không tắm rửa, thì sợ rằng phản ứng đầu tiên chính là vung kiếm giết hết người ở chung quanh.

Nữ tử đầu tiên ở Đại Chu muốn được phong hầu, chuyện này đã làm cho cả kinh thành sôi sục lên. Có nhóm người cho rằng Y Vi Lương hoàn toàn có tư cách, có thể được phong Hầu. Nhưng có một nhóm khác lại nói rằng nữ tử thì không nên ra chiến trường, làm như vậy là trái với nguyên tắc, cho dù công lao có đủ thì cũng không thể phong Hầu.

Cả hai nhóm đều là người của Nho gia!

Dần dần, bởi vì chuyện này quá huyền ảo, nên bối cảnh của Y Vi Lương cũng dần được bộc lộ ra.

Phụ thân của Y Vi Lương là một vị đại tướng trấn thủ thành ở biên cương.

Ở biên cương có rất nhiều loại thành trì, có thành trì vì buôn bán phát triển mà trở nên rất giàu có. Nhưng cũng có nhiều thành trì vì chiến hỏa liên miên mà rất hoang vu.

Phụ thân của Y Vi Lương chính là một đại tướng quân trấn giữ một tòa thành hoang vu ở biên cương quanh năm suốt tháng. Cả đời hắn luôn ở biên cương, ngay cả thê tử nhi nữ mà hắn cũng không đoái hoài đến. Nguyên vọng lớn nhất của hắn là hi vọng trước khi chết, triều đình có thể thừa nhận công lao của hắn mà phong hắn thành vương hầu. Cũng không phải vì hắn ham vinh danh phú quý, hắn chỉ hi vọng triều đình có thể khẳng định mình mà thôi.

Vị đại tướng quân này, cuối cùng cũng không thể được phong hầu, buồn bực mà chết!

Y Vi Lương chính là nữ nhi của hắn!

Nhận được tin phụ thân mất đi, Y Vi Lương liền gia nhập quân ngũ. Mục đích của nàng chỉ có một, đó là thực hiện nguyện vọng được phong hầu thay cho phụ thân!

Năm ngày sau đó, Nhân Hoàng đã nhúng tay vào, áp chế hết mọi tranh cãi:

- Y Vi Lương hiếu kính với phụ thân, kỳ tâm có thể thấy rõ. Nay thấy công lao đã đủ phong Hầu, sắc phong làm Duẫn hầu!

Thinhbobo

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

305. Chương 301: Rời Khỏi Kinh Thành.

Biên

Tuy nói hoàng thất Đại Chu hoàng triều trao quyền lực cho Quân Cơ Xứ cùng Nho gia, nhưng cũng không có nghĩa Nhân Hoàng không có chút quyền lực nào! Có nhiều lúc, khi cả hai bên có những quyết định tranh cãi nhau, thì lời nói của Nhân Hoàng lại có tính quyết định!

Việc sắc phong Bình dân hầu trước giờ chỉ liên quan đến Lục bộ cùng Quân Cơ Xứ. Nhưng từ sau khi Nhân Hoàng nhúng tay vào, Quân Cơ Xứ cùng Lục bộ lại tuyên bố tuân theo quyết định của Nhân Hoàng. Cho nên, kể từ sau khi kiến triều lập quốc được một ngàn sáu trăm năm, rốt cuộc Đại Chu đã có vị nữ Hầu thứ nhất, Duẫn hầu Y Vi Lương!

- Quân Long Phệ Hồ, thiên hạ đại loạn! Đại Chu hoàng triều hơn một ngàn sáu trăm năm qua không hề có nữ Hầu nào, hiện tại đã phá đi cái quy củ này. Đại Chu hoàng triều suốt mấy trăm năm qua cũng chỉ có bảy vị Võ hầu, giờ lại cũng phá đi quy củ, tăng thêm một vị! Nhân Hoàng rốt cuộc muốn làm gì?

Trong thư phòng, Phương Vân nghe được tin tức này thì hơi trầm tư, khẽ suy nghĩ.

Chỉ ngần ngừ hai năm thôi, Đại Chu hoàng triều đã phá đi rất nhiều quy củ từ xưa.

Nữ Hầu, nữ Hầu....Phương Vân suy nghĩ một hồi, không cho rằng Nhân Hoàng thật sự muốn khen ngợi Y Vi Lương nên mới phong Hầu cho nàng ta!

Phương Vân đã từng đọc qua rất nhiều sách sử, hẳn biết được mỗi khi thiên hạ gần đại loạn thì sẽ có rất nhiều chuyện tình không bình thường, rất nhiều lệ cũ cũng bị phá đi. Phương Vân cũng không biết mấy

nữ tử. Hôm nay lại ra một vị nữ Hầu gia, điều này không những làm mất mặt nhiều đấng nam tử, mà còn làm nở mặt nở mày cho các nữ tử. Thậm chí, các phu nhân cũng cảm thấy vì điều đó mà vinh hạnh, cho nên, bọn họ rất là yêu thích vị Duẫn hầu chưa bao giờ gặp mặt này!

Một lát sau, tiếng chiêng trống vang lên âm trời, một đội binh mã đi vào trong thành. Người cầm đầu là một nữ tướng quân mặc giáp toàn thân!

- Duẫn hầu! Duẫn hầu! Duẫn hầu!

Nhất thời, tiếng hoan hô càng lúc càng lớn hơn. Rất nhiều nữ tử còn lấy khăn, hoa ném ra hai bên đường. Đây đều là những tiểu thư nhà giàu cả, muốn người hái lấy vài bông hoa, rồi ném xuống tung hô là được.

Người nữ tướng quân này cỡi một con tuấn mã màu trắng, vừa vẫy tay chào vừa đi về phía trước. Phía sau nàng còn có một đoàn nữ kỵ binh, dường như là hộ vệ của nàng.

Tiếng vó ngựa càng ngày càng gần, Phương Vân từ cửa sổ xe ngựa nhìn vị nữ Hầu đầu tiên của Đại Chu. Khuôn mặt trái xoan, đôi môi ánh trắng thật mỏng, lông mày thon dài, trông mắt sáng ngời, để lộ ra một cổ anh khí bừng bừng. Tuy nàng mặc chiến giáp trên người, nhưng lúc ngồi trên lưng ngựa lại cân đối vô cùng, không hề có cảm giác nặng nề gì cả, từ đó toát ra một khí thế oai hùng!

- Triều đình sắc phong nàng là Cân Vồng đại tướng quân cũng không sai.

Bỗng nhiên Phương Vân nhớ tới gì đó, vội đưa khí lên hai mắt. Lập tức có hai đạo tinh mang cùng nhau phóng lên trời, trong ánh sáng màu đỏ còn có chút màu tím vô cùng nhạt. Nếu như không cẩn thận thì sẽ không phát hiện được.

Phương Vân nhìn thấy tia tinh mang có màu tím nhàn nhạt này mà suy nghĩ.

Vạn vật khi sinh ra đã có số mệnh của riêng mình, giống như các vương công tử đệ ở kinh thành, khi sinh ra thì tinh mang của họ đã có màu đỏ. Bởi vì số mệnh của bọn họ mạnh, cho nên mới sinh ra trong nhà vương hầu. Còn vị nữ tử Vi Y Lương này chỉ là một nữ nhi đại tướng quân.

Đại Chu triều có hơn một nghìn vạn binh sĩ, trong đó đại tướng quân nhiều vô cùng. Có thể nói, số mệnh gia trì lên Vi Y Lương không mạnh, hơn nữa nàng còn là thân nữ nhi, thân thể gầy yếu, số mệnh không hề tốt.

Mà theo hấn thấy trước mắt thì nữ tử này lại có điều lạ. Tinh mang của nàng có màu đỏ không nói đi, mà trong màu đỏ đó lại có màu tím nhạt. Bình thường, nếu như cường giả có thấy qua thì sẽ không chú ý qua, chỉ cho là vận khí Y Vi Lương tốt một chút.

Nhưng Phương Vân lại khác, hấn vốn cho rằng trên đời này không phải mọi thứ đều là may mắn. Trong số mệnh của Y Vi Lương lại có màu đỏ, theo hấn suy đoán là do đã có một số mệnh khác gia trì lên.

- Số mệnh của nàng là hồng trung mệnh tử, như vậy chỉ có hai cách giải thích. Thứ nhất là nàng được hoàng ân chiếu cố, lần này nàng phong Hầu vốn còn đang bị Lục bộ tranh cãi, nhưng Nhân Hoàng cuối cùng lại ra mặt áp chế mọi người mà phong cho nàng làm Duẫn hầu. Có thể nói là hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn, bởi vì có liên quan đến hoàng thất, dính đến số mệnh của Đại Chu cho nên số mệnh của nàng mới có màu tím như vậy. Thứ hai là nàng đã được truyền thừa đạo thống của một môn phái vô cùng lợi hại, vì thế bản thân đã được số mệnh của môn phái này bao phủ, cho nên mới có tia màu tím này!

Phương Vân ngồi trong xe ngựa, trầm ngâm không nói.

Hí Hí!

Y Vi Lương ngồi ở trên con tuấn mã màu trắng, chậm rãi đi tới. Ngay lúc đi qua Phương Vân thì ánh mắt lại vô tình nhìn qua xe ngựa của Tứ Phương hầu phủ, hơi ngừng lại một chút.

Phương Vân cũng không ngờ rằng Y Vi Lương lại đột nhiên chú ý đến mình, gấp rút không kịp đề phòng. Ánh mắt của hai người lúc này đồng thời nhìn nhau qua bức màn che cửa sổ, một lúc sau thì cả hai cũng đồng thời thu mắt về.

Hơi trầm tư, Phương Vân nở nụ cười:

- Xem ra, không chỉ có ta thu nhập tư liệu của nàng, chính nàng cũng đã có tư liệu của ta.

Các đại tướng quân Đại Chu hoàng triều thông thường đều có tin tức tình báo của riêng mình. Y Vi Lương làm Cán Vồng đại tướng quân, không thể nào không có tình báo của riêng nàng. Phương Vân là một trong những nhân vật phong vân ở kinh thành, tự nhiên cũng rơi vào trong mắt nàng.

Tiếng vó ngựa càng lúc càng xa.

- Tiểu thư, người ngồi ở trong xe ngựa ban nãy có phải là ấu tử Tứ Phương hầu - Phương Vân?

Một nữ hộ vệ xinh đẹp tuyệt trần bên cạnh Y Vi Lương đột nhiên phóng ngựa lên, truyền âm nói.

- Không sai!

Y Vi Lương nhìn về phía trước, không chút thay đổi nói:

- Lúc này có người của Tứ Phương hầu phủ rời khỏi kinh thành thì chỉ có vị tiểu hầu gia đó.

-Ồ, quả nhiên là hắn a.

Mắt của nữ hộ vệ này hơi mở lớn lên, lộ ra thần thái hâm mộ:

- Vị tiểu hầu gia này lúc ở Mãng Hoang rất là lợi hại a.

Y Vi Lương không nói lời nào, nhưng trong mắt của nàng cũng thoáng hiện lên vẻ rung động khó thấy.

Vó ngựa càng lúc càng xa, đoàn người của Y Vi Lương biến mất ở cửa thành.

Hí!

Chờ sau khi vị nữ Hầu gia này biến mất, phu xe lại giương roi ngựa lên, chiếc xe ngựa của Phương Vân xuyên qua cửa thành đi ra bên ngoài. Ước chừng khoảng mười dặm sau, có một va chạm ngay đường đi.

Hí!

Hí! Hí...

Một loạt âm thanh của các xe ngựa từ các phương hướng khác truyền đến, hơn ba người cưỡi xe ngựa thương nhân bỗng nhiên từ ba phương hướng khác nhau chạy nhanh tới. Trong nháy mắt, hơn ba mươi cỗ xe ngựa thương nhân, tính cả xe ngựa của Tứ Phương hầu phủ đều bị bao phủ bởi bụi mù.

Hí!

Lại là tiếng ngựa thét vang lên, hơn ba mươi chiếc xe ngựa đó lại theo các phương hướng khác nhau phi nhanh chạy đi.

- Cái này...

Trong một chiếc xe ngựa bình thường ở phía sau, một tên nam tử mặc hoa phục thấy vậy thì cả kinh, còn mắt cũng mở to.

- Làm sao bây giờ? Chỉ sợ Phương Vân đã phát hiện ra chúng ta!

Một tên nam tử khác nói.

- Đừng làm gì, ta sẽ tiếp tục theo cỗ xe Tứ Phương hầu phủ kia, người lập tức trở về phủ báo cáo.

Một lát sau, chiếc xe ngựa này lập tức đi theo cỗ xe ngựa của Tứ Phương hầu phủ, còn một tên khác thì chạy nhanh về Bình Định hầu phủ.

Ở ngoài kinh thành, trong một con đường nhỏ. Phương Vân và Triệu Bá Ngôn đang ngồi cùng nhau trên một chiếc xe ngựa màu xám tro.

- Đại nhân, thứ lỗi cho thuộc hạ nói thẳng. Lấy thực lực của ngài hiện giờ, sợ rằng không có người nào dám xuất thủ với ngài. Hoàn toàn không cần làm như vậy!

Triệu Bá Ngôn nói.

Phương Vân lắc đầu:

- Triệu Bá Ngôn, ở phương diện thu thập tin tức thì người rất có năng lực, nhưng trong việc phân tích đối thủ thì lại kém xa. Lần này ta gây nên chuyện lớn ở kinh thành như vậy, nhưng vị Hầu gia của Bình Đỉnh hầu phủ vẫn ngồi im, không làm gì cả. Hiện tại, người đã nghĩ đến gì rồi chứ?

Dù sao Triệu Bá Ngôn cũng đã lẩn lộn nhiều năm, nghe Phương Vân nói tới thì lập tức nghĩ ra điều gì đó, mặt liền biến sắc:

- Thiên Tà tông!

- Không sai!

Phương Vân gật đầu, trong mắt hiện lên thần sắc nắm hết mọi việc trong tay:

- Bình Đỉnh hầu cùng Thiên Tà tông cấu kết, hẳn có thân phận nên không tiện xuất thủ. Nếu như ta tính không sai thì Thiên Tà tông sẽ có hành động!

Bình Đỉnh hầu bây giờ đã nằm cùng một thuyền với Thiên Tà tông, Thiên Tà tông không thể nào ngồi nhìn Bình Đỉnh hầu bị Phương gia áp chế. Nếu như vậy thì tông phái của bọn hắn sẽ không có ích lợi gì cả, hơn nữa Phương Vân còn phá hư chuyện tốt của bọn hắn ở Định Hoang. Về tình về lý, Thiên Tà tông phải trừ khử Phương Vân trước khi hắn được phong Hầu.

Phía đông nam duyên hải Đại Chu có một đại quân đang trú đóng, thống soái của đại quân này chính là Bình Đỉnh hầu.

Phạm vi hoạt động của hải tộc ở dưới biển sâu rộng lớn vô cùng, mà phía đông nam Đại Chu lại có đường bờ biển rất dài. Hải tộc thường xuyên dọc theo đây tiến đánh lên bờ, nhiệm vụ của Bình Đỉnh hầu chính là đánh lui hải tộc ra ngoài lại.

Giờ khắc này, Bình Đỉnh hầu Dương Hưng đang ngồi ở trong đại doanh, đối diện với hắn là một gã binh sĩ cấp thấp, nhưng tên binh sĩ này lại ngồi ngang hàng với hắn.

- Ta muốn người giết tiểu súc sinh Phương gia!

Bình Đỉnh hầu Dương Hưng nắm chặt nắm tay lại, cắn răng nói.

- Hầu gia, đối với chuyện của phu nhân, chúng ta cũng thấy rất đáng tiếc. Dù sao, nàng cũng là người Thiên Tà tông chúng ta.

Tên binh sĩ này chậm rãi nói.

- Người không cần tỏ thái độ tiếc nuối này, người chỉ cần giết hắn đi là được!

Dương Hưng ngoan độc nói.

Tên binh sĩ này trầm mặc một hồi, nói:

- Khí hầu người này đã thành, nếu không có tu vi Thiên Tượng cảnh thì rất khó giết được hắn!

- Vậy thì phái cường giả Thiên Tượng cảnh đi giết hắn!

Dương Hưng nói to lên.

- Dương Hưng, chú ý thái độ của người. Ta không phải là thủ hạ của người.

Tên binh sĩ này rốt cuộc cũng không vui, ngẩng đầu lên, nhíu nhíu mày. Trong mắt hắn còn tỏa ra quang mang vô cùng sắc bén.

Nghe thấy âm thanh lạnh lùng như băng, rốt cuộc Dương Hưng cũng tỉnh táo lại một chút, hít sâu một hơi, lạnh lùng nói:

- Tông chủ, ta cũng không muốn nói nhiều. Con thứ Phương gia đã là Bình Yêu đại tướng quân, công trạng của hắn đã ép sát đến việc phong vương bá hầu rồi. Một khi Phương gia xuất hiện hai tên vương hầu, thậm

chỉ còn nhiều hơn thì người chắc cũng hiểu sẽ có ý nghĩa gì chứ! Muốn có lợi ích trên người ta mà các người không chịu nguy hiểm là không thể nào! Cũng đừng chớ quên, Phương Vân đã nói với Hoàng Uyển là muốn đạp bằng Thiên Tà sơn các người!

Binh sĩ khẽ nhủ mày, trầm ngâm không nói, một lát sau, nói:

- Được! Ta đáp ứng yêu cầu này của người. Nhưng mà, yêu cầu kia của ta, người cũng có thể đáp ứng chứ?

Bình Đĩnh hầu Dương Hưng do dự một chút, rồi cục nói:

- Được rồi, ta sẽ cho người của các người nắm giữ vài vị trí. Nhưng mà, đừng trách ta không có nhắc nhở người. Tốt nhất là người nên tự mình xuất thủ đi, lấy tu vi của người mà đi giết hắn thì cũng giống như giết một con kiến thôi. Nếu như bây giờ người còn do dự, thì chờ sau này hắn lớn lên, hối hận cũng trễ rồi đó.

Binh sĩ lắc đầu:

- Cái này chỉ là phiền toái của người mà không phải của Thiên Tà tông chúng ta. Lấy thực lực của hắn, cho dù có đến Thiên Tượng cảnh thì cũng không uy hiếp được Thiên Tà tông chúng ta. Huống chi, nhục thể của ta đang bế quan tu luyện một môn tuyệt thế tà công, bây giờ không cách nào tự mình xuất thủ được!

Dương Hưng nghe vậy thì thở dài một tiếng. Bằng vào trực giác, hắn cảm thấy Phương Vân trong tương lai sẽ là một mối họa lớn. Nhưng tông chủ Thiên Tà tông lại đang bế quan, nên hắn cũng không có biện pháp.

- Hi vọng người có thể giết chết Phương Vân này, nếu không, tương lai người nhất định sẽ hối hận!

Dương Hưng nói xong câu đó thì không nói nữa.

- Đa tạ Hầu gia nhắc nhở, ta sẽ lưu ý.

Một làn khói đen nổ tung, ý thức của tông chủ Thiên Tà tông lập tức rời đi.

Ý thức của tông chủ Thiên Tà tông vừa đi thì tên binh sĩ này giống như tỉnh mộng, mở mắt ra. Hắn đưa mắt nhìn bốn phía, vẻ mặt không hiểu gì cả. Còn chưa kịp mở miệng thì đã nghe được tiếng quát lên:

- Cút!

Dương Hưng vùng tay áo lên rồi xoay người lại, không nói gì nữa!

Long Hoàng

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

307. Chương 303: Thiên Tà Sơn

Biên

Ở giữa vùng đất hoang tiếp giáp của Đại Chu, Dịch Hoang, Di Hoang có một dãy núi khổng lồ khổng lồ đến mấy trăm dặm được mây mù bao phủ đang đứng ở đó. Đây chính là Thiên Tà sơn.

Sau lần nhúng tay vào chiến tranh tây bắc của Đại Chu và Dịch Hoang, vì để tránh cho quân đội Đại Chu bao vây lại đánh giết, tông chủ Thiên Tà tông phải đưa ra quyết định chuyển cả Thiên Tà sơn đến vùng đất tiếp giáp với cả ba thế lực này.

Một cỗ sương mù màu đen từ trên đỉnh núi toát ra, xuyên qua tầng tầng nham thạch đi xuống dưới lòng núi. Cỗ sương mù màu đen này dường như có ý thức của riêng mình, chỉ chốc lát sau, nó đã hiện ra ở trong một gian mật thất trong lòng núi.

- Tiết Liệt, tỉnh dậy đi!

Một âm thanh vang dội, đồng thời một cỗ uy áp vô hình từ trong cỗ sương mù màu đen này truyền ra, quanh quẩn cả mật thất.

Trong cái mật thất lạnh như băng này có một đặt cái khay đá hình tròn, ở trên đó có một người thanh niên anh tuấn đang ngồi xếp bằng. Người trẻ tuổi này mặc áo bào màu đen của Thiên Tà tông, da tay của hắn trắng như ngọc tinh, cả người toát ra một cỗ khí chất băng lãnh. Tóc của hắn có màu đen nhánh, cả mái tóc được dựng lên kết thành búi tóc, sau đó dùng một cây trâm màu đen cắm qua.

Lúc nhìn qua thì có cảm giác người trẻ tuổi này là một khối bạch ngọc thượng hạng vậy, được điêu khắc thành hình người rồi mặc lên một áo bào màu đen. Trên người của người này không hề cảm giác được bất kỳ nhiệt độ cùng khí tức sinh mệnh nào cả. Phảng phất như đây chính là một khối ngọc cực phẩm đã được điêu khắc ra.

Nghe thấy âm thanh gọi về của tông chủ Thiên Tà tông, từ trong cơ thể của người trẻ tuổi này phát ra sinh cơ bừng bừng, giống như là vạn vật hồi phục trong mùa xuân vậy. Ánh mắt của hắn hơi giật giật, sau đó đột nhiên mở ra. Từ đôi mắt màu đen giống như ngôi sao ấy phát ra một cỗ quang mang chói mắt khiến người khác không dám nhìn thẳng, đồng thời hư không ở sau lưng của hắn dường như bị bẻ gãy đi vậy, mơ hồ hiện ra một cái hư ảnh Tà thần khổng lồ!

- Tông chủ!

Người trẻ tuổi nhìn cỗ sương mù màu đen trong mật thất, hơi giật mình một chút, rồi đột nhiên hỏi:

- Có phải có tin tức gì của Phong Thái Thương?

- Không phải!

Âm thanh tông chủ Thiên Tà tông từ trong sương mù phát ra:

- Có việc cần người làm cho môn phái!

- Ồ?

Chân mày Tiết Liệt hơi cau lại, thần thái trong mắt cũng nhanh chóng ảm đạm đi.

- Mặc dù không phải là Phong Thái Thương, nhưng lại có liên quan đến hắn. Đại Chu hoàng triều có một tiểu hầu gia tên là Phương Vân, hắn chính là mục tiêu lần này của người!

- Ồ? Chẳng lẽ tiểu hầu gia gì đó có thông đồng với Phong Thái Thương?

- Không phải, mấy tháng trước Phong Thái Thương có đi chặn đánh hắn ở Mãng Hoang. Kết quả, bị tên tiểu hầu gia này làm bị thương nặng.

Tông chủ Thiên Tà tông lạnh nhạt nói.

- Cái gì?

Nghe thấy tông chủ Thiên Tà tông nói những lời này, Tiết Liệt có cảm giác mình bị thiên lôi đánh trúng vậy, lộ ra thần sắc không tin.

Văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị! Phong Thái Thương vừa nổi lên thành đệ nhất cao thủ thanh niên của Ma đạo, đã làm cho rất nhiều nhân tài mới nổi của Ma đạo phải ảm đạm đi! Rất nhiều nhân tài ấy đã coi Phong Thái Thương là mục tiêu của mình, đánh bại hắn để đi lên bảo tọa đệ nhất cao thủ thanh niên Ma đạo!

Mà Tiết Liệt cũng chính là một trong số đó, lần tụ hội Ma đạo lần trước, hắn đã bị Phong Thái Thương đánh bại trong nửa chiêu. Từ đó về sau, Tiết Liệt bế quan khổ tu tà công, mục đích chính là đánh bại Phong Thái Thương để lên vị trí đệ nhất cao thủ thanh niên Ma đạo!

Hắn không thể nào ngờ rằng người mà mình luôn mong muốn đánh bại - Phong Thái Thương, giờ đây lại bại trên tay vị tiểu hầu gia kia!

Tiết Liệt hơi trầm ngâm, lập tức nói:

- Tài liệu, ta cần có tài liệu về vị tiểu hầu gia này!

Người có thể đánh Phong Thái Thương đến nỗi bị trọng thương tất có chỗ đáng sợ. Mặc dù trong xương Tiết Liệt đã có một cỗ ngạo tính, luôn không phục người, nhưng hắn không phải là đồ ngu xuẩn. Điều đầu tiên hắn nghĩ đến chính là xem lai lịch vị tiểu hầu gia này là người như thế nào!

- Người bé quan đã lâu quá rồi! Hiện tại có rất nhiều nhân tài đang nổi lên mà người không biết, xong lần này thì đi ra ngoài đi!

Âm thanh vừa phát ra thì đã có một xấp tài liệu từ trong mây đen rơi ra.

Tiết Liệt cứ thế ngồi đó xem tài liệu. Ánh mắt của hắn sắc bén, tốc độ đọc nhanh vô cùng. Chỉ chốc lát sau đã đọc đến tờ cuối cùng.

- Ha ha ha! Thì ra là như vậy!

Sau khi thấy tài liệu về Phương Vân, Tiết Liệt ngửa mặt lên trời cười lớn:

- Phong Thái Thương a Phong Thái Thương, người thật sự quá dễ cho ta thất vọng! Người thật là một phế vật, không ngờ lại thua trên một con kiến hôi Địa Biến cảnh! Thôi, chờ ta giết chết Phương Vân này, lấy thủ cấp của hắn rồi ném trước mặt người. Sau đó, ta sẽ dùng “Tà thần chú pháp” mới luyện xong hoàn toàn đánh tan lòng tin cùng thực lực của người!

Vừa nói xong thì thân thể của Tiết Liệt đã “âm” một tiếng nổ thành phần vụn, hóa thành một đoàn sương mù mờ mờ tràn ngập khắp thạch thất lạnh lẽo!

- Tông chủ, ta đi đây!

Âm thanh vừa nói xong thì đạo sương mù này đã hóa thành một khí trụ đen nhánh xông thẳng lên trời. Chỉ thấy ở trên đỉnh Thiên Tà sơn xuất hiện mây đen cuộn cuộn, đồng thời còn có sấm sét ầm ầm nổi lên. Cùng lúc đó, một đạo khí trụ đen nhánh đã phá tan mây đen xuất hiện trên bầu trời.

Thấy dị tượng như vậy, vô số bóng người trên Thiên Tà sơn quỳ sát xuống mặt đất, lớn tiếng nói:

- Cung nghênh đại sư huynh!

- Hừ!

Đáp lại những lời khen tặng này chính là một tiếng hừ lạnh khinh thường, sau đó Tiết Liệt đã cuộn mình lại, phóng thẳng về hướng nam, không còn thấy tung tích gì nữa.

Tiết Liệt cũng không hề chú ý tới một việc. Lúc hắn vừa mới xuất hiện thì một tên đệ tử tạp dịch đang quét sân ở dưới dùng việc đang làm lại, sau đó yên lặng nhìn phương hướng hắn rồi đi.

Bảy ngày sau, trên con đường tới Hoài An thành, có một chiếc xe ngựa đang chậm rãi đi.

Từ kinh thành đi đến Hoài An thành cần đến hai mươi ngày. Phương Vân cũng không vội lên đường, mỗi ngày hắn di chuyển một khoảng rồi lại tu luyện công pháp Linh Tuệ cảnh của Phong Thái Thương. Đem từng chút nội lực đi vào các khiếu huyệt, sau khi kích thích ra tinh thần lực xong thì sẽ cho Thiên Long Nhân “ăn”.

- Đại nhân, có tin tức tới.

Triệu Bá Ngôn thu tay từ bên ngoài xe vào, trong tay đã có thêm một con bồ câu đưa tin. Bàn về tốc độ truyền tin nhanh nhất thiên hạ thì chính là chim ruồi của Công bộ Đại Chu. Cho dù đi đến mấy vạn dặm thì cũng chỉ có mấy ngày mà thôi.

Nhưng mà, chim ruồi lại nằm trong tay của Công bộ, việc quản lý còn nghiêm khắc hơn Phá Thần Nỗ. Cho dù có một người may mắn bắt được chim ruồi, nhưng nếu không có thiết kế trong tay thì cũng không cách nào sử dụng chim ruồi được.

Dĩ nhiên Triệu Bá Ngôn không thể nào có chim ruồi để truyền tin, cho nên hắn dùng bồ câu để đưa tin. Thực tế, việc sử dụng bồ câu rất nguy hiểm, vì có thể bị võ giả bắt, sau đó lấy đi tin tức. Cho nên, mỗi một con bồ câu do Triệu Bá Ngôn cũng được hắn huấn luyện rất kỹ để phòng tránh việc như trên!

- Đọc!

Phương Vân nhắm mắt lại, dựa lưng vào buồng xe, lạnh nhạt nói.

Triệu Bá Ngôn lấy tờ tin từ dưới chân bồ câu ra, nhìn thoáng qua thì vui mừng lên:

- Đại nhân, Lục Vũ đã đạt tới Địa Biến cảnh. Đồng thời đã được Liệt Thiên tông nâng lên thành đệ tử trọng yếu, toàn lực bồi dưỡng.

-Ồ!

Phương Vân đột nhiên mở mắt, tươi cười:

- Không tệ! Quả nhiên không ngoài dự liệu của ta. Lấy ý chí của hần, tuyệt đối có thể xông qua bảy mươi hai tầng thế giới, cái thiếu sót duy nhất chính là đan dược trợ giúp!

- Đại nhân, thực lực của chúng ta đã tăng lên rồi!

Triệu Bá Ngôn cao hứng nói. Tuy hần chưa từng thấy Lục Vũ, nhưng mà dựa vào việc Phương Vân đưa tặng đan dược thì cũng biết Phương Vân và Lục Vũ là bằng hữu với nhau.

Phương Vân cười mà không nói. Hần đang nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng Lục Vũ. Ánh mắt của Lục Vũ lúc ấy tựa như một con đại bàng, bất kỳ lúc nào cũng muốn bay lượn trên trời, không hề có gì có thể trói buộc được hần.

Người có thần thái như vậy không thể nào khống chế được, Phương Vân cũng không muốn khống chế hần. Có những loại người, chỉ cần là bạn không phải là địch thì ở thời khắc mấu chốt cũng giúp người, như vậy là đủ rồi.

Đối với lực lượng, Lục Vũ cũng có một khát vọng mãnh liệt giống như mình. Chỉ cần hần bước vào Địa Biến cảnh thì nhất định sẽ được Liệt Thiên tông coi trọng, Phương Vân tin Lục Vũ có thể một bước lên trời, làm cho cả thiên hạ phải khiếp sợ!

- Đại nhân, còn có tin tức khác!

Triệu Bá Ngôn lại lấy một tờ tin nữa từ chân con bồ câu khác.

- Đọc.

Phương Vân lạnh nhạt nói.

Triệu Bá Ngôn mở ra nhìn thoáng qua. Nhưng tâm trạng vốn đang hưng phấn nhất thời không còn sót lại chút gì, chân mày cũng nhíu lại:

- Đại nhân, tình huống không ổn! Quả nhiên người đoán đúng, Thiên Tà tông phái cường giả tới truy sát!

Thấy nội dung trên tờ giấy, Triệu Bá Ngôn nặng trĩu trong lòng. Bất kỳ cường giả Thiên Tượng cảnh nào cũng không thể coi thường được, huống chi, đây còn không phải là một cường giả Thiên Thường cảnh bình thường.

- Đưa cho ta xem.

Phương Vân đưa tay ra, nhận lấy tờ giấy rồi nhìn thoáng qua. Nhưng khác với tâm tình nặng nề của Triệu Bá Ngôn, Phương Vân lại nở nụ cười ra.

- Thì ra là đệ nhất cao thủ thanh niên của Thiên Tà tông! Làm việc liêu lĩnh như vậy, không hề biết che giấu, không trách được bị Phong Thái Thương đề áp không thôi!

Tiết Liệt vừa xuất quan đã khiến cho trời đất xung quanh phải biến hóa, đất rung núi chuyển. Động tĩnh lớn như vậy đã làm cho thám báo nằm vùng ở Thiên Tà tông của Phương Vân chú ý. Tiết Liệt vừa mới đi khỏi thì tin tức cũng đã đến tay Phương Vân rồi.

Phương Vân cười thầm trong lòng. Nếu như vị này cẩn thận một chút rồi đột nhiên đến tập kích thì mình còn hơi bối rối. Nhưng mà, bây giờ hần lại hùng hùng hổ hổ tìm đến thì càng tốt hơn nhiều.

- Xem ra, ta phải chuẩn bị cho người một phần đại lễ mới được!

Phương Vân cầm tờ giấy trong tay, trầm suy nghĩ.

Khác với Tiết Liệt, có thể nói Phương Vân còn liều lĩnh hơn hẳn nhiều, nhưng mà Phương Vân lại hiểu lúc nào lên lớn lối, lúc nào nên cẩn thận. Giống như lần gặp Hoàng Hậu nương nương, nếu như lớn lối thì kết quả chỉ có chết. Nhưng ở Tông Nhân phủ lại khác, mặc dù quyền lực của Tông Nhân phủ rất lớn, nhưng cũng chỉ là lớn ở bên trong mà thôi, Phương Vân có thể lớn lối ở đó là vì hẳn biết bản thân mình vừa lập được nhiều chiến công cho Đại Chu, vừa được phong làm đại tướng quân, cho dù có làm lớn lên thì lúc phản xử cũng thuộc về hẳn!

Phương Vân lớn lối, nhưng đằng sau sự lớn lối ấy lại ẩn chứa trí khôn. Còn Tiết Liệt này, đằng sau cái lớn lối chẳng có ẩn chứa cái gì cả.

- Bá Ngôn.

Phương Vân hơi suy tư, lập tức nói.

- Có thuộc hạ!

- Nói phu xe đi chậm lại, ban ngày thì đi, ban đêm nghỉ ngơi. Nếu như có mưa thì hãy dừng lại!

Phương Vân nói.

- A!

Triệu Bá Ngôn hơi giật mình.

- Nhưng làm như vậy thì sẽ trễ lộ trình!

- Không sao cả, cũng không phải là ra chiến trường, vội làm gì.

Ánh mắt phương Vân híp lại, toát ra một cỗ quang mang sắc bén:

- Một lát nữa hãy viết một phong thư cho ta, sau đó phái người thông qua các thương nhân mà đưa tới Hoài An thành!

- Dạ.

Triệu Bá Ngôn cung kính nói.

Thinhbobo

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

308. Chương 304: Âm Toán Tiết Liệt.

Biên

ách Hoài An thành mười hai dặm có một ngọn núi tên là Thiết Chú sơn.

Nếu muốn đi vào trong Hoài An thành thì nhất định phải đi xuyên qua Thiết Chú sơn. Bản thân ngọn núi này có tên Thiết Chú sơn cũng vì đá ở đây vô cùng cứng rắn. Công bộ triều đình khi mở đường ở đây, cho dù đã dùng các khí giới cao cấp nhất nhưng cũng phải tốn nhấ

- Chính là bây giờ, trấn áp cho ta!

Phương Vân lập tức khu xử Ngũ Ngục Phong đánh xuống.

Lực lượng đến tám con thiên long lực thì cho dù là Phong Thái Thương cũng cố kỵ không thôi, lúc Phong Thái Thương đánh với Phương Vân cũng phải dùng chiêu “Nguyên Thủy Chi Ma” cường đại nhất để đối phó!

Ầm!

Ngũ Ngục Phong khổng lồ đập mạnh “rầm” một cái, làm chấn nát hư ảnh Tà thần. Phật quang hạo hạo đang đang lập tức khuếch tán mạnh mẽ ra ở bên trong sương mù. Cổ sương mù này vừa tiếp xúc với Phật quang thì phát ra tiếng “xèo xèo”, giống như có một cục than hồng đang đặt ở trên một miếng thịt vậy!

- A!

Tiết Liệt phát ra tiếng kêu thống khổ, hắn vẫn còn chưa chết!

- Là ai? Người là ai?

Tiếng gầm thét oán độc của Tiết Liệt vang dội trong hư không đến mấy trăm dặm!

Tất cả đều phát sinh quá nhanh, khiến cho hắn trở tay không kịp!

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi thôi, trước tiên là hắn tránh được công kích của Phương Vân cùng bảy đại Yêu Quân. Mới vừa hóa thành sương mù, tránh được nạn bị hủy thân thì Phương Vân lập tức hóa thành hung thú thượng cổ, đánh ra Ngũ Ngục Phong cùng vô số chưởng ấn, phi kiếm. Sau khi đánh ra Tà thần chú pháp thì lại bị đại Nho trong Hoài An thành trấn áp, sau đó lại bị Đại Lực Kim Cương chưởng đại viên mãn của Phương Vân đánh trúng!

Một loạt công kích như cuồng phong vũ bão như vậy làm cho hắn chịu đựng không nổi. Bản thân hắn còn có nhiều thủ đoạn còn chưa đánh ra thì đã bị trọng thương. Tinh khí hao tổn nhiều, lực lượng trực tiếp rớt xuống dưới năm con phi long lực!

Dưới tình huống này mà còn không trốn đi thì quá ngu xuẩn!

Trong tiếng gầm từ thống khổ, Tiết Liệt hóa thành một đạo khí trụ đen nhánh phóng lên cao. Hắn muốn bỏ chạy, lập tức bỏ chạy!

- Trốn đi đâu!

Thấy Tiết Liệt muốn chạy trốn, con mắt ở giữa hung thú thượng cổ Phỉ chợt lóe lên, một luồng kim quang lập tức lóe lên rồi huyền hóa thành bàn tay nhắm vào một điểm nhỏ màu trắng trong đạo khí trụ đó.

- Đại Lực Kim Cương chưởng!

Phật chưởng khổng lồ xuyên qua hư không đánh vào Tiết Liệt ở ngay trong khí trụ, sau đó nắm lấy điểm nhỏ màu trắng bỏ vào trong lòng bàn tay!

- Túi không gian của ta! Người đừng mơ lấy được...

Tiết Liệt quá sợ hãi rồi, trong âm thanh còn có chút kinh hoảng. Trong lúc cấp thiết, hắn cũng bất chấp tất cả, trực tiếp huyền hóa ra một bàn tay to khác nắm tới Phật thủ của Phương Vân. Đồng thời, tâm niệm khẽ động, hắn muốn phát động cấm chế trong túi không gian, để túi không gian có thể đánh bật ra khỏi tay Phương Vân.

- Vô ích!

Mấy tháng qua, Phương Vân toàn lực bồi dưỡng Thiên Long Nhân. Hôm nay, hắn đã có thể vận dụng một chút quy tắc của Thiên Long Nhân vào trong mắt của hung thú Phỉ. Ngay lúc vừa mới sử dụng Thiên Long Nhân thì hắn đã nhìn thấy ở ngay bên vành áo của Tiết Liệt có một điểm nhỏ màu trắng, bằng vào trực giác hắn biết đây là một vật trọng yếu của Tiết Liệt. Nhưng không ngờ, không chỉ là một bảo vật mà còn là một túi không gian!

Túi không gian là gì? Là vật dùng để chứa bảo bối. Nghe thấy đó là túi không gian thì tinh thần Phương Vân đại chấn, không thể nào buông tha cho được!

- Phật Đà khắc bia!

Phương Vân hét lớn một tiếng, lại lần nữa đánh ra tuyệt học “Phật Đà khắc bia”. Nhưng ngay lúc này thì... Uống!

Nguyên khí trong phương viêm trầm dậm lại chấn động lần nữa, vị đại Nho trong Hoài An thành kia thấy tên cường giả Tà đạo này còn chưa đi thì lại quát lên một tiếng. Hạo nhiên chính khí ngay lập tức tụ tập lại đánh tan tà khí ở bên trong, ngay cả bàn tay to màu đen do Tiết Liệt xuất ra cũng bị đánh xơ xác.

- Tốt!

Phương Vân thấy vậy liền tranh thủ thu thảo về, túi không gian vừa mới tới tay thì ngay lập tức muốn đưa vào trong đan điền.

- Mơ tưởng! Khởi! Khởi!

Theo hai tiếng hét lớn của Tiết Liệt, đột nhiên từ trong túi không gian phát ra một cỗ lực đạo mạnh làm tách miệng túi không gian ra. Sau đó có hai cây trường thương đen nhánh bay ra ngoài.

Tiết Liệt không dám chậm trễ nữa, sau khi bắt lấy được hai cây trường thương thì hòa tan vào trong đạo khí trụ màu đen, chỉ trong thoáng chốc đã bay về hướng bắc.

- Người là ai? Người rút cuộc là ai?

Vừa đi ra khỏi tầm công kích thì âm thanh của Tiết Liệt liền buông xuống!

Phương Vân đưa túi không gian vào trong đan điền, dùng Thiên Địa Vạn Hóa Chung trấn áp xong thì mới rung thân một cái rơi xuống đỉnh núi, sau đó khôi phục lại nhân thân.

Hắn nhìn vào hướng bắc, vận nội lực ở ngay khí quản rồi cười đáp:

- Tiết Liệt, hiện tại ngươi còn chưa biết ta là ai sao? Không phải là người muốn giết ta sao?

Ngoài trăm dặm, Tiết Liệt nghe thấy câu này thì hơi chậm lại, sau đó phun ra một ngụm máu tươi. Bất khả tư nghị nhìn Phương Vân rồi gầm thét lên:

- Là người! Người chính là Phương Vân!

Nghĩ đến chuyện mình trộm gà không được mà còn mất nắm gạo, chẳng những giết không được Phương Vân mà còn bị hắn phối hợp với đại Nho làm trọng thương mình thì Tiết Liệt điên lên không thôi.

- Túi không gian của ta a!

Nghĩ đến túi không gian của mình, Tiết Liệt đau lòng không thôi.

- Phương Vân, ta nhất định sẽ trở lại, đến lúc đó sẽ là tử kỳ của ngươi!

Bỗng nhiên từ nơi xa truyền đến vô số tiếng nổ vang, Tiết Liệt giận quá liền phát kinh san bằng mấy ngọn núi ở chung quanh.

- Ha ha.

Phương Vân cười lớn hai tiếng. Tiết Liệt bị hắn và Từ lão tiên sinh giáp công, ít nhất trong vòng mấy tháng không thể tìm đến hắn được!

- Thiên Tượng cảnh quả nhiên lợi hại! Ta đánh toàn bộ thủ đoạn ra nhưng chỉ làm hắn trọng thương, không thể nào giết chết được. Đại Nho triều đình cũng không cách nào tạo vết thương trí mệnh cho hắn được!

Phương Vân cũng biết, nếu như muốn quát một tiếng mà giết được cường giả Thiên Tượng cảnh như Tiết Liệt thì sợ rằng phải đích thân Tam Công ra tay mới được! Có thể làm lãnh tụ quần Nho thiên hạ, thành tựu học vấn Nho gia của Tam Công nhất định cực kỳ cao siêu!

- Đại nhân...

Bỗng nhiên có tiếng rên rỉ từ xa truyền đến.

- Hừ!

Ánh mắt Phương Vân đảo qua, vừa nhìn thấy thì lập tức kinh hoảng:

- Bá Ngôn!

Chỉ thấy ở phía sơn đạo cách một ngàn trượng bên kia, Triệu Bá Ngôn đang bị một khối đá khổng lồ đè lên trên đầu, máu tươi chảy ra.

Phương Vân lướt qua, lập tức phá tan đá rồi kéo hắn ra:

- Thế nào?

Triệu Bá Ngôn cười khổ:

- Không ổn lắm. Bị dư kinh quét ngang qua, không những nội lực bị đánh tan mà còn bị thương, trong thời gian ngắn không thể nào khôi phục được!

Triệu Bá Ngôn sớm đã cẩn thận. Vừa thấy Phương Vân lên núi thì hắn đã lùi ra xa. Nhưng phản ứng của hắn còn quá chậm, hơn nữa dư kinh do hai người kia đánh ra vẫn quá mạnh mẽ. Hắn vừa mới thối lui được mấy trăm trượng thì đã bị đánh trúng mất hết nội lực, rồi té ngã!

Hai người, một người là Địa Biến cảnh đỉnh phong, một người là Thiên Tượng cảnh, kinh khí do hai người đánh ra hắn không thể nào thừa nhận nổi. Nếu không phải hắn đã sớm thối lui hơn trăm trượng thì sợ rằng sớm đã chết đi.

- Thực lực Triệu Bá Ngôn vẫn còn quá yếu.

Nghe thấy mấy lời này thì trong lòng Phương Vân sinh ra ý niệm này. Tác dụng của Triệu Bá Ngôn càng ngày càng rõ, có thể trong tương lai còn nặng hơn, tuyệt không thể có chuyện gì được. Nhất định phải tăng cường thực lực của Triệu Bá Ngôn lên.

Nhưng mà, võ giả có thể bước vào Địa Biến cảnh đỉnh phong hay không là phải nhờ vào ý chí và vận khí của bản thân. Lấy năng lực của Phương Vân bây giờ thì không thể nào can thiệp chuyện này được.

- Là do ta sơ suất quá!

Phương Vân vỗ vào vai Triệu Bá Ngôn một cái, lập tức xua tan đi kinh khí còn ở bên trong. Sau đó đưa ra một viên đan dược thượng phẩm cho Triệu Bá Ngôn phục dụng. Chỉ chốc lát sau, Triệu Bá Ngôn đã khỏi hẳn.

- Người bây giờ đã là Tinh Phách cảnh, sau khi đến Hoài An thành thì ta sẽ đưa phương pháp tu luyện để người cô động lại Anh phách, ta cũng sẽ đưa đan dược cho người. Nhưng mà lúc trùng kích vào Địa Biến cảnh thì cũng phải tự dựa vào thực lực người thôi! Trong tương lai, ta sẽ giao cho người nhiều việc quan trọng hơn, thực lực phải cường đại hơn mới được!

Phương Vân nói.

Triệu Bá Ngôn mừng rỡ, phương pháp cô động bẩy phách của Phương Vân có thể nói là tuyệt diệu vô cùng, điều này có thể xem Quần Công Minh là biết được. Triệu Bá Ngôn không nghĩ tới mình lại nhân họa đắc phúc, lập tức kích động nói:

- Cảm ơn đại nhân! Cảm ơn đại nhân!

- Không cần cảm ơn, đây là điều người đáng có. Đi thôi, bọn Quần Công Minh vẫn chờ đấy!

- Vâng, đại nhân!

Khi đi tới Hoài An thành, lập tức có thể thấy hai chữ “Hoài An” màu đỏ ngay trên cửa thành. Lúc này, Quần Công Minh, Chu Hân, Sở Cuồng cùng quân doanh hai mươi bảy đã ra sớm ngoài cửa thành, thành lập đội hình để nghênh đón.

- Tham kiến Bình Yêu đại tướng quân!

Âm thanh vang dội đến tận mây xanh. Ngoài cửa thành, mấy vạn binh sỹ Đại Chu quỳ một chân xuống đất, âm thanh leng keng của chiến giáp vang lên không thôi.

Quân chức của Phương Vân càng lên cao thì uy tín trong quân của hắn cũng cao lên. Mặc dù bây giờ hắn chỉ là đại tướng quân, nhưng trong lòng các binh sỹ ở quân doanh hai mươi bảy thì Phương Vân đã là Hầu gia!

Đại Chu hoàng triều có hơn trăm vị vương hầu, nhưng có mấy người có thể một mình chiến đấu với ba tên Yêu Vương Yêu tộc! Nếu như Phương Vân không có tư cách xưng Hầu thì không có người nào khác có tư cách cả!

- Đứng lên đi!

Phương Vân phất tay một cái, lớn tiếng nói.

- Tạ ơn đại tướng quân!

Chúng binh sỹ lập tức đứng dậy.

Phương Vân đảo mắt qua, lập tức nhìn vào một vị lão Nho đứng cách đó không xa. Vị lão Nho này khoảng hơn bảy mươi, mặc áo xanh Nho gia, mặc dù tóc đã trắng nhưng tinh thần quắc thước, không hề thua kém người trẻ tuổi.

- Văn sinh ra mắt Từ lão tiên sinh!

Phương Vân bước nhanh đến phía trước, khom mình hành lễ, thái độ cung kính.

- Ừ.

Từ Chính Long - Từ lão tiên sinh khẽ vuốt cằm:

- Ta cùng với lão sư Quách Bá Tế của ngươi là bạn tri giao, nên nhận được thư của ngươi thì liền tới đây! Không tệ, tính khí chính trực, không trách cả Phu Tử cùng Quách Bá Tế đều nhìn trúng ngươi! .

Thinhbobo

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

310. Chương 306: Ba Nghìn Năm Trăm Bảy Mươi Vạn Chu Tước Đan

Biên

Chuyện Phương Vân được Phu Tử ưu ái, Tam Công biết, Vũ Mục cũng biết, thành ra đối với những đại Nho có học vấn cao thâm, đức cao vọng trọng cũng không phải là bí mật gì.

Tam Công và Phu Tử đều là những người đứng đầu quần Nho!

Nếu như có câu, không nhìn thầy chùa thì cũng phải xem mặt phật. Dựa vào danh tiếng của Phu Tử, bây giờ Phương Vân có thể mời tất cả đại Nho trong thiên hạ. Coi như là Tam Công, cũng phải cho Phương Vân mấy phần mặt mũi.

Cái mà Phương Vân không sợ nhất bây giờ chính là các cường giả tà đạo kia! Hắn còn chưa tới Hoài An thành thì đã mời danh Nho Từ Chính Long của Đại Chu hoàng triều tới trước. Chức vị của người này so với Quách Bá Tế năm xưa còn cao hơn.

- Lão sư khen học sinh quá rồi! Lần này đối phó với Ma đạo, đã làm phiền lão sư!

Phương Vân cung kính nói.

- Ừ.

Từ Chính Long gật đầu, tức giận nói:

- Những tên tà đạo yêu nghiệt này lại dám cản đường đánh chặn đại tướng quân của triều đình! Thật sự là quá to gan rồi! Đáng tiếc là đã để cho hắn chạy thoát. Trừ ác chưa hết, sợ rằng sau này sẽ còn rất nhiều phiền toái!

Đại Nho triều đình thiết diện vô tư. Mặc dù Phương Vân có danh tiếng Phu Tử che chở, nhưng nếu vì chuyện riêng thì chắc chắn sẽ bị các đại Nho cự tuyệt! Nhưng thân phận hiện tại của hắn lại là Bình Yêu đại tướng quân do chính triều đình sắc phong, thì đó lại là chuyện khác!

Một Bình Yêu đại tướng quân vừa mới nhậm chức không lâu, còn chưa đi đến chỗ ở thì đã bị người trong tà đạo nửa đường đánh chết! Đây đúng là một điều sỉ nhục tất cả Nho gia trong thiên hạ, sỉ nhục cả Đại Chu hoàng triều!

Từ Chính Long khi biết chuyện này thì quả thực là giận không kể hết. Làm sao có thể để những chuyện tình làm hỗn loạn cương thường như vậy phát sinh chứ. Nếu như chuyện đó xảy ra thật thì sẽ bị người trong thiên hạ gièm pha không thôi!

- Lão sư bớt giận! Mặc dù hắn đã chạy thoát nhưng cũng bị trọng thương rồi! Trong khoảng thời gian ngắn chắc chắn sẽ không thể nào đến lại nữa! Nhưng mà, người trong tà đạo toàn là hạng người có thù tất báo, lần này hắn bị trọng thương như vậy thì lần sau sẽ lại đến đây nữa, sợ rằng sẽ đem cơn tức giận chút lên dân chúng trong thành. Không biết lão sư có thể tạm ở Hoài An thành hay không, nếu như có lão sư thì hắn cũng không dám liều lĩnh quá!

Từ Chính Long trầm ngâm không nói, một lát sau, thở dài nói:

- Cũng chỉ có thể như thế! Tông phái vẫn là mối họa cho thiên hạ, tất cả nên cùng nhau chém tuyệt!

Phương Vân nghe thế thì cũng âm thầm khiếp sợ, ngay cả Từ Chính Long là đại Nho như vậy mà cũng nổi giận lên. Xem ra, thành kiến của Nho gia đối với tông phái đã xâm nhập vào trong lòng từ rất lâu rồi.

Nhưng mà, hắn cũng biết vào thời đại trung cổ thì hoàng quyền thâm trọng vô cùng. Vô số tông phái trung

Phương Vân đếm qua thì có đến năm viên, năm viên cực phẩm đan dược, thu hoạch quá nhiều rồi a! Hẳn tính ra, sợ rằng đây là tất cả những đồ Tiết Liệt để dành được.

- Có năm viên đan dược cực phẩm này, chỉ cần trùng kích được Linh Tuệ cảnh là ta sẽ nhanh chóng gia tăng lực lượng được!

Phương Vân có thể cảm giác được năng lượng ẩn chứa bên trong các đan dược này vô cùng hùng hồn. Có thể diễn hóa ra được cả một màn trời cùng hình dáng đất đai thì năng lượng ẩn chứa bên trong đến mức nào chứ!

- Không biết trong này là cái gì?

Phương Vân liền mở cái hộp ra.

Phách!

Phương Vân còn không kịp phản ứng thì đã có hai đạo bóng đen từ trong xông ra. Đụng vào vách tường thư phòng “ầm” một tiếng. Cả phủ đại tướng quân cũng vì vậy mà chấn động, phát ra tiếng vang “oong oong” khổng lồ.

Phịch! Phịch!

Hai đạo bóng đen kia đụng vào vách tường bị bắn ngược trở lại, phát ra hai tiếng kêu rồi gập người lại, chuyển qua đi hướng khác.

- Trở lại cho ta!

Lúc đầu Phương Vân không ngờ lại có biến cố này, nhưng bây giờ đã phản ứng kịp rồi. Trực tiếp hóa ra một đại chưởng bắt hai bóng đen này vào lòng bàn tay. Định thần nhìn lại, thì ra là hai con thỏ nhỏ.

- Ủa? Tại sao lại là hai con thỏ?

Phương Vân khê động trong lòng, ngay lập tức ở giữa chân mày hiện ra một khe hở. Thiên Long Nhãn phát ra một tia sáng lung linh nhìn xuống. Bị Thiên Long Nhãn nhìn như vậy, hai con thỏ tựa hồ cảm nhận được uy áp của thiên long, lập tức đứng yên. Sau đó thân thể co rút lại, hiện ra hai quả đan dược như hai quả trứng gà.

- Đan dược tuyệt phẩm!

Phương Vân cả kinh. Cổ tay thiếu chút nữa đã lật nhào để cho hai quả tuyệt phẩm đan dược này rơi xuống. Hai con thỏ này lúc nhìn qua thì không hề có hình dáng đan dược, cũng không hề phát ra mùi thuốc. Nếu như không phải Phương Vân cảm giác có vấn đề thì cũng không phát hiện được đây lại là hai quả đan dược!

Tuyệt phẩm đan dược được luyện chế cực kỳ hà khắc, cần phải do cường giả trên Thoát Thai cảnh luyện chế đến mấy chục năm mới có thể luyện chế được!

Có năm viên cực phẩm đan dược, Phương Vân cảm thấy mình đã may mắn quá rồi, không ngờ ở đây lại còn có hai viên tuyệt phẩm đan dược!

Cường giả trên Thoát Thai cảnh a! Phải biết rằng, ngay cả Thánh Võ hầu cũng chỉ là cường giả Thiên trùng cảnh thôi! Còn cấp độ cường giả kia thì Phương Vân chưa thấy bao giờ!

Nhìn hai quả đan dược không nhúc nhích trong tay. Phương Vân có cảm giác như mình đang nằm mơ vậy. Giống như là đang ngủ thì có một tòa bảo khố đập xuống đầu mình!

Sau cơn hưng phấn đó, Phương Vân lại cảm giác được một điều:

- Tích lũy của những đại môn phái này thật hùng hậu a. Dùng cực phẩm đan dược và tuyệt phẩm đan dược để bồi dưỡng đệ tử! Mặc dù ta cũng có chút phúc duyên, nhưng nếu so với những người như Tiết Liệt thì vẫn còn kém xa!

Sau khi lấy hết đồ trong túi không gian ra thì trong lòng Phương Vân rung động không thôi. Mặc dù hẳn đã khắc chế tâm tình nhưng từ sâu trong đáy lòng không khỏi dâng lên một cảm giác ghen tỵ nhàn nhạt!

Phải biết rằng, những đồ vật mà Phương Vân nắm trong tay chỉ là một túi không gian hần tùy cơ ứng biến cướp được trong tay Tiết Liệt mà thôi.

Bàn về đải ngộ đối với các đệ tử mà tông phái toàn lực bồi dưỡng thì Phương Vân không cách nào so sánh được!

- Không trách được nhân tài của các tông phái lại xuất hiện ùn ùn, chỉ mới hai mươi mấy tuổi mà đã đến Thiên Tượng cảnh đỉnh phong! Có thiên phú hơn người, lại có đại tông phái toàn lực bồi dưỡng như vậy, nếu như không có thành tựu như thế thì mới là kỳ quái!

Lúc này thì Phương Vân cũng đã hiểu vì sao triều đình cường thế như vậy mà cũng không dễ dàng tiêu diệt được những tông phái này! Chỉ dựa vào phần thưởng tuyệt phẩm đan dược cho đệ tử thôi cũng đã cho thấy tích lũy của tông phái hùng hồn như thế nào. Triều đình không thể dễ dàng tiêu diệt các đại tông phái như vậy được!

Sau khi suy tư xong, Phương Vân lại cất hai viên tuyệt phẩm đan dược này lại vào trong hộp, sau đó bỏ vào trong túi không gian. Tất nhiên năm viên cực phẩm đan dược cũng được bỏ vào lại.

Thực lực của hần bây giờ đã đến Địa Biến cảnh đỉnh phong, nếu như không đột phá đến Linh Tuệ cảnh thì lực lượng sẽ không gia tăng được. Coi như là dùng các đan dược này thì cũng lãng phí mà thôi.

Hơn nữa, những bảo vật như tuyệt phẩm đan dược là cực kỳ quý hiếm. Phương Vân có thể đoán Tiết Liệt chuẩn bị như vậy là để đến lúc trùng kích Thiên Trùng cảnh mới dùng tới!

Cốc cốc!

Tiếng gõ cửa từ bên ngoài vang lên, âm thanh Triệu Bá Ngôn từ ngoài cửa truyền vào:

- Đại nhân, đã đến giờ rồi. Nên đi bái phỏng thành chủ Hoài An thành một chút!

- Ủ, chuẩn bị một chút đi. Một lát theo ta đi bái phỏng thành chủ Hoài An thành!

Phương Vân thu thập đồ đạc xong, mặc vào một bộ đồ cẩm y. Sau đó mở cửa ra, bước ra ngoài.

Đại tướng quân cùng thành chủ, một người chịu trách nhiệm phòng thủ thành trì, một người chịu trách nhiệm lại trị. Quyền lợi hai người vô cùng lớn lao. Hai người này, một văn một võ, tuy khác nhau chức trách nhưng khi ở cùng một thành thì vẫn phải tiếp xúc với nhau.

Cho nên, Đại Chu hoàng triều có một lệ cũ: Mỗi một vị đại tướng quân khi đến nhận chức thì phải đi bái phỏng thành chủ, nói chuyện quen thuộc dần với nhau để sau này có thể phối hợp tốt. Dựa theo yêu cầu của triều đình thì đây là một loại giao thiệp chính thức, đại tướng quân cần phải mặc chiến giáp đến bái phỏng.

Nhưng mà trong thực tế, khi các đại tướng quân đến thì chẳng có ai mặc chiến giáp cả, vì làm như vậy sẽ phá tan đi bầu không khí.

Mấy người tâm phúc Chu Hân, Sở Cuồng, Triệu Bá Ngôn, Quân Công Minh cùng theo Phương Vân đi đến phủ thành chủ.

- Đại tướng quân đường xa mà đến, phong trần mệt mỏi, cực khổ. Hoa mã không thể ra khỏi thành nghênh đón, có chỗ thất lễ, mong rằng thứ tội!

Ở ngay phủ thành chủ, có một vị nam tử tuấn mỹ, vóc người thon dài, mặc một bộ cẩm phục đang mang theo rất nhiều phu nhân, cùng nha hoàn, nô tỳ đứng ở cửa hầu.

Hần hơi cúi xuống, khóe mắt hơi nheo lại. Mặt nở nụ cười chân thành làm cho người cho có cảm giác thân thiện vô cùng.

- Hoa thành chủ khách khí. Thành chủ là người chủ quản lại trị ở đây, công vụ bề bộn. Có làm vậy cũng là hợp tình lý!

Phương Vân chấp tay. Hần có thể nhìn chữ đoán người, tuy vị thành chủ trước mắt có bề ngoài đưa đẩy, bộ dáng khéo léo, nhưng nội tâm lại cực kỳ ngay thẳng. Không thể nào coi thường được!

- Mời đại tướng quân vào bên trong. Hoa mỗ đã chuẩn bị một phần rượu và thức ăn để tẩy trần gió bụi cho tướng quân, xem như là bồi tội. Tướng quân chớ trách, chớ trách a!

Phương Vân cười cười, nói khách sáo hai câu. Rồi lập tức cả chủ lẫn khách đều vào bên trong. Bên trong phủ đã sớm chuẩn bị tiệc rượu thịnh soạn, hai người nói chuyện qua lại, cả khách lẫn chủ đều vui mừng!

Thinhbobo

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

312. Chương 308: Hách Long Thành

Biên

Sau khi tiệc rượu kết thúc thì trời đã tối.

Khi đoàn người về tới phủ đại tướng quân, còn chưa đi tới gần thì đã có một bóng người khôi ngô đang đứng trước cửa phủ đại tướng quân.

- Ha ha ha, tiểu hầu gia, ta đã chờ ngươi lâu quá rồi!

Sau tiếng cười lớn, bóng người khôi ngô đó sải bước đi tới mọi người.

- Người nào!

Sở Cuồng ngưng sắc lại, đề cao cảnh giác.

- Chớ khấn trương, người quen cũ!

Phương Vân cười cười, sải bước đi ra ngoài:

- Lục gia, chúng ta lại gặp mặt!

Hai người đi tới ôm nhau một chút, sau đó buông ra. Sau chuyện ở Tây Nhị thành, quan hệ hai người đã thân hơn một chút.

- Các ngươi cũng về trước đi!

Phương Vân khoát tay áo.

- Vâng, đại nhân!

Mọi người hiểu ý, rồi cùng nhau rời đi.

- Vào thư phòng của ta đi.

Phương Vân nói.

- Không cần, tiểu hầu gia nếu như không ngại thì tới Tụ Bảo các ta một chuyến đi! Vừa lúc ta đem người diện kiến các chủ Tụ Bảo các Hoài An thành chúng ta!

Lục gia Lam Ngâm Kiếm nói.

Phương Vân hiểu ý, gật đầu.

Địa điểm Tụ Bảo các ở các thành trì rất là bí ẩn. Nếu như không có người dẫn đường thì không thể nào tiến vào.

Mỗi phân các Tụ Bảo các đều có phân ra thành chấp sự cùng quản sự. Ở mỗi phân các đều có thể có rất nhiều chấp sự, nhưng quản sự thì chỉ có một người. Hơn nữa, muốn làm chấp sự thì phải có tu vi Địa Biến cảnh trở lên thì mới có thể đảm đương.

Dù sao, tài bảo của Tụ Bảo các quá nhiều. Nếu như không có tu vi cao thì không thể nào áp chế được! Khác với triều đình, các chấp sự của Tụ Bảo các có thể tự do lưu động, và có thể lựa chọn phân các mình hoạt động.

Cho nên, sau khi Tây Nhị thành bị Dương Hoàng tiêu diệt thì Lục gia trực tiếp hướng tới Tổng các xin điều đến Hoài An thành của Phương Vân. Dĩ nhiên, đây cũng là vì Lục gia nhớ tới lúc Phương Vân cứu mình, bản thân còn thiếu Phương Vân một cái ân tình.

Tụ Bảo các là nơi nói chuyện ân nghĩa, Lục gia cũng là người ân oán phân minh. Lục gia tự nghĩ mình đã thiếu Phương Vân một nhân tình, nếu như không trả thì trong lòng không nổi!

Trên đường đi tới Tụ Bảo các, Lục gia cũng đã có nói qua tình huống của Tụ Bảo các ở Hoài An thành với Phương Vân. Hoài An thành khác với Tây Nhị thành. Tây Nhị thành mặc dù rất có danh tiếng ở bên ngoài, ở trong quân đội, nhưng địa vị của Tụ Bảo các ở đó lại không thể bằng ở Hoài An thành được.

Nguyên nhân rất đơn giản, đối tượng kinh doanh chủ yếu của Tụ Bảo các ở Tây Nhị thành chính là các tán tu nhàn tản hoặc các tiểu tông phái! Tán tu cùng tiểu tông phái có thực lực kém xa các đại tông phái. Nhưng mà, Tụ Bảo các là nơi làm ăn, cho dù khách hàng có nhỏ thì cũng phải mở ra phân các ở Tây Nhị thành để thu lấy lợi tức.

Cái này cũng chỉ coi là làm ăn nhỏ!

Nhưng mà, tán tu tông phái bởi vì độc lai độc vãng, không có gì để sợ nên làm việc không hề cố kỵ. Hơn nữa, các tán tu ở đó có rất nhiều người là dư nghiệt tông phái, rất thống hận triều đình cho nên trực tiếp đối nghịch với triều đình. Các tán tu giết rất nhiều đại tướng quân, độc chết nhiều chỉ quân đội, cho nên Tây Nhị thành mới có hung danh như thế. Về điều này thì cả Tụ Bảo các cũng không ngờ tới!

Còn Hoài An thành đặc biệt là vì vị trí địa lý của nó!

Phía bắc của Hoài An thành là Dự châu, ở tây là Lương châu, nam giáp với Kinh châu! Nếu như đi về phía nam thêm tám trăm dặm, đi qua Vị Nam thành chính là Dương châu rồi!

Ở khu vực này có bốn đại tông phái, theo thứ tự là: Long Hồ tông ở bắc Lương châu; Ma tông ở phía nam; Thánh Vũ giáo ở đông nam Kinh châu; cùng với Thanh Vi tông tại phía bắc Vị Nam thành, trong cảnh nội Dương châu!

Bốn phái này cũng là đại phái bên trong tông phái giới. Môn nhân của bọn họ có rất nhiều thứ để bán cho Tụ Bảo các, đổi lấy Chu Tước đan, sau đó mua một vài món đồ họ muốn. Khối lượng vật trao đổi thường có giá trị rất lớn!

Cho nên, quy mô của Tụ Bảo các ở Hoài An thành rất lớn! Bên trong thường xuyên có rất nhiều tài liệu trân quý, pháp môn, đan dược để mua bán!

Phương Vân nghe vậy thì âm thầm gật đầu. Những điều mà Lục gia nói có chút tương hợp với những điều hắn nghĩ. Chỗ khác duy nhất chính là hắn không biết bốn phía của Hoài An thành lại là phân bộ của bốn đại tông phái lớn!

- Đúng rồi, có việc cần nhắc nhở người.

Lục gia nói.

- Lục gia cứ việc nói.

Phương Vân nói.

- Ở phía nam Kinh châu đã từng có người của Minh tông xuất hiện. Người của Minh tông có lòng dạ ác độc không nói đi, công pháp còn vô cùng quỷ dị. Bàn về lực ảnh hưởng, không hề ở dưới đại phái đệ nhất Ma đạo, Thủy Ma tông. Hơn nữa, Minh tông làm việc vô cùng quỷ dị, không hề cùng với các tông phái khác giao dịch. Những đệ tử tông phái một khi tiến vào cấm khu của Minh tông thì lập tức bị chém chết! Tụ Bảo các chúng ta cũng từng thử đặt quan hệ với Minh tông, nhưng mà những sứ giả phái đi đều bị chặt đầu, sau đó đưa về lại! Chúng ta cũng từng thông báo với Tổng các, nhưng mà Tổng các cũng không có cách nào cả!

Lục gia nói. Không ngờ lấy lực ảnh hưởng của Tụ Bảo các ở tông phái giới lại không dám động đến Minh tông.

- Hử?

Ánh mắt Phương Vân hơi híp lại, mắt lộ vẻ suy tư. Cái tên Minh tông này hẳn cũng biết, là một tông phái thần bí giống như Phật tông, Kiếm tông.

Người của Kiếm tông cùng Minh tông thì hẳn chưa từng giao tiếp qua. Nhưng mà người của Phật tông hẳn đã từng tiếp xúc qua. Lúc đầu hẳn tu luyện pháp môn Đại Lực Kim Cương, thiếu chút nữa lão tăng của Chiêu Giác tự đã thông qua dấu vết tinh thần ở bên trong Kim Cương Đầu Đà “tẩy đầu” mình rồi. Nếu như không phải ý chí của mình kiên định thì sợ rằng giờ này hẳn đã cạo trọc đầu để làm hòa thượng!

Công pháp của Phật tông đã kỳ lạ như thế. Mà Minh tông lại cùng Chiêu Giác tự của Phật tông sánh ngang với nhau thì công pháp tất nhiên cực kỳ quỷ dị!

- Nếu như người của Minh tông từng xuất hiện thì chắc đã có dấu vết rồi. Không biết người chủ trì của Minh tông lần này là ai?

Phương Vân nói.

- Không rõ lắm. Nhưng mà có lời đồn nói trưởng lão của Thiên Ma tông đã từng đi qua nam Kinh châu, rồi ra mắt một thanh niên tự xưng là Minh Vương thái tử, bị hẳn đả thương phải bỏ chạy đi!

Lục gia nhớ lại nói. Mặc dù Tụ Bảo các không phải là tổ chức sưu tầm tin tức, nhưng trong việc lấy tin tức thì còn linh thông hơn các tổ chức sưu tầm tin tức.

- Minh Vương thái tử!

Phương Vân lẩm bẩm tự nói, âm thầm nhớ kỹ cái tên này. Cẩn thận thì sẽ không có sai lầm lớn, ghi nhớ cái tên này, nếu sau này có đụng chạm thì còn biết cách tính toán.

- Đến rồi!

Lục gia đột nhiên nói.

Phía trước hai người là một tiệm cầm đồ. Lục gia cất bước tiến lên, khẽ gõ nhẹ một cái. Lát sau đã có người khẽ mở ra.

- Lục gia, ngài đã trở lại?

Người mở cửa thấy là Lam Ngâm Kiếm thì vội vàng mở cửa. Mặc dù Lam Ngâm Kiếm mới được điều tới, nhưng bởi vì Phương Vân đối phó Tiết Liệt nên đã trì hoãn thời gian đến một tháng, cho nên Lam Ngâm Kiếm đã tới Hoài An thành trước Phương Vân rất sớm hơn nhiều!

Tuy chỉ một tháng thôi, nhưng người của Tụ Bảo các ở nơi này đã sớm quen thuộc hẳn.

- Tụ Bảo các chỉ mở cửa vào buổi tối, tiểu hầu gia phải nhớ kỹ điều này!

Lam Ngâm Kiếm nói. Phương Vân chỉ mới đi qua phân các Tụ Bảo các ở Tây Nhị thành một lần, ngay cả đan dược cũng là do Tụ Bảo các đưa tới phủ tướng quân cho Phương Vân. Lam Ngâm Kiếm sợ Phương Vân không biết nên mới nhắc nhở.

Phương Vân gật đầu.

Sau khi đi qua một đường khúc khuỷu thì hai người đã đi đến quảng trường rộng lớn dưới đất của Tụ Bảo các. Trong đêm tối, cả quảng trường đều bị ánh sáng đèn làm sáng cả lên, từng âm thanh gào thét vang ra không thôi.

- Tiểu hầu gia, ta dẫn người ra mắt các chủ Hoài An thành trước đi

Lục gia dẫn Phương Vân đi theo, xuyên qua rất nhiều màn che. Dọc theo đường đi, hai người gặp rất nhiều cao thủ, những người này rồi rít chào hỏi Lục gia. Dưới tầng thứ ba của Tụ Bảo các có một gian phòng xa hoa, ở đó đang có một nam tử khôi ngô, mặt mũi tuấn tú đang ngồi xếp bằng trên giường, hô hấp thổ nạp.

Cảm giác được có người tiến vào, người nam tử này đột nhiên mở mắt ra, trong mắt bạo phát ra cỗ quang mang chói mắt như mặt trời. Ánh mắt của hắn còn hơi nhìn về phía Phương Vân, lập tức Phương Vân cảm giác được một cỗ uy áp vô hình như sóng đang đánh tới mình!

Lấy tu vi hiện tại của Phương Vân, người còn có thể gây áp lực cho hắn như vậy thì chỉ có những cường giả từ Thiên Tượng cảnh trở lên. Hơn nữa, còn phải là cường giả Thiên Tượng cảnh có tu vi không thấp! Tên nam tử này nhìn qua Phương Vân một lát, lập tức thu hồi ánh mắt lại.

Lục gia ở bên cạnh vội vàng nói:

- Tiểu hầu gia, vị này chính là các chủ Hách Long Thành của Hoài An thành! Các chủ, vị này chính là tiểu hầu gia ta đã từng nói qua.

- Ha ha ha!

Lục gia vừa dứt lời thì Hách Long Thành đã cười lớn lên, từ trên giường đi xuống, tới chỗ Phương Vân.

- Bình Yên đại tướng quân, con của Tứ Phương hầu Phương Dận uy chấn Mãng Hoang! Danh tiếng của tiểu hầu gia này đã lan xa ra khắp nơi a! Hôm nay nhìn thấy mới biết thanh danh là không sai chút nào! Tiểu hầu gia ở Tây Nhị thành đã từng viện binh cứu giúp Tụ Bảo các chúng ta. Phần ân tình này, Hách Long Thành thay Tụ Bảo các tạ ơn tiểu hầu gia rồi!

Phương Vân cười cười, trả lời:

- Chỉ là chuyện nhỏ, các chủ khách khí rồi!

- Làm sao có thể là chuyện nhỏ đây? Tụ Bảo các chúng ta nói lớn nhất chính là chuyện ân nghĩa. Tiểu hầu gia đã cứu Lam lão thì chính là cứu Tụ Bảo các chúng ta!

Hách Long Thành vung tay lên, lập tức có một nha hoàn xinh đẹp bưng một cái khay gấm đi lên. Trong mâm có mười tám thẻ màu trắng.

- Đây là tám thẻ màu trắng, mỗi tấm có trị giá trăm vạn Chu Tước đan, tổng cộng là ngàn vạn Chu Tước đan. Nếu có những tấm thẻ này thì có thể tùy ý mua đồ ở Tụ Bảo các chúng ta. Coi như đây là một chút tâm ý của Tụ Bảo các chúng với tiểu hầu gia vì đã ra tay giúp đỡ, kính xin tiểu hầu gia vui lòng nhận cho!

Hách Long Thành nói xong thì trong mắt hiện lên một tia sáng đặc thù. Mà Lục gia ở bên cạnh đôi môi hơi giật giật, tựa hồ muốn nói gì đó. Nhưng nhìn thấy Hách Long Thành ở bên thì cố kỵ không thôi, cuối cùng vẫn không nói ra.

Phương Vân là người nào cơ chứ. Hắn vừa nghe mấy lời này thì đã biết vị Các chủ này muốn dùng một ngàn vạn Chu Tước đan này để xóa đi cái nhân tình của mình với Tụ Bảo các.

Vị Các chủ này còn sợ mình cảm thấy phần lễ vật này không có phân lượng. Cho nên không hề đưa ra thẻ hoàng kim, mà trình lên đó mười tám thẻ màu trắng, dụng ý trong đó không cần nói cũng biết.

“Vị này còn tưởng ta là một đứa trẻ ngây thơ chắc!”, trong lòng Phương Vân có chút buồn cười, thầm nghĩ.

Nếu như không phải cướp được túi không gian của Tiết Liệt, nói không chừng Phương Vân còn có thể động lòng một chút. Dù sao, phân lượng của ngàn vạn Chu Tước đan cũng không thấp a. Ban đầu, hắn đau lòng bán đi mười miếng linh chi cũng mới chỉ có bốn vạn Chu Tước đan.

Nhưng mà hiện tại Phương Vân đã có đến ba nghìn năm trăm bảy mươi vạn Chu Tước đan, hơn nữa còn có rất nhiều tài liệu trân quý, làm sao có thể đặt mười cái thẻ trắng này trong mắt chứ!

Hách Long Thành đưa tay tới nhưng Phương Vân không hề nhận lấy, ngược lại còn lấy ra ba tấm thẻ hoàng kim:

- Hay là các chủ thu lại đi! Trên người của ta còn có ba tấm thẻ này, dường như còn có thể dùng trong một thời gian ngắn. Chờ sau khi dùng hết thì ta lại tới xin Các chủ đi!

Thấy ba tấm thẻ hoàng kim sáng ngời trong tay Phương Vân, Hách Long Thành cùng Lam Ngâm Kiếm đồng thời lộ ra thần sắc khiếp sợ, tựa hồ không dám tin vào hai mắt của mình!

Ba tấm thẻ hoàng kim phát ra ánh sáng không tự nhiên trong phòng! !

npq91

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

313. Chương 309: Đấu Giá

Biên Biên Tập: Datlucky_way

Mặc dù da mặt của Hách Phương Thành dày, nhưng thấy ba tấm thẻ hoàng kim phát sáng trong lòng bàn tay Phương Vân thì không khỏi lúng túng cả lên. Hắn cũng hiểu rõ hành động này của Phương Vân là muốn cười nhạo cái tâm nhỏ của hắn.

Cái này cũng giống như người đưng phải một lão đầu, người cứ nghĩ nhiều cả lên. Tự cho lão đầu này ít tiền, nhưng không ngờ rằng lão đầu này lại là đại phú ông, lão đầu này tới chỉ để uống chút nước, uống chút nước mà thôi!

- Lúc ở Tây Nhị thành lần trước, hắn bán mười miếng linh chi vạn năm cũng chỉ có bốn vạn Chu Tước đan, làm sao hiện tại lại có nhiều như vậy!

Lam Ngâm Kiếm thấy tấm thẻ hoàng kim trong tay Phương Vân thì cũng âm thầm khiếp sợ. Đây không phải là một số lượng nhỏ, nếu nói thật ra thì hai tấm tạp phẩm của Phương Vân có thể mua được một kiện Địa Nguyên pháp khí. Mà cả một năm thì Tụ Bảo các chỉ bán được một kiện Địa Nguyên pháp khí mà thôi.

Đây là giao dịch khối lượng lớn!

- Ha ha!

Hách Long Thành cười lớn một tiếng, vỗ vào vai Phương Vân hai cái. Hắn có thể làm được quân sự một phân các, tất nhiên cũng có mấy phần khả năng:

- Ta chỉ đùa với Phương lão đệ một chút mà thôi, bỏ qua đi! Còn không mau rút lui!

Hách Long Thành khiển trách. Tỳ nữ đang bưng cái khay gấm nghe thế thì sợ cả lên, vội vàng lùi về sau. Mới đi vài bước thì đã bị Hách Long Thành gọi lại:

- Chờ một chút!

Hách Long Thành lấy ra một tấm thẻ màu vàng khác từ dưới đáy khay gấm ra, đem tới:

- Đây là thẻ khách khanh của Tụ Bảo các chúng ta! Có tấm tạp phẩm này thì có thể được hưởng giá ưu đãi tám phần! Mong Phương lão đệ đừng cự tuyệt, đây cũng là một chút tâm ý của chúng ta!

Phương Vân thản nhiên cười, cũng không cự tuyệt:

- Vậy thì đa tạ rồi!

Hách Long Thành gật đầu, nhìn Lam Ngâm Kiếm nói:

- Lam lão, người mang tiểu hầu gia ra ngoài dạo đi, sẵn tiện làm quen với Tụ Bảo các chúng ta một chút!

- Vâng, các chủ!

Lam Ngâm Kiếm nói:

- Tiểu hầu gia, chúng ta đi thôi.

Phương Vân hiểu ý, theo Lam Ngâm Kiếm ra ngoài.

Lúc đi, Lam Ngâm Kiếm do dự một chút, nói:

- Tiểu hầu gia không nên phiền lòng, các chủ cũng không phải...

Tim Phương Vân khẽ co mạnh lại, bỗng nhiên có cảm giác oan gia hẹp lộ. Mình đã giết nhi tử của nhà khác, không ngờ lại gặp phụ thân hần ở ngay đây.

Nghĩ lại, Phương Vân cũng thấy bình thường. Hoài An thành là nơi có nhiều đại tông phái trú ngụ, các đệ tử trọng yếu, trưởng lão của các môn phái đó cũng hay tới đây mua tài liệu. Người của Long Hồ tông có ở trong đó cũng không hề kỳ quái.

- Hử?

Nhưng vào lúc này, tên nam tử ở phòng khách đối diện bị Thiên Long Nhân của Phương Vân nhìn vào dường như cảm ứng được gì đó, sau đó men theo ánh mắt của Phương Vân mà nhìn ngược lại.

- Thật là lợi hại!

Phương Vân thất kinh, vội vàng thu hồi ánh mắt, phong bế Thiên Long Nhân lại. Đây là lần đầu tiên hần gặp phải người có thể cảm nhận được ánh mắt của mình.

- Trưởng lão, có gì sao?

Một đệ tử trọng yếu của Long Hồ tông trong năm người ở phòng đó mở miệng nói.

- Không có gì.

Ngu Thần khoát tay áo, lạnh nhạt nói. Ánh mắt của hần ngấm nhìn về chỗ ở của Phương Vân, trong lòng như đang suy nghĩ gì đó. Cường giả, có một cái gọi là tâm linh cảm ứng. Ngay lúc này, hần có một cảm giác mình bị người ở phòng đối diện nhìn chằm chằm vào một cách mãnh liệt!

- Một lát nữa, cử người điều tra thân phận khách nhân trong phòng khách khanh số ba.

Suy nghĩ một chút, Ngu Thần nói.

Năm người khẽ nhìn thoáng qua gian phòng của Phương Vân. Bọn họ cũng không phải là đần, nghe Ngu Thần nói thế cũng biết người trong khách khanh số ba có vấn đề.

- Vâng, trưởng lão.

Một người trong năm người nói.

Mặc dù Ngu Thần chỉ khoảng bốn mươi tuổi, nhưng đã là trưởng lão của Long Hồ tông. Chỉ mới nhiều tuổi đó mà đã làm trưởng lão thì thực lực của hần cũng có thể nghĩ được. Nếu nói đệ tử là tay chân của sư phụ thì năm người này với thân phận là đệ tử của Ngu Thần, tự nhiên biết làm như thế nào.

- Làm việc phải kỹ lưỡng, không nên giống như Long Vũ. Chỉ là một việc nhỏ mà cũng làm cho ta bị tổn hại. Thực lực của người trong phòng khách khanh số ba có thực lực không thấp. Nếu như bị phát hiện thì lập tức báo ra danh hiệu của Long Hồ tông, nói là Long Hồ thư sinh ta mời hần đến Long Hồ tông dạo chơi, mọi người kết giao bằng hữu với nhau!

Nghe thấy tên Long Vũ, thân thể năm người khẽ run lên. Vào thời điểm năm ngoái, Long Vũ có dẫn theo mấy người đệ tử hộ tống ấu tử Ngu Thần trưởng lão đi đến mỏ Ba Lâm. Kết quả, chỉ vì sơ sẩy mà Ngu công tử đã chết ở ngay mỏ!

Tuy nói lúc ấy có đệ nhất thanh niên cao thủ Nho gia Đại Chu hoàng triều - Lý Ưc Huyền xuất thủ, cho nên việc Ngu công tử có chết cũng không gây ra tranh cãi gì, tự nhiên Long Vũ cũng không bị trách tội.

Nhưng thật ra thì kết cục của Long Vũ cũng tương đối thê thảm!

Tin Ngu công tử chết đi vừa mới truyền ra thì ngày thứ hai Long Vũ đột nhiên biến mất không còn thấy đâu nữa. Có hạ nhân nói rằng Long Vũ đã lén xuống núi. Khoảng nửa tháng sau, có đệ tử ở Long Hồ tông thấy thi thể của Long Vũ cách Long Đàm mười dặm, tử trạng vô cùng thảm thiết.

Sau khi bên trong tông biết thì cũng không giải quyết được gì, chỉ đành quên đi!

Ai cũng biết, Ngu Thần trưởng lão nhìn bề ngoài thì rất nhân hậu, nhưng thật ra lại là người độc ác vô cùng!

- Vâng, đệ tử nên biết làm như thế nào!

Tên đệ tử nói khi này cúi đầu, cung kính nói.

Mặc dù làm không xong sẽ bị xử phạt nghiêm khắc, nhưng nếu làm tốt thì phần thưởng cũng hậu hĩnh vô cùng. Cho nên, vẫn có rất nhiều người nguyện ý đi theo vị Ngu Thần trưởng lão này.

Mấy người này cùng với Ngu Thần tới đây là để mua mấy tài liệu luyện khí. Lý Ưc Huyền tuy tuổi còn trẻ, mới hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi. Nhưng lại có được Chính Khí trường kiếm cùng Chính Khí bạc sa do quần Nho Đại Chu luyện chế, rất là lợi hại! Cho dù là Ngu Thần thì cũng không chắc thắng được hắn, cho nên mới có ý niệm lợi dụng Thiên Nguyên pháp khí trong tông phái luyện chế thành một kiện pháp khí khắc chế được Chính Khí bạc sa cùng Chính Khí trường kiếm!

Đấu giá tiếp tục tiến hành.

- Vật phẩm đấu giá tiếp theo, Huyết Tinh!

Âm thanh vừa phát ra thì trên đài đấu giá đã xuất hiện một khối tinh thể màu hồng như máu. Dưới ánh sáng do Dạ Minh châu phát ra, khối tinh thể này tản phát ra một cỗ ánh sáng kinh tâm động phách. Nó vừa xuất hiện thì dường như cả phòng đấu giá cũng biến thành biển máu, tựa hồ trong không khí còn có mùi giết chóc.

- Giết!

Dường như có những âm thanh sát phạt như có như không ở bên trong cỗ ánh sáng do Huyết Tinh tản ra. Lúc này trong hư không dường như cũng xuất hiện những bóng người, từ trên người của họ phát ra một cỗ khí tức khiến người khác phải run sợ.

Theo truyền thuyết thì Huyết Tinh là đồ thừa từ trong các chiến trường ở thời đại thượng cổ, trung cổ. Võ phong ở thời đại lúc bấy giờ so sánh với Đại Chu hiện nay thì còn hơn gấp trăm lần, ngàn lần, vạn lần. Những cường giả đứng đầu lúc ấy tạo thành các chi quân đội, công phạt lẫn nhau. Máu tươi của những trận chiến ấy không ngừng rơi xuống, cuối cùng tạo thành biển máu khổng lồ.

Bởi vì trong máu của các cường giả đứng đầu có chứa đựng năng lượng bàng bạc, nên khi rơi xuống đất thì chúng đã ngưng kết lại. Trải qua vô số thời gian rồi tạo thành huyết tinh!

Mặc dù Huyết Tinh không thể cầu thông Địa khí, nhưng rất khó có được. Nhất định phải đi vào các chiến trường thượng cổ, trung cổ, đào bới ở dưới sâu thì mới có được. Hơn nữa, một cái chiến trường to lớn thì cũng chỉ ngưng luyện ra được một ngọn núi Huyết Tinh, số lượng vô cùng thưa thớt.

Huyết Tinh chính là tài liệu giúp cho uy lực sát phạt của pháp khí tăng lên rất nhiều. Sau khi dung hòa Huyết Tinh vào trong pháp khí thì có thể tăng khí tức sát phạt cho khí linh, lúc chiến đấu sẽ phát huy ra uy lực lớn hơn, đồng thời còn có tác dụng kinh sợ đối thủ!

- Huyết Tinh, giá khởi điểm là bốn mươi vạn Chu Tước đan!

Khối Huyết Tinh không lớn này lại có giá lớn hơn Đại Địa Chi Tinh rất nhiều. Tuy cùng trân quý, tuy Đại Địa Chi Tinh cũng rất trọng yếu, nhưng bởi vì số lượng Huyết Tinh rất thưa thớt nên giá cao hơn Đại Địa Chi Tinh rất nhiều!

- Một trăm vạn!

Người trong phòng khách khanh số bảy lập tức kêu lên. Hắn vừa mới mua Đại Địa Chi Tinh, hiện tại lại muốn mua Huyết Tinh.

- Bảy trăm vạn!

Một âm thanh lạnh nhạt đột nhiên nói lên. Dường như việc đưa ra giá bảy trăm vạn Chu Tước đan đối với hắn chỉ là một tờ giấy vụn.

Người trong phòng khách khanh số bảy lập tức trầm mặc. Người mạnh còn có người mạnh hơn, người nói ra vừa rồi dường như còn giàu có hơn hắn.

- Tám trăm vạn!

Một âm thanh the thé nổi lên. Âm thanh này vừa phát ra thì những người ở đây có cảm giác da gà của mình đã nổi lên.

- Một trăm ngàn!

Phương Vân lạnh nhạt nói. Mấy con số này vừa mới phát ra thì toàn trường đều yên lặng, mọi đôi mắt đều nhìn về người trong phòng khách khanh số ba!

Huyết Tinh là tài liệu cần thiết luyện chế Viêm Ma thượng cổ, Phương Vân cần phải có nó!

Thinhbobo

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

315. Chương 311: Thâm Hải Thủy Mẫu Tinh

Biên

Một ngàn vạn Chu Tước Đan, ba ức lượng hoàng kim a! Nếu như cho bình dân ăn thì cả trăm đời cũng ăn không hết!

Trên khán đài, những người mua bình thường nghe được con số này thì lập tức chết lặng, những con số đó chính là thiên văn số tự đối với họ! Thuộc về cảnh chỉ có thể nhìn xa mà trông thôi!

Cả phòng khách khanh cũng trầm mặc xuống!

Có thể ở trong phòng khách khanh, người nào không có bối cảnh, có thân phận, có ảnh hưởng, có võ lực chứ! Một ngàn vạn Chu Tước Đan tuy nhiều, nhưng cũng không đến mức bọn họ không thể tiếp nhận được. Nhưng mà, cũng không thể nào có thể tiếp nhận được là phải ra bao giá.

Tám trăm vạn Chu Tước đan đã là quá nhiều rồi. Nhưng với chỉ khối Huyết Tinh kia thì một ngàn vạn Chu Tước đan là một con số vô cùng kinh khủng!

- Tên này rốt cuộc là ai? Hắn muốn tìm chết sao?

Trong phòng khách khanh số mười lăm, một vị nam tử mặc hắc bào, diện mục âm lãnh đang giận đến run người lên:

- Chẳng lẽ hắn không biết Huyết Tinh là tài liệu luyện chế Viêm Ma thượng cổ của Thánh Vu giáo ta sao? Ta, ta muốn ăn sống hắn!

Thánh Vu giáo, giáo phái này nghe qua tuy rất là tốt, nhưng thực chất lại thuộc Ma đạo. Trong môn phái còn có rất nhiều cấm pháp tà đạo luyện chế sinh hồn, ăn sống huyết thực!

Phương Vân ra giá ngàn vạn, đã vượt qua khả năng ra giá của hắn, phá hư chuyện tốt của hắn. Điều này tất nhiên làm cho hắn quát lên như sấm.

Nếu bàn về tài lực thì Thánh Vu giáo tuyệt đối không bằng được các đại môn phái. Nhưng đạo pháp của môn phái này cực kỳ quý dị, hơn nữa có cái tên Cốt Hoàng uy chấn thiên hạ ở đó, các môn phái khác cũng phải bán cho môn phái này mấy phần mặt mũi.

Từ trước đến nay, những người muốn mua Huyết Tinh phần lớn chính là người của Thánh Vu giáo, vì họ muốn luyện chế Viêm Ma thượng cổ! Biết lai lịch của đối phương như vậy, trừ phi là mình cũng cần dùng đến Huyết Tinh, không thì chẳng ai muốn trêu chọc đến Thánh Vu giáo.

Dù sao, Hoài An thành cũng gần với địa bàn của Thánh Vu giáo, hơn nữa môn phái này còn có đặc điểm thù hận rất sâu. Nếu không cần thiết thì không nên trêu chọc đến!

- Một ngàn hai trăm vạn!

Lúc này, âm thanh ra giá bảy trăm vạn ban nãy cũng nói tiếp. Trong âm thanh không hề có chút do dự nào.

- Cái nha đầu này....

Nghe thấy âm thanh đó lần nữa vang lên, tên nam tử Thánh Vu giáo này cũng có chút cảm giác tê dại. Người khác không biết người này là ai, nhưng hắn không biết hay sao chứ? Chỉ cần nghe qua giọng nói, hắn cũng biết đây là Thiên Ma công chúa thích làm nữ cải nam trang, gian hoạt vô cùng của Thiên Ma tông.

Mặc dù mặt mũi của Thánh Vu giáo rất lớn, cho dù là Đạo Môn cũng phải nể mặt mà tránh. Nhưng mà, muốn xem mặt thì cũng phải xem thử địa vị người trong môn phái là bao nhiêu. Bản thân hắn ở Thánh Vu giáo cũng chỉ là một đệ tử trọng yếu Địa Biến cảnh mà thôi, còn không hơn được ai cả. Còn nàng này chính là thiên kim tiểu thư của tông chủ Thiên Ma tông, bàn về thân phận thì chỉ trên hắn, không thể nào dưới được. Mặt mũi của Thánh Vu giáo tuy lớn, nhưng mặt của Thiên Ma tông cũng không hề nhỏ!

- Sao nha đầu này lại dính vào! Đối với Thiên Ma tông bọn họ thì Huyết Tinh chỉ là râu ria, rõ ràng nàng ta đang quấy phá!

Người này có chút thâm nghĩ.

Trong phòng khách khanh số sáu, một thiếu niên mặc hoa phục có diện mạo còn đẹp hơn nữ tử, tay đang cầm chiết phiến, nằm ở trên một cái ghế rộng. Đằng sau người này còn có vài nữ tử đang đắp vai xoa chân.

Khuôn mặt của hắn như được tạc vậy, ngũ quan rõ ràng, ánh mắt linh động như ngôi sao, đôi môi ôn nhuận đỏ như một ngọn lửa đang bùng cháy, trên người còn tỏa ra một mùi thơm của nữ tử. Người này rõ ràng là một thiếu nữ xinh đẹp quốc sắc thiên hương, nhưng cứ thích giả làm công tử cầm quạt trong tay, ngay cả khẩu âm cũng cố tình biến đổi đi.

- Nhuyễn ngọc ôn hương ôm vào trong lòng, nhân sinh như vậy còn muốn gì cơ chứ!

Vị công tử này đột nhiên kéo một nữ tử đằng sau ngời vào trong ngực, sau đó đưa tay sờ soạng bộ ngực của nàng ta, ha ha cười nói.

Người thị nữ này đưa mắt một cái, cười duyên nói:

- Công chúa, nếu như người là nam thì bản thân ta cũng nguyện ý cho người. Đáng tiếc, người lại là nữ nhân, không thể nào đâu a.

Các thị nữ khác nghe vậy thì che miệng, cười khanh khách.

- Được rồi, Lan nha đầu, xuống đi!

Công tử cười mắng, khôi phục lại âm thanh như vàng oanh.

Người thị nữ đó cười khúc khích, sau đó đi xuống.

- Công tử, khách nhân ở phòng số ba còn tặng giá thêm a! Hơn một nghìn vạn Chu Tước đan, con số này cũng không nhỏ đâu! Nếu như hắn không cần thì phiền toái đó.

- Sợ cái gì a!

Người thiếu niên đó mở quạt ra, lắc lắc đầu rồi nói thản nhiên:

- Cùng lắm thì nói Tụ Bảo các đi tìm phụ thân ta.

Mấy người thị nữ nghe vậy thì khuôn mặt vừa bức mình, vừa buồn cười.

- Công chúa, người đã mua nhiều lắm rồi. Nếu như còn mua cái này nữa thì hơn nghìn vạn Chu Tước đan, Tông chủ mà biết thì sẽ nổi giận lôi đình rồi giam người đó.

Người thiếu niên này do dự một chút:

- Cái này...vậy thì kêu mấy tên đầu to gốc tử kia tới trả đi!

Mấy người thị nữ nghe vậy thì cũng không có biện pháp nào khuyên nàng nữa. Cái cách nói “đầu to gốc tử” trong lời của vị thiên kim tông chủ Thiên Ma tông ngàn vàng này nói chính là mấy vị đệ tử của các trưởng lão trong môn phái. Những người này đều muốn theo đuổi vị thiên kim này, để sau này có thể thừa kế đại vị trưởng môn Thiên Ma tông.

Dù sao Thiên Ma tông cũng là ma đạo đại phái, đệ tử trọng yếu nhiều vô cùng. Mặc dù Thiên Ma công chúa biết rõ mấy người này theo đuổi nàng nhưng cũng không bài xích. Mỗi lần đi mua đồ đều nói những

có tâm cơ sâu kín, tâm tính cũng trầm ổn không ít cho nên trên mặt cũng không hề biểu lộ ra điều gì. Chỉ mở miệng nói:

- Không sai, chính là ta!

- Vậy thì tốt quá!

Ngoài dự tính của Phương Vân, người sai vật lại thở phào nhẹ nhõm, tươi cười nói:

- Xin tiểu hầu gia chờ một chút. Vị khách nhân trong phòng số tám nói mong tiểu hầu gia dừng bước, nếu như tiểu hầu gia không ngại thì khách nhân đó muốn gặp tiểu hầu gia. Hơn nữa còn có một vật muốn tặng cho tiểu hầu gia.

- Ồ?

Phương Vân dừng bước lại, mặt không chút thay đổi nói:

- Được rồi, người nói với hắn là ta ở đây chờ!

- Tiểu nhân lập tức đi ngay!

Gã sai vật nhanh chóng xoay người rời đi.

Lam Ngâm Kiếm thấy cuộc nói chuyện như vậy thì cũng không khỏi ngạc nhiên, tất cả mọi việc đều nằm ngoài dự đoán của hắn.

- Bản thân ta cũng muốn nhìn xem ai muốn đối nghịch với ta!

Tâm tư Phương Vân vừa động thì lập tức bước về, ngồi xuống chỗ của mình. Đối phương đã có thể biết thân phận của Phương Vân, điều đó cũng có nghĩa là mình không còn gì bí mật với hắn cả, mà thân phận của đối phương lại như một mảnh sương mù. Dưới tình huống như vậy, dĩ nhiên Phương Vân không ngần ngại nhìn xem thử đối phương là thần thánh phương nào.

Đấu giá vẫn tiếp tục tiến hành, nhưng mà Phương Vân cũng không có tâm tư tham gia.

Chỉ chốc lát sau, vị nữ đấu giá sư xinh đẹp ở dưới đã bưng một cái khay đến, nở nụ cười đầy quyến rũ:

- Vị này là tiểu hầu gia Phương Vân đi. Ta được vị khách nhân trong phòng khách khanh số tám ra lệnh đem mười khối Thâm Hải Thủy Mẫu tinh này cho tiểu hầu gia. Bởi vì tiểu hầu gia còn mua những vật khác của chúng ta, cho nên theo như thông lệ, ta đã đem mấy khối Thâm Hải Thủy Mẫu tinh đó để chung với những đồ tiểu hầu gia đã mua. Một lát, tiểu hầu gia có thể lấy đi là được.

Trong khay cũng chỉ có một ít tinh thể Thâm Hải Thủy Mẫu, hiển nhiên đây chỉ là biểu đạt hàm ý mà thôi. Còn mười khối Thâm Hải Thủy Mẫu chân chính đã sớm được cất đi rồi.

- Hử?

Chân mày Phương Vân khẽ nhíu, nhưng cũng không nói gì. Ánh mắt của hắn đang nhìn về chỗ sau màn cửa sương phòng.

Một tiếng bước chân nhẹ nhàng từ bên ngoài truyền vào. Người còn chưa vào tới nơi thì đã nghe được tiếng cười truyền đến:

- Sao rồi? Nhận được lễ vật của ta mà còn chưa hài lòng sao?

Âm thanh vừa phát ra thì màn cửa đã được vén lên. Một người thiếu niên mặt mày thanh tú nắm một cái quạt trong tay, cổ tay hơi lắc nhẹ, người thon dong đi đến.

Trong lúc nhất thời, mọi ánh mắt trong sương phòng đều tập trung nhìn về người thiếu niên mặc áo đen này.

- Í!

Nữ đấu giá sư xinh đẹp nhìn người áo đen này rồi nhìn Phương Vân một cái, mắt lộ ra vẻ kinh ngạc. Từ hàng lông mày của hai người này toát ra một khí chất có ba phần tương tự nhau.

Phương Vân cũng hơi nghi ngờ nhìn người thiếu niên áo đen này, bộ dáng của tên thiếu niên rõ ràng là đã biết mình. Nhưng Phương Vân lại không nhớ rõ là mình có biết một người như thế.

Đột nhiên, trong lòng khẽ động. Dường như Phương Vân nhớ ra cái gì đó, khuôn mặt lộ ra vẻ cực kỳ ngoài ý muốn rồi bật thốt lên nói:

- Là người!

Âm thanh vừa phát ra, Phương Vân cũng không nói lời nào nữa. Hắn đi tới vài bước, duỗi tay ra nhéo lấy lỗ tai của người thiếu niên này.

- Ai da, đau!

Thiếu niên áo đen quát to một tiếng, làm ra bộ dáng e ngại vô cùng, dưới chân liên tục lui về sau tạo ra một hư ảnh. Sau đó, hắn nói ra một câu khiến cho mọi người ở đây phải chấn động cả lên:

- Biểu ca, đệ nhận thua! Đệ biết sai rồi, đừng nhéo nữa!

- Hừ!

Phương Vân hừ lạnh một tiếng, cổ tay thuận thế tiến tới bắt được cánh tay của thiếu niên áo đen, rồi kéo một cái. Ngay lập tức, người thiếu niên áo đen bị quay mấy vòng trên không trung. Ngay lúc đó thì trong cơ thể người thiếu niên này phát ra một cỗ lực lượng hùng hồn đánh văng bàn tay của Phương Vân, sau đó thoáng một cái đã bay tới một góc trong sương phòng, cười hì hì!

- Lục gia! Phiền toái mấy người các người ra ngoài trước một lát đi sao!

Phương Vân cũng không truy kích, mở miệng nói.

Mỗi người đều có một chút bí mật không muốn cho người khác biết. Mặc dù Lục gia rất thân với mình, nhưng Phương Vân cũng không muốn cho hắn biết chuyện này.

Lam Ngâm Kiếm cùng với nữ đầu giá sư gạt đầu, sau đó cùng rời khỏi phòng.

Chờ hai người đó ra khỏi phòng xong, tâm thần Phương Vân khẽ động. Lập tức có một cỗ nội lực vô hình khuếch tán ra bao trọn cả căn phòng lại, không cho âm thanh phát ra ngoài.

- Được rồi, bây giờ không có người ngoài nữa. Thế Khôn, nói cho huynh biết, tại sao tu vi võ đạo của đệ lại tiến triển tới như vậy?

Phương Vân nhìn qua thiếu niên áo đen nói. Lấy năng lực của hắn bây giờ, liếc mắt một cái có thể nhìn thấy biểu đệ của mình đã đạt tới Địa Biến cảnh. Tính tình của Thế Khôn hay đùa giỡn, không chuyên chú vào việc gì cả, nhưng lại có thể vượt qua Địa Biến cảnh thì quả là một chuyện đáng kinh ngạc!

- Ha ha, biểu ca quả nhiên lợi hại. Đệ vốn cho rằng đệ được đạo thống của Đại Lực Thần Ma tông thượng cổ thì đã lợi hại rồi, không ngờ huynh còn lợi hại hơn đệ!

Tôn Thế Khôn cười hì hì nói. Đi tới mấy bước, rồi không hề khách khí ngồi xuống ghế của Phương Vân.

npq91

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

317. Chương 313: Biểu Huynh Biểu Đệ

Biên

Phương Vân lắc đầu, lộ ra thần sắc hơi ngạc nhiên:

- Đệ hãy nói cho huynh biết trước đã, sao mà đệ tới đây?

- Không phải là đệ tới đây, mà chính là huynh tới chỗ của đệ.

Tôn Thế Khôn nói. Lúc hai người cười lên thì ở ngay giữa hàng lông mày lộ ra một cổ khí chất vô cùng giống nhau.

Dừng một chút, thiếu niên áo đen liền đem chuyện trong những năm gần đây kể ra.

Thì ra Hoa Dương phu nhân vốn có họ Lưu, mà phụ thân của thiếu niên áo đen Tôn Thế Khôn chính là thân huynh muội với Hoa Dương phu nhân. Nói cách khác, Phương Vân cùng Tôn Thế Khôn chính là biểu huynh đệ (anh em bà con).

Phương Vân vốn có nét giống mẫu thân Hoa Dương phu nhân, mà Tôn Thế Khôn lại giống như phụ thân hẳn. Cho nên, khí chất của hai người vốn có vài phần tương tự nhau.

Theo đạo lý, Hoa Dương phu nhân họ Lưu, Tôn Thế Khôn cũng phải theo phụ thân mình mà mang họ Lưu. Nhưng trên thực tế lại không phải như vậy, và bản thân chuyện này có dính dáng đến chuyện cũ của những người trước.

Tứ Phương hầu Phương Dân xuất thân quân ngũ, nói cách khác là một kẻ vũ phu. Mà mẫu thân Phương Vân, Hoa Dương phu nhân lại xuất thân từ một nhà dòng dõi Nho học. Nếu như chỉ là một nhà có dòng dõi Nho gia bình thường thì thôi, nhưng phụ thân của Hoa Dương phu nhân lại là đại Nho triều đình, một trong bảy mươi hai nguyên sĩ của Đại Chu hoàng triều!

Nếu nói trên một con đường đi có nhiều dạng người thì trong trường hợp này quả là đúng vô cùng! Nho gia giáo nghĩa trải qua nhiều đời truyền thừa thì mỗi người đã có một cách hiểu khác nhau, trong triều cũng chia thành hai đại phái, đó là: Một phái có tư tưởng bảo thủ và một phái có tư tưởng mở ra, bao dung.

Trong tam tông tứ đức của Nho gia, phụ nhân phải đi theo khuôn mẫu của phụ đức: Không được xuất đầu lộ diện ra bên ngoài, đây chính là quan điểm của phái có tư tưởng bảo thủ trong triều. Vào lúc Duẫn hầu được phong hầu, lực cản chủ yếu cũng đến từ phái này.

Đại Nho của một phái này đều là những người thiết diện vô tư, rất có nguyên tắc. Bọn họ vô cùng tôn sùng những điển tịch Nho gia, coi đó là những lời vàng thước ngọc vậy. Đối với bọn họ thì lễ số cấp bậc là trên hết, nếu như những người vi phạm lễ số mà gặp phải những đại Nho này thì sẽ bị trách cứ không thôi, cho dù là người thân cũng vậy.

Phụ thân của Hoa Dương phu nhân chính là một vị đại Nho bảo thủ như vậy. Ngoài ra, bởi vì hắn còn là một vị nguyên sĩ của điện Thái Hòa Đại Chu hoàng triều, cho nên lực ảnh hưởng trong Nho gia cũng vô cùng lớn. Hắn làm đại Nho đức cao vọng trọng như thế, nhưng không ngờ rằng nữ nhi do chính mình sinh ra lại yêu thương một tên vũ phu, điều này làm cho hắn giận đến tím cả mặt. Sau đó, ngay lập tức trực xuất Hoa Dương phu nhân ra khỏi nhà, tuyên bố trọn đời không thấy nữa!

Sau đó, cho dù Phương Dân được công nhận thành triều thần, trở thành Tứ Phương hầu, nhưng Hoa Dương phu nhân vẫn không được phụ thân mình hiểu và bỏ qua.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến cho các phu nhân, đại phu nhân ở trong kinh thành xem thường Hoa Dương phu nhân, chèn ép nàng. Dù sao, chuyện Hoa Dương phu nhân bị trục xuất khỏi nhà cũng không phải là chuyện tốt đẹp gì.

Nhưng, dù sao Hoa Dương phu nhân cũng xuất thân từ con nhà Nho gia, phụ thân là một nguyên sĩ Đại Chu, đây là điều không thể nào thay đổi. Cho nên, sau khi Tứ Phương hầu được sắc phong thì triều đình cũng sắc phong cho nàng thành nhất phẩm cáo mệnh Hoa Dương phu nhân!

Còn về phụ thân Tôn Thế Khôn thì phải càng được nói tới nữa. Lão gia tử là danh sĩ Nho gia Đại Chu, không nói đến việc tên tuổi vang khắp thiên hạ, nhưng tiếng tăm cũng lừng lẫy. Nhưng phụ thân Tôn Thế Khôn lại không thích thi thư, mà lại thích buôn bán!

Đây quả thật là phạm đến điều tối kỵ của lão gia tử. Lời răn dạy của lão gia tử đó là cho dù làm việc gì đi nữa thì cũng không thể làm mất mặt người đọc sách, không thể nào đi làm cái tiện nghiệp. Cái tiện nghiệp này đúng là chỉ việc buôn bán.

Mặc dù đời sống của dân chúng Đại Chu hoàng triều tốt hơn tiểu triều rất nhiều, nhưng địa vị thương nhân lại thấp vô cùng! Quân tử Nho gia luôn coi trọng lễ nghĩa, mà tiểu nhân lại ham danh lợi. Nếu nói người

thương nhân là đám người thấy lợi là làm, thì đúng là tín niệm của thương nhân và Nho gia xung đột với nhau.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao mà lão sư Quách Bá Tế của Phương Vân vừa vào Tây Nhị thành, cảm giác được ở đây có khí tức buôn bán nồng đậm thì liền quyết định lưu lại, rồi thành lập học đường để giảng giải giáo nghĩa Nho gia!

Ngay cả một danh Nho như Quách Bá Tế mà còn có tư tưởng như vậy, thì huống chi là Lưu lão gia tử!

Thấy phụ thân Tôn Thế Khôn dạy mãi không sửa, lão gia tử giận tím mặt quá bèn đuổi cả hai huynh muội cùng nhau ra khỏi nhà. Nhưng phụ thân Tôn Thế Khôn còn thăm hại hơn Hoa Dương phu nhân, ít ra Hoa Dương phu nhân còn kế thừa được họ Lưu trong nhà, mà phụ thân Tôn Thế Khôn sau khi bị đuổi ra khỏi nhà thì cả tư cách giữ họ Lưu cũng không có.

Bất đắc dĩ, phụ thân Tôn Thế Khôn đành đổi họ từ “Lưu” thành “Tôn”, ngầm ý nói mình vĩnh viễn là con cháu của họ “Lưu”.

Phương Vân nghe vậy thì cũng âm thầm khiếp sợ. Từ lúc hắn biết việc thì mẫu thân Hoa Dương phu nhân không hề đề cập đến những chuyện của người, đến nỗi Phương Vân còn cho rằng mẫu thân chỉ là con cái một nhà bình thường nào ấy, và trong nhà không còn người nào khác nữa.

Nhưng mà, cũng có vài chuyện nhỏ làm thay đổi đi. Phương Vân vẫn nhớ được lúc mình tám tuổi thì có vài người họ hàng thân tới chơi, đó là một đứa trẻ xấp xỉ tuổi Phương Vân. Hoa Dương phu nhân lúc đó nói đây là biểu đệ của hắn, nói hắn dẫn biểu đệ đi chơi, rồi không hề nói gì với hắn nữa. Phương Vân nhớ rõ hôm đó mẫu thân vô cùng vui mừng, mua đồ cho biểu đệ này rất nhiều, đáng vẻ còn thương yêu hắn hơn mình nữa.

Tiểu hài tử, cái gì cũng không biết, cho nên lúc Phương Vân cùng vị biểu đệ đó chơi đùa rất thích véo lấy cái tai của biểu đệ mình. Nhưng mà, vị biểu đệ đó ở hắn đến ngày thứ bảy thì ngày thứ tám mẫu thân đã vội vàng hấp tấp ôm hắn đi mất tiêu. Từ đó về sau, Phương Vân không còn gặp lại người biểu đệ đó nữa!

- Lúc đó đã có chuyện gì? Sao mà đệ lại đi vội vàng như vậy? Chúng ta là biểu huynh đệ, nhưng sao huynh lại không hề có ấn tượng gì với phụ thân người?

Phương Vân nói.

Tôn Thế Khôn nằm ở trên ghế, lắc lắc chiết phiến. Bày ra bộ dáng tự đắc nói:

- Còn không phải là vị gia gia bất cận nhân tình, cổ lỗ bảo thủ kia sao? Ban đầu, ông ta đuổi phụ thân đệ ra khỏi nhà, hơn nữa còn cấm vĩnh viễn không cho phép bước vào kinh thành! Phụ thân đệ thì khác, không hề cấm đệ vào kinh thành. Cho nên chỉ còn cách lên đưa đệ đến Phủ phủ của huynh chơi. Nghĩ lại lúc đó một chút, wow, phòng ốc phủ huynh thật lớn a! Còn có vườn tược ao hồ, không hổ danh là hầu phủ chút nào, đó là lần đầu tiên đệ được tiến vào một hầu phủ để chơi a!

Phương Vân cười cười lắc đầu. Một chút ký ức còn sót lại cũng bắt đầu rõ ràng hơn. Vào lúc đó, bộ dáng của vị biểu đệ này khi đi vào Hầu phủ đúng là khiếp sợ vô cùng, như là nông dân bước vào nhà quý tộc vậy!

- Sau đó thì thế nào?

Phương Vân nói.

- Sau đó? Sau đó còn có thể thế nào chứ? Đệ ở phủ huynh chơi được bảy ngày, lão gia tử không biết làm sao lại biết, bày ra bộ dáng khí thế hùng hực, chạy tới hưng sư vấn tội! Cái bộ dáng của ông ta khi đó đúng là đáng sợ, có thể hù chết người đó! Ông ta ngay từ ban đầu đã không để ý đến một tôn tử như đệ rồi!

Mặc dù Tôn Thế Khôn lúc nói có chút đùa cợt, lời nói không nghiêm chỉnh, nhưng trong đó vẫn có chút mất mát. Cho dù là ai, nhưng khi bị gia gia của mình đối xử như vậy thì cũng không cao hứng nổi.

- Những chuyện này, cho tới bây giờ mẫu thân cũng không có nói với huynh!

Phương Vân lắc đầu nói.

- Phụ thân của đệ đã sớm nói: Lấy tính cách của cô cô, một việc bị đuổi ra khỏi nhà như thế thì tuyệt đối sẽ không cho huynh biết.

Tôn Thế Khôn làm ra bộ dáng: “Đệ đây đã biết trước rồi.”

Phương Vân nghe nói như thế thì thốn thức không thôi. Lương bá là theo chân mẫu thân xuất giá, hầu hạ cho tới bây giờ. Mẫu thân không nói thì hiểu được đi, nhưng không ngờ Lương bá cũng giữ kín miệng như vậy, một chữ cũng không nói. Nếu không phải hôm nay gặp được vị biểu đệ năm xưa, thì sợ rằng Phương Vân sẽ không bao giờ biết bên nhà nương gia (Mẹ đẻ) mẫu thân lại còn có chuyện như vậy.

- Hử nho a! Không nghĩ tới, ta lại còn có một ngoại công là hử nho! Nếu như mẫu thân sớm nói cho ta biết thì không chừng ta đã có cách rồi.

Phương Vân nhớ tới mẫu thân hàng năm đều có vài ngày lộ ra vẻ ưu sầu, còn muốn bày án dâng hương cầu khẩn gì đó. Lúc này đã hiểu toàn bộ rồi!

- Nếu như ta không biết thì thôi. Nếu như biết rồi, lần sau trở về nhất định phải có cách đối phó thật tốt với vị ngoại công bất cận nhân tình a! Ngay cả tử nữ thân sinh cũng bị trục xuất ra khỏi cửa, cái này đúng là cổ hủ quá đi mà!

- Ha ha! Nói tiếp đã, lần này đệ đã báo thù được rồi! Lúc ở Tứ Phương hầu phủ, toàn bị huynh ức hiếp, đệ ở phủ huynh có bảy ngày thì huynh ăn hiếp đệ bảy ngày! Bị uất ức lắm phải không, rất là uất ức phải không? Như thế nào, loại cảm giác đó chắc ra rất khó chịu phải không? Thiếu gia đệ cái gì không có, nhưng cái không thiếu nhất chính là tiền!

Tôn Thế Khôn lắc lắc chiết phiến, tỏ vẻ “Thiếu gia ta rất có tiền!”

Phương Vân thầm cười trong lòng. Tiểu hài tử đầu khí lúc tám tuổi, cũng đã qua được bảy tám năm. Nhưng vị biểu đệ này lại còn nhớ được, xem ra lúc đó mình cũng ức hiếp hắn thật!

Trong lòng hắn cũng hiểu rõ, mặc dù thân thể của mình gầy yếu, nhưng so với vị biểu đệ có một phụ thân suốt ngày lo buôn bán, không hề tiếp xúc với võ đạo thì cũng mạnh hơn. Ít nhất, tuy thân thể Phương Vân gầy yếu, nhưng có tập luyện võ đạo, cho nên lúc Tôn Thế Khôn còn nhỏ không thể nào bằng được.

- Hồi nãy đệ có nhắc tới Đại Lực Thần Ma tông thượng cổ, đây là chuyện gì vậy? Đệ theo phụ thân buôn bán mà, phải là không luyện võ chứ? Sao mà tu vi võ đạo lại lợi hại đến như vậy, hơn nữa còn trùng kích đến Địa Biến cảnh!

Phương Vân nói.

- Tình huống cụ thể thì đệ không biết. Ban đầu, phụ thân đệ vớt vãn làm thương nhân, lúc đó rất là thê thảm a. Nhưng mà, dù sao người cũng thông minh, lại có cơ trí, cho nên việc làm ăn cũng rất khởi sắc. Tuy nhiên, sau khi có một lần bị người ta dùng võ lực để đoạt việc làm ăn, cho nên đã rút kinh nghiệm và cho đệ học võ!

Về mặt Tôn Thế Khôn bắt đầu dĩ nhiên nói:

- Mà tính của phụ thân đệ lại giống như lão gia tử vậy, đã quyết định chuyện gì thì không hề thay đổi. Mặc dù đệ không muốn nhưng cũng phải làm theo. Sau đó, việc làm ăn của người càng lúc càng lớn, đệ liền theo phụ thân vào nam ra bắc. Nhưng mà, có lần đi qua một ngọn núi lớn ở Dự châu, đột nhiên đệ nghe được có một âm thanh trong đầu, vẫn không ngừng nói với đệ. Lúc đó đệ như bị ma nhập vậy, thân thể cứ đi theo âm thanh đó, cuối cùng rớt từ vách đá xuống!

- Sau đó, đệ may mắn chiếm được đạo thống của Đại Lực Thần Ma tông thượng cổ?

Phương Vân kinh ngạc nói. Có rất nhiều phương thức nhận được đạo thống, nhưng đây là lần đầu tiên hắn nghe có phương thức như vậy.

- Không phải đâu...

Tôn Thế Khôn khoát tay áo.

- Đột nhiên ngay lúc đó, có một bàn tay bằng đá to từ trong vách núi bay ra, rồi lôi đệ vào trong!

Ở một ngọn núi xa xôi, ngay khi Tôn Thế Khôn nói đến đây thì một cổ ý chí cường đại tựa hồ cảm ứng được gì đó, quá sợ hãi thốt lên:

- Hồng bát! Tên tiểu tử ngốc này, ta chỉ để cho hắn đi gặp người có mệnh cách Thương Long thôi mà, sao hắn cái gì cũng nói cả vậy!

npq91

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

318. Chương 314: Tính Toán

Biên

Phương Vân nghe vậy liền nhìn qua Tôn Thế Khôn, suy nghĩ một chút. Nếu như hắn chưa vào Sát Lục động phủ, chưa nghe thấy lão quái vật ở sâu trong Sát Lục động phủ thì khi gặp Tôn Thế Khôn, cũng sẽ cảm thấy đây mơ hồ, cảm thấy bất khả tư nghị. Nhưng đã gặp qua rồi, cho nên hắn có suy nghĩ khác đi.

- Xem ra, vị biểu đệ ta đây đã bị cường giả bí ẩn của Đại Lực Thần Ma tông thượng cổ dụ dỗ đi vào.

Ánh mắt Phương Vân híp lại, trong mắt lóe lên từng luồng suy nghĩ.

Trong mười vạn tông phái thượng cổ, có ba nghìn đại tông phái. Những đại tông phái này đều bí mật truyền thừa đạo thống của mình lại! Điều này đã không phải là bí mật gì với Phương Vân nữa. Hắn đã gặp qua truyền nhân của Bắc Đẩu tinh cung, cũng gặp qua truyền nhân Sát Lục kiếm phái. Hai phái này là đại phái đứng đầu trong ba nghìn đại tông phái thượng cổ, thế lực ảnh hưởng lớn vô cùng.

Theo hắn biết được thì những tông phái chọn lựa truyền nhân đạo thống dường như đã sử dụng việc thôi diễn thiên cơ từ vài ngàn năm trước, rồi suy tính đến thời gian hiện tại để chọn lựa truyền nhân cho tông phái mình. Tuyệt không hề giống như vị biểu đệ này của mình, là bị người âm thầm dụ dỗ vào.

Chắc chắn vị cường giả thần bí của Đại Lực Thần Ma tông thượng cổ này không lựa chọn truyền nhân cho tông phái từ vạn năm trước, mà giống như là nhất thời nảy lòng tham, quyết định chiêu thu Tôn Thế Khôn!

- Có vấn đề! Nhất định có vấn đề!

Phương Vân có cảm giác Đại Lực Thần Ma tông thượng cổ có vấn đề, nhưng suy nghĩ mãi vẫn không nghĩ ra. Từ lúc hắn tiếp xúc với Sát Lục kiếm phái thượng cổ, những đại tông phái này đều có suy tính riêng cho mình cả, không có ai là người đơn giản!

- Võ đạo chú trọng ở tinh thần cùng ý chí, đây là đạo lý thiên cổ không thể thay đổi được! Không có tín niệm cố định cùng theo đuổi, tuyệt đối không thể truy đuổi đến đỉnh phong của võ đạo. Vị biểu đệ ta đây có tính tình đùa giỡn, tùy tâm sở dục, theo đạo lý không thể nào là truyền nhân đạo thống của tông phái nào được cả! Nhưng bây giờ hắn lại thành truyền nhân của Đại Lực Thần Ma tông thượng cổ...

Tuy trên mặt Phương Vân vẫn không có biểu hiện gì, nhưng trong lòng đang suy nghĩ không thôi. Mặc dù hắn thông minh tuyệt đỉnh, nhưng trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể nghĩ ra được trong đó có huyền cơ gì.

- Biểu ca mắt hồn như vậy là đang suy nghĩ gì đấy?

Tôn Thế Khôn kinh ngạc nói.

- Không có gì. Huynh đang thắc mắc với tính tình của đệ thì làm sao có thể xông qua được bảy mươi hai tầng thể giới dưới lòng đất?

Phương Vân thuận miệng nói.

- Ha ha, huynh nói việc này a!

Tôn Thế Khôn cười ha ha một tiếng. Lưu gia nhất mạch, lão gia tử không tiếp nhận bọn họ thì thôi, nhưng huynh đệ Phương gia, cùng với Hoa Dương phu nhân lại có huyết mạch tương liên với phụ tử Tôn gia bọn họ, cho nên khi nghe thấy Phương Vân hỏi cái này, Tôn Thế Khôn cũng không có ý giấu giếm, từ trong ngực lấy ra một vật.

Đây là một pho tượng Ma thần mặc chiến giáp đồng xanh, cao khoảng năm tấc. Về mặt của pho tượng này uy mãnh vô cùng, từ trên người tỏa ra một cỗ khí tức bá liệt mênh mông, hai cánh tay mở ra giống như tùy thời lúc nào cũng có thể bao trùm cả thiên hạ vậy!

- Đây là Ma thần thai của Đại Lực Ma Thần tông bọn đệ, mỗi một pho Ma thần thai đều có lực lượng của Ma thần quán xuyên ở bên trong. Chỉ cần tế luyện xong thì sẽ có một cỗ lực lượng dung nhập vào linh hồn, lúc đó việc xuyên qua bảy mươi hai tầng thế giới dưới lòng đất căn bản không phải là vấn đề!

Tôn Thế Khôn tự đắc nói, lật qua lật lại Ma thần thai.

Phương Vân chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu. Lúc hắn xuyên qua bảy mươi hai tầng thế giới vô cùng khó khăn, nhưng những truyền nhân tông phái thượng cổ này lại có thể dựa vào ngoại vật để xông qua. Người so với người đúng là tức chết đi thôi mà! Càng tiếp xúc với người của tông phái giới, Phương Vân lại càng cảm nhận được những tông phái này đúng là tài đại khí thô cùng với may mắn không thôi! Đây chính là cách suy nghĩ của người trong thế tục!

Cho dù Phương Vân xuất thân nhà vương hầu, cũng có chút kỳ ngộ, nhưng nếu so với những đại tông phái này thì không thể nào bằng được! Nhưng mà, Phương Vân cũng biết, Đại Lực Thần Ma tông là đại tông phái thượng cổ, cũng chỉ có như vậy thì mới phù hợp với thân phận của tông phái này tại thời đại thượng cổ. Dù sao, Đại Chu hoàng triều cũng chỉ mới có một ngàn sáu trăm năm lịch sử, mà có rất nhiều tông phái đã có lịch sử cổ xưa hơn Đại Chu hoàng triều rất nhiều!

- Cách cục quần hổ phe long đã hiện, mà các đại tông phái cũng đã xuất hiện nhiều hơn: Sát Lục kiếm phái thượng cổ; Bắc Đẩu tinh cung thượng cổ; Đại Lực Thần Ma tông thượng cổ; còn có Duẩn hầu Y Vi Lương nữa, rất có thể là truyền nhân một tông phái thượng cổ nữa....nhiều tông phái như vậy lại xuất hiện vào lúc này, rốt cuộc bọn họ muốn tranh giành thứ gì? Thế tục hoàng quyền sao?

Bỗng nhiên, Phương Vân có cảm giác một cỗ nguy cơ không rõ đang hiện ra!

Chỉ nghe Tôn Thế Khôn nói tiếp:

- Đúng rồi, Đại Lực Thần Ma tông chúng ta khi tu đến đỉnh phong thì có thể cấp núi vượt sông, biến đất thành biển, còn có thể triệu hồi Đại Lực Ma Thần thượng cổ từ trong hắc ám vô biên ra, rồi vận dụng sức mạnh của Đại Lực Ma Thần! Lúc đó việc dời núi lấp bể không phải là nói chơi đâu, cho nên Đại Lực Thần Ma tông chúng ta cái gì không có, chính là tài liệu luyện khí có rất nhiều. Bây giờ đệ là truyền nhân đạo thống Đại Lực Thần Ma tông, bảo tàng của tông phái đó tự nhiên cũng thuộc về đệ. Nếu như biểu ca có cái gì cần thì cứ nói, đệ sẽ đưa cho huynh!

-Ồ?

Phương Vân cười nói:

- Bảo tàng Đại Lực Thần Ma tông tuy nhiều, nhưng với cảnh giới bây giờ thì chỉ sợ chỉ có được một phần nhỏ nhất đúng không?

Tôn Thế Khôn mở to hai mắt ra, giống như là đang gặp quỷ vậy. Hắn mở to hai mắt ra, thất thanh nói:

- Làm sao huynh biết?

Phương Vân trầm lắc đầu, hắn làm sao lại không biết chứ. Bảo tàng của tông phái được chia làm bảo tàng Địa Biến cảnh cùng bảo tàng Thiên Tượng cảnh, chỉ khi đạt tới Thiên Tượng cảnh thì mới có thể nhận được bảo tàng cùng đạo thống chính thống của tông phái.

Mặc dù Tôn Thế Khôn là truyền nhân của Đại Lực Thần Ma tông thượng cổ, nhưng dù sao hắn cũng chỉ có tu vi Địa Biến cảnh, cho nên chỉ được một chút bảo tàng mà thôi. Nếu như thật sự hắn giàu có, thì lúc bỏ ra sáu ngàn vạn mua Thâm Hải Thủy Mẫu tinh cũng sẽ không có do dự như vậy.

- Những điều huynh biết còn nhiều hơn đệ nghĩ. Đạo thống Đại Lực Thần Ma tông ư, trừ phi đệ đạt đến Thiên Tượng cảnh thì mới có thể chân chính lấy được.

Phương Vân lạnh nhạt nói.

- Lão bất tử cũng nói như vậy a...

Tôn Thế Khôn lẩm bẩm nói.

- Đệ nói gì?

Phương Vân cau mày, hét lên một tiếng.

- A!

Tôn Thế Khôn cả kinh, dường như ý thức được mình đã nói sai, vội vàng nói:

- Không có gì, không có gì!

Phương Vân thấy vậy thì cũng biết các tông phái đều có bí mật không thể cho người ngoài biết được. Tôn Thế Khôn có thể nói với mình nhiều đó là đã thể hiện sự tín nhiệm trong lòng rồi.

“Lão bất tử? Xem ra đây chính là vị cường giả thần bí của Đại Lực Thần Ma tông. Phương thức truyền thừa của vị biểu đệ ta đây thật là kỳ quái vô cùng. Xem ra, những cường giả bí ẩn của Đại Lực Thần Ma tông không hề nhắm vào ta mà chính là nhắm vào biểu đệ ta. Ủ, nếu như bọn họ chịu an phận thì thôi đi, nhưng nếu có mưu đồ gì thì đừng trách ta ra tay giúp vị biểu đệ này”, trong lòng đã có chủ ý, Phương Vân cũng không dây dưa nữa. Hắn nhìn Tôn Thế Khôn rồi nói tiếp:

- Đệ còn chưa nói vì sao có thể nhận ra được huynh?

- Cái này à!

Thấy Phương Vân hỏi tới, Tôn Thế Khôn cũng khẽ thở phào nhẹ nhõm, khôi phục thần thái lại:

- Điều này thì rất đơn giản, Hoài An thành vốn là nơi lập nghiệp của chúng ta! Phụ thân chạy từ nam ra bắc, cuối cùng đã chọn nơi này để lập nghiệp. Thật ra thì đệ và phụ thân luôn theo dõi tin tức của các người. Từ lúc huynh làm lễ buộc tóc rồi rời khỏi kinh thành thì chúng ta rất là cao hứng, nhưng mà mỗ Ba Lâm lại có quân đội trú đóng, chúng ta vào không được. Sau đó, huynh lại tiến vào quân đội, nơi đó thì thương nhân chúng ta vào không được! Cho nên, khi nghe nói huynh được phong làm Bình Yêu đại tướng quân, còn chọn Hoài An thành làm nơi trú đóng thì chúng ta thật là cao hứng!

- Tôn thị chúng ta ở nơi nào đó không dám nói, nhưng mọi việc ở Hoài An thành lại vô cùng nắm rõ. Ngay từ lúc huynh vào Tụ Bảo các thì đã không giấu diếm được tai mắt chúng ta rồi. Hơn nữa...

Tôn Thế Khôn tự chỉ vào mình:

- Đại Lực Thần Ma tông chúng ta có một môn bí pháp “cách viên động kiến”*, cho dù là cấm chế hay vật ngăn gì cũng không cản nổi.

Tôn Thế Khôn chỉ vào các phòng khách khác, làm ra bộ dáng nắm rõ mọi thứ như lòng bàn tay:

- Người trong phòng khách khanh số ba là thiên kim tiểu thư của tông chủ Thiên Ma tông, được xưng là Thiên Ma công chúa, là một người phá sản tông môn! Đối diện với huynh là Ngu Thần, trưởng lão Long Hồ tông. Còn người tranh đoạt Huyết Tinh với huynh là đệ tử trọng yếu của Thánh Vu giáo, tên là Ân Bạc. Còn có vài người khác nữa, nhưng hôm nay không có tới. Hắc hắc, cấm chế của Tụ Bảo các tuy lợi hại, nhưng còn không ngăn được tai mắt của ta.

Tôn Thế Khôn không hề che giấu chút nào. Trong lúc bất chợt, dường như hắn nghĩ ra điều gì đó, thu nụ cười lại rồi nghiêm mặt nói:

- Đúng rồi, có chuyện đệ phải nói cho huynh biết. Hồi nãy đệ có nghe thấy Ngu Thần muốn đệ tử hắn theo dõi huynh, hình như ý của hắn là muốn huynh tới Long Hồ tông làm khách. Còn có vị Thiên Ma công chúa nữa, nàng cũng chú ý tới huynh, nàng ta nói huynh so với nàng còn kiêu ngạo, phá gia hơn! Mặt khác, còn tên Ân Bạc kia, hình như người này có sát ý với huynh, muốn giết người cướp của.

Tôn Thế Khôn dừng một chút, trong mắt hiện lên sát cơ:

- Huynh có muốn đệ đi giết hấn giùm huynh không? Người này lại dám có chủ ý với huynh ư, thật đúng là không biết sống chết!

Thấy sát cơ trong mắt Tôn Thế Khôn, Phương Vân cũng khê kinh ngạc. Biểu đệ của mình lúc nào cũng đùa giỡn, không chú ý gì cả, nhưng lúc nghiêm túc không ngờ cũng có vài phần khí độ. Phương Vân cũng vừa mới thử qua thân thủ của Tôn Thế Khôn, mặc dù còn chưa dùng hết sức nhưng hấn có thể cảm giác được lực lượng hùng hậu của biểu đệ mình. Hơn nữa, trên người của hấn dường như còn có một cỗ lực lượng đặc biệt đang ẩn giấu nữa.

Các đại tông phái thượng cổ có rất nhiều thần thông! Thánh Vu giáo tuy là đại phái, nhưng chỉ một đệ tử trọng yếu thì sợ rằng còn chưa phải là đối thủ Tôn Thế Khôn.

Ánh mắt Phương Vân híp lại, trầm tư không nói. Một lát sau, khoát tay áo rồi nói:

- Không cần, chuyện này huynh sẽ xử lý!

- Ha ha, quả nhiên không hổ là huynh đệ Tôn Thế Khôn đệ. Đệ cũng biết huynh sẽ làm được!

Tôn Thế Khôn cười lớn, bày ra vẻ ta đã biết trước rồi.

Phương Vân lắc đầu, cũng không chú ý tới thái độ của vị biểu đệ mình:

- Bây giờ chưa phải là lúc chúng ta gặp nhau. Đệ nói cho huynh biết địa điểm đi, khi nào thích hợp thì huynh sẽ tới gặp!

Tôn Thế Khôn nghe Phương Vân nói như vậy, trong mắt hiện lên thần sắc nghi hoặc. Hấn cũng cảm nhận được trong lời nói của Phương Vân dường như còn có kị điều gì đó.

- Được rồi, vậy đệ đi trước!

Tôn Thế Khôn nói địa điểm của mình ở Hoài An thành xong thì lập tức xoay người bước đi, không hề có chút do dự nào. Chỉ chốc lát sau đã biến mất ở ngoài màn cửa.

Thinhbobo

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

319. Chương 315: Thang Cốc

Biên

Tôn Thế Khôn vừa đi thì Phương Vân mới sực nhớ:

- Tên tiểu tử này, quên nói cho hấn phải biết thu liễm lại. Hồi nãy thật lãng phí, ít nhất đã mất hết ba nghìn vạn Chu Tước Đan!

Ba nghìn vạn Chu Tước Đan a, với số tiền đó, Phương Vân có thể mở rộng hệ thống thám báo của mình lên gấp mười lần.

- Lần sau gặp lại phải nói với hấn! Nhiều tiền cũng không phải xài như vậy!

Phương Vân xài ba nghìn vạn Chu Tước đan là bởi vì có điều cần dùng, việc bảo vệ tánh mạng so với cái gì cũng trọng yếu hơn! Còn Tôn Thế Khôn hoàn toàn là vì muốn chứng tỏ hơn mình, nhưng mà không thể không thừa nhận, Tôn Thế Khôn quả đã làm cho Phương Vân hấn phải vui mừng lên!

Thu liễm tâm thần, Phương Vân từ bên trong đi ra ngoài. Phương Vân trực tiếp từ phòng khách khanh đi tới phòng chờ của Tụ Bảo các. Lam Ngâm Kiếm đã chờ ở đó sẵn từ lâu.

- Đồ đã chuẩn bị xong, có cần ta giúp người đưa đến phủ đại tướng quân không?

Lam Ngâm Kiếm nói.

- Không cần, dẫn ta vào đi đã.

Phương Vân nói.

Vừa vào khổ phòng thì hắn đã thấy một tòa núi hoàng kim cao, một màu vàng rực rỡ tỏa khắp phòng. Mặc dù Phương Vân xuất thân từ nhà Hầu phủ, nhưng cũng chưa từng thấy nhiều hoàng kim như vậy. Trong lúc nhất thời, hắn không khỏi có chút hoảng hốt!

Bên cạnh đồng hoàng kim chính là mười khối Thâm Hải Thủy Mẫu tinh cùng với một khối Huyết Tinh!

Trong phòng này chỉ có Lam Ngâm Kiếm, không hề có người khác, cho nên Phương Vân cũng không hề cố kỵ gì cả.

- Thu!

Hắn vừa đưa tay lên, túi không gian lập tức bay ra. Phương Vân chỉ khẽ nắm tay một cái, túi không gian lập tức trấn định lại ở giữa không trung rồi bành trướng ra gấp trăm lần, ở ngay miệng túi liền xuất hiện một cái lỗ hổng màu đen vô cùng khổng lồ. Túi không gian vừa trút xuống thì đồng hoàng kim cùng Thâm Hải Thủy Mẫu tinh và Huyết Tinh lập tức chui vào trong, sau đó phân ra xếp xuống các khoảng trống khác nhau ở bên trong túi không gian.

Lam Ngâm Kiếm ở bên cạnh tuy không có biểu lộ gì, nhưng trong lòng cũng khẽ giật mình: “Túi không gian! Thì ra hắn có loại vật này!”

Tuy nói ở Tụ Bảo các cũng có túi không gian, nhưng số lượng ít vô cùng. Ở các đại tông thì thì số lượng các vật này cũng có hạn, chỉ nằm ở trong tay các nhân vật trọng yếu mà thôi.

- Được rồi.

Phương Vân khẽ vẫy tay triệu túi không gian về lại trong đan điền, dùng Thiên Địa Vạn Hóa Chung trấn áp lên.

Xoay người lại, Phương Vân nhìn Lam Ngâm Kiếm nói:

- Lục gia, ta cũng không nói dối gì. Ta mua Huyết Tinh là để luyện chế Viêm Ma thượng cổ, tin tức Lục gia linh thông, không biết ở Tụ Bảo các có tài liệu Viêm Ma chi tâm không?

Huyết Tinh là tài liệu chủ yếu để luyện chế Viêm Ma thượng cổ, đây không phải là bí mật lớn gì. Cho dù Phương Vân không nói thì Lam Ngâm Kiếm cũng có thể đoán được.

- Viêm Ma chi tâm? Cái này đúng là chúng ta không có. Nhưng mà, bản thân ta lại biết một chút tin tức về vật này...

Quả nhiên, đối với những lời Phương Vân vừa nói Lục gia cũng không có ngạc nhiên bao nhiêu. Hắn khẽ cau mày lại, một lát sau nói ra:

- Tụ Bảo các chúng ta mỗi khi mở phân các ở đâu, thì cũng sẽ thu thập tin tức ở đó. Hơn nữa, còn thông báo lẫn nhau cho các phân các khác. Theo ta được biết, thì tin tức về Viêm Ma chi tâm có liên quan đến một người tên là Xuyên Khẩu Dương Giới!

- Xuyên Khẩu Dương Giới?

Phương Vân khẽ nhíu mày, cái tên này vô cùng khó đọc, rất khác với tên người Trung Thổ.

- Không sai, chính là Xuyên Khẩu Dương Giới. Ở phía nam Đại Chu hoàng triều, sau khi vượt qua biển lớn thì sẽ tới một nơi gọi là Doanh Hoang. Ở đó bao gồm lục địa Doanh châu cùng với rất nhiều tiểu đảo. Những người ở Doanh châu, chúng ta

Uống ba chén xong, hai má của Thiên Ma công chúa đỏ hồng lên, mắt như sóng nước, hiển lộ ra một cổ phong tình mị người vô cùng.

Ở kinh thành, hầu hết mọi người khi uống Quỳnh Tương thì sẽ nhỏ nhẹ cẩn thận uống một chút, không có ai giống như Thiên Ma công chúa lại một hơi uống sạch ba chén. Bởi vì uống như vậy rất dễ say.

Phương Vân nhìn qua một chút, giống như vô ý hỏi:

- Không biết Tà huynh là người nơi nào?

Tuy cái tên Quỳnh Tương rất đẹp, nhưng dù sao vẫn là rượu. Thiên Ma công chúa lúc này đã có men say.

- Đương nhiên là Thiên...

- Đương nhiên là người của thành này...

Một người thị nữ thấy Thiên Ma công chúa gần nói ra ba chữ “Thiên Ma sơn”, vội vàng bước lên nói giúp.

Phương Vân lại rót thêm cho Thiên Ma công chúa một chén rượu:

- Không biết là ở nơi nào của Hoài An thành. Nếu như được, ta sẽ ghé qua bái phỏng.

Mấy người thị nữ lập tức cảnh giác lên:

- Công tử, người đã say rồi. Chủ mẫu còn đang...

Lời nói còn chưa hết thì đã nghe được một âm thanh vô cùng bình thản từ bên ngoài truyền tới.

- Phương tướng quân có ở đây không?

Âm thanh này vừa nổi lên thì mấy người thị nữ lập tức cảm thấy khí tức toàn thân mình đã bị một câu nói này đánh tan tác.

Tiếng bước chân ngày càng gần. Khi màn cửa vén lên thì Từ Chính Long mặc một Nho phục màu trắng đã bước vào.

- Đại Nho triều đình!

Sáu người thị nữ trợn to hai mắt lên, có cảm giác hồn phách của mình đã bị đánh tan xác, giống như là chuột đụng phải mèo vậy. Các nàng không thể nào ngờ rằng ngay trong phủ đại tướng quân này lại gặp phải một nhân vật đáng sợ như vậy.

Người này căn bản không cần làm gì cả, chỉ cần quát nhẹ một cái thôi thì các nàng sẽ bị hồn phi phách tán ngay, biến thành tro bụi. Sáu người lập tức run cả lên, đầu lưỡi có cảm giác tê dại đi, không biết nói làm sao nữa.

Quan lại Đại Chu hoàng triều làm việc rất có hiệu quả, đặc biệt khi biết có một vị đại nho muốn ở lại trấn giữ Hoài An thành thì thành chủ Hoa Tinh Phi lập tức chuẩn bị một phòng ốc, để cho Từ Chính Long ở lại.

Lần này Từ Chính Long tới là để nói lời tạm biệt Phương Vân. Nhưng mà, khi nhìn thấy mấy nữ tử trong phòng thì sắc mặt Từ Chính Long liền trầm xuống. Mặc dù hắn không biết võ công, nhưng đối với khí tức tà đạo thì vô cùng nhạy cảm. Cơ hồ không cần nghĩ, hắn biết toàn bộ nữ tử ở đây đều tu luyện võ công tà đạo.

Thiên Ma công chúa vốn đã hơi say, nhưng lúc này cảm nhận được cổ Hạo Nhiên Chính Khí mãnh liệt trên người Từ Chính Long thì liền tỉnh lại. Khi hai mắt nhìn thấy Từ Chính Long thì bị chấn kinh không thôi.

Mặc dù lúc bình thường nàng rất tùy hứng, nhưng những chuyện về đại Nho triều đình thì đã nghe qua rất nhiều. Cho dù đi vào giới tông phái hay thế tục, cho dù gặp phải kẻ nào thì nàng cũng có thể đi ngang qua. Nhưng, chỉ có đại Nho triều đình là không thể nào gặp được.

- Đại....Nho...

Tuy Thiên Ma công chúa gan lớn, nhưng lúc này cũng sợ ngây người.

- Không tốt!

Ở trên ngọn Thiên Ma sơn xa xôi, phụ nhân xinh đẹp thấy cảnh như vậy thì cũng sợ hãi, thất thanh kêu lên.

- Đừng gấp gáp, chờ thêm một chút!

Tông chủ Thiên Ma tông không biết lúc nào đã mở mắt ra, mắt cũng dần ngưng trọng lại. Cho dù là người nào trong giới tông phái dám có làm gì bất lợi với Thiên Ma công chúa thì hẳn cũng không sợ, nhưng đại Nho triều đình lại là chuyện khác.

Vấn đề khó của hắn ở đây là: Nếu như không ra tay thì chỉ cần đại Nho này quát lên một tiếng thôi, ái nữ sẽ bị biến thành mây khói; nhưng nếu như xuất thủ, tuy có thể giết chết đại Nho triều đình này ngay, nhưng lập tức sẽ làm cả quần Nho tức giận. Lúc đó thì Thiên Ma tông và triều đình sẽ xảy ra chiến tranh, nếu như không chuẩn bị tốt thì sợ rằng cả đạo thống truyền thừa của Thiên Ma tông cũng bị biến mất!

Trong nội đường lúc này, người duy nhất còn trấn tĩnh được chỉ còn có Phương Vân.

- Lão sư, tạm thời đừng động thủ. Cô nương này chính là ái nữ của tông chủ Thiên Ma tông, bản tính ngay thẳng, cũng không phải là hạng người tà ác. Hơn nữa, học sinh phụng mệnh ở trên mọn cô nương này để tiến vào giới tông phái. Kính xin lão sư làm như không thấy, tạm thời không hỏi tới.

Phương Vân truyền âm nói.

Từ Chính Long nhìn thoáng qua Phương Vân, sau đó lại nhìn qua ánh mắt Thiên Ma công chúa một lúc.

Ánh mắt của đại Nho sáng tỏ vô cùng, có thể nhìn thấu hiểu được mọi việc. Đạt đến cảnh giới như Từ Chính Long thì chỉ cần nhìn qua một cái thôi thì có thể dựa vào ánh mắt của người đó để suy đoán ra tâm tính người đó ra sao.

Sau khi nhìn vào ánh mắt đang kinh hoảng của Thiên Ma công chúa một chốc lát, vẻ tàn khốc của Từ Chính Long dần dần buông lỏng:

- Ta tới lần này là để cáo từ Phương tướng quân. Nếu như Phương tướng quân có khách thì ta xin cáo lui trước vậy.

Vừa dứt lời, Từ Chính Long cũng không đợi Phương Vân nói lại, liền xoay người rời đi.

Sau khi Từ Chính Long đi một lúc, chủ tử Thiên Ma công chúa còn thẫn thờ nhìn theo.

- Tạ huynh, sao thế? Mời ngồi a.

Phương Vân vỗ vỗ bả vai của Thiên Ma công chúa một cái, thản nhiên nói.

Thiên Ma công chúa bị Phương Vân vỗ vỗ bả vai thì có cảm giác cả người không tự nhiên, không khỏi theo bản năng nghiêng bả vai đi, đồng thời cũng có một cảm giác khác thường nổi dậy. Gương mặt của nàng cũng hồng hân lên, không hiểu là do còn say hay là ngượng ngùng.

- Ta đột nhiên nhớ mình còn có chút chuyện, phải đi trước vậy. Hẹn hôm khác sẽ bái phỏng Phương huynh!

Bị Từ Chính Long hù dọa như vậy, cho dù lá gan của Thiên Ma công chúa có lớn hơn thì cũng không dám ngồi tiếp. Vội vàng tìm cơ tránh đi.

Phương Vân thản nhiên cười. Cũng không ngăn trở, để cho mấy người đó tùy ý rời đi.

Thiên Ma công chúa xuất thân từ Thiên Ma tông, địa vị tôn quý vô cùng, tất nhiên nhân giới của nàng cũng rất cao. Nếu như cố ý nịnh bợ, khúm núm thì sẽ làm cho đối phương có cảm giác không vui. Mối quan hệ với nàng cũng không thể trong sớm chiều mà có được.

- Uống rượu Quỳnh Tương của ta, bị Từ lão sư làm cho toát mồ hôi lạnh. Xem ra lần gặp gỡ này đã để lại cho nàng ấn tượng rất sâu.

Có thể lúc ban đầu, nàng Thiên Ma công chúa này gặp mình chỉ là vì tùy ý. Nhưng giờ đây, sợ rằng nàng sẽ rất khó quên mình.

Mấy người Thiên Ma công chúa này vừa đi thì Từ Chính Long liền bước vào.

Về mặt Từ Chính Long bây giờ vô cùng nghiêm túc:

- Phương Vân, người là người được Phu Tử lựa chọn, ta rất tin tưởng người. Nhưng mà, ta cũng hi vọng người nhớ kỹ những lời Phu Tử nói: “Đừng lầm đường”!

- Lão sư yên tâm, trong lòng học sinh hiểu rõ.

Phương Vân cũng có chút không ngờ Từ Chính Long lại nói những lời vậy.

- Mặt khác...

Từ Chính Long do dự một chút, nhưng vẫn nói ra:

- Mặc dù tiểu cô nương này xuất thân từ tà đạo, nhưng ánh mắt lại tinh khiết, tâm địa thiện lương, là người vô tội. Ta khuyên người đừng vì lợi dụng cô nương đó mà xúc phạm đến.

Trong mắt Phương Vân hiện ra thần sắc kinh ngạc, nhưng sau đó nghiêm nghị hẳn lên:

- Lão sư yên tâm, trong lòng học sinh tự có cân nhắc, cũng biết nên làm như thế nào. Tuy tính tình nàng Thiên Ma công chúa này có chút hơi hợ, nhưng bản tính không xấu. Học sinh sẽ không làm tổn thương đến nàng.

- Vậy thì tốt. Thành chủ đã chuẩn bị chỗ ở cho ta xong, ta cũng nên đi qua.

Từ Chính Long hài lòng gật đầu, rời đi.

Phương Vân cũng không biết rằng, những lời này của hắn đã được đôi phu phụ tông chủ Thiên Ma tông ở xa mấy ngàn dặm nghe được. Nghe thấy mấy lời nói này của Phương Vân, tuy phu phụ tông chủ Thiên Ma tông không nói gì, nhưng trong mắt lại hiện lên thần sắc tán thưởng.

npq91

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

322. Chương 318: Tế Luyện Thủy Ngục Phong

Biên

Cùng lúc đó, ở một địa phương không xa Tụ Bảo các là mấy, hai tên đệ tử Long Hồ tông đang hồi báo với Ngu Thần.

- Trưởng lão, đã điều tra được thân phận người trong phòng khách khanh số ba. Hắn chính là Phương Vân, con trai của Tứ Phương hầu Phương Dận!

Vừa nói, hai người đã đem những chuyện thấy được nói ra. Vốn hai người còn tính tới bắt chuyện, nhưng không ngờ Thiên Ma công chúa lại ra gặp mặt trước.

Hai người không dám hành động thiếu suy nghĩ nên chỉ đành theo dõi từ phía sau. Sau khi Thiên Ma công chúa tiến vào phủ đại tướng quân thì hai người mới về bẩm báo.

- Thì ra là tiểu hầu gia hắn. Nhưng hắn chỉ là con một vương hầu, sao lại có nhiều Chu Tước đàn đến vậy?

Ngu Thần hơi ngưng mắt lại, trong đó lóe lên rất nhiều suy nghĩ.

- Trưởng lão, người này là tiểu hầu gia của triều đình. Mà triều đình cùng tông phái chúng ta lại như nước với lửa, chúng ta còn phải tiếp xúc với hắn sao?

Một tên đệ tử nói.

- Như nước với lửa?

Ngu Thần cười lạnh một tiếng:

- Nếu như là nước với lửa thì hần đã không tiến vào Tụ Bảo các rồi, cũng sẽ không dẫn Thiên Ma công chúa kia tiến vào phủ đệ của hần. Tuy bổng lộc của Đại Chu hoàng triều rất nhiều, nhưng còn chưa nhiều tới mức có thể cho hần tiêu xài nhiều như thế...người này, sợ rằng có mưu đồ không nhỏ a!

- Trưởng lão nói rất đúng. Luật định của Đại Chu hoàng triều vô cùng thâm nghiêm, nghiêm cấm quan lại giao du với người giới tông phái. Tuy Thiên Ma công chúa đã dịch dung, nhưng đoán ra thân phận của nàng không khó. Vậy mà tên tiểu hầu gia này lại dám đón nàng vào phủ đệ, hần tuyệt đối không phải là một nhân vật chịu an phận.

Một người đệ tử khác nói.

Ngũ Thần trầm ngâm không nói, một lát sau mới mở miệng:

- Long Hồ tông chúng ta cứ cách ba năm là sẽ tổ chức tranh đấu giữa các núi để quyết định quyền hạn cùng tài nguyên được phân phối cho ba năm tới. Mỗi lần các núi tranh đấu thì tông phái sẽ mời một ít tán tu tới trợ trận, các núi cũng có thể mời khách bên ngoài tới. Lần tranh đấu này còn mười ngày nữa...Trần Tường, người đưa hần một thiệp mời, nói với hần là ta muốn mời hần lên Long Hồ sơn xem tranh đấu.

Tên đệ tử tên Trần Tường hơi do dự một chút:

- Trưởng lão, hần là người triều đình, sợ rằng việc này không hợp với tông quy lắm. Nếu như trưởng môn trách tội thì sẽ không hay đâu.

Ngũ Thần khoát tay áo:

- Yên tâm đi, ba vị Toàn Cơ tiên sinh, Xu Cơ tiên sinh và Hành Cơ tiên sinh đã thôi diễn tinh tượng mà dự đoán thiên hạ sắp tới sẽ rơi vào đại loạn. Biết được điều này, Thiên Tà tông đã đi trước chúng ta rồi, bọn họ đã có người ở trong Đại Chu hoàng triều. Ở điểm này, chúng ta đã đi sau họ...

Dừng một chút, Ngũ Thần nói tiếp:

- Cứ phát thiệp mời thử đi. Nếu như hần tới thì cho thấy đúng là hần có dã tâm, có mưu đồ. Người như vậy thì chúng ta phải hợp tác. Nếu như chưởng môn biết thì không những không trách tội mà còn rất là cao hứng. Nếu như hần không chấp nhận thì chẳng có tổn thất gì với chúng ta cả. Chỉ là một phong thiệp mời thôi, có ai biết thật hay giả.

Tên đệ tử này liền hiểu ra, nói:

- Trưởng lão anh minh.

- Cái này không phải là anh minh hay không anh minh gì, nếu như người này có thể hợp tác với chúng ta thì chúng ta sẽ được lợi rất nhiều!

Ngũ Thần nói xong liền phát tay áo một cái, sau đó đi về hướng tây bắc.

Mấy tên đệ tử lưu lại một người xong thì cũng lần lượt đi theo.

Trong phủ đại tướng quân, Phương Vân nhắm mắt ngồi yên, dường như đang đợi điều gì đó.

Vèo!

Đột nhiên có một đạo tàn ảnh màu hồng từ bên ngoài điện bắn vào. Đạo tàn ảnh này lượn vòng một hồi rồi rớt trên đại điện Phương Vân đang ngồi.

Dường như Phương Vân đã sớm đoán được sẽ có điều này, thần sắc bình tĩnh vô cùng. Hần đưa tay ra, phong thiệp mời lập tức bay vào lòng bàn tay.

- Mười ngày sau, mời lên Long Hồ sơn xem các núi tranh đấu?

Phương Vân nhìn lướt qua, trên mặt hiện lên thần sắc đã đoán được từ trước.

- Nói với Ngũ trưởng lão các người, ta nhất định sẽ đúng hẹn đến gặp.

Phương Vân lạnh nhạt nói. Âm thanh không cao, nhưng lại vang lên rõ ràng bên tai tên đệ tử đang chuẩn bị đi kia. Thân thể Trần Tường hơi chấn động, sau đó liền phá không rời đi.

Tuy cũng là cường giả Địa Biến cảnh, nhưng tu vi của Trần Tường lại kém Phương Vân quá xa. Đối với Phương Vân, nếu như muốn giết Trần Tường thì chẳng khác gì giết một con kiến cả.

- Thiên Ma công chúa xuất hiện, Ngu Thần cưỡi xuất hiện. Hiện tại, chỉ còn có tên Ân Bạc kia.

Phương Vân nắm lá thư của Ngu Thần trong tay, khẽ chấn nát.

Lúc này ở trong Hoài An thành có đại Nho trấn giữ, hẳn Ân Bạc còn không dám xuất hiện. Hơn nữa, Phương Vân cũng không cảm giác được khí tức của hắn. Đạt đến cảnh giới Địa Biến cảnh, các cường giả đã có thể thu liễm khí tức của mình.

Đồng thời, bởi vì ở Hoài An thành có Tụ Bảo các, cho nên có rất nhiều cường giả Địa Biến cảnh tới đây. Phương Vân cũng không thể thông qua phương pháp Vọng Khí để tìm ra hành tung của tên Ân Bạc này được.

- Huyết Tinh hiện đang ở trong tay ta. Nếu như hắn muốn luyện chế Viêm Ma thượng cổ thì phải tới tìm ta để lấy. Ta dám khẳng định hiện hắn còn đang ở quanh đây, đang đợi thời cơ thích hợp để ra tay.

Phương Vân ngồi ở trên ghế chánh điện, ánh mắt hơi híp lại. Đồng thời cũng có vô số ý nghĩ hiện lên trong đầu hắn, suy nghĩ làm sao để đối phó với tên Ân Bạc này.

- Để cho hắn sống thêm vài ngày nữa đi.

Phương Vân đứng dậy rồi bước vào thư phòng. Vung tay lên, bảy tên Yêu Quân lập tức xuất hiện bên cạnh, sau khi để cho cả bọn thu liễm yêu khí lại thì cho bảo vệ chung quanh mình.

Những tên Yêu Quân này đã bị Phương Vân khống chế, nếu so với bất cứ ai thì cũng đáng tin hơn cả.

Làm xong những việc này, tâm niệm Phương Vân khẽ động, lập tức triệu hồi mười khối Thâm Hải Thủy Mẫu Tinh trong túi không gian ra. Một đồng tinh thể màu xanh biếc chồng chất tại một góc trong thư phòng, bên trong có vô số con sứa chen chúc ở chung một chỗ, huyền lệ vô cùng.

- Nếu như tế luyện Ngũ Ngục Phong đến đại viên mãn thì lập tức sẽ đề thăng lên thành tuyệt phẩm Địa Nguyên pháp khí, nhưng muốn đạt đến cảnh giới đó thì không biết phải tốn bao nhiêu thời gian cùng tinh lực nữa, ngoài ra còn phải tốn một lượng lớn tài liệu. Mặc dù nơi này có mười khối Thâm Hải Thủy Mẫu Tinh, nhưng nếu muốn ngưng luyện ra được Thủy Ngục Phong thì còn kém quá xa. Sợ rằng sau này phải cố gắng thu thập thêm tài liệu luyện khí thuộc tính thủy.

Phương Vân khẽ bấm tay, Ngũ Ngục Phong ở trong đan điền lập tức bay ra. Ngũ Ngục Phong sau khi bay ra thì lập tức huyền phù phía trên mười khối Thâm Hải Thủy Mẫu Tinh.

Ngũ Ngục Phong là Địa Nguyên pháp khí, nếu muốn luyện chế Thủy Ngục Phong thì ngoại trừ việc tiêu hao Thâm Hải Thủy Mẫu Tinh, cũng cần phải có lượng lớn Đại Địa Chi Tinh mới được. Phương Vân liền triệu ra một chút Đại Địa Chi Tinh, sau đó để ở phía trên mười khối Thâm Hải Thủy Mẫu tinh ở phía trước.

- Thủy chi quý, Địa chi mẫu*, luyện hóa!

Hai cái bùa chân long trong cơ thể Phương Vân liền bay ra, sau đó bao trùm lấy Thâm Hải Thủy Mẫu tinh cùng Đại Địa Chi Tinh để luyện hóa. Một chút chất dịch từ bên trong Thâm Hải Thủy Mẫu tinh cùng Đại Địa Chi Tinh lập tức chảy ra ngoài.

- Thượng thiện nhược thủy, bắt diệt nhật dạ, Địa Thủy tương hổ, chuyển dời càn khôn. Tế luyện!

Phương Vân bấm quyết bí pháp tế luyện Thủy Ngục Phong trong Ngũ Ngục Phong. Vừa bấm thì Lôi Ngục Phong ở bên cạnh bỗng nhiên xoay tròn lại, hóa thành một vòng xoáy. Đúng lúc này, nội lực của Phương Vân bỗng nhiên tuôn ra rồi điên cuồng cuốn vào bên trong vòng nước xoáy đó.

Đồng thời, bên trong vòng xoáy đó sinh ra một cỗ hấp lực hút hết tinh khí Thủy chi quý cùng Địa tinh mẫu ở dưới. Nhất thời, cả không khí bị một màu xanh biếc nhuộm thẫm lại.

Tế luyện tài liệu luyện khí là một quá trình lâu dài, muốn tế luyện toàn bộ cần rất nhiều thời gian. Đây cũng là nguyên nhân vì sao luyện khí lại khó đến như vậy.

Thời gian chậm chậm trôi qua. Ba canh giờ sau, mười khối Thâm Hải Thủy Mẫu Tinh đã bị hòa tan gần toàn bộ, mà Thủy chi quý ẩn chứa bên trong tinh thể đã không ngừng dung nhập vào bên trong Ngũ Ngục Phong. Cùng lúc này thì Lôi Ngục Phong ở bên cạnh cũng dần bị ngả màu, từ màu lam nhạt, đã dần biến thành một màu xanh biếc, cuối cùng đã biến thành xanh thẫm.

Ào ào!

Giữa thư phòng, một cỗ ánh sáng màu xanh thẫm biến ảo không ngừng, chiếu xạ lên vách tường. Trong đó, dường như còn có âm thanh “ào ào” của sóng biển.

Phương Vân biết đây là dấu hiệu sắp tế luyện thành công trụ cột của Thủy Ngục Phong.

Uống!

Phương Vân hét lớn một tiếng, rồi đột nhiên phun ra một ngụm tinh khí màu trắng. Địa Nguyên pháp khí Ngũ Ngục Phong được cỗ tinh khí này thì lập tức xoay tròn, vòng nước xoáy cũng phát ra hấp lực lớn hơn.

- Khởi!

Phương Vân chỉ một ngón tay, Ngũ Ngục Phong lập tức bành trướng ra gấp mấy lần. Chỉ trong chốc lát đã hóa thành một ngọn núi nhỏ, chiếm gần cả nửa căn phòng.

- Lên!

Phương Vân dùng nội lực lượng Thâm Hải Thủy Mẫu tinh cùng Đại Địa Chi Tinh còn sót lại đưa vào bên trong vòng nước xoáy. Lập tức, hai ngọn núi tinh thể này bị vòng nước xoáy đó bao lấy lại. Phương Vân có thể cảm giác được là hai tòa tinh thể này đang được “hòa tan” một cách nhanh hơn, giống như đang bị nước biển cọ rửa vậy.

Đây chính là tác dụng của Thủy Ngục Phong. Một khi đã ra được hình thức ban đầu thì năng lực tế luyện sẽ được tăng lên. Nếu như có được một ngọn Thủy Ngục Phong đầy đủ thì Phương Vân cũng không cần phải có lò luyện đan dùng để tế luyện gì như người trong Đạo Môn, cả tòa Thủy Ngục Phong lúc đó đã là một lò luyện đan tốt nhất rồi, dùng để tế luyện tài liệu luyện khí hay dùng để đối địch đều được cả.

Một khi Thủy Ngục Phong được tế luyện đầy đủ, nếu như gặp phải đối thủ mà người đó không có thủ đoạn bảo vệ tính mạng thì chỉ cần đem Thủy Ngục Phong ném lên trên đỉnh đầu của đối thủ. Ngay lập tức, vòng nước xoáy của Thủy Ngục Phong sẽ bao vây đối thủ lại, tế luyện đối thủ thành một vũng bùn. Một thân tinh khí cũng sẽ bị Ngũ Ngục Phong hấp thu đi, vô cùng bá đạo!

Ầm!

Một tiếng nổ vang lên, hai tòa tinh thể cuối cùng đã bị tế luyện hoàn toàn rồi. Rốt cuộc Thủy Ngục Phong đã tế luyện ra được hình thức ban đầu. Đồng thời, ở ngay bên cạnh lõi quang của Lôi Ngục Phong lúc này đã có thêm một vòng nước xoáy màu lam. Vòng nước xoáy này tuy nhỏ nhưng lại làm cho người ta có cảm giác uy lực của nó rất lớn. Nếu như chú ý lắng nghe thì có thể nghe thấy ở bên trong có âm thanh vang dội của sóng biển, giống như vòng nước xoáy đó là biển rộng vậy, không ngừng có sóng đánh vào bờ.

Những con sứa của biển sâu chính là sinh vật phổ biến nhất trong đại dương. Trong cơ thể của chúng nó có ẩn chứa thủy nguyên tố vô cùng phong phú, sau khi chết đi thì bọn chúng sẽ hóa thành tài liệu luyện khí thuộc tính thủy tốt nhất.

Tôn Thế Khôn tuy chỉ đưa cho Phương Vân có mười khối Thâm Hải Thủy Mẫu Tinh, nhìn qua không nhiều lắm, nhưng lượng nguyên tố thủy ở bên trong lại vô cùng nhiều. Cho nên, sau khi tế luyện xong thì trong thư phòng mới có âm thanh của sóng biển.

Thủy Ngục Phong tế luyện ra một vòng nước xoáy nhỏ mới chỉ là bước ban đầu, cũng là bước cơ bản nhất. Sau này, cần phải làm cho vòng nước xoáy này rộng lớn thêm, sau đó từ bên trong xuất ra một ngọn núi, khiến cho ngọn núi này trở thành một vật có thực, biến hóa thành hình dáng như Lôi Ngục Phong thì mới được coi là hoàn chỉnh.

Uy lực của mỗi một ngọn núi Ngũ Ngục Phong cũng không mạnh lắm, chỉ tương đương với một kiện Địa Nguyên pháp khí mà thôi. Nhưng nếu gia tăng uy lực của từng ngọn núi thì uy lực của Ngũ Ngục Phong sẽ tăng thêm rất nhiều.

Sau khi tế luyện ra được vòng nước xoáy nhỏ thì cả đầu Phương Vân đầy mồ hôi. Việc quán thâu nội lực vào Ngũ Ngục Phong suốt mấy canh giờ làm cho nội lực của hắn tiêu hao rất lớn. Nếu như không phải hắn đã đột phá được một con thiên long viên cổ thì sợ rằng sẽ không làm được như thế.

- Mạnh hơn ư?

Sau khi việc tế luyện ra vòng nước xoáy xong thì lập tức Phương Vân cảm thấy uy lực của Ngũ Ngục Phong đã tăng lên rất nhiều. Hơn nữa, lôi quang trên tòa Lôi Ngục Phong còn tự động bắn vào trong vòng nước xoáy, sau đó trở về bên trong Lôi Ngục Phong. Tuy diễn biến rất nhanh, nhưng Phương Vân có thể thấy được trên lôi quang của Lôi Ngục Phong lại có thêm một màu xanh biếc...Xem ra uy lực của Lôi Ngục Phong cũng được đề thăng a!

* Thủy chi quý, Địa chi mẫu: Cách gọi chất dịch có được sau khi tế luyện Thâm Hải Thủy Mẫu Tinh cùng Đại Địa Chi Tinh trong truyện

npq91

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

323. Chương 319: Tôn Thị Thương Hào (Hiệu Buôn Nhà Họ Tôn)

Biên

Sau khi tế luyện Ngũ Ngục Phong xong, Phương Vân có cảm giác bây giờ không thể nào vận dụng một cách tự nhiên như trước được nữa.

- Xem ra cần phải cẩn thận chăm sóc trong một thời gian ngắn rồi.

Phương Vân khẽ vẫy tay, đem Ngũ Ngục Phong khổng lồ thu nhỏ lại rồi đưa vào trong đan điền, vận dụng nội lực chăm sóc nó một cách ân cần.

Sau khi điều tức được nửa canh giờ, cảm giác nội lực khôi phục lại được một chút thì Phương Vân mới đứng dậy. Trong lòng khẽ động, Phương Vân lập tức gọi Triệu Bá Ngôn vào.

- Đại nhân, người tìm thuộc hạ!

Triệu Bá Ngôn nói.

- Viên Nặc Túc châu này cho người, lát người hãy theo ta tới chỗ này một chút.

Phương Vân nói.

- Vâng, đại nhân.

Triệu Bá Ngôn cung kính nói.

- Pháp quyết dịch hình hoán cốt ta đưa cho người, người đã tập luyện chưa?

- Bẩm đại nhân, đã có thể vận dụng.

Triệu Bá Ngôn trả lời.

- Ừ, một lát nữa người hãy biến hóa dung mạo một chút rồi mới đi theo.

Phương Vân gật đầu, nói.

Chỉ chốc lát sau, đã có ba mươi tên binh sĩ Đại Chu ở giáo trường được gọi vào phủ đại tướng quân. Lúc ba mươi người này đi ra, đã có hai người được hoán đổi cho Triệu Bá Ngôn cùng Phương Vân. Hai người lúc này đã biến hóa dung mạo, lúc nhìn qua cũng không có ấn tượng gì đặc biệt.

- Đại nhân muốn đi gặp ai vậy? Sao lại tỏ vẻ quan trọng như thế?

Triệu Bá Ngôn xen lẫn trong đội ngũ, vừa đi ra ngoài vừa trầm nghĩ. Hành động Phương Vân lần này quá mức thần bí rồi.

Sau khi ở trong quân doanh một hồi lâu, Phương Vân cùng Triệu Bá Ngôn đổi lấy một bộ y phục bình thường, sau đó theo đường cung ứng quân lương của thương nhân cho quân đội mà rời khỏi.

Ở phía tây Hoài An thành có một tòa nhà lớn, vô cùng trang nghiêm. Nếu so với các nhà Vương hầu ở kinh thành thì cũng không kém, đây chính là phủ đệ của Tôn thị thương hào.

Đại tông phái thượng cổ, từng môn từng phái đều có tính toán riêng của mình. Đã được đạo thống của bọn hần mà còn muốn né tránh ra là việc không có khả năng!

Phương Vân tự có ý nghĩ của mình. Biểu đệ Tôn Thế Khôn tuy có đạo thống của Đại Lực Thần Ma tông thượng ổ, nhưng tâm tính của hần lại không được. Hơn nữa, đối với cách thức biểu đệ mình có được đạo thống của Đại Lực Thần Ma tông, Phương Vân vẫn có cảm giác không ổn. Cho nên, chỉ còn cách giúp biểu đệ rèn luyện tâm tính, để cho hần có khả năng lấy bất biến ứng vạn biến, có thể ứng phó với mọi tình huống mà thôi!

Tôn Trọng Vinh do dự một chút. Hần là một thương nhân, đồng thời cũng là nửa Nho gia, nhưng cũng không phải là người trong giới tông phái. Đối với những chuyện này, hần không biết gì cả.

Nhi tử Tôn Thế Khôn biết mất ba năm, sau đó lại đột nhiên xuất hiện, hơn nữa tu vi vô đạo lại vô cùng cường đại. Mặc dù hần có cảm giác không ổn, nhưng vì không biết gì về giới tông phái cho nên chưa bao giờ nhúng tay vào cả. Nhưng mà, đối với Phương Vân thì hần vô cùng tin tưởng. Dù sao, Phương Vân và hần cũng có một chút huyết mạch tương liên, hơn nữa, hần tin tưởng Phương Vân sẽ không làm hại Tôn Thế Khôn.

- Khôn nhi, con đi chuẩn bị một chút đi. Lát nữa hãy đi theo biểu ca con!

- Ha ha, phụ thân, con biết người sẽ đồng ý mà!

Tôn Thế Khôn cười to nói, không thể nào che dấu được sự hưng phấn.

Tôn Trọng Vinh thấy thế thì cười khổ:

- Vân nhi, so với biểu đệ Thế Khôn, kinh nghiệm cùng dịch luyệt của con hơn rất nhiều. Sau ngày, phiên con chiếu cố đến Thế Khôn một chút!

- Cữu cữu yên tâm, con nếu như đã dám dẫn Thế Khôn lên Long Hồ tông thì tự nhiên đã có nắm chắc trong lòng!

Phương Vân nói.

Tôn Trọng Vinh gật đầu.

Ở lại phủ Tôn thị một ngày, khi đến đêm, Phương Vân bèn dẫn theo Triệu Bá Ngôn về lại trong phủ đại tướng quân.

Thời gian từng ngày trôi qua, mỗi ngày Phương Vân ở phủ đại tướng quân đều dùng để tham ngộ hai tờ Luân Hồi đạo pháp, đồng thời dùng chân khí ân cần chăm sóc Ngũ Ngục Phong mới tế luyệt.

Khi còn cách hai ngày nữa là đến cuộc thi đấu giữa các núi của Ngu Thần, thì Phương Vân mới hành động.

- Chu Hân, Sở Cuồng, phòng thủ ở Hoài An thành ta giao cho các người. Triệu Bá Ngôn, ta đã cho người đủ tài vật, bao gồm cả đan dược cùng công pháp, người tận lực chiêu thu thám báo cho ta. Ta muốn người lúc nào cũng phải chú ý tới động tĩnh giới tông phái, nếu có chuyện gì thì phải thông báo cho ta ngay. Mặt khác, toàn lực sưu tập tin tức về người tên là Xuyên Khẩu Dương Giới kia cho ta.

Trên đại điện, Phương Vân nhìn lướt qua mọi người, cẩn thận dặn dò.

- Vâng, đại nhân!

Mọi người đồng loạt nói.

- Quân Công Minh, trong mọi người ở đây thì tu vi của người mạnh nhất. Lúc ta không có ở đây, nếu như người của triều đình có xuống tuần tra thì người hãy dùng dịch hình hoá pháp thành ta ứng phó một chút!

- Vâng, đại nhân!

Quân Công Minh cung kính nói.

Sau khi bố trí xong, thân thể Phương Vân thoáng một cái đã rời đi.

Long Hồ sơn nằm ở hướng tây bắc Hoài An thành, khoảng cách cũng không gần. Lấy năng lực của Phương Vân, nếu như bay đi ngày đêm không nghỉ thì cũng phải mất đến một ngày. Đến kịp lúc thì không bằng đến sớm hơn một chút, cho nên hần mới khởi hành khi còn cách lờ hện hai ngày nữa.

Tất nhiên Phương Vân sẽ không đi theo đường chính. Cho nên sau khi ra cửa thành, hần liền men theo con đường nhỏ đi tới Long Hồ sơn.

Phương Vân vừa mới bay qua đầu một ngọn núi thì liền nghe được ở trên đầu truyền đến một tràng cười thê lương quái dị:

- Hắc hắc! Tiểu tử, ở Tụ Bảo các mà dám đoạt lấy Huyết Tinh của ta, thật là không biết sống chết! Hiện tại, chết đi cho ta!

Phương Vân ngẩng đầu nhìn lên, lập tức thấy ở trên bầu trời bây giờ đã bị mây đen che kín. Đồng thời còn có một khô lâu màu xanh đang ở trong mây cười một cái quái dị, sau đó lấy thể bài sơn đảo hải bổ nhào xuống. Phía trên khô lâu màu xanh còn có hư ảnh một con thiên long viễn cổ, hiển nhiên đây là một cường giả đã đột phá một con thiên long lực!

Phương Vân thấy thế thì không những không kinh sợ mà còn mừng rỡ, cười lớn một tiếng nói:

- Ha ha ha, Ẩn Bạc, ta đã chờ ngươi lâu rồi. Ngươi đã không nhịn được rồi ư?

Cổ tay Phương Vân hơi run lên, lập tức đánh ra Băng Thiên Đại Thủ Ấn tới đầu khô lâu màu xanh kia.

Trên đường đi, Phương Vân đi với tốc độ chậm chính là để dụ Ẩn Bạc xuất hiện. Huyết Tinh là tài liệu luyện chế Viêm Ma thượng cổ, chỉ cần Ẩn Bạc không buông bỏ việc luyện chế Viêm Ma thượng cổ, thì sẽ phải ra tay!

Ẩn Đồ ham muốn Huyết Tinh trên người Phương Vân, thì sao Phương Vân không ham muốn tài liệu luyện khí trên người của hần chứ.

Ầm!

Chỉ nghe một tiếng nổ thật lớn vang lên, cổ tay Phương Vân bị một cỗ lực lượng phản chấn lại, thân thể hơi ngừng một chút. Mà đồng thời, mây đen trên bầu trời cũng đã tản đi, khô lâu khổng lồ cũng từ từ thu nhỏ lại rồi rớt vào tay một nam tử.

Người này chính là đệ tử trọng yếu của Thánh Vu giáo - Ẩn Bạc!

- Ồ!

Hai người đồng thời kêu nhẹ một tiếng, đánh giá đối phương lẫn nhau.

Phương Vân thấy ngạc nhiên là vì một chương ban này lại không đánh chết được Ẩn Bạc. Mặc dù hần dùng Băng Thiên Đại Thủ Ấn, nhưng đã quán chú vào đó lực lượng một con thiên long lực. Không ngờ rằng lại chỉ đánh tan được mây đen trên bầu trời mà thôi, nhưng mà, hần cũng đã nhận ra được khô lâu màu xanh trong tay Ẩn Bạc chính là một kiện Địa Nguyên pháp khí.

Chính nhờ vào kiện Địa Nguyên pháp khí này mà Ẩn Bạc mới có lực lượng đánh ngang với hần!

- Rốt cuộc ngươi là ai?

Sắc mặt Ẩn Bạc dần ngưng trọng lại. Vốn cho là chuyện đã nắm chắc trong tay, nhưng không ngờ lại thất bại. Điều này có chút ngoài dự liệu của hần.

Lúc mà Ẩn Bạc theo dõi Phương Vân thì đứng ở vị trí cách rất xa, có rất nhiều điều không nghe rõ được. Cộng thêm việc ban đầu Phương Vân ẩn giấu đi tu vi Địa Biến cảnh của mình, làm cho Ẩn Bạc cứ nghĩ Phương Vân chỉ là một viên võ tướng đại tướng quân bình thường, cho nên mới có ý nghĩ bắt giữ.

Nhưng trong phủ đại tướng quân lại có đại Nho trấn giữ, cho nên hần không dám vọng động. Nhưng mà, Huyết Tinh thì hần bắt buộc phải có, chỉ cần tế luyện ra được Viêm Ma thượng cổ là hần sẽ trở thành trưởng lão của Thánh Vu giáo ngay. Vì nhòm ngó đến Huyết Tinh của Phương Vân, hần đã ở ngoài theo

dõi đến bảy tám ngày, lúc này mới có cơ hội thấy Phương Vân ra khỏi thành. Nhưng mà, rõ ràng vị thiếu niên trước mặt này không phải là một vị đại tướng quân bình thường.

- Ta? Ha ha ha.

Phương Vân tự chỉ vào mình rồi cười lớn. Đã đến lúc này, hắn cũng không sợ Ân Bạc có thể chạy trốn được.

- Ta trấn giữ phủ Bình Yên đại tướng quân, đương nhiên là đại tướng quân Phương Vân được triều đình sắc phong rồi!

- Cái gì?

Ân Bạc liền biến sắc ngay, bật thốt kinh hô. Hắn đứng theo dõi quá xa, cho nên không có chú ý đến cái bảng hiệu trước cửa phủ đại tướng quân. Lúc này nghe được Phương Vân tự báo ra danh hiệu của mình thì lập tức hoảng hốt không thôi.

Trận đại chiến Mãng Hoang kia, một vị Yên Hoàng vẫn lạc đã kinh động tứ phương, có mấy người không biết chứ?

Vèo!

Ân Bạc không hề nghĩ ngợi, lập tức chạy đi. Lúc này hắn hối hận vô cùng, nếu như sớm thấy bảng hiệu kia thì hắn đã không có hành động như hôm nay rồi!

- Muốn đi? Đi được không?

Phương Vân cười lớn một tiếng, đưa một ngón tay ra. Một kiện pháp khí lập tức bay ra, Phương Vân vừa phun vào một ngụm tinh khí thì kiện pháp khí này đã tỏa ra hào quang tứ phương.

Ân Bạc còn chưa chạy được trăm trượng thì Ngũ Ngục Phong đã bay lên đến đỉnh đầu của hắn, thoáng một cái đã biến thành một ngọn núi vô cùng lớn bao phủ cả người hắn lại.

Phương Vân cười to:

- Trấn áp cho ta!

Ngay lập tức ngọn núi này phát ra một cỗ lực lượng thật lớn, đè áp xuống cả người Ân Bạc.

- Uống! Vu Hồn đại pháp!

Nguy cơ trước mặt, Ân Bạc cũng không dám nói nhiều. Cắn lưỡi một cái, lập tức phun ra một ngụm máu vào khô lâu màu xanh, sau đó ném đi. Đầu khô lâu này được ngụm máu đó, lập tức phát ra tiếng kêu ghê rợn, nghênh đón Ngũ Ngục Phong.

Ngũ Ngục Phong vốn có khả năng “trấn áp”, sau khi được Phương Vân tế luyện lại thì lực lượng của kiện pháp khí này đã tăng lên thêm ba bốn lần.

Bây giờ, cho dù Phương Vân có gặp đối thủ đã đạt đến một con thiên long viễn cổ thì cũng có thể dựa vào kiện pháp khí này mà trấn áp đối phương.

Tu vi đích thật của Ân Bạc cũng chưa đạt tới một con thiên long viễn cổ, chẳng qua là mượn lực lượng pháp khí quý dị mà miễn cưỡng đạt tới. Làm sao có thể sánh được với Phương Vân cùng với Ngũ Ngục Phong chứ.

Hai kiện pháp khí vừa va chạm vào nhau thì Ân Bạc thầm kêu lên không ổn. Ngay lập tức, hắn đã nghe được một tiếng kêu “răng rắc” phát ra, khô lâu màu xanh được ném ra nghênh kháng với Ngũ Ngục Phong đã bị đánh nát, bạo nổ.

- Pháp khí của ta a!

Ân Bạc rên rỉ lên một tiếng, rồi lập tức cảm thấy đỉnh đầu tối sầm lại. Thì ra Ngũ Ngục Phong đã từ trên cao đập xuống, đập hắn như đập một con ruồi vậy.

Ầm!

Bụi đất tung lên, Ngũ Ngục Phong sau khi hạ xuống thì không còn động tĩnh gì nữa. Phương Vân khẽ vẩy tay, lập tức thu hồi kiện Địa Nguyên pháp khí này lại. Còn Ẩn Bạc lúc này đã bị đánh sâu vào trong đất, máu chảy khắp người, ánh mắt âm đạm, thần sắc tái nhợt. Hiển nhiên người này chỉ đang cố gắng kéo dài hơi tàn của mình.

Nhưng Phương Vân sao lại có thể dễ hấn chết dễ dàng như vậy. Tài liệu Phương Vân luyện chế Viêm Ma thượng cổ chỉ còn thiếu Viêm Ma chi tâm, nói không chừng lại có ở trên người này.

- Phong!

Phương Vân đi tới, bàn tay mới vỗ một cái thì đã đem Ẩn Bạc đang trọng thương phong ấn vào trong bức họa hoàng kim!

Phương Vân đứng trên mặt đất, khẽ nhắm mắt lại. Trí nhớ của Ẩn Bạc đang hiện ra trong đầu hấn, chỉ chớp lát sau, mắt của hấn đã sáng lên:

- Hảo, không ngờ người còn có vật này!

Phương Vân thả Ẩn Bạc đang trọng thương ra, sau đó vẩy tay một cái, lập tức có một cái tiểu đỉnh màu đen từ trong đan điền Ẩn Bạc bay ra. Phương Vân bấm tay một cái, lập tức có một quả chuông nhỏ bay ra. Quả chuông liền bay lên trên tiểu đỉnh, bao bọc lấy, chỉ một lát sau liền tản đi cảm chế màu đen xung quanh tiểu đỉnh này. Sau đó hấn tế luyện một lần, tiểu đỉnh này lập tức biến thành của hấn.

- Khởi!

Phương Vân ném tiểu đỉnh màu đen này ra ngoài, đồng thời phun ra một ngụm tinh khí. Ngay lập tức, cái tiểu đỉnh màu đen này to lớn dần lên, chỉ chớp lát sau đã lớn như một căn phòng.

Cái đỉnh này ở bên ngoài có màu đen, còn có rất nhiều hoa văn như khô lâu, văn tự thần bí xoay quanh ở ngoài. Từ bên trong trí nhớ của Ẩn Bạc, Phương Vân biết được cái đỉnh này có tên là Vu Đỉnh, là pháp khí của cao tăng Thánh Vu giáo giao cho đệ tử để luyện chế pháp khí và đan dược.

Ở Thánh Vu giáo cũng chỉ có sáu mươi bốn cái Vu Đỉnh thôi, và Ẩn Bạc là một trong những người có được!

Trong Thánh Vu giáo, những người được nhận Vu Đỉnh là những người đã được cho rằng sẽ thành trưởng lão Thánh Vu giáo. Ban thưởng cho bọn hấn Vu Đỉnh là muốn giúp cho tốc độ tu luyện nhanh hơn, nhanh chóng tế luyện ra Viêm Ma thượng cổ!

Áo bào Phương Vân khẽ chấn động, lập tức cả người hấn bay lên phía trên tiểu đỉnh. Ở phía trên đỉnh có một bề mặt hình vuông to, xung quanh còn có một màn sáng màu xanh đen. Xuyên thấu qua màn sáng là có thể thấy ở bên trong có rất nhiều tài liệu luyện khí: Có Sinh Mệnh chi tinh, Đại Địa chi tinh...

Pháp khí của Thánh Vu giáo vô cùng quý dị. Cái Vu Đỉnh này tương đương với nửa cái túi không gian, có thể để tài liệu luyện khí vào bên trong rồi cất vào trong đan điền. Tuy nhiên, cái đỉnh này không có lớn như túi không gian, hơn nữa, cũng không thể tùy ý lấy đồ ở bên trong ra!

npq91

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

325. Chương 321: Long Hồ Sơn

Biên

Phương Vân từ trong trí nhớ của Ẩn Bạc biết được, chỉ cần đưa nội lực vào thì Vu Đỉnh sẽ tỏa một ngọn lửa ra, làm cho tài liệu ở bên trong nhanh chóng tan ra. Cái này so với việc dùng nội lực tế luyện nhanh hơn không ít.

Nội lực được đưa vào càng nhiều thì Vu hỏa càng thịnh, tốc độ hòa tan cũng nhanh hơn!

- Hảo bảo bối, mở ra cho ta!

Phương Vân ra lệnh cho Vu Đỉnh.

Mỗi một kiện Địa Nguyên pháp khí đều có khí linh riêng, nghe thấy Phương Vân ra lệnh, khí linh Vu Đỉnh lập tức triệt tiêu màn sáng ở bên trên. Đây chính là tầng cấm chế bảo vệ tài liệu ở bên trong.

Trong cảm giác của khí linh thì Phương Vân vô cùng cường đại, hơn nữa còn rất nguy hiểm! Chính nó tận mắt thấy Phương Vân đập nát kiện pháp khí khô lâu màu xanh kia a, nay nghe thấy Phương Vân ra lệnh thì sao dám cãi lời chứ.

Phương Vân nhắm mắt suy nghĩ, sau khi cảm ứng một hồi thì lộ ra sự thất vọng:

- Đáng tiếc, không có Viêm Ma chi tâm, tên Ẩn Bạc này cũng chưa sưu tập đủ tài liệu. Muốn tìm Viêm Ma chi tâm, xem ra ta phải tìm tên Xuyên Khẩu Dương Giới kia.

Ngâm!

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên có một âm thanh ngâm nga từ xa truyền tới. Phương Vân đưa mắt nhìn lên, liền nhìn thấy một đạo tinh khí màu đỏ đang phóng lên cao rồi hướng tới chỗ này.

Tôn Thế Khôn đang đạp không mà đi. Mỗi lúc hấn bước đi thì hư không đằng sau cũng trở nên hỗn loạn, hiện ra hư ảnh của từng ngọn núi, mỗi một hư ảnh ứng với một ngọn núi ở phía xa. Tôn Thế Khôn bước tới

Ngũ Thần vừa dứt lời thì khẽ đưa mắt nhìn Phương Vân, dĩ nhiên hẳn không có xem vị thiếu niên trước mắt này là một người khách bình thường. Đại Chu hoàng triều có hơn một trăm vị vương hầu, ảnh hưởng của Phương gia trong đó ngày càng lớn hơn. Nếu như Long Hồ tông có thể kết giao với Phương gia thì đúng là không còn gì tốt hơn.

Nhưng mà, những chuyện như vậy không thể nào gấp được. Nếu như Phương Vân không hề có ý này thì Ngũ Thần mặc dù không muốn cũng chỉ có cách buông tha cho, sau này lại tìm cơ hội để cầu vạy.

- Không thành vấn đề.

Ngay lúc Ngũ Thần còn đang suy tư không biết Phương Vân sẽ trả lời như thế nào, thì đã nghe được câu trả lời của Phương Vân.

- Nhưng mà, ta cũng nói trước. Phải là đối thủ từ bảy, tám mươi con phi long lực trở lên thì ta mới xuất thủ, nếu ngược lại thì cũng không cần ta phải ra tay.

Đối với lời thỉnh cầu mạo muội này của Ngũ Thần, hiển nhiên Phương Vân đã có dự đoán trước. Vô sự mà ân cần, nếu không phải là gian xảo thì tức là đạo chích. Ngũ Thần đã tự tay phát thiệp mời cho mình, nếu còn không có yêu cầu gì thì mới là kỳ quái đó.

Ngũ Thần nghe vậy thì mừng rỡ:

- Đa tạ tiểu hầu gia. Nếu như có tiểu hầu gia tương trợ thì phần thắng của Thanh La phong lần này lại nhiều hơn.

Phương Vân vừa mở miệng đáp ứng trợ trận, cả khách lẫn chủ liền vui mừng, vô cùng hòa thuận.

Khi màn đêm buông xuống, Tôn Thế Khôn cùng Phương Vân đã được sắp xếp nghỉ ngơi trong các gian phòng riêng.

Trong các đại điện trên núi của Long Hồ tông, trừ các gian phòng dành cho chính các trưởng lão thì còn rất nhiều phòng khách, chỉ có những khách quý của các núi mới được nghỉ ngơi trong đó. Nếu như chỉ là khách bình thường thì sẽ được an bài trong sương phòng bình thường ở chung quanh.

Đến nửa đêm, đột nhiên Tôn Thế Khôn đi vào phòng của Phương Vân, thần sắc vô cùng nghiêm túc, không nói câu gì cả. Hắn khẽ vung tay ra, lập tức có một quả cầu ánh sáng nhiều màu bay ra khỏi bàn tay. Chỉ trong chớp mắt, quả cầu này đã biến thành một màn sáng hư ảo, xung quanh còn có vô số Thần Ma đang gào thét.

Làm xong những thứ này, Tôn Thế Khôn mới yên lòng đi tới trước mặt Phương Vân, khoanh chân ngồi xuống:

- Biểu ca, chúng ta bị giám thị.

Phương Vân mở mắt ra nhìn Thế Khôn một cái, thần nhiên nói:

- Huynh biết, là do Ngũ Thần làm.

- Cái gì?

Tôn Thế Khôn kinh ngạc nói:

- Huynh đã biết mà vẫn hợp tác với lão gia hỏa này?

Đối với các đạo pháp nhìn trộm thì đúng là Phương Vân không biết, nhưng trong cơ thể hắn lại có Thiên Địa Vạn Hóa Chung. Đối với những loại đồ như đại trận, cấm chế thì rất là nhạy cảm. Ngay khi đi vào căn phòng này thì hắn đã phát hiện ra mình bị giám thị, chỉ là không có nói ra.

- Không cần ngạc nhiên. Giới tông phái lúc nào cũng canh phòng người khác ba phần cả, huynh và Ngũ Thần cũng chỉ gặp mặt lần đầu tiên mà thôi, hẳn không yên tâm về huynh như thế cũng không có kỳ quái gì cả.

- Xem ra đệ làm điều thừa rồi.

Tôn Thế Khôn hơi lúng túng.

@ *kM; F?¬M; M|B i? çQÊ+X
S?QÆM; o•M i?m +¬M; - F?¬M; M?"T ç`M? M[,
@ "ªM i?•M ?mvM? +kM; F?¬M; M; Ì`^M; ç H¢B +| M,M; HU+ T?€i?B M M?Q i? X æ
+´ [mªM?B M +| çB m i?•KªQ V- i`WM?[M; i?¬M i?¬M; ç|` - ç +ÁM #B i; b M[\

@ > ?
h¬M h? E?¬M M; ?2 p"v HB M KWM; `Ð +Q|B HÈM,
@ æ #B i`i M?B m i?¬M i?¬M; ç|X L; Q`B aÆM L?¢+ M /B i?b +ÁM +| h?¬M J *•
h²B L?¢+ ç¢B T?€T- aÆM L?¢+ *•m >bM? ç¢B T?€T- aQm G h?B M æ` ç¢B T?€T

@ æ2K M?[M; T?€T K¬M +€+ i?¬M i?¬M; ç| M|B +?Q ?mvM? #B iX
S?QÆM; o•M M|B i?ŠM; X
@ æQÊ+5
h¬M h? E?¬M ç€T SM; p¬+MM; i?QªB K€B- F?¬M; ? +| M; ?B M; Ì; b ç®B pÈB S?Q
S?QÆM; ;B H` ?mv i K¢+? i?•M i?Q+? /mv M?'i +O ?„M- bQ pÈB çB m M`v i?b K
h?¬M J i¬M; F?¬M; ? H` ;b +ªX
*MM; H9+ ç| - i`QM; K°i +, M T?ÁM; F?€+X
L; m h?¬M iW iW KÎK„i` - i`QM; K„i ?B M H M +?9i iBM? [m M; ,
@ h M i?B m MB M €Q ç2M # M +¢M? S?QÆM; o•M [mªM?B M F?¬M; çÆM ;BªM- H
/Á +O i X
h`-K M; •K K°i ?²B H•m- L; m h?¬M ç°i M?B M MÎ` K°i MK +Q|B- `²B +?"K`½B M?
o•M F?¬M; T?ªB H` ç`+? M?•M +O ?„M- ?ÆM M[+ÁM H` ç²M; KBM?X L,M; HU++
?„M +`M; +| HÈBX
æ M M; `v i?S ? B- [m¬M T?QM; i` M? ç'm # M, K K°i H¬M +O GQM; >´ aÆM ç½ çQ
i?B ç'm ?bM? i`ÁM çQÊ+ çti Îi` M M; ¼M M9B + Q M?'i +O GQM; >´ bÆMX *€B [n
iW FBK HQ¢B çti +i?M- b m ç| +ÁM çQÊ+ ;B i`¼M; i? K +'K +? +O +€+ + Q i?O M
*| i? M|B [mªM; i`QÌM; M`v +?„+ +?„M p¬+MM; - +?Q /M H` +QÌM; ;Bª h?B M hQÊM
T?€ ?Ov [mªM; i`QÌM; i?B ç'm M`vX
*?O /B M +O GQM; >´ i¬M; @ GQM; >´ +mM; ç M; çQÊ+ çti bWM; b[M; ÎT?Q #„+
+ª b® K M? +O GQM; >´ i¬M; X
E2M; F2M; 5
hB M; +?m¬M; p M; /°B F?„T +€+ M9B +O GQM; >´ bÆM- ç²M; i?ÌB +| K°i ç¢Q F?Q
[m~M i`QM; i?B M ç` ,
@ h`QÎM; H½Q- ç iY +€+ M9B M?"T i¼ 5
•K i? M? pW T?€i` - p®M M; ¼M M9B + Q M?'i +O GQM; >´ bÆM +ÁM ç M; v M i
i? M? `b`Q M?Q b|M; #B M iW +€+ M9B i`mv M ç M- b m ç| +| `i M?B m i?•MªM
ç M; HB m K¢M; # v p T?Q M; ¼M M9B + Q M?'iX
h`QM; M?[M; M; Q|B M`v +| i`QÎM; H½Q +€+ M9B- ç iY i`¼M; v m- ç iY M°B K¬MX
+QÌM; ;Bª çQÊ+ +€+ M9B iÈB ç•v ç i`Ê +?B M M[X
@ GQM; >´ i¬M; [mªM?B M H` ç¢B T?€B +O æ¢Q K¬M- bQ pÈB i¬M; T?€B M?Ä M
?ÆM F?¬M; Qi5
S?QÆM; o•M ç M; i?2Q ç€K M; Q|B +O L; m h?¬M i`QÎM; H½Q çB iÈB M; ¼M M9B +
M; ²B i` M [mªM; i`QÌM; b€M; #|M; - ?„M KÈB T?€i?B M` H` F?¬M; ? +| B /€K i
KQÆB i`QÊM; tmM; [m M? L; m h?¬M +ªX

æ•v H" mv M;?B K +O i`QÎM; H½QX *?Q /M H" ç iY M°B K¬M- M?QM; M m F?¬M
H½Q i?b +kM; F?¬M; çQÊ+ iÈB ;¬MX

@ Gw ?mvM?- F?€+? F?Q `²BX

"¶M; M?B M M; v H9+ M"v +| ;B¼M; M|B +O L;m h?¬M T?€i` X GÌB M"v F?¬M; T?
H" M|B pÈB K°i FB K F?€+? i`mM; MB M +| i|+ /"B- K†+ K°i #° [m¬M €Q i? M? b K

h'i M?B M S?QÆM; o•M F?¬M; T?ªB H" F?€+? KÌB /mv M?'i +O L;m h?¬M- M;Q" B
KÌB i? K # M;QÌB i€M im- ? B i`QÎM; H½Q i¬M; T?€B M[X

EB K F?€+? i`mM; MB M +| iQÈ+ ?B m H" h? M? GQM; i?Q bBM?- i`QM; i v ?„M
[mv iX h`QM; H9+ ?„M çB H¢B i?b iÄ ` F?Q iS+ M?Q b'K- # M i`QM; +ÁM +| iB M

L; v H9+ S?QÆM; o•M i?'v K†i i?b ç½ #B i M;QÌB M"v +| im pB GBM? hm +ªM?- +|
pB M +`X L; v H9+ L;m h?¬M ;BÈB i?B m ?„M +?Q S?QÆM; o•M i?b M;QÌB M"v ç
H¢M?- F?¬M; ? M?bM S?QÆM; o•M K°i +€BX

*?[T?QM; î i`QM; +?QÆM; M"v +ÁM +| M;?o H" +€+ M9BX

MT[NR

æ;A *>I >P§L: h¬*

>P§L: S>N E•

jkdX *?QÆM; jkj, GQM; >´ "bM?

"B M h" T, (oQ) h?B2M

*QÌM; ;Bª Km®M ç¢i ç M GBM? hm +ªM? i?b F?¬M; +| HB M [m M M?B m H„K ç M
;Bª GBM? hm +ªM? +?d +| F?QªM; #ªv- i€K KQÆB +QM T?B HQM; HU+- K†+ /M
#^M; +€+ +QÌM; ;Bª æ` "B M +ªM? çdM? T?QM;5

L?QM; K¬- M m M?Q ç°i T?€ ç M GBM? hm +ªM?- ç²M; i?ÌB H¢B ç°i T?€ çQÊ+ K°i
i?b +| i? M|B H" iB M ç² p¬ HQÊM;X

o"i ?¼T i?2Q HQ" B- M;QÌB çB i?2Q #-vX J†+ /M L;m h?¬M ~M ;B'm F?Q iS+- M?Q
im pB +O ?„M Qi M?'i H" GBM? hm +ªM? çdM? T?QM;- ?Q†+ +?QM? H" +QÌM; ;B
p"v i?b #^M; ?[m F i;B Q b Q +| i? v m +?SX

S?QÆM; o•M +kM; #B i p`h? M? GQM; i?Q bBM? M"v ç°i T?€ çQÊ+ K°i +QM i?B M
çQÊ+ GBM? hm +ªM? M?Q i? i?b ?„M ç½ +| iQ +€+? i`MM; FQ+? p"Q h?B M hQÊM
M?Q K°i ?Q" M; iY ?Q" M; i?'i çQÊ+ çQ H M H" K i?€B iY p"v- bÈK Km°M ;b +kM; +
i?®M; M?'i ç'i MQÈ+X oÈB i?•M T?"M M?Q i? - p` i?€B iY M"v „i ?ŠM b) t2K i?QÌM

oä ;Bª +kM; M?Q p"v- i?U+ HU+ +¬M; + Q i?b M?½M ;BÈB +kM; ç + Q i?2QX h? M
çQÆM; pÈB MY +QÌM; ;Bª h?B M hQÊM; +ªM?- iU M?B M t2K i?QÌM; KbM?X *€
S?QÆM; o•M F?B M?bM tm®M; +€+ pä ;Bª h`K h? B +ªM? p"v- F?¬M; ? t2K i`¼M
h? B +ªM?- +?Q /M H" pä ;Bª hBM? S?€+? +ªM? +| çSM; i`QÈ+ S?QÆM; o•M #•v ;B
FB M ?¬B- K°i +€B i€i H" +?KT +? i M; v5

@ "B m + - M;QÌB M"v i?"i H" F?¬M; #B i b®M; +? i- /€K t2K i?QÌM; +?9M; i Q\ *
+?9M; i ibK +Æ ?°B +?KT +? i ?„M çB5

h¬M h? E?¬M M?bM HQÈi [m h? M? GQM; i?Q bBM?- i`mv M •K M|B +?Q S?QÆM

@ E?¬M; +-M ç w ç M ?„MX *?d +-M ?„M F?¬M; +| +?O w ;b pÈB +?9M; i i?b çWM
S?QÆM; o•M i?ªM M?B M M|BX

h? M? GQM; i?Q bBM? M"v H" #^M; ?[m +O L; m h?-M- K" S?QÆM; o•M +ÁM +| +?f
 ?„M +kM; F?-M; Km®M pb K°i h? M? GQM; i?Q bBM? K" T?€ ?Q F ?Q¢+? ç½ ç`
 h`QM; # i M i€M im- M; Q" B h? M? GQM; i?Q bBM? M"v` i?b +ÁM +| ? B M; Q`B M
 S?B >Q" M; +?•M [m•MX L; Q`B i`QÊ+ +| pk F?Q H" K°i +•v b€Q- +ÁM M; Q`B b m i?
 ok F?Q +O ? B M; Q`B ç m H" æ` L; mv M T?€T F?Q- K†+ /M T?~K +?i +| ?ÆB i?`
 h? M? GQM; i?Q bBM? H" M; Q`B çSM; ç-m i`QM; # i€M im- S?B >Q" M; +?•M [m•M
 i" B H" +m®B +MM; X *kM; +?d +| p` i9 i" B M"v +ÁM +?Q ç°i T?€ çQÊ+ GBM? hm +
 i€K- +?QM KQÆB +QM T?B HQM; HU+X
 o T?-M ? B p` i`QÎM; H½Q K¬M T?€B F?€+- K°i M; Q`B i M h? M? h•K hY- H" i`QÎM
 oB i¬M; - +| [m M ? `i i®i pÊB L; m h?-M- „i ?ŠM im pB +kM; F?-M; FûK L; m h?-M
 F?€+ i M H" h? M? S?QM; iB M bBM?- H" i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q K°i i¬M; T?€B
 ?bM? M?Q +kM; ? v iB T t9+ pÊB L; m h?-M- +| im pB GBM? hm +ªM?5
 J'v M; Q`B M"v +MM; çB p T?Q i`QÊ+- +?d +?®+ H€i b m ç½` iÊB [mªM; i`QÎM; `i
 +| K°i +mM; çB M F?`M; H² F?-M; M; WM; i?¬M p•M T? F?Q- `°M; `½B p¬ +MM; X Z
 Î i`QÊ+ +mM; çB M M"v- +| i M H" GQM; >´ "bM?X
 GQM; >´ "bM? +| /B M iQ+? p¬ +MM; iQ HÈM- +kM; T?ªB ?ÆM #ªv i€K M; "M i`QÊM;
 i?b +| i? i?'v i` M GQM; >´ "bM? +| F?„ +K°i #S+ i` M? `²M; ?´- i'i +ª ç m /MM; ç M
 M MX .¼+ i?2Q GQM; >´ "bM? +ÁM +| iWM; M; ¬B çbM? ç`B #^M; M; ¼+ i?¢+?X L? [M
 H - # M i`QM; +| ;? /U `°M; +MM; #`M /`B- i` M #`M +ÁM +| i`€B +•v ç pã ;Bª [m
 @ æ¢B i¬M; T?€B [mª M?B M H" ç¢B i¬M; T?€B5 *?d H" K°i +m°+ Hm" M ç'm i?¬B
 S?QÆM; o•M +kM; M?"M` çQÊ+ +€+ çbM? ç`B M"v ç m çQÊ+ i Hmv M i?"M? T?€
 /`M; X GQM; >´ i¬M; ç9M; H" F?€+ ?ŠM pÊB G½M? L; mv i T?€B- +?d H" +?¶ /`M?
 ?ÆM `i M?B m `²BX
 @ *€+ p`- KìB5
 L; m h?-M F?Q€i i v- KìB K¼B M; QìBX
 @ L; m i`QÎM; H½Q- KìBX
 J¼B M; Q`B H" T iS+ ç€T H¢BX
 L; m h?-M +Q`B +Q`B- F?-M; ? iW +?®BX •Q #`Q ç€M? H M K°i +€B `²B H" T iS+
 M; ²B tm®M; K°i +€+? iU M?B MX
 L; m h?-M pW M; ²B tm®M; i?b M? [M; M; Q`B F?€+ +kM; çB i?2Q M; ²B tm®M; X h¬M
 i?2Q S?QÆM; o•M- +ÁM M? [M; ç iY i`¼M; v m F?€+ +?d çQÊ+ çSM; ç| K" i?¬BX
 [m i?b +| i? i?'v +?mM; [m M? +| F?QªM; #ªv i€K KQÆB +?¶ M; ²B- i?'v p"v i?b ?
 M; ¬B çbM? ç`B ç¢B #B m +?Q K°i p` i`QÎM; H½Q- +S i?2Q +€+? M"v K" iQM? i?b
 +?K+ p` i`QÎM; H½Q- bÊ`^M; im pB Qi M?i +O +€+ i`QÎM; H½Q M"v ç m H" æ` "F
 S?QÆM; o•M i`QÊ+ ; Bì pšM Hm¬M +?BM? +?B M i`QM; [m•M ç°B- M M bU ?B m #
 ?¢MX >„M +?d #B i æ¢B *?m ?Q" M; i`B m ç½ +| QÊ+ ç`M? pÊB i¬M; T?€B H" +K +
 i`Í H M ;B M?"T p"Q +?B M i` M? +O i`B m çbM? +MM; iS >Q M; X G9+ KÊB #„i ç
 [m€ ç w- M?QM; F?B p"Q ç M ç•v i?b KÊB +ªK M?"M çQÊ+ HU+ HQÊM; +O +€+ i¬
 L m M?Q ; BÈB i¬M; T?€B ?Q" M iQ" M ;B M?"T p"Q +?B M i` M?- bÊ`^M; +?B M +k
 @ L?QM; K"- M m M?Q i`B m çbM? +MM; i¬M; T?€B F? B +?B M i?b HU+ HQÊM; +
 H" +€+ +QìM; ;Bª çdM? +TX J†+ /M M?bM [m GQM; >´ i¬M; +| `i i M?B m +QìM; ;B
 F?-M; +| K°i HQÊM; HÈM +QìM; ;Bª h?B M h`MM; +ªM? i`Í H M- +, M #ªM F?-M; +€
 S?QÆM; o•M ç M; M? M? +?i M; iQM? iQ€M i?U+ HU+ i`M; i? +O GQM; >´ i¬M; -
 M?"M i?S+ `i b•mX o"Q i?ìB çB K ?„M ?i i?"M? ?mM; i?9 i?QÊM; +´- pã ;Bª æ` "
 +?Q /M +| ç M #ªv i€K +QìM; ;Bª æ` "B M +ªM? +MM; H M i?b +kM; +| i? +?KT +?

T?| pÈB +QÌM; ;B^a M?Q L;m h?–M- S?QÆM; o•M +kM; +| HÁM; iBM +| i? /MM; +?
i`K M; vX

@ *kM; F?¬M; #B i i?U+ HU+ +€+ +QÌM; ;B^a ~M i`M; # M i`QM; GQM; >´ i¬M; + Q q

S?QÆM; o•M [m€M M°B HU+ p`Q ? B K„i- `²B M?bM p T?Q GQM; >´ +mM; X G`T iS
K•v iQ M²M; ç`K # Q T?O +<sup>a</sup> GQM; >´ +mM; - t¬M; i?ŠM; H M i`M i`B + Q- i`M €T

@ GQM; >´ i¬M; F?¬M; b€M? #^M; i`B m çbM? çQÊ+ 5

S?QÆM; o•M i?`v ç¢Q K•v iQ M`v i?b HB M +| bmv M; ?o M?Q p`vX >Q`M; +mM; +
HÈM ?ÆM M?B m GQM; >´ +mM; M`vX æ¢Q K•v iQ Î ?Q`M; +mM; +Æ ?² # Q T?O
ç`K p¬ +MM; X L?`i H` ç¢Q F?Q i`K K`m iQ Î i`mM; i•K- ç¢Q F?Q i`K ç| ?Q`M iQ`
ç¢Q iBM? K M; b® K M? ç M; i`M €T +<sup>a</sup> J½M; >Q M; X GQM; >´ i¬M; F?¬M; i? M`Q
iQÊM; ç|5

@ L m M?Q i`B m çbM? F?¬M; bY /KM; HU+ HQÊM; ~M ;B`m +O ?Q`M; +mM; i?b
GQM; >´ i¬M; X L?QM; K`- M m M?Q i`B m çbM? p`M /KM; HU+ HQÊM; +?•M +?QM
i`QM; M?€v K„i i?¬B b) #` iB m /B i5

S?QÆM; o•M i?–K M; ?o i`QM; HÁM; X

E2M;5 E2M;5 E2M;5

J°i iB M; +?m¬M; p M; iW i` M GQM; >´ "bM? i`mv M iÈB- S?QÆM; o•M HB M ?²B
i?b L;m h?–M ç½ #QÊ+ `B F?ÄB çbM? ç`B- çB p`Q # M i`QM; i`mM; QÆM; GQM; >
+| M?[M; i`QÎM; H½Q F?€+ +O GQM; >´ i¬M; M[X

h`i +<sup>a</sup> M?[M; i`QÎM; H½Q M`v ç m ç M; p•v [m M? K°i H½Q ;B<sup>a</sup> K†+ €Q i`„M; - i?–M
;B®M; M?Q €M? b Q p•v [m M? i`„M; `^K p`vX

@ o` M`v H` æ M ædM? i`QÎM; H½Q +O GQM; >´ i¬M; - i`¬M; +QB GQM; >´ ç¢B ç
>´ ç¢B çdM? +?QM? H` K°i FB M h?B M L;mv M T?€T F?Q bÆ +`T- i`i +^a ç M /QÊ+
/Q ?„M M„K ;B[5

"¶M; M?B M +| K°i •K i? M? ;B^a B i?Q+? i`mv M iÈB # M i BX

@ æ i¢X

S?QÆM; o•M ;"i ç–m M|B- ?„M +kM; #B i M; QÌB pW M|B +?QM? H` h? M? h•K hY
M|B p`h? M? h•K hY M`v p¬ +MM; i®i pÈB KbM?- K` #^a M i?•M S?QÆM; o•M +kM;
L?` i?`M?- h? M? hoM? hY ç½ iWM; çQ +?Q KbM? K°i T?QM; i?Q M|B `^M; æ Q Zm
ç®B T?| pÈB KbM?- çB m ç| +?Q i?`v h? M? oB i¬M; `i Km®M F i; B Q pÈB S?QÆM
hY M`v +kM; ;B®M; h? M? hoM? hY p`v- ç m H` i`QÎM; H½Q +O h? M? oB i¬M; - +|
H¢X

@ E?¬M; #B i iB m ?–m ;B +| i?B ;B M ? v F?¬M; - M m çQÊ+ i?b ?½v ç M h? M?
h? M? hoM? hY i ç½ +?m`M #` iB + `QÊm bÆM- iMv i?B ?Q M M; ? M? iB m ?–m

S?QÆM; o•M pW KÈB M|B tQM; i?b H¢B M; ?2 h? M? h•K hY /MM; i`mv M •K M|B i

@ æ i¢ HÌB KÌB +O iB M #®B- M m +| i?B ;B M i?b i M?`i ç`M? b) iÈBX

S?QÆM; o•M ?ÆB ;B`i KbM?- b m ç| i`mv M •K i`^a HÌB H¢BX >„M F?¬M; +| ç€T SM
K†i +U imv iX

S?QÆM; o•M +| ?ÆM K°i M;`M i?€K #€Q /QÈB i v- i`QM; ç| +| F?¬M; Qi M; QÌB i?m
ç®B pÈB ibM? ?m®M; +O ;BÈB i¬M; T?€B i?b ?„M +kM; +| +?9i ?B m `äX

:BÈB i¬M; T?€B +| æ¢Q K¬M- J K¬MX > B K¢+? M`v imv ç²M; i?B F?¬M; i?Q+? i`
+kM; F?¬M; ?Á i?m`M H` K`vX >ÆM M[ - i`QM; ç| +ÁM +| F?¬M; Qi K¬M T?€B +|
M m M?Q #•v ;BÌ K` ?„M çB pÈB æ¢Q K¬M i?b `i / #` J K¬M +?Q `^M; ?„M ç½ i?2C
+| M?B m T?B M T?S+X

>B M ;BÌ S?QÆM; o•M +kM; F?¬M; Km®M +| [m€ M?B m T?B M T?S+ +MM; ç M M
M|B ` HÌB pW `²BX *?d +?®+ H€i b m- L;m h?¬M ç½ çB ç M,

@ Zmv i„+ [m¬M T?QM; i` M? ç'm ç½ çQÊ+ [mv i ç`M?X æ¬m iB M H` +€+ ç iY M
;B`M? [mv M T?•M T?€i ç M /QÊ+ i`mM; T?~Kc b m ç| ç ç iY i`¼M; v m ç'm pÈB
T?•M T?€i ç M /QÊ+ i?QÊM; T?~Kc b m +MM; H` +€+ i`QÎM; H½Q +€+ M9B ç'm pÈ
[mv i ç`M? T?•M T?€i ç M /QÊ+ +U+ T?~KX

L;m h?¬M pW M|B tQM; i?b K„i h¬M h? E?¬M HB M b€M; H M- M; v +ª S?QÆM; c
M;| +m°+ i` M? ç'm +O +€+ i`QÎM; H½Q HçB /MM; ç ;B`M? [mv M T?•M T?€i ç M
ç€M? +QÊT i9B F?¬M; ;B M +O hB i GB i i?b i`QM; ç| +?d +| M,K pB M ç M /QÊ+
K`- ?ÆB bmv M; ?o HçB K°i +?9i i?b S?QÆM; o•M +kM; ?ÆB M; ~M ` , GQM; >´ i¬M
+?'i H` i` M? ;B`M? [mv M T?•M T?€i ç M /QÊ+ - T?~K +?'i iW i`mM; T?~K H M ç M
M?B M- +`M; çB H M + Q i?b b® HQÊM; +kM; Qi çB- ç M +`T #"+ ç M /QÊ+ +U+ T?
H½Q +kM; F?¬M; +| M?B m çBX

Zmª M?B M- L;m h?¬M ç½ M|B iB T,

@ *?d +¬M p`Q çQÊ+ i`QM; # KQÆB b€m p` i`Q çSM; ç¬m b) çQÊ+ # pB M ç M /Q
+?d +¬M p`Q çQÊ+ # KQÆB b€m p` i`Q çSM; ç¬m i?b i b) F?¬M; H'v K°i KB M; M'
h b) /MM; T?QÆM; T?€T +„i ç M +?B H`K b€m T?¬M i`M; +?Q +?Q p`- t2K M?Q H'

L;m h?¬M M|B HÌB M`v tQM; i?b S?QÆM; o•M +kM; F?¬M; F?ÄB M?bM ?„M pÈB +
H9+ ç| ç½ +| •K i? M? +O h? M? h•K hY i`mv M ç MX

@ hB m ?¬m ;B çWM; H¬K iQÎM; i M L;m h?¬M M`v +?`m i?B i M?Q i? X a m F?E
+O GQM; >´ i¬M; M`v F i i?9+- i?b b) H`T iS+ T?•M T?€i ç M /QÊ+ M,K i?S M?'iX
i?m # pB M ç M /QÊ+ M,K M v- K` T?•M T?€i +?Q b€m M; QÌBX L m M?bM [m i?b
M?QM; ? B M,K b m i?b ?„M HçB K°i KbM? H'v ? iX *ÁM M m F?¬M; p`Q çQÊ+ #
M,K ?„M +?d +| K°i pB M ç M /QÊ+ +U+ T?~K K` i?¬B5

•K i? M? +O h? M? h•K hY M?Ä M?Q Km¶B çB p`Q i B S?QÆM; o•MX J` #ªM i?•M ;
hY M`v pšM F?¬M; +| ;b i? v ç`B +ª- K„i M?bM T?Q i`QÊ+X L m M?Q F?¬M; T?ª
?„M- S?QÆM; o•M +ÁM iQÎM; ?„M ç M; çSM; BK F?¬M; M|B ;bX

a m F?B M; ?2 tQM; i?b S?QÆM; o•M F?¬M; F?ÄB M?bM i?Q€M; [m L;m h?¬M K°
i•K +Æ +O p` i`QÎM; H½Q GQM; >´ i¬M; M`v ?ÆMX

@ L;m i`QÎM; H½Q F?€+? F?Q [m€ `²B- #¼M i F?¬M; T?ªB pb pB M ç M /QÊ+ +U+
i`QÎM; H½Q H` pb +?9M; i iB M? M; mv M- M m M|B ç M +?mv M +?B +„i ç M /QÊ+
+ªK `²BX

h? M? GQM; i?Q bBM? Î K°i # M H`T iS+ M|BX

@ E?¬M; b B5

EBK æ`+? i9 bo Î # M +çM? +kM; T?K ?¼ M|B,

@ *?Q p`- +€+ M; QÌB M|B +| ç9M; i? F?¬M; M`Q\

oW M|B tQM; HB M M?bM p h? M? h•K hY +MM; h? M? S?QM; iB M bBM?- M?Q
K„i p T?Q i`QÊ+ - H`K #° M?Q F?¬M; M; ?2 i?'v ;b +ªX

S?QÆM; o•M +?Êi KdK +QÌB K°i +?9iX h? M? GQM; i?Q bBM?- EBK æ`+? i9 i`B +M
i€M im- F?¬M; +| +?¶ /U M`Q +ª- K°i F?B ;†T T?ªB +QÌM; ç`+? +?QM? H` +?`m +?
pÈB L;m h?¬M- ?B M M?B M H` Km®M çQÊ+ +€B #|M; +O GQM; >´ i¬M; +?2 +?ÎX
+MM; h? M? S?QM; iB M bBM? HçB F?¬M; ;B®M; #¼M ?¼- ? B M; QÌB M`v ç m +|
+¬M bU +?2 +?Î +O GQM; >´ i¬M; X *| +•m F?¬M; +| HÊB i?b F?¬M; +¬M H`K- M m
KQÆB b€m p` i`Q çSM; ç¬m i?b K¶B M,K b) +| # pB M +U+ T?~K ç M /QÊ+X J` ç M
[mw ?B K- çQÊ+ MY pB M +?QM? H` MY pB M- M m M?Q +ÁM F?€+? F?Q F?¬M;
i?•MX

S?QÆM; o•M pšM çSM; îi` M F?¬M; GQM; >´ "bM?- M; |Mi v pW /m¶B` i?b L;k L;
tm'i ?B MX S?QÆM; o•M i?´B K°i M; KK iBM? F?Q p"Q # M i`QM; L;k L;K+ S?QM;-
v iÈB i` M çdM? ç-m GQm :BªM IM;X

@ >W5 *?d /U p"Q +€B M"v K" Km®M i`'M €Ti " - M;QÆB +kM; [m€ +QB i?QÌM; i
/QÆM; +MM; F?ÎB- T?€ +?Q i 5

GQm :BªM IM; ç-m iB M H" ?ÆB +ª FBM?- F?¬M; M;ì `^M; S?QÆM; o•M M|B ç°M;
?„M +kM; T?ªM SM; `i M? M?- [m€i KçM? H M K°i iB M; `²B imM; K°i [mv M `X

L;•K5

_®M;5

h` M GQM; >´ "bM? H"TiS+ tm'i ?B M iB M; `²M; M;•K ?´ `®M;- ç²M; i?ÌB ?Q F?-
"bM? +kM; #B MªQ i?"M? ?bM? ? B +QM p"i HÈMX æ9M; H" K°i ç-m +U HQM; p" K
M"v pW tm'i ?B M i?b +S M?Q ? B ?mM; i?-M p"v- iªM T?€i ` F?Q iS+ K M?K¬M
tm'i T?€i +O +?9M; H" iW i?ÌB t tQ p"v5

•K5

> B +QM ?mM; p"i M"v MQÆM; i?2Q [mv M i? +O GQm :BªM IM; K" t¬M; ` - F?Q i?
H9+ KÆ ?²- K¼B M;QÌB +ÁM i?'v ? B +QM ?mM; p"i FB ç M; +| tm i? /mM; ?ÊT p
i?'v M°B HU+ +O GQm :BªM IM; H" p¬ +MM; FBM? F?OM;X

@ > ? 5 æ M?'i T?ªB H"

GQm :BªM IM; i?'v [mv M i? +O KbM? ç½ ?bM? i?"M? i?b H"TiS+ +QÌB M?Q çB

@ >W5 S?"i æ" E?„+ "B - i`'M €T Km¬M T?QÆM;5

GQm :BªM IM; +ÁM +?Q M|B tQM; i?b ç½ M;?2 i?'v K°i iB M; [m€i iQ +O S?QÆM;
iQÊM; EBK *QÆM; S?"i æ" F?´M; H² tm'i ?B M i` M #-m i`ÌB çbM? ç"BX S?QÆM;
i?-M îi` M #-m i`ÌB F?) çB K i v K°i +€B- T?Q iQÊM; EBK *QÆM; S?"i æ" M"v H
M?"T p"Q i`QM; L;k L;K+ S?QM;X

a m F?B S?QÆM; o•M i Hmv M h?Ov L;K+ S?QM; HçB i?b mv HU+ +O L;k L;K+ S
K" #•v ;BÌ L;k L;K+ S?QM; HçB M?"M çQÊ+ HU+ HQÊM; +O S?"i æ" E?„+ "B i?b +
M"Q +| i? +?®M; M' B +?S\ J°i iB M; M' -K p M; H M- K€m iQÆB +O GQm :BªM IM
+QÌM;;Bª æ` "B M +ªM? +O GQM; >´ i¬M; ç½ #` S?QÆM; o•M K°i +?QÎM; ç€M?
"bM?X

S?®+5

*´ i v S?QÆM; o•M `mM H M- L;k L;K+ S?QM; HB M `9i p HçBX >„M T?mM iB T
L;K+ S?QM; H"TiS+ iÄ ` K" M b€M; # Q T?O tm®M; +?2 +?„M i`QÊ+ M;QÌB S?QÆ

•K5

L;k L;K+ S?QM; pW #` HQM; i`ªQ F?´M; H² ç€M? i`9M; i?b +QM H¬B HQM; # M i
h?•M i? S?QÆM; o•M +kM; #` T?ªM HU+ ?ÆB +?'M HmB p b m5

@ L;?B i i`QÈM;5 L;QÆB /€K ;B i ç iY i \

"¶M; M?B M +| K°i #|M; t€K ?B M H M îT?QÆM; #„+- H|2 H M K°i +€B i?b ç½ +| K
+?¶ GQm :BªM IM; pW çSM;X •M? K„i +O M;QÌB M"v ;BÌ ç•v çÄ M?Q K€m- M' B ;B
?„M ç€M? p T?Q ?Q F?¬M; K°i +€B- H"TiS+ +| K°i #`M +?QÎM; F?´M; H² ç€M? tn

J" /QÌM; M?Q S?QÆM; o•M ç½ bÈK /U çQ€M M;QÌB M"v b) ?"M? ç°M; M?Q p"v- F?
+?QÎM; ç M; ç€M? tm®M;X >„M M?bM p L;m h?-M- HçM? HMM; M|B,

@ L;m i`QÎM; H½Q- i iÈB ç•v H" ç ;B9T M;QÆBX L;QÆB +ÁM Km®M t2K +m°+ pm

L;m h?-M M;?2 p"v i?b i?Î /"B K°i iB M;X >„M +kM; F?¬M; M;î i•K ç` S?QÆM; o•M M|B;B i H";B i M; v- M; v +ª ?„M Î;¬M ç| +kM; ?"M? ç°M; F?¬M; F`TX

@ æ¢B i`QÎM; H½Q #Èi;B" M- F?¬M; i? ;B i M;Q`B M"v çQÊ+5

L;m h?-M ç€M? K°i +?B m` M;„M +ªM +?QÎM; i? +O ç¢B i`QÎM; H½QX J°i iB M; iªM` F?„T MÆBX L;m h?-M +kM; TªB i?®B HmB p b m K'v #QÊ+- b„+ K†i i`„M;

@ L;m h?-M- +?ŠM; H) M;QÆB pb M;?B i +?QÈM; M"v K" ç®B ç`+? pÈB i b Q\

•M? K„i ç¢B i`QÎM; H½Q çÄ M?Q K€m- [m€i H MX E?B M½v i?'v L;m h?-M tm'i i?O +?QÎM; HU+ H¢BX L m F?¬M;- L;m h?-M imv i ç®B F?¬M; +?d #`i?QÆM; M?Q #•

@ >W5 æ¢B i`QÎM; H½Q- i F?mv M M;QÆB çWM; +| K M? ç°M;5 L; v +ª # ç¢B u +ÁM +| i? ç®B T?| çQÊ+- +?ŠM; H) M;QÆB +?Q H`i F?¬M; i?m i?"T M;QÆB M' B

S?QÆM; o•M pQÆM i?ŠM; M;Q`B H¢B- b€i F?Q HB M ?B M H M i`QM; K„i- p¬ +MM

MT[NR

æ;A *>I >P§L: h⁻*

>P§L: S>N E•

jkNX *?QÆM; jk8, æ M ædM? h`QÎM; G½Q

"B M h" T, (oQ) h?B2M

J†+ /M GQM; >´ i¬M; H" ç¢B T?€B- M?QM; +€+ i`QÎM; H½Q + Q H„K +?d im Hm i?¬B +kM; +?d +| ç M +'T #"+ i?€B i?QÈM; i`QÎM; H½Q i?b KÈB +| i? ç¢i iÈB h?B

*QÎM; ;Bª h?B M h`MM; +ªM? H`iBM? M?m +?•M +?QM? +O i¬M; T?€B- ç` p` i¬M L|B i?ŠM; ` K°i +•m H` M?[M; M;Q`B M?Q p"v F?¬M; ? +¬M çB i` M? +?'T i`B M; T?€B pÈB M?[M; M;Q`B F?€+X

o` i`QÎM; H½Q GQM; >´ i¬M; M"v pW ` i v i?b S?QÆM; o•M HB M +ªK ;B€+ çQÊ F?QªM; #ªv- i€K +QM i?B M HQM; HU+X h?U+ HU+ M?Q p"v +kM; F?¬M; ?ÆM KbM S?d H` # QX

L m M?Q ?„M p" M iQ` M HU+ bY /KM; L;k L;K+ S?QM;- T?€T K¬M æ¢B GU+ EBK \* Gm•M >²B ç Q T?€T i?b +?Q /M ;†T TªB +€+ +QÎM; ;Bª h?B M h`MM; +ªM? +?QM (+| i? HB m K¢M;X .Q ç|- M m M?Q +| ç'm pÈB p` ç¢B i`QÎM; H½Q M"v i?b +?Q +?

L;?2 i?'v S?QÆM; o•M M|B M?[M; H`B M"v i?b ç¢B i`QÎM; H½Q iU ?² ç M; M?È H B- i`QM; ç-m +kM; i? M? idM? H¢B K'v T?¬MX L?QM; K"- GQm :BªM IM; ç9M; H` i`QÎM; H½Q ?„M ç½ /²M F?¬M; #B i # Q M?B m i•K ?mv i+MM; ç M /QÊ+ p`Q`²B i? ;B®M; M?Q ç¢B bQ ?mvM? Gw >9+ h`¬M i`Î i?"M? ç iY +O +?QÎM; K¬M- iQÆM GQM; >´ i¬M;- M?QM; +kM; +| i? i`Î i?"M? K°i i`QM; M?[M; M;Q`B çQÊ+ HU +? i¬M; K¬MX L?QM; K"- +S M?Q p"v #` S?QÆM; o•M ç€M? +? i- ?| i?"M? K°i pkM; K i? M?`M çQÊ+ \

@ L;?B i +?QÈM;5 h, pä bQ +?B m- pW +?¢K i?b M;WM; H¢BX L?QM; M;QÆB H¢B i - /KM; i•K p¬ +MM; ?B K €+- `ä`"M; H" Km®M T?€ ?Ov M M K|M; GQM; >´ i¬M; i H" ç¢Q K¬M- Hm¬M H'v i?S i? H"K ç-m- M?QM; +kM; F?¬M; +?`m çQÊ+ i M +?| b, M v Î GQM; >´ "bM? M"v- M;QÆB ç M çQÊ+- M?QM; b) çB F?¬M; çQÊ+X

. K†i ç¢B i`QÎM; H½Q ;B" M ç M M¶B çÄ H M- `•m /"B H v ç°M;X

@ G½Q i?'i T?m F?¬M; #B i b®M; +? i- M;QÆB #B i ç M; M|B +?mv M pÈB B F?¬ ç¢B iQÈM; [m•M /Q +?QM? i`B m çbM? b„+ T?QM;- /QÈB i v +| # KQÆB p¢M i?m° i?¬M +O i`B m çbM?X J°i H`B M;QÆB #`i FQM? pÈB i +kM; +?QM? H" ç M; K¢i b€

` H M? K°i iB M; i?b KQlB p¢M ¢¢B [m•M +?BM? T?¢i b) H"TiS+ #bM? bÆM ¢¢T
+?d bÊ M; QÆB /€K HQm i M?QM; GQM; >´ i¬M; M; QÆB H¢B F?¬M; /€K HQmX

.Si HlB- S?QÆM; o•M ?W H¢M? K°i iB M; - i v €Q +kM; T?'i H M- F?Q i? p¬ bQM;

*?d K°i +•m MlB i?¬B- M?QM; F?¬M; M?[M; H" +€+ im bo GQM; >´ i¬M; - K" +€+ im
#B M b„+X

@ hB m iY M"v i?"i F?¬M; #B i b®M; +? i- /€K mv ?B T +ª GQM; >´ i¬M; X :B i ?„
/€K H"K M?Q i? M"Q5

@ L; QÆB #B i ; b +?SX >„M +?QM? H" ¢¢B iQÈM; [m•M /Q +?QM? i`B m ¢bM? b„+
i?O K°i i?"M?- ¢9M; H" i`¼M; i?¬M i`B m ¢bM? ¢l- F?¬M; T?ªB H" K'v i M ,M F?¬
K°i i`¼M; i?¬M +O i`B m ¢bM?- M; QÆB ¢B M`²B b Q\ L m H"K M?Q i? i?b ¢l F?¬
¢bM? tm'i ¢°M; KQlB p¢M ¢¢B [m•M +?BM? T?¢i b Q\

@ h?"i H" +QlM; i? - i?"i H" F?Q T?€+?5 h ¢½ bÈK M; ?2 MlB 'm iY S?QÆM; ;B ¢ª
H" K°i bo iY ¢½ /€K` Kfi Hm"M i°B ok ?¬m +O i`B m ¢bM?X >¬K M v pW i?'v KÈ
ÍM; v ¢` #°M +O GQM; >´ i¬M; K" /€K mv ?B T +ª i¬M; T?€B- M m M?Q ¢´B H" i
T?€+? M"v5

@ *?d bÊ ¢¢B i`QlM; H½Q +?¼+ M?¬K M; QlB`²BX GU+ªM? ?QlM; +O S?QÆM;
+MM; HÈM- K" M; ?2 MlB i M S?QÆM; o•M M"v +ÁM`i ¢QÊ+ ok JK+ +MM; h K *¬M
p`Q ¢B m M"v i?¬B i?b ?„M ¢½ +l i? iMv w KlB ¢¢B L?Q i`B m ¢bM? iÈB ;B9T ¢®B
tûi p +?¶ /U i?b +€B #lM; +O S?QÆM; o•M +ÁM K¢M? ?ÆM M?B m bQ pÈB ¢¢B
i`QlM; H½Q +?QM? H" GQM; >´ i¬M; - +ÁM +?¶ /U +O S?QÆM; o•M +?QM? H" i`B
M?bM [m H" #B iX

@ æ¢B i`QlM; H½Q p¼M; ¢°M; `²B- æ` "B M #ªM; /Q # p`iB M bBM? i`M h?B M
b B bl i +?S5 L m M?Q S?QÆM; o•M ¢½ ¢QÊ+ t T?¢M; i?S M?'i i?b iU M?B M F?¬
i M iQÈM; [m•M i`B m ¢bM? M"v i?QlM; tmv M +?B M ¢'m i`M +?B M i`QlM; - i?•M
F?¬M; +l i?lB [m2M MQÆM; i v`²BX h?U+ HU+ +O GQm :BªM lM; F?¬M; ¢O K" H¢
¢B m ?B M M?B MX æ¢B i`QlM; H½Q ¢ +?Q GQm :BªM lM; ¢B F?B m +?B M ?„M ¢

@ hmv MlB i?m M; QlB F?¬M; i?m Kfi KkB- M?QM; /M b Q GQM; >´ i¬M; +kM; H"
H¢B #`K°i iQÈM; [m•M i`B m ¢bM? mv ?B T M?Q i? i?b Kfi KkB +kM; K'i b¢+?X
T?ªB /¢v /¶ S?QÆM; o•M K°i T?2M- M m F?¬M; i?b b m M"v +ÁM B ;B QiB T pÈB

hB M; M; ?`Hm"M p M; H M F?„T GQM; >´ "bM?- M?QM; S?QÆM; o•M H¢B p¬ +MM;
K°i +€+? H¢M? HMM; X

@ h®i5 h®i5 Zmª M?B M ; M HÈM ¢ M M¶B +l i? Mm®i +ª i`lB ¢lX h`B m ¢bM? i?b
i`QÊ+- t2K i?Y i`B m ¢bM? æ¢B *?m H"K ;b ¢QÊ+ i 5

æ¢B i`QlM; H½Q ;B" M ¢ M ¢° T?ªB +QlB H MX oW pmM; i v K°i +€B i?b ¢½ +l K°i
¢€M? iÈB S?QÆM; o•MX

@ .WM; i v5

J°i iB M; [m€i M?Q b'K bûi i`mv M ¢ M- #°M i v iQ +O ¢¢B i`QlM; H½Q +ÁM +?Q ¢
M"v ¢€M? i M i€+X

@ GU+ HQÈM; i?"i H" K¢M?X

S?QÆM; o•M M?bM HQÈi [m æ M ædM? i`QlM; H½Q i`M GQM; >´ "bM?- i?¬K M;
[m€i K°i iB M; i?¬B M?QM; ¢½ ¢€M? i M i€+ +¬M; FQ+? +O ¢¢B i`QlM; H½Q- i?U+
?ÆM #¼M M; QlB .QÆM; >Q^M; - S?QM; h?€B h?QÆM; `i M?B mX

@ L; QlB iÈB ¢ m H" F?€+?- M m M?Q iB m ?¬m ;B ¢½ ¢QÊ+ L; m h?¬M KlB iÈB i?
i¬M; +?9M; i X GQm :BªM lM; F?B m +?B M i?'i #¢B- +l K'i ¢B +kM; H" iU M?B M-
iBM?- F?¬M; i? M"Q i`€+? M; QlB F?€+ ¢QÊ+X J h?B M- M; QÆB HmB` ¢B5

J°i i`"M;B| M? H v ç°M;[m - æ M ædM? i`QÎM; H½Q +O GQM; >´ i¬M; ç½ ?B M`
.B M KK+ M;QÌB i? M? i9- iB M T?QM; ç¢Q +®i- H9+ M?'i +?•M ;BÆ i v ç m `i +|
M?•MX

@ hB m ?-m ;B - GQM; >´ i¬M; +?9M; i F?¬M; Km®M ç®B F?€M; pÈB i`B m çbM
bÊ +O i`B m çbM?X h`B m çbM? +| [mv +O +O i`B m çbM?- GQM; >´ i¬M; +?9M
>´ i¬M;X hmv iB m ?-m ;B ç½ ;B i +? i GQm :BªM lM;- M?QM; /M b Q ?„M +kM; H
+?mv M M?Q p"v +kM; M M ;BªB [mv i # M i`QM; [m-M T?QM; i` M? ç'mX GQM; >´
KbM?- iU M?B M b) F?¬M; #ÎB pb K°i +•m M|B +O iB m ?-m ;B K" ç½ ;B i M;QÌB
ç'm F i i?9+- +?Q /M iB m ?-m ;B +ÁM b®M; ? v +? i i?b +?mv M +O GQm :BªM
/QÊ+ +U+ T?~K K" L;m h?-M ?S +?Q M;QÆB i?b M;QÆB +kM; +| i? M?"M H'vX

æ M ædM? i`QÎM; H½Q H" M;QÌB +?QÎM; F?®M; ç M /QÊ+ +O GQM; >´ i¬M;- ç` p
+kM; F?€+ pÈB +€+ i`QÎM; H½Q F?€+X GÌB pW M|B tQM; i?b F?¬M; M?[M; F?¬M;
i¬M; K" +kM; çO +?Q M;QÌB F?€+ iBM /MM;X *€+ im bo Î # M M;Q" B M;?2 i?'v i?

@ L m M?Q æ M ædM? i`QÎM; H½Q ç½ H M iB M; i?b S?QÆM; o•M iU M?B M im•M
S?QÆM; o•M i?m"Mi? HmB tm®M; K°i #QÊ+- t2K M?Q ç½ M Kti æ M ædM?X

@ >W5 *?Q M;QÆB b®M; i? K K'v F?„+ M[5

æ¢B i`QÎM; H½Q +kM; F?¬M; /€K H"K i`€B H¢B- ?W H¢M? K°i iB M; `²B T?'i i v €
æ¢B i`QÎM; H½Q pW `ÌB çB i?b æ M ædM? i`QÎM; H½Q +kM; F?¬M; Î ç•v M[X >„M
i` M? ç'mX

@ "B m + - ?mvM? H"K ç bÊ Km®M +? i5 LÆB M"v +?QM? H" GQM; >´ i¬M;- +?9M
i` X L m M?Q +?QÎM; K¬M GQM; >´ i¬M; K" ;B"M [m€ i?b +?d +-M K°i M;|M i v H"

æ M çdM? i`QÎM; H½Q +MM; J h?B M ç¢B i`QÎM; H½Q pW `ÌB çB i?b S?QÆM; o•
M?Q Km¶B /Q h¬M h? E?¬M i`mv M •K M|B- i`QM; ;B¼M; M|B +ÁM ~M +?S bU #°i
HÈM K"i- M?QM; ; M +ÁM +?Q HÈM ç M KS+ M?Q S?QÆM; o•MX

@ GÈM H®B ç M ç•m i?b T?ªB t2K KbM? ç M; i`QM; ?Q" M +ªM? M"Q- i?ÌB ;B M p"
H" +€+ K¬M T?€B F?€+- ?mvM? K" H"K M?Q p"v +?QM? H" iU ibK çQÌM; +? iX L?C
M"v i?b F?€+- ?mvM? H"K M?Q i? i?b +?d +| HÊB +?S F?¬M; +| ?¢B +?Ì b m F?B
#B iX

S?QÆM; o•M H¢M? M?¢i M|B- /QÌM; M?Q i`QM; ç| +ÁM +| ~M w F?€+X h¬M h? E?
M?QM; K" i?'v S?QÆM; o•M i`M ç`M? M?Q p"v- +kM; F?¬M; M|B i? K ;bX

@ s2K ` /Q i [m€ HQ H„M; `²B- M?'i ç`M? #B m + +| iQM? iQ€M `B M; +O KbM?)
L;?o iÈB ç•v i?b ç°i M?B M h¬M h? E?¬M +| +ªK ;B€+ FQ+? i?Q+? i`QM; HÁM;- +
H"K i`QÊ+ FB +?d H" ç² i` +QM- F?¬M; i? M"Q FQ+? i?Q+? M?Q S?QÆM; o•M ç

æ M ædM? i`QÎM; H½Q +MM; ç¢B i`QÎM; H½Q pW `ÌB çB i?b MÆB M"v HB M M
Kti M?'i #•v ;BÌ +?QM? H" L;m h?-M- ?„M H" M;QÌB KÌB S?QÆM; o•M iÈB- M?QM
+?Q ç¢B i`QÎM; H½Q ;?B ?"MX \*ÁM S?QÆM; o•M i?b ` i v [m€ ç°+ €+- F?¬M; ` i
iB M; ;B i +? i M;QÌB- H"K +?Q i?•M T?"M +?O M?" M?Q ?„M +kM; K' i b¢+? F?¬M;
L?QM; K"- L;m h?-M +kM; H" M;QÌB +| HÁM; /¢ b•m ç"KX >„M F?) KdK +QÌB- `²B
K°i p"i,

@ *€+ p`- i +ÁM +| K°i çbM? ç" B F?€+ ç•v- +?9M; i [m # M M"v M;²B çB5

>„M pmM; i v H M K°i +€B- +€B çbM? ç" B M?Ä M?Q +€B #€i M"v H"TiS+ # v ` M;Q
K°i çbM? ç" B ?Q H HÆ HYM; M; v F?¬M; i`mM;- tmM; [m M? +ÁM +| F?Q HQM; ?

æ•v H" T?€T F?Q /Q +?QM? L;m h?-M i¢Q M M- +?mv M /MM; ç iB T F?€+? [mwX
Hmv M +| bU F?€+ #B i`'i HÈM bQ pÈB +€+ çbM? ç" B i?¬M; i?QÌM; F?€+- t ?Q p

@ L;m i`QÎM; H½Q F?¬M; +?d +| pä ç¢Q + Q KBM?- K¨ i?•M i?O Hmv M F?Q +kM;`
+MM; ?Q H ç|

J'v M;QÌB h? M? GQM; i?Q bBM? F?¬M; F?ÄB i?Î /¨B p¨B H-M- Hm¬M KB M; F?2M
h?-MX

J'v M;QÌB b m i?b K†+ F M?[M; HÌB M|B M¨v- i?2Q L;m h?-M # v H M çbM? ç¨B ç
+?B MX

S?QÆM; o•M M;?2 i?'v ?„M /MM; K°i ;B¼M; çB m p¬ +MM; +SM; M;„+ M|B` p`B +
i?S M;¬M M;[?Q`M iQ`M F?€+- F?¬M; i? M`Q ?B m çQÊ+X hmv F?¬M; +| K°i B ?
€M? K„i +O M;Q|B M`v pšM p¬ +MM; FB M ç`M?- F?¬M; ? bÊ ?½B bU F?¬M; ?B m

æ°i M?B M- iU ?² ?„M M?bM i?'v +€B ;b ç|- i?•M i? ;"T HçB K°i +€B i?b ç½ ?| i?
ç2M- i?Q€M; K¬i +€B ç½ +| K†i i` M GQM; >´ "bM?X L;Q|B M`v pW ` i v i?b F?¬M;
i?•M +¬M; T?m FBM? M;Q|BX

@ L? M? [m€5

J'v i M im bo M?bM [m i?b p¬ +MM; FBM? ?½BX hmv i?U+ HU+ +O i M .Q M? M?•
ç° HçB pQÊi` t i?U+ HU+ +O ?„M- ?B M M?B M H` +| bU i`Ê ;B9T +O K°i p"i ;b

@ L;Q|B M`Q /€K t¬M; p`Q GQM; >´ "bM?- ;B i ?„M çB5

J'v M;Q|B ç iY ç M; +?`m i`€+? M?B K i`K+ tm'i i M .Q M? L?•M M`v- F?¬M; M;| +
?„M t¬M; p`Q i`QM; GQM; >´ "bM?- M?'i i?|B ;B"Mi QK +ª K†i H MX

@ GÈM K"i5

J'v M;Q|B ç iY i`¼M; v m i` M GQM; >´ "bM? i?'v i? i?b p¬ +MM; ;B" M- ç M; Km@
L?QM; F?¬M; M;| i M .Q M? M?•M M`v pW iB M H M GQM; >´ "bM? i?b ç½ +?çv iB
i`QÎM; H½Q- Hçv # Hçv `²B H'v ` K°i +m®M +~K i?Q K`m p`M; i`QM; M;U+- ? B i
æ M ædM? i`QÎM; H½Q i`M ç-v bU KQM; çÊB

@ Zm®+ i?Q oB K J +?B i•K - i`¼M; /KM; X

L;Q|B .Q M? M?•M M`v M|B +?mv M p¬ +MM; KB M +QĐM; - ç-m HQĐB +kM; ?ÆB i
F?¬M; ?B m M?[M; +?[KbM? ç M; M|B +| w M;?o ;b- +?d M|B ` K°i +€+? K€v K|+

@ GmB` çBX

h?-M b„+ æ M ædM? i`QÎM; H½Q #bM? i?ªM mM; /mM; - F?¬M; ? +| bU #B m ?B M
H M ç +?Q +€+ i M ç iY i`¼M; v m ç M; Km®M iÊB FB i?®B HmB çBX

@ s2K` M;Q|B M`v +?QM? H` smv M E?~m .QÆM; :BÈB K` i Km®M ibK `²B5

S?QÆM; o•M M?bM M;Q|B .Q M? M?•M ÎM; v GQM; >´ "bM?- i?-K M;?oX >„M bmv
i`QM; i v M;Q|B .Q M? M?•M FB +| K°i p, M FB M`i [m M i`¼M; çQÊ+ çQ iÊB iW .
i?b F?¬M; F?| çQ€M H„K- +?„+ +?„M H` +?mv M F i KBM?X

@ h M .Q M? M?•M M`v +kM; H` M;Q|B i?¬M; KBM?- pW M?bM K°i +€B i?b ç½ #B i
+| ç` p` + Q M?'i i` M GQM; >´ "bM? M`vX L?QM; K`- ?„M F?¬M; ?B m ;b p M;Q|
ç` p` +O æ M ædM? i`QÎM; H½Q ç9M; H` ``i + Q- M?QM; +ÁM +?Q + Q ç M KS+
M`vX \*`M; F?¬M; M|B iÊB pB +Î ç•v +ÁM ``i M?B m im bo +€+ i¬M; T?€B F?€+ M?
[m•M i`B m çbM? M?bM tm®M; M[bÊ ``M; i M smv M E?~m .QÆM; :BÈB M`v T?ªB

S?QÆM; o•M i?-K M|BX

æ®B pÈB M?[M; K¬M T?€B F?€+ i?b oB K J +?B i•K F?¬M; ? +| i€+ /KM; ;b +ª- M
i?b ç| H` i`B HB m T?ªB +| ç Hmv M +? oB K J i?QÊM; +´X h'i +ª i`B HB m F?€+
+ÁM i?B m /mv M?'i K°i oB K J +?B i•K ç|X

@ æçT T?€ i?B i ?`B p¬ K`+? tY- oB K J +?B i•K- i Km®M M| `²B5

S?QÆM; o•M M?bM tm®M; i M .Q M? M?•M ç M; +mM; FQM? [m€i` M K†i ç'i K` i?
MT[NR

æ;A *>I >P§L: h`*

>P§L: S>N E•

j j k X * ? Q Æ M ; j k 3 , h ` B m > Q € M h Y h ? B

" B M h " T , (o Q) h ? B 2 M

@ L ; Q Æ B i ` î p ç B 5

æ M æ d M ? i ` Q Î M ; H ½ Q M ? b M H Q È i [m + ~ K i ? Q - H „ + ç - m ,

@ G Q M ; > ´ i - M ; + ? 9 M ; i F ? - M ; + M / U ç M + ? m v M + O i ? i K + X

. S i H Ì B - ? „ M H B M ç 2 K i ` ª + ~ K i ? Q p H ¢ B + ? Q M ; Q Ì B . Q M ? M ? • M i M s m v M E ? ~ m h m v M ; Q Ì B . Q M ? M ? • M M ` v F ? - M ; ? B m i B M ; M ! B i ` m M ; i ? ´ - M ? Q M ; M ? b M i ? ' v a i ? b + k M ; # B i ? „ M F ? - M ; ç € T S M ; X

@ o M + - m p M t B M - p M t B M o B K J + ? B i • K

E ? m - M K † i + O M ; Q Ì B . Q M ? M ? • M M ` v + - m F ? ~ M - p W M ! B ? v i v + ? " T H ¢ B i ? " M

@ o B K J + ? B i • K F ? - M ; ? ? [m / K M ; p È B G Q M ; > ´ i - M ; + ? 9 M ; i - M ; Q Æ B ç B ç B 5

h v € Q æ M æ d M ? i ` Q Î M ; H ½ Q ` m M ; ç ° M ; - K ° i + ¶ p • M F ? Q M • M ; i M . Q M ? M ? • M M > ´ " b M ? X

J ' v i M ç i Y i ` ¼ M ; v m p W K m ® M ç B H M i ? b æ M æ d M ? i ` Q Î M ; H ½ Q H B M M ! B ,

@ æ ? „ M ` Ì B ç B 5

s m v M E ? ~ m . Q Æ M ; : B È B [m v ç - m M ? b M p T ? Q G Q M ; > ´ + m M ; - i ` Q M ; K „ i i ` M ç t Q v ç - m K ° i + € B i ? b K ° i H ` M F ? ! B i ` „ M ; ç ½ # ® + H M - H 9 + F ? ! B i B m i € M ç B i ? b + ! . Q M ? M ? • M M ` v + k M ; ç ½ # B M K ' i F ? - M ; + Á M # ! M ; / € M ; X

@ 5

* € + i m b o t m M ; [m M ? i ? ' v M ? Q p " v i ? b i ? ' i i ? M ? F m H M X L ? B m M ; Q Ì B M ? Q p ? B M ç Q Ê + i M s m v M E ? ~ m . Q Æ M ; : B È B M ` v ç ½ ` Ì B ç B M ? Q i ? M " Q X

@ h ? E ? - M - i ® + + ? B M i ® + i ? „ M ; - + ? 9 M ; i T ? ª B ç B 5

S ? Q Æ M ; o • M M ! B t Q M ; H B M ç S M ; / " v - ? „ M F ? - M ; ? + ? " Q ? Ä B L ; m h ? - M - i ` U + i B

@ " B m + - + ? ! ç K ° i + ? 9 i 5

L ? b M i ? ' v S ? Q Æ M ; o • M ç ° i M ? B M ` Ì B ç B - h - M h ? E ? - M + k M ; F ? - M ; ? K + ? B M æ ¢ B G U + h ? - M J + ? Q Î M ; # S + H m B ç ® B i ? O t Q M ; i ? b H " T i S + M ? ª v ` F ? Ä B p Á M ;

@ h M ? " M i ? m 5

h - M h ? E ? - M ; B Æ i v H M - M ? 9 M p B K ° i + € B ` ² B H M B ` b m X L ? M ? + ? ! M ; t Q v

@ > Y \

h ? ' v S ? Q Æ M ; o • M + M M ; h ? E ? - M + M M ; ` Ì B ç B - L ; m h ? - M F ? ) M ? Q m K ` v X h • K i ? - H " T i S + ç ® B i ? O + O ? „ M i b K i ? ' v b Æ ? Î - K ° i + ? Q Î M ; H B M ç € M ? i È B i ` M M ; Q Ì B ? ` ² B X

@ h ` Q Î M ; H ½ Q - H ` K ; b # • v ; B ! \

J ° i i M ç i Y i ` ¼ M ; v m M ? M ? + ? ! M ; ç B ç M - i ? ' T ; B ¼ M ; M ! B X

@ L ; Q Æ B ? ½ v ç m ´ B i ? 2 Q # ¼ M ? ¼ M ; v X L m M ? Q ; † T ç Q Ê + i ? b M ! B L ; m h ? - M i ¢ / Q Ê + + U + T ? ~ K b) ç Q Ê + # ª Q i ² M Î G Q M ; > ´ + m M ; i - i M v i ? Ì B ? Q M M ; ? M ? i B m ? -

L ; m h ? - M M ! B X

@ o • M ; - i ` Q Î M ; H ½ Q X

h M ç iY i`¼M; v m M`v H"TiS+ tQ v M; QÌB çm´B i?2Q T?QÆM; ?QÈM; K`S?QÆM
ç½`ÌB çBX h?`v i M ç iY M`v ç½ çB- b„+ K†i+O L; m h?–M +kM; ?ÆB i`–K tm®M; .
p`Q GQM; >´ +mM; X

@ "B m + - b Q ç°i M?B M `ÌB çB p"v\

h¬M h? E?¬M pW çB pW M|BX

@ S?€i ?B M M; QÌB .Q M? >Q M; X >mvM? çQ€M i` M M; QÌB ?„M +| oB K J +?B i•

@ L?Q p"v - ?mvM? Km®M i Hmv M oB K J i?QÈM; +´ b Q\

@ V- ?mvM? ç½ ; QK çO +€+ i`B HB m F?€+ `²B- +?d +ÁM i?B m oB K J +?B i•K M

S?QÆM; o•M M|B- +?•M +kM; F?¬M; ? M; WM; HçBX

S?QÆM; o•M p"MM°B HU+ [m€M tmv M ? B K„i- M?QM; F?¬M; ? M?bM i?`v #`i F€
Î/QÈB M9BX

•M? K„i S?QÆM; o•M ?QT HçB- iU ?² ç M; bmv M; ?o ; b ç|X h M .Q M? M?•M H9+
hBM? S?€+? +ªM?- F?¬M; i? M`Q çB M? M? M?Q p"v çQÊ+X

@ h M .Q M? M?•M M`v +| Km®M çB +kM; F?¬M; çB M? M? M?Q p"v çQÊ+X h? E?
æ` ççB T?€Ti`mv imM; ?„MX

S?QÆM; o•M M|BX

h¬M h? E?¬M M; ?2 p"v i?b ?ÆB H9M; i9M; ,

@ *€B M`vXXi?U+ HU+ +O ç F?¬M; çO X S?€TK¬M aQm G h?B M æ` H`+¬M
hQÈM; +ªM?- +| i? i`mv imM; #`i+S p"i; b i`QM; T?çK pB K`v M; "M /†KX L?QM; K
ç F?¬M; çO- +?d +| i? ibK i`QM; T?çK pB M; "M /†K i?¬BX J" GQM; >´ bÆM M`v H
F?¬M; ? i çQÊ+ ç•mX

S?QÆM; o•M M?Qm M?Qm K`v- H"TiS+ M|B,

@ o"v ç +S /MM; aQm G h?B M æ` ççB T?€THK+ bQ€i K¼B ç°M; ioM? i`QM; T?ç

@ VX

h¬M h? E?¬M ;"i ç–mX L; v H"TiS+ S?QÆM; o•M +ªK ; B€+ çQÊ+ +| K°i +¶ iBM?
M; QÌB h¬M h? E?¬M T?€i` - b m ç| iªM T?€i` F?„Ti?B M ç` X

hWM; i–M; K•v i` M #–m i`ÌB #¶M; M?B M /"T /ÌM #²M; # M? /[/°B- K°i +¶ ; B| M?û
h? E?¬M ?QÈM; ` F?„T #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; - ; B®M; M?Q H` ç M; ibK p"i; b ç

L; v H9+ h¬M h? E?¬M bY /KM; aQm G h?B M æ` ççB T?€Ti?b M; v i`€M +O S
K°i F?2 ?Ð- M?bM p +?mM; [m M?X

*?d +?®+ H€i b m- h¬M h? E?¬M ç½ KÎ K„i` - b„+ K†i +| +?9i i€B M?ÊiX *ª M; QÌ
KÄB- /QÌM; M?Q K¬M +¬M; T?€T M`v +U+ F€ ? Q i`M iBM? i?–M HU+X

@ "B m + - F?¬M; +|X æ çQ€M ?„M ç½`ÌB çB `²BX

h¬M h? E?¬M H„+ ç–m M|BX

@ E?¬M; i? M`Q- ?„M F?¬M; i? i`®M çB M? M? M?Q p"v çQÊ+X

S?QÆM; o•M ç|M; h?B M GQM; L?½M HçB- ?„M +kM; F?¬M; T?€i ?B M çQÊ+ çB
o•M F?) M|B,

@ æB i?2Q ?mvM?- ?mvM? +| w M`v5

S?QÆM; o•M K M; i?2Q h¬M h? E?¬M ` K°i F?m pU+ F?€+ Î M; Q`B i`, K /†KX æ
+O GQM; >´ bÆM F?¬M; +ÁM M²M; ç"K M?Q Î ; –M T?K + "M M[X

@ om J - çB ` M; Q`B5

*'i v S?QÆM; o•M`mM H M- K°i i`M; #¢+? +@i +?•m # v` T?•Mi?`M? KQÌB ? B
i`T ?ÊT H¢B i?`M? K°i ¢-m om J p¬ +MM; /[iÊMX

@ h`B m ?²B ` ¢•v X

hW i`QM; KB M; +O om J T?€i` M?[M; •K i? M? p¬ +MM; +´ tQ - M?[M; •K i? M?
i?ÌB ?²M; ?Q M; tmv M [m i-M; i-M; i?ÌB ;B M K` ¢ M p"vX

J¶B H9+ T?€i` K°i •K iB i T?S+ i¢T i?b F?Q iS+ ?„+ €K i` M M; QÌB om J H¢B +
#QÊ+ +m®B +MM; +O M; ?B i?S+ - ¢°i M?B M om J pmM; K°i +•v #¢+? +@i i`QÊM
i?"i K¢M?X

•K5

*a K†i ¢'i M' imM; H M- K°i H`M bQÆM; F?|B K`m ¢2M ;B®M; M?Q b|M; ;ÊM p"v- i
iÄ ` F?„T MÆBX L?[M; MÆB H`M bQÆM; F?|B M`v ¢B [m i?b K†i ¢'i HB M i€+?
+QM M; QÌB iW i`QM; K†i ¢'i #Á` M; Q`B- b m ¢| ¢B ` F?„T #®M T?QÆM; i€K ?QÊ

@ 5

h?'v +ªM? iQÊM; M?Q p"v- h¬M h? E?¬M Î K°i # M +kM; bÊ ? i ?²M,

@ *€B M`v +€B M`v M`v

@ E?¬M; +| ;b [m€ H¢ ¢•mX om T?€T +O h?€M? om ;B€Q +MM; pÈB i¬M; T?€B +O
+ªX æ•v H`M,M; HU+ i`B m ?Q€M iY i?B +O om J - +| i? FûQ /`B F?QªM; ? B + M

S?QÆM; o•M M|BX

h?"i` ¢` T?QÆM; i®i M?'i ¢ bY /KM; +?B m M`v +?QM? H`i` M +?B M i`QÌM; - M
M; m M; ®+ ¢ M KS+ H¢B /MM; +?B m M`v Î M; v ¢|X

h?Y M; ?o K` t2K- +?'T +?QÎM; K°i MY æ¢B \*?m ?Q`M; i`B m #•v ;BÌ +?QM? H`L
M`v K` #` i`mv M` i?b b) #` i`B m ¢bM? T?€M M; v H`v m ¢¢Q- #Ä p`Q i`QM; M;
iU K M; ?¼ p`Q i?•M K`5

L?[M; iY i?B K` om J i`B m ?Q€M p +?d +| M,M; HU+ H9+ M?Q +ÁM b®M; - +?S F?
>ÆM M[- b® HQÊM; iY i?B i`B m ?²B p +kM; T?K i?m°+ `i HÊM p`Q F?ªM,M; +O
?²B M?B m i?b M,M; HQÊM; i?•Mi? +`M; iB m ? Q M?B mX

"ªM i?•M S?QÆM; o•M #•v ;BÌ +?d Km®M ibK i M smv M E?~m .QÆM; ;BÈB FB K`
¢®B ¢`+? ;bX \*?Q M M- ?„M +kM; +?d ;¼B ` K'v ¢°M; p"i M?Ä M?Q +QM i?Ä- +QM

@ "B m + - +€B M`v F?¬M; ¢QÊ+ ¢ +?Q i`B m ¢bM? i?'v 5

h¬M h? E?¬M ¢SM; Î K°i # M- bmv M; ?o K°i +?9i`²B M|B ` X

@ >mvM? #B i5

S?QÆM; o•M ;"i ¢-m- iB T iK+ ¢B p T?Q i`QÊ+X oW ¢B ?„M pW i`B m ?²B ` +
iK+ iªM` F?„T MÆB ¢ ibK FB KX

a m F?B i`B m ?²B ` F?QªM; K°i p¢M iY i?B ¢°M; p"i tQM; i?b S?QÆM; o•M M; QM
H` pW ¢O`²B- M m +ÁM M?B m ?ÆM i?b b) `QÊ+ H'v T?B M iQ€B F?¬M; +¬M i?B

"¢+? +@i +?•m +O h?€M? om ;B€Q +| i? M|B H` p¬ +MM; [m, /`X >bM? i?S+ # M ¢
K°i T?€T F?Q +?mv M +¬M; FQ+? - ¢ M om J i?b ¢½ iW +¬M; FQ+? ¢ÆM ;BªM #B M
oB K J i?QÊM; +´ i?b +¬M; FQ+? ¢ÆM i? ¢½ #B M i?"M? [m-M +¬M; c F?B ¢¢i ¢
pW +| M,M; HU+ +¬M; FQ+? pW +| M,M; HU+ T?ÁM; i?O `i +QÌM; ¢¢Bc +ÁM ;B B
+MM; i?b ?„M F?¬M; `ä H„K- i`QM; +m®M ói?ÌB ¢¢B +`M +´ô +kM; F?¬M; M?„+ iÊE

a m F?B ¢½ iÄ i B K„i` F?„T MÆB i?b S?QÆM; o•M +MM; h¬M h? E?¬M /WM; Î i`
v M ¢| +?Ì iBM iS+X

h`QM; HÁM; S?QÆM; o•M +| K°i +^aK ;B€+ H¨ i M smv M E?~m .QÆM; :BÈB M¨v pš
+ÁM M9TÎ# M i`QM; GQM; >´ bÆMX S?QÆM; o•M ç½ +?Q iY i?B /Q KbM? i`B m ?
Q p•v GQM; >´ bÆM H¢BX

J°i F?B i M smv M E?~m .QÆM; :BÈB FB tm'i ?B M i?b b) #` ?„M T?€i ?B M ` M;

@ *¬M; T?€T +O K'v M; QìB # M .Q M? >Q M; i?"i H¨ [m€B H¢- i +?Q iWM; i?'v #

S?QÆM; o•M M?È H¢B T?QÆM; i?S+ `ìB çB +O smv M E?~m .QÆM; :BÈB- i?-K M

J¶B K°i T?QÆM; ?QÈM; +O GQM; >´ bÆM ç m +| M; QìB + M? ;€+ +^a- Km®M t¬M;
FBM? ç°M; B +^a H¨ K°i +?mv M F?¬M; i? M¨Q- M?QM; i M smv M E?~m .QÆM;
F?¬M; i? M¨Q ç|X

@ >Y\ *?9M; i +| F?€+?5

æ°i M?B M S?QÆM; o•M Kî K„i ` M?bM p T?QÆM; #„+X

Í ?QÈM; ç| # M M; Q¨B K'v M; ¨M i`QÈM; - i M ç iY i`¼M; v m +O L; m h?-M i?'v +^a
KbM? i?b F?¬M; F?ÄB +| +?9i H9M; i9M; X

*QìM; ;B^a æ` "B M +<sup>a</sup>M? ç m +| M, M; HU+ p¼M; F?Q +<sup>a</sup>X æ` T?QÆM; K¨ S?QÆM
i`®M; i`^aB- +?d +¬M tmM; [m M? +| ç°M; ioM? ;b i?b ?„M +| i? #B i M; vX

@ hB m ?¬m ;B

h?'v S?QÆM; o•M ç½ T?€i ?B M ` KbM?- M; QìB M¨v +kM; F?¬M; ~M M9T M[- iW #

@ G¨ M; QÆB\

S?QÆM; o•M M?"M ` i?•M T?"M M; QìB M¨v,

@ a Q p"v\ L; m i`QîM; H½Q M|B M; QÆB iÈB ¨\

L; QìB ç iY M¨v ?B M ` i?-M b„+ H9M; i9M; ,

@ E?¬M; b BX h`QîM; H½Q M|B H¨ M; QìB F?¬M; M; ì`^M; iB m ?¬m ;B H¢B çB p°
+^aK ÆM pÈB iB m ?¬m ;B X *?Q M M- M; QìB b B i iÈB ç•v M|B HìB +^aK ÆM pÈB i
M|B MY pB M ç M /QÊ+ +U+ T?~K +O iB m ?¬m ;B pšM çQÊ+ çti î GQM; >´ bÆM
iMv w iÈB H'vX

@ ±- çQÊ+ `²BX L; QÆB i`î p i? v i +^aK ÆM L; m i`QîM; H½Q çB b QX L m +| i?ìB
T?ÄM; L; m i`QîM; H½QX

S?QÆM; o•M T?'i T?'i i v- H¢M? M?¢i M|BX

h?'v S?QÆM; o•M +| w iB M F?€+?- i M ç iY i`¼M; v m M¨v +kM; F?¬M; /€K î H¢B

*?ìM; QìB M¨v pW çB tQM; - h¬M h? E?¬M ç½ F?¬M; M?`M çQÊ+ ?ÄBX

@ "B m + - H9+ î i` M M9B ?mvM? pšM +?Q M|B ? i pÈB ç X h¢B b Q ?mvM? H¢B
/M ?mvM? +| i? i?„M; çQÊ+ ?„M- M?QM; i` M GQM; >´ +mM; i'i M?B M +ÁM +| M?
ædM? i`QîM; H½Q FB imv F?¬M; tm'i i?O- M?QM; +kM; H¨ M?•M p"i p¬ +MM; HÊ
i v b Q\

@ æ M; ?o [m€ M¬M; +¢M `²BX

S?QÆM; o•M +QìB H„+ ç¬m,

@ >mvM? ?ÄB ç \ *?šM; H) ç +?Q `^M; i M GQm :B^aM IM; FB +?d pb pB + ?mvM?
"B M #^aM; K¨ F?B m +?B M ?mvM? b Q\

@ *?šM; H) F?¬M; T?^aB\

h¬M h? E?¬M FBM? M; ¢+ M|BX

@ E?¬M; T?^aBX

S?QÆM; o•M H„+ ç-m- çSM; /"vX

@ h'i +^a K¼B pB + /B M` i` M GQM; >´ bÆM +?d H" /B M i`Á K" i?¬B- +?QM? H" H½Q FB HB M ?ÊT H¢B /B MX L m M?Q i çQ€M F?¬M; b B i?b ;BÌ M"v #¼M ?¼ ç i?QÆM; M;?` p pB + ç®B ç½B i M?Q i? M"Q KÈB ?ÊT Hw ç•v\

@ 5

h?•M i? h¬M h? E?¬M`mM H M- F?¬M; i? iBM çQÊ+ K" M?bM p T?Q S?QÆM; GQM; >Q" M; æ;A *>I >P§L: h¬* >P§L: S>N E•

jjjX *?QÆM; jkN, *?•M GQM;- "¢+? >´

"B M h" T, (oQ) h?B2M

S?QÆM; o•M H„+ ç-m,

@ h? E?¬M- ç M;?o [m€ çÆM ;B^aM`²BX L;m h?¬M H" i`QÎM; H½Q GQM; >´ i¬M;- +O i`B m çbM?- ? B M;QÌB p®M H" i?Ov ?Á #i /mM;X \*?d /U p"Q pB + ?mvM? b€m i`,K M;¬M *?m hQÊ+ ç M î hK "^aQ +€+ K" ?„M ç½ Km®M KÌB ?mvM? @ K°i p` ç iÈB GQM; >´ bÆM +?ÆB- b m ç| +ÁM /•M; i` M QÊ+ +?B m ç½B- ç F?¬M; M;?o H

h¬M h? E?¬M +kM; F?¬M; T?^aB H" M;QÌB M;m tm~M- M;?2 ç M ç•v i?b ç½ M;?o`

@ "B m + - w +O ?mvM? H"- GQM; >´ i¬M; ç½ bÈK +| iQM? iQ€M5

@ E?¬M; b B5

S?QÆM; o•M M?bM h? E?¬M`²B ;"i ç-m- i`QM; K„i +O ?„M #•v ;BÌ i`M ç-v bU i`

@ >mvM? +® w ç H¢B ç-m K®B # M i`QM; hK "<sup>a</sup>Q +€+ H" ç +?Q ?¼ +| i? ibK` im #B i i H" +QM +O hS S?QÆM; ?¬m HB M H M? +?Q ç iY çQ i?B T KÌBX hW çB M?•M p"i +¬K [mv M +O GQM; >´ i¬M; ç½ bÈK iQM? iQ€M i?•K M?"T p"Q i`QM; i`B K v K„M ?¼ ;†T T?^aB i?¬BX

@ o"v i?"i bU H" #¼M ?¼ /B M i`Á b Q\

h¬M h? E?¬M FBM? M;¢+ M|B- ?„M pšM F?¬M; iBM p"Q +€B i?mv i T?€T M"vX

@ L?QM; K"- i M GQm :B^aM IM; FB /M b Q pšM H" K°i +QÌM; ;B^a æ` "B M +^aM? ç o

@ æ M?¬K`²BX " M ç-m i M ç¢B i`QÎM; H½Q GQM; >´ i¬M; FB F?¬M; ? Km®M +? i- +?d H" ç ?„M /Á tûi i K°i +?9i i?¬BX .o M?B M- F?B GQM; >´ i¬M; ç +?Q ? +| K°i /KM; w F?€+- ç| H" ç M H9+ +-M i?B i H" +| i? #Ä [m i 5

@ v +O ?mvM? H"- #¼M ?¼ Km®M /B M K°i H9+ ? B K" M î # M i`QM; i¬M;X J°i K HQÊM; +O hS S?QÆM; ?¬m- M?QM; K†i F?€+ +kM; F?¬M; Km®M M;?B M; ?ŠM p M?Q +| çB m ;b F?€+ i?b #¼M ?¼ +| i? /U p"Q K®B i?M +O ?mvM? p" ç¢B i`QÎM;

h¬M h? E?¬M ?B m w M|BX

h`QM; K„i S?QÆM; o•M +kM; +| +?9i FBM? M;¢+,

@ E?¬M; b B- #¼M ?¼ [m^a i?"i +| w ç`M? M"vX J°i K†i Km®M iB T t9+ pÈB S?QÆM Km®M tm'i iQ" M HU+X h?B M ?¢ H"K ;b +| +?mv M i®i M?Q p"v- +?Q M M- GQm :B

S?QÆM; o•M ?ÆB ç°M;- H" T iS+ M?„+ M?Î,

@ h? E?¬M- S?QÆM; ;B +?9M; i ;BÌ ç•v ç½`ÆB p"Q K°i pkM; #MM- `i F?| #Si F?¬M; i?m°+ i`QM; pkM; #MM ç|- ?mvM? p" Kšm i?•M +kM; F?¬M; Km®M +€+ M;QÌ

/šM ç iÈB GQM; >´ bÆM +?QM? H¨ ç +?Q ç +| i? KFB Mi?S+- ?B m`ä bUi` M?
æ T?ªB M?È F„ çB m M¨v- +|¨`i M?B m +?mv M F?¬M; ? çÆM; BªM M?Q # M M; C
i` M? ç'mX h`B m çbM? +kM; p¨v K¨ i¬M; T?€B +kM; p¨vX

S?QÆM; o•M çSM; /¨v,

@ æBi?¬B- p` .Q M? M?•M +O +?9M; i ç½ ?B M`¨`²BX

@ æÈB K°i +?9iX

h¬M h? E?¬M M; ?2 i?'v S?QÆM; o•M M|B p¨v i?b +ªK i?'v +?mv M îi` M GQM; >´
ç M; Km®M bmv M; ?o F„ +¨M; i?b ç½ i?'v S?QÆM; o•M çSM; /¨v çB t X >„M p°B p¨

" Mi`QM; GQM; >´ +mM; X

@ æ iY L; m h?¬M` K„i +?QîM; ;B€Q5

L; m h?¬M +9B K†i- [m€ b€i tm®M; K°i +€B #² çQ¨MX " M +¢M? ?„M +?QM? H¨ çç
? B M; QìB #•v ;Bì [m€ bQM; bQM; pÈB M? m-¨`i H¨ i?•Mi?B M- F?¬M; ? +| #° /€
i`QÆ+ ç|X

Í M; v T?Q i`QÈ+ ? B M; QìB H¨ ? B T?Q iQÊM; K°i`²M; K°i ?´X J°i`²M; K°i ?´ M¨
;QÆM; M M? K9 pm®i H¨K` #° /€M; ;B i +?|+- p¬ +MM; /[iÊM5

L; ?2 i?'v •K i? M? +O L; m h?¬M- M?½M +?•m +O *?•M GQM; # M +¢M? ?ÆB +?
i? M? p¬ +MM; mv M; ?B K,

@ æ½ ;†T`²B\

@ æ½ ;†T5

L; m h?¬M +MM; ççB i`QîM; H½Q ç²M; i?ìB ç€TX

@ V5ªK ;B€+ M?Q i? M¨Q\

*?•M GQM; M|B tQM; i?b tQ v ç¬m M?bM p ççB i`QîM; H½Q î #² çQ¨M # M T?ªBX

@ h?Q ?[m +?QîM; ;B€Q5 h M S?QÆM; o•M M¨v ç9M; H¨ M; Q¨B i?¬M?QM; i`QM;
HB m HoM?- M?QM; i?U+ +?'i HçB H¨ M; QìB F?¬M F?ûQ- F?¬M; / F?®M; +? X

æçB i`QîM; H½Q +mM; FQM? M|B- •K i? M? +O ?„M p¬ +MM; #bM? i?ªM- F?¬M; ¨
/QÈB GQM; >´ "bM?X >„M +9B ç¬m i?'T tm®M; - i?¬Mi?€B p¬ +MM; +mM; FQM?X

@ L; m h?¬M- +ÁM M; QÆB\

L?QM; p¨Q H9+ M¨v- K°i•K i? M? +O M[iY HçB iW # Mi`QM; KB M; "ç+? >´ î # M
H9+ M¨v- iW i` M M; QìB æ²M; >´ T?€i` K°i +¶ F?Q iS+ i?m¬M•K- iS +?B ?ÆB +?
ç¬m [m K°i # M- ?ÄB L; m h?¬MX

h?¬M; i?QìM; +€+ i¬M; T?€B ç m +?d +| K°i M; QìB H¨ +?QîM; ;B€QX L?QM;¨`i Qi
+O GQM; >´ i¬M; HçB H¨ ? B p`- K°i M K K°i M[X >ÆM M[- ? B M; QìB M¨v +ÁM H

@ h?Q ?[m +?QîM; ;B€Q- ç iY +kM; +?Q¨`M; i•K iQ M; QìB M¨v FQM ç€Q p¬ +MM
F?®M; +? çQÈ+X aÉ¨`M; pB + +?9M; i T?€B GQm :BªM IM;¨` /Á tûi ?„M ?¬K M v

@ >W5 h•K +Æ FQM ç€Q i?b M?Q i? M¨Q\ L; Q¨B i?¬i`QM; KªM? i?b M?Q i? M¨
K°i pQÆM; ?¬m M?Q M?Ä- +kM; +?d H¨ K°i +QM +ì i`QM; #¨M +ì +O +ª i?B M ?ç-
F?¬M; M?ªv i?Q€i çQÈ+X

"ç+? >´ T?€i` •K i? M? HçM? M?Q #,M; bQÆM; - €M? K„i +O M|iQ€i` F?Q i?
i?QìM; K¼B M?•M bBM? îi? ;B MX

@ L m M?Q M;Q`B M`v ç½ M?bM` çQÊ+ bU iQ M iQM? +O +?9M; i i?b +kM; F? H`K ;b- +S çÊB K°i +?9i çBX æÊB ç M F?B ?„M +—M bU ;B9T çĐ i?b +?9M; i ?½v +ª S?QÆM; ;B M„K +?†+ î i`QM; i vX

*?•M GQM; î # M i`€B H°` i?—M b„+ bmv iQ- Kî KB M; M|BX

@ .ç- +?QîM; ;B€Q5

L;m h?—M +MM; ççB i`QîM; H½Q ç²M; i? M? M|BX

@ V- iB T iK+ ;B€K i?` i M S?QÆM; o•M ç|X J†i F?€+- +€+ M;QÆB ?½v T?€B M;Q`B iB T t9+ pÊB +€+ pQÆM; +¬M; iY ç F?€+ t2K b QX GQM; >´ i¬M; +?9M; i imv i ç ç†i H M K°i MÆB çQÊ+X L m M?Q F?| KQÊM ?ÆB S?QÆM; ;B i?b +?9M; i çB ib E?¬M; T?ªB h`M Zm®+ ?—m #'i ?Á pÊB S?QÆM; ;B b Q\ æB ibK ?¼ i?Y t2KX

@ o•M;X

> B M;Q`B +mM; FQM? M|BX

J°i `²M; K°i ?´ ;"i ç—m- b m ç| +ª i?•M i? +SM; ç`HçB- HçB ?| i?¬M? iQÊM; çB M?Q+?X

æçB i`QîM; H½Q +MM; L;m h?—M HB + M?bM M? m- b m ç| +mM; FQM? i?®B HmB

*€+? # i`,K /†K î T?Q ç¬M; GQM; >´ bÆM- +| K°i ççQ i?•MªM? ç M; +?çv p°B p½ H—M ?„M M?ªv K°i +€B i?b ç½` t ?ÆM K'v +?K+ i`QÊM;X

æ°i M?B M M; v H9+ M`v ççQ i?•MªM? ç| +ªK SM; çQÊ+ çB m ;b ç|- ? B i v F i'M •K i? M? F€HçX •K K°i iB M; - M;Q`B M`v ç½ ?| i?¬M? K°i H`M F?|B t M?- H`M F? i?¬M? p`B Hm²M; i€M p`Q i`QM; +€+ i?•M +•v- #B M K' i F?¬M; i?'v ;b M[X

hB M; ;B| F?) p M; H M- ç½ +| ? B ççQ i?•MªM? F?€+ ?B M` i` M #-m i`lB +O F

@ E€ [m€B- KÊB pW `²B +ÁM M?bM i?'v iBM? K M; b®K M? +O ?„M- b Q i?Q€M;

h¬M h? E?¬M çSM; î i`QM; ?Q F?¬M; - M?bM HQÊi [m #®M T?Q `²B ?B M` i?— K°i +QîM; ;Bª +| i?U+ HU+ ?ÆM t ?„M i?b +kM; F?¬M; i? M`Q i`QM; M?€v K„i ç½ ?„M M? M? M?Q p`v çQÊ+X

@ >„M +?çv F?¬M; t ç•m- ç /MM; aQm G h?B M æ` ççB T?€T ibK iÁB +?mM; [m S?QÆM; o•M M|BX

*MM; H9+ ç|- S?QÆM; o•M ç½ Kî h?B M GQM; L?½M î M; v KB i•K` - [mv i„+ i? ;L i`QM; K„i S?QÆM; o•MX

@ >Y\

*?d +?®+ H€i b m- +Æ ?² H` S?QÆM; o•M +MM; pÊB h¬M h?û E?¬M ç m M?bM p`Q ••v ççB i?K M`v M?bM [m i?b /QîM; M?Q F?¬M; +| ;b +ª- M?QM; S?QÆM; o•M HçB i?'v K°i #|M; M;Q`B p¬ +MM; M?ç i î i` M i?•M +•v M`vX

æçQ i?•MªM? M`v KÂM; M?Q K°i HÊT ;B'v p`v- ?ÆM M[+?d +| F?QªM; # i?QÊ+ F?¬M; ? ;B®M; M;Q`B +?9i M`Q- M;QÊ+ HçB ;B®M; M?Q H` #|M; +O K'v i—M; H€

@ "B m + - ç T?€i ?B M` ?„M `²B5

@ >mBvM? +kM; T?€i ?B M` ?„M5

> B M;Q`B ç²M; i?lB M?bM +?,K +?9 p`Q i?•M +•v K` smv ME?~m .QÆM; :BÊB ç M

@ *¬M; T?€T i?"i H` [m, /`X >„M HçB ç2K iBM? F?Q +O KbM? ?Á i M i?¬M? K°i i? F?¬M; T?ªB i?U+ HU+ +O ?„M F?¬M; çO- F?¬M; i? M`Q ç2K +€B #|M; +O KbM? t M`Q T?€i ?B M çQÊ+X

h¬M h? E?¬M M?bM S?QÆM; o•M M|BX h M .Q M? M?•M M¨v F?¬M; ?B m çQÊ+ i

S?QÆM; o•M M|B tQM; i?b +| K°i; B¼i K€m iW ç-m M; |M i v # v ` - ; B¼i K€m M"v
i`QÊ+ K†i H¢B `²B i?m p"Q # M i`QM; +Æ i? X

S?QÆM; o•M i`U+ iB T H'v çB +€B [mv i„+ i`¼M; v m î # M i`QM; T?M i`B M- bQ p
+ÁM K¢M? ?ÆM M?B mX Pi` p"Q i?ÌB çB K ç2K K€m ?mv i iQ"Mi?•M /mM; M?"T
+kM; F?¬M; +-M T?ªB ç€M? ` i?O 'M T?B M T?S+- i`€M? çB F?¬M; Qi T?B M iQ€

@ L m ç9M; M?Q M?[M; ;b ?mvM? M|B i?b M?'i ç`M? i` M æ¢B .Q M? *?•m FB ç M
bÊ ç M; i`M €T- i`B m çbM? K" Km®M T?€B #BM? i`M €T MÆB ç| i?b bÊ `^M; +kM
h¬M h? E?¬M M|BX

@ "'i F H" J M >Q M; - æ`+? >Q M; - .B >Q M; ? v æ¢B .Q M? *?•m ç m +| M?[M; +
i? i²M i¢B H•m M?Q p"v „i +| ç¢Q Hw `B M; +O M|X J" i`B m çbM? +| i? M|B i`M
M; mv M M?•M `B M; - +?9M; i F?¬M; i? M"Q bmv çQ€M çQÊ+ ç•mX

S?QÆM; o•M M|B- ?„M F?Q€i i v €Q,

@ æWM; [m M i•K M?B m M?Q p"v- p >Q" B M i? "M? i`QÊ+ ç½X s2K` oB K J +?
iK+ i bK ? B H-M K" F?¬M; ? i bK çQÊ+X V- [m K°i i?ÌB ;B M M; „M M[- ?mvM? b
i`QM; h?Ov aQ i`B m çbM?- KQÊM HU+ HQÊM; +O i`B m çbM? çB æ¢B .Q M? *?•

L m S?QÆM; o•M ç½ #B i æ¢B .Q M? *?•m +| +QÌM; ;Bª i?¬M #Q i`'M ;B[i?b b) F
h?Ov aQ +O i`B m çbM? +€+? K°i çQ¢M i?ÁB ;B M b) çB H M #B M ç H'v ?mv M i
i`M €T ?ªB i°+ î /QÊB ç| +MM; pÊB .Q M? M?•M ?ªB M; Q¢BX

aQ pÊB pB + K°i KbM? çB i?b pB + KQÊM HU+ HQÊM; i`B m çbM? ?B M M?B M i®

@ V X

h¬M h? E?¬M ;"i ç-mX

> B M; QÌB T?B i?•M # v çB- M?^K ?QÊM; p >Q" B M i? "M?X

EBM? i? "M?- ?Q" M; +mM; X

o"Q H9+ M"v- i' i +ª +mM; M[- i?` p î i`QM; æ¬M; +mM; ç m #` çm' B ` M; Q"BX h`
i?¬M i?€B +O i?€B iY GQm h9 #•v ;BÌ p¬ +MM; F?¬M; i®i- ç M; M;²B t T #^M; F?¬
; 'K- ç¬B H¬M; K"v M? ,M H¢B- /QÌM; M?Q ç M; +?`m H'v K°i bU i?®M; F?` M"Q ç|X

Í M; v +O i`K +mM; - +| ? B H½Q i?€B ;B€K ç M; v M H†M; çSM; ç|X h?•M i? +O
F?¼K +ª MY M; QÌB tm®M; - M?bM #° /€M; i`¬M; `i; B" v m- iMv i?ÌB ç m +| i? ;-

@ *ªM? ;BÈB i?€B iY pšM +ÁM FûK K°i +?9i X

J°i ç¢Q w i?S+ K¢M? K) t i[m i`QM; ?Q F?¬M; X h`QM; €M? K„i ç M; #m¬M; tm®M
i`€B ç°i M?B M ?B M H M K°i ç¢Q €M? b€M; +?|B K„iX L m M?Q bQ pÊB €M? b€M
M"v +ÁM +?|B K„i ?ÆM ;'T i` ,K H-MX

@ æ9M; p"v - i?€B iY ç½ #` +ªM? ;BÈB M"v p•v F?®M # M ,K `²B- F?¬M; #B i ç½ i
iB + H" >Q" M; >"m MQÆM; MQÆM; pšM F?¬M; +?Q +?9M; i ;B9T i?€B iYX

G½Q i?€B ;B€K # M T?ªB M|BX E?Q iS+ / Q ç°M; i` M M; QÌB ?„M +ÁM K¢M? ?ÆM
L m M?Q ç2K bQ pÊB F?Q iS+ +O h?€M? ok ?¬m i¢B i`"M +?B M Í J½M; >Q M; K
F?¬M; i?m FûK # Q M?B mX

@ L?•M >Q" M; # ?¢ M; ?B K + 'K MQÆM; MQÆM; T?B iY î ?"m +mM; M?9M; i v p"
?Q" M; iYX >Q" M; >"m MQÆM; MQÆM; H" M; QÌB çSM; ç-m +ª ?"m +mM; - M?'i ç`M
H" i`mv M M?•M ç¢Q i?®M; +O *?B M h?¬M +mM; i?QÊM; +´ +?9M; i - M?QM; +k
p"Q +?mv M i?€B iY im Hmv M çQÊ+X L m F?¬M; - K°i F?B #` L?•M >Q" M; T?€i ?
+O M" M; i M; v- çQ p"Q H½M? +mM; ç M?®i5

o"Q H9+ M|B ç M L?•M >Q" M;- +?•M K"v +O H½Q i?€B ;B€K +kM; T?ªB `mM; H M
`i bÊ ?½BX

E?¬M; B +| i? M; ì iÈB p` >Q" M; >"m MQÆM; MQÆM; Kšm M; ?B i?B M ?¢- +?'T +
+QìB M|B pÈB +€+ T?m M?•M i`QM; FBM? i?"M? H¢B H" +?QîM; ;B€Q +O *?B M h
iS+ M"v K" i?Q€i` M; Q" B i?b +kM; F?¬M; #B i +| # Q M?B m pã ;Bª #` ?M +? i M[

*?B M h?¬M +mM;- K¬M T?€B M"v +?Q /M i²M i¢B î i?ìB ç¢B i?QÊM; +´ i?b pšM ç
p` i`Q çSM; ç¬m +O # M; ?bM ç¢B i¬M; T?€BX J" F?¬M; B M; ì `^M; +?QîM; ;B€Q
H¢B ç M; ~M M9T i`QM; ?"m +mM; +O æ¢B \*?m ?Q" M; i`B m5 hBM iS+ M"v +kM;
FBM? M; QìB ?ÆM H", hU ?² +?d +¬M K°i +•m M|B +O L?•M >Q" M; i?b +| i? / /"M
*?B M h?¬M +mM; +O >Q" M; >"m MQÆM; MQÆM;- i?"K +?Q +ÁM #Ä M" M; p"Q i`C
M?•MX L; ?2 [m w iS +O ? B H½Q i?€B ;B€K i?b iU ?² p` >Q" M; >"m MQÆM; MQ
HQìM; çQÊ+ FB F?B çSM; i`QÊ+ L?•M >Q" M;- i?b M; v +ª M, M; HU+ +?®M; +U +k

@ L?[M; +?mv M M"v- imv >Q" M; >"m MQÆM; MQÆM; F?¬M; iB M tm' i i?O- M?QM
G½Q i?€B ;B€K # M i`€B ç°i M?B M M|BX

G½Q i?€B ;B€K # M T?ªB M; ?2 p"v i?b +ª FBM?- H¬M; K"v t€K i`„M; +kM; `mM `"
M; QìB +kM; T?€i` K°i bU / Q ç°M; p¬ +MM; K¢M? K),

@ L; QÆB +¬M T?ªB bmv M; ?o +~M i?"M- K°i F?B ç½ H"K M?Q p"v i?b +?„ + +?„ M T

@ ob MQÆM; MQÆM; T?•M Qm +?QM? H" T?"M +O #¼M M¬ i" B +?9M; i X *?mv M
` K†i çQÊ+- +kM; +?d +ÁM +?9M; i` K†i K" i?¬BX *?Q /M L?•M >Q" M; +| i`€+? i°
i`€+? çQÊ+ H M MQÆM; MQÆM; X h`mM; >B M ?mvM?- M m M?Q i +? i çB i?b i?€

G½Q i?€B ;B€K M"v M|B tQM; HB M tQ v M; QìB M?bM i?€B iY GQm h9X æ¬B H¬M
i`QM; K„i T?€i` iWM; iB b€M; F€ /`X

•K5

*?d +?®+ H€i b m- K°i +¶ iBM? i?¬M HU+ FBM? F?OM; iW i` M M; QìB H½Q i?€B ;
b•m i`B m i`+? p"v- F?¬M; M; WM; i`"M p"Q # M i`QM; M; QìB i?€B iY GQm h9X L?"
?"m M"v- F?m¬M K†i p®M i€B M?Êi +O i?€B iY GQm h9 /¬M ?²M; M?m" M H¢B- ç¬B
; B½M` - ?¬ ?'T +kM; i`î M M i?, M; #^M; X

@ L; QÆB i?"i iQ ; M5 G¢B /€K M?9M; i v p"Q +m°+ i` M? ç'm ;B[+€+ ?Q" M; iY5
L; v H9+ M"v ç•v- ç°i M?B M +| K°i •K i? M? M?Q H¬B çbM? p M; H M i`QM; ç¬m ?
i? M? M"v p¬ +MM; mv M; ?B K i¬M [mw- # M i`QM; +ÁM ~M +?S mv €T F?¬M +MM
i? M? M"v H" +?9 i +O i?B M ç` - F?¬M; K°i p"i ;b +| i? +?¢v i`®M F?ÄB #"M i v

MT[NR

æ;A *>I >P§L: h¬*

>P§L: S>N E•

jj8X *?QÆM; jjR, h?¬M h?9 oB M *´ - >mv i *Ym S?QÊM;

"B M h" T, (oQ) h?B2M

hmv F?Q iS+ +O H½Q i?€B ;B€K ç½ +QìM; ç¢B H„K `²B- M?QM; M m bQ pÈB F?Q
i`QÊ+ ;B| p"v- imv i?ìB +kM; +| i? #` /"T i„iX

@ h? K FB M L?•M >Q" M; 5

L?•M >Q" M; F?¬M; ? ç w ç M H½Q i?€B ;B€K # M T?ªB,

@ h`šK ç½ M|B H` #`i +S M;QìB M`Q M?9M; i v p`Q +m°+ i` M? ç`m ;B[ +€+ ?Q`M
K`- M;QÆB H¢B H` +QìM; ;Bª h?B M h`MM; +ªM?- i`šK b) F?¬M; ç M;QÆB +? i /
u m h?€T pšM i?B m K°i HBM? ?²M +QìM; ;Bª- M;QÆB çB çB5

•K i? M? pW T?€i` i?b K°i +¶ HU+ HQÊM; p¬ ?bM? ç°i M?B M +m®M H`v i?•M i?
;B€K ç¢i ç M h?B M h`MM; +ªM? M`v F?¬M; +ÁM F`T T?€i` K°i iB M; i?b i?•M i?
i?`M? T?`M pKMx

h`QM; i?•M i? +O ?„M +ÁM +| K°i M;¼M HY K`m H K ç M; M?ªv M?|X L; v H9+ M
?B M iWM; çÊi / Q ç°M;- M;¼M HY K`m H K M`v i?2Q ç| K` #B M K`i çBX

@ h`Q h`mM; >B M- çWM; +?Q H` KbM? i?¬M; KBM?5 \*?mv M M`v +?d +| i? +| K°i
+ÁM i€B T?¢K i?b iQ`M #° \*?B M h?-M +mM;- # Q ;²K +ª >Q`M; >`m +MM; i?€B i
i®M; p`Q H½M? +mM;5

•K i? M? H¢M? M?Q #,M; +O L?•M >Q`M; i`U+ iB T p M; H M i`QM; ç-m H½Q i?€B
h?•M i? H½Q i?€B ;B€K `mM H M- ?„M #B i M?[M; çB m L?•M >Q`M; M|B F?¬M; T

@ G½Q M¬ [mv i F?¬M; /€K H`K i`€B w +?d L?•M >Q`M;5

@ >W5

hB M; ?W H¢M? pW T?€i` i?b +¶ F?Q iS+ ç€M; bÊ +O L?•M >Q`M; ç½ #B M K`i
J°i H9+ b m- H½Q i?€B ;B€K KÊB Kî K„i` - ?„M M?bM p`Q ç` T?QÆM; # M i`€B +
iY- i`QM; K„i ?B M H M bU i?QÆM; +ªK p¬ ?¢M- i`QM; ç| +`M; +| i? K i?-M b„+ #B

@ Gw ?mvM?- ` çB M? M?`M; çBX h p` MQÆM; MQÆM; b) Hm¬M M?È ç M ?mvM
L?QM; p`Q H9+ M`v ç•v- i?€B iY GQm h9 ç M; M;²B v M i` M ;BQìM; ;'K ç½ +| ç°M;
KB M; +O ?„M T?mM` K°i H`M bQÆM; M,K K`m M²M; ç`KX æ²M; i?ìB- iW K„i- K
F?¬M; M;WM; i€M T?€i` H`M bQÆM; M,K K`m x

@ *?¢v K m5

h`QM; H`M bQÆM; M,K K`m ç| +| ?B M H M ?bM? /€M; +O p¬ b® iB m M?•MX L?
M;k [m M- +| i v +| +?•M- +ÁM +| i? M|B +?mv M M[X *ª #¼M ç M; çB M +m²M; +
#° /€M; bÊ ?½B p¬ +MM;X

h?'v ç€K iB m M?•M M`v FBM? ?QªM;- H½Q i?€B ;B€K p mB KWM; M|B,

@ h?€B iY ç½ i?`M? +¬M; `²B5

.QìM; M?Q H` i`ª HìB H¢B •K i? M? +O H½Q i?€B ;B€K- K°i iB M; HQM; M;•K iW
H M- t m v M i?'m +ª i-M; i-M; K•v i` M æ¬M; +mM;X æ²M; i?ìB- i` M i`ìB +kM; t m
F?'M; H²- F?®B K•v ç2M M`v +?d i`QM; i?Q€M; +?®+ ç½ # Q T?O +ª æ¬M; +mM; H

•K -K5

hWM; ç¢Q b`K bûi M`B H M i`QM; K•v ç2M- K°i +¶ HU+ HQÊM; p¬ ?bM? F?m`v ç°M
i?`M? K°i pÁM; MQÊ+ tQ€v F?'M; H²X \*?d M;?2 ó-Kô K°i iB M;- iW i`QM; pÁM; t
i`K K`m i`„M; b[ i`M t m®M; æ¬M; +mM; M?Q i?€+ M;?B M; ç` p`vX

E?Q iS+ i?€B iY GQm h9 +kM; i?2Q bU i`9i t m®M; +O ç¢Q F?Q i`K M`v K`i,M; H M
[m M? æ¬M; +mM; +kM; #` H v ç°M; F?¬M; i?¬BX J°i H9+ b m- i` M #-m i`ìB æ¬M
+O KQìB b€m +QM i?B M HQM; F?'M; H²X JQìB b€m +QM i?B M HQM; p„iM; M; [T
T?€i` K°i +¶ m v €T ç€M; bÊX

.` #B M FBM? i?B M M`v FûQ /`B ;-M +ª MY + M? ;Bì- +ª ?Q`M; +mM; +kM; #` `m

h`QM; M°B pB M +O # KQÆB b€m +mM;- p¬ b® MQÆM; MQÆM;- ?Q`M; iY- +¬M
M;QìB i` M #-m i`ìB æ¬M; +mM;- i?'v çQÊ+ ?QªM? +O KQìB b€m +QM i?B M HQ

@ sQM;- i?€B iY H¢B ¢°i T?€ h?B M hQÊM; +ªM? M; v H9+ M"v5 "•v ;B`i?b F?| +|
?„M`²B5

J°i i M ?Q" M; iY K†+ €Q #`Q p" M; |M; ¢ M; ¢B H¢B i` M K°i ?"M? H M; ?"m +mM;-
F?B i?'v +ªM? iQÊM; M?Q p"v i?b FBM? ?½B F?-M; i?-B- b„+ K†i i?Q€M; +€B ¢½
KÊB #` M; Q`B M"Q ¢| i€i +?Q K'v +€B p"vX

Í K°i ¢` T?QÆM; t F?€+- ¢ M; +| # p` MQÆM; MQÆM; M?Q ?Q M?Q M; ¼+ ¢ M;
¢`B- +ª # M; Q`B ¢ M; i?QÎM; i?S+ hmv i i` /Q Gw ;B Î T?QÆM; #„+ ¢Q iÊBX o`
+| K°i +¶ F?Q +?'i p¬ +MM; i¬M [mw- iW i` M M; Q`B iªM T?€i` K°i +¶ mv M; ?B F?
M; QÐM;- ¢•v +?QM? H` L; mv i >Q MQÆM; MQÆM; X

"¶M; M?B M i?'v /` iQÊM; Î i` M æ¬M; +mM; i?b +ª # p` MQÆM; MQÆM; ¢ m #B M
F?-M; +ÁM ;b +ªX

@ h?€B iY ¢°i T?€\ G`K b Q +| i? \ G'v i•K iQM? +O ?„M i?b Qi M?'i # M, K M[KÊ

J°i M; Q`B MQÆM; MQÆM; ¢SM; H M- M?bM p T?Q æ¬M; +mM; K` FBM? bÊ F?-M

@ >Q" M; >"m5 L?'i ¢`M? H` >Q" M; >"m- #` i H¢B /€K H`K i`€B pÊB w +?d +O L?•
+ªM? ;BÊB i?€B iY i, M; H M5

a„+ K†i L; mv i >Q MQÆM; MQÆM; i?Q€M; +€B ¢½ t M? Kûi- M; v +ª pÁM; +´ p®
t M? ?B M H MX

>Qi5

o` MQÆM; MQÆM; pšM +?Q M|B ;b F?) ?Qi p"Q K°i M; KK F?Q H¢M?- i`-K M; •K M

@ E?-M; T?ªB ¢•mX hmv #` i H` +?QÎM; ;B€Q *?B M h?-M +mM;- M?QM; H M? +O
M"Q i?b #` i p¬ +MM; ?B m`ä- M; v +ª "€i >Q M; GK+ >ÊT +ÁM +?Q /€K H`K i`€B

@ h` - ¢B m i` +?Q i 5 h` `ä p b b Q GQm h9 H¢B +| i? i`MM; FQ+? p"Q h?B M hQ
L; mv i >Q MQÆM; MQÆM; ?´M ? M M|B pÊB ? B H½Q i?€B ;B€K Î # M +¢M?X

@ o•M;- MQÆM; MQÆM; 5

> B H½Q i?€B ;B€K +9B M; Q`B tm®M;- +mM; FQM? M|BX •K i? M? pW T?€i` i
i?Q€M; +€B ¢½ #B M K'i- ;B®M; M?Q H` #QÊ+ p"Q i`QM; ?Q F?-M; p"vX

o¬ b® MQÆM; MQÆM; i?'v /` iQÊM; Î i` M æ¬M; +mM; +kM; bÊ M; •v +ª M; Q`BX h
ªM? ?QÎM; +O L?Q ;B `i M†M;- Hm¬M H'v +QM i`QÎM; H`K ¢-m ¢ i?W F bU M
L?QM; B B +kM; #B i- L?•M >Q" M; KÊB H` ¢¢Q Hw HÊM M?'i Î i`QM; ?"m +mM; X
i? M?9M; i v p"Q i`B m +?€M?- M?QM; `i F?| M?9M; i v p"Q pB + +O ?"m +mM; X

v +?d +O L?•M >Q" M; +kM; ¢½ bÊK i`mv M iÊB i'i +ª MQÆM; MQÆM; T?B i-M,

@ h`šK +| #ªv KQÆB ? B p` ?Q" M; iY- # KQÆB b€m p` +¬M; +?9 X \*?Q /M H` ?Q"
H` /Q MQÆM; MQÆM; bBM? ` ? v H` h-M S?B bBM? ` - +?d +¬M +| ¢O i?U+ HU+ H
M?'i +O æ¢B *?mX aU M; ?B T i?®M; M?'i; B M; bÆM +O æ¢B *?m +?d +| i? M^K

o` ¢B m H`K +?Q +€+ MQÆM; MQÆM;- ?Q" M; iY ?QM; T?'M M?'i H` +•m M|B +m®B

@ *QB M?Q H` i?€B iY- M m M?Q i?U+ HU+ F?-M; ¢O i?b +kM; b) #` T? #Å5

*?mv M T? #Ä i?€B iY ¢½ iWM; tªv ` M?B m H-M Î +€+ iB M i`B mX L; v +ª æ¢B *
H` p"Q i?B i?€B i´ +O æ¢B \*?mX GQm h9 K†+ /M H` i?€B iY- M?QM; F?-M; T?ª
[m M i`¼M; M?'i H`- GQm h9 ¢½ #` +ªM? ;BÊB GBM? hm +ªM? p•v F?®M M?B m M,
`i M?B m ?Q" M; iY bÊK pQÊi [m ?„M5

óaU M; ?B T i?®M; M?'i; B M; bÆM +O æ¢B *?m +?d +| i? M^K i`QM; i v M; Q`B -
¢½ H`K +?Q +€+ ?Q" M; iY +ªK ;B€+ ¢QÊ+ K°i bU F?mv M F?Q+? K½M? HB i i`QM;
>Q" M; X "i F€i`B m ¢¢B M"Q- ?Q" M; ¢ +kM; H` HU+ +ªM HÊM M?'i i`QM; pB +K

i?€B iYX L?QM; ;BÌ ç•v- ?Q"̄M; ç H¢B çB ó+´ ç°M;ô +?Q +€+ ?Q"̄M; iY i` M? ;B"̄M
 M[X
 J"̄ F?¬M; M?[M; +€+ ?Q"̄M; iY +| /½ i•K ç m M?ªv p"̄Q pÁM; i` M? ç'm ç| - M; v +ª +
 /½ i•K i` M? ;B"̄M? [mv M HU+ H"̄K çB M +m²M; +ª H MX
 E?¬M; #B i [m # Q H•m- +m®B +MM; i?€B iY GQm h9 ç½ ?'T i?m tQM; M,M; HQÊi
 iW iW KÎ K„i` X
 @ "´M i¼ ç½ çm´B F`T .QÆM; >Q^M; `²B5
 L; v ;B•v F?„+ iW i`QM; M?"̄T ç`M? idM? H¢B- GQm h9 HB M +| w M; ?o M"̄vX
 L; QÌB H"̄K +?O i?b M?'i ç`M? T?ªB +| çO F?ª M,M; ç óh`ô- óL; Qô- ólvôX æ•v +?Q
 h9 ç½ çQÊ+ /¢v /¶ F?B KÊB ` çÌBX h?€B iY i?B m #ªQ .QÆM; >Q^M; imv H"̄ #^M
 M?QM; M?bM i?'v .QÆM; >Q^M; H-M HQÊi pQÊi [m +€+ +ªM? ;BÊB ç M çQÊ+ h?B
 `i KWM; M?QM; +kM; F?¬M; / +?`m +?9i M"̄Q5
 @ h"̄Q +¬M; +¬M; - `®i +m° +i ç½ ç¢i ç M h?B M hQÊM; +ªM? `²BX > ? ? 5
 GQm h9 iW i` M ;BQÌM; ;'K M;²B /"v- +QÌB iQ H MX
 ó>'T i?m T?¬M HÈM iBM? i?¬M HU+ +O Gw LB K- M m M?Q +ÁM F?¬M; ç¢i ç M çQ
 M?Q F?¬M; +ÁM ?B p¼M; ;b M[Xô- H½Q i?€B ;B€K M?bM GQm h9 Î i`QM; i~K +mM
 GQm h9 +?d +?Q `^M; +?QM? KbM? ç½ t¬M; T?€ çQÊ+ # KQÆB b€m i¬M; h?B M
 ? #B i`^M; i`QM; ç| ç½ +| ?ÆM K°i MY +¬M; H Q H"̄ +O Gw LB KX
 hBM? i?¬M HU+ Î GBM? hm +ªM? +`M; +QÌM; ç¢B i?b b m F?B #QÊ+ p"̄Q h?B M
 K¢M? ?ÆMX h?€B iY +| i?"̄M? iUm M?Q #•v ;BÌ +kM; H"̄ ?Q"̄M iQ"̄M ?ÊT HwX
 @ *?9+ KWM; i?€B iY5
 hmv i`QM; ç-m +| `i M?B m w M; ?o- M?QM; F?m¬M K†i +O H½Q i?€B ;B€K pšM F?
 €Q #`Q K°i +€B- +mM; FQM? [m€ tm®M;X
 @ > ? X
 h?€B iY GQm h9 +QÌB +QÌB- ç°i M?B M ?„M M?È iÈB çB m ;b ç| ,
 @ Gw +¬M; +¬M; ç•m\ E?¬M; T?ªB ?„M p"̄ M; QÆB Hm¬M +MM; M? m ?° p i b Q\ C
 @ "̄K i?€B iY- >Q"̄M; >"m MQÆM; MQÆM; ç½ çB m Gw +¬M; +¬M; p"̄Q i`QM; H½M
 @ >Y\
 h?€B hY GQm h9 M?Qm M?Qm K"̄v- +kM; F?¬M; ?ÄB M?B mX
 G½Q i?€B ;B€K i?'v i? i?b F?) i?Î /"̄B K°i +€B i`QM; HÁM;X
 @ >Q"̄M; >"m MQÆM; MQÆM; ;B€ H•K5
 L; v H9+ M"̄v ç•v- iW # M M; Q"̄B æ¬M; +mM; i`mv M iÈB K°i •K i? M? F?"̄M F?"̄MX
 M[- ç¢B M°B i?` p çB iÈB- >Q"̄M; >"m MQÆM; MQÆM; i?2Q b m #QÊ+ p"̄Q # M i`Q
 @ L?B i?¬M i? K FB M Kšm ?"̄m5
 h?€B iY GQm h9 H"̄T iS+ [m€ tm®M; ?"̄M? H X
 @ æSM; H M çBX oB + +QM #QÊ+ p"̄Q h?B M hQÊM; +ªM? i ç½ #B i`²B- H-M M"̄
 +QMX
 >Q"̄M; >"m MQÆM; MQÆM; F?Q€i i v €Q K°i +€B- H"̄T iS+ +| K°i ç¢B M°B i?` p
 h`QM; i v +O ?„M +ÁM +| K°i +€B F? v #^M; M; ¼+X
 @ h'i +ª +€+ M; QÆB HmB ` çB5

a m F?B M?"M çQÊ+ F? v M;¼+- >Q"M; >"m MQÆM; MQÆM; H"TiS+ +?Q K¼B M;C
*kM; F?¬M; +| B ç w M; v H9+ >Q"M; >"m pmM; i v H M i?b ç½ +| K°i ç¢Q +'K +?
H¢BX æ¢Q +'K +? M"v p¬+MM; K¢M? K)- M; v +ª i?€B iY GQm h9 ç½ +| i?U+ HU+
HU+ +kM; F?¬M; i? T?€i?B M çQÊ+X

>Q"M; >"m ;BÎF?,M ;'K # Q T?O F? v M;¼+ ` X L; v H"TiS+ +| i? i?'v î i` M +€B
?' T?€+? i`QM; bm®i- M; v ;B[?' T?€+? +ÁM +| K°i ;B¼i K€m ?Q"M; FBKX

:B¼i K€m M"v iQ+? iK H¢B i?"M? K°i bBM? p"i +´ [m€BX aBM? p"i M"v +| i?•M i?
ç-m- iWM; +€B ç-m +| # +QM K„i- iQ"M i?•M +| pk K Q K"m ?Q"M; FBKX J" î M; v
ç-m M"v i?b +| K°i +€B ç-m M;QÌB- imv +| i B- +| KB M;- M?QM; F?¬M; ? +| H¶ K

G @2222@22xx 5

.QÌM; M?Q +QM bBM? p"i [m€B /` M"v +ªK M?"M çQÊ+ GQm h9- +?QM +€B ç-m ç²M
L; v H"TiS+ +| K°i +¶ F?Q iS+ i? HQÆM;- ?Q M; /¢B iW # M i`QM; ;B¼i K€m ?Q
H9+ ç|- +kM; +| K°i M;¼M b|M; p¬ ?bM? ç€M? p"Q i?•M i? +O GQm h9- H'v M,M; I
+kM; TªB HmB ` p" B #QÊ+X

@ æ•v H" [m€B p"i ;b\

h?€B hY GQm h9 FBM? bÊX

@ æ•v H" i?¬M i?9 pB M +´- >mv i *Ym S?QÊM;X h`QM; +€+ h?B M *QÆM; i?¬M i
?¢M; i?S b€mX L| i?m°+ p ;B®M; HQ" B b,M ;B i î i?ÌB pB M +´- i`W M,K i?¬M i?9 c
i?9- ?mM; i?9 +ÁM H¢B ç m i?m°+ p ;B®M; HQ" B b,M ;B i +ª5

G½Q i?€B ;B€K ç°i M?B M KÎ KB M; M|BX

MT[NR

æ;A *>I >P§L: h⁻*

>P§L: S>N E•

jjeX *?QÆM; jjk, >Q"M; hY *?B h` M?

"B M h" T, (oQ) h?B2M

@ >mv i *Ym S?QÊM;5

æ-m iB M i?€B iY GQm h9 M;~M ` - M?QM; M; v b m ç| /QÌM; M?Q ç½ ?B m ` çB
>"m,

@ Jšm ?"m- M;QÌB

@ h`QM; ?Q"M; +mM; +| `i M?B m #B M b® h?"T h K ?Q"M; ?mvM? +QM +| b® K M
` ç½ +| K M? +€+? hB K GQM;- +ÁM #QÊ+ +?•M p"Q h?B M hQÊM; +ªM? M? M? ?
+kM; `i FBM? M;QÌB- i`QM; H9+ im Hmv M î i?•K bÆM ç-K H'v K" +kM; M?"M çQ
GQM; i`QM; # KQÆB b€m +QM i?¬M i?9 h?B M *QÆM;X RM; GQM; t T ?¢M; i?S #ª
M?'iX +QM +?d +ÁM +€+? Hmv M ?| çQÊ+ >mv i *Ym S?QÊM; i?b KÈB +| M,M; HU
ç` p` i?€B iY +O +QMX Jšm ?"m +kM; +?d +| i? ;B9T +QM ç M ç•v K" i?¬BX

>Q"M; >"m i?ªM M?B M M|BX

@ h?€B iY H" ?Q"M; iY çSM; ç-m- i`'M €T æ¬M; +mM;- H¢B çQÊ+ b® K M? æ¢B *?
bBM? ç½ +| #ªM iQM? M;¬M; M;? M?- iQÆM; ?ÊT pÈB GQM; F?QX h`QM; # KQÆ
+| +QM i?9 M"v KÈB ?ÊT pÈB i?€B iY K" i?¬BX L m M?Q i?€B iY +| i? ?"M; T?K+ ç
+| i? +?•M +?€M? ´M ç`M? ç` p` i?€B iY- ç ûT çQÊ+ #ªv KQÆB K®i p` ?Q"M; iY
+?9 F?€+5

G½Q i?€B ;B€K Î # M +¢M? ?ÆB ;B"i KbM? K°i +?9i- M;"T M;WM; M|BX

>Q" M; >" m ;" i ç - m M | B ,

@ h ? " T h K ? Q " M ; ? m v M ? M ; Q Æ B ç ½ ç B > Q " B M i ? " M ? i ` Q Ê + ` ² B X L ; Q Æ B + M M ; # ^ M ; ? [m i W M ? Ä - ç • v H " ç B m B B + k M ; # B i - h ? " T h K ? Q " M ; ? m v M ? M ; Q Æ B ç B ' m i Y S ? Q Æ M ; o • M + O S ? Q Æ M ; ; B X L ; Q Ì B M " v ç Q Ê + S ? m h Y # ^ Q ? ° - + Á M + | b ® ç " v i ? B M + Æ - M ; v + ^ T ? K i ? • M L ? • M > Q " M ; + O M ; Q Æ B ç ½ + ? 9 w ç M ? „ M ` ² B X S ? Q Æ M ; . " M ç ½ ~ M M ? š M i W H • m - K " M ; m v M M ? • M + | i ? H " ? „ M + | # Q K " i ? v • K + O h ¬ M ; L ? • M T ? O - i U ? ² i ` Q Î M ; i Y S ? Q Æ M ; G • K + O S ? Q Æ M ; ; B + k M ; ç ¢ i ç M F ? ¬ M ; + | ; b t ^ v ` i ? b S ? Q Æ M ; ; B i ` Q M ; i Q Æ M ; H B b) H " K ° i K ¬ M # ? - m - p B M ? ? H Q Ì M ; ? i ç Q Ê + - + ? Q / M H " . Q Æ M ; > Q ^ M ; + k M ; F ? | + | i ? H " K ; b ç Q Ê + X * Q M + - M H " K Q Ê M ? Æ B S ? Q Æ M ; ; B - ? Q † + H " H " K i M ` ½ S ? Q Æ M ; ; B X \* ? S + ? Ì ç M F ? B S ? - m i ? b + Q B M ? Q ç ¢ B + K + ç ½ ç ` M ? - H 9 + ç | H " K ; b + k M ; K m ¬ M + ^ 5

h ` Q M ; H Á M ; i ? € B i Y G Q m h 9 + ? ' M ç ° M ; - K ° i H - M M [# B M b „ + ,

@ J š m ? " m - S ? Q Æ M ; o • M F B i ? b + Q M + k M ; ; † T ` ² B X > „ M M ? B m H „ K + ? d H " æ ` " ? ¢ B ç M K S + ç + ^ T ? K ? Q " M ; + M M ; K š m ? " m + Q B i ` ¼ M ; M ? Q p " v \

@ o b b Q T ? K ? Q " M ; + Q M + Q B i ` ¼ M ; i ? b K š m ? " m F ? ¬ M ; # B i - M ? Q M ; K " K š m ? " m i ` Ì B - i • K p ¬ + M M ; F B M ç ` M ? X h M S ? Q Æ M ; o • M M " v + | i ? M | B H " ç Q Ê + i ` Ì B Q m T ? € T æ ¢ B * ? m T ? € T H M ? [m • M M ; k c F B M ? i ? Q L ? Q ; B ? „ M ç m [m 2 M i ? m ° + + ^ - i ? " M ? # ^ M M , M ; X h ? " T h K ? Q " M ; ? m v M ? M ; Q Æ B K " ç Q Ê + M ; Q Ì B M " v i Q Æ M ; i ` Ê i i ? K + € M ? - F ? ^ M , M ; i ? v i ? ç Q Ê + + Q M i ` Q M ; i Q Æ M ; H B H " p ¬ + M M ; + | F ? ^ M , M ; 5 ? „ M - M ? Q M ; + k M ; F ? ¬ M ; i ? ç h ? " T h K ? Q " M ; ? m v M ? + Q M b Y / K M ; 5

>Q" M; >" m i ` - K ; B ¼ M ; M | B X

G Q m h 9 M ; ? 2 t Q M ; i ? b + ^ H Á M ; M † M ; H ¢ B ,

@ > " B M ? B i ? K ; B € Q X

L ; v H 9 + M " v i W # M M ; Q " B æ ¬ M ; + m M ; i ` m v M ç M K ° i • K i ? M ? i ? 2 i ? û ,

@ L ? • M > Q " M ; + | + ? d - i ` m v M > Q " M ; >" m M Q Æ M ; M Q Æ M ; ç M h Y E ? Q ç B M / B M h L ; ? 2 i ? ' v + • m M " v i ? b + ^ > Q " M ; >" m M Q Æ M ; M Q Æ M ; + M M ; h " Q + ¬ M ; + ¬ M ; M ? b M M ? Š M t m ® M ; 5

@ h ? € B i Y - + Q M ? ½ v i W i W K " b m v M ; ? o ç B 5

a m F ? B / S i H Ì B - > Q " M ; >" m H B M ç S M ; / " v ç B ` M ; Q " B X * ? d + Á M K ° i K b M ? i ? € B i M ; Q M ; i ? - M b m v M ; ? o X

>Q" B M i ? " M ? X

a m F ? B S ? Q Æ M ; o • M + M M ; h ¬ M h ? E ? ¬ M i ` Î H ¢ B > Q " B M i ? " M ? H B M i ` U + i B T . Q Ì M ; M ? Q h ` B m " € L ; ¬ M ç ½ b È K M ? " M ç Q Ê + i B M - M M ç ½ + ? Ì b Æ M Î i ` Q M ; T ? O M ; Q Ì B Z m ^ M * ¬ M ; J B M ? p " * ? m > • M + M M ; ç S M ; ç ' v X E ? B i ? ' v S ? Q Æ M ; o • M ç B i È E ç | M ,

@ æ ¢ B M ? • M - M ; Q Ì B i ` Î H ¢ B ` ² B

@ V X

S ? Q Æ M ; o • M ; " i ç - m - M ? b M H Q È i [m K ¼ B M ; Q Ì B ,

@ a Q p " v \ a Q K " K ¼ B M ; Q Ì B ` # M M ; Q " B + ? Ì p " v \

@ æ ¢ B M ? • M - Î ç • v M | B F ? ¬ M ; i B M - + ? 9 M ; i p " Q i ` Q M ; M | B + ? m v M ç B X

h ` B m " € L ; ¬ M p ° B p " M ; M | B X

æQ`M M;QÌB +MM; p`Q i`QM; i?Q T?ÁM;- i?-M i?€B M;?B K +~M p¬ +MM;X S?QÆ
?B m w- # M ç€M? ` h?B M GmM; æ` •+? # Q p•v +^a +,M T?ÁM; H¢B- ç•v H` +'K
i¬M;X

@ æQÊ+ `²B- +| i? M|BX

S?QÆM; o•M M;²B i`QÊ+ #`M ç¼+ b€+?- M?bM K°i ç€K i?m°+ ?¢ `²B KÎ KB M;,
J'v M;QÌB M`v M?bM M? m K°i +?9i `²B M?'i i M?bM p h`B m "€ L;¬MX h`B m "€
+QM çQÌM; iB M? #€Q +O S?QÆM; o•M- pB + M`v ç ?„M M|B H` i?Q+? ?ÊT M?'iX

@ æ¢B M?•M- h?"T h K ?Q`M; iY i`QM; K'v M;`v M[ b) ç M >Q`B M ?`M?5

h`B m "€ L;¬M KÎ KB M; M|BX

@ h?"T h K ?Q`M; iY\

L;?2 i?'v +€B i M M`v- S?QÆM; o•M M?Qm M?Qm K`vX

*€+ pQÆM; +¬M; [mw i°+ Î æ¢B *?m ?Q`M; i`B m ç b® H` i K i? iS i?B T- +QM +
>Q`M; H` M;QÌB çSM; ç-m i?B M ?¢- b m ?"m +mM; +| ç M i K +mM; HK+ pB M-
F?¬M; #B i # Q M?B mX >ÆM M[- +?¶ Î +O ?Q`M; iY- +¬M; +?9 +?QM? H` +'K ç`
o•M H` +QM +O pQÆM; ?-m i?b +kM; F?¬M; +| iQ +€+? iB M p`QX

æ M #•v ;Bì i?b S?QÆM; o•M KÈB #B i çQÊ+ i?€B iY GQm h9- h? M? ooM? +¬M;
*ÁM M?[M; ?Q`M; iY- +¬M; +?9 F?€+ i?b +?Q #B i B +^aX

h?'v S?QÆM; o•M + m K`v- /QÌM; M?Q h`B m "€ L;¬M #B i ?„M ç M; bmv M;?o ;b ç

@ æ¢B M?•M- h?"T h K ?Q`M; iY imv i F?¬M; çÆM ;B<sup>a</sup>M X o`Q H9+ ?„M KÈB `ìB F
+O +?9M; i ç½ T?€i ?B M- M?QM; K` H9+ ç| i +ÁM F?¬M; ç wX L?QM; K`- K'v M
iS+ +O +?9M; i ?Q`M iQ`M b BX

@ >Y\

S?QÆM; o•M M?Qm K`v,

@ L|B iB T çBX

h`B m "€ L;¬M M|B iB T,

@ " M;`v i`QÊ+- h?"T h K ?Q`M; iY T?€B i?m°+ ?¢ ç M T?O iQÈM; [m•M- i`U+ iB T
iQÈM; [m•MX L;QÌB M`v i M H` >½M .B K +¬M; iY5

G9+ M`v- Zm<sup>a</sup>M \*¬M; JBM? Î K°i # M H`T iS+ M|B,

@ æ¢B M?•M- i M >½M .B K +¬M; iY M`v pW p`Q T?O iQÈM; [m•M i?b ç½ +?d i v p
b® K M? +O iB m ?-m ;B H` ?²M; i`mM; K M? iY- H` pB + i?B M ?¢ ç m #B iX >„M
K¢Q iB m ?-m ;B \

Zm^aM *¬M; JBM? M|B tQM; i?b +9B ç-m tm®M;- i?-M i?€B p¬ +MM; H9M; i9M;X Z
i?¬ iK+- ç +?Q ?„M ;B^a K¢Q S?QÆM; o•M ç½ H` çB m +| +?9i KB M +QÐM;- M v
çQÊ+X *^aK M;?o H9+ ç| M?Q i? M`Q F?¬M; +-M M|B +kM; #B iX

.`+? >bM? >| \*®i h?m"i ?-m M?Q F?¬M; +| bÆ ?Î- M?QM; K` b® K M? ?²M; i`mM
o•M H¢B [m€ M´B #`i- F?¬M; i? M`Q +?2 /'m çQÊ+ bÆ ?Î [m€ HÈM M`vX

S?QÆM; o•M ç +?Q Zm^aM *¬M; JBM? ;B^a i` M; KbM? +?d /MM; ç HW ;¢i K°i b® p
b Q +| i? HW ;¢i +QÌM; ;B^a +| M,M; HU+ p¼M; F?Q +?S\

S?QÆM; o•M ?ÆB i`-K tm®M;- KÎ KB M; M|B,

@ *¬M; JBM?- M;QÆB +^aK ;B€+ i M >½M .B K +¬M; iY M`v ç½ ç¢i ç M +^aM? ;BÈB I

Zm^aM *¬M; JBM? ?ÆB +?-M +?ì K°i +?9i- `²B KÈB KÎ KB M; ,

@ æϕB M?•M- i +| +^aK ;B€+ F?Q iS+ +O ?„M +ÁM KϕM? ?ÆM M;QÆB5

JQ K„i S?QÆM; o•M ?ÆB M?^av K°i +?9i- F?¬M; M|B ;b +^aX >„M ç½ H¨ æ¨ "B M + F?¬M; +| B +| i? KϕM? ?ÆM ?„M Î +^aM? ;BÊB M¨vX

Zm^aM *¬M; JBM? M|B H¨ +| +^aK ;B€+ F?Q iS+ +O ?„M KϕM? ?ÆM KbM?X _ä¨¨M; +Q| M; ;B^aGBM? hm +^aM?- ?ÆM M[-¨¨i +| i? ç½ ç°i T?€ çQÊ+ çϕB [m M K°i +QM

@ L|B iB T çB

S?QÆM; o•M F?) ç ? B i v +?ϕK p¨Q M? m- #bM? ioM? M|BX

@ >½M .B K +¬M; iY FB b m F?B çQ€M çQÊ+ i?•M T?“M +O Zm^aM *¬M; JBM? +k +?d H¨ Km®M; †T çϕB M?•M i?¬BX L;Q|B M¨v +| i? çQ€M¨ çQÊ+ Zm^aM ?mvM? ?Q¨M; iY imv i F?¬M; çÆM; B^aM- +kM; F?¬M; +U imv i ?„M çQÊ+X *?d +ÁM +€+? Hmv M pã ?¼+ - iϕK i?|B F?¬M; ¨ ;†T K†i çQÊ+X

@ >½M .B K +¬M; iY FB M|B i? M¨Q\

S?QÆM; o•M M|BX

@ >½M .B K +¬M; iY FB M;?2 tQM; i?b +Q|B iQ K°i iB M; - +kM; F?¬M; ç +¨T iÊB T?O çϕB iQÊM; [m•M M[- H9+ ç| T?^aB ;†T çQÊ+ çϕB M?•MX h¨QÊ+ F?B çB- ?„M + h +^aK ;B€+ çQÊ+ ?„M ç½ bÊK #B i çϕB M?•M F?¬M; +| i¨QM; T?O-X

h¨B m¨€ L;¬M M|B tQM; i?b i'i +^aK¼B M;Q|B i¨QM; T?ÁM; +kM; i¨-K K†+ tm®M;X

S?QÆM; o•M H°¨ p bmv iQ- F?¬M; ? M|B H|B M¨QX

h?2Q Hm¨i ç¨M? +O æϕB *?m ?Q¨M; i¨B m- çϕB iQÊM; [m•M F?B i¨9 ç|M; Î K°i i?“M M?B K M†M; M H¨ #^aQ p i?“M? ç|X o¬ +Ê¨|B çB i?“M? i¨b i¨'M i?O H¨ iQÆM; çQÆ #¨ Zm•M *Æ sS #B i i?b b) #¨ M;?B K i¨¨X

S?QÆM; o•M +kM; F?¬M; ? bÊ M;Q|B F?€+ +¬K çB m M¨v¨ ?M /¼ ?„MX æ®B p æϕB *?m i?b ?„M p¬ +MM; ?B m¨äX L m tûi Î T?QÆM; /B M M¨v i?b +?Q /M +| ?Æ F?¬M; i? M¨Q #^M; ?„M çQÊ+X

hmv i M >½M .B K +¬M; iY M¨v #„i çQÊ+ +?mv M +O KbM?- M?QM; HϕB F?¬M; M +| /U iQM? ;b ç|X hmv S?QÆM; o•M F?¬M; bÊ M?QM; çB m M¨v +kM; H¨K +?Q S?Q

@ *€+ M;QÆB F?¬M; +¬M F?¬M i¨QÆM; - i M >½M .B K +¬M; iY iÊB ç•v H¨ Km®M K

S?QÆM; o•M HϕM? M?ϕi M|BX *?d K°i +•m M|B i?¬B M?QM; K¼B M;Q|B ç½ i? M? K¼B M;Q|B ç m +| +^aK ;B€+ iBM iQÎM; p¬ +MM;X

L m M?Q i¨QM; H9+ [mv i ç¨M? K¨ ;B[S?QÆM; o•M +MM; K°i M;Q|B F?€+ +| [mv i M? m- #¼M ?¼ b) F?¬M; ? M;?B M;Î K¨ +?¼M [mv i ç¨M? +O S?QÆM; o•MX

@ h M >½M .B K +¬M; iY FB M|B # Q ;B| i¨Î HϕB\

S?QÆM; o•M KÎ KB M; M|BX

@ *?QM? H¨ ?¬K M vX

@ ±X

G¬M; K¨v +O S?QÆM; o•M M?Qm +?†i HϕB,

@ L m M?Q p¨v i?b i Î ç•v +?Î ?„M çBX *€+ M;QÆB ?½v¨ M;Q¨B ç½- M m ?„M +| i

@ o•M; - çϕB M?•M5

J¼B M;Q|B +mM; FQM? M|BX

a m F?B K¼B M;Q|B HQm¨ M;Q¨B- i¨QM; T?ÁM; +?d +ÁM h? E?¬M +MM; S?QÆM

@ "B m + - ?mvM? #•v ;Bì +| i? ç-m +Æ i`K+ HÊB HÈM `²B ç'vX L; v +ª h?"T h K
bS+ +O ?mvM?5

h¬M h? E?¬M KÎ KB M; M|B- ?QM; T?'M p¬ +MM;X *S M?Q M;QìB K" h?"T h K ?Q
H" ?„M p"vX

@ "•v ;Bì K" M|B KQÊM bS+ H" +ÁM ?ÆB bÈKX L?[M; ?Q" M; iY M"v +?ŠM; [m +?d
+ì K" i?¬BX J" +QM +ì i?b b Q\ G9+ M"Q +kM; +| i? #Ä çB çQÊ+X æ +ªK i?'v H"
F?€+ H" pB + ç€M; KWM; H„K b Q\

S?QÆM; o•M i?ªM M?B M M|BX

L?'i i?ìB h¬M h? E?¬M +QìB F?¬M; M' B M[- M;•v M;®+ K°i ?²B `²B KÎ KB M; M|B

@ "B m + - F?¬M; T?ªB ?mvM? Km®M +U imv i ?„M +?S\

@ h¢K i?ìB +ÁM F?¬M; #B i- +?ì ;†T i M >½M .B K +¬M; iY FB `²B M|B b mX *m°
iY Hm¬M H" +?mv M i?B M +'- i`ªB [m iW i`B m ç¢B M"v [m i`B m ç¢B F?€+ K" F
M[- ibM? i? H-M M"v p¬ +MM; M;mv ?B K- HšM p"Q / +?S `9i` F?¬M; / X æ®E
iY M"v KQÊM bS+- +?Q /M H" +U imv i ? v ç€T SM; i?b ç m F?¬M; T?ªB i?QÊM; b€
?Q" M; iY M"v Km®M KQÊM bS+ i Q\ *kM; +?Q +?„+ i F?¬M; i? HÊB /KM; ?„M çQ

S?QÆM; o•M M|B- i`QM; K„i ?B M H M iBM? [m M;X

h¬M h? E?¬M M;?2 çQÊ+ +•m M|B b m +MM;- M?'i i?ìB KWM; `Ð- iBM? i?¬M `mM
H¢B i?'v i v €Q S?QÆM; o•M pmM; H M- H"TiS+ M; ,M +?†M +€B KB M; +O ?„M,

@ E?¬M; M|B M?[M; pB + M"v M[X h? E?¬M- K'v M; "v iÈB ç ?½v +MM; pÈB i çÊ
çBX hmv ç çQÊ+ ç¢Q i?®M; +O æ¢B GU+ h?¬M J i¬M; - +| HU+ HQÊM; M?QM; i?
b m H-M iÈB [m-M i`QM; i` M? ç'm +O GQM; >' i¬M; M"v- ç ç½ `9i` çQÊ+ K°i
;b F?¬M; ?B m i?b ?½v ?ÄB ?mvM?X J†i F?€+- ç ?½v M|B +€+ T?€T K¬M +O æ¢
?mvM? #B i- +| p" B T?€T K¬M ?mvM? +¬M /MM; ç MX L; Q" B ` - ?mvM? +kM; +| p"E

h`QÈ+ K†i h¬M h? E?¬M- S?QÆM; o•M F?¬M; +¬M +?2 ;B'm çB m ;b +ªX L m M
K M? i?b ?„M T?ªB M„K H'v +Æ ?°B H"K +?Q KbM? +QìM; ç¢B ?ÆM- +?d +| +QìM
i? v ç' B p" M K M? /B i pQM; +O ;B i°+ KbM?X æ¢B GU+ h?¬M J i¬M; H" K°i i`QM
i?ìB i?QÊM; +'- i'i M?B M +¬M; T?€T +O K¬M T?€B M"v b) +| +?¶ ç†+ #B i`B M;
HÊB pÈB S?QÆM; o•MX

S?€T K¬M +¬M; FQ+? +O h¬M h? E?¬M `i K¢M?- M?QM; HU+ T?ÁM; M;U H¢B
+?m~M #` ç2K T?€T K¬M æ¢B GU+ EBK \*QÆM; FBM? i`mv M H¢B +?Q ?„MX L; Q" B
+¬M; T?€T im Hmv M #ªv T?€+? +O #S+?

@ Jm°B bmv M;?o M?B m`²B5

h?"T h K?Q" M; iY H„+ ç-m- K€B i|+ p" M; imM; # v i`QM; ;B|X •K i? M? +O ?„M #b

@ JK+ çQ+? +m®B +MM; +O æ¢B *?m +?9M; i +?QM? H" Km®M i`'M €T +O "€i
pB + [m v H¢B M?Q i?ìB ç¢B pB M +´ h K >Q" M; X h`QM; ?Q" M; +mM; p®M ç½ +|`
F?-M; /mM; M¢T çQÊ+ P€M hbM? æ¢Q i?QÊM; +´ +O Km°B ç•v\

@ > ? ? X

æ°i M?B M hB m hB m ;B M; ? B i v` ç|M; B|- +QìB HÈM H M,

@ P€M hbM? æ¢Q +?9M; i imv +?d H" iB m T?€B- M?QM; [mv i F?-M; ?" M; T?K+
i?QÊM; +´ i?b +kM; F?-M; i? M"Q` H M? +?Q +?9M; i çQÊ+- i M?Q i? M"Q H¢B
iK+X L; v +ª h K >Q" M; L; k æ +kM; F?-M; i? M"Q i? v ç´B çQÊ+ b® K M? +O p¢
+€+ M; QÆB H"K b Q +| i? ?Q" M i?"M? \ h'i +ª M?[M; HìB M; QÆB M|B +kM; +?d H
/QÊB MQÊ+-ªQªM? ?Q p¬ K" i?-B5

•K i? M? pW T?€i` - +ª i?•M ?bM? hB m hB m ç°i M?B M; "T H¢B- /QìM; M?Q M"i

@ *?¢v çB ç•m5

"¢+? v M K iY i?'v p"v HB M #B M b„+- i?•M i? M? M? M?Q çB M T?|M; ` X

o Q5 o Q5

EB K F?Q +„i M; M; F?-M; F?Q +?ûK` - ç¢Q FB K F?Q M"v H'v K°i i®+ ç° #'i F?ª
i? +O FB K M"v p¬ +MM; FBM? F?OM; - iU M?Q Km®M ç2K p` óv m M[ô P€M hbM
` H"K ç¬B p"vX

@ > ?ª

J°i iB M; +QìB M? p M; H M- i|+ /"B +O hB m hB m pk ç°M; - M; |M i v;ªv M? ,

@ P€M hbM? ç¢B T?€T5

h M;5 h M;5 h M;5

hWM; iB M; ;BÁM i M; p M; H M- p®M iWM; ç| ?Q çÄ M?Q K€m i` M M;¼M M9B M"
M"v H¢B M´imM; iQ" M #°X J°i +¶ HU+ HQÊM; p¬ ?bM? ç M; iW i` M i`mv M M?•M
T?€i` - i'i +ª +•v +®B- +QM FB M +QM ?¬B- +QM i?Ä- +QM #€Q iQ" M #° bBM? p"i
ç½ #` +? i ? iX

o¢M p"i bBM? ` ç m ç½ +| HBM? iQM?- M?QM; M; v F?B M?[M; #bM? K°+ +¬M i`M
M?€v K„i- +ª M;¼M M9B M"v ç½ +| K°i +¶ Q€M F?Q +QìM; ç¢B M?QM; iK H¢B- +¶
ç°M; +ª iY F?Q- [m, F?Q- H F?Q- ?"M F?Q- i" F?Q- i?B F?Q b•m /QÊB i`QM; HÁM;
i?B M ç` ç M; M?Q i`B m i`+? K¢M? K) +m®M iÈBX

*| i? M|B +¶ iY F?Q- ?"M F?Q- i" F?Q- i?B F?Q- [m, F?Q K" i`mv M M?•M P€M h
K¢M? ?ÆM ç M K'v H-M bQ pÈB hB i GB i H9+ i`QÊ+X h'i +ª +¶ F?Q iS+ +?Q •K'v
K°i H" M bQÆM; F?|B t€K i`„M; M²M; ç"K- p¬ b® F?-H•m- [m, i?-M- K i?-M î# M

æ¢Q FB K F?Q FBM? i?B M /Q #¢+? v M K iY T?€i` pW iB T t9+ pÈB H" M bQÆM
;B®M; M?Q #` +?bK p"Q i`QM; #B M b•m p"vX

@ h M +~m M¬ i" B M?" M; QÆB5 h`mv M M?•M ç¢Q i?®M; +O i¬M; T?€B i?QÊM; -
+kM; F?-M; ç M T?B M #¼M M¬ i" B +€+ M; QÆB ç®B T?| çQÊ+5

•K i? M? H¢M? M?Q #,M; +O hB m hB m iW i`QM; H" M bQÆM; F?|B T?€i` X •K i'
H" M bQÆM; F?|B ç½ +´T i®+ M;QM; iK` K°i ç| ?Q K"m çÄ F?´M; H²X L; v H" T i
M K iY FB +ªK ;B€+ çQÊ+ K°i +¶ M;mv +Æ K½M? HB iX

E?m¬M K†i im'M K„+O h?"T h K?Q" M; iY pšM i`"M ç-v bU i?QM; /QM; X >„M M?b
` K" •K i?-K H„+ ç-mX hB m hB m M|B F?-M; b B- i?QÊM; +´ +?QM? H" i?ìB F€K"

*QB M?Q H" i`mv M M?•M +O i¬M; T?€B FûK +ÄB M?'i- M?QM; +?d +¬M F i?W ç
i¬M; T?€B i?b i M ?° p M"v +O KbM? F?¬M; i? M"Q ç®B T?| çQÊ+X *?d +¬M ç| ?
iK FB M' imM; ` i?¬B- i?b iQ" M #° iBM? F?Q i` M M; Q`B i M ?° p M"v b) #` K'i ?
+®i5

•K5

*€M? i v p®M ç M; i?a HÄM; +O h?"T h K ?Q" M; iY F?) M„K H¢B- b m ç| imM; K°i
M"v pW tm'i ?B M i?b M9B MQM HB M +?'M ç°M; - M?Q H" Km®M bKT ç' p"vX æ²M
mv M; ?B K- #€ ç¢Q- +¬M; FQM?- #B i?QÆM; iW i` M M; Q`B +O h?"T h K ?Q" M; iY
>Q F?¬M; Î T?Q b m ?„M +kM; #B MªQ ?ŠM çB- ?B M ` M, K ?QªM? F?'M; H² + Q
+O M, K #|M; M; Q`B M"v ?Q" M iQ" M F?€+ M? m- M?QM; H¢B iQ€i` mv i? +O K°
_®M; 5

h?2Q K°i [mv M çQÊ+ imM; ` M"v +O h?"T h K ?Q" M; iY- ?ÆM ? B KQÆB i`QÊM;
T?€i` iB M; p¢M HQM; ;"Q i?ûi- ç²M; i?`B +| # +QM i?B M HQM; pB M +` iW i`C
i?B M HQM; M"v- K¶B K°i +QM ç m +| F?Q iS+ +Q`M; ç¢B ?ÆM t i M ?° p +O ?„M
" +QM +U HQM; - K M; i?2Q HU+ HQÊM; ç€M; bÊ t¬M; i?ŠM; p"Q i`QM; ç| ?Q K"
@ L; k æ L; U GQM; Zmv M5

hB M; ?ûi FBM? ?½B +O hB m hB m iW i`QM; ç| ?Q K"m çÄ M?Q K€m i`mv M`
M; v i`QÊ+ F?B ç| ?Q K"m çÄ ç| M' imM; i?b ç½ +| K°i +¶ HU+ HQÊM; +m²M; #¢
K"m çÄ M"vX o¬ b® K€m iQÆB +MM; +€M? ?Q iªM T?€i` iS T?Q X L?[M; +€M?
i`mM; K°i +€B- `²B iWM; +€M? iWM; +€M? ?| i?"M? K°i iB m v m M[hB m hB mX
ç½ +| ?ÆM K°i p¢M v m M[hB m hB m tm'i ?B M Î i`QM; F?¬M; i`mM; X

@ E? M? F?€+?- h?"T h K ?Q" M; iY- M; QÆB i`Î p çB5 h iU +| +?¶ çB +O i - M; Q
i M[5

J'v p¢M v m M[hB m hB m +MM; T?€i` iB M; M|B ç| - +MM; M?bM h?"T h K ?Q" M
tQ v çB i€M` iS T?QÆM; X

h?"T h K ?Q" M; iY M?bM p T?Q i`QÊ+ K°i +€+? ?| ?[M; X h`QM; K'v p¢MªQªM? ç
i" T i`mM; p"Q K°i ç¢Q i?•MªM?X æ¢Q i?•MªM? ç| /Q`M; M?Q +kM; +| +ªK SM; - i?
+?Î K°i +?9i`²B +kM; #B M K'ix

h`QM; K„i h?"T h K ?Q" M; iY F?) tm'i ?B M i?¬M b„+ªK ç¢K- M?QM; `i M? M? ç½
@ h?"T h K ?Q" M; iY- H`K b Q #•v ; B|` E?¬M; çQÊ+ ç v m M[P€M hbM? æ¢Q M"
M?Q ç +?Q L?•M >Q" M; #B i i?b

J°i M; Q`B ?° p M|BX

h?"T h K ?Q" M; iY F?Q€i i v €Q- M; , M i`Î i?m°+ ?¢ M|B iB T,

@ E?¬M; +¬M HQ H„M; - M" M; 'v b) F?¬M; M|B ` ç•m pB + çm`B i?2Q H" F?¬M; +
M i?"M? çBX

h M i?` p ?ÆB /Q /U K°i +?9i- `²B F?) ;"i ç-mX

h?•M i? +O ? B M; Q`B F?) ç°M; K°i +?9i- H|2 H M K'v +€B i?b ç½ #B M K'i Î +?•M

h`QM; >Q" B M i?"M?- i¢B T?O "bM? u m ç¢B iQÊM; [m•MX

S?QÆM; o•M ç M; M;²B i`QM; i?Q T?ÁM; - i`QÊ+ Kti +| K°i +?²M; ; B'v i?"i /¬vX æ•
i?€K #€Q F?„T MÆB ; YB iÊBX

@ E?¬M; +| iBM iS+ ; b KÈB M[b Q\

S?QÆM; o•M ç i` M; ;B'v i`QM; i v tm®M; - M; ~M; ç-m ?ÄBX

h`B m "€ L; ¬M H„+ ç-m,

@ æ¢B M?•M- F iW H9+ M; QìB` çB i?b b® HQÊM; i?€K #€Q +?9M; i ç½ i,M; H M
H M pÈB i®+ ç° FBM? M; QìBX L?QM; K"- ç•v +kM; H" b® iBM iS+ i®B ç K" +?9M;

*€+ iBM iS+ i`mv M p +?Q ? v H" +| +?mv M HÈM b„T tªv` - ?ÆM M[+ÁM T?€ib
? iH-M M"v iÈB H-M F?€+- +kM; F?¬M; +| +€+? M"Q #B i`ä H" +?mv M ;b b„T tªv
h`B m "€ L; ¬M +| i? i?m i?"T` i M?B m iBM iS+- M?QM; pšM F?¬M; i? M"Q /Á ibk
+O bU FB M çQÊ+X

S?QÆM; o•M F?); "i ç-m- i`-K K†+ F?¬M; M|BX

@ æ¢B M?•M- i?m°+ ?¢ ç½ i"M HU+X

h`B m "€ L; ¬M +mM; FQM? M|B- i`QM; HÁM; +| +?9i i?'T i?ÄKX

S?QÆM; o•M +kM; F?¬M; i`ª HìB- +?d +?®+ H€i b m ?„M ç½ ?²B T?K+ iBM? i?-M

@ "€ L; ¬M

@ *| i?m°+ ?¢X

@ h ç½ +?Q M; QÆB ç-v çO ç M /QÊ+- ?Q" M; FBK- +€+ çB M i`+? +¬M; T?€T [mw
M; QÆB +| i? #„i ç-m çB t2K tûi K°i b® ?"B ç²M; - i?B m MB M +| +,M +Æ i®iX a m
?B K #²B /QÐM; #¼M ?¼- b m ç| çQ ?¼ p"Q ç¢B i¬M; T?€B çBX

S?QÆM; o•M #bM? ioM? M|BX

h`B m "€ L; ¬M ?ÆB +?'M ç°M; i`QM; HÁM; - p°B p" M; M|B,

@ h?m°+ ?¢ ?B mX Zm K'v M; "v M[b) #„i i v p"Q H"K M; vX

"'i F€ K°i +Æ +'m i' +?S+ M"Q- M m M?Q Km®M p[M; +?„+ p" HÈM K¢M? i?b çB m
#²B /QÐM; i B K„i +O +?QM? KbM?X oB + /MM; FBK iB M ç i?m Km +?d H" ;B B
/MM; i`QM; H•m /"B çQÊ+X

.WM; K°i +?9i- S?QÆM; o•M M|B,

@ L; QÆB +ÁM HB M H¢+ pÈB GK+ ok +?S\ *| M; ?2 çQÊ+ iBM iS+ ;b +O ?„M F?¬M

h`B m "€ L; ¬M H„+ ç-m,

@ a m F?B GK+ ok iB M p"Q æ` "B M +ªM? i?b M?"M çQÊ+ K°i HQÊM; HÈM +¬M;
T?€B- ?B M ç M; # [m M im Hmv MX *?9M; i F?¬M; i? M"Q iB T t9+ çQÊ+5

S?QÆM; o•M M?Qm M?Qm K"v- M?QM; H"TiS+ H¢B ;B½M` X oB + ?ÄB i?,K iBM
M?QM; /M b Q ?„M +kM; ç½ M?"M çQÊ+ bU #²B /QÐM; +O i¬M; T?€B- ç•v H" K°i i

@ æQÊ+ `²B- M; QÆB` M; Q" B çBX

S?QÆM; o•M T?'i T?'i i v- M|BX

*?d +?®+ H€i b m- iB M; #QÊ+ +?•M M†M; M î# M M; Q" B i`mv M iÈB- ZmªM *¬M

@ æ¢B M?•M- +| i?Q iW FBM? i?"M? çQ iÈBX

h?-M b„+ ZmªM *¬M; JBM? +| +?9i +' [m€BX

@ G'v çQ ç•vX

S?QÆM; o•M M?"M H'v i?Q iQM- M?QM; pW M?bM [m i?b ç½ ;B"i KbM?, h`M T?C
iY æ¢B *?m ?Q" M; i`B mX

*MM; H9+ ç| - •K i? M? +O >½M .B K +¬M; iY ç½ p M; H M iW # M M; Q" B T?O "bM

@ hB m ?-m ;B - F€ ?¢M # M; "v ç½ iÈB `²BX E?¬M; #B i iB m ?-m ;B ç½ M; ?o F„

L;Q`B +Y HÈM- >½M .B K +¬M; iY ç½ bªB #QÊ+ çB ç MX

ZmªM *¬M; JBM? M?bM i?'v T?QM; i?Q +ÁM +?Q çQÊ+ #|+ ` îi` M #`M i?b F?) #
MT[NR

æ;A *>I >P§L: h¯*

>P§L: S>N E•

jjNX *?QÆM; jj8, >| :BªB o¬ >bM?

"B M h" T, (oQ) h?B2M

S?QÆM; o•M M?bM i?'v T?QM; i?Q i` M #`M- F?) bmv M; ?oX *?d i`QM; +?®+ H€i
@ >½M .B K +¬M; iY- p`Q çBX

S?QÆM; o•M H¢M? M?ç i M|BX >„M +kM; F?¬M; +| w ç`M? +`i; B'm T?QM; i?Q i` M
.QÆM; >Q^M; ;Bª #° #` i?QÆM; ç €K b€i KbM?- M; v +ª +?mv M M`v K` h?"T h K
i` çQÊ+- ?m®M; +?B H` K°i T?QM; i?Q çQÊ+ çQ iÈB KbM? i?¬M; [m ? i?®M; çQ

S?QÆM; o•M /€K F?ŠM; ç`M? `^M; h?"T h K ?Q`M; iY ç½ #B i H€i?Q M`v +O i?€
GQm h9 +kM; +| i•K w i?"i ç|- çQ H9+ M`Q F?¬M; çQ K` H¢B çQ M; v H9+ M`v- /K
i?"i H` ? v5

@ G'v i•K i`Q i?"M? i?"i +O i?€B iY i?b F?¬M; i? M`Q +| F b€+? M`v- H€i?Q M`v
.QÆM; >Q^M; 5

S?QÆM; o•M +?d M?bM HQÈi [m H€i?Q i` M #`M K°i +?9i `²B F?¬M; ç w iÈB M[
*€M? +Y çQÊ+ KÎ` - >`M .B K +¬M; iY F?) [mç i M? - iQÆB +QìB çB ç MX

@ hB m ?-m ;B - i¢B ?ç iÈB M[`²B5

>½M .B K +¬M; iY çB [m +€M? +Y - F?) +?„T i vX L; v H9+ 'v- €M? K„i +O ?„M F
M?bM [m H€i?Q i` M #`M +O S?QÆM; o•M- i?'v i` M H€i?Q +| 'M iQM +O i?€B
;B"i KbM?X

@ hB m ?-m ;B - +€B M`v \

h?'v S?QÆM; o•M i?QªB K€B çti H€i?Q +O i?€B iY i` M #`M M?Q i? - >½M .B K
H9+ `²B F?) M|B,

@ *| H) i¢B ?ç iÈB F?¬M; ç9M; H9+ +?,M;\

S?QÆM; o•M +QìB H¢M? i`QM; HÁM;X >½M .B K +¬M; iY +S iU +?Q `^M; KbM? `i
K¼B ç°M; i€+ +O ?„M F?¬M; i? M`Q ;ç i çQÊ+ €M? K„i +O S?QÆM; o•MX L; v iV
pW #QÊ+ p`Q +Y ç½ i?Q€M; M?bM [m H€i?Q i` M #`M- i?b S?QÆM; o•M H" T iS+
HÁM; KbM? `²BX

@ >½M .B K +¬M; iY M; ?B K i`¼M; `²B- M; QÆB iÈB ç9M; H9+ H„KX h?€B iY î æ¬M
H€i?Q- M; QÆB +| Km®M +MM; t2K F?¬M;\

S?QÆM; o•M /U p`Q ;? `°M; - F?) M?bM >½M .B K +¬M; iY `²B M|BX

•M? K„i +O >½M .B K +¬M; iY ?ÆB KÆ ?²- F?¬M; /€K M?bM p`Q S?QÆM; o•MX
+kM; F?¬M; ?B m çQÊ+ p`i B m ?-m ;B M`v Km®M H`K ;bX

@ hB m ?-m ;B - bÊ `^M; F?¬M; i?Q +? ?ÊT +?Q H„KX L m H` i?Q +O i?€B iY pB
t2K H` ?ÆMX

S?QÆM; o•M M; ?2 ?„M M|B M?Q p"v i?b i?m €M? K„i H¢B- `²B +?mv M [m M?bM
H¢M? M?ç i M|B,

@ L m M?Q H" i? i?b +kM; F?¬M; +¬M t2K M[X

J°i Hm²M; M°B HU+ iW M;|M i v S?QÆM; o•M T?|M; ` - H€ i?Q i?€B iY +ÁM +?Q
i?"M? M€i #'vX

>½M .B K +¬M; iY F?) `mM H MX h?€B iY +?QM? H" i?€B iY- i`QM; H9+ i` M? ;B
`ä `M; HÊB i? +O ?„M pšM ?ÆM h?"T h K ?Q"M; iYX L?QM; S?QÆM; o•M H¢B
+?'M M€i H€ i?Q +O i?€B iY K" +?Q ç¼+ ;b +ªX L m M?Q iBM M"v i`mv M ` M;Q
M|B ?„M ç½ ?Q"M iQ"M çQ¢M imv i K¼B çQ`M; b®M; pÊB i?€B iYX >½M .B K +¬M;
/M H" KbM? i?b +kM; F?¬M; /€K H"K M?Q p"vX L?QM; K"- M; v b m ç| ?„M ç½ ?B m
S?QÆM; o•M H"K M?Q p"v H" Km®M M|B `ä H M H"T i`Q`M; +O KbM?5

@ > ? - iB m ?¬m;B [mªM?B M +| çªK T?€+?X L m M?Q h?"T h K ?Q"M; iY #B i ç
b) p¬ +MM; ?"B HÁM;X h?"T h K ?Q"M; iY ç M; î i`QM; /`+? [m€M +?|- K`B iB m ?-

>½M .B K +¬M; iY + Q ?SM; +Q`B HÈM H MX

æ¢B *?m ?Q"M; i`B m +| ?ÆM i`,K p` pQÆM; ?¬m- i`QM; ç| hS S?QÆM; ?¬m S?QÆ
p` pQÆM; ?¬m +| i?U+ [mv M M„K i`QM; i vX EûQ çQÊ+ S?QÆM; o•M p T?Q KbM
S?QÆM; ;B OM; ?° +ª- i?U+ HU+ +O h?"T h K ?Q"M; iY +kM; M?`p"v K" i,M; H M

@ J`B5

S?QÆM; o•M F?) çSM; /"v- çB i?2Q >½M .B K +¬M; iY #QÊ+ ` M;Q"BX

h?'v i` M K†i ç'i ç¬v KªM? M?Ä +O H€ i?Q- ZmªM \*¬M; JBM? î # M +¢M? H° ` i?¬
M;Q`B #QÊ+ i?2Q S?QÆM; o•M,

@ æ¢B M?•M- M;Q`B M; v +ª i?Q +O i?€B iY K" +kM; F?¬M; M?bMX G"K M?Q p"v
ZmªM *¬M; JBM? i`mv M •K M|BX

>B M M v ZmªM *¬M; JBM? ç½ iQ"M i•K iQ"M w çB i?2Q S?QÆM; o•M- b) Hm¬M p

S?QÆM; o•M i`QM; HÁM; i?-K M;?oX

Sfb, G'v iW k M;m²M F?€+ M? m- M M b® +?QÆM; +| bU +? M? H +?X L?QM; pšM
h?BM?#Q#Q

æ;A *>I>P§L: h⁻*

>P§L: S>N E•

j9RX *?QÆM; jj9, >Q`M; \*mM; h`'M h?O :B^aX U?¢V

L?|K /`+?, ?mMi2`+/

æ^a iU, b Rkj @ Ga"

óo` M`v H` .`+? h?B M ?-m5ô

>½M .B K +¬M; iY H¢B /šM S?QÆM; o•M iÈB i`QÈ+ Kti K°i p` M KiY /€M; M;QìB -
F?m¬M Kti H¢M? HMM;X

ó>-m ;B - i¢B ?¢ ?[m H ôX

.`+? h?B M ?-m +QìB +QìB- +?„T i v M|B,

óhB m ?-m ;B F?€+? F?Q`²BôX

.`+? h?B M ?-m .`+? EBM? h?B M- M;?2 ç²M +| K°i #° ó.`+? h?B M EB K S?´ô- mv
/•M ?-m- i?U+ HU+ +kM; ``i K¢M?X

L;QìB Î +?€M? çQìM; ``i M?B m- >½M .B K +¬M; iY pb S?QÆM; o•M M?'i M?'i;BÈB
.B K +¬M; iY M?bM K°i ç€K M;QìB Î b•m i`QM;- /Q /U K°i +?9i- `²B pšM /šM i?2Q S

>½M .B K +¬M; iY +9B M;QìB- i?€B ç° +~M i?"M- +mM; FQM?- Î i`QÈ+ Kti ?„M- H
HÈM- ç M; F?Q M; i v M;²B Î i` M K°i +€B ;? `°M;- H¢M? HMM; M?bM tm®M; M?[
Î T?Q b m ?„M +?QM? H` T?Q h?"T h K ?Q`M; iY pW KÈB `ìB çBX

L K iY M;²B Î i` M ;? - pšM F?¬M; M?9+ M?Q+?- i` M Kti F?¬M; +| +?9i #B m +
F?¬M; +| M?bM i?'v >½M .B K +¬M; iY p`vX

>½M .B K +¬M; iY i`QM; HÁM; T?€i H¢M?- i`QM; K„i H|2 H M K°i iB bÊ ?½B- p°B

óhB m ?-m ;B - pW `²B M|B +?Q M;QìB M?[M; M;QìB FB X æ` p` ç m F?¬M; +|
h?"K +?Q +ÁM +| p`B pQÆM; ?-m F?¬M; T?ªB H` ç®B i?O +O M;QìBX L?QM; K`-
+~M i?"MôX

>½M .B K +¬M; iY +~M i?"M M|BX

ó±ô S?QÆM; o•M [m v ç-m H¢B M?bM M KiY M;²B i` M ;? `°M; FB , óL;QÆB M|B

L K iY i?Q¢i M?bM M?Q iQÊM; ;¶ FB - ?B M M?B M T?B i?QìM; ç†+ #B i- Î i`QM; ?
M;QìB ç m K†+ v T?K+ ?`M; M;`v- M?QM; +?d +| M K iY M`v i?•M H¢B K†+ K°i #°
i?Q¢i M?bM +MM; M;QìB +?mM; [m M? F?¬M; ?ÊT pÈB M? mX

S?QÆM; o•M +ÁM +?9 w iÈB K°i pB +- +€+ ? B i`QÊM; [m M? M KiY M`v- iQ`M #
çSM; Î i`QM; T?¢K pB ç|- iU M?Q i'i +ª K¼B M;QìB ç m p¬ w i?S+ `ìB t M KiY M?

óo` M`v +?QM? H` h`'M æB M ?-m i`QM; ?Q`M; +mM;X G` iMv i?•M +O h?"T h K ?

S?QÆM; o•M bmv M;?o `²B H„+ ç-mX >„M ç®B pÈB +€+ pQÆM; ?-m T?QM; ?B m
[m€ HQm wX S?ªB #B i`^M;- ``i M?B m pQÆM; ?-m ç m F?¬M; +| +MM; tm'i ?B M
H` M;QìB `i ? M K¼M- pQ /K M?Q E?mv i h?B M ?-mX

oä ;B^a +| i? t¬M; [m + 'T æ` "B M- T?¬M HÈM w +?Q FB M ç`M?X L?QM; i`B m i`
+MM; #bM? /•M ?¬m +?B i` M?- î i`QM; pkM; #MM ç| ;B½v /K H•m M; "v- +| ?çB M?
+kM; b) #B M ç´B5

>½M .B K +¬M; iY F?¬M; /€K M|B HÌB M"Q- +?d /€K /MM; i`mv M •K M?"T K"i M|B,
óæWM; M|B H" M; QÌBX L m M?Q F?¬M; T?ªB h?"T h K ?Q" M; iY M|B pÈB i X L; v
h`'M æB M ?¬m M"v- i`QÈ+ F?B T?QM; ?¬m- +?QM? H" i?` p +O çQÆM; FBK L?•
>Q" M; +ÁM H" h?€B iYX h`'M æB M ?¬m i?2Q h?€B iY tm'i +?BM?- H" T M?B m +¬
p`- ç½ # M +?Q ?„M H" h`'M æB M ?¬môX

ó*?mv M M"v- p®M H" #` M?Q ;B T?ªM ç®BX L?QM; K"- h`'M æB M ?¬m t€+ i?U+ +
?Q" M; i?`i K°i HÁM; i`mM; i?"M?- L?•M >Q" M; H9+ 'v M|B- ?„M H" i`mM; [m•M çB
H`K i`K ;QÆM; +?Q i?` p i`QM; M°B +mM; X >ÆM M[- p` M"v b m F?B T?QM; ?¬m
FûQ p"Q i`QM; M°B +mM; - iW ç| p b m i`'M i?O î i`QM; i?•K +mM; - F?¬M; /QM? i
L?Q ;B H9+ M"v KÈB i?¬BôX

>½M .B K +¬M; iY +`M i?"M M|B,

óo` h`'M æB M ?¬m M"v- +?Q # Q ;B i?`v ?„M M|B +?mv MX L?QM; K"- M; v +ª h?
?„M +kM; +U+ F€ i¬M FQM?X L; QÌB T?ªB +•M i?"M- +?Q /M ç„+ i°B h?"T h K ?Q" i
i°B pÈB ?„M ô

ó>¬m ;B ôX

L; ?2 >½M .B K +¬M; iY M|B M?Q p"v- S?QÆM; o•M ç°i M?B M M?È iÈB K°i +?mv
hY i?¬B /B M- ç½ M?B m` KQÌB M, K i? M; ?B K iQÆM; H BX

î i`QM; ;B' + K°M; ç| - S?QÆM; o•M M?È `ä i`QM; FBM? i?"M? +| K°i i`mv M i?mv i
;BªX h`mv M i?mv i M"v- +?d i`mv M HQm i`QM; pQÆM; +¬M; iY ç - i`QM; pQÆM;
HçB +| K°i +€+? M|B- M|B H" i`QM; ?Q" M; +mM; - +| K°i ç€K ?Q" M; +mM; i`'M i?O
+?S+ i`€+? - i`'M €T ?Q" M; +mM; - M; ,M +?†M F i?M # M M; Q`B- F +ª M; QÌB i`QM
+mM; X

>Q" M; +mM; i`'M i?O ;Bª i`QM; i`mv M i?mv i- æçB \*?m iB M i`B m ç½ +| X h`mv M
M?B m H„K- +ª çÌB ç m i`'M i?O i`QM; ?Q" M; +mM; X

hW i? ? L?•M >Q" M; M"v- ç M i? ? L?•M ?Q" M; F?€+ - iB T /B M F?¬M; M; WM; X
+€+ i?` p F?€+ i`QM; ?Q" M; +mM; F?¬M; b B #B i H„KX L?QM; im pB pä ççQ- H
?"M? imM; [Ov #Q- i?"K +?Q M; v +ª `i M?B m ççB M°B + Q i?O- +kM; +?d M; ?2 [
_ 'i M?B m- ?Q" M; +mM; i`'M i?O ;Bª- ç½ i`U+ iB T +? i; B" i`QM; +mM; - +? i F?¬
+mM; iWM; +| M?B m M; QÌB M?Q p"v5

óh`'M æB M ?¬m\ o` M"v +?ŠM; H) +?QM? H" ?Q" M; +mM; i`'M i?O ;Bª i`QM; i`mv
iY +| i? ç2K M?[M; M; QÌB M"v H¬B FûQ iÈB- M, M; HQÈM; F?¬M; i? M|B H" F?¬M

S?QÆM; o•M i`QM; HÁM; bmv M; ?o- ç®B pÈB h`'M æB M ?¬m M"v •K i?¬K t2K i`¼

ó>½M .B K +¬M; iY- ç iç ô

S?QÆM; o•M +?„T i v M|B- i`QM; HÁM; +O ?„M i?"i` +kM; +| +?9i M; ?B ?Q†+- >ª
F?ÄB [m€ KS+ •M +¬MX

>½M .B K +¬M; iY bĐ /o` bS+ M?Q i? - çWM; M|B S?QÆM; o•M- +?QM? H" #ªM i?
î i`QM; ççB çB M M"v- +ª çB M ç m H" pk T?m- +?d +| >½M .B K +¬M; iY b„K p B
T?K i€X

hmv ç m H" pä ;Bª- M?QM; K"- >½M .B K +¬M; iY î i`QM; HÁM; - M; QÈ+ HçB +kM;
HÌB M|B ç½ #` KbM? H¬B FûQ iÈB pQÆM; ?¬mX .mv M?'i F?B M +?Q ?„M t2K i`¼M

>½M .B K +¬M; iY H`K i?mv i F?€+? - +?Q iÈB #•v; B i ç m H" M„K ççB +m°+- iWM
M„K ;B[î i`QM; iB i i'm +O KbM?X æ2K K¶B K°i +QÌM; ;Bª- /šM p"Q i`QM; iB i i'

+¬M; iY ç½ +ªK i? 'v /` i?QÌM; F?Q€B ?Q¢i- bQ pÈB ç€M? i?„M; K°i i`"M +ÁM i?QªB
o•Mò ?„M KÈB M K KMB i? 'i #¢BX h?"K +?Q H` `ÆB p"Q iB i i'm +O S?QÆM; o•M
æ®B pÈB /¢M; M; QÌB M"v- >½M .B K pW M?bM ç½ #B iX

Í ç•v M?B m M; QÌB M?Q p"v- +?d +| S?QÆM; o•M- KÈB F?B M +?Q ?„M +ªK ;B€+-
M; QÌB [m çQÌM; X .QÈB i€+ /KM; +O HQ¢B i•K Hw M"v- >½M .B K +¬M; iY # 'i i`B
bS+- bÊ S?QÆM; o•M +| ?¢BX

óhB m ?-m ;B - M?[M; M; mÌB M"v- ç m H` i`¼M; i?-M i`B m çbM?X G`K [m2M +?d
+-M M|B M?B môX

>½M .B K +¬M; iY +?„T i v M|BX

óWK- ç i¢ô S?QÆM; o•M +?„T i v M|BX

>½M .B K +¬M; iY M|B +kM; F?¬M; b B- h?"T h K ?Q" M; iY /QÈB i v H¬B FûQ `i M
?¼ [m M ? +?Q i®i- b m M"v Î +€+ MÆB H`K pB + ç m +U+ F€ i?m" M iB MX >ÆM
+Æ ?°B M"v- ç + Q / M? p¼M; +O +?QM? KbM?X E?¬M; ? tm' i ?B M HQ¢B i bM? ?
K°i K¢+?- K" #bM? /•M ?-m H¢B +?B `)X

L; Q¢B i`W pQÆM; ?-m i`B m çbM?- i?b i`QM; ç¢B çQÌM; - +ÁM ?°B iK F?¬M; Qi +Q
h?"T h K ?Q" M; iY i?mv i T?K+- FûQ ç M /QÈB i`QÈM; X

oÈB i-K K„i +O h?"T h K ?Q" M; iY- F?¬M; T?ªB ç°i T?€ ç M + 'T æ` "B M- +, M #ª
p"Q K„iX *?Q M M- i`QM; ç¢B çQÌM; +Æ #ªM ç m H`im pB + 'T æ` "B MX æ¢B #°T
M[+ÁM +| #°T?"M +QÌM; ;Bª h?Q€i i? B +ªM? ç HK+ i`¼M; + 'T h?B M hQÈM; bA

S?QÆM; o•M +MM; M?[M; M; QÌB M"v M|B +?mv M pÈB M? mX oÈB i?•M T?"M +O
+?"K i` - i' i +ªK¼B M; QÌB ç m €B K°i QÆM; ;B Q- M|B +?mv M +U+ F€ ?Á ?ÊT- S
çQÊ+ K°i b® HÌB ?S ? M +O K°i b® pQÆM; ?-m- b m M"v ç¢i çQÊ+ Î +?¶ #¼M ?½
ªM? ?QÎM; ç +?Q #ªM i?•M +`M; i? K i?m" M iB MX

X

Sfb, G'v iW k M; m²M F?€+ M? m- M M b® +?QÆM; +| bU +? M? H +?X L?QM; p
#ÊMX(fZIPh1)

h?BM?#Q#Q

æ;A *>I >P§L: h⁻*

>P§L: S>N E•

j9kX *?QÆM; jj8, "ªQ h`M; X

L?|K /`+?, ?mMi2`+/

æª iU, b Rkj @ Ga"

óE?¬M; M; Ì- M; v +ªM?•M p"i M?Q iB m ?-m ;B - +kM; +| i? ?"M; T?K+ ç M /QÈB
iYX hB m ?-m ;B - i?"i ç9M; H` iB m M[ iY T?ªB i? v ç`B i`B i ç +€+? M?bMôX

L?QM; p"Q H9+ M"v- K°i +€B i? M? •K M?Q Km¶B F m- i`mv M p"Q i`QM; i BX

S?QÆM; o•M i?2Q iB M; M?bM H¢B- +?B i? 'v .Q½M ?-m u oB GQÆM; - ç M; çSM;
KdK +QÌBX

ó> ? - i H` æ¢B iQÈM; [m•M i?O i?"M?- h?"T h K ?Q" M; iY ç M +?¶ +O i - i iÈB
*kM; F?¬M; M?'i ç`M? T?ªB ?"M; T?K+X L; QÊ+ H¢B .Q½M ?-m- H` ç M?'i M[?-
i?•M T?QM; - H¢B +| i? M? M? M?Q p"v ç½ ç-m M?"T p"Q h?"T h K ?Q" M; iY- i?"i`

S?QÆM; o•M KdK +QÌB- +kM; /MM; h`mv M •K M?"T K"i i`ª HÌBX

ó B M|B iB M p"Q >Q T?O- H" M?'i ç`M? T?ªB ?"M; T?K+X L; mÆB +| i? iÈB- i i
 .Q½M ?-m u oB GQÆM; pW çB p T?Q S?QÆM; o•M- pW iB T iK+ /MM; i`mv M •
 ó«- +?ŠM; H HçB .Q½M ?-m +kM; ;B®M; M?Q i - içB i?"M? >Q" B M M"v i`9 ç|M; \
 óhB m ?-m ;B ?çM? M; °ôX
 .Q½M ?-m u oB GQÆM; H9+ M"v ç½ çB ç M i`QÈ+ K†i S?QÆM; o•M- KÎ KB M; M|
 `QÈm- ç2K K°i +?ûM çQ +?Q S?QÆM; o•M- MQÆM; i?2Q H9+ çQ `QÈm- i`mv M •
 óh HçB ?v p¼M; +| i`"M; ?¼T M?Q p"vX L?QM; K" ç€M; iB +- i i`M i?O +?QM? H
 L; QìB M; Q" B t2K ? B M; m|B iU M?Q H" H-M ç-m ;†T K†i- M|B +?mv M +kM; H" #
 #B i ? B M; QìB ç M; /MM; i`mv M •K M?"T K"i Kd K B M? mX
 óh?"M? o` L K-ô S?QÆM; o•M M?bM HQÈi [m u oB GQÆM; - i`QM; M;"v ?ÆB +| +
 L K +€+? i?"M? >Q" B M F?¬M; t X L m M?Q u oB GQÆM; i`M i?O î i?"M? o` L K
 ?Q" M; iY ç M i?"M? >Q" B M- p"v M" M; i?"i +| iQ +€+? ç M iB TX
 ó.Q½M ?-m M"v +| M, M; HU+ i?"i HÈMôX
 Zmv +O æçB *?m i`B m- pW T?QM; pmÆM; ?-m- #bM? i?QìM; i`B m çbM? +kM; K
 K°i iÂ >-m T?OX .U i?2Q ççQ Hw- u oB GQÆM; ;Bì T?9i M"v ?ŠM H" î i`QM; >-m
 T?ªB i`QM; M"vX
 u oB GQÆM; iU M?Q ?B m `^M; ?„M ç M; bmv M; ?o +€B ;b- +QìB M|B, óL; QÆB F
 M; mv M [m€M p®M î içB o` L K- +?B +| çB m p b m i?2Q +? /ìB ç M "B M?Q M; X
 ?-m- i ç½ ?QÈM; p T?Q i`B m çBM? tBM- Km®M ç2K >-m T?O t•v içB M; mv M [r
 +?'T i?m" MôX
 S?QÆM; o•M ;B"i KbM?- i`QM; HÁM; +kM; i?ª HÄM; +MM; #"i +QìBX G" M; QìB- H
 u oB GQÆM; bBM? ` î içB #B M +QÆM; - HçB î i?"M? i`b #B M +QÆM; T?€i i`B
 KbM? M?„+ iÈB- +, M #ªM F?¬M; +| B #B i- M" M; M; mv M [m€M içB o` L KX .M b
 içB #B M +QÆM; ç|M; [m•M [m€M H•m- F?QªM; +?WM; M, K- b€m KQÆB M, K- i?ìB ;
 iBM iS+ F?| K" bQm i-KX
 .M b Q iQÈM; [m•M i`B m çbM? `i M?B m- F?¬M; T?ªB im HB m +O B +kM; ç m b
 ó•M? K„i +O h?"T h K ?Q" M; iY `i ç° + ç€Q- M; QìB #bM? i?QìM; - +, M #ªM M?bM
 u oB GQÆM; M"v- i`i M?B M +| +€B ;b ç†+ i?M- ç€M; ;B€ h?"T h K ?Q" M; iY ç K„i
 S?QÆM; o•M i`QM; K„i ?"Q [m M; +?ÈT ç°M; - ? B M; m|B ç m +| KK+ çQ+? `B M; T
 iQ€M `B M; - S?QÆM; o•M imv i?B m ?Ov i?Q +O h?€B iY GQm h9 iQM5 L?QM; K
 ` ? B +?[?" M; T?K+- K" h?"T h K ?Q" M; iY +kM; F?¬M; +| ?ÄBX >„M iBM iQîM; - u
 +kM; M?Q i? X
 óoW `²B M; ?2 +€+ M; m|B ç M; i?QÆM; HQÈM; - +| +?mv M ;b tªv ` p"v\ô
 S?QÆM; o•M F?¬M; Km®M î içB M"v p'M ç M"v /•v /m - i`U+ iB T KÎ KB M; M|BX
 u oB GQÆM; m®M; K°i M; KK `QÈm h?"T h K ?Q" M; iY iW i`QM; M°B +mM; K M; ` .
 M? F?Q #WM; #WM; ,
 óS?Q M K `i M?B m i¬M; T?€B MQÈ+ M; Q" B- i?ìB ;B M ;-M ç•v `K+ ` `+?- iU M?
 ;b ç|X L?[M; i¬M; T?€B M"v H"K T?B i?QìM; #Q ~M- M; v +ª i?€K iY h¬M; L?•M T?
 iB iX h`B m çbM? ?Q" B M; ?B- M?[M; i¬M; T?€B M"v +| T?ªB H" Km®M H"K +?mv M
 *?Q M M ç†+ #B i T?€B h?"T h K ?Q" M; iY iÈB ç çB m i` ôX
 ó±ô S?QÆM; o•M +?•M K"v ;B"i ;B"i- HçB M?È iÈB i?ìB ;B M ;-M ç•v ibM? #€Q /Q
 h'i +ª ibM? #€Q ç m i? ?B M ` - i¬M; T?€B ;BÈB +| ç°M; ioM? HÈM- M?QM; +K i?

L?QM; K"- H9+ M"v M; ?2 u oB GQÆM; M|B iÈB- M; v +^a h¬M; L?•M T?O +kM; i` F? #bM? i?QÌM; i`Î H¢BX L,M; HU+ +O h¬M; L?•M T?O +ÁM HÈM ?ÆM KbM?- #¼M +O KbM? +?d +| K°i- ? B M; ?bM h?B m h?•M i` F?¬M; çQÊ+- i?b +kM; H" +?mv M
 ó*| iB M i`B M ; b KÈB b Q\ô S?QÆM; o•M M|BX
 óE?¬M; #B i- +?d #B i H"- #¼M ?¼ i?ìB ;B M ; -M ç•v b) +| ?"M? ç°M; - h?"T h K ? h¬M; L?•M T?O- çB ;B€K b€i- +?d +¬M M?[M; M; QìB i`QM; i¬M; T?€B M"v `ìB F? çQÊ+- p T?¬M #¼M ?¼ KQm ç² +€B ;b- +?d +¬M çB i?2Q i'i M?B M b) i` ` K M?
 S?QÆM; o•M ;"i M? ç-m- T?QÆM; T?€T M"v imv çÆM ;B^aM- +kM; `i ?[m ?B mX
 G9+ M"v +?d M; ?2 >½M .B K +¬M; iY çSM; Î i`QÈ+ ç€K M; QìB- KÎ KB M; M|B ,
 óJ¼B M; QìB ?½v çB p i`QÈ+- +?m~M #` K°i +?9iX h?ìB +Æ ç M- h?"T h K ?Q" M; i K¼B M; QìBôX
 >B M M?B M H" +?m~M #` çm´B F?€+?X
 > B M; QìB HB + M?bM M? m- S?QÆM; o•M M|B ,
 ó.Q½M ?¬m M m +| i?b ;B M `aM? K" M|B- F?¬M; M; ¢B ç M æ¢B iQÈM; [m•M T?O +
 óG¬M b m çBX >B M i¢B- i T?aB i`Î H¢B i?"M? o` L K K°i +?mv Mô u oB GQÆM; H
 S?QÆM; o•M +kM; F?¬M; KB M +QÐM; - +?„T i v- M|B HìB iW #B i`²B `ìB >Q T?O
 J¼B M; QìB Î ç•v b m F?B `ìB çB- Î +?¶ b•m i`QM; >Q T?O- h?"T h K ?Q" M; iY KÎ K
 óh?"T h K ?Q" M; iY- i?m°+ ?¢ M; ?o K½B K" F?¬M; `ä- +€+ i`B m ç¢B ç´B i? v- ?Q M?'i +kM; T?aB ;?B ?mv i i?Q- HQm #^M; +?SM; - ç M; W #¼M ?¼ ç´B w- æ¢B M? #¼M ?¼ `ìB çB\ô
 a m HQM; h?"T h K ?Q" M; iY- ? B ;½ i?` p €Q i`„M; +-K FB K KÎ KB M; M|BX "¼M M?bM tmv M p€+? iQÌM; - i`U+ iB T`ÆB p"Q i` M M; QìB M?[M; pQÆM; ?¬m FB X
 h?"T h K ?Q" M; iY H„+ ç-m- H¢M? M?¢i +QìB M|B ,
 óh +?QM? H" ?Q" M; i?'i +?QM? i?®M; - i?B M K M? bÎ [mv- i¢B b Q +-M T?aB /MM
 >ÆM M[- i +?¼M HU M?[M; M; QìB M"v- K¶B M; QìB ç m H" M; QìB i?¬M; KBM?X " +?ŠM; M?[M; i?m T?K+ F?¬M; çQÊ+ #¼M ?¼- M; QÊ+ H¢B b) H"K #¼M ?¼ bBM? H Km®M M; QìB i?¬M T?K+- i'i T?aB iW ç€v HÁM; - +?QM? i?S+ i?¬M T?K+X hmv i F i?U+ bU H" pQÆM; ;B^a +?B ç¢QôX
 .WM; K°i +?9i- h?"T h K ?Q" M; iY i?m HB K MK +QìB ,
 óh?"i` - ç•v +kM; H" F?aQ M; ?B K ç®B pÈB #¼M ?¼X hW tQ ?Q" M; iY i` M? +? imv M HQÆM; i?¬M- K" +ÁM H" HQÆM; i?¬M +?¼M KBM? +?OX h bBM? iB K HQ ç¢B i?®M; X L?[M; F ç½ #Ä [m +?9M; i - i?b ç½ #Ä [m #aM i?•M #¼M ?¼- #Ä [m "i F H" .`+? h?B M ?¬m- .Q½M ?¬m ? v i?S iY S?QÆM; ;B - i ç m F?¬M; +| ç +`"M; imv M i? i?¬M T?K+X *?QM? H" ç +?Q #¼M ?¼ iU KbM? +?¼M HU i?ìB +Æ H¬M M"v +?mv M i¬M; T?€B M K #°`K+ ``+?¬ +kM; H" K°i F?aQ M; ?B K +O i ç´B
 óL?•M >Q" M; +€+ çìB- K¶B K°i M; m|B ç m F?Q p" M H•m /`BX hmv i b) F?¬M; MY ç iY L?•M >Q" M; - M?[M; M; QìB M"v M?'i ç`M? +kM; H•v M?B K K°i T?¬M ç¢B F?Q p ;Ð ?ŠM T?aB +? i- +kM; imv i b) F?¬M; t^av ` X >"M? ç°M; H¬M M"v- M?'i ç`M? - +| M; QìB M"v- M m ç m H" M?[M; M; QìB K M? #¢+- p" M #¢+- M?'i ç`M? F?¬M; H"K çQ M?[M; M; QìB +ÁM b®M; - KÈB H" M?[M; M; QìB +| i? ;B9T i H2Q H M ç¢B i?®M; ðX
 h?"T h K ?Q" M; iY i`QM; HìB M|B- ç½ iQ€i` - ?"M? ç°M; H¬M M"v- +| +U+ F€ M; m

>B M H"; B`iw #m'Bi®B- K¼B p"i ç m i oM? H†M;X L?QM; i`QM; K°i iÁ ç¢B çB M
 H½Q ç¢Q bo `•m i!+ #¢+ i`„M;- i?Q¢i M?bM çS+ + Q p¼M; i`¼M;- ç M; t T #,M; Î +
 ?¼ H" +€+ ç iY ?¢+? i•KX h'i +ª K¼B M;Q`B €M? K„i ç m i" T i`mM; H M K°i i'K i`M
 *! i? M!B- ç•v +?d +! K°i F?®B K°i T?-M M,K i`M; #ªQ ç²X S?-M i`M; #ªQ ç² +ÁM
 H MX
 óG½M? .B T- M;QÆB t€+ ç`M? i`Q M?È F?-M; b B +?S\ô
 h` M b€m i`K #² çQ`M- ç¢Q M?•M i?Q¢i M?bM ;B` M?'i `•m #¢+ i`„M;- M;~M; ç-m
 ?QÊM; iÈB K°i ç iY h? M? oB i-M;X L;Q`B ç iY M`v ,M K†+ ç¢Q #`Q K`m i`„M;-
 çQ`M; çQ`M;- €M? K„i +kM; +U+ Fb b€M; M;`BX
 óh K i`QÎM; H½Q- imv i ç®B F?-M; +! b BX æ®B pÈB pä ;Bª K` M!B- ç½ ;†T [m H`
 M,M;X L;`v ç! Î i`QM; ç°M; T?O h?QÊM; +´ J [m•M- M,K +?9M; i ç²M; i?`B T?€i ?
 ç² M`vX æ m i?'v çQÊ+ M°B /mM; i` M i`M; #ªQ ç²- ?-m M?Q H` ç-M; i?`B ` i v-
 M,KX h +?QM? H` +,M +S i?2Q M?[M; ;b i?'v çQÊ+ H9+ 'v K` p) H¢BX hmv i ç®B F
 h`QM; K-M T?€B +?QM? ç¢Q- h? M? oB i-M; i?U+ HU+- +ÁM Km®M Î i` M GQM; >
 h? M? oB i-M; FBM? çB M H` b m F?B im Hmv M æ¢Q æS+ EBM?- +! i? ;B i,M; d
 ;†T [m H` F?-M; [m M çQÊ+ H` i?m°+ p M,M; HU+ +Æ #ªMX
 L;m!B ç iY ;¼B H` G½M? .B T M`v im Hmv M [m æ¢Q æS+ EBM?- i'i M?B M b) F?
 a€m ;½ ç¢Q M?•M ç m i`-K K†+ F?-M; M!B- ç²M; i?`B M?bM H M i'K i`M; #ªQ ç² F
 i`M; #ªQ ç² +! pB i K°i + [mv i i?2Q H®B +?[´,
 *QÆM; tm'i M?"i +?B M K- b€i tm'i M;mv i +?B #„+X *QÆM; b€i iQÆM; ?ÊT i?b-
 #,M; i?€T5
 ó*QÆM; tm'i M?"i +?B M K- b€i tm'i M;mv i +?B #„+X L;`v ç¢B #B m H` /QÆM;- H`
 H`•K- H` i?Ov- H` M KX h'K i`M; #ªQ ç² M`v- MÆB +! /'m ?B m +?d +! +?¶ M`vôX
 h K i`mÎM; H½Q h? M? GBM? hY M!B- +€M? i v F?- ;-v +?d H M i` M K°i p` i`Q Î i
 óh?B M +QÆM; iBM? p` æ` b€i iBM?- `i F? ç²M; i?`B tm'i ?B M Î K°i +?¶X L?QM
 i`M; #ªQ ç²- K°i F?B tm'i ?B M h?B M +QÆM; iBM? +MM; æ` b€i iBM?- ç-M; i?`
 #„+- i?b #Q K"i +O i'K i`M; #ªQ ç² M`v b) KÎ ` ôX
 ó*?QÎM; ;B€Q ç½ /MM; *Ym +mM; b® i?m"i /B M iQM? [m - iBM? i?-M /`iQÊM; i` M
 h`QM; +?®+ H€i- K'v p` h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q i`QM; i-M;- b) i?-B ç°M; T?€T H
 +ª K¼B M;Q`B +?m•M #` tQM; +?Q \ô
 óh`QÎM; H½Q- +?9M; i bÈK ç½ +?m`M #` tQM;ôX
 óVKô h K i`QÎM; H½Q +-K ç-m ;"i M? ç-m, óhB M i?B M i?m"i b® +O h? M? oB h
 #^M; # p` h?B M \*Æ iB M bBM? h?B M \*Æ ç`B- M?QM; Î i`QM; +€+ T?€B- +kM; H`
 bÈK ç¢i çQÊ+X L?QM; K`- M,K T?-M +ÁM H¢B +O i'K i`M; #ªQ ç² M`v- +?9M; i +
 *?„+ ?ŠM- M;Q`B +O M?[M; i-M; T?€B F?€+- +kM; b) `i M? M? i?-B /B M` p` i`
 +?m`M #` +?Q i®iôX
 ó*! b€m p` i`mÎM; H½Q /šM ç°B- H¢B +! æ` +'T imv i T?~K T?€T F?Q i`M €T- +?9M
 .B T M!BX
 óE?-M; b B- +! b€m p` i`mÎM; H½Q /šM ç°B- B /€K ?`M? ç°M; i?B m bmv M;?oX
 M!BX *€+ i`QÎM; H½Q çQ K„i M?bM M? m- +Q`B +Q`B,
 ó>`M? ç°M; H-M M`v- +?9M; i H` M?;K ç-m iB M çBX B +kM; F?-M; #B i# M i`Q
 b) +! +?9i Qi M;mv ?B KX L?QM; K`- K¼B M;Q`B +kM; F?-M; +-M HQ H„M;X *?d
 h?B M h`MM;- +?9M; i M?'i ç`M? b) #bM? p M p- bUX >ÆM M[- K°i F?B ;†T M;m
 H½Q i`QM; i-M; K-M- +kM; iB T SM;X J¼B M;Q`B +S v M i•KôX

J¼B M;Q`B ç m +Q`B SM; iB M;X

X

h?BM?#Q#Q

æ;A *>I>P§L: h⁻*

>P§L: S>N E•

j9jX *?QÆM; jje, æ L?'iX Ui?QÊM;V

L?|K /`+?, ?mMi2`+/

æ^a iU, b Rkj @ Ga"

óó*?m~M #` H M çQ`M; çBôX

X

+QM2Kn#2M/QB M?

æ;A *>I>P§L: h⁻*

>P§L: S>N E•

j98X *?QÆM; jjd, L;mv *Æ "®M S?Q X

L?;K /`+?, ?mMi2`+/

æ^a iU, b Rkj @ Ga"

óæ L?'i- æ L?'i ô

hB M; ;B;`mM; ç°M;- çQ`M M;Q`B h?"T h K ?Q`M; iY- H"TiS+ tm'i ?B M î i` M F?
FB X

óæB p`Q5ô

h?"T h K ?Q`M; iY i`B + Q K"i HÈM- F?¬M; +?9i /Q /U- H"TiS+ +?mB p`Q ç°M; ç2M

óJ¼B M;Q`B +?9 w- i`QM; ç;+; F?^a M,M; i"Ti`mM; HQÊM; HÈM +Q`M; ;B^a +?QM?
M M T?•M i€MôX

>½M .B K +¬M; iY F m H MX

ó"B i`²BôX

*?d +; K'v M;Q`B SM; iB M; H¢B >½M .B K +¬M; iY- +€+ pQÆM; ?¬m F?€+ F?¬M;
h K ?Q`M; iY p¼i p`QX

æ®B pÈB HQ¢B i?mv i F?€+? M?Q >½M .B K +¬M; iY- K¼B M;Q`B i?"i` F?¬M; +
M;Q`B M`v- ?¬m M?Q K°i MY ç½ H` M;Q`B +O i`B m çbM?X "¼M ?¼ ?Q†+ H` pQÆ
?Q`M; +mM;- #U+ M?•M p"i +Q`M; ?Q`M? M`v- T?;M; ` K°i T?QÆM; M`Q ç;- +kM;
+€B +?'M ç°M; K°i T?QÆM;X

>½M .B K +¬M; iY M m M?Q F?¬M; T?^aB +; i?•M T?"M i•K T?9+ +O h?"T h K ?Q`M
M;Q`B M`Q ç w ç M ?„MX

ó> ? - v M i•K çBX *; h?"T h K ?Q`M; iY +?2 +?Î- F?¬M; +; pB + ;b ç•môX

S?QÆM; o•M /WM; #QÊ+- ç®B pÈB >½M .B K +¬M; iY +Q`B M;BX æ®B pÈB >½M
+?ŠM; M?[M; F?¬M; +; HQ¢B T?^aM +^aK M?Q M?[M; pQÆM; ?¬m FB - M;QÊ+ H¢B +

óhB m ?¬m ;B ô >½M .B K +¬M; iY H° ` K°i MK +Q`B F?'- i`QM; K„i +; K°i iB +^a
M;Q`B M`v- S?QÆM; o•M H` F?; i?mv i T?K+ M?'i- M?QM; H¢B F?¬M; H`K + Q ;B€

óh®i H„K- +?9M; i +kM; p`Q çB i?¬BX æ½ Km°M- +?d bÊ h?"T h K ?Q`M; iY b) F?-

S?QÆM; o•M pšv #B m ç h¬M h? E?¬M ç M- ? B M;Q`B K°i i`QÊ+ K°i b m- HQÊ
H®+X

æQÆM; >½M .B K +¬M; iY H` M;Q`B +m®B +MM; iB M p`Q +Y ç°M; i`QM; H®+ tQ
M?;K M;Q`B- i?m¬M K°i b„+ ?„+ #`Q- i? m i` M ç; p¬ b® ?bM? iQÊM; i?B M K - K•v
ç¬m H` # i M H½Q ;B<sup>a</sup> ;¬v +ÁK- çB i?2Q ç^M; b m `i M?B m ç iY ?¢+? i•K h?B M
M T M?,M H M i`¬M- K°i ç¬m i;+ /`B H¢B +U+ F€ ç2M M?€M?- €M? K„i +kM; +U+ F€
FBK tmv M i?¢+?X

óG¢B iB M p`Q K°i M?;K M;Q`B- +kM; F?¬M; T?^aB F v mX J°i #° i`M; #^aQ ç²- H¢B
iS+ M`v i? M`Q +kM; /'m F?¬M; çQÊ+X æ^M; b m M?„K +?WM; b) +; +`M; M?B m i
H€i M[- i'i +^a K¼B M;Q`B +~M i?"M K°i +?9i- F?¬M; ç #` M;Q`B €K iQ€MôX

J°i i`QÎM; H½Q h?B M J i¬M; i`QM; ç| KÎ KB M; M|B- i? M? •K +O ?„M i`mM; F?
i?2Q K°i +¶ HU+ HQÊM; +? i +?| +X

ó>„+ ?„+ - i`QÎM; H½Q ç i•K `²BX *?Q iÈB #•v ;BÌ ç m +?d +| h?B M J i¬M; +?9M
G`K b Q +| i? #` M; QÌB F?€+ €K iQ€MôX

J°i ç iY ?ç+? i•K +QÌB M|BX

ó*~M i?“M b) F?¬M; ;•v ` b B H-K HÈM- F?¬M; +~M i?“M b) H”i i?mv M i`QM; +®M

h v €Q T?“i K°i +€B- K°i M?|K M; QÌB h?B M J i¬M; +kM; iB M p`QX

hB T[m K°i H€i- H¢B ?ÆM KQÌB #|M; M; QÌB- i v €Q #²M; # M?- H¬B +m®M K°i +¶
i`mM; p¬ i? M? p¬ iS+ ?ç tm®M; X L?|K M; QÌB M`v i`i +ª ç m K†+ €Q #`Q i v `°M; K
K°i HK+ /B K F?¬ H•m- ?`Q [m M; +?B m p`Q i` M K†i- i?Qç i M?bM •K i`-K F?OM;

óL; QÌB +O h?B M J i¬M; +kM; çB p`Q- ç€K M; QÌB M`v i?Q+? M?“i H` €K iQ€M ç€M
?B M i¢B +?9M; i +kM; +| i? v M i•KôX

J°i i`QÎM; H½Q h?€M? om ;B€Q i?Qç i M?bM i?“i; B®M; M?Q K°i #° tQÆM; F?¬ ç½
H¢B +| / tQÆM; - K¬B M?9+ M?Q+? M|BX

óEB i FB iX æ¢B i`QÎM; H½Q- h?B M J i¬M; H`K ç¢Q F?¬M; ;Bª- i?Q+? €K iQ€M
h?€M? om ;B€Q +?9M; i ?bM? M?Q bQ pÈB #¼M ?¼ +kM; F?¬M; FûK5ô

J¬i i`QÎM; H½Q h?€M? om ;B€Q F?€+ +QÌB M|BX *€+ ç iY M; ?2 p”v ç m FB i FB i

óEB i FB i- ç9M; ç| - ç9M; ç|5 Gm”M +¬M; T?m €K iQ€M- +| K’v i¬M; T?€B +| i? bQ
;B€Q +?9M; i ôX

æ¢B i`QÎM; H½Q +QÌB ? ?ª- H° ` K°i ?”K ` ,M; ç2M i?mB M?QM; H¢B K’i ?ÆM MY

óæB i?¬BôX

h v €Q pmM; H M- M?|K M; QÌB h?€M? om ;B€Q- ç m çB p`Q +Y ç°M; K`m ç2MX

hWM; i? HU+ K°i- F?¬M; M; WM; M?“T p`Q i`QM; +ÆM H®+ tQ€vX L?[M; M; QÌB M
+kM; ç m +|X

h` M #-m i`B i`QM; K°i KªM; K•v ç2M- .QÆM; >Q^M; M;²B t T #^M; #’i ç°M; - v M H

*| i? çB m ç°M; h¬M; L?•M T?O- +kM; F?¬M; +?d +| h?“T h K ?Q`M; iY- h?€B iY G

ó*| w iS- K°i pMM; b¬M; M9B #bM? i?QÌM; M?Q p”v- H¢B +| i? ?’T /šM M?B m i¬M

.QÆM; >Q^M; M?bM b M; T?Q /QÈB- €M? K„i #B MªQ #’i ç`M?X

óh?“T h K ?Q`M; iY H¢B +| i? +?B m M¢T M?B m pQÆM; ?¬m M?Q p”v- i H¢B Km®
?¬m M`v +? i Î# M i`QM; X>„M H`K b Q K` ;B Q T?| H M i` MôX

.QÆM; >Q^M; +QÌB H¢M? K°i iB M; - çSM; ç”vX

h?2Q h?€B iY H`K i?Q ç²M; - ç M h?€B iY h?B mªQ- `²B ç M pk ?¬m- ?„M K°i çQ
+MM; h?€B iY GQm h9 +°i p`Q K°i +?¶X G-M M`v h?€B iY ç2K ?„M i`B m M?“T iÈB
?„M iQ`M [mv M tY Hw +?mv M h?“T h K ?Q`M; iYX

.QÆM; >Q^M; `B FBM? i?“M?- F?¬M; +| K M; i?2Q K°i M; QÌBX GQ¢B +?mv M M`v
`°M; #m°+- #| i v #| +?•M- T?€i ?mv F?¬M; çQÊ+X >ÆM M[#Q K”i F?| ;B[- M m M
+?mv M- +kM; F?¬M; iB M H`KX

óh?“T h K ?Q`M; iY ô

.QÆM; >Q^M; i?b i?“Q iU M|B- i`QM; K„i H|2 H M K°i iB FB M; F`X J°i +QÌM; ;Bª
i?9 RM; GQM; - imv i ç®B H` i²M i¢B ç€M; bÊX L m M?Q F?¬M; T?ªB i` M M; QÌB +|
.QÆM; >Q^M; +?d bÊ M; v +ª iQ +€+? ç®B K†i pÈB h?“T h K ?Q`M; iY GQm h`B i+

óGQm h`B i- i?"i H` ç€M; bÊ5ô

óh?€B iY- ?¬K M v +?d +| i? ?v p¼M; M;QÆB +| i? bÊK Hmv M ?| *Wm S?QÊM; i
.QÆM; >Q^M; i•K i?¬M F?) ç°M; - H"TiS+ ?| i?"M?- K°i ç¢Q +¬m p²M; i?ŠM; i„T-
.QÆM; >Q^M; b m F?B #B M K'i F?¬M; H•m- T?QÆM; #„+ i? M? F?Q K M? K¬M; +
i`„M; M?Q imv i i?2Q i? M? F?Q K` ç MX h` M ç| çSM; i?ÆM; K°i M; Q`B i` im´B T
i` im´B M`v K†+ €Q i`„M; - [m¢i H¬M; M? H v ç°M; - KK+ M?Q b Q i?¬M- F?| 2 KB M
K€i` K°i +¶ HBM? F?Q +U+ F€ K½M? HB i- T?ªM; T?'i HBM? F?Q +ª i?B M ?¢- ç
M`vX

óh tm®M; M9B ?"M? i~m- iW i`QÊ+ ç M M v +?ŠM; +| KK+ çQ+?¬ +?d çB F?ŠT MÆE
p"M M²M; ?"m; B®M; M?Q i - +?Q /M H`„M K°i # [ +ÆK- +kM; +| i? „M` ?Q" M; FB
+ÁM Î M; Q" B # M; ?bM /†K- i?b ç½ +| HQ¢B +ªK ; B€+ F?¬M; ?B m- t2K` - H¢B +|

Zm•M LB K aBM? [m¢i H¬M; ç Q ç°M; `i pmB p X >„M tm'i ç¢Q ç M M v- +€+ HQ¢
M; mv M T?€T F?Q M; Q`B M; Q`B [mw ?B K- î i` M M; Q`B ?„M- +?d M?Q H` ?"M; i?
iB M #€MX >B M i¢B- #ªQ p"i #bM? i?Q`M; - +, M #ªM F?¬M; H`K +?Q ?„M ?SM; i?
i?S+ +| ; B€i` + Q- KÊB +| i? H`K +?Q ?„M ?SM; i?9X

í i`QM; bU F€ M; ° /`B ç^M; ç†+ ç| - Zm•M LB K aBM? #„i ç¬m`9i` F?ÄB K°i Qi [m
F?¬M; bmv M; ?o ; b K` ; †T- #bM? i?Q`M; ç m H` F€ M; ° M?ÄX J` M m M?Q i`QM; H
+ªK ; B€+ F€ [m€B- F?¬M; +¬M M; ?o- i'i M?B M H` +| ç¢B +Æ /mv M +?| çÊB KbM?

Zm•M LB K aBM? M; ~M; ç¬m M?bM #¬m i`B +?d i?'v ? B pb b Q tmv M [m HÊT K•

óh?B M +QÆM; - ç` b€i ? B b Q H9+ M`v ; †T M? m- i`€+? F?¬M; çQÊ+ î ç•v +| #ªQ

Zm•M LB K aBM? F€ M; ° `i M?B m- H`+? i?B T +kM; `i M?B mX :B®M; M?Q iB M
+O i¬M; T?€B ; BÊB ?„M +kM; #B i K°i b®- M?QM; K` F?¬M; +| i•K iQ ?¼+¬ +?d ?½

óæ t2K K°i +?9i- `®i +m°+ H` #ªQ p"i ; b i¢B ?'T /ŠM i ôX

Zm•M LB K aBM? €Q #`Q`mM; ç°M; - H"TiS+ ç¬m M?"T p`Q i`QM; tQ€v H®+X GQ¢
?"m- HQM; ç`K ?' ?mv i ; b ç m çB çQÊ+X L m çÆM ; BªM M?Q p"v K` +? i- p"v +k
p"M K v i?'m i`BX

Zm•M LB K aBM? pW çB- K°i #|M; M; Q`B F?¬B M; ¬- ,M K†+ €Q #`Q ç2M- ; BŠK +?•
i`QÊ+- F?Q iS+ +O S?QM; h?€B h?QÆM; +| p +`M; i? K M; QM; i?U+X

óZm•M LB K aBM?- H¢B M [`²B ô

S?QM; h?€B h?QÆM; i`QM; K„i t i [m K°i iB T?S+ i¢TX hW F?B ; †T ; Ð Zm•M LB
ç½ F?¬M; #B i /MM; [m # Q M?B m H¬MX h?B M ?¢ M`v- Hm¬M Hm¬M +| M; Q`B
+kM; +| i? M?†i çQÊ+ #ªQ #®Bc J` +| Qi M; Q`B Hm¬M p"M`OB HB M iK+- M?†i çC
+QÊT H'v çBX

Zm•M LB K aBM? F?¬M; ? M; ?B M; î H` M; Q`B T?Q i`QÊ+- K` S?QM; h?€B h?QÆ

h?€B h® T?€B +MM; h?Ov J i¬M; - ? B i?€B bÆM #„+ ç~m +O ç¢Q- K X G`K ç iY F
T?€B M`v- S?QM; h?€B h?QÆM; +MM; Zm•M LB K aBM?- H¢B F?¬M; ; B®M; M?Q #
#i /mM; X

S?QM; h?€B h?QÆM; ?B m`ä ç€M? F?¬M; H¢B- K` Zm•M LB K aBM? i?b H` i?m¬M
T?QM; i¬M M`v- ç®B pÊB i?•M +| K M? H Q HU+ M?Q S?QM; h?€B h?QÆM; - i?"i
ç'mX

J¶B K°i H¬M M?bM i?'v Zm•M LB K aBM?- S?QM; h?€B h?QÆM; ç m +ªK ; B€+- ç•v
ç M; M?„+ M?Î KbM?- #ªM i?•M F?¬M; K v ç M +Ð M`Q5

J¶B K°i H-M- S?QM; h?€B h?QÆM; ç m +| K°i HQçB +^aK ;B€+, Zm•M LB K aBM?
M?'i i` M #-m i`lB- K" ?„M î #B M ;BÈB +?|B H¼B ç|- +?d H" K°i +QM FB M F?-M
+çM?X

óh?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q M;?2 ç²M ç½B- MÆB ç•v +| K°i ççB #<sup>a</sup>Q p"iX h`QM; h?C
p"i 'v ?[m /mv MX æ +?Q i çB iÈB i?Y p"MF?Q K°i H-MôX

S?QM; h?€B h?QÆM; ç Q /U K°i +?9i- +m®B +MM; pšM çB p"Q X

Í i`QM; HÁM; +O S?QM; h?€B h?QÆM; - i?Ov +?mM; pšM +| K°i T?-M FB M i`b,

óJ°i M;QlB i`lB bBM? p"MK v- ?„MF?<sup>a</sup>M,M; +| +?QM pçM +?QM M;„M +?QM i`,K
K„M- M?QM; î H-M i?S KQlB pçM- ?„M +| F?^aM,M; b) F?-M; ;†T K v K„M- K" +?Q
F?^aM,M; H'v KçM; +O ?„MX J" K°i HQçB M;QlB F?€+- +| F?^aM,M; +?QM pçM +?C
+?QM H-M F?-M; ;†T K v K„M- M?QM; î H-M i?S KQlB pçM ?„M +| F?^aM,M; ;†T ç
M"v- b) F?B M +?Q ?„M ?QÎM; i?K +^açlB- p½M ?²B i'i +^ai' M i?'i i`QÊ+ FB 5 æQÆ
H" ?„M T?^aB +ÁM b®M;ôX

L;QlB M|B HlB M"v- H" S?QM; h?€B h?QÆM; î i`QM; oçM J [m"i ç m F?´;B½v /K
i?-M #Q M|B- S?QM; h?€B h?QÆM; F?-M; +| M?bM i?'v Kti ?„M- M?QM; K" ç®B p
M;?B M;l- ?ÆM M[#'i /B #'i /`+?5

hWM; M?|K HçB iWM; M?|K iB M p"Q # M i`QM; tQ€v H®+- `®i +m°+ M;-B b Q i` M
iBM? +MM; æ` b€i iBM?- b„T #B M K'iX

ó•K -K ô

L?QM; p"Q H9+ M"v- ççB ç` i€+? ` - K°i M;QlB i` im´B b„+ Kti i€B M?Êi- i?"i ;B®
ç'i tm'i ?B MX smM; [m M? M;QlB im´B i` M"v T?mM ` K°i +¶ F?Q iS+ iY pQM; K
F?Q iS+ iY pQM; M"v- +¬M; T?€T +O h?€M? om ;B€Q- i?m-M i9v iU M?Q ççQ K-

óh?€B iY- h?B M +QÆM; iBM?- +MM; æ` b€i iBM?- ç½ b„Ti€M çB- +?9M; i +kM;
a m HQM; M;QlB i` im´B b„+ Kti i€B M?Êi M"v- H" ? B #|M; M;QlB + Q ;-v K°i ç2
ç°B Kk`'i + Q- i?Qç i M?bM +U+ F€ [m, /`X

æ€K M;QlB M"v- î /QÈB Kti ç'i +kM; F?-M; #B i ç½ ~M M'T # Q H•m- i?ŠM; ç M HS

óWK- >„+ #ç+? p¬ i?QlM; - i`QM; +?®+ H€i b m F?B çB p"Q- +€+ M;QÆB +~M i?"M
çQ iÈB F?-M; Qi +QlM; ;B^aX *€+ M;QÆB M m M?Q ;†T çQÊ+ M?[M; M;QlB F?Q p'
FB - H"TiS+ i`€M? ` X h b) iU i v ç M ç€M? +? i #¼M ?¼5ô

L;QlB i` im´B H½M? F?®+ M|B- i? M? •K ?„M `i F?"M- F?"M iU M?Q K°i iY i?B
M?B M KÎKB M; M|B +?mv MX

óo•M;- h?€B iYôX

L?QM; K"- ? B # M K°i # M H" i€M im MQÊ+ M; Q" B- K°i # M H" pQÆM; ?-m i`B m F?-M; T?€i- H"TiS+ ç°M; i?O ; B i M; UÏB- K†+ /M H" M; Q" B w HB m- M?QM; H¢B B- +kM; F?-M; iQM? ; B i H-K5

h`QM; i B +?B M; ?2 >mv i u ?-m iB TiK+ M!B,

óow `²B ? B M; QÏB FB ç½ ; ¼B i? K ç²M; Hă - K v K„MM; QÆB F`Ti? ÌB çm´B iÈB +kM; b) +?®M; çÐ F?-M; M´B- hB m ?-m ; B - ç i¢ô >mv i u ?-m iU ç€v HÁM; M!B

S?QÆM; o•M i`QM; HÁM; ?ÆB M; ¢+ M?B M- pšM +QÏB i`ª HÌB, ó>-m ; B F?€+? F`²M; ?¶M i¢T- ?B M i¢B +?9M; i H¢B +MM; h?"Th K ?Q" M; iY i€+? `X :B9T çÐ ? i? K K°iT?-M +Æ ?°B bBM? i²MôX

>mv i u ?-m i`ÌB bBM? iQM? H½M? ç¢K- F?-M; i?Q+? +MM; M; QÏB M!B +?mv M TiO i?"M? >Q" B M- +?d H" +MM; ?„M ?"M ?mv M ç-B +•m- [m M ? +kM; F?-M; T M; QÆB iÈB i çB- p" B +•m #„i +?mv M [m - [m M ? H"TiS+ i?•M + "M ?ÆM F?-M;

ó>-m ; B - H9+ M"v i¢K i? ÌB +?d +! ? B M; QÏB +?9M; i X E?-M; #B i- >-m ; B + S?QÆM; o•M KÎKB M; M!BX

>mv i u ?-m KdK +QÏBX >„M iÁM; [m•M M?B m M, K- H¢B ÎFBM? i?"M? H, M H°M ç¹ S?QÆM; o•M M"v M!B M?Q p"v- `ä`"M; H" ?ÄB ?„M- i` M i?U+ i #ªM i?•M bÈK ç½ KÈB i?2Q i?-M; H ?ÄB i?, K K°iT?2M K" i?-B- +kM; F?-M; T?ªB +?QM? t€+ Km®

óLÆB ç•v ç¢Q K M?Q K•v- M; mv +Æ iS T?Q - hB m ?-m ; B M m +! F ?Q¢+?- M!B wiÈB i ôX

S?QÆM; o•M KdK +QÏB- ?B m `^M; >mv i u ?-m ç½ #B i çKM; w +O KbM?X L m F?-M; çQÊ+ +! T?-M t'm ?´- M?QM; K"- S?QÆM; o•M #B i`ä HQ¢B ç` T?QÆM; M ;Bª F?„T MÆB- ?ÆM M[ [m M ? iÈB i`B m çbM?- H¢B +MM; F?„T MÆB ç®B ç`+? K¢M; Îi`QM; M"vX *kM; F?-M; T?ªB H" H9+ F?B K M?QÊM; X

ó>-m ; B - i w H"- ? B M; QÏB +?9M; i i`QÊ+ iU #ªQ p KbM?- `²B KÈB iQM? iÈB + M?B m + Q i?O MQÊ+ M; Q" BX *?d +-M ? B +?9M; i - +kM; F?-M; +! # Q M?B m T L M i`QÊ+ iB M i bK M?[M; M; QÏB F?€+ `²B M!B b mX L m M?Q +! i? i®i M?'i H" + ?ÊTôX

Îi`QM; M?¡K M; QÏB M"v- H'v im pB +O h?"Th K ?Q" M; iY GQm h`B i H" + Q M?'i ?B M M?B M b) M?B m ?ÆM K°iT?-M M iQ" M- #Èi çB K°iT?-M M; mv ?B KX

>mv i u ?-m +kM; `i /Si F?Q€i, ó*S i?2Q >-m ; B M!B K" H"KôX

S?QÆM; o•M ; "i M? ç-m, óo"v H"K M?Q p"v çBôX

h? M?•K pW /Si- S?QÆM; o•M MûK "¢+? +®i +?•m` M; Q" B- pW #'K T?€T [mv i- iS+ tm'i ?B M KQÏB ? B ç¢B HU+ #¢+? +®i K - K¶B K°i +€B ç m + Q ?ÆM ? B i`QÊ

JQÏB ? B ?¢i #¢+? +®i +?•m ?¼T H¢B H"K K°i- +! i? #B M i?"M? K°i pm K +U+ H #B M i?"M? KQÏB ? B ç¢B HU+ #¢+? +®i K X h¢B HQ¢B M"v ç` T?QÆM; H¢ HšK M ?B m #^M; KQÏB ? B ç¢B HU+ #¢+? +®i K X

óæB i?-BôX

S?QÆM; o•M i v pmM; H M- KQÏB ? B ç¢B HU+ #¢+? +®i K M"v t Ti?"M? K°i ?b T?Q i`QÊ+ T?¡M; iÈB- i`QM; M?€v K„i ç½ #B M K'i Îi`QM; bQÆM; KM ç`v ç†+X

>mv i u ?-m i`QM; K„i H!2 H M K°i iB /`b„+- pÈB FB M i?S+ +O ?„M- çQÆM; M?E HU+ #¢+? +®i K M"v- H" T?€T F?Q i` ç¢Q h?€M? om ; B€QX J°i p` "bM? u m æ¢B /KM; #U+ i` F?Q M"v- K-i F?B #`i`B m çbM? ç¢B M?Q #B i çQÊ+- F?-M; i`€M? F?

>mv i u ?-m K-B ; B"i ; B"i- pšM F?-M; M!B ; bX

S?QÆM; o•M i m v i ?<sup>a`</sup> KQÌB ? B +®i K - K„i M?bM T?Q i`QÊ+ - M?QM; K°i KU+ H u ?-m X L?bM i?`v ?„M i`-K K†+ t m®M; i`QM; HÁM; F?) ;"i ç-m- > m v i u ?-m i?"i K ?„M +kM; F?-M; M;çB #B M ?| ?mM; i?9- b m ç| K°i +?QÌM; ç2K ?„M p¶ +? iX

S?QÆM; o•M /MM; KQÌB ? B æçB HU+ HU+ #ç+? +®i K H`K M?Q i B K„i- ç½ +| i? KQÆB i`QÊM; X h`QM; T?çK pB M`v- M m T?€i ?B M +€B ;B /`i?QÌM; - +| i? KQÊ H'T- bÊK i`€M? çBX

h`QM; bQÆM; KM ç`v ç†+ - ? B M; QÌB F?-M; M;MM; çB iÈBX J^aM; bQÆM; KM ç`v M?Q T?B i?QÌM; HÈM- ? B M; QÌB i?"i H•m +kM; F?-M; +| ;†T çQÊ+ M; QÌB M`QX

óh? M`Q- +| T?€i ?B M ;b b Q\ô >m v i u ?-m ?ÄBX

S?QÆM; o•M H„+ ç-m- K m®M M|B HçB i?-BX JQÌB ? B æçB HU+ #ç+? +®i K +kM M?QM; K` S?QÆM; o•M pšM +<sup>a</sup>K ;B€+ +| HQçB #`i?2Q /äB- ç•v H`K°i HQçB i`U+ L?bM i?`v S?QÆM; o•M K m®M M|B HçB i?-B- >m v i u ?-m +QÌB +QÌB- H`K #-K M

óh +| HQçB +^aK ;B€+ - +| M?B m i?S K°i KU+ çB i?2Q +?9M; i ôX

S?QÆM; o•M i`QM; HÁM; `MM; KbM?- i`QM; ç-m t i [m K°i w M; ?o- H"TiS+ çWM J°i M; QÌB +<sup>a</sup>K ;B€+ +| i? T?çK b B H-K- M?QM; ? B M; QÌB i m v i ç®B F?-M; i? +M HQçB M; QÌB M?Q >m v i u ?-m- H`iWM; #QÊ+ î i`M- +?B M i`QÌM; b€i

T?ç i`X GQçB M; QÌB M`v #^aM i?•M b€i F?Q M²M; ?"m F?-M; M|B- ?ÆM M[ç®B p| +U+ F€ KšM +^aKX oQÊi t HQçB M; QÌB KÊB K°i M, K i`M +?B M i`QÌM; M?Q S?QÆ >m v i u ?-m M|B M?Q p"v- ç½ +?ŠM; F?€+ M`Q K m®M M|B- +| +€B ;b ç M; i?2Q /ä

ó_,M; `„+5ô

æ°i M?B M p`Q H9+ M`v- KQÌB ? B +®i K S?QÆM; o•M i?<sup>a`</sup> ç<sup>2</sup>M; i?ÌB #`+ -M; FQ M? M? M?Q çB M t i- iW i`QM; bQÆM; KM ç`v ç†+ # v` - p¶ p`Q KQÌB ? B æçB HU

ó*~M i?"M5ô S?QÆM; o•M H"TiS+ [m€iX

ó_®M; 5 ô

h`QM; bQÆM; KM i`m v M ç M iWM; çÊi`Qi ;"Q i`-K i?'T- i`QM; M?€v K„i- iWM; ç i`QÊM; - iW #®M T?QÆM; i€K ?QÊM; ç€M? p T?Q ? B M; QÌB- K°i ç-B K„i t M?H

ó>•v5ô

>m v i u ?-m ?ûi HÈM K°i iB M; - iQ`M i?•M #„M `K°i K^aM; ?²M; [m M; - i`QM; H9 [m v MX hWM; ççQ ?<sup>2</sup>M; [m M; K M; i?2Q iB M; F m b„+ M?¼M T?€ F?-M; K` çBX

*MM; K°i i?ÌB ;B M- S?QÆM; o•M €M? K„i M; QM; iK- [m€i F?) K°i iB M; - bY t m'i > ç-v i`ÌB ç m H`iB M; `²M; ; -K- iWM; ççQ [m v M F?Q ?| FBK HQM; - T?€ F?-M; #

S?`M?5 S?`M?5 S?`M?5

h`QM; ?Q F?-M; i`m v M ç M iWM; çÊi iB M; ç°M; i`-K çK+ - F?€+ pÈB S?QÆM; o• b m F?B `i v- i`m v M ç M HçB H`K°i ?²B +^aK ;B€+ M?Q #`ç€M? i`mÊi çB- +€B F?| +?`m- i?"i ;B®M; M?Q i`mÊi b M; ? B # M- +kM; F?-M; +| ç€M? i`9M; ç®B T?C

ó*~M i?"M5 L?[M; p"i M`v +| i? #`B i`W M°B HU+5ô

" M i B i`m v M ç M i? M?•K +<sup>a</sup>M? #€Q +O >m v i u ?-m- +?d i?'v ?<sup>2</sup>M; [m M; H|2 H # v H M i`M F?-M; i`mM;

S?`M?5 S?`M?5 S?`M?5

>-m M?Q H`ç<sup>2</sup>M; i?ÌB- ?ÆM KQÌB ççQ i`^aQ T?QM; b„+ #ûM- ç€M? ç M çdM? ç-m L; k L; K+ T?QM; H-B [m M; `mM; ç°M; - K°i K<sup>a</sup>M; H-B [m M; K`m t M?- ç2K M?[M; M

HϕBX *MM; K°i i?ìB ;B M- ?ÆM KQìB #ìM; ç2M ç½ #` H¬B [m M; L;k L;K+ T?QM; ç
F m H M K°i iB M; ç m çÈM- HϕB #„M ` M; Q`BX

LQÆM; i?2Q ?`Q [m M; +O L;k L;K+ T?QM; i?ª` - S?QÆM; o•M `®i +m°+ M?bM `ä
L?[M; p"i M`v- + Q ?ÆM ? B i`QÈM; - iQ`M i?•M ç2M F`i- i`QM; KB M; +ì ? B `M;
i?QìM; ?mM; K½M?X *?d iW # M; Q`B K` M?bM- M?[M; bBM? p"i M`v `i; B®M; ?;
#€Q +QìM; çϕB ?ÆM M?B mX L?[M; p"i M`v- iQ`M i?•M T?Ki H M F?Q t€K- i?Qϕi
M?Q +€ ;†T MQÈ+5

*?9M; Mì i?•M ?bM? `„M +?„+ - F i +`m +Æ i? i?Qϕi M?bM i`M ç-v K°i +¶ HU+ HQ
pW `²B iB T t9+ +?Q i?`v- HU+ HQÈM; +O M? [M; bBM?- p"i M`v- F?¬M; b B #B i
HQM; +?B HU+- + Q i?O hBM? S?€+? F€- i` M +Æ #ªM #` K°i i`ªQ +O +?9M; Mì H`

S?QÆM; o•M +?WM; HU+ HQÈM; M?`i i?B M HQM; +?B HU+- ç†i î #bM? i?QìM; - M
+kM; F?¬M; bÈX L?QM; K`m +?®i H` M? [M; ?mM; p"i M`v HϕB +ì i? +ì ?B m [mª #`
M m M?Q +?d +¬M H` +?QîM; HU+- [mv M HU+ K` MìB- b) H`T iS+ #` i`mÈi ` - `i F

S?QÆM; o•M +QM K„i M?„K HϕB- i`QM; K„i t i [m iWM; Hm²M; w M; ?o- i`QM; +?È

ó>mv i b€i [mv M T?€T55 >•v5ô

L?QM; p`Q H9+ M`v- i` M çdM? ç-m i`mv M ç M iWM; çÈi iB M; ;¬K ;W- S?QÆM; o
>mv i u ?¬m HÆ HYM; i` M F?¬M; i`mM; - iWM; çϕQ #ìM; ç2M M?Q çB M t i- F?¬M
FQ+?X

ó>¬m ;B - /MM; ç Q5ô

S?QÆM; o•M ?ûi HÈM- iB T çì i v MûK çB- K°i çϕQ ?mv i [m M; # v ` - H`T iS+ ç2H
M; mv M +`T +O KbM?- T?ìM; çB ` M; Q`BX

*MM; H9+ çì- S?QÆM; o•M i`B m ` K°i i? M? i` FB K- bY tm`i i?S+ i?S iQ Gm•M >
Gm•M >²B ç Qô5

æϕB ç` +?`M ç°M; - K°i çϕQ ç Q F?Q K M? K¬M; T?€ F?¬M; K` /"v- [m€M i?¬M; i?
i`ìBX h`QM; çϕQ ç Q F?Q M`v- p¬ b® iBM? i9 +?bK M`B- iªM K€i ` K°i +¶ F?Q iS
F?¬M; i?¬BX h`QM; +?ÈT K„i €M? ç Q ?ϕ tm®M; - K°i T?•M i?`M? ? B ? B T?•M i?
i€K- i`QM; +?ÈT K„i T?•M ?Q€ ` ?ÆM # KQÆB çϕQ ç Q [m M; - M†M; M ç€M? tm

•K

*?d M; ?2 i?`v iWM; iB M; ;`Q i?ûi #B i?ªK- €M? ç Q HQÈi [m - M? [M; ?mM; p"i [i
+?QìM; HU+ F?¬M; /QM? M`v- i`QM; M?€v K„i #` ç Q K°i T?•M i?`M? ? B KªM?X .M
i?B M HQM; - ?mv ç°M; óhBM? h?¬M Gm•M >²B ç Qô- Km®M ç®B T?ì M? [M; ?mM;
M`v- F i [mª ?Q`M iQ`M F?¬M; +ì #`i F€ HQ H„M; M`QX

>mv i [m M; / [/°B imM; iì2- K°i +QM ?mM; p"i `ÆB tm®M; i` M K†i ç`iX *€+ ?mM
€M? K„i M; mv M #ªM ?mM; ?½M- H`T iS+ªK çϕK- M; mv M K°i ç€K ?9M? - +?ϕv i`®
#B M K`i p`Q i`QM; bQÆM; KMX

L? [M; ?mM; p"i M`v- / H¬M; #ìM; HQ€M; - +Æ i? ç-v +Æ #„TX æ®B pÈB +?QîM;
i? #„M `X L?QM; ç®B K†i pÈB ç Q F?Q p¬ +MM; b„+ #ûM- i?b ?Q`M iQ`M p¬ HU+
K°i p`i- i`QìM; ?ÈT F?€+ M? m- ç m /MM; T?QÆM; i?S+ +¬M; FQ+? F?€+ M? mX

óhB m ?¬m ;B ç Q T?€T i?`i i®i5ô

>mv i u ?¬m i?`v S?QÆM; o•M i?m ?²B i` FB K- iU ç€v HÁM; F?2M K°i +•mX >„M b i
o•M- i?b +?ûK K°i ?mM; p"i- M?QM; S?QÆM; o•M HϕB i`U+ iB T; B i?ÆM # KQÆ

S?QÆM; o•M +QìB +QìB- +kM; F?¬M; +ì /•v /Q î K†i M`v,

ó>¬m ;B FB M i?S+ `°M; `½B- F?¬M; #B i +ì M?`M ` HQϕB ?mM; p"i M`v F?¬M; \ô

S?QÆM; o•M +?d H` i?m" M KB M; ?ÄB- F?¬M; M; ì >mv i u ?¬m H¢B +! i? ?B m #B
?„M H°` p M?Ê H¢B,

óh b m F?B T?QM; ?¬m- pSi #Ä pä i?2Q p,M- M;QÊ+ H¢B ç¼+ ``i M?B m b€+?X G
M;mv M ?mv M #€Q i` M óh?QÊM; +´ /` +?QôX L?QM; Qi M?€i i?•M i? +kM; F?¬M
+kM; F?¬M; +! HQ¢B M,M; HU+ F?€M; HU+ M`vX L?QM; +! i? H` î i¢B ç` T?QÆM
X

+QM2Kn#2M/QB M?

æ;A *>I >P§L: h⁻*

>P§L: S>N E•

j93X *?QÆM; j9y, , h?QÊM; *´ h?¬M >`M? h¬M;X Ui?QÊM;VX

L?;K /`+?, ?mMi2`+/

æ^a iU, b Rkj @ Ga"

óE?¬M; ´M5ôX

óEB M M;mv M ?mv M #€Qô S?QÆM; o•M #B i H` +kM; F?¬M; +! HÈM M?Q p"vX h
ç°M; p"i b®M; [m¬M +Q- i`QM; +€+ HQ`B ç°M; p"i ,M i?`i i?m°+ p ?¢ i¬M;X .U p
i?`M? mv ?B TX

óoSi #Ä pä i?2Q p,M\ s2K` p` >¬m ;B M`v b m F?B #` iQÊ+ çQ¢i #BM? [mv M-
F?¬M; çQÊ+ ?„M M;?2 i?2Q h?"T h K ?Q`M; iY +?B m M¢TX L;„K +?WM; h?"T h
?„M- H` +?Q ?„M M„K H¢B #BM? [mv MôX

S?QÆM; o•M i`QM; K„i [m M; K M; +?ÈT ç°M;- +?d #^M; K'v +?[+O >mv i u ?¬m
M?B m iBM iS+X ós2K` p` >¬m ;B M`v- b m F?B T?QM; ?¬m- +kM; +! T?¬M F?¬M

S?QÆM; o•M i?¬K M;?o i`QM; HÁM;- M?QM; K"- i` M K†i ?„M H¢B F?¬M; +?9i M`C

ó>¬m ;B i?"i bU H` #€+ ?¼+Xô S?QÆM; o•M F?2M M;ÊB ç¬B +•m- iB T ç! M!B, ó
M?[M; EB M M;mv M ?mv M #€Q M`v- +?9M; i H¢B i?m" M iB M ?ÆM `i M?B môX

S?QÆM; o•M #QÊ+ çB iÈB- i v pmM; H M- HB M ç2K KQìB ? B æ¢B HU+ #¢+? +®
K†i ç'i- M?'i M?'i i?m p`Q i`QM; M;U+X >„M ?¬K M v i?U+ HU+ ç¢B i,M;- Km®M F?
+?•m M`v- +kM; F?¬M; +¬M i®M # Q M?B m i?ìB ;B MX

ó>°B iK ?ÊT M?'i ?! i?`M?- pm K 5ô

J°i H€i b m- S?QÆM; o•M M;!M i v #„M` - #¢+? +®i +?•m K°i H¬M M[ # v` - `ÆB
K°i pm K +U+ HÈMX

óE?¬B ô

h`QM; KB M; pm K - T?€i` K°i ?²B •K T?M +´ H½Q K` ?mv M <sup>a</sup>Q- +®i i`QÊM; +U+
ç'i- +?d M;?2 Á M? K°i iB M;- K°i K^aM; bQÆM; KM K`m ç2M +m²M +m°M H"TiS+ H
ó_®M;5 ô

h`QM; bQÆM; ç2M- K°i EB M M;mv M ?„+ #€Q #` S?QÆM; o•M +MM; >mv i u ?¬m
çSM; H MX L?[M; ?mM; p"i M`v M;mv M #<sup>a</sup>M ç¬B K„i K`m HK+- #B M i?`M? K°i b„
i^aM` K°i +¶ F?Q iS+ iY pQM; K½M? HB iX

L?[M; EB M M;mv M ?mv M #€Q M`v- M;mv M #` S?QÆM; o•M +?ûK i?`M? ? B F?
/KM; +O pm T?€Ti?•M i? ç½ HB M H¢B +MM; K°i +?¶X

a m HQM;- >mv i u ?¬m M?bM EB M M;mv M ?mv M #€Q M;mv M #^aM ç½ +? i M`v
KbM? M?bM i?Q€M; [m S?QÆM; o•M- S?QÆM;;B i?S iY HÈM ; M- ?„M F?¬M; T?^a

M?bM i?'v?„M bY tm'i` +¬M; T?€T +O h?€M? om K¬M- ?„M KÈB #B i çQÊ+ S?Q A
Q M?B mX

h? Q i9M; iY i?B- HQϕB +?mv M M"v i`mv M çB- imv i ç®B b) #` çϕB M?Q +?'T +?C
/` çQ M- iϕQ M M b|M; iQ ;B| HÈMX

óhB m ?-m ;B M"v- i?"i HÈM K"i5ô

>mv i u ?-m i`QM; HÁM; i?-K M; ?oX L?QM; K"- ?„M +kM; H" M; QÌB HÁM; /ϕ b•m
+| ?B M H°` X

ó>-m ;B - b) F?¬M; T?ªB ç2K M?[M; +€B M"v M|B +?Q i`B m çbM? +?S\ô h`QM; i
•K +O S?QÆM; o•M- >mv i u ?-m i`QM; HÁM; +?'M ç°M; - iB T ç| KdK +QÌB M|B, C

S?QÆM; o•M +?d +QÌB #Q ?B K- /€K /MM; pm K i? Q i9M; iY i?B ?„M i'i M?B M +
M; QÌB i® ;B€+X

" KQÆB # EB M M; mv M ?mv M #€Q M?'i M?'i çSM; H M- S?QÆM; o•M i? Q i9M
çϕB M?'iX hmv i?U+ HU+ ?ϕ tm®M; - M?QM; iQM? M? M? M? M M; QÊ+ HϕB ;B i, M

óæB5ô

S?QÆM; o•M i v pmM; H M- # KQÆB # EB M M; mv M ?mv M #€Q- H"TiS+ ?| i?"
ç2M- ?QÈM; p +€+ T?QÈM; ?QÈM; # v çBX .MM; pm K i? Q i9M; iY i?B- Î ç` T?
/KM; HÈM M?'iX

ó>-m ;B - +?9M; i +kM; `ÌB çB i?¬BX æ Q F?Q +O i - [m€ KS+ K½M? HB iX aQÆ
çQÊ+X >B M iϕB +?d bÊ`'i M?B m M; QÌB ç m #` ?'T /šM iÈBX L m F?¬M; çB- +|
F?¬M; +-M i?B iô S?QÆM; o•M M|BX

Í ç` T?QÆM; +´ [m€B M"v- imv bQÆM; KM /"v ç†+ i`"M M; "TX L?QM; Gm•M >²B ç
i?"i bU H" [m€ bS+ #„i K„i- K†+ /M H" Î i`QM; bQÆM; KM ç"v ç†+- K†+ çM +€+? +U
?² M?bM i?'v €M? ç QX

óWKôX

>mv i u ?-m ;"i M? ç-m- ? B M; QÌB H"TiS+ +?¼M T?QÆM; ?QÈM; - T?B i®+ H Q
h`QM; bQÆM; KM ç"v ç†+- K°i i?•MªM? tBM? ç T +'Ti®+ # v p9i çB- Î b m HQM; M
+m²M +m°M- H•M [m M; H'T H€M?- T?€i` i? M?•K [m, F?|+ i?-M ;"QX

óEB i FB i- iB m M[- #` K°i +?QÎM; +O i - M; QÆB i`®M F?¬M; i?Q€iX L; QÆB ?½
i?QÈM; +´ h?-M >"M? i¬M; ` ç•vôX

S?Q b m- i`QM; F?|B ç†+ ;B®M; M?Q +U HQM; - T?€i` K°i ?²B iB M; +QÌB [m€B

óZm, oQÆM; i¬M; +€+ M; QÆB i?"i HÈM K"i- M; v +ª pQÆM; ?-m i`B m çbM? +kM;
/B i çϕQ i?®M; Zm, oQÆM; i¬M; K¬M +€+ M; QÆB b Q\ô

u oB GQÆM; iS+ ;B"MF m H M- M" M; i|+ i B i€M HQϕM- i` M i`€M ç m ç M K² ?¬B
M; QÌB- M" M; p"MF?Q FûK +äB M?'i- MûK` F?¶B i?¬M; çϕQ- `ÆB Î i`QÊ+ K†i K°i
i¬M; X *ÁM F?¬M; +| F`T T?ªM SM; - ç½ #` K°i i`QÎM; H½Q Zm, oQÆM; i¬M; ç€M?

L m ç´B H" M; QÌB F?€+- i?b ç½ bÈK +? iX L?QM; K"- u oB GQÆM; i`mv M i?W ç
>"M? i¬M; - T?€B M"v i®+ ç° i?B M ?ϕ p¬ bQM; - u oB GQÆM; ç9M; H" KQÈM i®+ ç°
/†K çm¬B ;B i- i?Q€i çB- H"TM?B m +?B M +¬M; ?B M ?€+?X

óEB i FB i- iB m M[- +?ŠM; H) +?d +?Q T?ûT [m M +?•m T?|M; ?Ä - F?¬M; +?Q T?
çbM? ;B i M; QÌB i`QM; i¬M; T?€B- H" iMv iB M; B i- +?9M; i ;B i M; QÌB i`QM; i`
#`i çϕQ\ >„+ ?„+- iB m M[- æϕB \*?m i`B m Km®M iB m /B i i¬M; K¬M çϕQ T?€B- ç½
#B iX *€B ç| +MM; ;B i M; QÆB ? v F?¬M; - ?Q"MiQ"MF?¬M; HB M [m MX L; QÆB
HϕB #` K°i +?QÎM; +O i - +?Q /M +| T?€T K¬M h?-M >"M? i¬M; - +kM; F?¬M; F?ª M
M; Q M M; Q½M ;B Q +¬M; T?€T i?QÈM; +´ h?-M >"M? i¬M; ` ç•v5ô

Î i`QÊ+ K`M F?|B- ?B M` K°i F?m¬M Kti ;B` Mm - ç-v p •K m- HB + K„i M?bM [m
i` M ç-m #®+ H M F?Q H¢M?X

óh`QÎM; H½Q- çWM; +MM; M|` /`B /ÁM; M[X :B i M| çB5ô

S?Q b m- i`QM; iWM; çQ`M iWM; çQ`M F?|B [m, T?€i` iB M; F m iQ- M?[M; ç i
p T?B i?QÎM; ?QM; T?'MX

h`QM; +€+ T?€B K ç¢Q- Zm, oQÆM; i¬M; M?'i K¢+?- i?Q+? M?'i H` ?mv i M?K+-
M?'iX

óEB i FB i FB i5ô o`i`QÎM; H½Q Zm, oQÆM; i¬M; M`v- /QÊB bU OM; ?° +O +€+ ç
F?ÎB H M "€+? [m, /¢ ?`M?X

h? M? •K pW /Si- F?|B ç†+ p•v tmM; [m M? p`i`QÎM; H½Q M`v- `mM; ç°M; H„+ HQ
+m²M +m°M t¬M; ` - Î i`QM; ?Q F?¬M; M?Q€M; K°i +€B- ?| i?`M? p¬b® ?mM; [m,
p T?Q u oB GQÆM; K`t¬M; iÊBX

u oB GQÆM; +?d +ªK i?'v b m HQM; K°i Hm²M; F?Q H¢M?- p¼i iÊB- i`QM; i B +`M
[m, i? HQÆM; ;`Q iQ- i`QM; M°B i€K H`T iS+ +ªFBM?X *¬M; T?€T i?QÊM; +´ h?-
Km®M M|B ;B i ç`+? i?b F?¬M; çQÊ+- M?QM; +?¢v i`®M H`imv i F?¬M; p'M ç X L
pšM +?Q iÊB- K`i`QÎM; H½Q Zm, oQÆM; i¬M; T?Q b m H¢B H` +`Th?B M hQÊM

*|i? KB M +QÐM; /mv i`b F?QªM; +€+? F?¬M; t F?¬M; ;¬M- ç½ H` +U+ ?¢M +O

óG`K b Q #•v ;Bì\ô u oB GQÆM; i`QM; HÁM; H¢M? H)QX

óJ m i`€M? ` - i iÊB ;B9T +¬5ô J°i i? M? •K [m2M i?m°+ i`mv M p`Q i`QM; i BX

óS?QÆM; o•M5ô

u oB GQÆM; i`QM; HÁM; pmB KWM; - iB T ç| i•K i?-M ç¢B ç`M?- +„M ` ,M; K°i +€B
HU+ F?¬M; +ÁM M?B m H„K i`QM; +Æ i? - bY tm'i` K°i T?€T K¬M h?-M >`M? i¬M

ó<M; 5 ô

J„i i?'v "€+? [m, /¢ ?`M? #B M i?`M? F?|B ç2M- Km®M pQÊi [m u oB GQÆM; X æ°
i?'v u oB GQÆM; ç°i M?B M i?•M i? i`-K tm®M; - ç•K tm®M; Kti ç'iX

X

+QM2Kn#2M/QB M?

æ;A *>I >P§L: h⁻*

>P§L: S>N E•

j9NX *?QÆM; j9R, , h?QÊM; *´ h?-M >`M? h¬M;X U?¢VX

L?|K /`+?, ?mMi2`+/

æª iU, b Rkj @ Ga"

óE?¬M; ´M5ôX

óhB m +¬MQÆM; - ç•v H` Km®M H`K +€B ;b\ô

h`QÎM; H½Q Zm, oQÆM; i¬M; ~M i?•M i¢B F?|B [m, i` M F?¬M; i`mM; i?'v `ä``M; - i
/UM;X L`M; M m M?Q # v p T?Q i`QÊ+- i?b pšM H` bBM? H°- K` ç•K tm®M; Kti ç'i
+? iX

ó: B K H¢B +?Q i 5ô

>„M +kM; F?¬M; [mªM çQÊ+ M?B m M?Q p`v- ¬i`ªQ pmM; H MX "€+? [m, /¢ ?`M?
F?|B ç†+ +m²M +m°M- i` M F?¬M; i`mM; ;`T H¢B- çm´B i?2Q tm®M; T?Q /QÊBX

ó«M;5 ô

J„i i?€v i?•M i? u oB GQÆM; çKM; p"Q K†i ç'i- ç°i M?B M i`QM; H9+ ç|- +?d i?'v
[mv i- F?) [m€i K°i iB M;- i?•M ?bM? H|2 H M- H"TiS+ +?mB p"Q i`QM; ç'i- #B M

óG"K b Q +| i? 5ô

Zm, oQÆM; i¬M; i`QÎM; H½Q #` /¼ +?Q M?ªv çUM;X G9+ M"v "€+? [m, /ç ?"M? i`n
K°i iB M; i`mv FQ+? i` M K†i ç'i- ç€M? ` K°i ?® i`kM;- M?QM; u oB GQÆM; ç½ F?

óG½Q [m,- ,M K°i çÁM çB5ô

J°i i? M? •K p M; /°B ç°i M?B M iW çdM? ç-m i`mv M ç M- h`QÎM; H½Q Zm, oQÆM
SM;- ç½ M?bM i?'v i` M çdM? ç-m H¬B [m M; H"THQ - K°i M;¼M M9B +U+ HÈM- iV
pçM [m•M K" ;B€M; tm®M;X

ÎT?Q b m M;¼M M9B- çSM; bWM; b[M; K°i [m€B p"i F?'M; H² + Q ;-M M;"M i`QÊ
+ Q M?bM tm®M; [m M b€i KbM?- iªM K€i ` ?"Q [m M; HçM? M?Q #,M;X æ•v `ä ` `i?
9X

óE?¬M; ´M5ô

h`QM; F?|B [m,- h`QÎM; H½Q Zm, oQÆM; i¬M; +?d F`Ti ` K°i K|M æ` M;mv M T?
i` M çdM? ç-m- `k tm®M; iWM; ççQ F?|B ç2M # Q p•v #ªM i?•MX L;¼M M9B i` M ç

ó•K -K5ô

*?d M;;2 K°i iB M; p M; i?"i HÈM- h`QÎM; H½Q Zm, oQÆM; i¬M; +MM; pÈB T?€T F
S?QÆM; o•M K°i FQ+? M?Q ?²M; i?Ov- M†M; M M M p"Q i`QM; HÁM; ç'iX

óS?Ki5ô

E?|B [m, iªM K€i- # M i`QM; ?B M ` K°i H½Q ç-m ;-v +ÁKX G½Q ç-m M"v K°i i?
S?QÆM; o•M ç"Ti?"M? `€+? M€i- F?m¬M K†i +`M; i`„M; # +? ` - M?Q M;QÎB +?
h`QÎM; H½Q Zm, oQÆM; i¬M; M"v- H"TiS+ iUm ?€ K²K T?mM ` K°i #9M; K€mX

ó±5ô

S?QÆM; o•M ?| i?•M ?mM; i?9- i` M + Q M?bM tm®M; - T?€i ` K°i iB M; FBM? /`X
`M; Qi M?'i +kM; T?ªB i`¼M; i?QÆM; i`QÎM; H½Q Zm, oQÆM; i¬M; M"v- F?¬M; M
M;;M +ªM HçB- +?d #` K°i p i i?QÆM; M? X

óh`Î p 5ô

S?QÆM; o•M i•K MB K pW ç°M;- H"TiS+ i`B m ?²B L;k L;K+ T?QM;- +?m~M #` K
FQ+?- L;k L;K+ T?QM; ?Q`M iQ`M i`B M F? B ` H` K°i M;¼M M9B- M?QM; H9+ M
M?Ä +?d #^M; K|M; i vX

ó>mv i b€i ççB T?€T5ô

L; v F?B S?QÆM; o•M +?m~M #` K°i H¬M M[?mv ç°M; L;k L;K+ T?QM;- >mv i u ?
i`ÎB ?²M; [m M; H|2 H M- K°i KªM? ?mv i [m M; K M? K¬M; M?Q ççB /QÆM;- ?QÈM
i¬M; K" +m®M tm®M;X

h`QÎM; H½Q Zm, oQÆM; i¬M; M"v ç M; M?bM #-m i`ÎB- €M? K„i +?ÈT ç°M;- i`QM;
çQ ` F i Hm"M,

óE?¬M; T?ªB ç®B i?O- +?çv K m5ô

óZm, oQÆM; ç°M ?bM? ççB T?€T5ô

h`QÎM; H½Q Zm, oQÆM; i¬M; +`T h?B M iQÊM; M"v- +kM; F?¬M; ç w iÈB >mv i u
+?ÈT ç°M;- ?| i?"M? K°i ççQ ?"Q [m M; ç2M F`i- i?Q€M; +€B iW i`QM; ?mv i [m M
H"THQ - H"TiS+ +m®M i?2Q K'v ç iY +?çv çBX

K°i +¶ iY F?Q +MM; i?B F?Q ç"v ç†+- +?d +m®M K°i +€B- H"TiS+ ç2K i€K M; QÌB +
 i`QM; ç|- b m ç| i?m p"Q i`QM; i v €Q- #B M K'i F?¬M; i?'vX
 óh?€B iY- Î ç•v +ÁM +| K°i K|M æ` M;mv M T?€T F?QXô
 "¶M; M?B M +QM K„i çªQ [m Zm, oQÆM; i`ªQ i` M K†i ç'i- >„+ o¬ h?QÌM; €M? K„i
 JBM? pQÆM; h?€B iY +?„Ti v K" çSM;- M?bM b M; T?Q i`QÈ+- i` M K†i F?¬M; +?
 +?Q M?bM +kM; F?¬M; i? K M?bM [m Zm, oQÆM; i`ªQ M"v- iU M?Q ç| +?QM? H"
 óh?QÎM; +?Q M; QÆBôX
 .Si HÌB +'i #QÈ+- H"TiS+ çB p T?Q i`QÈ+X
 óæ i¢ h?€B iY # M i?QÎM;ôX
 >„+ o¬ h?QÌM; KWM; `Ð- i v T?ªB +?KT K°i +€B- ç2K Zm, oQÆM; i`ªQ p"Q i`QM; i
 pW +?mv M- H"TiS+ ç2K Zm, oQÆM; i`ªQ M"v i Hmv M K°i T?2MX
 óh?€B iY çB M ?¢- "¢+? o¬ h?QÌM; b m F?B çB p"Q ç•v- F?¬M; #B i #` çQ iÈB MÆ
 ?„M i`QÈ+ ? v F?¬M; \ô
 >„+ o¬ h?QÌM; #QÈ+ M? M? çm´B i?2Q ?ÄBX
 h`QM; bQÆM; KM i`mv M ç M i? M? •K +O JBM? pQÆM; h?€B iY,
 óE?¬M; +¬M- oÈB i?U+ HU+ +O ?„M- iU #ªQ p KbM? +| i?W ô
 L; v F?B JBM? pQÆM; h?€B iY K M; i?2Q >„+ o¬ h?QÌM; `ÌB çB- Î M; Q" B p" B /†K
 i¬M; ç M; +9B ç-m #²B ?²B- HÁM; i`"M ç-v HQ H„M; X
 óæ€M; +? i- i i¢B b Q ç½ [m M i`QÎM; H½Q `i i`¼M; K†i KkBX :Bì i?b tQM; `²B- Î
 M"Q i bK #¼M ?¼X
 L; QÌB ç iY Zm, oQÆM; i¬M; M"v #` i`QÎM; H½Q #Ä tm®M; - +ÁM ç M; ?®B ?"M- M?
 H9+ p¬ i bM? ç½ i`€M? çQÈ+ K°i FB TX
 *MM; H9+ ç|- i`QM; bQÆM; KM /"v ç†+ Î K°i MÆB F?€+- # ç¢B pB M +9B M; QÌB- +
 K°i +QM i?Ä + Q +?Q ç M # i?QÈ+X
 ó" Q " Q ç¢B M?•M- +?9M; i Î ç•v M M H"K b Q5\ô
 æ¢B G pB M pQÆM; +~M i?"M M|BX
 ó_,M; `„+5ô
 *QM i?Ä pmM; i v- pW #QÈ+ çB i?QM; i?ª- pW i?QªB K€B M?"M M?½ „M K°i +•v
 pW iB M p"Q ç•v- ç½ i?ŠM; ç M KK+ iB m- ?Q" M iQ" M F?¬M; ;B®M; #° ç€M; F?¬M
 LY M; "v çÊB F?¬M; çQÈ+ p` v m ?Q" M; +QM i?Ä M"v i`ª HÌB i?mv i T?K+- K'v ç¢B
 HÌB- pšM M?Q i`QÈ+ M; Q M M; Q½M çB i?2QX
 *?d +| L; k L; K+ pB M pQÆM; - i`QM; F?B çB çQÌM; - KQ K„i `mM `mM- €M? K„i Hm-
 T?Q +`®i ?¬m iY +m®B +MM; i`QM; i v +QM i?ÄX
 >¬m iY FB i M; ¢Q #'i im•M- Î i` M p€+? M9B- K°i KbM? +¬K +¼M; +Ä çSM; Î # M p
 ç€M; t +€+?X L?„K i`9M; +QM i?Ä ;B" M /[- i`U+ iB T ç2K ?„M #B M i?"M? K°i +•
 i?'T- +?d HQm H¢B K°i +€B ç-m F?dX
 *QM i?Ä K¶B H-M ?€KB M; - F?|2 KB M; Hm¬M +?ªv ` K°i iB i? M? F?Q i? H" K°
 iS+ F?¬B T?K+ i`Î H¢B- +„M iÈB +„M HmB- +QM i?Ä i`QM; KB M; poM? pB M pšM
 ?¬m iY M?2 `„M; M? +? KB M; - MQÈ+ K„i +?ªv `ÁM; `ÁM; - i`QM; KB M; +?B +?B F
 ó*?B +?B5ô

>-m iW ç m ç M K°i H-M M[?ûi`-K H M- +?d H`i? M? •K +O ?„M [m€ M?Ä- i'i +a
+?m°i ç M; F m p"vX

*QM i?Ä çQ i v +?KT H'v ç-m ?-m iY- #|T +?†i H'vX

óæ M ç•vôX

*QM i?Ä M?bM b M; T?Q i`QÊ+- `®i+m°+ KÎ KB M; M|BX

" ç¢B pB M iW b m +?¢v iÈB- +?d i?'v bQÆM; KM ç°i M?B M iB m i€M- i`QÊ+ K„i
`°M; Î T?Q i`QÊ+X E?„T MÆB ç m H` +•v +®B +U+ HÈM- K¶B K°i +•v Qi M?'i ç m
KÈB ? i- + Q K'v i`,K i`QÊM;X aQ pÈB +•v +®B Î ç•v- +•v +®B Î # M M;Q`B- [m^a i?

æ"Tp`Q K„i H` F?„T MÆB K°i K`m t M? M;„iX "½B +Ä t M? #B + M?Q +?,M H¬M; i`
iÈB #B M +^aM?X

h K pB M pQÆM; ç m bÊ M;•v M;QÌB- p®M H` v m [m€B +?9M; bQ pÈB HQ`B M;QÌ
i`QM; F?¬M; F?Q MÆB M`v- +?9M; M| M;YB çQÊ+ K°i +¶ F?Q iS+ +U+ F€ +´ H½QX

æ•v H`i?QÊM; +´ /B iQ+?5

X

+QM2Kn#2M/QB M?

æ;A *>I >P§L: h⁻*

>P§L: S>N E•

j8RX *?QÆM; j9j, , h?B M aÆM h?'i PM;X Ui?QÊM;V

L?|K /`+?, ?mMi2`+/

æ^a iU, b Rkj @ Ga"

óE?¬M; ´M5ôX

Î +?¶ b•m i`QM; bQÆM; KM ç`v ç†+- çQ`M M;QÌB +?"K`½B K` çBX

"^M; p`Q # KQÆB # EB M M;mv M ?mv M #€Q H`K i B K„i- çQ`M M;QÌB S?QÆM;
`i HÈM- # M M;QÌB +?"K`½B iK i"Ti? K M;QÌB- /-M /-M i? M? i? HÈM K¢M? X

æ°i M?B M- S?QÆM; o•M M;WM; H¢BX

óh? M`Q\ *| T?€i ?B M ;b b Q\ô

.`+? h?B M ?-m çSM; Î S?QÆM; o•M b m HQM;- M?bM K†i K` M|B +?mv M- H"TiS
+QÌM;;B^a i€M im çQÊ+ h?"T h K ?Q`M; iY +?B m M¢T /QÈB i`QÊM;- +kM; H°` i?

L?[M; M;QÌB M`v- ç m F?¬M; H•m i`QÊ+ ç|- S?QÆM; o•M i?¬M; [m # KQÆB # ç-
ç½ibK çQÊ+X

S?QÆM; o•M F?¬M; M|B ;b- i` M K†i ç½ +| K°i iB M;QM; i`¼M;X .QÈB +?•M ç°i M
iS+ ?QÈM; p T?Q K°i EB M M;mv M ?mv M #€Q K` çB ç MX

h`QM; HÁM; K¼B M;QÌB M?^av /UM;- H"TiS+ +^aK ;B€+ çQÊ+ F?¬M; ç9M;- M? M? +
p T?Q i`QÊ+X

a m K°i H€i- K¼B M;QÌB M;WM; H¢B Î i`QÊ+ K†i K°i i?B ?`BX h?B i? M`v ç€M; M;
H•M +~K #`Q- ?B M M?B M F?B +ÁM b®M; +U+ F€ i¬M [mw i¬M bMM;X

L;QÌB M`v iQ`M i?•M >mv i M?K+ KÆ ??- H²M; M;U+ +^a #` ç€M? i?OM; Î p` i`Q i`€
ç€M? M€iX >„M ;QÆM; K†i ?QÈM; T?Q i`ÌB- ? B K„i i`ÊM H M- iU M?Q i`QÊ+ F
+U+ F€ F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; M´BX

L?bM i?'v i?B i? M"v- K¼B M;QÌB ç m ?Qi p"Q K°i ?ÆB F?Q HçM?- i` M Kti ç m H
+m°+ `ä ``M;- pb b Q S?QÆM; o•M b„+ Kti F?¬M; ç9M;X

óu M L;mv i ?-m5ôX

h`QM; ç€K M;QÌB- u oB GQÆM; ç°i M?B M i?'T ;B¼M; ?¬ H M i?•M T?"M +O i?B i
F?B T bÊ- u M L;mv i ?-m i?U+ HU+ î i` M M" M;- H" +QÌM; ;Bª + 'T GBM? hm ç°i T
+?B HU+X

"BM? F?Q +O u M L;mv i ?-m- H" K°i i? M? u M L;mv i ç Q /MM; #Q T?€T Hmv M i
F?¬M; `ÌB i v- u M L;mv i ?-m çSM; î i` M b i`QÌM;- T?€i` ç Q HQM; K"m t M?-
[m•M ç°B- *?Q M M F?B ?„M çQÊ+ T?QM; ?-m- i`B m çbM? ç½ H'v #BM? F?Q u M
?B m- tQM; H" u M L;mv i ?-mX >ÆM M[ç†+ #B i /MM; HQÊM; HÈM pU+ M;QçB i
u M L;mv i ç Q- ç H"K # M i?QÎM;X

hçB >Q T?O i?"M? >Q" B M- K¼B M;QÌB imv HÌB M|B F?¬M; M?B m H„K- M?QM;
u M L;mv i ?-m M"v pšM iQÆM; ç®B #bM? /` ;¬M; kB- F?¬M; B M;î ``M;- ?„M HçB

J¼B M;QÌB i?'v # M +çM? i?B i? - QÈ+ +?WM; M;Q" B ? B i`QÊM;- u M L;mv i ç Q
F?¬M; `ÌB F?ÄB M;QÌB- +?d +ÁM HçB +| +?m¬B ç Q- HQĐB ç Q ç9+ #^M; pU+ M;Q
+?'M M€iX

*| i? ç2K u M L;mv i ç Q +?„+ +?„M +?'M pĐ i?"M? /çM; M"v- ç®B T?QÆM; i`B M H
H" F?OM; #®X

ó>„M H" #` M;QÌB i K°i [mv M ç€M? +? i5ô

.`+? h?B M ?-m M?bM b M; i?B i? i` M Kti ç'i- ç°i M?B M KÎ KB M; M|BX *?B M i
/'m p i ç€M? M? m- M|B +€+? F?€+- u M L;mv i ?-m +?QM? H" #` M;QÌB i K°i +?B

h`QM; HÁM; K¶B M;QÌB ç m M†M; i``+?- F?¬M; B M;î ``M;- pW KÈB iB M p"Q ç
ç€M? +? iX >ÆM M[i?U+ HU+ +O ç®B T?QÆM;- ?bM? M?Q +QÌM; ççB /` i?QÌM;

óæ2K ?„M +?¬M çBôX

S?QÆM; o•M [m M b€i i` M Kti ç'i i?"i H•m- ç°i M?B M KÎ KB M; M|BX

J¼B M;QÌB F?¬M; M|B ;b i? K- v M H†M; i? v u M L;mv i ?-m i?m HB K i?B i? - pM
T?K + "M +?¶ ;B Q +?B M- b m ç| /MM; ç€ pKM ç€M? /'mX

óæB i?¬BôX

S?QÆM; o•M i` M Kti F?¬M; +| #B m ?B M ;b- T?'i T?'i i v- H"TiS+ çB ç M T?Q i
>mv i u ?-m- .`+? h?B M ?-m î i`QÈ+ i?B i? u M L;mv i ?-m- çSM; ç| K°i H9+ H•m
iB T?S+ içT- H9+ M"v K|B çB i?2Q ?QÊM; S?QÆM; o•MX h?Ä +? i +€Q #m²M- i`Q
ç®B pÈB +€B +? i +O u M L;mv i ?-m +ªK t9+ b•m M?'iX

" M;QÌB ç m H" pQÆM; ?-m æçB *?m- +MM; çB M tQM; i?¬M- î i` M M;QÌB u M L;M
.`+? h?B M ?-m M?bM i?'v iQÆM; H B +O +?QM? KbM?X

L;mv M #´M pmB p iK ?¼T- #¶M; +?®+ #` +€B +? i +O u M L;mv i ?-m ?Á i M-
i`¼M;X

óL;QÆB +| T?ªB T?€i ?B M +€B ;b ? v F?¬M; \ô

u oB GQÆM; K¬B F?) ç°M;- /MM; i`mv M •K M?"T K"i M|B pÈB S?QÆM; o•MX h`QM
i?B i? u M L;mv i ?-m- M" M; HçB +~M i?"M [m M b€i p` M"v iB m ?-m ;B M"vX *
iBM? i ?ÆM- u oB GQÆM; +ªK ;B€+ p` iB m ?-m ;B # M M;QÌB M"v- iU M?Q T?€

óE?¬M; +-M M;?o M?B m- +?¶ +| #ªQ i`M;- i`i M?B M ;†T M;mv ?B K- î ç•v i? HU
u M L;mv i ?-m #` ;B i- +kM; F?¬M; T?ªB H" +?mv M [m€ F€ [m€BôX

S?QÆM; o•M HçM? M?çi M|B- i` M F?¬M; +| #B m ?B M ;bX

óL;QÆB 5ô

u oB GQÆM; iS+ ;B" M- i`U+ ;B€+ +O M" M; +?Q #B i S?QÆM; o•M H" M|B ç®B- ?
KbM?X

S?QÆM; o•M çB Î T?Q i`QÊ+- i`QM; K„i H|2 H M K°i iB ?"Q [m M;- u oB GQÆM
S?QÆM; o•M t€+ i?U+ T?€i ?B M K°i Qi +?mv MX

ó.QÆM; >Q^M;- F?¬M; M;î ?„M HçB +| i? +kM; iB M p"Q ç•v5ô

S?QÆM; o•M M;~M; ç-m- i`QM; K„i H|2 H M K°i iB /`b„+X h`QM; i?B M ?ç [mv M
+| i? ç2K pU+ M;QçB iBM? i?-M i?B i +?'M i?"M? K^M? M?Ä- +kM; F?¬M; M?B m
H"K F?¬M; çQÊ+ çB K M"vX

J" i?2Q ?„M #B i- "€i ?Q M; ç +U+ [mv M +O .QÆM; >Q^M;- ç9M; H" K°i K¬M [mv
i`¼M; ?ÆM H"- S?QÆM; o•M iW i` M M;QìB u M L;mv i ?-m- +^K ;B€+ çQÊ+ F?Q i

óh` M M;QìB u M L;mv i ?-m- M;QçB i`W K°i i? M? ç Q +kM; F?¬M; +| #^Q p"i ;bX
.QÆM; >Q^M; ç°M; i?OX >ÆM M[u M L;mv i ?-m i`'M i?O Î # M i`QM; i`mM; i?´-
M;Q" B +?BM? +?B M- +Æ #^M F?¬M; +| [m HçB ;bX h`i M?B M F?^M,M; +| i?M ?
>Q^M; ` i v ;B i ?„M- F?ŠM; ç`M? F?¬M; T?^B pb KbM?- +?d +| i? H" pb h?€B iY
iY +?B m MçT M?B m pQÆM; ?-m M?Q p"v- F?ŠM; ç`M? F?¬M; i? ;çi çQÊ+ i B
M;QìB M"v #ÎB pb ?„M +? i Î +?¶ M"v- ?„M i`i M?B M F?| +| i? ?QÊM; p T?Q L?•M
+O .QÆM; >Q^M;- H" M; v Î +?¶ M"v5 u M L;mv i ?-m i`QÊ+ F?B +? i- p Kfi F?B
M;î ``M;- çQìM; çQìM; pk ?-m i`B m çbM? HçB +| i? ` i v ç®B pÊB ?„MôX

S?QÆM; o•M i` M Kfi mM; /mM; i?^M M?B M- M?QM; i`QM; HÁM; HçB tQ v +?mv
pB +X *?d +| çB m- M?[M; +?mv M M"v ?„M F?¬M; +| F?^M,M; ?QÊM; p M;QìB F?
F?OM; ?Q^M;- #'i HÊB ´M ç`M? M?•M i•Kc h?S ? B M|B ` +?d bÊ +kM; F?¬M; +|
>Q^M; /M b Q pšM H" pk ?-m i`B m çbM?X5

óoB + +?T #€+?- M?'i ç`M? T?^B ibK çQÊ+ h?"T h K ?Q" M; iY- +?d +| h?"T h K ?Q
T?| çQÊ+ .QÆM; >Q^M;5ô

S?QÆM; o•M i`QM; HÁM; v M H†M; i?-K M;?oX

"€i ?Q M; ç +U+ [mv M +O .QÆM; >Q^M; [m€ KS+ #€ ççQ- S?QÆM; o•M #B M ?|
F?¬M; T?^B H" ç®B i?OX *?d +| +| h?"T h K ?Q" M; iY +| iBM? ?mv i SM; GQM;-
.QÆM; >Q^M;X

óa" M bçi5ô

J°i ?²B iB M; #QÊ+ +?•M F?¬M; M? M? F?¬M; +?"K i`mv M ç M- F?¬M; F?Q H"Ti
*€+ €M? K„i H"TiS+ M?bM T?Q iB M; #QÊ+ +?•M i`mv M ç M- S?QÆM; o•M i`QM
M"v +| i? i`€M? F?¶B bU i` tûi +O # KQÆB # EB M M;mv M ?mv M #€Q- +U+ F

ó B\ô

J°i +QìM; ;B^ i€M im ç°i M?B M [m€i H MX

aQÆM; KM i€+? ` - K°i L K iY F?¬B M;¬ F?¬M; H° ` +?9i p Kfi M"Q- ,M K†+ ;B€T
çB iÊBX >„M #QÊ+ +?"K K" i`-K i`¼M;- K M; i?2Q K°i +¶ iB i`i'm +MM; p" M Hm"i F
p"Q i`QM; i•K içM; +O M;QìB F?€+X

óh`'M æB M ?-m5ô

L?bM i?'v M;QìB M"v- K¼B M;QìB H"TiS+ pmB p - i`QM; HÁM; #m¬M; HÄM; F?¬M
;B^ i?-M #Q K" h?"T h K ?Q" M; iY iW i`QM; ?Q" M; +mM; K M; ` X >„M HìB M|B `i
+MM; M;QìB i` Q ç´BX J¼B M;QìB ç®B pÊB ?„M +kM; #B i`'i Qi- M?QM; K"- ÎHQç
çKM; ``i HÊMX

X

+QM2Kn#2M/QB M?

æ;A *>I>P§L: h⁻*

>P§L: S>N E•

j8kX *?QÆM; j9j, , h?B M aÆM h?'i PM;X U > V

L?;K /`+?, ?mMi2`+/

æ^a iU, b Rkj @ Ga"

óE?¬M; ´M5ôX

h`'M æB M ?¬m i?QM; /QM; çB iÈB- F?) ;"i ç¬m- t2K M?Q +?"Q ?ÄBX >„M H†M; v
î b m HQM; K¼B M;QìBX

h`QM; ç€K M;QìB- >mv i u ?¬m iU M?Q +<sup>a</sup>K ;B€+ çQÊ+ +€B ;b- M?bM h`'M æB M

óh`'M æB M ?¬m M<sup>v</sup>- H<sup>v</sup> >Q<sup>v</sup>M; +mM; i`'M i?O ;B^a +O æ¢B *?mX G9+ im´B +ÁM i`
L?•M >Q^vM;- +?mv M i? Q i9M; i?B i? EB M M;mv M ?mv M #€Q- i®i M?'i F?¬M; i

S?QÆM; o•M i`QM; HÁM; F?) ç°M;- H"TiS+ ç2K EB M M;mv M ?mv M #€Q M;mv
i^aM çB` M;Q<sup>v</sup>B- /¼+ i?2Q # KQÆB # T?QÆM; ?QÈM; K<sup>v</sup> çB` - /Á tûi K^vM bQÆM

a m F?B ç2K # KQÆB # EB M M;mv M ?mv M #€Q T?•M i€M` tQM;- S?QÆM; o•M
?bM?- [m M b€i +?d +?WM; ?ÆM KQìB i`QÈM;X

óa^vM b¢iôX

G¢B K°i ??B iB M; #QÈ+ +?•M i`mv M ç M- i`QM; #;M; i®B #^av i€K #;M; M;QìB- i€
`½B ç½ çB iÈBX

L?[M; M;QìB M^v i v €Q #²M; # M?- M;mv M K°i ç€K- F?Q iS+ K M? K¬M;- ç m H^v
æ` "B MX "¶M; M?B M M?bM i?'v ç€K M;QìB S?QÆM; o•M- ç²M; iY ç m +Q`Ki H¢

> B T?2 ç²M; i?ìB ç m +?9 w iÈB ç®B T?QÆM;- ç m M;WM; H¢B- F?¬M; F?Q #¶M;

óa^vM b¢iôX

æ9M; H9+ M^v- K°i T?QÆM; ?QÈM; F?€+- H¢B i`mv M ç M K°i ??B iB M; #QÈ+ +?•
i¬M;- çšM i?2Q K^v i M ç iY ?¢+? i•K- tm'i ?B M îi`QÊ+ K†i K¼B M;QìBX L?bM i
;½ i`QîM; H½Q h?B M J i¬M;- +QM K„i +?mv M ç°M;- M?'i i?ìB +kM; +; +?9i i`î i

J°i # M H^v +QîM; ;B^a i`B m- çbM?- K°i # M H^v +QîM; ;B^a h?B M J i¬M;- K°i # M H^v
T?QÆM; M?•M K½- i`WM; i`WM; M?bM M? m- i`QM; H9+ M?'i i?ìB ;B[^]M; +Q- F

ó>„+ ?„+- ç•v F?¬M; T?^aB iB m ?¬m ;B S?QÆM; o•M +O i`B m çbM? b Q\ô

a m K°i H€i- K°i i`QîM; H½Q h?B M J i¬M; +QM K„i +?mv M ç°M;- +QìB [m€B /`-

h`QM; # T?QÆM; M?•M K½- # ;½ i`QîM; H½Q h?B M J i¬M; F?¬M; i? M;?B M;
L m ç´B H^v ? B M?;K M?•M K½ F?€+- # p` i`QîM; H½Q +; h?B M J T?€T F?Q ç½ b
L?QM; K^v ?B M i¢B- H¢B F?¬M; i? H^vK M?Q p^vX

S?QÆM; /B M i`B m çbM?- iB m ?¬m ;B S?QÆM; o•M K†+ /M H<sup>v</sup> +'T æ` "B M- M?
+?B T?€T- +; i? ç®B F?€M; pÈB +QîM; ;B^a +'T h?B M iQÊM;X *?mv M M^v imv b
i? ;¢i çQÊ+ K°i b® i`QîM; H½Q i¬M; T?€BX >ÆM M[ i`QM; M?;K M;QìB +O i`B
i`K- F?¬M; +?9i p K†i M^vQ FB - +kM; H^vK +?Q #¼M ?¼ +^aK i?'v +U+ F€ #'i MX

" ;½ i`QîM; H½Q i`QM; HÁM; +; HQ¢B i`U+ ;B€+- M m i?"i` i v- M;B F?¬M; +?W
K¢M? M?'i- M;QÊ+ H¢B b) #` i`'M €TX

S?QÆM; o•M KdK +QìB- M;B i?ŠM; ,

ó*€B ;b5ô J¼B M;QÌB M;?2 i?'v +ª FBM?- >mv i u ?-m +MM; .`+? h?B M ?-m HB
F?-M; +| #`i Hm" M +ªK ;B€+ ;bX L?QM; K" #¼M ?¼ +kM; #B i- S?QÆM; o•M /€K M
M?B M H" +| M„K +?„+X

ó*?9M; i #` M;QÌB +O h?€M? om ;B€Q i?2Q /äBô S?QÆM; o•M H¢M? M?¢i M|BX
J¼B M;QÌB M;?2 i?'v b„+ b„+ K†i F?) #B M- >mv i u ?-m- u oB GQÆM; HB + M?bM
h`QM; HÁM; ¸½ #B i`ä H" +?mv M ;b tªv ` - S?QÆM; o•M i? Q i9M; # KQÆB # EB
`i tªQ ¸B m- M;Q¢B i`W M; v iW ¸-m ? B M;QÌB #B i` X M?[M; M;QÌB F?€+ ¸ m F

óL;QÌB +O h?€M? om ;B€Q- +| i? i? Q i9M; iY i?B- F?- H•mX >ÆM M[+ÁM +| i?
*?9M; i iW H9+ #„i ¸-m- i ¸½ ¸ K„i ¸ M K°i ?„+ #€Q- F?-M; #B i+| T?ªB H" h?€M
i?B- T?€i?B M +?9M; i ? v F?-M;ôX

J°i i€M im M|B- M;QÌB M"v ;¼B H" æQ M J°+ hªK S?QM; - i`-M; + Q HÈM M; M; i`
hm X "B / M? i`QM; K°i i`,K ?¢M; ¸-m i` M GBM? hm #ªM; - `i +| i?U+ HU+X

æ®B pÈB ibM? ?m®M; i-M; T?€B ;BÈB- M?[M; im i€M M"v bQ pÈB M?[M; pQÆM; i
. `+? h?B M ?-m i?b [m2M i?m°+ ?ÆM M?B mX

æQ M J°+ hªK S?QM; H-K EB M M;mv M ?mv M #€Q S?QÆM; o•M i?ª` - M|B i?"M
+?mv M M"v S?QÆM; o•M i`i M?B M b) F?-M; M|B ` - >mv i u ?-m +MM; u oB GQÆ

L?QM; K" M;?2 ¸QÊ+ M;QÌB +O h?€M? om ;B€Q +| i? i?2Q /äB HBM? ?²M w i?S+
F?) ¸°M; - bBM? ` K°i w MB K K-M; HmM; i`QM; ¸-mX L?QM; +~M i?"M bmv M; ?o-
i B +?d M;?2 æQ M J°+ h`K S?QM; iB T iK+ M|B, ó*-M; T?€T h?€M? om ;B€Q- #
+ -M pQÊi [m ¸Q¢M KÎ ¸-m- H" T iS+ b) T?B i?QÌM; +QÌM; ¸¢B- Qi M?'i bQ pÈB i-
v m ?ÆM # Q M?B mX L m M?Q H-M M"v h?€M? om ;B€Q ¸ M +?d H" K°i +?9i Qi
i`mv M i?b F?-M; b Q +ªX "i [m€M m M?Q H" +T #"+ i`QÎM; H½Q- i?b +?9M; i b

æQ M J°+ hªK S?QM; i` M K†i K°i KªM; M;QM; i`¼M; , ó*-M; T?€T h?€M? om ;B
iBM? F?Q +?mv M ?| H`K iBM? ?Q #ªv T?€+?X h`QÎM; H½Q Hmv M +~M; b•m- ir
; -v- +~M; F?OM; #®X L;?2 M|B +~M; T?€T h?€M? om ;B€Q im Hmv M ¸ M ¸dM? ¸
#° tQÆM; +U+ HÈM i?Q¢i M?bM ;B®M; M?Q ¸½ #` +?~M Î /QÈB K†i ¸'i +ª M; ~M M,
F?OM; #®X sQÆM; +®i +O #¼M ?¼ H" i?S +SM; `„M M?'i- bQ pÈB pU+ M;Q¢B iB
?ÆMX >ÆM M[¸€M? F?-M; +? i- M; v +ª pk ?-m i`B m ¸bM? ¸KM; TªB- +kM; F
+?¢v i`®M5ô

L;?2 æQ M J°+ hªK S?QM; M|B F?OM; #® M?Q p"v- i`i +ª K¼B M;QÌB H° ` i?-M b

L?QM; p`Q H9+ M"v- T?Q i`QÈ+ K°i EB M M;mv M ?mv M #€Q- ¸°i M?B M i`mv M
M"v `i M? M? M;QM; ?ŠM- ?B M M?B M #` ¸®B T?QÆM; ;B i ¸BX

L?bM i?'v iBM iS+ EB M M;mv M ?mv M #€Q M"v i`mv M- p - S?QÆM; o•M i`QM;
+?O wX

óæB- i +| +?O wôX

Î K°i +?¶ #B M ;BÈB i`QM; F?m pU+ #` bQÆM; KM # Q T?O- K°i +?O K°i #°+ ? B #
i?ŠM; - Î i`QÈ+ M;QÌB #¼M ?¼- H" K°i ?ªB /QÆM; K"m ¸2M p- #B M p- ?¢MX

>ªB ¸QÆM; K"m ¸2M M"v b|M; M´B i`T i`MM; - K°i ?`B +®i ¸2M F`i Î # M i`QM; +?b
M?[M; M;QÌB M"v ¸ m H" i?"i H•m i`QÈ+ FB ¸, +? i Î +?¶ M"vX

>ªB ¸QÆM; K"m ¸2M M"v ~M +?S ?„+ €K M;mv M i® K½M? HB i- iK i" T ?ªB M;mv
M¢T F?Q iS+ ?„+ €K bmM; i9+- ?bM? i?"M? M,M; HU+ ,M KÁM +QÌM; ¸¢BX *?Q /M
`ÆB tm®M; i`QM; MQÈ+ #B M- +kM; b) ?mv i M?K+ i M`½- H" T iS+ #B M i?"M? #

ó>„+ ?„+ - h?€B iY ¸B M ?¢- M;QÌB t2K- i #„i ¸QÊ+ p"i ;bôX

>„+ o- h?QÌM; ¸SM; Î b m HQM; JBM? pQÆM; h?€B iY- i v TªB M?„+ iÈB- M,K M
K°i EB M M;mv M ?mv M #€QX

X

+QM2Kn#2M/QB M?

æ_iA *>I>P§L: h⁻*

>P§L: S>N E•

j89X *?QÆM; j98, , *?| *,M *?|

L?|K /`+?, ?mMi2`+/

æ^a iU, b Rkj @ Ga"

X

JBM? pQÆM; h?€B iY K†+ K°i #° m JBM? ?Q" M; #`Q- ç<sub>i</sub> M; B<sub>i</sub> ç SM; ` # M +¢ M? ?^aB F?¬M; +Y ç° M;

a_i M; #B M K"m ç2M- î /QÈB +?•M ?„M; `Q`Qi; B" M /[- JBM? pQÆM; h?€B iY p K† > B i v +O ?„M +?KT K°i +€B- K°i +¶ F?Q iS+ ?„+ €K- HB M iW ?½B /QÆM; K M? K iWM; +¶- iK i" T p`Q i`QM; +Æ i? ?„MX

E?Q iS+ ++Q i`¼+ ++Q €K +?Q •K +?Q i" i`QM; i?B M ç` - iQ" M #° ç m H" ç®B iQÊ

JBM? pQÆM; h?€B iY ?'T M?B T M; mv M i® ?„+ €K i`QM; ?^aB /QÆM; M"v- iQ" M #° ç¼M; tm®M; X

óE?¬M; +-M ç w- >mv i M?K+ +O +?9M; i - ç®B pÈB h?€M? om ; B€Q K" M_i B K†+ M?QM; #¼M +?9M; +ÁM F?¬M; M; m tm~M ç M i` m +?¼+ JBM? i¬M; +?9M; i X æ• #¼M ?„M M; šm M?B M çQ iÈBôX

JBM? pQÆM; h?€B iY +kM; F?¬M; [m v ç-m H¢B- €M? K„i +O ?„M M?bM b M; T? ?'T M?B T HU+ HQÊM; ?„+ €K i`QM; ?½B /QÆM; X

J K¬M p¢M; B€Q- h?Ov J iWM; çQÊ+ tQM; ç M?'iX L?QM; ++QM? i?S+ M_i B ç M- H" K ç¢Q ç M?'iX hm Hmv M çB M°B HU+- #'i Hm" M +?'i HQÊM; ? v ç° i?m-M i9 i¬M; K°i ç-mX *?d +| çB m- JBM? i¬M; p®M pšM F?¬M; tm'i ç-m- F?¬M; ; B®M; h? ` # M M; Q`B K" i?¬B

L; QìB +O h?€M? om ; B€Q- /MM; ?mv i M?K+ H" K i?S+ ,MX æ®B pÈB #¼M ?¼K" M çQÆM; M?B M H" M; QìB JBM? i¬M; X hB T i?2Q +?QM? H" M; QìB +O h?Ov J i¬M; +O i¬M; T?€B F?€+X

L?QM; K"- T?`K H" M; QìB i`QM; K ç¢Q +kM; #B iX hbM? M; mv M i` m +?¼+ h?O F?¬M; M M i` m +?¼+ JBM? i¬M; X

>„+ o¬ h?QìM; M; ?2 p"v +QìB ?„+ ?„+,

óh?€B iY M_i B ç9M; - #¼M ?¼+ kM; F?¬M; /€K i` m +?¼+ +?9M; i ôX

.Si HìB- >„+ o¬ h?QìM; i v pmM; H M- HB M ç2K EB M M; mv M ?„+ #€Q M"v- MûK ç2M- +?d M; ?2 K°i ?²B MM; K+ p M; H M- ?mv i M?K+ iQ" M i?•M EB M M; mv M ?„ iBM? F?Q ?mv i M?K+ iQ" M #° /mM; M?"T p`Q i`QM; ?½B /QÆM; K"m ç2MX

*?d i`QM; M?€v K„i- EB M M; mv M ?„+ #€Q +?d +ÁM H¢B +| K°i #° tQÆM; i`„M; ? iS+ i`î M M ç2M F`i p¬+MM; - +?bK M´B i`QM; b_i M; MQÊ+X

h`-K K†+ K°i H€i- >„+ o¬ h?QìM; ç°i M?B M M_i B,

óh?€B iY- H€i M[+?9M; i Hmv M +? F?¬B H¶B- M m H" çKM; T?^aB M; QìB h?€M?

JBM? pQÆM; h?€B iY M; ?2 çQÊ+ +•m M"v- M?Qm K"v i`-K iQ K°i H€i- `²B Kì KB M

óE?¬M; +¬M ç w iÈB5 L;QÌB +O h?€M? ;B€Q- iQ`M #° iBM? ?mv i- M°B HU+ iQ`
T?€+?X *,M #ªM +kM; F?¬M; +| ?mv iM?K+ - i?m°+ p i`B HB m F?¬B H¶B FûK +ÃB
F?¬M; +| i€+ /KM;ôX

>„+ o¬ h?QÌM; ;"i M? ç¬m- +mM; FQM? M|B, óh?m°+ ?¢ `ä ``M;ôX

Î #B M ;BÈB bQÆM; KbK H¢B F?¬B T?K+ v M i oM?X

h`QM; bQÆM; KM- ç€K M;QÌB S?QÆM; o•M- >mv i u ?¬m- u oB GQÆM; - .`+? h?
S?QÆM; o•M ç2K +~K v i` M M;QÌB +ÎB ` b m ç| +¬K i` M i v- M|B pÈB K¼B M;QÌB
i?S+ ?¢ H M i` M ç•vôX

J¼B M;QÌB +kM; F?¬M; M;m tm~M- imv F?¬M; `ä F ?Q¢+? +K i? +O S?QÆM; o•M
M|B +•m M`v- H`T iS+ `ä ``M; - S?QÆM; o•M ç•v H` Km®M i?B i`B M F i? v K`M ç´B
+O h?€M? om ;B€Q FB X

óhB m ?¬m ;B + Q KBM? - H¢B +| i? M; ?o` +?B m i? v K`M ç´B ç`Q M`vXô æQ M
HÁM;X

J¼B M;QÌB i`QM; K„i +kM; t i [m p i€M i?QÎM;X *?d +| >mv i u ?¬m +MM; u oB GQ
K†i H` H¢X > B M;QÌB HÁM; /¢ #B i`ä - h?€M? om ;B€Q i?2Q /äB +?mv M M`v- ?Q`
F?¬M; [m M ? - ?Q`M iQ`M H` /Q K°i KbM? S?QÆM; o•M K°i ;•v ` X

æQ M J°+ h`ªK S?QM; ç2K EB M M;mv M ?mv M #€Q i`Î i?`M? p`i +O h?€M? om ;

L?QM; K` ? B M;QÌB i`i M?B M b) F?¬M; çB #|+ i`¬M- +?d +| i? H`K i?2Q w iS +O
? v /B M `

S?QÆM; o•M ç2K p K†i +O K¼B M;QÌB i?m p`Q ç€v K„i- /M ?„M / K†i /`v- +kM;
i`QM; HÁM; K°i iB M; , ó>´ i? M5ô

_`i M? M?- i`i +ª K¼B M;QÌB ç2K w i?S+ - ?¢ H M i` M +~K v +O S?QÆM; o•M- S?Q
Km®M `îB çBX G¢B M;?2 b m HQM; +| K°i iB M; F m iQ, ó*?Ì K°i +?9iôX

S?QÆM; o•M [m v ç¬m M?bM H¢B- +?d i?`v æQ M J°+ h`ªK S?QM; ç°i M?B M çB
/€M; M?Q +| bmv M; ?oX

óhB m ?¬m ;B - h?€M? om ;B€Q +¬M; T?€T imv +U+ F€ +QÌM; ç¢B M?QM; M;QÌB
ç¢B M?Q +?9M; i M; ?oX >ÆM M[?B M i¢B +?9M; i ç½ iK i`T F?¬M; Qi M;QÌBX h
F i? v K`M ç´B ç`Q M`v- +?9M; i +kM; F?¬M; M;¢B i?B i H`T K B T?K+ çÆM; BªM
om ;B€Q F?¬M; M?B m H„K- +?9M; i b) tm`i` ` ?2B K½ i?QÆM; - ç2K #¼M ?¼ ç€M
pª +ª çìB M?`M M?½X +?ŠM; T?ªB i®i ?ÆM b Q\ô

S?QÆM; o•M +QÌB +QÌB- H„+ ç¬m,

ó"¼M ?¼ i`i M?B M ç½ /Á tûi ç M +?9M; i - ?B m `ä i?U+ HU+ +?9M; i - +ÁM /€K i`r
+| M„K +?„+ - +| i? ç€M? +? i +?9M; i X L;QÆB M|B H` F?¬M; i? i?U+ ?B M çQÉ
#®M T?Q `*?9M; i M m +MM; M;QÌB +O h?€M? om ;B€Q +?B M ç´m- M|B F?¬M;
F 5ô

"¼ M;U #„i p2- ?Q`M; iQÈ+ Î T?Q b m- S?QÆM; o•M K°i KU+ i`M HU+ i`€M? +M
ç°i- +?QM? H` bÉ H9+ ç´m ç M HQĐM; #¢B +•m i?QÆM; - #` M;QÌB F?€+ +?B K iB

æQ M J°+ h`ªK S?QM; p®M Km®M Î i`QÈ+ K†i K¼B M;QÌB- i? ?B M ` K°i T?2M ;
?¬m HQm H¢B `M iQÉM; F?„+ b•m- iQÆM; H B +kM; / Î i¢B i`B m çbM? H,M H°MX
iS+ ?B m `^M; KbM? bmv M; ?o +ÁM [m€ M¬M; +¢M- F?¬M; F?ÄB K†i çÄ iÈB K M; i

>„M pšM +ªK i?`v i`QM; HÁM; +| +?9i F?¬M; + K HÁM; - F?¬M; F?ÄB ?ÄB, óhB m ?

óE?m ?´ Mm®i b|B5ô

GQm HϕB M?[M; HìB M"v- S?QÆM; o•M HB M tQ v M; QìB +?mB p"Q i`QM; bQÆM; M"v- pšM T?ªB bY /KM; ϕ M EB M M; mv M ?mv M #€QX *?d H" HQϕB +?mv M M"v- ϕQÊ+X

æB F?m'i K¼B M; QìB- S?QÆM; o•M i`U+ iB T K°i +?QÎM; +?'M M€i +~K v- h?€M? o M; QìB F?€+ F?¬M; [m M ? - i'i M?B M F?¬M; +¬M w i?S+ +O #¼M ?¼X

S?QÆM; o•M ;¼B iÈB K°i EB M M; mv M ?mv M #€Q- i`U+ iB T ϕ2K K°i ϕ€K w i?S- i v- #„i M! ϕB p T?€ ? B M; QìB ϕSM; Î i`QÊ+ ?ªB /QÆM; K"m ϕ2M i`QM; +ªK ;B€+

S?QÆM; o•M pQÆM M; QìB K" ϕSM; - M?bM b M; EB M M; mv M ?mv M #€Q M"v #B K„i H!2 H)M K°i iB b€M; HϕM?;

óL?[M; i?S ϕ€M; +? i M"v- HϕB +! i? /€K pKM; i`°K iQM? F i G¬M M"v- +?Q +€+ M > B M; QìB FB Î #! #B M- K†+ /M F?¬M; +! [m v ϕ¬m HϕBX L?QM; i`QM; +ªK ;B€+ FB +U+ F€+QìM; ϕϕBX æ†+ #B i M; QìB i` im´B FB - +?Q S?QÆM; o•M +ªK ;B€+ ?Q M; - +U+ F€ M; mv ?B K5

S?QÆM; o•M i?m HB K F?Q iS+ iQ" M i?•M- i?"K +?Q M; v +ªK 'v ?mv i ϕϕQ +?S F ϕ¬m +kM; T?QM; HϕB- H9+ M"v KÈB tQ v M; QìB- ϕB p T?Q K¼B M; QìBX >„M +k Km®M M?bM K°i +?9i- h?€M? om ;B€Q `®i +m°+ H" M?[M; M; QìB M"Q- K" Î i`QM; i

E?¬M; #B i [m # Q H•m- F?¬M; F?Q ϕ°i M?B M i`mv M ϕ M K°i i`"M; iB M; +QìB [

óEB i FB i- i +ªK ;B€+ ϕQÊ+ #¼M +?9M; - hB m ?¬m; B FB - ϕ M; Î T?Q i`QÊ+X L ?„M iϕB b Q HϕB #B M v môX

ó>„+ ?„+ ?„+ - b) F?¬M; T?ªB H" F?¬M; *~M i?"M- #` M; QìB ϕ€M? +?Q ;¬M +? i +?S J°i i`QÎM; H½Q F?€+ +QìB #ûM M?¼M M!B

óEB i FB i FB i FB i5 ô

J'v i M i`QÆM; H½Q h?€M? om ;B€Q M?'i i +QìB [m€B /\`X

ó>„+ ?„+ ?„+ - M m i?"i H" M?Q p"v- +?9M; i M M M? M? ?ÆM +?9iX "ˆM; F?¬M; - ?mv i M?K+ +¬M; ?B m b) ;BªK #Êi ϕB `i M?B môX

óL? M? EB i FB i FB i ô

æ€K M; QìB h?€M? om ;B€Q HϕB +i H M iB M; +QìB [m€B /\`X

h`QM; iB M; ;B! ;"Q i?ûi- K°i i`QÎM; H½Q h?€M? om ;B€Q ?„+ #`Q #²M; # M?- iU i p EB M M; mv M ?mv M #€Q +! F K i?2Q w i?S+ +O S?QÆM; o•M T?!M; [m

*?d +?®+ H€i b mX i`QM; bQÆM; KM- K°i EB M M; mv M ?mv M #€Q + Q ? B i`QÊM +O h?€M? om ;B€QX

ó±\ô

L?bM i?'v EB M M; mv M ?mv M #€Q ϕ M; M; •v M; QìB #'i ϕ°M; M"v- K°i ϕ€K i`QÎM; MJv +QM K„i- K„i i`¼M i`WM; - i`U+ iB T M; ~M ` X

ó*€B M"v +€B M"v +€B M"v ô

J°i i`QÎM; H½Q h?€M? om ;B€Q- /m¶B ` M; !M i v i`Æ tQÆM; ` +?d p"Q EB M M; m M!B, óæ•v `®i +m°+ H" +?mv M ;b tªv ` \ô

æ9M; H9+ M"v- EB M M; mv M ?mv M #€Q p®M ϕ M; #'i ϕ°M; - +?Êi i?Q€M; i?Q€i `ϕ iS+ +?mB p"Q i`QM; bQÆM; KM X

"¶M; M?B M M?bM i?'v #B M +® M"v- K°i ϕ€K i`QÎM; H½Q +ªFBM? i`ÊM K„i ?€ ?®+ idM? i€Q- i`QM; €M? K„i H!2 H M K°i iB [m, ?Ä ,

ó"„i H'v EB M M; mv M ?mv M #€Q M"v- H'v ` HBM? ?²M +O M!- M?bM t2K `®i +m°

æQ`M M;Q`B i v €Q pmM; H M- H`T iS+ çm´B i?2QX

Î +?¶ b•m i`QM; bQÆM; KM /`v ç†+- S?QÆM; o•M F?®M; +? EB M M;mv M ?mv M ç€K M;Q`B JBM? pQÆM; h?€B iY- +?çv M?Q çB M iÈBX \*MM; pÈB EB M M;mv M ç•v- S?QÆM; o•M F?®M; +? EB M M;mv M ?mv M #€Q +kM; F?¬M; i?´v p`i; bX L? M;Q`B EB M M;mv M ?mv M #€Q ?ç w i?S+ Hç+ ´M- +ªK ;B€+ çQÊ+ K°i iB i`F?Q FQ+?- S?QÆM; o•M H`T iS+ #B i M;Q`B +O h?€M? om ;B€Q ç½ ç MX

E?¬M; +| +?9i ;b /Q /U- S?QÆM; o•M H`T iS+ F?®M; +? EB M M;mv M ?mv M #€Q i?`B +Æ F?®M; +? `i i®i

a|M; MQÈ+ pšM p¶ -K -K /QÈB +?•M JBM? pQÆM; h?€B iY- çSM; T?Q b m pšM H J°i ?²B iB M; ;B| b„+ #ûM iW T?Q b m i`mv M ç M- bQÆM; KM i€+? ` - K°i EB M M i M M?¼M #„M iÈB- `ÆB Î i`QÈ+ K†i ? B M;Q`BX

L?bM i?´v EB M M;mv M ?mv M #€Q M`v- >„+ o¬ h?Q`M; +MM; JBM? pQÆM; h?€B iY +?Q +| F`T T?ªM SM; ç t2K H` +?mv M ;b tªv `ç i`QM; i B +?Êi M;?2 i?´v K°i ?²B

J°i #|M; ç2K ,M K†+ €Q #`Q ç2M `°M; i?MM; i?bM?- M•M; HK+ /B K F?¬ H•m +Q`B bQÆM; KM- ?ç tm®M; Î T?Q b m ? B M;Q`BX

óEB i FB i- H-M M`v t2K M;QÆB +?çv çB ç•môX

h? M?•K +?Êi /WM; HçB- K´v i M i`QÎM; H½Q h?€M? om ;B€Q M?bM i?´v JBM? pQÆM; h?Q`M; i` M #Î #B M- +?Êi M;~M ` - b m ç| b„+ K†i i`„M; # +?X \*?d +| çB m ç€M F?¬M; +| ?mv i M?K+- +?Q M M M?bM F?¬M; ` p K†i; bX

óJBM? pQÆM; h?€B iY5ô J°i i`QÎM; H½Q h?€M? om ;B€Q FBM? ?¬ K°i iB M;- i? L?QM; K°i iB M; FBM? ?¬ M`v- M;?2 p`Q i`QM; i B +?O iÈ JBM? pQÆM; h?€B iY- M

óJm®M +? i5ô

óE?¬M; #B i b®M; +? i5ô JBM? pQÆM; h?€B iY +MM; >„+ o¬ h?Q`M;- ? B +?O iÈ æçB i`QÎM; H½Q h?€M? om ;B€Q i v €Q #²M; # M?- H9+ M`v +kM; ç½ çm´B ç M- i`mÈ+ K„i- H`T iS+ ?B m `°M; ç½ i`9M; F X

óh?€B iY +?Î K°i +?9i ô

æçB i`QÎM; H½Q h?€M? pm ;B€Q pW Km®M KÎ KB M; ;BªB i?Q+?- i?b H9+ M`v- E ;-K M? K°i iB M;- i?Q€M; [m ç½ ç€M? p T?Q >„+ o¬ h?Q`M;X

ósQM; `²B5 ô L;Q`B +O h?€M? om ;B€Q ` M `d K°i iB M;- #B B M?„K K„i HçBX

óJm®M +? i5ô EB M M;mv M ?mv M #€Q M`v #´M?`Q p T?Q i`QÈ+ iU M?Q K°i M?€v K„i /šM T?€i ? B T?2 M?•M K½

EB M M;mv M ?mv M #€Q H-M ç-m iB M tm´i ?B M- JBM? pQÆM; h?€B iY +ÁM +| i om ;B€Q p¬ ibM? çQ iÈBX L?QM; H-M i?S ? B tm´i ?B M- `ä `°M; +?QM? H` ç M ? B M;Q`B- +| +ÁM Î içB #Î #B M ? v F?¬M;X

L?[M; i`QÎM; H½Q h?€M? om ;B€Q M`v- HçB +| i? ç2K +?O w ç€M? iÈB K°i i?•M ?r KbM?- JBM? pQÆM; h?€B iY /M +?Q +| M?šM M?`M- H9+ M`v +kM; ç½ F?¬M; M?`

ósS? M?5ô

>„+ o¬ h?Q`M; K°i çÁM ç½ ç`T M€i EB M M;mv M ?mv M #€Q- iB T ç| JBM? pQÆ iB M;- #¶M; M?B M` i v- K°i #`M i v HÈM K`m t M?i`„M;- K M; i?2Q KBK? F?Q + K°i ç€K i`QÎM; H½Q h?€M? om ;B€Q p¶ tm®M;X

J°i +?QÎM; M`v M?Q b`T i`B HÎ ç´i- +?QÎM; i? i`U+ iB T ç2K i´i +ª i`QÎM; H½Q h? T?M p`Q i`QM;X

X

+QM2Kn#2M/QB M?

æ;A *>I>P§L: h⁻*

>P§L: S>N E•

j88X *?QÆM; j9e, , æ°+ hQ JBM? oQÆM; h K E?'m h?O

L?;K /`+?, ?mMi2`+/

æ^a iU, b Rkj @ Ga"

X

óoB K K - i`B m ?Q€M pB K K 5ô

æ¢B i`QÎM; H½Q h?€M? om ;B€Q FBM? ?Q`M; +'i iB M; i?ûi HÈM- p M; p¼M; #B M
F`i M M K¢M? i` M K†i ç'i- K°i Hm²M; ?„+ pK p¬ #B M p¬ ?¢M iW /QÈB ç'i /•M; H M
J°i +¶ F?Q iS+ i`M #¢Q- çšK K€m- ?Q M; HQÆM; - +´ H½Q iW i`QM; bQÆM; KM T?
ç° F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; M´B M? M? +?;M; #`M? i`QÊM; - M?B i HU+ p¬ +MM; p¬
#B M ;BÈB bQÆM; KM +^a b¬B i`Q H MX

ó_®M;5 ôX

h`QM; iB M; ;-K ;W +U+ HÈM- K°i i?QÊM; +´ pB K K + Q K'v i`,K i`QÊM; - b;M; M?
bQÆM; KM K`m ç2M- çSM; i?ŠM; H MX "B M ;BÈB bQÆM; KM •K H½M? - H"TiS+ b;
K°i HÁ HY +U+ HÈMX

J°i ç-m- ? B ç-m- # ç-m #^av ç-m5

h`¼M p M #<sup>a</sup>v ç-m i?QÊM; +´ pB K K K'v i`,K i`QÊM; - ç¢T ç` K` /"v- M; mv M K°i ç
`Qi ;`Q- i v pmM; H M- H"TiS+ i?`M? iWM; /ÁM; M? K i?¢+? M;M; #ÄM; H M i`M`
i?O t M? i`„M; i` M çdM? ç-mX

ó*´ pm ç-m H•m5ô

h`QM; iB M; i?ûi +?;B i B + Q p9i- æ¢B i`QÎM; H½Q h?€M? om ;B€Q ®M; i v €Q +
F?¬ H•m i`QM; i v` M; Q`B F?¬M; i`mM; - ç²M; i?ÌB K°i M; KK pm F?Q T?mM` X æ-
H"TiS+ /"Ti„i- M; QÊ+ H¢B /•M; H M K°i +´ HB i /B K K`m ç2M- ?; i?`M? K°i ?„+ /

óEB i FB i FB i FB iô

h`QM; K„i ?„+ /B K ç-m H•m #®+ +?€v H M ? B çB K [m, ?Ä - ç²M; i?ÌB ?`K`„M; +?
i`M; iB M; +QÌB [m€B /` +?;B i BX h` M K†i ç'i- æ¢B i`QÎM; H½Q h?€M? om ;B€Q
F?¬ H•m M`v i`QM; HK+ F?B m- H"TiS+ T?mM` K°i Hm²M; €M? b€M; ?„+ €K +'K
Gm²M; €M? b€M; ?„+ €K M`v ç2K i'i +<sup>a</sup> i`QÎM; H½Q h?€M? om ;B€Q # Q T?O p`Q
K°i +¶ HU+ ,M KÁM HBM? ?²M K½M? HB i- ç€M? p T?Q ç¢B i?O t M? i`„M; i` M ç

*´ pm ç-m H•m- i`QM; i`mv M i?mv i- çQÊ+ tQM; ?„+ €K M?`i i?ÌB i`mM; +´- i`QÎ
ç€M? +? i F?¬M; #B i # Q M?B m im bo i¬M; T?€B- +QÌM; ;B^a i`B m çbM? - +MM; p
i?m M¢T F?¬M; #B i # Q M?B m i?B F?Q- [m, F?Q- •K F?Q- i` F?Q

L?[M; i`QÎM; H½Q h?€M? om ;B€Q M`v b m F?B i?¼ i"Mi?b ç-m H•m- tQÆM; +®i-
h?€M? om ;B€Q Hmv M +? pm F?Q

*´ pm ç-m H•m- +?QM? H` ç-m H•m +O M?[M; i`QÎM; H½Q h?€M? om ;B€Q i?ÌB i
i?`M? T?€T F?Q5 GQ¢B T?€T F?Q M`v- b m F?B Hmv Mi?`M? - +; mv HU+ +U+ HÈ

æ²M; i?ÌB F?B æ¢B i`QÎM; H½Q ` i v- +€+ i`QÎM; H½Q F?€+ +kM; ` i v i?2QX hv
ç€M? p T?Q >„+ o¬ h?QÌM; X

óP M?5ô

>Q F?¬M; +? 'M ç°M; - iWM; çÊi iB M; M' FBM? i?B M p M; H M- b|M; M?B i +m²M +
M?|K M; QÌB- H"TiS+ +?ûK ;B i +MM; K°i +?¶X

óL?[M; i¬M; T?€B MQÊ+ M; Q" B M"v- [mª M?B M +| +?9i i?O çQ¢M5ô

L; Q" B K'v M; "M i`QÊM; - ç€K M; QÌB >mv i u ?¬m- S?QÆM; o•M- u oB GQÆM; - .`+?
F?Q iQ" M i?•M- HÆ HYM; i` M F?¬M; i`mM; - ? i bS+ +?, K +?9 M?bM p T?Q t X
pB K K F?"M; B¼M; `Qi; "Q- iWM; ç¢Q ?Ä iB M- /mM; M? K- iMv w i m¬M ` - F?¬
? i- iQ€i ` F?|B t M? +m²M +m°MX J°i +¶ b|M; M?B i F?¬M +MM; #S+ ` X æ€K M;
M; "M i`QÊM; - pšM +ªK i? 'v M|M; `U+ F?| M; ,M +ªM- T?ªM; T? 'i M?Q #` MûK p"Q i`

ó*?¶ M"v pšM +ÁM [m€ ;¬M- K¼B M; QÌB HmB M[` 5ô

.`+? h?B M ?¬m ç°i M?B M M|B- h?QÊM; +´ pB K K - iU M?Q +| M,M; HU+ i?B m
+?¶ M"v- .`+? h?B M ?¬m +?d +ªK i? 'v M°B HU+ i`QM; ç M çB M b¬B i`"Q- ?Q" M iO

.`+? h?B M ?¬m i? M? •K çSi- i' i +ª K¼B M; QÌB F?¬M; M|B K°i iB M; - F?¬M; ? M
K'v i`, K i`QÊM; X G9+ M"v KÊB +ªK ;B€+ ?ÆB i@i ?ÆM K°i +?9iX

óL?[M; M; QÌB +O h?€M? om ;B€Q M"v- i?U+ HU+ i?"i ç€M; bÊ5ô

u oB GQÆM; M?bM p T?Q t - +ªK i?€M M|BX L?[M; i`QÎM; H½Q h?€M? om ;B€Q
F?ª M,M; T?€ i`ÌB #¢i ç'i- u oB GQÆM; +ªK i? 'v i m v i ç®B F?¬M; T?ªB ç®B i?OX

Î K°i # M- æQ M J°+ h`ªK S?QM; M?bM b M; t t - i`QM; K„i +kM; H° ` p bÊ ?½BX
i`QÎM; H½Q h?€M? om ;B€Q M"v- i?"i Km®M ?„M H"K M?Q # M ç¬m M|B çB K B T
F?¬M; T?ªB H" p•v ;B i M?[M; i`QÎM; H½Q h?€M? om ;B€Q M"v- K" H" +?mB ç¬m p

L; ?o M?Q i? - æQ M J°+ h`ªK S?QM; HB + M?bM [m S?QÆM; o•M- i`QM; K„i H|2

S?QÆM; o•M H¢B F?¬M; +?9 w iÈB Î ç•v- ?Q†+ H" M|B +kM; F?¬M; i? K ç wX h•K
Î i` M ?„+ /B K F?¬H•m K" æ¢B i`QÎM; H½Q h?€M? om ;B€Q MûK ` X

óæ•v H" K°i i?QÊM; T?~K T?€T F?Q ô

S?QÆM; o•M i`QM; HÁM; bmv tûi- M?QM; ` 'i M? M? H„+ ç¬m- #Ä çB w MB K M"v
KÊB Hmv M i?"M? çQÊ+ K°i iÁ `QÐB- +?d iQÆM; çQÆM; pÈB K°i K|M æ` M; mv M

h?"i Km®M ç€M? +?O w iÈB æ¢B i`QÎM; H½Q h?€M? om ;B€Q FB - F?¬M; M|B ç M
i?U+ HU+ +QÌM; ç¢B- +?QM? M|B iÈB i?QÊM; T?~K T?€T F?Q FB - +kM; F?¬M; T
F?€M; X

> B FB M T?€T F?Q K°i F?B ç®B F?€M; - F?Q HBM? L; k L; K+ T?QM; +?d bÊ +kM;
i?QÆM; 5

óL?[M; H½Q ;B ?Ä M"v pšM [m€ K¢M?- +?Ì i ç°i T?€ + 'T æ` "B M- ç2K L; k L; K+
iÁ bÆM T?QM; - H¢B ç®B T?| #¼M ?¼ +kM; F?¬M; Km°MôX

S?QÆM; o•M i`QM; HÁM; ` 'i M? M? #bM? ioM? i`Î H¢BX

hbM? ?bM? +?B M ç' m Î t t - t m i? + "M; F`+? HB iX J°i ç€K i`QÎM; H½Q h?€M?
i?QÊM; T?~K T?€T F?Q #ªv i?QÊM; +´ pB K K - i?U+ HU+ M?Q p"v- ç½ çO +QÌM;
?ÆM- H¢B H" JBM? pQÆM; h?€B iYX "ªv i M i`QÎM; H½Q h?€M? om ;B€Q- F +ª a
M?Q ?Q" M iQ" M #` ?„M K°i KbM? €T t m®M; X

JBM? pQÆM; h?€B iY ;B®M; M?Q K°i K i?¬M iW i`QM; +Ym m çB ` - ?mM; mv p¬
t M? i`„M; #´ ` - ç m M†M; M?Q M9B + Q- T?ªM; T? 'i M?Q Km®M +ª #¬m i`ÌB- ç¢B

h?QÊM; T?~K T?€T F?Q +´ p m ç¬m H•m +O æ¢B i`QÎM; H½Q #` ç€M? ç M F?Q HB
+ª #ªv i?QÊM; +´ pB K K - ç m #` JBM? pQÆM; h?€B iY ?mM; mv M; "T i`ÌB- €T #€-
HB M iB T HmB p T?Q b mX

h`QM; H9+ K¼B M; QÌB +ÁM ç M; bmv çQ€M- T?Q i`QÊ+ +| ?ªB /QÆM; ? v F?¬M
bÈK #B i`ä- T?Q i`QÊ+ +?QM? H` K°i pMM; #B MX "B M HÈM K`m ç2M M`v- i`M
HU+ HQÊM; , M KÁM K½M? HB iX

>ªB /QÆM; K`m ç2M M`v- ç®B pÈB M?[M; M; QÌB F?€+ K` M|B- H` K°i pMM; F?OM
+?„M H` T?ªB +? iX L; v +ª JBM? pQÆM; h?€B iY +kM; +?d +| i? ?'T M?B T çQÊ
?ÆB KÄM; Î K†i M; Q`B ?ªB /QÆM; X

L?QM; ?ªB /QÆM; K`m ç2M M`v- ç®B pÈB S?QÆM; o•M K` M|B- H¢B H` K°i #ªQ i`
ç M?` bÆM T?QM; h?Ov M; K+ T?QM; - +¬M HQÊM; HÈM i?Ov M; mv M i®- KÈB +|
/QÆM; M; mv M i® M²M; ?"m- ç9M; H` i`B HB m i®i M?'i- bQ pÈB i?Ov M; mv M i® -

*| ?ªB /QÆM; M; mv M i® p¬ +MM; - /MM; F?¬M; FB i M`v- S?QÆM; o•M +| HÁM; iB
M; QM; Hmv M` iÁ i?Ov M; K+ T?QM; i?S ? B- ç2K L; k L; K+ T?QM; iW ?¢ T?~K æ
H M iÈB i`mM; T?~K æ` M; mv M T?€T F?Q

X

+QM2Kn#2M/QB M?

æ;A *>I >P§L: h`*

>P§L: S>N E•

j8dX *?QÆM; j9d, , >ªB .QÆM; J`m æ2M U?¢V

L?|K /`+?, ?mMi2`+/

æª iU, b Rkj @ Ga"

X

S?€T F?Q L; k M; K+ T?QM; M`v +U+ F€ ç†+ i?M- K°i F?B Hmv M i?`M?- M?'i ç`M?
+ 'T #"+ K¢M? M?'iX *?Q M M æ¢B i`QÎM; H½Q GQM; >´ i¬M; #` L; k L; K+ T?QM; ç`

óh'i +ª K¼B M; QÌB M; ?d M; ÆB K°i +?9i çBX JªM; F?¬M; ;B M M`v [m€ KS+ iQ HÈM
#ªM` F?¬M; çQÊ+X \*?9M; i i`QÊ+ T?ªB tûi [m p'M ç ,M m®M; X h` M M; QÌB +O
H` iW K°i + Q i?O i` T?€B çQ¢i çQÊ+- p®M +?d +| i - >mv i u ?¬m +MM; .Q½M ?¬m
+?Q +?9M; i ,M KQÌB M; `vX L?QM; K` ?B M i¢B M?•M b® ;B i,M; F?¬M; +?d K°i H
M[[mv ?Q¢+? K°i +?9i- Î i` M M; QÌB K¼B M; QÌB +ÁM +| B +?S MQÈ+ +MM; i?U

h¢B #Ì #B M- S?QÆM; o•M M?bM b M; K¼B M; QÌB M|BX

LQÈ+ i`QM; ?ªB /QÆM; K`m ç2M- H` F?¬M; i? m®M; X oä ;Bª Km®M bBM? i²M- +
ç•v H` p'M ç `i i?U+ i X

óh` M M; QÌB +O i F?¬M; +| HQ¢B i9B F?¬M; ;B M M`vô >mv i u ?¬m H„+ ç¬mX

u oB GQÆM; /Q /U K°i +?9i, óh` M M; QÌB +O i +| K°i i9B F?¬M; ;B MX L?QM; K`
MQÈ+ +MM; i?U+ p"iôX

G9+ M`v- bU F?€+ #B i ç m i? ?B M` - +kM; H` i9B F?¬M; ;B M- u oB GQÆM; ?Q`
HQ¢B ç² p"i M?Q MQÈ+ +MM; i?U+ p"i M`vX

.`+? h?B M ?¬m H„+ ç¬m,

óh +| K°i K¬M Zmv iS+ ç¢B T?€T- +| i? H`K +?"K H¢B M?m +¬m ç®B pÈB MQÈ+ +
+O i - +| i? iB m; BªKôX

æQ M J°+ h`ªK S?QM; M; QÊ+ H¢B ` M; Q`B /U FB M +O K¼B M; QÌB,

óh +| K M; i?2Q K°i i9B MQÈ+ +MM; K°i Qi HQÆM; F?¬X L?QM; K` F?¬M; M?B m

L;QÌB i`QM; i€M im- i?`M? i`b T?® t€ b-K m'i- ?Q M; bÆM ç¢B i`¢+?- MÆB ç•m +
 ç¢B #° T?"M F?¬M; +| i?|B [m2M M;²B t2 M;U - ç m H` º+ H B º+ p½M; - i?„M; ç C
 M;`v K`v ç K +kM; F?¬M; ;†T çQÊ+ M;QÌB i¢ iU M?B M T?ªB +?m~M #` K°i Qi HQÆ
 S?QÆM; o•M ;"i M? ç-m- +| pšM i®i ?ÆM H` F?¬M; +|X
 ó*?¶ +O i - +| ç² ,MôX
 G9+ M`v- Î T?Q b m ç€K M;QÌB- h`'M æB M ?-m K°i KU+ p¬ +ªK H¢B +'i iB M;X h
 v m ;?ûi- M;?2 F?¬M; ` #'i +S i•K iB M? ;bX
 óh`'M çB M ?-m5ô
 J¼B M;QÌB FBM? M;¢+ M?bM p T?Q h`'M æB M ?-mX J°i çQÌM; çB iÈB- p` h`'M
 +?mv M- +kM; F?¬M; +| w iS i` Q ç´B +MM; K¼B M;QÌBX J¼B M;QÌB +Æ ?² ç2K ?„
 E?¬M; M;Ì H9+ M`v ?„M H¢B +| i? º°M; i?•M ` K†iX
 h`'M æB M ?-m ç|M €M? K„i +O K¼B M;QÌB- i` M K†i ?„M pšM F?¬M; +| #'i Hm" M
 HÁM; #`M i v h`'M æB M ?-m- tm'i ?B M K°i iÁ +mM; çB M t ?Q X
 óL m M?Q H` MQÊ+ +MM; i?U+ p"i K` M|B i +| i? i? v +€+ M;QÆB ;BªB [mv i K°i
 h`'M æB M ?-m i v MûK ` - +mM; çB M HÈM #^M; K|M; i v M`v- ç|M ;B| HÈM H M-
 H-MX h`QM; M?€v K„i ?| i?`M? K°i iÁ +mM; çB M i`„M; #¢+ +U+ HÈM- ç†i î i` M
 h` M +Y ç¢B çB M- i`2Q K°i +€B #ªM; - i` M K†i /MM; +?m b pB i, h?B M Gm•M ç
 L?bM i?'v iÁ +mM; çB M- K¼B M;QÌB M;~M M;ÆX :BÌ KÈB ?B m çQÊ+ ?„M T?QM; ?
 T?ªB H` +| iB M; F?¬M; +| KB M;X hÁ +mM; çB M- `ä ``M; H` #` ?„M Hmv M i?`M?
 óo`Q çBôX
 h`'M æB M ?-m i?ªM M?B M M|B K°i iB M;- b m ç| +?„T i v çB p`QX
 h`QM; h?B M Gm•M çB M- +| #`M +| Hv iBM? tªQX
 h` M K†i #`M +| HQÊM; HÈM ç² ,M- K` +?mM; [m M? ç¢B çB M +?`i ç®M; HQÊM; HÈ
 +?S ç-v óL;¼+ iQÆM;ô /Q +¬M; #° M;U +? X J†+ /M F?¬M; +| T?QM; T?9- M?QM
 i`b i`QM; i?ÌB ;B M /`BX
 óæ² Î i`QM; M`v- +€+ M;QÆB +| i? i`v w ?QÎM; /KM;ôX
 h`'M çB M ?-m H¢M? M?¢i M|BX L|B tQM; +•m ç|- ?„M H¢B F?¬B T?K+ p K†i- F?
 +U M;QÌB M;Q`B M;`M /†K- K°i M;QÌB M;²B Î i` M K°i +€B ;? HÈM /U p`Q iQÌM;-
 óh`'M æB M ?-m- ç i¢ô S?QÆM; o•M +?„T i v M|BX
 h`'M çB M ?-m ?Ì ?[M; +?ÈT K„i K°i +€B- F?¬M; M|B ;b- S?QÆM; o•M +kM; F?¬M
 T?Q X h`QM; HÁM; M?Q +| çB m bmv M;?oX L?[M; M;QÌB M`v çQÊ+ tQM; >Q`M; +
 i`QM; M°B +mM; H¢B F?¬M; T?€i ?B M çQÊ+ imM; iQ+? +O #¼M ?¼X *| H) +MM;
 [m M ? X
 æ°i M?B M €M? K„i t i [m >mv i u ?-m- +?d i?'v p` >-m ;B M`v F?) + m K`v- iU M
 ó>-m ;B - M;QÆB +| ;b Km®M M|B b Q\ô S?QÆM; o•M M|BX
 >mv i u ?-m M;~M; ç-m H M, óhB m ?-m ;B - i?S+ ,M MQÊ+ m®M; imv F?¬M; i?B n
 i? K°i KU+ çÊB i¢B #Ì #B M +?S\ >ÆM M[- i?U+ p"i Hm¬M +| M;`v b) ? Q ? iX *?
 M;m²M +mM; +`T i?S+ ,M MQÊ+ m®M; bmm; i9+ ` - M m F?¬M;- pšM ;†T T?ªB p'M
 J¼B M;QÌB H`T iS+ çQ €M? K„i ?QÈM; iÈBX
 S?QÆM; o•M i?-M b„+ #bM? ioM?, ó*?mv M M`v- M;QÆB +kM; F?¬M; +-M HQ H„M
 ;†T EB M M;mv M ?mv M #€Q F?¬M; \ô
 J¼B M;QÌB H`T iS+ H° ` p +?9 wX

óhB m ?-m ;B w H¨ ;b\ô >mv i u ?-m M ;?B M ;ì M|BX

ó*?9M ; M| ,M +€B ;b\ô

h? M? •K pW çSi- >mv i u ?-m- u oB GQÆM ; H"TiS+ i?•M ?bM? +?'M ç°M ; - ç²M ; i o•MX

óE?¬M ; +¬M HQ H„M ; +€B M¨vX L?[M ; EB M M ;mv M ?mv M #€Q M¨v- +| i? Î ç•v b +MM ; i?U+ p"i bmM ; i9+X >B M i¢B +?9M ; i +?d +¬M /¼+ i?2Q ?ªB /QÆM ; K¨m ç2 Hm¬M b) +| H9+ çB ç M ç¬m # M FB ô S?QÆM ; o•M H¢M? M?¢i M|BX

>„M +?d i Hmv M K°i T?€TF?Q +O h?€M? om ;B€Q- +kM ; F?¬M ; +| im Hmv M T?€ i? H'v` HBM? ?²M +O EB M M ;mv M ?mv M #€Q- #B i çQÊ+ tm'itS +O +?9M ; X KªM ; F?¬M ; ;B M M¨v- F?¬M ; +| F?ª M,M ; iQ¨M #° ç m H¨ bQÆM ; KM # Q T?O +MM H F?¬M +MM ;X

óhB m ?-m ;B - i'i +ª +S i?2Q M?Q M ;QÆB M|B çBô J¼B M ;QÌB M|BX

G9+ M¨v- i`Q im +O S?QÆM ; o•M T?€i` i€+ /KM ; K'm +?®i ç ´M ç`M? M?•M i• [m•M ç` p` F?¬M ; #^M ; +€+ p` pQÆM ; ?¬m- M?QM ; Hm¬M i? ?B M` iQ i? M„K H¨K +?Q M ;QÌB i +| K°i HQ¢B +ªK ;B€+ iBM +¨vX

óL?Q p¨v çB- +?9M ; i ç¼+ i?2Q #Ì #B M çB- K¶B H¬M çB # + M? ;BÌ- i?b M ;?d M ; M|BX

óWKXô J¼B M ;QÌB ;¨i M? ç¬mX

h`QM ; çB M M ;?d M ;ÆB i`QM ; +?®+ H€i- S?QÆM ; o•M ;¼B u oB GQÆM ; ç M i? v ç¬m i`B m` L ;k M ;K+ T?QM ; - +?m`M #` i Hmv M h?Ov +?B M ;K+ T?QM ;X

óL ;QÆB M|B i?U+ çB- M ;QÆB +| T?ªB pb i Hmv M T?€TF?Q M¨v- KÈB ç2K K¼B M u oB GQÆM ; M?bM t2K F?¬M ; +| M ;QÌB- ç°i M?B M /MM ; i`mv M •K M?"T K"i- M|B S?QÆM ; o•M +| +?9i`mM ; ç°M ; - H"TiS+ #` u oB GQÆM ; i?m p¨Q i`QM ; K„iX

óæ€M ; ;B" M- [mª M?B M H¨ M?Q p¨v5ô u oB GQÆM ; H"TiS+ i? M [m€ ?| ;B" M- ?"

ó> ? - i +kM ; H¨ pb bm v M ;?o M iQ¨M +?Q K¼B M ;QÌBX >ÆM M[- i?U+ HU+ +O +kM ; +| +?¶ i®iôX S?QÆM ; o•M +QÌB M|BX

ó*ÁM ;BªQ #B M5 æQÊ+ `²B- F?¬M ; +¬M +?2 /'mX L ;QÆB v M i•K çB- i b) F?¬M ; HB + M?bM S?QÆM ; o•MX

ó> ? - *¬ +kM ; +| i? M?bM` - +¬ +?Q`^M ; #¼M ?¼M?bM F?¬M ; ` b Q\ô S?QÆM

óL ;QÆB +| w ;b\ô u oB GQÆM ; i`mv p'M M|BX

S?QÆM ; o•M H„+ ç¬m- F?¬M ; +| w iÈB u oB GQÆM ; M[- i v MûK` - L ;k M ;K+ T?Q iS+ i,M ; i`QÎM ; HÈM H M i`,K M ;¨M H¬M- ?| i?"M? K°i iÁ bÆM T?QM ; +U+ HÈM- K¨m ç2MX

ó•K -K5ô

S?QÆM ; o•M pW #'K T?€T [mv i- +ª ?ªB çQÆM ; K¨m ç2M H"TiS+ M´B H M b|M ; i K¨m ç2M- ;B®M ; M?Q i?€+ MQÊ+ ç²B +?B m- T?€F?¬M ; K¨` - i¢Q i?"M? K°i tQ€v T?QM ;X

X

+QM2Kn#2M/QB M?

æjA *>I >P§L: h¯*

>P§L: S>N E•

j83X *?QÆM; j93, , h?Ov L;K+ S?QM; Gmv M h?"M?X

L?|K /`+?, ?mMi2`+/

æ^a iU, b Rkj @ Ga"

X

>^aB /QÆM; M;mv M i® K M? K¬M; - çB M +m²M; M p"Q i`QM; tQ€v MQÊ+ - F?¬M; +O tQ€v MQÊ+X

ó>^aB /QÆM; M;mv M i® i?"i M²M; ?"môX

S?QÆM; o•M iB T t9+ ç M MQÊ+ #B M i`QM; HÁM; H"TiS+ KWM; `Ð F?¬M; i?¬B- pÊB ?^aB /QÆM; M;mv M i® i`QM; MQÊ+ #B M # M M; Q" B + Q ;'T K'v p¢M H-MX L; iQ+? MQÊ+ #B M- MQÊ+ #B M i`QM; ?^aB /QÆM; K"m ç2M M"v- bQ pÊB # M M; Q" B

K v K„M H" HU+ HQÊM; +O S?QÆM; o•M ;B i,M; ç M K°i i?B M HQM; +?B HU+X L +Ym UNNV T?B HQM; +?B HU+ - +kM; p¬ T?€T i?¬B ç°M; L;k L;K+ T?QM; p" M +?m

"ÎB pb M"v MQÊ+ #B M K"m ç2M M"v i?"i bU H" [m€ M†M;5

óG-M i`QÊ+ i¢B hK "<sup>a</sup>Q +€+ ibK GK+ ;B ?¶ i`Ê Km KQìB i'M i?•K ?^aB i?Ov Kšm +? H®+ tQ€v M?ÄX h p®M +?Q `^M; Hmv M i?"M? K°i iÁ h?Ov M;K+ T?QM; F?¬M; ; iB M i" B M[ X E?¬M; M;î H¢B +| i? Î i`QM; M"v T?€i ?B M K°i ?^aB /QÆM; K"m ç2M b€M? pÊB i" B HB m +kM; ç m i® i ?ÆMX >ÆM M[b m F?B Hmv M i?"M? i?b M†M; ç½ +| i? ç" T +? i M; QìB ôX

S?QÆM; o•M T?'M F?ÎB ?^aB /QÆM; K"m ç2M i`QÊ+ K„i- [m^a i?U+ +?QM? H" K°i # F?€+ Km®M /MM; +kM; F?¬M; çQÊ+X *?d /MM; ç M M;QM; Hmv M h?Ov M;K+ T?Q /KM;X L|B K°i +€+? F?€+ ç•v H" #^aQ F?® +O K°i KbM? S?QÆM; o•M5

ó>^aB /QÆM; M;mv M i®- ?'T M?B T5ô

S?QÆM; o•M i?¬B ç°M; T?€T F?Q ç°i M?B M K°i M;KK iBM? F?Q T?mM ` L;k L;K F?Q p" M +?mv M i®+ ç° H"TiS+ M? M? ?ÆM F?¬M; QiX \*ÆM tQ€v MQÊ+ T?€i ` ?

•K -KX

a|M; #B M`Qi; "Q MQÊ+ #B M K"m ç2M i`U+ iB T #B M i?"M? K°i +°i MQÊ+ K"m ç2 +?mB # M i`QM; L;k L;K+ T?QM;X \*ÁM tQ€v MQÊ+ çQÊ+ + ' HU+ HQÊM; M"v- tQ€ /QÆM; M;mv M i® + "M; iK + "M; M?B mX .-M /-M i`QM; tQ€v MQÊ+ - tm'i ?B M iW /QÆM; M;m} M i® ?'T çQÊ+ + "M; M?B m i?b M?[M; T?M i" B M M"v ?B M + "M; M?E i?2Q [mv Hm"i M"Q ç| T?•M #®- KÆ ?? ?bM? i?"M? K°i ç¢B i" M T?€TX

S?QÆM; o•M i¢B #î #B M F?Q M? +?•M #'i ç°M; - F?¬M; M;WM; ?QÊM; iÊB L;k L;K ç +?Q L;k L;K+ T?QM; +| i? F?¬M; M;WM; iW i`QM; ?^aB /QÆM; i?m ?9i MQÊ+ #B

L;k L;K+ T?QM; M;QM; Hmv M K°i iÁ bÆM T?QM; H" ?¢T?~K- ? B iÁ H" i`mM; T? #®M iÁ H" +U+ T?~K-M,K iÁ imv i T?~KX J¶B K°i i-M; i Hmv M- ç m +U+ F€F?| iQìM; K†+ /M +| ?<sup>a</sup>B /QÆM; K"m ç2M F?¬M +MM; Î i`QÊ+ K„i ç /mv i`b M?QM; [m€ M;K+ T?QM; +kM; +-M i?ÎB ;B M i?"i /"BX Zmv i F?¬M; T?^aB p" B +€B + M? ;Bì H"

h`QM; h?B M Gm•M çB M- K¼B M;QìB +kM; #` ç°M; ioM? S?QÆM; o•M i Hmv M L?QM; K"- i'i +^a K¼B M;QìB F?¬M; M|B ;b- +?d t2K M?Q H" F?¬M; T?€i ?B MX h† +MM; JBM? i¬M; - i'i +^a K¼B M;QìB ç m ç½ i" M K„i M?bM i?'vX :†T çQÊ+ +kM; +? ?m®M; M"v i,M; +QìM; i?U+ HU+ +O +?QM? KbM? KÊB H" ç¢Q HwX

æ€K M;QìB >mv i u ?-m- .`+? h?B M ?-m- ç m Î i`QM; çB M F?Q M? +?•M M;²B tr ç2K pä ?¼+ ç½ i?m-M i?K+- H¢B iBM? Hmv M H¢BX LQÊ+ #B M /"v b|M; - K¼B M;C +kM; F?¬M; B [m'v ` -v- +?d H" M;šm M?B M +| i? M;?2 çQÊ+ Î +?¶ b•m i`QM; pK iB M; ç€M? M? mX

L?QM; K" M?[M; +€B M"v- H¢B +MM; #¼M ?¼ F?¬M; [m M ? X h?S+ ,M MQÊ+ m®M
i'i +ª K¼B M; QìB ¸ m M; ?B K F?„+ F?®M; +? F?~m T?¬MX h` M +,M #ªM H" b€m-
p"i K°i H-MX oä ;Bª imv +U+ ?¢M +| i? H M ¸ M KQìB M; "v F?¬M; ,M F?¬M; m®M;
M; "v K°i H-M- H" iB m ? Q Qi M?„iX h`QM; i?ìB ;B M b€m M; "v- K¼B M; QìB K¶B M
H° i`bM?X

.MM; im pB +'T æ` "B M- i`bM? ¸° M"v M; QÊ+ H¢B F?¬M; iQM? H" M? M?- S?QÆ
Hmv M h?Ov M; K+ T?QM; - ¸ m iB m i®M +?WM; MY + M? ;Bì i?ìB ;B M im Hmv
i¬M; X S?€T K¬M M"v- /MM; HU+ HQÊM; tQM; #€- +¬M; T?€T +U+ F€ ?mv MªQX
MQÊ+ ¸½ T?|M; HÈM H M ;'T M, K H-M- F?¬M; M; WM; ?9i H M i` M- KÆ ?² +| K°i ?
Km®M M; QM; F i i?¬M? T?QM; i? X

L?QM; K"- S?QÆM; o•M ?B m`^M; #QÊ+ M"v F?¬M; M? M? M?Q p"v- Qi M?'i +kM;
hW tQ€v MQÊ+ i,M; +QìM; - S?QÆM; o•M i Hmv M L; k L; K+ T?QM; +kM; ?9i ¸QÊ+
;B i,M; ;'T #°BX *€B M"v +| w M; ?o tQ€v MQÊ+ mv HU+ +¬M; HÈM- i?ìB ;B M M;
+kM; +¬M; M? M?5

G¢B [m b€m M; "v- bQÆM; KM +?mM; [m M? +¬M; M; "v +¬M; KÄM; X æ¢B ¸` +kM;
+^M M[- K" #„i ¸•m ¸½ +| M"v #MM ¸'iX J¼B M; QìB H"TiS+ ``i T?'M +?'M- ?B m`^
pB #` bQÆM; KM # Q T?O- H"TiS+ #QÊ+ M? M? ?ÆMX

óæ¢B HU+ i?¬M K +?QîM; 5ô

S?QÆM; o•M ?ûi HÈM K°i iB M; - +?d i?'v ?Q F?¬M; +?Êi ?B M` K°i #¬M i v +U+
i`„M; - î i` M +?QîM; p•M ;B,M; F?„T MÆB ;B Q M? m ?B M H°` K°i +¶ HU+ HQÊM
i v M"v HQ M; H¶ PmKDĐ° ?Q¬M?'•]p •Àv

óJm®M i K ?²M pB M K½M- ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB i€K p¢M im´B i?¼- +-M T?ªB +| [mv
 T?ªB / /¨M; ç¢i iÈB M?Q p"vX *?mv M M"v i¢K i?ÌB F?¬M; M|B- M;QÆB pšM +?mv
 M|BX h +ªK ;B€+ çQÊ+- Î ç•v +| M?B m i?S- ç®B pÈB M;QÆB +| i`Ê ;B9T`i HÈM
 GBM? ?²M i`QM; M?šM i`-K K†+ tm®M;- F?¬M; iB T iK+ M|B M[- iU M?Q ç M; i¢
 •M? K„i .QÆM; >Q^M; #¶M; M?9+ M?Q+?- ``i M? M? ç2K i¢T MB K çm´B` F?ÄB | +
 bY tm`i K°i K¬M i?QÊM; +´ imv i ?¼+, óh?B M i?` ç` i?QM?ôX
 h? M? •K pW /Si- #bM? ç` M´B +m²M; T?QM;- .QÆM; >Q^M; KQ K„i M?€v ç°M;- T
 çbM?- i` M #-m i`ÌB- +kM; +| K°i iB M; b-M -K -K- ?QÊM; p #®M T?QÆM; i€K ?Q
 a m K°i H€i- ;B| çWM; K•v i M- .QÆM; >Q^M; ?W H¢M? K°i iB M; - #¶M; M?B M #C
 #B M K`i Î i`QM; bQÆM; KM- ?QÊM; p T?Q /½v M9B Î T?QÆM; t HQû b€M; K` çB
 h`QM; /½v M9B- ç€K M;QÌB S?QÆM; o•M- F?B T bÊ M?bM i`QÊ+ K„iX
 ó"Q+? G ?Q 5ô
 óhY GBM? iKv5ô
 óL?•M b•K p¢M M,K5ô
 óh?¬M; K¢+? ç^M;5ô
 J¼B M;QÌB ç m F m H M M?[M; +€B i M F€ ?Q /` i?ªQ M"vX E?€+ pÈB F?m pU+ b
 i`¨M M;"T HBM? F?Q M²M; ?"mX o¬ b® F€ ?Q /` i?ªQ æ¢B *?m i`B m `i F?| ibK ç
 K†i K¼B M;QÌBX
 L?[M; F€ ?Q /` i?ªQ Î i`QM; M"v F?¬M; #B i bBM? i`QÎM; # Q H•m- K¶B K°i +•v ç
 æ H°` HBM? F?Q- H`K +?Q M;QÌB i FBM? i•KX
 óh`ÌB ¢5 L?[M; +€B M"v iQ¨M #° ç m H` i`B HB m Hmv M ç M imv i?ªQX *| M?B m
 i? i?B m ç Hmv M +? +U+ T?~K- imv i T?~K ç M /QÊ+X h?"i F?¬M; /€K iBM iQÎM
 M?Q p"v K` F?¬M; +| B i?m i?"TôX
 u oB GQÆM; i`QM; K„i i`¨M ç-v F?B T bÊ- H` i`mv M M?•M +O i?QÊM; +´ h?-M >¨M
 F€ ?Q /` i?ªQ M"v- bQ pÈB #`i Hm¨M F M¨Q ç m [m2M i?m°+ ?ÆMX *?Q /M S?QA
 i`Ê- ç¼+ p¬ b® FBM? i?QX bQ` +kM; FûK M¨M;X
 S?ªB #B i`¨M;- i?QÊM; +´ h?-M >¨M? i¬M; +ÁM +| K°i /€M? tQM; F?€+, h-K "ªQ i
 S?€B M"v #`i F H` H` i` M i`ÌB ? v /QÈB ç'i- ç m H` pbi-K #ªQ- i`°K #ªQ- b m ç| +
 G M i`ÌB tm®M; ç'i- +?d+-M MÆB M¨Q +| #ªQ i`M;- H` H"TiS+ ç M ç| ibKX æKM;
 i? #Ä +?¢vX E?¬M; +| B bQ pÈB #¼M ?„M ç®B pÈB +€+ HQ¢B i?B M i`B ç` #ªQ [

ó«ôX
 hU ?²H` #`i? M? •K +O u oB GQÆM; FBM? ç°M;- i`QM; M?[M; çQÊ+ i?ªQ M"v- ç
 M?Ä #|M; HQ€M; M?Q K`B #^M; M;¼+- i` M ç-m +| K'v H€ +•v- F?¬M; M|B ? B HÌB
 ó*?¢v çB ç•m5ô
 u oB GQÆM; K„i b€M; H M- [m€i K°i iB M;- H"TiS+ HB M #B M i?¨M? K°i ç¢Q FBK
 óP 5ô
 æS M?Ä #` /¼ F m H M bÊ ?½B- K„i i?`v b„T #` #„i ç M MÆB- M| ç°i M?B M ?QÈM
 tm®M;- #B M K`i F?¬M; i?`v- u oB GQÆM; /Q /U K°i +?9i- +„M `„M; K°i +€B- H"Ti
 ç¢B T?€T +O h?-M >¨M? i¬M;- ?QÈM; tm®M; /QÈB K†i ç`i K` +?mB tm®M;X
 X
 +QM2Kn#2M/QB M?

æ;A *>I >P§L: h⁻*
>P§L: S>N E•

jeyX *?QÆM; j9N, , h?B M *QÆM; h?—M h?9- *MM; E€

L?;K /`+?, ?mMi2`+/

æ^aiU, b Rkj @ Ga"

X

óæB i?¬BôX

S?QÆM; o•M i Hmv M i?"M? +¬M; h?Ov M;K+ T?QM;- ;¼B K¼B M;QìB ç M- iB T
p9i K" çBX

oK F?Q +M; M;v +M; KÄM;- K" #MM ç'i +kM; +M; M;v +M; /v- + M?B m +?¶ i
M?çix h`QM; HÄM; K¼B M;QìB F?~M i`QÆM;- ?B m `M; +?d bÊ ;†T T?ªB M;QìB
M? M? ?ÆMX

PÈ+ +?WM; K°i H9+ H•m b m- K°i KªM; M9B MQM HB M KB M i`"T i`MM;- tm'i ?B

J°i KªM; t M? i®i- +Æ ?² Km®M +?av ` MQÈ+X

L;?2 t t i?'B iÈB F?¬M; F?Q iQÆB K€i- K¼B M;QìB H"TiS+ iBM? i?—M ççB +?'M

óæ M `²B ô u oB GQÆM; pmB p M¡BX

óG9+ M`v p'M ç MQÈ+ m®M; HQÆM; i?U+ ç½ çQÊ+ i`B i ç ;BªB [mv iô >mv i u ?-

LQÈ+ m®M; HQÆM; i?U+ bÈK Km°M b) + M?H9+ ? Q ? i- +?Q M M +—M T?ªB ibK M; r
i?U+- K¡B + M? ;BªB [mv i p'M ç M`v- M m F?¬M; K" M¡B ç M F?B /MM; ? i i?b pš

óæB5 "ªQ i`M; i`QM; F?¬M; ;B M M`v- M?'i ç`M? H`î i`QM; pMM; M9B MQM M`v5ô

.`+? h?B M ?—m HB M iB T?ÆM KQìB M;v ç m H`i`QM; #B M bQÆM; KM K`m t€K
M?bM i?'v K°i KªM; t M? M;„i- /`+? h?B M ?—m iBM? i?—M +kM; ççB +?'MX

S?QÆM; o•M ;"i M? ç—m, óh`QM; +?®+ H€i K¼B M;QìB +~M i?"M K°i +?9iX *?9M;
M?B m M;v- i®+ ç° +kM; F?¬M; M? M?X _'i M?B m M;QìB +?d bÊ bÈK ç½ pQÊi H
M`vX L;M pçM +QB +?WM; #`i`9M; K B T?K+ôX

óhB m ?—m ;B M¡B ç9M;ôX

J¼B M;QìB ;"i ;"i ç—m- +kM; #B i ç€K M;QìB KbM? /¼+ i?2Q # M +çM? ?ªB çQÆM;
i®+ ç° F?€ +?"K- bQ F?¬M; çQÊ+ pÈB M?[M; M;QìB çB i?ŠM; iÈB FB X

>ÆM M[- p`i`Q iB M p`Q KªM; F?¬M; ;B M M`v- ?Q`M iQ`M H`iMv w [m—M; tm®M
+ª K¼B M;QìB #`pSi p`Q i`QM; F?m pU+ bQÆM; KMX L¡B F?¬M; +?WM; + M?K°i bç
F?m pU+ M9B `WM; M`vX

óæB i?¬BôX

J¼B M;QìB `ìB #ì #B M- ?QÈM; p /½v M9B t t # v p9i iÈBX

óS?"M?5ô

h`QM; bQÆM; KM /v ç†+- K°i pQÆM; ?—m æçB \*?m i`B m M†M; M `ÆB H M i` M
ç€M? H M i` M i?•M i? +O ?„M- i` M K†i ç'i içQ M M K°i +€B ?® iQX

óL;QÆB `®i +m°+ H` B\ô

"€ >ç ?—m M¶ HU+ ;QÊM; MY M;QìB i` M- ?„M b„+ K†i ?²M; M?m" M- ?B M ` p ?²E
#¼i K€m iW F?;2 KB M; +O ?„M +?av ` - i`QM; #¼i K€m + M?+?9i KªM? pĐ- ç¡ H" M

EBM? K¢+? i`QM; +Æ i? ?„M- M; v +<sup>a</sup> M°B i¢M; ?Q`M iQ`M ç½ #` +? 'M +?Q pÐ M€i
K M? HU+ +QÌM; ¢¢B- ?„M; BÌ ¢•v ç½ +? i`²BX

óL;QÆB M|B ¢B\ô

h`QM; iB M; #QÊ+ +?•Mi? M? i?9v- K°i i`mM; MB M M KiY b„+ Ktti i€B M?Êi- +? "
` X h` M Ktti ?„M K M; i?2Q K°i p Ktti i`Q T?9M;- K°i #° /€M; M;QÆB M M #B iX

óL;QÆB ô "€ >¢ ?-m €M? K„i HB + [m FBK +?d h? M? M;•M H•m HQM; ;BÈB i` M
F?¬M; M;WM; H„+ ¢-m- K°i #° ¢€M; F?¬M; i? iBM ¢QÊ+, óE?¬M; +| F?^a M,M;- F
F?¬M; i? M`QH` ?„MôX

óL;QÆB +kM; +| i? tm'i?B M Î ¢•v- +ÁM +| +€B ;b H` F?¬M; i? M`Q\ô

h`mM; MB M M KiY +QÌB H¢M? ¢B [m - M•M; +?•M K°i +QÊ+ ¢¢T H Mi` M H²M; M
M€i iBK +O ?„MX "€ >¢ ?-m H9+ b„T +? i- ¢¬B K„i i` M Ktti +ÁMi`ÊMi`ÁM- K°i #°

óæ€M; iB +- i F?¬M; i? i?Ä K½M M;mv M p¼M; +O M;QÆBX *?Q M;QÆB M?bM

h`mM; MB M L KiY +QÌB H¢M?- +Æ #„Ti` M Ktti #B M ?| - i`QM; M?€v K„i ?B M`

óG¢BK°i M;QÌB M[5ô .QÆM; >Q^M; ¢SM; Î# M +¢M? "€ >¢ ?-m- M?bM b M; T?QÆ
+| #'i F€ ;ÊM b|M; , óæO`²B- M?B m pQÆM; ?-m M?Q p`v +? i Î +?¶ M`v- +kM; ¢O
+`M; ¢ m ¢-môX

ó*?mv M M`v [m ¢B- h?€B iY GQm h9- ¢®B pÈB M;QÆB b) +`M; i? K , H¢BôX

J°i ;B¼M; M|B i`-K ¢K+- iW i`QM; h? M? M;•M H•m HQM; ;BÈB Îi v i`€B .QÆM; >Q
i`mM; F?Q KQÌB T?¬M- K M; i?2Q K°i +¶ wiS i`-K iQ ?`K t9+X hU M?Q T?^aM; T?
?MM; ¢ M; KQm ¢² ¢¢B F X

.QÆM; >Q^M; i?¬M b„+ #bM? ioM?- ¢®B pÈB i? M? •K M`v- iU M?Q +kM; F?¬M; M

ó*?mv M +O h?€B iY ;'T F?¬M; ¢QÊ+X >„M ?B Mi¢B ¢®B i?O +¢M? i` M? M?B m H
iY M`v +kM; F?¬M; T?<sup>a</sup>B i ¢®B T?| ¢QÊ+- L?•M >Q`M; i`mv M +?Q ?„M L;k æ +?•
"€i ?Q M; ¢ +U+ [mv M +O i X >ÆM M[?„M +ÁM Hmv M ?| iBM? ?mv i h?B M
K°i F?B i?B i`B M h?B M hQÊM; +?B T?€T- i +kM; +?d +| +€+? +?¢v i`®M5ôX

ó>Q`M; iY M`v +kM; F?¬M; +-M ¢ i•KX J`L?•M >Q`M; +O +€+ M;QÆB- KÈB H` M
+~Mi?"M- Îi`QÊ+ Ktti ?„M- M; v +^a i +kM; T?^aB +~Mi?"M- MÆK MÈT HQ bÊ- i?B i
T?€T- 2 bÊ #` ?„M T?€i ?B MX L?QM; iB +- i F?¬M; i? ÎFBM? i?`M? i?B i`B M h
¢B m i` ?Q i?U+ ?Q`M; +mM;X L m M?Q F?¬M; K` M|B- +| i? ¢B m i` ?Q i?U+ +O
M;QÆB- M?bM t2K p` ?Q`M; ¢ M`v +O +€+ M;QÆB`®i +m°+ Km®M H`K +€B ;b5ô

h? M? •K i`QM; h? M? M;•M H•m HQM; ;BÈB M|BX

óJK+ ¢Q+? +O ?„M- T?B i?QÌM; ¢ÆM; B^aM- ¢| +?QM? H` i`'M €T +?Q ;B€Q p¢M T?
¢ M?'i ¢ iW tQ ¢ M M vX æB m M`v i'i +<sup>a</sup> K¼B M;QÌB ¢ m ?B m`äX L;QÊ+ H¢B
+QÌM; ;B^ai?QÊM; +`X æQÌM; ¢QÌM; +?QÌM; ;B€Q i?QÊM; +`*?B Mi?¬M +mM;- H
*?m i`B m- +€+ +QÌM; ;B<sup>a</sup>i?QÊM; +`i¬M; T?€B F?€+- +kM; F?¬M; #B i# Q M?B
MQÆM; ?"m +mM;X h?"i F?¬M; #B i- M?[M; i?QÊM; +` ¢²M; ¢¢Q +O +€+ M;QÆB
M?¢i ? v F?¬M;5ô .QÆM; >Q^M; H¢M? HMM; M|BX

óh`'M €T +?Q ;B€Q p¢M T?€B\ >„+ ?„+5ô GBM? ?²Mi`QM; M?šM +QÌB H¢M?, ó*
+^aM?- ¢ m +| i? #B i bmv ¢Q€M +€i ?mM; ?¼ T?9+ iQÆM; H B- #B ii`QM; i®B i,K
H` ?Q`M; +U+ i? iK+- +| i? H`K ¢QÊ+ +€B ;b\ *kM; ¢€M; ¢QÊ+ ¢QÌM; ¢QÌM; +?Q
i?¬M +mM; i?B ;B^aB +?mv Mi? - H`K ?Q`M; ?"m i?•K +mM;\ô

óo"v`®i +m°+ H` pb b Q\ô .QÆM; >Q^M; mM; /mM; i?^aM M?B M M|BX

ó>„+ ?„+- M;QÆB +kM; M?¢v #ûM- #B i KQÊM HQ¢B +?mv M M`v /Á tûi w +O i X L
F?B M;QÆB ¢¢i iÈB i¬M; i?S #^{av} h?Q€i i? B +^aM? h?B Mi`MM; i?'i T?~KX h b) F`

GBM? ?²M i`QM; M?šM K°i +•m M|B iQ¢+ ` i•K +Æ +O .QÆM; >Q^M;X
.QÆM; >Q^M; #` K°i +•m M|B iQ¢+ ` i•K +Æ- +kM; F?¬M; t~m ?´ - +?d H¢M? M?¢i
óL?[M; +€B M~v M;QÆB bÈK Km°M +kM; M|B +?Q i #B iôX
óL?[M; +€B M~v M;QÆB +kM; F?¬M; T?ªB H-M ç-m iB M ?ÄB i - F?¬M; +-M m´M;
+?Q M;QÆB- M;QÆB +S M;šK H¢B- i`QM; i?•K +mM;- M;Q¢B i`W *?B M i?-M +mM
/ M? +?QM KQÆB +?QM- +ÁM +| +?QÎM; ;B€Q i¬M; T?€B M~Q p`Q ?Q~M; +mM;\ô
.QÆM; >Q^M; i`QM; HÁM; F?) ç°M;- H"TiS+ ?ÄB, óG~ +| w ;b\ô
óh?QÊM; +´ *?B M i?-M +mM;- Î i`QM; K°i i`,K i¬M; T?€B i?U+ HU+ K¢M? M?'i H
iU #B i F?¬M; b€M? #^M; M?[M; i¬M; T?€B T?Q i`QÊ+ FB X JÈB Ovi?•M ?Q~M; +
G~ Km®M KQÊM i`Ê HU+ HQÊM; ?Q~M; i?'i- ?Q~M i?"M? KK+ çQ+? +€+ M~M;- p T
/K M?Q i?QÊM; +´ ç M?'i ç¢B i¬M; EB K i¬M;- M;QÆB F?B M~Q i?b i?'v [m #¼M
.QÆM; >Q^M; K„i H° ` i`-K iQ- i`-K M;•K F?¬M; M|BX
óL;QÌB +?QM? i?S+ M„K i`QM; i v i?QÊM; +´ +ÁM +?Q +| tm'i ?B M- +?d +| i? iM
b¬B M´B K°i i?ÌB ;B M M;„MX L?QM; K~- M|B i`Î H¢B- M?[M; i¬K iûT M~v- Ovi?•M
F?¬M; #¬B M?¼ i?•M T?"M- L?•M >Q~M; i? ? +€+ M;QÆB- +kM; H~imv i ç¢B FB
óhW tQ ç M M v- +| i? iK i" T ç¢Q i?®M; h K >Q~M; L;k æ - +kM; +?d K°i M;QÌB M~
pB M +´- ç¢Q i?®M; h K >Q~M; i?'i i`mv M- h K >Q~M; ;B€T p`- iQM?- +ª ç¢Q i?®M
iQ~M #° ç m #B M K'iX S?ªB #B i`^M;- M; v +ª M,K p` ç¢B ç i?QÊM; +´- ç m F?
h K >Q~M;- #'i ç„+ /o KÈB iU KbM? /UM; H M L;k æ imv i ?¼+X
L?•M p"i M?Q p"v- T?|M; iÈB i?`M? i? i?QÊM; +´ KQÌB p¢M i¬M; T?€B- +kM; H~ M
T?€B5 *?QÎM; ;B€Q *?B M i?-M +mM;- H~K pÊ ?„M- +?ŠM; M?[M; F?¬M; +| M?K+
+?B K iB M M;?B5ô GBM? ?²M i`QM; M?šM i?ªM M?B M M|BX
.QÆM; >Q^M; i`-K K†+ F?¬M; M|B- çQÆM; FBK ?Q~M; i?'i iK i" T h K >Q~M; ;B€T
?„M ?B m `ä- p T?¬M +| T?ªB H~ çQÊ+ ç¢Q i?®M; h K >Q~M;- ?„M +kM; F?¬M; `ä
óL;Q~B h?Q€i i? B +ªM?- ç½ +| M,K M;?bM im´B i?¼X *MM; +QÌM; ;Bª i?QÊM; +´
?²M pB M K½M i?b +| i€K p¢M im´B i?¼X >„M M m [mª i?"i M?Q M;QÆB M|B- +?B
>Q~M; +MM; ç¢Q i?®M; L;k æ X
JQÊM M?Ì ? B K¬M imv i ?¼+ M~v- K°i F?B ?„M im Hmv M- ç M i K ?²M pB M K½M-
+kM; F?¬M; T?ªB i?B M +´ ç M?'i ç - K~ H~ p¢M +´ ç M?'i ç 5 æ M H9+ ç| +?Q i?B
F?¬M; T?ªB ç®B i?O +O ?„M5ô
.QÆM; >Q^M; i?¬M b„+ M;QM; i`¼M; M|BX
GBM? ?²M i`QM; ;BÈB +kM; i`-K K†+ F?¬M; M|BX i?"i H•m KÈB M|B,
óJm®M i K ?²M pB M K½M- ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB i€K p¢M im´B i?¼- +-M T?ªB +| [mv
T?ªB / /~M; ç¢i iÈB M?Q p"vX *?mv M M~v i¢K i?ÌB F?¬M; M|B- M;QÆB pšM +?mv
M|BX h +ªK ;B€+ çQÊ+ - Î ç•v +| M?B m i?S- ç®B pÈB M;QÆB +| i`Ê ;B9T `i HÈM
GBM? ?²M i`QM; M?šM i`-K K†+ tm®M;- F?¬M; iB TiK+ M|B M[- iU M?Q ç M; i¢
•M? K„i .QÆM; >Q^M; #¶M; M?9+ M?Q+?- `i M? M? ç2K i¢T MB K çm´B ` F?ÄB |+
bY tm'i K°i K¬M i?QÊM; +´ imv i ?¼+, óh?B M i?` ç` i?QM?ôX
h? M? •K pW /Si- #bM? ç` M´B +m²M; T?QM;- .QÆM; >Q^M; KQ K„i M?€v ç°M;- T
çbM?- i` M #-m i`ÌB- +kM; +| K°i iB M; b-M -K -K- ?QÈM; p #®M T?QÆM; i€K ?Q
a m K°i H€i- ;B| çWM; K•v i M- .QÆM; >Q^M; ?W H¢M? K°i iB M;- #¶M; M?B M #C
#B M K'i Î i`QM; bQÆM; KM- ?QÈM; p T?Q /½v M9B Î T?QÆM; t HQû b€M; K~ çB
h`QM; /½v M9B- ç€K M;QÌB S?QÆM; o•M- F?B T bÊ M?bM i`QÊ+ K„iX

ó"Q+? G ?Q 5ô

óhY GBM? iKv5ô

óL?•M b•K p¢M M,K5ô

óh?¬M; K¢+? ¸^M;5ô

J¼B M;QÌB ¸ m F m H M M?[M; +€B i M F€ ?Q /` i?ªQ M¨vX E?€+ pÈB F?m pU+ b
i¨M M;"T HBM? F?Q M²M; ?"mX o¬ b® F€ ?Q /` i?ªQ æ¢B \*?m i`B m `i F?| ibK ¸
K†i K¼B M;QÌBX

L?[M; F€ ?Q /` i?ªQ Î i`QM; M¨v F?¬M; #B i bBM? i`QÎM; # Q H•m- K¶B K°i +•v ¸
æ H° ` HBM? F?Q- H¨K +?Q M;QÌB i FBM? i•KX

óh`ìB ¸5 L?[M; +€B M¨v iQ¨M #° ¸ m H¨ i¨B HB m Hmv M ¸ M imv i?ªQX *| M?B m
i? i?B m ¸ Hmv M +? +U+ T?~K- imv i T?~K ¸ M /QÊ+X h?"i F?¬M; /€K iBM iQÎM
M?Q p"v K¨ F?¬M; +| B i?m i?"TôX

u oB GQÆM; i`QM; K„i i¨M ¸-v F?B T bÊ- H¨ i¨mv M M?•M +O i?QÊM; +´ h?¬M >¨M
F€ ?Q /` i?ªQ M¨v- bQ pÈB #`i Hm¨M F M¨Q ¸ m [m2M i?m°+ ?ÆMX *?Q /M S?QA
i`Ê- ¸¼+ p¬ b® FBM? i?QX bQ ` +kM; FûK M¨M;X

S?ªB #B i¨^M;- i?QÊM; +´ h?¬M >¨M? i¬M; +ÁM +| K°i /€M? tQM; F?€+, h-K ªQ i

S?€B M¨v #`i F H¨ H¨ i¨ M i`ìB ? v /QÈB ¸`i- ¸ m H¨ pbi-K #ªQ- i`°K #ªQ- b m ¸| +

G M i`ìB tm®M; ¸`i- +?d +¬M MÆB M¨Q +| #ªQ i¨M;- H¨ H¨T iS+ ¸ M ¸| ibKX æKM; i
i? #Ä +?¢vX E?¬M; +| B bQ pÈB #¼M ?„M ¸®B pÈB +€+ HQ¢B i?B M i¨B ¸` #ªQ [

ó«ôX

hU ?² H¨ #`i? M?•K +O u oB GQÆM; FBM? ¸°M;- i`QM; M?[M; ¸QÊ+ i?ªQ M¨v- ¸
M?Ä #|M; HQ€M; M?Q K¨B #^M; M;¼+- i¨ M ¸-m +| K'v H€ +•v- F?¬M; M|B ? B HìB

ó*?¢v ¸B ¸•m5ô

u oB GQÆM; K„i b€M; H M- [m€i K°i iB M;- H¨T iS+ HB M #B M i?¨M? K°i ¸¢Q FBK

óP 5ô

æS M?Ä #` /¼ F m H M bÊ ?½B- K„i i?`v b„T #` #„i ¸ M MÆB- M| ¸°i M?B M ?QÈM
tm®M;- #B M K' i F?¬M; i?'v- u oB GQÆM; /Q /U K°i +?9i- +„M `„M; K°i +€B- H¨T i
¸¢B T?€T +O h?¬M >¨M? i¬M;- ?QÊM; tm®M; /QÈB K†i ¸`i K¨ +?mB tm®M;X

X

+QM2Kn#2M/QB M?

æjA *>I >P§L: h¯*

>P§L: S>N E•

jeRX *?QÆM; j8y, , a,M "„M

L?|K /`+?, ?mMi2`+/

æª iU, b Rkj @ Ga"

X

ó>ÆM M[- +?9M; i +kM; F?¬M; +-M ;B i +? i M| - +?d +-M F?B M M| #` i?QÆM;-
iBM? Hmv M iBM? ?mv i H¨ ¸QÊ+ô .`+? h?B M ?¬m M|BX

E?B M +?Q *MM; E€ #` i?QÆM; +MM; ;B i +? i *MM; E€- ¸•v H¨ ? B F?€B MB K ?Q

*MM; E€ /M b Q +kM; H" i? -M i?9- M m Km®M ;B i M| - M; QÌB Î ç•v iQ" M #° ç m +?
+? iX L?QM; K" Km®M +?Q M| #` i?QÆM; - çB m M"v i?" i bU H" `i çÆM ;BªMX

u oB GQÆM; M; ?2 p"v- +kM; H° ` p ç°M; i•KX hBM? ?mv i i? -M i?9- M" M; imv ?B
M?QM; +kM; F?¬M; +| M; ?o poM? pB M F?¬M; /MM; çQÊ+X

S?QÆM; o•M +| K M; *¬M " ^M; iBM? >mv i- ç®B pÈB iBM? >mv i *MM; E€ M"v +kM;
K" t2K ` i` M +, M #ªM H" F?¬M; M; ,M +ªM çQÊ+ K¼B M; QÌBX G9+ M"v- i`W ?„M ` `+ª
K¼B M; QÌB ç m `K+ ``+?X

óL m [mª i?" i Km®M çç i çQÊ+ iBM? ?mv i i? -M i?9 +kM; F?¬M; TªB F?¬M; H" K ç
i?m° + p h?B M *QÆM; i? -M i?9 i?QÊM; +´ +U+ F€ ?mM; €+X h?Q+? ,M M; QÌB- ç®
+U+ F€ KšM +ªKX *?9M; i M m Km®M çQÊ+ iBM? >mv i i? -M i?9 i?b / ç" M; - M?Q
F?| F?, M- + -M TªB ç2K KMB i` M M; QÌB +?2 /'m çB- K" F?¬M; +?d H" i?m HB K F
*QÆM; i? -M i?9 M?Q *MM; E€ K° i F?B #` i?QÆM; - +?d bÊ b) i`Î M M +U+ F€ +m²
i?" Mô S?QÆM; o•M M?„ + M?ÎX G9+ M"v K¼B M; QÌB ?"Q ?SM; ç M; + Q- ?„M i' i M?
K' i ?SM; X >ÆM M[- iBM? >mv i *MM; E€ ?„M imv F?¬M; /MM; çQÊ+ - M?QM; çQ +
i?b pšM +| i? X

S?QÆM; o•M i? M? •K +ÁM +?Q /Si- i`QM; i B +?Êi M; ?2 K° i iB M; i?ûi FBM? ?½

u oB GQÆM; p Kti F?B T bÊ +?d ` t t - S?QÆM; o•M M?bM i?2Q ?QÈM; i v M" M
i`ÌB- HçB tm' i ?B M M, K +QM \*MM; E€- i?•M ?bM? F?´M; H² p„i M; M; i` M F?¬M; i
HU+ KÎ `°M; X

ó 5ô

L?bM i?'v M, K +QM *MM; E€ M"v- i' i +ª K¼B M; QÌB ç m ?Qi p"Q K° i ?ÆB F?Q HçM
E€ +kM; F?¬M; i?'v çQÊ+ - i`QM; M"v pW tm' i ?B M ç, +| b€m +QMX

J° i +QM *MM; E€- K¼B M; QÌB +ÁM +| i? +?m iQ" M M; ?o #B M T?€T H'v +?9i K€m +
E€- +, M #ªM H" F?¬M; +| +€+? M"Q ç€M? HçBX *€B M"v ?Q" M iQ" M +?QM? H" K° i
H" *MM; E€X

ó_®M; ôX

L?QM; p"Q H9+ M"v- *MM; E€ ç M i`QÈ+ iB M- Î i` M F?¬M; i`mM; M; YB i?Q€M; [
F?Q iS+ +O K¼B M; QÌBX æ°i M?B M M; ?B M; ç-m M?bM p T?Q ççB i?K K¼B M;
?mM; €+ M"v K½M? HB i M; Y ç-m ; -K `9 K° i iB M; - b m ç| +€M? imM; ` - K M; i?
K¬M; - i?¬ #çQ i" M i`ÌB- -K -K iW F?¬M; i`mM; H Q tm®M; X

>-m M?Q H" +MM; K° i i?ÌB ;B M- M, K +QM *MM; E€ +kM; +?9 w iÈB +?¶ K¼B M; QÌ
?, M; ?€B H Q tm®M; X

J° i +¶ F?OM; #® F?¬M; +€+? M"Q M|B `ä M; ,M +?†M i`QM; iBK K¼B M; QÌB- K¼B M
?'T ç m Km®M çbM? +?d- H-M HQÊi i` M iWM; ;QÆM; Kti tm' i ?B M p ?QªM; bÊX

a€m +QM *MM; E€ ?QÈM; p +MM; K° i +?¶ K" b, M #„M- +| i? i?QªB K€B ç2K #¼M

óJ m +?çv i`®M5 h€+? ` K" +?çv ô o"Q i?ÌB F?„ + K'm +?®i- S?QÆM; o•M K½M? HE
K¼B M; QÌB ç M; FBM? M; ç+ ç M M; •v M; QÌB ç`M? i? -M i`Î HçBX >-m M?Q H" +M
t Q i?Q€M; +€B i?Q€i ` - /¼+ i?2Q +€+ T?QÆM; ?QÈM; M?Q çB M t i# v çBX

S?QÆM; o•M H¬M; i| + +kM; çUM; çSM; - iQ" M i?•M +, M; i?šM; X a€m +QM *MM; E
HU+ - +?Q /M ?„M #B M i?•M i?QÊM; +´ ?mM; i?9 S?d +kM; F?¬M; TªB ç®B i?O5

*QÌM; ;Bª +'T h?B M hQÊM; - i?U+ HU+ H" iW M; k i?B M HQM; +?B HU+ - ç M M?`
M?Á +QÌM; ;Bª +| i? ç°i T?€; BÈB ?çM M?` i?"T i?B M HQM; +?B HU+X

J` b€m *MM; E€ M"v- ç½ iQÆM; çQÆM; pÈB +QÌM; ;Bª h?B M hQÊM; çdM? +'TX >
+'T #"+ M?Q .QÆM; >Q^M; X >ÆM M[i? -M i?9 M"v +| +€+ HQçB i? -M i?¬M; i?B M
bQ pÈB pä ;Bª M; M; +'T +ÁM +QÌM; ççB ?ÆMX

æ²M; i?`B F?B K'v M; Q`B M?Q +?BK i?9 +?ϕv iS i€M- b€m *MM; E€ F?´M; H² i` M
+?B H`K b€m ϕϕQ- T?•M #B i i`mv b€iX

ó 5ô

a m HQM; i`mv M ϕ M K°i iB M; `9 i?ªK- ?mM; €+ bQ pÊB i?–M K +ÁM Km®M b„+ #
b€m i?QÈ+- M?Q KQ iW F?¬M; i`mM; #„M tm®M; - æQ M J°+ h`ªK S?QM; i`®M i`€
?ÆM KQ`B bÊB H¬M; /`B b€m i?QÈ+ ϕ|M; ϕBM? i` M K†i ϕ'iX h`QM; ϕ| K°i +•v i`U+
?„M ϕ|M; ϕBM? tm®M; K†i ϕ'iX

G9+ M`v K¶B M; Q`B ϕ m T?€i ?mv iQ`M #° iB K HU+- iQ`M HU+ +?ϕv i`®MX B +kM
M; Q`B F?€+X

ó «M; 5ôX

óæB t2K b Q5ô

h?•M i? ?ÆB ç°M;- S?QÆM; o•M H"TiS+ H Q p T?Q i? M? •K i`mv M ç MX >„M
+?WM; # i?İB i?–MX E?İB ç°+ K`h?Ov M;K+ S?QM; i?m MçT +kM; ;–M ç M KS+ #1
p°B p`M; i?m MçT ç°+ F?Q M[X

*`M; iÈB ;–M MÆB T?€i` i? M? •K- bİM; F?Q +`M; ?½B M?•MX hWM; Hm²M; ç°+ p
#B M +m®M ç MX

S?QÆM; o•M çSM; i?ŠM; ;B[F?¬M; i`mM; - M?bM p T?Q i`QÈ+X *?d i?'v i`QM;
p"i iQ HÈM ç M; `Qi;`Q- ç€M? M? m ;B[ç–K H–vX

óG` ç` HQM;5ô

h?'v `ä ? B [m€i p"i F?'M; H²Î; B[pK E?Q- S?QÆM; o•M ?ÆB FBM? ?½BX >„M H
/`B K'v i`,K i`QÈM;- €M? K„i /U iÈM +?QM? H`æ` GQM;- K°i i?QÈM; +´ /` +?OM; +

*ÁM ç®B ç`+? pÈB æ` GQM; H` K°i æ°+ :B Q i?•M i? ç`B K'v i`,K i`QÈM; ç2M tbX
i`mM;5 æ°+ ;B Q K`m ç2M M`v F?¬M; ;B®M; M?Q ;B Q +?OM; - +İ çO b€m +?•MX J
i`M- ç°+ ç` - F?¬M; M;WM; p9i [m p9i HçB ;B[F?¬M; i`mM; - M?bM +?^K +?^K p`C
F?¬M; M;WM; T?mM` iWM; Hm²M; ç°+ ?Ä X a€m HQM; i`aQ +O Mİ +kM; +U+ F€ b
ç m T?€i` iWM; iB M; i`aQ T?€ ?Q F?¬M; +?İB i BX

J†+ çM ç°+ ;B Q M`v `i i`M #çQ M?QM; æ` GQM; ç M; Î/QÈB ç–K H–v +kM; F?¬M;
+O æ°+ :B Q +,M #ªM F?¬M; i? T?€ pĐ çQÈ+ H•M ;B€T +U+ /`v +O MİX æ–m M
+?^K +?^K H M F?¬M; i`mM;X JB M; F?¬M; M;WM; T?mM` iWM; M;KK ç°+ i?Ov K

hmv `^M; +MM; H` ç°+ p"i M?QM; æ°+ :B Q +İ p M?Q +U+ F€ FB M; F} ç°+ i?Ov K
KU+ T?mM` ç°+ ?Ä i?B m +?€v ?Q†+ i`€M? Mû F?¬M; /€K ç ç°+ i?Ov T?mM i`9M

h?•M i? æ°+ :B Q HBM? ?Qç i- +İ +Æ ?°B HB M i`aQ H M i?•M i? æ` GQM;X J`æ`
i?QİM; i?QİM; KİB H–M i`aQ iÈB ç m i`9M; #KM; æ°+ :B Q- F?B M +?Q æ°+ :B Q ç

.` +?OM; i?QÈM; +´ +İ i?B M T?9 F€ Hç- i?•M i? +U+ F€ +QİM; ççBX > B ?mM; p
? v H`æ` GQM;- ç m +İ HU+ HQÈM; iB T +`M pÈB i?B M HQM; pB M +´- +?Q M M F
?½B M?•MX L?[M; pä ;Bª M,K- b€m KQÆB T?B HQM; HU+ #bM? i?QİM;- +İ F?B +
F?Q iªM` +?ûK M€i pKMx

G9+ M`v S?QÆM; o•M i?m HB K F?Q iS+- HçB i? K pB + i?•M i? ?„M [m€ M?Ä #0
içK i?İB ? B ç°+ p"i F?¬M; ç w iÈB ?„MX

ó> B óp`ô M`v ç`M? +QÈT M°B ç M +O M? m ? v b Q\ô

:B[K½M? i?9 pÈB M? m- pB + ;B i +?İ+ +QÈT çQç i M°B ç M ç i,M; +QİM; im pB
;B [m€ ç†+ #B i- M?QM; S?QÆM; o•M M?bM K°i H9+ i?b T?€i ?B M` +?mv M F€ H

> B ?mM; p"i M`v ç€M? [m ç€M? HçB M?QM; pšM F?¬M; ? `İB F?ÄB T?çK pB K°i
o•M +ÁM M?bM i?€v Î +€+? ? B ç°+ p"i F?¬M; t +İ K°i M;¼M M9B M?ÄX

*U Hv ;–M M?Q p"v i?2Q ççQ Hw K` MİB i?b M;¼M M9B M?Ä 'v bÈK ç½ #` ? B ?m
KÈB ç9M;- i? M?QM; Mİ pšM M;mv M p M M?Q # M ç–mX >ÆM M[F?B ? B ?mM;
w i`€M?` F?ÄB ;Á M9B 'vX

S?QÆM; o•M +?Êi M;?o, ó*?ŠM; H) ô

*€+? ;Á M9B [m€ t - ?ÆM M[bQÆM; F?İB KM K`i- S?QÆM; o•M F?¬M; i? M?bM ç
+?mv M i•K iQ- S?QÆM; o•M H"TiS+ +ªK i?'v MÆB çİ F?¬M; #bM? i?QİM; , ó*İ KM

óh` M ;Á M9B FB „i +İ #ªQ p"i- ? B ?mM; i?9 M`v F?¬M; T?ªB ç M; i` M? M°B ç M +
çQç i #ªQ p"i i`QM; F?m ç–K H–v M`v5ô

æ°+ :B Q p`æ` GQM;- p®M ç m iB T +`M i?B M HQM; HU+ pB M +`X h?2Q ççQ Hw
M?Q p"vX *İ çB m M m M?Q +?9M; H` i?9 i?O ?° K°i i?B M i`B ç` #ªQ M`Q çİ- çQA

o•M #B i`^M; ? B ?mM; i?9 M"v ç M; i` M? çQç i i?B M i" B ç` #ªQ MŠK i` M ;Á M9
;B'm F?Q iS+- ççT +?•M p"Q ?Q F?¬M; H Q p T?Q i`QÊ+X

ó>®M; ô

*ªK ;B€+ çQÊ+ ói M M;QìB M;Q" Bô S?QÆM; o•M ç M; iB M p"Q- ? B ?mM; i?9 ç²M;
` iB M; `®M; +ªM? +€Q KçM? K)X h`QM; +QM K„i iQ M?Q +€B +?m¬M; ç²M;- ?mM

óh?m5ô S?QÆM; o•M ?ûi HÈM K°i iB M;- i`B m ?Q€M L;k L;K+ S?QM;X J°i pÁM; t
i` M çdM? ç-m ? B ?mM; i?9X J°i Hm²M; ?'T HU+ +U+ HÈM H"TiS+ ?9i #¼M +?9M
/Q L;k L;K+ S?QM; #B M i?"M?X L;k L;K+ S?QM; ?B M içB H" T?€T F?Q ç` M;m
çQÊ+ ç i?,M; +U+ HÈM- HçB i? K i?U+ HU+ çç i çdM? +O S?QÆM; o•M- çQÆM; i
KçM? K) M"v b) F?¬M; F?' bÎ M?m i`QÊ+ ç•vX

h`QM; h?Ov M;K+ S?QM;- b|M; +m°M iWM; +ÆMX " `MQÊ+ #B M ç2M F`i # Q T?O i
T?€i` M?[M; iB M; `9 i?ªK i?B iX hQ" M i?•M ?mv i M?K+ F?¬M; M;WM; #` ?Á i M

h`QM; ?ªB çQÆM; K"m ç2M 'v- F?¬M; #B i # Q M?B m i?B i? ç M; i`¬B M'BX L?[
p"Q i`QM; pÁM; # Q T?O +O MQÊ+ #B M- H"TiS+ #` ,M KÁM bç+? b)X "ÎB H) i`Q
?„+ €K i?m-M i9v K" +ÁM +| HU+ ,M KÁM +QìM; ççBX

hmv `^M; æ°+ :B Q p" æ" GQM; +| i? +?®M; HçB F`+?- ç°+- M?QM; ç®B pÈB HU
F?¬M; +| F?ª M,M; +?®M; +UX *?d K°i H€i HB M #B M i?"M? ? B #° tQÆM; óbç+?

óL°B ç M +¬M T?ªB ;B[HçB5ô J„i i?'v i`QM; pÁM; tQ€v MQÊ+- H|2 H M €M? çÄ €
#` b|M; HÈM ç2M F`i i?¬M T? X S?QÆM; o•M p°B p½ p" M F?B M M°B HU+- H'v`
+ÁM M°B ç M K"m t M? MQÊ+ #B M i?b ç HçB i`QM; h?Ov M;K+ S?QM;- ?¶ i`Ê pB

æ" GQM; K M; iQM? i?Ov- L°B ç M +O M| ç®B pÈB pB + i?®B Hmv M h?Ov L;K+
h`€B HçB- æ°+ :B Q K"m ç2M imv `^M; H" ç°+ p"i M?QM; M°B ç M +O M| HçB +| i
?Ä M;mv M i® +U+ F€ T?QM; T?9X H" i" B HB m /MM; ç i Hmv M >Ä L;K+ S?QM

óoM5ô

S?QÆM; o•M +?KT K°i +€B- M°B ç M æ°+ :B Q H"TiS+ çQÊ+ i?m p"Q i`QM; i vX hv
M°B ç M T?€i` - S?QÆM; o•M +| i? +ªK ;B€+ çQÊ+- pB M M°B ç M M"v +?S ç-v

óJ¶B çdM? i?m°+ L;k L;K+ S?QM; K°i F?B i Hmv M ç m +¬M ç M`'i M?B m M,M; i
F?¬M; T?ªB i +| K°i M;m²M #B M ç2M #'i i" M i?b F?¬M; #B i H9+ M"Q i KÈB +| i?
S?QM;X oB M M°B ç M æ°+ :B Q M"v K†+ /M +U+ F€ +QìM; ççB M?QM; pšM +ÁM t
L;K+ S?QM;X *| H) T?ªB +¬M ç M ?ÆM KQìB pB M KÈB KB M +QĐM; ?Q" M i?"M? #

S?QÆM; o•M ç,K +?B m +?®+ H€i- b m ç| M?ûi pB M M°B ç M ?WM; ?U+ +O æ°+ :
#„i ç-m [m€ i`bM?- i?m i?"Ti" B HB m ç i Hmv M >Ä L;K+ S?QM;X

X

+QM2Kn#2M/QB M?

æ;A *>I >P§L: h⁻*

>P§L: S>N E•

jejX *?QÆM; j8k, , >| GQM; h?ªQ

L?|K /`+?, ?mMi2`+/

æª iU, b Rkj @ Ga"

X

:Á M9B ;B[ç-K H-v`'i M?ÄX "€M FQM? +?d +?WM; ?ÆM KQìB i`QÊM;- ?ÆM M[
iU M?Q K°i +€B H²M; #ªM 9T i` M ç-K H-vX :Á M9B M"v i`KB HOB- i` M çdM? ;Á K

iQÆB- + Q +?WM; # i'+- +?d +| ? B H€ +Ä M?ÄX *•v +Ä p¬ / M? M"v M m M?Q F?-
?ŠM b) F?¬M; B +?9 w ç M M|X *| çB m S?QÆM; o•M #B i`^M; - +| i? bBM? i`QÎ
imv i F?¬M; TªB +?d H" +Ä /çBX hmv `^M; ?„M ç¼+ `i M?B m b€+? bY- içT Fw M
p +•v +Ä M"vX

óE?¬M; #B i ç•v H" i?S ;bX h`QM; b€+? +´ iU ?² +kM; F?¬M; +| ;?B +?ûT M"Q p M
S?QÆM; o•M M?bM +?^K +?^K +•v +Ä M?Ä #û- î ;B[? B T?B M H€ M?Ä- K°i i`€B+
>QÆM; i?ÆK Hç HMM; K" S?QÆM; o•M M;YB i?'v iW i` M F?¬M; i`mM; +?QM? ç
i`„M; M"vX

óšQ šQ5ô æ°i M?B M K°i HQç i M?[M; iB M; MQÊ+ ç°M; i`mv M ç MX G9+ M"v- F?
i`QM; KªM? ç-K H-v- +€+ HQçB ç°+ p"i çB M +m²M; H Q p T?Q [mª K"m i`„M; i`Ä

ó*S ?€B i`QÊ+ `²B ?½v M|B5ô

S?QÆM; o•M F?¬M; i?W HÌB- #"M i v iQ çQ ` - H"TiS+ M?´ H'v +ª` +•v M?Ä- b
h?'v S?QÆM; o•M ?€B K'i [mª [mw- ç°+ p"i ç¬M; çªQ T?Q /QÈB H"TiS+ çB M +m²M
K„i H° ?mM; [m M; - i?"K +?Q +ÁM +| K'v +QM KQÊM HU+ H Q H M- Hª iª M?„K S?Q

ó>W5ô

S?QÆM; o•M T?'i i v- L; k L; K+ S?QM; H"TiS+ tm'i ?B M- #B M i?"M? K°i çdM? M9
/QÈBX *?d M; ?2 K°i iB M; ó_ -K5ô- MQÊ+ #MM H"TiS+ #„M p¼i H M ?ÆM KQÌB i`
K'v i`, K i`QÊM; iS+ i?b #` L; k L; K+ S?QM; ûTi?"M? K°i F?®B ç'i #^M; T?ŠM; - +k
M?B m ç°+ p"i #` S?QÆM; o•M ç M€i pKMx

ó>®M; 5ô

J°i +QM #¼ +çT ç°i M?B M iW T?Q t #„M H M- ;B®M; M?Q i M M?¼M #„M i?ŠM;
K"v ?ÆB M? +? H M- S?QÆM; o•M iB M i v tm'i +?QÎM; - H"TiS+ +QM #¼ +çTi?•M
#` +?'M i?"M? #MM K€mX \*| çB m ç€K ç°+ p"i M"v F?¬M; M?[M; F?¬M; #` S?QÆM
K" +™M; H9+ +™M; çB M +m²M; p¼i ç MX :B i +? i KQÌB +QM- H"TiS+ +| +ª i`, K +Q

S?QÆM; o•M M?bM tm®M; T?Q /QÈB- HB M ?B m ` , ó"¼M +?9M; iÈB ç•v ç m H"
i` ç°M; ç M K°i i?S M; mv ?B K`²B5ô

æ€K ç°+ p"i p"Q H9+ M"v ?Q" M iQ" M F?¬M; ;B®M; H9+ i`QÊ+X G9+ i`QÊ+ F?B S
S?QM; ?'Ti?m ç°+ p"i #´ bmM; iBM? F?Q- M?[M; ç°+ p"i i`QM; ç-K H-v +?çv i`®M
F?¬M; K°i +QM M"Q bÊ +? i M[- iU M?Q #` i?S ;b ç| FQ+? i?Q+? p"vX "ÎB i? S?Q
+•v i`ÁM M"v ç®B pÈB ç€K ç°+ p"i K" M|B- +U+ F€ [m M i`¼M; X

ó"¼M +?9M; çB M +ª`²BX h®i M?'i H" içK i?ÌB `ÌB F?ÄB MÆB M"v ç½5ô

S?çK pB # Q T?O +O F?|B ç°+ +U+ HÈM- S?QÆM; o•M +kM; F?¬M; /€K çKM; Kti
[mª i`ÁM K"m i`„M; - S?QÆM; o•M HB M +?¼M K°i ?QÈM; `²B H Q p9i çBX

" M M; Q" B F?|B ç°+ - M9B MQM i`MM; çB T HB M KB M- iWM; çÊi iB M; ;-K iW b•n

ó>mv i u >-m- .` +? h?B M >-m- ?B M içB i +kM; F?¬M; ;B9T çQÊ+ +€+ M; QÌB- i'
i?B M K M? +O +€+ M; QÌB i?¬BXô S?QÆM; o•M M?bM p T?Q i`QÊ+ - i?¬K M|B i

a€m i?¬M i?9 *MM; E€- K¶B +QM ç m +| i?U+ HU+ KQÌB i?B M HQM; HU+ - S?QÆM
>mv i u >-m +?d bÊ /[M?B m H" M? QiX *ÁM KbM? M m +| [m v HçB- bÊ `^M; F?¬M
i`€B HçB b) #` b€m +QM *MM; E€ i`mv b€iX

óLÆB M"v içK i?ÌB +ÁM M iQ" M- i`QÊ+ +SibK K°i +?¶ M"Q ç| , M i`€B [mª M"v `²B

S?QÆM; o•M HB + K„i M?bM tmM; [m M?- H"TiS+ T?€i ?B M ` K°i M; ¼M M9B H
v p"Q i`QM; HÁM; M9B- i?m HB K F?Q iS+ iQ" M i?•M- b m ç| M? M? +?| M; M;²B

óh?B M HmM; ç` €+?5ô S?QÆM; o•M T?'i i v ç€M? ` K°i ç¢Q + 'K +? +O æ¢B GU
+ 'X o- b® M?[M; p, M iU i?-M K ?mv MªQ- p†M p Q # v` - i`"M M;"T ç°M; [m"i- +?
+O S?QÆM; o•MX

æ®B pÈB S?QÆM; o•M- h¬M h? E?¬M +, M #ªM F?¬M; ;B'm /B KX *€+ HQ¢B imv
h?-M J h¬M; ç m i`mv M i?K ? i +?Q ?„MX oQ M?Q T?€T K¬M h?B M GmM; æ` •+?
iQ`M F?Q iS+- M; v +ª ?mM; i?9 +kM; F?¬M; i? T?€i ?B M ` çQÊ+X

a m F?B +?m~M #` tQM; tm¬B- S?QÆM; o•M çQ i v p`Q M; U+ K|+ ` K°i [mª i`ÁM
[m - S?QÆM; o•M H"TiS+ Mm®i [mª i`ÁM K`m i`„M; p`Q i`QM; #KM; X

h?•M i? S?QÆM; o•M ?B M i¢B #€+? ç°+ #'i t•K- +?Q /M H` i`€B +•v F`+? ç°+ +kM
>ÆM M[- +| i? H` +?Q ? B +QM ?mM; p"i i?QÊM; +´ çB M +m²M; ç€M? ;B i M? m
+m²M;- S?QÆM; o•M iBM +?„+ `^M; i?S M`v imv i F?¬M; T?ªB H` i?S FûK +ÄBX

ó•K5ô

Zmª pW i`¬B p`Q #KM;- K°i +¶ HU+ HQÊM; ç€M; bÊ- M|M; `U+ M?Q M? K i?¢+?-
ç| M´ imM; i`QM; #KM; S?QÆM; o•MX GU+ HQÊM; F?¬M; i? /MM; +€+? M`Q ?bM?
i`mv M ç M F?„TiS +?B #€i ?`B +O S?QÆM; o•MX J°i +¶ HU+ HQÊM; ç€M; bÊ- +'T
o•MX h?•M i? ?„M +?d i`QM; M?€v K„i KÎ`°M;- ;B +®- KÎ`°M;- ;B +®- H¢B KÎ`°

L m ç´B H¢B H` M; QìB i?QìM;- ç½ bÈK #¢Q i? K` +? iX L?QM; S?QÆM; o•M i?b
çQÊ+ #ªQ p - #îB p"v HU+ HQÊM; F€ /`~M +?S i`QM; [mª i`„M; F?¬M; F?B M +?Q
i?ìB- +¶ HU+ HQÊM; ç€M; bÊ M`v +kM; çB M +m²M; +ªB i¢Q i?•M i? S?QÆM; o•M
+?Q ç M +®i iOv iQ`M i?•M ? i i?ªv ç m çQÊ+ +¶ HU+ HQÊM; #€ ç¢Q ç| +'T i®+ +ª

*¶ HU+ HQÊM; M`v- ;¬M M?Q +?d i`QM; M?€v K„i T?€ ?Ov `²B b€M; i¢Q H¢B- iB T
Zm€ i`bM? M`v F?B ç¢i ç M KS+ +U+ ?¢M- S?QÆM; o•M +ªK ;B€X h`QM; M; QìB Kb
K¢M? K)- ;B®M; M?Q H` tmM; ç°M; Km®M ?| `²M; X

ó>| GQM; h?ªQ5ô

h`QM; ç-m S?QÆM; o•M ç°i M?B M t i [m K°i w MB KX h?S +•v +Ä 'v `ä `M; +?QM
[mª i`ÁM K`m i`„M; +?QM? H` >| GQM; ZmªX *ÁM ? B ?mM; p"i æ` GQM; p` æ°+
Km®M Mm®i >| GQM; h?ªQ p` >| GQM; ZmªX

h?S M`v- i`QM; M?[M; +m®M i?Q i`+? +?QM? i?®M; F?¬M; çQÊ+ ;?B +?ûT- +?d +|
+?9i Qi i?-M; iBMX h?S ;¼B H` >| GQM; h?ªQ bQ pÈB iQ+? +€ +? T pQÊi HQM; K

"'i F H` >| GQM; h?ªQ ? v H` HQM; K¬M ç m F?B M +?Q i?B M ?¢+ Q i? K K°i i-
. ` +?OM; i?QÊM; +´ æ` GQM; p` æ°+ :B Q çQÆM; M?B M + Q +'T ?ÆM +€ +?ûT `
ç°i T?€ F?ÄB H®i ?mM; p"i- M?QM; H¢B #` ?¢M +? X L|B +€+? F?€+- ? B ?mM; p"
h?ªQ- H"TiS+ +| i? #B M ?| i?"M? K°i i?S + Q +'T ?ÆM i?m°+ HQM; +?OM; X

GU+ HQÊM; +O +?9M; p®M /o ç½ iB T + "M i?B M HQM; pB M +´- K°i F?B #B M ?|
+ Q +'T ?ÆMX

óh +?d iWM; M; ?2 M|B +| >| GQM; h?ªQ- +?S +?Q iWM; M; ?2 ç M M?[M; #B M ?
h?ªQ5ô h`QM; HÁM; S?QÆM; o•M t i [m K°i iB w MB K M?Q p"v- b m ç| K°i +¶ H
M? M? "T ç M- ç-m ?„M iS+ i?b ç m M?Q #` tû M€iX

S?QÆM; o•M M; Y K†i H M i`ìB ?ûi i?ªK K°i iB M; X .QÈB / ?„M iWM; KªM? HQM;
tm'i ?B MX L; v +ª i` M K†i +kM; H° ` HQM; H•MX h v +?•M S?QÆM; o•M `mM `~v
i?"M? HQM; i`ªQX

*MM; H9+ 'v- K°i +¶ HU+ HQÊM; iBM? i?-M ç€M; bÊ- iU M?Q H®+ +m®M- iW i`QM
H M ç-m- +¶ HU+ HQÊM; iBM? i?-M M`v iU M?Q K°i i? M? HÊB FB K- +„i M€i pK
iWM; KªM? M?ÄX

h?-M b„+ S?QÆM; o•M M;QM; i`¼M;- i`-K ;B¼M; [m€i H M, óJBM? KBM? i¢Q p"i
KBM? i?-M; i?B M- KšM /m [m€M ç` GBM? im i¢Q i?-M5ô

h`QM; F?QªM? F?„+ i? M? •K T?€i` - i v T?ªB S?QÆM; o•M H'v i®+ ç° F?-M; i? i
hWM; /ÁM; +?[K"m p" M; tm'i ?B M- H'v i®+ ç° M;QM; F i FBM? M;QìB- +'m i?"M?
i`QM; M?€v K„i- K°i HQ¢B +ªK ;B€+ F€ /B m i`¶B ç"vX

S?QÆM; o•M +ªK i?'v i?•M i? KbM? iU ?² #B M K'i- i?"M? i`ìB- i?"M? ç'i- i?"M?
F?-M; F?Q h`QM; ?Q F?-M; - iU ?² +| K°i HQ¢B HU+ HQÊM; p- ?bM? ;„M F i i?•M?

h" M T?€T S?QÆM; o•M ç€M? ` +"M; M?B m- i?b +ªK ;B€+ HB M F i +"M; +?†i +
+MM; çQÊ+ ç€M? ` - KB i•K S?QÆM; o•M -K K°i iB M; +?'M ç°M; - K°i i?•M i? M?Á
i'+ tm'i ?B M- S?QÆM; o•M F?) ç°M; i•K MB K- HB M ç~v iQ" M #° HU+ HQÊM; +Á
i`QM; +Æ i? 'vX a m F?B ?'T i?m HU+ HQÊM; +O >| GQM; Zmª- ?bM? M;QìB M?
?ÆMX

GBM? hm S?€+? M;QM; iK- p"Q H9+ M"v- S?QÆM; o•M `®i +K+ ç°i T?€i ç M GBM
X

+QM2Kn#2M/QB M?

æ;A *>I >P§L: h~*

>P§L: S>N E•

je8X *?QÆM; j89, , æB M *m²M; æ h?,M;

L?|K /`+?, ?mMi2`+/

æª iU, b Rkj @ Ga"

X

GBM? hm *ªM? p®M F?-M; [m M ? pÈB HU+ HQÊM;X h`QM; F?QªM? F?„+ ç°i T
i`QM; +Æ i? S?QÆM; o•M +kM; F?-M; +| ;b #B M ?| - pšM M?Q i`QÈ+ H" K°i i`,K #
M?QM; S?QÆM; o•M #B i`^M; - KbM? ç½ T?€ pĐ [mv i„+ i?B M ç` 5 *?Q M M HU+
?¢M +? M[5

S?QÆM; o•M +ªK ;B€+ M?Q KbM? H" K°i HÁM; b-M; HÈM #` F?- ?¢M- +?d +-M M
-K +m°M +?ªvX

óZm€ i`bM? i?m M¢T M;mv M F?Q i?B M ç` - F?Q i? +U+ F€ ?½B M?•MX L m M?
M?[M; ?'T /šM bU +?9 w +O +€+ +QìM; ;Bª i-M; T?€B K" +ÁM +| i? çQ ç M M?[M
i?9 +QìM; ç¢B >ÆM M[F?B i i?m M¢T >| GQM; hªQ- #B M ?| i?"M? `²M; - ç½
i?2Q /äBX LÆB M"v F?-M; i?Q+? ?¼T îH•m5ô

a m F?B S?QÆM; o•M #QÈ+ p"Q GBM? hm *ªM?- H"TiS+ +| i? +ªK ;B€+ çQÊ+ Kb
bªM bBM? K°i iB HB M ? Fb /B mX >„M +| i? +ªK ;B€+ çQÊ+- +| p"B +¶i? HU+ ç

æ•v +kM; F?-M; TªB H" ?„M +ªK M?"M çQÊ+ F?Q iS+ +O ?¼- K" H" iW i`QM; F?
i?m çQÊ+ M?[M; iBM iS+ K" +Æ i? #¼M ?¼ T?€i` X

J¶B M;QìB ç m +| i?•M M?B i- b) +| M?B i HU+- +| ?- ?'TX "îB i? iBM iS+ `B M;
T?€i çB- T?B m i€M i`QM; ?Q F?-M;X >ÆM M[ F?B # v i`QM; F?-M; i`mM; - b) i¢Q
i¢Q ` çO HQ¢B iBM iS+X

L?[M; iBM iS+ M"v F?m +? i€M i`QM; i?B M- ç` +-M K°i i?ìB ;B M /`B KÈB ?Q" M
;Bª #bM? i?QìM; K" M|B- M?[M; iBM iS+ M"v +,M #ªM ?¼ F?-M; +?¢K iÈB çQÊ+X
GBM? hm *ªM? i?b ?Q" M iQ" M F?€+- ?¼ b) +| i? iB Ti?m M?[M; iBM iS+ 'v iW ?Q

S?QÆM; o•M +?QM?- H" M?l p"Q +€+? iB T i?m 'v K" #B i +| M; QlB ç M; iB T + "M
? „M pšM +ÁM i? 'T- +?d +| i? +ªK ;B€+ çQÊ+ +| M; QlB ç M ; -M- M?QM; F?-M; #B

"'i Hm" M H" i? M"Q- ç m + -M ç M i?U+ HU+ ç +?®M; çÐX h?U+ HU+ S?QÆM; o•
pB M + ' - +| i? +ªK i?K çQÊ+ M?Q i? ç½ "i F?-M; i X æ•v +kM; H" M?l + -M; T?€
?mv M- çB mX

óWKX Km®M M?"M #B i çQÊ+ M?B m i?S i?b M?"i ç`M? T?ªB ç i?,M; i?U+ HU+ +C

h?•M i? S?QÆM; o•M `mM; ç°M; - H"TiS+ M?Q i M `lB F?ÄB ç•v +mM; - iW i`QM;
+?bK i`QM; F?|B ç°+X

a m K°i H€i- K'v #|M; M; QlB H-M HQÊi ç M ç°M; [m"i K" S?QÆM; o•M ~M i?•M F?E

óh®+ ç° +U+ M? M? *?9M; i ç½ i?m HB K F?Q iS+ - p"v K" ? „M pšM T?€i ?B M `5

J'v #|M; M; QlB /MM; HçB i`QM; +?®+ H€i- i`"M M; "T +ªK ;B€+ F?-M; + K HÁM; X

E?B pä ;Bªim Hmv M- bÊ M?"i #` M; QçB HU+ [m'v `®BX "lB H9+ 'v +?QM? H" i?lB
+O ô5 *| i? çB ç M MÆB M"v M?B m Qi +kM; H" M?[M; F +| +?9i p®M HB M; X L
T?QÆM; M?[M; i?S M?Q i9B F?-M; ;B M b) H" i?m ?Qç+? +U+ HÈMX *?Q /M F?-M
H" + -M; [mv iX #Q i`+? +kM; +QB M?Q ç½ FB K HlBX

JaM? ç'i #` F?|B ç°+ ç2M F`i # Q T?O- b m F?B F?Q iS+ >| GQM; h?ªQ #B M K'i-
M ç`M?X

S?QÆM; o•M ?mv M T?M i`QM; F?|B ç°+ - i`QM; K„i iWM; iB iBM? K M; H'T H|2X
M; QçB i`W ? „M ` +?Q /M H" i? -M i?9 iB M p"Q ç m T?ªB +? i- +kM; +?QM? H" MÆ

ó>€i5ô

S?QÆM; o•M #¶M; M?B M [m€i HÈM K°i iB M; - #ªv KQÆB ? B ç` b€i ?mv i +MM;
K„i [m€M i? -M; pÊB #ªv KQÆB i-M; i`QM; HÁM; ç'iX æ` F?Q- •K F?Q- b€i F?Q+
i`QM; +Æ i? S?QÆM; o•MX \*?d i?'v i`QM; ç-K H-v ç2M i®B- pK F?Q ç2M tb +m²F
HÁM; ç'i T?mM H M- #B M i?"M? #B M F?|B- # Q T?O S?QÆM; o•M p"Q i`QM; X

*MM; H9+ pÊB pB + +•m i? -M; #ªv KQÆB ? B i-M; /QÈB HÁM; ç'i- S?QÆM; o•M
pçM i`QÊM; tmM; [m M?- F?-M; F?Q bKT ç'- ?| i?"M? K°i pÁM; tQ€v F?'M; H² +?

óGBM? F?Q i?"i ?MM; ?"m5ô

S?QÆM; o•M iU M?Q K°i +QM +€ pQB MÆB #B M b•m- p„i M; M; F?-M; i` M; - F?
i`QM; F?®B F?-M; ;B M `°M; HÈMX

.QÈB bU ;B9T çÐ +O HBM? F?Q p" ç` F?Q- F?Q iS+ +O S?QÆM; o•M H'v i®+ ç° ç
? „M H9+ M"v F?-M; +?d +ÁM H" æ` "B M *ªM?- K" ç M; çB M +m²M; i,M; H MX *M
? #ªQ HQm- ?Q" M iQ" M ç H° F?Q iS+ +O KbM?5

ó—K -K5ô

hQ" M #° F?-M; ;B M MÆB ;BªB ç'i #` F?|B ç°+ # Q T?M K½M? HB i`mM; ç°M; X
M; "M i`QÊM; - F?-M; ;B M F?-M; M; WM; p†M p Q- m®M F?9+ - `²B i`QM; M?€v K„
iQç+ ?Q F?-M; - +?mB ` M; Q"BX

ó>®M; 5ô

h`QM; iB M; ; -K +U+ HÈMX K°i +¶ F?Q iS+ iW i?lB ?²M; ?Q M; - + Q [mw- mv M; ?
J°i +QM i?B M HQM; pB M + ' iW ?Q F?-M; tm'i ?B MX

oB M + ' i?B M HQM; M"v F?-M; T?ªB H" ?QªM? K" H" K°i i?B M HQM; `i `ä`"M; -
H²- H•M ;B€T H'T HÈM?- iQ€i ` F?Q iS+ +QlM; ççB- M?Q i? b M M9B H'T #B MX

h?B M HQM; M"v F?-M; M; WM; tQ v pÁM; i` M çdM? ç-m S?QÆM; o•M- ç-B K„i i
H²M; - ?mv M T?M ;B[F?|B ç°+ ç2M F`iX

ó•K –K5ô

o"Q F?Q^aM? F?„+ i?B M HQM; pB M +´ +?mB` iW ?Q F?¬M; - i?B M ç` HB M bBM
ç2M +m²M +m°M iW #®M T?QÆM; i€K ?QÊM; ?°B iK- ?| i?¬M? K°i pÁM; tQ€v F?
h`QM; K•v ç2M F`i- b-M +?ÊT çb çQ¬M;X

æ°M; ioM? +U+ HÈM M¬v ç½ ?'T /šM p¬ b® €M? K„i +O M?[M; M; QÌB ç M; Ì; -M ç;

ó*| w iS- F?¬M; M; Ì HçB +| F F?¬M; #B i b®M; +? i- ç€K Î +?¶ M¬v ç i?, M; pä ççQ

óhQÎM; `^M; M?[M; M; QÌB çB ç M ç•v ç m H` F +| i•K +Æ- HÁM; /ç b•m b„+ - ?B M
;B€ b B `²BX E?¬M; M; Ì HçB +| HQçB M; QÌB M; m tm~M M?Q p"vX >" ?"- iÊB ;B i
#ªQ p"i- M|B F?¬M; +?WM; +| i? i?m çQÊ+ i` M M; QÌB ?„M p¬B K|M +kM; M MXô

óE?†+ F?†+ +?d H` iB m ;B ?Ä ? B i?B M HQM; HU+ +kM; /€K # v M?ªv HQçM tç

óL; QÌB M¬v- ççB F?€B im Hmv M pä ççQ +?Q H•mX E?¬M; M; Ì HçB F?Q2 F?Q M;
#` ;B i +? i ç•v K"5ô

hWM; €M? K„i ç m i"Ti`mM; p MÆB K•v ç2M ?°B iK- i¬M M;"T p t2K i?QÌM; p"
iWM; #|M; M; QÌB #„M H M F?¬M; i`mM;X E M¬Q +kM; K M; i?2Q K°i #KM; €+ ç°+
o•MX

ó>W ?W-.QÈB K°i ;®+ ççB i?K- i?Ä iBM? M; ?B M; M; QÌB /U i?•M +•v- M?¬M M?½

óS?QÆM; ?QÊM; FB - WK- i M?È F?¬M; H-K- ?bM? M?Q H` K°i T?B M F?|B ç°+
i? K ô

h`QM; €M? K„i +O i?Ä iBM? i¬M ç-v p ?ª ? X

LÆB F?|B ç°+ ç2M F`i # Q T?O- T?çK pB p¬ +MM; HÈMX _'i M? M? +?|M; - Î b€i #
tm'i ?B M iWM; ççQ M?•MªM?X

L; QÌB +| i? ç M ç•v ç m F?¬M; TªB H` i?S çÆM; BªMX *?Q M M F?B pW M?bM i
K„i K¶B M; QÌB ç m H°` p /Q /UX

ó>šM H` F?¬M; +| p'M ç ;bX L m M?Q +| +? i i?b ;B ?Ä FB ç½ +? i i`QÈ+ `²B5ô

GB + K„i M?bM H M K•v ç2M ç M; p-M pk T?Q i` M F?|B ç°+- ç€K M; QÌB KÈB ç M
i?•M i? M?Q€M; H M- i`i` # v p¬Q i`QM;X

*?d K°i H€i b m- iWM; HQç i iB M; F m` M i?ªK i?B i iW i`QM; K¬M F?|B ç°+ ç2M
F m'v F?B M +?Q H¬M; i|+ M; QÌB i /UM; M; QÊ+X

L?[M; i M +QÌM; ;Bª i¬M; T?€B pW H¼i p¬Q i`QM; F?|B ç°+- ?mv i M?K+ H"TiS+
M?€v K„i #` i?B m ?OvX

ó*~M i?"M S?B M F?Q M¬v +| ç°+5ô

h?'v +ªM? iQÊM; M?Q p"v- K°i HQç i M?[M; M; QÌB F?€+ F?¬M; /€K +| ç°M; ioM?-
/WM; HçB ? i # M M; Q¬B ;BªB ç'i +| F?|B ç°+- Î i`QÈ+ K„i #¼M ?¼- K'v i M im bo
KÁM ç M; +® ;„M; i?Q€i` F?ÄB F?|B ç°+X L?QM; F?|B ç°+ i?U+ bU [m€ KS+ HÊB
F€ M; „M M; OB M?Q €M? +?ÊT ç K ? - M?[M; im bo iB M p¬Q F?|B ç°+ ç½ #B M i?"
`ÆB tm®M; T?Q /QÊBX

óšQ `Q5ô

æ-K H-v v M ioM? ç°i M?B M +m°M i¬Q- p¬ b® ç°+ i?9- ç°+ i`MM; iW /QÈB MQÈ+
H'v M?[M; tQÆM; +®i`ÆB iW i` M i`lB tm®M; - #B M K'i i`QM; #MM ç2MX

ó>Qi5ô

L?bM i?'v +ªM? iQÊM; M¬v- +?9M; M?•M bÊ ?½B +?d +ªK i?'v K°i Hm²M; ?¬M F?Q i
H M çdM? ç-mX

ó*? i iB i- T?B M pK F?Q M"v +| F`+? ç°+X \_ä`"M; F FB ç½ #šv +?9M; i 5ô
 L;?o ç M FB T M¢M +O M?[M; im bo pW iB M p"Q F?|B ç°+- ç€K im bo +ÁM H¢B /€K #m¬M; HÄM; F?Q iS+- im Hmv M pä +¬M; i¢B MÆB M"vX
 Î i`mM; i•K F?|B ç°+- S?QÆM; o•M +kM; +ªK ;B€+ çQÊ+ çQ"MM;QÌB pW ç M ;¬M-
 H M,
 ó>W5 E?¬M; M;Ì H¢B +| F F?¬M; #B i b®M; +? i- ç€K +| +?O w ç€M? HûM i 5XX
 #B i M;?o H¢B `^M;¬ M m M?Q i F?¬M; M„K +?„+- b Q /€K ç i?,M; im pB Î +?¶ M
 +? i +kM; ç€M; H„K5ô
 S?QÆM; o•M M?„K K„i H¢B- F?¬M; #m²M ç w ç M ç€K M;QÌB # M M;Q"BX æ` T?
 *MM; E€ +kM; T?ªB i`€M?- ?€ H¢B ç M?[M; F ç| iB M p"Q çQÊ+ ? v b Q\ GBM?
 i` M i`ìB- /QÊB ç'i iB M p"Q i`QM; +Æ i? S?QÆM; o•MX GBM? F?Q- ç` F?Q M"v
 K" T?ªB i?¬M; [m h?B M æ` o¢M >| *?mM; +?mv M ?| - b m ç| KÊB #B M i?"M?M
 h`QM; ?Q F?¬M;¬ ?Q ªM? i?B M HQM; KÆ ?² tm'i ?B M- b m ç| F?¬M; ;B M +?Êi M
 óL;•K5ô
 h?B M HQM; F?'M; H² i?S ? B iW ?Q F?¬M; H°` K|M; pm®i- #„i ç¬m +?mB ` M;Q
 a m F?B #QÊ+ p"Q GBM? hm ªM?- i?U+ HU+ F?¬M; ? #B M ?| - T?ªB i?m M¢T M
 iB T iK+ ç i?,M; HU+ HQÊM;X
 æB m M"v ;B®M; M?Q H" K°i +€B +?ûM M?Ä #B M i?"M? K°i +€B Hm MQÊ+ HÈMX L
 pšM M?Q +k +?d H" K°i +?ûM MQÊ+- +?Q M M Km®M ç' ç¬v Hm MQÊ+ #m°+ T?ªB
 h?ìB ;B M i?'K i?Q„i [m çB- S?QÆM; o•M H"v i®+ ç° FBM? F?OM; ?'T i?m M;mv M
 HQÊM; GBM? hm ªM? +¬M [m€ M?B m M;mv M F?Q i?B M ç` X h¢B æ` "B M ªM?
 +ÁM i¢B GBM? hm ªM?- M;QÌB i T?ªB /MM; i?B M HQM; HU+ ç iQM? iQ€MX æ
 o•M T?ªB iB m ? Q `i M?B m i?ìB ;B M ?'T i?m M;mv M F?Q i?B M ç` KÊB ç¢i ç
 +ªM? ;BÊB +O ?„MX
 J°i i?B M HQM;¬ ? B i?B M HQM;¬ # i?B M HQM; +?QM i?B M HQM;5
 S?QÆM; o•M im Hmv M çO KQÌB ? B M;"vX h`QM; i?ìB ;B M ç| +?d /WM; H¢B K°i
 æ M M;"v i?S KQÌB ? B- i?U+ HU+ +O S?QÆM; o•M ç½ K°i K¢+? iB M ç M +?QM i?
 HQM; pB M +´ p¬M pk tmM; [m M? MÆB S?QÆM; o•M ç M; çSM;¬ i?•M i? +U+ HÈ
 ç°+X
 GBM? hm ªM? +U+ ?¢M H" M,K i?B M HQM; HU+X ªM; +| K°i Qi +QÌM; ;Bª ç°i T
 +?šM; +| B pQÊi KS+ M?B m M?Q p"vX S?QÆM; o•M bQ pÊB ?¢M +? +O GBM? hr
 HQM; HU+X
 ªªK ;B€+ çQÊ+ +ªM? iQÊM; M"v- `i M?B m M;QÌB H°` i?¬M b„+ `mM; ç°M;5
 óa Q +| i? \55 h?U+ HU+ M;QÌB M"v b Q H¢B +| i? ç i?,M; M?B m M?Q p"v5 G) M
 i?šM; iÊB h?B M hQÊM; ªM? ? v b Q\5 ô
 Î b€i pMM; F?|B ç°+- +ÁM `i M?B m M?[M; im bo i" ç¢Q pšM +?Q iªM çB- pšM ç
 L?QM; +?SM; FB M +ªM? iQÊM; i`QÊ+ K„i- €M? K„i H°` p F?B T bÊ- +m®B +MM
 óæQÊ+ `²B- FBM? K¢+? ç½ b„T #½Q ?Á 5ô
 S?QÆM; o•M KÎ K„i- iBM? K M; +?|B H¼B +?Êi ?B M H MX h`QM; F?|B ç°+ ç2M F`
 M?Q # M M;"v- iU` M?Q pW tm'i ?B M K°i K†i i`ìB `U+ `ÐX
 X
 +QM2Kn#2M/QB M?
 æ;A *>I >P§L: h¬*

>P§L: S>N E•

jeeX *?QÆM; j88, , æSM; æ-m "ªM; GBM? hm X

L?¡K /`+?, ?mMi2`+/

æª iU, b Rkj @ Ga"

X

h`QM; b€i M Kî K„i` - iBM iS+ p¬ +MM; p¬ i" M iW #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; i`mv M

G9+ i`QÈ+ ?„M +?d +! ? B i?B M HQM; HU+- +?Q i? iB T i?m çQÊ+ M?[M; iBM iS
+! +?QM i?B M HQM; HU+- çQÆM; M?B M F?B iB T i?m M?[M; iBM iS+ M`v b) / /"

*€+ HQ¢B #B M ?! +O F?¡B ç°+ îtmM; [m M? ç m H¼i p`Q i`QM; K„i ?„M- S?QÆM
M?•MªM? T?B i?•M`ìB çB- HB M +mìB M?¢i,

ó*QB M?Q +€+ M; QÆB i?¬M; KBM?- ?B M i¢B i Km®M i?m i?"T +€+ M; QÆB- [m€

*! çB m- S?QÆM; o•M +kM; F?¬M; +! w i`mv b€i M?[M; M; Q`ìB M`vXªM?; BÈB ç½
+ÁM /QÊ+ p`i ç i?,M; +?Q /MM; iÈBX

h•K MB K F?) ç°M; - i9B F?¬M; ;B M Kî imM; - K°i pB M ç M /QÊ+ HÈM +?WM; #^M
p`Q i`QM; KB M; S?QÆM; o•MX S?QÆM; o•M +„M pÐ- Mm®i p`Q #KM; X G"TiS+ k
i`QM; +Æ i? S?QÆM; o•M- iB TiK+ ç i?,M; HU+ HQÊM; +O ?„MX

æ•v H` K°i pB M ç M /QÊ+ +U+ T?~KX æ M /QÊ+ +U+ T?~K bQ pÈB ç M /QÊ+ i?Q
M?B m- F?¬M; +?d ~M +?S M,M; HQÊM; ?MM; ?"m- K` +€B [m M i`¼M; +?QM? H`
T?€i iB K M,M; +O pä ;Bª- iB M i?ŠM; ç M KS+ ;BÈB ?¢M HU+ HQÊM; + Q M?'i +O

JS+ ç° ç i?,M; +! HB M [m M ç M i? +?'i +O pä ;Bª- ç²M; i?ìB +kM; HB M [m M ç
ç-m iB M T?K+ ç M /QÊ+ p`Q- #B M ç° ç i?,M; b) HÈM M?'i- +ÁM p b m- Mm®i +
;BªK tm®M; X :B®M; M?Q L; m h?-M +O GQM; >´ h¬M; - T?K+ p`Q `i M?B m ç M /Q
p b m- i€+ /KM; ç i?,M; HU+ HQÊM; +O ç M /QÊ+ +U+ T?~K +~M; H9+ +~M; +U+
M?B m M?'i +kM; +?d +! i? ç i?,M; i? K MY T?B HQM; HU+X *! çB m- i,M; i? K k
+m°+ +?B M ç²M; +'T- ç®B pÈB L; m h?-M +! Qm i? `i M?B mX *?Q M M pä ;Bª ç®
i" M /KM; iÈB KS+ i®B ç

Jti F?€+- ç M /QÊ+ +U+ T?~K b m F?B ç i?,M; HU+ HQÊM; pä ;Bª ç M; BÈB ?¢M-
M,M; ~M +?S M,M; HQÊM; +O pä ;Bª i,M; i? K H MX æ M F?B ç¢i ç M h?B M hQÊ
T?€iX L,M; HU+ +O pä ;Bª b) çQÊ+ ç i?,M; +U+ ç¢BX *kM; #îB p`v K` ç M /QÊ+
M?Q p`v- +?Q M M ç®B pÆB HQ¢B ç M /QÊ+ M`v- +€+ i¬M; T?€B KÈB ?¢M +? T?
i`QîM; H½Q p` +€+ ç iY +?•M i`mv M KÈB çQÊ+ T?•M +?Q- ?ÆM M[K¶B M,K +?d

æ M /QÊ+ +U+ T?~K p`Q #KM; `²B- S?QÆM; o•M +ªK; B€+ FBM? K¢+? i`QM; +Æ i?
;B M T?Q i` M ç-m ?„M- p®M ç½ F?ûT H¢B- H9+ M`v H¢B MSi pÐ- ?QªM? i?B M

ó>®M; 5XXô

E?QªM; +?WM; MY + M? ;B`ì b m- H¢B i? K K°i i?B M HQM; pB M +´ iW ?Q F?¬M;

h¢B h`mM; i?´- i` M Kti ç'i`°M; HÈM tm'i ?B M K°i ç¢Q [m€M- +€+ çbM? i? B çQÊ
#`B- h`QM; K¶B iÁ çbM? i? B ç m çti K°i i'K #B ç€+U+ HÈM- î# M i` M T?•M #B
óGBM? hm "ªM; ô- óh?B M hQÊM; "ªM; ôX

æ¢Q [m€M M`v H` i?€M? ç` +O i¬M; T?€B- çQÊ+ t•v /UM; `i #Q K"iX h¢B K¶B ç
imÈ+ i?ì T?KM; - t2K tûi ?^M; M;`vX

h`QM; ç¢Q [m€M- #bM? i?Q`ìM; b) ?Q`M iQ`M ioM? H†M; X .,K # iB m ç¢Q bo +?'T
+?Q MÆB M`v Hm¬M b¢+? b)X L?QM; ?B M i¢B HÆB M`v +U+ F€ M?®M M?€Q- çO
K K¬M- +! +ªM?[M; i M /•K i†+- ç¢Q +?Q+?

h`QM; i¬M; T?€B ;BÈB +| K°i [mv +O 'v H` K†+ F H` B i¢B M?[M; i?B M +Æ #ªM;
păX *?Q M M M?[M; M;QÌB M`v Î ç•v Hm¬M #bM? M p¬ bUX

S?Q i`QÈ+ i?B M +Æ #ªM; +| `i M?B m M;mÌB iK i" T- ?Q`M iQ`M H` pb +| K°i i M
#ªM; æ` "B M "ªM; i? v ç´B i M M;QÌB çSM; ç-mX 'v H` F?¬M; i?'v i M S?QÆM; o

G9+ # M ç-m i M ç iY M`v çQ€M `^M; M;QÌB M`v ç½ #` M;mÌB i ;B i +? i- HB M
M;?2X

*| çB m- `i M? M? b m +| M;QÌB T?€i ?B M` i M +O M;mÌB çSM; ç-m #ªM; æ` "

"B ç€ h?B M *Æ i`QM; çbM?- ? i i?ªv ç m H` T?€T F?Q Hmv M i?"M?- +| i? iU ç
M;QÌB Î ç•v ç m ? i bS+ +?9 wX >¼ T?€i ?B M` `^M;- iB m ?-m ;B S?QÆM; o•M M
M;„M M;OB H'v i®+ ç° FBM? M;QÌB HB M iK+ iB M M? M? i` M #ªM; GBM? hm X

óJ m M?bM- ?„M ç M; i,M; H M ç M KQÌB i?B M HQM; HU+5ô h`QM; ç€K M;mÌBX K

óh®+ ç° ç i?,M; HU+ HQÊM; i?"i ç€M; bÊX L m iB T iK+ ç i?,M;- ?„M b) pQÊi [m
hm - hm E?¬M; >Á h?QÊM;5ô

G9+ M`v- +| M;QÌB ç¼+ /ÁM; +?[ i` M #ªM; GBM? hm , óæSM; ç-m #ªM; GBM? hm
i`QÎM; H½Q \*?B m :B€+ hUX GBM? hm \*ªM?- im Hmv M óh`Q hm æ° Gm" Mô- KQÌ

h? M? •K +ÁM +?Q /SiX K¼B M;QÌB ç° i M?B M T?€i ?B M /ÁM; +?[çSM; i?S ? B i
M?'T M?€v iÄ b€M;X

óo9i5ô

a m ç|X i`QÈ+ K„i +?9M; M?•M- /ÁM; +?[ M`v ç° i M?B M M?ªv H M p` i`Q ç-m iB M

óæSM; ç-m #ªM; HBM? im , S?QÆM; o•M- "bM? u m æ¢B hQÊM; Zm•M i`B m æ¢B
i?B M ç` F€ p"i, >| GQM; h?ªQ- KQÌB ? B i?B M HQM; HU+- çSM; ç-m #ªM; HBM

óP 5ô

æ€K M;QÌB i?Q€M; +?®+ ²M `Q- i'i +ª K¼B M;QÌB ç m #` K'v +?[KQÌB ? B i?B M H
L; v +ª K°i Qi i`QÎM; H½Q i`QM; T?€B `M i?•M i`QM; ç€K M;QÌB +kM; i?'v KQ K„i ;

óJmÌB ? B i?B M HQM; HU+X b Q +| i? \55ô

óJQÌB i?B M HQM; HU+ F?¬M; T?ªB ç½ çQÊ+ ;¼B H` ç¢B pB M K½M b Q\ L;mÌB M
p"v\5ô

ó>| GQM; h?ªQ- M?'i ç`M? H` /Q >| GQM; h?"QX h` - i` X K m i` ` t2K +| +?mv

óæ| H` i?S ;b p"v\5 L?'i ç`M? T?ªB çQ¢i ç M i v5ô

æ€K M;QÌB -K , - p¬ b® M?•MªM? +'T i®+ # v` F?„T +€+ ?QÊM;- B M'v ç m KQM
h?ªQ H` i?S ;bX hWM; KªM? iBM iS+ F?¬M; M;WM; i`mv M p +€+ i`QM; T?€BX

JQÌB ? B i?B M HQM; HU+X HU+ HQÊM; M?Q p"v- +| i? ;B i +? i K°i +QÌM; ;Bª h?

G9+ M`v S?QÆM; o•M pšM ç M; M i•K im Hmv M i`QM; F?|B ç°+- F?¬M; ? ? v #E
ç€K M;QÌB pb +€B i M +O KbM?- ç M; M;`v ç K b¬B bK+X

óhB T iK+5ô

S?QÆM; o•M Mm®i pB M ç M /QÊ+ +U+ T?~K i?S ? B p`Q #KM;- b m K'v + M? ;Bì b
pB M +´ tm'i ?B M iW ?Q F?¬M;

oB M i?S # oB M i?S iQ oB M i?S M,K

S?QÆM; o•M ?mv M T?M ;B[F?¬M; i`mM;- K°i +¶ HU+ HQÊM; ç€M; bÊ iW i`QM;
Lm®i ? i M,K pB M ç M /QÊ+ +U+ T?~K- H9+ M`v S?QÆM; o•M M„K ;B[HU+ HQÊM;

JQÌB ? B i?B M HQM; pB M +´ ç½ H¨ i? M? i? ?½B M?•M- mv €T F?´M; H² 'v F?B M
? i p¨Q i`QM; ç-K H-v- F?¬M; /€K i?Á K†i` M;Q¨BX

a•m i`QM; bÆM +®+- .QÆM; >Q^M; +ªK ;B€+ çQÊ+ +¶ €T HU+ 'v- b„+ K†i F?¬M; F
óL m ?„M iB T iK+ ç i?,M; pÈB i®+ ç° M¨v- +?ŠM; K'v +?®+ b) pQÊi [m M;QÆB5ô
.QÆM; >Q^M; +ÁM +?Q F`T KÎ KB M;- HBM? ?²M i`QM; M?šM ç½ KÎ KB M; i`QÊ-
M;QM; i`¼M;X

.QÆM; >Q^M; +m®B +MM; ç½ pšM i`'M ç`M? çQÊ+- bmv M;?o +?®+ H€i- H"TiS+ H
óGQ¢B +?mv M M¨v F?¬M; +| F?ª M,M; T?€i bBM?X hm E?¬M; ?Á i?QÊM; çSM; c
H¨ KQÌB i?B M HQM; HU+X J¨ ç•v H¨ M?ì h`Q hm æ° Gm" M +O *?B m :B€+ hU H¨
?¢- ?ÆM M[*?B m :B€+ hU +ÁM +| h?"T GQM; h?"T hQÊM; ""M L?QÊ+ *¬M;- çQÊ
i?•M i? +QM M;QÌB5X >„M +| i? ç¢i ç M KS+ M¨v- +?„+ +?„M ç½ Mm®i p¨Q çQÊ+
>ÆM M[+kM; ç½ ç¢i ç M ;BÈB ?¢M `²B5ô

h?"T GQM; h?"T hQÊM;- hQÊM; î ç•v F?¬M; T?ªB H¨ pQB K¨ H¨ HQM; iQÊM; K°i /
K°i i`QM; M?[M; i?€M? i?9 ?° T?€T +O S?"i i¬M;X

óL;QÆB [mª i?U+ ç½ M?bM ` çQÊ+ p'M ç 5ô GBM? ?²M i`QM; M?šM Mî MK +QÌBX
h`QM; K„i .QÆM; >Q^M; €M? H M K°i iB ?¨M [m M;- +QÌB M?¢i M¡B,

óJQÌB ? B i?B M HQM; HU+- i?U+ HU+ M?Q p"v +kM; çO ç ?¢# p`i`Q +O hm E
çQÌM; pä ç¢Q- +¨M; pQÊi t +ªM? ;BÈB- iQ+? Hkv +¨M; T?ªB ?MM; ?"m- ç°i T?€-
h i?U+ bU Km®M t2K- H'v i?U+ HU+ KQÌB ? B i?B M HQM; HU+ +O ?„M- H¨K i?
hQÊM; *ªM?5ô

ó>¨ ?¨- ?„M Km®M ç¢i ç M h?B M hQÊM; *ªM? [mª i?U+ ç° F?¡ i,M; H M H¨ F?¬M;
T?€ `²B- HU+ HQÊM; K B b m #°+ T?€i` +¨M; i? K FBM? F?OM;5ô GBM? ?²M i`Q

ó*€B M¨v +ÁM T?ªB +?ì t2K ?„M +| K¢M; ç b®M; iÈB H9+ ç¡ F?¬M; `²B ?½v M¡B5ô

ó•K5 •K5ô

J°i +¶ +?'M ç°M; +QÌM; HB i i`mv M ç M- M; v +ª h?QÊM; æ *?B M s +O .QÆM;
F?¬M; M;WM;X

óL;•K5XXô

i? i?W M?"M M´B- +?Q M M F?¬M; ?B m `ä K´m +?®i p´M ç # M i`QM;- S?QÆM;
T?K+ M°B HU+X

J„i M?2Q H¢B- p¬ b® w M;?o tm´i ?B MX L?QM; H-M HQÊi iWM; w M;?o #` S?QÆM

óh`mM; sm +•m i?¬M; M,K T?€+? H` GU+- E?Q- hBM?- M- GBM? hm X L,K T?€+?
i?QÌM; K¢M? K) ?ÆM `´i M?B mX *?ŠM; H) #ÎB pb M,K T?€+? ´v +O i [m€ K¢M?
h`mM; sm S?€+? +O i +kM; T?ªB p¬ +MM; +QÌM; ç¢B KÈB +| i? HB M F i çQÊ+ M

S?QÆM; o•M iU ?ÄB K°i ?²BXH"TiS+ F?ŠM; ç`M? w M;?o M´vX æB m M´v iU M?Q
K¢M?- HK+ T?O M;k i¢M; K¢M? H M- i?b H²M; M;U+ +kM; T?ªB HÈM i? K p[M; +?„
imM; K´ +? i5

óS?B M T?S+ M´v- K B b m- i T?ªB FB K K°i HQÊM; HÈM M?[M; ç M /QÊ+ imv i T
F?Q ;b ç| KÈB +| i? M;QM; iK iB T` K´v i`"M T?€T T?Q b m5ô

L;QM; Hmv M i`"M T?€T Km®M HB M iK+ HB M K¢+?- i?b b m F?B M°B HU+ iB m ?
ç M /QÊ+ imv i T?~K ?Q†+ H` >| GQM; Zmª +?d M?€v K„i #¢Q i¢+- bBM? ` K°i HQ
+| i? i?m" M HÊB M;QM; iK i`"M T?€TX

ós2K ` - +?mv M p`Q M?´ +QÈT +O pšM T?ªB iB TiK+ H`K `²B5ô

S?QÆM; o•M H"TiS+ M;?o M?Q p"vX

h?S M?Q ç M /QÊ+ imv i T?~K- i` M M;QìB M;QìB i?QÌM; +,M #ªM F?¬M; i? +|X S
i?B M i`B- i`QÎM; H½Q- i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q +O i¬M; T?€B KÈB +| F?ª M,M;

h`B m çbM? p` i¬M; T?€B i`QÈ+ M v p®M ç®B H"TM? mX *?Q M M ç€M? +QÈT +€+
o•M F?¬M; T?ªB +?`m #´i F€ i`€+? M?B K M`QX

ôh`QÈ+ T?ªB F?¬B T?K+ M°B HU+- `²B `ìB F?ÄB MÆB M´v ç½5ô

S?QÆM; o•M F?Q M? +?•M M;²B tm®M;- /Q /U +?®+ H€i- b m ç| K|+ ` ? B #bM? ç
M;U+ ` - /Si F?Q€i Mm®i p`Q- b m ç| M;²B t T #^M; i` M L;k L;K+ S?QM; v M H†M;

o`B M;´v b m- S?QÆM; o•M HB M iW i` M L;k L;K+ S?QM; çSM; /"vX

X

+QM2Kn#2M/QB M?

æ;A *>I >P§L: h¯*

>P§L: S>N E•

je3X *?QÆM; j8d, , S?QM; ´M *MM; E€XX

L?|K /`+?, ?mMi2`+/

æª iU, b Rkj @ Ga"

X

JQìB ? B i?B M HQM; HU+ ;¬M M?Q M; M; #^M; pÈB K°i +QÌM; ;Bª h?B M hQÊM; *
i?ìB i?QÊM; +´ +kM; H` ?¢+? i•K ç iY- çQÊ+ i¬M; T?€B +QB i`¼M;X

óJ°i #QÈ+ M[- K°i #QÈ+ M[i?¬B5 h +?d i?B m K°i #QÈ+ M[H` +| i? ç¢i ç M h?

S?QÆM; o•M +| +?9i iB + Mm®B i?¬K M;?o i`QM; HÁM;X h¢B GBM? hm *ªM? ç¢i
HU+- i?"M? iUm M?Q p"v- +?Q /M H` Î i`QM; i¬M; T?€B i?QÊM; +´ +kM; +QB M?Q

E?ª M,M; iQ+? b9+ K¢M? K) M?Q p"v- K†+ /M Km®M ç°i T?€ GBM? hm *ªM? iB M p
F?| F?,M ?ÆM `´i M?B m- M?QM; K°i F?B ç°i T?€- i?"M? iUm b) H` #´i F?ª ?¢M HQ

S?QÆM; o•M •K i?–K ?B m` `^M; - +?d +–M KbM? M; QM; iK i?“M? +?QM i`”M T?€
T?€ # KQÆB b€m i–M; i?B M +QÆM; +?d H” +?mv M ç /”M; X æ M H9+ ç|– HU+ H
Km®M i`”M €T h?“T h K ?Q”M; iY +kM; +?d H” +?mv M / /”M; X J” [m M i`¼M; ?ÆM
hQÊM; *aM?– +| i? bY /KM; çQÊ+ iBM? ?mv i *¬M ”^M; i`QM; h?B M æ` o¢M >| *
h?•M i? M?Q€M; H M– S?QÆM; o•M # v` F?ÄB F?m pU+ F?|B ç°+X *MM; H9+– M
*aM? çQÊ+ T?€i ç°M; – iBM iS+ p¬+MM; p¬i”M iW #®M T?QÆM; i€K ?QÊM; ?°B iK
G9+ M”v S?QÆM; o•M KÈB ?B m` – pb b Q H9+ ç–m– S?QM; h?€B h?QÆM; +| i?
M?[M; +¬M; T?€T im Hmv M GBM? hm *aM?– h?Ov J L; mv M h?Q çSM; i?S # +?
p”

ó>Q”M; æbM? EBM?ô [m^ M?B M F?¬M; T?^B F?¬M; +| ç¢Q HwX

” M M; Q”B T?¢K pB F?|B ç°+ # Q T?O– p¬+MM; p„M; p X *aK ;B€+ çQÊ+ F?Q iS
K¢+? H2Q H M ç M KQÌB ? B i?B M HQM; HU+– F?¬M; +ÁM B /€K Î H¢B M[X

óhbK çQÊ+ `²B5ô

J°i H€i b m– S?QÆM; o•M KÎ K„i` bY tm’i aÆM L?¢+ L .B S?€TX h?•M ?bM? H|
o•M ç½ pKi [m ? M KQÌB /†KX h` M #–m i`ìB ÎT?Q h•v– # +QM *MM; E€ ç M; tÁ
v HQÊM ;B[i`ìB + QX Î# M /QÊB +?9M; – ?ÆM KQÌB i M +QÌM; ;B^ i€M im– p K
?bM? ` bS+ +?¢v i`®M i?“i M? M?X

ó>®M; 5XXô

hB M; ;–K +O *MM; E€– FBM? i?B M ç°M; ç` X o”Q H9+ çB b, M M?Q i? M”v– +?9
i¢B i +?Q ç¢i ç M h?B M hQÊM; *aM?– +?Q /MM; çQÊ+ iBM? ?mv i +O i?–M i?9
H¢BX >ÆM M[– M°B ç M +O *MM; E€ +| i?m°+ iQM? ?Ä – ?Ä /B K +O +?9M; +U–
HB m p¬+MM; i®i ç Hmv M +? >Ä L; K+ S?QM; X h?S M”v hK ”aQ *€+ +?Q iWM;

h?•M ?bM? F?) ç°M; – S?QÆM; o•M H”T iS+ H Q ç M K°i +QM *MM; E€X >B M i¢B i
/KM; óaÆM L?¢+ L .B S?€Tô +”M; i? K i?“M? i?¢Q– i®+ ç° p” ?Q¢i iQM? +”M; i, M

ó>®M; 5XXô

J°i +QM *MM; E€ +aK i?’v M; mv ?B K– HB M tQ v M; QÌB H¢B– ? B +€M? p¶ K¢M?
M?[M; +€B H¬M; b„+ #ûM M?Q KQ pMM pKi #„M ç MX

óæ¢B GU+ h?–M J *?QÎM; 5ô

*?B m pW ` – K°i ç¢B i?O K i?–M i`„M; # +? K M; i?2Q F?Q iS+ K M? K¬M; – +´ t
?Q F?¬M; X æ¢B i?O +?KT ç M– H”T iS+ i?m ? i H¬M; +SM; K” *MM; E€ pW #„M iÈ

h?U+ HU+ +O i?–M i?9 i?B M +QÆM; *MM; E€ F?Q^M; +?WM; KQÌB ? B i?B M H
;½ +QÌM; ;B^ h?B M hQÊM; *aM? i`mM; #bM?X *| çB m– çB K +QÌM; ç¢B M?’i +O
K¢M? K) pQÊi t pä ;B^ +MM; pÈB K°i Qi i?•M i?¬M; +?ŠM; ?¢M M?Q HY +O *MM

GY +O *MM; E€ +kM; ;B®M; M?Q #¢+? M?½M i?–M i?¬M; +O S?d– +U+ F€ HÈB ?
+O S?QÆM; o•M t’T td pÈB *MM; E€– M?QM; i`QM; HÁM; ?„M H¢B +U+ F€ FB M;

ó>¬5ô

h?’v F?¬M; ?B m [m^– *MM; E€ H”T iS+ `Qi ;B”M K°i iB M; – ? B +€M? H¢B p¶ K¢M
ç M S?QÆM; o•M– +MM; H9+ +€B K²K`°M; ?Q€+ ?€` – iS+ i?b K°i Hm²M; ?Ä /B K
T?Ki ç M– iU M?Q Km®M i?B m +?€v +^i?B M ç` X

>B M i¢B +¬M; HU+ +O S?QÆM; o•M i, M; p¼i– +?Q M M +®ibM? i?Y ?Ä /B K +
ç°M; – H”T iS+ i?B i`B M aÆM L?¢+ L .B S?€T +’T i®+ HmB p T?Q b m– ç²M; i?ÌB
J *?QÎM; X æ¢B i?O F?’M; H² ;B®M; M; ¼M M9B– +?KT p”Q #B M HY +O *MM; E€

*MM; H9+ bY tm’i æ¢B GU+ h?–M J *?QÌM; – M; |M i v S?QÆM; o•M +kM; M? M?
L; K+ S?QM; çQÊ+ i`B m ?Q€M– M?Ä +Ð K|M; i v– H†M; H) # v çBX

óEûi Fûi5ô

æ¢B GU+ h?¬M J *?QÎM; F?¬M; ;b F?¬M; T?€- +?Q +QÆM; +?Q /QÆM;- K¢M? K
+O *MM; E€ i?B m ¢®i- H"TiS+ ;B®M; M?Q imv i i M /QÈB €M? K†i i`iB ; v ;„i- #
¢° FBM? ?Q`M;X *?QÎM; 'M HÈM #^M; M;¼M M9B- +?d +?ÈT K„i ¢½ i?m M?Ä H¢B F
¢ M ¢QÊ+ i`QÊ+ M;QìB \*MM; E€- ¢½ #` ?Ä /B K +O *MM; E€ i?B m `KB

ós2K ` - +?d +¬M i?U+ HU+ ¢O +QìM; ¢¢B- H" +| i? ¢®B F?€M; pÈB i?B M T?9 ?Ä
S?QÆM; o•M H"TiS+ ?B m ` X *| ¢B m- F?¬M; T?ªB B +kM; ¢O F?ª M,M; ¢®B T?|
æ¢B GU+ h?¬M J h¬M; H" ¢¢B i¬M; T?€B i?QÊM; +´X T?€T K¬M ?mv MªQ + Q i?
T?9 ?Ä /B K +O *MM; E€- M; v +ª æ¢B GU+ h?¬M J *?QÎM; +kM; #` ¢®i +?€v ¢
+¬M; T?€T #bM? i?QìM; F?€+- +Æ #ªM F?¬M; +¬M T?ªB M;?o +kM; #B i b) #` i?B

ó>®M;5XXô

h`QM; M?"M #B i +O \*MM; E€- M?•M HQ¢B i`QÊ+ K„i M`v +| i?U+ HU+ M; M; M;
M;KK ?Ä /B K ¢½ i?B m +?€v #`M i v +O ¢®B T?QÆM;- *MM; E€ iU ?² M?Q pW ¢
i?¬M H"TiS+ ¢¢B +?'M- `Qi iQ K°i iB M; `²B /MM; i®+ ¢°+ +U+ M? M? H Q ¢ MX

óh?ªQ M`Q v m i°+ +QB i?QìM; M?[M; ?mM; i?9- i?¬M i?9 M`v- +?d +QB +?9M; M
[mª i?U+ F?¬M; b B- M?QM; i`Q im H¢B +?Q ¢MXô

J„i i?`v \*MM; E€ Km®M i`mv b€i ¢ M- S?QÆM; o•M pšM i`M ¢`M?X *MM; E€ pW t
S?QÆM; o•M H"TiS+ [m€i HÈM K°i iB M;- i F?ÎB L;k L;K+ S?QM;X

ó•K5 •K5ô

>Q F?¬M; `mM; ¢°M;X L;k L;K+ S?QM; H'T H|2 ;B[ ?Q F?¬M;- +'T i®+ #`M? i`QÈB
i?"M? K°i M;¼M M9B F?'M; H²- K M; i?2Q K°i +¶ HU+ HQÊM; b M M9B H'T #B M-

ob Km®M i Hmv M h?Ov L;K+ S?QM;- S?QÆM; o•M ¢½ i?m M¢T F?¬M; #B i # Q M
M M i`¼M; HQÊM; ?B M i¢B +O L;k L;K+ S?QM;- FBM? F?OM; /¼ M;QìBX

*MM; E€ i`9M; +?B m- HQM; #` M M +U+ K¢M?- H"TiS+ +ªK ;B€+ M?Q pW #` i`½
¢€M? H M HQM;- i?•M ?bM? ?ÆB +QM; tm®M;- iS+ i?` #` ¢"T `ÆB tm®M; /QÈBX
M?"T p`Q M°B i¢M; +O M| - ?ÆM M[ +ÁM iU M?Q ¢ M; H`K +?Q K€m iQ`M i?•M M

óG¢+5XXô

*MM; E€ ;`Q H M K°i iB M; #B ?`Q p M; p¼M; i?B M ¢` X h?U+ HU+ S?QÆM; o•M
M?| +| i? K T?€T F?Q ¢` M;mv M i`mM; T?~K ¢dM? +'T- iB T +`M i?QÊM; T?~K HB

S?QÆM; o•M bY /KM; æ` "B M S?€T ?| i?"M? ?mM; i?9 S?d- +?Q M M #B i`^M; i
F?B #` i`¼M; i?QÆM;- b) `i F?| K` bY tm`i i?¬M i?¬M; i?B M T?9X h?'v *MM; E€
o•M H"TiS+ v M i•K ?ÆM M?B mX

ó>®M;5XXô

ÎT?Q t - ? B *MM; E€ F?€+ ¢ M; i`mv b€i ¢€K +QìM; ;Bª i€M im- M;?2 i?'v iB M;
H"TiS+ `Qi H M K°i iB M; ;B" M /[- i?•M i? F?UM; H¢B- H"TiS+ ?| i?"M? iB ¢B
S?QÆM; o•MX

ó*S i?m H'v +QM *MM; E€ M`v i`QÊ+ ¢½5ô

S?QÆM; o•M F?¬M; i?W HìBX L;k L;K+ S?QM; T?®B ?ÈT pÈB æ¢B GU+ h?¬M J
+QM *MM; E€ ¢ M; i`¼M; i?QÆM;X

óGBM? >²M Gv h? 5ô

S?QÆM; o•M MB i T?€T [mv i- +?d K°i M;|M i v ¢ M i?B i? *MM; E€- H"TiS+ `9i H
i?•M i? M|X "ªM iQM? HBM? ?²M *MM; E€ pšM v M?Q H9+ i`QÊ+ F?B +?Q +? i- F

>²M T?€+? +O ?mM; i?9- i?-M i?9- iW i`QÊ+ ç M M v Hm¬M H` i`B HB m H`K F?Q
ç½ iWM; pb ibK F?Q HBM? +?Q h?QÊM; æ *?B M s K` ç€M? +? i#@M +QM ;B Q L;
L;k L;K+ S?QM; +-M M,K F?Q HBM?- M?Q p•v KÈB +| i? i`î i?`M? T?€T F?Q ç` M
?B M içB S?QÆM; o•M ç½ Hmv M i?`M? h?Ov L;K+ S?QM;- M?QM; pšM +ÁM i?B n
h?Ov L;K+ S?QM; iW ?bM? /çM; M9B + Q +?mv M i?`M? pÁM; tQ€v MQÊ+- K†+ /M
+| i`b i` M?'i ç`M?- +?QM? H` #ÎB pb i?B m F?Q HBM?X

ó>®M;5XXô

Î T?Q i`QÊ+ i`QM; ?Q F?¬M;- ? B ççQ €M? b€M; +?Êi H|2 H M- ? B +QM *MM;E€
;-M M?Q F?¬M; ? M K` +MM; T?mM ` Hm²M; HY M|M; `U+ M?^K S?QÆM; o•M i?B
+MM; b,M K²B- M?[M; *MM; E€ M`v ç½ Hmv M i?`M? K°i Qi T?®B ?ÊT çÆM ;BªMX
S?QÆM; o•M ?W HçM? K°i iB M;- F?¬M; +?9i ?Q M; K M;- K°i Hm²M; M°B HU+ #
H9+ i?¬B ç°M; aÆM L?ç+ L .B S?€T- i?•M i? M?Q€M; H M- H"TiS+ tm'i ?B M i`
Î M;Q`B K'v i`,K i`QÊM;X

óE?Q HBM?- T?QM; 'M5ô

h v S?QÆM; o•M HB M iK+ MB i T?€T [mv i- bY tm'i T?QÆM; T?€T T?QM; 'M F?Q
?bM? # Q H'v HBM? ?²M *MM; E€- b m ç| T?QM; M?"T p`Q L;k L;K+ S?QM;X

J°i i`M ;B½v /K p` +?®M; HçB F`+? HB i iW HBM? ?²M \*MM; E€ i`mv M ` X G` K
?²M +O *MM; E€ p¬ +MM; +Q`M; ççB J†+ /M H` H9+ b„T +? i -HBM? ?²M KÈB #` `9
t ?mM; i?9 #bM? i?Q`M;X h`QM; i?ÎB ;B M M;„M- ?Q F?¬M; i`M M;”T iB M; `®M
GBM? h?m”i +O S?QÆM; o•M F?¬M; M;î +?m`M #` F?¬M; i? F?®M; +? çQÊ+ M|X

S?QÆM; o•M i?'v i? F?¬M; FBM? K` +ÁM H'v H`K KWM;; ó*`M; KçM? +`M; i®i5 L
L;k L;K+ S?QM; +O i +`M; HÈM- iB K HU+ ç i?,M; +`M; KçM?5ô

J°i +¶ iBM? i?¬M HU+ KçM? K) iW S?QÆM; o•M pKi` - iU M?Q K°i i? M? HÊB i`
?²M *MM; E€X hBM? i?¬M p` w +?Q +O S?QÆM; o•M p®M /o +U+ F€ +Q`M; ççB-
+ÁM T?ªB ?`M; T?K+- ?m®M; ?² +?d H` K°i +QM *MM; E€X

` iBM? i?¬M HU+ +O S?QÆM; o•M ç€M? i`9M;- HBM? ?²M *MM; E€ H"TiS+ ªK ç
M?Ä- HU+ +?®M; HçB +kM; v m çB F?¬M; QiX

ó*Æ ?°B i®i5ô

S?QÆM; o•M H"TiS+ HçB bY tm'i T?QÆM; T?€T T?QM; 'M F?Q HBM?X hWM; ççQ
M`v \*MM; E€ F?¬M; +?®M; HçB M[ - i?•M i? M| +'Ti®+ i?m M?Ä HçB- `²B +?mB i½

h?Ov L;K+ S?QM; i?m çQÊ+ F?Q HBM?- H"TiS+ p M; H M K°i iB M; ¬M; KBM?- +ª
ç"vX

S?QÆM; o•M +ªK ;B€+ i`¼M; HQÊM; T?€T F?Q M`v iU ?² M†M; i? K p`B T?¬M- ?
K M; i?2Q i? K bU +m²M; #çQX L; v +ª iB M; b|M; #B M K` h?Ov L;K+ S?QM; T?€
#çQ ?ÆM K°i +?9i

ó>¬5ô

GçB H` K°i /ÁM; ?Ä /B K #„M ç M- ? B +QM *MM; E€ ;B€T +¬M;- S?QÆM; o•M +k
i?S ? B F?m ç°M; aÆM L?ç+ L .B S?€T- i`€M? çB K'v i`,K i`QÊM;X

L;k L;K+ S?QM; b m F?B çQÊ+ T?QM; M?"T i? K F?Q HBM? i?S ? B- F?ª M,M; p`
;B i,M; F?¬M; QiX >ÆM M[mv HU+ +kM; KÆ ?² ç i?,M; p`B T?¬MX

óh?Ov L;K+ S?QM; i F?ÎB5ô

S?€T F?Q i`QM; i v- HÀM; iBM +O S?QÆM; o•M i,M; M?B m- HB M i?m”M i v MûK
i`QM; i9B F?¬M; ;B M- +MM; H9+ i F?ÎB h?Ov L;K+ S?QM;X

•K –KX S?QÆM; o•M pmM; i v MûK- L;k L;K+ S?QM; HB M H|2 H M i`QM; F?¬M;
K°i KªM? ç¢B /QÆM; ç2M F`i +| #€M FQM? ;¬M p¢M i`QÊM;- b|M; #B M i¬M; i¬M;
> B +QM *MM; E€- S?QÆM; o•M- +MM; pÈB ?ÆM KQ`B M;¼M M9B ÎtmM; [m M? ç

*€+ i`QÎM; H½Q F?€+ M; ?2 iB M; +kM; [m v ç-m iÈB- M?'i i?lB +kM; i?'i FBM?X h
K†i t M? iQK- ; -v +ÁK- i?•M i? +?ŠM; +ÁM K'v / i?'iX L?QM; H9+ M"v- F?¬M; M
F?m¬M K†i +ÁM i`Î M M ?²M; M?m" M `ä ``M; ç½ F?¬B T?K+ iÈB iB M? i`¢M; M?Q H
:B€Q +¬M; T?€T- ; B®M; M?Q ?²B +ÁM i? M? MB MX

óæ¢B i`mÎM; H½Q- H"K b Q p"v\ h ç½ tªv ` +?mv M; b `²B\ô h M ?¢+? i•K ç iY iB

óGK+ bQ€i5 LÆB M"v M?'i ç`M? +| i?B M i" B ç` #ªQ5ô

J'v i M i`QÎM; H½Q +kM; +U+ F€ ?QM; T?'M- i?'v [m K°i K" M M"vX G"TiS+ T?€
i?B M i" B ç` #ªQ +| i€+ /KM; ; B9T +?Q ?mv i M?K+ bBM? i`QÎM; X >ÆM M[- i?S
; -M i M ç iYX *?d +| M?Q p"v- ?„M M; YB i?'v ç-m iB M KÈB +| HQ¢B #B M ?| M"v

*?d p|B K°i M; KK ?QÆM; F?Q K" H"TiS+ ç, +| ?B m [mª i? M"vX p"v iQ" M #° +ª
F?¬M; /¼ +? i M; QlB b QX

*¬M; T?€T +O h?€M? om :B€Q K†+ /M H" H'v pB + Hmv M ?| ?mv i M?K+ H"K KK
i?B M i" B ç` #ªQ M"Q F?B M +?Q #¢+? +®i bBM? +Æ ç +?Q KbM? T?K+ /KM; X G
i?•MX a m ç| +| i? i?¬M; [m HQ¢B T?QÆM; T?€T M"v- F?¬M; M; WM; bBM? +Æ-
H¢B Hmv M ?| - ç2K ?mv i M?K+ +O KbM? i'i +ª ?| i?"M? iBM? F?QX L?Q p"v +¬
i? i mÎM; iQÊM; çQÊ+X

o`B i M i`mÎM; H½Q H"TiS+ w i?S+ çQÊ+ +?¶ i®i i`QM; ç|X K¼B M; QlB ç m /WM
K¼B MÆBX

•K5

æ¢B i`QÎM; H½Q p m M; +®i i`QÊM; H M F?B M +ª M; ¼M M9B `m M; ç°M; - H"TiS+ b
iB K FB K F?„T +ª M; ¼M M9BX >„+ pK +m²M +m°M i m¬M ` X G"TiS+ M?Q i?Ov M; •

óhbK çQÊ+ `²B- F?¬M; T?ªB H" Î MÆB M"v- H" Î T?Q i` M p€+? M9BX LÆB 'v +|
K"m çÄX —M L? B M; ²B p` i`Q ç| ç9M; pÈB ?QÈM; ; B| i?'B iÈB KÈB +| i? M; YB i?

—M L? B- +?QM? H" i M ç iY ?¢+? i•K h?€M? om :B€Q M; YB i?'v çQÊ+ KMB ?QÆ
`M; +?mv M tªv ` - HB M T?ªM SM; H¢BX

óæ¢B i`QÎM; H½Q- +?9M; i çB i?¬BXô 'M L? B pW M|B tQM; HB M # v p T?Q i`€

ó>®M; 5ô

J°i iB M; ; -K; W M?Q iB M; ; B| #½Q iW T?Q t i`mv M ç M- M; v b m ç| K°i iÁ M9B
H Q ç M- K M; i?2Q HU+ HQÊM; FBM? F?OM; ?QÈM; p T?Q —M L? B ç M; Î; B[

—M L? B i?'i FBM?- M?QM; i?'v `ä H" K°i iÁ M9B M?Ä M M +kM; F?¬M; FBM? M;
"B M *ªM?X Jm®M T?€ pĐ K°i iÁ M9B M?Ä ?ŠM H" F?¬M; +| p'M ç ; bX

ó>€i5ô

—M L? B ?ûi HÈM K°i iB M; K M; i?2Q K°i çQ" M F?|B ç2M ?QÈM; T?Q iÁ M9B M?

ó.WM; H¢B5ô

h`QM; i B ç°i M?B M i`mv M iÈB K°i iB M; ?ûi HÈMX i` M p€+? M9B- K°i ; ½ i`QÎ
M; ¼M M9B M?ÄX J°i +¶ HU+ HQÊM; p¬ ?bM? T?|M; ` X J'v F?®B ç€ F?'M; H² ç€M
H"TiS+ ?„M +ªK i?'v ; B®M; M?Q #` K°i +QM i?B M HQM; #` ç€M? i`9M; X

ôh M?Q i? M"Q ç2M çOB p"v +?S ô

—M L? B i`QM; ç-m +?d F`T t i [m w MB K M"v- H²M; M; U+ H"TiS+ #` ç€M? M€i-
i`m M; i`U+ iB T`ÆB tm®M; X

æƒB i`QÎM; H½Q çSM; i` M p€+? M9B- #¶M; M?B M +@i i`QÊM; K9 HQƒM H M; B
`M; ç, ç€M? M€i K'v óM; ¼M M9B M?Äô ç|- p"v K" pšM +! ? B F?@B óH¼i HQÊBô ç
M?bM M?Q M; šm M?B M- M?QM; +kM; F?¬M; T?ªB H" H-M ç-m iB M tªv` X
J°i H-M T?€i bBM? H" iB M? +!- ? B H-M T?€i bBM? H" i`MM; ?ÊTX GQƒB M"v iB M
iB TX
óæB- çB- çBX J m ?€B H'v i`€B +•v M"v`²B M? M? +?¶M; `ìB çBXô
æƒB i`QÎM; H½Q F m H MX
•M? K„i pW +?mv M HB M i?`v K°i ç€K [m€B p"i ç-m #ƒ+ +?•M çÄX ;B@M; pÈB oB
>-m +ÁM HÈM ?ÆM; 'T i`, K H-M- +?9M; pW F m; "Q pW +?ƒv p T?Q # M M"vX
*?9M; +?ƒv M?Q # v- K°i #QÈ+ /"B ; -M i`, K i`QÊM; - ?ÆM M[i`QM; H9+ +?ƒv ? B
HB M iK+ MûK iÈB M?[M; F?@B M? K i?ƒ+? HÈM p T?Q # M M"vX L?[M; +U i?ƒ+
p m M p9i H Q ç MX
*?m u KX h`QM; #ªv KQÆB ? B ?mM; i?9 ç` b€i t T?ƒM; i?S # KQÆB i€K +! HU
HU+X —ML? B i m v H" æ` "B M *ªM? M?QM; +kM; F?¬M; i? i?W M?"M M'BX
ædM? ç-m +O *?m u K +! K°i +€B bWM; i`„M; +U+ HÈMX æ•v H" MÆB T?€i` i?
h?B M T?9 i?-M i?¬M; +O *?m u K`i çÆM; BªM- +?QM? H" óM; QM; iK M9BôX "¼
+?9M; +! i? ç2K #MM ç'i /QÈB +?•M M? M? +?¶M; ?! i?"M? K°i M; ¼M M9BX b m ç
*?m u K K†+ /M +?d +! i€K h?B M GQM; HU+X M?QM; ç@B pÈB K'v i M i`QÎM; H
hQÊM; *ªM? +kM; iƒQ i?"M? mv ?B T +U+ HÈMX *! çB m M m ç2K iQ" M i?•M iBM?
i? ;B9T +¬M; HU+ ç i?,M; +U+ HÈMX
L m H" #bM? i?QÌM; - ç€K i`QÎM; H½Q h?€M? om :B€Q Mªv ç½ bÈK F?¬M; FBM? b
iÈB Hmv M ?! X L?QM; iƒB ;Bì F?„+ M"v- ç M; K M; i`¼M; i?QÆM; i`QM; M; QìB-
+?d K°i +€B M; Q" B w Km@M H" +? i +?„+ M M F?¬M; +! B /€K +! HQƒB M"v i•K iQ
ó*€B HQƒB +•v i`€B M"v- F?ŠM; ç`M? H" /Q +?9M; M! i?O ?°5 L? M? H M K°i +?9
H M`²BXô
h M i`QÎM; H½Q çQÊ+ T?€B çB i?m i?"T /` [mª- i`QM; H9+ # v çB M, K H-M #ªv HQ
L?QM; +m@B +MM; +kM; i?"M? +¬M; ?€B çQÊ+ i`€B [mª FB X
óæƒB i`QÈM; H½Q- ç, ?€B- çB K m5ô
h? M? •K pW /Si K'v i M i`QÌM; H, Q H" TiS+ # v p9i H M i`ìBX
>ÆM ? B KQÆB +QM *?m u K H" TiS+ T?€i +m²M; - ; "Q i?ûi M?Q b'K- +MM; H9+ i
çQÊ+ M; QM; iK +kM; HB M iB T MûK` - i@+ ç° + "M; H9+ + "M; M? M?- +! ? B ;½ i
#` ?ÆM KQìB F?@B M; ¼M M9B ç" T i`9M; - H-M M[#` ç" T iÈB tQÆM; +@i iQƒ+ K€
ç M +Sm F`TX
G9+ M"v +! K°i #¶M; M; QìB # v [m i` M i`ìBX
L; ?2 i?'v T?Q /QÈB +! iB M; pQÊM; -K ;W- S?QÆM; o•M HB M /WM; HƒB ?B m F
i?'v K°i ç€K *?m u K F?'M; H² ç M; ;B" M / [p•v +¬M; K'v i M €Q #`Q ç2MX
h`QM; K„i S?QÆM; o•M- b@ KƒM; iBM? K M; ªK çƒK F?¬M; M; Èi- +ÁM +! K°i +¶
[m M? i`K F?Q iBM? K M; ç!X
ó> ? ? - i iQÎM; H" B- ?! ` H" K'} #° tQÆM; h?€M? om :B€Q- t2K` #¼M ?„M #
?ŠM H" /Q #` i`9M; +?B m HÈB ?ƒB óæ°+ hQ JBM? oQÆM; h K E?'m h?Oô +O JBM
S?QÆM; o•M i?-K +QìB HÈM-ô
J'v #° tQÆM; F?¬ h?€M? om :B€Q H9+ KÈB #„i ç-m [mª i?U+ H" `i HÈB ?ƒBX L?
p [m€ KS+ FûK +ÄB- ç@B T?! pÈB K°i ç€K *?m u K M?QM; +! p M?Q F?¬M; +?`m

/MM; M;|M +?•M ç M;?o +kM; #B i K'v H½Q ;B" M"v i`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M ;-M ç
H„KX

óh`K F?Q iBM? K M; #`M?B K K"m ç2MX æ•v `ä`"M; H" p"M`OB [m'M i?•MX J'v i M
+?ûM MQÊ+ HçM? +kM; #`M;? MX h pW H9+ +| +Wm +-M #€Q- p"v i?b i?m i?"T

S?QÆM; o•M •K i?-K bmv iQM?X J'v i M i`QÎM; H½Q h?€M? om :B€Q M"v +| i? #S
tm'i æ°+ hQ JBM? oQÆM; h K E?'m h?O +?SM; iÄ #ªM i?•M +kM; +| i?U+ HU+- ?Æ
i`QÎM; H½Q +ÁM +| K°i FB M i?QÊM; T?~K æ` M;mv M T?€T F?QX h`QM; i`QÌM;
#bM? i?QÌM;- S?QÆM; o•M +?Q /M +| KQÌB ? B i?B M HQM; HU+ +kM; F?¬M; /€K
?B M içB #¼M +?9M; ç M; #`p"M`OB ç2Q #€K i?b HçB F?¬M; ;B®M; M?Q i? X

ó> ? ? - ççB i`QÎM; H½Q- HçB ;†T M? m`²B5ô

S?QÆM; o•M +QÌB HÈM K°i iB M;- ç°i M?B M iW i` M F?¬M; i`mM; ?ç tm®M; K°
*?QÎM;X

J'v i M i`QÎM; H½Q pW KÈB i`®M i?Q€i- ç°i M?B M M;?2 i?'v iB M; +QÌB H"TiS+

óG" M;mÆB5ô

h?-v ?bM? /€M; +O S?QÆM; o•M- K'v i M i`QÎM; H½Q h?€M? om :BªQ HB M T?€i
b m ç| i`QM; K„i iQ€i` p" B ççQ ?"M [m M;- M;?B M `„M; M;?B M HÈB- ?"M F?¬M;
?ç +? i çB b®M; HçB- M;?B M tmQM; i?"M? i`QX

hçB i`Q M?È +O EB M L;mv M >mv M "€Q- #¼M ?¼ ç½ bÈK i?'v i M hB m >-m ;B
M?"M` M; vX

L m F?¬M; pb i M ;B ?Ä M"v- #¼M ?¼ b) F?¬M; ;†T TªB JBM? oQÆM; i?€B iY-
#šv- #¼M ?¼ b) F?¬M; #` i`9M; +?B m æ°+ hQ JBM? oQÆM; h K E?'m h?O- M m F?
?¼ b) F?¬M; #`;†T p"M ç2M HB M iK+ #` i'M i?'i p" B M;QÌB5

óh?U+ bU H" ççT T?€ i?B i ?"B p¬ K`+? tY- çQÊ+ ç M iQ" M #° F?¬M; m´M; +¬M;5
Hmv M ?| Mm®i b®M;Xô

L?bM i?'v S?QÆM; o•M- i M ç-m bÄ ;•v ` +?mv M M"v- M,K i M h`QÎM; H½Q i`QM
M;"v M v HB M iB T Q€M F?Q iS+ ;B"M- ?"M w- H F?Q i`QM; F?QªM? F?„+ M"v i
iB i- HB M T?€i iB i` M;Q" B

ó: B i +? i ?„M5ô

h`-K´M M?Q æçB h`QÎM; H½Q- içB ;BÌ F?„+ M"v +kM; F?¬M; i? FB K +? çQÊ+
?mv i M?K+ K" M|B- ?„M ;BÌ F?„+ M"v ç½ H M|M; M;QM; i`ÁM; `²B5 _®i +K+ +kM;
M M K¼B +?mv M5

J'v M;"v M v #`p"M`OB HB M iK+X Lûm M?Q M|B +| +€B ;b +?Q iBM iS+ i®i i?b.
T?çK M"vX

ó•K -K5ô

hWM; ççQ F?|B ç2M # v i?ŠM; H M i` M + Q- # M i`QM; +| p¬ b® Zm, >Ä H•M H•M
;"Q i?ûi- +MM; i?ÌB ;B M- M,K +QM h?QÊM; +´ oB K J çQÊ+ i`B m ?Q€M- H"TiS
T?|M; ` iWM; ççQ`QB HY pKi ç M S?QÆM; o•MX

h`B m ?Q€M oB K J b) TªB iB m ? Q`´i M?B m iBM? F?QX æ®B pÈB M,K i M i`Q
M|B +€B ;€M? M†M; M"v i?"i F?| +?`m çUM; M´BX L?QM; ç ;B i +? i S?QÆM; o•M
+?mv M- #¼M ?¼ pŠM M;mv M wX

ó*² om æ-m G¬5ô

æçB i`QÎM; H½Q #`M i v iQ MûK çB- H"Ti°+ ;¼B ` õ*´ om æ-m G¬ô- K°i M;KK iBM
G¬ô H"TiS+ T?€i` iB M; F m +?|B i B- K M; i?2Q K°i KªM? ?„+ /B K +m²M +m°M

S?€T F?Q M"v p"Q i?lB çB K K'm +?®i i?QlM; i?QlM; F?-M; F?®M; +? çQÊ+- M?
H½Q /QlM; M?Q +kM; F?-M; M?Ê`ä çB K'vX

ó> ? ? - i?U+ bU F?-M; T?ªB Q M ;B F?-M; ;†T K†iX *€+ M;QÆB Km®M i?m i?"
Km®M i?m i?"T +€+ M;QÆB- ç t2K i?O çQ¢M +O B + Q KBM? ?ÆM M"Q5ô

:B[F?-M; i`mM; - S?QÆM; o•M ç€M? ` K°i æ¢B GU+ h?-M J *?QÎM; - ç€M? i M ç
æ²M; i?lB +kM; i F?ÎB L; k L; K+ S?QM; ç€M? ç M *´ om æ-m G-X

X

+QM2Kn#2M/QB M?

æ;A *>I >P§L: h⁻*

>P§L: S>N E•

jdRX *?QÆM; jey, æ°+ *? i E?Q GBM?

L?;K /`+?, ?mMi2`+/

æª iU, b Rkj @ Ga"

X

ó•K -K5ô

L?[M; iB M; M´ -K o p M; H MX o"Q F?QªM? F?„+ L; k L; K+ S?QM; H Q ç M ; -M-
i?"M? M; ¼M M9B- K¢M? K) M M H M *´ om æ-m G-X > B FB M ç` M; mv M T?€T F
+†T- K°i H` i?QÊM; T?~K- i?2Q ç¢Q Hw- +€B b m T?ªB K¢M? ?ÆM +€B i`QÈ+X L?
F i [mª H¢B +U+ F€ #´i M; lX

ó_Qi5 ô

E?Q HBM? +O *´ om æ-m G- T?€i` K°i iB M; i?ûi +?;B i BX hB M; i?ûi 'v F?B
M?Q K°i KkB i M tmv M i?OM; K•v i`„M; X

óE?-M; ? v`²B5ô

æ¢B i`QÎM; H½Q h?€M? om :B€Q [m€ KS+ bÊ ?½B- p°B p½ i?m i v- Km®M iS+ i®
K M; +?Êi H;2- +´ om æ-m G- H"TiS+ i`Î H¢B i`QM; i v ?„MX

æ` M; mv M T?€T F?Q M"v- K"m ?ÆB ç2MX F?-M; +ÁM M?9+ M?Q+?X E?Q HBM?
L; K+ S?QM; ç°+ +? iX

ósQM; `²B5ô

*ªK M?"M çQÊ+ iB HB M ? pÈB *´ om æ-m G- #` +?†i çSi- i`€B iBK ç¢B i`QÎM; H½
H¢M? M; „iX >„M F?-M; M; l`^M; T?€T F?Q +O S?QÆM; o•M H¢B €+ ç°+ M?Q p"v-
iQ"MF?Q HBM? +O ç` M; mv M T?€T F?Q i?QÊM; T?~KX \*?Q /M ç€M? i`¼M; i?Q
H¢B K°i ?ÆB i?Î KÈB ç9M; 5

ós?QÆM; o•M- h?€M? om :B€Q +?9M; i p" M; QÆB- i?M #´i +°M; ç€B i?B M5 ô

æ¢B i`QÎM; H½Q T?šM M° i?ûi H MX hB M; i?ûi +O ?„M p M; i" M K•v t M?-`mM`
M°X

ós?ªB F?-M; ç; l\ L m K" #´i +°M; ç€B i?B M M?Q i? i?b i ç•v +kM; F?-M; +ÁM +
ç`M? T?ªB HoM? #BM? iB m /B i i" M ;®+ h?€M? om :B€Q i?-B5ô

S?QÆM; o•M i?ªM M?B M M;B- +?•M ç¢T aÆM L?¢+ L .B S?€T- H"TiS+ i`€M? F?
M, K [mª + -m HY X ?¢ tm®M; K°i çdM? M9B ÎT?Q t X *MM; H9+ - ç¢B i?O pmM; H

a m F?B ;B Q i?O M? M? K°i i`"M- S?QÆM; o•M +^aK i?–v #bM? ioM? ?ÆM M?B m
M?[M; i M i`QÎM; H½Q F?€+– im pB ç m çB iW i€K ç M KQÌB i?B M HQM; HU+X
J` ççB i`QÎM; H½Q K†+ /M im pB H` KQÌB b€m i?B M HQM; HU+– M?QM; +! çB m
JBM? oQÆM;– ç½ #` i`¼M; i?mÆM;– +?Q ç M H9+ M`v pšM +?Q F?–B T?K+ ?Q`M
#@M i?B M HQM; HU+– i?U+ bU pšM M^K i`QM; T?çK pB i?W M?"M +O S?QÆM; c
*–M; T?€T +O h?€M? om :B€Q +U+ F€ #€ ççQ– +U+ F€ i?Q+? +QÊT çQç i?mv i M
i–M; T?€B ;BÈB i`QM; K„i #¼M ?¼ +?QM? H` K°i pB M ç M /QÊ+ ?bM? M; QÌBX .U
iBM? F?Q ?mv i M?K+ +O M; QÌB F?€+ M?Q p"v– +–M; T?€T +O h?€M? om :B€Q ç
i?U+ HU+ i`QÎM; H½Q h?€M? om :B€Q +kM; + Q KBM? ?ÆM bQ pÈB +€+ i`QÎM; H½
óE?–M; çQÊ+ ç ?„M +?çv i?Q€i5ô
h?•M i? K`v i M i`QÎM; H½Q M?Q€M; H M– H"TiS+ +?d ?mv M,K pB K K çm`B i?2
i`QÎM; H½Q ç M; i`QM; +ÆM ;B"M /[p– #ìX E?Q HBM? T?€T F?Q ç` M;mv M i?Q
+! i? +?`m M`B5
óh?€M? om æçB *?95ô
æçB i`QÎM; H½Q ;–K H M K°i iB M;– ?! ` K°i #`M i v ç–v tQÆM; +@i– +?KT ç M S
*€+? ç! p`B M;¼M M9B– S?QÆM; o•M H9+ M`v F?–M; +! w ç`M? +?çv i`@M– K` çSM
i`¼+– HšM; H†M; +?ì M,K i M i`QÎM; H½Q p¼i iÈBX
h`QM; M?€v K„i M,K i`QÎM; H½Q b„T ç M ;–M– S?QÆM; o•M ç°i M?B M [m€i H M K
ó>@M;5XXô
J°i +¶ F?Q iS+ ç€M; bÊ– ?mM; #çQ ç°i M?B M iW çdM? M9B #°+ T?€iX S?QÆM; o•
i?B M HQM; HU+– p`Q H9+ M`v– HU+ HQÊM; HçB H`v K°i i@+ ç° FBM? M; QÌB ç i?
JQÌB ? B i?B M HQM; HU+– KQÌB H,K i?B M HQM; HU+– KQÌB i€K i?B M HQM; HU
æ` "B M S?€T– H` K°i T?€T K–M ç†+ #B i– F i?ÊT pä ;B^a pÈB ?mM; i?9X E?B i?B
;B^a ç m +! i? i?m çQÊ+ M,M; HU+ pQÊi t +?QM? KbM? p` ?mM; i?9 K` KbM? F i?
M`v F?–M; T?^aB F?–M; +! ?çM +? X
>mM; i?9 i?QÊM; +´ S?d– çSM; ?`M; i?S b€m KQÆB # i`QM; M?[M; ?mM; i?9 ç`
h?B M T?9 +O #^aM i?•M M! +kM; #` ?çM +? #ÎB i?U+ HU+ +U+ ?çMX
JQÌB i€K i?B M HQM; HU+X #^M; ? B H–M +?QM i?B M HQM; HU+– ç½ H` +U+ ?çM
i? K M[– +?Q /M #^aM i?•M S?QÆM; o•M bÎ ?[m KQÌB ? B i?B M HQM; HU+X
hmv M?B M– +?d pÈB KQÌB i€K i?B M HQM; HU+ •v ç½ çO ç ç@B T?! pÈB ç€K M;Q
óE?–M; ? v5 *?çv K m5ô
h?'v S?QÆM; o•M /UM; i?•M #B M i?"M? K°i +QM ?mM; i?9 i?QÊM; +´ – b„+ K†i çç
+?X L m M?Q ?„M F?–M; #` i?€B iY JBM? oQÆM; ç€M? i`¼M; i?QÆM;– T?€T F?Q
p M +?Q i`M ? Q i?b ç@B ç–m pÈB K°i ?mM; i?9 KQÌB i€K i?B M HQM; HU+ +kM; T
içB– ?„M +?d +! K°i +QM çQÌM; H` +?çv i`@MX
óh?"i ç€M; ?"M– ç€M; ?"M [m€ K`5 E?–M; M;ì #` ?„M HÈB /KM;5ô
æçB i`QÎM; H½Q pW ?@B ?"M pW iS+ ;B"MX L m +! i? ?„M b) HU +?¼M pB + +,
M; QÌB S?QÆM; o•M5
óGçB #` HW `²B5ô
"@M ;½ i`QÎM; H½Q F?€+ +kM; •K i?–K` M`dX
S?d H` ?mM; i?9 i?QÊM; +´ – F?–M; b B– M?QM; H`– ?mM; i?9 M`v +?Q çç i ç M KS
S?QÆM; p•M +?¼+ ;B" M #¼M ?¼ b m ç! HmB iÈB K°i çdM? M9B– +?QM? H` pb Km
?„M i?B i`B M ç` #B M T?€TX

L,K i M i`QÎM; H½Q ç M p°B p`M;- çB +`M; i? K p°B- +kM; F?¬M; M; ì i M iB m iY p`v5

ó*€+ M; QÆB +ÁM Km®M i`®M b Q\5ô

S?QÆM; o•M [m€i HÈM K°i iB M;- H'v çO KQÌB i€K i?B M HQM; HU+- i F?ÎB L;k L

ó_-K5ô

"-m i`ìB +?Êi i®B b-K HçB- b m ç| K°i tQ€v MQÈ+ +U+ HÈM +m®M ? i i?ªv iQ`M #
om :B€Q p`Q # M i`QM;X L; v b m ç|- i`QM; iB M; b|M; #B M +?|B i B- MQÈ+ #B M
iW #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; /•M; H MX

ó*'M i?"M- +| ç°+5ô

æçB i`QÎM; H½Q i`ÈM i`ÁM K„i- FBM? bÊ ?ûi HÈMX

EB M i?S+ +O ?„M çQÆM; M?B M F?¬M; i-K i?QÌM;- +?Q M M pW M?bM T?B M
M; v ç M H9+ i`QÈ+ F?B ;†T i?€B iY JBM? oQÆM; +kM; ;†T ççB /QÆM; ç2M F`i M`
i`QM; #²M; # M? `i M?B m M?[M; i?B ?`BX >ÆM M[- ?„M +ÁM M;YB i?'v KMB F?
#B M K`m ç2M `vX

G9+ i`QÈ+ S?QÆM; o•M çSM; i`QM; F?|B ç°+ i?m MçT M;mv M F?Q i?B M ç` ç ç
ççB i`QÎM; H½Q +kM; Î+€+? ç| F?¬M; t - +?Q M M M?bM i?'v `ä ``M; K'v #|M; M;ç
b m- b m ç| +?d i`QM; M?€v K„i ?| i?`M? tQÆM; i`„M;- #` ç°+ i?9 i`QM; ç-K H-v L

óL;mv M H B F?Q HBM? +O i #` i?S M`v +O ?„M ç°+ +? i5ô

h`QM; M?€v K„i- ççB i`QÎM; H½Q ç°i M?B M ?B m `ä ``M;- i`QM; M?€v K„i ?„M +kL
+O KbM? #` +? i M? M? M?Q p`vX

ó"° tQÆM; ;B` FB F?¬M; M; ì HçB +| +?9i FB M i?S+- i pW KÈB i F?ÎB L;k L;K+
i?S M`v +| ç°+5ô

S?QÆM; o•M i?'v ççB i`QÎM; H½Q F?¬M M;Q M M?Q p`v- +kM; ?ÆB FBM? M;ç+X
>„M F?´ i•K /šM #¼M ?¼i ÈB MÆB M`v- +?QM? H` pb ;BÌ F?„+ M`vX

óh?Ov L;K+ S?QM;- i Hmv M ? i i?ªv i?`M? #MM M?½Q +?Q i 5ô

h` M i`ìB- ;B| +m®M M M- MQÈ+ #B M ç2M F`i +?2 H'T K†i i`ìB- iW #®M T?QÆM; i
H9+- iWM; /ÁM; MQÈ+ F?¬M; M;WM; +?ªv i?„i HçB- iU ?² Km®M +m®M ? i +€+ i`
M i`QM;X

óh?QÈM; +´ pB M K 5 J m /MM; i?QÈM; +´ pB K K KÎçQÆM;- K m5ô

oW [m€i HÈM- ççB i`QÎM; H½Q pW /šM ç-m i`B m ?²B pB K K i?QÈM; +´ +O Kb
i?QÈM; +´ F?€+ +kM; çQÈ+ i`B m ?Q€MX L,K pB K K i?QÈM; +´- i` M ç-m i` M +
+ Q i`,K i`QÈM;- HB M pÈB M? m içQ i?`M? K°i [mª + -m- # Q #¼+ M,K i`QÎM; H½
i`QM; # v M? M? p T?Q i`QÈ+X

LQÈ+ #B M iW F?„T MÆB ç´ iÈB- ç m #` M,K pB K K /MM; ?Ä /B K ?WM; ?U+ #S+
>Ä /B K +O pB K K i?QÈM; +´ K†+ /M F?¬M; ç€M; bÊ #^M; +MM; F€- M?QM; +€B
/mv i`b HB M iK+- +| i? FûQ /`B K½B K½B F?¬M; i„iX a®M; +? i i`QÈ+ K„i- K'v i
#`i +?'T ? i i?ªv- i?¬B ç°M; M°B HU+- HB m KçM; p`M ç M i?•M i? pB K K i?QÈM

LQÈ+ #B M ç2M F`i ?| i?`M? tQ€v MQÈ+- H9+ M`v #®+ ?ÆB iWM; KªM; HÈM- F?|

óæ`M? +?çv i`®M / /`M; M?Q p`v ? v b Q\5 æ•m i? +| +?mv M ç|5ô

S?QÆM; o•M ?W HçM?- pmM; i v bY tm'i æçB GU+ h?¬M J *?QÎM; KQÌB i€K i?B M
æçB GU+ h?¬M J *?QÎM; çB m F?B M MQÈ+ #B M ûT p T?Q pB K K

ó•K5ô

oB K K i?QÊM; +´imv`^M; HÊB ?¢B- M?QM; F?¬M; i? çÐ M´B æ¢B GU+ h?¬M J
p”M çO KQÌB i€K HQM; HU+ T?€i` X L,K pB K K ` M i?ªK K°i iB M; - i`QM; M?€v K
æ²M; i?ÌB- MQÊ+ #B M ç2M M ç M- M,K F?Q HBM? iS+ F?„+ #`ç°+ +? iX

Zm M; K M; +?Êi H!2- M,K pB K K ?! i?“M? K°i ?¢i +?•m +U+ HÊMX a m ç! ?¢i +?
i?€M? KQÌB ? B ?¢i #¢+? +®i +?•mX

E?¬M; +! KQÌB ? B #¢+? +®i +?•m #ªQ ?°- K´v i M i`QÎM; H½Q h?€M? om :B€Q HEB
L;K+ S?QM; T?O H M M;QÌB- +?d +?ªv [m +?ªv H¢B p”B pÁM;- H”T iS+ ?! i?“M?

ó*?ì K°i +?9i- +?È +! ;B i +?9M; i 5ô

J°i iB M; ?ûi i`mv M ç M iW i`QM; L;k L;K+ S?QM;X

óoKi5ô

oÁM; tQ€v MQÊ+ +?B ç¬B- ç¢B i`QÎM; H½Q h?€M? om :B€Q #`ç~v` M;Q”BX h`M
+?ŠM; +ÁM- tQÆM; +®i ?Q”M iQ”M /U p”Q ;•M ç ;„M H¢B pÈB M? mX æ²M; i?ÌB
tQ€v MQÊ+ ç2M # v pKip T?Q S?QÆM; o•MX

h?Ov L;K+ S?QM; +! ? B M,M; HU+ H” ,M KÁM p”ç¬m ç°+X a m F?B T?QM; M?”T
?Q”M iQ”M +! i? F?®M; +? iMv i•KX Jm®M ç`+? M?•M +?d #` ,M KÁM K” F?¬M;
TªB [m€ F?!X

h?•M i? M?Q€M; H M- S?QÆM; o•M ?! i?“M? M?•M i?•M- b m ç! çQ i v iB T H´v
i?m p”Q i`QM; +Æ i? X hB T ç! #bM? ioM? çB p T?Q ç¢B i`QÎM; H½Q h?€M? om :

*¬M; T?€T +O h?€M? om :B€Q ?mv MªQX M^K i` M M?[M; F?ÈT tQÆM;X *?Q M
F?Q€i /MM; MQÊ+ #B M ;B9T ç¢B i`QÎM; H½Q ó+¼`Y ô +?Q ç M F?B tQÆM; +®i
M M;Q”B- i`€M? pB + ?„M ;BÎ i`Á [m,X

æ¢B i`QÎM; H½Q h?€M? om :B€Q p”Q H9+ M”v- bQ pÈB K°i M;QÌB i?QÌM; F?¬M; F?
+?ŠM; i?Q€iX,

óæ¢B i`QÎM; H½Q- Km®M #ªQ K M? ? v +! #Q K”i ;b ;b ç! +¬M M!B i?b M;QÆB Tªa
S?QÆM; o•M i` m +?¼+ M!BX

J´v i M i`QÎM; H½Q h?€M? om :B€Q M”v HûM b B EB M L;mv M >mv M ”€Q çB i?2
?²M EB M L;mv M >mv M ”€Q ç i?2Q /äB ?„M- Km®M H´v ?mv i M?K+ +O S?QÆM
i?•MX

L m M?Q F?¬M; TªB S?QÆM; o•M T?€i ?B M ç9M; H9+- tm ?´Mm®i b!B- ç ?¼ ç
#`i?€B iY ç€M? i`¼M; i?QÆM; - F?B M #¼M ?¼ F?¬M; +ÁM +! i? i`mv b€i KbM?- i
M”v H” S?QÆM; o•M ?„MX

æ¢B i`QÎM; H½Q h?€M? om :B€Q ?mM; ?,M; HB + M?bM S?QÆM; o•M- i`QM; K„i
b„+X

õæ¢B i`QÎM; H½Q- M;QÆB M?Q i? H” F?¬M; i?S+ i?ÌB `²BX h?¬B p”v- i +kM; +?d
#Q K”i +O M;QÆB +MM; tm®M; K²Xô

S?QÆM; o•M H¢B ?Q”M iQ”M F?¬M; ç wX

•M? K„i Q€M ç°+ H” i?S`i #bM? i?QÌM;- ç m tm´i ?B M F?B F?¬M; i? ç€M? H¢B
M;QÌB i - +?d +ÁM +€+? /MM; M?½M i?¬M ç ó;B iô ç®B T?QÆM;X

X

+QM2Kn#2M/QB M?

æjA *>I >P§L: h¯*

>P§L: S>N E•

jdkX *?QÆM; jeR, oB K J Zm•M oQÆM; *?B h•KX

L?|K /`+?, ?mMi2`+/

æ^aiU, b Rkj @ Ga"

X

•M? K„i çϕB i`QÎM; H½Q ç„M çQ K°i +?9i `²B +kM; ?B m `ä- M m H° ` [m€ M?B m
F?B M KbM? +? i M? M? ?ÆMX

óh M|BXô æϕB i`QÎM; H½Q HB + K„i M?bM S?QÆM; o•M, óL?QM; K"- ç´B HϕB i K

ó*?d +−M M|B ` #Q K"i +O M;QÆB- M m ç®B pÈB i [m^ai?U+ +| i€+ /KM; i?b #m→
S?QÆM; o•M i?ªM M?B M M|BX

h`QM; iB M; ; -K +U+ HÈM- iWM; +QM b|B F?`M; H² iW #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; #
+QM; ; +QM +O ç¢B i`QÎM; H½Q H¢BX a m ç| ç€K b|B ç| HB M H Q iÈB

h` M p€+? M9B- iB M; ?ûi i?ªK p M; çB `i t - S?QÆM; o•M M; ?2 iB M; F m i?ªK
*?9i i•K iQ M`v +O ç¢B i`QÎM; H½Q- H`K ; b +| +?mv M ?„M F?¬M; #B i5 *?d iB +
i? -K iQM? +?mv M +?¢v i`®M H¢B F?¬M; M; ?o t2K MÆB ç•v H` MÆB M`QX

J†+ /M S?QÆM; o•M ç€T SM; +?mv M #m¬M; i? ?„M- M?QM; F?¬M; ? ç€T WM;
F?ÄB MÆB M`vX

:B9T ç`+? M?•M +O KbM? +?¢v i`®M\ GQ¢B ; B Q /`+? M; m tm~M M?Q p`v- S?QÆM
H`K M`BX óhB +i? v- i +?Q #QÊ+ p`Q h?B M hQÊM; \*ªM? - #^M; F?¬M; M?`i ç`M
ç¢B i`QÎM; H½Q h?€M? om :B€Q H`K F?¬B H¶BX Zmª i?U+ i?m`M iB M M?B m i?S

S?QÆM; o•M •K i? -K bmv iQM?X hB T ç| - i•K iQ +?Êi +?mv M- HB M t| çB +`K +
h?€M? om :B€QX b m çÄ iU KbM? i Hmv M H¢B K°i H- M M[X æ•v ç½ H` i9B F?¬M

ó>B M i¢B i +| # i9B F?¬M; ; B M- K°i +€B +| i? i†M; +?Q ç¢B + - +ÁM T?K i?•M-
#B m T?K i?•MXô

h9B F?¬M; ; B M- p®M /o /Q i¬M; T?€B Hmv M +? - b® HQÊM; F?¬M; T?ªB [m€ M?
:B€Q M`v +kM; +?d +| K°i M; QÌB +| - +?Q M M S?QÆM; o•M KÈB M; ?o `^M; - T?K i
? -m æ¢B *?m- pä +¬M; i`€+ imv i +kM; +?Q +?„+ ç½ +| i?S M`vX

S?QÆM; o•M T?•M ` K°i iB w i?S+ - +?bK p`Q i`QM; i9B F?¬M; ; B M i?Y # - #„i ç
i` X

h9B F?¬M; ; B M M`v- F?„T MÆB ç m H` #€m p`i- HBM? +?B /QÊ+ i?ªQ `i M?B m- i
?mv i ?mM; i?9- i? -M i?9X h?€M? om :B€Q M?B m M; QÌB M?Q p`v- i?2Q ç¢Q Hw i
S?QÆM; o•M +kM; #B i- K~v ; B ?Ä M`v H¢B F?¬M; #B i ç•m H` #ªQ #®B i?U+ bU

sm`i ?B M i`QM; K„i S?QÆM; o•M ç- m iB M H` iBM? ?mv i ?mM; i?9 p`i? -M i?9 ç½
ç m çQÊ+ /MM; i?O T?€T T?QM; `M #B M i?`M? M? [M; i²M i¢B Î /¢M; ?²M T?€+?X

L?bM K`v ; B¼i iBM? ?mv i ?mM; i?9- S?QÆM; o•M ç- m iB M H` +ªFBM? - H„+ ç- m
T?¢K K`5 h` M M; QÌB +| iBM? ?mv i ?mM; i?9 H¢B F?¬M; /MM; ç M55ô

S?QÊM; o•M •K i? -K H„+ ç- mX L m M?Q K`v i`QÎM; H½Q h?€M? om :B€Q M¢T iBM?
i`B M æ` "B M S?€T ?Q†+ h?B M hQÊM; S?€T- i?b F?B ç| M; QÌB M; ½ tm®M; - M|E

óJ`v i M ; B ?Ä M`v H) M`Q i?U+ bU ?² ç² b Q\ *| iBM? ?mv i ?mM; i?9 b Q H¢B F?

S?QÆM; o•M i`, K bmv M; `M M; ?o pšM F?¬M; ?B m ` pb b Q K`v i M i`QÎM; H½Q
i?"K +?Q +ÁM ?² ç² i`QM; K°i i?ÌB ; B M `i /`B

hBM? ?mv i ?mM; i?9- i? -M i?9 ç i`QM; i9B F?¬M; ; B M K` H¢B F?¬M; /MM; ç M-
M?Q i? F?¬M; T?ªB +?d /MM; iW M; m tm~M H` +| i? ?bM? /mM; çQÊ+X

S?QÆM; o•M M?2Q K„i- i`QM; €M? K„i ?„M ?B M H M p¬ b® w M; ?oX G`T iS+ i`Q
`X æ` "B M S?€T +?d +| +QÎM; ; Bª æ` "B M \*ªM? i`Î H M KÈB +| i? bY /KM; H` F
pä ; Bª ç¢i ç M æ` "B M \*ªM? ç m +| i? /MM; çQÊ+ - M?QM; +€B +?QM? H` F?B i?B
; B[çQÊ+ w i?S+ +O KbM? M[? v F?¬M; i?b H¢B H` +?mv M F?€+X oQ M?Q i`QM
iY i¬M; T?€B FB #B M i?`M? S?d- K`i çB w i?S+ - +?QM? H` K°i +QÎM; ; Bª æ` "B

æ` "B M S?€T p` h?B M hQÊM; S?€T ç®B pÈB w +?Q p` iBM? i? -M v m + -m +U+
+ -M ç M óHQÊM; ô- +ÁM ç®B pÈB w +?Q +?QM? H` ó+?`iô5 > B i?S M`v ?Q`M iQ`M

æB K M`v- iW GK+ ok +| i? M?bM ` `ä `~M; X æ®B pÈB +QÎM; ; Bª æ` "B M *ªM? ?
+?šM; F?€+ ; b +QM FB M ?¬B- +?d ç¢T K°i +€B H` +? iX L?QM; Hm`M p bU FB M
*ªM? +?Q /M H` +QÎM; ; Bª h?B M h`MM; *ªM? +kM; +?Q +?„+ ç½ #^M; çQÊ+ ?„MX

Jm®M i?B i`B M çQÊ+ æ` "B M S?€T p` h?B M hQÊM; S?€T- + -M T?ªB +| w +?Q +

J'v i M i`QÎM; H½Q h?€M? om :B€Q F?¬M; Km®M M¢T iBM? ?mv i i?¬M i?9 p`Q F
hQÊM; S?€T- F?¬M; T?ªB H` pb iBM? i?¬M HU+ +O #¼M ?¼ F?¬M; çO K¢M? K` #
KS+ +| i? ?`M; T?K+ çQÊ+ iBM? ?mv i +O i?¬M i?9X >ÆM M[ - p`M`OB [m'M i?•M
i?b K°i F?B i?B i`B M æ` "B M S?€T +?ŠM; F?€+ ; b iU b€i

óJBM? oQÆM; [mª M?B M ç€M; bÊ5ô

S?QÆM; o•M •K i?¬K FB M; F} p¬ +MM; X L; QÌB +O h?€M? om :B€Q imv`^M; +m®
M?QM; tûi ç M +MM; - +?QM? H` #ÎB pb óðæ°+ iQ KBM? pQÆM; i K F?`m i?Oô- p`M

LÆB M`v`°M; HÈM M?Q p`v- KbM? pW KÈB ç€M? M? m pÈB \*MM; E€ +?¢v` ç½ ;
i? F?¬M; M|B`^M; ç| H` /Q /QM? T?ªB K°i +?QÎM; FB - ; †T T?ªB p`M`OB- +?Q M

ólv HU+ F?¬M; +?d +U+ HÈM K` +ÁM +| F?ª M,M; ç€M? i M p`M K M? +O ç®B T?C
`OB HB M iK+ \*¬M; [mv i M?Q i? [m€ KS+ ç€M; bÊX h?€B iY JBM? oQÆM; M`v- K
F?¬M; M M ç°M; ç M ?„MXô

S?QÆM; o•M #'i i`B #'i ;B€+ bBM?` K°i w M; ?o F€ /`X GU+ b€i i?QÆM; +O óðæ
i?Oô imv`^M; +U+ HÈM M?QM; F?¬M; T?ªB F?¬M; i? +?®M; H¢BX L m M?Q i?U+
+? i ç®B T?QÆM; - F?¬M; #B i +| i? i?m`M i? ç€M? i M p`M tmB ç| ? v F?¬M; \5

oä ?¼+ i` M JBM? æB M imv`^M; `i #B M i?€B- M?QM; +ÁM +?Q iÈB KS+ M; ?`
KQÌB p¢M i¬M; T?€B F?B tQ F?¬M; T?ªB H` JBM? h¬M; K` H` EB K h¬M; X

EB K T?€T i`QÊ+ M v Hm¬M çQÊ+ ?B m- H` M? M?- M; Q M- +?m~M- K¢M?X L; QÌ
T?ªB M; QÌB +O EB K h¬M; - imv i ?¼+ i` M JBM? æB M +?Q +?„+ ç½ +| +Æ ?°B i

óL°B ç M *MM; E€5ô a m K°i ?²B- S?QÆM; o•M T?€i ?B M` M°B ç M \*MM; E€ i`
`M; K'v i`QÎM; H½Q +O h?€M? om :B€Q ç½ ; B i +? i K°i +QM *MM; E€X S?QÆM
MûK p`Q i`QM; K°i i9B F?¬M; ; B M F?€+X *| i? K K°i pB M M`v M[- S?QÆM; o•M ?
pB M M°B ç M *MM; E€X

L; Q¢B i`W M?[M; i?S M`v- S?QÆM; o•M +ÁM ibK çQÊ+ i`QM; i9B F?¬M; ; B M K°i
F?€M?B m i?S i`B HB m i Hmv M T?€T F?Q M?Q i?•K ?ªB ?`M i?B i- iBM? ?Q ç¢
L; Q`B M?[M; i?S ç|` F?¬M; +ÁM ; b F?€+X

h?€M? om :B€Q H'v ?mv i M?K+ im bo i¬M; T?€B F?€+ H`K ç M /QÊ+- #ÎB p`v M
imv i T?~K H` +?mv M F?¬M; i? X

ó*m®B +MM; i?b +kM; F?¬M; T?ªB H` F?¬M; +| +?9i i?m ?Q¢+? M`QXS?QÆM; o•M
i?m i9B F?¬M; ; B M p`Q i`QM; h?B M æ` o¢M >| *?mM; X

J'v #° tQÆM; F?¬ +O h?€M? om :B€Q M`v p`M`KB [m'M i?•M- S?QÆM; o•M F?¬
K M; ç M +?Q KbM? M?B m i?m ?Q¢+?X

S?QÆM; o•M çB i?ŠM; p T?Q h•vX M?„K bÈM +®+ K` ç¢B i`QÎM; H½Q h?€M? om

ó>ª\ô S?QÆM; o•M ç°i M?B M /WM; H¢BX hW i`QM; ?Q F?¬M; - ?„M i?m i?"T çQÊ+
h? E?¬M5 >„M ç½ #QÊ+ p`Q GBM? hm \*ªM?- +| i? i?m çQÊ+ iBM iS+ i`QM; ?Q F

oW H9+ i?m i?"T çQÊ+ iBM iS+ +O #B m ç h¬M h? E?¬M- i?b ÎT?Q b m HQM;
K°i +QM h?B M *~mX h?U+ HU+ +O h?B M +~m- i?"K +?Q +ÁM ?ÆM +ª *MM; E€X

óE?¬M; ? v`²B5ô

h?•M ?bM? F?) ç°M; X S?QÆM; o•M p°B p½ H Q p T?Q i?m çQÊ+ iBM iS+X "i
h?B M +~m- iBM iS+ ç m çQÊ+ i`mv M ç M`i`ä`M; F?¬M; ? +| /'m ?B m i?m HB

Zmª M?B M- Î+€+? ç| p`B /†K- h¬M h? E?¬M ç M; +?¢v i`®M M?Q çB MX a m HQ
i`„M; ?¶M i¢T- çm¬B +U+ /`B- `„M; M M? i`„M; ÎM ç M; çm²B b€i i?2QX *QM +?| M
M?QM; ?Ä /B K M| T?mM` - H¢B /¼ +? i M; QÌBX

L m F?¬M; T?ªB h¬M h? E?¬M +| aÆM L?¢+ L .B S?€T- tmM; [m M? H¢B H¬ M?[M
?bM? ?„M T?B m ?®i #’i ç`M?- F?| M„K #„i- H¢B i? K i`QM; i v +| /` #ªQ J h?¬M h
J h¬M; i?b H9+ M`v ç½ #` h?B M +~m T?mM HY i?B m +?€v`²B

ó"B m + - K m +Sm K¢M; 5ô h¬M h? E?¬M K² ?¬B ç-K çb - pW +?¢v i`®M pW çB
im Hmv M pä ç¢Q ç M M v- ?„M +?Q iWM; F +”M +€B +? i ç M M?Q p”vX

ó:W5ô _ä`¬M; +?d FûK K°i +?9i H¬ +| i? +„M i`9M; - M?QM; K°i KU+ H¢B F?¬M; i?
H9+ +¬M; #U+ #°B- +¬M; H9+ +¬M; i`Î M M ?mM; €+X

J¢M? K) T?€i` K°i iB M; ?9 /”B- h?B M +~m M?bM M?Q +?| K¬ F?¬M; T?ªB +?| ?€
HY çÄ`U+X S?B M HY M`v`i HÊM- ;¬M M?Q b) i?B m i`9M; h¬M h? E?¬MX

óo9i5ô J°i #|M; ç2M # v p9i ç M- iU M?Q i?B K çB M- b€i # M +¢M? h¬M h? E?¬M
K„i- h¬M h? E?¬M ç½ tm’i ?B M i` M K°i M; ¼M M9B + Q +€+? ç| K’v M;¬M i`QÊM;

ó"B m + 5ô

h¬M h? E?¬M M?”M` i?•M T?”M M; QÌB ç M- i`QM; HÁM; HB M #bM? ioM? ?ÆM M

óV5ô S?QÆM; o•M ;”i ç-m- €M? K„i +?, K +?9 M?bM p T?Q h?B M +~m ç M; çMM;
i?¬M i?9 i?B M +QÆM; - h?B M +~m çSM; Î p`i`Q + Q ?ÆM +ª *MM; E€X L m M?Q S
+, M #ªM F?¬M; +| +€+? M”Q ç®B F?€M; çQÊ+ pËB h?B M *~mX

S?QÆM; o•M F?¬M; M?9+ M?Q +? çSM; i` M çdM? M9B-ªM? K„i +?, K +?9 M?bM h?
+?m~M #` /MM; T?QÆM; T?€T ç€M? +? i K’v i M i`QÎM; H½Q h?€M? om :B€Q ç ;B

JQÌB i€K i?B M HQM; HU+- H¢B i? K ç` M; mv M T?€T F?Q i?QÊM; T?~K L; k L; K+
h?B M +~mX

L; Q”B M;¬M i`QÊM; - h?B M +~m T?€i` iB M; i`m ;B”M /[- i?•M ?bM? pKi H M- H Q
h? E?¬MX

óG¬ H9+ M`v5ô

h`ÁM; K„i S?QÆM; o•M +Q`9i- i`QM; K„i b€i F?Q ?B M H M +QÌM; HB i- ç`M? i?B i
h?B M +~mX L?QM; ç9M; H9+ M`v- iW çdM? ç-m i`mv M ç M K°i i? M? •K H¢M? H
*U GQM; Zmv M5ô h? M? •K pW /Si- ? B HQM;ªM? M?”M M?¢i iW ?Q F?¬M; ?¢ t
h?B M +~mX L?[M; HQM;ªM? M`v iÄ` K°i +¶ F?Q iS+ t tQ - F?Q T?€+?- K M? K
T?ªB T?B HQM; - F?¬M; T?ªB i?B M HQM; - K¬ H¬ K°i i?S i²M i¢B +QÌM; ç¢B ?ÆM M

ó•K5 •K5ô

*?d M; ?2 M?[M; iB M; M´ çBM? i B M?S+ |+- i?¬M i?9 #”B / M? i`QÊ+ ? B KQÆB
+QÆM; T?€i` K°i iB M; ;¬Q i? i?ªK- b m ç| +MM; pËB F?¬M; ;B M i`QM; T?¢K p
i?”M? #KB T?’MX

X

+QM2Kn#2M/QB M?

æ;A *>I >P§L: h¬*

>P§L: S>N E•

jd9X *?QÆM; jej, hQ”M ”° hK h”TX

L?|K /`+?, ?mMi2`+/

æª iU, b Rkj @ Ga”

X

G" T i S + - K ° i # " M i v F ? ' M ; H ² i W i ` Q M ; ? Q F ? ¬ M ; p Q Æ M ` - + ? K T ç M M Æ B h ? B M
? m v i + O M | H ¢ B - i B T ç | i ? m i Î H ¢ B X

ó _ K „ i h ? " T h K ? Q " M ; i Y 5 ô

S ? Q Æ M ; o • M + 9 B ç - m i ? B H X h ` Q M ; H Á M ; • K i ? - K F ? B T b Ê X æ ® B K t i p È B h ? B
B M i ? • M - ? Æ M M [+ Á M T ? ª B i F ? Î B L ; k L ; K + S ? Q M ; K È B + | i ? i ? m i ? " T ç Q Ê +
h ? " T h K ? Q " M ; i Y + ? d + - M K ° i [m v M H " + | i ? ; B ª B [m v i t Q M ; t m ¬ B X

h W F ? B ç B i ? 2 Q h ? " T h K ? Q " M ; i Y ç M ; B Ì - ç • v H " H - M ç - m i B M S ? Q Æ M ; o • M M ?
i ? ' i M " v ? B M H ° p ä + ¬ M ; + O # ª M i ? • M X S ? Q Æ M ; o • M F ? ¬ M ; ? M ; ? B M ; Ì - p ` + Q Ì
ª M ; h ? B M h Q Ê M ; M " v + | i ? K ° i [m v M ; B i + ? i K b M ? X

ó L ; k æ L ; U G Q M ; Z m v M 5 h U ? ² + | [m M ? p È B L ; k æ i ? Q Ê M ; + ' X E ? Q i S + + O
p W ç € M ? ` - ? b M ? M ? Q K ¢ M ? K ) ? Æ M ` i M ? B m b Q p È B i ? B M H Q M ; - ? Æ M M [+
H) H " + ? • M H Q M ; i ` Q M ; i ` m v M i ? m v i Ì

S ? Q Æ M ; o • M + k M ; H " F + | H Á M ; / ¢ i ? • K # ' i F ? ª i ` „ + - + ? Q / M i ` Q M ; H Á M ; ` m M ; ç
B m ? B M ` X

ó V 5 ô h ? " T h K ? Q " M ; i Y + ? „ T i v K " ç S M ; - ? Æ B ; " i ç - m - i W ; B [F ? ¬ M ; i ` m M ; # v
M ; Q Æ B - F ? ¬ M ; i X ô

h ` Q M ; K „ i h ? " T h K ? Q " M ; i Y ? B M H M K ° i i B i € M / Q Æ M ; X h ? S i Y S ? Q Æ M ; ; B M
i ? U + H U + K ° i i ? B M H Q M ; H U + X L ? Q M ; i W b m F ? B i B M p " Q M Æ B M " v - + ? d K ° i i ?
h m * ª M ? X > Æ M M [+ Á M ç ¢ i ç M K S + F ? | i B M H " K Q Ì B ? B i ? B M H Q M ; H U + X

æ B m M " v ç ½ ? B M H ° i ? B M T ? 9 p ä ç ¢ Q i ` € + i m v i + O S ? Q Æ M ; o • M - M ? Q M ; ç ®
M | B - i ? Y ? „ M + Q B i ` ¼ M ; M ? ' i - p š M H " b ® K M ? + O S ? Q Æ M ; o • M X

L m K m ® M ç ¢ i ç M K Q Ì B ? B i ? B M H Q M ; H U + - + ? d F ? „ + F ? ' i m H m v M b) F ? ¬ M ;
K " F € M ; ° + ? Q M ? H " # B m ? B M + O b ® K M ? 5

L m K m ® M i Î i ? " M ? i ? - M i Y + O G Q m h ` B i ? „ M - M ? ' i ç ` M ? T ? ª B + | b ® K M ? i ? " i K
G Q m h ` B i - S ? Q Æ M ; o • M ? B M M ? B M ç O ç B m F B M ç i ? 2 Q ? „ M b m M " v X

h ` Q M ; F ? B ' v - S ? Q Æ M ; o • M F ? ¬ M ; ? # B i i ` Q M ; H Á M ; G Q m h ` B i + | M ? B m w M ; ? o
ç - m ? „ M H 9 + M " v - + ? d H " i ? U + H U + + O G Q m h ` B i - + M M ; p È B + ª K ; B € + M ? M ? ä K

J † + F b m M " v [m M ? ` b Q - Q i M ? ' i i ? b ? B M M v b Q M ; T ? Q Æ M ; ç M ; ç S M ; + ? m
H ° ` i ? U + H U + + " M ; K ¢ M ? - ç ® B p È B S ? Q Æ M ; o • M + " M ; + | H Ê B X

ó > B M i ¢ B + ? d + Á M i ? B m + € + M ; Q Æ B - K m ç B i ? 2 Q i 5 ô

h ? " T h K ? Q " M ; i Y M ? b M i ? Q € M ; [m S ? Q Æ M ; o • M p " h ¬ M h ? E ? ¬ M - b m ç | # Q Ê + p
? „ M - ç Æ M ç ° + F ? Q T ? € + ? X

ó h ? " T h K ? Q " M ; i Y + ® w ç M ç • v ; B 9 T + ? 9 M ; i 5 ô

S ? Q Æ M ; o • M • K i ? - K b m v i Q M ? i ` Q M ; H Á M ; X æ ® B p È B F F ? ¬ M F ? û Q M ? Q ? „ M K
h K ? Q " M ; i Y ç ½ i B i H ° ` i M ? B m i B M i S + X

ó s 2 K ` - h ? " T h K ? Q " M ; i Y ç ½ b È K i ? ' v ` ä i b M ? ? b M ? Î ç • v - i ? " K + ? Q + ? m v M u M
+ ? „ + ? „ M ç ½ F ? ¬ M ; i ? ' v - + ? d H " ? „ M F ? ¬ M ; K m ® M M ? 9 M ; i v p " Q K " i ? ¬ B 5 ô

S ? Q Æ M ; o • M M ? b M # | M ; H Q M ; h ? " T h K ? Q " M ; i Y - ç , K + ? B m X

h m v ` ^ M ; ? „ M ç M ; ç S M ; ç - m # ª M ; G B M ? h m M ? Q M ; b Q p È B p ` + Q Ì M ; ; B ª ç S M ; i ? S
+ Á M F û K ` ' i M ? B m X h ? " T h K ? Q " M ; i Y i ? m H B K F ? Q i S + + O # ª M i ? • M - S ? Q Æ M ;
M ? " M ç Q Ê + i ? U + H U + + O ? „ M X E ? ¬ M ; + ? d p " v - S ? Q Æ M ; o • M i ? " K + ? Q + Á M F ? ¬ M ;
? „ M i W i ` Q M ; ? Q F ? ¬ M ; X h U ? ² h ? " T h K ? Q " M ; i Y + ? Q i W M ; t m ' i ? B M i ¢ B M Æ B

h ` Q M ; ? Q " M ; + m M ; + | F ? ¬ M ; # B i # Q M ? B m H " + ¬ M ; [m v i # Q T ? € T F € H ¢ i ? m ç
i ` M M ; Q Ì B h ? " T h K ? Q " M ; i Y + ? B b Ê + | # Q T ? € T ; B ç | F ? B M + ? Q F ? Q i S + i ` M M ;

S?QÆM; o•M /šM i?2Q h¬M h? E?¬M- #QÈ+ M? M? p T?Q i`QÈ+X

E?Q^aM; +?WM; b m MY MûM ?QÆM;- F?B S?QÆM; o•M p` h¬M h? E?¬M ?¢tm®M
T?€i ?B M` M?[M; M;Q`B F?€+ G9+ M`v ? B ;½ i?` p #¢+? v ç M; Î ç•v i?O ?° +?O

ó>mv i u >-m5 .`+? h?B M >-m5 .Q½M oB GQÆM;5ô

h?'v K'v M;Q`B M`v- S?QÆM; o•M i?'i FBM?X >„M M?Î p`Q pB + M?<sup>a</sup>v p`Q i`QM; F
i`mv b€i +O \*MM; E€X G'v i?U+ HU+ +O K'v M;Q`B M`v- M;Q¢B i`W u >-m .Q½M o
i?2Q ç¢Q Hw M?[M; M;Q`B F?€+ +,M #^aM F?¬M; i? +ÁM b®M;X

óhB m ?-m ;B - +?9M; i H¢B ;†T M? mXô

.`+? h?B M >-m +Q`B HÈM- #QÈ+ iÈB ç¡MX LK +Q`B i` M K†i i`•M M;”T p +?•M ib

æSM; ?"M; i?S ? B H" S?QÊM; >Q"M;X
 æSM; i?S # H *¬M "ˆM;X
 æSM; i?S iQ H" h K h9+ EBK «UG" i?¬M i?9 T?mM HY K¢M? M?'i i`QM; i?B M ç`
 æSM; i?S M,K H" G¬B h?¬MX
 æSM; i?S b€m H" *Ym S?QÊM;X
 æSM; i?S #ªv H" RM; GQM;X
 æSM; i?S i€K H" E J¬M;X
 æSM; i?S KQ`B H" æ´M; L;QmX
 æSM; i?S ? B KQÆB #ªv H" *MM; E€X
 *ÁM #ªM; #ªv KQÆB ? B ?mM; i?9 æ` a€i i?b # Q ;²K
 æSM; ç•m H" "¢+? >´ UJ°i +QMVX
 æSM; i?S ? B H" >mv M ok UJ°i +QMVX
 æSM; i?S # H" h? Q h?B iX
 æSM; i?S iQ H" æªQ EvX
 æSM; i?S M,K H" *Ym M?X
 æSM; i?S b€m H" EQM? hB KX
 æSM; i?S #ªv H" hB i "QM?X
 æSM; i?S KQ`B +?QM H" S?d UJ°i #¬vVX
 h`QM; #ªM; h?B M \*QÆM; æ` a€i- H'v +?•M HQM; HU+ H"K iB m +?m~M- #ˆM; pÊ
 HQM; HU+X "¢+? >´ imv +| F?ª M,M; # v H M F?¬M; [mv p i?¬M i?9 M?QM; i`QM
 #ªv KQÆB ? B i¬M; æ` a€i +?Q M M pšM HB i p`Q M?[M; ?mM;
 i?9 æ` a€i- >mv M ok M?`p`Q F?ª M,M; T?ÁM; M;U FB M +® +kM; çQÊ+ HB i p`
 ?mM; i?9 ç` b€i +MM; pÊB "¢+? >´X *?•M GQM;- S?QÊM; >Q"M;- "¢+? >´ - >mv M
 i`QM; #ªM; h?B M \*QÆM; æ` a€i- çQÊ+ ;¼B H" i¬M bQX a m ç| b) H" *¬M "ˆM;-
 F?¬M; T?ªB H" `²M; ? v T?QÊM;- M?QM; +kM; H" M?[M; i¬M [mw i`QM; i?B M ç` X
 "¢+? >´ - >mv M ok H" #®M +?Q i¬M i`QM; i?¬M i?9X
 h?¬M i?9 h?B M *QÆM; +?d +| # KQÆB b€m +QM- +QM çSM; î p` i`Q i?'T M?'i +k
 h?B M hQÊM; bÆ +ªM? M,K i?B M HQM; HU+X *ÁM #ªv KQÆB ? B ?mM; i?9 æ` a€
 ç¢i ç M K°i i?B M HQM; HU+ +?d iQÆM; çQÆM; pÊB +Q`M; ;Bª æ` "B M *ªM?X
 K¢M? ?ÆM ?mM; i?9 æ` a€i- ?ÆM M[*?•M GQM;- S?QÊM; >Q"M; +kM; K¢M? ?Æ
 ok- M?Q p"v i?U+ bU +kM; T?M ?ÊT pÊB +€+? M|B M?Q i` MX
 hmv M?B M ç•v +kM; F?¬M; T?ªB H" M|B i?¬M i?9 çSM; +m®B +MM; i` M #ªM; h?B
 pÊB ?mM; i?9 çSM; ç¬m +O #ªM; æ` a€iX "îB H) Qi M?'i i?b "¢+? >´ +kM; +?d F
 >Q"M; K°i +?9iX
 h?•M i? +O ?mM; i?9 K¢M? K) ?ÆM pä ;Bª M?•M HQ¢B `i M?B mX *?Q M M KK+
 h?B M hQÊM; S?€T +?QM? H" pb Km®M F i?ÊT i?•M i? +Q`M; ç¢B +O ?mM; i?9-
 HQ¢B- bBM? ` K°i i²M i¢B K¢M? K) ?ÆMX :B®M; M?Q pB + S?QÆM; o•M /MM; iE
 æ` "B M S?€T F?B i`QÊ+- ç¢i iÊB i€K i?B M HQM; HU+- ç½ M; M; #ˆM; pÊB i?¬M
 *QÆM;X h`QM; ç| ibM?- i`¢M; ç i?,M; +O æ` "B M S?€T +ÁM T?ªB /U p`Q i?U+
 pä ;Bª +ˆM; + Q- i?b i?U+ HU+ F?B ?| i?"M? ?mM; i?9 +ˆM; K¢M?X L?QM; çB m M
 ç®BX

h? - M i?9 - ?mM; i?9 h?B M *QÆM; - æ` a€i F?B +?mv M b M; çŠM; + 'T pã ; Bª M?•M
 *aM? - GBM? hm *aM? - h?B M hQÊM; *aM? - h?B M h`MM; \*aM? p` pQÊi [m h?Q€i
 h`QM; ç! M m M?Q pã ; Bª h?B M hQÊM; *aM? çQ€i çQÊ+ iBM? ?mv i i? - M i?9 h?
 h?B M hQÊM; S?€T i?b i?U+ HU+ K†+ /M bQ pÊB #ªM i?•M pã ; Bª ç! b) K¢M? ?ÆM
 ?ÆM çQÊ+ HU+ HQÊM; +O i? - M i?9 h?B M h`MM; \*aM?X hÊB K°i KS+ ç° M`Q ç!
 i?b `i; B®M; M? m - M?QM; i` M K†i HU+ HQÊM; - F€ i?U+ +?QM? H` v m çB bQ pÊ
 "ÎB p"v KÊB M!B `^M; + - M +! bU iQÆM; ?ÊT ;B[ pã ; Bª p` i? - M i?9 - ?mM; i?9 K`
 i?•MX Iv HU+ +O i? - M i?9 h?B M h`MM; \*aM? +?d +! pã ; Bª h?B M h`MM; *aM? K
 +€+? +?•M +?QM?X
 G9+ M`v F?B h?"T h K ?Q`M; iY M!B Km®M çB ç®B T?! pÊB M?[M; i? - M i?9 h?B M
 F? - M; i? F? - M; #B M b„+X S?ªB #B i`^M; F„ M,M; i?B M T?9 +O M?B m i? - M i?
 F„ M,M; [m - M + - M; X oÊB i? - M i? - M; i?B M T?9 M?Q p"v K†B H - M M! T?€i ç°M; i
 M; Q!BX æ•v F? - M; T?ªB H` +?mv M çM 5
 óæQÊ+ ` bS+ T?K i€ h?"T h K çB M ?¢ +?9M; i çQÆM; M?B M `i p m B p X L?QM; i
 [m€ KS+ M; mv ?B K - i?U+ HU+ +?9M; i i?'T FûK - 2 `^M; HU+ #`i iÁM; i•KXô J°i; ¼
 hmv `^M; i` M / M? M; ?o H` ç€T SM; i? - M T?K+ h?"T h K ?Q`M; iY - M?QM; F? - M
 ?„M +?`m +? iX h®i t'm ; b +kM; H` pQÆM; ? - m i`B m çbM? - +?Q /M h?"T h K ?Q`M
 p` +U+ F€ i - M [mw - M?QM; M!B i?U+ ` i?b [mv M HU+ H¢B F? - M; ?ŠM ç½ ?ÆM bC
 ç½ + - M T?ªB Î /QÊB i`QÊM; ?Q`M; iYX
 GQm h`B i [mûi K„i M?bM K¼B M; Q!B - i`QM; €M? K„i ?B M H M p F€ /` - b m ç! H¢B
 M!B, óh? - M i?9 h?B M h`MM; \*aM? `i F?! FB K çQÊ+X >ÆM M[b® HQÊM; +U+ C
 +?9i iBM? ?mv i +O +?9M; - ç®B pÊB iB M ç² +O +€+ p` b m M`v b) +! # M; i`Ê+U
 i?9 h?B M h`MM; \*aM? K`i HU +?¼M ç m H` M?[M; i? - M i?9 i?'T M?'iX :†T çQÊ+
 F?! - #ÎB p"v M m +S +?Î Î ç•v ç +?9M; iU i bK ç M H` +?mv M F? - M; i? X >ÆM M[
 + - M T?ªB M?9M; i v p`QXô
 L!B ç M ç•v h?"T h K ?Q`M; iY H¢B HB + M?bM S?QÆM; o•M - €M? K„i ç - v i?•K w,
 ç¢B iQÊM; [m•M +kM; +! i? ; B9T çÐ çQÊ+ +?9i QiX h ç½ i bK [m MÆB M`v K°i H
 L m M?Q Km®M `!B F?ÄB MÆB M`v çQÆM; M?B M +?d +ÁM +€+? çB p T?Q i`QÊ
 Î H¢B F? - M; ;B M M`v - i +kM; F? - M; i? M!B ; b i? KX \*?d ?B p¼M; +€+ p` +! i? i
 i?9 Î MÆB M`v K` i? - BXô
 J¼B M; Q!B H"TiS+ i` - K K†+X o oM? pB M Î H¢B F? - M; ;B M M`v H` +?mv M F? - M
 +?QM? H` iY H°X h?"T h K ?Q`M; iY H`v pB + i bK çQ!M; +?Q M M F? - M; B +! i?
 ç M pB + T?ªB ç®B F?€M; pÊB i? - M i?9 h?B M h`MM; *aM? - F? - M; B +ªK i?'v / +
 S?QÆM; o•M HB + K„i M?bM h?"T h K ?Q`M; iY - i`QM; ç - m HB M +! w M; ?o F?€+X
 h?"T h K ?Q`M; iY M`v F?B M S?QÆM; o•M +ªK ; B€+ ?„M F? - M; # Q ; B! #„M i M K
 [m i?b +! p M?Q ?„M `i H† K½M; - M?QM; S?QÆM; o•M +ªK i?'v ?„M F? - M; ? çÆ
 S?QÆM; o•M M?2Q K„i - H°` p ç,K +?B mX S?`K H` ç iY ?Q`M; i?'i ç m F? - M; i?
 ó/½ i•K ç pQÆM; ôX "®M +?[M`v M m M?Q i bK p +,M M; mv M +?QM? H` ? B +?[
 ?B m i?b +! p H` #bM? i•K [m•M i? - MV - M?QM; M; Q`B ` +ÁM H` #®M +?[ó[m•M
 +! i? çQ€M çQÊ+ w [m•M pQÆM; çQÆM; M?B M b) `i i®i - M?QM; M m M?Q çQ€M
 F? - M; i®i #^M; pB + M; m M; ®+ K°i +?9iX *?Q M M KÊB +! #®M +?[óZm•M i•K F?!
 h?"T h K ?Q`M; iY b m F?B iB M p`Q MÆB M`v `ä`^M; +! i? +Sm çQÊ+ `i M?B m
 H¢B K°i KU+ F? - M; H`K p"vX hmv M?B M p`Q ç9M; H9+ M`v ?„M H¢B t m`i i?O +Sm
 iY K` M!B - S?QÆM; o•M +ªK i?'v F? - M; i? M`Q Hw ; BªB çQÊ+X L?QM; ?„M iBM `^
 p"v „i H` +! ç¢Q Hw `B M; +O ?„M i - M m F? - M; ?„M b) F? - M; H`K i?
 h`QM; ç - m t i [m K`v +?[ó/½ i•K [m•M pQÆM; ô - ó[m•M i•K F?! çÁô S?QÆM; o•M +
 ç½ ?B m ` çB m ; b ç!X

J†+ F H" ó/½ i•K [m•M pQÊM;ô ? v H" ó[m•M i•K F?| /Áô- ç m €K +?d ç¢Q [m•M i?
pÊB ?Q" M; i?'i K" M|B- çÆM; BªM +?d H"- pm Km®M i?-M +? i- i?-M TªB +? i K
ó*?9M; i +Æ #ªM ç m H" M?[M; M; Q|B K" h?"T h K ?Q" M; iY +?¼M- ç½ #` i`|B #m°
p" .`+? h?B M >-m çQÊ+ h`'M h?B M >-m +Sm- M?QM; h`'M h?B M >-m H" M; Q|B
çQÆM; M?B M ç•v H" h?"T h K ?Q" M; iY i?B i ç†iX æ®B pÊB h?"T h K ?Q" M; iY i
?„M +SmX h?U+ bU ?„M ç½ ?B M H°` ?Q" M; •M K M? K¬M; ç®B pÊB F H" K i?-M
•M b) F?¬M; ?ÊT pÊB ç¢Q [m•M i?-MX L m M?Q ç€K M; Q|B +?9M; i F?¬M; ç€T SM
i H" M?[M; i?-M iY F?¬M; ?ÊT +€+?5ô L; ?o ç M ç•v S?QÆM; o•M H" T iS+ +?'M ç
h K ?Q" M; iY #^M; €M? K„i F?€+X óL; Q|B M"v # M; Q" B M? im'M- mv M; ?B K- H¢E
M°B i•K 2`^M; +kM; F?¬M; TªB H" M; Q|B M?•M iW MQÆM; i vXô

X

+QM2Kn#2M/QB M?

æ;A *>I>P§L: h~*

>P§L: S>N E•

jdeX *?QÆM; je8, æ oQÆM; h•K h?m"iX

L?|K /`+?, ?mMi2`+/

æª iU, b Rkj @ Ga"

X

h?"T h K >Q" M; iY +?„T i v çSM; - i?-M i?€B #bM? ioM? M?bM F?¬M; ` #B m ibM
M"v- b•m # M i`QM; +QM M; QÆB +O ?„M ?B M H M K°i iB H½M? wX

óZm•M [m•M i?-M i?-M- T?K T?K iY iYô- ç•v +?QM? H" M?[M; H M; ?B ;B€Q ?| i?
M; Q|B M"v M m i?m-M T?K+ KbM?- ? B # M HB M +| / M? M; ?o [m•M i?-MX E?B :
ç½ ` i v +Sm ?¼- ç•v H" ÆM M; ?o +O #"+ [m•M pQÆM; X "•v ;B| ç M H9+ #¼M ?¼
#¼M ?¼ H¢B `®B `Qi +U imv iX

L; Q|B M?Q p"v- i?-M iY M?Q p"v +| i? /MM; çQÊ+ b Q\ G"K b Q +| i? F?B M ?¼ ç†
KbM? M? M? +?|M; ç|M; i` M K°i +QM i?mv M- T?K i€ KbM? H M M; ¬B >Q" M; æ ç

h?~M i?9 +?T #"+ h?B M h`MM; +ªM?- bU HÊB ?¢B H" F?¬M; i? M; ?B M; | - M?QM; +
ç®B SM; X L?[M; M; Q|B M"v M m [m M KbM? T?K+ pK +?Q KbM?- h?"T h K >Q" M; i
#¼M ?¼ çB ibK +? i- ?„M bœM b" M; tm'i i?O i? v ?¼X

G'v K€m i?-M i?9 +?d H" K°i +€B +Ê- ç½ +| K€m +O SM; GQM; i?-M i?9`²B- h?"T
?SM; i?9 pÊB K€m +O M?[M; i?-M i?9 t T ?¢M; T?Q b m M[X oÊB ?„M K" M|B-
óç€ i?Y p" M; ôX

óE?¬M; i? i`¼M; /KM; 5ô

h?"T h K >Q" M; iY çªQ €M? K„i [m M?[M; M; Q|B M"v- i`QM; HÁM; ?W H¢M? K°i iB

óh?"T h K >Q" M; iY M|B t2K +?mv M M"v M M M?Q i? M"Q|ô

S?QÆM; o•M i'i M?B M ç½ M?bM i?'m i•K iQ +O h?"T h K >Q" M; iY- çQÆM; M?B
+?| çÊB H¢B +" M; i? K M; mv ?B K- `|B çB i`€B H¢B b) F?¬M; ;†T +?mv M ;b M; mv

S?QÆM; o•M M; ~M; ç-m HB + K„i M?bM h?"T h K >Q" M; hY M|B iB T, ô J†+ /M i?-
çQÆM; M?B M b) /Q h?"T h K ?Q" M; iY ç®B T?| - M?QM; +?mv M M"v F?¬M; TªB
M; Q|B M M M; ?d M; ÆB K°i i?|B; B M M; „M ç ?²B T?K+- /M b Q i'i +ª K¼B M; Q|B pY
+?9i K i KÄBX J†i F?€+- M; v H9+ M"v ç•v +-M TªB çB t€+ KBM? K°i +?9i ibM? ?
M; ?B M +Sm K°i +?9i p i" T iQM? +O +?9M; M?Q p"v +| i? M„K +?„+ i?m çQÊ+ K€

h`QM; K„i h?†T h K >Q`M; iY t i [m K°i iB /`b„+X h M +QM i?S S?QÆM; ;B M`v
 H`M; QÌB i¢K i?QÌM; - +kM; F?¬M; m´M; +¬M; KbM? ?B p¼M; b m M`v +| i? /MM; ?
 ó*| i? 5ô
 h?“T h K >Q`M; iY T?`i ®M; i v €Q K°i +€B- pÈB HQ¢B pB + pKM pti M`v ?„M çQÆ
 p`Q- HB + K„i M?bM M?[M; M; QÌB F?€+ `²B M|B,
 ó*| +ÁM B M; mv M w çB +MM; i M[F?¬M; \ô
 óh 5ô h¬M h? E?¬M H”T iS+ M|BX S?QÆM; o•M Km®M çB MÆB M`Q- ?„M çQÆM;
 >mv i u >-m +MM; .`+? h?B M >-m HB + M?bM M? m- ç m M?bM ` bU M; QM; i`¼
 M; QÌB M?bM S?QÆM; o•M K°i +€B- i`QM; HÁM; M?Q ?B m` +€B; b ç|X L m ç´B H
 iÈB MÆB M`v K` S?QÆM; o•M b„K p B /B M F`+? M?Q i? ?ŠM b) H`K°i +?mv M i
 S?QÆM; o•M ç, +| K°i i?ÌB; B M M; „M Î +MM; M? m- M M +kM; +| K°i +?9i ?B m #B
 KÈB KQÌB bém im´B M`vX
 L; QÌB M`v im´B bQ` FûK ?ÆM K¼B M; QÌB +?¶ M`v F?€ M?B mX L?QM; M?[M; +Y
 tûi F„+`M; imv i F?¬M; H`K +?mv M #„M i M F?¬M; +| çQ+?X > B M; QÌB iBM iQÎM
 iQM? K¢M; +O KbM? ` çM ;BÐMX >„M H`K M?Q p”v ?ŠM H` +| i?•K wX
 óL m h?“T h K >Q`M; hY Km®M çQ¢i çQÊ+ K€m +O i?¬M i?9 h?B M h`MM; *ªM? - ?
 w ;B9T bS+Xô
 > B M; QÌB b m F?B HB + K„i M?bM M? m- H¢B M?bM p K†i F?¬M; +?9i #B m ?B I
 v M i•K ?ÆM M?B mX E?¬M; ;B®M; pÈB M?[M; M; QÌB F?€+- ? B M; QÌB #B i`ä in
 ?ÆM ?¼ `i M?B mX \*?d iB + H` +? M? H +? ;B[? B M; QÌB pÈB ?„M [m€ t X +kM
 F?¬M; ç½ ç¢i ç M h?B M h`MM; *ªM?X
 L m ç9M; M?Q p”vX h?“T h K >Q`M; hY +°M; i? K K°i ;½ h?B M h`MM; *ªM? +QÌM;
 # ;, h?B M hQÊM; *ªM? ?° p - ç°B ?bM? M`v +kM; çO +QÌM; ç¢BX oB + b, M #„i i?¬
 M?QM; i?“i` i?b +?Q +?“+X
 óh +kM; M; mv M wXô
 u >-m .Q½M oB GQÆM; +„M +„M K¬B- +| +?9i w iW +?®B i`QM; K„i M?QM; `²B +kM
 M?€v K„i ç½ +| M, K M; QÌB ç²M; w çB i?2Q h?“T h K >Q`M; hYX i`QM; ç| +| # M; Q
 *?mX L?’i i?ÌB b„+ K†i M?[M; M; QÌB +ÁM H¢B ç¢B #B MX
 óh +kM; M; mv M wXô
 >½M .B K +¬M; iY M|BX aQ pÈB M?[M; M; QÌB F?€+- [mv i ç`M? +O ?„M çÆM ;BªM
 ç®B pÈB h?“T h K >Q`M; hY ?ÆM M?B m bQ p|B M?[M; M; QÌB F?€+X æ®B pÈB H-
 iQM M?B KX
 óh i M?B M K¼B M; QÌB ç½ [mv i w p”v i +kM; F?¬M; +| w FB MXô
 J°i ;½ oQÆM; >-m K†+ i`QÌM; #`Q K`m t M? i?¬K M|BX o` M`v +?QM? H` h`B m h
 h`M i?O ?ªB pU+ +O æ¢B \*?mX \*| çB m H` ç`+? M?•M +?O v m +O i?Ov [m•M æ
 +MM; pÈB M; QÌB Î æ¢B .Q M? *?•mX
 æ†+ #B i H` >ªB h°+ /QÈB #B M b•m- ?¼ +| i?B M iQM? b B F?B M +€+ HQ`B +€
 >ªB h°+ +kM; +| `i M?B m +QÌM; ;Bª h?B M hQÊM; +’TX h?B M h`MM; +QÌM; ;Bª i
 M[+ÁM +ª +QÌM; ;Bª ?ªB M; Q¢B i` M æ¢B .Q M? +?•m- +?d K°i oQÆM; >-m +kM;
 h`B m h`+? >-m +?d H` i?®M; HoM? K°i M?€M? [m•M i`QM; ç¢B [m•M h?Ov Zm•M
 K°i p` >Q`M; i?’i h?•M oQÆM; - ç| KÈB i?U+ bU H` i?®M; HoM? h?Ov [m•M æ¢B *?
 G9+ Î >Q`B M h?“M? ç, ç†+ #B i F i; B Q pÈB p` h`B m h`+? >-m M`vX h`M i?O
 >-m K¶B M; QÌB i?U+ HU+ +kM; TªB + Q K°i +?9i- p` h`B m h`+? >-m +| i? H M ç
 +kM; F?¬M; çÆM ;BªMX

E?B K¼B M;mìB ç m iW +?®B [mv i ç`M? +O h?"T h K >Q`M; hY- +?d +| K°i KbM
H M iB M;X G9+ M`v- +?ì K¼B M;QìB ç½ Kî KB M; KÈB M|B` [mv i ç`M? +O +?Q
ç9M; H` HU +?¼M +?QM? t€+-

J'v i M oQÆM; >-m p` i€M im +QìM; ;Bª +ÁM HçB ? B K†i M?bM M? mX æ½ +| M?
K` #¼M ?¼ HçB +U imv i +?QM? H` F?¬M; i?S+ i?ìBX

ó"¼M i ç²M; w çB i?2Q ?Q`M; iY5ô J'v i M oQÆM; >-m i`-K ;B¼M; M|BX

ó*?9M; i +kM; ç²M; w çB i?2Q h?"T h K >Q`M; hY5 ô

J'v i M i€M im +QìM; ;Bª +9B ç-m- #¼M ?¼ +ÁM Km®M /U p`Q i? +O h?"T h K >
çbM? i? HU+ ç ?QîM; i?K pBM? ?Q T?9 [mw +MM; [mv M i? p¬ i?QÊM;X *?Q M
b mX

h?"T h K >Q`M; hY i?-K +mìB M?çi- M?[M; M;QìB M`v ç m ç½ #` çQ p`Q / M? b€+

óh'i M?B M H` K¼B M;QìB ç m ç½ ç²M; w- p`v i?b i?2Q M?Q HìB S?QÆM; æçB hQ
?²B T?K+ K°i i?ìB ;B M ç½X ô

L|B tQM; - h?"T h K >Q`M; hY T?'i i v K°i +€B- çSM; i?ŠM; M;QìB ?QÈM; T?Q # M
iÈB- M;²B tm®M; M?~K K„i bmv M;?oX hmv `^M; +m®B +MM; +kM; i?¬M; [m [mv i
h?"T h K >Q`M; hY HçB F?¬M; bªM; F?Q€B +?9i M`QX

h`QM; ç€K M;QìB M`v +?b +| S?QÆM; o•M H` ?„M +ªK i?'v iQÆM; ç®B pW HÁM;X

h?"T h K >Q`M; iY i`QM; HÁM; F?) ç°M; - ç°i M?B M i?B i`B M ði`mv M •K M?"T K"i
M|B,

óh`'M æB M >-m- M;QÆB ç½ i?2Q T?K ?Q`M; M?B m M,K- +kM; ç½ iWM; +?BM? +?
`°M; `½B- H'v +€+? M?bM M?[M; M;QìB M`v +O KbM? M;QÆB i?'v +| i? i`¼M; /K

h? M? •K +O h?"T h K >Q`M; hY +U+ F€ i¬M FQM?- ;B®M; M?Q ç®B p|B p` i?O p
iQM T?K+X

hH'M æB M >-m M?„K K„i /QÐM; i?-M- i` M K†i F?¬M; +?9i #B m ibM?,

óh +?d #B iL?•M >Q`M; # ?ç F?B +ÁM H` h?€B hY ç½ M|B`^M; - pçM p`i ç m +| bî
i?K+ ðbY Fwö- ðbY ;B€Kö- ðç,M; HQM; i?m"iö- i`QM; i'i +ª +€+ ?Q`M; iY H` M?•M
ç,M; +ÆX L?QM; içB T?QÆM; /B M i?m T?K+ i?-M iY bÊ`^M; ç½ +| +?9i M|M; p°
+? M? H +?Xô

•K i? M? +O h`'M æB M >-m #bM? i?ªM M?Q F?¬M; +| ;b- F?¬M; M?"M` çQÊ+ bU
M?Q poM? pB M H` K°i ?² MQÊ+ b•m `°M;X J°i +•m ðpçM p`i ç m +| bî /KM; `B M;
ç°M; F?¬M; i?¬BX G9+ M`v KÈB +ªK ;B€+ çQÊ+ bU +€+? #B i pÈB T?K ?Q`M;X

æQÆM; FBK L?•M >Q`M; H9+ +ÁM H` h?€B hY pÈB i•K iQ M?Q p`v- `ä`°M; ç pQ
?„MX

h?"T h K >Q`M; hY i?î /`B K°i iB M; - +?•M i?"M? M|B,

óæ iç >-m ;B +?d çB K- GQm h`B i i?K ;B€QXô

óæB M ?ç +kM; F?¬M; +¬M T?ªB bmv M;?o M?B mX L?•M >Q`M; # ?ç /QÊ+ i`mv
>Q`M; - L;k æ - F?¬M; +| M;QìB M`Q +| i? bQ b€M? +MM;X æB M ?ç +| i? ç M K°
F?¬M; i²B `²BX >ÆM M[ - L?•M >Q`M; # ?ç M,K ç| F?B ç M; çB ?¼+ î æ¬M; *mM; -
+O h K >Q`M; L;k æ - i +| M;?2 # ?ç +ªK i?€M- h K >Q`M; L;k æ i?O çQçM tY i?
M? m- M?QM; F?¬M; M;?B M;î- ç m H` æ oQÆM; pçM M,KX G`K L?•M >Q`M; - F?-
>Q`M; L;k æ K` +¬M T?ªB i?2Q bU T?€i i`B M +O i? bU K` #B M ?| ðæ pQÆM; i
+| i? ?[m /KM; pÈB çB M ?ç5ô

h`'M æB M >-m i?ªM M?B M M|BX H`K ?° p i?•M +°M +O L?•M >Q`M; M?B m M,K
+ÁM H` h?€B hY- i`ªB [m # Q M;mv ?B K- ç®B pÈB +?mv M +O L?•M >Q`M;

+kM; #B i`'i M?B mX

h?"T h K >Q`M; hY i`-K K†+ F?¬M; M|BX L?QM; i`QM; HÁM; H¢B H` K°i KªM? b|M
i`QM; +€+ ?Q`M; iY i?b õç pQÆM; i•K i?m"iö +O KBM? H` çSM; ç-mX >¬K M v M
h`'M æB M >-m K|B #B i KbM? +ÁM +| bU +? M? H +? F?€ t Xôh +ÁM FûK S?K >Q

h`QM; HÁM; h?"T h K >Q`M; hY /•M; H M K°i +¶ FQM? M iW i"M ç€v HÁM; X æQÆ
ç| +| i? iW K°i ?Q`M; iY i`QM; ?Q`M; i?'i pQÆM H M ?ŠM F?¬M; T?ªB H` F?¬M; +
óæB M ?¢ i?m M?"M M?[M; M; QÌB M`v- #¼M ?¼ ç m H€ F?~m T?K+ K` i•K F?¬M; T
/KM; +?d +| /mv M?'i i?S iY S?QÆM; ;B X æB M ?¢ M m +| i? bY bKM; i®i- M; QÌB
æB M ?¢ #QÊ+ H M M; ¬B p` >Q`M; æ Xô

h`'M æB M >-m i`-K K†+ K°i H€i- ç°i M?B M M|B ç-v i?•K wX

ó±5ô h?"T h K >Q`M; hY i`QM; HÁM; +?'M ç°M; - ?„M +ÁM +?Q ?ÄB h`'M æB M >-
i ç½ +?O ç°M; M?„+ iËBX

h?"T h K >Q`M; hY KÎ K„i` X i`QM; K„i ?B M` K°i iB F€ [m M; , óE?¬M; M; Ì ç€M
pËB ?„M + Q M?Q p"v5ô

h`-M æB M >-m +kM; F?¬M; +| i`U+ iB T i`ª HÌB ,óL?•M >Q`M; # ?¢ +kM; ç½ +| +
;B M`vXô

h`QM; K„i h?"T h K >Q`M; hY ?B M H M bU F?B T bÊ- ç€M? ;B€ +O ?„M ç®B pËB
ç + QX

h`mM; h?' i?¬M +?•m- ç` HBM? M?•M FB iX .çM; M; QÌB M`Q K` +?ŠM; +|5

L; ?2 çQÊ+ M?[M; HÌB M`v +O h`'M æB M >-m- h?"T h K >Q`M; hY KÈB #B i KbM
S?QÆM; o•M M`v `²BX h` M M; QÌB i?S iY S?QÆM; ;B M`v ?ŠM +ÁM +| +€B ;b ç
F?¬M; [mv i F?¬M; +| F?ª M,M; H`K +?Q T?K ?Q`M; +?9 w iËB5

óS?QÆM; o•M5ô h?"T h K >Q`M; hY i?b i?¬K iU M|B- i`QM; K„i t i [m iB bmv M; ?
H¢BX

S?QÆM; o•M +kM; F?¬M; #B i KbM? i`Î i?"M? ç i`B #`M Hm`M ;B[h?"T h K >Q`M
>„M ?B M ç M; M; ²B t T #^M; +€+? ç| ?ÆM KQÌB i`QÊM; - i`QM; HÁM; +| +?9i ç,K +
L; QÌB i`QÊ+ H9+ +? i M|B bU i?"i- +?BK i`QÊ+ F?B +? i +'i iB M; #B i?QÆM; X

S?QÆM; o•M iBM iQÎM; ç¢B i`QÎM; H,Q h?€M? om :B€Q pb ç #ªQ p iQM? K¢M; -
?ŠM H` F?¬M; M|B /®BX aÆM +®+ T?Q i•v ?ŠM H` +| #ªQ p"i ;b ç|X

>„M p®M Km®M +Sm h¬M h? E?¬M tQM; i?b çB i?€K i?QM? bÆM +®+X L?QM; F?-
h K >Q`M; hY MY çQÌM; ;B i` - i`€B H¢B F?¬M; i?Q+? ?ÊT çB p`Q i`QM; ç|X

ó>¬K M vX h?"T h K >Q`M; hY ç½ F?¬M; +ÁM FB M i`b- i pW H9+ +| i? çB ibK ?B
+¬M ibK K°i Hw /Q i?"i i®i F?¬M; F?B M M; QÌB i ?Q`B M; ?B KÈB çQÊ+Xô h`QM; H
X

+QM2Kn#2M/QB M?

æ;A *>I >P§L: h⁻*

>P§L: S>N E•

jddX *?QÆM; jee, aÆM *®+ h?ÌB :B MX

L?;K /`+?, ?mMi2`+/

æª iU, b Rkj @ Ga"

X

S?QÆM; o•M M; ?o M; šK K°i ?²B- H"TiS+ çSM; H M- çB ç M i`QÊ+ K†i h?"T h K ?Q
óæB M ?ç- MÆB M`v HBM? ?Q /`i?ªQ +U+ F€ T?QM; T?9X *?ì b m F?B `ìB MÆB M
T?ªB çÊB i?"i H•mX h ç`M? çB i`QÊ+- ibK FB K K°i +?9it2K +| p"MF?Q ç i?m ç
F?¬M; \ô

GBM? F?Q içB i`mM; i?´i?¬M +?•m +ÁM t KÈB #^M; çQÊ+ MÆB M`vX L m Km®M
F?| F?,MX S?QÆM; o•M M|B p"v [mªi?U+ +kM; +| ççQ HwX

óW- M; QÆB çB çB5ô

h?"T h K ?Q`M; iY Kî K„i- ;"i ç¬m M|BX

a m F?B M|B +?mv M pÈB h`'M æB M >¬m- #B i çQÊ+ `^M; T?K ?Q`M; +kM; +?9 w ç
+O h?"T h K ?Q`M; iY ç®B pÈB S?QÆM; o•M +`M; i? K F?¬M; #bM? i?QìM; X h`Q
H¬B FûQX

LÆB M`v ?mM; i?9 i?QìM; HmB iÈB- M; mv +Æ #®M # - h?"T h K ?Q`M; iY çQÆM; M
i`Ê ç„+ HU+ i`QM; iQÆM; H B b) +? i î ç•vX *| ç m- S?QÆM; o•M ç½ +| KQìB ? B i
?B M H°æ` "B M S?€TiçB J½M; >Q M; - +?Q M M ç€K i?¬M i?9- ?mM; i?9 î MÆB M

óh`QM; F?QªM; i?ìB ;B M M`v- M m K¼B M; QìB Km®M çB ibK i?B M i`B ç` #ªQ- ?
i?9- +S i?QªB K€BX *| çB m F?¬M; çQÊ+ çB [m€ t - M m +| ibM? ?m®M; ;b ç†+ #
pB MXô

h?"T h K ?Q`M; iY M?bM HQÊi [m +?9M; M?•M- Kî KB M; X >„M p`h`'M æB M >¬m
i`QM; +?®+ H€i- +äB HÁM; ç½ ç½ Kî `°M; i? K M?B mX hçB ççQ H`K pm - +kM; +
/¶ i, M; i? K F?¬M; QiX

óæ iç çB M ?ç5ô

J¼B M; QìB ç²M; i? M? M|BX

h`mv M i?®M; iW +€+ çìB i`QÊ+- +?d F?B i?€B iY ç, M; +Æ- i?b +€+ iY i¬M ?Q`M; i
T?QM; pQÆM; X

*| ç m- i`QÊ+ ç| - iY i¬M ?Q`M; i?´i HçB +| i? iB M p`Q [m•M M; kæçB \*?m ç H`+?
"„+ iÈB "„+ *QÆM; - i?"K +?Q içB M?[M; KÄ F?Q€M; K`i`B m çbM? ç†i i`¼M; #BM
iB M p`Q H`+? H½KX

h?"T h K ?Q`M; iY /M F?¬M; pQÆM; F?¬M; ?¬m- M?QM; +€+ ?Q`M; iY F?€+ +?Q
+ÁM i` ?„M ç½ iWM; HoM? #BM? ç€M? i`"M- H" T ?ç F?¬M; Qi +¬M; H Q- +U+ F€ +
>ÆM M[- p` ?Q`M; iY M`v +¬M; HU+ +U+ + Q- çSM; i?S # içB #ªM; h?B M hQÊM
[mv M HÈM M?´i i`QM; KQìB pçM ççB [m•M +?BM? iB m +O i`B m çbM?X Gm" M p
pÈB ç€K pQÆM; ?¬m î ç•v +ÁM HÈM ?ÆMX

L m ç´B HçB H`K°i ?Q`M; iY F?€+- +€+ pQÆM; ?¬m M`v +?Q +?„+ ç½ ç w iÈBX L
F?¬M; M?Q p"vX Jm®M [mv M HU+ +| [mv M HU+- Km®M i?U+ HU+ +| i?U+ HU+- K
F?¬M; K°i B /€K ç„+ i°B ?„MX

S?QÆM; o•M i`i M?B M b) ibK +È ç h¬M h? E?¬M HQm HçB- +ÁM iU KbM? i?b p
+®+ K` ççB i`QîM; H½Q h?€M? om :B€Q M|B

E?B S?QÆM; o•M t i [m #¬m i`ìB- K°i +QM i?Ä ç°i M?B M M; ~M; ç¬m H MX L?bM
+QìB p`B iB M; - +?„T i v b m HQM; - M?bM ?QÈM; S?QÆM; o•M H Q çB- i?QM; i?ª

óJ m M?bM- i?Ä- `ä`°M; H`K°i +QM i?Ä5ô

ó*?mv M ;b p"v\ GBM? i?ªQ HBM?

JS+ ç° p[M; +?„+ +,M +Æ pä çΦQ +O pä ;B^a- F?¬M; ? ^aM? ?QÎM; ç M pB + ç i?,M
?QÎM; ç M iB K M,M; +O pä ;B^a- [m M ? ç M pB + +| i? ç°i T?€ h?Q€i h? B *^aM?

h?Q€i h? B +| #^av +^aM?- ``i M?B m pä ;B^a i?B M iQ imv i i? ç m /WM; HΦB Î h?B
#QÊ+ p`Q i`bM? ç° + Q ?ÆMX hm v`^M; S?QÆM; o•M +kM; #B i ?„M ç i?,M; [m€ M
p`M ç - M?QM; i?S ?„M i?B m +?QM? H` i?ÎB ;B M- +,M #^aM M M F?¬M; +| i•K iQ /V
?ÆMX

L m M?Q S?QÆM; o•M +| i•K iQ 'v- çQÆM; M?B M K¼B i?S b) i®i ?ÆMX

GÊB /KM; i?ÎB ;B M HU+ ç im Hmv M- +kM; F?¬M; T?^aB H` +?mv M çÆM ;B^aMX

æ-m iB M- i?ÎB ;B M H` i?S F?¬M; i? M?“M #B iX L;QÆB F?¬M; #B i- i?ÎB ;B M
M? M? ?ÆM bQ pÊB #bM? i?QÎM; # Q M?B m H-MX h?S ? B- pä ;B^a +kM; T?^aB ,
Hmv M [m€ KS+- i`QM; bÆM +®+ H` ? B M;`v M?QM; M m ÎM;Q`B ç½ [m K°i i?€M
tQM; çÎBX oä çΦQ F?¬M; M?[M; F?¬M; ç i?,M; - K` +ÁM +? i ç m +? i çÊM pb çÎBX
ç•v HΦB +| K°i ?mM; i?9 M`Q çÎ H Q ç M T?mM +?Q K°i M;KK HY - p`v +QB M?Q tC
M`v M;mv +Æ i`MM; i`MM;X

G9+ M`v i +| i? M?“M çÎB M?B m M?“i H` KQÎB M;`vX L?QM; im Hmv M pä +¬M; i
çQÊ+X Qi M?“i i?b i€K M;`v i T?^aB ,M +ÆK K°i H-MX ``M; F?¬M; b) +? i çÎBX

*?Q M M i +-M T?^aB ibK çQÊ+ MÆB M`Q +| i?ÎB ;B M HQm ç°M; M? M? ?ÆM ÎM;

v +O S?QÆM; o•M +?QM? H`- ibK çQÊ+ p`i`Q K` i?ÎB ;B M HQm ç°M; M? M? ?Æ
im Hmv M çO K°i M;`v K°i ç K- iQÆM; çQÆM; pÊB pB + im Hmv M # M M;Q`B i€K
M?“iX

•K i?-K ;”i ç-m- S?QÆM; o•M çSM; ç”v- çB p`Q i`QM; +®+X >„M ? i bS+ +?,K +?9
ç° HQm +?mv M +O M°B HU+ i`QM; ç M çB M- b m çÎ HΦB bQ b€M? i®+ ç° #B M ?
iB M ç M- [m çÎ t€+ ç`M? ibM? ?bM? #B M ç°M; i?ÎB ;B MX

ó*?QM? H` MÆB M`v `²BXô

S?QÆM; o•M H`v ` K°i i? M? i` FB K- +„K i` M K†i ç`iX h?ÎB ;B M #B M ?! F?¬M
+K i? X S?QÆM; o•M +?d +| i? iQM? iQ€M çΦB F?€B çQÊ+ i®+ ç° /ÁM; +?^av i?ÎB ;
H-M bQ pÊB # M M;Q`BX h®+ ç° HQm ç°M; +O i?ÎB ;B M M?Q p`v b) F?¬M; iΦQ i?
pä ;B^a- M?QM; ç²M; i?ÎB HΦB ``i i?m”M iB M ç im Hmv M pä çΦQX

a m F?B H`K tQM; M?[M; pB + 'v- S?QÆM; o•M M;²B tm®M; - ç²M; i?ÎB b m HQM; ?
?Q€M K`v i M v m [m•M #` T?QM; 'M i`QM; ?Q`M; FBK ?¼ [mv M- H M? +?Q +?9M
æ²M; i?ÎB +kM; H M? +?Q +?9M; b m K°i M;`v K°i ç K ?Q†+ H` ;†T T?^aB F i?M iV
i?S+ idM? KbM?X

a m F?B HQm HΦB M?[M; M #`B çÎ- S?QÆM; o•M H”T iS+ M?“K K„i HΦB- #„i ç-m i

GU +?¼M ç-m iB M +O ?„M- +?QM? H` im Hmv M ?Q`M i`i K`v i?S T?€T K¬M +
h¬M; T?€B M`v- /M b Q +kM; H` i¬M; T?€B i?QÊM; +´- +¬M; T?€T +O ?¼ +U+ F€ i
+U+ HÊMX *| i? M|B H` T?€T K¬M +¬M; FQ+? çSM; ç-m i` M M;QÎB S?QÆM; o•M

h¬M h? E?¬M ç½ i`mv M iQ`M #° +¬M; T?€T +?Q ?„M- i? M?QM; i?ÎB ;B M [m€ M
+ÁM +?Q im Hmv M i?“M? +^a T?M HK+X >¬K M v +?QM? H` i?ÎB ;B M T?M ?ÊTX

æΦB GU+ h?-M J *?QÎM;- aÆM L?Φ+ L .B S?€T- h?-M J *•m .`+? æΦB S?€T-
S?QÆM; o•M H-M HQÊi im Hmv M HΦB M?[M; +¬M; T?€T M`vX

hQ`M #° +¬M; T?€T ç M i-M; i?S M,K +O h`K h? B *^aM? H` h`”M S?€T +`T b) F i i?
+?•M ?bM?X a m çÎ b) F?¬M; M;WM; i?®B Hmv M ç i?,M; mv HU+X

*^aM? ;BÊB +O S?QÆM; o•M K†+ /M H` GBM? hm *^aM?- M?QM; i?U+ HU+ +| i? M
*^aM?- +?Q M M F?B im Hmv M M?[M; +¬M; T?€T M`v M? M? p¬ +MM;X *? M? H M
Hmv M +kM; M? M? F?¬M; iQÎM; - +| i? /MM; +•m M;`v çB M;`M /†K ç ?bM? /mM;

hWM; ç¢Q T?M HK+ +O æ¢B GU+ h?–M J H–M HQÊi i?™M? ?bM?X h`QM; ç|– æ¢
L?¢+ L .B S?€T- h?B M GmM; æ` •+?- S?QÆM; o•M ç m ç½ im i”T i?™M? +¬M; X
i?™M? T?M HK+- æ¢B GU+ h?–M J *?QÎM; #B M i?™M? K°i #”M i v K”m i`„M; - aÆM
i?™M? K°i /½v M9B M?Ä i`MM; çB T- h?B M GmM; æ` •+? h?m”i H¢B #B M i?™M? ?
o T?–M aÆM L?¢+ *•m >bM? h?m”i i?™M? ?bM? /½v M9B + Q t M? iQÆB- +¬M; T
+O¢ aÆM L?¢+ L .B S?€T- T?ªB Hmv M i?™M? `²B KÈB +| i? H’v` iBM? F?Q +O
L .B S?€TX
hmv M?B M- aÆM L?¢+ *•m >bM? h?m”i F?¬M; +?d +| p”vX J°i F?B T?€T K¬M M”v
HU+ M9B MQM- Q M? FQ+? ç®B T?QÆM; X
S?QÆM; o•M i?®B Hmv M K’v +¬M; T?€T M”v i`QÈ+ - b m ç| KÈB #„i ç–m im Hmv
H” h?–M J *•m .`+? æ¢B S?€T p” “€i aÆM h²B L?¢+ æ¢B S?€TX
> B +¬M; T?€T M”v ?B M i¢B +?QM? H” T?€T K¬M +¬M; FQ+? K¢M? M?’i +O æ¢B
*¬M; [mv i h?–M J *•m .`+? æ¢B S?€T +| ?ÆM p¢M +?[- p¬+MM; T?B M T?S+X S?
+?d /šM +O +¬M; T?€T- +?”K`½B p”M +?mv MX h`QM; H9+ im Hmv M- S?QÆM;
F?Q i?B M ç` X
æ9M; M?Q ?„M /U HB m- /QÈB i€+ /KM; +O bU Hm•M +?mv M i?ìB ;B M- i®+ ç° M
i? bQ pÈB #bM? i?QÎM; M? M? ?ÆM i€K H–MX h¢B MÆB M”v im Hmv M- K°i M;”v i
h?–M J *•m .`+? +?•M F?Q F?¬M; M;WM; M;QM; iK- +kM; F?¬M; #B i i`ªB [m #
S?QÆM; o•M- J h?–M *•m .`+? +?•M F?Q ç°i M?B M F?¬M; M;WM; bKT ç´- b m
i?šK- +´tQ - ?mv MªQ- i?2Q pÂM; tQ€v F?¬M; M;WM; /B M bBM?- U+| i? ?B m /
`°M; - T?€i i`B M- bBM? b¬BV
S?QÆM; o•M +?Q iWM; M?bM i?’v HQ¢B p,M iU M”v- +?Q M M +kM; F?¬M; ?B m>
M”v ç¢B F?€B H” +?9 p,M +O i?–M K X hWM; p,M iU i?–M K t M? i?šK F?¬M; M;V
F?Q bBM? ` X \*?9M; çQÊ+ b„T t T i?™M? K°i i`”M T?€T `’i`„+ `®B- i?2Q [mv i„+ F
óL°B HU+ iB m ? Q i?”i ç€M; bÊ5ô
E?B M?[M; p,M iU i?–M K M”v ?bM? i?™M?- M°B HU+ +O S?QÆM; o•M +’T i®+ iB
+MM; tm’i ?B M i?b HU+ HQÊM; +O S?QÆM; o•M ;BªK K°i K¢+? iW KQìB ? B i?B
i?B M HQM; HU+- K’i çB i`¼M p M ? B i`,K T?B HQM; HU+5
h`QM; M?€v K„i- i’K T?M HK+ K”m t M? i?šK ?mv M T?M i`QM; ç M çB M S?QÆM;
iªM` F?Q iS+ +´tQ - K M?c K¬M; - K¢M? K)- H¢B KÆ ?² +| i? K M?[M; iB M; `Qi;
T?M HK+ i`mv M` X hU ?² # M i`QM; T?M HK+ ç M; i`’M €T K°i ç€K K i?–M +´tQ
h’K T?M HK+ h?–M J *•m .`+? M”v M†M; iU i?B M [m•M p¢M K½- b m F?B i?™M?
;B€+ i?•M ?bM? KbM? +kM; M†M; i? K K’v T?–M iU ?² +| K°i +¶ HU+ HQÊM; p¬ ?
Km®M ;?BK +?†i KbM? i` M K†i ç’iX
óS?M HK+ i?”i M†M;5 G’v HU+ HQÊM; KQìB ? B i?B M HQM; HU+ +O i F?¬M; M;
ç°M; çQÊ+ M’Bô
h’K T?M HK+ h?–M J *•m .`+? F?B M +?Q S?QÆM; o•M +ªK ;B€+ M?Q KbM? +?d H
K°i F?®B ç€ HÈM +Ð +€B +®B t v Í i`¬B p B- çB H¢B +kM; F?| F?,MX
X
+QM2Kn#2M/QB M?
æjA *>I >P§L: h¯*
>P§L: S>N E•

jdNX *?QÆM; je3, hB M; _Qi *O h?Ä

L?|K /`+?, ?mMi2`+/

æ^aiU, b Rkj @ Ga"

X

h¬M; T?€B i?QÊM; +´- +|`i M?B m ç¢Q i?®M; çQÊ+ HQm H¢B M?QM; ç m çQÊ+
+O ?¼- ç²M; i?ìB +?B H`K ? B i¬M; X h¬M; #ªQ i`M; i?S M?'i- i'i M?B M +?d +¬M
` çQÊ+ - +ÁM #ªQ i`M; i¬M; i?S ? B +¬M ç¢i ç M h?B M hQÊM; *ªM? KÊB +| i? KÎ
F?B ç¢i çQÊ+ #ªQ i`M; i¬M; i?S ? B- KÊB +| i? t2K M?Q +?•M +?QM? F i?W ç¢Q

S?QÆM; o•M im Hmv M h?¬M J *•m .`+? æ¢B S?€T HB M KÆ ?² ?B m` pb b Q M?
+?d i?W M?"M M?[M; K¬M M?•M h?B M hQÊM; *ªM? H`K i`mv M M?•M ç¢Q i?®M;

"îB H) M?Q h?¬M J *•m .`+? T?M HK+ M`v- F?B Km®M Hmv M` T?ªB iB m ? Q ?
æ` "B M \*ªM? ç•m +| B +| i? H`K M´B\5

ðæ¢B GU+ h?¬M J h¬M; - / M? M?Q w M; ?o o"v i?b i`mv M M?•M ç¢Q i?®M; +O T?
*ªM? F?¬M; +?d +| KQìB ? B i?B M HQM; HU+Xô S?QÆM; o•M +kM; #„i ç¬m ?B n
HU+ bQ pÈB pä; Bª h?B M hQÊM; *ªM? #bM? i?QìM; ç½ iQM? H`i F?Q i`QÆM;
M?•M ç¢Q i?®M; +O ç¢B i¬M; T?€B i?QÊM; +´M?Q æ¢B GU+ h?¬M J h¬M; K`M|E
M?ÄX *?Q M M KÊB +| i? tm'i ?B M p'M ç F?¬M; i? i?¬B ç°M; M´B h?¬M J *•m .

óæ¢B i¬M; T?€B i?QÊM; +´[mª M?B M`i #B M i?€BX \*?d H` T?M HK+ h?B M hQ
i? M; QM; Hmv M- F?¬M; i? bY /KM; çQÊ+Xô

S?QÆM; o•M •K i?¬K +ªK F?€B F?¬M; i?¬BX

*| ç m- ?„M +kM; F?¬M; +ªK i?'v iS+ ;B" M- M; QÊ+ H¢B +| +?9i +?ì KQM; - KWM; `
+| M; ?o H` T?€T K¬M M`v +`M; HÊB ?¢BX

S?QÆM; o•M +® ibM? i?Y mv HU+ +O h?¬M J *•m .`+? æ¢B S?€T- HB M /U i?2C
` K°i iB w i?S+ - +?bK p`Q i`QM; i'K T?M HK+X

ó•K5ô

h`QM; F?QªM? F?„+ w i?S+ +?bK p`Q i`QM; i'K T?M HK+ - ç¬m S?QÆM; o•M HB M
iB w i?S+ +O KbM? ç M; HB M F i ç M K°i i? ;BÊB [m, /`X h? ;BÊB ç| ?Q`M iQ`M
K°i K`m ç2M F`iX " M i`QM; HìKì- p¬b® M?[M; i²M i¢B +QìM; ç¢B î# M i`QM; F?¬
i€+ +O +?9M; i?"i +?"K- bQ pÈB M; QìB #bM? i?QìM; +ÁM +?"K ?ÆM; 'T M; `M H¬M
+¬M iMv iB M ç°M; K¢M? b) MSi pÐX

*MM; H9+ - p¬b® i? M? •K +O i?¬M K i`mv M p`Q i`QM; |+ S?QÆM; o•MX hB M
HQ¢M- H`iB M; F m- iB M; ;`Q- iB M; [m€i K„M; o¬b® i? M? •K +MM; H9+ T?€i
M?Q KbM? +| i? ?B m +?9M; M|B ;b- H¢B M?Q F?¬M; ?B mX

æB m M`v ;B®M; M?Q p`Q K°i M; `v M`Q ç|- ç°i M?B M #`K'i çB F?ª M, M; T?•M iQ+
M; ¬M M; [+| +ªK ;B€+ [m2M i?m°+ - M?QM; H¢B F?¬M; ?B m`ä w M; ?o +O M| H`
[m, [m€BX

S?QÆM; o•M ç°i M?B M M; °` , óS?M HK+ h?¬M J \*•m .`+? M`v bÊ`^M; +?d H`K°
;Bª +•m i?¬M; ç M i? ;BÊB +O i?¬M K Xô h`mv M óæ¢B \*?m >Q`M; h°+ ô çQÊ+ +
"¢+ UGmQM; aQM" +X+QKV

>„M F?¬M; /€K F?ŠM; ç`M? +ªK ;B€+ i`QM; w i?S+ FB +| T?ªB H`i? ;BÊB +O i
HQ¢B +ªK ;B€+ M?Q i? M`v +| i? ;BªB i?Q+? çQÊ+ pb b Q +?d H` i'K T?M HK+ M
HQM; HU+X æ²M; i?ìB +kM; ?B m` pb b Q pÈB HU+ HQÊM; KQìB ? B i?B M HQM
çQÊ+ T?M HK+ h?¬M J *•m .`+?X

ó>€i5ô

S?QÆM; o•M i?–K [m€i F?) K°i iB M; - +?•M F?Q M?Q i?Ov i`B m –K –K +m°M +?av
 +aK ;B€+ F€ /` i`mv M ç MX S?QÆM; o•M +aK i?'v b m F?B ?„M `| i +?•M F?Q p`Q-
 .`+? M`v ç°i M?B M M†M; i? K ;'T KQÌB- ;'T i`,K H–MX hU M?Q +?•M +?QM? #B M
 •K –K –K5
 h`QM; •K i? M? +U+ HÈM- iQ`M #° bÆM +®+ #„i ç–m `mM; ç°M;X S?Q b m S?QA
 m®M p†M- ?| i?`M? K°i K °aM? F?´M; H²X
 J °aM? M`v iU ?² #` p•v i`QM; F?®B F?¬M; ;B M T?Q b m S?QÆM; o•M- i¢B K°i MA
 p†M ;½v F?¬M; ;B M- Km®M T?O tm®M; bÆM +®+X J°i +¶ F?Q iS+ F?´M; H²- +´
 F?¬M; ;B M m®M p†M ç| F?m +? i€M ` # M M;Q`BX
 óE?¬M; M;ì iB m iY M`v H¢B i`B m ?Q€M çQÊ+ i?–M K 5ô
 Î K°i MÆB +€+? bÆM +®+ `i t - i?Ä iBM? ç M; M^K +¢M? K°i ;®+ +•v- i?'v K°i K`M
 K) M;²B /`v- +O +` `®i i`QM; i v +kM; pb +a FBM? K` MûK çBX
 óh?Ä ;B i pW i?m i?“T K'v i M ;B ?Ä F?¬M; ?ÊT M?½M #B M i?“M? /QÊ+ iBM?
 H M `i M?B m- +?Q M M F?¬M; p°B iÈB i?m i?“T i M iB m iY /€K ,M i?“i ói?Äô M?
 +?SM; FB M +aM? iQÊM; M`v5ô
 ó_®i +K+ i?b ;B ?Ä M`v ç`M? H`K ;b pÈB H½Q #`i iY i?QÊM; +´ FB M?d\ô
 h?Ä ;B çQ K„i M?bM bÆM +®+ T?Q i`QÊ+ - ç°i M?B M +aK i?'v F?| +?`mX
 G9+ M`v S?QÆM; o•M F?¬M; iB T iK+ i?¬B ç°M; h?–M J \*•m .`+? T?M HK+ M[X
 ;¼M # i`,K T?B HQM; HU+ +?•M F?Q +O ?„M K` pšM +?Q +| #B M ?| ;b- ?ÆM M
 `M; ?„M ?B M i¢B F?¬M; i? M`Q i?¬B ç°M; M´BX
 óL;QM; Hmv M i'K T?M HK+ M`v K'i ? B i`,K T?B HQM; HU+- +?d KÈB ?ÆB i?¬B
 HQM; HU+X _®i +K+ i?b i'K T?M HK+ M`v M m Km®M i?¬B ç°M; ?Q`M iQ`M i?b T?
 S?QÆM; o•M •K i?–K F?B T bÊX JQÌB ? B i?B M HQM; HU+- F?¬M; M;ì +ÁM +?Q
 h?–M J *•m .`+?X GQ¢B +?mv M M`v K` M|B ` i?U+ bU [m€ F?Q i`QÆM;X >„M +k
 h? E?¬M ç½ çQ +?Q KbM? +¬M; T?€T ;bX
 óh¬M; T?€B i?QÊM; +´ [mª M?B M HÈB ?¢B5ô
 >B M i¢B i®i t'm ;b S?QÆM; o•M ?„M +kM; iQM? H` K°i M?•M p`i- M?QM; H¢B +?Q
 /KM; M´B +¬M; T?€T +O i¬M; T?€B i?QÊM; +´X L?[M; i¬M; T?€B M`v +| # Q M?B
 aÆM +®+ M`v +`M; çB p`Q i`QM; - i?ÌB ;B M i`¬B [m +`M; M? M?X h¢B p`i`Q +O
 ?ÆM # M M;Q`B i€K H–MX L?Q p`v i®+ ç° i?m M¢T M;mv M F?Q #´ bmM; +?Q +?•
 çB `i M?B mX
 a m F?B #´ bmM; +?•M F?Q- ,M +?9i i?S+ ,M- ?²B T?K+ i? HU+- S?QÆM; o•M H¢B
 h?ÌB ;B M # ç°M; i¢B bÆM +®+ - +?“K M?`i Î M;Q`B +MM; p`M? M? M?`i i`QM; Î
 i`¬B [m +O i?ÌB ;B M M?Q i? M`v F?¬M; T?ªB H` i,M; /–M ç m K` H` +`M; çB ç
 +®+ - i?ÌB ;B M #B M ?| +`M; M? M?X hW MÆB ç€M? /'m +O S?QÆM; o•M K` t2K
 i`QÊM; M[ - i?ÌB ;B M i`¬B [m +?QM? H` K°i +QM b® ç€M; bÊX L m iB T iK+ b•m
 i,M; i? K `i M?B mX
 L|B +€+? F?€+ - +?d +€+? K°i #QÊ+ +?•M- F?ª M,M; +? M? H +? ç½ H` ;'T KQÌB H-
 h?ÌB ;B M HQm ç°M; M?Q i? M m M„K #„i F?¬M; i®i- i?b b) +? i ç|BX EB m +? i M
 E?¬M; T?ªB S?QÆM; o•M F?¬M; M;?o +€+? iB M p`Q MÆB i?ÌB ;B M M? M? ?ÆM
 i? +?d +–M im Hmv M MY M;`v ç½ iQÆM; çQÆM; pÈB i€K M;`v # M M;Q`BX h`
 +`M; iB i FB K çQÊ+ M?B m ?ÆMX
 *| çB m ç€M; iB +H` /ÁM; +?av `v [m€ F?| M„K #`i- ?ÆM M[ K°i F?B F?¬M; +`M i?“
 i? b) iB M p`Q F?m pU+ i?ÌB ;B M i`¬B çB M? M? ;'T +ª i`,K H–MX \*€B M`v H` #ÎE

M?"M çQÊ+- ?ÆM M[F?B im Hmv M ``i / iB M p"Q i`¢M; i?€B pQM; M;½- +¨M; F
+O i?İB ;B MX *?Q M M M„K #„i ói?İB ;B Mô ç Hmv M +¬M;- F€ i?U+ ``i M;mv ?B
i®i- +?„+ +?„M b) +? i ç|B K°i +€+? iS+ iQÎBX
h?İB ;B M ;'T i€K H-M- ç½ H¨ +U+ ?¢M K¨ S?QÆM; o•M +| i? HÊB /KM;5

*U + ? QÎM; çO ç ç€M? M€i +^a M; ¼M M9B- F?B ?¢tm®M; i?•M`„M- H¢B F?¬M; bBM`„M + SM; `„M- i`ÆM i`QÊi- + ? QÎM; HU+ + O K¼B M; QÌB pW ç€M? H M- H"TiS+ i`QM; +Æ i? >| s" + ÁM bBM? ` K°i HU+ T?ªM + ?'M- + ?'M pĐ iWM; +U + ? QÎM; X

ó>| s" M"v K¢M? [m€5ô

o®M /o + ?9M; M?•M + ?Q`^M; çB T?Q b m h?"T h K ?Q" M; iY H" + | i? i" M bS+ ç€M Uw + ?d K'v + QM i?¬M i?9 #` i`¼M; i?QÆM; i?'i i? V- M?QM; pW ` i v KÈB #B i`^ T?ªB ç®B i?O + O h?"T h K ?Q" M; iY- M?QM; +kM; F?¬M; T?ªB H" + ?9M; M?•M + |

>| s" H¢B + 'i iB M; F?| + + ?| B i BX hmv`^M; M| F?¬M; i?K i?QÆM; - M?QM; #` + ¬M; ;B"MX æ9M; H9+ M"v- /` #B M T?€i bBM?

ó•K5ô

Í + € + ? i?•M i? >| s" + ?WM; M, K KQÆB i`QÊM; - K°i i?S HÈM + Đ #^M; K|M; i v ç°i M tm'i ?B M- M; ? M? F?¬M; #`M? i`QÈM; - ?| i?"M? K°i M; ¼M M9B + ?2 i`ÌB- K M; i ?ªB- H'v i? H¬B çbM? p¢M [m•M- ¬K ¬K ç€M? H M çdM? ç¬m >| s"X

*?d M; ?2 ¬K K°i iB M; M'¬ >| s" H"TiS+ F m H M i?ªK i?B iX hB M; ?ûi i?ªK 'v M? ?² + ?ûK`€ + ? +ª F?¬M; ;B MX

G¬M M"v M| ç½ #` i?QÆM; - i?"K + ?Q bQ pÈB K°i [mv M + O h?"T h K ?Q" M; iY + Á S?QÆM; o•M T?'i i v- i?m ?²B L; k L; K+ S?QM; X •M? K„i K¼B M; QÌB HB M i"Ti`m +ª h?"T h K ?Q" M; iY + kM; F?¬M; F?ÄB HB + K„i M?bM ?„M- i`QM; €M? K„i H°` p S?QÆM; o•M p K†i pšM #bM? i?QÌM; - ç²M; i?ÌB KÎ KB M; M|B,

ðæ¢B ;B + ?9 w K°i + ?9i- i?•M`„M + O >Q€ s" + U+ K¢M?¬ çB K v m /mv M?'i + O M

>| s"- i M b Q i?b i?•M i? p"v- HÈB ?¢B M?'i + ?QM? H" i?•M`„MX h'K i?•M M| i` + | i? T?ªM ?²Bc ç€M? i`QÊi ç¢B #° T?"M HU+ ç¢Q- M?QM; +€B ç¬m M[iQM?¬ + O

>| s" #` K°i + ?B m + O S?QÆM; o•M ç€M? #` i?QÆM; ç¬m- H"TiS+ ;B" M /[- i?•M i?"M? i?B K çB M H Q ç MX *MM; H9+- T?Q b m M|¬ b|M; HÈM H¢B + m°M i`"Q- + ? H¢B i?"M? K°i T?Q iQÊM; h?€M? L[æ¢Q Zm•MX

h?€M? L[æ¢Q Zm•M M"v- /mM; K¢Q i9 H - FBK [m M ç¢Q v- + ?•M ç¢T K°i ?mv M .QÈB M; QÌB M" M; - b|M; HÈM + m²M + m°M- p¬ b® M?[M; [m€B i?9- i?¬M HBM?¬ K i` +ªM? +9M; #€B mv M; ?B KX

L?bM i?'v h?€M? L[æ¢Q h¬M- i`QM; K„i h?"T h K ?Q" M; iY- ? B i M i?` p +MM; p H°` p M; QM; i`¼M; X

æ•v H" K°i M[i?¬M HBM? çQÊ+ +9M; i iW i?ÌB i?QÊM; +´- i M H" >mv M h?Ov æ¢ i v HU+ HQÊM; +O ?ªB /QÆM; 5 oä ;Bª #B M i?"M? >| s" M"v`ä`"M; H" K°i M[ç i i?QÊM; +´- /Q i•K i`Q i?B m FB M ç`M? K" M?Q p"vX

>| s" ;"Q iQ K°i iB M; - T?¢K pB +ª M; "M /†K`mM; ç°M; - iWM; KªM? F?|B ç°+ K" F?m'i +ª #¬m i`ÌB- +m®M p T?Q + ?9M; M?•MX

L?bM i?'v #B M F?|B ç°+ i`"M ç M- h?"T h K ?Q" M; iY +MM; pÈB K'v i M i?` p #B iB M; HB M HmB M; v p T?Q b mX S?B M F?|B ç°+ K"m p" M; M"v + ?S F` + ? ç°+ - F?¬M; bÊ >| s" M?QM; F?¬M; i? F?¬M; bÊ #B M F?|B F` + ? ç°+ M"v5

óP 5ô

óP 5ô

óGmB5ô

X

+QM2Kn#2M/QB M?

æᵢA *>I >P§L: h⁻*

>P§L: S>N E•

j3RX *?QÆM; jdy, h?QÊM; *´ h?Kv h?9- ó;B€+ h?Kvô hBM? >mv iX

L?ᵢK /`+?, ?mMi2`+/

æ^aiU, b Rkj @ Ga"

X

*ᵢ`ᵢi M?B m+€+ ;?B +?ûT p i?ᵢB i?QÊM; +´ +ᵢ MᵢB ç M >ᵢ s`X J†+ /M >ᵢ s`H` [m
M?QM; bU i?U+ >ᵢ s` bÎ /o +ᵢ i M M?Q p"v F?¬M; çÆM ;B<sup>a</sup>M +?d pb # M;Q`B +O
`„M 'v H` æ°+5

J°i >ᵢ s` ?ÆM KQᵢB i?B M HQM; HU+ +ᵢ i? F?¬M; ç^ai?QÆM; çQÊ+ h?"T h K ?Q
s` iB T +`M h?B M h`MM; \*<sup>a</sup>M?- F?B /QÐM; ` óF?ᵢB ç°+ô- +?Q /M H` h?"T h K ?Q
F?BM? bm`iX

L;?2 h?"T h K ?Q`M; iY- M;QᵢB +ᵢ i?U+ HU+ + Q M?'i ?ûi H M HMB H¢B- +?SM; M?
ç m i?B i`B M iQ`M i?•M +¬M; HU+- +`T i®+ HmB p T?Q b mX æ²M; i?ᵢB B M'v ç
F?ᵢB ç°+Î T?Q i`QÈ+- ?B p¼M; +ᵢ i? tm i M pK F?QX

E?B h?"T h K ?Q`M; iY ç½ HmB p T?Q b mX GB M -K K°i iB M; - T?€i` K°i +?QÎM
çB m- +?Q /M H` +?QÎM; HU+ +O h?"T h K ?Q`M; iY- ? v H` +€+ +?QÎM; HU+ +O
+?¢K p`Q +¶ F`+? ç°+X GB M M?Q H¼ KU+ ç´ i` M M M ç´i imv i ç M; `ÆB- +?d +?

>ᵢ s` /Q M[ ç iY ?¢+? i•K +O >mv M h?Ov \*mM; i?QÊM; +´ #B M i?`M? F?B T?mM
F`+? ç°+ +ÁM +ᵢ +^aF?^aM,M; ,M KÁM +?QÎM; HU+X

óh?S i®i ç•vô

S?QÆM; o•M i?'v +^aM? iQÊM; M?Q p"v- +^aK i?'v i`QÈ+ K„i M;ᵢB b€M;X h?Mv L;K+
çQÊ+ Hmv M i?`M? M?ᵢ p`Q pB + iQ+? iK MQÈ+ #B M ç2M +ᵢ HU+ ,M KÁM +K+ K¢
ç°+X *ᵢ çB m- F`+? ç°+ p` HU+ ,M KÁM H¢B i€+? `ᵢB M? m- ?ÆM M[+kM; F?¬M; +

E?ᵢB ç°+ /Q >ᵢ s` T?mM ` `ä `M; H` K°i HB m ói?m®+ #´ô F?B ç i?,M; mv HU+ T
+O S?QÆM; o•MX

óh?Mv L;K+ S?QM; ?'T i?m F?ᵢB ç°+5ô

S?QÆM; o•M MûK ç` M;mv M T?€T F?Q iB i +†M i?QÊM; T?~K p`Q F?¬M; i`mM; -
M;KK iBM? F?Q- iQ`M HU+ i?¬B ç°M;X

ó•Kô "-m i`ᵢB ç°i M?B M i®B b-K H¢B- b m çᵢ iWM; çÊi iB M; bᵢM; #B M -K o T?€i
M?Q +ᵢ ?`M; M;`M ?`M; p¢M i'M MQÊ+ #B M- ç M; +¼ `Y F?¬M; i`mM;X

*?SM; M?•M ;B"i KbM?- H†T iS+ i?'v K°i pÁM; tQ€v MQÈ+ ç2M F`iX sm'i ?B M i`
#B M iW ?Q F?¬M; tm'i ?B M tmM; [m M? pÁM; tQ€v MQÊ+X hWM; Hm²M; ?'T HU+
F?ᵢB ç°+ /Q >ᵢ s` T?mM ` p`Q i`QM; tQ€v MQÊ+X

óG` L;k L;K+ S?QM;5ô

>mv i u >'m- .`+? h?B M >-m- u >-m Î +¢M? S?QÆM; o•M K°i i?ᵢB ;B M /`B Î +¢M
iWM; M?bM i?'v S?QÆM; o•M i Hmv M L;k L;K+ S?QM;X *ᵢ çB m B +kM; F?¬M; M
H¢B HÊB ?¢B ç M M?Q p"v- +ᵢ i? ?'T i?m çQÊ+ ç°+ F?Q +O >ᵢ s`X

G'v S?QÆM; o•M KQᵢB ? B i?B M HQM; HU+X S?®B ?ÊT pÈB ç` M;mv M T?€T F
ç®B F?€M; +?QM? /B M pÈB >ᵢ s` H` `i F?ᵢ- M?QM; Km®M i?m M¢T F?ᵢB ç°+ +O
i`„+ i`ÎX

GÊB Q+? +O pB + S?QÆM; o•M H'v MQÊ+ #B M ç2M i Hmv M L; k L; K+ S?QM; H9
#B M ç2M +| ?B m bm'i i?m MçT ç°+ i® ?ÆM ?ŠM M?[M; M; mv M i® MQÊ+ #bm? i
+ª i`, K H-MX

óJ°i T?€T F?Q `i i®i5ô

a m HQM; h?"T h K ?Q`M; iY- ? B i?` p #ç+? v- K„it i[m K°i iB /` b„+- K`KB M;
+O #¼M ?¼- çQÆM; M?B M M?bM ` çQÊ+ T?€T F?Q +O S?QÆM; o•M +?ŠM; [m
+| # Q M?B m HÊB ?çBX L?QM; Î T?QÆM; /B M i?m MçT ç°+ i®- i?U+ bU `i HÊB
çB M[+MM; T?ªB +~M i?"M T?ÁM; #`X

ó*~M i?"Mô

æ9M; p`Q H9+ M`vX h?"T h K ?Q`M; iY [m€i F?) K°i iB M; X *| i? HÊB /KM; F?|B ç
mv HU+ +O T?€T F?Q çQÆM; M?B M F?~M; b BX L?QM; T?Q b m F?|B ç°+ +ÁM
+?mv M +?ÆBX

h?U+ HU+ S?QÆM; o•M ç®B T?| pÈB >| s` M`v pšM +?Q çOX h v €Q h?"T h K ?Q`
tm'i i?O +Sm S?QÆM; o•MX h`QM; M?[M; M; Q`B Î ç·v- +?d +| S?QÆM; o•M H` ?„M
F?~M; ? Km®M S?QÆM; o•M +? i Î ç·vX

oW M; ?2 iB M; [m€i F?) +O h?"T h K ?Q`M; iYX G†T iS+ S?QÆM; o•M HQm i•K
+ªK M?"M çQÊ+ K°i +¶ F?Q iS+ ç€M; bÊ ç M; i"Ti`mM; p T?Q KbM?X

h`QM; iB M; F?|+ +?|B i B- >| s` ?mM; €+X .[iÊM pk ç°M; ? B +€M?- K M; i?2Q F
h` M ç-m M|X "S+ iQÊM; >mv M h?Ov æçQ Zm€M F?~M; M; WM; ?mv pk ? B i v- H
h?Ov i?QÆM; - i?Ov +~MX h?Ov FQ+?- i?Ov FB KXX- ?| i?"M?; B| #½QX "^M; i
M; WM; pKi H M i` M i`BX

L?[M; ç Q- i?QÆM; - +~M- FQ+? M`v +„i M€i F?~M; ;B M- T?€i ` M?[M; iB M; +?
;Bª KQ`B ? B i?B M HQM; HU+- +?Q /M H` K°i pä; Bª KQ`B H, K HQM; HU+- M m F?
+kM; b) #` i?B M ç Q pçM FB K +„i i?"M? KªM? M?ÄX

J„i i?`v i B QÆM; M; "T ç-m b„T "T tm®M; - S?QÆM; o•M pšM M; Y ç-m M?bM K°i +
h`QM; i`ÁM; K„i ç2M F`i +O ?„M ?B M `ä #|M; ªM? +O M; "M pçM i?QÆM; +~M; FQ

ó>®M; ô

J°i iB M; i?ûi HÈM M?Q T?€ pÐ ?Q F?~M; - +?d i`QM; M?€v K„i- S?QÆM; o•M +QM
i?QÊM; +´ S?dX

J°i ?mM; i?9 + Q ?ÆM M; "M i`QÊM; tm'i ?B M; B[ F?~M; i`mM; X E?Q iS+ +O S
i, M; p¼i iÊB KQ`B i€K i?B M HQM; HU+- H†T iS+ bÎ ?[m M, M; HU+ KB M +QÐM; çQ

S?QÆM; o•M p®M +?m~M #` çQ +~M; HU+ p`Q L; k L; K+ S?QM; - b m ç| b) ç®B T?|
H9+ 'vX S?QÆM; o•M i? v ç®B +?O wX "ÎB H)- F?B ?„M ?| i?•M i?"M? S?B- i?U+ H
i?B M HQM; HU+- ? B T?M HK+ +?Q i? /MM; çQÊ+ p®M +?bK /QÈB ç€v ç M çB M

S?M HK+ "€i aÆM h²B L?ç+ pšM M?Q i`QÊ+ +| T?~M ?ÆB M; QM; i` X E?~M; / çB
? B HçB +| i? iMv i•K i?~B ç°M; X S?QÆM; o•M HB M çQ K°i iB w i?S+ +?bK p`Q
ç°M; M|X

óh?~M J *•m .`+? æçB S?€T5ô

S?QÆM; o•M ?ûi iQ- i? M? •K +?`M ç°M; i?B M ç` X E?B ?„M pW i?~B ç°M; h?~M
+¶ F?Q iS+ K M? K~M; - t tQ - KçM? K) HB M H'v S?QÆM; o•M H`K i`mM; i•K iªM

h`'M æB M >-m- h?"T h K ?Q`M; iY +MM; pÈB ? B ;` i?` p #ç+? v ç m +ªK i?'v KQ K
M?€v K„i pÈB i?U+ HU+ +O ?¼+MM; +ªK i?'v €T HU+ ç€M; bÊX

*¶ €T HU+ M`v F?~M; T?ªB H` #ªM i?•M S?QÆM; o•M- K` ç M iW i` M çdM? ç-m S
F?`M; H² ç M; tû`€+? T?B M ?Q F?~M; K` ç MX

h`'M æB M >-m i`QÈ+ ;Bì pšM K°i KU+ F?¬M; +| +?9i #B m ibM?- p`Q H9+ M`v ?
i ç½ M?"M` H B H`+? K¬M +¬M; T?€T M`v +O S?QÆM; o•MX

:Bì F?„+ M`vX S?QÆM; o•M +,M #ªM F?¬M; ? #B i ç M ibM? ?bM? # M M;Q`BX v
p`Q i? ;BÈB ?¶M HQ¢M- p M; p¼M; p¬ b® M?[M; iB M; ?Á ?ûi- ;`Q `Qi +O i?¬M K
ç°M;X L?[M; i? M? •K M`v- bQ pÈB F?B S?QÆM; o•M M;QM; Hmv M T?M HK+- HÈI

æ9M; p`Q H9+ M`v- K°i i? M? •K +U+ HÈM- €T +? ? i i?ªv i? M? •K +O K i?¬M
S?QÆM; o•M,

ó*?O M?•M æ¢B GU+ J h?¬M M;?2 i?2Q i`B m ?Q€M +O M;`B5ô

h? M? •K M`v K M; i?2Q HU+ HQÊM; `mM; +?mv M ç'i i`lBX hmv `^M; HBM? ?²M
iU ?² `i +mM; FQM? pÈB S?QÆM; o•MX \*?d M?€v K„iX h?B M ç` M ioM?- i? M
F?€+ /-M /-M M?Á H¢BX S?QÆM; o•M H9+ M`v KÈB +ªK M?"M çQÊ+ ibM? ?m®M;
+O >| s` ç M; ~K -K +m®M ç MX \*ÁM i`QM; +Æ i? S?QÆM; o•M- +?€M F?Q ç M
? Q KÁMX *?d M?€v K„iX S?QÆM; o•M iW KQìB i€K i?B M HQM; HU+X aKi ;BªK +

„+ `„+5

> B ?QªM? ç2M F`i ?| i?"M? ç¬B +€M? i v- K M; i?2Q HU+ HQÊM; K¢M? K) F?| +
iW ;B[?Q F?¬M; i` M çdM? ç¬m S?QÆM; o•M tû F?¬M; ;B M i?"M? ? B- i¢Q ` K°i
ç|- K°i #|M; ç2M F?´M; H²- iªM ` F?Q iS+ ç€M; bÊ #QÊ+

"|M; ç2M M`v + Q +?WM; K'v i`,K i`QÊM;X *€M? i v M|iU M?Q K°i M;¼M M9B- iªM
bQ pÈB >| s` K¢M? K) ?ÆM M?B mX Zm M? M;QìB M|- F?¬M; ;B M p†M p Q- i?Q
M?QªQX

E?Q iS+ +QìM; ç¢B- t tQ iW i` M #|M; ç2M iªM ` #®M T?Q X L|iU M?Q K°i K i
i?mî F? B i?B M iQ+? ç` X E?B M M;QìB i +ªK i?'v F?¬M; i? M`Q ç`+? M´BX

ó>®M;ô J i?¬M F?´M; H² pW #QÈ+ ` X •M? K„i HB M i"Ti`mM; H M >| s`X *?d M;
ç M iWM; çÊi iB M; `Qi ;`QX a m ç| K i?¬M #QÊ+ H M K°i #QÊ+ p T?Q >| s`- ç
iÈBX

J°i +¶ HU+ HQÊM; ç€M; bÊ K M; i?2Q iQM? ?Ov /B i- T?€i` iW i` M M„K i v K i?¬
;B M T?€i` M?[M; iB M; ` M `di?ªK HB i- iU ?² pW TªB iB T M?"M K°i +´ ç¢B H

h`QM; €M? K„i +?SM; M?•M H¢B H` iWM; çÊi €M? b€M; ?„+ €K iW F?¬M; i`mM; pK
[m X hWM; KªM; HÈM F?¬M; ;B M #` p†M p QX æ¬m iB M H` M;`M p¢M ç Q- i?QÆ
?Q€M #` +?¬M pĐ i`QM; +?ÉT K„i- iB T ç| H` >| s` T?€i` K°i iB M; `Qi i?ªK i? H
M€i i?"M? #KB T?´M- K€m iQÆB p,M; imM; i|2X

o`Q F?QªM? F?„+ >| s` iY pQM; - i'i +ª HB M F?¬B T?K+X J i?¬M S?QÆM; o•M i`
i`U+ iB T #B M K'ix

Zm M; K M; +?Êi H|2- S?QÆM; o•M i?B i`B M aÆM L?¢+ L .B S?€T- `ÆB tm®M;
HîK +?îKX :BªB ?| i?•M- b„+ K†i i€B M?Êi- S?QÆM; o•M M;½ M;²B tm®M; K†i ç€

*?d K°i +?B m h?¬M J *•m .`+? æ¢B S?€T ç½ F?B M S?QÆM; o•M K'i çB KQìB b
+ªK ;B€+ M`v ;B®M; M?Q K°i M;QìB #bM? i?QìM; +?d i`QM; M?€v K„i K„i çB K°i HQ
pW +?|M; K†i- M?S+ ç¬mX

*ªK ;B€+ 'vX o¬ +MM; F?| +?`m5

ó"B m + M;QÆB b Q`²B\5ô

hB M; ;B| p M; H MX h¬M h? E?¬M H` M;QìB ç¬m iB M H Q ç M- ?ÄB i?,KX

o®M /o ?„M i?'v S?QÆM; o•M ç¢B i`B M i?¬M mv- K°i +?B m ;B i+? i >| s`X æ M;
M?B M T?€i ?B M S?QÆM; o•M K†i i€B M?Êi- F?Q b„+ `i F?¬M; i®i- H†T iS+ i?'v

hmv `^M; h?-M J \*•m .`+? æ¢B S?€T /Q ?„Mi`mv M +?Q S?QÆM; o•M- M?QM; K- M
#^M +?Q iWM; Hmv M [m X *?d +| T?€T F?Q J h?-M h? B ç½ +| bÆM- M?QM; h
i?U+ HU+- M M +,M #^M +?Q i? i?-B ç°M; X

óE?-M; pB + ;b- +?ŠM; [m #`K'i bS+ [m€ M?B m i?-B5ô S?QÆM; o•M F?Q€+ i v
ó*?B m h?-M J *•m .`+? æ¢B S?€T M`v ``i F?-M; i - +| çB m H¢B +| F?mv i çB K +
K°i H-MXô

J°i i? M? iW çdM? ç-m i`mv M ç MX h?"T h K ?Q`M; iY iW F?-M; i`mM; ?¢ tm®M
iS+ K°i pB M ç M /QÊ+ K`m p`M; # v ç M- `ÆB p`Q i v S?QÆM; o•MX

óæ•v H` \*Ym GQM; æ¢B >Q`M æ M +O ?Q`M; i?'i +U+ F€ +| HÊB i`QM; pB + #`bm

h?"T h K ?Q`M; iY M|BX h v H¢B çQ H M- K°i +?QÎM; ç°i M?B M ç†i H M p B S?
HQÊM; ?MM; ?"m M?Q ç¢B /QÆM; K M? K-M; +?^v i?„M; p`Q +Æ i? S?QÆM; o•M

*¶ HU+ HQÊM; M`v +U+ F€ iBM? i?m-M- F?-M; ? #€ ç¢Q- +?d i`QM; M?€v K„i ?| i
S?QÆM; o•M #`bmM; i€K i?B M HQM; HU+X

h?m çQÊ+ #`bmM; iW +¶ HU+ HQÊM; ç|- F?Q b„+ S?QÆM; o•M H"TiS+ i®i ?ÆM`

óæ i¢ h?"T h K ?Q`M; iY5ô

S?QÆM; o•M M|BX h`QM; HÁM; ?„M H¢B i?-K`9M; ç°M; X E?B i?B i`B M L; k æ L
?Q`M; iY F?Q T?€+? T?B i?QÎM; - M?QM; F?B pB M i?O KbM?- H¢B M?m ?Á #bM?
?Q`M; iY M`v ç½ im Hmv M M°B HU+ iÊB KS+ +QÆM; M?m iMv w- i?Ov ?Á iQÆM;

h?"T h K ?Q`M; iY +?„Ti v K` çSM; - M?bM S?QÆM; o•M- H½M? ç¢K M|B, óh i?'v
S?€T- iBM? i?-M HU+ p`w +?Q HU+ ?„M çO ç i`-M €T #^M M,M; +O M?[M; ?mM;
S?d i?U+ bU [m€ FûK- ?¢M +? M; QÆB i,M; +QÎM; i?U+ HU+X h +| K°i ;B¼i iBM?
+| i? ?`M; T?K+ M| ? v F?-M; 5ô

.Si H|BX h`QM; i v h?"T h K ?Q`M; iY ç½ +| i? K K°i ;B¼i iBM? ?mv i HÈM +Ð pB M
M`v M, K K`m- tmM; [m M? KÆ ?² +| K°i H`M iQÎM; p•MX

ó: B€+ h?Kv M; `v çB i€K K°i p¢M i€K M; `M /†K- ?B m çQÊ+ M; -M M; [K¼B MÆB- F
i¢B p`- i?'m ç€Q +?mv M T?QÆM; M; Q¢B i`+? K`+?- HB M ;YB i?Q iÊBXô U h?QÊ

h?'v ;B¼i iBM? ?mv i ç|X S?QÆM; o•M ç M; #bM? ioM? +kM; F?-M; F?ÄB M; ~M; ç
h K ?Q`M; iY5

*kM; M?Q "¢+? >´ +| i? # v H M F?-M; - M?QM; pšM [mv p #^M; ç` b€i- HU+ HQÊ
HQÊM; +O #^v KQÆB ? B i-M; ç` b€iX

:B€+ h?Kv H` ?mM; i?9 /mv M?'i F?-M; ;B®M; pÈB ?mM; i?9 i`QM; #^v KQÆB i-M
:B®M; M?Q M?[M; ;b h?QÊM; +´EBM? *?9 pB i- i?-M i?-M; i?B M T?9 +O :B€+h
i?-M; ?B m M; -M M; [#®M T?QÆM; X

h?-M i?9 i?B M +QÆM; ``i F?| i?m T?K+- ?ÆM M[+?9M; # v HQÊM i` M F?-M; - F
*ÁM ?mM; i?9 ç` b€i i?b ``i / ibKX L?QM; ç¢B ç b® ?mM; i?9 ç` b€i iBM? iBM?
i?m°+ p ?¼ i?9X

.QÈB iBM? ?m®M; M?Q p`v- pÈB iQM? iBM? M?m ?Á X :B€+ h?Kv +| p p¬ +MM; ç
HU+ i?B M T?9 i?-M; ?B m M; -M M; [#®M T?QÆM; - ç®B pÈB ç¢B ç i?QÊM; +´K`
i? /MM; M?•M iW +O #"+ [m•M pQÆM; ç ;B€Q ?| X

*?Q M MX h?ìB i?QÊM; +²- ç` b€i i?9 :B€+ h?Ov çQÊ+ ç pQÆM; i?QÊM; +´H M?
çdM? ç-m HQ¢B i?9 M`v +| K°i +€B bWM; - +?Q M M ;¼B H` :B€+ h?Kv- ç²M; i?ìB
K°i iQÊM; i`QM; +?Q bU i?€M? KbM? +O [m•M pQÆM; X

:B€+ i?Kv- M; Q¢B i`W F?^M,M; i?-M; ?B m M; -M M; [- +ÁM +| K°i i€+ /KM; F?€+-
*?QM? M?| +€B bWM; i` M ç-mX :B€+ h?Kv +| i? +?mv M ?| ç` b€i HU+ i?"M? H

hmv ``^M; :B€+ h?Ov ``'i Qi F?B +¬M; FQ+? +QM M; QÌB M?QM; i?U+ HU+ +O M! F?
? B ç` b€i i?9- M! çSM; i?S # KQÆB H,KX J†+ /M +! K°i i?•M HU+ HQÊM; +QÌM;
F?¬M; +! #„i F€ HU+ +¬M; FQ+? M`QX *! çB m- ç®B pÈB pä ;Bª çB m ç! F?¬M; K'v
H` bU ;B i?W HU+ HQÊM; +O :B€+ h?KvX

S?QÆM; o•M +ªK i?'v ;B"i KbM?- +MM; F?¬M; T?ªB #ÎB pb bU ç†+ #B i +O :B€+ h?
+QM i?9 M`vX

hBM? ?mv i :B€+ h?Kv- +?d +! K°i MÆB +!- M; QçB i`W MÆB 'v ` - F?¬M; +?¶ M`Q +
æ` T?QÆM; 'v- +?QM? H` ?Q`M; +mM;X

X

+QM2Kn#2M/QB M?

æ;A *>I>P§L: h⁻*

>P§L: S>N E•

j3kX *?QÆM; jdR, >! s" æ°M; Zm"iX

L?;!K /`+?, ?mMi2`+/

æª iU, b Rkj @ Ga"

X

óJ†+ /M æ` "B M S?€T ``i +QÌM; ççB- M?QM; F?B i?B i`B M M?B m H-M i?b ç` F?
b m M`v b) ªM? ?QÌM; ç M pB + M; QÆB i?B i`B M h?B M hQÊM; S?€T- ?ÆM M[+
pä ççQX :B¼i iBM? ?mv i :B€+ h?Kv M`v +! i? ;B9T M; QÆB ?! ;BªB i`¼+ F?Q i
i?m-M M°B HU+XX- +-K çB5ô

h?"T h K ?Q`M; iY i?ªM M?B M M!BX L?[M; ?mM; i?9 çSM; b m ?çM; i?S KQÌB b€m
b€i ?-m ? i i`¼+ F?B ç m ``i M†M; ;B®M; M?Q S?d +! i? T?€i i€M ` ¬M /`+? p"vX
+QÌM; ççB- M?QM; +?Q iÈB #•v ;B! pšM ``i Qi pä ;Bª bY /KM; +?QM? H" #ÎB pb p"v

:B€+ h?Kv +! i? +?mv M i`¼+ F?Q i?`M? HQÆM; F?Q- i?Kv F?Q +?Q M M M m M
?mv i :B€+ h?Kv i?b F?¬M; M?[M; +! i? HÊB /KM; M! ç iBM? H¼+ i`¼+ F?Q i`QM
M! ç iBM? i?m-M M°B HU+ i`QM; +Æ i? X Zmª i?U+ H" H`K Qi K" ?QÌM; M?B m5

GÌB h?"T h K ?Q`M; iY pW M!B ` H"TiS+ F?B M +?Q i?-M b„+ M?[M; M; QÌB +! K
G`K M?Q p"v `ä ``M; h?"T h K ?Q`M; iY Km®M M•M; çÐ- H¬B FûQ S?QÆM; o•MX

óæ iç çB M ?ç5ô

S?QÆM; o•M +ªK iç ``i çQÌM; ?Q`M; - ?Q`M iQ`M F?¬M; ? +! p t'm ?'X æ°M; i€+
F?Q€i- F?¬M; +! +?9i /Q /UX

JK+ çQ+? K" S?QÆM; o•M #Ä p,M ?¼+ pä +?QM? H" pb Km®M i? v ç®B b® T?"M
S?m hY iWM; M!B ``^M; ç•v +?d H" M?[M; i?S i?¬B /B M K" +?Q T?€i bBM? i`QM; iQ
iWM; M!B- +€ F?¬M; ?! `²M; i?b +m®B +MM; b) `ÆB tm®M; ;? M?X

*€ Km®M ?! `²M; - +-M T?ªB +! HU+ HQÊM; X S?QÆM; o•M ?„M Km®M M; ?`+? i?B
;B i°+- +kM; +`M T?ªB +! HU+ HQÊM; X *?d +-M +! +Æ ?°B i,M; +QÌM; HU+ HQÊM
imv iX ""i F H" ;B[;bM iB i i?€B ? v T?QM; +€+? ;b ç!- i?2Q +€+? M; ?o +O ?„M-
iU ibK iY H° +?Q KbM? K" +ÁM ?çB ç M +ª M; QÌB M?"5

GU+ HQÊM; - [mv M i? +O h?"T h K ?Q`M; iY ç®B pÈB S?QÆM; o•M K" M!BX æ
M?'i i?b ?B M M v +-M T?ªB +!X

óVô h?'v S?QÆM; o•M M?"M iBM? ?mv i :B€+ h?KvX h?"T h K ?Q`M; iY i?Ä K½M
+S çB m /QÐM; çB `²B +?9M; i b) iB TiK+ H M çQÌM; Xô

*?SM; M?•M M;?2 p"v HB M i`-K K†+X *?d pb K°i KbM? S?QÆM; o•M /WM; H¢B Î
iY pËB S?QÆM; o•M F?¬M; +-M M|B +kM; #B iX

S?QÆM; ;B i`QM; [m•M +| [mv M HU+ iQ HÈM- ?B M i¢B i`QM; ?Q" M; +mM; H¢B
H" h?"T h K ?Q" M; iY +?B m SM; - K B b m ;B"m b M; T?9 [mw F?| # i^a ? iX

S?QÆM; ;B pã +| hS S?QÆM; >-m S?QÆM; ."M i?•K #'i F?^a i`„+- p, M +| S?QÆM
€B- i`Q im KQm HQÊ+ çO ç #m°+ i°B pk ?-mX >ÆM M[+ÁM K°i S?QÆM; G•K iB
+? +QM S?QÆM; ;B ç½ H°` p tm'i +?9M; - M m M?Q iQ" M HU+ T?M i€ h?"T h K
iY GQm h9 p" .QÆM; >Q^M; ç m F?¬M; i? +?®M; H¢B M´BX L; QÌB çQÊ+ L?•M >Q
ç´B i?"M? M; QÌB F?€+X

J„i .`+? h?B M >-m H'T H€M?- F?¬M; M; WM; bmv M; ?oX Jm®M H"K çQÊ+ pQÆM;
bm'i #BM? K½ K°i T?QÆM; ` i`"M ;B i ç`+?- F?¬M; +?d +-M +| pk HU+ K" +ÁM +
a€+? +O #BM? ;B - bY ;B M?'i ç`M? T?^aB ç¼+X

.`+? h?B M >-m +| i?|B [m2M #9i Fw b m F?B ç¼+ bYX h` M #9i Fw +O ¬M; i +| |
ó" KQÆB M, K >" æ¬M; - #®M KQÆB M, K >" h•v- T?QM; i?Ov i? v M? m +?mv M- ?
L?[M; HÌB M"v .`+? h?B M ?-m ç¼+ çQÊ+ i` M /½ bYX E?B pB i H M +^aK i?'v `i i•

h`B m æ¢B \*?m +| ?ÆM K°i i`, K pQÆM; ?-mX h`QM; ç| #bM? /•M ?-m +?B K ç¢B
p"v çQÆM; M?B M F?B M +?Q +€+ [mw i°+ ?-m +O æ¢B *?m #'i K½MX a m M[H
b m [mw i°+ ?-m +`M; v m çBX *| çB m HQ¢B +?mv M M"v F?¬M; +| +€+? M"Q i?
T?^aB i? v ç´B +?Q /M F?¬M; Km®M i?b +kM; T?€B i`<sup>a</sup>B [m X h`B m ç¢B- ?Q" M; ç
H" K°i Qi [mw i°+ ?-mX J•m i?mšM p" i` M? +?'T ;B[[mw i°+ ?-m p" #bM? /•M ?-
Km°M +kM; b) M´` X \*?d H" HQ¢B K•m i?mšM M"v T?<sup>a</sup>B i`^aB [m i?ÌB ;B M çO /`B
ç`M? KÈB M´` çQÊ+X L?QM; ?B M i¢B #ÎB pb +?mv M hS S?QÆM; >-m #` i~v +?
i°+ K" i`Î M M ; v ;„i ?ÆM `i M?B mX

.`+? h?B M >-m +kM; H" #bM? /•M ?-mX *?mv M M"v +| [m M ? ç M HÊB Q+? #^a
i`QM; HÁM; - .`+? h?B M >-m çQÆM; M?B M ?B p¼M; #bM? /•M ?-m M?'i K¢+? +|

Ở bên cạnh, Huyết Y Hầu thuận miệng hỏi một câu. Hiển nhiên mọi người đã chú ý đến phản ứng của Phương Vân.

Phương Vân lắc đầu tiếp tục đọc. Thạch thất này có rất nhiều vết tích, thậm chí còn nhiều hơn cả văn tự. Những vết tích ấy phần nhiều đều là những ghi chép của nữ đệ tử kia bị thời gian xóa mờ đi.

“Xem ra không thu hoạch được gì rồi!”

Phương Vân trầm lắc đầu. Định rời đi. Nhưng vào lúc này, một nhóm văn tự lọt vào mắt hần: “Ngày hôm nay, có người tiến vào cấm địa..

Hai chữ cấm địa đập vào mắt, khiến Phương Vân giật mình. Đúng lúc này. Phương Vân cảm giác có một ánh mắt đang vượt qua vai hần, đồng thời cũng đang nhìn vào những chữ này.

“Là Thập Tam hoàng tử!”

Phương Vân cảm nhận đây là khí tức của Thập Tam hoàng tử.

Thập Tam hoàng tử đứng cạnh Phương Vân, khi ánh mắt xẹt qua hai chữ cấm địa thì chợt co lại, nhưng không nói gì. Hai người đều cảm giác được sự quỷ dị từ trong những chữ này. Nơi thí luyện này không ngờ còn có một cấm địa. Điều này vô cùng đáng sợ. Người kia vẫn chưa về nhưng hần đã trở về, vô cùng đáng sợ...”

“Rất nhiều người bị giết... Thật đáng sợ... Sư tôn, người ở đâu..ta chuẩn bị tế luyện tinh huyết Hóa Xà”

Tiếp đó là một đoạn trống rất dài.

Không cần nghĩ nhiều Phương Vân cũng biết, nữ đệ tử này đã tế luyện không thành công, ý thức rơi vào hỗn độn.

“Người thấy sao?”

Thanh âm của Thập Tam hoàng tử truyền vào trong tai, cực kỳ bình thản, không hề nghe ra được chút dao động nào.

Phương Vân không vội trả lời ngay mà trầm tư một hồi mới mở miệng nói: “Bất kể là nơi này từng xảy ra việc gì, thì nữ đệ tử của Huyền Nữ Cung sau khi biến thành Hóa Xà đã sống sót, đó là sự thực. Đồng thời cái người được gọi là “hần” kia hẳn là đã chết!”

Thập Tam hoàng tử dùng truyền âm nhập mật nói chuyện, Phương Vân đương nhiên cũng sẽ dùng truyền âm nhập mật trả lời. Rất hiển nhiên Thập Tam hoàng tử không muốn người khác biết chuyện này, nhằm tránh khỏi những kinh hoàng không cần thiết.

“Mặt khác khi đến đây chúng ta đã tìm kiếm một lần. Như thế nếu có cấm địa kia, hẳn là ở sâu trong phiến không gian này rồi.”

Phương Vân nói.

“Ừ” Thập Tam hoàng tử gật đầu, một luồng lực lượng vô hình sinh ra. Xóa đi toàn bộ những dòng chữ nói về “cấm địa”.

“Nơi này không còn cái gì đáng xem, mau đi thôi!”

Thập Tam hoàng tử xoay người, phát phát tay nói. Dứt lời, liền đi đầu bước ra khỏi thạch thất. Mọi người hiểu ý, liền theo Thập Tam hoàng tử đi ra.

Động quật của Hóa Xà tiết lộ nhiều tin tức như vậy, quá thực đã là bất ngờ rất lớn đối với mọi người. Đây cũng là nhờ thói quen ghi lại những suy nghĩ của mình lên vách tường của nữ đệ tử Huyền Nữ Cung. Nếu đổi lại là một tu sĩ tông phái nam giới, cho dù trong lòng đầy sợ hãi, cũng quyết không ghi ghi khắc khắc lên tường những ý nghĩ vẩn vơ ấy.

Trước khi đi, Phương Vân nhìn lướt một vòng cuối cùng, ở trên mặt tường khác, cỡ chữ chợt lớn phi thường, hơn nữa vết tích cũng rất sâu. Tựa như dùng một loại lợi khí khắc lên.

“Là hai cánh của Hóa Xà!”

Phương Vân nhận ra.

Chữ trên tường đều chỉ mang nội dung: “Ta là ai...”

“Ta là ai?...”

“Ta là Hóa Xà...”

“Không phải.. Ta là Huyền Nữ Cung..

“Ta là ai...”

“Ta là đạo... trà...”

“Ta là Thảm Vi Dung!.

Chữ đầy tường cực kỳ siêu vẹo, tựa như một khuôn mặt đau khổ giãy dụa. Phương Vân có thể cảm nhận được sự đau khổ trong nội tâm của nữ đệ tử Huyền Nữ Cung sau khi biến thành Hóa Xà. Thần trí của nàng trợn lẩn cùng Hóa Xà, mê man, quẩn quanh, dần dần quên mất chính mình, càng không rõ mình là Hóa Xà, hay là Thảm Vi Dung.

“Ta thực đã khinh thường nàng ta rồi. Đệ tử Huyền Nữ Cung này, tuy rằng không thu phục được Hóa Xà, nhưng ý chí lực không hề nhỏ. Sau khi biến thành Hóa Xà, ý thức bị Hóa Xà thôn phệ không ngờ chỉ trong thời gian ngắn đã tỉnh táo lại, viết xuống tên của mình!”

Phương Vân đã hơi hiểu ra, vì sao thạch thất này lại quan trọng với Hóa Xà như vậy, khiến cho nó tình nguyện để lại một viên dạ mình châu mà không phá bỏ.

“Nơi này là nơi quan trọng nhất của Hóa Xà, bởi vì nơi này nàng ta đã ghi lại tên của mình!”

Phương Vân thầm tiếc hận. Đáng tiếc, nàng cuối cùng đã mê man mà quên mất bản thân. Không hủy diệt thạch thất này hoàn toàn chỉ là ý nghĩ khắc sâu vào tiềm thức.

Tị Trần Châu đã bị người khác thu lấy, chỉ còn lại dạ mình châu trên đỉnh đầu. Hiển nhiên tất cả mọi người đều biết tiểu hầu gia cảm thấy hứng thú với nội dung văn tự trên tường, cho nên không lấy đi.

Ổng tay áo chợt động, Phương Vân thu lấy dạ mình châu rồi đi ra ngoài.

Bên ngoài động, chứng nhân đang đứng trên một mỏm đá.

Thấy Phương Vân đi ra, Thập Tam hoàng tử dẫn đầu mở miệng nói: “Đây là một nơi có rất nhiều hung thú, thần thú do đệ tử tông phái thượng cổ hóa thân thành. Nơi có hung thú tất sẽ có động phủ mà họ ẩn thân trước đây. Lát nữa các ngươi đều lưu ý một chút, nhìn xem có động quật nào hay không? Có khi sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn!”

“Dạ Mọi người ứng thanh nói.

Thời thượng cổ, võ đạo thịnh thế. Bất kỳ là công phái nào khi được lưu lại đều là thứ đặc biệt trân quý. Thậm chí một ít công pháp của đại tông phái thì còn là báu vật vô giá. Cho dù là hoàng thất cũng phải động tâm.

Ra khỏi động quật của Hóa Xà, mọi người đi dọc theo những nơi mà Thập Tam hoàng tử nói. Lúc này. Phương Vân không xuất đầu nữa. Thi thoảng gặp phải mấy con hung thú, Thập Tam hoàng tử đều xuất thủ giết chết.

Khoảng chừng sau một lúc lâu. Trước mặt mọi người là một dãy núi dài vạn dặm, thân núi cao tới vạn trượng, vắt ngang trước mặt chứng nhân. Dãy núi này cực kỳ hùng vĩ. Hơn thế nữa nó hoàn toàn khác so với các dãy núi khác. Dãy núi này dờ dẫm một màu như lửa. Từng luồng khói nhiệt màu trắng từ đỉnh núi bay lên.

Chứng nhân còn chưa tới gần, thì từng luồng sóng nhiệt đã cuộn cuộn đến, gần như muốn sấy khô cháy con người ta!

.

conem_bendoianh

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

384. Chương 373: Săn Bắt Tất Phương.

Nhóm dịch: huntercd

Đã tự: sa123 - LSB

Vừa thấy dãy núi này, một gã tán tu kinh hô:

“Hỏa sa Cả dãy núi này đều là hỏa sa!”

Hỏa sa mặc dù không phải tài liệu đứng đầu, nhưng là một tài liệu thuộc tính hòa cực kỳ trân quý. Khi rèn áo giáp chỉ cần trộn một ít hỏa sa vào lập tức độ cứng rắn và tính chịu lửa của áo giáp sẽ tăng lên cực nhiều.

Trung thổ thần châu cũng có mạch khoáng hỏa sa, nhưng tuyệt đối không nhiều đến mức xuất hiện thành cả một dãy núi như hiện tại.

“Nhất định nơi này là ổ của Tất Phương rồi. Cả dãy núi này đều bị hỏa diễm của nó biến thần như vậy. Tất Phương vô cùng đặc biệt, quanh thân đều là hỏa diễm. Cho nên nếu thực sự giết chết nó. Tinh huyết của nó sẽ bị hỏa diễm đốt thành hơi nước trong chốc lát. Căn bản là không thu được. Chỉ có cách là làm tiêu hao hết lực lượng của nó. Sau đó mới tiến hành việc bắt giết. Lát nữa các ngươi đứng bên cạnh kiểm chế nó.”

“Dạ điện hạ!”

Mọi người cung kính nói.

Thần thú có thể không ngừng lấy ra năng lượng từ ba mươi sáu tầng thiên cương, bởi vậy muốn hao hết năng lượng của chúng, thực rất khó khăn!

Thập Tam hoàng tử khi định, ra chủ ý thu tinh, huyết Tất Phương cũng là đã nghĩ rằng trận chiến này có lẽ sẽ rất lâu mới kết thúc. Hơn nữa còn phải chuẩn bị thật tốt nếu không, tinh huyết của Tất Phương sẽ bị hỏa diễm đốt khô.

Thập Tam hoàng tử gật đầu. Bay về phía dãy núi hỏa sa.

“Mọi người nên cách xa một chút. Hỏa diễm của Tất Phương vô cùng lợi hại.”

Phương Vân liếc mắt nhìn phía trước, mở miệng nói.

Trong bảng thiên cương, Tất Phương đứng thứ mười hai. Chỉ cần nghĩ đến việc ấy đủ biết nó kinh khủng ra sao.

Mọi người gật đầu, không dám sơ suất, vội vã lui lại phía sau.

Sau khi rời khỏi hơn ba ngàn trượng, đoàn người mới dừng lại. Cự ly này. Sẽ không ảnh hưởng đến việc phát ra công lực, nhưng lại an toàn hơn chút ít.

Một tiếng rít chói tai từ sau dãy hỏa sa truyền đến. Trong thanh âm ẩn chứa sự tức giận

Vô cùng. Chỉ nháy mắt, một vòng hỏa diễm sáng rực từ trong lòng núi vút thẳng lên không trung, không ngừng thiêu đốt... Liền đó là một đạo cầu vồng từ lòng núi vút lên bầu trời, phía sau là một biển lửa và khói đuổi theo gắt gao. Từng vòng sóng nhiệt rất rõ ràng, thậm chí có thể dùng mắt thường nhìn thấy, lấy dãy núi làm trung tâm, tản ra khắp bốn phía. Không khí tựa hồ bị đốt cháy. Từng làn khói xanh hiện lên.

“Mau lùi lại!”

Triều Tịch hòa đột nhiên kêu lên.

Cỗ sóng nhiệt vừa cuốn đến, Triều Tịch Hầu liền lập tức cảm nhận được, ông ta tu luyện công pháp liên quan đến nước, thuộc tính âm hàn, ngay cả ông ta cũng không thể chịu nổi thì đừng nói gì những người khác. Nhất thời, bóng người hoảng động, ai nấy lần lượt lui lại phía sau mấy ngàn trượng. Tính ra mọi người đã lui lại cách dãy hỏa sa hơn bảy ngàn trượng, nhưng mỗi khi sóng nhiệt tràn tới. Vẫn khiến mọi người cảm thấy khó chịu.

Ầm ầm ầm!

Mây đen che trời bịt đất đột nhiên bao phủ kín phía trên dãy hỏa sa. Phiến mây đen này không phải do hơi nước bốc lên mà thành, mà thuần túy do khói đặc tụ lại. Bên dưới khói đặc là một biển lửa mênh mông. Thứ lửa này đỏ thẫm tựa như muốn đốt cháy thiên địa thành tro tàn.

“Mọi người chú ý, Tất Phương đang ở trong biển lửa. Chuẩn bị xuất thủ!”

Thanh âm một gã thị vệ truyền vào tai mọi người. Trong biển lửa, có một đám lửa sáng rực hơn hẳn những nơi khác. Từng cỗ uy áp khủng khiếp từ đám lửa ấy phát ra bên ngoài, khiến chứng nhân cảm thấy hai vai nặng trĩu! Hô hấp cũng khó khăn thêm mấy phân. Nếu như lúc trước không lui lại hơn bảy ngàn trượng, sợ rằng lúc này không thể xuất thủ.

“Tất Phương thật quá mạnh, so với Hóa Xà kia mạnh hơn rất nhiều!”

Hóa Xà chỉ mới tiếp cận Thiên Trùng Cảnh, còn Tất Phương này là thần thú Thiên Trùng Cảnh chân chính. Hỏa diễm của nó có thể đốt cạn biển rộng, hoàn toàn không cùng đẳng cấp với Cùng Kỳ.

“Ngũ Đế Ngự Long Quyền!”

Thanh âm Thập Tam hoàng tử vang vọng hư không. Ngay sau đó. Trong không gian vang lên một tiếng gầm cực lớn. Nhất thời giữa biển lửa mênh mông xuất hiện hai con rồng khổng lồ, mãnh liệt đánh lên người Tất Phương.

“Xuất thủ”

Thanh âm vừa dứt! Những tiếng ầm ầm vang lên khắp trời. Một đạo kiếm khí mênh mông vụt lên, lướt qua tầng tầng không gian, chém vào trung tâm biển lửa. Chỉ trong nháy mắt. Lại thêm một đạo kiếm khí khác chém vào biển lửa.

“Huyết Hải Tu La chưởng”

“Liệt Thiên Kiếm Quyết!”

“Không Không Đại Thủ Ấn!”

“Đại Lực Thần Ma Chưởng!”

Ngay khi hai gã thị vệ Thiên Tượng Cảnh xuất thủ, mọi người hoặc chưởng hoặc đao hoặc kiếm lần lượt xuất thủ đánh vào trong biển lửa. Tức thì biển lửa dập dềnh lay động. Hỏa diễm của Tất Phương cực kỳ lợi hại. Công kích của mọi người gần như chưa tới gần đã bị hỏa diễm đốt sạch nguyên khí, biến mất. Biển lửa do Tất Phương phát ra, công kích vào biển lửa căn bản không khiến cho Tất Phương bị thương. Có điều, mọi người cũng hiểu rằng nếu Tất Phương muốn duy trì được biển lửa, nó sẽ phải không ngừng phun ra hỏa diễm. Chỉ cần duy trì được công kích liên tục, năng lượng trong cơ thể nó sớm muộn cũng sẽ tiêu hao hết.

Trên trời. Thập Tam hoàng tử vẫn chưa biến thành Ứng Long. Trên người hãn tử tựa hồ có một pháp khí đỉnh cấp. Rõ ràng có thể đẩy bật lửa ở xung quanh.

“Hỏa diễm của Tất Phương cực kỳ lợi hại. Mặc dù lực lượng Thập Tam hoàng tử mạnh hơn ta, nhưng nếu muốn chống lại Tất Phương, thì pháp khí trong tay hẳn ít nhất cũng là cực phẩm, thậm chí có thể là tuyệt phẩm!”

Phương Vân âm thầm suy nghĩ.

Hoàng thất không phải tông phái, nhưng tích lũy thì kể cả đại tông phái cũng không bằng. Đừng nói là pháp khí tuyệt phẩm cấp bậc địa nguyên, ngay cả thiên nguyên cũng sẽ có. Dù sao, hoàng thất đã chinh tiêu không ít tông phái. Khi các tông phái ấy bị tiêu diệt, công pháp, đan dược, pháp khí thuộc về triều

đỉnh hết thấy. Mà Thập Tam hoàng tử lại được sủng ái đến như vậy, Nhân Hoàng có thưởng cho hần pháp khi đỉnh cấp cũng không có gì là kỳ quái.

“Đại Lực Thần Ma chưởng!”

Phương Vân động niệm, lập tức phát ra một đạo chưởng lực. Nhưng thần ma đại thủ màu trắng này khi tiến vào biển lửa, cũng chỉ chốc lát liền bị đốt cháy hoàn toàn.

Mười hai thiên long lực, đánh với thần thú Thiên Trùng Cảnh, căn bản không thể tính toán cho được. Bởi vậy với kết quả này, Phương Vân không hề bất ngờ.

“Hống” Tất Phương gầm lên giận dữ liên tục, nhưng căn bản không làm gì được Thập Tam hoàng tử. Còn mấy con kiến hôi trên mặt đất, nó không thèm để ý. Với nó mà nói, những công kích mức độ ấy, chẳng khác gì gãi ngứa. Kế hoạch sẵn thú, thuận lợi như đã định trước. Chứng nhân đều cảm thấy vui vẻ vì Tất Phương hoàn toàn không chú ý gì đến mình. Với sự hung hãn của Tất Phương, nếu nó thực sự chú ý đến mọi người, chỉ một lần tấn công, hẳn là mọi người sẽ hóa thành tro bụi.

Mặc dù trên người có tinh huyết Giác Thụy. Phương Vân cũng không thi triển. Chính là bởi vì không muốn làm cho Tất Phương chú ý đến. Bởi nếu không đến lúc đó. Biển lửa mênh mông kia sẽ tập trung vào mình, cho dù có hóa thành Giác Thụy cũng không chống đỡ nổi!

Năng lượng trong cơ thể Tất Phương, cứ chậm rãi tiêu hao mà nó không hề hay biết. Lực chú ý của nó hoàn toàn tập trung lên những công kích cực mạnh của Thập Tam hoàng tử.

Bình tĩnh mà xem xét thì cho dù thực lực chứng nhân không thể bằng Thập Tam hoàng tử. Nhưng khi liên hợp lại, không biết là bao nhiêu thiên long lực hợp lại, thực lực Tất Phương bị tiêu hao. So với Thập Tam hoàng tử còn lợi hại hơn nhiều.

Một tiếng khóc chói tai từ bên kia truyền đến, một Hóa Xà khí tức hùng hậu. Xòe hai cánh lớn. Không tiếng động vọt qua đêm tối. Ánh mắt của nó. Thùy chung chưa từng để ý đến Quân Niệm Sinh.

“Hô” Dưới chân một ngọn núi, hung thú toàn thân màu xanh, tỏa ra làn quang nằm sát trên mặt đất. Tựa như đang ngủ. Đây là một hung thú đứng thứ hai mươi bảy trong bảng địa sát “Biện Nang”.

Thanh âm hô hấp của Biện Nang như núi lửa phun trào. Quân Niệm Sinh không hề thu liễm khí tức, cứ như thế đi qua trước người nó hơn năm mươi trượng. Hung thú chỉ hơi động thân thể. Sau đó lại không nhúc nhích.

“Ngao”

Hai Thiên cầu cực lớn. Toàn thân phụt ra từng ngọn lửa nhỏ. Đứng trên một ngọn núi cao ở phía trước Quân Niệm Sinh. Cứ thế này. Quân Niệm Sinh sẽ lọt vào mắt của hai con thần thú đã tiếp cận Thiên Trùng Cảnh.

Thế nhưng đột nhiên lại nghe một tiếng sói gào, hai con Thiên cầu tựa hồ phát hiện ra cái gì đó. Vọt bay về phía Đông Nam.

Quân Niệm Sinh cứ vậy một đường đi đến. Dễ dàng, thoải mái...

.

conem_bendoianh

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

386. Chương 375: Đường Lang Bộ Thiên, Hoàng Tước Tại Hậu.

Nhóm dịch: huntercd

Đã tự: sa123 - LSB

.

Phương Vân một đường đi theo Quân Niệm Sinh, rốt cục đã biết thế nào là lợi hại của số mệnh đệ nhất nhân. Trong sơn cốc này, ngay cả hắn cũng phải cân thận vô cùng, nhưng Quân Niệm Sinh lại như đang đi dạo trong hoa viên của nhà hắn vậy.

Rõ ràng có thể cảm thụ được khí tức của hắn, nhưng những hung thú lại hết lần này tới lần khác không thèm để mắt đến. Rõ ràng là Quân Niệm Sinh đi về phía những thần thú nhưng đám thần thú hung thần ác sát ấy lại tự tản đi. Tựa như hung thú. Thần thú nơi này đều là thú nuôi nhà hắn vậy.

Phương Vân rất muốn biết, khi Quân Niệm Sinh tự sát, tự đâm mình một đao, có phải cũng sẽ kích phát tiềm lực, thực lực tăng vọt lên hay không.

“Số mệnh của người này. Quả thực kinh thế hãi tục, đủ để cho bất cứ kẻ nào có thiên phú, nỗ lực cũng phải cảm thấy kém cạnh.”

Phương Vân nhìn về phía trước, Quân Niệm Sinh hữu kinh vô hiểm đi qua sào huyệt của đám hung thú. Thầm nghĩ trong lòng.

Trong thiên hạ, người có kỳ ngộ có rất nhiều, thậm chí có rất nhiều người từ không chút tiếng tăm, đột nhiên lại trở thành truyền nhân đạo thống của tông phái thượng cổ. Đây là kỳ ngộ, cũng là tao ngộ. Thời thượng cổ có ba ngàn đại tông phái, nếu như đạo thống lần lượt truyền lưu đến hiện tại thì sẽ có đến ba ngàn truyền nhân.

Ba ngàn truyền nhân này, có số mệnh môn phái ủng hộ. Số mệnh cá nhân họ đương nhiên sẽ không kém. Giống như Tôn Thế Khôn, Doãn Vi Lương, Bàng Cự Nguyên. Lưu Tiên Nhi... đều là vậy cả.

Tao ngộ của những người này. Đại thể đều là đại vận. Nói cách khác là ngẫu nhiên mà như vậy. Phương Vân chưa từng gặp ai giống như Quân Niệm Sinh.

Phương Vân quan sát hành vi của hắn, cảm giác tựa như hắn là một tác phẩm đặc biệt của thân khí vận! Cách thức biểu hiện số mệnh của Quân Niệm Sinh chính là tự sáng tạo kỳ ngộ cho chính hắn! Điều này. Quả thực có thể nói là khủng khiếp, đủ để cho bất kỳ một cường giả nào cho dù tâm tình trầm ổn đến đâu cũng sinh ra xung động muốn hủy diệt hắn.

“Thiên hạ nếu có mười số mệnh, thì sẽ chia cho hoàng thất Đại Chu, phần sâu nhất trong Mãng Hoang, Tứ Cực Huy Cung tại Dịch Hoang, thần bí cường giả của Man tộc, Doanh Châu hải ngoại, Phật Tông Phệ Đả Châu, Quân Niệm Sinh, còn lại chia cho những người khác trong thiên hạ..

Phương Vân nhìn về phía trước, trong đầu chợt hiểu ra: “Quân Niệm Sinh nếu có số mệnh như vậy, nếu dùng để làm trộm tặc thì thực tuyệt hảo. Chỉ cần hắn cố gắng một chút, hạ thấp tư thái, thì sợ rằng thiên hạ đệ nhất nhân mai này chính là hắn! Đáng tiếc, hắn gặp nhiều tao ngộ như vậy, nhưng lại một mực lười nhác, không thích luyện công. Mức độ chăm chỉ ngay cả một nửa Phong Thái Thương cũng không bằng. Đây gọi là thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội. Sau này hắn nhất định sẽ bị người trong thiên hạ vây công chỉ vì đại khí vận của hắn!”

Phương Vân đã sớm không còn là sĩ tử mê văn yếu đuối như trong thời diễn Chu Dịch của Phu Tử. Giữa rừng mà cao vượt lên, ắt sẽ bị gió đánh tới tấp. Giống như Phương Vân chỉ bởi vì quyền lực ảnh hưởng trong quán cực lớn mới khiến cho Bình Định Hầu. Trần Quốc Hầu cùng với các quý tộc hầu bắt nạt, tìm mọi cách gây khó khăn cho hắn. Người như Quân Niệm Sinh, càng dễ khiến cho người khác căm hận!

Thân thể vụt đi, Phương Vân theo sát phía sau Quân Niệm Sinh đi về phía trước.

Ở bên ngoài vài dặm, ba đạo thân ảnh mang theo khí tức tử vong đang đứng trên một đỉnh núi cao. Khi tức tử vong quá mức dày đặc, đến mức khiến cho đám thân thú cũng không dám đến gần.

“Thái tử điện hạ, người nhìn phía kia xem!”

Bạch Vô Thường đột nhiên chỉ về phía xa xa nói.

Minh Vương thái tử thần sắc lạnh lùng, ánh mắt chuyển về hướng ngón tay của Bạch Vô Thường, nhìn về viễn phương. Chỉ thấy một đạo tinh mang số mệnh cao rộng ẩn hiện long phượng phóng lên cao.

Minh Vương thái tử nguyên bản cực kỳ bình tĩnh, lúc này ánh mắt lộ ra một tia rung động.

“Người này là ai vậy?” Minh Vương thái tử hỏi.

“Không biết. Nhưng trong thiên hạ, số mệnh đậm đặc đến mức có thể hình thành long phượng thể này, nghe đồn chỉ có cao thủ đệ nhất thanh niên của Thái Tổ Phái Quân Niệm Sinh.”

Bạch Vô Thường nhớ lại nói.

“Theo hắn”

Y bảo Minh Vương thái tử rung động, lao về phía Quân Niệm Sinh.

Hắc Vô Thường, Bạch Vô Thường cũng lập tức lóe lên theo sát phía sau.

Trên một ngọn núi ở sơn cốc phía Tây, bầu trời âm u tịch mịch, trong vài dặm, mưa xối xả, một con quái vật hình trâu chỉ có một chân đang huyền phù giữa hư không.

Bụng trâu phập phù. Lập tức từng đợt thanh âm ầm ầm như sấm sét tản ra khắp bốn phương tám hướng.

Khí tức của con Quỷ Ngưu này tựa như lốc cuốn, bao phủ khắp thiên địa. Toàn bộ hung thú. Thần thú đều bị nó kinh sợ. Không dám đến gần.

Lúc này chính là buổi tối, thiên địa đen kịt. Nhưng mắt Quỷ Ngưu lại sáng như ánh nến. Đêm tối đối với nó mà nói. Không có bất kỳ trở ngại nào.

“Lực lượng của Quỷ Ngưu này không tệ lắm. Có thể làm cho lực lượng của ta đột phá đến Thiên Trùng Cảnh. Chỉ đáng tiếc là Quỷ Ngưu đứng ở vị trí quá thấp, so ra còn kém cả Ứng Long của Thập Tam hoàng tử, cũng không hơn được Cửu Phương của Lưu Tú thái tử.”

Thanh âm của Dương Hoàng tử trong Quỷ Ngưu tản mát ra xung quanh, mang theo nỗi niềm tiếc hận.

“Nếu vậy thì người giết Lưu Tú thái tử, đoạt lấy tinh huyết Cửu Phương đi!”

Một thanh âm mang theo vẻ trêu chọc từ dưới chân Quỷ Ngưu truyền đến.

Đây là thanh âm của linh hồn trong bàn long giới. Hai thanh âm từ Quỷ Ngưu phát ra, khiến người ta cảm thấy quỷ dị khó tả.

“Ta không cần phải làm vậy. Chỉ cần người có thể giết chết cung chủ Chiến Thần Cung, ta đoạt lấy tinh huyết Cửu Phương của hắn là được.”

Dương Hoàng thản nhiên nói.

Linh hồn trong bàn long giới trầm mặc. Không lên tiếng.

Quỷ Ngưu đột nhiên chuyển mục quang, nhìn về phía Đòng. Chỉ thấy một đám ánh sáng tím đậm lao vút lên trời.

“Là Quân Niệm Sinh!”

Ánh mắt Quỷ Ngưu chợt hiện lên một tia quang mang đặc biệt. Tâm tính vốn trầm tĩnh liền có chút biến hóa.

“Là cái tên có số mệnh hoàng đế..”

Linh hồn trong nhãn trầm mặc chỉ trong chốc lát, đột nhiên gầm nhẹ: “Đuổi theo hắn. Hắn xuất hiện ở đây nhất định là có đại khí vận, đại tào ngộ. Lặng lẽ theo sau hắn, đoạt của hắn! Người như hắn, chỉ cần cướp được một lần, có thể hưởng thụ vĩnh viễn!”

“Số mệnh người này rất thịnh, bảo vật rất nhiều. Thứ trong tay hắn, không phải dễ đoạt như vậy đâu!”

Dương Hoàng nói.

“Ta giúp người”.Linh hồn trong nhãn gầm lên.

Sâu trong tròng mắt Quỷ Ngưu hiện lên một tia tiểu ý nhàn nhạt. Thân hình nhoáng lên. Quỷ Ngưu liền lao về phía sâu trong sơn cốc phía Đông.

“Rắc rắc”

Trong sát na Quỷ Ngưu rời đi, những tiếng sấm ầm ầm vang lên, một đạo lôi điện lớn bằng cái thùng gỗ từ trên trời giáng xuống, đánh nát những hung thú ở gần sơn cốc thành thịt.

Quân Niệm Sinh không biết rằng, trong lúc vô ý, hắn đã bị vô số ánh mắt tập trung lên người.

Từng con hung thú, thần thú vòng qua đường khác mà đi. Trên đường đi, Quân Niệm Sinh ngừng lại mấy lần. Đi vào trong động quật của đám thần thú đi ra ngoài, tìm được vài cuốn bí tịch thượng cổ, vài bình đan dược, cùng với một cái pháp khí.

Quân Niệm Sinh liếc mắt nhìn bí tịch trong tay, sau đó tiện tay ném vào trong túi không gian: “Vô dụng, đợi khi trở về tặng cho sư đệ, sư muội.”

Nhìn Quân Niệm Sinh tùy tiện đi ra đi vào một động quật. Phương Vân cũng không dám tới quá gần. Có vài lần Quân Niệm Sinh vừa bước chân trước ra cửa, hắn định đi vào, thì thân thú đã theo chân trở lại động quật.

Trên người Phương Vân có tinh huyết Giác Thụy, chưa chắc đã sợ những thần thú này. Có điều, làm thế sẽ kinh động Quân Niệm Sinh, mà như vậy không phải là điều hắn muốn.

Phương Vân mất nhiều tinh lực hơn để đi vòng qua động quật của từng thần thú. Sau đó lại đuôi theo. Vài lần, khoảng cách giữa Quân Niệm Sinh và Phương Vân bị kéo ra rất xa.

Có điều, may là Quân Niệm Sinh rất tự đắc, Tinh, mang số mệnh long phượng không ngừng phóng lên cao... Bởi thế từ rất xa Phương Vân vẫn có thể nhìn thấy mà đuổi theo.

“Hồng”

Trong tiếng gầm đầy hung bạo, một con Đường Hồ xòe ra đôi cánh như cánh dơi hơn ba mươi trượng, từ trong đêm đen xà xuống. Hai móng vuốt sắc bén, trảo sâu vào trong đá núi, cứ như vậy treo ngược trên vách núi, sau đó từ trên bỏ xuống động quật của nó.

“Đường Hồ. Là thần thú đứng cuối cùng trong bảng thần thú Thiên Cương, tướng mạo cùng kỳ hung ác, dữ tợn. Có điều khả năng cảm ứng của nó quá mạnh!”

Phương Vân lắc đầu. Trong lòng âm thầm thờ dài bất đắc dĩ, đành phải ngừng lại, giương mắt nhìn Quân Niệm Sinh cầm thứ gì đó từ trong động quật Đường Hồ tiêu sái đi ra.

Chờ khi Đường Hồ vào huyết động, Phương Vân đang định vòng qua đuôi theo Quân Niệm Sinh thì một loại cảm giác vi diệu chợt vụt lên. Phương Vân liền không dám động đây.

Chỉ qua thời gian mấy lần hô hấp. Ba đạo nhân ảnh vút qua hư không, cách Phương Vân không quá xa.

“Minh Vương thái tử!”

Thấy ba đạo nhân ảnh đó, Phương Vân chấn động trong lòng. Hắn chỉ liếc mắt liền đã nhận ra Minh Vương thái tử. Vì người này có thói quen mặc áo bào cực kỳ u tối.

“May quá nếu như không phải nhờ con Đường Hồ này, sợ rằng ta đã trở thành bọ ngựa mà vẫn không biết gì.”

Phương Vân chảy mồ hôi lạnh đầy lưng.

Thực lực của Minh Vương thái tử tuyệt đối kinh khủng. Đại trưởng lão Thánh Vu Giáo chỉ trúng một chiêu của hắn, tình trạng ra sao đã đủ để chứng minh cho điều ấy.

Tuyệt học của Minh Vương thái tử có thể không giết người ngay lúc đó. Nhưng cuối cùng người trúng phải chắc chắn sẽ chết! Mà chết chỉ là thứ yếu, đáng sợ nhất chính là trước lúc chết sẽ bị dẫn vào kinh hoàng!

“Xem ra để ý đến đại vận của Quân Niệm Sinh không chỉ có mình ta!”

Phương Vân trầm nghĩ. Đột nhiên một ý nghĩ kỳ dị vụt qua đầu hắn: “Đám người Minh Vương thái tử đi về phía Quân Niệm Sinh. Quân Niệm Sinh là kẻ có số mệnh vô song, vô cùng may mắn. Còn Độc Tí Minh Vương Tam Khẩu Thủ của Minh Vương thái tử lại là chiêu thức khắc chế số mệnh. Không biết nếu Quân Niệm Sinh trúng phải chiêu ấy của Minh Vương thái tử, thì sẽ như thế nào nhỉ?!”

Minh Vương thái tử đứng cao hơn Quân Niệm Sinh trên bảng Thiên Tượng. Cho nên nhìn qua thì thấy vị thái tử đó có thể khắc chế hoàn toàn Quân Niệm Sinh.

Có điều Phương Vân biết, người như Quân Niệm Sinh, quyết không có khả năng khinh địch mà chết như vậy.

Phương Vân cũng biết rằng người có tâm tư giống như mình cũng sẽ không nóng lòng đuổi theo Quân Niệm Sinh.

“Còn một người nữa, người này tuyệt đối sẽ đi tới đây.”

Phương Vân nằm trên mặt đất. Gần giống như một tảng đá, không động đây.

Lại một lúc lâu sau, một con Quỷ Ngưu lặng lẽ vụt qua trời đêm. Một tia khí tức quen thuộc truyền vào trong óc Phương Vân.

“Là Dương Hoảng”

Phương Vân chỉ chớp lát liền nhận ra thân phận của Quỷ Ngưu. Đặc biệt là ở trên đuôi Quỷ Ngưu vẫn đeo một cái vòng sáng lấp lánh, chính là bản long giới, càng khiến cho thân phận Dương Hoảng khó bề che giấu.

Mới vừa vào không gian này. Phương Vân liền thấy thi thể của Yến Nguyệt Hào. Ông ta chết vì một loại quyền pháp bá đạo tuyệt luân, chính là tuyệt học của Dương Hoàng. Bát Hoang Đế Cực Quyền!

Người thông minh, ý nghĩ sẽ giống nhau.

Phương Vân đã biết rằng, Minh Vương thái tử để ý Quân Niệm Sinh, thì đương nhiên cũng biết Dương Hoàng tất nhiên sẽ không bỏ qua.

conem_bendoianh

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

387. Chương 376: Hắc Sắc Cự Đản. (quả Trứng Màu Đen)

Nhóm dịch: huntercd

Đã tự: sa123 - LSB

“Rống” Từng đợt tiếng rống hoang lương vang lên, trong đêm tối, có vẻ cực kỳ trống trải, dữ tợn, càng đi vào chỗ sâu trong không gian, trên từng ngọn núi, khí tức lộ ra, lại càng cường đại.

Hung thú. Thần thú ở đây phân bố, hình như có đẳng cấp rất mạnh. Càng về sau, càng là từng bước kinh hãi. Dưới tinh huỳnh không biến hóa thành Giác Thụy, các hung thú. Thần thú ẩn tàng ở trong sơn cốc, hầu như con nào cũng có thể bóp chết Phương Vân.

Những cái này không biết là đệ tử tông phái thượng cổ nào biến thành hung thú, ngơ ngẩn ngẩn du đang trong đêm tối, trên người tản mát ra khí tức đã ngoài nhị thập (20) thiên long, một số thậm chí đạt đến trình độ tiếp cận nhị thập thất, bát (27. 28), thậm chí tam thập (30) thiên long chi lực!

Thực lực như thế, làm Phương Vân kinh hãi không thôi!

Phía trước, Dương Hoàng biến hóa Diệp Ngưu cũng trở nên cẩn thận không ít, khi bay đi, cố ý tránh né một số tồn tại đặc biệt cường đại.

Một thần thú Thiên Trùng cảnh, Dương Hoàng có lẽ không sợ. Nhưng một đám thần thú lực lượng Thiên Trùng cảnh, hợp nhau tấn công, cho dù là Dương Hoàng, cũng phải hung hiểm trùng trùng, làm không tốt, thậm chí sẽ trực tiếp chết trong này.

Phương Vân áp thấp thân thể. Từ trong rừng cây loạn thạch tránh né mà qua. Ánh mắt của hắn không ngừng đảo qua hai bên, lộ ra sự nghi hoặc: “Thật kỳ quái. Những hung thú. Thần thú này, phân bố tại sơn cốc này, lại có thể bình an vô sự! Căn bản không có tranh đấu lẫn nhau, hoàn toàn không giống như bộ dáng đánh mất thần trí, ngược lại như là có người thống nhất chỉ huy những hung thú này”.

Đệ tử tông phái sau khi thi triển Địa Biến chỉ pháp thất bại, ý thức sẽ lâm vào hỗn loạn, hoàn toàn bị bán năng hung thú khống chế. Bán năng hung thú. Đó chính là giết chóc. Hai hung thú. Thần thú khác chủng tộc, gặp nhau, khả năng phát sinh cao nhất chính là đánh nhau. Nhưng ở đây, lại hoàn toàn không có xuất hiện.

Phương Vân thậm chí nhìn thấy không ít Thiên cẩu, mang theo ngọn lửa. Trong bóng đêm rủ dài đi tuần. Thật giống như tuần tra binh trong quán đội.

Ước chừng hai canh giờ sau, Phương Vân nhìn thấy Dương Hoàng ở phía trước tốc độ chậm lại.

“Đến rồi”

Phương Vân trong lòng khẽ động, lập tức hiểu rằng đã đến nơi.

Ở chỗ sâu trong sơn cốc, một tòa núi khổng lồ, giống như một cự long nằm sấp trên vùng đất. Ở đây đã tiếp cận nơi xa nhất trong không gian, xa xa truyền đến tiếng sóng vỗ ầm ầm, trong đêm tối, hiển nhiên cực kỳ vang dội. Đó là hải dương màu đen, đang ở phía sau sơn mạch.

Sơn mạch này cao chừng hơn một ngàn trượng cao, chỗ cao nhất của ngọn núi, thậm chí đạt đến hơn ba nghìn trượng. Từ xa nhìn lại, như một hung thú tiền sử. Đang ngồi xổm trong bóng đêm, cực kỳ dữ tợn.

Trên đỉnh cao nhất của sơn mạch này, một khí tức đáng sợ như gió bão phát ra, cỗ khí tức này cực kỳ cường hoành, trong hư không chung quanh ngọn núi chừng ngàn trượng, đều bị vụn vụn biến hình.

Ở đây, chính là cấm đại của tất cả hung thú, cùng thần thú! Bởi vì trong này. Trấn thủ một hung vật cường đại nhất.

Đó là một quái vật hình người đầu rồng, cơ bắp trên người giống như được khảm bằng nham thạch vậy. Để lộ ra một cỗ lực lượng cường đại. Quái vật này cao chừng hơn hai mươi trượng, trên người khoác một bộ chiến giáp cô lão. Giống như quân vương trong bóng tối, quan sát cả đại địa .

Kế Mông, một loại rồng, xếp hạng thứ tám trong Thiên Cương thần thú bảng.

Nhất mạch của rồng, long huyết càng mạnh, thì thực lực càng mạnh. Kế Mông tuy đầu rồng, nhưng lại thân thể người, cường độ huyết mạch không bì kịp Ứng Long, nên bài danh thứ tám.

Kế Mông này. Phát ra khí tức, so với hung thú. Thần thú khác trong sơn cốc đều muốn mạnh hơn nhiều, khoảng chừng tam thập ngũ (35) thiên long chi lực. Thực lực như vậy, cực kỳ khủng bố. Đã tương đương với cao thủ Thiên Trùng cảnh đỉnh cấp, có thể đơn giản đem những Thiên cầu, Hóa Xà, Cùng kỳ các loại thần thú tiếp cận Thiên Trùng cảnh trong sơn cốc kia, một quyền đánh chết.

Kế Mông đứng ở đỉnh núi, vẫn không nhúc nhích, tựa như đang thủ hộ cái gì đó. Toàn thân nó không ngừng ra tản mát ra bên ngoài từng đạo hỏa diễm cùng khói đen, có vẻ quy dị mà cường đại.

Ở phía sau Kế Mông, đứng vững một quả trứng màu đen. Quả trứng này cao hơn ba mươi trượng, bên trong quả trứng, phát ra một hồi tiếng tim thai đập phanh phanh, tựa như bên trong có một thai nhi, đang chậm rãi hô hấp.

Quả trứng màu đen này. Tản ra một cỗ lực lượng quy dị. Tựa như đang vĩnh viễn không ngừng nghỉ, từ trong hư không chung quanh, hấp thu lực lượng. Chung quanh mấy trượng của quả trứng, là một màng đen kịt. Không có bất kỳ ánh sáng nào có thể bắn vào, cũng không có bất luận ánh sáng gì, có thể phản xạ đi ra ngoài.

Kế Mông thực lực cao tới tam thập ngũ (35) thiên long chi lực, giống như một pho tượng ma thần , đứng ở đỉnh núi. Thủ vệ quả trứng không biết tên này. Mà ngoài mấy ngàn trượng. Quân Niệm Sinh một thân áo trắng, đang nhàn nhã hướng về phía trên núi mà đi đến.

Một thân nho phục màu trắng, trong đêm tối có vẻ có chút bắt mắt, hầu như cùng hỏa diễm cũng không có gì khác biệt. Kế Mông nhìn về hướng này. Quân Niệm Sinh hầu như nhất định phải chết.

“Ừm, không sai. Chính là chỗ này”.

Quân Niệm Sinh nhìn sang dãy núi cách đó không xa, trong nội tâm thầm nghĩ. Hẳn rõ ràng cảm nhận được trên đỉnh dãy núi, có loại khí tức ma thần , cỗ khí tức này chỉ cần nhẹ nhàng nhấn một cái. Là có thể đem hắn như con kiến bóp chết. Nhưng Quân Niệm Sinh lại không thêm để ý chút nào, vẫn như trước đi về phía trước.

Tám ngàn trượng, bảy ngàn trượng, sáu ngàn trượng...

Khoảng cách không ngừng gần hơn, theo đạo lý Kế Mông hẳn là đã sớm cảm giác được Quân Niệm Sinh tồn tại, nhưng nó lại cứ giống như không có nhìn thấy, thậm chí nhìn cũng không nhìn về hướng này.

Năm nghìn trượng, bốn ngàn trượng, ba nghìn trượng! Khoảng cách gần như vậy. Đã cực độ nguy hiểm. Kế Mông trên núi ở trước quả trứng, ánh mắt chuyển động, tựa như có cảm giác, một đôi mắt chói mắt như sao trời, cũng đã hướng về phía Quân Niệm Sinh, chậm rãi nhìn tới.

Đột nhiên, Kế Mông tựa như phát hiện cái gì, mặt hướng về phía tây. Trong mắt lóe lên một tia hung ác.

“Rống.”

Một tiếng rít gào dữ tợn, xé rách màn đêm yên tĩnh, rung động cả không gian. Dây núi, đại địa đều ở dưới âm thanh rít gào này mà chấn động. Thanh âm vừa dứt. Dây núi phía trước, một thân thú khí tức mênh mông tựa như đã bị gọi về, đột nhiên chui ra điều quạt, từ trên núi đi xuống, phá không mà ra, hướng về phía tây dừng mãnh lao tới.

Trên núi, một đạo khí lưu chồn loạn huyền qua, thần thú Kế Mông hóa thành một đạo điện xẹt, xuyên qua tầng tầng hư không, hướng về phía trong cảm giác mà vọt tới.

Kế Mông vừa đi một lát, một đạo cầu vòng từ trong đêm tối, phá không mà ra, nhẹ nhàng xuất hiện ở trên núi.

Quân Niệm Sinh nho V màu trắng, đứng ở trước quả trứng, yên lặng đánh giá quả trứng này.

“Quả trứng thật kỳ dị, ta xuống núi đến nay, từng trải qua các loại gặp gỡ. Còn chưa từng gặp qua quả trứng lớn như vậy. Lại còn có tim thai, chẳng lẽ là một sủng vật?”

Quân Niệm Sinh hiếu kỳ đánh giá quả trứng này. Bảo vật hơn ba mươi trượng, nếu như không có túi không gian, cũng chỉ có thể vác lên trên đầu. Rêu rao khắp nơi.

“Sinh mệnh lực thật cường đại, có thể so với cường giả Thiên Trùng cảnh, còn cường đại hơn nhiều. Xem ra, nếu như ấp trứng ra, chính là một sủng vật cực kỳ mạnh”.

Quân Niệm Sinh ánh mắt lóe lên, búng ngón tay ra, lập tức một túi không gian cực lớn, xuất hiện ở trên bầu trời. Túi không gian này mở ra miệng túi, bên trong châu quang bảo khí, các loại đan dược, pháp khí, bí khí rực rỡ muôn màu, làm cho người ta nhìn không nổi, mỗi một dạng, đều tản mát ra khí tức hùng hậu. Thật giống như nguyên một đám cường giả võ đạo vậy.

Mắt thấy Quân Niệm Sinh đang muốn đem quả trứng này thu vào. Đột nhiên trong lúc đó, chỉ nghe ầm một tiếng, một bàn tay lớn màu xanh trắng, mang theo khí tức tử vong đậm đặc, phá vỡ hư không, hướng về phía túi không gian của Quân Niệm Sinh treo ở trên không trung chụp lấy. Một chưởng này dời non lấp biển, tựa như muốn đem túi không gian của Quân Niệm Sinh đoạt vào trong tay.

Dương Hoàng cùng Minh Vương Thái tử, nguyên bản khí thể như hồng thủy, muốn đem Quân Niệm Sinh trấn áp xuống. Nhưng vừa nhìn thấy hai món pháp khí này, hai người lập tức sắc mặt như đất: “Cực phẩm pháp khí!”

Địa nguyên pháp khí. Phân hạ. Trung, thượng, cực, tuyệt năm tầng. Mỗi tầng uy lực đều cách nhau rất lớn, như Ngũ Ngục phong của Phương Vân, sau khi tăng lên một bậc, lực lượng tăng cường sẽ không dừng lại ở một bậc.

Trong đó cực phẩm cùng tuyệt phẩm pháp khí tất nhiên là hai tầng cao nhất của Đại nguyên pháp khí. Mà thể hiện rõ rệt nhất trong đó chính là, cực phẩm pháp khí sẽ xuất hiện hư ảnh long phượng cùng kên, mà tuyệt phẩm pháp khí thì sẽ hiện ra hình ảnh cửu châu thiên địa sông núi.

Quân Niệm Sinh ném ra một đỉnh một thuyền này. Không chỉ là cực phẩm, hơn nữa còn là cực phẩm đỉnh phong, tiếp cận tuyệt phẩm pháp khí. Chỉ có như thế mới có thể có khí thể đáng sợ như vậy.

“Thằng điên này!”

Minh Vương Thái tử cũng nhin không được nữa chửi một câu. Cực phẩm pháp khí đỉnh phong, hắn cũng không có. Tiêu tử này khí vận kinh người, lại có thể lấy ra tự bạo!

.

conem_bendoianh

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

389. Chương 378: Ý Thức Tà Thần.

Nhóm dịch: huntercd

Đã tự: sa123 - LSB

.

Chỉ nghe hai tiếng nổ, hai cỗ lực lượng đáng sợ, phảng phất như hai ngôi sao, ở trong hư không nổ mạnh hủy diệt. Lực lượng cuồng bạo. Trong nháy mắt xé rách Bất hoang để cực quyền của Dương Hoàng cùng Địa ngục minh long quyền của Minh Vương Thái tử. Sau đó đem Dương Hoàng cùng Minh Vương Thái tử đánh bay ra ngoài.

Hai người thực lực so với Quân Niệm Sinh cao hơn, đều sử xuất ra tuyệt học, cũng là công pháp hạng nhất đương thời. Nhưng mà, hai môn tuyệt học này. Đối với hai món cực phẩm pháp khí đỉnh phong thiên chuy bách luyện, không biết phí hao tốn bao nhiêu nhân lực, vật lực, tài lực, tài liệu, tâm huyết. Thời gian, căn bản không là gì.

Hai người căn bản không phải cùng một cấp bậc!

Một môn tuyệt học. Tốt thì vài năm, vài chục năm là luyện hành. Có gặp gỡ, thậm chí căn bản không cần lâu như vậy. Quyền pháp phá vỡ, sau đó còn có thể sử đi ra. Nhưng một món cực phẩm pháp khí tự bạo, có ý nghĩa là, vô số tài liệu trân quý. Vô số tâm huyết. Thời gian toàn bộ đều trôi theo dòng nước.

Tự bạo một món cực phẩm pháp khí, cũng chỉ có Quân Niệm Sinh, làm ra được. Đối lại là Dương Hoàng cùng Minh Vương Thái tử. Trong lòng đều nhỏ máu. Thừa nhận không được tổn thất này!

Ngoài mấy trăm trượng, Minh vương Thái tử rốt cuộc dừng lại được thân thể. Miệng hắn có vết máu chảy ra. Đã bị thương không nhẹ. Cực phẩm pháp khí tự bạo. Uy lực cường đại ra sao. Nếu như không phải Quân Niệm Sinh chỉ có thập ngũ long chi lực, lần này, trực tiếp đã đem hắn nổ chết.

Sỉ nhục, tuyệt đối sỉ nhục, sỉ nhục không cách nào hãy tha thứ!

Quân Niệm Sinh này, so với hắn kém không chỉ một cấp bậc. Lần đầu tiên trong đời, hắn và người khác liên thủ, lại còn bị một người thực lực không bằng hắn đánh cho bị thương.

Minh vương Thái tử không nói gì, nhưng trong mắt đã có một tia giận dữ. Hắn vốn chỉ là vì tầm bảo mà đến. Nhưng Quân Niệm Sinh tự bạo một món cực phẩm pháp khí, trực tiếp đã động đến chân hỏa của hắn.

“Phành”

Minh Vương Thái tử thân thể khẽ cúi, đầu gối phải nặng nề quỳ gối trong hư không. Trong tích tắc hắn quy xuống, nguyên bản thiên địa đen tối, lại càng đen tối thêm ba phần, có vẻ vô cùng sâu xa.

Minh vương Thái tử cúi đầu. Thần sắc thành kính mà lạnh như băng, khí tức quy dị từ trên thân hắn phát ra.

“Độc tỳ Minh Vương nhất khẩu thủ..

Lạnh như băng mà trống rỗng, trong thiên địa tựa như phát ra thanh âm, không phải của Minh Vương Thái tử, mà là của bản thân thiên địa.

“Rầm”

Trong hư không truyền ra thanh âm sóng triều, một mảng không gian bỗng nhiên vặn vẹo xé mở, ngay sau đó, một đạo bóng đen mấy ngàn trượng, từ trong thâm uyên nào đó ở một hư không khác đi ra. Khi tức tử vong đậm đặc. Vô biên vô hạn phát ra, cả không gian, trong nháy mắt. Tựa như hóa thành một mảng tử vong tuyệt vực.

Minh vương, trong truyền thuyết là chúa tể tử vong, lại hàng lâm đến vùng trời này.

Ở một bên sườn núi khác, Phương Vân nằm ở sau một tảng đá lớn, nín thở, toàn bộ tinh thần nhìn sang.

Quân Niệm Sinh này, khí vận quá mạnh mẽ, nơi hắn đứng, cả thế giới đều giống như đang giúp đỡ hắn. Đêm này, Phương Vân khi theo dõi hắn cũng đã nhìn ra.

Muốn cướp đoạt từ tay khí vận hoàng đế này. Phải vào lúc khí vận của hắn hạ thấp, mới có thể được. Mà trong này. Duy nhất có thể làm được điểm ấy, chính là Minh Vương Thái tử.

Độc tỳ minh vương tam khẩu thủ, ngoại trừ uy lực cực lớn, có thể suy yếu khí vận của đối phương, đề cho đối phương vận xấu quần thân. Chỉ có chiêu này, mới có thể đánh tan khí vận của Quân Niệm Sinh, mà lúc này, là cơ hội của hắn.

Ở một bên, Dương Hoảng cũng bị thương không nhẹ, hắn nuốt vào một viên đan dược, vừa muốn ra tay, do dự một chút, lập tức như tia chớp bắn về phía quả trứng màu đen trên đỉnh núi. Dương Hoảng mục đích rất rõ ràng, chính là cướp lấy quả trứng màu đen mà Quân Niệm Sinh phát hiện, về phần Quân Niệm Sinh, giao cho Minh Vương Thái tử là được.

Quân Niệm Sinh này. Toàn thân là pháp bảo. Cho dù cộng thêm hắn, cũng không làm gì được, nhiều nhất khiến cho Quân Niệm Sinh, vứt ra một món pháp khí nữa. Người này pháp khí rất nhiều, dùng hết, sau này còn nhất định nữa, căn bản sẽ không đau lòng.

Trong tích tắc Minh Vương Thái tử sử ra Độc tỳ Minh Vương nhất khẩu thủ, Quân Niệm Sinh cũng cảm giác được một tia nguy hiểm. Nhưng mà, hắn rất nhanh lại khôi phục trấn định.

Làm người trời sinh có khí vận hơn người, Quân Niệm Sinh tin tưởng mình có thiên địa bảo hộ. Bằng không, nếu thật chết, tình huống nguy hiểm so với nơi này gấp trăm lần, hắn cũng đã gặp qua. Phải chết sớm, cũng sẽ không tới hôm nay.

“Thiên địa tạo hóa. Đều dựa vào lý; Tạo hóa kinh thư, bại đảo âm dương! Nhanh!”

Quân Niệm Sinh vừa bấm pháp quyết. Tay vung lên, hướng lên kim thư trên đỉnh đầu. Liên tục phun ra tinh khí. Bắn Tạo hóa kinh thư này, lập tức bành trướng gấp mấy trăm lần, phóng xạ ra kim quang vô lượng, đem Quân Niệm Sinh bảo vệ bên trong.

“Oanh”

Trong bóng tối, một tiếng vang thật lớn. Minh Vương cao mấy ngàn trượng, mang theo khí tức tử vong như sóng triều, nặng nề đánh lên đỉnh đầu của Quân Niệm Sinh. Tử vong là chốn về cuối cùng của tất cả sinh linh, mà ngay cả thiên địa cũng có một ngày như vậy, huống chi là tạo hóa.

“Oanh”.

Tạo hóa kinh thư kim quang vạn trượng, bỗng chốc lọt vào trọng kích, khí linh bên trong, hét lên một tiếng, trong nháy mắt kim quang ảm đạm, thu nhỏ lại chừng lòng bàn tay.

Quân Niệm Sinh cùng Minh Vương Thái tử, dù sao tại trên thực lực có chênh lệch không nhỏ. Hơn nữa Độc tí Minh Vương tam khẩu thủ là võ học mạnh nhất Minh tông, cũng có chỗ độc đáo của nó.

Quân Niệm Sinh đứng ở trong kim quang bảo vệ, lông tóc không thương. Nhưng khí linh hộ thân đã bị thương.

Xa xa Phương Vân một mực cẩn thận chăm chăm vào khí vận tinh mang của Quân Niệm Sinh, chỉ thấy tích tắc khi Độc tí Minh Vương nhất khẩu thủ phát ra, khí vận tinh mang của Quân Niệm Sinh, đột nhiên chấn động một cái. Giống như là bị người đánh vậy, khí vận tinh mang tựa như có chút ảm đạm xuống, nhưng lại tựa như không có biến hóa.

“Cơ hội tốt! Chính là lúc này!”

Phương Vân thân hình nhoáng một cái, lập tức từ bên kia núi, phá không bay ra. Hắn thấy rõ ràng, khí vận tinh mang của Quân Niệm Sinh mặc dù không có biến hóa quá lớn, nhưng bên ngoài tinh mang, rõ ràng có một tia vụ khí màu đen cực nhạt.

Quân Niệm Sinh khí vận quá mức hùng hậu. Quá mức kiên cố. Minh Vương Thái tử dùng Độc tí Minh Vương nhất khẩu thủ còn có thể rang chuyển hắn. Nếu như có thể sử xuất Độc tí Minh Vương nhị khẩu thủ. Độc tí Minh Vương tam khẩu thủ thì có lẽ còn có khả năng, nhưng hiện tại còn chưa thể làm gì được.

Nhưng mà, Quân Niệm Sinh tuy có thể triệt tiêu hiệu quả Độc tí Minh Vương tam khẩu thủ của Minh Vương Thái tử đánh tan khí vận. Lại chống đỡ không được, một ít vận rủi phụ gia!

Mà một đạo vận rủi này, chính là cơ hội của Phương Vân.

Khi Phương Vân như điện bắn về phía quả trứng trên đỉnh núi, ở phía bên kia, Hắc. Bạch Vô Thường, Dương Hoàng nhanh hơn, một cái lập lòe, lập tức xuất hiện ở trước quả trứng.

“Oanh”

Một bàn tay màu tím cực lớn, đánh về phía Hắc, Bạch Vô Thường. Đồng thời, Dương Hoàng khôi phục nhân thân, cô tay nan lên, một túi không gian cách đó không lâu từ trong tay một trưởng lão tông phái đoạt được, xuất hiện ở trong tay.

Dương Hoàng vừa bấm pháp quyết, túi không gian miệng túi lớn lên, giống như miệng một cự thú hút về phía quả trứng trên đỉnh núi này.

“Đừng cùng hắn giao thủ. Thu Tà thần chi noãn quan trọng hơn!”

Hắc, Bạch Vô Thường thân hình nhoáng một cái, vọt đến một phía khác của quả trứng. Hắc Vô Thường tay vung lên, cũng tế ra một túi không gian, cũng thu quả trứng màu đen.

“Hừ Sao thu không được!”

Hầu như cùng một lúc, Dương Hoàng. Hắc, Bạch Vô Thường, cùng Phương Vân ở mặt khác, đều phát hiện vấn đề này. Quả trứng thể tích rất lớn, trong tầm mắt đủ để làm cho bốn người ngăn cách.

Tiếp theo, bốn người đều một chương đặt ở trên quả trứng màu đen cao ba mươi trượng này. Loại vật này, nếu như thu không được, biện pháp tốt nhất, chính là dùng chân khi, đem nó tế luyện.

“Ông”

Trong tích tắc khi bốn bàn tay đặt lên trên, một mực sấm vai nhân vật bảo vật, quả trứng màu đen vẫn một mực để người ta làm gì thì làm, rốt cuộc đã có phản ứng.

“Phành”

Trong quả trứng màu đen, đột nhiên phát ra một tiếng vang nặng nề. Tiếng vang trầm đục này, đặc biệt lớn, hơn nữa vang lên so với tim thai trước đây, còn muốn lớn hơn.

Tựa như là tồn tại cường đại nào đó. Đột nhiên trong lúc đó thức tỉnh.

Quả trứng màu đen, trong lúc mọi người chạm vào, vốn rất cứng rắn. Nhưng khi một tiếng trầm đục này truyền ra. Đột nhiên lại trở nên mềm mại vô cùng. Hơn nữa, nhanh chóng lồm xuống, một cỗ hấp lực cường đại, hút lấy bàn tay của mọi người, đồng thời bốn cỗ lực lượng hắc ám như trời long đất lở, xông vào trong cơ thể bốn người, trong nháy mắt. Đã khống chế thân thể tất cả mọi người.

“Không ổn!”

Bốn người tâm thần chấn động, sắc mặt đại biến, muốn bứt ra, nhưng đã không kịp.

Một cỗ sóng Tinh, thần khủng bố, trong nháy mắt theo cỗ lực lượng hắc ám, hóa thành bốn thanh lợi trùy, nhảy vào trong đầu bốn người. Mọi người tinh thần cùng ý chí không thể nói là không cường đại. Dương Hoằng là người hàng phục tinh huyết Quỷ Ngưu. Phương Vân thậm chí hàng phục tinh huyết Côn Bằng. Nhưng tinh thần ý chí bốn người, ở trước mặt ý thức tà ác cường đại này, lại nhỏ yếu tựa như hài nhi, tất cả sức chống cự đều bị tan rã, toàn bộ bị phá hủy.

Một giọng khàn khàn mà khủng bố. Quanh quẩn ở trong đầu mọi người:

“Thần phục ta!...”

Trong thanh âm này, một cỗ lực đầu độc kỳ dị. Làm cho người ta buông thả đề phòng, lựa chọn thân phục không hề giữ lại.

Phương Vân trước mắt nhanh chóng mơ hồ. Trong tích tắc. Vô số hình ảnh, từ trong đầu hần xẹt qua, đột nhiên trong lúc đó, hần đã nghĩ rõ ràng:

“Thì ra, đệ tử thượng cổ Huyền Nữ cung kia. Theo như lời cấm địa chính là chỗ này. Nàng gặp được dị biến, chính là từ quả trứng màu đen này gây nên... Thần thú Kế Mông Thiên Trùng cảnh, không phải là thủ hộ quả trứng màu đen này, mà là bị hần khống chế... tất cả hung thú. Thần thú ở đây bình an vô sự. Là vì chúng đều bị hàng phục..

Chuyện xảy ra đột nhiên, tất cả mọi người đều biết, quả trứng này chính là bảo vật mà Quân Niệm Sinh tìm kiếm, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới, bảo vật cũng sẽ có nguy hiểm cản trở.

Hắc, Bạch Vô Thương đồng thời phát ra một hồi tiếng kêu thảm thiết. Bọn họ mặt mày méo mó, ngáng đầu hướng lên trời, lực lượng hắc ám mênh mông, nhảy vào trong cơ thể của bọn họ, hóa thành từng sợi khói đen tinh tế, từ trong cấu khiếu vọt ra.

Trong tích tắc này, khí tức Hắc, Bạch Vô Thường, sinh ra biến hóa kinh người. Từ thập tam thiên long chi lực, trực tiếp tăng tới rồi thập bát thiên long chi lực!

Nhưng cùng một thời gian, thần trí của bọn họ, cũng đã bị Tà Thần chi oán khống chế.

Đây không phải là một quả trứng còn chưa có ý nghĩ, nó đã sinh ra ý thức của chính mình!

Truyện thuyết thật sự quá xa xưa, rất nhiều người nghe nói qua Tà Thần, nhưng không ai cảm nhận được, nó lợi hại tới cỡ nào.

.

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

390. Chương 379: Thái Tổ Kiếm Điển

Nhóm dịch: huntercd

Đã tự: sa123 - LSB

Quả trứng màu đen lại có hung hiểm, vậy cũng là kỳ ngộ? Hay là nói, quả trứng này chỉ có Quân Niệm Sinh đựng đến. Bọn họ đựng không được? Hay là, Quân Niệm Sinh trong một thân bảo vật, có đồ vật nào đó có thể khắc chế quả trứng này?

Phương Vân lúc này chỉ có chống đỡ, không có sức hoàn thủ, nào đâu còn có tinh lực, hồi đáp cố ý thức này. Nhưng mà, rất nhanh, hắn cũng phát hiện một vài vấn đề. Ý thức này tự như chỉ có một chút ý thức dao động đơn giản, mà cũng không phải là đầy đủ nhân cách.

Hoặc là, dùng chuẩn xác hơn mà nói. Ý thức này, chỉ có một chút bản năng cơ bản nhất chinh phục kẻ địch, cùng với sinh tồn.

“Chuyện gì xảy ra?”

Bản năng suy nghĩ, hầu như xâm nhập linh hồn Phương Vân. Trong sự đau khổ duy trì, hắn đã tự hỏi đối sách: “Ta nghe Minh vương Thái tử nói đến ‘Tà Thần chi oán’, chẳng lẽ đây là ý thức của một ấu sinh Tà Thần?”

Phương Vân trong lòng có chút hiểu được. Nhưng mà dù vậy, ý thức một ấu sinh Tà thần, năng lượng thể hiện ra, cũng vượt xa không phải hắn có thể đối kháng. Loại sinh vật thiên ngoại này, quá cường đại!

Phương Vân không thể thể hiện ra lực lượng phản kháng, tồn tại trong quả trứng màu đen, công lâu không được, cũng đã mất kiên nhẫn. Một cỗ lực lượng cường đại, hỗn tạp ý thức hắc ám mà tà ác, như nước vỡ bờ, xông vào trong cơ thể Phương Vân.

Lúc này đây, không còn là khống chế, mà là hoàn toàn xâm lấn về một phía.

Quả trứng này, trước đây đối với những sinh vật khác đều là đầu độc khống chế, làm cho bọn họ trở thành bộ hạ của mình. Nhưng linh hồn Phương Vân công lâu không được, dần dần khiến nó cải biến chiến lược trước đây, quyết định không hề đầu độc, mà là triệt để chiếm cứ thân thể này.

“Ầm ầm!”

Trong cơ thể Phương Vân đã xảy ra biến hóa long trời lở đất, lực lượng hắc ám mãnh liệt, ăn mòn mỗi một tấc cơ nhục, kinh mạch, huyết quản, của Phương Vân. Đem chân khí, lực lượng trong cơ thể hắn, cải biến thành đồng tính chất lực lượng hắc ám. Mà ở trong quá trình này, cỗ lực lượng này, đã ở cải tạo thân thể Phương Vân, khiến cho hắn càng cường đại hơn!

Đến là lực lượng thiên ngoại, cùng thế giới này hoàn toàn khác biệt. Cũng không có bị quá nhiều hạn chế.

Tà thần chi oán này, cho Phương Vân cảm giác, tựa như một con chim phiêu bạt khắp nơi, tìm được chỗ, chuẩn bị ở lại, sau đó tỉ mỉ quản lý chỗ ở của mình.

Hắn chỉ là cấp Linh Tuệ, Tà Thần chi oán này, lại đem thực lực hắn tăng lên tới thập bát thiên long chi lực. Cái loại cố gắng này, so với đem Hắc, Bạch Vô Thường cấp Thiên Tượng tăng lên tới thập bát thiên long chi lực, khó khăn cùng tinh lực còn lớn hơn nhiều!

Huống chi, Tà Thần chi oán, lại còn đang tăng lực lượng của hắn lên!

Dưới sự cải tạo của lực lượng Tà Thần, thân hình Phương Vân liên tiếp cao lên, trở nên càng thêm hùng tráng, cao lớn. Cỗ lực lượng này mặc dù là hắc ám cùng tà ác, nhưng xâm nhập vào cơ thể Phương Vân, làn da lại một điểm không đen, ngược lại có vẻ dị thường trắng trẻo. Thật giống như từng khối mỹ ngọc. Ngay cả tóc của hắn, đều ở dưới loại lực lượng này cải tạo, tản mát ra từng điểm sáng bóng.

Khí chất Phương Vân, vốn là trong nho nhã, mang theo thiếu niên anh khí. Nhưng ở cỗ lực lượng này cải tạo, khí chất nho nhã thu lại, hiển lộ ra một cỗ lực lượng tà dị. Đôi mắt nguyên bản đen kịt, cũng càng thêm sâu sắc thâm thúy, vô hình chung. làm cho người ta thấy có một loại khí chất xem thiên hạ thương sinh như đồ chơi ,

Loại khí chất này, không phải thuộc về Phương Vân. mà là Tà Thần!

Rốt cuộc lực lượng Tà Thần, đã khống chế toàn thân kinh mạch, cốt cách, huyết nhục của Phương Vân, cuối cùng xâm nhập đến đan điền của Phương Vân. Hắn chuẩn bị tiến hành một bước cuối cùng của kế hoạch, đem đan điền của Phương Vân cải tạo thành công pháp đặc biệt thuộc về Tà thần nhất mạch.

“Ầm!”

Khí tức hắc ám cuộn cuộn, như trường giang biển rộng, mãnh liệt bành trướng, ủa vào đan điền của Phương Vân, đồng thời cũng ủa vào trong Thiên địa vạn hóa chung.

Một khắc khi lực lượng hắc ám xâm nhập vào Thiên địa vạn hóa chung, dị biến đã nổi lên, Thiên địa vạn hóa chung nguyên vẫn không có phản ứng, đã như nhận sự kích động gì đó, đột nhiên trong lúc đó, trong thể nội của chung, một ý thức yếu ớt mà Phương Vân chưa từng phát hiện đã thức tỉnh!

“Ông!”

Thiên địa vạn hóa chung tự ngôn lên, sau đó, trong thể nội chung tản mát ra một cỗ hấp lực khủng bố, thật giống như thông đạo đi thông tới một không gian khác, đột nhiên bị mở ra. Lực lượng hắc ám xâm lấn vào trong đan điền, trong nháy mắt bị nuốt sạch sẽ! Ngay sau đó, lực lượng hắc ám xâm nhập vào tứ chi bát hải của Phương Vân, bị một cỗ lực lượng khó có thể hình dung, trong nháy mắt hút hết

Loại hút hết này, là ở trong nháy mắt hoàn thành, không cách nào hình dung!

“Ông!”

conem_bendoianh

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

392. Chương 381: Thôn Phệ Tà Thần

Nhóm dịch: huntercd

Đã tự: sa123 - LSB

Phương Vân ngây dại, hắn đã từng nghi hoặc qua, Thiên địa vạn hóa chung rốt cuộc là phẩm cấp gì tồn tại Nhân nguyên pháp khí? Địa nguyên pháp khí? Thiên nguyên pháp khí?

Thiên địa vạn hóa chung có thể phá vỡ cấm chế do người mạnh như Bắc Minh lão tổ lập ra, tất nhiên không phải Nhân nguyên pháp khí có thể so sánh. Đó là Địa nguyên pháp khí? Phương Vân căn bản không có cảm giác được qua khí linh của Thiên địa vạn hóa chung tồn tại.

Mà nếu như nói là Thiên nguyên pháp khí, vậy quy mô cũng không đủ. Thiên nguyên pháp khí, mỗi một vật đều là tồn tại kinh thiên động địa. Thiên địa vạn hóa chung tuy không tệ, nhưng còn không có thể hiện ra năng lực có thể so sánh Thiên nguyên pháp khí. Một phần mười Thiên nguyên pháp khí so ra còn kém hơn!

Pháp khí này, quá mức quỷ dị. Ngoại trừ mười hoàng kim họa quyền ra, Phương Vân cũng không có phát hiện ra năng lực hữu dụng nào khác. Cộng thêm năng lực bản thân hắn cũng không đủ để nghiên cứu ra cho nên dần dần quên lãng đi.

Nhưng mà hiện tại, Phương Vân rốt cuộc cảm giác được khí linh của Thiên địa vạn hóa chung tồn tại. Tuy rất yếu ớt, nhưng là chân thật tồn tại.

Hơn nữa, nó vừa xuất hiện, đã thể hiện ra năng lực làm cho Phương Vân khiếp sợ, nhất nhất thôn phệ lực lượng Tà Thần chỉ oán! Hoặc là nói, cũng không chỉ là đơn giản thôn phệ lực lượng như vậy!

Kinh hoàng, sợ hãi... các loại tâm tình, rõ ràng từ trong quả trứng màu đen phát ra.

Phương Vân chấn kinh, căn bản không thể tin được vào con mắt của mình. Quả trứng màu đen này, một tà ác tồn tại khủng bố lại có thể sợ hãi, àm lại còn sợ hãi một khí linh vừa mới thức tỉnh, trong Thiên địa vạn hóa chung của hắn!

Quả trứng màu đen, liền giống như gà con bị điều hâu chăm chăm vào, tràn đầy sợ hãi Phương Vân thậm chí có thể rõ ràng cảm giác được vỏ trứng rung động.

Hào quang màu vàng, thông qua hai tay Phương Vân, tiến nhập vào trong quả trứng màu đen. Trong tích tắc, cỗ kim quang này thể hiện ra năng lực cướp đoạt đáng sợ. Năng lực mệnh mông, bị này cỗ kim quang

nuốt sạch. Kim quang nguyên bản âm đậm, nhanh chóng trở nên sáng ngời, màu sắc từ từ càng đậm. Ngay cả khí linh thiên địa vạn hóa chung vừa mới thức tỉnh, yếu ớt giống như ngọn đèn trong gió, cũng nhanh chóng lớn lên.

Năng lượng trong quả trứng màu đen, giống như là chất dinh dưỡng tốt nhất. Tẩm bổ khí linh vừa mới thức tỉnh, còn hết sức yếu ớt này!

Hai tay Phương Vân, dính sát vào vỏ trứng màu đen, thật giống như sinh ra ở trên đó vậy. Hấn động cũng không thể động, cứ như vậy yên lặng quan sát khí linh phát triển.

Một tia mừng rỡ, từ trong lòng sinh sôi ra.

Phương Vân rốt cuộc có thể khẳng định, Thiên địa vạn hóa chung của mình, tuyệt không ở dưới pháp khí nào. Ít nhất không có nghe nói pháp khí nào, có thể thôn phệ lực lượng của Tà thần.

Pháp khí này, có uy lực không bằng pháp khí của các tông phái nước ngoài. Nhưng tiềm lực mà nó thể hiện ra, tuyệt không thua gì Thiên nguyên pháp khí!

“Chuyện gì xảy ra? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Dương Hoảng bị lực lượng này đánh bay ra mấy trăm trượng, dừng lại ở trên không trung, định trụ lại thân hình, vô cùng kinh nghi nhìn ra xa xa

Trên đỉnh núi khói đen cuộn cuộn, đã hóa thành một biển khói. Khí tức hắc ám mãnh liệt, cùng lực lượng tà ác hỗn loạn, đem tất cả đều che dấu đi, hoàn toàn không cách nào nhìn thấy trên chuyện gì xảy ra trên núi

Tuy nhìn không thấy, nhưng Dương Hoảng có thể khẳng định, tất cả những cái này tất nhiên có quan hệ tới Tà Thần chi oán.

Trong Tà Thần chi oán, ý thức kia quá mức cường đại. Không chỉ là ý thức, lực lượng của nó cũng cực kỳ cường đại, chỉ có điều bị quản chế tại hình thái, không cách nào hoàn toàn phát huy ra.

Trong hư không, tràn ngập ý thức tà ác mà Dương Hoảng quen thuộc dao động, loại dao động này cực kỳ mãnh liệt.

Dương Hoảng đã lĩnh giáo qua hai lần, không nghĩ lại lĩnh giáo lần thứ ba.

Nhưng vào lúc này, linh hồn trong nhẫn trầm ngâm một lát, tựa hồ đang tự hỏi, một lát sau nói:

“Ta nhớ được, lúc ấy tranh đoạt Tà Thần chi oán, có bốn người. Trừ ngươi ra, cùng hai người của Minh tông, còn có một một người nữa..

Ý tứ của linh hồn trong nhẫn, không nói cũng hiểu.

“Không có khả năng!”

Dương Hoảng lập tức phủ định ý kiến của linh hồn trong nhẫn: “Ngay cả hai chúng ta liên thủ, đều đối phó không được ý thức Tà Thần kia. Chẳng lẽ hẳn có thể?”

Phàm là bảo vật, sẽ luôn dẫn tới người ngấp nghé.

Linh hồn trong nhẫn cũng không có phản bác. Chỉ là lạnh lùng hỏi lại một câu: “Vậy ngươi cảm thấy là chuyện gì xảy ra?”

Dương Hoảng ngần ra, trong lòng của hắn rục rịch, muốn đi thăm dò xem một phen, nhìn xem đối phương rốt cuộc là ai. Nhưng nghĩ tới lực lượng tinh thần khủng bố của quả trứng, lại do dự.

Ở một bên khác, Quân Niệm Sinh sắc mặt cũng biến ảo bất định, trong kiếp sống tầm bảo của hắn, cho tới bây giờ còn chưa thấy qua loại dị trạng như vậy.

“Đây là chuyện gì?”

Quân Niệm Sinh ánh mắt lộ ra vẻ khó có thể tin, trợn tinh thần công kích vừa rồi, lại đem cả hần cuốn vào bên trong. Làm người có đại khí vận trời sinh, lại bị bảo vật cản trở, loại tình huống này, vượt ra khỏi giải thích của hần.

“Chẳng lẽ là vì trúng Độc tí minh vương tam khẩu thủ của hần?”

“Chủ nhân, khí vận của người, đã bị quán lên một tia màu đen. Giống như loại người như Phong Thái Thương có”.

Nhưng vào lúc này, thanh âm khí linh Tạo hóa kinh thư truyền vào trong óc Quân Niệm Sinh. Khí linh Tạo hóa kinh thư này, lại có thể nhìn thấy khí vận của Quân Niệm Sinh.

“Ân?” Quân Niệm Sinh tâm niệm vừa động, trong khí trụ tinh mang màu tím, long phượng quán nhau, đột nhiên chấn động một cái, Độc tí minh vương nhất khẩu thủ mang đến giao vận rủi, lập tức đã bị chấn ra

Cảm giác được sự biến hóa này, Minh vương Thái tử mí mắt mãnh liệt giật giật, liền giống như bị người hung hăng đánh cho một cái tát!

“Rống!...”

Hắc, Bạch Vô Thường sau khi bị đánh bay ra, đột nhiên bò lên. trong miệng hô lên một tiếng rít gào không thuộc về mình, lập tức đi lên đỉnh núi, muốn đánh tới Phương Vân vẫn không thể nhúc nhích.

Quả trứng màu đen phát ra khí tức, kịch liệt yếu ớt. Ý thức tà ác trong trứng, tựa như rốt cuộc rõ ràng, cái gì gọi là nước xa không cứu được lửa gần, đem hai khối lõi này, điều tới công kích Phương Vân không thể nhúc nhích.

Phành! Phành!

Hư không chấn động, hai đạo kinh khí màu đen. mang theo khí tức tử vong cuộn cuộn, hướng về phía đầu Phương Vân đánh xuống.

Phương Vân trong lòng lạnh lẽo, hần lúc này căn bản không thể động đậy. Hắc, Bạch Vô Thường lại bị ý thức Tà thần cải tạo, song song tăng cường đến thập bát thiên long chi lực.

Hai người này liên thủ, trời rung đất lở, một ngọn núi cũng muốn đánh nát. Phương Vân nếu không tránh né, cơ bản là hần phải chết không thể nghi ngờ.

“Ông!”

Đây là một không gian trắng xóa, cái gì cũng đều không có.

Phương Vân trong lòng giật mình, tiếp đó mừng rỡ. Nương theo liên hệ cùng Thiên địa vạn hóa chung, hần có thể cảm giác được, cái này thật ra chính là bên trong Thiên địa vạn hóa chung.

Bên trong Thiên địa vạn hóa chung, lại có thể mở một không gian. Sự ngạc nhiên này, thậm chí còn vượt qua sự kinh ngạc của Phương Vân đối với việc đột nhiên xuất hiện ở nơi này.

Thì ra trong tích tắc khi Hắc, Bạch Vô Thường ra tay, Thiên địa vạn hóa chung rốt cuộc hiển lộ bản thể của mình. Một quả chuông vàng lớn chừng ngón tay cái, lơ lửng ở trong hư không.

Trong Tà Thần chi noãn, chỉ nghe rắc một tiếng, quả trứng màu đen ngay cả một chương toàn lực của Dương Hoàng. cũng không tổn thương mấy may, lại có thể bị phá vỡ một cửa động thật nhỏ.

Thiên địa vạn hóa chung lập lòe hạ xuống cửa động, liền chui vào trong đó.

Quả trứng màu đen giờ khắc này phát ra tiếng kêu thảm thiết. so với trước cao vút gấp mười. Tiếng hét thảm này, có đau đớn cùng sợ hãi cực độ, càng nhiều hơn lại là tuyệt vọng! Giống như là một người sắp bị chết đuối, trong hỗn loạn bắt được một cây gì đó, ra sức giãy dụa, ngẩng đầu xem xét, lại phát hiện là một cọng cỏ. Cái này, đã chính thức là tuyệt vọng!

Sau đó, chỉ nghe oành một tiếng, Hắc Bạch Vô Thường phát ra công kích, rơi vào trên quả trứng, lại như trâu đất nhập biển. Nhìn sang lỗ nhỏ trên quả trứng, hai người vẻ mặt mở mắt, ngơ ngác đứng, không biết nên làm gì.

“Rống!...”

Ở chỗ sâu trong đêm tối, Kế Mông tựa như cảm giác được trạng thái của quả trứng màu đen, phát ra một tiếng thét dài kinh sợ, như gió xông đến.

“Ông!”

Một tiếng chung vang lên, một mảng kim quang, quả trứng màu đen run lên hai cái, lập tức không hề có động tĩnh gì nữa. Khí tức tính mạng mệnh mông, trong nháy mắt, quy về tĩnh mạch.

“Bốp!”

Một đạo kim quang bắn ra, ở trong hư không nhảy dựng, lập tức không thấy bóng dáng. Trên đỉnh núi, chỉ còn lại một cái vỏ trứng cao hơn ba mươi trượng.

“Hô!”

Thiên hóa vạn hóa chung vừa mới biến mất, bầu trời phía đông cuồng phong gào thét. Kế Mông thân hình cao lớn khôi ngô, khí tức điên cuồng, xuất hiện ở trong mắt mọi người.

Mọi người nhìn thấy, cũng không có để ý. Kế Mông này rõ ràng cho thấy âm thanh rít gào trên đỉnh núi triệu hoán đến, không phải nhằm vào bọn họ.

“Kỳ quái, Kế Mông này lại có thể bị thương? Ai có thể làm bị thương Kế Mông này?”

Dương Hoảng nhìn lướt qua trước ngực Kế Mông, âm thầm kinh ngạc. Kế Mông lúc rời đi, khoảng chừng tam thập ngũ (35) thiên long chi lực. Thực lực đáng sợ như thế, ngay cả Dương Hoảng cũng không dám động tới. Nhưng hẳn sau khi trở về, khí tức lại có thể tụt xuống đến nhị thập bát (28) thiên long chi lực.

Hơn nữa, trước ngực huyết nhục mơ hồ, rõ ràng là đã trải qua một cuộc ác chiến. Có thể đem một Kế Mông từ tam thập ngũ thiên long chi lực, đánh thành trọng thương, thoái hóa đến nhị thập bát thiên long chi lực. Thực lực của đối phương, khiến cho Dương Hoảng cũng không nhận được cảm thấy kinh sợ.

“Nhanh rời đi, Kế Mông này còn mang đến vô số hung thú, thần thú. Thật sự nếu không rời đi, chúng ta chỉ sợ cũng sẽ lâm vào trong khổ chiến”.

Linh hồn trong nháy mắt vội nhắc nhở.

Kế Mông chỉ là đánh trận đầu, đằng sau còn có một lượng lớn võ giả thượng cổ, biến hóa hung thú, thần thú. Những hung vật này nếu liên hợp lại, mấy người chỉ sợ đều phải ở lại đây.

Dương Hoảng gật gật đầu, đang muốn rời đi, dị biến nổi lên.

“Rống!...”

Kế Mông trong mắt đột nhiên lóe lên một tia dữ tợn mà cuồng bạo, mãnh liệt rít gào một tiếng, đột nhiên một quyền đánh tới. Một quyền này, quyền thế bao trùm phạm vi thật lớn. trực tiếp bao phủ Dương Hoảng, Quân Niệm Sinh cùng Minh vương Thái tử!

Cùng một thời gian, đỉnh núi Hắc, Bạch Vô Thường rít gào một tiếng, chung quanh hắc diễm bùng cháy mạnh, cũng công tới. Trên bầu trời Minh khí cuộn cuộn, lại có thể đem Kế Mông, Dương Hoảng, Quân Niệm Sinh. Minh vương Thái tử đều bao trùm vào trong.

“Rống!...”

Trong đêm tối, rít gào từng trận. Ý thức Tà thần trong quả trứng màu đen tiêu vong, làm cho đàn thú đuổi tới cũng đã xảy ra hỗn loạn. Tất cả sinh vật bị quả trứng màu đen khống chế, toàn bộ lâm vào trong cuồng bạo, bắt đầu tàn sát lẫn nhau!

”

conem_bendoianh

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

393. Chương 382: Thiên Trùng Cảnh Hung Thú, Cửu Anh.

Nhóm dịch: huntercd

Đã tự: sa123 - LSB

Một màn này quá mức đột nhiên, Dương Hoàng cũng không kịp phản ứng.

“Cơ hội tốt! Giết nó, đem tinh huyết Quỷ Ngưu trên người của ngươi, đổi thành tinh huyết Kế Mông!”

Linh hồn trong nhẫn rít gào nói, linh hồn của hắn so với Dương Hoàng còn cường đại hơn, lập tức cũng cảm giác được biến hóa chung quanh.

Kế Mông nếu như không điên cuồng, hung thú, thần thú chung quanh nếu tụ lại cùng một chỗ, Dương Hoàng có mạnh thì cũng phải chết. Nhưng chúng đã lâm vào điên cuồng thì sẽ khác.

“Bát hoang để cực quyền!”

Dương Hoàng tâm niệm vừa động, lập tức sử xuất môn quyền pháp chí cương chí mãnh huyền ảo thâm sâu này. Chỉ nghe âm một tiếng, hư không chấn động, hư ảnh thượng cổ cửu châu sơn hà, một lần nữa xuất hiện trong hư không lập loè hạ xuống, hướng về phía Kế Mông Trấn áp qua.

Kế Mông một quyền này, đem Dương Hoàng, Quân Niệm Sinh, Minh vương Thái tử cùng một chỗ bao phủ vào trong, khí cơ dẫn dắt, ba người đều ra tay.

“Bạo!”

Trong tích tắc khi Dương Hoàng ra tay sát na, Quân Niệm Sinh cổ tay run lên, đột nhiên bay ra một món pháp khí, lại có thể là một cực phẩm pháp khí. Hắn lúc này công lực đại tăng, dùng nhị thập thiên long chi lực dẫn nổ cực phẩm pháp khí uy lực đã không giống. Một hỏa cầu chói mắt ở trong hư không nổ tung ra, trong phương viên hơn mười dặm, sáng như ban ngày.

Dương Hoàng, Quân Niệm Sinh vừa mới ra tay, bên tai chợt nghe đến một hồi rít gào chói tai

“Rống!...”

Âm thanh rít gào này, khàn giọng khó nghe, không giống tiếng người, mang theo một cỗ khí tức hồng hoang, thô bạo. Trong tích tắc khi thanh âm vang lên. khí tức Minh vương Thái tử, trong nháy mắt đã xảy ra biến hóa. Lực lượng của hắn dùng tốc độ không thể tưởng tượng nổi gia tăng.

Nhị thập ngũ (25) long chi lực... nhị thập bát (28) long chi lực... tam thập (30) long chi lực... tam thập ngũ (35) long chi lực!

Khí tức Minh vương Thái tử, cuối cùng như ngừng lại ở tam thập ngũ (35) thiên long chi lực!

“Minh thần chi chưởng!”

Thanh âm vừa dứt, hai bàn tay lớn màu xanh trắng, minh khí cuộn cuộn, phá vỡ hư không mà đánh ra. Minh vương Thái tử ẩn nhẫn thật lâu, rốt cuộc tại thời khắc này, xuất kỳ bất ý, dữ dội đánh ra. Hai minh thần chi chưởng, mãnh liệt hàm chứa lực lượng hủy thiên diệt địa, ngay cả không gian cũng có thể hủy diệt.

Hai chưởng này, thời cơ vừa chuẩn vừa độc, rõ ràng là muốn một kích trí mạng, đem Dương Hoàng cùng Quân Niệm Sinh triệt để đánh chết.

Hai người mà chết, túi không gian của Quân Niệm Sinh cùng Dương Hoàng, tự nhiên tất cả là về hắn. Minh vương Thái tử tâm tư, không thể nói là không ác độc.

“Âm âm”.

Hư không một lần nữa chấn động, trong tích tắc khi hai bàn tay đánh úp về phía Quân Niệm Sinh cùng Dương Hoàng. bàn tay xanh trắng thứ ba, minh khí cuộn cuộn, đánh về phía thần thú Kế Mông ngoài trăm trượng.

Một người chỉ có hai cánh tay, nhiều nhất thì đồng thời ra hai chưởng, muốn đồng thời đánh ra ba chưởng, là tuyệt đối không thể. Trừ phi người này không phải người!

Minh vương Thái tử giờ phút này, xác thực không phải người.

Ở chỗ nguyên là hắc đang đứng thẳng, minh khí cuộn cuộn, một hung thú dữ tợn đứng vững ở trong thiên địa. Hung thú này cao trăm trượng, tiên giáp phi thân, bốn trảo như rồng, đuôi dài như rắn, hai cánh cực lớn như đao gọt, trực chỉ hướng tới, ở phần đầu cổ của hung thú, có chín cái đầu rắn dữ tợn, phát ra tiếng rít đáng sợ.

Cửu Anh, trong bảy mươi hai hung thú địa sát, bài danh thứ năm, hung thú cường đại Thiên Trùng cảnh, có chín cái đầu rắn, chặt có thể sinh, có thể phun thủy hỏa

Tại minh tông điển tịch, Cửu Anh là sủng nhi của Minh thần, hung vật từ địa ngục bước ra, đại biểu cho tử vong, điều linh, khô bại cùng mục nát!

Minh vương Thái tử sát thủ bài lớn nhất, không phải Độc tĩ Minh vương tam khẩu thủ, mà là một giọt tinh huyết Cửu Anh trong huyết khiêu.

Cửu Anh có thể bay lên không, nhưng giống như Bạch Hổ. lực lượng của nó, đến từ bảy mươi hai tầng địa sát, mà không phải ba mươi sáu tầng Thiên Cương. Cho nên, vẫn là thuộc về hung thú!

Nếu như nói, Minh vương Thái trước kia bày ra là lực lượng cường đại, như vậy giờ khắc này, là bày ra lực lượng có tính áp đảo. Giờ này khắc này, Dương Hoàng cùng Quân Niệm Sinh vì đối kháng Kế Mông, nội lực đã không đủ, căn bản không có khả năng chống cự được hai chưởng tam thập ngũ thiên long chi lực của Minh vương Thái tử.

“Chủ nhân, nguy hiểm”.

Khí linh Tạo hóa kinh thư tiếng thét chói tai, xé rách bầu trời đêm. Nhưng mà Minh vương Thái tử ra tay cực nhanh, khí linh này vừa mới lên tiếng nhắc nhở, Minh thần chi chưởng đã hướng về phía Quân Niệm Sinh đánh xuống.

“Phành!”.

Trong tích tắc khi chưởng kinh hạ xuống, Quân Niệm Sinh áo bào chấn động, lộ ra phù chi màu vàng, bút tích chu sa, khắc văn tự cổ lão, xuất hiện ở sau lưng Quân Niệm Sinh.

Phù chi này tản ra một cỗ khí tức cổ lão, phảng phất như đã tồn tại trong thời gian mấy ngàn năm. Một khi xuất hiện, nhanh chóng cháy lên, Tiếp đó phành một tiếng nổ tung ra

Trong tích tắc khi phù chi nổ tung ra, bạch quang lóe lên, một cỗ lực lượng không gian bỗng nhiên đem Quân Niệm Sinh kẹp ở trong, một cái lập lòe đã biến mất không thấy.

“Tiểu tử thật độc!”

Linh hồn trong nháy mắt hung hăng chửi bới một câu, Bàn long giới màu xanh hào quang lóe lên, một cỗ sóng không gian hiện ra, lập tức tụ tập vòng quanh Dương Hoàng rời đi.

“Oành!”

Cùng một thời gian, Kế Mông ngoài trăm trượng, kêu thảm một tiếng, bị Minh vương Thái tử một chưởng nổ tung. Máu cùng tay chân cụt, cùng một chỗ hướng về phía dãy núi cao nhất bay đi.

Trong dãy núi khổng lồ, một bóng đen vừa mới xuất hiện ở đỉnh núi, liền gặp được phần tay chân cụt này của Kế Mông.

Phong Thái Thương ngẩn ngơ, hẳn là bị hai tiếng thét hấp dẫn tới. Không ngờ, vừa mới leo lên đỉnh, lại đụng phải một màn này.

Khiếp sợ thì khiếp sợ, ngoài ý muốn thì vẫn là ngoài ý muốn, bản năng võ giả của Phong Thái Thương cũng không có đánh mất, tâm niệm vừa động, một bàn tay màu đen duỗi ra ngoài, đem toàn bộ máu huyết của Kế Mông hòa tan vào một chỗ. hóa thành một đoàn tinh huyết, thu vào bàn tay.

Nhìn ra xa xa, khí tức Cửu Anh bốc tận trời, cường hoành đáng sợ, lại nhìn vỏ trứng trên đỉnh núi, Phong

Không gian vẫn trống rỗng như trước, nhưng mà, Phương Vân lại cảm giác, lúc này đây, giống như chút ít khác biệt.

“Thời gian, là thời gian chi lực!”

Phương Vân trong lòng khẽ động, đột nhiên suy nghĩ cẩn thận là khác biệt chỗ nào. Trong cơ thể hần chân khí lưu động, cùng với bên ngoài Thiên địa vạn hóa chung, tốc độ di chuyển hơi có chút khác biệt.

“Nó đã thôn phệ mảnh vỡ thời gian trong sơn cốc”.

Nếu như thời gian sơn cốc dao động biến hóa, chỉ khiến cho Phương Vân có chỗ suy đoán lời nói, như vậy hiện tại, hần đã cơ bản khẳng định suy đoán trong lòng.

Phương Vân chân trước vừa đi, con thỏ chân sau đã tới. Hần nhìn sơn cốc trống rỗng, do dự một chút, chậm rãi đi vào trong sơn cốc. Sau một lát, lại từ trong sơn cốc đi ra.

Trong mắt không có kinh ngạc, cũng không có nghi hoặc. Hần nhìn về phía Phương Vân biến mất, trong mắt nhưng lại lộ ra vẻ dăm chiêu.

Một lát sau, một cơn gió nhẹ thổi qua, con thỏ vô thanh vô tức biến mất ở trong gió.

Từ đầu đến cuối, con thỏ cũng không nói qua một câu.

Vừa rời đi, lại có vài nhóm người, cảm giác được dị trạng trong sơn cốc, những người này ánh mắt lộ ra vẻ kinh hãi, tiến vào sơn cốc, ý đồ sưu tầm cái gì đó, cuối cùng về mặt thất vọng đi ra

“Thứ gì đó ở đây, đã bị người lấy đi!”

Người nói mặt trầm như nước, người nghe được vẻ mặt hoảng sợ.

“Ông!”

Thiên địa vạn hóa chung khe khẽ rung lên, tựa như một thanh lợi trùy, đánh vào trong lòng một ngọn núi, sâu vào trong mười trượng trong lòng núi thì ngừng lại.

Khoảng cách này, chiều sâu này, cơ bản rất khó phát hiện.

“Chủ nhân, hiện tại chúng ta an toàn. Không có người phát hiện chúng ta”.

Trong không gian trống rỗng, hào quang lóe lên, xuất hiện một đồng tử tóc trái đào. mặc

một cái yếm, ánh mắt tinh khiết nhìn Phương Vân. Trong ánh mắt của hần, không có bất kỳ tạp chất, cũng không có bất luận suy nghĩ gì, tinh khiết tựa như một dòng nước trong.

Từ câu nói đầu tiên khi khí linh địa vạn hóa chung mở miệng. Phương Vân cũng cảm giác được không đúng. Nhưng trong khoảng thời gian ngắn, lúc ấy tình huống nguy hiểm, hần cũng không kịp nghĩ lại. Lúc này, tĩnh tâm lại, nhìn thấy khí linh Thiên địa vạn hóa chung, hần rốt cuộc biết là lạ ở chỗ nào.

Khí linh Thiên địa vạn hóa chung, quá trẻ tuổi!

Khí linh cùng với người, có ấu sinh kỳ, trưởng thành kỳ, hoàn thể kỳ. Khí linh mới sinh ra, tựa như một đứa con nít, trong đầu trống rỗng. Loại khí linh này là yếu nhất, so với pháp khí uy lực, cũng phát huy không được bao nhiêu. Mà khí linh hoàn toàn phát triển, sẽ không giống, chúng nó có ý thức của mình. Mặc dù nhận chủ, chúng cũng sẽ cùng người nắm giữ pháp khí, luận giao ngang hàng. Tuy sẽ nghe theo ý thức của người điều khiển, có khi cũng tự động hộ chủ, nhưng sẽ không xưng hô chủ nhân.

Về phần các pháp khí lâu năm cực kỳ cổ lão, khí linh có tuổi thọ càng lâu dài.

Chúng nó trải qua vô số đời chủ nhân, vô luận là kinh nghiệm chiến đấu hay kiến thức, đều muốn vượt xa cường giả bình thường thuộc về cấp bậc lão ngoan đồng.

Những pháp khí này, sau khi nhận chủ, để cho bọn họ mở miệng kêu một tiếng chủ nhân, đó là không có khả năng. Đối với loại pháp khí này, trừ khi là gặp được người không chế cực kỳ cường đại. Nếu không mà nói, căn bản chính là quan hệ hợp tác ngang hàng.

Thậm chí còn rất nhiều pháp khí cổ lão, nói chuyện đều là làm ra vẻ, một bộ dáng lão tiền bối chỉ điểm hậu sinh.

Như “Thủy ma nguyên thư” Thủy Ma tông, trực tiếp chính là phó chủ môn Thủy Ma tông, môn nhân đệ tử, tính cả một số trưởng lão, thấy hắn đều phải hành lễ, nguyên một đám cung kính.

Khí linh Thiên địa vạn hóa chung, thật sự là quá trẻ tuổi. Chỉ có khí linh vừa mới sinh ra không lâu, mới có thể hiện ra loại hình thái này. Nhưng mà Phương Vân tuyệt không tin tưởng, có pháp khí trẻ tuổi nào, có thể khắc chế được ý thức Tà Thần vực ngoại. Thậm chí trực tiếp sẽ đem ấu sinh Tà Thần cắn nuốt

“Người bao nhiêu tuổi?”

Sau một hồi trầm mặc. Phương Vân ánh mắt lấp lờ, rồi cuộc hỏi.

“Không biết,” Khí linh lắc đầu, lộ ra thần sắc suy tư: “Ta giống như rất nhỏ, lại giống như rất cổ lão”.

Lập lò trả lời nước đôi, tương đương với không có trả lời.

Phương Vân trầm mặc không nói, ánh mắt lộ ra vẻ suy nghĩ. Khí linh Thiên địa vạn hóa chung, tựa như hiểu biết có hạn. Phương Vân trong lòng biết, chỉ bằng câu trả lời vừa rồi của hắn, chỉ sợ rất nhiều thứ đều hỏi không ra đáp án.

“Người cần gì mới có thể hiểu biết được người rốt cuộc có bao nhiêu tuổi?” Phương Vân nói

Khí linh Thiên địa vạn hóa chung lần này trả lời rất nhanh, rất dứt khoát, cũng rất rõ ràng, trong thanh âm toát ra khát vọng mãnh liệt: “Sinh mệnh lực cường đại, lượng lớn thời gian tinh thể, không gian tinh thể!”

Nghe đáp án như thế, Phương Vân con mắt hung hăng giật giật, cơ hồ muốn té ngã. Lượng lớn thời gian tinh thể? Không gian tinh thể?

Muốn tìm được loại vật này, khó khăn so với bảo hấn đi tìm quả Tà Thần chi noãn thứ hai còn muốn lớn hơn nhiều. Đừng nói là hắn, cho dù là Thái Tổ phải, Thủy Ma tông lớn như vậy, liên hợp vào triều đình, khắp thiên hạ sưu tầm, đều không thể!

Phải biết rằng, một trăm vạn đại thể giới cùng bình hành không gian nổ tung mới có tỉ lệ sinh ra một khối thời gian tinh thể. Khối thời gian tinh thể này, còn phải may mắn rơi xuống thế giới Trung Thổ thần châu này. Loại khó khăn này, so với bảo hấn hiện tại xâm nhập hoàng cung, đơn thương độc mã xử lý Nhân Hoàng, còn muốn khó hơn nhiều.

Ít nhất, Phương Vân còn hiểu rằng, làm thế nào tiến vào hoàng cung. Mà bảo hấn đi tìm kiếm thời gian tinh thể, không gian tinh thể, căn bản là không một chút hiểu biết!

”

conem_bendoianh

ĐẠI CHU HOÀNG TỘC

HOÀNG PHỦ KỲ

395. Chương 384: Lại Tế Luyện Sáu Tòa Trận Pháp.

Nhóm dịch: huntercd

Đã tự: sa123 - LSB

“Người không cần lo lắng, nếu như chung quanh có thời gian tinh thể, hoặc là không gian tinh thể ta có thể cảm giác được”.

Khí linh tựa như hiểu được Phương Vân đang suy nghĩ cái gì, cất lời giải thích.

“Ta cũng có thể cảm giác được”.

Phương Vân cười khổ. Thực sự loại vật này, chung quanh nhất định có đại thời gian hoặc là không gian dao động làm sao có thể không có cảm giác.

“Không phải như vậy, hiện tại nếu như chung quanh trong một nghìn dặm, có mảnh vỡ hoặc tinh thể thời gian, ta đều có thể cảm giác được” Khí linh vội nói.

Phương Vân cũng không có tại vấn đề này dây dưa. Bởi vì loại dây dưa này căn bản cũng không có ý nghĩa

Khí linh nói ra một phen như vậy, thì có ý nghĩa, Thiên địa vạn hóa chung đã rất khó thăng cấp.

Cũng không phải mỗi lần đều có thể tiến vào như vậy thượng cổ chiến trường, hơn nữa như vừa mới phát hiện tinh thể thời gian cùng Tà Thần chi oán.

“Người tên là gì?” Phương Vân nói.

“Thiên địa vạn hóa chung.”

Phương Vân tức cười nói:

“Ta ý nói, người có cái tên khác hay không. Ví dụ như ta gọi là Phương Vân”.

Chủ nhân tiền nhiệm Thiên địa vạn hóa chung, không hề nghi ngờ là tiền bối thần bí trong động quật. Phương Vân hy vọng thông qua mệnh của nó, tìm ra manh mối về thân phận của vị tiền bối cường giả chết trong động kia, tiến tới biết được bí mật của Thiên địa vạn hóa chung.

“Tahình như từng có... nhưng đã không nhớ rõ” Khí linh có chút thất thần nói.

Phương Vân cười khổ. Nhưng mà, cũng may hắn cảm giác được, khí linh này đã từng thụ thương quá nặng, cũng chưa khôi phục toàn bộ.

Cho nên đối với đáp án này, cũng không phải bất ngờ.

“Trong động quật vị tiền bối kia, mặc trên người tỏa tử hoàng kim giáp, thùng lỗ chỗ, hoàn toàn không trọn vẹn, rõ ràng trước khi chết đã trải qua một hồi đại chiến,” Phương Vân ánh mắt lộ ra vẻ nhớ lại cùng suy tư: “Chẳng lẽ, khí linh Thiên địa vạn hóa chung, chính là trong trận chiến đấu kia đã bị thương?”

Phương Vân nhìn ánh mắt phi thường thanh tịnh của khí linh, đang lẳng lặng nhìn hắn.

“Tinh thể thời gian trong sơn cốc, người đã hấp thu?” Phương Vân hỏi.

“Tinh thể thời gian? Khí linh lắc đầu: “Không có, nơi đó chỉ có một khối lớn mảnh vỡ thời gian, cùng với nhiều mảnh vụn mảnh vỡ thời gian. Cũng không có tinh thể thời gian hoàn chỉnh” Trong ngôn ngữ khí linh, hơi có chút tiếc nuối.

“Người trước khi thức tỉnh, Thiên địa vạn hóa chung chỉ có mười bộ Hoàng kim họa quyển. Ta đến bây giờ thấy được có sáu bộ, bốn bộ khác còn không thấy lại. Người hiện tại nuốt mảnh vỡ thời gian, ngoại trừ những cái này thì còn có năng lực gì?” Phương Vân nói. Đây là cái hắn quan tâm nhất.

“Ông!”

Không gian chấn động thoáng cái, bốn phía vẫn trống rỗng như trước, trừ hắn ra cùng khí linh Thiên địa vạn hóa chung ra cũng không có vật gì khác. Nhưng mà, Phương Vân lập tức phát hiện ra chân khí trong cơ thể mình tốc độ di chuyển gia tăng. “Đây là năng lực mới, mảnh không gian này là không gian trong Thiên địa vạn hóa chung. Ta nuốt mất mảnh vỡ không gian càng nhiều, mảnh không gian này sẽ càng hoàn thiện. Nuốt mảnh vỡ thời gian càng nhiều, trong không gian người đang ở, có thể khống chế lực lượng thời gian càng nhiều”.

“Trong chốc lát, người sau khi tế luyện một lần nữa, những năng lực này, người đều có thể nắm giữ. Nhưng mà, tạm thời người còn chỉ có thể khống chế tám lần thời gian trôi qua. Mặt khác, nếu như ta có thể thôn phệ lực lượng lớn sinh mệnh lực. Năng lực của ta cũng sẽ gia tăng. Đến lúc đó Thiên địa vạn hóa chung uy lực cũng sẽ gia tăng. Mà không chỉ những loại năng lực mà người nắm giữ!” Khí linh Thiên địa vạn hóa chung nói.

Phương Vân gật gật đầu, hiểu rõ khí linh này trước khi thức tỉnh trước, tự mình đã tế luyện một lần. Hiện tại khí linh thức tỉnh, lại tế luyện một lần nữa, lúc này xem như chính thức khống chế pháp khí này. Sau này, có năng lực gì, cũng không cần hỏi đến khí linh, tự mình có thể khống chế.

Phương Vân lại hỏi thăm một phen, hiểu rằng Thiên địa vạn hóa chung này, trong không gian trước mắt, khống chế thời gian, tốc độ nhanh hơn tám lần, cùng với lợi dụng Thiên địa vạn hóa chung, tiến hành năng lực thao túng không gian có hạn. về phần năng lực công kích của Thiên địa vạn hóa chung, cho tới bây giờ, còn chưa rõ thể hiện ra

“Mặc dù không có lực công kích gì. Nhưng đối với ta trước mắt mà nói, vậy cũng đã đủ rồi. Khi ta sử dụng một ít tuyệt học hao tổn lực thật lớn. có thể trốn vào trong không gian này. Gặp được cường địch, cũng có thể trốn vào lòng đất, hoặc là điều khiển không gian bỏ chạy. Lúc bình thường, cũng có thể lợi dụng thời gian lưu tốc tám lần, tu luyện nhanh hơn”.

Phương Vân trong lòng gật nhẹ đầu, có chút hài lòng với những năng lực này của Thiên địa vạn hóa chung.

Tuy khí linh pháp khí này, sau khi hấp thu sinh mệnh lực của Tà Thần chi noãn, cũng không có thể hiện ra năng lực hủy thiên diệt địa, vượt cấp giết người, một quyền nổ nát cường giả đã ngoài Thoát thai cảnh, nhưng những năng lực này của nó trước mắt, đều là phi thường thực dụng!

Tâm niệm vừa chuyển, Phương Vân trong lòng đã có chủ ý, “Người trước chờ một chút, ta đem ngưng luyện trận pháp cuối cùng của Trung Xu phách tế luyện một lần. Sau đó, người lại dẫn ta ra ngoài”.

“Vâng, chủ nhân. Đúng rồi, Khí linh như nhớ ra cái gì đó: “Chủ nhân, năng lực điều khiển thời gian, cũng không phải vô hạn. Ta tuy hấp thu sinh mệnh lực của quả trứng màu đen kia, nhưng cũng không thể vô hạn tiến hành thời gian gia tốc cho người”.

“Ước chừng có thể duy trì bao lâu?” Phương Vân hỏi.

“Nếu như dùng tám lần mà nói, nhiều nhất mười năm! Nếu như sau mười năm, người còn tìm không được năng lượng mới, năng lực cái thời gian gia tốc trong không gian này sẽ biến mất. Cho đến khi người tìm kiếm được năng lượng như quả trứng màu đen kế tiếp!”

Khí linh nói hồn nhiên, tựa như cũng không biết nó nuốt là Tà Thần chi noãn. Hay hoặc là, ở trong mắt nó, chỉ đơn giản là năng lượng mà thôi.

“Mười năm?” Phương Vân thoáng suy nghĩ, Tiếp đó thoải mái. Căn bản không cần mười năm lâu như vậy, dựa theo Phu Tử thời diễn, chín năm sau chính là lúc Phương gia xét nhà diệt tộc. Nếu như chín năm sau, Phương gia còn tồn tại, như vậy chính là nghịch thiên cải mệnh thành công, cá hóa thành rồng bay. Thiên địa vạn hóa chung năng lượng hao tổn hết hay không, có năng lực mới hay không, cũng không quan trọng nữa. Nếu như mười năm sau, Phương gia mất...”

Phương Vân trong mắt xẹt qua một tia âm đạm. Nếu như mình thất bại, Phương gia hóa thành tro bụi, như vậy tất cả cũng không có ý nghĩa. Một Thiên địa vạn hóa chung cùng hắn có thể có quan hệ gì. Khí linh chỉ cần không bị đả kích trí mạng, bình thường cũng không bị diệt, Cho dù mình đã chết, Thiên địa vạn hóa chung cũng tìm kiếm được chủ nhân kế tiếp. Khi đó, đều có những người khác hoàn thiện nó.

Thu liễm tâm thần, Phương Vân bắt đầu chuyên tâm ngưng luyện mấy tòa trận pháp Trung Xu phách cuối cùng. Hắn hôm nay được lực lượng Tà Thần đến từ vực ngoại cải tạo thân thể, có thập bát thiên long chi lực. Vừa vặn có thể tiếp tục ngưng luyện chín tòa trận pháp cuối cùng.

Hây!

Quát khê một tiếng, chân khí trong cơ thể Phương Vân vận động, đồng thời hai tay như hoa sen kết xuất vô số thủ ấn phức tạp. Sau một lát, chỉ nghe oành một tiếng, một đồ án trận pháp cực lớn màu vàng xuất hiện ở dưới chân Phương Vân. Tòa trận pháp vừa kết xuất, lập tức có vẻ rất khác biệt.

Trong trận pháp khổng lồ, sương mù màu vàng bốc lên, trên trận pháp hiển hiện kim phần tiên hoa, cổ văn, chim bay, tàu thú, thần ma. Tòa trận pháp này vừa kết xuất, lực lượng trực tiếp từ thập bát thiên long chi lực, đã ngã trở về ngũ thiên long chi lực.

Tòa trận pháp đồ thứ sáu mươi bốn này, chỉ một mình nó lại có thể tiêu hao của Phương Vân thập tam thiên long chi lực. Thập tam thiên long, mới nhìn qua thì như không sao, nhưng đổi thành phi long chi lực, thì chính là một ngàn ba trăm phi long chi lực đó!!

Phương Vân trong lòng trầm xuống, lập tức cảm giác được. bản thân chỉ sợ đã đánh giá sai, cho rằng tăng lên tới thập bát thiên long chi lực là có thể thuận lợi tiến vào cấp Thiên Tượng.

“Trên ngọn núi kia, lực lượng Tà Thần cải tạo thân thể của ta, làm cho lực lượng của ta tăng vọt không thể tưởng tượng đến thập bát thiên long chi lực. Không ngờ, hần lại đồng thời với cường hóa thân thể của ta, cũng tiện thể đề cao khó khăn ta ngừng luyện Trung Xu phách!!”

Phương Vân trong lòng máy động, có loại cảm giác không ổn. Người có ba hồn bảy vía, trong đó mệnh hồn diễn hóa thành bảy phách, mà bảy phách lại cùng huyết nhục thân thể con người kết hợp cùng một chỗ. Tới một mức độ nào đó mà nói, cơ thịt con người chính là một loại hình thái khác của bảy phách.

Trong cảnh giới võ đạo, cấp Thiên Tượng đối ứng là Trung Xu phách trong bảy phách. Mà Trung Xu phách là giấu ở trong xương sống. Cường hóa xương sống, thì ý nghĩa phải đem Trung Xu phách từ trong xương ngừng luyện ra, cần càng nhiều năng lượng!

“Xong rồi! Cái này là khó khăn ta tiến vào cấp Thiên Tượng lại gia tăng rồi!” Phương Vân trong lòng một mảng trắng bệch. Võ giả tại một cảnh giới, đạt được lực lượng càng mạnh. Vượt qua cảnh giới kế tiếp lại khó khăn càng lớn. Điểm này, Phương Vân đã sớm có nhận thức.

Trong quá trình từ cấp Tinh Phách bước vào cấp Địa Biến, rất nhiều võ giả vẫn chưa tới thập phi long chi lực, đã hoàn thành vượt qua. Nhưng hần thì không được. Cũng là bởi vì, Lực Phách, Khí Phách cùng Tinh Phách của hần vượt xa so với võ giả bình thường, gián tiếp đề cao khó khăn trùng kích vào cấp Địa Biến. Hiện tại, lại gặp phải vấn đề này.

Ông!!

Nhưng vào lúc này, trong chung chấn động. Trong trăm dặm xung quanh Thiên địa vạn hóa chung, mảng lớn thiên địa nguyên khí, trong nháy mắt ùa vào trong không gian chỗ của Phương Vân. Khí linh tựa như hiểu được hần tiêu hao đại lượng năng lượng, từ bên ngoài bổ sung không ít nguyên khí, để bổ sung tiêu hao của hần.

Phương Vân vận dụng năng lực thời gian lưu tốc nhanh hơn tám lần. Sau khi bổ sung nội lực, tiếp tục tu luyện tòa trận pháp tiếp theo.

Tòa trận pháp thứ sáu mươi lăm...

Tòa trận pháp thứ sáu mươi lăm |

trong nháy mắt thân thể căng thẳng. Phương Vân tỉnh tường nhìn thấy, Thập Tam hoàng tử môi nhích động, tựa như nói cái gì đó.

Nhưng mà, con thỏ vẫn không ngừng chân, sau đó liền xoay người. Phương Vân ngẩn ngơ, con thỏ này, thật sự đi về phía mình.

“Thịch!”

Một món đồ từ trong tay con thỏ bay ra, vút lên trên mặt đất. Mọi người chăm chú nhìn lại, thì ra là một cây cà rốt ăn một nửa, trong tai chỉ nghe thanh âm con thỏ lưỡi biếng nói:

“Cho uống với”.

“Đây” Phương Vân nói, thân thể của hắn, cực kỳ căng thẳng, bảo trì một loại trạng thái sẵn sàng có thể ra tay.

Con thỏ làm như nhìn không thấy động tác của Phương Vân, đỉnh đặc tiếp nhận bình rượu, vểnh cái đuôi trắng ngắn ngùn lên, đặt mông ngồi ở bên cạnh Phương Vân, từ trong cái đĩa của Phương Vân, lấy ra một miếng điểm tâm, tiện tay ném vào trong miệng, ực một miếng nuốt xuống. Khi nuốt, còn lộ ra rõ ràng hai cái răng cửa.

“Thế Khôn, đem rượu, của người cho ta”.

Phương Vân nhú nhú mày, nói với biểu đệ Tôn Thế Khôn ở một bên. Tôn Thế Khôn cũng không khoái rượu, cho lắm, nghe vậy cũng tùy ý đưa tới.

“Uống hết thì còn bình nữa”.

Con thỏ mang chút men say, đưa bộ móng vuốt nhỏ màu trắng, tới trước mặt Phương Vân nhoáng một cái, một bình ngọc tương mới tiếp nhận, đã không thấy tăm hơi.

Một hướng khác, Thập Tam hoàng tử cùng Trần Điện hầu, yên lặng ăn điểm tâm, ánh mắt nhìn như không thấy. Nhưng Phương Vân có thể cảm giác được, bọn họ đang chú ý sang bên này.

“Thập Tam hoàng tử cùng Trần Điện hầu, rõ ràng là đối với con thỏ này cực kỳ kiêng kị, nó lợi hại như vậy sao!”

Phương Vân mí mắt giật giật, nhưng vào lúc này, một thanh âm đã truyền vào trong tai:

“Tiểu tử, không nên suy nghĩ nhiều. Ta nếu như muốn động thủ, tất cả mọi người các người ở đây, toàn bộ đều phải chết sạch!”

Con thỏ không mở miệng thì thôi, mới mở miệng đã kinh thế hãi tục.

Phương Vân thân hình run lên, nhưng cũng không có nói gì, cũng không có động tĩnh gì. Ngược lại cơ thể căng thẳng, đột nhiên trầm tĩnh lại.

“Vậy mới đúng chứ,” Trong thanh âm con thỏ, toát ra một loại ý tứ trẻ nhỏ dễ dạy.

“Rượu ngon” Con thỏ lại uống một ngụm rượu, dáng điệu thơ ngây chân thành khen ngợi.

Người ở bên ngoài nhìn, con thỏ cực kỳ thích rượu, đang say đắm trong Ngọc tương của triều đình. Ai cũng nhìn không ra, hắn đang cùng Phương Vân nói chuyện với nhau.

Hiền nhiên, con thỏ cũng đã dùng một loại năng lực Truyền âm nhập mật

“Tinh thể thời gian trong sơn cốc, là người lấy sao”. Con thỏ đột nhiên nói.

Nghe được câu này, Phương Vân trong lòng mãnh liệt chấn động, hầu như nhện không được muốn ra tay, đem con thỏ này, một chưởng đánh chết. Chuyện này, hắn tự hỏi làm bí ẩn, nhưng lại bị con thỏ biết được.

“Làm sao có thể!”

Ở đây nhiều người như vậy nhìn vào, còn có Thập Tam hoàng tử cùng Trần Điện Hầu ở một bên, Phương Vân quyết định không thể hiển lộ ra.

“Người yên tâm, ta sẽ không nói cho người khác, trên người của người có tinh huyết Côn Bằng ngốc điên”.

Con thỏ đã buông bình rượu xuống, hai cánh tay giao nhau, ôm ở sau đầu, nhai nhai một cọng cỏ, lưỡi biếng nói, thanh âm phi thường nhàn nhã.

Nếu như nói một bí mật trước đó, Phương Vân đã cảm thấy khiếp sợ mà nói. Thì những lời này của con thỏ nói ra, Phương Vân trong lòng chính là dậy sóng.

“Côn Bằng tinh huyết, trấn áp ở trong Thiên địa vạn hóa chung, hấn làm sao có thể biết được?!”

Phương Vân sau lưng đổ mồ hôi lạnh. Con thỏ này, làm cho hấn cảm giác, quá sâu xa khó hiểu.

“Ngốc điên? Con thỏ này không giống như là có địch ý. Ngược lại là cùng với bản thể Côn Bằng có quen biết!”

Ý nghĩ này vừa ra, Phương Vân giật nảy mình. Côn Bằng bản thể là thời đại gì, con thỏ này chẳng lẽ có thể cùng nó nhận thức?

“Người thật ra rất thông minh, rất nhanh đã nhìn ra,” Con thỏ gián tiếp trả lời, nhưng câu tiếp theo, khiến cho người ta ngoài dự kiến:

“Thôi, ta nói ra chính là đi dọa các người. Tinh thể thời gian!! Thật sự là quá vô vị”.

Phương Vân cười khổ không được, con thỏ tựa như tính chơi đùa rất nặng.

“Được rồi, tính là ta sợ người. Nói đi, người muốn ta làm cái gì?”

Con thỏ này đã nắm lấy nhược điểm của mình, không sợ cũng không được.

“Đây là người nói đó,” Con thỏ đột nhiên ngồi dậy, vẻ mặt nghiêm lại: “Ta chuẩn bị ăn cà rốt uống rượu vài ngày. Chờ ra khỏi nơi này, ta sẽ tìm tới người”.

Con thỏ nói xong câu đó, liền đứng dậy, lắc lắc người, thản nhiên như không. Con thỏ quay lưng đi, tới cũng tiêu sái, đi cũng tiêu sái, lập tức biến mất

Nhìn sang hướng con thỏ rời đi, Phương Vân như có điều suy nghĩ. Con thỏ này, thật sự là quá quỷ dị. Thiên địa vạn hóa chung lại có thể không gạt được nó. Thời gian sơn cốc cùng tinh huyết Côn Bằng, hấn cũng biết được, cái này thật sự không thể tưởng tượng nổi.

“Chủ nhân, ta... ta hình như trước kia đã gặp qua hấn! ”

Nhưng vào lúc này, thanh âm của khí linh Thiên địa vạn hóa chung, đột nhiên truyền vào trong đầu Phương Vân. Phương Vân trong mắt rốt cuộc nhìn không được, lộ ra vẻ khiếp sợ.

Khí linh Thiên địa vạn hóa chung mới vừa thức tỉnh, tất nhiên không thể nào là ở trong này gặp qua hấn. Nếu như gặp qua mà nói, chỉ có thể là khi ở trong tay chủ nhân tiền nhiệm.

“Chẳng lẽ tiền bối trong động quật, đã gặp qua con thỏ này?”

Phương Vân trong đầu, hiện hiện hình ảnh con thỏ, chỉ cảm thấy càng lúc càng khó bề phân biệt.

Yêu tộc sống lâu, so với loài người luôn hơn rất nhiều. Nếu như con thỏ thật gặp qua bản thể Côn Bằng mà nói, như vậy hấn gặp qua vị tiền bối trong động quật kia, cũng là có khả năng.

Dù sao, có thể mặc Tỏa tử hoàng kim giáp, lại có thể lưu lại Thiên địa vạn hóa chung. Nhân vật như vậy khi còn sống tất nhiên là thanh danh hiển hách, chấn động người trong thiên hạ. Thực sự cũng rất có khả năng đã gặp gỡ qua

“Tiểu hầu gia..Phục hồi lại tinh thần trước hết, ngược lại là Y Vi Lương ở một bên. Đúng là khi mẫu tính tràn lan, đột nhiên bị con thỏ rống lên một phát, khó tránh khỏi khiến cho Y Vi Lương cảm thấy có chút vướng mắt.

“Vừa rồi con thỏ kia nói cái,

“Phải gọi là ngài thỏ!”

Y Vi Lương lời nói còn chưa nói xong, đã bị Phương Vân cắt ngang.

“Ha ha ha!”

Mọi người ồn ào cười to, trong lúc nhất thời, không khí vừa rồi ngược lại phai nhạt đi không ít, cũng đã quên hỏi Phương Vân, vừa rồi con thỏ kia, vì sao lại ngồi ở bên cạnh hắn.

“Người!”

Y Vi Lương mặt đỏ tới mang tai, hung hăng liếc nhìn hắn.

Phương Vân chỉ cười mà không nói. Nói tránh như vậy, Thập Tam hoàng tử ít nhất là sẽ không lại hỏi thăm hắn.

Ở một bên, Thập Tam hoàng tử trong mắt xẹt qua một tia dị sắc.

“Trần Điện hầu, người cảm thấy yêu hoàng này, vì sao tới tìm Phương Vân?”

“Người hoài nghi hắn và yêu tộc có cấu kết?”

398. Chương 387: Năm Phần Bảo Tàng.

“Đi thôi, tìm được năm phần tàng bảo đồ, sau đó chuẩn bị rời khỏi đây”.

Nghỉ ngơi một lát, Thập Tam hoàng tử đứng lên nói.

“Vâng, điện hạ”.

Mọi người vui vẻ đáp. Nơi đây nguy hiểm trùng trùng, không phải cấp Thiên Tượng, cũng không thích hợp tiến vào. Mọi người tất nhiên không muốn lưu lại.

Đoàn người thu thập xong, lập tức rầm rộ đi. Trên đường gặp được vài nhóm hung thú nổi điên, đơn giản liền bị giải quyết. Hiện tại, có Thập Tam hoàng tử che chở, lại có Trần Điện hầu áp trận, hơn nữa Phương Vân công lực tiến nhanh, trên cơ bản, khó có thể lực nào, có thể cùng Thập Tam hoàng tử chống lại.

Ngoài hai mươi dặm, hơn mười danh tán tu áp thấp thân hình xuống, dán sát mặt đất, ở trong một sơn cốc tìm kiếm.

“Giang Bắc thiết ưng, hiện tại ở đây nguy hiểm trùng trùng, không gian thông đạo lại một mực tìm không thấy, người có suy nghĩ gì không?”

Một hán tử mặt đầy râu ria, thân hình cao lớn thô kệch, vuốt cằm hỏi.

Những người này, đến từ địa phương khác nhau, vốn là đi riêng lẻ, nhưng mà, ở đây nguy hiểm trùng trùng, bởi vì đều là tông phái tán tu, ích lợi kết hợp, tạm thời đi cùng một chỗ.

Nam tử được hỏi, là một nam tử áo bào xanh, thân hình rất cao, so với những người khác hầu như cao hơn một cái đầu. ánh mắt trầm ổn, lạnh lợi, khi đi đường cũng làm cho người ta có một loại cảm giác như điều hầu giường cánh, lúc nào cũng muốn bay lên.

“Hiện tại đâu chỉ là chúng ta đi không được? Những người khác cũng đi không được”, Giang Bắc thiết ưng thanh âm lạnh lùng nói: “ở đây hiện tại cá rồng hỗn tạp, trưởng lão các phái, đệ tử hạch tâm, tựa như mèo ngủ được mùi cá, đều chạy đến nơi đây. Hơn nữa, nghe nói Minh vương Thái tử cùng Đại Chu hoàng thất hoàng tử Lưu Triệt, đều xuất hiện ở đây. Hai người bọn họ là ai, các người nên biết chứ?”

Mọi người trầm mặc không nói, trên mặt có một tia ngưng trọng. Minh vương Thái tử cùng Đại Chu hoàng thất hoàng tử Lưu Triệt, hai người một bài danh đệ tử Thiên Tượng bang, một bài danh đệ tam Thiên Tượng bang. Người như vậy, so với một số trưởng lão môn phái còn muốn đáng sợ hơn. Căn bản không phải nhân lực có thể đối kháng.

“Những người chúng ta, lấy công lực của người cao nhất, đạt đến cấp Thiên Tượng. Người có ý gì không?”

Một tà đạo tán tu cao gầy, khí chất âm lãnh, mở miệng nói.

“Ý của ta, chính là kiếm chỗ ẩn núp đi. Những người này, người nào cũng không phải dễ trêu, gặp phải, tất cả chúng ta đều phải chết.

Phàm là những người võ đạo cao cường này, thường thường tâm cao khí ngạo, so với chúng ta còn muốn thiếu kiên nhẫn hơn. Ta nghĩ, bọn họ hẳn là so với chúng ta còn muốn vội vã rời đi hơn. Lúc này chúng ta tốt nhất là án binh bất động, để tránh đụng phải” Giang Bắc thiết ưng nói.

“Không sai, cũng có điểm kiến thức. Nhưng tiếc, hành động quá chậm”.

Một tiếng tán thưởng từ đằng xa truyền đến, trong nháy mắt, chỉ thấy mấy đạo bóng đen, xuất hiện ở chân trời. Một cái lập loè, lập tức cách xa nhau chỉ còn mấy trượng.

“Không ổn, đi mau!”

Mọi người sắc mặt đại biến, quần áo vũ động, bốn phía tán ra, đều đào tẩu. Đối phương khí tức cực kỳ cường đại, lúc này, tụ cùng một chỗ, ngược lại không bằng tách rạ, thoát được cho nhanh.

Trong đệ tử mắt, một đám hơn mười danh tán tu, lập tức tán thánh một vòng tròn lớn bán kính chừng trăm trượng nhanh chóng hướng ra ngoài bỏ chạy. Cho thấy, năng lực cầu sinh cường đại

“Oành!”

Hai đạo chưởng lực, thế như bốn lôi, tựa như bóp con kiến, thoải mái đem hai gã tán tu chạy trốn ngoài trăm trượng, nhất nhất vỡ chết, cơ thể, xương cốt toàn bộ nổ thành nước bùn, huyết nhục không còn.

“Ai dám trốn, đều sẽ chết!”

Thập Tam hoàng tử lập loè một cái, không chút bụi trần ở giữa mọi người. Cùng một thời gian, một cỗ khí tức đáng sợ, đồng thời đem tán tu bọn họ tập trung lại, mỗi người đều cảm giác được, chỉ cần mình dám trốn, lập tức đó là một đường chết. Đối mặt cường giả cấp Thiên Tượng đỉnh phong, bất luận phản kháng gì đều là dư thừa.

Thập Tam hoàng tử thanh âm lạnh như băng, trong ánh mắt, từng luồng sát khí, dữ dội xẹt qua rồi biến mất

Cảm giác được sát khí của Thập Tam hoàng tử, những người này thân hình run lên, cứ như vậy bảo trì trước tư thế không dám nhúc nhích. Mọi người đều cảm giác như là bạt chùy đập cóc, chỉ cần dám động đây, lập tức đó là con đường chết.

“Mọi người đừng nghe hắn, chạy mau! Hắn không có khả năng giết tất cả mọi người, nếu không trốn, chúng ta toàn bộ đều phải chết!”

Tráng hán mặt đầy râu ria lúc trước nói chuyện, gầm lú lên, hai vai rung lên, đột nhiên thoát đi, chạy trốn ra ngoài.

“Không biết sống chết!”

Thập Tam hoàng tử hừ lạnh một tiếng, đại chưởng trợn vện hai mươi thiên long chi lực bay ra, một chưởng đã đem người hán tử này đánh cho huyết nhục tung tóe. Khi hán tử này bay ra, những người khác một người cũng không nhúc nhích.

“Tử đạo hữu bất tử bản đạo”, Thập Tam hoàng tử lời nói rất có lực uy hiếp. Đối với mọi người mà nói, tất cả mọi người là tạm thời ích lợi kết hợp. Người khác chạy hay không, cùng mình không quan hệ, nhưng nếu là người khác chạy, mà mình lại chết, thật sự là chết vô ích. Cho nên, một cái cũng không động.

Tiếng gió rung động, Phương Vân đã hạ xuống đất, ánh mắt của hắn quét qua, khi xẹt qua ba chỗ rơi vãi huyết nhục, ánh mắt có chút biến ảo.

Đám người Phương Vân, Huyết Y hầu, Dịch Thiên hầu, cùng Thập Tam hoàng tử đều là người triều đình, nói một cách khác, đều là trên một con đường. Thập Tam hoàng tử thái độ, coi như tính, là dụ dỗ, dễ thân. Nhưng đối mặt với những tán tu tông phái này lại khác. Thập Tam hoàng tử lập tức cho thấy, bản thân kế thừa được sự bá đạo cùng lãnh khốc của Đại Chu đại thống trong tương lai.

Đại Chu triều, nghiêm cấm cầu kết nước ngoài tông phái chính là trọng tội. Nhưng mà, có rất ít người chính thức để ý tới cái này. Phương Vân gặp được một số tu sĩ tông phái cường đại nước ngoài, còn có thể hòa bình ở chung. Nhưng Thập Tam hoàng tử thì hoàn toàn khác. Làm một hoàng tử chính thống, hắn và tu sĩ tông phái nước ngoài, hoàn toàn là không phải chuyện bình thường. Hoặc là thần phục làm thuộc hạ, hoặc chính là kẻ địch!

Thời đại trung cổ núi sông sụp đổ, dân chúng lầm than đồ thán. Cái loại hắc ám cùng hỗn loạn này, chính là tông phái giới tham gia thế tục hoàng quyền tạo thành. Tông phái nước ngoài chính là nguyên nhân làm loạn, tư tưởng quan niệm này, từ xưa đến nay. Không chỉ là Đại Chu, ở hai triều đại trước Đại Chu, Ân triều cùng Đại Thương triều, cũng có cùng một quan niệm. Chỉ có điều, loại quan niệm này, đến Đại Chu triều, đã phát triển đến cực hạn. Thế cho nên trực tiếp đem cầu kết nước ngoài tông phái làm trọng tội, trực tiếp ghi vào Đại Chu luật pháp.

Tuy độ chấp hành mạnh yếu khó có thể không chế, nhưng quyết tâm của Đại Chu triều áp chế tông phái, so với bất luận triều đại nào đều mạnh hơn. Cũng đã đều hồi kích liệt. Đại Chu triều mười vạn đại quân chinh phạt, chính là để làm việc này!

Thập Tam hoàng tử tự cho mình là hoàng thất chính thống, quan điểm khi đối đãi tông phái, đều giống Nhân Hoàng như đúc.

“Chuyện này, ta sẽ không nhúng tay”.

Phương Vân chấp tay đứng, yên lặng đứng ở sau lưng Thập Tam hoàng tử, cũng không nói lời nào.

Sau một lát, phần đông vương hầu, dựa theo công lực cao thấp, cũng lục tục hạ xuống.

Các tán tu trong lòng nặng trĩu, từ khi Phương Vân hạ xuống, rất nhiều người cũng cảm giác không ổn. Một Thập Tam hoàng tử đã khó đối phó, lại thêm cường giả khác khí tức không kém là bao nhiêu, trên cơ bản, trong hơn mười người có thể chạy một hai người đã là không tệ rồi.

“Người rút cuộc muốn thế nào?”

Giang Bắc thiết ưng chậm rãi xoay người lại, ánh mắt rơi vào trên người Thập Tam hoàng tử, trầm giọng nói. Hắn dù sao cũng là cường giả cấp Thiên Tượng, tuy không bằng Phương Vân, nhưng cũng không thể khinh nhục. Tất nhiên đã khó chạy thoát, không bằng đơn giản đối mặt.

“Người tên là gì?” Thập Tam hoàng tử ánh mắt rơi vào trên người Giang Bắc thiết ưng.

“Giang Bắc thiết ưng” Trả lời rất gọn gàng.

“Rất tốt. Ta cho ngươi một con đường sống, chỉ cần ngươi thần phục ta. Ta sẽ không giết ngươi!”

Thập Tam hoàng tử nhìn sang Giang Bắc thiết ưng, lạnh nhạt nói. Một cường giả cấp Thiên Tượng, vẫn rất có hữu dụng.

Nghe được câu này, các tán tu khác trong lòng trầm xuống. Thập Tam hoàng tử chỉ có nhắm tới Giang Bắc thiết ưng, tựa như đối với bọn họ cũng không hứng thú.

Giang Bắc thiết ưng trầm mặc, cũng không bắt mẫn.

“Ngươi đừng có mơ tưởng, chúng ta sẽ không đáp ứng làm ưng khuyển của triều đình”. Giang Bắc thiết ưng vẫn chưa trả lời, một tán tu cao thủ trong đó lập tức quát.

“Phản”.

Một đạo long khí, hóa thành quyền hình, từ trong hư không bay ra, dùng thế lôi đình vạn quân, trong nháy mắt đánh nổ tung đầu của người tán tu nói chuyện này. Một vòi máu phun ra, bay lên ba trượng, thật lâu, thì thể không đầu, mới rơi xuống.

“Khi ta chưa cho các ngươi nói chuyện. Các ngươi tốt nhất là không được nói lời nào”.

Thanh âm Thập Tam hoàng tử, trong sự lạnh nhạt, mang theo tàn khốc.

“Đi! Đi mau!”

Thập Tam hoàng tử một lần nữa ra tay, mọi người rối cuộc khủng hoảng, Thập Tam hoàng tử điệu bộ này, rõ ràng là không có ý định buông tha những người khác.

“Hồng...một tiếng, từng đạo bóng người thoát ra, phóng đi các nơi.

“Giết bọn chúng!”

Thanh âm của Thập Tam hoàng tử, lạnh như băng, quanh quẩn ở trong hư không.

“Vâng điện hạ!”

Tả hữu thị vệ áo trắng cầm kiếm, tính cả các vương hầu khác, đều xông ra, đánh về phía những người trong tông phái gia Chi có Phương Vân, Y Vi Lương, Trần Điện hầu cùng với Tôn Thế Khôn là không hề động.

Đại Chu triều cùng tông phái nước ngoài, cho tới bây giờ cũng không phải bằng hữu. Những vương hầu này bình thường ra vào chiến trường, cũng là đã giết người đầy đồng. Giết những tán tu này, cũng cảm thấy là đương nhiên, tựa như mèo vờn chuột, chồn ăn gà bình thường tất nhiên vậy.

Tán tu Nước ngoài nhân số tuy đông, trong đó không thiếu hạng người ngạo hồ tàng long, tu vi kinh thiên. Nhưng đại bộ phận người ra, so ra ra mà nói, võ công vẫn thấp kém. Trận chiến đấu này cũng không có duy trì được liên tục bao lâu, đã kết thúc

“Suy nghĩ thế nào?” Thập Tam hoàng tử lúc này mới nhìn về phía Giang Bắc thiết ưng.

Giang Bắc thiết ưng trán chảy ra mồ hôi lạnh. Thập Tam hoàng tử tu vi, so với hắn cao hơn nhiều. Nếu như phản kháng, trên cơ bản có tử không sinh. Đây là vấn đề khó lựa chọn giữa mất mũi cùng tính mạng.

“Thịch!”

Giang Bắc thiết ưng thoáng cái quỳ xuống: “Thuộc hạ ra mắt Thập Tam hoàng tử!”

Mấy chục năm tu luyện võ đạo không dễ, vượt qua bảy mươi hai tầng thế giới dưới lòng đất không dễ, thông qua ba mươi sáu tầng thiên cương thế giới lại càng không dễ, Giang Bắc thiết ưng cũng không muốn uất ức chết đi như vậy.

“Rất tốt, ngươi là người trong tông phái. Nên biết triều đình có cơ cấu chuyên môn dò xét người trong tông phái Ta cũng không ở trên người của người hạ cấm chế. Người nếu là dối ý, phản bội, chạy trốn, ta sẽ đích thân ra tay. Đến lúc đó chỉ sợ cũng không phải chết đơn giản như vậy. Điểm này, ta nói trước cho người biết, hy vọng người một mực nhớ kỹ”.

Thập Tam hoàng tử lạnh nhạt nói.

“Vâng, Giang Bắc thiết ưng tuyệt không dám vi phạm!”

Giang Bắc thiết ưng cúi xuống, từng giọt mồ hôi lạnh rơi xuống. Đối mặt với một cường giả võ đạo cường thế hoàng thất, cảm giác tựa như ở trên lưỡi đao cận kề giữa sống và chết, loại cảm giác này cũng không dễ chịu gì.

“Đứng lên đi, đám người kia, lấy người cầm đầu. Người nên biết, tàng bảo đồ tiến vào không gian, rơi vào trong tay người nào?”

Thập Tam hoàng tử chấp tay mà đứng, quần áo áo bông bành, mở miệng nói.

399. Chương 388: Cướp Đoạt Bảo.

Giang Bắc thiết ưng tất nhiên đã quyết định đầu nhập triều đình, tất nhiên biết gì nói đấy, “Tàng bảo đồ lúc trước, được chia làm năm phần, có năm thế lực tìm được. Theo thứ tự là Ngũ Hoa phái, Thiên Ma tông, Quỷ Vương tông, Vạn Vật tông cùng một tán tu cường giả tìm được. Trong đó, Ngũ Hoa phái tự biết tìm được tàng bảo đồ cũng không giữ được, đã hiến cho Thanh Vi tông, đổi được Thanh Vi tông hứa hẹn bảo hộ.

Mà tên tán tu cường giả kia, thì cùng một trưởng lão Long Hồ tông giao hảo. Hắn dùng tàng bảo đồ này, đổi lấy vị trí khách khanh của Long Hồ tông”.

“Năm phái đồng mưu cướp lấy bảo tàng, tự nhận làm bí ẩn. Nhưng mà, bởi vì bên trong có một cường giả trong tán tu chúng ta, cộng thêm hắc về sau lại không quản mồm miệng, lộ ra với vài bằng hữu. Đến cuối cùng, trên cơ bản mọi người đều biết. Người của Quỷ Vương tông, sau khi tiến đến đây, cũng không thấy bóng dáng.

Người của Long Hồ tông, nghe nói sau khi tiến đến, gặp Minh vương Thái tử, bị hắc giết chết. Tàng bảo đồ cũng đến tay hắc. về phần Thanh Vi tông, không lâu trước chúng ta cũng gặp qua. Lúc đó, bọn họ vẫn cùng truyền nhân Thái Tổ phái Quân Niệm Sinh đi cùng một chỗ. Còn lại Vạn Vật tông cùng Thiên Ma tông, ta cũng không biết”.

“Vạn Vật tông?” Một bên, Phương Vân nghe thấy cái tên này, trong nội tâm khê động. Trầm tư một lát, Phương Vân mở miệng nói: “Điện hạ. Chuyện này, giao cho ta làm đi”.

“Ồ” Thập Tam hoàng tử chân mày cau lên, nhưng lại không có phản bác: “Ngươi chuẩn bị làm như thế nào”.

Ở một bên, Giang Bắc thiết ứng trong mắt xẹt qua một tia dị sắc, trong lòng lập tức biết: “Xem ra, vị này chính là tâm phúc Thập Tam hoàng tử coi trọng”.

“Minh vương Thái tử trong tay có tinh huyết Cửu Anh, nếu muốn ở trong tay hắc cướp lấy tàng bảo đồ, chỉ

“Túi không gian này, là người lấy được. Vậy cho người!”

Thập Tam hoàng tử tay quăng ra, đem túi không gian này ném cho Phương Vân. Đối với thù đoạn lời đình cường quyết làm việc của Phương Vân vừa rồi triển lộ ra, Thập Tam hoàng tử rất là thường thức, rất hợp khẩu vị. Làm chủ thượng, Lưu Triệt tuyệt đối sẽ không tranh lợi với thủ hạ của mình!

“Đa tạ điện hạ!”

Phương Vân cũng không từ chối, trực tiếp chụp lấy, sau khi tế luyện thì thu vào đan điền.

Thập Tam hoàng tử cũng không biết, trên người Phương Vân, ngoài cái này còn có bốn túi không gian nữa. Nếu như biết mà nói, chưa chắc sẽ hào phóng như vậy!

Túi không gian tài liệu hạch tâm, là mảnh vỡ không gian. Loại vật này, có thể nói là rất hiếm có. Vạn Vật tông nhiều người như vậy, mà chỉ có một trưởng lão trên người có loại vật này.

“Tờ tàng bảo đồ thứ nhất đã tới tay, hiện tại tìm người của Thiên Ma tông là có thể tìm được tấm thứ hai!”

Thập Tam hoàng tử nói, ánh mắt nhìn về phía tây, chuẩn bị thu tấm bản đồ thứ hai

Mọi người thân hình khê động, lập tức khởi hành đi về phía tây. Phương Vân trong lòng do dự một chút Bởi vì Thiên Ma công chúa, hắn tạm thời còn không muốn cùng người của Thiên Ma tông chống lại. Nhưng mà, tình thế bắt buộc, hiện tại xem ra là không thể tránh né được.

Gầm...

Đột nhiên trong lúc đó, mặt đồng dãy núi, một đạo khí tức gầm lên, cuộn cuộn như nước thủy triều, thẳng lên trời xanh, chấn động sơn cốc, bức ra bốn phương.

“Hử?” Thập Tam hoàng tử dừng bước, nhìn về phía truyền ra tiếng thét dài. Người phát ra tiếng gầm này khí tức như nước thủy triều, lại là cùng có tu vi nhị thập thiên long chỉ lực như hắn!

“Tất cả mọi người nghe, nếu như muốn rời khỏi không gian này mà nói. Thì mang đến tàng bảo đồ, khuya hôm nay giờ tỵ, ở đây trong không gian sơn cốc tụ hội. Nếu muốn cướp lấy tàng bảo đồ, tất cả bằng bản lãnh!”

Cổ thanh âm này, mang theo một cỗ ý mời phiêu dật, phiêu tán bốn phương.

“QuânNiệm Sinh?!”

Nghe thanh âm này, Phương Vân có chút ngoài ý muốn. Hắn và vị đệ tử Thái Tổ phái này, cũng có mấy lần tiếp xúc. ở trong ấn tượng của hắn, vị này trời sinh không có tính phần đấu, cũng không thích xem vào chuyện của người khác.

Nhưng mà hiện tại, hắn lại có thể chủ động ra mặt, muốn tác hợp khắp nơi, quyết định năm phần tàng bảo đồ.

“Người này trời sinh khí vận hơn người, gần đây xuôi gió xuôi nước, vô cùng thoải mái. Nói một cách khác, chính là cả đời quá thuận, không ôm chí lớn, không được việc gì. Chẳng lẽ, lần này bị điểm ngăn trở, đã bị kích thích, lại có thể tính cách đại biến?”

Phương Vân trong lòng âm thầm suy nghĩ.

Quân Niệm Sinh này, không ôm chí lớn, thoải mái như vậy có thể tu đến cấp Thiên Tượng, đã là kỳ tích. Hắn kỳ vận tuy mạnh, nhưng chỉ bằng phần tâm tính này của hắn, cũng không đủ gây cho sợ hãi. Nhưng mà, hắn nếu như tỉnh ngộ, thay đổi bản tính, vậy thật là một đại địch!

Quân Niệm Sinh thanh âm vừa dứt, vạn sơn đều tĩnh lặng, một lát sau, một thanh âm lạnh như băng, từ xa truyền đến, vang vọng tứ phương: “Tốt! Buổi tối giờ tỵ, ta sẽ đem hai phần tàng bảo đồ đúng hẹn mà tới!”

Cái thanh âm này, là của Minh vương Thái tử.

“Tàng bảo đồ Thiên Ma tông, đã ở trên tay của ta. Các người muốn lấy, chỉ bằng bản lãnh tới lấy!” Minh vương Thái tử thanh âm vừa dứt, lập tức truyền đến đạo thanh âm thứ hai, thanh âm bình thản, không cao không thấp, lại toát ra một cỗ ý chí bất khuất!

“Phong Thái Thương!! Hẳn lại có thể được tàng bảo đồ của Thiên Ma tông!”

Phương Vân cũng lắp bắp kinh hãi. Trong Đạo, ma, nho, triều đình bốn phương thanh niên đệ nhất cao thủ, Phong Thái Thương thực lực, tương đối mà nói, là thấp nhất. Thậm chí hiện tại còn không bằng hắn. Nhưng hiện tại, lại có can đảm cùng với những người khác tranh đoạt tàng bảo đồ!

Cái này không thể không làm cho Phương Vân chấn kinh. Phải biết rằng, Phong Thái Thương gần đây số mệnh quá kém, một món pháp khí cũng không có, cực kỳ thảm thiết Phương Vân hiện tại được được tinh huyết Giác Thụy, nếu thật muốn đấu, một chiêu có thể đánh chết.

Phương Vân không rõ, hẳn rồi cuộc là dựa vào cái gì, hay là có chỗ dựa nào khác Hẳn cũng không biết, Phong Thái Thương sau khi hắn rời khỏi, may mắn leo lên ngọn núi có Tà Thần chi oán, lại nhặt được đại tiện nghi, được tinh huyết Kế Mông.

Tinh huyết Kế Mông so với Giác Thụy còn muốn mạnh hơn nhiều. Thật nếu tranh đấu, Phương Vân thi triển Địa Biến cho pháp, cũng không nhất định trấn áp được Phong Thái Thương biến hóa thần thú Kế Mông!

“Ha ha! Tốt! Phần tàng bảo đồ thứ năm, là ở chỗ của ta. Tối nay giờ tỵ, mọi người chỉ bằng bản lãnh tới lấy!”

Thập Tam hoàng tử cười to nói. Người giữ năm phần tàng bảo đồ, đều là đương kim thanh niên tài俊. Hướng về phía những người này khiêu chiến, Thập Tam hoàng tử Lưu Triệt trong lòng cũng kích khởi một cỗ hào khí!

“Bốn cung thâm cư hoàng cung đã từng nghe nói qua, Đạo môn, Ma Môn, Nho gia cùng triều đình tứ đại thanh niên đệ nhất cao thủ. Hôm nay, ta lại muốn nhìn một cái, rốt cuộc ai mới là đệ nhất chân chính”.

Thập Tam hoàng tử cười ha hả nói, một thân áo bào vàng óng ánh chợt rung lên. Một lát sau, có chút ít tiếc hận nói: “Đáng tiếc, Lý ức Huyền không ở tại đây. Nếu không mà nói, Bốn cung cũng muốn cùng hắn so chiêu!”

Mặc kệ Lưu Triệt, Quân Niệm Sinh, Phong Thái Thương, Dương Hoàng hay Minh vương Thái tử, đều là chỉ là người trẻ tuổi hơn hai mươi, đúng là lúc huyết khí phương cương. Chỉ là một bài danh trên Thiên Tượng bảng, nào đâu có thể làm cho bọn họ tin phục. Không nói đâu khác, Quân Niệm Sinh bài danh ở dưới Minh vương Thái tử, lại có thể bằng vào một tay pháp khí tự bạo vô địch, áp chế Minh vương Thái tử cùng Dương Hoàng liên thủ vây công!

Điểm này, cũng không phải là Thiên Cơ bảng có thể suy tính chuẩn xác

Phương Vân nghe Thập Tam hoàng tử nhắc tới Lý ức Huyền, trong đầu vô ý thức xẹt qua bộ dáng của Lý ức Huyền.

Vị truyền nhân nho gia này, vô cùng hạ thấp, giống như thần long thấy đầu không thấy đuôi.

Hắn từ sau khi danh nghĩa bá chủ Thái Bảo, tổng số lần ra tay, thua xa Quân Niệm Sinh, Phong Thái Thương những người này. Trong trí nhớ Phương Vân, hắn tổng cộng có năm lần ra tay.

Lần đầu tiên là phụng mệnh lệnh, triều đình, hộ tống một trong nguyên sĩ triều đình, đi tới quán sơn, hơn nữa trên người cũng mang theo mệnh lệnh triều đình, cho nên ra tay. Bốn lần sau đó, đều bởi vì mệnh lệnh của Tắc hạ học cung.

Trên cơ bản không có lần nào là tự hắn tự nguyện.

Tiếp xúc cùng Lý ức Huyền, cũng không tính là ít. Nhưng mà, Phương Vân cảm giác được vị Đại Chu trạng nguyên lang này, trên mặt luôn che một tầng mạng che, thế nào cũng đều thấy không rõ.

“Ta thiếu hẳn bốn phần nhân tình, sau này sớm muộn cũng phải trả lại cho hắn!” Phương Vân trong lòng yên lặng nói. Lắc lắc đầu, Phương Vân đem tâm tình trở lại chuyện này.

“Minh vương Thái tử, Quân Niệm Sinh. Phong Thái Thương, Thập Tam hoàng tử, ai cũng không phải là loại người hào phóng, có thể đem tàng bảo đồ của mình đưa ra. Xem ra, cũng tránh không được một hồi ác chiến!”

Bốn phương nhân mã, cùng được năm phần tâng bảo đồ, nếu như mọi người cùng nhau lấy ra, gom góp đầy đủ, đó là chuyện không gì tốt hơn. Nhưng mà, Phương Vân tin tưởng. Đây là căn bản không có khả năng. Một con sư tử, tuyệt đối sẽ không cùng một con thỏ hòa bình ở chung, trừ phi rõ ràng đối phương không phải là một con thỏ, mà là lão hổ, hùng ưng có thể cùng mình ngồi ngang hàng, hai bên mới có thể ngồi xuống nói chuyện”.

Trên một tòa núi khác, Dương Hoàng đang khoanh chân ngồi.

“Bị bốn người này bài trừ ra bên ngoài, có ý kiến gì không?”

Linh hồn trong nhẫn trên tức nói.

“Loại vật này, không phải bọn họ nói bài trừ là có thể bài trừ. Có thể ngồi ở trong vòng tròn đó hay không, không phải xem có tâng bảo đồ hay không, mà là xem nắm tay có đủ lớn hay không lớn” Dương Hoàng lạnh nhạt nói, tâm tính ngược lại rất bình tĩnh.

Linh hồn trong nhẫn trầm mặc một hồi rồi nói: “Quân Niệm Sinh lại có thể chủ động khơi mào trận tranh đấu này. Như thế đã vượt quá dự đoán của ta Nhưng mà, hấn nuốt một viên thần đan, hiện tại khoảng chừng nhị thập thiên long chi lực, là cấp Thiên Tượng đỉnh phong. Ngược lại có thực lực nói ra loại lời này”.

Quân Niệm Sinh này, không ai có thể nhìn thấu. Ai cũng không biết, trên người hấn có phải là còn dấu tinh huyết thần thú, hung thú đỉnh cấp gì không. Hơn nữa cho dù không có những vật này, nương theo cách ra tay của hấn, phương thức chiến đấu dùng pháp khí tự bạo cũng đủ làm cho người ta đau đầu không thôi.

401. Chương 390: Quân Hùng Hội Tụ.

“Khí vận, chỉ có thể bảo vệ hấn không chết, còn không có khiến cho hấn đến tình trạng nghịch thiên bằng không, hấn hướng vào trong các đại môn phái xông vào, những chương môn thái thượng trưởng lão tông phái kia, chẳng lẽ không phái đều làm nô lệ cho hấn! Trận hện đấu này, chỉ có thể là Minh vương Thái tử cùng Thập Tam hoàng tử quyết ra thắng bại!”

Dương Hoàng thanh âm, có cỗ ý tứ hàm xúc thấy rõ tất cả.

“Tốt nhất, là có thể đấu cá lưỡng bại câu thương”.

Linh hồn trong nhẫn điềm nhiên nói, dừng một chút, đột nhiên nói: “Trận tranh đấu này, người xác định muốn ra mặt sao? Người cùng Thái tử Lưu Tú đã quá thân cận, là tử địch của Thập Tam hoàng tử, ở đây cũng không phải trung thổ thần châu, nếu để cho hấn gặp người, chỉ sợ lập tức muốn ra tay. Người phải chuẩn bị cho tốt”.

“Hừ! Người suy nghĩ nhiều quá. Hấn muốn đối phó ta, có thể, trước đem Minh vương Thái tử giết, nắm giữ toàn cục rồi mới nói”.

Dương Hoàng nói chuyện, đều có một cỗ trầm ổn. Trong quân trải qua bách chiến, tâm tính tất nhiên không giống với người thường.

“Thượng cổ có một Minh thần giáo, bá đạo tuyệt luân về sau bị Kiếm tông tiêu diệt. không biết Minh vương Thái tử xuất thân Minh tông, có phải là chính là truyền thừa Thượng cổ Minh thần giáo. Nếu như vậy mà nói, vậy rất là đáng sợ” Linh hồn trong nhẫn nhớ lại nói.

“Minh thần giáo? Hình như không có nghe người nói qua. Minh tông không phải là thượng cổ sao? Tại sao còn xuất hiện một Minh thần giáo?” Dương Hoàng hỏi.

“Minh thần giáo, đây chính là tồn tại kinh khủng. Thời thượng cổ, đó là bài danh trong năm đại tông phái đứng đầu. Giáo chủ Minh thân giáo, chính là Minh thần. Cho dù ta thấy cũng phải run rẩy ba cái. Nhưng mà, phái này làm việc quá mức ngông cuồng, cộng thêm công pháp cùng các phái khác không hợp nhau, cuối cùng đắc tội Kiếm tông, trực tiếp bị Kiếm tông tiêu diệt. Giáo chủ Minh thần cũng bị giết. Chuyện này tại thượng cổ vẫn là đại sự chấn động các phái!”

Linh hồn trong nhẫn nói, hấn tựa như hiểu rõ rất nhiều bí sự thượng cổ.

“Ồ”. Dương Hoàng chân mày khẽ nhếch lên, như có điều suy nghĩ: “Ngông cuồng, tự nhiên là có bản lĩnh mới ngông cuồng. Theo như người nói, Minh thần giáo cũng là đại phái, thượng cổ Kiếm tông này lại có thể nói diệt là diệt, cũng là có bản lĩnh! Nhưng mà, ta đến bây giờ cũng không có nghe qua chút tin tức nào về Kiếm tông”.

“Không có nghe được là tốt nhất. Một phái này, không phải ta và người có thể trêu chọc. Kiếm tông đứng đầu mười vạn tông phái, là tương đương với triều đình trong tông phái giới vậy, người nói có bao nhiêu lợi hại? Người trước nghĩ ngợi một chút đi, giờ tỳ, chúng ta đi qua xem một cái”.

Linh hồn trong nháy mắt tới mà ngừng lại, hần khi nhắc tới Kiếm tông. Dương Hoàng rõ ràng cảm giác được, thanh âm của hần có chút run rẩy, tựa như đối với tông phái này, cực kỳ kiêng kỵ.

Dương Hoàng mất lộ ra suy nghĩ, lại trầm mặc không nói, không có người nào biết hần đang suy nghĩ cái gì.

Giờ tỳ càng ngày càng gần, mọi người lại không có tâm tình khẩn trương gì.

ở bên đây hiện tại có Thập Tam hoàng tử tọa trấn, còn có một Trấn Điện hầu võ đạo tu vi thâm sâu không lường được, có thể điều khiển không gian, cộng thêm một vị Tiểu hầu gia không phải cấp Thiên Tượng, nhưng so với cường giả cấp Thiên Tượng còn lợi hại hơn thật sự là không cần phải lo lắng.

“không sai biệt lắm, đi thôi” Thập Tam hoàng tử đứng lên nói.

“Vâng, điện hạ”.

Mọi người ứng tiếng, trong lòng có chút kích động. Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra mà nói, có thể rời khỏi địa phương quỷ quái này, trở lại trung thổ thần châu, làm vương hầu chúa tể một phương. Xem thế nào so với ở tại không gian này, mặc cho người chém giết vẫn là tốt hơn.

Võ giả tu luyện võ đạo, buổi tối khoáng cách thấy được, so với người bình thường xa hơn nhiều Nhưng mà, vẫn sẽ chịu bóng đêm ảnh hưởng. Nhưng mà vọng khí thì không giống.

Trong đêm tối, từng đạo khí trụ tinh mang ánh sáng màu khác nhau bùng lên ngút trời, đều di động hướng về một phía. Hiện tại, tất cả mọi người đều đã nói rõ lập trường, cái gì cũng đều đã rõ, duy nhất vẫn không thể xác định, chính là nắm tay của ai lớn hơn.

Xa xa, có thể nhìn thấy một đồng lửa cực lớn, hùng hực thiêu đốt, xung quanh đồng lửa, là từng vòng núi non cao ngất. Đây là một tòa sơn cốc, chung quanh sơn cốc bóng người lấp ló, đã có không ít người sớm đã đến đây.

Tại mặt đồng sơn cốc, một đạo khí vận tinh mang long phượng cùng ca, bùng lên ngút trời, lại là Quân Niệm Sinh sớm đã đến. Hần là người khởi xướng trận ước chiến này, tinh mang bùng ra, đứng ở tại đó, đối với mọi người mà nói, chính là tiêu chí rõ ràng nhất.

“Tới rồi”.

Thân hình rung động, đám người Phương Vân như một bầy chim nhận, nhẹ nhàng rơi vào một bên sơn cốc. Trong ánh sáng của đồng lửa, từng đạo ánh mắt lập tức nhìn tới đám người Thập Tam hoàng tử phía bắc sơn cốc. Trong ánh mắt, tràn đầy kiêng kỵ.

Thập Tam hoàng tử cũng không có quá nhiều hiển lộ át chủ bài của hần nhưng bài danh thứ ba Thiên Tượng bảng cũng đủ để mọi người rõ ràng, vị hoàng thất hoàng tử này là dạng nhân vật gì.

“Người đã đến rồi đợi trong chốc lát nữa. Phong Thái Thương cùng Minh vương Thái tử còn chưa tới”. ^

Quân Niệm Sinh nhìn một cái Thập Tam hoàng tử, thanh âm không cao không thấp nói. Ở phía sau hần, bóng người thấp thoáng, là người Thanh Vi tông.

Thập Tam hoàng tử đứng ở biên giới sơn cốc, đón gió mà đứng, chỉ là im lặng gật gật đầu, cũng không nói lời nào. Hai người, một là hoàng thất chính thống, một là đạo môn chính hệ, lập trường khác nhau, thật sự không có gì để nói.

Ánh lửa chợt chờn một hồi tiếng bước chân từ trong đêm tối truyền đến, tiếp đó liền nghe được đám người nói:

Phong Thái Thương chỉ là cười cười: “Ta sẽ cẩn thận”.

Hắn gần đây được tinh huyết Kế Mông, sau khi biến hóa thú thân, Quân Niệm Sinh không tự bạo pháp khí, cũng chưa hẳn là đối thủ của hắn. Nhưng mà, Phong Thái Thương trời sinh tính không phải là loại người thích khoe khoang. Cho nên loại tự nói ra bản lĩnh, hắn sẽ không làm. *

“Hô!”

Phong Thái Thương áo bào phất một cái, mang theo một cổ gió lốc, bay vút lên giữa không trung: “Quân Niệm Sinh, xuất chiến chưa?”

“Tôi rất tốt”.

Quân Niệm Sinh tâm niệm vừa động, đồng thời bay ra, hai người ở trong hư không, giống như hai giao long, dây dưa cùng một chỗ, tiếng nổ bang bang không ngừng bên tai, kinh khí hỗn loạn, nhấc lên ở bốn phía sơn cốc, mảng lớn đất đá chấn động tuôn rơi xuống, thoát nhìn, ngược lại thanh thế kinh người.

Hai vị đạo, ma thanh niên đệ nhất cao thủ này giao thủ, lập tức hấp dẫn ánh mắt chú ý. Hai người giao thủ, thanh thế làm cho người ta sợ hãi, ngược lại không ít người thấy, trong lòng kinh hãi không thôi. Chỉ có Phương Vân ở một bên cười lạnh:

“Hai người này, diễn trò cũng làm quá được. Cư nhiên còn có người cho là bọn họ sinh tử giao đấu, thật là có đủ ngu xuẩn”.

Phương Vân không thi triển Địa Biến chi pháp mà nói, thực lực còn ở trên Phong Thái Thương, so với Quân Niệm Sinh cũng kém không được bao nhiêu. Với nhãn lực của hắn tất nhiên nhìn ra, hai vị đạo, ma thanh niên đệ nhất cao thủ này, nhìn như quyền khí lớn tận trời, chiêu chiêu hung hiểm, nhưng không có một chiêu nào là hướng về phía chỗ hiểm của đối phương mà đánh đến.

Thật sinh tử giao đấu, làm sao có thể có dạng như vậy. Điều này cũng chỉ có thể lừa gạt những tiểu tử nhãn lực không đủ kia mà thôi.

không gian này. Phương Vân đã chiếm tiện nghi lớn nhất. Cái loại tranh đoạt tàng bảo đồ gì đó này, căn bản kích khởi không dậy nổi hứng thú của hắn, về phần hai vị bạch y hộ vệ cùng Giang Bắc thiết ứng, tuy đang vào thế hạ phong, nhưng nhất thời còn chưa chết được, Phương Vân cũng không có đi lên, trợ giúp bọn họ một tay.

Đối với Phương Vân mà nói, lúc này ra tay, giống như là hai tiểu binh râu ria, trong khi chủ soái hai bên quyết thắng bại, chạy đến khắp ngõ ngách, lập tức đổ ứ, sinh tử giao đấu, cho rằng có thể bằng cái này, quyết định thắng bại hai bên. Loại chuyện này, thật sự là đủ nhàm chán. Hắn tất nhiên sẽ không xuất thủ.

Phương Vân ánh mắt mờ mịt không cần cố tìm tòi trong đám người, bỗng nhiên ánh mắt xẹt qua sơn cốc xa xa, trên một tòa núi đứng vững ở xa xa, đột nhiên con mắt sáng người, tiếp đó cười ha hả nói:

“Dương Hoàng, ta tìm ngươi đã lâu, để mạng lại đi!”

Thanh âm chưa dứt, Phương Vân đã đạp đất mà dậy, giống như một con báo săn, hướng phía xa xa ngọn núi đuổi tới.

Phía bắc sơn cốc, trên một ngọn núi chừng hai ngàn trượng, một đạo tinh mang màu tím xông lên tận trời. Dương Hoàng đang xếp bằng ngồi ở trong đạo khí trụ này, yên lặng chăm chú nhìn về phía chiến trường ở phía trước.

Bỗng nhiên nghe được Phương Vân hét lớn, Dương Hoàng lập bấp kinh hãi, theo tiếng nhìn lại, lập tức thấy được Phương Vân nhanh như điện chớp mà đến. Dương Hoàng hơi giật mình, tiếp đó cười ha hả: ^

“Ta nói là ai, thì ra là tiểu hầu gia. Tại sao. ăn ba lượt thiệt thòi, còn không có hấp thụ giáo huấn, lại có thể tới lại muốn chết. Tất nhiên ngươi nếu phí hoài bản thân như thế, ta đây cũng sẽ đơn giản thành toàn cho ngươi!”

Trong tiếng cười lớn. Dương Hoàng đứng dậy, toàn thân áo bào phiêu đảng, dưới chân dẫm một cái, cả tòa núi lập tức ông ông chấn động. Dương Hoàng ở trong chấn động này bắn ra, bàn tay run lên, một bàn tay

lớn như ngọn núi, chừng mấy trăm trượng, lập tức từ trong hư không thò ra, dùng thế lôi đình vạn quân, chụp vào Phương Vân.

“Ha ha ha”. Phương Vân cười lớn, sử xuất Đại lực mạnh thần ma chưởng, một bàn tay khổng lồ trắng bạch, lướt nhanh như gió đánh tới:

“Người một mực tự cho mình là nắm quân cờ trong tay, đem ta xem như là quân cờ. Lần này, để cho ta tới sờ nắn người một chút, cũng đem người trở thành quân cờ!”

Thanh âm vừa dứt, Đại lực thần ma chưởng của Phương Vân, một chưởng đánh nát bàn tay màu tím trong hư không.

Dương Hoàng lập tức sắc mặt đại biến!

403. Chương 392: Trong Chiến Đấu Tể Luyện Pháp Khí

Dương Hoàng căn bản không có ngờ tới. Phương Vân lại có thể phát triển đến loại tình trạng này, thập bát thiên long chi lực, so với hắn còn cường đại hơn.

“Phành!”

Một thanh âm trầm muộn bàn tay màu tím Dương Hoàng phát ra, trong nháy mắt bị chấn nát, dưới sự phản chấn. Dương Hoàng lập tức khí huyết bốc lên, bị chấn ra khỏi hơn hai mươi trượng.

Dương Hoàng sắc mặt kịch biến, lại phát một chưởng triệt tiêu dư kinh của chưởng lực Phương Vân, vừa muốn nói chuyện, Phương Vân không nói hai lời, lại là một Đại lực thần ma chưởng nặng như núi cao bổ tới. Dương Hoàng một lần nữa bị đánh bay hơn hai mươi trượng.

“Chờ một chút..

Dương Hoàng lời nói còn chưa có nói xong, chưởng thứ ba của Phương Vân đã đến. Dương Hoàng kêu lên một tiếng đau đớn, một lần nữa bị Đại lực thần ma chưởng của Phương Vân chấn bay ra ngoài.

Dương Hoàng trên mặt phút chốc đỏ hồng, trong ngực khí huyết bốc lên, vừa sợ vừa giận. Phương Vân ba chưởng thể hiện ra thực lực, lại là hoàn toàn áp chế hắn.

Dương Hoàng lúc này đây, chân tướng như Phương Vân nói, cảm giác được một con cờ, đột nhiên từ trong ngón tay, bằng một tiếng nhảy ra bàn cờ, giãy khỏi sự khống chế của mình.

“Hừ!” Dương Hoàng hừ lạnh một tiếng, đang muốn thi triển Thiên Tượng chi pháp, biến hóa Quỷ Ngưu, ngăn chặn Phương Vân lại. Liên nghe được một tràng tiếng cười từ phía trước truyền đến: “Ha ha ha, cách xa ba ngày đã triệt để thay đổi cách nhìn. Dương Hoàng, người ngày đó dựa vào vũ lực so với ta cường đại hơn, khi chèn ép ta có nghĩ tới hôm nay ngược lại sẽ bị ta chèn ép hay không?”

Trong bóng đêm, một tầng khí lưu lay động qua, Phương Vân ồng tay áo bỗng bành, từ trong bóng tối, đập thân đi ra. Liên tiếp ba chưởng, tại khí thế, đã hoàn toàn chiếm cứ thượng phong. Phương Vân chỉ cảm thấy trong lòng thoải mái không thôi.

Tại một năm trước, hắn còn bị Dương Hoàng, một chút khí tức đã ép tới thiếu chút nữa phải quỳ trên mặt đất. Nhưng hiện tại, hắn lại có thể thoải mái đem hắn đùa bỡn ở trong lòng bàn tay. Cảm giác này, cực kỳ mỹ diệu.

Dương Hoàng trong mắt xẹt qua tầng sắc giận, nhưng mà hắn rất nhanh tỉnh táo lại, mỉm cười nói: “Phương Vân ta thừa nhận, đã xem thường người. Nhưng mà, đạo cao một thước, ma cao một trượng. Người nếu như cho rằng, như vậy đã có thể xuất đầu, như vậy ta muốn nói cho người biết, người mười phần sai rồi”.

Thanh âm vừa dứt, Dương Hoàng thân hình nhoáng một cái, đột nhiên hóa thành một đầu thần thú Quỷ Ngưu.

Một cỗ khí tức mệnh môn, cường hoành, từ trên người hắn phát ra. Khí tức của hắn, trong tích tắc cũng tăng vọt, từ mười lăm thiên long chi lực, đã trực tiếp tăng vọt hai mươi thiên long chi lực.

“Rầm!”.

Trên bầu trời đột nhiên mây đen trùng trùng, xẹt một tiếng, vô số đạo tia chớp, giống như ngân xà từ trong mây đen hướng về phía bốn phương tám hướng bức bắn ra. Cứ như sắp có mưa lớn vậy.

Dương Hoàng hóa thân Quỷ Ngưu thân hình nhoáng một cái, lập tức chui vào trong mây đen, một đạo ý niệm cường hoành, từ trên không truyền xuống, trong thanh âm lộ ra lãnh khốc: “Phương Vân, ngày đó tại Mãng hoang, có câu, ta đã quên nói cho ngươi biết. Mỗi người đều yêu mến quân cờ, nhưng khi quân cờ nhảy ra khỏi khổng chế, sẽ không chút do dự chém giết!”

Mưa to tầm tã rơi xuống, trong phương viên mấy trăm dặm, một mảnh sương mù.

Phương Vân ngửa đầu, nghe tiếng mưa rơi, lớn tiếng cười nói: “Dương Hoàng, ta nói rồi, hôm nay ta muốn đem ngươi trở thành quân cờ. Nếu như, đây là bản lãnh của ngươi, như vậy ta không thể không nói cho ngươi biết, ngươi thật tính sai rồi!”

Thanh âm vừa dứt, Phương Vân thân hình nhoáng một cái, biến thành Giác Thụy. Dưới chân giẫm mây ngũ sắc, khí tức Phương Vân dùng tốc độ làm cho người ta khựng bố, trong nháy mắt tăng vọt, đã tăng vọt đến nhị thập lục thiên long chi lực.

Một đạo khí tức cường đại, từ trên người hắn tản mát ra, nước mưa còn cách hơn mười trượng đã nổ tung, hắt ra ngoài. Khí tức Phương Vân, một lần nữa áp qua Dương Hoàng.

Trên bầu trời, Dương Hoàng hóa thành Quỷ Ngưu, thấy một màn như vậy, trong mắt lóe lên vô số sóng gió, rốt cuộc bình tĩnh không được.

“Thập Tam hoàng tử, lại có thể đem tinh huyết Giác Thụy cho hắn! Hắn phát triển thật sự quá nhanh. Hiện tại, thật đã hoàn toàn vượt qua ngươi. Nếu như ngươi có thể khổng chế toàn cục, ta cũng không ngại đùa giỡn với quân cờ này. Nhưng hiện tại, ta phải nói, quân cờ này đã nhảy ra khỏi khổng chế của ngươi. Khi một người chơi cờ đã không thể điều khiển quân cờ, ta đề nghị là, hủy diệt hắn, miễn cho quân cờ cản trở người chơi!”

Thanh âm của linh hồn trong nhẫn, ở trong tai Dương Hoàng vang lên, thần thái trịnh trọng.

Dương Hoàng gần đây nhất nhìn thấy Phương Vân. Phương Vân tu vi chỉ là nhất thiên long chi lực. Tại cấp Địa Biến đạt tới loại lực lượng này, tuy tương đối ít, nhưng cũng không phải không có.

Dương Hoàng vốn cho rằng. Phương Vân muốn từ cấp Địa Biến, bước vào cấp Linh Tuệ, lại bước vào cấp Thiên Tượng, đuổi theo mình, ít nhất còn cần thời gian rất lâu.

ở trong tính toán của hắn, Phương Vân bước vào cấp Thiên Tượng, hắn tất nhiên đã tiến vào cấp Thiên Trùng. Phương Vân tu vi cao tới đâu, cũng không phải đối thủ của hắn. Nhưng sự thật chứng minh, hắn hiển nhiên tính sai. Phương Vân chỉ dùng mấy tháng, đã hoàn thành chuyện cần mấy năm mới có thể làm trong tính toán của hắn!

Dương Hoàng thần sắc ngưng trọng: “Ta vốn muốn lưu hắn một mạng, không ngờ, hắn lại đem tử kỳ của mình mà liều mạng. May mắn lần này là hắn khiêu khích trước, ta cho dù đem hắn đánh chết mà nói, cũng đã danh chính ngôn thuận, ai cũng không thể nói cái gì”.

“Nhưng mà, hắn được tinh huyết Giác Thụy, cũng không thể đối phó. Trong chốc lát, vẫn cần ngươi trợ giúp! ” Dương Hoàng nói.

“Ừm”, linh hồn trong nhẫn gật gật đầu, có chút đau đầu nói: “Tiểu tử này bối cảnh quá phức tạp, sau khi giết hắn, chỉ sợ sẽ có một loạt phiền toái. Phụ thân hắn Phương Dận, là nhân vật lợi hại, nhân vật như vậy, cho dù thả tới thượng cổ, cũng là nhân vật tiếng tăm vang dội. Lúc trước, ngươi vừa mới xuất quan, vì kính sợ người, hắn đã đưa cho ngươi một thanh đao. Nếu như ngươi thật giết Phương Vân này, chỉ sợ cũng sẽ rước lấy Phương Dận truy sát”.

“Nhân vật như vậy, ta nếu như khôi phục như lúc ban đầu, cũng không sợ hắn; Nhưng mà hiện tại, cũng không có biện pháp làm gì được hắn”.

Dương Hoàng ngược lại thản nhiên: “Cái này không sao cả, hấn là bình dân hầu, ta là quý tộc hầu, hai bên lập trường bất đồng, sớm muộn sẽ có một ngày đối chọi gay gắt. Huống hồ. Nhân Hoàng đề bạt ta, cũng là bởi vì bình dân hầu nhất mạch phát triển quá nhanh, muốn lợi dụng ta tới áp chế bọn họ. Phương Dân là đứng đầu bình dân hầu, có Phương Văn hay không, chúng ta đều phải chống lại”.

“Người nếu đã suy nghĩ cẩn thận vậy giết hấn đi”.

Linh hồn trong nhẫn nói. Hai người đều là lấy ý niệm trao đổi, nhìn như nói chuyện thật dài, thật ra chỉ là chuyện trong tích tắc.

ở bên kia. khí linh Thiên địa vạn hóa chung cũng lên tiếng nói: “Chủ nhân, ta cảm giác được một cỗ ý thức bí ẩn dao động, đang ở đó trên người Dương Hoàng, phi thường cường đại”.

“Hử?” Phương Văn nhìn lên bầu trời, trong lòng như có suy nghĩ. Nhưng vào lúc này. Dương Hoàng xuất thủ.

“Phích lịch!”

Điện quang lóe lên, một đạo lôi điện cực lớn, từ trên trời giáng xuống, bổ về phía Phương Văn. Đạo lôi điện này trong mãnh liệt hàm chứa lực lượng hủy diệt mệnh mông, chính là một ngọn núi cũng sẽ bị đánh nát. Dương Hoàng đã sử ra năng lực thiên phú của Quỷ Ngưu, lôi điện!

Phương Văn nhìn thấy lợi hại, thật muốn xuất chiêu, đột nhiên trong lòng khê động, trong đầu xẹt qua một ý niệm: “Ngũ Ngục phong của ta, đã thành hai tòa Lôi ngục phong cùng Thủy ngục phong. Thủy ngục phong uy lực cực lớn. Lôi ngục phong uy lực còn quá nhỏ. Dương Hoàng hóa thân Quỷ Ngưu, khống chế lôi điện, có lực lượng vô cùng. Vừa vạn lấy ra tôi luyện pháp khí này”.

“Phốc!”

Phương Văn một ngụm chân khí phun ra, Ngũ Ngục phong lập tức trương lớn gấp trăm lần, chỉ lên đỉnh đầu. Chỉ nghe ầm một tiếng, đạo lôi điện màu xanh đánh vào trên đỉnh Ngũ Ngục phong, một cỗ năng lượng lôi điện mệnh mông, lập tức giống như cuồng long ủa vào trong Ngũ Ngục phong.

Năm Ngục phong ban đầu nhất, chỉ có một tòa Lôi ngục phong, luyện chế tài liệu, không cao cấp lắm, cho nên sau khi luyện thành, bên trong còn có rất nhiều tạp chất, uy lực cũng không phải rất lớn, chỉ là một loại hạ phẩm trong các cấp bậc pháp khí. Nhưng đột nhiên được cỗ năng lượng lôi điện mệnh mông này, thật giống như một người đột nhiên được võ đạo tiền bối dùng công lực tẩy tủy, công lực tiến nhanh. Tạp chất bên trong, bỗng chốc đã bị ép ra.

Lôi ngục phong nguyên bản khổng lồ, thể tích lập tức rút nhỏ rất nhiều. Phương Văn cảm giác được, rất nhiều bột phấn màu đen, từ Ngũ ngục phong nhẹ nhàng đi ra. Tạp chất ở trong đó, bị lôi điện đánh thành bụi phấn đi ra.

Lôi ngục phong thể tích tuy nhỏ, nhưng tính chất ngược lại tăng lên. Phương Văn rõ ràng cảm giác được, một cỗ nguyên tố lôi điện mệnh mông, từ lôi điện ủa vào trong Lôi ngục phong từ trên xuống dưới, cải biến kết cấu của nó. khiến cho kết cấu tòa Lôi ngục phong, càng thêm rắn chắc, uy lực đề cao thêm vài phần.

“Khá lắm, Lôi ngục phong quá nhiên có thể hấp thu lực của sấm sét!” Phương Văn trong lòng mừng rỡ.

Dương Hoàng dùng nhị thập tam thiên long chi lực. phát ra lực sấm sét phi thường khổng lồ. Đối lại là người khác, coi như là có Ngũ Ngục phong, cũng sẽ bởi vì công lực quá thấp, bị Dương Hoàng trực tiếp nổ nát pháp khí. Nhưng mà, Phương Văn công lực, so với Dương Hoàng lúc này còn cao hơn cộng thêm Thủy ngục phong có thể nuôi dưỡng Lôi ngục phong, từng đạo lôi điện hấp thu vào, không có bất cứ vấn đề gì.

Nhưng mà. Phương Văn cũng không dám để cho Dương Hoàng nhìn ra mảnh khöhe, lập tức đem hào quang trên Ngũ Ngục phong, ảm đạm xuống. Thoạt nhìn, thật giống như là vì chống cự lôi điện thiên phú của Dương Hoàng, tiêu hao một số chân khí.

“Ha ha, người chỉ có những năng lực này sao? Nếu như người chỉ có mấy món mềo quào này, như vậy hãy để tới phiên ta xuất thủ” Phương Văn lớn tiếng nói.

“Hừ” Dương Hoàng hừ lạnh một tiếng, không nói hai lời. Quỷ Ngưu lôi điện thiên phú phát động, lôi điện trên bầu trời bùng cháy mạnh mẽ, trong chớp mắt, hơn mười đạo lôi điện đánh xuống. Lôi điện còn chưa có đánh tới, đã nghe trên bầu trời ầm ầm, lại là một đám hơn mười đạo lôi điện, đánh xuống.

Lôi quang màu xanh, trong đêm tối, bổ ra từng đạo thông đạo ánh sáng. Trong không khí tràn ngập một cỗ điện năng mãnh liệt, từng đạo điện hồ ở trong hư không hưng phấn rung động, trong nháy mắt, những lôi điện như đem Phương Vân bao bọc lại.

“Thống khoái!”

Phương Vân cảm giác được một cỗ nguyên tố lôi điện mệnh mông mà tinh khiết, đánh vào trong Lôi ngục phong, trong lòng nhện không được quát to một tiếng. Cơ hội như vậy, đi nơi nào tìm. Phải biết rằng. Quỷ Ngưu chính là thượng cổ thần thú, năng lực thiên phú phát động lôi điện, chính là mạnh nhất, loại năng lượng này, dùng để tế luyện pháp khí thuộc tính lôi, thật sự là quá tốt.

Bầu trời ầm ầm rang động, thành từng mảng lôi quang, mãnh liệt hàm chứa nguyên tố lôi điện xuyên vào trong Lôi ngục phong của Phương Vân. Cơ hội tốt như vậy. Dương Hoàng lại toàn lực trợ Phương Vân tế luyện pháp khí. Phương Vân trong lòng, thật sự là cực kỳ thống khoái!

Nhưng mà, hần một câu cũng không nói, một bộ đáng toàn bộ tinh thần ứng đối. Đồng thời, không ngừng suy yếu hào quang trên pháp khí, cách một lát còn phun lên một ngụm tinh khí

Lôi ngục phong, dùng tốc độ cường hóa kinh người. Hạch tâm sơn thể, đã bày biện ra, tình huống nguyên tố lôi điện thể rắn hình thành tinh thể.

“Có chút không thích hợp”.

404. Chương 393: Cùng Thi Triển Tâm Cơ

“Làm sao vậy?” Dương Hoàng hỏi

“không biết, ta chỉ là cảm giác, tiểu tử này hình như có giáo quyết, không thích hợp”.

Đây là một loại cảm giác, linh hồn trong nhần chỉ cảm thấy không đúng, muốn cẩn thận nói cũng nói không được. Đều do Phương Vân diễn quá tốt, thoát nhìn, thật giống như Phương Vân lợi dụng pháp khí, chống lại sét đánh. Hơn nữa hào quang trên pháp Khí, còn có thể suy yếu, thoát nhìn, như là bị năng lượng lôi điện tiêu hao.

Dương Hoàng nghe được câu này, động tác trì hoãn, ánh mắt lộ ra vẻ dăm chiêu.

“Làm sao vậy?”

Linh hồn trong nhần lập tức cảm giác được, lập tức hỏi

“Ta cũng cảm giác có điều không đúng” Dương Hoàng lẩm bẩm nói.

Một người còn có thể nói là ngẫu nhiên, hai người đồng thời cảm giác không đúng, đó chính là có vấn đề.

Thanh âm vừa dứt. Dương Hoàng ánh mắt lập tức hướng về Phương Vân.

“Bị hần phát hiện rồi”.

Dương Hoàng khôn khéo. Phương Vân lại càng tinh minh. Cảm giác được lôi đình đánh xuống trên đầu, rõ ràng đã chậm lại.

Phương Vân chỉ biết. Dương Hoàng bắt đầu sinh nghi.

Lại mấy đạo lôi điện đánh xuống. Phương Vân đưa một đạo ý niệm truyền vào trong Lôi ngục phong. Khí linh pháp khí này ngăn ngại, hỏi lại một câu:

“Như vậy không tốt lắm đâu?!”

“Người có muốn tăng uy lực lên nữa không?”

Phương Vân nói một câu, lập tức bắt khí linh Lôi ngục phong cầm miệng. Ngũ Ngục phong hoàn chỉnh, mặc dù nói là có năm khí linh, nhưng năm cái Khí linh đều là một thể, cùng một nhịp thở.

Ngũ Ngục phong nếu là tăng lên tới tuyệt phẩm, thì khí linh cũng tăng lên tới tuyệt phẩm.

Khí linh, cũng giống như võ giả, cũng có lòng cầu tiến.

Lôi quang đánh xuống, một tiếng thét chói tai tê lương, từ trong Lôi ngục phong vang lên. Thật giống như Khí linh này bị thương tổn thật lớn vậy.

Phương Vân lập tức làm ra một bộ dáng sốt ruột đau lòng, đem Ngũ Ngục phong này thu nhập vào trong ngục.

“Dương Hoảng, không có pháp khí, ta vẫn có thể thu thập người!”

Phương Vân thanh âm vừa dứt, biến thành Giác Thụy, khổng chế mây ngũ sắc bay lên, hướng về phía Dương Hoảng bay đi. Giác Thụy ở trong Địa sát thú phi thường đặc thù. Nó có thể đem địa khí, toàn bộ chuyển hóa làm ngũ sắc thủy khí, rồi thành thanh khí. Hơn nữa có thể mượn cổ thanh khí này, đăng không bay lên.

“Rắc!”

Phương Vân hóa ra một thần ma chi chưởng cực lớn, che khuất bầu trời đem lôi điện đầy trời đánh xuống, toàn bộ bóp diệt trong bàn tay. Phương Vân lập lòe một cái, lập tức nhằm Quỷ Ngưu đang ở trong mây mà vọt tới.

Phương Vân phản ứng quá nhanh. Dương Hoảng mới vừa sinh nghi, còn chưa kịp điều tra tình huống. Hắn đã đem Ngũ Ngục phong thu trở về. Dương Hoảng cùng linh hồn trong nháy mắt, tuy hoài nghi càng sâu, nhưng mà nhất thời cũng nhìn không ra manh mối gì.

Linh hồn trong nháy mắt, tuy giao hoạt giống như cáo, nhưng đưng phải người tinh minh như Phương Vân, trong khoảng thời gian ngắn, cũng có loại cảm giác không biết xuống tay chỗ nào.

“Dương Hoảng, hiện tại đến phiên ta!”

Phương Vân căn bản cũng không để thời gian cho hai người này suy nghĩ, đột nhiên hét lớn một cái, bàn tay lớn cả mẫu đã chộp tới. Một chưởng này trời rung đất chuyển, tựa như muốn đem Dương Hoảng biến hóa Quỷ Ngưu bóp chết trong bàn tay.

“Người muốn tìm cái chết, ta sẽ thanh toán cho người!”

Dương Hoảng ánh mắt lạnh lẽo, lập tức sử ra “Bát hoang đế cực quyền”. Trong hư không ầm một tiếng chấn động, cảnh tượng thượng cổ cửu châu, ra tái hiện trong hư không. Một cổ khí tức trầm trọng như núi bá đạo, cường hoành, từ trong hư ảnh cửu châu này phát ra, thật giống như sức nặng cả cửu châu, đều ngưng tụ ở trong hư ảnh này.

“Nhanh!”

Dương Hoảng niệm động pháp quyết, lập tức một ngọn núi từ trên hư ảnh cửu châu này phá thể mà ra, trong chớp mắt hóa thành một tòa chân khí thực lực, hướng về phía Phương Vân đập tới:

“Mấy ngày nay ta vừa vận đối với bộ quyền chiêu ý cảnh này, lại có chỗ linh ngộ, vừa vận lấy người thử đao!”

Trong thanh âm của Dương Hoảng, từng tòa núi từ trên hư ảnh thượng cổ cửu châu chấn ra, giống như thiên thạch hướng về phía Phương Vân đánh xuống.

“Trước tiếp Đại lực thần ma chưởng của ta!” Phương Vân thanh âm lạnh lẽo.

Đại lực thần ma chưởng bá đạo tuyệt luân nghiền áp qua, tất cả chân khí hóa thành sơn thê đều nổ nát. Nhưng Bát hoang đế cực quyền của Dương Hoảng hóa thành tòa núi thật giống như không có chừng mực, liên miên bất tuyệt- Chân khí hình ngọn núi chấn ra, hóa thành thiên thạch đánh tới.

Phanh! Phanh! Phanh!

Chi nghe từng tiếng va chạm kịch liệt. Đại lực thần ma chưởng trong nháy mắt đánh nát gần ngàn ngọn núi chân khí, một đường nghiền áp đến trước hư ảnh thượng cổ cửu châu mà Dương Hoàng hóa ra. Nhưng mà, năng lượng trên chưởng lực cũng bị tiêu hao không nhiều.

Dương Hoàng chỉ đem Thượng cổ cửu châu đồ nhoáng một cái, lập tức làm vỡ nát dư kinh của Đại lực thần ma chưởng.

“Quyền pháp thật là lợi hại, ta so với hắn trọn vẹn nhiều hơn tam Thiên long chi lực, lại phá không được Bát hoang đế cực quyền của hắn!”

Phương Vân trong lòng thấy quái lạ. Lực lượng của Dương Hoàng không bằng hắn, chính diện liều mạng hoàn toàn không phải đối thủ của hắn, hắn có thể tiếp được một chưởng của mình có thể nói hoàn toàn là nhờ bộ công pháp Bát hoang đế cực quyền này.

Với kiến thức của hắn, tất nhiên cũng nhìn ra điểm môn đạo. Công pháp Bát hoang đế cực quyền, tựa như là mượn lực bát hoang, hóa thành cảnh tượng thượng cổ cửu châu xã tắc núi sông.

Công pháp này đã đạt tới đỉnh điểm. Phương Vân suy đoán, có lẽ có thể mượn lực núi sông của Cửu châu đại địa.

Đối mặt với quyền pháp này, thật giống như đối mặt với cả núi sông của cửu châu đại địa vậy.

Bầu trời gió lớn lay động, Ưng Long cực lớn, vũ động hai cánh, trên người tản mát ra khí tức so với Phương Vân còn muốn khủng bố hơn. khoảng chừng tam thập ngũ (35) thiên long chi lực. Khí tức như gió lốc quét ngang bốn phương.

Phía dưới Ưng Long, minh khí cuộn cuộn một hung thú cao mấy trăm trượng, lơ lửng ở trong hư không, chín cái đầu dữ tợn, hung ác khàn giọng la hét bén nhọn.

Minh vương Thái tử cùng Thập Tam hoàng tử thực lực tương đương, đánh lâu không được, rốt cuộc song song sử xuất ra năng lực mạnh nhất của mình!

Ưng Long cùng Cửu Anh, một bên là Thiên Cương thần thú, một bên là Địa Sát hung thú, bài danh đều cực kỳ gần nhau. Bản thể của nó đều so sánh với võ giả thực lực Thiên Trùng cảnh. Hai người ở trong không gian, rốt cuộc lại tiếp tục đánh.

“Phanh”..

Hắc, Bạch Vô Thường cùng hai bạch y hộ vệ va chạm một cái, lập tức bắn người bay ra, trở xuống vách núi phía tây sơn cốc, ngẩng đầu chú ý nhìn lên bầu trời.

Tả hữu hộ vệ cùng Giang Bắc thiết ưng, cũng vô cùng ăn ý, không có đuổi giết, thân hình nhoáng một cái, cũng lui về sơn cốc phía bắc, ngửa đầu nhìn về phía bầu trời.

Người hai bên tranh đấu càng lợi hại, rốt cuộc vẫn chỉ là tôm tép nhỏ trong cuộc chiến, không quan hệ tới đại cuộc. Chân chính quyết định thắng bại, vẫn là Thập Tam hoàng tử cùng Minh vương Thái tử. Minh vương Thái tử cùng Thập Tam hoàng tử đã cùng xuất ra bộ võ học mạnh nhất, hai bên trong lòng đều đã khẩn trương, không có lòng tranh đấu, tự nhiên là lui ra.

Cùng một thời gian. Phong Thái Thương cùng Quân Niệm Sinh cùng võ một chưởng, song song tách ra, lui về mặt đông cùng nam trong sơn cốc, chú ý nhìn lên không trung.

Tam thập ngũ thiên long chi lực, ba nghìn năm trăm con rồng bay!

Thực lực như vậy, đã vượt xa khỏi cấp Thiên Tượng đỉnh phong, tiếp cận gần gấp đôi. Minh vương Thái tử cùng Thập Tam hoàng tử trạng thái lúc này, đã tương đương với hai gã cường giả Thiên Trùng cảnh, duy nhất khác biệt là, bọn họ còn chưa có không chế được quy tắc.

Phía bắc sơn cốc. Trấn Điện hầu mặc không có vẻ mặt gì nhìn lên không trung, nhưng nắm tay hắc, cũng không tự giác nắm thoảng cái, thân hình đã có chút xuất hiện trạng thái căng thẳng. Tựa như sẵn sàng chuẩn bị ra tay.

Võ giả cấp Thiên Trùng đỉnh phong bình thường. Trấn Điện hầu căn bản là không cần quan tâm. Nhưng Minh vương Thái tử thi triển Địa Biến chi pháp, hóa thân Cửu Anh, thực lực đã đạt đến mức độ đáng sợ tam thập ngũ thiên long chi lực, tại lực lượng đã có thực lực uy hiếp Trấn Điện hầu.

Xì xào...

Trấn Điện hầu vừa mới làm ra phản ứng, không gian bên người rung động, không khí phát ra âm thanh “ào ào” như nước gợn. Trước mắt lóe lên. Trấn Điện hầu lập tức phát hiện ra mình xuất hiện ở phía bắc sơn cốc, cực xa chỗ trên ngọn núi vừa rồi.

“Rốp!” Một tiếng giòn tan vang lên từ bên cạnh truyền đến, con thỏ ngồi xồm trên một khối đá, gặm một cây cà rốt, trong miệng nói gì đó không rõ: “Người cũng nên không ngu xuẩn như vậy chứ? Muốn can thiệp trận chiến đấu này? Nếu như người muốn ra tay, ta đây đành phải xuất thủ”.

Con thỏ thái độ không chút kính sợ, thủy chung vẫn không liếc qua nhìn Trấn Điện hầu. Nhưng mà. Trấn Điện hầu nghe được một câu nói kia của hắc thân hình mãnh liệt co rút, tiếp đó triệt để trầm tĩnh lại. Hắc ra tay, là vì bảo vệ Thập Tam hoàng tử. Con thỏ nếu như ra tay, vậy sẽ muốn giết sạch tất cả mọi người! ở đây tất cả mọi người, kể cả Thập Tam hoàng tử.

Loại kết quả này, cũng không phải hắc nguyện ý nhìn thấy!

“Cái này đúng rồi đó, đến ngồi xuống đi, cùng ta cùng một chỗ xem trận đùa giỡn này.”

Con thỏ đưa ngón tay chỉ chỉ xuống bên cạnh. Trấn Điện hầu do dự một chút, theo lời ngồi xuống bên người con thỏ. Bộ dáng không hề phồn vĩ, trên thực tế, con thỏ thật muốn ra tay, phòng bị cũng vô dụng.

“Ăn cà rốt đi, mùi vị không tệ” Con thỏ tùy ý lần lượt đưa cà rốt qua. Trấn Điện hầu vĩnh viễn về mặt không chút cảm tình, rốt cuộc kinh qua một tia dao động, không biết là khóc, hay cười.

Nhưng mà, hẳn đúng là vẫn không dám cự tuyệt. Từ trong tay con thỏ tiếp nhận cà rốt.. ánh mắt trong lúc vô tình thoáng nhìn, Trấn Điện hầu thỉnh thoảng phát hiện, dưới chân con thỏ, đang ngồi hầu tử cao thấp chừng bốn đến sáu tấc.

Nhìn rõ diện mạo của bốn hầu tử này. Trấn Điện hầu trong lòng khẽ chấn động thoáng cái, lại là tứ đại viên vương.

406. Chương 395: Tuyệt Thế Quyết Đấu.

Bốn viên vương uy chấn thiên hạ, cảm giác được ánh mắt Trấn Điện hầu trong lòng cũng xấu hổ, đều quay đầu đi. Chỉ có một hầu tử không biết sống chết kêu lên.

“Chi chi chi!”

Hầu tử tựa như đang biện giải cái gì, nhưng trong miệng hắn phát ra, chỉ có thanh âm như chuột vậy.

“Lại kêu nữa, sẽ đem các ngươi biến thành cà rốt”.

Thanh âm con thỏ, không chút để ý. Nhưng tứ đại viên vương nghe được, thân hình lại run rẩy, giống như bị một đạo thiên lôi đánh trúng. Mà ngay cả hầu tử kiệt ngạo bất tuân, cũng nghe lời mà ngậm miệng lại, trong mắt tràn đầy vẻ sợ hãi.

Trấn Điện hầu tựa như nghĩ tới điều gì, nhìn thoáng qua cà rốt trong tay, trong ánh mắt bình tĩnh, có một tia chờ đợi.

Cà rốt là nhất quyết không có thể ăn nhưng lại không thể vứt bỏ. Trấn Điện hầu tay phải rũ xuống, như là cảm thấy cà rốt này cầm phòng tay, bỏ lên trên tảng đá bên cạnh người.

“Hò!”

Trên đỉnh núi rất yên tĩnh, chỉ có tiếng gió y u. Một con thỏ, bốn hầu tử, một người, yên lặng ngồi ở đỉnh núi, yên tĩnh ngắm nhìn bầu trời. Tình huống cực kỳ quái dị.

“Cửu Anh tinh huyết! Ứng Long tinh huyết! Trên người bọn họ lại có loại tinh huyết thần thủ đỉnh cấp này, trách không được có thể ở ở trên Thiên Tượng bảng, chiếm cứ vị trí ở trước!”

“Hai người kia thật là đáng sợ, vẫn cấp Thiên Tượng, mà đã có thực lực đối chiến cường giả Thiên Trùng cảnh. Cường giả Thiên Trùng nhất phẩm bình thường, chỉ sợ trực tiếp bị bọn họ đánh chết!”

“Minh tông quả nhiên lợi hại, trách không được có thể cùng Thủy Ma tông. Thái Tổ phái ngồi ngang hàng!”

“Thập Tam hoàng tử? Trước kia chưa từng nghe qua người này, cũng chưa từng thấy qua hắn ra tay. Không ngờ, hắn lại có thực lực như thế, Đại Chu hoàng thất, quả nhiên thâm sâu không lường được!”

Từng đợt tiếng nghị luận từ phía dưới truyền đến. Minh vương Thái tử cùng Thập Tam hoàng tử làm cho mọi người âm thầm kinh hãi. Thực lực của bọn họ. So với một số trưởng lão khổ tu mấy chục năm của một số môn phái còn muốn lợi hại hơn nhiều. Tam thiên ngũ bách (3.500) phi long chi lực, đủ để đem tất cả trưởng lão môn phái ở đây, thoải mái đánh chết!

Phương Vân nhìn sang không trung, nhưng lại nghĩ tới cái khác:

“Người mạnh còn có người mạnh hơn, núi còn có núi cao hơn. Hạng người như Dương Hoàng. Phong Thái Thương. Quân Niệm Sinh, đều được xưng thanh niên đệ nhất cao thủ. Nhưng so với việc Minh vương Thái tử cùng Thập Tam hoàng tử, còn kém không phải một bậc hai bậc. Hai người kia tuổi cũng không lớn, có thể đủ được xưng tụng thiên tài trong thiên tài! Nhưng mà, chính là thực lực như vậy, lại cũng chỉ có thể bài danh thứ ba cùng thứ tư trên Thiên Tượng bảng! Không biết. Đệ Nhất bài danh đệ nhất trên Thiên

Tượng bồng, rốt cuộc là nhân vật bậc nào, lại có thể áp chế cả Thập Tam hoàng tử cùng Minh vương Thái tử!”

Thiên Đài cơ có tam đại Thiên Cơ tiên sinh, ba người này am hiểu, tinh thông tương lai biến hóa, có khả năng quỷ thần khó lường. Luận thôi diễn Thiên Cơ chi đạo, gần với Phu Tử. Nhưng mà dùng năng lực của ba người này, vẫn thôi diễn không ra lai lịch của Đế Nhất, lai lịch người này, quả thực quý thần khó lường!

Quan trọng hơn là, Thập Tam hoàng tử cùng Minh vương Thái tử, hầu như đã đạt đến cực hạn của võ giả cấp Thiên Tượng có khả năng đạt tới. Nhưng Đế Nhất vẫn có thể một mực áp chế bọn họ, chiếm cứ vị trí đệ nhất, quả thực có thể nói là khủng bố.

Phương Vân trong lòng mơ hồ có cảm giác, Đế Nhất này mặc dù là tu vi cấp Thiên Tượng, nhưng lực lượng rất có thể đã ngoài nhị thập (20) thiên long chi lực. Trong tay hắn nếu như không có tinh huyết thần thủ hoặc hung thủ so với Ứng Long còn lợi hại hơn, như vậy tất nhiên có một món pháp khí kinh thế hãi tục.

Có năng lực che mắt Thiên Cơ, hơn nữa còn có thể trong tình huống không biến thân, áp chế Thập Tam hoàng tử cùng Minh vương Thái tử. Pháp khí này, tất nhiên là pháp khí cấp bậc Thiên nguyên hơn nữa vô cùng có khả năng là đỉnh cấp Thiên nguyên pháp khí!

Địa nguyên pháp khí cùng Thiên nguyên pháp khí so sánh với nhau, như là kiến cùng voi, cân bản không phải một cấp bậc. Đế Nhất nếu có Thiên nguyên pháp khí, muốn áp chế Thập Tam hoàng tử cùng Minh vương Thái tử, cũng không phải không có khả năng.

“Sau khi trở về, để cho Triệu Bá Ngôn điều tra qua người này, mượn lực lượng của Tông Nhân phủ cũng có thể”.

Phương Vân trong lòng suy nghĩ. Khó gặp được, nhưng có bảo tàng, bảo đồ gì đó, những người này lập tức như cá mập ngửi thấy mùi máu tươi, đều xuất động. Phương Vân chỉ có ở trong không gian chờ đợi một thời gian ngắn lập tức toàn bộ đều có thể gặp.

Đế Nhất quá mức bí hiểm, chỉ cần Phương Vân còn tu luyện võ đạo, sớm muộn có ngày đụng phải. Loại nhân vật này, luôn phải phòng một tay.

“Gầm”

Xa xa rỗng gầm rung trời. Phương Vân dần xuống tâm tư, thân hình nhoáng một cái. Xuất hiện ở đỉnh núi phía bắc.

Trên bầu trời, cuồng phong gào thét, Thập Tam hoàng tử hóa thân Ứng Long, hai cánh bổ nhào về phía trước, lập tức nhanh như sao băng, hóa thành một đạo cầu vồng vàng kim, nhằm Minh vương Thái tử đánh tới. Miệng hé ra, một luồng lửa liên phun ra.

Ứng Long chính là rồng bậc cao, trên người long huyết cực kỳ tinh khiết, Ứng Long mặc dù có thể phun nước phun lửa, nhưng cấp thủy là năng lực của tất cả chủng tộc long tộc. Ứng Long chính thức thiên phú thân thông, là phun lửa.

Ứng Long phun ra lửa không phải là lửa phàm, mà là thu thập khí của thương khung, tế luyện ra thương khung chân hỏa. Loại lửa này tan cả kim loại, đốt cháy cả không gian, so với lửa mà Cùng Kỳ phun ra, cao hơn không chỉ một cấp bậc.

Nhìn thấy lửa này phun ra, mọi người trong sơn cốc thấy mà kinh hoàng. Cái loại thương khung chân hỏa này, chính là cường giả Thiên Trùng nhất phẩm cũng có thể trực tiếp chết cháy, căn bản không phải bọn họ có thể ngăn cản được.

Nhìn thấy Ứng Long đáp xuống. Minh vương Thái tử hóa thân thành Cửu Anh hung ác, lại không sợ chút nào. Trong chín cặp mắt tam giác, toàn bộ đều là ảnh hình ảnh Ứng Long.

“Hô”

Khi hai bên cách nhau chừng mấy trăm trượng. Minh vương Thái tử rốt cuộc ra tay, chín cái miệng đồng thời mở ra, lộ ra miệng đầy răng nhọn trắng hếu. Một tiếng gào rít, lập tức chín cổ độc hỏa phụt lên, cổ độc hỏa này không phải đỏ, mà lại màu đen, mang theo một cổ thủy tính chất, cực kỳ trầm trọng.

Cửu Anh được xưng Minh thần chi sủng, chính là hung thủ hung ác nhất trong U Minh. Nó phun ra độc hỏa khác với Ứng Long, chính là thu thập âm khí, trọc khí, tà khí, thi khí, lệ khí ở chỗ sâu trong lòng đất mà thành, được xưng U Minh địa hỏa, là độc hỏa âm hàn nhất trong thiên địa. Loại độc hỏa này tính chất chẳng những không nóng, ngược lại cực lạnh.

“Xèo xèo!”

U Minh địa hỏa màu đen phun ra, hư không phát ra thanh âm xèo xèo, giống như bị kích độc gì đó ăn mòn vậy. Ở trong mắt mọi người, ngay cả không gian cũng bị bóp méo.

“Độc thật là lợi hại! Lại có thể so với độc trong Thủy ngục phong của ta còn muốn lợi hại hơn. Nhưng tiếc, ta không thể đi tới thu thập!”

Phương Vân thấy cũng âm thầm lú lười. Trong Thủy ngục phong của hắn thu thập khói độc màu đen độc của độc vật trong ngàn vạn ao đầm, còn thêm vào kích độc của Hóa Xà. Nhưng những độc chất này, so với độc hỏa của hung thủ Cửu Anh Thiên Trùng cảnh mà nói, vẫn có chút thua kém.

Minh vương Thái tử hiện tại khoảng chừng tam thập ngũ (35) thiên long chi lực. Phương Vân sau khi biến hóa Giác Thụy, cũng chỉ có nhị thập lục (26) thiên long chi lực.

Hai người kém gần như thập thiên long chi lực, lúc này chạy tới thu thập độc khí. Quả thực là khiêu vũ cùng tử thần, nguy hiểm quá lớn!

“Đáng tiếc, ta còn chưa có bước vào cấp Thiên Tượng, không thể biến hóa viễn cổ Côn Bằng. Nếu không mà nói, nói không chừng thật đúng là có thể đem Minh vương Thái tử đùa bỡn ở trong lòng bàn tay!”

Thấy hai gã thiên tài ngạo thị thiên hạ, ở trong hư không giao chiến. Phương Vân trong lòng cũng bành trướng, bùng lên một cổ hào khí muốn tranh sống mái. Nhưng mà, đáng tiếc, hiện tại vẫn chưa có khả năng.

“Oành”

Một tiếng nổ kinh thiên động địa, từ phía không trung truyền vào

Cũng không phải nói. Minh vương so với chân long kém hơn, chỉ có điều Minh vương Thái tử triệu hoán đi ra hư ảnh Minh vương, chỉ là một bộ phận rất ít, căn bản không cách nào ngăn cản năm chân long nghiêng áp.

Chân long, đại biểu là lực lượng cực hạn. Năm chân long tụ tập cùng một chỗ, trực tiếp đè sập Minh vương do Minh vương Thái tử triệu ra.

Nhưng vào lúc này, thanh âm Minh vương Thái tử, một lần nữa vang lên: “Độc tí minh vương nhị khẩu thủ!”

Ầm ầm, thiên địa chấn động, lại một đạo hư ảnh Minh vương cực lớn, xuất hiện ở bên người Minh vương Thái tử. Khí tức đạo hư ảnh Minh vương này. So với một đạo trước đó, còn mạnh hơn mấy lần, hư ảnh này trực tiếp thể hiện ra bản thực chất hóa.

Nguyên bản hư ảnh minh vương là một mảng đen kịt, đã nhiều hơn đôi mắt. Đôi mắt kia, vô tình lạnh như băng, bao quát vạn vật sinh linh như con kiến hôi. Minh vương Thái tử triệu ra đạo độc tí minh vương thứ hai, cũng không có bay ra ngoài, mà là ầm một tiếng, ở trong hư không quỳ xuống. Mới xem qua, thật giống như là Minh vương chúa tể tử vong, đang đối với Ngũ Đế trên bầu trời quỳ lạy!

“Độc tí minh vương tam khẩu thủ”, phi thường đặc thù, một chiêu hợp với một chiêu, thuộc về võ học nối liền. Chỉ cần công lực đủ, là có thể triệu ra độc tí minh vương thứ ba.

Đạo độc tí minh vương thứ ba này, lại xưng Hủy diệt Minh vương. Là chiêu uy lực lớn nhất trong ba chiêu. Có thể đủ đem một thân thiên địa khí vận tập trung sung hạnh, trực tiếp đánh tan trở thành người bị thiên địa vứt bỏ. Hơn nữa, một chiêu này sử ra, diện tích phạm vi cực lớn, lập tức muốn hóa thành hư vô, tất cả sinh linh chết hết, trở thành quốc gia tử vong chân chính.

“Độc tí minh vương tam khẩu thủ”, uy lực tăng lên gấp bao nhiêu lần. Minh vương Thái tử thông qua Thiên Tượng chi pháp, đem lực lượng tăng lên tới tam thập ngũ (35) thiên long chi lực. So với võ giả Thiên Trùng cảnh bình thường, cũng khó mà thi triển ra năng lực của Độc tí minh vương nhị khẩu thủ!

408. Chương 397: Dữ Dội Làm Khó Dễ.

Thập Tam hoàng tử như gặp phải trọng kích, kêu lên một tiếng đau đớn, bị một cỗ lực lượng vô hình đánh bay hơn mười trượng, ở trong hư không bay lả tả ra một đường long huyết.

Mà ở phía dưới, năm hư ảnh chân long, ở giữa không trung rung động, bốn hư ảnh chân long lập tức biến mất vô tung. Còn lại một đạo chân Khí, dùng thế lôi đình vạn quân, đánh vào Cửu Anh.

Ba trong chín cái đầu của Cửu Anh, như giấy dán bị ập như, ám kinh còn lại, đánh vào trong cơ thể Cửu Anh, đem Minh vương Thái tử biến thành Cửu Anh, đánh bay ngược ra hơn mười trượng. Mấy cái đầu còn lại của Cửu Anh, đau đến gào rú không thôi

Một lần giao thủ này, hai người một lần nữa là tám lạng nửa cân, bất phân thắng phụ, đều bị trọng thương! Ngũ Đế ngự long quyền cùng độc tí minh vương tam khẩu thủ, đều là tuyệt học có một không hai

Thập Tam hoàng tử cùng Minh vương Thái tử sau khi thi triển ra hai môn tuyệt học có một không hai hoàng thất cùng Minh tông, nội lực tiêu hao thật lớn, hơn nữa song song đều bị thiệt hại nghiêm trọng, rõ ràng từ tam thập ngũ (35) thiên long chi lực. Xuống đến nhị thập lục thiên long chi lực.

“Võ học Đại Chu hoàng thất, bất quá cũng chỉ như thế!”

Một thanh âm khàn khàn từ Minh vương Thái tử biến thành Cửu Anh truyền đến: “Chi bằng chừng đó năng lực, đã muốn chinh phục chư giáo vạn phái, thật sự là không biết tự lượng sức mình!-”

Thanh âm vừa dứt. Phần cổ bị đứt rời ba cái đầu bị đứt của Cửu Anh hai luồng huyết nhục nhúc nhích, trong nháy mắt ba cái đầu mới, tốc độ sinh trưởng lấy mất thường cũng có thể thấy được mọc ra, một lần nữa khôi phục như lúc ban đầu.

Cửu Anh là sủng vật của Minh vương nắm giữ sinh tử, không chỉ có thể phàm tử vong U Minh địa hỏa, bản thân cũng có năng lực phục hồi cường đại.

Thập Tam hoàng tử không có dây dưa cùng Minh vương Thái tử, là hoàng tộc, đều có kiêu ngạo cùng tôn nghiêm của hoàng tộc. Ánh mắt lạnh lẽo, Thập Tam hoàng tử chỉ nói hai chữ: “Đến đây!”

Thanh âm ầm ầm giống như lôi đình cắt qua hư không, bức bắn bốn phương tám hướng, hiển thị rõ khí phách hoàng thất!

Thanh âm vừa dứt. Ứng Long hai cánh bồ nhào về phía trước, một lần nữa hóa thành lưu tinh hạ xuống. Há miệng phun ra một mảng lớn Thương Khung chân hỏa. Đồng thời Hám thể hoàng quyền một lần nữa đánh ra.

“Rít...”

Chín đầu dữ tợn của Cửu Anh, mãnh liệt duỗi dài phát ra một hồi tiếng rít chói tai. Miệng rộng đầy răng nhọn hình tam giác mở ra, vô số U Minh địa hỏa một lần nữa phụt ra, đồng thời địa ngục minh long bay ra. Minh vương Thái tử một lần nữa sử xuất Địa ngục minh long quyền.

Phành! Phành! Phành!

Tiếng vang kinh thiên động địa, chấn triệt hư không. Hai tuyệt thế hung vật ở trong trời xanh. Rít gào, gầm rú. Quấn lấy nhau cùng một chỗ. Bất kể là Minh vương Thái tử hay Thập Tam hoàng tử, đều không có thi triển Ngũ đế ngự long quyền cùng Độc tí minh vương tam khẩu thủ nữa.

Hai môn tuyệt học có một không hai này, quá tiêu hao nội lực! Dùng ra một lần nữa, chỉ sợ lập tức phải khôi phục nhân thân, hơn nữa còn tụt xuống dưới nhị thập (20) thiên long chi lực.

Phong Thái Thương cùng Quân Niệm Sinh ngửa đầu nhìn trời ánh mắt chớp động, không biết suy nghĩ gì trong đầu. Khi Minh vương Thái tử cùng Thập Tam hoàng tử chém giết đã lâu, lực lượng một lần nữa tụt xuống, hạ xuống đến nhị thập ngũ (25) thiên long chi lực. Phong Thái Thương cùng Quân Niệm Sinh rốt cuộc xuất thủ!

Phanh! Phanh!

Sơn cốc chấn động, hai thân ảnh mãnh liệt phá không ra. Phong Thái Thương mãnh liệt phát ra một tiếng thét dài thân hình nhoáng một cái, lập tức biến thành thần thủ Kế Mông thân người đầu rồng.

Phong Thái Thương nguyên vốn chỉ có thập ngũ (15) thiên long chi lực, nhưng lúc này biến hóa thần thủ Kế Mông, khí tức lập tức cuồng bạo, trong nháy mắt, đã đột phá đến nhị thập thất (27) thiên long chi lực. Trên người tản mát ra khí tức, cực kỳ bá liệt, giống như một cơn lốc!

“Nguyên thủy chi ma!”

Phong Thái Thương lúc này lực lượng, cùng thực lực bị hạ xuống của Thập Tam hoàng tử cùng với Minh vương Thái tử ngang hàng. Vị ma đạo thanh niên đệ nhất cao thủ này. Không lên tiếng thì thôi lên tiếng là kinh người. Trong Khi Thập Tam hoàng tử cùng Minh vương Thái tử dây dưa, trong nháy mắt đã tập trung toàn bộ lực lượng, sử xuất ma công trong “Thủy Ma Nguyên Thư” có một không hai

Chỉ nghe một tiếng vang lớn, trong hư không phương viên mấy trăm dặm, mãnh liệt rung động lắc lư, khí tức trên người Phong Thái Thương, đem hư không khuấy động long trời lở đất. Cả không gian bỗng nhiên tối sầm lại. Sau đó một đạo hào quang đậm đặc hắc ám, từ trong cơ thể Phong Thái Thương phụt lên, hóa thành một pho tượng Hắc Ám Ma Thần cực lớn!

Tòa Hắc Ám Ma Thần này ba đầu mười tám cánh tay, toàn thân toát ra khí tức cổ lão. Xưa cũ, ngưng cuồng, bá đạo. Phảng phất như tư trong hư vô hắc ám nhất trong vũ trụ bước ra. Phong Thái Thương đột nhiên hét lớn một tiếng, ma khí cuộn cuộn lập tức hội tụ thành một thiết quyền cực lớn đen kịt, dùng thế Lôi đình vạn quân đánh ra.

Một quyền này trời rung đất chuyển, đem Minh vương Thái tử tính cả Thập Tam hoàng tử toàn bộ bao vây vào trong!

Phanh!

Phong Thái Thương vừa mới ra tay. Quân Niệm Sinh cũng đập đất mà dậy, vị truyền nhân Thái Tổ phái này, trong mắt xẹt qua một tia lệ mang, mãnh liệt quát lên một tiếng lớn. Xuất ra một món pháp khí màu tím hồng, chung quanh pháp khí hiện ra hư ảnh long phượng, rõ ràng là một món thượng phẩm pháp khí.

“Bạo”.

Một tiếng hét to, trong hư không một đạo hào quang màu tím hồng so với thái dương còn muốn chói mắt gấp mười, mãnh liệt nổ tung ra. Kinh Khí cuồng bạo hủy diệt quét ngang bốn phía. Trong tích tắc trước khi pháp khí này bộc lộ ra năng lượng hủy diệt khuếch tán ra. Quân Niệm Sinh thì triển ra chữ Khảo trong “Thái tổ Khắc điển”, sinh ra một cỗ lực lượng kỳ dị, đem uy lực từ cực phẩm pháp khí tự bạo áp súc lại, hướng về phía Thập Tam hoàng tử cùng Minh vương Thái tử đẩy qua.

Luồng lực lượng hủy diệt này, lại có hơn phân nửa hướng về phía Minh vương Thái tử!

Quân Niệm Sinh khi tranh đoạt Tà Thần chi noãn, ăn của Minh vương Thái tử không ít thiệt thòi còn thiếu điều bị hấn ám toán chết. Tượng đất cũng có ba phần hỏa giận. Quân Niệm Sinh lúc này bắt được cơ hội lập tức toàn lực ra tay. Dem toàn bộ nhị thập (20) thiên long chi lực thúc dục cực phẩm pháp khí nổ tung, sinh ra uy lực cực kỳ đáng sợ!

Phong Thái Thương. Quân Niệm Sinh một đạo một ma, lá mặt lá trái lúc này rốt cuộc bắt được cơ hội dữ dội làm khó dễ, vừa ra tay chính là chiêu số lấy mạng, đầy đủ triển lộ ra bản sắc đạo, ma Thanh niên đệ nhất cao thủ!

Dị biến tới rất nhanh. Thập Tam hoàng tử cùng Minh vương Thái tử sắc mặt đại biến, phần nộ quát: “Muốn chết”.

Hai người vừa rồi thi triển thủ đoạn, sinh tử đánh nhau, nhưng lúc này, đối mặt Phong Thái Thương cùng Quân Niệm Sinh dữ dội làm khó dễ, lại không hèn mà cùng tạm thời buông tha tranh chấp giữa hai người, chuyển sang liên thủ ứng đối công kích của Phong Thái Thương cùng Quân Niệm Sinh!

Cao thủ dưới tình huống này, cũng có thể lựa chọn ra Phương thức ứng đối hữu hiệu nhất, đơn giản nhất, có lợi nhất! Thập Tam hoàng tử cùng Minh vương Thái tử không thể nghi ngờ chính là tồn tại như vậy!

“Hô” Thương khung chân hỏa cùng U Minh địa hỏa đồng thời phun ra, cùng lúc Thập Tam hoàng tử cùng Minh vương Thái tử đều tự phát ra một chuông, chống đỡ Nguyên thủy chi ma của Phong Thái Thương cùng pháp khí tự bạo của Quân Niệm Sinh!

“Oành”

Bốn cỗ lực lượng, ở trên hư không đụng nhau. Thập Tam hoàng tử cùng Minh vương Thái tử kêu lên một tiếng đau đớn, bị Phong Thái Thương cùng Quân Niệm Sinh liên thủ công kích, đánh lùi trăm trượng. Song song Khí huyết bốc lên, nội phủ thụ thương!

Thập Tam hoàng tử cùng Minh vương Thái tử dù sao chém giết đã lâu. Không giống Phong Thái Thương cùng Quân Niệm Sinh, chém giết nhìn như hung mãnh, thực ra không có nửa điểm hung hiểm đáng nói, giờ phút này thực lực đại giảm, cộng thêm Phong Thái Thương cùng Quân Niệm Sinh cùng làm khó quá đột ngột tuy kịp phản ứng, nhưng vẫn chậm nửa nhịp, lập tức bị thương không nhẹ.

Nếu không có hai người kịp thời gác lại thành kiến, liên thủ đối địch, lúc này cũng không phải là trọng thương, mà là nằm trên mặt đất.

“Hãy”

Phong Thái Thương quát lên một tiếng lớn, hư không đập mạnh, lập tức đuổi giết về phía Thập Tam hoàng tử. Cùng một thời gian. Quân Niệm Sinh cũng ăn ý giết hướng về phía Minh vương Thái tử trọng thương.

Hai vị đạo, ma thanh niên đệ nhất cao thủ này, trong tích tắc hiện lộ ra sự ăn ý, một đám trường lão môn phái ở phía dưới thấy vậy cũng trợn mắt há hốc mồm!

“Phong Thái Thương, lui xuống đi!”, một tiếng quát lớn từ phía dưới truyền đến, Phong Thái Thương chỉ cảm thấy trước mắt nhoáng một cái, một pháp khí bằng móng tay đột nhiên xuất hiện ở phía trước, sau đó mãnh liệt chấn động, liền hóa thành hai tòa sơn phong cực lớn, ngăn tại trước người!

“Oanh!”

Phong Thái Thương một quyền này đánh lên trên Ngũ Ngục phong, không khí trong phương viên mấy trăm dặm, tạo nên gợn sóng vạn trượng.

Phong Thái Thương một quyền này. Phương Vân chỉ cần đơn giản bằng vào thượng phẩm pháp khí này cản lại!

Nguyên thủy chi ma. Xuất từ “Thủy Ma Nguyên Thư”, chính là một môn tuyệt học có một không hai diễn hóa mà thành. Phương Vân tự nghĩ Đại lực thần ma chương cũng tiếp không dưới, toàn thân cao thấp, cũng chỉ có pháp khí Ngũ Ngục phong này, mới có thể tiếp được. Sự thật cũng xác minh suy nghĩ của hắn, chỉ có điều, Ngũ Ngục phong tiếp một quyền này, lập tức năng lượng hao hết, hào quang ảm đạm.

“Nhanh”

Ngoài mấy trăm trượng, Phương Vân tâm niệm vừa động, liền đem pháp khí này chiêu trở về.

“Phương Vân!”

Trong miệng Nguyên thủy chi ma đen kịt phát ra một tiếng hô kinh ngạc. Giác Thụy trước mắt Phong Thái Thương cũng không ẩn tượng, nhưng tiếng quát vừa rồi cùng với khí tức trên người Giác Thụy này, lại khiến cho hắn nhận ra được.

Đây rõ ràng là tiểu hầu gia Đại Chu trải mấy tháng trước, chính mình phụng mệnh trong tông, tiến đến tâm nã, cuối cùng lại để cho hắn thuận lợi đào thoát.

Nhìn thấy Giác Thụy khí tức cường hãn trước người này. Phong Thái Thương trong lòng cũng nổi lên gợn sóng, mấy tháng trước. Phương Vân còn phải dựa quỷ kế, xảo trá, dựa vào pháp khí tự bạo, mới có thể bị thương hắn hơn nửa cuối cùng, vẫn được nho gia thanh niên đệ nhất cao thủ Lý Ưc Huyền cứu đi.

Mà hôm nay, thiếu niên này lại có thể đứng ở trước mặt mình, hóa thân Giác Thụy, đối cứng với mình!

“Phong Thái Thương, lui xuống đi! Người không phải đối thủ của ta!”

Phương Vân thanh âm không cao không thấp, toát ra một cỗ tự tin không thể nghi ngờ.

Không bao lâu trước đó, Phương Vân thấy được Phong Thái Thương, Dương Hoảng, Quân Niệm Sinh. Lý Ưc Huyền tử đại cao thủ này, chỉ có nhìn lên cùng ngưỡng mộ. Nhưng hôm nay đã có thể cùng bọn họ ngồi ngang hàng, thậm chí áp bọn họ một đầu!

“Nhiều lời! Lần trước để cho người chạy thoát, không nghĩ tới người lớn gan như vậy, lần này lại có thể chui đầu vào lưới, vừa vặn có thể đem người mang về trong tông phụng mệnh!”

Phong Thái Thương kiến thức, kinh nghiệm, đều là người nổi bật trong cùng thế hệ, Phương Vân pháp khí tuy lợi hại, nhưng mà, tương đối tiêu hao chân khí cũng thật lớn. Phong Thái Thương tự tin, tuyệt đối có thể bằng vào Nguyên thủy chi ma, dùng bạo lực đánh phá pháp khí này!

“Chư thiên chư địa, ma lâm vạn giới!”

Thanh âm Phong Thái Thương biến đổi Nguyên thủy chỉ huy ba đầu lâu, đồng thời xướng lên ma âm cổ lão, tất cả mười tám cánh tay hắc ám đồng thời đánh ra pháp quyết, trong nháy mắt, ba văn tự cổ lão, vất ngang ở trong hư không.

Ba văn tự cổ lão này, mỗi một chữ lớn bằng một tòa nhà, từ trái sang phải phân biệt đại biểu cho Thiên Địa Ma, tam giới!

Thanh âm vừa dứt, ba chữ Thiên, Địa, Ma, hợp nhất chất chồng cùng một chỗ, hóa thành một luồng ma phong dài hơn hai mươi trượng, âm một tiếng, xoáy lên ma khí dày sóng, hướng về phía Phương Vân đánh qua.

“Phong Thái Thương, ta nói rồi người không phải đối thủ của ta. Thần ma câu dịch đại pháp!”

Phương Vân quát lạnh một tiếng, khu động Thần ma câu dịch phù triện trong cơ thể, một đạo hư ảnh phù triện màu xanh đồng mơ hồ xuất hiện ở trong hư không, đem Giác Thụy bao vây ở chính giữa.

Trên hư ảnh phù triện cổ lão này, lôi điện lấp lờ, phát ra lôi âm âm âm.

Trên phù triện cổ lão, hiện ra vô số gương mặt ma thần cổ lão!

“Rống...”

Một tiếng rít gào thò bạo từ ở chỗ sâu trong không gian phía trên Phương Vân phát ra. Sau đó một ma thần cực lớn, mang theo khí tức hủy thiên diệt địa. Ở trong không gian xé mở một đạo nứt gãy, đập không mà đi ra!

409. Chương 398: Ngồi Xuống Hỏa Đàm.

Phương Vân dùng nhị thập lục thiên long chi lực, triệu hoán ra ma thần cực kỳ cường đại! Vừa mới xuất hiện, tất cả mọi người trong lòng lập tức xuất hiện một cổ cảm giác sợ hãi, thật giống như thấy được một pho tượng ma thần!

“Oành”

Thần ma câu dịch đại pháp triệu ra ma thần cường đại, vừa mới xuất hiện, lập tức một quyền nặng nề hướng về Phong Thái Thương đánh tới. Phong Thái Thương triệu ra Ma thần cơ giác, chỉ một quyền đã bị đánh cho nổ tung. Ngay sau đó. Nguyên thủy chi ma mà Phong Thái Thương triệu hoán ra, rú thảm một tiếng, trực tiếp bị một quyền chấn thành tro bụi.

“Phốc...”

Phong Thái Thương hóa thân thành Kế Mông, trực tiếp bị một quyền đánh vào thân thể Nguyên thủy chi ma, đang ở giữa không trung, lập tức phun ra một ngụm máu, đã bị trọng thương.

Phương Vân sử xuất Thần ma câu dịch đại pháp, chính là Đại tông phái thượng cổ bài danh cực kỳ gần ở phía trước.

Thần ma câu dịch đại pháp là tuyệt học cực kỳ huyền ảo, cường đại của phái này.

Phương Vân một sử xuất môn tuyệt học này, lực lượng trực tiếp từ nhị thập lục thiên long chi lực, tụt xuống thập thiên long chi lực. Lực lượng tiêu hao, so với Ngũ đế ngũ long quyền cùng Độc tí minh vương tam khẩu thủ còn muốn khủng bố hơn!

Nguyên thủy chi ma của Phong Thái Thương tuy lợi hại, nhưng đối mặt với loại tuyệt học thiêu đốt lực lượng, làm đặc thù hiến tế này, cũng không phải đối thủ.

Phong Thái Thương giờ phút này cũng không phải là nhân thân, vẫn hóa thân thành Kế Mông, trên mặt lại một mảng tái nhợt, đã bị thương rất nặng. Một cổ lực lượng hắc ám cực kỳ đặc thù. Xâm nhập trong cơ thể hắn ở trong cơ thể hắn tàn sát bừa bãi, hiện ra xu thế một loại nổ tung. ,

Phong Thái Thương cảm giác được cổ biến hóa này, lập tức sắc mặt đại biến, chỉ có thể trơ mắt nhìn Phương Vân thực lực đại giảm, lui về bên người Thập Tam hoàng tử.

“Làm sao có thể!”

Phong Thái Thương trong mắt tràn đầy khiếp sợ, mấy tháng trước, cường sinh khổng tử, có thể tùy ý khống chế tiểu hầu gia Phương Vân hôm nay lại có thể chính diện cùng hắn đối cứng. Đây là sự đả kích cực kỳ to lớn đối với hắn!

Phương Vân cũng không có tiếp tục cùng Phong Thái Thương dây dưa, thân hình nhoáng một cái, lập tức lui trở về bên người Thập Tam hoàng tử. Hắn mặc dù không có bị thương, nhưng giờ phút này lực lượng tụt xuống đến Thập thiên long chi lực. Ở tại những người này, đã mất mất tư cách tái chiến.

Mặc dù như thế. Phương Vân trong tích tắc đã bộc phát ra lực lượng đáng sợ, đã khắc sâu vào vào trong mắt những người xem cuộc chiến này, trong mắt họ toát ra sự khiếp sợ thật sâu: “Lực lượng thật đáng sợ!”

Công pháp thật quý dị! Phong Thái Thương được tinh huyết Kế Mông, lại có thể không phải đối thủ của hắn!”

“Đám người Phong Thái Thương. Quân Niệm Sinh chính là đã được công nhận ma, đạo thanh niên đệ nhất cao thủ. Tiểu hầu gia này hôm nay chỉ mới mười sáu tuổi. So với đám người Phong Thái Thương, kém gần mười tuổi, lại có thể chính diện đánh bại Phong Thái Thương, tiền cảnh như thế quả thực làm cho người ta sợ hãi!”

“Ta nhớ Phương Vân lúc trước, rõ ràng là võ giả Địa Biến bảng, hắn hiện tại thực lực tại sao tăng trưởng đến tình trạng đáng sợ như thế. Chẳng lẽ hắn ở trong này tìm được kỳ ngộ, vượt qua tất cả mọi người, trực tiếp tại trong chùng một tháng, trực tiếp nhảy vọt qua cấp Linh Tuệ, tiến vào cấp Thiên Tượng?”

Những trưởng lão tông phái, tán tu cường giả này trong lòng khiếp sợ không thôi. Cường giả càng lợi hại, tại cấp Linh Tuệ cũng sẽ phải đình trệ thời gian thật dài. Phương Vân làm sao có thể trong khoảng thời gian ngắn, nhảy qua cấp Linh Tuệ, trực tiếp tiến vào cấp Thiên Tượng?

Rất nhiều người trực giác Phương Vân không có khả năng nhanh như vậy, đã bước vào cấp Thiên Tượng. Nhưng kết luận này vừa xuất hiện, những người này trong lòng càng thêm kinh hãi. Phải tu luyện dạng công pháp biến thái gì, mới có thể khiến cho một người tại cấp Linh Tuệ, đã có thực lực đáng sợ như thế? Có thể đánh bại một cường giả cấp Thiên tượng đã biến thành Kế Mông?!

“Không có sao chứ?”

Một đạo thanh âm quen thuộc truyền vào trong tai. Phương Vân vừa chuyển đầu, vừa vặn nghênh tiếp ánh mắt của Thập Tam hoàng tử.

“Không có việc gì, chỉ là tiêu hao một điểm chân khí mà thôi” Phương Vân nói.

Hắn xác thực không có việc gì, nhưng mà, duy nhất bị Thần ma câu dịch phù triệu từ trong cơ thể rút sạch lực lượng thập lục thiên long chi lực, loại cảm giác này cũng không dễ chịu gì.

“Uống viên đan dược này vào đi”.

Chung quanh Thập Tam hoàng tử hóa thân Ứng Long, chân khí lay động, một túi không gian mở ra, sau đó hai viên đan dược vàng óng, mang theo mùi thuốc nồng đậm bay ra. Hai viên đan dược này được khí ngưng tụ, hóa thành mấy kim long xoay quanh bay múa, hiển nhiên không phải vật phàm.

Đan dược trên người Phương Vân, đã sớm hao tổn không còn. Chỉ còn lại linh hoa dị thảo chồng chất, nhưng những vật này, còn phải luyện thành đan dược mới có thể phát huy ra tác dụng.

Nhìn thấy Thập Tam hoàng tử ném tới hai viên đan dược hoàng thất, Phương Vân cũng không khách khí. Phát ra một cổ chân khí bao lấy, đưa vào trong miệng. Đan dược vào miệng, một cỗ lực lượng bá đạo, bùng nổ ủa vào trong cơ thể Phương Vân.

“Thập Tam hoàng tử, cục diện hiện tại, là cục diện bế tắc. Ai cũng không có lực lượng cướp lấy tàng bảo đồ trong tay những người khác. Còn muốn đánh tiếp sao?” Phương Vân nói.

Thập Tam hoàng tử nhìn Minh vương Thái tử cùng Quân Niệm Sinh cũng đã phân ra ở phương xa. Minh vương Thái tử khi có tam thập ngũ thiên long chi lực, còn có thể hoàn toàn chèn ép Quân Niệm Sinh. Nhưng hiện tại dưới thực lực xuống đến hơn nhị thập thiên long chi lực, đối mặt với Quân Niệm Sinh có nhị thập thiên long chi lực, trực tiếp bị một thân pháp khí của hắn nổ tung, lúc này cũng đã chật vật không thôi.

Cục diện, hiện tại còn hoàn toàn không tổn hại, thực lực không giảm xuống, cũng chỉ có khí vận hoàng đế Quân Niệm Sinh. Nhưng mà, hắn cũng không có truy kích. Hiển nhiên trong đợt giao thủ vừa rồi, cũng tiêu hao hết không ít pháp khí.

Quân Niệm Sinh của cải đều chứa ở mấy cái túi không gian. Đối mặt với cường địch như Minh vương Thái tử. Pháp khí cấp thấp căn bản phát huy không ra tác dụng gì, chỉ có những Địa nguyên pháp khí cao cấp kia, mới có thể phát huy ra tác dụng.

Quân Niệm Sinh lúc này, đã không nghĩ lại cùng Minh vương Thái tử dây dưa. Nguyên nhân rất đơn giản, Cửu Anh có năng lực tái sinh. Pháp khí tự bạo có kịch liệt, với năng lực thiên phú của Cửu Anh, lập tức

khôi phục. Thật sự là lãng phí không công.

“Người có chủ ý gì?” Thập Tam hoàng tử nói.

Là giống rồng, Ưng Long trời sinh có năng lực cảm giác được hắc ám. Thập Tam hoàng tử liếc qua là thấy được, cách đó không xa, Trấn Điện hầu bị con khỉ quần chặt ở bên người.

Hiện tại loại tình huống này. Trấn Điện hầu trên căn bản là không thể trông cậy vào. Bên người có thể coi trọng, tạm thời chỉ có Phương Vân.

“Không gian này, đã không có giá trị lợi dụng, có thể rời đi! Hơn nữa người vừa mới trúng Độc tì minh vương tam khẩu thủ của Minh vương Thái tử, hiện tại vận xấu quần thân, không thích hợp tiếp tục động võ nữa!”

Phương Vân nói thẳng, hắn đã thấy qua uy lực Độc tì minh vương tam khẩu thủ. Minh vương dập đầu càng nhiều, uy lực càng mạnh, vận rủi càng lợi hại.

Thập Tam hoàng tử trước mắt, vẫn không thể chết ở trong không gian này.

Thập Tam hoàng tử lúc bắt đầu. Ánh mắt vẫn còn bình tĩnh. Nghe được câu nói sau cùng của Phương Vân, trong mắt rốt cuộc đã biến sắc.

Võ giả không thể nhìn thấy khí vận tinh mang của chính mình. Cho nên, khí vận mạnh như Quân Niệm Sinh, trúng chiêu bị vận xấu quần thân cũng không biết, phải cần một khí linh đến chỉ ra.

Thập Tam hoàng tử tuy không thấy khí vận tinh mang của mình, nhưng mà có thể cảm giác được Ngũ Đế hư ảnh bị xé nát, hắn biết võ học Minh tông có năng lực nào đó tách ra khí vận. Ngũ Đế hư ảnh. Không hề nghi ngờ, thay hắn ngăn cản chiêu này. Nhưng mà, đồng thời, hắn cảm giác được một tia không ổn.

Thập Tam hoàng tử vừa rồi liên hợp Minh vương Thái tử, đối kháng Phong Thái Thương cùng Quân Niệm Sinh dữ dội làm khó dễ, trong tích tắc trước khi ra tay, nội thương đột nhiên phát tác, chân khí hỗn loạn. Hắn mới đầu còn tưởng rằng là trùng hợp, nhưng mà, hiện tại nghe Phương Vân nói như vậy, lập tức hiểu rõ, chỉ sợ cũng không phải trùng hợp đơn giản như vậy.

Thập Tam hoàng tử cũng biết, tông phái giới có một số võ học có thể trực tiếp công kích khí vận, thậm chí có thể làm đổi phương vận xấu quần thân. Nhưng loại võ học này cực ít. Hắn không ngờ, trùng hợp khiến

Dương Hoàng vừa mới bay ra trăm trượng, sau lưng một đạo bóng trắng lông xù bay tới, thoảng cái lướt qua hắn. Dương Hoàng cau mày, đang muốn làm cái gì đó, linh hồn trong nhẫn đã hoảng sợ hét to:

“Đừng lên tiếng, đừng tới gần”.

“Tại sao?” Dương Hoàng ngạc nhiên hỏi. Một con thỏ có thể bay lên, đương nhiên chỉ có thể là yêu tộc. ‘ ’

“Tên này!... Đáng chết, hắn tại sao còn sống!” Linh hồn trong nhẫn trầm thấp chửi bới, tựa như nhận lấy kinh hãi thật lớn. Cần bản không để ý tới Lôi Dương Hoàng hỏi.

“Đừng hỏi nhiều như vậy. Tóm lại, sau này nếu như gặp được con thỏ này, mặc kệ hắn có thể bay hay không. Người phải cách nó càng xa càng tốt!”

Linh hồn trong nhẫn kêu lên, linh hồn tựa như vẫn còn đang run rẩy.

Dương Hoàng trong mắt xét qua một tia bất mãn, nhưng lại không nói gì thêm. Linh hồn trong nhẫn, đã càng ngày càng khiến cho hắn có chút bất mãn. Nhưng mà, xem ra hắn còn có giá trị lợi dụng, Dương Hoàng cũng không có nói gì.

Thân hình nhoáng một cái. Dương Hoàng đã xuyên qua cơn lốc màu đen.

Nước xanh núi biếc liên miên, Trung thổ thần châu mệnh mông cuồn cuộn không khí tươi mát quen thuộc..., một lần nữa lại được hít thở, mọi người cảm giác dường như đã có mấy đời, có loại cảm giác lại thấy được ánh mặt trời!

Cảnh vật quen thuộc, nườm nượp mà đến. Chỉ có ở nơi quen thuộc này, những vương hầu này, mới có thể cảm giác được phân lượng cùng sức nặng của mình, mới có thể cảm giác được, mình vẫn là trọng thần địa vị hiển hách tọa trấn một phương của Đại Chu triều!

“Rốt cuộc đã trở lại!”

Y Vi Lương giang hai tay cánh tay ra, làm ra thần sắc say mê. Không có ai thích bị xem như là con kiến hôi, mà không thể nghỉ ngơi, tại không gian kia, mọi người chính là tồn tại như vậy.

“Đi thôi, về thành Hoài An trước” Thập Tam hoàng tử nói.

“Vâng điện hạ”.

Mọi người hiểu ý, lập tức hướng về phía thành Hoài An bay đi. Không có ai chọn dừng lại ở gần nơi này. Ở đây đợi càng lâu, chỉ càng nguy hiểm.

Hào quang lóe lên, con thỏ xuyên qua cơn lốc. Không trung lập lòe một cái, lập tức biến mất không thấy.

“Ầm ầm!”

Con thỏ vừa mới lướt đi trăm dặm, hư không run lên, một đạo vết nứt không gian cực lớn lằng không xuất hiện, đem con thỏ chụp vào trong đó.

Phành!

Con thỏ vừa mới đi vào, khổng tới một tích tắc. Ở chỗ sâu trong không gian, lập tức phát ra tiếng nổ mạnh liên miên, thật giống như nuốt mấy trăm tấn thuốc nổ vậy.

“Đáng chết!”

Một thanh âm trầm thấp vang lên, hư không đột nhiên nổ tung, vừa mới nuốt con thỏ vào, lập tức lại bị vứt ra.

Ầm ầm. Không gian chấn động, đại địa dao động, trong trăm dặm chung quanh con thỏ, một mảng đen kịt, từng đạo không gian rung động, như sóng nước hiện ra. Cùng một thời gian, mây đen cuồn cuộn từ ở chỗ sâu trong hư không tuôn ra, trong mây đen sấm sét vang dội.

Từng đạo uy áp khủng bố, từ trong hư không phát ra. Những khí tức này, mỗi một đạo đều có thể đơn giản khuấy biển rộng, đánh nứt ra ngôi sao, lật núi lớn.

Ở trước mặt một số khủng bố tồn tại này, hạng người như Thập Tam hoàng tử. Minh vương Thái tử. Kê cả Trần Điện hầu, tựa như con kiến hôi vậy.

Những tồn tại này, tựa như chân chính là thần trong trời đất, có các loại thần thông không thể cân nhắc!

Từng đạo mây đen cuộn cuộn trải rộng, trong mỗi một đạo mây đen, đều thò ra một cánh tay dài hơn mười dặm.

Những tồn tại này, mỗi một ngón tay, đều như một ngọn núi.

Một cánh tay khủng bố, không nói hai lời, lập tức chụp về phía con thỏ trong không trung!

411. Chương 400: Phản Hồi Thành Hoài An.

Con thỏ nhìn lên những luồng khí tức trên bầu trời, thấy những cánh tay phá không mà đến, trong ánh mắt xẹt qua một tia tinh hồng nguy hiểm.

“Rống!...” Con thỏ đột nhiên ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng rít gào không thuộc về mình, giống như hung thú kinh khủng nhất, nguy hiểm nhất trong hồng hoang. Một cỗ lực lượng đáng sợ, từ trong miệng con thỏ bắn ra, nhanh chóng trong trong hư không phương viên vài dặm, tạo ra một mảng không gian gió lốc đáng sợ. Những không gian gió lốc này giăng cắt khắp nơi, giống như những kiếm khí sắc bén nhất trong thiên địa, đan vào mà thành.

Mỗi một khối không gian, đều bị cỗ lực lượng cuồng bạo này, xé thành từng mảnh nhỏ. Ở trước mặt cỗ lực lượng đáng sợ này, lực lượng của các võ giả tuổi trẻ như Minh vương Thái tử, Thập Tam hoàng tử, nhỏ bé giống như con kiến hôi vậy.

Cường giả lợi hại phát là điều khiến quý tộc không gian, đối mặt với không gian gió lốc như vậy, cũng đều thúc thủ vô sách.

Phành! Phành! Phành! Phành!

Các cánh tay cực lớn phá không mà đến, trong nháy mắt bị cỗ lực lượng giăng khắp không gian này, xé thành nát bấy. Ở chỗ sâu trong không gian hỗn loạn, mơ hồ truyền đến một số tiếng kêu rên mơ hồ không rõ, tựa như là đã có người bị thương.

Con thỏ rống ra không gian gió lốc, liên tiếp xé nát hơn mười cánh tay khủng bố, năng lượng tiêu hao rất nhiều, cũng dần dần bình hòa xuống.

“Oành!” Một cánh tay đen nhánh, ma khí cuộn cuộn, phá vỡ một mảng không gian, một lần nữa đánh về phía con thỏ.

Mà ở trên bầu trời ở những nơi khác, cũng một lần nữa hiện lên gọn sóng.

“Đáng chết!” Con thỏ giận dữ, đột nhiên nhảy lên, miệng mở ra, trực tiếp đem cánh tay đen nhánh này nuốt vào bụng.

“AAA”

ở chỗ sâu trong không gian truyền đến một tiếng rên thảm, nơi thò ra cánh tay kia, một tia huyết sắc nhiễm ra. Tựa như con thỏ một nhát này nuốt mất cũng không phải chân khí biến ảo ra cánh tay, mà là một cánh tay huyết nhục vậy.

“Phốc!”

Con thỏ miệng hé ra, học ra mấy khối xương cốt trắng hếu, trên mặt còn mang theo vài tia bạch khí nóng hổi.

“Mấy lão già các ngươi, ai cả gan dám động thủ! Thỏ gia giết sạch đồ tử đồ tôn của hần, hủy tông phái sơn môn của hần, khiến cho hần vĩnh viễn làm chuông môn không nhà”.

Con thỏ trong mắt, một mảng đỏ hồng lóe lên, đó là dấu hiệu cực độ nguy hiểm cùng nổi giận.

Trong hư không, các cánh tay dừng một chút, tựa như bị người điểm “Định thân thuật” vậy.

Tràng diện lặng ngắt như tờ.

Một thanh âm già nua, từ chỗ sâu trong không gian, cực kỳ xa xôi truyền đến: “Hung vật người, từ trước đến nay có thù tất báo, nếu muốn chúng ta dừng tay cũng được. Nhưng mà, người phải thề, không được trả thù chuyện hôm nay. Mặt khác, chúng ta tính đến. Thời gian tinh thể trong không gian kia đã biến mất. Vật ấy cùng người có duyên, giao ra đây. Khối tinh thể lớn như vậy, người không có khả năng độc chiếm”.

Loại tồn tại này, lại cũng không dám vạch trần bản thể của con thỏ.

“Những lão bắt tử các người, vì một khối mảnh vỡ thời gian như vậy, muốn cùng ta là địch thật đúng là có dũng khí!”

Con thỏ móng vuốt duỗi ra, trong tay xuất hiện một khối mảnh vỡ thời gian phong ấn.

“Không cần phải bày trò nữa. Trong không gian kia, chỉ có người mới có thể lấy được tinh thể thời gian. Các hậu bối tiểu sinh khác còn chưa thể tới gần thì tuổi thọ đã hao hết mà chết. Yêu nhân người nên giao ra đây. Ta không tham lam, chỉ cần một mảnh là được!” Thanh âm lạnh lùng khác, phảng phất như thần cao cao tại thượng, từ trời xanh hạ xuống.

“Những lão bắt tử các người, chẳng phải tinh thông Thiên Cơ diễn tính sao? Vậy dùng tiên thiên số thuật thôi diễn thoáng cái, xem lúc khác, có ai chết ở trên tay của ta hay không” Con thỏ lạnh lùng nói, tinh hồng trong mắt, lóe lên một tia khoái ý. Nếu muốn một lần đem những lão quái vật các môn các phái này, tất cả chơi đùa một lần, thì cũng không phải không thể!

Trong hư không một mảng lặng im, tựa như là những khủng bố tồn tại này, đang tiến hành thôi diễn tiên thiên số thuật

“A!”

Ở chỗ sâu trong không gian đột nhiên truyền đến một tiếng hô.

“Tốt lắm. Thỏ gia ta còn có việc, mặc kệ các người. Tiểu tử nào trong các người, không có mắt, muốn từ trong tay của ta cướp lấy mảnh vỡ thời gian. Thì thỏ gia ta cũng không ngại, đem tông phái các người từ trên xuống dưới. Giết cho không còn một manh giáp”.

Con thỏ lắc lắc tay, thu về mảnh vỡ thời gian. Cái đuôi ngắn ngủn của con thỏ nhếch lên lắc lắc cái mông, rồi biến mất trong hư không.

Ở chỗ sâu trong không gian, những tồn tại khủng bố thần bí kia ngẩn ngơ, chậm rãi thu tay về. Từng cánh tay rung động ẩn hiện, những cánh tay này ẩn chứa năng lượng hủy thiên diệt địa lập tức biến mất

ở chỗ sâu trong không gian, mơ hồ còn có thể nghe được một thanh âm kinh nghi bất định: “Làm sao có thể?...”

Dương Hoàng đứng ở chỗ cực xa, mắt thấy một màn này, hít vào một hơi khí lạnh. Hắn không thể nghĩ tới, địa vị con thỏ này, lại có thể lớn như vậy. Có thể kinh động những tồn tại như thần, ma các phái này.

“Hiện tại, người đã rõ ràng con thỏ này là nhân vật nào chưa!”

Linh hồn trong nhẫn ung dung nói: “Hung vật này, vô cùng coi trời bằng vung nhất, mà lại cực kỳ cường hoành. Cơ bản không có người nào, có thể làm gì được hắn. Tại thượng cổ, người này đã thích biến thành một con thỏ, ngao du khắp nơi. Nhưng không ai dám kêu lên bản thể của hắn. Hung vật này, nắm giữ quy tắc cực kỳ cường đại, hơn nữa, chỉ cần ai nhắc đến tên bản thể của hắn. Cách mấy vạn dặm, hắn cũng có thể cảm giác được. Vào thời thượng cổ, ai mà chỉ điểm ra bản thể của hắn. Cách nghìn vạn dặm, cũng đều bị hắn đuổi giết. Môn phái từ trên xuống dưới, toàn bộ giết hết!”

Linh hồn trong nhẫn nhắc tới cái này, tràn đầy kiêng kỵ.

“Thượng cổ kiếm tông được xưng đứng đầu mười vạn tông phái. Nhân vật này hung hãn như thế chẳng lẽ ngay cả kiếm tông cũng không làm gì được hắn sao?”

Dương Hoàng một lời điểm ra mấu chốt.

“Hừ! Hẳn chính là Khách khanh của thượng cổ kiếm tông, cùng các đời tông chủ kiếm tông đều là hảo hữu, người nói thượng cổ kiếm tông làm gì được hần gì chứ?” Linh hồn trong nhĩn nói.

“A!”

Dương Hoàng rất cuộc biến sắc. Thì ra là nhân vật như vậy, trách không được, nhiều người như vậy, cũng không dám làm gì được hần.

“Đi thôi. Người này được mấy vị tông chủ kiếm tông điểm hóa. Hôm nay đã siêu thoát hình thú, cùng người cũng không có cái gì khác biệt. Chính vì như thế, cho nên hần cực kỳ kiêng kỵ người khác điểm ra bản thể của hần. Người sau này gặp được hần, xa được bao nhiêu thì xa! Vật ấy, trêu chọc không được!” Linh hồn trong nhĩn nhắc nhở.

Dương Hoàng gật gật đầu, có thực lực cùng bối cảnh như vậy, thì ai mà dám trêu chọc. Thật sự là có thể tại Trung thổ thần châu ngang dọc. Cho dù chân chính có khả năng trấn áp hần, nhưng nghĩ đến bối cảnh xuất thân của hần, cũng sẽ không trêu chọc hần.

Uy danh của Thượng cổ kiếm tông, chính là bá đạo như thế!

Thân ảnh nhoáng một cái, Dương Hoàng phá không ra, bay về phía phương xa.

Dương Hoàng đi ước chừng nửa nén hương, một võ giả cấp Địa Biến, ước chừng thất, bát thập (70,80) phi long chi lực, trường sam màu trắng từ trong thông đạo màu đen đi ra.

“Rất tốt, đều đi hết rồi”.

Người cường giả tán tu này quét mắt một vòng bốn phía, rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm. Võ giả cấp Địa Biến, tại Trung thổ thần châu có lẽ coi như là cường giả. Nhưng ở trong thượng cổ chiến trường, thật sự không có phân lượng, thực lực không đủ, tất nhiên phải cẩn thận.

“Bùng!” Cơn lốc màu đen đột nhiên sóng gió nổi lên, nam tử trong lòng cả kinh, vội bay ra. Quay đầu lại, chỉ thấy cửa động màu đen, càng lúc càng nhỏ lại, sau đó phành một tiếng, khép lại như lúc ban đầu. Trong hư không, có bản vẽ rơi xuống.

“Hử? Tàng bảo đồ!!” Nam tử trong lòng cả kinh, cũng không có mạo muội làm việc. Mà là chờ giây lát, sau khi xác nhận không có ai nữa đường giết ra, cản đường cướp đoạt, thì lặng lẽ cười, đi đến nhặt lấy tàng bảo đồ thượng cổ chiến trường này, thu nhập rồi trong ngực.

“Xem ra, vật này cùng ta có duyên” Nam tử lặng lẽ cười, nhắm hướng đông mà đi.

Thượng cổ chiến trường, ba mươi sáu năm mở ra một lần. Lần tiếp theo mở ra, cũng là chuyện ba mươi sáu năm sau.

Trong thành Hoài An, đoàn người như quần tinh ứng nguyệt, vây quanh Thập Tam hoàng tử bay vào phủ đệ thành chủ Hoa Tinh.

Thập Tam hoàng tử ngồi ở trên ghế rộng trên cùng ở đại đường, nhìn lướt qua mọi người, mở miệng nói: “Mấy ngày nữa, ta sẽ quay lại kinh thành. Lợi dụng hoàng cung tụ tập vương triều khí vận, tẩy rửa vận xui Minh vương phụ vào người. Các người mấy ngày nay, đều quay lại đất phong, sau này có chuyện, ta sẽ lại gọi các người”.

“Vâng, điện hạ” Mọi người cung kính nói.

“Lần này tiến vào thượng cổ chiến trường, rất nhiều người đã chết ở nơi đó. Những người này khí vận không đủ định số, cũng là mệnh số. Nhưng mà, triều đình sẽ đem bọn họ hậu táng, về phần những người các người, có thể còn sống sót, cũng là mệnh số. Sau này, bốn cung đẳng cơ, các người chính là trọng thần xã tắc. Bốn cung sẽ không quên các người”.

Thập Tam hoàng tử nói. Lần này là để trấn an nhân tâm đã hơi dao động.

“Điện hạ nói quá lời” Mọi người đều nói

Thập Tam hoàng tử phát phát tay: “Việc này cũng không cần nói. Tất cả mọi người nhanh chóng quay lại chỗ của mình. Phương Vân, người lưu lại”

Phương Vân nguyên bản vẫn bình tĩnh thông dong, nghe tin tức này, cảm giác giống như bị thiên lôi bổ trúng vậy, không thể tin nổi, nói:

“Nàng đi tới phủ của Từ lão tiên sinh?”

“Vâng, hơn nữa, không biết dùng biện pháp gì, lại có thể làm cho Từ lão tiên sinh yêu thích. Ước chừng nửa tháng trước, Từ lão tiên sinh còn đích thân đến Bình Yên tướng quân phủ, cố ý dận dò một phen. Để cho chúng ta không được chậm trễ với Thiên Ma công chúa, lại càng không được động tới nàng!”

Chu Hân lắc đầu, cười khổ nói.

Từ Chính Long là đương kim đại nho! Đại nho trong ánh mắt trộn lẫn một hạt cát. Đối với tà đạo, căm thù đến tận xương tủy, lại có thể ra mặt giúp một tiểu yêu nữ tà đạo nói chuyện. Hồi tưởng lại cái này, Chu Hân còn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Phương Vân ngẫm nghĩ, rất nhanh bình tĩnh trở lại. Từ Chính Long lão tiên sinh tu dưỡng nho gia, đã đến cảnh giới nhất định, ánh mắt trực chỉ nhân tâm, mà không câu nệ tại tà đạo, chính đạo khác nhau.

Thiên Ma công chúa tuy xuất thân ma đạo, nhưng bản tính thiện lương, cũng không phải xấu. Từ Chính Long đối với nàng có hảo cảm, che chở nàng, cũng là bình thường. Ngược lại Thiên Ma công chúa ngày đó, Phương Vân lại nhớ rõ ràng. Từ Chính Long vừa xuất hiện, lập tức đem nàng dọa chết khiếp.

Hiện tại lại có thể dám chủ động tìm tới Từ Chính Long, chính thực là không thể tưởng tượng nổi.

Phương Vân tựa ở trên ghế, mắt lộ ra trầm tư, vẫn không nhúc nhích. Một lát sau, mở miệng nói:

“Chuyện này, ta sẽ xử lý. Các người không cần để ý, ngoại trừ chuyện này ra, trong khoảng thời gian này ta không ở đây, còn có chuyện gì khác hay không?”

“Vậy cũng không có, chỉ là Bình bộ từng đến bồi thăm theo thông lệ một phen, nhưng mà bị chúng ta ngăn cản trở về” Quân Công Minh nói.

“Ừm”, Phương Vân gật gật đầu, ánh mắt nhìn lướt qua mọi người. Ngoại trừ Quân Công Minh nửa chân đạp vào cấp Địa Biến ra, những người khác là tu vi Tinh Phách cảnh.

Phương Vân hiện tại cho bọn họ phương pháp ngưng luyện bảy pháp cấp cao nhất trong Hoàng kim họa quyển. Lại cung cấp lượng lớn thượng phẩm đan dược, công pháp, không thứ nào thiếu, lại có vũ sĩ Quân Công Minh này chỉ điểm. Tu luyện như vậy, so với Phương Vân lúc trước còn muốn nhanh hơn chút ít.

Nhưng mà, cảnh giới cấp Địa Biến là một rào cản, chỉ có thể dựa vào chính bọn họ.

“Bước chân của ta hiện tại, là càng lúc càng nhanh. Đám người Chu Hân, Sở Cuồng, không vượt qua cấp Địa Biến, thì cũng không thể thành được gì. Ta phải nghĩ biện pháp tới luyện bọn họ mới được”.

Phương Vân trong lòng trầm nghĩ. Loại ý chí này, là tự mình tôi luyện, người khác không thể giúp được. Nhưng mà, tuy nói là như thế, cũng không phải hoàn toàn nhúng tay không được.

Mỗi người sinh ra, đều giống nhau, cũng không có thể có ý chí kiên định ngay được. Những cái này, đều là hậu thiên tôi luyện mà có. Phương Vân chính mình, là vì trong lòng có cổ tín niệm, phải bảo vệ người nhà mình, Lục Vũ là vì trong nhà gặp đại biến, lại một thân một mình dẫn theo muội muội ra ngoài phiêu bạt, trải qua nhân gian nóng lạnh, đau khổ vạn trạng Phong Thái Thương cũng là bởi vì vận rủi quần thân, nếm qua quá nhiều khổ, đau khổ vượt qua nghịch cảnh, ngược lại nghênh khó mà đi lên; Dương Hoàng là ở sa trường huyết lệ chiến đấu, sinh tử giây phút, bách chiến luyện ra ý chí...

Những cái này, cũng không phải tiên thiên đã có, mà là về sau ma luyện ra Chu Hân, Sở Cuồng thiên tư cũng coi như không tệ, nhưng sau khi đi theo mình, vẫn quá thuận chèo mát mái. Ý chí cũng không tính là quá kiên định, tiến vào lòng đất mà nói, chỉ sợ nguy hiểm trùng trùng. Dù sao không phải mỗi người đều có số mệnh nghịch thiên như Quân Niệm Sinh, tiến vào bảy mươi hai tầng thế giới trong lòng đất, một Âm Ma cũng có thể không gặp được!

“Chuyện này, xác thực phải bắt tay vào làm”.

Phương Vân trong lòng thầm nghĩ, nếu như đám người Chu Hân không thể vượt qua cấp Địa Biến, vậy bọn họ thành tựu sẽ cực kỳ có hạn. Sau này, cao nhất chỉ có thể làm được cấp bậc Đại tướng quân.

“Triệu Bá Ngôn, người lưu lại. Những người khác đi ra ngoài trước” Phương Vân nói.

“Vâng, đại nhân”.

Mọi người gật nhẹ đầu, đang muốn rời đi. Đột nhiên một hồi tiếng bước chân, nhanh chóng tiếp cận.

“Đại nhân, cô gái kia đã quay lại.”

Thị vệ thông báo, bọn họ không biết chi tiết của Thiên Ma công chúa, chỉ biết là nàng cùng Đại tướng quân tựa như quan hệ không ít.

“Phương Vân, Phương Vân? Ta biết hân đến đây, đang ở chỗ nào?”

Xa xa, thanh âm một cô gái từ xa tới, thanh thúy dễ nghe, giống như chim hoàng oanh. Ngay sau đó, chính là một hồi tiếng bước chân mất trật tự, tựa như có bốn, năm người đang đi theo phía sau.

“Công chúa, chậm một chút...”

Thanh âm mấy tỷ nữ lo lắng, ân cần từ phía sau truyền đến.

Trong thư phòng, đám người Triệu Bá Ngôn vẻ mặt ngơ ngẩn, tiếp đó lộ ra vẻ cổ quái, đều nhìn về phía Phương Vân.

“Đại nhân, người thấy ta...”

Triệu Bá Ngôn như có điều muốn nói.

Phương Vân hơi ngẩn ra, tiếp đó phát phát tay:

“Đều đi ra ngoài đi. Bá Ngôn, người một lát nữa hãy tiến đến”.

“Vâng, đại nhân”.

Mọi người nối đuôi nhau vừa đi ra, thì một làn gió thơm đã bay vào, Thiên Ma công chúa đã chui vào thư phòng, bàn tay trắng muốt đặt ở trên bàn sách của Phương Vân, mở to đôi mắt tràn ngập linh khí nhìn sang Phương Vân, lúm đồng tiền như hoa:

“Này, người quả nhiên đã trở lại”.

Làn gió thơm đập vào mặt, Phương Vân bị động tác thân mật như thế của Thiên Ma công chúa, khiến cho có chút không quá quen.

“Tạ công tử từ khi chia tay đến giờ vẫn không có vấn đề gì chứ, nghĩ như thế nào lại đến phủ của ta”.

Phương Vân khách sáo nói, tiếp đó cầm lấy chén trà trên bàn, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, để che dấu khó xử.

Thiên Ma công chúa giật mình, tiếp đó vẻ mặt bất mãn nói:

“Lại còn Tạ công tử, người chẳng phải đã sớm hiểu rõ ta là thân nữ nhi sao? Mẹ ta nói, thuật dịch dung của ta, là tệ nhất thiên hạ, trừ bản thân ra ai cũng lừa gạt không được!”

“Phì!”

Phương Vân đang uống trà, nghe được câu này, miệng đầy nước trà lập tức phun ra. Thiếu chút nữa đã phun lên trên người Thiên Ma công chúa, may mà kịp thời kịp phản ứng phun sang một bên.

Phương Vân làm sao cũng không có nghĩ đến, lần thứ hai nhìn thấy Thiên Ma công chúa, lại nói những lời như vậy.

“Mẹ của cô?” Phương Vân kịp phản ứng hỏi.

“Phì, còn giả bộ nữa” Thiên Ma công chúa đưa ngón tay trắng nõn, đưa qua eo, nhẹ nhàng lôi kéo, lập tức kéo ra dây cột tóc, mái tóc mây, lập tức rơi xuống, rũ lên trên vai.

Nếu như nói Thiên Ma công chúa mới đầu còn có một điểm điểm khí tức công tử mà nói, mái tóc dài thả ra, nàng đã hoàn toàn là cô gái, hơn nữa là một cô gái tuyệt mỹ.

Thiên Ma công chúa thần thái thản nhiên, nhưng không biết, nàng ở trước mặt Phương Vân, cởi bỏ dây cột tóc, nghiêng đầu thả mái tóc mây xuống, là dụ hoặc cỡ nào.

Phương Vân kinh ngạc nhìn Thiên Ma công chúa, tim đập thành thịch. Đối là một cô gái khác, ở trước mặt hẳn làm ra động tác này, Phương Vân sẽ cho rằng đã chuẩn bị tư thế sửa soạn dung nhan để dụ hoặc mình. Nhưng động tác của Thiên Ma công chúa, phát ra từ nội tâm, chân thật, ngay thẳng, không làm bộ, tự nhiên mà vậy.

Đúng là bởi vì như thế, trái tim bình tĩnh của Phương Vân mới có thể nổi lên gợn sóng. Nhìn sang Thiên Ma công chúa trước bàn sách, Phương Vân trầm mặc xuống.

“Nhớ kỹ, ta gọi là Tạ Phiên Nhiên, đừng có quên đó!!” Tạ Phiên Nhiên bĩu môi nói.

Phương Vân nhìn sang thiếu nữ mái tóc rủ xuống ở trước bàn sách, hiểu rằng một màn này, thanh âm này, đã khắc sâu vào trí nhớ, chỉ sợ sau này thật khó quên.

“Công chúa, công chúa, người tại sao lại cởi dây buộc tóc ra!”

Mấy thị nữ vội vàng vàng đi tới, lấy dây buộc tóc màu lam buộc lại, sau đó về mặt cảnh giác nhìn sang Phương Vân, mị lực của công chúa, các nàng đều hiểu rõ. Người này sẽ không có sắc tâm gì đó chứ!

Bị những thị nữ này xen vào, Phương Vân cũng hồi lại thần trí, kìm hãm tình cảm khác thường trong lòng, giọng mang ý đùa giỡn nói:

“Ta nhớ lần trước, cô chẳng phải kẹp lấy cái đuôi, vội vàng đào tẩu sao? Tại sao lần này lại to gan như vậy, lại có thể dám chạy đến phủ của ta? Hiện tại cũng không sợ đại nho triều đình sao?”

“Chuyện này, người còn dám nói”, Thiên Ma công chúa giống như bị giẫm phải đuôi vậy:

“Nếu không phải ta sau khi trở về, mẫu thân nói với ta, ta còn không biết. Thì ra người đã sớm nhìn ra ta là thân nữ nhi, còn cố ý giả bộ làm ra vẻ không biết. Nói, có rắp tâm gì?”

“Mẹ cô nói là cô tin tưởng, ta nói cô lại không tin. Hắc hắc, ta thật sự là không lời nào để nói”.

Phương Vân ngồi ở trên ghế, lạnh nhạt nói.

“Cha mẹ ta có “Thiên lí quan ảnh thính âm thuật”. Người nào muốn đối với ta bất lợi, tất cả đều chạy không khỏi con mắt của bọn họ. Chuyện ngày đó, bọn họ toàn bộ đều thấy được. Người gạt được chúng ta, lừa gạt không qua được cha mẹ của ta”.

Tạ Phiên Nhiên một bộ dáng “người là lừa đảo, ta đã sớm xem thấu người”.

Phương Vân trong lòng hơi run sợ, cái tên “Thiên lí quan ảnh thính âm thuật” vừa nghe đã biết lai lịch không nhỏ. Phỏng chừng mình ở trong phủ làm gì, đều chạy không khỏi con mắt của bọn họ.

“Phụ mẫu của cô, còn nói với cô cái gì không?” Phương Vân nói.

“Công chúa, đừng nói. Hẳn đang lừa người nói đó”.

Sau lưng Tạ Phiên Nhiên, một thị nữ vội nói.

“Lan nha đầu, sợ cái gì. Cha ta nói, tiểu tử này chưa đủ lòng đủ cánh, không dám làm gì ta, ta còn sợ hắn ăn ta sao!?”

Tạ Phiên Nhiên hoàn toàn thất vọng.

Phương Vân về mặt đỡ đỡ, có loại bị sét đánh trong cảm giác. “Cái gì gọi là chưa đủ lòng đủ cánh, đây là phu thân gì vậy?”

Ở một nơi khác tại Thiên Ma tông, Vợ chồng Thiên Ma tông chủ xuyên thấu qua một tòa đồng đỉnh, thấy một màn như vậy, vẻ mặt cũng khó xử.

“Phu quân, người thật nói loại chuyện này cho Phiên Nhiên?”

Thiên Ma tông chủ phu nhân ánh mắt phức tạp nói.

Trên khuôn mặt thái sơn sập ở trước mặt cũng không biến sắc của Thiên Ma tông chủ, cũng lộ ra một tia cực độ khó xử:

“Đứa nhỏ này, ta nói lời đó, là nói với nó, để cho nó an tâm. Nó sao lại nói cho tiểu tử này nghe!”

Lời nói còn chưa xong, chợt nghe thấy trong đồng đình, Tạ Phiên Nhiên tiếp tục nói:

“Cha ta còn nói, tiểu tử ngươi, tâm cơ xảo trá, dụng tâm không thuần. Muốn thông qua ta, cùng Thiên Ma tông tạo quan hệ. Cha ta nói, bảo ta cứ yên tâm mà tới. Ngươi tuyệt đối không dám động ta tâm tư sai lệch gì!”

“Ài!”

Thiên Ma tông vợ chồng nghe xong lời trên, nhất tề thở dài một hơi, vẻ mặt ủ rũ, bộ dáng cực độ bất đắc dĩ.

Trong thư phòng, Phương Vân thông qua miệng Tạ Phiên Nhiên, nghe được Thiên Ma tông chủ đánh giá mình như vậy, vẻ mặt cũng cực kỳ phức tạp.

Tông chủ các phái, đều là nhân vật trở tay là mây, lật tay là mưa. Người thường, nếu muốn lọt vào pháp nhãn của bọn họ, để cho bọn họ đánh giá một phen, đều là chuyện rất khó. Ba quý chín lạy cũng không nhất định hữu dụng. Còn mình, lại dễ dàng từ trong miệng Thiên Ma Tông chủ, nghe được đánh giá về mình.

Loại chuyện này, cũng không biết là nên vui, hay là nên buồn

414. Chương 403: Người Là Đồ Không Đàng Hoàng.

Mấy tên thị nữ. nhìn thấy vẻ mặt của Phương Vân, đều cười khanh khách lên.

Tâm cơ xảo trá, dụng tâm không tinh khiết, Thiên Ma tông đánh giá mình như vậy cũng coi như đúng trọng tâm. Phương Vân trong lòng biết, chuyện mình muốn thông qua Thiên Ma công chúa để liên hệ với Thiên Ma Tông tất nhiên vẫn không thể gạt được những nhân vật trí sâu như biển, có thể thôi diễn Thiên Cơ biến hóa này.

“Thiên Ma Tông chủ này, biết rất rõ ràng, ta lúc ban đầu là muốn lợi dụng Tạ Phiên Nhiên. Lại còn đem con gái bảo bối đẩy tới đây, rốt cuộc là có ý gì?”

Phương Vân trong lòng suy nghĩ, hẳn đương nhiên sẽ không cho rằng, Thiên Ma tông chủ đem mình trở thành con rể, muốn đem con gái đẩy vào trong lòng mình.

Những nhân vật này, luận tâm cơ, lòng dạ chỉ ở trên Phương Vân, không ở dưới hắn. Phương Vân nhất thời cũng nghĩ không ra cơ gì, nhưng mà, vị Thiên Ma Tông chủ thân bí này, lặng yên đồng ý mình và Tạ Phiên Nhiên lui tới, hẳn là không hề nghi ngờ.

“Mặc kệ vị Thiên Ma Tông chủ này, muốn từ trên người của ta được cái gì. Vị tông chủ này, ngầm đồng ý ta cùng Tạ Phiên Nhiên kết giao, hẳn là không sai. Sau này, nếu là chọc tới nhân vật chọc trời khuấy nước nào, nói không chừng, còn có thể nương theo mặt mũi của vị tông chủ này, vượt qua một kiếp”.

Tu đến loại tình trạng như Phương Vân, đối mặt với người cùng thế hệ, hẳn trên cơ bản đều có tự tin. Có thể toàn bộ trấn áp. Cho dù gặp một số người như Minh vương Thái tử, cũng Có thể nghĩ biện pháp đào tẩu. Nhưng mà, nếu ngẫu nhiên chọc phải nhân vật cấp khủng bố nghịch thiên nào đó, như tông chủ tông phái, hẳn thế nào quái vật gì đó, căn bản không thể ngăn cản, vậy cũng chỉ Có thể mượn nhờ da hổ của người khác mà độ kiếp.

Phương Vân trong lòng tình tường, tông phái giới giết người đoạt bảo là chuyện thường, trên người mình ẩn dấu một món pháp khí kinh thiên Thiên địa vạn hóa chung cũng đủ để cho bất luận kẻ nào động tâm.

“Cô lá gan thật đúng là lớn. Cha cô nói, cô liền tin tưởng. Cô không sợ triều đình đại nho sao? Cô tu luyện chính là ma đạo công pháp, chỉ sợ một tiếng quát đã muốn đem cô hóa thành tro bụi. Người lại còn dám đến thành Hoài An”.

Phương Vân vẻ mặt tàn khốc nói.

Thiên Ma công chúa tựa như hiểu rõ, có cha bảo vệ, cũng không sợ hãi. về mặt dương dương đắc ý nói:

“Cha ta đã sớm cho ta một món pháp khí. Người nói, trừ khi là gặp gỡ nhân vật như Tam Công Đại Chu triều các người. Nếu không, ta cũng sẽ không có việc gì. Nho sinh triều đình các người, cũng quát không chết ta! Hắc hắc, Tam Công đều là triều đình trọng thần, sẽ không rời kinh thành mà đến đây. Ta căn bản là không cần phải sợ”.

Thiên Ma công chúa cũng thể hiện ra mặt khôn khéo của mình.

“Trách không được nàng có thể to gan như vậy, lại có thể dám đi tìm Từ lão tiên sinh. Vốn là Thiên Ma tông chủ cho nàng một món pháp khí”.

Phương Vân tùy tiện mấy câu, đã đem chi tiết của vị Thiên Ma công chúa này, tìm hiểu được rành mạch.

“Tính là sợ cô đi. Cô rốt cuộc muốn làm gì?” Phương Vân đơn giản nói.

“Hi hi, mấy thị nữ sau lưng Tạ Phiền Nhiên nhìn thấy Phương Vân bị Tạ Phiền Nhiên khiến cho không giận nổi, không khỏi che miệng mà cười.

“Còn chưa có nghĩ đến. Trong Thiên Ma tông quá nhàm chán, những người kia nhìn thấy ta là khúm núm. Dám lợi dụng Tạ Phiền Nhiên ta, người vẫn là người đầu tiên. Ta còn chưa từng gặp qua, người to gan như vậy”.

Tạ Phiền Nhiên vừa nói vừa liếc nhìn Phương Vân, nói không lơ là buồn hay là vui

“Vậy thì sao, những thiên kim tông phái các cô, cũng không giống người khác, thích bị người khác lợi dụng, phải không?” Phương Vân mỉm cười nói

“Muốn chết à!! Người dám lợi dụng ta thử xem...” Tạ Phiền Nhiên nhếch chân mày, thanh âm hung ác nói. Nhưng mà dung mạo của nàng, xinh đẹp tuyệt trần, thật sự không có lực sát thương, ngược lại có loại phong tình khác lạ.

“Người nếu như cả ngày đối với một đám đầu gỗ, cũng sẽ tâm phiền. Ngẫu nhiên nhìn thấy một cái cây trúc chẳng phải gỗ, cũng sẽ cảm thấy dễ chịu. À... đúng rồi, Quỳnh tương ở chỗ của người, uống không tẻ, có còn không?”

Phương Vân trong lòng lắc đầu, tông phái dùng tu luyện võ đạo là chính, về phương diện hưởng thụ còn kém một chút. Vài bình Quỳnh tương mà thôi, Phương Vân cũng là không phải nhỏ mọn như vậy:

“Quỳnh tương đều ở trong phủ của ta, Cô thật muốn uống tùy tiện cầm vài bình đi”.

Phương Vân thanh âm chưa dứt, lập tức nhìn thấy mấy tên thị nữ của Tạ Phiền Nhiên cúi đầu xuống, thần sắc cổ quái, trong lòng nhảy dựng, có loại cảm giác không ổn:

“Cô không phải đem Quỳnh tương của ta, toàn bộ uống cạn sạch rồi chứ?”

Tạ Phiền Nhiên vô tội gật gật đầu: “Ta mỗi lần đến. Thủ hạ người, đều nói người không ở đây. Sau đó để cho ta tùy tiện ngồi, muốn cái gì thì cứ việc phân phó. Ta cũng không lấy cái gì, chỉ uống của người một chút Quỳnh tương, người sẽ không hẹp hòi như vậy chứ? Sao vậy, loại vật này rất quý sao? Nếu không thì, ta trả tiền!”

Tạ Phiền Nhiên nói xong, tay ném đi, đem một túi Tam Hoàng tiền vứt tới, rơi ở trên bàn, phát ra thanh âm loảng xoảng.

“Cô thật đúng là khá hào phóng!” Phương Vân lắc đầu, cầm lấy túi tiền trên bàn: “Quỳnh tương của triều đình, chỉ cung cấp cho vương công quý tộc. Hơn nữa hàng năm số lượng cung ứng có hạn. chút tiền ấy của cô. một ly cũng không đủ mua”.

“Mắc như vậy! Túi tiền của ta, rượu tốt nhất trong thành Hoài An, cũng đủ mua vài hũ!” Tạ Phiên Nhiên giật mình nói.

“Loại vật này có tiền cũng không mua được, mua cũng không mua được”.

Đại Chu triều phú quý cực kỳ. rất nhiều thương nhân so với vương hầu đều giàu có hơn. Muốn cái gì sẽ có cái đó. Duy chỉ có loại Quỳnh tương này là mua không được. Cũng sẽ không có vương hầu hướng ra phía ngoài cung ứng. Bởi vì đây là một loại biểu tượng thân phận địa vị.

Vật quý hiếm, mua không được mới càng thể hiện sự trân quý. Quỳnh tương ở bên ngoài trên căn bản là ngàn vàng khó cầu.

Tứ Phương hầu phủ, tồn trữ Quỳnh tương từ lâu, trên cơ bản đã bị Tạ Phiên Nhiên một mình uống cạn sạch.

Tạ Phiên Nhiên trên mặt rốt cuộc cũng có chút xấu hổ, cúi đầu xuống nhìn mũi chân: “Thực xin lỗi! Ta không biết...”

Phương Vân cũng không tiện nói cái gì, ngẫm nghĩ rồi khoát tay áo:

“Không có việc gì. Ta cũng không phải là người nhò mọn như vậy. Qua một thời gian ngắn, ta cùng Thập Tam hoàng tử gặp mặt một chút, để xem hắn có thể từ trong hoàng cung lấy ra chút ít Ngọc dịch hay không”.

“Ngọc dịch?”

“Ừm. Đó là hoàng thất mới có thể hưởng dụng Thập Tam hoàng tử là hoàng thất...”

Nói đến một nửa, Phương Vân cũng đã tỉnh ngộ, vội ngừng câu chuyện.

Quỳnh tương ở tại kinh thành rất được những phu nhân, quý phụ yêu thích. Tạ Phiên Nhiên tuy là còn nhỏ nhưng cũng không ngoại lệ.

Quỳnh tương, nàng đã uống đến nghiện. Hiện tại còn cho nàng Ngọc dịch... đây chẳng phải là tự vạch áo cho người xem lưng sao.

Nhìn qua đôi mắt sáng ngời của Tạ Phiên Nhiên, Phương Vân trong lòng khẽ động, đột nhiên đùa giỡn nói:

“Bất kể là Quỳnh tương hay Ngọc dịch, cũng không phải người thường có thể hưởng dụng được. Cô lại uống hết đến nghiện. Đến khi không còn để uống nữa, thì chỉ Có thể đến trong nhà vương công quý tộc, làm người nhà vương hầu thôi!”

Tạ Phiên Nhiên rốt cuộc nhịn không được mặt đỏ bừng, cúi đầu xuống, trên cổ cao cao trắng hồng, cũng lộ ra chút phấn hồng: “Người, người thật là đồ không đàng hoàng...”

Rốt cuộc nhịn không được sự xấu hổ tràn đầy trong lòng, như bay rời đi.

“Công chúa, chờ một chút”.

Mấy tên thị nữ hung hăng trừng mắt nhìn Phương Vân. vội đuổi theo.

Phương Vân giật mình, tiếp đó rõ ràng đối phương đã hiểu sai ý. Trong lòng quát to một tiếng “Oan uổng.” Tạ Phiên Nhiên tất nhiên lúc này đây, hiểu vương hầu này là chỉ mình, tưởng tượng như vậy, thật đúng là đủ khinh bạc. Nhưng mà, hắn thật không có ý tứ này!!

“Chuyện này, còn không thể giải thích, càng tỏ càng đen. Xem ra, tiếng không đàng hoàng là đương định rồi” Phương Vân cười khổ một tiếng.

Hít một hơi thật sâu, bình tĩnh trở lại, Phương Vân đem Triệu Bá Ngôn gọi vào. cố kỵ Thiên lí quan ảnh thánh âm thuật của Thiên Ma Tông chủ, Phương Vân lại đánh cấm chế Thiên lung địa ách.

Đóng cửa thư phòng. Phương Vân trầm giọng nói:

“Ta rời đi đã hơn một tháng . Công pháp, bí tịch, hoàng kim, châu báu, những cái này đều để cho người quản lý. Những chuyện bảo người làm, đã làm thế nào rồi?”

Triệu Bá Ngôn sớm có chuẩn bị, từ trong tay áo rút ra hai phần giấy tờ đưa tới:

“Đây là danh sách Thiêu Thân mới nhận, cùng với tình huống tiêu dùng trong khoảng thời gian này. Trong một tháng này, số lượng Thiêu Thân, đã mở rộng đến hơn một vạn. Bộ phận thể lực, đã thẩm thấu đến Địch hoang, Di hoang cùng Mãn hoang. Nhưng mà, mỗi tháng tiêu dùng, cũng đã là một con số lớn!!”

Trong hơn một tháng đem số lượng nhân lên gấp mười, đạt tới hơn một vạn người. Đủ thấy năng lực của Triệu Bá Ngôn. Nhưng mà, một vạn người, so với Trung thổ Thần Châu, cùng bốn hoang mà nói, rải đi ra ngoài còn không đủ thiếu bao nhiêu.

“Chuyện tiền bạc, người không cần lo lắng. Cái này ta sẽ giải quyết. Nhưng mà có một chuyện, ta phải nhắc nhở trước cho người. Thiêu Thân mặc dù là dùng để điều tra tin tức, nhưng cũng không chỉ có dùng ở này. Trước mắt mà nói, ta sẽ toàn lực ủng hộ người. Nhưng tương lai, một mạng lưới tình báo đầy đủ, phải có được con đường tài chính của riêng mình. Điểm này, chỉ có thể dựa vào chính người đi xây dựng”.

Phương Vân tuy cũng chưa từng xây dựng mạng lưới tình báo, nhưng mà có trực giác nhạy cảm. Hắn theo bản năng cảm giác được, số nhân lực tình báo ở trong tay mình này, động lực vận chuyển của nó, toàn bộ tài nguyên là ở chính mình. Cái này bản thân nó cũng đã là không bình thường. Bản thân mình cung cấp một bộ phận thì không sao, nhưng không thể là toàn bộ.

Triệu Bá Ngôn do dự một chút. Hắn am hiểu sưu tập tình báo, nhưng không rành buôn bán. Nhưng mà, kinh nghiệm kiến thức của hắn dù sao cũng rộng rãi, trầm ngâm một lát, Triệu Bá Ngôn nói:

“Đại nhân yên tâm. Ta sẽ bắt tay thu vào một số người am hiểu kinh doanh, để cho bọn họ tới kinh doanh”.

Thuật nghiệp có chuyên công, chuyện chuyên nghiệp, phải để cho B uật h+B ô

Quân Niệm Sinh ở trước người nam tử quỳ xuống, cung kính nói.

416. Chương 405: Ba Ngón Tay Bằng Gỗ.

Nghe được thanh âm của Quân Niệm Sinh, nam tử tóc bạc ngồi khoanh chân trên quái thạch mở mắt ra. Một tích tắc này, Quân Niệm Sinh chỉ cảm thấy một tinh không, ở trước mặt mình mở ra.

Xuyên thấu qua con người đen kịt của nam tử, Quân Niệm Sinh nhìn thấy quỹ tích vận hành của vô số chu thiên tinh thần, càng nhìn thấy vô số thế giới, trong bóng đêm sinh sinh diệt diệt.

“Người đã trở lại”.

Trang niên nam tử hồ hững chớp mắt một cái, tất cả tinh thần, thế giới trong đồng tử, lập tức biến mất không thấy.

“Đệ tử khấu kiến sư tôn”.

Quân Niệm Sinh cung kính đập đầu một cái.

Người này, chính là sư phụ Quân Niệm Sinh.

Cường giả Thiên Trùng cảnh đệ nhất đạo, ma, tà ba mạch, Ngu Huyền!

Ngu Huyền hôm nay ba mươi bảy, nhưng đã sớm tồn tại đỉnh phong của Thiên Trùng cảnh, chỉ kém nửa bước, là có thể vượt qua tầng giới tuyến kia, tiến vào cảnh giới càng huyền diệu hơn.

“Đi tới đây”.

Thanh âm Ngu Huyền, giống như nước chảy róc rách, hàm ẩn vận luật nào đó, ánh mắt của hắn nhìn qua Quân Niệm Sinh, không có bất kỳ vẻ mặt cùng dao động nào, giống như nhìn sang một chỗ hư vô.

“Bảo vật Thượng cổ chiến trường, ngươi có lấy được không?”

Thanh âm Ngu Huyền, mang theo sự thấy rõ nào đó, tựa như sớm đã nhìn thấu tất cả huyền cơ.

Quân Niệm Sinh cúi đầu xuống, vẻ mặt ngưng ngung:

“Không có”.

Thanh âm thật nhỏ, hầu như chỉ có bản thân mới có thể nghe được.

Thanh âm Quân Niệm Sinh vừa dứt, cả Thái Tổ sơn đều chấn động, một thanh âm dùng giọng điệu không cho phép nghi ngờ nói lớn:

“Niệm Sinh, ngươi nhập điện.”

Quân Niệm Sinh cũng không có lập tức đứng dậy, mà là nhìn thoáng qua, người phía trước có danh thầy trò, nhưng lại không thực sự là sư phụ.

Ngu Huyền tựa như không có nghe được thanh âm từ trên đỉnh núi truyền xuống, chỉ dùng một loại thanh âm tự thuật nói:

“Người ở trước mặt đồng môn sư huynh đệ, tự xưng là Đa Bảo đạo nhân. Trong thiên hạ, chỉ cần người gặp được, sẽ không có bảo vật mà người không lấy được. Hiện tại, cũng có thứ mà người lấy không được sao?”

Quân Niệm Sinh lẩm bẩm nói: “Sư tôn, người cũng đừng nói móc ta”.

Ngu Huyền nghe vậy rất cuộc nhìn thẳng vào hắn, lắc đầu nói:

“Tính cách của ngươi quá mức tùy tính. Người trời sinh đại khí vận, chẳng những không phải động lực để người đi tới, ngược lại là lực cản của người trên võ đạo. Với tính cách của ngươi, nếu không cưỡng môn chỉ định, muốn người bái làm môn hạ của ta, cộng thêm người bản tính không xấu, ta căn bản sẽ không đồng ý thu người làm đồ đệ. Nếu để cho ta chính thức thu đồ đệ, ta lại tình nguyện thu Phong Thái Thương Thủy Ma tông. Nhưng mà, môn phái khác nhau, cái này cũng chỉ có thể là vọng tưởng!”

Ngu Huyền thân hình rung động, như một mảnh lá cây bốc lên. sau đó đứng dậy. bên hông hắn giắt một thanh ngân sắc trường kiếm:

“Chưởng môn đợi ở phá trên, người đi đi!”

Ngu Huyền bóc bạc bóc lên, dưới chân phóng ra, tựa như một luồng mây trắng, biến mất ở trong cổ mộ.

“Ài!” Quân Niệm Sinh thở dài một tiếng, nếu như nói, nếu nói đứa con được ông trời ưu ái này. còn có chỗ nào chưa đủ, thì đó chính là sự phụ của chính mình, lại có thể ưu ái một ma đạo đệ tử, cũng không chào đón mình.

Cái tên Phong Thái Thương, Quân Niệm Sinh đã không phải là lần đầu tiên nghe được.

Có đôi khi. Quân Niệm Sinh cảm thấy có chút rất hâm mộ Phong Thái Thương.

Đệ nhất cao thủ Thái Tổ phái, sự phụ mình, lại muốn nhận một người vận rủi quần thân làm đồ đệ.

Hắn làm một đồ đệ, thật sự là thất bại!

Quân Niệm Sinh tinh tường nhớ rõ, sự phụ nhắc tới Phong Thái Thương, câu nói cuối cùng là: Đáng tiếc, hắn đầu nhập sai môn phái!

Phong Thái Thương nếu biết được, tông phái giới đệ nhất nhân, đối với hắn đánh giá như vậy, cũng nên tự ngạo.

Sau khi xuống núi. Quân Niệm Sinh cùng Phong Thái Thương kết bạn mà đi, nhiều lần cùng hắn hợp tác. Cũng chưa hẳn là thật sự do hắn tính tình tiêu sái.

Trong chuyện này. cũng có nguyên nhân của sự phụ Ngu Huyền.

Ngu Huyền sau khi rời đi. Quân Niệm Sinh một đường hướng lên Thái Tổ sơn mà đi lên.

“Sư huynh! Quân sư huynh đã trở lại!”

Trên quảng trường hắc, bạch Thái Cực cực lớn. người đến người đi.

Cuối cùng quảng trường, một nữ đệ tử, đột nhiên nhìn thấy Quân Niệm Sinh, lập tức mở to hai mắt, chớp đôi mắt hắc bạch phân minh, kích động kêu lên.

“Sư huynh đã trở lại? ở chỗ nào? ở chỗ nào?”

Thái Tổ bình nguyên bản trật tự không loạn, lập tức sôi trào lên.

Từng đạo bóng người vây quanh tới:

“Sư huynh, thật là người!”

“Sư huynh, lần này có gặp gỡ gì không! Nói cho chúng ta nghe với”.

“Sư huynh, ta còn thiếu một thanh đoản kiếm tiện tay. Người có không, cho ta một thanh đi?”

Mọi người vây quanh Quân Niệm Sinh, nhốn nháo nói.

Thái Tổ phái. “Đa Bảo đồng tử” Quân Niệm Sinh không thể nghi ngờ là nhân vật được hâm mộ nhất.

Mỗi lần trở về, đều giống như thân thích xa từ lâu, đường xa mà đến, một phái nhiệt liệt nghênh đón.

“Ha ha. Liều sư muội, mấy tháng không gặp, lại càng xinh đẹp”.

“Bất sư đệ, cảnh giới của ngươi, nội lực còn kém chút. Chỗ này của ta có đan dược, ngươi cầm lấy đi”.

“Dao nhi, tiểu tử ngươi. Lần trước cho ngươi thượng phẩm đan dược? Ngươi đã nuốt tại chỗ? Không cần tính, lần này sư huynh cho ngươi thứ tốt hơn”.

“Tam sư huynh, ngươi lần trước nói muốn muốn một thanh trường kiếm, ta đã tìm cho ngươi một thanh, là phát hiện trong một động phủ, trên mặt hình như còn có cả khẩu quyết, ngươi cầm lấy dùng đi”.

Quân Niệm Sinh vẻ mặt mỉm cười. vừa đi vừa nói.

Mỗi lần vào lúc này. hần không phải cảm thấy phiền não, mà là cảm thấy rất hưởng thụ, yêu thích loại cảm giác vui vẻ hòa thuận này.

Xuyên qua Thái Tổ bình, tiến nhập vào Thái Tổ điện trên Thái Tổ sơn.

Trong đại điện Trang nghiêm, rộng rãi, cột trụ cao ngất.

ở cuối cùng đại điện, bày biện một cái thần điện long hình, trên mặt thờ phụng ba tòa tượng gỗ.

Ba tòa tượng gỗ, mỗi một tôn đều có cao một trượng sáu xích, đều là vũ y tinh quan, thần thái uy nghiêm, tiên phong đạo cốt

Trong đại điện, khói lửa lượn lờ, tiên hương trập trập.

“Đệ tử Quân Niệm Sinh, ra mắt ba vị tổ sư!”

Quân Niệm Sinh chỉnh lại vạt áo, sau đó hất vạt áo cung kính quỳ sát xuống trước thần tượng.

Ba pho tượng nguyên vốn là vật chết, nhưng thanh âm Quân Niệm Sinh vừa vang lên, lập tức phóng ra một cỗ sinh cơ, hơn nữa nhanh chóng trở nên sống động.

“Trả lời câu hỏi của chúng ta”.

Pho tượng chính giữa, mặt bị bôi thành màu đỏ, trầm giọng nói.

“Vâng, tổ sư”.

Quân Niệm Sinh đứng lên, thần thái vẫn cung kính.

“Chúng ta tính đến, Tà Thần chi noãn trong thượng cổ chiến trường, cùng người có duyên. Người tại sao lại không có được? Người đem việc này nhất nhất nói ra!”

Pho tượng bên trái mở miệng nói.

Những pho tượng này, hiện tại nhìn tựa như người sống, mà không phải điêu khắc.

“Vâng, tổ sư”.

Quân Niệm Sinh đem kinh nghiệm một chuyến Thượng cổ chiến trường, chi tiết không bỏ sót, nhất nhất kể lại.

“Người là nói, người trúng Độc tí minh vương tam khẩu thủ của Minh tông. Lại bị người khác vây công, cho nên mới không có được?”

Một pho tượng mặt bôi kim sắc mở miệng hỏi.

“Vâng. Lúc ấy, Minh vương, Thái tử cùng vũ hầu Dương Hoảng Đại Chu triều, theo sau ta dữ dội làm khó dễ. Minh vương Thái tử lại phái Hắc Bạch Vô Thường, chém giết đoạt Tà Thần chi noãn, về sau đã xảy ra một loạt biến hóa”.

Quân Niệm sinh khi nói tới Minh vương Thái tử, vẫn toát ra sự tức giận.

“Không đúng, lúc ấy còn có người khác nữa. Người hãy nghĩ lại đi” Pho tượng chính giữa nói.

Quân Niệm Sinh lắc đầu: “Ta chỉ nhớ rõ những người này. Đúng rồi, hình như khi cướp đoạt Tà Thần chi noãn, còn có một người. Ta cũng không có nhìn rõ ràng diện mạo, nhưng mà ta nhớ cảm giác được một cỗ yêu khí!”

Thượng cổ chiến trường, Phương Vân từ trong hoàng kim họa quyền, rút lấy yêu khí của một yêu quân, nguy trang bản thân. Hiện tại, đã phát huy tác dụng, Quân Niệm Sinh đã bị đánh lừa.

“Yêu khí...” , ba bức tượng trầm mặc không nói, trong đại điện rất nhanh yên tĩnh xuống, chỉ còn lại ba đạo sóng ý thức cường đại, ở trong hư không trao đổi.

“Vậy là hung vật kia?”

“Không có khả năng. Hắn nếu muốn che dấu, Quân Niệm Sinh căn bản phát hiện không được. Hơn nữa cảnh giới của hắn, Tà Thần chi oán đối với hắn tác dụng không lớn. Hắn không nên chiếm đoạt”.

“Quân Niệm Sinh trời sinh có đại khí vận. Có thể từ trong tay hắn cướp lấy đồ, khí vận người này, nhất định phải có thể trấn áp, ngăn chặn hắn mới được!”

“Không có khả năng. Khí vận Quân Niệm Sinh, cực kỳ cường đại. Cơ bản không có khả năng có người so với hắn càng mạnh hơn!”

Từng đạo ý niệm, từ trong hư không xẹt qua, các ý niệm cường đại này, ngay cả tinh thần cũng có thể chấn vỡ, nhưng mà bị khống chế trong một không gian nhỏ hẹp, cũng không có khuếch tán ra ngoài.

“Đúng rồi, tổ sư, nhớ rõ lúc cuối cùng hình như thấy được một đạo kim quang, từ trong Tà Thần chi oán bay ra ngoài!”

Quân Niệm Sinh đột nhiên nói.

“Kim quang?”

Ba bức tượng liếc nhìn Quân Niệm Sinh, sau đó quy về bình tĩnh.

Ngay cả con mắt cũng đều nhắm lại, chỉ còn lại một loại dao động quỷ dị.

Vô số phù văn cổ lão, ở giữa ba pho tượng di động.

Phành! Phành! Phành!

Một lát sau, ba ngón tay của ba pho tượng, toàn bộ bùng bùng nổ tung, hóa thành mảnh gỗ vụn bay ra

“Tổ sư!” Quân Niệm Sinh hô nhỏ một tiếng.

“Không cần ngạc nhiên, người đi ra ngoài trước đi”.

Pho tượng ở chính giữa, hờ hững nói.

“Vâng, tổ sư”.

Quân Niệm Sinh thoải mái, ngẫm lại cũng đứng, với tu vi của ba vị tổ sư, còn có thể có chuyện gì.

Thi lễ một cái, Quân Niệm Sinh lui ra ngoài.

Chờ sau khi Quân Niệm Sinh ra đi, ba đạo sóng ý thức, một lần nữa tại trong hư không trao đổi.

“Tiên thiên số thuật, lại có thể không cách nào suy tính. Hơn nữa còn bị cản trở. Chuyện này chưa bao giờ có, người này rốt cuộc có địa vị gì!”

“Cũng không cần phải hạ phán đoán suy luận sớm. Tiên thiên số thuật, từ vật đến người. Quy về đi tìm nguồn gốc, trước tính ra lai lịch của vật, rồi mới chuyển sang tính ra lai lịch của người. Chúng ta chỉ là tiên thiên số thuật, suy đoán lai lịch của đạo kim quang nọ, cũng chưa chắc đã là yêu nhân”.

“Không sai, với tu vi của chúng ta. Coi như là những lão quái vật ẩn thế kia, cũng không khả năng chấn vỡ một ngón tay của chúng ta. Chỉ sợ, đạo kim quang nọ lai lịch quá lớn. Tu vi chúng ta còn chưa đủ tư cách suy tính”.

Trong đại điện, lâm vào yên tĩnh. Ba người đều rõ ràng, bản thân là lai lịch gì.

Có thể làm cho mình không đủ tư cách suy tính lai lịch, loại vật này, chỉ sợ làm cho người ta cực kỳ sợ hãi.

“Phải tra ngay, phạm những người đi vào không gian kia, phải tra ra rõ ràng. Người này, phải tìm được!”

Thanh âm trong hư không của đại điện vang lên.

Một cổ gió nhẹ thổi qua, những mảnh gỗ vụn nổ tung bay trong hư không, dưới tác dụng một cỗ lực lượng vô hình, một lần nữa ngưng tụ cùng một chỗ, hóa thành ba ngón tay bằng gỗ, phân biệt nổi vào bàn tay của ba pho tượng gỗ, sau đó, không nhúc nhích.

Ba ngày sau, Phương Vân nhận được một tin tức: Cái tên Đế Nhất, đã biến mất trên Thiên Tượng bảng

417. Chương 406: Thiên Vũ Phong.

Đế Nhất biến mất, Địa Biến bảng, Linh Tuệ bảng, Thiên Tượng bảng, toàn bộ nhìn không thấy.

Phương Vân khi thu được tin tức này, lặng yên ngồi thật lâu, sau đó thở dài thật sâu. Có thể làm cho Thiên Cơ đài, cũng tra không được chi tiết của hắn. Đế Nhất hiển nhiên không phải là người đoán mệnh.

Đã không ở tại Thiên Tượng bảng, giải thích chỉ có một cách, Đế Nhất đã vượt lên đầu một bước, tiến vào Thiên Trùng cảnh.

Thiên Trùng cảnh, tại Thiên Cơ đình cũng nhìn không tới. Tất cả võ giả tiến vào Thiên Trùng cảnh, đều là tồn tại cực kỳ đáng sợ. Đem võ giả so sánh với những người thời chiến quốc mà nói. Thì những cường giả Thiên Trùng cảnh này, chính là chư hầu một phương.

Cho dù là ba vị Thiên Cơ tiên sinh Thiên Cơ đài, cũng không dám dễ dàng trêu chọc những người này.

Trong truyền thuyết. Thiên Cơ đài quả thật có chế định một phần Thiên Trùng bảng, nhưng mà bảng này so với Thiên Tượng bảng thì đơn giản hơn rất nhiều, chỉ có bài danh thô sơ giản lược mà không có tin tức cụ thể về đối phương. Trong chuyện này, một mặt là vì như vậy sẽ đắc tội rất nhiều cường giả Thiên Trùng cảnh, về mặt khác, cũng là bởi vì võ giả Thiên Trùng cảnh, đã có thể nhìn thấy một bộ phận quỹ tích vận hành vận mệnh của mình. Nếu muốn thôi diễn chi tiết của bọn họ, so với các võ giả khác, khó khăn hơn nhiều!

“Trong trong trường cạnh tranh này, Đế Nhất không hề nghi ngờ, đã triệt để đánh tan những người khác!”

Phương Vân tin tưởng, khi mình nhìn thấy phần tin tức này. Những người khác nhất định cũng sẽ thu được phần tin tức này. So ra mà nói, mình dù sao so với bọn hắn cũng ít hơn mười tuổi, chuyện Đế Nhất đột phá Thiên Trùng cảnh, đối với mình tuy chấn động, nhưng còn chưa phải là quá lớn. Nhưng đối với hạng như Thập Tam hoàng tử, Minh Vương Thái tử, tất nhiên là một đả kích thật lớn!

Đế Nhất từ đầu tới cuối, đều không có lộ mặt qua. Cũng không có gặp qua hắn, nhưng hắn lại dùng loại phương thức này, đem tất cả mọi người trên Thiên Tượng bảng, hung hăng đánh một phát vào mặt. Lại một lần nữa, chứng minh rằng vị trí của hắn là không thể rung chuyển!

“Đế Nhất, đã đặt chân Thiên Trùng cảnh. Bọn họ bị đả kích nhất định rất lớn. Sau đó phá tan Thiên Trùng cảnh, không biết là Thập Tam hoàng tử hay Minh Vương Thái tử!”

Thập Tam hoàng tử cùng Minh Vương Thái tử tích sức, đã đầy đủ nhị thập (20) thiên long chi lực, đã tiếp cận với giới hạn thấp nhất của Thiên Trùng cảnh. Hơn nữa, bọn họ còn có máu thần thú, hung thú, đơn thuần luận lực lượng, còn muốn vượt qua võ giả Thiên Trùng cảnh sơ phẩm.

“Đại nhân, còn có một tin tức” Triệu Bá Ngôn nói.

“Nói đi” Phương Vân nói.

“Theo Thiêu Thân của chúng ta tại Thiên Tà Tông hồi báo. Tiết Liệt ở trong Thiên Tà sơn, khổ tu một thời gian ngắn. Lại mượn nhờ lực lượng của Thái thượng trưởng lão tông phái, luyện thành một món cực phẩm pháp khí. Ta phỏng chừng, hắn không lâu sẽ đến trả thù” Triệu Bá Ngôn nói.

“Ồ, lần trước thu túi không gian của hắn. Hắn còn chưa thu giáo huấn, lại có thể lại đến lần nữa. Hắn đã luyện thành cực phẩm pháp khí, vừa đúng lúc để đưa cho ta dùng. Loại vật này, ngay cả ta cũng không có”.

Phương Vân cười nói. Hắn hiện tại hấp thu tinh huyết Giác Thụy, biến hóa hung thú, lực lượng có thể thăng đến nhị thập lục thiên long chi lực.

Hiện tại Tiết Liệt tới, hắn cũng khinh thường dùng quỷ kế gì, trực tiếp dùng lực lượng mà đập chết hắn.

“Thì ra đại nhân sớm đã có chuẩn bị”.

Triệu Bá Ngôn thở phào nhẹ nhõm, hắn và Phương Vân thực lực kém nhau quá lớn. Cộng thêm Phương Vân lại có thói quen thu liễm khí tức, trong lúc nhất thời, cũng nhìn không được Phương Vân rốt cuộc thực lực đã đến bước nào.

“ừm”, Phương Vân gật nhẹ đầu.

Tôn Thế Khôn đi rồi không lâu, Triệu Bá Ngôn đi đến.

“Đại nhân, tin tức mới nhất từ trong Liệt Thiên tông truyền tới”.

Triệu Bá Ngôn đem một phong thư đưa tới.

“Liệt Thiên tông?” Phương Vân trong lòng khẽ động, lập tức rõ ràng là Lục Vũ gửi thư.

Tiếp nhận thử mở ra xem qua, tiếp đó lộ ra nụ cười.

“Lục Vũ rốt cuộc đã tới!”

“Hắn hiện tại ở nơi nào?” Phương Vân thu hồi phong thư nói.

“Rừng trúc ngoài thành”.

Ngoài thành Hoài An, hướng đông mười dặm, có một khoảng rừng trúc.

Trúc thân cao gầy, ngông nghênh giống như văn nhân.

Tại Đại Chu triều, ngoại trừ hoa mai, thì trúc được hoan nghênh nhất

Hoa mai chỉ có trời đông giá rét mới có thể nở ra, so ra mà nói, trúc ở trong văn nhân sĩ tử thì phổ biến hơn nhiều.

Thành Hoài An, xuất ra không ít đại nho, cũng có rất nhiều văn nhân nhà sĩ.

Rừng trúc ở ngoài thành Hoài An, chính là những văn nhân này trồng, diện tích rất lớn.

Đã vào đêm, vạn vật đều tĩnh lặng, một thiếu niên áo đen, mang ngọc bội, cầm trường kiếm, ngạo nghễ độc lập giữ rừng trúc.

Rừng trúc ban ngày văn nhân rất nhiều, chỉ có vào đêm mới có thể cực kỳ yên tĩnh.

Trong rừng, dòng suối nhỏ róc rách, Lục Vũ chấp tay mà đứng, đứng ở trên một thân trúc, nhắm mắt dưỡng thần, yên lặng chờ đợi.

Thân hình của hắn, theo cành trúc trong gió đêm, chậm rãi đong đưa, nhẹ như không có gì.

Phía tây rừng trúc, một cái cầu vồng xuất hiện ở chân trời, lập lòe một cái, lập tức đã gần tới nơi, lại lập lòe một cái, đã bay vào trong rừng trúc.

“Xoảng!” một tiếng vang lên, Lục Vũ bỗng nhiên mở mắt ra, trường kiếm bên hông rung lên, lập tức hóa thành một đạo hư ảnh, biến mất không thấy.

Chỉ nghe một tiếng vang chói tai, vô số đạo kiếm khí đen kịt, sắc bén, phá không mà ra, chụp về phía người đang đến.

“Oành!” Một bàn tay thần ma lớn vài mẫu, đột nhiên duỗi ra chụp lấy tất cả Liệt Thiên Kiếm khí Lục Vũ phát ra, toàn bộ nhập vào trong tay, bóp cho nát bấy.

“Bùng!” Lục Vũ thân hình nhoáng một cái, biến mất không thấy, trong chớp mắt, một đạo kiếm quang lóe lên, từ trong đêm tối bay ra, đâm vào cổ Phương Vân.

“Ha ha, lễ gặp mặt của Lục Vũ người, quả nhiên độc đáo!” Phương Vân bật cười lớn, một mảng chân khí mênh mông bay ra, trực tiếp đem Lục Vũ định tại không trung khiến cho hắn không thể động đậy.

Thập bát (18) thiên long chi lực, đối phó võ giả nhất thiên long chi lực, thật sự là không cần phí công phụ gì.

Một đấu với mười tám, chênh lệch lớn như vậy, công pháp cường thịnh đến mấy cũng không có tác dụng!

“Phành!” Tay áo phất một cái, lập tức đem Lục Vũ đánh bay ra

Lục Vũ thân hình co lại, bay về phía trên rừng trúc, trong con ngươi đen kịt, lóe lên một tia chấn động, nhưng mà, rất nhanh đã biến mất.

“Tiểu hầu gia, còn nhớ rõ chúng ta ước định chứ?” Lục Vũ đứng ở trên rừng trúc, quay lưng về phía Phương Vân, hờ hững nói.

Phương Vân hơi giật mình, tiếp đó hiểu, được: “Vừa thấy mặt, người đã tặng ta một kiếm. Sẽ không phải là vì Tiểu Linh chứ. Nếu như là như vậy, thật sự là hiểu lầm. Nàng hiện tại ở tại kinh thành. Hoàng hậu nương nương đích thân sắc phong Ngọc Linh quận chúa, địa vị cao thượng, thân phận tôn quý. Nếu như là vì nàng, vậy thật không cần ”.

“Một con chim nhốt trong lồng vàng, người cảm thấy nàng sẽ vui vẻ sao?” Lục Vũ thanh âm lạnh lùng nói: “Tuy người từng đã giúp ta, nhưng ta là ta, nàng là nàng. Vương hầu vinh hoa phú quý, đều chỉ là mây khói qua mắt Chờ sau khi ta thực lực đủ cường đại, tất nhiên hội mang nàng đi. Nhưng mà, nếu để cho ta biết, nàng có một chút gì sống không được tốt, ta cũng sẽ không buông tha cho người”.

Phương Vân lắc cười nói: “Người cứ yên tâm đi. Mẫu thân của ta đã đem nàng thu làm nghĩa nữ. Nàng là muội muội của người, nhưng hiện tại, cũng là muội muội của ta. Ta tất nhiên cũng hy vọng nàng được vui vẻ”.

Dừng một chút, Phương Vân trầm giọng nói: “Nhưng mà, loại chuyện này rất khó nói. Con người phải nội tâm thỏa mãn, thì mới có thể vui vẻ. Người hiện tại là đệ tử hạch tâm của Liệt Thiên tông, người người ngưỡng mộ, địa vị tôn sùng, rất nhiều đệ tử nội môn, người cũng có thể giết chết. Nhưng người hiện tại cảm thấy thỏa mãn sao? Loại vui vẻ này, cùng quyền thế lực lượng, phú quý các thứ đều không chút liên quan”

Lục Vũ im lặng, tu vi của hắn hiện tại, đã vượt xạc sự phụ Nhiếp Thiên ma quân, trong lòng của hắn cũng tình tường, cấp Địa Biến cũng không phải giới hạn của hắn, hắn cần đạt được lực lượng càng cường đại hơn.

Cho nên lần này, hắn mới có thể xuống núi.

Đối với Lục Vũ vừa thấy mặt đã ra tay. Phương Vân ngược lại cũng không hề chú ý. Hắn từ khi ở quảng sơn đã biết. Ở trong lòng Lục Vũ, thứ quan trọng nhất, đó chính là muội muội của hắn.

Hắn muốn đạt được lực lượng cường đại, mục đích của hắn, vẫn là bảo vệ muội muội của hắn.

Đối với một điểm này, Phương Vân bản thân cũng rất kính trọng, cũng không vì vậy mà sinh khúc mắc. Bởi vì ở chỗ sâu trong lòng, Lục Vũ vẫn là một người trọng tình trọng nghĩa.

“Lần trước ta trở về kinh thành một chuyến, gặp được Tiểu Linh. Ta thấy nàng rất nhớ người. Người có muốn đi thăm nàng hay không, ta có thể thay người an bài” Phương Vân nói.

Khuôn mặt vốn lạnh lùng của Lục Vũ, rốt cuộc lộ ra nụ cười: “Kinh thành chính là nho gia trọng địa, đối với tu sĩ tà đạo, chính là cấm địa Không nói đến, ta có thể đi vào hay không, chỉ nói tới ta có thể đi vào, người sẽ không sợ, bị người có lòng nhìn thấy, cho Tứ Phương hầu phủ cái tội lớn cấu kết với tông phái nước ngoài chứ? Theo ta được biết, luật pháp Đại Chu cấu kết tông phái nước ngoài, chính là trọng tội!”

“Ha ha, thật muốn luận luật pháp, luật điển, ta so với người còn quen thuộc hơn nhiều. Tội danh cấu kết tông phái nước ngoài này, thật hữu dụng như vậy thì kẻ địch của Phương gia, đã sớm đã bị ta là người đầu tiên diệt trừ rồi. về phần người có lòng? Ta hiện tại ngược lại cũng muốn nhìn xem, trong kinh thành còn có người có tâm nào!” Phương Vân lúc nói chuyện, ánh mắt sắc bén, đều. có một cỗ khí độ uy nghiêm.

Hắn hiện tại có thập bát thiên long chi lực, độn phải Dương Hoàng. cũng có thể đánh cho hắn chạy trốn.

về phần hạng như Bình Đỉnh hầu, Trấn Quốc hầu, càng phải cụp đuôi lại mà làm người, hắn không đi tìm bọn họ gây phiền toái, những người này cũng nên cảm thấy may mắn.

Kẻ nào còn dám đối nghịch cùng hắn, quả thực là tự tìm đường chết!

419. Chương 408: Thư Nhà.

Lục Vũ trầm ngâm nói: “Bước chân của người quá nhanh, ta đều không thể xem thấu, người tu vi rốt cuộc cao bao nhiêu. Có lẽ, với năng lực của người hiện tại, có tư cách nói ra lời này. Đi kinh thành, ta tạm thời sẽ không đi. Hai bên gặp mặt, ta lại không thể mang nàng đi, ngược lại tăng thêm tưởng niệm. Có lẽ, chờ ta thực lực cũng đủ cường đại, sẽ gặp mang nàng rồi Tứ Phương hầu phủ”.

“Vậy đối với người tới nói, rốt cuộc mạnh tới trình độ nào, mới xem như thời cơ đến?” Phương Vân nói.

“Ta lại hỏi người, phụ thân người là Tứ Phương hầu, công lực ít nhất là Thiên Trùng cảnh. Người lại xuất thân vương hầu phủ, địa vị tôn sùng, hưởng vinh hoa phú quý vô cùng, thì tại sao liều mạng tu luyện như vậy? Đối với người mà nói, võ đạo muốn tu đến mức nào, mới xem như cuối cùng?” Lục Vũ phản ứng nói.

Phương Vân trầm mặc không nói. Phụ Tử vì hấn phê mệnh, chỉ có cá hóa thành rồng, mới có thể nhảy ra khỏi vận mệnh của mình. Rốt cuộc tới trình độ nào, mới xem như hóa thân, Phương Vân cũng không biết. Hấn chỉ biết là, lực lượng hiện tại, là còn xa mới đủ nghịch thiên cải mệnh.

“Hừ”. Lục Vũ mỉm cười, mái tóc dài đen kịt trong gió tản ra, lẩm bẩm nói: “Chúng ta đều là cùng một loại người, khi ta lần đầu tiên tại quảng sơn nhìn thấy người, cũng đã hiểu rõ điểm này. Nếu như không phải như vậy, người nghĩ rằng ta sẽ đơn giản đem muối muối mình giao cho người”.

“Thật ra, với năng lực của người hiện tại, bảo vệ Tiểu Linh là dư sức. Chỉ có điều, người quá khuyết thiếu cảm giác an toàn!” Phương Vân nói.

Người sai rồi. Ở cái thế giới này, người vĩnh viễn không biết, người trong tương lai sẽ gặp phải nguy hiểm gì. Trước kia, ta cho rằng đánh bại người cùng tuổi, là đủ để bảo vệ Tiểu Linh. Nhưng cuối cùng, ta mới phát hiện, ngoại trừ những người cùng tuổi ra, ta còn phải đối mặt với các loại ác hán, điều nô, quan binh, man di, hiện tại lại gặp các đệ tử khác trong Liệt Thiên tông. Người thấy quá đủ, chỉ là một loại tự mình an ủi, một loại lừa dối. Mà dạng lừa dối này, chỉ cần một lần là có thể lấy mạng người, ngay cả cơ hội hối hận cũng không có. Ta đã chịu đủ cảm giác bị người khác thao túng. Cho nên hiện tại, ta muốn thao túng người khác!”

Lục Vũ nói ra câu nói sau cùng, ánh mắt bộc phát ra hào quang so với tuệ tinh còn muốn sáng chói hơn, trong ánh mắt để lộ ra sự kiên định, khiến cho tinh không, cũng hơi bị ảm đạm thất sắc.

“Người xác thực là một tà đạo thiên tài! Ma đạo nhất mạch, có thể cùng người đánh đồng, chỉ có một mình Phong Thái Thương”.

Phương Vân nghe được câu nói sau cùng của Lục Vũ, cảm thán nói.

“Phong Thái Thương?”

Lục Vũ thần sắc thu liễm, cũng không nói lời nào. Phong Thái Thương là ma đạo đệ nhất nhân, thanh danh vang dội, Lục Vũ là như đệ tử Liệt Thiên tông, cũng đã nghe qua

“Có câu nói là một núi không thể chứa hai cọt. Ta vẫn có loại cảm giác, ta cùng người kia, cuối cùng, chỉ có thể còn một người đứng!” Lục Vũ lẩm bẩm nói

Phương Vân trong lòng chấn động một cái, cũng không có nói gì. cũng không phải là chỉ có Lục Vũ có loại cảm giác này, hấn cũng có loại cảm giác này. Văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị.

Phong Thái Thương cùng Lục Vũ tính cách quá tương tự, đồng thời lại là ma đạo đệ tử. Chỉ cần hai người còn ở trong ma đạo trong tông phái, sớm muộn sẽ có một ngày đối chọi nhau. Hiện tại Lục Vũ, ở trước mặt Phong Thái Thương, còn không có tư cách khiêu chiến. Nhưng tương lai thì khó nói

“Chỗ này của ta có một túi không gian, người cầm lấy đi tế luyện đi”.

Phương Vân đột nhiên nói, sau đó đem túi không gian đoạt được trên người trưởng lão Thánh Vu giáo ném tới.

Lục Vũ mặc dù đối với thực lực của Phương Vân, sớm có phỏng đoán qua, nhưng nhìn thấy hấn tùy ý ném ra một cái túi không gian, thì trong lòng không khỏi kinh hãi:

“Chúng ta cũng đã hơn một năm không gặp. Người rốt cuộc đã trải qua kỳ ngộ gì? Loại đồ vật như túi không gian này, cho dù trưởng lão trong tông phái, cũng là rất hiếm có. Hai mươi trưởng lão trong tông phái, một người có đã là không tệ. Người lại có thể tiện tay ném ra một cái. Theo ta được biết, loại vật này, cho dù là trong triều đình, cũng không nhiều lắm?”

“Túi không gian này nói ra, cũng là của tà đạo các người. Là ta ở tại thượng cổ chiến trường, đánh chết một đám trưởng lão Thánh Vu giáo mà có được. Người nhanh tế luyện đi”.

Phương Vân tay vung lên, liền xóa đi cấm chế của mình.

Lục Vũ cũng không khách khí. Hắn mặc dù ở trong tông cực kỳ được coi trọng, nhưng loại đồ vật cực hiếm như túi không gian này, còn không phải phạm vi hắn có thể tiếp xúc:

“Ta hiện tại cũng có chút kỳ quái, người nói cái gì thời gian lưu tốc gì đó”.

Phương Vân cũng không nhiều lời, tay vung lên. Thiên địa vạn hóa chung ở trong hư không nhoáng một cái, đã đem Lục Vũ thu vào. Phương Vân bản thân bước chân đạp mạnh, cũng đã tiêu thất trong hư không. Trong đêm tối chỉ còn lại một cái chung lớn bằng ngón cái, lơ lửng ở trong bầu trời đêm.

“Ông!”

Chung chấn động, từng vòng không gian rung động hiện ra, mãnh liệt nhảy dựng lên đã biến mất không thấy.

Không gian trong Thiên địa vạn hóa chung, Phương Vân, Lục Vũ khoan chân mà ngồi.

“Đây là địa phương nào?” Lục Vũ nhìn lướt qua bốn phía nói.

“Bên trong một pháp khí” Phương Vân lạnh nhạt nói

Lục Vũ mí mắt có chút giật giật, cũng không có nói cái gì. Phương Vân nói pháp khí này, không cần đoán cũng biết, là vật kinh thế hãi tục gì đó.

Trong pháp khí có thể sinh ra một không gian khác, tất nhiên không phải vật phàm.

“Người nói thời gian gia tốc lưu động, Chính là địa phương này?”

Lục Vũ cũng cảm giác được chân khí trong cơ thể biến hóa

“Ừm, trong không gian pháp khí này, tạm thời vẫn phi thường sơ cấp. Lực lượng thời gian, không gian, cũng không có hoàn toàn ngăn cách cùng bên ngoài. Hai loại lực lượng thời gian, không gian hoàn toàn khác nhau, giúp nhau quấy nhiễu, ảnh hưởng, đã làm thành loại tình huống này. Nếu như cơ duyên xảo hợp, có thể gom góp đủ tài liệu, ở đây sẽ hóa thành một không gian đầy đủ, có núi, nước, cỏ, cây, hoa, chim, trùng, cá. Đến lúc đó ở trong này qua tám ngày, người rõ ràng có thể cảm giác được, bên ngoài mới qua một ngày” Phương Vân nói.

Rất nhiều Thiên nguyên pháp khí đỉnh cấp của tông phái, có thể độc lập sáng tạo một không gian, hơn nữa giao phó năng lực điều khiển thời gian, ở trong không gian này, lưu động, cũng không chỉ là hai loại quy tắc không gian, quy tắc thời gian, mà còn có rất nhiều quy tắc khác. Tất cả quy tắc tổ hợp cùng một chỗ, duy trì một không gian đầy đủ độc lập vận hành.

Ở trong loại không gian này tu luyện, nếu như là tám lần thời gian lưu tốc Như vậy bên trong qua tám ngày, bên ngoài mới qua một ngày. Hơn nữa, võ giả sẽ rõ ràng cảm giác được, mà không sẽ xuất hiện tình huống trong lúc bất tri bất giác mà chết đói.

Ngoại trừ lực lượng thời gian cùng không gian, không phải võ giả giao phó. Các quy tắc khác, toàn bộ đều là do tồn tại khủng bố đã ngoài Thoát Thai cảnh, giao phó cho Thiên nguyên pháp khí

Tu vi của Phương Vân, còn xa xa mới tới tình trạng giao phó các quy tắc khác ở trong không gian này. Cho nên trong không gian Thiên địa vạn hóa chung, vẫn là sơ cấp. Tiếp tục sử dụng không gian quy tắc, cũng là không gian bên ngoài, mà không phải độc lập tồn tại.

Có đầy đủ hệ thống quy tắc không gian, trong võ đạo, xưng là Thế giới!

“Người sau này ở chỗ này tu luyện. Duy nhất cần chú ý, chính là mỗi ngày phải kịp thời ăn cơm. Nếu không mà nói, rất dễ dàng chết đói. về phần thực vật, ta sẽ chuẩn bị cho tốt” Phương Vân nhắc nhở.

“Võ đạo vượt qua cấp Địa Biến, lại bởi vì đói quá mà chết, đó chính là chuyện cười bằng trời. Yên tâm đi, những chuyện này, trong lòng ta biết rõ”. ;

Liệt Thiên tông cũng là đại phái tông phái giới, đệ tử trong môn, cũng có tư liệu về tông phái giới giống như “Cận cổ thời đại”. Cái chỗ này, quy tắc không gian là tiếp tục sử dụng bộ phận bên ngoài, mà quy tắc thời gian lại là một bộ phận khác.

Nhưng mà, đối với Lục Vũ mà nói. Những điều này là thứ yếu, quan trọng nhất, là đề cao tu vi võ đạo.

Hai mắt khép lại, Lục Vũ lập tức đắm chìm vào trong tu luyện võ đạo. Đối với truy cầu lực lượng võ đạo, tại thời khắc này, thể hiện vô cùng tinh tế.

Phương Vân nhìn sang Lục Vũ, gật gật đầu, lại sải bước ra, liền từ không gian Thiên địa vạn hóa chung, đi vào thư phòng.

Võ đạo của hắn, đã gặp bình cảnh. Tu luyện cũng không có tác dụng gì lớn, tất phải mượn nhờ ngoại vật, ngưng tụ ba tòa trận đồ cuối cùng, sau đó bước vào cấp Thiên Tượng.

Đem Côn Bằng gương cánh, một cái vũ cánh bay ngàn dặm!

Phương Vân trong lòng biết, chỉ có dung hợp tinh huyết Côn Bằng, mình mới tính là cường đại chân chính. Đến lúc đó, cũng không cần phụ thuộc ai. Ý chí Côn Bằng, chính là tự do, chính là nghịch thiên, không chịu câu thúc

“Trong khoảng thời gian này, bận rộn không có thời gian tĩnh hạ tâm lai suy nghĩ. Ta cũng nên lo lắng con đường sau này”.

Cùng với Thập Tam hoàng tử nên đối xử như thế nào, đối với Dương Hoàng. lại làm như thế nào, trong Phu Tử thời diễn, báo trước chuyện xét nhà diệt tộc, lại nên bắt tay ứng đối như thế nào. Đây đều là chuyện Phương Vân cần lo lắng, đối mặt

Thân thể nặng nề dựa ở trên ghế, Phương Vân mười ngón giao nhau, nhắm mắt suy nghĩ. Trong thư phòng im ắng, không người quấy rầy, chỉ có trong đêm tối, vang lên âm thanh của từng cơn gió thổi qua đại điện.

ở trong loại minh tượng này, thời gian lẳng lặng trôi qua, cũng không biết trải qua bao lâu, Phương Vân đột nhiên mở to mắt, trong con mắt xẹt qua một tia hào quang:

“Phu tử thời diễn việc, sự việc rất lớn, một mình ta không thể giải quyết được. Phải đi gặp phụ thân rồi. Còn đại ca nữa, cũng phải nhanh chóng tìm được hắn”.

ở trong Phu Tử thời diễn, Phương gia cả nhà bị chém là mười năm sau, nhưng tất cả đã bắt đầu phát sinh biến hóa, Phương Vân không biết, vận mệnh này có thể đến sớm hay không.

Trước khi lớp bụi mờ đã định, thì tràn đầy quá nhiều biến số.

Máu mủ tình thâm, trong bát hoang lục hợp, có thể cứu vớt vận mệnh Phương gia, chỉ có nam nhân Phương gia. Đại ca, chính mình, còn có phụ thân. Chuyện lớn như vậy, nhất định phải cùng bọn họ thương lượng! Như vậy, áp lực trên vai mình, cũng sẽ nhỏ đi rất nhiều.

“Nên viết thư cho phụ thân”.

Phương Vân ánh mắt chớp động, như có điều suy nghĩ. Lực lượng triều đình, dung nhập vào các phương diện. Chuyện trong thời diễn, tuyệt đối là không thể ghi ở trên thư. Một khi bốn chữ “Phương Dân mưu phản”, bị hoàng thất biết được, chỉ sợ lập tức sẽ rước lấy phiền toái vô cùng vô tận!

Lấy ra một cây mực, tinh tế cọ xát trong chốc lát, Phương Vân lấy ra một trang giấy Tuyên Thành, dùng cái chặn giấy trấn lại, suy nghĩ một lát, ở trên giấy cung kính ghi lên một hàng chữ:

“Phụ thân đại nhân tại thượng, hài nhi Phương Vân dập đầu.

Hơi tìm từ, tận lực không để cho triều đình nhìn ra vấn đề gì, mang đến cho nhà phiền toái, sau đó Phương Vân đem vài hàng chữ, cung kính viết lên.

420. Chương 409: Kế Đô Công Chúa.

Một phong thư viết xong. Phương Vân cẩn thận tra xét một lần, tự nhận không có gì sơ hở, thì bỏ vào phong thư, nhò lên sáp chì. Thư vào trong ngực, chuẩn bị ngày hôm sau, đưa đi Man hoang.

Thịch! Thịch! Thịch!

Một hồi vội vã tiếng bước chân, từ ngoài cửa truyền vào. Nghe tiếng bước chân, Phương Vân có chút nhúu nhúu mày. Hiện tại đêm đã khuya, không có chuyện đặc biệt, bình thường sẽ không có người tới quấy rầy hần.

Triệu Công Minh vội vàng đi đến.

“Đại nhân, văn thư triều đình đến”.

Dứt lời, đem một tờ bạch sa màu vàng đưa tới. Phong điều thể tích có hạn, văn thư lớn mang không được. Cho nên Công bộ nghiên cứu chế tạo ra bạch sa mỏng mà nhẹ này để làm giấy viết.

Loại bạch sa này, mỏng nhưng lại không thấm mực. Loại vật này, ưu điểm lớn nhất chính là sau khi viết xong, có thể tùy ý xếp thành một miếng nhỏ.

Tấm bạch sa sau khi xếp lại, chỉ lớn bằng đầu ngón út Khi dùng Phong điều truyền tống cực kỳ thuận tiện.

Nhưng mà, loại vật này thuộc về quan đình ngự chế. Chỉ có chuyện trọng đại, một tờ giấy ngắn gọn, không cách nào diễn tả tinh tường, mới có thể sử dụng.

Nhìn thấy tờ bạch sa vàng óng ánh này. Phương Vân trong lòng hơi trầm xuống, vươn tay cầm lấy mở ra trên bàn. Đầu tiên đập vào mắt, là thấy trên bạch sa chằng chịt hơn mười cái đại chương ấn. Theo thứ tự là Lục bộ chương ấn, bảy vị vũ hầu chương ấn, Vũ Mục chương ấn cùng với Thái Phó. Thái Bảo, Thái Tế chương ấn!

Nhìn thấy ấn của Vũ Mục cùng Thái Phó, Thái Bảo, Thái Tế, Phương Vân rốt cuộc sắc mặt khê biến. Hần vẫn đánh giá thấp, phần đông vương hầu bỏ mình, đã khiến cho triều đình chấn động.

“Thập Tam hoàng tử lần này, chỉ sợ phiền toái!”

Phương Vân trong lòng hít vào một hơi. Chỉ một vương hầu bỏ mình, có lẽ sẽ không khiến cho chấn động quá lớn. Nhưng nhiều vương hầu như vậy, cùng một chỗ bỏ mình. Đã không phải là Thập Tam hoàng tử một câu có thể giao phó được.

Những vương hầu này, tu vi võ đạo đối với tông phái nước ngoài mà nói, có lẽ cũng không cao minh. Tại thượng cổ chiến trường, thậm chí chỉ là một nhân vật như con kiến hôi. Nhưng bọn hần thay Đại Chu triều, lập nhiều chiến công hiển hách là không hề nghi ngờ.

Hơn nữa tước vị của bọn họ, cũng là các bộ của triều đình cùng sắc phong. Những vương hầu này, có lẽ cũng không phải là hết sức quan trọng, nhưng ở sau lưng bọn họ bỏ mình, rung chuyển là triều quan chế, lại chế, pháp chế, binh chế... các kết cấu tạo nên một vương triều Đại Chu.

Cái này nhất định phải có một câu trả lời, hơn nữa câu trả lời này không phải tùy ý là có thể lừa gạt là được. Lục bộ, điện Thái Hòa, Quân Cơ xử sau khi liên thủ, tất nhiên sẽ không va chạm cùng hoàng gia. Đây là truyền thống Đại Chu triều, tại này lúc, hoàng thất nhúng tay không được!

“Lệnh cho Bình Yêu Đại tướng quân Phương Vân, chi tiết tường tự thượng cổ chiến trường, việc liên quan đến Yến Nguyệt hầu, Bá Hạ hậu mấy vị vương hầu bỏ mình! Thấy chỉ thì lập tức trở về!”

Phương Vân thần sắc ngưng trọng. Quân Cơ xử, điện Thái Hòa cùng với triều đình Lục bộ hội thẩm, so với Tam đường hội thẩm, đều muốn trịnh trọng cùng lợi hại hơn nhiều. Tại loại trường hợp này, nếu ai dám chậm trễ, đó chính là tự tìm đường chết. Tước vị gì, đều phải cắt, sau này Bình bộ, Lại bộ, cũng không muốn đưa lên danh sách.

“Một đám vương hầu chết đi, kinh động Vũ Mục cùng Tam Công, chuyện này, ta cũng không nghĩ đến. Phong điều đưa đến Bình Yêu Đại tướng quân phủ, trong quân chỉ sợ sớm đã ghi lại. Nói cách khác, ta căn bản không có khả năng cùng các vương hầu khác thông khí”.

Phương Vân lập tức cảm giác được không ổn. Tam Công cùng Vũ Mục ở phía trên chăm chăm vào. lúc này nếu làm giả, đó chính là ngu ngốc làm liên lụy đến gia đình. Do dự một chút, Phương Vân cầm lấy bút, ở trên một tấm bạch sa khác, kỹ càng tự viết một lần.

Chuyện tuy là như vậy. Nhưng mà, nói chuyện cũng phải chú ý. Phương Vân mặc dù xuất phát từ tầm mắt của mình, không giấu diếm cái gì, biết thì nói là biết, không biết là không biết. Không cần phải có lẽ gì đó, các loại đại khái, tận lực giảm bớt trách nhiệm của Thập Tam hoàng tử trong việc này.

Phương Vân vừa ghi, trong lòng cũng âm thầm kinh ngạc. Thập Tam hoàng tử lần này bắt lấy được lượng lớn tinh huyết hưng thú, thần thú. Đối với triều đình mà nói, đây chính là chuyện rất tốt. Cũng có thể lấy công bù tội, cho dù những vương hầu này chết, thật liên lụy Thập Tam hoàng tử, những tinh huyết hưng thú này, cũng có thể làm cho lỗi của hắn đưa xuống thấp nhất “Chẳng lẽ, hắn đang chờ đợi vào lúc mấu chốt mới đưa ra?...”

Phương Vân trong đầu đột nhiên xẹt qua một ý nghĩ. Lưu Triệt cũng không phải là một hoàng tử ngu xuẩn. Ngược lại, hắn rất thông minh, hơn nữa tinh thông đế vương tâm thuật. Loại chuyện này, hắn không có khả năng không lợi dụng được. Nguyên nhân cố kỵ duy nhất, cũng chỉ có “Độc tí Minh vương tam khẩu thủ.”

Minh vương Thái tử dùng tam thập ngũ(35) thiên long chi lực, phát ra “Độc tí Minh vương tam khẩu thủ”, so với “Độc tí Minh vương nhất khẩu thủ” thì cường đại hơn nhiều.

giác, hiểu rằng ở trước mặt loại tồn tại như thần này, phủ nhận cùng biện giải, chỉ là nhanh chóng rước lấy diệt vong.

“Oành!”

Ý thức tiếp theo, Dương Hoàng cảm giác được một cỗ lực lượng vô hình đem linh hồn của mình lôi ra ngoài, dính ở trên một biển lửa nóng bỏng, đau đớn khôn cùng từ bốn phương tám hướng truyền đến, thống khổ đến từ linh hồn, căn bản không cách nào chịu đựng!

“A!”

Trong Tử Khí điện. Dương Hoàng đột nhiên tóc dài bay lên, trong miệng phát ra một tiếng kêu thảm thiết thê lương. Với ý chí vô đạo của hắn, lại có thể cũng không chịu nổi hỏa diễm khôn cùng đốt cháy linh hồn này.

Một thanh âm như lôi đình. Ở phía trên hỏa diễm quanh quần:

“Trẫm cho ngươi đi làm, ngươi cứ đi làm: Trẫm không cho ngươi đi làm, ngươi vĩnh viễn không nên đụng tới... Nhớ kỹ chứ?”

“Thần... ghi nhớ!”

Dương Hoàng cố nén thống khổ vô biên, nói ra ba chữ kia.

“Ông”

Sau một khắc, linh hồn của Dương Hoàng một lần nữa về tới thê xác. Tóc hắn mất trật tự, đồng tử ảm đạm, không ánh sáng. Hầu phục trên người hắn hoàn toàn ướt sũng, trên khuôn mặt đầy mồ hôi lạnh, chính thức hư thoát!

Thanh âm Nhân Hoàng, giống như như lôi đình vang lên:

“Ngươi cả gan làm loạn, đánh chết triệu đình vương hầu, vốn nên xử trảm. Nhưng niệm tại ngươi thay Đại Chu lập nhiều công lao hiển hách, nên tạm thời tha cho ngươi tội chết. Nhưng mà, tử tội có thể thoát, tội sống khó tha. Đi Quân Cơ xử lĩnh Thiên công Khải đi tới Đoạn Sơn phục dịch đi!”

“Vi thần, lĩnh chỉ”.

Dương Hoàng tránh được một kiếp, nào đâu còn dám nói cái gì. Đối với một vũ hầu mà nói, đi Đoạn Sơn lo liệu tạp dịch, quả thực mất mũi đều mất hết. Nhưng mà. Dương Hoàng đối với điều này một chút cũng không quan tâm. Hắn hiện tại quan tâm chỉ có lực lượng.

Dương Hoàng tâm đã thành tro tàn, đang muốn rời đi. Đột nhiên một cỗ tử khí phá không mà đến, đánh vào trong cơ thể hắn. Trong nháy mắt, từng đạo hắc khí, từ trong khiếu khổng toàn thân Dương Hoàng phun ra, tiêu tán tại trong hư không.

Dương Hoàng giật mình. Nhân Hoàng lại có thể trừ cho hắn một thân độc khí mà hắn trúng của Phương Vân.

“Công tât phải phân thưởng, lỗi cần tât phạt. Ngươi mặc dù đã tư lợi, đánh chết vương hầu triều đình, phạm phải tội lớn. Nhưng thân mình chính là vì Thái tử Lưu Tú mưu đồ. Kỳ tâm có thể thấy, không thể không thưởng!”

Thanh âm của Nhân Hoàng, một lần nữa vang lên ở trong đầu Dương Hoàng: “Đây là trẫm thưởng cho ngươi, cầm đi đi”. Thanh âm vừa dứt, một cái hộp gấm từ trong hư không bay ra, rơi ở trước người Dương Hoàng.

Dương Hoàng ngẩn ngơ, tiếp đó mừng rỡ:

“Dương Hoàng khấu tạ long ân bệ hạ!”

Dương Hoàng tiếp nhận hộp gấm, thối lui ra khỏi hoàng cung. Đến Anh Vũ hầu phủ. Dương Hoàng mở hộp gấm ra, chỉ thấy ở đáy hộp nằm một quyển kinh thư, một cái đan hạp. Đan hạp mở ra, một tiểu Nhân toàn thân nhấp nhúm, mặt đầy hoảng sợ không trọn vẹn, đập vào trong mắt Dương Hoàng.

“Thứ phẩm thần đan!”

Dương Hoàng ngược lại hít vào một hơi khí lạnh. Thứ phẩm thần đan, mặc dù là luyện chế thân đan thất bại nhưng được hiệu cũng rất mạnh. Ở trên xa tuyệt phẩm thần đan

Trong thư phòng kinh ngạc đứng hồi lâu. Dương Hoàng tiếp đó đã rõ ràng. Nhân Hoàng đây là trước phạt sau thưởng, vẫn như trước muốn mượn dùng lực lượng của hắn đi cân đối với Phương gia!

422. Chương 411: Triều Đình Báo Tang.

Sự tình mấy vị vương hầu bỏ mình, chấn động quá lớn. Cuối cùng kinh động Nhân Hoàng, đích thân điều tra lần này.

Năm ngày sau đó. Quân Cơ xử. Binh bộ, điện Thái hỏa phát ra báo tang: Vì ngăn cản tông phái nước ngoài cướp lấy tinh huyết hung thủ thần thủ âm mưu nguy hại Đại Chu. Triều đình phái Anh Vũ hầu Dương Hoàng cùng Thập Tam hoàng tử, đi trước ngăn cản, không ngờ. Yến Nguyệt hầu, Bá Hạ hầu mười ba vị vương hầu chết trận vì Đại Chu hy sinh thân mình!

Đây là bất hạnh của triều đình, bất hạnh của xã tắc, cả nước đều buồn. Theo như lễ, sẽ cử quốc táng!

Anh Vũ hầu Dương Hoàng cùng Thập Tam hoàng tử Lưu Triệt dâng tặng ngự chỉ, thống lĩnh lần này hành động, cũng không rõ tình huống địch ta, có sự thất sách! Mười ba vị vương hầu chết trận, hai người khó tránh khỏi liên quan.

Nay. Thập Tam hoàng tử Lưu Triệt sung quân biên cương ba tháng. Anh Vũ hầu Dương Hoàng, tạm tước vũ hầu tước vị, sung quân quang sơn phục dịch ba tháng!

Phương Vân xem phần nội dung báo tang trong tay do thiêu thân từ kinh thành đưa tới, trầm mặc không nói.

Triều đình Đại Chu chế độ văn võ phân trị, đem hoàng quyền suy yếu rất nhiều. Nhưng cũng không phải Nhân Hoàng là một cái xác không. Nhân Hoàng nhúng tay, vẫn có thể ảnh hưởng đến kết quả điều tra lần này. Đương nhiên, đây cũng là bởi vì sự tình trong thượng cổ chiến trường, căn bản không có cách nào điều tra. Binh bộ, điện Thái hỏa, thậm chí Quân Cơ xử, muốn đi điều tra, đó là căn bản không có khả năng, cần chờ thêm ba mươi sáu năm nữa, thiên sát tinh, địa sát tinh một lần nữa hội tụ, mới có khả năng. Mà tu sĩ tông phái tại Đại Chu, chẳng khác nào yêu ma tà đạo, nói chuyện căn bản không thể tin! Cho nên, đây là chuyện chết không có đối chứng.

Nhưng mà, bình tĩnh mà xem xét. Kết quả này đã xem như khả dĩ. Dương Hoàng. Lưu Triệt hai bên đều bị khiển trách! Mà những trưởng tử vương hầu bỏ mình kia, theo tình báo mà Thiêu Thân thu được, đều được gia phong bá tước phong hiệu. Mà loại đãi ngộ, vốn là quý tộc hầu nhất mạch, mới có thể hưởng thụ được.

“Những vương hầu này, toàn bộ đều là Thập Tam hoàng tử Lưu Triệt điều tới. Cho nên Lục bộ, điện Thái hỏa, Quân Cơ xử liên hợp điều tra, mới có thể chỉ tìm Lưu Triệt. Nhưng hiện tại, lại có thể đem Dương Hoàng tiến vào. Còn đem hắn phạt đi quang sơn phục dịch. Từ xưa gần vua như gần cọp, xem ra, Dương Hoàng trên người thừa nhận thánh ân, cũng không đơn giản giống ta nghĩ.

Theo Phương Vân thấy, sự tình trên thượng cổ chiến trường, không nhất định dấu điểm được Nhân Hoàng. Dương Hoàng nguyên vốn chỉ là một con cờ trong tay Nhân Hoàng, nhưng quân cờ này, hiện tại lại có thể dám tự đánh chết vương hầu do triều đình phong hiệu, cái này đã vượt ra khỏi sự khống chế của người quản lý. Cho nên phải trừng phạt.

Nhưng mà, Dương Hoàng rõ ràng còn có giá trị lợi dụng, vẫn có thể làm một thanh kiếm trong tay Nhân Hoàng, cho nên hắn vẫn không thể chết.

Nhân Hoàng dùng chiêu này, trực tiếp gỡ Dương Hoàng một cái, khiến cho hắn không dám tùy ý làm bậy, lại theo như nho gia cùng binh gia, đem trách nhiệm gán lên trên người tông phái nước ngoài, cho thiên hạ một câu trả lời thỏa đáng. Đồng thời, đem trưởng tử vương hầu đã chết đi làm bá tước, lại có vẻ hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn, hôm nay những con cái vương hầu này còn cảm ơn rơi nước mắt.

Đế vương tâm thuật của vị Nhân Hoàng trong Tử Khí điện kia, so với Thập Tam hoàng tử Lưu Triệt, cường đại hơn nhiều.

Dương Hoàng dùng thân vũ hầu, phạt đi quáng sơn phục dịch, quả thực là mất mũi gì cũng đều mất hết. Phương Vân tất nhiên rất vui vẻ muốn nhìn thấy một lần. Nhưng mà, Thập Tam hoàng tử Lưu Triệt bị phạt đi biên cương sung quân ba tháng, cũng không phải là tin tức tốt gì.

“Thập Tam hoàng tử vừa đi, chuyện ta muốn đi Đại Doanh châu, chỉ sợ cũng sẽ kéo dài vô hạn. Về phần trong vòng ba tháng, là không thể trông cậy vào. Đây cũng không phải là tin tức tốt gì.

Phương Vân cầm lá thư từ kinh thành truyền đến, lâm vào trầm tư.

Thịch! Thịch! Thịch!

Một hồi tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến, Phương Vân đem thư thu lại. Tựa ở trên ghế dựa, nhìn sang cửa ra vào mỉm cười.

“Vào đi”.

Cửa thư phòng mở ra, Y Vi Lương một thân nhung trang, cười lạnh lùng đi đến.

“Thế nào? Tiểu hầu gia, đã suy nghĩ kỹ không. Chỉ cần người đáp ứng đem đan dược luyện thành, phân năm thành cho ta. Ta sẽ đem tuyệt phẩm đan đỉnh trong Thần Hành tông, thay người đem tất cả linh hoa dị thảo, toàn bộ luyện chế thành đan dược. Phải biết rằng, đan đỉnh của thượng cổ Thần Hành tông chúng ta, luyện chế ra đan dược, được tính đều có thể gia tăng ngoài bốn thành. Thay đổi là người thường, đó là cầu cũng cầu không được. Người có thể đã suy nghĩ kỹ”.

Lời nói như vậy, Y Vi Lương đã không phải là lần đầu tiên hỏi. Linh hoa dị thảo trong túi không gian của Phương Vân, hiển nhiên đối với nàng vô cùng có lực hấp dẫn.

“Không cần suy nghĩ nữa. Loại chuyện này, ta sẽ không đáp ứng”.

Phương Vân khoát tay áo từ chối, sau đó tùy ý cầm qua một quyển công văn trong quân, bắt đầu xem.

Y Vi Lương một lần nữa nghe cùng một lời nói, tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng lại đánh không lại Phương Vân.

Trong mắt hào quang biến ảo. Y Vi Lương mãnh liệt cắn răng một cái, giống như hạ quyết tâm thật lớn: “Bốn thành!”

“Năm thành!”

Phương Vân đột nhiên ngẩng đầu lên, trong mắt xẹt qua vẻ mỉm cười.

“Không có khả năng! Của ta là tuyệt phẩm đan đỉnh. Người có linh hoa dị thảo tuy hiếm có, nhưng không thể cùng tuyệt phẩm đan đỉnh so sánh. Huống chi, tuyệt phẩm đan đỉnh này, mỗi luyện một lò đan dược, phải tiêu hao một khối dược tinh!”

Y Vi Lương lúc này đã khôn khéo hơn nhiều.

“Không có khả năng thì thôi” Phương Vân nói xong lại cúi đầu đi.

“Được rồi, ba thành! Không thể ít hơn nữa. Một túi không gian linh hoa cũng thảo, muốn luyện thành đan dược, ít nhất phải hao phí của ta ba tháng thời gian. Ta không có khả năng làm không!”

“Một thành!” Phương Vân dựng thẳng lên một ngón tay: “Dược tinh tuy khác phái không có, nhưng Thượng cổ thần hành tông các người vẫn có. Ta tuy không biết đó là vật gì. Nhưng mà, cô dám cầm nó đi luyện đan dược cấp bậc bình thường, khẳng định cũng không thể quá trân quý. Rất có thể, cô trực tiếp có thể luyện chế, chỉ là, tất phải dùng công pháp đặc thù của thượng cổ Thần Hành tông các cô mà thôi”.

Phương Vân qua “Cận cổ thời đại”, hiểu rõ cũng không phải tất cả tinh thạch, đều tự nhiên sinh thành. Có một số tinh thạch, chính là võ giả luyện chế mà ra. Chỉ là, những tinh thạch này đối với người luyện chế yêu cầu cực cao. Hơn nữa bình thường đều phải tiêu hao rất nhiều thời gian.

“Người!” Y Vi Lương trong lòng nhảy dựng, có loại cảm giác chột dạ. Phương Vân này quá tinh minh rồi, căn bản không thể lừa gạt.

“Không được. Muốn luyện được, ta tối thiểu mất ít nhất ba tháng thời gian, không thể làm chuyện khác. Một thành mà nói, ta quá có hại!” Y Vi Lương nói.

“Vậy cô muốn bao nhiêu?”

Phương Vân lần này thật không có quá kiên trì.

Y Vi Lương lộ ánh mắt giãy dụa, cắn răng một cái: “Một phần rưỡi! Tuyệt đối không thể ít hơn nữa, bằng không, ta cũng không cần!”

Phương Vân nở nụ cười: “Có thể”.

Đan đỉnh là không có lực công kích, tuy là tuyệt phẩm, nhưng chỉ thể hiện ở trên được tính.

Được thảo trong túi không gian, nếu như có thể dùng đan đỉnh thượng cổ Thần Hành tông luyện chế, được tính khẳng định sẽ gia tăng rất lớn.

Hắn vốn định đáp ứng cho nàng hai thành. Không ngờ Y Vi Lương tự mình chỉ cần một thành rưỡi, ngược lại thay Phương Vân tiết kiệm nửa thành. Hiện tại, cho dù Y Vi Lương trong lúc luyện chế, có ăn bớt một chút, hắn cũng có thể mở một mắt nhắm một mắt. Dù sao, lại tham cũng tham không được nhiều hơn nữa thành.

“Vẫn là tiểu hầu gia, thật keo kiệt!” Y Vi Lương tức giận bất bình mắng một câu.

“Cô không phải là vương hầu triều đình thiết phong sao?”

Phương Vân cười nói, cũng không tức giận. Y Vi Lương là nữ hầu duy nhất của Đại Chu triều, cộng thêm mọi người ở cùng một chỗ tại thượng cổ chiến trường kính lịch qua rất nhiều, quan hệ thân cận không ít.

“Thiên Ma công chúa đâu? Nàng thời gian gần đây không phải với người như keo như sơn? Tại sao không thấy cùng tới?”

Phương Vân ngồi ở trên ghế dựa, thuận miệng hỏi.

Y Vi Lương thời gian gần đây nhiều lần ra vào Bình Yêu tướng quân phủ, cùng Thiên Ma công chúa tất nhiên gặp mặt. Biết được vị này chính là nữ hầu duy nhất truyền kỳ của Đại Chu triều. Tạ Phiên Nhiên lập tức hứng thú nổi lên, mỗi ngày quần lấy nàng, hỏi thăm sự tích truyền kỳ của nàng.

Bởi vậy Phương Vân mới có thể yên thân được một đoạn thời gian.

“Ta hôm nay, chính là thuận tiện thay nàng nói cho người biết, nàng trong khoảng thời gian này, giống như có chuyện gì. Phải về Thiên Ma tông, trong thời gian ngắn, có khả năng không tới được Bình Yêu tướng quân phủ. Đặc biệt nhờ ta nói cho người biết”.

Y Vi Lương nói, đối với Thiên Ma công chúa, nàng cũng rất có hảo cảm. Tuy xuất thân ma đạo, nhưng tính tình tuyệt đối không xấu. Hơn nữa hai người tính cách cũng hợp.

“Ồ?” Phương Vân lạnh nhạt gật gù đầu, cũng không quá để ý. Vị công chúa này tùy tính tự nhiên, muốn đi nơi nào thì đi nơi đó. Thiên Ma tông, Tự Bảo các, kể cả nào

424. Chương 413: Bánh Xe Vận Mệnh

Phành! Phành!

Song chưởng tương đối. Đại lực thần ma chưởng của Phương Vân bỗng chốc đánh vỡ nát bàn tay thủy tinh của Tạ Phiên Phiên. Bất quá, đồng thời một cỗ lực lượng trầm trọng, từ trên cực phẩm pháp khí của đối phương thượng truyền đến. Ngũ Ngục phong ông ông rung động lắc lư hạ xuống, lại bị cỗ lực lượng hùng hậu này đẩy văng ra.

Ngũ Ngục phong dù sao vẫn chỉ là thượng phẩm pháp khí bình thường, cùng cực phẩm pháp khí kém không chỉ một bậc. Tuy Thủy ngục phong có lực lượng ăn mòn cùng kịch độc, nhưng bản ý của Phương Vân chỉ là bắt lấy nàng, mà không phải giết nàng. Dù sao, đối phương là tỷ tỷ Thiên Ma công chúa, hơn nữa phía trên còn có vợ chồng Thiên Ma tông chủ che chở.

“Người thật lớn mật, dám ra tay đối với ta! Xem tại mặt mũi Phiên nhi, ta tạm thời buông tha cho người, nhưng mà lần sau, người sẽ không tốt vận như vậy đâu”.

Tạ Phiên Phiên đẩy Ngũ Ngục phong của Phương Vân ra, thân hình nhoáng một cái, lập tức hóa thành một đạo tàn ảnh biến mất không thấy.

“Lần sau? Lần sau còn dám như vậy, trực tiếp đem cô trấn áp”

Phương Vân mỉm cười, xoay người đi vào trong đại điện.

Tạ Phiên Phiên là con gái của Thiên Ma tông chủ, là một thiên kim tông môn một món cực phẩm pháp khí vẫn không là vấn đề. Nhưng mà, Phương Vân còn có biến thân Giác Thụy còn chưa sử ra.

Hắn lần này, là không ngờ tới, nàng còn cực phẩm pháp khí. Lần sau nàng nếu động thủ lần nữa, Phương Vân trực tiếp dùng lực phá xảo, nhị thập lục (26) thiên long chi lực bộc phát cùng một chỗ, bất kể nàng có cực phẩm pháp khí gì, cũng đều bị trấn áp.

Sau khi Tạ Phiên Phiên rời đi vài ngày. Đại Chu triều đã xảy ra một đại sự chấn động triều đình.

Vùng duyên hải Tây Nam, đồng thời lọt vào trong phạm vi hải tặc tiến công với quy mô lớn, năm tòa thành trì bị hủy, lượng lớn bình dân bị ép dời đi vào nội địa. Hải tặc dữ dội làm khó dễ, triều đình tổn thất thảm trọng!

Cùng lúc đó, hải đội của Đại Chu triều ở trên biển cũng bị cường giả hải tặc. Man tộc. Doanh nhân liên hợp công kích. Tuy đánh lui đối phương, nhưng mà có một lâu thuyền sắt thép bị đối phương đoạt! Thủy sư quan binh trên, thuyền, toàn bộ bị giết chết!

Đại Chu triều từ khi lập triều, đã rất lâu. Không có gặp qua lớn như vậy!

Vũ Mục cùng Tam Công tức giận, triệu hồi Bình Định hầu. Trấn Quốc hầu phụ trách phòng ngự tây nam, bắt trở về kinh hỏi tội. Đồng thời, triều đình tất cả bộ động viên, biên cảnh tứ hoang, đóng quân trăm vạn, dùng kinh sợ dị tộc, phòng ngừa họ thừa cơ phản công.

Quân Cơ xử từ các nơi của Đại Chu, điều cường giả đỉnh cấp về thủy sư Đại Chu, dùng để chống lại cường giả hải tặc, Doanh nhân cùng Man tộc! Đại Chu triều từ trên xuống dưới, một mảng không khí chiến tranh khẩn trương.

Phương Vân tại thành Hoài An thu được tin tức này, lập tức biết cơ hội của mình đã tới. Hải tặc phản loạn, không hề nghi ngờ, đúng là cơ hội hắn mượn nhờ lực lượng thủy sư đi tới Đại Doanh châu. Mà Bình Định hầu. Trấn Quốc hầu bị triệu hồi kinh thành đình chức hỏi tội, xem thế nào cũng là một chuyện tốt. Nhưng Phương Vân trong lòng, chẳng những không có vui mừng, ngược lại trần trọng.

“Nên đến, thì vẫn đến!”

Chuyện hải tặc phản loạn. Phương Vân sớm đã tại Phu Tử thôi diễn thấy qua. Chỉ có điều, vốn phải là chuyện ba năm sau. Bởi vì Phu Tử nhúng tay, cùng mình thay đổi, chuyện này, đã bộc phát trước thời gian ba năm!

“Kế tiếp, chính là Di hoang. Man hoang. Địch hoang phản công!”

Phương Vân nắm trong tay tình báo, ngẩng đầu lên, trong lòng một mảng hỗn loạn. Cá tiến nhập đường rẽ, nhưng cuối cùng vẫn là về với sông lớn.

Chuyện mà Phu tử dùng “Chu Dịch” thôi diễn, vẫn tiến đến, nhanh như cùng cuồng phong mưa rào. Phương Vân thậm chí có chút trở tay không kịp. Lục bộ đang khẩn trương vận chuyển, binh lực điều động cùng tân binh viên bổ sung, đều được tiến hành.

Ở trong tất cả những chuyện này. Phương Vân chính là một con tôm nhỏ, cái gì cũng không cải biến được.

Trong thôi diễn, năm ngày sau. Di hoang. Dịch hoang. Man hoang đồng thời phản công. Chỉ có Mãng hoang yêu tộc. Không có trộn lẫn vào trong đó. Có lẽ đối với yêu tộc mà nói, cái này toàn bộ đều là nhân tộc nội loạn, cùng chúng nó không có quan hệ.

Di, Dịch, Man ba phương cùng phản công, thế tới hung mãnh. Phía Dịch hoang vẫn như trước trọng dụng Tạ Đạo Uẩn chỉ là quy mô lúc này đây, so với trước kia lớn hơn rất nhiều. Quân đội Đại Chu tại Dịch hoang, bị Tạ Đạo Uẩn một kích đánh tan.

Ở phía Di hoang, cũng đã giao chiến cùng Đại Chu. Nhưng mà, quân đội thế lực của Đại Chu triều tại biên cảnh Di hoang, từng bước co rút nhanh cũng là sự thật không thể dị nghị. Cả cảnh thế chiến tranh, chỉ có chiến trường Man hoang là điểm sáng duy nhất.

Tứ Phương hầu Phương Dân thống lĩnh đại quân, trực tiếp đem trăm vạn đại quân Man hoang, toàn bộ đánh tan. Hoàn toàn là tàn sát giết chóc! Thi thể Man tộc chất như núi, bị quân đội Đại Chu truy đuổi ngàn dặm.

Cái tên Tứ Phương hầu, tại Man hoang xây dựng ảnh hưởng quá sâu đậm. Quân đội Man tộc, căn bản vô lực đối kháng với vị vương hầu Đại Chu đã trấn áp hơn hai mươi năm này!

Nhưng mà, tin tức này, so với tin tức chiến bại tại Dịch hoang, lập tức ảm đạm không ánh sáng.

Dịch tộc hoàng nữ Tạ Đạo Uẩn suất lĩnh mười vạn tinh kỵ Dịch hoang, tập kích bất ngờ mấy ngàn dặm, vòng qua phía sau quân đội Đại Chu tại biên cảnh Di hoang, phối hợp đại quân Di tộc, đem quân đội Đại Chu một kích đánh tan!

Cái tên Tạ Đạo Uẩn như một khối tuệ tinh, lập lòe tại biên cảnh bắc bộ Đại Chu triều, rung động từ trên xuống dưới! Kỵ binh dưới tay nàng, trở thành một lợi khí đối phó quân đội Đại Chu triều!

Một mảng biên cảnh tin tức kịch liệt truyền tới. Mỗi một đạo tin tức truyền tới. Phương Vân trong lòng liền trầm xuống một phần. Trong thôi diễn, trước thời gian ba năm, nhất nhất đã phát sinh, ở trong loại chiến tranh này, tác dụng của cá nhân quá nhỏ bé.

Quân đội Di hoang. Dịch hoang. Man hoang đều là tình nguyện, hơn nữa tại trong khoảng thời gian ngắn, đã phát khởi tiến công, hơn nữa một nhát đem quân đội Đại Chu đánh bại. Hiển nhiên là đã sớm chuẩn bị tốt.

Nói một cách khác, Di tộc. Dịch tộc. Man tộc hiển nhiên đã sớm cùng hải tộc có qua lại, bằng không, hải tộc không có to gan như vậy mà tiến công Đại Chu. Hơn nữa Di tộc, Dịch tộc, Man tộc cũng không khả năng, trong lúc vội vã, đã tích trữ được quân đội khổng lồ như vậy!

Đại Chu triều tại biên cảnh bắc bộ, cơ bản là tan tác. Không có ai không rõ ràng sự lợi hại của Tạ Đạo Uẩn. Võ đạo của Tạ Đạo Uẩn, có lẽ không phải lợi hại nhất. Nhưng binh pháp, mưu lược của nàng lại đủ để cho bất luận kẻ nào kiêng kỵ. Cho dù Phương Vân cũng phải dùng toàn bộ tinh thần ứng đối, mới có thể miễn cưỡng chiếm được chút thượng phong, nhưng nếu muốn triệt để đem nàng đánh tan, cũng là không có khả năng. Bởi vì nàng này, đã hiểu rất sâu binh pháp! Nàng nếu như phát hiện tình thế không ổn sẽ quyết định thật nhanh, lập tức lui lại. Làm cho người ta rất khó đem chiến quá mở rộng!

Phương Vân trong lòng tình tường, vương hầu thiện chiến của Đại Chu triều, phong cách lãnh binh cùng mưu lược, sớm được Tạ Đạo Uẩn phỏng đoán thấu triệt. Thống soái biên cảnh bắc bộ, tại binh pháp, mưu lược thượng, cơ bản không có người có thể đối kháng được với nàng.

“Xem ra, Trung Tín hầu phải lãnh binh tây bắc! “

Phương Vân ngồi ở trong thư phòng, thở dài một tiếng nói. Lần này Man tộc, Di tộc, Dịch tộc, hải tộc tiến công, tuy thế tới hung mãnh nhưng lật đổ Đại Chu triều, hiển nhiên là không có khả năng.

Chiến tranh không có khả năng vĩnh viễn duy trì liên tục, về phần kết quả, Phương Vân đã tại phu tử thôi diễn thấy được...

Uy vũ hầu thân tới bắc bộ, phụ trách phòng ngự bắc bộ. Trang Tín hầu nhân cư ở nhà, một lần nữa đề bạt, điều tới dưới trướng Uy vũ hầu. Ngoại trừ Trang Tín hầu ra, Quân Cơ xử còn sử dụng rất nhiều vương hầu đã lâu không có tiếp nhận chiến sự, trong đó kể cả Phong Ninh hầu trấn thủ tây bộ Diêm thành!

Phong Ninh hầu điều lệnh, là Quân Cơ xử Vũ Mục đích thân hạ đạt. Ưu thế của những vương hầu này, là ở chỗ bọn họ đã lâu không có nắm qua binh, Tạ Đạo Uẩn cũng không biết phong cách nắm binh của bọn họ!

Cùng một thời gian. Vũ Dũng hầu được điều đi vùng duyên hải tây nam, phòng ngự hải tộc.

Tất cả, hoàn toàn dựa theo trong Phu Tử thôi diễn mà phát sinh, ở trong trường chiến tranh này. Phương Vân chỉ là một nhân vật. Hẳn tuy đã từng đánh bại Tạ Đạo Uẩn nhưng dù sao khi đó, hẳn vẫn chỉ là một tướng quân. Hiện tại cũng chỉ là một Đại tướng quân, không có tư cách thống soái binh mã một phương!

Càng chủ yếu là. Ở trong Phu Tử thôi diễn, vốn hẳn sẽ không có xuất hiện qua. Vào lúc này, hẳn vẫn là một sĩ tử học cung.

“Cá.., vượt qua chỗ ngoặt, lại phát hiện, cuối cùng vẫn là về tới sông!”

Trong thành Hoài An, tin tức giống như bông tuyết bay đến trước mặt Phương Vân. Phương Vân xem những chuyện phát sinh như trong Phu Tử thôi diễn, từng chuyện từng chuyện xem qua, sắc mặt trắng bệch, tâm như tro bụi.

Vận mệnh hóa thành một bánh xe. Ở trong hư không chậm rãi nghiền áp tới. Mà hẳn chính là một con kiến hôi ở trước bánh xe đó, vô lực phản kháng, bị bánh xe vận mệnh, ở trên thân thể mà nghiền áp qua, lưu lại một đạo ấn ký thật sâu.

“Phu Tử, đây là lúc cá trở lại sông như trong thôi diễn của người sao?”

Phương Vân lẩm bẩm tự nói, một đạo hào quang sáng ngời, từ trong mắt của hắn bắn ra, đối với lực lượng, hắn sinh ra khát vọng mãnh liệt trước đó chưa từng có!

Vài ngày sau, một tờ điều lệnh, phát đến thành Hoài An:

Điều Bình Yêu Đại tướng quân Phương Vân đi tới chỗ Triều Tịch hầu, theo thủy sư triều đình, đi trấn áp hải tộc!

Phương Vân nhìn điều lệnh trong tay, tờ điều lệnh là Quân Cơ xử không sai. Nhưng mà, lại có vấn đề rất lớn. Vương hầu Đại Chu triều quản hạt thủy sư, cũng không chỉ có một Triều Tịch hầu. Nhưng trong điều lệnh lại cố tình nhắc đến Triều Tịch hầu.

Rất rõ ràng, cái này xuất phát từ Thập Tam hoàng tử. Nhưng mà, Thập Tam hoàng tử đang ở tại biên cương sung quân. Làm sao có thể còn có thể ảnh hưởng đến Quân Cơ xử?

“Đại tướng quân, Tông Lệnh đại nhân đã ký phát thụ lệnh. Để người tùy cơ ứng biến, toàn lực điều tra sự tình Doanh nhân cầu kết cùng tông phái. Đây là thủ lệnh”.

Người đem điều lệnh tới, là một thám tử Tông Nhân phủ. Phàm là chuyện liên quan đến tông phái, đều là do Tông Nhân phủ chịu trách nhiệm. Nhưng mà, lực lượng Tông Nhân phủ, hiển nhiên còn không cách nào thẩm thấu đến tận Doanh hoang hải ngoại.

“Tông Nhân phủ các người, tin tức vô cùng nhất linh thông. Thập Tam hoàng tử đang ở biên cương sung quân phong điều lệnh này. Rốt cuộc là xuất phát từ ai?” Phương Vân hỏi.

“Phương Tướng quân, xin thứ cho tại hạ không biết”

Thám tử cúi đầu xuống nói.

“Hừ!” Phương Vân hừ lạnh một tiếng, cổ tay thoảng cái rung lên, đem thư chúc mừng mà Tông Lệnh Tông Nhân phủ khi mình tấn chức Đại tướng quân mở ra.

Thám tử nhìn thấy con dấu của Tông Lệnh trong thư chúc mừng, mí mắt thoảng cái giật giật.

“Kỷ càng, ta cũng không tinh tường. Nhưng mà, nghe các huynh đệ ở trên nói qua, việc này, tựa như cùng tỷ tỷ của Thập Tam hoàng tử. Kế Đô công chúa có quan hệ”.

Thám tử của Tông Nhân phủ, cũng không phải là vĩnh viễn ở một chỗ, trong đó luôn có sự lưu động. Hơn nữa, còn có một số tin tức nội bộ. Nhưng mà loại tin tức này, tự mình biết là được. Phương Vân nếu như không có con dấu của Tông Lệnh, người thám tử này cho dù rơi đầu cũng sẽ không nói.

Nhưng mà, Phương Vân trong tay nắm giữ thư của Tông Lệnh Tông Nhân phủ tự tay viết, còn gia phong con dấu. Cái này tương đương với Tông Lệnh Tông Nhân phủ tự hỏi, thám tử căn bản không dám có chỗ giấu diếm.

“Kế Đô công chúa..

Phương Vân nghe thấy cái tên này, như có suy nghĩ.

425. Chương 414: Hoàng Thúc, Hoàng Tử

Phương Vân dưới tay có Triệu Bá Ngôn phụ trách tìm hiểu tin tức, hơn một vạn Thiêu Thân trải rộng cứu châu tứ hoang.

Nhưng mà, nếu muốn thâm thấu vào hoàng cung thần bí nhất Đại Chu triều, chỉ sợ lực vẫn chưa đủ.

Hắn tuy sưu tập không được tin tức về Kế Đô công chúa này, nhưng mà, nàng có thể thay Thập Tam hoàng tử ra mặt, làm thỏa đáng chuyện này, hiển nhiên hai người quan hệ rất gần.

“Kế Đô ở trong tinh tượng, chính là thuộc về hung tinh. Vị Kế Đô tinh cùng La Hầu tinh là gặp nhau lập tức chính là đại hung hiện ra. Vị công chúa này lại có thể dùng Kế Đô làm hiệu, chỉ sợ không phải là hạng người lương thiện gì”.

Phương Vân trong lòng suy nghĩ. Phát phát tay. Phương Vân cho thám tử Tông Nhân phủ về.

“Triệu Bá Ngôn, chuẩn bị ngựa xe, ngay hôm nay đi thành Giang Âm Dương Châu!”

“Vâng, đại nhân!”

Thành Giang Âm, chính là đất phong của Vinh Thân vương. Vinh Thân vương chính là đệ đệ của đương kim Nhân Hoàng. Thống soái thủy sư Đại Chu triều. Đại Chu triều tất cả lâu thuyền sắt thép rời bến, toàn bộ đều phải trải qua hắn phê vấn. Đạt được văn thư cho đi, mới có thể đi.

Phương Vân nếu muốn tới Thang Cốc kịp thời gian khi vị Viêm Ma quân vương cuối cùng chết già, thì phải khẩn trương thời gian đến Vinh Vương phủ lĩnh văn thư thông hành, sau đó mới có thể đi tới chỗ Triều Tịch hầu, theo thủy sư Đại Chu đi hải ngoại.

Vinh Vương phủ đặt tại tây bắc thành Giang Âm, chiếm diện tích chừng hơn ba mươi mẫu. Bên ngoài phủ đệ, tinh kỳ phấp phới thủ vệ nghiêm ngặt. Một dải đao thị vệ danh đáng người hùng tráng, trung khí mười phần thủ vệ ở bên ngoài Vinh Vương phủ.

Những này thị vệ toàn bộ đều là cường giả đã ngoài cấp Lực Phách. Đứng ở trên đường, có thể một chưởng đem một thớt ngựa đang lao nhanh nắm lên, nâng tại đỉnh đầu.

Vinh Vương phủ là thủy sư trọng địa, trong ngàn trượng, là cấm người thường tới gần.

Lọc cọc, lọc cọc!

Một hồi tiếng bánh xe trầm trọng, từ giữa ngã tư đường truyền đến. Bốn thớt ngựa màu đen, kéo một cỗ xe ngựa, hướng về Vinh Vương phủ chậm rãi mà đến.

“Đứng lại, nơi đây chính là thủy sư trọng địa. Những người không có trách nhiệm, tất cả thối lui”.

Nhìn thấy chiếc xe ngựa này đi tới Vinh Vương phủ, một Đái đao Ngũ trưởng lưng hùm vai gấu, nường mày vượt lên trước đường, trầm giọng chột quát lên.

“Lũ cẩu nô tài các người, lá gan thật là lớn?”

Một đạo thanh âm lạnh lẽo từ trong xe ngựa truyền đến. Đái đao Ngũ trưởng còn không kịp phản ứng, lập tức cảm giác được một cỗ uy áp vô hình từ trong xe ngựa phá không mà ra, bao phủ trên thân thể.

Đái đao Ngũ trưởng, chỉ cảm thấy trên vai đè ép hai tòa núi lớn. Thân hình nguyên thẳng tắp phành một cái đã khom xuống, quỳ phục trên mặt đất, mồ hôi lạnh, như mưa.

“Lớn mật!”

Bên ngoài Vinh Vương phủ, giáp sĩ phòng thủ thấy thế lập tức giận tím mặt, nguyên một đám rút đao ra khỏi vỏ, đằng đằng sát khí.

“Hừ”

Hừ lạnh một tiếng, khí tức cường giả thuộc về cấp Thiên Tượng, từ trong xe ngựa màu đen, phá thể tràn ra bao phủ cả phương viên mấy ngàn trượng. Võ giả cấp Khí Phách cấp Tinh Phách sao có thể đối kháng cường giả cấp Thiên Tượng. Nguyên một đám lập tức quỳ sát trên mặt đất, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Tốt lắm, Lục nha đầu, người đã tới cửa, vẫn cùng Thập Tứ hoàng thúc của người làm giá sao?”

Một thanh âm hòa thuận, trầm trọng, từ trong Vinh Thân vương phủ truyền đến, làm cho người ta có một loại tư vị trưởng giả đôn hậu.

“Ha ha, Thập Tứ hoàng thúc, ta đã đến trước cửa, người cũng không đi ra nghênh đón thoáng cái”.

Kế Đô công chúa cười mỉm nói, trong khi nói chuyện đã thu uy áp cường giả lại: “Lần này coi như các người mệnh tốt, bốn cung cũng lười cùng các người so đo”.

Màn xe vén lên, Kế Đô công chúa từ trong xe đi ra, nhìn qua Vinh Vương phủ, hướng phía trước đi đến.

Vinh Vương phủ chia ba tầng, bên ngoài đều là võ giả cấp Khí Phách cùng cấp Tinh Phách, vào cửa phủ, chính là một mảng hoa viên hồ nước, tuy nhìn không thấy người nào, nhưng lại có thể cảm giác được một cỗ sát khí che dấu. Những võ giả ẩn nấp ở đây, toàn bộ đều là tu vi cấp Địa Biến.

Xuyên qua hoa viên hồ nước, đi vào trong Vinh Vương phủ, một trưởng giả chừng năm mươi tuổi hiền hòa, đang cười tủm tỉm đứng ở ngoài cửa chờ đợi. Phía sau hắn đứng bảy, tám gã cường giả áo bào trắng, đều là cung phụng triều đình, cường giả cấp Thiên Tượng.

“Lục nha đầu, người đột nhiên chạy đến thành Giang Âm của ta. Chẳng lẽ là muốn thay ta quản lý nhà giam, đem bộ hình phạt người đặt ra kia, bắt thành Giang Âm ta áp dụng sao?”

Vinh Thân vương cười mỉm nói, trên người hắn, mang theo một cỗ khí chất nho sinh dày đặc.

“Thập Tứ hoàng thúc, ta thật nghĩ như vậy cũng chỉ sợ người không chịu”.

Kế Đô công chúa đi đến ôm lấy một cánh tay của Vinh Thân vương, thân mật nói.

“Ha ha. Đại Chu triều lại chế, tất cả hình pháp, đều không thể do phụ nữ khống chế. Đây là tổ tiên định ra quy củ. Hoàng thúc có muốn thành toàn cho người, cũng không có biện pháp”.

Vinh Thân vương vuốt râu nói: “Đi thôi, nha đầu. Trước vào trong phủ hoàng thúc rồi hãy nói. Nha đầu người từ trước đến nay là vô sự không trèo lên tam bảo điện, nói đi, lần này lại có sự tình gì, để cậu Thập Tứ hoàng thúc?”

“Người hiểu ta, cũng chỉ là Thập Tứ hoàng thúc”.

Kế Đô công chúa cũng không phủ nhận vào Vinh Vương phủ, phân chủ khách ngồi xuống, mới nói: “Hoàng thúc, lần này tới. Ta là muốn hướng tới người mượn một cái lâu thuyền sắt thép. Ta muốn đi Đại Doanh châu hải ngoại”.

“Lâu thuyền sắt thép?” Vinh Thân vương cau mày: “Cái này chỉ sợ không được! Thuyền sắt thép của triều đình, đều có biên chế. Hiện tại lại đang cùng hải tộc chiến tranh, không có khả năng dư thừa lâu thuyền sắt thép để cho mượn”.

“Thập Tứ hoàng thúc...”

Kế Đô công chúa lại dùng một loại giọng điệu làm nũng nói.

“Được rồi, được rồi” Vinh Thân vương bật cười, khoát khoát tay: “Thật sự là không có biện pháp với nha đầu người...”

“Đa tạ Thập Tứ hoàng thúc, ta chỉ biết hoàng thúc đối với ta tốt nhất” Kế Đô công chúa cười tươi như hoa, hôn ở trên mặt Vinh Thân vương một cái.

“Người đó.” Vinh Thân vương lắc đầu: “Nhưng mà, trước tiên phải nói về lâu thuyền sắt thép cho người, người trước phải ở trên biển giết chút ít hải tộc, sau đó mới có thể đi Đại Doanh châu. Như vậy, ta cũng tiện hướng về phía triều đình giao phó. Mặt khác, người không thể ở tại Đại Doanh châu trì hoãn quá lâu, cần biết, cho dù là hoàng thúc, cũng không dám tự động dùng những lâu thuyền sắt thép này quá lâu”.

“Vâng, hoàng thúc”, hai người ở tại chánh đường tán gẫu. Ước chừng một nén hương sau. Vinh Thân vương liền đưa Kế Đô công chúa rời phủ đệ.

Ngay khi xe ngựa Kế Đô công chúa đi đến cuối đường, Vinh Thân vương trên mặt, nguyên bản nụ cười hiền hòa lập tức thu lại, đổi lại là bộ mặt lạnh lùng.

“Khải nhi, người lần này đi Đại Doanh châu, chỉ sợ cũng không tính là thái bình.”

Sau lưng Vinh Thân vương, một thanh niên thần sắc âm trầm, dáng người gầy yếu, lặng yên không một tiếng động đi ra ngoài. Ánh mắt yên lặng nhìn về phía Kế Đô công chúa biến mất.

“Kế Đô đàn bà điên này, từ trước đến nay cùng Lưu Triệt đi lại rất gần. Nàng gần đây hiếm khi rời khỏi kinh thành, lần này đi trước Đại Doanh châu. Chỉ sợ lại là vì Lưu Triệt!”.

Người thanh niên này, rõ ràng là hoàng thất Tam Thập Lục hoàng tử Lưu Khải. Do hoàng thất Cảnh Kháp nương nấng sinh ra.

Trong mắt xẹt qua một tia suy tư. Lưu Khải như có suy nghĩ nói: “Thang Cốc thượng cổ Viêm Ma quân vương tuổi thọ sắp hết. Kế Đô nữ nhân này, sẽ không cũng hướng về phía Viêm Ma quân vương chi tâm mà đi chứ?”

Vinh Thân vương lắc đầu, trong mắt lóe lên một tầng thần sắc đa mưu túc trí: “Kế Đô nha đầu kia, truyền thừa thượng cổ Kế Đô La Hầu tông đạo thống. Viêm ma chi tâm tuy ẩn chứa năng lượng lớn, cực kỳ trân quý. Nhưng đối với loại truyền nhân đạo thống Kế Đô này mà nói, hẳn là lực hấp dẫn còn không phải lớn như vậy”.

Lưu Khải ánh mắt hơi khép lại: “Ý hoàng thúc là..”

“Không lâu trước đây, ta thu được một tin tức. Thượng cổ Oán Tình đạo có một người tên là Tiêu Tiêu yêu nữ, rời đi Đại Doanh châu. Ta nhắc nhở người một câu. Tiêu Tiêu này, cùng Thập Tam ca của người, hình như có qua lại!”

Lưu Khải nheo mắt, ánh mắt lộ ra vẻ giật mình. “Kế Đô đàn bà điên này đối với Lưu Triệt đăng cơ, là nóng lòng nhất. Mà nhược điểm duy nhất trên người Lưu Triệt, chính là cô gái kia... Nàng sẽ không đi đánh chết Tiêu Tiêu kia, thay Lưu Triệt bình định chương ngại, xóa đi nhược điểm cuối cùng chứ?”

Kế Đô công chúa dung mạo, có thể dùng đẹp như thiên tiên để hình dung, nhưng đều là khiêm tốn. Nhưng cô gái này lại có một quả tim điên cuồng, yêu thích giết chóc cùng khóc hình. Tất cả lẽ thường, toàn bộ không thể sử dụng ở trên người nàng.

Nếu là những người khác, Lưu Khải có lẽ sẽ cho rằng. Kế Đô phái đi bảo vệ yêu nữ thượng cổ Oán Tình đạo kia. Nhưng mà, đối là Kế Đô công chúa. Theo như hành vi điên cuồng của nàng trước kia mà thấy, chẳng những sẽ không bảo vệ, ngược lại sẽ đi giết cô gái kia.

Kế Đô công chúa, từ trước đến nay đã quen làm đứt điểm một lần! Giết Tiêu Tiêu, không hề nghi ngờ, là

Phương Vân thân hình nhoáng một cái, khôi phục nhân thân. Tay chụp tới, đem hai thanh cực phẩm trường thương bắt vào trong tay. Hai thanh trường thương lạnh run, khí linh bên trong bị thực lực của Phương Vân làm cho kinh hãi

Thiên Cơ bảng, là vạn năng, nhưng không phải không gì làm không được! Nó có thể đưa được rất nhiều võ giả, tự cho là biết mọi bí mật. Nhưng đối với rất nhiều thứ vẫn không thể thấy rõ.

Như Thập Tam hoàng tử Lưu Triệt ở trên Thiên Cơ bảng, tư liệu của hắn biểu hiện là nhị thập (20) Thiên long chi lực. Mà không phải tam thập ngũ (35) thiên long chi lực sau khi hắn biến thân.

Theo tam đại tiên sinh thấy, thì Địa Biến chi pháp cùng Thiên Tượng chi pháp, hiển nhiên là cùng pháp khí, chiêu thức gì đó. Không thể tính là lực lượng của bản thân mình. Cho nên, sẽ không biểu hiện ra tam thập ngũ thiên long chi lực, chỉ đem, loại năng lực này thể hiện ở trên bảng.

Đây là thuộc về tin tức mang tính chất ẩn.

Bởi vì trên Thiên Cơ bảng, người như Phương Vân hiện tại đã vào một loại tình huống khó xử. Lực lượng của hắn, đã vượt cấp Linh Tuệ. Đệ nhất Linh Tuệ bảng, căn bản thể hiện không ra thực lực của hắn. Nhưng cảnh giới của bản hắn, lại chỉ là cấp Linh Tuệ, cho nên vẫn ở trên Linh Tuệ bảng.

Phương Vân chính là thuộc vào một loại như vậy, thực lực tại cấp Thiên Tượng, cảnh giới tại cấp Linh Tuệ. Mà chính là ở chỗ này đã tạo thành bị kích cho Tiết Hết!

“Thương tốt!”

Phương Vân cầm lấy hai thanh cực phẩm pháp khí, yêu thích không buông tay. Đây là pháp khí cấp bậc cực phẩm đầu tiên mà hắn có được.

“Đáng tiếc, phẩm chất hai thanh pháp khí này, vĩnh viễn không cách nào tăng lên tới tuyệt phẩm pháp khí” Phương Vân có chút ít tiếc hận nói

Pháp khí một cấp bậc, là có một cấp bậc uy lực. Cường chế tăng lên phẩm cấp pháp khí, thường thường phải trả giá thật nhiều. Ý nghĩa của sự trả giá này, là vĩnh viễn không cách nào nữa tiến thêm một bước, tăng lên phẩm chất.

Chính thức có thể không ngừng thăng lên phẩm chất pháp khí, căn bản là không được cường chế tăng lên cấp bậc pháp khí, bởi vì chỉ cần tài liệu đủ, tế luyện một phen, uy lực cùng phẩm chất sẽ tự nhiên mà đi lên. Cường chế tăng lên, chỉ là làm điều thừa. Như Ngũ Ngục phong của Phương Vân, tế luyện càng lợi hại, tài liệu dùng càng nhiều, cấp bậc thượng phẩm chính là cấp bậc thượng phẩm. Hỏa ngục phong luyện đến hoàn mỹ, thì xương thượng phẩm cấp bậc đỉnh phong. Mà không sẽ biểu hiện ra di tượng cực phẩm pháp khí, hiện ra hư ảnh long phượng cùng ca.

Điểm này, tại chương pháp khí trong “Cận cổ thời đại” đề cập tới kỹ càng. Pháp khí phân hai loại, pháp khí không thể phát triển tính chất, cùng pháp khí có thể phát triển tính. Song thương của Tiết Hết, không thể nghi ngờ thuộc về cái phía trước.

Nhưng mà mặc dù như thế. Hai thanh cực phẩm pháp khí này. Ở trong số bảo vật của Phương Vân, cũng thuộc về vô cùng có sức nặng.

Hai luồng chân khí bay ra. Phương Vân lập tức đem hai thanh trường thương này tế luyện. Từng điểm tổ quang phát ra, hai cây trường thương lập tức chui vào đan điền Phương Vân.

Phương Vân thân hình nhoáng một cái, lập tức hướng ra xa xa bay đi.

“Đại nhân!”-

Mã phu nhìn thấy Phương Vân, từ phía sau một cây đại thụ đi ra, cúi đầu, cung kính đứng ở bên đường. Đây là một Thiêu Thân, nhìn thấy hai người giao thủ, hắn đã chạy nhanh ra xa. Sau đó tự mình núp vào, phòng ngừa bị uy lực của hai người giao thủ ảnh hưởng đến.

“Ừm, chuẩn bị lên đường thôi”.

Phương Vân khoát tay áo, lạnh nhạt nói

“Vâng, đại nhân!”

Thiên Thân xoay người một cái, lên xe ngựa. Hai con tuấn mã bị chút ít kinh hãi, bất an nháy mắt nhưng cũng không có bối rối Thiên Thân vung roi ngựa, xe ngựa tiếp tục hướng về thành Hoài An đi đến.

“Thiên Đô thương pháp!”

Phương Vân ngồi ở trong xe ngựa, yên lặng suy nghĩ về Thiên Đô thương pháp khắc vào trong ý thức của khí linh. Thiên Đô thương pháp. Trong tông phái giới, cao thủ luyện khí, khi luyện khí thường thường sẽ đem một ít tuyệt học, hoặc là pháp môn, tài liệu luyện khí, in dấu vào trong ý thức của khí linh.

Người trước là vì khí linh quen thuộc những tuyệt học này, khiến cho khí linh điều khiển pháp khí, càng ăn ý phối hợp vô giả, khiến cho tuyệt học uy lực tăng nhiều. Ví dụ như Tiết Hết khắc vào trong ý thức khí linh Thiên Đô thương pháp, về phần người sau, thường thường là một số cần tông phái thông qua mấy đời đệ tử môn nhân, cùng hoàn thành pháp khí. Loại pháp khí này, luyện chế rất khó. Nhưng uy lực sẽ không ngừng thăng lên, đến cuối cùng luyện thành, pháp khí càng kinh động địa. Nói ví dụ như mười hai hạt bạch cốt châu chính là pháp khí như vậy.

Thời gian ngày lại ngày trôi qua, năm ngày sau, một con bồ câu đưa tin mang theo một tin tức, bay vào trong xe ngựa của Phương Vân: Cái tên Lý Ưc Huyền đã biến mất trên Thiên Tượng bảng!

Bồ câu đưa tin còn đưa tới bản viết tay thứ tự mới nhất của Thiên Tượng bảng:

Thứ nhất: Phạm Thiên.

Thứ hai: Thập Tam hoàng tử.

Thứ ba: Minh vương Thái tử.

Thứ tư: Phong Thái Thương.

Thứ năm: Dương Hoàng.

Thứ sáu: Quân Niệm Sinh.

“Lý Ưc Huyền đã tiến vào Thiên Trùng cảnh”.

Phương Vân tay xiết tờ giấy, trong đầu xẹt qua ý nghĩ này. Dựa lưng vào thùng xe, Phương Vân trong mắt lại xuất hiện bóng hình của Lý Ưc Huyền: áo trắng, trường kiếm, vẻ mặt vĩnh viễn bình thản không sợ hãi

Người này, mặc dù ngồi ở bên cạnh hắn, cũng không thể cảm thấy hắn tồn tại. Hắn tựa như một tầng ảo ảnh, không cách nào tiếp xúc được.

Phương Vân vẫn cho là, người thứ hai bước vào Thiên Trùng cảnh, không phải Phạm Thiên, thì chính là Minh vương Thái tử cùng Thập Tam hoàng tử. Duy chỉ có không ngờ rằng, sẽ là Lý Ưc Huyền.

Trạng nguyên lang Đại Chu triều, dùng phương thức đặc biệt của hắn. Chấn động tất cả mọi người. Trạng nguyên lang vẫn là Trạng nguyên lang kia, hắn tuy hạ thấp, nhưng cũng không nói hắn so với người khác kém hơn. Ngược lại, hắn so với những người khác, đều muốn lợi hại hơn nhiều!

Thiên Trùng cảnh. Lý Ưc Huyền theo đuôi Đế Nhất bước chân vào, không có thanh thế kinh thiên, cũng không có hành động vĩ đại rung chuyển nhân tâm, chỉ là trên Thiên Tượng bảng nhẹ nhàng biến mất

Ở trong sự cạnh tranh không nói ra này. Lý Ưc Huyền thắng, mọi người đã thua!

Phương Vân tin tưởng, giờ khắc này, có rất nhiều người, cũng giống như mình, nắm bắt tin tức này, tựa lưng vào ghế ngồi, không nói gì mà rung động!

Thái Tổ phái.

Quân Niệm Sinh xếp bằng ở trên đại điện, nhìn sang trang giấy trước người, trong mắt xẹt qua một tia thần sắc cô đơn. Mỗi người đều có kiêu ngạo cùng tự tin của chính mình. Mỗi người đều tin tưởng, mình là kiệt xuất nhất.

Ở trong vòng cạnh tranh này, không có bất kỳ sự ban thưởng. So ra, cũng không phải lực lượng, chiêu thức. Mà là lòng tin cùng ý chí. Người bị thua, tôn nghiêm vứt rác.

Trong mắt xẹt qua một tầng kiên định. Quân Niệm Sinh đem trang giấy này thu vào Trong ngực, sau đó khoanh chân mà ngồi, chùn vào trong tu luyện.

Thủy Ma tông.

Phong Thái Thương ngồi ở trong một gian đại điện đen kịt, xung quanh là vô số phù điêu ma thần. Nhìn sang tin tức ghi lại trên tờ giấy. Phong Thái Thương trong mắt xẹt qua một tia rung động, nhưng mà rất nhanh lóe lên rồi biến mất rồi lại tiếp tục tu luyện buồn tẻ, dài đằng đặc.

Làm người vụn rủi quần thân. Phong Thái Thương đã thành thói quen, ở trong các loại chèn ép mà đi tới.

Trên Ân sơn Đại Chu triều

Dương Hoảng một thân trường sam vải thô đầy mảnh vá, ngồi ở sau một tủ sách, đầu tựa vào thành ghế. Dù sao cũng là vũ hầu, hơn nữa chỉ là phục dịch ba tháng mà thôi không có ai thực có can đảm bắt Dương Hoảng đi đào quáng thạch, đẩy quáng xa.

Hiện tại Dương Hoảng, thoát nhìn đã cùng tôn quý, hoa phục không còn nửa điểm bên thân, hần đầu tựa ở trên ghế dựa, hai mắt khép kín không nhúc nhích.

Phục dịch quáng sơn, tuy thân phận bị quét sạch. Nhưng mà. Dương Hoảng chính thức quan tâm không phải những cái này, mà là tờ giấy.

“Hần lại vượt lên trước một bước...”, Dương Hoảng lẩm bẩm nói, thần sắc hơi có chút chán nản.

“Cố gắng lên. Được hiệu thử phẩm thần đan, người đã hấp thu. Đột phá Thiên Trùng cảnh, chỉ kém một bước, ở trong tầng cạnh tranh này, người đã rút lại phía sau, không thể lại rút lại phía sau những người khác” Linh hồn trong nhãn nói

Trong thư phòng yên tĩnh không tiếng động. Một lát sau. Dương Hoảng nhắm mắt lại, một lần nữa bắt đầu tu luyện.

Xe ngựa rốt cuộc đã tới thành Giang Âm.

“Mặt tướng ra mắt Vương gia”.

Đại điện hơi chút tối, ở trên treo một tấm biển lớn: Trấn áp tứ hải Vinh Thân vương ngồi trên cao dưới tấm bảng. Hai bên thị vệ san sát. Nguyên một đám tinh khí màu đỏ, tu vi đều đã ngoài cấp Địa Biển. Trong đó có một số người, tinh khí trực tiếp chính là màu tím nhạt, rõ ràng là cường giả cấp Thiên Tượng.

Đại Chu triều, cấp Địa Biển có thể làm vương hầu. Dùng võ giả cấp Địa Biển, cấp Thiên Tượng làm thị vệ. Phương Vân vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

“Đứng dậy đi”.

Vinh Thân vương thần thái uy nghiêm nói

Hần tuy khéo léo làm trường giả đồn hậu, nhưng cái này cũng là nhìn người. Phương Vân bắt quá là một Đại tướng quân, điều đến dưới trướng hần, chính là thuộc hạ. Hoảng thất thân vương, đâu cần phải khách khí đối với một tướng quân.

“Điều lệnh Quân Cơ xử có mang theo không?”

Vinh Thân vương đều là thái độ giải quyết việc công.

“Thưa vương gia, có mang theo”.

Phương Vân đem điều lệnh Quân Cơ xử đưa ra. Bên cạnh có người tiếp nhận chuyển qua. Thừa dịp trình điều lệnh Quân Cơ Xử, Phương Vân nhìn lướt qua Vinh Thân vương.

Vinh Thân vương bề ngoài chính là một người bình thường. Đỉnh đầu cũng không có bất luận khí vận tinh mang gì. Rõ ràng là cường giả đã ngoài cấp Thiên Tượng.

Đại Chu thủy sư, nếu không có đủ công lực cường đại Nhất định là trấn áp không được!

“Ký tên, lặn tay vào đi”.

Vinh Thân vương nhìn lướt qua điều lệnh, sau đó đem một phần công văn đưa tới. Một bên, đã có sư gia đưa lên bút mực cùng chu sa.

Phương Vân ấn tay vào. Vinh Thân vương liền đem công văn rời bến đưa tới: “Quy củ triều đình, lâu thuyền sắt thép rời bến, không được vượt qua ba tháng. Ba tháng không về, liền dùng quân pháp xử trí có hiểu chưa?”

“Mặt tướng rõ ràng”.

Phương Vân tiếp nhận công văn rời bến, liền rời đi Vinh Vương phủ thành Giang Âm thành.

Phương Vân sau khi rời đi, hoàng tử Lưu Khải hai tay chấp sau lưng, từ sau đại điện đi ra.

“Hoàng thúc, công văn rời bến nhẹ nhàng như vậy đã giao cho hần. Có phải là có chút quá tiện nghi cho hần không?”

Lưu Khải nhìn sang phía Phương Vân rời đi nói

“Triều đình có quy củ của triều đình, Quân Cơ xử có Vũ Mục chấp chương, tại công văn gây phiền toái cho hần là không sáng suốt. Hơn nữa, đánh rắn không chết, tất bị rắn cắn lại. Làm khó dễ trên công văn, cuối cùng cũng phải giao cho hần, không bằng sáng khoái chút ít. Hơn nữa kẻ này, hiện tại hãm sâu vào trong tranh chấp hoàng tử. Ngoài sáng trong tối không biết bao nhiêu người chú ý đến hần. Chúng ta lúc này, mặc kệ lôi kéo hần, hay làm khó dễ hần, đều cực kỳ không sáng suốt Còn không bằng giải quyết việc công, không cần phải cùng hần sinh ra bất luận hên quan gì. Tương lai. Hần cho dù chết tại Doanh Hoang, cũng sẽ không có người chú ý tới chúng ta”.

428. Chương 417: Đây Là Thị Thiếp Của Ta

Hoàng thất cũng không phải chỉ có một vị thân vương, có thể làm thống soái thủy quân Đại Chu chỉ cần võ đạo cao minh, vẫn không đủ.

Vinh Thân vương đã kinh qua một đời hoàng tử tranh chấp, hơn nữa tiếp tục được coi trọng, đối với người đối với việc, đều nhìn cực nhanh cực rõ.

“Thập Tam ca đối với Phương Vân tựa như phi thường coi trọng. Hoàng thúc duyệt qua vô số người, cảm giác thứ tư Phương gia này thế nào?” Lưu Khải nói

Vinh Thân vương cũng không trả lời, lại hỏi ngược lại: “Người cảm thấy thế nào?”

Lưu Khải trầm mặc một lát lắc đầu: “Kẻ mà có thể ở trong thời gian ngắn quật khởi, hơn nữa rất được Thập Tam ca coi trọng, tất nhiên không phải nhân vật đơn giản. Nhưng mà, ta cùng hần vẫn gặp gỡ quá ít, không dám nói bừa”.

Vinh Thân vương cười cười, lắc đầu nói:

“Hồ sơ của Phương Vân chắc hần người sớm đã xem qua. Nhưng người nhưng lại không có mạo muội cho ý kiến. Có biết ta thường thức người nhất là cái gì không?”

Lưu Khải lắc đầu: “Lưu Khải không biết, xin hoàng thúc chỉ rõ”

Vinh Thân vương thu lại mặt cười, nghiêm mặt: “Ăn nói cẩn thận, làm việc cẩn thận”.

“Ta sở dĩ nhìn trúng người, cũng là bởi vì, những người khác tranh ngôi vị, tranh đến đầu rơi máu chảy. Nguyên một đám tranh thủ tình cảm, tranh đấu, ám toán lẫn nhau. Chỉ có người, rất hiểu đạo nói cẩn thận, làm cẩn thận. Chỉ cần nắm giữ cái này, trong trận tranh chấp cũng có thể đứng vào thế bất bại.

Năm đó, nhiều hoàng tử như vậy cùng với phụ hoàng người tranh chấp, cuối cùng nguyên một đám té ngã, hoặc là bị phế, hoặc là nhốt trong nhà, không được rời phú nửa bước. Chỉ có hoàng thúc ta, ở sau trường sóng gió đó, chẳng những không ngã, ngược lại tiếp tục được trọng dụng. Ta được Nhân Hoàng cha người

trọng dụng, cũng không phải bởi vì ta có tài năng kiệt xuất hoặc là có tuệ nhãn kinh người, hểc qua là có thể nhìn ra người tài, mà là bởi vì ta nói cẩn thận, làm cẩn thận. Chưa từng có sai chính là công lao lớn.

Lời nói của Vinh Thân vương, ý vị thâm trường:

Bỗng nhiên bị lôi ra khỏi mặt nước, nam tử hải tộc này giãy dụa, cái đuôi cá lớn, đập trên mặt đất bang bang rung động.

“Người chú ý cái đuôi của hắn, tiểu hầu gia, nữ quyến của người, không tiện xuất hiện ở đây, mời nàng tránh đi một chút”.

Triều Tịch hầu ánh mắt xẹt qua Tạ Phiên Phiên, sau đó nhẹ nhàng nói.

Nam tử hải tộc trên này nước trên người không ngừng rơi xuống, dần dần, đuôi cá nguyên bản kiên cố, bắt đầu trở nên mềm mại, dưới da hiện ra dấu vết hai đùi kịch liệt giãy dụa.

“Hừ!” Tạ Phiên Phiên hừ lạnh một tiếng, xoay người đi ra ngoài

Nàng lúc này, hiển nhiên cũng nhìn ra những thứ gì.

Dưới ánh mắt mọi người ở đây, nam tử hải tộc này trên mặt lộ ra vẻ thống khổ, lớp da nửa người dưới xẹt một tiếng, đột nhiên vỡ ra, biến hóa ra hai cái đùi.

“Loại hải tộc biển sâu này, cùng ngư nhân chiến sĩ có sự khác biệt. Xương là nhân ngư, nhân ngư là giai cấp thống trị ở dưới biển sâu. Người xem hình thái của bọn họ giờ đây, cùng con người hoàn toàn không có gì khác nhau. Thậm chí ngay cả kinh lạc trong cơ thể đều như nhau. Cho nên, võ học nhân tộc chúng ta, bọn họ cũng có thể tu luyện”.

“Nhân ngư tộc mặc kệ nam, nữ đều cực kỳ tuấn mỹ. Bọn họ cùng cá đã có sự khác biệt rất lớn. Những nhân ngư này, mỗi khi đến đêm trăng tròn, phải lên trên đá ngầm giao tế, mới có thể sinh ra hậu đại Nếu muốn thị bất được nhân ngư, đêm trăng tròn, là lúc tốt nhất”.

“Nhân ngư một khi tu luyện võ học, cũng giống như yêu tộc có thể tự do biến hóa lui tới giữa hình thái người và cá. Thậm chí ở trong nước bảo trì hình thái cá lâu dài Vương tộc hải tộc biển sâu, toàn bộ đều là hình thái người. Trên cơ bản cùng chúng ta người không có gì khác biệt. Đại Chu triều chúng ta lập quốc mới hơn một ngàn sáu trăm năm, mà hải tộc ở sâu dưới biển, không biết sinh sống bao nhiêu năm. Hiện tại hải tộc hình thái người, đã phá vỡ thường khổng lồ. Bọn họ thậm chí cũng giống Đại Chu chúng ta, thành lập quân đội khổng lồ. Hơn nữa cường giả trong đó, có thể nhắc lên gió bão cùng sóng lớn, còn có thể khống chế rất nhiều quái thú biển sâu. Là uy hiếp lớn nhất ở trên biển của thủy sư Đại Chu chúng ta! Tiểu hầu gia ở trên biển, nếu gặp được loại hải tộc này, phải cẩn thận một chút!”

Phương Vân gật đầu. Với thực lực của hắn, ngược lại không cần sợ hãi những hải tộc này.

Nhưng nếu như thuyền hạm bị lật đi, không có chỗ đặt chân, vậy cũng khá phiền toái.

“Tiểu Hầu gia, chúng ta rời đi”.

“Ừm” Phương Vân gật nhẹ đầu.

Hai người trong khi nói chuyện, đã rời căn phòng này.

“Tiểu hầu gia, hạm đội thủy sư ba ngày sau sẽ xuất phát Đến lúc đó người tuyển thủy sư, ở trên biển đánh dẹp một phen, sau đó một mình đi Đại Doanh châu, về phần lâu thuyền, ta phân phối nhất cho người nắm vận binh mã, cùng với phó quan tương ứng. Chuyện trên thuyền, người giao cho bọn họ là được. Mấy ngày nay, người hãy nghỉ ngơi cho tốt một chút, chuẩn bị lên đường” Triều Tịch hầu nói

“Vậy làm phiền hầu gia” Phương Vân chấp tay nói

“Người đâu, đưa tiểu hầu gia xuống dưới nghỉ ngơi”.

Triều Tịch hầu khoát tay áo, lập tức đã có một thân vệ đi đến: “Tiểu hầu gia, mời sang bên này”

Trong Quân doanh, đều là doanh trưởng.

Thân vệ dẫn Phương Vân, tiến vào một doanh trưởng rộng rãi mặt đất trải chăn da, có một cái giường ngủ đơn giản.

“Đại nhân đừng nên trách, trong Quân doanh đều là đơn sơ như vậy”.

“Những cái này không sao, người đi ra ngoài đi” Phương Vân phát phát tay nói

Đến loại cảnh giới của hắn, trên cơ bản không cần ngủ, có giường hay không cũng không sao cả.

Phương Vân vừa ngồi trong chốc lát, chợt nghe bên ngoài nói: “Tiểu thư, mời tới đây”.

Màn trướng vén lên. Tạ Phiên Phiên được một thân vệ dẫn dắt, cúi người chui vào.

Vừa bước một chân vào, bỗng nhiên nhìn thấy Phương Vân, hai người đều ngẩn ngơ.

Quân tử nên thành toàn cho người khác. Triều Tịch hầu rõ ràng cho thấy có ý tốt, muốn đem “Thị thiếp” của Phương Vân, cùng hắn an bài cùng một chỗ.

“Hừ!” Tạ Phiên Phiên ngẩn ra trong chốc lát hừ lạnh một tiếng, liền đi đến: “Người tốt nhất đừng có động tâm tư sai lệch gì?”

Phương Vân cười lạnh, hỏi lại một câu: “Ta muốn động tâm tư gì đó, cô phản kháng được không? Đừng quên, cô là thị thiếp của ta!”

Tạ Phiên Phiên trong mắt xẹt qua một tầng giận dữ, mồm giật giật, cuối cùng lại nhịn xuống.

Phương Vân lực lượng vốn so với nàng cao hơn, trong tay lại có cực phẩm pháp khí.

Ưu thế duy nhất của nàng đều đã mất mạo muội động thủ chỉ có tự rước lấy nhục.

“Mặc kệ người”.

Tạ Phiên Phiên khoanh chân ngồi xuống, mái tóc bạc dài phủ xuống trước ngực, cũng không nhúc nhích, đã nhập định.

Hai người đều ở trong doanh trướng khoanh chân ngồi xuống, tu luyện võ công. Bởi vì không cần ngủ, thật cũng không có gì khó xử.

Ba ngày sau đó, gió biển nhẹ nhẹ. Năm chiếc lâu thuyền sắt thép cực lớn ngừng tại bờ biển.

Những lâu thuyền sắt thép này dài cả vạn trượng. Cao tới hơn bốn ngàn trượng, khi đi trên mặt biển, lập tức đem nước biển ép cao lên rất nhiều.

Đứng trước mặt những lâu thuyền sắt thép này, người ta nhỏ bé tựa như con kiến hôi vậy.

Mới xem xét đây là một tòa thành trì chỉ có điều, là nổi trên biển.

Phương Vân dưới sự dẫn dắt của một Tổng binh thủy sư, yên lặng nhìn lên những lâu thuyền sắt thép cực lớn này, trong lòng âm thầm chấn động.

Lần đầu tiên cảm giác được, công bộ triều đình năng lượng khổng lồ.

Lâu thuyền sắt thép đáng sợ như thế, căn bản không giống như là con người có thể tạo ra!

“Trách không được khi ta tại ba lâm quảng sơn, nghe người nơi đó nói những lâu thuyền sắt thép này, phóng xuống trong nước, sóng cỡ nào cũng đánh không ngã. Thuyền cao bốn, năm nghìn trượng, sóng cỡ nào mà cao như vậy. Nếu muốn quật ngã nó, phải sóng gió tới cỡ nào!!”

Phương Vân đột nhiên nhớ tới Thiên công. Xây dựng những kiểu thuyền sắt thép này, là lâu thuyền sư. Nhưng ở trên lâu thuyền sư, còn có một tầng Thiên công. Lâu thuyền sư mà đã khủng bố như vậy, năng lực Thiên công, còn đáng sợ tới mức nào. Công bộ triều đình một mực vì quân đội phục vụ. Chế tạo khải giáp, phá thân nổ, phá thân tiễn, chiến kiếm, các đại điện sắt thép ở các thành trì. Có thể nói công bộ đều có mặt.

Phương Vân một mực hiểu rõ Công bộ là khí tông trung cả, dung nhập triều đình biến hóa mà thành.

Hắn cũng biết khí tông đã từng một lần khống chế hoàng quyền.

430. Chương 419: Số Mệnh Chi Tử (1+2)

“Đại nhân, phu nhân, mời lên thuyền” ở một bên. Tổng binh dáng người rắn chắc cung kính nói.

“Xoảng”.

Hàn quang lóe lên, lập tức hướng về phía cổ người Tổng binh này. Trong tích tắc, tử quang lóe lên, phành một tiếng, trường kiếm của Tạ Phiên Phiên bị bắn ra.

Tạ Phiên Phiên hung hăng trừng mắt nhìn Phương Vân, sau đó nhìn sang người Tổng binh bên cạnh vẻ mặt mờ mịt không rõ tình huống nói:

“Lần sau lại gọi ta là phu nhân, ta sẽ cắt đứt cổ ngươi” Tạ Phiên Phiên lãnh đạm nói.

Tổng binh sắc mặt trắng bệch, trên trán có mồ hôi lạnh. Hắn vô ý thức nhìn về phía Phương Vân.

“Không cần phải để ý. Nàng thời gian gần đây cùng ta có chút rối loạn, hơi chút tức giận”.

Phương Vân một tay đã nắm bàn tay Tạ Phiên Phiên, vừa hướng lên trên lầu thuyền sắt thép đi đến, vừa nói: “Đi thôi”. „

“Buông tay ta ra. Hoặc là, ta móc mắt ngươi”.

Tạ Phiên Phiên nhìn chăm chăm vào cổ tay Phương Vân, trong mắt hàn mang mãnh liệt bắn ra.

“Cô tốt nhất hãy tốt tính một chút. Nếu như cô muốn động thủ mà nói, ta rất sẵn sàng phụng bồi cô. Nhưng mà, đến lúc đó, cô cũng không phải là đứng mà đi, mà là trối lại nằm đi, khi đó, ta nghĩ đem cô nằm thành thế nào, đều là chuyện rất tùy ý. Hơn nữa, ở đây cách Thiên Ma Tông cũng đã vài ngàn dặm. Thiên lí quan ảnh thánh âm thuật, cho dù có lợi hại cũng nhìn không tới nơi đây. Ta đem cô trấn áp, phụ thân cô cũng chưa chắc đã biết được” Phương Vân lạnh nhạt nói.

“Đáng chết. Phiên nhi cả loại chuyện này cũng nói cho người biết!” Tạ Phiên Phiên vẻ mặt tức giận cùng bất đắc dĩ.

“Cô nếu như còn muốn đi theo ta. Tốt nhất sửa lại tính tình, không cần phải mỗi lần vừa thấy mặt là động thủ. Ngang ngược cũng phải xem đối tượng”.

Phương Vân dứt lời, buông tay ra. Tay áo hất lên, hướng về phía một lầu thuyền sắt thép mà đi đến.

Lầu thuyền sắt thép cao chừng bốn năm nghìn trượng. Nếu như là leo lên mà nói, thật không biết muốn leo bao lâu. Cho nên, ở đuôi lầu đuôi, chỗ cách đáy thuyền không xa đều có một lối đi. Bình thường quan binh thủy sư, có thể trực tiếp thông qua lối đi này, tiến vào trong lầu thuyền như vậy cực kỳ thuận tiện.

Thực lực Phương Vân đương nhiên không cần mượn nhờ những thông đạo này, thân hình nhoáng một cái, hên tiếp hai mươi cái lập lòe, đã vọt lên boong của lầu thuyền sắt thép.

Thực lực của Phương Vân hiện tại, một cái lập lòe chính là mấy trăm trượng. Muốn leo lên lầu thuyền sắt thép, cần lập lòe hơn hai mươi lần, có thể thấy được, lầu thuyền sắt thép này khổng lồ đến cỡ nào.

“Hô”.

Trên lầu thuyền sắt thép, gió lớn đập vào mặt, khí lưu ở chỗ cao, so với chỗ thấp mạnh hơn rất nhiều, ở trên boong thuyền, nếu không có luyện qua võ công, hạ bàn vững chắc, lập tức chỗ đứng không ổn.

“Cảnh tượng thật bao la hùng vĩ”.

Phương Vân đứng trên boong tàu, nhìn về phía trước. Đám người dưới chân tựa như con kiến hôi vậy. Doanh trại, thành trì xa xa đều nhỏ lại vô số lần, như là đồ chơi vậy.

Cảnh Sắc như vậy. Phương Vân cũng không phải lần đầu tiên nhìn thấy. Chỉ có điều, đứng ở trên lầu thuyền sắt thép của triều đình, cảm giác đặc biệt không giống nhau.

Sau một lát, Tạ Phiên Phiên cùng tên Tổng binh kia leo lên boong tàu.

Quan chức thủy sư của Đại Chu triều, tại quân đội lục địa không giống nhau, yêu cầu cao hơn một chút. Như Triều Tịch hầu chỉ là Bình Dân hầu, nhưng là tu vi cấp Thiên Tượng. Tuy lực lượng của hắn cũng không phải rất cường đại, ước chừng cứu thiên long chỉ lực gì đó. Như người Tổng binh này, chỉ là tu vi cấp Tinh Phách. Ngự không phi long, đó là dễ dàng.

Ba người đứng ở boong tàu, yên lặng nhìn ra bốn phương.

“Lâu thuyền ước chừng phải bao lâu mới có thể rời bến?” Phương Vân hỏi.

“Chỉ sợ phải tới trưa thì mới được. Một lâu thuyền sắt thép trang bị tám vạn nhân mã. Nhiều người như vậy ở trên biển đi mấy tháng, cần phải có lương thực cực kỳ khổng lồ. Từ giờ đến trưa, trên cơ bản đều là vận chuyển đồ ăn nước uống rau dưa, thịt các loại của tám vạn thủy sư quan binh” Thủy sư Tổng binh nói.

“Các người tham gia quân ngũ, thật sự là biết hưởng thụ, rời bến lại còn mang theo cả rau dưa thịt. So với những binh dân kia còn xa hoa hơn nhiều. Cái này sao còn gọi là chiến tranh, cái này gọi là hưởng thụ mới đúng?” Tạ Phiên Phiên ở một bên nói.

Người Tổng binh thủy sư này đối với nàng có chút sợ, hai người tu vi không chỉ kém là một bậc nửa cấp.

Nghe được nàng hỏi, chỉ có thể trả lời: “Những cái này chỉ có lâu thuyền sắt thép mới được. Hơn nữa trên biển khác với lục địa, mỗi ngày gió biển đều thổi, thấy không được lục địa, lại rất xóc nảy. So với trên đất bằng còn gian nan hơn nhiều. Ý tứ của triều đình, chỉ có thể tại phương diện ăn uống, ủy lạo mọi người một chút”.

“Ủy lạo?” Tạ Phiên Phiên nhìn sang phía dưới, một đội quan binh đang ôm những quả tròn tròn, thông qua cầu thang mạn tàu, tiến vào buồng nhỏ trên tàu: “Ngay cả dưa cũng được đưa lên thuyền. Cái này cũng gọi là ủy lạo? Đãi ngộ như vậy, ta nghĩ Đại Chu triều các người, khẳng định rất nhiều người muốn vào thủy sư”.

Thủy sư Tổng binh cười khổ nói:

“Cô hiểu lầm rồi. Đi lâu ngày ở trên biển, luôn sẽ bị một số quái bệnh, như làn da thối rữa, sinh ghẻ lở các loại. Võ giả cấp Tinh Phách cũng bị, về sau Tam Công triều đình nói, chỉ cần ăn nhiều rau một chút, cùng xen vào các loại dưa và trái cây sẽ không việc gì, về sau cũng xác thực là có chuyện như vậy. Cho nên, hiện tại mỗi lần mọi người rời bến. Đều vận chuyển lượng lớn rau dưa cùng hoa quả. Đồng thời vì bảo trì rau dưa cùng hoa quả không bị hư. Hiện tại trên mỗi lâu thuyền, đều có phân phối ít nhất mười tên võ giả cấp Tinh Phách tu luyện công pháp cực hàn. Dùng chân khí băng hàn giữ lạnh những thực vật này, hình thành băng sương, phòng ngừa hư thối”.

Phương Vân nghe vậy như có điều suy nghĩ. Thủy sư triều đình, trải qua nhiều năm như vậy, hiển nhiên đã hình thành một kết cấu phi thường hoàn bị.

“Đại nhân, bên ngoài gió lớn. Chúng ta đi vào thôi. Hai vị hần là vẫn lần đầu tiên tiến vào lâu thuyền sắt thép, ta đưa hai vị vào xem” Tổng binh Thủy sư nói.

“Ừm”. Phương Vân gật nhẹ đầu. Trong lâu thuyền sắt thép không gian lớn như vậy, khẳng định kết cấu phi thường khổng lồ. Hần còn chưa bao giờ có cơ hội tiếp xúc qua.

Lâu thuyền sắt thép chính là một tòa thành trì. Từ boong tàu đi xuống, một tầng lại một tầng, chia làm rất nhiều tầng kết cấu. Chỗ tám vạn quan binh ngủ, đã chiếm mười tầng, các loại khoang thuyền khác là các tầng kho chức, vũ khí, vận động...

Rất nhiều thứ, bản thân Tổng binh thủy sư cũng không rõ ràng lắm là thứ gì. Chỉ biết là, lâu thuyền sư không cho phép động tới. Phương Vân cũng không phải quá rõ ràng. Một lâu thuyền sắt thép là do lượng lớn lâu thuyền sư xây dựng thành. Tập hợp lượng lớn kết tinh của tiền bạc trí tuệ cùng nhân lực.

Phương Vân không phải người thông minh, cũng không quá rõ ràng cho lắm.

Một chiếc lâu thuyền sắt thép nặng mấy trăm vạn tấn thậm chí hơn một ngàn vạn tấn. Chỉ dựa vào sức gió thì không được. Loại lâu thuyền sắt thép này, lực lượng đưa đi tới, là đến từ các cao thủ cấp Tinh Phách, mười mấy cường giả cấp Địa biến, cùng với sáu cường giả cấp Thiên Tượng cung phụng triều đình cung cấp.

Những cường giả cấp Địa Biến cùng cấp Thiên Tượng cung phụng này, toàn bộ là do triều đình cung cấp. Cũng không phải là quân đội lựa chọn sử dụng. Triều đình đối với lâu thuyền sắt thép cực kỳ coi trọng. Những người này là động lực để lâu thuyền sắt thép di chuyển, cũng là lực lượng quan trọng thủ hộ lâu thuyền sắt thép.

Nếu như hải tộc giết lên thuyền, những người này sẽ từ trong khoang thuyền nhảy ra, tham gia chiến đấu. Nhưng khi bình thường, bọn họ là sẽ không tham gia, cũng sẽ không rời thuyền.

“Những người này đều là hoàng thất cung cấp, tự thành một thể. Bình thường cũng không cùng chúng ta trao đổi. Bọn họ ngoại trừ luyện công, chính là cung cấp chân khí, để cho lầu thuyền sắt thép tiến tới. Đối với chúng ta mà nói, chuyện chúng ta phải làm, chính là mỗi ngày cung cấp cho bọn hắn ba bữa cơm. Ngoại trừ những người này ra, công bộ còn cung cấp lượng lớn thuyền sư. Nếu như lầu thuyền xảy ra vấn đề gì, bọn họ cũng có thể giải quyết. Những người này phần lớn cổ tính cách quái. Hầu gia ngàn vạn không nên trêu chọc tới bọn họ”.

Phương Vân có chút linh ngộ. Những người này thật ra, trên cơ bản đã tương đương với cùng sắt thép hòa hợp một thể. Trong mắt bọn hắn, chỉ có lầu thuyền sắt thép, cổ quái cũng là bình thường.

Hắn nghe người Tổng binh này một đường giới thiệu, trong lòng đối với lầu thuyền sắt thép này cũng mơ hồ đã có loại hiểu ra. Tới một mức độ nào đó, lầu thuyền sắt thép thật ra chính là một món pháp khí. Chỉ có điều, món pháp khí này đặc biệt không lồ, cần lượng lớn võ giả, cung cấp năng lượng cho nó.

“Hầu gia, đây là gian phòng của người. Ăn cơm tại buồng nhỏ trên lầu hai của tàu, có gì cần mà nói thì cứ gọi ta”.

Thủy sư đem Phương Vân đưa vào một gian phòng treo dạ minh châu, ánh sáng nhu hòa.

Gian phòng này phi thường rộng rãi, bố trí bên trong cùng gian phòng bình thường không sai biệt lắm. Bốn phía gian phòng, còn dựng rất nhiều tranh ảnh bình phong hoa hòe chim chóc.

Phương Vân khoát tay áo, cho Tổng binh thủy sư lui xuống.

“Nghỉ ngơi cho tốt đi, ở trên biển, không có một người nào trong nhiều tháng, căn bản về không được. Lo mà dưỡng tinh thần cho tốt” Phương Vân lạnh nhạt nói.

Hai người tu vi đều cực cao, căn bản không cần ngủ. Ngược lại không sao cả. Đại Chu triều là quốc gia lễ giáo, cô nam quả nữ cùng một phòng, đối với người thường mà nói, không khỏi sẽ có chút ít chuyện.. Nhưng mà, hai người cũng không phải người thường. Tạ Phiên Phiên càng là người của tông phái những quan điểm kia của thế tục, đối với bọn họ mà nói, cơ bản không có hiệu lực.

Tới canh ba, năm chiếc lầu thuyền sắt thép cực lớn, dẫn theo lượng lớn thuyền hạm nhẹ rời khỏi cảng. Đàng sa lầu thuyền dấy lên từng tầng sóng lớn, chậm rãi chạy về phía biển rộng.

Ngay khi đại quân thủy sư của Triều Tịch hầu rời đi, dọc theo vùng duyên hải Đại Chu triều, từng chiếc từng chiếc lầu thuyền sắt thép, mang theo lượng lớn thuyền hạm nhẹ, tạo nên vô số sóng nước, chậm rãi chạy vào biển rộng.

Trung thổ thần châu, tây nam bộ.

Trong dãy núi, phạm vi mấy ngàn dặm, chướng khí màu xám tràn ngập cả bầu trời càng một mắng âm u. Nhiều năm không tiêu tan. Nơi này là một mảng tĩnh mịch.

Ở trong chướng khí, một tòa núi không khí trầm lắng, vắt ngang cả vùng đất. Ngọn núi này một nửa bao phủ ở trong chướng khí, một nửa hiển lộ ra, trong núi quỷ hỏa điểm điểm, âm trầm khủng bố.

Ngọn núi này, chính là sơn môn Thánh Vu giáo chỗ. Tại thời đại trung cổ, cổ vu Thánh Vu giáo là thuộc về tồn tại kinh khủng nhất, tà ác nhất. Những cổ vu cường đại nhất kia, đem sưu tập lượng lớn cường giả chết trận thời trung cổ, đem thi hài của bọn họ, tính cả thi hài người thường, toàn bộ chôn cất trong này, hóa thành núi. Đồng thời đem lượng lớn tử khí, lệ khí, thi khí, quỷ khí, toàn bộ dẫn vào trong ngọn núi này.

Đây hiện tại là Thánh Vu sơn, nếu như không phải môn đồ Thánh Vu giáo, võ giả cấp Lực Phách đặt chân ở đây, mặc dù có giải độc đan, cũng sẽ bị khí tức tử vong nồng đậm ở đây, làm cho trùng tán chân khí, công lực bị phế mà chết. Cho dù võ giả cấp khí Phách, cũng muốn nguyên khí đại thương, công lực bị phế bỏ một nửa. Đại Chu triều một mực không có tiến công Thánh Vu giáo, đây là một trong những nguyên nhân.

Bên vách núi Thánh Vu giáo, mấy cổ khô lâu đen kịt, khoác hắc bào, yên lặng đứng. Những khô lâu này không có gập đầu một cái, càng không có da đầu. Thậm chí ngay cả kinh lạc mạch máu cũng không có. Duy

nhất có thể chứng minh bọn họ còn tồn tại, chính là con người đen kịt trong hốc mắt.

Những khô lâu này, chính là Thái thượng trưởng lão cao nhất Thánh Vu giáo. Tu vi bọn họ đã đến mức vung tay lên, là có thể xé rách hư không, dậm chân mạnh một cái, có thể chấn vỡ đại địa.

“Đại đế đã cảm giác tuổi thọ của mình sắp hết, ta cảm giác được ý niệm của hắn, hắn đang triệu chúng ta”.

Thái thượng trưởng lão Thánh Vu giáo trong ánh mắt đen kịt, đột nhiên dữ dội lóe lên một đạo quỷ hỏa, thật giống như từ trong minh tường dài đằng đặc, phục hồi lại tinh thần. Hai xương hàm đen kịt của hắn khép mở, xuất ra thanh âm khàn khàn khó nghe, không biết tại sao, thái thượng trưởng lão này thanh âm lại nghe có chút thương cảm.

“Đây là số mệnh! Từ thời viễn cổ, cũng đã định, số mệnh! Điểm này, mười hai vị đại đế, sớm đã rõ ràng!”

Một Thái thượng trưởng lão khác cũng cảm giác khái nói.

“Đi thôi!! Cũng phải để cho đại đế sống tới giờ phút cuối cùng! Đừng cho bất luận kẻ nào quấy rầy! Đem tâm hạch cuối cùng của đại đế, giao cho số mệnh chi tử”.

Một tiếng gầm gừ đáng sợ, đột nhiên từ trong Thánh Vu điện dữ tợn đáng sợ vọng ra. Trong không gian phương viên mấy trăm dặm, đều ở trong thanh âm đáng sợ này mà run rẩy, tựa như người này chỉ cần mở miệng nói lên, là có thể đem không gian phương viên mấy trăm dặm, chấn thành tro bụi.

“Vâng, chương giáo!”.

Ba gã trưởng lão Thánh Vu giáo đứng dậy, cung kính nói. Thanh âm vừa dứt, thân thể ba người đột nhiên nổ thành một mảng sương mù hắc ám cực lớn, ba khung xương cao mấy vạn trượng, đập đất mà dậy, toàn thân đậm đặc mây đen, tràn ngập khí tức hủy thiên diệt địa.

Oành! Oành! Oành!

Hư không hên tiếp phát ra ba tiếng nổ kinh thiên động địa, không gian từng mảng sụp đổ. Ba Ngũ ngục cốt hoàng cực lớn bước vào trong hư không, biến mất không thấy, sau lưng không gian bị nghiền nát chậm rãi lấp đầy.

“Bảo vệ hắn, ám can đảm thương tổn số mệnh chi tử, toàn bộ giết chết!”

Tiếng gầm gừ đáng sợ, xâm nhập vào hư không, truyền vào đến trong tai ba gã Thái thượng trưởng lão.

“Rõ!”

Ba đạo thanh âm khàn khàn, từ chỗ sâu trong không gian truyền đến, càng ngày càng thấp, dần dần biến mất không thấy.

431. Chương 420: Càn Quét Hải Tộc

Trong Sâm la vạn tượng điện.

Một nam tử khoanh chân ngồi, hắn thân hình như hư như huyền, mờ ảo bất định, thật giống như đồng thời ở vào trăm ngàn hư không vậy, làm cho người ta nhìn không ra thật giả. Quanh người hắn, mây trôi từ trong hư vô sinh ra. Những mây trôi này hóa thành sông núi hoa cỏ, điều mộc, trùng cá. Thậm chí hiện ra sóng biển, thành quách cùng cảnh tượng phổ xá sâm uất.

Tất cả mọi người ở bên trong mặt mày vui mừng, tất cả chim bay cá nhảy, đều ở trong đó, di chuyển không chút chậm.

“A, một vị Viêm Ma quân vương cuối cùng, rốt cuộc sắp hết thọ mệnh? Ta cũng nên xuất phát thôi”.

Một hồi lảo lảo tự nói giống như từ chỗ mà ông - ừngE _ r _ bảN c _ O T T t

Phương Vân còn không có trả lời, Thủy sư Tổng binh ở một bên ngược lại giải đáp:

“Cái này ngược lại không nhất định. Hải tộc cùng nhân tộc chúng ta không giống nhau. Không có kết cấu phức tạp như triều đình. Nàng biết được những cái này, cũng không có gì quá kỳ quái”.

“Đại quân trước khi lên đường, đều có một lời tuyên thệ tam quân trước khi xuất quân. Ai tới tuyên thệ trước khi xuất quân, người đó chính là thống soái. Người nói hải tộc này, có thể biết được thống soái hành động lần này của các nàng là ai hay không?”

Phương Vân ung dung nói thanh âm vừa dứt, đã cất bước bỏ đi.

Thủy sư hạm đội tiếp tục nhằm hướng nam mà đi, một ngày sau đó, Phương Vân phát hiện phía sau hạm đội bắt đầu tụ tập lượng lớn cá mập, cách không xa cũng không gần, một mực dán ở đằng sau.

“Cá mập càng ngày càng nhiều, xem ra, những hải tộc cao đẳng kia đã chú ý tới chúng ta”.

Phương Vân nhìn sang đằng sau lâu thuyền sắt thép, lạnh nhạt nói. Lâu thuyền sắt thép cực cao, từ trên cao nhìn xuống, có thể nhìn thấy ước chừng ngoài hai, ba nghìn trượng, từng đạo vây cá màu đen đặc biệt, từ đáy nước nổi lên, xếp thành một hàng nhóm, theo đuôi ở phía sau.

Những cá mập này hình thành một mạng lưới cực lớn, đem năm lâu thuyền của Đại Chu triều, cùng hạm đội bao vây lại. Phương Vân trong khoảng thời gian này, cũng không ngừng đọc một số hồ sơ về hải tộc trên thuyền. Đối với hải tộc cũng có hiểu biết không ít.

Hải tộc có thể điều khiển các sinh vật có năng lực cường đại trong nước. Những điềm báo hải tộc tiến công, thường thường là trước phái lượng lớn cá mập theo đuôi. Sau đó mới có thể phát động tiến công.

Hải dương phi thường to lớn, so với lục địa thì lớn hơn nhiều. Hải tộc bình thường phân tán ở các nơi, muốn tụ tập còn cần một thời gian ngắn. Chúng phải tập kết quân đội lại, thì mới có thể khởi xướng tiến công.

Những thủy sư quan binh, này tổng kết ra kinh nghiệm. Hải tộc bình thường phân tán các nơi, nếu muốn đối phó cực không thuận tiện. Để cho bọn họ tập kết quân đội rồi một kích đánh tan, hiệu quả chiến đấu tương đối cao hơn nhiều. Cho nên, thủy sư Đại Chu triều bình thường gặp được loại tình huống này, sẽ không đối phó với cá mập.

Sau khi cá mập xuất hiện, đằng sau hạm đội lại xuất hiện các sinh vật biển khác. Những vật này ở dưới nước qua lại, một cỗ khí tức thối qua như bão giông tổ sắp đến khuếch tán ở trong thủy sư hạm đội thủy sư quan binh trên thuyền, bắt đầu khẩn trương chuẩn bị chiến tranh.

Đến khi trời tối hải tộc rốt cuộc đối với hạm đội phát động công kích.

“Rầm!”

Vô số cá mập, thực nhân vật, kiếm ngư, nhân ngư chiến sĩ, cùng với hải tộc cấp thấp thiên kỳ bách quái thừa dịp bóng đêm, đối với hạm đội phát khởi tiến công. Trong mặt biển phương viên gần ngàn trượng, sóng đào lớp lớp, vô số bóng đen, tên nhọn từ bốn phương tám hướng, hướng về phía thủy sư hạm đội phóng tới.

“Chuẩn bị chiến đấu!”

Thanh âm Thủy sư Tổng binh, vang vọng lâu thuyền. Trên lâu thuyền lớn nhỏ tất cả hạm đội đều là một mảng bận rộn. Trong nháy mắt, thanh âm máy móc, từ trên tất cả lâu thuyền lớn nhỏ, hạm đội truyền đến. Trong nháy mắt, bên ngoài lớp vỏ, đột nhiên xuất hiện lỗ thủng lớn nhỏ bằng đầu ngón tay, mới xem xét, thật giống như biến thành từng tòa tổ ong cực lớn vậy.

“Phóng ra!”

Thanh âm vừa dứt, hạm đội Đại Chu triều, biến thành cỗ máy giết chóc kinh khủng nhất trên thế giới. Hàng ngàn vạn mũi tên. từ trên thân tàu lớn nhỏ, phá không mà ra, hướng về phía bốn phương tám hướng thủy vực phá không mà bay đi.

Thủy vực phụ cận hạm đội trong nháy mắt trở thành chiến trường giết chóc đáng sợ nhất. Các hung vật trong biển, tính cả hải tộc mãnh liệt xông đến, bị tên bắn thủng, nổi lên trên mặt biển. Từng mảng máu từ trong cơ thể phụt ra, đem nước biển phụ cận, phủ lên một mảng máu hồng.

Những mũi tên dài này tốc độ cực nhanh, kinh đạo cũng mười phần đáng sợ. Một cây tên dài thường thường có thể đem sinh vật trong gần ngàn trượng, tất cả đều đâm thủng.

Thời gian chỉ chừng một hơi hô hấp, trên hải dương lập tức bỗng bành nổi lên ngàn vạn thi thể cá mập. Nguyên một đám bự nổi lên trắng toát.

Tạ Phiên Phiên bỗng nhiên thấy một màn như vậy, cũng không nhin được vì lực sát thương mà Đại Chu thủy sư thể hiện ra, mà cảm thấy rung động! Đây quả thực là cỗ máy giết chóc đáng sợ nhất.

“Hú!...”

Một đám hải tộc trong biển sâu, rít gào chói tai cuồn cuộn không ngừng từ bốn phương tám hướng tuôn qua. Cá mập chết nhiều ít, bọn họ cũng sẽ không đau lòng.

Về phần chiến sĩ nhân ngư các loại hải tộc cấp thấp, càng nhiều thì lực càng kinh người. Căn bản không e ngại thủy sư Đại Chu triều.

“Rầm!”

Hoa nước bắn lên, một đám chiến sĩ nhân ngư, khổng chế bọt nước, lấy tốc độ cực nhanh vọt lên. Đại Chu triều sắt thép lâu thuyền ở trong hải dương, cơ bản cũng là một tòa thành hải tộc bình thường căn bản không làm gì được. Nhưng mà, sắt thép lâu thuyền cũng có một nhược điểm, chính là bánh quạt nước ở đuôi thuyền. Chỉ cần hủy diệt nó, sắt thép lâu thuyền khổng lồ như vậy, thiếu khuyết động lực đi tới, lập tức chỉ còn một con đường chết.

Hơn nữa, sắt thép lâu thuyền tuy khó có thể làm gì được, nhưng bình thường hạm đội cũng không có khó đối phó như vậy. Hải tộc công kích, ngược lại có quá nửa, là đối với những hạm đội bình thường kia.

“Phóng ra!”

Lại là một tiếng ra lệnh. Năm chiếc sắt thép lâu thuyền tính cả thuyền hạm lớn nhỏ, một lần nữa phun ra ra vũ tiễn. Đáy nước một lần nữa một mảng đỏ thẫm.

Hải tộc trong nước có ưu thế tự nhiên, bắt quá bắn được mấy đợt vũ tiễn, những hải tộc hung hãn không sợ chết này, cũng đã đến bên cạnh thuyền.

“Giết!”

Một tiếng quát lạnh xuống, thủy sư quan binh đã ngoài cấp Khí Phách, cầm trong tay binh khí theo bong thuyền bay lên không nhảy xuống. Thủy sư quan binh khác có thể đi trong nước hoặc bay lên không, thì lưu tại boong tàu.

“Hãy! Lôi Đinh đao pháp!”

Một thủy sư quan binh cấp Khí Phách, cầm trong tay Yển Nguyệt đao, một tiếng quát lớn, trường đao lập tức dữ dội mở ra một mảng lôi quang chói mắt, trong nháy mắt, ánh đao lập lòe, trong phương viên hơn mười trượng, tất cả hải tộc, tính cả cá mập ở trong, toàn bộ bị cuốn vào ánh đao, chém cho nát bấy.

“Thủy giáo thương pháp! Giết!”

Một võ giả cấp Khí Phách khác trường thương run lên, lập tức một mảng phủ triển hiện ra, khàn giọng rít gào, từ trong thương ảnh bay đi, đem hải tộc ở sâu trong đáy biển, xé thành nát bấy.

Lần lượt từng thủy sư quan binh, phá không mà dậy, hạ xuống trên mặt nước, tận tình đánh giết. Chiến sĩ nhân ngư cũng tương đương với ở tu vi thai cảnh Chân Khí cảnh, về phần cá mập, lực lượng cũng còn xa không thể so sánh với phi long của võ giả cấp Khí Phách, muốn giết những chiến sĩ nhân ngư cùng cá mập này, tự nhiên là thoải mái.

“Hay!”

Từng tiếng quát lớn, từ bốn phía hải vực truyền đến. Phương Vân đứng ở boong thuyền lâu thuyền, phóng tầm mắt nhìn lại. Chỉ thấy trong đêm tối, sáng rọi lập lòe từng đợt hư ảnh phi long, ở trên mặt biển rít gào.

Võ giả lực lượng có thể đạt tới phi long, muốn giết hại hải tộc thật sự là rất dễ dàng. Quả thực chính là hồ vào bầy dê. Trong nháy mắt, thi thể chung quanh hạm đội thủy sư, đã gia tăng rất nhiều, bụng trắng lật lên trong đêm tối cực kỳ dễ thấy.

Oành! Oành! Oành!

Đáy nước hạm đội kịch liệt chấn động. Từng đợt âm thanh nổ tung từ dưới nước truyền đến. Đó là những chiến sĩ nhân ngư có ý đồ từ đáy nước lên đi tới, dẫn nổ Lôi Đình đạn cho hạm đội bắn ra.

Hải tộc từ đáy nước đi tới, càng dày đặc, Lôi Đình đạn lực sát thương lại càng lớn!

“Đó là cái gì?”

Tạ Phiên Phiên đột nhiên chỉ ra xa xa nói.

Phương Vân theo tay nàng chỉ nhìn lại, chỉ thấy xa xa, từng sinh vật khổng lồ, đang nhằm hướng này bơi lại. Chúng nó thân thể cực kỳ to lớn, chỉ cần là bộ phận nổi ở trên mặt nước, đã tựa như một tòa núi nhỏ. Những sinh vật này, so với thuyền hạm bình thường của triều đình còn muốn lớn hơn.

“Hải kinh! Những hải tộc này phải tới hải kinh! Mọi người chú ý!”

Lúc này, cách xa ngoài mấy ngàn trượng, một Thủy sư Tổng binh khác cũng phát hiện động tĩnh ở xa xa, lớn tiếng hô lên.

Hải kinh, là hậu đại long kinh thượng cổ trong truyền thuyết. Chúng nó không chỉ có hình thể so với cá mập khổng lồ hơn nhiều lắm. Lực lượng cũng lớn hơn nhiều. Phương Vân đã từng có được một nội đan của long kinh, chỉ cần là nội đan, đã có thể tăng lên võ giả nhị thập đến tam thập (20-30) phi long chỉ lực. So với võ giả cấp Tinh Phách bình thường còn muốn lợi hại hơn nhiều.

Hải kinh mặc dù không có lực lượng cường đại như long kinh, nhưng chỉ nói về lực lượng, thì đã ngoài thập phi long chỉ lực. Dùng để lật hạm đội bình thường của triều đình, cũng là dư dả.

Hải kinh lực lượng tuy khổng lồ, nhưng phương thức công kích, phi thường đơn giản, chính là thuần túy cậy mạnh. Nếu như dùng động vật nào đó để hình dung mà nói thì chính là một con trâu. Chỉ có điều, hải kinh bất luận lực lượng hay hình thể so với trâu đều lớn hơn.

Võ giả chỉ cần rơi xuống trên người hải kinh, đánh xuyên đầu của nó. Có thể đơn giản đem chúng nó đánh chết! Xương cốt của hải kinh, cũng không thể cứng rắn hơn so với khải giáp.

433. Chương 422 : Địch Tộc Hoàng Tử

Hải kinh chậm rãi tới gần, trên chiến hạm, một Thủy sư Tổng binh đứng ở mạn thuyền hết sức chăm chú nhìn chăm chăm vào những hải kinh này.

Năm nghìn trượng, hai nghìn trượng, một nghìn trượng... năm trăm trượng...

“Liệt kinh giáp sĩ trang bị! Rời tàu”.

Theo một tiếng hiệu lệnh, một đám Đại Chu giáp sĩ võ trang đầy đủ, phá không mà ra, nhảy về phía những hải kinh kia. Những người này toàn bộ đều là tu vi đã ngoài cấp Khí Phách. Trên người bọn họ mặc khải giáp, đều là đặc chế. Giá nhập đại lượng vực ngoại tinh thần thiết, vô cùng cứng rắn.

Cho dù chiến sĩ nhân ngư hay cá mập có cường đại cũng cần không động chút nào khải giáp. Đây là trang bị của Liệt kinh giáp sĩ, dùng để đối phó hải kinh.

Hải kinh thân thể phi thường khổng lồ. Cái này có ý nghĩa, đối với người mà nói vết thương cực kỳ trí mạng, thì đối với chúng nó mà nói chỉ là một chút ít thương tích không quan trọng.

Hải kinh khi chịu đau đớn, sẽ chìm vào nước, kịch liệt giãy dụa. Tại đáy biển sẽ tạo nên xoáy nước với phạm vi lớn. Liệt kinh giáp sĩ một mặt là phải áp sát vào những hải kinh này, một mặt còn phải ứng phó với hải tộc tiến công. Khải giáp trên người, là mấu chốt để bọn hắn có thể đánh chết hải kinh hay không.

Những khải giáp này, bình thường phi thường hiếm có. Một hạm đội thủy sư, trang bị cũng không nhiều, bình thường nhiều nhất cũng chỉ có chừng năm trăm bộ mà thôi!

Một Liệt kinh dũng sĩ, bay qua không gian mấy trăm trượng, rơi lên trên người một hải kinh. Trường kích trong tay không nói hai lời, đâm vào đầu hải kinh. Đồng thời một cổ chân khí đưa vào trong kích, lập tức nổ tung một mảng lớn huyết nhục.

“Oa!”

Hải kinh chịu đau đớn, phát ra thanh âm to như trẻ con, một đầu quay cuồng, đột nhiên đâm vào đáy nước. Ngay ở dưới mắt Phương Vân, những Liệt kinh dũng sĩ này, bị sóng biển xoáy lên do hải kinh tạo nên, chìm vào đáy nước cùng một chỗ.

Trên boong thuyền, Tạ Phiên Phiên tóc rủ xuống vai váy dài màu trắng, ở trong gió biển đêm bay múa. Nàng vuốt vuốt nói: “Một lớp hải tộc này, thế tới hung hãn. Người không ra tay sao?”

Phương Vân chấp tay đứng ở trước lan can mép thuyền, lắc đầu lạnh nhạt nói: “Không cần. Đây chỉ là những hải tộc cấp thấp. Đại bộ phận đều là hung vật trong nước, về quy mô, nhiều nhất, cũng chỉ là một lần dò xét của hải tộc. Nếu như loại trình tự chiến đấu này, cũng cần ta nhúng tay, thì thủy sư triều đình cũng không hải kinh phải tồn tại nữa!”

Tạ Phiên Phiên ánh mắt lóe lên một cái, không nói thêm gì nữa.

Võ giả cấp Khí Phách cùng cấp Tinh Phách, tuy lực lượng mạnh hơn hải tộc bình thường nhiều. Đánh đến đâu, chính là hải tộc xác chết chất thành núi. Nhưng hải tộc cấp thấp thật sự rất nhiều, dưới loại tình huống này, chân khí tiêu hao rất nhanh..

“Gầm!...”

Bên ngoài hạm đội một võ giả đột nhiên phát ra tiếng thét dài. Rất nhanh đã có võ giả khác hiểu ý, thân hình bắn ra, lập tức phá biển mà ra, trên không trung chuyển hướng quay trở về boong tàu. Vừa rơi xuống đất, đã nhắm mắt ngồi xếp bằng, nhanh chóng khôi phục chân khí.

“Phóng ra!”

Năm chiến lâu thuyền sắt thép, lại liên hợp một lần nữa tên bắn ra như mưa, đem lượng lớn hải tộc bức tới, toàn bộ bắn chết tại đáy biển. Nương theo thời gian ngắn ngủi này, lại là một đám Đại Chu thủy sư trên boong thuyền nhảy vào trong nước, tiếp tục chém giết.

Một đám lên thuyền, một đám xuống nước, thay phiên quay về boong tàu nghỉ lấy sức. Thủy sư Đại Chu luôn bảo trì lực sát thương cường đại nhất!

“Cô cô!”

Theo từng đợt bọt nước cực lớn, một hải kinh khổng lồ từ dưới nước nổi lên, thân thể như dãy núi vắt ngang ở trên mặt biển. Trong cái đầu đã vỡ ra của chúng, một Liệt kinh giáp sĩ chui ra, thân hình bắn ra, liền quay trở về boong thuyền.

“Ta đã xem nhẹ các người. Những hải tộc này, căn bản uy hiếp không được các người!” Tạ Phiên Phiên ở một bên lạnh lùng nói.

Phương Vân cười mà không ngữ. Năm chiếc lâu thuyền sắt thép, mỗi một cái có chừng tám vạn người, trong đó có bốn mươi vạn thủy sư Đại Chu, hơn còn thêm quan binh thủy sư trên thuyền hạm của hắn. Một hạm đội này, có khoảng chừng bảy, tám mươi vạn giáp sĩ. Đại quân khổng lồ như thế, có thể ở trên biển rộng, bảo trì phát ra công kích cường đại liên tục!

Thời gian chậm rãi trôi qua, dần dần, trên mặt biển phương viên mấy trăm dặm, toàn bộ đều là tầng tầng lớp lớp thi thể cá mập, hải tộc cấp thấp, thoạt nhìn, tựa như một bãi tha ma cực lớn của hải tộc.

Sau sáu canh giờ, trời dần dần sáng. Hải tộc sau khi lưu lại lượng lớn thi thể, rút cuộc lùi bước. Trên boong tàu c t b

Mưa càng rơi xuống càng lớn, lịch bạch nện ở trên boong thuyền, phát ra thanh âm vang dội sau đó thành vô số giọt nước. Phương Vân cùng Tạ Phiên Phiên sóng vai yên lặng đứng ở mép thuyền, vẫn không nhúc nhích. Mưa rơi xuống ba thước bên ngoài bọn họ, lập tức tụt bay ra ngoài.

“Hô!...”

Một cổ cuồng phong từ phía trước xoắn tới, nhấc lên sóng lớn cao hơn mười trượng. Những thuyền nhẹ ki, kịch liệt lay động, boong thuyền mơ hồ truyền ra một tiếng thét kinh hãi.

“Định neo!”

Từng đợt tiếng quát lớn, từ trên từng tòa thuyền hạm truyền đến. Tiếp đó vô số neo đồng còn lớn hơn bắp đùi từ trên thuyền bỏ xuống, chìm vào trong nước. Làm như vậy là vì ổn định thuyền, không bị gió lốc xoáy lên làm đảo thuyền.

“Hô!”

Từng đợt tiếng kêu của hải kinh, từ ở chỗ sâu trong đáy biển truyền đến. Trên thuyền hạm, rất nhiều thủy sư quan binh, lập tức thay đổi sắc mặt. Nghe thanh âm, số lượng những hải kinh này, hình như rất nhiều.

Oành! Oành! Oành!

Từng đạo sóng biển bốc lên cao cả trăm trượng, hướng về hạm đội thủy sư đang chột chùm lại đánh úp tới. Bọt nước cực lớn, thậm chí bay lên một số boong tàu thuyền hạm. khiến cho từng đợt hô hoán vang lên.

“Không ổn! Gió lốc!”

Trong bóng tối không biết ai hô lên một tiếng. Rất nhiều người lập tức phát hiện, hải vực phía nam, một đạo gió lốc tới tận trời cấp tốc xoáy vòng quanh, nâng lên một mảng lớn nước biển, hướng về hạm đội thủy sư đánh úp lại. Đó cũng không phải là một đạo duy nhất, rất nhanh có đạo gió lốc cực lớn thứ hai thứ ba xuất hiện ở trong mắt mọi người.

Mặt đông, mặt bắc, mặt tây đều xuất hiện bóng dáng của gió lốc. Loại gió lốc đáng sợ này, tại nho gia Chu triều ghi lại, được xưng là “Rồng hút nước”, có thể đem hạm thuyền, hạm đội bình thường, trực tiếp hút lên, vút vào không trung.

Hải tộc cao đẳng chân chính rốt cuộc đã xuất hiện!

Cùng một thời gian, trên mặt biển, xuất hiện vô số vây lưng cá mập, thừa lúc sóng biển, hướng về hạm đội thủy sư Đại Chu triều, nhanh chóng tiếp cận. Đêm tối thanh yểm hộ tốt nhất của hải tộc. Phương Vân cùng Tạ Phiên Phiên là cường giả đỉnh cấp, tuy có thể xuyên thấu qua bóng đêm nhìn thấy rất xa, nhưng mà thủy sư quan binh bình thường lại không được.

“Dem tên đến đây”. Phương Vân đột nhiên nói.

“Cung tên?” Thủy sư Tổng binh ngẩn ngơ.

“Cung tên bình thường là được, mặt khác, đem thật nhiều mũi tên tới đây”.

Phương Vân lạnh nhạt nói. Cái khác còn dễ nói các loại cá mập kia còn dễ nói nhưng mà gió lốc không giống với lúc trước. Nếu như không phá đi, chỉ sợ ngoại trừ năm chiếc lầu thuyền sắt thép ra, tất cả các thuyền hạm khác đều sẽ bị cuốn lên, hủy hoại.

Trên biển, cung tiễn bình thường không phát huy ra tác dụng gì. Đại đa số thuyền hạm thủy sư cũng sẽ không trang bị loại vật này. Nhưng cũng không phải nói sẽ không có. Rất nhanh, Thủy sư Tổng binh liền cầm một cây trường cung tới, về phần mũi tên, toàn bộ đều là lấy trong lầu thuyền ra. Vốn là tên dùng để bắn trong ống thép.

Phương Vân đứng ở mép thuyền, tiếp nhận cung, đã nắm năm mũi tên, cầm ở trong tay, sau đó đem cung kéo căng. Một cổ chân khí lập tức vọt tới trong mũi tên.

Băng! Băng! Băng!

Liên tiếp năm tiếng nổ, trong phạm vi hơn mười trượng, tất cả mưa, toàn bộ bị này cổ sóng âm này bắn bay ra. Cùng một thời gian, năm mũi tên dài phá không ra, sau khi bay ra hơn mười trượng, lập tức phát ra một tiếng nổ vang, đều hóa thành một thiên long dài mấy ngàn trượng, trông rất sống động, lân giáp đều hiện, gương nanh múa vuốt, ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, lập tức hướng về phía hải vực mặt đông mà phóng đi.

“Ầm!”

Bàn tay Phương Vân một lần nữa ở trong tay Thủy sư Tổng binh chụp một cái, lại cầm lên năm mũi tên, kéo căng cung, sau đó bắn ra ngoài.

“Ầm!!”

Trong tích tắc khi đợt năm mũi tên dài thứ hai bắn ra, trong hải vực mặt đông đột nhiên truyền đến một hồi tiếng kêu thảm thiết.

Tiếp đó năm đạo gió lốc ầm ầm nổ tung, mائج lớn nước biển, từ không trung rơi xuống, rơi lên trên hải vực mặt đông, ở trong nước, mơ hồ có thể thấy được mấy bóng người, từ phía trên không rút xuống, nhập vào trong nước.

Phương Vân hiện tại khoảng chừng thập bát (18) thiên long chỉ lực. Mỗi một mũi tên của hắn bắn ra, đều chừng nhất thiên long chỉ lực, tương đương với một kích toàn lực của một cường giả Địa Biến cấp đỉnh phong. Những hải tộc cao đẳng ẩn thân ở trong gió lốc kia, nào đâu ngăn cản được lực lượng cường đại như thế, lập tức đã bị Phương Vân bắn thủng.

Vương hầu trong Đại Chu triều, chỉ có Thần Tiên hầu là tiền nghệ nổi tiếng. Chu Hân được tuyệt học Thần Tiên hầu, tự nhiên là tài bắn cung siêu quần. Phương Vân mặc dù không có tiền kỹ lợi hại như Chu Hân. Nhưng mà cưỡi ngựa bắn cung chính là một trong nho gia lục nghệ, Phương Vân khi học trong nội cung, cũng đã học qua. Hôm nay sử dụng, tuy không thể làm được chuyển hướng trong không trung, nhưng mà làm tới mức nhắm đâu bắn đó cũng là thừa sức.

Phương Vân bắn ra tên dài, đã giống như một mũi lửa chiến tranh, ở chỗ sâu trong gió lốc, đột nhiên truyền đến một hồi thanh âm ầm ầm. đó là tiếng ốc biển. Hải tộc rút cuộc phát động tiến công.

Trong chớp mắt này, nguyên bản sóng to gió lớn, mãnh liệt gấp mười. Sóng biển nâng cao mấy trăm trượng, đồng thời chiến sĩ hải tộc đông đảo, đột nhiên từ dưới nước trồi lên, hiển hiện trên mặt biển. Nguyên một đám cưỡi trên bầy cá, hướng về thuyền hạm Đại Chu triều đánh úp tới.

“Xạ kích”, từng tòa lâu thuyền sắt thép cùng hạm thuyền nhẹ lớp vỏ bên ngoài nhấc lên, lộ ra lỗ thủng như tổ ong. Ra lệnh một tiếng, mưa tên như châu chấu, lập tức gào thét ra, trong phương viên mấy trăm trượng, lập tức trở thành tử vong tuyệt vực.

“Chiến sĩ ngư nhân! Mọi người cẩn thận!”

Trong đêm tối đột nhiên truyền đến một tiếng thét kinh hãi là một chiến sĩ ngư nhân dữ tợn, nương theo sóng biển mấy trăm trượng, nhảy lên boong tàu.

“Aa!!”

Cùng một thời gian, từng đạo bóng người quỷ dị, đột nhiên từ trong sóng gió chui ra, rơi xuống boong thuyền. Từng đạo binh khí hàn quang lóe lên, mấy tên thủy sư quan binh kêu thảm một tiếng, té ngã ra boong thuyền. Những người này ra tay tàn nhẫn, ác độc, hoàn toàn không giống hải tộc, lại như thích khách lợi hại nhất.

“Địch tập kích!”

435. Chương 424 : Thích Khách Doanh Nhân

Hải tộc số lượng phi thường khổng lồ, phẳng phất cả một vùng biển rộng này, toàn bộ là do hải tộc tạo thành. Gió bão, mưa to cộng thêm sóng lớn, các loại thiên tượng kết hợp cùng một chỗ, thành hoàn cảnh

tốt nhất để hải tộc tiến công.

Loại tình huống này, còn phải bảo trì đem chém giết ở bên ngoài chiến thuyền, đã là không có khả năng. Huống chi, lần chiến tranh này, rõ ràng trợn lăn vào rất nhiều thế lực bên ngoài hải tộc.

“Ta đi trước!”

Tạ Phiên Phiên tóc trắng áo dài trắng, ở trong bão tố thể hiện ra vẻ đẹp kinh người. Nàng hiển nhiên cũng rõ ràng, ở trên biển rộng mênh mông này, vận mệnh của mình đã cùng quan binh thủy sư cột vào cùng một chỗ. Nếu như hạm đội thủy sư chìm xuống, nàng cũng sẽ không sống tốt gì hơn.

“Ừm, cẩn thận”.

Phương Vân hơi chút đưa tay đáp lời. Hắn cảm giác được khí tức của Doanh nhân. Nhưng mà, các Doanh nhân này, so với Xuyên Khẩu Dương Giới, cường đại hơn rất nhiều.

“Ừm”.

Tạ Phiên Phiên liếc nhìn Phương Vân, trong mắt lóe lên một tia hào quang đặc biệt. Thân hình nhoáng một cái, Tạ Phiên Phiên bỗng nhiên hóa thành tia chớp, biến mất trong đêm tối. Vài đạo hào quang sáng như tuyết, trong đêm tối lóe lên, lập tức có từng mảng huyết sắc xuất hiện. Vài đạo bóng đen trong miệng phát ra thanh âm cô cô, lọt vào trong nước.

“Đưa cho ta!”

Phương Vân tay duỗi ra, Tổng binh thủy sư lập tức đem một mũi tên bỏ vào trong tay hắn. Phương Vân thần sắc lãnh tuấn, giương cung lắp tên, tên bắn ra lập tức tiếng rỗng gầm vang lên, phá không bay ra.

Một thiên long chính là lực lượng bằng một trăm phi long, rồng vốn có thần thông hô phong hoán vũ, dùng để đánh tan gió lốc do hải tộc tạo nên, đó là hết sức đơn giản.

Oành! Oành! Oành!

Mỗi một mũi tên bay ra, đều có một tiếng hét thảm truyền đến. Mũi tên của Phương Vân lướt qua, mưa gió tan tành, gió lốc xơ xác. Đột nhiên, một đạo bóng tối từ trong đêm tối gào thét mà đến.

“Hừ!” Phương Vân cười lạnh một tiếng, tay vung lên, đạo bóng đen này lập tức ở trước người hắn ba trượng đã ngừng lại. Đây là một cây đinh ba dài năm trượng, lớn bằng cánh tay, lực đạo trên đó phi thường cường đại tương đương với cường giả cấp Địa Biển. Nhưng mà, điểm ấy lực lượng, ở trước mặt Phương Vân, thật sự là không đáng để ý.

Phương Vân một phát bắt được đinh ba, quay đầu phóng lại, trong đêm tối lập tức hét thảm một tiếng. Một cường giả hải tộc, đã bị đinh ba đâm thủng, ngã vào trong nước.

“Nha! Nha! Nha!”

Dưới lầu thuyền sắt thép, một đám chiến sĩ ngư nhân hưng phấn rít gào, miệng đầy răng nhọn, gõ vào cồng cộp. Những chiến sĩ ngư nhân này vây kín lầu thuyền sắt thép, nguyên một đám thừa lúc sóng lớn, chòng người, hướng lên trên lầu thuyền sắt thép bay tới.

Phương Vân lắc đầu, chỉ tay một cái. Ngũ Ngục phong bay ra, hóa thành ngọn núi áp xuống. Một mảng lớn hải tộc lập tức bị chặn cho nát bấy. Cùng một thời gian, trong Thủy ngục phong, một mảng nước biển màu đen, thấm vào trong nước.

Trong nước biển màu đen này chứa kịch độc. Trong nháy mắt, vô số hải tộc toàn thân biến thành màu đen, nổi lên trên mặt biển.

“Ngũ Ngục phong, trở về!”

“Đi thôi. Tận lực sát thương hải tộc”. Phương Vân chỉ ngón tay, những yêu quân cấp Địa Biển này lập tức bay ra ngoài. Thủy Ngục phong tuy lợi hại nhưng kịch độc bên trong, ở trong hải dương phát huy tác dụng cũng không lớn. Bởi vì nước biển quá nhiều, năng lực tinh lọc quá mạnh mẽ. Trong nháy mắt những kịch độc này sẽ phân tán vào trong hải vực khổng lồ, độc tính cũng sẽ bị giảm xuống vô hạn. Cho nên, Phương Vân vẫn muốn triệu ra yêu quân hỗ trợ.

“Rống!”.

Trong tiếng gầm gừ, một yêu quân khí tức cường đại từ trên trời giáng xuống, rơi vào trong nước. Nơi chúng dừng chân, trong phương viên trăm trượng, lập tức hóa thành tử địa. Tất cả sinh vật trong nước, toàn bộ bị lực lượng đáng sợ của yêu quân đánh chết!

Yêu quân mỗi một người đều là thất, bát thập(70, 80) thậm chí cửu thập (90) phi long chi lực. Đối phó những hải tộc này, thật sự không hải kinh tốn nhiều sức!

“Kim cương đầu đã cũng triệu ra luôn”. Phương Vân đem pháp môn Đại lực kim cương trong cơ thể, một lần nữa đánh vào trong cơ thể Kim cương đầu đà. Hào quang lóe lên, Kim cương đầu đà vỡ mặt thành kính, đã bay lên trên boong tàu.

“Người cũng đi đi!” Phương Vân phát phát tay nói.

“Vô lượng kim cương Phật Đà!”

Kim cương đầu đà niệm một tiếng Phật hiệu, tăng bào bông bành, lập tức bay đi ra ngoài biển mất ở trong mưa gió.

Bảy tên yêu quân lại thêm một hòa thượng, tám gã cường giả cấp Địa Biến, lập tức khiến cho thực lực hạm đội thủy sư này tăng vọt. Dù sao, về mặt ý nghĩa nào đó, đã tương đương với, một hạm đội thủy sư này, đã có tám gã vương hầu triều đình thủ hộ.

Thả ra tám gã cường giả cấp Địa Biến, Phương Vân ánh mắt nhìn lướt qua, lập tức trong bóng đêm, tìm được bóng dáng của Tạ Phiên Phiên. Nàng một thân tóc dài màu bạc, cộng thêm váy dài trắng, ở trong đêm tối phi thường bắt mắt liếc qua là thấy được.

Tạ Phiên Phiên xuất chiêu phi thường sắc bén. Mỗi một chiêu, đều là một kiếm phong hầu. Một kiếm xuất ra, tất có một mảng máu bắn lên, một hải tộc rơi rụng. Hơn nữa tốc độ của nàng cũng cực nhanh, tựa như tu luyện pháp môn huyền ảo nào đó, phiêu hốt bất định, không cách nào nắm bắt.

“Với thực lực của nàng, tự bảo vệ mình nhất định là dư dả! Trừ khi ở đây đột nhiên xuất hiện cường giả cấp Thiên Trùng!”

Phương Vân yên lòng. Cường giả cấp Thiên Trùng quá mức đáng sợ. Không chỉ là lực lượng, còn nắm giữ quy tắc. Ở trước mặt loại người này, cường giả cấp Thiên Trùng, trên cơ bản không có nhiều đường để phản kháng. Nếu như cường giả cấp Thiên Trùng ra tay tham dự vào trường hải chiến nơi này. Phương Vân cũng chỉ có thể trốn vào trong Thiên địa vạn hóa chung, vung tay chạy trốn!

“Oanh” Phương Vân một lần nữa té lên Ngũ Ngục phong, hóa thành ngọn núi cực lớn, hướng về phía mặt biển đập xuống. Lúc này đây đập xuống, trên mặt biển lóe quang lập loè. Vô số lôi điện rót vào trong, đem hải tộc trong phạm vi mấy ngàn trượng toàn bộ giết chết.

Tại thượng cổ chiến trường, Phương Vân lợi dụng lôi điện của Dương Hoảng tôi luyện, tòa Lôi ngục phong uy lực đã gia tăng rất nhiều. Không chỉ là hải tộc trên mặt biển, thậm chí hải tộc ở chỗ sâu trong đáy biển cũng bấy cá đều bị giết chết.

“Không ổn, thuyền muốn chìm. Chạy mau!”

Trong đêm tối đột nhiên truyền đến một tiếng nổ ầm ầm, một chiếc thuyền hạm nhẹ bình thường đột nhiên chậm rãi nghiêng, chìm về trong nước. Tất cả thuyền hạm, kể cả lâu thuyền sắt thép, toàn bộ đều dùng xích sắt cực lớn, cột vào cùng một chỗ. Thuyền hạm này chìm xuống, các thuyền hạm khác lập tức cũng bị ảnh hưởng.

“Gầm”, một tiếng rống kinh thiên từ đáy biển truyền đến. Bên dưới thuyền hạm sắp chìm, một hải kinh như ngọn núi chậm rãi trôi lên mặt nước, ý đồ đem thuyền hạm này toàn lực lật đi. Hải kinh lực lớn vô cùng, đem một thuyền hạm lật nhào cũng là có thừa.

“Hừ?”.

Mắt thấy tất cả quan binh trên thuyền đều muốn trượt vào trong nước. Khi đó, trong nước hải tộc mênh mông, lập tức đó là một con đường chết. Phương Vân tất nhiên sẽ không cho phép loại chuyện này phát sinh.

“Nâng”, Phương Vân ánh mắt lóe lên, hét lớn một tiếng, lập tức ra tay. Một bàn tay lớn, che khuất bầu trời theo thế nghiêng đột nhiên đỡ cả thuyền hạm lên. Trong lòng bàn tay cực lớn này, hơn thập thiên long rít gào. Với thập bát thiên long chi lực của Phương Vân, muốn nâng lâu thuyền sắt thép lên, còn có chút miễn cưỡng. Nhưng muốn nâng một thuyền hạm cỡ nhỏ lên, tự nhiên là thoải mái.

Thuyền hạm lơ lửng, vững vàng nằm ngang. Phương Vân bàn tay lúc này muốn đem thuyền hạm để xuống. Đột nhiên trong lúc đó, lâu thuyền sắt thép dưới chân mãnh liệt chấn động. Mép thuyền bên trái, càng ngày càng cao, tựa như muốn đổ xuống.

“Gầm!...”

Trong tiếng gầm rống, từng đàn hải kinh, từ mặt biển bên trái lâu thuyền sắt thép chậm rãi hiện lên. Mới nhìn qua, đã thấy mép thuyền bên trái đã có bảy, tám mươi con hải kinh. Cái này còn chưa tính ở dưới đáy thuyền.

Những hải kinh này rõ ràng có người chỉ huy, cùng một chỗ phát lực. Ý đồ đem lâu thuyền sắt thép ném đi!

Ném đi cùng nâng lên là không giống nhau. Nhiều hải kinh hơn nữa cũng không khả năng nâng lên một lâu thuyền sắt thép, nhưng khiến nó mất trọng tâm, ngã chìm xuống, vẫn miễn cưỡng có thể.

“Hừ”, Phương Vân hừ lạnh một tiếng, đồng thời chân phải đạp mạnh một cái: “Thật sự là muốn chết!”

Một cước này đạp xuống, mặt biển nhấc lên sóng nước kinh thiên. Hải kinh dưới nước đồng thời phát ra một tiếng rên rỉ thống khổ, trực tiếp bị một cước này của Phương Vân, áp trở về đáy biển. Một cổ chân khí không lồ, theo thân tàu xâm nhập vào trong nước, trực tiếp đem nội tạng trong cơ thể những hải kinh này toàn bộ chấn vỡ!

Lực lượng hải kinh, chống đỡ cực hạn chỉ tương đương với nhị, tam thập (20, 30) phi long chi lực tương đương cường giả Tinh Phách đỉnh phong. Đối mặt với loại cường giả võ đạo có thể so sánh với Thiên Tượng đỉnh phong như Phương Vân, quả thực chỉ là như con kiến hôi. Một cái đạp là chết.

Một lát sau, một bảy hải kinh chìm ở dưới đáy nước, lập tức tự nổi lên, trôi lênh bênh trên mặt biển, đã không nhúc nhích. Hiển nhiên là đã chết!

“Xuống dưới!”

Phương Vân bàn tay hạ xuống, đem thuyền hạm thiếu chút nữa bị lật một lần nữa trả về mặt biển. Một màn này, làm cho các thủy sư quan binh trên lâu thuyền sắt thép, trợn mắt há hốc mồm, kinh như thiên nhân.

Phương Vân dù gì cũng là cường giả võ đạo đỉnh cấp, luận thực lực, còn muốn áp qua tông phái đệ nhất cao thủ như Phong Thái Thương. Nếu tùy ý để những thuyền hạm thủy sư này, hủy ở trước mắt mình, vậy thật sự là đã tự hạ uy phong bản thân.

Đột nhiên, Phương Vân trong lòng xuất hiện một cổ báo động. Vào lúc này, bên ngoài ba trượng, một thanh đao rộng chừng hai ngón tay màu đen, lẳng không hiển hiện, chỉ thấy thân đao, không thấy bóng dáng, lấy tốc độ cực nhanh, hướng về cổ Phương Vân mà lướt đến.

Một đao kia, không có thanh thế kinh thiên, chỉ có một tầng nhàn nhạt, nhưng Phương Vân lại cảm giác, một đao kia có thể chém rách hư không, ngay cả một ngọn núi cũng muốn bị chém thành hai nửa. Chỉ có điều, tất cả đao khí năng lượng của một đao kia toàn bộ phong tỏa ở trong đao thể, chỉ có trong tích tắc lâm thể, mới có thể bạo phát ra.

“Cao thủ đến!”

Phương Vân chân mày cau lại, nhưng không có ý né tránh, chỉ ngón tay. Ngũ Ngục phong lập tức bay đi ra ngoài: “Cút!”

“Ồn!”

Lực lượng Ngũ Ngục phong, trời rung đất lở, chỉ hạ xuống, đã đem đao của đối phương đập vỡ, nhưng Phương Vân cũng cảm giác được một cỗ lực lượng cường đại từ trên đao của đối phương truyền đến.

“Ồ!”

Trường đao bay ngược ra, sau khi bay ra hai mươi trượng, đột nhiên chia ra làm năm, đồng thời năm đạo thân ảnh giống như đúc, chậm rãi từ trong hư không hiển hiện, rơi trên mặt đất.

Năm người này giống như đúc, đều là áo đen che mặt, cầm trong tay trường đao màu đen, hơi cúi người, một chân chạm đất, một chân nâng lên, với một loại tư thế cổ quái, hạ trên mặt đất.

Năm đạo bóng người, đều chỉ lộ ra đôi mắt ở bên ngoài, ánh mắt sắc bén, giống như đao kiếm, nhìn chăm chăm vào Phương Vân. Một cỗ sát khí cường đại, bao phủ Phương Vân!

Phương Vân cũng đã có chút ngoài ý muốn. Khí tức của những người này, cùng Xuyên Khẩu Dương Giới phi thường giống nhau. Rõ ràng cho thấy là Doanh nhân. Hơn nữa là thích khách Doanh nhân.

Một Doanh nhân, lại có thể ngăn được thập bát (18) thiên long chi lực của hắn, phối hợp thêm cực phẩm pháp khí Ngũ Ngục phong đập xuống, hiển nhiên thực lực cũng phi thường mạnh mẽ, ít nhất đều là cấp Thiên Tượng, hơn nữa tu vi khá sâu. Phương Vân vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy thích khách Doanh nhân tu vi cao như vậy!

436. Chương 425: Giải Quyết Chiến Đấu.

Nhưng Doanh nhân này ánh mắt lạnh như băng, nhìn chăm chăm vào Phương Vân, dùng một loại thanh âm không lưu loát nói:

“Phong... Ma... Tiểu... Thái... Lang!”

Cái này hiển nhiên là Doanh nhân này, muốn nói tên trung thổ của mình ra. Nhưng mà, chính hắn cũng không quá quen thuộc, cho nên mấy chữ này, rất khó nói ra.

Phương Vân mỉm cười, lạnh nhạt nói: “Phương Vân!”

Doanh nhân này dùng thực lực cấp Thiên Tượng, một mực đều là đánh lén. Lúc này, đột nhiên hiển lộ chính thân, hơn nữa thổ lộ danh tính, hiển nhiên là đem mình coi là kinh địch, nói ra tên thật, để thể hiện tôn kính.

Đối với dạng cường giả võ đạo này, Phương Vân cũng không đến mức mất phong độ.

“Giết!”

Phong ma Tiểu Thái Lang nói ra một chữ trung thổ đơn giản, thân hình nhoáng một cái, năm bóng người hóa thành tàn ảnh, mang theo một ánh sáng nhạt, đồng thời đánh về phía Phương Vân. Hắn nhanh vô cùng, hầu như là chữ giết vừa mới nói ra, trường đao đã bổ về phía Phương Vân.

Thích khách đao pháp của Doanh nhân này đạt tới trình độ cực cao, một chút cũng không có dấu vết. Trường đao bay ra, giống như không phải trượt trong không khí mà như là ở sâu trong không gian xẹt qua, làm cho người ta có một loại cảm giác giống như hư giống như huyền, không chân thực.

“Có ý tứ!”

Phương Vân thân hình nhoáng một cái, sử xuất Tà Thần huyền pháp, năm bóng người giống như đúc, xuất hiện ở boong thuyền, cách nhau một cự li lớn.

Phong ma Tiểu Thái Lang thần sắc trì trệ, hắn ở trên biển gặp qua người trung thổ cũng không ít. Nhưng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, có người sử ra loại năng lực giống như nhãn pháp.

Nhìn thấy ánh mắt của Phong ma Tiểu Thái Lang, Phương Vân lập tức hiểu rằng những Doanh nhân này tuy bởi vì nguyên nhân đặc biệt, khi ở cảnh giới rất thấp đã có thể vận dụng năng lực quy tắc. Nhưng rõ ràng, nhận thức về võ đạo của đối thủ, còn xa mới bằng mình.

Tà Thần huyền pháp, nếu là đặng phải một cường giả trung thối. Chỉ cần rống một tiếng, là đơn giản có thể phá vỡ. Nhưng thích khách Doanh nhân này, rõ ràng không có loại kinh nghiệm ứng đối này. Cho nên tại đạo thể có chút ngưng trệ xuống.

“Oành!”

Phương Vân phát ra một chưởng Đại lực thần ma chưởng, trực tiếp đánh vào đạo bóng người thứ ba. Chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, Phong ma Tiểu Thái Lang cả người lẫn đao bị đánh bay ra ngoài. Nhưng mà, thân pháp hắn bay ra phi thường đặc thù, Phương Vân cảm giác được, hắn ở trong quá trình quay cuồng này, đã đem lực lượng của mình chuyển đi hết.

“Những Doanh nhân này, cũng có chút bản lĩnh!” Phương Vân thầm nghĩ trong lòng.

“Bốp!”

Sau khi lùi ra hơn hai mươi trượng, Phong ma Tiểu Thái Lang thân hình rung động, lập tức biến mất không thấy. Tầm mắt có thể tới được, hoàn toàn nhìn không thấy, tựa như là trực tiếp ẩn thân.

“Xẹt!”

Một đạo đao quang bay vút về phía Phương Vân, Phương Vân vừa muốn ra tay, đao ánh đ t ố ,y, t

Có lẽ như vậy quá mức phiền phức, cho nên thần sắc công chúa Kế Đô chợt lạnh xuống, sau đó vung đao lên, sử xuất tuyệt học:

“Kế Đô Chưởng!”

Một tiếng quát lạnh, tay trái đưa lên đột nhiên hóa thành một ngôi sao đen kịt hừng hực cháy, khí tức hung lệ quét khắp bốn phía.

“Bạo!”

Công chúa Kế Đô quát lớn, tay trái rung lên, ngôi sao Kế Đô lập tức bay ra, nổ tung. Hỏa diễm màu đen vô cùng tận tán ra khắp nơi.

“A!”

Hết thấy những Ngư Nhân chiến sĩ cùng với những hải tộc thấp hơn khác liền kêu lên thảm thiết. Trên người chúng, lửa đen cháy hừng hực. Thứ lửa này cháy cực mạnh, hơn nữa còn nhanh chóng từ bên ngoài da thịt cháy vào trong cơ thể.

Ở xung quanh, những quan binh thủy sư vừa nhìn thấy cảnh ấy, càng thêm hoảng sợ, sắc mặt người nào cũng trắng bệch, vội vã nhìn lên người mình. Một chiêu này của công chúa Kế Đô quét khắp bốn phía, không phân địch ta.

“Không việc gì!”

Những quan binh thủy sư đưa mắt nhìn nhau, phát hiện rằng mặc dù mình đang ở trong quỷ khí nhưng trên người lại không hề bị vướng vào loại lửa đen kịt cháy hừng hực kia.

“Ngu xuẩn! Cường giả nếu ngay cả địch ta cũng không phân biệt được thì sao xứng gọi là cường giả?”

Công chúa Kế Đô mắng to một câu giữa bóng tối. Trong Kế Đô Quý của nàng, tinh thần lực bùng lên mạnh mẽ. Chỉ cần là địch nhân. Kế Đô hỏa diễm sẽ bùng phát nhưng không phải là địch nhân, tinh thần lực sẽ tự nó tiêu tán, không tùy ý phát tán.

“Ầm!”

Từ xa chợt truyền đến một tiếng nổ, công chúa Kế Đô liền chăm chú nhìn đến, chỉ thấy một gã cường giả Man tộc vóc người khôi ngô, tóc rối tung, mặc váy bằng da thú đang không ngừng phá tan Kế Đô hỏa diễm. Quan binh thủy sư ở xung quanh cũng bị hấn đánh chết từng mảng lớn.

Ánh mắt sáng ngời, công chúa Kế Đô tựa như tìm được thứ đồ chơi thật tốt, liền quát to một tiếng:

“Lui hết lại cho ta, tên Man nhân này bản cung muốn hấn. Không một ai được phép làm hấn bị thương.”

Công chúa Kế Đô nâng Kế Đô Đao lên, thân thể vụt một cái liền hóa thành thiểm điện bay về phía gã chiến sĩ Man nhân.

“Công chúa triều đình?! Chết!”

Tên cường giả Man nhân cũng nhìn thấy công chúa Kế Đô, ánh mắt sáng rực, chủ ý bắt gọn công chúa triều đình bồng lên trong đầu.

“Man Thần Quyền Pháp!”

Cường giả Man tộc như một viên đạn bay thẳng lên không trung. Một quyền đánh ra Phía sau lưng hấn, một bóng đen cực lớn hiện lên, khí tức bóng đen này cực kỳ mãnh liệt, cuồng bạo, mặc một bộ áo giáp màu xanh, mặt mày hung ác, trên đầu có sừng nhọn tựa như sừng dã thú.

“Ầm!”

Không khí trong phương viên mấy trăm trượng bị xoắn vặn, hóa thành một quyền ảnh màu xanh, hướng đến công chúa Kế Đô.

“Hừ!” công chúa Kế Đô cười nhạt, Kế Đô Đao trong tay vừa chuyển, tức thì đao khí mấy ngàn trượng đen kịt phá không lao ra, chém đến quyền ảnh. Chỉ nghe ầm một tiếng. Man Thần Quyền Pháp nhất thời bị

chém vỡ vụn. Thân thể công chúa Kế Đô uốn mạnh một cái, đột nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu tên cường giả Man tộc. Một ngón tay tựa như thiểm điện điểm xuống, thân thể tên cường giả Man tộc khẽ run lên, sau đó tựa như một tảng đá rơi xuống dưới.

“Thu dọn lại chiến trường đi! Những tên nào không chết phải đưa hết đến thuyền của bản cung!”

Công chúa Kế Đô dứt lời, liền một tay nắm tên đại hãn Man tộc giống như người ta kéo lê một con chó, lôi đến khoang thuyền của mình.

Một lát sau, từ trong thuyền của công chúa Kế Đô, đột nhiên vang lên một tiếng hét thảm tê tâm liệt phế, tựa hồ như đang phải chịu một thứ đau đớn không gì chịu nổi. Toàn bộ các thuyền, khi nghe được tiếng hét ấy, đều khẽ rung động.

Trên mỗi con thuyền đều yên ắng, lặng lẽ. Quan binh thủy sư ai nấy đều kinh hồn táng đảm nhìn về phía thuyền của công chúa Kế Đô, câm như hến.

“Tốt lắm, cuối cùng cũng có thể lên đường đến Doanh Hoang!”

Phương Vân đứng trên thuyền, mở miệng nói.

“Doanh Hoang?” Tạ Phiên Phiên nheo mắt: “Không phải ngươi phụng mệnh trấn áp hải tộc sao?”

“Ha ha,” Phương Vân lắc đầu, cười nói: “Trấn áp hải tộc, chỉ là tiện đường thôi. Không phải ngươi cho rằng ta thực sự đến đây để trấn áp hải tộc đấy chứ?”

“Soát!”

Một thanh kiếm lập tức kể trên cổ Phương Vân. Thần sắc lạnh lẽo, Tạ Phiên Phiên tức giận nói: “Rốt cuộc ngươi muốn làm gì.”

Phương Vân không buồn nhìn đến kiếm trong tay Tạ Phiên Phiên. Ngón tay nhẹ nhàng bật ra, lập tức gạt kiếm của Tạ Phiên Phiên qua một bên:

“Ngươi là một thiên kim của tông phái, không thể không biết chuyện Doanh Hoang có một Doanh Cốc, bên trong phong ấn rất nhiều những viêm ma thượng cổ chứ?”

Nhìn Phương Vân gạt kiếm của mình ra, Tạ Phiên Phiên cũng không buồn để ý. Chỉ là nàng tức giận vì Phương Vân không nói chuyện này với nàng, mà ngay từ đầu đã “dắt mũi” nàng rồi.

Trên người Phương Vân có tinh huyết Giác Thụy, Tạ Phiên Phiên đương nhiên biết rằng nàng không thể đánh lại hãn. Nàng làm như vậy chẳng qua cũng chỉ vì muốn phát tiết chút tức giận trong lòng.

Ánh mắt đăm chiêu, đột nhiên Tạ Phiên Phiên nói: “Ngươi định cướp đoạt tim của Viêm Ma Quân Vương sao?”

Trong tay Phương Vân có Ngũ Ngục Phong, đi Doanh Cốc, bề ngoài là vợ vết viêm ma thượng cổ, tế luyện Hỏa Ngục Phong. Nhưng Tạ Phiên Phiên không hề tin rằng chỉ một Hỏa Ngục Phong có thể thỏa mãn Phương Vân. Cho nên lập tức nghĩ đến những chuyện xa hơn.

“Ừm!” Khóe mắt hơi giật giật, trong mắt xẹt qua một tia dị sắc, Phương Vân nói: “Không ngờ ngươi lại có thể biết cả chuyện này!”

Viêm Ma Quân Vương chết già, đây là chuyện mà Phương Vân biết được từ miệng đại trưởng lão Thánh Vu Giáo. Còn Tạ Phiên Phiên đương nhiên không đủ khả năng làm điều đó, như vậy chỉ có thể nói rằng, ngay từ đầu Thiên Ma Tông đã biết được tin tức này. Mà điều này cũng chính là ưu thế của tông phái.

“Quả nhiên ngươi có ý định đối với Viêm Ma Quân Vương chi tâm.” Trong mắt Tạ Phiên Phiên xẹt qua một tia dị sắc: “Không ngờ, một Viêm Ma Quân Vương thượng cổ cuối cùng lại chết già vào đúng lúc này!”

Quả thực nàng từng nghe trưởng lão trong tông nói qua có một Viêm Ma Quân Vương chết già nhưng không biết cụ thể thời gian là khi nào. Nghe Phương Vân nói vậy, biết rằng Viêm Ma Quân Vương chết đúng vào thời gian này. Nhất thời trong mắt Tạ Phiên Phiên ánh ra tia sáng kỳ lạ.

“Ha ha.” Phương Vân cười. Khi ánh mắt hần nhìn Tạ Phiên Phiên, liền biết được nàng đang nghĩ cái gì: “Nếu người muốn đoạt được Viêm Ma Quân Vương chi tâm, thì cứ việc. Chỉ cần người đủ bản sự để làm việc đó.”

Viêm Ma Quân Vương chi tâm bây giờ vẫn là vật vô chủ, ai cũng có quyền đoạt lấy, vấn đề chính là bản lĩnh. Nếu đồ không đoạt được, thì căn bản là không nên đề cho kẻ khác chú ý đến mình, bởi như thế sẽ là sai lầm. Hơn nữa, muốn đoạt được Viêm Ma Quân Vương chi tâm, tuyệt không phải chỉ một vài thế lực. Tạ Phiên Phiên một thân một mình, nhiều cũng là nhiều mà ít cũng là ít, Phương Vân tự nghĩ chút độ lượng ấy hẳn phải có.

Tạ Phiên Phiên có thể đoạt được đồ từ trong tay nhiều kẻ khác, ấy là bản lĩnh của nàng. Có điều, nếu như đoạt đồ từ trong tay hần, thì lại là chuyện khác!

“Đây là người nói đấy nhé!”

Mắt Tạ Phiên Phiên lấp lóe.

“Đúng là ta nói! Chỉ cần có bản sự đó là được!”

Phương Vân thản nhiên nói. Không phải hần khinh thường Tạ Phiên Phiên, mà thực lực nàng vẫn còn quá kém.

Một Viêm Ma Quân Vương thượng cổ tương đương với cường giả Thiên Trùng Cảnh, cho dù nó suy nhược thì vẫn có thực lực Thiên Trùng Cảnh. Không có thực lực để chống đối thì ngay cả năng lực đến gần nó cũng không có.

Thực lực của Tạ Phiên Phiên mặc dù không tệ, nhưng rõ ràng là cách Thiên Trùng Cảnh không phải chỉ một chút một ít!

Cộp cộp cộp!

Một loạt tiếng bước chân từ phía sau truyền đến. Tổng binh thủy sư đi tới, thì lễ rồi cung kính nói:

“Đại nhân, mệnh lệnh của triều đình, cơ bản đã hoàn thành. Lần này hải tặc tổn thất hẳn là không nhỏ. Đại nhân đã có thể đi tới Doanh Hoang. Thuyền cũng đã chuẩn bị xong, chỉ cần đại nhân ra lệnh một tiếng, lập tức lên đường tới Doanh Hoang.”

“Ừ!” Phương Vân hơi gật đầu. Triều Tịch Hầu đã đáp ứng hần sẽ cử một cường thiết lâu thuyền đưa hần đến Doanh Hoang.

“Cái này không cần đâu!” Phương Vân khoát tay.

“A...” Tổng binh thủy sư cả kinh, vô cùng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên.

“Nơi này cách Doanh Hoang chưa tới nửa đường, không cần phải dùng tới cường thiết lâu thuyền làm gì. Chỉ cần dùng thuyền nhẹ là được. Mặt khác, cũng không cần phải tập trung các giáp sĩ làm gì. Ta chỉ cần vài người để chèo thuyền là được.”

Phương Vân có suy nghĩ của riêng hần. Lấy thực lực của hần, muốn một cái thuyền nhẹ không bị công kích, đó là việc dễ dàng. Hoàn toàn không cần phải dùng đến Cường Thiết Lâu Thuyền. Hơn nữa, chỉ cần hần đoạt được Viêm Ma Quân Vương chi tâm là lập tức có thể đạt đến Thiên Trùng Cảnh, hóa thân thành Côn Bằng, không cần phải dùng đến Cường Thiết Lâu Thuyền.

Mà quan trọng nhất là tại Doanh Hoang hiện tại tập trung rất nhiều cường giả, kể cả có cường giả Thiên Trùng Cảnh cũng không có gì kỳ quái. Nếu gặp phải cường giả như vậy, thì Cường Thiết Lâu Thuyền rất có khả năng bị đánh chìm.

Mặc dù hảo ý của Triều Tịch Hầu là dùng Cường Thiết Lâu Thuyền đưa mình tới Doanh Hoang, nhưng nếu như bị đánh chìm, thì sẽ là đại sự, rất có khả năng toàn bộ chiến công trước đây mất sạch, bị bôi đen. Thậm chí là chuyện phong hầu cũng sẽ bị người khác lấy cớ này để công kích.

“Đi thôi!”

Phương Vân khoát tay, dứt khoát nói

“Dạ, đại nhân!”

Tổng binh thủy sư cấp tốc quay đầu rời đi.

438. Chương 427: Thượng Cổ Thỉnh Tiên Tông.

Sau khi mọi việc đã được an bài thỏa đáng, Phương Vân và Tạ Phiên Phiên nhảy lên một thuyền nhẹ. Trên thuyền có thêm tám gã quan binh thủy sư đồng thời nước ngọt và thức ăn đã được chuẩn bị đầy đủ, xuất phát về phía Đại Doanh Châu.

Cùng lúc Phương Vân và Tạ Phiên Phiên lên thuyền đi đến Đại Doanh Châu, ở hai hướng khác, công chúa Kế Đô và hoàng tử Lưu Khải cũng lên cương thiết lâu thuyền của mình đi đến Đại Doanh Châu.

Công chúa Kế Đô ở phía trước hoàng tử Lưu Khải ở phía sau. Hai người cách nhau xấp xỉ một ngày lộ trình.

“Hết thấy đều tự tại, thần ma do tấm lòng! Ha ha, lần này đi đến Đại Doanh Châu, vừa vặn thử thời vận xem có thể đoạt được Viêm Ma Quân Vương chi tâm hay không? Mà cho dù không được, thì kiến thức cường giả Thiên Trùng Cảnh một chút cũng không tệ.”

Trên biển rộng mênh mông, một thanh niên mặc áo trắng, tay áo phiêu phiêu, đạp sóng mà đi, nhìn rất tiêu sái.

“Thác Bạt Thạch, lần này đến Đại Doanh Châu, nếu có thể đoạt được Viêm Ma Quân Vương chi tâm là tốt nhất, nếu không thể thì phải cấp tốc dùng phù hoàng mà ta luyện chế cho người trở về tông môn!”

Một giọng nói già nua, hùng hậu đột nhiên truyền đến.

Hơi ngừng chân, Thác Bạt Thạch quay người thi lễ giữa biển, ha ha cười nói: “Sư phụ yên tâm, nếu thực sự gặp phải cường địch, cùng lắm thì thỉnh tổ tiên của họ ra là được. Dù thế nào thì tên tuổi Thỉnh Tiên Tông của chúng ta cũng không kém, sư phụ nói xem có đúng hay không chứ?! ”

Tồn tại ở nơi sâu trong hư không chỉ đành lắc đầu: “Tên tiểu tử nhà ngươi! Thỉnh Tiên Tông chúng ta tuy rằng không sợ bất luận môn phái nào, nhưng cũng không nên chọc giận người khác. Nếu như ngươi mời tổ tiên họ đến, khiến người ta tức giận, thì sư phụ ta cũng không thể cứu được ngươi đâu!”

“Ha ha, sư phụ yên tâm, đồ nhi biết thân phận mà Huyền Thủy Chân Quân thượng cổ nghe lệnh, mau lên thân ta!... Đi!”

Thanh niên áo trắng Thác Bạt Thạch đột nhiên quát lớn một tiếng, niết pháp quyết. Chỉ nghe một tiếng ầm giữa biển trời mênh mông, một đám mây đen từ bốn phía kéo đến, chớp mắt đã che kín bầu trời. Cùng lúc, giữa thiên địa, từng cỗ ý niệm mạnh mẽ như muốn nghiền nát tất cả từ khắp nơi hội tụ, tiến vào cơ thể Thác Bạt Thạch.

Khí chất Thác Bạt Thạch lập tức biến đổi trên người toát ra một cỗ khí tức đức cao vọng trọng, lão luyện, thành thực.

“Thiên địa chân thủy, nghe lệnh ta, hóa nước thành hình, thủy thần hiện thể...”

Trong miệng Thác Bạt Thạch đột nhiên phát ra một giọng nói già nua, cùng lúc tay đánh ra một pháp quyết huyền ảo. Thanh âm vừa dứt, trong phương viên mấy ngàn trượng, sóng lớn lệch trời ào lên, nước biển vô cùng tận lập tức hội tụ.

“Hống!”

Trong tiếng gầm gừ rất lớn một người khổng lồ bằng nước biển từ giữa biển nước đứng dậy, cánh tay nó còn lớn hơn cả một ngọn núi. Tên khổng lồ này đưa tay nâng Thác Bạt Thạch lên, sau đó quay người chạy băng băng giữa biển nước. Mỗi bước chân của hắn vượt qua mấy trăm trượng. Biển trời mênh mông mơ hồ vang lên những tiếng bọt nước sôi trào, liên miên không dứt.

Thời gian chỉ vài hơi thở qua đi, người khổng lồ bằng nước mang theo Thác Bạt Thạch, biến mất không thấy tăm tích.

“Sao có thể chứ?! Đây... đây là quái vật gì vậy?!”

Dưới đáy biển, vài tên hải tặc phụ trách việc tuần tra nhìn thấy một màn như vậy, cả kinh, trợn mắt há mồm.

“Đi, mau đi bẩm báo cho điện hạ!.

Hai gã hải tặc nửa người nửa rắn vội vã gập thân lại, bơi vào đáy biển sâu.

Tại một nơi rất xa trong đáy biển, hết thảy đều là màu tối đen, ánh mặt trời không thể nào chiếu đến, ngay cả hải tặc cũng không dám tiến vào nơi này. Bởi vì thủy áp ở nơi này thực sự rất lớn. Ngay cả những hải tặc có khả năng chịu được thủy áp cũng bị bóp vỡ, hóa thành máu bùn hòa vào nước biển.

Một âm thanh thật dài từ trong nước biển tối đen truyền ra. Tựa hồ là một người đã câm lặng quá lâu lúc này chợt phát tiết. Một lát sau, giữa vách đá khổng lồ trơn trượt lộ ra một cửa động đen kịt. Từng đợt ánh sáng màu xanh biếc từ trong động phát tán ra bên ngoài tựa như là bảo tàng dưới đáy biển đang phát ra ánh sáng.

“Lục bực!”

Từng chuỗi bọt khí từ trong động nổi lên. Chốc lát sau, một lão già vóc người to lớn, đứng chắp tay tại cửa động. Lão già này mặc bộ áo bào xanh, tóc màu bạc dày, cặp mắt đen kịt, rất đáng sợ.

Lão già đứng trong động phủ, ngẩng đầu nhìn ra xa, tròng mắt đen kịt chuyển động vài lần, thềm thì tự nói:

“Nhiều người đến Đại Doanh Châu như vậy, ta cũng nên đi xem một phen, kéo người ta lại quên mất cái tên Nam Điền Lão Tổ do ta bế quan quá lâu.”

Chủ ý đã định, khoa chân bước một bước, lập tức Nam Điền Lão Tổ từ trong động phủ phá nước, vượt qua tầng tầng nước biển bay đi.

Tuy phân tâm cùng Tạ Phiên Phiên đấu võ mồm, nhưng mà, Kế Đô công chúa công kích, một chút cũng không kém. Tay phải rung lên, một mảng Kế Đô quyền khí khói đen cuộn cuộn, trực tiếp đánh ra, một quyền nổ nát kiếm khí của Tạ Phiên Phiên.

Phương Vân tựa như một con rắn, bị người bắt trúng chỗ bẫy tặc. Kế Đô công chúa mặc dù không có sử xuất bất luận công kích gì, chỉ là miệng lưỡi thôi so với bất luận công kích gì cũng đều muốn sắc bén hơn, khiến cho Phương Vân có loại cảm giác như ngồi trên đồng than, hết lần này tới lần khác lại không thể phản bác.

“Kế Đô công chúa này, tướng mạo cũng coi như xinh đẹp, khi không nói lời nào, một bộ dáng khí chất tư thế công chúa hoàng thất cao quý. Nhưng mới mở miệng, hoàn toàn là ăn nói bậy bạ. So với miệng lưỡi độc phụ còn muốn... thật sự là... chênh lệch quá lớn!”

Phương Vân âm thầm lắc đầu.

“Tiểu mỹ nhân, người yên tâm. Tỷ tỷ sẽ không đã thương người. Khuôn mặt xinh đẹp như vậy, nếu bị thương thì không hay rồi... Ta muốn dùng đao nhỏ, đem khuôn mặt của người, hoàn chỉnh lấy xuống! Tặng cho tiểu tình lang của người, nhìn xem hắn còn dám muốn người hay không”.

Kế Đô công chúa cũng không có sử ra Kế Đô đao, thanh hung đao này không thấy máu thì không trở lại. Nếu như thoáng cái đem Tạ Phiên Phiên giết đi, cũng không phải là bản ý của nàng, còn phải chơi đùa cái đã.

“Đồ không biết liêm sỉ, hoàng thất có người, thật sự là mặt mũi gì đều mất hết!” Tạ Phiên Phiên nổi giận mắng.

“Hi hi, hai tỷ muội cùng một chỗ ăn vụng, cũng có tư cách chỉ trích hoàng thất sao?” Kế Đô công chúa vừa nói vừa tấn công.

Hai người ngoài miệng mắng lẫn nhau, ra tay lại vẫn hung ác, chiêu chiêu trực chỉ chỗ hiểm đối phương, không chút nào khoan dung. Hai người thân hình lập lờ, đều nhanh như điện xẹt, mới phân lại hợp, mới hợp lại phân, từng đạo kinh khí, quét ngang bốn phương.

Tạ Phiên Phiên công lực hơi kém, dần dần lâm vào hạ phong, liên tục liều mạng mấy cái, khí tức bắt đầu tán loạn.

Phương Vân nhìn thấy hai người ra chiêu càng ngày càng sắc bén, không khỏi nhíu mày. Nữ nhân khí phách, so với nam nhân càng đáng sợ. Nếu để cho các nàng đánh tiếp, chỉ sợ không chết cũng bị thương.

“Đủ rồi!” Phương Vân quát lên một tiếng lớn.

“Ai cần người lo!” Tạ Phiên Phiên cả giận nói.

“Tiểu tình lang, đau lòng sao?” Kế Đô công chúa cười giễu cợt.

“Ta nói, đủ rồi!”

Phương Vân một lần nữa quát lên một tiếng lớn, bước lên phá trước.

“Hừ!” Liên tục bị Phương Vân quát lớn, Kế Đô công chúa cũng hơi có chút ít không vui:

“Cút ngay, bốn cung khách khí với người, người còn tưởng thật. Cho dù chủ tử của người, cũng không dám nói với ta như vậy! Tiểu nữ nhân này, bốn cung muốn”.

“Nhiều lời! Dám nói như vậy với ta, cô thật tưởng là công chúa ra không dám ra tay”.

Phương Vân thanh âm vừa dứt, không nói thêm lời nào. Đối phó với hai cô gái bạo lực này, phải thể hiện ra lực lượng càng cường đại hơn.

“Hãy!”

Một tiếng hét to, Phương Vân đột nhiên biến thân thượng cổ Thụy thú Giác Thụy, khí tức mệnh môn, không hề giữ lại phát ra một cỗ uy áp đáng sợ, quét ngang bốn phương.

“Ta nói, tách ra!”

Phương Vân té lên Ngũ Ngục phong, không nói hai lời, lập tức hướng về phía Kế Đô công chúa và Tạ Phiên Phiên đồng thời trấn áp xuống.

“Oành!”

Ngũ Ngục phong đè xuống, Tạ Phiên Phiên cùng Kế Đô công chúa đồng thời kinh hô một tiếng, vội tách ra. Hai người cũng không có nghĩ đến, Phương Vân vừa nói đã động thủ, hơn nữa là một kích toàn lực, không lưu tình chút nào.

“Làm càn! Người dám động thủ đối với ta!”

Kế Đô công chúa đồng thời khi thối lui, quát lớn một tiếng, tay phải vung ra, Kế Đô đao xoẹt một tiếng bay ra, rơi vào trong tay. Thân đao chấn tay áo, phát ra một hồi tiếng ngâm nga, tựa như có một hung thú hắc ám, ở bên trong phát ra thanh âm khát máu.

“Kế Đô quyền!”

Kế Đô công chúa tay trái nắm quyền, không gian trong ngàn trượng trong sụp đổ, co rút lại, hóa thành một ngôi sao đen kịt, đồng thời tay pha Kế Đô công chúa giương lên, Kế Đô đao ánh đao dữ dội thẳng lên.

“Thần ma câu dịch đại pháp!”

Cường thế phải cường thế hơn trấn áp, Phương Vân không có chút gì do dự, lập tức sử ra Thần ma câu dịch đại pháp cường đại nhất.

440. Chương 429: Bệnh Nhập Cao Hoang.

“Rống!...”

Trong tiếng gầm gừ thê lương, cổ lão, một bóng đen ma thần cực lớn, theo trong bóng tối bước ra, một quyền chấn vỡ hư không, nhắc lên một mảng không gian loạn lưu, hướng về phía Kế Đô công chúa lao nhanh tới.

“La Hầu tái thế!”

Kế Đô công chúa thần sắc khê run sợ, nàng cũng cảm giác được một chiêu này của Phương Vân cường đại tới cỡ nào.

Trong nháy mắt, lập tức sử ra tuyệt học thượng cổ Kế Đô La Hầu tông, La hầu tái thế.

Hư không ông một tiếng rung động lắc lư, một pho tượng ma thần đen kịt cực lớn, đột nhiên phá vỡ hư không, đứng vững ở sau lưng Kế Đô công chúa, khí tức của nó hung ác dữ tợn, trên người tản mát ra khí thế độc ác như sóng lớn ngập trời. Trong phương viên trăm trượng, lập tức khói đen cuộn cuộn, hóa thành một vùng hung lệ.

“Hú!”

Một tiếng ngâm nga, trường đao trong tay Kế Đô công chúa, đột nhiên bay lên, rơi vào trong tay hóa thân La Hầu sau lưng. Tọa thần để hung lệ vô cùng này, tay cầm Kế Đô đao, dùng sức chém tới, hư không rung động lắc lư, một đạo mũi nhọn dài mấy ngàn trượng mãnh liệt bắn ra...

“Oành!...”

Hai tòa thượng cổ thần ma chạm vào nhau, Kế Đô công chúa kêu lên một tiếng đau đớn, bay ngược ra sau, giữa không trung, há mồm phun ra một ngụm máu tươi. Luận tuyệt học, thượng cổ võ học Kế Đô La Hầu tông cũng không nhất định yếu hơn Đại Lực thần ma tông, thậm chí có khả năng còn mạnh hơn một điểm. Nhưng mà, chân khí của Kế Đô công chúa làm sao so với nhị thiên lục bách (2.500) phi long chỉ lực của Phương Vân.

Một chiêu này, Kế Đô công chúa thua không phải chiêu thức, mà là lực lượng!

“Công chúa”.

Quan binh thủy sư trên lầu thuyền sắt thép phát ra một tiếng thét kinh hãi, nguyên một đám từ bong thuyền, phá không mà dậy, hướng về phía Kế Đô công chúa đuổi theo. Nàng dù sao cũng là công chúa hoàng thất, nếu ở trên lầu thuyền sắt thép có sơ xuất gì, ở trên trách tội xuống, ai cũng chịu không nổi.

“Phương Vân, ngươi dám thương tổn công chúa hoàng thất?!”

Một Tổng binh thủy sư quát, vẻ mặt kinh sợ. Hắn cũng không phải là bộ hạ của Triều Tịch hầu, thủy sư Đại Chu lại là một quân đội độc lập, thế lực Tứ Phương hầu còn ảnh hưởng không đến thủy sư triều đình, nên cũng không kiêng kị Phương Vân.

“Yên tâm, nàng không chết được đâu”.

Phương Vân từ trên không từ từ hạ xuống, khoát tay áo, lạnh nhạt nói. Hắn hiện tại tu vi ngày càng cao, tâm mắt cũng ngày càng cao, cũng lười so đo với một Tổng binh thủy sư.

Bên ngoài lầu thuyền sắt thép, Kế Đô công chúa bay ngược hơn ngàn trượng, ngừng thân hình lại. Lòng ngực kịch liệt phập phồng, hiển nhiên bị thương không nhẹ. Nàng khoát tay áo, cho lùi quan binh thủy sư bốn phía chen chúc tới, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Phương Vân.

Ai cũng cho rằng nàng sẽ điên cuồng nổi giận, không ngờ, Kế Đô công chúa chằm chằm vào Phương Vân, đột nhiên cười ha hả:

“Ha ha ha, tiểu nam nhân của ta, ngươi là sợ hãi bốn cung làm bị thương tiểu tình nhân của ngươi sao. Ha ha, tỷ tỷ vốn đang cảm thấy ngươi tuổi còn nhỏ một chút. Hiện tại, tỷ tỷ nhìn ngươi ngày càng hợp khẩu vị!...”

Kế Đô công chúa mắt phóng kỳ quang, giống như tìm được con mồi cực kỳ yêu mến. Máu tươi trên khóe miệng nàng, cùng làn da trắng phụ trợ, có vẻ cực kỳ mê diễm, nhưng nàng lại giống như không biết chút nào, chỉ cười lên giống như điên cuồng.

Trong bầu trời đêm, các quan binh thủy sư cách đó không xa, nghe những lời như thế, da đầu đều run lên. Cả đám đều nhìn về phía Phương Vân.

“Bị Kế Đô công chúa nhìn trúng, Phương gia vị này..., thật có phúc”.

Mọi người nhìn Phương Vân, trong lòng thẳng lên một cỗ cảm giác nhìn thấy gặp tai họa mà có chút hả hê.

“Hừ... phụ nữ không biết xấu hổ”.

Tạ Phiên Phiên ở một bên tức giận mắng một câu. Các cô gái trong tông phái tuy trời sinh tính rộng rãi nhưng cũng không có rộng rãi đến như Kế Đô công chúa, ở trước mặt mọi người rõ ràng thổ lộ tình trạng!

Phương Vân trong lòng thờ dài một tiếng, đối mặt loại cô gái như Kế Đô công chúa này, hắn có loại cảm giác khó có thể chống đỡ. Cô gái này tác phong quá hung hãn. Nho gia cái gì tam tông tứ đức, cái gì phụ đức các loại, đối với vị công chúa hoàng thất này, quả thực chỉ là trò cười.

Cô gái này, tựa như đối với cường giả, có tâm lý sùng bái rất mạnh. Người đánh không lại nàng, nàng đối với người chẳng thèm ngó tới. Người áp đảo nàng, cho dù địa vị của người không bằng nàng, nàng cũng đối với người vô cùng có hứng thú. Hoàn toàn không thèm để ý đến mấy cái địa vị nọ.

“Kế Đô công chúa, cô muốn nói thì để sau này. Hiện tại tạm không thể phụng bồi. Tạ Phiên Phiên, chúng ta trở lại thuyền” Phương Vân nói.

“Chờ một chút!” Kế Đô công chúa kêu lên, tiếp đó vẻ mặt đầy nụ cười nói: “Đã đến đây, cần gì phải đi. Tất cả mọi người đều đi Đại Doanh châu, bốn cung sẽ không ngại đưa các người một đoạn đường. Người đâu, đưa tiểu hầu gia cùng tiểu tình nhân của hắn, đến phòng của bọn họ đi”.

“Vâng, công chúa”.

Lập tức có một quan binh thủy sư đáp đi đến trước người Phương Vân, cung kính nói:

“Hai vị, mời”.

Phương Vân hơi trầm ngâm, gật nhẹ đầu: “Được”.

Kế Đô công chúa tính cách hỉ nộ vô thường, khó có thể phỏng đoán. Nhưng mà, Phương Vân tất nhiên không có khả năng vì vậy mà sợ nàng, ở trên vũ lực tuyệt đối, tính cách gì cũng đều là mây bay. Cùng lắm thì, trực tiếp đem nàng trấn áp mà thôi. Huống chi, Kế Đô công chúa và Thập Tam hoàng tử quan hệ không cần, sau này cơ hội chạm mặt còn rất nhiều.

Hôm nay tránh khỏi lần tới gặp gỡ cũng như vậy. Với tính cách của Phương Vân, tất nhiên sớm muộn cũng đối mặt, còn không bằng đối mặt sớm một chút, ít nhất như vậy đối với Kế Đô này sẽ rõ ràng hơn một chút.

Phương Vân đi đến mép thuyền phất phất tay nói: “Đưa đến đây là được, các người lập tức trở lại hạm đội thủy sư đi”.

Quan binh thủy sư trên thuyền hạm nhẹ cũng không có đi theo nên cũng không biết chuyện gì xảy ra. Nhưng mà, nhìn thấy Phương Vân nói như vậy, cũng chỉ gật gật đầu.

“Vậ tiểu hầu gia, chúng ta trở về”.

“Chờ một chút”, Tạ Phiên Phiên thân hình nhoáng một cái, xuất hiện ở bên người Phương Vân, âm thanh lạnh lùng nói: “Người thật nhất định phải cùng phụ nữ điên này đi cùng một chỗ sao?”

“Bằng không thì thế nào? Cô phải đi về sao? Nếu như cô muốn trở về, ta có thể cho bọn họ tiễn cô một đoạn đường” Phương Vân nói.

“Hừ”, Tạ Phiên Phiên hừ lạnh một tiếng, quay đầu lại hung hăng trừng mắt nhìn Kế Đô công chúa, nàng làm sao có thể bỏ mặc Phương Vân cùng Kế Đô công chúa tính cách phóng đảng này cùng một chỗ: “Ta trở về? Chẳng lẽ thành toàn cho các người? Hừ!”

Dứt lời ồng tay áo hất lên, bước đi theo.

Ngoài mép thuyền, mấy tên quan binh thủy sư tuân lệnh, quay đầu thuyền, đập lên sóng biển mà chạy tới.

Một quan binh thủy sư dẫn đường cho Phương Vân cùng Tạ Phiên Phiên đi vào trong thuyền, đi đến trước một gian phòng muốn mở cửa đưa hai người vào, đột nhiên trong lúc đó, một đạo thanh âm lạnh như băng truyền vào trong tai:

“Dem hai người bọn họ tách ra, một người một phòng”.

Nghe ra là thanh âm của Kế Đô công chúa, người binh lính thủy sư này ngẩn ngơ, thần sắc nhất thời cực kỳ phức tạp. Nhưng mà, trên lầu thuyền sắt thép, địa vị tối cao chính là Kế Đô công chúa. Hắn cũng không dám cãi lời.

“Tiểu hầu gia, người sẽ ở chỗ này”.

Người binh lính này xoay đầu lại, mặt hướng về phía Phương Vân, cung kính nói.

“Ừm”, Phương Vân hơi chút phẩy thủ, đối với mấy thứ này cũng không quá để ý, áo bào rung động, lập tức hướng về trong phòng đi đến. Tạ Phiên Phiên cũng không để ý, tự nhiên đi theo sau vào trong phòng.

Một đường tới, nàng cùng Phương Vân là đều ở một phòng, hình thành thói quen.

“Vị tiểu thư này, xin đợi một chút”.

Tạ Phiên Phiên còn chưa đi được hai bước, đã bị người binh lính thủy sư này ngăn cản:

“Vị nam nữ thụ thụ bất thân, vị tiểu thư này mời theo ta tới đây. Phòng của cô ở đây”.

Tạ Phiên Phiên trên mặt ửng đỏ, lúc này mới kịp phản ứng, mình cũng hình thành thói quen.

“Ừm” Tạ Phiên Phiên gật nhẹ đầu, rất nhanh dấu đi vẻ đỏ hồng xấu hổ trên mặt.

Tại Kế Đô công chúa đã có ý định, người binh lính thủy sư này thay Tạ Phiên Phiên an bài một gian phòng, cách phòng Phương Vân cực xa, Tạ Phiên Phiên cũng không có dị nghị gì, thần nhiên đi vào.

Trong phòng bố trí rất lịch sự tao nhã, bình phong, bàn đá, ghế khắc hoa, có loại khí tức nho sĩ. Phương Vân gật nhẹ đầu, ở trên giường khoan chân ngồi xuống, tu luyện võ công.

Bất kể là Kế Đô hay là Tạ Phiên Phiên đều không có tới quấy rầy, Phương Vân ngược lại nhất thời mừng rỡ được thanh nhàn. Đến lúc chạng vạng tối, Phương Vân nghe được gian phòng cách vách, truyền đến một hồi thanh âm bang bang, tựa như là có người nào đó đến đập gõ cái gì đó.

Phương Vân cũng không có để ý, chỉ nghĩ là bên cạnh có hàng xóm mới mà thôi.

Vào đêm sau, vừa xong cơm tối, Phương Vân lại khoan chân tu luyện trong chốc lát, đột nhiên một hồi tiếng bước chân thanh thúy vang lên trong phòng, mơ hồ có làn gió thơm bay vào mũi.

Phương Vân trong lòng khẽ động, bỗng nhiên mở mắt ra, đã thấy một thân ảnh cung trang xinh đẹp, đang lướt về phía mình, lộ ra dung nhan xinh, đẹp tuyệt trần, ghé vào ở trước mặt mình, môi đỏ như lửa, cách mặt mình, không đủ ba tấc. Đôi mắt phượng mười phần mê người.

“Công chúa chính là cường giả võ đạo, tay có lực lượng bằng thiên, hôm nay hai mắt lại vô thần, tay chân vô lực, sắc mặt ửng hồng, chẳng lẽ là bệnh nhập cao hoang, đại nạn buông xuống, cách cái chết cũng không còn xa?”

Phương Vân mở to mắt, hai mắt nhìn chăm chăm vào Kế Đô công chúa, bình thản thong dong nói.

Kế Đô công chúa nghe vậy, trong mắt xẹt qua một tầng tức giận. Nhưng mà nàng lần này có chuẩn bị mà đến, nào đâu có thể bị Phương Vân đơn giản như vậy mà đuổi đi. Không có tức giận, ngược lại càng thể hiện ra vài phần tình trạng vô lực yếu đuối:

“Đúng vậy, tỷ tỷ ta bệnh nhập cao hoang, không thể cứu được”.

“Ồ”, Phương Vân trong lòng bật cười, lắc đầu nói: “Cho dù là như thế, công chúa hẳn là đi tìm lang trung mới đúng, không biết tại sao lại vào phòng ta?”

“Ta bị chính là bệnh tương tư. Bệnh này, không thuốc có thể trị, chỉ có tiểu lang quân, mới có thể trừ được bệnh này.”

Kế Đô công chúa nói, một tay nhân thể ôm lấy cổ Phương Vân. Kế Đô công chúa không chỉ võ đạo cao cường, hơn nữa hành động cũng rất có kiểu cách. Khi nàng thu liễm bản tính điên cuồng, tàn nhẫn, hoàn toàn thể hiện ra vẻ xinh đẹp như tiên tử của mình ra, thì lại không hề sơ hở, phương diện khí chất, so với Thiên Ma công chúa cũng không chút thua kém, thậm chí ở mặt thẹn thùng, còn thắng ba phần.

Phương Vân bị nàng ôm lấy cổ, da đầu cũng run lên. Cô gái này chơi cũng hơi quá! Nếu không phải đã chứng kiến thủ đoạn điên cuồng của cô gái này, hẳn có lẽ thật sẽ bị bộ dáng trước mắt của cô gái này mê hoặc.

Cô gái này có dung mạo tiên tử, nhưng lại có tâm điên cuồng.

“Công chúa, đêm đã khuya, người nên trở về nghỉ ngơi đi”.

Hoa này tuy đẹp, nhưng có kịch độc, Phương Vân cũng không muốn đối với nàng tồn tại ý niệm thân cận gì, ngón tay hất lên, đã muốn đem tay nàng đẩy ra.

“Hi hi, gấp cái gì. Phòng ta, ở ngay cách vách. Muốn đi về thì chỉ vài bước mà thôi”.

Kế Đô công chúa cười nói, lời nói còn có ý tứ, dùng bộ ngực rất tròn rất mẩy, áp qua thân thể Phương Vân. Đồng thời quàng lên cánh tay Phương Vân, chẳng những không có buông ra, ngược lại còn kéo chặt.

“Cô gái này, quá khó chơi”.

Phương Vân bắt lấy tay nàng, vừa mới chuẩn bị chấm dứt trò chơi nguy hiểm này. Đột nhiên trong lòng khẽ động, bỗng nhiên nở nụ cười:

“Công chúa, vừa rồi mới nói, bị bệnh tương tư ư? Cần an ủi phải không?”

“Hi hi, đúng vậy. Tiểu lang quân cũng đừng làm cho ta thất vọng”, Kế Đô công chúa vô ý thức nói, trong lòng còn chưa có kịp phản ứng.

“Ha ha hạ đã như vậy, mặt tướng chỉ có thể tuân lệnh. Công chúa, một khắc đáng giá ngàn vàng, công chúa bệnh cũng không nhẹ, chúng ta lúc này đây cũng nhanh lên. Miễn cho thật không có thuốc nào cứu được, như vậy thì đã muộn”.

Phương Vân cười lớn, bàn tay bao quát, đã ôm ngang eo Kế Đô công chúa. Vừa chạm đến da thịt như dương chi bạch ngọc của nàng, Phương Vân rõ ràng cảm giác được, thân thể dưới cung trang của Kế Đô công chúa rõ ràng căng thẳng hẳn lên.

441. Chương 430: Mượn Lôi Luyện Khí.

“Ha ha ha..Phương Vân cười ha hả, hiểu rằng đã cài trúng tử huyết của cô gái này. Ở trước mặt Kế Đô, càng khiêm tốn càng yếu thế, chỉ có thể là làm cho nàng càng được một tác lại muốn tiến một thước, càng không kiêng nể gì.

Chỉ cần cường đại cùng cường thế, mới có thể chính thức làm cho nàng chính thức lùi bước.

Kế Đô công chúa tuy hành vi phóng khoáng, nói chuyện cũng cực kỳ phóng dăng, độc ác. Nhưng nàng dù sao cũng là công chúa hoàng thất, kim chỉ ngọc diệp, người thường nào dám đánh chủ ý tới nàng, hơn nữa, nàng tuy có dung mạo tiên tử, nhưng mà tâm ngoan thủ lạt, tính cách gần với biến thái, điên cuồng. Có thể chịu được loại tính cách này của nàng, tất nhiên đã ít càng thêm ít.

Phương Vân còn không biết. Kế Đô công chúa ngoại trừ cái này, còn yêu mến cực hình!

“Hi hi hi, được đó, ai sợ ai!”

Kế Đô công chúa còn đang cười, nhưng thần sắc đã có chút ít miễn cưỡng, động tác cũng có chút cứng ngắc. Nàng còn chưa từng có chạm qua một người dám to gan như vậy, lại có thể thực có can đảm động tay chân đối với nàng.

“Vậy còn chờ cái gì nữa”.

Phương Vân chân một đá ra, một cổ chân khí đóng cửa phòng lại, đồng thời đập bay giấy của Kế Đô công chúa. Tay phải nhanh thế xoay qua đã đem Kế Đô công chúa đẩy lên trên giường.

Kế Đô công chúa mắt thấy Phương Vân lại có thể giả đùa giỡn thành làm thật, rốt cuộc có chút diễn không nổi nữa, đôi chân mày nhíu lại, đang tính phát tác.

“Phành!”

Cửa phòng đột nhiên nổ tung, hai cánh cửa đánh tới Phương Vân cùng Kế Đô công chúa ở trên giường. Ngoài cửa phòng, người còn chưa có nhìn thấy, đã nghe thấy một thanh âm lạnh lùng:

“Cầu nam nữ không biết xấu hổ, mới gặp mặt một ngày, lại có thể đã kéo nhau lên giường! Ta giết các người!”

Chỉ nghe oành một tiếng, trong phòng bỗng nhiên hóa thành ban ngày, một đạo kiếm quang so với thái dương còn muốn chói mắt hơn, hóa thành nước lũ dậy sóng cuốn đến. Trong phòng, tất cả bình phong, bàn đá, ghế dựa khắc hoa, toàn bộ bị đạo kiếm quang này cuốn vào trong đó, trong nháy mắt xé thành nát bấy.

“Đến rồi! Lại là cô gái này!”

Kế Đô công chúa vừa nghe thanh âm, cũng biết là Tạ Phiên Phiên. Chẳng biết tại sao, nàng lúc này, ngược lại thở phào nhẹ nhõm. Bàn tay vỗ một cái. Kế Đô công chúa từ phía bên trái giường bay đi, đồng thời Kế Đô đao nơi tay, một mảng hắc quang mênh mênh, phá không mà ra, đánh về phía kiếm khí của Tạ Phiên Phiên.

Cùng lúc đó. Phương Vân cũng hướng về phía khác bắn ra, tay vỗ tới, một bàn tay thần ma trắng bệch bay ra, đánh nát kiếm khí mà Tạ Phiên Phiên ngưng thực.

Tạ Phiên Phiên một chiêu xuất thủ, cũng không tiếp tục công kích. Chỉ là mảy liễu dựng lên, mặt đầy sương lạnh, bước vào trong cửa, tay cầm kiếm, nhìn chăm chăm vào hai người, cười lạnh nói:

“Hay cho một đôi gian phu dâm phụ! Nửa ngày không gặp, trời vừa mới tối, đã gấp khó dần nổi mà lên giường, thật không biết xấu hổ”.

“Ha ha”. Kế Đô công chúa quần áo hơi loạn, nàng vừa chỉnh lý lại xiêm y, vừa không chút để ý nói:

“Tiểu tình nhân ghen tị sao, hì hì, người nếu chịu không được, thì có thể cùng chung một chỗ mà...”

“Vô sỉ!” Tạ Phiên Phiên tức giận nói: “Cũng được, ta trước hết giết người dâm phụ người”.

“Ông!”.

Trường kiếm nhân lên, Tạ Phiên Phiên lập tức vung tay đâm về phía Kế Đô công chúa.

“Hì hì, tỷ tỷ hôm nay chơi đủ rồi, hôm nào ba người chúng ta chăn lớn cùng ngủ, thân mật một chút”.

“Kế Đô công chúa, nam tử Đại Chu mười tám đón dâu, nữ tử mười sáu xuất giá. Bây giờ công chúa đã hai mươi bảy hai mươi tám rồi. Nếu công chúa cảm thấy phương tâm tịch tịch, muốn xuất giá, thì nhà của ta có thể dung nạp được. Nếu thật sự không nhận được, ta thậm chí tạm thời có thể dùng trời làm màn dùng đất làm chân, cùng với người làm việc ấy. Chỉ cần một cái gậy đầu của công chúa”.

Phương Vân lơ lửng tại không trung, nhìn từ trên cao xuống, ánh mắt mang tính xâm lược cực lớn. Kế Đô công chúa bị ánh mắt của hắn xẹt qua thân thể, chỉ cảm thấy giống như có một bàn tay vô hình lướt qua, một cơn lạnh run đến khiến cho cả thân thể run lên, một cảm giác sợ run khác thường tràn ra khắp cơ thể. Làn da của Kế Đô công chúa bỗng nổi lên một lớp màu hồng. Nàng vừa muốn hưởng thụ cái cảm giác này, lại vừa cực lực kháng cự cái cảm giác này.

“Hừ!” Kế Đô công chúa hừ lạnh một tiếng, xoay người lại, quay đầu mà đi. Tuy rằng lời nói của nàng cực kỳ ngả ngớn nhưng hai mươi mấy năm qua nàng vẫn một mực là thân xử nữ.

Mặc kệ là lời nói của nàng ngả ngớn cỡ nào, hành động lỗ mãng thế nào, thì trong lòng của nàng vẫn còn là nữ tử, và cũng rất ít tiếp xúc gần gũi da thịt với người khác.

Cái ánh mắt của Phương Vân, cho nàng một cảm giác rằng, chỉ cần nàng dám gậy đầu, thì hẳn thật sự có can đảm làm như vậy. Nhưng giây phút đó, trong lòng của Kế Đô công chúa, một mặt nữ tử ấy, rốt cuộc đã chiến thắng được một mặt tàn nhẫn và lãnh khốc kia, không nhận được nổi giận lên. quay đầu mà đi.

Phương Vân nhìn bóng lưng của Kế Đô công chúa đang rời đi, âm thầm gậy đầu. Tuy là tính cách của Kế Đô công chúa khá mạnh mẽ, nhưng bởi vì chiêu này chưa ai dùng qua, cho nên nàng không có khả năng thích ứng nổi. Nhưng chờ sau này, nàng có phản ứng rồi, thì loại chiêu thức này sẽ trở nên vô dụng.

Nhưng mà cái này cũng không ảnh hưởng gì. Bởi vì sắp đến Đại Doanh châu rồi, đứng trên không trung. Phương Vân cảm nhận được khí tức của rừng cây và bụi bặm từ những cơn gió biển thổi qua.

Trên biển, chỉ có những cơn gió thổi qua đất liền thì mới có khí tức như vậy.

“Ngũ Ngọc Phong, hấp thu lôi điện”.

Phương Vân ném Ngũ Ngọc Phong ra, một lần nữa hấp thu lôi điện. Cái thời tiết lôi bạo này cũng không kéo dài lâu, cần phải nắm chắc thời gian.

Một vòng lôi quang màu xanh lạnh như băng, từ trên Lôi Ngọc phong bắn ra. Trong Ngũ Ngọc Phong, đã hiện lên dấu hiệu của việc tinh thể hóa hoàn toàn...

Một ngày sau đó, một vùng đất màu xanh đã xuất hiện trên mặt biển xa xa. Lục địa này cũng không to lắm, ít nhất là cũng không cách nào so sánh với Trung thổ.

Một cột khói màu đen bốc lên từ các phía của lục địa màu xanh ấy, trong khói đen còn có thể nhìn thấy được ánh lửa. Phương Vân đọc qua rất nhiều sách, và hiểu rằng những cột khói lửa đang bốc lên trời này, chính là bụi lửa được phun ra từ trong núi lửa.

“Đế thang thư, hải ngoại chí” từng ghi rằng, ngoài biển rộng có nhiều đảo nhỏ, và có nhiều núi lửa, dân chúng sinh sống nhờ bắt cá.

“Đại Doanh châu, cuối cùng cũng đã đến!”

Mấy tên quan binh thủy sư đứng ở đầu thuyền, nhìn về phía xa, lẩm bẩm nói. Bọn họ thường xuyên đi trên biển, cũng hiểu được nhiều thứ, đại Doanh châu tuy rằng u mê chưa khai sáng, luận văn minh giáo hóa cũng không thể so với Trung Thổ Thần Châu. Nhưng mà nơi này lại thừa thãi hoàng kim. Nếu có thể tìm được một số khoáng sản hoàng kim thì đúng là thu hoạch lớn.

Nhưng mà hoàng kim trên đa phần đều có một số ít võ giả Doanh nhân thần bí canh giữ. Công pháp của những người này khác hẳn so với trung thổ. Cứ như vậy mà đi vào tìm kiếm, không thấy gì mà lại gặp phải nguy hiểm rất lớn, đã từng có rất nhiều quan binh thủy sư tiến vào trong đảo tìm kiếm hoàng kim, nhưng không thấy trở lại.

“Đại nhân, lần này các người tiến vào Đại Doanh châu, cần phải cẩn thận. Trong khu rừng ấy, có thích khách Doanh nhân rất lợi hại, nếu không cẩn thận sẽ bị ám sát”.

Một quan binh thủy sư nhắc nhở.

“Ừm” Phương Vân gật đầu. Những thứ này, hẳn còn có cảm thụ sâu hơn so với thủy sư quan binh nhiều.

Trên biển lớn, có rất nhiều đảo nhỏ xuất hiện trong tầm mắt. Trên mặt biển ngoài những thuyền nhỏ trôi dạt, và một số Doanh nhân gầy gò ở trên đó.

Cả một đám đứng ở đầu thuyền sợ hãi nhìn lâu thuyền sắt thép cao bốn năm ngàn trượng của Đại Chu triều. Loại vật này, hoàn toàn vượt xa tưởng tượng của bọn họ, hai thứ khác biệt nhau quá lớn, giống như voi và kiến vậy.

Trang phục của Doanh nhân, hoàn toàn khác hẳn so với trung thổ. Kiểu tóc của bọn họ cũng rất kỳ quái, ở giữa thì trống trơn, bốn phía thì để dài ra, rũ qua sau đầu, quái dị không nói nên lời được.

Hơn nữa, tơ dệt của Doanh Nhân cũng là bất chước, hiển nhiên là không bằng trung thổ rồi. Quần áo rách tung tóe, màu thì cực kỳ cũ kỹ, không hề có vẻ được nghiên cứu làm đẹp như ở trung thổ.

“Nhìn những Doanh nhân này đi, không có nho gia giáo hóa, tiến hành lễ nghi. Nếu thiên hạ vẫn chinh chiến không ngừng, thì dân chúng của Đại Chu triều cũng sẽ không khác gì những người này”.

Phương Vân nhìn những người Doanh nhân này, cảm khái nói. Bọn họ giống như là những phú ông cực giàu, xâm nhập vào giữa một đám dân đói vậy.

Đây là sự khác biệt của đại lục và văn minh. Trung thổ thần châu khi được Tam Thánh Hoàng trị thủy đến bây giờ cũng truyền lại không dưới vạn năm. Nền văn minh cũng phát triển qua nhiều đời, cho nên mới có được cục diện ngày hôm nay.

Đại Doanh châu hiển nhiên là không có ưu thế này. Những người này ăn mặc rất cổ quái, nhưng rõ ràng là có thể nhìn ra phong thái ăn mặc của trung thổ, hiển nhiên là lễ nghi giáo hóa của nho gia, cách ăn mặc cũng đã ảnh hưởng đến dân chúng của Đại Doanh châu.

Tạ Phiên Phiên chớp mắt, trầm mặc không nói gì. Nàng xuất thân từ tông phái, xuất thân khác nhau, nên lập trường cũng khác nhau. Dù thế nào đi nữa thì cũng không có khả năng nói chuyện với triều đình.

“Tiếp tục đi tới!”

Lâu thuyền sắt thép phá sóng đi đến, cố gắng tránh khỏi những chiếc thuyền con của Doanh nhân. Triều đình là quốc gia giáo hóa, lễ nghi chi bang, đương nhiên là không có khả năng đạp lên mạng sống của người khác để mà đi.

“Được rồi, dừng ở đây”.

Kế Đô công chúa nói. Vì phía trước lâu thuyền sắt thép có rất nhiều đá ngầm, một khi mắc cạn, thì lập tức không thể nhúc nhích được. Chuyện như vậy nàng vẫn có thể nhìn ra.

“Tiểu lang quân, chờ sau khi ta thu thập yêu nữ thượng cổ kia xong, sẽ cùng làm chuyện hoan hảo, ha ha ha..

Một tràng tiếng cười điên cuồng vang lên. Kế Đô công chúa đứng dậy đi ra ngoài mép thuyền. Mấy ngày nay, nàng rõ ràng đã nghĩ ra được đối sách để chống lại rồi.

“Công chúa, chờ một chút!”

Kế Đô công chúa vừa đi, thì mấy tên cường giả của hoàng thất cũng phá không mà ra, theo sát bên cạnh.

“Chúng ta cũng đi thôi!”

Phương Vân nhìn phương hướng nơi Kế Đô công chúa biến mất, nói với Tạ Phiên Phiên vừa dứt lời, hai người cùng nhau khởi hành, đi đến một hướng khác.

443. Chương 432: Phạm Thiên

“Trở về điểm xuất phát!”

Sau khi Phương Vân và Kế Đô công chúa rời đi, lâu thuyền sắt thép lập tức quay đầu, lui về biển lớn. Kế Đô và Phương Vân không có khả năng trở về trong khoảng thời gian ngắn, mà lâu thuyền sắt thép này cũng không có khả năng neo lại khu biển này quá lâu được.

“Rầm rầm!”

Dưới cái nhìn chăm chăm từ rất nhiều ngư dân của Doanh nhân, lâu thuyền sắt thép của Đại Chu triều chậm rãi đi ra ngoài biển lớn.

“Ầm!”

Lâu thuyền sắt thép vừa rời khỏi hải lý của Doanh Châu đại lục một chút, thì đột nhiên ngay trong lúc đó, toàn bộ chiếc thuyền liền nghiêng ngả, sau đó một bên mép thuyền lập tức lật lên.

“Xảy ra chuyện gì? Thân thuyền đụng vào cái gì vậy?”

“Không tốt, thuyền sắp lật, chạy mau!”

“Mọi người, mau rời khỏi thuyền, mau!”

Trên chiếc thuyền trở nên hỗn loạn, không ai biết là rốt cục đã xảy ra chuyện gì. Lâu thuyền sắt thép vừa lớn vừa nặng, quả thật giống như là một đại lục nổi trên biển vậy. Nhưng không ai dự đoán được rằng, vừa mới rời khỏi Đại Doanh châu thì đột nhiên xảy ra chuyện như vậy.

Từng bóng người lao ra khỏi con thuyền, trên mặt hiện lên vẻ kinh hoảng vô cùng.

“Hống!”

Một tiếng gầm đáng sợ của một loài hải thú vang lên từ trong mặt núi, trong phạm vi mấy trăm dặm xung quanh, mặt biển như đang sôi trào lên, vô số cơn sóng cao mấy ngàn trượng xuất hiện, chỉ nghe một tiếng “ầm” lớn vang lên, một con hải thú khổng lồ, còn lớn hơn cả lâu thuyền sắt thép, đang từ từ xuất hiện dưới nước.

Cả thân con quái vật này màu đen, vô cùng khổng lồ, toàn thân nó tản ra hàn khí âm lãnh, mặt biển dần dần có dấu hiện đóng băng luôn, lâu thuyền sắt thép giống như là một món đồ chơi vậy, bị nó nâng cao lên khỏi đầu, cơ thể của nó vô cùng cứng chắc, giống như là kim loại vậy, còn cứng hơn cả loại sắt thép bình thường nữa, khi nó chạm vào chiếc thuyền liền phát ra những tiếng kim loại va chạm chói tai.

“Ầm ầm!”

Chiếc thuyền được xưng là títai9i4n trên biển, đã vỡ nát trên đỉnh đầu của con quái vật biển, toàn bộ vỡ vụn, chìm vào trong biển lớn.

“Đáng chết! Đây là Bắc Minh hải thú, tại sao nó lại xuất hiện ở đây?”

Giữa không trung, một thủy sư tổng binh nhận ra được con quái thú đáng sợ này. Phạm vi hoạt động của thủy sư Đại Chu triều không giới hạn ở Nam Minh, mà đã từng đi đến Bắc Minh lạnh nhất ở phương bắc, nhưng mà cũng chỉ dám đi có một lần, không còn ai dám đi lần thứ hai cả.

Thời gian như nước lũ vậy, không ngừng cuốn trôi tất cả. Viễn cổ, thượng cổ, trung cổ, cận cổ... Không chỉ có đại lục, mà ngay cả hải thú cũng có sự thay đổi, có rất nhiều sinh vật đã không còn mạnh như thời thượng cổ, càng không nói về viễn cổ.

Nhưng mà, có một địa phương không có phát sinh quá nhiều biến hóa, đó chính là vùng biển ở Bắc Minh, nơi cực bắc của Thần châu trung thổ, một nơi quanh năm không nhìn thấy ánh mặt trời, nếu không phải là sinh vật khổng lồ như hải kình, thì sẽ không dám tiến vào trong đó, bởi vì ở đó thật sự rất lạnh.

Chỉ có những sinh vật lớn nhất biển cả mới có thể sinh tồn tại một nơi như Bắc Minh, lực lượng của thời gian cũng không sinh ra tác dụng lớn với mặt bằng của Bắc Minh, ở đó có vô số bá chủ biển cả từ thời Thượng cổ. Trung cổ, thậm chí là còn có chúa tể hải dương từ thời Viễn Cổ nữa.

Lâu thuyền sắt thép này dài cả vạn trượng, tuy là khổng lồ, nhưng so với những sinh vật ở Bắc Minh, nơi tồn tại của những bá chủ biển cả mà nói, thì chẳng là cái gì cả. Lấy viễn cổ Côn Bằng làm mẫu, chỉ đơn

giản giương cánh đã là ba ngàn dặm. Mà Côn Bằng nguyên bản là “Côn” bá chủ biển sâu sinh sống ở Bắc Minh.

Lâu thuyền sắt thép của Đại Chu triều so với loại bá chủ biển cả như “Côn” mà nói, thật sự không tính là gì cả. Thủy sư của Đại Chu đã từng mất hai lâu thuyền sắt thép ở đó, cho nên liền đem nơi đó trở thành cấm địa, không được phép đi qua.

“Giết nó, giết chết Bắc Minh hải thú này!”

Giữa không trung, một quan binh thủy sư lao đến, hai mắt đỏ lên. Lâu thuyền sắt thép này là vật tư chiến lược quan trọng của triều đình, mỗi chiếc thuyền đều có hồ sơ ghi chép cả, còn quan trọng hơn so với các loại Phá Thần nổ nữa. Lâu thuyền sắt thép bị hủy ở đây, sợ rằng không tránh được việc bị thẩm tra từ Binh bộ và Quân Cơ xử, làm không tốt, còn có thể bị bắt vào ngục giam nữa.

Vèo! Vèo Vèo!

Những trường kích hung hăng phá không mà xuống, mang theo những tiếng xé gió chói tai. bắn về hướng con hải thú khổng lồ kia. Chỉ nghe những tiếng “keng keng” vang lên, tất cả trường kích bắn lên da của hải thú này đều phát ra những tiếng kim loại va chạm, toàn bộ đều bị hất ngược trở về.

“Cái này...”

Không ai có thể ngờ được kết quả như vậy. Mượn địa thế từ trên cao xuống, hơn nữa còn có chân khí bên trong, những trường kích này đều có thể bắn thủng cả một bộ giáp, nhưng đụng vào da của hải thú thì lại không có chút phản ứng nào.

“Rầm!”

Trong biển sâu, một cánh tay được tụ từ nước biển đột nhiên xuất hiện, dưới những tiếng kinh hô hoảng hốt, cánh tay ấy quơ tất cả những quan binh thủy sư ở trên không kia, nắm lại với nhau. Chỉ nghe thấy những tiếng kêu thảm ngán ngửi vang lên, rồi một dòng nước màu đỏ phụt ra từ trong cánh tay do nước biển tụ thành kia, nhanh chóng nhuộm đỏ cả bàn tay ấy.

“Rầm”

Lại thêm một tiếng nữa, cánh tay nước biển ấy vỡ ra, mang theo phần máu thịt mơ hồ còn sót lại cùng với những tay chân cụt kia, từ trên không rơi xuống, trôi lềnh bềnh trên mặt biển.

Sau khi làm xong tất cả, con hải thú khổng lồ của Bắc Minh ấy lặng lẽ chìm xuống mặt biển. Và mặt biển cũng dần dần trở lại bình tĩnh, tất cả các dấu vết tồn tại đều bị hủy diệt.

Một lát sau, trên bờ biển của Doanh Châu đại lục, nước biển rầm lên một tiếng rồi tách ra, một nam tử cường tráng toàn thân mặc áo giáp màu đồng, tay cầm một cây đinh ba, chậm rãi đi ra từ đáy biển. Phía sau hắn là một nam tử hải tộc tóc dài màu vàng, cùng với một nữ tử thân người đuôi rắn. Dung mạo của người nữ tử này tương đối hung hãn mái tóc thì nhúc nhích cử động như là rắn vậy, giống như mỗi sợi tóc đều có sinh mệnh..

Nữ tử này chính là thủ lĩnh của Cuồng Hải Tộc!

“Tam hoàng tử, nơi này chính là Đại Doanh châu. Lần này có nhiều người đuổi đến đây, nơi này tất nhiên sẽ có chuyện lớn xảy ra”.

Người nam tử hải tộc cao lớn, cơ bắp trên người cuộn lên như rắn cuộn mở miệng nói, hải tộc thống lĩnh toàn bộ biển rộng. Có cơn gió nào có thể giấu được họ. Trong khoảng thời gian này, có rất nhiều cường giả bay trên mặt biển mà đến, đi đến Đại Doanh châu, làm sao không có khả năng hấp dẫn sự chú ý của họ.

“Na ìa, người đi hẹn gặp Doanh Hoàng, biểu lộ chúng ta không có ý xâm phạm. Áo Phổ Lộ Tư, người đi theo ta truy tìm những tên cường giả đó”.

Giọng nói của Tam hoàng tử truyền từ trong cái khải giáp thanh đồng kia.

“Vâng. Tam hoàng tử”.

Hai thuộc hạ đắc lực khom người nhận lệnh, sau đó một nhóm ba người chia làm hai, chia ra hai hướng

không hề sinh ra bất kỳ dấu hiệu đề phòng nào cả. Mà sau khi chết, thân thể của đối phương vẫn sừng sững không ngã, cái này cần đao pháp thật nhanh mới có thể làm được.

“Tiêu tiểu thư, làm cô chê cười. Tên này là một thuộc hạ của ta. Trong lúc luận bài với đồng liêu, kỹ không bằng người, cho nên mới thất bại”.

Hồ Duyên Đại Tàng xoa tay, chậm rãi nói. Ngôn ngữ của Doanh Nhân vô cùng phức tạp, cho nên ông ta cũng không cho rằng, nữ tử đến từ Trung thổ có thể nghe hiểu được Doanh ngữ.

445. Chương 434: Một Chiêu Đánh Ngắt.

Khóe miệng của Tiêu Tiêu hiện lên một nụ cười, đôi môi như ngọn lửa:

“Đại tướng quân, tuy rằng ta không rành Doanh ngữ. Nhưng trong Thượng cổ Oán Tình đạo, từng có một vị tiên bối đến Doanh Châu. Ta cũng học được một chút từ bà ta, nếu như ta nhớ không lầm, thì triều đình, dùng Doanh ngữ, hẳn là nói như vậy”.

Trong miệng của Tiêu Tiêu nói ra một từ của Doanh ngữ.

Sắc mặt của Hồ Duyên Đại Tàng khê biến, biết là đã bị nữ tử trước mặt vạch trần. Nhưng mà, hẳn cũng là người có lòng dạ sâu sắc, chỉ cười một tiếng, rồi khôi phục lại bình thường.

“Tiểu thư thật ra cũng là người có tâm” Hồ Duyên Đại Tàng nói xong câu đấy, liền cúi đầu, loay hoay pha trà tiếp. Sau khi rót trà thơm vào hai chén, cầm một chén đưa đến trước mặt của Tiêu Tiêu, đưa tay ý bảo: “Mời!”

Tiêu Tiêu lễ pháp cầm lấy chén trà, nhân nhát hưởng thức trà, sau đó liền để chén trà xuống.

“Tiêu tiểu thư, chuyện kia, ta đã nói với Doanh hoàng. Nơi này có một thần đan thứ phẩm, là do Doanh hoàng ban tặng. Tiêu tiểu thư vốn là đệ tử chuyển thế của thượng cổ Oán Tình đạo, cái khiếm khuyết chính là công lực. Mà với thần đan này, tin rằng năng lực của Tiêu tiểu thư có thể nhanh chóng đột phá đến Thiên Trùng cảnh”.

Hồ Duyên Đại Tàng nói xong, tay áo vung lên, một cái hộp sắt bay ra. Tiêu Tiêu nhìn cũng không nhìn, cầm lấy bỏ vào trong tay áo, sau đó cười duyên nói:

“Hồ Duyên đại nhân, xin thay ta cảm tạ Doanh hoàng. Nào, ta kính tướng quân một chén”.

Tiêu Tiêu nâng chén trà lên, đám người Doanh Nhân này hiển nhiên là không giống như những gì họ nói, tình nguyện tích mịch. Nhưng mà, nếu đối phương không thừa nhận. Tiêu Tiêu cũng lười đi vạch trần.

Hai người lại nâng chén trà lên, nhìn nhau cười.

Một cơn gió nhẹ thổi qua, làm lá anh đào rơi đầy phòng...

Phương Vân phong ẩn Xuyên Khẩu Dương Giới, có lưu giữ ký ức của hắn. Cho nên hắn cũng có chút hiểu biết đại khái về địa hình của Đại doanh châu. Nhưng mà, Thang cốc nằm ở cấm khu của Doanh hoàng. Xuyên Khẩu Dương Giới cũng chưa từng đi qua chỉ biết vị trí đại khái.

Phương Vân và Tạ Phiêu Phiêu một trước một sau, nhanh chóng tiến vào trong một khu rừng, đi về phía Thang cốc.*

“Rắc!”

Đột nhiên mảng cây cối phía trước bị đứt ra, một đao khí vô hình chém nhanh về phía hai người.

“Cẩn thận!” Phương Vân thấp giọng hô.

“Hừ! Chút tài mọn!”

Tạ Phiêu Phiêu hừ lạnh một tiếng, trường kiếm run lên, một kiếm khí như giang hà mạnh mẽ xuất ra. Chỉ nghe ầm một tiếng, phía trước trong vòng một trăm trượng, nhất thời rơi vào cơn lốc của kiếm khí, mọi thứ toàn bộ đều bị kiếm khí chém nát.

Chỉ nghe một tiếng hét thảm, một tên nhẩn giả bịt mặt của Doanh Châu từ không trung té xuống, nằm trên mặt đất không nhúc nhích. Trên người hắn không hề nhìn ra dấu vết kiếm chém, hiển nhiên đã bị kiếm khí của Tạ Phiêu Phiêu đánh chết rồi.

“Vô giả Doanh hoang, bắt quá cũng..”

Tạ Phiêu Phiêu cười lạnh một tiếng, vừa muốn chế nhạo đối phương vài câu, quay đầu lại, thì một bàn tay đã đánh lên cô của nàng, một luồng nội lực hùng hậu đã chảy vào trong cơ thể của Tạ Phiêu Phiêu, đánh tan chân khí của nàng.

“Người!...”

Tạ Phiêu Phiêu vừa sợ vừa giận, căn bản là không nghĩ rằng Phương Vân đột nhiên ra tay với mình. Nàng mở to mắt ra, nói được một chữ liền hôn mê bất tỉnh.

“Xin lỗi, chỉ có thể để cô ủy khuất một chút..”

Phương Vân bước lại, ôm lấy thân thể mềm mại của Tạ Phiêu Phiêu, đồng thời, tâm niệm khẽ động. Phương Vân triệu ra Xuyên Khâu Dương Giới phong ấn trong hoàng kim họa quyển. Sau đó, thân hình nhoáng lên, liền bước vào trong Thiên Địa vạn hóa chung.

Thiên Địa vạn hóa chung vô cùng quan trọng. Phương Vân không muốn cho Tạ Phiêu Phiêu biết. Cho đến bây giờ, cái bí mật này chỉ có Tôn Thế Khôn và Lục Vũ biết.

Tôn Thế Khôn là biểu đệ của Phương Vân. Phương Vân tuyệt đối tin tưởng hắn. Nếu như ngay cả người thân của mình mà cũng không tin tưởng thì đúng là chẳng còn ý nghĩa gì cả, hơn nữa, Tôn Thế Khôn còn đem cả tuyệt học Đại Lực Thần Ma Tông nói lại cho mình biết.

Về phần Lục Vũ, tuy rằng biểu hiện thoát nhìn tương đối lạnh lùng, có điều không phải là loại người không biết ơn. Thậm chí Phương Vân thu nhận muội muội giúp hắn. Lục Vũ lần đầu tiên gặp mặt hắn đã tặng một kiếm.

Nhưng Phương Vân biết, tất cả cái này chỉ là biểu hiện mà thôi. Tuy rằng bề ngoài của Lục Vũ cao ngạo, nhưng trong lòng lại cực kỳ trọng tình trọng nghĩa.

Lúc đầu tại Ba Lâm quảng sơn Phương Vân và Khổng Tước lọt vào sự truy sát của Nhiếp Thiên Ma Quân, hai người tự nhận là chết không cần nghi ngờ nữa, đúng lúc đó. Lục Vũ từ trong quảng sơn lao ra, dưới tình huống tự nhận phải chết mà đỡ giùm một đòn. Nếu không phải là Nhiếp Thiên Ma Quân thu tay đúng lúc, thì Lục Vũ đã sớm không tồn tại.

Nếu Lục Vũ thật sự là kẻ bội tình bạc nghĩa, thì lúc đầu đã không làm như vậy, mà hắn sẽ ôm muội muội của mình, đứng ở một bên xem chứ không ra tay.

Tận sâu trong lòng của Lục Vũ, là một người không quen thiếu nợ nhân tình của kẻ khác!

Đối với hai người này. Phương Vân tuyệt đối tin tưởng. Nhưng mà Tạ Phiêu Phiêu thì lại khác, dù sao thì cha của nàng cũng là Thiên Ma tông chủ. Nếu như không để nàng ta biết, hai bên đều tránh được phiền phức, thì cũng là một lựa chọn tốt.

“Biểu ca!”

Tôn Thế Khôn bỗng nhiên mở mắt, kêu lên một tiếng kinh hãi. Phương Vân vừa mới bước chân vào không gian, hắn đã phát hiện ra rồi. Nhìn thoáng qua cô gái trong lòng Phương Vân Tôn Thế Khôn giật mình. Mới vừa không gặp mặt bao lâu, thì bên cạnh biểu ca lại có thêm một cô gái xinh đẹp rồi.

Tạ Phiêu Phiêu đã từng xuất hiện tại phủ của Bình Yếu tướng quân, nhưng mà trong khoảng thời gian ngắn này không gặp mặt, nên Phương Vân không nói. Tôn Thế Khôn cũng không biết.

“Vị này là... biểu tẩu à?”

“Đi chỗ khác! Ngồi xuống!” Phương Vân mắng.

“Ha ha ha” Tôn Thế Khôn cười ha hả, hắn vốn là loại người tính tình tùy ý, hiện tại chỉ đang biểu hiện bản sắc mà thôi.

Ở một bên. Lục Vũ cũng mở mắt ra, chớp chớp mắt một cái, hồ hững nói:

“Đây là đệ tử Thiên Ma tông sao... Người không muốn nàng ta biết về cái không gian pháp khí này à?”

Lục Vũ nhảy cảm, hơn nữa thân là đệ tử ma đạo, đương nhiên là đối với khí tức của Thiên Ma tông, cũng rất tinh tường.

“Ừ!” Phương Vân gật đầu: “Để nàng ta nghỉ ngơi ở đây một hồi... Lát nữa ta điều chỉnh thời gian, các người tạm thời không cần tu luyện, chúng ta bây giờ đang ở Đại Doanh châu. Nơi này có một Thang cốc, gần đây vì để tranh đoạt Viêm Ma Quân Vương chi tâm, khẳng định sẽ tụ tập rất nhiều cường giả. Cả người cũng nên tham khảo nhiều, sau này mới có lợi cho việc tu luyện”.

“Thang cốc...” Lục Vũ suy nghĩ một chút, lúc hần vào tông phái, thời gian cũng tương đối ngắn. Cho nên loại bí mật này làm sao mà hần biết được. Nhưng mà bản thân hần là một người rất có chủ kiến, gật đầu ừ một tiếng rồi thôi.

“Đại Doanh Châu!”

Tôn Thế Khôn ở bên cạnh nghe thấy Phương Vân nói vậy liền giật mình kinh hãi, hần không ngờ rằng mình mới tu luyện một hồi mà đã đến Đại Doanh châu rồi, hần theo phụ thân đi kinh doanh, cũng từng nghe tới nơi này, nhưng chưa đến bao giờ cả: “Ở đây có rất nhiều hoàng kim đấy!”

Làm người thừa kế dòng máu cự phú, cho nên cái đầu tiên mà Tôn Thế Khôn nghĩ đến chính là hoàng kim. Tại một nơi đầy vàng như vậy, hoàng kim không thể tính theo lượng, mà tính theo tấn.

Một tấn hoàng kim ở đây, đổi theo chế độ tiền tệ của Đại Chu, thì có thể được đến hai vạn lượng hoàng kim. Một ngàn vạn lượng hoàng kim, cũng là khoảng năm trăm tấn mà thôi, ở chỗ này chưa đủ để xếp thành một ngọn núi nhỏ nữa là.

“Chờ sau khi người tìm được mỏ hoàng kim rồi tính sau nhé” Phương Vân nói.

Đặt Tạ Phiêu Phiêu xuống đất, Phương Vân bắt đầu điều chỉnh thời gian về tốc độ bình thường. Thời gian nhanh gấp tám lần, một ngày thôi cũng phải cho Tạ Phiêu Phiêu ăn bằng không thì sẽ chết đói.

Trong không gian của Thiên Địa Vạn Hóa, ba người chưa đến mười tám tuổi, ai có thể cho nàng ta ăn uống? Nếu như làm cho nàng ta tỉnh dậy thì nói không chừng sẽ lập tức có bùng nổ. Vì để tránh phiền phức, cho nên đành phải triệu hồi thời gian bình thường trở lại.

“Ta đem một phần năng lực pháp khí chia xẻ cho các người...”

Phương Vân nói xong, tâm niệm khẽ động, liền có hai cỗ năng lượng, phân biệt tiến vào trong cơ thể của Lục Vũ và Tôn Thế Khôn. Thân hình hai người chấn động, lập tức thấy được tình cảnh bên ngoài. Chỉ thấy một nam nhân đang đứng thẳng trong rừng cây, vẫn không nhúc nhích.

“Vù vù!”

Chung thể nhoáng lên, lập tức thu nhỏ lại thành cỡ móng tay chui vào trong ngực Xuyên Khẩu Dương Giới, sau đó biến mất không thấy..

Doanh hoang hiện tại đang là thời kỳ phi thường, kẻ nào cũng có. Phương Vân không muốn trong khoảng thời gian này khiến cho những tồn tại cường đại quá mức chú ý. Mọi người toàn bộ đều tiến vào trong Thiên Địa vạn hóa, sau đó mượn thân phận của Xuyên Khẩu Dương Giới, như vậy sẽ bí ẩn không gì nghi ngờ.

“Đi thôi!”

Phương Vân ra lệnh cho Xuyên Khẩu Dương Giới, người này đã từng sống tại địa phương của Doanh nhân, cho nên cũng không có mấy xa lạ, nhanh chóng đi về phía trước.

“Đứng lại!”

Vừa mới đi được không xa, một nhẵn giả hắc ý từ trên thân cây nhảy xuống, động tác nhẹ nhàng linh hoạt như mèo vậy.

“Người là ai? Tại sao lại ở đây? Lúc người đi qua chỗ kia, có nhìn thấy người của chúng ta không?”

Toàn bộ câu nói này đều dùng Doanh ngữ để nói.

Tôn Thế Khôn và Lục Vũ nghe mà cứ như không nghe vậy. Nhưng mà Phương Vân và Xuyên Khẩu Dương Giới có tinh thần tương thông, cho nên tuy rằng không hiểu loại ngôn ngữ này, nhưng mà cũng có thể thông qua ký ức của hần mà biết được ý nghĩa cuộc đối thoại của hai người.

“Vừa có một nhân giả bị chúng ta giết phân hội chúng ta có nhìn thấy không?” Phương Vân giải thích.

“Ta nhận lệnh, đi đến Trung thổ thần châu, theo võ giả tông phái. Lần này từ Trung thổ trở về, chuẩn bị tiếp lệnh, về phần người mà người nói, ta không có gặp qua. Nhưng mà ở phía sau ta, hình như có một nam một nữ, chuẩn bị tiến vào trong rừng cây. Trang phục của bọn họ, hình như không phải người Đại Doanh Châu chúng ta”.

“Mẹ kiếp! Những tên Trung thổ này!” Tên nhẩn giả kia nghiêng răng, trầm ngâm một chút rồi nói:

“Người cũng chú ý một chút, trong khoảng thời gian này, có rất nhiều cường giả Trung thổ đến Đại Doanh châu. Không biết bọn họ muốn gì, chúng ta bị bọn họ giết rất nhiều người. Người phải cẩn thận”.

“Đã biết!” Xuyên Khẩu Dương Giới gật đầu.

“Ừ” Tên nhẩn giả này gật đầu, thân thể nhoáng lên, lập tức đu lên một cành cây, sau đó bóng người chợt lóe, rồi biến mất không thấy đâu.

Xuyên Khẩu Dương Giới chấn hưng tinh thần lại một chút, sau đó nghênh ngang đi trong rừng cây. Dọc đường đi cũng làm kinh động vô số nhẩn giả trên ngọn cây, nhưng mà không ai để ý đến hần, hiển nhiên là đã nhận được thông báo của cấp trên rồi.

Bản thân Xuyên Khẩu Dương Giới là người sinh trưởng tại đây, căn bản là không ai nghi ngờ hần cả.

446. Chương 435 : Nghi Thức Tế Tự

Phương Vân chỉ huy Xuyên Khẩu Dương Giới đi đến một nơi hoang vắng, xác định là trái phải không có người, liền ra lệnh cho hần ngồi khoanh chân xuống, sau đó lấy từ trong cơ thể của mình ra một chút quy tắc, đánh vào trong cơ thể của hần.

Nhẫn pháp của võ giả Doanh châu hoàn toàn khác hần so với Trung thổ, cần có Quy Tắc làm trung tâm, cấu thành phù toán thì mới có thể sử dụng được. Phương Vân đem đoạn quy tắc ấy đánh vào trong đan điền của Xuyên Khẩu Dương Giới, rồi dựa theo phương pháp mà hần biết, để tu luyện nhẫn pháp.

Có chân khí hùng hậu của Phương Vân làm chỗ dựa, Xuyên Khẩu Dương Giới trong nháy mắt liền cô đọng lại nhẫn pháp và phù ấn hơn nữa còn thông thạo hơn so với trước đây rất nhiều.

“Thực lực của Xuyên Khẩu Dương Giới quá kém, mình phải tìm vài nhẩn giả cho hần giúp hần tăng cường thực lực mới được”.

Trong lòng Phương Vân khẽ động, đột nhiên nảy sinh một ý định trong đầu. Nghĩ xong liền làm, sau một lát, trong rừng sâu chỗ của Xuyên Khẩu Dương Giới. Phương Vân đã tìm một cơ hội tốt, phong ấn vài tên nhẩn giả. Sau đó truyền toàn bộ nhẫn pháp vào trong cơ thể của Xuyên Khẩu Dương Giới.

Có những phù toán và nhẫn pháp của những nhẩn giả này, thực lực của Xuyên Khẩu Dương Giới lập tức được tăng cường. Phương Vân đem một bộ trang phục nhẩn giả bỏ vào trong túi không gian, sau đó ra lệnh cho Xuyên Khẩu Dương Giới đi đến phương Bắc.

Do thực lực đã được tăng lên, nên Xuyên Khẩu Dương Giới di chuyển rất nhanh trong rừng rậm, tung tích vô cùng quỷ dị. Trong khu rừng rậm này, hần quả thật giống như cá gặp nước. Nhưng mà tuy rằng thực lực của hần được tăng cường, nhưng tu vi của hần vẫn tương đương cấp Tinh Phách mà thôi.

Đại Doanh châu không cường thịnh như Đại Chu triều, ngoại trừ vài tòa thành lớn ra, thì phần lớn đều là nông thôn cả. Nhà cửa cũng tương đối đơn sơ. Ngoại trừ võ giả, có rất nhiều bình dân khi bước đi, đều có thói quen cúi đầu, đi chân trần hoặc là mang guốc gỗ, so với Thần Châu Trung thổ hoàn toàn khác biệt,

Đại Chu triều trải qua hơn trăm, năm thống trị, dân chúng bình thường ngày nay đã mặc những bộ trang phục bằng gấm. Mà ở chỗ này, hiển nhiên là chỉ có vương công quý tộc mới được hưởng thụ điều này.

Ở nơi như vậy, người Trung thổ có vẻ như rất là đặc biệt, liếc mắt là có thể nhận ra.

Xuyên Khẩu Dương Giới đi đến một khu chợ nhỏ, ngồi xuống uống trà tại một quán nhỏ đơn sơ, đẳng cấp tại Đại Doanh Châu có vẻ nghiêm hơn so với Trung thổ. Doanh nhân trong quán trà, nhìn thấy võ phục của Xuyên Khẩu Dương Giới, lập tức cúi đầu, giọng nói cũng nhỏ đi rất nhiều. Xuyên Khẩu Dương Giới cẩn thận lắng nghe, những cuộc trò chuyện nho nhỏ của những Doanh nhân này hầu hết đều là nói về phần lớn kẻ dị tộc xuất hiện tại đây. Khi nói chuyện còn tranh luận về trang phục của những người này, trong mắt của Doanh nhân, thì những bộ trang phục ấy tuy đẹp, nhưng cũng có vẻ cổ quái, không tránh được những cuộc nghị luận to nhỏ, đồng thời còn có cả sự chế nhạo nữa.

“Người Man tộc, người của Dịch tộc, còn có rất nhiều cường giả khác...”

Phương Vân ẩn thân trong Thiên Địa vạn hóa chung, xuyên qua Xuyên Khẩu Dương Giới, tiếp nhận thông tin bên ngoài, thông qua lời kể của những Doanh Nhân ở đây, cũng đoán ra được một chút người đó là ai. Theo cái phương hướng này, hẳn là sẽ đi đến Thang cốc, có rất nhiều người sẽ phải đi qua nơi này.

Nhắc đến những người ngoài Đại Doanh châu này, những Doanh nhân đó vừa ngạc nhiên, lại vừa sợ hãi. Thì ra có rất nhiều người do ngôn ngữ không thông, khi đặt chân đến đây, ăn cái gì, hay muốn cái gì đều dùng một tiền tài của Man hoang. Di hoang, hay là Dịch hoang. Nhưng mấy thứ này không giống tiền của Đại Doanh châu, cho nên trong mắt của Doanh nhân căn bản là không có bất kỳ giá trị nào cả, cũng giống như mấy kẻ ăn cơm giứt vậy.

Lại có mấy người nóng tính của Man tộc hay là tu sĩ tà đạo, ở chỗ này hưng phấn lên, sau đó ra chiêu giết không ít Doanh nhân. Và Doanh nhân đối với những người này, đương nhiên là sợ như rắn rết rồi.

Dĩ nhiên, cũng không phải tất cả đều là loại giết người phóng hỏa, cường bức dân lành cả. Có vài người uống một chén trà, đều dùng các loại hoàng kim hay tiền Tam Hoàng để trả. Và hoàng kim thì đương nhiên là dùng được ở đây, uống một chén trà, mà tự nhiên lại trả bằng hoàng kim, giống như là tự nhiên được cục tiền trên trời rớt xuống vậy. Và những người Doanh nhân này đương nhiên là không khỏi mừng thầm.

Một nơi như quán trà thì tiền nước đương nhiên rất ít, là một nơi để nghỉ chân mà thôi. Mà có gì để nghỉ ngơi đâu, toàn là đến để hỏi thăm tin tức mà thôi. Phương Vân cũng không vội đi, thông qua Xuyên Khẩu Dương Giới, hỏi thăm tin tức ở đây.

Vừa mới uống được nửa chén trà, thì phía sau truyền đến tiếng bước chân trầm trọng, và một giọng nói Trung thổ vang lên :

“Những tên Doanh nhân này, đúng là ngu muốn chết, hỏi tới Thang cốc, cả đám đều lắc đầu, cái gì cũng không biết, đúng là tức chết đi được”.

Xuyên Khẩu Dương Giới quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một nam tử trung niên mặc trang phục văn sĩ cùng với một đại hán cao lớn thô kệch, mặt đầy râu, vừa đi đến bên này vừa nói: “Đạo huynh bớt giận, những người Doanh nhân này không thông ngôn ngữ Trung thổ, không biết cũng là bình thường. Chúng ta tìm vài người, lặng lẽ đi theo, khẳng định có thể tìm được Thang cốc”.

Người văn sĩ mặc áo màu lam nói.

“Nhìn xem trước đã, nếu không tìm được Thang cốc. Thanh Mi Ứng Vương ta sẽ đại khai sát giới tại chỗ này. Giết cho đã, giết cho sướng tay rồi trở về” Đại hán râu ria nổi giận

“Thanh Mi Ứng Vương? Thì ra là kẻ xếp hàng hai mươi bảy trong Thiên Tượng bảng. Mấy tên này cũng có dã tâm không nhỏ, xếp sau hai mươi mà cũng dám đến đây tham gia náo nhiệt”.

Phương Vân ở trong Thiên Địa vạn hóa chung, nghe rất rõ ràng, như có suy nghĩ.

“Thật sự là không biết lượng sức. Mấy tên này thật tìm được Thang cốc, thì sợ rằng giờ chết cũng đã điểm”.

Lục Vũ lạnh lùng nói.

Hai gã cường giả tán tu, vừa bước vào trong quán trà, quét nhìn một cái, bỗng nhiên quát:

“Chó nuôi dưỡng, lão tử hỏi các ngươi, ai biết Thang cốc ở đâu?”

Cả sảnh im lặng, mọi người quay đầu qua nhìn.

“Tức chết lão tử” Thanh Mi Ứng Vương tức giận đầy trời, bước đến, nắm lấy một người, giống như nắm con gà con, vung tay tát bốp bốp vào mặt người đó: “Nói. Thang cốc ở đâu”

Người bị nhắc lên kia sợ đến mất ngậy ra như phồng, dùng sức mà lắc đầu, cả người run lên.

“Ài, lại không biết” Thanh Mi Ứng Vương bắt đầu nói.

“Được rồi. Viêm Ma Quân Vương còn một khoảng thời gian nữa mới đến thọ chung. Chúng ta vẫn còn kịp”.

“Trong khoảng thời gian này, người càng lúc càng nhiều, đến lúc đó, tìm vài người, đi theo họ là được” Người văn sĩ bên cạnh khuyên nhủ.

“Cũng chỉ có thể như vậy”.

Thanh Mi Ứng Vương thở dài một tiếng, liếc nhìn Xuyên Khẩu Dương Giới, cũng không lưu ý, đi nhanh ra ngoài. Phóng chừng là trên đường đi đến đây, hẳn đã gặp không ít võ sĩ như Xuyên Khẩu Dương Giới, cho nên cũng không còn tâm để đi hỏi nữa.

Sau khi hai người rời đi không lâu, liền có một đạo khí tức kinh khủng từ bầu trời chuyển đến. Cái quán trà vốn vừa được bình yên lại lập tức ngưng trọng hẳn lên. Phương Vân trốn trong Thiên Địa vạn hóa chung mà cũng cảm thấy một cỗ áp lực vô hình, cả người giống như đang bị đè chặt xuống đất vậy, ngay cả hô hấp cũng tương đối khó khăn.

“Khắc khắc khắc...”

Một tiếng cười quái dị vang lên, rồi một đám mây đen che phủ cả ánh sáng xuất hiện, che trời đi đến hướng Bắc.

Trong Thiên Địa vạn hóa chung, ba người im lặng không nói gì. Một lát sau. Tôn Thế Khôn mới lẩm bẩm: “Thực lực thật đáng sợ!”

Phương Vân và Lục Vũ nhìn thoáng qua nhau, cũng nhìn thấy được sự lo lắng trong lòng. Nhân vật như vậy mà muốn đi tranh đoạt Viêm Ma chi tâm, cơ hội của Phương Vân sợ rằng rất nhỏ.

“Tới Thang cốc phải cẩn thận một chút”.

Một hồi sau, Lục Vũ mới lên tiếng, giọng nói rất bình tĩnh, không có giao động gì cả.

“Ừm!”

Phương Vân thần nhiên đáp một tiếng.

Sau khi mây đen biến mất, khoảng chừng một chén trà sau, một tiếng bước chân truyền đến. Tốc độ cũng không phải là nhanh, nhưng mà Phương Vân nghe không rõ. Bất quá, Phương Vân liếc mắt nhìn người nam tử ấy một cái liền nhận ra được thân phận của đối phương.

Hai người này đều là hải tộc. Khí tức của cả hai đều cực kỳ cường đại, bên người mơ hồ ngưng tụ hơi nước, mơ hồ có hải triều lúc ẩn lúc hiện.

“Hoàng tử, chúng ta có nên nghỉ ngơi ở đây một chút, chờ Na Già đến rồi cùng nhau đi không?” Áo Phổ Lộ Tư nói.

“Không cần, sau khi Na Già xong chuyện, tự nhiên sẽ trở về, mau đi thôi”.

“Đoạn đường này, càng đi càng nóng nực”.

Tam hoàng tử khoác tay, dưới chân cũng không dừng lại, đi nhanh đến hướng Bắc, nhìn cũng không nhìn về hướng của Xuyên Khẩu Dương Giới.

“Với khí chất của hai người này, sợ rằng có địa vị không thấp trong hải tộc. Nếu như có thể đánh, và giết được hai người, thì với công lao của mình, sợ rằng có thể trực tiếp được phong hầu”.

Trong lòng Phương Vân rung động, nhưng mà sau khi nghĩ lại. Phương Vân liền cố gắng kìm chế xung động trong lòng. Thời gian còn dài, vẫn còn cơ hội, hiện tại mạo muội ra tay, sợ rằng sẽ dẫn đến nhiều phiền toái không cần thiết, đợi thêm một khoảng thời gian nữa vậy.

Nhìn theo hướng mà hai gã hải tặc biến mất. Phương Vân ra lệnh cho Xuyên Khẩu Dương Giới đứng dậy, đặt Doanh tặc trên bàn, sau đó nhanh chóng rời đi. Những Doanh tặc, hẳn lấy được từ trên người đám nhãi nhép kia.

Một đám võ giả Doanh châu đang đi từ một hướng khác đến. Phương Vân liếc nhìn một cái, rồi cũng không lưu ý. Chuẩn bị đuổi theo đám hải tặc kia, nhìn xem có cơ hội ra tay hay không.

Đầu lĩnh của đám võ giả Doanh châu này, là một hán tử trung niên đang say khướt, đột nhiên giống như là phát hiện ra cái gì đó vậy, cả người giật mình, mắt mở to ra. kêu lớn một tiếng:

“Xuyên Khẩu Quân!”

Phương Vân vẫn không lưu ý, tiếp tục đi về phía trước.

“Công lực của hai người, còn thiếu một chút nữa là có thể đề thăng. Ma Thần vì thế đặc biệt ban ân, đây là Ma Thần đại nhân ban tặng cho các người”.

Đại Tư Cung xòe bàn tay ra, và tượng Ma Thần một lần nữa phát ra một tiếng gầm nhẹ, miệng rộng há ra, hai đực hoàn từ trong tượng Ma Thần phun ra, lẫn vào trong tay của Đại Tư Cung.

Một mùi hương nồng đậm tỏa ra, hai đại đực hoàn này được bao phủ được Vân dày đặc, trong đó còn có cả sấm sét lóe lên, rung động vô cùng, thoát nhìn có thanh thế vô cùng lớn.

Ở trong Thiên địa vạn hóa chung, trái tim của Tôn Thế Khôn và Lục Vũ như co rút mạnh, không thể tin được nói: “Cực phẩm đan đực”.

Hai viên đan đực này, nhìn theo tỉ lệ, rõ ràng là đực lực rất mạnh, sắp tiếp cận với tuyệt phẩm đan đực rồi. Nói về đực lực, thì so với cực phẩm đan đực tại các tông phái ở Trung thổ, thì nó còn mạnh hơn rất nhiều. Quả thật không có đạo lý.

Hai người không ngờ rằng, ở một nơi chim bay chưa kịp mỗi cánh như Đại Doanh châu, lại tự nhiên có thể nhìn thấy loại đan đực đẳng cấp như vậy. Trong các tông phái hiện tại, cơ bản là không có khả năng nhìn thấy loại đan đực này. Chỉ có một số tông phái trung cổ, thượng cổ cực kỳ hiếm có mới có được phương pháp điều chế đan đực, thì mới có thể luyện ra đực nó.

“Sao có khả năng là thứ này?”

Tuy rằng trên mặt của Phương Vân không lộ ra cái gì, nhưng trong lòng cũng rung động không nhỏ. Trong nháy mắt này. Phương Vân vốn thoát nhìn rất tĩnh tâm, nhưng đã xảy ra một thay đổi vô cùng to lớn.

Đan đực! Hiện tại cái hần thiếu nhất chính là đan đực!

Con mắt của Phương Vân bỗng nhiên sáng lên! Thiển Thảo tự này trong mắt hần, đột nhiên lại thành một thứ không giống bình thường nữa rồi!

448. Chương 437 : Thần Bí Tăng Nhân

“Biểu ca, có muốn ra tay cướp lấy không? Hiện tại huynh còn thiếu một chút nữa là có thể đi vào cấp Thiên Tượng rồi”.

Ánh mắt của Tôn Thế Khôn sáng lên nói, hần và Phương Vân cùng đi đến thượng cổ chiến trường, cũng biết Phương Vân cần một ít đan đực cường đại để vượt qua cấp Linh Tuệ, tiến vào cấp Thiên Tượng.

Lục Vũ bên cạnh cũng lộ ra vẻ động tâm. Liệt Thiên tông là tông môn đại phái, nhưng mà cũng không có loại đan đực đỉnh cấp như vậy, hiện tại hần cũng được linh cực phẩm đan đực, hơn nữa số lượng chỉ hai viên, không hề nghi ngờ, cái này quả thật có lực hấp dẫn rất lớn với hần.

Mi tâm của Phương Vân mở ra kim hoàng sắc thiên long nhãn, nhìn vào bức tượng Ma Thần trong Thiên Thảo tự, một khung cảnh rung động nhẹ nhàng hiện ra trước mặt hần, trong thần tượng, một không gian khác, xuất hiện ngay trước mắt của Phương Vân.

“Chờ một chút, cái tượng Ma Thần này, là cửa vào một không gian khác, bên ngoài có một tầng cấm chế đặc thù, chỉ cần phá vỡ tầng cấp chế này thì có thể tiến vào bên trong. Chờ thêm một lát, khi tế tự kết thúc, ở đây không còn người nữa, thì có thể dễ dàng ra tay hơn!” Phương Vân nói.

Hiện tại cái hần không sợ nhất chính là cấm chế. Thiên địa vạn hóa chung có năng lực bài trừ cấm chế cực mạnh, chờ người ở đây rời đi. Phương Vân có thể dễ dàng phá vỡ cấm chế, tiến vào trong không gian này.

“Biểu ca, ý của huynh là, tất cả đan đực đều từ bên trong không gian của tượng Ma Thần này chạy ra à?”

Ánh mắt của Tôn Thế Khôn vẫn tiếp tục sáng lên.

“Ừ!” Phương Vân gật đầu.

Lục Vũ nghĩ rằng, nếu như tất cả đan dược đều đến từ từ không gian bí ẩn phía sau tượng Ma Thần ấy, vậy chẳng phải là nói lên rằng, ngoại trừ hai viên đan dược kia, trong không gian ấy còn chứa rất nhiều đan dược khác sao.

“Người tất nhiên là có chủ ý rồi, vậy làm theo lời người nói đi”.

Lục Vũ thấy rằng lượng nhiều cũng có thể cần chết chất, nếu có thể tránh giao thủ với những võ giả Doanh nhân này, vậy đương nhiên là kết quả tốt nhất rồi.

Lễ tế tự nhanh chóng kết thúc, đại Tư Cung khoác tay, hờ hững nói: “Tản đi!”

“Vâng!”

Mọi người cúi đầu thi lễ xong đều lui ra ngoài.

Tâm niệm của Phương Vân vừa động, chuẩn bị kêu Xuyên Khẩu Dương Giới rời đi, sau đó sẽ trở về dò đường lúc đêm khuya, thì âm thanh của Đại Tư Cung vang lên bên tai:

“ Xuyên Khẩu Dương Giới, người ở lại”.

“Vâng, Đại Tư Cung”.

Trong lòng Phương Vân cả kinh, nhưng mà Đại Tư Cung địa vị tôn sùng, hoàn toàn có tư cách bắt một gã hạ nhãn lưu lại.

Trong Thiên địa vạn hóa chung, ba người trong lòng có quỷ mà lại bị Đại Tư Cung bắt ở lại, lập tức nổi lên cảnh giác, nhưng bên ngoài thì Xuyên Khẩu Dương Giới vẫn tỏ ra bình thường.

Trong Thiên Thảo tự, sau khi mọi người rời đi rồi, đại Tư Cung mới nói:

“Xuyên Khẩu, chuyện của người. Phục Bộ Chính Thành đã nói cho ta biết, chuyện đi đến Trung thổ này. Ma Thần đại nhân và Doanh hoàng bề hạ bận rộn, sẽ nhớ được quốc thư của người sao? Giao cho ta, ta sẽ tận tay đưa cho bề hạ”.

Trong lòng Phương Vân nhảy dựng lên, quốc thư? Hắn còn chưa chuẩn bị cái này. quốc thư của Đại Doanh châu, hiện tại căn bản là không có sự trả lời của tông phái.

“Lão gia hỏa này, tự nhiên lại đòi quốc thư vào lúc này, cái này phiền rồi, ngay cả bút mực cũng không có, làm sao mà làm giả đây”.

Ngay trong lúc Phương Vân đang suy nghĩ cách nào lừa gạt tên Đại Tư Cung này, thì đột nhiên, ngay trong lúc đó, một tiếng quát chói tai vang lên:

“Người Trung thổ, người lớn mật lắm!”

Một tiếng quát chói tai. giọng nói đặc sệt khó nghe, không phải dùng Doanh ngữ, mà là dùng tiếng Trung thổ quen thuộc của Phương Vân. Trong Thiên địa vạn hóa chung, thân thể của ba người liền bị chấn động, lập tức biết được chuyện này đã bị Đại Tư Cung vạch trần.

Lão già tóc bạc này không hổ là gừng càng già càng cay, cho dù võ đạo không được cao, nhưng mà nhân giới, kiến thức và tâm kế thì người bình thường không thể nào so sánh được.

“Hồ ly giáo hoạt”.

Trong đầu của Phương Vân chỉ kịp nghĩ đến cái ý niệm này thì Đại Tư Cung đã ra tay rồi.

“Ầm ầm!”

Trong mắt của Đại Tư Cung hiện lên một tia tàn khốc, tung ngũ trảo khô gãy ra, xung quanh Xuyên Khẩu Dương Giới, trong phạm vi mấy ngàn trượng, vô số cát bụi chui từ dưới đất lên, hóa thành những luồng cát mờ mịn, bao vây lấy Xuyên Khẩu Dương Giới, đồng thời có hơn mười bàn tay màu vàng đất từ bốn phương tám hướng lao đến, bao vây Xuyên Khẩu Dương Giới lại

Mỗi bàn tay này đều mang theo chuông tâm như giang hà, giống như một con giao long, phát ra những tiếng rống đáng sợ. Mỗi bàn tay đều có hơn nhị thập thiên long chi lực, một chuông này đủ để đánh nát cả một ngọn núi.

Nhìn thấy hơn mười bàn tay này lao đến hướng này, muốn đem Xuyên Khẩu Dương Giới và đám người Phương Vân bên trong Thiên địa vạn hóa chung nghiền nát ra. Phương Vân rút cuộc đã ra tay.

“Ông!”

Một tiếng chung réo rất, trong Thiển Thảo tự vang lên một tiếng chuông ngân, trong giây phút mười bàn tay ấy chạm đến Xuyên Khẩu Dương Giới, thì một không gian khác liền được mở ra, ba người trong Thiên địa vạn hóa chung lập tức chui ra từ ngực của Xuyên Khẩu Dương Giới, vừa nhảy ra không gian này, liền lập tức chui vào một không gian khác, và biến mất không thấy dấu.

Đồng thời, ở ngoài trăm trượng, một đạo tàn ảnh hoàng kim xẹt qua hư không, dùng tốc độ mà người thường không nhìn thấy được lao đến hướng pho tượng Thần Ma.

“Không ổn!”

Ánh mắt của Đại Tư Cung co lại, trong lòng trầm xuống, đồng thời đúng lúc này, ngoài trăm trượng phát ra một tiếng nổ thật lớn, không gian xung quanh Xuyên Khẩu Dương Giới hai mươi trượng, toàn bộ đều đã bị sụp nát. Xuyên Khẩu Dương Giới ngay cả hừ một tiếng cũng không kịp, trực tiếp bị sụp đổ xuống giống như một lâu đài cát vậy, hóa thành bụi phấn.

“Trở về cho ta!”

Khuôn mặt của Đại Tư Cung co quắp kịch liệt, đột nhiên lao người bước ra, trong nháy mắt liền xuất hiện ngay trước mặt của Thiên địa vạn hóa chung, đồng thời vươn năm ngón tay ra, cả người chụp đến, đem Thiên địa vạn hóa chung chụp vào trong lòng bàn tay.

“Hãy!”

Trong Thiên địa vạn hóa chung. Phương Vân quát lớn một tiếng, bỗng nhiên đứng lên, hoá thành hung thú Giác Thụy, lực lượng toàn thân cũng đột nhiên tăng lên đến nhị thập lục thiên long chi lực.

“Oành!”

Một bàn tay ma thần trắng bệch, bỗng nhiên từ trong Thiên địa vạn hóa chung tung ra, mãnh liệt chấn mạnh năm ngón tay của Đại Tư Cung, và Thiên địa vạn hóa chung nhân cơ hội này bay thẳng một đường vào trong miệng của pho tượng Ma Thần.

Một tia sáng lục sắc nhẹ nhàng rung động. Thiên địa vạn hóa chung đụng vào tầng tia sáng ấy, tốc độ bỗng nhiên chậm lại trong giây lát, và sau đó phành một tiếng, đi qua tia sáng, biến mất không thấy.

“Khốn kiếp!”

Đại Tư Cung hung hăng trừng mắt nhìn nơi mà Thiên địa vạn hóa chung biến mất, không cam lòng nói ra một tiếng, hắn cũng không ngờ rằng trên người của Xuyên Khẩu Dương Giới lại tự nhiên ẩn tàng một cường giả như vậy, không kịp trở tay, làm cho đối phương tiến vào trong tượng Ma Thần.

“Đại Tư Cung thật lợi hại!”

Trong Thiên địa vạn hóa chung. Phương Vân ngồi bệch xuống đất, thở dốc một hơi, khí huyết trong ngực hắn vẫn còn đang bốc lên.

Đại Tư Cung chí ít cũng là cường giả cấp Thiên Trùng nhất phẩm rồi, lực lượng vô cùng cường đại, Phương Vân cũng không phải là đối thủ của hắn nếu không phải do đối phương còn không nắm giữ được quy tắc không gian, thì sợ rằng bản thân căn bản là không có khả năng thuận lợi tiến vào trong cấm chế của tượng Ma Thần được.

“Trời, quả thật có nhiều đan dược, biểu ca, chúng ta đi thôi” Lúc này, chỉ nghe Tôn Thế Khôn hưng phấn kêu lên.

Cái không gian này, là một không gian vô cùng lớn và tràn ngập mùi được hương của vô số đan dược, tụ thành nước lũ, lưu động ngay trên không trung, mà ngoại trừ đan dược, còn có rất nhiều đao, kiếm, khải giáp, chia ra làm từng đạo nước lũ, lưu chuyển trên bầu trời.

“Thí chủ, nhìn đủ rồi chứ?”

Một giọng nói bình thản nhu hòa, từ phía dưới truyền đến.

Cái giọng nói này, cũng không phải là nói từ miệng ra, mà chỉ là một ý niệm dao động thôi, truyền vào trong Thiên địa vạn hóa chung.

Cả đám người Phương Vân lúc này mới phát hiện ra cách đó không xa, có một hòa thượng mặc tăng bào sắc đen, ngồi xếp bằng trên không trung, hòa thượng không nói một lời, cũng không có khí tức kinh thiên cũng không lộ ra bất kỳ một lực lượng nào cả, nhìn qua quả thật giống như một tăng nhân bình thường.

Nhưng trong lòng Phương Vân lại nảy sinh ra một cảm giác kỳ quái, chỉ thấy hòa thượng này, giống như một cây đại thụ, cắm rễ thật sâu trong cái không gian này, và toàn bộ không gian giống như đã hợp nhất với hắn vậy, mỗi hành động cử chỉ của hắn đều cực kỳ tự nhiên, cực kỳ phù hợp với toàn bộ không gian này, còn người của mình thì lại không hợp với không gian này, có cảm giác như bị xa lánh vậy.

“Tên hòa thượng này thật kỳ quái!”

Tôn Thế Khôn thần sắc ngưng trọng nói ra một câu, nếu hòa thượng này không chủ động lên tiếng, thì bọn họ căn bản là không phát hiện ra được, mà ở một chỗ như vậy lại tự nhiên có một hòa thượng, đúng là khó hiểu.

Lục Vũ tuy rằng không nói gì, nhưng trong ánh mắt cũng hiện ra một sự cảnh giác, tên hòa thượng này không đơn giản!

Ánh mắt của Phương Vân nhìn lướt qua bầu trời, dòng nước đan dược chảy về hướng của lão hòa thượng này, thần sắc của hắn vẫn giữ được bình tĩnh, không một chút thay đổi:

“Đại sư, tại hạ nhận lệnh của Đại Tư Cung, đến đây lấy đan dược”.

“Ha ha” Hòa thượng vừa nghe Phương Vân nói xong, liền nở nụ cười, lắc đầu : “Ăn nói bừa bãi, xuống địa ngục sẽ bị cắt lưỡi”.

Giọng nói vừa dứt, đôi mắt của hòa thượng bỗng nhiên trở nên sắc bén như đao, ẩn chứa một trận sát khí, tay áo bào rộng thùng thình bỗng nhiên rung lên, một bàn tay to, từ trong áo bào tung ra cực nhanh, chụp lấy Thiên địa vạn hóa chung đang lơ lửng giữa không trung.

Bàn tay to này còn chưa chụp đến, mà một cỗ lực lượng đáng sợ đã dao động trong không trung, làm cho phạm vi mười trượng xung quanh Thiên địa vạn hóa chung bị động lại.

Trong Thiên địa vạn hóa chung bỗng nhiên chấn động. Phương Vân, Tôn Thế Khôn và Lục Vũ liền cảm thấy một lực lượng đáng sợ, đánh nhập vào trong cơ thể, làm cho ba người nằm bẹp xuống đất, không thể động đậy được, giống như bị một ngọn núi lớn đè lên vậy.

“Xong rồi!”

Thần sắc của Tôn Thế Khôn, Lục Vũ trở nên trắng bệch, tâm như tro tàn luôn, lão hòa thượng này không ra tay thì thôi, vừa ra tay lập tức tung ra tu vi Thiên Trùng tam phẩm hơn tứ thập thiên long chỉ lực, lực lượng cường đại như trời đất vậy, trước mặt lực lượng ấy, hai người nhỏ bé như một con kiến hôi vậy, và lão hòa thượng đáng sợ này còn nắm giữ được quy tắc không gian nữa.

“Nơi này chính là không gian cực kỳ bí ẩn và quan trọng của Thần Đạo giáo ta, mấy vị nếu đã đến, cũng không tiện lưu lại”

Trong mắt của hòa thượng bạo phát ra một tia sáng còn chói mắt hơn cả tuệ tinh, ngũ trảo do chân khí hòa thành thu lại, hút lấy Thiên địa vạn hóa chung vào trong lòng bàn tay, trấn áp nó xuống.

Ngay trong giây phút bàn tay to kinh khủng như muốn che trời ấy đến gần, sắp chụp lấy được, thì Phương Vân rút cuộc đã ra tay.

“Rống”.

Một tiếng rống thật to vang lên. Phương Vân lần thứ hai hóa thành Thụy thú thượng cổ Giác Thụy, lực lượng cũng tăng lên nhị thập lục thiên long chi lực, tâm niệm khẽ động. Phương Vân lập tức vung ra ba hạt châu đỏ thẫm như lửa.

“Ầm ầm ầm!”

Ba hạt châu này lấy được từ pháp khí Thượng cổ viêm ma của trưởng lão Thánh Vu giáo, bay ra từ trong Thiên địa vạn hóa chung, phát ra những tiếng nổ mãnh liệt trên không trang.

449. Chương 438 : Hồ Khẩu Đoạt Thực

“Ầm ầm ầm!”

Liên tiếp ba tiếng nổ lớn vang lên trên bầu trời, Phương Vân dùng nhị thập lục (26) thiên long chi lực, phối hợp với tinh khí dẫn nổ của Thượng cổ Viêm Ma, nổ mạnh trên không trung. Ba Thượng cổ Viêm Ma này tiêu hao rất nhiều tài liệu luyện khí, còn dung hợp pháp khí của Viêm Ma chi tâm nữa, cho nên đạt đến một mức độ tương đương với thượng phẩm pháp khí.

Với nhị thập lục thiên long chi lực, cùng với ba thượng phẩm pháp khí, cộng lại sinh ra một vụ nổ lớn, cho dù lão hòa thượng thần bí với tứ thập (40) thiên long chi lực kia cũng không dám coi thường. Luận đơn đả độc đấu, thực lực của Phương Vân căn bản không phải là đối thủ của ông ta, nhưng pháp khí tự bạo, lại là một chuyện khác.

Lúc trước ở thượng cổ chiến trường, khí vận hoàng đế Quân Niệm Sinh, cũng dựa vào pháp khí tự bạo, cho nên đã chiếm được thế thượng phong trong khi bị Minh Vương Thái tử cùng Dương Hoàng giáp công.

Pháp khí tự bạo, thực lực càng mạnh thì uy lực càng lớn! Lúc Quân Niệm Sinh dùng chiêu này, chỉ mới thập ngũ (15) thiên long chi lực, nhưng Phương Vân hiện tại lại có đến nhị thập lục (26) thiên long chi lực, cho nên uy lực của vụ nổ càng thêm khổng lồ.

Không gian bị thần bí tăng nhân cô đọng lại, hầu như đã bị nổ tung trong nháy mắt, ngay cả bàn tay do thần bí tăng nhân phát ra cũng bị đánh văng trở về.

Cao thủ so chiêu, sống chết trong nháy mắt. Ngay trong lúc bàn tay năm ngón của thần bí tăng nhân văng

Nhìn thấy hiện tượng kỳ quái này. Tôn Thế Khôn và Lục Vũ đều trừng to mắt ra, không khỏi đứng dậy. Khí thể ngưng luyện Trung Xu phách của Phương Vân quá lớn, lại còn quá kỳ dị.

Sau khi con cự long này đứng lên, trận đồ khổng lồ bắt đầu hướng về nó. Giống như nước chảy rút vậy, rút thẳng vào trong cơ thể con cự long. Chỉ nghe một tiếng long ngâm vang lên, con cự long này bỗng nhiên hóa thành một đạo kim quang, chui vào trong cột sống của Phương Vân.

Trung Xu phách mà Phương Vân ngưng tụ, lại tự nhiên thành hình rồng!

“Rốt cuộc đã thành công!”

Phương Vân mở mắt ra, thở dốc một hơi, một cảm giác vui sướng lập tức nổi lên trong lòng.

Cấp Linh Tuệ với thập bát (18) thiên long chi lực, tất nhiên là vô cùng cường đại. Nhưng mà cái này cũng có nghĩa rằng, muốn tấn cấp thì còn khó hơn so với võ giả bình thường. Phương Vân vốn cho rằng, cần phải lấy được Viêm Ma chi tâm, thì mới có thể vào được cấp Thiên Tượng, nhưng hiện tại xem ra không cần nữa.

“Hiện tại chỉ cần phá tan ba mươi sáu tầng thế giới Thiên Cương, xua hết u tối trong Thiên Cương chi khí, và khai thông ba mươi sáu đại huyết của Thiên Cương, thì mình sẽ chính thức tiến vào cấp Thiên Tượng, đồng thời còn có thể tế luyện tinh huyết Côn Bằng”.

Một suy nghĩ xẹt qua trong đầu, làm cho trong lòng Phương Vân dâng lên một niềm vui vô hạn!

451. Chương 440: Ba Mươi Sáu Tầng Thế Giới Thiên Cương.

Cần thiết của cấp Thiên Tượng đã có thể giải quyết, sự tích lũy của Phương Vân cũng đủ hùng hậu rồi, muốn xông pha ba mươi sáu tầng thế giới Thiên Cương, căn bản không phải là vấn đề.

“Thế Khôn, Lục Vũ, nơi này có đủ cực phẩm đan dược, đủ để đề thăng tinh thần lực, các người không cần phải tu luyện trực tiếp uống cực phẩm đan dược, tiến vào cấp Linh Tuệ luôn đi! Ta cũng muốn đột phá cấp Thiên Tượng”.

Phương Vân hồi phục tinh thần, nói với hai người.

Lục Vũ và Tôn Thế Tiệm mặc dù đã tu luyện trong Thiên địa vạn hóa chung hơn một tháng, nhưng đối với thời gian bên ngoài cũng đã là một năm rồi, căn cơ cũng đã đầy đủ rồi.

Cực phẩm đan dược không chỉ tăng cường nội lực, mà còn có thể tăng cường tinh thần lực, mấy thứ này vô cùng hiếm thấy tại tông phái, lúc trước Long Hồ tông cử hành quần phong tranh đấu, phân phối đan dược xuống, cái loại cực phẩm đan dược này lại rơi vào trong tay của Ngu Thần mà một viên còn phải chia làm hai, chia cho hai gã đến trợ giúp, sự hiếm có không cần nghĩ cũng biết rồi.

Phương Vân để cho bọn họ tu luyện trong Thiên địa vạn hóa chung, cũng bởi vì không có cực phẩm đan dược, nhưng hiện tại thì khác rồi, ba ngàn viên cực phẩm đan dược được tích lũy từ vô số năm tại Đại Doanh châu, hiện tại toàn bộ đều nằm trong tay của Phương Vân, nói một cách khác, giống như là một tông phái khổ luyện đan mấy trăm năm vậy, rốt cuộc cũng đã tích lũy được nhiều đan dược, nhưng hiện tại lại bị Phương Vân đánh cướp, cái này khó mà diễn tả được.

Có nhiều đan dược như vậy, hai người cũng không cần tu luyện nữa.

“Ừm!”

Về mặt của Tôn Thế Tiệm đầy hưng phấn, cũng không khách khí, đưa bàn tay to ra, trực tiếp chụp lấy hơn bốn mươi viên cực phẩm đan dược, nuốt vào trong bụng, nếu không phải miệng của hắn có giới hạn, thì có khả năng nuốt nhiều hơn nữa.

Bốn mươi viên cực phẩm đan dược xuống dưới bụng, Tôn Thế Tiệm lập tức cảm thấy một cỗ lực lượng hùng hậu từ dưới bụng dâng lên, cả người như muốn nổ tung vậy.

“Không ổn!”

Sắc mặt của Tôn Thế Tiệm lập tức căng thẳng, biết là nuốt quá nhiều không kịp tiêu hóa, không dám chậm trễ nữa, vội vã khoanh chân xuống, bắt đầu tiêu hóa được lực của đồng cực phẩm đan được này.

“Tên gia hỏa này!”

Phương Vân lắc đầu, Tôn Thế Tiệm vẫn còn ham vui quá, đến bây giờ làm việc vẫn còn liêu lĩnh.

“Còn thừa nhiều mà!”

Lục Vũ nhìn Phương Vân một cái, đột nhiên nói.

“Không cần khách khí” Phương Vân cười đáp.

Lục Vũ cũng không nhiều lời, đưa tay ra, chụp lấy hơn mười viên cực phẩm đan được, giữ lấy trong tay, sau đó chậm rãi nuốt vào trong bụng, một lát sau cũng bắt đầu ngồi xuống tu luyện.

“Mình cũng nên tu luyện” Phương Vân khoan chân ngồi vào chỗ của mình, mi mắt chậm rãi khép lại...

Cơm phải từ từ ăn nếu không sẽ bị nghẹn, võ đạo cũng như vậy, tuy rằng Phương Vân đã ngưng kết được Trung Xu phách, khoảng cách tiến vào cấp Thiên Tượng đã không còn xa, nhưng mà, huyết Bách Hội cần phải đột phá, cũng giống như Anh phách ra vào Huyền môn vậy.

Võ giả phải đột phá huyết Bách Hội, tiến vào trong ba mươi sáu tầng môn hộ của Thiên Cương, sau đó mới có thể đem hồn phách tiến vào trong ba mươi sáu tầng thế giới Thiên Cương, bước vào cấp Thiên Tượng.

Hai chân của Phương Vân đứng thang, trong đầu hiện ra bí quyết để đột phá cấp Thiên Tượng, sau đó chân khi toàn thân giống như biển lớn hội tụ, hình thành một liên kết lớn, dũng mãnh tiến vào trong cột sống.

“Hây!”

Trong lòng Phương Vân quát to một tiếng, tâm thần chìm vào trong cơ thể, dung nhập vào trong Trung Xu phách, Trung Xu phách hấp thu luồng lực lượng này, bỗng nhiên hóa thành một con kim long cỡ bằng ngón cái, dùng cái thế lôi đình như vạn quân, dũng mãnh hướng lên trên đỉnh đầu.

Trong thế giới ý thức, năm tia sáng từ hai bên sườn bay lên. Phương Vân biết, đây là những nội tạng trong cơ thể, sau một hồi, tất cả ánh sáng thu lại, và một mảnh đen vô tận hiện ra trước mặt.

“Hắn là đã đến đầu vào, sắp đến gần huyết Bách Hội”.

Phương Vân lập tức đoán ra, Trung Xu phách sắp tiếp cận huyết Bách Hội, bởi vì giữa đầu vào và huyết Bách Hội có một khe hở cực nhỏ. Ở khoảng giữa ấy không có bất kỳ khí tạng nào cả, trong thế giới ý thức ấy, tự nhiên là một mảnh hư vô, cái gì cũng không nhìn thấy được.

Trung Xu phách của Phương Vân hóa thành hình rồng, di chuyển rất nhanh trong cái không gian đen tối ấy, cũng không biết là trải qua bao lâu, tựa như trong nháy mắt, nhưng lại hình như đã trải qua rất lâu, một cánh cửa màu vàng thật lớn đột nhiên xuất hiện ngay trong tầm mắt của Phương Vân.

Cánh cửa màu vàng này đứng sừng sững trong bóng đêm, tản ra ánh sáng vàng chói lọi. Giống như là một ánh mặt trời chiếu vào trong đêm đen, khí tức vô cùng trang nghiêm và chăm chú được phát ra từ trong cánh cửa.

“Đây là huyết Bách Hội!”

Phương Vân trầm nghĩ, phía sau huyết Bách Hội, chính là ba mươi sáu tầng Thiên Cương thế giới.

Ý thức là một thứ rất kỳ diệu, trong thế giới ý thức, thời gian không thể nào đo lường được, có thể rất nhanh nhưng cũng có thể rất chậm, trong ý thức dù chỉ mới có một lát, nhưng trên thực tế thì lại trải qua rất lâu rồi, đồng dạng, sự nhận biết của ý thức cũng trở nên rất chậm, điển hình nhất là trong đầu suy nghĩ đủ loại ý niệm, nhưng trên thực tế lại chỉ là giây lát thoáng qua.

Đây là một cảm giác rất mâu thuẫn, không thể nào dùng đạo lý bình thường để giải thích được!

Lúc này, cánh cửa màu vàng cao gần trăm trượng trong ý thức của Phương Vân, đứng sừng sững trong màn đen u tối, cực kỳ đồ sộ, nhưng Phương Vân rất rõ ràng, cánh cửa cao trăm trượng này thật ra chỉ là một huyết vị nhỏ bé trong cơ thể con người, nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn.

“Huyết Bách Hội. Phá cho ta!”

Phương Vân hét lớn một tiếng, thân thể chấn động, bỗng nhiên hóa thành một kim long dài mấy trăm trượng, đánh về cánh cửa màu vàng to lớn giữa hư không kia.

“Oanh!”

Cánh cửa màu vàng rung động mãnh liệt.

Tiếng nổ mạnh truyền khắp toàn bộ không gian hắc ám, một màng sáng năm màu hờ hững xuất hiện bên trong cánh cửa màu vàng, bị cự long chạm mạnh vào. Ánh sáng ấy lập tức trở nên ảm đạm lại, mảng ánh sáng bị lõm mạnh vào bên trong, xuất hiện nhiều vết nứt như mạng nhện, và một cỗ vân khí năm màu từ phía sau cánh cửa truyền đến, nhưng màng sáng vẫn chưa hoàn toàn bị vỡ ra.

Lúc này, Phương Vân chỉ cảm thấy bản thân giống như lọt vào giữa bùn lầy vậy, vô số trở lực từ bốn phương tám hướng đè ép đến, thập bát thiên long chi lực của Phương Vân mà cũng không thể nào công phá được cửa vào Thiên Cương, nghe có vẻ khả khó hiểu, nhưng mà lúc trước Phương Vân đã nuốt Hóa Long Thảo, lại bị Tà Thần Lực cải tạo thân thể, không ngừng tăng cường bản thân lên, cho nên những thứ liên quan trong cơ thể cũng được tăng lên rất nhiều, vì vậy mới gặp phải cảnh khiến cho kẻ khác khiếp sợ.

“Thiên thời, địa lợi, nhân hòa, mình có toàn bộ, mình không tin rằng không thể phá được huyết Bách Hội này!”

Trong lòng Phương Vân cũng khơi dậy một cỗ ngạo tính, cấp Thiên Tượng gần trong gang tấc, nếu như không công phá cấp Thiên Tượng một cách oanh oanh liệt liệt, mà lại bị đình trệ ở tầng này, thì quả thật đúng là một trò cười cho thiên hạ.

“Huyết Bách Hội, mở cho ta!”

Phương Vân hét lớn một tiếng, lực lượng toàn thân tập trung lại một cho, bỗng nhiên tung ra, chỉ nghe ầm lớn một tiếng, màng ánh sáng bị nghiền nát ra, sau khi ánh sáng dịu xuống, một thế giới khó tin hiện ra ngay trước mắt Phương Vân.

Thế giới này rất lớn, nơi nơi đầy ánh sáng, tràn ngập những ánh mây năm màu, những tiên nữ, tiên tử bay lượn phiêu diêu trong ấy, thoáng đến thoang đi, hoa tươi nơi này rất rực rỡ, quỳnh lâu điện ngọc, tất cả đều hòa hợp với thiên nhiên. *

“Đây là Thiên Cương thế giới sao?”

Phương Vân kinh hãi, chậm rãi bước qua cánh cửa màu vàng kia, đặt chân vào một thế giới khác, vô cùng kinh ngạc đánh giá về cái thế giới này.

Hắn vốn đã chuẩn bị tốt rồi, ví dụ như gặp phải một cảnh tượng hung hiểm vô cùng, nhưng lại không ngờ rằng, sau khi đánh vỡ được cánh cửa màu vàng này thì một thế giới hoàn mỹ lại đột nhiên xuất hiện ra trước mắt, cái thế giới này hoàn mỹ đến mức khiến cho kẻ khác hầu như muốn say mê trong đó, không muốn rời đi.

“Không đúng!”

Tâm tình cảnh giác trong lòng của Phương Vân bỗng nhiên thay đổi, con mắt chớp nhìn liên tục, bỗng nhiên tỉnh táo lại, bởi vì con đường võ đạo luôn tràn đầy nguy hiểm.

Một khi làm không tốt thì sẽ phải chôn thân trong đó, cho nên tinh thần và ý chí của võ giả cực kỳ quan trọng, nhất định phải kiên định.

Thiên Cương thế giới tự nhiên lại làm cho võ giả sinh ra loại tâm lý muốn ở lại trong nó, không còn muốn rời đi nữa, đây là điều cực kỳ nguy hiểm. Phải biết rằng, võ giả lấy trạng thái linh hồn để khai mở thân thể, nhưng không thể để cho hồn phách ở lại trong đó lâu dài được, hồn phách mà rời khỏi thân thể quá lâu, thì thân thể sẽ chết đi vì héo rũ.

Thiên Cương thế giới bất tri bất giác làm dao động ý chí của con người, làm cho người ta lưu luyến bên trong, rõ ràng chẳng khác gì muốn làm cho người ta tự sát.

Phương Vân vẫn đang hóa thân thành cự long, nhoáng lên trên không trung, lập tức biến lại thành hình người, đáp xuống đất, hình thái do võ giả ngưng tụ lại thành thất phách cũng không phải là không thể thay đổi. Anh Phách của Phương Vân có hình thái của nữ hài, nhưng khi tiến nhập vào trong bảy mươi hai tầng của Địa Để, lại biến thành một con rồng xanh khổng lồ, đây chính là năng lực của ý thức sau khi chìm vào trong hồn phách.

Phương Vân hóa thân thành một nam tử bạch y, chậm rãi bước đi trong đó Thiên Cương thế giới, ngắm nhìn mọi vật, một tiên tử xinh đẹp, tay cầm một cái giỏ, nhìn thấy Phương Vân đến, mỉm cười hi hi, che miệng bước đi, và cũng không hề tấn công Phương Vân.

“Xảy ra chuyện gì? Lẽ nào Thiên Cương thế giới lại là cái dạng này?”

Phương Vân vừa bước chân vừa cảm thấy khó hiểu, khi võ giả đột phá bảy mươi hai tầng của Địa Để thế giới thì gặp phải nguy hiểm trùng trùng, cùng một đạo lý như vậy, sao Thiên Cương thế giới lại dễ dàng như thế chứ?

“Ồ! A!”

Đột nhiên, một tiếng rên rỉ từ phía sau hoa viên truyền đến, mang theo sự dự hoặc vô hình.

“Thanh âm này có chút quen thuộc, là ai?”

Trong lòng Phương Vân khẽ động, lập tức bay đến.

“Ha ha, đại nhân thật có diễm phúc, nữ nhân mơ màng này lại xuất hiện ở đây, lúc đầu còn la hét, nói cái gì mà đang ở Đại Doanh châu, lại đột nhiên xuất hiện ở đây”.

Phương Vân còn chưa đến gần, thì đã nghe thấy tiếng nói chuyện vang lên ở đó.

“Đúng vậy, nữ võ giả nhân loại như vậy rất ít gặp, hơn nữa tự nhiên lại còn xuất hiện trong trạng thái mơ màng nữa, theo như lời nàng ta nói, là bị người ta đánh xỉu, sau đó hồn phách rời xác, trong lúc vô ý đi qua huyết Bách Hội, xuất hiện tại đây”.

“Ha ha, cho dù nàng ta có bản lĩnh to bang trời, thì bây giờ không phải cũng bị đại nhân bắt được hay sao”.

Vài tên nam tử đứng phía sau bụi hoa, khe khẽ nói chuyện, còn tiếng rên rỉ của nữ tử thì càng ngày càng to hơn đã gần như biến thành tiếng hô lớn.

Phương Vân nghe thấy âm thanh như thế, trong lòng cả kinh, tay chân cũng lạnh lẽo: “ Chẳng lẽ là nàng?”

“Oanh!”

Trong lòng Phương Vân chấn động, bỗng nhiên ra tay, đánh bay ba gã nam tử đang nhìn lên sau bụi hoa, bước qua bụi qua, chỉ thấy một thân ảnh quen thuộc, đang ngồi xổm giữa ao, nàng ngẩng đầu lên trời, thân thể không ngừng phập phồng, trong miệng liên tục phát ra những âm thanh mị hoặc mê người.

Mái tóc bạc quen thuộc, bóng lưng quen thuộc, trong giây phút ấy, một ý niệm hiện lên trong đầu. Phương Vân giống như bị sét đánh đứng đơ ra đó, không còn biết phản ứng cái gì luôn.

Vì người này tự nhiên lại là Tạ Phiên Phiên.

452. Chương 441: Thiên Ma.

Thân thể của Tạ Phiên Phiên rõ ràng vẫn còn đang ở trong Thiên Địa vạn hóa chung, tại sao lại xuất hiện ở chỗ này?

Trong lòng Phương Vân khiếp sợ cực độ, bỗng nhiên trong đầu hiện lên vài suy nghĩ, và lập tức cả kinh.

Khi cái suy nghĩ này hiện lên trong đầu, thật sự làm cho Phương Vân lạnh cứng cả tay chân, vừa sợ vừa hối hận, tuy rằng tính cách của Tạ Phiên Phiên có đôi khi hơi thô bạo một chút, nhưng nếu bởi vì hấn mà ngày hôm nay gặp phải ô nhục trong Thiên Cương thế giới, vậy thì quá thật không thể tha thứ được.

Phương Vân tuy rằng rất muốn thay đổi vận mệnh, nhưng cũng không được như ý, bởi vì tất cả cái này thành lập trên tính mạng của những người vô tội khác.

Mà lúc đó, trong hoa viên, hai người đang hợp thể tựa hồ bị Phương Vân làm cho kinh động, một nữ tử tóc bạc chỉ mặc một cái áo đơn mong, thân thể hấp dẫn ẩn hiện bên trong cũng đã xoay mặt lại, để lộ ra một khuôn mặt và ánh mắt quen thuộc.

“Tạ Phiên Nhiên!”

Toàn thân của Phương ý ân còn run rẩy dữ dội hơn nữa, cô gái trước mắt này tuy rằng có mái tóc bạc của Tạ Phiên Phiên nhưng mà lại có khuôn mặt giống Tạ Phiên Nhiên, khi quay đầu lại nhìn Phương Vân, xuân ý bắt đầu khởi động, trên khuôn mặt còn lưu lại xuân tình thật nhiều, mê say và mê hoặc.

Lần này Phương Vân đã cả kinh đến nỗi thành một con gà mắc tóc rồi, đối với Tạ Phiên Nhiên, hắn vẫn còn có hảo cảm cực độ, hồn nhiên mà ngay thẳng, đặc biệt là trong thư phòng, lúc nàng cởi dây cột tóc xuống, để mái tóc như mây của mình rồi lả tả xuống, hình dạng ấy đã khắc thật sâu vào trong lòng Phương Vân, hắn thật không ngờ lại tự nhiên nhìn thấy cảnh này.

Mái tóc bạc, khuôn mặt trắng thang, hai khuôn mặt có bảy phần tương tự bỗng nhiên hòa vào cùng một chỗ.

“Hai nàng tự nhiên lại cùng một người!”

Phương Vân không thể tin vào con mắt của mình, Tạ Phiên Phiên có mái tóc bạc, còn tóc Tạ Phiên Nhiên lại là màu đen, hai người tuyệt đối khác nhau, vậy trước mắt đang xảy ra chuyện gì.

Thời gian trong nháy mắt tựa hồ trở nên cực kỳ thông thả, tư liệu về hai tỷ muội Tạ Phiên Phiên và Tạ Phiên Nhiên lập tức hiện ra trong đầu. Phương Vân phát hiện ra, trừ việc Tạ Phiên Phiên từng nói với mình là chị của Tạ Phiên Nhiên ra, thì Tạ Phiên Nhiên lúc ở thành Hoài An, lại chưa từng đề cập với mình rằng bản thân nàng còn có một tỷ tỷ khác.

Hồi tưởng lại, Tạ Phiên Nhiên và Tạ Phiên Phiên có sự khác nhau rất lớn, đó là mái tóc và diện mạo.

“Tóc bạc..., tóc bạc...” Trong nháy mắt khi Phương Vân suy nghĩ, đầu óc lập tức hoạt động nhanh gấp mấy lần, và có rất nhiều chi tiết bình thường không chú ý bỗng nhiên được phóng đại lên trong đầu, sau đó cấp tốc phân tích:

“Người Trang tho, từ trước đến giờ đều là tóc đen, căn bản không có tóc bạc gì cả, cho dù là Thập T am hoàng tử Lưu Triệu, thì cùng lắm cũng là mái tóc vàng kim, cũng bởi vì hắn tu luyện công pháp hoàng thất, cho nên mới có chuyển biến như vậy, chứ nguyên bản của hắn cũng là mái tóc đen, con người không có khả năng trời sinh ra đã tóc bạc được, tóc của Tạ Phiên Phiên là do công pháp tạo thành”.

Trong đầu hiện lên suy nghĩ này, làm cho Phương Vân chấn động giật mình, đem tóc của Tạ Phiên Phiên trở về màu đen, thì sẽ không có khác biệt lớn, tướng mạo hai người tuy rằng kém ba phần, nhưng mà Phương Vân vẫn rất rõ ràng, nếu như mình muốn, thì vẫn có thể biến thành hai người tuyệt đối giống nhau.

“Tạ Phiên Phiên và Tạ Phiên Nhiên lẽ nào thật sự là một người!”

Phương Vân chấn động mãnh liệt một chút, đối với Tạ Phiên Phiên thì hắn có thể thản nhiên một chút, dù sao quan hệ cũng không có gần gũi, mà Tạ Phiên Phiên cũng chẳng có hảo cảm gì với hắn cả, nhưng mà Tạ Phiên Nhiên thì lại khác, Phương Vân tuyệt đối không muốn nhìn thấy nàng ở chỗ này.

“Phương Vân!”

Lúc này Tạ Phiên Phiên tựa hồ cũng nhận ra Phương Vân trong miệng phát ra một âm thanh ngọt ngào, đó là âm thanh của muội muội Tạ Phiên Nhiên.

Tạ Phiên Phiên tự hồ cũng cảm giác được vấn đề, âm thanh lập tức biến đổi, khôi phục lại bản sắc, lạnh lùng nói:

“Phương Vân, ngươi đến đây làm gì?”

Cái giọng nói này lạnh như băng vậy, thần nhiên như xa cách ngàn dặm, và bản thân Phương Vân cho dù có quen thuộc với giọng nói của Tạ Phiên Phiên, cũng cảm thấy trong lòng lạnh như băng, biểu hiện của Tạ Phiên Phiên, đã càng thêm chứng thực suy nghĩ trong lòng hắn.

Tạ Phiên Phiên xích lòe thân người, đôi mắt thon dài, thần sắc tự nhiên, đứng dậy và cứ như vậy đối mặt với Phương Vân, những cho bí ẩn trên người nữ nhân cứ thế mà bại lộ ra hoàn toàn.

“Người rốt cục đã xảy ra chuyện gì?”

Phương Vân nhìn chăm chăm vào Tạ Phiên Phiên lạnh lùng nói.

“Chuyện gì là chuyện gì? Người là người quản lý chung thân đại sự của ta và Phiên Nhiên à?”

Tính tình thẳng thắn, nên Tạ Phiên Phiên nói rất thần nhiên.

“Phiên Phiên nàng yên tâm, ta sẽ chịu trách nhiệm với nàng”.

Một âm thanh thuần hậu vang lên phía sau Tạ Phiên Phiên, ngay sau đó, một nam nhân cao to khôi ngô, vừa mặc quần áo vào, vừa đứng thẳng lên, người nam nhân này trong lúc vô ý ngẩng đầu lên thần sắc bỗng nhiên thay đổi:

“Tiểu đệ! Sao đệ lại ở đây?”

Cái người này, tự nhiên lại chính là đại ca của Phương Vân, Phương Lâm.

Sắc mặt của Phương Vân lập tức trở nên tái nhợt, tay giấu trong áo cũng run lên nhè nhẹ, cái này khiến cho hắn chấn kinh còn hơn chuyện hồi nãy giờ nữa, hắn hoàn toàn không chuẩn bị tâm lý, dưới tình huống như vậy mà gặp phải đại ca Phương Lâm.

Mặc kệ là ở bảy mươi hai tầng thế giới Địa Sát, hay là ba mươi sáu tầng Thiên Cương thế giới, thì đều rộng lớn vô biên, vô giả đi vào trong nay, theo lý thuyết mà nói, cũng có thể gặp mặt nhau, nhưng mà cái tỷ lệ này cực kỳ nhỏ, bởi vì vị trí khi tiến vào, là tùy duyên, giống như tiến vào trong Thượng cổ chiến trường vậy, tất cả mọi người đều bị tách riêng ra một cho.

Nhưng mà, Địa Sát thế giới và Thiên Cương thế giới thì càng rộng lớn hơn Thượng cổ chiến trường không biết bao nhiêu lần, ít nhất cũng hơn trăm vạn lần, một khu vực khổng lồ như vậy, theo lý luận mà nói, thì hai người quen biết nhau mà muốn gặp nhau thì khó càng thêm khó, nhưng cũng không phải là không có khả năng.

Tại một nơi như vậy, gặp phải Tạ Phiên Phiên đã rất bất ngờ rồi. Phương Vân không nghĩ rằng lại gặp phải đại ca Phương Lâm nữa.

“Đại ca!”

Phương Vân không thể tin vào con mắt của mình, hắn cảm thấy cả người như không còn chút lực.

“Tiểu đệ, đệ không phải theo Bình Yêu đại tướng quân đến thành Hoài An sao? Tại sao lại gặp đệ ở đây? Lê nào đệ đã đạt cấp Thiên Tượng nhanh như vậy? Thiên Cương thế giới vô cùng lớn, sao đệ lại ở đây?”

Ngụ ý của Phương Lâm cũng chính là vô cùng ngạc nhiên vì sao Phương Vân lại xuất hiện ở chỗ này.

Phương Vân đứng ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mặt, hoàn toàn không thể tin tưởng được tất cả, người hợp thể với Tạ Phiên Phiên lại tự nhiên là đại ca mà mình kính trọng nhất!

“Ha ha, mặc kệ thế nào, có thể nhìn thay đệ ở đây, đại ca cũng rất vui”.

Phương Lâm cho rằng Phương Vân nhìn thấy mình, quá mức bất ngờ, quá mức vui mừng, hắn cũng không ngại, vẻ mặt đầy nụ cười, đi qua hoa viên, xuất hiện trước mặt Phương Vân, làm ra vẻ muốn ôm hắn một cái.

“Đại ca, huynh...”

Phương Vân nói được một nửa, nhìn thoáng qua Tạ Phiên Phiên bên cạnh, rồi bản thân cũng vô thức giơ tay ra ôm lấy đại ca, trong giây phút hai huynh đệ chuẩn bị ôm lấy nhau, thì thần sắc của Phương Lâm đột nhiên biến đổi cười lớn:

Phương Vân đầu tiên là ngẩng ra, sau đó lập tức có phản ứng, cái này cũng giống như trong Địa sát vậy.

“Người nào dám gây chuyện tại Hoàng Kim thành, muốn chết!”

Một đám mây vô tận xuất hiện trên bầu trời và một bàn tay khổng lồ còn to hơn cả tòa thành chui ra từ trong mây, chụp về hướng của Phương Vân.

“Tên yêu ma này cũng có chút bản lĩnh!”

Thân hình Phương Vân nhoáng lên, trực tiếp biến thành Thần ma chỉ chưởng còn lớn hơn nữa, chụp lên trên bầu trời, trong trạng thái không bị thân thể hạn chế như vậy, chỉ cần tinh thần lực đủ cường đại thì có khả năng biến lớn tùy tiện.,

“Ầm ầm!”

Bàn tay thành trì bị Phương Vân bóp chặt, trên tầng mây, một gã kim giáp cao hơn mười trượng tay đang đỡ thiết tháp, lão đảo như sắp ngã khỏi đám mây. Phương Vân không nói nhiều lời, một chưởng bóp chặt tên tướng quân kim giáp này, sau đó, bàn tay to đập mạnh xuống, chỉ nghe một tiếng ầm ầm lớn, cả tòa thành đã trở thành một phế tích, toàn bộ trong thành đều hóa thành bột phấn.

Thân thể nhoáng lên. Phương Vân đang muốn lao đến tầng thứ bảy của Thiên Cương, thì đột nhiên cảm thấy tâm thần rung động, hình như tay chân bị lay động vậy.

“Thân thể rung động, có người động vào thân thể của mình!”

Trong lòng Phương Vân cả kinh, thân thể và linh hồn có một liên hệ vô hình, trong tình huống này, thân thể của hắn đang xảy ra vấn đề, cho nên linh hồn mới sinh cảm giác này.

“Thân thể của mình giấu trong Thiên địa vạn hóa chung, lẽ nào Thần Cung của Đại Doanh châu đã phát hiện ra Thiên địa vạn hóa chung giấu dưới khe ngầm?”

Trong lòng Phương Vân căng thẳng, không còn muốn đột phá ba mươi sáu tầng thế giới của Thiên Cương nữa, trong tình thế võ đạo, nếu võ giả mà bị hủy thân thể, thì trên cơ bản cũng là hồn tiêu phách tán rồi.

“Ầm ầm ầm!”

Hư không rung động. Phương Vân hóa thành một đạo cầu vòng, liên tiếp vượt qua sáu tầng thế giới, trở về trong bản thể.

“Gầm!...”

Ý thức trở về cơ thể, một tiếng rống từ nguyên thủy, hồng hoang và thô bạo truyền từ xa đến, trong tiếng rống ấy hàm chứa một lực lượng đáng sợ, toàn bộ mặt đất và Thiên địa vạn hóa chung đang chôn sâu trong mặt đất cũng bị cô lực lượng này làm cho lay động.

454. Chương 443: Thang Cốc

“Biểu ca, cuối cùng huynh cũng đã tỉnh!”

Phương Vân mờ mắt ra, lập tức nhìn thấy hai khuôn mặt quen thuộc, biểu đệ Tôn Thế Khôn và Lục Vũ đang nhìn hắn, khí tức của hắn hiện tại đã sinh ra một sự thay đổi nghiêng trời lệch đất, thực lực cũng tăng trưởng lên gấp đôi.

“Hai người các ngươi cũng đã bước vào cấp Linh Tuệ rồi!”

Phương Vân nhìn hai người một cái rồi nói.

“Ừ, sau khi đệ nuốt một lượng lớn cực phẩm đan dược, hiện tại cũng đã có thất thiên long chi lực rồi”.

Tôn Thế Khôn nói, hắn nói về lực lượng của mình thì có một cảm giác hân diện, thất thiên long chi lực, cái này còn cao hơn một ít giới hạn cao nhất của cấp Linh Tuệ.

Tôn Thế Khôn đạt được thành tựu như vậy. Phương Vân cũng không có gì bất ngờ, Đại Lực Thần Ma tông là đại tông phải từ thời Thượng cổ, lấy lực lượng để phát triển, cho nên thành tựu của Tôn Thế Khôn đạt được cũng chỉ là chuyện bình thường, bất quá hẳn so với Tuệ Không hỏa thượng thứ hai Linh Tuệ bằng thì vẫn kém rất nhiều.

“Vượt qua mấy tầng thế giới của Thiên Cương rồi?” Lục Vũ hỏi.

Lúc thần thức của Phương Vân trở về, hẳn nhìn hẳn trong con người của Phương Vân tràn đầy ánh sáng ngũ sắc, hơn nữa khí tức cũng đột nhiên tăng lên không ít, tựa như gần như gấp đôi so với lực lượng vốn ban đầu, nhưng mà, rất rõ ràng, Phương Vân vẫn chưa đột phá hết ba mươi sáu tầng Thiên Cương thế giới, bằng không thì thực lực của Phương Vân không có khả năng tăng ít như vậy.

“Sáu tầng!”

Phương Vân thành thật nói.

Hắn nhìn lướt qua Lục Vũ, lập tức đoán ra được thực lực của Lục Vũ, đại khái cũng trên dưới ngũ thiên long chi lực rồi, Liệt Thiên tông tuy rằng là đại phải, nhưng phương diện công pháp dù sao vẫn còn kém xa so với tông phải Thượng cổ, hơn nữa, lúc Lục Vũ còn ở trong tông phải chỉ đệ tử hạch tâm tương đối được coi trọng, cho nên những điển tịch tông phải cấp cho cũng không phải là cao minh.

“Tiếng rống vừa rồi, hẳn là của Viêm Ma Quân Vương, nghe âm thanh, hình như đã bị tấn công rồi, người chuẩn bị làm thế nào?” Lục Vũ nói.

Ở Đại Doanh châu này, loại hung thú nào có được tiếng rống kinh thiên động địa như vậy, chỉ cần nghĩ một chút là biết.

Ánh mắt của Phương Vân híp lại, trong mắt hiện ra một sự do dự, hiện tại hắn đã thăm dò được một chút về ba mươi sáu tầng Thiên Cương thế giới, đã có chuẩn bị rồi, lần sau muốn đột phá ba mươi sáu tầng Thiên Cương thế giới, trên cơ bản cũng không có vấn đề gì lớn nữa.

Lần này đi cướp Viêm Ma Quân Vương chi tâm, thế lực khắp nơi đều đổ dồn về đây, với thực lực của đám người Phương hiện tại, muốn giành được Viêm Ma chi tâm, trên cơ bản là không thực tế, nhưng mà nếu có thể bước vào cấp Thiên Tượng, tế luyện tinh huyết Côn Bằng, hóa thân Côn Bằng, thì tỷ lệ sẽ tăng lên một chút.

Phương Vân hiện tại đã không còn cần Viêm Ma Quân Vương chi tâm để bước vào cấp Thiên Tượng nữa, nhưng mà, nếu muốn tế luyện ra Viêm Ma Thiên Tử thì vẫn cần phải có Viêm Ma Quân Vương chi tâm, vì pháp khí này. Phương Vân đã sưu tập không ít tài liệu, hao tổn không ít tâm huyết, nếu mà bỏ phí giữa đường như vậy, quả thật là không cam lòng.

Đặt chân đến cấp Thiên Tượng, lại hóa thân Côn Bằng, thì không cần nghi ngờ cơ hội sẽ tăng lên rất nhiều, nhưng mà, đột phá ba mươi sáu tầng Thiên Cương thế giới, cũng giống như đột phá bảy mươi hai tầng Địa Sát thế giới, cần phải hao tổn rất nhiều thời gian, nếu muốn đột phá thành công ba mươi sáu tầng này, cần ít nhất là năm ngày, nhưng mà thời gian ấy đủ để cho hoa cúc héo tàn, đừng nói là Viêm Ma Quân Vương chi tâm, sợ rằng ngay cả Viêm Ma Thượng cổ bình thường cũng đã bị người ta giết chết, dù sao thì trong thiên hạ cũng không phải có một mình Phương Vân hắn đi đoạt bảo để chế luyện pháp khí thuộc tính hỏa.

“Được rồi! Đi xem trước đã! Mặc kệ thế nào thì cũng phải tế luyện Hỏa Ngục Phong hoàn toàn rồi hãy nói!”

Phương Vân cắn răng một cái, lập tức hạ quyết định, có chút thu hoạch, cũng còn tốt hơn là không có thu hoạch!

“Vù!”

Thiên địa vạn hóa chung ở trong đất sâu chấn động, lập tức hóa thành một đạo cầu vồng, chui từ dưới đất lên, xuất hiện trên không trung, chỉ thấy một vòng tròn không gian rộng mở ra, và Thiên địa vạn hóa chung lập tức chui vào trong đó, biến mất không thấy đâu, lần thứ hai xuất hiện thì đã ngoài mấy trăm dặm.

“Một hồi đi cướp Thượng Cổ Viêm Ma, hai người nhớ phải giúp ta một tay!”

Phương Vân nói, Tôn Thế Khôn và Lục Vũ đều đã đạt cấp Linh Tuệ, một người thì có thất thiên long chi lực, một người có ngũ thiên long chi lực, hai người cộng lại, thực lực cũng vô cùng khả quan, khi cần thiết, có thể trợ giúp rất lớn cho Phương Vân.

“Ồ!”

Thiên địa vạn hóa chung lần thứ hai chấn động, lần thứ hai biến ra ngoài mấy trăm dặm, sau khi Phương Vân trở về từ thế giới Thiên Cương, thì càng điều khiển Thiên địa vạn hóa chung thông thạo hơn, lợi dụng năng lực điều khiển không gian của Thiên địa vạn hóa chung thành thạo hơn, không cần nghi ngờ nữa, tốc độ di chuyển cũng đã nhanh hơn rất nhiều.

Càng đi về hướng Bắc, địa chấn càng rõ ràng hơn, trong không khí cứ phát ra những sóng nhiệt hùng hực, nhiệt lực này, lúc bắt đầu thì không rõ ràng, nhưng càng về sau thì hầu như có thể dùng mắt thường để nhìn thấy, ba người ở trong Thiên địa vạn hóa chung cũng có thể cảm thấy nhiệt độ không khí rõ ràng đã tăng cao hơn.

“Mau nhìn ra xa”.

Tôn Thế Khôn đột nhiên chỉ về phía cuối chân trời, vẻ mặt giật mình nói, theo hướng mà Tôn Thế Khôn chỉ, một đường màu đỏ còn cao hơn cả đường chân trời, như hải triều dâng lên phủ kín mặt đất bên dưới, mà ở phía trên “hải triều” đỏ ấy có khối trắng bốc lên liên tục. Ở giữa trời phát ra tiếng sôi sục đáng sợ, giống như một khối ngọc lưu ly bị nung chảy vậy.

Sóng nhiệt cuộn cuộn từ phía trước mà đến. Ở phía chân trời ấy, ngay cả mặt đất cũng đỏ đậm lên, giống như đất đỏ vậy, không khí càng lúc càng khô nóng đến đáng sợ.

Trong lòng ba người đều tự hiểu, nơi đó chỉ sợ chính là Thang cốc.

“Gầm!...” Một tiếng gầm gừ to, bỗng nhiên truyền đến từ đường chân trời, một vòng gợn sóng có thể dùng mắt thường thấy được, đang dùng tốc độ cực nhanh từ xa lao đến, nơi gợn sóng đi qua, mặt đất rung động mạnh, nứt nẻ thành những khe rãnh thật lớn, và theo hướng truyền âm mà kéo dài ra.

“Cần thận!”

Tôn Thế Khôn nhỏ giọng hô lên một tiếng, hần cam thấy một cổ lực lượng đáng sợ, giống như tuyết lở trên núi đang ập về hướng này.

“Ông!”

Gợn sóng lướt qua, thiên địa vạn hóa chung giống như bị một trận bão ập đến vậy, run lên mãnh liệt, trầm ổn như Lục Vũ mà cũng bị hất tung lên trong Thiên địa vạn hóa chung, vẻ mặt cũng không thể không đổi sắc, trong nhận biết của hắn một đạo chấn động như vậy mà đã có lực lượng ngũ thiên long chi lực rồi.

Mà phải biết rằng, mọi người còn cách Thang cốc khá xa, hơn nữa tiếng rống của Viêm Ma Quân Vương cũng không phải nhằm vào bọn họ, cái mà Thiên địa vạn hóa chung tiếp xúc, chỉ là dư chấn của tiếng rống mà thôi, và nó còn phân tán ra nhiều phương hướng khác, một chút lực lượng ấy mà đã có chừng ngũ thiên long chi lực rồi, thì đủ biết rằng thực lực bản thân Viêm Ma Quân Vương ghê gớm như thế nào!

Đổi lại nửa tháng trước, khi bọn họ vẫn còn ở trong cấp Địa Biến, sợ rằng sẽ không kịp nhìn thấy Thang cốc có dạng gì thì đã bị sóng âm này giết chết ở nửa đường rồi!

“Không cần lo lắng! Thực lực của Thượng cổ Viêm Ma Quân Vương đang không ngừng suy yếu, sóng âm của nó sẽ kết thúc”.

Giọng nói của Phương Vân vang lên trong Thiên địa vạn hóa chung, đồng thời, đan điền cũng chấn động, một luồng chân khí phá thể mà ra, dễ dàng chấn lại lực lượng sóng âm trong Thiên địa vạn hóa chung, xua tan sạch sẽ.

Lúc này Phương Vân đã có hơn nhị thập (20) thiên long chi lực, hơn nữa bản thân Thiên địa vạn hóa chung cũng có năng lực làm suy yếu các đòn tấn công, cho nên muốn bài trừ lực lượng sóng âm của Viêm Ma Quân Vương, căn bản cũng không phải là vấn đề.

“Đi!”

Một tiếng quát lên, thiên địa vạn hóa chung lần thứ hai rung lên từng cơn, lao về hướng của Thang cốc, khoảng chừng một nửa chén trà nhỏ, mọi người rút cuộc đã đến sát gần biên giới của Thang cốc.

Một dòng nham thạch đỏ đậm không bờ bến rực cháy hùng hực đang sôi trào mãnh liệt ở giữa mặt đất.

Nơi này là một biển lửa lớn, mặt đất bị thiêu trụi, không khí bị đốt nóng, tất cả đều bị cháy sạch, đáng sợ nhất là nhiệt lực bắn ra xung quanh, tựa như muốn đốt hủy tất cả vậy, cái lọt vào trong tầm mắt, toàn bộ đều là màu đỏ rực, hầu như khó có thể nhìn thấy cái gì.

Mà xung quanh vùng biển lửa do nham thạch hình thành này, không nhìn thấy bất kỳ cây cỏ nào cả, mặt đất thì trơ trụi, toàn bộ đều là cát lửa, mà sát biên giới biển lửa thì tràn ngập khói xanh.

Thiên địa vạn hóa chung đang lơ lửng trên cái biển khói nóng đến đáng sợ này.

“Không được! Nóng quá!”

Tôn Thế Khôn bỗng nhiên quát to lên, mồ hôi trên trán chảy như mưa, mà những giọt mồ hôi này, vừa rơi xuống hóa thành khói trắng, bốc hơi bay lên, Tôn Thế Khôn cảm thấy rằng mình giống như đang ở trong một lò thiêu vậy.

Võ giả có sức chịu đựng rất tốt với nóng lạnh, đặc biệt là loại như Tôn Thế Khôn. ít sợ nóng lạnh, Nhưng mà tại một nơi như Thang cốc vẫn không thể nào chịu đựng được.

“Nơi này thật là hung hiểm! Biểu ca, nơi này đệ thật sự không chịu được!”

Tôn Thế Khôn kêu lên toàn thân hắc ướt đẫm, hắc cam thấy chân khí của mình tiêu hao đáng sợ so với lúc trước, hắc chỉ biết Thang cốc là nơi phong ấn Thượng Cổ Viêm Ma Quân Vương, loại địa phương này đương nhiên rất nóng, nhưng mà hắc thật sự không ngờ rằng nó lại nóng như vậy, đặt chân đến đây hầu như không thể chịu nổi nữa.

Thực lực của Lục Vũ còn không bằng Tôn Thế Khôn, tiến vào nơi này một hơi, y phục trên người hắc cũng hoàn toàn ướt đẫm, vừa ẩm ướt lại vừa nóng, khuôn mặt của hắc không có đỏ lên như Tôn Thế Khôn, mà là trắng bệch tái nhợt, đây là do bởi vì nội lực của hắc tiêu hao nghiêm trọng.

Nhưng mà, tính tình của Lục Vũ rất quật cường, mặc dù như vậy, nhưng miệng không hề than vãn gì cả, căn bản là không nói gì, chỉ yên lặng chống cự lại cổ nhiệt lực này.

“Các người nuốt một viên cực phẩm đan được vào, bổ sung chân khí đi, sau đó sẵn sàng chuẩn bị giúp ta!”

Người ở đây có thể chịu đựng sức nóng chỉ có một mình Phương Vân. Âm thanh vừa dứt. Phương Vân đứng dậy, một bước đi ra khỏi Thiên địa vạn hóa chung, vừa ra ngoài liền gặp phải một cổ nhiệt lực còn đáng sợ hơn.

“Thu!”

Bàn tay của Phương Vân vẫy một cái, đem Thiên địa vạn hóa chung nhập vào lòng, nhét vào trong cơ thể, đồng thời giờ ngón trở tay phải ra, Ngũ Ngục phong lập tức thuận thế bay

“Ngũ hành chuyên hóa, viêm trì tinh hiện”.

Phương Vân vừa niệm pháp quyền, Ngũ Ngục phong lập tức treo cao trên đỉnh đầu, Hỏa Ngục Phong trong Ngũ Ngục Phong hóa thành một Viêm Trì thật lớn, bảo vệ trên đỉnh Phương Vân, Viêm Trì vừa hiện, cổ nhiệt lực nóng kinh khủng quanh thân lập tức bị ngăn trở bên ngoài, có lẽ nói chính xác hơn là đã bị Viêm Trì hấp thu rồi.

Hỏa nguyên tố xung quanh Thang cốc rất hùng hậu, đối với việc ngưng luyện Hỏa Ngục Phong vô cùng có lợi. Phương Vân cảm giác rõ ràng hỏa nguyên tố đang chảy vào trong Viêm Trì tăng cường lực lượng cho Viêm Trì

Nhưng mà, hỏa nguyên tố mà Viêm Trì cần vô cùng khổng lồ, nếu như muốn hấp thu hỏa nguyên tố tự do này để luyện chế, thì sợ rằng cho dù có ở cho này cả trăm năm cũng không thành công được, cho nên cần phải thu hoạch Viêm Ma Quân Vương chi tâm, mới có thể luyện chế ra Hỏa Ngục Phong trong khoảng thời gian ngắn.

Trong Thiên địa vạn hóa chung, hai người Tôn, lục cũng thở phào một hơi, khi Ngũ Ngục Phong của Phượng

Hắn vốn muốn chiếm chút tiện nghi, thử một chút may mắn, nhưng mà hiện tại xem ra, cho dù may mắn tốt, có thể cướp được Viêm Ma Quân Vương chi tâm, thì sợ rằng cũng gặp họa lớn, đến lúc đó khiến cho cả đám cường giả Thiên Trùng truy sát, vậy quả thật là không bằng tự đập đầu chết cho rồi!

“Ồ” Trong Thiên địa vạn hóa chúng, Tôn Thế Khôn hít sâu một hơi, giọng nói cũng không còn chút tin tưởng: “Biểu ca, huynh xác định là huynh muốn tranh giành Viêm Ma Quân Vương chi tâm với mấy cường giả cấp Thiên Trùng này chứ?”

Tôn Thế Khôn hiển nhiên cũng nhìn thấy được cảnh tượng này, tuy rằng hắn cũng rất tin Phương Vân. Nhưng mà chưa đến mức trợn mắt nói dối, tin tưởng mù quáng như vậy. Nếu ở đây chỉ có một hai cường giả cấp Thiên Trùng thôi, chỉ cần dùng thủ đoạn thỏa đáng, và công phu chạy trốn hợp lý, thì cũng không phải là không giành được. Nhưng nhiều người như vậy, rõ ràng là muốn tìm chết rồi!

Lục Vũ tuy rằng cũng khiếp sợ vì ở đây có nhiều cường giả cấp Thiên Trùng, nhưng mà lại không nói gì cả. Hắn tin tưởng Phương Vân tự có quyết định riêng của mình.

“Xem ra cũng chỉ có thể từ bỏ ý định này thôi”.

“Có nhiều cường giả như vậy, cho dù mình có hóa thân Côn Bằng, cũng không nắm chắc là có thể cướp được Viêm Ma Quân Vương chi tâm. Cái giá của việc này quả thật quá lớn, không tính ra được”.

Phương Vân dùng ý thức đáp lại hai người.

Côn Bằng tuy là Viễn Cổ thần thủ, thực lực gần với Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ. Nhưng mà cần Phương Vân đạt đến cấp Thiên Trùng thì mới có thể phát huy ra được. Trước đó, Phương Vân tối đa cũng chỉ có thể đối phó với cường giả Thiên Trùng nhất phẩm đến tam phẩm mà thôi, về phần cường giả kinh khủng cấp ngũ, lục phẩm thì cho dù hắn có biến thành Côn Bằng cũng không thể đối phó được!

“Ầm ầm ầm!”

Những tiếng nổ mạnh từ xa truyền đến, một cường giả cấp Thiên Trùng ngồi ngay ngắn trên không trung, bắt đầu tấn công một cách mãnh liệt, không ngừng xuyên qua màn chắn, oanh kích Viêm Ma Quân Vương. Nhưng mà thoát nhìn khí thế công kích có vẻ kinh người, nhưng đến gần khoảng một ngàn trượng quanh Viêm Ma Quân Vương, thì uy lực lại ảm đạm xuống.

Đòn tấn công của cường giả cấp Thiên Trùng nhất phẩm, nhị phẩm, tam phẩm đối với Viêm Ma Quân Vương mà nói, căn bản là không có uy hiếp gì. Còn chưa đến gần thì đã bị hỏa diễm thiên phú của nó đốt sạch sẽ rồi. Chỉ có một số ít đòn công kích của vài người, trước khi bị hỏa diễm đốt trụi, có thể đến được gần cơ thể của Viêm Ma Quân Vương. Nhưng mà uy lực của nó cũng đã giảm rất nhiều rồi, Viêm Ma Quân Vương chỉ cần vung tay lên một cái, thì đã lập tức đánh vỡ những đòn công kích này.

“Thực lực của Viêm Ma Quân Vương quả nhiên lợi hại. Ngay cả thọ chung đã điểm mà vẫn còn phát ra thực lực mạnh như vậy. Lúc toàn thịnh, sợ rằng thực lực còn cường đại hơn rất nhiều. Cái này cũng đáng để Đại đế Thương tự mình ra tay phong ấn!”

Lục Vũ ngồi xếp bằng trong Thiên địa vạn hóa chung, nhìn ra cuộc chiến bên ngoài, cảm thán nói.

Viêm Ma Quân Vương tuy rằng không nắm giữ bất kỳ quy tắc nào, nhưng hỏa diễm cường đại của nó đã đạt đến cực hạn rồi. Hoàn toàn có thể không coi đòn công kích của cường giả cấp Thiên Trùng ra gì cả.

“Đúng vậy, hỏa diễm do Thập Tam hoàng tử hóa thân thành rồng phun ra, sợ rằng cũng không có lợi hại như nó!”

Tôn Thế Khôn phụ họa, hắn nhìn cuộc chiến xa xa kia, trong lòng thầm nghĩ: “Nếu lão già ấy có ở chỗ này thì tốt biết mấy..”

Lúc ở Thượng Cổ Chiến Trường, hắn nhìn thấy Thập Tam hoàng tử và Minh Vương thái tử chiến đấu, thực lực của hai người là ngang hàng nhau không thể nghi ngờ, là kẻ lợi hại nhất mà hắn gặp qua. Cho nên trong lòng vô thức muốn mượn để so sánh.

“Nhưng mà Phương Vân, người có cảm thấy kỳ quái không?” Lục Vũ nhíu mày, ánh mắt lộ ra vẻ nghi hoặc: “Viêm Ma Quân Vương chi tâm tuy rằng rất quý, nhưng theo đạo lý thì cũng không thể dẫn dụ được nhiều

cường giả cấp Thiên Trùng như vậy, ở chỗ này cường giả ngũ phẩm, lục phẩm có rất nhiều!”

Võ đạo khi tiến vào trong cấp Thiên Trùng, thì bắt đầu đối trọng điểm, linh ngộ quy tắc của trời đất. Viêm Ma Quân Vương chi tâm, ngoại trừ dùng để tế luyện pháp khí, thì năng lượng bên trong, căn bản là không có tác dụng lớn đối với cao thủ cấp Thiên Trùng.

Cả một đám cao thủ Thiên Trùng bá chủ, chư hầu trong võ đạo, hoành giang độ hải, thân phận tôn quý, lại chạy đến đây tranh đoạt Viêm Ma Quân Vương chi tâm, làm cho Lục Vũ cảm thấy có chút không thích hợp.

“Ừm, người cũng cảm thấy vậy sao?” Phương Vân gật gù, ngay khi hắn vừa vào nơi này, nhìn thấy cường giả Trùng Thiệp ngũ, lục phẩm đã cảm thấy không thích hợp rồi.

Thiên Trùng cảnh này tổng cộng bảy phẩm, mà cường giả ngũ, lục phẩm đã tương đương với Thần Vũ hầu, Thánh Vũ hầu rồi. Loại tồn tại này, mỗi cái giơ tay nhắc chân thôi cũng có khả năng thay trời đổi đất, động niệm một cái là có thể mở ra một không gian, đem đối phương nhốt vào trong. Không bằng Thần Ma, nhưng tối thiểu cũng là một nửa Thần Ma.

Nhân vật như vậy, muốn lấy Viêm Ma Quân Vương chi tâm để tăng trưởng lực lượng, chạy đến Đại Doanh châu xa xôi này, quả thật có chút khó hiểu!

Hai người đều im lặng không nói gì. Bọn họ tuy rằng cảm thấy không thích hợp, nhưng mà trong lúc nhất thời lại không thể cảm thấy không đúng chỗ nào. Những người này rõ ràng là đối phó với Viêm Ma Quân Vương, đúng là không sai, nếu nói không phải vì Viêm Ma Quân Vương mà đến, thì ai mà tin cho được.

“Mặc kệ là thế nào, nếu cường giả Thiên Trùng cấp ngũ, lục phẩm đã xuất hiện ở đây. Thì chúng ta trên cơ bản là không thể lấy được Viêm Ma Quân Vương chi tâm. Lần này tế luyện thành công Hỏa Ngục phong rồi trở về thôi!”

Phương Vân quyết định thật nhanh, tự biết không có khả năng tranh đoạt Viêm Ma Quân Vương chi tâm trong tay cường giả kinh khủng đó, cho nên lập tức từ bỏ ý niệm này trong đầu.

Thân hình nhoáng lên, Phương Vân lập tức hóa thành một đạo cầu vồng, hướng về phía trước. Nham thạch ở chỗ này cuộn cuộn, vô số Thượng Cổ Viêm Ma đang rít gào ở đó, có rất nhiều cường giả Thiên Trùng nhất phẩm đang săn bắt những con Viêm Ma này.

Cũng không phải chỉ có một mình Phương Vân cần tế luyện pháp khí thuộc tính hỏa. Những người này rõ ràng đã đến sớm hơn Phương Vân rồi.

“Đại Lực Thần Ma chương!”

Thân thể của Phương Vân vẫn điều khiển Vu đỉnh, thân hình nhoáng lên, lập tức biến thành Thượng Cổ mãnh thú Giác Thụy, khí tức hùng hậu lập tức phát ra từ trên người của Phương Vân, chỉ thấy một bàn tay ma thần trắng bạch chụp tới, Thượng Cổ Viêm Ma ba đầu kêu thảm một tiếng, lập tức trở thành bụi phấn, tinh hoa trên người bị Phương Vân hút lấy, dung nhập vào trong Ngũ Ngục phong. Nhận được tinh hoa của Thượng Cổ Viêm Ma ba đầu, thực lực của Hỏa Ngục phong lại tăng lên rất nhiều!

Tuy rằng lần này thực lực của Phương Vân tăng lên rất nhiều, nhưng mà lực lượng sau khi biến thân, so với trước đây, lại không tăng nhiều. Chỉ tăng một thiên long chi lực so với trước đây thôi, được nhị thập thất (27) thiên long chi lực.

Trong lòng Phương Vân cũng rõ ràng, với tư chất của Giác Thụy, đạt được nhị thập thất thiên long chi lực cũng đã là cực hạn rồi. Muốn gia tăng lực lượng, thì phải kiếm tinh huyết của hung thú mạnh hơn. Đối với Phương Vân mà nói, lựa chọn tốt nhất, không thể nghi ngờ chính là máu của Côn Bằng.

“Rống!!!”

Phương Vân đánh chết thêm, ba con Thượng Cổ Viêm Ma nữa, lập tức khiến cho nhiều con Viêm Ma khác tấn công. Một con Viêm Ma hơn mười đầu rồng giận lao đến. Năm tay vung lên, năm tay như mười ngọn núi lớn oanh kích về hướng của Phương Vân. Năm tay còn chưa kịp hạ xuống, thì hỏa diễm đốt cháy tất cả đã đến, tựa như muốn đốt Phương Vân thành tro tàn vậy.

“Oành!”

Phương Vân quát to một tiếng, cũng không tránh né. Dùng một chiêu Đại Lực Thần Ma chưởng đón tiếp, lập tức làm cho năm tay mang theo thập nhị, thập tam (12, 13) thiên long chi lực bùng nổ. Những cơ thể của đám Viêm Ma sau khi phát nổ, đều bị Phương Vân hấp thu lại, nhét vào trong Vu đỉnh.

Lấy được tinh hoa của Thượng Cổ Viêm Ma hơn mười đầu này, càng làm cho Viêm Trì phát triển rộng ra mấy trăm trượng, uy lực cũng lớn hơn rất nhiều. Con rồng do ngọn lửa biến hình cũng to lên gấp năm lần, nhưng mà vẫn chưa to bằng một ngọn núi.

“Vẫn còn thiếu, phải thu nạp thêm nhiều tinh hoa Viêm Ma”.

Phương Vân hóa thành hai bàn tay to, liên tục hoạt động, không ngừng chụp nổ Thượng Cổ Viêm Ma, khí thể hùng hân không gì sánh bằng. Muốn tế luyện Hỏa Ngục phong cần có rất nhiều hỏa nguyên tố. Lúc đầu Phương Vân có hắc sắc hải dương làm chỗ dựa, mà còn phải tế luyện nửa tháng thì mới luyện ra được Thủy Ngục Phong.

Hỏa nguyên tố mà Hỏa Ngục phong cần, cũng không ít hơn so với Thủy Ngục phong.

Muốn tế luyện thành công Hỏa Ngục phong, hỏa nguyên tố do một hai con Thượng Cổ Viêm Ma cung cấp hoàn toàn không đủ. Phương Vân cần nhiều Thượng Cổ Viêm Ma hơn nữa.

Lại có một Thượng Cổ Viêm Ma bị Phương Vân chụp nổ, khiến cho khí tức do Ngũ Ngục phong tỏa ra càng không ngừng tăng trưởng. Cái pháp khí thượng phẩm này đang không ngừng phát triển.

Không biết là lúc nào, Phương Vân hồi phục tinh thần lại, đột nhiên phát hiện ra xung quanh vắng vẻ, không nhìn thấy một con Thượng Cổ Viêm Ma nào cả. Hắn đưa mắt ra nhìn, phát hiện ra một con Thượng Cổ Viêm Ma khác cách hắn rất xa nhìn hắn, trong đôi mắt hiện lên vẻ cực kỳ sợ hãi, hiển nhiên là sợ bị giết rồi.

“Ừm, ở đó còn có một Viêm Ma!”

Tâm thần Phương Vân khẽ động, lập tức phi thân đến chỗ một con Thượng Cổ Viêm Ma cao gần ngàn trượng, thoát nhìn giống như một tòa núi vậy. Thực lực của con Viêm Ma này, đã gần tiếp cận nhị thập thiên long chi lực rồi, hiển nhiên là hạng nổi bật trong Viêm Ma. Có được con Viêm Ma này, sợ rằng còn tốt hơn hai mươi con Viêm Ma bình thường. Hơn nữa hỏa nguyên tố trong người nó càng thuần túy hơn, năng lực cũng ngưng thực hơn, dùng để ngưng tụ Hỏa Ngục phong thì quá tốt.

“Chết đi!”

Phương Vân khẽ động, lập tức hóa thành vô số bàn tay khổng lồ, nhào đến chụp lấy. Phương Vân vừa ra tay, thì trong giây phút đó, từ một phương hướng khác, một phật chưởng thật lớn, kim quang rực rỡ, đồng thời cùng chụp vào đầu của Thượng Cổ Viêm Ma này!

457. Chương 446 : Gặp Lại Truyền Nhân Phật Tông

Hai bàn tay khổng lồ còn chưa đụng vào được thân thể của Viêm Ma, thì đã đụng vào nhau trên không trung, chỉ nghe oanh một tiếng lớn, phật thủ kim quang liền nổ đầu tiên, ngay sau đó, đại Lực Thần Ma chưởng của Phương Vân năng lượng cũng đã tiêu quả nửa, nhưng vẫn bay đến thượng cổ Viêm Ma cực lớn kia.

“Rống!”

Thượng cổ Viêm Ma cao gần ngàn trượng ấy nổi giận gầm lên một tiếng, một chưởng vỗ nát Đại Lực Thần Ma chưởng, thượng cổ Viêm Ma kêu lên một tiếng, vừa định đánh trả, thì đột nhiên trong lúc ấy, ba tòa núi thật lớn, mang theo lực lượng kinh khủng, mãnh liệt ập xuống đầu, thượng cổ Viêm Ma chỉ kịp giơ một tay lên thì đã nghe một tiếng oanh, bị nổ thành bụi phấn, cả thân thể khổng lồ liền hóa thành một đoàn hỏa diễm thật lớn.

“Ngũ Ngục Phong, thu” Phương Vân khẽ quát một tiếng, phun ra một ngụm tinh khí, ngay lập tức, tất cả tinh hoa của Thượng cổ Viêm Ma liền bị một lực lượng cuồng bạo hút vào trong Viêm Trì

Phát hiện ra giữa đường có người cướp giật, cho nên ra tay cấp tốc, lấy Ngũ Ngục Phong trấn áp Thượng cổ Viêm Ma cao ngàn trượng, hút lấy toàn bộ tinh hoa của nó, từ đầu đến cuối chỉ diễn ra trong chớp mắt, phản ứng của Phương Vân không thể cho là chậm được.

Ở ngoài mấy ngàn trượng, đoàn người kia còn chưa kịp phản ứng thì Phương Vân đã thuận lợi thu lấy tinh hoa Viêm Ma, lui ra hơn ngàn trượng, lúc này, Phương Vân có thời gian quan sát, rốt cuộc là ai đã tranh giành tinh hoa Viêm Ma với mình, chỉ thấy bên trái khoảng mấy trăm trượng, có một đám đệ tử Phật tông đang trốn mắt nhìn nhìn, trước mặt bọn họ là một thanh niên mặc hoa phục màu trắng bạc, trên mặt còn mang một nửa cái mặt nạ bằng sắt, đứng thẳng nhìn mình, ánh mắt lóe lên sự bất định.

“Truyền nhân của Phật tông đạo thống!”

Thấy rõ trang phục của những người này. Phương Vân hơi nhíu mày, có chút bất ngờ, hẳn không ngờ rang, bản thân lại tự nhiên gặp phải truyền nhân của Phật tông ở cho này.

Nửa năm không gặp, khí tức của tên truyền nhân Phật tông này đã mạnh hơn gấp mười lần, so với mình đã không còn thua kém bao nhiêu nữa, từ tình huống giao thủ vừa rồi cho thấy, vì truyền nhân Phật tông này sợ là đã bước vào cấp Thiên Tượng, hơn nữa đã tiếp cận nhị thập thiên long chi lực rồi, thực lực và tiến cảnh như vậy không khỏi làm cho kẻ khác âm thầm kinh hãi.

Lúc này hẳn ta đang lơ lửng giữa không trung, khí tức lay động. Phía sau hẳn hiện lên một pho tượng Phật Đà cao gần trăm trượng, tượng Phật này có mười tám cánh tay, diện mạo phần nộ, phía sau còn thoáng hiện ba vòng bánh xe, mười tám cánh tay chậm rãi chuyển động, trong tay cầm lấy phủ (búa), tiền (tiền), câu (lưỡi móc), xoa (xiên), kích, Phật câu. Pháp khí đỉnh lô, một vòng tròn lửa không ngừng phụt ra từ trong tượng Phật Đà này, tựa hồ như nếu pho tượng Phật Đà này nổi giận lên thì có thể hủy diệt cả thế gian vậy, trông cực kỳ đáng sợ.

“Người kia cũng đang lợi dụng hỏa nguyên tố trong Thang cốc để ngưng luyện công pháp!”

Tuy rằng Phương Vân không nhận ra được thân phận của người này, nhưng hẳn có thể cảm thấy hỏa nguyên tố trong không trung đang hóa thành từng cơn lốc xoáy, dùng tốc độ kinh hồn mà lao vào trong cơ thể của tượng Phật Đà này.

Phương Vân vừa suy nghĩ một chút, lập tức hiểu được, vì truyền nhân Phật tông đạo thống này, đang tu luyện một môn công pháp, vừa rồi chưởng lực của hai người chạm vào nhau, hẳn là do cả hai cùng nhau tấn công con Viêm Ma kia, ngẫu nhiên chạm vào nhau mà thôi.

“Phương Vân, là người!”

Bạch Ngọc Xuyên nhìn chằm chằm Phương Vân một lát, rốt cuộc đã mở miệng nói, trong mắt hẳn hiện lên một tia lạnh lùng, cách xa nửa năm, hẳn không ngờ rằng Phương Vân lại cũng phát triển nhanh như vậy!

Hắn có đại khí vận của Phật môn bao phủ, lại có các thủ đoạn phù hộ của Phật chủ viễn cổ lưu lại, cho nên mới thuận buồm xuôi gió tiến vào cấp Thiên Tượng, nhưng võ đạo tiến cảnh của tên Phương Vân này lại còn nhanh hơn cả hắn, một chuồng vừa rồi, đã trực tiếp phá Trung Ương Bất Động Minh Vương Đại Thủ Ấn của hắn.

Giáo nghĩa của Phật tông là từ bi vi hoà, phần lớn Phật Đà đều có tướng mạo nghiêm trang, rất ít có tham si sân nộ, nhưng mà, ít chứ không có nghĩa là không có.

Bạch Ngọc Xuyên tu luyện “Trung Ương Bất Động Tôn Minh Vương”, chính là hóa thân từ sự phần nộ của Phật chủ.

Trong giáo lý của Phật giáo. “Minh Vương” chính là ý nghĩa của hóa thân từ sự phần nộ. Phật lấy từ bi làm gốc, không động sân niệm, khi Phật động sân niệm, thì lập tức thì triển khiển trách, dùng uy lực vô cùng lớn để hủy diệt kẻ địch.

Hắn đang lợi dụng hỏa nguyên tố hùng hậu tại Thang cốc để tu luyện tuyệt học Phật tông này, nhưng thật không ngờ lại gặp phải Phương Vân, tuy rằng Phương Vân biến thành Thụy thú, nhưng khi tức trên người không thay đổi, Bạch Ngọc Xuyên vẫn có thể nhận ra được.

Bạch Ngọc Xuyên vừa nói xong, Sa Môn tứ lão phía sau lập tức lộ ra thần sắc kinh hãi, không dám tin tưởng nhìn Phương Vân.

“Ha ha, thì ra là truyền nhân của phật tông đạo thống, nửa năm không gặp, không ngờ chúng ta lại thấy nhau ở đây”.

Phương Vân vừa cười to, vừa nhanh chóng tế luyện Ngũ Ngục phong.

“Là người! Không ngờ lại là người!”

“Hay cho một tên tặc tử, lúc ở Diêm Thành, đã để người chạy thoát một mạng, không ngờ rằng lại nuôi hổ làm hoạn, đã để cho người an toàn phát triển đến trình độ như vậy”.

Sa Môn tứ lão lúc đầu còn không thể tin được, nhưng từ câu trả lời của Phương Vân, đã xác định được thân phận của hắn, cả đám nhất thời kích động, giận đến tím mặt.

Trong mắt của Phương Vân cũng hiện lên sự ngạc nhiên, lúc ở Diêm Thành, hắn chỉ là một tên tiểu tốt, căn bản là không đáng để Sa Môn tứ lão chú ý, hôm nay trong miệng bọn họ tự nhiên phun ra hai chữ “Diêm Thành”, hiển nhiên là cũng đã điều tra và tìm hiểu về mình rất nhiều rồi.

Phương Vân liếc nhìn truyền nhân của phật tông đạo thống, cũng biết rằng chính hắn đã đem tư liệu của mình nói cho Sa Môn tứ lão, trong lòng tuy rằng hiện lên rất nhiều suy nghĩ, nhưng trên mặt vẫn không biểu lộ gì cả, chỉ cười nói: “Sa Môn tứ lão. Phong Trữ Hầu nhờ ta chuyển lời hỏi thăm ân cần của hắn đến các người”.

Sắc mặt của bốn người trở nên cực kỳ khó coi, bọn họ vất vả thành lập cơ nghiệp của Sa Môn tại Diêm Thành, nhưng lại bị hủy trong tay Phong Trữ Hầu.

“Muốn chết!” Đà La, kẻ nóng tính nhất trong Sa Môn tứ lão giận dữ nói: “Thiên đường có lối người không đi, địa ngục vô lối người lại muốn tới! Hôm nay ta xem người chạy đi đâu!”

Phương Vân cười nhạt nói: “Chỉ bằng người? Hừ, đừng tưởng rằng thực lực của người lớn, có tin ta có thể bóp chết người như bóp chết một con kiến hôi không?”

“Người!” Sắc mặt của Đà La khó coi giống như mặt heo vậy, tuy rằng hắn cũng muốn nói ra những lời cay độc, nhưng trong lòng không thể không thừa nhận. Phương Vân bây giờ, quả thật có đủ thực lực này, có thể bóp chết mình như bóp một con kiến hôi.

“Đại tự tại vô lượng phật đà...” Một câu phật hiệu vang lên, bản thân của truyền nhân phật tông đạo thống, một gã hòa thượng trên đầu có chín đốt hương, mặc tăng bào phiêu nhiên, đột nhiên bước ra khỏi đám người, đưa tay thì lễ với Phương Vân, nói “Thí chủ có phải là Tứ Phương Hầu phủ Phương Vân hay không?”

Phương Vân nhìn người này một cái, chỉ cảm thấy khí tức của người này giống như biển lớn dâng trào vậy, cực kỳ hùng hậu, còn mạnh hơn cả vì truyền nhân của phật tông đạo thống kia nữa, hơn nữa, từ cái nhìn đầu tiên của người kia, trong lòng Phương Vân bỗng nhiên có một trực giác, người này cực kỳ nguy hiểm, thực lực chân chính của hắn còn mạnh hơn mình nhiều.

Trong lòng Phương Vân lập tức nổi lên sự báo động: “Không sai. Xin hỏi đại sư là?”

“Ra là vậy, thế thì không sai, tại hạ là Phạm Thiên, đệ tử chân truyền của Chiêu Giác tự!” Phạm Thiên mở miệng nói.

Phương Vân hơi chấn động, không ngờ rằng tên hòa thượng này lại chính là Phạm Thiên, trên bảng Thiên Tượng, thực lực của hắn còn xếp cao hơn cả Thập Tam hoàng tử.

Trên người Thập Tam hoàng tử có tinh huyết Ứng Long, có thể thi triển ra phép lực cấp Thiên Tượng, bản thân có tam thập ngũ (35) thiên long chi lực, mà thực lực lộ ra bên ngoài của tên Phạm Thiên này, chỉ có trên dưới nhị thập tam (23) thiên long chi lực, nhưng lại có thể nằm trên Thập Tam hoàng tử, vậy thì thực lực chân chính sợ rằng không cần nói cũng biết.

Cái tên truyền nhân phật tông đạo thống này, lại tụ tập bên cạnh một nhân vật như Phạm Thiên, một nhân vật còn mạnh hơn cả Thập Tam hoàng tử, và còn làm việc thay cho hắn, đi đến một nơi hung hiểm như vậy, quả thật là dễ hơn trở bàn tay, thực lực tăng nhanh cũng không còn gì kỳ quái.

Bạch Ngọc Xuyên nhìn lướt qua Phạm Thiên, y bào rung động, lùi về phía sau, nói rõ ra tư thế không nhúng tay vào, chiêu Giác tự là một đại phải, chỉ bằng một câu, ta là truyền nhân phật tông đạo thống được chỉ định của phật chủ viễn cổ, mấy ngàn đại phải ở Trung thổ hãy cúi đầu, thì có vẻ giống như đang nằm mơ giữa ban ngày, cho nên hắn cũng không gấp, ăn cũng cần từng miếng, đường cũng cần từng bước.

Bạch Ngọc Xuyên có kế hoạch riêng, mà Phạm Thiên chính là then chốt trong kế hoạch của hắn, đối với Phạm Thiên, hắn cũng không muốn can thiệp quá nhiều.

“Người đã là Phương Vân vậy thì Kim Cương đầu đã chết trong tay người, chiêu Giác tự chúng ta không giống các tông phái khác, đi báo thù rửa hận, kim Cương đầu đã chết trong tay người, chính là số mệnh, nhưng mà, phép môn Đại Lực Kim Cương Phật Đà, chính là công pháp của phật tông nhất mạch, vì phép này không truyền ra ngoài, thí chủ, phép môn của Đại Lực Kim Cương Phật Đà, xin mời giao ra! Cái này không thuộc về người!”

Phạm Thiên nghiêm mặt nói.

Trong lòng Phương Vân hiểu rõ, cái việc thu hồi này cũng không đơn giản như vậy, Đại Lực Kim Cương pháp môn ấy vẫn còn chỗ thiếu hụt, nhưng mà, cái công pháp này vào trong tay của hắn, liền được đề thăng đến cảnh giới viên mãn.

Chiêu Giác tự muốn thu hồi Đại Lực Kim Cương Phật Đà, cũng không phải bởi vì pháp môn này không truyền ra ngoài, mà tất cả là vì Đại Lực Kim Cương Phật Đà đã đạt đến cảnh giới viên mãn, có lẽ nói rõ ràng hơn là vì “Trí Tuê” và “Nghị Lực”.

Tuyệt học pháp môn phật tông này là chí dương, uy lực cực lớn, nhưng mà, Phương Vân đã rất ít dùng, chủ yếu là bởi vì từ khi có được tuyệt học Đại Lực Thần Ma tông, uy lực của nó còn lớn hơn nữa.

“Người muốn cái tuyệt học này sao, cái này cũng không phải là không thể!” Tâm niệm của Phương Vân khẽ động, một pho tượng của Đại Lực Kim Cương Phật Đà cỡ nắm tay hiện lên bên cạnh hắn, nhẹ nhàng di động một chút nhờ chân khí: “Nhưng mà, môn tuyệt học này dù sao cũng là do ta dụng tâm tu luyện cho nên mới tăng lên cảnh giới viên mãn được, cứ như vậy mà giao cho người, ta không cam lòng, như vậy đi, một tháng sau, ta ở Trung thổ chờ người, tùy thời phụng bồi, chỉ cần người có thể đánh bại ta, thì phép môn này sẽ trả lại cho Chiêu Giác tư của các người”.

Một tháng sau, Phương Vân đã sớm bước vào cấp Thiên Tượng rồi, hươu chết về tay ai còn chưa biết, cho dù Phạm Thiên bước vào Thiên Trùng cảnh, thì Phương Vân cũng không cảm thấy gì, cũng không cần phải sợ hãi, hơn nữa, đến lúc đó, môn tuyệt học này thật sự không còn tác dụng gì nữa, không bang cứ trả về cho lành.

“Được! Một tháng sau, ta sẽ tìm người!” Phạm Thiên nghe xong gật đầu, làm ra vẻ đồng V, rồi cúi đầu im lặng không nói gì nữa.

“Thế tử, Phạm Thiên tìm ta vì Đại Lực Kim Cương phép môn còn người? Người tìm ta vì cái gì? Vì muốn tầm tàng đồ bảo sao?”

Phương Vân chuyển ánh mắt, nhìn xuống vì truyền nhân phát tông đạo thống này.

Bạch Ngọc Xuyên nghe thấy Phương Vân gọi mình là “Thế tử”, mi mắt không tự giác nhú lại, khẽ cười một tiếng che giấu: “Tiểu Hầu gia, tại hạ Bạch Ngọc Xuyên, Tiểu Hầu gia không cần gọi là thế tử gì cả, về phần tàng bảo đồ, vốn là vật vô chủ, bảo vật trong thiên hạ nhiều như vậy, ai có năng lực thì là của người đó, người có năng lực cướp lấy, thì là của người, ta còn chưa đến mức v là thế tử gì cả, t

“Ầm ầm!” Trong tiếng nổ lớn, toàn bộ mặt đất đều bị lay động, chỉ nghe một tiếng hét thảm vang lên, từ trung tâm Thang cốc, Viêm Ma Quân Vương đã hóa thân thành một hỏa cầu, bùng nổ mãnh liệt. Phương Vân đứng đầy xa, chỉ cảm thấy trước mắt đỏ sẫm, sau đó cái gì cũng không nhìn thấy được.

Viêm Ma Quân Vương tuy là Thượng Cổ bá chủ, nhưng dù sao cũng đã già rồi, đại nạn đã đến. Lực lượng không còn bằng một phần mười lúc toàn thịnh.

Đối mặt với sự công kích của nhiều cường giả Thiên Trùng cảnh như vậy, cũng không thể nào đỡ được, cho nên bùng nổ.

Trong đầu của Phương Vân tràn đầy hình ảnh Viêm Ma Quân Vương sau khi nổ, hóa thành một quả cầu lửa chói mắt. Thị giác của hắn trong nháy mắt ấy đã hoàn toàn mất đi. Hắn chỉ cảm thấy không gian rung động kịch liệt, và bên tai truyền đến những âm thanh chấn động của nham thạch.

Trong lúc hỗn loạn, Phương Vân chỉ nghe thấy từ xa truyền đến một tiếng hét kinh hãi: “Đế Thang Ngọc Tỷ!”

“Cái gì!” Trong lòng Phương Vân chấn động, bỗng nhiên mở mắt ra, liền nhìn thấy, dòng nham thạch ở trung tâm Thang cốc, trực tiếp bị người ta dùng lực bốc lên, lộ ra mặt đất khô cằn. Và một ngọc ẩn như một tòa núi màu đỏ rực đang từ từ hiện ra dưới mặt đất, lơ lửng trên không trung.

Quanh đại ấn màu đỏ rực này, hiện lên Thượng cổ cừu chân sơn hà. Trong phiến sơn hà đó, có một nam tử trung niên ngồi ngay ngắn mặc Cừu Long bào, đầu đội Bình Thiên quan, ánh mắt của ông ta giống như trời cao, bao hàm vạn vật, toát ra khí tức Hoàng Đế tôn quý, uy nghiêm, cuộn cuộn, ngay thẳng và mạnh mẽ.

Vị Hoàng Đế này đương nhiên là Viễn Cổ Đại Đế Thang, xung quanh thân ảnh của ông ta có chín mặt trời đang xoay tròn bay lượn, phóng ra vô số kim quang, trông có vẻ rất sống động.

Đế Thang Ngọc Tỷ, nghe đồn rằng, lúc Đế Thang thu thập khí vận của vương triều, dùng tinh thần để chế tạo, lại dùng tinh hoa của mặt trời nuôi dưỡng vạn năm, luyện chế mà thành, ở thời Thượng Cổ, đây là tín vật thể hiện uy nghiêm của Đại Đế, hiệu lệnh thiên hạ.

Đây là một kiện pháp khí thiên nguyên, hơn nữa bởi vì dung hợp khí tức của Đế Thang, cho nên sở hữu vô số uy nghiêm. So với chiến xa của Dương Hoàng Thượng Đế còn cường đại hơn gấp vạn lần. Nghe đồn rằng, Đại Đế Thang dùng tuyệt học cực mạnh của mình khắc vào trong đại ấn này!

“Thì ra mục tiêu của những người này căn bản không phải là Viêm Ma Quân Vương chi tâm, mà chính là Ngọc Tỷ của Đại Đế Thang!”

Trời đất nhanh chóng bình tĩnh lại, Phương Vân chỉ cảm thấy rằng, tất cả âm thanh như đang rời khỏi mình. Giờ phút này, thời gian trở nên chậm chạp lại rất nhiều, hắn lẳng lặng nhìn về phương xa, trong con ngươi đen nhánh ấy, hiện lên rõ ràng một hình ảnh: Một cường giả Thiên Trùng cảnh, tựa như chim ưng vậy, từ trên không vồ xuống, chụp lấy Đế Thang Ngọc Tỷ!

“Ầm!”

Một tiếng nổ mạnh giống như tiếng nổ khai sơ vậy, từ trung tâm Thang cốc phát ra. Một rung động thật lớn, với tốc độ mà kẻ khác không thể nào tin được, từ giữa Thang cốc bắn ra bốn phương tám hướng. Phương Vân còn chưa kịp phản ứng, thì đã cảm thấy trước mắt nhoáng lên, tất cả cảnh vật đều đột nhiên không rõ, sau đó bị lui ngay về phía sau trong nháy mắt.

Cảnh cuối cùng mà Phương Vân nhìn thấy chính là, tại trung tâm Thang cốc, một bàn tay màu đen thật lớn lóe lên, chụp lấy trái tim màu đỏ rực thật lớn kia, và bay từ trung tâm Thang cốc ra, hướng về phương của hắn.

“Viêm Ma Quân Vương chi tâm!”

Trong lòng Phương Vân cả kinh, bỗng nhiên kêu lên. Hắn vô cùng rõ ràng cảnh tượng cuối cùng này có ý nghĩa gì. Đại Đế Thang Ngọc Tỷ hấp dẫn sự chú ý của vô số cường giả cấp Thiên Trùng, về phần Viêm Ma Quân Vương chi tâm, ngược lại không ai chú ý. Mà cái này chính là cơ hội của hắn, cơ hội tiếp tục tế luyện Diêm Ma!

“Hự!”

Tiếng gió thổi rung động, cảnh vật bóp méo, đột nhiên khôi phục lại bình thường, Phương Vân đột nhiên phát hiện ra mình xuất hiện trong một khu rừng hẻo lánh.

“Chuyện gì xảy ra, chúng ta bị tống xuất ra khỏi Thang cốc?”

Yên lặng một hồi, Tôn Thế Khôn và Lục Vũ quan sát bốn phía xong, lập tức cả kinh kêu lên. Rừng rậm ở đây không phải là rừng của Thang cốc, đừng nói là Thang cốc, ngay cả cái bóng của Thang cốc cũng không nhìn thấy đâu. Phương Vân ngẩn ngơ một chút, lập tức cười khổ: “Đệ nói đúng, chúng ta quả thật đã bị tống xuất ra khỏi Thang cốc!”

Cường giả cấp Thiên Trùng quả thật quá mạnh mẽ, nhiều cường giả như vậy, đồng thời thao túng quy tắc không gian, dẫn đến việc quy tắc không gian bên trong Thang cốc rối loạn. Cường giả dưới Thiên Trùng cảnh tam phẩm, bao gồm cả Phương Vân, bất luận là thực lực có mạnh bao nhiêu, thì ngay cả sức phản kháng cũng không có, trực tiếp bị đưa ra ngoài Thang cốc!

Có nắm quy tắc không gian trong tay hay không, là chênh lệch lớn như vậy đó!

“Ngay cả mình cũng bị tống xuất ra khỏi Thang cốc, những người khác phỏng chừng cũng bị như vậy. Bây giờ chính là cơ hội của mình!”

Thân hình Phương Vân nhoáng lên, lập tức bước vào trong Thiên địa vạn hóa chung. Ý niệm khẽ động, Thiên địa vạn hóa chung lập tức tạo ra một không gian rung động, và lao thẳng đến hướng của Thang cốc.

“Rầm rầm!”

Ngoài Đại Doanh châu, từng bóng người rơi xuống biển, tạo thành những bọt nước lớn. Nhưng mà rất nhanh, những người này đều phá nước mà ra, liếc nhìn bốn phía, đột nhiên phát hiện ra xung quanh vắng vẻ, ngay cả mặt đất cũng không nhìn thấy.

“Có lẽ không vậy, tự nhiên ngay cả Đại Doanh châu cũng không nhìn thấy!”

Những người này ngẩn ngơ một chút, rồi lập tức không nhận được mảng to vài câu, cách xa như vậy, chờ bay đến Thang cốc rồi, thì cái gì cũng đã muộn, đã như vậy không bằng trở về.

“Những tên cường giả Thiên Trùng chết tiệt này, điên rồi, thật sự điên rồi...”

Mảng giạn vài câu, vài cường giả cấp Thiên Tượng quay đầu trở về, bay về hướng Trung thổ.

Đồng thời trong cùng lúc đó, phía Đông, Nam, Tây, Bắc của Đại Doanh châu cũng có vài đạo rung động, một cường giả dưới Thiên Trùng tam phẩm bị quăng ra từ hư không. Khoảng cách đến Thang cốc đều không đồng nhất.

“Viêm Ma Quân Vương chi tâm!”

Không kịp nghĩ nhiều, từng bóng người bay giữa rừng, núi, sông, hồ, nhà dân lao đến, lần thứ hai hướng về Thang cốc. Để Thang Ngọc Tỷ bây giờ là thứ dễ phổng tay, ngay cả các cường giả Thiên Trùng cảnh đỉnh phong cũng tham dự cướp giết.

Cái Ngọc Tỷ này mọi người đều tự biết là không thể nhúng tay vào rồi, nhưng mà Viêm Ma Quân Vương chi tâm thì lại khác.

“Hò!”

Những tiếng xé gió liên tiếp vang lên, vô số nhẵn giả và võ sĩ của Doanh châu cũng bắt đầu tham gia vào việc cướp giết.

Để đoạt lấy Viêm Ma Quân Vương chi tâm, Phương Vân bất chấp mấy cái khác. Phun ra một ngụm tinh kính, điên cuồng bay đến hướng Thang cốc. Thiên địa vạn hóa chung muốn vượt qua mây trăm dặm, mấy ngàn dặm thì chỉ là một cái nhoáng lên mà thôi. Nhưng mà như vậy thì tiêu hao chân khí rất lớn.

“Ầm!” Tôn Thế Khôn, Lục Vũ liền vỗ bàn tay to của mình, không ngừng đem chân khí cuộn cuộn đưa vào trong cơ thể của Phương Vân, bổ sung cho sự tiêu hao của hắn. Sau một hồi, Thang cốc xuất hiện ra trước mắt lần thứ hai.

Quy tắc không gian ở đây đã trở nên cực kỳ hỗn loạn, tạo thành từng khe nứt không gian đáng sợ, đang lơ lửng không chừng trên không trung. Từng gợn sóng không gian, có hình dạng mà mắt thường có thể thấy được, đang chấn động không ngớt.

về phần trung tâm Thang cốc, thì đã trở thành một nơi nguy hiểm nhất. Không có thực lực của Thiên Trùng cảnh cấp ba, thì căn bản là không có tư cách đến gần! Vô giả nào dưới cấp ba mà mò đến, thì chắc chắn là muốn tự hủy!

“Mau tìm kiếm Viêm Ma Quân Vương chi tâm!”

Phương Vân lần thứ hai động tâm về Viêm Ma Quân Vương chi tâm, lập tức nhảy vào trong Thang cốc. Một không gian rung động, khuếch tán ra từ trong trung tâm Thang cốc, Phương Vân phải dùng toàn lực thao túng Viêm Ma Quân Vương, để chống lại không gian lực hỗn loạn này.

Một lát sau, Phương Vân rốt cục đã tiến vào được Thang cốc.

“Ồ đây!”

Tôn Thế Khôn đột nhiên nói, ngay một chỗ cách Thiên địa vạn hóa chung khoảng ba ngàn trượng, một thần cung có khí tức hùng hậu của Đại Doanh châu, đang cùng với một cường giả tán tu tranh đoạt Viêm Ma Quân Vương chi tâm Hai người đều có tu vi cấp hai Thiên Trùng cảnh, khí tức cực kỳ đáng sợ. Lúc ra tay dùng toàn lực để tấn công, hoàn toàn không có thời gian thu hồi Viêm Ma Quân Vương chi tâm!

“Là lúc này!”

Phương Vân quyết định thật nhanh, cho dù hai gã cường giả Thiên Trùng nhị phẩm ở bên cạnh thì hắn cũng không có kỵ. Tâm niệm vừa động, Thiên địa vạn hóa chung lập tức hóa thành một đạo cầu vòng, bắn đến. Giữa đường, Phương Vân lập tức hóa ra một bàn tay Thần Ma, chụp lấy Viêm Ma Quân Vương chi tâm.

“Muốn chết!”

Hai cường giả Thiên Trùng nhìn thấy có người chiếm tiện nghi, giận tím mặt, không nói hai lời, không hẹn mà cùng nhau đánh về hướng Phương Vân.

“Tiểu Hầu gia, muốn ăn một mình, cũng đâu có dễ dàng như vậy!”

Phía Tây Bắc, một xá lợi Phật cốt kim sắc tỏa ra kim quang vô lượng, lơ lửng trên không trung. Một Phật chưởng khổng lồ, mang theo sự tức giận của Minh Vương, chụp vào Phương Vân.

“Đại Tự Tại Vô Lượng Phật Đà, thí chủ, xin lỗi!”

Trong xá lợi Phật cốt, lập tức vang lên giọng nói của Phạm Thiên, giọng nói vừa dứt, một Phật thủ màu đen to như che trời chụp xuống, khí tức không hề thua kém hai gã cường giả Thiên Trùng cảnh kia.

Ở phía đông nam, một Hỏa thần thật lớn, đứng sừng sững trên không trung. Trên đỉnh đầu Hỏa thần này, một thiếu niên đang ngồi khoanh chân, trong tay nắm một quả kỳ phiến hỏa hồng. Chính là truyền nhân của Thanh Tiên Tông Thác Bạt Thạch!

“Chúc Dung chi nội!”

Trong tiếng hét phẫn nộ ấy, Hỏa thần khổng lồ ấy bỗng nhiên tung ra một chưởng mang theo âm thanh của sấm sét, đồng thời chụp xuống Viêm Ma Quân Vương chi tâm

“Thần Ma Câu Dịch đại pháp!”

Trong Thiên địa vạn hóa chung, Phương Vân đứng lên, vẻ mặt cực kỳ trấn định. Thân thể nhoáng lên, Phương Vân liền hóa thành Giác Thụy, xuất ra Thần Ma Câu Dịch đại pháp, trong cùng lúc đó, tâm niệm khẽ động, hai pháp khí cực phẩm Thiên Đô Thương từ trên người bay ra.

460. Chương 449: Đoạt Bảo Rời Đi.

“Bạo! Bạo!” trong tiếng quát lớn, hai pháp khí cực phẩm, một trái một phải nổ ra, quang mang chói mắt khiến cho kẻ khác không nhìn thấy gì.

Hai cường giả Thiên Trùng nhị phẩm thất kinh, không ngờ rằng Phương Vân lại tự nhiên cho pháp khí tự bạo. Viêm Ma Quân Vương chỉ tâm không tồi, nhưng cũng không cần thí hai kiện pháp khí cực phẩm.

“Cái tên điên này!” Hai người tức giận mắng một tiếng, cũng không dám chống lại uy lực của pháp khí tự bạo, thân thể nhoáng lên, lập tức lui ra sau.

“Chết tiệt!” Trong Kim sắc Xá Lợi, Bạch Ngọc Xuyên cũng tức giận mắng một tiếng, lui liên tục về phía sau.

“Oành!”

Trong lúc Bạch Ngọc Xuyên và hai cao thủ Thiên Trùng cảnh lui ra, thì Thác Bạt Thạch kêu một tiếng đau đớn, bị Đại Lực Thần Ma do Phương Vân triệu ra đánh bay đi hơn trăm trượng.

“Ha ha ha!” Phương Vân từ trong tay bốn người mạnh mẽ cướp lấy Viêm Ma Quân Vương chỉ tâm, cười lớn một tiếng. Rồi lập tức thao túng Thiên địa vạn hóa chung, nhảy lên trong không trung, biến mất không thấy đâu.

ở thượng cổ chiến trường. Quân Niệm Sinh dùng pháp khí tự bạo, mạnh mẽ ngăn chặn Minh Vương thái tử và Dương Hoàng. Phương Vân ngày hôm nay cũng đã được thử cảm giác ấy.

Hai kiện pháp khí cực phẩm mặc dù có chút đáng tiếc, nhưng mà, hai kiện pháp khí ấy vốn là do hắc cướp được, cho nên cũng không tiếc lắm. Hơn nữa, đối với Phương Vân mà nói, Viêm Ma Quân Vương chỉ tâm có giá trị hơn.

Phương Vân bây giờ đã sưu tập đủ tài liệu rồi, lập tức có thể luyện Thành Viêm Ma Quân Vương, sau đó tiếp tục sưu tập tài liệu, tế luyện thêm một bước nữa, sau đó luyện thành Ngũ Ngục Cốt Hoàng. Giá trị của nó còn cao hơn hắc hai kiện pháp khí kia.

Hai cái, bên nào nặng bên nào nhẹ, Phương Vân đương nhiên phân biệt rõ ràng, cũng không làm đứa con nít đòi hỏi cả hai Huống hồ, Phương Vân bây giờ có Ngũ Ngục phong rồi, loại pháp khí như Thiên Đô Thương cũng không có nhiều tác dụng với hắc nữa

“Vụt!”

Thiên địa vạn hóa chung lóe lên, lập tức lao ra ra ngoài biển lớn...

“Đáng tiếc, tới muộn rồi!”

Sau khi Phương Vân vừa biến mất, Tam hoàng tử Hải tộc liền xuất hiện ngay sát biên giới thang cốc, nhìn thấy cái chung nhỏ ấy biến mất trong không trung, chỉ có thể trơ mắt ra nhìn thôi

Cái chung nhỏ ấy là loại pháp khí không gian, cái thứ này thì rất trân quý. Tuy rằng hắc là Tam hoàng tử của Hải tộc, nhưng mà lại không có thứ này. Không có pháp khí không gian, cho dù thực lực có cường đại, mà chậm chạp thì vẫn vô dụng.

“Chung nhỏ màu vàng... người này rốt cuộc là ai?”

Hoàng tử Lưu Khải đứng bên biên giới Thang cốc, nhìn về hướng chung nhỏ biến mất, ánh mắt lóe ra bất định.

Hắc đến muộn, cho nên chỉ nhìn thấy được cảnh chung nhỏ biến mất, Không thấy mảy

”Cái này thì phiền phức rồi, Viêm Ma Quân Vương chỉ tâm tự nhiên lại bị kẻ khác chiếm

Lưu Khai cau mày, lần này đến Đại Doanh châu, hắc không biết rằng, trong Thang cốc lại còn có Đế Thang Ngọc Tỷ. Hơn nữa còn dẫn nhiều cường giả Thiên Trùng đến như vậy.

“Người tỉnh lại đi, cái lão già này, nếu không thận trọng như vậy, có thù đoạn độc ác, sợ rằng đã bị đánh chết. Nếu lão ta không lưu lại ám thủ, thì ta lại thấy kỳ quái” Lục Vũ châm chọc nói.

“Người...”

Tôn Thế Khôn cảm thấy quê mặt, hung hăng trừng mắt nhìn Lục Vũ.

“Được rồi!” Trong lòng Phương Vân bật cười, lắc đầu nói: “Đừng làm ồn, ở đây có vài thứ cho các người. Một hồi các người tự tu luyện đi”.

“Biểu ca, huynh cho bọn đệ pháp khí à?” Tôn Thế Khôn nhảy lên, mở miệng nói.

“Không phải!” Phương Vân lắc đầu: “Còn tốt hơn pháp khí!”

Tâm thần của Phương Vân khẽ động, khí tức toàn thân cô động lại, đem hai giọt tinh huyết của mãnh thú chấn ra huyết khiêu. Hai giọt máu này, một có màu hoàng kim, một có ngũ sắc, chính là của “Phi” và “Giác Thụy”.

Ngón tay Phương Vân bung ra, đem hai giọt tinh huyết được chân khí bao bọc này bắn ra ngoài. Trong giây phút bắn ra ấy, trong mắt của Phương Vân rõ ràng vẫn còn chút do dự, cuối cùng vẫn không tránh được tâm tư quấy phá, đem giọt tinh huyết của Giác Thụy cho biểu đệ Tôn Thế Khôn, giọt tinh huyết của Phi cho Lục Vũ.

Võ giả không phải là thần tiên bỏ qua thất tình lục dục, cuối cùng vẫn không tránh được việc thân sơ hữu biệt. Tôn Thế Khôn dù sao cũng là biểu đệ của hắn, có huyết mạch liên hệ. Phương Vân không nịn được, nên đem Giác Thụy tốt hơn một chút cho hắn. Hơn nữa ý chí của Tôn Thế Khôn cũng không kiên định lắm, Phương Vân sợ hắn không hàng phục được ý chí của Phi.

Về phần Lục Vũ, với ý chí lực của hắn, muốn hàng phục tinh huyết của Phi, hoàn toàn không thành vấn đề.

“Đây là hai giọt tinh huyết của hung thú, ta bước vào cấp Thiên Tượng rồi, cũng không còn cần đến nữa, nên để lại cho hai người. Với thực lực của hai người bây giờ hoàn toàn có thể thuần phục được. Một lát các người nhập huyết huyết khiêu, tế luyện là vừa. Trong khoảng thời gian này, ta sẽ tiến vào ba mươi sáu tầng thế giới Thiên Cương, bước vào cấp Thiên Tượng!” Phương Vân nói.

“Đa tạ biểu ca!”

Tôn Thế Khôn vui mừng, không nghĩ rằng Phương Vân lại tự nhiên cho hắn món bảo bối này. Tuy rằng trời sinh tính cách của hắn dễ giải, nhưng không có nghĩa là ngu xuẩn. Theo Phương Vân một thời gian, hắn cũng biết được trên người Phương Vân có hai giọt tinh huyết, một giọt là Phi, một giọt là Giác Thụy. Cái sau là do Tam hoàng tử cho hắn, mà hắn cũng dùng không bao lâu.

Tôn Thế Khôn chỉ cần nhìn một cái, liền biết đây là tinh huyết của Giác Thụy.

“Ừm, cảm tạ”.

Lục Vũ lạnh nhạt nói một câu. Tuy rằng Phương Vân không nói gì, nhưng hắn cũng đã hiểu được. Hai giọt tinh huyết này chia ra, một giọt bay về hướng của Tôn Thế Khôn, Thụy khí rất nhiều, hiển nhiên là đồ tốt rồi.

Nhưng mà, trước khi Lục Vũ tập võ, lưu lạc rất nhiều, thời gian kém cỏi nhất cũng là hai bàn tay trắng, đối đến nổi bụng, lại còn bị người ta truy đuổi. Trong sự ma luyện này, tâm tính của hắn đã sớm bình tĩnh rồi, thân sơ hữu biệt chính là chuyện thường tình của con người, nếu đổi lại là hắn, sợ rằng cũng sẽ làm như vậy. Nên trong lòng hắn rất bình thản.

“Đan được trong không gian này, các người tùy ý dùng đi, ta đi trước!”

Giọng nói vừa dứt, một tinh thần lực hùng hậu, từ trong cơ thể của Phương Vân mà ra, đánh vào trong ba mươi sáu tầng Thiên Cương thế giới.

Ầm! ầm ầm ầm!

Lúc này Phương Vân cũng không dừng lại nữa, trực tiếp hóa thành một đạo cầu vồng, bắt đầu từ tầng thứ nhất, đi thẳng một đường lên chỗ cao nhất của Thiên Cương thế giới.

Hắn đã tích lũy rất nhiều tại cấp Linh Tuệ, lần này hoàn toàn biểu hiện ra nhị thập thiên long chi lực, phối hợp với ý chí kiên định và tinh thần khổng lồ, đi thẳng một đường hầu như không bị cản lại. Vô số Thiên Ma, ảo cảnh đều bị Phương Vân phá hủy.

“Phàm nhân hạ giới, chết đi!” Một chiến tướng mặc kim giáp cao hơn hai mươi trượng, toàn thân đầy thụ khí mang theo một lượng lớn sĩ binh kim giáp tuần tra trên bầu trời. Liếc nhìn Phương Vân phá tan bức màn chắn, xuất hiện trên không trung, lập tức tuôn ra một quyền được bao bọc bởi khí tức ngũ sắc, lao về hướng của Phương Vân.

“Phành!”

Thần sắc của Phương Vân lãnh khốc vô cùng, trong ánh mắt không có bất kỳ sự dao động nào cả. Chỉ hóa thành một đạo gió lốc, liên đánh tan tất cả sĩ binh kim giáp cùng với kim giáp tướng quân, thành từng mảnh nhỏ, nuốt vào trong bụng, rồi lao lên chỗ cao hơn.

Tầng thứ sáu của Thiên Cương thế giới không còn là ảo cảnh nữa, toàn bộ đều giống như ngày hôm trước, đều là thân thể ngưng thực lại cả, không khác gì sự thật bên ngoài. Hơn nữa toàn thân còn toát ra thụ khí không có chút ma khí người không biết còn tưởng đây là thần nhân nữa chứ.

Ầm! Ầm! Ầm!

Phương Vân giống như một cơn lốc thảm khốc, đột phá qua từng tầng thế giới của Thiên Cương.

Mười sáu tầng, mười bảy tầng, mười tám tầng...

Một tòa cung điện xa hoa, một đám vương triều không ngừng tiến vào phạm vi tầm nhìn của Phương Vân. Tất cả cung điện, vương triều đều bị Phương Vân xuyên qua...

Hai mươi sáu tầng, hai mươi bảy tầng, hai mươi tám tầng...

Một cỗ khí tức khổng lồ từ trong những thế giới này truyền đến, Phương Vân không dừng lại chút nào, rống to một tiếng lấy tinh thần, rồi lao thẳng lên chỗ cao nhất.

Ba mươi ba tầng, ba mươi bốn tầng, ba mươi lăm tầng...

“Chỉ còn lại một tầng cuối cùng!”

Phương Vân phóng lên khỏi phế tích vương triều do Thiên Ma tạo thành, nhìn lên trên, yên lặng nói. Ngay trong mắt hắn, phá trên hắn, một mặt trời còn to lớn gấp mấy trăm lần cái thế giới này, đang tỏa ra ánh sáng và nhiệt nóng vô cùng, ở trên nó, Phương Vân biết, nơi ấy chính là tầng cao nhất của Thiên Cương thế giới.

“Kẻ xâm lấn! Bắt hắn, giết hắn!”

Ở tầng ba mươi lăm, một mảnh hỗn loạn vô cùng, từng con Thiên Ma vóc người khôi phục, tráng kiện như sắt thép, khí tức cường đại, hỗn thể tỏa ra ánh sáng, từ bốn phương tám hướng đuổi theo Phương Vân.

Phương Vân cũng không để ý đến, bay thẳng lên chỗ cao nhất của Thiên Cương thế giới.

“Oành!...”

Phương Vân chỉ cảm thấy trong đầu có một tiếng nổ, cả người dường như một con kinh ngư đập mạnh đuôi xuống mặt biển vậy, khi tiến vào tầng thứ ba mươi sáu của Thiên Cương thế giới, thì một thế giới tuyệt đối khác biệt hiện ra ngay trong nhận thức của Phương Vân.

Thế giới này, so với sự tưởng tượng của Phương Vân, hoàn toàn khác hẳn. Ở đây sông núi trùng trùng, địa thế mệnh mang tỏa ra một cỗ khí tức hồng hoang, bao la và xa xưa. Tựa hồ giống như là ở đây là nơi khởi đầu của tất cả.

Cây cối ở đây còn khổng lồ hơn cả cung điện nữa, cao không biết bao nhiêu ngàn trượng luôn. Còn có rất nhiều hung thú khổng lồ, biến mất trong đó.

Bầu trời cũng không biết là cao hơn mười mấy vạn dặm nữa, ngay ở nơi cực xa trên không trung, một tòa cung điện màu đồng khổng lồ khó tin đang lơ lửng giữa không trung. Ngoài cửa cung điện, có một cái bảng.

Cho dù Phương Vân đang ở rất xa, nhưng vẫn có thể nhìn thấy những ký tự đầy khí phách trên cái bảng ấy: Thiên Đình!

“Viễn Cổ Thiên Đình!”

Phương Vân lấy làm kinh hãi, một khí tức khổng lồ kinh khủng phát ra từ bên trong tòa cung điện. Phía trên cung điện có hào quang vạn trượng. Một hư ảnh Hoàng Đế thật lớn đứng sừng sững trên không trung, tản ra khí tức trên áp bốn phương tám hướng. Mặc dù là Phương Vân cũng có cảm giác bị ép bức vô cùng lớn.

“Thiên Giới trọng địa, người nào dám can đảm xông vào Thiên Đình!”

Một giọng nói như sấm sét chợt vang lên, từ trên bầu trời truyền xuống, kéo theo những âm thanh vù vù, từ một nơi xa xôi thổi lại.

462. Chương 451: Cấp Thiên Tượng

Cả trời đất, đều âm âm chấn động.

Phương Vân định thần nhìn lại, chỉ thấy một cỗ chiến xa cực lớn, do hai Viễn Cổ thiên long khổng lồ lôi kéo, hướng về này mà bay nhanh đến.

Trên chiến xa hỏa diễm hừng hực, một thần nhân cực lớn toàn thân bao phủ chiến giáp, mắt như lãnh điện, đang nhìn về phía mình.

“Ai tự tiện xông thiên giới, giết không cần hỏi! Chết đi!”

Trong thanh âm như hồng chung, tên thần nhân cực lớn kia tay vung lên, chỉ thấy bàn tay hấn một đạo điện quang chói mắt lóe lên, lập tức xuyên qua không gian trùng trùng, hướng về phía Phương Vân đứng mà đánh xuống.

“Phành!”

Phương Vân phản ứng phi thường nhanh, dưới chân đạp mạnh một cái, mặt đất trong nháy mắt sụp đổ, mà Phương Vân thì nương theo cú đạp mạnh này đột nhiên bắn lên. Chỉ nghe âm một tiếng vang thật lớn, nơi nguyên là chỗ Phương Vân mới đứng, thành linh hiện ra một cái hố to cháy đen phương viên gần trăm trượng, ở dưới hố to, cắm một thanh trường kích đen kịt điện quang lập lòe.

“Rắc!”

Ngay khi tuần thú thần nhân này ra tay, Phương Vân thân hình ở trong hư không bắn ra, đột nhiên xuất hiện ở trên chiến xa liệt hỏa hừng hực, một chương chụp lên cổ thần nhân này, lực lượng mệnh môn trong nháy mắt đánh vào trong cơ thể đối phương, đem thần nhân này chấn thành phần vụn. Đồng thời dưới chân đạp mạnh một cái, tuần thú chiến xa khổng lồ, tính cả hai thiên long kéo xe hí dài một tiếng, toàn bộ chấn thành phần vụn.

Mây khói ngũ sắc ở trong hư không bắn ra, trong mây khói mãnh liệt chứa một cỗ thiên cương chỉ lực thuần túy, bị một cỗ lực đạo kéo nhập vào trong cơ thể Phương Vân, toàn bộ hấp thu.

Nhìn thấy những mây khói ngũ sắc này, Phương Vân cũng hiểu được, ở đây căn bản không phải viễn cổ thiên đình gì đó, mà là một một số Thiên Ma cường đại, dùng đại năng lực, tái hiện thế giới viễn cổ.

“Những Thiên Ma này năng lực thật cường đại. Lại có thể dùng khí thiên cương, tái hiện viễn cổ núi sông! Thậm chí hiện viễn cổ thiên đình, thật sự là đáng sợ”.

Phương Vân trong lòng cũng là âm thầm khiếp sợ: “Nhưng mà, nói như thế, những đại địa núi sông này, tất cả đều là thuần túy do khí thiên cương biến thành. Ta cũng không cần đi giết thiên đình thần nhân gì đó, chỉ cần đem đại địa núi sông ở đây hấp thu là được”.

Phương Vân trong lòng có chủ kiến, cũng không rời đi. Đột nhiên quát lên một tiếng lớn, biến ảo thành một người khổng lồ cao mấy trăm trượng, sau đó đánh ra từng bàn tay lớn, chụp vào đại địa núi sông, cỗ mãnh thú chung quanh.

“Rắc rắc”.

Từng tòa núi bị nhổ lên tận gốc, từng dòng sông bị vét sạch, tính cả hung thú ở trong, toàn bộ bị từng bàn tay khổng lồ hốt đi, ở trong hư không chấn động, lập tức bị Phương Vân tế luyện thành một cỗ khí thiên cương tinh thuần, sau đó dung nhập vào trong cơ thể.

“Khí thiên cương thật cường đại, lại có thể hình như còn có tác dụng tôi luyện linh hồn”.

Khí thiên cương, cũng không có nóng, ngược lại lạnh như băng. Đưa vào trong cơ thể, cảm giác tựa như toàn thân ngâm mình ở ở một suối nước lạnh giá. Cảm giác linh hồn cũng thuần túy hơn rất nhiều, có loại cảm giác càng thêm tỉ mỉ.

“Đồ tốt. Ta cũng kỳ quái, ở đây chỉ một thần nhân, cũng cường đại như vậy. Những cường giả cấp Linh Tuệ kia chỉ có vài thiên long chi lực làm sao mà thông qua ba mươi sáu tầng thế giới thiên cương. Thì ra căn bản là không cần đánh chết Thiên Ma, chỉ cần thu nạp đại địa núi sông ở đây là được”.

Phương Vân toàn lực chụp lấy đại địa núi sông ở đây. Từng mảng ngọn núi, sông, rừng rậm, bãi cỏ biển mất với tốc độ kinh người. Rất nhanh, chỗ mà Phương Vân đứng, trong vòng mười dặm nhanh chóng hóa thành một mảng bình địa.

“Lớn mật!”.

Một thanh âm âm âm, từ trong trời xanh truyền đến, trời đất bỗng nhiên tối sầm lại, tiếp đó mây đen cuộn cuộn từ bốn phương hội tụ mà đến, từng đạo tia chớp cực lớn, âm âm xuyên qua trời xanh.

“Những này phạm nhân hạ giới các ngươi, lại có thể dám đánh chết tuần thú thần sử, hủy hoại đại địa núi sông, quả thực là tội đáng chết vạn lần. Bồn thần, không tha cho ngươi!”

Trong thanh âm âm âm, hé ra một gương mặt cực lớn hiển hiện tại ở trong mây. Ánh mắt của hắn, so với ngọn núi còn muốn lớn hơn, bên trong lập lòe lửa giận.

“Chết đi!”

Trong tiếng vang âm âm, một bàn tay cực lớn, bao trùm phương viên vài dặm, từ trên không hạ xuống.

Người bình thường thấy một màn như vậy, nhắm chừng sớm bị dọa vỡ mật. Nhưng mà Phương Vân hiểu rõ, trạng thái tinh thần thê, căn bản không có cố định hình.

Những Thiên Ma này tuy biến ảo thánh hình thần ma, nhưng thực lực chân chính, so với thần ma chân chính còn không tới một phần ngàn.

“Ngươi nếu như chỉ là muốn so thân hình với mạnh miệng, chỉ sợ ngươi thật đúng là không đáng để mắt tới!”

Phương Vân cười lạnh một tiếng, thân hình nhoáng một cái, đột nhiên biến hóa phương viên mấy trăm dặm, trực tiếp biến thành một cái miệng khổng lồ, đột nhiên mở ra, dùng sức khê cắn, đã đem bàn tay khổng lồ trên bầu trời, tính cả mây đen trên bầu trời, cùng thần linh trong mây đen, một nhát nuốt vào trong bụng.

“Muốn chết!”

Một tiếng hét lớn vang lên, từ trong bụng Phương Vân truyền đến. Thiên Ma cường đại này chỉ bị Phương Vân nuốt, còn chưa có tiêu hóa xuống. Hắn bị Phương Vân thoáng cái nuốt vào, lập tức kịch liệt gãy dựa, điên cuồng công kích.

“Oanh!”

Phương Vân đột nhiên đem toàn bộ tinh thần lực ngưng tụ cùng một chỗ, hung hăng về đánh về phía Thiên Ma trong bụng. Chỉ nghe một tiếng kêu rên ông ông, Thiên Ma này đột nhiên hơn an tĩnh rất nhiều.

“Ngươi!...”.

Thanh âm lại vang lên, kinh sợ giao nhau, còn chưa nói xong, Phương Vân lại một lần nữa dùng tinh thần đánh sâu vào, hung hăng tràn tới.

Oành! Oành! Oành!

Phương Vân tinh thần lực hung hăng đụng tới, hoàn toàn bằng vào tinh thần lực cường đại nghiền áp. Thiên Ma tuy lực lượng khổng lồ, nhưng về phương diện ý chí lại thua xa vô giả.

Vô giả có kiên thủ, có kiên chí, có tín niệm. Mà Thiên Ma chỉ là bản năng, về độ ý chí thuần túy, hai bên có cách biệt một trời một vực. Phương Vân từng có kinh nghiệm dùng ý chí nghiền áp Âm Ma trong lòng đất, suy một ra ba, muốn nghiền áp Thiên Ma cường đại này, tuy không dễ dàng, nhưng cũng không phải quá khó khăn.

Liên tiếp dùng tinh thần lực tấn công, Thiên Ma này lập tức thở không nổi. Một hồi nữa, Thiên Ma này lập tức hiển hóa nguyên hình, cao chỉ có hơn hai mươi trượng, ngoại hình là bộ dáng một tướng lãnh thiên đình.

“Oành!”

Đột tấn công cuối cùng đánh sâu vào, Thiên Ma này lập tức hóa thành khí thiên cương ngũ sắc, sáp nhập vào trong hồn phách Phương Vân. Phương Vân lập tức cảm giác được, tinh thần lực nguyên bản tiêu hao rất nhiều, sau khi được Thiên Ma này bổ sung, lại có thể khôi phục không ít.

“Thiên Ma cường đại như vậy, tiêu hao nhiều tinh thần lực như vậy, lại mới chỉ là một tướng lãnh. Xem ra, nơi đây không ở lâu được. Ta lại hấp thu một ít khí Thiên Cương, lập tức rời đi”.

Phương Vân lần này đơn giản bảo trì trạng thái cái miệng lớn, mấy ngụm nuốt vào, lại đem mảng lớn đại địa núi sông, nuốt vào trong bụng, hóa thành hư ảo.

“Tên này rất hung hãn, đợi bốn thần đem hấn bắt lấy!”

Đột nhiên, thiên điện khổng lồ sừng sững tiếp xúc ở trong trời đất chấn động lên, một cỗ lửa đỏ bay thần đến chân trời. Trong lửa, có một người khổng lồ, thân mặc giáp trụ đỏ hồng, bao bọc lửa cháy hừng hực, đang nhìn tới đây.

Phương Vân cách rất xa, cũng có thể cảm giác được một cỗ khí tức nóng bức hít thở không thông. Thiên Ma này biến ảo, lại là viên cổ Hỏa Thần.

“Ông”.

Phía trên Thiên đình, đạo thiên Đế hư ảnh đứng sừng sững nọ, đột nhiên rung động hạ xuống, một thanh âm uy áp quát lớn: “Không cần...”

Khi cỗ thanh âm này truyền ra, Phương Vân trong lòng đột nhiên cảm giác được một cỗ nguy cơ mãnh liệt. Hấn cảm giác được, lần này, cho dù mình có thể tiếp được, năng lượng cũng sẽ hạ xuống nhiều. Đến lúc đó cũng không đủ năng lượng, xuyên qua ba mươi sáu vách ngăn thế giới thiên cương, sẽ bị lạc trong thế giới thiên cương mệnh môn này, cho đến cuối cùng từ vong.

“Đi!”

Phương Vân hầu như không chút nghĩ ngợi, lập tức tung người đi, xông vào tầng thế giới thứ ba mươi lăm. Trước khi đi, còn nuốt lấy vài ngọn núi.

“Ầm ầm!”

Phương Vân vừa mới rời đi, một bàn tay khổng lồ màu vàng, chộp vào nơi cuối cùng hấn xuất hiện. Trong phương viên mấy ngàn dặm, toàn bộ hóa Thành hư vô, không gian phá Thành mảnh nhỏ. Phương Vân nếu không phản ứng kịp thời, lần này chỉ sợ đã bị đánh chết.

“Hừ...”

Trong Thiên đình, phát ra sáu thanh âm thở dài. Sau đó quy về bình tĩnh. Chỉ thấy thiên đế hư ảnh trên thiên đình phất phất tay, hư không vạn vạo, đại địa núi sông phương viên mấy ngàn dặm hóa thành hư vô, một lần nữa hiển hiện ra.

Phành! Phành! Phành!

Phương Vân toàn thân co lại thành một quả cầu, xuyên qua tầng tầng thế giới thiên cương, cuối cùng xuyên qua huyết Bách Hội, xông vào trong thân thể.

“Oanh!”

Trong Thiên địa vạn hóa chung, Phương Vân toàn thân run rẩy dữ dội, đồng thời, mảng lớn mây khói ngũ sắc, từ trong khiêu khổng toàn thân hắt lao ra. Những này mây khói ngũ sắc vừa mới phá thể ra, lập tức hóa thành vô số tiểu nhân, nguyên một đám kêu thảm, biến mất ở trong hư không.

“A!...”

Phương Vân đột nhiên mờ to mắt, há miệng phát ra một tiếng thét dài.

Tiếng thét dài này xuyên qua Thiên địa vạn hóa chung, xuyên qua tầng tầng nước biển, cuối cùng xông vào trong mây.

“Ầm ầm”.

Không trung trên mặt biển, cuồng phong gào thét, mây đen cuộn cuộn, sấm sét vang dội, một cỗ khí tức đáng sợ, ở chỗ sâu trong đáy biển, tung hoành bốn phương. Dưới biển sâu, cá mập biển sâu Phương Vân ẩn thân kia, phành một tiếng, đã nổ tung chia năm xẻ bảy.

“Hử? Chuyện gì xảy ra?”

“Khí tức thật cường đại, đây là tiểu tử hậu bối nào, lại có thể vào lúc này đột phá!”

Trên Đại Doanh châu, một cường giả còn chưa có rời đi, ánh mắt nhìn về phía thiên tượng dị biến. Chỗ đó mây đen cuộn cuộn, sấm sét vang dội, như là tận thế vậy.

Cùng lúc đó, một nơi cách Đại Doanh châu không xa, hai gã cường giả Thiên Trùng nhị phẩm đã cùng Phương Vân giao thủ, trong lòng khế động, dừng bước lại.

“Lại còn là tiểu tử có pháp khí không gian kia Ta rõ ràng nhìn thấy Nam Minh lão tổ đuổi theo hắn, không ngờ, hắn lại có thể trốn ở chỗ này. Qua đó nhìn xem!”

“Đây là dấu hiệu đột phá cảnh giới, nếu muốn đạt tới lực lượng tương xứng với cảnh giới, ít nhất cần mười ngày. Vừa vạn mượn cơ hội này giết hắn”.

Cùng một thời gian, một cường giả Thiên Trùng nhị phẩm khác, thân hình nhoáng một cái, lập tức bay vút tới.

“Ở đây cường giả tụ tập, người này biết rõ cảnh giới đột phá Thiên Tượng, sẽ hấp dẫn chú ý những người khác, vẫn lựa chọn ở chỗ này tấn thăng. Tựa như là không có sợ hãi. Ta lại muốn đi xem một chút, rốt cuộc là người nào?”

Tam hoàng tử hải tộc ánh mắt lập lờ, lập tức đuổi đến.

Tùng đạo bóng người, từ bốn phương đuổi tới, hướng về phía chỗ phát sinh thiên tượng dị biến đuổi tới. Nhưng mà, vừa mới đuổi tới được nửa đường, mây đen trên bầu trời đột nhiên tản đi, tất cả khôi phục gió êm sóng lặng. Không có bất kỳ một điểm khí tức phát ra.

463. Chương 452: Côn Bằng Xuất Thế

Xa tại Trung thổ thần châu, trước Thiên Cơ đình, một lần nữa hội tụ rất nhiều. Tất cả cái này, nguyên là do một ngày trước, Tuệ Không hòa thượng vốn đệ nhất Thiên Cơ bằng, đột nhiên từ trên Linh Tuệ bằng biến mất, xuất hiện ở trên Thiên Tượng bằng. Rất nhiều người, bị việc này hấp dẫn, đều chạy đến xem.

“Tuệ Không hòa thượng bị tiểu hầu gia triều đình đè ép mấy tháng, rốt cuộc bạo phát. Trong nháy mắt đã tiến vào mười hạng trước của Thiên Tượng bằng, thực lực vẫn không tệ”.

“Ừm, vừa bước vào cấp Thiên Tượng, lập tức đã có hai thập (20) thiên long chỉ lực, rốt cuộc không hổ là nguyên là đệ nhất nhân cấp Linh Tuệ! ”

“Chỉ đáng tiếc là, hắn tựa như cũng không có pháp khí gì, cũng không giống mấy người phía trước của Thiên Tượng bằng, có tinh huyết hung thú, thần thú. Nếu không mà nói, chỉ sợ bài danh rất cao!”

Mọi người vây quanh ở trước Thiên Tượng bảng, nghị luận ồn ào.

Đang trong khi nghị luận, đột nhiên trong lúc đó, có người kinh hô một tiếng.

“Không đúng, Tuệ Không hòa thượng tại sao bị bài trừ khỏi mười hạng đầu!”

Mọi người cả kinh, làm sao có thể mới vừa vặn bước vào cấp Linh Tuệ, đã bị bài trừ ra khỏi mười hạng đầu. Lại nhìn một chút, thì thấy không sai, Tuệ Không hòa thượng đã bị đẩy ra hạng thứ mười, bài danh thứ mười một.

“Tra ngay, rốt cuộc là ai, đã bài trừ Tuệ Không hòa thượng ra khỏi mười hạng đầu?”

Trong đám người, một cường giả tán tu kêu lên. Không cần hắn nói, các ánh mắt lập tức nhìn về phía mười cái tên đầu của Thiên Tượng bảng.

“Phương Vân, thứ bảy Thiên Tượng bảng, nhị thập thất (27) thiên long chi lực!”

Khi thấy cái tên thứ bảy trên Thiên Tượng bảng, rất nhiều người bị dọa cho nhảy dựng, ít dám tin tưởng vào mắt mình. Nhưng vào lúc này, ở nơi khác trong đám người vây quanh Linh Tuệ bảng, bỗng phát ra một tiếng thét kinh hãi:

“Chuyện gì xảy ra? Đệ nhất Linh Tuệ bảng Phương Vân tại sao không thấy?”

“Hổng!”

Đám người thoáng cái nổ tung lên, rất nhiều võ giả không tham gia vào, nghe một tiếng thét kinh hãi như thế, lập tức tuôn chạy về phía Linh Tuệ bảng. Cẩn thận xem xét một lần, quả nhiên nhìn không thấy cái tên Phương Vân.

“A!”

Sau khi xác nhận sự thật này, rất nhiều người trong đám đông ngược lại hít vào một hơi khí lạnh. Phương Vân này bước vào cấp Linh Tuệ chưa được bao lâu! Nhanh như vậy đã tiến vào cấp Thiên Tượng. Loại tốc độ này, khiến cho rất nhiều người cảm thấy kinh hãi! Cho dù là một số võ đạo thiên tài, cũng chưa từng thấy nhanh như vậy đã bước vào cấp Thiên Tượng.

“Mọi người mau nhìn, lực lượng của hắn còn đang gia tăng!”

Trước Thiên Tượng bảng, một lần nữa sôi trào lên. Ở trong ánh mắt không thể tưởng tượng nổi của rất nhiều người, trên Thiên Tượng bảng, đằng sau cái tên Phương Vân, những con số đang nhanh chóng gia tăng.

Nhị thập bát (28) thiên long chi lực, nhị thập cửu (29) thiên long chi lực, tam thập (30) thiên long chi lực...

Nhìn thấy trên Thiên Tượng bảng, số liệu lực lượng không ngừng đổi mới, tất cả mọi người ngược lại hít

“Tiến ma thần không gian! Đại sư, tiếp ứng chúng ta”.

Đại Tư Cung phản ứng cực nhanh rít gào một tiếng, nhanh chóng bắn người dậy, như một đạo điện xẹt, lướt về phá ma thần tượng trong Thiển Thảo tự. Mấy người khác cũng kịp phản ứng, đều phóng về phía ma thần tượng.

Nhưng mà bọn họ phản ứng vẫn chậm. Chỉ nghe oành một tiếng, Thiển Thảo tự đã sụp đổ. Vu nữ trong chùa, tính cả mấy tên Thần cung trong đó, toàn bộ bị lốc xoáy không gian cuồng bạo, nghiền thành phần vụn.

“Phanh!”.

Trong Thiển Thảo tự, trong ma thần tượng mặt xanh nanh vàng, đột nhiên thò ra một bàn tay màu xanh. Khi Đại Tư Cung sắp bị lốc xoáy không gian nuốt hết, một tay bắt lấy hắn đi vào. Đồng thời một cổ hào quang mật mờ bắn ra, chống cự lại lốc xoáy không gian bốn

“Thí chủ, khuyên người phải có lòng khoan dung! Ta tuy công kích người không sai, nhưng người đoạt đan dược của chúng ta như vậy, cũng đã giết nhiều người của chúng ta như vậy. Chúng ta đều xóa bỏ lẫn nhau có được không?”

Trong không gian ma thần, tăng nhân thần bí thanh âm nhẹ nhàng đi ra, ngữ khí cực kỳ bất đắc dĩ. Người trước mắt này đã mạnh lên, công lực thăng tiến, lập tức xoay người, ngay cả hắn cũng cố kỵ không thôi.

“Hoà thượng thật giáo hoạt, thấy tình thế không đúng, lập tức yếu thế. Lúc trước, ta đoạt vài viên đan dược, người tại sao không khuyên người pha có lòng khoan dung!! Hôm nay mắt thấy không phải đối thủ, mượn ra lí do này thoái thác, không biết là đã quá muộn sao?”

Bầu trời mây đen cuộn cuộn, một thanh âm lạnh như băng, từ không trung bay xuống:

“Được làm vua thua làm giặc! Đơn giản chính là chỗ này! Lão hòa thượng, nếu muốn chạy trốn! Phải xem bản lãnh của người!”

Thanh âm vừa dứt, ở trên mây, một đạo bóng đen khổng lồ hai cánh chấn động, tung ra mây trôi vô cùng, từ phía trên đáp xuống. Cách mặt đất chừng mấy ngàn trượng. Côn Bằng thân hình đột nhiên trở nên cực kỳ mơ hồ, hình như là sắp nhập vào một không gian khác, sau đó không ngừng thu nhỏ lại.

Bất quá chỉ trong nháy, bốp một tiếng, Côn Bằng khổng lồ cách mặt đất chừng mấy trăm trượng, đột nhiên biến mất không thấy.

“Gầm!...”

Trong không gian ma thần tượng, một tiếng gầm dài, viễn cổ Côn Bằng thân hình khổng lồ, đột nhiên xuất hiện. Thân thể dài mấy trăm dặm giống như một dãy núi liên miên, vắt ngang ở trong trời đất. Một đôi cánh chim, càng như mây trời rủ xuống, to lớn hoành tráng, làm cho người ta có một loại cảm giác đánh sâu vào thị giác rất mãnh liệt.

“Xong rồi!”

Đại Tư Cung sắc mặt lộ vẻ sầu thảm, hắn không ngờ, vị này lại có thể lại đuổi tới đây nhanh như vậy.

“Tiếp ta một chiêu, ta lập tức bỏ qua cho các người”.

Phương Vân con mắt như thái dương, ở trong không gian âm u này, lóng lánh hào quang chói mắt. Ánh mắt hắn nhìn chằm vào Đại Tư Cung cùng ba gã tăng nhân, thanh âm to lớn, vang lên ở trong không gian.

Thanh âm vừa dứt, Phương Vân hai cánh mở ra, thân hình khổng lồ bỗng nhiên biến mất ở trong một đạo gió lốc cực lớn, như sóng triều, hướng về phía bốn người cuộn tới.

“Hai vị sư đệ! Giúp ta giúp một tay!” Tăng nhân thần bí quát lên.

Hai gã tăng nhân hiểu ý, một trái một phải, song chưởng vỗ vào phía sau lưng tăng nhân thần bí. Ngay cả Đại Tư Cung cũng cảm giác được tình huống nguy hiểm, đem tất cả nội lực góp vào.

“Yết Đế ba la, yết Đế ba la đa, a bác bà ma hà! ”

Tăng nhân thần bí thần thái trang nghiêm, trong miệng phát ra một hồi âm phù không rõ ý nghĩa, sau đó bỗng nhiên một chưởng đánh ra.

“Oành!”

Không gian chấn động, một pho tượng Phật Đà màu đen mấy ngàn trượng, ba đầu sáu tay, toàn thân thiêu đốt lên hỏa diễm màu đen, tản mát ra một cỗ khí tức hắc ám đậm đặc, đứng sừng ở trên không bốn người. Tòa Phật Đà này thần thái dữ tợn, đột nhiên hét to một tiếng, liền huy động pháp khí vô cùng, hướng về Phương Vân đánh tới.

Phật Đà hủy diệt vô lượng, trang kinh thư Phật môn ghi lại, Phật Đà thống lĩnh hủy diệt ma thần, có pháp lực vô cùng!

Tòa Phật Đà hủy diệt màu đen bàn tay lớn nhất ở giữa, một Phù văn chữ “Dương” cực lớn màu đen, mang theo lực lượng tràn trề, hướng về phía Phương Vân trấn áp qua.

“Oành!”

Không gian lốc xoáy sinh diệt bất định, to lớn vô lượng, giống như sóng biển cuồng bạo nhất, trong nháy mắt đã đem phù văn này nuốt hết vào. Không gian vô cùng nứt ra, không ngừng thôn phệ lực lượng trong phù văn kia

Phù văn này, ở trong không gian gió lốc mênh mông, đi hơn mười trượng, lập tức năng lượng bị khe hở không gian vô cùng nuốt vào, tiêu tán vô hình. Tính cả Phật Đà hủy diệt phát ra Phù văn Phật gia này, trong nháy mắt đã bị lốc xoáy không gian chôn vùi. Chỉ nghe một hồi nổ vang, Phật Đà hủy diệt cực lớn. Ở trong không gian gió lốc đáng sợ đó, hóa thành bụi

“Đi mau”.

Ba gã hòa thượng biến sắc, ngay cả tài liệu đan dược quan trọng trong không gian cũng không quan tâm, nhắc lên Đại Tư Cung, độn trong hư không, chia làm ba phương hướng, nhanh chóng lao đi. Thân hình ba gã tăng nhân, nhanh chóng trở nên đơn bạc, âm đạm, tựa như trong tích tắc, từ thực thể biến thành đơn bạc, thân ảnh trở nên bắt đầu mơ hồ.

“Múa búa trước cửa Lỗ Ban!”

Phương Vân nhìn thấy ba gã tăng nhân muốn chạy trốn, cười lạnh một tiếng. Điều khiển không gian quy tắc, Côn Bằng đứng là cao thủ trong cao thủ, thiên phú thần thông của nó chính là không gian chi lực. Ba người này tuy bước chân vào Thiên Trùng tam phẩm, nhưng đối với lĩnh ngộ không gian chi lực còn chưa sâu.

Muốn ở trước mặt viễn cổ Côn Bằng mà chạy trốn, căn bản là không biết tự lượng sức

“Bốp!”

Phương Vân hai cánh chấn động, trong nháy mắt hấp vào trong tầng tầng không gian. Thân hình khổng lồ, giờ khắc này thể hiện ra tốc độ cùng tính linh hoạt, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Giữa tiếng kêu gào thê thảm, vài luồng huyết vũ rơi xuống. Ba gã tăng nhân Thiên Trùng tam phẩm tuy chia làm ba phương hướng, nhưng vẫn bị Phương Vân hầu như đồng thời đuổi theo, không gian lốc xoáy cuốn cuộn, đã đem thân thể ba tăng nhân xoắn thành nát

“Gầm!...”

Phương Vân thân hình chấn động, thân hình khổng lồ lại nhảy vào tầng tầng không gian, một lần nữa xuất hiện ở trong không gian ma thần. Hai cánh chỉ chấn một cái, đã đem đan dược bọc lại ở dưới cánh, sau đó phá không bay ra khỏi không gian này.

465. Chương 454: Phát Hiện Mỏ Vàng.

Từ không gian ma thần đi ra, Phương Vân tâm niệm vừa động, đã đem những đan dược này, đưa vào Thiên địa vạn hóa chung. Lượng lớn đan dược, phảng phất mưa rào ủa vào trong Thiên địa vạn hóa chung.

“Biểu ca, người hãy cất vào túi không gian đi. Cứ nhét xuống dưới, chúng ta sẽ không còn chỗ ở!”

Tôn Thế Khôn đột nhiên kêu lên. Hắn đang tu luyện, đột nhiên cảm giác đan được rộp trời rơi xuống, hầu như muốn đem cả không gian bao phủ.

Phương Vân cười cười, cũng không để ý. Nhưng mà, vẫn là đem số đan được khác chuyển vào trong túi không gian. Trong không gian ma thần, đan được có chút dùng được, hắn đều vét sạch. Dù sao, có đan được hắn không dùng đến, nhưng bọn thủ hạ thì vẫn dùng được.

Hai bên gió lớn gào thét, Phương Vân cảm giác ở trong không gian này, như cá gặp nước, cực kỳ thoải mái. Đặc biệt một nhát đánh chết ba gã tăng nhân Thần Đạo giáo, càng làm cho Phương Vân cảm giác thoải mái vô cùng.

Nghĩ tới trước đây, khi đụng phải tăng nhân này, quả thực như chuột gặp mèo, điên cuồng chạy thực mạng. Xoay người lại cũng không cần suy nghĩ. Vì đào thoát đi, bản thân còn tự bạo không ít pháp khí

Nhưng hiện tại, ba người liên thủ cũng không phải đối thủ của mình. Bị một chiêu của mình chết ngay lập tức! Nắm giữ quy tắc chính là cường đại ở chỗ này!

“Côn Bằng! Ta hiện tại hóa thân Côn Bằng thì có ngũ thập tứ thiên long chi lực! Cường giả Thiên Trùng tam phẩm, trên cơ bản cũng không phải đối thủ của ta. Đụng phải cường giả Thiên Trùng tứ phẩm, ta cho dù đánh không lại, bằng vào tốc độ của Côn Bằng trong không gian, đào thoát vẫn có thể. Chỉ với một điểm này, chỉ cần cẩn thận một chút, không nên đụng Thiên cường giả Trùng ngũ phẩm, lục phẩm, cơ bản là ở thế bất bại!”

Phương Vân trong lòng thầm nghĩ.

Sống yên ổn nghĩ đến ngày gian nguy, Phương Vân tuy thực lực tăng nhiều, nhưng còn không có đặc ý quen tình hình! Không chế tinh huyết Côn Bằng, chỉ cần hắn cẩn thận một chút, sau này hầu như là một đường bằng phẳng.

“Chủ nhân,” thanh âm khí linh Thiên địa vạn hóa chung, đột nhiên vang lên ở trong đầu Phương Vân.

“Hử? Làm sao vậy?”

Phương Vân rất kinh ngạc, khí linh vào lúc này lên tiếng, hắn hoặc là không nói lời nào, vừa lên tiếng, tất nhiên là có chuyện.

“Ta cảm giác được có cỗ lực lượng đang rình rập chúng ta?”

Phương Vân sắc mặt khẽ biến, lập tức thi triển “Sưu la thiên địa đại pháp”, một đạo tinh thần lực khổng lồ lập tức quét ngang bốn phương.

“Chủ nhân, không phải loại rình rập này,” Khí linh Thiên địa vạn hóa chung hiểu rằng Phương Vân hiểu lầm, lập tức nói.

“Đó là cái gì?” Phương Vân kinh ngạc nói.

“Loại rình rập phi thường đặc thù, vô hình vô tướng, là một loại lực lượng tiên thiên thuật số cực cao thâm. Lúc trước người đang ở thượng cổ chiến trường. Ta cũng cảm giác được ở trên người lưu lại cỗ lực lượng này. Vừa mới không lâu, khi người đột phá đến cấp Thiên Tượng. Cỗ lực lượng này một lần nữa xuất hiện. Không ngờ, lần này lại xuất hiện nữa! Lúc này đây, tựa như so với hai lần trước càng cẩn thận. Ta cảm giác giống như có cỗ lực lượng, đang dò xét đặc thù người”.

Khí linh Thiên địa vạn hóa chung nói.

Phương Vân sắc mặt đại biến, hắn trước đó nghe đến Tiên thiên thuật số, lại nghe được tra xét khi Thượng cổ chiến trường cùng đập phá cấp Thiên Tượng, làm sao còn có thể không rõ.

“Thiên Cơ đài, lại là Thiên Cơ đài!”

Hắn nào đâu còn có thể không rõ, đây là tam đại Thiên Cơ tiên sinh Thiên Cơ đài, đang rình rập bí mật của mình. Lúc trước từ thượng cổ chiến trường trở về, Triệu Bá Ngôn cũng đã nói với hắn chuyện này. Nhưng

mà, không nghĩ tới hiện tại vẫn tiếp tục. Hơn nữa nghe theo như lời khí linh, mình tựa như khiến cho ba vị Thiên Cơ tiên sinh này chú ý, đặc biệt dùng tiên thiên thuật số để thôi diễn chính mình.

Cái cảm giác này có thể nói là trần trướng ở trước mặt người khác, tất cả bí mật bị người xem xem sạch sẽ, cũng không dễ tiếp thu gì.

“Chủ nhân, loại rình rập này, thật ra ta vẫn chú ý tới. Chỉ có điều, trước kia, vì người năng lực không đủ. Ta cũng không có biện pháp ngăn cản. Nhưng mà hiện tại chủ nhân thực lực đại tăng. Ta năng lực đã gia tăng chút ít. Chủ nhân nếu như nguyện ý, ta có thể đem cỗ rình mò này, ngăn cách đi” Khí linh nói.

Võ giả thực lực càng mạnh, pháp khí phát huy uy lực càng lớn. Đây là sự thật mọi người trong tông phái giới đều biết. Thiên địa vạn hóa chung hiển nhiên cũng như thế.

“Vậy nói... chờ một chút!”

Phương Vân vốn vô ý thức muốn cho Thiên địa vạn hóa chung che giấu lực lượng rình rập này, đột nhiên trong lòng khẽ động, lập tức cải biến chủ ý.

“Liên Sơn Dịch là một trong Bát Tác, gần với Chu Dịch của Phu tử. Cái loại tiên thiên số thuật này phi thường cường đại. Hơn nữa Thiên Cơ đài có ba gã Thiên Cơ tiên sinh. Giám sát thiên hạ, đối với hạng người tinh thông thuật số như bọn họ mà nói, quả thực là dễ dàng”.

Phương Vân ánh mắt nhắm lại, mắt lộ ra suy nghĩ. Hắn từ lúc ở trên người Phu tử, lĩnh giáo qua năng lực tiên thiên thuật số quý thần khó lường. Thiên Cơ đài có ba vị Thiên Cơ tiên sinh, võ giả trên Địa Biến bảng, Linh Tuệ bảng, Thiên Tượng bảng có thay đổi gì, chỉ sợ bọn họ lập tức cảm giác được, hơn nữa phản ứng đến Thiên Cơ đình.

Bản thân mình giờ mới cảm giác được, dù sao cũng đã quá muộn. Chuyện tinh huyết Côn Bằng, chỉ sợ đã sớm leo lên bảng. Hơn nữa, Phương Vân cũng không nghĩ tới giấu diếm, dù sao trừ khi mình vĩnh viễn không dùng tinh huyết Côn Bằng, nếu không mà nói, là không thể nào không cho người khác biết.

Phương Vân suy nghĩ một hồi, rốt cuộc nói: “Không cần che giấu bọn họ rình rập. Trước đây đã để cho bọn họ điều tra được, cũng không còn biện pháp vấn hồi. Từ giờ trở đi, đừng cho bọn họ cảm giác được bất luận tin tức mới gì. Khiến cho trên Thiên Tượng bảng, vĩnh viễn bảo trì con số kia”.

Tam đại Thiên Cơ tiên sinh có khả năng quỷ thần khó lường, lúc này, che giấu cảm ứng của bọn họ, sẽ làm bọn họ cảm giác được có vấn đề. Đến lúc đó vấn đề không giải quyết, ngược lại đưa tới phiền toái mới. Hơn nữa Phương Vân có suy xét của chính mình, Thiên Cơ bảng cũng không phải là tất cả đều là chỗ xấu. Nếu lợi dụng tốt, chính là một công cụ vô cùng lợi hại đối phó với kẻ địch.

Chỉ cần để cho tam đại Thiên Cơ tiên sinh, cảm ứng được thực lực của chính mình, một mực không có biến hóa. Trên Thiên Cơ bảng cũng sẽ biểu hiện con số mà ọ khảo sát được

Phương Vân tùy ý nhìn lướt qua gian phòng, lập tức chú ý tới một quyển sách ở cách vị Doanh hoàng hoàng thái tử không xa. Trên bìa sách viết hai chữ “Sách Luận”.

Phương Vân trong lòng hơi cảm thấy kinh ngạc, “Sách Luận” là một quyển sách đại nho tiền triều soạn ra. Nội dung cực cao sâu, nho sinh bình thường đều xem không hiểu. Truyền thuyết từ tiền triều diệt vong, quyển sách này đã sớm ở trong chiến hỏa mà mất, không ngờ vị Doanh hoàng Hoàng thái tử này lại có thể có được.

Phương Vân bên này đang suy nghĩ, trong tai chợt nghe vị Doanh hoàng Hoàng thái tử này mỉm cười nói: “Tên của tiểu hầu gia, như sấm bên tai, cũng đã ngưỡng mộ từ lâu. Lần này nghe nói tiểu hầu gia đến Đại Doanh cháu, sớm đã có lòng muốn gặp. Hôm nay, rốt cuộc được đền bù tỏa nguyện, thật sự là một đại khoái sự. Đúng rồi, tiểu hầu gia có thể còn chưa biết tên của ta, tại hạ Từ Sầm”.

Phương Vân hiện tại thân phận miễn cảm, vẫn là Đại tướng quân đăng ký trong danh sách Binh bộ. Hắn cũng không muốn cùng vị Doanh hoàng Thái tử này có quá nhiều trao đổi, khoát tay áo, lãnh đạm nói: Thái tử không cần nhiều lời. Ta và người hai người cũng không cùng xuất hiện. Ta cũng không có ý trèo cao, Thái tử hãy nói cho ta biết, lai lịch của thanh hoàng kim đoản kiếm kia đi!”

Hoàng thái tử Từ Sầm ngẩn ra, tia đó cười nói: “Ha ha ha, tiểu hầu gia. Ta nghĩ Tả Phó Xạ trước khi người tới, hẳn là đã nói qua cho người. Chúng ta là bạn không phải địch. Nhưng mà, người đã gấp gáp như vậy. Ta sẽ lập tức gọi xá muội ra đây”.

“Bành bạch!”

Hoàng thái tử bàn tay khẽ vỗ một hồi giòn vang, “Muội muội xuất hiện đi!! Mau ra gặp chủ nhân khi xưa của muội.”

467. Chương 456: Hậu Duệ Đế Thang.

“Ret...!”

Cửa gỗ đẩy ra, gian phòng phá sau, khuôn mặt mà Phương Vân quen thuộc, đập vào

“Khổng Tước!!”

Phương Vân mặt đầy khiếp sợ, hầu như không thể tin vào mắt mình. Khổng Tước trên mặt vẫn mang chiếc mặt nạ bạc lạnh như băng như trước, nhưng đã không có mặc bộ quần áo màu lục nữa, mà đã thay đổi một bộ y phục bằng lụa trắng.

Cái gì cũng có thể biến đổi, nhưng ánh mắt thì không cách nào biến đổi. Mặc dù Phương Vân chưa bao giờ gặp qua gương mặt thật của Khổng Tước, nhưng chỉ với cặp mắt kia, Phương Vân đã khẳng định, người này quả thật chính là bản thân Khổng tước.

Phương Vân có trấn định, giờ khắc này cũng đã chậm. Trong óc xoay chuyển, đều là câu nói kia của Doanh châu Hoàng Thái tử kia “Xá muội...”

“Xá muội, xá muội... Khổng Tước là công chúa hoàng thất Doanh châu!”

Phương Vân trong mắt trải đầy khiếp sợ, hồ như không thể tin vào kết luận này. Khổng Tước không phải là hộ vệ phụ thân đưa cho mình sao? Tại sao thành công chúa hoàng thất Doanh châu!

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?!

Phương Vân trong lòng một mảng sóng to gió lớn.

Nếu như không phải tận mắt thấy, hẳn sẽ cho rằng đó là một trò cười. Nhưng sự thật ở ngay trước mắt, không phải do hắn hoài nghi.

Hơn nữa, ở sau lưng thân phận biến ảo của Khổng Tước, cất dấu một điều khiến cho Phương Vân kinh sợ:

Khổng Tước là công chúa Doanh hoàng, phụ thân là vương hầu trấn biên cương của Đại Chu triều, trọng thần triều đình, hai người tại sao lại kéo lại cùng một chỗ?!

“Chẳng lẽ phụ thân thật phản quốc ?!”

Khi ý nghĩ này xẹt qua trong đầu, Phương Vân sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch, sau lưng đổ mồ hôi lạnh. Một loại cảm giác vô lực xuất hiện trong lòng. Phương Vân ở trong lòng một mực tin tưởng không hề bảo lưu với phụ thân mình.

Làm con cái, tín nhiệm diêm này, không cần bất luận lý do gì!

Phụ thân không có phản quốc, điểm này, là động lực Phương Vân nghịch thiên cải mệnh. Hẳn tin tưởng vận mệnh Phương gia cả nhà bị chém trong “Chu Dịch” thôi diễn, là bị oan uổng. Thật sự là bởi vì tin tưởng vững chắc điểm này, cho nên Phương Vân mới có niềm tin cùng lực lượng vô cùng, đi thay đổi vận mệnh chính mình.

Nhưng nếu như không phải ? Nếu như phụ thân không có bị oan uổng, thật phản quốc?

Phương Vân không dám tưởng tượng, có một loại hít thở không thông khó nói nên lời xuất hiện trong lòng, hẳn cảm giác trái tim như bị người bóp nghẹt. Hầu như không cách nào hô hấp!

“Không có khả năng! Tuyệt đối không có khả năng”.

Phương Vân trong lòng kêu lớn, đột nhiên trong lòng dùng lực lắc đầu, Phương Vân đem mọi tạp niệm toàn bộ từ trong lòng loại bỏ.

“Lần này rời Đại Doanh châu, bất kể như thế nào, ta cũng phải đi một chuyến gặp phụ thân. Đến lúc đó, vấn đề gì cũng rõ ràng. Phận làm con, ở sự việc này không làm rõ ra mà tự ước lượng trước, là tự bất hiếu. “Phụ thân, con tin tưởng người! Phương gia chúng ta, tuyệt sẽ không có người phản quốc!”

Hít sâu một hơi, Phương Vân trong mắt xẹt qua một tia thần sắc kiên nghị, nhanh chóng bình tĩnh trở lại. Lúc này, trong tai rõ ràng truyền đến thanh âm của Khổng Tước:

“Từ Khanh ra mắt huynh trưởng”.

Khổng Tước ngồi quỳ ở bên người Doanh hoàng Hoàng thái tử, cung kính thi lễ một cái.

Phương Vân vẫn là lần đầu tiên biết tên của Khổng Tước, thấy nàng ngồi quỳ ở bên người Doanh hoàng Hoàng thái tử, hẳn chỉ cảm thấy trong lòng mãnh liệt co rút xuống, có loại cảm giác nói không nên lời.

Hắn chưa bao giờ nghĩ tới, lại có thể dưới loại tình huống này, gặp lại Khổng Tước!

“Ha ha, muối muối, hôm nay tiểu hầu gia đã tới. Muối cũng không cần đeo mặt nạ, lấy xuống đi”.

Doanh hoàng Hoàng thái tử cười nói, hẳn nhìn Phương Vân, trong ánh mắt có loại ý tứ khác.

“Vâng, huynh trưởng”.

Khổng tước quay người nhìn Phương Vân, trầm mặc không nói. Sau một lát, trong mắt lóe lên một tia dao động khác thường. Một tay đưa qua tai, Khổng Tước rút cuốc đem mặt nạ bằng bạc đã đeo nhiều năm, chậm rãi lấy xuống.

Lộ ra một khuôn mặt tuyết trắng ôn nhu, mang theo vẻ lo lắng, xuất hiện ở trước mặt Phương Vân. Khổng Tước lời nói lạnh như băng, làm cho người ta có một loại cảm giác lạnh khốc. Nhưng mặt nạ lấy xuống, lại lộ ra khuôn mặt diêm đạm đáng yêu, ai thấy cũng thương. Làm cho người ta nhìn không được có loại cảm giác muốn đem nàng ôm vào trong ngực mà che chở.

Khổng Tước cùng Phương Vân khi cùng một chỗ, thủ đoạn lãnh khốc, tàn nhẫn, một kích giết chết. Mà khuôn mặt diêm đạm đáng yêu, mang theo vẻ sợ hãi, hoàn toàn không cách nào làm cho người ta đem nàng cùng với một sát thủ lãnh khốc liên lạc cùng một chỗ.

Phương Vân rốt cuộc có chút rõ ràng, nàng tại sao phải mang mặt nạ ở trên mặt. Nàng chỉ là muốn dùng cái mặt nạ này, dấu đi khí chất nhu nhược trên người.

Nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp tuyệt luân ai thấy cũng thương này. Phương Vân trong lòng lại không có bất kỳ cảm giác vui mừng nào. Ngược lại, trong lòng lại có một cảm giác phiền muộn nói không nên lời.

“Cô là công chúa Doanh hoàng?”

Phương Vân chăm chăm vào Khổng Tước, tiếng nói bình thản, lạnh lùng, không có bất kỳ tình cảm nào.

Hỏi thăm cũng không có gì đặc biệt, nhưng Khổng Tước trong mắt lại tựa như ý thức được cái gì, trong mắt xẹt qua một tia đau đớn khó có thể cảm nhận. Nhưng trên mặt nàng lại không có biểu hiện ra ngoài, chỉ là dùng một loại ngữ khí bình tĩnh nói:

“Lúc trước, là phụ thân ta cho cô đến Tứ Phương hầu, hộ vệ ta?”

Ngữ khí của Khổng Tước, vẫn không có bất luận biến hóa gì.

Phương Vân thu hồi ánh mắt, không nói gì nữa. Bỗng nhiên đứng dậy, hờ hững nói:

“Thái tử, đa tạ đã khoản đãi. Nhưng đáng tiếc, chúng ta đạo bất đồng, bất tương vi mưu. Cáo từ!”

“Huynh trưởng, ta cũng có chút không thoải mái, xin đi trước!”

Khổng tước cũng đứng dậy, xoay người đi vào phòng trong.

Doanh hoang Hoàng thái tử ngẩn ngơ, không ngờ rằng, vốn phải là một hồi vui mừng gặp mặt, mọi người tất cả đều vui vẻ, lại có thể trở thành dạng này. Bản năng, hẳn cảm giác được có chút gì đó không ổn.

“Chờ một chút!”

Doanh hoang Hoàng thái tử đứng dậy.

“Huynh trưởng, tiểu hầu gia chính là vương hầu đệ tử trung thổ thần châu. Lại là Bình Yêu Đại tướng quân triều đình thân phong, tiền đồ vô lượng. Chúng ta trào cao không nổi. Ta đi trước!”

Khổng Tước lạnh lùng nói, tiện tay đem mặt nạ bạc đeo lên trên mặt.

“Chờ một chút...”

Doanh hoàng thái tử kêu lên, nhưng hai người ai cũng không để ý tới, tất cả đều đi.

Doanh hoang Hoàng thái tử thần sắc biến đổi, trong mắt lóe lên một tia hàn quang, lạnh lùng nói: “Từ Khanh, ta lệnh cho ngươi! Đứng lại!”

“Tiểu hầu gia, người cũng xin dừng bước!”

“Không có gì để nói. Nhìn thấy Khổng Tước không có việc gì, mục đích của ta đến đây đã đạt được... Là ta lo sợ không đâu, không ngờ, nàng lại là hoàng thất Doanh hoang’.

Dứt lời, Phương Vân muốn đáp thân mà dậy, rời khỏi Đại Doanh châu.

Doanh hoang Hoàng thái tử ánh mắt xoay chuyển, đột nhiên trong lúc đó, tựa hồ nghĩ tới điều gì, cười ha hả nói:

“Ha ha ha, ta hiểu rồi... Nguyên bản, Tứ Phương hầu cái gì cũng không có nói qua cho ngươi! Ngươi cái gì cũng không biết!”

Phương Vân đã đi tới cửa, đang muốn hóa thành Côn Bằng rời đi, đột nhiên nghe được tới danh hiệu của phụ thân, thân hình chấn động, bỗng nhiên ngừng lại, hờ hững nói:

“Ngươi có ý tứ gì?”

“Ha ha ha”, Doanh hoang Hoàng thái tử một mặt cười to, một mặt lắc đầu, có chút buồn cười nói: “Hai người các ngươi, đều dừng tức giận. Ngồi lại đây hết đi. Hai người các ngươi, một là hoàng thất công chúa, một là Đại tướng triều đình thân phong, tại sao còn đấu khí như mấy đứa nhỏ!”

“Thái tử, ngươi có ý tứ gì?”

Phương Vân đưa lưng về phía Doanh hoang Hoàng thái tử, cũng không quay đầu lại. Nhưng cũng không có rời đi. Ở một bên, Khổng Tước không biết là ngại uy nghiêm huynh trưởng hay là cái gì, cũng không có quay người lại.

Doanh hoang Hoàng thái tử tiếng cười thu liễm, đột nhiên thanh âm lạnh lùng nói: “Tất cả mọi người toàn bộ thoái lui. Phàm ai tới gần trăm trượng, lập tức hành quyết*.”

“Rõ!”

Thanh âm vừa dứt, ngoài phòng, từng đạo ứng tiếng cùng vang lên, từng bóng người từ trong hư không thoát ra, bay vút ra ngoài trăm trượng.

“Phanh”.

Doanh hoang Hoàng thái tử vỗ tay một tiếng, vô số Phù văn cổ lão bay ra, một cấm chế khổng lồ, lập tức đem ở đây bao phủ.

“Bổn cung thân là Doanh hoang Hoàng thái tử, địa vị vô cùng tôn sùng, nói chuyện không có gì kiêng kỵ. Môn thượng cổ cấm chế học thành đến nay, đây là lần đầu tiên sử dụng.

Nhưng mà chuyện này, liên quan đến phụ thân ngươi. Tất nhiên hắc không muốn nói, ta đây tất nhiên cũng sẽ không tiết lộ. Tiểu hầu gia, ta nói rồi Chúng ta là bạn không phải địch, ta cũng không có ác ý. Mời ngồi”.

Doanh hoang Hoàng thái tử tựa như trong lời nói có chuyện, Phương Vân thân có khả năng Côn Bằng, cũng không sợ hắc sử trá. Hơi suy nghĩ, Phương Vân xoay người trở lại chỗ ngồi, ngồi xuống.

“Muội muội, muội cũng đừng tức giận, ngồi xuống đi”.

Khổng Tước trầm mặc không nói, sau một lát, rốt cuộc ngồi trở về. Chỉ có điều, cũng không có nhìn về phía Phương Vân.

Doanh hoang Hoàng thái tử cũng không có phạt ý, chỉ nhìn sang Phương Vân nói: “Thứ ta nói thẳng. Hầu gia tựa như có rất nhiều sự tình không có nói cho người biết. Kể cả, thân phận của chúng ta”.

Phương Vân trầm mặc không nói, chỉ là lẳng lặng nhìn sang hắc. Hắc và phụ thân gặp mặt số lần đều có hạn, rất nhiều chuyện xác thực không biết.

“Ha ha, vậy không sai Tiểu hầu gia, người có lẽ còn tưởng rằng chúng ta là Doanh nhân sao?”

Phương Vân nghe hắc nói như vậy, lập tức hiểu rằng trong đó có khúc chiết, nhưng vẫn là nhịn không được hỏi: “Chẳng lẽ không phải?”

“Ha ha ha, đương nhiên không phải! Doanh nhân làm sao có khả năng có loại huyết thống cao quý như chúng ta! Đối với chúng ta đi nói, Doanh nhân chỉ là nô lệ. Tất cả những gì mà bọn họ có, toàn bộ đều là chúng ta ban cho. Kể cả văn tự, võ đạo, nông canh... của bọn họ. Có thể nói, tất cả của bọn họ toàn bộ đều là chúng ta ban cho. Chúng ta chính là thần of Doanh hoang! Mà trong tất cả mọi người, tất cả đều là nô lệ của thượng cổ Thành Thang thị chúng ta!”

Doanh hoang Hoàng thái tử cười to nói.

Phương Vân trong lòng cả kinh, thế mới biết, loại võ đạo đặc thù của Doanh hoang cùng được hoàn, nguyên bản toàn bộ đều đi ra từ trong này. Doanh hoang Hoàng thái tử nói, cực kỳ cao ngạo, tới một mức độ nào đó có thể nói là cuồng vọng. Nhưng trong câu nói sau cùng của hắc, nếu ra cái tên, lại khiến cho Phương Vân trong lòng khẽ động.

“Thượng cổ Thành Thang thị!!”

Phương Vân quen thuộc đọc sách cổ, đương nhiên rõ ràng mấy chữ này, ý vị như thế nào. Hắc khiếp sợ nhìn thoáng qua Doanh hoang Hoàng thái tử cùng Khổng Tước. Nếu như hắc nói là đúng sự thật, như vậy hắc quả thật có loại tiền vốn tự ngạo này. Bất luận kẻ nào có huyết thống dòng họ này, đều có tiền vốn đề tự ngạo!

“Không sai, chính là thượng cổ Thành Thang thị! Tiểu hầu gia, người lần này chạy tới Thang cốc, tranh đoạt Viêm Ma quân vương chi tâm. Có lẽ không biết, là ai đem những Viêm ma này, phong ấn tại Đại Doanh châu”.

Doanh hoang Hoàng thái tử như có thâm ý nói

Phương Vân đương nhiên rõ ràng. Vị thượng cổ Thành thang thị, chỉ chính là Đại Đế Thang bài danh chói nhất trong Ngũ Đế! Đại Đế Thang, có rất nhiều biệt danh, như Từ Cổ, Thiên Ất, Thành Thang... Thành Thang thị, đó là Đại Đế Thang!

Ban đầu khi mười hai Viêm Ma quân vương đỉnh phong hợp lại làm một, hóa thân Viêm ma Đại Đế làm loạn thương sinh, chính là Đại Đế Thang đem những thượng cổ Viêm ma này bắt đến Đại Doanh châu, sau đó phong ấn xuống. Nơi Viêm ma tụ tập đại địa hòa tan, liền hiển thành Thang cốc.

“Người nghĩ không sai, chúng ta chính là hậu duệ của Đại Đế Thang!”

Doanh hoang Hoàng thái tử thần sắc nghiêm nghị, từng chữ nói ra.

468. Chương 457: Ngũ Đế Bí Sự.

“Thượng cổ năm vị đại đế, Đế Dữ, Đế Sung, Đế Thuấn, Đế Vũ, Đế Thang. Đế Dữ trấn áp Dịch hoang, Đế Sung trấn áp Man hoang, Đế Thuấn trấn áp Di hoang, Đế Vũ trấn áp thối Mãng hoang, Đế Thang trấn áp Doanh hoang. Những cái này, trung thổ thần châu người nào cũng đều biết. Người cũng có thể biết rõ. Nhưng mà, có một số chuyện, cũng ít có người biết đến. Đại Đế Doanh sau khi trấn áp Dịch hoang, liền lưu tại nơi đó. Hậu nhân bọn họ, chính là đương kim hoàng thất Dịch hoang. Đại Đế Sung sau khi trấn áp Man hoang, liền lưu thủ Man hoang. Hậu nhân của hắn, chính là đương kim hoàng thất Man tộc, Đại Đế Thuấn trấn áp Di hoang, liền lưu thủ Di hoang, hậu nhân của hắn, chính là đương kim hoàng tộc Di hoang. Đại Đế Thang sau khi trấn áp Doanh hoang, cũng đã ở tại Đại Doanh châu định cư. Hơn nữa có huyết mạch truyền xuống. Mà chúng ta chính là hậu nhân của Đại Đế Thành Thang!” Doanh hoang Hoàng thái tử lạnh nhạt nói.

Doanh hoang Hoàng thái tử bình bình đạm đạm nói một phen, gây cho Phương Vân một hồi rung động khó có thể hình dung. Trong lòng của hắn khó mà bình tĩnh, tiện đà là một mảng sóng to gió lớn.

Trong “Cận cổ thời đại” Thánh vu giáo cốt hoàng sớm có ghi lại chuyện Ngũ Đế trấn áp năm phương.

Nhưng Phương Vân một mực không để ở trong lòng. Chỉ là cho rằng chuyện Ngũ Đế ít người biết đọc đến. Hôm nay xem ra, “Cận cổ thời đại” ghi lại về Ngũ Đế, càng giống là mở đầu về một chuyện xưa, mà hắn thiếu lại là một bộ phận mấu chốt.

“Dịch tộc, Di tộc, Man tộc ba tộc hoàng thất, lại là hậu nhân Ngũ Đế!!”

Phương Vân trong lòng rung động không thôi. Cái loại rung động này, còn mang đến chấn động muốn vượt qua thân phận Khổng Tước chuyển hóa. Nếu thật là như vậy, Đại Chu triều cùng bốn hoang chiến tranh, xem như là chuyện gì xảy ra?

Doanh hoang Hoàng thái tử nói một phen, hoàn toàn đánh vỡ khái niệm về thế tục chiến tranh của Phương Vân trong thời gian dài. Hắn đột nhiên nhớ tới Tạ Đạo Uẩn, nếu như Doanh hoang Hoàng thái tử nói là thật, Tạ Đạo Uẩn chẳng phải chính là hậu nhân Đế Dữ sao.

“Không đúng”, Phương Vân đột nhiên lắc đầu, hắn cũng không phải loại người khác nói vài câu là có thể đơn giản tin tưởng: “Người nói người là hậu duệ Đại Đế Thành Thang, điểm ấy ta không cách nào chứng thực, cũng vô pháp phủ nhận. Nhưng mà, nếu như người nói là thật, Dịch hoang hoàng thất là hậu nhân Đế Dữ mà nói, Dịch hoang hoàng nữ Tạ Đạo Uẩn, là hậu nhân Ngũ Đế, tại sao lại yếu như vậy?”

Tạ Đạo Uẩn nếu như chỉ là người thường, làm một cô gái như vậy, có tu vi Linh Tuệ cảnh đã là phi thường giỏi. Mà nếu như nàng là thuần túy huyết thống hoàng thất Dịch tộc, thì loại tu vi này chính là rất bình thường. Nhưng nếu như là hậu nhân Ngũ Đế, vậy thì không giống rồi.

Ngũ Đế là dạng gì tồn tại? Tạ Đạo Uẩn bản thân tư chất cực cao, nếu như nàng là hậu nhân Đế Dữ, bằng vào đạo thống Đế Dữ lưu lại, thì tới dạng nào cũng khó có thể nói nổi!

“Ha ha ha”, Doanh hoang Hoàng thái tử nở nụ cười: “Người cũng không giấu lại, Ngũ Đế trên đời là chuyện từ lúc nào. Thời đại Thượng cổ, đừng nói Dịch hoang cùng Di hoang, coi như là Đại Doanh châu, cũng có rất nhiều sinh vật cường đại. Doanh nhân đem những người kia xưng là ma thần. Tiểu hầu gia, người khi ở Thiển Thảo tự, không phải gặp qua loại pho tượng ma thần này sao? Nhưng mà hiện tại, người còn có thể tại Đại Doanh châu nhìn thấy những ma thần này sao?”

Phương Vân nghe vậy trong lòng cũng có chút khó xử, cảm tình chuyện Thiển Thảo tự, hai người ở đây đã sớm biết. Hắn vốn đang một mực kỳ quái, một Đại Doanh châu nho nhỏ, tại sao có thể có nhiều đan dược

được lực thái quá như vậy. So với đan được tông môn đại phái trung thổ thần châu luyện chế ra, được lực còn cường đại hơn nhiều.

Chẳng qua hiện nay nghĩ lại cũng là đương nhiên. Đại Đế Thành Thang là dạng nhân vật gì? Hẳn chỉ để lại một chút đan phương, vậy cũng xa xa không phải tông phái trung thổ có thể bằng được. Phải biết rằng, cách điều chế đan được thượng cổ, đa phần cũng đã thất truyền.

“Những đan được Thiên Thảo tự kia, đều là các người luyện chế?” Phương Vân nói.

“Không phải ta luyện chế, nhưng xác thực là thuộc hạ ta luyện chế. Tổ tiên những người này, toàn bộ đều là thần tử của tổ tiên chúng ta, Đại Đế Thành Thang! Không phải tộc loại của ta, kỳ tâm cần phải để ý. Những lời này, là tộc huấn hậu duệ Thành Thang chúng ta. Nhưng mà, những lời này cũng không phải là lời của tổ tiên Đế Thang chúng ta, mà là viễn cổ Tam Hoàng lưu lại! Chuyện này, chỉ có năm vị Đại Đế biết được. Ngoại trừ Doanh Châu Thành Thang thị chúng ta, mấy vị hậu nhân Đại Đế khác, hẳn là có tộc huấn đều như vậy”.

“Tổ tiên chúng ta khi đến Đại Doanh châu, những người này vẫn ăn tươi nuốt sống, áo rách quần manh, không thông giáo hóa. Nhưng mà, vật đều có chỗ dùng của nó. Cho nên, tổ tiên chúng ta vì bọn họ lập ra một bộ võ đạo. Doanh nhân xưng là nhãn thuật, nhãn thuật trực tiếp dùng quy tắc làm cơ sở, tu tập cực nhanh. Nhưng mà, chỗ thiếu hụt cũng rất rõ ràng. Không có khả năng đạt tới ngoài Thoát Thai cảnh. Hơn nữa, bọn họ sau Địa Biến cấp, thường thường lực lượng cực thấp. Những đan được này, chính là vì đền bù những chỗ thiếu hụt này mà luyện chế” Doanh hoang Hoàng thái tử lạnh nhạt nói.

Nhãn thuật khởi điểm cao, tu luyện nhanh, mới xem xét so với trung thổ võ đạo còn lợi hại hơn. Nhưng mà, sau khi bước vào Cấp Địa Biến, chỗ thiếu hụt tương đối rõ ràng. Phương Vân vốn cũng rất kỳ quái, nhưng mà hôm nay nghĩ lại, mới hiểu được Đại Đế Thang lập ra bộ võ đạo này, rõ ràng là lợi dụng Doanh nhân, đồng thời lại tránh cho Doanh nhân phát triển ury hiếp đến trung thổ.

“Nói tiếp, ta nghe” Phương Vân nói.

“Ha ha”, Doanh hoang Hoàng thái tử cười cười, ung dung nói: “Thời gian có thể thay đổi tất cả. Ngũ Đế sau khi tọa trấn các hoang, những ma thần cường đại kia, hoặc là thần phục, hoặc là trực tiếp bị tiêu diệt. Nhưng mà, cho dù là Đại Đế cũng chạy không thoát thời gian khổng chế. Tám vạn thọ tận, cuối cùng cũng phải chết. Trung thổ thần châu trải qua thượng cổ, trung cổ, gần ba thời đại, biến hóa quá lớn. Không nói đến về sau Ngũ Đế, thời kì cuối thượng cổ mười vạn tông phái tranh chấp, chỉ cần là thời đại trung cổ hắc ám hỗn loạn, cũng đủ để cho trung thổ thần châu nguyên khí đại thương. Dịch hoang, Di hoang, Man hoang toàn bộ cùng trung thổ va chạm nhau. Thời đại Trung cổ hỗn loạn, hoàn toàn lan đến các địa phương này. Liên tục ba thời đại hỗn loạn, cũng đủ để thay đổi tất cả”.

“Phải biết rằng, thời đại trung cổ, Dịch hoang, Di hoang, Man hoang, Mãng hoang đã triệt để lẫn vào trận hỗn loạn dài dằng dặc này. Cho dù là hậu duệ Ngũ Đế, cũng phải nhận lấy tổn thương. Dịch tộc, Man tộc, Di tộc hoàng tộc tam tộc, quá mức sa vào nữ sắc, sung hạnh nhiều nữ tử ba tộc. Thế cho nên huyết thống chính mình, đã truyền lưu ở trong huyết thống Doanh nhân rất nhiều. Khiến cho huyết thống hoàng thất, đã bị ô nhiễm. Sớm đã không thuần khiết! ”

Doanh hoang Hoàng thái tử cười lạnh, thần sắc có phần tức giận: “Hôm nay nói đến. Không thể không nói. Tổ tiên Thành Thang thị chúng ta, thay những hậu duệ chúng ta chọn địa phương tốt. Đại Doanh châu rời xa lục địa, trung thổ thần châu có hỗn loạn, cũng ảnh hưởng không đến nơi đây. Thượng cổ cùng trung cổ hỗn loạn, hầu như không sinh ra bất luận ảnh hưởng gì đối với chúng ta. Hơn nữa, Thượng cổ Thành Thang thị chúng ta, đối với huyết mạch chính mình khổng chế cực kỳ hà khắc. Nữ tử Doanh nhân cho dù dung mạo mỹ lệ, chúng ta cũng tuyệt sẽ không lưu lại huyết thống của mình lung tung. Cho nên thời gian

Trong lòng khiếp sợ thì khiếp sợ. Tạ Phiên Phiên vẫn vô ý thức, đem tất cả cực phẩm đan dược nhét vào trong túi không gian, nàng mặc dù là thiên kim chủ môn Thiên Ma tông, nhưng nếu muốn dùng công mưu tư, đem nhiều cực phẩm đan dược như vậy vứt để mình dùng, thì đó cũng là không có khả năng, Thiên Ma tông chủ dĩ nhiên cũng không đáp ứng. Cho dù Thiên Ma tông chủ đáp ứng, trưởng lão trong phái cũng sẽ có ý kiến.

“Người rót cuộc vứt được bao nhiêu loại cực phẩm đan dược thượng thừa này!!”

Tạ Phiên Phiên phi thường tinh tường. Phương Vân có thể tiện tay ném ra nhiều cực phẩm đan dược như vậy, nhất định là trong tay còn nắm giữ càng nhiều hơn. Một lần hôn mê, có thể đổi được nhiều cực phẩm đan dược như vậy. Cái này ai cũng chấp nhận!! Nếu như Tạ Phiên Phiên có không cam lòng, thì như vậy cũng đủ để quên đi.

“Thế nào? Không hài lòng? Vậy cho cô thêm năm trăm viên nữa!”

Phương Vân nhìn thấy Tạ Phiên Phiên không nói lời nào, cho rằng nàng ngại ít. Hai tay vung lên, lại là năm trăm viên nữa bay ra ngoài.

Tạ Phiên Phiên triệt để chấn kinh, đã không biết nói cái gì, chỉ là vẫn theo bản năng đem tất cả đan dược thu vào.

470. Chương 459: Rèn Luyện Ý Chí

Đan dược Đại Doanh châu, là thượng cổ Đại Đế Thành Thang thị lưu lại bí phương luyện chế mà thành, so với đan dược môn phái trung thổ được hiệu muốn mạnh hơn rất nhiều, nhiều đan dược như vậy đổi lại Phương Vân trước kia, cũng rời không được tay.

Nhưng mà hiện tại tu vi hắn đã là Thiên Tượng đỉnh phong, tam thập tứ (34) thiên long chi lực, có thể bằng cường giả Thiên Trùng nhị phẩm Cực phẩm đan dược mà nói, cho dù là thượng thừa đối với việc khôi phục lực lượng của hắn cũng không có hiệu quả gì mấy. Thậm chí còn không bằng hắn hô hấp tiếp thu thiên địa nguyên khí từ trong trời đất.

Nói một cách khác, với đẳng cấp võ đạo của Phương Vân hôm nay, cực phẩm đan dược đối với hắn đã tương đương với gân gầy, không sao dùng được nữa. Theo thực lực của hắn tăng lên tương lai ngay cả tuyệt phẩm đan dược, đối với hắn cũng không thể dùng.

Tạ Phiên Phiên tu vi có hơn thập thiên long chi lực, đối là cực phẩm đan dược bình thường, đối với nàng tác dụng cũng không quá lớn, nhưng cực phẩm đan dược có được hiệu đề cao trên bảy thành, cho dù Tạ Phiên Phiên là thiên kim Đại tông phái, cũng vô pháp bỏ qua.

Cực phẩm đan dược trên người Phương Vân còn có một hơn vạn viên, cũng đủ Lục Vũ cùng Tôn Thế Khôn, thậm chí một đám thuộc hạ trong Thành Hoài An sử dụng, hơn nữa những vật này toàn bộ là đánh cướp được, Phương Vân cũng sẽ không quan tâm mà đưa cho Tạ Phiên Phiên.

“Người đã làm cái gì khi ta ngất đi?”

Tạ Phiên Phiên rót cuộc nhin không được cả kinh nói.

Phương Vân lắc đầu cũng không còn giải thích, chỉ là cười nói: “Hiện tại chúng ta đã thanh toán xong, đúng rồi, đã quên nói cho cô biết tranh đoạt ở Thang cốc cũng đã chấm dứt, Viêm ma chi tâm cũng đã có người sở hữu. Cô có thể quay về trung thổ thần châu rồi”.

“Người..Tạ Phiên Phiên hơi sững sờ, lập tức ý thức được thời gian mà mình hôn mê khá là dài, chân mày nhíu lên một cái, lập tức muốn tức giận.

Phương Vân cười cười, duỗi một ngón tay ra, lắc nhắc nhở: “Một ngàn viên đan dược...”

Tạ Phiên Phiên nghe được câu này sắc mặt biến đổi, cuối cùng rót cuộc nhin không được hừ lạnh một tiếng:

“Người có thể cam tâm tình nguyện giao rạ một ngàn viên cực phẩm đan dược, không cần phải nói Viêm Ma quân vương chỉ tâm nhất định là người có được. Xem tại phân lượng một ngàn viên cực phẩm đan dược ta cũng không cùng người so đo” Dứt lời xoay người muốn rời đi.

“Thật ra cô lần này không đi, ngược lại là may mắn. Trong Thang cốc, cường giả Thiên Trùng ngũ phẩm đến thất phẩm, ngay cả ta cũng không dám trêu chọc, hơn nữa trong Thang cốc nhiệt độ cực cao, trên người của cô không có pháp khí hỏa thuộc tính, vào không được bao lâu lập tức chân khí sẽ hao hết phải rời khỏi Thang cốc... so ra mà nói, ta nghĩ một ngàn viên cực phẩm đan dược, đối với cô lợi ích thực tế hơn một ít”.

Phương Vân nhìn sang bóng lưng Tạ Phiên Phiên mỉm cười nói.

“Hừ” Tạ Phiên Phiên chỉ là hừ lạnh một tiếng, đầu cũng không quay lại, hướng về phía xa xa bay vút đi, khi đi qua một mảng đá ngầm thì thân hình loạng choạng thiếu chút nữa ngã xuống.

“Đói không còn khí lực, trước hết đem lương khô ta đưa cho cô ăn đi”.

“Ai cần người lo..

Tạ Phiên Phiên lên xuống vài cái lập tức biến mất tại bờ biển.

“Biểu ca, huynh cứ như vậy để cho nàng rời đi, có thể có vấn đề gì hay không! Dù sao ở đây vẫn là trên biển”.

Phương Vân bên người nhoáng một cái, Tôn Thế Khôn từ phía trong Thiên địa vạn hóa chung đi ra, nhìn sang phương hướng Tạ Phiên Phiên biến mất nói.

“Yên tâm, nàng là thiên kim tông chủ Thiên Ma Tông, người trong tông phái cho dù mạnh hơn nàng cũng không dám trêu chọc, cho dù một số cường giả Thiên Trùng đỉnh phong, trở ngại mặt mũi cũng không dám đối phó với nàng”.

Trên hải dương, đương nhiên là có phong hiểm nhất định. Đối với Tạ Phiên Phiên mà nói nguy hiểm lớn nhất đến từ phía hải tộc cùng tán tu hải ngoại. Phương Vân đương nhiên cũng sẽ không yên tâm, cho nên vừa rồi một chưởng cối bỏ phong ấn cho nàng, cũng thuận thế để lại một đạo tinh thần lạc ấn trên người của nàng.

Một khi Tạ Phiên Phiên có nguy hiểm gì, Phương Vân cũng có thể biết được, từ đó kịp thời đuổi tới.

Thiên Ma tông chủ công lực bí hiểm, hẳn tất nhiên bỏ mặc nữ nhi cùng mình kết giao cũng sẽ có con đường riêng để ý, hơn nữa, lần này rời trung thổ, dấu diếm được người khác nhưng khẳng định không thể gạt được Thiên Ma tông chủ, Phương Vân tuy không biết hẳn xuất phát từ loại tín nhiệm gì, mà để cho con gái đi theo mình rời bến, nhưng mà đối phương tất nhiên dám yên tâm như vậy, Phương Vân tất nhiên cũng không thể để cho Tạ Phiên Phiên tại hải ngoại gặp chuyện không may.

Cô bé này tuy tùy hứng một chút, ngang ngược một chút nhưng còn không đến mức cần phải nhân gian bóc hơi không thể. Hơn nữa không nhìn thấy chùa thì xem mặt phật, Thiên Ma tông dù sao cũng là đại phái, có thể tranh thù một chút trợ lực cho Phương gia thì cũng là điều tốt. Phương Vân cho Tạ Phiên Phiên một ngàn viên cực phẩm đan dược cũng là có loại lo lắng này.

Dựa theo Phụ tử “Chụ Dịch” thôi diễn, Phương gia trong tương lai tất có đại kiếp nạn. Có thể nhiều hơn một mình hữu vấn là tốt nhất, cũng không cần thiết khiến cho khắp thế giới đều là kẻ địch.

Tôn Thế Khôn ngẫm nghĩ rồi gật gật đầu: Nói cũng đúng, với thân phận của nàng, xác thực không ai dám trêu chọc nàng”.

Hắn cũng không có nghĩ đến sâu như vậy, chỉ là cảm thấy người trong tông phái xác thực không dám trêu chọc đến nàng, về phần hải tộc cùng hải ngoại tán tu, thì hắn cũng không nghĩ tới vấn đề này.

“Tôn Thế Khôn, Lục Vũ các người tu luyện thế nào rồi? Dự tính bao lâu có thể đạt được cấp Thiên Tượng?” Phương Vân hỏi.

“Ta vừa bước vào cấp Địa Biến không lâu đã tiến vào cấp Linh Tuệ, thời gian quá ngắn, căn cơ còn chưa ổn, hơn nữa đại bộ phận đều là tác dụng của đan dược, phải cần một khoảng thời gian đem chân khí lắng đọng xuống ổn định lại căn cơ. Nhắm chừng tối thiểu nhất cần tu luyện mấy tháng, về phần cấp Thiên Tượng,

hiện tại có đầy đủ cực phẩm đan dược hỗ trợ, chỉ cần căn cơ ổn, hẳn là chuyện nước chảy thành sông, cũng không có gì phải lo lắng”.

Lục Vũ nghe tiếng từ trong Thiên địa vạn hóa chung bước ra, bình tĩnh nói.

Hắn có kinh nghiệm phá tan bảy mươi hai tầng thế giới địa sát cấp Địa Biến, hiểu rằng cấp Thiên Tượng khảo nghiệm vẫn là ý chí lực. Lục Vũ tự tin với năng lực của mình xông qua ba mươi sáu tầng thế giới thiên cương, căn bản không là vấn đề.

Tôn Thế Khôn nghe vậy thần thái có chút xấu hổ: “Cái này... mượn nhờ đan dược ngưng tụ Trung Xu phách hẳn không phải là vấn đề, nhưng mà nếu muốn vượt qua ba mươi

sáu tầng thế giới thiên cương... Ta chỉ sợ còn phải trở về một chuyến”.

Tôn Thế Khôn tâm tính tuy đã trải qua một ít ma luyện, nhưng muốn nói lập tức trở nên kiên định, căn bản chính là chuyện phiếm. Phương Vân vừa nghe hắn nói trở về trong lòng lập tức sáng tỏ, tiểu tử này chỉ sợ là muốn phản hồi sơn môn Đại lực thần ma tông địa muốn mượn nhờ pháp bảo gì đó, để vượt qua ba mươi sáu tầng thế giới thiên cương.

“Tiểu tử này, nếu như một mực tồn tại tâm tính này, chỉ sợ thời gian lâu dài cũng thay đổi không được. Ta phải nghĩ biện pháp, khiến cho hắn triệt để thay đổi. Nếu không mà nói tương lai chỉ sợ lực lượng cường đại mà tâm chí không đủ kiên định, thì cũng sẽ bị võ giả yếu hơn hắn đánh bại”.

Phương Vân trong lòng âm thầm lắc đầu, biểu đệ này của mình, gặp võ giả kém hơn nhiều thì vẫn có thể đối phó, nhưng đụng phải một số võ giả đối với người khác hung ác, đối với mình cũng ngoan độc, khi gặp những loại nhân vật này, đối phương chỉ cần tâm đủ độc tay đủ ác, Tôn Thế Khôn chỉ sợ kiên trì không được mà quay đầu chạy, sẽ bị đối phương lợi dụng kinh nghiệm chém giết.

Loại tình huống này, không phải là điều Phương Vân nguyện ý nhìn thấy.

“Người biết bơi không?” Phương Vân đột nhiên hỏi.

Tôn Thế Khôn còn không kịp phản ứng, ngẩn người ra vô ý thức nói: “Biết! Làm sao vậy”.

“Phành”.

Phương Vân đột nhiên tung một chưởng trực tiếp vỗ lên trên người Tôn Thế Khôn. Nội lực giống như biển lớn menh mông một đường bẻ gãy nghiền nát, đem toàn bộ chân khí của hắn tách ra, sau đó phong ấn ở đan điền hắn.

Tôn Thế Khôn còn chưa kịp đề phòng, hoàn toàn không ngờ tới Phương Vân sẽ ra tay đối với mình như thế.

Hắn mở to hai mắt, không thể tin được nhìn Phương Vân, còn không có kịp phản ứng:

“Biểu ca huynh làm cái gì vậy?”

“Phành”.

Phương Vân căn bản không để ý tới hắn. Một chưởng đánh ra, một cỗ chân khí dời non lấp biển tuôn ra, đem hắn như bọc lại như kén tằm, sau đó vút vào trong nước.

“Ầm ầm”.

Sóng lớn bành trướng, một ngọn sóng lớn trong nháy mắt đã đem Tôn Thế Khôn nuốt chửng, Tôn Thế Khôn không kịp đề phòng, quá sợ hãi trong nháy mắt đã uống một ngụm nước. Đúng lúc kinh hoàng, trong tai nghe được thanh âm tĩnh táo của Phương Vân:

“Biểu đệ, người tất cả đều được quá dễ dàng, tiền tài, quyền thế, địa vị, đan dược võ công, tướng mạo... Cái gì cần có đều có, nhưng tâm chí quá yếu, nếu như người vẫn giống như trước, cả ngày ăn chơi thì cũng không sao. Nhưng mà người hôm nay đã trở thành truyền nhân đạo thống thượng cổ tông phái, được đến rất dễ dàng, mất đi cũng sẽ rất dễ dàng. Từ hôm nay trở đi, vùng biển này chính là chỗ tôi luyện của người. Người có thể thông qua khảo nghiệm thì người có thể khôi phục chân khí

“Biểu ca,” Tôn Thế Khôn vừa cố gắng giãy dụa vừa cả kinh kêu lên: “Mau đưa ta đi lên, hải dương sâu không thấy đáy còn không biết có bao nhiêu cá mập cùng hải tộc. Huynh đây là muốn đưa ta vào chỗ chết!”.

“Phành”.

Một cổ chân khí vô hình xoáy lên một mảng sóng cồn. Tôn Thế Khôn còn chưa kịp phản ứng thì cảnh vật bốn phía nhoáng một cái, tòa tiểu đảo này lập tức không thấy nữa, chung quanh là một mảng hải dương mênh mông.

Tôn Thế Khôn run sợ, hiểu rằng lần này biểu ca chỉ sợ là chơi thật.

“Biểu ca”.

Tôn Thế Khôn hét rầm lên, một cơn sóng cồn đánh tới, lập tức đem lời nói của hắn đánh về trong bụng.

Trên đảo nhỏ, Lục Vũ cùng Phương Vân cũng đang đứng, hai người thần sắc đều rất bình tĩnh.

“Ta vốn đã sớm muốn nói, loại tính cách này của hắn, có thể được truyền thừa đạo thống của thượng cổ tông phái, quả thực là không thể tưởng tượng nổi, đối với người khác chỉ sợ là phúc, đối với hắn chỉ sợ là họa không phải phúc... Ta vốn cho rằng, người trở ngại thân tình cũng không xem ra điểm này. Điểm này hiện tại xem ra, ngược lại ta xem sai rồi.

Lục Vũ nhìn về phía trước bình tĩnh nói.

Phương Vân thần sắc yên tĩnh như giếng nước, chỉ ở trong mắt, lóe lên một tia kinh ngạc không dễ cảm thấy:

“Phương thúc hắn tìm được truyền thừa tông phái quả thật có chút vấn đề, ta cũng không ngờ người chỉ cùng hắn chờ đợi mấy tháng, đã phát hiện được điểm này”.

“Đổi lại người khác, cũng có thể nhìn ra tính tình hắn căn bản không giống người trong võ đạo. Hết lần này tới lần khác còn có thể vượt qua cấp Địa Biển, nếu như không phải âm thầm có lực lượng thúc đẩy tất cả, mới quả thực là kì quái”

Bờ biển tiếng sóng trập trập, Lục Vũ nhìn sang mặt biển pháp phòng, lạnh nhạt nói: “Đừng nói ta không nhắc nhở người, người làm như vậy, chỉ có thể bồi dưỡng ý chí muốn sống của hắn. Nếu muốn khiến cho ý

Trong Thiên địa vạn hóa chúng, Phương Vân đem chú ý từ trên người Tôn Thế Khôn thu hồi, chỉ cần để cho hần ý thức được, mình cũng không có bảo vệ ở bên cạnh hần, như vậy kế hoạch ma luyện lần này, đã thành công một nửa.

Biển rộng vô biên vô hạn, võ giả tuy thể lực cường hãn, nhưng chung quy có một ngày hao hết. Lúc này khảo nghiệm chính là ý chí, đau khổ của Tôn Thế Khôn mới chỉ bắt đầu, về phần Phương Vân muốn làm, chỉ là ở phía sau lặng lẽ xem là được.

“Trong khoảng thời gian này vừa vặn có thể đem Ngũ Ngục phong tế luyện qua một lần.

Phương Vân tâm niệm vừa động, lập tức từ trong túi không gian, móc ra hai món pháp khí, món pháp khí này hiện lên hình vuông, toàn thân tản mát ra ánh hào quang màu vàng đất sáng ngời.

Đây là một Địa nguyên pháp khí thổ thuộc tính. Phương Vân hóa thân Côn Bằng, dùng không gian gió lốc giết hai gã cường giả Thiên Trùng nhị phẩm. Từ trên người bọn họ đoạt được.

Lượng lớn pháp khí cùng tài liệu luyện khí, Địa nguyên thượng phẩm pháp khí thổ thuộc tính, chính là một trong số đó, nhiều pháp khí như vậy chỉ có một món đối với Phương Vân hữu dụng nhất.

Pháp khí này ẩn chứa lượng lớn thổ nguyên tố, dùng để tế luyện đệ tứ tòa Thổ ngục phong là không còn gì tốt hơn, nhưng trước khi tế luyện, còn cần phải đem Địa nguyên pháp khí này phân giải một phen, cũng rất phiền toái

Phương Vân chỉ một ngón tay, lập tức gọi ra Vu đỉnh của Thánh Vu giáo, hóa thành một tòa núi nhỏ, sau đó nhảy vào trong đó, triệu Ngũ Ngục phong cùng Địa nguyên pháp khí thổ thuộc tính, lập tức tế luyện đệ tứ tòa Thổ ngục phong.

Bốn phương hội tụ, vu hỏa thiêu đốt. Phương Vân bắt pháp quyết, đồng thời chân khí cuộn cuộn đưa vào trong vu đỉnh, Địa nguyên pháp khí này lập tức bốc cháy lên hừng hực hỏa diễm màu đen, Phương Vân đem Địa nguyên pháp khí thổ thuộc tính ném ra, đồng thời đem Ngũ Ngục phong lơ lửng ở phía trên pháp khí, sau đó bắt đầu tế luyện.

Vì tốc độ tế luyện nhanh hơn, Phương Vân trực tiếp đem thời gian trong Thiên địa vạn hóa chung, đẩy lên mười sáu lần, như vậy hầu như là nửa ngày là phải ăn một lần. Tuy phiền toái một chút, nhưng tiết kiệm thời gian.

Một ngày sau đó, khi Tôn Thế Khôn ở trên biển trong gió lốc giãy dụa, Phương Vân cũng hoàn thành phân giải Đại nguyên thượng phẩm pháp khí thổ thuộc tính.

Theo Phương Vân niệm động pháp quyết, thổ nguyên tố mênh mông, từ ngón tay của Phương Vân mà bốc lên. Không gian chấn động, chỉ nghe thấy một hồi thanh âm ầm ầm ầm, một tòa núi màu vàng đất, đột ngột từ mặt đất mọc lên. Trong chốc lát, cả không gian trầm xuống, giống như đột nhiên không khí cũng đều biến thành núi lớn trầm trọng vậy.

Lục Vũ đang luyện công, đột nhiên cảm giác trên vai như đè ép hai tòa núi lớn, lập tức mở mắt ra.

“Thật là một món bảo bối tốt”.

Lục Vũ trong mắt xẹt qua một tia sáng. Thổ nguyên tố vô cùng nặng, Ngũ Ngục phong của Phương Vân tụ tập được bốn tòa, hiện tại chỉ sợ là lực lượng cũng có thể ép đến chết người.

Tế luyện vẫn không có đình cải, Phương Vân chân khí cuộn cuộn không ngừng đưa vào trong Vu đỉnh, tiếp tục tế luyện pháp khí này.

Sau khi phượng hoàng bay ra, lại là một tiếng rống gầm, một con rồng một con phượng bay ra, ở trong hư không triển miên, hòa cùng một cổ, một cảm giác dị thường xuất hiện trong lòng, Phương Vân cảm giác mình cùng tòa Ngũ Ngục phong giao hòa.

Ngũ Ngục phong cho hần cảm giác, cũng không phải là bốn ngọn núi, mà là một khối, thật giống như chỉ có một ngọn núi. Một cổ lực lượng liên tục ủa vào trong lòng. Phương Vân cảm giác trong tay mình, tựa như thật nâng bốn ngọn núi cực lớn vậy.

“Hò!”

Một luồng gió tuôn ra, xung quanh Ngũ Ngục phong phụt lên vô số lôi điện, hắc thủy, liệt hỏa, núi cao. Tiếp đó nhất nhất trên không trung nổ tung, hóa thành thổ, hỏa, thủy, lôi tứ đại nguyên tố. Bốn loại nguyên tố giúp nhau hòa hợp thành một thể ở trong hư không mơ hồ hóa ra hình trạng chín châu đại địa núi sông.

Ngũ Ngục phong tế luyện đến bậc này, đã tiếp cận với Tuyệt phẩm pháp khí, cho dù đụng phải một số tuyệt phẩm pháp khí, cũng có thể liều mạng va chạm lẫn nhau vài cái. Phương Vân thậm chí có loại cảm giác, pháp khí này nếu như không phải tự mình tế luyện, đã cùng mình hòa hợp một thể thì mình không nhất định có thể nắm được bốn ngọn núi này một cách tốt nhất.

Bốn ngọn núi hội tụ lôi, thủy, hỏa, thổ nguyên tố khổng lồ. Sức nặng của nó, so với bốn tòa núi cao, còn muốn nặng hơn nhiều, với lực lượng của Phương Vân hiện tại Nếu muốn nâng lên bốn tòa núi lớn, thật đúng là có chút ít cố hết sức.

“Đi!”

Phương Vân chỉ tay ra, bên người một túi không gian mở ra, vài món pháp khí hỏa thuộc tính, cùng với một số đại địa tinh thạch, nhất nhất bay ra. Chui vào trong Ngũ Ngục phong, tiến thêm một bước tăng cường uy lực pháp khí này.

“Ngũ Ngục phong chỉ kém một bước cuối cùng, chỉ cần tìm được tài liệu đủ phong nguyên tố. Có thể ngưng tụ ra tòa Phong ngục phong thứ năm, năm phong quy nhất, có thể hóa ra hư ảnh viễn cổ Thái Sơn, mượn nhờ lực lượng tòa thánh sơn này, trực tiếp bằng vào lực lượng cũng có thể đem đối phương đè chết”.

Phương Vân mắt trầm lại, trong mắt xẹt qua một tia hào quang suy nghĩ.

Bằng dày ba thước không phải do chỉ một ngày lạnh. Pháp khí tế luyện cần hao phí lượng lớn tài liệu cùng thời gian. Nếu như không phải gặp qua tế ngộ, tài lực khổng lồ. Trên cơ bản ngay cả Địa nguyên pháp khí tế luyện cũng phi thường khó khăn. Hơn nữa pháp khí mới sinh sau khi tế luyện hoàn thành, cần hao phí lượng lớn thời gian để củng cố, ôn dưỡng.

“Thu!”

Phương Vân ngón tay điểm một cái, lập tức đem Ngũ Ngục phong thu vào đan điền, dùng chân khí ôn dưỡng.

“Hiện tại nên tế luyện Thượng cổ Viêm Ma quân vương chi tâm”.

Phương Vân tay đưa ra, một trái tim màu đỏ cực lớn, xuất hiện ở trong tay Phương Vân, trái tim này toàn thân giống như thủy tinh màu máu, hào quang sáng chói, nhưng lại phẳng phất như có tính mạng, co bóp nhảy lên. Mỗi một lần nhảy lên, đều như có tiếng sấm, quanh quẩn ở trong không gian. Tựa như có một người khổng lồ đang gõ trống trận vậy.

Nhìn kỹ lại, bên trong trái tim cực lớn này, một cỗ năng lượng màu máu mênh mông, hóa thành Long hình ở bên trong tim qua lại du động, vọng ra tiếng gầm gừ lớn.

Đây là Phương Vân lần đầu tiên nhìn thấy tim của Viêm ma, trong tim của Viêm Ma quân vương, vốn có hơn bốn mươi năng lượng thiên long màu máu. Bị Phương Vân tấn chức Thiên Tượng, hút mất hơn hai mươi con. Hiện tại còn lại hơn hai mươi con, tế luyện Thượng cổ viêm ma là không nên để trong trái tim có năng lượng, Phương Vân trước khi tế luyện, tất phải tiêu hao hết năng lượng thiên long bên trong. Nếu thì chỉ là lãng phí một cách vô ích.

“Ta ngưng tụ Thiên Trùng phách, cần chín mươi sáu tòa trận đồ, hơn nữa dùng lực lượng của ta hiện tại, chỉ sợ năng lượng cần thiết càng thêm khổng lồ. Năng lượng của Viêm Ma quân vương chi tâm này vừa vặn dùng để ngưng tụ Thiên Trùng phách!”

Phương Vân trong lòng tự định giá nói

Nếu muốn đạt tới Thiên Trùng cảnh, đầu tiên phải ngưng tụ Thiên Trùng phách, nhưng ngưng tụ Thiên Trùng phách, lại không phải là đạt được Thiên Trùng cảnh. Ngưng tụ Thiên Trùng phách, là địa điều kiện tiên quyết bước vào Thiên Trùng cảnh, nhưng không phải là cánh cửa.

Thiên Trùng cảnh phi thường đặc thù. Tổng cộng có thất phẩm, phân biệt đối ứng với bảy phách của con người.

Thoát thai cảnh sở dĩ mệnh danh là Thoát thai cảnh, bởi vì đúng như tên gọi.

Thoát ly khỏi Lực phách là Thiên Trùng nhất phẩm, ở trong quá trình này, có thể gia tăng lực lượng thật lớn, dung hòa lực lượng quy tắc trong trời đất.

Thoát ly khỏi Khí phách là Thiên Trùng nhị phẩm, trong quá trình này, có thể tiếp xúc đến quy tắc của khí trong thiên địa.

Dùng cái này suy ra, hai tầng trước của Thiên Trùng cảnh, còn chưa có hoàn toàn thoát ly khỏi hệ thống lực lượng phía trước, càng nhiều thiên hướng về sáu cấp Thoát thai cảnh phía trước. Đến Thiên Trùng tam phẩm, chỉ là sơ bộ tiếp xúc không gian quy tắc. Trình tự này võ giả thay đổi không phải quá lớn. Sau tam phẩm, mới đúng là thế giới quy tắc, võ giả lúc này mới có các loại thần thông. Thậm chí nhìn thấu tương lai xu thế trong tối tăm.

Đến Thiên Trùng cảnh, là một đường ranh giới trọng đại trong võ đạo. Tư chất cùng công pháp ưu khuyết là vào lúc này bắt đầu thể hiện. Tư chất không được, công pháp không được, Thiên Trùng nhất, nhị phẩm là chấm dứt, dù tu luyện thế nào, cũng phải cả đời dừng lại ở đây. Con đường võ đạo trên cơ bản có thể triệt để hết hy vọng, an tâm đi phụ thuộc các loại thể lực.

Võ giả Thiên Trùng cảnh, võ giả nhất nhị phẩm khá nhiều, rất ít người có thể bước vào Thiên Trùng đỉnh phong thất phẩm, mà ở trong võ giả Thiên Trùng thất phẩm, lại có tuyệt đại bộ phận không cách nào vượt qua cánh cửa, bước vào cảnh giới tối cao.

Đối với trong thế tục, đối với rất nhiều võ giả mà nói, đỉnh phong của Thiên Trùng cảnh, là con đường duy nhất có thể vượt qua cực hạn võ đạo. Có thể vượt qua Thiên Trùng cảnh, mỗi một người đều là truyền thuyết trong dòng sông võ đạo!

Phương Vân trong lòng tỉnh táo, lực lượng của mình hiện tại, coi như cường đại, sau khi hóa thân Côn Bằng, thậm chí có hơn ngũ thập (50) thiên long chi lực, nhưng so với cường giả Thiên Trùng đỉnh phong mà nói, vẫn yếu giống như con kiến hôi. Bọn họ thậm chí kích thích quy tắc, đơn giản có thể dùng lực lượng nhỏ nhất đem mình trấn áp.

Võ đạo chậm rãi, còn phải đi từng bước một.

“Hãy!”

Phương Vân khoanh chân mà ngồi, thu nhiếp tinh thần. Đột nhiên quát lên một tiếng lớn, khu động ngưng tụ pháp quyết Thiên Trùng phách, thực lực của hắn đã đủ cường đại rồi, nhưng nếu muốn một lần ngưng tụ chín mươi sáu tòa trận pháp khổng lồ, hắn cũng không có nắm chắc.

Phành!

Hư không chấn động, một đạo trận pháp cực lớn, từ dưới thân Phương Vân bắn ra, giống như đồ đằng màu vàng xinh đẹp nhất. Vừa hiện ra đã biến mất nhập vào trong đầu của Phương Vân.

Vị trí của Thiên Trùng phách, chính là trên đầu!

Phành!

Lại là một đạo trận pháp khổng lồ màu vàng bay ra. Phương Vân khoanh chân mà ngồi, chân khí mệnh môn không ngừng tuôn ra, đem chín mươi sáu tòa trận pháp khổng lồ nhất nhất ngưng tụ ra

Một tòa, hai tòa, ba tòa... hai mươi tòa...

Chín mươi sáu tòa trận đồ, mấy tòa phía trước tiêu hao chân khí không nhiều lắm, nhưng mà càng đi về sau, tiêu hao càng nhiều, hơn nữa là kịch liệt gia tăng.

Ba mươi bảy tòa, ba mươi tám tòa, ba mươi chín tòa...

Chân khí của Phương Vân tiêu hao càng ngày càng nhiều.

Bốn mươi tòa, bốn mươi một tòa, bốn mươi hai tòa!

Tòa trận đồ màu vàng thứ bốn mươi hai đánh ra, chân khí của Phương Vân đã triệt để không còn, không thể không mượn nhờ lực lượng thời gian của Thiên địa vạn hóa chung cùng thu nạp lực lượng thiên địa nguyên khí, một lần nữa bổ sung chân khí sau khi bổ túc thì tiếp tục tế luyện trận pháp.

Bốn mươi ba tòa, bốn mươi bốn tòa...

Khi tòa trận pháp thứ năm mươi tám ngưng tụ ra, Phương Vân đã không cách nào bổ sung tiêu hao nữa để tế luyện trận pháp, bởi vì tam thập tứ (34) thiên long chỉ lực, đã không đủ ngưng tụ tòa trận đồ thứ năm mươi chín.

“Hây!”

Phương Vân đem vài viên tuyệt phẩm đan dược ném vào trong miệng, một ngụm nuốt vào trong bụng, sau đó tiếp tục ngưng tụ.

Năm mươi chín tòa, sáu mươi tòa. Sáu mươi một tòa, sáu mươi hai tòa...

Khi tòa trận pháp thứ bảy mươi sáu tế luyện xong, tuyệt phẩm đan dược của Phương Vân đã toàn bộ tiêu hao không còn.

Sáu mươi ba tòa, sáu mươi bốn tòa, sáu mươi lăm tòa!

Khi tòa trận pháp thứ sáu mươi lăm ngưng tụ ra. Hai mươi năng lượng thiên long trong tim của Viêm Ma quân vương cũng đã tiêu hao hết.

“Chân khí, thêm đan dược, thêm năng lượng trong tim của Viêm ma, có thể ngưng luyện ra sáu mươi lăm tòa trận đồ, ngược lại vượt quá dự đoán của ta, đã tương đối khá”.

Phương Vân khẽ gật đầu, nhưng suy nghĩ một chút, hạ một đạo trận pháp, cần năng lượng tử thập (40) thiên long chỉ lực mới có thể ngưng tụ, Phương Vân lại không khỏi da đầu rung lên. Dựa theo loại tốc độ tăng trưởng này, mình nếu muốn tế luyện ra tòa trận pháp thứ chín mươi sáu, thì cần bao nhiêu thiên long chỉ lực! Chỉ sợ năng lượng của mình cũng không đủ dùng, lúc này đào ở đâu ra nhiều năng lượng thuần túy như vậy!!

473. Chương 462: Hoàng Tử Lưu Khải.

Phương Vân định lại tâm thần, bắt đầu chuẩn bị đem Viêm Ma quân vương chỉ tâm, tế luyện thành thượng cổ Viêm Ma quân vương. Trước đó, hắn đã góp nhặt lượng lớn tài liệu cần thiết, hơn nữa hai tên cường giả cấp Thiên Trùng, cũng để lại cho hắn lượng lớn loại tài liệu luyện khí này.

Cường giả Thiên Trùng cảnh, địa vị cao thượng, phóng tới các phái chính là nhân vật cấp bậc Thái thượng trưởng lão, trên người cơ bản đều có túi không gian. Hơn nữa, loại tài liệu luyện khí này, vô cùng phong phú.

Huyết tinh, hùng hoàng, sinh mệnh nguyên tinh, hàn thiết biển sâu, đại địa chi tinh... một đồng như quả núi nhỏ tài liệu luyện khí bị Phương Vân quăng vào trong Vu đỉnh, cuối cùng. Phương Vân lại đem mười hai hạt bạch cốt châu cùng thượng cổ Viêm Ma quân vương chỉ tâm năng lượng hao hết, đưa vào trong Vu đỉnh, sau đó dùng chân khí sinh ra vụ hỏa hùng hực, bắt đầu tế luyện pháp khí này.

“Hò!”

Vụ hỏa màu đen hùng hực, Phương Vân lơ lửng ở biên giới Vu đỉnh, không ngừng đem từng đạo pháp quyết luyện khí đánh vào trong dung dịch tài liệu luyện khí Hỏa quang màu đen chiếu rọi ở trên mặt hắn, chấp chỡn chiếu sáng.

Thượng cổ viêm ma quân vương luyện chế so với tế luyện Thổ ngục phong cũng muốn khó khăn hơn nhiều. Viêm Ma quân vương chỉ tâm cực kỳ chắc chắn, trình độ vụ hỏa bình thường rất khó đem nó hòa tan, Phương Vân không thể không tổn hao lượng lớn chân khí không ngừng sinh ra vụ hỏa càng thêm, mãnh liệt.

Một ngày, hai ngày, ba ngày, bốn ngày... Phương Vân hết sức chuyên chú. Ở trong Thiên địa vạn hóa chung, tế luyện Thượng cổ Viêm Ma quân vương.

Xa xôi tại bờ biển Đại Doanh châu, mấy đạo bóng người từ trong rừng cây chậm rãi đi ra. Người cầm đầu, dáng người mảnh mai, khí chất cao quý, đúng là hoàng tử Lưu Khải.

“Điện hạ. Chúc ngài một đường thuận tay, hoàng thái tử chúng ta nói, lần này cùng điện hạ tụ hội, cực kỳ vui sướng, hy vọng điện hạ sau này có thời gian, có thể đến Đại Doanh châu gặp gỡ nhiều hơn”.

Khi đến bên bờ biển, một nhẵn giả mặc y phục dạ hành quỳ xuống, thần thái cung kính nói.

Lưu Khải hơi gật đầu, mỉm cười nói:

“Người sau khi trở về, nói giúp ta với Hoàng thái tử điện hạ của các người. Đa tạ hần mấy ngày nay khoản đãi, lần này tụ hội ta cũng hết sức hài lòng, đa tạ một hạt thần đan của hần. Về phần gặp lại, đó là nhất định rồi, cho dù Hoàng thái tử không đến trung thổ, thì ta cũng tới Đại Doanh châu”.

Lưu Khải câu nói sau cùng, như có thâm ý. Chỉ có điều ai nghe cũng không hiểu.

“Rõ!” Nhẵn giả áo đen gật mạnh đầu: “Ta nhất định sẽ đem lời của điện hạ truyền lại cho Hoàng thái tử”.

“Ừm” Lưu Khải khẽ gật đầu, xua xua tay xuống: “Không cần tiễn nữa. Trở về đi”.

“Rõ” Nhẵn giả phủ phục trên mặt đất, bày ra một tư thế cung kính, vẫn không nhúc nhích.

Lưu Khải cũng không để ý đến, ổng tay áo phất một cái, lập tức người nhẹ nhàng dậy, phi thân trên biển, như điện xẹt hướng về phía xa xa lao đi, sau lưng mấy tên tâm phúc nhanh chóng đuổi theo.

“Điện hạ, người dù sao cũng là hoàng thất chính thống, cùng Doanh hoàng Hoàng thái tử dây dưa cùng một chỗ, nếu để cho Nhân Hoàng biết, chỉ sợ đối với điện hạ bất lợi!”

Sau lưng Lưu Khải, một nam tử trung niên mặc áo bào trắng nói, người nam tử này dung mạo thanh tú, khí chất như núi cao. Đúng là một tâm phúc của hoàng tử Lưu Khải, hần có thân phận khác, là hoàng thất cung phụng.

“Hơn nữa, lần này đi theo còn có hoàng cung thủ vệ giả. Tuy hần là phụng mệnh bảo vệ điện hạ. Nhưng đồng thời cũng có chức trách giám sát, nếu để cho hần biết được. Chỉ sợ đại sự không ổn!!”

Người hoàng thất cung phụng này nói.

“Ha ha”, Lưu Khải cười cười, tay xua xuống, có vẻ không thèm để ý nói: “Đại Chu triều cùng Đại Doanh châu tranh chấp thì có là gì, đừng nói ta chỉ là cùng vị Doanh hoàng Hoàng thái tử này gặp nhau mấy ngày, chính là cầu kết Doanh Hoàng, chỉ cần ta cảm thấy cần thiết thì cứ đi làm”.

“Nếu muốn ngồi lên ngôi vị Nhân Hoàng, thì phải có đảm phách xứng với vị trí này. Hạng người tầm thường, sao có thể xứng với ngôi vị Nhân Hoàng? Ta dám khẳng định, chuyện này, phụ hoàng nếu biết được, chẳng những sẽ không có không vui. Ngược lại còn cực kỳ cao hứng. Dương Tu. Người quá lo lắng rồi!”

Cung phụng tên là Dương Tu, mí mắt giật lên. Lưu Khải nói như vậy, làm hần chỉ cảm thấy kinh hãi. Cầu kết Doanh Hoàng? Loại chuyện này chính là tối kỵ. Nếu để cho Tam Công biết được. Chỉ sợ lập tức sẽ bị giáng chức khiển trách.

“Điện hạ. Người sẽ không thực cùng với vị Doanh hoàng Hoàng thái tử kia liên hợp chứ?”.

Dương Tu cẩn thận nói, loại vấn đề này, nếu đối là người khác, lập tức chính là phạm vào tội kỵ của người chủ, cũng chỉ có loại tâm phúc như Dương Tu mới dám trực tiếp hỏi như vậy.

Lưu Khải thần sắc trầm xuống, ánh mắt lập lòe thoáng cái: “Chuyện này. Hiện tại muốn nói cái gì cũng còn quá sớm Vị Doanh hoàng Hoàng thái tử này muốn lợi dụng ta. Nhưng ta lại làm sao không thể lợi dụng bọn họ. Gặp lại? Hừ! Gặp lại thì nhất định rồi. Chỉ có điều, lúc đó chỉ sợ ta cũng không phải là một mình đến Đại Doanh châu!”

Nói xong lời cuối cùng, Lưu Khải trên mặt lóe lên một tia thần sắc lạnh khốc, Doanh hoang Hoàng thái tử tuy tặng cho hắn một viên thần đan giao hảo. Nhưng mà hắn như leo lên ngôi vị, chỉ sợ chuyện đầu tiên làm chính là lĩnh quân trước diệt Doanh hoang.

Dương Tu trong lòng run lên, vội cúi đầu xuống.

Cách cách bờ biển gần ngàn dặm, trên một lầu thuyền sắt thép bỏ neo trên bờ biển.

“Điện hạ!”

Hoàng cung thủ vệ giả thần sắc vô cảm đứng ở bên cạnh mép thuyền, nhìn thấy Lưu Khải leo lên lầu thuyền, lập tức thi lễ một cái.

“Không cần đa lễ, lên đường thôi!”

Lưu Khải khoát tay áo, trực tiếp đi vào phòng của mình, sau khi ở trên giường khoan chân ngồi xuống, Lưu Khải từ trong lòng móc ra một viên thần đan, viên thần đan này hình tượng chính là một trưởng giả nho phục râu bạc trắng, cao năm tấc, nhìn thấy Lưu Khải lập tức về mặt kính hoàng, liên tục khoát tay, miệng mở ra, muốn biện giải.

“Vù!”

Lưu Khải nhìn cũng không thèm nhìn, trực tiếp đem viên thần đan này nuốt vào trong bụng, trong tích tắc, trong mắt hắn lóe lên một tia âm lãnh. Trong người đột nhiên phát ra một tiếng bốp, tựa như là cấm chế gì đó đột nhiên bị phá hủy. Một cỗ khí tức cường đại từ trên người Lưu Khải phát ra.

“Phành phành phành!”

Trong phòng, tất cả bàn ghế, bình phong, hoa văn trang sức, đồ sứ, toàn bộ bị một cỗ lực lượng vô hình xoay lên, vút lên trên vách tường sắt thép, trong nháy mắt nổ thành từng đồng bột phấn.

“Ta ẩn nhẫn lâu như vậy, hôm nay, cuối cùng đã tới lúc giương cánh bay lượn!”

Trong mắt Lưu Khải, trong tích tắc xẹt qua vô số ý niệm trong đầu, vô số hình ảnh trong trí nhớ, từ trong đầu xẹt qua. Cuối cùng như ngừng lại vào năm mười lăm tuổi.

Một năm đó, hắn vẫn là một thiếu niên ngây thơ, tất cả đều cùng các hoàng thất hoàng tử khác thoát nhìn không có gì khác nhau, cho đến khi hắn trong thư phòng, đọc được một quyển sách gọi là “Dị Chí”. Nói thời đại Trung cổ, có một loại chim, ba năm ngủ đông không hót không bay. Nhưng loại chim này, một khi chấn cánh, lập tức một bước lên trời, tiếng hót chấn động thiên hạ.

Một chuyện xưa phổ thông như vậy, lại làm cho hắn lúc mười lăm tuổi trong lòng rung động, lại thấy ở bên lề quyển sách kia có ghi bình chú: Chim này không lên tiếng thì thôi, lên tiếng là kinh người!

Người lưu lại lời này không phải là đại nho nho gia gì, mà là một vị bá chủ thời đại trung cổ.

Vào lúc hỗn loạn, vị bá chủ này là trong hoàng quyền, một vị hoàng thất đệ tử duy nhất quật khởi.

Thời đại Trung cổ, tám tối hỗn loạn, thế lực tông phái cơ hồ khống chế cả Thời đại Trung cổ, mà vị bá chủ này là một vị duy nhất xuất thân thế tục hoàng quyền, lại thành công đối kháng với tất cả hàng loạt tông phái, hơn nữa trong một ngàn năm hắn chấp chính. Thế lực tông phái toàn bộ bị hắn bức lui ra khỏi thế tục hoàng quyền.

Cuối cùng, vì đối kháng vị bá chủ trung cổ này, tất cả các cường giả tông phái, không thể không chấm dứt nội đấu. Mấy đại chủng giáo liên tịch lại cùng tiến vào hoàng cung, đánh chết vị bá chủ trung cổ truyền kỳ này.

Sau khi hắn chết đi, Trung cổ một lần nữa lâm vào hỗn loạn. Nhưng thời đại hắn nắm quyền, lại là điểm sáng lớn nhất của trung cổ, bất luận kẻ nào cũng không thể gạt bỏ sự tồn tại của hắn.

Lưu Khải mười lăm tuổi, từ khi đọc được lời ghi chú này, liền sinh ra một loại biến hóa thoát thai hoá cốt. Hắn vẫn ưu tú, vẫn cường đại, nhưng mà cũng đã học được cách đem mũi nhọn của mình che giấu.

“Không lên tiếng thì thôi, lên tiếng là kinh người!” Lưu Khải trong đầu xẹt qua câu này, sau đó nhanh chóng nhắm mắt lại.

“Xẹt!”

Trong tích tắc hắt nhắm mắt lại, một đạo tinh mang màu tím mênh mông, từ đỉnh đầu hắt phát ra, bùng lên ngút trời, quán thông tận mây, tạo nên một tầng tinh mang khổng lồ, mặc dù cách mấy ngàn dặm, thoát nhìn cũng bao la hùng vĩ!

cũng không đồng ý với hành vi của A Dịch Quả, nhưng mọi người còn có cùng lợi ích, không cần phải vì một cô gái xa lạ mà cùng hấn trở mặt.

“Tính gì muội muội, chuyện này muội không cần phải nhúng tay vào” A Y Tây Mộc trong mắt xẹt qua một tia phức tạp, rồi cuộc khuyên nhủ: “Di hoang chúng ta, còn có rất nhiều nơi muốn mượn dùng thể lực Dịch hoang. Lần này đối kháng quân đội Đại Chu. Muội muội A Dịch Quả là A Mi Quả đã phát huy tác dụng rất lớn. Nàng lĩnh trận phi thường lợi hại, vương hầu Đại Chu triều đối với nàng đều phi thường kiêng kỵ. Chúng ta không cần phải vì một cô gái mà cùng bọn họ vạch mặt!”

“Chuyện này cứ tính như vậy đi. Chúng ta không ra tay giúp cô gái kia, cũng không ra tay giúp A Dịch Quả. Cứ như vậy không đếm xỉa đến! ” A Y Tây Mộc tỉnh táo nói.

475. Chương 464: Cường Thế Đánh Chết

A Y Tây Mộc vừa mới khuyên muội muội, trong tai chợt nghe Man tộc Đại tướng quân Sa Ma Kha khuôn mặt tức tăng, trên cổ còn đeo một chuỗi răng thú trắng hơi lớn tiếng nói: “Một cô gái mà thôi, có cái gì mà sợ. Tam hoàng tử, người không pha là sợ Thiên Ma tông kia chứ?”

“Ngu xuẩn!”

Nghe được câu này, Tam hoàng tử cùng A Y Tây Mộc trong lòng đều mắng một câu.

Man tộc ở trong góc, ở trong rừng cây bụi cỏ mà sinh sống. Ngoại trừ Man thần miếu thì cũng không có kiến trúc gì. Đùng nói tông phái, chính là các thương nhân cũng không muốn đi.

Man tộc cùng Đại Chu triều trao đổi duy nhất chính là chiến tranh, đối với tông phái các loại, hoàn toàn không biết gì cả. Sa Ma Kha này căn bản không biết Thiên Ma tông là vật gì. Nói chuyện cũng không hề cổ kị.

“Tiền từ đầu óc ngu si tứ chi phát triển này, vốn A Dịch Quả còn có khả năng buông tha cô ta. Bị hấn nói như vậy, A Dịch Quả nhất định là muốn rồi!”

Tam hoàng tử trong lòng âm thầm mắng một câu. Quả nhiên, ở một bên A Dịch Quả vỗ tay cười to nói: “Tam hoàng tử, người không phải là sợ Thiên Ma tông chứ?”

A Dịch Quả đem lời nói nhấn mạnh thêm, nếu nói gì nữa thì chính là hải tộc yếu thế Tam hoàng tử lui về sau một bước, mỉm cười nói: “Ta chỉ là có ý tốt, sợ điện hạ trong lúc vô tình trêu chọc một số phiên toái không cần thiết. Tất nhiên nếu điện hạ đã không thêm quan tâm, thì điện hạ cứ tùy ý!”

“Ha ha ha, cái này bất quá chỉ là một cô gái mà thôi. Bất kể nàng ta có thân phận gì, còn có thể lớn hơn Tứ Cực Ma Tôn chúng ta sao?”

A Dịch Quả dứt lời, ngả ngón nhìn Tạ Phiên Phiên: “Mỹ nhân, người cứ đi theo ta. Chờ chúng ta gao nấu thành cơm, Tứ Cực Ma Tôn cùng Thiên Ma tông liên hợp. Đối với các người cũng là vô cùng có chỗ tốt!”

“Thứ không biết sống chết! Ta trước hết giết tên súc sinh người, rồi để cho phụ thân ta đem Dịch hoang bọn người, san thành bình địa!”

Tạ Phiên Phiên tóc bạc bay lên, trong đôi mắt lạnh như băng, lóe lên một tia sát khí sắc bén. Đột nhiên hét to một tiếng, đồng thời trường kiếm xa khỏi vỏ, như điện xẹt giết về phía A Dịch Quả.

A Dịch Quả trong lòng rung mình, trong tích tắc Tạ Phiên Phiên xuất kiếm, hấn cũng cảm giác được một cỗ uy hiếp. Tạ Phiên Phiên tuy lực lượng không bằng hấn, nhưng tự tập lại là kiếm pháp giết người tàn nhẫn cay độc sắc bén nhất. Loại kiếm thuật này, vượt cấp giết người, cũng không phải là chuyện không thể, hấn cũng không dám chủ quan.

“Đến rất tốt!”

A Dịch Quả hét lớn một tiếng, đồng thời tung người lên, chân khí trong cơ thể huy động, chuẩn bị ra tay. Mỗi người đều có một số khuyết điểm, hấn mặc dù háo sắc, nhưng háo sắc cùng tu vi võ đạo cũng không có quan hệ. Tu vi võ đạo của hấn chẳng những không thấp, ngược lại rất cao.

“Tứ Cực ma công!”

A Địch Quải quát lạnh một tiếng, toàn thân khiêu khống đột nhiên phun ra khói đen cuộn cuộn, một cỗ khí tức cường đại từ trên người hắn phát ra.

“Hừ!”

Tạ Phiên Phiên hừ lạnh một tiếng, trong mắt hào quang lóe lên, muốn sử xuất tuyệt học làm lóa mắt người. Nhưng không ngờ trong tích tắc trước khi ra tay, Tạ Phiên Phiên đột nhiên loạng choạng một cái, lại có thể từ không trung trực tiếp rơi xuống.

“Hừ?” Các cường giả đang đứng ngoài xem, đều tỏ vẻ ngạc nhiên, không biết Tạ Phiên Phiên đang làm cái trò gì.

Tạ Phiên Phiên nửa quỳ ở trên một tảng đá, đầu cúi xuống, thân hình không lạnh mà run.

“Không ổn!” Khuôn mặt Tạ Phiên Phiên thấp thoáng dưới mái tóc bạc, một mảng trắng bệch, vào loại thời khắc này lại có thể phát tác.

A Địch Quải vốn đang muốn ra quyền, bỗng nhiên nhìn thấy loại biến cố này, cũng ngạc nhiên. Người mặc dù háo sắc, nhưng khi luận võ lại cực kỳ cẩn thận. Áo bào tung lên, lập tức bắn ngược quay về, trở lại vị trí ban đầu, lắc đầu mỉm cười nói: “Mỹ nhân, người đây là chơi trò gì vậy? Ta sẽ không dễ dàng mắc lừa”.

A Địch Quải nói thoải mái, nhưng trong mắt rõ ràng có sự thận trọng. Trong võ đạo, có rất nhiều tuyệt học đáng sợ, khi phát chiêu tư thế cực kỳ cả quái Thiên Ma tông là tông môn đại phái, có chút tuyệt học cường đại gì đó cũng không kỳ quái

A Địch Quải dẫn đo bất định, người con gái trước mắt này, có phải là muốn thi triển tuyệt học đáng sợ gì đó! Người chung quanh cũng làm ra tình huống đề phòng. Một chiêu này của Tạ Phiên Phiên, ai cũng không rõ ràng lắm nàng đang làm cái cổ quái gì. Nhưng mà, nếu thật là muốn làm ra âm mưu gì đó mà nói, thì thủ đoạn cũng quá thấp kém.

“Không đúng, nàng hình như là tình huống thật!” A Y Cổ Lễ đột nhiên nói

Hầu như là đồng thời, mọi người cũng phát hiện mái tóc bạc dài của Tạ Phiên Phiên phát phơ bay lên, quang mang chớp động bất định. Dưới hào quang màu bạc, mơ hồ phát ra màu đen.

“Khí tức của nàng hỗn loạn, hẳn không phải là giả trang.

Sau lưng A Địch Quải cường giả Thiên Trùng Tứ Cực Ma Tông đáng người rất gầy mở miệng nói.

A Địch Quải nghe vậy, lập tức yên lòng, hiểu rằng người con gái trước mắt này, chỉ sợ là thật xảy ra vấn đề.

“Ha ha, thì ra là tẩu hỏa nhập ma! Xem ra ngay cả ông trời cũng đang giúp ta. Người yên tâm, theo ta trở về Tứ Cực Ma Tông. Ta sẽ thương yêu người”.

A Địch Quải cười lớn, đi về trước, tay chụp tới, đã phong chân khí của Tạ Phiên Phiên.

“A!!”

Tạ Phiên Phiên tựa như bị dọa cho sợ hãi, đột nhiên phát ra một tiếng thét kinh hãi. Ngay ở trước mắt A Địch Quải mái tóc dài của Tạ Phiên Phiên, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được, từ bạc nhanh chóng biến thành đen.

“Hừ?” A Địch Quải giật mình, nhưng mà hắn cũng không cần biết nhiều như vậy, tay vỗ tới, muốn triệt để phong ấn chân khí Tạ Phiên Phiên.

“Muốn chết!”

Chân trời đột nhiên truyền đến một tiếng gầm lên, thanh âm này gầm lên giống như sét đánh, nổ tung bên tai mọi người, làm cho khí huyết mọi người bốc lên.

“Cao thủ đang đến!”

A Y Tây Mộc, Tam hoàng tử, Sa Ma Kha cùng các cường giả đỉnh cấp ở đây, trong lòng đều cả kinh, hầu như là đồng thời, cảm giác được một cỗ khí tức đáng sợ đang phi tốc tiếp

Cỗ khí tức này lúc đầu, giống như còn ở ngoài ngàn dặm, trong nháy mắt, đã tới gần ở trước mắt. Mây đen từng mảng cuộn cuộn, che hơn ba trăm dặm, hướng về phía mọi người

Khí tức giống như bão tố, bao phủ mọi người. Trong lúc nhất thời, phụ cận đá ngầm, gió lớn đập vào mặt, sóng cuộn ngàn thước.

“Không ổn! Điện hạ mau lui lại!”

Sau lưng A Địch Quả cường giả Tứ Cực Ma Tông đáng người cao gầy, khí chất hùng hồn Triệt Lí Cát biến sắc. Đối phương khí thế quá mức kinh người, tốc độ quá nhanh, khí tức quá mạnh. Ngay cả hắn cũng cảm giác được áp lực.

Hầu như là cùng một thời gian, mấy người khác cũng cảm giác được nguy hiểm, mọi người đều biến sắc.

“Oành!”

Xung quanh mọi người mấy ngàn trượng, hư không đột nhiên vặn vẹo, tiếp đó hóa thành một mảng không gian gió lốc đáng sợ, hướng về phía mọi người trên đá ngầm mà cuốn tới.

Cỗ lực lượng này, trực tiếp muốn đem mọi người tính cả mảng đá ngầm hải dương này, toàn bộ xé thành từng mảnh nhỏ.

A Địch Quả thần sắc kịch biến, thân hình nhoáng một cái, muốn toàn lực ra tay ngăn

“Đi mau!”

Hộ pháp Tứ Cực Ma Tông Triệt Lí Cát một phát bắt lấy A Địch Quả, không gian chi lực phát động, một cỗ không gian gọn sóng hiện ra, A Địch Quả trong nháy mắt đã bị một cỗ không gian chi lực bao lấy, kéo nhập vào trong đó, đưa đi về phía xa xa.

Đối phương thế tới hung hãn, thực lực quá mạnh mẽ, Triệt Lí Cát cũng không có chống đỡ được. Việc cấp bách, là trước tiên đưa hoàng tử đi.

“Điện hạ, công chúa, đi mau!”

Cùng một thời gian, Hộ pháp Tà Thần giáo, Khố Nhĩ Ban mất ứng mũi cao tay xuất ra một đạo không gian gọn sóng, đem A Y Cổ Lệ, A Y Tây Mộc đưa vào trong đó, muốn đưa bọn họ đi.

“Đi được sao?”

Phương Vân quát lên một tiếng lớn, hai cánh chấn động, một cỗ không gian chi lực vô hình hiện ra. Triệt Lí Cát, Khố Nhĩ Ban hai gã cường giả dị tộc khởi xướng không gian chuyển di chi lực, lập tức bị cắt đứt. A Y Tây Mộc, A Y Cổ Lệ, A Địch Quả thân hình chấn động, từ hư không rơi xuống. Ba người sắc mặt trong nháy mắt tái nhợt, rốt cuộc đã rõ ràng đụng phải dạng đối thủ gì.

“Oành!”

Đồng thời khi cắt đứt không gian truyền tống chi lực của hai gã cường giả dị tộc, Phương Vân tâm niệm vừa động, không gian gió lốc đáng sợ, lập tức rợp trời rợp đất hướng về mọi người hạ xuống.

“Hây!”

Triệt Lí Cát! Khố Nhĩ Ban, hải tộc Tam hoàng tử, Na Già, Áo Phổ Lộ Tư, Ngô Bố Lí... Mọi người trên đá ngầm cảm giác được nguy hiểm diệt vong, từ trên đá đập thân mà dậy. Các thức công kích rợp trời, đón không gian gió lốc trên bầu trời xoắn tới mà bay đi.

“Tứ Cực ma công!”

“Tà Thần trở chú!”

“Hải hoàng thần kích!”

Trong tiếng hét to, một mảng Tứ cực đại lực cực lớn, một Tà Thần khói đen cuộn cuộn, một cây đinh ba, hai đạo vết nứt không gian cực lớn, cùng với các thức công kích khác bay ra

“Liều mạng!”

A Địch Quả vẫn không thể chạy ra khỏi phạm vi không gian gió lốc bao trùm, mãnh liệt cắn răng một cái, phi thân lên, hai tay rung lên, vài món pháp khí của Tứ Cực Ma Tông thường xuống bay ra ngoài

Hai huynh đệ A Y Cổ Lệ, A Y Tây Mộc, cũng phi thân lên, đem hai món pháp khí vứt ra ngoài: “Bạo! Bạo!”

Ầm ầm!

Hơn mười đạo công kích, cùng với không ít pháp khí, tạo thành một đạo nước lũ, cùng không gian gió lốc Phương Vân nhấc lên, ở trong hư không mãnh liệt nổ tung cùng một chỗ. Chỉ nghe oanh một tiếng, không gian gió lốc trong nháy mắt băng tán, nhưng đám người hải tộc Tam hoàng tử, A Địch Quả, Triệt Lí Cát, A Y Tây Mộc, cùng kêu lên một tiếng đau đớn, toàn bộ như điều đứt dây bay ra ngoài

“Hừ!”

Phương Vân hóa thân viễn cổ Côn Bằng, ở trong hư không thấy một màn như vậy, cười lạnh một tiếng, hai cánh chấn động, đột nhiên trốn vào trong tầng tầng không gian, hóa thành một đạo bóng đen, bay về phía mọi người bị đánh bay đi.

Một đạo bóng đen sắc bén triển khai, ở chỗ sâu trong hư không xẹt qua, cường giả Áo Phổ Lộ Tư Mi tộc bị cổ bóng đen mỏng như lưỡi dao sắc bén này lướt qua, đột nhiên kêu thảm một tiếng, thân hình trực tiếp đứt làm hai đoạn, giống như bị đao kiếm cắt qua vậy.

Hai cánh Côn Bằng, không chỉ là có tác dụng phi hành. Hơn nữa còn là lưỡi đao sắc bén nhất.

“Áo Phổ Lộ Tư!”

Hải tộc Tam hoàng tử ở giữa không trung, nhìn thấy một màn này, không khỏi kinh hô một tiếng. Trong lòng trong nháy mắt một mảng băng hàn.

Lại là một tiếng hét thảm truyền đến, Na Già cách nhau không xa, phát ra một tiếng kêu thảm thiết thê lương, thân hình trên không trung bị cắt thành hai đoạn, rơi xuống nước.

Hải tộc Tam hoàng tử trong lòng phát lạnh, căn bản không dám quay đầu lại, cũng không dám cùng đám người A Địch Quả xen lẫn cùng một chỗ, thân hình trầm xuống, lập tức đâm vào trong nước, chạy về phía chỗ sâu trong hải dương.

“Đi!...”

Đột nhiên rước lấy kẻ địch cường đại này, cường giả Tà Thần giáo Khố Nhĩ Ban biến sắc, không nói hai lời, một trái một phải, nắm lấy A Y Cổ Lệ cùng A Y Tây Mộc, nhanh chóng trốn vào trong hư không, hướng phương bắc lao đi.

Hệ pháp Tứ Cực Ma Tông phản ứng cũng không chậm, một nhát nhấc lên A Địch Quả, những người khác cũng chẳng quan tâm, bay thẳng đến một phương hướng khác bỏ chạy. Bất kể là Triệt Lí Cát cùng Khố Nhĩ Ban, người này trước mắt quá mức cường đại, căn bản không thể chống cự, nếu như cùng một chỗ chạy trốn thì sẽ bị hấn thuận thể đánh chết, nếu như tách ra, còn có cơ hội có thể chạy trốn.

‘Đáng chết, người này tựa như là hướng về phía cô gái này!’

Triệt Lí Cát trong lòng thâm hận, hấn trước đó cũng không cảm thấy A Địch Quả háo sắc có cái gì. Nhưng hiện tại, hấn hận không thể đem hấn bóp chết.

“Xẹt!...”

Ở chỗ sâu trong không gian, bóng đen xẹt qua, từng cường giả Di hoang, Địch hoang, Man hoang bị cắt thành hai đoạn, rơi xuống trong nước. Phương Vân công kích, hầu như là không thể đỡ nổi, như bẻ gãy cành mục.

476. Chương 465: Truy Kích.

“Muốn chạy?” Phương Vân cười lạnh một tiếng, hai cánh chấn động, một cỗ không gian chỉ lực khuếch tán ra. Triệt Lí Cát cùng Khố Nhĩ Ban vừa mới bước vào không gian, lập tức hiện thân ra.

Triệt Lí Cát cùng Khố Nhĩ Ban thần sắc hơi trầm xuống, nhưng cũng không hoảng hốt. Tứ Cực Ma Tông cùng Tà Thần giáo rõ ràng là Đại tông phái đệ nhất Địch hoang cùng Di hoang, cùng vài tên dã hòa thượng Doanh hoang hoàn toàn không thể so sánh.

Ba gã tăng nhân Doanh hoang thực lực so với Triệt Lí Cát cùng Khố Nhĩ Ban yếu hơn không nói, hơn nữa cả ngày ở trong ma thần không gian, rất ít cùng người động thủ, kinh nghiệm chiến đấu, còn xa không thể cùng hai gã cường giả Di hoang cùng Địch hoang so sánh.

Triệt Lí Cát cùng Khố Nhĩ Ban vừa mới bị chấn ra khỏi không gian, dưới chân đạp mạnh, một lần nữa điều khiển không gian chỉ lực, hướng về phía xa xa bỏ chạy.

“Thoát được sao!”

Phương Vân thần sắc lạnh lẽo, hai cánh chấn động, chuẩn bị dùng không gian gió lốc, đem hai người này ở trong không gian loạn lưu, xoắn thành nát bấy.

Đột nhiên một tiếng thét kinh hãi truyền đến, Phương Vân cúi đầu, đã thấy cường giả Man hoang Sa Ma Kha, đang hướng về phá Tà Phiên Phiên trên đá lao tới.

“Muốn chết!”

Phương Vân hừ lạnh một tiếng, trong ánh mắt xẹt qua một tia sát khí. Thân hình gấp lại, cánh phải dùng tốc độ như điện xẹt, xẹt qua lồng ngực Sa Ma Kha. Chỉ nghe xẹt một tiếng, máu tươi bắn ra, Sa Ma Kha tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra, đã bị cánh phải hàm chứa không gian chỉ lực mãnh liệt của Phương Vân, cắt thành từng mảnh nhỏ.

“Rầm!”

Khi Phương Vân xẹt qua đá ngầm đánh chết Sa Ma Kha. Một bóng đen khổng lồ, phát ra một tiếng rít gào dữ tợn, từ sâu dưới biển phá nước mà ra, một ngậm hút về phá Tà Phiên Phiên trên đá ngầm.

Hải thú này, đúng là Bắc Minh bá chủ biển sâu đã từng đem lâu thuyền sắt thép của Kế Đô công chúa ném đi.

Tam hoàng tử từ một đạo ý thức trên người bá chủ biển sâu này, cảm ứng được nguy cơ của A Địch Quải cùng A Y Tây Mộc, lập tức xa xa khổng chế hung thú biển sâu Bắc Minh này, hút về phía Tà Phiên Phiên, nhằm mục đích vây Ngụy cứu Triệu.

“Ông!”

Hư không rung động, cái đầu cực lớn của Côn Bằng từ trong hư không nhô ra. Một đôi mắt lợi hại nhìn chăm chăm vào hung thú trong nước ngay cả lâu thuyền sắt thép cũng có thể

“Lệ!...”

Bắc Minh bá chủ cao mấy vạn trượng này, trong tích tắc cảm giác được khí tức Côn Bằng, toàn thân run rẩy, đột nhiên phát ra một tiếng rên rỉ.

Côn Bằng xuất phát từ Bắc Minh, bản thể là Côn, vốn là một trong bá chủ mạnh mẽ nhất Bắc Minh. Trước khi hóa thân thành chim, thoát ra khỏi hải dương thì tại Bắc Minh, chính là một bá chủ, tính tình cực kỳ hung hãn.

Tiêu bá chủ Bắc Minh này, hiển nhiên là cảm nhận được khí tức vị bá chủ viễn cổ Bắc Minh này, hết sức sợ hãi.

Côn Bằng ánh mắt sắc bén, nhìn chăm chăm vào Bắc Minh bá chủ trong hải dương này, đột nhiên miệng mở ra, phát ra một cỗ hấp lực cường đại lập tức đem hung thú dài mấy vạn trượng này, tính cả hàn khí mệnh môn nó hắt phát ra, cùng một chỗ nuốt vào trong bụng.

Hung thú này tuy dài dài mấy vạn trượng, nhưng Côn Bằng hai cánh triển khai, đã hơn ba trăm dặm. Muốn nuốt một hung thú như vậy, căn bản không cần tốn nhiều sức.

“Ông!”

Một món pháp khí bằng ngón tay cái, gào thét mà lên, từ trong miệng Côn Bằng phun ra, hóa thành bốn tòa núi cực lớn, hộ ở trên đỉnh đầu Tạ Phiên Phiên, lại phun ra một ngưng tinh khí, Phương Vân giương cánh hướng về phía hai người đuổi theo.

Bị Sa Ma Kha cùng hải tộc Tam hoàng tử trì hoãn như vậy, Triệt Lí Cát cùng Khố Nhĩ Ban phân biệt hộ tống chủ tử mình, hướng về hai phương hướng, đều tự trốn ra mấy ngàn dặm. Thời khắc sinh tử, cũng bất chấp chân khí tiêu hao!

Phương Vân trong đầu hơi suy nghĩ, lập tức hướng về phía Triệt Lí Cát cùng A Địch Quả chạy trốn đuổi theo. Tu vi võ đạo tăng lên, mang đến không chỉ là lực lượng tăng lên. Phương Vân hiện tại có thể từ trong hư không tiếp thu lấy tin tức, so với trước kia cường đại hơn không ít.

Loại chuyện này cường bức phụ nữ này, mặc kệ hải tộc Tam hoàng tử, A Địch Quả, hay A Y Tây Mộc, đều cũng không cho rằng, chuyện này có gì lớn. Cho nên cũng không có cố ý dấu đi tin tức mình lưu lại ở trong hư không.

Phương Vân bắt quá chỉ nấn ná một lát, đã từ tin tức lưu lại trong hư không, đem sự tình trải qua tra ra rõ ràng. So với đám người hoàng tử Di Hoang A Y Tây Mộc, thì A Địch Quả hiển nhiên càng thêm đáng giận.

“Bốp!” -

Phương Vân tâm niệm vừa động, lập tức phát động không gian chi lực của Côn Bằng. Khoảng cách mấy ngàn dặm, thoáng một cái đã qua.

A Địch Quả bị cường giả Tứ Cực Ma Tông Triệt Lí Cát chộp vào trong tay, chạy ra hơn hai ngàn dặm, vừa mới thở phào một hơi, đột nhiên thấy sau lưng mây trời quay cuồng, rợp trời rợp đất, lập tức sợ tới mức vong hồn đều bốc lên: “Hắn đến đó!”

Triệt Lí Cát trong lòng cũng đã chấn động, hắn mặc dù là cảnh giới Thiên Trùng tam phẩm, nhưng luận lực lượng chỉ có hơn tứ thập (40) thiên long chi lực, thua xa người ở sau lưng này. Luận khống chế lực lượng không gian, cũng chỉ là sơ bộ tiếp xúc không gian chi lực, so với Côn Bằng khống chế điều khiển không gian chi lực, giống như là đưa tay lên xem chỉ tay vậy.

Bất luận là chiến, là trốn, tất cả đều không phải là đối thủ vị sát thần sau lưng này.

Triệt Lí Cát mí mắt giật lên, trận đuổi giết này tới quá đột nhiên. Trong không hiểu lại trêu chọc một cường địch như vậy. Thật sự là phi thường không đáng. Nếu không phải A Địch Quả khống chế không nổi sắc tâm của mình, thì làm sao lại bị như vậy.

Hắn lúc này, thật có loại xúc động muốn đem A Địch Quả vứt cho Phương Vân.

“Đại hoàng tử, người chạy mau. Ta tới ngăn hắn lại!”

Triệt Lí Cát đột nhiên bắt lấy A Địch Quả nói

A Địch Quả trong lòng cực kỳ cảm động, vào thời điểm này Triệt Lí Cát lại còn ghi nhớ chính mình, thật sự là phi thường khó được.

“Ừm, Triệt Lí Cát... ta sẽ ghi nhớ ngươi!”

A Địch Quả vốn muốn nói chút ít lời chối từ, nhưng ngẫm lại đại nạn lâm đầu, vẫn là chạy trốn quan trọng hơn.

“Ừm, ngươi đi đi!” Triệt Lí Cát bắt lấy A Địch Quả đột nhiên vứt xa ngoài

A Địch Quả càng cảm động, nhưng mà ngoài cảm động ra, mơ hồ cảm giác có chút không ổn. Hung thần đằng sau kia có thể thao túng không gian chi lực, nếu như ngự không phi hành, người ta một cái lập lòe, lập tức đã đuổi theo, chẳng phải là vẫn trốn không thoát.

Nghĩ tới đây, A Dịch Quả lập tức hiểu được, đang muốn nhắc nhở Triệt Lí Cát, để cho hắn dùng không gian chi lực, đem mình đưa đi, nhưng vừa quay đầu lại, lập tức đã nhìn thấy Triệt Lí Cát hướng về một phương hướng khác bay đi, dưới chân đạp mạnh, một tầng không gian rung động hiện ra, lập tức biến mất không thấy!

A Dịch Quả thấy một màn như vậy, cả kinh con mắt đều muốn rơi ra, tiếp đó kịp phản ứng, lập tức chửi ầm lên: “Triệt Lí Cát, tên khốn kiếp người, sẽ chết không yên lành! “

“Điện hạ, không oán ta được! Muốn trách chỉ trách người bị ma quỷ ám ảnh, nhìn trứng cô gái kia... Ta đi trước, người bảo trọng!”

Thanh âm hộ pháp Tứ Cực Ma Tông Triệt Lí Cát, nhanh chóng biến mất ở trong hư không.

“Để mạng lại!”

Thanh âm ầm ầm, giống như lôi đình, từ xa truyền đến. Mây đen cuộn cuộn trong nháy mắt đã trải đến đỉnh đầu A Dịch Quả, một điều trảo đen kịt như mực, sắc bén như thép, đột nhiên từ trong hư không thò ra, chụp về phía A Dịch Quả.

A Dịch Quả nhìn sang trào thể còn lớn hơn quả núi này, sắc mặt một mảng trắng bệch. Hắn mặc dù có hơn nhị thập (20) thiên long chi lực, nhưng đối mặt với Phương Vân hóa thân Côn Bằng, khoảng chừng ngũ thập tứ (54) thiên long chi lực, điểm lực lượng ấy căn bản là không đủ xem. Bất kể là chạy trốn hay liều mạng, ở trước mặt loại chênh lệch cực lớn này, căn bản không có bất cứ ý nghĩa gì.

“Xong rồi! Không ngờ, lại có thể cứ như vậy chết ở chỗ này. Hơn nữa ngay cả ai giết ta cũng không biết!”

A Dịch Quả trong mắt một mảng tuyệt vọng.

Mắt thấy A Dịch Quả muốn chết ở dưới trảo của Phương Vân, đột nhiên trong lúc đó, một đạo thanh âm hùng hồn, trầm trọng, từ ở chỗ sâu trong không gian truyền đến, thanh âm ầm ầm giống như tiếng sấm: “Hạ thủ lưu tình!”

Theo đạo thanh âm này phát ra, không gian vỡ ra, một cánh tay trắng thon dài, mang theo lôi vân cuộn cuộn, từ trong khe hở thò ra, một chưởng vỗ lên trên trảo của Côn Bằng.

“Oành!” .

Một cỗ lực lượng cực lớn từ trên cánh tay truyền đến, mang theo một cỗ lực lượng lôi điện, trảo của Phương Vân thò ra bị cỗ lực lượng này, cản trở lại. Nương điểm ấy thời gian, một bàn tay khổng lồ một phát bắt được Đại hoàng tử A Dịch Quả liền muốn hướng về chỗ sâu trong không gian biến đi.

“Muốn chết? Nào có dễ dàng như vậy!”

Phương Vân hừ lạnh một tiếng, một bàn tay thần ma trắng bệnh như ngọn núi, từ giữa không trung duỗi ra, chụp vào trong thông đạo không gian, đã muốn đem A Dịch Quả bắt ra

“Người trẻ tuổi, thôi lui đi! Người này, người không nên giết!” .

Trong thanh âm ầm ầm, một bàn tay khổng lồ cuốn ra bên ngoài, liền đem Đại lực thần ma chưởng của Phương Vân phát ra ngăn lại.

“Giết hay không? Không phải do người!”

Trong tiếng cười lạnh, Đại lực thần ma chưởng Phương Vân phát ra đột nhiên vỡ tung, một đạo kiếm quang từ trong cánh tay bay ra, như điện xẹt lướt về phía A Dịch Quả.

Kiếm quang lóe lên, đầu người rơi xuống đất. A Dịch Quả ngay cả kêu thảm thiết cũng không kịp, đã bị Phương Vân dùng Nhất mạch ngự kiếm thuật chém rụng đầu. Một cỗ máu tươi, lập tức từ trong cổ phun ra.

“Người!...”

Tồn tại ở chỗ sâu trong không gian, phát ra một tiếng tức giận. Trong trầm mặc ngán ngùi, đột nhiên thanh âm hung ác nói: “Người trẻ tuổi, người sẽ trả giá thật lớn!”

Thanh âm vừa dứt, không nói hai lời, cánh tay thu hồi, ngay cả thi thể A Địch Quải cũng không thu, trực tiếp lấp đầy thông đạo không gian, biến mất không thấy.

“Cái này xem như uy hiếp sao? Ta sẽ sợ người sao?!”

Phương Vân cười lạnh một tiếng, không thêm để ý chút nào. Đối phương bản thể rõ ràng cho thấy ở tại Địch hoang. Một đạo chưởng lực cách mấy vạn dặm, không ngừng suy yếu, còn có thể cùng mình ngang nhau, thực lực mạnh không cần nói cũng biết.

Nhưng mà, Phương Vân sao sẽ sợ hắn. Trong thiên hạ, nhân tài đông đúc, nhưng luận tu vi võ đạo nhanh chóng, có thể so sánh qua hắn, có thể đếm được trên đầu ngón tay. Hắn tuy hiện tại tu vi, còn xa không phải đối thủ của đối phương, nhưng chỉ cần đợi một thời gian, đạt tới Thiên Trùng cảnh, đem thực lực Côn Bằng hoàn toàn thi triển ra, thì đối đầu cũng không phải là đối phương phóng lời hung ác đuổi giết mình, mà là chính mình đuổi giết hắn.

Một ngày như vậy, cũng không quá xa xôi!

“Rầm!”

Phương Vân chân khí cuộn lên, liền đem đầu của A Địch Quải từ trên mặt lên cuốn lấy. Hắn hôm nay thực lực tăng nhiều, động tác kế tiếp của hắn chính là phong hầu. Một cái đầu của A Địch Quải, đủ để cho hắn tích lũy chiến công đủ để phong hầu!

“Hiện tại, cũng nên tiêu diệt mấy vị Di hoang kia!”

Phương Vân thân hình chấn động, một lần nữa thi triển Côn Bằng thiên phú, tung hoành mấy ngàn dặm, hướng về phía A Y Tây Mộc cùng A Y Cổ Lệ biến mất đuổi theo.

Nhưng mà, bay qua mấy ngàn dặm, A Y Tây Mộc cùng A Y Cổ Lệ vẫn biến mất vô tung, giống như trống không tan biến mất vậy.

Phương Vân đương nhiên sẽ không tin tưởng, tên cường giả Thiên Trùng tam phẩm kia, có thể mang theo hai người nhanh như vậy biến mất. Luận không gian qua lại cực nhanh, bọn họ lại làm sao có thể nhanh hơn được Côn Bằng

Phương Vân con mắt nhắm lại, trong mắt lộ ra vẻ suy nghĩ: “Xem ra, là có cường giả Di hoang đem bọn họ tiếp đi rồi! Tính gì, A Địch Quải cũng đã giết, cứ để bọn chúng thoát được một mạng!”

Trước sau chỉ một lát, hoàng tử, công chúa, còn có các cường giả Địch hoang, Di hoang, Man tộc, hải tộc, liên tục bị Phương Vân lớp giết lớp trốn!

“Ừm, trở về xem Tạ Phiên Phiên ra sao!”

Phương Vân tâm niệm vừa chuyển, lập tức bay trở về rặng đá ngầm. Hai cánh vừa thu lại, khôi phục nhân thân, hạ xuống trên đá ngầm.

477. Chương 466: Nhất Thể Song Diện.

Trên đá ngầm, một bóng người mảnh mai, ngồi ôm gối run run, tựa như bị hù sợ.

Phương Vân đứng ở trên đá ngầm, nhìn sang thiếu nữ một đầu tóc dài đen kịt, trong lòng thở dài một tiếng.

Nếu không phải trong cơ thể đối phương còn giữ tinh thần lạc ẩn của mình, hắn cũng không dám xác nhận, cô gái trước mắt này chính là Tạ Phiên Phiên.

Ba mươi sáu tầng Thiên Cương thế giới, nhìn thấy ảo cảnh tựa như biến thành sự thật. Mặc dù còn không có nhìn thấy gương mặt của Tạ Phiên Phiên, nhưng chỉ bằng vào khí tức quen thuộc mà nàng toát ra hiện tại, Phương Vân cũng đã phân biệt ra, trước mắt Tạ Phiên Phiên đột nhiên đã biến thành Tạ Phiên Nhiên.

Cùng là một người, lại sinh ra hai diện mạo, lưỡng loại tu vi võ đạo khác nhau, hai loại tính cách khác nhau. Phương Vân tuy không rõ, tất cả những gì trước mắt này, là làm sao mà phát sinh. Nhưng mà, cái này quả thật đã phát sinh ở trên người Tạ Phiên Phiên.

Trên đá ngầm phá trước, Tạ Phiên Phiên tựa như nghe được động tĩnh sau lưng, thân hình cứng đờ. Đợi hồi lâu, không có động tĩnh, rốt cuộc nhịn không được quay đầu lại nhìn

Trong tích tắc, lộ ra khuôn mặt như đóa hoa lên dưới mưa, đập vào trong tầm mắt của Phương Vân. Khuôn mặt này, tràn đầy kinh hãi, tựa như một con nai con gặp kinh sợ.

“Quả nhiên như thế...”

Nhìn thấy khuôn mặt này, Phương Vân trong lòng thở dài một tiếng nói. Biến hóa không chỉ là tóc, còn có mặt mũi nữa. Khuôn mặt trước mắt này, chính là Thiên Ma công chúa Tạ Phiên Nhiên.

Phương Vân mặc dù sớm đã có đoán trước, nhưng chính thức nhìn thấy bộ dạng này vẫn nhịn không được giật giật con mắt. Trách không được Thiên Ma công chúa chưa từng đề cập qua, nàng có một tỷ tỷ. Cũng trách không được, Thiên Ma công chúa vừa đi, tỷ tỷ của nàng Tạ Phiên Phiên đã tới!

Thì ra Thiên Ma Tông chủ chỉ có một người con gái! Tạ Phiên Phiên chính là Tạ Phiên Nhiên! Tạ Phiên Nhiên chính là Tạ Phiên Phiên! Hai người cho tới bây giờ đều là một người!

Thiên Ma công chúa vốn là vẻ mặt lo lắng hãi hùng, bỗng nhiên nhìn thấy khuôn mặt Phương Vân, đầu tiên là khê giật mình, tiếp đó trên mặt lộ ra vẻ vui mừng lẫn ngạc nhiên, thật giống như là nhìn thấy thân nhân thân nhất vậy.

“Phương Vân!”

Thiên Ma công chúa hô nhỏ một tiếng, bỗng nhiên từ trên đá ngầm đằng không bay lên, giống như một con chim yến nhập vào trong ngực Phương Vân. Hai cánh tay trắng nõn đưa lên, đã ôm chặt lấy cổ của Phương Vân.

“Phương Vân, ngươi tại sao sẽ xuất hiện ở nơi này? Vừa rồi thật là đáng sợ! Ta rõ ràng còn đang ở Thiên Ma sơn, không biết là ai đột nhiên đưa ta đến nơi này, vừa rồi những người vây quanh ta, thật là đáng sợ!”

Thiên Ma công chúa thân hình phát run, tựa như đã bị kinh hãi không ít.

Phương Vân nhịn không được mở trừng hai mắt, trí nhớ của Thiên Ma công chúa, tựa như còn dừng lại cách hơn một tháng.

“Cô thật cái gì cũng không nhớ rõ sao?” Phương Vân nhịn không được khó nhọc hỏi.

Thiên Ma công chúa lắc đầu: “Ta không biết. Ta vừa mới tỉnh lại, liền phát hiện mình ở trên hải dương. Chung quanh không có một người nào quen biết...”

“Không cần lo lắng! Không có việc gì, ta sẽ dẫn cô trở về...”

Phương Vân vỗ vỗ phía sau lưng Thiên Ma công chúa, an ủi. Nhưng trong lòng lại có sự dăm chiêu khác.

Sự tình phát sinh ở trên người Thiên Ma công chúa, thật sự là quá quỷ dị. Nhất thể lưỡng diện, một cái lãnh khốc ngang ngược, một cái thẳng thắn đáng yêu. Với tính tình của Thiên Ma công chúa, vốn cũng không trở thành như thế. Nhưng mà, mặc cho ai tỉnh, phát hiện đột nhiên xuất hiện ở một nơi hoàn toàn lạ lẫm, hơn nữa chung quanh là một mảng biển rộng mênh mông, ngay cả lục địa cũng nhìn không thấy, thì cũng sẽ bị kinh hãi.

Hướng chi, nàng dù sao chỉ có tu vi cấp Tinh Phách, bên người vây quanh một đám cường giả lạ lẫm Thiên Tượng đỉnh phong, Thiên Trùng. Bất luận là ai, đều có thể đơn giản một ngón tay bóp chết nàng. Cảm thấy hoảng sợ cũng là bình thường.

Thiên Ma công chúa cũng không biết, Côn Bằng kia chính là Phương Vân biến thành. Còn tưởng rằng Phương Vân là trùng hợp xuất hiện, vừa ôm lấy Phương Vân, vừa tự thuật sợ hãi trong lòng. Loại tâm tình này cũng như là trong nghịch cảnh, gặp được một cọng cỏ cứu mạng vậy. Phương Vân nhìn nàng hồi lâu, mới khiến cho nàng tỉnh táo lại.

“Hiện tại chúng ta là đang ở đâu?” Thiên Ma công chúa hỏi

“Ở nam Trung thổ thần châu, ước chừng tám, chín nghìn dặm trên hải dương” Phương Vân nói.

“A!!” Thiên Ma công chúa phát ra một tiếng thét kinh hãi.

“Không cần phải lo lắng, ta rất nhanh sẽ mang cô trở về” Phương Vân nói.

Thiên Ma công chúa trầm mặc không nói, trên khuôn mặt lộ ra vẻ trầm tư:

“Đúng rồi, người tại sao lại xuất hiện ở nơi này?”

Phương Vân mỉm cười nói: “Còn nhớ Côn Bằng vừa rồi xuất hiện không? Đó chính là ta!”

“A!!” .

Thiên Ma công chúa một lần nữa phát ra một tiếng thét kinh hãi, lúc này mới đem Phương Vân xuất hiện, cùng Côn Bằng kia liên lạc cùng một chỗ. Nàng ngẩng nhìn Phương Vân, nhin không được nói: “Người tại sao đột nhiên lợi hại như vậy” .

“Chuyện này, nói rất dài dòng. Sau này sẽ nói cho cô biết” .

Phương Vân khoát tay áo, không muốn nhiều lời. Nếu như là Tạ Phiên Phiên ở đây, căn bản là không cần hẳn giải thích quá nhiều. Nhưng mà Thiên Ma công chúa mà nói, nàng ngay cả mình tại sao xuất hiện ở đây, cũng không rõ ràng, cùng nàng giải thích thế nào cũng giải thích không rõ.

“Cô có phải có một tỷ tỷ gọi là Tạ Phiên Phiên hay không?”

Phương Vân do dự một chút, rốt cuộc vẫn quyết định đi thẳng vào chủ đề.

“Làm sao người biết?” Tạ Phiên Nhiên đột nhiên ngẩng đầu lên, đầy mắt kinh ngạc nói:

“Ta nhớ ta hình như chưa từng đề cập qua với người” .

Phương Vân trong lòng lắc đầu, thầm nghĩ, ta không chỉ biết rõ, hơn nữa đã sớm gặp qua. Mà người kia cũng chính là cô.

Hắn cũng không trả lời vấn đề của Thiên Ma công chúa, ngược lại nói: “Cô có nhớ lần cuối cùng cô cùng tỷ tỷ gặp mặt một chỗ là lúc nào hay không?”

Tạ Phiên Nhiên cúi đầu xuống, lắc đầu, tùy ý để tóc đen nhánh tù xuống: “Không có!... Cha cùng mẹ ta đều nói với ta, nói ta có một tỷ tỷ gọi Tạ Phiên Phiên. Nhưng mà, ta từ nhỏ đến lớn, chưa từng gặp qua nàng! Ta cảm thấy được mọi người là theo trêu chọc ta, cũng không tin là thật, cho nên cũng không có đề cập qua với người. Nhưng mà..

“Nhưng mà cái gì?” Phương Vân trong nội tâm khẽ động, lập tức hỏi tới.

“Nhưng mà, ta thường xuyên có loại cảm giác mơ hồ, tựa như đã từng cùng nàng gặp qua. Nàng có mái tóc màu bạc, đối với người khác rất lạnh khốc, nhưng đối với ta rất tốt... Loại cảm giác này rất mơ hồ, giống như nằm mộng vậy, ta chỉ có thể nhớ rõ loại cảm giác này, nhưng chúng ta là gặp mặt ra sao, ở nơi nào, nói qua cái gì, lại hoàn toàn không nhớ rõ” .

Tạ Phiên Nhiên lộ ra vẻ nhớ lại, trong mắt tràn đầy nghi hoặc:

Phương Vân trong lòng giật mình, trách không được nàng cũng không đề cập qua, cảm tình chính nàng cũng có hoài nghi.

“Chuyện này, cha mẹ cô nói với cô thế nào?” Phương Vân hỏi.

Hiểu con không ai bằng cha mẹ. Chuyện Tạ Phiên Nhiên, vợ chồng Thiên Ma tông không có khả năng không biết. Thái độ của bọn họ tại chuyện này phi thường quan trọng.

“Bọn họ trước kia nói với ta rất nhiều, về sau, thấy ta không tin thì không nói nữa. Chỉ là... ta phát hiện mỗi lần ta gặp tỷ tỷ của ta, đều chóng mặt mê một đoạn thời gian rất dài. Ban đầu thì còn có quy luật. Nhưng ta càng lớn, càng không có quy luật. Cha ta nói, ta mắc phải một loại bệnh, cho nên thường cách một đoạn thời gian, ta đều phải quay về Thiên Ma sơn, để cho phụ thân ta thay ta chữa bệnh” .

Phương Vân nghe vậy trong lòng hiểu rõ, chân tướng chuyện này, vợ chồng Thiên Ma tông chủ hẳn là rõ như lòng bàn tay:

“Cô có phải mỗi lần phát bệnh mới mơ hồ có cảm giác, giống như gặp qua tỷ tỷ cô hay không? Mà lúc bình thường thì chưa từng gặp qua?” Phương Vân hỏi.

“Làm sao người biết?” Tạ Phiên Nhiên kinh ngạc nhìn Phương Vân. Phương Vân trong lòng tự nhủ, ta không những biết, hơn nữa còn hiểu so với cô còn rõ hơn nhiều.

“Chuyện này, cha mẹ cô giải thích thế nào?”

Phương Vân vẫn không có trực tiếp trả lời nàng.

“Cha ta nói, tỷ tỷ kia của ta, đang tu luyện một môn tuyệt học, thời gian rất gấp, chậm trễ không được, cho nên rất ít trở lại tông. Chỉ là mỗi lần biết ta sinh bệnh, đều cấp tốc chạy về trong tông, cùng cha mẹ thay ta chữa bệnh. Nàng giống như truyền thừa một tông phái, phi thường nghiêm ngặt, sư môn trưởng lão đối với nàng hạ cấm túc lệnh. Ngoại trừ thay ta chữa bệnh, lúc khác, không được xuống núi.

Phương Vân tức cười không nói gì, gừng càng già càng cay. Vợ chồng Thiên Ma tông chủ cũng có thể tìm ra được cái cớ như vậy.

“Cô tin chứ?”

“Ta không biết. Nhưng mà, xác thực là mỗi lần phát bệnh, mới cảm giác hình như gặp qua tỷ. Mẹ ta kể chúng ta còn chơi rất vui vẻ, chỉ có điều, bởi vì ta phát bệnh, cho nên không có trí nhớ” Tạ Phiên Nhiên nói.

Phương Vân một lần nữa tức cười, lấy cớ này đúng là làm cho người ta không nói được lời nào, cũng phản bác không được.

“Ta mỗi lần phát bệnh, đều mất trí nhớ một thời gian ngắn. Có khi, còn có thể xuất hiện ở địa phương khác, mặc quần áo ta không quen thuộc. Ta mới đầu rất tức giận, tưởng ai vụng trộm thay cho ta. Về sau, Lan nha đầu các nàng nói, thật ra là chính ta đổi. Chỉ có điều, bởi vì ta bị bệnh, cho nên không nhớ rõ. Hì hì, có lẽ, ta thật bệnh rất nghiêm trọng”

Thiên Ma công chúa cười nói, tuy có tiếng cười, nhưng lại không nhiều vui vẻ.

Phương Vân trong lòng cũng Đại Đế có thể nhận thức cảm thụ của nàng. Nhất thể song diện, người ở bên ngoài thoát nhìn không sao, nhưng đối với người trong cuộc mà nói, thường cách một đoạn thời gian, xuất hiện ở một nơi lạ lẫm, đánh mất một đoạn trí nhớ, nhưng cũng không phải là chuyện tốt gì.

“Thiên Ma công chúa tuổi cũng không nhỏ, dùng năng lực của vợ chồng Thiên Ma tông chủ, có thể trị được chỉ sợ đã sớm trị. Xem ra, chuyện này, ta cũng nhúng tay không được” .

Phương Vân cũng có lòng muốn giúp một tay, nhưng mà, hắn còn biết mình có bao nhiêu phân lượng. Thiên Ma tông chủ cũng làm không được, với năng lực của hắn, chỉ sợ càng thêm không có cách nào.

“Phương Vân, người còn không có nói cho ta biết, người là làm sao biết ta có một tỷ tỷ? Người có phải đã gặp tỷ hay không?”

Thiên Ma công chúa mặt đầy chờ mong nói.

Phương Vân do dự một chút, vô ý thức đã muốn giấu diếm xuống dưới. Dù sao, ngay cả cha mẹ của nàng cũng không nguyện nói cho nàng biết. Nhưng mà, nhìn thấy khuôn mặt đầy chờ mong của nàng, rốt cuộc vẫn có chút không đành lòng.

Chuyện này, bất luận là tốt hay xấu, Thiên Ma công chúa là người trong cuộc, hắn là có tư cách biết. Dù sao, vợ chồng Thiên Ma tông chủ làm như vậy, có lẽ hoàn toàn là vì Thiên Ma công chúa. Nhưng có khi, vì quan tâm bảo vệ, đối với Tạ Phiên Nhiên mà nói, cũng không nhất định là chuyện tốt.

“Ta xác thực gặp qua, tóc dài màu bạc, tính cách rất lạnh, thích dùng kiếm..Phương Vân nói.

“Không sai, không sai. Chính là như vậy..

Thiên Ma công chúa liên tục gật đầu, vẻ mặt chờ mong: “Tỷ ấy ở nơi nào? Người gặp qua tỷ ở đâu?”

“Ồ tại...” Phương Vân miệng mở ra, vừa muốn nói chuyện. Đột nhiên, một đạo thanh âm trầm thấp, xuyên thấu hư không, rơi vào trong tai Phương Vân:

“Không nên nói với nó! Nó chịu không được kích thích. Chúng ta trước kia cũng có đề cập qua với nó, nó khi đó hôn mê ba ngày ba đêm, còn mà liên tục phát sốt. Chân khí đều không có tác dụng!”

Phương Vân trong lòng cả kinh: “Thiên Ma tông chủ!”

478. Chương 467: Kế Đô Cùng Tiêu Tiêu.

Phương Vân tuy chưa từng gặp qua Thiên Ma tông chủ, cũng chưa từng nghe qua thanh âm của hắn, nhưng từ nội dung lời nói của đối phương, cũng đã biết thân phận của đối phương.

Vị tông chủ này cách xa hơn vạn dặm, đem thanh âm vượt hải dương mà tới. Phần năng lực này, quả thực kinh người. Nhưng mà, Phương Vân cũng không có loại bản lãnh này, đem thanh âm của mình xuyên thấu hơn vạn dặm, bay đến Thiên Ma sơn.

“Là ta” Thiên Ma tông chủ tựa như hiểu rõ Phương Vân trong lòng đang suy nghĩ gì, khẳng định nói.

“Chuyện hôm nay, ta nhận người một nhân tình, về phần Phiền Nhi, ta sẽ xử lý. Sau này nếu có cơ hội, người không ngại đến Thiên Ma sơn, ta sẽ nói cho người biết tất cả chân tướng” .

“Phương Vân, ta trong tông công việc bề bộn. Chuyện Phiền Nhi ta giao cho người” .

Thanh âm Thiên Ma tông chủ vừa dứt, lập tức biến mất vô tung.

Phương Vân im lặng không nói gì, công lực của hắn không đủ, rất nhiều sự tình, không thể cách xa ngàn dặm, hỏi thăm Thiên Ma tông chủ. Vị tông chủ này đi cũng quá nhanh. Cái gì mà trong tông công việc bề bộn, sao nghe cũng giống như lấy cớ, giống như đem gánh nặng trút qua, đem Tạ Phiền Nhi giao cho hắn.

“Thật là... nhân tình thật lớn!”

Phương Vân ung dung nói dối Tạ Phiền Nhi một lần, đổi lấy một cái nhân tình của Thiên Ma tông chủ, thật đúng là có lợi. Nhưng mà, xem thế nào, cũng giống như Thiên Ma tông chủ cố ý tặng một cái nhân tình cho mình.

Với khả năng tông chủ một phái, không đạo lý, có thể ngàn dặm truyền âm, không thể ngàn dặm xuất công, cứu con gái của mình!!

“Phương Vân? Người tại sao không nói?”

Ở một bên, Tạ Phiền Nhi kinh ngạc nói. Nàng chỉ thấy Phương Vân nói một nửa, đột nhiên không nhúc nhích.

“Ha ha, ta nói là nàng đã rời đi” Phương Vân nói.

Thiên Ma tông chủ đã nói không thể để cho nàng biết, tất nhiên không cho nàng biết vẫn tốt hơn.

“Đi thôi. Ta đưa cô rời khỏi đây!”

Phương Vân bay lên trời, giữa không trung thét dài một tiếng, hai cánh triển khai, che hơn ba trăm dặm, dấy lên sóng gió đầy trời. Mây trôi nồng đậm mãnh liệt bành trướng. Một cỗ chân khí phát ra, Phương Vân lập tức đem Thiên Ma công chúa đưa lên trên lưng, hai cánh chấn động, nhắm về phía trung thổ thần châu bay đi.

Trên Thiên Ma sơn, vợ chồng Thiên Ma tông chủ đang khoan chân ngồi.

“Làm sao vậy” .

Khi Thiên Ma tông chủ mở mắt ra, mỹ phụ nhân ở một bên vội vàng hỏi.

“Không có việc gì. Tiểu tử kia quá lỗ mãng. May mà, ta dùng tiên thiên thuật số thôi diễn Phiền Nhi, sớm biết rằng một màn này” Thiên Ma tông chủ mỉm cười nói.

Phương Vân trên người có nho gia khí vận duy trì, rất khó suy tính tương lai của hắn. Nhưng mà, Thiên Ma tông chủ chính vốn là không cần phải đi suy tính Phương Vân. Hắn chỉ cần dùng tiên thiên số thuật thôi diễn con gái của mình là được.

Nho gia khí vận, luôn che dấu Phương Vân, nhưng che dấu không được con gái của Thiên Ma tông chủ!

Ở trong tính toán của Thiên Ma tông chủ, Phương Vân nếu không hiện ra thì đợi một lát nữa, hắn sẽ xuất thủ.

“Như vậy cũng tốt!” Mỹ phụ nhân thở phào nhẹ nhõm. Nhưng mà, chân mày của nàng vẫn nhíu lại, mơ hồ để lộ ra một tia lo lắng: “Phiên nhi hiện số lần phát tác, càng ngày càng nhiều. Nhiều khi, thiếp cũng không biết nói sao với nó” .

“Tất cả đều sẽ tốt, đừng lo lắng..

Thiên Ma tông chủ nhẹ nhàng kéo mỹ phụ nhân qua an ủi.

Trong đại điện, rất nhanh lại an tĩnh lại.

Lâu thuyền sắt thép khổng lồ, ở trên mặt biển theo gió vượt sóng, nhanh chóng đi tới.

Lưu Khải đứng ở đầu thuyền, hai tay mở ra, nhắm mắt đón tất cả gió biển mang đến, một bộ dáng hưởng thụ.

“Chúc mừng điện hạ, ngủ đông hơn mười năm, rốt cuộc có thể một bước lên trời, chấn động thiên hạ!”

Sau lưng Lưu Khải, Dương Tu hai tay ôm quyền, cung kính nói.

“Ha ha” , Lưu Khải chỉ cười cười, không nói gì. Từ mười lăm tuổi ngủ đông đến hiện tại, xác thực là không dễ. Vì ngày này, hắn lên kế hoạch đã lâu. Tám năm trước, tiến vào mười vạn đại quân tiêu trừ lịch lãm, còn cố ý tạo ra giả tượng thần hồn của mình bị thương, làm cho tất cả mọi người cho rằng, con đường võ đạo của mình, đã đạt đến cuối cùng. Bấy mười hai vị hoàng tử, ba mươi sáu vị công chúa cũng bởi vậy, đều đem hắn coi như phế nhân, đem dịch ý đặt ở trên người Thái tử Lưu Tú cùng Thập Tam hoàng tử. Hắn mới có thể an tâm phát triển. Cho đến ngày nay, hắn rốt cuộc cánh chim đã mạnh, có thể bày ra răng nanh của mình.

Võ đạo tu vi đạt tới Thiên Trùng cảnh, đã xem như một đỉnh núi nhỏ. Lại hướng lên, chỉ dựa vào cố gắng là không đủ. Đã không còn cần thiết phải tiềm phục.

Hiện tại, trong các hoàng tử, hoàng nữ, hắn là hoàn toàn xứng đáng đệ nhất nhân!

“Dương Tu, ngươi biết ta lúc này nghĩ cái gì không?”

Lưu Khải mở mắt ra, đột nhiên nói.

“Thuộc hạ không biết, kính xin điện hạ chỉ rõ!” Dương Tu cung kính nói.

Lưu Khải trong mắt xẹt qua một tia hào quang sáng ngời, mở hai tay ra, mỉm cười nói: “Ta nghĩ đến câu nói của thái tổ năm đó, gió lớn nổi, mây bay lên...”

Dương Tu trong lòng chấn động, vội cúi đầu, trầm mặc không nói.

“Ha ha ha” , Lưu Khải cười lớn một tiếng, đột nhiên bay lên trời, bay khỏi bong thuyền ngoài mấy trăm trượng, đón gió mà đứng. Yên lặng hưởng thụ cảm giác cuồng phong đập vào mặt.

Hắn có cảm giác, lần này trở lại kinh thành, chỉ sợ cũng sẽ nhắc lên một hồi sóng to gió lớn. Hắn kinh doanh thế lực đã lâu, rốt cuộc cũng có thể nổi lên khỏi mặt nước.

“Tư điều, không lên tiếng thì thôi. Lên tiếng thiên hạ kinh. Hiện tại, cũng nên là lúc ta lên tiếng làm thiên hạ kinh” .

Lưu Khải trong lòng cười lạnh một tiếng, tay áo phất một cái, đã hạ xuống boong tàu.

Đột nhiên, hai cỗ khí lưu cường đại, xuất hiện ở trong cảm ứng của Lưu Khải. Cách cách lâu thuyền sắt thép, tựa như chừng mấy trăm dặm

“Hừ?” Lưu Khải trong lòng khẽ động, lập tức giương mắt nhìn lại, hai đạo tinh mang màu tím mênh mông, lập tức ở ngoài mây trăm dặm bùng lên ngút trời. Mơ hồ có thể thấy được hai bóng người một đỏ một trắng đang qua lại.

Lưu Khải chân mày cau lại, trong nháy mắt phân biệt được khí tức của Kế Đô công chúa.

“Người phía trước bị bà tiên này truy đuổi, hẳn chính là yêu nữ thượng cổ Oán Tình đạo mà nàng muốn tìm” Lưu Khải trong mắt xẹt qua một tia hào quang suy nghĩ, lập tức quyết định.

Lưu Khải tuy cùng Kế Đô công chúa không có qua lại, nhưng mà Kế Đô cùng Thập Tam hoàng tử Lưu Triệt cùng một chỗ. Nàng muốn giết, chính là hẳn phải cứu. Yêu nữ này nắm giữ ở trong tay, chỉ có chỗ tốt, không có chỗ xấu. Khi tất yếu, còn có thể lấy ra đối phó Lưu Triệt.

“Hô!” .

Tiếng gió rung động, Lưu Khải lập tức biến mất ở trên lầu thuyền, hướng về phía Kế Đô công chúa cùng yêu nữ Tiêu Tiêu.

Trên hải dương bao la, truyền nhân thượng cổ Oán Tình đạo Tiêu Tiêu cùng Kế Đô công chúa một trước một sau, ở trên mặt biển phóng đi. Hai người quần áo một đỏ một trắng, cực kỳ dễ thấy.

“Hi hi hi, người chạy không thoát đâu! Người Kế Đô ta muốn giết, người chạy đến chân trời góc biển cũng không thoát” .

Kế Đô công chúa cười điên cuồng, trong tay nàng cầm Kế Đô đao, hắc khí trùng trùng.

“Kế Đô công chúa, chúng ta đều là phận gái, ta lại cùng ngươi không cừu không oán. Ngươi vì sao phải khổ như vậy” .

Tiêu Tiêu tận tình khuyên khuyên can. Trên người nàng quần áo rách nát, nhiều chỗ bị đao khí cắt qua. Hiển nhiên là cùng Kế Đô công chúa trong lúc giao thủ, ăn không ít thiệt thòi.

Với năng lực của nàng, vốn không đến mức chật vật như thế. Nhưng một bên cố tình tính toán, một bên vô tâm phòng bị. Kế Đô công chúa bản thân thực lực không kém, còn dẫn theo một cường giả Thiên Trùng ám toán nàng. Nếu như không phải Hô Diên Đại Tàng cản lại cường giả Thiên Trùng bên cạnh Kế Đô công chúa, nàng chỉ sợ hiện tại đã bị ám toán chết.

“Ha ha, ai bảo ngươi dám câu dẫn Thập Tam đệ. Thập Tam đệ nếu muốn leo lên ngôi vị hoàng đế, ngươi chính nhược điểm lớn nhất của hắn, không thể không trừ!”

Kế Đô công chúa cười rộ lên, lại là một đạo đao quang đen kịt, xé mở không khí cùng nước biển, trực tiếp nhắm Tiêu Tiêu chém tới, nàng căn bản không dám trực tiếp đụng chạm vào thanh thượng cổ Kế Đô đao này thân hình vội né qua.

Kế Đô tinh, La Hầu tinh, là ngôi sao đại biểu cho thiên địa chí hung chí lệ. Thượng cổ Kế Đô, La Hầu tông thu nạp tinh khí hai vì sao này, tại tính chất công pháp đã vượt xa thượng cổ Oán Tình đạo cái này loại tông phái bài danh phái sau của ba nghìn tông phái. Tiêu Tiêu khi chống lại Kế Đô công chúa, đầu tiên chân khí đã bị khắc chế. Mà thanh thượng cổ Kế Đô đao, càng đem loại khắc chế này biến thành triệt để áp chế. Thượng cổ Oán Tình đạo dẫn dắt thi khí, oán khí, độc khí, lệ khí, quỷ khí... Đụng phải Kế Đô đao căn bản anh hùng không đất dụng võ. Thậm chí Kế Đô đao trực tiếp có thể bẻ gãy liên lạc thi khí trong lòng đất cùng với nàng.

Trên người Kế Đô công chúa nàng tối kị nhất chính là thanh thượng cổ tà đao này. Ở trước mặt thanh thượng cổ Kế Đô đao này, một thân công lực của Tiêu Tiêu, mười thành còn phát huy không đến ba thành. Căn bản không có cửa đánh. Duy nhất đáng vui mừng là, Kế Đô công chúa còn chưa có đạt tới Thiên Trùng cảnh, công lực không đủ, không đủ để phát huy ra toàn bộ uy lực của Kế Đô đao. Nhưng mà, dùng để đối phó nàng vẫn là dư dã.

“Kế Đô công chúa, ta cũng đã trốn đến Đại Doanh châu. Cái này còn chưa đủ sao? Chúng ta đều là nữ nhân, suy bụng ta ra bụng người. Ngươi không thể buông tha ta sao?”

“Ha ha, không cần phải đem mình giả trang diêm đạm đáng yêu như vậy. Bồn cung không phải là nam nhân, sẽ không bị người dụ dỗ. Oán Tình đạo, vào thời Thượng cổ cũng không có thanh danh tốt gì. Thượng cổ Oán Tình đạo câu dẫn nam nhân, giết nam nhân còn thiếu sao? Lúc này, lại có thể giả trang đáng thương, lừa gạt bồn cung. Hì hì hì, xem ra ngươi là chưa tới phút cuối chưa thôi. Bồn cung đơn giản thành toàn ngươi! Bắt”

Kế Đô công chúa quát lớn một tiếng, Kế Đô đao giương lên, thi khí quỷ khí oán khí cuộn cuộn dâng lên mênh mông, hóa thành một dòng nước lũ, cuốn về phá yêu nữ Tiêu Tiêu.

Tiêu Tiêu biến sắc, những này thi khí, quỷ khí, oán khí vốn là nàng động đến địa khí dẫn tới, lại bị Kế Đô đao hấp nhiếp, giờ đây dùng để đối phó nàng.

“Kế Đô công chúa, ngươi không cần phải khinh người quá đáng! Nếu không phải thanh Kế Đô đao này, ngươi chưa chắc đã hơn ta” .

Tiêu Tiêu quát lớn một tiếng, thân hình nhoáng một cái, đạp đất mà dậy, khó khăn lắm mới né qua đao nước lũ này.

“Sớm như vậy chẳng phải hơn không, còn giả trang cái gì cô gái yếu đuối. Thượng cổ Oán Tình đạo, nơi nào là cô gái yếu đuối, về phần Kế Đô đao, hì hì, là bồn cung đặc biệt chuẩn bị cho ngươi. Hây! Kế Đô phệ thiên” .

Kế Đô công chúa tay trái huy động pháp quyết, bỗng nhiên quát lên một tiếng lớn, trăm huyết hợp Thành một đạo tinh mang màu đen.

Mấy trăm dặm, bầu trời bỗng nhiên biến sắc, mây đen cuộn cuộn từ bốn phương tám hướng hội tụ lại, hóa Thành một lốc xoáy cực lớn, lơ lửng ở trên đỉnh đầu Kế Đô công chúa.

Đạo tinh mang màu đen này của Kế Đô công chúa, tựa như động đến cái gì. Chỉ thấy trong tâm dòng xoáy của mây đen, ở trong khoảng không hư vô kia, lấp lánh một ngôi sao cực lớn màu đen!

479. Chương 468: Gặp Nhau Trên Biển.

“Ầm ầm!” .

Hư không chấn động, một đạo hào quang màu đen cực lớn, từ phá ngôi sao trên không hạ xuống, chui vào trong đao quang Kế Đô. Khí tức Kế Đô công chúa, trong nháy mắt tăng vọt một mảng lớn.

“Hây!”

Một tiếng hét lớn, Kế Đô đao phá không mà dậy, một cỗ đao quang hắc ám, hung lệ, cuồng bạo phá không ra, chỉ có bay ra mấy trượng, lập tức trốn vào trong hư không, biến mất không thấy.

Từng vòng gợn sóng màu đen, lấy Kế Đô công chúa làm trung tâm, bức bắn bốn phương. Kế Đô công chúa giờ khắc này, ánh mắt sắc bén, thần thái lãnh khốc, giống như hung thần trong bóng tối.

Yêu nữ Tiêu Tiêu thần sắc biến đổi, một cỗ cảm giác nguy cơ mãnh liệt, từ trong lòng dâng lên. Một đao kia, không chỉ có thực lực bản thân Kế Đô công chúa, còn có lực lượng của sao Kế Đô cùng Kế Đô đao, làm cho nàng sinh ra một loại cảm giác sống chết trước mắt.

“Hây!” Tiêu Tiêu quát lên một tiếng lớn, bỗng nhiên lấy ra một quả thủy tinh hồng nhạt, một ngụm tinh khí phun ra, liền ném ra ngoài. Đồng thời đan điền chân khí cổ động, điên cuồng thiêu đốt, thi triển ra một môn thượng cổ bí pháp Oán Tình di hình đại pháp, thân hình nhoáng một cái, lập tức tốc độ tăng vọt, hóa thành một đạo hồng quang nhanh bắn ra.

“Ông!” .

Hư không rung động lắc lư, mảng lớn không gian vỡ ra, một đạo đao khí đen kịt, giống như hung thú tiền sử, phá không ra, truy về phá Tiêu Tiêu.

“Nổ!” Tiêu Tiêu cũng không quay đầu lại, khu động pháp quyết, dẫn nổ cực phẩm pháp khí của thượng cổ Oán Tình đạo kia.

Một đạo từ quang so với thái dương còn chói mắt hơn, ở trong hư không huyền lệ chợt nổ tung. Pháp khí tự bạo dẫn phát ra năng lực cuồng bạo, nhắc lên một lớp không gian loạn lưu, bức bắn ra, ý đồ ngăn cản một đạo kia.

“Phành!”

Kình khí pháp khí tự bạo, chỉ kiên trì một lát, liền bị Kế Đô phê thiên nuốt hết. Đạo khí mệnh mỏng, nhanh truy thẳng lên, trong thời gian ngắn lướt qua tầng tầng không gian, truy về phía Tiêu Tiêu.

“Hây!”

Tiêu Tiêu cảm giác được đạo khí sau lưng như thấu xương cốt mà tới, thần sắc đại biến, quát lớn một tiếng, một quyền vội vàng đánh ra, nước lũ màu đen cuộn cuộn dâng lên ra, nước lũ có vô số si nam oán nữ, làm ra các loại hình trạng triển miên xót xa, dẫn động thất tình lục dục của con người.

“Oành ùng!”

Đạo nước lũ màu đen này, chẳng những không cách nào ngăn cản Kế Đô phê thiên, ngược lại thành chất dinh dưỡng tốt nhất cho một đạo kia. Ánh đạo giống như một cự thú màu đen hung mãnh, trong nháy mắt đem lực lượng một quyền này thôn phệ, sau đó hướng về phía Tiêu Tiêu đánh tới.

“A!!...”

Tiêu Tiêu hô nhỏ một tiếng, rút cuộc nhìn không được hoa dung thất sắc, ở trước mặt Kế Đô đạo, một quyền này của nàng hoàn toàn phát huy không ra uy lực. Mắt thấy đã muốn mất mạng dưới Kế Đô đạo. Đột nhiên...

“Oành!...”

Một đạo quyền khí đột nhiên đánh ra, một quyền này cường hoành, bá đạo, khí thế như núi cao, đập đất mà dậy, trực chỉ trời xanh. Chỉ một quyền, đã đánh nổ Kế Đô phê thiên do Kế Đô công chúa phát ra.

“Là người!”

Kế Đô công chúa đầu tiên là nổi giận, nhưng mà nhìn rõ ràng người tới, trong mắt rút cuộc nhìn không được lộ ra vẻ khiếp sợ.

Cách đó không xa, một bóng người đầu đội từ kim quan, mặc long bào viền vàng, tuy thân hình gầy yếu, lại để lộ ra một cổ khí phách khôn cùng. Giống như quân vương một nước vậy.

“Lục tỷ, chúng ta rút cuộc gặp mặt. Tiểu đệ, hữu lễ!”

Lưu Khải trên mặt nở nụ cười, không nhanh không chậm bước tới.

“Không ! Người không phải hần! Lưu Khải là cấp Thiên Tượng, ngũ thiên long chi lực! Làm sao có thể cường đại như vậy!”

Kế Đô công chúa lắc đầu, như bị kích thích thật lớn, không thể tin nói.

Lưu Khải cùng Vinh Thân vương tựa như quan hệ không ít, cái này nàng sớm đã biết. Nhưng mà, dù âm mưu thế nào thì ngũ thiên long chi lực, hơn nữa thần hồn bị thương, căn bản là nhắc lên không nổi sóng gió gì. Ở trong mắt Kế Đô công chúa, Lưu Khải cùng hoàng tử khác rõ ràng không đủ tư cách tham dự tranh đoạt ngôi vị đại thống, chỉ là trong lòng không cam lòng, vùng vẫy giãy chết, làm ra một ít âm mưu.

Kế Đô công chúa chưa từng có nghĩ tới, Lưu Khải gần đây không nhìn vào trong mắt, lại có thể có thực lực cường đại như thế.

“Lục tỷ, tỷ đang làm gì vậy? Lừa mình dối người sao? Ta chỉ là một hoàng tử ngũ thiên long chi lực, người khác đáng giá giả dạng ta sao? Lục tỷ, tỷ là người thông minh, sẽ không phải có lúc cũng hồ đồ chứ!”

Lưu Khải mỉm cười, câu nói đầu tiên lãnh khốc vô tình đề nạt ảo tưởng của Kế Đô công chúa. Lần này tới, Lưu Khải vốn là muốn che dấu diện mục, nhưng mà suy nghĩ một chút, xao động tạo nên khi tiến vào cấp

Thiên trùng, chỉ sợ sớm đã kinh động ba vị Thiên Cơ tiên sinh trong Thiên Cơ đài. Tin tức mình bước vào Thiên Trùng cảnh, chỉ sợ sớm đã rơi vào tay trong tay các hoàng thất huynh muội trong hoàng cung kia.

Lúc này, người người cũng đã chú ý tới hắn. Người này trong đám người, tất nhiên kể cả Thái tử Lưu Tú cùng Thập Tam hoàng tử Lưu Triệt. Lưu Khải tuy ẩn nhẫn đã lâu, nhưng mà, trong lòng cũng biết, muốn tranh đoạt ngôi vị đại thống, muốn không lên một tiếng, vô thanh vô tức mà muốn leo lên ngôi vị hoàng đế, trên căn bản là nằm mơ.

Cùng Thập Tam hoàng tử, Thái tử Lưu Tú xung đột, không thể tránh né. Tất nhiên sớm muộn muốn chống lại, còn không bằng đơn giản dùng gương mặt thật đối với người khác. Cho nên, Lưu Khải cũng lười được che lấp diện mục.

Ngủ đông đã đủ lâu, cũng không cần thiết phải che dấu nữa!

“Lưu Khải, ngươi, ngươi!...”

Kế Đô công chúa hai vai có chút rung động, Lưu Khải trước mắt vẻ mặt mỉm cười, thoạt nhìn cực kỳ ưu nhã, nhưng mà khiến cho Kế Đô công chúa cảm giác một loại áp lực không nói nên lời, hầu như muốn làm cho người ta hít thở không thông. Lưu Khải giống như thực lực này vẫn dấu kín, trọn vẹn ẩn tàng hơn mười năm, thậm chí giấu diếm được tam đại Thiên Cơ tiên sinh, hẳn lòng dạ sâu xa, tâm cơ hung ác, làm cho người tìm đập nhanh.

Kế Đô công chúa môi giật giật hồi lâu, hoàn toàn tìm không thấy từ ngữ hình dung tâm tình của mình, chỉ hung hăng nói: “Lưu Khải, ngươi lòng dạ thật khá, thật độc! Xem như ta đã nhìn lầm”.

“Lục tỷ, tỷ giống như mất đi lý trí rồi! Đệ đệ ta đây võ công tiến nhanh, tỷ làm tỷ tỷ, không cảm thấy cao hứng sao?”

Lưu Khải vừa nói, vừa chậm rãi đi về phía yêu nữ Tiêu Tiêu, nhìn một cái, nhin không được khen:

“Quả nhiên là một kỳ nữ tử, xinh đẹp tuyệt luân không nói, hơn nữa khí chất yêu dã. Ngay cả ta cũng nhin không được động tâm, trách không được Thập Tam ca lại động tình với nàng”.

Lưu Khải duỗi ra một tay, nâng cằm Tiêu Tiêu lên, dùng một loại thưởng thức nhin trong chốc lát, khen: “Quả nhiên không tệ. Cô gái Thượng cổ Oán Tình đạo này quả nhiên không tệ”.

“Làm càn! Lưu Khải ngươi ngay cả cô gái của Thập Tam ca ngươi cũng dám động!”

Kế Đô công chúa tuy một lòng muốn giết Tiêu Tiêu, nhưng mà nhìn thấy Lưu Khải khinh bạc nàng, không khỏi giận tím mặt. Bất kể như thế nào, khi nàng ta còn chưa chết, chung quy vẫn là cô gái Lưu Triệt yêu mến. Lưu Khải khinh bạc nàng, chẳng khác gì ở trên mặt Lưu Triệt giẫm một cước.

Tiêu Tiêu cũng không nói lời nào, vị hoàng thất hoàng tử trước mắt này, thực lực phi thường cường đại, căn bản không phải nàng có thể đối kháng. Hơn nữa, nàng từ trên người Lưu Khải, nghe thấy được chân khí tức quen thuộc. Loại khí tức này nguyên từ thượng cổ, hơn nữa là khí tức tông phái cực kỳ cường đại.

Về phần Lưu Khải động tác nhin như khinh bạc, Tiêu Tiêu ngược lại cũng không thèm để ý. Cũng không phải cô gái thượng cổ Oán Tình đạo không thèm để ý chút nào, mà là nàng từ trong ánh mắt Lưu Khải, cũng không có cảm nhận được bất luận ý vị khinh bạc nào.

Đầu tiên nhin thấy mắt Lưu Khải, Tiêu Tiêu cảm giác là, người này ngoài nhu trong cương, trong mắt chỉ có ngôi vị hoàng đế, cùng Lưu Triệt là người cùng một đường. Bất đồng là, người này so với Lưu Triệt càng triệt để, căn bản không sa vào nữ sắc.

“Điện hạ, ngũ lôi..Tiêu Tiêu nhẹ giọng thử nói.

“Hừ?” Lưu Khải chân mày nhíu lại, Tiêu Tiêu vừa nói ra bốn chữ, đã bị hắn cắt đứt, làm như có chút không vui.

Tiêu Tiêu lập tức trầm mặc không nói, nhưng mà trong lòng đã có câu trả lời. Vị này quả nhiên truyền thừa đạo thống thượng cổ tông phái, cùng mình đoán cũng không sai biệt.

Nếu thật là nhất mạch này, Lưu Khải cùng mình còn rất có duyên!

“Lục tử, ở đây mây mù dày đặc, khó mà nhìn tới. Người nói, ta nếu ở đây giết tử thì như thế nào?”

Lưu Khải đột nhiên quay đầu, nhìn sang Kế Đô công chúa nói.

Kế Đô công chúa sắc mặt đột biến: “Người dám!”

“Ha ha, có cái gì không dám ở đây rời xa trung thổ, tử chết cũng không có người biết! Dù sao, tử cũng quá nhiệt tình trợ giúp Lưu Triệt đăng cơ. Mà Lưu Triệt, là đối thủ cạnh tranh của ta!”

Lưu Khải ngay cả Thập Tam ca cũng không gọi, trực tiếp gọi là Lưu Triệt.

“Ta nếu là người, tuyệt không làm như vậy!”

Một thanh âm to lớn, từ phá trên không truyền đến. Mọi người ngẩng đầu nhìn lại, lập tức nhìn thấy chân trời mây đen cuộn cuộn, một đạo bóng đen khổng lồ, che khuất bầu trời, gào thét mà đến. Cùng một thời gian, một cỗ khí lưu cường đại phá không ra, tập trung trên người Lưu Khải.

“Côn Bằng!”

Lưu Khải trong lòng rung mình, liếc qua là nhận ra vật trong mây. Hắn không ngờ, có người lại có thể lấy được tinh huyết Thiên Cương thần thú Côn Bằng. Vật ấy hung hãn, còn trên cả lôi trạch lôi thần.

Lưu Khải trong lòng nổi lên kiêng kỵ, lập tức không dám hành động thiếu suy nghĩ. Đối phương khí tức chừng hơn ngũ thập (50) thiên long chi lực. Hắn biến thân lôi thần, cũng bất quá chỉ như thế, cũng không nắm chắc tất thắng.

“Hô!”

Một đạo cuồng phong tuôn qua, mây trôi thu liềm. Phương Vân mang theo Thiên Ma công chúa, xuất hiện ở bên người Kế Đô công chúa.

“Phương Vân, là người!”

Nhìn thấy bóng người bên người, Kế Đô công chúa trong lòng hung hăng chấn động. Mới cách không bao lâu, Phương Vân lại có thể công lực tăng vọt đến tình trạng như thế! Nhưng mà, ngoài khiếp sợ ra, trong lòng cũng thoải mái hơn.

Từ thực lực Phương Vân vừa rồi thể hiện ra mà thấy, ở bên hắn lúc này là rất an toàn.

“Mới không gặp bao lâu, người lại có thể lại thông đồng với một tiểu cô nương... Ồ, tại sao có điểm giống Tạ Phiên Phiên, người sẽ không vừa ăn xong tử tử, lại đến ăn muội muội chứ?”

Kế Đô công chúa trong lòng thả lỏng, lập tức bản tính nổi lên, đã bắt đầu đùa giỡn Phương Vân.

“Kế Đô công chúa, muốn tìm cái chết, có cứ việc nói thẳng. Ta lập tức thoát ra ngàn dặm, chờ sự tình kết thúc, ngày mai trở lại thay cô nhặt xác!”

Phương Vân lạnh lùng nói, nhìn cũng không thèm nhìn Kế Đô công chúa

“Người!...” Kế Đô công chúa lập tức nghẹn lời, tình thế mạnh hơn so với người, Phương Vân hiện tại công lực tiến nhanh, càng thêm, cao ngạo, Kế Đô công chúa thấp một đầu, nói chuyện cũng không đủ sức nặng.

Ở một bên, Thiên Ma công chúa nghe vậy, trong lòng lại khẽ động, lập tức nói: “Cô gặp qua tử tử của ta? Cô gặp tử ấy ở nơi nào?”

Kế Đô công chúa nghe vậy lập tức hiểu rằng, người thiếu nữ này cùng Tạ Phiên Phiên kia quả nhiên là hai tử muội, không khỏi vô ý thức ngẩng đầu lên, cổ quái nhìn thoáng qua Phương Vân. Vừa mới đá tử tử người ta đi, lập tức đem muội muội ôm vào, người này rốt cuộc là làm như thế nào. Nơi này chính là hải dương, cách trung thổ cũng gần tám, chín nghìn dặm. Cô muội muội này tựa như đến có phần không rõ.

Ánh mắt xẹt qua trên người muội muội, Kế Đô công chúa đột nhiên mí mắt giật lên, quần áo tiểu cô nương này mặc trên người, tại sao giống như là của tử tử kia?

480. Chương 469: Kiều Hùng.

Kế Đô công chúa tuy trong lòng nghi hoặc, nhưng dù sao biết trường hợp không đúng cũng không còn hỏi, nhưng mà, trong lòng lưu lại phần tâm tư.

“Điện hạ, ta nếu như là người thì lập tức sẽ rời đi” .

Phương Vân nhìn sang hoàng tử Lưu Khải cách đó không xa nói.

Thập Tam hoàng tử Lưu Triệt cho Phương Vân cảm giác, vẫn không tệ, đối phương đối với mình vẫn là về tình về lý, Phương Vân cũng sẽ không để cho Lưu Khải đắc thủ.

Nhưng mà, Phương Vân cũng sẽ không ngốc đến mức, lập tức động thủ, đem Lưu Khải giết đi. Hoàng tử tranh chấp lẫn này nước rất sâu, thời cơ không đúng, ngang nhiên xông vào, chỉ sợ sẽ chết không đất chôn. Hơn nữa, kiến thức thủ đoạn của Thiên Ma tông chủ, Phương Vân hiểu rằng, mình nếu cho rằng ở tại hải ngoại, không có người nhìn thấy mà ngang nhiên đem vị này giết đi, thật sự là ngu xuẩn cực độ.

Hoàng thất chết đi một vị hoàng tử, Nhân Hoàng nếu dùng tiên thiên số thuật thôi diễn thoáng cái là đem mình điều tra ra, như vậy chuyện xét nhà diệt tộc, cũng không cần đợi chín năm nữa, mà lập tức sẽ phát sinh.

Lưu Khải là hoàng tử, là hoàng thất huyết mạch. Bản thân là thần tử, là tướng quân triều đình. Một tướng quân triều đình giết đương kim hoàng tử, loại chuyện này công bố ra, ở triều đại nào cũng đều là tử tội.

Muốn trợ giúp Lưu Triệt, cũng phải chú ý đúng mực, hăng hái quá cũng hóa dở. Thật giết Lưu Khải, Lưu Triệt chẳng những sẽ không cảm kích mình, ngược lại sẽ thống hận mình.

“Người chính là Phương Vân?”

Tại Vinh Thân vương phủ, Lưu Khải sớm đã gặp qua Phương Vân một lần. Hắn biết rõ trước mắt chính là Phương Vân, nhưng vẫn là nhìn không được hỏi một lần. Lưu Khải cảm thấy, chính mình vẫn đánh giá quá thấp người này. Về phần lời Phương Vân nói, hắn ngược lại cũng không có tức giận. Dù sao, có thể ẩn nhẫn lâu như vậy, điềm khí lượng ấy vẫn có.

Lần này đến Đại Doanh châu, Lưu Khải vốn từng có ý niệm trong đầu, muốn gạt bỏ vây cánh của Lưu Triệt. Nhưng mà hiện tại đã hoàn toàn không thể. Vị này phát triển, so với hắn còn muốn nhanh hơn. Chân chính động thủ, Lưu Khải cũng không có nắm chắc.

Phương Vân chỉ cười cười, không có trả lời.

Lưu Khải khi dò xét hắn, hắn cũng đã đánh giá Lưu Khải .

Vào trước hôm nay, Phương Vân chưa từng nghe qua cái tên Lưu Khải, cũng chưa từng gặp qua vị này. Trong bảy mươi hai hoàng tử, ba mươi sáu công chúa, đứng hàng đầu, thực lực mạnh nhất, một mực là Thập Tam hoàng tử Lưu Triệt. Nhưng hiện tại xem ra, cái danh hàng đầu của Lưu Triệt này, rõ ràng đã là hữu danh vô thực.

Vị trước mắt này, bất luận là ẩn nhẫn, tâm tính, lòng dạ, thực lực, đều muốn vượt xa Lưu Triệt. Thực lực như thế, lại ẩn mà không phát, chỉ với điểm này, cũng đủ để cho bất luận kẻ nào sinh lòng kiêng kỵ.

“Điện hạ, ta hiểu rằng người còn che giấu thực lực không phát, nhưng mặc kệ người ẩn tàng thực lực như thế nào. Với trình độ trước mắt của người, tuyệt đối không phải là đối thủ của ta. Ta vẫn là câu nói kia, lập tức rời đi” .

Lưu Khải thể hiện ra thực lực, ước chừng hơn tam thập (30) thiên long chi lực gì đó, cùng Phương Vân không kém nhiều. Nhưng mà, Phương Vân đã có loại cảm giác Lưu Khải chỉ sợ còn ẩn tàng không ít thủ đoạn, thực lực của hắn tuyệt đối không phải như thể hiện ra ở mặt ngoài. Đây là cũng chỉ là một loại trực giác.

Nhưng mà, mặc dù như thế, Phương Vân cũng không kiêng sợ, hắn hôm nay mang tinh huyết Côn Bằng cùng Thiên địa vạn hóa chung. Lưu Khải trừ khi có tinh huyết Chân Long, Bạch Hổ, Phượng Hoàng, Huyền Vũ các loại thánh thú này, đồng thời lại có Thiên nguyên pháp khí. Nếu không mà nói, với thực lực của hắn trước mắt, là không thể nào đối với mình cấu thành uy hiếp trí mạng.

Lưu Khải mỉm cười, cũng không nổi giận: “Phương Vân, nếu như đổi lại là người khác, ta lập tức muốn hấn chết không chồn dung thân. Nhưng mà, người thì khác. Ta biết rõ người còn chưa có triệt để đều nhập về phá Lưu Triệt. Ta cũng không ngại nói cho người biết, trên người của ta có Thiên Cương thần thú Lôi Trạch Lôi Thần đứng hàng thứ năm Bất luận là thực lực, hay thể lực, ta đều so với Lưu Triệt mạnh hơn. Điểm này, sau khi trở lại kinh thành, người rất nhanh sẽ phát hiện. Phương Vân, người nếu như cảm thấy Lưu Triệt có thể cho Phương gia các người một tương lai tốt. Như vậy, cái này ta cũng có thể hứa hẹn cho người. Ta có thể cấp cho người, so với Lưu Triệt còn nhiều hơn” .

Kế Đô công chúa sắc mặt đại biến, lập tức nói: “Phương Vân, đừng nghe hấn. Lưu Khải này tâm cơ quá sâu, không đáng tin cậy” .

“Ha ha” , Lưu Khải nở nụ cười: “Kế Đô, tỷ dám nói Lưu Triệt sẽ không có tâm cơ Đế vương tâm thuật chứ? Đế vương tâm thuật không phải là tâm cơ? Lưu Triệt thì tốt hơn chỗ nào? Lần trước tiến đến thượng cổ chiến trường, triều đình đã chết không ít vương hầu. Phương Vân, người cũng đi cùng. Ta nghĩ, người là người thông minh, người sẽ không cho rằng, những vương hầu này thật chỉ là vận khí không tốt, chết ở nơi đó sao?”

Phương Vân im lặng không nói.

“Hoàng tử tranh chấp các đời, có ai mà không giết người khác? Hoàng tử chân chính không có tâm cơ, chỉ sợ sớm đã chết rồi. Ta cùng Lưu Triệt căn bản không có gì khác biệt, muốn nói có, đó chính là ta so với hấn có thể nhẫn hơn. Phương Vân, đại trượng phu tất có quyết đoán, không thể vì chỗ ơn huệ nhỏ. Ta hiểu rằng Lưu Triệt cho người tinh huyết Giác Thụy, nhưng mà cái này trên thực chất đối với người cũng không có tác dụng gì mấy. Dù sao, trên người của người sớm đã có tinh huyết Côn Bằng. Đương nhiên, ta hiện tại cũng không khả năng lập tức cho người thứ gì tốt. Nhưng mà, chỉ cần người đi theo ta, ta có thể cấp cho người, so với Lưu Triệt thậm chí còn nhiều hơn. Thậm chí tuyệt học Ngũ Đế, chỉ cần người đáp ứng, ta cũng có thể lấy cho người” .

Kế Đô công chúa nghe được sắc mặt đại biến, liên tục dùng ánh mắt nhìn Phương Vân. Nếu như nói Phương Vân ban đầu ở trong lòng Kế Đô công chúa, chỉ là một trong số tùy tùng của Lưu Triệt, thuộc về loại nhân vật có cũng được mà không có cũng không sao. Nhưng theo thực lực Phương Vân thể hiện ra càng ngày càng mạnh, phân lượng của hấn cũng càng ngày càng nặng, đặc biệt khi Kế Đô công chúa nhìn thấy hấn hóa thân Côn Bằng, địa vị ở trong lòng là tăng cường đến tột đỉnh.

Lưu Khải tất nhiên đã hiển lộ thực lực, đã không thể tránh né cùng Lưu Triệt đứng ở mặt đối lập. Nếu như lần nữa được Phương Vân trợ giúp, như vậy Lưu Triệt sẽ thật nguy hiểm. Tất nhiên Phương Vân không giúp Lưu Triệt, Kế Đô công chúa cũng quyết không thể để cho hấn trợ giúp Lưu Khải .

“Phương Vân, đừng đáp ứng hấn. Lưu Khải không thể tin” .

Kế Đô công chúa suy tư hồi lâu, cũng chỉ có thể nói ra những lời này. Nàng sắc mặt có chút tái nhợt, Lưu Khải không chỉ công phu ẩn nhẫn cực cao, mà công phu miệng lưỡi cũng lợi hại. Những lời này quả thực không chèn vào đâu được, nàng cũng tìm không ra lời để phản bác Lưu Khải.

Phương Vân trên mặt vẫn điềm nhiên, nhưng trong lòng thực sự âm thầm chấn động, không thể không thừa nhận, Lưu Khải nói lời này, xác thực có lực mê hoặc, hầu như hoàn toàn đem ưu thế của Lưu Triệt, phản bác triệt để. Nếu như xuất phát từ góc độ hấn nói, mình thật sự không có bất kỳ lý do gì trợ giúp Lưu Triệt.

“Vùng nước hoàng tử tranh chấp này, là càng ngày càng sâu. Lưu Khải này, không lên tiếng thì thôi, lên tiếng là kinh người. Người cạnh tranh vị trí Nhân Hoàng sau này chỉ sợ cũng là hấn và Lưu Triệt. Thậm chí vô cùng có khả năng rơi vào trên người hấn. Ta vốn muốn trợ giúp Lưu Triệt, chỉ là bởi vì Thái tử Lưu Tú cùng Dương Hoàng cọt vào cùng một chỗ, nếu để cho hấn đăng cơ đối với Phương gia chúng ta sẽ cực kỳ bất lợi, cho nên mới có ý nghĩ này. Nhưng hôm nay xem ra, còn cần phải thận trọng mới được” .

Phương gia dù sao cũng là thần tử, bất kể là ai đăng cơ thì điểm ấy cũng không thể thay đổi. Nếu hôm nay nếu đem tất cả đường sống phong kín, sau này Lưu Khải nếu thật leo lên ngôi vị Nhân Hoàng, nhớ lại chuyện hôm nay, chỉ sợ sẽ là mầm tai họa cho Phương gia sau này.

Hoàng tử tranh chấp, các triều đại đều là chuyện nguy hiểm nhất. Khi chỗ đứng không vững, lập tức chính là chết không đất dung thân. Loại tranh đấu này, võ đạo cao minh cũng không xén tay vào được, đa phần là nhờ vào đầu óc chân chính giết người không thấy máu.

“Điện hạ...”

Phương Vân vừa mới mở miệng, đã bị cắt ngang.

“Phương Vân, ngươi không cần phải gấp gáp trả lời ta” , Lưu Khải nhìn thoáng qua Kế Đô công chúa, cười nói: “Ta cho ngươi cũng đủ thời gian. Chờ sau này, ngươi cảm thấy suy nghĩ kỹ càng, thì nói cho ta biết cũng không muộn” .

Lưu Khải tuy ban đầu nhất muốn loại bỏ Phương Vân, cho tới hiện tại hoàng tử tranh chấp vẫn không thay đổi. Phương Vân là tâm phúc Lưu Triệt, muốn gạt bỏ hẳn là chuyện đương nhiên. Nhưng mà, cái này cũng chỉ là chuyện nhất thời, giữa hai người, cũng không phải là không có đường sống. Dù sao, không có kẻ địch vĩnh viễn, chỉ có ích lợi vĩnh viễn.

Nhìn thấy Lưu Khải cũng không có bức Phương Vân lập tức nói ra quyết định, Kế Đô công chúa cũng thở phào nhẹ nhõm, nàng nhanh chóng liếc qua Phương Vân, ánh mắt lập lòe thoáng cái:

“Bất kể như thế nào, chỉ cần có thời gian hòa hoãn, ta phải nghĩ ra biện pháp, đem Phương Vân giữ lấy mới được” .

“Phương Vân, ta vốn muốn đem Tiêu Tiêu đi. Nhưng mà, xem tại mặt mũi ngươi, ta thả nàng rồi đi để thể hiện bước thiện ý đầu tiên của ta” .

Lưu Khải lui về sau một bước, tay áo phất xuống, cũng không đợi Phương Vân phản ứng, liền hướng xa xa lao đi, thanh âm từ xa truyền đến:

“Phương Vân, ta chờ tin tức tốt của ngươi. Kế Đô, không cần phải thử đuổi giết nàng. Nếu không mà nói, kết quả chỉ sợ tỷ phi thường không muốn chứng kiến” .

“Đáng chết” Kế Đô công chúa âm thầm mắng, hung hăng trừng mắt nhìn Tiêu Tiêu. Nàng vốn quả thật có quyết định này. Nhưng mà, Lưu Khải đã trước khi đi, cũng đã nói những lời này, hiển nhiên là không có khả năng để cho nàng lại truy sát.

“Vị công tử này, đa tạ” .

Tiêu Tiêu chấp tay nói. Nàng coi cút một người, không giống những người khác đều có cơ cấu tin tức của mình. Đối với thân phận Phương Vân cũng không biết. Thấy hắn còn trẻ, liền đơn giản dùng công tử để xưng hô.

“Không cần, ta cũng không có ý giúp cô gì đây, ta chỉ là tới giúp người đuổi giết cô mà thôi” Phương Vân lạnh nhạt nói.

Tiêu Tiêu chỉ gạt nhẹ đầu, liếc qua Kế Đô, lập tức hướng về phía Đại Doanh châu mà đi tới.

“Đáng giận” , Kế Đô công chúa nghiêng răng nghiêng lợi.

Phương Vân lắc đầu, bật cười nói: “Kế Đô công chúa, chuyện ngươi đuổi giết nàng, Thập Tam hoàng tử chỉ sợ không biết. Ta khuyên cô hãy dẹp tâm này đi. Ta sẽ không đồng ý để cô đuổi theo giết nàng” .

“Ngươi là đồ vong ân phụ nghĩa. Tiểu tử Lưu Khải chỉ nói một lần, lại có thể khiến cho ngươi thay đổi chủ ý” Kế Đô công chúa cả giận nói.

Phương Vân cũng lười để ý tới nàng, chỉ nói: “Kế Đô công chúa, cô tuy là kim chỉ ngọc diệp, thân phận cao quý, ta cũng không dám động tới cô. Nhưng mà, đem phong chân khí cô lại, ném vào trong nước tra tấn thì ta vẫn có thể làm được. Ta nếu như là cô, lúc này, sẽ ngậm miệng lại mà im lặng” .

Kế Đô công chúa chân mày nhíu lên một cái, muốn chửi ầm lên.

“Hừ?” Phương Vân lông mi chớp chớp, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Kế Đô công chúa, rất có ý uy hiếp.

Kế Đô công chúa thần sắc trì trệ, cảm giác được, Phương Vân tựa như cũng không phải nói đùa, trong lòng phát lạnh, lập tức không dám nói tiếp nữa. Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu. Ai bảo thực lực của Phương Vân, hiện tại so với nàng còn mạnh hơn nhiều?

481. Chương 470: Lôi Vân Trên Biển.

“Kế Đô công chúa, hiện tại, cô chuẩn bị đi theo ta, hay tự mình đi bộ trở về Trung Nguyên?”

Phương Vân nghiêng đầu nhìn Kế Đô công chúa, mỉm cười nói.

Từ đây đi Trung thổ chừng tám, chín nghìn dặm, chung quanh mây mù dày đặc, một con thuyền cũng nhìn không tới. Kế Đô công chúa làm sao có thể một mình rời đi.

“Ít bầy trò đi! Ta biết ngươi có tinh huyết Côn Bằng, tốc độ nhanh vô cùng. Đưa ta về trung thổ đi!” Kế Đô công chúa không chút tức giận nói.

“Ha ha” Phương Vân cười lớn một tiếng, thân hình tung lên, giữa không trung mở ra, hai cánh hơn ba trăm dặm khuếch tán ra. Trời đất lập tức tối sầm lại, phẳng phất trong hư không xuất hiện một dãy núi khổng lồ màu đen.

“Đi thôi!”

Phương Vân tâm niệm vừa động, Kế Đô công chúa và Tạ Phiên Nhiên đều bị một cổ chân khí xoáy lên, đưa lên trên lưng rộng như Thái Sơn của Côn Bằng. Kinh phong cùng chuyển, chỉ nghe mặt biển dấy lên sóng gió ngập trời, Côn Bằng cực lớn đã hóa Thành một đạo bóng đen lướt đi.

Bao la trên mặt biển, một bóng người như lửa đỏ đang nhắm về hướng Đại Doanh châu, đập sóng mà đi.

“Có thể...”

Chợt dừng chân ở trên mặt biển, bỗng nhiên nhìn về phía phương bắc. Chỉ thấy một mảng mây đen cuộn cuộn, che hơn ba trăm dặm, nhanh chóng biến mất về phương bắc.

Ánh mắt Tiêu Tiêu chợt lóe lên, đột nhiên thân hình chuyển về một hướng khác mau chóng đuổi theo.

Ngoài sáu trăm dặm, một đạo bóng người gầy yếu nhưng khí phách đứng ở trên mặt biển. Hoàng tử Lưu Khải chấp tay mà đứng ở trên mặt biển. Hắn tựa như sớm biết Tiêu Tiêu sẽ tới, hồ hững nói: “Ngươi đã đến rồi”.

Tiêu Tiêu ở sau lưng Lưu Khải hơn hai mươi trượng đứng lại, trong mắt xẹt qua một tia thần sắc phức tạp, sau đó nói: “Không biết điện hạ, truyền thừa là thượng cổ Ngũ Lôi tông?”

Lưu Khải không có trả lời, tay phải từ trong tay áo duỗi ra, năm ngón tay mở ra Trong lòng bàn tay một đạo chân khí hiển hiện, đạo chân khí này hiện lên ngũ sắc, trong chân khí có điện quang lập lòe, mơ hồ có thanh âm lôi đình ầm ầm, dày đặc không ngừng. Biên giới chân khí càng phân hóa địa, hỏa, thủy, phong, mộc năm loại nguyên tố.

“Ngũ Lôi chân khí!”

Tiêu Tiêu trong lòng chấn động, lập tức nhận ra chân khí phát ra nơi lòng bàn tay Lưu Khải, thật sự là Ngũ Lôi phù pháp chính cống của thượng cổ Ngũ Lôi tông, luyện ra chân khí.

Tiêu Tiêu trong lòng không tiếp tục lưỡng lự, lập tức cúi đầu quỳ xuống. Cái loại thần phục này cũng không phải đối với bản thân Lưu Khải, mà là đối với thượng cổ Ngũ Lôi tông sau lưng Lưu Khải.

Lưu Khải hơi chút vẫy thủ, hồ hững nói: “Ngươi tất nhiên là đệ tử thượng cổ Oán Tình đạo, nên biết hứa hẹn giữa Oán Tình đạo đối với Ngũ Lôi tông”.

Tiêu Tiêu cúi đầu xuống, khẽ gật đầu.

Thượng cổ mười vạn tông phái, không ngừng công phạt nhau. Thượng cổ Oán Tình đạo, thậm chí mấy lần gặp phải tai họa ngập đầu, đều là Ngũ Lôi tông ra mặt, đem nguy cơ hóa giải. Có thể nói, thượng cổ Ngũ Lôi tông đối với Oán Tình đạo có ân huệ lớn lao. Cho nên chương giáo đời thứ ba mươi sáu của thượng cổ

Oán Tình đạo, đã từng đối với Ngũ Lô tông ra hứa hẹn. Sau này thượng cổ Ngũ Lô tông nếu cần, nhất định dốc toàn bộ lực lượng tông phái, thay thượng cổ Ngũ Lô tông hoàn Thành ba nguyện vọng.

“Thượng cổ Oán Tình đạo người hứa hẹn ba lượt hồi báo, đã thực hiện hai cái. Trước mắt chỉ còn mỗi cái cuối cùng. Tiêu Tiêu, người còn nhớ rõ trước khi thi giải, người đối với trưởng lão Ngũ Lô tông đã nói gì không?”

Tiêu Tiêu khẽ run lên, gật đầu nói: “Nhớ rõ. Một yêu cầu cuối cùng của Thượng cổ Ngũ Lô tông, chính là để cho ta thi giải chuyển thế, chìm trong hắc ám. Đến khi ý thức thức tỉnh, thời cơ phù hợp, thì thay thượng cổ Ngũ Lô tông hoàn thành một nguyện vọng cuối cùng!”

“Rất tốt. Ta nói cho người biết, hiện tại thời cơ đã thành thực. Chỉ cần người cùng ta hoàn thành chuyện này, từ nay về sau, người chính là thân tự do. Thượng cổ Oán Tình đạo các người từ nay về sau cũng không thiếu nợ Ngũ Lô Tông gì nữa. Hơn nữa, chuyện này qua đi, ta còn sẽ giúp người xây dựng lại thượng cổ Oán Tình đạo” Hoàng tử Lưu Khải điềm tĩnh nói.

“Hiện tại, đi theo ta”.

Lưu Khải tay áo phất một cái, lập tức hướng về phía trước bước đi.

Tiêu Tiêu trong mắt xẹt qua một tia thần sắc phức tạp, trong lòng thở dài một tiếng, rốt cuộc đứng dậy, hướng về phía hoàng tử Lưu Khải biến mất mà đuổi theo.

Trên không hải dương, mây trời bốc lên, Phương Vân hóa thân Côn Bằng, liền ở trong mây trôi, nhanh chóng xuyên qua. Côn Bằng thao túng lực lượng không gian, trong nháy mắt đã vượt qua nghìn dặm Từ đây đi trung thổ thần châu chừng tám, chín nghìn dặm, theo đạo lý thì chỉ trong vài cái nháy mắt, trở về đến trung thổ.

Trên thực tế, căn bản không phải có chuyện như vậy. Nếu như thi triển tuyệt học thì phải tiêu hao chân khí thao túng lực lượng không gian, thì cũng phải tiêu hao chân khí khổng lồ. Hơn nữa lượng tiêu hao, so với thi triển võ đạo tuyệt học còn muốn khổng lồ hơn.

Điều khiển không gian phạm vi càng lớn, khoảng cách càng xa, tiêu hao chân khí càng khổng lồ. Với công lực của Phương Vân, muốn xuyên qua chín lần, trực tiếp tới trung thổ thần châu, vậy thì trên cơ bản cũng không có khả năng, ở nửa đường chân khí sẽ hao hết mà ngã xuống biển.

“Hi hi, tiểu cô nương thật xinh đẹp! Cùng tỷ tỷ người, thật sự là giống như đúc. Hai người các người là song bào thai à?”

“Thật không hồ là tỷ muội, dung mạo giống nhau thì thôi, ngay cả ăn mặc quần áo cũng giống nhau. Người cùng tỷ tỷ người nhất định cảm tình rất tốt?”

“Quên nói với người. Ta và tỷ tỷ của người là chị em tốt, quan hệ rất được. Đúng rồi, người biết tỷ tỷ người đi nơi nào không?”

Kế Đô công chúa ngồi ở trên lưng Côn Bằng, không ngừng dùng lời nói thử thăm dò Thiên Ma công chúa. Ý đồ từ nơi hai tỷ muội này tìm được chút ít bí mật.

Trực giác nữ tính, phi thường đáng sợ. Phương thức Thiên Ma công chúa xuất hiện, quá kì quái. Kế Đô công chúa vừa nhìn thấy nàng, trong lòng đã có loại cảm giác kỳ quái, tiểu cô nương này cùng Tạ Phiên Phiên có liên lạc phi thường chặt chẽ. Loại liên lạc này, hơn xa không chỉ đơn giản là tỷ muội. Kế Đô công chúa hỏi rất xảo diệu, trước từ biên dò hỏi, sau đó một đường trực chỉ hạch tâm Thiên Ma công chúa trả lời càng nhiều, Kế Đô công chúa tin tức thu được càng nhiều. Dần dần, Kế Đô công chúa càng ngày càng hưng phấn, nàng cảm giác được, mình tựa như tìm được một thứ gì đó chơi đùa rất tốt.

“Kế Đô công chúa, cô nếu như lại cứ tiếp tục như vậy, ta không ngại đem cô ném xuống. Cho người đi bộ về trung thổ” Phương Vân rốt cuộc nhịn không được nói.

“Ha ha, người khẫn trương như vậy. Sẽ không phải là trên người tiểu cô nương này có bí mật gì đó chứ?” Kế Đô công chúa đắc ý nói.

“Thật ra, ta chỉ là cảm thấy. Cô nói nhiều như vậy. Hẳn là khát nước, cần uống nước” Phương Vân lạnh nhạt nói.

“Bớt nói đi, ta...”

Kế Đô công chúa lời nói còn không có nói xong, đột nhiên a một tiếng, cảnh vật bốn phía biến ảo, còn chưa có kịp phản ứng, lập tức bổ nhào rơi xuống trong nước. Bốn phía nước biển ủa tới, Kế Đô công chúa liền uống phải mấy ngụm.

“Bốp!”

Trước mắt cảnh vật lại biến, Kế Đô công chúa một lần nữa về tới trên lưng Côn Bằng. Nàng toàn thân ẩm ướt, cung trang trắng sán sát trên thân thể, lộ ra đường cong linh lung. Từng dòng nước biển, không ngừng từ trên người nàng chảy xuống.

Kế Đô công chúa vẻ mặt dờ dẩn, căn bản không kịp phản ứng. Sau hồi lâu, mới mãnh liệt đứng lên, tâm tình kích động, hoa chân múa tay điên cuồng kêu lên: “Phương Vân! Ta muốn giết ngươi, ta muốn giết ngươi! Tên khốn kiếp ngươi!...”

“Ha ha” Phương Vân cười lớn một tiếng, cũng không đi để ý tới nàng. Kế Đô công chúa hiện tại căn bản không phải đối thủ của hắn, hai người kém không thể đếm hết. Kế Đô công chúa muốn báo thù, nhất định là báo không được nữa.

“Chờ khi cô không chế không gian quy tắc, hoan nghênh cô tới giết ta! Ha ha ha.. Phương Vân cười to nói.

Kế Đô công chúa nguyên bản tâm tình kích động, chân khí chấn động, nghe được câu này, tựa như bị dội một chậu nước lạnh, đột nhiên yên tĩnh không ít. Nàng thực lực cũng không thấp. Nhưng mà, không có nắm giữ lực lượng không gian, thì hoàn toàn không có thực lực cùng Phương Vân giao thủ.

Phương Vân thậm chí dễ dàng đem nàng đưa vào trong nước, làm cho nàng uống nước biển. Không chế không gian quy tắc, cũng có chênh lệch quy tắc không gian, chính là lớn như vậy.

“Phương Vân, ta sẽ không để yên cho ngươi!”

Kế Đô công chúa nghiêng răng nghiêng lợi, hung hăng dậm chân, rồi lại ngồi xuống, cũng không dám thật động thủ.

“Ầm ầm” đột nhiên một hồi thanh âm lôi đình ầm ầm, từ đằng xa truyền đến. Phương Vân đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy phía trước bầy, tám trăm dặm, mây đen cuộn cuộn, sấm chớp vang rền.

Phương Vân trong lòng thầm nhủ may, chỉ cảm thấy trận lôi vân này có chút cổ quái, không hề giống như là lôi vân hình thành tự nhiên. Hắn cũng không muốn sinh sự vô vị, hai cánh chấn động, lập tức hướng về chỗ khác lao đi, chuẩn bị vượt qua mảng lôi vân này.

Tốc độ Côn Bằng, phi thường nhanh. Cũng là bởi vì cái này, Phương Vân thậm chí có vài phần nắm chắc, có thể từ trong tay cường giả Thiên Trùng ngũ phẩm, lục phẩm chạy trốn. Trong nháy mắt, Phương Vân đã lướt đi mấy trăm dặm, vượt qua mảng lôi vân này.

Nhưng mà, rất nhanh, Phương Vân đã cảm thấy không được bình thường.

“Chuyện gì xảy ra? Lại xuất hiện lôi vân như vậy?”

Kế Đô công chúa cũng phát hiện dị trạng, từ trên lưng Côn Bằng đứng dậy, mái tóc mây trên không trung tản ra, theo gió bay múa.

“Hây!”

Phương Vân hai cánh chấn động, một lần nữa hướng về một phương hướng khác lao đi. Lôi vân trong nháy mắt đã không còn thấy đâu nữa, nhưng trong nháy mắt, lại lừng không xuất hiện ở phía trước. Lôi vân bốc lên, ầm ầm không dứt.

“Phương Vân, chúng ta bị người theo dõi!”

Kế Đô công chúa mí mắt giật lên, trầm giọng nói. Lần thứ nhất có thể nói là ngẫu nhiên, hai lần có thể nói là trùng hợp, nhưng liên tiếp ba lượt đều bị lôi vân này quấy nhiễu, thì thực sự có vấn đề.

Thiên Ma công chúa nghe vậy, cũng lộ ra thần sắc khẩn trương. Nàng thực lực quá yếu, loại cấp bậc này, căn bản không phải nàng có thể nhúng tay.

“Tựa như là có người xông ta tới. Các cô ngồi cho vững” Phương Vân trong lòng cũng có chút rung mình, chân khí trong cơ thể cổ động, lập tức phát động lực lượng xuyên qua không gian của Côn Bằng, chuẩn bị trực tiếp đi qua ngàn dặm, xuyên ra mảng lôi vân này.

“Ồnh!”

Hư không nhoáng một cái, thân hình khổng lồ Côn Bằng ở trong hư không lập lờ, thân hình lập tức nhanh chóng trở thành mờ nhạt, biến mất ở trong tầng tầng không gian đứt gãy.

Phương Vân một trận nhập không gian, lập tức thay đổi sắc mặt. Chung quanh không gian phẳng phất ngưng đọng vây quanh lại, qua lại trong đó trở nên cực kỳ khó khăn. Giống như người đi đường lọt vào trong bùn vậy.

Phương Vân có thể cảm giác được, trong không gian tràn ngập một cỗ sức đẩy, ngăn cản mình tiến hành qua lại không gian, hơn nữa muốn đem mình chấn ra khỏi không gian. Cỗ lực lượng này phi thường cường đại, nếu như không phải Côn Bằng thiên phú thần thông chính là thao túng không gian. Đối là người khác, chỉ sợ nửa bước cũng khó đi.

“Không được! Ở không gian này tựa như bị người giam cầm. Ta nếu như kiên trì xuyên qua không gian, sẽ tiêu hao rất nhiều chân khí không nói. Hơn nữa khoảng cách một nghìn dặm xuyên qua, chỉ sợ lập tức sẽ co lại thành vài trăm dặm Hơn nữa vừa vọt đụng vào trong lôi vân”.

Nghĩ tới đây, Phương Vân trong lòng lập tức ngưng trọng. Đối phương tựa như là hướng về phía Côn Bằng không gian thiên phú. Không gian cấm chế này đúng là dùng để đối phó qua lại không gian của Côn Bằng. Có thể có cấm chế không gian khổng lồ như thế tu vi của đối phương, ít nhất là Thiên Trùng tứ phẩm! Thậm chí rất cao!

482. Chương 471: Tầng Tầng Đuổi Giết

Phương Vân trong lòng có chủ ý liền không tiến hành xuyên qua không gian nữa, lập tức thoát ra không gian đứt gãy.

“Phành” trên mặt biển không gian chấn động, Côn Bằng thân hình khổng lồ, một lần nữa xuất hiện ở trên biển. Cách chỗ trước đó, chỉ có chừng hơn bảy mươi dặm

“Hô” một cỗ cuồng phong mang theo từng sợi lực lượng lôi điện, từ phương xa thổi tới. Phương Vân vừa mới thông ra không gian, đã nhìn thấy lôi vân một mực bất động, đột nhiên hướng về phía Phương Vân bay tới. Mảng lôi vân này như chậm mà cực nhanh, trong nháy mắt, đã xẹt qua không gian mấy trăm dặm

Phương Vân thần sắc khế biến, biết cử động mình trốn vào không gian, kinh động đối phương. Khiến cho đối phương, động tác nhanh hơn.

“Kế Đô công chúa, Phiên Nhiên, các cô nhanh rời đi. Nhưng những người này hướng về phía ta mà tới” Phương Vân quát. Đối phương thực lực phi thường cường đại, Phương Vân cũng không có tin tưởng, khi cùng những người này giao thủ còn có thể chiếu cố đến Kế Đô công chúa và Thiên Ma công chúa. Hơn nữa, trong Thiên địa vạn hóa chung cũng không an toàn, thực lực những cường giả đỉnh cấp này, có thể xuyên thấu không gian, đánh vào trong Thiên địa vạn hóa chung.

Điểm này, Phương Vân khi cùng những gia tăng nhân Thần Đạo giáo Đại Doanh châu giao thủ, sớm đã giám chứng.

“Lục Vũ, Thế Khôn các người cũng rời đi!”

Phương Vân trong lòng khê động, lập tức đem Tôn Thế Khôn cùng Lục Vũ triệu đi ra. Hẳn hiện tại cảm giác được một cỗ áp lực cường đại, hơn nữa cỗ áp lực này, cũng không phải là đến từ một người. Tựa như trong bóng tối, còn có những người khác đang nhắm vào hắn.

Đối mặt với loại áp lực cường đại này, Phương Vân trong lòng sinh ra một loại cảm giác nguy hiểm mãnh liệt, so với bất luận lần nào cũng muốn mãnh liệt hơn.

Thậm chí mãnh liệt đến mức, Phương Vân cảm giác nếu như Lục Vũ cùng Tôn Thế Khôn đi theo bên cạnh mình, chỉ sợ lập tức sẽ chết ngay!

Voi xem thường con kiến. Đối với cường giả Thiên Trùng tứ, ngũ phẩm mà nói, đám người Lục Vũ, Tôn Thế Khôn chính là dạng nhân vật như con kiến hôi, ngay cả giá trị liếc mắt qua cũng không có. Cũng cần bản sẽ không gây chiến, vì bọn họ mà làm ra cấm chế phạm vi không gian lớn như vậy.

Để cho bọn họ trực tiếp rời đi, ngược lại so với đi theo bên cạnh mình an toàn hơn rất nhiều.

“Biểu ca, huynh làm sao bây giờ?” Tôn Thế Khôn lo lắng nói.

Phương Vân nhìn về phía trước, lôi vân đang muốn nhanh chóng tới gần. Mảng lôi vân này, hoàn toàn khóa lấy mình thì có muốn trốn, cũng trốn không thoát.

“Các người đi mau!”

Phương Vân cũng không có thời gian nhiều lời, tâm thần khê động, một cỗ dao động không gian hiện ra, lập tức đem bốn người đẩy vào trong hư không.

“Hãy!...”

Phương Vân đột nhiên phát ra một tiếng thét dài kinh thiên, hai cánh chấn động, lập tức hướng về phía lôi vân đánh tới.

Hai trăm dặm, một trăm dặm, tám mươi dặm, sáu mươi dặm, bốn mươi dặm...!

Trong tích tắc khi lôi vân cách ba mươi dặm Phương Vân đột nhiên phát động không gian chi lực, phàn một tiếng, trốn vào trong hư không, biến mất không thấy. Hầu như là trong tích tắc trước khi hắn biến mất, một bàn tay cực lớn màu xanh bàn tay, từ trong lôi vân hạ xuống, chỉ trong gang tấc, bị Phương Vân thông dong né qua.

Không gian chi lực, phát động! Côn Bằng ở không gian đứt gãy trong nhanh chóng xuyên qua!

Đối phương không gian cấm chế, cũng không thể hoàn toàn phong tỏa lực lượng xuyên qua không gian của Côn Bằng. Chỉ cần thao tác thỏa đáng, hơn nữa Côn Bằng tốc độ thiên hạ vô song, chỉ cần chạy ra khỏi phạm vi không gian cấm chế của đối phương. Lập tức có thể thuận lợi thoát đi.

“Oành!”

Phương Vân giống như một con cá, ở trong không gian đứt gãy nhanh chóng xuyên qua. Tất cả không gian kết cấu, trong lúc này, biến thành bị phá nát như gương vỡ.

“Phành!”

Hư không rung lên, một mảnh vỡ không gian bằng ngón tay cái, đột nhiên tăng vọt. Hóa thành một vòng sắt thép hướng về phía Phương Vân chụp xuống, trong mảnh vỡ không gian này, bao dung là một không gian cực kỳ khổng lồ. Một nam tử dung mạo xanh xao, xếp bằng ở trong không gian. Hai tay của hắn kết ấn, xa xa nhìn sang Phương Vân, ánh mắt giống như đao khắc, dùng một loại thanh âm hùng vĩ nói: “Tiểu hầu gia, vào đi! Ta chờ ngươi đã lâu!”

Thanh âm vừa dứt, năm ngón tay xa xa chụp một cái, lập tức phát ra một cỗ hấp lực mệnh mông, muốn đem Phương Vân kéo nhập vào trong mảng không gian này.

Phương Vân trong lòng hơn run sợ, cường giả ngoài Thiên Trùng tứ phẩm, có thể mở ra không gian của chính mình, ở trong không gian của mình có lợi thế cực lớn.

“Phành!”

Hai cánh chấn động, Phương Vân lập tức phát động Côn Bằng không gian thiên phú, một cái rung động, lập tức thoát khỏi cổ hấp lực này. Vẫn như trước nhanh chóng bay về phía trước.

“Ha ha ha! Nam Minh đạo quân, xem ra ngươi thua rồi! Tiểu tử này tự động đưa tới cửa đến đây! Dựa theo ước định. Tinh huyết Côn Bằng thuộc về ta!” Trong tiếng cười lớn, một không gian khổng lồ mở miệng, hướng về phía Phương Vân chụp tới. Trong mảng không gian này, sơn thể trập trùng, lại có thể hiện ra hình dáng đại địa.

Phương Vân trong lòng trầm xuống, hôm nay lại xuất hiện hai cường giả Thiên Trùng.

“Quả nhiên là hướng về phía tinh huyết Côn Bằng của ta! Những người này cũng không phải đồng lòng, nước đục muốn mò cá, trước đem mảng không gian này đảo loạn đã!”

Phương Vân đột nhiên há miệng phát ra một tiếng chói tai, trong hư không dấy lên gợn sóng. Một mảng không gian gió lốc cuồng bạo, bình địa mà dậy, cuộn lấy tất cả.

“Muốn tinh huyết Côn Bằng! Bằng bản lãnh mà tới lấy!”

Thanh âm ầm ầm từ trong không gian đứt gãy vọng ra, Phương Vân thân hình chấn động, lập tức tránh khỏi mảnh không gian này.

Hắn tuy không thể mở ra không gian của chính mình, nhưng dù sao đã có thể thao túng không gian quy tắc. Hơn nữa sau khi hóa thân Côn Bằng lực lượng tăng vọt. Cường giả Thiên Trùng tứ phẩm, về mặt lực lượng cũng không có chiếm ưu thế tuyệt đối.

“Oa oa, người cho rằng người thoát được sao?”

Lại là một không gian mở miệng hướng về phía Phương Vân chụp tới.

Phương Vân không nói thêm, gì nữa, tập trung tâm thần ở trong không gian đứt gãy xuyên qua. Từng không gian mở miệng, không ngừng từ trên dưới, không ngừng bị hắn né qua. Phương Vân nhấc lên không gian gió lốc, tạo thêm nhiều biến số, khiến cho những người này muốn bắt hắn, trở nên khó khăn không ít.

“Oành!”

Một bàn tay có hơn trăm dậm, đột nhiên đâm thấu không gian, từ trên trời giáng xuống, chụp về phá lưng Phương Vân.

Trong không gian loạn lưu vô cùng, lập tức truyền đến từng đợt gầm lên, người này hiển nhiên thuộc về một cỗ thể lực khác.

“Đại lực thần ma chưởng!”

Phương Vân cũng phát ra một bàn tay, nghênh đón. Chỉ nghe phành một tiếng, một cỗ cuồng bạo khí lưu, từ trong hư không nổ tung. Phương Vân mượn nhờ Côn Bằng cực tốc, nhanh chóng tránh khỏi sóng xung động.

“Oành” hư không nghiền nát, lại một bàn tay đâm thấu hư không, dùng thế lôi đình vạn quân bắt tới.

“Phành!”

Phương Vân một lần nữa phát ra một chưởng, đem chưởng lực đối phương ngăn trở. Sau đó trong nháy mắt đào thoát. Từng bàn tay từ đỉnh đầu xẹt qua, mỗi đạo khí tức cũng không giống nhau, hiển nhiên thuộc về cường giả khác nhau.

Phương Vân trong lòng hơi trầm xuống, hắn có thể cảm giác được, chỉ ít có mười người gia nhập vào trong công kích đối với hắn. Nếu như chính diện liều mạng, nghĩ cũng không cần nghĩ, trực tiếp đó là con đường chết. Phương Vân duy nhất có thể dựa vào, chính là tốc độ của Côn Bằng.

“Những người này thật đúng là để mắt tới ta! Cường giả Thiên Trùng tứ phẩm, ngũ phẩm như vậy, không biết xấu hổ. Cùng một chỗ vây công một võ giả cấp Thiên tượng như ta!”

Phương Vân trong lòng hung hăng mắng. Nhưng mà, hắn cũng biết, tinh huyết Côn Bằng phi thường trân quý, đối với những cường giả tứ phẩm, ngũ phẩm này mà. Một khi dung hợp, thì có thể có năng lực đối kháng cường giả Thiên Trùng đỉnh phong.

Hơn nữa, Côn Bằng khổng lồ chế không gian chi lực, tốc độ lại nhanh, linh hoạt vô cùng. Nếu như một lòng chạy trốn. Cường giả Thiên Trùng tứ phẩm, ngũ phẩm, thật đúng là không nhất định làm gì được hắn. Mà trên thực tế, Phương Vân cũng xác thực là một lòng chạy trốn.

“Ầm ầm!”

Phương Vân thân hình hơi nghiêng, một bàn tay rơi vào hư không bên người Phương Vân, chỉ nghe ầm một tiếng, dẫn lên một mảng không gian loạn lưu. Lực lượng cuồng bạo, quét ngang bốn phương.

“Ầm!”

Lại là một đạo công kích chỉ trong gang tấc, đánh vào sau lưng Phương Vân, kích khởi không gian loạn lưu, ảnh hưởng đến Phương Vân, chấn đến Phương Vân khí huyết bốc lên, thiếu chút nữa trực tiếp bị ném ra ngoài không gian.

Trong nháy mắt, Phương Vân đã nhận lấy hơn hai mươi đạo công kích. Tình huống nguy hiểm muôn dạng.

“Chủ nhân, hai chúng ta hiệp lực. Cùng một chỗ chạy khỏi nơi này” Khí linh Thiên địa vạn hóa chung cũng bị kinh động, cảm giác được Phương Vân gặp được hiểm cảnh, lập tức

“Ừm” Phương Vân gật gật đầu, rất nhanh hắn đã cảm nhận được khí linh tồn tại.

“A!”

Sau một khắc, Côn Bằng thiên phú năng lực cùng lực lượng không gian của Thiên địa vạn hóa chung kết hợp, một cỗ dao động không gian cường đại hiện ra. Phương Vân lập tức cảm giác được lực lượng không gian cấm chế trói buộc quanh thân, đã giảm bớt không ít.

“Đi” hai bên kết hợp, Phương Vân hóa thân Côn Bằng đột nhiên tốc độ tăng vọt, từng đạo công kích, toàn bộ bị hắn dùng thể sét đánh không kịp bưng tai nhanh chóng thoát qua.

“Có ý tứ, lại có thể nhìn thấy một Côn Bằng!”

Một thanh âm to mà uy nghiêm, từ trong không gian dứt gãy vang lên. Trong thanh âm mãnh liệt hàm chứa một cỗ linh hồn uy áp đáng sợ. Đạo thanh âm này vừa vang lên lên, bốn phương tám hướng lập tức một mảng tĩnh mịch. Từng đạo khí tức tựa như đã bị kinh hãi, nhanh chóng tránh ra xa.

“Oành ùng!”

Hư không chấn vỡ, một bàn tay so với Côn Bằng còn lớn hơn, lòng bàn tay hiển hiện nhật, nguyệt, sông núi, diều, mộc, trùng, cá các loại vạn vật, một trảo tùy ý chụp xuống. Côn Bằng thân hình đã khá lớn, nhưng so sánh với bàn tay này, lập tức tựa nhỏ yếu như gà con vậy.

Cỗ lực lượng này đáng sợ đến cực điểm, Phương Vân cảm giác mình giống bị viễn cổ Thái Sơn ngăn chặn vậy, lập tức không thể động đậy. Không chỉ không thể động đậy, ngay cả trong đầu cũng đều trống rỗng, tựa như ngay cả tư duy cũng đều cứng lại.

“Cường giả Thiên Trùng thất phẩm!”

Phương Vân trong đầu xẹt qua một ý niệm, tiếp đó trống rỗng. Hắn không ngờ, ngay cả cường giả Thiên Trùng đỉnh phong, lại có thể cũng nhìn trúng tinh huyết Côn Bằng của hắn. Đối mặt cường giả Thiên Trùng tứ, ngũ phẩm, hắn còn có thể ý đồ chạy trốn. Nhưng đối mặt cường giả Thiên Trùng đỉnh phong, căn bản chính là đường sống phản kháng cũng không có.

Nhưng vào lúc này, một cỗ ý thức mãnh liệt dao động, đánh nhập không gian dứt gãy. Trong cỗ ý thức dao động này, một tồn tại cường đại nói: “Tượng Hoàng, người cũng là nhân vật như vậy. Lại có thể đối với một tiểu bối ra tay, không biết là mất mặt sau?”

Thanh âm chưa dứt, chỉ nghe oành một tiếng, một chỗ hư không nghiền nát, nổ tung cuộn cuộn khói đen. Ở trong khói đen cuộn cuộn đó, một bàn tay xương đen như mực chụp đến. Ngăn cản cánh tay của Tượng Hoàng.

“Có ý tứ! Ba lão già các người, lại có thể theo ta giảng đạo lý. Thánh Vu giáo khi nào thì đổi nghề làm chính đạo!”

Trong thanh âm to lớn, lại là một cánh tay chụp xuống.

“Oành” lại là một bàn tay khổng lồ vượt qua tường tượng bằng xương màu đen xuất ra, đỡ lấy cánh tay thứ hai, một ý thức dao động khác nói: “Tượng hoàng, ta khuyên người tốt nhất thôi lui. Oa oa này, là người chúng ta bảo lãnh!”

“Có ý tứ! Ba lão già các người, vì ăn riêng, lại có thể làm ra trò này!”

“Không phải vấn đề ăn một mình. Tinh huyết Côn Bằng, đối với ta và người không sao dùng được. Bất quá là có thể tăng cường thực lực một ít môn phái mà thôi. Vốn tặng cho người cũng không sao. Nhưng mà, trong thiên địa chỉ có một Côn Bằng. Một khi có võ giả đạt được Côn Bằng thừa nhận, những người khác mặc dù tìm được Côn Bằng tinh huyết, cũng không thể hóa thân Côn Bằng. Người muốn lấy tinh huyết Côn Bằng, tất nhiên phải giết tiểu tử này mới có thể phát huy tác dụng. Chúng ta lại không có khả năng đáp ứng người!”

483. Chương 472: Tứ Phương Hầu Phương Dận

“Ha ha, phải không? Ta vốn không muốn xen vào, nhưng mà, nghe người nói như vậy, tiểu tử này ngược lại giữ lại không được

Một đạo sóng ý niệm cường đại khác, đánh nhập vào trong tầng tầng không gian. Sau đó, một bàn tay che khuất bầu trời, chụp về phía Phương Vân.

Một trảo này lay trời chuyển đất, tựa như muốn đem Phương Vân tính cả mảng không gian, toàn bộ chụp thành phần vụn.

“Hứa Tĩnh! Người dám!”

Trong tiếng mắng giận dữ, lại một bàn xương tay, khói đen cuộn cuộn, ngăn cản một trảo của cường giả này.

“Oành!”

Chỉ nghe một tiếng nổ kinh thiên động, kinh khí mãnh liệt bắn ra. Một cỗ lực lượng hủy diệt mãnh liệt bộc phát ra, trong tích tắc nổ mạnh phát sinh. Phương Vân lập tức cảm giác áp lực nguyên bản bao phủ trên thân thể, rút nhỏ không ít.

“Chính là lúc này! Đi!”

Thời cơ trôi qua tức thì, Phương Vân thừa dịp áp lực giảm xuống, đột nhiên phát động lực lượng không gian, phá không mà ra.

“Những người này các người, ta đều nhớ kỹ! Nếu như hôm nay ta có thể thoát được một mạng, sau này công lực tăng vọt, tất nhiên sẽ không bỏ qua cho các người!”

Phương Vân trong lòng oán hận nói, hai cánh chấn động, lập tức phát động năng lực xuyên qua không gian.

“Hừ, thật sự là không biết sống chết! Chỉ là con kiến hôi, lại còn nghĩ trả thù!”

Thanh âm ầm ầm, quanh quẩn ở trong tầng tầng không gian, Hứa Tĩnh tựa như biết Phương Vân trong lòng đang suy nghĩ gì, hừ lạnh một tiếng, đột nhiên hóa ra một bàn tay khủng bố, nhanh chóng chụp vào Phương Vân. Một trảo này long trời lở đất, trực tiếp muốn đem Phương Vân xé nát.

“Con kiến hôi, hừ! Ta lại muốn nhìn, người nào dám nói hài tử của Phương Dận ta là con kiến hôi!”

Một cỗ thanh âm cường hoành bá đạo, phá tan tầng tầng hư không, trực tiếp hàng làm vào trong tầng tầng loạn lưu. Thanh âm chưa dứt, một chiếc giày quân cực lớn, đập phá tầng tầng hư không.

Chỉ là một cước, đã đem không gian loạn lưu, toàn bộ bình tức bất động. Bàn tay của Hứa Tĩnh khổng lồ, chiếc giày quân này càng lớn hơn. Bàn tay che trời của Hứa Tĩnh phát ra đang muốn hướng lên, bỗng chốc đã bị chiếc giày quân này dẫm nát dưới chân.

“A!!...”

Trong hư không đột nhiên truyền ra một tiếng hét thảm, bàn tay do chân khí biến thành này, sau khi bị giày quân dẫm nát, lại có thể giống như là chân tay thật, bàn tay vỡ ra, chảy xuống máu đỏ tươi.

Thấy một màn như vậy, trong hư không tối tăm, lập tức vang lên một hồi thanh âm hít vào khí lạnh

“Phụ thân!...”

Phương Vân mừng rỡ, làm sao cũng không có nghĩ đến, lại có thể ở vào loại tình huống này, nhìn thấy phụ thân Phương Dận!

Phương Dận cũng không có hiện ra thân hình, chỉ có thanh âm ầm ầm như lời đình, quanh quẩn ở trong hư không :

“Hài tử Phương Dận ta là con kiến hôi, vậy các ngươi là thứ gì!”

Hừ lạnh một tiếng, giày quân cực lớn đột nhiên đập xuống.

“Oành!”

Chỉ nghe một tiếng nổ kinh thiên động địa, cự chưởng ở dưới giày quân trong nháy mắt nứt vỡ, cùng một thời gian, hư không phương viên mấy ngàn dặm, thật giống như một mặt kính, trong nháy mắt từng khúc nghiền nát.

Oanh! Oành! Oanh!

Một hồi tiếng nổ lay trời chuyển đất, từ trong hư không truyền đến. Toàn bộ năng lượng, đều giới hạn trong một phạm vi. Trong hoảng hốt, trong tai Phương Vân lơ mơ nghe được mấy tiếng rên thảm.

“Đi!...”

Một hồi thanh âm hoảng sợ, từ trang hư vô truyền đến. Mấy cỗ khí tức mang đến cho Phương Vân cảm giác phi thường khủng bố di động, thanh âm nhỏ yếu, tựa như bị thương không nhẹ.

Phương Vân còn không có kịp phản ứng. Thì mấy đạo Khí tức khủng bố này, đã hoảng sợ tựa như chó nhà có tang, nhanh chóng bỏ chạy. Cùng một thời gian, hư không vỡ vụn, gió biển đập vào mặt. Phương Vân thành linh phát hiện ra mình đã nhảy ra không gian, một lần nữa xuất hiện ở trên không biển rộng.

Cách đó không xa, một đạo thân ảnh ngang tàng to lớn, đang mặc Đại Chu hầu phục. Chân đạp giày quân, đứng ở trên không biển rộng đang nổi sóng mãnh liệt. Người này cũng không làm bộ, chỉ lẳng lặng đứng ở nơi đó, đã làm cho người ta có một loại cảm giác như nhìn thấy núi cao, giống nhau viễn cổ đại sơn, vắt ngang hư không, trấn áp chư giới thần ma, cường hoành bá đạo, không cách nào địch nổi!

“Phụ thân!” Phương Vân tiếng nói rung động, hai cánh vừa thu lại, một lần nữa hóa Thành hình người, quỳ sát ở sau lưng Phương Dận.

“Vân nhi” Thanh âm Phương Dận vang lên ở trong hư không, hần mắt thấy đám người Tượng Hoàng biến mất ở trong hư không, thanh âm bình tĩnh, cũng không có đuổi theo:

“Con xem cho tốt, đây chính là tuyệt học của Phương gia chúng ta! Thanh Long Tham Trảo!”

Trong thanh âm to lớn, Phương Dận tay phải vừa nhấc, một bàn tay thon dài, dày rộng, chậm rãi từ trong tay áo thò ra, như chậm mà thực nhanh đối với hư không trước người, nhẹ nhàng chụp một cái.

“Oành!”

Chỉ nghe một tiếng nổ kinh thiên, bốn phía cuồng phong gào thét, ở trong ánh mắt khiếp sợ của Phương Vân, trước người hai mươi tượng phụ thân Phương Dân, hiện ra năm đạo vết nứt không gian màu đen cực lớn. Một cỗ lực lượng khủng bố phát ra, năm đạo thân ảnh lập tức từ trong khe hở không gian màu đen, bị lôi kéo ra!

“Là bọn hần!”

Nhìn rõ ràng bóng người trong khe hở không gian màu đen, Phương Vân trong lòng chấn động mãnh liệt. Năm người này, một nam tử áo bào trắng, một cường giả không có ngũ quan, còn có ba người toàn thân chỉ là xương cốt màu đen.

Năm người này mỗi người khí tức, đều như trời long đất lở. Trong lúc phát tay, có khả năng lay trời chuyển đất. Trong nháy mắt, là có thể đem hần như con kiến hôi bóp chết. Nhưng hiện tại, nguyên một đám lại lộ ra thần sắc kinh hãi, phảng phất như đụng phải một chuyện cực kỳ đáng sợ.

Hơn nữa, trên người bọn họ đều đang thương tích khác nhau. Tượng Hoàng xương bả vai vỡ vụn, Hứa Tính bị chặt đứt một cánh tay trái, ba gã trưởng lão Thánh Vu giáo, đều thiếu một đoạn xương tay được xưng không gì có thể phá vỡ. Hiển nhiên, đều là trong chiến đấu vừa rồi bị thương.

Cường giả Thiên Trùng đỉnh phong, tốc độ cực nhanh tới cỡ nào. So với Phương Vân hóa thân Côn Bằng đều muốn nhanh hơn nhiều. Trong nháy mắt, đâu chỉ vài ngàn dặm. Nhưng Phương Dân tùy ý để bọn họ chạy, chỉ là với một trảo, đã đem bọn họ từ ngoài mấy ngàn dặm chụp về, đùa bỡn ở trong bàn tay!

“Mọi người liên thủ, cùng một chỗ giết hần!”

Sau ngăn ngừa khiếp sợ, Tượng Hoàng, Hứa Tính, ba gã trưởng lão Thánh Vu giáo, lập tức lựa chọn liên thủ.

“Vạn tượng quy khứ!”

Ầm ầm, thiên địa phong vân biến sắc, sào vân thăm vù cuộn cuộn, tất cả cuộn đến, lập tức đem thiên địa vạn vật che khuất. Một cỗ lực lượng hủy diệt, từ bốn phương đè ép đến.

“Tê thiên liệt địa!”

Hư không nghiền nát, một bàn tay cực lớn, che khuất bầu trời, đem nửa bầu trời bao phủ, trực tiếp chụp xuống.

“Cốt hoàng chi nội!”

Thiên địa chấn động, trong sào vân thăm vù, hiện ra ba bộ khô lâu khổng lồ cao mấy vạn trượng, trong mắt quỷ hòa sâu kín. Ba cốt quyền cực lớn, dùng thế lôi đình vạn quân, hướng về phía cha con Phương Dân đứng giáng xuống. Một quyền này khối đen cuộn cuộn, chung quanh nắm tay, hiện ra địa, hỏa, thủy, phong, lôi. Đúng là đặc tính Ngũ ngục cốt hoàng.

Phương Vân trong lòng kinh hoàng, mặc dù biết, phụ thân dám đem năm người này kéo tới, tất nhiên là có nắm chắc. Nhưng nhìn thấy năm người uy thế như thế, vẫn ngăn không được trong lòng kinh sợ.

“Thứ thứ hai, Thanh Long Liệt không!”

Phương Dân ánh mắt yên tĩnh tay phải một lần nữa giơ lên, dùng tốc độ Phương Vân mắt thường có thể thấy được, như chậm như nhanh đánh ra.

“Oanh!”

Một cỗ lực lượng cường đại mà khủng bố, xỏ xuyên qua hư không. Trong phương viên ngàn dặm, từng khúc nghiền nát. Chỉ chỗ cha con Phương gia tử đứng, được một cỗ lực lượng cường đại bảo vệ, cũng không có bị nghiền nát.

Ở trong tích tắc này, Phương Vân lơ mơ nhìn thấy một long trảo khổng lồ khó có thể tưởng tượng, che kín thanh lân, trực tiếp xỏ xuyên qua hư không, chụp vào trong tầng mây.

Phương Vân hóa thân Côn Bằng, thậm chí còn không lớn bằng một ngón chân của thanh long này. Thanh long này chỉ rung động một cái, tựa như gió thu tuyết rơi vậy, đem công kích năm người phát ra, toàn bộ chấn nát.

Năm thanh âm rên thảm, từ trong hư không truyền đến.

“Đi!...”

Trong tiếng hét lớn, năm người máu tươi cuồng phun, đầu cũng không quay lại mà chạy trốn. Võ giả cùng cà rốt cũng như nhau, cũng phân cấp bậc. Phương Dận tu vi vô đạo, rõ ràng so với bọn hắn còn cường đại hơn rất nhiều.

Phương Dận thân hình bất động, áo bào nhẹ phẩy, thanh âm bình thản không chút gợn sóng: “Những người khác có thể rời đi! Hứa Tĩnh, người lưu lại!” Thanh âm vừa dứt, giày quân dưới chân cao cao nâng lên, đột nhiên đạp xuống.

“Oành!”

Thiên địa chấn động, hư không uốn éo, Hứa Tĩnh đã thoát ra không biết bao nhiêu dặm, đột nhiên xuất hiện ở lòng bàn chân Phương Dận. Giày quân của Phương Dận, lợi khí giống như cứng rắn nhất trong thiên địa, nặng nề đạp lên trên lưng Hứa Tĩnh, chân khí vô cùng cường hoành, trực tiếp phá hủy tầng tầng chân khí trong cơ thể Hứa Tĩnh, đem trực tiếp trói buộc ở dưới chân.

“Ba người các ngươi nghe đây” Phương Dận thanh âm xuyên thấu tầng tầng không gian, truyền vào trong tai ba trưởng lão Thánh Vu giáo: “Trở về nói cho chưong môn các ngươi biết. Ta mặc kệ các ngươi có kế hoạch gì, nhưng mà, nếu như bả chủ ý đánh tới lên trên người nhà của ta, đó chính là tự tìm đường chết! Lần này xem tại các ngươi cứu viện, ta tạm tha các ngươi một mạng!”

Ở chỗ sâu trong hư không, ba gã trưởng lão Thánh Vu giáo mí mắt kinh hoàng, kinh hồn táng đảm. Thực lực của Phương Dận, mạnh đến đáng sợ. Bọn họ nào đâu còn dám nói cái gì, lập tức như được đại xá, nhanh chóng hướng về Thánh Vu sơn mà bỏ chạy.

“Phương Dận, ngươi muốn cùng Liệt Thiên tông chúng ta là địch sao? Ngươi sẽ hối hận!” Hứa Tĩnh thanh âm hung ác nói

Phương Dận hừ lạnh một tiếng, để ý cũng lười để ý đến hắn. Loại uy hiếp này, Phương Dận sao mà sẽ quan tâm. Dưới chân đạp mạnh, một cỗ chân khí bá đạo, lập tức đem hắn chấn ngã đi. Làm xong những cái này, Phương Dận quay người lại, chụp lấy Phương Vân: “Đi thôi!”

Hư không biến ảo, chỉ trong chừng một hơi thở, Phương Vân thành linh phát hiện ra mình xuất hiện ở trong một gian đại trường.

“Phành!”

Phương Dận tay vung ra, lập tức đem Hứa Tĩnh như chó chết ném xuống đất: “Đem hắn dẫn đi”

“Vâng. Hầu gia!”

Đại trưởng mở ra, một võ giả khí tức cường đại, toàn thân mặc giáp, bước đi vào trong trường. Một nhát nắm lấy Hứa Tĩnh Nhanh chóng rời đi, trong trường rất nhanh an tĩnh lại.

Phương Vân nhìn sang phụ thân, trước mắt khuôn mặt ôn nhuận như ngọc, không giận mà uy, một đôi mắt càng thâm thúy mênh mênh, giống như vô tận hư không này. Một loại cảm giác vừa lạ lẫm vừa quen thuộc dâng lên trong lòng. Trong lúc hoảng hốt, khuôn mặt này cùng khuôn mặt phụ thân trong trí nhớ mơ hồ, trùng hợp cùng một chỗ, dần dần trở nên rõ ràng.

Phương Vân suy nghĩ pháp phòng, hắn đã từng vô số lần chờ đợi cùng phụ thân gặp mặt. Nhưng chính thức gặp mặt, trong lòng ngực hình như có thiên ngôn vạn ngữ, nhưng không

“Hài tử Phương Vân, khẩu kiến phụ thân!”

Phương Vân cung kính quỳ xuống ở trước người Phương Dận.

Phương Dận nhìn sang Phương Vân, thần sắc phức tạp, thật lâu, phát ra một tiếng thở dài bùi ngùi:

“Vân nhi, con rút cuộc tập võ, vì phụ cảm giác vui mừng sâu sắc. Những năm này, vất vả huynh đệ các con, cùng mẫu thân các con!”

Không biết tại sao, nghe được câu nói sau cùng của Phương Dân, Phương Vân chỉ cảm thấy tâm thần xúc động, mũi cay cay, có loại xúc động rơi lệ. Hắn vốn trong lòng, đối với phụ thân nhiều năm như vậy, không có trở lại kinh thành, không có vấn an mẫu thân cùng huynh đệ hai người, hơi có chút phàn nàn. Nhưng lúc này, chỉ cảm thấy tất cả đều đáng giá.

484. Chương 473: Cha Cùng Con

“Vi phụ rất nhiều năm chưa có trở về kinh thành, cùng mẹ của con gần gũi thì ít mà xa cách thì nhiều. Vì phụ hiểu rằng, con cùng đại ca con trong lòng đều có câu oán hận..

“Hài nhi không dám!”.

Phương Vân trong lòng run lên, lập tức cúi đầu.

Phương Dân lắc đầu, trầm giọng nói: “Vi phụ làm cái gì, tự mình trong lòng hiểu rõ, con không cần thay vì phụ che dấu cái gì. Những năm gần đây, ta mặc dù không có ở kinh thành, nhưng mà tình huống của con cùng đại ca con, ta mọi thời khắc đều chú ý, vì phụ hiểu rõ trong lòng con có rất nhiều nghi vấn. Hôm nay, cha con gặp nhau, con có gì nghi hoặc thì cứ hỏi ra, vì phụ sẽ nhất nhất thay con giải đáp”.

Phương Vân trầm mặc không nói. Hắn từ nhỏ tiếp nhận giáo dục, chính là quân quân thần thần phụ phụ tử tử, mặc dù phụ thân thực sự có gì sai lầm, phẫn làm con. Cũng không dám tùy ý chỉ ra.

Phương Dân thấy hắn trầm mặc không nói, liền hiểu trong lòng của hắn nghĩ gì. Cha con hai người dù sao rời xa quá lâu. Phương Vân trong lòng còn có khúc mắc không thể cởi bỏ, hắn cũng không bức bách, chỉ nói: “Vân nhi, hôm nay có năm người đuổi giết con, ta chỉ giam giữ một Hứa Tĩnh Liệt Thiên tông. Giết một ngao trăm, lấy ngao phục chúng! Về phần Tượng Hoàng, thì tạm gác lại sau này, con tự mình đi giải quyết. Con quen thuộc kinh thư, cũng biết được đạo lý “Bảo kiếm mũi nhọn từ tôi luyện mà ra. Hương hoa mai từ khổ hàn mà có” ta có thể hộ cho con nhất thời, nhưng hộ không được một đời. Kẻ địch của con, cuối cùng cũng cần con tự mình giải quyết, quá nhiều bảo vệ, đối với con chỉ có hại không lợi. Cho nên, Tượng Hoàng đúng là vẫn phải tự mình đi giải quyết, về phần ba gã trưởng lão Thánh Vu giáo, bọn họ lần này ra tay giải vây, quá mức kỳ quặc, Thánh Vu giáo nhất mạch này, không lợi không làm, cho tới bây giờ cũng không phải chính đạo. Bọn họ lần này cứu con, chỉ sợ là có toan tính khác, con sau này cần cẩn thận một chút”.

“Hài nhi rõ ràng, chuyện Tượng Hoàng cùng Thánh Vu giáo, hài nhi sẽ chú ý nhiều hơn”.

Phương Vân cung kính nói, đột nhiên trong óc lóe lên vài ý niệm, rốt cuộc nhện không được nói: “Phụ thân đại nhân. Biểu đệ Tôn Thế Khôn còn đang ở trên biển rộng. Con lần này tuy tránh được một kiếp, nhưng bọn hắn thì không biết thế nào? Kính xin phụ thân đại nhân viện thủ, đưa bọn họ trở lại trung thổ”.

Phương Dân bình tĩnh nói: “Vân nhi. Chuyện này, con không cần phải lo lắng. Mấy người bọn họ đều tự có tể ngộ cùng phúc phận, biểu đệ của con đã được cường giả Đại Lực Thần Ma tông tiếp đi rồi, về phần cô nhi đi theo con kia, cũng được một cường giả khác tiếp đi. Ta nếu không có đoán sai, chỉ sợ hắn muốn truyền thừa một mạch tông phái đạo thống khác”.

Phương Vân trong nội tâm khẽ chấn động, thật cũng không nghĩ đến, trong khoảng thời gian ngắn mình bị phục kích, lại có thể đã xảy ra nhiều chuyện như vậy. Nghe ý tứ của phụ thân, Tôn Thế Khôn tựa như vẫn được các lão quái vật Đại Lực Thần Ma tông để ý tới. Về phần Lục Vũ, hình như số phận so với Tôn Thế Khôn tốt hơn, tựa như được người nào đó nhìn trúng.

“Phụ thân đại nhân, Kế Đô công chúa triều đình cũng cùng con cùng một chỗ. Không biết nàng thế nào? Có thoát ly nguy hiểm hay không?” Phương Vân hỏi.

“Ta trước khi đi, đã đem hai người các nàng đưa đến Triều Tịch hầu doanh. Những chuyện này, con không cần phải lo lắng” Phương Dân điềm nhiên nói.

Phương Vân nghe vậy lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, trong lòng của hắn cũng âm thầm cảm thấy chấn động. Tinh huyết Côn Bằng đối với cường giả Thiên Trùng thất phẩm, trên cơ bản không có tác dụng, Phương Vân căn bản không ngờ tới, cường giả Thiên Trùng thất phẩm lại có thể sẽ ra tay đối với mình như thế.

Hơn nữa như Tôn Thế Khôn, Lục Vũ. Tạ Phiên Nhiên, đều có cường giả chăm chăm vào. Thậm chí dùng tiên thiên số thuật, suy tính thời khắc hắn nhiễm vận thế. Điều này làm cho Phương Vân trong tối tăm sinh ra một loại cảm giác. Bản thân tựa như trong bất tri bất giác, đã sa vào một cơn xoáy lốc cực lớn.

Liên tưởng đến trong Phụ tử “Chu Dịch” thôi diễn, vận mệnh Phương gia trong tương lai. Phương Vân chỉ cảm thấy trong lòng xiết chặt, rốt cuộc nhện không được nói: “Phụ thân. Lần này con đi Doanh Hoang, nhìn thấy Khổng Tước!...”

Phương Dân mí mắt bỗng nhúc nhích, cũng không có vẻ mặt gì quá lớn, tựa như đối với tất cả cái này, sớm đã có đoán trước, hắn nhìn sang Phương Vân, bình thản nói: “Ừm. Khổng Tước lúc trước, xác thực là ta phái đi bảo vệ cho con. Con đã gặp qua Doanh Hoang Hoàng thái tử. Hắn cũng biết không sai biệt lắm, ta biết trong lòng con còn có nghi hoặc, nói đi. Vì phụ sẽ nói cho con biết”.

“Ông!”

Nghe được phụ thân Phương Dân chính miệng thừa nhận, Khổng Tước là cho mình phái đi, Phương Vân hít sâu một hơi. Chỉ cảm thấy trong lòng đều run rẩy. Chuyện Phương gia xét nhà diệt tộc hoàn toàn là xuất phát từ phụ thân Phương Dân mưu phản phản quốc, hắn ban đầu còn thủy chung không tin, nhưng khi gặp được Doanh Hoang Hoàng thái tử. Phương Vân trong lòng mơ hồ đã có chút cảm giác.

Doanh Hoang cùng Đại Chu chính là đối địch. Nếu như phụ thân Phương Dân thật cùng Doanh Hoang Hoàng thái tử cầu kết, như vậy tội danh mưu phản phản quốc, chỉ sợ quả thực là thực, nếu thật là như thế. Phương gia cả nhà bị chém, chỉ sợ cũng không oán.

Phương Vân trong lòng có chút nôn nóng cùng bất an, hắn cảm giác bản thân tựa như đang bước về phía biên giới mà niềm tin sụp đổ. Nếu như phụ thân quả thực cùng Doanh Hoang cầu kết, ý đồ lật đổ triều đình. Phương Vân không biết bản thân nên xử trí như thế nào.

Đương kim triều đình nho gia chưởng chính, lại trị thanh bình, bách tính an cư lạc nghiệp. Phụ thân nếu bởi vì tư dục, ý đồ lật đổ triều đình. Leo lên ngôi vị hoàng đế. Đem thiên hạ dẫn vào trong chiến hỏa, Phương Vân chỉ sợ tự mình là người đầu tiên, từ mặt cảm tình cũng khó có thể tiếp nhận.

Ở trong lòng Phương Vân, hình tượng của phụ thân cho tới hiện tại đều là vô cùng cao lớn. Tuy người rất ít khi trở lại kinh thành, người rất ít khi vấn an mình và mẫu thân, nhưng Phương Vân tin tưởng phụ thân tất nhiên là có nỗi khổ tâm của mình, ở trong lòng, Phương Vân tin tưởng, phụ thân mình là chính trực cao thượng, tuyệt không phải loại hạng người lòng lang dạ thú.

Nếu như phụ thân thật mưu đồ tạo phản, hơn nữa muốn cho mình gia nhập vào trong đó, Phương Vân không biết mình sẽ như xử trí thế nào. Chuyện quân pháp bất vị thân, người khác có lẽ có thể làm, nhưng người này cũng không phải hắn. Mà nếu như trợ giúp, tương trợ phụ thân đánh đổ triều đình, Phương Vân tự hỏi cũng khó có thể làm được.

Nếu như sự thật chứng minh là cái sau, vậy đối với Phương Vân mà nói, tương đương là một hồi tai nạn đáng sợ, niềm tin trong nháy mắt sụp đổ. Không còn lý do để kiên trì xuống nữa.

Phương Vân lồng ngực pháp phòng, hồi lâu nói không ra lời.

Phương Dân nhìn sang Phương Vân, lắc đầu, thở dài nói: “Vân nhi, con có thể cảm thấy. Vì phụ cầu kết Doanh Hoang hoàng tử, mưu đồ tạo phản?”

“Oành!”

Phương Vân thân hình run lên, như gặp phải sét đánh, vội quỳ xuống đất, kinh sợ nói: “Phụ thân đại nhân, hài nhi không dám!”

Phương Dân lắc đầu, đi đến phía trên doanh trường, kéo ra một chiếc ghế dựa ngồi xuống. Hai tay đặt lên trên tay dựa, ngưng thần nhìn sang Phương Vân, ánh mắt sắc bén nói: “Vân nhi, vì phụ hỏi con, nếu có

một ngày, phụ thân muốn khởi binh tạo phản, ngươi sẽ làm như thế nào?”

Thanh âm ầm ầm, ở trong doanh trướng vang lên.

Phương Vân sắc mặt trong tích tắc một mảng tái nhợt. Mồ hôi lạnh trên trán chảy ròng ròng, khí lực toàn thân, giống như thoảng cái tiết tận, chỉ cảm thấy thân hình đột nhiên vô cùng trầm trọng, hần bỗng nhiên quỳ rạp trên đất, đầu bang bang gõ xuống: “Hài nhi không dám!... Hài nhi không dám!...”

“Ừm ” Phương Dận chống cằm, ánh mắt đột nhiên nhu hòa không ít: “Vân nhi. Đứng lên đi! Vì phụ chỉ là thử con thử một lần. Sao lại sẽ thực mưu đồ tạo phản. Vân nhi, con nhớ kỹ cho ta, Phương gia chúng ta cho tới hiện tại cũng không phải hạng người ngu trung, nhưng cũng không làm nghịch thần tặc tử. Phương gia chúng ta là thần tử, là thần tử của thiên hạ, không phải của một hoàng thất, một triều đại nào. Đối tượng mà Phương gia chúng ta thuần phục, cho tới hiện tại cũng không phải là triều đại, hoàng thất nào! Mà là chúng sinh trong thiên hạ!”

“Vâng, hài nhi ghi nhớ”.

Phương Vân nghe đáp án như thế, rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm, chỉ cảm thấy toàn thân thoải mái không ít.

“Con đã đề cập tới chuyện này, như vậy có một số việc, cũng đã nên nói cho hai huynh đệ các con biết”.

Phương Dận nói, tay chụp một cái, trước người hư không lập tức nghiến nát, một tướng quân khô giáp nhuộm máu, toàn thân khí tức sát phạt rất nặng, bỗng nhiên từ trong hư không rơi xuống.

Đây là một thanh niên tướng quân, dáng người khô ngô, khí chất ổn trọng, có loại khí tức của sắt thép bách luyện, Phương Vân đầu tiên đập vào mắt là một vết sẹo thật dài.

“Đại ca!”

Xem khuôn mặt này, Phương Vân lập tức kinh hô một tiếng, khuôn mặt kia tuy biến hóa rất lớn. Hầu như là hai người, nhưng dưới loại khí tức như liệt hỏa lửa cháy lan ra đồng cỏ này, che dấu một loại cảm giác quen thuộc, đó là chân khí Tả thanh long tham thảo bát thức tu luyện ra.

Thanh niên trong doanh trướng, chỉ cảm thấy trước mắt nhoáng một cái, lập tức xuất hiện ở một địa phương lạ lẫm. Hần vốn trong lòng vẫn toàn bộ tinh thần đề phòng, nhưng nghe thấy trận kinh hô này, lập tức kịp phản ứng.

“Tiểu đệ!”

Phương Lâm ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, tiếp đó ánh mắt dừng lại ở trên người trung niên nam tử ngồi ngay ngắn ở trong doanh trướng. Nhìn thấy khuôn mặt này, Phương Lâm trong lòng run lên, lập tức quỳ sát xuống, cung kính nói: “Hài nhi Phương Lâm, ra mắt phụ thân đại nhân!”

“Ừm” Phương Dận hơi chút khoát tay: “Đứng lên đi. Chuyện con đang ở Dịch hoang, phụ thân cũng biết. Chuyện con phong hầu hãn là sắp tới, vì phụ rất hài lòng”.

Phương Lâm ánh mắt biến ảo, tựa như là tâm thần đã bị chấn động, nhưng mà, hãn rất nhanh bình tĩnh trở lại.

“Phụ thân chủ động triệu tới, hãn là có chuyện quan trọng thương lượng, kính xin phụ thân nói ra” Phương Lâm trầm giọng nói.

“Hai huynh đệ các con, cùng đã đạt tới cấp Thiên Tượng. Vân nhi càng tìm được Côn Bằng tinh huyết, có thể chống lại cùng võ giả Thiên Trùng cảnh. Hôm nay, có một số chuyện, cũng đã đến lúc nên đến nói cho các con. Lâm nhi, con có biết Phương gia chúng ta là lai lịch gì?”

Phương Lâm tâm thần chấn động, không ngờ lại có thể là loại đại sự này.

“Hài nhi không biết”.

Phương Dận lại nhìn về phía Phương Vân: “Vân nhi, con đã gặp qua Doanh hoang Hoàng thái tử, hãn là nghe hãn đề cập qua Ngũ Đế bí sự, hoàng thất Doanh hoang chính là hậu đại thượng cổ Đại Đế Thành Thang thị, Khổng Tước chính là hậu duệ Thành Thang thị, năng cam tâm đến Hầu phủ chúng ta, làm một hộ vệ, thủ hộ con mấy tháng. Ngươi có biết là nguyên nhân gì không?”

Phương Vân nghe phụ thân nhần tới Ngũ Đế bí sự trong lòng run lên, mơ hồ có loại cảm giác, tựa như rõ ràng cái gì đó. Nhưng lại không dám khẳng định.

“Hài nhi không biết, xin phụ thân chỉ rõ!”

Phương Dân lắc lắc đầu, nói thẳng: “Phương gia chúng ta, chính là hậu đại thượng cổ Đế Vũ!”

Phương Lâm thân hình run lên, ánh mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

Ngược lại Phương Vân, lại bình tĩnh rất nhiều: “Thì ra là như thế Thì ra là như thế... trách không được Doanh hoàng Hoàng thái tử chỉ chắc tới bốn đế trên áp việc. Lại duy chỉ có không đề cập tới chuyện thượng cổ Đế Vũ!”

485. Chương 474: Đế Vũ Giáp Trụ

Phương Vân gặp Doanh hoàng Hoàng thái tử, nghe hấn chích đề cập tới bốn Đế trong Ngũ Đế, không đề cập tới Đế Vũ trong lòng liền mơ hồ có chút dự đoán, nhưng mà cũng không dám khẳng định, cho đến khi nghe được chính miệng phụ thân nói ra, mới xác định suy đoán này.

Phương Lâm sau chấn kinh ngẩn ngủ, nhanh chóng bình tĩnh trở lại. Hấn hôm nay tâm tính lịch lãm, trầm ổn rất nhiều. Cũng không bởi vì một việc mà khiếp sợ quá nhiều, ở trong lòng Phương Lâm, mặc kệ tổ tiên Phương gia có lai lịch gì, có huyết thống gì, đều là thuộc về quá khứ. Mà hiện tại, Phương gia chỉ là một gia đình vương hầu bình thường, là thân dân Đại Chu triều.

Phương Lâm ánh mắt bỗng nhúc nhích, cũng không có cắt ngang phụ thân nói chuyện, chỉ là lộ ra vẻ lắng nghe, đối với lai lịch của gia tộc, Phương Lâm cũng không phải quá rõ ràng.

“Năm đó vì trấn áp các hoang dị tộc, Đế Khốc trấn áp Dịch hoang, cũng lưu lại huyết thống trở thành Dịch hoang hoàng thất, thống trị Dịch hoang; Đế Nghiêu trấn áp Man hoang, lưu lại huyết mạch, trở thành Man hoang hoàng thất, thống trị Man hoang; Đế Thuần trấn áp Di hoang, lưu lại huyết mạch, trở thành Di hoang hoàng thất, thống trị Di hoang. Doanh hoàng hoàng thất Đại Doanh châu, Vân nhi con đã gặp, chính là hậu đại thượng cổ Đại Đế Thang. Đại Đế Vũ tổ tiên chúng ta trấn áp, là Mãng hoang cường đại nhất, cũng là Đại Đế cường đại nhất trong Ngũ Đế. Mãng hoang đều là yêu tộc, không phải tộc của ta. Đế Vũ, không có khả năng như các Đại Đế khác mà ở lại Mãng hoang. Vào lúc đó, Mãng hoang yêu tộc thực lực đại tổn, hơn nữa thần phục tại Đại Đế Vũ, Đế Vũ lòng mang nhân từ, để cho yêu tộc tại Mãng hoang nghỉ ngơi lấy lại sức, sau đó cũng giống như Đế Thang, từ đó về sau ẩn cư, biến mất không thấy, mà Phương gia chúng ta, chính là con cháu của Đế Vũ!”

“Vân nhi, con có phải kỳ quái, con cháu Đại Đế Thành Thang, tại sao lại cam nguyện đến nhà ta làm hộ vệ? Thật ra nguyên nhân rất đơn giản, Trong Ngũ Đế, Đế Vũ cùng Đế Thang đặc thù nhất, hai người chính là quan hệ thầy trò. Đế Vũ là thầy của Đế Thang! Đế Thang xuất thân thấp kém, được Đế Vũ một tay đưa lên, lại thành tựu Đế vị, trở thành thiên cổ Đế vương! Hơn nữa Đế Vũ lúc ấy chính trực tráng niên, lại thành tựu công lao sự nghiệp trấn áp Mãng hoang bất thế. Đế Vũ nếu như không chuyển vị, Đế Thang có thể bởi vậy mà mai một, bởi vì bất luận lúc nào cũng chỉ có thể tồn tại một vị đại đế, những người khác bất luận chói mắt như thế nào, chỉ cần không cách nào siêu việt Đại Đế lúc ấy, thì sẽ hào quang che dấu. Vì thành tựu Đế Thang, Đế Vũ chuyển vị, hơn nữa ẩn cư biến mất, để không ảnh hưởng đến Đế Thang thống trị. Bởi vì tầng quan hệ này của tổ tiên, cho nên Doanh hoàng Thành Thang thị, một mực đều cùng Phương gia chúng ta có liên lạc!”

Phương Dân trầm giọng nói. Trong lời nói đem một số chuyện thời Thượng cổ ít người biết đến nhất nhất nói ra.

Trong đại trường, hai huynh đệ Phương Vân, Phương Lâm ánh mắt chấn động, như có suy nghĩ, đây là bọn họ lần đầu tiên biết được lai lịch của Phương gia.

“Phụ thân. Thượng cổ Đế Vũ tựa như cũng không phải họ Phương?” Phương Lâm đột nhiên nói.

“Họ Phương, là họ của Đế Vũ sau khi ẩn cư mới lấy. Đế Vũ có rất nhiều huyết mạch truyền xuống. Không chỉ là họ Phương, còn có họ Lưu, họ Hạ, toàn bộ đều là mẹ mẹ. Đế Vũ vốn vô tâm Đế nghiệp, cũng không

quan tâm huyết thống các loại, cho nên con cháu đều là theo họ mẹ. Họ Phương chúng ta, chỉ là nhất mạch trong đó, nhưng mà trải qua thượng cổ, trung cổ, cận cổ mấy thời đại, huyết mạch Đế Vũ lưu truyền tới nay đã không nhiều lắm. Cho tới hiện tại, cũng chỉ có rải rác hai nhánh huyết mạch truyền thừa!” Phương Dân nói.

“Phụ thân, không biết còn có một nhánh huyết mạch là ở nơi nào?” Phương Lâm nói.

Phương Vân cũng không có hỏi, nhíu mày nhưng trong lòng có dăm chiêu khác, Đế Vũ nếu có hai nhánh huyết mạch truyền xuống, Doanh hoang Thành Thang thị không có khả năng nặng bên này nhẹ bên kia, chỉ hậu đãi một nhánh, ngay cả Khổng Tước cũng phải đến Phương gia. Mà không phải là nhánh huyết mạch khác

Phương Lâm chỉ hỏi qua bình thường, lại làm cho Phương Dân lâm vào trầm tư.

Sau một lát, Phương Dân vừa mở miệng đã long trời lở đất, nói ra một bí mật khác: “Đế Vũ lưu lại một nhánh huyết mạch khác, chính là đương kim Đại Chu hoàng thất Lưu thị nhất tộc!”

Phương Lâm, Phương Vân hai huynh đệ, thân hình run rẩy dữ dội, như gặp phải sét đánh. Trong doanh trướng yên tĩnh càng giống như chết chóc, tin tức này đối với hai huynh đệ mà nói, quá mức kinh người. Hai người căn bản không có nghĩ tới, là vì thần thuần phục Đại Chu hoàng thất, lại là đồng tông huyết mạch!

“Đế Vũ vô tâm Đế nghiệp, cho nên mai danh ẩn tích, nhưng cái này chỉ là nguyện vọng của Đế Vũ, con cháu huyết mạch của Đế Vũ, chịu tổ tiên ảnh hưởng, vứt bỏ võ theo buôn bán, người theo văn cũng không phải số ít, thậm chí không ít người trực tiếp về làm nông, sống bình thường. Nhưng mà dù sao, cha mẹ sinh con trời sinh tính, cũng có khác biệt. Con cháu Đế Vũ, từ trung cổ đến cận cổ, tham dự tranh bá cũng không phải số ít. Lưu thị hôm nay, chính là một trong số đó, cũng chỉ có nhất mạch Đại Chu thái tổ, mới thành tựu vĩ nghiệp bất thế!”

“Vi phụ trấn thủ Man hoang gần hai mươi năm, cực ít phản hồi kinh thành, cũng không phải là ngu trung, cũng không phải đối với mẹ con các con cay nghiệt thiếu tình cảm. Mà là vì tránh cho hoàng thất nghi kỵ. Chỉ có ba mẹ con các con lưu thủ ở kinh thành. Phương gia chúng ta mới có thể bình an không việc gì! Vì phụ một mực không nói cho các con những cái này, cũng là bởi vì thời cơ chưa tới, nói cho các con biết cũng vô dụng! Bất quá hiện nay, các con sắp song song phong hầu. Cũng nên cùng đã đến lúc biết được điều này!”

Phương Dân ánh mắt nhìn qua hai người, chậm rãi nói.

Phương Lâm, Phương Vân trong lòng chấn động.

“Phụ thân, con không muốn phong hầu” Phương Lâm đột nhiên nói: “Nếu như con phong hầu, chỉ sợ đối với Phương gia chúng ta là họa không phải phúc!”

“Việc phong hầu, không phải con muốn không phong sẽ không phong, triều đình từ trước đến nay phong vương bá hầu đều là hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn. Con lần này tại Dịch hoang lập nhiều đại công, công lao đã đưa đến Bình bộ, không phải con muốn không phong, là có thể không phong!” Phương Dân nói.

Phương Lâm trầm mặc không nói, ánh mắt lộ ra vẻ phức tạp, nếu không phong hầu, hẳn sẽ không lấy được Phúc Khang công chúa, nhưng mà phong hầu, Phương gia sẽ nhiều hơn một đại họa.

Phương Lâm sa vào thế tiến thoái lưỡng nan.

“Đại ca. Huynh không cần phân vân như thế, lúc trước Vũ Mục cùng Nhân Hoàng ước định, chỉ là sau khi huynh phong hầu mới có thể cưới Phúc Khang công chúa làm vợ. Huynh nếu quả thật lo lắng cái này, chỉ cần sau khi cưới Phúc Khang công chúa làm vợ, giao ra binh quyền ở tại kinh thành. Thậm chí tìm lý do khiến cho triều đình lột bỏ vương hầu phong hiệu, là có thể giải quyết vấn đề này”.

Phương Vân liếc đã nhìn ra đại ca Phương Lâm sầu lo, đại ca Phương Lâm đang ở trong cuộc, một khi liên lụy tới Phúc Khang công chúa, tránh không được lo được lo mất. Nhưng Phương Vân thân ở ngoài cuộc, tỉnh táo hơn nhiều.

Ánh mắt quay qua, nhìn về phá phụ thân đại mã kim đao, ngồi nghiêm chỉnh trên ghế dựa, Phương Vân trong lòng thở dài một tiếng, rốt cuộc nói: “Phụ thân đại nhân, con thật ra cũng không muốn phong hầu,

cũng vô tâm luyện võ. Con suy nghĩ, bắt quá để cho người một nhà bình an, vui vẻ, phụ thân trấn áp Man hoang gần hai mươi năm, lại lưu mẫu thân một người thủ vệ Phương phủ.

Phụ thân quyền thế càng nặng, mẫu thân ở kinh thành càng chịu sức ép. Năm trước, con phản hồi kinh thành, đã cảm thấy mẫu thân già đi rất nhiều. Phụ thân đại nhân, theo như lời người, quyền thế đối với Phương gia chúng ta là họa không phải phúc, về phần phú quý, trên người của con hoàng kim cũng đủ. Phương gia chúng ta mười đời dừng không hết. Xin thứ cho Vân nhi cả gan, không biết phụ thân đại nhân có thể vì mẫu thân buông tha cho công danh lợi lộc, giải giáp quy điền hay không! Phương gia chúng ta rời khỏi kinh thành, xa rời công danh. Học theo tổ tiên Đế Vũ, mai danh ẩn tích, được hưởng bình an!”

Phương Vân dứt lời, đầu đã cúi xuống, quỳ rạp trên đất, vẫn không nhúc nhích.

Phong vương bái hầu, cường đại vũ lực! Những cái này đối với Phương Vân mà nói, chỉ là thủ đoạn, mà không phải kết quả muốn có, nếu như bắt đầu, Phương Vân đối với Phương gia xét nhà diệt tộc, vẫn nghi hoặc khó hiểu lời nói. Thì hẳn hiện tại đã rõ ràng.

Phương gia truyền thừa Đế Vũ huyết mạch, mà lại là một nhánh huyết mạch chính của Đế Vũ, đã trở thành mầm tai họa của Phương gia, Phương gia trèo càng cao, quyền thế càng lớn, nguy cơ lại càng nặng.

Kinh qua cửa nát nhà tan, thật sự quá khắc sâu, mặc dù đây bắt quá là chuyện phát sinh trong “Chu Dịch” thời diễn. Nhưng đối với Phương Vân mà nói, cùng chân thật phát sinh cũng không có gì khác nhau. Hẳn muốn không phải vương hầu tướng quân, không phải đệ nhất thiên hạ. Mà là cha mẹ gặp nhau. Ca ca cùng Phúc Khang công chúa đến với nhau. Công danh lợi lộc dù sao cũng là hoàng thất cho, hoàng thất cũng có thể thu hồi, nếu như vì vậy, đánh đổi tính mạng của cả nhà. Quả thực là quá ngu xuẩn!

Trong đại trường một mảng tĩnh mịch. Thật lâu, mới truyền đến một tiếng thở dài của Phương Dận : “Vân nhi, vì phụ cũng không phải là tham luyện quyền thế, chỉ là những lời này đã muộn hơn hai mươi năm. Nếu như biết là kết cục này, ta tuyệt sẽ không đặt chân vào quân ngũ”.

Phương Dận tay vung lên, một giáp trụ cao thấp chừng năm tấc, hoa lệ, tôn quý cổ lão hiển hiện ở trong bàn tay của hắn. Bộ giáp trụ này vừa mới xuất hiện, lập tức tản mát ra một cỗ khí tức mệnh mông, uy áp, chung quanh giáp trụ, khí lạnh bốc lên, vô số hư ảnh thần ma, quỳ ở trên hư không trong, làm ra bộ dáng thần phục.

Cùng một thời gian, Phương Lâm, Phương Vân chỉ cảm thấy toàn thân máu huyết sôi trào, trong tối tăm cảm nhận được một cỗ triệu hoán nguyên từ huyết mạch, mà cỗ triệu hoán này, chính là đến từ bộ giáp trụ ở trước mắt này!

“Đây là Đế Vũ giáp trụ! Vì phụ hai mươi lăm tuổi, nhân duyên tế ngộ, tại Man hoang tìm được chiến giáp! Đế Vũ tử tôn huyết mạch quá nhiều, rất khó khảo chứng. Nhưng có một điểm, là không thay đổi. Bất luận người nào có thể cùng Đế Vũ giáp trụ tâm thần tương thông, hẳn là Đế Vũ tử tôn, hơn nữa còn là chủ mạch trong huyết mạch Đế Vũ! Hiện tại đã không phải là vấn đề công cao chấn chủ, mà là huyết mạch của chúng ta uy hiếp đến Lưu thị hoàng tộc, nếu như ta giải giáp về làm nông. Sợ là Phương gia chúng ta, quả thực đã cách cái chết không xa!” Phương Dận thở dài nói.

Chức cao quyền thế, trước mắt bao người. Hoàng thất lòng có băn khoăn, ngược lại không dám tùy ý ra tay, mà nếu như vứt quyền lợi khỏi tay, chỉ sợ ngày hôm sau sẽ phơi thầy sơn dã, hơn nữa sẽ không khiến cho bất luận kẻ nào chú ý!

“Đế Vũ giáp trụ mất tích không biết bao nhiêu năm, ta cũng không còn nghĩ đến sẽ tìm được chiến giáp này. Ngũ Đế giáp trụ, cho tới hiện tại đều là huyết mạch truyền thừa. Hôm nay, cho dù ta muốn đem Đế Vũ giáp trụ giao ra, cũng đã không có khả năng, sau khi ta chết, Đế Vũ giáp trụ do các con kế thừa, nếu như ba cha con chúng ta toàn bộ chết trận, Lưu thị hoàng tộc mới có thể tìm được Đế Vũ giáp trụ chân chính!”

Phương Dận trầm giọng nói, trong lời nói hơi có chút bất đắc dĩ: “Vân nhi, chuyện này. Không phải chúng ta nhượng bộ là có thể giải quyết, Phương gia chúng ta, hiện tại đã là đâm lao phải theo lao, đương kim Nhân Hoàng sau khi được Ngũ Đế thoát vị, võ học lưu lại trung thổ dùng để trấn áp khí vận, luận võ đạo tu vi, sau Ngũ Đế, chỉ sợ không có vị quân vương nào tại phương diện võ đạo tu vi so vượt qua hắn. Phương diện tiên thiên số thuật, càng có Lan Đài Bí Uẩn cùng nho gia diễn toán. Hơn nữa, ta nếu như đoán không sai, hẳn đã được “Hoàng Cực Kinh Thế” Phụ tử tự tay viết ra, tại phương diện Thiên Cơ giải toán, ngoại

trừ tam đại Thiên Cơ tiên sinh, cùng thánh giả Phệ Đà châu, so với “Hoàng Cực Kinh Thế” của Phu tử, hầu như không có ai là đối thủ của hắn!”

“Thiên Cơ diễn toán, đối tượng diễn toán công lực càng cao, càng khó diễn toán. Ta tuy che mắt cảm giác của hắn hơn hai mươi năm, nhưng mà, hắn cũng đã sinh nghi. Chuyện Đế Vũ giáp trụ, sớm muộn cũng không thể gạt được hắn. Đường kim Nhân Hoàng, bất luận võ công thao lược, hay tâm kế mưu tính. Đều có thể xưng là tuyệt đại hùng chủ. Nhưng mà, ta cùng với hắn quân thần một hồi. Lại biết hắn có một khuyết điểm rất lớn, đó chính là đã tâm quá lớn! Đây chính là mầm tai họa của Phương gia chúng ta!”

486. Chương 475: Các Hoang Đại Đế

Có dã tâm, cũng không phải là chuyện xấu. Nhưng dã tâm quá lớn, chính là một tai nạn, đặc biệt dã tâm này, phát sinh ở trên người một số quân vương hùng tài đại lược. Không biết sẽ có bao nhiêu người, sẽ bị những quân vương hùng tài đại lược này làm vật hy sinh, dùng xương cốt của mình để trải đường cho thiên cổ bá nghiệp của những người này!

Phương gia giữ Đế Vũ giáp trụ. Chuyện này nếu như bị Nhân Hoàng biết, tránh không được sẽ bị bóp chết!

“Đường kim Nhân Hoàng. Được xưng được Ngũ Đế đạo thống, trong hoàng cung, càng có năm bộ giáp trụ. Nhưng mà, Ngũ Đế đạo thống toàn bộ đều thiếu thốn tuyệt học quan trọng nhất, cường đại nhất của Ngũ Đế.

Về phần giáp trụ, thì toàn bộ đều là Ngũ Đế sau thoái vị, lệnh cho thần tử, chế tạo phó giáp, giáp trụ chân chính của Ngũ Đế vẫn ở trong tay hoàng thất các hoang, phó giáp của Đại Chu hoàng thất, tuy uy lực cũng cường đại, nhưng vẫn không cách nào cùng Ngũ Đế giáp trụ chân chính so sánh, Nhân Hoàng nếu như biết được Phương gia chúng ta có Đế Vũ chiến giáp chân chính. Tất sẽ đến cướp lấy! Vân nhi, Lâm nhi. Hai con đã lớn lên thành người, những chuyện này, cũng có thể cho các con biết được!”

“Phương gia Chúng ta quyền thế ngày càng cao, đã hãm sâu vào trong đó. Tuyệt khó toàn thân trở ra, nếu như giải giáp quy điền, một mặt nhượng bộ, lập tức đó là một con đường chết. Bất luận thời đại nào, thực lực mới là vương đạo duy nhất. Ba cha con chúng ta, chỉ có địa vị càng cao, thực lực càng mạnh. Mới có thể làm cho hoàng thất có chỗ kiêng kỵ. Đến mục lúc nào đó ba cha con chúng ta cường đại đến Nhân Hoàng cũng không thể không để mắt đến. Như vậy cho dù chuyện Đế Vũ giáp trụ bộc phát cũng không sao. Đến lúc đó, ba cha con chúng ta cùng tiến cùng lùi, đều có thể thông dong!”

Phương Dận chậm rãi nói. Hắn đối với tương lai vận mệnh Phương gia, hiển nhiên sớm có chủ kiến.

Huynh đệ Phương gia, trầm ngâm không nói, mắt lộ ra trầm tư. Phương Dận một lần nói ra rất nhiều thứ. Hai huynh đệ nhất thời cũng khó có thể tiêu hóa.

Phương Vân đột nhiên Mãng hoang đại chiến, khi đó Thần Vũ hầu trên người đã từng mặc qua một bộ Đế Nghiêu chiến giáp. Hôm nay nghĩ đến, hắn là Đế Nghiêu phó giáp trong hoàng cung.

“Phụ thân. Mấy tháng trước, con khi trở lại kinh thành tới Binh bộ nhận chức. Đã gặp được Phu Tử”.

Phương Vân đột nhiên mở miệng nói, Phu Tử thôi diễn, khiến cho hắn thủy chung như ghen tại hầu, không nói ra thì khó chịu. Hôm nay ba cha con đoàn tụ khó được. Chuyện này cũng nên nói ra.

“Đại ca, huynh còn nhớ trước Đông Giao săn bắn, đệ đã nói với huynh, chuyện đệ trùng sinh không?” Phương Vân nhìn sang Phương Lâm nói.

“Đương nhiên nhớ rõ” Phương Lâm gật gù đầu, trong mắt toát ra một tia kinh ngạc: “Ta nhớ được còn nói qua với đệ, đây là không có khả năng”.

“Đại ca, huynh nói không sai, trùng sinh xác thực không có khả năng. Nhưng thật ra là tương lai xảy ra trong thôi diễn của Phu tử, mà đệ hồn phách vô tình bay vào trong đó, kinh qua một lần thôi diễn tương lai”.

Phương Vân nói, liền đem chân tướng từ chỗ Phu tử nói qua một lần. Kể cả nhân ảnh thần bí ở ngoài lầu cỏ, cũng thuật qua một lần. Phương Vân cũng không có chú ý, khi hắn nhắc tới đạo nhân ảnh thần bí nọ. Phương Dân một mực an tọa trên ghế, trong mắt rõ ràng hiện lộ ra một tia chấn động.

“Ở trong Phu tử thời diễn, chúng ta Phương gia cửa nát nhà tan, đại ca tại Địch hoang bị phục kích. Công phê mà chết, phụ thân bị triều đình vu là phản quốc, cuối cùng bị Nhân Hoàng đánh chết. Mẫu thân sau khi biết được tin tức, tiết liệt tự sát, con cùng những người khác trong phủ, tại ngoài Sùng Dương môn bị xử trảm! Đúng là bởi vì trải qua một màn kia, con mới vứt bỏ văn tập võ, lúc này mới có thành tựu hôm nay!”

Chuyện đại ca uất ức tự sát, thật sự có chút ám muội, Phương Vân cũng không muốn đề cập, chỉ là một lời nói qua. Sau đó, Phương Vân lại đem chuyện Phu tử chuẩn bị dự đoán mình mấy lần nguy cơ, hơn nữa phái người giải cứu, nhất nhất nói ra, kể cả Tắc Hạ học cung, Phương Vân cũng nhắc tới.

Đối với Phương Vân mà nói. Quan trọng nhất chính là người thân, ở trước mặt phụ thân cùng đại ca, hoàn toàn không cần phải giấu diếm. Hơn nữa bất luận võ đạo tu vi hay kiến thức. Phụ thân tuyệt đối so với mình có tư cách hơn. Dùng khả năng của phụ thân, có lẽ có thể nhìn ra một số chuyện mà mình nhìn không ra.

Phương Lâm nhìn sang đệ đệ mình, ánh mắt lộ ra vẻ rung động. Phu tử thi triển thủ đoạn, vì tiểu đệ thôi diễn mệnh số. Lại phái Lý Ưc Huyền ba lượt cứu đệ đệ hắn, hắn căn bản không biết.

Từ sau khi rời kinh thành, Phương Lâm một lòng đầu nhập vào trong quân ngũ. Đối với chuyện khác, cũng không biết được nhiều. Lý Ưc Huyền cứu tiểu đệ ba lượt, thì có ý nghĩa hắn đã từng thiếu chút nữa ba lượt mất đi đệ đệ Phương Vân. Chuyện này, khiến cho hắn cực kỳ chấn động, cũng âm thầm tức giận.

“Tiểu đệ, người yên tâm Phàm là người khi dễ Phương gia chúng ta. Tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt, bất kể là Tạ Đạo Uẩn, Thiên Tà Tông, hay Thủy Ma tông, đều như nhau, phải trả giá thật nhiều”.

Phương Lâm ngược lại không nói gì tới việc muốn thay Phương Vân báo thù. Phương Vân lúc này, tu vi đã rất cao. Hiện tại so với lúc trước, sớm mạnh hơn không biết bao nhiêu. Muốn thu thập những người kia, căn bản không uống phí khí lực, căn bản không cần hắn ra tay.

“Đại ca. Cảm ơn người” Phương Vân cảm kích nói, ngẫm nghĩ, đột nhiên cười nói: “Nhưng mà. Tạ Đạo Uẩn thì quên đi, nàng cùng Trạng Nguyên lang Lý Ưc Huyền ở trên mặt cảm tình, tựa như có chút dây dưa không rõ, Tạ Đạo Uẩn tuy thiếu chút nữa giết ta. Nhưng mà, xem tại phân lượng Lý Ưc Huyền. Ngược lại không tiện ra tay đối với nàng”.

Phương Lâm giật mình, tiếp đó nói: “Thì ra là như thế. Quên đi. Ta vốn đang muốn cho nàng toàn quân bị diệt. Nhưng mà đệ đã nói như vậy. Ta sẽ lưu nàng một mạng”.

Lúc này đến phiên Phương Vân kinh ngạc. Nghe ý tứ của đại ca, Tạ Đạo Uẩn tựa như ở trong tay đại ca bị tổn thất nặng. Đang muốn theo hỏi thì Phương Dân một mực trầm mặc không nói đã cắt tiếng:

“Người bức bách Phu tử kia... nếu như không có ngoài ý muốn, thì chính là đương kim Nhân Hoàng!!”

Lời vừa nói ra, long trời lở đất. Phương gia huynh đệ, trợn mắt há hốc mồm

“Phụ thân. Như vậy chuyện quá lớn..Phương Lâm tâm thần chấn động, tiến lên trước một bước, mở miệng muốn nói. Lời nói còn chưa nói xong, liền bị cắt ngang.

Chỉ thấy Phương Dân khoát tay, bình tĩnh nói:

“Lâm nhi, ta biết con muốn nói cái gì. Ở đây tuy là đại trướng, nhưng đã là trong không gian ta mở ra, vô luận chúng ta trong này nói cái gì, làm cái gì, cũng sẽ không có ai biết”.

Phương Dân nói đứng dậy, thần sắc lộ vẻ rất ngưng trọng:

“Lâm nhi. Vân nhi. Hai người các con, cùng là vi phụ sinh ra, nhưng thân hình lại hoàn toàn khác nhau. Đại ca Phương Lâm của con, thân hình cường kiện, là kỳ tài võ đạo. Con tuy tư chất không kém, nhưng từ nhỏ thân thể gầy yếu, con có biết, là chuyện gì xảy ra không?”

Phương Lâm nghe vậy lộ ra vẻ suy tư: “Con vẫn cảm thấy rất kỳ quái, chúng ta xuất thân gia đình vương hầu, áo cơm phú quý, cũng không thiếu vật gì. Nhưng tiểu đệ, hình như sinh hạ thân thể cũng rất yếu, điều dưỡng thể nào cũng không được”.

Phương Vân đứng ở một bên vẫn không nhúc nhích, nhưng trong lòng chấn động. Hắn hiểu rằng phụ thân nói như vậy, tất có nguyên nhân. Chuyện này, hắn trước kia cũng nghĩ qua, nhưng cuối cùng đều không có hướng đi, hôm nay xem ra, hiển nhiên tất có duyên cớ.

Phương Dân trong mắt lộ ra vẻ nhớ lại:

“Mười sáu năm trước. Ta chấp chưởng đại quân, trấn áp Man hoang không lâu, san vừa có chút uy danh, Man tộc cũng không an phận giống như hiện tại, đại ca con xuất thế không lâu, về sau mẹ của con lại mang thai con. Có một ngày, ta lĩnh quân bên ngoài, sau khi trở về đột nhiên phát hiện mẹ con các con bị người dùng ám kinh đánh bị thương, mẹ của con thương thế không lớn, nhưng con ở trong bụng bị người chấn làm bị thương thai huyết, thai khí cùng thần hồn. Nhưng lại thương mà không chết. Việc này cực kỳ quái dị, tựa như là vì thai nhi này mà tới Phương gia”.

“Chuyện này. Vì phụ truy tra hồi lâu, đều không rõ ràng, nghĩ tới nghĩ lui, trong Man hoang, có thể giấu diếm được cảm ứng của vi phụ, có thể đếm được trên đầu ngón tay! Về sau ở trên người của con, vi phụ cảm giác được một cổ Man hoang chân khí Trong Man hoang, có tu vi như thế, cũng chỉ có Hoang Kích Toái không đại để. Chỉ là vi phụ cũng không rõ, với loại tồn tại như Hoang Kích Toái không Đại Đế này. Tại sao phải ra tay đối phó với một thai nhi còn chưa định hình. Hơn nữa là làm cho bị thương mà không chết”.

“Vi phụ tuy dùng Thanh long Đan tận lực bảo vệ thai khí, nhưng vẫn không cách nào hoàn toàn khôi phục thể chất của con. Cho nên, ta lại dùng tiên thiên số thuật thay con thôi diễn một lần. Đại diễn chỉ số ngũ thập, nhi thiên dụng tứ thập cửu, đại đạo khuyết nhất. Mạng của con chỉ có duy nhất một đường chuyển cơ. Là rơi vào kinh thành, cho nên ta liền đem mẹ con các con, đưa về kinh thành”.

Một loại cảm giác không cách nào hình dung xuất hiện trong lòng. Phương Vân thế mới biết, sau lưng chuyện mình sinh ra, lại còn có chuyện xưa như vậy.

“Phụ thân. Hoang Kích Toái không Đại Đế là lai lịch gì?” ở một bên, Phương Lâm hỏi.

“Sau Ngũ Đế. Dị tộc xuất hiện bốn vị cường giả tu vi tiếp cận Ngũ Đế. Theo thứ tự là Man tộc Hoang Kích Toái không Đại đế. Yêu tộc Vạn Cổ Thanh Thiên Đại đế, Dịch tộc Tứ Cực Khung Vũ Đại đế, Di hoang Minh hoang Huyền Kinh Liệt Hải Đại đế. Những Đại Đế này, bản thể cũng không phải hình người, thời gian tồn tại cũng vượt quá vạn năm Trong đó, Hoang Kích Toái không Đại Đế Thành lập Man Thần giáo. Tứ Cực Khung Vũ Đại Đế thành lập Tứ Cực Ma Tông, Minh hoang chính là vùng đất đóng băng. Lại có Huyền Kinh Liệt Hải Đại Đế trấn thủ, cho nên triều đình nhiều năm như vậy, cũng không phái người đi trấn áp qua”.

“Các vị Đại Đế này bản thể một mực bế quan. Xưa nay cực ít ra tay. Lần cuối cùng bọn họ ra tay, trực tiếp làm cho thời đại trung cổ chấm dứt! Cấp bậc chiến đấu phổ thông, nếu không phải các hoang triệt để diệt vong, những Đại Đế này cũng sẽ không ra mặt. Vân nhi. Con vào lúc đó, vẫn chỉ là một huyết thai. Vi phụ cũng không hiểu, Hoang Kích Toái không Đại Đế tại sao phải ra tay đối với con! Trừ khi con khiến cho hắn cảm giác được uy hiếp” Phương Dân nói.

“Hoang Kích Toái không Đại Đế chân khí để lại trong cơ thể con. Vi phụ cũng không có cách nào thanh trừ sạch sẽ, dưới tình huống bình thường, có thể đối phó với loại thương tổn của chân khí này. Chỉ có đan dược do lãnh tụ nho gia Phu tử luyện chế. Vi phụ tính đến, con nếu có một đường chuyển cơ, tất nhiên là Phu tử ra tay tương trợ. Nhưng mà loại tồn tại như Phu tử, tinh thông Thiên Cơ vận chuyển. Ngay cả ta cũng không thể tính ra. Hơn nữa, nếu như quá tận lực, tất nhiên không thể gạt được Phu tử, cho nên, qua nhiều năm như vậy, bất luận con tập văn tập võ, vi phụ cũng chỉ là tận nhân sự. Không có quá mức can thiệp. Phu tử cứu cũng không cứu. Vi phụ cũng không có nắm chắc. Chỉ có thể băng vào tạo hóa của chính bản thân con. Vi phụ tin tưởng, người mà đến Hoang Kích Toái không Đại Đế ra tay, lại bị thương mà không chết, tất nhiên không phải mạng ngắn, cho nên Phu tử có khả năng rất lớn sẽ ra tay cứu con”.

“Phu tử tuy tính không đến Hoang Kịch Toái không Đại đế, nhưng lại tính đến ta. Cho nên, ta ở số lần xuất hiện bên cạnh mẹ con các con càng nhiều, thì càng bất lợi..Phương Dận một câu nói ra chân tướng.

“Vân nhi, nếu vi phụ không có đoán sai. Người bức bách Phu tử vì hấn thôi diễn tương lai. Vô cùng có khả năng chính là đương kim Nhân Hoàng!”

Phương Dận mặc dù là suy đoán, nhưng ánh mắt cũng đã khẳng định phán đoán suy luận này:

“Nội dung Phu tử thôi diễn vi phụ cũng không tinh tường. Vân nhi, vừa rồi nhắc tới Nhân Hoàng dùng tội phản quốc giết ta, vi phụ ngược lại trong lòng có chút suy nghĩ. Nhưng mà còn không dám khẳng định, về phần xét nhà diệt tộc trong thôi diễn của Phu tử. Đây chỉ là một loại khả năng, không cần quá mức để ý. Tương lai có vô số khả năng, có lẽ Phu tử thôi diễn là có khả năng phát sinh nhất. Nhưng mà không phải nhất định sẽ phát sinh. Muốn bài trừ hấn thôi diễn, cũng rất đơn giản, vi phụ chỉ cần bước ra nửa bước cuối cùng, phá vỡ mệnh tinh, siêu việt thoát thai cảnh là được!”

487. Chương 476: Định Kế

Phương Dận nói không nhanh không chậm, để lộ ra một sự tự tin cường đại, không thể nghi ngờ.

Phương Vân trong lòng khẽ động hỏi: “Phụ thân, người hiện tại đặt chân Mệnh Tinh cảnh, còn khiếm khuyết cái gì?”

“Cảnh giới kế tiếp của Thiên Trùng cảnh, chính là Mệnh Tinh cảnh, đánh vỡ Mệnh tinh vận số tương đối ứng của bản thân trong tối tăm, có thể siêu thoát Thiên Cơ mệnh số, thoát ly khỏi khiến cho đối thủ không cách nào dùng tiên thiên số thuật thôi diễn, hơn nữa đạt tới cảnh giới này, lực lượng đã ngưng tụ thành một cỗ, đạt tới cảnh giới một chân long, võ giả Thiên Trùng cảnh hoàn toàn không cách nào địch nổi”.

Phương Dận nhẹ nhàng đem cảnh giới ngoài Thiên Trùng cảnh nói ra: “Vi phụ tuy tu vi đã Thiên Trùng đỉnh phong, nhưng mà bằng vào Đế Vũ giáp trụ, lại có thể đạt tới cảnh giới một chân long. Thanh long tám thức, mỗi một chiêu ra tay, chính là nhất chân long chi lực. Cường giả Thiên Trùng cảnh hoàn toàn không phải đối thủ. Vi phụ nếu muốn đặt chân Mệnh Tinh cảnh, thực lực đã sớm đủ rồi. Chỉ có điều, một khi đặt chân Mệnh Tinh cảnh, các cường giả khác tất có cảm ứng, do đó đưa các cường giả khác cùng vây công. Hơn nữa, Nhân Hoàng ở trên trong kinh thành, tất nhiên cũng biết được. Hấn nếu như biết ta đánh vỡ mệnh tinh, tất nhiên đem vi phụ triệu lên kinh thành, để có thể tiện sử dụng! Cường giả đã ngoài Mệnh Tinh cảnh, một khi đặt chân hoàng cung, là vĩnh viễn không có ngày rời đi. Khi đó, ta và mẫu thân các con, sẽ chân chính là gặp nhau vô hạn!”

Trong đại trường một mảng yên lặng. Cha con ba người trầm mặc không nói, có đắm chiêu.

“Phụ thân. Con cùng với con trai Trung Tín hầu Trương Anh giao hảo, năm trước con từng đem hấn đề cử đến làm môn hạ Tam Công. Hôm nay, hấn đến Lan Đài Bí Uyển, theo như lời hấn. Lan Đài Bí Uyển tính toán ra Thiên Cơ tinh tượng là “Quần hổ phệ long”. Hoàng thất nghiêm lệnh Lan Đài Bí Uyển, đem tin tức này phong tỏa. Trương Anh cũng là một lần sao văn kiện, trong lúc vô tình biết được tin tức này, từ triều đình phản ứng cho thấy, điều này tất nhiên là một hồi đại hung hiện ra, long chỉ sợ sẽ là triều đình, về phần hổ thì khó nói” Phương Vân đột nhiên mở miệng nói.

“Con sau khi vứt bỏ văn tập võ, đã trải qua rất nhiều. Nhưng chuyện mà con kinh ngạc nhất, chính là không ngừng phát hiện truyền nhân đạo thống tông phái, con từng tại ba lâm quảng sơn, gặp được con gái của Lương vương Cô Xạ quận chúa Lưu Thanh Nhi. Nàng đã truyền thừa đạo thống thượng cổ Sát Lục kiếm phái. Ngoài trừ Cô Xạ quận chúa, con còn gặp được thượng cổ truyền nhân đạo thống Bắc đầu tinh cung Bảng Cự Nguyên, biểu đệ Tôn Thế Khôn truyền thừa đạo thống thượng cổ Đại lực thần ma tông, Thập Tam hoàng tử Lưu Triệt tựa như cũng truyền thừa một môn thượng cổ đạo thống. Lần này tại Đại Doanh châu, trong cường giả võ đạo tham dự tranh đoạt Viêm Ma quân vương chi tâm, tựa như cũng có truyền nhân đạo thống thượng cổ tông phái... Thượng cổ được xưng có mười vạn tông phái, bởi vì không rõ nguyên nhân toàn bộ biến mất, đạo thống cũng toàn bộ thất truyền, nhưng cách nhiều năm như vậy, những thượng cổ tông phái này đột nhiên nhất nhất hiển hiện, chỉ sợ có đại sự gì sẽ phát sinh”.

“Các triều đại đổi thay, một khi phát sinh đại biến cố, tất nhiên sẽ có dị tượng xuất hiện. Có lẽ, “Quần hổ phệ long” này chính là chỗ khí vận của Phương gia chúng ta, nếu như Nhân Hoàng đúng như phụ thân nói, đã tâm thật lớn. Như vậy Quần hổ phệ long này, chỉ sợ sẽ là sự cản trở!” Phương Vân trầm giọng nói.

“Ừm, “ Phương Lâm gật gật đầu, hấn đối với tình tượng cũng không biết. Cho nên cũng không dây dưa nhiều trên mặt này: “Hiện tại tất cả những gì chúng ta nói, đều là suy đoán. Từ trước mắt mà thấy, vẫn vô có thứ tự, Nhân Hoàng cũng không thể làm sao, về phần xét nhà diệt tộc, thì như phụ thân nói. Đây chỉ một tình huống rất có khả năng phát sinh trong tương lai, nhưng cũng không phải nhất định phát sinh. Hơn nữa, chỉ cần Phương gia chúng ta ngẩng đầu không xấu hổ với trời, cúi đầu không xấu hổ với đất, thì cũng không cần sợ hãi, cây ngay không sợ chết đứng. Cho dù Nhân Hoàng muốn Đế Vũ giáp trụ, cũng phải bước qua cửa ải Tam Công cùng Vũ Mục trước đã. Phương gia chúng ta vì triều đình chinh chiến, cũng không có lòng mưu phản, trừ khi Nhân Hoàng điên mới có thể dùng tội danh này để đối phó Phương gia chúng ta. Mà nếu như hấn quả thực làm như vậy, đến lúc đó muốn đối phó hấn, chỉ sợ không chỉ là chúng ta, Tam Công, Vũ Mục, bảy vị Vũ hầu. Thậm chí các cao thủ ngoài sáng trong tối khác, đều phản đối hấn! Ý của ta cũng giống như phụ thân, kết quả Phu tử thôi diễn, phải cẩn thận, nhưng không cần quá mức để ý. Nên như vậy thì cũng không thể làm gì được. Hiện tại chúng ta duy nhất có thể làm, chính là tăng cường thực lực bản thân!”

“Vân nhi. Lâm nhi, hai con đã lớn khôn, có thể đứng vững một phương, vì phụ rất vui mừng, về phần Phu tử dùng “Chu Dịch” thôi diễn, các con cũng không cần phải nghĩ nhiều. Chuyện này, vì phụ đều có chủ trương. Các con chỉ cần tăng cường thực lực bản thân là được. Vì phụ cũng không có kỳ vọng các con mạnh bao nhiêu, chỉ cần có năng lực tự bảo vệ mình là được. Có câu song quyền khó địch tứ thù, vì phụ vô đạo cường thịnh đến mấy, nhưng cũng có lúc chiếu cố không được, lúc đó duy nhất có thể cứu các con cũng chỉ có bản thân, các con hiểu chưa?” Phương Dận trầm giọng nói.

“Hài nhi rõ ràng” Phương Lâm, Phương Vân đáp.

“Ừm. Lâm nhi, Di hoàng đang chiến loạn, con lại chấp chưởng trong quân, không thể rời đi quá lâu. Trong chốc lát, vì phụ sẽ đem con đưa về Di hoàng, về phần Vân nhi, vì phụ có chuyện muốn nói với con một chút” Phương Dận thần sắc có chút nghiêm túc: “Lưu Khải có phải là triệu nạp con?”

“Vâng” Phương Vân cũng không có giấu diếm.

“Hoàng tử tranh chấp, ở các triều đại đều là một vũng bùn. Không biết bao nhiêu người chết ở trong đó, hơn nữa loại tranh đấu này, càng thân dễ dàng để cho đối thủ gán thêm tội danh. Con phải nhớ kỹ, Phương gia chúng ta không nên cùng các Đại hoàng tử thân cận quá. Hơn nữa, tất cả hoàng tử công chúa trong hoàng cung, con tuyệt đối không được hành động thiếu suy nghĩ. Người lần này không có ra tay đối với Lưu Khải, là hành động sáng suốt. Đó cũng không phải là vì cấp cho Phương gia chúng ta tội danh dĩ hạ phạm thượng, mà là mỗi một hoàng tử, công chúa trong hoàng thất, đều có Nhân Hoàng nhìn chăm chăm vào. Con giết bọn họ, chẳng khác nào là ở dưới mắt Nhân Hoàng đi giết những hoàng tử công chúa này. Nhớ lấy. Nhớ lấy! “Phương Dận nói.

Phương Vân thoáng cái mồ hôi lạnh đã chảy xuống, hấn không có động thù với Lưu Khải, chỉ là linh cơ khe động. Từ Tông chủ Thiên Ma quan tâm Tạ Phiên Phiên mà suy đoán ra, mình nếu động tới Lưu Khải, sẽ bị Nhân hoàng dùng tiên thiên số thuật xem xét ra. Chỉ là không có nghĩ đến, phụ thân nói càng dứt khoát, trực tiếp là ở dưới mắt Nhân Hoàng mà đi giết hoàng tử!

“Hài nhi biết sai!”

Phương Vân cúi đầu nói, trong lòng kinh sợ. Nhân Hoàng khủng bố, đã vượt qua hấn tưởng tượng.

“Ừm, con tuy chỉ có mười sáu tuổi, nhưng con ở trong “Chu Dịch” thôi diễn của Phu tử trí tuệ đã vượt qua mười năm, đã không thua bất luận kẻ nào, vì phụ tin tưởng mặc kệ con là tiến hay lùi đều có quyết đoán. Chuyện sau này, ta cũng không nhúng tay nhiều, con tự mình quyết định” Phương Dận nói.

“Dạ” Phương Vân lên tiếng.

“Được rồi. Hiện tại, ta đem công pháp tâm quyết Thanh Long tám thức truyền cho các con. Các con đều tự quay về chỗ của mình đi”.

Phương Dân dứt lời, một cổ ý niệm cường hoành phá thể mà ra. Phương Vân, Phương Dân trong đầu liên nhiều hơn một thiên khẩu quyết công pháp.

“Thanh Long tám thức. Vốn là tuyệt học của Đại Đế Vũ tổ tiên chúng ta. Trong truyền thuyết, Đại Đế vũ khi sứ xuất bộ tuyệt học này, đánh ra tám quyền, liền có tám chân long tùy tướng, tám chân long này có ý thức của mình, cũng có thể hô phong hoán, thao loi hành điện. Bằng vào tám thanh long này. Đại Đế Vũ trên áp yêu tộc Mãng hoang, ta vào lúc trước, từ trong cấm quân được một bộ tuyệt học không trọn vẹn Tả Thanh Long tham thảo. Vừa vận trên người của ta lại có Đế Vũ thanh long tám thức. Cho nên liền sáng lập Tả Thanh Long tham thảo tám thức để mà qua mặt. Thật ra, tuyệt học chân chính của Phương gia chúng ta, chính là bộ Thanh Long tám thức này. Hôm nay cũng truyền cho các con”.

“Bộ này tuyệt học. Phải có chân khí hùng hậu làm hậu thuẫn. Lâm nhi. Con hiện tại còn không đủ để phát huy uy lực bộ võ học này. Về phần Vân nhi. Con sau khi hóa thân Côn Bằng thì có thể thi triển ra vài phần uy lực. Có lẽ chờ con đạt tới Thiên Trùng cảnh, lĩnh ngộ đến quy tắc chu thiên, có thể phát huy ra uy lực chân chính của bộ tuyệt học này” Phương Dân nói.

“Đa tạ phụ thân” Hai người nói.

“Ừm. Lâm nhi. Vì phụ đưa con trở về”.

Phương Dân tay vung lên, Phương Lâm liền từ trong đại trường biến mất không thấy. Di hoang đang là thời gian chiến tranh, Phương Lâm xác thực không thể biến mất quá lâu.

“Vân nhi, tích lũy của con quá hùng hậu, ngưng tụ Thiên Trùng phách còn kém chút ít chân khí, vì phụ liền giúp con một tay!”

Phương Dân nói. thanh âm vừa rưng. Đột nhiên biến mất không thấy.

Sau một lát. Phương Dân đột nhiên từ trong hư không bước ra. Lòng bàn tay mở ra, có thêm, một viên đan dược.

“Đây là vì phụ mượn nhờ lực lượng của Đế Vũ giáp trụ, cưỡng chế từ trong cơ thể Hứa Tinh rút ra lượng lớn chân khí, ngưng tụ ra Chân khí châu, võ giả Thiên Trùng cảnh, căn cơ hùng hậu không phải chuyện đùa. Vì phụ cũng chỉ có thể rút ra được một bộ phận chân khí, nhưng mà trợ giúp con ngưng tụ Thiên Trùng phách, cũng là dư dả”.

Phương Dân dứt lời, từng bước đi tới, tay duỗi ra, liền đem Chân khí châu ấn về phía đan điền của Phương Vân, với năng lực của Phương Vân hiện tại, lại muốn tránh cũng không thể tránh được.

“Ông!”.

Phương Vân đan điền chấn động, chỉ cảm thấy trong khí hải, đột nhiên xuất hiện một mặt trời nóng rực. Chân khí của võ giả Thiên Trùng cảnh bá đạo ra sao. Đơn thuần tính chất chân khí so với chân khí của Phương Vân còn muốn thuần túy hơn không ít.

Trong đan điền có thêm viên Chân khí châu này, Phương Vân lập tức cảm giác tất cả chân khí đều bị mặt trời này đốt cháy.

“Bình tâm tĩnh khí đem chân khí đạo nhập kinh mạch, sau đó mượn nhờ cổ ngoại lực này, ngưng tụ Thiên Trùng phách!”

Thanh âm của Phương Dân vang lên trong đầu Phương Vân.

Chân khí châu của Hứa Tinh, quả thực giống như áp lực nước, không ngừng phóng xuất ra chân khí cường hoành, bá đạo. Phương Vân đã không cách nào mở miệng nói chuyện.

“Dùng Thiên địa vạn hóa chung hấp thu!”

Phương Vân tâm thần khê động, đột nhiên đem Thiên địa vạn hóa chung điều qua, bỗng chốc bao lấy viên Chân khí châu nóng rực này, cảm giác cháy bỏng trong cơ thể lập tức biến mất không thấy. Một cổ chân khí thanh lương, ôn hòa, từ Thiên địa vạn hóa chung chảy ra.

“Ngưng luyện Thiên Trùng phách!” Phương Vân trong lòng khê động, bắt đầu ngưng luyện Thiên Trùng phách.

“Oành!” một đạo trận đồ màu vàng cực lớn, từ dưới thân Phương Vân phá không ra, tản mát ra một cỗ khí tức mệnh môn cuộn cuộn.

Tòa trận pháp thứ sáu mươi sáu. Tòa trận pháp thứ sáu mươi bảy. Tòa trận pháp thứ sáu mươi tám

Từng tòa trận pháp không ngừng ngưng kết.

Tòa trận pháp thứ tám mươi tám, tòa trận pháp thứ tám mươi chín, tòa trận pháp thứ chín mươi. Khi tòa trận pháp thứ chín mươi ngưng kết ra, trong hư không đột nhiên hiện ra thanh âm thần ma ca xướng cực lớn, một cái trận đồ màu vàng hình tròn cực lớn hiển hiện ở dưới thân Phương Vân, ở trong trận pháp này, vô số hình ảnh thần ma hiển hiện trong đó. Đồng đến tính bằng đơn vị hàng nghìn, nguyên một đám khoanh chân mà ngồi, thần thái uy nghiêm, phát tán một cỗ khí tức hùng tráng mà thánh khiết, khí tượng cực kỳ hoành tráng.

Phương Dân ánh mắt lộ ra vẻ chấn động, khí tượng mà Phương Vân ngưng tụ Thiên Trùng phách, quả thực làm cho người ta sợ hãi, hẳn còn chưa có gặp qua một ai, khi ngưng tụ Thiên Trùng phách lại có khí tượng đáng sợ giống như vậy.

Dưới vô số thần ma màu vàng ủng hộ. Phương Vân thần thái trang nghiêm, giống như mà một thần ma chỉ chủ vậy.

488. Chương 477 : Vong Phụ Thành Long

Tòa trận pháp thứ chín mươi mốt, tòa trận pháp thứ chín mươi hai... tòa trận pháp thứ chín mươi sáu.

Khi tòa trận pháp thứ chín mươi sáu ngưng tụ ra, một trận pháp cực lớn toàn bộ một sắc vàng hiển hiện ở dưới thân Phương Vân. Toàn bộ trận pháp này đã ước chừng bằng cả một tòa thành trì.

Nguyên vốn chỉ kết cấu bằng thần ma trên mặt phẳng, nay đã diễn biến thành kết cấu lập thể. Vô số toàn thần ma chằng chịt đứng chung quanh Phương Vân, toàn bộ thần thái trang nghiêm, lộ ra bộ dáng triều bái.

“Thiên Trùng phách, ngưng!”

Tòa trận pháp thứ chín mươi sáu ngưng tụ ra, Phương Vân quát lên một tiếng lớn, rốt cuộc bắt đầu ngưng tụ Thiên Trùng phách. Chín mươi sáu tòa trận pháp từ nhỏ đến lớn, tầng tầng lớp lớp, toàn bộ theo một loại quy luật huyền diệu, không thể diễn tả, ngưng lại cùng một chỗ.

“Oành!”

Đại trưởng bối bỗng nhiên nổ tung, từng đám mây hiển hiện ở trong hư không. Dưới cái nhìn chăm chú của Phương Dân, một thần ma hơn hai mươi trượng, từ trong mây đứng lên. Thần ma này thuần một sắc vàng, rạng rỡ sinh quang, ở bên ngoài thân hắn, rất nhiều Phù văn thần bí xoay tròn lưu chuyển.

Ở trên mặt tòa thần ma này, vị trí đại biểu ngũ quan lại trống rỗng. Chỉ có một chút Phù văn không rõ ý nghĩa đang lưu động.

“Thiên Trùng phách, thu!”

Phương Vân bàn tay chụp tới, liền đem tòa Thiên Trùng phách hiển hóa vô danh thần ma này, nhập vào trong óc, lơ lửng ở sát xương đỉnh đầu. Thiên Trùng phách sau khi ngưng tụ, vượt quá Phương Vân dự kiến, cũng không có phát sinh ra vấn đề gì. Lực lượng cũng không có gia tăng. Nhưng lúc này, Chân khí châu của Hứa Tĩnh, lại tiêu hao không còn nhiều lắm.

“Bộ công pháp ngưng tụ Thiên Trùng phách của con, hết sức kỳ quái. Cùng bất luận nhất mạch công pháp nào của trung thổ, cũng không giống nhau. Con là từ nơi nào có được bộ võ học này?” Phương Dân hỏi.

“Đông Giao sẵn sẵn. Đại ca được tinh huyết hoàng kim giác mạng, con lại được một tòa Thiên địa vạn hóa chung. Bộ công pháp này, chính là công pháp ghi trong chung”.

Phương Vân không có giấu diếm, liền đem tiền căn hậu quả kỹ càng tự thuật qua một lần, đồng thời, những chuyện liên quan cũng nói ra.

“Phụ thân, đây chính là Thiên địa vạn hóa chung con ta tìm được. Phụ thân đại nhân kiến thức rộng rãi, không biết có biết lai lịch của chung này hay không?”

Phương Vân bàn tay hé ra, đem Thiên địa vạn hóa chung tinh xảo nắm ở trong lòng bàn tay.

“Để ta xem xem...”

Phương Dân nói đưa tay thu tới, khí linh Thiên địa vạn hóa chung không có bất kỳ đường phản kháng nào, liền bị Phương Dân thu vào trong lòng bàn tay. Phương Vân lập tức từ chỗ chung linh, cảm nhận được một cổ kinh hãi không rõ chuyện gì. Tựa như bị Phương Dân làm kinh động.

Phương Vân vội vàng an ủi một hồi, để cho khí linh Thiên địa vạn hóa chung an tĩnh trở lại.

Phương Dân tay nắm Thiên địa vạn hóa chung, nhắm mắt tính toán. Sau một lát, những ngón tay thon dài có lực rung động một chút, tựa như muốn dùng tiên thiên số thuật thôi diễn một phen.

“Thành!”

Phương Dân ngón tay vừa mới co rút lại, lập tức mãnh liệt bắn ra. Giống như là nhận lấy một cổ lực lượng phản chấn mãnh liệt. Ánh mắt của hắn vốn vẫn yên tĩnh, nhưng vào lúc này, lập tức cau mày lại.

“Thiên địa vạn hóa chung này, ta cũng không biết lai lịch của nó. Nó trời sinh có cổ lực lượng cấm chế, cấm hết tất cả tiên thiên số thuật thôi diễn. Vãn nhi, con hãy giữ cái Thiên địa vạn hóa chung này cho tốt. Lực lượng của nó hiện tại, vo ra vẫn còn yếu kém. Nhưng không gian để phát triển lại không thể hạn lượng.

Về phần cường giả ở trong động đó, ta hiện tại không thể quay về kinh thành, nên cũng không cách nào đi điều tra. Nhưng mà, hoàng kim chiến giáp, các đời có thể mặc nó, thân phận đều cực kỳ hiển hách. Ít nhất là vũ hầu nhất lưu. Hắn sau khi chết, có thể bạch cốt không hủy, muốn đạt tới một bước này, ít nhất là tu vi Thiên Trùng cảnh, về phần cái khác, thì rất khó tra xét. Nho gia từ trước đến nay thừa hành “Tử bất ngữ quái lực loạn thần”. Thích hợp vũ lực đề xướng, nhưng sau khi tới cấp Thiên Tượng, lập tức là nói văn không nói võ. Nếu như văn chương nhất lưu, không có gì đặc biệt. Thì cho dù công lực bằng trời, cũng sẽ không ghi lại”.

“Triều đình đối với tư liệu cấp bậc vũ hầu, gần đây khống chế rất nghiêm. Rất ít để lộ ra ngoài. Theo vi phụ biết, trong hai trăm năm, hận là không có đều vị võ hầu nào, với pháp khí hình chung để nổi tiếng”.

Phương Dân dứt lời, bàn tay nhẹ nhàng tổng một cái, liền đem Thiên địa vạn hóa chung đưa về trong tay Phương Vân.

“Nếu như vị tiền bối trong động kia đã nói không nên tra xét. Chỉ sợ chuyện này, liên quan đến rất rộng. Trước khi con chưa có thực lực tuyệt đối, thì không nên mạo muội điều tra chuyện này”.

“Vâng, hài nhi biết rồi..

Phương Vân gật gật đầu, đột nhiên trong lòng khê động, ngẩng đầu nhìn sang phụ thân nói:

“Phụ thân, trong Thiên địa vạn hóa chung này ghi lại bảy bộ phương pháp ngưng tụ hồn phách, phi thường đặc biệt. Con bởi vì tu luyện bộ công pháp này, bảy phách quá mức cường đại, mới đưa đến không cách nào ngưng tụ ra tất cả trận pháp. Không thể không dựa vào ngoại lực. Phụ thân chỉ kém nửa bước bước vào Mệnh Tinh cảnh. Không ngại đem bộ công pháp này cầm lấy để tham khảo. Với kiến thức võ đạo của phụ thân, có lẽ sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn!”

Phương gia hiện tại cường đại nhất, chính là Phương Dân. Đối với Phương Vân mà nói, phụ thân càng cường đại, Phương gia hiển nhiên sẽ càng an toàn. Cho nên vô ý thức đã nghĩ đến bộ công pháp này.

Phương Dân hơi chút do dự, bản thân hắn có tuyệt học Đế Vũ, hơn nữa đã là nửa bước đi vào Mệnh Tinh cảnh. Công pháp ngưng tụ hồn phách, đối với hắn mà nói, theo lý là có tác dụng không lớn. Nhưng mà suy nghĩ lại, Phương Dân vẫn vẫn gật đầu.

Từ Thiên Trùng cảnh, cho đến Mệnh Tinh cảnh, nguy hiểm trùng trùng. Nhiều một phần thực lực, thì nhiều hơn một phần lực lượng tự bảo vệ. Được chứng kiến khí thể ngưng tụ Thiên Trùng phách của Phương Vân, Phương Dân cũng không dám có lòng khinh thị đối với bộ tuyệt học này.

Phương Vân thấy thể mừng rỡ, lập tức đem công pháp ngưng luyện hồn phách từ cấp Lực Phách đến cấp Thiên Trùng, nhất nhất nói ra. Phụ thân Phương Dân nhanh chóng đem bộ tâm pháp này, ghi lại trong lòng một lần.

“Ừm” Phương Dân mở mắt ra, có chút sờ cằm nói: “Bộ công pháp này, đối với ta quả thật có chút tác dụng. Ta sẽ thu nó. Vân nhi, con hiện tại đã ngưng tụ Thiên Trùng phách, nhưng mà, vẫn xem như chưa vào được Thiên Trùng cảnh. Chỗ thiếu yếu nhất là phải thoát ra lực phách, mới chân chính bước vào Thiên Trùng nhất phẩm”.

“Cấp Thiên Tượng, tích lũy càng dày. Khi bước vào Thiên Trùng cảnh, linh ngộ quy tắc càng sâu, càng mạnh. Con hiện tại còn chỉ ở trong không gian mà ta mở ra. Quy tắc ở đây, chính là do ta định ra. Không cách nào cùng quy tắc của trời đất bên ngoài so sánh. Chúng ta đi ra ngoài thôi. Con vừa mới đặt chân vào cấp Thiên tượng, lực lượng tuy tăng lên, nhưng căn cơ còn có chút yếu, chưa đủ vững chắc. Mạo hiểm bỏ đi Lực Phách, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đến sau này đột phá Mệnh Tinh cảnh”.

Phương Dân dứt lời, tay vung lên. Cảnh vật bốn phía biến ảo, hai cha con, tức xuất hiện ở trong một gian trường.

“Hiện tại biên cương triều đình khắp nơi báo nguy. Chiến tuyến đã đẩy lên phá trước, con cứ ở trong này tu luyện một thời gian ngắn đi. Dem căn cơ định cho vững chắc. Sau đó, ta lại truyền cho con một ít kinh nghiệm võ đạo của võ giả Thiên Trùng cảnh!”

Phương Dân dứt lời, giầy quân đạp mạnh, lập tức biến mất tại trong hư không.

“Ở đây ta đã sắp xếp xong xuôi. Con có gì cần, phân giao xuống dưới là được..

Thanh âm của Phương Dân lượn lơ không dứt, từ trong hư không truyền đến.

“Hải nhi tuân mệnh!” Phương Vân cung kính nói.

Phương Vân hiện tại bất cứ lúc nào cũng có thể đặt chân Thiên Trùng nhất phẩm, nhưng chính như phụ thân Phương Dân nói. Hắn mới vừa bước chân vào cấp Thiên Tượng, lập tức tiến vào Thiên Trùng cảnh, lực lượng nhìn như gia tăng thật nhanh. Nhưng nguy hại cũng sẽ rất lớn.

Thiên Trùng cảnh bất quá cũng chỉ là một giai đoạn quá độ, cũng không phải mục tiêu cuối cùng. Nếu như bởi vậy mà làm cho bản thân không cách nào đột phá Thoát thai cánh, đập vào Mệnh Tinh cảnh, thì thật sự được không bù nổi mất.

“Đại ca hôm nay đã đến lúc phong hầu, ta hiện tại tạm thời vẫn không nên xuất hiện. Chiến công cũng có thể từ từ báo. Nếu không mà nói, ta phong hầu trước, đến lúc đó trong nhà có hai vị vương hầu, đến khi đại ca phong hầu sẽ rất khó khăn”.

Phương Vân hơi nhắm mắt lại, suy nghĩ một hồi, trong lòng lập tức có quyết định: “Vây thừa dịp giai đoạn này, ở nơi hoang dã tu luyện cho tốt”.

“Ông!”

Phương Vân tâm niệm vừa động, tiểu chung lớn bằng ngón tay cái lập tức lơ lửng trong hư không. Phương Vân thân hình nhoáng một cái, lập tức bước vào bên trong chung.

Ổn định căn cơ cho tốt, tốn thời gian khá dài lợi dụng thời gian gia tốc của Thiên địa vạn hóa chung, để tu luyện võ công, không thể nghi ngờ sẽ tiết kiệm không ít thời gian.

Thủy Ma sơn. Trong đại điện, một mảng hắc ám

Phong Thái Thương một mình ngồi xếp bằng ở trong đại điện lạnh như băng. Hắn một đầu tóc dài, bên trắng bên đen, cực kỳ bắt mắt. Ở trước người Phong Thái Thương, đang đặt một tờ giấy.

Trên tờ giấy đã được dùng bút viết kín. Tất cả đều là một danh sách. Đây là một phần danh sách viết tay về Thiên Tượng bảng.

“Phương Vân, đệ nhất Thiên Tượng bảng, tam thập tứ (34) thiên long chi lực, thân có tinh huyết Côn Bằng!”

Phong Thái Thương nhìn sang tờ giấy một lần nữa, trầm ngâm không nói. Từ sau khi nhận tờ giấy này, Phong Thái Thương không suy không nghĩ, chỉ ngồi đối diện với phần danh sách Thiên Tượng bảng này, đã nhiều ngày rồi.

Phương Vân không nhanh không chậm đuổi lên, tam thập tứ (34) thiên long chi lực, giấy trắng mực đen, tựa như là đang cười nhạo Phong Thái Thương. Một năm trước, Phong Thái Thương khi nhìn thấy Phương Vân, thì lúc đó hắn ta vẫn còn ở cấp Địa Biến.

Vào lúc đó, Phong Thái Thương cho rằng dễ như trở bàn tay, không ngờ, lại vấn đề cho hắn ta chạy thoát.

Vào lúc đó, mục tiêu của Phong Thái Thương là những người như Quân Niệm Sinh, Dương Hoàng. Một vương công tử đệ xuất thân cao quý, cũng không có để ở trong mắt hắn. Cho đến khi bị Phương Vân dùng trí để qua mặt. Thì Phong Thái Thương, Dương Hoàng mới biết được, đã xem thường thiếu niên này.

Mà ở thượng cổ chiến trường, Phong Thái Thương vô tình tìm được tinh huyết Kế Mông, lại lần nữa gặp thiếu niên này. Nhưng lần này, vương hầu đệ tử kia, chính diện đối cứng, dùng thực lực chân chính đánh bại hắn!

Thẳng cho đến lúc đó, Phong Thái Thương mới đột nhiên bừng tỉnh. Qua nhiều năm như vậy, hắn một mực vẫn giẫm chân tại chỗ. Mà thiếu niên kia, lại đang dùng tốc độ tiến bộ kinh người. Hơn nữa càng bỏ xa hắn ở đằng sau.

Phong Thái Thương bắt đầu nhớ lại, chi tiết hai người gặp gỡ, để biến hắn từ khi nào bắt đầu trở nên như vậy. Phong Thái Thương vốn cho là, một lần nọ tại Mãng hoang, là lần đầu tiên hai người gặp mặt. Nhưng mấy chữ tinh huyết Côn Bằng ở trên Thiên Tượng bảng, lại như đang vô tình cười nhạo hắn.

Tinh huyết Côn Bằng của Phương Vân là từ đâu mà có? Không có ai so với Phong Thái Thương rõ ràng hơn, chính là Bắc Minh động phủ!

Thượng cổ có thật nhiều cường giả, trong động phủ, không chỉ có lợi hại cấm chế. Hơn nữa thiên hạ rất nhiều hung vật thủ hộ. Nhưng mà, cấm chế cường thịnh cỡ nào, thì cũng có lúc năng lượng hao hết, cũng kháng không được thời gian thì cũng có lúc cấm chế suy yếu.

Phong Thái Thương trong lúc vô tình nghe được tin tức Bắc Minh động phủ, liền tiến đến thử một lần. Một lần nọ, Phong Thái Thương đem hết toàn lực, cũng không có tiến vào được một tầng cuối cùng của Bắc Minh động phủ, lấy tinh huyết Côn Bằng. Lúc đó, hắn cảm giác được có rất nhiều người, đi theo xa xa ở đằng sau mình, ý đồ chiếm tiện nghi. Phong Thái Thương cũng không quá để ý.

Kết quả cuối cùng, Phong Thái Thương cũng không có lấy được tinh huyết Côn Bằng. Mà hắn sau khi đi ra, Bắc Minh động phủ, đột nhiên sụp đổ, đóng cửa. Hôm nay nghĩ lại, lúc trước trong đám người đi theo phía sau hắn, tất nhiên có Phương Vân hiện tại. Bắc Minh động phủ sở dĩ sụp đổ, chính là vì hắn đã lấy đi tinh huyết Côn Bằng!

Phong Thái Thương ánh mắt biến ảo, thần sắc phức tạp. Cảm giác để cho tinh huyết Côn Bằng từ trong tay mất đi, cũng không dễ chịu gì!

489. Chương 478 : Thủy Ma Nguyên Thư

Chương 478: Thủy ma nguyên thư

Phong Thái Thương trời sinh vận rủi, đã quen bị đả kích, ở trong lòng. Hắn cũng không cho rằng vận rủi có nhiều xấu, không có đại vận, hắn vẫn trở thành ma đạo thanh niên đệ nhất cao thủ, mặc dù bại bởi Quân Niệm Sinh, đó cũng là bởi vì đối phương vận may kinh người.

Nhưng lần này không giống nhau. Phong Thái Thương có thể cảm giác được, khí vận của đối phương cũng không phải quá kinh người, thiếu niên này có thể có thành tựu như thế, càng nhiều là do những thứ nằm ngoài khí vận.

“Tam thập tứ (34) thiên long chi lực..

Phong Thái Thương nhìn sang chữ viết trên tờ giấy, thở dài một tiếng đứng dậy. Cao thủ đều có tự tôn cùng ngông nghênh của cao thủ, Phong Thái Thương cũng như vậy.

Làm ma đạo thanh niên đệ nhất cao thủ, Phong Thái Thương không thể chịu đựng được bản thân bị một thiếu niên so với mình càng trẻ tuổi hơn kéo dài khoảng cách càng lúc càng lớn như vậy.

“Kẹt!”

Cửa lớn mở ra, ánh sáng sáng ngoài từ ngoài cửa chiếu vào, Phong Thái Thương từ trong đại điện đi ra, nhìn lên phía trên, hướng về phía đỉnh Thủy Ma sơn mà đi đến.

“Sư huynh!”

Các đệ tử Thủy Ma tông nhìn thấy Phong Thái Thương, đều cúi đầu xuống hành lễ. Nhưng Phong Thái Thương lại có thể cảm giác được, những đệ tử này chỉ là thực hiện môn quy thông mà thôi, ở chỗ sâu trong đồng tử của bọn họ, lại không có bao nhiêu tôn kính.

Phong Thái Thương trong lòng tỉnh táo, ở trong mắt đệ tử Thủy Ma tông này, mình chỉ là một đóa quỳnh hoa, hiện ra tức thì, nhất định duy trì không được bao lâu, một người trời sinh vận rủi, cuối cùng cũng sẽ chết mà thôi.

Thịch! Thịch! Thịch!

Một hồi tiếng bước chân từ phá trên truyền đến. Sau một lát, Thiên Ma nữ một thân váy hồng, thần thái cao ngạo xuất hiện ở trên đường, nàng đôi chân mày nhướng cao lên, ngũ khí cay nghiệt, nhìn có chút hả hê nói:

“Ta còn tưởng là ai? Thì ra là thanh niên cao thủ của Thủy Ma tông chúng ta! Nhìn người bề quan lâu như vậy, hiện tại hẳn là cấp Thiên Trùng rồi. Thế nào? Sẽ không chuẩn bị đi về phía Chưởng giáo cùng Thái thượng trưởng lão thông báo ăn mừng chứ?”

Phong Thái Thương lạnh nhạt nhìn Thiên Ma nữ, môi nhích động chậm rãi nói:

“Thiên Ma nữ. Nói chuyện cay nghiệt, cũng không thể cho người tiến bộ. Nếu như người quả thực cảm thấy, ta chiếm vị trí vốn nên thuộc về người. Vậy hãy dùng vũ lực của người, đem ta triệt để đánh bại, nếu không mà nói, cho dù ta đem vị trí này tặng cho người, người cũng không có tư cách nhận lấy nó! “

Phong Thái Thương dứt lời, không thèm nhìn Thiên Ma nữ nữa, trực tiếp đi về phía đỉnh núi.

Thiên Ma nữ giật mình, tiếp đó sắc mặt tức giận đến một mảng trắng bệch, nàng muốn ra tay, nhưng do dự một chút, không có tất nhiên nắm chắc, lại rút lui: “Đáng giận. Phong Thái Thương, ta sẽ không bỏ qua cho người!”

Phong Thái Thương lắc đầu, không để ý đến, có một số người, bị ghen ghét làm cho hôn mê ý nghĩ. Luôn cho rằng, người khác nhường ra, vị trí kia chính là thuộc về nàng. Trên thực tế, cho dù người khác nhường ra, vị trí này vẫn sẽ có người ngồi lên trên, mà người đó vẫn không phải là nàng!

Ở trong ánh mắt của Thiên Ma nữ, Phong Thái Thương dần dần biến mất trên con đường thông lên đỉnh núi. Thiên Ma nữ cũng không có chú ý tới, Phong Thái Thương ở tại nửa đường, lựa chọn một con đường khác.

Một tòa núi thê lương. Một tòa đại điện cô độc, cây rừng khắp núi, một người trẻ tuổi anh tuấn ngồi ngay ngắn ở cửa đại điện, vẫn không nhúc nhích.

Thịch! Thịch! Thịch.

Phong Thái Thương xuất hiện ở bên ngoài đại điện, từng bước đi lên, hướng về phía người trẻ tuổi đi đến.

Trước đại diện, người trẻ tuổi đang ngồi ngay ngắn bất động, nghe được tiếng bước chân, mí mắt rung động, sau đó đột nhiên mở ra. Ở trong đôi mắt hần, đầu tiên là một mảng hắc ám cùng hư vô, ngay sau đó dần biến thành tinh không vô tận, sau đó lại dần biến thành một đôi mắt như ngôi sao vậy.

Một lát sau, người trẻ tuổi khước miệng lộ ra nụ cười, nói khẽ:

“Người đã đến rồi”.

“Phong Thái Thương, ra mắt Phó Chương môn!”

Phong Thái Thương tay kéo áo bào, cung kính ở trước mặt người trẻ tuổi này quỳ xuống.

Ngon núi cô độc, đại diện cô độc, bóng người cô độc, cấu thành một vùng núi cấm kỵ của Thủy Ma tông. Phong Thái Thương phi thường tinh tường, người trẻ tuổi trước mắt trắng không râu, dung mạo tuấn mỹ ăn mặc như nho gia sĩ tử này, nhìn như tuổi không lớn. Nhưng trên thực tế, thời gian hần tồn tại, có thể so sánh với Thủy Ma tông còn muốn lâu hơn.

Khước miệng của hần, mang theo nụ cười, nhưng ở trong mắt của hần, rõ ràng không có bất kỳ tâm tình gì. Làm một pháp khí hình người, mặc dù có thể xác nhận loại. Nhưng ở chỗ sâu trong lòng của bọn họ, vẫn là vô tình lạnh như băng.

Người trẻ tuổi tuấn mỹ này, chính là Thiên nguyên pháp khí “Thủy Ma Nguyên Thư” trấn tông của Thủy Ma tông. Vô học của Thủy Ma tông, toàn bộ đến từ chính pháp khí kinh thư thần quỹ khó lường này.

Danh hiệu “Thủy Ma Nguyên Thư” vô già cả trung thổ thần châu, cũng như sấm động bên tai, cùng “Sơn Hà Khải” của Thái Tổ phái song hành, trở thành hai pháp khí chí cao vô thượng trong tông phái giới, cho dù trong cấp bậc Thiên nguyên pháp khí đều thuộc về tồn tại như thái sơn bắc đẩu.

Khác với “Sơn Hà Khải” thâm tàng bất lộ. “Thủy Ma Nguyên Thư” thường xuyên lộ diện, nhưng mà hần chỉ gặp một loại người, đó chính là người muốn cùng hần giao dịch.

“Muốn được ta trợ giúp, cần trả giá cái gì, người hần là đã rõ ràng?” Người trẻ tuổi cười nói.

“Tất nhiên. Cần dùng tuổi thọ để trả giá” Phong Thái Thương nói.

Người trẻ tuổi tuấn mỹ gật gật đầu, mỉm cười:

“Xem ra. Người đã rất rõ ràng. Nói đi, người muốn cái gì?”

“T a muốn tiến vào Vô Lượng Ma Vực” Phong Thái Thương nghiêm túc nói.

Người trẻ tuổi nhìn chằm chằm vào Phong Thái Thương trong chớp lát, sau đó hơi khoát tay:

“Không sai, Vô Lượng Ma Vực. Xác thực có thứ người muốn. Nhưng mà, dựa theo môn quy, có một số điều ta muốn nhắc nhở người, bắt đầu từ khi ta ngồi ở đây, không ngừng có người tiến vào Vô Lượng Ma Vực, muốn tìm các loại võ học, bí lục, thần đan, thiên nguyên pháp khí... ở trong đó. Bất quá, lại chưa từng có ai đi ra. Người nếu như đi vào, cũng có thể sẽ vĩnh viễn ra không được. Người cần phải suy nghĩ kỹ càng”.

Trên ngọn núi này, Phong Thái Thương cũng không phải là người đầu tiên đặt chân, cũng sẽ không là người cuối cùng. Trong Thủy Ma tông, không biết bao nhiêu kinh tài tuyệt diệu, bước lên ngọn núi này, sau đó biến mất ở trong Thủy Ma Nguyên Thư, không có đi ra ngoài được.

Trong số đó, không thiếu rất nhiều Thái thượng trưởng lão của Thủy Ma tông.

Trong Thủy Ma tông, rất nhiều người đều tinh tường, Thủy Ma Nguyên Thư mặc dù là một tòa bảo tàng vô tận, nhưng chỉ có người chết, mới có thể lấy đi những bảo tàng này.

Phong Thái Thương quỳ trên mặt đất, trầm mặc không nói. Một lát sau, bình tĩnh nói: “Ta đã suy nghĩ kỹ càng”.

“Ha ha, tốt” Người trẻ tuổi nở nụ cười. Trong mắt vẫn là một mảng lạnh lùng như trước: “Thật ra, đối với môn quy này. Ta rất không hài lòng. Người trẻ tuổi như người, chính là Vô Lượng Ma Vực ta cần, nhưng mà, quy củ là Thủy Ma tông các người định ra. Ta cũng chỉ có thể tuân thủ. Phong Thái Thương, dựa theo

quy củ, trước lấy tuổi thọ, sau đó mới có thể tiến nhập vào trong đó. Ừm, người có cấp Thiên Tượng, dựa theo quy định của ta, ta muốn lấy đi hai trăm năm tuổi thọ của ngươi”.

Người trẻ tuổi dứt lời, bàn tay chụp về phá Phong Thái Thương một cái, một cỗ vô hình không tính chất gì đó, từ trong đầu của Phong Thái Thương bay ra, chui vào trong cơ thể “Thủy Ma Nguyên Thư” này.

Chỉ trong tích tắc, thân hình Phong Thái Thương đột nhiên rung động.

Một cảm giác suy yếu xuất hiện trong lòng, hần yên lặng tra xét một lần trong cơ thể, chân khí cũng không có giảm bớt, nhưng cái khác cũng không có thay đổi, chỉ có một cảm giác suy yếu vô danh.

Trong tối tăm, Phong Thái Thương trong lòng xuất hiện một loại cảm giác không hiểu. Pháp khí hình người này lấy đi, tựa như cũng không đơn giản chỉ là lấy đi tuổi thọ của mình.

Rút lấy hai trăm năm tuổi thọ của Phong Thái Thương. Trên khuôn mặt tuấn mỹ của người trẻ tuổi hiện ra một tia hồng nhuận, mỉm cười nói:

“Rất tốt. Trước khi ngươi tiến vào Vô Lượng Ma Vực, có một việc ta còn cần nói cho ngươi biết, sau khi tiến vào Vô Lượng Ma Vực, chỉ cần ngươi trả giá tuổi thọ, có thể lợi dụng các loại năng lực của Thiên nguyên pháp khí, kể cả thời gian gia tốc! Hiện tại, đi thôi!”

“Hó!”

“Thủy ma nguyên thư” tay áo mở ra. Một cỗ hấp lực mệnh mông phát ra, thân hình Phong Thái Thương đột nhiên lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được thu nhỏ lại, sau đó nhanh chóng chui vào trong tay áo người trẻ tuổi tuấn mỹ.

“Gầm!”.

Một tiếng rống gầm, chấn phá vỡ trời cao, tiếng gầm giống như vạn long rít gào. Bầu trời mây đen cuộn cuộn, tia chớp tiếng sấm ở phía dưới lôi đình, một hoàng kim cự long mây trăm dặm huy vũ hai cánh, qua lại trên bầu trời, quanh người hần, sóng gió cuộn cuộn, những cơn sóng triều này đúng là những luồng khí lạnh do do thượng cổ Ứng Long triệu hoán đến.

“Thiên Trùng cảnh! Rốt cuộc đã đạt đến Thiên Trùng cảnh. Hiện tại, nên đi lấy bí bảo của tông phái”.

Thanh âm của Lưu Triệt vang vọng tầng mây. Thanh âm chưa dứt, cái đuôi cực lớn của Ứng Long đập xuống, lập tức rời biên hoang, nhằm hướng xa xa mà đi. Sau một lát, hoàng kim cự long dài mấy trăm dặm, thân thể nhoáng một cái, lập tức biến mất.

Cùng lúc này, trên Thiên Tượng bảng đã xảy ra biến hóa trọng đại

Thập Tam hoàng tử Lưu Triệt tấn cấp Thiên Trùng cảnh ngày thứ ba, tên của Phạm Thiên cũng biến mất ở trên bảng. Lại bảy ngày sau, tên của Anh Vũ hầu Dương Hoảng lập lòe, lập tức biến mất vô tung.

“Rốt cuộc đã đạt tới Thiên Trùng cảnh”.

Anh Vũ hầu Dương Hoảng đứng ở bên một vách núi ở quảng sơn. Chung quanh trong vòng trăm trượng, không có một quảng bình nào dám tới gần, Dương Hoảng sung quân quán sơn, phục dịch ba tháng. Nhưng mà, trong ba tháng này, không người nào dám bắt buộc đương kim vũ hầu đi đào quảng, vận quảng, phục dịch. Chỉ mặc một bộ quảng phục làm ra bộ dáng mà thôi.

Thời gian ba tháng sớm đã qua đi, nhưng Dương Hoảng cũng không có lập tức rời quảng sơn, hần vẫn ở tại quảng sơn, ở trôi đầu gối của hần đang đặt một phần danh sách Thiên Tượng bảng mới nhất.

Mặc dù là bị đầy đi mỏ, Dương Hoảng vẫn chương quần tổ chức tình báo cường đại. Luôn giám sát thiên hạ, động tĩnh trên Thiên Tượng bảng, càng chạy không khỏi tai mắt của hần.

“Tam thập tứ (34) thiên long chi lực. Tinh huyết Côn Bằng... Không ngờ, lúc trước một ý niệm trong đầu, lại có thể tạo nên một cường địch như vậy. Ta một mực kỳ vọng hần phát triển, làm cho Nhân Hoảng càng thêm coi trọng ta, không ngờ, hần lại có thể phát triển đến loại tình trạng này!”

Dương Hoàng lẩm bẩm nói. Anh Vũ hầu lẩm bẩm, quảng binh phòng thủ trên núi đã không phải là lần đầu tiên thấy được, sớm đã thành thói quen. Bọn họ cũng không biết, vị đương kim Anh Vũ hầu này trong giới chỉ còn cất giấu một linh hồn khác.

“Tam thập tứ (34) thiên long chi lực thì cũng không sao. Mấu chốt là, hắc có tinh huyết Côn Bằng. Côn Bằng thiên phú là không gian thần thông, hắc hiện tại chỉ sợ lực lượng đã ngoài ngũ thập (50) thiên long chi lực, cộng thêm gió lốc không gian thiên phú của Côn Bằng, chỉ sợ cường giả Thiên Trùng tam phẩm bình thường, cũng không phải là đối thủ của hắc” Linh hồn trong nhĩ nói.

490. Chương 479 : Đại Chu Thiên Vạn Long Nhập Khiếu Thuật

“Còn nhớ giao dịch giữa chúng ta chứ? Ta cùng Phương gia thứ tử, hiện tại là thủy hỏa khó dung, thực lực của hắc càng cao, đối với ta càng bất lợi. Hiện tại, cũng nên đến lúc người hỗ trợ” Dương Hoàng trầm giọng nói.

“Ừm, người hiện tại đạt tới Thiên Trùng cảnh. Một số bí pháp, ta tất nhiên sẽ truyền cho người. Có bí pháp của ta, cộng thêm, cảnh giới của người cũng đủ, thiên đế chiến xa có thể càng tiến một bước ngưng luyện thành hạ hạ phẩm Thiên nguyên pháp khí. Có pháp khí này, cộng thêm tinh huyết Quỷ Ngưu của người. Chưa hắc sẽ không có lực chống cự”.

“Quỷ Ngưu có cường đại, cũng không cách nào đối kháng Côn Bằng. Điểm này, người hắc là hiểu rõ. Ta cần, cũng không chỉ là những cái này, người nên biết! ”

Dương Hoàng lạnh lùng nói, trong thanh âm sự bất mãn không cần che giấu, linh hồn trong nhĩ là cường giả thượng cổ hiển hách, Định hoang đại thắng, kinh lui tồn tại Định hoàng. Nếu nói là không có bảo tàng gì. Đó là không có khả năng, nhưng hắc vẫn che giấu, dùng cảnh giới của Dương Hoàng cũng không được truyền thụ đầy đủ.

Linh hồn trong nhĩ im lặng một lúc, sau một lát, một hồi tiếng cười to từ trong Lâu long giới vang lên:

“Ha ha Được rồi! Thiên Trùng cảnh quan trọng nhất, chính là công pháp rèn thể, chứ phải thứ khác. Dem cơ nhục trên cơ thể kết lại cùng một chỗ, hình thành một tầng tấm chắn ngoại công, đây là công pháp cải biến thân thể tuyệt đỉnh, đây là một bản “Đại chu thiên vạn long nhập khiếu thuật”, người cầm lấy đi tu luyện. Sau khi tu luyện có thể khuếch trương kinh mạch thật lớn, thay đổi kinh mạch huyết khiếu toàn thân, khiến cho vạn long nhập khiếu, vô cùng cường đại. Cho dù đón đỡ một chiêu cường giả ngang cấp, cũng chỉ bị một chút thương tổn rất nhỏ. Chờ sau khi người luyện đến đại thành, bạo tăng đến nhất chân long chi lực, từ đó vượt qua Thoát thai cảnh, tiến vào cảnh giới tối cao nhất của võ đạo! ”

Trong tiếng cười lớn, một quyển sách lớn làm bằng đồng xanh, từ trong Lâu long giới bay ra, cuốn sách đồng này, mặt ngoài là một cái đầu rồng cực lớn. Biên giới cuốn sách, thiên địa nguyên khí hội tụ, hóa ra hư ảnh vạn phi long, ngậm lấy quyển sách này bay về phía Dương Hoàng.

Dương Hoàng ánh mắt chấn động, bản võ đạo kinh thư này, chỉ cần xem khí thể, đã biết không phải vật phẩm Dương Hoàng tay duỗi ra, lập tức chụp vào bản “Đại chu thiên vạn long nhập khiếu thuật” này.

“Ông! ”

Một cỗ lực lượng cường đại, đột nhiên nhảy vào trong đầu Dương Hoàng, hóa thành một hồi thanh âm nổ vang, phảng phất vạn long rít gào. Cùng một lúc, Dương Hoàng cảm giác được trong tay trầm xuống, một cỗ lực lượng trầm trọng từ trong tay truyền đến, thật giống như là trong tay cầm là tòa hùng phong hơn mười ngàn trượng vậy.

“Lực đạo thật trầm! ”Dương Hoàng âm thầm kinh hãi.

“Vạn long đối ứng là chân long trong tối tăm Bản kinh thư này đặt trong long giới, ngăn cách lực lượng bên ngoài thì sẽ không quá nặng, nhưng một khi xuất ra. Lập tức sẽ cùng chân long trong tối tăm hô ứng, đã bị lực lượng của chân long thêm vào, người hiện tại chỉ tương đương với một đạo hình chiếu của chân long” Linh hồn trong nhĩ nói.

“Nhưng mà, chỗ tốt cũng thật lớn.Vạn long đối ứng vạn khiếu. Người sau khi luyện thành thì từng huyết khiếu đều ẩn chứa một phi long chi lực, lực lượng liên kết với nhau, xuất ra ngoài có thể hóa thành chân long, quét ngang cường giả cấp Thiên Trùng! ”

“Đã như vậy, ta ở chỗ này lại đợi mấy tháng, đem “Đại chu thiên vạn long nhập khiếu thuật” này tu luyện thành công, sau đó lại quay về kinh thành. Nhưng mà, không gian gió lốc của Côn Bằng không phải chuyện đùa, thật muốn diệt tiểu tử kia, chỉ sợ vẫn cần của lực lượng không gian của người trợ giúp” Dương Hoàng nói.

“Đây là tất nhiên, ta đối với lĩnh ngộ không gian lực, so với Côn Bằng cũng không kém bao nhiêu.Vấn đề duy nhất chỉ là cường độ chân khí của người. Người càng cường đại, ta có thể phát huy ra thực lực cũng càng cường đại. Hiện tại đã khác với Dịch hoàng, lúc trước vì đối phó Dịch hoàng, ta còn chưa hoàn toàn khôi phục, lại cường chế ra tay, đã hết sạch năng lượng tinh thần thật vất vả tồn tích. Hiện tại, cũng chỉ có thể mượn nhờ sức mạnh của người”.

“Ừm. Người yên tâm đi, đến khi đột phá Thiên Trùng thất phẩm. Tất nhiên sẽ giúp người khôi phục thân thể”.

Dương Hoàng dứt lời, phân ra một đám ý thức chui vào trong sách đồng “Đại chu thiên vạn long nhập khiếu thuật”. Bản kinh thư này lập tức tự động mở ra, nội dung từng tờ một đập vào trong tầm mắt của Dương Hoàng.

“Hay cho một quyển “Đại chu thiên vạn long nhập khiếu thuật”. Quả nhiên huyền ảo khó lường! ”

Từng trang sách mở ra, Dương Hoàng hài lòng gật gật đầu. Tiện tay tâm niệm vừa động, đem bản sách đồng này thu vào trong túi không gian.

“Thiên địa quy thái, vạn long hiển hình! ”

Dương Hoàng xếp bằng ở vách núi, đột nhiên khu động pháp quyết, đồng thời hét lớn một tiếng. Trong phương viên trăm dặm, thiên địa nguyên khí xôn xao.

Dưới tác dụng của một cỗ lực lượng kỳ dị, trên dưới bốn phía của Dương Hoàng, hiển hiện vạn con phi long. Tất cả phi long, giương nanh múa vuốt, đồng thời rít gào.

“Khí về khiếu. Long về ồ.Vạn long nhập khiếu!... ”

Dương Hoàng lại hét lớn một tiếng, trong hư không, vạn long rít gào, sau đó nhất tề hướng về phía các huyết khiếu quanh thân của Dương Hoàng, vô giả Thiên Trùng cảnh, tốc độ tu luyện võ đạo công pháp cường đại hơn xa so với các cường giả cảnh giới khác.

Trong thời gian nháy mắt, Dương Hoàng liền đem bộ “Đại chu thiên vạn long nhập khiếu thuật” này tế luyện thành một cảnh giới nhỏ. Nhưng mà “Đại chu thiên vạn long nhập khiếu thuật” huyền ảo khó lường, nếu muốn tế luyện đến cảnh giới đại thành. Thì vẫn cần tiêu tốn không ít thời gian.

Thái Tổ phái

Trước Thái Tổ bình, Quân Niệm Sinh ăn mặc trang phục thư sinh, phong tỏa chân khí. Một mình cầm Thái Tổ kiếm, đang từng chiêu một, vận sử kiếm pháp trong “Thái Tổ kiếm điển”.

Trong kiếm chiêu của hắn, không có bất kỳ chân khí lưu chuyển, từng chiêu từng thức, một tia không tán, như là người mới tiếp xúc với võ đạo vậy.

“Sư huynh, Lý Úc Huyền đã đột phá đến Thiên Trùng cảnh! ”

“Sư huynh. Tên của Dương Hoàng cũng từ trên bảng đã biến mất, hắn chỉ sợ cũng đã đạt đến Thiên Trùng cảnh..

“Sư huynh, tiểu hầu gia triều đình cái kia đã có tam thập tứ (34) thiên long lực. Ổn định đứng đệ nhất Thiên Tượng bảng. Sư huynh người cũng không thể để cho bọn họ vượt qua như vậy! ”

Trên Thái Tổ bình, chung quanh Quân Niệm Sinh đông đen người, nguyên một đám ồn ào âm thầm thay hắn sốt ruột.

Người khác đều vội vã tập công lực, đánh sâu vào cảnh giới cao hơn, Quân Niệm Sinh lại tự mình phong tỏa chân khí, một mình ở trong này luyện kiếm ba tháng. Hơn nữa dùng đều là kiếm chiêu đơn giản nhất, dễ hiểu nhất. Thật sự nhìn không ra có ý nghĩa gì.

Một số đệ tử Thái Tổ phái cùng Quân Niệm Sinh có cảm tình sâu âm thầm lo lắng. Quân sư huynh luôn luôn là thiên chi kiêu tử. Khi ở thượng cổ chiến trường bị người đoạt đi bảo vật. Hiện tại, lại nhất nhất bị người vượt qua.

Rất nhiều người lo lắng, hẳn không chịu nổi đả kích. Thậm chí có đệ tử trực tiếp cho rằng. Quân Niệm Sinh trong lòng thật ra bị kích thích rất lớn, đã cam chịu, cho nên mới như vậy. Liên tiếp mấy tháng. Một câu không nói, chỉ luyện một bộ như vậy, thoát nhìn giống như kiếm pháp của thôn phu sơn dã vậy.

Tứ đại kiếm điển của Thái Tổ phải, cho tới bây giờ đều chỉ có bộ phận cực ít người tiếp xúc, ngoại trừ những trưởng lão tư lịch cực sâu của Thái Tổ phái kia, không có ai nhìn ra, Quân Niệm Sinh sử xuất bộ kiếm pháp này, thật ra chính là “Thái Tổ kiếm điển”.

Chỉ có điều, cho dù là những trưởng lão kia, cũng không quá rõ ràng. Dùng tâm tính của Quân Niệm Sinh, tại sao phải ở trên một bộ kiếm nấn ná lâu như vậy, hơn nữa sử ra lại chỉ là chiêu hình của “Thái Tổ kiếm điển”. Loại phương pháp này, tựa như hết sức ngu ngốc.

Đối với tất cả bên ngoài, Quân Niệm Sinh chỉ cười mà không đáp. Chỉ có tự hân mới hiểu rằng, lần này quả thực là chăm chú trước đó chưa từng có.

Tu luyện võ đạo đến nay, Quân Niệm Sinh cho tới bây giờ đều là làm theo ý mình, đối với phê bình bên ngoài, cũng không để ở trong lòng, sư phụ Ngu Huyền không muốn gặp đã không phải là lần đầu tiên, nhưng chỉ có một lần sau khi từ thượng cổ chiến trường trở về, là đã bị xúc động càng cường liệt.

Khí vận cường đại như bản thân, hầu như đáng được xưng xưa nay chưa từng có, nhưng chính là như vậy, vẫn bị sư phụ mình xem thường. Từ khi mới bắt đầu đã không muốn thu mình làm đồ đệ, càng về sau trực tiếp nói rõ muốn nhận Phong Thái Thương làm đồ đệ. Thật sự là khiến cho Quân Niệm Sinh chịu đả kích nặng. Thậm chí kiếm pháp “Thái Tổ kiếm điển” hẳn vẫn lấy làm ngạo, khiến cho Minh vương Thái tử cùng Dương Hoàng đều kiêng kị, cũng bị sư phụ Ngu Huyền không thêm ngó tới.

Khi chân chính bị gạt đi, mới phát hiện khí vận cũng không phải vạn năng, Quân Niệm Sinh mới chân chính nhìn thẳng vào tự mình. Lúc này mới có chuyện ba tháng đứng ở trên Thái Tổ bình, luyện kiếm chiêu.

Quân Niệm Sinh chỉ là muốn chứng minh cho sư phụ của mình thấy. Quân Niệm Sinh hẳn là một đồ đệ hợp cách.

“Hãy! ”

Quân Niệm Sinh đột nhiên quát lên một tiếng lớn, trường kiếm run lên, một chiêu này không có bất kỳ chân khí lưu chuyển, nhưng đột nhiên trong lúc đó, thiên địa cuồng phong gào thét, trên không Thái Tổ bình, nguyên khí mênh mông cuộn cuộn, đột nhiên hóa thành kiếm ảnh kiếm chiêu đầy trời, tự hành diễn hóa.

“Đây là!...”

Trên Thái Tổ bình, một đám đệ tử Thái Tổ phái đột nhiên yên tĩnh xuống, mọi người ở đây trong ánh mắt khiếp sợ, những thiên địa nguyên khí hóa thành kiếm ảnh kiếm chiêu này, tự thành một thể tự phát diễn biến, thật giống như là có mấy vạn cao thủ kiếm đạo đang vận dụng kiếm chiêu vậy. Tất cả kiếm chiêu cấu thành cùng một chỗ, tạo thành một bộ trận pháp đầy đủ.

“Đây là? ”

Trên các đỉnh của Thái Tổ sơn, một số trưởng lão nhắm mắt tu luyện, cũng khiếp sợ mở mắt ra. Quân Niệm Sinh lúc này, ông tay áo rủ xuống, đã đình chỉ sử kiếm, nhưng kiếm ảnh trong hư không, vẫn như trước tự phát diễn phát. Giống như có tính mạng của chính mình vậy, đã không cần Quân Niệm Sinh đi thôi động.

Mấy vạn kiếm chiêu, không ngừng đơn giản hóa biến thành mấy ngàn chiêu. Lại đơn giản hóa, biến thành mấy trăm chiêu. Lại đơn giản hóa. Biến thành hơn mười chiêu, lại đơn giản hóa.

“Ông! ”.

Không khí ngán lên, trong ánh mắt khiếp sợ của mọi người ở đây, tất cả kiếm chiêu diễn biến thành một thanh trường kiếm không khí trong suốt, thanh trường kiếm này dài chín xích chín tấc chín phân, trên thân kiếm mỗi một đường ngắn, đều phù hợp thiên địa chí lý.

Thanh trường kiếm do không khí tụ tập mà thành này, ở trong hư không nhẹ nhàng vẽ một đường, giống như một quả thủy tương kích thích không khí ở trên không Thái Tổ bình kéo thành một Thái Cực đồ cực lớn.

“Phành! ”.

Không khí nổ tung, tất cả kiếm chiêu, kiếm ảnh, toàn bộ biến mất vô ảnh.

Trên thân kiếm không mang theo chân khí, thuần túy là kiếm chiêu kiếm ý, kéo không khí lưu động, nguyên khí tụ tập. Dựa vào kiếm chiêu kiếm ý, tự phát diễn luyện kiếm chiêu. Cái này phải là đối với kiếm đạo lĩnh ngộ sâu đậm, hiểu được đạo lý trong thiên địa mới có thể đạt tới.

Một chiêu này của Quân Niệm Sinh, rõ ràng hiển lộ tạo nghệ kiếm đạo cực cao, so với lúc trước đã là không thể so sánh nổi.

“Sư huynh. Người thật sự là rất lợi hại!...”

Không biết là ai, kịp phản ứng trước hết, phát ra một tiếng ủng hộ, đang muốn đi chúc mừng, lại phát hiện trong đám người, Quân Niệm Sinh đã biến mất không thấy.

491. Chương 480: Lớn Nhỏ Như Ý

Trên tảng đá gần dòng suối nhỏ, Quân Niệm Sinh cung kính quỳ xuống ở trước người Ngu Huyền.

“Sư phụ, hiện tại, ta hẳn là đủ tư cách, trở thành đệ tử của người? ”

Ngư Huyền lặng yên nhìn Quân Niệm Sinh, thần sắc bình tĩnh.

“Người bản tính sửa đổi, ngạo khí cũng trừ bỏ, chỉ là liêm nhập chỗ càng sâu mà thôi. Khi nào người không hề dựa vào khí vận thì lúc đó, ta mới có thể thừa nhận người”.

Quân Niệm Sinh trầm mặc không nói, cung kính khấu đầu ba cái, sau đó chuẩn bị thối lui. Bất kể như thế nào, Ngu Huyền tuy vẫn chưa có thừa nhận hẳn, nhưng ít nhất, đã không có nhắc lại Phong Thái Thương. Đây là một tiến bộ.

“Ngư Huyền, có thể dừng quá hà khắc với hắn... Niệm Sinh, người tiến đến đây”.

Một thanh âm to lớn, đột nhiên ở phá trên dòng suối vang lên, hư không vạn vật, Quân Niệm Sinh liền tiêu thất trong hư không.

Sau một khắc, Quân Niệm Sinh xuất hiện ở trong đại điện. Ba pho tượng đạo quân vũ y tinh quan đứng sừng ở trên điện thờ, trên cao nhìn xuống, quan sát Quân Niệm Sinh.

Quân Niệm Sinh hơi giật mình, tiếp đó vội quỳ xuống: “Ra mắt ba vị tổ sư”.

“Đứng lên đi” Ba pho tượng gật nhẹ đầu.

“Người có thể tẩy đi khí tức phù hoa, thanh thần ổn định luyện kiếm. Chúng ta thật cao hứng. Nhưng mà, người đình trệ lâu như vậy, cũng nên đánh sâu vào cảnh giới cao hơn” Pho tượng đạo quân bên trái nói.

“Chúng ta đối với người kỳ vọng rất lớn. Người khí vận cùng tư chất, đều là lựa chọn tốt nhất. Tương lai của Thái Tổ phái còn cần người tới chấp chưởng, người không thể để cho chúng ta thất vọng” Pho tượng phá bên phải nói.

“Đệ tử nhất định cạn kiệt sức lực mà làm việc” Quân Niệm Sinh kinh sợ nói.

“Không phải cạn kiệt sức lực mà làm việc, mà là nhất định phải như thế! Với tích lũy của Thái Tổ phái chúng ta, cộng thêm tư chất của người, đủ để vượt lên những tông phái khác. Nếu như với tư chất của

người, hơn nữa ta cùng mấy vị tổ sư của người bồi dưỡng. Người đạt tới Thiên Trùng cảnh, trở thành thanh niên đệ nhất cao thủ chân chính cũng không phải là không có khả năng” Pho tượng bên trái nói.

“Cho nên, chúng ta quyết định, cho người tiến vào trong Sơn Hà Khải. Lợi dụng thời gian gia tốc trong Sơn Hà Khải để cho người nhanh chóng tiến vào cảnh giới cao hơn. Sơn Hà Khải tự thành thể giới, lại có thể sử dụng quy tắc thể giới bên ngoài, tuy không toàn diện bằng quy tắc của trung thổ thần châu. Nhưng chỉ cần người có thể lĩnh ngộ toàn bộ hệ thống quy tắc trong Sơn Hà Khải, đều có thể xưng cường giả đệ nhất đương thời! Hạng như Anh Vũ hầu triều đình kia cùng Phong Thái Thương, hoàn toàn không đủ để so sánh cùng với người! ” Pho tượng trung ương trầm giọng nói.

“Đúng vậy” Pho tượng đạo quân ở hai bên, phụ họa gật gật đầu, mắt nhìn vào Quân Niệm Sinh, ánh mắt chớp động: “Cho nên, người nhất định không thể để cho chúng ta thất vọng”.

Quân Niệm Sinh lúc này, chính thức là kinh sợ. Sơn Hà Khải là một trong Thiên nguyên pháp khí mạnh nhất đương thời, là bảo vật trấn phái Thái Tổ phái. Ba vị tổ sư lại có thể muốn lợi dụng thời gian gia tốc để cho hắn ở trong đó tu luyện. Có thể nói thật sự là kỳ vọng cực cao!!

“Đa tạ ba vị tổ sư thành toàn! ” Quân Niệm Sinh nói.

“Đi thôi! ”

Pho tượng trung ương, đột nhiên ngón tay bắn ra. Một mảng vun gỗ bay ra, giữa không trung hóa thành một điểm tinh quang, rơi vào trên đầu Quân Niệm Sinh. Quân Niệm Sinh thân hình lóe lên, lập tức biến mất không thấy.

Thiên Cơ đình, trên Thiên Tượng bảng, tên của Minh Vương Thái tử lập lòe thoáng cái, rồi trong nháy mắt biến mất không thấy.

Cùng lúc đó, phía nam trung thổ thần châu. Đại địa chấn động, một tiếng rống khàn khàn từ sâu trong lòng đất truyền ra.

“A!!... ”

Thanh âm to lớn, bầu trời tụ tập mảng lớn mây đen, sấm sét như ngân xà, lập lòe bất định. Trong lúc đó, trong thiên địa lập tức mưa to ầm ầm xuống.

“Oành! ”

Một bóng người từ dưới đất chui lên, đứng ở trong mưa to. Mưa dữ dội đổ xuống, người thanh niên này ăn mặc bình thường, sắc mặt tái nhợt phảng phất người chết, trên người tản mát ra một cỗ khí tức cuồng bạo. Trong phương viên mấy vạn trượng, hư không đều bị cỗ lực lượng này vận vẹo.

Minh vương thái tử đứng ở trong hư không, trên người minh bào bay phất phới. Khí tức trên người hắn mười phần cường đại, khoảng chừng hơn tứ thập (40) thiên long chi lực.

Thiên Trùng nhất phẩm cùng nhị phẩm, đều là lực lượng gia tăng. Thuộc về hai tầng dễ dàng đột phá nhất trong Thiên Trùng thất phẩm Rất nhiều thiên tài tích lũy hùng hậu, đều có thể một bước đột phá. Minh vương thái tử không thể nghi ngờ cũng đột phá.

“Hô! ”

Một cỗ cuồng phong xoắn tới, nước mưa đầy trời tụ tập mà đến, ở trên người Minh vương thái tử hóa thành một gương mặt người cực lớn. Đây là gương mặt một trung niên nam tử, tướng mạo tiêu sái, thần thái sáng láng, làm cho người ta có một loại cảm giác không giận mà uy.

“Duẩn nhi, con hiện tại nhận được hiệu Minh thần đan, đạt đến Thiên Trùng nhị phẩm, có tứ thập nhị (42) thiên long chi lực. Lực lượng như vậy, đã có thể tiến hành lần thứ ba thoát thai, lĩnh ngộ không gian quy tắc. Nhưng mà, con hiện tại còn không thể tiến hành thoát thai lần thứ ba”.

Gương mặt người bằng nước trong hư không, thì ra là cha của Minh vương thái tử, Tông chủ Minh tông.

Minh Vương Thái tử nhú nhú mày: “Vì sao? ”

“Thiên Trùng cảnh có một đặc điểm lớn nhất, chính là tích lũy đủ mạnh, khi tiến hành thoát thai, thì tiếp xúc quy tắc phạm vi càng rộng, càng sâu. Con nếu như hiện tại tiến hành thoát thai lần thứ ba, mặc dù sẽ đến Thiên Trùng tam phẩm nhưng linh ngộ lực lượng không gian chỉ tương đương với cao thủ bình thường. Căn bản không thấu đáo tất cả năng lực cùng cường giả đỉnh cấp tranh phong. Cho nên, con hiện tại cần cũng không phải là nhanh chóng tăng lên đẳng cấp. Mà là lắng đọng tích lũy. Con tích lũy mỗi một phần lực lượng, khi con tiến hành thoát thai, đều toàn bộ chuyển hóa ra, biến thành lực lượng quy tắc mà con nắm lấy”.

Tông chủ Minh tông nói. Rất nhiều người tuổi trẻ, vừa từ cấp Thiên Tượng đặt chân tới cấp Thiên Trùng, luôn nhìn không được triệu hoán quy tắc, ham tăng cường lực lượng, lỗ mãng tăng lên cảnh giới. Đến cuối cùng, cảnh giới tăng lên, sức chiến đấu cũng không có tăng lên bao nhiêu, mà có thể nói nguy hại lại rất sâu.

Ở trong mắt Tông chủ Minh tông, Minh vương thái tử ở trong cường giả cấp Thiên Tượng, có lẽ xem như một cao thủ đứng đầu. Nhưng ở Thiên Trùng cảnh, lại chỉ là một người mới hoàn toàn. Tất cả võ giả vừa mới từ cấp Thiên Tượng đặt chân Thiên Trùng cảnh, đều là non nớt.

Nếu như không có người chỉ điểm, những cường giả tân sinh Thiên Trùng này, sẽ ăn thiệt thòi rất lớn. Thậm chí làm cho, hậu quả nghiêm trọng nhất là đột phá không được Thoát thai cảnh!

Cấp Thiên Trùng càng chú trọng là quy tắc, mà không phải lực lượng, ở trong mắt Tông chủ Minh tông, hẳn thậm chí chỉ cần lực lượng hơn thập thiên long chi lực, là có thể đánh bại Minh vương thái tử có lực lượng hơn tứ thập (40) thiên long chi lực.

Quy tắc trong thiên địa, có mặt khắp nơi. Nhưng cũng không phải tất cả quy tắc, đều là tính công kích. Chỉ có đối với linh ngộ quy tắc đạt tới chiều sâu nhất định, mới có thể hình thành sức chiến đấu cường đại!

“Con hiểu rõ”.

Minh vương thái tử hơi trầm tư, từ trong hư không bay xuống. Đại địa vỡ ra, Minh Vương Thái tử rất nhanh chui vào trong đó, tiến vào sâu trong lòng đất, một tòa đại điện to lớn đứng sừng sững ở minh khí hải dương.

Các nơi Trung thổ thần châu, tràn đầy một cỗ khí tức mưa gió sắp đến. Rất nhiều cường giả, đều ra mặt, bắt đầu chọn lựa cường giả hậu bối, trực tiếp đề thân tu vi của bọn họ, làm người phát ngôn, mưu lợi lâu dài!

Man hoang, Phương Vân quên mọi chuyện, toàn tâm tu luyện.

Nơi này là chỗ Tứ Phương hầu trấn thủ. Có cha trấn áp, Phương Vân ở trong này tu luyện, trên căn bản là vô tư. Trong Thiên địa vạn hóa chung, Phương Vân chứa đựng lượng lớn thực vật. Mỗi ngày lợi dụng thời gian gia tốc trong Thiên địa vạn hóa chung, toàn tâm tu luyện.

Hắn hiện tại, bất cứ lúc nào cũng có thể đặt chân Thiên Trùng nhất phẩm Nhưng mà, Phương Vân cũng không có mạo muội hành động. Đề ngàn dặm có thể bại tại tổ kiến. Từ Thoát thai cảnh đến Tam hồn bí cảnh tối cao, quan hệ trọng đại. Nếu như căn cơ không thông, từ đó làm cho con đường võ đạo của mình đi sai đường thì thật không đáng.

Phương Vân tiến vào cấp Thiên Tượng thời gian dù sao cũng quá ngắn, còn cần vững chắc thoáng cái võ đạo căn cơ, mới có thể tiến nhập Thiên Trùng cảnh. Trong khoảng thời gian này, khắp nơi tương đối là bình thần. Phương Vân đưa một phong thư đến thành Hoài An, liên lạc với Triệu Bá Ngôn, rồi an tâm tại Man hoang tu luyện. Mỗi ngày ngoại trừ luyện công, chính là nghe kinh nghiệm võ đạo cùng kiến thức của phụ thân Phương Dận. Có thời gian mà nói, cũng sẽ đi ra ngoài xem phụ thân huấn luyện quân đội.

Quân đội của Tứ Phương hầu Phương Dận, dùng “Chính” không dùng “Kỳ”. Tổng hợp lại mà nói, phương pháp dụng binh chỉ có một câu, chính là “Bình tới tướng đỡ, nước tới lấy đất ngăn”. Chỉ có điều, Tứ Phương hầu đem những lời này phát huy đến mức vô cùng tinh tế.

Tứ Phương hầu trị quân đội, rất hiểu bốn chữ “Phong”, “Lâm”, “Hỏa”, “Sơn” binh pháp yếu quyết. So với binh lính bình thường của Đại Chu, bất kể là thực lực hay khí thế, không chỉ mạnh hơn một bậc.

Phương Vân nhìn thấy cảm giác đầu tiên là, Tạ Đạo Uẩn nếu như đem kỹ binh chiến pháp hình cung của nàng, đem đến đây. Binh lính dưới tay phụ thân cứ như vậy mà đứng bất động, tùy ý để cho kỹ binh Tạ Đạo Uẩn công kích, đến cuối cùng, bên thua vẫn là kỹ binh Dịch hoang, mà không phải là những giáp sĩ Đại Chu này!

“Ông”.

Thiên địa vạn hóa chung lơ lửng ở trong hư không, Phương Vân đang ẩn thân trong đó tu luyện. Đột nhiên trong lúc đó, không gian uốn éo, một cổ đại lực, lập tức đem Phương Vân tính cả Thiên địa vạn hóa chung thu hút vào trong một không gian khác.

Phương Vân đối với loại tình huống này, đã không lấy gì làm lạ. Biết là phụ thân Phương Dận, thi triển lực lượng không gian, ở ngoài ngàn dặm đem mình vào không gian mà người mở ra.

“Hài nhi ra mắt phụ thân”.

Phương Vân từ trong Thiên địa vạn hóa chung bước ra, thông dong thi lễ một cái.

“Ừm” Phương Dận gật nhẹ đầu, trầm giọng nói: “Hiện tại, con hóa thân Côn Bằng. Dùng lối xoáy không gian mạnh nhất đến công kích ta! ”

“Vâng, phụ thân” Phương Vân gật đầu.

Phương Dận võ đạo kinh nghiệm, chính là kinh nghiệm võ đạo giết chóc. Bất kể là trị quân hay dạy con, Phương Dận đều quen dùng phương pháp thực chiến.

“Hãy! ”

Phương Vân thân hình nhoáng một cái, lập tức hóa thân Côn Bằng dài ba trăm dặm, che khuất bầu trời, hiển hiện ở trong mảng không gian hỗn độn này.

“Ra tay đi”, Phương Dận nói.

Phương Vân do dự một chút, rốt cuộc vẫn phát động lối xoáy không gian.

“Ầm ầm”.

Côn Bằng hai cánh mở ra, hai luồng lối xoáy không gian cực lớn, hình thành trong nháy mắt. Vô số mảnh vỡ không gian hóa thành lối xoáy, xoay tròn trong đó.

“Phụ thân cẩn thận”.

Phương Vân nhắc nhở một tiếng, sau đó đem hai lối xoáy không gian này, đánh về phía phụ thân Phương Dận. Phương Dận xếp bằng ở trong hư không, thân như Thái Sơn, ánh mắt bình tĩnh, vẫn không nhúc nhích.

“Ầm ầm! ”

Trong tiếng rít sắc bén, lối xoáy không gian cực lớn, phẳng phất như sóng triều, trong nháy mắt nhắm vào Phương Dận mà nuốt tới. Khi đã tới trước mặt Phương Vân, Phương Dận lại vẫn không có né tránh.

“Phụ thân.. Phương Vân trong lòng cả kinh, tuy trực giác tin tưởng phụ thân sẽ không có việc gì, nhưng lối xoáy không gian của Côn Bằng cũng cực kỳ đáng sợ.

Côn Bằng mang theo hai luồng lối xoáy không gian xẹt qua, chỗ mà Phương Dận nguyên bản đang ngồi lại trống rỗng. Nhưng vào lúc này, phành một tiếng, hư không chấn động, một hạt bụi bậm lơ lửng, đột nhiên nổ tung, hóa thành một đạo thân ảnh cường hoành, bá đạo.

“Vân nhi, hiện tại đã hiểu rõ nhược điểm của con chưa? ” Phương Dận chậm rãi đứng dậy nói: “Cường giả Thiên Trùng tứ phẩm đỉnh cấp, trong cơ thể thủy hỏa giao hòa, lập tức có thể có thần thông “Lớn nhỏ như ý”. Nhưng dùng trong nháy mắt biến hóa vạn tượng, cũng có thể trong nháy mắt co lại hóa thành một hạt bụi. Khi hóa thành một hạt bụi, cho dù đứng bất động, lối xoáy không gian của con cũng giết không chết được! ”

492. Chương 481: Vạn Hóa Thân

Phương Vân hóa thân Côn Bằng trong hư không: “Ý tứ của cha, lối xoay không gian của con tuy cường đại, nhưng khu vực phân bố quá lớn, gấp gờ cường giả Thiên Trùng có thể “Lớn nhỏ như ý”, lực đạo của con công kích ở trên người hẳn một chút cũng không có ý nghĩa? ”

“Không sai, con có thể rõ ràng điểm ấy, phi thường không tệ. Mặc kệ lực lượng rất cường đại nhưng nếu như phân tán ra ngoài, uy lực trực tiếp bị yếu bớt gấp mười, gấp trăm thậm chí gần ngàn lần. Hiện tại, ta sẽ lãnh giáo năng lực đặc thù nhất Thiên Trùng cảnh của con”.

Phương Dận nói, khí tức trên người chợt giảm xuống, trong nháy mắt đã xuống đến hơn thập thiên long chỉ lực: “Con xem cho rõ! Hiện tại lực lượng của ta, so với con yếu hơn rất nhiều, nhưng chỉ với điểm ấy lực lượng, nếu như muốn phá vỡ lối xoay không gian của con thì rất dễ dàng! ”

Phương Dận nói, đột nhiên một bước bước tới, trong chớp mắt đã vượt đến trước người Côn Bằng cực lớn.

Phương Vân trong lòng cả kinh, còn chưa có kịp phản ứng, đã nhìn thấy Phương Dận duỗi ra một ngón tay, hướng về hai cánh xuất ra lối xoay không gian của Côn Bằng mà ấn tới.

“Phành! ”

Không gian chấn động. Phương Vân tinh tường cảm giác được, không gian mà mình ngưng tụ được trong gió lốc, một khối mảnh vỡ không gian, đã bị một ngón tay của phụ thân Phương Dận vạch trần, tiếp đó một loạt biến hóa đã vượt ra khỏi khống chế của Phương Vân.

Phành! Phành! Phành! Phành!

Không gian trong gió lốc, mảnh vỡ không gian ngàn vạn sắc bên, một mảnh tiếp một mảnh trước sau chạm vào nhau, trong ngoài chạm vào nhau, một khối tiếp một khối, lối xoay không gian nguyên bản ngay ngắn trật tự trong nháy mắt đã sụp đổ.

Lối xoay không gian dưới cánh, hoàn toàn vượt ra khỏi khống chế của Phương Vân, chỉ trong nháy mắt, chỉ nghe phành một tiếng, lối xoay không gian dưới cánh trái của Phương Vân lập tức sụp đổ. Chỉ còn lại một đạo không khí hỗn loạn, phiêu tán ra.

Phương Vân trong lòng kinh hãi không hiểu, thật lâu không thể phục hồi lại tinh thần. Thiên phú thần thông của Côn Bằng chính là lối xoay không gian, Phương Vân không ngờ lại bị phụ thân phá vỡ nhẹ nhàng như vậy. Hơn nữa còn là dưới tình huống lực lượng thua xa mình.

“Đây là đặc thù của Thiên Trùng cảnh chiến đấu. Cường giả Thiên Trùng cảnh đỉnh cấp chân chính, không chỉ có thể công kích đối với đối phương, mà còn có thể thấy rõ, xem xét tỉ mỉ, từ chỗ rất nhỏ mà ra tay, lấy nhỏ thắng lớn, lấy yếu thắng mạnh. Lối xoay không gian của con hiện tại, chỉ là chiếc mặt nạ da hồ, không thể xem như thiên phú thần thông chân chính nắm giữ. Loại chiêu thức này, rơi vào trong mắt cường giả Thiên Trùng cảnh đỉnh cấp, tràn đầy sơ hở, có rất nhiều phương pháp có thể phá vỡ lối xoay không gian của con. Hôm nay nếu như đối là một người khác. Trong nháy mắt khi phá vỡ lối xoay không gian của con, con cũng đã bị đánh chết” Phương Dận bình thản nói.

Phương Vân trong lòng mờ mịt lạnh chảy ròng ròng, khiêm cung nói: “Phụ thân đại nhân giáo huấn rất đúng. Hai nhi thụ giáo”.

“Lực lượng xác thực rất trọng yếu. Nhưng linh ngộ quý tắc còn quan trọng hơn, cường giả chân chính, không chỉ phải có lực lượng cường đại, còn phải hiểu được đạo lý trong thiên địa. Hiểu rõ làm thế nào đem mỗi một phần lực lượng phát huy đến mức lớn nhất. Còn ở tại một bước này, còn rất yếu” Phương Dận trầm giọng nói.

Phương Vân thân hình nhoáng một cái, thu hồi hóa thân Côn Bằng, khôi phục nhân thân, cung kính thi lễ một cái: “Đa tạ phụ thân chỉ điểm, hai nhi thụ giáo”.

“Ừm” Phương Dận gật đầu, ống tay áo rung lên, cảnh vật bốn phía biến hóa, hai người lại trở về trong đại điện thoáng âm u.

“Con tích súc rất hùng hậu, như vậy rất tốt, tích súc càng dày, vào lúc thoát thai linh ngộ quy tắc thiên địa càng thâm hậu, càng thấu triệt, về phần lốc xoáy không gian của Côn Bằng, con còn cần cẩn thận đi linh ngộ. Nếu không mà nói, sẽ dễ dàng bị người khác phá vỡ. Cường giả Thiên Trùng cảnh giao thủ, con một khi bị người khác bắt lấy sơ hở lớn như vậy, lập tức chính là một chữ chết, không có cơ hội lần thứ hai. Cho nên, con nhất định phải cẩn thận” Phương Dân lời nói đầy sự quan tâm

“Vâng, phụ thân” Phương Vân nói.

“Mặt khác, còn có một chuyện, con phải chú ý thoáng cái. Côn Bằng này bài danh phi thường gần với thần thú, hung thú phía trước, máu phi thường bá đạo. Thực lực con càng cao, sát khí trong máu cùng lực bài xích của những thần thú, hung thú này lại càng lợi hại, dù sao, da thịt thân thể con người còn không có lợi hại bằng thần thú, hung thú. Con hiện tại còn là cấp Thiên Tượng, nhắm chừng cảm giác không lớn, sử dụng Côn Bằng hóa thân thời gian cũng rất dài. Nhưng chờ con càng vượt đến Thiên Trùng cảnh, theo thực lực Côn Bằng thể hiện ra, ta phỏng chừng con sẽ lọt vào Côn Bằng bài xích, thời gian hóa thân cũng sẽ giảm bớt. Cho nên, con hiện tại cần tu luyện một số hộ thể tuyệt học cường đại. Cái này không chỉ có thể làm cho công kích mà con bị trúng suy yếu đi, hơn nữa cũng có thể làm cho con lúc thoát thai, bảy phách trở nên càng cường đại hơn! ”

Phương Dân nói, tâm niệm vừa động, một cỗ ý thức cường đại phá thể ra, hóa thành một đoạn tâm quyết cường hoành, khắc ghi ở trong đầu Phương Vân.

“Đây là hộ thể tuyệt học của Đại đế Vũ năm đó, tên là “Bát hoang Long thần hộ thể thuật”. Tu luyện đến chỗ cao nhất, có thể triệu hoán chư Thiên long khí hóa thành tám đạo chân long, chạy trong huyết khiếu toàn thân. Không chỉ có thể yếu bớt công kích, hơn nữa có thể trong nháy mắt phản chấn đối phương, nếu như thực lực không đủ mạnh, trực tiếp sẽ bị tám chân long đánh chết, chân khí toàn thân bị long khí cắn nuốt! Nhưng mà, bộ công pháp này rất khó tu luyện, vì phụ đến hiện tại, cũng chỉ khó khăn lắm mới ngưng tụ ra đạo chân long long khí thứ nhất! Con cứ tu luyện đi, ta đi trước”.

Phương Dân dứt lời, tay áo huy động, dưới chân bước một bước, lập tức biến mất ở trong hư không.

“Bát hoang Long thần hộ thể thuật, lúc Đại đế vũ trấn áp Mãng hoang yêu tộc, triệu ra tám đạo chân long. Sẽ không phải chính là loại công pháp này biến thành chứ! ”

Phương Dân sau khi rời đi. Phương Vân độc lập trong điện, lẩm bẩm tự nói. Công pháp càng cường đại, càng khó tu luyện. Dừng khả năng của Phương Dân cha hắn, cũng chỉ có thể ngưng luyện ra đạo chân long long khí thứ nhất. Phương Vân nhắm chừng bản thân càng kém hơn.

Nhưng mà, lời của Phương Dân cũng làm cho Phương Vân trong lòng khẽ động, nghĩ tới một việc khác: “Thực lực ta hiện tại, đã tụ tập tới được nội dung của bộ Hoàng kim họa quyển thứ bảy, ta nhớ được trên đó, hình như có một đoạn công pháp luyện thể”.

Phương Vân tâm niệm vừa động, sau lưng kim quang lập lòe, bảy đạo Hoàng kim họa quyển lập tức hiển hiện ở sau lưng Phương Vân. Ở trong bộ họa quyển thứ bảy, một đoạn hoàng kim văn tự chừng mấy vạn chữ hiển hiện ở trên Hoàng kim họa quyển, cùng với công pháp khác trên Hoàng kim họa quyển khác biệt. Đây là một thiên tâm quyết đặc thù, tên gọi là “Vạn Hóa Thân”.

Cùng văn tự là một bộ kinh lạc hành khí đồ đơn giản, ngoài ra cái gì cũng không có, cũng không có nói rõ “Vạn Hóa Thân” này có hiệu quả gì, cũng không có nói sau khi đại thành có thể hiện gì.

Chỉ là một đoạn tâm quyết tu luyện, Phương Vân duy nhất có thể nhìn ra là, đây rõ ràng cho thấy là một môn tuyệt học hộ thân.

“Mười bộ Hoàng kim họa quyển, phân biệt đối ứng ba hồn bảy phách. Mỗi một phần công pháp trên Hoàng kim họa quyển, đều phi thường quan trọng. Thiên “Vạn Hóa Thân” tâm quyết này. Ta mới đầu còn xem không ra, hiện tại xem ra, đây là pháp môn hộ thân đặc biệt chuẩn bị cho Thiên Trùng cảnh. “Bát hoang Long thần hộ thể thuật” là tuyệt học thượng cổ đại đế. Uy lực cường đại, đáng tiếc rất khó khăn tu luyện. Dừng khả năng của phụ thân, cũng mới ngưng tụ ra một chân long long khí Ta không ngại tu luyện thử xem “Vạn Hóa Thân”. Đem môn công pháp này thực hành đại thành, có lực lượng tự bảo vệ mình, rồi mới tu luyện Bát hoang Long thần hộ thể thuật”.

Phương Vân tâm thần nội liễm, lập tức bắt đầu tu luyện “Vạn Hóa Thân”. Môn công pháp tu luyện này cũng không khó. Chỉ là rất phiền toái, cần từ ngoài vào trong, trước từ trong tận cùng của thân thể, từ trong những kinh lạc sâu xa nhất tu luyện ra tuần hoàn cỡ tiểu. Sau đó lại hướng vào trong, ngưng luyện một số chân khí tuần hoàn cỡ trung. Cuối cùng là tại kinh lạc chủ yếu trong thân thể cấu trúc một tuần hoàn đại.

Một cái “Vạn Hóa Thân” sơ bộ tu luyện thành, ít nhất phải tu luyện ra gần vạn tuần hoàn tiêu, trên trăm chân khí tuần hoàn trung, cùng một chân khí tuần hoàn đại. Tu luyện đến cuối cùng, trên cơ bản đến tầng da trên ngón tay, cũng có một số chân khí tuần hoàn nho nhỏ không rõ ý nghĩa.

Môn công pháp này phi thường phiền phức, hơn nữa cũng to lớn. Nhưng cũng không khó tu luyện. Duy nhất cần thiết chỉ là kiên nhẫn với cường độ cao, một điểm cũng gấp không được, một điểm cũng loạn không được. Trên cơ bản, là một môn công pháp cực kỳ hao tổn thời gian.

Mãi cho đến khi vào đêm, Phương Vân mới hoàn thành mấy ngàn mạng lưới chân khí tuần hoàn nho nhỏ trên làn da ở hai cánh tay, trong quá trình cũng không có gặp khó khăn gì, vấn đề duy nhất chính là cần hao phí lượng lớn thời gian cùng tinh lực.

“Thành phạch! ”

Tiếng vỗ cách đập vào không khí nhắc lên khí lưu truyền vào trong tai. Phương Vân mí mắt rung động một cái, đột nhiên mở mắt ra. Trong mắt một đám tinh mang dữ dội lóe lên rồi biến mất. Sau một khắc, một con bồ câu toàn thân trắng nõn bay vào đại điện.

“Là bồ câu đưa tin của Triệu Bá Ngôn! ”

Phương Vân tâm thần khẽ động, duỗi một tay ra, con bồ câu đưa tin vỗ hai cánh, chậm rãi đậu lên trên cổ tay của Phương Vân, Phương Vân đã sớm báo tin đến thành Hoài An, đây là phong thư hồi âm đầu tiên của Triệu Bá Ngôn. Phương Vân từ trên chân bồ câu lấy xuống mấy cuộn giấy, sau đó đem con bồ câu thả trở về lại.

Triệu Bá Ngôn làm việc rất dứt khoát, không có kẻ hở gì lớn, cũng không có kiểu rào trước đón sau, trực tiếp chính là đem thông tin mới nhất về Thiên Tượng bảng báo cáo.

Phương Vân mở tờ giấy thư đem thông tin mới nhất về Thiên Tượng bảng, tỉ mỉ xem một lần, sau đó nở nụ cười. Hẳn ra ngoài một chuyến, đám người Dương Hoảng, Lưu Triệt, Minh Vương Thái tử cũng không có nghỉ ngơi, cả đám đều đột phá cấp Thiên Tượng, bước chân vào Thiên Trùng cảnh.

Nhưng mà đáng chú ý là, Triệu Bá Ngôn đặc biệt ghi chú rõ, những người này, đại bộ phận đều là sau khi Phương Vân đột phá đến cấp Thiên Tượng, có tam thập tứ (34) thiên long chi lực mới phát sinh.

“Ha ha, xem ra ta bước vào cấp Thiên Tượng, đối với bọn họ kích thích cũng không nhỏ!! ”

Phương Vân trong lòng cười nói, cũng không nhịn được có chút tự hào.

Càng là nhân vật thiên tài, càng là kiêu ngạo, những trên đời này được công nhận võ đạo thiên tài, bình thường đều là cao cao tại thượng, bản thân mình trước khi bước vào cấp Thiên Tượng, những người này cũng chưa chắc thực sự nhiều trọng, nhưng hiện tại, võ đạo thiên tài bởi vì mình mà chịu kích thích lớn, cảm thấy áp lực, đều đột phá vào Thiên Trùng cảnh. Điều này làm cho Phương Vân nhiều ít cảm thấy có chút tự hào.

Chính thức có thể làm cho những võ đạo thiên tài này chịu kích thích. Thiên hạ cũng không có nhiều.

Dương Hoảng, Lưu Triệt, Quân Niệm Sinh, Phạm Thiên. Những cái tên này thời gian biến mất trên Thiên Tượng bảng, phi thường gần nhau. Nếu nói sự gần kề này chỉ là ngẫu nhiên, vậy cũng không khỏi quá trùng hợp.

Nhưng mà. Phương Vân trong nội tâm cũng tinh tường. Đám người Dương Hoảng, Lưu Triệt, Phạm Thiên, Minh Vương Thái tử, tại cấp Thiên Tượng dừng thật lâu. Căn cơ của bọn họ cực kỳ vững chắc, tích lũy cũng cực kỳ hùng hậu, không sai biệt lắm đã đến biên giới đột phá, chỉ kém một bước qua cửa. Có thể đột phá đến Thiên Trùng cảnh cũng là chuyện hợp lý.

493. Chương 482: Bát Hoang Long Thần Hộ Thể Thuật

Phương Vân nhìn thoáng qua đầu Thiên Tượng bảng, thấy tên của mình vẫn như trước biểu hiện là tam thập tứ (34) thiên long chi lực, khoe miệng không khỏi lộ ra nụ cười:

“Dương Hoàng, người hiện tại đột phá cấp Thiên Trùng. Trong Thanh ngân lâu long giới lại ẩn dấu một cường giả thần bí, nhất định rất vội vã tìm ta, trăm thảo trừ căn? Ha ha, chỉ sợ làm người thất vọng rồi. Ta rất nhanh có thể đột phá đến Thiên Trùng cảnh. Tin tưởng khi đó, vẻ mặt của người hẳn là tương đương đặc sắc..

Phương Vân khoe miệng lộ ra nụ cười. Đám người Dương Hoàng, Minh Vương Thái tử tuy tất cả đã bước vào Thiên Trùng cảnh, nhưng vẫn bị mình áp chế. Khác với trước là, sau khi đạt tới cấp Thiên Trùng, bản thân sẽ chính thức siêu việt hơn những thiên tài võ đạo nổi danh bên ngoài này!

Xoay chuyển ánh mắt, Phương Vân nhìn về phía phong thư thứ hai. Đây là một phong biên cương quân sự chiến báo. Một Đại Chu tướng quân gọi là Lâm Khang, ở chính diện chiến trường, đem Tạ Đạo Uẩn đánh tan, thiết kỵ Địch hoang đại bại! Đánh bại thiết kỵ Địch hoang cùng đại quân Di hoang liên hợp.

Đây chính là công lao cực kỳ lớn, hôm nay, triều đình lục bộ cùng Quân Cơ xử, đang thảo luận việc phong hầu của người gọi là Lâm Khang tướng quân này. Vương hầu Đại Chu triều, thua ở trong tay Tạ Đạo Uẩn không phải số ít, cấp bách cần một vương hầu mới để đề cao quân tâm, suy yếu uy danh của Tạ Đạo Uẩn.

Phương Vân hơi trầm ngâm, tiếp đó lộ ra nụ cười. Lần tự hôm nay, theo như lời phụ thân nói, Lâm Khang này không thể nghi ngờ chính là đại ca Phương Lâm. Tạ Đạo Uẩn lĩnh quân đặc sắc nhất, chính là “Biết mình biết ta, trăm trận trăm thắng”. Nương tựa theo năm đó nhập học Trung Nguyên, nghiên cứu binh pháp Trung Nguyên, gặp tất cả các Đại vương hầu. Tạ Đạo Uẩn đối với đặc điểm lĩnh quân của các vương hầu này rõ như lòng bàn tay.

Nhưng mà, lúc này thì khác rồi. Tạ Đạo Uẩn lãnh binh chinh chiến lâu ngày, đặc điểm binh pháp của nàng đã sớm bị đại ca nhìn thấu. Mà Tạ Đạo Uẩn cũng không có khả năng đi phí tinh lực, đi giải đặc điểm lãnh binh của một tướng quân Đại Chu triều. Thế là đã hình thành cục diện đại ca đối với Tạ Đạo Uẩn rõ như lòng bàn tay, Tạ Đạo Uẩn đối với đại ca hoàn toàn không biết tình huống gì cả! Hai người hoàn toàn là thay đổi vị trí.

Hơn nữa, tạo nghệ tại binh pháp tinh túy trên bốn chữ “Phong”, “Lâm”, “Hỏa”, “Sơn”, đại ca Phương Lâm rất được phụ thân dạy bảo, so với mình còn muốn tinh thâm hơn. Tạ Đạo Uẩn bại không có gì phải tranh luận.

“Biết mình biết ta, trăm trận trăm thắng. Cái binh pháp yếu lược này, cũng phải tùy thời điểm. Tạ Đạo Uẩn còn chưa có khai chiến, thì đã thua rồi. Bại cũng là không oan.. Phương Vân trong lòng nói.

Thắng bại là chuyện thường của binh gia, Tạ Đạo Uẩn không hề nghi ngờ là gặp lúc nên bại. Dù sao Lâm Khang này cũng không phải vô danh tiểu tốt như thế, chính là con trai Tứ Phương hầu Phương Dận. Nhưng mà Phương Vân tinh tường, với năng lực của Tạ Đạo Uẩn, lần này sau khi bại, rất nhanh có thể kịp phản ứng. Đại ca còn muốn đánh bại nàng, sẽ không dễ dàng như vậy nữa.

Nhưng mà, lần thắng lợi này đối Phương Lâm mà nói đã là đủ rồi. Đủ để cho hắn tích lũy chiến công đủ để phong hầu!

“Dựa theo ước định, chỉ cần đại ca phong hầu. Nhân Hoàng cùng Vũ Mục ước định sẽ thực hiện, để cho Phúc Khang công chúa và đại ca ở cùng một chỗ! ”

Phương Vân thở ra một hơi, trong lòng thoải mái không ít. Bất kể như thế nào, lời tiên đoán đại ca binh bại Địch hoang cùng Phúc Khang công chúa tách rời, cũng không có đã xảy ra.

Phương Vân trong lòng cẩn thận tính toán, dựa theo trình tự lục bộ thương nghị. Các bộ phong hầu thương nghị xong, nhắm chừng ít nhất phải một tháng sau. Sau đó, chính là hôn sự của đại ca cùng Phúc Khang công chúa.

Hai việc đều là đại sự. Đặc biệt là việc cuối cùng, Phương Vân tuyệt không có thể vắng mặt!

“Đại ca chúc mừng người..

Phương Vân lẩm bẩm nói, trong lòng cảm thấy ấm áp, thật tình thay đại ca cảm thấy cao hứng.

Tâm thần nhất định, Phương Vân tiếp tục tu luyện “Vạn hóa thân”...

Vài ngày sau.

“Phành..

Phương Vân chấn động toàn thân, trong tích tắc hình thành một vòng tuần hoàn cuối cùng. Hắn cảm giác được toàn thân gần vạn vòng tuần hoàn nho nhỏ, mấy trăm tuần hoàn trung, liên kết với hai vòng tuần hoàn lớn ở hai mạch nhâm đốc, đột nhiên trong lúc đó, dưới tác dụng của một cỗ lực lượng kỳ dị, hình thành một kết cấu đầy đủ.

Bên ngoài thân gần vạn chân khí tuần hoàn nho nhỏ, tại thời khắc này, giống như một bộ máy móc gần vạn bánh răng tinh vi, dùng một loại phương thức làm cho người ta khó có thể giải thích bắt đầu vận hành.

Phương Vân cảm giác được, một cỗ lực lượng yếu ớt mà kỳ lạ, đang không ngừng chấn động kinh mạch cùng huyết khiếu toàn thân của mình, không ngừng mở rộng chúng.

“Nên tiến hành bước tiếp theo...”

Phương Vân thân hình nhoáng một cái, bỗng nhiên bắn ra khỏi đại điện. Bên ngoài Man hoang, địa thế trập trùng, rừng rậm cỏ cây rậm rạp. Rất nhiều mảnh thú ở trong đó gầm rú chạy vội. Phương Vân nhìn qua, chọn trúng một mảnh sơn lâm, phá không bay tới.

Từng mảng cổ mộc, ở dưới chân trập trùng. Từng mảng sóng cây trong gió trập trùng. Phương Vân nhìn qua, hai mắt khép hờ, sau đó nói ra một chữ:

“Nhiếp!”

Thanh âm vừa dứt, một cỗ gợn sóng màu xanh nhạt dùng Phương Vân làm trung tâm, hướng về bốn phương tám hướng khuếch tán ra. Gợn sóng lướt qua, tất cả cỏ cây toàn bộ héo rũ, xám xịt đi, hóa thành bột phấn. Mà một cỗ năng lượng vô hình, từ bốn phương tám hướng ủa vào trong cơ thể Phương Vân.

Trong phương viên mấy trăm dặm, nhanh chóng héo rũ, suy bại. Mảnh thú, phi điều ẩn thân trong rừng rậm, cũng toàn bộ hóa thành bột phấn, năng lượng bị Phương Vân hấp thu.

Sau một lát, Phương Vân mở mắt ra. Hắn cảm giác được, cỗ lực lượng trong kinh mạch, huyết khiếu toàn thân đột nhiên gia tăng một chút. Cùng một thời gian, trong đan điền Phương Vân, hiển hiện vài văn tự xưa cũ, già nua, huyền ảo. Những văn tự này phân biệt ngưng kết thành hình điều mộc thảo trùng...

“Vạn hóa thân” khi có chút thành tựu, cùng sở hữu bảy miếng tự phù. Phân biệt đối ứng sơn, xuyên, thảo, mộc, điều, ngư, trùng trên Thiên địa vạn hóa chung. Phương Vân có thể cảm giác được, Vạn Hóa Thân này, khác với các võ đạo khác, là chân chính liên kết tới Thiên địa vạn hóa chung.

“Nhiếp!”

Phương Vân tâm niệm vừa động, chân khí mệnh môn phá thể ra, hóa thành một mảng sóng triều chân khí hướng về ngọn núi phụ cận tràn tới. Chỉ nghe âm một tiếng, đỉnh núi này lập tức bị Phương Vân dùng chân khí luyện hóa. Một tia khí tức hùng phong, ủa vào đan điền Phương Vân, hóa thành phù văn thứ năm

“Hô...”

Phương Vân thân hình lướt tới, lập tức xuất hiện trên không một con sông ở chỗ sâu trong Man hoang. Tay vẫy một cái, mảng lớn sông bị cuốn lên, tính cả cá ở trong sông, toàn bộ bị Phương Vân dùng chân khí luyện hóa.

Phù văn hình ngư đã thành hình!

Trong tích tắc khi bảy phù văn đã thành hình, Phương Vân chỉ cảm thấy trong cơ thể chấn động, Thiên địa vạn hóa chung đột nhiên sinh ra một cỗ hấp lực cường đại, đem ý thức của mình kéo nhập vào trong đó.

Một mảng hắc ám đập vào mặt mà đến, ở trước mặt Phương Vân. Bảy đạo hoàng kim môn hộ đại biểu cho thai thoát bảy cảnh hiển hiện, bảy đạo hoàng kim đại môn rạng rỡ sinh quang, ở trước mắt Phương Vân, bảy đạo môn hộ mở ra, lộ ra bảy mảnh không gian hỗn

Ở trong không gian này, tất cả đều là hỗn độn. Không có thời gian, không có không gian. Tất cả đều bảo trì ở trạng thái đình trệ.

“Đây là chuyện gì..

Phương Vân gọi ra chung linh Thiên địa vạn hóa chung.

“Đây là phong ấn không gian. Người sau khi tu luyện Vạn Hóa Thân, đạt đến mở ra phong ấn không gian. Theo thực lực người tăng lên. Thiên địa vạn hóa chung còn có thể sinh ra biến hóa...”

Chung linh suy nghĩ một lát rồi trả lời.

“Nếu như thực lực của ta tiến thêm, một bước. Còn có thể phát sinh biến hóa gì? ” Phương Vân hỏi.

Khí linh Thiên địa vạn hóa chung nhớ lại một phen, tiếp đó lắc đầu: “Không biết. Ta chỉ biết rằng, những không gian này sẽ tiến thêm một bước biến hóa..

Phương Vân hỏi không ra cái gì, liền đem ý thức trở về cơ thể Một lần nữa mở mắt ra. Trong cơ thể bảy tự phù cổ lão, hình thành một vòng tròn, ở trong đan điền chân khí, chậm rãi di chuyển. Trong tối tăm, một cỗ lực lượng không thể đo lường được, đem bảy tự phù này, cùng các huyết khiếu toàn thân Phương Vân, các tuần hoàn nhỏ nhỏ dưới da liên kết cùng một chỗ, cấu thành một loại liên hợp thể chặt chẽ.

“Vạn Hóa Thân” đến lúc này, xem như hoàn thành giai đoạn căn bản nhất. Dựa theo ghi chép lại, tiếp được cần thu nạp năng lượng khổng lồ, lớn mạnh cường độ “Vạn hóa chân khí”.

Thời gian kế tiếp, Phương Vân dừng lại ở tại Man hoang, ngày đêm không ngừng tu luyện. Mảng lớn núi cao, sông, cây cối, mảnh thú, cỏ hoang, trùng tủy, cá sông, bị Phương Vân dùng chân khí luyện hóa, lớn mạnh “Vạn hóa chân khí”.

Vạn Hóa Thân cần năng lượng, thật sự là quá khổng lồ. Phương Vân luyện hóa mảng lớn núi cao, cũng không thấy chân khí gia tăng bao nhiêu. Không thể không bay đi bốn phía, nơi đi qua, lưu lại mảng lớn khu vực hoang vu. Cũng may Man hoang cũng đủ lớn, dùng năng lực của Phương Vân, ngày đêm không ngừng tế luyện cũng phải ngàn năm, cũng chưa chắc có thể toàn bộ luyện hóa. Cho nên ngăn ngừa thời gian hơn mười ngày, cũng tạo thành sự phá hoại không bao nhiêu.

Tu luyện trọn vẹn nửa tháng, “Vạn hóa chân khí” rốt cuộc có đã chân khí như tơ nhện. Hơn nữa tốc độ gia tăng chân khí cũng phi thường chậm

“Tính gì. Vạn Hóa Thân căn bản không phải trong thời gian ngắn có thể đại thành..

Phương Vân tâm niệm vừa chuyển, bắt đầu tu luyện “Bát hoang Long thần hộ thể”. Khác với “Vạn Hóa Thân”, “Bát hoang Long thần hộ thể thuật” rất khó tu luyện, cần cảm giác được chân khí trong tối tăm

Cảm ứng không được, sẽ không thể tu luyện.

Liên tiếp ba ngày, Phương Vân đều không thu hoạch được gì. Đột nhiên trong lòng khẽ động: “Ta đâu cần phải dùng nhân thân để tu luyện. Trực tiếp hóa thành long hình, lại cảm ứng chân long khí trong tối tăm, chẳng phải là dễ dàng hơn nhiều sao..

Nghĩ đến đó, Phương Vân ngồi cao trên ngọn núi, đột nhiên cúi thân hình xuống.

“Gầm!...”

Một tiếng rống gầm, Phương Vân phù phục trên mặt đất thân hình đột nhiên phát sinh biến hóa, một màn nuốt Hóa Long thảo một lần nữa tái hiện. Thân thể Phương Vân như hòa tan, chậm rãi kéo dài.

“Phành phành..

Trong tiếng giong vang, từng mảng long lân màu xanh bằng ngón tay cái, từ trong cơ thể Phương Vân bắn ra. Tiếp theo là đuôi rồng, sừng rồng, sau đó tứ chi hóa thành chân rồng. Một lát sau, một con Thanh long đã xuất hiện ở trên vùng đất.

Thanh long này chỉ dài chừng ba trượng, thực lực so ra kém xa nhân thân. Nhưng mà, trên người tản mát ra long khí, cùng chân long có ba phần tương tự.

“Rồng!...”

Trong tích tắc Phương Vân hóa thành long hình, trong đầu chấn động, một tiếng kêu gào cổ lão, thê lương ở trong đầu Phương Vân nhớ tới. Cùng một thời gian, ý thức của Phương Vân xuyên qua tầng mây cùng tầng tầng không gian, một lần nữa thấy được thanh long cực lớn kia. Cứ như vậy chiếm giữ ở trong tình không vô tận, tản mát ra một cỗ khí tức nhân từ, già nua.

“Bát hoang Long thần hộ thể thuật!”

Phương Vân hét lớn một tiếng, tứ chi chấn động. Lập tức hư không rung động lắc lư, long khí vô cùng vô tận, từ trong hư không tối tăm phóng xuống dưới, chui vào trong huyết khiêu toàn thân của Phương Vân.

494. Chương 483: Quay Về Thành Hoài An

“Rồng...”

Hư không chấn động, huyết khiêu toàn thân Phương Vân, trong tối tăm hạ xuống long khí cổ động, ở mặt ngoài huyết khiêu Phương Vân, hình thành một miếng long lân nhàn nhạt màu xanh. Tất cả lân phiến đều không ngừng hoạt động. Trong hư không, càng mơ hồ có từng thanh âm rồng gầm lớn. Thoạt nhìn, tựa như một chân long khổng lồ, đang từ trong thân thể Phương Vân đi xuyên qua.

“Bát hoang Long thần hộ thể thuật! Nhất tâm tụ!”

Phương Vân khu động pháp quyết, đột nhiên hét lớn một tiếng. Một phù triện màu xanh đen bỗng nhiên thành hình. Mặt ngoài phù triện này, tràn đầy đường vân tinh tế. Nhìn kỹ lại, lại là một miếng long lân thật nhỏ.

“Phành!”

Phương Vân tâm niệm vừa động, miếng phù triện này lập tức hóa thành một long túc (chân rồng) hơi có màu xanh, chung quanh hiện ra vân khí.

“Đã ngưng tụ ra một chân của Long thần. Chỉ cần ngưng tụ ra một Long hình đầy đủ. Bát hoang Long thần hộ thể thuật, liền xem như hoàn thành giai đoạn đầu!”

Phương Vân trầm nghĩ trong lòng.

Long khí trong hư không không ngừng tiết xuống, tăng cường lực lượng của phù triện này. Phương Vân tính thoảng cái, không có thời gian vài tháng là Bát hoang Long thần hộ thể thuật không có khả năng ngưng kết ra toàn bộ phù sách.

Mà cái này ngay cả Thiên địa vạn hóa chung cũng giúp không được gì. Bởi vì Thiên địa vạn hóa chung thời gian gia tốc, chỉ có thể tác dụng trong phạm vi không gian trong chung mà thôi. Đối với không gian bên ngoài chung là vô lực thay đổi.

Khi Phương Vân đánh sâu vào cấp Thiên Tượng, không thể lợi dụng Thiên địa vạn hóa chung rút ngắn thời gian chính là như thế. Long khí trên bầu trời tiết xuống tốc độ muốn nhanh hơn, Thiên địa vạn hóa chung không cách nào thay đổi được, cho nên cũng không cách nào sử dụng thời gian gia tốc.

“Ngưng tụ Bát hoang Long thần phù sách cần có thời gian quá dài. Ta không thể ở tại Man hoang đợi thời gian dài như vậy. Nhiều nhất là nửa tháng, ta phải quay về thành Hoài An”.

Phương Vân trầm nghĩ trong lòng. Tướng quân Triều đình không giống với cường giả tông phái có thể tùy tiện tiện bề quan mấy chục năm, cả trăm năm Thật muốn biến mất lâu như vậy, chỉ sợ trực tiếp sẽ bị Binh bộ xóa tên trong danh sách. Hơn nữa Quân Cơ xử tất nhiên cũng sẽ hỏi đến.

“Cần phải trở về”.

Phương Vân thân hình nhoáng một cái, thu lại Long hình, lập tức về tới trong đại điện phía sau đại quân. Đến đêm, hư không vỡ ra, Tứ Phương hầu từ trong hư không đi ra.

Hắn nhìn Phương Vân một cái, trong mắt cũng không có thần sắc kinh ngạc. Hiển nhiên chuyện Phương Vân hóa thân Long hình, tu luyện Bát hoang Long thần hộ thể thuật, căn bản không thể gạt được hắn. Với linh thức của Tứ Phương hầu, cả Man hoang gió thổi cỏ lay, đều rất khó giấu diếm được hắn. Đặc biệt Phương Vân biến mất nhiều ngày như vậy, hắn không có khả năng không chú ý đến.

“Không sai! Trong thời gian ngắn như vậy, con đã ngưng tụ ra một bộ phận phù triệu Bát hoang Long thần, ta vốn nghĩ con phải mất một thời gian dài, nhất thời ngược lại đã quên con đã nuốt qua Hóa Long thảo. Có loại vật này, con hóa thân Long hình, lợi dụng long khí cảm ứng, tu luyện bộ Bát hoang Long thần hộ thể thuật này nhanh vô cùng”.

Phương Dân nhìn qua Phương Vân, gật đầu nói. Nhiều năm như vậy, Phương Dân mặc dù không có lộ mặt qua. Nhưng đối với hai huynh đệ lại Phương Lâm, Phương Vân cực kỳ chú ý. Chuyện phát sinh của Phương Vân, rất ít có thể qua mắt hắn.

Phương Vân ngược lại ánh mắt bình tĩnh: “Phụ thân. Con chuẩn qua một thời gian ngắn nữa, sẽ quay về thành Hoài An. Một bộ phận thực lực của con vẫn còn quá yếu. Con chuẩn bị đem thực lực bọn họ đề thăng lên”.

Phương Dân có chút khoát tay: “Con tương lai phong hầu, tất nhiên phải có một đám thân tín của mình. Bọn họ thực lực tất phải cường đại mới được. Cứ như vậy đi, trong nửa tháng này, ta sẽ dốc lòng dạy cho con. Nửa tháng sau ta lập tức đem con đưa về thành Hoài An. Con có thể tại đó, tiếp tục tu luyện Bát hoang Long thần hộ thể thuật”.

“Vâng” Phương Vân đáp ứng.

Thời gian kế tiếp, Phương Vân liền ở lại Man hoang chuyên tâm ở bên người phụ thân Phương Dân, hấp thu tinh túy cường giả võ đạo đỉnh cấp.

Nửa tháng sau.

“Vân nhi, có thể dạy cho con. Ta đều đã dạy. Hôm nay, ta chỉ dạy cho con một thứ cuối cùng. Vân nhi, ta còn nhớ rõ trước đây ta đã từng nói qua chỗ các con...”

Phương Dân dừng một chút, thần sắc trịnh trọng nói tiếp: “Trong võ đạo, thứ quan trọng nhất là gì?”

Phương Vân hầu như là không cần nghĩ ngợi đã trả lời ra: “Trong võ đạo, quan trọng nhất là tinh thần cùng ý chí!”

“Không sai. Thứ quyết định tiền đồ của võ giả võ đạo, không phải công pháp, mà là tinh thần cùng ý chí của võ giả. Điểm này, con khi trùng kích vào bảy mươi hai tầng thế giới địa sát cùng ba mươi sáu tầng thế giới thiên cương, hẳn là có chỗ nhận thức. Nhưng hiện tại, ta còn muốn lặp lại một lần nữa!”

Phương Dân nói, toàn thân hầu như phục lay động, trên người bỗng nhiên bộc phát ra một cỗ ý chí võ đạo kinh thiên. Cỗ ý chí võ đạo này tu cùng một chỗ, hóa thành nhất đạo tinh mang bùng lên ngút trời, thẳng xông tận trời.

“Ầm ầm!”

Đại địa chấn động, ở chỗ sâu lòng đất phát ra thanh âm rạn nứt. Đồng thời, một cỗ uy áp đáng sợ từ trên người Phương Dân khuếch tán ra, trong đại điện, lập tức biến thành một cơn gió lốc khủng bố.

“Phành!”

Phương Vân chỉ cảm thấy trên người đè ép một cỗ áp lực khổng lồ khó có thể tưởng tượng. Cỗ áp lực này không chỉ đến từ chính thân thể, mà càng đến từ linh hồn. Phương Vân cảm giác như mình tựa như một con kiến nhỏ bé, đứng ở trước một cái bánh xe đang đi tới, bất cứ lúc nào cũng có thể bị bánh xe nghiền nát.

“Là một cường giả võ đạo đỉnh cấp, phải có ý chí kiên định bất di bất dịch, không thể phá hủy. Vân nhi, con đường con phải đi còn rất dài! “

Phương Dận thanh âm như xa như gần, khi thì vang lên như kinh lôi, ở bên tai nổ tung, khi thì giống như nói nhỏ, xa cuối chân trời.

“Thành! “

Một hồi thanh âm giòn vang truyền vào trong tai, Phương Vân đột nhiên bừng tỉnh. Mới phát hiện mình không biết từ lúc nào đã quỳ gối trên mặt đất. Hắn trên trán mồ hôi lạnh như mưa, không ngừng rơi xuống trên mặt đất. Một hồi gió nhẹ thổi qua, Phương Vân cảm giác trên người lạnh lạnh, lúc này mới phát hiện, không biết từ lúc nào y phục trên người toàn bộ bị mồ hôi lạnh ướt đầm

“Vân nhi, võ đạo giới cường giả chân chính lợi hại. Mỗi một người ý chí đều cực kỳ cường đại. Con cho dù có cùng vũ lực như bọn họ, nhưng nếu như ý chí không thể cường đại như bọn họ, vẫn chưa có động thù, bọn họ chỉ bằng một ý niệm trong đầu, đã có thể đem con triệt để áp chế. Võ đạo một đường, phải có niềm tin vô địch, cùng ý chí không thể chiến thắng”.

Phương Dận nhìn xuống Phương Vân đang quỳ ở phía trước, trầm giọng nói: “Vân nhi, con có lẽ sẽ cho rằng, võ đạo ý chí của con không bằng vi phụ, là vì vi phụ tu vi so với con cao hơn, thời gian tu luyện võ đạo so với con dài hơn. Nhưng võ đạo một đường, chân chính thành kẻ địch. Không có ai để ý tuổi của con, tu vi của con có cao hay không, thời gian tập luyện võ đạo dài bao nhiêu. Đối với kẻ địch của con mà nói, không có bất kỳ ý nghĩa. Nếu như không đủ mạnh, thì chỉ có một con đường chết. Thất phu vô tội, có báu vật là mang tội. Vân nhi, con người mang trọng bảo, tương lai tất sẽ rước lấy rắc rối rất nhiều. Đến lúc đó, không có ai quan tâm đến tuổi của con. Hơn nữa, khi thiên hạ chân chính đại biến, đến lúc đó tất nhiên thế lực khắp nơi tụ tập, con phải ở trước chân chính đại biến, có năng lực tự bảo vệ mình”.

Phương Dận dứt lời, đem một cái hộp gấm đưa tới: “Trong đây, có một đạo tinh thần ý chí lạc ấn của vi phụ. Lúc nào con có thể ở trong uy áp của ta đứng lên thì lúc đó, người mới xem như có một chút tinh thần ý chí không sợ bất luận kẻ nào. Con mười sáu tuổi đã có tu vi Thiên Trùng cảnh, tất nhiên sẽ khiến cho Nhân Hoàng chú ý. Vi phụ có dự cảm, con không lâu sẽ nhìn thấy Nhân Hoàng”.

“Nhân Hoàng tuy dã tâm rất lớn, nhưng là cường giả Võ đạo đỉnh cấp chân chính. Hắn tụ tập khí vận của cả vương triều, hơn nữa đã lấy đạo thống của Tam Hoàng Ngũ Đế, bằng vào các loại tích lũy nội tình, cộng thêm, năng lực của bản thân hắn, nuôi đi ra võ đạo ý chí, chỉ sợ bằng ý chí, cũng có thể đánh chết cường giả Thiên Trùng ngũ, lục phẩm. Con phải có tâm lý chuẩn bị! “

“Hài nhi rõ ràng”.

Phương Vân đối với phụ thân Phương Dận, cung kính thi lễ một cái, sau đó tiếp nhận hộp gấm.

“Được rồi. Hiện tại ta đưa con quay về thành Hoài An”.

Phương Dận đột nhiên đưa bàn tay kiên định có lực, chộp vào trên vai Phương Vân. Sau một khắc, không gian biến ảo, khi tất cả bất động, thì một hồi thanh âm huyền ảo truyền vào trong tai.

Trong tích tắc này, Phương Vân cảm giác mình tựa như đã từ sơn dã xa xôi, trở về đến nhân gian.

“Đại nhân! Là đại nhân! “

Một hồi tiếng kinh hô, từ trong tai truyền đến. Phương Vân ngẩng đầu lên, vừa lúc nhìn thấy hai gã hộ vệ thủ vệ Bình yêu Đại tướng quân phù, vẻ mặt khiếp sợ. Một gã hộ vệ trong đó, tay cầm trường kích, chạy vội về phía trong phù.

Phương Vân cười cười, trực tiếp hướng Bình yêu Đại tướng quân đi đến. Vừa đi lên bậc thang, lập tức một hồi tiếng bước chân vội vã, từ trong phù truyền đến.

“Ha ha, đại nhân. Người đã trở lại! “

Trong tiếng cười lớn, Quân Công Minh thần thái uy mãnh bước đi ra. Bên trái phải hắn, đám người Chu Hân, Sở Cường cũng theo đi ra. Khi nhìn thấy Quân Công Minh, Phương Vân hơi giật mình: “Người đã đột phá cấp Địa Biến! “

Quản Công Minh cước bộ trầm ổn, có thể chấn động đại địa, trên đầu tinh khí xông lên trời, hiện ra sắc đỏ hồng. Rõ ràng là đã bước vào cấp Địa Biến.

“Đúng vậy! Đại nhân, nhờ phúc của người, vào vài ngày trước, ta rốt cuộc cũng đã bước vào cấp Địa Biến! Lão tử rốt cuộc có thể phong hầu, ha ha ha!”

Quản Công Minh cười to nói, hai hàng chân mày hấn nhướng lên, có vẻ cực kỳ hưng phấn. Hấn nhập ngũ đã có hơn mười năm, mộng tưởng lớn nhất chính là phong vương bá hầu. Rất nhiều năm trước, hấn đã tích lũy đủ quân công, nhưng chậm chạp không thể phong hầu. Vốn tưởng rằng kiếp này vô vọng, không nghĩ tới hiện tại rốt cuộc đã hoàn thành được tâm nguyện.

“Đại nhân, lão Quản rốt cuộc cũng đã hãnh diện”.

Sở Cuồng cười nói, bàn tay vô lên vai Quản Công Minh một cái. Hấn và Quản Công Minh cùng một chỗ thời gian rất lâu, cộng thêm Quản Công Minh cũng là người hào sảng, quan hệ cũng rất thân. Bình thường hay xưng hô lão Quảng.

“Ha ha, đây phải tạ ơn đại nhân. Không có công pháp của đại nhân, Quản Công Minh ta kiếp này phong hầu chỉ sợ cũng không có nhìn tới”.

Quản Công Minh nói, ánh mắt nhìn về phía Phương Vân, tràn đầy cảm kích.

“Rất tốt! Quản Công Minh, trong mọi người, ngươi là người thứ nhất bước vào cấp Địa Biến. Vì chúc mừng ngươi, ta đơn giản đưa ngươi tiến vào cấp Linh Tuệ!” Phương Vân mỉm cười nói.

Quản Công Minh giật mình: “Đại nhân, người nói cái gì?”

Phương Vân khoát tay áo, cũng không nhiều lời, chỉ cười nói: “Đến lúc đó ngươi sẽ biết”.

Từ cấp Địa Biến đến cấp Linh Tuệ, chỉ là cần tinh thần lực cường đại. Phương Vân hiện tại tồn trữ lượng lớn cực phẩm đan dược. Dem Quản Công Minh từ cấp Địa Biến đở lên cấp Linh Tuệ, căn bản không phải vấn đề.

Về phần Cấp Thiên Tượng, đó là một chuyện khác. Tất phải dựa vào Quản Công Minh tự mình xông phá ba mươi sáu tầng thiên cương thể giới!

495. Chương 484: Phương Lâm Về Kinh

Ngoại trừ Quản Công Minh, những người khác cũng có không ít tiến bộ, thực lực đều gia tăng nhiều, chỉ là cách tiến vào cấp Địa Biến, vẫn đang kém một bước vào cửa.

“Vào đi thôi”.

Phương Vân đem những người này vào trong thư phòng, trấn an một lần. Sau đó nghe quân đội biến động, trong khoảng thời gian Phương Vân không ở đây, lại gia tăng không ít cường giả Tinh Phách kỳ. Nhưng mà, cường giả cấp Địa Biến vẫn không thêm được người nào.

Phương Vân trong lòng tinh tường, cấp Địa Biến không phải dễ dàng tiến vào như vậy. Trong quân không có xuất hiện lượng lớn cường giả cấp Địa Biến, cũng là chuyện bình thường.

“Công Minh, ngươi quân công cũng đủ, xuất thân trong sạch. Phong hầu trên cơ bản không có vấn đề. Trong chốc lát, ta lập tức viết một lá thư đưa vào Binh bộ. Ngươi chuẩn bị một chút, mấy ngày nữa sẽ lên đường đi kinh thành” Phương Vân nói.

Hấn thân là Đại tướng quân, không thể tự ý tạm rời cương vị. Nhưng mà, Quản Công Minh cũng không chịu những hạn chế này. Quản Công Minh trong lòng cả kinh: “Nhanh như vậy sao?”

Những người khác cũng cực kỳ ngoài ý muốn.

“Trong khoảng thời gian này, đại ca của ta muốn phong hầu. Chuyện này, sẽ hấp dẫn ánh mắt rất nhiều người. Người trước kia, dĩ hạ phạm thượng, đã ngồi qua lao tù. Đây là vết bẩn của người. Vấn đề này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ. Nếu có người cố ý cầm điểm ấy viết lên văn chương, chuyện người phong

hầu chỉ sợ sẽ xuất hiện nhiều chuyện xấu. Nhưng mà, nếu như chọn lúc này phong hầu, có thể mượn nhờ chuyện đại ca Phương Lâm của ta phong hầu, đem chú ý của mọi người hấp dẫn đi, giảm bớt rất nhiều lực cản” Phương Vân nói

“Thế tử muốn phong hầu? “ Chu Hân trong mắt lóe lên một tia hào quang sáng ngời.

“Ừm” Phương Vân gật đầu.

“Thật tốt quá! “

Sở Cuồng cao hứng nói. Hân và Phương Vân cùng xuất thân kinh thành, đương nhiên biết thế tử là ai. Chuyện Thế tử Phương Lâm bởi vì Phúc Khang công chúa rời khỏi kinh thành, thay đổi tính danh, bí mật tòng quân, hân cũng biết rõ ràng.

“Thế tử phong hầu mà nói Có Vũ Mục cùng Nhân Hoàng bộ hạ đứng ra đem Phúc Khang công chúa gả cho thế tử. Tráng hôn sự này, tất nhiên cực kỳ long trọng! “

Một sĩ tử khác là Trần Liệt nói, vẻ mặt hưng phấn.

Phương Vân chỉ hơi chút phẩy tay, liền nhìn về phía Quân Công Minh.

Quân Công Minh tiem ngâm một lát, mắt lộ ra suy nghĩ, sau đó ngẩng đầu, cung kính nói: “Cứ như đại nhân an bài Ta lập tức xuất phát đi kinh thành”.

Quân Công Minh trong lòng tinh tường, hân nếu như muốn phong hầu. Chính theo như Phương Vân nói, lực cản lớn nhất tất nhiên là chuyện hân đã từng ngồi qua lao ngục.

“Chuyện này, người cũng không cần lo lắng. Ta sẽ vận dụng lực lượng các hoàng tử trong kinh thành, còn có lực lượng vương hầu trong quân, toàn lực giúp người phong hầu. Về phần sự tình lao ngục tai ương, cũng không phải vấn đề lớn gì”.

Phương Vân trong mắt lóe lên một tia hào quang: “Nếu thật sự là không được, thì cứ hướng lên trên người Dương Hoàng mà suy tính. Nhưng mà trước đó, người phải không được lộ ra quan hệ cùng Phương gia chúng ta”.

Đại Chu triều quân đội điều động nhiều lần, cũng không phải là mỗi vương hầu, tướng quân bộ hạ đều là thân tín. Trong bộ hạ, xuất hiện không ít tình huống các vương hầu thân tín khác cũng không phải kỳ lạ gì. Phương Vân hiện tại còn là Đại tướng quân, dưới tay có thể lãnh binh vốn sẽ không nhiều. Hơn nữa tấn chức chưa lâu lắm, hơn nữa có Tứ Phương hầu ở trên bao phủ, tạm thời còn không có bao nhiêu thế lực khác tiến đến. Vốn dĩ sau khi phong hầu, loại tình huống này, khẳng định tránh không được!

Phương gia trước có Tứ Phương hầu, hiện tại lại có chuyện Phương Lâm phong hầu. Quân Công Minh lại liên quan đến Phương gia, thời khắc mấu chốt phong hầu, chẳng những không phải dựa vào, ngược lại sẽ là lực cản.

“Thuộc hạ rõ ràng”.

Quân Công Minh cũng không phải là người ngu xuẩn, nhiều ít cũng rõ ràng tình huống trước mắt.

“Ừm”, Phương Vân gật gật đầu, sau đó nhìn về phía đám người Chu Hân: “Trong khoảng thời gian này, đem người trong quân doanh tu hợp lại. Thành Hoài An lưu chút ít quân đội tuần tra là được. Những người khác, để cho bọn họ chuẩn bị lương khô cùng vật tư hành quân. Mấy ngày nay, chúng ta sẽ rời khỏi thành Hoài An”.

“Đại nhân, triều đình điều lệnh đã hạ xuống sao? Có phải là muốn chuẩn bị chiến đấu? “ Chu Hân nghi ngờ nói, hân tại thành Hoài An cũng không có thu được điều lệnh Quân Cơ xử!

“Cùng triều đình điều lệnh không quan hệ. Đây là một lần luyện tập, nếu như thuận lợi mà nói. Trong các người, hân là sẽ tăng thêm một số cường giả cấp Địa Biển”.

Phương Vân nói, hân khoát tay áo, đối với nội dung mang tính mấu chốt, cũng không có nói rõ ràng.

“Vâng. Đại nhân” Mọi người ứng tiếng nói.

“Được rồi Đều đi xuống đi. Ta tại thành Hoài An cũng sẽ không quá dài Qua một thời gian ngắn, sẽ trở lại kinh thành. Nhanh chóng chuẩn bị đi” Phương Vân nói

“Vâng. Đại nhân! “

Ba ngày sau, một tin tức truyền ra. Việc Lục bộ thương nghị phong hầu Lâm Khang, lại có thể chính là trưởng tử Phương Lâm biến mất của Phương gia. Tin tức này vừa truyền ra, thiên hạ chấn động. Không chỉ đơn giản là một môn hai hầu! Phương Lâm phong hầu còn liên luy tới ước định của Vũ Mục cùng đương kim Nhân Hoàng. Nếu như Phương Lâm phong hầu, Phúc Khang công chúa lập tức sẽ gả cho Phương gia, xứng đôi với trưởng tử Phương Lâm của Phương gia.

Liên luy đến hai nhân vật như Vũ Mục cùng Nhân Hoàng tại Đại Chu triều quý không thể nói này, việc Phương Lâm phong hầu, muốn không làm cho chấn động cũng khó. Trong kinh thành, vô số nhân vật quyền thế tận trời, đều chú thi tiến triển phong hầu. Cùng một thời gian, mạch nước ngầm ở kinh thành bắt đầu khởi động. Quý tộc hầu trong kinh, thậm chí một số bình dân hầu bị lôi kéo, đều chuẩn bị làm khó dễ.

Phúc Khang công chúa trên người có huyết mạch hoàng thất, một khi gả vào Phương gia. Phương gia từ nay về sau, quý không thể nói Nếu như Phương Lâm cùng Phúc Khang công chúa có huyết mạch, lập tức chính là huyết thống quý tộc. Tứ Phương hầu qua nhiều năm như vậy, đều phong không được quý tộc hầu, lực cản một mặt đều đến từ quý tộc hầu, một mặt khác, cũng là bởi vì trên người không có huyết thống quý tộc.

Mà Phúc Khang công chúa một khi gả vào Phương gia, lập tức sẽ thay đổi loại hiện trạng này. Chỉ cần đời sau của Phương gia vẫn là võ công hiển hách, tương lai phong quý tộc hầu là chuyện vãn đã đóng thuyền. Thậm chí tấn chức vũ hầu cũng không phải không có khả năng.

“Nhanh chóng điều Phương Lâm về kinh nhận chức! “

Rất nhanh, một tờ mệnh lệnh từ Quân Cơ xử, bay tới đông bắc Di hoang. Phương Lâm rút cuộc phải quay lại kinh thành...

“Ha ha, đại ca, người rút cuộc cũng đã quay lại kinh thành”.

Phương Vân nhìn tình báo Triệu Bá Ngôn đưa tới, cười ha hả, một chưởng vỗ lên trên bàn: “Hiện tại cũng nên là lúc Phương gia chúng ta bày ra thực lực”.

“Triệu Bá Ngôn! “Phương Vân kêu lên.

“Có thuộc hạ” Triệu Bá Ngôn cúi người lên tiếng.

“Ta lập tức viết một lá thư người phái người đưa đi Trung Tín hầu phủ. Mặt khác, người lại phái người đi tới Diêm thành, thay ta đưa một phong thư cho Phong Ninh hầu! “ Phương Vân nói

Đại ca phong hầu quan hệ trọng đại, Phương gia cũng là lúc nên bày ra thực lực.

“Vâng, đại nhân” Triệu Bá Ngôn ứng tiếng nói.

Phương Vân từ ống đựng bút trong rút ra một cây bút lông, một lát sau hai phong thư đã viết xong, giao cho Triệu Bá Ngôn: “Đi thôi”.

Triệu Bá Ngôn nhanh chóng lãnh binh mà đi.

“Công Minh, lúc này, cũng có thể đi về phía bắc, tới Lưu thành. Dưới trướng ta, rút cuộc phải có một vương hầu”.

Đợi sau khi Triệu Bá Ngôn rời đi, Phương Vân lâm bầm nói.

Quản Công Minh nếu phong hầu, thật ra địa vị, ảnh hưởng tất nhiên không thể so sánh nổi Cho đến ngày nay, với tu vi của Phương Vân, cấp Địa Biến tu vi sớm không nhìn ở trong mắt. Nhưng ảnh hưởng của vương hầu, thân phận địa vị vẫn hơn xa thực lực.

“Bốp! “

Phương Vân quăng bút ném một cái, chuẩn xác đem bút lông ném vào ống đựng bút. Sau đó trầm tâm xuống, an tâm tu luyện. Đến xế chiều, Doãn hầu Y Vi Lương nhận được tin tức, từ Uyển thành đuổi đến.

Hai người chuyện phiếm vài câu, Y Vi Lương hỏi thăm khê qua chuyện Tôn Thế Khôn, nghe nói Tôn Thế Khôn quay về tông môn tu luyện, liền mất hứng thú mà rời đi. Trước khi đi, lưu lại đan dược thay Phương Vân luyện chế.

Thành Hoài An, đông giáo trường.

“Xuất phát! “

Ra lệnh một tiếng, trên đông giáo trường, mấy vạn giáp sĩ khải giáp sáng loáng, hàng ngũ nghiêm minh, khải giáp chấn động, ở trong đấy trời huyền ảo, đi về phía cửa thành. Cùng một thời gian, phía bắc, phía tây, phía thành Hoài An mấy phương hướng, cũng truyền đến thanh âm vang dội chấn động. Nhị thập thất quân rốt cuộc toàn quân xuất động, rời thành Hoài An.

Động tĩnh cực lớn, hấp dẫn sự chú ý của dân chúng trong thành. Mấy vạn nhân mã Nhị thập thất quân nhập trú đến nay, đây là lần đầu tiên có động tĩnh quy mô lớn như vậy.

“Chẳng lẽ là muốn đánh trận sao? Nhị thập thất quân đây là muốn điều ra chiến trường à? “

Bên đường, một tiên sinh kể chuyện tại thành Hoài An nghi ngờ nói.

“Nói bậy bạ gì đó! Biên cương chiến tranh đã sắp chấm dứt. Khắp nơi tin chiến thắng liên tiếp báo về. Nhị thập thất quân làm sao có thể vào lúc này, điều đi chiến trường? “ Một thư sinh nói.

Không có ai biết, Nhị thập thất quân động tĩnh lớn như vậy, là muốn làm cái gì. Bất kể như thế nào, mấy vạn đại quân đã xuyên qua thành môn, nhằm về phía Tây Bắc mà đi.

Ba ngày sau, đại quân rẽ vào một chỗ núi sâu ở tây bắc, đóng quân ở đó.

“Từ giờ trở đi” Tất cả còn chưa có đạt tới cấp Khí Phách, không cần phải xen vào cái khác. Toàn bộ ở tại núi rừng này mà tu luyện. Chu Hân, Sở Cuồng! Túi không gian này tạm thời giao cho các người. Bên trong có lượng lớn hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm đan dược. Các người dựa theo tình huống của mọi người mà phân phát xuống”.

Phương Vân bàn tay duỗi ra, trong tay liền xuất hiện một túi không gian, bên trong là đan dược Y Vi Lương luyện chế, kể cả đan dược mà mình lấy được từ Đại Doanh châu. Nhiều đan dược như vậy, trang bị cho mấy vạn người, để cho bọn hắn ngày đêm tu luyện cũng là đủ.

“Vâng, đại nhân”.

Chu Hân, Sở Cuồng cung kính nói

Phương Vân thả cầm chế túi không gian, sau đó đem túi không gian giao cho Chu Hân. Túi không gian chỉ có trải qua được cho phép, mới có thể khiến cho những người khác sử

“Đạt tới cấp Khí Phách ra khỏi hàng! “

Phương Vân ra lệnh một tiếng, lập tức lượng lớn binh lính đi ra đội ngũ, nguyên một đám nhìn không chớp mắt, đứng quy củ. Phương Vân nhìn lướt qua, thô sơ giản lược tính qua, ước chừng hai nghìn người. Trong đó lại có ba, bốn trăm người đạt đến Tinh Phách kỳ.

Những cái này toàn bộ đều là kết quả đan dược thôi phát. Nếu như không có nhiều đan dược như vậy không ngừng duy trì, những người này muốn tu luyện đến bước này, không biết còn qua bao nhiêu lâu.

Hơn một ngàn cường giả đã ngoài cấp Khí Phách, không biết đã tổn của Phương Vân bao nhiêu đan dược. Trong những người này, chỉ cần một bộ phận người bước vào cấp Địa Biến. Thực lực của Phương Vân, cũng sẽ gia tăng rất nhiều.

“Phành! “

Phương Vân tay vung lên, một cỗ chân khí mãnh mẽ phá thể mà ra. Liên tiếp phong ấn chân khí trong đan điền của những binh lính này.

“Đại nhân?! “

Mọi người xôn xao, không ngờ Phương Vân đột nhiên ra tay đã phong ấn chân khí của bọn họ.

Phương Vân không để ý đến bọn họ, trầm giọng nói: “Từ giờ trở đi, các người phải dùng thân phận binh lính bình thường, ở trong này huấn luyện. Các người trước đây niềm tin là ở chân khí cường đại của chính mình. Từ giờ trở đi, các người niềm tin là phải từ ý chí! “

Thời gian kế tiếp, Phương Vân thay những binh lính này chế định phương pháp rèn luyện nghiêm khắc. Mỗi người trên người đều cột lên mấy trăm cân đá, qua lại chạy tám trăm dặm. Sau đó trên chân cột lên dây thừng to, từ trên vách đá nhảy xuống, lại kế tiếp, chính là dùng đao thật thương thật đối chiến lẫn nhau... đủ các loại, phương thức huấn luyện quả thực có thể nói đáng sợ.

Dưới tình huống bị phong ấn chân khí, duy nhất có thể dựa vào chính là năng lượng của bản thân. Nhưng điểm ấy lực lượng, còn bị tảng đá lớn trăm cân làm giảm đi không ít. Một ngày huấn luyện xuống, người chưa từng có ý chí cùng kiên trì, căn bản là không có khả năng kiên trì.

“Đi thôi! “

Quân lệnh như núi, Phương Vân ra lệnh một tiếng, đại quân lập tức xông lên. Binh lính dưới cấp Khí Phách tìm nơi hạ trại tu luyện, ngoài cấp Khí Phách lập tức buộc lấy tảng đá lớn, bắt đầu chạy tám trăm dặm tới lui. Đột nhiên trong cơ thể không có chân lực, từ một cao thủ võ đạo trở xuống người thường, rất nhiều người đều cảm thấy phi thường không quen!

496. Chương 485: Thôn Phệ

Ng“Phành! “

Một Giáo úy mãnh liệt quỳ rạp xuống đất, thở lấy thở để, trên trán mồ hôi rơi như mưa.

“Chạy! Chạy mau! “

Người Giáo úy này vừa dừng lại, Sở Cường lập tức đuổi đến, nghiêm nghị quát tháo đạo.

“Đại nhân, ta thật sự là chạy không nổi! “ Giáo úy cầu khẩn nói. Nếu quả thật không bị phong ấn chân khí, đừng nói tám trăm dặm, chính là vài ngàn dặm cũng không phải vấn đề. Nhưng chân khí bị phong tỏa, ngay cả nhảy lên trên không cũng không được. Ngày đêm đi vội tám trăm dặm, trên người còn công tăng đá một trăm cân, chính là tuần mã cũng không lợi hại như vậy được.

“Đứng lên, hoặc là xóa tên khỏi quân ngũ! “ Sở Cường lãnh đạm nói.

Giáo úy sắc mặt trắng nhợt, không thể không nỗ lực đứng lên, tiếp tục đi về phía trước. Hắn cảm giác tảng đá trên người càng ngày càng trầm trọng.

Vách núi.

“Rầm a! “

Một thác nước từ trên khe núi nặng nề rơi xuống đầm nước, tung lên bọt nước đầy trời. Trên thác nước, một loạt bóng người đứng thẳng.

“Hãy! “

Một bóng người hét lớn một tiếng, bỗng nhiên từ trên vách núi rơi xuống. Khi rơi xuống hơn mười trượng, dây thừng vừa thu lại, người Đô úy này đột nhiên xuyên qua thác nước, đâm vào trên vách đá đằng sau thác nước. Chỉ nghe một tiếng rên thảm, người Đô úy này khi bắn ra khỏi thác nước thì đã lấy tay che mặt, máu chảy ròng ròng. Gương mặt đằng sau bàn tay, huyết nhục mơ hồ.

“Xoảng xoảng! “

Trong núi rừng, bảy tên Đại Chu giáp sĩ hỗn chiến lẫn nhau, một mảnh đao ảnh thương ảnh. Trong nháy mắt, trên người mỗi người đều là máu tươi tung bay, khắp cả người là vết thương.

“Phập! “

Một tên binh lính cầm đao đâm vào cánh tay đối phương, cùng một thời gian, tên kia cũng đem trường kích đâm vào vai hắn. Hai người đều kêu lên một tiếng đau đớn, lui về phía sau.

Huấn luyện như vậy, duy trì liên tục không ngừng. Từ ban ngày đến đêm tối, tất cả binh lính chỉ có thời gian một canh giờ nghỉ ngơi. Thời gian huấn luyện dài như vậy, mặc dù là lặp lại động tác đơn giản nhất, cũng sẽ trở thành gánh nặng cực kỳ trầm trọng, cần sự nhẫn nại cùng ý chí lực cường đại.

Phương Vân xếp bằng ở trên một tòa núi cao, dùng tinh thần lực quét qua tình huống trong phạm vi tám trăm dặm một lần, hài lòng gật gật đầu. Con người đều có tiềm năng cường đại, loại tiềm năng này phải có lực lượng bên ngoài tác động, mới có thể phát huy ra.

Ở hải ngoại, Phương Vân bị Tôn Thế Khôn ném vào biển rộng, thả hấn hơn nửa tháng, hơn nữa không ngừng đưa tới cá mập, đem hấn đẩy vào gió lốc, đem cả hải tộc công kích. Với sự lười biếng của Tôn Thế Khôn, cũng đã đạt tới tinh thần khí chất có biến hóa thoát thai hóa cốt. Phương Vân tin tưởng, những binh lính này tất nhiên cũng có thể thông qua khảo nghiệm của hấn.

Lực lượng, thân phận, quyền thế... những này đều muốn đem con người ta trùng trùng bao vây lấy. Chỉ có rút đi những cái này, khiến cho những người này quay về bản nguyên, trở lại khởi điểm như người thường thì mới có thể hiển lộ ra chân khí tinh thần, khí chất của bản thân bọn họ, cũng tiến hành tôi luyện.

“Ta cũng nên tu luyện”.

Phương Vân thu hồi tinh thần ý thức phát ra, thân hình một lần nữa hóa thành một Thanh long dài hơn ba trượng, chiếm giữ ở trên ngọn núi.

“Long thần khí, nhập vào cơ thể! “

Phương Vân khu động pháp quyết, lập tức trong hư không tối tăm, một đạo long khí màu xanh từ trên trời giáng xuống, chui vào trong khiêu khổng của Phương Vân, tăng cường Long thần chân khí của Phương Vân.

Thời gian chậm rãi trôi qua, trong núi sâu, binh lính Nhị thập thất quân doanh dần dần theo quy luật tự động huấn luyện. Gánh nặng huấn luyện mỗi ngày tăng thêm, dưới loại tình huống này, không có lực nhẫn nại cường đại thì không cách nào hoàn thành cả quá trình huấn luyện. Mà lực nhẫn nại thật sự là một loại thể hiện của ý chí.

Nửa tháng sau, tại kinh thành.

Phương Lâm một thân nhung trang, cái eo thẳng, xuất hiện ở cửa thành.

“Cuối cùng đã tới! “

Phương Lâm nhìn về phía trước, kinh thành lầu vũ san sát nối tiếp nhau, lẩm bẩm nói. Phiến đá trên đường, mấy phần lá cây bay xuống. Hiện tại đã là tháng mười, Phương Lâm lần trước rời kinh thành, đã gần hai năm Ngấn ngùn hai năm thời gian, Phương Lâm trong lòng sinh ra một loại cảm giác dường như đã quá mấy đời. Đã làm cho thể tử Phương phù từng để người ta có ấn tượng lỗ mãng, hôm nay đã tẩy rửa sạch, đã trở thành một Đại tướng quân khí chất trầm ổn của Đại Chu triều. Hơn nữa rất nhanh muốn phong hầu.

Hai năm phong hầu, thoát nhìn không thể tưởng tượng nổi. Nhưng hấn đã không biết vì thế đã ăn bao nhiêu đau khổ. Hai năm thời gian, đạt tới cấp Thiên Tượng, hơn nữa còn sắp phong hầu. Mỗi người đều chỉ nhìn thấy một mặt phong quang của hấn, nhưng không ai biết được, hấn vì thế đã trải qua như thế nào. Không có ai, kể cả phụ thân cùng tiểu đệ hiểu được hấn vì thế, đã trả giá như thế nào.

“Lâm đại nhân, chúng ta vào thành thôi. Thủ vệ đã nhìn chăm chăm vào chúng ta”.

Bên người Phương Lâm, một thân vệ làm cho người ta có ấn tượng tinh luyện nói.

“Sau này, không nên gọi ta là Lâm đại nhân. Cái tên Lâm Khang, chỉ là tên giả mà ta dùng. Tất nhiên về tới kinh thành, vẫn sử dụng cái tên Phương Lâm chính thức của ta” Phương Lâm lẩm bẩm nói.

“Vâng, Phương đại nhân! “ Thân vệ nói.

Đoàn người trực tiếp xuyên qua cửa thành, theo con đường đi về phía Phương phù. Từng bước một tới gần Phương phù, Phương Lâm trong lòng không khỏi run rẩy, sinh ra một loại cảm giác e sợ khi về tới quê hương, dưới chân cũng nặng như chì vậy.

Năm đó không chào mà đi, hai năm thời gian, không có tin tức gì truyền lại, cũng không biết mẫu thân thế nào. Nhớ tới mẫu thân Hoa Dương phu nhân, Phương Lâm trong lòng không khỏi áy náy nồng đậm. Với tính tình của mẫu thân, thời gian hai năm qua, chỉ sợ cũng không dễ gì qua được. Trước kia người vì Phương gia mà lo lắng, hôm nay lại vì mình mà quan tâm

“Thế tử! Thế tử đã trở lại! “

Phương Lâm vừa mới xuất hiện ở cửa ra vào, người trong phủ liền kêu lên, trong Tứ Phương hầu phủ, lập tức như nổ tung, Phương Lâm tuy dung mạo biến hóa rất lớn, nhưng hạ nhân trong phủ đối với hắn cực kỳ quen thuộc, liếc qua đã nhận ra được.

“Thế tử, phu nhân đang tại trong đại sảnh chờ người! “ Một hạ nhân nói.

Phương Lâm bước chân nhanh hơn, đi nhanh về phía đại đường. Một hạ nhân muốn đi thông báo, liền bị Phương Lâm ngăn cản.

“Không cần phải quấy rầy mẫu thân, để ta tới là được” Phương Vân phát phát tay nói.

Trong đại sảnh, Phương Lâm nhìn qua đã thấy được mẫu thân Hoa Dương phu nhân. Nàng lặng lẽ ngồi ở trong ghế dựa bên cạnh bàn gỗ, vẫn không nhúc nhích, phẳng phất như tượng gỗ vậy, hiển nhiên không biết đã đợi bao lâu. Dung mạo của nàng không có bao nhiêu biến hóa, nhưng khóe mắt đã sinh ra vô số nếp nhăn, lại tiết lộ tuổi tác chân thật của nàng. Ánh mắt của nàng nhìn sang phía trước, lặng lẽ ngăn người, trong mắt tràn đầy lo lắng.

Phương Lâm không khỏi mũi cay cay, đột nhiên muốn rơi lệ. Khung cảnh này, hắn đã không biết gặp qua bao nhiêu lần. Mỗi một lần mẫu thân đều ngồi ở vị trí này, lặng lẽ ngưng thần suy nghĩ. Trong mắt nàng, vĩnh viễn tràn đầy lo lắng, lo lắng cho phụ thân, lo lắng cho tiểu đệ, lo lắng cho mình, lo lắng cho Phương gia... duy chỉ không có lo lắng chỉ là cho chính mình.

Qua nhiều năm như vậy, nàng vì gia đình này không biết trả giá bao nhiêu. Ngày xuân tươi đẹp của nàng đã không còn, cộng thêm, nhiều nếp nhăn tuế nguyệt trên khóe mắt, không thay đổi, là sầu lo đối với tương lai của gia đình này.

“Mẫu thân! “

Phương Lâm bỗng nhiên sải bước đi qua cửa, vượt đến trước mặt Hoa Dương phu nhân, cúi đầu xuống, quỳ gối ở trước người mẫu thân.

“A! “ Hoa Dương phu nhân phục hồi lại tinh thần, nhìn thấy Phương Lâm ở trước người, trên mặt lộ ra một nụ cười hiền hòa: “Là Lâm nhi! Con đã trở lại”.

Thanh âm của Hoa Dương phu nhân, giống nhau trước kia. Phẳng phất như Phương Lâm chỉ mới rời đi trong chớp lát, lập tức đã trở lại. Nàng duỗi hai tay ra, nâng đầu Phương Lâm lên, cẩn thận nhìn qua, nhìn thấy những vết sẹo dữ tợn ở trên mặt của Phương Lâm. Hoa Dương phu nhân hai tay đột nhiên run rẩy, trong lòng dâng lên một cảm giác đau lòng.

“Hài tử, hai năm qua, con đã chịu khổ... “

Hoa Dương phu nhân vuốt ve vết sẹo trên mặt Phương Lâm, thương yêu nói.

Phương Lâm thân hình run lên, trong mắt hồ nhẹn không được nước mắt chảy ròng ròng, đầu phành một tiếng, nặng nề đập đầu trên đất, nức nở nói:

“Mẫu thân, hài nhi bất hiếu! “

Phương Lâm ở trong đại sảnh thật lâu, hai mẹ con nói chuyện thật lâu, Phương Lâm mới rời đi. Sau khi tắm rửa thay quần áo, Phương Lâm lên một cỗ xe ngựa, trực tiếp hướng hoàng cung mà đi.

Xuyên qua cửa thành phía tây, tại ở trong một mảng hoa viên, Phương Lâm rốt cuộc nhìn thấy Phúc Khang công chúa. Nàng ở trong đó, người một một bộ váy áo trắng, váy áo bay lên, yên lặng nhìn quanh, tựa như đang đợi cái gì.

“Công chúa! “

Nhìn thấy bóng người trong mộng, Phương Lâm đi nhanh vọt tới.

Hầu như là đồng thời, Phúc Khang công chúa cũng nhìn thấy Phương Lâm đang bước tới từ đường nhỏ. Phúc Khang công chúa toàn thân run lên, sắc mặt đầu tiên là một mảng tái nhợt, tiếp đó dâng lên một tầng đỏ ửng hạnh phúc, chỉ cảm thấy trong lòng tràn đầy hạn phúc.

“Thế tử! “

Phúc Khang công chúa lồng ngực kịch liệt đập phồng, đột nhiên vén góc váy trắng lên, chạy vội về phía Phương Lâm.

Trong hoa viên, hai bóng người ôm chặt lấy nhau cùng một chỗ.

“Công chúa, Thế tử... “

Ở bên cạnh còn, hai tỷ nữ tâm phúc của Phúc Khang công chúa, yên lặng nhìn sang một màn này, trong lòng yên lặng chúc phúc.

Trong núi sâu phía tây bắc cách xa thành Hoài An.

“Long thần tụ tập! “

Một thanh long dài hơn ba trượng lơ lửng ở trong hư không, trong miệng bỗng nhiên phát ra một tiếng người. Lập tức long thù (tay rồng), long túc (chân rồng), long khu (thân rồng), long vĩ (đuôi rồng) bốn Long thần phù triệu tụ tập hợp nhất. Một cái phù triệu cổ lão, huyền ảo hiển hiện ở trong đan điền Phương Vân.

“Oành! “

Nhưng vào lúc này, dị biến nổi lên, “Vạn hóa chân khí” trong cơ thể Phương Vân Nổi nổi lên biến hóa, phát ra một cỗ hấp lực cường đại. Phương Vân chỉ cảm thấy toàn thân chấn động, Bát hoang Long thần phù triệu vừa mới hình thành đã bị Vạn hóa chân khí mà Phương Vân không coi vào đâu thôn phệ.

“Làm sao có thể! “

Phương Vân trong lòng quả thực kinh hãi không hiểu. Một màn biến hóa này phát sinh quá nhanh, quá kịch liệt. “Vạn hóa chân khí” một mực so ra yếu ớt, cũng không có biểu hiện ra năng lực cường đại gì. Nhưng hần tại thời khắc này thể hiện ra năng lực thôn phệ khủng bố, quả thực làm cho người ta kinh hãi. Phương Vân thậm chí cũng không kịp phản ứng, Bát hoang Long thần phù triệu mất lượng lớn thời gian cùng tinh lực mới luyện chế ra đã bị Vạn hóa chân khí này thôn phệ dung hợp.

Phương Vân khiếp sợ một lát sau, rất nhanh kịp phản ứng. Lập tức xem xét biến hóa trong cơ thể. Chỉ thấy Vạn hóa chân khí, sau khi hấp thu Bát hoang Long thần phù triệu, sinh ra biến hóa về chất. Nguyên bản tổng thể chỉ có gần vạn chân khí tuần hoàn nho nhỏ, lại tăng thêm, năm nghìn, hình thành một hệ thống tuần hoàn càng thêm, khổng lồ, phức tạp. Hơn nữa, Vạn hóa chân khí cũng có gia tăng.

Bát hoang Long thần hộ thể thuật là tuyệt học hộ thân của thượng cổ Đại đế Vũ. Vạn hóa chân khí lại có thể đem nó thôn phệ dung hợp, sinh ra biến hóa mới. Cái này đã vượt ra khỏi giải thích của Phương Vân.

Thân hình nhoáng một cái, Phương Vân khôi phục nhân thân, xếp bằng ở trên ngọn núi, trầm tư không nói.

“Bát hoang Long thần hộ thể thuật là tuyệt học của Đại đế Vũ, Vạn hóa chân khí lại có thể đem nó phân giải, thôn phệ. Chẳng lẽ nói, môn công pháp này so với tuyệt học của Đại đế Vũ còn muốn lợi hại hơn! “

Sau một lát, Phương Vân đưa ra một đáp án mà ngay cả bản thân mình cũng cảm thấy khiếp sợ.

497. Chương 486: Vạn Hóa Chỉ Chưởng

Sự thật bày ở trước mắt, mặc kệ đáp án kinh người tới cỡ nào, Bát hoang Long thần phù lục bị Vạn hóa chân khí hấp thu, là sự thật không thể tranh cãi. Tuyệt học Đại đế Vũ cũng bị thôn phệ, lai lịch của Thiên địa vạn hóa chung, có vẻ càng thêm, thần bí.

Trầm tư một lát, Phương Vân chậm rãi tiếp nhận sự thật này. Lại cẩn thận kiểm tra trong cơ thể Phương Vân phát hiện Bát hoang Long thần hộ thể thuật cũng không phải là triệt để biến mất. Trên thực tế, Vạn hóa chân khí mới sinh đã có tác dụng hấp thu long khí Phương Vân chỉ cần khẽ động niệm, có thể hấp thu long khí trong tối tăm. Hơn nữa tốc độ hấp thu, so với Bát hoang Long thần hộ thể thuật còn muốn nhanh một chút.

Chỉ là, tất cả long khí nhập vào trong cơ thể, sẽ tự động chuyển hóa thành một loại chân khí tính chất rất cao. So với Long thần chân khí cùng Vạn hóa chân khí trước khi biến hóa càng thêm thuần túy. Nhưng tương ứng, chân khí sau khi hấp thu chuyển hóa, cũng phi thường ít.

“Không biết, Vạn hóa chân khí có thể thôn phệ các công pháp khác hay không”.

Phương Vân trong lòng khẽ động, liền đầu tiên đem Băng thiên đại thủ ấn hình thành phù triện, đưa vào trong Vạn hóa chân khí Một loại cảm giác hòa tan xuất hiện trong lòng, từ Lục phách đại thủ ấn, Khí phách đại thủ ấn, Tinh phách đại thủ ấn ngưng kết ra Băng thiên đại thủ ấn. Trong nháy mắt đã bị Vạn hóa chân khí hấp thu.

Ra ngoài ý định, số lượng chân khí tuần hoàn Vạn hóa thân cũng không có gia tăng. Hơn nữa Băng thiên đại thủ ấn phân giải ba loại đại thủ ấn, cũng không có hoàn toàn biến mất. Mà là dùng một loại phương thức như cây cối cùng cành lá, dung hợp vào trong Vạn hóa chân khí Ba loại đại thủ ấn, dùng một loại phương thức kỳ diệu, tiến hành một loại tổ hợp xếp đặt mới. Loại phương thức một lần nữa tổ hợp xếp đặt này, so với Băng thiên đại thủ ấn mà Phương Vân sáng tạo còn muốn tinh diệu hơn nhiều.

Hoàn toàn là một loại cảm giác tâm linh. Phương Vân đem mấy loại đại thủ ấn cũng ngưng kết ra.

“Anh phách đại thủ ấn! “

“Linh Tuệ đại thủ ấn! “

“Thiên Tượng đại thủ ấn! “

“Thiên Trùng đại thủ ấn! “

Phương Vân nhanh chóng đem bốn tầng phong ấn phù triện đối ứng với Thoát thai cánh, đẩy vào trong Vạn hóa chân khí Đồng thời, Phương Vân lại đem Đại lực Kim Cương chưởng, Đại lực thần ma chưởng đưa vào trong Vạn hóa chân khí.

“Vạn hóa chân khí tựa như một cái lò luyện, đem những chưởng pháp này nhất nhất hòa tan, chia lìa thành phù triện văn tự nhỏ nhất, sau đó dùng một loại quy luật phức tạp khó hiểu nào đó, trùng tân tổ hợp.

“Ông! “

Phương Vân trong cơ thể rung lên, một phù triện hoàn toàn mới sinh ra ở trong đan điền Phương Vân. Phù triện này do mấy trăm trận pháp tổ hợp mà thành. Trên phù triện, lập lòe vô số thân ảnh Phật Đà, ma thần, cự long. Nguyên một đám bảo tượng trang nghiêm, xếp bằng ở trên phù triện cực lớn. Từng đợt thiên cá, cầu nguyện, chú văn, rỗng găm như có như không bỗng bành lượn lơ từ trên tấm phù triện mới sinh này truyền ra.

Tấm phù triện này vừa sinh ra, lập tức sinh ra một cỗ uy áp cường đại. Trong đan điền Phương Vân, ngoại trừ Thiên địa vạn hóa chung, pháp khí công pháp phù triện khác, kể cả phù triện Thần ma câu dịch đại pháp ở trong đó, toàn bộ hoảng sợ thối lui, phảng phất như sợ hãi tấm phù triện này vậy.

Đây là một loại trạng thái phi thường kỳ dị, phù triện mới sinh tựa như là một bộ phận của Vạn hóa chân khí hai người một thể. Nhưng lại tựa như lại có thể một mình tồn tại.

“Hãy! “

Phương Vân đột nhiên hét lớn một tiếng, hữu chưởng phát ra một chưởng, một phù triện cực lớn lập tức xuất hiện ở bàn tay Phương Vân. Chân khí mãnh mẽ rót vào bên trong, tấm phù triện này ở trong hư không xoay tròn, lập tức trưởng thành trưởng gấp trăm lần.

“Oành..

Một tiếng nổ vang, phù triện nổ thành một mảng mây mù màu xanh cuộn cuộn. Trong mây mù, mấy trăm Phật Đà màu vàng bảo tướng trang nghiêm, lớn tiếng thiên cá; mấy trăm ma thần ngạo nghễ đứng, xướng động chú văn; mấy trăm thanh sắc cự long, qua lại bất định, phát ra từng trận rống gầm, càng có lôi điện cực lớn lập lòe.

“Đi... “

Phương Vân tay phải chấn động, mảng mây xanh này lập tức nâng mấy trăm ma thần, Phật Đà, cự long bay lên, trên không trung chấn động, hóa thành một bàn tay che cả bầu trời. Trong bàn tay này hiện ra một mảng đại địa, trong đó có sơn, xuyên, điều, thảo, mộc, trùng, ngư, bầu trời có cự long, Phật Đà, ma thần, lôi điện, mây đen.

“Ông... “

Đại địa chấn động, Phương Vân tay phải hướng về phía trước vỗ tới, một cỗ lực lượng dời non lấp biển dâng lên, chỉ nghe oành một tiếng, không gian sụp đổ, bầu trời bỗng nhiên hiện ra một mảnh vết nứt không gian màu đen rộng chừng vài dặm. Một chưởng này của Phương Vân, trực tiếp nổ nát hơn mười tầng không gian.

Ngoài mấy trăm dặm, một tòa núi cao mấy ngàn trượng, bởi vì địa thế rất cao, trực tiếp đã bị phá hủy mất ngọn núi.

Uy lực một chưởng này, so với Đại lực thần ma chưởng, Đại lực Kim Cương chưởng đều muốn cường đại hơn nhiều!

“Đây là do Vạn hóa chân khí tôi luyện ra. Một chưởng này, kêu là Vạn hóa chỉ chưởng đi! “

Phương Vân xuất sáu chưởng, phù triện Vạn hóa chỉ chưởng chân khí hao hết, lại trở về lòng bàn tay Phương Vân. Trong tất cả phù triện, đây là lần đầu tiên có phù triện có thể bay ra bên ngoài cơ thể. Phương Vân đem tấm phù triện mới sinh này đặt ở đan điền, dùng Vạn hóa chân khí ôn nuôi.

Sau khi ngưng tụ ra Vạn hóa chỉ chưởng, Phương Vân càng để cho phù triện Thần ma câu dịch đại pháp, Sơn nhạc câu hình đại pháp, pháp môn Đại lực kim cương, pháp môn Nhất khí ngự kiếm, Luân hồi đao pháp, Thanh long tham thảo bát thức, Hám thể hoàng quyền... nhất nhất đưa vào trong Vạn hóa chân khí.

Vạn hóa chân khí một lần nữa phát sinh biến hóa, nguyên một đám chân khí tuần hoàn ở trong cơ thể Phương Vân mới thành hình. Phương Vân dần dần phát hiện quy luật thôn phệ của Vạn hóa chân khí Loại tuyệt học chưởng pháp này, cũng không khiến cho Vạn hóa chân khí sinh ra biến hóa, cũng sẽ không đề cao chân khí tuần hoàn phát triển. Chỉ có chưởng pháp bên ngoài, mới có thể bị thôn phệ, mới có thể làm cho Vạn hóa chân khí sinh ra biến hóa mới.

Công pháp càng đỉnh cấp, càng cường đại, đề cao ra chân khí tuần hoàn mới càng nhiều. Như tuyệt học Bát hoang Long thần hộ thân của Đại đế Vũ trực tiếp đề cao hơn năm ngàn tuần hoàn mới sinh. Mà các tuyệt học khác như Thanh long tham thảo bát thức, Hám thể hoàng quyền sau khi bị thôn phệ, đề cao chân khí tuần hoàn mới cũng có mấy chục vòng, về phần Thần ma câu dịch đại pháp, hơi cao cấp một ít, cũng chỉ có mấy trăm chân khí tuần hoàn.

“Ông! “

Sau khi công pháp tuyệt học cuối cùng trong cơ thể bị thôn phệ, Phương Vân chấn động toàn thân, Vạn hóa chân khí rốt cuộc đạt tới chút thành tựu. Một vạn sáu ngàn hệ thống chân khí tuần hoàn lớn nhỏ ở trong cơ thể Phương Vân đồng thời vận chuyển, cấu thành một môn tuyệt học phức tạp khổng lồ.

Võ đạo công pháp, đều là nói từ phức tạp hóa đơn giản. Nhưng Phương Vân chưa bao giờ thấy qua bất luận công pháp gì, lại phức tạp khổng lồ như Vạn hóa thân. Dùng từ phức tạp đối với môn công pháp này

mà nói, cũng chưa thể mô tả được nó.

Loại phức tạp này, tại ý nghĩa nào đó đã vượt ra khỏi đạo lý trình độ hóa phức tạp thành đơn giản của võ học, tấn thăng đến một loại trình độ cao hơn.

Một vạn sáu ngàn chân khí tuần hoàn, trải rộng khắp cơ thể. Ngầm hợp với đạo lý, thiên số chí cao nào đó của trời đất. Cái này trong tích bảy vạn tự cổ lão Sơn, Xuyên, Mộc, Thảo, Điều, Trùng, Ngư Thất trong đó, chân khí sụp đổ từng phù triệu hiển hiện. Cái phù triệu này giống như chữ mà không phải chữ, ẩn hàm thiên địa mệnh số nào đó. Ngay cả Phương Vân cũng không biết đây là cái gì. Chỉ là cảm giác được, miếng phù triệu mới sinh này, cùng bảy vạn tự cổ lão, thông qua quy tắc thần bí nào đó, liên lạc cùng một chỗ.

Vạn hóa chân khí sau khi có chút thành tựu, liền có năng lực đệ nhất!

“Hãy... “

Phương Vân hét lớn một tiếng, một vạn sáu ngàn chân khí tuần hoàn lập tức vận chuyển. Chân khí trong cơ thể Phương Vân, lập tức cuộn cuộn nhập vào đan điền. Vạn hóa chân khí nguyên bản yếu ớt lập tức trưởng thành lên.

“Ầm ầm... “

Vạn hóa chân khí mãnh như sợi tóc sau khi có chút thành tựu, bộc phát ra lực lượng đáng sợ. Nhanh chóng đem các chân khí khác trong cơ thể Phương Vân, toàn bộ co rút lại, chuyển hóa thành Vạn hóa chân khí chất lượng cao hơn.

Phương Vân khí tức thăng cấp giảm xuống, từ tam thập ngũ (35) thiên long chi lực, trực tiếp xuống đến tam thập tam (33) thiên long chi lực. Cái này cũng không phải là ý nghĩa, thực lực Phương Vân giảm xuống. Hoàn toàn ngược lại, lực lượng Phương Vân, trực tiếp tăng trưởng nhị thiên long chi lực.

Chất lượng chân khí thấp, chuyển hóa thành chất lượng chân khí cao, không thể tránh lượng sẽ giảm bớt. Phương Vân chỉ cần bổ túc chân khí trong cơ thể. Lập tức có thể khôi phục đến tam thập thất (37) thiên long chi lực.

Cấp Thiên tượng đạt tới loại cấp bậc cái, mỗi khi gia tăng nhất thiên long chi lực đều rất khó khăn. Phương Vân một lần gia tăng nhị thiên long chi lực, đã là tương đối không tệ. Cũng may mắn là, Phương Vân đã ngưng luyện Thiên Trùng phách, nếu không mà nói, lực lượng gia tăng ngược lại là họa không phải phúc.

Tâm niệm vừa động, Phương Vân đang chuẩn bị bước vào trong Thiên địa vạn hóa chung, nhanh chóng bổ sung chân khí. Đột nhiên, một hồi tiếng xé gió, lọt vào trong tai.

Một con chim bồ câu trắng phá không bay tới, hướng về phía ngọn núi Phương Vân ngồi hạ xuống. Phương Vân cánh tay duỗi ra, để cho con chim bồ câu hạ lên trên cánh tay, sau đó lấy tin tức trên chân bồ câu đưa tin xuống.

“Thế tử đã nhập Binh bộ tự chức, Trấn Quốc hầu, Bình Định hầu cầm đầu quý tộc hầu cận lực làm khó dễ. Đồng thời, đại nho Lưu Chính Huân ra mặt phản đối. Thế tử phong hầu đã sinh biến số. Xin đại nhân định đoạt..

Về phần lai lịch đại nho Lưu Chính Huân, Triệu Bá Ngôn ghi chú ở dưới tờ giấy, biểu lộ thân phận của hắn: Lưu Chính Huân, lệnh tôn của Hoa Dương phu nhân!

Nhìn thấy hàng chữ này, Phương Vân lập tức thay đổi sắc mặt. Vì Lưu Chính Huân là ai? Đúng là ngoại công của Phương Vân, cha ruột của Hoa Dương phu nhân. Mười Trấn Quốc hầu làm khó, ngôn từ đều không lợi hại bằng một mình người này.

Nguyên nhân rất đơn giản, đại nho Lưu Chính Huân tuy cùng Hoa Dương phu nhân đoạn tuyệt quan hệ. Nhưng ở theo người ngoài thấy, người hai nhà vẫn một đường. Hiện tại ngoại công ngoan cố này, bỏ qua thân phận của người Phương gia, buộc tội đại ca. Cái này so với bất luận lời buộc tội nào đều trí mạng hơn. Ngay cả người trong nhà cũng phản đối, triều đình lại có lý do gì, sắc phong Phương Lâm.

“Đáng hận... “

Phương Vân trong nháy mắt tức giận đến sắc mặt tái nhợt. Trong kế hoạch nguyên bản của hắn, chuyện này, có Vũ Mục Nhân Hoàng bảo đảm, cho dù Bình Định hầu cùng Trần Quốc hầu phản đối, cũng nhắc lên không nổi sóng to gió lớn gì. Nhưng duy chỉ có không ngờ được ngoại công một mực lâu không lộ diện, lại có thể ở phía sau nhúng tay vào. Một câu của hắn, trực tiếp có thể đem đại ca Phương Lâm đưa vào chỗ chết.

Phương Vân sắc mặt tái nhợt, trực tiếp đem tờ giấy vò trong lòng bàn tay. Ngoại công nắm đó giữ ý kiến dòng dõi, đem mẫu thân trực xuất khỏi gia môn thì thôi không nói. Dem con ruột mình trực xuất khỏi gia môn, không cho nó sử dụng dòng họ cũng được, vài chục năm đối với phương gia chẳng quan tâm, hại mẫu thân thường xuyên thương tâm rơi lệ cũng được, nhưng hắn ngàn không nên vạn không nên, ngay tại lúc này đột nhiên nhảy ra.

Đại ca phong hầu, là điều kiện tiên quyết cùng Phúc Khang công chúa thành hôn. Ngoại công lại có thể vào lúc này nhảy ra, đã không phải là đơn giản bất cận nhân tình.

Quả thực là không thể tha thứ!

Phương Vân vốn chỉ cho là hắn bản tính cổ hủ, nhưng không ngờ rằng. Hắn lại có thể đạt tới loại tình trạng này!

498. Chương 487: Trù Tính Chung Toàn Cuộc

Phần nô thì phần nô, nhưng vấn đề tất phải giải quyết. Chuyện đại ca phong hầu, tuyệt đối không cho phép nảy sinh biến số.

Hơi trầm ngưng, Phương Vân gọi Chu Hân, Sở Cường tới, sau khi phân phó hai người toàn quyền xử lý sự vụ ở đây, liền bước vào trong Thiên địa vạn hóa chung, một mặt điều khiển không gian chỉ lực, chạy tới Hoài An thành, một mặt khôi phục chân khí

Vào Đại tướng quân phủ, Phương Vân trực tiếp đem Triệu Bá Ngôn gọi vào thư phòng.

“Nói, chuyện này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? “ Phương Vân nói.

“Đại nhân. Thế tử tại Binh bộ nhận chức, đang tại tiếp nhận đại nhân tất cả bộ xét hỏi. Nhưng mà, lại đột nhiên nhận được công văn tiền nhiệm nguyên sĩ Lưu Chính Huân Nói là, thế tử phẩm đức không đủ để đảm nhiệm vương hầu vị, xin lục bộ đại nhân nghĩ lại”.

Triệu Bá Ngôn quy củ đứng ở trong thư phòng, lựa chọn yếu điểm, tự thuật một lần.

“Phẩm đức không đủ..

Phương Vân ánh mắt nhắm lại, trong mắt ánh sáng chớp động, lập tức từ trong câu này, cảm giác được điểm đáng ngờ. Ngoại công cùng Phương phủ hơn mười năm không có qua lại. Phương phủ bất kể là đại ca Phương Lâm, hay là mình, đều chưa từng gặp qua ngoại công. Hắn từ nơi nào mà nói đại ca phẩm tính không được?

Hơn nữa, ngoại công vài chục năm đối với Phương gia không nói không hỏi, lại lựa chọn lúc đại ca phong hầu quan trọng mà đột nhiên làm khó dễ. Điểm này quá khả nghi.

Phương Vân nhanh chóng tỉnh táo lại. Cảm giác được chuyện này, tựa như cũng không bình thường như mình tưởng tượng.

“Bá Ngôn, nội dung lục bộ chất vấn, chính là tuyệt mật. Như loại văn thư này nội dung trong đó càng bí ẩn. Dựa theo lệ cũ của triều đình, ngay cả đại ca ta cũng không biết. Người tại sao do thám biết được nội dung? “ Phương Vân hỏi.

Triệu Bá Ngôn trầm mặc xuống, mở miệng nói: “Cái này... cái này thật ra không phải Thiêu Thân chúng ta do thám được. Mà là Trung Tín hầu nhờ chúng ta truyền đạt cho người”.

Phương Vân giật mình. Trước mắt thời cơ gấp gáp, cũng không nói lời rườm rà.

“Triệu Bá Ngôn, cho Thiêu Thân tại kinh thành toàn lực sưu tập tất cả quý tộc hầu, cùng với Lưu Chính Huân buộc tội, có bao nhiêu người ra vào chỗ hẩn ở. Mặt khác, ta lập tức viết một lá thư; người lập tức sai người đưa cho lão sư Quách Bá Tế của ta”.

Phương Vân nói, thanh âm vừa dứt, đã cầm bút lông chấm mực viết.

“Chuyện này, nhanh chóng đi làm. Càng nhanh càng tốt! “

Thanh âm lượn lờ, quanh quẩn trong thư phòng. Nhưng Phương Vân người đã biến mất không thấy. Giờ khắc này, Phương Vân đã thể hiện ra thủ đoạn lỗi đời.

“Gầm...”

Ngoài thành Hoài An, một tiếng thét dài. Lập tức bầu trời tối sầm lại, mây trôi cuộn cuộn, một đạo bóng đen khổng lồ, hướng về phía bắc bắc đi như điện. Tại triều đình, tướng lãnh cấp bậc Đại tướng quân, tự tiện rời đi khỏi nơi trú đóng là tội lớn. Phương Vân việc này chỉ có thể bí mật mà đi.

Cũng may thành Hoài An ở vào phía nam Đại Chu, cách kinh thành cũng không phải quá xa. Phương Vân mấy lần sử dụng lực lượng xuyên phá không gian của Côn Bằng. Mấy ngày sau, rốt cuộc đã chạy tới bên ngoài kinh thành.

Kinh thành hối hả, toàn thành náo nhiệt. Trong phố xá, rất nhiều người đàm luận đều là trường tử Phương gia phong hầu việc. Đại Chu triều lần này phong hầu, cũng không chỉ một người. Rất nhiều người cũng biết, ngoại trừ trường tử Phương gia Phương Lâm, còn có một người gọi là Quân Công Minh, mặt khác còn có một người tên là Lai Trứ cũng đang thương nghị việc phong hầu. Nhưng duy chỉ có chuyện Phương Lâm là khiến người ta quan tâm nhất. Ngoại trừ liên lụy đến hoàng thất Phúc Khang công chúa, cũng bởi vì, thời gian gần đây trong đám người phản đối Phương Lâm phong hầu còn nhiều thêm cha của Hoa Dương phu nhân. Rất nhiều người đều chỉ biết, tiền nhiệm nguyên sĩ Lưu Chính Huân phản đối Phương Lâm phong hầu, nhưng nguyên nhân cụ thể lại không rõ ràng lắm.

Phương Vân biến hóa dung mạo, một đường lẳng nghe người qua đường nghị luận. Hẩn cũng không có quay về Phương gia, cũng không có đi tới chỗ ở của ngoại công Lưu Chính Huân, mà là trực tiếp đi vào một gian tử lâu.

“Khách nhân, mời lên trên lầu”.

Một tiểu nhị, vai vắt khăn lông trắng, cười hì hì nói.

Phương Vân cũng không để ý tới, trực tiếp đi vào bên trong.

“Đứng lại!”

Vài tên đáng người vạm vỡ, gầm lên một tiếng, ngăn ở trước người Phương Vân.

Phương Vân một lời không nói, tay áo rung lên, bàn tay xuất hiện một cái lệnh bài, lóe lên rồi biến mất.

Hai gã đại hán vạm vỡ nhìn thấy lệnh bài, như gặp phải sét đánh, ánh mắt nhìn về phía Phương Vân, lộ ra vẻ sợ hãi: “Người...”

“Gọi chuông quây của các người đến đây”.

Phương Vân khoát tay áo, ngăn trở hai người. Sau đó đi nhanh vào trong tử lâu.

Phương Vân tốn hao mấy trăm triệu lượng hoàng kim, Thiêu Thân dưới tay trải rộng các ngành các nghề. Tòa tử lâu này, chính là Triệu Bá Ngôn thay Phương Vân chế tạo thế lực. Hơn nữa, vì biểu thị địa vị của Phương Vân. Triệu Bá Ngôn chế tạo hai cái lệnh bài, một cái là lệnh bài của mình, dùng hoàng kim chế tạo, thể hiện địa vị. Một cái khác, chính là lệnh bài vàng tím của Phương Vân.

Rất nhiều Thiêu Thân, cũng không biết mình thuần phục là ai. Làm như vậy, là phòng ngừa mạng lưới tình báo, bị người khác thẩm thấu, lợi dụng, thậm chí lừa dối. Nhưng mà, những người này đều gặp qua đồ án của hai cái lệnh bài này. Lệnh bài của Phương Vân, chính là lệnh bài có quyền lực cao nhất trong đó.

“Ra mắt đại nhân”.

Phương Vân đi vào trong nội đường, một diện nam tử trung niên đi vào gian phòng. Hắn cấp bậc hơi cao một chút, biết được người trước mắt là ai.

“Truyền mệnh lệnh của ta, khiến cho tất cả mọi người trong kinh thành, thu thập văn thư trước đây của đại nho Lưu Chính Huân, có bao nhiêu người ra vào chỗ ở của hắn”.

Phương Vân dứt lời, liền nhắm mắt lại, không nhúc nhích. Mạng lưới tình báo của Triệu Bá Ngôn, tốc độ không có khả năng nhanh hơn so với hắn. Sự có nặng nhẹ, vì đại ca có thể thuận lợi phong hầu, Phương Vân chỉ có thể tạm thời tiếp quản mạng lưới tình báo kinh thành.

“Vâng, đại nhân”.

Chưởng quầy không có nhiều lời. Lập tức xốc màn cửa lên nhanh rời đi.

Kinh thành là đô thành Đại Chu, cũng là địa phương mà thế lực tình báo khắp nơi tập lực sưu tập thông tin, tụ tập lượng lớn thám tử. Phương Vân một câu, Triệu Bá Ngôn bố trí Mấy ngàn Thiêu Thân trong kinh thành, lập tức công việc bận rộn hẳn lên.

Lớn đến thương nhân, cự phú, nhỏ đến người buôn bán nhỏ, đều công việc bận rộn. Nơi đại nho Lưu Chính Huân ở, tất cả mọi người, toàn bộ trở thành đối tượng dò xét.

Đến chạng vạng tối, một xấp tình báo chi tiết dày cộm, xuất hiện ở trên bàn của Phương Vân. Xem hết tất cả tư liệu, Phương Vân thở ra một hơi thật dài:

“Bình Định hầu, Trần Quốc hầu, các người quả nhiên không tệ!...”

Bình Định hầu, Trần Quốc hầu hành tung có lẽ bí ẩn, nhưng nếu muốn giấu diếm tất cả mọi người là không thể nào. Ngoại công Phương Vân trước khi buộc tội, có người nhìn thấy Bình Định hầu cùng Trần Quốc hầu, xuất hiện ở phụ cận lều cỏ của đại nho Lưu Chính Huân.

Hai người này, lại có thể nghĩ tới lợi dụng ngoại công Phương Vân để đối phó Phương Lâm. Dùng người Phương gia đối phó người Phương gia, tự nhiên là không còn gì tốt hơn.

“Phương Lâm phẩm đức không đủ để phong hầu” Một lão nhân nhiều năm sống một mình tại lều cỏ, chân không bước ra khỏi nhà, làm sao có thể hiểu được người mà mình chưa từng gặp mặt, là phẩm hạnh gì đó? Hiện tại đáp án công bố, là bởi vì lời nói của hai vị đương kim Hầu gia.

Phương Vân mắt nhắm lại, trong mắt xẹt qua hào quang suy nghĩ. Tất nhiên đã biết rằng là hai người kia giả trò, rất nhiều nghi hoặc đã có thể dễ dàng giải quyết.

Bình Định hầu cùng Trần Quốc hầu là đương kim vương hầu, còn có quý tộc huyết thống. Dùng thân phận bọn họ, muốn hắt nước bẩn vào đại ca, thật sự quá dễ dàng.

Phương Vân thậm chí có thể đoán được, hai người này tất nhiên không hề không đề cập tới quân quyền tranh chấp giữa bản thân cùng Tứ Phương hầu Phương Dận, mà sẽ đem mình nhắc tới với ngoại công cùng một góc độ, theo phương diện phẩm tính mà nói xấu Phương gia.

Phương Vân thậm chí đoán được, bọn họ có khả năng lợi dụng đến chuyện Đông Giao săn bắn, đại ca đã đem thể tử Hứa Quyền cột vào cột cờ. Ngoại công Lưu Chính Huân trọng nhất là dòng dõi, một khi nghe nói loại chuyện này, tất nhiên lập tức tự đối với đại ca tồn ác cảm.

Bình Định hầu cùng Trần Quốc hầu loại lão hồ ly này, muốn đối phó một nho sinh cổ hủ, thật sự không cần phí bao nhiêu cân não.

“Bình Định hầu cùng Trần Quốc hầu hai người này, mọi cách làm khó dễ. Thật không thức thời vu, sớm muộn phải diệt trừ!”

Phương Vân trong mắt xẹt qua một tia hàn quang, đây cũng không phải là bọn họ lần đầu đến làm khó. Nếu không phải bởi vì trên người bọn họ còn trên danh hiệu quý tộc hầu, thì đã sớm chết không biết bao nhiêu lần.

Ngẫm nghĩ, Phương Vân viết vài phong thư trực tiếp phái người đưa đến mấy vị đại nho cùng lão sư Quách Bá Tế giao hảo ở trong kinh thành.

Nhưng mà, Phương Vân cũng không có khiến các đại nho này vì đại ca cầu tình. Đại nho cũng có sự kiên trì của đại nho, hành vi thường ngày nếu là giành tư lợi, đừng nói lão sư Quách Bá Tế. Thể diện của Phu tử cũng không thể bán được. Nhưng lúc này lại hoàn toàn ngược lại.

Phương Vân theo góc độ nhân luân, khiến cho mấy vị đại nho khuyên bảo ngoại công Lưu Chính Huân. Khiến cho hắn buông tha quan niệm, dòng dõi cổ hủ, một lần nữa thừa nhận mẫu thân cùng phụ thân.

Ngoại công lần này buộc tội, một mặt là bởi vì Trần Quốc hầu cùng Bình Định hầu nói dối. Nhưng về phương diện khác, cũng là bởi vì hắn thành kiến đã sâu. Quan niệm đối với Phương gia, thâm căn cố đế, mới có thể bị người lợi dụng.

Sau khi làm xong những cái này, Phương Vân lại lặng lẽ rời khỏi tử lâu, đi đến Trung Tín hầu phủ. Vì này lão thành tinh, loại nhân vật như Trung Tín hầu, dùng ti tiện xuất thân, lẫn vào triều đình vương hầu, hơn nữa ở trong thế lực khắp nơi như cá gặp nước, phương nào cũng không đắc tội. Hắn làm người, đều có chỗ hơn người.

Phương Vân trước khi bãi phỏng ngoại công, hy vọng nghe một chút vì Hầu gia trứ danh này dùng trí tuệ cùng mưu lược này cho ý kiến.

Ở trong thư phòng Trung Tín hầu trong, Phương Vân gặp được vị Hầu phủ này, Phương Vân cũng không quanh co lòng vòng, thẳng vào chủ đề, biểu lộ ý tứ của mình.

Trung Tín hầu trầm ngâm một lát, nhấp một ngụm trà thơm, mỉm cười nói:

“Thật ra, nếu nói là thành kiến dòng dõi. Lệnh phu hôm nay quý là vương hầu, phú quý vô cùng. Muốn xứng Hoa Dương phu nhân, đó là dư dã. Nói đến dòng dõi, tất nhiên không thật. Ngoại công người trong lòng, đến nay không chịu tha thứ cho lệnh tôn, chưa hẳn thật sự là bởi vì hắn xuất thân thảo mang”.

“Hầu gia ý là gì? “ Phương Vân lộ ra thần sắc lắng nghe.

Trung Tín hầu mỉm cười, một câu nói toạc ra chân tướng:

“Có câu, gọi là thâm lao phải theo lao. Lệnh tôn càng thành công, chỉ biết chứng minh hắn lúc trước càng sai lầm. Hơn nữa, trong lòng hắn, tạo thành hắn và Hoa Dương phu nhân cha con không thể nhận nhau, cũng là lệnh tôn. Đây mới là nguyên nhân thực sự hắn đến nay vẫn không chịu tha thứ cho lệnh tôn, lệnh đường. Hơn nữa giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Ngoại công người trời sinh tính như thế, giống như việc này, cũng không kỳ quái. Nhưng mà, ngoại công người cùng Hoa Dương phu nhân trong đó, ngược lại cũng không phải là không có đường sống”.

Phương Vân trong lòng khẽ động: “Vậy nói như thế nào? “

Trung Tín hầu cười cười, ánh mắt chớp động như ánh nến: “Ngoại công người nếu là thật sự không chịu nhớ tình cha con, còn chưa hẳn sẽ buộc tội Thế tử. Hắn lại đi làm như vậy, vậy nói rõ, trong lòng của hắn vẫn có một tia đường sống quay lại. Ta thậm chí có thể khẳng định, Trần Quốc hầu cùng Bình Định hầu, tất nhiên xuất phát từ quốc thể mới khuyên động ngoại công người. Hai huynh đệ các người, nói cho cùng vẫn là dòng họ của hắn. Nho gia lấy thiên hạ làm trọng, nếu là huyết mạch của hắn nguy hại đến quốc thể. Hắn tất nhiên sẽ ngồi không yên”.

Dùng một chút, Trung Tín hầu nói: “Người lần này đi gặp hắn, hòa hầu phải nắm giữ cho tốt. Hiểu đúng nghĩa mới là cần thiết, nhưng không thể bức quá gấp, nếu không sẽ phản tác dụng. Hắn có thể kiên trì hơn hai mươi năm không thừa nhận lệnh đường, bản tính của hắn có thể thấy được. Người đi gặp hắn, cần mềm mỏng, người không phải đi cùng hắn biện luận, mà là đi thuyết phục hắn. Nhớ lấy không thể tức giận, việc này, ta tặng hai chữ Nhân luân”

Phương Vân trầm mặc không nói, trong lòng có chút hiểu được:

“Đa tạ Đại nhân, Phương Vân thụ giáo! “

“Ha ha, đi thôi” Trung Tín hầu dứt lời, đứng dậy.

499. Chương 488: Gặp Mặt Ngoại Công

Từ Trung Tín hầu phủ đi ra, Phương Vân tìm một gian khách điểm do thủ hạ Thiêu Thân mở, vào trong đó ở, cẩn thận suy nghĩ một đêm.

Chuyện này đã điều tra rõ, ngoại công tính cách bảo thủ, tại bản tính đại nho bị Bình Định hầu cùng Trần Quốc hầu lợi dụng, dùng để công kích đại ca Phương Lâm. Sự tình tuy ác liệt, nhưng dù sao chuyện cũng có nguyên do.

Ngoại công Lưu Chính Huân chỉ là tính cách cố chấp, gần như bất cận nhân tình, mà cũng không phải bất trị như trước đây Phương Vân nghĩ. Hẳn dù sao vẫn là ngoại công của mình, mẫu thân cho đến nay hàng năm có vài ngày, đều lấy nước mắt rửa mặt, đúng là bởi vì không thể được phụ thân tha thứ. Phương Vân có thể không lo lắng cảm thụ của người khác, nhưng không cách nào không lo lắng cảm thụ của mẫu thân.

Hơn nữa ở sâu trong lòng, Phương Vân cũng hy vọng tu bỏ lại quan hệ giữa ngoại công cùng mẫu thân, phụ thân, đền bù cho mẫu thân. Loại chuyện này, bất kể là phụ thân hay mẫu thân, cũng không thích hợp ra mặt. Ngược lại là đại ca cùng mình, còn có khả năng tu bỏ quan hệ hai bên.

Nhưng mà, ngoại công hiện tại đối với đại ca thành kiến đã sâu, thậm chí còn viết văn thư buộc tội hẳn. Có thể làm chuyện này, cũng chỉ có mình.

“Nhân luân, nhân luân..

Phương Vân ở trong phòng, tựa lưng vào ghế dựa, nhắm mắt lại, yên lặng suy nghĩ. Chuyện này quan hệ đến đại ca phong hầu, cùng với tâm nguyện của mẫu thân, Phương Vân không thể không cẩn thận suy xét. Ở phương diện này, võ công là không có đất dung võ.

Phương Vân tự hỏi, còn không có coi trời bằng vung, dám động thù đối với ngoại công của mình. Cửa ải này, cũng không thể gây khó dễ bằng vũ lực. Hơn nữa mẫu thân cũng quyết không tha thứ cho chính mình.

“Hơn hai mươi năm đối với con gái của mình không quan tâm, thậm chí đem con của mình trực xuất khỏi gia môn, thật sự là không rõ, người này rốt cuộc là cổ hủ tới trình độ nào, mới có thể làm ra loại quyết định này!...”

Phương Vân lẩm bẩm tự nói, một đêm này, trong phòng của hắn đèn sáng.

“Lọc cọc! Lọc cọc..

Xe ngựa từ từ đi, càng đi càng vắng vẻ. Ở đây đã không thuộc về phạm vi hoàng thành.

Phương Vân ngồi ở trên xe ngựa, xuyên thấu qua bức màn nhìn ra ngoài cửa sổ. Trong lòng hồi tưởng đến về tư liệu của ngoại công. Mẫu thân Hoa Dương phu nhân cũng đi ra từ thân thư hương thế gia, tuy không có có nhiều cự phú, nhưng cũng là đại gia tộc, gia đình có tiếng là học giới uyên thâm

Lưu thị tộc trạch, cũng được xưng tụng đại khí. Quyết sẽ không đặt tại nơi vắng vẻ này. Trên thực tế, nơi này là chỗ ở của ngoại công Lưu Chính Huân.

Từ sau khi mẫu thân rời bỏ hẳn, cùng phụ thân Phương Dận cùng một chỗ, cứu cứu lại vứt bỏ văn theo buôn bán, ngoại công giận tím mặt, đem hẳn trực xuất khỏi gia môn. Sau đó rời bỏ Lưu thị tộc trạch. Hẳn cho rằng nơi đó là nơi hai nghiệt tử nghiệt nữ sinh ra, không muốn cùng bọn họ có quan hệ, nên ra ngoài thành lập một gian nhà tranh, từ đó ở ru rú trong nhà, hầu như tách biệt với cuộc sống.

Vài đám mai đứng ở bên đường, ở phía trước mà một số gian nhà rách nát. Ở trong một mảng cỏ um tùm, có một gian nhà tranh cô đơn.

Phương Vân rũ áo bào, từ trong xe ngựa đi xuống, lẳng lặng nhìn quanh phá trước. Nhà tranh phía trước chính là nơi ngoại công Lưu Chính Huân ẩn cư. Phương Vân nhìn lướt qua, chỉ thấy ngôi nhà tranh nóc cũ nát, cỏ tranh loạn hết cả lên, hiển nhiên đã lâu không có tu sửa. Trên thềm, đá cỏ rêu mọc đầy, hiển nhiên đã lâu không có người nào quét dọn.

Phương Vân nhớ tới tư liệu sưu tập, ngoại công năm đó rời đi, dẫn theo một số hạ nhân. Nhưng bởi vì bọn họ nói vài câu tốt cho mẫu thân cùng cữu cữu, ngoại công mình đã bắt cận nhân tình, trực tiếp đem tất cả mọi người đuổi đi. Một thân một mình ở trong này, cũng không có ai phục thị.

Lưu thị gia tộc dù gì cũng là thư hương môn đệ, Lưu Chính Huân đúng là tiền nhiệm nguyên sĩ. Hôm nay một thân một mình ở tại đây, không ai tới thăm, cũng không có ai quét dọn sân nhỏ, một lão nhân một mình ở tại nơi đây, không khỏi làm cho người ta cảm thấy cô đơn, thê lương.

“Gieo gió gặt bão mà!...”

Phương Vân thở dài một tiếng, nhưng trong lòng cao hứng không nổi. Huyết mạch liên hệ, thì không cách nào cắt đứt. Lưu Chính Huân bất kể thế nào cũng vẫn là ngoại công của mình. Phương gia quý là vương hầu, quý cực nhất thời; cữu cữu Tôn Trọng Vinh càng là cự phú. Mà ngoại công lại ở tại một ngôi nhà tranh cũ nát như vậy, xem thế nào cũng làm cho người ta cao hứng không nổi. Mặc dù tất cả những cái này, đều là do chính hắn tạo thành!

“Ngoài cửa là người phương nào..

Nhưng vào lúc này, một thanh âm già nua từ trong nhà tranh truyền đến. Ngự khí lạnh như băng, tựa như một khối đá lạnh vậy.

Phương Vân hơi trầm ngâm, rũ áo bào, ở bên ngoài nhà tranh cung kính quỳ xuống: “Ngoại tôn Phương Vân bái kiến ngoại công.”

Ngoại công Lưu Chính Huân có thể đối với mẫu thân cùng cữu cữu hồ hững, thậm chí giận dữ mắng mỏ, nhưng Phương Vân làm ngoại tôn, cũng không thể không phân cấp bậc lễ nghĩa.

Trong phòng bỗng nhiên truyền một tiếng hừ lạnh: “Hừ! Lưu Chính Huân ta không con không cái, người là ngoại tôn nhà ai, lung tung bái kiến ngoại công...”

Phương Vân lập tức biến sắc, lời này đã có phần quá mức, nhưng mà hắn vẫn nhịn được: “Tại hạ Phương Vân, phụ thân Tứ Phương hầu Phương Dận, mẫu thân Lưu thị, là con gái của tiền nhiệm nguyên sĩ Lưu Chính Huân..

“Câm mồm, ta không có con gái bất hiếu như vậy!”

Một tiếng giận dữ quát mắng từ trong nhà truyền đến.

Phương Vân trong mắt xẹt qua một giận dữ, nhưng vẫn là cố nhịn xuống. Mẫu thân là con gái hắn, hắn có thể quát tháo, nhưng mình làm văn bối, lại không thể đối với trưởng bối vô lễ.

Phương Vân không nói lời nào, trong túp lều cũng một mảnh yên lặng. Tựa như lão nhân trong phòng, cũng đang đánh giá Phương Vân.

“Hừ! Cá mè một lứa! Rõ ràng trong lòng tức giận, lại ỉn mà không phát, cũng là đồ gian trá. Người đi một chuyến này, là vì đại ca Phương Lâm người mà đến đây! Hừ, ta tuy tối cảm

hận là loại gian trá như các người, nhưng mà “Hiếu lễ” chính là nghĩa nho gia, ta lại không thể không để ý tới nghĩa nho gia. Người đã muốn vì đại ca người cầu tình, vậy hãy đối với câu này đi...”

“Bộp!”

Nhất quyển giấy Tuyên Thành bay ra, rơi ở trước người Phương Vân không xa.

Phương Vân nhìn liếc qua, lập tức ánh mắt co rút lại. Cuộn giấy Tuyên Thành này dường như bên ngoài, rõ ràng là giấy do triều đình cung cấp cho gia đình vương hầu. Ngoại công tuy là tiền triều nguyên sĩ, nhưng nho gia cùng binh gia khác biệt. Chất giấy mà bọn họ sử dụng, cũng khác với loại này.

Hắn nói khẩu văn thơ đối ngẫu của mình, lập tức đã ném ra nhất quyển văn thơ đối ngẫu đã viết xong. Rõ ràng là vì hắn mà chuẩn bị. Hắn làm sao có thể biết mình tới đây, hơn nữa đã chuẩn bị loại vật này.

Phương Vân con mắt nhắm lại, trong mắt lóe lên từng đạo hào quang suy nghĩ. Tiếp đó trong mắt xẹt qua một tầng giận dữ: “Trần Quốc hầu, Bình Định hầu..

Giấy Tuyên Thành rõ ràng xuất phát từ Trần Quốc hầu, Bình Định hầu. Ngoại công là một nho sinh cổ hủ, cũng không có khả năng ngờ tới mình sẽ đến. Nhất định là có cao nhân chỉ điểm. Phương Vân vô ý thức đã nghĩ đến Trần Quốc hầu cùng Bình Định hầu. Nhưng lại mơ hồ cảm giác không đúng, hai vị Hầu gia này hẳn là còn không có loại tình trạng thận trọng như vậy.

Phương Vân đứng dậy, tiến lên một bước, cầm giấy Tuyên Thành lên mở ra xem, một loạt văn tự lập tức đập vào mắt.

“Phu mãng phu, từ mãng phu, phu tử mãng giáp...”

“Thật sự là được một tác lại muốn tiến một thước..

Nhìn thấy những chữ này, Phương Vân lập tức đột nhiên biến sắc. Năm đó ngoại công Lưu Chính Huân cực lực phản đối phụ thân cùng mẫu thân cùng một chỗ, lý do chính là một mãng phu.

Phu mãng phu, từ mãng phu, rõ ràng là châm chọc mình và phụ thân, đều là lãnh binh bên ngoài, chỉ hiểu chém giết, chiến tranh, mãng phu không hiểu được lễ nghi giáo hóa.

“Phu mãng phu, từ mãng phu, phu tử mãng phu” Loại câu đối này tương đối đơn giản, thậm chí về mặt ý nghĩa nào đó, đều gọi không được câu đối. Ngoại công Lưu Chính Huân hiển nhiên cũng không có thật muốn khảo vấn thơ đối ngẫu gì, mà là muốn mượn cái này nhục nhã hai cha con mình.

Cái loại văn thơ đối ngẫu này, nhìn như dễ dàng, nếu đối là hai người không chút nào tương quan. Rất dễ dàng đối được, thậm chí trả lời lại một cách mỉa mai, nhục nhã đối phương. Nhưng Phương Vân cùng Lưu Chính Huân quan hệ đặc thù, lại khiến cho bộ văn thơ đối ngẫu đơn giản này, trở nên phức tạp.

Con gái của ngoại công, chính là Hoa Dương phu nhân, là mẫu thân mình. Phương Vân trả lời lại một cách mỉa mai, cầm quan hệ cha con viết lên văn chương, lập tức chính là bất hiếu, là đại nghịch bất đạo. Con của ngoại công, là cữu cữu Tôn Trọng Vinh, Phương Vân nếu như đem ngoại công cùng cữu cữu không chút nào tương quan lên văn chương, biểu đệ Tôn Thế Khôn cũng không bỏ qua cho mình. Hơn nữa như vậy cũng có vẻ bất nhân.

Loại văn thơ đối ngẫu này, đối tới nhất chính là “phu cùng phu” Nhưng bà ngoại sớm đã mất, đem bà ngoại đã qua đời viết lên văn chương, xem thể nào cũng là việc không nên làm.

Hai người có một tia huyết mạch liên hệ, lập tức khiến cho Phương Vân làm về dưới này, thể nào cũng không tốt. Đối được, thì bản thân bất nhân bất nghĩa bất trung bất hiếu, cái này so với “Mãng phu” thì còn nhục nhã còn muốn nghiêm trọng hơn nhiều. Nếu truyền đi, triều đình đại nho chỉ sợ đối với mình cũng không muốn gặp mặt.

Mà nếu như tuyển một số đề tài văn thơ đối ngẫu khác, lại không đến nơi đến chốn, ra vẻ mình vô năng. Ngược lại bị ngoại công cổ hủ xem thường. Bất kể như thế nào, hai người huyết mạch liên hệ, khiến cho văn thơ đối ngẫu đơn giản này, trở nên phức tạp không ít, rất làm cho người ta đau đầu.

“Thế nào, đối không được sao? Đối với không được, thì tự mình rời đi! Lưu Chính Huân ta nhà tranh tuy cũ nát, nhưng người không hiểu thi tự không hiểu được cấp bậc lễ nghĩa thì không thể đi vào...”

Thanh âm trong nhà, lạnh lùng nói.

Phương Vân trong mắt bỗng nhiên xẹt qua một tia giận dữ, hẳn làm sao có thể dễ dàng buông tha như vậy.

“Về dưới văn thơ đối ngẫu này, người là chuẩn bị để cho ta dùng bút mực ghi lên? Hãy để cho ta đọc lên?”

“Bút mực, chỉ có người hiểu sách đạt lễ, hiểu thi từ văn vẻ mới có thể dùng. Loại người như người, thì hãy đọc ra đi...”

Ngụ ý, Phương Vân chính là một mãng phu, không có tư cách sử dụng bút mực.

Phương Vân cũng không cùng hắn so đo, chấp tay: “Nếu như thế. Ta đây sẽ trực tiếp đọc lên...”

“Ta nghe...” Thanh âm lạnh lùng trong nhà nói.

Phương Vân trầm ngâm một lát, mở miệng nói: “Người nghe cho rõ, sư hủ nho, đồ hủ nho, sư đồ hủ nho...”

Ngoại công Lưu Chính Huân nhiều chỗ làm khó, Phương Vân tiên lễ hậu binh, tự giác đã làm đủ cấp bậc lễ nghĩa, cũng không cần ẩn nhẫn nữa. Mới mở miệng, lập tức hiển lộ ra bản sắc miệng lưỡi như kiếm của mình. Ngoại công châm chọc cha con mình không thông thi từ, là vũ phu, mãng phu. Phương Vân đã trực chỉ hần là toan nho, hủ nho, thậm chí ngay cả lão sư dạy hần thi từ văn chương, cũng một lần mắng tới.

Có thầy mới có trò. Ngoại công cổ hủ, bất cận nhân tình như vậy. Hần cùng vị sư phụ không biết tên kia, hiển nhiên không thoát được quan hệ.

“Làm càn! “

Trong túp lều, Lưu Chính Huân giận tím mặt. Nho gia trọng nhất nghĩa thầy trò. Lưu Chính Huân tuy cổ hủ, nhưng nguyên nhân chính là như thế, ngược lại càng không cho phép người khác, chỉ trích lão sư của mình. Phương Vân một lời trực chỉ hần là hủ nho, thậm chí ngay cả lão sư đều mắng tới, hần sao có thể không giận.

“Tại sao, đây là đối không được tình tế sao? “ Phương Vân cười lạnh nói.

Trong túp lều hoàn toàn yên tĩnh, một lát sau, một tiếng hừ nặng nề vang lên: “Lên đây đi! “

500. Chương 489: Đấu Văn

Phương Vân áo bào rũ xuống, lập tức đi về phía nhà tranh. Vừa mới đi đến bậc thang, thì thanh âm trong phòng lại vọng ra:

“Dừng lại! Đứng ở nơi đó”.

“Có ý tứ gì? Người muốn đối ý?” Phương Vân hỏi, nhưng vẫn dừng bước.

“Ta cũng không có nói, người qua cửa ải này, lập tức có thể tiến đến. Ta chỉ để cho người đối câu mà thôi. Lưu Chính Huân ta dù gì cũng là một trong bảy mươi hai nguyên sĩ tiền nhiệm, ra đề mục sao lại có thể đơn giản như thế?” Thanh âm trong phòng nói.

Phương Vân nghe hần nói như thế, ngược lại nở nụ cười: “Tốt! Dù sao tâm tư của người xem cha con nhà ta là mãng phu vẫn còn chưa chết. Ta cho người cơ hội. Người cứ việc ra đề mục. Ta tận lực bồi tiếp”.

“Khẩu khí thật lớn! Ta chỉ ra ba đề mục, người nếu đáp ra, liền đi vào trong đây” Người trong phòng lạnh lùng nói.

“Nho gia tính thích hoa mai, ẩn dụ không sợ gian gian, để thể hiện ngạo cốt. Đề thứ nhất, người lợi dụng hoa mai làm đề, ghi một bài thơ. Nhưng trong thơ cũng không còn có hai chữ hoa mai” Lưu Chính Huân nói.

Phương Vân trong lòng cười lạnh một tiếng, đề mục này quả thật có chút khó khăn, nhưng làm sao có thể làm khó được hần. Hơi trầm ngâm, Phương Vân lập tức mở miệng ngâm lên:

“Long đông vạn mộc hữu, duy quân tiểu chi đầu. Phi sương tiểu phi tuyết, độc bả ám hương lưu”.

Trong bài thơ này cũng không có hai chữ hoa mai, nhưng không câu nào nói không phải hoa mai, “long đông”, “phi sương”, “ám hương” nói đúng là hoa mai. Phương Vân một bài thơ ngâm ra, lập tức đi lên một bậc thêm

Trong túp lều một mảng trầm mặc, tựa như không ngờ rằng Phương Vân nhanh như vậy đã làm ra bài thơ này. Bài thơ này truyền lưu đi ra ngoài, tất nhiên lại là một bài thơ vô cùng tốt. Những câu thơ không mang theo chữ mai, nhưng lại thể hiện ra là mai. Nếu đối là đại nho khác, cũng phải khen mấy câu. Nhưng mà, Lưu Chính Huân lại nhẹ nhàng né qua, lập tức nói ra đề thứ hai:

“Người không thể có ngạo khí nhưng không thể không có ngạo cốt. Trúc mặc dù như mai, nhưng cũng là ngạo cốt có thừa, rất được văn nhân nhà sĩ yêu mến. Đề thứ hai, người lợi dụng trúc làm đề, làm một bài thơ, trong câu thơ, vẫn như trước không được có từ trúc.”

Phương Vân trầm ngâm không nói, trúc mặc dù rất được văn nhân yêu thích, nhưng câu hay lại không nhiều. Vịn trúc, nhưng lại không dùng một chữ trúc, quả thật có chút khó khăn.

“Nếu là làm không ra, thì tự mình trở về đi”.

Trong phòng truyền ra một tiếng hừ lạnh.

Phương Vân trong lòng xẹt qua một tia tức giận, lập tức nói:

“Đề mục thứ hai ta đã nghĩ ra, người hãy nghe cho kỹ”.

“Nhất tiết phục nhất tiết, thiên chi toàn vạn hiệp. Ngã tự bắt khai hoa, miễn liêu phong dữ điệp”.

Phương Vân đọc ra xong bài thơ, lại đi lên vài bậc, trực tiếp đi tới trước màn cửa nhà tranh nói: “Nói đi, đề mục thứ ba là cái gì?”

Chỉ trong thời gian ngắn, Phương Vân liên tục qua hai ải, đi tới trước màn cửa. Thậm chí có thể xuyên thấu qua màn cửa, trực tiếp nhìn thấy thân ảnh của người trong phòng. Người trong phòng rất cuộc tránh không được có chút hô hấp dồn dập. Đề thứ ba chậm chạp không có cho ra, tựa như đang minh tư khổ tưởng.

Phương Vân cũng không sốt ruột, nhàn nhã chờ đề mục cuối cùng này. Ngoại công này của hắn, vừa cổ hủ lại tâm cao khí ngạo. Lần này mình liên tục phá hai đề mục tự cho là rất khó của hắn, đối với việc hắn cho rằng cha con Phương gia đều là măng phụ, không phải là người biết văn vẻ mà nói, tất nhiên là đã kích.

“Hô!”

Ngay vào lúc này, một trận gió thổi màn cửa lên, nhập vào trong nhà tranh. Phương Vân cảm giác được, người trong phòng thân thể bỗng nhiên rung động, tiếp đó trong tai nghe được một thanh âm:

“Tốt! Đề thứ ba lợi dụng vịnh gió làm đề. Người nếu như đối ra, thì có thể tiến vào. Nhưng mà, ta còn có một yêu cầu. Đây là đề thứ ba, người tất nhiên làm thơ, như vậy câu đầu tiên phải lấy số ba làm phá đề. Câu thơ chú ý cân đối tinh tế. Tất nhiên dùng số ba làm phá đề, thì các câu thơ sau mỗi câu phải có một con số. Người làm thơ đi”.

Phương Vân nghe vậy trong lòng lập tức chấn động.

Gió, vô hình vô tướng, dùng để vịnh vật, so với mai cùng trúc thì khó hơn một ít. Nhưng mà, Phương Vân tất nhiên có thể làm ra Vịnh mai thơ, Vịnh trúc thơ, muốn làm một bài Vịnh phong thơ, mặc dù có điểm khó khăn, nhưng thực sự không là vấn đề. Nhưng mà, mỗi một câu trong thơ có một con số, kết quả lại hoàn toàn không giống với lúc trước.

Vịnh phong thơ khó khăn lập tức lớn hơn không chỉ gấp trăm Phương Vân tuy tự thi tài cao nhanh nhẹn, nhưng mà nghe được phải làm một bài Vịnh phong thơ, mỗi một câu bên trong không thể mang chữ phong, đồng thời mỗi một câu bên trong lại phải có một con số, còn phải dùng số ba làm phá đề. Cũng không khỏi nhú mày.

“Người nếu là làm ra bài thơ này, ta từ nay về sau không ở trước mặt người Phương gia nhắc tới hai chữ Măng phụ nữa, cũng không nhắc lại bốn chữ thi từ văn chương. Ta cho người thời gian một nén hương, người chậm rãi suy nghĩ đi”.

Trong phòng thanh âm già nua vang lên, tiếp đó vang lên một hồi thanh âm tác tác. Sau một lát, một hồi mùi đàn hương nhẹ nhàng đi ra, lại là thật đánh lừa đốt một nén hương.

Phương Vân cau mày, minh tư khổ tưởng. Trong đầu hắn, vận chuyển với tốc độ trước kia chưa từng có. Từng câu thơ một xẹt qua trong óc, lại nhanh chóng bị hắn gạt bỏ.

Mỗi câu trong thơ có một con số, yêu cầu này làm Phương Vân nghĩ ra được rất nhiều câu, nhưng toàn bộ đều không thích hợp. Thời gian chậm rãi trôi qua, Phương Vân chân mày càng cau chặt lại.

“Còn lại nửa nén hương!”

Thanh âm trong phòng lạnh như băng nhắc nhở.

Phương Vân đứng ở bên ngoài màn cửa vẫn không nhúc nhích, sắc mặt hơi có chút tái nhợt. Trong lòng bàn tay đã chảy ra mồ hôi. Đề thứ ba đã ở bên ngoài phòng, dựng lên một bức tường cao.

Để mục rất khó, nhưng Phương Vân không có lựa chọn nào khác. Đây cũng không phải đơn giản là đấu văn như vậy. Nếu là làm không được, với tính nết của ngoại công, chỉ sợ lập tức đoạn tuyệt tất cả đường sống.

Phương Vân cũng không cho rằng, một hủ nho hơn hai mươi năm kiên trì không chịu thừa nhận con gái mình, đối với chuyện của mình lại có thể khoan dung. Tuy Phương Vân cũng hoài nghi, người trong phòng kia chưa chắc đã làm ra được đề mục này, nhưng đề mục này, hẳn chỉ là người ra đề, còn người làm chính là mình.

“Chuyện này, quan hệ đến hạnh phúc của đại ca cùng Phúc Khang công chúa. Ta tuyệt đối không thể thất bại!”

Phương Vân trong lòng âm thầm nói.

Thời gian chậm rãi trôi qua, sau một lát, thanh âm trong phòng một lần nữa vang lên:

“Chỉ còn chỉ có một chút hương đầu. Người nếu như làm không ra, liền trở về đi. Về phần việc Phương Lâm, không cần phải nhắc lại. Người lỗ mãng tự đại như thế, coi trời bằng vung, không đếm xỉa triều đình luật pháp, cho dù lập nhiều công lao lớn, cũng chỉ là mãng phu, làm không được vương hầu!”

Phương Vân nghe hẳn lần nữa đề cập tới mãng phu, trong lòng tức giận không thôi, bật thốt lên nói: “Mãng phu, mãng phu... dù mãng phu thế nào, cũng một nữ tể của người. Nếu như chúng ta là mãng phu, vậy người là cái gì?”

“Hừ! Rất nhiều năm trước, ta cũng đã đem mẹ của người trục xuất khỏi gia môn. Cha con Phương gia các người, cùng ta có liên quan gì” Trong nhà tranh hừ một tiếng nói.

“Đã không liên quan, vậy tấu công văn lại là chuyện gì? Người cũng là người đọc qua sách thánh hiền, kiêm nghe thì rõ, không nghe thì tối, loại đạo lý này, người có biết hay không. Bình Định hầu cùng Trần Quốc hầu mấy câu, người sẽ tin cho rằng thật, suy nghĩ nóng lên, chạy tới buộc tội ngoại tôn của chính mình. Người đã có từng nghe qua cha con Phương gia chúng ta nói chưa? Người làm trưởng bối, đương nhân, đương từ, người tự hỏi lòng, đó có phải là việc mà người làm trưởng bối nên làm hay không?”

Phương Vân tức giận nói.

“Không cần nhiều lời. Thời gian đã đến, người nếu là làm không ra thơ, thì không cần đứng ở đây mà lẩn trở về đi. Ta hai mươi năm trước, đã có thể đem con gái trục xuất, cũng không quan tâm tới một ngoại tôn” Người trong nhà tranh tức giận nói.

“Ai nói ta làm không được. Người hãy nghe cho kỹ”

Phương Vân dừng một chút, mở miệng nói:

“Giải lạc tam thu hiệp năng khai nhi nguyệt hoa quá giang thiên xích lãng bát trúc vạn can tà”.

Câu thơ này, những câu đều là nhắc tới gió, nhưng trong câu lại không có một chữ phong nào. Hơn nữa dùng số ba làm phá đề, mà lại mỗi câu trong đều có một con số, theo thứ tự là Tam, Nhị, Thiên, Vạn. Rất hợp với yêu cầu của Lưu Chính Huân.

Một bài thơ ngâm lên, Phương Vân nhắc màn cửa, vượt qua cánh cửa, một bước bước vào trong nhà tranh. Lọt vào trong tầm mắt có thể thấy được, một người lão giả mặc nho y màu xanh, hơi có vẻ cũ nát, đang xếp bằng ở trên một cái bồ đoàn.

Lão nhân mái tóc trắng, trên trán nhăn nheo, làm cho người ta có cảm giác già nua. Về mặt hắc, cũ kỹ, nghiêm túc, không biết nói cười. Cơ thịt trên mặt cứng nhắc, thật giống như một tảng đá cứng nhắc, tựa như thời gian rất lâu, trên mặt đều khắc ghi một lại vẻ mặt cứng nhắc nghiêm khắc. Mũi hắc nhếch lên, làm cho người ta có một loại cảm giác cổ chấp, bảo thủ, không dễ thuyết phục.

“Đây là ngoại công mẫu thân lưu luyện không quên!”

Phương Vân nhìn sang lão nhân cách đó không xa, yên lặng thầm nghĩ. Trên người hẳn, có phong phạm đại nho, chỉ là thân hình gầy gò, tóc trắng như sương, cũng hơi có chút mất trật tự. Ngoại công hiện tại, cùng với nói là một đại nho, không bằng nói càng giống một lão nhân bình thường.

Phương Vân cẩn thận đánh giá hẳn. Người trước mắt, bất kể là mẫu thân, hay vị cữu cữu trong thành Hoài An kia, cùng vị ngoại công này đều không có chỗ giống như quá lớn. Trên thực tế, bất kể là Mẫu thân hay cữu cữu, đều khó có khả năng cứng nhắc cố chấp như vậy.

Nếu quả thật muốn nói có một chút tương tự, chính là sự cố chấp của bị ngoại công này, đã thành công di truyền cho hai con của mình.

Mẫu thân vì cùng phụ thân cùng một chỗ, dứt khoát bỏ qua ý kiến của ngoại công, gả cho phụ thân, về phần cữu cữu, trực tiếp vứt bỏ văn theo buôn bán, lựa chọn nghề nghiệp mà ngoại công không thích nhất. Hơn nữa sau khi đưa ra quyết định, liền dứt khoát không hối cải, chín trâu cũng kéo không về được!

Trong khi Phương Vân dò xét ngoại công mình, Lưu Chính Huân cũng đang đánh giá hẳn. Hẳn không có nghĩ đến, Phương Vân vào lúc cuối cùng, lại có thể phá giải đề khó này. Cho dù là chính hẳn, tự hỏi cũng không thể ở trong thời gian ngắn như vậy làm ra được. Cái này ngoại trừ phải có tu dưỡng thi từ cao thâm, còn phải có một phần nhanh trí.

Lưu Chính Huân cẩn thận đánh giá thiếu niên đứng ở cửa, đây cũng là lần đầu tiên hẳn trông thấy ngoại tôn của mình. Phương Vân bề ngoài môi hồng răng trắng, dung mạo thanh tú, tuấn mỹ, cùng Hoa Dương phu nhân cực kỳ tương tự.

Thấy rõ dung mạo Phương Vân, Lưu Chính Huân trong đầu vô ý thức xẹt qua một bóng người, trong nội tâm không khỏi mềm nhũn. Nhưng mà, đây cũng chỉ là trong tích tắc, ánh mắt tụ lại, bỗng nhiên trở nên vô cùng sắc bén. Lưu Chính Huân thanh sắc đều bén, một tiếng chột quát lên:

“Nghịệp chương! Còn không quỳ xuống!”

Phương Vân tại nhà tranh quỳ xuống rồi, lần này đi vào trong phòng. Nghe hẳn quát chói tai như thế, ngược lại không quỳ. Lòng mày nhíu lại, thanh âm lạnh lùng nói:

“Người đã không thừa nhận mẫu thân của ta, ta vì sao phải quỳ?”

“Hừ! Ta bảo ngươi quỳ xuống, cũng không phải bởi vì ngươi bất kính trưởng bối. Chu triều luật lệ, cấp bậc Đại tướng quân nghiêm cấm tự ý rời nơi đồn trú, nếu không dùng trọng tội luận xử. Ngươi thân là Đại tướng quân triều đình, là vì tư lợi tự ý rời quân doanh, quay về kinh thành, đây đã là trái với Chu triều luật lệ. Còn không quỳ xuống!”

Phương Vân nghe hẳn chân không bước ra khỏi nhà, nhưng lại ngay cả mình làm Đại tướng quân triều đình cũng biết. Càng khẳng định, cái này đằng sau có người giở trò. Nhưng mà, hẳn cũng không sợ.

“Hừ! Nói đến trái với triều đình luật lệ, phải trị tội người trước đã!!”

Phương Vân nhìn chằm chằm ngoại công mình, ánh mắt giống như đao khắc.

Chỉ một lời này, lập tức kích khởi sóng ngàn tầng. Lưu Chính Huân lập tức đột nhiên biến sắc, nổi giận nói: “Làm càn!”

501. Chương 490: Rời Đi

Phương Vân thần sắc thông dong, đối với phản ứng của ngoại công này của mình, không hề ngoài ý muốn: “Người tiếp xúc sát với luật pháp triều đình. Ta lại hỏi người, người hiện tại có bất luận chức trách gì? Lục bộ thương nghị sắc phong vương hầu, người dùng thân phận gì lẫn vào trong đó. Vương hầu sắc lập, đều có lục bộ quan viên thẩm tra, cho dù bọn họ không thẩm tra, cũng còn có các vị đại nhân Tư chính các đàm phán cùng Nghị chính các. Lại lên trên nữa, còn có Tam Công.

Không có vị trí không có quan chức. Người đã giao ra quyền lợi, thoái ẩn sơn dã. Việc này nên có các đại nhân khác xử trí. Bọn họ cũng còn chưa phát biểu ý kiến, người đã qua mặt các vị đại nhân này, hướng về phía Lục bộ gửi văn thư, hành động lần này để các đại nhân nho gia khác ở chỗ nào, đưa Tam Công ở chỗ nào? Đưa nho gia các đời ở chỗ nào? Thật muốn xem trời bằng vung. Chỉ bằng điểm ấy, có thể trị người tội danh tự ý quan quyền, nhiễu loạn triều chính!”

Phương Vân dứt lời, ổng tay áo phất lên, ánh mắt nhìn thẳng vào lão nhân, tư thế bức người.

“Người...”

Lưu Chính Huân trong lòng chấn động, nhưng lại á khẩu không trả lời được. Phương vân một câu không có vị trí, không có quan chức vừa vặn đánh trúng nhược điểm của lão. Đại Chu triều đại nho các đời sau khi rời khỏi vị trí bình thường đều lựa chọn thoái ẩn, rất ít khi nhúng tay vào triều đình, bởi vì như vậy sẽ đối với người kế nhiệm tạo thành ảnh hưởng.

Lưu Chính Huân nếu như vẫn là nguyên sĩ, làm chuyện gì đều là phạm vị quyền lợi. Nhưng mà, đã rời khỏi vị trí thì sẽ không giống nữa. Vương hầu sắc lập tới giai đoạn thương nghị, bình thường là lục bộ quan viên trước đưa ra cân nhắc quyết định. Sau đó mới trưng cầu ý kiến những quan viên khác.

Khác với sắc lập vũ hầu, Phương Vân cũng chỉ là tại binh gia, nho gia tổ thái độ, sau khi triều đình phân phát công văn, mới thượng tấu công văn. Hơn nữa võ hầu quan hệ trọng đại, địa vị cùng quyền thế hơn xa vương hầu, cho nên phạm vi trưng cầu cũng rất lớn. Nhưng mà bình thường sắc lập vương hầu, chỉ trưng cầu ý kiến quan viên binh, nho hai nhà. Cũng không trưng cầu người thường. Nếu không mà nói, triều đình hơn một trăm vị vương hầu, người người buộc tội thì còn ra thể thống gì.

Hôm nay Phương Lâm sắc phong vương hầu còn đang thương nghị, công văn sắc lập còn chưa phát xuống. Lưu Chính Huân tại giai đoạn lục bộ thương nghị, đã thượng tấu công văn, tiến hành buộc tội. Tại trình tự đã có chút vị phạm quy củ.

Lưu Chính Huân chính là đại nho Chu triều, vốn những quy cũ này không phải là không biết. Chỉ là, thoái ẩn nhiều năm Tư tưởng vẫn còn nhất thời chưa từ giai đoạn nguyên sĩ chuyển đổi. Hơn nữa quá mức nghĩ là đương nhiên, trong tiềm thức vẫn cho rằng Phương Lâm là ngoại tôn của mình. Mình làm như vậy, là quân pháp bất vị thân. Sự tình vẫn là hợp lý.

“Trần Quốc hầu nói với ta, người miệng lưỡi như kiếm, cực thiện giả biện. Ta vốn không tin. Hôm nay xem xét, quả là như thế. Ta tại giai đoạn lục bộ thương nghị, thượng tấu công văn, mặc dù có đối với trình tự triều đình không đúng. Nhưng mà, quốc thể làm trọng, thất phu xem nhẹ. Ta tất nhiên hiểu rõ hấn phẩm hạnh không đoan chính, sao có thể cho phép hấn chiếm cứ vương hầu vị. Người cũng không cần nhiều lời, trở về đi. Mặc người khua môi múa mép ra sao, ta cũng sẽ không thu hồi công văn thượng tấu”.

Lưu Chính Huân miệng nhúc nhích, trầm giọng nói.

“Hừ! Hay một câu quốc thể làm trọng, thất phu xem nhẹ” Phương Vân cười lạnh nói: “Người cũng không cần giả bộ ngụy trang làm gì. Người không phải là yêu quý bộ lông, sợ hãi đại ca Phương Lâm của ta làm bại hoại thanh danh của người, mới thượng tấu phong văn thư này? Người thật đúng là nghĩ đến người là quân pháp bất vị thân? Nói cho người biết, người khác chỉ nghĩ người chỉ là một lão hồ đồ!” Phương Vân nói trúng ngay tim đen, trực chỉ bắn tâm Lưu Chính Huân nghe xong những lời này, toàn thân run rẩy, mặt tức giận đến một mảng trắng bệch: “Nói bậy!”

Phương Vân liếc qua, từng bước một bức tới: “Năm đó người nghĩ rằng ta và phụ thân xuất thân thảo mãng, không môn đẳng hộ đối, muốn chia rẽ cha ta. Thật ra, người làm như vậy, một là muốn bảo hộ cái danh thể gia gia tộc thư hương Lưu thị. Vì cái danh này, người mất đi con gái của mình. Lại về sau, cứu cứu vớt bỏ văn theo buôn bán, người cho rằng cái này bại hoại nề nếp gia phong. Lại là vì cái danh này, đem hấn trục xuất khỏi gia môn. Thậm chí không cho dùng họ Lưu. Vì vậy, người lại mất đi con trai của mình. Con không được dạy, cha chịu trách nhiệm Nho gia lại nói quân quân thần thần phụ phụ tử tử. Người ngay cả làm một phụ thân cũng không hợp cách, thì dựa vào cái gì để tận đạo thần tử?”

“Đạo Nhân luân, chính là đạo lý lớn nhất thiên hạ. Người vì cái danh, ngay cả con ruột của mình cũng có thể bỏ qua. Thử hỏi một người bạc tình như vậy, lại có tư cách gì đi tận đạo quân thần, lại có tư cách gì đàm luận quốc thể làm trọng, thất phu xem nhẹ?”

Phương Vân một lời chạm đến đến nghịch lần đáy lòng Lưu Chính Huân, Lưu Chính Huân lập tức giận đến tím mặt, khóa miệng cũng run rẩy lên, tay hấn chỉ ra ngoài cửa nói: “Người, người... rút ra ngoài cho ta!”

Phương Vân làm sao có thể vào lúc này mà rời đi. Lão đầu từ này quá kiêu ngạo, từ trước đến nay cho rằng trời đất bao la hấn lớn nhất, không chèn ép hấn một chút, hấn làm sao có thể nghe được lời người khác. Phương Vân đắc thế không buông tha người: “Miệng người cứ luôn nói không nhận con cháu. Vậy người giờ đây, quân pháp bất vị thân, lại là vì sao? Đại Chu triều nhiều đại nho như vậy, Trần Quốc hầu, Bình

Định hầu bằng vào cái gì không tìm những người khác, lại cứ tìm tới người. Nếu như người không phải ngoại công của ta cùng đại ca, người thật cho rằng, người có tư cách để cho Trần Quốc hầu, Bình Định hầu đến van cầu người? Nếu như người không phải trên danh nghĩa là ngoại công của ta, người nghĩ rằng ta sẽ vì người mà ngàn dặm xa xôi đuổi tới đây sao?”

“Nói thật cho người biết. Ta thật ra rất không muốn tới gặp người! Những gì người làm, không có bất kỳ một điểm nào, đáng giá ta tôn kính. Ta mười mấy năm qua, ngày chín tháng mười hàng năm, đều phải chứng kiến mẫu thân đưa lên hương án, tắm rửa dâng hương, yên lặng cầu nguyện. Cả ngày đều lấy nước mắt rửa mặt. Ta về sau mới biết được, ngày chín tháng mười, đúng là ngày hơn hai mươi năm trước người đã đem mẫu thân ta đuổi khỏi nhà.

“Người bạc tình như vậy, không đáng làm cha. Mẫu thân của ta lại mỗi ngày nhớ thương người, vì người mà tắm dâng hương, khẩn cầu người được mạnh khỏe sống lâu trăm tuổi. Cũng hy vọng được người tha thứ. Nhưng người tự hỏi lòng, người rốt cuộc làm cái gì? Nếu như không phải vì Mẫu thân, người nghĩ rằng ta sẽ tới cầu người sao? Ta hỏi người, người biết ta sinh ra lúc nào? Người biết Tôn Thế Khôn là ai không? Người biết hấn lớn lên trông ra sao không? Người biết người còn có một con trai là Tôn Trọng Vinh không? Người biết hấn vì một câu của người, không bao giờ dám đặt chân tới kinh thành không?”

“Người cho rằng Trần Quốc hầu là quý tộc, xuất thân cao quý. Người có biết hấn là bởi vì ở trong quân tranh không lại phụ thân ta, lại sợ đại ca của ta phong hầu, Phương gia thế lớn mới tới tìm người? Người nói đại ca của ta coi trời bằng vung, đem thế tử Hứa Quyền cột lên trên cột cờ. Vậy có biết đại ca của ta vì sao làm như vậy hay không? Thế tử Hứa Quyền đến cùng là dạng người gì không? Đại ca Phương Lâm của ta cùng Phúc Khang công chúa hoàng thất yêu nhau. Lúc trước Nhân Hoàng cùng Vũ Mục ước định, Phúc Khang công chúa kim chi ngọc diệp, không có khả năng gả cho người thường. Đại ca chỉ có phong hầu, mới có thể cưới Phúc Khang công chúa làm vợ. Cũng chỉ vì ước định này, hấn phải mai danh ẩn tích, dẫn thân vào quân danh, tại biên hoang lập nhiều chiến công hiển hách, mới có hôm nay. Mất thấy rốt cuộc ước nguyện đã thành, người có tình sẽ thành tâm chúc phúc, người lại thò chân vào. Người thật cho rằng, đại ca của ta quan tâm cái vương hầu vị này sao? Người có biết bản thân mình đang làm cái gì không?”

“Có câu chiêm nghe thì sáng, ít nghe thì tối. Người cũng đã đọc qua sách thánh hiền. Bởi vì Trần Quốc hầu cùng Bình Định hầu tùy tiện một câu, người đã tin, lại còn lỗ mãng đưa công văn buộc tội ngoại tôn của mình! Người thật đúng cho rằng, người cái gì cũng biết sao?”

Lưu Chính Huân xếp bằng ở trên mặt đất, thần sắc chấn động, mới đầu là cực độ tức giận. Nhưng từ khi Phương Vân đề cập, Hoa Dương phu nhân hàng năm ngày chín tháng mười đều tắm rửa dâng hương, tức giận đột nhiên tiêu tán không ít, cả người trầm mặc không ít, ánh mắt hết sức phức tạp.

Đạo thiên địa nhân luân, chính là tất cả lấy đại nghĩa đạo lý làm căn bản. Cho dù là người trong lòng cố chấp, nghe đến mấy cái này, trong lòng cũng sẽ có xúc động.

“Mẹ của người...” Lưu Chính Huân do dự một chút, ánh mắt có phần mê man: “Thật, ngày chín tháng mười, đều... tắm rửa dâng hương...”

Phương Vân cũng không để ý, thuận miệng đáp: “Đương nhiên, loại chuyện này, còn có thể giả sao?”

Lưu Chính Huân lập tức trầm xuống không ít, ánh mắt chớp động. Không phải biết hấn đang nghĩ cái gì.

Phương Vân phục hồi lại tinh thần, cảm giác được không khí trong nhà tranh có phần hơi trầm mặc, lập tức hiểu được, cười lạnh một tiếng nói: “Không ngại lại nói cho người biết một chuyện. Hơn hai mươi năm nay, những thôn dân kia mỗi ngày tiếp tế cho người, thật ra đều là cứu cứu cùng mẫu thân bày mưu đặt kế. Chỉ có điều, sợ người phát giác, cho nên không dám đưa quá nhiều lần. Phòng ốc của người, không có người đồng ý, càng không dám tu sửa. Chỉ có mỗi lần thật sự rách nát không chịu nổi, mới có thể lớn mật tu sửa một chút. Nhiều năm như vậy, người cũng không có phát giác sao? Người nếu như tự mình cảm thấy hoài nghi, có thể đi ra ngoài tìm những thôn dân kia xác minh là rõ”.

“Người mỗi tháng đều đi ra ngoài tản bộ vài ngày. Ta hỏi người, nhìn thấy những lão nhân ngoài đồng ruộng kia, con cháu cả sảnh đường, người có cảm nhận như thế nào? Một bên là dưới gối con cháu quần quanh, một bên là một thân một mình ở trong căn nhà tranh cũ nát này, lại có cảm thụ gì?”

“Hừ! Ta vừa mới tiến đến, người đã ra văn thơ đối ngẫu đề khảo ta. Hiện tại, ta cũng tặng người một câu văn thơ đối ngẫu”.

Phương Vân dứt lời, tay áo vung lên, một ngón tay duỗi ra, ở trên mặt đất vung lên một hồi, liền thấy một tia dao khí rất nhỏ bắn ra, sau đó một hàng văn tự hiện ra trên mặt đất: “Thọ chí mao diệt, hỉ kim thể nhân tôn mãn đường!”

“Hô!”

Phương Vân ghi xong về trên này, ống tay áo thu lại, cũng không đợi ngoại công Lưu Chính Huân trả lời, trực tiếp đi ra khỏi nhà tranh.

Đi ra khỏi nhà tranh, đón gió thổi đến, Phương Vân lập tức thanh tỉnh không ít. Trong tai lại hồi tưởng lại sự cảnh báo của Trung Tín hầu, trên mặt lộ ra nụ cười, hơi gạt nhẹ đầu.

Người người bướng bỉnh như ngoại công, cũng không phải hùng hùng biện, nói vài ba lời là có thể thay đổi chủ ý của hắn. Loại người có tính cách này, chỉ có thể nói ra, để cho bản thân hắn tự suy nghĩ, mà không thể quá mức bức bách. Bản thân ở lại bên trong, sẽ khiến cho không khí cứng nhắc, hoàn toàn phản tác dụng.

Về phần hai chữ “Nhân luân” mà Trung Tín hầu nói, Phương Vân cũng đã làm được. Còn lại, cũng chỉ có thể xem sự tình tự mình phát triển. Nếu như ở trong lòng ngoại công Lưu Chính Huân, hai chữ “Nhân luân” đã không còn gì nữa, hắn thật làm cái gì cũng vô dụng.

“Đi thôi!”

Phương Vân ngồi trên xe ngựa, nhanh chóng rời khỏi nhà tranh.

Cùng lúc đó, trên một ngọn núi cực kỳ xa xôi hai bóng người đang đứng ở trên đỉnh núi, xuyên thấu qua một cái kính đồng, mắt thấy xe ngựa rời đi.

“Đại ca, chúng ta thật cái gì cũng không làm sao? Phương Vân rời nơi trấn thủ chạy đến kinh thành, chúng ta nếu đem chuyện này vạch trần ra, đối với Phương gia tất nhiên sẽ là đả kích rất nặng”.

Một người gầy ốm mặc cẩm y đứng bên cạnh nói.

502. Chương 491: Đại Cuộc Đã Định

“Chúng ta không đối phó được hắn? Nhưng mà vũ hầu vẫn có thể mà? Hơn nữa nơi này là dưới chân thiên tử, ta cũng không tin thật không đối phó được hắn!” Thiếu niên áo xanh nói.

“Vũ hầu chức cao quyền trọng, chỉ bằng một cái phỏng đoán, làm sao có thể nói động đến bọn hắn tới. Hơn nữa, Phương Vân cực giỏi giáo biện. Ta hoài nghi, cho dù vạch trần, hắn cũng có các loại thủ pháp phá giải. Huống hồ, hắn ở kinh thành còn có Thập Tam hoàng tử chiếu ứng. Nghe nói, hắn lần này còn phụng mệnh triều đình, đi Đại Doanh châu điều tra chuyện Doanh nhân hy vọng liên hợp tông phái trung thổ. Hắn đến lúc đó, chỉ cần đem chuyện này ra. Chúng ta chẳng những không đối phó được hắn, ngược lại bạo lộ bản thân” Người trẻ tuổi y phục màu trắng bạc thông dong nói, trong thanh âm đều có một loại khí độ bày mưu nghĩ kế.

Thiếu niên ánh xanh cười không nổi, nếu thật là như vậy, thật đúng là không có biện pháp đối phó với Phương Vân này.

“Đi thôi. Cùng người như Phương Vân liên hệ, cần hết sức cẩn thận. Chúng ta trong này đợi đã lâu, rất dễ dàng bị hắn phát hiện”.

Người trẻ tuổi hoa phục màu trắng bạc dứt lời, từ đỉnh núi đi hạ dưới.

Thiếu niên áo xanh ngẩng nhìn xe ngựa càng đi càng xa, do dự một chút, cuối cùng cũng đi theo rời đi.

Trong nhà tranh, Lưu Chính Huân xếp bằng ở trên mặt đất, vẫn không nhúc nhích. Ánh mắt của hắn chăm chú nhìn vào hàng chữ Phương Vân khắc trên mặt đất, tâm thần bất định.

Cũng giống như Lưu Chính Huân mở ra văn thơ đối ngẫu. Phương Vân lưu lại câu này về trên cũng có ý của tụy ông lại không ở rượu, mà ở tại bên ngoài câu đối.

“Thọ chí hào dự, hỉ kim thể nhân tôn mãn đường...”

Lưu Chính Huân duỗi ra một ngón tay, ở trên hàng chữ Phương Vân lưu lại sờ qua một lần. Nho gia nói chữ chính là người, thân tà thì chữ bất chính. Lưu Chính Huân quý vị nguyên sĩ triều đình tiền nhiệm, tất nhiên cũng có khả năng xem chữ.

Hàng chữ mà Phương Vân lưu lại, bút đi như rồng rắn, nhập gỗ ba phân, nét chữ phiêu dật tiêu sái. Phiêu dật tới một mức độ nào đó cũng có ý nghĩa lỗ mãng, nhưng chính ngấm hợp với xảo trá, hùng biện bình ngữ. Nhưng loại khí khái này...

Lưu Chính Huân sờ qua hàng chữ, trong lòng phát ra thở dài hiếm có trong đời. Hắn đắm chìm trong bút mực đã lâu, đương nhiên nhìn ra, nét chữ Phương Vân bề ngoài phiêu dật, nhưng trong xương cốt lại đường đường chính chính. Người có nét chữ khí khái như vậy, thì làm sao có thể là tiểu nhân nham hiểm, xảo trá?

Lưu Chính Huân trong tai vang lên tiếng nói của Phương Vân:

“Nói thật cho người biết. Ta thật ra rất không muốn tới gặp người! Những gì người làm, không có bất kỳ một điểm nào, đáng giá ta tôn kính. Ta mười mấy năm qua, ngày chín tháng mười hàng năm, đều phải chứng kiến mẫu thân đưa lên hương án, tắm rửa dâng hương, yên lặng cầu nguyện. Cả ngày đều lấy nước mắt rửa mặt. Ta về sau mới biết được, ngày chín tháng mười, đúng là ngày hơn hai mươi năm trước người đã đem mẫu thân ta đuổi khỏi nhà. Người bạc tình như vậy, không đáng làm cha. Mẫu thân của ta lại mỗi ngày nhớ thương người, vì người mà tắm dâng hương, khẩn cầu người được mạnh khỏe sống lâu trăm tuổi. Cũng hy vọng được người tha thứ. Nhưng người tự hỏi lòng, người rốt cuộc làm cái gì? Nếu như không phải vì Mẫu thân, người nghĩ rằng ta sẽ tới cầu người sao?...”

Trong lời nói của Phương Vân, chỉ có những lời này, mang đến cho hắn xúc động lớn nhất. Đạo Nhân luân, là thiên địa thường tình. Cho dù là người ý chí sắt đá, nghe đến những cái này, cũng không khỏi sinh lòng xúc động. Nhân sinh thất thập cổ lai hy, đến loại tuổi như hắn thì đạo lý gì, quát tháo gì cũng đã không cách nào đả động hắn. Trong lòng của hắn duy nhất còn hối tiếc, đó là không thể hưởng thụ vui vẻ của nhân luân.

“Ài!”

Lưu Chính Huân trong lòng phát ra một tiếng thở thật dài, ngón tay một lần nữa mơn trớn về trên của Phương Vân ở trước mắt.

“Thọ chí hào dự, hỉ kim thể nhân tôn mãn đường”, tâm tư của Phương Vân, hắn sao lại không hiểu. Mỗi lần khi ra ngoài, nhìn thấy những lão nhân kia Lưu Chính Huân cũng rất hâm mộ, chỉ là tất cả đều do hắn một tay tạo thành, đã quay đầu lại không được!

“Cộc cộc cộc!”

Một hồi tiếng rõ cửa, ở ngoài cửa vang lên, thanh âm đôn hậu thành thật: “Lưu lão tiên sinh, có đây không? Năm nay có chút rau xanh. Người nhà chúng ta ăn không hết, cố ý chuẩn bị cho lão tiên sinh một phần”.

Lưu Chính Huân ánh mắt biến ảo, trầm ngâm một lát, rốt cuộc mở miệng nói: “Vào đi... ta có việc muốn hỏi người”.

Ngoài cửa, nông phu quần áo vải xanh, ống quần xắn lên, trên mặt lộ ra một tia hưng phấn, bưng một mâm rau xanh đi vào.

“Thuận Chi”, Lưu Chính Huân gọi tên của nông phu nói: “Nói đi. Là ai bảo người đến nơi đây? Là ai bảo người vẫn làm như vậy?”

Lưu Chính Huân ánh mắt sắc bén, thẳng thẫu nhân tâm ở dưới loại ánh mắt này, nông phu vô ý thức cúi đầu xuống, ánh mắt biến ảo, có chút run giọng nói: “Lưu, Lưu lão tiên sinh... người, ta không biết người đang nói cái gì...”

Lưu Chính Huân thấy một màn như vậy, trong lòng lắc đầu, phát ra một tiếng thở thật dài. Người nông phu này bề ngoài trung thực, hơn mười năm trước đã dời đến đây ở. Đến Chính Huân cũng chưa từng hoài nghi qua hắn. Nhưng hôm nay, nghe được Phương Vân nói, lại thấy một màn như vậy, Lưu Chính Huân làm thế nào mà không biết, chuyện này bên trong có vấn đề.

“Nói đi. Tất cả sự tình, ta đã biết, không cần dấu diếm nữa” Lưu Chính Huân thở dài một tiếng nói.

Nông phu thân hình chấn động, nhìn thấy lão nhân thần sắc không giống làm bộ, do dự một chút, rút cuộc ở trước người lão nhân ngồi xuống...

Trung Tín hầu phủ. Một ván cờ đen trắng triển khai, giăng khắp nơi, giết chóc lẫn nhau. Hai bên bàn cờ, một thiếu niên tuấn mỹ, phong độ có thừa, một vương hầu Đại Chu, phong thái hơn người.

“Chiêu Che trời qua biển này của ngươi, dùng không tệ. Hồ sơ Quân Công Minh, đã lần lượt nhập lục bộ. Lục bộ đối với hân ý kiến cũng không phải lớn. Về phần chuyện hân đã từng ngồi qua lao ngục, cũng chỉ có Lại bộ Vương đại nhân làm khó. Nhưng mà, cái này bản thân cũng không coi là địa sự gì. Người không phải thánh hiền, ai cũng từng có lỗi. Nhưng mà, chỉ dựa vào điểm ấy, hân muốn không chế thực quyền, đó là không có khả năng”.

Trung Tín hầu nói, cầm lấy một quân đen, nhẹ nhàng hạ xuống.

Phương Vân thần thái thông dong nói:

“Chỉ cần hân có thể phong hầu, mục đích của ta đã đạt. Về phần thực quyền, hư quyền ngược lại không sao cả. Thực mà hư hư mà thực, loại quân quyền này, nói không chắc được”.

Phương Vân nói, thông dong hạ xuống một quân trắng.

Trung Tín hầu mỉm cười gật gật đầu: “Đạo của binh pháp, Thực mà hư hư mà thực. Phương Vân, người ngược lại được binh pháp tinh mẫn. Mặc dù dùng ở chiến trường, cũng không chỉ dùng ở chiến trường. Quân Công Minh ngồi qua lao ngục đặt ở bình thường, có thể đủ ngăn cản con đường của hân. Nhưng mà hiện tại, lục bộ các vị đại nhân, tính cả người trên kinh thành, đều bị hấp dẫn đến trên người Thế tử. Về phần Quân Công Minh, ngược lại không bao nhiêu người chú ý”.

“Phía Quân Công Minh, trên cơ bản không có vấn đề gì lớn. Đến khi đại ca của ta phong hầu xong, tất cả bên đó cũng sẽ kết thúc”.

Hai người trong khi nói chuyện, ngón tay lên xuống, từng quân cờ đen trắng, lập tức giăng khắp nơi, ở trên bàn cờ hình thành một mảng khí tức sát phạt.

“Đúng rồi. Có chuyện đã quên nói cho người. Anh Vũ hầu Dương Hoàng đã quay về kinh thành. Đại ca người phong hầu chuyện lớn như vậy, hân lại có thể không có ra mặt”.

Trung Tín hầu nhấp nhẹ một ngụm trà thơm, sau đó một ngón tay hạ xuống. Góc Tây Bắc bàn cờ, lập tức hình thành một đạo đại kiếp nạn, đem một con rồng của Phương Vân cuốn vào trong đó.

Phương Vân trầm mặc một lát, tiếp đó trên mặt lộ ra một tia cười lạnh: “Dương Hoàng là người thông minh. Chuyện này, liên lụy đến Vũ Mục cùng Nhân Hoàng. Ngoại trừ các vị đại nhân nho gia. Binh gia vị nào dám cố ý làm khó, đó chính là nhúng tay vào ước định của Vũ Mục cùng Nhân Hoàng, không nể mặt Vũ Mục. Việc đại ca của ta phong hầu, thế tất phải làm. Người khác đang ở trong cuộc, xem không rõ ràng. Nhưng mà, Dương Hoàng ngược lại thấy rất rõ”.

“Bộp!”

Phương Vân đem một quân cờ hạ xuống, lập tức thế cuộc lại chuyển, Trung Tín hầu vừa kẹp lấy long, chuyển bị Phương Vân ăn mất. Một đám quân đen toàn bộ ra khỏi bàn cờ.

Trung Tín hầu nhìn qua, tiếp đó cười to: “Ha ha, hay cho một chiêu minh tu sạn đạo, ám độ trần thương! Ta thừa nhận, ta chủ quan. Nhưng mà, đạo binh pháp, hư hư thực thực, thực thực hư hư. Cờ của ta có lẽ không bằng người, nhưng mà, luận không chế đại cuộc, thì khó nói.”

Trung Tín hầu dứt lời, lại là một quân đen hạ xuống. Quân cờ này hạ xuống, hóa thành đại lượng tiểu kiếp, nuốt mất lượng lớn quân cờ của Phương Vân. Thế cuộc trên bàn cờ lập tức như gió cuốn tàn cuộc, ưu thế Phương Vân khổ tâm chế tạo lập tức bị tan rã.

Phương Vân thấy thế, cũng không ngạc nhiên. Tựa như tất cả những cái này, đã ở trong dự liệu:

“Một pháp thông, vạn pháp thông. Đạo binh pháp, binh tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn. Cho tới bây giờ là ứng đối không có con đường thứ hai. Đã bút giấy động rừng. Trong cờ, cũng có thể tác động toàn cuộc”.

Phương Vân tay hạ xuống, Trung Tín hầu lại tổn binh hao tướng, cục diện một lần nữa trở nên khó có thể phân biệt.

Trung Tín hầu nhặt cờ mỉm cười: “Ha ha, bố đã lâu, cũng đã đến lúc nên quyết thắng thua Hiện tại để nhìn xem bố cục của người, rốt cuộc có phát huy tác dụng hay không”.

Hai người giúp nhau nhặt cờ, nhìn sang bàn cờ, im lặng bất động. Tựa như cùng đợi cái gì.

Thời gian chậm rãi trôi qua, phút chốc đã qua hai khắc...

Hai người vẫn không nhúc nhích.

“Kẹt!”

Cửa thư phòng đột nhiên đẩy ra, Trương Anh một thân nho phục, thở hồng hộc đi vào, nhìn lướt qua hai người, mở miệng nói:

“Phụ thân, Lưu Chính Huân lão tiên sinh đã rút về văn thư buộc tội!”

Trong phòng, hai người nghe vậy đều thân hình chấn động.

Phương Vân thật ra một hơi, tiếp đó trong tay đặt quân trắng xuống: “Hầu gia, ta thắng!”

“Đúng, người thắng!”

Trung Tín hầu trên mặt lộ ra nụ cười, trên mặt không có bất kỳ uể oải nào.

Trưởng tử Tứ Phương hầu Phương Lâm, lục bộ thương nghị trải qua thời gian dài, sau khi tranh luận, rốt cuộc tất cả đều kết thúc: Phương Lâm chiến công lớn lao, chí tình chí nghĩa, chí nhân chí hậu, sắc phong là “Tình Nghĩa hầu”, chiêu cáo thiên hạ. Lục bộ quyết nghị, rất nhanh thông qua Quân Cơ xử xét duyệt. Không nhìn thấy chùa cũng xem mặt phật, bảy vị vô hầu Quân Cơ xử, hầu như là tốc độ nhanh nhất, phê chuẩn văn thư Phương Lâm sắc phong.

Rất nhanh, từng phong văn thư triều đình, như tuyết bay đến trong tay tất cả Tổng đốc, vương hầu, Đại tướng quân, tướng quân, cùng với các cấp quan lại các châu.

Phương Lâm phong hầu, đại cuộc đã định!

503. Chương 492: Nấu Rượu Luận Anh Hùng (thượng) Nguồn: <http://4vn.eu/forum/showthread.php?p=101#ixzz299h8sg8w>

“Đem phong thư này, giao cho lão tiên sinh Lưu Chính Huân ngoài thành”.

Phương Vân ngồi ở trong xe ngựa, ánh mắt bình thản, qua cửa sổ xe đưa phong thư ra.

“Vâng, đại nhân; thuộc hạ tất nhiên sẽ đem thư đưa đến”.

Ngoài xe ngựa, Thiêu Thân giả trang người buôn bán nhỏ tiếp nhận thư, cung kính nói.

“Ừm”.

Phương Vân khoát tay áo: “Đi thôi”.

Thiêu Thân không nhiều lời, xoay người, bước nhanh biến mất trong đám người.

Phương Vân kéo màn cửa xe ngựa lại, dựa vào vách xe ngựa, lâm vào trầm tư, lần này tới kinh thành mục đích đã đạt thành, việc đại ca phong hầu, tất cả đều kết thúc, đã có thể rời kinh thành.

Về phần ngoại công Lưu Chính Huân, Phương Vân vốn có nhiều biện pháp giải quyết. Nhưng mà, hẳn cuối cùng chọn dùng lại là thủ đoạn nhu hòa nhất.

Nhân luân là chính lí của thiên địa. Một người trong lòng nếu không tình huynh đệ, bằng hữu, ân cha mẹ, nghĩa hôn nhân vô đạo tu vi cao tới đâu. Cũng cùng cái xác không hồn không khác gì nhau. Cũng giống như cây khô trên núi đá, không chút ý nghĩa.

Sự tình có thể dùng loại phương thức này giải quyết, Phương Vân nhiều ít vẫn tương đối hài lòng. Người có cứng nhắc tới đâu, cũng có một mặt mềm yếu, ngoại công mặc dù không có nói rõ, nhưng hẳn rút về văn thứ trình lên lục bộ cũng đủ để cho thấy tâm tính của hắn.

Chỉ là, ngoại công đã hơn bảy mươi, tính tình ngoan cố đã lâu. Muốn hắn thoả cái đã hối cải, chủ động hướng về phía hai con của mình nhận lầm, quả thực so với giết hắn còn làm cho hắn khó chịu hơn. Ngoại công cũng quyết không thể làm ra loại sự tình này. Cho nên, đến cuối cùng, cũng cần Phương Vân thôi động một bước.

“Ngoại công. Có thể làm, ta đã làm, kế tiếp, thì phải xem lựa chọn của người. Con người không phải thánh hiền. Ai có thể không mắc lỗi. Chỉ cần người có thể hối cải, thì Thọ chí mao diệt, hi kim thể nhân tôn mẫn đường, niềm vui của thiên luân. Người kiếp này vẫn có thể hưởng thụ được”.

Phương Vân trong lòng thầm nghĩ. Ngoài cửa sổ một tiếng thét to, xe ngựa lập tức hướng

Trong đám người hối hả, Dương Hoảng yên lặng ngồi ở trong xe ngựa, vẫn không nhúc nhích. Đợi cho xe ngựa của Phương Vân biến mất ở cuối đường, Dương Hoảng mới ra hiệu cho tráng hán đánh xe.

“Vâng. Hầu gia!”

Người này vung roi ngựa lên, bốn thốt tuần mã màu trắng, lập tức phát động vó ngựa, lông bờm tung bay. Hướng về phía Phương Vân biến mất mà đuổi theo.

“Tiểu tử này đang chờ ngươi!” Linh hồn trong nhĩ nói.

Dương Hoảng lạnh nhạt nói, nói xong, nhắm hai mắt lại, thần thái bình tĩnh, vẫn không nhúc nhích.

Côn Bằng chấn động, lập tức chính là ngàn dặm, Phương Vân không hóa thành Côn Bằng rời đi, lại cười một chiếc xe ngựa rời đi. Dụng ý của hắn, không cần nói cũng biết, Phương Vân hiểu rõ, Dương Hoảng tất nhiên sẽ cùng đi theo. Dương Hoảng cũng biết, mình nhất định sẽ theo sau. Phương Vân sau khi luyện hóa tinh huyết Côn Bằng. Đã thể hiện ra tiềm lực đáng sợ, nếu như hiện tại không diệt trừ đi, tương lai sẽ càng khó!

“Hây!”

Bánh xe ngựa chuyển động, hướng về xa xa rời đi, hai chiếc xe ngựa một trước một sau, cách xa nhau vài dặm hướng về xa xa mà đi. Một ngày một đêm, bất kể là Phương Vân hay Dương Hoảng, đều không có dừng lại.

Đến rạng sáng ngày hôm sau, xe ngựa đến một mảnh sơn linh, rớt cuộc ngừng lại, bầu trời mưa nhẹ nhẹ.

Trong sơn linh cây cối um tùm, cỏ cây thật sâu, một bóng người cao ráo đang đứng ở bên con đường.

Phương Vân đội tử kim quan, mặc hoa phục sĩ tử, chấp tay mà đứng, hơi ngửa đầu, yên lặng chờ đợi. Ở phía sau hắn, cỗ xe ngựa sớm đã không biết chạy đi đâu, tựa như sớm đã được hắn đuổi đi.

Thanh âm bánh xe vang lên, một cỗ xe ngựa màu tím, ở trong mưa nhỏ từ đường nhỏ ở xa chậm rãi chạy tới, nhìn thấy Phương Vân đứng ở cạnh đường, nhắm mắt chờ đợi, xe ngựa màu tím lập tức dừng lại.

“Kẹt!”

Cửa gỗ xe ngựa mở ra, trường bào màu tím lay động, Dương Hoảng mặc hoa phục màu tím, theo trong xe ngựa đi ra.

“Dương Hoàng, người rút cuộc đã tới” Phương Vân mở mắt ra, bình tĩnh nói.

“Ừm, để cho người đợi lâu”.

Dương Hoàng thần thái bình tĩnh, khí thế như núi. Tay hất vung lên, xa phu trên xe ngựa hiểu ý, thét to một tiếng, xe ngựa lập tức quay đầu lại, hướng về phía xa chạy đi.

Xa phu vừa đi, đường nhỏ trong rừng lập tức chỉ còn hai người Phương Vân cùng Dương Hoàng, hết sức yên lặng.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Dương Hoàng thở dài một tiếng: “Hai người chúng ta. Vốn có thể trở thành bằng hữu, chỉ là... thật là đáng tiếc!”

“Đúng vậy, đáng tiếc” Phương Vân cũng trả lời một câu.

Dương Hoàng này bất luận tâm tính, quyết đoán, thủ đoạn, lực lượng, đều là người nổi bật trong cùng thế hệ, mười lăm tuổi liền danh chấn thiên hạ, có danh bách chiến bách thắng. Từ binh dị tộc nô lệ, đầu chỉ trăm vạn. Phần quyết đoán cùng tài năng này của Dương Hoàng. không cần nói cũng biết. Hơn nữa tâm cơ của người này, lòng dạ cũng không phải người thường có thể so sánh, bất kể là dứt bỏ một đám tâm phúc dưới tay, hóa thành xương trắng, trải ở trên đường vương hầu. Hay trong thành Hoa An, một phong thư trông, ý đồ ly gián mình cùng Lưu Triệt

Dương Hoàng bày ra thi đoạn, vượt xa cùng lứa tuổi, cho dù Phương Vân, cũng sinh lòng kính nể! Nhân vật như vậy, nếu như không phải đứng ở mặt đối lập của Phương gia. Phương Vân có lẽ sẽ sinh la ý kết giao.

Chỉ là đáng tiếc, đạo bất đồng, bất tương vị mưu. Từ khi Dương Hoàng đứng ở mặt đối lập của Phương gia, hai người nhất định chỉ có thể có một người đứng.

Một sân khấu hoa lệ, vĩnh viễn chỉ có thể có một diễn viên!

Dương Hoàng sống, thì Phương Vân chết; Phương Vân sống thì Dương Hoàng chết! Dương Hoàng khi mới bắt đầu, sóng gió uy vũ đã bị Nhân Hoàng định ra là công cụ dùng để đối phó bình dân hầu.

Nếu như Phương gia phát triển an toàn, thì Dương Hoàng mất đi giá trị lợi dụng, đối với Nhân Hoàng đã không còn cần tới. Mà nếu như Dương Hoàng phát triển an toàn. Phương gia tất phải thất thế, mà Phương Vân đã quyết định, không thể để cho tình huống như vậy phát sinh, cho nên giữa hai người, chỉ có một người có thể còn sống.

Dương Hoàng tinh tường, với tốc độ tiến bộ của Phương Vân. Bỏ qua hiện tại, muốn giết Phương Vân đã khó càng thêm khó. Một khi Phương gia một môn ba hầu, thì đó là lúc hấn triệt để thất sủng, Nhân Hoàng vì đạo cân đối, tất nhiên sẽ tuyển người khác.

Phương Vân cũng tinh tường, hấn bước đi càng lúc càng nhanh. Nếu như không thể hiện ra, khiến cho Dương Hoàng cảm thấy, quả thật có cơ hội mà không nắm lấy. Như vậy với tác phong cẩn thận của Dương Hoàng, một khi biết không phải là đối thủ của mình, thế tất ở lì tại kinh thành, không bước ra nửa bước.

Khi đó, Phương Vân mặc dù có bản lãnh bằng trời, cũng không khả năng tổn hại luật pháp triều đình, không để Nhân Hoàng trong mắt mà đánh chết Dương Hoàng, Dương Hoàng thật sự là vững như bàn thạch.

“Muốn giết Dương Hoàng. Hiện tại là cơ hội tốt nhất”.

Phương Vân ánh mắt bỗng nhích động.

“Thời gian còn sớm”, Dương Hoàng ngẩng đầu ngắm nhìn sắc trời, thu hồi ánh mắt, mỉm cười nói: “Chúng ta không bằng lên đỉnh núi bên kia uống một ly có được không?”

“Đang có ý này”.

Phương Vân gật nhẹ đầu. Trận chiến này qua đi, chính là lúc Dương Hoàng biến mất. Đối thủ như vậy, sau này đều rất khó gặp được. Phương Vân tất nhiên không ngại cùng hấn uống một chén, dùng để lưu niệm.

Hai người lên một đỉnh núi ở phụ cận, Dương Hoàng khoanh chân ngồi xuống, tay lấy ra bàn trà, đưa lên ẩm trà, chén nhỏ, rót một chén đưa đến trước mặt Phương Vân.

“Uống trà” Dương Hoàng nói

“Đa tạ” Phương Vân tiếp nhận chén trà, uống một hớp. Trong thân thể của hắn có Chu quả, nên cũng không sợ Dương Hoàng ở bên trong phóng độc.

Dương Hoàng cũng tự rót một ly, uống một ngụm: “Phương Vân. Có thể cùng người như ngươi, ngồi đối diện nhau, châm trà để uống. Cảm giác phi thường không tẻ. Thật là đáng tiếc, đây là lần đầu tiên, cũng có thể là một lần cuối cùng”.

Phương Vân gật gù đầu: “Ta rất ít khi cùng kẻ địch uống trà, nhưng mà, ngoại trừ ngươi ra Lại nói đến, nếu như không phải ngươi một mực áp bách, ta trước đây, cũng chưa chắc đã tiến bộ nhanh như vậy”.

“Ngươi cũng không cần cảm ơn ta. Ta lúc ấy, cũng không có lòng tốt gì đâu. Không thể không thừa nhận, từ đầu đến cuối, ta chưa từng xem ngươi là người có thể ngồi ngang hàng cùng với ta Đây là một sai lầm rất lớn. Nếu như biết ngươi sẽ có thành tựu như hôm nay. Có lẽ ta sẽ áp dụng phương thức giống như Thập Tam hoàng tử Lưu Triệt, bằng không càn dứt khoát đích thân ra tay đem ngươi đánh chết. Lại lựa chọn một đối tượng khác, nói ví dụ như đại ca Phương Lâm ngươi. Như vậy hiệu quả sẽ tốt hơn nhiều” Dương Hoàng thẳng thắn nói ra.

“Đây quả thật là biện pháp tốt. Đáng tiếc, hiện tại chúng ta đàm luận như vậy, nhưng tất cả sớm đã là quá khứ” Phương Vân cũng không che giấu, trực tiếp thừa nhận.

“Ha ha, Phương Vân, ta rất thưởng thức ngươi điềm ấy. Không làm chuyện nếu như vô vị, chạm một cái”.

Hai người dùng trà thay rượu, chạm một cái.

Phương Vân nhìn Dương Hoàng trong lòng khẽ động. Đột nhiên nói:

“Dương Hoàng. Ngươi biết không, trong thiên hạ tứ đại thanh niên đệ nhất cao thủ. Vốn không có vị trí của ngươi. Thậm chí, trong tương lai sáu năm tới, cũng không có vị trí của ngươi. Không chỉ như vậy, Đại Chu triều cũng căn bản không nên xuất hiện một vũ hầu thứ tám”.

Dương Hoàng khước miệng lộ ra nụ cười thú vị: “Có ý tứ. Nói tiếp, ta nghe”.

Phương Vân nhìn bộ dáng của Dương Hoàng, đã biết hắn không để ở trong lòng. Chỉ là cười cười, cũng không đề ý:

“Ta hỏi ngươi, ngươi đã nghe qua cái tên Phu tử chưa?”

“Lãnh tụ Nho gia, am hiểu “Chu Dịch” thôi diễn, sáng chế “Hoàng cực kinh thế”. Cũng trở thành vị đứng đầu ở Lan Đài Bí Uyển kia?” Dương Hoàng có chút nhíu nhíu mày nói.

“Không sai. Ngươi không phải một mực rất kỳ quái Ta vì sao có loại tu vi như hôm nay? Hiện tại ta sẽ nói cho ngươi biết, một năm rưỡi trước, chính là ta tại học cung, bị Dương Khiêm cùng Lý Bình đánh bị thương, hồn phách phiêu tán rời thể, tiến nhập vào cấm địa Mai mai lâm của kinh thành”.

Dương Hoàng sắc mặt đột biến.

Phương Vân liếc mắt nhìn hắn, uống một hớp trà thơm, tiếp tục nói:

“Ta đi vào trong đó, vừa vặn gặp Phu Tử đang dùng “Chu Dịch”, tại thiên địa trong lúc đó, thay người thôi diễn tương lai đại thế”. “

Dương Hoàng còn chưa có mở miệng, một thanh âm khàn khàn dồn dập bỗng nhiên từ trong giới chỉ bên tay trái của Dương Hoàng truyền ra: “Chu Dịch thôi diễn?!! Hắn đang thay người nào thôi diễn?”

Phương Vân nhìn liếc giới chỉ trên tay Dương Hoàng, cũng không ngoài ý muốn: “Trong khoảng thời gian này. Thượng cổ tông phái đều hiện Thất Nguyên một đám chọn lựa truyền nhân. Ngươi hẳn chính là một vị ở thời thượng cổ đúng không?”

“Ngươi cũng có chút tiểu thông minh. Không sai. Ta xác thực đến từ thượng cổ. Nói cho ta biết, Phu Tử kia rốt cuộc là người ra sao, dùng đứng đầu “Bát Tác” thôi diễn tương lai?” Linh hồn trong nhãn nói.

“Cái này không thể nói cho ngươi biết, Dương Hoàng. Ngươi còn muốn nghe?” Phương Vân nói

“Nói tiếp đi”.

Dương Hoàng tay nắm lấy chén trà, hơi cúi đầu xuống. Làm cho người ta nhìn không ra vẻ mặt gì trên mặt hắn.

“Ồ trong Phu Tử thôi diễn. Ta đã nhìn thấy tương lai mười năm đại thế Dương Hoàng, nguyên bản ở trong vận mệnh, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, người hiện tại vẫn là thất bại, vẫn thống lĩnh những bộ hạ mà người đã hy sinh kia. Mà thời gian người phong hầu, hẳn là ở sáu năm sau. Hơn nữa phong hiệu của người hẳn là Bách Chiến hầu, mà không phải Anh Vũ hầu!”

“Hồ ngôn loạn ngữ! Dương Hoàng. Không cần nghe hắn nói lung tung. Hắn là đang công kích tâm tình của người đó!” Linh hồn trong nháy mắt kêu lên.

“Có phải là hồ ngôn loạn ngữ, nhớ lại thoáng cái sẽ biết, Dương Hoàng, hơn nửa năm thôi diễn phát sinh khi ta buộc tội người, người hồi tưởng lại, trong hơn nửa năm này, đã xảy ra chuyện gì!”

Phương Vân thanh âm vừa dứt, lập tức nhìn thấy Dương Hoàng thân hình rung động.

504. Chương 493: Nấu Rượu Luận Anh Hùng (hạ)

Dương Hoàng bỗng nhiên ngẩng đầu lên, cười nói. Hắn tâm trí dù sao cũng bất phàm, mặc dù hiểu rằng vận mệnh của mình bị người điều khiển, cũng sẽ không quá mức rung chuyển.

“Không phải người, là chúng ta. Khác biệt duy nhất là, người ngây thơ không biết rõ tình huống, bị người thay đổi mệnh số. Mà ta, lại hiểu rõ. Ta có thành tựu hôm nay, đều là từ năng lượng bên ngoài, nhưng càng nhiều hơn, là tới từ sự cố gắng của bản thân. Từ hai năm trước ta đã biết, Phương gia có tai ương diệt môn, cho nên một mực không ngừng cố gắng”.

Phương Vân lạnh nhạt nói, trong khi nói chuyện, cầm lấy ấm trà, tự mình rót cho mình một chén trà.

Dương Hoàng trong mắt lóe lên một tia dị sắc: “Phương Vân, hôm nay không phải người nói ta còn thật không biết những cái này. Nhưng mà, anh hùng hợp thời thế mà sinh. Bất luận là ngoại lực cũng tốt, tự thân cố gắng cũng được. Anh hùng phải hiểu được phải nương theo thế. Trong tương lai mà người thấy, có lẽ ta cũng không phải Anh Vũ hầu. Nhưng ta sớm muộn cũng sẽ trở thành Anh Vũ hầu. Bởi vì ta có tâm anh hùng, hiểu được cách nương theo thế”.

“Phương Vân, người chỉ nói nguyên trong mạng vận. Đại Chu triều cũng không có vị vũ hầu thứ tám. Nhưng người có biết hay không, vũ hầu Đại Chu triều từ mấy trăm năm trước, cũng đã có” Dương Hoàng trầm giọng nói.

“Ồ” Phương Vân chân mày cau lại. Nghe giọng điệu của Dương Hoàng, tựa như có ẩn tình khác.

“Hừ” Dương Hoàng cười lạnh một tiếng, đem chén trà thơm một ngụm uống cạn: “Thiên hạ đều biết vũ hầu thứ tám là Anh Vũ hầu Dương Hoàng ta, nhưng lại có bao nhiêu người biết được. Tám trăm năm trước, Đại Chu triều vốn có tám vị vũ hầu, mà tám trong vị vũ hầu, vốn có Dương thị nhất tộc chúng ta. Chỉ là đáng tiếc, một hồi đại biến, làm cho trong gia đạo suy sụp, cả nhà bị chém, chỉ còn lại một vị hoàng thất công chúa có thể may mắn thoát khỏi. Hiện tại Dương thị một môn chúng ta, chính là từ trong bụng vị công chúa này sinh ra. Hoàng thất dù vì vị công chúa này, đã đem tổ tiên Dương thị chúng ta phong làm quý tộc hầu, chỉ là tước đi vũ hầu vị, hơn nữa lệnh cường chế nho gia, đem tất cả tư liệu về vũ hầu thứ tám của Đại Chu, toàn bộ dẹp bỏ”.

“Ta lúc bảy tuổi, ngộ nhập tổ phòng. Biết được một đoạn lịch sử phủ đầy bụi này. Từ lúc đó, ta đã có một mục tiêu, chính là khôi phục vinh quang thuộc về Dương thị nhất tộc chúng ta. Phương Vân, theo các người thấy. Ta có lẽ nhất thời được sủng ái, sắc phong vũ hầu. Nhưng theo ta thấy, một năm trước sắc phong, chỉ là ta từ trong tay hoàng thất, một lần nữa nghênh đón trở lại phong hiệu của tổ tiên - Anh Vũ hầu” Dương Hoàng trầm giọng nói.

Phương Vân trong lòng hơi chấn động. Dương Hoàng dùng tu vi cấp Thiên Tượng, được phong vũ hầu. Phương Vân vốn đang cho rằng đây là hoàng ân vô cùng mệnh mông cuồn cuộn, nhưng hôm nay xem ra,

tựa như cũng không chỉ là như thế. Nghe giọng điệu của Dương Hoàng, phong hiệu Anh Vũ hầu này, tám trăm năm trước tổ tiên Dương Hoàng đã từng đạt được, mà qua tám trăm năm, hoàng thất lại đem phong hiệu này, trả lại về trên người Dương Hoàng.

Sau lưng một sự kiện vô cùng đơn giản như vậy, đã để lộ ra tin tức làm Phương Vân âm thầm kinh hãi. Hoàng thất sắc phong Dương Hoàng là Anh Vũ hầu, tựa như cũng không chỉ là trùng hợp đơn giản như vậy. Ở sau lưng chuyện này, rõ ràng là hoàng thất đã xem thấu tâm tư của Dương Hoàng, nắm lấy triệt để.

Phương Vân thậm chí hoài nghi, Dương Hoàng bảy tuổi tiến vào tổ phòng, tra được đoạn lịch sử này, cũng không có giấu diếm được hoàng thất. Nếu không mà nói, Dương Hoàng phong hiệu, không thể nào là Anh Vũ hầu trùng hợp như vậy. Dù sao, một phong hiệu không có ý nghĩa, đối với Dương Hoàng không có bất luận ý nghĩa đặc biệt gì. Mà chỉ cần là ba chữ Anh Vũ hầu, cũng đủ để gọi Dương Hoàng, cảm hoài thánh ân, cảm động đến rơi nước mắt.

Hoàng thất ở trên việc nhỏ này, để lộ ra tâm cơ cùng thủ đoạn, khiến cho Phương Vân cũng không khỏi lòng sinh run sợ.

“Loại chuyện này, hẳn là chuyện cực kỳ bí ẩn của người. Nhưng lại có thể nói cho ta biết. Xem ra sau đó rất nhanh sẽ phải giết ta” Phương Vân trầm giọng nói.

“Ha ha, chuyện Phụ tử thôi diễn, cũng có thể là chuyện cực kỳ bí ẩn của người. Người đem loại chuyện này cũng nói ra. Xem ra, cũng không có chuẩn bị để cho ta rời đi” Dương Hoàng nói.

Hai người nhìn nhau cười, lặng yên mà không nói.

“Phương Vân, ta thật sự là càng ngày càng không muốn giết người... Ta cũng chưa từng cùng người trò chuyện thẳng thắn như vậy, loại cảm giác này phi thường thoải mái. Thật là đáng tiếc, chúng ta kém mười tuổi. Nếu như người sinh sớm hơn mười năm, cùng ta cùng nhau tông quân. Chúng ta tất nhiên sẽ là bằng hữu vô cùng tốt. Chỉ là hiện tại, đáng tiếc... chúng ta sắm vai diễn khác nhau, nhất định chúng ta phải là địch thủ. Hơn nữa chỉ có thể có một còn sống rời đi”.

Dương Hoàng nói, đem nước trà trong chén, một ngụm uống cạn: “Phương Vân, thời gian không có người. Ta sẽ rất tịch mịch, ít nhất, sẽ không có người đáng giá để Dương Hoàng ta cùng hân ngang hàng cùng một chỗ uống trà...”

“Người tài trong thiên hạ rất nhiều, trước có Quân Niệm Sinh, Phong Thái Thương những ma đạo đệ nhất cao thủ này, sau lại có Thập Tam hoàng tử Lưu Triệt, Minh Vương Thái tử kỳ tài ngút trời. Chỉ là đáng tiếc, những người này không có vũ lực ngạo thế, lại không có tài ngạo thế, nhất định không thành châu báu được. Không cách nào cùng người và ta đánh đồng”.

Phương Vân lông mày khẽ nhíu, nhưng mà cũng không có chen vào.

“Quân Niệm Sinh này, khí vận quá thịnh, nhưng vứt bỏ cái này ra thì cũng không còn cái gì khác, nhất định không thành được châu báu. Phong Thái Thương này, khí vận cực kém, nhưng ý chí lực hơn người. Loại người này, ta rất bội phục. Đáng tiếc, cũng không hơn gì.”

Hắn có lẽ có thể trở thành ma đạo cự kình, tông chủ một phái, xưng bá một phương, nhưng mà không thành được anh hùng trong thời thế. Anh hùng không chỉ phải có ý chí hơn người, còn phải có mưu lược hơn người. Phong Thái Thương này, ta hoàn toàn nhìn không thấy điểm ấy. Chuyện do người làm, nếu như thay đổi Dương Hoàng ta ở vào vị trí của hắn, trong ba năm, tất nhiên trở thành đệ tử chân truyền Thủy Ma tông, không ai có thể chống lại. Tuyệt không giống như hôm nay, còn bị một số con kiến hôi làm khó”.

“Lý Ưc Huyền này, năm đó vạn người chăm chú, dùng thi từ văn chương kinh diễm thiên hạ, lực áp Tạ Đạo Uẩn cùng Doanh hoàng Thái tử. Đáng tiếc, hắn bị tình làm khó, hơn nữa nho gia chú ý ngay ngắn bình thản, tâm tư bằng phẳng. Hắn tâm tính quá mức bình thản, cùng chúng ta không phải là người cùng đường”.

“Thập Tam hoàng tử Lưu Triệt, có thủ đoạn, có năng lực. Nhưng mà luận về trí tuệ, cũng chỉ là người tài”.

“Minh Vương Thái tử, người này ta và người đều gặp qua Có tâm cơ có lòng dạ, nhưng đáng tiếc, chỉ là tiểu thuật. Hắn có lẽ hiểu được thuật xảo trá, nhưng luận bày mưu nghĩ kế, quyết thắng ngàn dặm Hắn kém

không chỉ là một bậc”.

“Về phần Phạm Thiên... là một hòa thượng, thật sự không thành được gì!”

“Còn có một người, chính là Đế Nhất. Người này quá mức thần bí, ta không đánh giá được hẳn”.

“Phương Vân, trong số những người trẻ tuổi đương thời, có thể cùng chúng ta đánh đồng thì chỉ có những người này. Những người này, tại phương diện võ đạo, có lẽ có thể cùng chúng ta ngồi ngang hàng, thậm chí có vượt qua. Nhưng vũ lực có thừa, mà lại trí tuệ không đủ. Nhất định không thành được gì. Những người này có lẽ sẽ nổi tiếng, có lẽ sẽ thành kiêu hùng một phương, nhưng tuyệt đối không thành được anh hùng trong thiên hạ! Anh hùng không chỉ có vũ lực làm thiên hạ kinh sợ, còn có vận sử thiên hạ, đem người trong đó hóa thành quân cờ, trên bàn cờ thiên hạ này, tung hoành giao nhau, công phạt giết chóc, có năng lực không đánh mà thắng! Mà ta và ngươi, chính là nhân vật như vậy!”

Dương Hoảng ánh mắt nhìn Phương Vân nói.

Phương Vân giật mình. Dương Hoảng nói một phen như vậy, trong lòng hẳn cũng nhắc lên một mảng gợn sóng. Không thể không thừa nhận, nếu như không phải hai bên lập trường đối địch, Phương Vân ngược lại quả thật có ý cùng người này kết giao.

“Ta lại không biết, ngươi đối với ta lại có thể đánh giá cao như vậy” Phương Vân cười nói.

“Phương Vân” Dương Hoảng cười cười: “Ta vô ý nâng ngươi lên, hay là cho ngươi mượn lực để tự nâng mình lên. Trên thực tế, nếu như bản thân ngươi không có bản lĩnh, như vậy ngươi hôm nay cũng không có tư cách, ngồi đối diện với ta”.

“Dương Hoảng, biết ta nhìn ngươi thế nào không?” Phương Vân đột nhiên nói.

“Xin rửa tai lắng nghe” Dương Hoảng mỉm cười nói.

“Dương Hoảng, trên ván cờ thiên hạ này. Chúng ta cũng chỉ là có những quân cờ có cũng được mà không có cũng không sao. Mặc kệ ngươi có kỳ tài ngút trời cũng tốt, có mưu lược cực cao cũng tốt, cũng chỉ là quân cờ của người khác. Người chân chính đánh cờ, còn là một người khác hoàn toàn. Dương Hoảng, ngươi có lẽ có dã tâm, có hùng tâm, có quyết đoán, có mưu lược, nhưng ngươi không chế được người kia, so với người càng có dã tâm, càng có hùng tâm, càng có quyết đoán, cũng càng có mưu lược hơn. Cho nên, ngươi vẫn chỉ là quân cờ. Mà ta... Ở trong ván cờ thiên hạ này, trong mắt của ta, chính là một khúc xương nhàm chán, một đám chó hoang lại đem khúc xương này coi như trân bảo, quên cả sống chết cướp đoạt. Ta vô tình từ trong tay đám chó hoang đó, tranh đoạt được một khúc xương!”

Phương Vân thần thái bình tĩnh nói.

Phương Vân trong lúc vô tình nói một phen, lại làm cho Dương Hoảng trong lòng mãnh liệt rung động, trong hai tai bỗng nhiên tái hiện lại thanh âm từ mấy ngày trước.

Ở trước Tử Khí điện kia, tử khí bốc lên, một thanh âm uy áp từ bên trong truyền ra:

“Dương Hoảng, trăm cho ngươi một lần cơ hội cuối cùng. Giết Phương Vân, trăm vạn trọng dụng ngươi. Hoặc là, trong Trên Yêu tháp, sẽ có một vị trí của ngươi.”

“Thần, linh chỉ”.

Dương Hoảng nhìn Phương Vân ở trước người một cái, thần sắc phức tạp. Hẳn căn bản không biết, bản thân đã không thể rời khỏi đây. Bỗng nhiên hít sâu một hơi, Dương Hoảng cười nói:

“Phương Vân, ngươi nói không sai. Ta trước mắt xác thực chỉ là một quân cờ. Mỗi một nhân vật anh hùng, trước khi phát triển đều là quân cờ. Nhưng mà loại thân phận này, theo ta mà nói, là lực cản, nhưng cũng là trợ lực. Cuối cùng sẽ có một ngày, ta có thể dựa thế nhảy khỏi ván cờ này. Về phần, ngươi nói khúc xương... Ha ha, cũng không phải mỗi người đều là Phương Vân, hơn nữa... Phương Vân ngươi vốn không muốn đem xia đến, bèn quan xem một đám chó hoang tranh đoạt xương cốt, đó là không có khả năng. Sớm muộn, ngươi sẽ bị cuốn vào trong trận tranh đấu này. Mặc kệ ngươi nguyện ý, hoặc là không muốn.”

“Chuyện là do người làm” Phương Vân lạnh nhạt nói, tỏ vẻ lơ đãng.

Dương Hoảng chỉ cười cười, hần đột nhiên đặt chén trà trên tay xuống: “Phương Vân, người sau khi ra đi, ta sẽ hoài niệm người”.

Dứt lời, bỗng nhiên đứng dậy.

Đồng thời, Phương Vân cũng đứng dậy, đem chén trà đặt ở trước mặt.

Lời nói đến nơi đây, nên nói thì đã nói. Hai người thẳng thắn tương đối, làm như địch thủ, bất luận kết quả như thế nào, đều là không hối tiếc.

“Dương Hoảng, ra tay đi. Đây là một cơ hội ta cấp cho người!” Phương Vân thông dong nói.

505. Chương 494: Số Mệnh Quyết Đấu

Dương Hoảng dứt lời, thân hình bắn ra, lùi ra mấy trăm trượng, khí tức vừa xuất ra, lập tức một đạo tinh mang bùng lên ngút trời.

“Ầm ầm!”

Bầu trời bỗng nhiên sấm sét vang dội, mây đen cuộn cuộn, từ bốn phương tám hướng hội tụ lại. Trời đất bỗng nhiên hóa thành một mảng hôn ám Dương Hoảng giờ khắc này, không hề ẩn sức, khí tức cường đại giống như sóng biển xông phá tất cả.

Tam thập (30) thiên long chi lực, tam thập ngũ (35) thiên long chi lực, tam thập thất (37) thiên long chi lực... Tứ thập (40) thiên long chi lực!

Thực lực của Dương Hoảng giờ khắc này, lại có thể thăng đến tứ thập (40) thiên long chi lực. Hần lại có thể đã đột phá đến Thiên Trùng nhị phẩm!

“Phương Vân, ta nói rồi. Người sau khi rời đi, ta sẽ hoài niệm người, tiếp chiêu...”

Thanh âm vừa dứt, Dương Hoảng thân hình bắn ra, như một đạo điện xẹt thẳng vào trời xanh, chui vào trong mây đen. Chỉ nghe âm một tiếng, mây đen cuộn cuộn trên bầu trời, lập tức cuộn lại, hóa thành một cơn lốc xoáy màu đen cực lớn. Trong cơn lốc xoáy, một hung thú cực lớn, tung ra hai cánh, quanh thân quay chung quanh từng đạo lốc xoáy nhỏ.

Cổ Điều, thân sư từ đầu điều, ba chân, xếp hạng thứ mười trên Thiên Cương thần thú bảng.

Dương Hoảng không biết từ lúc nào, có được Cổ Điều bài danh phía trước của Thiên Cương thần thú bảng. Trong tích tắc khi hóa thân Cổ Điều, Dương Hoảng thực lực tăng vọt, trong nháy mắt đạt đến ngũ thập lục (56) thiên long chi lực.

Loại hung thú Cổ Điều này, đối với Dương Hoảng thực lực tăng vọt, tác dụng của nó đã đạt tới cực hạn. Còn muốn gia tăng, nhất định phải được đạt được tinh huyết của thần thú cấp bậc cao hơn trong Thiên Cương thần thú bảng.

“Gầm!...”

Cổ Điều một tiếng thét dài, cánh dài chấn động, lập tức nhấc lên một trận gió lốc hải dương hướng về phía Phương Vân bay tới. Khác với lốc xoáy không gian, lốc xoáy mà Cổ Điều tạo nên, hoàn toàn là do ngàn vạn phong nhận (lưỡi dao gió) vô cùng sắc bén tạo thành.

Nhiều phong nhận như vậy gào thét mà dậy, chính là một dãy núi trăm dặm, cũng có thể đơn giản bị cắt thành mảnh nhỏ.

Phương Vân thấy một màn như vậy, lập tức hiểu rằng Dương Hoảng dám cùng đi ra, cũng không phải không có chuẩn bị vạn toàn. Thực lực Thiên Trùng nhị phẩm, cộng thêm tinh huyết Cổ Điều, hơn nữa một linh hồn trong nhần có thể điều khiển không gian. Như vậy Dương Hoảng thật đúng là có thực lực đối phó với mình.

Đương nhiên, thực lực ở đây, chỉ là thực lực mà mình hiển lộ ra trên Thiên Tượng bảng.

“Dương Hoàng chỉ sợ người phải thất vọng!”

Phương Vân bỗng nhiên ngửa mặt lên trời thét dài, thân hình nhoáng một cái, lập tức trong thiên địa sấm gió bắt đầu khởi động, mây trôi cuộn cuộn.

“Lệ!...”

Trong phút chốc Côn Bằng khổng lồ viễn cổ hiện thân, trong thiên địa lập tức một mảng hắc ám, mây trôi cuộn cuộn, che khuất bầu trời trong ba trăm dặm, tất cả ngọn núi vượt qua thân thể Côn Bằng, tức thì bị phá hủy trong nháy mắt.

“Oành!”

Bóng dáng khổng lồ của Côn Bằng quét tới, hai cánh chấn động, xoáy lên một mảng lốc xoáy không gian, cùng Dương Hoàng hóa thành Cổ Điêu ở trong hư không va chạm vào nhau. Chỉ nghe một tiếng oành vang lên, không gian chấn vỡ, lốc xoáy bắn ra.

“Lệ!...”

Hai người mới vừa tiếp xúc đã phân, một tiếng rít dài, đồng thời hướng về bầu trời trên cao mà bay đi. Cường giả cấp Thiên Trùng, khi giao thủ có thể ở trong thiên địa dẫn phát năng lượng lốc xoáy mãnh liệt, tạo nên phá hoại cực lớn. Đồng thời cũng sẽ dẫn tới các cường giả khác công phần, cho nên có rất ít người sẽ ở thành trì dân cư dày đặc giao thủ.

“Oành!”

Hai thần thú khổng lồ, một lần nữa ở trong hư không va chạm vào cùng một chỗ. Mới hợp đã phân, một lần nữa lao về phía bầu trời cao hơn lao đi.

Một vạn trượng, tám trăm dặm, một nghìn dặm... mặt đất đã rất xa, ở đây gió mạnh mênh mông. Khoảng cách một nghìn dặm, đã rất khó lan đến mặt đất

Rất nhiều điển tịch trong tông phái đều từng đề cập. Bầu trời có hơn ba mươi ngàn dặm cao, càng lên cao, gió mạnh càng mãnh liệt, lực hút đến từ thiên địa quy tắc cũng càng lớn. Đột phá hơn ba mươi ngàn dặm, lập tức chính là tinh không vô cùng.

Trên đại địa, tinh thần cực kỳ quý hiếm đang ngao du ở trong hư không. Dùng những vực ngoại tinh thần tinh kim này luyện tạo pháp khí, uy lực cực lớn, mà lại rất khó phá hủy. Hơn ba mươi ngàn dặm hư không, cho dù cường giả Thiên Trùng đỉnh phong, cũng rất khó đột phá hạn chế này.

“Ở chỗ này nhất quyết thắng bại đi!”

Thanh âm Dương Hoàng, từ trong Cổ Điêu truyền đến. Hai người thực lực tám vạn năm cân, Phương Vân thực lực hơi cao một chút, chừng ngũ thập bát (58) thiên long chi lực. Nhưng mà so với Dương Hoàng chỉ cao hơn nhị thiên long chi lực mà thôi. Đến cấp bậc như hai người này, nhị thiên long chi lực có thể cho Phương Vân chiếm cứ một ít ưu thế, nhưng cũng không rõ ràng. Càng nhiều hơn, là vẫn phải xem võ đạo công pháp, kinh nghiệm chiến đấu!

Đối diện Cổ Điêu, Côn Bằng khổng lồ vắt ngang ở trong gió mạnh mênh mông, thanh âm Phương Vân từ trong hư không truyền đến:

“Ừm, ở chỗ này đi. Thực lực chúng ta kém cũng không nhiều, như vậy rất công bình!”

Bất kể là Côn Bằng, hay Cổ Điêu đều là thần thú giống chim phi hành cực nhanh, điều khiển năng lực của gió, gió mạnh ở trên đây đối với chúng ảnh hưởng cũng không lớn.

“Oành!”

Hư không chấn động, Dương Hoàng ra tay trước, một mảng cảnh tượng thượng cổ chín châu xã tắc giang sơn, hiển hiện ở đỉnh đầu Cổ Điêu. Khác với lúc trước, mảng chín châu xã tắc giang sơn, đã từ hư không hóa thành chân thực, mà lại vô cùng lớn, kéo dài không ngừng, lơ lửng ở trên đỉnh đầu Dương Hoàng, liếc nhìn không thấy cuối cùng.

“Phương Vân, tiếp chiêu!”

Thanh âm vừa dứt, gió mạnh phương viên mấy trăm dặm toàn bộ bị kéo đến bên người Cổ Điêu, hóa thành một mảng lốc xoáy kịch liệt, đem thân hình Cổ Điêu dẫu đi. Lốc xoáy chấn động, lập tức rợp trời rợp đất, hướng về Phương Vân gào thét mà đến.

“Dương Hoàng, hãy dừng ở đây làm mộ của người đi!”

Phương Vân trong lòng nói, ánh mắt lóe lên, sau đó hai cánh chấn động, hai luồng lốc xoáy không gian, hướng về phía Dương Hoàng gào thét mà đi.

Oành! Oành! Oành!

Thanh âm nổ tung không dứt bên tai, mảnh vỡ không gian cuồng bạo đã đem phong nhận mà Dương Hoàng tạo nên xé nát thành từng mảnh. Nhưng mà, Cổ Điêu nhấc lên gió lốc, tuy không mạnh bằng đối thủ, nhưng thắng tại số lượng nhiều, đồng thời không ngừng hấp thu gió lốc trong thiên địa, bổ sung vào trong đó.

Mà lúc này, Phương Vân cảm giác được cường giả thần bí trong giới chỉ của Dương Hoàng cũng đã ra tay, đang hóa giải lực lượng không gian của mình, không ngừng dùng phong nhận suy yếu lốc xoáy không gian của Phương Vân.

“Ầm ầm!”

Hư không kịch chấn, một khắc gió lốc đầy trời tan hết, một tòa núi mấy ngàn trượng, phá không mà ra, đập về phía Phương Vân. Bát hoang để cực quyền của Dương Hoàng rốt cuộc đã đánh ra.

“Phành!”

Từng tòa núi, liên tiếp đập tới. Trong nháy mắt liền đem lốc xoáy không gian còn lại của Phương Vân đánh diệt. Mà thượng cổ chín châu xã tắc núi sông hiển hiện trên đỉnh đầu Cổ Điêu, cũng không thấy có gì giảm bớt.

“Vạn hóa chỉ chương!”

Phương Vân rốt cuộc sử xuất ra Vạn hóa chỉ chương hỗn hợp của Đại lực thần ma chương, Đại lực kim cương chương, Băng thiên đại thủ ấn... Lập tức chỉ thấy một bàn tay che cả bầu trời, từ đỉnh đầu Côn Bằng thò ra, lòng bàn tay hiển hiện vô số Phật Đà, thần ma, cự long, một nhất đánh về phía thượng cổ chín châu xã tắc núi sông hiển hiện trên đỉnh đầu Dương Hoàng mà chộp tới.

“Ầm ầm!”

Không gian chấn động, thượng cổ chín châu xã tắc núi sông mệnh mông hiển hiện trong gió mạnh, tính cả hư không ở trong đó, bị chấn thành một mảng hắc ám chân không. Rất nhanh, chỉ nghe ông một tiếng, chín châu xã tắc núi sông còn lại trong hư không chấn động, từng tòa núi cao di động, trong nháy mắt, viễn cổ Thái Sơn khổng lồ xuất hiện ở trong tầm mắt của Phương Vân.

Núi sông chấn động, cả thượng cổ chín châu xã tắc núi sông dưới sự dẫn dắt của Thái Sơn, xoay tròn đứng dậy, hóa thành một mảng đại địa phương viên gần ngàn dặm, hướng về Phương Vân hóa thân Côn Bằng trấn áp xuống. Một kích này, lôi đình vạn quân, kinh thiên động địa, tựa như muôn lần này, triệt để đem Phương Vân hóa thân Côn Bằng hơn ba trăm dặm trấn áp ở trong cửu Châu xã tắc núi sông.

“Thần ma câu dịch đại pháp!”

Phương Vân bỗng nhiên quát lên một tiếng lớn, Vạn hóa chân khí trong cơ thể chấn động, vô số vạn hóa chân khí làm cơ sở cấu thành phù triện văn tự diễn sinh ra, cũng nhanh chóng ngưng kết thành một phù triện Thần ma câu dịch đại pháp cực lớn.

Cái phù triện này cùng Thần ma câu dịch đại pháp nguyên bản có bảy phần tương tự, nhưng lại có chút không giống nhau. Thoạt nhìn, làm cho người ta có một loại cảm giác càng thêm, trầm trọng. Tựa như chỉ cần một phù triện này so với một lâu thuyền sắt thép còn muốn trầm trọng hơn.

“Ông!”

Trong mấy ngàn dặm, bỗng nhiên hóa thành một mảng hắc ám Hư không vạn vạo, một mảng khí tức cổ lão, thê lương, cuồng hoành, từ trong bóng tối truyền ra. Bỗng nhiên chỉ nghe một tiếng rít gào lớn, trong nháy

mắt, hắc ám xé rách, một viên cổ thần ma so với Côn Bằng còn khổng lồ hơn, đứng sừng sững ở trong hư không.

Trên đầu thần ma này có bốn sừng, dưới chân hiển hiện ngàn vạn hư ảnh tinh thần, đỉnh đầu càng có hai hư ảnh Nhật, Nguyệt chiếu rọi. Từ trên người hắn, tản mát ra một cỗ lực lượng làm cho người hít thở không thông.

Trong tích tắc khi ma thần này xuất hiện, trong một ngọn núi xa xôi, cường giả thần bí của Thượng cổ Đại lực thần ma tông bị Tôn Thế Khôn gọi là lão quái vật, đột nhiên sinh ra cảm giác, hơi trầm ngưng, tiếp đó phát ra một tiếng thét kinh hãi:

“Đệ thất ma thần vương! Làm sao có thể!”

Không có ai so với hắn đối với công pháp nhà mình quen thuộc hơn. Triệu hoán Đệ thất ma thần vương này đòi hỏi phải có tâm pháp Đại lực thần ma tông cực cao mới được, cũng không phải một đạo phù triện Thần ma câu dịch đại pháp, là có thể triệu hoán ra được.

Lão quái vật trong lòng tinh tường, mình căn bản không có thể triệu hoán Đệ thất ma thần vương này. Pháp môn truyền cho Tôn Thế Khôn, theo đạo lý, bên ngoài căn bản không có khả năng có người có thể sử dụng đạo pháp môn này.

Lão quái vật chấn kinh, ánh mắt kinh nghi bất định.

“Rống!...”

Trong một tiếng rống to, ma thần cước đạp tinh thần, đỉnh đầu có nhật, nguyệt này, tay nắm lại. Chỉ là một đăm, lập tức có khả năng rung trời chuyển đất. Dương Hoàng dùng Bát hoang để cực quyền hóa ra Thượng cổ chín châu xã tắc núi sông khổng lồ này mãnh liệt chấn động một cái, phát ra tiếng nổ rầm rầm, từng đạo vết nứt cực lớn xuất hiện, dùng nắm tay ma thần làm trung tâm, hướng về bốn phương tám hướng kéo dài ra.

“Oành!”

Chỉ nghe một tiếng nổ kinh thiên động, mảnh chín châu xã tắc núi sông khổng lồ này lập tức bị nghiền nát. Tại Thượng cổ chiến trường, Phương Vân đã dùng chiêu này phá vỡ Bát hoang để cực quyền của Dương Hoàng. Hôm nay một lần nữa dùng chiêu này phá vỡ tuyệt học của hắn!

“Phương Vân, tiếp ta một chiêu cuối cùng! Đại chu thiên vạn long tịch diệt thân!”

Thanh âm Dương Hoàng đột nhiên từ trong thiên địa truyền đến, thanh âm vừa dứt, không gian vạn vạo, đồng thời trong thiên địa vang lên tiếng vạn rống cùng gầm. Trong chớp mắt, ngàn vạn rồng bay, chấn phá hư không, hóa thành một luồng lốc xoáy, từ các nơi phá trên không tuôn ra, sau đó ở trước người Cổ Điều, hội tụ thành một đoàn, hóa thành một mảng lốc xoáy càng lớn hơn.

Ngàn vạn rồng bay cực lớn, ở trong gió lốc cắn xé, gầm rống, vạn vạo, thân hình như ẩn như hiện, phảng phất đồng thời đưa thân vào trong ngàn vạn thời không vậy, thanh thế làm cho người ta cực kỳ sợ hãi.

506. Chương 495: Bọ Ngựa Bắt Ve

Một tiếng quát lớn, ngàn vạn rồng bay rít gào, giãy dựa quần lấy, hóa thành một mảng long quyển phong dữ dội cực lớn, đem Phương Vân, tính cả hắn đặt mình trong hư không, cuốn vào trong đó. Phảng phất muốn xé thành mảnh nhỏ.

“Chủ nhân, ta cảm nhận được khí tức khí linh pháp khí rất cường đại! Là chiến xa kỳ quái hẳn lần trước tại thượng cổ chiến trường đã sử dụng ra”.

Thanh âm Thiên địa vạn hóa chung đột nhiên vang lên.

Phương Vân nghe vậy trong lòng khẽ chấn động, chỉ hơi suy nghĩ, liền hiểu được. Khóe miệng lộ ra nụ cười: “Không sao! Dương Hoàng đây là được ăn cả ngã về không. Noi theo biện pháp của ta tại thượng cổ chiến

trường, dùng tuyệt chiêu thanh thế to lớn hấp dẫn ta, sau đó dùng pháp khí đỉnh cấp tự bạo, để nhất quyết thắng bại!”

Dương Hoằng trên người pháp khí đỉnh cấp, tự nhiên là thiên đế chiến xa. Có thể đem pháp khí này lấy ra tự bạo, Dương Hoằng phần tâm cơ cùng quyết đoán này, Phương Vân cũng không khỏi bội phục. Chỉ tiếc, hắn đánh giá thấp Thiên địa vạn hóa chung. Cái pháp khí thần bí không biết phẩm cấp này, đối với pháp khí cảm ứng phi thường nhạy cảm.

Trên thực tế, hắn sai lầm lớn nhất, là ở chỗ đánh giá thấp Phương Vân.

“Chủ nhân, người không lo lắng sao?” Chung linh nói.

“Không sao, cũng nên đến lúc nhất quyết thắng bại. Khiến cho triệt để hết hy vọng!” Phương Vân nói.

Một người một khí linh, mấy câu nói hoàn toàn là dùng tâm niệm trao đổi, trong tích tắc đã trôi qua.

“Thanh long phá thiên!”

Phương Vân rút cuộc sử ra tuyệt học của thượng cổ Đại Đế Vũ.

“Ông”, thiên địa chấn động, một cỗ lực lượng cường đại mà khủng bố, xỏ xuyên qua hư không, trong hư không phương viên mấy trăm dặm, từng khúc nghiền nát. Tại nơi Côn Bằng vắt ngang, một long trảo khổng lồ khó có thể tưởng tượng che kín thanh lân, trực tiếp trào thấu hư không, trảo thấu cả tầng tầng gió mạnh mệnh mông.

“Thanh long bát thức”, tuyệt học thượng cổ Đại Đế Vũ. Tứ Phương hầu Phương Dân dùng chiêu này, đơn giản đánh tan bốn gã cường giả Thiên Trùng thất phẩm Phương Vân công lực tuy không bằng phụ thân, nhưng ngũ thập bát (58) thiên long chi lực, cũng đủ để cho hắn ngưng tụ ra một chân long chỉ trảo. Chỉ có điều, bởi vì công lực không đến, long lân trên long trảo Phương Vân hóa ra, còn xa mới bằng Phương Dân, rất nhiều lân phiến, thậm chí chỉ là một mảnh mơ hồ.

Chiêu “Thanh long phá thiên” này, đạt tới đỉnh phong, trên long trảo hiển hóa ra, nghe nói có thể hiển hóa ra mười tám vạn phiến long lân màu xanh. Long lân càng nhiều, càng tiếp cận Thanh long chân chính, uy lực cũng càng lớn.

Phương Dân thực lực có thể hiển hóa tám vạn sáu ngàn mảnh long lân, Phương Vân không có uy lực như thế, cũng chỉ có thể hiển hóa ra một vạn sáu ngàn mảnh Thanh long long lân, không chỉ là lực lượng, còn có quy tắc. Phương Vân mới là cấp Thiên Tượng, có thể phụ gia lên chỉ có lực lượng cùng quy tắc không gian mà thôi. Cho nên chỉ có một vạn sáu ngàn mảnh lân phiến.

Tuy như thế, đối phó Đại chu thiên vạn long tịch diệt đại pháp của Dương Hoằng cũng là đủ rồi.

“Ầm ầm!”

Long trảo một trảo, một cỗ lực lượng hủy thiên diệt địa, lập tức hướng về phía Dương Hoằng trảo tới. Ngàn vạn cự long phong bạo, bị long trảo này nhẹ nhàng một trảo, lập tức đều kêu thảm thiết, gào rú, long lân rơi lả tả, máu tươi tung tóe, đều ở trên không trung nổ thành bọt máu. Phảng phất như là huyết nhục cự long thực sự vậy.

Đại chu thiên vạn long tịch diệt đại pháp của Dương Hoằng, mượn nhờ tu vi Thiên Trùng nhị phẩm, lại có thể đạt tới bước hóa hư thành thực. Cự long này, đã đạt tới ngưng tụ huyết nhục, cùng chân long không khác gì nhau. Chỉ là, vẫn không phải là đối thủ của Phương Vân.

Đại chu thiên vạn long tịch diệt đại pháp, tuy cũng được xưng vạn long, cùng nhất chân long chi lực tương đương. Nhưng không có ngưng tụ cùng một chỗ, cũng giống như một bó dây thừng tán ra, khác với cùng vạn thành một cổ.

Phương Vân chỉ trong nháy mắt, đã hoàn toàn phá hủy Đại chu thiên vạn long tịch diệt đại pháp của Dương Hoằng. Dương Hoằng lập tức cảm giác được không ổn, lập tức sớm dẫn bạo Thiên đế chiến xa. Đồng thời thân hình nhoáng một cái, lập tức hướng về sau bay ngược lại, chuẩn bị thoát đi. Sự tình xuất hiện quá nhiều biến số, Phương Vân thực lực cùng dự tính có sự sai biệt quá lớn, cuối cùng sử ra, càng quá mức làm cho người ta sợ hãi! Dương Hoằng đã bắt đầu sinh ý rút lui!

“Oành!”

Một đạo hào quang đẹp mắt, so với thái dương còn muốn chói mắt hơn cả nghìn lần, ở trong hư không mãnh liệt nổ tung. Trong hư không, giống như nhiều hơn mấy vầng thái dương vậy, năng lượng cuồng bạo mang tất cả bốn phương, ngay cả hư không cũng đều vỡ nát.

Thiên địa chiến xa của Dương Hoàng, sau khi hấn bước vào Thiên Trùng nhị phẩm, đã tiến vào cấp bậc sơ phẩm Thiên nguyên. Lực lượng cuồng bạo như thế, đối lại dưới tình huống Phương Vân không có phòng bị, lập tức sẽ bị nổ thành trọng thương, hoặc là chết. Cho dù cường giả Thiên Trùng nhị phẩm toàn thịnh, cũng bị nổ chết.

Nhưng mà Thanh long phá thiên thì khác, là tuyệt học thượng cổ Đại đế. Hai chữ Phá thiên, vốn có ý tứ lực lượng không gian. Luận lực lượng không gian, có lẽ không thể nhắc lên lốc xoáy không gian, nhưng luận chỗ tinh diệu, so với lốc xoáy không gian còn lợi hại hơn.

Dương Hoàng nếu như trước khi Phương Vân học được Thanh long bát thức, sứ xuất chiêu này, Phương Vân dưới tình huống ứng đối Đại chu thiên vạn long tịch diệt đại pháp, lập tức cũng sẽ bị Dương Hoàng nổ chết, hoặc trọng thương, tuyệt không may mắn. Nhưng mà hiện tại, Phương Vân học được Thanh long bát thức, lại có tâm lý chuẩn bị, đã không giống với lúc trước.

“Oành!”

Năng lượng pháp khí tự bạo, trong nháy mắt bị Thanh long phá thiên càn quét, lực lượng cường đại, xuyên qua hư không, nặng nề đánh vào phía sau Dương Hoàng, quanh người phát ra từng đạo không gian gợn sóng, đang chuẩn bị đào tẩu.

“A!!...”

Dương Hoàng mãnh liệt phát ra một tiếng kêu thảm thiết thê lương. Lực lượng mang tính hủy diệt của Thanh long, xông vào trong cơ thể hắn, đem hắn trực tiếp từ Cổ Điều, cưỡng bách trở về nhân thân, hơn nữa đoạn tuyệt sinh cơ của hắn. Từng đạo máu tươi, từ trong khiếu khổng toàn thân hắn nổ mạnh ra. Lồng ngực hắn sụp đổ, xương cốt toàn thân gãy vỡ, tính cả linh hồn đều bị một chiêu này làm vỡ nát. Chỉ thấy thân thể Dương Hoàng cứng đờ, từ không trung vẽ thành một đường vòng cung, mang theo huyết vũ, rơi xuống phía dưới.

“Tuy là kẻ địch, nhưng là một kẻ địch đáng tôn kính. Lưu cho người được toàn thân”.

Ở đây cách mặt đất hơn một ngàn dặm, cao như vậy ngã xuống, trực tiếp đã ngã thành thịt xay. Phương Vân thân hình nhoáng một cái, đang chuẩn bị phi thân lên, tiếp lấy thân thể của Dương Hoàng, dị biến đã xuất hiện.

“Ông!”

Một mảng không gian vỡ ra, thân hình Dương Hoàng sau khi rơi mấy ngàn trượng, ngã vào trong đó, lập tức biến mất không thấy.

“Phương Vân, cảm ơn người! Ta chờ cơ hội này đã rất lâu rồi, hôm nay rốt cuộc tâm nguyện đã thực hiện được! Ha ha ha...”

Một hồi tiếng cười to, từ phía Dương Hoàng biến mất truyền đến. Nhưng thi thể Dương Hoàng đã không thấy.

“Linh hồn trong nhẫn!”

Phương Vân sắc mặt đại biến, nhận ra thanh âm này. Đúng là thanh âm trong bàn long giới của Dương Hoàng. Hắn cuốn lấy thi thể Dương Hoàng biến mất, bày ra lực lượng không gian cực kỳ quen thuộc, so với khi trợ giúp Dương Hoàng trốn tránh Thanh long phá thiên, cao thâm không chỉ gấp mười lần, căn bản không có không gian gợn sóng xuất hiện.

Phương Vân hơi suy nghĩ, lập tức rõ ràng. Một chiêu vừa rồi, nhìn như là Dương Hoàng chạy trốn không kịp, bị mình một chiêu giết chết. Trên thực tế, là linh hồn trong nhẫn kia, cố ý không ra sức, cố ý để cho Dương Hoàng chết ở chỗ này.

“Người này, là lại có thể để cho Dương Hoàng chết. Hắn muốn thân thể của Dương Hoàng!”

Phương Vân hơi suy nghĩ, lập tức hiểu được. Thanh ngân bản long giới trong tay Dương Hoàng ẩn dấu một cường giả. Điểm ấy Phương Vân không phải không biết. Nhưng mà, từ tình huống giao thủ ở thượng cổ chiến trường mà thấy. Vị cường giả này rõ ràng mất đi thân thể. Mà năng lực công kích lớn nhất, chính là tinh thần công kích. Nhưng điểm này, đối với Phương Vân là không có hiệu quả.

Phương Vân cũng không phải không có hoài nghi, linh hồn trong nhẫn sẽ có thủ đoạn khác. Nhưng mà, loại linh hồn ẩn thân ở trong giới chỉ này, không có thân thể tồn tại. Tới một mức độ nào đó, đã tương đương với khí linh. Cho dù có thủ đoạn gì, không có thân thể cũng vô cùng có hạn.

Hơn nữa, hắn nếu quả thật có thủ đoạn cường đại gì, chỉ sợ tại thượng cổ chiến trường, đã sớm phối hợp Dương Hoàng đem mình giết. Nhưng trên thực tế, loại chuyện này cũng không có phát sinh.

Vừa rồi trong lúc giao thủ, Phương Vân cũng thử qua, hắn cố ý tạo ra vài cơ hội, chờ đợi linh hồn trong nhẫn này ra tay. Nhưng hắn cũng không có thi triển ra thủ đoạn ra. Nhưng mà, hiện tại xem ra, người này hiển nhiên ẩn giấu.

Phương Vân khôi phục nhân thân, đứng ở trong hư không. Trầm mặc hồi lâu, đột nhiên nói: “Nhân vật thượng cổ, quả nhiên không dễ đối phó. Người này mưu đồ đã lâu, hắn chỉ là thân thể của Dương Hoàng. Xem ra, võ đạo tu luyện của Dương Hoàng những năm này, đều là làm nền cho hắn”.

Thân hình nhoáng một cái, Phương Vân lập tức xoay người rời đi. Bất kể như thế nào, vấn đề Dương Hoàng cuối cùng đã giải quyết. Tuy chạy một linh hồn trong nhẫn, nhưng Binh tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn, Phương Vân sẽ không sợ hắn. Quan trọng hơn là, Phương Vân đã muốn chuẩn bị đột phá Thiên Trùng cảnh. Đến cảnh giới kia, đã hoàn toàn không giống với lúc trước. Phương Vân cùng với những cường giả đỉnh cấp kia, chênh lệch sẽ càng ngày càng nhỏ.

Một ngày nào đó, mặc kệ là thượng cổ cường giả nào. Phương Vân đều tự tin, sẽ có cùng một ngày cùng bọn họ ngồi ngang hàng.

Ngoài mấy ngàn dặm, một bóng đen đột nhiên xuất hiện ở trong hư không, sau đó đột nhiên rơi xuống, xuyên qua một ngọn núi, tiến vào sâu trong lòng đất. Nơi hắn đi qua, đại địa như nước chảy hòa tan, sau khi hắn đi qua, lại khôi phục như lúc ban đầu.

“Ha ha ha, Dương Hoàng ơi là Dương Hoàng!! Chúng ta quen biết một hồi, ngươi cũng không nên trách ta. Mọi người đều có tư tâm Không phải ta không giúp ngươi, mà là ta xác thực chỉ còn lại có một điểm năng lượng cuối cùng này, lại chỉ đủ đem thi thể ngươi mang đi”.

Linh hồn trong nhẫn cất tiếng cười to, dưới mặt đất mở ra động. Đợi nhiều năm như vậy, rốt cuộc cũng đáng giá. Một khắc khi Dương Hoàng chết đi, hắn có loại cảm giác như vén được mây mù trắng lại sáng tỏ.

Từ năm đó khi Dương Hoàng bảy tuổi, linh hồn trong nhẫn đã cùng với hắn ở cùng một chỗ. Từ đó trở đi, linh hồn trong nhẫn đã đối với hắn dốc lòng tài bồi. Hắn cảm giác mình tựa như một người làm vườn vậy, cực kỳ cẩn thận.

Hợp tác nhiều năm như vậy, linh hồn trong nhẫn không biết cứu Dương Hoàng bao nhiêu lần. Thế cho nên, với sự đa nghi cùng cẩn thận của Dương Hoàng, cũng dần dần tin tưởng hắn sẽ không hại mình. Mà ngay cả bản thân linh hồn trong nhẫn, cũng sinh ra loại ý nghĩ này.

Hắn duy nhất động tay chân, chính là gán một lời nói dối. Nói cho Dương Hoàng, mình sẽ vào lúc hắn đạt tới Thiên Trùng thất phẩm, trợ hắn đột phá cảnh giới. Hơn nữa hắn sẽ trợ giúp mình khôi phục thân thể. Thật ra, hắn cho tới bây giờ đều không có nghĩ tới khôi phục thân thể, hắn một mực nghĩ, đều là chiếm cứ thân thể của Dương Hoàng.

507. Chương 496: Hoàng Tước Ở Phía Sau

Mấy tháng trước, Dương Hoàng nuốt một viên thứ phẩm thần đan. Điều này làm cho hắn nhanh hơn tiến độ đột phá Thiên Trùng cảnh. Viên đan dược này theo Dương Hoàng thấy, là linh đan diệu dược. Nhưng ở linh hồn trong nhẫn thấy, lại là đan dược đòi mạng chân chính, thúc dục mình động thủ.

Nhưng mà, đoạt xá căn bản không phải là chuyện dễ dàng như vậy. Dương Hoàng bản thân linh hồn cũng rất cường đại, ý chí cũng cực kỳ kiên định, làm kị chủ, hẳn giữ ưu thế cực lớn. Linh hồn trong nhẫn nếu như muốn cưỡng chế chiếm cứ, tỉ lệ thất bại cực cao không nói, còn phải trả giá một cái giá rất lớn. Nhưng mà, Phương Vân lại cung cấp điều kiện này.

“Ha ha ha, thật sự là trời giúp ta. Mấy chục năm tài bồi, hôm nay cuối cùng đã tới lúc thu hoạch!...”

Trong tiếng cười lớn, một viên như trĩ phượng đan được, bọc hỏa diễm, mang theo mùi thuốc đậm đặc, từ thanh ngân bàn long giới trong bay ra, chui vào trong miệng Dương Hoàng.

Trĩ phượng phượng niết bàn đan, là đỉnh cấp đan dược cường giả thượng cổ dùng để chữa trị thân thể. Có thể tái tạo cơ thịt từ xương trắng. Dùng để tu luyện thân thể đã bị nghiền nát của Dương Hoàng là không còn gì tốt hơn.

Một cỗ hồng quang, đỏ như lửa, bao phủ thân thể Dương Hoàng. Một mùi thuốc từ trong khiếu khổng toàn thân Dương Hoàng phát tán ra.

Thân thể Dương Hoàng, lập tức dùng tốc độ đáng sợ khôi phục lại. Gân thịt sinh ra, xương cốt khép lại, kinh lạc chữa trị, máu được tái tạo... cùng một thời gian, một đạo linh hồn cường đại, xuyên thấu qua thanh long bàn long giới tiến vào trong thân thể Dương Hoàng.

Thời gian chậm rãi qua một ngày, hai ngày, ba ngày, bốn ngày... bảy ngày!

Sau bảy ngày, linh hồn trong nhẫn rốt cuộc mở mắt ra, ánh mắt của hắn biến hóa quỷ quyệt, xảo trá, âm độc, tàn nhẫn, nhìn qua người, liền giống bị châm đâm vậy.

“Đã lâu, cảm giác thân thể...”

Linh hồn trong nhẫn giãn hai tay ra, hưng phấn nói: “Tên tử thượng cổ, đã không sao cả. Từ hôm nay, tên của ta là Dương Hoàng! Ta chính là Anh Vũ hầu Đại Chu! Ha ha ha...”

Thân hình nhoáng một cái, linh hồn trong nhẫn lập tức điều khiển thân hình Dương Hoàng, phá vỡ tầng tầng tầng nham thạch, xuất hiện ở đỉnh núi.

“Hô!”

Gió lớn trên đỉnh núi đập vào mặt, linh hồn trong nhẫn cười lớn một tiếng, đột nhiên nắm ngón tay chụp một cái, trong phương viên ngàn dặm, tính cả trong vô số không gian song song khác nguyên khí cuộn cuộn, lập tức dùng tốc độ đáng sợ ulla vào trong cơ thể hắn. Thiên địa nguyên khí đậm đặc, tựa như chất lỏng ulla vào trong cơ thể hắn, lại hóa thành chân khí cuộn cuộn.

Linh hồn trong nhẫn xếp bằng ở đỉnh núi, vẫn không nhúc nhích. Yên lặng hấp dẫn nguyên khí vô lượng trong không gian thiên địa.

Một canh giờ, hai canh giờ, ba canh giờ... mười canh giờ!

Trọn vẹn mười canh giờ, linh hồn trong nhẫn đã từ mấy không gian song song hấp thu nguyên khí trong thiên địa, đủ để hóa thành một mảng hải dương nguyên khí, đem phương viên mấy ngàn dặm bao phủ, lúc này mới dừng lại, đã cảm thấy mỹ mãn đứng dậy.

“Đủ rồi, có thể rời đi!...”

Linh hồn trong nhẫn trên mặt xẹt qua nụ cười, dưới chân búng lên muốn rời khỏi ngọn núi. Nhưng vào lúc này, dị biến đã sinh ra.

“Đủ rồi sao?”

Một thanh âm tôn quý, uy nghiêm, từ trong hư không bay xuống, tựa như đã ở trong đó chờ những lời này đã lâu.

Nghe thanh âm này, linh hồn trong nhẫn toàn thân đột nhiên run rẩy, ở chỗ sâu trong đồng tử tuôn ra qua một tầng sợ hãi. Nhưng mà rất nhanh, tất cả tâm tình đều bị hắn che dấu xuống.

Trong tích tắc ngắn ngủn, linh hồn trong nhấn khí tức toàn thân đột nhiên chuyển biến, nguyên biến hóa quỷ quyệt, xảo trá, âm độc, tàn nhẫn toàn bộ biến mất không thấy, mà chuyển biến thành, là khí chất công chính đại khí của Dương Hoàng.

“Vi thần, tham kiến bệ hạ”.

“Dương Hoàng” quỳ gối quỳ xuống, thở mạnh cũng không dám ra.

Một đạo tử khí phiêu du ở trong hư không, tản mát ra khí tức khủng bố. Thanh âm của Nhân Hoàng liền từ trong đạo tử khí này vang lên:

“Trẫm hỏi ngươi, đã đủ chưa?”

Một câu hỏi bình thản, nghe không ra vẻ mặt gì, lại làm cho linh hồn trong nhấn trong lòng lập tức mồ hôi lạnh túa ra, hoàn toàn nắm không thấu vị tồn tại khủng bố này đang nghĩ cái gì.

Hắn phi thường rõ ràng, vị ở sâu trong hoàng cung kia là tồn tại khủng bố như thế nào. Hắn hoàn toàn không ngờ rằng, vừa mới rời núi, lại có thể gặp vị Nhân Hoàng Đại Chu này. Vị Nhân Hoàng này, tựa như một mực đang chờ đợi hắn. Khả năng này tồn tại là thật, khiến cho trong lòng của hắn một mảng sợ hãi.

“Thứ cho vị thần ngu dốt, không biết bệ hạ có ý tứ gì”.

Linh hồn trong nhấn cẩn thận nói.

“Hừ!” Nhân Hoàng hừ lạnh một tiếng, khiến cho linh hồn trong nhấn như bị lửa đốt, đứng ngồi không yên, có loại cảm giác vô cùng lo lắng: “Ngươi không phải cần một thân thể võ giả Thiên Trùng cảnh sao? Trẫm cho Dương Hoàng một viên thứ phẩm thần đan, ngươi cho rằng, là nguyên nhân gì?”

“Oanh!”

Nhân Hoàng một câu, lập tức khiến cho linh hồn trong nhấn như gặp phải sét đánh, toàn bộ thân hình đều hoảng sợ run rẩy. Thì ra Nhân Hoàng sớm biết sự tồn tại của hắn, hắn cho Dương Hoàng một viên thứ phẩm thần đan, lại là vì dẫn mình ra.

Loại cảm giác này, tựa giống như bọ ngựa bắt ve, hoàng tước ở phá sau. Vẫn cho mình là hoàng tước, không ngờ, một mực là đường lang!

Linh hồn trong nhấn lập tức từ trên đỉnh cao hưng phấn, ngã xuống đáy cốc. Trong lòng dâng lên một loại sợ hãi không cách nào ức chế, tựa như chuột gặp phải mèo vậy. Từ thượng cổ cho đến hiện tại, hắn chưa từng gặp được một người, có thể làm cho hắn sinh ra hoảng sợ như thế cảm giác sợ hãi thậm chí muốn cướp đường mà chạy như điên! Trong tai chỉ nghe thanh âm quỷ thần khó lường kia, một lần nữa truyền vào trong tai:

“Ngươi đã chiếm cứ thân thể Dương Hoàng, thì thế vào vị trí của hắn! Dương Hoàng khiến cho trầm thất vọng, hy vọng ngươi đừng làm cho trầm thất vọng”.

Thanh âm Nhân Hoàng, bình tĩnh uy áp, cao cao tại thượng, không thể nghi ngờ.

Linh hồn trong nhấn trong lòng giãy dụa không thôi, tuy hắn đã sớm có chủ ý, lợi dụng thân phận Dương Hoàng, trà trộn vào triều đình. Nhưng tuyệt đối không phải là dùng loại phương thức này mà tiến vào.

Hắn một mực hiểu rằng vị Nhân Hoàng trong hoàng cung kia rất đáng sợ, nhưng cho tới hiện tại, mới cảm nhận được loại đáng sợ này rốt cuộc đến trình độ nào. Võ công còn chưa nói tới, chỉ cần phần tâm cơ này, cũng đủ để cho ai gặp loại người như hắn, đều cảm thấy sợ hãi. Hắn thậm chí sinh ra suy nghĩ sửa chữa kế hoạch nguyên bản.

Trong lòng của hắn có do dự, đang tính toán. Nếu như chạy trốn mà nói, rốt cuộc có mấy thành xác xuất thành công.

“Trẫm, không thói quen bị người cự tuyệt!”

Nhân Hoàng tựa như nhìn thấu suy nghĩ ở trong lòng linh hồn trong nhấn.

Linh hồn trong nhẫn nghe được câu này, toàn thân run lên, hiểu rằng mình nếu không đáp ứng, chỉ sợ Nhân Hoàng lập tức sẽ ra tay.

“Vị thần, linh chỉ” Linh hồn trong nhẫn quỳ xuống, cung kính nói.

“Ừm, sau này người chính là Dương Hoàng. Hiện tại, cùng trầm đi đến hoàng thành”.

Thanh âm vừa dứt, tử khí trên bầu trời lập tức biến mất vô tung.

Linh hồn trong nhẫn, hoặc là, hiện tại phải nói là Dương Hoàng, không dám chậm trễ, vội vàng nhập vào trong hư không...

Thành Hoài An, Phương Vân quay về không lâu, lập tức thu được vài tin tức trọng đại...

Chuyện thứ nhất, Quân Công Minh thuận lợi thông qua lục bộ thương nghị, tấn chức vương hầu, phong hiệu Dũng Mạnh hầu. Công văn đã chuẩn bị thỏa đáng, sẵn sàng chuẩn bị phát ra; Chuyện thứ hai, hôn sự của Tĩnh Nghĩa hầu Phương Lâm cùng Phúc Khang công chúa, thông qua Nhân Hoàng cùng Vũ Mục cho phép, hôn sự đã sắp tới; Chuyện thứ ba, ngoại công Lưu Chính Huân từ nhà tranh ngoài thành, đã quay trở về Lưu thị tộc trạch trong kinh thành.

Ba việc, toàn bộ đều là việc vui. Quân Công Minh sau khi phong hầu, Phương Vân dưới tay đã có vị vương hầu đầu tiên. Mà hôn sự của đại ca cùng Phúc Khang công chúa, được Nhân Hoàng cùng Vũ Mục cho phép, càng là việc vui. Chuyện này, không thể bỏ qua. Về phần chuyện thứ ba, là chuyện chân chính khiến cho Phương Vân cảm thấy vui mừng.

Lưu thị tộc trạch, là mẫu thân, cữu cữu, cùng ngoại công đã cùng sống qua, lưu trong trí nhớ ba người. Năm đó ngoại công do không muốn nghĩ tới nơi mà từng có hai người con sinh hoạt, nên đã đến nhà tranh ngoài thành. Từ đó về sau, cùng mẫu thân, cữu cữu không vắng lai. Hôm nay, ngoại công quay về Lưu thị tộc trạch, vậy cũng là một loại mềm hóa cùng tỏ thái độ.

Với tính cách cổ hủ của ngoại công, có thể làm được một bước này, đã là cực hạn. Kế tiếp, thì phải nhìn xem mẫu thân cùng cữu cữu. Mẫu thân một mực vì chuyện này mà tiếc nuối, hiện tại rốt cuộc đã có chuyển cơ. Chuyện này, là việc Phương Vân thấy cao hứng nhất. Nếu như người Phương gia, ngoại công, cữu cữu, đều tề tụ một đường, gia đình này mới là đầy đủ chân chính.

Thịch! Thịch! Thịch! Thịch!

Một hồi tiếng bước chân dồn dập, từ ngoài cửa vang lên. Thị vệ cũng ngăn không được:

“Vân nhi, người rốt cuộc là làm như thế nào vậy!”

Người còn chưa có xuất hiện, một thanh âm kích động, đã từ ngoài cửa truyền đến, ức chế không được kích động cùng hưng phấn.

“Cữu cữu”.

Phương Vân đem tin tức cầm trong tay thả lại mặt bàn, đứng dậy thì lễ một cái. Ngoài cửa lớn, Tôn Trọng Vinh cất bước tiến đến, chòm râu run run, quả thực hưng phấn không cách nào tự ức chế, trong tay hắn còn nắm một tờ giấy, trên đó bút mực tung hoành, hiển nhiên là ghi lại tin tức ngoại công đã trở lại kinh thành.

Ngoại công dù sao cũng là cha ruột của cữu cữu, tin tức này hẳn cực kỳ quan tâm Cho nên nhận được tin tức, cũng không thể so với Phương Vân chậm hơn bao nhiêu.

“Vân nhi, thật tốt quá, người làm thật tốt quá!”

Tôn Trọng Vinh ôm chặt lấy Phương Vân, trong mắt nước mắt lưng tròng. Vị cữu cữu này luôn dùng thái độ thông dong, ổn trọng gặp người, nghe được tin tức phụ thân quay về nhà cũ, cũng nhịn không được tâm tình mà kích động rơi lệ.

Hai mươi năm này, hắn bởi vì một câu của phụ thân, không thể không sửa họ Tôn. Cũng không thể đặt chân tới kinh thành. Tuy trong lòng đối với cha cũng có hận, nhưng càng nhiều lại là thương cùng kính.

Bất kể như thế nào, huyết mạch tình thân, vẫn đứt bỏ không được. Lúc trước tuy tiêu sái, nhưng cảm giác chân chính trong lòng, cũng chỉ có tự mình tỉnh tưởng.

Trăm thiện hiếu làm đầu. Qua nhiều năm như vậy, Tôn Trọng Vinh một mực hy vọng cải thiện quan hệ giữa muội muội, phụ thân, cùng với mình. Chỉ tiếc, trời không vì người. Phụ thân tuổi tác đã cao, ngày giờ không nhiều, nhưng tính tình cố chấp vẫn như trước. Hắn vốn cho rằng, đời này cũng không thể tròn giấc mộng này, không cách nào như những người khác, làm tận hiếu đạo. Nhưng hiện tại lại có thể xuất hiện chuyển cơ.

“Cữu cữu” Phương Vân chờ hắn buông lỏng tay ra, mới nói: “Những cái này đều cùng ta không quan hệ. Thật ra, nếu như không phải người qua nhiều năm như vậy, một mực phải người, không để lại dấu vết, đem lương thực đồ ăn, hỗ trợ tu sửa phòng ốc cho ngoại công, chỉ sợ ta cũng giúp không được. Con người không phải cỏ cây, ai có thể vô tình. Cữu cữu kiên trì nhiều năm như vậy, phần tâm tư, tâm ý này, cũng đủ để cảm động ngoại công!”

“Vân nhi, người không cần che dấu. Sự tình trải qua, ta cũng biết. Ta và mẫu thân người, vốn cho rằng đời này đã vô vọng tận hiếu. Hiện tại xem ra, vẫn có cơ hội. Ngoại công người đã quy về Lưu thị tộc trạch ở kinh thành, qua một thời gian ngắn, ta nên quay lại kinh thành gặp người” Tôn Trọng Vinh nói.

“Ừm. Nhưng mà cữu cữu nhớ lấy, không thể quá gấp. Ngoại công cố chấp nhiều năm như vậy, trên mặt mũi vẫn không thể hoàn toàn buông. Cữu cữu muốn đến mà nói, tất nhiên phải tìm cơ cho tốt mới được” Phương Vân nói.

“Hừ” Tôn Trọng Vinh cười cười: “Loại chuyện này, ta rõ ràng”.

Tôn Trọng Vinh tại thương trường lăn lộn nhiều năm như vậy, người muôn hình muôn vẻ tiếp xúc qua không ít. Làm sao mà lại không biết làm như thế nào. Chuyện này nói trắng ra là, cấp cho lão đầu từ một cái bậc thang. Sự tình mới có thể kết thúc mỹ mãn.

508. Chương 497: Quy Tắc Thế Giới

Sau khi tiến cữu cữu Tôn Trọng Vinh, Phương Vân một mình xếp bằng ở trong thành Hoài An. Hắn đem thời gian lưu tốc trong Thiên địa vạn hóa chung gia tăng đến mười sáu lần, sau đó chuyên tâm tu luyện võ công.

Thời gian ngày lại ngày trôi qua, đến tối ngày thứ mười, Phương Vân rốt cuộc bước ra khỏi Thiên địa vạn hóa chung. Lúc này hắn đã đạt đến tam thập bát (38) thiên long chỉ lực, cảnh giới đã cũng cố vững chắc.

“Có thể bước vào Thiên Trùng cảnh”.

Phương Vân dưới chân đạp mạnh, từng tầng không gian gợn sóng hiện ra, lập tức biến mất không thấy. Đến khi xuất hiện, thì đã là ở ngoài thành.

Bầu trời trăng sao lấp lánh, đúng là nửa đêm, khắp nơi một màn đen kịt, không thấy người đi đường. Lúc này, đúng là lúc đánh sâu vào Thiên Trùng cảnh tốt nhất, cũng sẽ không kinh động quá nhiều người.

Đánh sâu vào Thiên Trùng cảnh, cần tìm một địa phương yên lặng mà an toàn. Khác với các cảnh giới võ đạo phía trước, Thiên Trùng cảnh là cảnh giới lột xác, trong khi tiến hành, là hoàn toàn không thể nhúc nhích, một khi bị công kích mà nói, rất có thể trực tiếp bị diệt. Đây cũng là bởi vì Thiên Trùng cảnh quan hệ quá lớn, chịu không nổi quấy nhiễu.

Trừ cái đó ra, từ cấp Thiên Tượng đến Thiên Trùng cảnh, mỗi người cả đời đều chỉ có một lần cơ hội. Không tồn tại như đánh sâu vào Thiên Tượng cảnh, có thể lặp lại mấy lần. Cho nên tất phải thận trọng mà tiến hành.

Phương Vân nhìn lướt qua bốn phía, ở đây là núi cao, một mảng đen kịt. Đúng là nơi tốt để đánh sâu vào Thiên Trùng cảnh.

“Ở chỗ này đi!”.

Phương Vân thân hình nhoáng một cái, lập tức bay lên một ngọn núi cao nhất ở phụ cận. Thiên Trùng nhất phẩm cùng lực lượng quy tắc có quan hệ. Ở trong thiên địa, có thể đại biểu cho lực lượng tự nhiên nhất, chính là núi cao. Núi cao khí thế hùng hồn, lực lượng ngưng tụ, đúng là quy tắc của lực lượng trong thiên địa, so với nơi tụ tập, ở loại địa phương này tiến hành lột xác, có thể càng dễ dàng cảm nhận được quy tắc lực lượng tồn tại trong thiên địa.

“Ông!”

Phương Vân tâm niệm vừa động, đem Thiên địa vạn hóa chung triệu ra Quả chung màu xanh ở trong hư không chấn động, đem hoàn cảnh, xung quanh quét qua, lơ lửng ở trên đỉnh đầu Phương Vân. Một tầng hào quang mật mờ rủ xuống, lập tức đem Phương Vân hộ ở trong đó.

“Nếu như có tình huống ngoài ý muốn, người tựu phát động lực lượng không gian, đem ta chuyển đi” Phương Vân nói.

“Vâng, chủ nhân!” Chung linh nói.

Khi đang tiến hành Thiên Trùng cảnh lột xác, hoàn toàn không cách nào nhúc nhích, một khi bị công kích là tương đương nguy hiểm. Cho nên rất nhiều phương pháp phòng hộ đúng thời cơ mà sinh, kể cả trong khi lột xác, trang bị cấm chế, tự động phản kích người khác, hoặc là triệu ra pháp bảo, bảo vệ mình, khi tất yếu, như Thiên địa vạn hóa chung của Phương Vân, đem chủ nhân chuyển đi, hoặc là gọi bằng hữu ở bên cạnh hộ pháp...

Những phương pháp này đều phi thường hữu hiệu. Đương nhiên phương pháp hữu hiệu nhất, là không cho người khác biết thời gian cùng địa điểm mà mình lột xác.

Phương Vân có Thiên địa vạn hóa chung, pháp khí này khi uy lực phát huy ra, ngay cả tam đại Thiên Cơ tiên sinh thăm dò, đều có thể ngăn cách ra, đừng nói chỉ là những người khác. Trên cơ bản ngoại trừ đánh sâu vào Mệnh Tinh cảnh, động tĩnh quá lớn. Các cảnh giới lột xác khác, Phương Vân căn bản không lo lắng, sẽ bị người tính ra nơi mà mình lột xác.

Sau một khắc, Phương Vân khoanh chân ngồi, tay bấm niệm pháp quyết, chợt quát lên: “Tâm thần đan nguyên, tỉnh lại!”

“Oành!”

Quy tắc nào đó trong thiên địa, tựa như bị xúc động. Đỉnh núi bỗng nhiên có gió lớn cổ động. Trong tích tắc khi Phương Vân niệm động chân ngôn, nơi trái tim hắn, bỗng nhiên hóa thành một cái động không đáy.

Phương Vân ý thức cùng tinh thần lực, như nước chảy bị một cỗ lực lượng trong tối tăm, đem kéo vào trong trái tim

Thoát thai cảnh ngưng tụ bảy loại hồn phách, giờ khắc này rốt cục hiển lộ ra tác dụng. Chỉ thấy bộ vị trái tim trong cơ thể Phương Vân. Một đồng tử như bằng ngọc, bỗng nhiên mở mắt ra, ánh mắt của hắn lại có thể cùng Phương Vân giống như đúc.

Đồng tử này xếp bằng ở trên một tòa sen, hắc da trắng như ngọc, môi hồng răng trắng, khoác áo gấm màu đỏ, buộc kim linh ngọc dải. Trên người mang theo một cỗ khí tức không hiểu, thật sự là Phương Vân ngưng tụ lực phách, tâm thần đan nguyên!

Đồng tử này cao thấp ba tấc, trợn mắt mở mắt, lập tức theo bản năng khu động ấn pháp huyền diệu nào đó: “Chân khí trở về cơ thể thu!”

Thanh âm vừa dứt, kinh mạch toàn thân Phương Vân chấn động, chân khí rải ở đan điền cùng kinh mạch toàn thân, dùng một loại tốc độ không thể tưởng tượng nổi, dũng mãnh ulla vào trong cơ thể của đồng tử này.

Sau khi đem cỗ năng lượng mệnh môn này hấp thu, tâm thần đan nguyên lập tức tăng tới chừng chín tấc. Hơn nữa lập tức khiêu động loại ấn pháp huyền diệu thứ hai: “Vạn pháp quy chân, càn nguyên quy thái. Tấn!”

Đây là một loại trạng thái rất huyền ảo, Phương Vân ý thức sau đó đắm chìm ở trong tâm thần đan nguyên. Hắn có thể cảm nhận được mỗi một cử động rất nhỏ của tâm thần đan nguyên, nhưng trên thực tế lại không thể khống chế loại hành vi này.

Trên người Tâm thần đan nguyên, tựa như chứa đựng thiên địa lạc ấn nào đó. Loại lạc ấn này, là các loại công pháp ngưng tụ lực phách thêm. Vào. Một khi xúc động, tâm thần đan nguyên lập tức sẽ theo bản năng làm ra các loại pháp quyết.

“Ồnh!”

Khi Tâm thần đan nguyên đánh ra một đạo ấn pháp cuối cùng, Phương Vân cảm giác cả thiên địa đều chấn động lên. Ngay sau đó, hắn cảm giác toàn bộ thân thể nổ tung ra, hoặc là nói chính xác, là tâm thần đan nguyên chợt nổ tung, liên quan linh hồn Phương Vân, cũng tựa như bị chấn thành nát bầy.

Khi nổ mạnh kịch liệt nhất, Phương Vân cảm giác trong đầu chấn động. Sau đó toàn bộ thế giới vạn vật đều tĩnh, ngay cả thời gian đều dừng lại. Toàn bộ thế giới phẳng phất chỉ còn lại có một người, hơn nữa chỉ có một người có thể động. Đó chính là mình.

Đại địa phẳng phất hòa tan, Phương Vân cảm giác tâm thần của mình, không ngừng chìm xuống, tựa như một cục đá, rơi vào trong hải dương, vĩnh viễn không ngừng rơi xuống phá dưới.

Hắn đã hoàn toàn không cảm giác thân thể của mình tồn tại, lọt vào trong tầm mắt có thể thấy được, là nhập vào trong hắc ám cùng hư vô không cùng. Ý thức của Phương Vân ở trong hắc ám cùng hư vô không cùng này, nhanh chóng rơi xuống.

Trong cái thế giới này, vạn vật đều tĩnh, không có thời gian, cũng không cảm giác không gian, phẳng phất một người bị cách ly vậy.

“Ồnh!”

Phẳng phất như trong tích tắc, lại phẳng phất như qua một vạn năm dài đằng đặc vậy. Phương Vân chỉ cảm thấy trong đầu chấn động, tựa như rơi xuống chỗ hắc ám sâu nhất. Sau đó bốn phía vi sáng lên, một mảng thế giới mới sinh, xuất hiện ở trước mắt Phương Vân.

Một cái kén trắng nõn, hiển hiện trong bóng đêm, tản ra hào quang nhu hòa. Một đầu của kén, phát tán ra, kéo dài đến ở chỗ sâu trong hắc ám, liếc nhìn không tới cuối cùng, mà một đầu khác, giao thoa ở trước người Phương Vân.

“Quy tắc!”

Phương Vân trong lòng phát ra một tiếng lẩm bầm nhỏ, một loại cảm giác như mộng ảo xuất hiện trong lòng... Hắn liếc qua đã nhận ra thân phận của cái kén này. Hắn có thiên long nhãn, rất sớm đã nhìn ra quy tắc thế giới.

Nhưng mà, loại mắt thấy này cũng giống như ở một thế giới, ngắm nhìn thế giới kia Còn xa không có tính tưởng như vậy, người lạc vào trong kỳ cảnh, Phương Vân thậm chí cảm giác mình có khả năng chạm đến chúng.

“Thật sự là không thể tưởng tượng nổi!”

Phương Vân tâm thần hoảng hốt, lẩm bầm nói. Thế giới trước mắt, đen trắng rõ ràng, đơn giản như vậy. Kén tơ giăng khắp nơi, trắng nõn như tuyết, mà ở nơi khác, lại là một mảng hắc ám cùng hư vô.

Toàn bộ thế giới, yên tĩnh không tiếng động, không một bóng người!

Phương Vân trong lòng tĩnh tưởng, cái này tất nhiên chính là lực lượng thiên địa, cùng lực phách cùng cảm ứng lực lượng của quy tắc. Phương Vân sớm đã từ chỗ phụ thân Phương Dận, biết được tất cả chi tiết hoàn cảnh khi đánh sâu vào Thiên Trùng cảnh. Hơi trầm ngâm, Phương Vân lập tức tiến hành một bước mấu chốt nhất trong quá trình lột xác Thiên Trùng cảnh.

Phương Vân tâm niệm vừa động, tất cả tinh thần, ý thức lập tức bám lên trên đám tơ trắng ở trước người. Từng đạo tin tức nhỏ bé, lập tức từ trên những sợi tơ trắng này truyền đến.

Đó là từng đạo tin tức về lực lượng của quy tắc!

“Oành!”

Phương Vân tâm thần ngưng tụ, tinh thần lực lập tức hóa thành hào quang nhàn nhạt, bám vào lên trên kén tơ quy tắc, hướng về phía lực lượng quy tắc mà leo lên.

Loại leo lên này nhanh không thể tưởng tượng nổi, tinh thần lực của Phương Vân bám vào hơn mười sợi tơ trắng, hướng về bốn phương tám hướng phát tán mà đi.

Từng đoạn tơ trắng, hiện ra bạch quang nhàn nhạt nhu hòa, không ngừng xuất hiện ở trong cảm ứng của Phương Vân. Mỗi một đoạn tơ trắng đều mảnh liệt hàm chứa một đoạn tin tức về lực lượng quy tắc.

Lực lượng quy tắc cuộn cuộn không ngừng ủa vào trong lòng của Phương Vân. Mỗi một khắc, trong lòng Phương Vân cảm giác được tin tức của quy tắc, lên tới ngàn vạn lần. Hắn đã hoàn toàn quên mất thời gian, mang theo sự vui sướng, đắm chìm ở trong thế giới đen trắng yên tĩnh không tiếng động này.

Tơ trắng giăng khắp nơi, không biết từ chỗ nào mà đến, cũng không biết đi tới đâu. Phương Vân chỉ biết là, mỗi một cái kén tơ, đều thông tới một điểm tập kết nào đó.

Những điểm tập kết này, là hơn mười sợi tơ trắng giao thoa hình thành. Mỗi một đạo ý thức của Phương Vân, gặp được những điểm tập kết này, lập tức lại phân tán thành hơn mười phần, sau đó lại lần hướng về bốn phương tám hướng kéo dài mà đi, tiếp nhận tin tức mới.

Mười cái, trăm cái, ngàn cái, vạn cái...

Ý thức của Phương Vân không ngừng tiếp thu các quy tắc mới này, từ đó ý thức phân hóa càng ngày càng nhiều. Đến cuối cùng, Phương Vân đã không biết, mình đã phân hóa thành bao nhiêu phần. Hắn chỉ biết là, càng ngày càng nhiều quy tắc, xuất hiện ở trong cảm ứng của hắn.

Thế giới hắc ám, có pháp tắc đặc thù. Nhất định phải do thám đến, mới có thể cảm giác đến lĩnh vực mới.

Phương Vân tựa như một người thám hiểm hiếu kỳ, trong lúc vô tình ngộ nhập đến một thế giới xa lạ. Sau đó điên cuồng dò xét thế giới này.

Thế giới nguyên bản đen trắng rõ ràng, phi thường đơn giản. Dưới sự thăm dò của Phương Vân, đã trở nên không còn đơn giản nữa. Nguyên vốn chỉ có thể nhìn thấy vài cái lực lượng quy tắc, đã mở rộng không chỉ vạn lần.

Trong một khu vực khổng lồ khó có thể tưởng tượng. Hàng ngàn vạn tơ trắng, rậm rạp chằng chịt ở trong hắc ám cùng hư vô giăng khắp nơi, cấu thành một thế giới cực kỳ phức tạp hình tròn.

Thế giới này, dưới sự thăm dò của Phương Vân, vẫn đang không ngừng khuếch tán, kéo dài. Hắn vẫn không biết, thế giới này biên giới ở nơi nào.

Cũng không biết trải qua bao lâu, tự như chỉ là trong tích tắc, lại phảng phất như đã qua một vạn năm dài đằng dặc vậy. Phương Vân rốt cuộc cảm thấy uể oải, rốt cuộc không cách nào do thám xuống nữa.

“Chân khí sắp đã tiêu hao hết!”

Phương Vân lập tức hiểu ra, thăm dò quy tắc thế giới, là cần tiêu hao năng lượng. Thăm dò phạm vi càng khổng lồ, tiếp thu tin tức quy tắc càng nhiều, tiêu hao năng lượng cũng càng khổng lồ. Nhưng năng lượng khi hao hết, cũng là lúc thăm dò chấm dứt.

509. Chương 498: Bước Vào Thiên Trùng Cảnh

Quả nhiên, trong thời gian này, Phương Vân không ngừng phân hóa ý thức, rốt cuộc đình chỉ lại, tiếp đó một cỗ lực lượng kéo hút khổng lồ không cách nào kháng cự, từ hạch tâm thế giới quy tắc này truyền đến.

“Ầm ầm...”

Sau một khắc, trong linh hồn Phương Vân vang lên một tiếng, phân hóa ra ngoài, phụ thuộc vào mấy trăm vạn phần tinh thần ý thức trên quy tắc, lập tức trong tích tắc hướng vào phía trong co rút lại, Phương Vân tựa như một người thường không biết võ công, đột nhiên từ phía trên không tự do rơi xuống.

Phương Vân nhìn lên trên không, chỉ cảm thấy cả thế giới đen trắng đột nhiên co rút lại, lực lượng vô cùng vô tận, như dãi non lấp biển, từ bốn phương tám hướng tuôn qua, theo ý thức của Phương Vân, cùng nhau đi xuống.

“Oành...”

Ý thức của Phương Vân, giống như bị một bàn tay vô hình bắt lấy, hung hăng nhét trở về thân thể, cùng một thời gian, một cỗ lực lượng khủng bố theo sát phía sau, đánh vào trong thân thể Phương Vân. Cỗ lực lượng này như đại dương mênh mông bành trướng, như núi sụp địa lở, không cách nào chống cự, trong đó ẩn chứa lực lượng quy tắc, tựa như đem thân thể Phương Vân triệt để xé nát.

“Oành...”

Dưới tác dụng của cỗ lực lượng bá đạo này, xương cốt toàn thân Phương Vân trong nháy mắt vỡ vụn, ngay sau đó tất cả gân mạch, máu, toàn bộ nổ thành một đoàn, hóa thành giống như mây mù, tụ mà không tán. Cỗ lực lượng này, dọc theo trên đường đi qua tất cả đều là một đường bẻ gãy nghiền nát, đánh vào trong trái tim, chỉ nghe oành một tiếng, trái tim Phương Vân trong nháy mắt bành trướng, co rút lại, cuối cùng nổ thành một bột phấn.

“A!...”

Phương Vân rốt cuộc nhịn không được phát ra một tiếng hét thảm. Trái tim là tung tâm của sinh mệnh, trái tim bị nghiền nát, chính là thời khắc chung kết của tính mạng một người. Cho dù người ý chí có kiên định, dưới tình huống toàn thân vỡ vụn, trái tim nát bấy cũng sẽ chịu đựng không nổi loại đau đớn như thủy triều này.

Trong tích tắc trái tim nổ tung, thân hình Phương Vân cứng đờ, tứ chi căng thẳng, bị một cỗ lực lượng vô hình, kéo lên trôi nổi trong hư không.

Tóc trên đỉnh đầu hần tung ra, tóc dài đen kịt hung hăng tản ra, ở trong hư không bồng bềnh.

Giờ khắc này, Phương Vân đến gần tử vong vô hạn...

Có lẽ là vì nguyên nhân này, trong ý thức của Phương Vân, thời gian phẳng phất bị cắt thành từng đoạn, trở nên vô cùng ngắn...

Phương Vân tỉnh tưởng cảm giác được, trong tích tắc khi mình kêu lên, một đoàn không khí trước người chợt nổ tung, cũng tỉnh tưởng cảm giác được, một đạo lực lượng quy tắc vô hình, phẳng phất như một bàn tay cực lớn, đem tất cả máu, cơ thịt, gân mạch, chân khí... đã nổ tung ra tụ lại một chỗ.

Sau đó cỗ lực lượng quy tắc vô hình này, hóa thành những sợi tơ vô hình, dưới tác dụng của cỗ quy tắc huyền ảo, khó hiểu ở trong đó, lại sinh ra xương cốt, kinh mạch, cơ thịt... những xương cốt, kinh mạch, cơ thịt này phẳng phất như dùng sắt thép chế thành, cực kỳ cứng rắn, so với xương cốt, cơ thịt nguyên bản của Phương Vân không biết mạnh mẽ hơn gấp bao nhiêu lần.

Ngay sau đó, bột phấn trong lồng ngực, một đạo kim quang hiển hiện, huyết vụ tách ra, một trung niên nam tử mặt như vàng lá, đầu đội Cửu tiêu quan, một thân Văn tiêu bào, râu ba chòm bồng bềnh, ngồi xếp bằng trên hoa sen hiện ra.

Người trung niên nam tử này chỉ có chừng chín tắc, tướng mạo cùng Phương Vân có ba phần tương tự, đúng là Tâm thần đan dung hợp lực lượng quy tắc, từ đồng tử ba tắc phát triển thành.

“Hư thực tương sinh, tâm ý cùng hóa...”

Tâm thần đan nguyên vừa xuất hiện, lập tức khu động pháp quyết. Chỉ thấy hần rung thân nhoáng một cái, lập tức hóa thành một khối huyết nhục đỏ tươi như máu, to như nắm tay, trên mặt nổi từng đạo gân xanh như long hình, lại là một trái tim mới sinh.

“Phành...”

Trái tim mãnh liệt nhảy lên hạ xuống, lập tức một loạt phản ứng trong nháy mắt phát sinh. Tất cả gân mạch, mạch máu trong nháy mắt sinh ra, xương nối với nhau, cơ thể xuất hiện chân khí, từ trong trái tim trong mãnh liệt phun ra, tán nhập tứ chi bát hải, trùng trùng hóa thành ngàn vạn đạo tuần hoàn lớn nhỏ, một lần nữa tụ thành Vạn hóa chân khí

“A!...”

Tựa như một người chết, khởi tử hồi sinh, Phương Vân mãnh liệt chuyển động thân hình, kịch liệt hô hấp. Chỉ nghe oành một tiếng, trong phương viên trăm dặm, gió lớn gào thét, mây đen cuộn cuộn từ bốn phía tụ tập lại. Trong nháy mắt, trên bầu trời sấm sét vang dội.

“Ầm...”

Trời đất một mảng hôn ám, một đạo tia chớp cực lớn xông qua hư không, lập tức đem vô số ngọn núi, đồi dốc chiếu lên một mảng trắng bạch. Phương Vân ngồi thẳng thân hình, miệng hô hấp, phảng phất chết mà sống lại.

Không sai, từ cấp Thiên Tượng đến Thiên Trùng cảnh, chính là một quá trình chết mà sống lại.

Phương Vân giờ phút này, không cần Thiên Long nhãn, cũng có thể tinh tường cảm giác được, trong thiên địa lực lượng quy tắc tồn tại. Những quy tắc này không nơi nào không có, lại cũng không phải là một mình tồn tại.

Lực lượng quy tắc cùng các hệ thống quy tắc phức tạp khác cùng cấu thành vạn vật trong thiên địa.

Phương Vân có thể tinh tường cảm giác được, trong cơ thể mỗi một giọt máu nhỏ, chân khí đi về hướng nào, mỗi một khối cơ thịt, xương cốt cấu tạo, cũng hiểu rằng, phải như thế nào mới có thể đem loại lực lượng này phát huy ra lớn nhất.

Hắn thậm chí có thể cảm giác được, sông núi khắp mặt đất lực lượng quy tắc đi về hướng nào, hiểu rằng làm thế nào dùng lực lượng nhỏ nhất, làm núi cao vỡ vụn, làm đại địa mở ra. Hắn thậm chí có thể cảm giác được, đám mây trên không, sấm sét vận hành, có thể cảm giác được, trong những sấm sét này ẩn chứa năng lượng khổng lồ.

Quan trọng nhất là, Phương Vân có thể cảm giác được, trái tim cùng lực phách của mình, hoàn toàn dung hợp cùng một chỗ, hóa thành một loại tồn tại xen vào năng lượng cùng vật chất, có thể sẵn sàng chuyển hóa thành trái tim, cũng có thể sẵn sàng chuyển hóa thành tâm thần đan nguyên.

Loại trạng thái này ẩn chứa năng lượng vô cùng, cũng không phải thương tổn bình thường có thể phá hư được.

Cường giả Thiên Trùng cảnh cùng võ giả bình thường khác biệt ở chỗ, võ giả bình thường, cho dù là cường giả cấp Thiên tượng, dưới tình huống không có phòng bị, bị một thanh thiết kiếm đâm thủng trái tim, cũng phải chết bất đắc kỳ tử.

Nhưng cường giả Thiên Trùng cảnh, trái tim gần như năng lượng hóa, cho dù bị trường kiếm xỏ xuyên qua, cũng không bị ảnh hưởng gì. Bình khí đã rất khó làm bị thương đến loại cảnh giới này, cũng chỉ có chân khí cường đại, khi xuyên qua trái tim mới có thể tạo thành vết thương trí mệnh.

“Rốt cuộc đã đạt tới Thiên Trùng nhất phẩm”.

Phương Vân đứng dậy, nhìn tầng mây trên bầu trời, lẩm bẩm tự nói, trong lòng dâng lên một loại vui sướng. Năng lượng cùng lực lượng quy tắc quán quýt cùng một chỗ, Phương Vân có thể cảm giác được sự tồn tại của lực lượng quy tắc, tất nhiên cũng có thể cảm giác được năng lượng trong thiên địa tồn tại.

“Lôi đình...”

Phương Vân trong mắt lóe lên một tia sáng chói mắt, đột nhiên năm ngón tay xò ra, đối với bầu trời chụp một cái. Chỉ nghe trong thiên địa nổ ra một tiếng oành, bên trên ngọn núi, bỗng nhiên hình thành một đạo lốc xoáy màu đen cực lớn, năm đạo lôi điện ẩn chứa lực lượng mệnh mông, bỗng nhiên từ phía trên không hạ xuống, đánh về phía đỉnh núi Phương Vân đang đứng.

“Oành...”

Phương Vân chỉ xòe năm ngón tay ra, năm đạo lôi điện trong ả chứa chân khí sấm sét lập tức chui vào trong cơ thể Phương Vân, hóa thành Vạn hóa chân khí cuộn cuộn.

Vạn hóa chân khí trải qua Phương Vân tôi luyện, đã không chỉ là hấp thu năng lượng sông núi, cỏ cây, chim thú, trùng cá trong thiên địa, mà còn có thể hấp thu trong thiên địa, trừ nhật, nguyệt, tinh thần ra thì tất cả lực lượng thiên nhiên, kể cả lực lượng của sấm sét đều có thể hấp thu.

Những người khác, mặc dù có thể cảm nhận được chân khí sấm sét trong hư không, nhưng không có Vạn hóa thân công pháp, cũng không có khả năng hấp thu lôi điện.

“Ầm ầm...”

Từng đạo lôi điện lôi cuốn năng lượng trong thiên địa, không ngừng từ hư không đánh xuống ngọn núi. Chân khí sấm sét cuộn cuộn, lập tức cuốn vào trong cơ thể Phương Vân. Loại phương thức thu nạp năng lượng này, so với võ giả bình thường thì nhanh hơn nhiều.

Phương Vân sau khi đạt tới Thiên Trùng cảnh, xương cốt, cơ thịt, kinh mạch dung hợp lực lượng quy tắc tái tạo lại, thân thể cường đại hơn rất nhiều lần. Mặc kệ lực lượng thân thể hay dung nạp chân khí đều có thể gia tăng trên diện rộng. Dùng thực lực của Phương Vân hôm nay, nếu như chỉ là phương thức hấp thu thiên địa nguyên khí bình thường, thì không biết trải qua bao nhiêu thời gian, mới có thể bổ túc đủ năng lượng cần thiết.

“Đại địa...”

Phương Vân khẽ quát một tiếng, dưới chân đạp mạnh một cái. Ngọn núi chấn động, đại địa lay động, cửu u ma khí thi khí, quỷ khí âm khí độc khí cuộn cuộn như thủy triều tuôn ra khỏi mặt đất, hợp thành một khối hướng về phía thân thể Phương Vân.

“Thiên Cương...”

Thanh âm vừa dứt, hư không chấn động, một cỗ lực lượng rung chuyển ba mươi sáu tầng Thiên Cương thế giới, Thiên Cương nguyên khí cuộn cuộn, bài trừ không gian ủa vào trong cơ thể Phương Vân.

“Địa Sát...”

Bảy mươi hai tầng Địa Sát thế giới, địa sát nguyên khí trong nháy mắt đánh phá như dãi non lấp biển, mãnh liệt ủa ra phá vỡ không gian, xông vào trong cơ thể Phương Vân.

Trên đỉnh núi, lập tức ma khí mãnh liệt, thi khí quỷ khí âm khí hỗn hợp, từng đạo lôi đình không ngừng đánh xuống, Thiên Cương nguyên khí Địa Sát nguyên khí phá tan không gian, đồng thời nhập vào trong đó.

Thân hình Phương Vân đã hoàn toàn biến mất không thấy, ngọn núi hầu như hóa thành một biển khối, nhìn không thấy vật thể. Mơ hồ có thể nhìn thấy một tấm phù triệu cổ lão khổng lồ, trong đó như ẩn như hiện, chậm rãi xoay tròn tất cả chân khí sấm sét, cửu u ma khí, thi khí, quỷ khí, độc khí... toàn bộ ủa vào trong tấm phù triệu như không có đáy này.

Thiên Cương chân khí là dương, Địa Sát chân khí là âm; Lôi đình chân khí là dương, ma khí, quỷ khí, thi khí là âm, hai bên tính chất bất đồng, xung đột kịch liệt. Nên có rất ít người đồng thời hấp thu hai loại chân khí âm dương khác nhau khổng lồ như vậy.

Nhưng dưới tác dụng của Vạn hóa phù triệu, tất cả đều đã trở thành có khả năng. Tất cả năng lượng, mặc kệ thuần dương hay thuần âm toàn bộ đều bị Vạn hóa thân như là một cái lò nấu chảy, hóa thành thứ có thể dùng được.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Phương Vân ngồi xếp bằng trên ngọn núi, sau khi bổ sung cảnh giới tăng lên, thì thu nạp thêm chân khí cần thiết.

Một ngày, hai ngày, ba ngày, bốn ngày...

May mà nơi Phương Vân chọn cực kỳ vắng vẻ, chung quanh là núi hoang rậm rạp, không có đường núi, có rất ít người đi qua chỗ này. Cho dù có người đi qua, nhìn thấy một màn bầu trời sấm chớp, mặt đất ma khí mãnh liệt, giữa không trung, còn có các loại chân khí tiết xuống đáng sợ như vậy, thì cũng lo mà bỏ chạy.

Tam thập cửu (39) thiên long chi lực, tứ thập (40) thiên long chi lực, tứ thập nhất (41) thiên long chi lực...

Lực lượng của Phương Vân, dùng tốc độ đáng sợ mà gia tăng.

Ngũ thập (50) thiên long chi lực, ngũ thập nhất (51) thiên long chi lực, ngũ thập nhị (52) thiên long chi lực... Ngũ thập tứ (54) thiên long chi lực.

Lực lượng của Phương Vân, gia tăng đến ngũ thập tứ (54) thiên long chi lực, liền gia tăng dị thường gian nan, đồng thời một cỗ lực cản, từ trong hư không truyền đến. Phương Vân hiểu rằng, đó là lực lượng quy tắc trong thiên địa không nơi nào không có, bắt đầu bài xích mình.

510. Chương 499: Các Đồi Bá Chủ

Ngũ thập tứ (54) thiên long chi lực, quá mức cường đại, đã đạt đến cảnh giới Thiên Trùng nhất phẩm, có thể chứa nạp lực lượng cực hạn. Mặc dù Phương Vân đã từng thôn phệ qua Hóa long thảo, nhưng lúc này đối mặt với quy tắc khổng lồ trong thiên địa bài xích, cũng bắt đầu có vẻ nhỏ yếu.

Phương Vân cảm giác mình tựa như ở trong bùn nhão sền sệt, đi về phía trước từng bước gian nan.

“Đến cuối cùng, ngay cả thiên địa cũng bắt đầu bài xích ta thu nạp chân khí...”

Phương Vân bỗng nhiên mở mắt ra, trên người tản mát ra khí tức khủng bố, giống như sóng gió ngập trời vậy. Phương Vân tay vẫy một cái, lập tức dựng bả đem Vạn hóa phù lục thu vào trong cơ thể, đồng thời phát phát tay, ma khí, thi khí quỷ khí, chân khí sấm sét... từ bốn phía lập tức toàn bộ tán đi.

Phương Vân đi theo phụ thân nghe về kinh nghiệm Thiên Trùng cảnh nhiều ngày như vậy, còn chưa từng nghe được, có võ giả nào trong lúc tu luyện, sẽ bởi vì quá cường đại, mà lọt vào lực lượng thiên địa bài xích. Minh ước chừng là có một không hai, trước giờ chưa từng có!

“Nên rời đi...”

Phương Vân dưới chân đạp mạnh, từ đỉnh núi bắn người mà dậy. Đồng thời thân hình nhoáng một cái, lập tức thi triển Thiên Tượng pháp.

“Lệ!...”

Ở chỗ sâu trong hư không truyền đến một tiếng kêu bén nhọn, một đôi cánh khổng lồ triển khai ra, trong phạm vi ba nghìn dặm, một mảng hắc ám Ngay cả thành Hoài An xa xôi, cũng hóa thành một mảng đêm tối.

Ở một nơi cách xa ngọn núi, hai gã cường giả cấp Thiên Tượng, đang kịch chiến. Đột nhiên bầu trời tối sầm lại, tiếp đó một cỗ uy áp khổng lồ, từ phá trên không truyền đến. Hai gã cấp Thiên Tượng như gặp phải sét đánh, mãnh liệt từ phía trên không ngã xuống.

“Chuyện gì xảy ra? Là ai nhúng tay?”

“Uy áp thật đáng sợ! Không cách nào chống cự!”

Hai gã cấp Thiên Tượng mặt hướng xuống, bị cỗ uy áp khổng lồ này, đè chặt ở trên mặt đất, không thể động dậy.

Ở một nơi xa hơn, trong một tòa động phủ, bàn đá, ghế đá đầy đủ. Hai gã cường giả Thiên Trùng mặc trường bào, râu tóc bạc trắng, ngồi vây quanh một bàn đá đánh cờ.

Trong tích tắc Phương Vân hóa thân Côn Bằng, hai người thân hình chấn động, một người trong tay đang nhặt một quân cờ trắng, bóp một tiếng nát báy.

“Côn Bằng! Lại là Côn Bằng!”

Hai người đều thét lên một tiếng kinh hãi, cảm giác được một cỗ uy áp cường đại, từ trong hư không truyền đến. Tinh huyết Côn Bằng cực kỳ bá đạo, là viên cổ thần thú, là gần với tồn tại Chân Long, Phượng Hoàng, Bạch Hổ, Huyền Vũ.

Nhưng mà, cường đại tồn tại như thế, lại cực ít có người có thể đem uy lực bá đạo, cường hoành của nó hoàn toàn phát huy ra. Cổ khí tức trong hư không truyền ra này, chừng thất, bát thập (70, 80) thiên long chi lực. Đã tiếp cận với thực lực chân chính của viễn cổ Côn Bằng.

Viễn cổ Côn bằng, vô cùng hung lệ, kiệt ngạo, bá đạo, phát ra uy áp so với cường giả Thiên Trùng bình thường, còn muốn cường đại hơn nhiều. Dùng tu vi của hai người này, trong tích tắc khi cảm giác được khí tức Côn Bằng, cũng không nhịn tâm thần khản trương, cảm giác được áp lực thật lớn.

Trong phương viên ba nghìn dặm, truyền đến từng tiếng kinh hô. Vô số cường giả mặt lộ vẻ sợ hãi, kinh sợ uy áp khổng lồ của Côn Bằng. Nhưng mà ngoại trừ cường giả cấp Thiên trùng, không ai hiểu được, phát ra cổ uy áp này, là một viễn cổ Côn Bằng.

Côn Bằng thân thể quá mức khổng lồ, không ai có thể nhìn thấy bóng đen trên bầu trời cuối cùng là cái gì.

Phương Vân tinh tường cảm giác được tất cả động tĩnh trong ba nghìn dặm, nhưng mà hắn cũng không để ý tới. Lần này thi triển Thiên Tượng pháp hóa thân Côn Bằng. Hắn lập tức cảm giác được, so với những lần trước đây hoàn toàn khác biệt.

Phương Vân khi lần đầu tiên hóa thân Côn Bằng, chỉ có ba trăm dặm. Nhưng lúc này đây, cánh giương ra đã chân chính ba nghìn dặm. Từ Lương Châu đến Dự Châu, rồi đến Kinh Châu phía nam, trong phạm vi khổng lồ, sông núi, ao đầm, thành trì, toàn bộ đều ở trong phạm vi hai cánh của Côn Bằng. Ngay cả ba lâm quảng sơn xa xôi, đều ở trong phạm vi hai cánh Côn Bằng che lấp.

Cũng may mắn, đối với người thượng mà nói. Côn Bằng quá mức lớn. Mới nhìn qua, chỉ cho là bầu trời bị mây đen che khuất, nếu không lời nói, tất nhiên sẽ tạo nên khủng hoảng cực lớn.

“Lệ!...”

Phương Vân cũng không dám dừng ở tại mặt đất quá lâu, sau khi hóa thành Côn Bằng, lập tức bị phá vỡ hư không, trốn vào trong tầng tầng không gian, biến mất không thấy.

Người trên mặt đất, chỉ cảm thấy bầu trời tối sầm lại, rồi bỗng nhiên hồi phục thị lực. Ngoại trừ vô giả ra, người thường chỉ cảm thấy bầu trời mới tối lại sáng, hơi có chút kỳ quái, nhưng cũng không quá mức chú ý.

“Phành...”

Một nơi cách mặt đất năm nghìn dặm, mảng lớn không gian hóa thành bột phấn. Côn Bằng cực lớn, một lần nữa triển lộ ra thân thể khổng lồ. Mười triệu tám trăm ngàn lông vũ, hung hăng run động. Mỗi một cái đều ẩn chứa lực lượng không gian, đang phụt ra bên ngoài vân khí vô cùng.

Vân khí cuộn cuộn, quấn quanh Côn Bằng, diễn biến thành thần ma, Phật Đà, cự long, mãnh thú, Tà Thần... đều làm ra hình dạng quỷ lạ triệu bá, khí thế cực kỳ hoành tráng.

Phương Vân sau khi bước vào Thiên Trùng cảnh, rốt cục kích phát ra năng lực của tinh huyết côn Bằng. Những kí ức đang ủa vào trong đầu của Phương Vân. Những kí ức này, có kí ức của bản thể Côn Bằng, cũng có kí ức nhiều đời cường giả kế thừa tinh huyết Côn Bằng.

Côn Bằng xuất hiện tại thời kỳ cuối của viễn cổ, sinh ra tại chỗ sâu trong Bắc Minh. Chính là một quả trứng khổng lồ ở sâu trong mấy vạn dặm của Bắc Minh hải nở thành. Thời kỳ cuối Viễn cổ, đại địa kịch biến. Côn Bằng lại bởi vì ẩn thân Bắc Minh, mà tránh thoát một kiếp.

Thời kì cuối Viễn cổ, đại địa sụp đổ, thiên địa tiêu điều. Chỉ có tính mạng thừa thớt nhỏ yếu, sinh tồn trên đất bằng. Chân Long, Phượng Hoàng, Bạch Hổ, Huyền Vũ lúc này xưng tôn.

Côn Bằng là bá chủ Bắc Minh, phá biển mà ra, hóa thành tồn tại cường đại nhất trong dị thú, kinh sợ vạn thú, trở thành gần với tồn tại bốn loại thánh thú.

Sau đó, lịch sử đại địa từ thời kì cuối viễn cổ, quá độ đến thượng cổ sơ kỳ.

Côn Bằng tại lục địa tung hoành ngang dọc, cuối cùng bởi vì nguyên nhân nào đó mà chết đi. Sau đó, nhiều đời bá chủ kế thừa tinh huyết Côn Bằng xuất hiện. Mỗi một vị thừa kế Côn Bằng, đều là tồn tại kinh tài tuyệt diễm.

Những bá chủ kinh tài tuyệt đỉnh này, đồng thời với kế thừa Côn Bằng tinh huyết, cũng có đem kí ức truyền thừa trong tinh huyết Côn Bằng. Công pháp, kinh nghiệm chiến đấu, kí ức chủ yếu của nhiều đời bá chủ, toàn bộ đều ghi lại ở trong tinh huyết Côn Bằng.

Mỗi một đời kế nhiệm tinh huyết Côn Bằng, ngoại trừ có thể kế thừa năng lực thiên phú cường đại của Côn Bằng, còn có thể kế thừa kinh nghiệm võ đạo nhiều đời.

Người thừa kế tinh huyết Côn Bằng đời thứ nhất, Thương Khung Ma Quân, cường giả Mệnh Tinh cảnh, thượng cổ sơ kỳ, nổi danh tàn tỵ cự nghiệt, thủ đoạn tàn nhẫn, trải qua cùng Đại đế Dự đối nghịch, cuối cùng bị Đại đế Dự đích thân ra tay trấn áp.

Người thừa kế tinh huyết Côn Bằng đời thứ hai, Huyết Luyện Quân Vương, tà đạo thời đại thượng cổ, giết chóc vô số, cấp nhân vật bá chủ một phương, chết bởi bị mấy tên bá chủ thượng cổ vây công.

Người thừa kế tinh huyết Côn Bằng đời thứ ba, Tiêu Dao Đế Quân, cường giả Thoát Thai cảnh. Trong người thừa kế tinh huyết Côn Bằng, nhân vật cấp truyền thuyết, ngưng tụ mệnh hồn cùng địa hồn. Để Nghiêu từng mời hắn tiến vào trong Ác Ương Long Đình, nhưng bị cự tuyệt.

Người thừa kế tinh huyết Côn Bằng đời thứ tư, Vô Cầu Lão Tổ; nhân vật làm vô số cường giả chính tà nghe thấy đã sợ mất mật, một tay Vô cầu đại pháp câu thúc không biết bao nhiêu hồn phách cường giả, tạo nên Vô cầu đế cung.

Truyền nhân cuối cùng của tinh huyết Côn Bằng, Bắc Minh lão tổ, cường giả thượng cổ!

Từ sau Bắc Minh lão tổ, Côn Bằng tinh huyết đã biến mất. Cả thời đại trung cổ, cũng không có xuất hiện qua. Thẳng đến khi Phương Vãn xuất hiện, tiến vào trong Bắc Minh động phủ, Côn Bằng tinh huyết mới tiếp tục tìm được truyền thừa. Nhìn thấy kí ức cường đại của những người thừa kế tinh huyết Côn Bằng này, Phương Vãn cũng không khỏi âm thầm chấn động. Mỗi một đời thừa kế Côn Bằng, đều là loại người coi trời bằng vung, là thiên địa lễ pháp không thể câu thúc. Bọn họ hoặc là người trong tà đạo, làm việc không câu thúc, tư tưởng cực đoan, không giống người thường. Hoặc là náo sinh phản cốt, quân hãn là Ngũ Đế hay là ai, đều cấm cớ mà khởi nghĩa, không muốn thần phục, hay hoặc là đặt mình trong thế ngoại, không dính nhân quả.

Dù sao mỗi một đời thừa kế, cũng không phải loại người bình thường. Người bình thường cũng sẽ không được tinh huyết Côn Bằng chọn trúng. Bọn họ công pháp bá đạo tuyệt luân, có những kí ức của những cường giả võ đạo khủng bố thượng cổ này, cũng không thể trách mỗi một đời thừa kế, cũng không giống phạm tục, cơ bản đều vượt qua Thoát thai cảnh, kém cỏi nhất cũng là Mệnh Tinh cảnh.

Nhưng mà, trong đó cũng có chỗ rất bi ai. Trong kí ức của Côn Bằng tinh huyết, phải Thiên Trùng cảnh mới có thể kích phát ra được. Lúc này, người thừa kế tinh huyết Côn Bằng, cơ bản đều hình thành hệ thống võ đạo của mình. Nếu tu luyện tuyệt học võ đạo của người thừa kế Côn Bằng đời trước, khó tránh khỏi hơi trễ.

Hơn nữa mỗi một đời thừa kế Côn Bằng, tuyệt học cường đại nhất đều cần hao phí thời gian cùng tinh lực dài đằng dặc, mới có thể tu luyện thành công. Hơn nữa điều kiện cực kỳ hà khắc, có chút không giống các công pháp khác, có cái cần tài liệu đặc thù, có cái thậm chí cần hồn phách vô giả đã ngoài Mệnh Tinh cảnh làm tài liệu luyện công, tất cả loại tình trạng hà khắc này, đã không phải là nói biết được bí quyết công pháp, là có thể tu luyện.

Cho nên, trong các đời thừa kế Côn Bằng, công pháp cường đại nhất, giống với đời trước thì tương đối hiếm thấy. Chỉ có một vài tình huống rất ít.

Đối với rất nhiều truyền thừa mà nói, quý giá nhất, vẫn là kinh nghiệm võ đạo. Như kinh nghiệm đánh sâu vào Mệnh Tinh cảnh, chính là cực kỳ quý giá. Rất nhiều Thái thượng trưởng lão tông phái đều tiếp xúc không đến, nhưng trong tinh huyết Côn Bằng thì không thiếu.

Những kinh nghiệm võ đạo này, có khi đối với võ đạo mà nói, so với công pháp võ đạo cường đại còn muốn quý giá hơn nhiều!

“Kinh nghiệm võ đạo thật trân quý, cái này bằng với quen biết cường giả siêu việt Thoát thai cảnh, đồng thời làm tự mình làm lão sư. Trách không được mỗi một đời kế nhiệm, đều có tu vi cường đại như vậy, hầu

như đều đột phá Thoát thai cánh. Những này thượng cổ bá chủ một thân tuyệt học, đã tương đương với một tòa vô kinh tàng thư lâu. Ta chỉ cần đem công pháp trong đó tu luyện có chút thành tựu, Vạn hóa chân khí của ta, đã có sự tăng trưởng thật lớn...”

Phương Vân trong lòng thầm nghĩ. Hai cánh chấn động, lập tức hướng về chỗ rất cao bay vút đi.

Năm nghìn dặm, sáu nghìn dặm... Một vạn một nghìn dặm, một vạn hai nghìn dặm... Một vạn bảy nghìn dặm...

Trong truyền thuyết, trời xanh có hơn ba mươi ngàn dặm, Phương Vân hôm nay chính là muốn muốn thử một lần, lực lượng Côn Bằng rốt cuộc có bao nhiêu, làm một loài chim tốc độ bay nhanh nhất thiên hạ, rốt cuộc có thể bay cao bao nhiêu.

Bầu trời gió mạnh mênh mông, càng lên cao, gió mạnh càng mạnh, trên một vạn trượng, gió mạnh kịch liệt, giống như ngàn vạn đao kiếm vậy.

Hai vạn dặm, ba vạn dặm, bốn vạn dặm...

Áp lực đến từ mặt đất càng lúc càng lớn, sau khi đến bốn vạn dặm, Phương Vân cảm giác trên hai cánh ba nghìn dặm của Côn Bằng, một tác không gian, đều đè ép một ngọn núi.

Sáu vạn dặm, bảy vạn dặm... Bảy vạn tám nghìn dặm!

Khoảng cách này, mặt đất một mảng mênh mông, căn bản nhìn không thấy vật gì đó. Khoảng cách này, gió mạnh mênh mông, hầu như ngay cả con mắt cũng muốn mở không ra được. Mỗi thời mỗi khắc, trên thân thể thừa nhận gió mạnh công kích, cũng như cùng vô số cường giả Thiên Tượng cảnh đang đồng thời công kích. Mỗi một thời khắc, đều nguy hiểm hơn một phần.

511. Chương 500: Nguy Cơ

Phương Vân nhìn lên phía trên, với thị lực Côn Bằng, sao trên bầu trời vẫn có vẻ cực kỳ xa xôi So với ở mặt đất nhìn, cũng chỉ lớn hơn một chút, nhưng vẫn xa xôi như trước.

Nhưng hướng lên nữa đã nguy hiểm trùng trùng, lực cản quá lớn. Hơn nữa một khi chân khí hao hết, lập tức sẽ gió mạnh cắt thành mảnh nhỏ. Phương Vân đang muốn rời đi, đột nhiên trong lòng khẽ động: “ngũ Ngục phong của ta năm tòa đã ngưng tụ ra bốn tòa, chỉ còn lại có một tòa Phong ngục phong cuối cùng chưa có luyện thành. Nguyên nhân lớn nhất, chính là phong nguyên tố quá mức hiếm có. Trong thiên địa tuy cũng có gió, nhưng phong nguyên tố quá mức mỏng manh, thu thập chỉ bằng với mức độ nguyên tố này, cũng phải tới mấy trăm hoặc cả ngàn năm, thì mới có thành quả. Ở đây gió mạnh trận trện, tuy cực kỳ nguy hiểm, nhưng phong nguyên tố phong phú, đúng là nơi tốt nhất để tế luyện Phong ngục phong”.

“ngũ Ngục phong, lên!”

Phương Vân triệu ra Ngũ Ngục phong, tại bầu trời nhoáng một cái, lập tức lơ lửng ở trên lưng Côn Bằng. Ngũ Ngục phong tuy có thể lớn có thể nhỏ, nhưng muốn hóa thành lớn như Côn Bằng thì vẫn không có khả năng. Hoàn toàn triển khai mỗi một tòa chừng một trăm dặm, cũng chỉ có chừng năm trăm dặm lớn nhỏ.

“Vạn hóa chỉ chương!”

Phương Vân đột nhiên hóa ra một bàn tay che cả bầu trời. Hửn lúc này hóa thân Côn Bằng, khoảng chừng thất thập bát (78) thiên long chi lực, tương đương với Thiên Trùng cường giả lục phẩm. Bàn tay này nghênh phong chụp một cái, lập tức nghe oanh một cái, đã đem gió mạnh chấn cho tán ra.

Trong phạm vi ngàn dặm, phong nguyên tố ẩn chứa trong gió mạnh, lập tức tung tóe ra, bị Phương Vân chụp lấy, đưa vào trong Ngũ Ngục phong, hóa thành một khối phong nguyên tố tinh thạch lớn bằng nắm tay lớn.

Cách mặt đất bảy vạn tám nghìn dặm, địa phương cao như vậy, bình thường cường giả Thiên Trùng lục phẩm, cũng khó khăn mới tới được. Cũng do Côn Bằng trời sinh thân điều, tốc độ vô cùng, còn có lực lượng thao túng không gian, mới có thể tiến nhập đến nơi như vậy.

Pháp khí Phong nguyên tố, từ trước đến nay rất khó luyện. Ngoại trừ thiên địa tạo hóa huyền bí, trải qua thời gian dài dằng dặc trong tự nhiên tích lũy ra phong nguyên tố tinh thạch trân quý. Thì các pháp khí phong nguyên tố khác đều cần cường giả Thiên Trùng ngũ, lục phẩm, bay vào đến tầng gió mạnh cách xa mặt đất, lấy ra phong nguyên tố, mới có thể luyện chế thành.

Cho nên trang ngũ hành tinh thạch, phong nguyên tố tinh thạch là hiếm có nhất.

Phương Vân tuy cảnh giới vẫn chưa tới Thiên Trùng ngũ, lục phẩm, nhưng nương tựa theo tinh huyết Côn Bằng, lại thành công làm được một bước này.

Phành! Phành! Phành!

Phương Vân tay chụp một cái, một cỗ phong nguyên tố tụ tập thành tinh thạch màu lam nhạt, chồng chất ở trong Ngũ Ngục phong.

“Không được, vẫn quá chậm.”

Phong ngục phong tế luyện, cần phong nguyên tố tinh thạch khổng lồ. Phương Vân tốc độ thu lấy phong nguyên tố, mặc dù nhanh, nhưng so với lượng cần thiết để tế luyện pháp khí mà nói, vẫn là quá ít.

Ánh mắt lóe lên một tia sáng, Phương Vân bỗng nhiên sử ra một năng lực khác của Côn Bằng.

“Hú!”

Côn Bằng miệng mở ra, gió mạnh trong hư không mênh mông, lập tức dùng tốc độ khủng bố, ồa vào trong bụng Côn bằng. Bụng Côn Bằng tựa như một cái động không đáy, vĩnh viễn không đầy. Phong nguyên tố mênh mông cuốn vào trong đó, không ngừng lắng đọng. Những gió mạnh này có thể cắt cả sắt thép, dừng mãnh ồa vào trong bụng Côn Bằng, lại không tạo được bất cứ thương tổn gì, phẳng phất như cuốn vào là một không gian khác

Đây là năng lực thiên phú thứ hai của Côn Bằng: Thôn phệ.

Côn Bằng thân hình có lực lớn vô cùng, móng vuốt hai chân so với binh khí còn sắc bén hơn nhiều, hai cánh có thể nhấc lên lốc xoáy không gian vô tận, trong bụng càng ẩn dấu căn khôn khác. Có thể đem tất cả sinh vật hình thể so với nó nhỏ hơn, nuốt vào trong đó, hơn nữa nhanh chóng tiêu đi.

“Hô!”

Côn Bằng há miệng ra, từng tòa phong nguyên tố tinh thể cấu thành ngọn núi, lập tức hiện ra Phương Vân xuất ra chân khí, lập tức đem cả tòa núi phong nguyên tố, đưa vào trong Ngũ Ngục phong.

“Phong ngục như đao, bách chuyển thiên hồi, luyện!”...”

Chân ngôn vừa dứt, “oành” một tiếng, từng tòa ngọn núi phong nguyên tố, âm âm nứt vỡ, tất cả phong nguyên tố dựa theo quy luật nào đó, tổ hợp lại, hóa thành một tòa sơn mạch như hư như thực.

“Ầm ầm!”

Trong tích tắc khi Phong ngục phong thành hình một cỗ lực lượng vô hình khuếch tán ra, đem tất cả gió mạnh bức mở. Cỗ lực lượng này vừa chuyển ra bên ngoài, lập tức khuếch tán thành một mảng cảnh vật chín châu thiên địa sông núi mênh mông cuộn cuộn. Phẳng phất như ở trong mảng gió mạnh như đao kiếm này, mở bờ ra thế giới kia

Tuyệt phẩm Địa nguyên pháp khí!

Trong tích tắc khi năm tòa núi ngưng tụ thành, Ngũ Ngục phong rốt cuộc từ cực phẩm pháp khí tấn thăng lên tuyệt phẩm pháp khí. Một cỗ cảm giác trầm trọng, từ trong Ngũ Ngục phong truyền đến. Chung quanh Ngũ Ngục phong dần hiện ra địa, lôi, phong, hỏa, thủy. Năm loại lực lượng nguyên tố điên cuồng xoay tròn, đem các chân lực dị chủng khác, đều bài xích ra.

“Ngũ Ngục phong, phong lôi huyền hóa!”

Phương Vân đem Ngũ Ngục phong ném đi, một lần nữa điên cuồng hấp thu gió mạnh trong thiên địa mệnh môn bốn phía, để mà tôi luyện Phong ngục phong. Tuyệt phẩm pháp khí muốn phát huy ra uy lực chân chính, thường thường sau khi luyện thành, còn cần phải phí thời gian dài đằng dặc, tiến hành mài dũa, tôi luyện, sau đó mới có thể thực sự trở thành tuyệt phẩm pháp khí, nếu không mà nói, chỉ là có xác không hồn.

Ước chừng một lúc lâu sau, Phương Vân đột nhiên cảm giác được một hồi cảm giác như tê liệt, từ trong cánh trái truyền đến. Tiếp đó trong tai chỉ nghe xoẹt một tiếng, cánh tả đột nhiên xé mở ra một đạo vết nứt cực lớn, mảng lớn máu tươi từ trong đó bắn ra.

“Không ổn, thời gian biến thân đã đạt tới cực hạn!”

Phương Vân trong lòng giật mình, tuy kinh mà không loạn. Kết quả này, phụ thân Phương Dận sớm đã nói qua với hắn. Tinh huyết Côn Bằng bá đạo vô cùng, công lực càng cao, đối với thân thể bị đè áp càng lớn. Cho nên, tu luyện hộ thể công pháp, trở nên cực kỳ trọng yếu.

Phương Vân sau khi bước vào Thiên Trùng cảnh, lợi dụng lực lượng quy tắc cải tạo thân thể, thân thể gia tăng cường độ thật lớn. Hơn nữa dưới tác dụng Vạn hóa chân khí, khiến cho thời gian hắn kiên trì Côn Bằng hóa thân gia tăng rất lớn, nhưng cũng chỉ có hơn mười ngày mà thôi.

Thời gian hơn mười ngày hóa thân, nếu như gặp võ giả bình thường, đủ để sớm đem chiến đấu chấm dứt. Nhưng nếu như gặp được cường giả nắm giữ pháp khí thời gian đỉnh cấp, một cái thời gian gia tốc, thời gian biến hóa của Phương Vân rất nhanh sẽ hao hết sạch, do đó tự thân lâm vào hiểm cảnh.

“Cần phải trở về!”

Phương Vân thu Ngũ Ngục phong, thân hình gấp lại, lập tức hướng về mặt đất lao đi. Ở đây cách cách mặt đất bảy vạn tám nghìn dặm. Nhưng mà bởi vì có đại địa hút xuống, khi hạ xuống, so với lúc bay lên, tốc độ nhanh hơn nhiều.

“Thành!”

Phương Vân thu Côn Bằng hóa thân nặng nề rơi xuống một ngọn núi phụ cận nơi Nhị thập thất quân huấn luyện. Đại địa chấn động, một đạo bụi mù mù dợn gần trăm trượng, quần quanh không tiêu tan.

Một hồi này, tới lui bảy vạn tám nghìn dặm không trung. Phương Vân đã dùng hơn hai mươi ngày. Nhưng mà, may mắn cũng tế luyện ra Phong ngục phong, coi như là đáng giá.

“Đại nhân!”

Chu Hân, Sở Cuồng nhìn thấy Phương Vân xuất hiện ở phụ cận, cho rằng Phương Vân là tới xem, vội vàng từ đỉnh núi phụ cận đuổi đến.

“Ừm.

Phương Vân gật nhẹ đầu nhìn thoáng qua hai người. Chu Hân cùng Sở Cuồng cả người ánh mắt, tinh thần, khí thế, đều có gia tăng rất lớn. Dần dần hiện ra một cỗ khí thế cường giả. Nhưng mà, muốn vượt qua bảy mươi hai tầng thế giới dưới lòng đất, thời gian huấn luyện ngắn như vậy, còn xa mới đủ.

Phương Vân lại nhìn lướt qua xa xa, thần thức lướt qua, tình huống trong phương viên mấy ngàn dặm, không thể gạt được hai mắt hắn. Đây là năng lực của cường giả Thiên Trùng. Công lực sau khi tăng lên một mảng lớn, tinh thần lực cũng sẽ tăng lên rất nhiều. Hơn nữa bởi vì thân thể chính là do bộ phận quy tắc cấu thành, đối với thiên địa cảm ứng cực kỳ nhạy.

Cường giả Thiên Trùng nhất phẩm bình thường, nếu như không sử dụng công pháp. Ánh mắt quét qua, là có thể thoải mái cảm giác được động tĩnh trong mấy trăm dặm. Phương Vân đánh sâu vào Thiên Trùng cảnh, có tam thập bát (38) thiên long chi lực. So với cường giả cấp Thiên Tượng bình thường cường đại hơn quá nhiều, cho nên phạm vi cảm ứng cũng cường đại hơn rất nhiều, phạm vi đạt được khoảng chừng hơn hai nghìn dặm.

Tại trình độ nào đó, cường giả Thiên Trùng cùng cường giả Thiên Tượng đã hoàn toàn không cùng một cặp bậc, cách nhau như trời với đất vậy. Phương Vân hiện tại phóng xuất ra uy áp, đều có thể khiêu cho cường giả cấp Thiên Tượng, quỳ rạp trên đất.

Phải biết rằng, cường giả Thiên Tượng bình thường chỉ từ thập thiên long chi lực đến Nhị thập thiên long chi lực. Nhưng Phương Vân khoảng chừng ngũ thập tam (53) thiên long chi lực. Tựa như kiến với voi vậy, Phương Vân hiện tại có thể một chưởng đập chết cường giả trên Thiên Tượng bảng.

Trong sơn mạch, nơi thập thất quân đang tiến hành huấn luyện. Rất nhiều người đang ở trần huấn luyện. Mấy vạn người tinh thần, khí thế, đã có gia tăng thật lớn, toát ra một cỗ khí tức mạnh mẽ cứng như sắt thép.

Phương Vân hài lòng gật gật đầu, thu hồi ánh mắt: “Chu Hân, Sở Cuồng, vất vả cho các người”

“Đại nhân nói quá lời, chúng ta chỉ là chấp hành theo kế hoạch của đại nhân mà thôi” Hai người cung kính nói.

“Ừm. Tiếp tục huấn luyện đi. Đại khái ba tháng sau, các người có thể thử đánh sâu vào mấy tầng phía trước của thế giới Địa Sát” Phương Vân nói

“Vâng. Đại nhân” Hai người đồng thời khom người nói.

“Đúng rồi, đại nhân. Triệu Bá Ngôn đã tới đây. Hẳn tựa như có chuyện gì, muốn tìm đại nhân. Nhưng một mực lại liên lạc không được với đại nhân” Sở Cuồng đột nhiên nói.

“Ồ” Phương Vân đột nhiên ngẩng đầu lên: “Hắn hiện tại đang ở nơi nào?”

“Triệu Bá Ngôn không có tìm được đại nhân đã quay về thành Hoài An” Sở Cuồng nói.

“Được rồi Các người tiếp tục ở trong đây huấn luyện. Ta đi về thành Hoài An!”

Phương Vân một bước giẫm chặn tại chỗ, một đạo rung động lập tức xuất hiện rồi biến mất ở trong hư không.

Phương Vân chỉ hơi chút cảm ứng, đã ở dưới lòng đất của một khách điểm bình thường tại thành Hoài An, tìm được Triệu Bá Ngôn. Làm cơ cấu thu thập tin tức, giữ bí mật rất là quan trọng. Cứ điểm của Triệu Bá Ngôn, cũng không ở tại Đại tướng quân phủ, mà ở dưới lòng đất trong khu dân cư ở ngoài thành, cũng không dễ dàng phát hiện.

“Bá Ngôn, người đang tìm ta?”

Phương Vân xuất hiện tiến vào tầng ngầm trong lòng đất của khách điểm, Triệu Bá Ngôn đang gấp mấy tên thủ hạ đầu mục quan trọng.

“Đại nhân!”

Nhìn thấy Phương Vân tiến đến, Triệu Bá Ngôn hơi kinh hãi, tiếp đó phát phát tay: “Các người tất cả lui ra ngoài”.

Sau khi cho thủ hạ lui ra, Triệu Bá Ngôn đứng lên, khom người nói: “Thuộc hạ ra mắt đại nhân”.

“Nói đi. Rốt cuộc là chuyện gì?” Phương Vân nói thẳng.

Triệu Bá Ngôn trầm ngâm một lát, mở miệng nói: “Đại nhân, thời gian gần đây thu được vài tin tức ở kinh thành. Ta cảm thấy, đối với đại nhân có khả năng phi thường quan trọng”.

Triệu Bá Ngôn nói rồi quay người lại, bước nhanh đi đến bên cạnh bàn, trong một xấp tư liệu, rút ra một xấp giấy đưa tới.

Phương Vân nhìn Triệu Bá Ngôn một cái, tiếp nhận tờ giấy, đọc lướt qua.

“Hôn sự của Tình Nghĩa hầu Phương Lâm cùng Phúc Khang công chúa, đã được hoàng thất cho phép, mười hai tháng tám dương lịch cử hành”.

Phương Vân nhìn lướt qua, khẽ gật đầu. Đây là một tin vui Minh tới lui trong thiên đã hơn hai mươi. Nói cách khác, chỉ còn có hơn mười ngày nữa chính là hôn sự của đại ca cùng Phúc Khang công chúa.

“Quay lại kinh thành thôi”.

Phương Vân trong lòng ngẫm nghĩ, rút ra trang giấy thứ hai. Nội dung tờ giấy thứ hai rất ngắn gọn, nhưng vừa nhìn thấy nội dung tờ giấy này, Phương Vân đồng tử đột nhiên co rút lại.

“Tình Nghĩa hầu cùng Phúc Khang công chúa kết hôn. Nhân Hoàng ra lệnh, triệu Tứ Phương hầu Phương Dân trở về kinh, để tổ chức thành hôn cho hai người”.

Tin tức không có gì đặc biệt, lại làm cho tim của Phương Vân mãnh liệt co rút lại, chỉ cảm thấy một cổ dao kiếm ý sát phạt, từ trong giấy xông ra, đập vào mặt mà đến.

512. Chương 501: Phong Hầu

Nhân Hoàng rốt cục đã xuất thủ, hôn sự của đại ca Phương Lâm và công chúa Phúc Khang đã trở thành cái có tốt nhất để có thể đường đường chính chính triệu hồi phụ thân trở lại kinh thành.

Phụ thân ẩn nhẫn hơn hai mươi năm, lúc này rốt cục cũng không thể tránh được nữa. Phương Vân vô cùng rõ ràng, một vương triều sẽ có nội tình hùng hậu cỡ nào. Nhân Hoàng không chỉ là Nhân Hoàng, cùng lúc còn là một người thống trị thực quyền của cả một hoàng triều. Điều này có nghĩa rằng, trong tay ông ta có vô số cường giả, ông ta có thể tùy thời điều động.

Trong những người này có cả Vũ Mục, vũ hầu, vương hầu, và cả những Vũ Mục, vũ hầu, vương hầu cực mạnh ở các đời trước, thậm chí còn có thể là những Nhân Hoàng các đời trước đã thoái vị.

Vô giả một khi bước vào Thiên Tượng Cảnh lập tức sẽ có thọ mệnh tám trăm năm Phương Vân không tin những Nhân Hoàng, vũ hầu, vương hầu đã xuất hiện trong tám trăm năm qua đã chết cả.

Truyền thống của triều Đại Chu là Nhân Hoàng, vũ hầu hay vương hầu không được tại chức quá một trăm năm. Sau khi đủ một trăm năm, tất cả đều phải thoái vị, hoặc nhường ngôi, biến mất không để lại tăm tích.

Phương Vân tin rằng, những người này vô cùng có các mối liên hệ với Nhân Hoàng. Song quyền nan địch tứ thủ, hảo hán không thể địch lại nhiều người. Tuy rằng có niềm tin tuyệt đối nơi phụ thân, nhưng nếu nói lấy một người địch nhiều người, đối hánh với hết thảy những tích lũy mạnh mẽ của cả vương triều, Phương Vân tin rằng đây là một chuyện cực kỳ vô thực!

“Tin tức này được truyền ra sau khi hoàng thất đồng ý hôn sự giữa thế tử và công chúa. Thuộc hạ cho rằng tình báo này phi thường trọng yếu đối với đại nhân!”

Triệu Bá Ngôn hơi ngẩng đầu, liếc nhìn Phương Vân, vô cùng dè dặt nói.

Triệu Bá Ngôn ăn nói rất khéo léo. Năm nay đã gần bốn mươi tuổi, kinh nghiệm phong phú, lại đã từng là chưởng môn một tông phái nhỏ, từng lăn lộn trong tông phái giới, đương nhiên, Triệu Bá Ngôn hiểu rất rõ đường sinh tồn.

Tiếp xúc với Phương gia càng nhiều, Triệu Bá Ngôn càng cảm thấy Tứ Phương Hầu Phương Dân có chuyện. Hơn hai mươi năm trấn thủ ở biên hoang không hề quay về kinh thành thăm vợ con, cho dù có nói là trung tâm với triều đình cũng là hơi quá mức. Theo bản năng, Triệu Bá Ngôn cảm thấy phương diện này có chuyện. Cho nên sau khi thấy hoàng triều triệu hồi Tứ Phương Hầu Phương Dân lập tức cảm thấy việc này cực kỳ không đơn giản, cho nên lúc này mới tìm đến Phương Vân.

Phương Vân im lặng. Chuyện đã xảy ra không ngăn. Mặc dù Man Hoang cách kinh thành cực xa, nhưng lấy tốc độ chim ruồi của quân cơ, thì lúc này, hẳn phụ thân đã nhận được tin rồi.

Phương Vân lấy ra phong thư thứ ba, chỉ thấy mấy câu:

“Tứ Phương Hầu hồi bẩm: ở biên hoang đã có quân lệnh, Man Hoang chưa định, không thể vì chuyện riêng, thứ cho thần khó mà tòng mệnh!”

Chỉ vài dòng chữ đơn giản, nhưng lại khiến cho lòng Phương Vân ngưng trọng.

Phụ thân đã từng nói, đã tâm Nhân Hoàng cực lớn. Nếu ông quay lại kinh thành, sợ rằng khó mà rời khỏi. Nhân Hoàng sẽ có rất nhiều lý do để dễ dàng trấn áp phụ thân tại Hoàng Cung.

Mà lúc này, Nhân Hoàng đã ra chiêu, phụ thân cũng đã đưa ra lựa chọn. Tính cách phụ thân trước nay kiên cường, hai người vừa mới giao phong lần đầu đã va chạm thật lớn. Nhưng Phương Vân cũng rõ ràng, lần va chạm ý chí này, chỉ mới là việc khởi đầu, không thể chỉ bằng mấy câu mà có thể giải quyết.

Nhân Hoàng rốt cục đã không chịu nổi tích mịch, vươn xúc tua về phía phụ thân. Mà phàm là kẻ làm đế vương, đều có ý chí thượng vị giả không thể dung kháng. Phụ thân làm như vậy, sợ rằng Nhân Hoàng sẽ càng bất an. Tất cả, chỉ mới vừa bắt đầu...

“Đến lúc ta lên sân khấu rồi!”

Phương Vân cầm ba phong thư âm thầm nói. Hôn sự giữa đại ca Phương Lâm và công chúa Phúc Khang, là một đại sự. Theo lễ tiết Nho gia, hôn sự của hai người phải có phụ mẫu tham gia. Đã như vậy, hẳn là hôn lễ của đại ca, phụ thân phải xuất hiện rồi.

Vào thời khắc va chạm mãnh liệt giữa phụ thân và Nhân Hoàng này, tất nhiên sẽ khiến không ít người chú ý. Chuẩn bị không tốt sẽ rất có thể vướng vào tội danh mưu phản. Lúc này, phải có một chuyện khác để che giấu, hấp dẫn lực chú ý của quần thần.

Một nhà ba hầu, hiển nhiên là một cơ hội vô cùng tốt!

“Giấy!”

Phương Vân đưa tay ra, Triệu Bá Ngôn lập tức hiểu ý, liền lấy ngay bút lông và nghiên mực ra đưa đến, cùng lúc trải ra một tờ Tuyên Hồng, dùng chặn giấy chặn lại.

Phương Vân cầm bút, bắt đầu viết xuống. Chân khí hơi chuyển, từng nét mực lập tức hiện lên. Lại đọc qua một thoáng rồi đưa cho Triệu Bá Ngôn rồi nói:

“Phong thư này đưa ngay đến cho Triều Tịch Hầu!”

“Dạ, thuộc hạ làm ngay!”

Phương Vân cũng không bí mật, cho nên những nội dung trên giấy Triệu Bá Ngôn đều nhìn thấy rõ ràng.

“Đại nhân rốt cục muốn phong hầu rồi!”

Thần sắc bình tĩnh, nhưng nội tâm Triệu Bá Ngôn tựa như sóng cuộn từng cơn. Hẳn chờ ngày này đã thật lâu. Khi chiến công của Phương Vân được báo đi, ắt hẳn triều Đại Chu sẽ chấn động cực lớn. Thế lực các phương hẳn sẽ chú ý đến sự kiện này. Hơn nữa, so với việc thế tử Phương Lâm phong hầu càng kịch liệt hơn.

Một nhà ba hầu, phú quý đến mức nào chứ!

Phương gia thế lớn, cũng ý nghĩa rằng Triệu Bá Ngôn hẳn quật khởi. Có một Phương gia một nhà ba hầu làm chỗ dựa, Triệu Bá Ngôn hẳn liền có thể đường đường chính chính tuyển nhận những cường giả của tông phái giới. Đến lúc đó lực ảnh hưởng của tông phái giới, ắt sẽ vượt qua thân phận của một tên chương môn tông phái nhỏ như Ngũ Luân phái, thực sự là phú quý không thể nói hết!

Có Phương Vân làm chỗ dựa, cho dù hẳn chỉ có tu vi Tinh Phách Cảnh thì đã sao chứ? Các cường giả Địa Biên Cảnh, Linh Tuệ Cảnh, Thiên Tượng Cảnh cũng phải nghe lệnh hẳn!

Có cường giả Thiên Trùng Cảnh thất phẩm Phương Dận làm chỗ dựa vững chắc, lại có cường giả Thiên Tượng Cảnh Phương Vân mới nổi của triều đình thì chỉ cần dựa vào triều đình là được.

Cầm phong thư trên bàn, Triệu Bá Ngôn chưa vội rời đi, tựa hồ có định nói gì đó với Phương Vân, sau một hồi mới lập tức biến mất vô tung.

Mấy ngày sau, tại doanh địa được phòng vệ sâm nghiêm của Triều Tịch Hầu!

“Tiểu hầu gia, rốt cục muốn phong hầu rồi!”

Triều Tịch Hầu ngồi trên ghế màu đen, nhìn phong thư trong tay, cảm khái nói. Thân làm thần tử, lại có phần cảm tình của Thập Tam Hoàng tử, Triều Tịch Hầu thực sự không có lý do gì không ủng hộ hành động của Phương Vân.

“Thư ký quan, nghe lệnh!”

Triều Tịch Hầu đột nhiên nghiêm sắc, phát phát tay, trầm giọng nói.

“Có thuộc hạ!”

Trong doanh trường, một gã mặc trang phục phụ tá lập tức lấy ra giấy, nghiên, bút, chuẩn bị viết. Hắn đã theo Triều Tịch Hầu thời gian dài, biết rằng khi Triều Tịch Hầu nói như vậy, ắt là muốn viết tấu chương.

“Lập tức viết một phong tấu chương, nói rằng: Bình Yên Đại Tướng Quân Phương Vân, trên đường đến Đại Doanh Châu, trên biển đánh chết vô số hải tộc, lập hạ chiến công hiển hách, đồng thời đánh chết đánh chết hoàng tử Thu Hoang, lập đại chiến công. Chiến công đã đủ phong hầu, dựa theo luật lệ triều đình, những chiến công này hẳn lập dưới trướng ta, cho nên đặc biệt thông tri cho Binh Bộ, đệ trình Binh Bộ cân nhắc quyết định xem Bình Yên Đại Tướng Quân có thể phong hầu hay không?”

Triều Tịch Hầu chỉ nói qua loa, còn tấu chương thực sự không thể nào viết như vậy.

Thư ký quan liền chấp bút viết! Suy tư một hồi tìm kiếm từ ngữ, sau đó huy bút mà viết thật nhanh, viết xuống một phong tấu chương. Tiếp đó lại tỉ mỉ dò xét một lần, cảm giác được cách viết cùng ngữ khí không hề có vấn đề gì rồi liền nhét vào phong thư, lại dùng niêm phong đặc biệt của quân đội để phong lại.

“Phong tấu chương này, lập tức dùng chim ruồi đưa đến bộ binh, thông báo với đại nhân các bộ!”

Triều Tịch Hầu nói tiếp.

“Dạ, đại nhân!”

Vương hầu sắc phong, nghi thức so với quân thần bình thường nặng nề hơn nhiều. Ngoại trừ dùng chim ruồi truyền tin, sớm thông tri cho Lục bộ ra, thì còn cần phải có tấu chương chính thức đưa lên, để các vị Nho gia đại nhân thẩm duyệt. Hai việc này không thể thiếu đi việc nào, cực kỳ trang trọng.

“Ông!”

Sau một lát, một con chim ruồi cực nhỏ cất ngang hư không, biến mất tại phương Bắc. Theo cánh chim ruồi bay đi, một hồi phong ba chân chính rung động thiên hạ bắt đầu...

“Cái gì? Phương Lâm vừa phong hầu, Phương gia thứ tử lại muốn phong hầu?”

“Đại hoàng tử Thu Hoang bị giết? Đánh chết đại lượng hải tộc? Đại tướng quân Sa Ma Kha của Man Hoang cũng bị giết?!”

“Phương gia một môn hai hầu, đã có chút quá mức. Nếu không phải bằng vào thể diện của Vũ Mục, Phương Lâm căn bản không có khả năng phong hầu đơn giản như vậy. Hiện tại Phương Vân lại chọn phong hầu vào đúng lúc này. Rốt cục Phương gia bọn họ định làm gì đây?”

“Không được! Không được! Trăm triệu không được! Một nhà ba hầu, phải có quy có củ. Cái này tiền lệ tuyệt không thể phá được, bằng không nói, một khi lệ cũ bị phá, sau này triều đình khó tránh được việc tranh đấu giữa các bè phái!”

“Ta muốn dâng thư lên Tam công, lệ này không thể phá! Một khi thứ từ Phương gia phong hầu, Phương gia liền thành độc gia đại quyền, sau này khó mà khống chế!”

“Phương gia một nhà ba hầu, phú quý khó mà nói hết rồi!”

Tấu chương Triều Tịch Hầu đưa lên kinh thành, nhất thời nhắc lên một hồi sóng to gió lớn. Lục Bộ, Phụ Chính Các, Nghị Chính Các, Điện Thái Hòa, đại nhân các bộ, các vị quý tộc hầu, bình dân hầu, thân vương, tổng đốc, đại tướng quân, tướng quân... nhất thời sôi sục.

Ngày thứ hai, hạ lễ đưa đến nhà Phương gia chất cao như núi. Các nơi trên khắp cừu chầu, sứ giả lên đến hàng ngàn, tụ tập trước cửa Phương phủ.

“Hoa Dương phu nhân, chúc mừng, chúc mừng! Chúc mừng, chúc mừng! Một nhà ba hầu, phú quý không kể xiết nha!”

“Thế tử! Nghe nói thế tử nhận chức ở Tây Bắc. Tiểu khuyển mới vừa mười sáu, không biết có thể đầu nhập dưới trướng ngài không. Ty chúc bái tạ!”

“Phu nhân, đây là một chút tâm ý của đại nhân nhà ta, mong rằng phu nhân vui lòng nhận!”

Ngoài cửa phủ Tứ Phương Hầu, tiếng cười tiếng nói ồn ào.

Những người hầu định ra ngoài mua rau, cửa phủ vừa mở, lập tức bị cảnh trước mắt dọa đến mức nhảy dựng lên, vội vã đóng cửa quay lại.

“Đóng cửa, không tiếp khách!”

Thanh âm Hoa Dương phu nhân chợt từ trong phù truyền đến. Hạ nhân liền không dám chậm trễ vội vã đóng đại môn lại. Đại môn Phương phủ chẳng qua chỉ ấy trượng mà thôi, chỉ cần có võ công là nhảy qua được.

Bất quá không ai dám làm việc như vậy. Phương gia chẳng mấy mà một nhà ba hầu, phú quý đến đâu đây?! Vào lúc này, ai dám nhảy qua bức tường chỉ cao hai trượng bảy xích?! Ai dám làm càn ngay trước cửa Phương gia?!

“Mẫu thân!”

Công chúa Phúc Khang và Phương Lâm bị ồn ào ở trước cửa phù hấp dẫn, liền bước ra sảnh đường, gặp được Hoa Dương phu nhân liền thi lễ.

“Công chúa, không cần đa lễ!”

Công chúa Phúc Khang hiện giờ còn chưa phải là gái đã về nhà chồng, Hoa Dương phu nhân đương nhiên cũng không dám để cho nàng hành lễ. Liếc mắt nhìn tiếng người đang ầm ầm ngoài cửa, đôi lông mày Hoa Dương phu nhân hơi cau lại, có chút lo lắng. Có điều cũng không nói thêm lời nào.

“Lâm nhi, công chúa, các con hiện tại dùng vội ra ngoài!”

Hoa Dương phu nhân nói.

“Dạ, phu nhân!”

Công chúa Phúc Khang hơi quỳ gối, dụ dàng thi lễ.

“Dạ, mẫu thân!”

Phương Vân cũng ứng tiếng nói.

Hoa Dương phu nhân không có nhiều lời, xoay người lại đi vào trong phòng.

513. Chương 502: Giáng Nghị

“Tựa hồ tiểu đệ phong hầu, mẫu thân cũng không quá cao hứng. “

Công chúa Phúc Khang quay đầu lại nói. Tuy rằng nàng chưa chính thức được gả vào Phương gia, nhưng tình cảm của nàng với Phương Vân rất sâu đậm hơn nữa nàng đã nhận được lời chúc phúc của Vũ Mục và hoàng thất, cho nên không khác gì đã được gả vào Phương gia. Bởi vậy khi nhắc đến Phương Vân liền bất tri bất giác xuất phát từ góc độ của Phương Lâm.

“Mẫu thân cho đến bây giờ vẫn không phải là người truy cầu danh lợi. Bằng không mà nói ở tại kinh thành sẽ không bị nhiều quý phụ, phu nhân sỉ nhục. Hơn nữa trong triều đình cũng chưa từng có tiền lệ một nhà hai hầu.”

Nếu như không phải Nhân Hoàng và Vũ Mục đại nhân ước định, lại thêm quyền lực của ta bị hạn chế, Nho gia có thể miễn cưỡng tiếp nhận, thì việc ta phong hầu cũng khó thành. Ngay cả một nhà hai hầu còn như thế, bây giờ lại là một nhà ba hầu! Chuyện ta phong hầu còn chưa hoàn toàn lắng xuống, tiểu đệ lại phong hầu đúng vào lúc này, thời cơ không phải quá tốt. Ta cảm thấy, tiểu đệ làm thế này là vì hôn sự của chúng ta, hấp dẫn mọi sự chú ý khác về phía đệ ấy!”

Thân làm huynh trưởng, Phương Lâm có loại trực giác có thể đánh thẳng vào trọng tâm, rất dễ nhận ra được dự định của tiểu đệ mình.

Nghe Phương Lâm nhắc đến hôn sự, trong mắt công chúa Phúc Khang xẹt qua một tia buồn bã. Chuyện giữa Nhân Hoàng và Phương Dận, nàng đã biết. Hôn sự của bản thân mình, công công không ngờ lại không thể tham dự, công chúa Phúc Khang ít nhiều có phần thất vọng. Có điều, tâm tính nàng thiện lương, cho nên không muốn nghĩ xấu về người khác, chỉ cảm thấy công công Phương Dận tất có nỗi khổ riêng.

“Thế tử, phụ thân đã không thể quay lại kinh thành, vậy không bằng chúng ta thỉnh cầu bộ hạ, để hôn sự của chúng ta được cử hành tại Man Hoang, được không?”

Công chúa Phúc Khang vẫn gọi Phương Lâm theo cách trước kia.

“Như thế có lẽ là biện pháp tốt nhất!”

Phương Lâm đương nhiên biết rõ, phụ thân Phương Dận tuyệt đối không thể quay về kinh thành. Cho nên cử hành hôn lễ ở Man Hoang là biện pháp tốt nhất. Có điều, thân phận công chúa Phúc Khang dù thế nào cũng rất đặc biệt. Muốn để một vị công chúa hoàng thất cử hành kết hôn tại Man Hoang, sợ rằng hoàng thất sẽ không dễ dàng đáp ứng.

“Đương nhiên là vậy rồi. Chúng ta cứ thỉnh cầu phụ hoàng đi. Phụ hoàng là người nhân từ, ắt sẽ không quá mức làm khó chúng ta đâu. “

Công chúa Phúc Khang nói.

Đối với Nhân Hoàng, Phương Lâm lại có cái nhìn hoàn toàn bất đồng. Chỉ là, hắn cũng không muốn phản đối công chúa Phúc Khang, cho nên gật đầu đáp: “Ừ!”

Chuyện Phương Vân chuẩn bị phong hầu, cũng không hoàn toàn là một việc vui. Ở ngay trước cửa phủ Tứ Phương Hầu, ngựa xe tấp nập, chật như nêm cối mà ở cửa phủ bộ binh, cũng người người tấp nập, rất nhiều những lão nho đầu bạc trắng tay nâng tấu chương, run rẩy đứng ngoài cửa thỉnh cầu được đưa lên.

“Lễ nghĩa không thể bỏ qua. Phương gia một nhà ba hầu, chính là thần trọng quân khinh, không đúng nghĩa quân thần. Phương Vân không được phong hầu!”

“Người làm thần, bốn phận chính là chinh chiến ở bên ngoài, phòng thủ biên hoang. Phương gia một nhà hai hầu đã là hoàng ân rộng lượng. Phương Lâm được phong hầu cũng là cực hạn của hoàng ân. Một nhà ba hầu, không thể nào!”

“Một nhà ba hầu! Thật không đúng lễ pháp thánh nhân. Hiện nay vương công quý tộc, ba thê bảy thiếp, con cháu nhiều vô kể. Nếu một khi có cái lệ này rồi, thì sẽ có đến bốn hầu, năm hầu, sáu hầu, bảy hầu, mãi sau hoàng thất không thể không phong, sợ rằng sẽ dẫn đến vương hầu độc chiếm thiên hạ! Phương gia một nhà ba hầu, sẽ là họa thiên cổ...”

Những lão nho tay nâng thư thánh hiền, câu từ sâu cay, kịch liệt, tựa như Phương gia một nhà ba hầu sẽ khiến thiên hạ nổi lên đại loạn, vĩnh viễn bất diệt!

“Đê dài ngàn dặm, kiến chỉ một ổ. Phương gia nếu một nhà ba hầu, quan hệ trọng đại, luật pháp, lễ pháp của triều đình từ thuở trước, sợ rằng sẽ bị hủy hoại trong chớp lát. Lễ hỏng thì sẽ hỏng hết! Các vị đại nhân, phải cân nhắc thật kỹ!...”

Một ít những lão nho đầu bạc, khi nói đến nguy hại của một nhà ba hầu, quá mức kích động liên quỳ rạp trên mặt đất, nước mắt rơi như mưa.

Trước nay Phương Vân vẫn mượn lực Nho gia mà hành sự. Nhưng lúc này, hắn lại khiến cho Nho gia tranh cãi thậm chí còn kịch liệt hơn cả Binh gia. Mà phần đối kịch liệt nhất chính là những lão nho đầu bạc

kinh thư thánh hiền cả đời. Những việc như vậy cũng không hẳn chỉ nhắm vào Phương Vân.

Các triều đại qua đi, một khi liên quan đến những sự tình trọng đại, Nho gia Nho sinh, lão nho đều tụ hợp lại mà giảng cứu kỹ lưỡng. Chỉ cần bọn họ cho rằng đó là nguy hiểm đến quốc thể, nguy hiểm tới giang sơn xã tắc, họ sẽ làm như vậy, bất kể là ai họ cũng không nể mặt mũi, cho dù là tam công đi nữa. Cho nên chuyện này họ không phải đặc biệt nhắm vào Phương Vân.

Bộ binh là cửa thứ nhất trong quá trình phong hầu. Cho nên trước cửa bộ binh tụ tập nhiều lão nho, nho sinh nhất. Còn lại năm bộ khác, mặc dù không có nhiều như ở bộ binh, nhưng tấu chương của các nho sinh từ khắp chín châu gửi về cũng cao như núi. Điều này khiến cho các đại nhân các bộ sinh ra tranh chấp kịch liệt về chuyện Phương Vân phong hầu.

Trong Lại bộ, đèn đuốc sáng trưng. Thượng thư thi lang Lại bộ cùng các đại nhân khác tề tụ đông đủ, thần sắc nghiêm túc.

“Điều lệ của Bộ binh, trước nay vẫn là luận công khen thưởng. Phương Vân lập hạ đại công, đã đủ để phong hầu. Hơn nữa, bản thân lại không có lỗi nặng, dựa theo luật lệ, nên phong hầu. Nếu nói vì Phương gia một nhà ba hầu mà trực xuất cơ hội phong hầu của Phương Vân, thì tại luật lệ binh gia, luật lệ triều đình, làm sao cho đúng đây? Làm sao để an lòng những tướng sĩ biên hoang đây?”

“Tướng quân phong hầu cũng phải tính cả phẩm tính xem có đủ hay không. Phương Vân văn từng đứng đầu văn thí nguyên tiêu, phẩm tính hẳn là không có vấn đề. Hơn nữa lúc trước hẳn từng vì huynh trưởng, đứng ra buộc tội vũ hầu, có đủ hiếu thế. Trung, hiếu, lễ, nghĩa của Nho gia, người này có đủ cả, không có lý nào lại không được phong hầu!”

“Lý đại nhân, chúng ta phản đối Phương Vân phong hầu cũng không phải bởi vì phẩm tính của hắn không đạt, mà bởi lẽ Phương gia đã có hai vị hầu gia trong nhà. Nếu Phương Vân lại phong hầu, sẽ không đơn giản chỉ là chuyện phong hầu. Mai sau, một khi thế lực này được mở ra, chắc chắn những kẻ loạn thần tặc tử có lòng mưu phản sẽ dựa vào chuyện này mà mở rộng thế lực để tư lợi. Một nhà mà có đến bốn, năm, sáu hầu thì... Phương gia trung tâm với triều đình không sai, nhưng còn những kẻ khác thì sao đây? Chúng ta có thể dám chắc sao? Hơn nữa, chức vị đại nhân hẳn có thể nhìn ra được, chuyện Phương Vân phong hầu không hề đơn giản!”

Lại bộ tranh luận như vậy, thì hầu như cùng lúc tại các bộ khác cũng đồng thời xảy ra việc ấy. Mặc dù ngôn từ của họ hòa hoãn hơn chút ít, nhưng thái độ thì đều giống nhau. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, các bộ gần như phân thành ba phe. Một là tán thành, một phản đối, và một là không biết nên đứng về bên nào!

Phụ Chính Các, Nghị Chính Các, thậm chí là điện Thái Hòa nơi Tam Công ở, đều tranh luận liên tục như vậy. Chuyện một nhà ba hầu, đã vượt ra khỏi phạm vi một mình Phương gia.

Phương Vân từ trước đến nay cực kỳ có duyên phận với Nho gia, thậm chí lão sư hắn còn là đại nho Quách Bá Tế, hơn nữa còn được Phụ tử người đứng đầu Nho gia tiếp kiến. Có thể nói, bất kể là Phụ Chính Các, Nghị Chính Các, hay là Lục bộ, có rất nhiều Nho gia có hảo cảm với Phương Vân. Thế nhưng chuyện này quan hệ quá lớn, không chỉ đơn giản là một Bình Yếu Đại Tướng Quân phong hầu, cho nên mọi chuyện trái phải thị phi cần phải được làm rõ, Nho gia cũng không thể vì Phương Vân có duyên phận với Nho gia mà bao che, dung túng cho hắn. Đây là một loại nguyên tắc cũng là tinh thần của Nho gia!

Phương Vân phong hầu, chân chính khiến cho thiên hạ rung chuyển. Gần như toàn bộ quan viên triều đình đều bị cuốn vào trong. Mà ngay tại các quán trà, quán rượu... phàm là nơi có nho sinh tụ tập, đều có những nghị luận sôi nổi về Phương gia. Có người nói, Tứ Phương Hầu trấn áp biên hoang hai mươi năm không bước nửa bước về kinh thành, một lòng trung thành với triều đình, là trung thần, triều đình nên phong hầu cho Phương Vân. Cũng có người nói Phương gia một nhà ba hầu thật quá mức. Cho nên, chung quy ai nấy đều vô cùng kích động.

Học cung kinh thành, không khí cực kỳ náo nhiệt. Khác với ngoại giới, nơi này học sinh gần như nghiêng hết về phía Phương Vân phong hầu. Mặc kệ là như thế nào, Phương Vân dù sao cũng xuất thân từ học cung mà ra, Phương Vân được phong hầu, học sinh trong học cung đều cảm thấy rất có mặt mũi. Hơn nữa, trong quân đội, Phương Vân đã thu nhận rất nhiều học sinh trong học cung, dường như rất có nhân duyên với những sĩ tử bình thường trong học cung.

“Thực là... Cũng chỉ là phong hầu thôi, có cần phải nghiêm trọng như vậy không? Hơn nữa nhiều người có thể phong hầu như thế, vì sao tiểu hầu gia lại không được phong hầu chứ? Theo ta thấy, tiểu hầu gia nên được phong hầu!”

Một gã sĩ tử học cung đứng thẳng trong đình viện, mạnh mẽ nói.

“Không sai! Không sai! Tiểu hầu gia nên phong hầu. Hắn không phong hầu, còn ai có thể phong hầu đây!?”

“Ừ, hắn không phong hầu, chẳng lẽ đám gia hỏa Dương Khiêm Lý Bình được phong hầu?”

Trong học cung tràn lên một trận cười to. Dương Khiêm và Lý Bình trong học cung hiện tại rất không được lòng người. Từ khi Phương Vân cường thế quật khởi, đã chẳng còn mấy ai quan tâm đến uy vũ của Bình Định Hầu và Trần Quốc Hầu. Bọn họ lo thân đối phó với Phương gia còn chưa xong, lấy đâu thời gian mà uy với vũ?

Những học sinh học cung này cũng không biết, chỉ cách bọn họ một bức tường, trong một gian phòng, có mấy đại nho tóc hoa râm, đang ngồi im, lắng nghe những nghị luận bên ngoài.

“Bá Tể, tên đồ đệ này của ngươi, trong học cung thực rất được hoan nghênh đó!”

Từng giữ chức Tam Phẩm Thông Nghị Đại Phu, Lăng Công Tích ngồi đối diện với Quách Bá Tể, môi hơi nhúc nhích, chậm rãi nói. Trong phòng, ngoại trừ ông ta còn có lão sư Quách Bá Tể của Phương Vân, cùng với những đại nho mà Phương Vân đã gặp như Cảnh Quý Hành, Lưu Công Thọ, Dương Hiếu Trực...

Lần này họ ở lại kinh thành là vì ứng lời thỉnh cầu của tam công, ở lại trong học cung giáo thụ một thời gian. Không ngờ, vừa vặn lại đụng vào đại sự rung động thiên hạ Phương Vân phong hầu.

Chuyện một nhà ba hầu, hiện tại đã có tám ảnh hưởng hơn bất kỳ sự kiện nào khác. Nho sinh các châu phủ, gần như đều bị cuốn vào trong.

Quách Bá Tể nghe Lăng Công Tích nói, trầm mặc. Phương Vân là học sinh của lão, Nho gia có câu “Đại Công Vô Tư” nhưng đồng dạng cũng có: “Cử hiền bất ti thân”. Đã từng làm đến Tư Chính Các Nhị phẩm Thông Nghị Đại Phu, theo lý hắn là lão phải thực hiện quân pháp bất vị thân, gia nhập làn sóng phản đối, để bảo vệ sự công chính.

Nhưng cũng chính bởi vì Phương Vân là học trò của lão, hơn nữa ở cùng nhau một đoạn thời gian không ngắn, cho nên Quách Bá Tể biết, Phương Vân chính là trụ cột là nhân tài của xã tắc. Phong hầu đối với hắn hay với triều đình đều là chuyện tốt!

Phương Vân tuổi còn trẻ, chính dạng là lúc khí huyết phương cương. Vào lúc này mà đội nước lạnh lên đầu hắn, Quách Bá Tể lo rằng, đây sẽ là đả kích đối với Phương Vân, đối với triều đình cũng không phải chuyện tốt.

- 514. Chương 503: Mạch Ngầm
- 515. Chương 504: Vũ Hầu
- 516. Chương 505: Sôi Trào Mãnh Liệt
- 517. Chương 506: Phân Vân
- 518. Chương 507: Hồi Kinh Nghe Chát Vần
- 519. Chương 508: Giữa Đường Chặn Giết
- 520. Chương 509: Bí Mật Tông Môn
- 521. Chương 510: Quân Phi Quân, Thần Phi Thần
- 522. Chương 511: Huỳnh Độ Tương Đường
- 523. Chương 512: Lục Bộ Chát Vần
- 524. Chương 513: Giá Lâm Vũ Hầu Phủ
- 525. Chương 514: Bảy Bước Vũ Hầu
- 526. Chương 515: Trăm Con Mắt Nhìn Vào
- 527. Chương 516: Gặp Lại Lưu Triệt
- 528. Chương 517: Tâm Nguyên Của Hoa Dương Phu Nhân
- 529. Chương 518: Lưu Khải Xuất Thủ
- 530. Chương 519: Cô Xạ Xuất Quan
- 531. Chương 520: Khẩu Chiến Quân Nho
- 532. Chương 521: Kì Cao Nhất Chiêu
- 533. Chương 522: Vũ Hầu Tông Lệnh
- 534. Chương 523: Phương Lâm Thoái Hôn
- 535. Chương 524: Lục Bộ Quyết Nghị
- 536. Chương 525: Thiên Trùng Nhị Phẩm
- 537. Chương 526: Lan Đài Bí Uyển
- 538. Chương 527: Tám Trọng Thảm Long Dê
- 539. Chương 528: Tam Công
- 540. Chương 529: Quan Quân Hầu
- 541. Chương 530: Lao Giả Trí Giả

Khi sóng ý thức của Tả Văn Thiên, xẹt qua sâu trong lòng đất, từ một cái địa phương không bắt mắt, một đạo ý thức nguyên bản lặng yên không một tiếng động đột nhiên dao động lên:

“Tông Lệnh đại nhân!”

Thanh âm kia, mang theo vui mừng cùng không thể tin. Đỉnh cấp thám tử của Tông Nhân phù ẩn núp tại tất cả Đại tông phái, đối với khí tức của Tông Lệnh Tông Nhân phủ Lưu Kế cũng không lạ lẫm.

Người này cảm nhận được khí tức, đúng là lạc ấn Lưu Kế trước đó lưu lại. Không có tia lạc ấn thuộc về hắn, thám tử Tông Nhân phủ sẽ không tin tưởng bất luận kẻ nào.

Phương Vân trong lòng khẽ động, lập tức cảm giác được tia khí tức dao động cực kỳ yếu ớt này. Người này thù đoạn ẩn nấp phi thường ỉn. Phương Vân trước đó cũng không có phát hiện.

“Người là người nào? Thù lệnh Tông Lệnh đại nhân, tại sao lại ở trong tay người?”

Phương Vân còn không có mở miệng, một đạo sóng ý thức, lập tức ở trong hư không quanh người hắn chấn động. Thanh âm có chút run rẩy, hiển nhiên phi thường khẩn trương.

“Đại Chu Quan Quân hầu người hắn là không lạ lẫm. Người lần này truyền lại tin tức, chính là cho ta”.

Phương Vân bình tĩnh nói, thần sắc bình tĩnh.

“Là người”.

Tâm tình kinh ngạc cùng hoài nghi, cũng không thêm che dấu: “Người tự bảo vệ mình còn không được, sao có thể cứu ta?”

Cái này cũng chẳng trách hắn. Thiên Tà Tông bố trí thiên la địa võng, ngay cả một số trưởng lão tông môn ẩn lui nội thiên địa cũng xuất động. Loại tình thế này, hắn thật sự rất khó tin tưởng, một người không lâu trước đó, còn cần mình trợ giúp, lại có thể chạy tới tiếp viện mình.

“Không cần nhiều lời. Người cho dù không tin ta. Cũng phải tin Tông Lệnh các người” Phương Vân thần sắc tự nhiên nói.

Một hồi lặng im, người nọ tựa như đang tự hỏi. một lát nói: “Đã đến tình trạng này. Cũng chỉ có thể lựa chọn tin tưởng người, Người tới đi”.

-ông-.

Chung chấn động, Thiên địa vạn hóa chung hóa thành một đạo lưu quang, trong lòng đất nhanh bắn ra...

“Tìm được rồi”.

Trong hư không mênh mông, một lão giả mặc Thiên Tà bào màu đen. mặt như vỏ cây, khô héo nhỏ gầy, xếp bằng ở trong hư không, bấm ngón tay suy tính. Quanh người hắn. vô số phù văn huyền ảo màu đen. sinh sinh diệt diệt, cấu thành một bộ hình ảnh phức tạp mà kỳ dị.

Tu Du Tử, Thái thượng trưởng lão đời thứ sáu của Thiên Tà Tông. Tinh nghiên Tiên thiên số thuật, ở phương diện này tuyển nghệ, so với rất nhiều võ giả cùng cảnh giới, ỉn hơn rất nhiều.

Thám tử Tông Nhân phủ cảm nhận được khí tức của Tông Lệnh Lưu Kế, một tia khí tức tiết lộ ra, trong tối tăm Tu Du Tử lập tức tự cảm thụ một tia biến hóa này. ở trước sau hắn cái loại phù văn thần bí không ngừng xoay tròn lơ lửng trong không trung, phảng phất như có tính, mạng, tự động nhảy lên.

“Liệu Nguyên Chân Quân. Đồng Tu Tà Quân... mấy người các người lập tức lên đường đi, tìm được hắn rồi”.

Tu Du Tử ngưng khí tại chỗ, trong chớp mắt hóa thành một tấm phù lục hình chim; ngón tay bắn ra, lập tức bay đi ra ngoài, chui vào trong hư không hắc ám. Biến mất không thấy...

Địa tầng kết cấu cũng không phải là không thay đổi, sâu trong lòng đất. dưới tác dụng thời gian lâu dài, hình thành rất nhiều huyết động hoặc lớn hoặc nhỏ. Nho gia gọi là Địa khiêu.

Phương Vân khi đi vào một động quật tự nhiên cao ước chừng bằng một người. Liếc nhìn qua, trong động quật có một điểm nhỏ màu đen. giấu ở trong khe đá. Nếu như không cẩn thận căn bản phát hiện không được.

“Ông”.

Một cổ hào quang màu vàng mịn mờ. mờ rộng ra bao phủ động quật. Phương Vân tiếp đó từ trong Thiên địa vạn hóa chung đi ra.

“Xuất hiện đi. ở đây đã bị ta che đậy Thiên Cơ. Bọn họ dò xét không được” Phương Vân

Lực lượng Thiên địa vạn hóa chung đã bao phủ ở đây. ở đây sẽ không hiện ra tại Thiên Cơ. Đây cũng là nguyên nhân Phương vân mở miệng gọi ra hắc.

“Phanh”.

Trong góc động quật, phát ra từng tiếng giòn vang, ở trong ánh mắt Phương Vân. một điểm đen thật nhỏ, trong tích tắc hóa thành chừng ba tắc, sau đó toàn thân khớp xương phát ra thanh âm răng rắc. trong chớp mắt, biến hóa thành một lão giả tám thước uy mãnh.

Người lão giả uy mãnh này đan điền chấn động, toàn thân lại khởi biến hóa. Trong chớp mắt. bên ngoài từ lão giả chừng sáu, bảy mươi tuổi, biến thành một hán tử ngang tàng chừng ba, bốn mươi tuổi. hai mắt như rồng như hồ. trông đó tinh mang bắn ra bốn phía.

Rất hiển nhiên, người thám tử Tông Nhân phủ này, tu luyện cũng không chỉ là đơn giản công pháp Thiên Tà Tông như vậy.

“Không ngờ, Tông Lệnh đại nhân phái người lại là người. Tông Lệnh đại nhân cũng không ngờ tới, Thiên Tà Tông xuất động cường giả nội thiên địa thật sự là bị người hại Thật không hiểu Tông Lệnh đại nhân thu người chỗ tốt gì. Ta tại Thiên Tà Tông ẩn núp mấy chục năm, vì người, mấy chục năm cố gắng, một lần mất sạch”.

Hán tử lạnh lùng nói, đối với Phương Vân không có sắc mặt tốt đẹp gì. Vô đạo nhập Thiên Trùng cảnh, như chư hầu, bá chủ. vốn tính tình kiêu ngạo, hôm nay càng bởi vì Phương Vân lâm vào hiểm cảnh, tất nhiên không có sắc mặt gì tốt

“Làm quân cờ, nên có giác ngộ quân cờ. Xem tại người đã giúp ta một lần. lần này, ta không cùng người so đo. Hiện tại người có hai lựa chọn, một là tiếp tục phản nài. Sau đó ta đem người quăng ở nơi này, mặc người tự sinh tự diệt. Hai là, nghe ta, ta đem người rời khỏi đây”.

Phương Vân bình tĩnh nói, trên mặt nhìn không ra bất luận vẻ mặt gì. Hắc lần này chạy đến gấp rút tiếp viện, chính là hết lòng quan tâm giúp đỡ. Người này còn muốn hiệp công tự ngạo, ngôn ngữ châm chọc, đó chính là thật nhìn sai người.

Hán tử môi giật giật, tựa như muốn nói cái gì. Nhưng hắc có thể ở tông phái ẩn nhẫn lâu như vậy, dù sao cũng bất phàm, rốt cục vẫn nhin xuống:

“Hay cho Quan Quân hầu, không hổ là Quan Quân hầu, tên của ta gọi là Liêu Thiên Xích. Nói đi. người có kế hoạch gì?” Liêu Thiên Xích nói.

Phương Vân bật cười, lắc đầu:

“Cứu một người mà thôi, không nên phiền toái như vậy. Ta trực tiếp đưa người, từ nơi này rời đi là được”.

Phương Vân nói, tay chụp một chiêu, đang muốn đem Liêu Thiên Xích thu vào Thiên địa vạn hóa chung, đột nhiên trong lúc đó. thần sắc biến đổi, nhìn về phía đỉnh đầu. ánh mắt thu hồi, nhìn sang Liêu Thiên Xích bên cạnh, trong lòng có chút hiểu được. Với năng lực của hắc căn bản không có khả năng bị người phát hiện, vấn đề duy nhất, chỉ có thể là ở trên người Liêu Thiên Xích này mà thôi.

Trên người mình có Thiên địa vạn hóa chung, trên người Liêu Thiên Xích không có.

Liêu Thiên Xích cũng cảm giác được cái gì. ngẩng đầu lên, sắc mặt biến đổi trong tích tắc một mảnh trắng bệch:

“Xong rồi lần này chúng ta cũng phải chết ở nơi này”.

“Chết? Vậy cũng chưa hẳn”.

Phương Vân mỉm cười nói. Võ công của hắn khi thấp kém. cũng không đơn giản nói vứt bỏ, huống chi là hiện tại, vũ lực chống trời, càng thêm không có khả năng.

“Bốp”.

Phương Vân tay vẫy một cái, Thiên địa vạn hóa chung đồng thời đem hai người nhập vào trong đó, kim quang bắn lên. lập tức phá đất ra. Mấy cái này. động tác liên tục. nhanh như điện xẹt.

“Xẹt... ầm”.

Phía trên trời xanh, một đạo lôi trụ thô to, đột nhiên đánh xuống, xuyên thủng tầng tầng đất đai, đánh thẳng vào động quật trong lòng đất mà hai người vừa mới đứng ở đó.

“Roi vào trong tay chúng ta, còn có thể đi được sao?”

Trong tích tắc kim quang bắn ra khỏi đất. thanh âm ầm ầm, từ bốn phương tám hướng truyền đến. Một Thái thượng trường lão nội thiên địa, lơ lửng ở trong hư không, trong mắt hàn quang trập trập, xếp thành ngũ mang tinh trập, đem Thiên địa vạn hóa chung bao vây ở trung ương, mơ hồ khóa chết ở trong hư không.

“Thiên Trùng lục phẩm...”

Nhìn rõ ràng chung quanh lơ lửng sáu bóng người. Liêu Thiên Xích môi run rẩy. trong nháy mắt sắc mặt như tro tàn. Thiên Trùng lục phẩm đứng trước mặt trời vô ảnh, hiểu được chu thiên ảo diệu, có các loại thần thông, căn bản không phải hắn có thể chống lại.

Chỉ cần một cái, đã có thể khiến cho hắn sinh lòng sợ hãi. Huống chi, mà trong này lại có thể có ba gã trường lão Thiên Trùng lục phẩm.

“Ha ha ha... tốt, tốt ta tu luyện đã lâu, đang muốn thử xem, cùng cường giả Thiên Trùng lục phẩm, có bao nhiêu chênh lệch. Hôm nay, vừa vặn bắt các người thử tay”.

Phương Vân đột nhiên cười to nói. Trong đám người kia. cũng không có cường giả Thiên Trùng thất phẩm. Ba cường giả Thiên Trùng lục phẩm, tuy cường đại. nhưng mà không phải hoàn toàn không thể đối phó.

Hắn phong ấn Mạnh Vô Thương, sau khi hấp thu mười hai khối lõi Thiên Trùng cảnh của hắn. Thực lực kịch liệt bành trướng. Hiện tại, cường giả Thiên Trùng ngũ phẩm, căn bản không phải đối thủ của hắn. Hắn đang muốn thử xem, cùng cường giả Thiên Trùng lục phẩm, có chênh lệch gì.

Phương Vân tự tin cũng không phải không có lý do. Lực lượng của hắn hiện tại, phi thường cường đại. Nếu như chỉ là so đấu lực lượng, chín khối lõi, Thiên Trùng ngũ phẩm cộng thêm bản thân hắn thêm một Thiên Trùng ngũ phẩm Liêu Thiên Xích, chính diện chống lại ba gã cường giả Thiên Trùng lục phẩm, cũng là chuyện dễ dàng.

Duy nhất cần lo lắng, là những cường giả này lĩnh ngộ thiên địa quy tắc sau khi đến cảnh giới cực cao, các loại quy tắc hòa hợp một thể Từ trong thiên địa tối tăm, tìm được thần thông đáng sợ.

“Khẩu khí thật là lớn, thật sự là không biết thì không sợ, người chính là Quan Quân hầu kia sao?”

Một trường lão nội thiên địa, nhìn chăm chăm vào Thiên địa vạn hóa chung lơ lửng ở trong hư không, lạnh lùng nói.

“Không sai” Phương Vân lạnh nhạt nói.

Hắn cảm giác được đến. mấy người kia vô cùng ăn ý, mơ hồ hình thành trập thế nào đó. đem mục tiêu tập trung ở trời người mình. Không có chuẩn bị trước, mạo muội hành động, chỉ sợ lập tức chính là nhận lấy một kích long trời lở đất của những người này.

“Hừ”.

Đồng Tu Tà Quân hừ lạnh một tiếng : “Phản đồ kia hắn là đang cùng một chỗ với người”.

Tu Du Tử thôi diễn sẽ không sai ở đây tất nhiên xuất hiện Đại Chu Quan Quân hầu kia. như vậy Liêu Thiên Xích tất nhiên cũng ở trong đây.

Trong Thiên địa vạn hóa chung, Liêu Thiên Xích im lặng không nói.

“Rất tốt. Hiện tại cho ngươi một đường sống. Dem Liêu Thiên Xích giao ra đây. Sau đó tự phế võ công, theo ta đến Thiên Tà soa nhận tội, sau đó giao do Tông chủ xử lý, ta sẽ lưu ngươi một con đường sống, vẫn trở về làm Quan Quân hầu của ngươi” Đồng Tu Tà Quân nói.

“Ha ha, ngươi thật xem ta là đứa nhỏ ba tuổi sao? Tự phế võ công, sau đó thả ta trở về. Loại lời này, ngay cả đứa nhỏ cũng sẽ không tin tưởng. Không bằng như vậy, mấy người các ngươi tất cả quỳ xuống, làm nô bộc của ta, ta cam đoan đem các ngươi đưa về triều đình, cho các ngươi là vương làm hầu, hưởng vinh hoa phú quý vô cùng”.

Mọi người giận tím mặt, cùng hét to lên. Trường lão nội thiên địa. địa vị tôn sùng, ở trong tông phải tựa như Thái thượng hoàng vậy. Phương Vân lại có thể bảo bọn họ làm nô bộc cho hắn.

“Chính là lúc này, động thù”.

Ngay khi sáu gã trường lão nội thiên địa, giận tím mặt. tâm tình dao động, trận thức xuất hiện một tia bùng nổ. Phương Vân không chút do dự. hô quát Liêu Thiên Xích, hai người đồng thời ra tay, lập tức đã hướng chuẩn trong mấy người, một Thái thượng trường lão ngũ phẩm sơ kỳ tu Vi yêu nhất.

- 621. Chương 622: Lưới Giăng Trùng Trùng
- 622. Chương 623: Tuyệt Sử Phùng Sinh
- 623. Chương 624: Di Hoang
- 624. Chương 625: Tuyệt Thế Thiên Tài
- 625. Chương 626: Bắc Minh
- 626. Chương 627: Truy Tung Trung Cổ Minh
- 627. Chương 628: Minh Hoang Đại Tướng Quân
- 628. Chương 629: Cực Hàn Chân Khí
- 629. Chương 630: Đột Nhập Trung Minh Cổ
- 630. Chương 631: Hắc Viêm Lão Tổ
- 631. Chương 632: Chương 632
- 632. Chương 633: Bá Chủ Biển Sâu
- 633. Chương 634: Côn Nhập Bắc Minh
- 634. Chương 635: Tế Luyện Ngũ Ngục
- 635. Chương 636: Ngũ Ngục Cốt Hoàng
- 636. Chương 637: Cốt Hoàng Độ Kiếp
- 637. Chương 638: Bí Mật Thiên Địa
- 638. Chương 639: Tấn Thăng Thiên Trùng Tứ Phẩm
- 639. Chương 640: Cốt Hoàng Phát Huy
- 640. Chương 641: Giả Hình Chi Thuật
- 641. Chương 642: Minh Hoang Náo Động
- 642. Chương 643: Hư Không Vận Mệnh
- 643. Chương 644: Thiên Trùng Ngũ Phẩm
- 644. Chương 645: Hung Hăng Làm Mất Mặt
- 645. Chương 646: Tà Binh Phá Phong
- 646. Chương 647: Vạn Quỷ Luân Hồi Đạo
- 647. Chương 648: Mở Không Gian
- 648. Chương 649: Thế Giới Trong Không Gian

nhệm vụ đối phó triều đình Trung Thổ thần châu lần này, đã là dư dả.

Điều duy nhất không ngờ là, hộ pháp mười phần đáng tin của Chiến Ma Tông này, cư nhiên lúc vô ý, thua trong tay Phương Vân.

Tình huống bình thường, lấy tu vi Thần Thông Cảnh đệ nhị trọng của Kim Đồng Chiến Ma, rất ít người có thể đánh bại. Phương Vân thuộc trạng thái ngoài dự liệu, dù sao, một tông phái thông thường cũng chỉ có một pháp khí Tam Tượng trấn phái. Ngay cả Đại Chu triều, cũng chỉ có hai, ba kiện, lộ ra ngoài, cũng chỉ có một kiện Càn Khôn Mục.

Pháp khí Tam Tượng trong thiên hạ, có thể đếm le que. Mà kiện có trong tay Phương Vân cũng không phải cường đại nhất, so ra còn kém những pháp khí cổ xưa lai lịch lớn như Càn Khôn Mục, Vạn Ma Điện. Nhưng để đối phó với người không có, cũng là dư dả. Kim Đồng Chiến Ma, bại thật không oan.

Từ trong ký ức Kim Đồng Chiến Ma, Phương Vân rất hiểu rõ. Cao thủ thượng cổ từ Chiến Ma Tông, cũng không có nhiều. Xa xa không bằng một phần mười thời kỳ đỉnh cao. Bất quá, số còn lại, đều là cường giả khủng bố chân chính.

Kim Đồng Chiến Ma là cường giả thức tỉnh đầu tiên, những cường giả Chiến Ma Tông khác, toàn bộ đều ngủ say trong pháp khí trấn phái của tông phái. Trong thời gian dài này, phương pháp bảo toàn bản thân, không phải quá hữu hiệu.

Hiện tại, nhóm người quyết sách chân chính Chiến Ma Tông, chỉ có ý thức, còn có thể hành tẩu trong hư không. Mà nhục thân muốn phá phong bay ra, sợ rằng cần không ít thời gian. Hơn nữa, từ trong ký ức Kim Đồng Chiến Ma, Phương Vân còn phát hiện ra một bí mật ngoài dự tính, tông phái thượng cổ, tịnh không nói đến nội thiên địa, tự nhiên càng không có thuyết pháp về cường giả, trưởng lão nội thiên địa gì gì đó.

Trong lòng Phương Vân khẽ thở phào, ít nhất, uy hiếp đến từ những tông phái thượng cổ này, sẽ không quá đáng sợ. thời gian vài ngàn năm, thực lực những tông phái thượng cổ này, đều không phải bảo lưu lại hoàn toàn không chút tổn hao.

“Xem ra, ít nhất trong thời gian rất lâu nữa, không cần lo lắng báo thù đến từ Chiến Ma Tông”.

Phương Vân khẽ gật gật đầu.

Những cường giả cao tầng Chiến Ma Tông này, hiển nhiên cùng chủng giáo thượng cổ Sát Lục kiếm phái, đều cần cơ hội nào đó, mới có thể phá phong bay ra.

Đột nhiên, trong đầu Phương Vân xẹt qua một ý niệm, nhưng ngay sau đó liền bỏ qua. Những cường giả khủng bố thượng cổ này thân bị phong ấn, mặc dù vô pháp hành động bình thường. Nhưng mà trong nội bộ tông môn bọn hắn, lại có lực lượng cường đại. Có thể điều khống trong sơn môn xuất ra thủ đoạn công kích cường đại.

Hơn nữa, Chiến Ma Tông chính là một trong tông phái phụ chúc của Đế Ma Tông thượng cổ. Ở thời đại thượng cổ, hoàn toàn trung thành với Đế Ma Tông. Hiện tại, vùng đất Chiến Ma Tông ngủ say, đã ở trong Đế Ma Tông. Muốn dựa vào lúc chủng giáo tông phái này ngủ say, xu hóa đả kiếp, cướp bóc một phen, căn bản là không có khả năng.

“Không suy nghĩ những chuyện này nữa. Trước tận lực xử lý chuyện các châu, tất cả ma đạo đang sát lục tà nghịch, toàn bộ giết chết, một tên cũng không lưu lại”.

Ánh mắt Phương Vân híp lại, mắt lộ vẻ suy tư.

Hắn được phong Quan Quân Hầu, lại là Đô Thống của đại quân chinh phạt. Lần này nhận lệnh xuất chinh, trọng yếu nhất là bình định hỗn loạn trong thiên hạ. Về phần trở về đại quân chinh phạt, cũng không trọng yếu quá.

Dù sao, hơn ba mươi vạn đại quân chinh phạt, cộng thêm cường giả thần vệ, còn có một kiện pháp khí Tam Tượng Càn Khôn Mục tọa trấn, chinh phạt tông phái, đã thừa. Thêm hắn võ giả cũng không tăng nhiều, ít hắn võ giả cũng không ít lại.

Phương Vân hơi suy nghĩ, trong lòng lập tức quyết chủ ý: “Đều ra đi”.

Thân thể khê chân, tám tên khô lồi Mệnh Tinh Cảnh, lập tức xuất hiện chung quanh Phương Vân.

“Tham kiến chủ nhân”.

Hài cốt lão ma, giáp thiên lão yêu, hắc thủy minh chủ, liệt hải tam hung... Tất cả đều xuất hiện ở trước người Phương Vân. Chung quanh ma khí cuộn cuộn, ánh mắt những người này đều thành kính, không giống khô lồi bình thường, ánh mắt đại ra, suy nghĩ xơ cứng.

Xuất hiện biến hóa này, một mặt bởi vì tu vi cao lên, đã chặt đứt vận mệnh cường giả trời sinh của mình, mặt khác, cũng có liên quan đến Vô Câu đại pháp.

Linh hồn cường giả bị Vô Câu đại pháp bắt giữ, không giống với khô lồi bình thường. Ở một trình độ nào đó, càng giống như nô tài, đối đãi chủ nhân cực kỳ trung thành. Trừ thân phục chủ nhân, những tư duy khác hoàn toàn nhất trí.

Phương Vân nhìn lướt qua bốn phía, những người này đều là thu hoạch lớn nhất của hắn. Tám võ giả Mệnh Tinh Cảnh. Thực lực như thế, đã có thể so với một đại phái rồi. Một kiện pháp khí Tam Tượng làm vật trấn phái, tám thái thượng trưởng lão Mệnh Tinh Cảnh, cộng thêm “Đề Hồ quán đỉnh đại pháp” của Phương Vân có thể trong khoảng thời gian ngắn, chế tạo ra thực lực không kém một đại phái mới sinh chút nào.

Dĩ nhiên, chuyện này cũng chỉ có thể nghĩ thử. Thân phận của Phương Vân, không thể nào đi mở tông lập phái. Đến lúc đó, triều đình là thế lực đầu tiên không dung tha.

“Mấy người các ngươi, lập tức lên đường. Phát hiện ra người trong tà nghịch, lập tức giết tại chỗ. Nếu như phát hiện cường giả khó đối phó, tạm thời không được hành động thiếu suy nghĩ. Ta sẽ kịp thời chạy tới, tự mình ra tay đánh chết”.

Phương Vân trầm giọng nói.

Tình huống hiện tại, uy hiếp lớn nhất, còn không phải là những cường giả Thần Thông Cảnh hay Thiên Trùng Cảnh kia. Mà là những võ giả tà đạo không thể đếm hết. Những người này tuy võ lực không cao, nhưng thắng ở đông người, hơn nữa ra tay còn rất tàn nhẫn.

Cộng thêm, thực lực bọn hắn, mặc dù trong mắt Phương Vân, là bình thường, nhưng đối phó với dân chúng bình thường đã rất dư thừa. Phương Vân biết rõ, trong tà đạo ít nhất có không dưới mấy trăm phương pháp huyết tể, có thể thông qua phạm vi lớn, đại lượng lục địa, hiến tế bình dân, dù có hơi tàn nhẫn, nhưng uy lực công pháp này rất cường đại.

Những công pháp này, phần lớn truyền lưu từ trung cổ.

Ở trong loạn thế, những công pháp này xuất hiện cực kỳ thường xuyên, có thể tránh phải tu luyện thời gian dài, cùng điều kiện tu luyện hà khắc. Loại công pháp này, oán khí càng nặng, uy lực càng lớn, trong thời gian ngắn có thể tăng tốc tu luyện, người trong ma đạo đều yêu thích.

Thời điểm Đại Chu triều ổn định và hòa bình, ngoại trừ thế lực triều đình, cũng không có ai dám làm loại chuyện người oán trời giận này. Nhưng hiện tại, lực ước thúc của triều đình đối với tà ma cùng ma nghịch đã càng lúc càng yếu đi.

Hiện tại đó chính là điều Phương Vân lo nhất. Thực lực một người có hạn, muốn cứu hỏa cũng không cứu nổi. Nhưng tám cường giả Mệnh Tinh Cảnh thì khác.

Ít nhất, trình độ có thể ngăn cản tình huống tu luyện tà công phạm vi lớn trong Trung Thổ thần châu khổng lồ.

“Đi thôi”.

Phương Vân phát phát tay, trầm giọng nói.

“Vâng, chủ nhân”.

Trong Thương Quân, xuất hiện tám đoàn không gian vạn vạc, trong nháy mắt, hài cốt đám lão ma, lập tức biến mất vô tung. Sau khi tám người rời đi, Phương Vân cũng không sử dụng không gian chi lực, mà một đường bay lướt qua. Dọc đường cần quét tất cả người trong Tác Loạn tông phái gặp phải.

Trước mặt uy lực của Vô Câu đế cung, cơ hồ không ai có thể ngăn Phương Vân. Rất nhiều người trong tà nghịch, chỉ thấy thiên không một đoàn hình cầu khổng lồ ám kim sắc hiện lên, ngay cả khuôn mặt Phương Vân cũng không thấy, chiến đấu đã kết thúc.

Tốc độ Phương Vân lướt đi cũng không phải rất nhanh, ngoài càn quét loạn tặc tông phái Tạc Loạn, toàn bộ tinh thần Phương Vân đều đặt trên tu luyện cùng khiêu chiến lão giả Mệnh Hồn Cảnh đỉnh phong trong Vô Câu đế cung.

Lão giả Mệnh Hồn Cảnh này là người nắm giữ quyền hạn trọng yếu nhất Vô Câu đế cung, Phương Vân muốn hoàn toàn khống chế được pháp khí Tam Tượng này, tất phải đánh bại lão giả Mệnh Hồn Cảnh đáng sợ đó. Hơn nữa, trong quá trình này, Phương Vân căn bản không thể mượn lực lượng Vô Câu đế cung, ngược lại lão giả Mệnh Hồn Cảnh kia, có thể mượn lực lượng Vô Câu đế cung đối phó hắn.

Mà trước khi Phương Vân khiêu chiến thành công. Hắn chỉ có thể lợi dụng Vô Câu đế cung kết hợp cùng không gian, triệu hồi ra áp lực cùng trọng lượng khổng lồ, bắt giữ khô lồi, đây là năng lực thô thiển nhất của Vô Câu đế cung.

Phanh, phanh, phanh..

Thời điểm Trung Thổ thần châu một mảnh náo động, bên trong Vô Câu đế cung cũng không yên bình. Thanh âm đỉnh tai nhức óc, không ngừng vang lên, mỗi lần chiến đấu, đều là nhanh chóng kết thúc.

Mỗi một lần, đều là lấy Phương Vân đánh ra Vô Câu đế cung làm kết thúc. Mà cả quá trình chiến đấu, luôn chỉ có một loại như vậy. Dưới tình huống trong không gian nhỏ, Ưc Vạn Không Gian đột nhiên đại pháp của Phương Vân căn bản không thể phát ra uy lực. Vị lão giả khủng bố tọa trấn đại môn này, luôn bằng vào Vô Câu đế cung, hơi chút liên lạc, liền dễ dàng biết rõ chỗ ở Phương Vân.

Phương Vân sau mỗi lần chiến bại, đều trầm tĩnh tâm xuống, tu luyện một thời gian ngắn, âm thầm lĩnh ngộ sơ hở, sau đó lại khiêu chiến.

Loại khiêu chiến này tái diễn liên tục cũng không phải không có hiệu quả. Thực lực Phương Vân nhanh chóng gia tăng, kinh nghiệm thực chiến cũng không ngừng đề cao.

Điểm này, từ lúc Phương Vân chưa từng đánh đến trong Vô Câu đế cung, đến giờ khoảng cách càng ngày càng gần có thể thấy được. Lúc đầu một kích bị bay ra hơn mười dặm, tạo thành một vết dài mấy ngàn trượng, mấy trăm...trên không. Khoảng cách Phương Vân mỗi lần bị bắn đi, đang không ngừng rút ngắn, không ngừng đến gần Đế Cung môn.

“Lần này, tái thí nghiệm tiếp”.

Bên trong Vô Câu đế cung, ánh mắt Phương Vân lóe lên, lần nữa phóng tới. Thân hình lóe lên, thu nhỏ vài lần, nhanh như tia chớp bắn đến.

“Thứ Sát chi nghịch, đệ nhất thức Mộng Huyền Thú Sát”.

Phương Vân tinh luyện Phúc Thiên tam thức, sau khi tổng kết, lần nữa gọi là võ học Thứ Sát chi nghịch, thi triển ra. Trong không gian, không khí hơi rung động, giống như tấm vải, bị chém thành ngàn vạn mảnh, vô số không gian rối loạn, gào thét thê lương chói tai, mà bóng ảnh Phương Vân như long trời lở đất đánh tới.

Những bóng ảnh này, mỗi một chiêu đều cực kỳ tàn nhẫn, chuẩn xác, một kích trí mạng. Mà một số, chính là yếu quyết ám sát.

Phanh phanh.

Chỉ nghe hai tiếng nổ mạnh, một cổ kinh khí khủng bố làm thiên địa biến sắc, điên cuồng đánh ra từ trong Vô Câu đế cung. Một thân ảnh hắc sắc, rống lên một tiếng, liên tục bắn đi, rơi ở ngoài điện.

“Thành công, rốt cuộc buộc hắn sử ra hai chiêu rồi...”

Hô hấp Phương Vân hơi loạn, trong mắt một mảnh hưng phấn. Mặc dù vẫn như cũ chưa thành công, nhưng làm cho tên cường giả Mệnh Hồn Cảnh này, lần đầu tiên phải đánh ra hai chiêu kháng cự.

Điều này nói rõ Thứ Sát chi nghịch mình sáng chế ra, quả thật lợi hại, đã làm cho khôi lỗi tọa trấn đại môn này cảm thấy uy hiếp.

Phương Vân hài lòng gật đầu, tâm thái hấn hiện tại đã thay đổi không ít, đã không vội thu hoạch quyền hạn trung tâm ở Vô Câu đế cung. Ngược lại lấy lão giả khổng bố này thành tảng đá ma luyện bản thân, thí nghiệm tuyệt học mình lĩnh ngộ ra.

Thân hình lóe lên, ngay lúc Phương Vân muốn trở lại Vô Câu đế cung, dị tượng nổi lên.

“Ầm...”

Một trận chấn động kịch liệt từ địa phương cực xa nơi chân trời truyền đến. Cổ sóng chấn động này, cực kỳ mãnh liệt, Phương Vân chỉ cảm thấy cả đại địa đều rung chuyển. Cùng lúc đó, Phương Vân thấy chân trời phía tây, một luồng huyết sắc phóng lên cao.

“Đây là...”

Trong mắt Phương Vân kinh nghi bất định, hẳn có thể cảm giác được, một cỗ khí tức phong bạo mãnh liệt. Trong đó, hàm chứa một cỗ máu tanh nồng đậm, cùng khí tức chiến hỏa.

Chỉ trong sát na này, Phương Vân từ bầu trời phía đông, cảm nhận được một tin tức nơi xa truyền đến, bên trong, tràn đầy khí tức tử vong cùng tuyệt vọng.

Thân hình Phương Vân lóe lên, trong nháy mắt đã tiêu thất vô tung.

Cùng lúc đó, một tin chấn động thiên hạ. Đại quân chinh phạt triều đình, tiến lên Vạn Tượng Sơn. Triển khai giao chiến kịch liệt cùng Vạn Tượng Tông. Trải qua giao chiến thảm thiết, đại quân chinh phạt triều đình, sau khi bị thương tổn trầm trọng, rốt cuộc mới tiêu diệt được Vạn Tượng Tông.

Tin tức truyền ra, chấn động thiên hạ. Đây là đại tông phái thứ hai trong giới tông phái bị triều đình tiêu diệt

809. Chương 810: Kinh Thiên Phích Lịch

Phương Vân ở trên đường đi, cũng nghe được tin tức kia.

“Nửa tháng, triều đình liền tiêu diệt tông phái thứ hai, khổng bố hơn là dưới tình huống Vạn Tượng Tông có chuẩn bị. Thực lực triều đình quả nhiên vượt xa bề ngoài”.

Phương Vân trầm tư nói.

Đại Chu triều đối với chinh phạt tông phái, cũng không phải là lần đầu, trong lịch sử, từng nhiều lần xuất quân chinh phạt thanh thế còn lớn hơn. Tông phái có thể tồn tại trong hơn sáu trăm năm Đại Chu triều lập quốc, đều có chỗ hơn người.

Hơn nữa, tin tức Thiên Tà Tông bị tiêu diệt, đã sớm truyền khắp thiên hạ, các tông phái đều có đề phòng. Dưới tình huống như vậy, Vạn Tượng Tông vẫn bị tiêu diệt. Chỉ có thể nói rõ, lần này triều đình đã hạ quyết tâm, chinh phạt cực đoan.

“Vô Câu đại pháp”.

Tâm niệm khẽ chuyển, đại thủ Phương Vân phất lên, linh hồn một nhóm võ giả tà đạo, bị cuốn vào trong. Sau khi thân thể rơi xuống chừng mười trượng, lập tức bị cuốn vào Vô Câu đế cung không còn chút gì.

Dọc theo đường đi, Phương Vân đã trấn áp rất nhiều cường giả tà đạo, linh hồn bọn họ tất cả đều cuốn vào trong Vô Câu đế cung, ở trong quá trình này, Vô Câu đại pháp của Phương Vân càng lúc càng thuần phục, thực lực cũng đề thăng ngày càng cường đại.

Sau khi Phương Vân phong ấn những người này, liền hảo hảo thả ra, tẩn vào cửu châu đại địa, quét sạch những tà đạo ma đạo khác. Khôi lỗi dưới tay Phương Vân, vì thế dần dần như quả cầu tuyết, càng lăn càng lớn.

Trong khoảng thời gian ngắn, Phương Vân đã tu tập được đại quân khôi lỗi gần trăm người. Sau khi Thiên Địa Vạn Hóa Chung cùng Vô Câu đại pháp tại Phương Vân đạt đến Nhị Bách Thiên Long Chi Lực, liền bắt đầu phát huy ra uy lực cấp bậc khủng bố.

Trong đại quân khôi lỗi này, kém Thiên Trùng Cảnh một chút cũng có, mạnh hơn một chút cũng có, thậm chí đạt đến Thần Thông Cảnh đệ nhị cảnh, Mệnh Hồn Cảnh cũng có. Trừ Dịch Thiên lão yêu, Kim Đồng Chiến Ma hai cường giả Mệnh Hồn Cảnh này ra, Phương Vân còn phong ấn hai cường giả Mệnh Hồn Cảnh của tông phái thượng cổ khác, Thiên Địa Ma Hoàng cùng Bách Chiến Kiêu Hoàng.

Trong hai người, Thiên Địa Ma Hoàng là bá chủ trên tán tu, ở thời kỳ đỉnh phong, tu tập đại lượng thuộc hạ, chiếm núi làm vua. Chống lại một số tiểu trung tông phái.

Cuối kỳ thượng cổ, vị Thiên Địa Ma Hoàng này cảm thấy nguy cơ, sử dụng bí pháp, phong ấn bản thân. Trì hoãn thời gian trôi qua, để mình vượt qua đại kiếp. Cho đến lúc trước không lâu, hắn mới thức tỉnh, chuẩn bị sưu tập linh hồn, khôi phục trạng thái đỉnh phong. Không ngờ tới, lại lọt vào tay Phương Vân.

Về phần Bách Chiến Kiêu Hoàng, đây là dư nghiệt Bách Chiến phái tông phái thượng cổ, Bách Chiến phái trong chinh phạt tông phái thượng cổ, bị cửu gia đối địch tiêu diệt. Chỉ còn lại một người Bách Chiến Kiêu Hoàng chạy thoát.

Tông phái thượng cổ bị tiêu diệt, Bách Chiến Kiêu Hoàng không ngừng tưởng niệm, nghĩ đến vài ngàn năm tới tỉnh lại, tìm cơ hội báo thù cùng cơ hội phục phái. Đang mạnh mẽ bắt lấy đồng nam đồng nữ, lúc vừa khai tông lập phái, liền gặp phải Phương Vân. Bị Phương Vân dùng Vô Câu để cùng phối hợp thực lực cường đại, đánh bại phong ấn hắn.

Hai cường giả Mệnh Hồn Cảnh này, cộng thêm Dịch Thiên lão yêu cùng Kim Đồng Chiến Ma lúc trước, làm cho thực lực dưới tay Phương Vân, đạt tới độ cao không thể tưởng tượng.

Hiện giờ, cả Trung Thổ thần châu đều bắt đầu chú ý đến hình cầu khổng lồ ám kim sắc hoành không xuất thế này. Cùng với cường giả thần bí bên trong hình cầu không ngừng phát ra đại lượng cường giả.

“Vù”.

Tiếng gió rung động, một nam tử thanh y ngang tàng kiệt ngạo, từ trong một đoàn hư không vạn vạo, bước ra.

“Tham kiến chủ nhân”.

Hai tay nam tử cung lại, quỳ xuống cung kính trước người Phương Vân.

“Có tin gì?”

Phương Vân trừng mắt, lạnh nhạt nói. Tên nam tử thanh y này là một khôi lỗi hắc phái ra, dùng để liên lạc Triệu Bá Ngôn cùng thiêu thân.

Hiện tại thiên cơ che đậy, rất nhiều tin tức đều không hoàn toàn trọn vẹn. Tin tức rất nhiều thế lực đều có hạn. Dưới tình huống như vậy, Phương Vân phải kết hợp mười vạn thiêu thân của mình, để biết rõ tin tức toàn diện.

Phải biết rằng, hắc trừ thân phận võ giả ra. Vẫn là mệnh quan triều đình, cần phải kịp thời hiểu rõ biến hóa trong triều. Mà người trong tông phái, đối với triều đình thường biết có hạn.

“Bẩm chủ nhân, không có tin tức, bất quá, lại có một phong bút tín tự thân của Triệu đại nhân từ kinh thành gửi tới”.

Khôi lỗi thanh y trầm giọng nói.

“Hử”.

Mí mắt Phương Vân chớp một cái, hơi có chút ngoài ý muốn, không phải là chuyện phi thường trọng yếu, Triệu Bá Ngôn sẽ không làm như vậy.

“Đưa tới”.

Tín chỉ là chuyên dụng của phủ đệ vương hầu triều đình, nội dung cũng rất đơn giản. Triệu Bá Ngôn trong tín chỉ, cơ hồ không tiết lộ bất kỳ tin tức gì, chỉ nói có chuyện trọng yếu cần mật bẩm, rồi lưu lại một địa chỉ.

“Chuyện gì, lại cần ta tự mình đến gặp?”

Ánh mắt Phương Vân chớp động, như có chút suy tư.

Trong kinh thành, cơ hồ không ai dám phản đối hắn, còn có ai có thể làm cho Triệu Bá Ngôn cẩn thận như vậy.

“Chẳng lẽ là Thiên Vũ Hầu, hay là Thần Vũ Hầu? Lần trước giáo huấn như vậy còn chưa đủ, bọn họ còn muốn hô phong hoán vũ sao?”

Trong đầu Phương Vân hiện lên một ý niệm. Bất kể là gì, đến gặp Triệu Bá Ngôn, tự nhiên sẽ biết rõ.

“Ông”.

Thân hình Phương Vân lóe lên, hướng đến địa chỉ Triệu Bá Ngôn lưu lại, phá không bay đi.

“Vù”.

Hình cầu khổng lồ ám kim sắc mang theo áp lực cường đại, đột nhiên xuất hiện trên bầu trời một tòa thành trì. Tòa thành trì này lập tức hỗn loạn lên.

“Vô Câu đế cung, đây là Vô Câu đế cung, mọi người chạy mau”.

“Không ổn, là Vô Câu ma hoàng kia, chạy mau”.

“Hắn không phải đã rời đi rất xa rồi sao? Sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây. Tiêu rồi, hắn xuất hiện chỗ nào, mọi người, bất kể là ma đạo, tà đạo, đều bị luyện thành khô lồi”.

Toàn bộ thành trì một mảnh kinh khủng, không chỉ cường giả Thiên Trùng Cảnh ngay cả một số đệ tử tà đạo Trụ Thai Cảnh, đều bị làm cho sợ đến hồn phi phách tán. Hiện giờ Nho gia bị áp chế rất lớn, bọn họ vừa mới có thêm chút ít, liền gặp phải đại sát thần này.

Trong lúc nhất thời chung quanh thành trì một mảnh náo loạn, bóng người hối hả chạy trốn. Nơi này, không chỉ có ma môn, còn có đạo môn. Phương Vân trong sát na, từ đông đến tây, từ nam qua bắc, trận trện càn quét qua thành trì, nơi đi qua, không có ai chạy thoát, sớm hù dọa những người này đến chết.

Phải biết rằng, lần này trong đám người, có không ít võ giả Chân Nhân cấp. Võ giả này, đối với bọn họ mà nói, chính là những tồn tại vĩnh viễn chỉ ngược nhìn trên cao. Hiện tại đều thua trong tay Phương Vân, sao có thể không sợ.

Mặc dù còn không ai biết Vô Câu ma hoàng, chính là Phương Vân. Nhưng mà, trong ánh mắt hai phái ma đạo, người này đã thành hung thần không ai bì nổi.

Rất nhiều người đều cho rằng, đây là một cường giả thượng cổ mới thức tỉnh, cũng không biết, điều khiển pháp khí Tam Tượng này, chỉ là một người trẻ tuổi bất quá chỉ hai mươi lăm mà thôi.

“Vô Câu ma hoàng?”

Trên bầu trời, Phương Vân nghe được thanh âm này, trong lòng khẽ ngạc nhiên, sau đó liền bật cười. Hiển nhiên, đó chính là tước hiệu mới của hắn. Phương Vân cũng không ngờ tới, trong lúc vô tình hành động, lại tạo cho mình một danh hiệu Vô Câu ma hoàng.

“Xem ra, vẫn có người nhận biết kiện pháp khí Vô Câu đế cung này. Thiên cơ hỗn loạn, quả nhiên thức tỉnh không ít cường giả, xem ra, sau này ta phải cẩn thận một chút rồi. Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội”.

Đối với chuyện có người có thể nhận ra pháp khí thượng cổ này, Phương Vân cũng hơi ngoài ý muốn. Hiện tại, rất nhiều tông phái trung cổ, thượng cổ đều quật khởi, phục hưng. Những pháp khí thượng cổ này, đối với người cận cổ mà nói, đã hoàn toàn biến mất không có chút vết bụi trong truyền thuyết. Nhưng đối với một số cường giả thượng cổ cũng là dễ dàng biết đến.

Hiện tại, tất nhiên có thể nhận ra Vô Câu đế cung. Tự nhiên cũng biết đây là kiện pháp khí Tam Tượng. Tấn tu không môn không phái, nắm trong tay một kiện pháp khí Tam Tượng, là mơ ước dễ dàng nhất của các thế lực, có thể đoán được, sau này nhất định sẽ gặp phiền toái không ngừng.

Trong miệng mặc dù nói “sau này phải cẩn thận”, nhưng khoe miệng Phương Vân vẫn lộ ra một nụ cười khó hiểu. Lấy thực lực hãn hiện tại, căn bản không sợ người khác tới đoạt.

Nhị Bách Thiên Long Chi Lực, cộng thêm bốn khôi lỗi Mệnh Hồn Cảnh, cùng Vô Câu đế cung đủ để hãn thần cẩn sát thần, phạt ngăn giết phạt. Nếu mà ai tưởng có thể dễ dàng cướp lấy kiện pháp khí Tam Tượng này từ trong tay hãn, đó chính là tự tìm đường chết.

Mà nếu như đụng phải một số cường giả khủng bố không thể địch lại được, Phương Vân hoàn toàn có lòng tin có thể tùy thời lợi dụng Ưc Vạn Không Gian Độn Hình đại pháp chạy trốn. Lại càng chưa nói, trên người hãn còn có một kiện Thiên Địa Vạn Hóa Chung, cùng một viên Hư Không Quả Thực. Nếu mà mạnh mẽ thì triển thời gian chi lực, ai chết vào tay ai còn chưa biết chừng.

“Bản thân ta muốn nhìn thử, ai đánh chủ ý đến ta. Ta đã khai quyền hạn trọng tâm Thiên Địa Vạn Hóa Chung, vừa lúc còn thiếu một ít cường giả Mệnh Hồn Cảnh, những người này tới rất vừa lúc”.

Trong mắt hàn quang chớp động, Phương Vân lần nữa trốn vào trong hư không. Trước khi rời đi, Phương Vân phân ra một đạo hư ảnh, hạ xuống trong thành trì, Phương Vân muốn xem thử, khôi lỗi này, đủ giải quyết dị đoan trong thành hay không.

Bạc Thành, trọng địa rèn tạo binh giáp Đại Chu Triều.

Phương Vân ở trong tòa thành trì này, nhìn thấy một thân tố y, thần sắc trầm trọng Triệu Bá Ngôn.

“Thuộc hạ tham kiến Hầu gia”.

Triệu Bá Ngôn nhìn Phương Vân, mí mắt chớp động, khom người nói.

“Đứng lên đi, rốt cuộc có chuyện gì, cần phải tự mình gặp ta. Ta rời đi bất quá chỉ hơn nửa tháng, chẳng lẽ bên trong kinh thành, liền có biến số?”

Phương Vân trầm giọng nói.

“Hầu gia...”

Triệu Bá Ngôn ánh mắt phức tạp, do dự không thôi, đôi môi rung động, muốn nói lại thôi.

“Sao?”

Ánh mắt lóe lên, có chút không vui: “Bá Ngôn, rốt cuộc có chuyện gì, nói mau?”

Triệu Bá Ngôn nói chuyện, chưa bao giờ ấp a ấp úng như vậy, vô cùng không thoải mái. Đây là Phương Vân lần đầu thấy hãn không dứt khoát như thế.

“Bẩm đại nhân, gặp chuyện không may, không phải kinh thành...”

Ánh mắt Triệu Bá Ngôn khê động, do dự.

“Rốt cuộc là gì?”

Phương Vân nhíu nhíu mày.

Ánh mắt Triệu Bá Ngôn hoảng hốt, không dám đối mặt với ánh mắt Phương Vân, cắn răng một cái, rốt cuộc hạ quyết tâm: “Bẩm đại nhân, gặp chuyện không may là Man Hoang...”

“Man Hoang?”

Phương Vân ngây người, đợi kịp phản ứng, liền theo bản năng là không tin nổi. Man Hoang có phụ thân trấn thủ, có thể có chuyện gì. Song ánh mắt xẹt qua thần sắc của Triệu Bá Ngôn, Phương Vân đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, thần sắc chấn động, huyết sắc trên mặt trong nháy mắt tan biến, trở nên tái nhợt.

“Đại nhân, lão Hầu gia không lâu...quy thiên”.

Triệu Bá Ngôn cắn răng, tiếp tục nói: “Không lâu trước, Man Hoang Chiến Thần ngủ say hai ngàn năm tỉnh lại. Lão hầu gia vì để cho đại quân thuận lợi rút lui, một thân một mình ngăn cản...”

“Oanh”.

Như bị một tia sét động trời đánh vào, cả người Phương Vân run lên, hai mắt trợn trừng, trong đầu càng trống rỗng

810. Chương 811: Binh Loạn

811. Chương 812: Vũ Hầu

812. Chương 813: Uy Hiếp

“Đô Thống” cùng “Vũ Hầu”, là hai chức danh khổng lồ đại bất đồng lĩnh vực của Đại Chu triều. Một chịu trách nhiệm chinh phạt tông phái, thuộc hạ cao thủ như mây, một người thống lĩnh binh mã thiên hạ, uy nghiêm vô cùng.

Hai người lĩnh vực khác nhau, không can thiệp chuyện của nhau. Nếu như so sánh tương đối thử, địa vị Đô Thống, cũng tương đương với Vũ Hầu.

Thần Vũ Hầu chấp chương Quân Cơ Xứ, địa vị cùng quyền lợi ở trong quân đội bình thường, vẫn trên Quan Quân Hầu. Bất quá, một khi đề cập đến thân phận khác của Phương Vân, thì cho dù là Thần Vũ Hầu, cũng vô pháp chỉ huy được vị Đô Thống Đại Chu này.

“Phương Vân, ta thấy ngươi vẫn còn chưa rõ ràng ngươi đang nói chuyện với ai lắm. Chỉ cần liên quan đến quy tắc quân đội của Đại Chu, đều thuộc về quản lý của bốn hầu. Nơi này là quân chính quy Man Hoang của Đại Chu, không phải là đại quân chinh phạt. Quốc có quốc pháp, gia có gia uy. Chỉ sợ cho dù là phụ thân ngươi Phương Dận, cũng bất quá là quản lý quân đội triều đình thôi. Phụ tử Phương gia các người, muốn phụ thừa tử nghiệp, quản lý trăm vạn binh sĩ, chẳng lẽ định tạo phản sao?”

Lời này của Thần Vũ Hầu, nói ra tương đối nặng. Lấy thân phận của hắn, nói ra lời như thế, đủ làm ột vương hầu bình thường, toàn gia xử tử, vạn kiếp bất phục.

Bất quá, Phương Vân cũng không phải vương hầu bình thường. Ở thời đại hỗn loạn này, thực lực cường đại, quyết định phân lượng nói chuyện.

“Thần Vũ Hầu, đừng vượt quá giới hạn của ta...”

Phương Vân nhìn Thần Vũ Hầu, đột nhiên tiến lên trước mấy bước, hạ giọng nói:

“Ngươi rốt cuộc có mục đích gì, ngươi biết rõ, ta cũng biết rõ. Nếu ngươi quả thật muốn quyền khống chế của chi quân đội này, ta sẽ cấp cho ngươi. Bất quá, ta sợ ngươi quay về không đến kinh thành đâu”.

Phương Vân cũng lười úp úp mở mở cùng vị Thần Vũ Hầu này, trực tiếp xé bỏ tất cả nguy trang, lộ ra nội bộ trong đó.

Thần Vũ Hầu không muốn Phương gia ở đây, cũng không có hảo cảm với Phương gia. Điểm này, Phương Vân rất rõ, Thần Vũ Hầu cũng rất rõ. Giống vậy, Phương Vân đối với Thần Vũ Hầu cũng không có chút hảo cảm nào.

“Người dám uy hiếp ta?”

Ánh mắt Thần Vũ Hầu híp lại, trong con mắt lộ ra một chút hàn quang. Mặc kệ trong lòng kiêng kỵ thực lực của Phương Vân đến mức nào. Hắn chung quy vẫn là Vũ Hầu Đại Chu, chiến công hiển hách, danh khắp thiên hạ. Luận về địa vị, đã gần đến Vũ Mục, Thánh Vũ Hầu.

Người cao ngạo cường thế đã quen, cho dù kiêng kỵ thế nào, chung quy vẫn có mặt mũi. Phương Vân uy hiếp trắng trợn, làm cho vị Vũ Hầu Đại Chu quyền khuynh thiên hạ này cảm thấy tức giận cực độ.

Nếu không phải vô cùng rõ ràng, bản thân căn bản không phải đối thủ của Phương Vân. Xuất thủ chỉ tự rước lấy nhục, thì bằng vào mấy câu này của Phương Vân, Thần Vũ Hầu đã sớm ra tay, giết chết hắn.

Vũ Hầu Đại Chu, điểm quyền lợi này vẫn phải có.

“Cứ xem như là uy hiếp đi”.

Phương Vân không chút ý tứ phủ nhận. Ánh mắt Thần Vũ Hầu vô cùng sắc bén, giống như dao cạo, ánh mắt Phương Vân, lại càng như sương lạnh, thấu đến xương tủy.

“Khoảng cách Kinh Châu đến kinh thành, chừng bảy, tám ngàn dặm. Người có thể thử một lần, xem ta có thể trước khi người đi tới kinh thành, giết chết người trong không gian đứt gãy không?”.

Không khí chợt khẩn trương đến độ làm người ta hít thở không thông, trong không khí tràn ngập sát cơ nồng đậm. Giờ phút này, Phương Vân không che dấu sát cơ của mình, cho dù đối tượng là Thần Vũ Hầu.

Thiên cơ che đậy, Quần Hổ Phệ Long.

Tất cả sổ thuật tiên thiên, hiện tại toàn bộ mất đi hiệu lực. Đây là nguyên nhân chính làm Phương Vân dám vạch mặt Thần Vũ Hầu. Chỉ sợ Phương Vân giết Thần Vũ Hầu, Nhân Hoàng cũng không thể sử dụng tiên thiên sổ thuật thôi diễn ra.

Bất quá, dù sao Thần Vũ Hầu địa vị hiển hách, nếu không cần thiết, Phương Vân cũng không muốn chọn hành động này. Hơn nữa, thù hận giữa hai người, cũng còn xa mới tới trình độ như nước với lửa, bất cọng đái thiên.

Tràng diện cực độ khẩn trương, Phương Vân đang đợi Thần Vũ Hầu lựa chọn. Sát ý trong mắt hắn, cũng không phải chỉ là uy hiếp. Nếu như Thần Vũ Hầu không biết tiến lùi, không biết tốt xấu, còn muốn nhúng chàm vào bộ hạ của phụ thân Phương Dân. Hai người sớm muộn cũng có một ngày, tiến đến trình độ tử địch. Thay vì để cho Thần Vũ Hầu phát triển an toàn, tạo thành mối nguy lớn, không bằng giải quyết ngay hôm nay.

Phương Vân đang đợi, nếu như Thần Vũ Hầu chọn không biết tốt xấu, uy hiếp đe dọa này sẽ biến thành sự thật. Trong không gian đứt gãy vô biên vô tận, tất nhiên có thêm một thi thể Vũ Hầu Đại Chu.

Phương Vân có quyết tâm, hoàn toàn có thể trước khi Thần Vũ Hầu đi tới kinh thành, dùng Úc Vạn Không Gian Động Hình Đại Pháp, nửa đường đánh chết. Dưới tình huống thế cục loạn lạc này, rất dễ gài tang vật là do người tông phái bên ngoài giết.

Thần sắc Thần Vũ Hầu biến ảo, chuyển đổi không ngừng. Hắn căn bản không ngờ tới, Phương Vân lại trực tiếp vạch mặt, làm cho hai người lâm vào trong không khí nguy hiểm này.

“Tên súc sinh này...”

Ánh mắt Thần Vũ Hầu chớp động hồng quang, nếu như có thể mà nói, hắn hận không được một chưởng vỗ chết thứ tử của Phương gia này. Địa vị Vũ Hầu, vô cùng hiển hách. Cho dù đối mặt Thánh Vũ Hầu cùng Vũ Mục, hắn cũng không chột vật như vậy. Bị một thiếu niên mười mấy tuổi, uy hiếp như vậy, quả thực là vô cùng nhục nhã.

Da mặt Thần Vũ Hầu co giật một trận, hơi đỏ lên. Song, mặc dù tức giận trong lòng như thác trút xuống, nhưng hắn vẫn không thể không mạnh mẽ chế trụ cơn vọng động này.

“Phương Vân, Tứ Phương Hầu mới chết, bổn tọa tin người đau khổ về chuyện đó, nên không chấp nhận. Bất quá, quy định của đại quân Man Hoang, chung quy là do Quân Cơ Xứ quản lý, chỉ có Quân Cơ Xứ mới có quyền, quyết định thống soái mới. Hy vọng người hiểu rõ, chúng ta đi”.

Như vậy kỳ thật đã là thối lui, nhận thua rồi. Thần Vũ Hầu mượn lời này, để tìm thang ỳnh, thuận thể trèo xuống. Đối mặt với cường thể của Phương Vân, ngay cả Thần Vũ Hầu cũng lựa chọn thối lui.

Xưa không như nay, Phương Vân của hiện tại, nếu không phải lúc đại chiến Mãng Hoang, cũng thêm để Thần Vũ Hầu trong mắt, ngay cả liếc mắt nhìn cũng cảm thấy quá mức dư thừa.

Thần Vũ Hầu hiện tại, đã không thấu đáo trên dưới, quan sát năng lực thể gian. Không phải là hấn bị hạ thân phận, mà là người đối mặt hấn, đứng ở địa phương còn cao hơn hấn.

“Thắng vua bại cúi...Thần Vũ Hầu, người thua rồi”.

Ở sát na Thần Vũ Hầu xoay người, Phương Vân mở miệng nói ra một câu.

Chân Thần Vũ Hầu dừng lại, khoe miệng hung hăng cắn lại. Những lời này, so với trăm ngàn đả kích khác, còn làm hấn đả kích hơn. Phương Vân bất động thanh sắc, đầu nhập một đạo hồn ảnh vào trong tâm linh của Thần Vũ Hầu.

Ngay sau, trong một thời gian rất dài, sợ rằng Thần Vũ Hầu đều nhớ những lời này của Phương Vân. Vô đạo tương lai, càng trở nên khó khăn với hấn.

Thần Vũ Hầu chung quy vẫn không dám ra tay, mang theo đám thuộc hạ, dần dần biến mất.

Thần Vũ Hầu vừa đi, những khí tức uy áp của Phương Vân, chấn nhiếp xung quanh đều thu về. Thân thể khẽ chuyển, từ trên sơn phong phóng xuống, Phương Vân xuất hiện ở trong đại quân.

“Trái phải nghe lệnh, tất cả giáp sĩ công kích trú quân Man Hoang, đều bắt lại. Xử theo quân pháp”.

Phương Vân thần sắc lạnh lùng, những người này cư nhiên dám mượn thời điểm quần long vô thủ, công kích bộ hạ của phụ thân, quả thực to gan lớn mật, tội không thể dung.

Đối với những sĩ tốt này, Phương Vân cũng không tự thân động thủ. Quân đội có quy củ của quân đội, những người này trợ trụ vi ngược, tự có quân pháp xử trí.

“Vâng, đại nhân”.

Một số giáp sĩ của Phương gia cùng Tứ Phương Hầu lập tức xuất động, vây lấy tất cả giáp sĩ của những vương hầu kia mang đến. Dưới sự chấp nhiếp của Phương Vân, căn bản không có ai dám phản kháng.

“Bỏ vũ khí xuống, người phản kháng, giết chết luận sau”.

Trong trú quân Man Hoang, tự có bộ đội phụ trách quân kỷ. Rất nhanh, tất cả giáp sĩ tiến công đại quân, đều giao nộp vũ khí, bị trói chặt.

Tất cả đều dựa theo quy củ tiến hành, đối với những sĩ tốt bình thường, Phương Vân cũng không có áp bức. Tất cả đều là theo quy củ. Bất quá, những vương hầu kia cũng không may mắn như vậy.

“Nỗ Nam Hầu...”

Phương Vân đứng chấp tay, đi nhanh về trước, mỗi một bước đều tựa như đập lên trái tim của những vương hầu nơi này. Nỗ Nam Hầu bị Phương Vân gọi trúng, thần sắc trắng bệch, mồ hôi rơi như mưa, sau gáy đã hoàn toàn ướt đầm.

“Thần Vũ Hầu...Thần Vũ Hầu cư nhiên có vậy chạy đi”.

Mọi người đến hiện tại, còn vô pháp tiếp nhận kết quả này. Vốn là chuyện nắm chắc, hiện tại cư nhiên sinh ra biến cố, gặp phải tai vạ như thế.

Khác với Thần Vũ Hầu, Thần Vũ Hầu địa vị hiển hách, đại biểu Vũ Mục cùng Nhân Hoàng. Chỉ bằng tăng quan hệ này, Phương Vân cũng không dám dễ dàng động đến hấn, nhưng bọn hấn thì không nhất định rồi.

“Chủ ý tốt của các người thật là đáng ghi nhận. Lúc trước phong hầu, ta cũng không chấp nhận cùng các người. Không ngờ tới, các người cư nhiên còn dám sinh ra sự tình”.

Thanh âm của Phương Vân, tựa như từng nhát thiết chùy đánh vào trong lòng mọi người.

Đám người Nỗ Nam Hầu, lập tức lo sợ bất an. Ánh mắt càng kinh hãi, cực kỳ lo sợ. Bọn họ không biết, Phương Vân sẽ làm gì bọn họ.

“Các người yên tâm, ta sẽ không giết các người. Ta còn chưa bạo ngược đến trình độ này. Bất quá, tội chết có thể thoát, tội sống khó tha”.

Phương Vân vừa nói, chân đạp mạnh một cước.

Phanh.

Bùn đất bắn lên, một cỗ chân khí bá đạo, từ dưới chân Phương Vân phóng ra, chia thành mười cỗ, chấn vào trong cơ thể đám người Nỗ Nam Hầu. Mọi người đầu tiên là thân thể run lên, như gặp phải sét đánh, tiếp theo sắc mặt như tro, cá người thoáng rủ xuống.

Phương Vân chỉ một cước, liền trực tiếp đánh tu vi những người này xuống mấy cấp. Đánh trở về trước Thoát Thai Cảnh. Vốn tinh phách đã ngưng kết thành, trực tiếp bị đánh tan ra. Dùng thân phận địa vị bọn hắn mà nói, quả thật còn khó chịu hơn giết bọn hắn.

“Đây là bài học cho các người. Ta cũng không phải luôn có thiện tâm, hảo hảo nhớ kỹ chuyện này, rút đi”.

“Đa tạ Phương đại nhân...”

Mọi người nào dám nói thêm. Tứ Phương Hầu vừa mới tử trận, mọi người liền tới đoạt quyền, trên đạo nghĩa đã không có chút nhân tính. Sao còn dám nhiều lời. Về phần những bộ hạ bị trói, ai cũng không dám quản. Quân pháp mặc dù nghiêm, nhưng không nghiêm đến mức, một lần xử tử nhiều binh lính như vậy.

“Tiểu hầu gia...”

Đội đám người Nỗ Nam Hầu rời đi, trong quân đội, vài tên võ tướng áo giáp loang lỗ, cùng nhau tiến lên. Khom người thì lễ.

“Không cần đa lễ, chư vị đều là bộ hạ cũ của phụ thân đại nhân ta, một chút lễ số liền không câu nệ đi”.

Phương Vân khoát tay. Hắn nhận ra những người này, lúc trước lưu lại Man Hoang, cũng đã gặp mặt qua một lần.

813. Chương 814: Truyền Kỳ Cảnh

Mấy người đứng dậy, mặc dù sắc mặt có chút tiêu tụy, nhưng vẫn cương trực, ngạo cốt xộc trời. Thấy thứ tử Phương gia trước mắt, hốc mắt vài người không khỏi ướt lên.

“Tiểu hầu gia, lão hầu gia...”

Đống quân ở Man Hoang hơn hai mươi năm, những người này cơ hồ đều là một tay Phương Dận cất nhắc lên. Ở trong đại quân, địa vị Phương Dận, nói như mặt trời trên không, cũng tuyệt không quá.

Hôm nay Phương Dận mới chết, đại quân liền loạn thành như vậy, trong mắt một số lão tướng, tự nhiên tránh không được thương cảm.

“Chuyện tình phụ thân, ta đã biết rồi...”

Phương Vân khoát tay, ý bảo mình đã biết. Về mặt hấn tuy bình thản, nhưng nhìn thấy hốc mắt ướt át của những võ tướng sắt thép này, sâu trong nội tâm, cũng có một chút xúc động, Lỗ mũi không khỏi rục rịch.

Bất quá, Phương Vân rõ ràng, lúc này không phải lúc buồn bã chuyện nhà. Việc cấp bách, vẫn là chinh đồn đại quân.

“Phan tướng quân, người là bộ hạ cũ của phụ thân. Đại quân hiện tại loạn thành như vậy, tuyệt không phải chuyện đáng mừng. Hơn nữa, cuộc chiến đấu ngày đó, cũng không ai tận mắt nhìn thấy, kết quả rốt cuộc ra sao, cũng không cách nào xác định. Các người đi theo phụ thân ta không phải thời gian ngắn, ta hy vọng các người cũng giống ta, có lòng tin đối với người”.

“Tiểu hầu gia yên tâm. Chúng ta sẽ nhanh chóng chinh đồn lòng quân. Lệnh đại quân khôi phục trật tự”.

Thấy biểu hiện của Phương Vân, mọi người đều cảm giác Phương Dận có người nối nghiệp rồi, trong lòng cũng có chút an ủi. Hồ phụ sinh hồ tử, Phương gia nhất mạch đã có truyền thừa. Trên người Phương Vân, bọn họ thấy được bóng dáng Tứ Phương Hầu Phương Dận ngày nào. Đây là niềm an ủi duy nhất trong đoạn thời gian này.

“Ừm, các người nhanh chóng kiến tạo phòng ngự. Về phần những phương diện khó khăn khác...thì thông báo cho ta. Ta sẽ đích thân giải quyết. Mặt khác, về phần Chiến Thần Man Tộc kia, ta cần tư liệu tường tận một chút”.

Lúc nói đến Chiến Thần Man Tộc, trong mắt Phương Vân lộ ra một tia quang mang huyết hồng, những võ tướng bên cạnh cảm thấy sát cơ nồng đậm như thực chất kia. Điều không khỏi âm thầm kinh hãi tu vi của Phương Vân.

“Vâng, đại nhân. Chúng ta sẽ hoàn thành nhanh nhất”.

Lần này đáp lời, mọi người liền đổi cách xưng hô. Hiển nhiên, cử chỉ lời nói của Phương Vân, đã đạt được sự thừa nhận của mọi người, xem hắn là thống suất của đại quân.

Đại quân rất nhanh khôi phục trật tự, trên thực tế, lúc Thần Vũ Hầu đối mặt với sự bá đạo của Phương Vân, lựa chọn rời đi, Phương Vân đã lấy được sự thừa nhận của tất cả võ tướng trong quân.

Bất kể xuất thân, tước vị hay là năng lực, Phương Vân đều hoàn toàn có quyền nắm giữ quân đội này.

Quân đội dưới trướng Tứ Phương Hầu Phương Dận, mặc dù lâm vào một chút hỗn loạn, đó cũng chỉ bởi vì quá lệ thuộc vào Phương Dận thôi. Sau khi tạm thời mất đi thủ lĩnh, cực kỳ không thích ứng. Một khi nhận được mệnh lệnh chính xác, chi quân đội này lập tức hiện ra diện mạo cường đại.

Tất cả quân doanh hàng ngũ ngay ngắn, tinh kỳ khắp nơi, một mảnh uy nghiêm, giống như tầng tầng dãy núi.

“Đại nhân, tư liệu ngài muốn”.

Rất nhanh liền có người mang tư liệu của Chiến Thần Man Hoang, đưa đến tay Phương Vân. Vị Chiến Thần Man Hoang này, trước mắt trong quân doanh vẫn chưa có ai nhìn thấy tận mắt.

Bất quá, từ lúc Phương Dận chiến đấu cùng Chiến Thần Man Hoang, đã qua hơn nửa tháng, trong thời gian này, quân đội đã phát ra đại lượng trinh sát, đi tới nơi giao chiến, tìm kiếm tung tích Phương Dận, xới tung tất cả chứng cứ chứng minh tung tích của Phương Dận.

Ở trong quá trình này, tự nhiên cũng sưu tầm ra không ít tư liệu về Chiến Thần Man Hoang kia. Vị cường giả khủng bố Man Hoang này tuy lưu lại rất ít tư liệu, nhưng chỉ cần bắt vài tên Man tộc, biết tên A Lạp Cổ Ba Nhĩ, cũng đã đủ rồi.

Trong sử ký của Nho Gia Đại Chu triều, có ghi lại một chút về vị A Lạp Cổ Ba Nhĩ này. Mặc dù chỉ là một phần của hắn.

Hai ngàn năm trước, Chiến Thần Man Tộc A Lạp Cổ Ba Nhĩ dẫn dắt ba đoàn đại quân tinh nhuệ, bước vào Trung Nguyên, quyết tranh thiên hạ. Nhưng cuối cùng, bị trọng thương trong chiến đấu liên miên. Nho gia ghi lại kết cục vị tướng lĩnh Man Hoang này, là chết trận. Nhưng hiển nhiên, vị tồn tại truyền kỳ Man Hoang này, cũng không dễ chết như vậy.

Ở trong tư liệu, còn nói đến, Man tộc tựa hồ lần nữa chinh đồn quân đội, cố gắng xây dựng một chi quân đội, tái hiện uy danh hiển hách của Man tộc hai ngàn năm trước.

“Đại quân tạm thời giao cho các người phụ trách, ta đi Man Hoang điều tra một phen”.

Phương Vân triệu lại vài võ tướng trong đại quân, trầm giọng nói.

“Vâng, đại nhân”.

Mọi người ứng tiếng.

Ra khỏi quân doanh, Phương Vân một thân một mình đi tới trước Man Hoang. Từ nơi đóng quân đến Man Hoang cũng không phải xa, không cần tiến hành xuyên qua không gian. Hơn nữa, Phương Vân cũng không muốn bỏ sót chút tin tức nào.

Bên trong Kinh châu, vẫn có Thiên Ma tông cùng vài tông phái ma đạo tọa trấn. Đại quân rút đến Kinh châu hơn nửa tháng, vẫn không nhận phải công kích của Man Tộc, ngay cả Chiến Thần Man Tộc kia, cũng không xâm nhập Kinh châu đuổi giết. Phương Vân thầm suy đoán, sợ rằng Thiên ma Tông cùng vài tông phái trong Kinh châu không thoát khỏi quan hệ.

Những tông phái lớn này, mặc dù lộ ra thực lực không mạnh, nhưng ngay cả Thiên Tà Tông cũng có Tà Thần Chi Thủ pháp khí Tam Tượng, thì đừng nói chi đến Thiên Ma Tông.

Vị Chiến Thần Man Tộc này hiển nhiên cũng không muốn tạo ra hiểu lầm. Hơn nữa, Phương Vân thầm suy đoán, Chiến Thần Man Tộc mới vừa sống lại, chỉ sợ cũng cần có thời gian, để khôi phục thực lực đỉnh phong của bản thân.

Mây đen trên trời không tan, địa vực biên cảnh Kinh châu với Man Hoang đã hoàn toàn thay đổi, tất cả núi cao đều bị san bằng. Thảo địa hóa thành bùn lầy.

“Nơi này là địa phương phụ thân chiến đấu...”

Phương Vân nhắm mắt lại, giẫm chân mà đi. Mặc dù thời gian đã qua hơn nửa tháng, nhưng trong hư không vẫn lưu lại tin tức rõ ràng. Chỉ bất quá, loại tin tức này quá hỗn loạn, căn bản vô pháp nhận được tin tức hoàn chỉnh, thực lực hai người này quá mạnh mẽ, đến nỗi tin tức lưu lại bên ngoài cũng bị loại lực lượng này cuồng bạo, trộn thành một mảnh hỗn loạn.

Vô số hình ảnh mơ hồ vụn vẹo, ở thời điểm Phương Vân đi qua, không ngừng thoáng hiện trong đầu hấn. Mây đen, tia chớp, mưa to, chân khí cuồng bạo, lôi đình trên chín tầng mây, đầu đầu thanh long...cùng hai thân ảnh cao lớn đỉnh thiên lập địa, không ngừng hiện ra trong đầu Phương Vân.

Phương Vân tựa như một hơi nước xuyên qua thủy tinh, cách một thời gian, chiến đấu phát sinh lại hiện ra trong đầu.

“Phụ thân đã phá vỡ Mệnh Tinh...”

Dưới sự hấp thu tin tức hình ảnh trong hư không, trong lòng Phương Vân đột nhiên dâng lên một trận hiểu rõ. Chiến Thần Man Tộc A Lạp Cổ Ba Nhĩ tu vi ít nhất là Mệnh Hồn Cảnh, thậm chí rất có thể sắp đột phá đến cảnh giới đệ tam trọng Thần Thông Cảnh. Chỉ có tu vi Thiên Trùng thất phẩm, phụ thân không thể nào dây dưa cùng Chiến Thần Man Tộc lâu như vậy.

Mệnh Tinh Cảnh tầng tầng nguy hiểm, muốn vượt qua, phải tìm một thời gian địa điểm vô cùng tốt. Phương Vân không rõ ràng lắm, phụ thân rốt cuộc tìm được thời cơ gì, mà nhất cử đột phá đến Mệnh Tinh Cảnh.

Hơn nữa trong những hình ảnh này, Phương Vân phát hiện tuyệt học bá chủ lịch đại Côn Bằng mà mình đưa cho phụ thân, đã phát huy ra tác dụng. Một số tuyệt học mà bản thân Phương Vân cũng không tu luyện, trong tay Phương Dân phát huy ra uy lực cường đại.

Tích lũy của phụ thân quả thật rất hùng hậu, cộng thêm uy lực của Đế Vũ chiến giáp phối hợp, cư nhiên có thể chiến đấu cùng Chiến Thần Man Tộc lâu như vậy.

Phương Vân thi triển năng lực “Sức Địa Thành Thốn”, từng bước tiến về trước, càng đi, càng đến gần trọng tâm nơi chiến đấu. Lòng tin cuồng bạo lại càng thêm dày đặc. Bất quá, Phương Vân thủy chung vô pháp nhìn rõ, phụ thân cùng A Lạp Cổ Ba Nhĩ kia chiến đấu, đến dạng gì.

Tin tức trong hư không, cũng không phải luôn mạch lạc, có nhiều lúc, giống như một đoàn rối loạn, không đầu không đuôi, không chút lô gic. Tất cả phải dựa vào bản thân Phương Vân, phân tích ra chân tướng cùng sự thật.

“Phụ thân, rốt cuộc người ở đâu? Ta không tin, người táng mạng dưới tay của Chiến Thần Man Tộc”.

Phương Vân tự lẩm bẩm trong lòng, có chút khản trương, cũng có chút khiếp sợ. Lòng tin càng nhiều, bất an càng lớn.

Thực lực của Chiến Thần Man Tộc, không chút nghi ngờ vượt qua Phương Dận. Phương Vân sợ tia hy vọng trong lòng mình, ở lúc phát hiện chân tướng, sẽ vỡ tan ra.

Phanh.

Đầu óc chấn động, lực lượng tinh thần khổng lồ của Phương Vân tràn ra, vô biên vô tận khuếch tán đến bốn phương tám hướng. Chiến Thần Hải Thần lần nữa bị hấn triệu hoán ra. Mượn bộ chiến giáp này trợ giúp, phạm vi bao trùm lực lượng tinh thần của Phương Vân càng gia tăng.

Đại địa thê lương, bị Phương Vân lục soát từng tấc từng tấc. Thậm chí ngay cả dưới nền đại địa cũng không bỏ qua. Bất kỳ một chút dấu vết nào, đều bị Phương Vân cẩn thận quét qua.

Đại địa Man Hoang cổ xưa, giờ phút này, ở trong cảm giác của Phương Vân, lại lộ ra khí tức thâm nghiêm. Toàn bộ Man Hoang làm người cảm thấy một tầng rào cản, khắp nơi đều là không khí chuẩn bị chiến tranh. Trong không khí, phiêu đảng khí tức điên cuồng mà nguy hiểm.

Phương Vân cảm nhận rất rõ ràng, sâu trong Man Hoang, một đạo tinh khí màu tro, phóng lên cao, cường đại đến long trời lở đất, giống như hồng thủy điên cuồng khởi động.

Phanh.

Ngay lúc lực lượng tinh thần của Phương Vân xét qua sâu trong mảnh địa vực này, đột nhiên không có chút dấu hiệu, một cỗ lực lượng tinh thần cường đại, quét ra, giống như cương thiết, nện vào tinh thần của Phương Vân.

“Đại địa Man Hoang, là ai dò xét?”

Một ý thức như lôi đình đột nhiên vang lên trong đầu Phương Vân, thanh âm hỗn tạp, giống như hai khối kim loại ma sát vào nhau.

“Oanh”

Thanh âm chưa dứt, trước người Phương Vân, không khí vỡ nát, giống như nứt ra, một thân ảnh như thiết tháp cao vài trượng, tản ra khí tức máu tanh mãnh liệt, giống như một cơn phong bạo, xuất hiện trước mặt Phương Vân.

Người này vừa xuất hiện, không gian bốn phía lập tức giống như đông lạnh thành khối băng. Phương Vân đột nhiên cảm giác được, tất cả quy tắc không gian, trong chớp mắt, thoát khỏi bàn tay mình, rơi vào khống chế của đối phương.

Người này đốt tay rất dài, hàm răng lởm chởm, cực kỳ hung tợn, giống như chúa tể mảnh thiên địa này, vừa xuất hiện, tựa hồ bất kỳ ai trong mảnh không gian này đều chịu sự khống chế của hắn.

Ông.

Một đạo hàn quang rơi vào trên người Phương Vân, ánh mắt sắc bén, giống như đao thương. Phương Vân lập tức cảm giác không khí nặng như núi, thân thể run lên, trực tiếp từ không trung rơi xuống, phanh một tiếng, đập vào trong bùn đất lầy lội.

“Thần Thông Cảnh đệ tam trọng Truyền Kỳ Cảnh”.

Một ý niệm xét qua trong đầu, sắc mặt Phương Vân trong nháy mắt thay đổi. Hiển nhiên, nửa tháng, vị Chiến Thần Man Tộc này lại có tiến bộ, một bước trùng thiên, đập vào Truyền Kỳ Cảnh.

Võ giả Truyền Kỳ Cảnh, mỗi một người đều là truyền thuyết trong võ đạo

814. Chương 815: Bàn Hồ Phủ

815. Chương 816: Ác Chiến

816. Chương 817: Thiên Địa Ma Hoàng

Ầm, ầm, ầm.

Trong bóng tối, từng đạo công kích tinh thần điên cuồng oanh kích vào đầu A Lạp Cổ Ba Nhĩ, công kích vô tận không ngừng. Loại oanh kích tinh thần này, trừ phi thực lực song phương chênh lệch quá lớn, lần đầu liền có thể đánh chết được đối phương. Nếu không, từ trước đến nay đều có cục diện lưỡng bại câu thương.

A Lạp Cổ Ba Nhĩ được xưng là Chiến Thần Man Tộc, đấu pháp càng thô bạo, hung mãnh, tinh thần lực tự nhiên không dưới Phương Vân. Loại công kích tinh thần này, căn bản là giết địch một ngàn cũng tổn thất tám trăm, thương tổn tụ vào nhục thân.

A Lạp Cổ Ba Nhĩ vừa sợ vừa giận, tinh thần lực quan hệ đến linh hồn, đối với võ giả mà nói, cực kỳ trọng yếu. Phải nhớ, tu luyện đến cảnh giới tối cao võ đạo, linh hồn không thể có chút khuyết điểm. Tất cả, võ giả càng có cảnh giới võ đạo in, càng ít vận dụng phương thức công kích. tinh thần lực. Biểu hiện trước mắt của Phương Vân trước mặt, chỉ có thể dùng hai từ điên cuồng để hình dung.

Ầm ầm ầm.

Cùng lúc tinh thần lực công kích, trường kích trong tay Phương Vân cũng như tia chớp cuồng bay. Năng lượng trong Hư Không Quả Thực, bị hấp dẫn điên cuồng tiêu hao, không ngừng chuyển hóa thành thời không chỉ lực “thời gian tĩnh chỉ”.

Ông....

Thanh âm Thiên Địa Vạn Hóa Chung không ngừng vang lên, trong khoảng thời gian ngắn, Phương Vân công kích điên cuồng mấy mươi lần. Dưới tình huống phối hợp công kích của thời gian chỉ lực, ngay cả A Lạp Cổ Ba Nhĩ cũng không cách nào tránh thoát.

“Tên điên, cái tên điên này...”

A Lạp Cổ Ba Nhĩ rống giận không ngừng. Phương Vân tiến công, chỉ có công kích, không có phòng ngự. Trường kích của hắn, nện vào A Lạp Cổ Ba Nhĩ, thủ đoạn công kích của A Lạp Cổ Ba Nhĩ, cũng đồng dạng nện vào hắn.

Nhưng Phương Vân hoàn toàn không để ý tới, mà toàn tâm lưỡng bại câu thương, dùng đấu pháp lấy mạng đổi mạng. Cho dù A Lạp Cổ Ba Nhĩ là Chiến Thần Man Tộc, đấu pháp xưa nay hung mãnh trứ danh, cũng không khỏi âm thầm kinh hãi.

Mấy trăm công kích dày đặc nện đến, A Lạp Cổ Ba Nhĩ chấn đến toàn thân muốn nứt, khí huyết sôi trào, ánh mắt cũng tóe ra máu. Phương Vân bị thương càng trầm trọng, trên người của hắn đều là máu đen, nhưng hắn không thèm quan tâm.

“Đáng chết”.

Lúc nhận ra, không thể nào thoát khỏi người trẻ tuổi này, A Lạp Cổ Ba Nhĩ cũng lóe ra vài phần lửa giận: “Nếu đã muốn thế, ta sẽ thành toàn cho ngươi”.

Đấu pháp của hắn biến đổi, không hề thối lui nữa, cũng chọn lựa đấu pháp tiến công hung mãnh, hoàn toàn công kích không chút để phòng. Đấu pháp lúc khai lúc hợp, triệt để vận dụng thủ pháp đến cực hạn.

“Vù”.

“Bàn Hồ Phủ” khê động ở hư không, vẽ lên một đạo hình cung đỏ đậm, nặng nề bổ xuống. Một búa này, ảo diệu vô cùng, cư nhiên vô pháp né tránh.

Ầm.

Phương Vân giống như trước trong tay viên cầu ám kim do Vô Câu Đế Cung hiển hóa, hung hập phách tới. Chỉ nghe Ầm một tiếng, kim quang bảo vệ của Thiên Địa Vạn Hóa Chung nhạt lại. Vài tên khôi lỗi Thoát Thai Cảnh, dùng một tiếng, bị một cỗ lực lượng hủy diệt, chấn thành phần vụn, trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

“Phanh”.

A Lạp Cổ Ba Nhĩ cũng bị một cỗ lực lượng hùng hồn, nện cho lui ra. Ngũ Đế chiến giáp, bắn ra một vòi máu. Trong Vô Câu Đế Cung tuy không bị Phương Vân hoàn toàn khống chế, nhưng dù sao trong đó vẫn chứa vô số linh hồn cường giả.

Lúc “Bàn Hồ Phủ” nện lên trên, đã uy hiếp đến kiện pháp khí này, tự nhiên tạo ra lực phản chấn. Loại lực lượng này, rất cường đại, cho dù là A Lạp Cổ Ba Nhĩ cũng không thể chịu đựng.

Nếu như Bàn Hồ Phủ trong tay đại ma thần vương viễn cổ, một búa đánh xuống, pháp khí Tam Tượng trực tiếp vỡ nát. Song, A Lạp Cổ Ba Nhĩ tu vi tuy cao, cũng đến Truyền Kỳ cấp, nhưng so với những đầu linh ma thần viễn cổ, vẫn có không ít chênh lệch. Cũng không thể giống như những ma thần viễn cổ này, đánh ra uy lực đáng sợ, trăm phần trăm lực lượng.

Phanh.

A Lạp Cổ Ba Nhĩ một búa chém xuống, chân khí cường đại, hủy thiên diệt địa, khó có thể ngăn cản. Bên trong màn hào quang kim sắc, vài tên khôi lỗi Thoát Thai, chịu không nổi cỗ lực lượng khổng lồ này, ở bên trong hào quang, lập tức bị chấn cho nát bấy.

Phanh.

A Lạp Cổ Ba Nhĩ mỗi lần vung cự phủ lên, đều xé rách một mảnh hư không trên trời, đều mang đi một khôi lỗi do Phương Vân phong ấn. Mặc dù có Thiên Địa Vạn Hóa Chung chia đều thương tổn, nhưng tồn tại Truyền Kỳ Cảnh phối hợp với ma binh viễn cổ, tạo ra uy lực, vẫn không phải thân thể bọn hắn có thể thừa nhận.

Từng khôi lỗi lần lượt kêu thảm, ở bên trong hào quang kim sắc, bị nát thành tro bụi.

Năng lượng “Hư Không Quả Thực”, tiêu hao nhanh chóng, trong khoảng thời gian ngắn, liền ảm đạm đi. Thậm chí, tiêu hao của Phương Vân so với minh vương đời thứ bảy A Bất Tư, còn muốn khổng lồ hơn.

A Lạp Cổ Ba Nhĩ dù sao cũng là Chiến Thần Man Tộc, hai ngàn năm trước đã là tồn tại vô cùng đáng sợ. Kinh nghiệm chiến đấu, Phương Vân căn bản không chiếm được chút tiện nghi. Hơn nữa cảnh giới võ đạo, cao hơn Phương Vân rất nhiều.

Nếu hai người tiếp tục chiến đấu mãnh liệt, cảnh giới võ đạo chênh lệch ba cấp, từ từ sẽ trở nên càng rõ ràng. Loại áp chế đến từ cảnh giới sẽ trở nên càng rõ.

Ầm.

Lần nữa nện vào nhau mãnh liệt, tạo ra không gian đứt gãy, trong mắt Phương Vân rốt cuộc thanh tĩnh không ít. Chân đạp một bước, lần đầu thối lui.

“Sao?”

A Lạp Cổ Ba Nhĩ sửng sốt một chút, chiến đấu còn chưa kết thúc, đối phương sao lại lui? Bất quá, hắn dù sao cũng là võ giả Truyền Kỳ Cảnh, cơ hồ không chút nghĩ ngợi, lập tức đuổi theo.

“Nhận thêm một búa nè”.

A Lạp Cổ Ba Nhĩ chân đạp một bước, như tên rời cung, bắn tới. Chân khí trong cơ thể hắn cuồng bạo, liên tục không ngớt đưa vào trong Bàn Hồ Phủ, nhưng giống vậy, bộ phận sinh mệnh cùng huyết dịch cường đại cũng bị khẩu ma binh này, hấp thu vào trong thân búa.

Mặc dù A Lạp Cổ Ba Nhĩ là võ giả Truyền Kỳ cấp, nhưng không ngừng chịu phải sự hấp thu huyết dịch cùng sinh mệnh số lượng khổng lồ, cũng có chút chịu không nổi. Sắc mặt trắng bệch. Song hắn đã thủ thế, cự phủ đỏ sẫm trong tay hắn, vẫn điên cuồng búa xuống. Hai tay hắn nắm cán búa, vẫn kiên định như cũ, không có chút dao động.

“Ông”.

Bên kia, Phương Vân đối mặt với tiến công không thể đỡ của A Lạp Cổ Ba Nhĩ, rốt cuộc hạ quyết tâm. Tay phải phách ra, một tên Thiên Địa Ma Hoàng cường giả Mệnh Hồn Cảnh, phóng đến trước mặt, một chưởng vỗ vào mặt hắn.

Chân khí thanh long cuộn cuộn, dưới sự chi phối thời gian chỉ lực, dùng tốc độ làm người ta hoảng sợ, quán thấu vào trong cơ thể vị bá chủ ma đạo thượng cổ này.

Trở thành khôi lỗi, Phương Vân vô pháp kéo cấp bậc võ đạo bọn họ đề cao lên. Nhưng có thể dùng một số võ học của mình, quán thấu vào trong khôi lỗi.

Thiên Địa Ma Hoàng chính là cường giả thượng cổ, sớm tiến vào Mệnh Hồn cấp. Luận về thực lực, còn muốn mạnh hơn Kim Đồng Chiến Ma do Phương Vân đã bại.

Thiên Địa Ma Hoàng dù sao cũng là võ giả Mệnh Hồn Cảnh, tu vi võ đạo chỉ kém A Lạp Cổ Ba Nhĩ một tầng mà thôi. Phối hợp với công pháp cùng pháp khí của Phương Vân, đối kháng cùng A Lạp Cổ Ba Nhĩ cũng không phải là không thể. Ít nhất, ở trên cảnh giới, nhận phải áp chế, xa không rõ rệt giống Phương Vân.

Ầm.

Phương Vân không chút do dự, lập tức đem chân khí của Thanh Long Bát Thức do tự mình tu thành, dùng Thể Hồ Quán Đỉnh đánh vào trong cơ thể Thiên Địa Ma Hoàng.

Chỉ thấy Thiên Địa Ma Hoàng rung động, áo choàng hắc sắc vũ động phần phật, ma khí dưới chân lại càng như thủy triều, hiển lộ ra một cỗ khí tức bá chủ.

Thiên Địa Ma Hoàng vốn là cường giả nhất đẳng. Tiếp nhận công pháp của Phương Vân quán thấu, khí tức toàn thân lập tức tăng cường không nhỏ. Khí thể cũng càng động lại.

Vù.

Phương Vân không chút suy nghĩ, làm xong những chuyện này, không nói một câu. Thân thể một đoàn, hóa thành hạt bụi, rút vào trong mi tâm của Thiên Địa Ma Hoàng. Đồng thời Hải Thần chiến giáp trên người keng một tiếng, liên bay lên người Thiên Địa Ma Hoàng.

“Chết đi”.

Về mặt Thiên Địa Ma Hoàng dữ tợn, bá đạo, một tiếng rống to, tay nâng Vô Câu Đế Cung của Phương Vân, lập tức công kích.

“Vạn Ma Triều Tông”.

Thiên Địa Ma Hoàng rống lên một tiếng, song quyền phách tới, đánh vào trong Vô Câu Đế Cung, lập tức nện tới A Lạp Cổ Ba Nhĩ.

Ầm.

Trong tiếng chấn động, hai người cư nhiên tương đương nhau, không phân cao thấp. Đây cũng là Phương Vân lần đầu tiên ngăn cản được công kích của Chiến Thần Ma Tộc. Lòng tin nhất thời tăng mạnh.

“Thanh Long Liệt Không”.

Phương Vân dùng Thanh Long Chân Khí của bản thân, rót vào trong cơ thể Thiên Địa Ma Hoàng. Đồng thời lập tức từ trong những khôi lỗi khác, cùng Hư Không Quả Thực rút năng lượng ra, bổ sung chân khí bản thân, giữ vững cho Thiên Địa Ma Hoàng không ngừng thi triển Thanh Long Bát Thức.

Tám thức Thanh Long chỉ có Thanh Long Bát Thức mới có thể thi triển. Mà Thiên Địa Ma Thần một thân ma khí, căn bản không sợ Vạn Hóa chi thân, trong nháy mắt, chuyển hóa bất kỳ năng lực của chân khí, nhận lấy năng lượng mà Phương Vân không ngừng chuyển tới.

Chỗ cường đại nhất của tên khôi lỗi này, chính là hấn cô động bảy phách, hóa thành tu vi khủng bố Mệnh Hồn, có thân thể đáng sợ hơn cả võ giả Mệnh Hồn cấp cường đại.

Rống.

Chỉ nghe một tiếng rống dài, thân thể khôi ngô của Thiên Địa Ma Hoàng, lóe lên, lập tức hóa thành một con thanh long khổng lồ. Mười chín vạn chín nghìn chín trăm chín mươi chín mảnh long lân thanh long, đại biểu cho cực hạn của thiên địa. Vân vụ phiêu đảng quanh thân, lôi điện là bạn, giống như thần vật thiên địa. nguồn

Cũng là Thanh Long Bát Thức, nhưng mà trong tay Thiên Địa Ma Hoàng, uy lực còn mạnh hơn so với bản thân Phương Vân. Dĩ nhiên loại cường đại này, lệ thuộc vào chân khí thanh long mà Phương Vân không ngừng chuyển tới.

Thanh Long Bát Thức vốn là tuyệt học Đế Vũ thượng cổ, cảnh giới võ đạo càng cao, uy lực phóng ra càng lớn. Phương Vân bị quản chế cảnh giới bản thân, chưa tiến vào Mệnh Tinh cấp, phóng ra tuyệt học này, lực lượng lớn thì có lớn, nhưng rất nhiều chỗ thần diệu căn bản không thể phóng ra.

Nhưng Thiên Địa Ma Hoàng thì bất đồng, với tu vi Mệnh Hồn cấp của hấn, thi triển ra. Uy lực vượt xa Phương Vân. Môn tuyệt học của Ngũ Đế thượng cổ này, lập tức hiện ra sự khủng bố của mình.

Hống.

Mỗi một mảnh lân phiến của thương long, đều lộ ra một cỗ uy thế cường đại, không ngừng phún ra lôi đình, loại lôi đình này, không phải thiểm điện bình thường, mà là dương lôi chí dương chí cương của thiên địa.

Loại dương lôi này, bình thường chỉ có pháp khí cấp bậc Tam Tượng, cùng thần vật chí thuần chí cương mới có thể khống chế. Nhưng Phương Vân hiện tại dựa vào tay Thiên Địa Ma Hoàng, phóng ra dương lôi

817. Chương 818: Vương Đạo Thế Kỷ Quyền

Mí mắt A Lạp Cổ Ba Nhĩ nhảy lên, hấn không ngờ tới, thanh niên của Đại Chu triều lại trong lúc cấp thiết, thi triển ra phương pháp như vậy. Truyền Kỳ cấp cùng Mệnh Hồn cấp, chỉ thua kém một cấp bậc. Mà đối phương trên người nắm giữ pháp khí Tam Tượng, trung hòa không gian pháp tắc ưu thế cường giả Truyền Kỳ cấp.

Hiện tại, ưu thế A Lạp Cổ Ba Nhĩ đã không còn rõ ràng nữa.

“Hậu duệ Đế Vũ, người cư nhiên đánh ra tuyệt học của Đế Vũ thượng cổ, vậy ta liền đồng dạng dùng tuyệt học của Ngũ Đế thượng cổ, đánh trả đi”.

Ý niệm cường đại vang dội trong hư không. Tạo ra một trận bạo vũ cuồng phong. Thủ pháp A Lạp Cổ Ba Nhĩ biến hóa, đánh ra tuyệt học của Đế Nghiêu thượng cổ.

Thời đại thượng cổ, ngũ đế lưu lại công pháp bản thân vào một phần sách, một phần khắc lên vách tường thanh đồng Trung Ương Long Đình. Nhưng tuyệt học chân chính trọng yếu của ngũ đế, vẫn truyền lưu bí mật trong năm hậu duệ ngũ đế.

Phương Vân tuy cũng nhận được một phần “Đế Nghiêu Vương đạo quyền”. Nhưng mà là từ Trung Thổ Thần Châu. Trung Ương Long Đình truyền tới. Mặc dù uy lực vẫn cường đại như trước, nhưng không được

xem là lực lượng chân chính của Nghiêu Đế. Tuyệt học Ngũ Đế chân chính, chỉ có năm hậu duệ Ngũ Đế biết. A Lạp Cổ Ba Nhĩ trong lúc cấp thiết, đã lộ rõ thân phận thật sự của mình, chính là huyết mạch truyền thừa của Đế Nghiêu thượng cổ.

Nhân giả, đối xử bình đẳng. Cho dù Man Tộc là dị tộc, Đế Nghiêu vẫn dùng khoan hậu đối đãi, giống như con dân của mình. Đây cũng là nguyên nhân, lễ nghi bọn họ trời sinh ngông cuồng, kiệt ngạo bất tuân dị tộc Man Hoang, chân chính phụng thờ hậu duệ Đế Nghiêu.

Man Hoang không có truyền thừa văn tự, không có ghi chép lịch sử. Đối với bọn họ mà nói, mỗi một huyết mạch, đều là bắt đầu mới. Nhưng mà đời này sang đời khác, đều tôn kính đối với hậu duệ Đế Nghiêu, chuyện này đã ẩn vào tâm cốt.

Man Tộc trước nay không thiếu dũng sĩ, nhưng không có bất kỳ dũng sĩ nào vượt qua Đế Nghiêu, không có bất kỳ dũng sĩ nào, được tôn kính như hoàng thất. Hậu duệ hoàng thất chân chính, chỉ có Đế Nghiêu.

Nhân giả, nhân ái vô tận. Đối với hậu duệ của Đế Nghiêu mà nói, cả Trung Thổ lẫn dị tộc. Bọn họ đều bị đồng hóa rồi. Man Tộc liền là con dân của bọn hắn.

Trung Thổ cũng giống như vậy.

Phương Vân cũng không chú ý đến chuyện này. Giờ phút hiện tại, trong lòng hắn chỉ có một ý niệm trong đầu đó là giết.

“Vương Đạo Thế Kỷ quyền”.

Khí tức A Lạp Cổ Ba Nhĩ biến đổi, toàn thân giống như được tẩy rửa, tản mát ra một cỗ chính khí vương đạo cuộn cuộn mênh mông. Ở phía sau hắn, một thân ảnh khổng lồ, vững vàng đồ sộ, trường bào thanh đồng, nhanh chóng hiện ra. Người này ánh mắt thâm sâu, lòng mang thiên hạ, chính là Đế Nghiêu một trong ngũ đế thượng cổ.

A Lạp Cổ Ba Nhĩ dùng tu vi Truyền Kỳ cấp, ngưng kết tạo thành hình dáng Đế Nghiêu. Ngay sát na thân ảnh này hiện ra, một cỗ lực lượng khổng lồ quán chú đến người A Lạp Cổ Ba Nhĩ.

Đây chính là lực lượng chân chính của tuyệt học ngũ đế, có thể thông qua triệu hồi ngũ đế chân thật. Xuyên cách thời không, nhận được hỗ trợ của đại biểu ngũ đế.

Giờ phút này, ánh mắt Đế Nghiêu bình thản, tay phải giơ lên, trong tay là Bàn Hồ Phủ. Chính là một bóng ảnh của Bàn Hồ Chi Phủ.

Ầm ầm ầm, Bàn Hồ Chi Phủ chậm rãi giơ lên. Vẽ ra quỹ tích đồ sộ dọc theo hư không bóng tối, một tòa cung điện kim sắc khổng lồ hiện lên trong lưới búa. Tòa cung điện này vô cùng hoa lệ. Như trung tâm của thiên địa, tản ra một cỗ lực vô hình, giống như chúa tể nhân gian. Chính là nơi thượng cổ ngũ đế cư trú Trung Ương Long Đình.

Lấy Trung Ương Long Đình làm trung tâm. Hiện ra một tình cảnh xa xưa.

Chỉ thấy một đạo thân ảnh đế vương tôn quý, uy nghiêm, nhân từ, cuộn cuộn mênh mông. Đứng ở trên Trung Ương Long Đình. Chung quanh là núi sông trải dài, theo một quyền của hắn, một trận quang hoa dữ dội vô hình phóng ra. Đoàn người, ngày tháng, quân đội, sơn hà hiện lên. Âm thanh vô tận tán ra từ không gian thâm sâu. Từng đạo âm thanh đều là thơ văn thời thịnh thế, khắp nơi là một mảnh hài hòa, an bình, cảnh tượng nhân đạo thịnh thế.

Tuyệt học cường đại nhất Đế Nghiêu, chính là Vương Đạo Thế Kỷ Nguyên quyền. Được xưng là quyền ý của vương đạo, ảnh hưởng đến lưu truyền thiên địa, trong thiên hạ loạn thế, quyền pháp mở ra một thế kỷ mới.

Trong ngũ đế, mỗi một người đều không giống nhau. Đế Vũ dùng lực lượng xưng hùng, Đế Nghiêu thờ phụng vương đạo, Đế Thuấn tin tưởng bá đạo, ngũ đế đều thôi diễn lực lượng bản thân đến cảnh giới cao nhất.

Vương Đạo Thế Kỷ quyền của Đế Nghiêu, thi triển đến cực hạn. Được xưng là có thể bao quát mọi quyền ý. Ảnh hưởng đến số mệnh của vương triều cùng thiên cơ thiên đạo. Thậm chí có thể vì nhân đạo tiến triển, mà tiêu diệt thiên đạo.

Ầm.

Hai đạo quyền kinh nặng nề nện vào nhau trong hư không. Hai người chột tiếp xúc, trong nháy mắt, lại một đạo quyền khí mãnh liệt bắn loạn ra.

“Bàn Hồ phủ” cùng “Ma Thần kích” mỗi một lần giao nhau, đều long trời lở đất.

Lực lượng hai người, đều đạt tới trình độ khủng bố. Biên giới Kinh Châu cùng Man Hoang, cuồng phong gầm rú, không còn mặt trời. Thanh âm chân khí bài sơn đảo hải nện nhau, giống như ngày tận thế.

Bên trong Kinh Châu, trực tiếp dâng lên một cỗ cuồng phong, quét tới đại thụ, ngay cả gốc cũng bị bốc lên. Răng rắc.

Chỉ nghe một tiếng nổ vang, một vết nứt đáng sợ, sâu không thấy đáy, trực tiếp kéo dài từ nam đến bắc, vô biên vô hạn, một trận khói dày đặc nóng rực, cùng với mùi lưu hoàng, từ dưới đất phun tới.

“A!”

Một tiếng kêu thảm thiết, từ sâu trong Man Hoang truyền đến. Nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, A Lạp Cổ Ba Nhĩ rốt cục thanh tỉnh lại. Bất kể thế nào, là Chiến Thần Man Tộc, hẳn phải suy nghĩ cho Man Tộc.

Hai người chiến đấu ở chỗ này càng lâu, đối với Man Hoang càng bất lợi.

“Phanh!”

Chân đạp một cước, một cỗ hồng lưu vĩnh tồn, đột nhiên xẹt qua giữa hai người. Không gian nứt vỡ, hai người cơ hồ trong nháy mắt, xuất hiện trong cương phong cuộn cuộn ấy ngàn dặm.

“Nơi này sẽ không tạo ra ảnh hưởng, chúng ta quyết thắng bại ở chỗ này!”

A Lạp Cổ Ba Nhĩ toàn thân rung động, đột nhiên rống to một tiếng, A Lạp Cổ Ba Nhĩ lần nữa dùng búa, mãnh liệt xông tới. Một cỗ hồng lưu chân khí khai sáng thế giới, từ “Bàn Hồ Phủ” quét ra.

Đạo cuồng phong sắc bén này, trực tiếp tại trong hư không vẽ ra một đạo dấu vết gần nghìn dặm. Tất cả cương phong ở trên đường, trực tiếp bị xé thành tro bụi.

Phương Vân không nói một lời, núp trong khiếu huyết mi tâm của “Thiên Địa Ma Hoàng”, lập tức rút một cỗ Thanh Long chân khí cuộn cuộn, đưa vào trong cơ thể “Thiên Địa Ma Hoàng”.

“Thanh Long Trảo Địa!”

Một tiếng rống giận dữ, Thương Long khổng lồ một trảo phách ra. Lực lượng hùng hồn, làm cho hư không phương viên ngàn dặm quanh Phương Vân, chấn động như sóng biển.

Oanh! Oanh! Oanh!

Hai người một quyền lại một quyền, không chút né tránh, đấu pháp cực kỳ hung mãnh, cường hãn. A Lạp Cổ Ba Nhĩ tự nhận đấu pháp đã rất hung ác, nhưng Phương Vân so với hắn còn hung ác hơn. Hoàn toàn là công kích liều mạng. Công kích trực tiếp lộ rõ ý đồ bản thân, muốn dùng trường kích, đâm vào ánh mắt của hắn.

Đôi mắt là nơi mà vốn rất ít khi giáp có thể phòng ngự. Một khi bị đâm vào, cho dù A Lạp Cổ Ba Nhĩ thân thể còn kiên cố hơn một tinh cầu, cũng chịu không nổi công kích như thế.

“Thiên Địa Ma Hoàng” chỉ là khôi lỗi của Phương Vân, có chết cũng không sao, nhưng A Lạp Cổ Ba Nhĩ không có tiền vốn này. Hai người so đấu, căn bản không ở chung một tình cảnh. Nhiều lần, A Lạp Cổ Ba Nhĩ phải bỏ qua cơ hội, để đỡ công kích trí mạng của Phương Vân.

“Đúng là tà công đáng sợ!”

A Lạp Cổ Ba Nhĩ ở vài ngàn năm trước, đã thành danh. Tiếp xúc cường giả đếm không hết. Trong đó cũng không phải không có người dùng khôi lỗi thuật. Nhưng mà vẫn là lần đầu hắn gặp phải người như Phương Vân có thể phát huy khôi lỗi thuật ra uy lực kinh khủng như thế.

Cường giả chuyên về khôi lỗi thuật, bình thường đã là dùng võ giả yếu kém hơn mình, luyện thành khôi lỗi. Thực lực trung trung, tổn hao tay chân, mới có thể làm được. Nhưng có rất ít người giống như Phương Vân, có thể dùng người có cảnh giới võ đạo cao hơn mình hai bậc, hơn nữa còn phong ấn võ giả Thần Thông cảnh cùng Thoát Thai Cảnh.

Chuyện này trực tiếp ảnh hưởng đến đấu pháp hung mãnh của A Lạp Cổ Ba Nhĩ, tình huống ưu thế cấp bậc của Chiến Thần Man Tộc đã biến mất, ngay cả đấu pháp cũng có chút rung tay rung chân.

“Mẹ nó, ta liền đánh nát toàn bộ con khôi lỗi này. Vương đạo đỉnh phong, Thế Kỷ quyền!”

A Lạp Cổ Ba Nhĩ một quyền đánh ra, một điểm quang hoa chói mắt bạo phát, trong nháy mắt, giống như mặt trời mọc, tản mát ra vạn đạo quang mang. Ở bên trong quang hoa, diễn hóa ra một mảnh Thần, Ma, Nhân, Yêu đông đúc.

Âm phù thơ văn hoa mỹ vô tận, phiêu đảng ở trong hư không, tổng cộng là mười hai vạn chín ngàn sáu trăm, đó là số lượng một kỷ nguyên. Những âm phù này, đều hàm chứa một cỗ lực lượng kì dị, cộng hưởng với quy tắc thần diệu nào đó trong trời đất.

Mười hai vạn chín ngàn sáu trăm âm phù kim sắc, chung chỗ tạo thành hình dáng một chiếc búa khổng lồ, bổ xuống.

“Oanh!”

Cây búa này bổ xuống, “Ma Thần Kích” nứt ra điểm điểm, vô số mảnh vụn, rớt xuống. Chính là tạp chất Phương Vân dùng để luyện chế “Thanh đồng trường kích”. Ban đầu vì để hoàn thiện thanh Ma khí này, Phương Vân trộn vào đại lượng tài liệu trân quý.

Song thanh trường kích này, dù sao luyện chế thời gian quá ngắn. Hơn nữa, tài liệu Phương Vân thêm vào, toàn bộ đều có được từ tiểu thế giới viễn cổ. Loại tài liệu này, ở thời đại cận cổ mặc dù cực kỳ trân quý. Nhưng ở viễn cổ, cũng không có hiếm lạ gì.

Hai kiện Ma binh viễn cổ chạm vào nhau, tạp chất Phương Vân thêm vào trong đó, lập tức bị đánh nát bẩy, hóa thành tro bụi bay đi.

“Phốc!”

Một cỗ khí tức sắc bén, đánh vào trong cơ thể “Thiên Địa Ma Hoàng”. Cỗ chân khí của võ giả Truyền Kỳ Cảnh này, cực kỳ bá đạo, sắc bén như đao. “Thiên Địa Ma Hoàng” tại chỗ phun ra một ngụm tiên huyết, một thân ma bào hắc sắc gãy lìa từng khúc, lộ ra thân thể, lồng ngực đen tuyền. Phía trên vết thương khắp nơi, thập phần dày đặc, thậm chí mỗi một khiếu huyết đều chảy máu, giống như bị lăng trì.

Đến lúc này, tất cả chân khí trong khôi lỗi của Phương Vân, đã tiêu hao toàn bộ không còn một chút.

Võ giả Truyền Kỳ Cảnh chính là võ giả Truyền Kỳ Cảnh! Thiên Địa Ma Hoàng có thể kiên trì lâu như vậy, đã là không tệ rồi!

“Chiến đấu kết thúc, chịu chết đi!”

Trong mắt A Lạp Cổ Ba Nhĩ chợt lóe hàn quang, “Bàn Hồ Phủ” vẽ ra một đạo ánh sáng, giống như tia chớp, bổ xuống.

Tình huống cực kỳ nguy cấp. . .

818. Chương 819: Bách Chiến

819. Chương 820: Thanh Long Thức Thứ 8

820. Chương 821: Hoang Kích Toái Không Đại Đế

Nếu như nói A Lạp Cổ Ba Nhĩ thân là cường giả Truyền Kỳ cấp, khí tức cường đại giống như một ngọn núi lửa tùy thời bộc phát, thì cỗ khí tức đột nhiên bộc phát này, liền như bao phủ toàn bộ thiên địa, ngay cả cường giả Truyền Kỳ cấp, cũng khó mà sánh kịp.

Đây là một loại lực lượng vô tận vô biên, cực kỳ cường đại, đến mức khủng bố làm người ta sinh ra lòng tuyệt vọng. Thời gian cùng không gian đều bị cuốn vào trong, giống như thần linh ở trên trời cao, thời điểm người phạm nhìn lên, chỉ biết sinh lòng tôn kính cùng run sợ.

Ông.

Không có bất kỳ dấu hiệu, hỏa diễm hắc sắc bao phủ A Lạp Cổ Ba Nhĩ, trong nháy mắt đã bị dập tắt. Đó cũng không phải Thanh Long thức thứ tám quá mức nhỏ yếu, mà lực lượng dập tắt hỏa diễm kia thực sự quá cường đại, cường đại đến siêu thoát luân hồi, ngay cả thiên địa tọa hóa, tử vong pháp tắc cũng không thể ngăn trở.

Tồn tại dạng này, đã vượt qua trình độ vô giả bình thường, thậm chí vô giả thua kém một cảnh giới có thể tưởng tượng. Đó là cảnh giới giống như thần linh chân chính.

Tồn tại như vậy, từ cổ chí kim, có thể đếm trên đầu ngón tay, bọn họ có danh hiệu giống nhau: “Đại Đế”.

Giao thủ đến giờ, Phương Vân lần đầu cảm thấy sự run sợ cùng khủng bố. Loại lực lượng này làm cho người ta không thể sinh ra ý niệm chống cự trong đầu, giống như một người mà muốn tiêu diệt toàn bộ thiên địa Trung Thổ Thần Châu.

“Hoang Đế”.

Trong lòng Phương Vân kêu to một cái tên, nhưng mà một cỗ lực lượng cường đại, áp chế hẳn, làm cho hắn không thể bật kêu cái tên này. Nó giống như lực lượng của quân vương.

Người phạm trên thế gian, lúc đối mặt với chúa tể trung ương thần khí Đế Vương, thì không ai có thể gọi thẳng tên thật Đế Vương. Quyền lợi duy nhất của bọn họ, là yên lặng và run rẩy.

Phương Vân cũng không ngờ tới, kết quả cuối cùng của cuộc chiến đấu này cư nhiên đã thức tỉnh tồn tại đáng sợ sâu trong Man Hoang. Mặc dù thân thể không hề động đậy, nhưng trong lòng Phương Vân rất rõ ràng, toàn bộ Man Hoang có tu vi này cũng chỉ có một vị Hoang Kích Toái Không Đại Đế mà thôi.

Đế Vương nhân gian, chỉ sợ sự tôn quý của mình hạ xuống, chứ tuyệt đối không ra mặt nhúng tay vào dây dưa giữa hai quốc gia đang đối địch nhau.

Giống như địa vị Phương Vân hiện tại, cho dù có thương cảm cho thuộc hạ, cũng không nhúng tay vào tranh đấu của thuộc hạ mình, giống như sự đấu đá giữa các quân sĩ trong quân doanh.

Thần Thông Cảnh tầng thứ năm, vô giả Huyền Minh Cảnh, được xưng Tam Hồn Thông Thân, siêu thoát tọa hóa. Tựa như thần linh cường đại nhất viễn cổ. Trong mắt tồn tại loại này, đừng nói mình là một tên vô giả Thoát Thai Cảnh, cho dù là cường giả giống như Trung Cổ Minh chủ, ở trong mắt hắn cũng là một con kiến hôi, không cần để ý. Càng không tự mình động thủ.

Tình huống trước mắt, đã không thể dùng đạo lý bình thường để nói rõ rồi.

Ầm.

Trời đất tối sầm lại, không gian ngàn dặm chung quanh Phương Vân, đều giống như tro bụi, traten tan vỡ. Trong lòng Phương Vân dâng lên một cỗ tuyệt vọng, chênh lệch giữa hai người, không thể dùng đạo lý tính hết.

Loại chênh lệch này, đã không phải tinh thần cùng ý chí vô đạo có thể bù lại. Phương Vân cố gắng chuyển động, nhưng vừa động liền bị đông cứng. Một cỗ lực lượng cao cao tại thượng, phổ độ chính sinh, giống như một cây đinh vững vàng đóng Phương Vân chặt vào trong hư không.

Bóng tối long trời lở đất tràn tới, ngay sau đó liền là hủy diệt vô tận. Loại lực lượng này cường đại làm cho người ta tuyệt vọng.

Mắt thấy Phương Vân sẽ táng thân ở trong mảnh bóng tối vô tận này, ngã xuống trong tầng cương phong mênh mông ở biên cảnh Man Hoang. Chính vào lúc này, dị biến nổi lên. Sâu trong bóng tối, đột nhiên truyền đến một cỗ dao động nhỏ yếu mà kỳ dị.

Cỗ dao động này tuy nhỏ yếu, nhưng không chút bị che lấp đi.

“Các người những tên tấn thăng Đại Đế sau này, đúng là càng ngày càng làm người ta thất vọng. Cho dù là lúc Kiểm Tông chúng ta tọa trấn, cũng không có tình trạng khổ sở này...”

Một cỗ thanh âm trào phúng không chút khách khí, từ sâu trong bóng tối truyền đến. Một đạo bạch quang kỳ dị, từ trong bóng tối xẹt qua, tiếp đó một đạo sinh vật hình người kỳ dị, liền chắn trước mặt Phương Vân.

Đạo thân ảnh này toàn thân tuyết trắng, lông lá bù xù, lộ ra một cái đuôi ngắn.

“Thỏ Tử”.

Trong lòng Phương Vân tầng tầng run rẩy, co quắp, không thể tin vào ánh mắt mình. Sinh vật hình người này, cư nhiên là Thỏ Tử Yêu Hoàng ngày nào. Giờ phút này, ngay cả Phương Vân cũng không thể nhúc nhích trước cỗ lực lượng áp chế cường đại này. Nhưng Thỏ Tử thực lực không khác Phương Vân, lại không chịu chút ảnh hưởng.

Ở trong bóng tối vô tận, thân ảnh con Thỏ Tử toàn thân tuyết trắng này, lộ ra dạng cực kỳ chói mắt. Thân thể nó không cao tới đầu gối Phương Vân, nhưng mà thân ảnh nho nhỏ, lại lộ ra một cỗ tự tin cùng hiên ngang kinh người.

Ánh mắt Phương Vân xẹt qua một chút thần sắc cảm kích. Thỏ Tử thân phận thần bí này, mỗi lần xuất hiện, chung quy không để lại chút dấu vết muốn giúp mình. Chẳng qua là...”

Phương Vân nhìn thoáng qua Thỏ Tử, ánh mắt rất nhanh trầm xuống. Thỏ Tử cũng không vượt qua Thoát Thai Cảnh, tu vi nó vẫn như cũ là Thiên Trùng thất phẩm, cảnh giới Bán Bộ Mệnh Tinh. Tu vi như vậy, căn bản không thể nào ngăn cản tồn tại loại này.

Bất luận Phương Vân suy nghĩ thế nào, vào giờ phút này, bóng lưng của Thỏ Tử vẫn tự tin không chút sợ hãi. Còn mang theo một sự trào phúng mơ hồ.

Không chút chần chờ, tồn tại sâu trong Man Hoang, lại công kích tới.

Ầm.

Thân ảnh Thỏ Tử cùng Phương Vân, trong nháy mắt bị bóng tối vô tận thôn phệ. Lực lượng hủy diệt, giống như thủy triều, quét qua mỗi tấc không gian. Mắt thấy hai người sẽ phải biến thành tro bụi, chết không chỗ chôn. Trong sát na, dị biến lại nổi lên.

“Ầm, ầm, ầm”.

Một cỗ thanh âm kiếm khí vang dội, từ sâu trong hư không vang lên. Thanh âm này như Chân Long rồng dài, lại như trăm Phượng nổi dậy.

Sau một khắc, ở trong ánh mắt khiếp sợ của Phương Vân, Thỏ Tử Yêu Hoàng nho nhỏ trước mặt, trong cơ thể đột nhiên bộc phát ra một luồng bạch quang long trời lở đất.

Mảnh bạch quang này, giống như mây trăm mặt trời bạo tạc, hóa trời đình vốn đen nhánh thành một mảnh sáng lóa. Ánh mắt đảo qua, mỗi một góc nhỏ, mỗi một tấc không gian, đều có bạch quang phát sáng.

“Đây là....”

Phương Vân trợn to hai mắt. Đây là động tác duy nhất mà hiện tại hắn có thể làm. Giờ phút này, hắn rõ ràng cảm nhận được một cỗ kiếm khí khủng bố cường đại đến không thể tưởng tượng.

“Sao có thể vậy”.

Phương Vân cơ hồ không thể tin vào mắt mình. Sự cường đại của Hoang Kịch Toái Không Đại Đế, không cần hoài nghi, nhưng cỗ kiếm khí hoành không xuất hiện này, cứ nhiên không chút dưới Hoang Kịch Toái Không Đại Đế.

So ra cỗ kiếm khí này còn cường đại hơn, lại có một cỗ ý chí đáng sợ. Đạo ý chí này, kiệt ngạo bất tuân, coi trời bằng vung. Nếu như nói ý chí Hoang Kịch Toái Không Đại Đế là hủy diệt, thì đạo ý chí ý thức này, liền là sắc bén thuần túy.

Sắc bén đến cắt đứt vạn vật thiên địa, xé rách hư không vũ trụ.

Đạo ý chí này cường đại đến mức, có thể bất phân thắng bại cùng Hoang Kịch Toái Không Đại Đế, thậm chí so ra còn âm trầm, bá đạo hơn, cực kỳ khủng bố.

Đây cũng không phải là lực lượng Thổ Tử Yêu Hoàng có thể bạo phát ra, chỉ sợ là lực lượng nó bị phong ấn rồi, cũng không thể có thể phát ra lực lượng đáng sợ như vậy. Bởi vì, Phương Vân từ trong ý chí cỗ kiếm khí kia, cảm thấy một loại khí tức vĩnh viễn.

Loại khí tức này so với bản thân Thổ Tử còn muốn lâu đời hơn.

Ánh mắt Phương Vân chớp động, trong đầu xẹt qua một ý niệm. Hiện tại, giải thích duy nhất, chính là cỗ lực lượng này là phong ấn trước đó ở trong cơ thể Thổ Tử, mà hắn chẳng qua chỉ là phóng thích, phun trào nó ra.

Hiển nhiên, cỗ lực lượng này nó cũng không nắm giữ được. Cho nên, mới cần mượn lực lượng Hoang Kịch Toái Không Đại Đế, tạo ra nguy hiểm sống chết, làm điểm dẫn phát.

Ầm.

Chỉ một kiếm, chỉ có một kiếm, lực lượng long trời lở đất của Hoang Kịch Toái Không Đại Đế liền bị xé rách từng mảnh, sau đó vỡ nát. Từ sâu trong trời cao quan sát, liền thấy một cỗ lực lượng màu xám cường đại, bao phủ cả Man Hoang, trong nháy mắt, liền bị một đạo kiếm khí đột nhiên xuất hiện, lập tức xé rách, lộ ra một khe nứt sâu ngàn dặm.

Khe nứt này nhanh chóng phát triển, cuối cùng có kết cấu giống mạng nhện. Hoàn toàn xé rách cỗ lực lượng màu xám kia.

Đại địa Man Hoang lập tức trở nên rối loạn, tựa hồ tồn tại giống như thần ma sâu trong Man Hoang kia, cũng không nghĩ tới, trên người Thổ Tử, lại xuất hiện cỗ lực lượng như vậy.

Một cỗ ý thức cường đại, pháp phòng như trường giang và hoàng hà, xuyên qua tầng tầng không gian, di động trong hư không quanh thân hai người. Phương Vân cảm nhận được rất rõ, Thổ Tử lộ ra thần sắc khẩn trương, nhưng khẩn trương này rất nhanh liền biến thành trào phúng cùng cười nhạo, cũng đồng dạng thu hồi cỗ ý thức này về.

Ý thức Hoang Kịch Toái Không Đại Đế, Phương Vân vô tình phát hiện nội dung, còn có tình lý bên trong. Nhưng ý thức Thổ Tử, Phương Vân cứ nhiên không phát hiện ra.

Ầm.

Sâu trong Man Hoang, lại nổi lên biến hóa. Toàn bộ đại địa đều sôi trào lên.

“Chạy mau”.

Thổ Tử đột nhiên xoay người lại, vẻ mặt khẩn trương, một trảo nâng Phương Vân lên, lập tức trốn vào hư không.

“Thủ đoạn bảo vệ tính mạng duy nhất ta đã dùng rồi, tạm thời ta không có lá bài thứ hai đâu”.

Thỏ Tử khẩn trương, không cần chú ý cũng có thể cảm nhận được. Trong lúc vội vàng, nó lại bồi thêm một câu:

“Lão gia hỏa này giận điên lên rồi....”

Tốc độ Thỏ Tử vô cùng nhanh, ngay sát na móng vuốt nó bắt lấy mình, Phương Vân mới phát hiện, không biết lúc nào, tu vi Thỏ Tử này, cư nhiên đột phát Thoát Thai Cảnh, trực tiếp là tu vi Mệnh Tinh đỉnh phong, Bán Bộ Mệnh Hồn.

Mặc dù thời điểm nguy cấp, cảm nhận được tu vi Thỏ Tử biến hóa. Phương Vân cũng không khỏi hoảng sợ. Thực lực Thỏ Tử tựa hồ không thể lường, không biết cực hạn, lúc đầu là thất phẩm đỉnh phong, Bán Bộ Mệnh Tinh, sau đó trực tiếp đột phá, đến Mệnh Tinh đỉnh phong, Bán Bộ Mệnh Hồn. Vậy tiếp theo là gì?

Trực tiếp là Bán Bộ Truyền Kỳ Cảnh sao? Thực lực Thỏ Tử đề thăng, không thể dựa theo đạo lý nào để tính. Tựa hồ tăng một lần, lập tức trở thành cảnh giới đỉnh phong.

Nào là đánh vỡ Mệnh Tinh, ngưng tụ Mệnh Hồn, đối với nó mà nói, tựa hồ toàn bộ không có thuyết pháp này.

Ông....

Thiên không chợt tối sầm lại, lực lượng hủy diệt làm người tuyệt vọng lần nữa quét tới. Mắt thấy hai người sẽ lần nữa bị cuốn vào tình cảnh tử vong, đúng vào lúc này, sâu trong không gian, một cỗ khí tức lạnh lẽo phồng độ vạn vật khác, đột nhiên hiện lên.

Phương Vân nhạy cảm thấy được, một cỗ ý thức cường đại cổ xưa khác đột nhiên lan đến trên đại địa Man Hoang. Dùng khóe mắt liếc nhìn, Phương Vân mơ hồ thấy, sâu trong bóng tối, một cỗ thủy triều xanh lục thâm thúy phún ra.

Lực lượng đó giống như vạn vật đồng thời sinh trưởng, ẩn chứa sinh mệnh lực không thể tưởng tượng.

Cỗ lực lượng kia cũng không cho thấy cường đại mức nào, chẳng qua là hoành không xuất hiện, chặn lực lượng đến từ Man Hoang lại. Nó tựa hồ cũng chỉ ngăn cản vị ở sâu trong Man Hoang, chứ không có ý tứ chiến tranh nào.

“Nhìn gì nữa. Còn không mau chạy”.

Thỏ Tử thấy động tác này của Phương Vân, trong lòng đại nộ.

“Người tưởng lão tổ Yêu Tộc là diễn trò cho người xem sao. Cho dù tổ tông nhà ngươi là Đế Vũ có mặt mũi thiên đại, cũng là chuyện thượng cổ rồi.

Thỏ gia ta hao phí một phen miệng lưỡi, vất vả lắm mới nói động được lão tổ tông cứu tiểu tử ngươi một mạng, phúc khí ngươi cũng thật cao đó, mạng lớn khó chết mà”.

“Quả nhiên là vậy”.

Trong lòng Phương Vân gạt đầu, cũng không chậm trễ. Cùng Thỏ Tử phóng vào sâu trong hư không....”

821. Chương 822: Trần Bá Tiên

Có thể đối kháng cùng Đại Đế, chỉ có Đại Đế....

Hiển nhiên, Thỏ Tử cư nhiên trào phúng đến vị sâu trong Man Hoang kia. Dùng tu vi Vạn Cổ Thanh Thiên Đại Đế, muốn ngăn cản Hoang Kích Toái Không Đại Đế Man Hoang một chút, cũng không phải chuyện khó khăn gì.

Lúc nhân vật cấp Đại Đế chiến đấu, dao động dẫn phát ra là tai nạn. Thậm chí có thể làm toàn bộ Trung Thổ Thần Châu hóa thành ngôi vụn, Trung cổ diệt vong cũng là vì thế.

Cho nên, Đại Đế các hoàng nếu không phải cần thiết, sẽ rất ít phát sinh chiến đấu. Tới đa cũng chỉ tiếp xúc quy mô nhỏ một chút, giống như lần này. Vạn Cổ Thiên Thanh Đại Đế chỉ hơi ngăn cản công kích Hoàng Kích Toái Không Đại Đế một chút.

Song, bất kể là Vạn Cổ Thanh Thiên Đại Đế hay là Hoàng Kích Toái Không Đại Đế đều là tồn tại có ánh mắt cực cao. Tồn tại phàm tục, căn bản không ở trong mắt bọn họ.

Bình thường mà nói, võ đạo cảnh giới tối cao, bọn họ rất ít xuất hiện. Giống như lần này Hoàng Kích Toái Không Đại Đế động thủ với Phương Vân, đã là vô cùng đặc biệt rồi.

Song cho dù là vậy, mặc kệ là Hoàng Kích Toái Không Đại Đế muốn giết Phương Vân, hay là Vạn Cổ Thanh Thiên Đại Đế bởi vì muốn cứu Phương Vân mà bộc phát ra kiếm quang đáng sợ kia, toàn bộ quá trình, đều không có nói với Phương Vân một câu.

“Đạo bất đồng, không chung con đường”. Đối với tồn tại cấp Đại Đế mà nói, Phương Vân chính là một con kiến hôi, căn bản không đứng chung độ cao. Trên đạo, chỉ sợ hèn là hậu duệ của Đế Vũ thượng cổ.

Lớn là lớn, nhỏ là nhỏ.

Ở trong mắt nhân vật cấp Đại Đế, cũng không để hậu duệ gì đó vào trong. Ngũ đế là ngũ đế, hậu duệ của ngũ đế cũng không có quan hệ gì cùng ngũ đế.

Trong không gian đứt gãy vô tận, Phương Vân cấp tốc phi遁.

Man Hoang đối với hắn mà nói, đã thành tuyệt cảnh cùng tử địa. Năm vị Đại Đế ở Trung Thổ Thần Châu chính là danh xưng thần thoại.

Mặc dù rất nhiều võ giả lấy chân dung cao ngạo của năm vị Đại đế làm gương, nhưng trong đó không bao gồm Phương Vân. Ít nhất, Hoàng Kích Toái Không Đại Đế không có trong hàng ngũ tám gương của hắn.

Trong không gian đứt gãy, Phương Vân thi triển “Ức Vạn Không Gian Độn Hình đại pháp” đến cực hạn. Trước khi chạy, hắn thấy rõ, Vạn Cổ Thanh Thiên Đại Đế chỉ ngăn cản một chút. Hai vị Đại Đế cũng không có ý tứ đại chiến một trận.

Nếu Phương Vân không thể ở trước lúc Vạn Cổ Thanh Thiên Đại Đế rút lui, chạy khỏi Man Hoang, thì kết quả chỉ có một đường hủy diệt thôi.

“Đáng chết, tên tiểu tử nguời, còn chưa đủ lông cánh, thật không rõ, sao nguời lại trêu chọc đến Hoàng Kích Toái Không Đại Đế kia. Cho dù nguời vọt vào Trung Cổ Minh, giết chết gia hỏa Trần Bá Tiên kia, so ra cũng đỡ hơn chọc phải một vị Đại Đế”.

Một bên, Thổ Tử cảm phần bất bình rống lên. Thổ tử sau khi đề thăng lực lượng, tốc độ cư nhiên không chậm hơn so với Phương Vân. Bất quá, Phương Vân phát hiện ra bất đồng giữa hai nguời.

Phương Vân có tốc độ nhanh như vậy, là dựa vào Ức Vạn Không Gian Độn Hình đại pháp. Còn trên nguời Thổ Tử, cũng không có dấu vết thi triển ra bất kỳ tuyệt học võ đạo nào, nó tựa hồ chỉ dựa vào bản năng trời sinh nào đó của mình, hoặc có thể là thần thông thiên phú.

Đối mặt chỉ trích của Thổ Tử, Phương Vân cũng không biện minh, chẳng qua chỉ phản hồi một câu:

“Đối với tồn tại cấp bậc Đại Đế, nguời tưởng ta muốn trêu chọc là có thể trêu chọc sao?”

“.....”

Thổ Tử văng tục, sau đó nghĩ lại. Trầm tư hồi lâu, tựa hồ sau khi tỉ mỉ suy nghĩ. Thổ Tử không thể không thừa nhận, nhân vật cấp Đại Đế, quả thật không phải nguời muốn trêu chọc là có thể trêu chọc được.

Ít nhất, nguời còn phải có tư cách trêu chọc Đại Đế kia mới được.

“Ta cũng biết, chuyện này khẳng định có vấn đề”.

Thỏ Tử lập tức đổi giọng điệu, ta đã sớm biết, bộ dáng tức trí đa mưu: “Bất quá, đáng chết. Một tên tiểu tử như ngươi, mà ngay cả Hoang Kích Toái Không Đại Đế cũng chú ý đến, rốt cuộc ngươi có đồ vật gì, mà đáng để hấn kiên kỳ như vậy. Thật không nghĩ ra mà”.

Thỏ Tử như vô ý nói, nhưng trong lòng Phương Vân khẽ rung động lên.

Đúng lúc này, một trận thanh âm cự lôi, từ không gian sâu xa truyền đến.

“Cẩn thận”.

Thỏ Tử thần sắc biến đổi.

Phương Vân cơ hồ lập tức cảm thấy một cỗ khí tức cường đại đáng sợ, thân hình lóe lên, Ưc Vạn Không Gian Động Hình đại pháp, thi triển đến cực hạn, chỉ trong một sát na, liền mở ra.

Ầm.

Một cỗ lực lượng bài sơn đảo hải, chỉ trong gang tấc, nện vào nơi ẩn náu của Phương Vân.

“Ha ha ha...”

Một trận tiếng cười chấn động hư không, trong tiếng cười, hư không tách ra, một khối hình tròn, đại phóng quang mang, giống như mô hình mặt trời, tản ra tia sáng vô tận. Phóng qua trước mặt hai người. Ở trên đạo pháp khí cường đại này, Phương Vân cùng Thỏ Tử cảm thấy có một đạo ý thức bám vào trên đó. Mặc dù chỉ là một đạo ý thức thôi, nhưng vẫn thập phần cường đại.

“Trần Bá Tiên, gia hỏa ngươi, cũng nhìn trúng tiểu tử này sao?”

Thỏ Tử nhìn “Mặt trời nhỏ” trước mặt nói, trong mắt tràn đầy địch ý.

“Ha ha ha, nghe nói Yêu Hoàng vừa mới giết đây để người trẻ tuổi này đến Trung Cổ Minh ta. Ta là minh chủ, tất nhiên phải tự mình đến nghênh đón rồi. Yêu Hoàng hấn phải rất cao hứng chứ, sao lại cảnh giác như vậy?”

Trong hư không, ánh sáng “Mặt trời nhỏ” chợt lóe, một cỗ chân khí cường đại xộc ra, hóa thành một nam tử ngang tàng kiêu ngạo, khuôn mặt đầy râu ria, thoạt nhìn tục tũn mà khí phách.

Chỉ bất quá, thân ảnh hắn có chút mơ hồ, giống như thủy tinh. Hiển nhiên là chân khí động thành, cũng không phải chân thân.

Song mặc dù là vậy, Phương Vân thấy lúc vị Trung Cổ Minh chủ này hóa thân, trong lòng liền trầm xuống, Trần Bá Tiên tuy không phải là bản thể, mà chỉ là hóa thân. Nhưng hóa thân này cũng có tu vi Truyền Kỳ cấp.

Hơn nữa so với Chiến Thần Man Tộc A Lạp Cổ Ba Nhĩ mới tạm tấn thăng, tu vi Truyền Kỳ cấp còn cứng cỏi hẳn. Thân thể này của Trung Cổ Minh chủ Trần Bá Tiên, tuy là kết hợp pháp khí đạt tới Truyền Kỳ cấp, nhưng cảnh giới tu vi hẳn, đã là Địa Hồn Cảnh.

Chỉ điểm này, liền inh hơn A Lạp Cổ Ba Nhĩ rất nhiều. Hơn nữa, riêng về thời gian sinh sống cùng thọ mệnh, vị bá chủ thời đại trung cổ này...còn sống lâu hơn cả A Lạp Cổ Ba Nhĩ, luận về tổng thể Chiến Thần Man Tộc không thể so sánh được.

“Hừ, loại bịa đặt trần trợn này, sau này vẫn là ít nói một chút. Ta sợ những tên thuộc hạ chó săn của ngươi nghe được, sẽ tổn hại đến địa vị minh chủ của ngươi”.

Thỏ Tử phẩy phẩy ta, vẻ mặt châm chọc nói.

Thần thái Thỏ Tử tuy bình tĩnh, lúc nói chuyện càng lộ thái độ không sao. Nhưng Phương Vân đứng bên cạnh, ở sau lưng hắn, lại hết sức rõ ràng, đuôi nhỏ của Thỏ Tử, bất tri bất giác run lên một phen.

Không biết, còn tưởng là do gió thổi. Nhưng Phương Vân lại biết, đây là trong lòng Thỏ Tử biểu hiện sự khẩn trương.

“Trung Cổ Minh chủ này tựa hồ biết một số chi tiết của Thỏ Tử Yêu Hoàng, ta tạm thời cứ bất động thanh sắc, để xem bọn hắn nói chuyện”.

Trong mắt Phương Vân lóe lên ánh sáng, trong đầu xẹt qua cổ cổ ý niệm. Trong giây lát, liền lựa chọn một việc sáng suốt nhất, là yên lặng không nói.

Trần Bá Tiên hiển nhiên có điều kiêng kỵ đối với lai lịch Thỏ Tử. Nếu không đã trực tiếp xộc tới, giết chết hai người, căn bản không nói nhảm nhiều như vậy. Mà Thỏ Tử nhìn thấy khuyết điểm này, con Thỏ Tử bề ngoài vô hại, lên khôn khéo lợi dụng điểm này để trì hoãn.

“Ha ha ha, địa vị minh chủ, cho tới bây giờ đều là dựa vào quả đấm để nói chuyện. Quả đấm ai cứng, người đó chính là minh chủ. Yêu Hoàng, ngươi sẽ không cho rằng, Trung Cổ Minh chúng ta, sẽ so xem ai đủ nhân nghĩa, mới được làm minh chủ đó chứ?”

Trần Bá Tiên cười to nói. Hắn vẫn nhìn Thỏ Tử nói chuyện, nhưng Phương Vân phát hiện rất rõ, ánh mắt hắn một mực đánh giá mình. Hơn nữa, từ lúc hắn xuất hiện đến giờ, vẫn luôn cười to, nhưng khóe mắt lại không có một tia dao động.

Một người lúc cười to thật sự, khóe mắt tất nhiên phải có một chút vết nhăn. Hiển nhiên, vị Trung Cổ Minh chủ này không hề đơn giản như biểu hiện của hắn.

Chẳng biết tại sao, trong đầu Phương Vân, đột nhiên xẹt qua hình dáng một con sói. Sói ẩn trong bụi cỏ, len lén quan sát bốn phương. Một khi có thời cơ, lập tức xộc ra ngoài, chính là một kích lầy mạng.

“Người này tâm kế cực sâu, ngoài thô trong tinh, tuyệt đối là nhân vật kiêu hùng. Có thể không chọc vào là tốt nhất, một khi chọc vào, tốt nhất phải trừ đi. Để tránh hậu họa về sau, vĩnh viễn không dứt”.

Chỉ trong nháy mắt quan sát, trong lòng Phương Vân liền sinh ra kiêng kỵ thật sâu đối với vị Trung Cổ Minh chủ này. Người này thoát nhìn rất dễ lừa gạt, nhưng nếu tưởng thật là thế, thì người bị gạt chính là mình rồi.

“Trần Bá Tiên, lời như vậy không cần nói nhiều. Làm lãng phí thời gian của ngươi, cùng thời gian của ta. Nói thẳng đi. Ngươi muốn tìm kiếm cái gì ở chúng ta?”

Phương Vân đột nhiên mở miệng. Tất nhiên đã đoán được, vị Trung Cổ Minh chủ ngoài thô trong tinh này, chính là nhân vật kiêu hùng, Phương Vân liền lập tức thay đổi chiến lược.

Trong mắt Thỏ Tử xẹt qua vẻ kinh ngạc, mới đầu có chút tức giận, nhưng sau đó liền lựa chọn ủng hộ hành động của Phương Vân.

“Ha ha ha, Quan Quân Hầu do Nhân Hoàng Đại Chu thân phong, quả nhiên là người thông minh. Không hổ là nhi tử Tứ Phương Hầu Phương Dận. Thứ ta muốn rất là đơn giản, mang kiện pháp khí Tam Tượng Vô Câu Đế Cung của ngươi giao cho ta. Ta cũng không muốn làm khó tiểu bối sinh sâu giống như ngươi, giao Vô Câu Đế Cung ra, ta lập tức bỏ đi”.

Trần Bá Tiên tựa hồ đối với sự dứt khoát của Phương Vân có chút kinh ngạc, bất quá, rất nhanh liền thay đổi thành bộ dáng hào sảng, nói.

“Được, lão tiểu tử, cũng biết ngươi không phải thứ tốt. Nhưng không ngờ tới, ngươi cư nhiên cũng đánh chủ ý lên người của ta”.

Thỏ Tử giận dữ.

“Ặc, Yêu Hoàng đừng nói đùa. Một là một, hai là hai. Ta chỉ làm một giao dịch cùng tiểu huynh đệ này thôi, sao biến thành đánh chủ ý tới người rồi, hơn nữa, hắc hắc...”

Trần Bá Tiên cười lạnh hai tiếng, trong mắt tán loạn ra một cổ hàn quang.

“Đây cũng không phải thượng cớ, người khác sợ thân phận Kiếm Tông của ngươi, chứ bản tọa không sợ đâu. Giao pháp khí Tam Tượng ra, mọi người có thể bình an vô sự. Nếu không, thì đừng trách bản tọa tâm ngoan thủ lạt”.

Trần Bá Tiên lộ ra sự dữ tợn, hoàn toàn phát ra tính tình bản thân, diện mục thật.

Tâm niệm Phương Vân nhanh chóng thay đổi, song phương đã vạch mặt, hiện tại phải nghĩ biện pháp thoát thân thôi. Đúng vào lúc này, bên tai đột nhiên truyền đến một tiếng gầm:

“Cút. Không biết sống chết, Thỏ gia ngay cả Hoang Kịch Toái Không Đại Đế còn có thể ngăn cản, lại sợ loại tôm tép nhãi nhép người sao. Người đã tự tin như vậy, gia gia liền thành toàn cho người”.

Thỏ Tử đột nhiên rống lớn một tiếng, thần thái thập phần dữ tợn, trong miệng cũng lộ ra hai chiếc nanh nhọn. Lúc nó chột rống, thanh âm cực kỳ khổng lồ, đến nỗi, ngay cả Phương Vân bên cạnh cũng giật nảy mình.

“Xem đây. Tru Tiên kiếm, xuất”.

Thỏ Tử vẻ mặt hung hãn, móng vuốt giương lên, ném ra một viên hoàn ngân sắc, viên hoàn này mang theo tia tia kiếm khí.

“Cái gì, Tru Tiên kiếm?”

Trần Bá Tiên thần sắc đại biến, viên hoàn ngân sắc nho nhỏ kia, ở trong mắt hắn, tựa hồ còn đáng sợ hơn quỷ dữ, vẻ mặt cực kỳ kinh sợ.

Thân hình lóe lên, nhanh như tia chớp lui về phía sau, trong nháy mắt, liền chui vào trong hư không sâu thẳm.

“Tru Tiên kiếm?”

Phương Vân giật mình, hắn biết Thỏ Tử thân phận thần bí, nhưng vẫn không biết, trên người hắn cư nhiên có vật này. Ngay cả Trần Bá Tiên, cũng bị hắn lừa cho chạy đi, đỡ cũng không dám đỡ.

“Tiểu tử, chạy mau. Đợi tiểu tử kia phản ứng lại, là trốn không thoát đó”.

Ngay tại lúc Phương Vân chuẩn bị nhìn xem Thỏ Tử đại phát thần uy, ngoài dự tính hắn, Thỏ Tử đột nhiên kêu lên chạy trốn. Bộ dáng thật giống như cười hổ.

“Gia hỏa này...không ngờ lại lừa gạt”.

Phương Vân dờ ra nửa ngày, mới kịp phản ứng, tiếp nhận lấy sự thật. Trước sau trái ngược quá lớn, đến nỗi trong lòng Phương Vân có chút trống rỗng.

Bất quá, mặc dù là vậy, phản ứng võ giả đã thành bản năng. Phương Vân sau khi phát hiện, ngược lại còn phóng trước Thỏ Tử một bước.

“Không có khí phách...”

Thấy Phương Vân vượt qua mình, Thỏ Tử không khỏi chửi ầm lên.

822. Chương 823: Đại Thiên Cơ Bàn

823. Chương 824: Sóng Trước Chưa Bình Sóng Sau

824. Chương 825: Văn Thần

“Đáng chết!”

Nhìn thấy người trẻ tuổi do Thủy ma nguyên thư hóa thành biến mất trong không trung, Trần Bá Tiên bực bội mắng một câu. Phản ứng của hắn quá chậm chạp, cũng biết rằng bị Tam Đại Thiên Cơ tiên sinh chơi ột vố, mà một vố này còn chơi cho hắn không nói được gì.

Nhân Đại Thiên Cơ tiên sinh thực sự là không nói dối, phương hướng mà họ chỉ cũng không sai. Chỉ có điều, cái mà duy nhất mà họ không nói là, sớm đã thông tri cho người của Thủy Ma tông nửa đường ngăn cản.

Ba vị tiên sinh của Thiên Cơ Đài tính toán rất chuẩn, không sớm không muộn, vừa hay khiến Trần Bá Tiên ở vào thời khắc cuối cùng nhìn thấy cảnh Phương gia thứ tử biến mất.

“Ba tên hậu sinh văn bối, không ngờ lại dám khi phụ trên đầu bản tọa, thực sự cho rằng ta không làm gì được các ngươi ư?”

Thiên Cơ Đài ba vị tiên sinh tuy nhìn thì thấy vẻ ngoài còn già nua hơn Trần Bá Tiên, nhưng trên thực thể còn nhỏ hơn vị bá chủ của trung cổ này không biết bao nhiêu lần. Bị mấy đồ đệ của Liên Sơn tiên sinh chơi cho một vỏ, Trần Bá Tiên trong lòng tất nhiên không dễ chịu gì, mặt cũng hết xanh rồi lại trắng.

Trong lòng hẳn biết rõ rằng, tuy là mượn tay Tam Đại tiên sinh, tạm thời cùng với đạo môn, ma môn thời đại cận cổ đạt thành liên minh, nhưng loại liên minh này sẽ không kéo dài, hơn nữa mọi người đều có hiềm khích với nhau, không phải là vững chắc như thiết bản.

Những hiềm khích này bình thường sẽ không hiện ra, nhưng một khi liên quan tới một chuyện nào đó đặc biệt, lập tức sẽ lộ rõ. Thiên Cơ Đài cùng với đạo ma tông phái của cận cổ thì muốn hợp tác với nhau, lợi dụng thực lực của nhau, đồng thời cũng tự phòng bị nhau.

“Cố nhịn thêm nữa vậy, đợi thiên tượng hổ cấn hổ qua đi, ba tên đệ tử này của Liên Sơn tiên sinh không thể lưu lại một tên nào, Thiên Cơ Đài cần phải nhổ tận gốc.”

Sát cơ trong mắt Trần Bá Tiên lóe lên rồi tắt ngay, trong lòng đã có ý nghĩ phải giết Tam Đại tiên sinh. Mấy người này quá lợi hại, làm xáo trộn thiên cơ thiên tượng, điểm này cho dù là Trần Bá Tiên dù cũng tinh thông tiên thiên số thuật cũng không làm được. Cũng chỉ có người tinh thông Tam Dịch mới có thể làm được.

Hơn nữa Tam Đại Thiên Cơ tiên sinh trong tay có Đại thiên cơ bản của Liên Sơn tiên sinh, cho dù là trong lúc hỗn loạn cũng có thể lưu lại một đường lành, nhìn lên thiên cơ. Điểm này mới là điểm khiến người ta căm kị nhất.

Song, bất luận là Trần Bá Tiên đối với sự hợp tác lần này bất mãn như thế nào, thì cũng không thể không cố nhịn sát ý ở trong lòng. Triều Đại Chu còn đứng sừng sững ở đó, người cường đại ở sâu trong hoàng cung ngay cả Trần Bá Tiên cũng phải không lạnh mà run.

Vào thời khắc như bây giờ, Thiên Cơ Đài còn có dư địa để lợi dụng, mượn ma giết lừa cũng vẫn phải đợi một đoạn thời gian nữa.

“Tạm thời để các ngươi sống thêm một đoạn thời gian vậy.”

Trần Bá Tiên thân hình nhoáng lên, lập tức biến mất, còn Phương gia thứ tử ở nơi nào, Thủy ma nguyên thư thân là một trong ba bộ pháp khí cổ lão nhất, Vô lượng ma vực xây dựng trong nó trước giờ được hiệu xưng là chỉ có vào chứ không có ra.

Hơn nữa Trần Bá Tiên còn biết được một tầng bí mật sâu hơn, pháp khí Vô lượng ma vực này còn có tác dụng đồng hóa ý thức, trừ võ giả địa hồn cảnh có năng lực khai bổ thể giới, có thể dùng thể giới chi lực đối kháng với thể giới chi lực ra. Nếu không, cho dù là võ giả truyền kỳ cấp, một khi bị cuốn vào bên trong Vô lượng ma vực cũng đừng hòng đào thoát.

Mà mỗi một võ giả bị cuốn vào trong Vô lượng ma vực đều sẽ bị đồng hóa, sau cùng trở thành một bộ phận của Vô lượng ma vực, vì được Thủy ma nguyên thư góp một viên gạch, khiến nó biến thành càng cường đại, khủng bố hơn.

Phương gia thứ tử bị cuốn vào bên trong Vô lượng ma vực, kết cục của hắn, đã không cần phải suy nghĩ nữa rồi.

...

Triều Đại Chu, trong thượng kinh thành.

Ở góc phía tây của hoàng cung thượng kinh thành là một hàng phủ đệ chỉnh tề, đơn giản mà mới mẻ. Không có sự xa hoa của phủ đệ vương hầu, lại có một tia nho nhã của văn nhân. Hạ nhân phụ thị ở đây còn nhiều hơn phủ đệ vương hầu, quần áo cũng đều mặc đồ trắng.

“két két!”

Buổi sáng, cửa sau của một tòa phủ đệ mở ra, một phó nhân (người hầu) thân mặc áo trắng, lấy hết dũng cảm, đeo một tấm khăn trắng, chân tay lanh lẹ đi ra.

Đây là một đầu bếp, phục thị phục chính các nhị phẩm đại phu Lý Công Hữu đã mười hai năm, được xưng là lão phó nhân. Các đại thần của Nho gia ẩm thực đều rất thanh đạm, không phí nhiều tinh lực. Có điều ẩm thực rất theo quy luật, một ngày ba bữa không thiếu bữa nào. Hơn nữa trong phủ cũng có một số hạ nhân cũng cần no bụng, cho nên, một số việc thu mua cần thiết thì không thể thiếu được.

“Đại nhân mấy ngày nay âu sầu suy nghĩ nhiều, cần được bồi bổ thật tốt, ta phải phí chút tâm tư mới được.”

Lão phó nhân nghĩ thầm trong lòng, đi về phía cửa thành.

Trên đường, cấm quân giới bị sâm nghiêm, tuần tra khắp nơi. Thỉnh thoảng có thể nhìn thấy từng nhóm vương hầu, tướng quân, thám tử đi lại vội vã, không ngừng ra vào kinh thành. Điều này khiến cho lão phó nhân sống mấy chục năm ở kinh thành, sớm đã quen với sự yên bình, bầu không khí bình hòa khó mà thích ứng được.

“Lại đánh trận rồi, bọn man di đáng chết!”

Lão phó nhân không khỏi oán thầm trong lòng, tông phái nước ngoài đối với những người bình thường này mà nói là chuyện cực kỳ xa vời. Cho dù là bọn họ sớm đã nhìn thấy bản sự một chưởng đập vỡ tảng đá lớn của giáp sĩ trong triều đình, mà cường giả võ đạo phi thiên độn địa, phá toái hư không, không gì không làm được, đó càng là một chuyện nằm ngoài thế giới của họ.

Lục bộ triều đình bị hủy, đối với bình dân như lão phó nhân này mà nói thì tất nhiên là quy kết lên người của dị tộc các hoang. Dẫu sao thì, ngày đó rất nhiều người đều nhìn thấy từng thớt chiến mã tiến vào trong cửa lớn của lục bộ, sau đó thì đột nhiên nổ tung.

Trong mắt các bình dân của thượng kinh thành, rất rõ ràng là do những dị tộc ở vực ngoại xa xôi hóa trang thành thám tử của đại Chu làm ra trận hỗn loạn này.

Trên thực tế, cách nói này được lưu truyền cực rộng trong bình dân. Đối với công bố lúc trước của triều đình, quy kết cho các tông phái nước ngoài ngược lại lại không có mấy người tin. Dẫu sao thì thực sự là quá xa vời, hơn nữa người có thể phi thiên độn địa, thực sự là không cần phải hóa trang thành người bình thường rồi tự bạo.

Lão phó nhân đi xuyên qua nhiều nhai đạo, đi tới một cửa hàng bán đồ ăn. Trong phủ đệ của các đại thần phụ chính, và phủ đệ vương hầu, tất cả rau rửa, thịt thà đều có những cửa hàng rau thịt được chỉ định đặc biệt cung ứng.

Một là tiện lợi, hai là an toàn, trong triều đình bình thường đều có người kiểm tra định kỳ. Hơn nữa những người này ở trong các phủ đệ đều có hồ sơ, gia thế trong sạch. Nếu như thật sự xảy ra chuyện thì cũng không chạy được, thậm chí có thể lần theo hồ sơ mà tra tới nơi sở tại của cơ nghiệp của cha ông.

Cửa hàng rau đã mở cửa thì sớm, nhưng người thì không nhiều.

“Lý đại nhân, tới mua rau à?”

Ông chủ cửa hàng đứng ở cửa, nhìn thấy lão phó nhân tới, liền chào hỏi. Trên mặt mang theo một nụ cười, nhưng trong mắt lại khó giấu được vẻ lo âu. Hiện tại thể đạo không an toàn, đối với họ mà nói cũng không phải là một tin tức tốt.

“Lão Tiền, nói với ông bao nhiêu lần rồi, ta chỉ là một hạ nhân, căn bản không phải là đại nhân gì cả. Ông gọi ta là đại nhân sẽ làm ta tổn thọ đấy.”

Lão phó nhân nói.

Hai người cười nói một hồi, ông chủ gói một bó lớn rau dưa mới, vẫn còn nước dưa tới: “Vẫn như bình thường, đồ đều chuẩn bị đủ rồi đây!”

Lão phó nhân cười cười, đưa mấy đồng tiền Ngũ Đế ra, rồi bỏ rau vào trong giỏ. Đi ra khỏi cửa hàng, lão phó nhân lại mua thêm một ít măng trong thâm sơn.

Ông ta đi rất vội, những cửa hàng này đóng cửa rất sớm, phải đến au.

Quay về phủ, lão phó nhân chọn mấy món rau, lại đun một nồi canh gà bổ dưỡng, sau đó sai người mang tới thư phòng.

Phụ chính các nhị phẩm đại phu Lý Công Hữu năm nay năm mươi bảy tuổi, nghị sự ở phụ chính các hơn hai mươi năm rồi, thêm mấy năm nữa là đến lúc cáo lão về quê.

Lý Công Hữu tọa trấn phụ chính nhiều năm, trước giờ luôn bình tĩnh ung dung, tương tri hữu độ. Nhưng hiện giờ vị đại Nho tu dưỡng nhiều năm này cũng có chút thấp thỏm lo âu.

“Vi thần giả, tư quân, tư quốc, tư thiên hạ.”

Trong thư phòng, Lý Công Hữu múa bút rả mực, viết xuống một hàng chữ. Lông mày y nhíu lại, nhìn chăm chăm vào kiểu chữ trên giấy Tuyên Thành, hoàn toàn không được thu phát tự nhiên như bình thường. Dừng một chút, vị nhị phẩm đại phu này lại viết xuống một hàng chữ khác trên giấy:

“Vi nho giả, tĩnh tâm, tĩnh khí, tĩnh thần.”

Song viết xong hàng chữ này, Lý Công Hữu không khỏi thở dài một tiếng, đầu bút dừng viết, chán nản ngồi xuống. Vị lão nhân đã quá cái tuổi “biết thiên mệnh” lúc này cũng thấm thối không yên, bất kể là luyện bút như thế nào cũng không thể tĩnh tâm lại được. Mỗi lần nhắm mắt lại, trong đầu lại hiện ra sự cố và động loạn ở các nơi trong triều đình.

Nho gia chủ chính đã hơn ngàn năm, bất kể là đối diện với dạng khó khăn gì cũng đều có thể tương tri hữu độ, thiên hạ ổn định. Song đối diện với động loạn cuốn sạch cả thiên hạ này thì đành thúc thủ vô sách.

Nho gia trước giờ tin rằng, chỉ cần lòng dân của thiên hạ ổn định, vậy thì không có gì có thể làm lung lay được thiên hạ, khiến thiên hạ rung chuyển được. Song, chẳng lâu sau, Nho gia lúc một lòng quản lý thiên hạ, lại bất tri bất giác trở thành kẻ hở của lòng người.

Nhưng tông phái nước ngoài đó chỉ phái ra một nho sinh tới, vô hình trung lại làm lay động lòng dân của thương sinh ức dân trong thiên hạ. Đối với nho gia, không thể không nói là một sự trào phúng cực lớn.

Hiện giờ, triều đình do binh gia chủ chính, đối diện với những tông phái nước ngoài thế tới hùng hổ, nho gia nhất mạch cơ hồ là hoàn toàn mất đi quyền lực không thể làm gì, chỉ có thể trở mắt nhìn sự việc phát triển. Điều này đối với nho gia mà nói, không thể không nói là một sự chế nhạo cực lớn.

“Ài!”

Lý Công Hữu thở dài một tiếng, nhắm mắt lại, thiên hạ này không chỉ lòng dân loạn, ngay cả tâm tình của y tu dưỡng bao nhiêu năm nay cũng loạn theo rồi.

“Đại nhân.”

Một tiếng gõ cửa vang lên, là giọng nói của nữ tì trong phủ.

“Vào đi.”

Lý Công Hữu mở mắt ra,

“Đại nhân, bọn Lý bá ở phòng bếp trong phủ làm ít thức ăn, đưa tới cho đại nhân.”

Nữ tì vừa nói vừa mở hộp thức ăn ra, là mấy món thanh đạm, còn có một bát canh.

“Đây là?”

Lý Công Hữu nhìn bát canh, nhíu mày nói.

“Đại nhân đoạn thời gian này ngủ không ngon, bọn tiểu nhân biết được nên chuẩn bị cho đại nhân.” Nữ tì nói.

Lý Công Hữu do dự một lát, cuối cùng vẫn gật đầu.

“Đại nhân, canh này còn rất mới, ngài nhân lúc nóng mà uống đi.”

Nữ tỳ vui vẻ nói.

Lão nho thần cười cười, không cự tuyệt phần tâm ý này, cầm muôi, nếm thử một chút.

“Thế nào?”

“Ừ, cũng được.”

Lão nho thần gật đầu.

“Đại nhân, đĩa của ngài.”

Nữ tỳ đưa đĩa tới, sau đó lặng lẽ đứng ở bên cạnh, lẳng lặng nhìn vị đại nhân đức cao vọng trọng ở trong triều này ăn uống thanh đạm.

Lý Công Hữu ăn rất chậm, nhai kỹ rồi mới nuốt, mỗi một miếng đều nhai nát rồi mới nuốt xuống. Không liên quan tới gì khác, đây là một đạo dưỡng thân.

Thấy lão đại nhân trong phủ cuối cùng cũng tựa hồ như có chút vị khẩu, nữ tỳ đứng ở bên cạnh không khỏi mừng thầm. Từ lúc lục bộ bị hủy tới nơi, trong phủ trên dưới đều nhìn ra, lão đại nhân cả ngày ưu tư, đứng ngồi không yên, ai ai cũng thầm lo lắng. Cảnh ở trước mắt này, đối với người trên kẻ dưới ở trong phủ mà nói không nghi ngờ gì nữa là một chuyện rất đáng mừng.

Có điều, nỗi vui mừng này không kéo dài được lâu.

825. Chương 826: Võ Mục Xuất Phủ

“Đại nhân, đại nhân...”

Nữ tỳ trong lòng cả kinh, gọi ầm lên. Song Lý Công Hữu lại không có bất kỳ phản ứng gì, ánh mắt của y nhìn thẳng về phía trước, nhân thần nhanh chóng biến thành âm đạm, môi y từ từ hiện ra một màu tím.”

“Đại nhân!”

Nữ tỳ cuối cùng cũng hét lên, nàng ta có cô lậu quả văn hơn nữa cũng biết rằng, môi biến thành màu tím chính là triệu chứng trúng độc. Trong hầu phủ của thượng kinh thành, có rất nhiều hạ nhân của vương hầu đều chuẩn bị ngân châm, sau khi thử tất cả đồ đưa tới rồi mới dâng lên.

Có một số phủ đệ, thậm chí còn bắt hạ nhân thử thức ăn trước, sau đó mới bưng lên.

Chỉ là, nho gia cực kỳ khinh bỉ trò này, hơn nữa văn thần trong triều, trong phủ luôn hài hóa, căn bản sẽ không có chuyện âm thầm mưu hại, trước giờ không chuẩn bị ngân châm, cũng không có người thử thức ăn.

Nhưng không ngờ rằng, lần này lại xảy ra sự cố.

Nhìn Lý Công Hữu hơi thở càng lúc càng yếu, nữ tỳ tay chân lạnh cóng, giống như ngã vào hầm băng, cuối cùng cũng không nhìn được mà hét lên.

Trong ánh mắt kinh hãi của nữ tỳ, một dòng máu đen thuận theo khoe miệng của Lý Công Hữu chảy ra. Môi y run rẩy, tựa hồ như cố nhìn cơn đau kịch liệt, nhưng thần sắc thì vẫn bảo trì bình tĩnh.

“Đừng hoảng hốt... lập tức tức phái người thông tri cho các vị đại thần... và cả Tam Công nữa... Mau!”

Lý Công Hữu nói xong câu này thì đầu nghẹo sang một bên. Khuôn mặt của y đã hoàn toàn biến thành màu xanh đen, chậm rãi ngã lên bàn đọc sách. xem tại

“Đại nhân!”

Trong phủ lập tức là một mảng đại loạn, tiếng kinh hô, tiếng khóc vang lên khắp cả phủ đệ.

Chuyện xảy ra đột nhiên, trong phủ là một mảng kinh loạn, người duy nhất có thể bảo trì trấn định lại chính là mẫu thân đã hơn bảy mươi tuổi của Lý Công Hữu, lão phu nhân Dương thị.

Lão phu nhân xuất thân danh môn, cũng là con cháu của dòng dõi Nho học, vào thời khắc như thế này, tuy mắt cũng đỏ hồng lên, song vẫn bảo trì được sự trấn định. Sau khi hỏi mấy câu đơn giản, nhanh chóng phái người tới các phủ đệ của văn thần trong thượng kinh thành.

Song vẫn muộn rồi, người của Lý phủ còn chưa tới nơi, liền thấy trong phủ đệ của các văn thần tiếng khóc âm ỉ.

Các vị đại thần của tư chính các, phụ chính các cùng với các nguyên sĩ, cơ hồ là trong một tối đều bị độc sát hết. Trong từng tòa phủ đệ của văn thần dấy lên một màu trắng tang tóc.”

“Cái gì?”

Tào Bảo chủ chương cấm quân nghe thấy vậy liền đứng bật dậy, trong lòng như có lửa đốt. Trong thời gian ngắn, một lương lớn cấm quân xuất động, khắp nơi vây bắt những cửa hàng thịt, cửa hàng rau cung cấp thức ăn cho phủ đệ văn thần. Song khi đám tướng quân này tới nơi thì chỉ nhìn thấy những cỗ thi thể.

Có người treo cổ tự sát, có người nuốt vàng, hoặc là có người uống thuốc độc mà chết. Những người này trước khi chết đại bộ phận đều lưu lại một số di thư, nói rõ đầu đuôi của sự tình, cùng với bị bức cho không thể làm khác.

Trong một tối, trọng thần trong triều mất đi gần chục người, chỉ còn lại một phần ba văn thần, bởi vì tin tức kịp thời, hoặc là trong lòng cảnh giác mà thoát khỏi vận mệnh bị độc sát.

Trong thượng kinh thành, toàn thành đau thương nhưng cũng có không ít sự phẫn nộ.

“Trung Cổ minh! Đáng chết!”

Trong quân cơ xử, Nguyên Vũ hầu vỗ mạnh một chương lên bàn, sắc mặt tái xanh. Trung Cổ minh không ngờ lại ở ngay dưới mắt họ, chỉ định thám tử, lên vào trong cửa hàng bán ẩm thực cho các văn thần trong triều, cái này chẳng khác nào là tạt thẳng vào mặt họ.

Dám Dũng Vũ hầu, Liệt Vũ hầu sắc mặt cũng tái xanh.

Tuy văn võ từ cổ đã khinh nhau, nhưng cho dù là Thiên Vũ hầu sau khi nghe thấy tin tức này cũng không khỏi giận ra ngoài mặt.

“Ta sớm đã nói rồi, triều đình không nên ký hiệp nghị gì với những tông phái đó cả. Những kẻ loạn thần tặc tử này, ai ai cũng đáng chết!”

Thiên Võ hầu hậm hực nói.

Đúng vào lúc này, một thị vệ vội vã bước vào trong quân cơ xử.

“Tham kiến Vũ hầu.”

“Chuyện gì?” Thiên Vũ hầu có chút không vui, nói.

“Vũ Mục có lệnh, lệnh cho các vị vũ hầu, cùng tới phủ đệ của các văn thần, cùng nhau phúng viếng!”

“Cái gì cơ!”

Mọi người cả kinh, ngay cả Vương Tích Triều cũng không khỏi nhướn mày, đứng dậy theo. Hắn chiếm được thân thể của Dương Hoảng, mang thân phận Anh Vũ hầu này đã được một đoạn thời gian rồi. Nhưng cho tới hiện tại vẫn chưa gặp được quân thần của triều Đại Chu.

Có mấy lần, đi qua phủ Vũ Mục, Vương Tích Triều đều không dám tiến vào.

Vị Vũ Mục của thời đại cận cổ này một mực ở mãi trong phủ Vũ Mục, rất ít xuất hiện. Vương Tích Triều một mực cảm thấy vị Vũ Mục này vô cùng thần bí, và cũng có thể nói là vô cùng đáng sợ.

Chỉ đi qua phủ Vũ Mục thôi, Vương Tích Triều đã cảm thấy khí tức trí tuệ quyết định kẻ sách, vạch kẻ đoán định rồi. Đó là cảm giác như tất cả bí mật đều bị nhìn thấu. Giống như là bị người ta lột sạch y phục, Vương Tích Triều rất ghét loại cảm giác này.

Vũ Mục của triều Đại Chu đã rất lâu rồi chưa ra khỏi phủ Vũ Mục, mệnh lệnh bình thường đều là thông qua tay người khác mà truyền ra ngoài.

Phủ Vũ Mục giới bị rất sâm nghiêm.

Tòa phủ đệ này, trừ hoàng cung ra, hiện tại có thể nói là nơi có quyền thế cao nhất trong triều Đại Chu. Hơn nữa phủ Vũ Mục còn đại biểu ột thần thoại, thần thoại về quân lực vô địch của triều Đại Chu.

Đây là hình tượng của phủ Vũ Mục ở trong lòng bình dân, nhưng đối với võ giả tinh thông võ đạo mà nói, phủ Vũ Mục này giống như là được một bóng râm bao phủ, bất kỳ thần thức nào đều không thể dò xét được sự ảo diệu ở bên trong. Giống như ở phía sau cánh cửa lớn của phủ Vũ Mục nguy nga là một thế giới khác.

“Râm!”

Cánh cửa sơn đỏ bằng đồng một mực đóng kín đột nhiên triệt để mở ra. Một nam tử thân hình thon dài, chân đi chiến hài hoàng kim, mình mặc hoa phục màu hoàng kim từ bên trong bước ra.

Vũ Mục, người có quyền thế cao nhất trong triều Đại Chu trừ nhân hoàng ra cuối cùng vào lúc này cũng rời khỏi phủ Vũ Mục, từ ám chuyển sang minh, đi về phía vũ đài của ông ta.

Vào thời khắc này, cả thượng kinh thành đều run rẩy, tất cả mọi người cảm giác được cỗ khí tức này, vào thời khắc này cũng cảm thấy một cỗ biến hóa, tất cả ánh mắt đều hướng về phía phủ Vũ Mục.

Quân lệnh của Vũ Mục sát phạt quả quyết, nhưng bản thân lại cực kỳ tĩnh lặng, rất ít khi động nộ. Nhưng lúc này, không ít người từ trong cỗ khí tức cuộn cuộn, kinh thiên động địa đó cảm giác được một cỗ nộ ý.

Đối với Vũ Mục mà nói, thời gian một ngàn năm không phải là dài, nhưng đối với một triều đại mà nói, lòng dân sở hướng, khí vận sở quy một ngàn năm mà nói đã ngưng tụ ra một sự tích lũy khổng lồ.

Mỗi một thời đại, khi thiên hạ động loạn, đều cần có một số người, hơn nữa tất nhiên có một số người bước ra, ổn định đại cục. Thời Thương Mạt, chu Sơ, khi lòng dân hoang mang, là Nho gia, là Tam công, mà hiện tại, khi Nho gia không thể làm được gì thì người này chính là Vũ Mục.

Tuổi của Vũ Mục không lớn, sắc mặt trắng bệch, trông chỉ khoảng ba, bốn mươi tuổi. Tướng mạo của ông ta không phải là cực kỳ xuất chúng, thứ thật sự có thể hấp dẫn người khác chính là đôi mắt đó, trí tuệ mà duệ trí, tựa hồ như nắm giữ tất cả trí tuệ của thế gian.

“Mỗi khi tình hình rối ren, đều cần phải trả một cái giá lớn để ổn định cục diện. Hiện tại để ta đi!”

Mắt của Vũ Mục chậm rãi quét qua các góc của thượng kinh thành, nhưng anh mắt lại vẫn trí tuệ mà nhu hòa. Nhưng khi ánh mắt ấy quét qua đại địa một vòng, loại nhu hòa đó dần dần bị một loại bá khí thay thế.

Bất kể là ông ta trước đây là loại người nào, nhưng vào thời khắc này, khi bước ra khỏi phủ Vũ Mục thì ông ta chính là Vũ Mục, là người có quyền thế cao nhất trong thiên hạ, bá khí tràn đầy là điều đương nhiên.

“Sau khi ta ly khai, phong bế phủ Vũ Mục, tới khi thiên hạ đại định mới mở tòa phủ đệ này ra!”

Vũ Mục trầm giọng nói, trong thanh âm của ông ta ẩn chứa một loại quyết đoán và dứt khoát khiến cho không ai có thể hoài nghi, có lẽ... còn có một loại quyết ngộ nào đó.

Mấy kẻ tâm phúc do dự một lát, cuối cùng vẫn quỳ xuống dập đầu, hô: “Thưa vâng!”

Vũ Mục gật đầu, một trận gió quét qua, lập tức biến mất vô ảnh vô tung.

Vũ Mục xuất phủ, này hôm nay, trừ Thần Vũ hầu không có mặt ra, mấy đại vũ hầu toàn bộ xuất động, ngay cả Thành Vũ hầu ở sâu trong hoàng cung cũng bị kinh động, tự mình rời cung nghênh đón.

Cao tầng nhất của binh gia triều đình, lần này cơ hồ đều tập trung hết. Vũ Mục, vũ hầu tập thể xuất động, phúng viếng Nho gia văn thân, trong lịch sử triều Đại Chu cũng không nhiều. Trước đây cho dù là tam công bệnh chết cũng rất ít khi có vũ hầu phúng viếng chứ đừng nói gì đến Vũ Mục!

Tại Vinh phủ, Vũ Mục, vũ hầu, Tam công, cùng với những nho thần còn may mắn sống sót đều tụ ở một sảnh. Trên giường mềm là từ chính các nhất phẩm quang lộc đại phu Vinh Đình, thân hình lạnh băng, không động đậy.

Trên người ông ta mặc triều phục chỉnh tề khi thượng triều. Trên mặt còn lộ ra một vẻ lo lắng. Tựa hồ như trước khi chết vẫn đang lo nghĩ về thiên hạ đang bấp bênh này.

“Từ sau chuyện đó, ông ấy lâu rồi chưa nghỉ ngơi, cả đêm phê duyệt công văn. Lục bộ bị hủy, ông ấy tiếp nhận tất cả sự vụ, hi vọng có thể tận chút tâm lực, để cho chính lệnh các nơi được ổn định, không đến nỗi hoàn toàn rơi vào hỗn loạn. Trước lần này, ông ấy đã mấy đêm rồi chưa chợp mắt, tôi thấy ông ấy ngày càng gầy mòn, trong lòng lo lắng, ép ông ấy phải ăn chút gì đó, không ngờ...”

Phu nhân Trịnh thị của Vinh Đình nước mắt nhạt nhòa, nhìn thi thể lạnh căm ở trên giường, bị ai thốt lên, khóc không thành tiếng.

Những lão thần có mặt ở đây đều buồn bã không thôi, Vinh Đình chính là tư chính các nhất phẩm đại phu, lục bộ bị hủy, các loại công văn, chính sự, cơ hồ là đè hết lên người ông ta.

Nho gia đại thần tu thân dưỡng sinh, giới dưỡng thân dưỡng khí, thường thường đều đạt tới một loại cảnh giới nào đó, có thể động sát tiên cơ, sự tình chưa phát đã nắm được dấu hiệu, từ đó mà biết sinh tử họa hoạn.

Cái này gọi là quân tử không dựng tường cao, ý là nho gia đại nho có thể phát giác ra loại dấu hiệu nhỏ nhất, từ đó mà thừa may tránh dữ, khiến mình thoát được tai họa.

Với thân phận và tu dưỡng của Vinh Đình, vốn không đến nỗi bị độc sát. Đám người Nguyên vũ hầu trong lòng vốn cũng có nghi hoặc, nhưng lúc này nghe thấy vật thì cuối cùng cũng hiểu ra.

Với kiểu làm việc bất kể ngày đêm của Vinh Đình, cả ngày vui đầu trong đồng công văn, căn bản không có tâm tư đâu để tĩnh tâm. Kéo dài như vậy, tâm thần tiêu tụy, hơn nữa, thiên hạ động loạn, các đại nho tâm thần đã loạn, cho dù là có dấu hiệu cũng rất có khả năng bỏ qua.”

“Trịnh phu nhân, xin hãy nén bi thương. Đối với Vinh đại nhân và chức vị đại thần trong triều, ta sẽ cấp cho các vị ấy một câu trả lời.”

Vũ Mục mở miệng nói.

“Thiếp thân bái tạ Vũ Mục đại nhân.”

Trịnh thị khóc không thành tiếng, bất kể địa vị của trượng phu hiển hách như thế nào, nhưng bà ta lúc này cũng chỉ là một phụ nữ bình thường.”

“Thiên vũ hầu, nghe lệnh!” Vũ Mục đột nhiên nói.

“Có thuộc hạ!”

Thiên vũ hầu lập tức bước lên, cúi đầu chấp tay, thần thái vô cùng cung kính.

“Nghe đây, trong thượng kinh thành nếu có kẻ nào khả nghi, lại không thể giải thích được xuất xứ, vậy thì án chiếu theo ý tứ lúc trước của người, lập tức xử tử, không cần phải thẩm vấn.”

“Vâng!”

Thiên vũ hầu trong lòng mừng rỡ, lập tức vâng lệnh.

Đám người Nguyên vũ hầu ở bên cạnh thì trong lòng rung động. Mệnh lệnh này trước đây Thiên vũ hầu có đề xuất, có điều bị mọi người phủ quyết, Vũ Mục cũng không đồng ý. Nhưng hiện tại, Vũ Mục lại có thái độ khác thường.

Mọi người đều từ trong mệnh lệnh này cảm thấy một cỗ vị đạo lãnh khốc và quyết tuyệt. tượng đất cũng có ba phần tính khí, những tông giáo nước ngoài cứ bức mãi, cuối cùng cũng khiến Vũ Mục tức giận rồi.

Không có ai tưởng tượng được, quân thần của triều Đại Chu động nộ sẽ có hậu quả như thế nào.

Cải đại thần có mặt ở đây đều bảo trì trầm mặc, mệnh lệnh này nếu là trước kia sẽ gặp phải sự phản đối cực lực của Nho gia. Nhưng hiện tại, đại Hạ sắp đổ, Nho gia đã bó tay rồi.

Loạn thế thì phải dùng biện pháp mạnh.

826. Chương 827: Ký Ưc

Tháng mười năm Thiên Mệnh Đinh Hợi, Đại Chu triều chế độ văn võ phân trị kéo dài hơn một ngàn sáu trăm năm, theo sự ra mắt của Vũ Mục, chấp chương đại quân triều chính, mà chính thức kết thúc. Đại Chu triều tiến vào thời kỳ quân chính thống trị, Nho gia dạt ra.

Theo sự lên đài của Vũ Mục, đại quân chinh phạt, đóng ở chín châu, cường giả hoàng cung, cùng với mật thám Tông Nhân phủ, chặt chẽ liên hệ chung một chỗ. Tất cả tranh chấp nội bộ, tạm thời toàn bộ gác lại.

Đại quân chinh phạt bị triệu hồi toàn bộ, tạm dừng kế hoạch chinh phạt tông phái. Đồng thời, điều về thành trì các nơi chín châu trú đóng. Đại quân Thần Vệ nghe lệnh điều khiển của Vũ Mục, tạm thời cố định mục tiêu là tà đạo các nơi, cường giả ma đạo. Toàn lực đuổi bắt những đại ma đầu tu luyện ma công vô cùng tàn nhẫn, huyết tề toàn thành kia.

Đồng thời, Tam Công cùng Vũ Mục gặp mặt, trao đổi hồi lâu. Không ai biết song phương nói chuyện gì. Chỉ biết, Tam Công bắt đầu triệu tập những đại nho còn sót lại các nơi, hợp ở Lan Thai Bí Uyển, nghiên cứu “Chu Dịch” do phụ tử lưu lại. Đồng thời, Tam Công trợ giúp Lan Thai Bí Uyển, bắt đầu toàn diện đối kháng Đài Thiên Cơ, thiên cơ nhanh chóng bị quấy nhiễu.

Lần này, Vũ Mục không hề trở về Vũ Mục phủ, chính thức tọa trấn Quân Cơ Xứ, chấp chương tất cả đại quyền.

Thánh mười một, Tông Nhân phủ Tông Lệnh Lưu Kế, tiến vào Quân Cơ Xứ, bái phỏng Vũ Mục. Từ nay về sau, Vũ Mục tạm thời tiếp quản tất cả mạng lưới mật thám của Tông Nhân phủ. Một mạng lưới khổng lồ, tùy thời hướng đến mọi nơi chín châu.

Lúc này, Vũ Mục tọa trấn trung tâm, chính thức xử lý toàn diện động tĩnh của đại địa chín châu.

Mỗi một ngày, đều có đại lượng cường giả tông phái, bao gồm cường giả tà ma, ma đạo thượng cổ bị truy nã, đánh chết. Đại địa chín châu, sóng dậy mãnh liệt, một cỗ bão táp chân chính, quét qua đại địa.

.....

Ở lúc đại địa chín châu gió dậy mây tụ, thời điểm sắp nổi lên một tròng bão táp. Phương Vân đã tiến vào một địa phương kỳ lạ, Vô Lương ma vực.

Trước khi thần trí hoàn toàn đánh mất, Phương Vân chỉ thấy màu sắc vô tận, biến ảo, xoay tròn trước mặt. Trong mơ hồ, Phương Vân cảm giác trước mắt xuất hiện mây mù vô tận, mà một số mây mù tạo thành hình dáng vòng xoáy. Mà Phương Vân ở bên trong vòng xoáy này, không ngừng rơi xuống.

Cũng không biết qua bao lâu, Phương Vân dần dần bị một cỗ vô nghĩa mê sảng, từ trong hôn mê, lấy tỉnh dậy. Lúc ý thức Phương Vân trở nên càng ngày càng thanh tỉnh, đạo thanh âm vô nghĩa mơ hồ kia, dần dần trở nên rõ ràng.

“Ca ca , ca ca.....mau tỉnh dậy đi”.

Trong mơ hồ, Phương Vân mở mắt ra, đập vào ánh mắt hần, là gương mặt đỏ hồng của tiểu nữ hài tám, chín tuổi, vô cùng khả ái.

“Người là....”

Phương Vân nhìn lên gương mặt khả ái này, trong mắt tràn đầy nghi hoặc. Đây là một khuôn mặt rất xa lạ, Phương Vân không nhớ rõ đã gặp qua nàng. Nhưng với bộ dáng của tiểu cô nương này, hiển nhiên nàng không cho là vậy.

“Chát”.

Tiểu nữ hài này dùng một lực lượng không tính là lớn, vỗ vào đầu Phương Vân.

“Ca ca, người lại gạt ta. Lý lão đầu sớm nói, người bắt quá đi đường ban đêm, bị ngã xỉu đi, hôn mê mà thôi. Người còn giả vờ với ta nữa”.

Tiểu nữ hài này phình má chu miệng, bộ dạng “Ta rất tức giận”.

“Sương nhi, ca ca con rời giường rồi sao?”

Đúng lúc này, thanh âm của một phụ nhân, từ bên ngoài truyền đến.

“Nương, ca ca lại nằm bẹp trên giường không chịu đứng lên. Hấn muốn ngủ nướng nữa”.

Tiểu nữ hài nghe được thanh âm này, trên mặt đột nhiên lộ ra nét cổ quái, hai tay giả mặt quỷ, le lưỡi, lập tức chạy vọt ra ngoài.

Tiếng bước chân xa dần, càng lúc càng nhỏ, nhưng theo tiếng bước chân này, một cổ ký ức, đột nhiên tỉnh lại trong đầu Phương Vân.

Hấn vẫn tên là Phương Vân, chỉ bắt quá, là một hài tử nhà nông bình thường ở một sơn thôn hẻo lánh. Về phần tiểu nữ hài vừa rồi, chính là muội muội hấn Phương Tiểu Sương.

Cổ ký ức này xẹt qua trong đầu, Phương Vân sợ ngây người. Hấn xoay đầu, lúc này mới đánh giá trong phòng.

Đây là một gian phòng đơn sơ, vách tường dùng bùn đất xây thành. Mái được lợp rơm. Gian phòng đơn sơ, nhưng rất sạch sẽ. Cửa sổ là dùng tay khoét thành, ánh mặt trời chiếu vào, hắt lên trên hố đất Phương Vân đang nằm.

Nơi này tất cả đều lộ ra vẻ đơn sơ như vậy.

Phương Vân chậm rãi gượng dậy, nâng chần mềm cũ rách trên người ra. Đi chậm chậm ra ngoài. Nơi này tất cả như xa lạ, lại như quen thuộc. Làm cho Phương Vân sinh ra một cảm giác như mộng như ảo.

Bên ngoài gian phòng, ánh nắng tươi sáng. Phương Vân đứng ở cửa, nhìn ra. Đây là một thôn xóm bình thường, rất là mộc mạc, đường đi thông suốt.

Một dòng sông êm đềm, từ mảnh rừng cây không xa chảy qua. Vài phụ nhân đang tẩy rửa ở bờ sông.

“Nhị oa tử, sớm đi đến nơi Lý tiên sinh nghe đọc sách vậy sao?”

Một thôn phụ đang giặt rửa, nhìn thấy Phương Vân xa xa. Đứng lên, trở người lại trêu đùa.

Phương Vân lắc đầu, không đáp lại. Nơi này tất cả còn vô cùng xa lạ. Hấn cũng không rõ ràng lắm, Thiên Địa Vạn Hóa Chung rốt cuộc đã đưa mình tới đâu. Trước khi rõ ràng mọi thứ, Phương Vân cũng không muốn nhiều lời.

Không ngờ, cử động lắc đầu này của Phương Vân, rơi vào trong mắt chúng thôn phụ này, lập tức dẫn ra một trận cười to.

“Vân nhi, ăn cơm thôi”.

Một tiếng kêu gọi từ phía sau truyền đến, Phương Vân quay người lại, thấy một phụ nhân diện mục hiền hòa, quần áo đơn giản, đứng trước cửa, mỉm cười nhìn mình.

Phương Vân ngẩn ngơ, theo bản năng đáp lại một tiếng.

Bữa ăn sáng là vài cái bánh bao, hết sức mộc mạc. Phụ nhân chào hỏi một tiếng, rồi tự rời đi.

Tất cả đều mông mông lung lung, tựa như thật mà không phải thật. Phương Vân không biết là phát sinh chuyện gì. Tự mình sao lại trở thành hài tử nhà nông bình thường, ở trong sơn thôn mộc mạc này. Cũng không rõ sao trong đầu mình có thêm một đoạn ký ức không thuộc về mình.

Bất quá, có một đoạn, hẳn rất tin tưởng. Hẳn chính là Phương Vân, không thuộc về nơi này.

Một cổ cảm giác ấm áp từ tay truyền đến, Phương Vân mới đột ngột hồi phục tinh thần lại. Không biết từ lúc này, trong tay mình đã cầm lấy bánh bao nóng hổi trên bàn.

Nhưng làm cho Phương Vân chú ý không phải chuyện này, mà là tay của mình. Một cánh tay non nớt của hài tử mười một, mười hai tuổi.

Trong lòng cả kinh tột cùng, rất nhanh, Phương Vân liền nghĩ đến một sự thật đáng sợ, thân thể này căn bản không phải của hắn, mà là thân thể của hài tử mười một, mười hai tuổi.

Ông.

Trong đầu Phương Vân kịch chấn, đầu óc mờ mịt. Mới vừa thức tỉnh, tinh thần hắn vẫn lâm vào một trạng thái mông dục, mê mê tỉnh tỉnh. Thẳng đến lúc này, mới phát hiện ra biến hóa đáng sợ như vậy.

“Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Rốt cuộc phát sinh chuyện gì?”

Trong đầu Phương Vân vô số tiếng sấm nổ tung, một mảnh hỗn loạn. Bất quá, hắn lập tức diêm tĩnh lại. Dưới huấn luyện lâu dài, hắn đã kinh qua các loại trạng thái đột ngột, phương pháp trấn tĩnh, cũng đã trở thành bản năng.

Trong lòng lãnh tĩnh, Phương Vân phát hiện. Có nhiều người bên cạnh mình, một lão lang thanh y, đang nắm lấy tay mình, trái phải bắt mạch.

“Lý Lang Trung, hài nhi của ta sao rồi?”

Một bên, phụ nhân quần áo mộc mạc nói.

Phương Vân nhất thời xuất thần, cư nhiên bên cạnh đi tới hai người.

Phương Vân suy nghĩ một chút, vẫn là tạm thời để ý nghĩ trong lòng, mở miệng nói:

“Vị phụ nhân này, ta nghĩ ngài làm người rồi. Ta cũng không phải hài tử của người”.

Việc cấp bách hiện tại, là phải tìm một nơi, an tĩnh lại, làm rõ một chút, rốt cuộc phát sinh chuyện gì. Phương Vân không muốn dây dưa cùng nhà nông này. Tâm niệm vừa động, Phương Vân liền phát ra một cổ chân khí.

Dưới tình huống trong thôn sơn mộc mạc này, không thể nào có cường giả võ đạo. Phương Vân chỉ cần hiển lộ ra một chút lực lượng bản thân, tự nhiên có thể đánh tan ý niệm trong đầu phụ nhân này. Mặc dù không biết, sao lại chiếm cứ thân thể hài tử nhà nông này, nhưng tất cả đã sinh, mặc dù có chút không đành lòng, nhưng Phương Vân cũng không nguyện ý để sai lầm tiếp diễn.

Song, trong ý thức, chân khí cương đại trào ra, hóa long hóa hổ cũng không phát sinh. Trong đan điền, yên tĩnh, trống rỗng, không có một chút chân khí.

Phương Vân trong nháy mắt lòng đã lạnh như băng, chìm đến đáy nước. Thân thể thay đổi còn không có gì, chỉ cần chân khí tu vi vẫn còn, thân thể võ giả liền có thể biến hóa, lớn nhỏ tùy tâm, trong nháy mắt là có thể biến trở về thân thể bản thân. Nhưng mà tất cả đều không còn rồi, vậy là hoàn toàn xong đời.

“Hắc hắc, ca ca lại bệnh rồi”.

Một giọng nói trẻ con từ cửa truyền đến, tiểu nữ hài xuất hiện lúc trước, đang ở trước cửa giả làm mặt quỷ với Phương Vân, vẻ mặt cực kỳ tinh quái.

“Huynh có phải muốn nói cùng Lý lão đầu với mẫu thân, huynh là Đại Chu gì đó, nhi tử Vương hầu gì đó hay không? Hắc, muội thì là công chúa đó. Lý tiên sinh đúng là không phải thứ tốt, dạy hư nhị ca....”

Một cảm giác cực độ kinh ngạc, cực độ hoang đường, giống như kinh lôi, đánh vào lòng Phương Vân. Lật đổ triệt để ý nghĩ trong lòng hắn.

Bên cạnh, khuôn mặt đầy nếp nhăn, lưng hơi cung Du Phương lang trung lắc đầu cùng phụ nhân, nhìn tiểu nữ hài tình quái kia, cũng không nói gì.

Lão lang trung liếc với phụ nhân bằng ánh mắt an lòng, sau đó cung người, mỉm cười nói:

“Phương tiểu ca, người nói người không phải hài tử của mẫu thân ngươi, là từ một thế giới khác đến. Vậy ta hỏi ngươi, người nói người là ai? Sao tới nơi này? Còn Đại Chu kia, là Đại Chu nào? Người là hài tử của vương hầu nào? Các người đã phát sinh chuyện gì? Người còn thân nhân nào...”

Lão lang trung hết vấn đề này đến vấn đề kia, mỗi một chuyện đều liên quan với thân thể của Phương Vân.

Phương Vân lắc đầu: “Vị lão nhân gia này, cũng không phải ta nói chuyện hoang đường. Chuyện này có nguyên nhân, thật ra ta vốn tên là Phương Vân, chính là Quân Quân Hầu của Đại Chu triều...”

Thanh âm Phương Vân đột nhiên ngừng lại, thanh âm càng lúc càng nhỏ, nhỏ lại càng nhỏ. Lần lượt từng khuôn mặt xẹt qua trong đầu hắn, vô cùng quen thuộc, nhưng không biết tại sao, lúc hắn muốn nói ra khỏi miệng. Phương Vân lại không nói ra tên bọn họ được. Càng đáng sợ là, Phương Vân cảm thấy, những thứ vốn phải là ký ức chân thật của hắn, đã không còn như xưa, trở thành mơ hồ, hơn nữa còn cực kỳ xa xôi, xa xôi đến mức giống như trong mộng, rồi dần dần biến thành trống rỗng.

Đến cuối cùng, trong đầu Phương Vân, chỉ còn lại một ký ức. Thuộc về một thiếu niên ở sơn thôn, tên là Phương Vân.

Hắn có thể nhận ra lang trung trước mắt, nhận ra phụ nhân, nhận ra tiểu muội, nhận ra căn nhà, nhận ra từng ngõ ngách trong thôn. Nhớ tới Lý tiên sinh đến từ ngoài thôn, ẩn cư trong thôn, kể chuyện ình. Nhớ tới mình thường xuyên đến chỗ hắn nghe hắn kể. Nhớ tới trước đó không lâu, Lý tiên sinh kể chuyện xong, lưu hắn lại ăn một bữa cơm, sau lúc trên đường về nhà, đột nhiên ngã xuống, bất tỉnh đi...

Hắn có thể nhớ đến rất nhiều, rất nhiều chuyện, nhưng thứ duy nhất không rõ, chính là trí nhớ chân chính của hắn....

827. Chương 828: Nghiền Nát

Tay chân Phương Vân lạnh lẽo... Loại cảm giác bất hảo này, bao phủ trong lòng. Hắn biết, chính mình tựa hồ đã đánh mất thứ trọng yếu nhất. Nhưng khó có thể ngăn cản loại biến hóa này.

“Rốt cuộc phát đã sinh cái gì? Thiên Địa Vạn Hóa Chung, đi rồi, ta còn nhớ rõ Thiên Địa Vạn Hóa Chung. Ta còn nhớ rõ, ta bị áp buộc vào.”

Phương Vân còn nhớ rõ duy nhất, chuyện đã xảy ra trước khi bước vào nơi này. Hơn nữa phần trí nhớ đó, không có chút dấu hiệu phai nhạt đi.

Hắn muốn triệu hoán Thiên Địa Vạn Hóa Chung trong cơ thể, nhưng mà giống như chân khí cường đại đột nhiên biến mất. Thiên Địa Vạn Hóa Chung đồng dạng biến mất vô ảnh vô tung.

“Thế nào?” Lão lang trung gương mặt cười tủm tỉm, trong ánh mắt, có chút vẻ cười: “Ngoại trừ Đại Chu triều gì đó, vương hầu gì đó, người còn nhớ rõ chuyện gì? Không nhớ rõ sao? Nếu người thực là người đến từ nơi đó, sao có thể lại không biết, địa phương sinh sống của mình ở đâu?” ”

“Vân nhi, nghe lời của mẫu thân. Từ nay về sau không tới chỗ của Lý tiên sinh nghe chuyện nữa. Người như vậy, làm ầu thân thật lo lắng.”

Phụ nhân bên cạnh quan tâm nói.

“Hi hi.”

Tiểu nữ hài cũng mỉm cười, trong thanh âm tràn ngập sự ranh mãnh: “Nhị ca, hay là huynh muốn lừa dối. Bất chúc đại ca đi theo phụ thân làm việc đi. Sơn thôn cũng không tệ mà!”

“Khanh khách, hai oa tử, thím cũng đã sớm nói. Tiên sinh đọc sách kia không phải thứ tốt gì. Mỗi ngày chỉ biết mộng tưởng hão huyền, kể chuyện có thể có cơm ăn sao?”

Một người phụ nhân, thân hình hơi béo, bên cạnh đi theo vài thôn phụ, trước sau tiến lại: “Đại muội tử, ta cho ngươi một số trứng chim nè...”

Những thôn phụ này, đi tới, cũng vây bên cạnh Phương Vân. Tít ta tít tít, vẻ mặt trêu chọc.

Thanh âm của mọi người, hỗn loạn truyền ra, dừng mãnh tiến vào trong đầu Phương Vân. Bọn họ nói ra một sự thật. Tất cả ký ức trước kia của Phương Vân, cũng chỉ là một giấc mộng, một mộng tưởng hão huyền không chân thật.

Phương Vân chỉ cảm thấy đầu như nổ tung, đủ loại hình ảnh, đủ loại biến hóa, các loại nghi hoặc, các loại khó hiểu, đồng loạt nảy lên trong lòng. Đến cuối cùng, tất cả thanh âm ở trong đầu, đã rút thành âm phù không có chút ý nghĩa, tựa hồ có ngàn vạn thanh âm đồng loạt truyền ra.

Chân thật, hay là hư ảo... không ngừng biến chuyển trong đầu.

Phương Vân hai mắt chớp động, bỗng nhiên nhắm lại. Hắn muốn xem ký ức là chân thật, hay là hư ảo. Nếu là hư ảo, hắn không có khả năng nhớ rõ bản thân có Thiên Địa Vạn Hóa Chung, thậm chí còn có thể nhớ rõ mỗi một năng lực của Thiên Địa Vạn Hóa Chung.

Hắn thậm chí có thể vừa nhắm mắt, vừa kể ra.

Nếu tất cả chuyện này, đều là hư ảo, vì sao tin tức của trí nhớ trước, cùng với ký ức lúc này lại rõ ràng như thế?

Nghĩ tới đây, trong lòng Phương Vân đại định, nhanh chóng tỉnh táo lại. Bản năng được rèn luyện lâu dài kia, cùng năng lực tự hồi cường đại, nhanh chóng chiếm cứ thượng phong.

“Chân khí đã không có, thân thể cũng không phải thân thể trước kia. Tất cả lúc trước, tựa hồ đều là hư ảo. Chỉ có trước mắt mới là chân thật ...”

Phương Vân nhanh chóng suy tư: “Nhưng mà tất cả chuyện này có rất nhiều sơ hở. Phần ký ức này, thật sự quá tốt, mà càng tốt thì sơ hở càng nhiều. Cứ nhiên từ nhỏ đến lớn, mọi thứ không bỏ sót, toàn bộ đều có thể nhớ rõ.”

Một người cho dù là thông minh mức nào, cũng không có khả năng nhớ rõ mọi chuyện từ nhỏ đến lớn. Đặc biệt, đây chỉ là một thiếu niên sơn thôn bình thường.

Tồn tại trong tối tăm đó, cung cấp cho Phương Vân một phần tin tức. Mà ngay cả chuyện tình hai ba tuổi, cũng có thể nhớ rõ rành mạch.

Chuyện này đối với một người bình thường mà nói, thật sự là rất rất không tầm thường. Ít nhất, đối với một người thiếu niên, không có năng lực, thích mộng tưởng hão huyền, thích nghe Lý tiên sinh kể chuyện mà nói, không tầm thường!

Thanh âm trong tai, như trước cuốn cuộn tiến vào. Phương Vân trong lòng đã định, bỗng nhiên mở mắt ra: “Đủ rồi!”

Bất thành linh hét to, khiến cho cả phòng yên tĩnh lại. Mọi người giật mình nhìn Phương Vân.

Phương Vân thân hình vẫn non nớt, nhưng ánh mắt lại trầm ổn mà kiên định: “Ta không biết, tất cả là phát sinh chuyện gì. Nhưng ta chính là ta, ta chính là Phương Vân...”

Phương Vân trong đầu càng ngày càng rõ ràng... Phần ký ức vốn biến mất, biến thành ký ức trống rỗng, dần dần thức tỉnh. Tâm linh nghiền nát, ký ức vỡ tan, di động hiện ra, ánh mắt Phương Vân càng thêm sáng ngời: ”

“Ta chính là thứ tử của Phương gia, Quan Quân Hầu Đại Chu!”

Cuối cùng âm thanh khí phách vang ra. Một cơn sóng nổi dậy, từ sâu trong đầu, vô số mảnh vỡ ký ức, rẽ sóng mà ra, đều hiện lên.

Phương Vân nói xong câu đó, liền không hề để ý tới sự kinh ngạc của lang trung, sự thất vọng của phụ nhân, hành động che miệng của tiểu muội....Mí mắt khẽ động, lại nhắm lại.

Lúc này đây, Phương Vân lấy ra bút, huy vũ trên bàn gỗ. Hắn kiệt lực dùng sức... Cổ cổ đau nhức từ trên ngón tay truyền đến, nhưng Phương Vân tựa hồ không hề cảm thấy, cả ngón tay bị vụn gỗ đâm vào, chảy ra đầy màu, đều không cảm thấy.

Ngón tay của hắn, chỉ y theo trí nhớ trong đầu, vũ động ở trên bàn gỗ. Dưới thanh âm vũ động, chẳng biết khi nào, tất cả yên tĩnh lại.

Thiên địa lúc đó, giống như chỉ còn lại có Phương Vân đang huy động ngón tay.

Cuối cùng một bút hạ xuống, Phương Vân rốt cục mở mắt ra. Nhìn chăm chú trước người. Ở trên bàn gỗ bình thường này... một chiếc chuông vàng, tràn đầy họa văn chất gỗ, hiện ra ở trước mắt Phương Vân.

Trên chuông nhỏ, thiên, nguyệt, thần, sơn, xuyên, cây cỏ, mộc, diêu, ngư, trùng đều bày ra, trông rất sống động.

Ông!

Ngay sát na chiếc chuông thành hình thể, hư không chấn động, một thanh âm truyền qua tầng tầng không gian, như trút được gánh nặng, truyền vào trong đầu Phương Vân:

“Chủ nhân, rốt cục tìm được người rồi ...”

Hư không nghiền nát, vỡ tan tành, thôn trang, lang trung, phụ nhân, bàn gỗ...Tất cả mọi thứ, toàn bộ dập nát. Ý thức của Phương Vân, giống như một khối Thiết Thạch, chìm vào đáy nước... Rốt thẳng xuống, cuối cùng rốt cục lực lượng quen thuộc, thân thể quen thuộc...khôi phục bình thường.

“Ông!”

Phương Vân mở to mắt, phát hiện chính mình đang ở trong một chiếc tù xa. Xung quanh hai hàng giáp sĩ hộ tống. Phương Vân lắc lắc đầu, thoáng đứng dậy. Dưới chân một bước, chỉ nghe “ầm” một tiếng, tù xa trong nháy mắt tứ phân ngũ liệt, chiếc cổng kỳ dị trên tay, dùng để cấm chế chân khí phạm nhân, cũng bị chấn vỡ. truyện copy từ

Lấy tu vi của Phương Vân, loại khóa cấm chế này, sao có thể cấm chế được chân khí của hắn.

“Hô!”

Thân hình nhoáng lên, Phương Vân lập tức gượng thân dậy, bay lên trời cao.

“Không hay, phạm nhân chạy trốn!”

“Dám chạy trốn, muốn chết!”

Bốn phía tù xa... trập trập cường giả phóng lên trời. Trong những giáp sĩ hộ tống, cư nhiên có cường giả cấp bậc Thiên Tượng. Làm cho Phương Vân nhìn bằng cặp mắt khác. Chỉ có điều, võ giả cấp Thiên Tượng, ở trong mắt người thường, có lẽ tu vi cực cao. Nhưng đối với Phương Vân mà nói, căn bản không đáng liếc nhìn.

”Phanh!”

Phương Vân ở giữa không trung, quay đầu. Chỉ một ánh mắt, vài tên cường giả Thiên Tượng cấp, chát chát chát, liên tiếp bắn ra ngoài, té lăn trên đất.

Chênh lệch song phương quá lớn, Phương Vân chỉ phóng ra một chút uy áp võ đạo, những người này liền thừa nhận không được. Miệng phun máu tươi, giống như bị đá lên mặt đất, không thể động dậy.

“Trở về nói cho hoàng thất, ta không phải người hắn muốn tìm.”

Phương Vân cũng không làm đến cùng, đối với những giáp sĩ bình thường này, hắn cũng không để vào mắt. Nói xong câu đó, Phương Vân lập tức phóng thân đi, bay về phía trời cao.

Lúc này ý thức hắn trở về cơ thể, một lần nữa nắm giữ thân thể. Rất nhiều sự tình, không cần nói rõ, từ trong hư không mờ mịt lộ rõ chân tướng.

“Chủ nhân, cuối cùng ý thức ngươi cũng trở về cơ thể. Ta ở trong hư vô, tìm tòi đã lâu. Mới tìm được nơi chứa ý thức của ngươi.”

Lúc này Thiên Địa Vạn Hóa Chung mới mở miệng nói.

“Tất cả là chuyện gì xảy ra, toàn bộ nói cho ta biết.”

Phương Vân ngồi xếp bằng ở trong hư không, mở miệng nói. Hắn mặc dù có thể từ trong hư không hấp thu ra những tin tức này, nhưng về sơn thôn trước đó, cũng không hấp thu ra tin tức gì.

Thiên Địa Vạn Hóa Chung trầm mặc một lát, tựa hồ là đang tự hỏi nên nói như thế nào.

“Pháp khí Tap Tượng này của Thủy Ma tông, phi thường cường đại. Chúng ta căn bản không phải đối thủ, điểm ấy, ngươi cũng biết.”

Thiên Địa Vạn Hóa Chung nói.

Phương Vân gật gật đầu. Lúc ấy trước Thủy Ma Nguyên Thư có mãnh hổ, sau có truy binh của Trung Cổ Minh, trước sau đều là đường chết. Có thể nói nguy hiểm cực kỳ.

“Lúc ấy bất đắc dĩ, ta mới lợi dụng toàn bộ năng lượng, đem chủ nhân mang vào cửa nội thể giới của Thủy Ma Nguyên Thư. Đây cũng là phương pháp bảo vệ tính mạng của chúng ta. Pháp khí Tam Tượng bản thân rất cường đại, Thủy Nguyên Ma Thư càng cường đại hơn so với pháp khí khác rất nhiều. Bên trong nó, đã không đơn giản là không gian, mà là một thể giới mệnh mệnh. So với Minh Vương thể giới mà chúng ta trải qua trước kia, còn muốn lớn đầy đủ hơn.”

Thiên Địa Vạn Hóa Chung đem chuyện tình mà mình biết, nhẹ giọng nói: “Chủ nhân hiện tại ý thức đã trở về cơ thể. Cũng có thể đã nhận ra. Thể giới này, đối với sinh vật tiến vào trong, có tác dụng đồng hoá rất mạnh. Tất cả sinh vật tiến vào trong đó, nếu không phải ý chí phi thường cường đại, ý niệm phi thường kiên định. Thực rất dễ bị đồng hóa trong đó, nhận thức bản thân trời sinh đúng là người trong thể giới này. Cuối cùng, trở thành một bộ phận của thể giới đó.”

“Thời điểm chúng ta mới vừa tiến vào, liền tiến vào một luân hồi bàn. Đó là chuyện mọi sinh vật phải trải qua. Ý thức chủ nhân vừa tiến vào trong đó, lập tức đã bị bài trừ ra ngoài. Thủy Ma Nguyên Thư thật sự quá cường đại, điểm này, cả ta cũng ngăn cản không được. Hơn nữa, lại dễ dàng bị nó phát hiện. Cơ hội duy nhất của chúng ta, chính là hy vọng ý niệm của chủ nhân đủ cường đại, sẽ không bị thể giới này đồng hóa.” ”

Sau đó, ta liền lợi dụng liên lạc tinh thần cùng chủ nhân, tác động vào linh hồn của chủ nhân. Hi vọng mang ý thức của chủ nhân trở về. Bất quá, Thủy Ma Nguyên Thư đưa chủ nhân đến đâu, ta cũng không biết. Ta chỉ có thể cảm giác, Thủy Ma Nguyên Thư, có một tầng thể giới tinh thần, đó là tầng thể giới thứ nhất của Thủy Ma Nguyên Thư. Nếu sinh vật có ý chí lực không đủ cường đại, đầu tiên sẽ bị đồng hóa vào trong đó. Trở thành một bộ phận trong đó, vĩnh viễn ở trong luân hồi...”

828. Chương 829: Vô Lượng Ma Vực

829. Chương 830: Thời Gian Lưu Tốc

830. Chương 831: Chính Ưc Sinh Linh

Phương Vân không có thiên địa vạn hóa trung, nhưng cảm nhận về thời gian vẫn rất mãnh liệt, có điều, hắn lại có thể từ trên tốc độ lưu chuyển của chân khí bản thân mà cảm nhận được thời gian của nơi này và Trung Thổ Thần Châu có khác biệt.

“Thời gian nhanh gấp năm mươi lần. Xem ra, chúng ta trong khoảng thời gian ngắn tạm thời không cần phải ra ngoài. Đây cũng là một nơi cực tốt để tu luyện võ đạo. Hơn nữa, không cần tiêu hao năng lượng ngoài định mức.”

Phương Vân thầm gật đầu trong lòng.

Thời gian lưu tốc của không gian trong thiên địa vạn hóa chung so với nơi này thì nhanh hơn nhiều. Nhưng loại thời gian gia tốc này cần tiêu hao năng lượng ngoài định mức rất nhiều. Hiệu quả của thời gian gia tốc càng lớn thì năng lượng tiêu hao càng nhiều.

Lần này chiến đấu với chiến thần A Lạp Cổ Ba Nhĩ của Man tộc, năng lượng của Hư không quả thực đã hoàn toàn tiêu hao, chỉ còn lại một bộ phận năng lượng cướp đoạt được từ bên trong Tà thần chi hồ tam tượng pháp khí.

Bộ phận năng lượng này cũng không nhiều.

Thời gian lưu tốc trong Thủy ma nguyên thư có hiệu quả gấp năm mươi lần, điểm này cũng là thu hoạch bất ngờ của Phương Vân. Chỉ cần có thể lợi dụng thật tốt, bị cuốn vào trong Vô lượng ma vực cũng chưa chắc không phải là một kỳ ngộ cực tốt.

Ít nhất, những năng lượng cần thiết để gia tốc thời gian không cần Phương Vân phải trả. Phần tiện nghi tự dừng mà có này không chiếm thì uống.

Tào Thu Đạo đi không lâu, một con khôi lỗi mà Phương Vân phải đi cũng lần lượt quay lại.

“Tham kiến chủ nhân.”

Mọi người bước vào trà lâu, lần lượt hành lễ.

“Ừ, thu hoạch thế nào.”

Phương Vân hồ hững hờ.

Rất nhanh, một bản đồ của Vô Lượng ma vực liền hiện ra trước mặt Phương Vân.

Địa quốc này là từ một địa phương tên là Hồng Mông hiên, tương tự như tụ bảo các trên Trung Thổ Thần Châu.

Được dâng lên cùng tám bản đồ này còn có một tạp phiến màu bạch kim, chính là Hồng Mông hiên phân các của Vân Mộng quốc này nhìn thấy một khôi lỗi của Phương Vân thực lực cường đại, sử ra thuật lung lạc.

Trong những thứ sưu tập được khác còn có rất nhiều tin tức, lớn thì là về các quốc gia ở xung quanh, nhỏ thì là phong tục tập quán của một nước một nơi nào đó, đều thu thập cả. Có điều những thứ này đối với Phương Vân thì không có chỗ dùng gì, tất nhiên là hắn không thèm chú ý.

Bản đồ rất lớn, bày ra trên cái bàn uống trà màu đỏ, đây là một tấm bản đồ vẽ tay, giá trị không nhỏ. Là một khôi lỗi trong đó, cầm nguyên pháp khí để đổi.

Phương Vân thay một chén trà, chăm chú nghiên cứu tám bản đồ của Vô lượng ma vực này.

“Yêu tộc!”

Phương Vân nhìn chằm chằm vào một khu vực nào đó trên bản đồ, nhíu mày nói. Đây là hơn mười quốc gia lân cận, nhưng toàn bộ đều bị yêu tộc thống trị. Điều này ở Trung Thổ Thần Châu là chưa từng có.

Thứ mà Phương Vân chú ý không phải là cái này, mà là trong Vô lượng ma vực, không ngờ lại lại thực sự có yêu tộc.

“Thủy ma nguyên thư không ngờ lại to gan như vậy, để làm hoàn chỉnh thế giới này, không ngờ lại vào Mãng hoang bắt cóc yêu tộc.”

Phương Vân nhíu mày, Thủy ma nguyên thư chỉ là một kiện tam tượng pháp khí chứ không phải là thần khí, vẫn không có năng lực có thể tự dừng sáng tạo ra yêu tộc cường đại.

Phương Vân có thể khẳng định, nhóm yêu tộc đầu tiên xuất hiện trong thế giới này nhất định là bắt cóc từ Mãng hoang. Vấn đề là Mãng hoang có Vạn Cổ Thanh Thiên đại đế tọa trấn, Thủy ma nguyên thư không ngờ lại lớn gan tới mức này, tới Mãng hoang bắt cóc yêu tộc.

Thế giới của Vô lượng ma vực, thời gian lưu tốc so với bên ngoài thì nhanh hơn năm mươi lần. Ấn chiếu theo thời gian mà tính, ở bên ngoài trôi qua một ngàn năm thì nơi này đã qua năm vạn năm. Khoảng cách lớn như vậy, đủ để nhóm yêu tộc thừa thốt đầu tiên này sinh sôi nảy nở ra với một con số khổng lồ, tổ thành một thế lực quốc gia.

Phương Vân trầm mặc không nói gì, trong lòng như đang nghĩ ngợi gì đó. Thế giới này, tựa hồ đã thành một nơi thí nghiệm của Thủy ma nguyên thư, hoặc có thể nói là của Thủy Ma tông.

Ở góc tây bắc của bản đồ, có một khu vực cực kỳ rộng lớn, là dùng màu đỏ để đánh dấu, đánh dấu sự nguy hiểm cực độ, còn đâu không ghi chép thêm một chữ nào.

“Địa phương này cần phải thăm dò một phen, muốn rời khỏi Vô lượng ma vực thì trước tiên cần phải hiểu rõ về thế giới này mới được.”

Rời khỏi trà lâu, Phương Vân tìm một khách sạn để ở.

Đánh một trận với Man tộc A Lạp Cổ Ba Nhĩ, Phương Vân cuối cùng cũng kiến thức được tuyệt học hạch tâm của cổ đế Nghiêu. Cái này rất có lợi cho sự tiến triển về kinh nghiệm võ đạo của Phương Vân.

“Thế kỷ vương đạo quyền”, loại tuyệt học khoáng thế này không thể chỉ thông qua một trận chiến đấu đơn giản là có thể lĩnh ngộ ra được. Có điều Phương Vân đã có Đế Nghiêu vương đạo quyền, có một tuyệt học này làm cơ sở, đối với Thế Kỷ vương đạo quyền lập tức có thể ngộ sâu hơn. Hơn nữa, Phương Vân cũng không chuẩn bị phục chế quyền pháp của A Lạp Cổ Ba Nhĩ.

Quyền pháp của A Lạp Cổ Ba Nhĩ, ma khí cuộn cuộn, yêu mị hoành hành, thượng cổ đại đế chính khí đường hoàng như thế nào chứ, A Lạp Cổ Ba Nhĩ tuy là hậu duệ của Đế Nghiêu, nhưng trong mắt Phương Vân, cho dù là gã có được tâm pháp võ đạo hoàn chỉnh nhất, nhưng cũng không thể lĩnh ngộ được vương đạo, nhân từ chí tâm của thượng cổ đại đế, cũng không thể nào phát huy ra được uy lực chân chính của Thế Kỷ vương đạo quyền.

Mất đi vương đạo chí tâm, cái mà A Lạp Cổ Ba Nhĩ đánh ra đã không còn được tính là Thế Kỷ vương đạo quyền chân chính nữa rồi. Dạng quyền pháp này, từ ban đầu đã sai, cho dù là Phương Vân học được thì cũng không thể nào là Thế Kỷ vương đạo quyền chân chính.

“Thế đạo vô thường, trong dòng thác thời gian, bất kể là thứ gì cũng đều có thể thay đổi. Thượng cổ Ngũ Đế uy nghiêm, đường hoàng cỡ nào, nhưng cách mấy vạn năm rồi, vinh quang của Ngũ Đế hoàn toàn vẫn lạc hết rồi.”

Phương Vân nhớ lại chuyện đại hoàng tử A Dịch Quả, thân là hậu duệ của Ngũ Đế, nhưng lại đi cướp đoạt nữ tử. Vinh quang của đại Đế Cốc nhất mạch, ở trên người hậu duệ của ông ta đã triệt để biến mất. Còn đại Đế Nghiêu, hiện giờ nghĩ tới, Man tộc chiến thần đó rõ ràng là hậu duệ của Đế Nghiêu, nhưng hẳn rõ ràng không thể lĩnh hội được nhân giả vương đạo chí tâm.

Biên hoang chinh chiến hiện nay, hậu duệ của các vị đại đế cũng bị cuốn vào trong đó. Ngũ đế từng mang tới sự kiêu ngạo vô hạn cho trung thổ, che chở cho thần châu mà hiện giờ con cháu của họ lại chỉ chăm chăm dấn dẫm dị tộc, công đánh trung sĩ.

Điều này đối với Ngũ Đế thượng cổ mà nói, không thể không nói là một sự trào phúng cực lớn.

Phương Vân lắc đầu, nhắm mắt chìm vào trong tu luyện. Ở sâu trong đại não mô phỏng lại tình cảnh giao thủ với A Lạp Cổ Ba Nhĩ, cả quá trình chiến đấu được chiếu chậm lại, mỗi một chi tiết đều được phóng đại trong mắt Phương Vân.

Thế kỷ vương đạo quyền của A Lạp Cổ Ba Nhĩ đã không được tính là Thế kỷ vương đạo quyền chân chính, vậy thì để môn tuyệt học của thượng cổ đại đế này lại một lần nữa phát ra ánh sáng ở trong tay ta đi.

Phương Vân trầm nghĩ trong lòng, rồi lập tức chìm vào trong sự trôi chảy vô hạn.

Thôi diễn trong ý thức, căn bản là không nói tới thời gian, quan trọng là vấn đề một phần cơ duyên và đốn ngộ. Thế Kỷ vương đạo quyền vốn đã không thể thôi diễn ra được, nhưng đối với Phương Vân mà nói, chỉ cần linh ngộ được tinh thần của Đế Nghiêu, vậy thì môn tuyệt học này chính là Thế Kỷ vương đạo quyền chân chính.

Thời gian chậm chậm trôi qua, Phương Vân mỗi ngày cơ hồ đều không ra khỏi cửa nhà. Nếu là ở trung thổ, tất nhiên sẽ dẫn tới hiểm nghi, có điều ở đây, tông phái hoành hành, không có ai hỏi tới.

Thôi diễn vô đạo là quá trình cực kỳ gian nan, hơn nữa còn chậm chạp. Cho dù Phương Vân ở phương diện này có thiên tư, hơn nữa cũng từng thôi diễn Lạt Khách chi đạo, nhưng điều này không có nghĩa là hẳn có thể trong thời gian ngắn dễ dàng ngộ ra Thế Kỷ vương đạo quyền.

Đây dấu sao cũng là tuyệt học khoáng thế mà nhờ đó đại Đế Nghiêu từng xưng bá một thời đại.

Cũng không biết qua bao lâu, Phương Vân đột nhiên bị khí tức chiến tranh đậm đặc không tan đi được, không đâu không có ở trong hư không làm tỉnh dậy.

“Đây là chiến tranh quân đội quy mô lớn!”

Phương Vân chăm chú nghe ngóng, cảm thụ một lúc. Lập tức cảm thấy ở địa phương cách nơi này hơn hai ngàn dặm, đang có một trận chiến quy mô lớn. Trận chiến này đã trì hoãn mấy ngày rồi, tin tức sát phạt thảm liệt, thậm chí còn một đường truyền tới nơi này.

Trong lòng Phương Vân khẽ động, đột nhiên nghĩ tới trước khi Tào Thu Đạo đi có nhắc tới chiến tranh.

“Là Vân Mộng quốc!”

Thân hình của Phương Vân nhoáng lên, lập tức biến mất. Chinh chiến thế tục của thế giới này hẳn vẫn là lần đầu tiên gặp được, nói sao cũng phải đi cảm thụ một phen.

Ở phía đông Vân Mộng quốc là một bình nguyên rộng rãi, loại địa phương này vốn nên có bộ dạng rậm rạp xanh tươi, chim bay cỏ mọc, nhưng hiện tại lại là một mảng hoang vu.

Qua nhiều lần chiến tranh, khiến cho thổ địa của nơi này biến thành màu nâu đỏ, mà chiến tranh liên miên không ngừng, từng đợt binh sĩ không ngừng giẫm đạp, khiến cho cây cỏ ở nơi này cho dù là có thi thể và máu thịt nuôi dưỡng cũng không thể nào thuận lợi sinh trưởng. Từng mảng từng mảng, từ gốc tới cành đều bị đạp chết.

Khi Phương Vân tới nơi này, chỗ nào cũng là qua kích gây và từng cỗ thi thể. Quân đội đại biểu cho Vân Mộng quốc đang cùng quân đội của Đại La quốc âm thầm chém giết.

“Khí tức tử vong cường liệt quá!”

Phương Vân vừa xuất hiện trên tầng mây, lập tức cảm thụ được khí tức tử vong đậm đặc, không chỗ nào là không có. Cũng không biết trải qua bao lần chiến tranh mới có thể tạo thành khí tức tử vong đậm đặc như vậy.

Thế giới ở đây, không nghi ngờ gì nữa là nơi mà người của tà phái, ma đạo thích nhất. Ở triều Đại Chu cấm tuyệt người trong tông phái lợi dụng thi khí, tử khí để tu luyện tà công. Một khi xuất hiện, tất bị cường lực tập nã. Vì ngại vũ lực của triều đình nên người trong tông phái không dám quá càn rỡ.

Nhưng ở đây, rõ ràng là không tồn tại loại cấm kỵ này. Nếu không phải một khi tiến vào thế giới này lập tức sẽ phải chịu ảnh hưởng của thế giới đồng hóa chỉ lực không đâu không có, vậy thì nơi này tất nhiên sẽ thành thiên đường của tà, ma lương đạo trung thổ, sợ rằng sẽ có một lượng lớn người trong ma đạo sẽ ủa tới nơi này.

Phương Vân nhìn cảnh tượng thảm liệt sát phạt ở phía dưới, trong lòng rung động, hẳn có một môn Vạn cổ tà để quân lâm thuật, vừa hay có thể lợi dụng chiến tranh ở nơi này, tế luyện một phen.

Thế giới này chỉ là Thủy ma nguyên thư sáng tạo ra, người ở bên trong cũng không phải là người của Trung Thổ Thần Châu, hơn nữa cái bị lợi dụng là sinh mệnh đã tử vong trong chiến tranh, Phương Vân cảm thấy không có gánh nặng gì cả.

Tà đế kêu gọi, vạn tà quy phụ!

Thân hình của Phương Vân rung lên, một pho hư ảnh đế vương mơ hồ, bá đạo vô song, vạn cổ cường hoành, bám ở sau lưng Phương Vân.

“Hô!”

Pho Vạn cổ tà đế này hiện thân, sát khí, thi khí cường liệt sản sinh trong chiến trường liên miên bất tuyệt ủa vào trong pho hư ảnh tà đế này.

Bình quân cứ năm trăm người chiến tử, khí tức tử vong sản sinh ra liền có thể ngưng kết thành một cỗ bạch cốt yêu linh, dung nhập vào pho tà đế này, dùng uy năng của bản thân, khai mở Hư ảnh thể giới trung.

Vạn cổ tà đế quân lâm thuật là tuyệt học mà Phương Vân có được từ Chinh tiêu đại quân phó thống lĩnh Mạnh Vô Thương. Song ngay cả vị truyền nhân của tà đế này cũng không thể thôi diễn Vạn cổ tà đế quân lâm thuật tới cảnh giới viên mãn.

Môn tuyệt học tà đạo này hào xưng là cần một trăm tám mươi vạn bạch cốt yêu linh mới có thể đạt tới viên mãn. Ấn chiếu theo bình quân năm mươi người chiến tử thì sản sinh ra một pho bạch cốt yêu linh mà tính, ít nhất cần khí tức tử vong của chín ức sinh linh mới có thể khiến môn tà đạo ma công này đại viên mãn.

Chín ức sinh linh, đây căn bản không phải là nhiệm vụ có thể hoàn thành trong mấy trăm năm, mấy vạn năm, mà cần sự tích lũy của đời này sang đời khác. Cho nên cho dù là Mạnh Vô Thương ở trong thời gian dài cũng không thể hoàn thành sự tích lũy này. Đặc biệt là thời đại cận cổ, triều đình vô cùng cường thế, căn bản không thể cho phép tử thương với quy mô lớn như vậy.

Cho nên, thời đại cận cổ, Vạn cổ tà đế quân lâm thuật của Mạnh Vô Thương cơ hồ là không có tiến triển gì.

Hiện giờ, trong Vô lượng ma vực, rõ ràng là nơi cực giai để hoàn thành Vạn cổ tà đế quân lâm thuật.

831. Chương 832: Cửu Tử Thi Ma Tông

A!

Tiếng hét thê lương vang vọng trong không trung, khí lưu màu xám cuộn cuộn trong thương khung. Những khí tức tử vong này ở trong mắt người bình thường là không tồn tại, nhưng đối với những võ giả dựa vào chân khí để tu luyện võ đạo mà nói thì đây quả thực là một thiên đại trân bảo không thể chán thực hơn.

Từng dòng linh hồn đã chiến tử dập dờn ủa vào sau Phương Vân, trong thân ảnh tà đế cao to, mỗi năm trăm linh hồn của chiến sĩ tụ hợp lại liền hóa thành một bạch cốt yêu linh.

Những bạch cốt yêu linh này không có da, không có máu thịt, chỉ có kết cấu xương thuần túy. Ở khớp xương của chúng đều mọc ra gai xương, giống như là mũi nhọn, lộ ra vị đạo dữ tợn.

Những bạch cốt yêu linh này vừa thành hình, lập tức tụ tới dưới đế vương cơ tọa của vạn cổ tà đế, giống như là vệ sĩ trung thành nhất, bảo vệ xung quanh tà đế. Ở bên dưới cơ tọa của vạn cổ tà đế, đã tụ thập tám vạn bạch cốt yêu linh, đó chính là bốn ngàn vạn sinh linh. Ở trong mắt Phương Vân, đây là một con số bất khả tư nghị, bởi vì ở thời đại cận cổ, đây cơ hồ là điều không thể. Căn bản không thể nào có bốn ngàn vạn sinh mệnh để hấn thu thập.

“Tên gia hỏa Mạnh Vô Thương này nhất định còn có cách gì khác để sưu tập sinh linh, tế luyện tà đế. Nếu không, cho dù là hấn tham gia nhiều lần chinh phạt tông phái thì cũng không thể khiến hấn tiêu diệt được tới bốn ngàn vạn thương sinh.”

Phương Vân trong lòng thầm nghĩ, bốn ngàn vạn sinh linh, e rằng là linh hồn mà Mạnh Vô Thương từ thượng cổ tới hiện tại, qua vô số năm, khổ cực sưu tập được.

Con số khổng lồ này, không phải là một năm, một trăm năm, một ngàn năm là có thể hoàn thành được. Ít nhất cũng cần năm ngàn năm thời gian mới có thể thu thập được con số khổng lồ như vậy. Phải biết rằng, trong thiên địa này không phải chỉ là một mình tà tu là Mạnh Vô Thương, Mỗi một thời đại hắc ám, tất nhiên sẽ có nhiều tu sĩ tà đạo đi sưu tập những khí tức tử vong này.

Mạnh Vô Thương có thể từ đó được chia một chén canh, đã là khá giỏi rồi.

Từng pho bạch cốt yêu tinh không ngừng tụ tập ở trong thế giới hư ảo bao bọc Vạn cổ tà đế. Phương Vân dùng ý thức quan sát một cái. Vân Mộng quốc và Đại La quốc mỗi bên xuất động mấy chục vạn kỵ binh, bộ binh và cung thủ.

Đây là con số khá kinh người, phải biết rằng, Vân Mộng quốc chẳng qua chỉ là một quốc gia rất nhỏ mà thôi. Thật ra mà nói còn chỉ được tính là một phiên quốc, thuộc quốc. Một lần chiến tranh có thể động viên được mấy chục vạn binh sĩ đã là khá kinh người rồi.

Phương Vân chậm rãi phát tán Tà đế chân khí ra, nhân số hiện tại giao chiến ở khu vực này tổng cộng khoảng tám mươi vạn, nhưng dưới sự chiến tranh kéo dài qua năm rộng tháng dài, bên dưới mảnh đất của nơi này sớm đã tích lũy một lượng lớn thi thể.

Mười pho, hai mươi pho, năm mươi pho, một trăm pho.

Khi Phương Vân ngưng luyện bạch cốt yêu linh, đột nhiên có một tiếng quát truyền tới: “Hừ, yêu nhân phương nào, người lớn gan thật, chẳng lẽ không biết nơi này là tông vực của Cửu tử thi ma phái ta ư? Không ngờ lại dám ở đây tu luyện tà công!”

Một tiếng rống truyền vào tai, chân khí tà đạo cuộn cuộn, hóa thành cầu vòng kinh thiên, xuyên qua cả ngàn dặm, phá không mà tới. Trong nháy mắt, mây dày tiêu tán, một tà đạo sắc mặt trắng bệch, trên tay mọc lông trắng xuất hiện trước mặt Phương Vân.

Tên vô giả tà đạo này tóc đen như mực, buộc thành búi, hang hàng lông mày xé lên, bộ dạng giận dữ tóc gáy.

Cảnh giới Thiên Trùng tam phẩm, nhưng thực lực chỉ như Thiên Trùng nhị phẩm.

Phương Vân nhìn một cái, lập tức đưa ra phán đoán. Cảnh giới của người này tuy cao, đã đạt tới mức nắm vững quy tắc không gian, có thể phá toái hư không, nhưng lực lượng lại chỉ tương đương với Thiên Trùng nhị phẩm

Phương Vân sớm đã phát hiện, vô giả trong Vô lượng ma vực, lực lượng thường thường kém hơn cảnh giới một tầng. Một vô giả như thế này tất nhiên không đáng để Phương Vân bận tâm, chỉ cần dùng một ngón tay là có thể dí chết. Có điều, khiến Phương Vân kinh ngạc lại là ngũ khí của người này cùng với đạo bào có chút cổ xưa ở trên người y.

“Vô giả trung cổ?”

Phương Vân kinh ngạc nhìn y một cái, người này đầu tiên hét một tiếng, hoàn toàn là lễ nghi và tập quán trung cổ. Ở thời cận cổ, những cái này sớm đã bị vứt bỏ. Hơn nữa đạo bào sắc mùi trung cổ ở đó triều Đại Chu cũng căn bản không còn nhìn thấy nữa.

Triều Đại Chu thống trị nhiều năm, vật đổi sao dời, môn phái của giới tông phái ít nhiều cũng tiếm nhiễm cổ phong khí này. Phục sức của môn phái cũng hoặc là giản dị, hoặc là cực kỳ hoa lệ.

Loại phục sức cổ xưa này, Phương Vân chỉ nhìn thấy trong điển tịch tông môn.

“Trung cổ cái gì?”

“Người mới tới mặt mày kinh ngạc, không khỏi quan sát Phương Vân mấy cái, cao giọng nói: ”Vân Mộng quốc là thuộc quốc của triều Đại Chu, thuộc phạm vi tông vực của Cửu tử thi mang tông chúng ta, tất cả tu sĩ tới đây, bất luận là phái nào cũng đều phải chịu sự tiết chế của Cửu tử thi ma tông ta. Những cái này chẳng lẽ ngươi không biết ư? Ngươi đứng là to gan thật, dám ở đây hấp nộ thi khí!”

Phương Vân đã xem bản đồ của Vô lượng ma vực, cũng lơ mơ biết rằng, ở thế giới này, lực lượng của tông phái vô cùng cường đại. Có một số tông phái đem mấy quốc gia, vạch thành khu vực khống chế của mình, gọi là tông vực, kỳ thực tương đương với lãnh địa.

Tất cả vương triều tông thất, cùng với tu sĩ tông phái lai vãng đều phải chịu sự quản chế của nó.

Cường giả của Cửu tử thi ma tông này nhất thời không nắm rõ được Phương Vân rốt cuộc là thuộc loại tình huống nào. Cho nên nhất thời không dám tùy tiện động thủ.

Phương Vân vừa hay chẳng biết gì về thế giới này. Lúc này vừa hay gặp được một đệ tử của cái gọi là tông phái, tất nhiên là sẽ không bỏ qua cơ hội này: “Nơi này có phải là tông vực của Cửu tử thi ma tông hay không thì ta không biết, nhưng hiện tại ta đã tới đây thì nơi này là tông vực của ta!”

“Tìm chết!”

Đạo nhân đại nộ, gầm lên một tiếng tức giận, tà khí cho cơ thể cuộn cuộn, xộc thẳng lên trời. Nhưng chân khí tà đạo này hóa thành chín cỗ, mỗi một cỗ đều tụ thành một con thi ma. Chín con thi ma cùng nhau hóa thành một bàn tay lớn chồm lông trắng tóm về phía đầu Phương Vân.

“Không tự lượng sức!”

Phương Vân căn bản lười chẳng buồn động đây. Thực lực này chỉ là Thiên Trùng nhện phẩm, chẳng qua là võ gia nhị thập thiên long chi đệ. Ở trước mặt bá chủ siêu cấp chân khí ngưng thành một cỗ, đạt tới nhị bách thiên long chi đệ như hấn căn bản không buồn nhìn lấy một cái.

“Rầm!”

Chín đạo ma khí như lôi đình vạn quân, nặng nề oanh tạc lên người Phương Vân. Song chỉ thấy bên ngoài cơ thể của Phương Vân hơi chấn động một cái, nhưng thân hình tiết nhiên vẫn bất động.

“Hả!”

Kinh khí cuộn bạo tan đi, đạo nhân nhìn thấy cảnh này, cũng hít một hơi lạnh. Chỉ cảm thấy một cỗ hàn khí từ đỉnh đầu lan xuống dưới chân. Hai mắt y trợn trừng lên, cơ hồ là không dám tin vào mắt mình.

Một kích toàn lực của y, không ngờ lại không làm người trẻ tuổi áo trắng này chấn động, thậm chí ngay cả quần áo trên người hấn cũng không bị chấn xuống nổi một khối.

Đạo nhân thanh âm run rẩy, trong mắt đầy vẻ sợ hãi: “Sao có thể như vậy được?”

“Sao mà không thể?”

Phương Vân cười lạnh, quần áo rung lên, đột nhiên bước ra một bước. Đạo nhân này không ngờ lại không chút phản kháng, bị Phương Vân giẫm dưới chân. Dưới trường bào lộ ra một đôi giày quân đội, giẫm mạnh lên mặt võ giả tà đạo.

Đạo nhân ngây ra, vào sát na nhìn thấy đôi giày quân đội, sự chấn kinh cường liệt đã áp chế sự xấu hổ trong lòng y.

“Người... người không phải là người trong tông phái!”

Phương Vân xuất thân quân ngũ, sau khi tòng quân, cảm giác giày quân đội so với giày Văn lý thì tiện hơn nhiều. Cho nên về sau trong Thiên địa vạn hóa chung đều chuẩn bị giày quân đội. Thói quen này một mực giữ cho tới hiện tại, ngay cả khi thay hoa phục cũng vẫn như vậy.

Áo bào của triều Đại Chu, vạt dưới rất dài, che xuống tận dưới chân. Nếu không nhìn kỹ thì căn bản không thể phát hiện được là hấn đi giày quân đội.

“Ta nói với người rằng ta là người trong tông phái bao giờ!”

Phương Vân cười lạnh một tiếng, phất tay một cái, trực tiếp phong ấn võ giả này.

Mục Dã Thương, Thiên Trùng tam phẩm, trường lão bình thường của Cửu tử thi ma tông, phụ trách thu thập thi khí của địa giới Văn Mộng quốc. Cứ năm năm lại về tông môn giao nộp một lần.

Thì ra người này là phụ trách thu thập thi khí, nhưng bản thân lại không thể tu luyện.

Phương Vân từ trong não hải của Mục Dã Thương biết được những tin tức này, trong lòng không khỏi vui mừng. Tùy ý vỗ một cái liền từ trên người y lấy ra một bình lưu ly cổ hẹp màu tím. Đây đều là những thi khí mà Mục Dã Thương thu thập được trong năm năm.

Những người này chỉ là người bảo quản, bản thân lại không thể tu luyện. Vậy là tự dừng lại mang tiện nghi tới cho Phương Vân rồi. Cũng không thấy hắn làm động tác gì, trực tiếp mở nắp bình, ném cái bình lưu ly cổ hẹp màu tím này vào trong hư ảnh của Vạn Cổ tà đế ở phía sau. Chỉ nghe thấy một tiếng hét thê lương vang lên, sau đó là một trận linh hồn ba động, ở bên dưới pho Vạn Cổ tà đế này liền có thêm hơn hai ngàn con bạch cốt yêu linh.

Tới đây, Phương Vân trong trận chiến này đã thu thập được hai ngàn năm trăm bạch cốt yêu linh. Phải biết rằng, đây vẫn chỉ là dự trữ của một tiểu quốc gia.

Hai ngàn năm trăm bạch cốt yêu linh, nghe thì thấy con số này không nhiều. Nhưng trên thực tế lại là hơn một trăm vạn thương sinh chiến tử. Cái này đối với một quốc gia nhỏ mà nói đã là rất lớn rồi.

Phương Vân cũng từ một mặt nghiêng, cảm giác được thế giới này rốt cuộc là hỗn loạn như thế nào. Nếu đổi lại là trung thổ, nếu chiến loạn như thế này thì con người sớm đã chết hết rồi.

Có điều, trong Vô lượng ma vực, nhân khẩu rất nhiều. Thời gian lưu tốc lại nhanh, cho nên cũng chịu được loại tiêu hao này.

Hơn nữa, từ trong ký ức của Mục Dã Thương, Phương Vân còn biết rằng, vương triều dưới sự khống chế của tông phái, ra sức cổ vũ sinh đẻ, sinh đẻ càng nhiều thì triều đình sẽ cung cấp đãi ngộ càng tốt. Thậm chí còn xuất hiện một số phụ nữ chỉ dựa vào sinh đẻ liên tục mà được sống một cuộc sống xa hoa.

Chiến loạn nhiều lần như vậy, việc nuôi trồng khó khăn, án theo đạo lý cơ bản là không nuôi sống được nhiều người như vậy. Có điều, tông phái ở trong đây đóng một vai trò rất lớn. Bọn họ lợi dụng không gian pháp khí, reo xuống một lượng lớn thực vật để cung cấp cho đời sống của những người này.

Với thủ đoạn của tông phái, làm vậy tất nhiên là dễ như trở bàn tay. Điều này cũng dẫn tới vương triều của nhân gian càng phụ thuộc vào lực lượng của tông phái, bởi vì vậy nên mới xuất hiện cách gọi tông vực.

Thế lực của tông phái, ở trong thế giới này cường đại tới mức không thể tưởng tượng nổi. Hơn nữa không có Trung Thổ Thần Châu ra sức đàn áp cho nên tông phái ở nơi đây có thể thoải mái thu nhận môn đồ. Tông phái có môn nhân hơn vạn, hơn mười vạn cũng rất nhiều.

Ở Vô lượng ma vực, chủng môn chính là hoàng đế, quốc gia tông phái rất nhiều.

Thế giới hỗn loạn quá! Thế giới này, quốc gia quả thực là chuồng lợn của tông phái! Không ngừng cung cấp thi khí cho chúng.

Phương Vân sau khi biết được trạng thái của thế giới này, cũng không khỏi trầm lắng đầu. Đây quả thực là sự vũ nhục cực lớn đối với hoàng quyền! Các đại thần của Nho gia nếu như biết được tình huống của nơi này, tất sẽ tức đến ói máu.

- 832. Chương 833: Triệu Hoán**
- 833. Chương 834: Đại Ngu Vương Đô**
- 834. Chương 835: Trọng Tài Đoàn**
- 835. Chương 836: Hoàng Thất Cường Chủ**
- 836. Chương 837: Cửu Tử Thi Ma Đại Pháp Biến Di**
- 837. Chương 838: Đánh Chết Bát Hoàng Thúc**
- 838. Chương 839: Bẫy Phó Chưởng Môn**
- 839. Chương 840: Liên Tục Trấn Áp**
- 840. Chương 841: Thâu Thiên Hoán Nhật**

“Triệu sư huynh!”

Đám người lấy Triệu Vạn Đồ dẫn đầu từ trong không gian hạ xuống trong đại điện. Phía sau mấy người, Phương Vân dưới chân nhún khễ một cái, cũng hạ xuống đại điện.

Đám người Triệu Vạn Đồ khí định thần nhàn, chỉ có một mình Phương Vân là khí tức tán loạn, trên người lộ ra một số vết thương. Trong tựa hồ như vừa trải qua một trận khổ chiến ngắn ngủi nhưng lại rất kịch liệt.

“Triệu phó chưởng môn tu vi quả nhiên là kinh người, tạ hạ tự thẹn không bằng.”

Phương Vân chấp tay, sắc mặt có chút khó coi, nói.

“Ha ha ha...”

Triệu Hoa cười lớn, đứng thẳng dậy, dang hai tay ra, nói: “Tà Đế, bản phái thưởng phạt phân minh, người sau này ở lâu trong tông môn tự sẽ minh bạch. Lần này chuyện của Bát thân vương đến đây thôi, còn sau này, Tà Đế tự cảm thụ được thực lực cường đại của bản tông rồi, người sẽ phát hiện, quyết định mà người đưa ra là cực kỳ sáng suốt.”

“Tại hạ hiểu rồi.” Phương Vân trải qua một trận thảm bại, thái độ tựa hồ thu liễm hơn nhiều.

Chỉ có phó trưởng môn thứ năm Chu Văn Đức nhìn Phương Vân một cái rồi cúi đầu trầm tư.

“Ồ, Chu Văn Đức này tựa hồ như cảm giác được gì đó.” Phương Vân trong lòng khẽ động, lập tức tăng nhanh động tác.

“Sư huynh!” Triệu Vạn Đồ đột nhiên bước lên, mở miệng nói.

“Ồ? Sao vậy?” Triệu Hoa ngạc nhiên hỏi.

“Vừa rồi lúc giao thủ với Vạn Cổ Tà Đế, ta phát hiện ra một bí mật.” Triệu Vạn Đồ trong lúc nói chuyện, dưới chân giậm một cái, một luồng cấm chế màu đen, giống như là dây leo, từ dưới chân hần bay ra, bao bọc lấy cả đại điện.

Trong nháy mắt, cả tòa Cửu Tử đại điện đều bị một luồng ánh sáng u ám bao bọc, một tia khí tức cũng không lộ ra ngoài.

“Ồ?” Triệu Hoa nhíu mày, có chút không hiểu, nói: “Có chuyện gì mà phải bị mật vậy, ngay cả ở trong sơn môn của chúng ta mà cũng cần phải dùng cấm chế ư?”

Triệu Hoa không phát giác ra, nhưng ở bên cạnh Chu Văn Đức vốn đang ngồi yên không động đậy lại lộ ra vẻ cảnh giác, hẩn đứng phắt dậy, ánh mắt kinh nghi bất định quan sát Phương Vân và Triệu Vạn Đồ.

“Ồ, Chu sư đệ, người làm gì vậy?” Triệu Hoa cũng cảm thấy sự khác lạ của Chu Văn Đức, nghiêng đầu mở miệng hỏi, vẻ mặt có chút không vui.

“Đúng rồi, chính là lúc này!”

Vào sát na này, thân hình của Phương Vân đột nhiên lao lên, ra tay bất thành linh. Năm ngón tay xòe ra, một cỗ ánh sáng màu vàng kim phá thể bay ra, dùng thế lôi đình vạn quyền ập về phía Triệu Hoa và Chu Văn Đức

“Triệu sư huynh, cẩn thận!”

Chu Văn Đức hét lên, đồng thời cũng ra tay, năm ngón tay xòe ra, chín đạo bóng đen khủng bố, ma khí cuộn cuộn, giống như là tà thần bước ra khỏi vực sâu tử vong, hàng lâm xuống phía sau hắn. Chỉ trong nháy mắt, một cỗ lực lượng dời núi lấp biển liên oanh kích về phía Phương Vân.

Chu Văn Đức này không ra tay thì thôi, một khi ra tay, tu vi còn hơn xa Triệu Vạn Đồ, hoàn toàn không phù hợp với ngoại hình văn sĩ của hắn.

“Gan người lớn lớn!”

Triệu Hoa cuối cùng cũng có phản ứng, trong mắt lộ mang lấp lóe, trong cơ thể đột nhiên bạo phát ra một cỗ khí thế kinh thiên. Người này không ngờ lại đạt tới cảnh giới Bán bộ truyền kỳ. Trên phương diện lực lượng đã tiếp cận vô hạn thực lực của võ giả Mệnh Tinh cấp đỉnh phong của Trung Thổ Thần Châu rồi.

Với sự thiếu thốn thiên địa pháp tắc của Thủy ma nguyên thư tiên thiên mà nói, người này có thể tu luyện ra phần thực lực này là khá kinh người rồi.

“Cửu tử thi ma đại pháp!”

Đồng thời, một phó trưởng môn cũng một mực không động thủ khác gầm lên tức giận, thân hình bạo khởi.

“Thằng hề nhảy nhót.”

Trong một tiếng hừ lạnh, một bàn cờ màu trắng đen hiện ra trong hư không, cuốn ba người vào trong đó. Thuật Kỳ cục khốn nhân (vấn cờ làm khốn người) của Dịch Thiên lão nhân là thiên hạ vô song, lúc trước ngay cả Phương Vân, trước khi có được di sản của Thất đại minh vương A Bất Tư cũng bị vây khốn trong đó.

Ba người chỉ cảm thấy trước mặt tối sầm, lập tức rơi vào trong một vùng tăm tối, chỉ nghe thấy những tiếng ầm ầm, ba mảng sao sa khổng lồ phân biệt ập về phía ba người.

Ba người kinh hãi, nhao nhao né tránh.

Cảnh giới của Dịch Thiên lão yêu cùng giống như ba người, đều là Mệnh Hồn cảnh, nhưng lực lượng thì vẫn cao hơn một bậc. Với Dịch kỳ chi thuật của ông ta, dùng để giữ chân địch nhân là cực tốt.

“Ong!”

Một tiếng chuông vang lên, trong đại điện tối sầm, ánh sáng chợt lóe, Phương Vân, Triệu Hoa, Chu Văn Đức cùng với phó trưởng môn thứ năm liền biến mất không thấy đâu.

Trong đại điện, chỉ còn lại Triệu Vạn Đồ, y vẫn cầm cự không chế, bao trùm khí tức của cả gian đại điện vào bên trong.

“Tên Phương Phù Thủy lần này bị bảy vị cường môn triệu kiến, sợ rằng chịu không nổi!”

“Không biết mấy vị cường môn định xử trí hắn như thế nào!”

“Mặc kệ xử trí thế nào, nói chung là không được yên lành đâu.”

“Cũng khó nói lắm, trong tay hắn chẳng phải còn có một tấm lệnh bài cường môn ư?”

“Lệnh bài chương môn là cái rắm, người mà hấn giết chính là hoàng thân quốc thích, sao có thể dễ dàng tha cho hấn được...”

Xa xa gần gần, từng đệ tử tông môn đang quan sát tình hình trong Cửu Tử đại điện nhao nhao nghị luận. Mọi người đều chú ý tới ánh sáng cầm chế từ trong điện chiếu ra, có điều, không ai biết được rằng, bên trong Cửu Tử đại điện đang phát sinh một biến cố kinh thiên.

Kế sách của Phương Vân vô cùng chặt chẽ, trước tiên là dẫn Triệu Vạn Đồ cùng với mấy phó trưởng môn có thực lực không tồi vào trong không vực, sau đó kích phá từng người một.

Lại mượn tay Triệu Vạn Đồ, tự nhiên phong ấn đại điện, không để một tia khí tức lộ ra ngoài. Đồng thời, dùng Dịch kỳ chi pháp của Dịch Thiên ngăn chặn ba người rồi cuốn họ vào trong Thiên địa vạn hóa chung, cùng trấn áp.

Tiến bước nào rào bước ấy như vậy, ngay cả chương môn của Cửu Tử Thi ma tông sợ rằng cũng không phát hiện ra, thất đại phó trưởng môn của Cửu Tử Thi ma tông không ngờ lại bị người ta trấn áp một cách lặng lẽ.

“Rầm!”

Hư không rạn nứt, hắc ám ở trước mặt mọi người tứ phân ngũ liệt, Phương Vân một thân bạch y, ung dung xuyên qua kẽ hở, xuất hiện ở trước mặt mọi người. Ở phía sau hấn là Dịch Thiên lão yêu, Kim Đồng chiến ma, cùng với Bách Chiến Kiêu Hoàng và Thiên Địa Ma Hoàng thực lực đã khôi phục được hơn một nửa.

Năm người xuất hiện cùng nhau, thực lực có thể gọi là kinh người.

Cảm giác được cường độ khí tức của tứ đại cường giả ở phía sau Phương Vân, sắc mặt của Triệu Hoa lập tức biến thành khó coi, rất khó coi. Chu Văn Đức sắc mặt trắng bệch, trong mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Một Vạn Cổ Tà Đế đã rất khó đối phó rồi, lại thêm bốn cường giả khủng bố, căn bản là không có chút hi vọng nào.

“Người rốt cuộc là ai? Các người muốn làm gì Cửu Tử Thi ma tông của chúng ta?”

Triệu Hoa gầm lên, hấn còn cho rằng Phương Vân là một nhân vật quan trọng của một tông phái nào đó, mà cũng chỉ có loại tông phái cường đại trên đại lục mới có khả năng phái ra trận dung cường đại như vậy.

Tông phái trên Vô Lượng Ma Vực đại lục nhiều vô cùng, chinh phạt tông phái cũng là chuyện bình thường. Trực giác của Triệu Hoa cho rằng, mình đã rơi vào trong một đại âm mưu của tông phái cường thế nào đó.

“Ha ha, đừng hiểu lầm, ta không phải là người của tông phái nào cả.”

Phương Vân áo trắng như tuyết, phần phật trong gió, gãi cằm tay sau lưng, bước về phía trước, thần thái tự nhiên như không.

Thực lực của Dịch Thiên lão yêu quả nhiên là không tồi, có điều, Dịch kỳ chi pháp của y vậy khôn người ta thì còn được. Nhưng dùng để công kích, hiệu suất thực sự là quá kém. Phương Vân căn bản không có nhiều thời gian để đợi Dịch Thiên lão yêu quyết thắng bại.

Trận chiến này cần phải tốc chiến tốc quyết.

“Nghiêm túc mà nói, ta là một người đơn thân độc hành, những gì mà các người thấy đều là khôi lỗi của ta.”

Phương Vân cười nhạt, nói.

Một câu nói đơn giản, nhưng lại giống như là có một loại ma lực đáng sợ. Triệu Hoa, Chu Văn Đức lúc trước còn có thể giữ được một chút lý trí lạnh tĩnh, nhưng khi nghe thấy câu này, triệt để sụp đổ. Trong ánh mắt nhìn Phương Vân càng lộ ra thần sắc khủng bố.

Một người không ngờ lại có thể phong ấn nhiều cường giả đáng sợ như vậy, loại thuật khôi lỗi này quả thực là kinh thế hãi tục. Một người vốn trông còn đơn giản, nhưng lúc này, ở trong mắt mọi người lập tức biến thành cực kỳ khủng bố đáng sợ.

“Người là từ phương bắc tới, người là một thành viên trong những người đó?”

Sắc mặt của Chu Đức Văn trắng bệch, hẳn là người đầu tiên tiếp xúc với Phương Vân, cũng là người đầu tiên cảm ứng được Phương Minh Ngụy là người đã càn quét cả khu vực tường thành bằng đồng xanh. Nhưng thực lực mà Phương Vân biểu hiện ra lúc đó còn xa mới khùng bố như hiện giờ.

Giống như là một cự nhân, lúc trước cái trang là một chu nho (người lùn), mà bây giờ cuối cùng cũng triệt để lộ ra thực lực chân chính của mình!”

“Phương Bắc ư?” Phương Vân ngạc nhiên nhìn Chu Văn Đức.

Vị này rõ ràng là ngộ nhân ta thành người của một thế lực nào đó rồi.

“Không phải.”

Phương Vân lắc đầu, trong mắt quang mang lấp lánh, trầm giọng nói: “Không thể nào nói tường tận cho các người quá nhiều. Nói một cách đơn giản là từ hôm nay, ta sẽ tiếp quản lực lượng tông phái của Cửu Tử Thi ma tông, cả tông phái phải nghe lệnh của ta!”

Cửu Tử Thi ma tông khổng lồ chế Ngu vương triều khổng lồ, ở những nơi khác của đại lục cũng có bố trí con cờ. Như thế giống như là Triệu Bá Ngôn ở trên Trung Thổ Thần Châu, rắc ra mấy vạn con thiêu thân cho Phương Vân.

Ở nơi xa lạ này, có một tà phái cường đại làm tai mắt ình, không nghi ngờ gì nữa là một chuyện cực kỳ tiện nghi. Như vậy so với Phương Vân một mình hành động thì cường đại hơn nhiều.

Tính toán lúc ban đầu của Phương Vân rất đơn giản, tìm một tông phái lớn, thu phục bọn họ, sau đó thì lợi dụng lực lượng của họ, thay mình sưu tập tin tức của cả đại lục, tìm đường rời khỏi đây.

“Thực lực của tông phái chúng ta người vĩnh viễn không thể nào tưởng tượng được, người sẽ cảm thấy hối hận vì quyết định ngày hôm nay!” Triệu Hoa hét lên, hận tới nghiêng răng nghiêng lợi.

“Dừng tay đi, chưởng môn đang bế quan, thực lực của ông ta người không thể nào tưởng tượng được đâu. Hành động của người không thoát khỏi được tai mắt của ông ta đâu!” Chu Văn Đức trầm giọng nói.

“Ha ha, yên tâm, ta rất nhanh sẽ đi tìm tên chưởng môn đó của các người. Nếu cảm thấy thực lực của hắn có thể ngăn được cơn sóng dữ này thì sợ rằng các người phải thất vọng rồi!”

Phương Minh Ngụy cười lạnh một tiếng, năm ngón tay xòe ra, chỉ nghe thấy một thanh âm giống như là tiếng sấm, Tam Tượng pháp khí Vô câu đế cung từ sâu trong không gian bay ra, bồng bềnh trên đầu Phương Vân.

Nhìn thấy kiện pháp khí này, ba người mặt như tro tàn: “Tam Tượng pháp khí!”

Trong cường giả dưới địa hồn cảnh, Tam Tượng pháp khí là nhân tố quyết định có thể chi phối toàn cục. Phương Vân lấy ra kiện Tam Tượng pháp khí này, lập tức triệt để đánh tan một chút lòng tin sau cùng trong lòng ba người.

“Thì ra là vậy, các người sở dĩ có lòng tin đối với chưởng môn như vậy là bởi vì trong tay hắn có Tam Tượng pháp khí!”

Mắt Phương Vân lóe sáng, thu hết thần sắc của ba người vào trong mắt, chỉ nghĩ một thoáng là nhìn thấu được tâm tư của ba người.

“Động thủ đi!”

Triệu Hoa mặt mày buồn bã, một kiện Tam Tượng pháp khí, lại thêm trận dung võ đạo như vậy, ba người đã không còn một chút sinh cơ nào nữa rồi.

“Rầm!”

Sau khi trải qua một trận chiến ngắn ngủi nhưng kịch liệt dị thường, tam đại phó chưởng môn lần lượt bị Phương Vân phong ấn.

841. Chương 842: Cường Giả Dưới Lòng Đất

“Rầm!”

Cửu Tử đại điện chấn động mạnh, khi Phương Vân mang mấy vị phó trưởng môn hàng lâm về trong điện thì tất cả chiến đấu đã kết thúc.

Cửu Tử Thi ma tông vẫn là Cửu Tử thi ma tông, nhưng người khống chế cả tông phái đã biến thành Phương Vân.

“Ừm.”

Phương Vân hơi nhắm mắt, trong đầu lướt qua vô số tin tức, trong khoảng thời gian ngắn ngủi, khí tức của hắn vội vàng biến hóa, chân khí trong cơ thể dưới tác dụng của Vạn hóa chi thân, toàn bộ đều biến thành Cửu tử thi ma chân khí giống như là phó trưởng môn Triệu Hoa. Cơ nhục của hắn giống như là dung hóa vậy, không ngừng ba động, biến hóa.

Trong một cái chớp mắt, trong đại điện xuất hiện hai Triệu Hoa giống y như nhau, nếu cảnh này bị một môn nhân nào khác của Cửu Tử Thi ma tông nhìn thấy, tất nhiên sẽ kinh hãi không thôi. Có điều, mọi người ở trong đại điện lúc này đều là khôi lỗi của Phương Vân, trên mặt căn bản không hề có bất kỳ biểu tình gì.

“Vẫn chưa đủ!”

Ý nghĩ trong đầu Phương Vân xoay chuyển, chân khí và thân thể cải biến vẫn không đủ, đối với cường giả đỉnh cao, ví dụ như chủ môn của Cửu Tử Thi ma tông cao hơn mấy vị phó chủ môn một bậc mà nói, có thể trực tiếp nhìn thấu qua linh hồn ba động, phát giác sự khác biệt giữa hai người.

“Vô Cầu đại pháp!”

Trong cơ thể của Phương Vân tán phát ra một cỗ ba động kỳ dị, một cỗ quang mang yếu ớt từ trong huyết khí của hắn tán phát ra. Chỉ trong mấy cái hít thở, linh hồn ba động của Phương Vân nhanh chóng biến thành âm đạm. Dần dần, biến thành càng lúc càng giống như linh hồn ba động của phó trưởng môn Triệu Hoa.

Sau mấy cái hít thở, linh hồn ba động của Phương Vân hoàn toàn dừng lại. Lúc này, bất kể là khí tức, thân hình hay là linh hồn ba động đều giống hệt như Triệu Hoa. Cho dù là người có quen với hắn hơn nữa cũng rất khó phân biệt ra thật giả.

“Hiện tại, có thể rồi.”

Phương Vân rầm một tiếng, vỗ lên người Triệu Hoa, chỉ thấy ánh sáng lóe lên, vị phó chủ môn số một chân chính của Cửu tử Thi ma tông đã bị Phương Vân hút vào cơ thể, biến mất không thấy đâu.

Phương Minh Ngụy đứng yên ở giữa đại điện, trong đầu lướt qua vô số ký ức của Triệu Hoa. Khi mở mắt ra, từ khí chất đến tinh thần đã không còn một chút sơ hở nào.

“Có thể rồi.”

Phương Vân vỗ tay một cái, đại điện biến đổi, Triệu Vạn Đề chịu trách nhiệm che lấp khí tức của cả tòa đại điện lập tức bỏ đi cấm chế.

“Tất cả mọi người nghe lệnh, Vạn Cổ Tà Đế Phương Phù Thủy, kích sát Bát thân vương, thập ác bất xá, đã án chiếu theo tông luật, xử tử!”

Một giọng nói vang vọng lên khắp cả tông phái.

Lập tức, cửa lớn mở ra, thất đại phó chủ môn từ trong Cửu Tử đại điện lần lượt bước ra, quay về nơi tiềm tu của mình.

“A!”

“Xử tử ư? Sao có thể như vậy được ?”

“Có phải là quá nghiêm khắc rồi không! Không biết sẽ sản sinh ra ảnh hưởng gì đối với các vị khách khanh trong tông đây!”

Khi thật sự nghe thấy quyết định này, mọi người không khỏi giật mình. Tuy cũng có không ít người nhận thấy, Vạn Cổ Tà Đế này đáng bị xử tử. Có điều, dẫu sao cũng còn giá trị lợi dụng đối với tông phái, không nên xử tử nhanh như vậy.

Bảy vị phó chủ môn trong khoảng thời gian ngắn ngủi, đưa ra quyết định nghiêm khắc nhất, làm chấn động tất cả mọi người.

Bất kể là như thế nào, sau nửa tiếng, một bức tông lệnh do bảy vị phó chủ môn ký tên được đưa tới hoàng thất của Đại Ngu vương triều. Quyết định này lập tức dẹp yên sự bất mãn của tất cả người trong hoàng thất. Cho dù là hoàng thất có hà khắc như thế nào cũng không thể nói được gì.

Một trận phong ba trong khoảng thời gian ngắn đã tiêu tan vô hình.

Chỉ là, không ai biết được rằng, cả Cửu Tử Thi ma tông đã bị Phương Vân thâm thiên hoán nhật, khống chế trong lòng bàn tay mình. Đám người Đông Phương Đông trước giờ có quan hệ cực tốt với Phương Vân khi nhận được tin tức này trong khoảng thời gian rất dài đều sống trong sự bất an. Sợ rằng không biết lúc nào thì bảy vị phó chủ môn lại trách tội, để rồi chết không có chỗ chôn thây như Phương Vân.

Có điều, đám người Đông Phương Đông đợi rất lâu mà vẫn không thấy cao tăng của tông phái phát ra chỉ ý giáng tội. Rồi không đợi được nữa, tùy tiện tìm một cái cớ lên lút quay về Vân Mông quốc.

Thời gian dần dần trôi qua, một trận phong ba do Vạn Cổ Tà Đế được Phương Vân mượn tên đã hoàn toàn bị người ta quên lãng. Mà Phương Vân cũng hóa thân thành chủ môn số một của Cửu Tử Thi ma tông, an tâm chờ đợi trong tông vực, toàn lực hưởng thụ sự tích lũy cường đại của cả Cửu Tử Thi ma tông.

Ở trong đại điện của chủ môn số một, Phương Vân ngồi khoanh chân, trước mặt bày đầy bình lưu ly màu tím sưa tập được từ các nơi. Đây đều là các phiên quốc thuộc sự khống chế của Đại Ngu quốc dâng lên.

“Phó chủ môn, hai mươi sáu bình lưu ly mà Đại La tông quốc dâng lên đều ở đây.”

Một tông vực chủ môn lão bản bộ mệnh tinh mang bình đựng đầy tử vong chân khí lên đại điện.

“Ừ, đặt xuống rồi đi đi.”

Phương Vân phát phát tay.

“Vâng, thưa đại nhân.”

Tu vi của trưởng lão này cũng tính là cao, nhưng vẫn không nhìn thấu được hư thực của Phương Vân, một chút hoài nghi cũng không có, lui ra khỏi đại điện.

“Vù!”

Phương Vân phát ra một cỗ chân khí, gạt nắp bình, sau đó hút tất cả tử vong chân khí sưa tập được trên chiến trường vào cơ thể.

Trong thời gian thâm thiên hoán nhật thành chủ môn số một của Cửu Tử Thi ma tông, lực lượng tử vong được tặng ấy vị chủ môn khác sử dụng cũng bị đưa hết tới chỗ Phương Vân. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, tu vi của Phương Vân đã được đề thăng cực lớn.

“Rầm!”

Thân hình Phương Vân chấn động, một pho Tà Đế hư ảnh ấy trượng đứng sừng sững sau lưng hắn. Quanh người tà khí cuộn cuộn, giống như là ngày tận thế vậy. Tòa đại điện này hiện tại trong sự khống chế của Phương Vân, với tu vi của hắn cũng không sợ khí tức tà đế trên người mình lộ ra ngoài.

“Rầm!”

Phương Vân phát ra một cỗ tà khí, chấn vỡ bình lưu ly, hút chân khí tử vong trong bình cuối cùng vào trong bóng ma tà đế. Trong nháy mắt, một pho bạch cổ yêu linh gào thét, không những thu nhỏ, thủ hộ dưới cơ

tọa của tà đế. Đồng thời rầm một tiếng, bóng ma tà đế ở phía sau Phương Vân run lên, thân ảnh dần dần biến thành như có như không, nằm ở bán thực chất.

“Mười vạn bạch cốt yêu linh!”

Phương Minh Ngụy hài lòng đứng dậy, hài lòng gật đầu. Trong khoảng thời gian ngắn, có thể từ tám vạn bạch cốt yêu linh tăng lên thành mười vạn bạch cốt yêu linh cũng tính là không tồi rồi. Có điều, với yêu cầu của Vạn cổ tà đế quân lâm thuật thì vẫn chưa đủ.

“Đã đến lúc mở bảo khố của tông phái rồi.”

Phương Vân trong lòng khẽ động, lập tức bước rời khỏi đại điện. Rất nhanh, sáu phó trưởng môn khác cũng bị triệu tập tới. Một đoàn sáu người, men theo thông đạo bí mật, đi sâu xuống hơn tám trăm dặm ở phía dưới Đại Ngu vương đô.

Nơi đó là một mảng đen kịt, một con đường dài dằng dặc được chôn sâu ở đó. Mặt đường được gia cố bằng sắt thép, lại được kèm thêm cấm chế cường đại của cường giả thần thông cảnh, cho dù là võ giả Mệnh Hồn cảnh muốn cường hành đột phá trên cơ bản là không thể.

Bộp bộp.

Tiếng bước chân ở trong thông đạo đen xì vang lên rõ rệt. Một đoàn bảy người, yên lặng, bước chân chính tề tiến về phía trước.

“Đứng lại!”

Một giọng nói già nua mà lạnh lùng từ phía cuối bóng tối truyền tới, theo sao đó là tiếng kim loại lạnh lạnh.

“Ồ!”

Mắt Phương Vân lóe sáng, nhìn về phía cuối con đường. Trong ánh mắt của hắn, bóng tối dần dần nhạt đi. Một lão già tóc trắng bù xù, giống như là một quả cầu lớn cong người chậm rãi từ dưới đất đứng dậy. Quần áo của lão lam lũ, mấy chiếc khóa xương móc vào xương tì bà của lão, đóng chặt lão lên tường.

Phương Vân nhìn kỹ lại, trên những móc khóa xương trắng đó lấp lánh đồ dằng màu xanh đen thần bí, chính là lực lượng của những đồ dằng này đã tù cầm lão già tóc trắng cường đại ở trong mảng hư không này.

“Bảo khố trọng địa, kẻ nào tiến vào, chết!”

Giọng nói hùng hồn của lão già giống như là sấm rền, vang vọng trên con đường ở dưới lòng đất. Hai mắt của lão sáng rực lên như điện xẹt, chiếu sáng cả một mảng ở dưới đất. Từng luồng khí tức cường đại từ trên người lão phát ra. Trong cả con đường ở dưới đất giống như là bốc lên một trận gió lốc.

“Thủ hộ giả trông coi bảo khố!”

Trong đầu Phương Vân lướt qua tư liệu của lão già tóc trắng này. Trong truyền thuyết của Cửu Tử Thi ma tông, người này cực kỳ thần bí, thực lực cường đại hơn hẳn mấy vị phó trưởng môn. Ngay cả Triệu Hoa cũng cực kỳ cố kỵ lão già tóc trắng này.

Trong cả Cửu Tử Thi ma tông, không có ai biết được thực lực của lão.

“Vô giả Truyền Kỳ cảnh!”

Trong mắt Phương Vân lấp lánh sáng, sau đó con người đột nhiên co rút lại. Ở trong không gian này, vô giả Truyền Kỳ cảnh cực kỳ ít thấy. Lão già này, thực lực dưới tình huống bị hạn chế, mà vẫn có thực lực Mệnh Hồn đỉnh phong. Nếu như là bình thường sợ rằng còn đáng sợ hơn Chiến Thần A Lạp Cổ Ba Nhĩ nhiều.

“Chẳng trách những phó trưởng môn này đều cực kỳ cố kỵ lão!”

Lông mày Phương Vân nhướn lên, dạng cường giả này, ngay cả hắn cũng có chút cố kỵ. Nếu như còn Hư không quả thực, Phương Vân cũng không sợ lão, té ra Thiên Địa vạn hóa chung rồi phối hợp với năng lượng cuộn cuộn của Hư không quả thực, kiểu gì cũng có thể nuốt sống lão.

Song lúc này không có sự giúp đỡ của Hư không quả thực, Phương Vân trực tiếp bị đánh về nguyên hình. Đối diện với loại võ giả có cảnh giới Truyền Kỳ, lực lượng Mệnh Hồn này căn bản là không có phần thắng.

Chỉ có đồng thời triệu tập tất cả võ giả Mệnh Hồn cảnh trong cơ thể mới có thể đánh một trận. Có điều, nếu làm vậy, sẽ dẫn tới sự chú ý của tất cả mọi người trong Cửu Tử Thi ma tông. Thậm chí là bị chú ý của Cửu Tử Thi ma tông chú ý, đây không phải là điều mà Phương Vân muốn thấy.

“Ta là phó chủ môn Triệu Hoa, lúc trước có tới đây, chắc ngươi cũng từng thấy rồi.” Phương Vân dừng bước, hô lên.

“Hừ! Vô danh tiểu tốt, lão phu làm sao mà nhớ được!”

Lão già cúi đầu, tóc trắng rủ xuống, không nhìn rõ được khuôn mặt. Lão vươn ngón tay ra ngoáy ngoáy tai, bộ dạng căn bản không để mấy người này vào mắt.

Phương Vân cười cười, không chút để ý, nói: “Vây thứ này chắc ngươi còn nhớ!”

Nắm ngón tay Phương Vân xòe ra, một chiếc lệnh bài vòng treo xuất hiện trong tay, đồng thời, mấy vị phó trưởng môn khác cũng lấy lệnh bài giờ ra.

“Hừ!”

Lão già tóc trắng ngẩng đầu lên, con ngươi đột nhiên co rút lại, một lúc sau mới lạnh lùng nói: “Hừ, lão phu trước giờ chỉ nhận lệnh bài chứ không nhận người. Các ngươi đã tụ tập đủ cả bảy chiếc lệnh bài, tất nhiên có tư cách tiến vào bảo khố. Mau vào đi rồi rút sớm chút để tránh làm phiền lão phu!”

Lão già nghiêng người sang một bên, giọng nói ồm ồm, làm cả con đường rung chuyển, cho dù là Phương Vân mà tai cũng ong ong.

“Lão già này có thực lực mạnh thật!”

Phương Vân con ngươi co rút lại, có điều không do dự chút nào, trực tiếp bước về phía trước. Ở phía cuối con đường, một cánh cửa to lớn, điêu khắc cảnh tượng Cửu Tử thi ma tàn phá thiên hạ dựng sừng sững ở đó!

842. Chương 843: Khố Tàng Tám Ngàn Năm

Bên trên cánh cửa bằng đồng xanh to lớn này có một mái hiên xòe ra, tổng cộng có chín cái lỗ. Quy củ của Cửu Tử Thi ma tông là trong chín phó chủ môn, cần có bảy hoặc là trên bảy người cùng cầm lệnh bài phó trưởng môn mới có thể mở được bảo khố của tông phái.

Đây cũng là vì sao, Cửu Tử thi ma tông có chín phó chủ môn, nhưng trong phái tùy thời có bảy người tọa trấn.

Phương Vân dẫn sáu phó chủ môn cùng lại chậm rãi đi qua lão già tóc trắng, bước về phía cánh cửa dày cộp đó. Lão già tóc chân khoanh tay, không hề cử động, mắt nhắm lại, tựa hồ như ngủ rồi.

“Két két!”

Đúng vào lúc bọn Phương Vân rút lệnh bài ra, cũng chính là chìa khóa của cái cánh cửa lớn này, chuẩn bị cắm vào trong lỗ khóa thì giọng nói giống như là nói mớ của lão già tóc trắng từ phía sau truyền tới: “Mấy tên thô để các ngươi thật chẳng chịu an phận gì cả!”

Ở chỗ mà ánh mắt của Phương Vân không nhìn tới được, lão già tóc trắng mí mắt khẽ nhướn lên, một luồng hàn quang chói mắt từ trong mí mắt lóe lên rồi vụt tắt.

Câu này vừa được nói ra, Phương Minh Ngụy toàn thân chấn động mãnh liệt, trong lòng là một mảng trống rỗng, trong thông đạo đen kịt dưới lòng đất, tĩnh mịch giống như là cõi chết.

“Lão già này giả trụ ăn thịt hổ!”

Thủ hộ giả một mực nói rằng lão chỉ nhớ lệnh bài chứ không nhớ người, tuy là nói vậy, nhưng sự thực rõ ràng lại khác. Cường giả như vậy, ở sâu dưới lòng đất, ngẫu nhiên mới gặp người khác vài lần, không thể nào không có ấn tượng gì. Không nghi ngờ gì nữa, lão đã cảm giác được gì đó.

Hai hàng lông mày của Phương Minh Ngụy trầm xuống, chân khí trong cơ thể lưu chuyển, đang chuẩn bị triệu hoán khôi lỗi, đề phòng tình huống xấu nhất. Lão già tóc trắng này khiến người ta cực kỳ cổ kỳ, nhưng nếu thật sự phải tử chiến một trận thì hẳn cũng chẳng sợ gì.

Phiền phức duy nhất là có thể sẽ làm kinh động tới người của Cửu Tử Thi ma tông, như vậy thì nỗ lực của hắn sẽ hoàn toàn uổng phí.

Song, đúng vào lúc này, Phương Minh Ngụy lại nghe thấy một giọng nói lẩm bầm oán trách: “Khắc khắc, có điều thế thì liên quan gì tới ta.”

Lão già tóc trắng nói xong, thân hình từ từ ngã ra sau, dựa nghiêng vào bức tường, không thêm động đậy, bộ dạng như ngay cả khí lực động đậy một ngón tay cũng không có.

“Hả?”

Phương Minh Ngụy như hiểu ra gì đó, chân khí đã đề khởi lại dần dần tản về, khí tức tĩnh lặng cũng từ từ tan đi.

Ở chỗ phía trước cánh cửa, Phương Minh Ngụy mắt nhắm hờ, đắm chiêu suy nghĩ: “Thủ hộ giả Truyền Kỳ cảnh này tựa hồ như không phải là đệ tử trung thành của Cửu Tử Thi ma tông!”

Thân thể bị pháp khí kỳ dị khóa chặt ở phiến không gian này, tựa hồ như đã phạm tội gì đó. Thủ hộ bảo khổ cũng chẳng qua là tận chức tận lực, thân phận của lão già này có chút kỳ quái. Có điều Phương Vân cũng không muốn gây thêm rắc rối, một võ giả truyền kỳ cảnh, cho dù là lực lượng chưa đạt tới tầng thứ đó thì cũng không phải là dễ dàng đối phó.

Ít nhất thì võ giả Truyền Kỳ cảnh cũng nắm giữ không gian pháp tắc, ở trước mặt lão, không có pháp khí đỉnh cấp, ngay cả đẳng không cũng khó. Dạng võ giả này có thể không trêu vào là tốt nhất.

“Cách!”

Bảy chiếc chìa khóa đồng thời cắm vào khe cửa, chỉ nghe thấy một tràng tiến rầm rầm, cánh cửa lớn bị phủ đầy bụi đã lâu này chậm rãi mở ra. Một cỗ khí tức cũ kỹ ập vào mặt. Rõ ràng, đã rất lâu rồi chưa có ai tới đây.

“Vào đi!”

Phương Minh Ngụy phát tay áo, dẫn sáu phó chủ môn lần lượt tiến vào. Phía sau cánh cửa là một hàng lang dài quanh co, trên đường thấy có mười hai cánh cửa phù triện nặng nề, sau cùng mới có thể tiến vào bảo khố.

Theo một trận tiếng bước chân, Phương Vân cuối cùng cũng đi tới được chỗ sâu trong bảo khố của Cửu Tử Thi ma tông. Hiện ra ở trước mắt là một không gian to lớn, tất cả mọi thứ đều gọn gàng ngăn nắp, đan được, công pháp phù triện, binh khí, các loại tài liệu luyện khí quý giá, thi thể của động vật kỳ dị...

Có điều cái mà Phương Vân để ý lại là những chân khí tử vong mà Cửu Tử Thi ma tông nhiều năm tích lũy. Loại lực lượng chất chứa tử vong và linh hồn chỉ lực này là lực lượng cần thiết phổ biến của các môn phái tà đạo.

Người trong tà đạo, cần loại lực lượng này để tu luyện tà công. Có điều, rất ít người có dạng tà thuật cần chân khí tử vong lớn tới kinh người như Vạn Cổ tà đế quân lâm thuật. Một trăm tám mươi vạn bạch cốt yêu linh, chín ức sinh linh tử vong, số lượng khổng lồ như vậy, cực ít tông phái đạt tới được.

Bọn họ phần lớn là đem những chân khí tử vong này luyện chế thành một số loại tài liệu phụ trợ cho đan dược tà đạo.

Ánh mắt của Phương Vân quét một cái, không chút do dự tiến vào vào nơi chứa chân khí tử vong tồn đọng trên chiến trường.

Chính ở trong góc của gian bảo kho to lớn này, hàng trăm hàng ngàn cái vò được đặt ở đó, dày đặc, chồng chất lên nhau. Nhưng các vò này so với bình lưu ly màu tím thì nhiều hơn nhiều, mỗi một vò đều có dung lượng như vò đựng rượu lâu năm.

Bên trong đều là lực lượng tử vong.

Tích lũy tám ngàn năm của Cửu Tử Thi ma tông đều đặt ở đây.

“Những tử vong chân khí này đủ để ta đem Vạn Cổ tà đế quân lâm thuật ngưng luyện ra một lượng lớn bạch cốt yêu linh rồi”

Phương Vân không chút do dự, tâm niệm khẽ động, một cỗ chân khí phá không mà ra, phù triệu ngưng kết, hóa thành từng cánh tay chân khí màu đen, nhấc những cái vò đen này lên, phá đi phong ấn, sau đó trút xuống.

“Rầm rầm rầm!”

Vào thời khắc phong ấn bị phá, trong những cái vò này phát ra tiếng động như tuyết lở, giống như là vào thời khắc này có băng tuyết sụp đổ vậy.

“Khí tức đậm đặc quá!”

Phương Minh Ngụy cảm giác được một cỗ huyết khí đậm đặc ủa vào mặt. Ở cái nơi chiến tranh liên miên này, linh hồn chiến tử tích lại nhiều đến đáng sợ. Chân khí tử vong đậm đặc như thực chất, hóa thành một đại dương mênh mông, từ trên không trung trút xuống, vô số linh hồn gào thét, chìm nổi ở bên trong.

“Tà đế triệu hóa, bách linh quy hồn!”

Thân thể Phương Vân chấn động, một bóng người âm u, tà ác, bá khí hiện ra ở phía sau Phương Vân. Chân khí tử vong cuộn cuộn, giống như là biển lớn mênh mông ủa vào trong bóng đen của tà đế.

“Gào!”

“Gừ!”

Từng pho từng pho bạch cốt yêu linh gào thét từ trong khí tức tử vong giống như là nước chảy dẫn sinh. Sau đó, tranh nhau lao vào trong đất nước tử vong của tà đế.

Một trăm, một ngàn, một vạn.

Tốc độ dẫn sinh của bạch cốt yêu linh đến ngay cả Phương Vân cũng cảm thấy chấn kinh. Một vạn bạch cốt yêu linh, tương đương với lực lượng của năm trăm vạn sinh linh tử vong.

Từng cái vò bị phong ấn bị Phương Minh Ngụy mở ra, những thứ vốn là căn cơ tích trữ của tông phái lúc này bị Phương Vân không chút tiếc rẻ hấp thu hết một lần.

Thân ảnh của Vạn Cổ tà đế càng lúc càng ngưng thực, vô số tà đạo phù triệu lưu chuyển giống như là sâu kiến, tổ thành thân thể của hắn, cấp tốc lưu động.

Ở vương triều của thế tục, hơn mười tuổi đã có thể thành hôn mà sự sinh ra và trưởng thành của một đứa trẻ cần khoảng mười tám năm. Nếu lấy hai mươi năm mà tính thì linh hồn chiến tử của hai mươi năm cũng sẽ không quá lớn. Nhưng tám ngàn năm, trong tám ngàn năm dài đằng đẵng, chiến sĩ của các đời vương triều không ngừng chinh chiến, sát phạt, lực lượng linh hồn sản sinh ra ngay cả Phương Vân cũng cảm thấy chấn kinh.

Hai vạn, năm vạn, tám vạn... mười vạn!

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, trong quốc gia tà đế của Phương Vân lại dẫn sinh ra hơn chục vạn bạch cốt yêu linh, cờ quạt pháp phối, cốt mâu rợp trời, trận dung chỉnh tề.

Mười vạn bạch cốt yêu linh, chính là năm ngàn vạn tử vong sinh linh, song con số bạch cốt yêu linh vẫn không ngừng gia tăng.

Mười vạn, hai mươi vạn, ba mươi vạn... năm mươi vạn.

Con số của bạch cốt yêu linh đã tăng trưởng với số lượng khủng bố. Trong cảm ứng của Phương Vân, dị biến đột sinh... những bạch cốt yêu linh này đột nhiên thôn phệ lẫn nhau. Gần mười vạn bạch cốt yêu linh tử vong trong nháy mắt. Mà trên cơ sở của những bạch cốt yêu linh này, một số bạch cốt võ tướng cường đại, cao to, ngưng thực, hình dáng đáng sợ được dẫn sinh ra.

Khải giáp trên người chúng không còn là bạch cốt yêu linh giáp bình thường, mà là bạch cốt võ tướng giáp giống như là võ tướng nhân loại, mọc đầy gai nhọn.

Theo sự dẫn sinh của những bạch cốt võ tướng này, từng cỗ lực lượng tinh thần cường đại chú nhập vào trong linh hồn của Phương Vân. Loại lực lượng này thuần túy mà cường đại. lực lượng tinh thần vốn đã dừng bước không tiến của Phương Vân dưới sự tưới tắm của những lực lượng này đã bắt đầu điên cuồng đề thăng với tốc độ ổn định.”

“Đây là... Vạn cổ tà đế quân lập thuật không ngờ có thể đề thăng lực lượng tinh thần!”

Cảm giác được biến hóa trong đại não, Phương Vân vui mừng như điên, sự tăng trưởng của tinh thần so với sự đề thăng của lực lượng thì khó khăn hơn nhiều. Phương Vân không ngờ rằng, khi bạch cốt yêu linh đạt tới năm mươi vạn thì lại có biến hóa giống như là kỳ tích này.

Dưới sự chi viện của tinh thần lực khổng lồ, Phương Vân cảm giác được cảm tri của mình đối với hư không càng lúc càng sắc bén, ngay cả cảm ngộ thiên địa quy tắc vốn đã tới điểm dừng hiện giờ cũng có cảm ngộ và biến hóa mới.

Một loại cảm giác vô cùng rõ ràng dâng lên trong lòng, Phương Vân cảm thấy sự lý giải và nắm giữ đối với thiên địa quy tắc lại tăng thêm nhiều.

“Lần này bị cuốn vào Thủy ma nguyên tư, có kỳ ngộ này không tính là uống công...”

Phương Vân trong lòng mừng rỡ, chỉ tăng trưởng trong chốc lát, Phương Minh Ngụy đã cảm giác phạm vi bao phủ của tinh thần lực của mình so với lúc trước thì khoách tán ra ngoài được thêm hai ngàn dặm.

Bạch cốt yêu linh vẫn đang tăng trưởng, trong hàng ngàn hàng vạn cái vỏ của Cửu Tử Thi ma tông, lực lượng tử vong được tích lũy tám ngàn năm đã bị tiêu hao sạch sẽ, tà đế của Phương Vân đã hoàn toàn ngưng kết thành hình.

Đây là tà đạo đế vương khí thể hơn người, mũi cao đai chặt, dây lụa pháp phối, nếu nhìn ngoại hình thì vị tà đạo đế vương này không những không đáng sợ mà còn mang lại cho người ta một loại cảm giác ôn hòa, giống như là một minh chủ nhân đạo vậy.

Song, khi đôi mắt đó lộ ra, một cỗ khí thể hắc ám, tà ác, bá khí phá thể mà ra, không đâu không có, bao trùm tứ phương. Đôi mắt đó, ẩn chứa quá nhiều sự chiếm hữu, tử vong, hắc ám, dã tâm và hủy diệt.

Vạn cổ tà đế là một thần linh đáng sợ, hắc đại biểu cho tử vong.

Lúc này, dưới trướng của vạn cổ tà đế này đã tụ tập năm mươi nhăm vạn bạch cốt yêu linh, hơn trăm bạch cốt võ tướng, thanh thế cực kỳ kinh người.

”Đáng tiếc, ta nếu muốn hoàn toàn ngưng luyện bộ Vạn cổ tà đế quân lập thuật này thì còn cần khổ tòng tông phái của ba tông phái cường đại nữa.

Phương Vân hơi híp mắt lại, ánh mắt chớp động, không phải tất cả tông phái đều như Cửu Tử Thi ma tông, có được bảo tàng tông phái lớn như thế này, hơn nữa muốn tiến vào trong cũng không phải là dễ dàng gì.

Phương Vân tâm niệm khẽ động, bóng ma tà đế ở phía sau không ngờ lại phá không mà ra, hóa thành một mảng ánh sáng phù triện, tụ ở trên tay Phương Vân, hóa thành một tà đế hóa thân cao bảy tấc, phía sau là quang lửa màu đen lập lòe, ở dưới chân hắn là một pho bạch cốt cơ tọa khủng bố.

843. Chương 844: Di Tinh Di Túc Đại Pháp

Năm ngón tay của Phương Vân co lại, tám tà đế hóa thân này lập tức bị hắn ném vào trong Thiên Đại vạn hóa chung.

Vạn cổ tà để quan lâm thuật sau khi bị hấn luyện hóa ra năm mươi nhăm vạn bạch cổ yêu linh, ngưng thành thực thể, đã tương đương với một kiện thiên nguyên pháp khí bán tuyệt phẩm rồi. Khi giao chiến, thậm chí có thể làm pháp khí ném ra.

Tìm kiếm xong chân khí tử vong dự trữ trong bảo khố, ánh mắt của Phương Minh Ngụy lại chiếu lên những thứ khác. Một số tài liệu luyện khí bị hấn bỏ qua, bao gồm cả pháp khí cũng không được ánh mắt của hấn dừng lại chút nào.

Cảnh giới tu vi đạt tới mức như Phương Vân, ngay cả tài liệu viễn cổ bình thường đối với hấn cũng chẳng có tác dụng gì, phải là tài liệu thời đại cận cổ, cực kỳ trân quý mới có khả năng giúp đỡ cho hấn.

“Ồ, viễn cổ thần đan!”

Ánh mắt của Phương Vân rất nhanh liền chú ý tới một số tài liệu được xếp ở trước nhất trong cột đan dược, cầm lấy một cái bình, mở nắp, một cổ khí màu xanh lập tức phun ra.

“Tiếp chiêu!”

Trong một tiếng quát khê, một người nhỏ cao bảy tấc, ngạo cốt dữ tợn, mang theo một thân dược khí từ trong bình nhảy ra, chỉ nghe thấy một tràng tiếng sấm rầm rầm, trong bảo khố nổi cuồng phong, nguyên khí cuộn cuộn, một cổ gió lốc cường đại lập tức hình thành.

“Hừ”

Một tiếng hừ lạnh truyền tới, lập tức thấy một bàn tay to lớn từ bên cạnh tóm tới, thuận thế lật một cái liền trấn áp, phong ấn dược khí cuộn cuộn này. Chỉ thấy ánh sáng lóe lên, người nhỏ cao bảy tấc lập tức bị phong ấn lại, rồi hóa thành một viên đan dược to lớn, giống như là viên sỏi nằm trong lòng bàn tay của phó trưởng môn Triệu Vạn Đồ.

“Chủ nhân!”

Triệu Vạn Đồ xòe tay ra, đưa viên đan dược viễn cổ này tới. Đây là bản năng của khôi lỗi, khi Phương Minh Ngụy gặp công kích hoặc là nguy hiểm, sẽ vô thức muốn bảo vệ.

Phương Vân trầm mặc một lát rồi thu hồi viên đan dược cực có tính công kích này lại rồi đặt vào trong bình.

“Vô lượng ma vực này đúng là càng lúc càng kỳ quái, ngay cả thần đan cũng có!”

Phương Vân trong lòng rung động, ký ức của mấy vị phó trưởng môn lập tức hiện lên trong đầu. Chúng loại thần đan của Cửu Tử Thi ma tông rất nhiều, có tẩy thủy, có hoán huyết, có hóa tồn, lại có luyện khí, nguồn gốc liên quan tới đan phương ngay cả trưởng môn của Cửu Tử Thi ma tông cũng không biết.

Trước khi Cửu Tử Thi ma tông tồn tại, nhưng đan phương thần bí này đã tồn tại trên đại lục rồi.

Phương Minh Ngụy trầm ngâm một lát, phát mạnh tay áo, cuốn lấy toàn bộ đan dược ở trong phòng, đặt vào trong Thiên Địa vạn hóa chung.

Khố tàng của Cửu Tử Thi ma tông vô cùng lớn, ngay cả Phương Vân đã lấy đi không ít thứ ở bên trong, nhưng vẫn chẳng qua là một phần một ngàn của tòa bảo khố này.

Phương Vân sải bước trong mênh mông không gian dưới đất rộng lớn này, không ngừng chọn lựa... Bảo tàng của Cửu Tử Thi ma tông tuy nhiều, nhưng đối với hấn mà nói thì lại không có nhiều thứ hữu dụng. Cho dù là những công pháp phi thường hiếm thấy trong Vô lượng ma vực, đối với Phương Vân cũng không có bao nhiêu sức hấp dẫn. Trên người Phương Vân, hiện tại có nhiều nhất chính là các loại công pháp.

“Ồ, đây là?”

Phương Vân đột nhiên bước nhanh về phía cuối đại điện, trong một khối tư sách cũ kỹ, Phương Minh Ngụy rút ra một cuốn sách giấy làm bằng đồng.

“Rầm!”

Vào sát na mà tay của Phương Vân chạm vào, một cổ cầm chế cường đại từ cuốn kinh thư bằng đồng này bạo phát ra. Ánh sáng màu xanh bành trướng mãnh liệt, một cỗ lực lượng có tính hủy diệt thuận theo cánh tay của Phương Minh Ngụy hướng vào cơ thể.

Trên cuốn kinh thư này không ngờ bố trí cấm trí cường đại, rõ ràng là thư sách cực kỳ quan trọng.

“Ong!”

Tiếng chuông vang lên, quang hoa màu vàng kim hấp nạp toàn bộ lực lượng có tính hủy diệt này. Đạo cấm chế này còn chưa kịp bạo phát thì đã biến mất một cách vô hình rồi.

“Di tinh dị tức đại pháp!”

Nhìn thấy tên gọi trên cuốn kinh thư bằng đồng này, Phương Vân giật nảy mình, con người co thắt lại, trong lòng chấn động: “Thứ này sao lại xuất hiện ở đây!”

Di tinh dị tức đại pháp là một tuyệt học cường đại của Di tinh dị tức phái, hào xưng là tuyệt học mạnh nhất để trùng kích Mệnh Tinh cảnh. Có thể giúp cho võ giả có chân khí không đủ hùng hậu, sức quyền đánh xuyên cơ lý mấy chục vạn dặm, kích xuyên mệnh tinh của mình.

Môn tuyệt học này chính là võ học mà những võ giả dưới Thần Thông cảnh của Trung Thổ Thần Châu hi vọng có được nhất.

Trùng kích mệnh tinh, không chỉ là cần chân khí hùng hậu, còn cần công pháp cường đại, không phải tất cả mọi người đều giống như Phương Vân, ở Thiên Trùng thất phẩm đã có thể ngưng tụ chân khí hợp nhất. Đại bộ phận võ giả cho dù là công lực đạt tới chín mươi chín thiên long chỉ lực, nếu như không có công pháp đặc thù phối hợp, sức quyền vẫn không thể xuyên thấu hư không ba mươi vạn dặm, mà ở nửa đường đã tiêu tán rồi.

Di tinh dị tức đại pháp trừ điều này ra, tác dụng lớn nhất chính là tiết kiệm chân khí của võ giả ở mức thấp nhất. Nếu không, nếu như sau khi đánh vỡ mệnh tinh, chân khí tiêu hao hết, một khi xuất hiện địch nhân khác, lập tức sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Thực lực hiện tại của Phương Vân, chân khí ngưng tụ, hóa thành một cỗ. Tuy có thể xuyên qua tầng tầng hư không, đánh vỡ mệnh tinh, nhưng vào thời khắc đánh vỡ mệnh tinh cũng không đủ chân khí để ứng phó với địch nhân có thể tùy thời xuất hiện.

“Di tinh dị tức đại pháp không phải là đã bị diệt tuyệt rồi ư? Sao lại có thể xuất hiện ở đây!”

Tim Phương Vân đập thình thịch, thời đại cận cổ, Di tinh dị tức đại pháp sớm đã bị Đại Chu diệt tuyệt, công pháp của phái này hiện tại được cất giấu ở sâu trong hoàng cung, ở ngoại giới sớm đã thất truyền rồi.

Nơi này không ngờ lại xuất hiện Di tinh dị tức đại pháp đã diệt vong, theo lý mà nói là không thể. Cách giải thích duy nhất chỉ có thể là một cường giả của Di tinh dị tức phái nào đó, trước khi tông phái bị diệt vong đã bị cuốn vào trong Thủy ma nguyên thủy, do đó mới có thể giải thích vì sao nó lại xuất hiện ở nơi này.

Có bản kinh thư này, xác suất độ qua Mệnh Tinh cấp của ta sẽ lớn hơn nhiều.

Quyền đầu của Phương Vân nắm chặt lại, thu hoạch này thật sự là quá bất ngờ. Hắn vốn chỉ có ba phần xác suất có thể trùng kích Mệnh Tinh cảnh, dấu sao thì ở Trung Thổ Thần Châu đắc tội với quá nhiều người. Nhưng hiện tại có bản kinh thư này, hi vọng lại tăng thêm tới bảy thành rồi.

Có bảy thành nắm chắc, đã có thể mạo hiểm một trận rồi, trùng kích mệnh tinh cảnh. Dấu sao thì với tình huống của hắn, có nhiều địch nhân vậy mà muốn độ qua mà không gặp nguy hiểm thì cơ hồ là không thể.

Phương Vân không chút do dự, lập tức thu lấy bản kinh thư này, trước tiên cứ thu thập bảo vật đã, sau này có thời gian sẽ tu luyện. Ở trong bảo khố cần quét một phen, Phương Minh Ngụy mới rời khỏi bảo khố dưới đất. Khi hắn ly khai thủ hộ giả của bảo khố lần này bảo trì trăm mặc, một mực nhắm mắt, dựa ở trên tường, giống như là không nhìn thấy gì.

“Rầm rầm!”

Cánh cửa đồng ở phía sau Phương Vân đóng lại, bảo khố của Cửu Tử Thi ma tông cũng gặp phải sự tổn thất thảm trọng.

Ba ngày sau, dưới mệnh lệnh của phó chưởng môn số một Triệu Hoa, cả Cửu Tử Thi ma tông dốc sức xuất động, bầy phó chưởng môn, tất cả hộ pháp, trưởng lão, cùng với đệ tử trên cấp địa biến đẩy lên cuộc chiến tranh tông phái với Chư Thiên Thương Sinh phái ở lân cận.

“Giết!”

“Giết!”

Đệ tử của Cửu Tử Thi ma tông phối hợp với quân lực hùng hậu của Đại Ngu triều, giống như tủy triều hướng tấn công về phía Đại Mâu vương triều nằm dưới sự khống chế của Chư Thiên Thương Sinh phái.

Đại Ngu triều và Đại Mâu vương triều nằm cạnh nhau, mà thân là quốc giáo của hai nước, Cửu Tử Thi ma tông và Chư Thiên Thương Sinh phái vốn có va chạm. Chỉ là vì ngại đạo lý trai cò đánh nhau ngư ông đắc lợi nên hai nước mới bảo trì sự khắc chế.

Mâu thuẫn giữa hai phái vốn đã có từ lâu, nhưng không ai ngờ được rằng, lần này, Cửu Tử Thi ma tông lại phát khởi tiến công trước, hơn nữa còn với khí thế to lớn như vậy.

Trong sơn cốc to lớn, đại quân của hai vương triều trước tiên chém giết nhau. Trong thế giới hỗn loạn này, chiến tranh giữa hai vương triều to lớn cứ cách một đoạn thời gian lại phát sinh.

“Giết!”

Trên trời điện xẹt sấm rền, từng đệ tử của Cửu Tử Thi ma tông và đệ tử của Chư Thiên Thương Sinh phái từ trong đại quân bay lên, giống như là tên rời khỏi cung, ở trong hư không mãnh liệt va chạm nhau. Ánh sáng của kim loại trong thiên địa tăm tối, làm tóe ra từng tia lửa chói mắt.

“Những tên gia hỏa đáng chết này, ta sớm đã nói rồi, Cửu Tử Thi ma tông không thể lưu lại!”

Trên một tòa núi trọc trời to lớn đen xì ở cạnh Đại Mâu vương triều, năm bóng người giống như là tháp sắt, đón gió mà đứng, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía kia của chiến trường

“Tên hỗn đản Triệu Hoa này, quả thực là điên rồi. Chưởng môn của Cửu Tử Thi ma tông đang làm gì vậy, sao lại giao đại quyền nắm giữ phái cho dạng người này, hẳn muốn Cửu Tử Thi ma tông bị diệt phái ư?”

“Hiện tại cử những tên pháo hôi này ra thì có ý tứ gì! Hẳn đã muốn khiêu chiến, vậy thì để chúng khiêu chiến đi! Giết bọn Triệu Hoa, cũng vừa hay để cho chúng biết được lực lượng của Chư Thiên Thương Sinh phái chúng ta!”

“Hừ, Cửu Tử Thi ma tông không cần tông nghiệp của mình nữa, vậy thì để chúng ta tiếp quản đi!”

“Bởi vì cố kỵ những tông phái khác trên đại lục nên chúng ta mới dung tha cho chúng, bọn chúng đã muốn tìm đường chết, vậy thì dứt khoát thanh toán cho chúng đi!”

Trong mắt năm ngoài hàn quang bắn ra, từng cỗ sát khí vô hình lấy năm người làm trung tâm tỏa ra. Trong thiên địa đẩy lên một cơn gió lốc.

“Rầm!”

Hư không chấn động, cuồng phóng bốc lên. Đối diện mọi người một bóng người từ trên không hạ xuống, nặng nề đập lên hư không. Nơi mà người này hạ xuống, cả hư không đều sụp đổ, lộ ra vết lõm xuống.

“Đại Quỷ Tu La, ngươi là đang nói bọn ta à?”

Một tiếng chuông vang vọng trong thiên địa, tiếng chuông vừa dứt, từng bóng người giống như là thiểm điện từ trong mây đen hạ xuống, xếp thẳng hàng đứng trước mặt mọi người.

“Triệu Vạn Đồ!”

“Chu Văn Đức!”

“Phương Bất Dịch!”

Nhìn sáu bóng người ở trước mặt, con người năm phó đại chương môn của Chư Thiên Thương Sinh phái co rút lại, sắc mặt đột nhiên biến đổi. Sáu phó chương môn của Cửu Tử Thi ma tông, bọn họ đều nhận ra. Nhưng trong ấn tượng tuyệt không cường đại như thế này, trong khoảng thời gian ngắn ngủi, công lực của mấy người này đều đồng thời tăng mạnh.

“Sao có thể như vậy được, lâu ngày không gặp, bọn chúng không ngờ lại đề thăng nhiều như vậy!”

“Sau Mệnh Hồn cảnh, lực lượng tăng trưởng rất chậm, thời gian ngắn như vậy, mấy người các ngươi không ngờ lại thực lực tăng mạnh”

Mấy người sắc mặt đều biến đổi, Chư Thiên Thương Sinh phái tuy chỉ có năm người, nhưng năm người này mỗi người đều cường đại hơn mấy vị phó chương môn của Cửu Tử Thi ma tông một chút. Đây cũng là nguyên nhân mà họ dám lên tiếng đòi diệt tuyệt Cửu Tử Thi ma tông.

Nhưng hiện tại ưu thế này không còn nữa.

844. Chương 845: Quyền Hạn Hạch Tâm Vô Câu Đế Cung

845. Chương 846: Dương Mi Thổ Khí

846. Chương 847: Truyền Thuyết Thiên Ngoại

847. Chương 848: Cửu Anh Minh Điểm

848. Chương 849: Cướp Đoạt Bảo Khố

“Thủy ma nguyên thư không ngờ từ thời thượng cổ đã tồn tại. Pháp khí cường đại như vậy, rốt cuộc là làm thế nào mà Thủy Ma tông có được. Hoặc là nói, sự cường đại của Thủy Ma tông có thể truy tới thượng cổ.”

Xem xong trang cuối cùng của Cửu Anh Minh điển, Phương Vân đắm chiêu suy nghĩ, hai tông phái lớn nhất của thời đại cận cổ, hiện tại bắt đầu khiến hắn cảm thấy vô cùng mê hoặc.

Thời đại cận cổ, tổng cộng dẫn sinh ba vương triều cường đại. Phân biệt là triều Đại Ân, triều Đại Thương và triều Đại Chu.

Bình thường người ta cho rằng Thủy Ma tông và Thái Tổ phái là dẫn sinh ở thời đại cận cổ trước khi Đại Ân lập quốc.

Nhưng hiện tại xem ra rõ ràng là không đơn giản như vậy, Thủy ma nguyên thư là một kiện pháp khí, lịch sử không ngờ có thể truy tới tận thời đại thượng cổ, thậm chí là còn xa hơn, vậy rõ ràng, Thủy Ma tông nắm giữ kiện pháp khí này không phải là sáng lập ở thời đại cận cổ như họ tuyên bố.

Đồng dạng, Thái Tổ phái có thể sánh ngang với Thủy Ma tông rõ ràng cũng không chỉ là đơn giản là đại phái số một thời cận cổ. Thế lực của giới tông phái vốn đơn giản, nhưng hiện tại xem ra bắt đầu biến thành khó biết rõ đầu đuôi.

Ít nhất, hai tông phái này không không phải đơn giản như biểu hiện của họ!

Hai tông phái này, rốt cuộc là đang mưu đồ những gì?”

Từ trước tới giờ, ánh mắt của Phương Vân đều bị những tông phái thượng cổ không ngừng xuất thế hấp dẫn, mấy tông phái của thời đại cận cổ cơ hồ là đều bị bỏ qua.

Một nhân tố cảm dỗ quan trọng trong đây là những tông phái thượng cổ và cường giả trung cổ, luôn có thái độ từ trên cao nhìn xuống để đối đãi với tông phái cận cổ. Từ trong xương cốt, bọn họ đều rất coi thường những tông phái cận cổ này.

Phương Vân cũng chưa từng hoài nghi thân phận của Thái Tổ phái và Thủy Ma tông, bởi vì nếu như hai tông phái này bắt nguồn từ thời thượng cổ hoặc trung cổ, không có lý do nào mà những cường giả hám thế cùng từ thời thượng cổ, trung cổ lại không nhận ra họ.

Phương Vân lẩm bẩm, trong mắt lại lấp lánh sáng: “Thủy Ma tông và Thái Tổ phái, hai tông phái này hoặc là rất biết giả vờ, khiến cho những cường giả cùng thời đại với họ không nhận ra họ. Hoặc là bọn họ đang liên thủ diễn một vở kịch. Đợi khi nào ra được, phải nghĩ biện pháp điều tra thật kỹ hai tông phái này!”

Sau khi hạ quyết định trong lòng, lại sử dụng các lực lượng của tông phái và triều đình, điều tra căn nguyên của hai tông phái này.

“Rầm!”

Hư không chấn động, sau một tiếng gió, Phương Vân lập tức biến mất trong hư không.

Vương đô của Đại Mâu, trải qua cuộc chiến đấu của ba cường giả vô thượng, vương triều cường đại này, một nửa vương đô đã hóa thành đống đổ nát, một mảng hỗn loạn.”

“Bảo khố của Chư Thiên Thương Sinh phái cũng không thể để cho người khác chiếm tiện nghi được!”

Phương Vân từ trên cao hạ xuống, đứng trên không trung của vương đô, một thân áo trắng bị gió thổi phất phật. Thân hình nhoáng lên, một đợt sóng khí tỏa ra, Phương Vân giống như thiên thạch từ trong không trung hạ xuống, xuyên qua tầng đất dày cộp, trực tiếp hướng về nơi sở tại của bảo khố Chư Thiên Thương Sinh phái.

Khác với Cửu Tử Thi ma tông, bảo khố tông phái của Chư Thiên Thương Sinh phái không có cao thủ trấn giữ. Trực tiếp là từng tầng cấm chế có tính hủy diệt cường đại bao vây lấy bảo khố.

“Ong!” Một tiếng chuông vang lên, Thiên Địa vạn hóa chung trực tiếp phân khai từng tầng ánh sáng mà không làm kinh động bất kỳ một đạo cấm chế nào, xông vào sâu trong bảo khố của Chư Thiên Thương Sinh phái. Tay áo cuốn một cái, Phương Vân phát ra một cỗ chân khí, trực tiếp cuốn toàn bộ những thứ trong bảo khố vào trong Thiên Địa vạn hóa chung.

Trò này hần sớm đã quen rồi, các loại pháp khí, đan dược, bí tịch to nhỏ của Chư Thiên Thương Sinh phái đều bị cuốn đi. Chỉ một lát sau, cả đạo thống của Chư Thiên Thương Sinh phái trên cơ bại chẳng khác nào bị Phương Vân tru diệt.

“Đáng chết!”

Ở sâu trong Vô Câu đế cung, Chư Thương sinh nhìn thấy cảnh này, hận đến nghiêng răng ken két. Thân thể của y tuy bị phong ấn, không thể động đậy, nhưng tinh thần thì vẫn còn. Vẫn có thể cảm nhận được tình huống ở bên ngoài, nhìn thấy Phương Vân cuốn tất cả đi, trong lòng đau như nhổ máu.

“ha ha, Chư huynh, ta và ngươi giằng co mấy ngàn năm, không ngờ lại bị diệt phái bằng phương thức này!”

Cửu U Thi Hoàng ở bên cạnh cười nói, mặc dù biết Phương Vân là địch chứ không phải là bạn, có điều nhìn thấy tên gia hỏa khó chơi này cuối cùng cũng bị người ta giải quyết, trong lòng vẫn không khỏi nảy sinh một trận khoái cảm. Mặc dù, trong lòng y hiểu rằng, loại khoái cảm này rất là bệnh hoạn.

“Ngươi cũng đừng đắc ý, Chư Thiên Thương Sinh phái của ta bị diệt, một lát nữa cũng tới lượt ngươi thôi!” Chư Thương Sinh hậm hực nói.

“Đúng là gừng cà già càng cay, Chư chương môn quả nhiên thông minh!”

Giọng nói hồ hững của Phương Vân từ bên ngoài Vô Câu đế cung truyền nvafo.

Cửu U Thi Hoàng lập tức im lặng.

Ý nghĩ ba động của hai tên gia hỏa này cũng là nhắc nhở Phương Vân, tâm niệm khê động, liền giấu Vô Câu đế cung vào sâu trong Thiên Địa vạn hóa chung, lại thêm một lớp cấm chế, hạn chế ý thức cảm tri của hai người này.

Cuốn đi bảo tàng của Chư Thiên Thương Sinh phái, Phương Minh Ngụy thân hình nhoáng lên, một lần nữa bỏ đi. Đúng như hần nói, mục tiêu tiếp theo của hần chính là Cửu Tử Thi ma tông.

Trong bảo khố của Cửu Tử Thi ma tông phái có một số bảo vật vô cùng đặc biệt. Vì không muốn kinh động tới Cửu U Thi Hoàng, Phương Vân lúc trước khi tiến vào không động tới những thứ này.

Có điều lúc này, Cửu U Thi Hoàng đã bị phong ấn rồi, tất nhiên là không thể lưu lại những bảo vật này nữa.

“Rầm!”

Nền đất của Đại Mâu vương đô rung chuyển, Phương Vân lại một lần nữa phá toái hư không, bay về phía vương đô của vương triều Đại Ngu. Chỉ trong nháy mắt, liền xuyên qua tầng tầng không gian, xuất hiện ở dưới lòng đất của Cửu Tử Thi ma tông.

Lần này, Phương Vân không men theo thông đạo mà tiến vào, rầm một tiếng trực tiếp chấn vỡ vách tường của thông đạo dưới đất, hạ xuống trước bảo khố.

Ở trước cửa lớn của bảo khố, lão già tóc trắng đang dựa trên tường đột nhiên tỉnh lại, giật mình quan sát Phương Vân: “Tiểu tử, là người à!”

“Là ta!”

Phương Vân hồ hững ừ một tiếng, sau đó trong ánh mắt ngờ vực của lão già, đi lướt qua người lão, bước về phía cánh cửa dày cộp đó.

“Đột một lát!”

Đột nhiên, một tiếng quát truyền tới, lập tức một cỗ lực lượng như dời núi lấp biển, như núi đổ biển gầm ập về phía lưng Phương Vân.

“Người cải trang thành người của Cửu Tử Thi ma tông, lão tử không quản, nhưng ngươi cường hành tiến vào trong bảo khố của Cửu Tử Thi ma tông, trước tiên phải hỏi quyền đầu của lão tử đã!”

Giọng nói hùng hằm như sấm rền, thuận theo vách tường của thông đạo dưới đất mà vang vọng, cả thông đạo ở dưới đất đột nhiên chấn động trong tiếng nói giống như là sư tử gầm này, từng vệt nứt giống như lưới nhện rắc rắc nứt ra trên đỉnh động, từng mảng đất lóc chóc rơi xuống, từng tầng cấm chế trực tiếp bị cỗ âm bạo đáng sợ này chấn vỡ.

Cả thông đạo tựa hồ như sắp sụp đổ!

Lão già tóc trắng này bộ dạng lười biếng bất cần, lần trước rõ ràng đã phát hiện ra vấn đề nhưng vẫn mắt nhắm mắt mở. Tới lúc này thì đột nhiên làm khó, khiến Phương Vân trong lòng nảy sinh ra một loại xung đột và bất ngờ cường liệt.

“Ha ha, tốt! Vậy ta dùng quyền đầu để khiến cho lão phục!” Phương Vân dấu sao cũng vẫn còn bản năng võ đạo, đối với lão già này cũng không phải là hoàn toàn yên tâm. Tuy lão già này lúc trước bộ dạng hòa khí, lúc này đột nhiên làm khó, khiến hắn có chút bất ngờ, những vẫn không đến mức khiến hắn trở tay không kịp.

“Minh Vương hữu lệ, thiên địa đại bi!”

Phương Minh Ngụy tay phải tể ra tuyệt học khoáng thế Minh Vương đại bi chú của Thất đại Minh Vương A Bất Tư, chỉ nghe thấy rầm một tiếng, trời long đất lở, cả thông đạo triệt để sụp đổ, đồng thời một cỗ hắc ám vô biên bao bọc ở hư không.

Từng dòng nước lũ đầy tính hủy diệt, tà ác, phá hoại và tử vong từ sâu trong bóng tối ủa ra, ở phía sau từng dòng nước lũ này là một bóng đen minh vương khủng bố, như ẩn như hiện, vắt ngang trong hư không tăm tối, cầm búa chém về phía lão già tóc trắng. Chỉ trong nháy mắt, vị thủ hộ giả bất khả nhất thế này trong lòng nảy sinh ra cảm giác dựng tóc gáy.

“A Tu La chi đồng! Giết!”

Cảm giác được sự sợ hãi ở trong lòng, trong lòng lão già bốc lên một cỗ nộ khí, đột nhiên cắn chặt răng, chân khí cuộn cuộn dâng trào giết tới.

Song, khi lão đầu tóc trắng toàn lực phát ra chân khí, dị biến đột nhiên phát sinh, chỉ nghe thấy một tiếng rỗng ngâm kinh thiên, trong hai mắt của mình vương, một con cự long kim chúc xuyên thấu hắc ám, phá không mà ra.

“Rầm!”

Trong tiếng vang đình tai nhức óc, lòng đất của Đại Ngu vương triều sụp đổ, từng tiếp âm âm cứ thế vang lên. Trong tiếng rắc rắc, mấy cái lỗ to lớn đen sì hiện ra.

“Rầm!”

Trong không gian ở sâu dưới lòng đất, một cước nặng nề đạp xuống ngực lão già tóc trắng, đè lão dính xuống đất.

“Sao?”

Phương Vân mặt không chút biểu tình nhìn lão già ở dưới chân, lạnh lùng nói.

Lão già tóc tai rũ rượi, những sợi tóc già nua đã dính đầy máu, bết xuống đất, Quần áo lam lũ trên người cũng thấm đẫm máu, ánh mắt vốn còn bá khí thiên thu cũng ảm đạm vô quang, không còn chút chiến ý nào.

Hai thiên long chi lực, phối hợp với Minh Vương đại bi chú, lại phối hợp với tam tượng pháp khí Vô Câu đế cung, lão già tóc trắng có bại cũng không có gì bất ngờ.

“Tên quái thai nguời, rõ ràng chỉ có tu vi Thoát Thai cảnh, sao lại khoa trương như vậy, ngay cả tam tượng pháp khí cũng có trong tay.” Lão già có chút cam chịu số phận lầm bầm nói.

“Lão cũng lưu manh lắm, ta vốn cho rằng, lão còn bị bách cốt xuyên vai.” Phương Vân hồ hững nói, trong mắt lóe lên một tia sáng.

Vô giả Truyền Kỳ cảnh có thể bị đánh bại, nhưng rất khó tiêu diệt triệt để. Linh hồn của họ cực kỳ vững trãi, Phương Vân có thể hết lần này đến lần khác đánh tan nhục thể của họ, có thể làm trọng thương tinh thần lực của họ, nhưng rất khó làm được tới bước cuối cùng là hủy diệt linh hồn của họ.

Thân là truyền thuyết của võ đạo, vô giả Truyền Kỳ cảnh nếu như dễ dàng bị hủy diệt như vậy thì cũng không xứng để được gọi là truyền kỳ nữa rồi.

Trong Vô Câu đế cung đã trấn áp hai cường giả Truyền Kỳ cảnh, thêm một người nữa thì e rằng gánh nặng và áp lực sẽ gia tăng. Một khi đối diện với địch nhân phi thường cường đại, Vô Câu đế cung sẽ không phát huy được toàn bộ uy lực, lúc đó thì có hối cũng không kịp.

Cho nên, Phương Vân không vội trấn áp lão già này vào trong Vô Câu đế cung.

“Hừ! Nguời cũng quá coi thường ra rồi, lão phu không phải là loại người mặt dày mày dạn như vậy đâu.”

Khi lão già nói những lời này, trong xương cốt thấu ra một cỗ ngạo khí, song, cỗ ngạo khí này cũng chỉ như phù dung sớm nở tối tàn, rất nhanh liền bị một cỗ chán nản thay thế: “Nguời không ngờ lại có Tam Tượng pháp khí, lão phu làm sao mà đánh lại được, mà đã đánh không lại nguời thì mặt dày cũng có tác dụng gì?”

849. Chương 850: Tu La Võ Tướng

Phương Vân trong lòng bật cười, lão già này cũng thú vị ra phết.

“Giờ trả lời ta một vấn đề, lần trước khi ta tới, nguời rõ ràng đã phát giác ra điều không đúng, vì sao không xuất thủ. Nhưng lần này lại liều mạng công kích?” Phương Vân hỏi.

Lão già trả lời rất nhanh: “Không có gì để nói cả, Cửu Tử Thi ma tông này không phải là tông phái của lão phu. Nói xa hơn, cho dù đám rùa đen này chết hết, chết sạch, cũng chẳng có liên quan gì tới lão phu. Nếu không phải là năm đó chiến bại, thua lão bắt tử đó của Cửu Tử Thi ma tông này, bắt đắ dĩ đành phải nhận lời trông nhà cho nguời ta, nguời cho rằng ta sẽ nguyện ý để nguời ta xuyên xương tì bà, còn dở sống dở chết như vậy để bán mạng cho nguời ta ư?” Lão dừng một chút rồi nói tiếp: “Chịu sự ủy thác của nguời

ta thì phải thực hiện. Lão tử năm đó chỉ dám ứng hấn sẽ canh giữ cánh cửa này, để người cầm chìa khóa có thể bình thường đi qua, chỉ cần người không bạo lực xâm nhập, lão tử cũng lười chẳng buồn quản.”

“Ồ?”

Phương Vân ánh mắt lấp lánh, có chút bất ngờ, hấn cũng không ngờ rằng trong đây còn có một đoạn khúc chiết này.

“Ồ cái gì mà ồ, thua thì thua rồi, người cho rằng người có thể vĩnh viễn bất bại à? Đi thuyền trên sông, làm gì có chuyện không lật? Có thể bỏ cái chân của người ra không, đằng nào thì ta cũng không chạy được!”

Lão già trợn mắt lên, dùng sức đẩy cái chân đang giẫm trên ngực lão của Phương Vân rồi. Lão già bộ dạng cực kỳ quang côn, như muốn nói “đánh thua rồi thì tùy người xử trí!”

“Hắc hắc, kỳ thực người là từ ngoài tự nhiên tới phải không?”

Khi Phương Vân đang định mở miệng thì mắt của lão già híp lại, đột nhiên nở nụ cười đắc ý.

Trong mắt Phương Vân đột nhiên bạo phát ra một cỗ quang mang sắc bén, nhưng tựa hồ như nghĩ ra gì đó, rất nhanh liền ảm đạm đi, cười nói: “Nếu người nói câu này với ta sớm một chút, ta có thể sẽ rất kinh ngạc. Có điều hiện tại, hình như ai ai cũng đều biết ta là người tới từ ngoài tự nhiên.”

Lão già không thềm để ý Phương Vân nói, lão nhìn chằm chằm vào Phương Vân, mặt mày nghiêm túc nói: “Còn có ai nói với người những lời này à?”

“Chưởng môn của Cửu Tử Thi ma tông, Chư Thương Sinh!” Phương Vân cười khê.

Lão già tóc trắng ngầy ra, lập tức thoải mái, nói: “Hấn nhanh vậy đã bị người đả bại rồi. Có điều đây cũng là theo lẽ thường. Thế giới này của chúng ta tựa hồ như có chút vấn đề, pháp khí luyện ra luôn có thiếu sót rất trọng đại. Căn bản không bằng được pháp khí trên người người! Cảnh giới ngang nhau, nhưng lực lượng của chúng ta thì lại luôn yếu hơn võ giả thiên ngoại các người một cấp. Hấn hiện tại ở đâu, với cảnh giới của người, chắc không thể giết được hấn!”

Những gì lão già này biết tựa hồ như còn nhiều hơn Chư Thương Sinh một chút.

Phương Vân mí mắt rủ xuống, ở sâu trong con ngươi lóe lên một tia sáng, bất động thanh sắc nói: “Hấn và chưởng môn của Cửu Tử Thi ma tông đang bị trấn áp trong thứ này!”

Phương Vân chỉ vào con cự long kim chúc sống động do Vô Câu để cung hóa thành ở trên vai.

“Tu La võ tướng, người quên lời ước định năm đó giữa người và sư phụ ta ư? Người là tên tiểu nhân nói không giữ lời!”

Một trận ý thức ba động yếu ớt từ trong con cự long kim chúc tỏa ra.

“Cửu Tử Thi Hoàng người nói cái gì vậy. Sư phụ người cầm tù lão tử ở đây, dùng tảo cốt xuyên tâm. Lão tử nhận lời cam tâm thay hấn trấn thủ cửa lớn mấy ngàn năm, chẳng lẽ còn chưa đủ à? Lão tử hiện tại bị nhốt ở đây, đánh cũng không đánh lại hấn, người còn hi vọng lão tử có thể làm được gì nữa? Thay Cửu Tử Thi ma tông các người tuần táng à? Cho dù người ngu thì cũng đừng nghĩ rằng lão tử cũng ngu như người chứ!”

Lão già tóc trắng, Tu La võ tướng trợn mắt, tức giận nói: “Vả lại, lão tử và sư phụ người cũng chỉ là một giao dịch. Cuộc tỷ võ năm đó, lão phu thua sư phụ người nửa chiêu. Kết quả, lão bắt tử đó giả nhân giả nghĩa, cho rằng lưu ta lại Cửu Tử Thi ma tông là có thể khiến ta cam tâm tình nguyện ở lại, gia nhập Cửu Tử Thi ma tông. Đáng tiếc lão gia hỏa này học giả nhân giả nghĩa của người ta nhưng lại không đủ hỏa hầu. Lão tử một ngàn năm trước đúng là từng động lòng, muốn đả ứng.”

Tối hôm đó, lão mời ta tới rồi đột nhiên ra tay ám toán. Vậy mà lão tử còn ngu ngơ, muốn đáp ứng gia nhập Cửu Tử Thi ma tông. Cái đồ trời đánh thánh đâm đó, cũng may mà làm nhiều việc khuyết đức nên chết sớm rồi. Nếu không, lão tử đến lúc chết cũng không nhắm mắt!”

Nói tới chuyện năm xưa, Tu La võ tướng nghiêng rằng nghiêng lợi, rõ ràng là vĩnh viễn còn ghi nhớ rõ tối hôm đó ở trong lòng.

“Hừ! Đừng quên, năm đó chính là bản thân người cam tâm tình nguyện, đáp ứng thủ hộ Cửu Tử Thi ma tông cả đời.” Cửu tử Thi Hoàng lạnh lùng nói.

“Hắc, không biết là người ngu hay là ta ngu, tình huống hiện tại, người còn chưa nhìn rõ ư?”

Tu La võ giả trào phúng.

Phương Vân bật cười, cuối cùng cũng nhúng ta vào, tay áo phát một cái, chỉ nghe thối rắm một tiếng, cả bảo khổ của Cửu Tử Thi ma tông đều hóa thành tro bụi.

“Lão nói không sai, hiện giờ bảo khổ không còn, Cửu Tử Thi ma tông cũng không còn nữa rồi, mà tất nhiên khi hai thứ đều không còn thì ước định năm đó cũng tự nhiên được giải trừ.”

“Tu La võ giả, cái lão già đáng chết này! Không ngờ lại bội tín bội nghĩa, cấu kết với võ giả thiên ngoại!” Cửu tử Thi Hoàng há miệng mắng chửi, Tu La võ tướng tuy không nói gì, nhưng Cửu tử Thi Hoàng làm sao mà không cảm nhận được bầu không khí này đang đi theo hướng phát triển cực kỳ bất diệu mà y rất không muốn nhìn thấy.

“Tu La võ tướng, lão tốt xấu gì cũng là một võ giả Truyền Kỳ cảnh, chẳng lẽ không có chút tự tôn nào ư? Không ngờ lại khuất phục một võ giả Thoát Thai cảnh!”

Một đạo ý thức bay tới, chính là của Chư Thương Sinh.

Người trong cuộc thì mê, người bàn quan thì sáng. so với Cửu tử Thi Hoàng, hẳn đối với “việc nhà” của Cửu Tử Thi ma tông nói chung là nhìn thoáng hơn một chút.

“Đủ rồi! Các người có thể im miệng được rồi đó!”

Phương Vân phát tay một cái, lập tức thu Vô Câu để cung vào. Một khi tiến vào trong cơ thể, bất kể là Chư Thương Sinh hay là Cửu tử Thi Hoàng đều không thể cảm nhận được tình huống ở bên ngoài.

“Tu La võ tướng, sao, chuẩn bị xong chưa? Bất kỳ việc gì cũng có giá của nó, ta thả người, người thần phục ta. Đây chính là một khoản giao dịch. Đương nhiên, người có thể hi vọng sau khi ta chết thì người có thể được tự do.”

Phương Vân bước lên một bước, nhìn lão già tóc trắng.

“Hắc hắc, ta còn có thể có ý kiến gì nữa, làm đả thủ cho người ta còn hơn là bị nhốt ở đây, không thấy nổi chút ánh sáng. Vả lại, cũng không đánh lại được người. Có điều.” Lão đều gõ gõ vào khóa xương màu trắng trên xương tì bà, thở dài, có chút bất lực nói: “Loại tài liệu này vô cùng hiếm thấy. Cái lão bắt tử đó cũng ngẫu nhiên có được. Ngay cả bản thân hẳn cũng chỉ biết khóa chứ không biết làm thế nào để mở ra. Ta từng thử rất nhiều thủ đoạn, thần binh lợi khí, khoáng thể thần công đều không hủy được. Người nếu có thể tháo được mấy cái khóa xương này, giải cứu ta ra, vậy thì giao dịch của chúng ta thành công rồi!”

Lão đầu tử nói, đầu ngẩng lên, nhún vai.

“Ồ, để ta thử.”

Phương Vân hạ tay xuống, hai ngón tay chìa ra, kẹp lên khóa xương, cảm thụ một lát rồi lập tức nhún mày.

“Sao, người cũng không có biện pháp à?”

Lão già xoa tay, có chút chán nản nói. Tựa hồ như bởi vì đã thử qua các loại phương pháp, sớm biết rằng không có tác dụng cho nên cũng không có gì bất ngờ lại loại kết quả này.

“Ta không biết nên nói là người may mắn hay là bất hạnh. Loại tài liệu này vô cùng hiếm có. Ở thế giới thiên ngoại, chúng ta gọi loại tài liệu này là ”hài cốt của ma thần”

Phương Vân đứng dậy, sắc mặt ugn dung nói. Người khác có lẽ không biết, nhưng Phương Vân đã tiếp xúc với loại tài liệu này. Đây là dùng hài cốt của ma thần viên cổ mà đúc thành khóa. Cái thứ này có liên quan tới viên cổ, Tu La võ tướng không mở được khóa cũng là bình thường.

“Hài cốt của ma thần ư?” Lão già mặt mày có vẻ kinh ngạc.

“Ừ, cũng coi như là lão may mắn, gặp được ta.”

Phương Vân giơ tay phải ra, lòng bàn tay lấp lánh, một thanh trường kích bằng đồng xanh lập tức xuất hiện trong tay. Chính là viên cổ ma binh có được từ tiểu thế giới Bắc Minh viên cổ.

Nhìn thấy thanh viên cổ ma binh này, mắt Tu La võ tướng sáng lên. Trên thanh trường kích bằng đồng xanh này, lão cảm giác được một cỗ khí tức giống như là khí tức của khóa xương màu trắng nào.

Lão đầu tử mặt mày vốn thờ ơ, sống dở chết dở, có điều lúc này lại biến thành vô cùng nghiêm túc. Trong mắt có một tia vui mừng, một tia khẩn trương, cũng có một chút lo lắng.

Bị nhốt ở dưới lòng đất quá lâu rồi, loại cảm giác này giống như là bị thế giới ruồng bỏ, bản thân vĩnh viễn không thấy được ánh sáng, không hề dễ chịu. Khác với sự bế quan của võ giả, mấy cái khóa xương trắng này xuyên qua cơ thể, không những làm yếu đi lực lượng của lão, hơn nữa còn khiến lão không thể tiến hành bế quan khổ tu.

Võ giả bế quan, ít nhất còn biết rằng mình tùy thời có thể phá quan mà ra. Mà lão chỉ có thể bị nhốt trong cái nơi tăm tối này, không có một thân năng lực kinh thể hải tặc thì vĩnh viễn không có ngày thoát ra.

Đây là một loại giày vò, giày vò cả về tinh thần lẫn linh hồn.

Nhưng, Tu La võ tướng không dám kỳ vọng quá nhiều. Loại tình huống này đã xuất hiện nhiều lần rồi, mỗi lần khi lão ngập tràn lòng tin thì sau cũng lại chỉ nhận lấy thất bại.

“Vù!”

Trường kích vung xuống, phát ra tiếng rít chói tai. Lão già tóc trắng lập tức khẩn trương, ánh mắt di động theo trường kích.

“keng!”

Một tiếng vang khê, trong lòng đất tối đen, vô cùng vang vọng.

“Được rồi, lão tự do rồi.”

Phương Vân lạnh lùng nói, thu hồi ma thần chi kích lại.

Lão già ngây ngốc bất động ngồi đó, nói sao cũng không thể tin được, mình phí sức chín trâu hai hổ cũng không thể mở được khóa, vậy mà hần lại dễ dàng như là chẻ củi vậy đã mở được rồi.

“Thật ư?” Lão già ngây ngốc nói.

“Thật.” Phương Vân thờ ơ trả lời, nhìn lão già, trong lòng lại cười thâm. Cái lão gia hỏa này, ở dưới lòng đất quá lâu rồi, tựa hồ như chưa từng nghĩ mình có thể thoát khỏi đây, cho nên lúc này lộ ra vẻ chưa thích ứng kịp.

Đại khái qua khoảng ba cái hít thở, lão già tóc trắng cuối cùng cũng có phản ứng, vẻ mặt cuồng hỉ, thân hình bay lên, đột nhiên cất tiếng hú rài, hóa thành một đạo thiểm điện, rầm rầm chấn phá tầng đất, xông rồi.

“Ha ha ha ha!”

Trên không vang lên tiếng cười điên cuồng, một lúc sau mới nghe thấy giọng nói: “Lão tử... cuối cùng cũng tự do rồi!”

Phương Minh Ngụy nghe ngóng động tĩnh ở bên trên, khê mỉm cười rồi gật đầu, lập tức tung mình lên không.

Ở trên bầu trời của Đại Ngu vương đô, Tu La võ tướng tóc trắng tung bay, giống như là rắn bò, nhưng lão mặc kệ, dang rộng hai tay ra, nghênh đón ánh mặt trời, nghênh đón gió, cất tiếng cười to, mặt mày vui mừng.

850. Chương 851: Thanh Đồng Chi Thủ

851. Chương 852: Liệt Hỏa Chi Cung

852. Chương 853: Dung Nham Hỏa Hoàng

“Cao thủ!”

Phương Minh Ngụy và Tu La võ tướng đồng thời rúng động, ở phía trước hai người không hề phát hiện ra bất kỳ sự tồn tại của cường giả nào. Hiển nhiên, vị cường giả ở dưới lòng đất này có đạo ẩn khí nặc tức cực kỳ inh.”

“Ha ha, đã lâu rồi chưa gặp cường giả như vậy. Phương Vân, người đợi một lát, ta đi thu thập hấn.”

Tu La võ tướng thấy vậy liền mừng rỡ, sau khi lão thoát khỏi xiềng xích, võ công lại đề thăng lên một tầng, đang cần một địch nhân để lịch luyện. Hơn nữa, cường giả cao nhất mà thế giới này cho phép cũng chỉ là Truyền Kỳ cảnh.

Công pháp tuyệt học của mọi người không thể giống nhau, trình độ lợi hại cũng không như nhau. Nhưng trên cảnh giới thì không sai biệt lắm, cho nên Tu La võ tướng cũng không sợ hấn.

“Không cần.” Phương Vân xua xua tay, cự tuyệt yêu cầu của Tu La võ tướng: “Vạn cổ tà đế đủ để đối phó với hấn rồi!”

Đang nói chuyện thì đại địa gào thét, cường giả thần bí ở sâu trong lòng đất đã phát hiện ra sự tồn tại của Vạn cổ tà đế, gầm lên một tiếng tức giận, đại địa sôi sục, ở sâu trong đại địa, dung nham nóng rực cuộn trào ra, giống như là thủy triều, thiêu đốt mặt đất, hiệu diệt cả thế giới này oanh kích tới.

Một kích này, sóng nhiệt cuộn cuộn, ngay cả Phương Vân và Tu La võ tướng cũng cảm thấy một cỗ khí nóng, trời cao càng biến thành một vùng nóng đỏ.

“Đây là...” Tu La võ tướng trong lòng rúng động, mặt đăm chiêu suy nghĩ, tựa hồ như đang hồi tưởng gì đó.

Phương Vân vẻ mặt ung dung, trên mặt không hề thấy chút hoảng loạn nào. Chỉ là ngón tay chỉ một cái, trong nháy mắt, tà khí cuộn cuộn, một pho đế ảnh to lớn từ dưới mặt đất chui ra nửa người.

Ở bên cạnh y gió lạnh vi vút, xương trắng lỏn nhỏ, oán linh vô cùng, giống như bông liễu, khắp trời bay lượn khí tử vong đậm đặc.

“Tà đế quân lâm thương sinh cầu diệt!”

Một giọt nói thê lương vang vọng trong thiên địa. Nháy mắt, trong phạm vi mấy vạn dặm, tất cả tà khí, lệ khí, thi khí, âm khí, oán khí cuộn cuộn toàn bộ đều bị cỗ lực lượng cường đại này dẫn dắt, hóa thành một quyền, đánh mạnh về phía sau trong lòng đất.

“Ầm ầm!”

Một quyền này, vạn quỷ gào khóc, trời sập đất lở. Vạn cổ tà đế ở Vô Lượng ma vực, hấp nạp không biết bao nhiêu tà khí. Vạn Cổ tà đế tiếp cận đại thành, uy lực đã ngang ngửa với Phương Vân, lại thêm một kích này còn hấp nạp địa khí khổng lồ, uy lực còn trên cả bản thân Phương Vân, cho dù là Phương Vân tự mình thi triển thì uy lực cũng chỉ được vậy mà thôi.”

“Rầm!”

Ở nơi cách mọi người mấy ngàn trượng, mặt đất nứt ra, một bóng đen nhanh chóng chui ra, thoáng cái dộn nhập vào hư không rồi biến mất, nhanh tới mức khiến người ta không kịp phản ứng.

“Tu La võ tướng, cái lão bất tử người, cái lão cương thi của Cửu Tử Thi ma tông không ngờ lại không giết người, đúng là không còn thiên lý nữa rồi! Hôm nay ba đánh một, lão tử không phải là đối thủ của các người, người hủy động phủ của ta, lão phu còn chưa xong với người đâu!”

Giọng nói ồm ồm vang vọng trong thiên không, còn đối phương thì đã biến mất tăm.

Hai người cũng không ngờ rằng, chỉ mới có một quyền, còn chưa phân thắng phụ mà người này đã không chiến mà chạy rồi, mà lại chạy dứt khoát như vậy, hoàn toàn tương phản với khi thể nội khí trùng thiên, muốn trời sụp đất lở lúc trước.

Sự chênh lệch tâm lý lớn như vậy, cho dù là Phương Vân cũng không chuẩn bị kịp, cho nên không kịp truy cản.

“Không ngờ lại là lão rùa đen này! Lão không ngờ vẫn chưa chết!”

Tu La võ tướng đứng trên hư không, sắc mặt hết xanh rồi lại đỏ, vô cùng đặc sắc.

“Sao, người quen lão à?”

Phương Vân nhú mày, nghiêng người hỏi.

“Ừ, lão gia hỏa này tên là Dung Nham Hỏa Hoàng, ở cùng một thời đại với ta. Lúc trước, cũng có va chạm nhỏ với lão. Vốn cho rằng lão chết rồi, không ngờ lão lại trốn ở đây, lén lút tu luyện công phu gì đó.”

Tu La võ tướng chỉ nói qua loa, đem quan hệ của hai người nói thành va chạm nhỏ. Có điều, lúc nhắc tới Dung Nham Hỏa Hoàng, lông mày của lão giật giật, vẻ mặt cực kỳ không tự nhiên.

Phương Vân nhìn thấy nhưng cũng không điểm phá.

“Đã là người quen thì để cho lão đi đi.” Phương Vân nói xong liền không để ý nữa. Vẫn mặc cho Vạn Cổ tà để hấp nạp lại những địa khí lúc này vừa tán phát ra ngoài. Vạn Cổ tà để quân lâm thuật có liên quan chặt chẽ tới tu vi của bản thân hắn.

Hiện tại Tá Đế hóa thân tương đương với một “hắn” khác. Đợi khi hắn bước vào Thần Thông cảnh, uy lực của môn thần thông này sẽ lại hiệu lộ ra.

“Vẫn là cảnh giới, phải mau chóng rời khỏi đây, quay về Trung Thổ Thần Châu thôi.”

Nghĩ tới Trung Thổ, Phương Vân trong lòng cũng có chút lo lắng: “Không biết Trung Thổ Thần Châu thế nào rồi, hi vọng sự phát triển của tình huống không quá xấu.”

Hiện tại, điều duy nhất có thể khiến Phương Vân cảm thấy có chút an ủi cũng chính là thời gian lưu tởm của thế giới này so với Trung Thổ Thần Châu thì nhanh hơn năm mươi lần.

Như vậy, cho dù là ở nơi này lâu thì Trung Thổ Thần Châu cũng chỉ trôi qua một đoạn thời gian cực ngắn.

Trong vị diện hư không, một bóng người màu đỏ rực cấp tốc bay đi. Từng cỗ nham thạch nóng chảy giống như huyết thủy không ngừng từ trong cơ thể lão tiết ra, mỗi một cỗ huyết thủy chảy ra đều có một trận khói xám bốc ra, những làn khói này đều biến hóa thành khô lâu biến mất trong hư không.

“Đáng chết! Thế giới này mỗi ngày đều chết nhiều người như vậy mà sao cái lão hỗn đản đó không chết đi nhỉ?”

Dung Nham Hỏa Hoàng mặt mày phẫn nộ, trong cơ thể của lão, lúc này có từng cỗ âm khí tỏa ra tứ xứ. Loại tà khí này cực kỳ thâm độc, cực làm hại cơ thể. Với kiến thức của Dung Nham Hỏa Hoàng, cũng chưa từng thấy loại tà khí thâm độc như vậy. Một chiêu vừa rồi, nhìn thì bình thủ, nhưng trên thực tế, Dung Nham Hỏa Hoàng lại chịu thiệt không ít. Trong thiên hạ người chỉ cần một chiêu mà có thể khiến lão chịu thiệt thực sự là không nhiều.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao vừa giao thủ còn chưa nóng người mà lão đã cấp đít bỏ chạy. Một tên gia hỏa cổ quái đã khiến lão chịu không nổi, huống chi bằng quan còn có hai người lực trận.

Dung Nham Hỏa Hoàng không biết rằng, giao thủ với lão chẳng qua chỉ là một môn công pháp của Phương Vân hóa thành. Lão chỉ cảm thấy một cỗ linh hồn ba động vận vẹo, còn cho rằng là cường giả nào đó.

“Lão gia hỏa này không phải là bị nhốt ở dưới lòng đất của Cửu Tử Thi ma tông, canh giữ bảo khố ư? Sao lại phá phong ấn mà ra, giống như là còn đi theo một người khác.”

Nghĩ tới Tu La võ tướng, Dung Nham Hỏa Hoàng lại tức giận vô cùng: “Đáng chết! Tu La võ tướng, lão tử chưa xong với người đâu!”

Khi Dung Nham Hỏa Hoàng chạy loạn khắp nơi, chuẩn bị tiềm tu thì đột nhiên một giọng nói kinh ngạc, không cao không thấp truyền vào trong tai: “Ồ, đây không phải là Dung Nham Hỏa Hoàng ư?”

Một trận quang hoa nhật như khói xanh từ trong hư vô hiện ra, trong nháy mắt một nam tử anh vũ tóc trắng, thân hình cao to, mặc chiến giáp xuất hiện ở phía trước Dung Nham Hỏa Hoàng.

“Thanh Đồng chi Thủ!”

Con người của Dung Nham Hỏa Hoàng co thắt lại, giống như là bị kim châm vậy.

“Nghe đồn người chết rồi mà? Xem rồi đều là đồn đại bậy bạ cả.”

Lại là một luồng sương trắng bay ra, hóa thành một nam tử tay phải đeo thủ sáo màu trắng đứng ở trong hư không, chính là Bạch Ngân chi Thủ.

“Nhìn người hốt hải như vậy, sao chẳng lẽ lại có người có thể bức người tới mức này ư?”

Hoàng Kim chi Thủ cũng từ trong hư không hiện ra, ba người đứng song song trong hư không, có chút thú vị quan sát Dung Nham Hỏa Hoàng đang có chút nhếch nhác thảm hại.

Dung Nham Hỏa Hoàng cẩn thận nhìn ba người ở phía trước, mặt đầy vẻ cố kỵ. Lão biết ba người này, là cường giả của Liệt Hỏa chi Cung phía bắc đại địa. Ba người này trước khi gia nhập Liệt Hỏa chi Cung, mỗi người đều là kiêu hùng bá chủ ngông cuồng ngang ngược.

“Hừ, còn không phải là Tu La võ tướng ư, lão già này không ngờ lại từ trong Cửu Tử Thi ma tông phá phong ấn mà ra. Hơn nữa còn tìm được một đồng bạn, lão phu lấy một địch ba, đại chiến một trận, sau cùng thực sự là không địch lại, không thể không tạm thời ly khai.” Dung Nham Hỏa Hoàng tâm tư máy động, lập tức sửa đổi tình huống thực tế một chút, nói: “Nghe tên Tu La võ tướng hỗn đản đó nói, bọn chúng hình như chuẩn bị tới Liệt Hỏa chi Cung. Mấy người các người có lẽ sẽ sớm gặp được thôi.”

Dung Nham Hỏa Hoàng trong lòng cũng có chút ý đồ xấu, muốn họa thủ đông dẫn, lôi cả Liệt Hỏa chi Cung vào. Tính là tính vậy, nhưng trong lòng Dung Nham Hỏa Hoàng cũng không chắc, dấu sao mấy tên gia hỏa ở đối diện cũng không phải là hạng dễ lừa gạt.

Không ngờ, kết quả lại nằm ngoài dự đoán.

“Tu La võ tướng ư?”

Thanh Đồng, Bạch Ngân, Hoàng Kim đại cường giả ngơ ngác nhìn nhau, trong lòng đều dâng lên cảm giác kỳ dị: “Ồ bên cạnh Tu La võ tướng có phải là có một tên trẻ tuổi đi theo không?”

Bạch Ngân chi Thủ nói.

Tình huống lúc đó, Dung Nham Hỏa Hoàng căn bản không kịp nhìn kỹ, nhưng lúc này nào có nghĩ nhiều như vậy, cố ý giả vờ suy nghĩ một lát rồi nói: “Không sai, quả thật là có một người trẻ tuổi. Sao, các người đang truy đuổi chúng hả?”

“Ừ!” Thanh Đồng chi Thủ gật đầu, nói: “Nếu như không lầm, mấy người ở bên cạnh Tu La võ tướng chính là người đã hủy diệt Cửu Tử Thi ma tông và Chư Thiên Thương Sinh phái phái.”

Gã không nhắc tới thiên ngoại, loại chuyện này càng ít người biết càng tốt.

“Không thể khéo vậy chứ!”

Trong lòng Dung Nham Hỏa Hoàng cũng rung động, nói: “Ta bế quan một đoạn thời gian, không ngờ lại phát sinh chuyện này.”

Có điều trong Vô Lượng ma vực, chuyện gì cũng có thể xảy ra cả. Không có tông vực hoặc là thế lực nào có thể tồn tại vĩnh viễn. Nghĩ kỹ lại thì cũng không phải là chuyện gì lớn.

“Dung Nham Hỏa Hoàng, người là người cuối cùng giao thủ với chúng. Liệt Hỏa chi Cung của chúng ta, đang tìm mấy người này. Người là Tu La võ tướng cũng là người quen cũ, vậy phiền người nói cho chúng biết vị trí của chúng đi.”

Hoàng Kim chi Thủ lúc này mới lên tiếng, khác với những người còn lại, con người của gã màu vàng, đây là do gã tu luyện một môn nội công đặc thủ.

Dung Nham Hỏa Hoàng do dự một lát, ba người này còn chưa tới mức khiến lão yên tâm hợp tác. Có điều, Liệt Hỏa chi Cung trước giờ chưa cho phép ai nói “không”.

“Ba đối ba, không ngại dẫn đường cho chúng, để chó cắn chó, ta sau cùng mới xem tình huống mà thu thập tàn cục.” Dung Nham Hỏa Hoàng do dự một lát, lập tức đáp ứng: “Có thể, nếu như cần, ta có thể liên thủ với các người, kích sát chúng!”

“Không cần, mấy người chúng ta...” Thanh Đồng chi Thủ xuy tay muốn cự tuyệt.

“Được!” Hoàng Kim chi Thủ lập tức đáp ứng, trên mặt hần nở một nụ cười, lộ ra vẻ cao thâm mạc trắc: “Dung Nham Hỏa Hoàng đã có ý đó vậy thì tốt quá, đi thôi!”

Dung Nham Hỏa Hoàng thấy chột dạ, nhưng cũng không dám nói gì, gật đầu, đoàn người lập tức xuất phát, dọc theo phía Dung Nham Hỏa Hoàng vừa bay tới mà đi.

Chỉ một lát sau, bóng người từ trong hư không bước ra, xuất hiện trên bình nguyên.

“Tới muộn rồi, chúng đã đi rồi.” Bạch Ngân chi Thủ quét ý thức qua hư không, sau đó nói.

“Bọn chúng chắc là chưa đi lâu đâu, đuổi theo!” Hoàng Kim chi Thủ tử tế quan sát một phen, sau đó nói.

Bốn người thân hình lóe lên, lập tức lại biến mất trong hư không.

853. Chương 854: Bắc Phương Chi Hành

Phương Vân không định dừng lại ở phương nam, sát lục ở đại lục phương bắc thăm liệ hơn ở phương nam nhiều. Hơn nữa, Vô Lượng ma vực đối với sự đề thăng võ đạo của Phương Vân cơ hồ đã đạt tới điểm cuối rồi. Việc cần kíp bây giờ là tìm thấy cách để rời khỏi đây.

“Chủ nhân, quy tắc ở nơi này đã càng lúc càng hỗn loạn, cũng càng lúc càng mỏng manh rồi!” Giọng nói của Thiên địa vạn hóa chung vang lên trong não Phương Vân. Thống qua năng lượng của nó, Phương Vân có thể nhìn thấy, kết cấu của cả đại lục đã giống như hư ảo, không còn dày chắc như phần trung ương nữa.

“Đại địa ở nơi này e rằng đều là hư ảo, không phải là tồn tại chân thực.”

“Ừ.” Phương Vân nhìn đại địa màu đỏ ở bên dưới, gật đầu nói: “Kết cấu đại địa ở nơi này vô cùng đơn giản, toàn bộ đều là cát và đá màu đỏ. Chính bởi vì hệ thống quy tắc không hoàn chỉnh, quá đơn bạc. Thông đạo của không gian chắc là ở đây.”

“Quy tắc đại địa hoàn chỉnh, kết cấu của đại địa sẽ đa dạng tính, rừng rậm, cỏ cây, lớp thổ nhưỡng, tầng nham thạch đều phải có hết. Nhưng nơi này toàn là đại lục màu đỏ, hiển nhiên, nguyên tố cấu thành đại địa ở đây không hoàn chỉnh.”

“Đại lục phương bắc, đã lâu rồi không tới đây.” Tu La võ tướng nhìn xuống dưới, vẻ mặt có chút ngưng trọng: “Nơi này là địa phương tập trung nhiều cường giả của Vô Lượng ma vực nhất. Bên trong không thiếu di vong giả, cũng chính là những cường giả không chịu hạn chế của quy tắc thế giới, người phải cẩn thận.”

“Di vong giả ư?”

Phương Vân quay đầu lại, có chút bất ngờ nhìn Tu La võ tướng: “Di vong giả... từ này hẳn từng nghe Chư Thương Sinh nhắc đến. Có điều, Chư Thương Sinh cũng không nói nhiều. Cho nên Phương Vân cũng không rõ lắm.

“Ừ, cái gọi là di vong giả, là một nhóm cường giả cảnh giới võ đạo đã đạt tới trình độ nhất định, cảm tri được sự thiếu thốn của thiên địa này, và hoài nghi tính chân thực của thế giới này. Bọn họ tin rằng thế giới này vốn là không có người, mà người ở đây đều là tới từ thiên ngoại, bọn họ là bị thế giới của mình vứt bỏ, hơn nữa trực xuất vào trong thế giới này. Là một nhóm người bị di vong, cho nên bọn họ tự xưng là di vong giả.” Tu La võ tướng mặt mày nghiêm túc, nói: “Di vong giả là những võ giả cường đại nhất của thế giới

này, cũng là cường giả chịu sự hạn chế của thiên địa ít nhất. Võ giả bình thường, khi ở Thiên Mệnh cảnh, chỉ chịu sự chế ước của thiên địa năm thành lực lượng, thậm chí là ít hơn. Nhưng những di vong giả này lại có thể khôi phục được bảy, tám thành, thậm chí là chín thành, tiếp cận cảnh giới mười thành. Có một số võ giả, thậm chí còn ngộ ra một số bí pháp, thoát khỏi sự giam cầm của thể giới, những võ giả này là đáng sợ nhất!”

Phương Vân im lặng không nói gì, hắn đã cảm giác được khí tức cường giả ở phương bắc nhiều hơn phía nam. từng đạo tinh khí, giống như là khói báo động xộc thẳng lên trời. Võ giả tinh khí như vậy nhiều vô cùng.

“Giết!”

“Giết!”

“Giết!”

Lúc đang trầm tư, một trận tiếng hò hét từ đằng xa truyền tới. Từ vị trí của Phương Vân xuyên qua tầng tầng không gian nhìn xuống dưới, chỉ thấy từng võ giả trông như kiến, huyết khí trùng thiên, dày đặc như rừng, đang men theo hai phương hướng mà xông sát tới.

“Rầm!”

Chỉ nghe thấy một tiếng ầm, trời đất lung lay, hai dòng thủy triều nặng nề va chạm nhau. Cổ khí thể hung mãnh đó, ngay cả Phương Vân ở trong tầng cương khí cũng cảm giác thấy một cỗ chấn hám. Gió ở xung quanh thậm chí còn chấn động.

“Sát khí cường liệt quá!”

Phương Vân nhìn xuống dưới, trong lòng thầm chấn động. Những chiến sĩ này mỗi người đều để mình trần, thân cao bảy tám thước, trên người đầy vết sẹo. Đây là chiến sĩ kiêu dũng nhất mới sở hữu được khí thể này.

Phương Vân thầm so sánh những chiến sĩ này với binh sĩ Đại Chu, phát hiện những người này cơ hồ so với binh tinh nhuệ của Đại Chu, trên sĩ khí và sự hung ngoan còn mạnh hơn.

Có điều, quân giới và kỹ thuật rèn của triều Đại Chu vô cùng phát đạt, dùng thép tinh thần để gia công, rèn đúc khôi giáp, có thể giúp họ giảm đi đại bộ phận thương hại. Lại thêm sự phụ trợ của những loại máy móc như phá thần nổ, nếu chiến đấu thật sự thì bên thắng nhất định là quân đội Đại Chu.

Phương Minh Ngụy nhìn rõ ràng, những chiến sĩ này cơ hồ đều là mặc ai người nấy đánh, không có quân lệnh và quân luật nghiêm cách, đây chính là sự khác biệt giữa quân đội và chiến sĩ.

“Những chiến sĩ này nếu như kinh qua huấn luyện quân đội, lại phối thêm cho khôi giáp và quân giới, lập tức là quân đội cường đại nhất.” Phương Vân thầm nghĩ trong lòng.

“Vạn Cổ tà đế!” Phương Vân tâm niệm khẽ động, lập tức gọi ra Vạn Cổ tà đế. Chỉ thấy một pho tà đế đầy bá khí đứng trong gió vu vút, từng luồng lực lượng tử vong ở trên chiến trường, ở sâu trên mặt đất lập tức như chim bay vào rừng, ủa vào trong cơ thể của Vạn Cổ tà đế.

Uy lực của Vạn Cổ tà đế hiện tại càng lúc càng lớn, chỉ trong chốc lát, đã hút hết lực lượng tử vong trên chiến trường vào trong cơ thể. từng bạch cốt yêu linh bằng không ngưng tụ, hiện ra trong quốc độ của Tà đế.

“Là ai, không ngờ lại dám hấp nạp tử vong chân khí?” Một tiếng quát vang lên trong không trung, chỉ trong nháy mắt, Phương Minh Ngụy và Tu La võ tướng bị từng cường giả võ đạo cơ nhục săn chắc, mình trần bao vây.

Tu vi của mỗi một người đều trên Thoát Thai cảnh, có người thậm chí còn tiếp cận Mệnh Tinh cảnh. Từng ánh mắt hung mãnh tập trung lên người Phương Vân và Tu La võ tướng.

“Lên, một chia làm hai, giết chúng.”

Không chút do dự, cũng không cho Phương Vân và Tu La võ tướng có cơ hội biện giải, hơn mười cường giả võ đạo thân hình bay lên, lập tức lao tới giết. Trong nháy mắt, huyết khí ngập trời, từng đạo nước lũ màu đỏ đầy lực lượng hủy diệt cuộn cuộn trong hư không ủa về phía Phương Vân và Tu La võ tướng.

“Hừ, một đám hề nhảy nhót lung tung, để ta thu thập!”

Tu La võ tướng cường nhát một tiếng, bước lên trước, thân hình hơi rùn xuống, lập tức đánh ra một quyền

“Tu La nghịch chuyển thiên quyền!”

“Rầm!”

Chỉ một kích, Tu La võ tướng đã hóa giải toàn bộ công kích của hơn mười võ đạo cường giả. Chỉ nghe thấy từng tiếng hét thảm vang lên, khinh khí như bài sơn đảo hải, trước tiếp đánh cho những cường giả võ đạo này thành bụi phấn.

“Hừ, không tự lượng sức!”

Tu La võ tướng vỗ vỗ tay, cười khê.

Phương Vân ngây ra, cũng không ngờ rằng một kích của Tu La võ tướng đã kích sát toàn bộ những người này. Có điều nghĩ lại, với cảnh giới của lão, đối phó với những kẻ này cũng dễ dàng có thừa, có chút dùng giao mỗ trâu để giết gà.

“tốc chiến tốc thắng, mau rời khỏi đây đi.”

Phương Vân cũng không nói nhiều, tâm niệm khê động, Vạn Cổ tà đế ở trong hư không phát ra một cỗ khítức, cuốn những linh hồn vỡ nát của những võ giả này vào trong quốc độ. Trong nháy mắt, trong quốc độ liền có thêm mấy bạch cốt võ tướng.

“Đi thôi.”

Một lát sau, Phương Vân triệu hồi Vạn Cổ tà đế, dẫn Tu La võ tướng trực tiếp rời khỏi nơi này.

Khi hai người ly khai, khoảng sau một nén hương, ánh sáng lóe lên, nơi mà hai người lúc trước đứng lập tức hiện ra bốn bóng người có khí tức cường đại.

“Đáng ghét, lại tới muộn rồi!”

“Đây là lần thứ mấy rồi? Lần thứ năm hay là lần thứ sáu? Rõ ràng mỗi lần đầu cảm thấy cách không xa, nhưng chỉ trong nháy mắt lại bị kéo giãn.”

Đây rốt cuộc là công pháp gì vậy! Bọn chúng không phải là cố tình chạy trốn, còn chúng ta là toàn lực truy cản, vậy mà không ngờ vậy không đuổi kịp chúng!”

“Tu La võ tướng không có võ công lợi hại như vậy, vấn đề chắc xuất hiện ở trên người tên võ giả thiên ngoại đó!”

Thanh Đồng chi Thủ, Bạch Ngân chi Thủ, Hoàng Kim chi Thủ, còn có cả Dung Nham Hỏa Hoàng đứng trong không trung, sắc mặt âm tình bất định, đều vô cùng khó coi. Bắt đầu từ mấy ngày trước, bọn họ một mực truy tìm tung tích của Phương Vân và Tu La võ tướng. Nhưng rõ ràng mỗi lần đầu sắp bắt kịp, nhưng chỉ một khắc trước, phát hiện bọn họ đã đi mất rồi, hơn nữa làm thế nào cũng không đuổi kịp.

Bốn người đều có cảm giác như bị người ta lừa, nếu không phải là bọn họ trên đường đều tìm thấy tung tích mà Phương Vân và Tu La võ tướng dừng lại, thì chắc đều hoài nghi hai người phải chăng đã phát hiện ra họ.

Bốn người không biết rằng, Phương Vân thân hoài Ưc vạn không gian độn hình đại pháp, luận về thuật tung hoành và xuyên toa trong không gian, bốn người có giục ngựa cũng không đuổi kịp.

Nếu không phải là Dung Nham Hỏa Hoàng cực kỳ quen thuộc với khí tức của Tu La võ tướng, mấy người sớm đã mất dấu rồi.

“Những tên gia hỏa này một mực đều từ đại lục phái nam đi về phía bắc. Chúng rốt cuộc là muốn làm gì?”

Hoàng Kim chi Thủ mặt mày lạnh lùng, gãi nhắm mắt trầm tư một lát rồi đột nhiên mở mặt ra, nói: "Bạch Ngân, lập tức thông tri vào trong cung, phái tất cả cường giả, tìm kiếm tung tích của đám người Tu La võ tướng."

"Đã là tới phương bắc, vậy cũng thông tri ột số chân nhân, để họ cũng phái những người khác ra. người này có quan hệ rất lớn, cho dù là dốc hết cả ỗ, chỉ cần bắt được người này cũng đáng."

Thanh Đồng chỉ Thủ cũng chen miệng vào.

Ba người đều cực kỳ hiểu ý nhau, không nhắc tới hai chữ thiên ngoại.

"Ừ, không gian xuyên toa chi thuật của người này quá lợi hại, phải phái thêm người, phòng hấn đào thoát."

Bạch Ngân chi Thủ cũng gật đầu, tâm niệm khẽ động, từ trong ngực lấy ra hai chiếc phù chỉ màu vàng, tập trung chân khí, sau đó truyền hai đạo ký ức tinh thần vào trong phù chỉ."

"Đi!"

Bạch Ngân chi Thủ phát tay, chiếc phù chỉ này lập tức xòe ra, quang mang lóe lên, lập tức hóa thành con hạc một chân, giang hai cánh dài tới năm thước, hót lanh lảnh một tiếng rồi lập tức dộn vào hư không, nhanh như phù quang lược ảnh, bay về phía Liệt Hỏa chi Cung ở phương bắc.

"Đi thôi!"

Bốn người sau khi phát ra chân phù truyền tin, tiếp tục đuổi theo về phía Phương Vân biến mất.

Liệt Hỏa chi cung.

Trong đại điện là một mảng yên tĩnh, một con hạc giấy ở phía trước điêu tồ bằng đồng xanh chậm rãi bốc cháy, phát ra hỏa diễm sáng rực.

"Xuất động đi!"

Một lát sau, trong điêu tồ bằng đầu xanh phát ra một giọng nói.

"Rầm rầm!"

Theo thanh âm này, đại địa chấn động, cờ bay phàn phật, từng cường giả từ trong Liệt Hỏa chi Cung ủa ra, giống như thủy triều tiến về phương bắc.

Đồng thời, một đạo tin tức làm chấn động các đại thế lực phương bắc. Liệt Hỏa chi Cung tế ra Liệt Hỏa truy sát lệnh, đồng thời cửu hung trong Liệt Hỏa chi Cung như Thanh Đồng, Bạch Ngân, Hoàng Kim, Thủy Tinh toàn bộ xuất động, hướng về phía đông bắc.

Trong nhất thời, chiến kỳ liệt hỏa trải khắp đại địa, lần xuất động dốc hết lực lượng của Liệt Hỏa chi Cung này làm kinh động rất nhiều thế lực.

854. Chương 855: Đế Nhất Xuất Hiện (thượng)

855. Chương 856: Đế Nhất Xuất Hiện (hạ)

856. Chương 857: Gặp Phong Thái Thương

Sau khi đám người Dung Nham Hỏa Hoàng ly khai, từng bóng người lại xuyên qua thông đạo không gian đổ rục xuất hiện trong đệ tam trọng thể giới.

"Vù!"

Dung nham cuộn cuộn, một dòng dung nham bốc ấy chục trượng. Lục Hung của Liệt Hỏa chi Cung theo sát sau nó, hạ xuống dòng dung nham nóng rực. Tử vong cường khí cường đại từ trong cơ thể họ ủa ra, tách sóng nhiệt ở xung quanh ra.

"Thông lộ thông tới thiên ngoại thế giới ở đây ư?"

Thủy Tinh chi Thủ đứng trong dòng dung nham, áo bào đỏ rực bay phấp phật, giống như một đóa hoa lửa cháy rực trong vùng thế giới này.

“Có thể thông tới thế giới thiên ngoại hay không thì tạm thời vẫn chưa biết, pháp tắc không gian ở nơi này phi thường hỗn loạn, giống như Vô Lượng ma vực, mọi người phải cẩn thận một chút.” Thanh Lôi chi Thủ nói.

“Ừ, trước tiên tìm được bọn Thanh Đồng chi Thủ đã, sau khi hội hợp với họ thì chuẩn bị nghênh đón lão tổ.”

Sáu người thân hình nhoáng lên, cũng biến mất không thấy đâu.

Sáu người vừa đi, lại từng đạo khí tức khủng bố không ngừng xuyên qua thông đạo, xuất hiện ở nơi đây, rồi lại rất nhanh biến mất ở các phương hướng.

“Gừ!”

Ở sâu trong đệ tam trọng ma nhân thế giới, tiếng gào thét dữ tợn khủng bố vang vọng ở đất trời. Trong thanh âm ẩn chứa năng lượng to lớn, chấn cho cả tòa núi lửa phải run rẩy.

Phương Vân và Tu La võ tướng đứng trong hư không, lặng lẽ nhìn về đằng xa. Ở đó, khói đặc mật mù, trong sơn cốc to lớn đỏ rực ở trên một tòa núi lửa, khói đặc hỗn hợp với lửa mùi lưu huỳnh cường liệt bốc thẳng lên trời.

Trong ánh sang của lửa, ngàn vạn bóng ma cự đại đứng chen chúc đang gào thét ở bên trong.

Những bóng ma này có thân hình to lớn, nhỏ nhất cũng hơn mười trượng, so với núi lửa ở xung quanh còn cao hơn. Da thịt của chúng giống như là thép nung đỏ, nứt ra từng khối, khói và lửa mùi lưu huỳnh, từ chỗ nứt không ngừng phun ra.

Phân biệt chúng với nhân loại, đặc điểm lộ rõ nhất là trên đỉnh đầu của những sinh vật này có một đôi sừng cong màu đen sắc bén cùng với cái đuôi dài màu đỏ sậm mà nhân loại không thể nào có được.

Những kẻ này chắc là ma nhân, sinh vật cường đại nhất của thế giới này.

Tu La võ tướng nhìn vào bóng ma màu đỏ rực lúc nhúc trong sơn cốc, lẩm bẩm nói.

Trong đệ tam trọng thế giới, sinh vật cường đại nhất có mắt to như chuông đồng. Khác với nhân loại, mắt của chúng toàn bộ đều màu vàng, con ngươi cực nhỏ, co thành một điểm đen. Nếu như không nhìn kỹ, thậm chí còn cho rằng những ma nhân này căn bản không có con ngươi.

Có điều, ấn tượng sâu nhất của Tu La võ tướng đối với những sinh vật này lại không phải là ngoại hình đặc biệt của chúng, mà là dục niệm điên cuồng, khát máu, chiếm hữu và hủy diệt lộ ra từ trong mắt chúng.

Loại ý niệm này phi thường thuần túy, hơn nữa còn cường đại đến mức mà khi một lượng lớn ma nhân tụ tập lại, loại dục vọng tràn đầy sự điên cuồng, khát máu, chiếm hữu và hủy diệt đó tập trung lại, ở trong hư không hình thành một dòng lũ dục niệm cường đại. Loại dục niệm này đã cường đại tới mức có thể làm ảnh hưởng tới tinh thần và ý chí vô đạo của con người. Tu La võ tướng chỉ nhìn từ xa mà cũng có thể cảm giác được trong lòng sản sinh ra từng chút rung động nho nhỏ. Phải biết rằng, Tu La võ tướng chính là võ giả Truyền Kỳ cảnh, ngay cả võ giả Truyền Kỳ cảnh cũng phải chịu ảnh hưởng của dòng lũ dục niệm này, càng không cần phải nói tới những người khác. Cường giả Thoát Thai cảnh Thiên Trùng phẩm trở xuống, sợ rằng vừa tiếp cận dòng lũ dục niệm này sẽ thân hồn mê muội, mất đi năng lực chiến đấu!

Phương Vân đứng ở bên cạnh, trầm mặc không nói gì. Khác với sự cảm khái của Tu La võ tướng đối với thế giới ma nhân này, sự chú ý của Phương Vân lại hướng về sâu trong sơn cốc. Ánh mắt của hắn xuyên qua tầng tầng không gian, rơi lên bóng người quen thuộc ở trung ương của hàng ngàn hàng vạn ma ảnh.

Phong Thái Thương.

Phương Vân nhíu mày, phải nói rằng chuyện bất ngờ nhất ở đây chính là nhìn thấy Phong Thái Dương, cao thủ số một trong lớp trẻ tuổi của ma đạo, xuất hiện ở thế giới ma nhân đệ tam trọng này.

Võ giả xuất hiện ở thế giới này cơ hồ đều là mục tiêu mà Vô Lượng ma vực muốn đồng hóa, Phong Thái Thương sao lại xuất hiện ở đây?”

Phương Vân mặt lộ ra vẻ dăm chiêu, trầm ngâm không nói gì, đột nhiên bên tai truyền tới giọng nói của Tu La võ tướng: “Người quen người trẻ tuổi đó à?”

“Ừ.”

Phương Vân hồi thần lại, gật đầu, không phủ nhận.

Biểu hiện của Tu La võ tướng nhìn thì như không có gì, nhưng trong lòng lại thầm chấn động, trong thế giới này không ngờ còn có một thiên ngoại võ giả nữa.

“Có muốn ra tay cứu hấn không, ta thấy hấn thần chí mê muội, thân thể đã hoàn toàn bị bản năng võ đạo khống chế. Cứ tiếp tục thế này, nếu như không có gì bất ngờ, hấn sợ rằng sẽ kiệt sức mà chết.”

Kiến thức võ đạo của Tu La võ tướng không ít hơn Phương Vân là bao. Những ma nhân này ùn ùn không ngớt từ trong biển nham thạch bay ra. Con số căn bản là không hề giảm bớt mà chỉ có gia tăng. Cứ như vậy, người thanh niên đó kiệt sức mà chết chỉ là chuyện sớm muộn.

“Không cần.”

Phương Vân xua tay, nói: “Hấn hiện tại bị bản năng khống chế, ai đi qua cũng sẽ bị công kích. Đợi lát nữa đi.”

Trong sơn cốc, xung quanh Phong Thái Thương là núi cây biển cây, vô số tứ chi gãy rời của ma nhân trải thành một lớp dày cộp. Ma nhân un ùn không dứt ủa lên, rồi không ngừng ngã xuống. Thi thể của chúng không ngừng chất chồng lên nhau. Khi cả sơn cốc không thể dung nạp được nữa, thi thể của những ma nhân này từ trong lỗ hổng ở hai bên sơn cốc ủa ra.

Khi có ma nhân mới ngã xuống, liên tương ứng có thêm một thi thể của ma nhân bị đẩy vào trong biển nham thạch. Vô cùng vô tận tử thi đã hình thành một hải dương quái dị.

Thi thể của ma nhân lổn nhổn, không biết có bao nhiêu. Núi cây biển cây như vậy, ngay cả Tu La võ tướng nhìn thấy mà trong lòng cũng không khỏi chấn động.

Thiên ngoại võ giả tên là Phong Thái Thương này ở đây không biết đã chiến đấu bao lâu rồi. Thực lực của hấn có lẽ không bằng y, nhưng ý chí võ đạo thì lại cường đại tới mức ngay cả Tu La võ tướng cũng phải đại kinh thất sắc, tự than không bằng.

“Ầm ầm ầm!”

Một ma nhân cao to rống lên, vung trường kích, đao, búa trong tay hung mãnh chém về bóng người ở chính giữa sơn cốc, tiếng va chạm kịch liệt vang vọng cả sơn cốc.

Dưới sự bao vây của vô số ma nhân, thân ảnh của Phong Thái Thương đặc biệt nhỏ bé, chân khí của hấn đã tiêu hao cực nhiều, tựa hồ như tùy thời đều có thể bị ma nhân nhấn chìm, giẫm đạp dưới chân. Nhưng mỗi một lần sắp ngã xuống thì hấn lại đứng dậy. Mái tóc trắng đen đan xen đó bay lượn trên không, đặc biệt chói mắt.

“Người trời sinh xui xẻo, thứ mà người khác dễ dàng có thể có được thì người lại cần phải nỗ lực cả trăm ngàn lần mới có được. Người đã chuẩn bị tâm lý chưa?”

“Ta chuẩn bị rồi!”

“Mệnh vận của người nhiều sai lầm, cho dù là bỏ ra nỗ lực gấp trăm ngàn lần thì cũng không thể nào đạt tới đỉnh cao của võ đạo được. Người có giác ngộ này không?”

“Ta tin vào bản thân mình, nhân định thắng thiên, bất kể kết quả, tuyệt không oán thán.”

”Rất tốt, tương lai người sẽ trải qua nhiều thất bại, cản trở, quanh quẩn gần tử vong, gặp phải sự oán hận, đố kỵ của người khác, trong võ đạo thì luôn cô độc, bỏ ra nỗ lực gấp trăm ngàn lần nhưng lại chỉ nhận được sự thất vọng hết lần này tới lần khác. Nếu như người có thể khắc phục được những điều này, vậy thì người có tiềm lực bước lên đỉnh cao võ đạo.”

“Người phải nhớ, đối với võ giả mà nói, lực lượng, vận khí vĩnh viễn chỉ là những thứ râu ria không đáng kể, quan trọng nhất là ý chí của một võ giả, điều này quyết định người có thể đi được bao xa, bao lâu trong võ đạo!”

Một giọng nói vang dội vang lên trong đầu Phong Thái Thương, không ngừng lặp lại hết lần này tới lần khác.

Thanh âm này đã gạt đi hết tất cả, thậm chí là đã khiến hắn quên đi cả chiến đấu ở trước mặt.

“Cái cường đại nhất của võ đạo là ý chí!”

Từ sau khi tiến vào Vô Lượng ma vực, Phong Thái Thương đã không nhớ nổi mình đã trải qua bao nhiêu lần chiến đấu như thế này rồi. Mỗi lần đều tiếp cận tử vong một cách vô hạn, nhưng hắn vẫn cứ vẫy vùng ra được. Mỗi lần vẫy vùng ra, thực lực của hắn luôn sẽ đề thăng cực lớn.

“Rắc!”

Một quyền nặng nề mang theo ma khí cuộn cuộn đánh lên người Phong Thái Thương, chỉ nghe thấy một tiếng rắc ròn tai, thân hình của Phong Thái Thương lao đảo, trong cơ thể không biết gãy bao nhiêu cái xương.

“Tránh ra!”

Hét ra hai chữ này một cách vô ý thức, Phong Thái Thương đánh ra một thiết quyền, một cỗ lực lượng cường đại lại một lần nữa từ trong cơ thể hắn phun ra, chỉ nghe thấy rầm một tiếng, tên ma nhân đánh lên hắn lập tức bị một quyền đánh cho nát bấy.

“Rầm rầm rầm!”

Hư không rung chuyển, ánh mắt của Phong Thái Thương mờ mịt, không hề có tiêu điểm, thân hình của hắn bị máu tươi nhuộm đỏ, chỉ không ngừng lặp lại một quyền. Người bình thường nếu chịu đựng thương thế như của hắn thì sớm đã chết từ lâu rồi, nhưng Phong Thái Thương thì lại cứ hết lần này tới lần khác đứng dậy.

“Gừ! Giết hắn!”

Trong tiếng gầm gừ dữ tợn, một quyền hung hăng đánh lên người Phong Thái Thương. Phong Thái Thương rầm một tiếng, bay lên cao, máu tươi văng tung tóe, lại một lần nữa rơi xuống đất, song chỉ một lát sau hắn lại đứng dậy, hữu quyền đánh bay từng tên ma nhân.

Tu La võ tướng và Phương Vân đứng trên hư không, lặng lẽ quan sát, không hề động đậy. Chân khí của Phong Thái Thương dần dần khô cạn, đã là nỗ lực hết đà rồi. Phương Vân không biết hắn đã ở đây bao lâu rồi, song loại ý chí sinh tồn mà hắn biểu hiện ra, cho dù là Phương Vân cũng phải nhìn với ánh mắt khác.”Năm đó tứ đại thanh niên cao thủ của Trung Thổ Thần Châu là Dương Hoảng, Lý Ưc Huyền, Quân Niệm Sinh, Phong Thái Thương cùng xếp số một. Dương Hoảng đã chết, Quân Niệm Sinh không biết hiện tại như thế nào, nhưng ý chí võ đạo của Phong Thái Thương thì đúng là không hổ với cái danh đệ nhất.

Nhìn bóng người không ngừng ngã xuống rồi lại đứng dậy, cho dù là lập trường hai bên khác nhau, thậm chí từng bị Phong Thái Thương bắt cóc một lần, nhưng Phương Vân cũng không khỏi nảy sinh ra sự bội phục đối với Phong Thái Thương, có một loại cảm giác thương xót.

“Phong Thái Thương tuy là người của Thủy Ma tông, nhưng ở trong tông lại cực kỳ bị kỳ thị. Ngay cả một nữ đệ tử cũng có thể khi nhục hắn. Không thể quy hắn là người của Thủy Ma tông một cách đơn giản. Loại nhân vật này, cũng không ngại giúp hắn một chút.” Phương Vân thầm nghĩ trong lòng.

“Gừ!”

Đúng vào lúc này, ma nhân trong sơn cốc đột nhiên tách ra, tên nào tên nấy gào hét, tựa hồ như đang kêu gọi gì đó. Cũng đúng vào lúc này, Tu La võ tướng và Phương Vân đồng thời cảm thấy một cỗ khí tức khủng bố, từ sâu trong biển nam thạch truyền ra, hơn nữa còn nhanh chóng tới gần.

857. Chương 858: A Khách Lưu Tư

“Vù!”

Sóng nhiệt cuốn từng mảng lớn nham thạch bay lên, hất ra ngoài. Bên dưới sóng nhiệt nham thạch cuốn cuộn, một ma chưởng khổng lồ bay ra, tóm về phía sơn cốc.

Thủ chưởng này đỏ rực, bên dưới da thịt nứt toác phun ra từng mảng lớn khói và lửa lưu huỳnh. Bóng mà nó hất xuống trực tiếp bao trùm cả sơn cốc.

“Nhân loại bé nhỏ giống như con sâu cái kiến, ô, A Khách Lưu Tư ban cho ngươi tử vong!”

Uy áp tới từ ma vật cao cấp bao trùm cả khu vực dung nham, ma nhân ở trong sơn cốc rầm rập quỳ xuống, thân hình run lẩy bẩy, đây là sự kính úy và sợ hãi từ sâu trong linh hồn của ma nhân đẳng cấp thấp với ma vật đẳng cấp cao.

Phong Thái Thương không ngừng giết chóc, cuối cùng cũng dẫn tới sự chú ý của vị ma vật này, hơn nữa còn tự mình ra khỏi sâu trong nham thạch, muốn kích sát Phong Thái Thương.

“Vù!”

Tiếng gió gào thét, cả sơn cốc giống như là sắp bốc lên trời, ma chưởng cự đại đã dùng tốc độ giống như là thiểm điện tóm xuống dưới. Phong Thái Thương quỳ trong sơn cốc, ý thức không còn tỉnh táo hoàn toàn. Song, cho dù là lúc hấn tỉnh táo, với tình huống của hắn lúc này cũng không thể nào đối phó được với ma vật cao cấp.

Mắt thấy Phong Thái Thương sắp táng thân ở đây, dị biến đột nhiên phá sinh.

“Vù!”

Quang mang lóe lên, một thanh trường kích đồng xanh dài gần vạn trượng đột nhiên từ trên trời rơi xuống, trong nháy mắt liền xuyên qua tầng tầng hư không, dùng tốc độ khiến người ta không thể nào tránh kịp một kích xuyên qua ma chưởng khổng lồ ở phía trên sơn cốc, găm chặt nó xuống đất.

“A!”

Ma vật ở dưới dung nham cuối cùng cũng gào lên một tiếng, lộ ra bản thân chân chính của y. Đây là một ma vật đỏ rực kỳ dị, cao tới mấy vạn trượng. Y trông như người mà không phải người, như thú mà không phải thú. Có mũi và sừng của trâu, có móng sắc của chim, có râu giống như dê núi và móng của lửa.

Lúc y há miệng ra liền phun ra hỏa diễm nóng rực, lúc ngậm miệng lại thì mũi thở ra khói.

“A!”

Khuôn mặt của ma vật co quắp, lộ ra vẻ đau đớn: “Nhân loại, ngươi là ai mà dám đối địch với ma tộc dung nham chúng ta, làm bị thương thân thể của A Khách Lưu Tư ta?”

Phương Vân đứng ở trên đỉnh của viễn cổ thần binh Ma Thần chi nộ, nghe vậy liền bật cười: “Dạng ma vật cấp thấp như ngươi, ta cho ngươi một lựa chọn, quỳ xuống, hiệu trung với ta. Như vậy thì ta có thể tha cho ngươi một đường sống.”

A Khách Lưu Tư ngây ra, lập tức cười to: “Ha ha ha, chỉ bằng vào ngươi ư? Nhân loại nhỏ bé, chỉ một ngón tay của ta cũng có thể dí chết ngươi như một con kiến.”

“Vậy ư?”

Phương Vân cười nhạt, nói: “Ngươi có thể thử!”

“Ong!”

Trong ánh mắt ngạc nhiên của ma vật, thân hình của Phương Minh Ngụy đón gió mà căn ra, mười trượng, trăm trượng, ngàn trượng, vạn trượng! Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, thân thể của Phương Vân biến thành khổng lồ, cao tới vạn trượng. Có điều, bởi vì chịu pháp tắc thiên địa nên Phương Vân không thể nào to ra được nữa.

Trong sơn cốc trở nên tĩnh lặng, chỉ còn lại chân thân hóa thành vạn tượng của Phương Vân, đứng ở trước mặt ma vật đó, thích phóng ra uy áp cường đại.

Ma vật tên là A Khách Lưu Tư tròn tròn đôi mắt màu vàng, con người chuyển động nhanh như chớp, kinh hãi nhìn Phương Vân, Phương Vân vốn còn không to bằng một cái móng tay của y, tuy hiện tại vẫn không to bằng y, nhưng loại biến hóa này lại cực kỳ kinh người. Ít nhất thì thể hình giữa hai bên không còn chênh lệch nhiều nữa.

“Người có thể dùng ngón tay ấn một cái đi, hay là người còn cảm thấy vẫn quá nhỏ.”

Phương Vân cười lạnh một tiếng, năm ngón tay xòe ra, trong lòng bàn tay là một pho tượng để vương sống động như thật. Phương Vân ném một cái, trong nháy mắt, trời đất vang tiếng sấm, bầu trời vốn đỏ như lửa đột nhiên bị phủ lên một tầng màu xám.

Ở phía sau Phương Vân, ánh sáng biến ảo, Một pho tà để chân thân khủng bố đón gió căng ra, trong nháy mắt liền bạo trưởng tới cả ngàn dặm, đội trời đạp đất, vắt ngang trong thiên địa. Hai mắt mở ra, một đôi mắt màu tro tàn từ trên cao nhìn xuống, không chút biểu tình nhìn chăm chăm vào ma vật này.

“Người...!”

A Khách Lưu Tư cổ họng giật giật, giọng nói khàn khàn, trán đã ướt đầm mồ hôi, tí tách rơi xuống. Y cảm thấy sự khủng bố của Vạn Cổ tà đế ở phía sau Phương Vân, đây không chỉ là bởi vì thể hình to lớn, mà bên trong còn ẩn chứa một cỗ lực lượng hủy diệt kinh thiên động địa.

“Quá đáng sợ, không thể chống đỡ được!”

A Khách Lưu Tư trong lòng run rẩy, lập tức nảy sinh thoái ý. Chỉ nghe thấy ầm một tiếng, sóng nhiệt nham thạch cuộn cuộn đột nhiên bốc lên, hóa thành một dòng xoáy khổng lồ, hồng quang lấp lánh, giống như là một thanh cự nhận xoay tròn, chém về phía Phương Vân, A Khách Lưu Tư thì ầm ầm bỏ chạy vào sâu trong dung nham.

Phương Vân sớm đã lưu ý động tĩnh của y, cười lạnh một tiếng, căn bản khinh thường không thèm quát lên. Tâm niệm khẽ động, ầm một tiếng, Ngũ Ngục cốt hoàng to lớn ở phía sau người Phương Vân lóe lên, sau đó lập tức khảm vào thân thể của Phương Vân, dung thành một thể với hắn.

“Ầm ầm!”

Phương Vân chỉ bước ra một bước, một bước này lập tức xuyên qua tầng tầng không gian, cước chưởng khổng lồ trực tiếp xuất hiện ở trên đỉnh đầu A Khách Lưu Tư, đột nhiên giậm mạnh xuống. Chỉ nghe thấy ầm một tiếng, A Khách Lưu Tư đang bỏ chạy trực tiếp ngã cắm đầu xuống đất.

“Vù!”

Phương Vân đỉnh thiên lập địa, vắt ngang trong hải dương dung nham, tay phải nắm một cái Vô Câu để cung hóa thành trường thường màu ám kim hình rồng, vù một cái đâm vào nửa người bên trái của A Khách Lưu Tư, găm chặt y trong hư không ở xung quanh, găm với không gian ở xung quanh.

Đồng thời tay trái nắm một cái, biến ra trường kích đồng xanh to lớn không gì sánh được, đâm vào nửa người còn lại của A Khách Lưu Tư, đồng dạng cố định thân thể của y ở trong hư không.

“Thần phục hay là tử vong!”

Ánh mắt của Phương Vân lạnh căm, từ trên cao nhìn xuống, chỉ nói đúng sáu chữ. Ma vật tên là A Khách Lưu Tư này lập tức sụp đổ, hoàn toàn mất đi dấu chí.

“Đừng giết ta, chủ nhân, chủ nhân vĩ đại, đừng giết ta! Ta nguyện ý thần phục!” A Khách Lưu Tư hai tay ôm đầu rên khê.

Tu La vô tướng một mực ở bên cạnh lược trận, lúc này cũng bay tới ghé vào tai Phương Vân nói khê: “Ma vật này chẳng qua chỉ có Thần Thông cảnh, tu vi nhị trọng, hoàn toàn vô dụng đối với chúng ta. Người xác định muốn mang theo ma vật này chứ?”

“Đành chịu thôi.” Phương Vân xua tay, lạnh nhạt nói: “Chúng ta đâu sao cũng là người từ ngoài tới, không bằng được ma vật thổ sinh thổ trưởng này. Nếu hàng phục được y, có sự chỉ dẫn của y thì tiện hơn nhiều.”

“Ừ, cũng tốt.”

Tu La võ tướng gật đầu, nói: “Có điều người tốt nhất là nhanh lên chút. Những khí tức này biến thành rất hỗn loạn, ta cảm thấy có người khác cũng tiến vào không gian này rồi. Lúc người vào, tạo nên động tĩnh quá lớn. Ở đại lục phía bắc của Vô Lượng ma vực, không thể không bị người khác chú ý. Chúng ta tốt nhất nên mau rời khỏi đây.”

Tu La võ tướng sinh hoạt trong một khoảng thời gian dài ở Vô Lượng ma vực, sự hiểu biết về thế giới này hơn xa Phương Vân.

“Được!”

Phương Vân vẫy tay một cái, cuốn lấy Phong Thái Thương đã hôn mê, ngay cả A Khách Lưu Tư và Tu La võ tướng cũng nghiêng mình bay đi.

Đệ tam trọng ma nhân thế giới còn lâu mới to được bằng Vô Lượng ma vực, nhưng cũng không nhỏ. Trong hải dương nham thạch nóng rực, Phương Vân và Tu La võ tướng tìm một tòa nham thạch màu đỏ to lớn rồi hạ xuống.

“Thật sự là nghĩ không thông, tên trẻ tuổi này chẳng lẽ là tự tìm đường chết à? Không biết chạy ư?”

Tu La võ tướng vừ đặt Phong Thái Thương xuống, vừa nói vừa lấy ra một ít thuốc liệu thương, đắp lên vết thương của Phong Thái Thương. Loại nhân vật giống như lão, những đan dược như thế này là cần phải có.

Hơn nữa còn có dược lực cực cao.

“Thế giới ma nhân hung hiểm vô cùng, nếu như không phải là đi cùng người, với thực lực của ta mà không chuẩn bị kỹ càng thì cũng không dám đặt chân vào. Nhìn thương thế của hần, người bình thường sợ rằng là có mười cái mạng cũng chết rồi.Ồ, người này...”

Tu La võ tướng nhìn chằm chằm vào thần sắc biến hóa ở mi tâm của Phong Thái Thương, mặt mày kinh ngạc.

“Vận xui quá nặng đúng không?”

Phương Vân lạnh lùng nói, hữu chưởng vỗ một cái, một cỗ chân khí cường đại lập tức đánh vào trong cơ thể của Phong Thái Thương, xua đuổi toàn bộ dị chủng ma khí trong cơ thể hần ra ngoài, nói lại khớp xương, đả thông huyết mạch bị ứ, đồng thời bổ sung chân khí bị tiêu hao trong cơ thể hần.

“Người này tên là Phong Thái Thương, ở thiên ngoại thế giới, trên người hần vận xui đi kèm từ lúc sinh ra, so với tu vi võ đạo của hần thì còn nổi tiếng hơn. Ta không biết hần vì sao lại xuất hiện ở nơi này. Có điều, mỗi một người đều có phương thức tu luyện độc đáo của riêng mình. Không nghi ngờ gì nữa, đây chắc là phương thức tu luyện thuộc về riêng hần!” Phương Minh Ngụy nói xong liền lấy một số linh dược cướp được từ bảo khố của Chư Thiên Thương Sinh phái ra bỏ vào miệng Phong Trạch.

“Ồ!”

Tu La võ tướng lại nhìn Phong Thái Thương, ánh mắt lấp lánh, đối với võ giả trẻ tuổi của thiên ngoại này lại có cách nhìn sâu hơn một tầng.

“Giấy dựa trên bờ vực tử vong để ma luyện mình. Đây chính là phương thức tu luyện võ đạo mà hần chọn ư?”

Tu La võ tướng không nói nhiều nữa, toàn tâm liệu thương cho Phong Thái Thương. Lão đã đi theo Phương Vân, nhưng chuyện lông gà lông vịt tức nhiên là phải thay Phương Vân xử lý, nếu không cũng không cần lão đi theo làm gì.

Từng luồng khí từ trong cơ thể Phong Thái Thương bốc ra, sắc mặt của hần dần dần hồng hào hơn.

“A Khách Lưu Tư, thân thể của người chắc có thể thu nhỏ lại chứ?”

Phương Vân nhìn A Khách Lưu Tư ở bên cạnh, nói. Y đứng trong nham thạch nóng chảy, cơ hồ là cao ngang với tòa nham thạch này, thân là ma vật cao cấp, y cho dù là thu nhỏ lại thì cũng vẫn cao hơn ngàn trượng.

Có điều, cũng bởi vì có gã đứng đây, khí tức tán phát ra có thể ngăn cản nhưng ma nhân khác, phòng chừng làm phiền.

“Không, không được!”

A Khách Lưu Tư lắc đầu như gõ trống: “Ma nhân cao cấp như chúng ta căn bản là không thể thu nhỏ lại được nữa.”

“Thật ư?”

Phương Vân nhíu mày, một lát sau, tay vỗ mạnh một cái, Quán đỉnh đại pháp lại một lần nữa được tế ra, môn công pháp súc cốt dịch cân, thu nhỏ thể hình lập tức đánh vào tổng cơ thể của A Khách Lưu Tư.

“Đây là một bộ võ công tâm pháp, ta đã trực tiếp ngưng luyện ra phù triệu công pháp, đánh vào trong cơ thể người. Hiện tại người cứ chiếu theo công pháp mà vận hành một lần!”

Phương Vân ra lệnh, căn bản không cho y dư địa để lựa chọn.

Phương Vân lại không biết rằng, đối với sinh vật của thế giới ma nhân mà nói, thể hình đại biểu cho tự tôn và kiêu ngạo, thể hình càng lớn, đại biểu cho địa vị và năng lực của ma nhân càng cao.

Phương Vân bảo A Khách Lưu Tư thu nhỏ thể hình, giống như là ở thế giới nhân loại, bảo một dũng sĩ cởi bỏ khôi giáp, cúi đầu xuống, làm ra bộ dạng ăn xin vậy. Có điều, cho dù là hắn biết thì e rằng cũng không thêm để ý tới suy nghĩ của A Khách Lưu Tư

“Vâng, thưa chủ nhân!”

A Khách Lưu Tư gật đầu một cách không cam tâm tình nguyện, thân hình khổng lồ lập tức thu nhỏ lại, không ngờ lại thu nhỏ tới mức như một con mèo, có chút ủy khuất đứng dưới chân Phương Vân, nước mắt vòng quanh nhìn hắn.

858. Chương 859: Cường Cường Tương Đối

859. Chương 860: Một Chiêu

860. Chương 861: Cửu Chuyển Thần Thông

“Người không sao chứ?”

Tu La võ tướng một chiêu kích sát khiến Dung Nham Hỏa Hoàng, lập tức bước lên một bước, quan tâm hỏi.

Da thịt toàn thân Phong Thái Thương đã hoàn toàn bị đốt cháy, huyết nhục toàn thân bị cháy rụi một nửa lớn, lộ ra xương trắng ố. Ngay cả bên ngoài xương cũng đều nứt như lưới nhện.

Phần đầu của Phong Thái Thương bị thụ thương nặng nhất, mũi, tai, tóc, da mặt toàn bộ đều bị đốt cháy. Một kích của Dung Nham Hỏa Hoàng, cơ hồ là hủy đi hai phần ba thân thể của gã.

Trọng thương, gần như sụp đổ, cho dù là võ giả Mệnh Tinh cảnh thì ý thức cũng sẽ lập tức rơi vào hôn mê, chẳng khác gì chết. Nhưng Phong Thái Thương lại không sao, nhân thân của gã vẫn như xưa, sáng quắc, Tu La võ tướng lần đầu tiên cảm thấy, ánh mắt của người trẻ tuổi này rất sáng, không thể nhìn thẳng vào được.

“Không sao.”

Xương ngón tay trắng ố của Phong Thái Thương vẫn nắm chắc trường thương màu đen cổ quái, nói xong câu này, gã bước thẳng lên nham thạch nóng rực, sau đó ngồi khoanh chân xuống, nhắm mắt liệu thương.

Gã tuy miệng thì nói không sao, nhưng thương thế trên người không nghi ngờ gì nữa là cực kỳ nghiêm trọng, không phải nhất thời bán hội có thể khỏi được.

Trong không trung, Phương Vân cũng hiện hình. Nhìn Phong Thái Thương đang ngồi trên nham thạch nóng rực một cái, Phương Vân lộ ra ánh mắt đăm chiêu. Phong Thái Thương không ngờ lại ngạnh tiếp được một kích toàn lực của Dung Nham Hỏa Hoàng, chuyện này không nghi ngờ gì nữa đã nằm ngoài ý liệu của hắn.

Ý chí mà Phong Thái Thương lộ ra trong loại sát phát lấy mạng đổi mạng này, tất nhiên là khiến người ta chấn động. Có điều, Phương Vân cũng phát hiện ra một loại chuyện khác.

“Xem ra, gã ở trong thế giới này chắc là có một ít kỳ ngộ. Tu luyện được công pháp đặc biệt nào đó.”

Phương Vân biết rất rõ, một chiêu đó của Dung Nham Hỏa Hoàng chỉ dựa vào ý chí cường đại thôi thì không đủ chống đỡ. Dưới tình huống bình thường, Phong Thái Thương cho dù là ý chí có kiên cường hơn nữa cũng sẽ bởi vì thân thể không chịu nổi mà tan thành mây khói.

Phong Thái Thương rõ ràng là che giấu một sự thực, gã đã tu luyện một môn tuyệt học đỉnh cấp giúp làm cường tráng thể phách cực kỳ cường đại. Chỉ nhờ môn tuyệt học mà đã giúp thân thể của hắn có sinh mệnh lực đáng sợ, vượt quá sự tưởng tượng của võ giả bình thường.

Môn tuyệt học chưa biết tên đó, phối hợp với ý chí và tinh thần cường đại của bản thân Phong Thái Thương, chính là chỗ dựa để hắn có thể tiếp tục tồn tại trong thế giới sát lục này!

“Ta tới giúp hắn một tay!”

Phương Vân hạ xuống phía sau Phong Thái Thương, tâm niệm khẽ động, từ trong Thiên Đại vạn hóa chung, lấy ra mấy cọng linh thảo viễn cổ, trực tiếp dùng chân khí, chắt ra tinh hoa bên trong, dung nhập vào trong chân khí.

“A!”

Phương Vân vỗ một chưởng, chân khí ẩn chứa sinh cơ cường liệt liên tràn vào trong cơ nhục tàn dư, trong cốt cách của Phong Thái Thương. Dưới tác dụng của dược khí cường liệt, cốt cách tàn dư của Phong Thái Thương tỏa ra sinh cơ cường đại. Từng khối cơ nhục, gân mạch, huyết quản đã sinh trưởng với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy.

Cũng chỉ trong thoáng chốc, thân thể vốn đã bị thiêu hủy của Phong Thái Thương lập tức khôi phục nguyên dạng. Đối với võ giả đỉnh điểm mà nói, tác dụng của thân thể rất ít, quan trọng nhất là thần hồn của võ giả.

“Đây chính là một viên viễn cổ thần đan để trị liệu thần hồn, chắc là hữu dụng đối với ngươi.”

Phương Vân búng tay một cái, búng một viên thần đan màu xanh nhạt ra. Viên đan dược này hình dạng trông như hột táo, nhưng trọng lượng thì còn nặng hơn cả một tòa núi nhỏ. Lúc bắn ra, mang theo một trận gió rít.

“Đa tạ!”

Phong Thái Thương lúc này trong mắt mới lộ ra vẻ mệt mỏi. Gã thở hắt ra một hơi, cuốn viên thần đan này vào trong miệng.

Chỉ lát sau, Phong Thái Thương liền đứng dậy, vết thương trên nhục thân của gã trên cơ bản đã khôi phục. Có điều trên thần hồn hiển nhiên là không khỏi nhanh như vậy được.

“Trên người ngươi chắc là tu luyện một môn tuyệt học cường hóa thể phách đúng không?”

Phương Vân mở miệng nói.

“Ừ!”

Phong Thái Thương gật đầu, không hề che giấu. Nếu như Phương Vân muốn gây bất lợi với gã, vừa rồi đã có rất nhiều cơ hội: “Ta tu luyện một môn gọi là Cửu Chuyển thần thông, là một thiên công pháp mà ta ở trong thế giới dung nham này vô tình nhặt được.”

Phong Thái Thương hơi dừng lại một chút, hơi do dự, cuối cùng vẫn lấy ra: “Một thiên Cửu Khâu võ học.”

Phương Vân trong lòng chấn động, nhìn Phong Thái Thương với ánh mắt kỳ dị. Đây là lần thứ hai hắn gặp được Cửu Khâu võ học rồi. Lần đầu tiên là Phệ Ma thần thông, hiện tại lại là Cửu Chuyển thần thông ở trên người Phong Thái Thương.

Cửu Khâu chính là võ học của ma thần cửu châu thời viễn cổ, đặc điểm của nó là, tất các công pháp đều lấy thần thông để đặt tên. Loại tuyệt học này, chỗ cường đại nhất là luyện được ra một loại thể phách và một loại sinh mệnh lực cường đại không gì sánh bằng.

“Thì ra là vậy!” Phương Vân gật đầu, trong mắt lộ ra vẻ bình tĩnh. Phong Thái Thương có được Cửu Khâu võ học, vậy nguyên nhân mà hắn chịu được một kích toàn lực của Dung Nham Hỏa Hoàng mà không chết là có thể giải thích được.

Cửu Chuyển, Cửu Chuyển, võ học của viễn cổ ma thần, vốn là cực kỳ cường đại trên phương diện cường kiện thể phách. Cửu Khâu võ học trên người Phong Thái Thương không nghi ngờ gì nữa là may mắn trong loại này, một lần tử kiếp là một lần chuyển.

“Cửu Khâu? Cậu người đang nói gì vậy? Cái gì là Cửu Khâu?”

Tu La võ tướng cuối cùng cũng không nhịn được mà lên tiếng hỏi. Lão nghe mà như đi lạc vào sương mù.

“Đây là tuyệt học cường đại của một số ma thần cường đại thời đại viễn cổ ở Trung Thổ Thần Châu. Người tương lai tới Trung Thổ Thần Châu sẽ biết thôi!” Phương Vân sơ lược giới thiệu lại một lượt võ học mạnh nhất của Trung Thổ như Tam Phần, Ngũ Điển, Bát Tác, Sĩ Tại. Lão già nghe mà động lòng không thôi: “Không ngờ còn có loại võ học như vậy. Thế giới như thế mới tính là thịnh thế võ đạo chân chính!”

Trong ngôn ngữ của Tu La võ tướng không chút che giấu sự chờ mong của mình. Trung Thổ Thần Châu vốn rất có sức hấp dẫn đối với võ giả của thế giới này.

Phương Vân chỉ cười cười, không nói nhiều. Người biết Tam Phần, Ngũ Điển, Bát Tác, Cửu Khâu không ít, có điều người có thể tu luyện một cách chân chính lại không nhiều. Tu La võ tướng cho dù là tới Trung Thổ cũng cần phải có cơ duyên cực lớn mới có thể có được những võ học này.

“Đi thôi, nơi này hiện tại có chút không yên bình rồi.” Phương Vân gọi hai người.

“Muốn đi à? hừ! Quá muộn rồi!”

Đột nhiên một tiếng quát lạnh như núi băng của nữ tử từ trên trời truyền tới, trong nháy mắt, bầu trời đỏ rực hóa thành màu xanh, một cỗ chân khí cực lạnh bao trùm trời đất, dung nham đang sôi sục trong nháy mắt đóng băng, bên trên kết ra một tầng sương lạnh dày cộp.

“Hàn Băng cung chủ!”

Tu La võ tướng sắc mặt đại biến, hô lên thất thanh. Cỗ chân khí này cường đại vô cùng, làm đóng băng hư không, ngưng hóa chân khí. Trong đầu Tu La võ tướng chỉ kịp lóe lên một ý nghĩ, lập tức chân khí ngưng kết, một luồng khí lạnh cường đại xâm nhập vào cơ thể, đan điền đóng băng, chân khí đông cứng, Tu La võ tướng lập tức đóng băng.

“Rắc rắc!”

Trong tiếng đóng băng, Phương Vân, Phong Thái Thương, toàn bộ đều bất động, không gian xung quanh ba người trong vòng một trăm dặm toàn bộ bị một cỗ chân khí cực lạnh chí âm chí hàn này đóng băng lại.

“Ha ha ha!”

Trong tiếng cười lẳng lơ, một bóng người màu lam nhạt giống như tiên tử từ trên không hạ xuống, lẳng lẽ không tiếng động hạ xuống một khối băng lớn. Nữ tử này đầu buộc búi tóc, cài châm bằng gỗ mun, tóc như mây, rủ xuống sau gáy đen nhánh.

Dung mạo của ả thanh tuyết, tú lệ, khuynh quốc khuynh thành, lần đầu tiên nhìn thấy sẽ mang tới cho người ta một loại cảm giác kinh diễm. Chỉ có điều, vẻ lãnh mạc, băng lãnh trên mặt ả lại khiến người ta có một loại cảm giác như cự tuyệt người khác từ ngàn dặm, thủy chung không thể tiếp cận.

”Vô giả thiên ngoại. A, cuối cùng cũng thuộc về Hàn Băng cung ta rồi. Đợi quay về cung chủ, sẽ dùng Xá Nữ thần công, luyện hóa ba người này làm nô đãi, vĩnh viễn chịu sự nô dịch của ta.

Hàng Băng cung chủ khước miệng lộ ra một nụ cười lạnh, năm ngón tay giống như là dương chi bạch ngọc xòe ra, chỉ xuống bên dưới: “Đi!”

Khôi băng có thể tích khổng lồ, bao phủ phải mấy trăm dặm lập tức thu nhỏ lại, trong nháy mắt liền nhỏ lại giống như một chiếc khuyên tai, bị Hàn Băng cung chủ thu vào trong lòng bàn tay.

“Đi!”

Hư không lóe sáng, Hàn Băng cung chủ lập tức hóa thành một đạo cầu vồng, oanh nhập hư không, muốn quay về Vô Lượng ma vực, trong Hàn Băng cung.

“Rầm!”

Một mảng băng vỡ hỗn hợp với lửa đỏ, rơi vào trong vùng nham thạch nóng chảy. Trên trời cao giống như là rơi một trận mưa lửa.

“Hỏa chân nhân, người dám!”

Giọng nói phẫn nộ của Hàn Băng cung chủ từ sâu trong không gian vang lên, chỉ thấy ánh sáng màu lam lóe lên, Hàn Băng cung chủ hình dáng tú lệ, huỳnh quốc khuynh thành lại từ trong không gian nứt gãy bắn ra.

Da thịt vô cùng mịn màng của ả đầy những mảng đỏ rực như lửa. Ngực ả phập phồng kịch liệt, đôi mắt đẹp phẫn nộ nhìn lên không trung.

“Hàn Băng cung chủ, lão phu khuyên người bỏ tên vô giả thiên ngoại này xuống. Trên người tên này ẩn chứa rất nhiều võ học thiên ngoại cường đại, hiện tại đừng nói là lão phu, cho dù là những người khác cũng không cho phép người một mình ăn cả đầu.”

Ánh mắt của Hàn Băng cung chủ nhìn về đằng xa, không gian tách ra như nước, một ánh sáng lửa hình người mờ mờ, ban đầu chỉ to cỡ hạt vừng, màu như ánh nến, nhưng trong nháy mắt liền có một người toàn thân từ trên xuống dưới đầy ánh lửa, còn đỏ hơn cả nham thạch, loại lực lượng đó giống như là ngay cả linh hồn cũng có thể thiêu đốt.

Cả Vô Lượng ma vực, người có thể ngăn cản Hàn Băng cung chủ, lại có hỏa diễm đáng sợ như vậy, chỉ có Hỏa chân nhân của Liệt Hỏa chi cung. Vô giả của cả Vô Lượng ma vực, chỉ cần nhìn thấy đám lửa hình người là biết đó tất nhiên là Hỏa chân nhân của Liệt Hỏa chi cung.

Có điều, trước giờ chưa có ai nhìn thấy diện mục chân chính của Hỏa chân nhân. Tầng hỏa diễm ở xung quanh người y ngay cả thần thức cũng không thể xuyên thấu.

Đệ tam trọng ma nhân thể giới của Thủy Ma nguyên thư vốn chính là một biển nham thạch nóng chảy, sau khi Hỏa chân nhân xuất hiện, nhiệt độ ở xung quanh lập tức tăng lên, bên ngoài biển nham thạch nóng chảy, trực tiếp bốc lên hỏa diễm màu trắng cao hơn trăm trượng, đó chính là biểu hiện hỏa diễm đã đạt tới cực cao.

“Hàn Băng cung chủ, trong pháp khí của tên vô giả thiên ngoại đó có mấy vị huỳnh đệ Thanh Đồng, Bạch Ngân, Hoàng Kim của Liệt Hỏa chi cung chúng ta. Chúng ta không có ý làm địch nhân với cung chủ, có điều, cung chủ tốt nhất hãy thả tên trẻ tuổi đó ra, như vậy mọi người đều tốt.”

Phía sau Hỏa chân nhân, lục hung khác của Liệt Hỏa cung đều bước ra. Sáu người đều đứng ở đằng xa, bên ngoài cơ thể đã dùng chân khí hộ thân, không dám đứng quá gần Hỏa chân nhân.

861. Chương 862: Tam Đại Cự Đầu

“Hừ ! Ta nói chuyện với cung chủ của các người, tới lúc nào thì đến lượt các người chõ miệng vào!”

Hàn Băng cung chủ lông mày dựng ngược, trong mắt hàn quang lấp lánh, không có bất kỳ dấu hiệu báo trước nào, sau đoàn sương lạnh hóa thành băng tinh trường thương, dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai bắn về phía lục hung ở phía sau Hỏa chân nhân.”

“Không ổn!”

Lục hung biến sắc, căn bản không dám ngạnh tiếp. Hàn Băng cung chủ là nhân vật tề danh với Hỏa chân nhân, tạo nghệ trên võ học hơn xa sáu người. Ngay cả loại nhân vật cứng như Tu La võ tướng chỉ vừa gặp đã bị đóng băng, sáu người nào dám sinh cường.

Tuy một chiêu này của Hàn Băng cung chủ không có thanh thế ngập trời, nhưng đó vừa hay là tất cả chân khí, toàn bộ nội lực, không có bất kỳ biểu hiện lãng phí nào. Nếu như là vì vậy mà khinh thường Hàn Băng cung chủ thì đó chính là một sai lầm lớn.

“Chân nhân!”

Sáu người đồng loạt di động, không hẹn ở cùng áp sát sau người Hỏa chân nhân. Người có thể đối phó với Hàn Băng cung chủ cực ít, ở đây cũng chỉ có Hỏa chân nhân mà thôi.

Quả nhiên, Hỏa chân nhân vung tay một cái, liệt hỏa rừng rực, sáu quả cầu lửa đốt trời đun biển, thiêu hủy vạn vật ngăn cản sáu đạo công kích của Hàn Băng cung chủ lại.

“Hàn Băng cung chủ, người cũng là bá chủ một phương, hà tất phải so đo với mấy tên tiểu bối!”

Rầm rầm rầm

Sáu tiếng nổ vang lên, hàn băng và liệt hỏa va chạm nhau, không gian vô hình vô chất không ngờ lại giống như khối băng, rơi xuống. Trong hư không nổi lên một trận khói trắng đậm đặc, chỉ hàn chí nhiệt, không gian ở xung quanh phát ra tiếng rên, tiếng hét thảm như người bình thường. Lục hung nghe thấy mà biến sắc.

“Hừ!” Hàn Băng cung chủ phát tay áo màu lam, chậm rãi bước lên trước, nói: “Chân nhân đã lên tiếng, vậy ta cũng không tính toán với chúng nữa. Có điều người này là do bản cung bắt, tất nhiên thuộc sự quản lý của bản cung. Liệt Hỏa chi cung các người, nếu thật sự muốn xin lại tam hung, đợi bản cung có được bí mật ở trên người tên võ giả thiên ngoại này rồi thì tự nhiên sẽ đưa tam hung về.”

“Ha ha!” Hỏa chân nhân cười khê, nói: “Chuyện của tam hung tạm thời không nhắc đến nữa. Hàn Băng cung chủ, ta và người đều là kẻ thông minh. Trên người tên võ giả thiên ngoại này ẩn chứa bí mật thiên ngoại. Hơn nữa, võ học thiên ngoại ở trên người hẳn đối với chúng ta cũng có sức dự hoặc cực lớn. Người muốn chiếm một mình, e rằng là nuốt không trôi đâu, không bằng chúng ta cùng nhau tham ngộ bí mật trên người tên võ giả này, người thấy sao?”

Hàn Băng cung chủ nhíu chặt lông mày, ánh mắt chớp động. Với tình thế hiện tại, muốn yên ổn là chuyện không thể. Môi ả khê hé ra, đang muốn dùng một lý do thoái thác để vỗ về Hỏa chân nhân thì đột nhiên một trận cười lớn từ xa truyền đến: “Ha ha ha, Hàn Băng cung chủ, Liệt Hỏa chân nhân, hai người các người phân chia tang vật, chuyện tốt như vậy sao thiếu phần ta được!”

Thanh âm này lúc mới đầu còn ở xa tít tận chân trời, nhưng chỉ trong nháy mắt đã gần ngay bên tai. Lục hung còn chưa kịp có phản ứng thì đã nhìn thấy ở trên đỉnh đầu Hàn Băng cung chủ xuất hiện một nam tử ngang tàng to lớn.

Nam tử này cả người đỏ rực, thân thể được phủ vẩy màu đỏ tím, ngũ quan của y thô kệch, giống như búa tạ đao khắc, cả người màu đồng cổ, cơ thịt săn chắc, lộ ra một cổ bá khí đảo thiên, tựa hồ như ngay cả thiên địa cũng có thể bị nam tử này giậm vỡ.

Người này vừa xuất hiện, một cỗ yêu khí lập tức từ trên người y bốc thẳng lên trời, cỗ yêu khí hùng hồn bá đạo này ngay cả thiên địa tựa hồ như cũng phải sụp đổ.

“Kỳ Lân yêu thánh!” Nhìn thấy người này xuất hiện, lục hung đều hô khê, ngay cả Hàn Băng cung chủ cũng phải biến sắc. Hỏa chân nhân tuy cả người đầu lửa đỏ, nhìn không ra vẻ mặt, nhưng hỏa diễm quanh người không ngừng bập bùng, cũng làm lộ ra ba động ở trong lòng y.

Kỳ Lân yêu thánh, đại yêu cổ lão nhất của Vô Lượng ma vực, thống trị cả tầng Vô Lượng ma vật thứ hai, tất cả yêu tộc trên Vô Lượng ma vực, tất cả quốc gia bị yêu tộc khống chế đều phải cúi đầu nghe lệnh lão.

Ở phía bắc Vô Lượng ma vực, thế lực mà Kỳ Lân yêu thánh thống trị được gọi là Đại Địa chi cung. Trong đó cường giả như mây.

Trong thế lực ở phương bắc Vô Lượng ma vực, Liệt Hỏa chi cung, Hàn Băng chi cung Canh Kim chi cung đều là thế lực thuộc sự khống chế của nhân tộc, chỉ có Đại Địa chi cung là thế lực do yêu tộc xây dựng.

Thế lực của yêu tộc tuy chỉ có một Đại Địa chi cung, nhưng luận về thực lực đơn nhất thì vẫn hơn Liệt Hỏa, Hàn Băng, Canh Kim.

“Là người, lão quái vật!”

Hàn Băng cung chủ trong lòng chấn động, sắc mặt biến đổi vô số lần, sự xuất hiện của Kỳ Lân yêu thánh nằm ngoài dự liệu của ả.

Một Hỏa chân nhân đã khó chơi rồi, lại thêm một Kỳ Lân yêu thánh còn khó chơi hơn, ả căn bản không nắm chắc có thể thoát thân.

“Hắc Hắc, tiểu nương môn, tên tiểu tử thiên ngoại này, lão tử cũng có hứng thú!” Đại Địa cung chủ Kỳ Lân yêu thánh cất tiếng cười to, từ trên cao nhìn xuống, đột nhiên xuất thủ.

“Rầm!”

Một quyền này, rất đơn giản, không vận dụng bất kỳ kỹ xảo nào. Nhưng uy lực bạo phát ra lại kinh thiên động địa.

“Rắc rắc rắc!”

thiên địa chấn động, từng tiếng vỡ nứt từ sâu trong không gian truyền ra, giống như ngay cả thế giới ma nhân này cũng không chịu nổi một quyền này. Nham thạch vỡ vụn, hư không sụp đổ, lực lượng của một quyền này chí cương chí dương, trực tiếp bao trùm toàn bộ Hàn Băng cung chủ, Hỏa chân nhân, lục hung vào bên trong.

“Đáng chết, lão quái vật này!”

Lục hung nhao nhao mắng chửi, vốn cho rằng đối tượng của Kỳ Lân yêu thánh chỉ là Hàn Băng cung chủ, không ngờ ngay cả Hỏa chân nhân và mấy người bọn họ cũng bị cuốn vào trong đó.

Sáu người gào thét luôn miệng, nhao nhao dùng toàn lực chống đỡ, đồng thời nhanh chóng bay ra sau.

Rầm rầm rầm!

Không có bất kỳ sự bất ngờ nào, trực tiếp càn quét, sáu người bay ra giống như là sáu con diều gió.

“Hỗn đản! Lão yêu quái này!”

Sáu người thổ huyết, há miệng chửi to. Nếu không phải là Hỏa chân nhân bảo vệ ột chút, Kỳ Lân yêu thánh đã trực tiếp diệt họ rồi.

“Hàn Băng thế kỷ!”

Đối diện với một quyền của Kỳ Lân yêu thánh, Hàn Băng cung chủ cũng không dám lơ là, ngọc chỉ búng liên tiếp, một cỗ hàn triều ngập trời ủa ra. Trong thiên địa, không còn màu sắc gì cả, hóa hết thành sương trắng, ngay cả thời gian cũng lưu động chậm đi.

Tuyệt học băng hệ của Hàn Băng cung chủ đã đạt tới mức thiên địa tạo hóa. Không chỉ có thể đóng băng không gian, thậm chí đã ảnh hưởng tới cả thời gian. Chỉ một điểm này, không phải là điều mà bá chủ băng hệ bình thường có thể sánh bằng.

“Thiên địa chân hỏa!”

Hỏa chân nhân vung tay, từng đốm chân hỏa bay ra, tụ tập ở trên người, trong nháy mắt, hóa thành một quả cầu lửa cháy hừng hực. Cổ hỏa diễm này cực kỳ ác liệt, chỉ cần hơn chạm vào một chút là ngay cả không gian cũng cháy rụi.

Rầm! Rầm! Rầm!

Yêu khí, hàn khí, chân hỏa mãnh liệt va chạm với nhau, khói đặc và sương băng quyện lại, che lấp cả thân hình của ba người.

“Lui mau!”

Lục hung không dám nán lại, thân hình tung lên, bay ra xa cả ngàn dặm. Tam đại cự đầu của Vô Lượng ma lực lúc đứng cùng nhau, ngay cả họ cũng không dám tiếp cận. Sáu người cũng tự phụ có một thân tuyệt học kinh thiên, có điều, so với tuyệt học của tam đại cự đầu này thì rõ ràng là còn kém xa.

“Kỳ Lân lão yêu, người đây là có ý gì. yêu tộc của các người muốn triệt để trở thành kẻ địch với nhân tộc chúng ta ư?”

Trong hỏa vụ và hàn vụ, Hàn Băng cung chủ thân hình run lên, liên tiếp lui ra mấy bước mới dừng lại được. Ả hạm hực nhìn nam tử ngang tàng ở trước mặt, giọng nói lạnh lùng như có thể tóa ra vụn băng.

“Ha ha ha, tiểu nương môn, cái này chẳng liên quan gì tới yêu tộc, nhân tộc cả. Lợi ích, lợi ích trần trụi, hiểu không, tiểu nương môn? Ha ha! Đương nhiên, người nếu thật sự cho rằng đây là tuyên chiến gì đó thì cũng không phải là không được. Cứ coi như là lời tuyên chiến của lão tử đi!”

Kỳ Lân yêu thánh đứng giữa hai người, thân hình khôi ngô, giống như là cột chống trời. Lão nhẹ nhàng búng chân hỏa đang cháy rực trên cánh tay đi, mặt mày rất thản nhiên.

Chân hỏa mà Hỏa chân nhân ngưng luyện ra, ngay cả Hàn Băng cung chủ cũng phải chịu thiệt không ít, không dám khinh thường. Nhưng Kỳ Lân yêu thánh trúng một chiêu mà lại chẳng buồn bận tâm.

Nghe thấy những lời này của Kỳ Lân yêu thánh, Hàn Băng cung chủ sắc mặt vốn đã khó coi lại biến thành càng khó coi hơn. Trực tiếp tái xanh.

Đại Địa chi cung có vốn này, có tư cách này, ả thì không chịu được. Chuyện trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi, ai mà không muốn làm.

“Hỏa chân nhân, người thấy sao?” Hàn Băng cung chủ lôi cả Hỏa chân nhân vào.

“Kỳ Lân yêu thánh nói có lý, hôm nay chỉ là tranh đoạt tên võ giả thiên ngoại này, không liên quan gì tới hai tộc nhân, yêu cả.” Hỏa chân nhân hồ hững nói, giọng nói của y vĩnh viễn bình bình. Diện mục của y vốn khiến người ta nhìn không rõ, lại thêm loại thanh điệu này, càng khiến người ta không nắm bắt được.

“Ha ha ha, Hỏa chân nhân, những lời này của người ngày hôm nay giống tiếng người đày! Đã chỉ có một người mà mọi người lại đều muốn, vậy thì dựa vào bản sự của mình mà lấy đi!”

Kỳ Lân yêu thánh cười dài, nói xong, không thèm để ý xem Hàn Băng cung chủ nghĩ gì, dưới chân đạp một cái, lại đánh ra một quyền.

“Tìm chết!”

Hàn Băng cung chủ trên lông mi động sương lạnh, ả bị Kỳ Lân yêu thánh gây hấn, cũng thật sự tức giận rồi. Năm ngón tay của bàn tay phải xòe ra, lòng bàn tay hiện ra một đóa sen băng màu lam lộng lẫy. Đóa sen băng này tổng cộng có chín tầng, bốn mươi chín cái lá, lá nào cũng long lanh phát sáng, trong mỗi một phiến lá đều ẩn chứa lực lượng cuộn cuộn.

“Ong!”

Đóa sen băng màu lam này vừa xuất hiện, hư không lập tức chấn động, một cỗ cực lực vô hình, đè nén trong không gian, hai cỗ pháp tắc hồng lưu, xuyên qua hư không, thời gian và không gian trong hư không lập tức biến thành hỗn loạn.

Tam Tượng pháp khí Băng Chi Nguyên.

Vật trấn cung của Hàn Băng chi cung, thánh khí bằng hệ cùng với ngụy Tam Tượng pháp khí của Chư Thiên Thương Sinh phái phái hoàn toàn khác nhau, đóa Băng chi Nguyên này của Hàn Băng cung chủ căn bản không chịu sự chế ước của mảnh thiên địa này. Có thể nói, có thể sánh ngay Tam Tượng pháp khí Tà Thần chi Thủ của Trung Thổ Thần Châu Thiên Tà tông ở thế giới thiên ngoại.

Nếu cố tìm ra chỗ gì đó khác biệt, thì cũng có chín mươi chín phần tương tự, chỉ có một chút khác biệt. Mà một chút khác biệt này, với công năng của pháp khí mà nói thì đã không còn quan trọng.

“Hàn Băng cung chủ, người đây là muốn liều mạng rồi!”

Hỏa chân nhân nói xong, tay phải giơ lên, lòng bàn tay cũng hiện ra một kiện pháp khí, đây là một pháp khí hình ngọn lửa màu vàng kim, bị lửa cháy bao bọc, nhìn thoáng qua thì giống như là một mặt trời nhỏ.

Kiện pháp khí này vừa xuất hiện, lập tức ủa ra ma khí cuộn cuộn.

“Tiểu Ma Luân, vật trấn cung của Liệt Hỏa chi cung. Ha ha ha, thú vị đấy!”

Một tiếng cười lớn vang lên, ba đại cự đầu của Vô Lượng ma vực mãnh liệt va chạm với nhau. Trong nháy mắt, trời sập đất lún, quy tắc không gian, quy tắc thời gian toàn bộ sụp đổ, trong một ngàn dặm ở xung quanh ba người, hóa thành một khu vực nguy hiểm đáng sợ.

“Kenh!”

Đúng vào lúc ba người đang giao chiến kịch liệt, ở phía tây biển nham thạch, một tiếng kiếm ngân lạnh lạnh, xuyên thấu hư không, chấn khắp bốn phương tám hướng. Lập tức, một mảng ánh sáng trắng vô bờ vô bến từ dưới chân trời phía tây từ từ nhô lên.

862. Chương 863: Ngoài Ý Muốn

863. Chương 864: Đối Chiến

864. Chương 865: Truyền Thuyết Chân Ma

“Tam Tượng pháp khí!”

Ở đằng xa, Hỏa chân nhân nhìn thấy cảnh này, cũng ngây ngốc. Có điều chỉ lát sau, tâm niệm khẽ động, biển lửa cuộn cuộn phô thiên cái địa lập tức oanh sát tới.

“Ong!”

Phương Vân căn bản không cho hai người cơ hội giáp công, thân hình nhoáng lên, lập tức độn ra cả ngàn dặm. Long chảo một chụp một hất, Thanh Long tham chảo kéo Hàn Băng cung chủ trong lòng đang thẩm thấu tới trước mặt.

Trong thân thể của hắn, lúc này đều là Huyền Băng chân khí. Chân khí cực hàn, chí âm chí hàn, đóng băng thời gian, đông kết không gian của Hàn Băng cung chủ đó không những không đả thương được hắn, ngược lại còn trở thành bổ phẩm cực giai để hắn rèn luyện Huyền Băng thần công.

“Hàn Băng cung chủ, người muốn chiến thì ta sẽ để người chiến đấu tới cùng!” Sau đó lại hét lên: “Vạn Cổ tà đế quân lâm thuật!”

Phương Vân mắt tỏa sương lạnh, trong miệng quát to một tiếng, lập tức triệu ra Tà Đế chân thân. Chỉ thấy một pho tà đế to lớn cao hơn vạn trượng, đỉnh đầu đội mũ sáng rực, chân đạp núi thây biển máu, không nói câu nào, trước tiên quát một tiếng rồi đánh xuống người Hàn Băng cung chủ.

“Minh vương hữu lệ, thiên địa đại bi!”

Đồng thời, Phương Minh Ngụy phối hợp với Vạn Cổ tà đế, té ra Minh Vương địa bi chú.

“Rầm rầm!”

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, Hàn Băng cung chủ chẳng khác nào là đồng thời hứng chịu sự oanh kích của hai tuyệt thế cường giả liên thủ, chỉ nghe thấy ả gào lên một tiếng, Hàn Băng cung chủ hoa dung thất sắc, bị long trảo của Phương Vân vỗ một cái, trực tiếp giống như thiên thạch, rơi vào trong biển nam thạch nóng chảy.

“Phần Thiên chư hải!”

Hỏa chân nhân tuy thuật không gian xuyên toa không ảo diệu được bằng Ưc vạn không gian độn hình đại pháp của Phương Vân, nhưng cũng không kém là bao. Chỉ trong nháy mắt, lập tức đuổi kịp. Căn bản không cho Phương Vân cơ hội truy kích Hàn Băng cung chủ, khoách đại chiến quả.

“Thanh Long Thôn Nhật!”

Cự Long ngâm dài, Phương Vân thân hình nhóng lên, lập tức sử ra Thanh Long Thôn Nhật trong Thanh Long tuyệt học, chỉ nghe thấy ầm một tiếng, một đoàn quang mang còn chói mắt hơn mặt trời cả trăm lần nổ ra trong hư không, lực lượng cuộn cuộn, không tránh không né, nghênh đón Hỏa chân nhân.

“Rầm rầm!”

Trời đất rung chuyển, ánh sáng bắn ra tứ phía. Ròng di trong mưa gió, phun lửa nhỏ nước, căn bản không sợ nóng lạnh. Một thức này có thể nói là tuyệt học có thể khắc chế được một thân nhiệt hỏa của Hỏa chân nhân nhất trong bát thức. Hai bên giao kích, một thân hỏa quang của Hỏa chân nhân nhao nhao nổ tung, vào sát na này, Phương Vân xuyên qua hỏa quang dày đặc, mơ hồ nhìn thấy chân thân của Hỏa chân nhân.

Sinh vật có hình người đó, ngoài cơ thể đầy lân phiến màu tím đen, trên hai bàn tay đầy móng sắc bén. Khi Phương Vân sắp nhìn rõ được toàn bộ thì một đạo ánh mắt sắc bén bắn ra tinh mang, trong nháy mắt hóa thành hàn quang khiến người ta đầu óc đau đớn.

“Vù!”

Sóng nhiệt quán một cái lại lập tức tụ lại, bao trùm lại thân thể của Hỏa chân nhân trong biển lửa cuộn cuộn, không phân biệt được chính xác. xem chương mới tại (.

“Đây là...” Phương Vân trong lòng nghĩ ra, chỉ trong thoáng chốc nên thứ mà hắn nhìn thấy rất có hạn. Có cổ lực lượng không tên, thậm chí là quấy nhiễu thứ mà hắn đã nhìn thấy, khiến hắn không thể xác nhận cái mà mình vừa nhìn thấy có phải là tồn tại chân thực hay không.

Có điều, bất kể là thế nào, cảnh này rõ ràng là đồng thời nằm ngoài dự liệu của hai người. Phương Vân không ngờ rằng, một chiêu Thanh Long Thôn Nhật sau khi làm nổ tung hộ thể của Hỏa chân nhân, cái nhìn thấy là một hình tượng không phải của con người.

Còn Hỏa chân nhân, tựa hồ như còn thấy bất ngờ hơn cả Phương Vân. Y đã dự tính một chiêu này có thể bị Phương Vân ngăn cản.

Nhưng không ngờ rằng, một chiêu Thanh Long Thôn Thuật của Phương Vân lại có thể làm nổ tung hỏa diễm hộ thể của y.

“Ta vốn còn muốn lưu lại cho ngươi một mạng, nhưng không ngờ lại để cho ngươi nhìn thấy chân diện mục của ta. Hiện tại, ta chỉ có thể giết ngươi thôi!”

Giọng nói của Hỏa chân nhân vốn hùng hồn mà vang vọng. Nhưng lúc này lại biến thành âm u, tà ác khôn tả. Giống như là đột nhiên biến thành một người khác vậy.

“Rầm!”

Hỏa quang nổ tung, một cự trảo tà ác đen xì đột nhiên đâm phá hỏa diễm, tóm về phía Trương Dương. Cự trảo này mang theo ma khí cuộn cuộn, hỏa diễm cháy rừng rực ở bên ngoài, không phải là hỏa diễm màu đỏ mà là màu đen xì.

Song, ở một mặt quay lưng về phía Kỳ Lân yêu thánh, bên ngoài cơ thể của Hỏa chân nhân vẫn là liệt diễm màu đỏ, loại liệt diễm giống như sông biển này, thành công che giấu ma khí bạo phát ra ở trên người Hỏa chân nhân,.

“Đi!”

Hư không gào rít, thực lực của Hỏa chân nhân vốn rất cao, nhưng y lúc này đột nhiên làm khó, thực lực càng tăng lên một bậc. Hư không ở xung quanh Phương Vân, trực tiếp bị một cỗ lực lượng kỳ dị phong tỏa, đóng băng.

Vào sát na này, Phương Vân cảm thấy một cỗ hắc ám và tà ác khiến người ta phát lạnh ở trên người Hỏa chân nhân, loại cảm giác đó khiến người ta ghê tởm khôn tả. Giống như là một loại sinh vật cực kỳ hắc ám, cực kỳ tà các đột nhiên xé rách lớp da người ở bên ngoài, lộ ra diện mục hắc ám đáng sợ, ghê tởm.

“Tên gia hỏa này căn bản không phải là nhân loại!”

Phương Vân hít mắt lại, trong mắt ánh sáng lấp lánh, vô số ý nghĩ lập tức lóe lên trong đầu. Biểu hiện của Hỏa chân nhân lúc này càng giống như là một loại thẹn quá hóa giận sau khi bị vạch trần chân tướng.

Biểu hiện của y lúc này đã không còn giống như là vì muốn có được bí mật thông tới bên ngoài mà muốn bắt Phương Vân nữa, y là muốn diệt hẩn.

Song, Phương Vân nhớ rõ rằng, Tu La võ tướng lúc trước từng nói, Liệt Hỏa chi Cung là thể lực nhân loại trong Vô Lượng ma vực, mà Hỏa chân nhân là một trong những võ đạo cực phách, cường giả đỉnh cao của nhân tộc. Nhưng hình ảnh vừa rồi, tựa hồ như đã làm lộ ra một bí mật to lớn nào đó.

“Hừ, ta mặc kệ ngươi là thứ gì, rút đi cho ta!”

Trong mắt Phương Vân lấp lánh vẻ tức giận, đột nhiên hít ra thở vào thật dài, thân hình chấn động, cả người từ trong Vô Câu đế cung thoát ra, mà đồng thời, tay phải của Phương Vân thuận thế tóm một cái, liền từ trong hư vô bắt ra một bóng người.

Tóc dài tung bay, bóng lưng kinh thiên, chính là Thiên Địa ma hoàng, một trong tứ đại Mạnh Hồn cảnh khôi lỗi.

“Đệ bát thức, Thanh Long niết bàn!”

Phương Vân hú dài một tiếng, thân hình giống như quả bóng bị chọc thủng, đột nhiên thu nhỏ lại, hóa thành như hạt bụi, đột nhiên tung lên, bay vào trong giữa trán của Thiên Địa ma hoàng. Một lát sau, trời đất vang vọng, trong hư không vạn long gào thét, trong Vô Câu đế cung bạo phát ra một cỗ năng lượng kinh người.

“A!”

Trong tiếng quát rung trời, Thiên Địa ma hoàng, Bách Kiêu kiêu hoàng, Kim Đồng chiến ma, Dịch Thiên lão tà. Lực lượng của tất cả khôi lỗi đều bị Phương Vân chú nhập vào trong Vô Câu đế cung. Đồng thời, Vô Câu lão tổ của thời đại thượng cổ, một cường giả đỉnh cao bị phong ấn trong Vô Câu đế cung cũng bị Phương Vân triệu hoán ra.

Lực lượng của vô số cường giả phối hợp với thời gian, không gian chi lực của bản thân Vô Câu đế cung hóa thành một chiêu tuyệt học cường đại nhất. Thanh Long Niết Bàn!

“Rầm!”

Trong phương viên ngàn dặm, trời nứt núi sập, chỉ thấy toàn bộ lực lượng của Phương Vân hóa thành một long vĩ cự đại đen xì, hung hăng quát lên người Hỏa chân nhân.

Lực lượng của một chiêu này, kinh tế hãi tục, với lực lượng Mệnh Hồn cảnh của Thiên Địa ma hoàng thôi phát ra, cho dù là Man Tộc chiến thần A Lạp Cổ Ba Nhĩ trong nháy mắt cũng bị đánh cho thành bụi phấn.

“A!”

Chỉ nghe thấy một tiếng rống chấn thiên, giống như là một con mãnh thú thời tiền sử. Ma chướng mà Hỏa chân nhân oanh xuất ra trực tiếp bị đánh nát, sụp đổ từng mảng. Ma khí, ma diễm trên cự trảo, cũng trực tiếp bị đánh cho tắt ngóm.

Một kích này dung hợp lực lượng mạnh nhất của Phương Vân, sau đó kim thể không ngừng, nặng nề đánh lên Tiểu Ma Luân của Hỏa chân nhân, khiến cho Tiểu Ma Luân, bao gồm cả Hỏa chân nhân ở bên trong

giống như là một viên đạn pháo, nặng nề bay vào trong biển nham thạch, từng dòng nam thạch nóng chảy bốc cao vạn trượng, thanh thế kinh người.

“Hả?”

Ánh mắt của Phương Vân lóe sáng, đứng vào sát na này, hắn cảm thấy một cỗ khí tức khủng bố đột nhiên bạo phát mãnh liệt.

Rầm rầm rầm, ở trong trong hải lưu nham thạch nóng chảy, đột nhiên nổi lên ma khí hắc ám phô thiên cái địa. Ở đúng nơi là Hỏa chân nhân rơi xuống, “mặt biển” lồm vào, một cánh tay khổng lồ, gào thét từ trong biển nham thạch nóng chảy thò ra.

Cánh tay này vô cùng to lớn, phải cao tới mấy vạn trượng, cả cánh tay đen sì, cơ nhục săn chắc, được bao phủ lân phiến màu tím đen, sinh vật khổng lồ như vậy, Phương Vân chưa thấy bao giờ. Mà lực lượng hủy diệt của cánh tay đó càng khiến người ta thấy mà sợ hãi. Cả thế giới ma nhân đều phải run rẩy, chấn động trước lực lượng của cánh tay này.

Vào sát na này, tất cả cường giả tiến vào trong Vô Lượng ma vật đều chú ý thấy cỗ lực lượng hắc ám và cường đại này.

“Lực lượng cường đại quá, đây là sinh vật gì vậy? Sao lại có lực lượng đáng sợ đến vậy!”

“Ma khí cường liệt quá! Trong Vô Lượng ma vực sao lại có thể dẫn sinh ra lực lượng đáng sợ như vậy, đây căn bản không phải là thứ mà quy tắc của thế giới này có thể dung thứ được!”

“Nộ khí, là ai kích phát ra nộ hỏa như vậy!”

“Không ổn, mau rời khỏi đây thôi. Loại khí tức này, cho dù là tứ đại cung chủ cũng bị miểu sát!”

Từng võ giả thuật theo thông đạo không gian, tiến vào đệ tam trọng ma nhân thế giới nhao nhao biến sắc, nhìn thấy ma khí ngập trời được phun phát ra, ai ai cũng sợ hãi. Thân hình loáng lên, nhao nhao bay về theo đường cũ.

Ở trước mặt loại lực lượng có cường độ đáng sợ như vậy, bọn họ nhỏ bé như con sâu cái kiến.

Song, ở một phương hướng khác, một hán tử mình trần, thân uơ hai thước lại bất động, không bỏ chạy. Trên hông người này đeo một chiếc sọ người sơn vàng, chế thành đồ uống rượu, trên lưng đeo một thanh trường kiếm, trong con mắt duy nhất hiện ra một cỗ khí tức hung mãnh.

Âm Huyết cuồng ma. Một võ giả thanh danh hiển hách trong những võ giả tán tu độc lai độc vãng của Vô Lượng ma vực. Chỗ đáng sợ nhất của y chính là chém đầu địch nhân đã chết thảm xuống, lấy xương đầu sơn vàng rồi làm thành đồ uống rượu mang theo người.

Trong Vô Lượng ma vực, người này là hung thần khiến người ta nghe thấy tên mà kinh hồn táng đởm.

“Khí tức này là...”

Âm Huyết cuồng ma ngẩng đầu nhìn lên không trung, híp mắt lại, trên mặt lộ ra vẻ hồi tưởng: “Chân ma!”

Vào sát na này, vô số truyền thuyết về Vô Lượng ma vực hiện ra trong đầu y. Con người của Âm Huyết cuồng ma đột nhiên mở to ra, trong mắt lộ ra vẻ chấn kinh.

Trong truyền thuyết xa xưa nhất của Vô Lượng ma vực, cường giả các đời có tu vi võ đạo đạt tới cực trí, khi cảm thụ được bản chất giống như hư ảo của thế giới này, nhao nhao tìm kiếm con đường rời khỏi nơi này, thông tới thiên ngoại.

Mà trong truyền thuyết, cường giả đỉnh cấp trước cả Liệt Hỏa, Hàn Băng, Đại Địa, Canh Kim chính là thi nhau tiến vào một thế giới hắc ám. Chính là ở trong thế giới này, tất cả võ giả lần lượt bị hủy diệt, mà sinh vật đáng sợ đã tiêu diệt các cường giả cổ đại được gọi là Chân Ma.

Trong Vô Lượng ma vực, từng tồn tại một văn minh võ đạo cường đại, ngay cả võ giả kinh thiên các đời do nó dưỡng dục ra cũng bị táng mạng trong tay Chân Ma.

865. Chương 866: Thánh Thú Kỳ Lân

Tồn tại liên quan tới Chân Ma, cả Vô Lượng ma vực đã còn rất ít người biết. ngay cả những võ giả có lão tư lịch cũng quên hết những truyền thuyết này rồi.

Nhưng Âm Huyết cuồng ma lại biết rằng, đây không phải truyền thuyết gì cả. Bởi vì y ở trong một cổ tích, có được võ học ghi trên một tờ giấy da dê, mà trong đó còn ghi chép rõ ràng chuyện vô số võ giả của Vô Lượng ma vực đã bị hủy trong tay những sinh vật hắc ám này.

“Nếu như thật sự là thật, e rằng không thể nào chạy thoát được.”

Âm Huyết cuồng ma trong lòng dâng lên một loại minh ngộ. Tựa hồ như ứng với suy đoán của y, ở đằng xa truyền tới một trận kinh hô.

“Chuyện gì vậy, thông đạo không gian không thấy đâu nữa rồi!”

Từng đợt tiếng kinh hô từ đằng xa vang lên.

Ở sâu trong thế giới của ma nhân, Phương Vân nhìn cánh tay khổng lồ đỉnh thiên lập địa thò ra từ trong biển nham thạch nóng chảy, trong lòng kinh hãi tới tột đỉnh. Hắn nhận ra cổ khí tức này, tuy hoàn toàn không có cổ khí tức của Hỏa chân nhân, nhưng quả thực chính là Hỏa chân nhân.

“Đây rốt cuộc là sinh vật gì?”

Phương Vân hiểu rất rõ, chiêu vừa rồi chính là đòn công kích mạnh nhất của mình.

Ngay cả công kích mạnh như vậy cũng không giết được y, Phương Vân không biết loại sinh vật này còn có gì có thể giết được nó. Hắn không biết rằng, loại sinh vật này chính là Chân Ma, trong truyền thuyết của Vô Lượng ma vực có thể hủy diệt tất cả.

“Ong!”

Phương Vân triệu ra Thiên Địa vạn hóa chung, thân hình thu nhỏ lại, dộn vào trong đó. Thiên Địa vạn hóa chung không gì có thể phá hủy được, ngay cả kiếm khí của Đế Nhất cũng không đủ thương được nó. Đây chính là thủ đoạn giữ mạng lớn nhất của hắn.

Có thể dự liệu được, một kích này của Hỏa chân nhân, uy lực cực kỳ đáng sợ, có thể cản được hay không thì phải trông vào vận khí rồi.

“Ha ha ha, Hỏa chân nhân, ngươi cuối cùng cũng lộ mặt thật rồi!”

Đúng vào lúc này, một tiếng cười to vang lên bên cạnh. Đại Địa cung chủ Kỳ Lân yêu thánh một mực không có động tĩnh gì cuối cùng cũng lên tiếng, rất bất ngờ, đối diện với dị biến của Hỏa chân nhân, Kỳ Lân yêu thánh lại lộ ra vẻ cao hứng cực kỳ: “Lão ma đầu ngươi, bản tọa đợi ngươi rất lâu rồi! Ha ha ha!”

Trong tiếng cười to, thân thể khô ngô của Kỳ Lân yêu thánh đón gió bành trướng nhanh chóng. Xương cốt toàn thân kêu lách cách, ở giữa những khớp xương phát ra thanh âm giống như là sấm đánh.

Trong ánh mắt chấn kinh của Phương Vân, đầu của Kỳ Lân yêu thánh nứt ra, một cái đầu kỳ lân màu tím to dùng trực tiếp từ bên trong thò ra.

“Ha ha ha”

Kỳ Lân yêu thánh lúc này đã cao lên tới mấy ngàn trượng, hoàn toàn hiển hóa ra bản tướng kỳ lân của mình, từng mảng vảy to như bồn nước phủ khắp người. Cổ yêu khí trùng thiên đã sớm đã không còn sót lại chút gì, ngược lại bị một cỗ thánh khí cuộn cuộn thay thế, thánh khí vô cùng bao trùm trên người y

“Địa Hồn cảnh!”

Phương Vân lập tức biến sắc, khí tức mà Kỳ Lân yêu thánh vào lúc này tán phát ra giống như là đại địa vậy. Bất kể là chất lượng chân khí hay là độ hùng hậu đều không phải là mình có thể so sánh được.

Phương Minh Ngụy giống như là một con thuyền, trong cuồng phong sóng lớn, nhấp nhô lên xuống, tùy thời đều có thể lật. Cảnh ở trước mặt khiến hắn sợ hãi. Kỳ Lân yêu thánh và tên Hỏa chân nhân gì đó thực lực vốn ngang ngửa với hắn. Nhưng hiện tại không ngờ lại bạo tăng lên một bậc, hoàn toàn vượt xa mình.

Đây rốt cuộc là chuyện gì vậy? Thủy Ma nguyên thư chẳng qua chỉ là một Tam Tượng pháp khí, võ giả mạnh nhất mà nó có thể chấp nhận được cũng chỉ là truyền kỳ cảnh. Hơn nữa còn là ngụy Truyền Kỳ cảnh, không có tu vi và không có loại lực lượng đó. Nhưng sao ở nơi này lại có thể tồn tại hai võ giả Địa Hồn cảnh. Tu vi đạt tới loại cảnh giới này, ngưng luyện Mệnh hồn và Địa hồn trong tam hồn, vậy thì sao có thể lại bị một kiện Tam Tượng pháp khí vây khốn được.

Trong đầu Phương Vân đầy nghi vấn, hắn cảm thấy mình đột nhiên từ một người tham dự chiến trường biến thành một người bàn quan rêu rĩa không quan trọng. Hơn nữa, hắn tựa hồ như vô ý bị cuốn vào một trường âm mưu đầu đá lẫn nhau giữa hai loại tồn tại đáng sợ.

“Kỳ Lân, không ngờ lại ở đây!” Phương Vân tổng đầu lóe lên vô số ý nghĩ, vị Đại Địa cung chủ hào xưng Kỳ Lân yêu thánh này bản thân cũng yêu khí trùng thiên. Hắn vốn cho rằng, đây chẳng qua là một dị chủng có được kỳ lân tinh huyết, không ngờ lại chính là thánh thú kỳ lân.

Ở Trung Thổ Thần Châu, kỳ lân chưa hề tồn tại. Chỉ được lưu truyền chứ không có bất kỳ ai nhìn thấy. Thập chí ngay cả truyền thuyết liên quan tới thánh thú cũng không có. Chỉ mơ hồ biết rằng, đây tựa hồ như là thánh thú cùng dẫn sinh với chân long ở thời địa viễn cổ.

Nhưng dẫn sinh ra lúc nào và biến mất vào lúc nào, làm sao mà biến mất, làm sao mà được loại thực lực này thì không có ai biết được cả. Phương Vân dù là thế nào cũng không ngờ rằng, thánh thú kỳ lân trong truyền thuyết, thánh thú duy nhất trong thiên địa không ngờ lại không ở Trung Thổ Thần Châu mà lại ở Vô Lượng ma vực.

Hơn nữa, vào thời đại cận cổ khi Cửu Đại Chân Long biến mất, con thánh thú này không ngờ vẫn còn sống, hơn nữa một mực tiềm phục trong pháp khí không gian, đợi gì, hoặc là trấn áp gì đó.

“Thế này rốt cuộc là sao?”

Tất cả những gì phát sinh ở trước mặt đã vượt quá nhận thức của Trương Dương. Thời gian hắn tới đây quá ngắn, tin tức có được quá ít, không thể nào từ cảnh ở trước mặt mà đoán ra được chân tướng của sự thực.

“Tiểu tử, hắc hắc, nể tình ngươi giúp ta dụ được con Chân Ma này chạy ra, ta giúp ngươi một lần!”

Giọng nói của Kỳ Lân yêu thánh, hoặc có thể nói là thánh thú kỳ lân vang lên trong tai Phương Vân, lập tức một cỗ cự lực khổng lồ đột nhiên đẩy Phương Vân ra khỏi trung tâm giao chiến. Cỗ lực lượng này đã vượt quá cực hạn lực lượng mà Phương Vân hiện tại có thể tiếp xúc được. Ở trước mặt cỗ lực lượng này, lực lượng của Phương Vân vô cùng nhỏ bé, căn bản không có sức phản kháng.

Quang mang lóe lên, Phương Vân bị một cỗ quái lực ném ra khỏi trung tâm giao chiến. Mà trước khi bị ném ra, cảnh cuối cùng mà hắn nhìn thấy là thánh thú kỳ lân đột nhiên bay lên, miệng há ra, thi triển Giới Tử thần thông, ngọam lấy cánh tay khổng lồ đó.

“Rầm rầm!”

Ở đằng xa, trời sập đất lún, hỏa quang trùng thiên. Thánh khí vô cùng với ma khí chỉ âm vang chạm với nhau, diễn hóa thành một cỗ phong bạo quang và ám, cỗ khí thế đó tựa hồ như muốn phả hủy cả đệ tam trọng thể giới.

Phương Vân triệt để bỏ ý đồ can thiệp vào trận đấu này. Loại lực lượng với cấp bậc này, hắn không thể nào tham dự vào được. Hắn chỉ đứng ở rất xa, chứng kiến trận chiến đấu kinh thiên động địa này.

“Kỳ lân, quả nhiên là người. Ta đã đoán được Đại Địa cung chủ là hóa thân của người mà!”

Giọng nói âm trầm, khàn khàn vang lên ở trung ương chiến hỏa. Cỗ thân âm đó có lực lượng ăn mòn cực kỳ cường đại. Chỉ vừa nghe thấy đã cảm thấy thần hồn hỗn loạn, trong lòng cực kỳ phiền muộn, ghê tởm.

“Ha ha ha, ma vật người cũng có chút thông minh, không ngờ lại xây dựng Liệt Hỏa chi cung, trong tám ngàn năm một mực tiềm phục bất động, ngay cả ta suýt nữa cũng bị người lừa rồi.”

Tiếng của kỳ lân vang như chuông đồng. Thanh âm đó truyền ra, quán thông trong thánh khí cuộn cuộn của thiên địa, sấm sét chớp động. Sấm sét đó không ngờ là Dương Lôi chí cương chí dương trong thiên địa mà chỉ Tam Tượng pháp khí mới có!

“Rầm rầm!”

Lại là một trận tiếng nổ kinh thiên động địa, thánh khí và ma khí trùng thiên, đã hoàn toàn che lấp bóng người của hai loại tồn tại đáng sợ rồi. Phương Minh Ngụy loáng thoáng như nghe thấy một tiếng hự khê. Trong nháy mắt, ma vật khổng lồ chìm xuống dưới, nhanh như thiểm điện dộn về sâu trong đại địa.

“Hừ! Muốn chạy à!”

Kỳ Lân tức giận hừ một tiếng, lập tức hạ xuống đuổi theo. Tốc độ của hai người nhanh đến mức bất khả tư nghị.

Ngay cả Ưc vạn không gian độn hình đại pháp của Phương Vân cũng không bằng được. Chỉ trong nháy mắt, triệt để biến mất trong cảm tri của Phương Vân.

“A!”

Trước khi triệt để biến mất, một tiếng gầm bạo lệ, mang theo một loại thúc giục, hoặc là một loại kêu gọi từ sâu trong lòng đất truyền tới.

“Ong!”

Giống như là một loại tín hiệu điên cuồng, “ma nhân” trong cả thế giới ma nhân đều điên cuồng, nham thạch nóng chảy sôi sục, hàng ngàn hàng vạn ma nhân hưng phấn gào thét liên miên bất tuyệt.

Từng tên ma nhân dữ tợn, hỏa diễm cuộn cuộn, nhanh chóng từ trong tầng nham thạch nóng chảy bò ra. Ban đầu chỉ có hơn vạn tên, nhưng rất nhanh, số lượng càng lúc càng nhiều, ở sâu trong lòng đất dường như ẩn tàng một thế giới khác vậy, ma nhân vô cùng vô tận từ sâu trong lòng đất hiện ra.

Trong nháy mắt, ở bên trên nham thạch nóng chảy toàn bộ đều là ma nhân dữ tợn khủng bố. Số lượng không còn là một vạn mà là trăm vạn, ngàn vạn.

“Giết!”

Một tiếng quát kinh thiên động địa vang lên, vô số ma nhân từ sâu dưới đất lao ra. Ở phía sau không ít ma nhân thậm chí còn mọc ra cánh đỏ như cánh dơi, bọn chúng từ bốn phương tám hướng, nhanh như thiểm điện lao về phía tất cả võ giả trên mặt đất.

“Bộp, bộp , bộp!”

Trong tiếng vỗ cánh dày đặc, cả bầu trời đều là ma nhân đáng sợ, tên nào tên nấy mắt lấp lánh vàng, quỷ dị đáng sợ. Những ma nhân này gần như tương đương Thiên Tượng cấp, trực tiếp ngang ngửa với võ giả Thần Thông cảnh.

“Ma nhân, sao lại nhiều ma nhân đến vậy!”

“Không gian thông đạo quay về Vô Lượng ma vực đã bị phong bế rồi, làm sao đây!”

“Xong rồi, xong rồi! Không ngờ chuyện này không những không có thu hoạch, ngược lại còn táng mạng ở đây!”

“Đi mau, hội hợp với những người khác, nếu không mọi người đều chết ở đây đó!”

Ở các nơi vang lên những tiếng kinh hô. Những ma nhân xuất hiện đột ngột, hơn nữa còn không ngừng tăng số lượng khiến mọi người tim trầm xuống đáy nước.

“Sao lại như vậy? Sao lại như vậy? Chân nhân sau lại là một ma vật!”

“Đừng nói nữa, có lẽ chỉ có như vậy mới có thể giải thích vì sao y có thể khiến chúng ta không phải chịu ảnh hưởng của quy tắc thiên địa.”

“Chuyện đã vậy, có nói nhiều cũng vô ích, trước tiên mau nghĩ cách kích sát những ma vật này đi!”

Lúc này, những người có tâm trạng phức tạp nhất chính là lục hung cùng Hỏa chân nhân tới đây, bọn họ bởi vì bị Hàn Băng cung chủ khiến cho bị thương, ngược lại lại thoát khỏi một kiếp. Nhưng lúc này lại vẫn không được lạc quan lắm.

Sáu người không ai ngờ được rằng, gần mấy ngàn năm, Hỏa chân nhân mà họ cực kỳ tín nhiệm lại là một ma vật của thế giới ma nhân, căn bản không phải là người!

“Chết hết cho ta!”

Một tiếng quát phẫn nộ từ sâu trong lòng đất truyền tới. Một cỗ hàn sương phủ thiên cái địa, trong nháy mắt làm đông kết không gian gần ngàn dặm. Vô số ma nhanh, ngay cả tên còn đang ở trong nham thạch nóng chảy sôi sục cũng bị đóng băng, vỡ nát.

Lam quang lóe lên, một bóng người nho nhỏ từ sâu trong lòng đất bắn ra. Trên đỉnh đầu nàng ta, đóa hoa sen chậm rãi xoay chuyển, chính là Hàn Băng cung chủ lúc trước đã bị Phương Vân đánh bật vào trong lòng đất.

866. Chương 867: Chân Tướng

867. Chương 868: Tam Hoàng Phù Lục

868. Chương 869: Địa Hoàng Xích

Khói ma đen kịt cuộn cuộn, không ngừng từ trong khe nứt phun ra. Trong ma khí và khe nứt, Phương Vân cuối cùng cũng nhìn thấy bản thể của Hỏa chân nhân.

Đây là một ma vật màu đen cường đại, nó có tám cánh tay, cơ nhục săn chắc và lực lượng đầy tính bùng nổ. Trên mỗi cánh tay đều có chín ngón tay, lòng bàn tay nứt ra một khe hở, bên trong là một con mắt màu đen âm tà, mà ở phần đầu của nó, bộ vị nên là mắt thì lại trống không, từ bên trong phun ra khói ma màu đen, quỷ dị khôn tả.

Đầu nó trọc lóc, lấp lánh ánh sáng lạnh căm. Từ phần sườn, từng khối cơ nhục chìa ra ngoài, hình thành hai cái cánh dơi màu đen. Đôi cánh này mỗi lần đập đều phát ra tiếng rít chói tai, đồng thời còn sinh ra hai cơn gió lốc không gian màu đen.

Đối diện với ma vật này là thánh thú kỳ lân chiếm giữ một bên khe nứt, thân hình của nó nửa người nửa kỳ lân, phủ đầy vảy màu tím đen, trong bóng tối, lấp lánh phát sáng.

Mà ở một đầu kia của khe nứt, Đế Nhất lúc trước đã biến mất hóa thành một luồng ánh sáng màu trắng chói mắt, mang theo hàng ngàn hàng vạn thanh phi kiếm bùng nổ trên hư không. Kiếm khí của y thông thiên triệt địa, thánh khí tới từ Kiếm tông cổ lão, cho dù là ma vật đó cũng không dám coi thường.

Có điều, khi nhìn thấy hai bóng người khác ở gần đó, Phương Vân không khỏi giật nảy mình

“Thủy Ma nguyên thư!”

Ở phía bắc của khe nứt, hai bóng người giống hệt nhau, vẻ mặt hồ hững đứng trên hư không. Hai bóng người này, khuôn mặt, thể hình đều giống hệt nhau, không ngờ đều là khí linh Thủy Ma nguyên của pháp khí này.

Nếu có nói ra chỗ khác biệt thì mắt của hai người này không giống nhau. Bóng người ở bên trái, ánh mắt so với Thủy Ma nguyên mà Phương Vân từng gặp thì thương tâm hơn, giống như là đã trải qua tất cả thương hải tang điền trong thế gian, nhìn thấu lịch sử biến thiên vô cùng.

Phương Vân trước giờ chưa từng thấy ánh mắt cổ lão, thương tang như vậy. Tựa hồ như là dòng sông thời gian cuộn cuộn, ở trong mắt y cũng chỉ là một dòng suối nhỏ hẹp. Hai bóng người giống hệt nhau đó nếu nói Thủy Ma nguyên đã cuốn Phương Vân vào Vô Lượng ma vực là một người trẻ tuổi, vậy thì bóng người kia chính là khi y đã già, bộ dạng tóc bạc phơ.

“Thế này là sao? Sao lại có hai khí linh?”

Phương Vân trong lòng thầm chấn động, hắc mạt hồ cảm giác được nếu như phá giải quan hệ của hai Thủy Ma nguyên này thì sẽ phá giải được tất cả sự huyền bí của thế giới này.

“Người tới rồi!”

Cảm giác được khí tức của Phương Vân, Thủy Ma nguyên trẻ tuổi quay người lại, nhìn sang hắc. Phương Vân giật nảy mình, không hiểu được y có ý gì. Đây đây sao cũng là Vô Lượng ma vực, là thế giới mà y không chế, y tùy thời có thể điều động lực lượng của cả thế giới để đối phó mình.

“Người không cần phải lo lắng, hiện tại ta không có ý đối phó người.”

Thủy Ma nguyên tựa hồ như nhìn xuyên tâm tư của Phương Vân, dưới chân y khẽ động, tiến thẳng về phía Phương Vân đó. Ánh mắt của y cực kỳ đậm đặc, tựa hồ căn bản không nhìn thấy ma vật đó. Mà kỳ quái là, bất kể là ma vật do Hỏa chân nhân hóa thành hay là con kỳ lân đó, đối với y đều như không tồn tại, cũng giống như là căn bản không nhìn thấy y.

“Mấy tên này không phải là không nhìn thấy, mà là tựa hồ như biết rằng y sẽ không nhúng tay vào.”

Phương Vân rất nhanh liền đoán ra manh mối.

“Kỳ lân và ma vật đó tựa hồ như biết rất rõ và Thủy Ma nguyên trẻ tuổi này, rất khẳng định y sẽ không nhúng tay vào. Loại tự tin này không biết là từ đâu mà có, nhưng Thủy Ma nguyên cũng quả thực là không nhúng tay vào thật.”

Phương Vân nhìn Thủy Ma nguyên còn già nua cổ lão hơn kia, trong mắt lão tựa hồ như chỉ có ma vật đó, tuy có một tia lo âu, nhưng cũng chỉ là một chút mà thôi, còn đâu là bộ dạng như muốn mà chẳng giúp được gì.

Tràng diện lộ ra vẻ cực kỳ quỷ dị, hai Thủy Ma nguyên, khuôn mặt thì giống nhau, nhưng thái độ thì lại bất đồng.

Thủy Ma nguyên hữu kinh vô hiểm từ bên dưới ma vật hắc ám đó đi tới bên cạnh Phương Vân, đứng sánh vai với hắc: “Người có phải là rất lấy làm lạ, không hiểu rốt cuộc là có chuyện gì đúng không?”

Phương Vân ngây ra, lập tức gạt đầu: “Quả thật là có chút hiểu kỳ.”

Thủy Ma nguyên đã nguyện ý chủ động nhắc tới, vậy thì tất nhiên là tốt nhất. Trong lòng Phương Vân thực sự là có quá nhiều nghi hoặc, những điều này cũng chỉ có Thủy Ma nguyên có thể giải đáp mà thôi.

Xung quanh khe nứt khổng lồ, mọi người đều đứng lặng lẽ. Bất kể là Đế Nhất hay là kỳ lân, hay là ma vật đó, hoặc là Thủy Ma nguyên khác có ánh mắt thương lão tựa hồ như có thỏa thuận ngầm, không lựa chọn gây ra động tĩnh vào lúc này, mà là để y tự nói. Loại thái độ này cực kỳ kỳ quái.

Phương Vân cảm thấy rõ ràng rằng, tuy mấy người khác có mặt ở đây đều có bộ dạng như không nhìn thấy Thủy Ma nguyên, nhưng lại âm thầm lưu lại một phần tâm thần ở trên người y, quan chú động tĩnh của y.

Loại cảm giác này rất huyền ảo, cũng rất vi diệu. Có điều, nghĩ tới Thủy Ma nguyên có thể khống chế cả thế giới này, năng lượng khổng lồ như vậy thì cũng biết được phần quan chú này là từ đâu mà có.

Thủy Ma nguyên giơ một ngón tay chỉ vào kỳ lân, giọng nói lạnh nhạt: “Con kỳ lân này rõ ràng sớm đã có thể ly khai, nhưng lại ở lại Vô Lượng ma vực không chịu đi. Nói là có trách nhiệm gì đó.”

“Hừ!” thân thể kỳ lân run lên, mũi hừ một tiếng thật mạnh, mắt nhìn lên trời, khoanh tay trợn trừng mắt.

“Còn ma vật đó!” Thủy Ma nguyên giơ một ngón tay chỉ vào sinh vật hắc ám tà ác không ngừng phun ra khí đó: “Đừng nhìn chúng giống trống khua chiêng như vậy, kỳ thực, nó chỉ là một tiểu quái vật từ khe nứt

bên dưới chạy ra mà thôi. Còn tấm phù triện ở bên dưới, rốt cuộc là phong ấn cái gì thì ta cũng không biết. Chỉ có nó biết, có điều, nó nhất quyết không chịu nói.”

Ánh mắt của Thủy Ma nguyên nhìn về phía Thủy Ma nguyên cổ lão:

“Ài!” Một tiếng thở dài vang lên, ở đối diện khe nứt, Thủy Ma nguyên cổ lão thân thể run lên một cái, cuối cùng cũng nhìn sang, ánh mắt của lão có rất nhiều tình tự phức tạp.

“Không phải là ta không muốn nói với ngươi, mà là ta không thể nói với ngươi. Bí mật liên quan tới khe nứt, quan hệ quá trọng đại. Chỉ cần tin tức bị tiết lộ, tất nhiên sẽ dẫn tới chấn động cực lớn. Điều này là quy củ từ thời viễn cổ, không chỉ là ta, ngay cả kỳ lân, ký ức liên quan tới nó cũng đều bị phong ấn rồi. Trừ khi ngươi có thể siêu việt hơn tạo vật chủ của chúng ta thì mới có thể biết được tất cả.” Thủy Ma nguyên cổ lão nói, nhìn về phía Đế Nhất được bao bọc trong ánh sáng trắng, tốt bụng khuyên: “Người trẻ tuổi, ngươi tuy có Tam Hoàng thánh chỉ. Nhưng pháp khí này ngươi không thể thu lấy được. Không phải là vấn đề năng lực của ngươi có bao nhiêu, mà là căn bản không thể để được giành được. Ngươi không biết, chuyện mà ngươi đang làm hiện tại nguy hiểm đến thế nào đâu. Đi đi!”

Xung quanh khe nứt sau một khoảng tĩnh lặng mới nghe thấy Đế Nhất nói: “Ngươi không cần phải nói nữa, chuyện ta đã quyết định thì sẽ làm tới cùng. Sẽ không bị bất kỳ người nào thay đổi. Kiện Địa Hoàng xích này ta phải có!”

“Địa Hoàng xích!”

Phương Vân trong lòng đại chấn, đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía Đế Nhất với ánh mắt bất khả tư nghị. Song, vừa hướng ánh mắt tới thì thấy Đế Nhất cười dài một tiếng, đột nhiên xuất thủ.

“Hây!”

Một tiếng hú dài, sau đó trong hắc ám tựa hồ như nổ ra hàng ngàn vạn mặt trời, hàng ngàn vạn phi kiếm, hỗn hợp với vô lượng kiếm khí thông thiên triệt địa, giống như núi dậy biển gào, hóa thành một kiếm, tiến về phía ma vật khổng lồ ở bên trên khe nứt, chém mạnh xuống.

Một kiếm này kinh thiên động địa, kiếm khí cuộn cuộn, ngay cả mảng hư không này tựa hồ như cũng muốn rách toạc.

“Ha ha ha... Nhân loại vô tri, ngươi cho rằng có thể đả thương được ta ư? Phá cho ta!”

Ma vật khổng lồ cười điện cuồng, cánh tay to lớn dùng sức vung mạnh một cái, ma khí hắc ám nhơn nhớt dính dính hóa thành một vòng, không tránh không né, nặng kháng kiếm khí của Đế Nhất.

“Rầm!”

Chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn, ánh sáng trắng tan đi. Một kiếm khủng bố của Đế Nhất, quả nhiên bị ma vật này dùng một quyền đánh tan.

“Hắc, lão quái vật, ngươi nhìn về phía này đi. Đối thủ của ngươi là ta!”

Thánh thú kỳ lân trong miệng phát ra một tiếng gào kéo dài văng vẳng như long như phượng, lập tức quyền đầu màu tím vung ra, đồng dạng đánh ra một quyền mãnh liệt. Dương lân màu tím đen vô cùng từ các khớp xương của nó bắn ra, hội tụ thành một long hình màu tím đen, dùng thế lôi đình vạn quân, hung hăng hướng về phía ma đầu.

“Hừ! Ngươi đã muốn tìm chết thì ta sẽ thanh toán cho ngươi!”

Trong tiếng gầm tức giận, hai người va chạm mạnh với nhau. Hai tồn tại khủng bố Địa Hồn cảnh, lần giao thủ này, lập tức giống như trời long đất lở, chân khí cuồng bạo điên cuồng ủa ra ngoài. Ngay cả Phương Vân cũng bị bao trùm bên trong.

“Lui!”

Phương Vân không thềm nghĩ ngợi, chân điểm một cái, lập tức giống như thiểm điện lui ra sau. Trong nháy mắt, lui ra ngoài tới mấy ngàn dặm, bỗng bệnh trong không trung, từ trên cao nhìn xuống, quan khán động tĩnh ở bên dưới.

Thực lực của kỳ lân và ma vật thực sự là quá mạnh. Chỉ bị dư ba đập trúng thôi cũng phải trọng thương rồi. Phương Vân không thể không lui.

“Địa Hoàng xích, không ngờ lại là Địa Hoàng xích! Không ngờ pháp khí trấn phái của Thủy Ma tông lại là Tam Hoàng thánh khí!”

Phương Vân lúc này trong lòng vô cùng kích động. Tin tức này quá có tính chấn động.

Địa Hoàng xích, pháp khí mạnh nhất có tính tiêu chí của Địa Hoàng trong viễn cổ Tam Hoàng không ngờ lại là trong Thủy Ma nguyên thư mà trong giới tông phái ai ai cũng biết.

Tin tức này nếu bị truyền ra, tất nhiên sẽ dẫn tới giới tông phái nổi sóng to gió lớn. Không biết bao nhiêu cự kỳ võ đạo phải điên cuồng vì nó. Chỉ sợ là triều đình cũng khó tránh khỏi phải áp dụng hành động.

Trong thoáng chốc, trong đầu Phương Vân lóe lên vô số ý nghĩa. Trong lúc hoảng hốt, hần cuối cùng cũng minh bạch vì sao chỉ một kiện Tam Tượng pháp khí, không ngờ có thể tạo ra một lục địa khổng lồ, tụ tập được nhiều nhân khẩu như vậy. Vì sao mà thánh thú kỳ lân cũng xuất hiện ở đây.

Nguyên nhân chính là bởi vì đây căn bản không phải là Tam Tượng pháp khí, mà là một thánh khí đỉnh phong do viễn cổ Tam Hoàng sáng tạo ra. Phương Vân cuối cùng cũng hiểu, lúc đại hội ma đạo diễn ra, Vạn Ma điện vì sao lại bị Thủy Ma nguyên thư áp chế.

“Tam Hoàng thánh khí, Tam Hoàng thánh khí đó!”

Phương Vân chỉ cảm thấy trong đầu nổi lên một trận gió, điều này quả thực là quá bất ngờ. Hần cuối cùng cũng hiểu vì sao Đế Nhất lúc nhìn thấy mình lại hỏi mình rằng có phải cũng ở trong viễn cổ tiểu thế giới có được di vật của Tam Hoàng hay không.

Thì ra, Đế Nhất căn bản không phải là bị Thủy Ma nguyên thư hút vào, y là dựa vào Tam Hoàng thánh chỉ mà có thể tự do ra vào nơi này.

869. Chương 870: Nghi Hoặc Của Thủy Ma Nguyên Thư

“Vù!”

Một tiếng gió nhẹ vang lên, Thủy Ma nguyên lại một lần nữa vô thanh vô tức xuất hiện ở bên cạnh Phương Vân. Ánh mắt của y nhìn xuống dưới, vẫn đậm đặc như vậy, tựa hồ như là đang nhìn một phong cảnh tầm thường nào đó.

Phương Vân nghiêng đầu nhìn, trong lòng không nói rõ được là có cảm giác gì. Hần chưa bao giờ ngờ rằng, tên gia hỏa này lại là khí linh của Địa Hoàng xích mà viễn cổ Địa Hoàng luyện ra. Đường đường là pháp khí trấn phái của môn phái ma đạo, dù sao cũng khiến người ta khó có thể liên hệ được với pháp khí của viễn cổ thánh hoàng.

Thủy Ma nguyên thư là một kiện Tam Tượng pháp khí, mà là Địa Hoàng xích, danh như ý nghĩa chính là một sợi xích, nhưng từ hình dáng bên ngoài thì lại không như vậy. Có điều, lúc này nghĩ lại, nếu như đây là Địa Hoàng xích thì biến hóa ngoại hình cũng không phải là vấn đề gì.

“Trả lời ta một vấn đề!” Giọng nói của Thủy Ma nguyên từ bên cạnh truyền vào tai, hư vô phiêu miểu, tựa hồ như đang ở cực xa: “Nếu như trả lời đúng, ta sẽ cho ngươi rời khỏi nơi này. Nếu không, ngươi đừng hòng mà rời khỏi đây. Ngươi chắc hiểu ý của ta chứ?”

Phương Vân im lặng, nơi này là thế giới của Thủy Ma nguyên. Y có năng lực điều động lực lượng của cả thế giới này. Nếu như y sắp tâm làm khó mình, e rằng là thật sự khó mà ly khai được.

“Vấn đề gì?” Phương Vân nói, hần biết bản thân mình không có quyền lựa chọn.

Thủy Ma nguyên từ cuối cùng cũng quay đầu lại, nhìn thẳng vào mắt Phương Vân, cực kỳ nghiêm túc nói.

“Nói cho ta biết? Người là ai? Ta là ai? Ta và lão rớt cuộc ai là khí linh của Thủy Ma nguyên thư, ai là khí linh của Địa Hoàng xích?”

“A!”

Phương Vân ngậy ra, căn bản không ngờ rằng lại là vấn đề này. Có điều, hần dẫu sao cũng là người cực kỳ thông minh, rất nhanh liền hồi thân lại. Trong lòng hần biết rõ, Thủy Ma nguyên thư lấy tự do của mình làm điều kiện, vấn đề mà y đề ra này, căn bản không thể là vấn đề đơn giản ai là ai.

“Đáng tiếc, nhưng khí linh này tuy có lực lượng cường đại hủy thiên diệt địa, một khi nổi cơn, ngay cả thổ gia cũng phải bỏ chạy. Đáng tiếc lại đắm chìm trong vấn đề ngu xuẩn, nhằm chán ”ta là ai” này. Hẹ hẹ...” Bỗng dưng, giọng nói kiêu ngạo của Thổ tử lại một lần nữa vang lên trong đầu. Lúc trước, nghe thấy sẽ cho là Thổ tử oán thán trong lúc buồn chán, nhưng lúc này lại có một hàm nghĩa khác.

“Kiện pháp khí này thủy chung mê man trong sự tồn tại của bản thân, y không thể nào nhận rõ được y rớt cuộc là gì.”

Phương Vân nhìn khí linh vẽ mặt đậm mạc ở bên cạnh, trong lòng lơ mơ có một tia đồng tình. Hần loáng thoáng hiểu rằng vì sao khí linh cường đại này lại hoang mang trong tự tại của bản thân.

“Nếu như ta đoán không lầm, hai khí linh này đều là khí linh của Địa Hoàng xích. Chỗ bất đồng là, một là viễn cổ Địa Hoàng tự mình sáng tạo ra. Còn người kia lại là trong cơ duyên xảo hợp được dẫn sinh.”

Phương Vân trong đầu trăm ngàn mối suy nghĩ, rất nhiều đường dây dần dần liên quan lại với nhau. Hần vốn chính là một người thông minh, có một chút manh mối này liền có thể đoán ra được rất nhiều thứ. Trong Thủy Ma nguyên thư, nhiều manh mối như vậy sớm đã đủ để hần đoán ra chân tướng của cả sự việc.

Ở thời đại viễn cổ, một chuyện đại sự đã phát sinh, quá trình của sự việc như thế nào thì không ai biết, chỉ biết được kết quả là: Tam Hoàng biến mất, thời đại viễn cổ kết thúc, Cửu đại chân long phụng lệnh, sáng tạo lại thiên địa, cũng chính là thời đại thượng cổ. Mà một thánh lệnh khác là thánh thú kỳ lân thì tiến vào bên trong Địa Hoàng xích, trông coi một thứ quan trọng gì đó.

Còn khí linh nguyên thủy của Địa Hoàng xích, thì hóa toàn bộ lực lượng của Địa Hoàng xích thành một tấm phù triện, dùng để trấn áp một thứ nguy hiểm có liên quan tới việc viễn cổ biến mất. Toàn bộ năng lượng của nó đã dùng để phong ấn lên thứ này, cái này cũng có thể giải thích vì sao nó tuy có chút lo lắng, nhưng thủy chung lại không can thiệp, không thể nhúng tay.

Còn ma nhân vô cùng đệ tam trọng Thủy Ma nguyên thư, còn có ma vật do Hỏa chân nhân hóa thành, đều là thứ bị Tam Hoàng phù triện phong ấn sáng tạo ra. Nói một cách khác, nhưng thứ này kỳ thực không chịu sự khống chế của Thủy ma nguyên thư.

Sau thời viễn cổ, không biết bao lâu, khí linh thời kỳ đầu của Địa Hoàng xích một mực ngủ say. Chỉ còn lại một Địa Hoàng xích có cái xác không, phiêu lưu ở ngoại giới, bị một võ giả của đời nào đó có được.

Địa Hoàng xích tuy toàn bộ năng lượng đã dùng trong phong ấn, chỉ còn lại cái xác không, nhưng nó dẫu sao cũng là thánh khí mà viễn cổ thánh hoàng sáng tạo ra. Sau khi tích súc lại đủ năng lượng, dưới nhân duyên xảo hợp, dẫn sinh ra một linh khí mới, cũng chính là Thủy Ma nguyên, phó chủ môn của Thủy Ma tông.

Phương Vân thậm chí có thể đoán ra được, tổ sư sơ khai của Thủy ma tông, dưới tình huống cơ duyên xảo hợp, có được Địa Hoàng xích, hơn nữa lừa nó coi trọng mình, làm tông phái trấn phái của bản môn. Hơn nữa đáp ứng vào lúc quan kiện sẽ giúp đỡ hần.

Địa Hoàng xích dẫn sinh ra ý thức mới, đây là chuyện không nằm trong kế hoạch. Song trừ bất ngờ này ra, còn có một bất ngờ khác dẫn sinh.

Đó chính là sau thời gian dài, phong ấn do Tam hoàng phù triện hóa thành cuối cùng cũng lỏng ra, phù triện nứt ra một cái khe. Sinh vật hắc ám trong đó đào thoát ra, mà chính vào lúc này, khí linh thời kỳ đầu của Địa Hoàng xích đang ngủ say, cũng chính là Thủy Ma nguyên thứ hai mà Phương Vân thấy đã tỉnh lại.

Khi phát hiện ra một kiện pháp khí, không ngờ lại tồn tại hai khí linh mà bản thân mình chỉ chẳng qua là sản vật bất ngờ dưới cơ duyên xảo hợp. Cảm thụ của Thủy Ma nguyên thế nào thì không cần nghĩ cũng

biết. Điều này cũng có thể giải thích, y vì sao lại ngự trang thành một kiện ma đạo pháp khí.

“Nói cho ta biết, hai chúng ta, ai mới là khí link chân chính?”

Thủy Ma nguyên ánh mắt lóe sáng, căn bản không cho phép người ta né tránh.

“Rầm rầm!”

Chiến hỏa kinh thiên ở đằng xa, thánh thú kỳ lân và Đế Nhất liên thủ giáp công ma vật đó, thánh khí, ma khí, kiếm khí thông thiên triệt địa, cả không gian dưới đất đều cơ hồ muốn sụp đổ.

“Tiểu tử, võ học của Kiếm tông không tồi, đáng tiếc, võ đạo của ngươi còn kém một chút. Nếu không, ta và ngươi liên thủ cũng có thể giải quyết được ma đầu này rồi!” Giọng nói của kỳ lân giống như là sấm chớp vang lên.

“Ha ha ha, liên thủ, liên thủ thì sao chứ? Từ khe nứt này, ta có thể không ngừng hấp thu lực lượng. Hai ngươi có liên thủ cũng chẳng làm gì được ta đâu!”

Giọng nói của ma vật giống như là chuông đồng, không hề sợ hãi. Tám cánh tay của nó có một cánh đánh ra, giống như trời long đất lở, thanh thế hãi nhân.

“Hừ! Tiếp ta một kiếm!”

Đế Nhất trực tiếp dùng hành động để trả lời, một tiếng nổ vang lên, trăm ngàn thánh dương lại nổ ra trong hư không, thiên địa lại một lần nữa hóa thành sáng như ban ngày. Đế Nhất không nói câu nào, trực tiếp một kiếm mang theo kiếm ngâm vang trời, điên cuồng chém xuống. Cổ kiếm ký sát lục đó, ngay cả ma vật cũng phải ứng đối nghiêm túc.

“Ầm ầm!”

Một tiếng vang rầm rĩ, một kiếm khí thế khôi hoành của Đế Nhất lại một lần nữa bị ngăn cản.

“Đáng tiếc, tứ đại thánh khí của Kiếm tông, ngươi chỉ có được Lục Tiên kiếm trong đó. Nếu như có được bốn thanh kiếm khác, cho dù thực lực của ngươi có thấp, nhưng bốn kiếm cùng phát, cũng có thể giống như là thái rau chém chuối, chém chết tiểu ma vật Địa Hồn cảnh này!” Kỳ lân nhìn thấy kiếm khí của Đế Nhất bị cản lại, không khỏi thở dài.

“Tên súc sinh ngươi, xem đây!”

Ma vật kêu gào như sấm, ba người hỗn chiến thành một đồng, từng đạo không gian phong bạo trong nháy mắt thành hình, khoáng tán ra bốn phía.

Mà trong từng đạo không gian phong bạo, một bóng người của Thủy Ma nguyên thư khác có thể nhìn thấy được một cách rõ ràng. Thân thể của lão giống như là hư ảo, tất cả phong bạo đều xuyên thẳng qua cơ thể lão, giống như là vào vô vật.

Phương Vân nhìn khí linh của Địa Hoàng xích, im lặng không nói gì. Vấn đề này của Thủy Ma nguyên thư, không dễ trả lời, nhưng lại không thể không trả lời. Nếu không, e rằng mình lập tức sẽ bị cuốn vào trong chiến hỏa vô ý nghĩa.

“Vấn đề của ngươi thực sự là rất khó trả lời.” Phương Vân quyết định nói thực.

“Ta tiến vào Vô Lượng ma vực cũng chỉ mới được một khoảng thời gian ngắn. Thọ mệnh cũng không thể nào bằng số lẽ của ngươi. Thực sự là không có tư cách đàm luận vấn đề ai là ai...”

“Có điều, ta tuy không biết ngươi là ai, nhưng ta lại biết ta là ai?” Giọng nói của Phương Vân xoay chuyển, không chút dấu vết chuyển đề tài sang một phương hướng khác: “Ta chính là ta, thứ tử Phương Vân của Phương gia. Ở trong triều đình ta có rất nhiều phong hào, giáo úy, đô úy, tướng quân, Quan Quân hầu, Chinh Tiểu đại quân đô thống. Những cái này đều là phong hào mà thôi, không có gì quan trọng. Bất luận là có thêm bao nhiêu phong hào nữa thì cũng không thể thay đổi được một sự thực. Ta chính là ta, ta có cha mẹ, huynh trưởng, thân nhân, ta có thứ để bảo vệ. Ta hi vọng người nhà của ta được vui vẻ, hạnh phúc, thoát khỏi tai kiếp, vì những điều này, ta có thể trả giá tất cả. Đây là lý do mà ta tồn tại, cũng là thứ mà ta giữ chắc!” Phương Vân dừng lại một chút, trong mắt lộ ra một cổ ánh sáng tự tin: “Mục đích của ta

trước giờ đều vô cùng rõ ràng! ta cần phải thủ hộ những thứ này. Có điều, tất cả những thứ này đều cần phải có lực lượng mới có thể thủ hộ được. Cho nên, ta cần phải có lực lượng cường đại, mà ta từ trước đến giờ đều không ngừng truy cầu lực lượng cường đại hơn! Mà đây chính là việc mà ta đang hơn nữa một mực đều đang làm!”

Hư không mà một mảng tĩnh mịch, chỉ còn lại tiếng chiến hỏa rung trời ở đằng xa. Thủy Ma nguyên đứng bất động ở trong không trung, trầm mặc không nói gì. Không ai biết được y đang nghĩ gì.

Phương Vân biết, khí linh cường đại này, trong một thời gian dài tất nhiên đã vô số lần nghĩ về vấn đề này. Hắn không hi vọng một phen miệng lưỡi của mình lập tức có thể thay đổi được suy nghĩ của Thủy Ma nguyên. Có điều, cổ hàn mang ở trong mắt Thủy ma nguyên quả thực đã dần dần nhạt đi.

“Đế Nhất đó, trên người có Tam Hoàng thánh chỉ. Lực lượng của Tam Hoàng có thể khắc chế ma vật đó, cũng có thể tự do rời khỏi nơi này. Người lát nữa theo hắn là có thể rời khỏi đây.” Thủy Ma nguyên nói xong câu này, thân hình bay lên, lập tức biến mất như sóng nước.

“A!” Phương Vân giật nảy mình, một phen cử động này của Thủy Ma nguyên nằm ngoài dự liệu của hắn, không ngờ lại cứ vậy bỏ đi.

“Hừ! Người muốn chạy đi đâu!”

Một tiếng quát nghiêm lệ từ đằng sau truyền tới. Hàn Băng cung chủ lững thững từ trong bóng tối bay ra. Chất lượng của Băng Chi Nguyên căn bản không bằng Vô Cầu đế cung, hơn nữa lại bị Đế Nhất và Phương Vân liên tiếp bổ ra hai vết nứt. Muốn nghịch phiên hư không này cùng với lực bài xích của không gian pháp tắc mà tới không phải là dễ dàng. Cho nên tới rất muộn.

“Nữ nhân này không ngờ đuổi mãi không tha! Thật đúng là phiền phức!”

Phương Vân lắc đầu, cuối cùng cũng quay người lại, tay phải giơ lên, Vô Cầu đế cung hóa thành một con cự long kim chúc, bồng bềnh trên đầu hắn.

“Ong!”

Thân hình của Phương Vân bay lên, xuyên qua tầng tầng hắc không, xuất hiện trên đỉnh đầu ả, quát to một tiếng, lập tức xuất thủ: “Thanh Long thôn nhật!” Bản ý của Phương Vân là muốn dùng Minh Vương đại bi chú, một lần nữa đánh bay nữ nhân này. Có điều nơi này có Tam Hoàng phù triệu tọa trấn, công pháp tà đạo căn bản không thể sử dụng được, chỉ có thể sử ra Thanh long tuyệt học.

“Rầm rầm!”

Hư không kịch chấn, trong thoáng chốc, giống như là ngàn vạn thái dương nổ ra. Một thức này trong Thanh Long bát thức, chỉ trong chốc lát đột nhiên bạo phá ra uy lực hơn hẳn vốn có. Phương Vân miễn duệ cảm giác được ở bên dưới thân thể, tám Tam Hoàng phù triệu ở cách cả ngàn vạn dặm đó, lúc mình sử ra Thanh Long tuyệt học, không ngờ lại nổi lên cộng chấn nho nhỏ, một cỗ Tam Hoàng chân khí to lớn, chân chính không ngờ lại ủa vào trong ý thức của mình.

“Người, a a...!”

Hàn Băng cung chủ vừa tức giận lại vừa kinh ngạc, uy lực của một chiêu này của Phương Vân bạo phát ra đã dọa ả sợ rồi. Chỉ nghe thấy một tiếng hô thảm, Hàn Băng cung chủ trực tiếp giống như là một ngôi sao, bay vào trong bóng tối, biến mất không thấy đâu.

870. Chương 871: Quân Thần Cộng Minh

871. Chương 872: Băng Thiên Đại Thủ Ấn

872. Chương 873: Rời Khỏi Vô Lượng Ma Vực

Thọ mệnh của kỳ lân cực kỳ dài, một mực trấn thủ trong Vô Lượng ma vực, kẻ có khả năng nhất biết được dưới lòng đất là gì chính là nó. Nhưng, ở trong đầu nó, tất cả những ký ức tương quan toàn bộ đều bị xóa sạch. So với Phương Vân và Đế Nhất, những gì mà nó biết không nhiều hơn là bao.

“Ầm ầm!”

Một tiếng động lớn vang lên, thạch phá kinh thiên, trong ánh mắt kinh hãi của ba người, một bàn tay khổng lồ phủ đầy lông dài đen xì xuyên qua khe hở tóm ra.

Ma vật mà Hỏa chân nhân hóa thành, thân thể đã đủ lớn rồi. Nhưng bàn tay này, năm ngón tay xòe ra, rộng tới cả trăm dặm. Ma vật do Hỏa chân nhân hóa thành so với bàn tay này thì giống như là một đứa bé con vậy.

Bàn tay đen xì này chấy rục ma diễm không màu, nó không hề để ý tới hắc ám ma vật chỉ còn lại nửa thân hình. Bàn tay khổng lồ từ khe hở thò ra, trực tiếp từ bên trên ma vật đó xẹt qua trong ánh mắt chấn kinh của kỳ lân và Đế Nhất, ầm ầm tóm về phía Phương Vân.

“Người rút cuộc là ai?”

Thanh âm giống như sấm sét, lại một lần nữa vang lên trong hư không, mục tiêu lần này càng rõ ràng hơn, nhắm thẳng vào Phương Vân.

“Tiểu tử, chạy mau!”

Kỳ lân trợn tròn mắt, nó có ngu ngốc hơn nữa lúc này cũng biết rằng, nửa người của ma vật đó chính là bị Phương Vân phạt đi. Tuy không biết hắc rút cuộc làm thế nào mà làm được vậy, nhưng bất kể là từ lập trường nó, nó cũng không hi vọng Phương Vân chết ở đây.

Chỉ là, tuy nó có lòng, nhưng căn bản là không có sức ngăn cản. Sinh mệnh mà Tam Hoàng phù triệu trấn áp quá cường đại. Sinh vật mà cần phải là viên cổ Địa Hoàng, dùng Địa Hoàng xích cường đại nhất của mình để cầm cố, phong ấn ở đây, chỉ cần nghĩ thôi cũng khiến người ta lạnh lòng rồi.

Thực thể của loại sinh vật này đã không thể dùng từ khủng bố để hình dung. Loại tốc độ đó, cũng không cho phép nó nhúng tay vào.

“Đáng chết, sao lại xuất hiện loại...” Trong con ngươi đen xì của Phương Vân phản chiếu khe hở ở bên dưới. Cánh tay khổng lồ đó ánh trong con ngươi của hắn càng lúc càng lớn, nhưng hắn lại không có một chút sức phản kháng nào. Loại chênh lệch thực lực như thế này là cách biệt giữa trời và đất. Ở trước mặt loại tồn tại này, hắn là một con sâu cái kiến chân chính.

Sắc mặt của Phương Vân trắng bệch, tay chân tê cóng. Nguy cơ cường liệt cuộn cuộn bành trướng, cơ hồ là muốn dập tắt linh hồn chi hóa của hắn. Hắn cũng không nghĩ tới sau khi tế ra Băng Thiên đại thủ ấn, Thiên Địa vạn hóa chung lại có loại hiệu quả này.

Loại hiệu quả này, con mẹ nó quá là bất ngờ, không những làm bị thương ma vật đó, hấp nạp sinh mệnh lực to lớn trong thân thể nó, hơn nữa còn dẫn ra sinh vật đáng sợ ở dưới khe nứt.

“Người rút cuộc là ai?”

Thanh âm ồm ồm vang vọng trong không trung, vô cùng chói tai. Từ ánh mắt chấn kinh của kỳ lân và Đế Nhất, hắn cũng cảm giác được. Có điều Phương Vân hiểu rất rõ, vấn đề không thể xuất hiện ở trên người mình mà chỉ có thể xuất hiện ở trên Thiên Địa vạn hóa chung này.

Từ Đông Hiệu thâm sơn có được Thiên Địa vạn hóa chung, nó đã mang lại lợi ích không thể kể hết cho Phương Vân. Cho tới hiện tại, đây vẫn là lần đầu tiên Thiên Địa vạn hóa chung mang tới phiền phức cho Phương Vân, hơn nữa còn là một tai nạn to lớn.

“Xong rồi, xong rồi. Không ngờ lại chết như thế nào. Những nỗ lực trước đây hoang phí cả rồi!” Trong lòng Phương Vân là một mảng tuyệt vọng, tồn tại ở trước mắt cho dù là hấn sử ra năng lực thông thiên cũng không thể nào chiến thắng được. Đừng nói là chiến thắng, cho dù là bỏ chạy cũng khó.

Vào thời khắc này, hấn cũng cảm thấy hoang mang, Thiên Địa vạn hóa chung rốt cuộc là thứ gì, không ngờ còn có thể liên quan tới loại tồn tại khủng bố này. Mà nghĩ xa hơn một chút, Thiên Địa vạn hóa chung còn thế này, vậy thì người sáng tạo ra kiện pháp khí này còn khủng bố đến thế nào.

“Ầm ầm!”

Thiên địa rung chuyển, một chưởng đó ngay lập tức chấn vỡ không gian, hư không xuất hiện một cổ hiện tượng hỗn độn thời nguyên thủy. Mắt thấy Phương Vân sắp chết dưới chưởng này, một cỗ lực lượng cường đại dưới sự kích thích của ma khí đột nhiên giác tỉnh.

“Bốp!”

Phù triện màu vàng kim khổng lồ từ Địa Hoàng sở thụ trong viễn cổ tam hoàng, tung hoành vô địch, dài tới ngàn vạn dặm đột nhiên rung động mãnh liệt. Nó vốn đang ở trạng thái tĩnh, chỉ tỏa ra một tầng sáng mỏng đột nhiên bạo phát ra một cỗ cầu vồng màu vàng kim ngập trời. Tam Hoàng thánh khí hướng thẳng lên trời, ở trong hư không tụ thành một mảng hải dương màu vàng kim vô bờ vô bến. Hắc ám bị quét sạch, trên thiên địa phủ lên một tầng kim quang chói mắt. Thánh khí uy áp, thánh hạo, tôn quý, khôi hoành, lấp đầy hư không, chiếu rọi thiên địa.

“A!”

Bàn tay đen xì cách Phương Vân không tới ngàn trượng trong nháy mắt như bị đánh mạnh, phát ra tiếng rên đau đớn, run rẩy mãnh liệt. Cỗ khí tức âm tà, hắc ám, hủy diệt dưới sự càn quét của Tam Hoàng thánh khí, cứ vậy tan thành mây khói, hóa thành hư không.

“Ầm!” Phương Vân cảm giác một cỗ áp lực đào thiên, khiến người ta không thể thở nổi gia tăng trên người. Vào thời khắc đó, giống như là từ địa ngục quay lại thiên đường, tìm được đường sống trong cõi chết vậy. Hấn cơ hồ là không nghĩ ngợi gì, thi triển ra công lực toàn thân, đột nhiên bay ra ngoài, kéo dài cự ly thật xa.

“Phù!”

Phương Vân thở hổn hển, trên khuôn mặt trắng bệch cuối cùng cũng có chút huyết sắc. Trán hấn đổ mồ hôi như mưa, lưng cũng ướt đẫm. Nhớ tới tình huống nguy hiểm vừa rồi, trên người Phương Vân lại túa ra mồ hôi lạnh, tình huống vừa rồi thực sự là quá nguy hiểm.

Tam Hoàng thánh khí nếu như ứng đối chậm một chút, hấn lập tức bị xé thành trăm mảnh.

Phương Vân từ trên cao nhìn xuống dưới, chỉ thấy trung tâm của Tam Hoàng phù triện, khe hở mà cánh tay đen xì đó vừa xé ra rung rung rồi lại thu hẹp lại. Phù triện màu vàng kim trải dài ra ngàn vạn dặm tán phát ra lực lượng mà đến cả vũ trụ cũng phải biến đổi đang cường hành kéo lại khe nứt.

“A!”

Thanh âm khủng bố đó từ sâu trong khe nứt truyền ra, có sự bảo vệ của Tam Hoàng thánh khí, loại thanh âm này không có có uy lực dọa người như lúc trước nữa.

“Tam Hoàng.... các ngươi không phong ấn được ta lâu đâu, sớm muộn gì cũng có một ngày, ta lại phá phong ấn mà ra!” Thanh âm khủng bố đó, nộ khí đào thiên, mang theo oán khí bất tận. Mặc dù là nó đang gào thét, đang dấy dựa, nhưng lại không thể nào thay đổi được gì.

Đại cục đã định, khe hở đang thu nhỏ lại, mà lực lượng phong ấn tới từ Đại Hoàng thời viễn cổ cũng lại một lần nữa kéo sinh vật khủng bố này về sâu trong không gian.

“Ầm ầm!”

Bầu trời rung động, một đạo bạch quang hủy diệt đạt tới mấy trăm trượng xuyên qua không gian, từ trên trời cao nặng nề oanh kích lên khe nứt. Thế giới chỉ lực cuộn cuộn, trong nháy mắt đánh cho cánh tay đó quay về sâu trong khe nứt.

Giọng nói lạnh lùng của Thủy Ma nguyên vang vọng tứ phương: “Cút hết đi, đây là thế giới của ta, do ta khống chế. Không cần sự tồn tại của lực lượng khác. Mau mau rời khỏi đây cho ta. Nếu không thì vĩnh viễn không thể nào rời khỏi được thế giới của ta đâu!”

Bầu trời lúc sáng lúc tối, một cỗ bạch quana ngưng tụ thế giới chỉ lực dừng động tại thiên không. Thủy ma nguyên thư cuối cùng cũng lựa chọn nhúng tay vào lúc này, ý vị cảnh cáo của y khá là rõ ràng.

Phương Vân không chút hoài nghi, Thủy Ma nguyên thư không dễ dàng lại nổi thiện tâm như vậy, nếu như mình còn không chịu rời khỏi nơi này, e rằng thật sự sẽ vĩnh viễn không thể ly khai. Dẫu sao thì nó không chỉ là Thủy Ma nguyên thư mà còn là Địa Hoàng xích.

“Keng!”

Ngàn vạn tiếng kiếm ngâm vang lên từ trong hắc ám, người đầu tiên lựa chọn rời khỏi nơi này không ngờ lại là Đế Nhất. Chỉ thấy trong bóng tối, một đạo cầu vòng kiếm khí vọt thẳng lên trời, trong nháy mắt quán thông thiên địa, bắn thẳng lên không.

Không gian xuyên toa chi thuật của Kiếm tông là thiên hạ vô song. Đế nhất trong nháy mắt đã biến mất không thấy đâu.

“Đi!”

Trong đầu vang Phương Vân vang lên lời nói của Thủy Ma nguyên lúc trước, trong lòng khẽ động, không do dự chút nào, lập tức tung người lên không, đuổi theo hướng Đế Nhất vừa biến mất.

Ngự kiếm thuật của Đế Nhất là thiên hạ vô song, tốc độ càng nhanh không gì sánh nổi. Có điều Ưc Vạn không gian độn hình đại pháp của Phương Vân cũng không kém bao nhiêu, trong nháy mắt lập tức đuổi kịp.

Phương Vân ở trong không gian này đã đủ dài rồi. Không cần phải tiếp tục ở lại nữa, hiện tại chính là thời cơ tốt nhất để rời khỏi nơi này.

“Vù!”

Từ xa, Phương Minh Ngụy nhìn thấy trong kiếm khí của Đế Nhất bay ra một tấm bảng vàng, đại phóng quang mang trong hư không. Chính là Tam Hoàng thánh chỉ mà Phương Minh Ngụy từng thấy ở viễn cổ tiểu thế giới.

“Vù!”

Hư không chấn động, bảng vàng đại phóng quang mang, lập tức một cánh cửa nhỏ hẹp mở ra trong bóng tối. Đế Nhất hóa thân thành một cầu vòng kiếm kinh thiên màu trắng, xuyên thẳng qua khe cửa, biến mất khỏi Vô Lượng ma vực.

Nếu như Đế Nhất lúc ban đầu tới là muốn giành lấy Địa Hoàng xích thì sau khi kiến thức được tồn tại khủng bố bị phong ấn trong Địa Hoàng xích, suy nghĩ này rõ ràng là đã không còn thực tế.

Với năng lực của Đế Nhất hiện tại, căn bản là không thể nào chế ngự được Địa Hoàng xích. Hơn nữa sinh vật khủng bố bị phong ấn trong Địa Hoàng xích cũng là một họa hại cực lớn. Có được Địa Hoàng xích rồi, có thể không những không phát huy được uy lực của Tam Hoàng thánh khí mà còn bị ma vật ở bên trong làm liên lụy.

Đế Nhất rõ ràng là hiểu được đạo lý này, cho nên không chút do dự lựa chọn ly khai

“Tên gia hỏa này nếu như là đối thủ thì tuyệt đối là một địch nhân cực kỳ khó chơi, hơn nữa còn cực khiến người ta đau đầu!” Phương Vân cảm thán.

Nhất cử nhất động của Đế Nhất đều lộ ra một loại quyết tuyệt. Một khi đã hạ quyết tâm thì lập tức làm ngay.

Một khi phát hiện ra rằng không thể làm được thì lập tức từ bỏ, không chút chần chừ, tới cũng dứt khoát mà đi cũng dứt khoát.

“Vù!”

Ánh sáng lóe lên, Phương Minh Ngụy men theo thông đạo mà Đế Nhất để lại, cũng xuyên qua cánh cửa đó. Quang hoa ở trước mắt lóe lên, ánh sáng vô cùng ập vào mặt, khí tức thế giới quen thuộc lại một lần nữa ùa vào trong não.

Cuối cùng cũng về rồi.

Phương Vân thở phào một hơi, trong lòng cảm thấy rất vui mừng.

“Tiểu hữu, khó lắm mới tới Thủy Ma sơn, không ngại tiến vào ngồi một chút đi!”

Một giọng nói khe khẽ từ đỉnh núi ở bên dưới truyền tới, thanh âm hòa ái thân thiết, cực giống một vị chủ nhân nhiệt tình.

Phương Vân cúi đầu nhìn, chỉ thấy ở cách đó không xa, ở trên đỉnh một thác nước, ba lão già mặc đạo bào đứng sánh vai, đang ngẩng đầu nhìn mình. Ở phía sau bọn họ là một tòa sơn mạch to lớn, giống như là cự thú thời tiền sử, vắt ngang trong thiên địa, tán phát ra ma khí cuộn cuộn.

Ở trên đỉnh núi, một dòng chữ đỏ trên vách núi ánh vào mắt: Thủy Ma sơn.

“Ong!”

Trong đầu Phương Vân chấn động, da đầu như nứt ra: “Thủy Ma sơn!”

873. Chương 874: Tam Đại Tổ Sư

Thủy Ma nguyên thư tuy là pháp khí trấn phải của Thủy Ma tông, nhưng không phải lúc nào cũng ở Thủy Ma sơn. Lúc trước Phương Vân từng nghĩ, nếu như từ trong Vô Lượng ma vực mở một thông đạo để rời khỏi đó. Rất có khả năng lúc đi ra sẽ xuất hiện ở trong Thủy Ma tông.

Nhưng, chỉ cần mình phản ứng kịp thời, xuất kỳ bất ý, vẫn có xác suất lớn có thể đào thoát. Dẫu sao thì hiện tại thiên cơ che mờ, người của Thủy Ma tông cũng không ngờ được mình lúc nào sẽ đào thoát.

Có điều, tình huống hiện tại lại là tình huống xấu nhất trong dự đoán của Phương Vân. Không những trạm đầu tiên mà mình quay về Trung Thổ là đệ nhất đại phái ma đạo Thủy Ma tông, hơn nữa ba vị tổ sư thâm bất khả trắc nhất của Thủy Ma tông lại sớm đã đoán được mình sẽ xuất hiện ở đây, đã đợi ở đây từ trước.

Ba lão già đứng trên vách núi của thác nước, nhìn thì như không hề có khí tức của võ giả, nhưng không ngờ lại ngay cả ý thức của Phương Vân cũng không tiếp cận được họ dù chỉ ba thước, vừa tiếp cận liền giống như là bị kéo vào trong một cái động không đáy vậy. Với tu vi của Phương Vân lúc này mà vẫn có thể tạo cho hắn cảm giác thâm bất khả trắc như vậy, trừ mấy vị tổ sư của Thủy Ma tông ra thì còn có thể là ai nữa.

“Khổ rồi! Không ngờ lại đụng phải ba lão quái vật này!” Phương Vân miệng kêu khổ không ngớt, có ba lão quái vật này ở đây, mình muốn chạy cơ hồ là không có khả năng.

Có điều, tính cách của hắn không phải là dễ dàng thỏa hiệp, lập tức trong lòng hạ quyết tâm liều mạng toàn lực đánh một trận.

“Làm khách thì không cần đâu! Đây là đệ tử của quý phái, tại hạ cứu ra từ Vô Lượng ma vực, hôm nay gửi lại cho quý phái. Không cần phải tiễn xa đâu!”

Phương Vân vung tay áo, Phong Thái Thương từ trong Thiên Địa vạn hóa chung lập tức bị hất ném ra, bay về phía ba bóng người ở trên vách núi.

“Ong!”

Đồng thời, chỉ nghe thấy một tiếng chuông vang vọng, Thiên Địa vạn hóa chung lặng lẽ thu vào trong thân thể lại một lần nữa bị Phương Vân tể ra, năng lượng ẩn chứa ở bên trong bị Phương Vân điên cuồng đốt cháy. Chỉ nghe thấy một tiếng keng keng, một cỗ ba động vô hình khoách tán về bốn phương tám hướng. Thời gian chỉ lực lập tức giống như nước chảy, biến thành chậm rãi.

Hư không ở xung quanh lập tức vẩn vèo. Có điều, Phương Vân vẫn không dám yên tâm, năm ngón tay xòe ra, con cự long do Vô Câu đế cung hóa thành nằm ở trong tay, đan điền trong cơ thể chấn động, chân khí cuộn cuộn ủa vào cơ thể, một chiêu Thanh Long tuyệt học đã xuất thủ: “Đệ nhất thức Thanh Long Sáng Thế!”

Trong hư không vang lên tiếng rỗng ngậm, thượng cổ Cửu Châu đại lục khổng lồ lại một lần nữa xuất hiện trong hư không. Thương long to lớn bàn cứ trên đại lục, tán phát ra một cỗ khí tức cổ lão, thương mang.

“Chạy!”

Phương Vân giống như là một con báo săn ném thức ăn, toàn thân căng cứng, nhanh vô cùng. Ưc vạn không gian đột hình đại pháp chính là công pháp nổi danh thời thượng cổ, chỉ có cho hấn thời gian mấy cái hít thở, Phương Vân nắm chắc có thể chạy thoát khỏi tay của mấy lão quái vật của Thủy Ma tông này.

“Ầm ầm!”

Đúng vào sát na Phương Vân sắp đột nhập vào hư không. Một đạo kiếm khí khô hoành cuộn cuộn xuyên qua tầng tầng không gian, ập vào mặt, cường hành bức hấn lui lại.

“Đệ Nhất!”

Phương Vân thở hổn hển, đột nhiên gầm lên, mắt hấn tức đến nổi xanh lét. Lúc này, đạo kiếm khí mà Đệ Nhất tung ra quả thực là muốn mạng của hấn. Cao thủ tương tranh, thuần tức vạn biến. Chỉ có một sơ xuất nhỏ lập tức sinh tử cách biệt.

Đệ Nhất bản thân đi không vội, trước khi đi không ngờ còn bày kế lừa hấn. Đạo kiếm khí này chẳng khác nào là đẩy hấn lại vực sâu.

Phương Vân trong lòng chắc chắn rằng, biểu hiện của mình ở Vô Lượng ma vực quá bất mắt. Cho nên mới dẫn đạo kiếm khí này. Cái này gọi là một núi không dung hai hổ, trên con đường của thiên tài võ đạo, trước giờ đều không cho phép người khác cùng hân thưởng phong cảnh với mình!

Phương Vân có thể khẳng định, ba lão quái vật của Thủy Ma tông đột nhiên xuất hiện ở đây từ trước, e rằng không thể không có liên quan tới Đệ Nhất.

“Ha ha, tiểu hữu, tức lai chi, tắc an chi. Cho dù ngay cả vị bằng hữu của Kiếm tông đó của ngươi cũng đều muốn giữ ngươi lại. Ngươi chớ có đi nữa.”

“Không sai, tiểu hữu cứu đệ tử của tề phái. Đại ân như vậy, tất nhiên là phải đối đãi như thượng khách rồi!”

Trong tiếng cười, trời đất rung chuyển, ba lão già phát tay áo, lập tức thu Phong Thái Thương vào trong. Đồng thời, chỉ thấy trên Thủy Ma sơn ma khí cuộn cuộn. Một cỗ kinh khí hùng hồn xộc thẳng lên trời, thông thiên triệt địa, bài sơn đảo hải, từ phía sau quét tới.

“Rắc rắc!”

Chỉ nghe thấy một tiếng động chấn thiên, Cửu châu đại lục thượng cổ do Phương Vân dùng Thanh Long Sáng Thế hóa thành rắc một tiếng, giống như là bị trường kiếm chém qua, nứt ra rồi tách làm hai. Tiếp theo phân ra hai nửa đại lục, nứt ra vô số vết nứt như lưới nhện, rầm một tiếng, tứ phân ngũ liệt, sụp đổ triệt để.

Song, ma khí cuộn cuộn dư thể chưa tận, hóa thành năm ngón tay giống như là cột chống trời, tóm về phía Phương Vân.

Thanh Long đệ thất thức, Thanh Long Sáng Thế, từ lúc Phương Vân học thành đến nay, bằng vào một chiêu này, không biết đã chiến thắng bao nhiêu cường địch, lần đầu tiên bị người ta hóa giải dễ dàng như vậy. Bại mà không có gì để nói.

Tim Phương Vân trầm xuống, trong lòng đầy cảm giác chán nản. Đây thật sự là mới thoát ra khỏi miệng sói đã lại rơi vào hang hổ.

“Ầm ầm!”

Đúng vào lúc này, một cỗ lực lượng hủy thiên diệt địa ập tới. Ầm một tiếng, đánh tung ma khí của ba vị tổ sư Thủy Ma tông.

“Thủy Ma nguyên?”

“Sao lại là người?”

“Người đang làm gì vậy?”

Nhìn thấy bóng người anh tuấn trên không trung đó, ba lão quái vật giật nảy mình, cơ hồ là không dám tin vào mắt mình. Đường đường là phó chủ môn của Thủy Ma tông, tông khí trấn phái của một phái, không ngờ lại giúp đỡ người ngoài.

“Người đi đi, thứ mà ta đáp ứng người hiện tại đã làm được rồi. Sau này nếu còn gặp mặt thì sẽ là địch nhân!” giọng nói của Thủy Ma nguyên truyền vào trong tai.

Phương Vân ngây ra, biết rằng y nói về giao dịch lúc ở trong Vô Lượng ma vực, mình trả lời y một vấn đề để đổi lấy tự do ỉnh. Vốn là, hắn còn cho rằng theo Đế Nhất rời khỏi Vô Lượng ma vực thì giao dịch này đã đạt thành rồi! Nhưng rõ ràng, hắn đã đánh giá thấp phân lượng của lời hứa của Tam Hoàng thánh khí.

“Ừ!”

Phương Vân ừ một tiếng, không rảnh bận tâm tới ba lão quái vật của Thủy Ma tông chấn kinh như thế nào, đối với Phương Vân mà nói, đây chính là cơ hội ngàn năm một thuở. Hắn cũng chẳng buồn để ý vì sao lại xuất hiện loại tình huống này. Đối với hắn mà nói, rõ ràng chạy trốn là quan trọng nhất.

“Đi!”

Phương Vân không chút do dự, lập tức lại thi triển Ưc Vạn không gian độn hình đại pháp, thân hình tung lên, một lần nữa độn vào trong hư không.

“Hừ! Đi đâu!”

Một tiếng hừ lạnh vang lên, ở bên cạnh huyền nhai, một lão già mặc đạo bào xòe năm ngón tay ra, trời đất tối mịt, ma khí cuộn cuộn lại một lần nữa phá ngón tay mà ra. Trong nháy mắt, trong phạm vi gần vạn dặm, vô số đoạn tầng không gian đều rung động mãnh liệt, cỗ lực lượng này thu thập ỨC Vạn hư không, không ngờ muốn lại một lần nữa bắt Phương Vân.

“Để hắn đi đi!”

Thủy Ma nguyên hề hững nói, y đứng trong hư không, vẻ mặt thờ ơ. Tuy trong giọng nói không có ba động gì, nhưng ý chí lộ ra ở bên trong lại không có gì phải nghi ngờ.

Nếu Thủy Ma nguyên thật sự chỉ là một kiện pháp khí trấn phái, vậy thì hành vi của y lúc này quả thực là phản giáo, sẽ dẫn tới nộ hỏa đào thiên của ba người. Có điều, Thủy Ma nguyên thư lại còn có một thân phận khác là Địa Hoàng xích.

Thân phận như thế này, chú định quan hệ giữa Thủy Ma nguyên và Thủy Ma tông không phải là tông khí trấn phái đơn giản, mà là quan hệ của tông phái.

Nghe thấy Thủy Ma nguyên lại một lần nữa ngăn cản, vị tổ sư của Thủy Ma tông này tay hơi khựng lại, chính nhờ cái khựng lại này, khí tức của Phương Vân đã biến mất trong hư không.

Trong đoạn tầng không gian vô tận, Phương Vân cảm thấy áp lực ở phía sau biến mất, trong lòng cuối cùng cũng thả lỏng. Thân hình tung lên, lại một lần nữa bắn ra. Loáng thoáng nghe thấy từ đằng xa truyền tới một tiếng quát lớn: “Thủy Ma nguyên, ngươi có biết là ngươi rốt cuộc đang làm gì không?”

Sau đó thì tất cả liền biến thành im lặng.

Phương Vân định thần, nhắm chuẩn phương hướng, bay về phía Trung Thổ Thần Châu.

Ở phía sau Phương Vân, trên Thủy Ma sơn là một mảng tĩnh lặng. Khác với tưởng tượng của Phương Vân là ba lão quái vật sẽ bạo nộ, cơ hồ là vào sát na mà Phương Vân biến mất, ba vị tổ sư lập pháp của Thủy Ma tông liền im lặng, tất cả vẻ giận dữ và chấn kinh toàn bộ vào biến mất. Thủy Ma nguyên thư cũng lặng lẽ đứng ở bên cạnh, tựa hồ như sớm đã đoán được tất cả những điều này.

“Tên gia hỏa này chắc là sẽ không nghi ngờ chứ?” Trong ba tổ sư lập pháp, một người lên tiếng.

“Chắc là không đâu, với địa vị của chúng ta, trên thế giới này có mấy người sẽ cho rằng là chúng ta đang đóng kịch?” Một người khác nói.

“Nói cũng đúng, màn kịch này không phải là diễn cho tên tiểu bối hần xem. Cho dù là hần biết thì cũng chẳng quan trọng.” Người thứ ba nói, ánh mắt chuyển sang Thủy Ma nguyên.

“Bên trong Vô Lượng ma vực không có vấn đề gì chứ?”

Thủy Ma nguyên thư lắc đầu, hồ hững nói: “Đều đã trấn áp rồi, sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu.”

“Ừ.” Người vừa hỏi gật đầu, lại im lặng, không hỏi gì nhiều, tựa hồ như sớm đã có hiệp nghị.

”Hiệp định với Thiên Cơ Đài tam tiên sinh đã hoàn thành rồi. Trung Cổ minh hi vọng chúng ta thu thập Quan Quân hầu này, chúng ta đã làm được rồi. Còn sau cùng hần đào tẩu là nằm ngoài ý muốn, không trách được chúng ta.

“Ừ, nói cũng đúng. Không cần phải vì người trẻ tuổi này mà khiến quan hệ với triều đình trở nên căng thẳng. Dẫu sao thì người này ở trong triều đình cũng rất có phân lượng. Nhân Hoàng tựa hồ như cực kỳ coi trọng hần, hơn nữa, vị Vũ Mục đó tựa hồ như cũng có hảo cảm với hần. Không cần thiết phải để triều đình phát tiết nộ hỏa lên Thủy Ma tông chúng ta. Kể ra, vị Vũ Mục đó của triều Đại Chu làm ra động tĩnh lớn như vậy, cũng nên có động tĩnh rồi.”

Người khác nói.

“Tam đại thiên cơ thiên sinh đã truyền tin tức đến, trực tiếp liên hệ với Đế Ma tông. Trung Cổ minh đã không còn giá trị lợi dụng nữa rồi. Súng bắn chim đầu đàn, Trần Bá Tiên cũng xuất đủ phong đầu rồi, hiện tại cũng nên hạ màn. Vị Vũ Mục của triều Đại Chu đó cho dù đã chú ý tới y thì cũng không trách được người khác.”

Người vừa lên tiếng nói xong liền bước đi, trong mấy bước, thân hình lập tức biến thành mơ hồ, giống như là ảo ảnh, biến mất trên đỉnh thác.

Thủy Ma nguyên thư đứng trên đỉnh vách đá, cả người bất động, cũng không lên tiếng. Đối với y mà nói, trạng thái như vậy mới là bình thường. Đột nhiên, tựa hồ như cảm thấy gì đó, giữa hai hàng lông mày của Thủy Ma nguyên thư lóe lên một tia nộ khí, tay áo phát một cái, lạnh giọng nói: “Người cũng cút đi!”

“Ầm ầm ầm!”

Một luồng ánh sáng tím to lớn từ trong tay áo của Thủy Ma nguyên thư bay ra. Sau khi bay ra ngoài mấy ngàn trượng, có một thân hình hơi gấp lại, khi đứng lên lại thì chính là thánh thú kỳ lân.

“Hắc hắc, giao dịch không thành thì còn nhân nghĩa. Ở cùng nhau lâu vậy rồi, việc gì phải tàn nhẫn thế! Nói thế nào thì cũng sinh sống trong Vô Lượng ma vực từng ấy năm mà!”

Kỳ lân há miệng, cười quái dị.

Đối với con kỳ lân giống như là hạng vô lại này, câu trả lời của Thủy Ma nguyên thư chỉ có một chữ: “Cút!”

“Ha ha! Đi thì đi, việc gì mà phải nóng thế, có điều thật sự là không biết phải đi đâu nữa?”

Kỳ lân thân hình co lại, lại biến thành một tráng hán mình trần, lắc lắc đầu, há miệng cười, thân hình tung lên, cũng dộn vào trong hư không.

874. Chương 875: Quỷ Vương Đồi Thứ Ba

875. Chương 876: Rốt Cuộc Cũng Tìm Được Người

876. Chương 877: Vũ Mục Ra Tay

Cả không gian đột nhiên trở nên tĩnh lặng. Không ai ngờ được rằng, trong bóng tối, hữu hộ pháp ở ngay dưới mắt mọi người chết tại cửa nhà. Hơn nữa lại không có bất kỳ dư địa để phản kháng nào mà chết ngay tại đó.

Người ở đây, đại bộ phần đều chưa từng gặp Vũ Mục. Nhưng nhìn thấy một thân quân phục Đại Chu chói mắt ấy, thân phận của đối phương liền đã lộ ra đó. Mà chính bởi vì vậy cho nên mới có nhiều người kinh ngạc.

Người của Đại Chu vì sao lại ở đây? Vì sao hữu hộ pháp mà cũng không phát hiện ra?

Không chỉ là người của Trung Cổ mình đứng đầy trong không gian, ngay cả mình chủ Trung Cổ mình Trần Bá Tiên hóa thành một quả cầu nóng bỏng ở trên không trung vào sát na đó bởi vì chấn kinh tới cực độ mà trong đầu là một mảng trống rỗng.

Vũ Mục, không ngờ lại là Vũ Mục của triều Đại Chu!

Cảnh giới võ đạo của hắn chú định h so với hữu hộ pháp thì phải phát hiện ra sự tiềm nhập của đối phương sớm hơn. Không gian này là tạo vật của hắn, mỗi một đồ vật đều là hắn sáng tạo ra. Cho nên bất kỳ chân khí dị chủng xâm nhập nào hắn cũng đều có thể phát hiện ra ngay. Nhưng khi chân chính phơi bày ra thì Trần Bá Tiên mới phát hiện mình vẫn chấn kinh như vậy.

Vì sao lại là Vũ Mục, y không phải là ở đế đô của triều Đại Chu tọa trấn quân cơ xử ư? Y muốn làm gì? Chẳng lẽ bằng vào một mình y mà muốn đơn thân độc mã, tiêu diệt Trung Cổ mình ư?

Vô số câu hỏi lướt qua trong đầu hắn, trong đầu Trần Bá Tiên là một mảng trống rỗng. Địa vị của Vũ Mục quá đặc biệt, đặc biệt tới mức y trước giờ chưa từng nghĩ, vị quân thần của triều Đại Chu này sẽ tự mình hàng lâm ở Trung Cổ mình phúc địa của hắn.

Vũ Mục không để ý tới sự kinh ngạc của người nơi đây, khóe miệng của y tuy lộ ra một nụ cười, nhưng trong lòng thì rất bình tĩnh. Tất cả, bao gồm cả phản ứng của mọi người đều nằm trong kế hoạch của y.

Đúng vào lúc mọi người bởi vì sự có mặt đột ngột của y, trong lòng không kịp có phản ứng, đang kinh ngạc không thôi thì Vũ Mục đã giơ thủ chương của mình lên.

“Ầm ầm!”

Trong nháy mắt, trong không gian Trung Cổ phúc địa, gió nổi mây tụ, mây đen hình lốc xoáy vô cùng từ bên trên đỉnh đầu của Vũ Mục cuốn ra. Ầm ầm, từng đạo điện xẹt từ trung tâm của lốc xoáy bắn về bốn phương tám hướng.

Khí áp trong cả không gian đột nhiên đại tăng. Trong nháy mắt, dưới ánh mắt của mọi người, một bức họa không lồ xòe ra ở trung ương của lôi vân. Trên bức họa này, địa thể nhấp nhô, sông núi dày đặc. Vô số đồi núi cao chót vót. Mà ở giữa đồi núi, chỉ thấy tinh kỳ pháp phối, binh sĩ chen chúc, toàn thân võ trang đứng ở trên sông núi, cúi nhìn xuống dưới.

Bên trên bức tranh này, càng có lời văn mịt mù, từng hoàng kim chiến thần khí tức khủng bố đứng trong hư không. Trong hai mắt, ánh sáng phóng ra giống như điện xẹt, sắc bén mà lạnh khốc. Đó chính là ánh mắt giống như hổ báo đang nhìn vật săn của mình.

“Càn Khôn đồ!”

Nhìn thấy bức họa khổng lồ đón gió mà bành trướng ra, trong không gian cơ địa của Trung Cổ minh truyền ra từng loạt tiếng kinh hô. Trấn quân chi khí Càn Khôn đồ của Chinh Tiểu đại quân triều Đại Chu, danh khí thực sự là quá lớn. Tới hiện giờ rất nhiều người đều chưa từng nhìn thấy, nhưng nhìn thấy bức họa trong truyền thuyết này, rất nhiều người đều lập tức nhận ra.

Ở sâu trong thượng không, mặt trời treo trên hư không phát ra ánh sáng chói mắt. Trần Bá Tiên cuối cùng cũng minh bạch, Vũ Mục đã xuất hiện ở đây rồi.

Sự giải tán của Chinh Tiểu đại quân triều Đại Chu không ngờ là một lần tập kết khác. Phải biết rằng, Càn Khôn đồ dưới Liệp Lộc viên vốn là chính là một kiện pháp khí không gian khổng lồ.

Vô số cường giả của tông phái nhìn thấy Chinh Tiểu đại quân của triều Đại Chu sau khi tập kết lại đột nhiên giải tán. Sau đó lại triệu hồi về Liệp Lộc viên, đều cho rằng quân đội của triều Đại Chu đã thôi không công kích. Nhưng lại không biết rằng, cái gọi là giải tán, chính là một điểm báo của một lần tiến công với quy mô lớn khác.

Chỉ có điều, mục tiêu của lần công kích này không phải là Quỷ Vương tông, mà là Trung Cổ minh!

Thiên hạ nho kiếp không biết bao nhiêu nho sinh, đại nho tử đã chết trong tay thích khách. Kinh thành bị tập kích, quan viên lục bộ cơ hồ toàn bộ đều chết trong tay tử sĩ mà Trung Cổ minh phái ra. Thiên hạ đại loạn, Trung Cổ minh quạt gió đốt lửa, cổ động vô số cường giả ma đạo tàn sát bừa bãi, làm mưa làm gió. Tất cả những điều này, đối với triều đình, đối với Vũ Mục mà nói đều có nhiều lý do để tru diệt Trung Cổ minh.

Tất cả võ giả ma đạo đáng chết, tất cả cường giả tà đạo huyết tể thành trì đáng chết. Nhưng đáng chết nhất lại chính là Trung Cổ Minh, kẻ quạt gió thổi lửa, tạo thành tất cả họa loạn.

“Ầm!”

Chỉ nghe thấy một trận tiếng ầm ầm, cả Càn Khôn đồ rất nhanh từ hư biến thành thực, hơn nữa còn khoách đại tới gần bằng không gian cơ địa của Trung Cổ minh, sau đó theo một trảo của Vũ Mục, đột nhiên hạ xuống, nặng nề hạ xuống đất.

“Rắc rắc!”

Dưới ánh mắt của tất cả mọi người, cả đại địa của Trung Cổ minh giống như là điện xẹt, dùng tốc độ bất khả tư nghị biến thành bằng phẳng, sau đó đại địa đột khởi, từng gò núi, bình nguyên, đại diện vốn không thuộc về Trung Cổ minh đột nhiên từ dưới mặt đất nhô ra, bằng không đứng trong mảng không gian bỗng bành này.

Mà ở trên những gò núi nhô lên, từng Chinh Tiểu đại quân của triều đình lúc nhúc xếp thành đội hình chỉnh tề, toàn thân vũ trang, kích qua hướng lên trời, bằng không xuất hiện trên đại địa.

“Giết!”

Không có bất kỳ sự do dự nào, tất cả Chinh Tiểu đại quân giơ cao trường kích hú dài, giống như hổ lang rời hang, lao về phía võ giả của Trung Cổ minh ở gần đó.

“Giết!”

Trời đất rung chuyển, sát khí kinh thiên xộc thẳng lên trời. Trong nháy mắt, cả nơi phúc địa của Trung Cổ minh bị chìm đắm trong hải dương của Chinh Tiểu đại quân. Chỉ thấy đao quang lóe lên, máu tươi tung tóe.

Trong nháy mắt, từng nhóm võ giả Trung Cổ minh ngã trong vũng máu.

“Giết”

Ở bên trên đại địa, ánh điện lóe lên, từng thần vệ cường giả khí tức cuộn cuộn, người mặc chiến giáp hoàng kim giống như là lưu tinh, từ trên trời hạ xuống mặt đất.

Ầm ầm ầm! Mỗi một thần vệ cường giả hạ xuống đất đều dẫn tới một trận nổ cường liệt, khói bụi mù mịt. Cả không gian phúc địa của Trung Cổ minh lập tức hóa thành hải dương của Chinh Tiểu đại quân.

“Vũ Mục!”

Ở phía sau Vũ Mục, ánh sáng lóe lên, đám thất đại vũ hầu Thánh Vũ hầu, Thần Vũ hầu đều hiển lộ thân hình. Mấy người bọn họ lúc trước cũng mai phục trong Liệp Lộc viên.

“Đi!”

Vũ Mục khẽ ngẩng đầu, tay áo phát một cái, xuyên qua đám người, hướng thẳng về phía trước.

Binh pháp chi đạo, vận trù trong màn chướng, quyết thắng ngoài ngàn dặm. Cho nên từ lúc chấp chưởng quân cơ xử, tiếp quản một ngàn sáu trăm vạn quân đội của Đại Chu tới nay một mực đứng ở đằng sau, không hề lộ diện.

Khi y đứng ở đằng sau, vận trù trong màn trướng, có lẽ còn có một chút biến số, cần y phải đi điều chỉnh. Song, khi y từ hậu trường bước ra trước đài, tự mình ra mặt. Vậy thì có nghĩa là, đại cục đã định, không có bất kỳ biến số nào.

Trận chiến này vốn không cần phải lộ mặt. Chỉ là, Trung Cổ minh đã chân chính chọc phải cái vấy ngược của y rồi.

Rõ ràng có vấy ngược, chỉ chạm vào cái là nổi giận. Vũ Mục cũng là hoàng tộc, cũng là long chủng, cũng có vấy ngược.

Trung Cổ minh ngàn vạn lần không nên giết những vị đại Nho sức trí gà không chặt đó. Vũ Mục tuy là binh gia, nhưng cũng từng là học tử, cũng có lão sư, cũng từng là đệ tử của Nho gia!

Nhiều năm như vậy rồi, binh nho tuy có tranh chấp. Nhưng ở trong lòng, Vũ Mục Ninh lúc nào cũng cực kỳ kính trọng những vị đại Nho trung tâm cảnh cảnh, cúc cung tận tụy vì đại Chu này.

Không phạt đại phu, không trách tội nho sĩ!

Trung Cổ minh họa loạn thiên hạ, thật sự đáng chết.

Ầm ầm ầm.

Vũ Mục đạp bước phi hành, không nhanh không chậm. Y hơi ngẩng đầu lên, trong con mắt bình tĩnh đó ánh lên nhất nhất song thần (một mặt trời, hai ngôi sao) trong thương không, chỉ còn lại minh chủ của Trung Cổ minh là Trần Bá Tiên và hai phó minh chủ.

Trong thiên không, ánh sáng lóe lên, một quả cầu lửa khổng lồ lác lác, biến hóa thành bộ dạng của minh chủ Trung Cổ minh Trần Bá Tiên. Trên mặt đất, khói đặc cuộn cuộn, từng đệ tử của Trung Cổ minh kích hoạt hung thú chi huyết trên người, hóa thân thành từng con hung thú, ý đồ muốn phản kháng, nhưng chỉ uống công. Dưới đồ đao của Thần Vệ đại quân, đó chỉ là sự chống đỡ nực cười.

Bắt đầu từ thời khắc hữu hộ pháp dẫn nam tử đó vào Trung Cổ minh, Trần Bá Tiên biết rằng đại thế đã mất. Nhưng, hắn vẫn không bỏ đi.

“Minh chủ, hiện tại nên làm thế nào?”

Hai phó minh chủ hốt hải nói, bọn họ cảm giác được rằng đã bị mấy đạo ý thức đáng sợ tỏa định rồi. Không cần ngẩng đầu lên cũng biết đó nhất định là cường giả của Thần Vệ.

Điều này khiến họ cực kỳ bất an, ở trước mặt sự tích lũy ngàn năm của triều Đại Chu, không ai có thể thần nhiên được. Trung Cổ minh nếu như thật sự có thể đối kháng với cổ thực lực này, vậy thì không cần phải đi lôi kéo những tông phái cận cổ, trung cổ làm gì.

“Người rốt cuộc là ai?”

Trần Bá Tiên không thèm để ý tới hai vị phó minh chủ đó, ánh mắt của hắn nhìn chăm chăm về đằng xa, hướng vào nam tử trung niên chân đi chiến ngọa hoàng kim, nói. Họa tượng của Vũ Mục hắn đã từng thấy rồi. Chỉ là hắn vẫn muốn nhận được đáp án chính xác từ miệng của đối phương.

Trong lòng hắn vẫn có chút không cam lòng. Cho dù là bại thì hắn cũng muốn biết rằng mình rốt cuộc là bại trong tay ai. Không phải là suy đoán, không phải là có thể. Hắn muốn nghe tận miệng đối phương nói ra, đây là một sự tôn nghiêm của kiêu hùng.

“Vũ Mục!”

Giọng nói hờ hững, không cao không thấp, vang vọng trong cả không gian, vừa hay đủ để cho Trần Bá Tiên nghe thấy. Hai chữ Vũ Mục vừa được nói ra, Vũ Mục tung người lên, cuối cùng cũng ra tay rồi.

“Ầm!”

Một luồng kim quang phô thiên cái địa từ trên người Vũ Mục phun ra. Cổ chân khí khô hoành, to lớn, uy áp, tôn quý và mang theo khí tức của ngày tận thế. Đó chính là chân khí tới từ xa xưa nhất.

Đồng thời, hai luồng ánh sáng màu xanh bắn vào hư không. Hai đại đô thống của Thần Vệ cũng phối hợp với Vũ Mục, đồng thời xuất thủ.

“Ầm ầm ầm!”

Trời đất rung chuyển, trong hư không giống như là nổ ra ngàn vạn thái dương. Va chạm kịch liệt, khiến cho cả đại địa đều lung lay kịch liệt. Chỉ một lát sau, mấy tiếng hô thảm ngắn ngủi truyền ra từ không trung. Đồng thời còn vang lên một hét sợ hãi, bất khả tư nghị.

“Tam Hoàng đạo thống! Người!”

Khí ánh sáng tan hết, một thân hình mang theo máu me bay ra. Thân ở trên hư không, lập tức phun ra một bùm máu đen, đồng thời thi triển ra một môn bí pháp kích phát tiềm năng: “Hạo thiên đại pháp, độn!”

Trần Bá Tiên thân hình lão đảo, chỉ thoáng cái lập tức bị trọng thương.

“Đuổi theo!”

Ở bên cạnh Vũ Mục, một nam tử khôi ngô, mặc hoàng kim chiến giáp, bá khí kinh thiên nói. Thân hình khê động, định đuổi theo.

“Không cần, để cho hắn đi!” Vũ Mục xua tay, hờ hững nói.

“Hả?”

Thần Vệ đại đô thống, nhất đại Võ hầu Võ Vô Định quay người lại, hai mắt trong lúc đóng mở bắn ra kim quang.

“Vũ Mục, ngài có ý gì vậy? Người này là kẻ thủ ác, hiện tại truy đuổi vẫn còn kịp, ngài xác định là muốn thả cho hắn đi chứ?”

“Ừ?”

Vũ Mục khê ngẩng đầu lên, nhìn về phía Trần Bá Tiên bỏ chạy, lạnh lùng nói: “Người này, ta còn có chỗ cần dùng hắn, để cho hắn đi đi! Đợi cơ hội chín muồi rồi thu hoạch!”

Nói xong, Vũ Mục phát tay áo, quay người lại, bay xuống dưới.

Thần thái của y rất thản nhiên, trên mặt không có chút ba động nào.

Vũ Vô Định nhíu mày, có điều lập tức như nghĩ ra gì đó, trong lòng run lên: “Ngài muốn dùng hắn để khiến chế tông phái cận cổ và thượng cổ ư?”

Vũ Mục chỉ cười không trả lời. Các đại tông phái cận cổ và các tông phái thượng cổ làm việc rất thần bí, nhưng không giấu được y. Sự diệt vong của Trung Cổ minh, nhìn thì ngẫu nhiên như thật ra là tất nhiên. Đây là kết quả của các phương dung tủng.

Các phương cần một kẻ chịu tội thay, để triều đình phát tiết lửa giận. Mà triều đình cũng quả thật là cần một mục tiêu để trút giận. Song phương đều đạt được thứ mà mình cần. Chỉ vậy mà thôi.

Trần Bá Tiên là một kiêu hùng, không phải là kẻ ngu. Minh lần này tha cho hắn một mạng, chắc hắn sẽ hiểu.

“Thu quân!”

Chiến tranh đã kết thúc. Trên đại địa, võ giả của Trung Cổ minh phơi thây ngoài đồng hoang. Vũ Mục giờ tay lên, vừa dứt lời liền lập tức ly khai.

877. Chương 878: Cự Đầu Chi Minh

Sau khi tin tức Trung Cổ minh bị tiêu diệt được truyền ra, thiên hạ chấn động, tất cả tông phái đều chấn động vì tin tức này.

“Cái gì cơ? Trung Cổ minh bị đại quân của triều đình tiêu diệt rồi à? Sao lại vậy? Chuyện này xảy ra lúc nào!”

Quý Vương tông nghe thấy tin tức này, Tam Đại quý vương kinh hãi đến nỗi đứng bật dậy khỏi bảo tọa. Y cơ hồ không dám tin rằng Trung Cổ minh lại bị triều đình tiêu diệt trước hắn một bước.

Tin tức này quả thật giống như là sét đánh, dọa cho y vong hồn xuất khiếu. Loại thủ đoạn này quả thật là lỗi đình vạn quân, khiến người ta sợ hãi.

“Thưa chưởng tọa, tình huống chi tiết thì vẫn chưa nắm được. Có điều tin tức tựa hồ đã xác định, là từ nội bộ của triều đình truyền ra. Chắc là không có lầm lẫn gì. Là Vũ Mục của triều Đại Chu tự mình ra tay. Biểu hiện của y nhìn thì như là giải tán đại quân, rút về Liệp Lộc viên. Nhưng trên thực tế lại là giấu trong cả tòa Càn Khôn đồ, lặng lẽ mang tới cơ địa của Trung Cổ minh. Vũ Mục, thất đại võ hầu, thần vệ cường giả, liên hợp với Tam Tượng pháp khí Càn Khôn đồ, cho nên mới khiến Trung Cổ minh bị phúc diệt!”

Dưới đại điện, một đệ tử của Quý Vương tông ẩn trong khói đen, quỳ một chân bầm máu.

Tam đại quý vương chớp chớp mắt, ủ rũ ngồi xuống bảo tọa, một hồi lâu vẫn không nói gì. Trước đây không lâu, y còn nghĩ rằng chỉ cần qua được kiếp này, lập tức phải cử phái đầu nhập Trung Cổ minh. Không ngờ nhanh như vậy mà tòa núi dựa Trung Cổ minh này đã sụp đổ rồi.

Tin tức này quá đột ngột!

“Trần Bá Tiên đâu? Hắn đã chết hay còn sống?”

Tam Đại quý vương mang theo một tia hi vọng, hỏi. Nếu như Trần Bá Tiên chưa chết, vậy thì có lẽ còn có thể đồng sơn tái khởi, từ từ gây dựng lại.

“Không biết, tình huống ngày hôm đó, trừ đại quân của triều đình ra, người của Trung Cổ minh không có một ai có thể sống sót. Tạm thời vẫn chưa biết được những tin tức khác. Nhưng, triều đình đã lên tiếng, nói rằng Trung Cổ minh là kẻ cầm đầu thủ ác, cần bị tru trừ!”

Ánh mắt của Tam Đại quý vương nhanh chóng trở nên âm trầm, trong lòng dấy lên cảm giác bất lực. Ở trước mặt đại quân của triều đình, chỉ dựa vào thực lực của một tông phái thì thực sự là quá yếu ớt.

“Vũ Mục, Vũ Mục. Sao có thể như vậy được, ngay cả ta cũng không tìm được nơi phúc địa của Trung Cổ minh, bọn họ làm sao có thể tìm thấy. Lý Mục, triều đình rốt cuộc là động thủ vào lúc nào?”

Quý Vương ngồi trên bảo tọa, lâm bầm.

Lý Mục nói ra thời gian.

“Cái gì?” Tam Đại quý vương đột nhiên trợn tròn mắt lên: “Vào ngày hữu hộ pháp rời đi ư!”

Một luồng điện từ trong lòng y xộc thẳng lên, Tam Đại quỷ vương đứng bật dậy, đi đi lại lại một cách bất an. Trong lòng y tựa hồ như nghĩ ra gì đó, nhưng lại không dám tin.

“Rầm rập!”

Một trận tiếng bước chân hồi hả đột nhiên vang lên ngoài đại điện. Một đám trưởng lão hốt hải từ bên ngoài đi vào.

“Chưởng tọa!”

“Chuyện gì?” Quỷ vương nói.

“Thái thượng trưởng lão Chân Minh Ảnh, hôm qua mượn cơ ra ngoài, tới giờ vẫn chưa về. Chúng tôi vào phòng lão kiểm tra, phát hiện đồ vật của lão, thu lại toàn bộ rồi mang tới đây!”

Một trưởng lão lộ ra vẻ rất phẫn nộ, nói: “Ở trong phòng lão, chúng tôi còn phát hiện ra một tấm long bội!”

Mọi người vừa nói vừa đưa long bội phát hiện được lên. Đây là một cổ ngọc long bội màu mực ngọc, bên trên điêu khắc hai con hắc long nhỏ.

Nhìn thấy tấm long bội màu đen này, khí huyết ở trong ngực Quỷ vương lập tức sôi trào, trước mắt tối sầm lại, miệng thổ ra máu đen, hét lên: “Sao lại như vậy!”

Chân Minh Ảnh chính là trưởng lão theo y hơn một ngàn sáu trăm năm, tư chất võ đạo cực giai, hơn nữa trung tâm cảnh cảnh. Tam Đại quỷ vương thậm chí còn từng có ý định bồi dưỡng lão thành đại chưởng lão của Quỷ vương tông. Nhưng không thể nào ngờ được, lão lại là gián điệp của triều Đại Chu.

Tấm long bội màu đen đó người khác không biết, nhưng y thì có nghe nói tới. Thái tổ Đại Chu năm đó, dưới tay có một lực lượng tên là Long Điệp. Thái tổ Đại Chu phái họ ra để dò xét tình báo.

Tấm long bội màu đen này chính là bằng chứng của những long điệp cường đại đó, năm ấy các đại thể lực đối địch với thái tổ Đại Chu, từng bị dọa cho phong thanh hạc lệ, dồn sức điều tra những long điệp cốt cán này.

Quỷ vương ngàn vạn lần không ngờ rằng, sau khi Đại Chu được kiến lập, những long điệp này không ngờ bị Thái tổ Đại Chu phái tới các đại tông phái, phái tới dưới trướng của mình. Tai mắt của triều Đại Chu không ngờ lại chui vào sâu như vậy, rộng như vậy.

Tâm kế của vị Thái tổ Đại Chu đó không ngờ lại sâu như thế.

Đúng vậy, trừ Thái tổ của triều Đại Chu ra thì không thể là ai khác. Hiện tại ngấm kỹ lại, lúc mình thu nhận Chân Minh Ảnh vào Quỷ Vương tông, chính là lúc Đại Chu mới sáng lập. Trừ vị Thái tổ Đại Chu đó không thể có ai khác có thể an bài những long điệp này vào dưới trướng mình.

Thời Thương mạt Chu sơ một ngàn sáu trăm năm trước, thiên hạ là một đồng hỗn loạn.

Không biết bao nhiêu thế lực bị cuốn vào cuộc tranh đoạt khí vận thiên hạ này. Tam Đại quỷ vương lúc đó một mực nhún mình, không hề tham gia vào trong. Không ngờ như vậy mà cũng bị triều Đại Chu an bài long điệp.

“Ầm ầm!”

Trên bầu trời của Quỷ Vương tông, một đám mây đen kịt đột nhiên nổ ra. Trong nháy mắt điện xẹt sấm đánh, cả Quỷ Vương tông rơi vào cảnh tượng như ngày tận thế, kịch liệt chấn động.

Phẫn nộ, phẫn nộ tới cực điểm! Trong lòng Quỷ Vương ngập tràn cảm giác bị lừa gạt. Loại cảm giác bị người mà mình tín nhiệm phản bội này khiến y cơ hồ muốn phát điên.

Từng luồng khói đen từ trong thân thể của y tỏa ra, ba động kịch liệt, giống như là tim y lúc này.

Trong đại điện, các vị trưởng lão ngẩn ngơ nhìn nhau, không biết phải làm gì.

“Chưởng tọa, có cần truy sát không?”

Một trưởng lão hỏi.

Nộ ý ngập trời đột nhiên ngưng lại, sau đó giống như một quả bóng bị xì hơi, nhanh chóng biến mất. Nộ ý của quỷ vương tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh. Bị người mà mình tín nhiệm phản bội tất nhiên là khiến người ta phẫn nộ, nhưng sau khi phẫn nộ lại thấy càng lạnh lòng hơn.

Triều Đại Chu từ hơn một ngàn năm trước đã đề phòng loạn tông phái, loại tâm tư này không thể không gọi là quá cao xa. Ai mà biết được, bọn họ trừ những thủ đoạn này ra thì còn an bài những thủ đoạn gì nữa. Trừ Chân Minh Ảnh này ra, ai biết được còn có Chân Minh Ảnh thứ hai không. Liệu có ở vào lúc mà mình gặp nguy hiểm, ở sau lưng đâm ỉnh một đao không.

Quỷ vương tông không muốn mạo hiểm.

“Rút! Lập tức rút lui! Dời tông ra hải ngoại!”

Quỷ vương trầm ngâm một lát, nói ra những lời khiến tất cả mọi người đều chấn kinh.

“Chưởng tọa?”

Mọi người đều thốt lên kinh hãi. Căn cơ của Quỷ vương tông ở trung thổ, nếu như ra hải ngoại, chẳng khác nào là mất đi căn cơ. Hơn nữa, ở trung thổ thì còn có những tông phái khác trợ giúp, tới hải ngoại rồi thì lấy ai ra giúp đây.

Tam Đại quỷ vương trầm mặc không nói gì, trong mắt lúc này lóe lên vẻ tỉnh táo và duệ trị chưa từng có, kiên định nói: “Chiếu theo lời ta nói mà làm! Hiện tại thiên cơ hỗn loạn, hơn nữa hải dương rộng lớn vô biên. Triều Đại Chu muốn tìm chúng ta không phải là dễ dàng. Hơn nữa, hiện tại trung thổ đã thành cái đích của mọi người. Quỷ Vương tông chúng ta căn bản không tiêu hóa được. Hơn nữa tránh tới hải ngoại, trung thổ có những tông phái khác đối phó với triều đình, chúng ta còn có thể trộm được một tia sinh cơ. Nếu không, nhất định cả tông sẽ bị tiêu diệt,

Tam Đại quỷ vương đứng dậy, trong mắt càng lúc càng tỉnh táo: “Đây không phải là cuộc chiến của chúng ta, chúng ta không chịu nổi!”

Mọi người trầm mặc, lập tức quỳ xuống, nói: “Vâng, chưởng tọa!”

Ngày hôm nay, Tam Đại quỷ vương thi triển đại pháp lực, đưa cả sơn môn của Quỷ Vương tông ra ngoài hải ngoại. Từ đó, trên trung thổ không còn Quỷ Vương tông nữa!

Tin tức được truyền tới quân cơ xử, hóa thành một bức mật báo rơi vào tay Vũ Mục.

“Tên Quỷ vương này cũng có chút trí tuệ. Bỏ đi, để mặc cho hắn đi.”

Vũ Mục nói xong, tùy ý đặt tờ tin tức sang bên cạnh, không chú ý tới nữa. Vốn là, triều đình muốn lập tức đối phó với Quỷ Vương tông. Có điều, Quỷ vương minh trí, lựa chọn trốn ra hải ngoại, may mắn thoát được một kiếp, bảo tồn Quỷ Vương tông.

...

Thiên Cơ thánh địa, Thiên Cơ đài.

Trong một chiếc đình, Tam Đại thiên cơ tiên sinh lặng lẽ ngồi ở đó, trước mặt là một chén trà vừa rót đầy. Ba người nhắm mắt mà ngồi yên không động đậy, tựa hồ như đang chờ đợi gì đó.

“Vù!”

Tiếng gió nổi lên, thổi bay vạt áo của Tam đại thiên cơ tiên sinh. Trong gió nhẹ, ánh sáng lóe lên, mấy đạo khí tức ngưng khí hóa hình, hóa thành ba lão già mặc đạo bào cao bảy thước. Đồng thời, ở góc bên kia của đình, lại là ba lão già tóc bạc mặc áo trắng, băng không ngưng hình, chậm rãi bước vào trong đình.

Sáu người nhìn nhau, khẽ gật đầu, bước vào trước đình, ngồi khoanh chân xuống. Sau đó từ mỗi người cầm một chén trà từ trên bàn lên, đặt ở trước mặt.

“Sao? Mấy vị đó cũng tới đây à!”

Thủy Ma tam tổ nhìn Toàn Cơ tiên sinh, mở miệng nói.

Ba người mở mắt ra, nhìn hộp hương ở giữa bàn, trong hộp hương, que hương thứ hai đã tắt.

“Tới giờ rồi, chắc là đến rồi!”

Ba Cơ tiên sinh nói.

Cơ hồ là vào thời khắc que hương thứ hai vừa tắt, một cỗ ý thức cường đại từ trên trời hạ xuống. Bốn phía nguyên khí tụ tập, hóa thành một lão già uy mãnh.

”Tam Đại tiên sinh, Thái Tổ tam tổ, Thủy Ma tam tổ, để các vị phải đợi lâu rồi.

Lão già uy mãnh sải bước vào bên trong điện, đồng thời hiện thân với lão còn có ba nam tử trung niên sắc mặt âm trầm, ánh mắt bệ ngễ, cũng theo lão bước vào trong đình.

“Hỗn Độn lão tổ?”

Mọi người nhìn lão già uy mãnh, tuy nghe danh đã lâu, nhưng lại chưa từng gặp mặt. Ngay cả lần trước xuất hiện ở thượng kinh thành, đều là dưới sự dẫn dắt của minh chủ Trung Cổ minh, dùng phụ thể chi pháp, không phải là diện mục thật.

“Chính là bản tọa, mấy vị chính là thủy tổ sáng lập phái của Thủy Ma tông và Thái Tổ phái?” Tuy là hỏi, nhưng lại dùng ngữ khí khẳng định.

“Đúng, cửu ngưỡng đại danh, Hỗn Độn lão tổ quả nhiên là danh bất hư truyền.”

Mọi người trả lời, thời đại thượng cổ, gần với truyền thuyết của tông chủ Đạo tông, không có ai dám coi thường.

“Vị này là!”

“À, mấy vị đây là mấy vị đạo hữu của Cổ Phệ ma đạo, Huyết Ma tông và Cổ Ma đạo.” Hỗn Độn lão tổ giới thiệu.

“Cửu ngưỡng đại danh, hạnh hội, hạnh hội!”

Mọi người chào hỏi một hồi rồi lập tức đi thẳng vào vấn đề.

“Chuyện của Trung Cổ minh, mọi người nghe nói rồi chứ!” Hỗn Độn lão tổ nhìn mọi người một cái, mở miệng nói.

“Ừ, Trần Bá Tiên thời vận không tốt, bị triều đình diệt. Tuy đáng để thở dài, nhưng cũng đành bất lực thôi” Thái Tổ tam tổ mặt mày thương tiếc nói.

Trong mắt mọi người đều lóe lên vẻ dị sắc. Trung Cổ minh nói ra thì là thời vận không tốt, có điều, mọi người nếu như thật sự có lòng cứu thì cũng không phải là không cứu được. Có điều, cho dù là Thái Tổ tam tổ nói vậy, nhưng mọi người cũng không điếm phá.

“Trung Cổ minh tuy bị diệt, có điều, mọi người lại tụ lại được với nhau, so với lúc trước thì càng ngưng tụ hơn. Cái này cũng có thể tính là đại hạnh trong bất hạnh. Từ giờ về sau, mong các vị đồng tâm hiệp lực, cùng làm đại sự.”

878. Chương 879: Cường Giả Mạnh Nhất Trung Cổ

“Đó là tất nhiên. Từ sau chuyện lần trước ở thượng kinh, triều đình tất nhiên sẽ không bỏ qua cho chúng ta. Từ thượng cổ tới cận cổ, vô đạo đời này không bằng đời trước. Hoàn cảnh của tông phái cũng càng lúc càng kém. Nghe nói, trong thượng kinh thành đang tạo một cái tháp trấn yêu. nếu như thật sự thành công, sợ rằng không phải là phúc của chúng ta. hiện giờ triều đình cường thế, nếu như chúng ta không đồng tâm hiệp lực, sợ rằng sẽ bị triều đình lần lượt kích phá.” Thủy Ma tam tổ nói.

“Chuyện của Trấn Yêu tháp cũng không cần phải để ý. Nếu như chúng ta dự đoán không nhầm, kiện pháp khí này chắc là nhắm vào Vạn Cổ Thanh Thiên đại đế có thực lực mạnh nhất trong ngũ phương đại đế. Nó

nếu như thành công, vậy thì càng tốt, vừa hay khiến Vạn Cổ Thanh Thiên đại đế bị bức về phía chúng ta. Nếu như có một vị đại đế gia nhập liên minh, Nhân Hoàng chắc chắn phải chết. Cái mà ta hiện tại quan tâm chính là minh chủ của Trung Cổ Minh.” Thái Tổ tam tổ dừng lại một chút rồi nói: “Trần minh chủ đầu sao cũng là minh chủ của chúng ta. hiện giờ sinh tử chưa rõ, không thể không quan tâm một chút. Có điều, hiện giờ tất cả tin tức đều là phía triều đình truyền ra, chưa chắc đã là thực. Toàn Cơ tiên sinh, mấy người các ngươi chấp chương Đại Thiên Cơ bàn, có thể tra ra nơi hạ lạc của Trần Bá Tiên không?”

Hồ Cơ, Xu Cơ, Hành Cơ tam tiên sinh nhìn nhau, trầm ngâm một lát rồi mới nói: “Chúng ta tuy đã dùng Đại Thiên Cơ bàn che lấp thiên cơ. Nhưng bản thân cũng bị ảnh hưởng. Hơn nữa Trung Cổ minh chủ chính là người đã trảm phá mệnh vận, không có mệnh tinh để lần. Thiên cơ số thuật, đối với võ giả Thần Thông cảnh hiệu quả cực kỳ hữu hạn. Cho dù là chúng ta cũng không thể dò tìm nơi hạ lạc của một võ giả Hồn Cảnh của Thần Thông cảnh đệ tứ trọng.”

“Cũng chính là nói, Trung Cổ minh chủ vẫn là sinh tử chưa rõ?” Thái Tổ tam tổ nhíu mày nói.

“Đúng vậy.” Tam Đại tiên sinh trả lời.

“Ha ha, Thái Tổ tam hữu hà tất phải quan tâm. Trung Cổ minh bị triều Đại Chu diệt. Cho dù là Trần Bá Tiên thoát được một mạng thì cũng chỉ còn chút hơi tàn, hà tất phải quan tâm? Chỉ là hạng chó nhà có tang mà thôi.”

Hỗn Độn lão tổ điểm phá sự cố kỵ của ba người, ánh mắt đảo sang nhìn ba vị Thiên Cơ tiên sinh: “Cũng là ba vị tiên sinh, Lan Đài Bí Uyển hiện giờ cũng nhúng tay vào trong thiên tượng rồi, liệu có sản sinh ảnh hưởng lớn đối với kế hoạch của chúng ta không?”

“Sự nhúng tay của Lan Đài Bí Uyển khiến cho thiên cơ hiện tại biến thành càng hỗn độn hơn. Chúng ta tất nhiên là bị ảnh hưởng. Có điều, thiên tượng dần hồ nuốt rồng sớm đã chú định, không phải là sức người có thể thay đổi được. Bất kể là Lan Đài Bí Uyển hay là chúng ta đều không có sức vận chuyển thiên địa!” Tam Đại tiên sinh nói.

“Vậy thì tốt! Nhân Hoàng của Đại Chu có được đạo thống của Tam Hoàng Ngũ Đế, nếu như dễ y đạt được tam hồn viên mãn, vậy thì chính là lúc y trấn áp chư thiên vạn phái. Tới lúc đó, chỉ sợ tông phái thật sự vĩnh viễn không có ngày ngóc đầu dậy. Cho nên trước tiên phải làm loạn khí vận vương triều của y. Đợi khi dần hồ nuốt rồng, chính là lúc chúng ta động thủ. Ba vị tiên sinh, việc liên quan tới chiến giáp của Ngũ Đế chuẩn bị đến đâu rồi?” Hỗn Độn lão tổ nói.

“Thu hoang, Di hoang, Minh Hoang chúng ta đều liên hệ rồi. Phía Man hoang, Man tộc chiến thần A Lạp Cổ ba Nhĩ đã tỉnh. Hẳn là Đế Nghiêu chiến giáp, là hậu duệ của Ngũ Đế. Đối với trung thổ, hẳn cũng có dã tâm cực lớn. Chuyện này gã đã đáp ứng rồi. Ngũ Đế chiến giáp đã có được bốn bộ, chỉ còn lại bộ của Đế Võ thôi.” Tam đại tiên sinh nói đến đây thì dừng.

“Vậy còn bộ của Tứ Phương hầu Phương Dận?” Thủy Ma tam tổ nói: “Người này đã giao thủ với A Lạp Cổ Ba Nhĩ, bị đánh vào thâm uyên. Hiện tại sinh tử chưa rõ. Có điều, hậu duệ của Ngũ Đế khí mạch kéo dài, sợ rằng không dễ chết như vậy đâu.”

“Đoạn thời gian này, ta sẽ đi gặp mặt A Lạp Cổ Ba Nhĩ. Hỏi lại hắn tình huống hôm đó, nếu như có thể. Ta sẽ tiến vào thâm uyên, tìm nơi hạ lạc của Phương Dận. Nếu như chết rồi, thì Đế Võ chiến giáp ta tự nhiên sẽ mang về. Còn nếu như không chết, sợ rằng chuyện này lại rơi trên người con cháu của Phương gia. Thủy Ma tam tổ, hôm đó Trung Cổ minh chủ bảo các ngươi trừ khử thứ tử của Phương gia. Hiện giờ thế nào rồi.” Hỗn Độn lão tổ hỏi.

“Hiện giờ Trần Bá Tiên đã chết, tất nhiên là tha cho hắn rồi. Hiện giờ Vũ Mục nắm triều chính, chính là lúc phong mang thịnh nhất. Không cần phải vì một tên tiểu tử hậu bối mà làm căng quan hệ với triều đình. Hơn nữa hiện tại cũng chưa phải là lúc triệt để trở mặt với triều đình.” Thủy Ma tam tổ nói.

“Ồ, thì ra là vậy. Có điều chuyện của Đế Võ chiến giáp vẫn rơi trên người của Phương gia. Tìm biện pháp bắt tên này, Ngũ Đế nhất mạch trước giờ có huyết mạch cảm ứng. Lợi dụng tên này có lẽ có thể dụ được Phương Dận ra!” Hỗn Độn lão tổ nói.

“Ừ, người này đã đạt tới cảnh giới Bán bộ mệnh tinh. Tích lũy cực kỳ nhiều, rất có khả năng sớm trùng kích Mệnh Tinh cảnh giới. Hơn nữa, trên người tên này còn có một kiện thượng cổ Tam Tượng pháp khí Vô Câu để cung. Nếu có thể bắt được hắn là tốt nhất.”

Tam Đại tiên sinh người nói vô ý, người nghe hữu tâm. Hạng như Hỗn Độn lão tổ, nhân giới cực cao, có Vạn Ma điện tọa trấn, không coi Vô Câu để cung vào đâu cả, đám người Phệ Ma tông chủ thì trong lòng khẽ động, quay sang nhìn nhau.

Không phải là ai cũng đều có dạng pháp khí kinh thể hãị tục như Thiên Hà đồ, Thủy ma nguyên thư, Vạn Ma điện, không để những kiện Tam Tượng pháp khí tầm thường vào mắt.

Vô Câu để cung cũng là pháp khí mà Vô Câu lão tổ, cường giả thượng cổ luyện thành, so với pháp khí của ba người thì hơn nhiều. Loại pháp khí này tất nhiên là càng nhiều càng tốt.

“Việc liên quan tới tên này giao cho chúng ta.” Phệ Ma tông chủ nói.

“Ồ! Có mấy vị đạo huynh ra sức thì tốt quá.”

Mấy vị thủy tổ sáng lập phái đều ừ một tiếng, không để ý. Hạng Thiên Trùng cảnh mới nổi, tất nhiên là họ không để vào mắt. Cái này giống như là nhân vật nổi tiếng một phương, tất nhiên sẽ không tự hạ thấp thân phận, đi cướp đồ với một đứa trẻ vậy.

Thân phận địa vị của mọi người chú định sẽ không quá chú ý tới Phương Vân.

Mọi người bàn bạc một hồi lâu, đều hài lòng, hẹn thời gian rồi tản đi.

...

Minh hoang, Trần Bá Tiên trốn trốn tránh tránh, một đường bỏ chạy. Các loại tin tức liên quan tới Trung Cổ minh, trên đường hẩn chạy lan tỏa khắp nơi. Triều Đại Chu phán tán tin tức hẩn đã tử vong, đồng dạng cũng lọt vào tai hẩn.

Cũng lọt vào tai hẩn còn có một một mảng sóng êm gió lặng của giới tông phái. Tuy các loại tin tức lan tràn khắp nơi, nhưng không có bất kỳ một tông phái nào đứng ra giúp Trung Cổ minh báo thù hành động của triều đình.

Tất cả những điều này giống như là trên thế giới chưa từng có Trung Cổ minh vậy.

“Thái Tổ phái, Thủy Ma tông ,các người được lắm! Không ngờ ta lại bị các người bán đứng. Hỗn Độn lão tổ, người đừng quá đắc ý. Trung Cổ minh ngã xuống, tiếp theo sẽ là các người đó! Các người sẽ phải trả giá đắt thôi!”

Trần Bá Tiên nghiêng răng nghiêng lợi, hẩn không phải là kẻ ngu ngốc. Kẻ ngu ngốc không thể nào trở thành kiên hùng cự bá được! trên đường, hẩn sớm đã nghĩ ra gì đó. Không nghi ngờ gì nữa, tông phái thượng cổ và tông phái cận cổ đã liên thủ bán đứng hẩn.

Một loại cảm giác sĩ nhục bao trùm trong lòng vị Trung Cổ minh chủ này. Từ trước đến giờ, Trung Cổ minh đều đóng vai trò kẻ trung gian, liên lạc bốn phương, phát hiệu lệnh. Thiết kế cả kế hoạch, hơn nữa còn thực thi nho kiếp làm chấn động thiên hạ.

Hiện giờ, chim chết bể nã!

Trong sự phản kích tất nhiên phải có của triều đình, Trung Cổ minh không chút do dự bị bán đứng! Trần Bá Tiên hận đến nghiêng răng nghiêng lợi. Hẩn cơ hồ có thể khẳng định, hai bên sở dĩ dám làm vậy, tất nhiên là đã trực tiếp vòng qua Trung Cổ minh, móc nối quan hệ, thậm chí là đạt thành liên minh.

Trần Bá Tiên thậm chí có thể đoán được, người liên lạc tất cả những việc này tất nhiên chính là Thiên Cơ đài.

Nghĩ tới Thiên Cơ đài, đối với yêu cầu mình bảo chúng kích sát thứ tử của Phương gia, chúng đã bằng mặt không bằng lòng, dây dưa rất lâu. Thậm chí sau cùng còn trực tiếp phái ra Thủy Ma nguyên thư, ở ngay trước mặt mình bắt cóc Phương Vân. Trần Bá Tiên trong nháy mắt hiểu ra tất cả.

Song phương phải giải quyết là điều đương nhiên. Trần Bá Tiên một mực cho rằng, đây là sau khi triều đình diệt vong, mọi người đuổi dê thiên hạ, phân chia trung thổ. Nhưng không ngờ rằng thời khắc này lại đến sớm như vậy.

Trần Bá Tiên nghiêng răng nghiêng lợi, thề với trời: “Thủy Ma tam tổ, Thái Tổ tam tổ, còn cả Hỗn Độn lão ma nữa. Các người sau này nhất định sẽ phải hối hận!”

Trần Bá Tiên thân hình nhoáng lên, đột nhiên lao vào bên trong Bắc Minh hải thủy lạnh căm. Hắn vẫn chưa chết, Trung Cổ minh cũng chỉ là cơ địa bị hủy. Rất nhiều khách khanh trưởng lão, phân bố khắp nơi vẫn chưa bị hủy. Hắn vẫn có thể đông sơn tái khởi. Quan trọng nhất là, hắn vẫn còn có một chỗ dựa.

“Ầm!”

Xuyên qua tầng tầng nước biển, vô số không gian. Chính ở bên cạnh viễn cổ tiểu thế giới mà bọn Phương Vân từng đi qua, trong một không gian cực nhỏ. Trần Bá Tiên đột nhiên nhoáng lên, chui vào một hang động trong không gian, quỳ xuống đất, gọi: “Sư phụ!”

Trong hang động ẩm thấp và lạnh lẽo, trông thì rất bình thường này là một mảng vắng lặng. Một lát sau, một tiếng chuyển động khớp xương ở trong hang động vang lên.

“Rắc rắc rắc!”

Tiếng chuyển động của khớp xương chói tai, ở bên trong hang động tắm tối bị nước biển thấm ướt này càng đặc biệt chói tai hơn. Ở trước mặt Trần Bá Tiên, hư không vụn vụn, trong hang động vốn không có ai đột nhiên xuất hiện một người.

Người này đầu trọc lóc, chỉ có mấy sợi tóc dài lưa thưa ẩm ướt, bết vào trán. Người này không có lông mày, cũng không có mí mắt, chỉ có một đôi mắt màu trắng xám, chuyển động qua lại.

Thân hình của lão giống như là bị đao chặt qua, chỉ còn lại một nửa.

Ngực trước không thấy đâu, lộ ra nội tạng lúc nhúc ở bên trong. Không có cánh tay phải, cánh tay trái chỉ còn một lớp da, dính lên trên cánh tay.

Một cỗ khí tức tử vong từ trên người lão tán phát ra. Người thường bị thương như vậy sớm đã chết rồi, nhưng lão vẫn sống, sống một cách ngoan cường.

“Trần Bá Tiên, hảo đồ nhi của ta, con sao lại về...”

Hình dáng quỷ dị này, một nửa ngực chôn dưới mặt đất ẩm thấp. Con mắt trắng xám, không có tiêu điểm của lão đảo qua đảo lại, cánh tay không còn lại máu thịt vươn ra xoa đầu Trần Bá Tiên.

Trông quỷ dị khôn tả!

Song Trần Bá Tiên không những không cảm thấy khủng bố, ngược lại còn cực kỳ âm áp. Hắn quỳ xuống đất, nghẹn ngào nói: “Sư phụ, con thất bại rồi!”

“Ồ? Sao lại thất bại, con nói cho ta nghe thử xem nào.”

Người này nói.

Trong hang động, im lặng không có tiếng động. Trần Bá Tiên liền kể lại tất cả những chuyện của Trung Cổ minh. Nhất đại kiêu hùng này, ở trước mặt quái vật không thành hình người này, ngoan ngoãn như một đứa bé, hắn khóc lóc kể lể: “Sư phụ, người nhất định phải báo thù cho con. Con muốn bọn chúng từng tên một phải chết một cách đau đớn!”

“Ha ha!”

Tiếng cười của người này quỷ dị khôn tả, lão xoa đầu Trần Bá Tiên, con mắt không có tiêu điểm nhìn lên không trung: “Nhịn đi! Đồ nhi ngoan của ta, nhịn một chút. Giống như vì sự vậy, tất cả những điều này, nếu như quy kết lại thì vẫn là vì con còn quá yếu! Nếu tên Vũ Mục đó tiến vào không gian của con, con có thể chém giết lại y thì làm gì có những chuyện này. Tất cả những gì mà con trải qua hiện tại, giống như là một tiểu hải tử mới nếm thử rượu vậy. Gió mưa chân chính vẫn còn lâu mới tới. Đại đế của tứ hoang đang

ở đó mỉm cười. Những gì mà con làm hiện tại đều không có ý nghĩa gì cả. Chỉ có gia nhập vào trận chiến đó mới là chiến tranh chân chính, trò chơi chân chính!”

Người này nói xong lại cười ha ha.

Trần Bá Tiên trầm mặc, hần nhìn thân thể của người ở trước mặt một cái. Hần nhớ rõ ràng, lúc trước khi hần gặp lão, chỉ còn lại có nửa cái đầu, cơ hồ là chẳng khác gì tử vong. Nhưng hiện tại, lão đã tu bổ lại nửa bên đầu còn lại, mọc ra một cánh tay, cũng mọc ra bụng.

“Sư phụ, người còn bao lâu nữa thì hoàn toàn khôi phục? Tất cả tông phái của trung thổ chúng ta đều đợi sự tái xuất của người.” Trần Bá Tiên hỏi. Tình trạng khôi phục của người này đối với hần mà nói, có quan hệ rất trọng đại.

“Khôi phục ư? Ha ha, một kích toàn lực cấp đại đế, nếu như dễ dàng khôi phục như vậy thì không xứng là đại đế nữa rồi. Từ sau trận chiến cuối cùng ấy, bị mấy vị đại đế đánh cho vỡ nát, ta tốn nhiều thời gian như vậy mới tu bổ được một nửa thân thể. Có điều, thời gian sẽ không quá lâu đâu. Ta từ trong chân khí của chúng, đã tìm được sự huyền bí của cấp đại đế rồi. Khi ta triệt để khôi phục, chính là lúc Hắc Ám đế quân ta một lần nữa làm chấn động cửu châu đại địa, ha ha ha.”

Trong tiếng cười quỷ dị, hang động dần dần bình tĩnh lại. Tiếng gió bên ngoài gào rít, dần dần át đi tiếng động bên trong.

Hắc Ám đế quân, cự bá ác độc, tàn nhẫn nhất trung cổ, từng thống trị một thời đại! trong lời đồn, vị cường giả mạnh nhất thời trung cổ này bị cuốn vào trong chiến đấu của tứ phương đại đế rồi bị đánh cho tan tành.

Song, truyền thuyết lại không vì thế mà đoạn tuyệt. Rồi có một ngày, vị cường giả mạnh nhất trung cổ này sẽ một lần nữa quay trở lại. Mà trước lúc đó, lão ở trong cái góc tăm tối này, lặng lẽ chờ đợi, tiềm phục...

879. Chương 880: Trùng Kích Mệnh Tinh

Trong hư không nứt gãy hắc ám vô biên, một cái chuông nhỏ như hạt bụi bông bênh trong bóng tối, theo hư không loạn lưu phiêu dăng vô định khắp nơi.

Từ lúc rời khỏi Thủy Ma sơn, Phương Vân mang theo Tu La võ tướng, tiến vào trong Thiên Đại vạn hóa chung tu luyện. Năng lượng trong Vô Cầu đế cung bị Phương Vân rút đi để duy trì hiệu quả thời gian gia tốc khổng lồ của Thiên Địa vạn hóa chung.

Chuyến đi tới Vô Lượng ma vực này, Phương Minh Ngụy càng cảm thấy được sự trói buộc của cảnh giới võ đạo đối với hần. Cho nên khi gặp một số đối thủ lợi hại, hần không thể không điều khiển khôi lỗi trên người, thay mình ứng chiến.

Chuyện có nặng nhẹ, hoãn gấp, đối với Phương Vân mà nói, những chuyện đang phát sinh ở Thần Châu đại địa thì cực kỳ quan trọng. Nhưng hần càng cần phải đột phá hơn. Nếu không, thực lực không đủ mà mạo hiểm xông tới, cũng chỉ bị người ta cuốn vào trong không gian mà thôi.

Khi Vũ Mục điều động đại quân, trước sau tổn mất hơn mười ngày tấn công Trung Cổ minh, trong Thiên Đại vạn hóa chung lại đang dùng tốc độ khủng bố, trải qua gần trăm năm. Trong thời gian một trăm năm dài đằng đẳng này, Phương Vân đem võ đạo của mình, toàn bộ chỉnh lý một lượt các loại công pháp rồi cố gắng đẩy tới đỉnh phong, chuẩn bị đầy đủ để trùng kích Mệnh Tinh cảnh!

Ngày đầu tiên khi Trung Cổ minh bị tiêu diệt, Phương Vân cuối cùng cũng từ trong nhập định buồn chán tỉnh lại. Nham tương ma nhân A Khách Lưu Tư hóa thành một con mèo nhỏ màu đỏ, nằm ở bên cạnh hần.

Nhìn thấy Phương Vân tỉnh lại, nó khoan khoái duỗi lưng. Đoạn thời gian này, ngay cả nó cũng nhận được không ít lợi ích. Phương Vân lúc nhàn nhã, tùy tiện trực tiếp đưa một số công pháp vào trong cơ thể nó, bỏ bớt công pháp tu luyện dài dòng.

Đối với A Khách Lưu Tư mà nói, loại cảm giác không phải làm gì mà lực lượng trực tiếp đè thắng này, thực sự là cuộc sống mà ma nhân mộng寐 dĩ cầu. Hơn nữa A Khách Lưu Tư còn phát hiện một biến hóa

lớn, đó chính là pháp tắc của thế giới ở nơi đây hoàn toàn khác với ở Vô Lượng ma vực. Sau khi tiến vào đây, dưới tình huống không đặc ý tu luyện, lực lượng của nó không ngờ vẫn đề thăng một bậc.

“Đúng là cuộc sống hạnh phúc của ma nhân!”

A Khách Lưu Tư phải phúi chân, duỗi lưng, trực tiếp nằm trên đất, đầy vẻ cảm động.

“Tu La võ tướng, cảm giác thế nào?” Phương Vân không để ý tới A Khách Lưu Tư đang nằm trên đất đã hoàn toàn thích ứng với loại sinh hoạt này, nhìn sang Tu La võ tướng, hỏi.

Ở bên cạnh, Tu La võ tướng ngồi khoanh chân. Râu tóc của lão đều trắng, tóc dài đầy đầu dùng một dải lụa đen buộc lại. Cả người lộ ra vẻ uy mãnh, thô quánh, lơ lơ ra một cổ kiêu hùng bá chủ chi khí. So với tình huống lúc còn ở trong Cửu Tử Thi ma tông thì khác nhau một trời một vực.

“Không tồi!”

Tu La võ tướng tỉnh lại cùng lúc với Phương Vân. Lão hai tay chống đầu gối, lưng duỗi thẳng, giống như là một cây trường thương. Hai mắt của lão lúc đóng mở bắn ra tinh quang. Tinh khí thần cả người so với lúc trước thì đề thăng một đoạn lớn: “Trung thổ thần châu này quả thực là thánh địa của võ đạo. Vô Lượng ma vực đó tuy là Đại Hoàng xích tạo ra, nhưng cũng không thể sánh được với thiên địa chân chính. Đoạn thời gian này, ta cảm thấy lực lượng của mình được đề thăng một đoạn lớn. Quả thực là khác một trời một vực. Có điều ta cảm thấy lực lượng của ta tuy đề thăng một đoạn lớn, nhưng ở đây, cảnh giới lại tựa hồ như không đề thăng.”

Nói tới câu sau, Tu La võ tướng nhú mày, hơi có chút mất mát. Điều này hoàn toàn khác với dự tưởng của lão. Thế giới thiên ngoại trong truyền thuyết là nơi thánh địa của võ đạo, nhưng thực sự tới đây rồi lão mới phát hiện, lực lượng tuy có thể đề thăng, nhưng chướng ngại cảnh giới vẫn tồn tại.

Phương Vân có đáp án cho vấn đề này, cũng không thấy bất ngờ: “Thiên địa nhị hồn thì ở bên ngoài, duy có mệnh hồn là ở trong người. Con đường võ đạo, cần phải chém đứt mệnh hồn, địa hồn, thiên hồn mới có thể đạt tới cảnh giới viên mãn. Mệnh hồn trong đây gắn liền với tính mạng của võ giả, dễ chém đứt nhất. Còn địa hồn, thiên hồn thì khó chém đứt nhất.

Người đã rời khỏi Vô Lượng ma vực, nhưng địa hồn của người vẫn còn liên hệ với Vô Lượng ma vực, không thể nào chém đứt được. Nếu không thể chém đứt địa hồn, người không thể tiến thêm được một bước, tiến vào Địa Hồn cảnh.

Chuyện về cảnh giới võ đạo tạm thời không cần gấp. Đợi sau khi võ đạo của ta đại thành rồi sẽ giúp người nghĩ biện pháp.” Phương Vân mở miệng nói.

“Ha ha, ta cũng có gấp đâu.” Tu La võ tướng bật cười, nói: “Mấy ngàn năm ta còn đợi được. Chẳng lẽ lại để ý tới chút thời gian này. Người cứ yên tâm đi, người lần này trùng kích Mệnh Tinh cảnh, ta tất sẽ toàn lực tiếp người!”

Phương Vân vẫn chỉ là một thanh niên chưa tới hai mươi tuổi, Tu La võ tướng lại là sống mấy vạn năm rồi. Đối với lão mà nói, ở với Phương Vân, đợi thêm mấy trăm năm, mấy ngàn năm thì thực sự cũng không tính là gì.

Hơn nữa con đường võ đạo cũng không phải là dễ dàng. Sau Thần Thông cảnh, nguy hiểm trùng trùng. Trùng kích Mệnh Tinh cảnh nếu bị người ta làm phiền, thất bại rồi cũng không sao.

Nhưng nếu là trùng kích Địa Hồn cảnh, vậy thì chỉ có hai loại kết quả. Sống thì bước vào Địa Hồn cảnh hoặc là chết. Không có trọng thương hoặc là thất bại, làm lại lần khác.

Trùng kích Địa Hồn cảnh, xác suất tử vong quá cao. Một khi thất bại, lập tức sinh tử cách biệt, một đời thành không, khổ tu mấy ngàn năm hóa thành cát bụi.

Muốn trùng kích địa hồn cảnh, không chỉ lực lượng thôi là đủ.

Còn phải có quyết tâm lớn, nghị lực lớn, cùng với sự chuẩn bị đầy đủ.

Tu La võ tướng cảm giác mình vẫn chưa chuẩn bị tốt.

“Ừ, chúng ta ra ngoài đi.”

Phương Vân gật đầu, lập tức bước ra khỏi Thiên Đại vạn hóa chung.

...

Trong bóng tối mờ mịt, gió nhẹ vi vu, mây đen đầy trời, trong không khí lưu động một loại khí tức xao động.

“Thiên cơ hỗn loạn quá! Trung thổ thần châu này so với Vô Lượng ma vực cũng không bình tĩnh hơn là bao.” Tu La võ tướng vừa bước ra khỏi Thiên Đại vạn hóa chung, lập tức nhìn trời cao, nói.

Lão từ trong không khí cảm giác được một cỗ tin tức hỗn loạn, sát lục. Loại tin tức này không phải là phát ra từ một địa phương nào, mà là đâu đâu cũng có, tới từ bản thân thiên địa.

Thiên đạo tức nhân đạo, sự hiển hiện của loại thiên cơ này vừa hay là phản hồi đối với nhân gian. Mỗi khi thiên hạ đại loạn, trong thiên địa lại tràn đầy một loại khí tức hỗn loạn.

“Trong vũ trụ này, địa phương nào có người thì có phân tranh. Nào có phân trung thổ hay là Vô Lượng ma vực.” Phương Vân nhìn bầu trời, hồ hững nói. Trong lòng hắn biết rất rõ, hiện giờ triều đình và tông phái tranh chấp, đang kịch liệt. Mà khí cơ của trong thiên địa chính là phản ánh trực tiếp nhất loại tranh chấp này.

“Tu La võ tướng, chuẩn bị xong chưa?” Phương Vân thu liễm tâm thần, nhìn Tu La võ tướng một cái.

Tu La võ tướng sau khi tiến vào trung thổ thần châu, đã hoàn toàn khôi phục lại thực lực Truyền Kỳ cảnh vốn có. Trực tiếp chính là Truyền Kỳ cảnh đỉnh phong, hơn ba chân long chỉ lực, tiếp cận bốn chân long chỉ lực.

Sau khi tiến vào trung thổ, thực lực của lão có thể nói là rõ rệt nhất.

Lão quái vật giống như Tu La võ tướng, thọ mệnh đạt tới gần vạn năm. Ở thời đại cận cổ cũng cực kỳ hiếm thấy. Không giống như cường giả thượng cổ, nhìn thì thọ mệnh cực dài, nhưng kỳ thực đều là tự phong ấn mình, hoặc là những phương pháp trầm tĩnh khác, trải qua thời gian dài sau đó tỉnh lại ở thời đại cận cổ.

Nếu như luận thọ mệnh thực sự thì không dài bằng Tu La võ tướng.

Kinh nghiệm bác sát của lão quái vật này cực kỳ phong phú, bản thân cũng sớm đã đoạt tới truyền kỳ cảnh. Chỉ là ngại sự trói buộc của Vô Lượng ma vực, cho nên không thể hoàn toàn phát huy ra được. Hiện giờ có tu vi này cũng là bình thường.

“Rồi, người yên tâm đi!”

Tu La võ tướng gật đầu, nói. Hai chân lão tách ra, chân khí trong thân thể chấn động, khí tức như thủy triều, tùy thời đều có thể đánh ra một kích kinh thiên.

“Vậy thì tốt.”

Phương Vân khẽ gật đầu, đan điền chấn động, chỉ thấy xung quanh ánh sáng lấp lánh, từng khối lỗi bị hấn triệu hoán ra. Thiên Đại ma hoàng, Bách Chiến kiêu hoàng, Kim Đồng chiến ma, Dịch Thiên lão tà. Những cường giả Mệnh Hồn cảnh này, lần lượt bị hấn triệu hoát ra, đứng chen chúc ở xung quanh.

Khi trùng kích Mệnh Tinh cảnh, Phương Vân phải tụ tập toàn bộ tinh khí thần. Điều này cũng có nghĩa là Phương Vân không thể điều khiển những khối lỗi khác để giúp mình.

Cho nên, Phương Vân gieo một đạo mệnh lệnh ở sâu trong linh hồn của những khối lỗi này. Đó chính là bất chấp mọi giá đều phải toàn lực hộ tống mình độ qua Mệnh Tinh cảnh!

Những khối lỗi này trước khi bị Phương Vân phong ấn bản thân chính là cường giả đỉnh cấp, có bản năng võ đạo cường đại. Hơn nữa, theo sự đề thăng thực lực của Phương Vân, bọn họ cũng dần dần khôi phục ý thức của bản thân. Chỉ là, vẫn thuộc sự khống chế của Phương Vân mà thôi.

Tuy chỉ là một đạo mệnh lệnh đơn giản, nhưng đối với những khối lỗi này mà nói thì đã là đủ rồi. Cũng không khác biệt với Phương Vân tự mình điều khiển là bao.

“Ra đi!” Phương Vân nghĩ một chút, đột nhiên vẫy tay, lại gọi Vạn Cổ tà đế ra.

“Chủ nhân.” Vạn Cổ tà đế đứng ở bên cạnh, cung kính hành lễ.

Y vốn chỉ là một tấm phù triện, đúng ra là không có ý thức. Có điều sau khi đại thành, y hấp nạp vô số linh hồn, dần dần tụ thành một cỗ, dần sinh ra một cỗ ý thức đơn giản, thuần túy.

“Một lát nữa ngươi biết phải làm gì rồi chứ?” Phương Vân trầm giọng nói.

“Chủ nhân yên tâm, tôi sẽ tận hết sức.” Vạn Cổ tà đế nói. Y đã dần dần có đặc chất sinh mệnh, đây là điều mà Phương Vân cũng không ngờ tới.

Phương Vân khẽ gật đầu, không nói nhiều nữa. Hai mắt nhắm lại, tâm thần nội liễm, chậm rãi vận chuyển chân khí trong cơ thể, vận tinh khí thần của bản thân tới đỉnh phong.

“Ong!”

Một lát sau, Phương Vân mở mắt ra, trong hai mắt bạo phát ra một luồng ánh sáng trắng còn chói mắt hơn ánh dương. Đúng vào sát na này, lực lượng tinh thần của toàn thân Phương Vân đột nhiên phá thể mà ra, oanh nhập vào trong Mệnh vận hư không mờ mịt.

Trong nháy mắt, ý thức của Phương Vân lập tức tự liên hệ với mệnh vận giống như là một sợi dây đàn trong thiên địa, cảm ứng được sinh mệnh của mình, ở trong hình chiếu của mệnh vận mà hóa thân.

“Ra đi, nhất mệnh tinh!”

Phương Vân miệng quát to, trong nháy mắt, trong thương khùng phát ra tiếng nổ ầm ầm. Trên đỉnh đầu Phương Vân, ở sâu trong hư không hơn ba mươi vạn dặm, một khối tinh thần khổng lồ đột nhiên ngưng tụ thành hình. Đại phóng quang mang.

Vào sát na này, ngàn sao ảm đạm, ánh trăng mờ đi. Ánh sáng của một ngôi sao đã che lấp ánh sáng của tất cả các ngôi sao khác.

880. Chương 881: Trùng Kích Mệnh Tinh (2)

“Hả?”

Vào thời khắc này, trên thần châu đại địa, vô số cường giả nảy sinh cảm ứng cường liệt. Từng đôi mắt lập tức nhìn về thượng không, vị trí mà Phương Vân đang đứng.

Bình dân bách tính, mắt thịt chẳng qua chỉ nhìn được mấy trăm thước. Vượt quá trăm thước thì khó mà nhìn rõ được. Nhưng võ giả đỉnh điểm có năng lực cách tường thấy rõ, tinh thông nhìn mây nhìn khí. Cách cự ly cực xa vẫn có thể nhìn thấy được.

Hơn nữa, võ giả oanh phá Mệnh Tinh, sẽ dẫn tới chấn động mệnh vận hư không. Loại chấn động này, nhìn thì yếu ớt, nhưng đối với võ giả đỉnh à nói lại giống như là núi sập biển gầm, cực khó bỏ qua.

“Mệnh tinh cường đại quá! Long khí cường liệt quá!”

Ở phía cuối tầm mắt của tất cả võ giả, trong hư không ở bên ngoài hơn ba mươi vạn dặm, quang mang vạn trượng, ở phía sau mệnh tinh khí tức cường liệt là một quả tinh thần lấp lánh, không ngờ chính là Bắc phương thanh long thất tức.

Bắc phương thanh long thất tức vào thời khắc này, quang mang cường liệt không gì sánh được. Một chòm sao Thương Long của Thanh Long mờ mờ hiện ra ở phía sau mệnh tinh. Long trảo móc chặt, giống như là thanh long hộ châu, bảo vệ một quả mệnh tinh. Nhưng loại bảo vệ này trong vô hình trung lại cầm cố quả mệnh tinh đó. Khiến nó cực kỳ khó đã phá.

Trong Thiên võ hầu phủ, Thiên Võ hầu đang nhắm mắt tu dưỡng đột nhiên tỉnh lại. Hơi cảm ngộ một chút, lập tức trong mắt bắn tinh mang: “Phương Vân, là ngươi! Ha ha ha, ngươi muốn mượn lúc thiên cơ hỗn loạn, quần hổ phệ long để lừa bịp qua cửa, lên độ mệnh tinh ư? Không dễ dàng như vậy đâu!”

Đối với tất cả võ giả mà nói, thời khắc oanh kích mệnh tinh, không nghi ngờ gì nữa là thời khắc cường đại nhất nhưng cũng là lúc yếu ớt nhất. Trước khi oanh phá mệnh tinh thì không thể động đậy.

Thiên Võ hầu nếu muốn báo thù thì lúc này chính là thời cơ tốt nhất.

Trong phủ Thần Võ hầu.

Thần Võ hầu đang nghỉ ngơi trong phủ. Đoạn thời gian này, chiến sự bận rộn, chính vụ cực nhiều. Vũ Mục thì tự mình tọa trấn quân cơ xử, thất đại võ hầu tùy thời tương hội. Có điều, quân vụ cũng chỉ vào ban ngày. Tối buổi tối, trừ Vũ Mục ra, những võ hầu khác đều có thể quay về phủ của mình.

“Ồ! Thương Long mệnh tinh! Là thứ tử của Phương gia!”

Thần Võ hầu cả kinh, thần sắc biến ảo, trong mắt âm tình bất định.

Phương bắc thần châu, trong thâm sơn.

“Mệnh tinh? Ha ha, vào lúc này vừa hay để cho ta bắt được rồi luyện khôi lỗi.”

Một lão già một mắt tóc trắng áo đen ngồi khoanh chân trong thâm sơn. Ở phía sau lão cổ mọc chọc trời.

Thánh Vu giáo.

Vào thời khắc Phương Vân trùng kích Mệnh Tinh, cả Thánh Vu giáo đột nhiên im lặng. Một lát sau, một cổ tình tự hưng phấn xộc thẳng lên trời.

“Ha ha ha, tức mệnh chi tử, không ngờ là tức mệnh chi tử trùng kích mệnh tinh. Vốn còn cho rằng phải đợi rất lâu, không ngờ nhanh như vậy đã bắt đầu rồi. Đi đi, trùng kích mệnh tinh đi, bảo tọa bảo vệ cho người!”

Trên Thánh Vu giáo, một tiếng cười khùng bố làm trời đất rung chuyển, trong phạm vi mấy ngàn dặm, đều chấn động trong tiếng cười này.

Sau đó tất cả hoa cỏ trong nháy mắt trở nên khô héo.

Trong Kinh châu, ở phía cực nam, sâu trong lòng đất.

Một cha một ngời đối diện nhau. Ngồi ở bên dưới, sắc mặt trắng bệch, tướng mạo cực trẻ, chính là Minh Vương thái tử.

Ở đối diện hẳn, tất nhiên là đương đại Minh Vương, cao thủ nổi danh trung thổ.

“Hài tử, người hiện tại trong cơ thể đã kế thừa chân khí của minh vương đời sau. Võ đạo tấn thăng. Qua mấy ngày nữa, ta sẽ đưa người vào.Ồ, đây là?”

Minh Tông minh vương đang dạy dỗ đứa con trai duy nhất của mình, đột nhiên cảm nhận được gì đó, dừng lại không nói nữa.

Đồng thời vào lúc này, Minh Vương thái tử cũng cảm thấy gì đó, lông mày khẽ nhướn lên: “Là hẳn!”

Trên mặt Minh vương thái tử không có dị dạng gì, ngày đó ở Minh Vương thế giới, gã bị Phương Vân lặng lẽ truy tung, thậm chí còn đoạt cả Hư không quả thực và Minh Sơn thâm xử. Đại cừu như vậy, theo lý mà nói thì gã không thể không hận Phương Vân đến thấu xương.

Có điều Phương Vân ngày đó cực kỳ cẩn thận, Minh Vương thái tử thủy chung không phát hiện mình bị người ta theo đuôi. Lúc xuất thủ, Phương Vân đột nhiên bạo khởi, lôi đình vạn quân, cũng không lộ ra diện mạo của mình. Vì thế, Minh Vương thái tử vẫn không biết người hôm đó cướp quả thực của mình là Phương Vân.

“Sao con quen với hẳn vậy?” Minh Vương quay đầu lại, kinh ngạc nói.

“Đâu có, chỉ ngẫu nhiên đánh qua mấy trận. Người này chính là vương hầu chi tử của triều Đại Chu. Cũng có chút thiên phận, ngày trước ở trên bảng thiên tượng cũng có hẳn.”

Minh Vương thái tử có ấn tượng rất sâu đối với Phương Vân, ấn tượng sâu nhất chính là ở Ma đạo đại hội, trong Vạn Ma điện, vào sát na Phương Vân bạo khởi rồi đi. Lúc đó, Phương Vân biến ảo diện mạo, Minh

Vương thái tử vẫn phải thông qua đám người Triệu Vị Ương mới biết người này chính là Quan Quân hầu của Đại Chu.

Ấn tượng thủy chung không qua sâu.

Minh Vương nhắm mắt cảm giác một lúc, sâu đó cười nói: “Thú vị thật. Tên này hình như chọc phải không ít phiền phức, người chú ý tới hắn không ít. Từ đó có thể thấy, hắn hình như cũng có chút năng lực. Con không ngại thì theo ta đi xem. Tương lai, người này có lẽ sẽ tranh phong mang với con.”

“Vâng.” Minh Vương thái tử vâng một tiếng, không nói gì nữa.

...

Trần Bá Tiên ngồi khoanh chân trong hang động ảm thấp, bên cạnh là cường giả mạnh nhất trung cổ, Hắc Ám đế quân. Ở bên dưới thân thể tàn khuyết đáng sợ của lão, bắt đầu có thêm xương chậu. Cái ngực vốn lộ ra đã mọc thêm một lớp da mỏng mòng.

“Ồ?”

Cảm giác được ba động của mệnh tinh hư không, Trần Bá Tiên mở bừng mắt. Loại ba động trùng kích mệnh tinh này, hắn thực sự là quá quen thuộc. Với tâm thái của hắn, vốn sẽ không để ý đến. Nhưng đạo khí tức này lại quá quen thuộc.”

‘Phương Vân?’

Trần Bá Tiên lúc đó truy sát Phương Vân, đối với khí tức của hắn đã quá quen thuộc. Đối lại là người khác, với thân phận địa vị của hắn, có lẽ sẽ lười chẳng muốn quản. Nhưng Phương Vân thì khác!

Trong mắt Trần Bá Tiên, một đạo quang mang lóe lên rồi vụt tắt.

Ở các nơi, vô số ánh mắt nhìn chăm chăm vào hư không ở ngoài ba mươi vạn dặm, nhìn chăm chăm vào mệnh tinh đó. Người khác nhau, thể lực khác nhau, nhưng vào thời khắc này tâm tư đều rục rịch muốn động.

“Vô Cầu đế cung...”

Lòng người bắt đầu biến thành xao động. Chuyện trên người Phương Vân có Vô Cầu đế cung, không còn là bí mật nữa. Nếu như không chế được mệnh tinh của hắn, vậy chẳng khác nào không chế được một cường giả đỉnh điểm, hơn nữa còn kèm theo một kiện Tam Tượng pháp khí.

“Ầm ầm!”

Trong nháy mắt, mọi người lập tức xuất thủ. Từng đạo chân khí cường đạo xộc thẳng lên trời, đánh về phía hư không ở ngoài ba mươi vạn dặm.

“Ầm ầm!”

Đại địa chấn động, trước khi tất cả mọi người ở đằng xa xuất thủ, từng cột sáng cuộn cuộn chói mắt từ trong dãy núi ở giữa thần châu đại địa bắn lên. Vào thời khắc đó, trong phạm vi mấy ngàn dặm, hóa thành ban ngày sáng chói mắt.

Phương Vân biết rất rõ ràng, trùng kích mệnh tinh, cái cần tranh thủ chính là thời gian. Chỉ cần có thể kịp thời oanh phá mệnh tinh, gặp phải đối thủ có lợi hại hơn nữa tới tấn công thì cũng có thể ung dung ứng phó. Thời khắc hư nhược nhất chỉ trong nháy mắt, vượt qua rồi thì lập tức chính là lúc chân long phi thiên.

“Ầm ầm!”

Thiên địa chấn động, ánh sáng chói mắt đó rọi khắp thiên địa, che lấp tất cả trong ánh sáng huyền lệ này.

Tất cả chân khí ở trong cơ thể của Phương Vân, tất cả tinh khí thần, tất cả tinh thần và ý chí vô đạo, đều hóa thành một quyền kinh thiên động địa này.

Một quyền này, khiến cửu châu biến sắc, nhật nguyệt vô quang.

“Tới đi!”

Phương Vân nhìn vào sâu trong hư không, gầm lên một tiếng tức giận. Ánh mắt của hắn sáng rực, để lộ ra một cỗ ý chí không gì phá hủy được, đấu tranh với mệnh vận của mình.

Mệnh vận, giống như là thiên đạo, là chung kết mà tất cả sinh mệnh không thể nào né tránh được.

Chỉ có người có nghị lực mạnh, cực kiên trì mới có thể thoát khỏi dòng xoáy vận mệnh.

Trong tiền thế mà Phu tử thôi diễn, hắn là một sĩ tử sức trời gà không chặt, thân thể yếu đuối. Đại ca tự tận, phụ thân chiến tử, mẹ tuần tiết, hắn chứng kiến tất cả mà thúc thủ vô sách, sau cùng thì chết dưới đồ đao ở ngoài cửa Sùng Dương.

Đời này, tuy đã thay đổi rất nhiều, nhưng không đủ phá mệnh tinh thì vẫn tính là chưa siêu thoát vận mệnh.

“Một con cá làm sao mà dây dưa được, mệnh vận của hắn cũng chỉ là rơi vào huyền nhai. Phương Vân, nếu như ngươi là con cá đó, vậy thì ngươi sẽ làm gì?”

Trong rừng hoa mai ngày trước, giọng nói của Phu tử lại một lần nữa vang lên.

“Phu tử! Ngươi nhìn ta trở thành chân long đi!”

Phương Vân nhìn thiên không, trong lòng phát ra ngàn vạn tiếng hú.

Trong nháy mắt, Phương Vân bạo phát ra một đạo tinh khí thông thiên, đột nhiên gia tốc, trong nháy mắt, xuyên qua không gian mấy vạn dặm, hướng về phía cao.

Năm vạn dặm, bảy vạn dặm, tám vạn dặm, mười vạn dặm.

Tinh khí thông thiên, ánh sáng chói mắt, vẫn leo ột cách bất khả tư nghị.

Mười hai vạn dặm, mười lăm vạn dặm, mười tám vạn dặm.

Tốc độ vẫn chưa dừng, một quyền này kinh thiên động địa, trong phạm vi mấy ngàn dặm đều có thể nhìn thấy cột sáng chói mắt đó.

Hai mươi vạn dặm, hai mươi hai vạn dặm, hai mươi lăm vạn dặm.

Chân khí của Phương Vân không hề có hiện tượng giảm bớt, cương khí vô cùng bị lần lượt đánh xuyên, một mực hướng về mệnh tinh ở nơi cao nhất.

Hai mươi bảy vạn dặm, hai mươi tám vạn dặm, ba mươi vạn dặm.

Cự ly này, mắt thường đã không thể nhìn thấy nữa rồi. Ở sâu trong thương khung, dấy lên gió lốc đào thiên, chân khí của Phương Vân vẫn vượt qua.

“Có nguy hiểm!”

Ở chỗ mắt thường của Phương Vân không thể nhìn thấy, một nam tử trung niên mặt áo đen, vẻ mặt âm trầm, ánh mắt bệ ngễ, lộ ra một cỗ bá chủ kiêu hùng chi khí.”

“Phương gia thứ tử. Hừ, một con cháu vương hầu nho nhỏ, không ngờ cũng có một kiện Tam Tượng pháp khí. Pháp khí thượng cổ, rơi vào tay hạng tiểu bối như ngươi, chỉ có thể là bạo liệt thiên vật.”

Phệ Ma tông chủ vẻ mặt trầm xuống, đột nhiên xuất thủ: “Tiểu bối, Vô Câu đế cung, ngươi không có phúc hưởng thụ đâu.”

Giọng nói vừa dứt, quỷ khóc thần gào, ma khí Địa Hồn cảnh dấy lên, hóa thành khói đen cuộn cuộn, phô thiên cái địa, hướng về phía hư không ở ngoài ba mươi vạn trượng, lao đi như điện xẹt.

Vỡ giả Địa Hồn cảnh, Phương Vân làm sao mà sánh bằng. Phệ Ma tông chủ vừa xuất thủ, ma khí lướt qua, phía tây bắc thiên hôn địa ám, quỷ khóc thần gào, chân khí khủng bố trong nháy mắt đã xuyên qua không gian hơn mười vạn dặm, án chiếu theo tốc độ này. Chân khí của Phương Vân còn chưa đánh vỡ được mệnh tinh thì chân khí của Phệ Ma tông chủ đã đánh tan mệnh tinh của hắn rồi.

“Ầm!”

Đúng vào sát na này, một đạo chân khí màu hoàng kim từ trong quân cơ xử của thượng kinh thành bay lên, nháy mắt xuyên qua tầng tầng không gian, mãnh liệt va chạm với chân khí của Phệ Ma tông chủ, lập tức đánh tan khói đen ngập trời đó. Một giọng nói uy áp vang lên trên hư không: “Vũ Mục ở đây! Phệ Ma tông chủ, ngươi muốn làm gì?”

Ở trong đại điện quân cơ xử tằm tối, Vũ Mục ngồi trên ghế thái sư, vẻ mặt lẫm nhẫm, ánh mắt sáng quắc, so với sao sáng còn chói mắt hơn.

881. Chương 882: Trùng Kích Mệnh Tinh (3)

Phệ Ma tông chủ cũng không ngờ Vũ Mục lại cường đại như vậy. Chân khí của mình không ngờ chỉ bị một kích là tan.

“Ầm ầm!”

Khi Vũ Mục cản Phệ Ma tông chủ lại, thiên địa chấn động, một đạo ma khí phô thiên cái địa khác, vượt qua ma khí của Phệ Ma tông chủ tiếp tục đánh về phía mệnh tinh của Phương Vân. Chỉ thấy huyết quang chói mắt, thông thiên triệt địa, uy thế không ngờ lại không dưới Phệ Ma tông chủ, chính là Huyết Ma tông chủ đồng thời ra tay.

Sau khi gia nhập Ma đạo đại hội, Huyết Ma tông chủ và Phệ Ma tông chủ dời tông môn tới nơi cách Đế Ma tông không xa. Có điều giữa hai bên vẫn cách nhau cự ly không nhỏ.

Hai vị tông chủ thượng cổ, võ công ngang ngửa nhau. Xuất thủ cơ hồ là đồng thời. Vũ Mục tuy có thể cản được Phệ Ma tông chủ, nhưng lại không thể cản được Huyết Ma tông chủ.”

“Ầm ầm!”

Một đạo ma khí khác từ phía đông nam bay lên, trong nháy mắt vượt qua trùng trùng không gian, hoành không mà tới, va chạm với huyết quang của Huyết Ma tông chủ, trong náy mắt liền đánh tan.

“Thánh Vu giáo chủ!”

Tất cả những người cảm nhận được đạo ma khí này đều giật nảy mình. Huyết Ma tông chủ thì càng kinh hãi đến cả người run bắn lên. Quá bất ngờ, thực sự là quá bất ngờ. Thánh Vu giáo chủ chính là cường giả kinh thiên số một số hai, cực kỳ thần bí. Tuy cực ít liên hệ với ngoại giới, nhưng thực lực thì tuyệt đối không kém.

Hai người cùng là ma đạo, theo đạo lý, Thánh Vu giáo chủ nói sao cũng không có nguyên do để ra tay ngăn cản mình.

“Ha ha, Huyết Ma tông chủ, thứ tử của Phương gia này chính là túc mệnh chi lực của Thánh Vu giáo. Ai dám động tới hắn, chính là đối địch với Thánh Vu giáo ta. Thừa nhận đi!”

Một đạo ý thức thâm trầm, hoành không mà tới, vang vọng bên tai Huyết Ma tông chủ. Vị Thánh Vu giáo chủ này tựa hồ như vẫn lưu lại dư địa. Mặt của Huyết Ma tông chủ lập tức tối sầm lại.

“Túc mệnh chi lực!”

Ở sâu trong đại địa, không ai phát hiện được, Minh vương vốn mang lòng quan chiến vào sát na này sắc mặt đột nhiên biến thành cực kỳ âm trầm.

“Phụ thân, cái bọn phản đồ Thánh Vu giáo này tựa hồ...”

Minh Vương thái tử tựa hồ như nghĩ ra gì đó, sắc mặt khê biến, nhìn Minh vương.

Minh vương thái tử còn chưa nói xong, nhưng Minh Vương há lại không biết: “Ta vốn không muốn nhúng tay vào, có điều, hắn là đã túc mệnh chi lực của Thánh Vu giáo. Vậy nói gì cũng không thể để tên này thành công được. Phàm là thành tựu mà Thánh Vu giáo muốn, Minh tông của chúng ta đều phải phá hoại.

Minh Vương sắc mặt âm trầm, một vòng pháp luân màu vàng ở trước người bỗng bành, đột nhiên một chỉ điểm ra.

“Ầm ầm!”

Ở phía nam thần châu, đại địa chấn động, giống như là địa chấn vậy. Một đạo tử vong minh khí hủy thiên diệt địa lập tức bay thẳng lên trời.

“Ầm ầm!”

Minh khí của Minh Vương vừa bốc lên, một đạo chân khí cuộn cuộn, nóng rực như liệt hỏa, lộ ra một cỗ thủy đức thánh khí của nam phương, từ phía hải ngoại bay lên, va chạm mạnh với chân khí của Minh Vương, dẫn tới một trận nổ kinh thiên. Một kích này, tuy không đánh tan được minh khí, nhưng đã khiến cho khí tức của Minh Vương lung lay, yếu đi không ít.

Mắt thấy chân khí còn lại không thể nào xuyên qua được hơi hai mươi vạn dặm. Trên cơ bản, đạo khí tức này của Minh Vương chẳng khác nào là chết từ trong trứng nước.

“Doanh hoàng! Người muốn đối địch với Minh tông của ta ư?”

Minh Vương mặt đầy vẻ tức giận, ý thức vượt qua trùng trùng hư không, hàng lâm trên bầu trời của Đại Doanh châu ở phía nam hải ngoại.

“Ha ha, Minh Vương đừng tức giận. Tranh chấp giữa tông phái của các người, trẫm không có ý nhúng tay vào. Có điều, tên này chính là nữ tể mà trẫm lựa chọn cho Đế Thang nhất mạch của trẫm. Cũng chính là Cửu châu cộng chủ tương lai sau khi triều Đại Chu diệt vong. Ta tuy không muốn đối địch với Minh tông, có điều, nếu như người muốn khiên chiến Ngũ Đế huyết mạch chúng ta, trẫm cũng chẳng sợ gì!”

Giọng nói của Doanh hoàng vang vọng, đầy khí tức chính trực đường hoàng. Công pháp đặc thù của Đế Thang nhất mạch, thậm chí khiến nhiệt độ của Minh tông ở sâu dưới lòng đất cũng tăng lên không ít.

“Cửu Châu cộng chủ!”

Sắc mặt của Minh Vương biến thành càng khó coi hơn. Y không thể nào ngờ được rằng, một vương hầu tử đệ bình thường trong mắt y lại có loại thân phận này.

Ở bên cạnh, trong mắt Minh Vương thái tử cũng lóe lên một tia lệ sắc. Hắn không ngờ rằng, tên vương hầu chi tử mà y trước giờ không thêm để trong mắt lại có Doanh hoàng bảo vệ. Hơn nữa thân phận lại hiển hách như vậy.

Điều này chẳng khác nào là quý tộc của một nước đang đi trên đường, nhìn thấy bình dân bách tính, ngay cả liếc cũng không thêm liếc lấy một cái. Nhưng không ngờ rằng, tên bình dân bách tính này đột nhiên lại lật mình, biến thành một hoàng thân quý trụ mà mình chỉ có thể ngược nhìn, đang ở đây cải trang vi hành.

Điều này khiến trong lòng Minh Vương thái tử cực kỳ khó chịu. Thậm chí còn sinh ra một cỗ sát ý.

Hắn lơ mơ biết rằng, tông phái thượng cổ, trung cổ, cận cổ và hậu duệ của Ngũ Đế đã đạt thành một hiệp nghị gì đó, Muốn cùng đưa lên một Cửu Châu chi chủ, nhưng không ngờ lại chính là hắn.

“Phương Vân!”

Mắt Minh Vương thái tử lóe sáng, hắn nhìn bóng người trong pháp luân, mắt lấp lánh sát ý.

Phương đông thần châu, đại hải chi tâm. Hàng ngàn hàng vạn thanh phi kiếm, vây quanh một đoàn kiếm quang, bay lượn khắp trời. Đoàn kiếm quang này cực kỳ chói mắt bằng bình trong hư không, lập lòe bất định. Trong kiếm quang có một bóng người mờ mờ.

Sóng biển nhấp nhô, va đập lên đá ngầm trên mặt biển. Đá ngầm bay lên trời, tinh quang lấp lánh.

“Vù!”

Khi tinh khí của Phương Vân, từ giữa đại địa, trong dãy núi bốc lên, đoàn kiếm quang này hơi do dự một lát. Lập tức ầm một tiếng, trong hư không giống như là nứt ra hàng vạn mặt trời, một đạo kiếm khí vọt lên, đánh về phía quả mệnh tinh chói mắt ở ngoài ba mươi vạn dặm đó.

Song, đạo kiếm khí này vừa bốc lên được mấy vạn trượng liền bị một đạo dương lôi màu tím đánh rơi xuống.

Thánh thú kỳ lân ngồi ở trên một hòn đảo nhỏ cách đó không xa. Nó hóa thành bộ dạng của một tráng hán, vắn đẽ tay trần, trước người là một đồng lửa đang cháy ngùn ngụt, nhàn nhã nướng cá biển.

“Đồ kỵ là tội! Vả lại, mọi người tốt xấu gì cũng từng chiến đấu cùng nhau ở Vô Lượng ma vực. Ít nhiều gì cũng phải nể nhau một chút. Đừng có mà xuất thủ. Ha ha!”

Kỳ lân ghé hai chân lên, nhàn nhà tự đắc, miệng thậm chí còn ngâm nga một điệu nhạc. Y tuy xuất thủ ngăn chặn kiếm khí của Đế Nhất, nhưng ngay cả đầu cũng chẳng buồn ngẩng lên, tụ tinh khí thần nhìn lên con cá ở trên que.

Ở bên cạnh y, trên mặt đất chắt một chồng xương cá cao vút.

“Chẳng đủ để ăn!”

Kỳ lân cảm thán, tay phải tùy ý vỗ một cái, lại hút một con cá lớn từ mặt nước bay ra. Trực tiếp đứng dậy, một tay nắm lấy đuôi cá, một tay nắm thân cá, đặt vào đồng lửa. Dưới chân y giậm nhẹ một cái, một đốm lửa nhỏ lập tức bốc ấy trượng, biến thành hỏa diễm màu tím ngùn ngụt.

Đế Nhất im lặng, con thánh thú này trước đây không lâu tìm tới hắn, lại một mực mặt dày theo hắn, đánh cũng đánh không đi được.

“Người muốn giúp hắn vậy thì giúp hắn đi!”

Đế Nhất ném lại một câu rồi quay người bỏ đi. Kiếm quang màu trắng co lại, trong nháy mắt, vượt qua hải dương, biến mất trong bóng tối.

“Ê, người trẻ tuổi! Đừng đi, kỳ lân đại gia của người ở đây chẳng quen được mấy người!”

Kỳ lân vội vàng giơ cao con cá đã chín một nửa lên rồi đuổi theo, nhanh chóng biến mất trong bóng tối.

Ở sâu trong thương khung, bên ngoài mấy vạn dặm, tinh thần của Phương Vân tương hợp với chân khí. Trở thành trung tâm của cơn lốc, chuyện phát sinh trong hư không, truyền rõ ràng vào trong cảm tri của hắn.

Trùng kích mệnh tinh hung hiểm và phức tạp hơn xa tưởng tượng của hắn. Có điều, trùng kích mệnh tinh, vốn là hành động nghịch thiên. Nghịch thiên, tất nhiên là phải chịu sự chinh phạt của trời, phải trả giá đắt.

Vô giả viên mãn chi đạo, thánh điện chi đồ, hung hiểm khó đoán, cử tử nhất sinh. Phương Vân có thương long mệnh cách, lại được Phu tử cải mệnh. Cuộc đời này đã không còn giống như tiền thế nữa rồi.

Song mệnh vận của Phương Vân thay đổi càng nhiều, gặp phải mệnh vận phản phệ càng lợi hại. Từ lúc Phương Vân tu luyện võ đạo tới nay, các loại tào ngộ, kiếp số, chính là biểu hiện của loại phản phệ này. Mà tất cả những kiếp số này, lại rồi sẽ có một ngày tích lũy lại, đột nhiên bạo phát ra.

Trong nơi tăm tối, sớm đã chú định, kiếp số trong mạng của Phương Vân lợi hại hơn những võ giả khác nhiều.

Phương Vân trong lòng biết rõ rằng, các loại hung hiểm khi trùng kích mệnh tinh này chính là thiên đạo của trời xanh mượn tay người để làm kiếp số. Ở trong võ đạo được gọi là nhân kiếp.

Quyền khí do tinh khí thần của Phương Vân hóa thành càng lúc càng cao, cách mệnh tinh càng lúc càng gần. Khi trùng kích mệnh tinh lần này, kiếp số lớn nhất bị người ta hóa đi. Phương Vân đột nhiên từ nơi tăm tối cảm thụ được một tia huyền ảo, tin tức tới từ mệnh vận của mình.

Thì ra một cửa này nhìn thì hung hiểm, cử tử nhất sinh, nhưng chỉ cần có nghị lực lớn, quyết tâm lớn, kiên trì lớn. Liên sẽ được phân một phần bảo vệ và khí vận của trời xanh, hóa đi kiếp số.

Từng cỗ khí tức hủy tiên diệt địa đó, đi được nửa đường thì bị người ta đánh tan, chính là như vậy.

Song, được trời xanh chia ột tia bảo hộ và khí vận không có nghĩa là an toàn rồi. Nghịch thiên cải mệnh, phải dùng lực lượng của mình để cải biến lực lượng, khiêu chiến trời xanh.

Tất cả phải dựa vào bản thân Phương Vân.

Một kích của Phệ Ma tông chủ bị Vũ Mục cản lại, một kích của Huyết Ma đạo chủ bị Thánh Vu giáo chủ chặn lại, một kích của Minh Vương bị Doanh hoàng ngăn lại, một kích của Đế Nhất bị kỳ lân đánh tan. Bốn cổ uy hiếp lớn nhất này bị cản lại, không có nghĩa là Phương Vân đã an toàn.

Mệnh vận chi hư không ba động kịch liệt, Phương Vân cảm nhận được rõ ràng, từng đạo tinh khí đang nhắm về phía mình. Sức lực của toàn thân Phương Vân cũng là sức hấp dẫn cường đại nhất của những người này.

Khống chế mệnh tinh của một võ giả, chẳng khác nào là khống chế võ giả đó. Có được một con khôi lỗi cường đại.

Hư không chấn động, từng đạo tinh khí kinh thiên động địa, đồng dạng xuyên qua hư không mấy chục vạn dặm, thanh thế cuộn cuộn, oanh sát tới.

“Ầm ầm!”

Ngoài mấy chục vạn dặm, hư không chấn động, từng đạo tinh khí thần từ bốn phương tám hướng đánh về phía mệnh tinh của Phương Vân.

Dãy núi chấn động, cơ hồ là đồng thời, Thiên Địa ma tinh, Bách Chiến kiêu hoàng, Dịch Thiên lão yêu, Kim Đồng chiến ma, Hải Cổ lão ma, Liệt Hải tam hung, Hắc Thủy minh chủ. Tất cả những cường giả bị Phương Vân phong ấn toàn bộ đều ngoi lên khỏi mặt đất. Từng đạo thiên quyền khí kinh thiên động địa, hóa thành một đạo quang hoa chói mắt từ bên cạnh Phương Vân bốc lên, xộc thẳng lên trời.

Hơn hai mươi đạo tinh mang, ở trong trời đêm, thông thiên triệt địa, quang mang vạn trượng.

882. Chương 883: Trùng Kích Mệnh Tinh (4)

883. Chương 884: Trùng Kích Mệnh Tinh (5)

884. Chương 885: Mảnh Vỡ Mệnh Tinh

Dưới sự theo dõi của vô số ánh mắt, trong hư không ở ngoài ba mươi vạn dặm, ngôi sao khổng lồ đen tối đó cuối cùng cũng ầm một tiếng vỡ nát. Ba động của hắn trong nháy mắt đạt tới đỉnh cao.

“Ầm ầm!”

Thanh âm cực lớn, trong hư không ở ngoài ba mươi vạn dặm chấn động. Trong nháy mắt, mấy chục vạn mảnh sao đã nổ tung ra trong tiếng động cực lớn này.

“Cướp đoạt!”

Ở các nơi của thần châu, mọi người trong lòng rung động, lập tức từng đạo tinh khí bốc lên, quang mang sáng ngời. Tranh đoạt vào thời khắc này đã lại một lần nữa đạt tới cao trào. Mệnh tinh của Phương Vân đã vỡ tan, điều này đã thành sự thực, không thể ngăn cản được.

Trùng kích mệnh tinh, nguy hiểm trùng trùng. Thời khắc này, không nghi ngờ gì nữa là lúc võ giả yếu ớt nhất. Nhưng số đại diện là năm mươi, trời dùng bốn mươi chín, mà số một của nó thì không cần. Số một này chính là sinh cơ, là tuyệt xử phùng sinh.

Đối với võ giả trùng kích mệnh tinh mà nói, số một này chính là thời gian. Chỉ có nắm chắc được thời gian, trước khi tất cả can thiệp vào, đánh vỡ mệnh tinh. Vậy thì cho dù là hung hiểm có lớn hơn nữa thì cũng có thể thành tựu mệnh tinh. Có điều, đánh vỡ mệnh tinh, tất cả những điều này không phải là kết thúc mà là vừa mới bắt đầu.

Mệnh tinh của võ giả, không chỉ ẩn chứa vận mệnh, là sự trói buộc đối với võ giả, đồng dạng còn ẩn chứa một đạo tiên thiên mệnh hồn của tất cả sinh mệnh khi mới dẫn sinh.

Chính bởi vì có một tia tiên thiên này mới có mệnh hồn đi cùng với sinh mệnh trụ thai, tất cả mới có sự tồn tại của mệnh tinh. Cho nên mệnh tinh đối với võ giả mới quan trọng như vậy. Không oanh phá mệnh tinh thì không thể nào ngưng tụ mệnh hồn.

Tất cả sinh mệnh lúc đản sinh, chín mươi chín phần trăm mệnh hồn theo mệnh hồn nhập thể, sau đó diễn hóa thành ngũ tạng lục phủ, tứ chi bách hài. Mà một phần trăm tiên thiên mệnh hồn thì lưu lại trong thiên đạo, cuối cùng hiển hóa thành mệnh tinh.

Một đạo mệnh hồn này ở trong mệnh tinh tuy cực mỏng, chỉ chiếm một phần trăm của mệnh hồn hoàn chỉnh. Nhưng đối với võ giả mà nói thì cực kỳ quan trọng. Chỉ có linh hồn viên mãn mới có thể từng bước bước lên cảnh giới cao hơn.

Đây cũng là vì sao, võ giả tấn thăng cảnh giới cuối cùng của võ đạo cần không ngừng chém đứt mệnh hồn, địa hồn và thiên hồn. Muốn từ mệnh tinh bước vào Mệnh Hồn cảnh, vậy thì phải luyện ra được một tia tiên thiên hồn phách trong mệnh tinh.

Cho nên, bước thứ hai của trùng kích mệnh tinh chính là thu thập tất cả những mảnh vỡ của mệnh tinh, dung hợp cho thất phách, hóa thành mệnh hồn để chuẩn bị. Những mảnh vỡ này, nếu như để mất một khối cũng có thể khiến hồn phách của võ giả đó sản sinh tì vết, từ đó mà ảnh hưởng tới tu vi võ đạo sau này.

“Phương gia thứ tử này không ngờ lại có nhân mạch rộng như vậy. Người bình thường trùng kích mệnh tinh, gặp phải nhiều người ngăn cản như vậy, có mười cái mạng cũng toi rồi. Nhưng hắn không ngờ lại liên tiếp được giúp đỡ. Nhân mạch này quả thực là còn đáng sợ hơn cả môn phái! Phải có được mệnh tinh của hắn, chuyện khác tính sổ sau!”

Đây là người để đề phòng việc chưa xảy ra, muốn áp chế Phương Vân.

“Phiền phức rồi, phiền phức rồi, thực lực hùng hồn, tiềm lực vô hạn, nhân mạch rộng rãi, còn có Tam Tượng pháp khí nữa. Kinh địch này đã trêu vào rồi, không ngại mượn thời cơ khi người khác đang cướp đoạt, từ tay người khác đoạt được mệnh tinh. Sau đó trả lại cho hắn, để hóa giải mối thù này. Nếu không sợ rằng thực sự là đại họa lâm đầu rồi.”

Đây là người nhìn thấy thực lực và tiềm lực mà Phương Vân biểu hiện ra, liền đổi ý muốn lấy lòng.

“Hừ! Tên này có tiềm lực như vậy, ta phải cướp một khối mảnh vỡ mệnh tinh của hắn. Ngày sau sẽ áp chế hắn, bắt hắn làm việc cho ta!”

Đây là những kẻ tính tình không đổi, tặc tâm chưa dứt.

“Hừ! Mệnh tinh thì sao chứ? Ta đoạt được mảnh vỡ mệnh tinh của người rồi. Khiến người không thể ngưng tụ mệnh hồn! Ta cũng muốn xem xem, người sau này có thể đi được bao xa trên võ đạo!”

Đây là kẻ bối cảnh hùng hậu, không biết sống chết, tự cho rằng không có gì phải sợ hãi.

Cửu châu đại địa, mọi người ai có tâm tư nấy, ai có mưu toan nấy. Từng đạo tinh khí nhao nhao sinh ra lực bất hút, hướng về phía mấy chục vạn mảnh vỡ mệnh tinh của Phương Vân.

“Hừ! Dã tâm không đổi! Còn không lui xuống, vậy thì chính là tự tìm chết!”

Phương Vân gầm lên một tiếng, chân khí tỏa ra, sinh ra một cỗ lực hút khổng lồ, giống như một tấm lưới, hướng về phía mảnh vỡ mệnh tinh ở bốn phương tám hướng mà hút.

“Ồ!”

Mấy chục mảnh vỡ mệnh tinh đã nổ tung, có chín mươi chín phần trăm bắn trở lại, bay vào trong chân khí của Phương Vân. Hai bên vốn là một thể, hòa vào với nhau, không có trở ngại.

Theo sự ủa vào của những mảnh vỡ mệnh tinh, Phương Vân cảm thấy tinh thần của mình đột nhiên hùng hậu hơn nhiều. Tầng cảnh cõi cuồng sĩ một mực không thể phá được, trói buộc mình rõ ràng cũng nơi lỏng ra rồi. Đúng vào sát na này, thực lực của Phương Vân bạo tăng. Lực lượng tăng vọt, đối phá hai chân long chi lực.

“Thương long mệnh cách, thu cho ta!”

Phương Vân tâm niệm vừa động, tóm một cái về phía Thanh long thất tức phương bắc ở trên trời.

“Gừ!”

Chỉ nghe thấy một tiếng rỗng ngâm kinh thiên, trong hư không, thương long long khí dài mấy ngàn dặm đột nhiên rút xuống. Rút vào trong mãnh võ mệnh tinh của Phương Vân, trong chân khí và linh hồn có được tiên thiên thương long chi khí này, lực lượng võ đạo là ý thức tinh thần của Phương Vân lập tức bạo trướng. Trực tiếp đột phát cường sĩ hai thiên long chi lực, từng bước tăng lên, đạt tới gần ba thiên long chi lực.

“Vô câu đế cung, trấn áp tất cả cho ta!”

Phương Vân quát to một tiếng, chỉ trong nháy mắt, trong chân khí cuộn cuộn, một phát khí màu vàng lập tức tách ra chân khí, phù hiện trên trời. Kiện pháp khí này đón không khí mà to ra. Chỉ trong nháy mắt liền hóa thành một vật hình cầu màu vàng sậm, lại rung lên một cái, quang ảo biến ảo, không ngờ lại hóa thành một lão già tóc bạc, ười trượng, võ y đạo quan, tay cầm phát trần.

Lão già này tuy nhìn thì như người trong thiên đạo, nhưng ánh mắt lại lăm liệt, bá đạo, lộ ra một cỗ vị đạo cướp đoạt cường liệt. Có một loại cảm giác cao cao tại thượng, coi tất cả như phù vân, vạn vật như chó rơm, ta thích thì ta đoạt.

“Vô câu lão tổ!”

Trong từng đạo chân khí tách ra, lập tức có người nhận ra người này. Miệng thốt lên kinh ngạc, bay được nửa đường thì nhao nhao thối lui. Trong lời đồn, Vô Câu đế cung chính là Vô Câu lão tổ chiến theo hình tượng của mình mà tạo ra.

Để xây được một kiện Vô Câu đế cung này, vị cường giả thượng cổ này đã phải trả một cái giá lớn mà người khác không thể tưởng tượng được. Lão không chỉ bắt vô số hồn phách của cường giả, khiến những người này vĩnh viễn nghe theo lời sai bảo của lão, mà trút một thân chân khí, công pháp của mình vào trong, để nó trở thành một kiện Tam Tượng pháp khí.

Điều này dẫn tới thọ mệnh của lão bị rút ngắn đi rất nhiều, loại cố chấp và hi sinh này đã giúp cho thanh danh của lão vang dội trong thượng cổ! Kiện pháp khí này bởi vì một bước cuối cùng phải có, đó là dùng huyết nhục và tinh khí của lão tế luyện mà thành. Cho nên hình thái cuối cùng của kiện pháp khí này chính là Vô Câu lão tổ.

Phương Vân sau khi thực lực đại tăng, cuối cùng cũng đẩy ra hình thái cuối cùng của kiện pháp khí này. Tam tượng pháp khí ở loại hình thái này trực tiếp là tương đương với một cường giả địa hồn cảnh rồi.

Thực lực không đủ mà lúc này còn muốn đối địch với Phương Vân thì đúng là tự đi tìm đường chết.

Có điều, không phải tất cả mọi người đều biết truyền thuyết về Vô Câu lão tổ và Vô Câu đế cung. Cho nên võ giả thì nhau kéo đến vẫn không ít.

“Vô câu đại pháp!”

Trong hư không, Vô Câu lão tổ do Vô Câu đế cung vừa ngưng tụ ra lập tức thân hình nhoáng lên, bành trướng tới trăm tượng, không có một chút do dự nào, lòng bàn tay thò ra, hóa thành một mảng bạc, dấy lên một cỗ mây mù nhanh như thiểm điện vô xuống dưới.

“Ầm ầm!”

Một kích này khiến trời long đất lở, đào núi lấp biển. Vô số đạo tinh khí có ý đồ lấy mãnh võ mệnh tinh của Phương Vân giống như bị sét đánh, nhao nhao hò hét rút lui, tinh khí đại thương.

Trong Vô Câu đế cung ẩn chứa chân khí được tích lũy vạn năm. Một kích này, uy lực cường đại thì không cần phải nói. Lực bắt hút linh hồn có nó, lập tức khiến không ít người thụ thương ngay tại đương trường. Chỉ cảm thấy bên trong linh hồn bị bắt hút một cái, lập tức thiếu đi mấy tia linh hồn chi khí.

“Xong rồi! Phương Vân này không ngờ lại lợi hại như vậy!”

“Vô Câu đại pháp, Vô Câu đại pháp, không ngờ lại xuất hiện rồi, đáng chết, đáng chết!”

“Xong rồi, cả ngày bắt nạt, không ngờ lại bị nhận chọc mù. Lần này không những không chiếm được lợi ích gì, còn bị Vô Câu đại pháp làm bị thương, không biết phải điều dưỡng mất bao lâu nữa!”

Từng đạo tinh khí tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh. Nhìn Vô Câu lão tổ ở bên trên quả thật là như nhìn thấy khắc tinh. Võ giả thần thông cảnh, trong chân khí ẩn chứa lực lượng tinh thần, đó là chuyện bình thường. Nhưng có biến thái hơn nữa cũng không biến thái được bằng môn công pháp này của Vô Câu lão tổ, đó đã không phải là cường đại một cách đơn giản nữa mà là tàn độc rồi.

Công pháp làm tổn thương linh hồn không thể nào bằng được công pháp của Vô Câu đại pháp ở hình thái viên mãn. Mặc kệ ngươi là võ giả ở cảnh giới nào, chỉ cần không phải là tam hồn viên mãn, bất luận một cái là phải đau đớn cả nửa ngày.

Võ giả Thần Thông cảnh, nhục thân đã không còn quan trọng. Đâm xuyên cũng chẳng sao. Nhưng nếu bị bắt linh hồn, đó là chuyện cực kỳ đáng sợ, không có gì khiến người ta cố kỵ hơn.

Trong nháy mắt, chân khí trong hư không nhao nhao bạo trướng, quả thực giống như là rắn rết.

Phương Vân cũng không truy cản, chân khí của hắn thu lại, lập tức lại thu hồi toàn bộ những mảnh vỡ mệnh tinh bị nổ ra. Những mảnh vỡ của mệnh tinh này toàn bộ bị Phương Vân hút vào trong chân khí, không ngừng dung luyện, tương hợp với linh hồn. Phương Vân cảm thấy càng lúc càng cường đại.

Đánh vỡ mệnh tinh, bắt lại mảnh vỡ mệnh tinh, triệu ra Vô Câu lão tổ, đánh lui chúng nhân, lại thuận thế thu lại gần như tất cả mảnh vỡ mệnh tinh. Tất cả những việc này nói thì chậm, nhưng chỉ trong thời gian điện quang hỏa thạch. Tất cả động tác liền một mạch, không hề có sơ hở.

Khi những người khác phản ứng lạnh thì mảnh vỡ mệnh tinh của của Phương Vân chỉ còn lại có mấy mảnh rơi rớt ở bên ngoài.

Mà lúc này, Phệ Ma tông chủ và Vũ Mục, Huyết Ma tông chủ và Thánh Vu giáo chủ, Minh Vương và Doanh hoàng lại giằng co lẫn nhau, không ai ra tay, không ai động thủ.

Bởi vì mọi người đều biết rằng, kết quả khi mọi người động thủ vẫn là ngang ngửa, hoặc là dẫn tới một trận đại chiến thảm liệt hơn.

Vì một hậu bối trẻ tuổi mà sinh tử tương đấu như vậy, rõ ràng là cực kỳ không đáng. Cho nên, vẫn chỉ trở mắt nhìn tên thanh niên này thu lại mảnh vỡ mệnh tinh của mình. Đây có lẽ là kết quả sau cùng!

Khi Phương Vân thu lại mảnh vỡ mệnh tinh, ở dưới đất có một người khách không mời mà tới ngoi lên.

“Là ai? Ra đi!”

Tu La võ tướng nhìn tinh không, vốn đang vui mừng, nhưng đột nhiên khí tức ba động, lão cảm giác được một cỗ nguy cơ cực kỳ cường liệt. Khác với Man tộc chiến thành A Lạp Cổ Ba Nhĩ, người này khiến lão có một loại cảm giác dưng tóc gáy.

Rất cường đại, đối thủ phi thường cường đại.

Rất rõ ràng, đối phương cũng không định che giấu thân hình.

“Ta! Chiến Ma tông chủ!”

Giọng nói hùng hồn, bá khí lâm liệt. Thanh âm vừa dứt, ở chỗ cách Tu La võ tướng mười dặm, không gian nứt ra, một nam tử thân hình to lớn, mặc chiến giáp cổ xưa màu xám, tóc tai tán loạn, bằng không đứng trên đại địa.

Nam tử này đầu tóc tán loạn, tung bay theo gió, ánh mắt lạnh lùng, so với đao kiếm còn sắc bén hơn. Trên trán hắn có một vết sẹo ngoằn ngoèo, từ trên trán men theo mi tâm, sống mũi, một mực kéo xuống tới tận môi. Trông giống như mặt bị người ta chém thành hai nửa, cực kỳ dữ tợn.

Thân hình của hắn vô cùng cao to, người của Tu La võ tướng cũng tính là khô khô. Nhưng còn cao chưa tới ngực hắn, phải ngẩng mặt lên mới nhìn thấy hắn.

Người này hai tay rủ xuống, tay phải nắm lấy một thanh chiến kiếm màu trắng xám trên đùi.

Người này vừa xuất hiện, Tu La võ tướng lập tức cảm thấy một cảm giác như đứng nguy cơ trước giờ chưa từng có.

885. Chương 886: Chiến Ma Tông Chủ

Kinh địch, tuyệt đối là kinh địch.

Cảm giác mà người này tạo cho Tu La võ tướng so với Ma tộc chiến thần A Lạp Cổ Ba Nhĩ còn đáng sợ hơn nhiều.

Ở trên người người này tràn đầy một cỗ lệ khí của võ đạo. Hắn đứng ở đó mà giống như là một thanh chiến kiếm được thiên chuy bách luyện, cắm xuống đất, tán phát ra một cỗ cảm giác phong mang tất lộ, không gì địch nổi.

“Chiến Ma tông chủ!” Ánh mắt của Tu La võ tướng lấp lánh, dăm chiêu nói: “Là tông phái thượng khổ phải không?”

Phương Vân đã từng nhắc hiện trạng của tông phái Cửu châu, trong tông phái cận cổ không tồn tại tông phái Chiến Ma tông này.

“Ầm ầm!”

Đúng vào sát na này, Chiến Ma tông chủ lập tức xuất thủ. Thanh chiến kiếm cổ xưa màu trắng xám khổng lồ đó đột nhiên rời khỏi bao, giống như là một thanh chiến phủ khổng lồ, mạnh mẽ bổ ra. Chỉ nghe thấy ầm một tiếng, một kích này thạch phá kinh thiên, cả đại địa đều rung chuyển.

Một kích này vừa xuất thủ, Tu La võ tướng lập tức cảm thấy đứng ở trước người mình không còn là một võ giả mà là một ma thần cổ xưa cường đại. Loại khí tức thương mang, cổ xưa, bách chiến lịch luyện đó khiến trời long đất lở, không thể địch lại.

Trong thiên địa không còn bất kỳ sự tồn tại nào có thể ngăn cản được bước chân của tên chiến ma này, gặp thần giết thần, gặp phật giết phật. Cỗ khí thế đó kinh thiên động địa, không thể chống đỡ, thiên hạ vô song!

Chỉ điểm này thôi thì Ma tộc chiến thần A Lạp Cổ Ba Nhĩ đã không thể sánh bằng rồi. Nhưng chỉ loại khí thế đó, nếu như không phải là võ giả có ý chí võ đạo cực kỳ kiên định, cùng đẳng cấp với Chiến Ma tông chủ thì vừa gặp mặt thôi ý chí đã sụp đổ, càng đừng nói chi tới xuất thủ!

Có điều, Tu La võ tướng rõ ràng không phải là võ giả bình thường. Ý chí của lão tuy không sát phát, thăm liệt bằng Chiến Ma tông chủ, nhưng ý trí được luyện ra từ trong Vô Lượng ma vực tuyệt đối cùng một đẳng cấp, cách biệt không quá xa.

“Võ tướng tu la quyền!”

Tu La võ tướng gào lên một tiếng, đột nhiên xuất thủ, hư ảnh Tu La ma đế khổng lồ lại xuất hiện ở phía sau, chính là lần này, hình tượng tu la đơn thuần đã làm lộ ra khí tức cường liệt của Tu La võ tướng.

“Ầm ầm!”

Tu La võ tướng giống như bị sét đánh, thân hình run lên, đột nhiên bay ra.

“Lực lượng đáng sợ quá!”

Thân hình của Tu La võ tướng trước khi bay ra, trong đầu lóe lên một ý nghĩa: “Đây tuyệt đối không phải là lực lượng mà võ giả cấp Truyền Kỳ sở hữu.”

Cảnh giới tương đồng, lực lượng tương đồng, nhưng cảm giác mà vị Chiến Ma tông chủ mang tới cho Tu La võ tướng, và so với lão vẫn cao hơn một bậc. Lực lượng của hắn rõ ràng là Truyền Kỳ cảnh, nhưng sự linh ngộ đối với quyền kinh và võ đạo rõ ràng là cao hơn một bậc.

“Địa Hồn rồi!”

Tu La võ tướng lảo bảo trong miệng, rồi lập tức ầm một tiếng, va vào một tòa núi ở bên ngoài mấy vạn dặm.

Chiến ma tông chủ một kích đánh bay Tu La võ tướng, không thêm liếc lấy một cái, thân thể co lại rồi lập tức bay về phía Phương Vân. Ánh mắt của hắn quét một cái, liếc qua từng bóng người, sau cùng chiếu lên người Kim Đồng chiến ma trong đại quân khô lòi của Phương Vân.

Trên khuôn mặt cương nghị, lãnh tuấn như nham thạch của Chiến Ma tông chủ, cuối cùng cũng có một tia biểu thị. Hàng lông mày giống như sâu róm nhăn lại, nói: “Không ai có thể vũ nhục Chiến Ma tông của ta! Càng không ai được luyện trưởng lão của Chiến Ma tông ta thành khô lòi, tùy ý chà đạp. Càng không có ai sau khi làm ra chuyện như vậy mà không phải trả giá đắt. nghiệt chương, chịu chết đi!”

Thanh âm giống như là sấm sét, vang vọng khắp nơi. Mà Chiến Ma tông chủ thì đã biến mất ở giữa đường, cả người hóa thành một đạo thiểm điện bắn về phía Phương Vân.

Trong hư không, tràn đầy một cỗ phần ý giống như là liệt hỏa. Kim Đồng chiến ma, vị trưởng lão của Chiến Ma tông này đột nhiên biến mất từ mấy tháng trước. Tất cả những người của Chiến Ma tông được phái ra ngoài đều chết hết.

Trưởng lão tông phái cấp mệnh hồn cứ vậy biến mất. Điều này đối với Chiến Ma tông sau mấy vạn năm thực lực bị tổn hao mạnh mà nói là một vết thương lớn.

Chiến Ma tông chủ vốn cho rằng, Kim Đồng chiến ma đã bị người ta luyện hóa tinh huyết, biến thành tro bụi rồi. Không ngờ, Phương Vân khi trùng kích Mệnh Tinh cảnh đã triệu hoán tất cả khô lòi ra. Cũng triệu hoán ra cả Kim Đồng chiến ma.

Khi khí tức của Kim Đồng chiến ma xuất hiện ở hư không vạn dặm, giúp Phương Vân chống đỡ sự phá quỹ của những người khác. Chiến Ma tông chủ trong nháy mắt đã hiểu ra tất cả. Sự phẫn nộ khôn tả tràn ngập trong lòng, khuôn mặt của Chiến Ma tông chủ cũng trở nên vặn vẹo. Không có một ai có thể luyện hóa trưởng lão của Chiến Ma tông thành khô lòi, còn không chút cố kỵ đem ra sử dụng như vậy. Đây là một cái tát vào giữa mặt Chiến Ma tông.

Sỉ nhục!

Phẫn nộ cường liệt khiến cho khí tức của Chiến Ma tông chủ bạo tăng thêm, khí thể điên cuồng, ngay cả hư không cũng phải vặn vẹo. Phương Vân cho dù là đã giết Kim Đồng chiến ma cũng không khiến hắn cảm thấy tức giận như vậy. Nhưng hắn lại luyện vị trưởng lão này thành khô lòi, hơn nữa còn sai khiến như chó.

Sự tự tôn của võ giả khiến Chiến Ma tông chủ cảm thấy thời khắc đó người bị sai khiến như chó chính là bản thân mình.

Chiến Ma tông chủ không lựa chọn đi hủy diệt mệnh tinh của Phương Vân. Hắn nhìn ra từng đạo khí tức bá liệt bay lên trời công kích về phía Phương Vân.

Trong những người đó, có đạo cũng có ma, nơi chân khí phát ra phân bố khắp Cửu châu. Chiến Ma tông chủ không cho rằng mình lợi hại hơn những người đó. Cho nên hắn lựa chọn một con đường đảm bảo hơn, nhục thân vượt qua không gian, chấn nát nhục thân của Phương Vân, khiến hắn hồn phi phách tán.

Không giống như Phệ Ma tông chủ, Chiến Ma tông chủ có đầy đủ lý do để đối địch với Phương Vân, khác với những người muốn cướp đoạt mệnh tinh của Phương Vân, Chiến Ma tông chủ căn bản không có mục đích muốn thông qua mệnh tinh để áp chế hắn.

Hắn chỉ có một mục đích, đó là giết chết Phương Vân.

Người vũ nhục Chiến Ma tông phải chết.

“Chịu chết đi!”

Ma khí bá liệt, trời long đất lở, đảo núi lấp biển, đánh về phía Phương Vân. Nhân lúc ý thức của Phương Vân còn chưa phục thể, triệt để hủy diệt thân thể của hắn. Không có thân thể, Phương Vân dù là Mệnh Tinh cảnh cũng chỉ có đường chết.

“Giữ!”

Một tiếng hét kinh thiên, Vạn Cổ tà để một mực bảo vệ ở bên cạnh Phương Vân đột nhiên gầm lên một tiếng, di hình hoán vị, đột nhiên cản ở trước mặt Chiến Ma tông chủ. Thân hình khê động, trong hư không vang lên ngàn vạn tiếng khóc lóc gào thét của oán linh hung phách.

“Ầm ầm!”

Ý thức sơ cấp do phù tiên hóa thành không chút do dự sử ra Vạn Cổ tà để quân lâm thuật. Chỉ thấy quang mang lóe lên, pho Vạn cổ tà để khổng lồ cao tới mấy trăm trượng vắt ngang giữa Chiến Ma tông chủ và Phương Vân, hàng ngàn hàng vạn bạch cốt yêu linh và bạch cốt võ tướng vây ở bên cạnh y, cấu thành một bức tranh thảm liệt và chết chóc.

“Chết đi!”

Về mặt của Chiến Ma tông chủ lạnh lẽo, mắt lóe sáng, bắn ra quang mang giống như đao kiếm, trực tiếp một chưởng kích xuyên pho Vạn Cổ tà để này. Ma khí cường đại khiến Vạn Cổ tà để cả người nổ tung.

“Hả?”

Chiến Ma tông chủ đột nhiên thân hình khựng lại, một cỗ lực lượng phản chấn cường đại từ trong cơ thể của Vạn Cổ tà để chấn cho thân hình của hắn dừng lại trên không trung. Vạn Cổ tà để dấu sao cũng là công pháp khoáng thế của thượng cổ, hơn nữa ở trong Vô Lượng ma vực còn hấp thu con số linh hồn khiến người ta cảm thấy kinh hãi, đạt tới cảnh giới đại thành.

Nếu như không phải là vì cảnh giới của Phương Vân hạn chế uy lực của y. Chiến Ma tông chủ căn bản không thể nào dẫn dắt một chiêu đánh tan y như vậy. Song, cho dù là vậy, cỗ lực lượng phản chấn đó vẫn khiến cho khí thế như bể gãy nghiền nát, không ai cản được của Chiến Ma tông chủ bị ngăn trở. Chính nhờ sự ngăn trở này mà sự việc lập tức có biến hóa khác hẳn.

“Hả? Không ngờ lại có người có ý đồ với nhục thân của ta! Hừ!”

Ngoài ba mươi vạn dặm, trong lòng Phương Vân lập tức dấy lên cảm ứng, cảm ứng được nguy cơ ở bên cạnh. Nhìn xung quanh, lần oanh kích mệnh tinh này chỉ còn lại có mấy mảnh vỡ lẻ tẻ bay ra ngoài. Những chỗ còn lại đều đã bị hắn thu hồi. Chỉ hơi nghỉ ngơi một chút, Phương Vân lại không chút do dự, lập tức có động tác.

“Ầm ầm!”

Trên chín tầng trời, cột sáng chói mắt đó từ trên trời giáng xuống, nháy mắt xuyên qua không gian hơn ba mươi vạn dặm, đánh xuống. Từ trên Bạch hội huyết ở đỉnh đầu của Trương Dương mà trút vào. Cả thân hình của hắn đều tắm mình trong cột sáng chói mắt này.

“Ầm!”

Quang hoa tắt hết, linh hồn phụ thể, thân hình của Phương Vân đột nhiên hóa thành một đạo thiểm điện, bay thẳng lên cao.

“Muốn chạy à? Chậm rồi!”

Giọng nói lạnh lùng vang lên, thân hình của Chiến Ma tông chủ lập tức bắn ra. Hư không kịch chiến, phát ra tiếng xé rách kịch liệt, một đạo kiếm khí màu đen, khối đen mịt mù dùng khí thế khai thiên phách địa chém về phía thân hình đang lướt đi của Phương Vân.

“Ong!”

Đúng vào sát na này, hai cỗ lực lượng cường đại đột nhiên từ trong cơ thể Phương Vân bạo phát ra. Thân hình vốn nhanh nhẹn vô cùng Phương Vân đột nhiên khựng lại, lập tức lộ ra trong hư không.

“Ha ha ha, Phương Vân, ngươi hủy tông phái của ta, diệt đạo thống của ta, lại phong ấn hồn phách của ta. Hiện tại là lúc ngươi trả giá, chết đi, ha ha ha!”

“Không ngờ ngươi lại chết vào thời khắc vừa trùng phá mệnh tinh, lúc ở vào trạng thái đỉnh phong. Ha ha ha, không sai, chúng ta không hủy được ngươi, nhưng thế giới của ngươi có người có thể hủy diệt được ngươi. Chúng ta tiềm phục lâu như vậy, chính là để đợi ngày này. Hiện giờ cuối cùng cũng tới rồi. Ha ha

ha, người muốn luyện hóa hồn phách của chúng ta, cướp đoạt pháp tắc của chúng ta, người quá tự đại, hiện giờ chính là lúc người tự chuốc lấy diệt vong.”

Giọng nói của chương môn Cửu Tử Thi ma tông Cửu U Thi Hoàng và chương môn Chư Thiên Thương Sinh phái Chư Thiên Sinh vang lên trong hư không. Khoái cảm vui sướng đến điên cuồng vì trả được thù tràn ngập trong lòng hai người này.

Lúc Phương Vân trùng kích mệnh tinh, bọn họ không quấy phá, khi Phương Vân thu thập mảnh vỡ mệnh tinh, bọn họ không quấy phá. Bởi vì lúc đó, bọn họ cảm giác được rõ ràng, có những đạo chân khí cường đại đang bảo vệ Phương Vân.

Bọn họ không nắm chắc rằng lúc đó có thể tiêu diệt được Phương Vân. Nhưng hiện tại, Phương Vân đã kích phát ra hình thái cuối cùng của Vô Cầu đế cung, vì cướp đoạt lại mảnh vỡ mệnh tinh của mình, hắn đã tiêu hao năng lượng khổng lồ của Vô Cầu đế cung. Nhưng cũng là trong lúc vô ý thả lỏng sự trôi buộc linh hồn của hai người.

Vào thời khắc Chiến Ma tông chủ xuất hiện, hai người lập tức biết rằng, hiện tại chính là thời khắc để trả thù. Phương Vân linh hồn nhập thể, giữa linh hồn khổng lồ và thân thể nguyên bản còn có sự yếu ớt trong thoáng chốc, mà tên võ giả ở thế giới thiên ngoại này lại có đủ lực lượng để hủy diệt Phương Vân.

Khi Phương Vân tung người bay lên không. Hai người này cuối cùng cũng ra tay đánh lên. Hai tên võ đạo cự bá này đã đánh ra một chiêu phản kích sau cùng.

“Ha ha ha, chết đi!”

Ở lưng chừng không, thân thể của Phương Vân khựng lại. Ở bên dưới, Chiến Ma tông chủ tuy mặt mày mê hoặc, không biết rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng bản năng của võ giả lại bảo hắn lựa chọn không chút do dự vùng kiếm lên.

“Ầm ầm!”

Kiếm khí bá liệt, trong nháy mắt đuổi theo thân thể của Phương Vân.

Chỉ nghe thấy ầm ầm một tiếng, thân hình của Phương Vân nổ tan tành.

886. Chương 887: Một Lần Nửa Tấn Thăng

887. Chương 888: Cảnh Giới Mệnh Hồn

888. Chương 889: Lưỡng Đại Tông Chủ

Minh hoang.

Một quãng ánh sáng vắt ngang qua minh hải cuồng bạo, dấy lên sóng lớn ngập trời, cả biển lớn cơ hồ đều bị lật lên. Vô số bá chủ ở đáy biển Bắc Minh lần lượt bị chấn chết, chấn nát, nổi lên mặt biển. Càng không biết có bao nhiêu không gian bị triệt để chấn nát, trực tiếp biến mất trong hệ thống không gian ở đáy Minh hải.

Hạng cường đại như Minh hoàng đời trước cũng phải chui rúc trong hoàng cung, thu liễm tất cả khí tức, nhất động bất động. Chỉ nhìn thấy kim quang dấy lên từ xa xa mà vẻ cổ kỳ trong mắt đã cực đậm.

Trần Bá Tiên giật nảy mình, hắn vừa tập trung toàn bộ tâm thần lên bóng người giống như là hoàng kim chiến thần đó, căn bản không chú ý tới Phương Vân. Nghe thấy trên người hắn không ngờ đã có không gian pháp tắc, không nhận được mà giật nảy mình.

Từ Thoát Thai cảnh tới Mệnh Tinh cảnh, tới Mệnh Hồn cảnh rồi tới Truyền Kỳ cảnh, loại tốc độ này khó tránh khỏi quá đáng sợ rồi.

“Nhìn thấy khí tức của không gian pháp tắc ở trên người tên này, lờ mờ ẩn chứa một tia minh khí. Chỉ sợ là di bảo của vị cường giả thượng cổ của Minh tông đó bị hấn gặp phải rồi chiếm tiện nghi của Minh tông rồi.”

Bất chấp thân hình tàn khuyết, ánh mắt mù mịt, nhưng kiến thức của vị trung cổ đệ nhất nhân này thực sự là một chiêm thấy máu, khiến người ta sợ hãi. Phương Vân có được không gian pháp tắc của Thất Đại minh vương A Bất Tư (minh vương đời thứ bảy), đây cũng là một chuyện cực kỳ bí mật. Nhưng người này ở cách cả vạn dặm, vẫn thông qua một chút tin tức, lập tức đoán ra nguồn gốc của không gian pháp tắc này.

Phần nhân lực này, phần năng lực này đã đạt tới cảnh giới bất khả tư nghị rồi.

“Người hiện tại là đường hổ vi hoạn, nếu như hối hận thì vi sư sẽ thay người xuất thủ, hiện tại giết hấn vẫn còn kịp đó!”

Trung cổ đệ nhất nhân nói, tâm tư của lão, luôn luôn khiến người ta không thể theo kịp, khó mà suy đoán.

Trần Bá Tiên giật mình, suy nghĩ một lát, cuối cùng trên người cũng bạo phát ra một cỗ tự tin cường đại, bá chủ bản thân: “Không! Nếu như ngay cả một tên hậu sinh văn bộ tu luyện võ đạo chưa tới một trăm năm mà con còn không trấn áp được, vậy thì uống công làm nhất minh chi chủ rồi! Nếu như ngay cả một chút tự tin này cũng không có, vậy thì còn tính gì đến đuổi dê ở thiên hạ!”

Trong hang động là một mảng tĩnh lặng, tựa hồ như vị trung cổ đệ nhất nhân đó cũng không ngờ đồ nhi ngoan của mình lại nói ra những lời cảm khái như vậy.

“Được! Con đã nói vậy thì cứ để cho hấn đi đi. Chỉ hi vọng sau này con sẽ không hối hận!”

Nói xong vị trung cổ đệ nhất nhân này lập tức rơi vào nhập định, tiếp tục tu phục thần thể và thần hồn tàn phá của mình. Vết thương tới từ đại đế, không phải là dễ dàng tu phục như vậy, đây là một công trình cực lớn và lâu dài.

Trần Bá Tiên ngồi bất động trong hang động, trên mặt trầm tư không thôi. Hấn có rất nhiều tâm tư, lúc này hấn còn chưa ý thức được, những lời nói ngày hôm nay của vị sư phụ này của mình vào ngày sau sẽ có phân lượng gì.

“Không ngờ, thực sự không ngờ. Có nhiều sự ngăn cản như vậy mà vẫn khiến hấn thành công đạt được Mệnh Hồn cảnh?”

Lúc này, trong đại điện chưởng môn trên đỉnh núi của Liệt Thiên tông, Liệt Thiên tông chủ ngồi khoan chân trong điện, mặt hướng về nơi Phương Vân trùng kích mệnh tinh, trong lòng chấn động không thôi.

Phệ Ma tông chủ, Huyết Ma tông chủ, Vũ Mục, Minh hoàng, Chiến Ma tông chủ. Quan Quân hầu nhỏ của triều đình này, không biết đã cuốn bao nhiêu người vào. Liệt Thiên tông chủ vốn cho rằng, đây là chuyện bé xé ra to. Nhưng nhìn thấy khí tức của Chiến Ma tông chủ khi cấp tốc bỏ chạy, Liệt Thiên tông chủ biết rằng mình thật sự đã nhìn lầm rồi.

Người này, quả thực có phân lượng khiến nhiều người chú ý như vậy.

“Thiên Ma tông chủ, người hiện giờ đã hài lòng chưa?”

Một đạo khí tức của Liệt Thiên tông chủ vượt qua không gian vô cùng, giống như một tia chớp vang lên trong Thiên Ma đại điện.

Trận sóng gió này, y tuy phát hiện quá muộn. Nhưng bằng vào thực lực của y, vẫn có năng lực chi phối trận tranh đoạt này. Vốn là, phụ thân của Phương Vân đã kích sát một thái thượng trưởng lão của môn phái, Liệt Thiên tông chủ có đủ lý do để xuất thủ.

Trên thực tế, nếu như không phải là Thiên Ma tông chủ vào thời khắc trước khi y xuất thủ, lên tiếng ngăn cản, tuyên bố rằng mình nếu xuất thủ thì y cũng sẽ xuất thủ. Vậy thì lúc này, y đã là một thành viên trong cuộc tranh đoạt đó rồi.

“Ha ha ha, đây không phải là vấn đề là ta có hài lòng hay không. Dương huynh, người nên tự thấy may mắn. Người hiện tại và Phương gia vẫn chỉ là có cừu hận vì một trưởng lão bị giết, vẫn không phải là không hóa giải được. Nhưng nếu như người vừa rồi xuất thủ, vậy thì e rằng lại là một chuyện khác. Tiềm lực trưởng

thành của người này người đã thấy rồi đó. Người vừa rồi nếu như xuất thủ, chỉ sợ Liệt Thiên tông sẽ chân chính dính vào một phiền phức cực lớn!”

Một đạo ý thức hoành không mà tới, tiếng người lớn của Thiên Ma tông chủ ở đầu kia vang lên.

“Người, người có ý gì? Đang thay Phương Vân uy hiếp ta đấy ư? Liệt Thiên tông của ta mà phải sợ hã à. Đừng nói hã là Mệnh Hồn cảnh, cho dù là hã đặt tới Địa Hồn cảnh, cũng không có năng lực động vào Liệt Thiên tông của ta!” Liệt Thiên tông chủ lạnh giọng nói.

“Dương huynh, người cũng là người thông minh. Sao lại đột nhiên giả vờ hồ đồ như vậy. Nếu lần này trùng kích Mệnh Tinh cảnh, những người đứng ở phía sau kẻ này tụ tập lại, cùng nhau tấn công Liệt Thiên tông, người cho rằng, Liệt Thiên tông có vốn bao lớn mà chịu được. Cái khác không nói, chỉ một Thánh Vu giáo chủ thôi, người e rằng đã khó mà ứng phó rồi, người còn ở đó mà mạnh miệng à?” Thiên Ma tông chủ lạnh lùng nói.

Người ta cho ta một quả đào, ta trả lại người ta một quả mận. Người khác đã không nể mặt ta thì ta tất nhiên cũng chẳng việc gì phải nể mặt. Thiên Ma tông chủ rõ ràng là hiểu rõ đạo này.

Liệt Thiên tông chủ im lặng không nói gì. Đúng vậy, Phương Vân nếu chỉ là bản thân cường đại thôi thì dù hã có mười cái mạng, khí vận có lớn hơn nữa thì hôm nay cũng phải chết.

Nhưng, một loạt những thân phận hiển hách dọa người của hã đã khiến cho chuyện này không còn đơn thuần như vậy nữa.

Đại Chu Quan Quân hầu, Đô thống của Chinh Tiểu đại quân, được Nhân Hoàng coi trọng, được Vũ Mục coi trọng. Một loạt những bối cảnh này, khiến cho người trẻ tuổi này lơ mơ có thân phận miễn cảm trong triều đình Đại Chu. Song nếu chỉ vậy thôi cũng chưa có gì đáng nói.

Dấu sao thì hiện tại có thiên cơ dần hồ nuốt rồng, triều Đại Chu cũng chưa chắc có thể qua được một kiếp. Nhưng không ngờ ngay cả hai tên ma đạo đồng đạo là Thánh Vu giáo chủ và Thiên Ma tông chủ này cũng đều gia nhập vào, giúp đỡ tên hậu bối này một tay, điều không khiến cho Liệt Thiên tông chủ trong lòng vô cùng kinh ngạc và lo lắng.

Ở sâu trong lòng, y thậm chí còn hiểu rằng, nữ nhi bảo bối của Thiên Ma tông chủ có một đoạn thời gian từng rất thân mật với tên Quan Quân hầu này. Một phen hành động này vốn là cấm kỵ cực lớn, nhưng lại được Thiên Ma tông chủ cho phép.

Thậm chí, Thiên Ma tông chủ lần này trực tiếp vì tên này mà lật mặt đối phó với mình.

Vì một Hứa Tĩnh đã chết rồi mà vẫn không chết không thôi với tên tiểu tử này, liệu có đáng không?

Liệt Thiên tông chủ không thể không suy nghĩ kỹ càng lại.

“Dương huynh, nghe ta khuyên một câu. nếu là trước đây, đừng nói là một thái thượng trưởng lão bị giết, cho dù là giết một đệ tử tông môn thì cũng phải truy sát ngàn dặm, không chết không thôi. Nhưng hiện tại thiên cơ hỗn loạn. Các tông phái thượng cổ, trung cổ, căn cổ đều lần lượt bị cuốn vào. Khi trận kiếp số này qua đi, không biết có bao nhiêu tông phái sẽ tan thành mây khói, có thể giữ được đạo thống hay không còn chưa biết, chẳng lẽ lại đi nghĩ tới những hư vinh của tông môn ư? Dương huynh, cái gương của Thiên Tà Tông, Vạn Tượng tông còn sờ sờ ra đó kia!”

Mấy câu trước, Liệt Thiên tông chủ còn có chút không động tâm, nhưng khi mấy từ Thiên Tà tông, Vạn Tượng tông vang lên bên tai, Liệt Thiên tông chủ lại đột nhiên chấn kinh, giống như là bị sét đánh, cơn run rẩy lan ra toàn thân.

Thiên Ma tông chủ nói xong câu này, cũng không để ý tới Liệt Thiên tông chủ đang chìm trong trầm tư. Tâm niệm khẽ động, ý thức cường hoành lập tức rút về, chui vào trong Thiên Ma sơn.

Ý thức vừa phụ thể, một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai. “Cha, chuyện đã được giải quyết chưa?”

Tạ Phiền Phiền ngồi ở bên cạnh, ngẩng đầu lên, mặt đầy vẻ mong chờ nhìn Thiên Ma tông chủ.

“Ha ha, phụ thân xuất mã thì việc gì mà phải lo?”

h?B M J i¬M; +?O M?bM +QM ;€B pÈB €M? K„i bOM; €B- tQ tQ ç-m M¬M; i - b +¢M? M?bM M? m +QìBX

EBK [m M; F`+? HB i M`v FûQ /`B `i H•m `²B KÈB H¢M? HMM; `ìB çBX

.QÈB ç€v #B M- çÈB F?B K°i T?2M ç°M; ioM? M`v i`B i ç H„M; tm®M; X J°i F?¬M; ç°M; - H¢B iW F?¬M; bBM? +| - #^M; F?¬M; +?mB ` X ošM T?K i?m°+ p`Q ? i?®M; ç€v „+ JBM?X

>„+ •K ç [m•M p` h`mM; *´ KBM? +?O h`-M "€ hB M- K°i i?-v K°i i`Á i”M K„i +?SM h`QM; K„i h`-M "€ hB M +| K`v T?-M ?”M w- +ÁM >„+ •K ç [m•M i?b ?Q”M iQ”M F? F?-B ?”B M`vX

ó*QM Km®M ` M; Q`B ç¼ bS+ pÈB ?„M K°i T?2M `5ô

>„+ •K ç [m•M ?ì ?[M; M|B- iU ?² M?Q M?bM i?’m i•K iQ +O h`-M "€ hB MX >B m M m H` h`-M "€ hB M i`QÊ+ FB i?b M`Q +| +?`m `K S+ M?Q p”vX

h`-M "€ hB M i`-K K†+ F?¬M; M|B ;b- i?€B ç° #B m H° `ä `”M; X >„M M|B b Q +kM ç¢i iÈB æ` >²M +ªM?- M`Q +| ç¢Q Hw T?ªB i`®M i`€M?ìô

ó*QM F?¬M; T?ªB H` ç®B i?O +O ?„MXô h` M K†i i`mM; +´ ç M?’i M?•M ?ì ?[M; M| i?b H9+ M`v i ç½ T?ªB çB M?†i t€+ +O +QM `²B5ô

óaQ i®M- M; QìB [m€ t2K i`¼M; ?„M K” +kM; [m€ +QB i?QìM; +QM `²BX Gm”M p + +?d H` æ` >²M +ªM?X *QM ç•m i? M`Q i?m ?„M çQÊ+ìô

h`-M "€ hB M +m®B +MM; +kM; F?¬M; M?`M çQÊ+ K” H M iB M; X

ó*QM F?¬M; iBM Q\ o”v i?b ?B M i¢B +QM +| i? çm´B i?2QX a m ? B KQÆB +?B æ imv i ?¼+ - FQ+? tmv M +´ ?¼M; +QM- i`B i ç FQ+? b€i +QMXô

:B¼M; M|B +O >„+ •K ç [m•M F?¬M; + Q F?¬M; i?’T- F?¬M; ? +| w iS +QB i?QìM iS i€M /QÆM; X

óaQ i¬M- M; QìB +?Q iWM; i?’v ?„M tm’i i?O- H”K b Q K” #B i çQÊ+ ?„M +| i? b Q +QM5ô h`-M "€ hB M ?ÄBX

ó>W5 ?„M i?U+ bU +?Q tm’i i?O Q\ô

>„+ •K ç [m•M +QìB H¢M?X

h`-M "€ hB M M?Qm K`v- ç M; Km®M M|B ;b ç| i?b i`QM; /-m ç°i M?B M H|2 H M i /”v #B m ;”Q î i`QM; JBM? ?ªBX h`QM; HÁM; i`-K tm®M; - ç°i M?B M ?B m ` i’i +ªX

>„M M?bM `i `ä- M; QìB ç| tm’i i?O ç¢B F? B ç¢B ?¢T- +,M #ªM F?¬M; +| +?B m i [mv M imM; +QÊ+ - +?Q /MH` h`-M "€ hB M +kM; F?¬M; M?bM ` M°B ibM? +O ?„ M`v- H¼i p`Q i`QM; K„i bQ T?K- F?¬M; M; ì H¢B +| i? M?bM i?’m çQÊ+ i’i +ªX

G½Q i?”K +?Q +ÁM +| i? çQ€M ;B b€i i?O ;BªM +O ç®B T?QÆM; - p` +?B m b® ç

h`-M "€ hB M i`QM; HÁM; F?¬M; F?ÄB FBM? ?½B- F?¬M; T?ªB H` FBM? ?½B pb M +?’M FBM? pb p` bQ T?K M`v +O KbM?- i` M FB M i?S+ p` M; m²M ;®+ pã ?¼+ - ç½

Pi M?’i- i?b /QÈB ibM? ?m®M; i?U+ HU+ iQÆM; çQÆM; - KbM? +kM; F?¬M; M?b T?QÆM; M?Q p”vX *?d +| bQ i?U+ HU+ + Q i?’T pÈB ç®B T?QÆM; i?b KÈB +| i?

óaQ T?K- pã ?¼+ +O M?[M; ç¢B ç M, K tQ - M; QìB `®i +m°+ H”M; ° çQÊ+ K`v T?-M +kM; F?¬M; M?`M çQÊ+ K” ?ÄBX

ó” T?-M- M m M?Q çÈB i i`B i ç ?²B T?K+ i?b +| H) +| i? H M iÈB M, K T?-M\ô >

ó*?d +| M, K T?-M i?¬B Q\ô h`-M "€ hB M F?¬M; ;B`m çQÊ+ p i?’i p¼M; X

ó>W5 L;QÆB +?Q`^M; ç¢B ç H` B*|i? M„K çQÊ+ M,K T?-M ç½ H` i®i H„K`²BX
K¢Q ?B K- F?-M; iB + #` ?bM? i?-M +•m /B i ç|Xô >„+ •K ç [m•M H¢M? HMM; M|
M`v +O M;QÆB- çWM; M|B H` + 'T #"+ ç¢B ç X L; v +ª +ªM? ;BÈB +O i ç•v +ª çÌE
h`-M "€ hB M K¬B K' T K€v- +m®B +MM; +kM; F?-M; M|B ;bX æ®B pÈB p` bQ T?K
i¬M i`¼M;X æ•v H` +QÌM; ;Bª +?•M +?QM?- ç M?'i M?•M +O i`mM; +´5
óh M S?QÆM; o•M ç|- M;QÆB +?m`M #` H`K i? M`Q5ô o` i`mM; +´ ç M?'i M?•M M
óG`K i? M`Q Q\ >„M ç½ ç°i T?€ J M? >²M +ªM?X *QM i?'v i` M M;QÌB ?„M F?-M;
T?€T i„+ +O K°i +QÌM; ;Bª æ` >²M +ªM? çdM? T?QM; - +?d bÊ H` ç°i T?€ h`mv M
M[ç•mXô
h`mM; +´ ç M?'i M?•M i`ÊM K„i H M, ó*€B ;b- F?-M; ;B M T?€T i„+ Q\ a Q H¢B M

33NX *?QÆM; 3Ny, E?-M; :B M S?€T h„+

.Q M? ?Q M;X

h`QM; K°i F?-M; ;B M /` ç°- K°i p-M; i?€B /QÆM; iQ HÈM #²M; # M? i`QM; F?-M;
M?B i HQÊM; p¬ +MM;X h`QM; Kti i`ÌB HÌ KÌ +| #|M; +O K°i +QM +?m iQÈ+X
óJ½M? pÐ K M? iBM? pšM +ÁM i?B m +?QM F?®B- F?-M; M;Ì H¢B +| i? M?'i +Y ç°
p`M F?Q- iB M HU+ - iQ+? Hkv M`v i?U+ bU H` FBM? M;QÌBX E?-M; çQÊ+ - +?mv
S?QÆM; .`M imv +? i- M?QM; >Q .QÆM; T?m M?•M pšM +ÁM b®M;X h M M`v M;
M? M? +?|M; ;YB i?Q iÈB i?QÊM; FBM? i?`M?X s€+ ç`M? [m M ? +O ? B çS - p
T?m M?•M- +?mv M K` S?QÆM; æ`M ç½ t€+ ç`M? `²B i?b +?„+ H` F?-M; T?ªM ç®B
JBM? ?Q`M; i•K MB K tQ v +?mv M M?Q çB M- i`QM; ç-m H|2 H M p¬ b® w M; ?o X
K°i +¶ w i?S+ T?€ F?-M; K` , óL;QÌB ç•m\ô
ó*| i?m°+ ?ç5ô J°i ç¢T w i?S+ +QÌM; ç¢B H`T iS+ iB T HÌBX
óG`T iS+ /MM; / M? M; ?o +O i - pB i K°i T?QM; i?Q çQ iÈB >Q .QÆM; T?m M?
?-m î i?QÊM; FBM? i?`M?Xô
J°i H€i b m- K°i pä ;Bª +O .Q M? ?Q M; H`T iS+ iW JBM? ?Q M; çB M # v` - pQÈ
i`B m æ¢B *?mX
J†+ F M;QÌB F?€+ +| bmv M; ?o ;b ç®B pÈB pB + KbM? T?€ HB M ? B + 'T- #QÈ+ p
o•M ç|M; ? i HK+ i?S+ - î i`QM; i?B M ç` p¢M ?| +?mM; iQ`M i•K iQ`M w´M ç`M?
G-M i`MM; FQ+? K M? iBM? M`v- K'v +?K+ p¢M KªM? pÐ- S?QÆM; o•M +Æ ?² H` i
pšM +| +?QM KªM? pÐ- /Q mv HU+ +O pK M´ [m€ HÈM- # v çB [m€ t M M F?-M; F
*?QM KªM? pÐ K M? iBM?- bQ pÈB i´M; b® HQÊM; K'v +?K+ p¢M KªM? pÐ i?b F?-
[m€ i`bM? M;QM; iK K M? ?²M- #'i F€ K°i KªM? M`Q +kM; +U+ F€ [m M i`¼M;X
S?QÆM; o•M p®M H` imv i ç®B F?-M; +| F?ª M,M; /QÈB ibM? ?m®M; +?Q i?m ?²E
iBM? K` i`MM; FQ+? J M? >²M +ªM?X *| çB m i` M M;QÌB ?„M H¢B +| FB M #ªQ p`i
+?mM; M`vX
h?B M æ` p¢M p`i ?| imv iQM? +¬M; FQ+? F?-M; T?ªB [m€ K¢M?- i?"K +?Q H`
hQÊM; T?€T F?Q #bM? i?QÌM;X L?QM; M| H¢B +| K°i b® M,M; HU+ +U+ F€ ç†+ #
?²M +?QM? H` K°i i`QM; b® ç|- M?bM i?b M?Q F?-M; +| i€+ /KM; ;b- M?QM; p`Q i
K°i M,M; HU+ +U+ F€ [m M i`¼M;X
S?QÆM; o•M /QÈB ibM? ?m®M; i?B m +?QM KªM? pÐ K M? iBM?- HB M /mM; M?"
HBM? ?²M- pW ? v #´ F?mv i çQÊ+ T?-M i?B m ?Ki HU+ HQÊM; HBM? ?²M ç|X E
o•M- /QÈB ibM? ?m®M; KQÊM p`Q M;Q¢B HU+ - #'i F?ª iQ M; ?` ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB
T?ªB i?m i?"T çO i'i +ª K½M? pÐ K M? iBM? pšM +| i? i`MM; FQ+? çQÊ+ +ªM? ;B

æB K M"v- H" çB m K" i' i +^a M?[M; M; QÌB Km®M +QÈT çQç i K^aM? pĐ K M? iBM? F
i?M +O h?B M æ` pçM ?| +?mM; F?B M +?Q +?QM K<sup>a</sup>M? pĐ #` K' i ç| F?¬M; +ÁM
pb p"v- +| +?¶ /U M"v M M S?QÆM; o•M +kM; F?¬M; p°B p" M; - +, M #^aM H" F?¬M; ;

h' i +^a M?[M; M; QÌB ç½ +QÈT çQç i K½M? pĐ K M? iBM? +O S?QÆM; o•M- b m +M
K M? iBM? Î i`QM; i v F?¬M; M?[M; F?¬M; €T +? çQÊ+ S?QÆM; o•M K" M; QÊ+ Hç
#ÄM; i v- M; m²M ;®+ +O i B ?¼ X

óPM; 5ô

i`QM; i?B M ç` pçM ?| +?mM; - F?¬M; ;B M +?'M ç°M; - tmM; [m M? M; ¼M M9B
T?|M; ` M?[M; €M? b€M; K"m t M?- i`QM; €M? b€M; - p¬ b® K½M? pĐ iBM? i?¬M
+?mv M +'T i®+ tmM; [m M? S?QÆM; o•MX

ó.QÆM; H¬B Hmv M FBK- K½M? pĐ /mM; ?ÊT5ô

S?QÆM; o•M ç€M? ` K°i ççQ T?€T [mv i- M; |M i`Ä /m¶B ` - M?bM i?b +?"K p" i?U
i`QÊ+ M; QÌB- ?| i?"M? i`mM; i•K +O o¬ *•m ç +mM; X *?d M; ?2 i?'v -K K°i iB M
M?'i +O o¬ *•m ç +mM; - K°i ççQ /QÆM; H¬B KÄM; K M?- M?QM; HçB ~M +?S HU
H'T H€M? # v ` X

æçQ /QÆM; H¬B M"v F?¬M; T?ªB [m€ +QÌM; HB i- m®M HQÊM i`QM; ?Q F?¬M; K
çQ" M +?•M /QÆM; H¬B ?Ä +QÌM; HB i- #`M? i`QÊM; ` - +?€v ?WM; ?U+X Zm'M i'
p"Q # M i`QM; X

o¬ *•m ç +mM; F?¬M; T?ªB H" h K hQÊM; T?€T F?Q çdM? + Q M?'i- +, M #^aM H"
M?[M; HQçB h K hQÊM; T?€T F?Q +| iQM? i`mv M F€M?Q æ` >Q" M; tQ+?- oçM J
b€M? #^M; i`M [m•M +?B F?Q \*`ME?¬M ç² +O *?BM? hB m ççB [m•MX GU+ HQÊM
+?Q /QÆM; ~M +?S # M i`QM; F?¬M; T?ªB H" [m€ +QÌM; HB iX L?QM; K†+ /M H"
/MM; HQçB H¬B çbM? +?B HU+ M"v- ?| i?"M? +?•M ?| p¬ ?bM?- i?B m ç®i- /mM
K M? iBM?X

JªM? pĐ K M? iBM? +O S?QÆM; o•M- HU+ HQÊM; ?²M T?€+? # M i`QM; bÈK ç½
L?QM; K½M? pĐ iBM? i M; Q" B ?²M T?€+? pšM H" i" B HB m Hmv M F?Q +| iQM? i`

J M? iBM? +O pä ;Bª H" K°i HQçB i²M içB +U+ F€ ç†+ i?MX h`QÈ+ F?B +?9M; M;
p¬ iQÊM; X L?QM; +ªK SM; çQÊ+ bU i`B m ?Q€M +O pä ;Bª- F?B ?B M ?| i?"M? ?
b) +| çQÊ+ bU ;B i`b +O ?Q F?¬M; +?B HU+ - #B M ?| i?"M? FBK +?9+ ç†+ i?M +

GQçB K M? iBM? FBK +?9M; M"v- #ÎB pb çQÊ+ M; •K i~K i`QÌM; F€ i`QM; K M? p"
HQçB K M? p" M +?B HU+ #'i F?ª iQ M; ?`X æ•v H" K M? p" M FBK +?9+ F?B M +?Q
H" i" B HB m Hmv M F?Q +'T i?¬M i?QçBX aQ pÈB i' i +^a M?[M; i" B Hmv M ?[m ?bM
i?¬M M; Q" B pk i`K +kM; ç m i®i ?ÆM M?B mX h?m°+ M?[M; i?S K" +?d +| i? ;†T

.šm b Q- K¶B K°i M; QÌB +kM; +?d +| K°i K M? iBM?X J" +?d +| pä ;Bª çç i iÈB K M
Q M? T?€ K M? p" M +O KbM?X *| çQÊ+ K M? p" M FBK +?9+ i`QM; ç|X GQçB i" B
M"Q +| i? #€M +?Q M; QÌB F?€+X

GQçB FBK +?9+ b m F?B Hmv M ?| K M? iBM? M"v [mw ;B€ M?Q i? M"Q i?b F?¬M

J M? p" M FBK +?9+ +, M +S p"Q i?U+ HU+ +O pä ;Bª K" +| çŠM; +'T F?€+ M? mX o
iBM? M; QM; iK ` +`M; HÈM- +`M; +SM; X

óoM5ô

GB i?Ä +?€v `WM; `U+- S?QÆM; o•M F?¬M; M; WM; ç€M? M?[M; T?€T i?m"i- T?M
i`QM; M9BX a m +MM; M?Ä p"Q K°i ;B¼i K€m- b m F?B ç|M; ;B'm pÈB HBM? ?²MX
ç m M; QM; iK HçB- ?| i?"M? K°i +mM; çB M K"m p" M; X

óS?€T F?Q M"v H" /QÆM; H¬B +?Q /QÆM; +?Q +QÆM; Hmv M +? i?"M?- p"v ;¼B

S?QÆM; o•M +^aK i?K M?B i HU+ #[~]M? i`QÈM; ;B®M; M?Q H<sup>~</sup> M? K i?¢+? M!M; +? K°i H€i`²B ç†i i M +?Q FB M T?€T F?Q Hmv M i?[~]M? iW K^aM? pĐ K M? iBM? M[~]v i

óPM;5ô

S?QÆM; o•M i•K M?B K F?) ç°M;- H[~]T iS+ i?m h?€B .QÆM; +mM; çB M pW Hmv M /MM; HBM? ?²+?B ?Ä p[~] i?QÆM; HQM; +?•M HU+ ç Mm~B /QĐM;X

GQ¢B T?€T F?Q KÈB Hmv M +? M[~]v iW Hmv M +? i?[~]M? +~M; iÈB p[~]M /KM; +~M +[~]M; /[~]B i?b i•K ?mv i? Q T?Q +[~]M; HÈM- mv HU+ +kM; +[~]M; +QÌM; ç¢BX

S?QÆM; o•M p[~]M +?mv M +?•M F?Q i`QM; +Æ i? K°i pÁM;- +?d +<sup>a</sup>K i?'v +?•M F ;B®M; M?Q H<sup>~</sup> +! i? K K'v +?•M HQM; ç M; # v HQÊM- ;<sup>~</sup>Q i?ûi # M i`QM; ?mv i K i•K M?B K F?) ç°M;- i`QM; ç-m H<sup>~</sup>T iS+ T?€i` iB M; b!M; b'K -K -K- K[~] HBM? ?²+?b- i`-K i`+? i`QM; M½Q- M?'i ç°M; #'i ç°M;X

óh?[~]M? +~M; ^{~2}B- K M? ?²M KÈB M;QM; iK ç½ ?Q[~]M iQ[~]M Hmv M i?[~]M?5ô

S?QÆM; o•M ;[~]i ç-m- #B i[~]^M; H-M M[~]v iB m ? Q F?~M; Qi M,M; HU+ K+ çQ+? ;B ç¢i çQÊ+ ^{~2}BX JbM? /U p[~]Q iQ+? Hkv F?'M; H²- M?'i +Y i`MM; T?€ ç M?'i i`¼M; J h?~M; +^aM?- ç¢i iÈB ç M?' i`¼M; J M? ><sup>2</sup>M +<sup>a</sup>M?X h'i +<sup>a</sup>iBM? Hkv ç½ ?Q<sup>~</sup>M iQ<sup>~</sup> +<sup>a</sup>M? ;BÈB pã ç¢Q- ?ÆM M[ +ÁM`i p[M; +?„+X

ó*! i? F i i?9+ im Hmv M`<sup>2</sup>B- i`QÈ+ iB M çB i?m ?²B H¢B +?QM K½M? pĐ K M? iB KÎ K„i` - i`QM; K„i H'T H€M? b€M;- iWM; ç¢Q iBM? K M; HQm ç°M; ;B®M; M?Q H[~]

ó*! çB m- i`QÈ+ ç! +ÁM +! K°i +?mv M +~M T?^aB H[~]T iS+ ;B^aB [mv iXô

ó•K5ô S?QÆM; o•M ç€M?` K°i ç¢Q T?€T [mv i- H v idM? *?Q h?QÆM; aBM? p[~] *Y *•m ç +mM;X

> B M;QÌB iW iW idM? H¢B- H9+ KÈB idM? pšM +ÁM i`QM; i`¢M; i€B K K MX *! ç iBM? i?-M î tmM; [m M? i?m°+ p S?QÆM; o•M- H[~]T iS+ ;B[~]i M^av KbM?X h`B i ç K„M; , óS?QÆM; o•M5 L;QÆB F?~M; çQÊ+ +? i v M H[~]M? ç•m5 *?Q /M +?9M; i F? bÈK Km°M ;b +kM; +! M;QÌB iÈB i?m i?"T M;QÆB5ô

ó>~K M v- M;QÆB +QÈT çQ¢i T?€T i„+ +O +?9M; i X ^{~2}B b) +! K°i M;[~]v M;QÆB - çQ¢i T?€T i„+X S?QÆM; o•M- M;QÆB çÊB çB5 L;QÆB M?'i ç`M? b) +! M;[~]v ç!5ô

> B M;QÌB iU ?²M?Q +^aK ;B€+ çQÊ+ [~]^M; F?~M; +ÁM çQÊ+ # Q M?B m M;[~]v i?€M +m²M; K„M; +?YB- +U+ F€ FQ+? ç°M;X

ó>W5 *QĐM; iQ çQ¢i Hw5 *?Q h?B M h?QÆM; aBM? T?€B +€+ M;QÆB p[~] *Ym hY pU+ i`QM; [m€ i`bM? F?Q€+? i`B M- F?~M; #B i ç½ /B i pQM; # Q M?B m i~M; T? tBM- +€+ M;QÆB HB m +! i? K ç w iÈB F?~M; \ \*€+ M;QÆB p<sup>~</sup>Q H9+ i i`MM; FQ+ iWM; M;?o iÈB ^{~2}B b) +! M;[~]v M v F?~M;X >B M i¢B- i +?d H[~]i? i?B M ?[~]M? ç¢Q ç½ iWM; H[~]K pÈB M;QÌB F?€+ H M +?QM? M;QÌB +€+ M;QÆB i?~BXô S?QÆM; o• +m²M; +O ? B i M M[~]v- ?„M +?ŠM; #m²M ç wX *?! +MM; /Si /[~]m +?QM? H[~] #^aM iQ

E?B ç®B /B M pÈB iY pQM;- B +kM; b) ;B½v /K - bÊ ?½BX >B M ;Bì T?^aM SM; + T?^aM €M? bU bÊ ?½B i`QM; HÁM; +?9M; K[~] i?~BX

h?•M ?bM? +O ? B M;QÌB`mM H M- F?~M; #B i +! T?^aB H[~] F?B b„T +? i- M?È H¢B M?B M M i oM? H¢B F?~M;X

óS?QÆM; o•M- M;QÆB çWM; [m€ ç„+ wX B +kM; ç m +! K°i M;[~]v M;½ M;U X h b) *?Q h?B M aBM? M;~M; ç-m H M- ?mM; ?,M; M!BX

ó>W5ô

S?QÆM; o•M F?~M; i? K ç w M[- i v 'M K°i +€B- i`QM; ? B iB M; ?~i?^aK- HBM? pĐ M€iX [~]i M? M?- ? B ç¢Q F?~M; ;B M T?€T i„+ K°i KBM? K°i €K H[~]T iS+ tm'i ?B

oä ;B^a+O o¬ GQÊM; K pU+- imv HU+ HQÊM; T?^aB +?`m bU ?¢M +? T?€Ti„+ +O
ç¢B M?Q pä ;B^a+O *Ym *?•m- M?QM; +^aM? ;BÈB i?b H¢B H` i?“iX

E?¬M; ;B M T?€Ti„+ i`QM; HBM? ?<sup>2</sup>M +O ? B M; QÌB \*?Q h?QÆM; aBM? p` *Ym l
M`QX hmv F?¬M; ?MM; ?²M- +QÌM; ç¢B #^M; ç¢Q F?¬M; ;B M T?€Ti„+ +O h?“i æ
M?QM; i`QM; M?[M; pä ;B<sup>a</sup>+kM; H` +U+ F€ +QÌM; ç¢B `²BX

óh?M5ô

S?QÆM; o•M F?¬M; +?9i /Q /U- H”TiS+ i?m M?“T ? B ç¢Q HBM? ?²M p¬ +?O i`QM
?²MX *°M; i? K F?¬M; ;B M T?€Ti„+ +O h?“i æ¢B JBM? pQÆM; “`i iQ- i`QM; +A
i¢B ç½ +| # ç¢Q F?¬M; ;B M T?€Ti„+ `²BX

*^aM? ;BÈB pä ç¢Q +O ?„M H9+ M`v i?,M; HB M ? B +’T- i`U+ iB TiW h?B M h`MM
J M? >²M +^aM? +O h?¬M h?¬M; +^aM? - +€+? ç i K i`¼M; h`mv M E€ +^aM? +kM; +?

G9+ i`QÊ+ F?¬M; ;B M T?€Ti„+ i?“i ç¢B JBM? oQÆM; “`i hQ H` JBM? pQÆM; M
p` i? v ?„M Hmv M ?| X L?QM; ?B M i¢B i?b F?€+- ç½ +| #^aM bU iU KbM? Hmv M
ç¢Q F?¬M; ;B M T?€Ti„+ +O *?Q h?QÆM; aBM? p` \*Ym l h?B K ?Q`M; H”TiS+ #

*| çB m- imv +| # ç¢Q F?¬M; ;B M T?€Ti„+ - S?QÆM; o•M pšM +?d +| impB J M? >
F?¬M; T?^aB H` / ç°i T?€X \*| çB m- +| # ç¢Q F?¬M; ;B M T?€Ti„+ M`v- S?QÆM;
K°i *?mM; L KiB T FQM?- `9i M; „M çQÊ+ [m€ i`bM? `i /`BiW ç M? `i`¼M; J M? >²
h`mv M E€ +^aM?X

_’i M?B m pä ;B^a î K°i #QÊ+ M`v- K’i iÈB ?ÆM p¢M M, K i?ÌB ;B M K` pšM F?¬M; i?
b m +MM; - +m®B +MM; H` +? i î J M? >²M +^aM?X

*?d K°i çB K M`v- S?QÆM; o•M imv +?Q #QÊ+ p`Q h`mv M E€ +^aM? - M?QM; H¢B
/`BX \*| K°i i`K pû ç iB M p`Q çB M çQÌM; +O h`mv M E€ +^aM? `²BX

3NyX *?QÆM; 3NR, S?B h?Y hQ E?¬M; S?€T

3NRX *?QÆM; 3Nk, hS Zm•M J¬M

3NkX *?QÆM; 3Nj, Zm v o GB T G°+ oB M

3NjX *?QÆM; 3N9, "QM; h`^ L?“M a B

3N9X *?QÆM; 3N8, æ¢B *?m >Q`M; >”m

GB T G°+ pB MX

E?B S?QÆM; o•M ç M; Hmv M ?| F?¬M; ;B M T?€Ti„+ +O # +QÌM; ;B^a h`mv M E
çB M i?b +^aiÁ ç¬ i?®M; çB M `mM; H M K°i +€B- H”TiS+ +^aiÁ ç¢B çB M #B M
M?Q H` ç°M p`Q i¬M; i¬M; F?¬M; ;B M- M?Q ;¬M M?Q t - F?¬M; +| i? M? iS+X

h`QM; ç¬ i?®M; çB M +O GQÆM; æ¢Q h?“M? - >Q„+ h`¼M; h?Q p` L?o *?m oBM?
+| i?¬M i?¬M; *€+? pB M ç°M; FB M- ç m +| i? M?bM tmv M iQÌM; ` # M M; Q`BX

ôGQÆM; ?mvM? - H¬M M?ì +| ?mvM? KÈB +| i? ?| ;B^aB +Wm Q€M pÈB Zm M Zm•M
M?Q F?¬M; T?^aB H` GQÆM; ?mvM? F?mv M M?O- î ;B[ ;B9T çÐ +•m i?¬M; - i p` *
;†T M; mv ?B KX

>Q„+ h`¼M; h?Q M?bM p T?Q ç iS iQ i?®M; çB M +O S?QÆM; o•M- +^aK F?€B M

o i t2 ç´ +O .QÆM; h?9+ hY p` h`QÆM; L?o +ÁM bì bì ` ç| - ? B M; QÌB ç m H` ç¬ i?
T?^aB H` Km®M ;B i i?b +S ;B i QX .QÆM; h?9+ hY M m F?¬M; T?<sup>a</sup>B H` M?ì +| M?
i`mv M i?€M? +?d +O L?•M >Q`M; - 2 `^M; ?B M i¢B +kM; +?d +| K°i +QM çQÌM; +

óæ9M; p"v5 B K" M; ì ç QÊ+ iB M i`B M +O ?„M HçB M? M? ç M p"vX \*?d i`QM; F?
pQÊi [m +?9M; i - çç i iÈB J M? hBM? +^aM?X GçB +ÁM +| h K hQÊM; T?€T F?QX L
pÈB +?9M; i +kM; H" + Q F?¬M; i? pÈB iÈB `²B5ô

L?o *?m oBM? +kM; ;"i ç-mX L?È HçB iB M? +^aM? pW `²B ;†T K†i S?QÆM; o•M-
HçB pW bÊ ?½B HçB pW i?'v K v K„MX oÈB i?U+ HU+ +O v- F?¬M; M; ì +kM; F?
S?QÆM; o•M M¬M; b•m i? M"QX *?d iW K°i çB K M"v H" +| i? M?bM ` bU +? M?

*€B F?€+ F?¬M; M|B- +?d K°i FB M h K hQÊM; T?€T F?Q H" +| i? / /"M; ûT ?¼ i
H" K°i i`QM; M?[M; M; mv M M?•M K" ? B M; QÌB /•M; i`" M?"M b B- F?B K iB M?Q

ó> ? ? - L; ?o *?m ?mvM? ->Q†+ ?mvM? - F€ i?U+ S?QÆM; ç¬ i?®M; +| ç QÊ+ i?"M
iQ" M H" çB m ç QÆM; M?B MX >QÊM; çB +O +€+ M; QÌB H" î i`QM; # "M +ì- F?| K"
+-M Km®M K°i +€B H" +| i? ç QÊ+ L?•M >Q" M; # ?ç Qm €B- +?B m +®- ? B KQÆ
?¬m- ç¬ i?®M; - ç½B M; ° +Ð M"v- +^ai`B m æçB *?m +| ç QÊ+ K'v M; QÌB +?S\ h p" +
ç-m +O i?B i F}- ?' p - M; U HQM; - M?QM; +€+ M; QÆB M; ?o t2K- HQçB ç½B M; °

GQÆM; æçQ h?"M? +QÌB M|BX

" M; QÌB BK H†M; X L?[M; HìB M"v +O GQÆM; æçQ h?"M? - F?¬M; T?^aB H" M|B H-
? B M; QÌB ç m F?¬M; ç wX aQM; H9+ M"v M; ?2 HçB i?b HçB +| +^aK t9+ F?€+X

óGQÆM; ?mvM? - ç içXô

>Q„+ h`¼M; h?Q M|BX

ó> ? - i p" ?mvM? +| +-M T?^aB F?€+? F?Q p"v F?¬M; \ E€ i?U+- M|B çB M|B HçB
;Bì +?QM? i` i?B M ?ç `®B `„K- ç½ F?¬M; i? +?`m M' B M°B ? Q M[`²BX L°B ? Q
M? m +?®M; i`¼B pÈB # M M; Q" B- ; B9T çÐ i`B m çbM? ç° [m H-M M; mv +Æ M"v
F€ i?U+ M?B m M, K M?Q p"v- K M? p" M +O +?9M; i p" i`B m çbM? ç½ i`|B +?†i H
M?[M; +€B F?€+- +?d #^M; p"Q +?9M; i +?BM? iB m M?B m i¬M; T?€B M?Q p"vX
KK+ çQ+?- p"v i?b i?B M ?ç M"v- +ÁM +| +?¶ M"Q +?Q +?9M; i /mM; i?•M M[\ô

*?BM? hB m ççB [m•M +O i`B m æçB \*?m K°i KU+ mv / M? ?B M ?€+?- i`'M €T +?
;BÈB i¬M; T?€B F?¬M; /€K + "M `ÐX

L; v +^ai?m ç² ç +kM; F?¬M; /€K i`„M; i`ÈM K" i?mX

GQçB +?mv M M"v- M|B ` i?b T?QM; [m M; i?"iX L?QM; K°i K†i F?€+- *?BM? hB
i?b ;BÈB i¬M; T?€B + "M; ?"M ?¼ iÈB i" M tQÆM; iOvX *€B F?€+ F?¬M; M|B- M?[M;
çQÊ+- M?QM; K'v i M +U ç-m M?Q ?¼ i?b imv i ç®B H" +?„T +€M? +kM; F?| # vX

æ" M ?' Mm®i `²M; K°i F?B i?"M? +¬M; - iB T i?2Q +?QM? H" M; "v /B i pQM; +O M
i?®M; #¼M ?¼X L?[M; M; QÌB M"v H9+ i`QÊ+ +| H) H" i?•M T?"M #'i ç²M; - M?QM;
M; QÌB ?¼ bÈK ç½ çQÊ+ ç|M; /'m +O i`B m æçB *?mX

L?o *?m oBM? p" >Q„+ h`¼M; h?Q +kM; F?¬M; T?^aB H" F M; ®+- M; ?2 i?'v GQÆM;
?B m ` ;b ç|- i`-K M; •K F?¬M; M|B ;bX

J°i KU+ +?9 w ç iS i?®M; HoM? çB M +O S?QÆM; o•M F?¬M; +?d +| L?o *?m oB
? B MÆB F?€+- ? B #|M; M; QÌB F?Q iS+ # "M; #ç+ +kM; H†M; H) M?bM +^aM? M"vX

óE?¬M; M; Ð pã ççQ +O ?„M HçB iB M i`B M M? M? M?Q p"v5ô

i` M K°i iÁ M9B- GQM; E?B m h?B M K†+ i`QÌM; # "Q- +?„T i v K" çSM; X ÍT?Q b
*?Q oB M +O >' o [m•MX

óh?"i F?¬M; M; ì HQçB M?•M p"i M"v +kM; +| i? ç°i T?€ J M? hBM? +^aM?5 æ9M; H
`²BXô *?m *?Q oB M b-K K†i- M|BX

G9+ M"v- M; QÌB +| +^aK i?K b•m b„+ M?'i F?¬M; T?^aB H" GQM; E?B m h?B M- K"
i`QÊ+ GQM; E?B m h?B M KìB S?QÆM; o•M- ?„M +U+ HU+ M; ,M +^aM- ?ÆM M[+
M"v i?b M; QÊ+ HçB- im pB +O S?QÆM; o•M ç½ pQÊi t ?„MX

óAK KB M;5ô

GQM; E?B m h?B M b„+ K†i i`-K tm®M;- iS+ ;B”M [m€i, ó>„M ?B M ;Bì ç½ H” ç-
F?¬M; i? HQÌM;X L m M?Q F?¬M; Km®M ?¼ iW KB M; K”` - +?`m F?´ K” +? i i?M

*?m *?Q oB M i`QM; HÁM; `mM H M- p¬ i?S+ M?bM p T?Q ç¬ i?®M; çB M +O S?
+| #’i F€ ç°M; ioM? ;bX S?QÆM; o•M iU ?² M?Q F?¬M; +?9 w iÈB ?„M- i`QM; HÁM

*| çB m- ?„M `’i M? M? HB M ?B m çQÊ+- F?¬M; T?ªB H” S?QÆM; o•M F?¬M; M;?
?B M içB M; v +ª ;B€ i`` ç S?QÆM; o•M +?9 w +kM; F?¬M; +|X

S?QÆM; o•M ç½ i`MM; T?€ J M? hBM? +ªM?- ç9M; M?Q M?[M; ;b H9+ i`QÈ+ ?„M
K„i S?QÆM; o•M i?“i bU H” ;B®M; M?Q K°i +QM FB MX æ pQÆM; +?’T +?QÌM; i`
b) F?¬M; çB bQ çQ pÈB K°i i M HQm K M?- F?¬M; T?ªB H” #ÎB pb bU F?Q M /mM;

h`QM; HÁM; \*?m \*?Q oB M i`,K M;”M +ªK ;B€+ ç M; t2MX

æ²M; i?ÌB p”Q H9+ M”v- Î K°i T?QÆM; ?QÈM; F?€+- +kM; +| M; QÌB ç M; [m M b€i

óæ€M; +? i5 æ€M; +? i5 b Q HçB +| HQçB +?mv M M”v- F?¬M; M;ì ç ?„M ççi iÈB

h` M K°i bQÌM M9B F?€+- JçM? o¬ h?QÆM; K†i p†M p Q- i`QM; HÁM; iS+ ;B”M F?

óh +U+ F?´ im Hmv M- p®M +ÁM Km®M ibK ?„M #€Q i?M- ?B M ;Bì t2K` H” p¬ p½

JçM? o¬ h?QÆM; i`QM; HÁM; ç M; M?Ä K€mX h?U+ HU+ +O S?QÆM; o•M ç°i T?€
i?U+ H” bQ pÈB H9+ i`QÈ+ S?QÆM; o•M ?Ov çB M?K+ i?•M +O ?„M- +QÈT çQç i?
+ÁM F?B M ?„M +ªK i?’v ç m F?´ ?ÆMX

ôE?¬M; çQÊ+- F?¬M; i? Î HçB GB T G°+ pB M çQÊ+ M[- MÆB M”v ç½ F?¬M; #ªQ
K m çB i?¬BX

óPM;5ô

æ9M; p”Q H9+ M”v- Î T?Q i`QÈ+ M; QÌB JçM? o¬ h?QÆM; # i?QÈ+- F?¬M; ;B M
K”m p”M; #„M` X oÈB im pB +O JçM? o¬ h?QÌM;- F?¬M; M;ì HçB F?¬M; T?€i ;B€+
F?2 MSi i`mv M iÈB F?QiS+ /` /çM; KÈB +| T?ªM SM;

ó_ÌB F?ÄB GB T G°+ pB M- K v iÈB ;†T i 5ô

J°i ççQ w i?S+ #,M; H½M? p M; H M i`QM; HÁM; JçM? o¬ h?QÆM;X

J M? o¬ h?QÆM; `mM #„M H M- F?¬M; M|B +•m M”Q- H”T iS+ Hv F? BX

æ9M; p”Q H9+ M”v- GQM; E?B m h?B M +kM; M?”M çQÊ+ +?•M T?M i`mv M iBM iQ

óL;QÆB p i?®M; HoM? çB M i`QÈ+ çBX h +| pB +- çB i`QÈ+ K°i +?9iXô

•M? K„i +O GQM; E?B m h?B M tQ v +?mv M- H”T iS+ Hv F? BX

Í i`QM; K°i i?•K bÆM`°M; HÈM +€+? GB T G°+ pB M ?ÆM K°i M;”M /†KX J°i iÁ M
Î ç|X h`QM; M9B ioM? H†M; F?¬M; K°i iB M; ç°M;X

óoM5ô

hB M; ;B| p M; H M- ? B #|M; M; QÌB +Æ ?² ç²M; i?ÌB #„M iÈB- ?ç tm®M; M9BX

JçM? o¬ h?QÆM; p” GQM; E?B m h?B M- ? B M; QÌB K°i +?QM? K°i i”- F?¬M; M;ì
+MM; K°i MÆBX

> B M; QÌB iU ?² M?Q ç½ #B i i`QÈ+ bU i²M içB +O ç®B T?QÆM;- M?bM M? m K
FBM? M;ç+X *?d F?) ;”i ç-m K°i +€B- H”T iS+ bQM; bQM; [m v K†i çBX _ä`”M;- [
çQÊ+ i®iX

óJçM? o¬ h?QÆM;- GQM; E?B m h?B MXô

J°i ;B¼M; M|B H¢M? HMM; +O M[iY p M; H M- K M; i?2Q mv €T +QÌM; HB i- ;B®
F?¬M;; B M i`mv M` X G"TiS+ i` M çdM? M9B +| K°i [m-M; b€M; K`m p¢M; M?¢i-
?B M` i`QM; ?Q F?¬M;X

óLQÆM; MQÆM;5ô

> B M;QÌB i•K i?¬M`mM H M- H"TiS+ [m€ tm®M;- i?¬M i?€B +U+ F€ +mM; FQM?X

:B¼M; M|B +O M[iY Î i`QM; p-M; €M? b€M; ç| M?Q +O M;QÌB b®M; i`QM; M M?
i?QÊM;- H°` K°i +¶ p` ç¢Q [mv M i? +QÌM; HB iX E?¬M; M; Î H¢B H` ;B¼M; M|B
i`QM; i?•K +mM; +O i`B m æ¢B *?m, óGQM; E?B m h?B M- J¢M? o¬ h?QÆM; - #ªM
GB T G°+ pB M;B€K i?` ç°M; ?QÊM; +O ç¢B [m•M- +| i?m ?Q¢+? ;b F?¬M; \ô

E?¬M; B M; Î `^M;- GQM; E?B m h?B M p` J¢M? o¬ h?QÆM;- `i Qi F?B H B p½M;
i?€K iY K` ?Q`M; ?"m MQÆM; MQÆM; M #`B i`QM; *?BM? hB m ç¢B [m•MX

J¢M? o¬ h?QÆM; b„+ K†i F?) #B M- [m€ tm®M; ç'i- bÊ ?½B M|B, óLQÆM; MQÆM
p GB T G°+ pB MX >„M ?B M ;BÌ impB #¢Q i`QÊM;- +?9M; i¬B ç½ `i F?| iB T +"
2`^M; F?| K` H`K çQÊ+X

GQM; E?B m h?B M ?ÆB i`-K M;•K K°i H€i- M?QM; pšM i?¬M b„+ mM; /mM;- M|E
S?QÆM; o•M bÊ `^M; F?¬M; M?Q HÌB ç²MX hm pB +O ?„M +?d bÊ F?¬M; +?d çÆ
ç•mX a m F?B ?„M [m v p HB M iB M p`Q ç¬ i?®M; çB M +O GQÆM; æ¢Q h?`M?
*?m oBM? p` >Q„+ h`¼M; h?Q ç½ iB M p`Q i`QÊ+X h?2Q i¬B i?'v- K•m i?mšM ;B[
M?ì +| i€+ /KM; +O GQÆM; æ¢Q h?`M? K` ç½ çQÊ+ ?Á ;BªB `²BX " M?€M? [m•M
L;U HQM; i`U+ 2`^M; ç½ `ÆB ? i p`Q i v ?„MX æB m M`v ç®B pÊB +?9M; i K` M|B

ó*?mv M +O S?QÆM; o•M- #ªM +mM; ç½ #B i`²BX >„M F?¬M; T?ªB ç°i T?€i J M
>²M +ªM?X > B M;QÌB +€+ M;QÆB 2`^M; H` /M p`Q i?ÌB F€ iQ`M i?`M? +kM; F?¬M
*?m ?Q`M; ?"m H¢M? HMM; M|B- M? K„i çªQ K°i +€B- H¢B `ÆB H M M;QÌB J¢M? c
M;QÆB ç½ F?B M #ªM +mM; p¬ +MM; i?'i p¼M;X G9+ i`QÊ+ ç®B T?| pÊB S?QÆ
?Q¢M M`vX E?¬M; M; Î M;QÆB H¢B i?'i #¢B- M?bM ibM? ?m®M; +O M;QÆB H9+ M
i,M;- 2`^M; +?m`M #` T?ªB `ÌB F?ÄB GB T G°+ pB M- i`®M +?Q t çB5ô

J¢M? o¬ h?QÆM; +ª M;QÌB `mM #„M H M- ?mv i b„+ i` M K†i i?Q€M; +?®+ K'i b¢
óLQÆM; MQÆM;- J¢M? o¬ h?QÆM; imv i F?¬M; +| w M`vX LQÆM; MQÆM; ç®B pÊ
h?QÆM; imv i ç®B F?¬M; /€K F?BM? bm'iXô

ó>W- F?¬M; /€K F?BM? bm'i H` i®iX æWM; [m M- Î i?QÊM; +´ H` B ç½ +Sm M;Q
[m M;mv +Æ i?QÊM; +´ - i?m`M HÊB b®M; iÊB ?B M i¢BX E?¬M; +| #ªM +mM;- M;
i`Q i`M `²BXô æ¢B \*?m ?Q`M; ?"m- +kM; +?QM? H` +mM; +?O +O i?QÊM; +´ *?B

óLQÆM; MQÆM; ô J¢M? o¬ h?QÆM; i`€M iQ€i K² ?¬B, óJ¢M? o¬ h?QÆM; imv i ç
+O MQÆM; MQÆM;- M m F?¬M; T?ªB H` M?Ì MQÆM; MQÆM;- J¢M? o¬ h?QÆM;
`²BXô

óLQÆM; MQÆM;- J¢M? o¬ h?QÆM; +?„+ F?¬M; +| ; M ç| ç•mX *| çB m- S?QÆM; o
F?¬M; i? ç®B T?| çQÊ+X *?Q /M H` i¬B #¢Q H° iQ`M #° i?U+ HU+ i?b +kM; imv i
?„MXô GQM; E?B m h?B M H9+ M`v F?¬M; M; Î H¢B H M iB M; M|B çÐX Í # M +¢M
M?bM ?„MX

ó*?mv M +O S?QÆM; o•M- F?¬M; +¬M +€+? M;QÆB ç®B T?|X h'i +ª i iU +| M #`
h?¬M- +€+ M;QÆB ç½ i` çQÊ+ +?Q \ô *?B M h?¬M +mM; +?O M|BX

ó>²B #~K MQÆM; MQÆM;- G¢+ hBM? h?¬M b m F?B #Ä çB- ç½ F?¬M; `ä imM; iQ+
M;QÌB çB ibK- M?QM; pšM F?¬M; ibK i?'v imM; iQ+? +O ?„MX *?„+ H` ?„M ?B M i¢
;B M #bM? ?`M? M`Q ç| - # [m M F?´ imXô GQM; E?B m h?B M M|BX

óV5ô :B¼M; M|B i`QM; p-M; M? b€M; p M; H M- *?B M h?¬M +mM; +?O F?) ;"i ç-
bU +?9 w +O M;QÆB ?B M i¢B ç†i H M M;QÌB S?QÆM; o•MX h +¬M #B i i' i +ª ç°

G°+ pB MX L;QÆB p" ?„M i`QÊ+ ;BÌ F?¬M; +| F?9+ K„+- ?„M +?„+ F?¬M; ç M M¶B
o¬ h?QÆM;- M;QÆB i¢K i?ÌB F?¬M; +¬M p M[Xô

ó•K5ô

h?2Q i? M? •K- K°i i` M; ;B'v +´ tQ iW i`QM; [m¬M; b€M; # v ` - # v iÈB i`QÊ+K
óæ•v H` K°i #° *Ym E?•m pä ?¼+- M;QÆB +¬K p im Hmv M çBXô

3N8X *?QÆM; 3Ne, >Q`M; hQÊ+ Í S?Q a m

óÎ ç•v +| # pB M *?B M h?¬M ç M M;QM; iK K°i M;`M M,K +¬M; HU+ +O i - b m F?
K°i çQ¢M i?ÌB ;B M- b) H M iÈB h?B M h`MM; i?'i T?~KX a m F?B im Hmv M #° pä
+?mv M [m M i`¼M; ;B Q +?Q M;QÆBXô

" pB M ç M /QÊ+ iW # M i`QM; [m¬M; b€M; #„i ` - `ÆB p`Q i`QM; i v J¢M? o¬ h?Q
óæ i¢ MQÆM; MQÆM;Xô J¢M? o¬ h?QÆM; KWM; `Ð- ?„M #B i p` *?B M h?¬M +
K¢M? +Ð M`Q- T?QM; 'M i`QM; i?ÌB ;B M /`B- #` i +,M #ªM F?¬M; +?`m # Q M?B
F?B iB M p`Q ?Q`M; +mM;- iB T t9+ pÈB pä ?¼+ +O ?Q`M; i?'i- pä +¬M; +`M; b•n
óGQM; E?B M h?B M- M;QÆB F?¬M; +¬M T?ªB ;?2M iS+X æÊB b m F?B i`QÌM; ç°
+ÆX *?B M h?¬M +mM; +?9M; i i?®M; i` iS +U+ #€i T?QÆM;- i? v i? FB K i¬M;
p¢M T?€BX hÈB H9+ ç|- +€+ M;QÆB +?QM? H` +| +¬M;- b) F?¬M; i?B m +?¶ i®i
+mM; +?O M|BX

óæ i¢ MQÆM; MQÆM;Xô > B M;QÌB +mM; FQM? M|BX

óV- b m F?B +€+ M;QÆB p - M?È `^M; çWM; F?B M S?QÆM; o•M +?9 wX GQM; E?
`'i i®iX J¢M? o¬ h?QÆM;- M;QÆB ç½ F?B M #ªM +mM; i?'i p¼M; K°i H¬M `²B- çW
p¼M; H¬M M[5ô *?B M h?¬M +mM; +?O H¢M? HMM; M|B- i`QM; i? M? •K ç¬v w p|

óh?m°+ ?¢ F?¬M; /€KXô J¢M? o¬ h?QÆM; p°B p`M; i?Q X

óV- çB çB- i?ÌB +Æ iÎB- #ªM +mM; iU b) ;¼B +€+ M;QÆB- T?ªB M?È +?Q F„- imv
i?'v ? B M;QÌB +€+ M;QÆB Î +MM; M? mXô h? M? •K pW /Si- [m¬M; b€M; i` M ç
/B- F?Q iS+ +O æ¢B *?m ?Q`M; ?"m H"TiS+ #B M K'iX

h` M çdM? M9B- ? B M;QÌB çSM; /"vX

óJ¢M? ?mvM?- +mM; ?dX s2K ` MQÆM; MQÆM; p¬ +MM; +QB i`¼M; ?mvM?X GQ
F?¬M; +|Xô GQM; E?B m h?B M çSM; /"v- +?„+ i v +QÌB M|BX

ó>W- M?[M; HÌB ?Q M;Kv M`v F?¬M; +¬M T?ªB M|B pÈB i ç•mX h i?B m M;QÆB
H¢B M;QÆBXô J¢M? o¬ h?QÆM; H¢M? K„i- F?¬M; M|B +•m M`Q- H'T iS+ # v çBX
E?B m h?B M i?"i bU H` M?bM F?¬M; pW K„iX æ•v +?QM? H` bU F?BM? i?QÌM; +

GQM; E?B m h?B M +?d +QÌB +QÌB- €M? K„i M?bM p T?Q J¢M? o¬ h?QÆM; # v
H¢B- mM; /mM; #Ä çBX

óPM;5ô

a m F?B ? B M;QÌB çB F?¬M; H•m- ?Q F?¬M; `mM; ç°M;- K°i çB K b€M; M?Q M?Ä
` X

ôE?¬M; M;Ì J¢M? o¬ h?QÆM; p` GQM; E?B m h?B M H` i?€K iY K` ?Q`M; ?"m M #`
M`v `i Qi F?B ;B Q /m pÈB M? m- +¬M; T?€T +kM; K°i +?QM? K°i i`- M; v +ª i br
`²BX

S?QÆM; o•M M?bM çdM? M9B K" ? B M; QÌB çSM; - H~K #~K M|BX

æ•v +?d H" K°i ç¢Q w i?S+ +O ?„M- #ªM i? +O S?QÆM; o•M pšM î i`QM; ç¬ i?®
`i Qi F?B F?¬M; HQm H¢B K°i ç¢Q w i?S+ î # M M; Q" B ç [m M bēi ç°M; ioM?X

S?QÆM; o•M #QÊ+ p"Q GB T G°+ pB M- ;†T [m GQÆM; æ¢Q h?~M? `²B i`U+ iB T
pÈB J¢M? o¬ h?QÆM; p" GQM; E?B m h?B M- ?„M +?ŠM; #m²M HB + H'v K°i +€BX
pb S?QÆM; o•M i?"i bU [m M ? B M; QÌB M"v- K" H" Km®M i?ª /•v /"B +•m +€ HÈM
M; QÌB M"v `®i +m°+ H" +| #Q K"i ;bX

GQM; E?B m h?B M M?bM i?b ¬M ?Á - #bM? /` / ; -M- ; B®M; M?Q M; QÌB i®iX +|
/ /"M; iBM ?„MX h`QM; \*?BM? hB m ç¢B [m•M- H'v ç•m ` F HQÆM; i?B MX

G-M i?2Q /äB M"v F?¬M; TªB H" M; šm M?B M- K" H" S?QÆM; o•M #B i`^M; H-M
pB M p¬+MM; ç°i M?B MX

h`QÊ+ +?mv M F?¬M; ? +| #'i F€ /'m ?B m M"QX J¢M? o¬ h?QÆM; F?¬M; i? F?¬
K°i KU+ F?¬M; ç w iÈB ?„M- +?d +?ŠM; [m H" HW ?„M K" i?¬BX

Zmª M?B M- H-M i`mv imM; M"v ç½ ; B" M? çQÊ+ i?m ?Q¢+? #'i M; ìX J¢M? o¬ h?
M; Q" B K†i i?b M?Q #'i ?Á - F?¬M; M; ì H¢B +MM; H" #° ?¢ +O *?B M h?¬M +mM; X

GBM? ?²M +O S?QÆM; o•M p" h?B M æ` o¢M >| +?mM; ?Á +?mM; pÈB M? m ç
M,M; HU+ ~M i" M; F?Q iS+ +O #ªM i?•MX G¢B i? K M,M; HU+ ç†+ i?M +O S+ p¢M
+?Q M M H-M M"v S?QÆM; o•M i?2Q /'m- ç M +ª *?B M h?¬M +mM; +?O +kM; F?¬

æQÆM; M?B M- ç•v +kM; H" #îB pb *?B M h?¬M +mM; +?O +?d T?•M ` K°i ç¢Q w i
i?"i iÈB- i?b H¢B H" K°i +?mv M F?€+ `²BX

ó*?B M h?¬M +mM; +?O #Ä çB i?•M T?"M +mM; +?O- ?| i?•M i?"M? çQÆM; FBK ?
i?€B iY i?QÊM; p` ?ÁM; +?B K H'v i? iK+ ?Q" M; [mv M- p" HÈB /KM; ?Q" M; [mv M
*| çB m- pÈB iQ +?i +O i?€B iY GQm h9- i?"i bU +| i? H M H" K ?Q" M; ç Q\ô S?Q

h`QM; ?Q" M; iY ?Q" M; i¬M +O ?Q" M; i?'i- iQ +?i +O GQm h9 F?¬M; çQÊ+ iQM
?¢M; i`mM; #bM?X aQ b€M? pÈB M?[M; ?Q" M; iY F?€+- +?Q /M H" ?Q" M; iY GQm h
ç m +ÁM FûK t X h?"K +?Q M; v +ª E æ¬+¬M; +?9 - iQ +?i +kM; K¢M? ?ÆM ?„M

*| i? M|B- Qm i? /mv M?i +O GQm h9 +?QM? H" ?„M +| K°i p` Kšm i?•M H" i?QÊ
+?O p" / M? T?"M i?€B iYX S?QÆM; o•M +kM; M; ?o F?¬M; i?¬M; - ?Q" M; ?"m `®i +
` K" +?„+ +| i? çQ çQÊ+ ?„M i?QÊM; p`X

ó*| H)- ?Q" M; ?"m +, M #ªM F?¬M; +¬M K°i M?B iY K¢M?- #` i +?d +¬M K°i i?€B iY
K" i?¬BX J°i +€B +È ç *?B M h?¬M +mM; i?QÊM; p`Xô S?QÆM; o•M M; ?oX

h?ìB ç¢B i¬M; T?€B p" i?ìB i?QÊM; +` H" K°i i? ; BÈB +QÌM; [mv M p" pk HU+X *
+¬M TªB ç w M?B m iÈB M?B iY M"v- +| H) M; v +ª #ªM i?•M GQm h9 +kM; F?¬M;
+KX *?ŠM; i`€+? H-M M"v +| ç°M; HQ¢M HÈM M?Q p"v K" i`QM; ?Q" M; +mM; H¢B
h?b ` #¼M ?¼ H" çÈB H9+ ç" M ?´ Mm®i`²M; - i?B M ?¢ ?¶M HQ¢M M?i KÈB tm'i i
+? i`²B- KÈB çQ M?B iY +O KbM? ç,M; +Æ- iB T M?"M ?Q" M; p`X *| çB m ?Q" M
+K+ /B M b m ?¶M HQ¢M Q\ .šm b Q i?b ?B M i¢B F +| /½ i•K +kM; F?¬M; +?d +|
o•M +ªK i?v KbM? pšM +ÁM +| K°i b® M9i i?„i +?Q KÌ çQÊ+X :B[L?•M >Q" M; p
;Bª +?mv M i? i?"M? T?B iY M"v iU ?²M?Q +ÁM +| #Q K"i FBM? M?•M ;b ç| K" Kb

ólL?[M; +€B M"v ç b m ?ÆM; iQM? çB- i`QÊ+ iB M ibK J¢M? o¬ h?QÆM; - +QÈT H'
ç| ç®B pÈB i +| +?9i +¬M; /KM; Xô S?QÆM; o•M M; ?o p"v- H" T iS+ çm`B i?2Q ?QÊ

ó•K5ô

*MM; K°i H9+- i`QM; ç¬ i?®M; çB M K" S?QÆM; o•M ç M; î`mM; H M- .`+? h?B M
#KB M?Ä- F?) M?Q€M; H M- # v ` F?ÄB +Æ i? +O S?QÆM; o•M- tmv M [m F?¬M
ç¢B [m•M- i`U+ iB T # v ` M; Q" BX

ó•K5ô

>Q F?¬M; `mM; H M- J¢M? o¬ h?QÆM; i`U+ iB T tmv M [m F?¬M; ;B M [m v p ç
M°B Ew +?•mX h?Ä F?¬M +| # ? M;- ?m®M; +?B H` /¢M; M?•M p"i M?Q J¢M? o¬ h

ó*?O M?•MXô

h?'v J¢M? o¬ h?QÆM; p - K'v M[iY i?•M ?bM? v m çB m- F?Q +?'i v m K`- im Hm
tm®M;X

ó*9iXô

h v €Q J¢M? o¬ h?QÆM; `mM; H M- i`U+ iB T iB M p"Q i`QM; ç°M; T?O #Q K"i +O

óJ°i pB M *?B M h?¬M ç M; +?S K°i M;`M M,K +¬M; HU+X *?B M h?¬M +mM; +?O
p®M HÊM ç|X h i`QÊ+ ç•v #€M K¢M; M?Q p"v K" F?¬M; çQÊ+ ;bX G¬M M"v pb i M
i?Q€M; +€B +?Q # pB M- K" M; v +ª i"Mi?B M *Ym E?•m +kM; H'v ` 5ô

J¢M? o¬ h?QÆM; M;²B F?Q M? +?•M i`QM; #Q i?'i +O KbM?- K|+ i"Mi?B M *Ym
h?¬M ç M ` - +QÌB H¢M? K°i iB M;X >„M çQÆM; M?B M F?¬M; +?Q ``M;- *?B M h
p"vX h'i +ª +?d H" pb i M i?€B iY GQm h9 ç| K" i?¬B

óGQ¢B iB M M;?B M"v F?¬M; i? H'v F?¬M;X *ÁM +?mv M b m M"v- ç b m ?ÆM; M
i imv F?¬M; ç®B T?| çQÊ+ M;QÆB- M?QM; +| *?B M h?¬M +mM; ç®B T?| M;QÌBX

J¢M? o¬ h?QÆM; ?ÆB M;QM; i?¬M +?m`M #` Mm®i *?B M h?¬M ç M- ç²M; i?ÌB im
çB m p"Q b€i M ?„M H'v *?B M h?¬M ç M ` - /` #B M ç°i bBM?X

ó•K5ô

?Q F?¬M; +?'M ç°M;- K°i #`M +ì i`„M; ç2M ç°i M?B M +?'M T?€ F?¬M; ;B M- #B M

óL;QÆB H" B\ô

J¢M? o¬ h?QÆM; b„+ K†i ç¢B #B M- +¶ F?Q iS+ +QÌM; ç¢B ç| ûT +?Q ?„M +Æ ?² H

óJ¢M? o¬ h?QÆM;- +?9M; i H¢B ;†T K†i `²BXô

•M? b€M; H|2 H M- K°i H½Q ;B" K†+ €Q `°M; K"m i`„M;- i|+ i`„M; tä M; M; p B çS
h?QÆM;X æ•v +?QM? H" ?| i?•M M?•M ?bM? +O .`+? h?B M H½Q v mX

óL;QÆB `®i +m°+ H" B\ô

J¢M? o¬ h?QÆM; H2M Hûi +'i i"Mi?B M *Ym E?•m p" # pB M *?B M h?¬M ç M p"O
H€M?- Km®M imM; M;QÌB #Ä +?çvX

ó> ? ? - J¢M? o¬ h?QÆM;- M;QÆB F?¬M; M?"M ` i X L?QM; F?m¬M K†i M"v +
çQÊ+Xô

J†i .`+? h?B M H½Q v m p†M p Q- ?| i?"M? K°i F?m¬M K†i i` im'BX

óS?QÆM; o•M- H" M;QÆB5ô

h?'v K†i +O S?QÆM; o•M- J¢M? o¬ h?QÆM; M;?B M `„M; M;?B M HÊB iW bÊ ?½
H"K b Q +| i? [m M çQÊ+ S?QÆM; o•M- M?K+ i?•M +O ?„M +?QM? H" #` S?QÆM

ó> ? - #ªQ p"i +O J¢M? o¬ h?QÆM; M;QÆB- i iÈB H'v ç•v5ô

.`+? h?B M H½Q v m i`QM; iB M; +QÌB- i?•M ?bM? `mM; H M- ?| i?"M? K°i #`M +ì
b„+ K†i ç¢B #B M- +?•M F?Q iQ"Mi?•M M' imM;- i" F?Q +m²M +m°M T?mM ` - ç²M
i`QM; M?€v K„i +?'M KÎ F?¬M; ;B M- Km®M #Ä +?çvX

óPM;5ô

"`M +ì i`„M; ç2M /Q .`+? h?B M H½Q v m ?| i?"M? +?d KÎ `°M; ` X oM K°i +€B ç|M;
i`QM; F?¬M; i`mM;- pM K°i +€B M[`9i ?„M p"Q i`QM; #`M +ìX h`U+ iB T ç°M; F?

óPM;5ô

.`+? h?B M H½Q v m tmv M [m i-M; i-M; F?¬M; ;B M- i`QM; M?€v K„i ç½ +?mB p`
S?QÆM; o•M- iB M p`Q i`QM; o¬ *•m ç +mM; X ``M +l i`„M; ç2M tQ v K°i +€B- H
tm®M; ç'iX

h`QM; o¬ \*•m ç +mM; H` K°i KªM; `°M; HÈM- K'v +°i K€B ?B M HÈM K`m p`M; ç"K

J¢M? o¬ h?QÆM; M?bM i?'v S?QÆM; o•M M;²B #'i ç°M; ;B[K'v +?B + +°i K€B ?B

óS?QÆM; o•M- i +?Q /M H` [m, +kM; b) F?¬M; #Ä [m +?Q M;QÆB ç•m5ô

J¢M? o¬ h?QÆM; ?mv i F?Q /²M H M- ? B K„i H"TiS+ ç-v iB K€mX >„M F?¬M; M
S?QÆM; o•M- F?| F?,M H„K KÈB i?Q€i çQÊ+ K°i K¢M; - F?¬M; M; l H¢B pšM `ÆB p`
M`v F?B M ?,„M T?šM M° H¢B pW +?€M MªM- ;B®M; M?Q H` b® K¢M; p`vX

G9+ M`v- +?•M F?Q iQ`M i?•M ?,„M #` +¬K +®- +,M #ªM F?¬M; ç°M; ç"v çQÊ+X h?
v m + Q ?ÆM ?„M F?¬M; +?d K°i #"+X

J` M?[M; F?¬B H¶B Î# M +¢M? S?QÆM; o•M ?B M i¢B +| i? i' i?`M? K°i i?€B i?C
K°i ç¢B i¬M; T?€B- iMv iB M H'v ` K°i i M +kM; +| i? +?®M; çÐ K°i K†iX

S?QÆM; o•M +?d +QìB +QìB- +,M #ªM F?¬M; +| w ç`M? T?ªM #€+X >„M ?B M i¢B
çQÆM; M?B M +kM; + Q i?2QX æ•v H` K°i HQ¢B i'v m +O pã ç¢Q- F?¬M; T?ªB

J¢M? o¬ h?QÆM; ?B M i¢B F?¬M; +?d FûK ?„M +| K°i #"+- +?Q M M M; v +ª /K+ p½
+|X

óÍFB T b m çWM; ;†T H¢B i M?û5ô

S?QÆM; o•M i v pmM; H M- i`U+ iB T Hmv M J¢M? o¬ h?QÆM; i?`M? F?¬B H¶BX
H¢B pšM +ÁM +| +?¶ /MM;X hQÆM; H B i?ª p`Q i`QM; *?B M h?¬M +mM; - +ÁM +|
i?B i +| H) b) ç¢i çQÊ+ i?m ?Q¢+? #'i M; lX

S?QÆM; o•M H'v # pB M *?B M h?¬M ç M Îi`QM; M;U+ J¢M? o¬ h?QÆM; ` - +¬
i?QÊM; +´ *?B M h?¬M +mM; +?O +kM; F?¬M; T?ªB H` M?ÄX *?Q /M S?QÆM; o•M
+kM; F?¬M; /€K +QB i?QìM; p`i M`vX

h?m H'v *?B M h?¬M ç M- S?QÆM; o•M KÎi`M i?B M \*Ym E?•m ` - ç"Tp`Q K„i H` K
ó.B K J i?¬M i?¬M;5ô

3NeX *?QÆM; 3Nd, æ¢B h?¬M h?¬M; "ªM;

G9+ i`QÊ+ S?QÆM; o•M ç½ iWM; +| K°i i?B M S? J i?¬M i?¬M; - +| i? i?¬M T?
M;QìB F?€+X ªÁM .B K J i?¬M i?¬M; M`v H` i?B M pã ?¼+ *Ym E?•m i?S ? B K`S
+?d H` i`M [mv MX L m +| i? K *Ym *?mv M h?¬M h?¬M; i` M M;QìB S?QM; h?€B
+| # i?B M ?B M i? X

*Ym E?•m pã [mv M p`Q i?QÊM; +´ ç½ i?'i i`mv M- p` ?Q`M; ?"m MQÆM; M`v F?¬M
ç¢B M?Q p`v- +| i? +| çQÊ+ pã ?¼+ i`M i?B M ç½ iªM K€i F?„T *Ym *?•mX .MM;
H¢+ i?O ?¢- i?"i bU H` `°M; `½BX aÊ `°M; M; v +ª KbM? +kM; F?¬M; H'v ` çQÊ+X
i?QîM; M?Q p`v- bÊ `°M; i`QM; i v +ÁM +| i? K *Ym E?•m pã [mv M- M m F?¬M; i?
+| HQ¢B F?Q T?€+? M`vX

S?QÆM; o•M +¬K *Ym E?•m i`M i?B M- ç,K +?B m bmv M;?oX *?B M h?¬M +mM; i
i?QÊM; +´ t T ?¢M; ç-mX L?QM; +kM; imv i ç®B F?¬M; T?ªB H` b® K°i b® ? B- [m
+mM; +kM; /½ i•K #WM; #WM; - Km®M i? v i? EB K i¬M; i`Îi?`M? ç M?'i i¬M; T?
+?¶ /U i?b F?¬M; i? iU iBM M?Q p`vX

ó*?šM; H) p` ?Q`M; ?"m MQÆM; MQÆM; M`v +?mv M i? iÈB +"M +´ H¢B i?`M? +¬
M;° ;b ç| Qìð J„i S?QÆM; o•M ?ÆB ?QT H¢B- [m M; K M; i`QM; K„i H'T H€M?- i`Q

>„M HB + *Ym E?•m i`M i?B M i`QM; i v- # M i` M /MM; +?[ `i M?Ä ç KB m i^?bM
K i?-MX

æ| H` K°i K i?-M /Q ?Ä /B K +`m i?`M?- K†+ +?B M ;B€T çÄ M?Q HY - €M? K„i / [i
.QÈB +?•M v H` #B M HY `WM; `U+- M?[M; M;¼M M9B ç| i?“K +?Q +ÁM F?-M; + O

S?QÆM; o•M M?bM K i?-M K°i +€B- H9+ # M ç-m +ÁM F?-M; +| +^K ;B€+ ;b- M?
K„i +O K i?-M b®M; ç°M; ;B®M; M?Q M;Q`B i?“i p”vX a|M; M?B i+m²M +m°M K2
i`QM; ç-m H”T iS+ ç m çÈM- HB M ?²B i?-M H¢BX

óh?9 p` i?“i- #S+ p) K i?-M M”v F?-M; M;ì +ÁM +| K°i +`M F?-M F?€+Xô

S?QÆM; o•M +-K *Ym E?•m i`M i?B M H M t2KX h`QM; HÁM; ?„M HB M b€M; iÄ-
/B K K i?-M pB M +` M”v #`i i`B #`i ;B€+ ç½ ç2K w +?Q pã ç¢Q +O KbM? p” +^K
pB M +` K i?-M i`mv M p”Q i`QM; #9i- KÈB F?B M #S+ p) M”v +| /` iQÈM; FBM? M

ó*| #S+ i` M? M”v- Km®M M;° ` .B K J i?-M i?-M; ?Q”M +?dM? +kM; F?-M; T?^B

S?QÆM; o•M `O K„i tm®M; - HB M i`-K p”Q i`QM; im Hmv MX

G M ç”B #Q mv M +O i?QÈM; FBM? i?“M?- +€+ p` ç¢B M?Q- H½Q M?Q çB H¢B M
h`QM; i v M?[M; M;Q`B M”v +-K iWM; iì ;B’v- # M i` M iQ”M H” iBM? iQÈM; +kM; p

hW H9+ ok JK+ i`B m i”T / M? M?Q b m i?B M ?¢ FB T- iB M p”Q H M ç”B #Q mv M
M;Q`B M?Q i?QBX h`QM; +^i?B M ?¢- MÆB ç¢B M?Q M?Q ;B ç-M; ç^Q M?“i 2`^M

L?Q ;B i`QÈ+ ;B` HQm i`mv M ç¢B i?m”i- F?BM? iB m i?m”iX G’v i` [m®+ #bM?
H” i?S v mX æ®B pÈB /`+? b®- i`W b^M bBM? ` /QÆM; H`+? p” M-M; H`+?- [m^M
iQÈM; b® i?m”i F?€+ i`QÈ+ ;B` ç m Qi F?B [m M i•KX *?Q /M H” T?m iY +kM; F?-M
i?B M ?¢X

h` FBM? i?m”i M|B- ç¢Q çS+ + Q pÈB ç| KÈB H” i`QM; M?Q ;B M?“i T?€B- T?QÆM
p” +| çQÈ+ +?¶ çSM; +?•MX .`+? b® M?“i HQm p” i-M; T?€B +?B i?m”i- ç²M; /¢M;
çQÈ+ HQm i`mv M i`QM; K°i #° T?“M M?Ä +O M?Q ;B X

L?QM; - ?B M ;B` i?B M ?¢ ?¶M HQ¢MX sm’i T?€i pb HQ M; ?o +?Q i?QÆM; bBM? i
+?9i F?BM? i?“ /`+? b® ç m HU +?¼M M; ?2 çB m ç°M; K” p”Q FBM?X

L?[M; H½Q M?Q M”v i`QÈ+ F?B iB M p”Q FBM?- Qi M?B m +kM; ç¼+ [m p /`+? b
ç¢i iÈB b•m t - +^K M;° i?B M ç` - i?-M; ?B m •K /QÆM; - #^M i?•M ç½ i?“K b•m /`
M?Q M”v +?d +-M ?ÆB ç¼+ [m ?¼+ p’M b® ?¼+ - HB M +| i? iBM? i?-M; - +,M #^M
?¼+ b¢ Hmv M- +-M `i H•m KÈB +| i? M„K #„i çQÈ+X

óPM;5ô

*?QM? p”Q H9+ ç M; #”M `°M i?b +^iÁ H M ç”B #Q mv M ç°i M?B M`mM; +?mv M
iW ;B[#„M ` X h`QM; ?Q F?-M; KÆ ?² tm’i ?B M K°i [m€B iQÈM; i`M F?mv iX

ó±- +?mv M ;b p”v\ æ½ t^v ` +?mv M ;b p”v\ô

óoW KÈB T?€i bBM? K” pb b Q +^iÁ H M ç”B #Q mv M ç m`mM; +?mv M\ô

óJ m p”Q t2K M”Q- +| T?^B H” t^v ` +?mv M ;b`²B F?-M; \ô

hWM; ?¼+ bo +O H M ç”B #Q mv M i?-M b„+ FBM? M; ?B- p°B p”M; +?¢v p”Q i`QM

óæ•v H” - i?B M iQÈM; #B M i?“M? +`M; i,K i®B ?ÆMX \_®i +m°+ H” ç½ t^v ` +?mv

í i`QM; K°i +,M T?ÁM; b•m i`QM; H M ç”B #Q [mv M- +QM i` B +O h`mM; hQM ?-n
FBM? M; ?B M?bM p”Q F?-M; i`mM; - ;½ +^K ;B€+ çQÈ+ # ç°M; i?B M +Æ F`+? HB

GmB i?`B ;B M p K°i i?Q€M; i`QÈ+ - i`QM; h?B M \*Æ i?€M? ç` +O ;BÈB i-M; T?€
M;²B ç®B /B M M? mX í ;B[# M;Q`B #²M; # M? K°i T?€T F?Q ?bM? #”M FB m #€
M”v i€M T?€i ` F?Q iS+ ?-M €K- ;B®M; M?Q H” +^M? iQÈM; ?¶M ç°M H9+ i?B M ç

EB M T?€T F?Q M"v +?QM? H" p"i i`'M T?€B +O h?B M \*Æ ç" B- æ¢B h?B M \*Æ " " æ¢B h?B M \*Æ " "M +?QM? H" /Q i' bQ GB M aÆM iB M bBM? M; QìB b€M; H" T h?B bBM? M"v M; ° i?'m GB M aÆM /`+? i`QM; #€+ i€+- +| mv M,M; K" [m, i?-M F?| HQ h`QM; i`mv M i?mv i +O ;BÈB i¬M; T?€B- FB M æ¢B h?B M \*Æ " "M M"v i?"K +?Q iB M bBM? /MM; M,M; HQÊM; p¬ i?QÊM; +O GB M aÆM /`+?- M;QM; iK` K°i iB i?"M?X

h`QM; i`mv M i?mv i- FB M æ¢B h?B M *Æ " "M M"v #ªM i?•M +?QM? H" K°i #° GB hW H9+ i`B m i" T M?Q bBM? i?B M ?¢- iB M p"Q H M ç" B #Q [mv M- i? K M; ° /`+? /Á tûi i?B M +Æ- ç½ +?`mªM? ?QÎM; `i HÈM- T?ªB ? Q T?Q `i M?B m i•K HU+ ?QÎM; +O H M ç" B #Q mv M- /Á tûi çQÊ+ K°i +?9i i?B M +ÆX

Zm€ i`bM? M"v- i?QÌM; i?QÌM; H" `i /"B- ?ÆM M[+U+ i®M i•K HU+X J¶B H-M b #Q mv M- h K æ¢B iB M bBM? ç m iQ" M #° QÈi çŠK K² ?¬BX

G9+ M"v- # M; QìB M;²B # T?Q - +?•M F?Q iQÆM; HB M pÈB æ¢B h?B M " "M *Æ- i?B M +Æ i?€M? F?Q M"v- M; Q /m i?€B ?Q- i`QM; #|M; i®B /Á tûi K°i iBªQ /B m óPM;5ô

æ°i M?B M- K° +¶ +?'M ç°M; F`+? HB i iW i`QM; æ¢B h?B M *Æ " "M #¢Q T?€i` X +?d +ªK i?'v i?•M ?bM? `mM; H M- K°i +¶ HU+ HQÊM; p¬ ?bM? ç~v w i?S+ +O # i®B` M;Q"BX

ó*?mv M ;b p"v\ w i?S+ F?¬M; M;ì H¢B #` #„M` 5ô

óæ¢B h?B M *Æ " "M F?¬M; M;ì H¢B +U i mv i w i?S+ +O +?9M; i - +?mv M M"v i`Q ;b tªv` p"v\ô

ó*?ŠM; H) i?B M +Æ H¢B t m'i ?B M #B M ?| ;b Q\ô

" M; QìB p¬ +MM; HQ H„M;- p°B p" M; KÎK„i- +?d i?'v æ¢B h?B M *Æ " "M #²M; # M `mM; ç°M; F`+? HB i pÈB #B M ç° M?Ä- K°i +¶ # ç°M; ~M +?S F?Q iS+ i?B M +Æ i æ¢B h?B M *Æ # "M #¢Q T?€i` X

ó•K5ô

J°i ç¢Q F?Q iS+ K"m t€K +QÌM; HB i iW i`QM; æ¢B h?B M \*Æ " "M t°+ i?ŠM; H M i` ç°i M?B M- h K æ¢B i?B M +Æ iB M bBM? M; QìB M"Q M; QìB M'v F?¬M; F?ÄB FBM H9+ H M ç" B #Q ~M +| +ªK SM;- `mM; +?mv M F`+? HB iX

G M ç" B #Q [mv M H" h?B M *Æ æ B ç M; ç®B +?¼B ; v ;„i i`QM; i?B M +Æ- F?Q + #B M ?| - T?Q FB iU M?B M b) bBM? ` +ªK SM;X

ó•K5ô

æ9M; p"Q H9+ h K ç¢B i?B M +Æ iB M bBM? +U+ F€ #'i M i?b K°i +° b€M; iW i`QM i`ìB- FBK [m M; iÄ` - ?| i?"M? K°i [m-M; €M? b€M;- ?B M ` i`QÈ+ K†i h K ç¢B [m-M; b€M; H" +?[ pB i M?Q`²M; # v T?QÊM; K9 X

óæ¢B i?-M i?¬M; #ªM;5ô

"®M +?[HÈM K"m p" M; F?Q i? # "M; #¢+- ?B M ` i?"M? K°i ?"M; i` M ?Q F?¬M;X hmv M *Æ- sm *Æ- >"M? *Æ ç m FBM? ?½BX

óJ M? hBM? #°5ô

a m ?"M; +?[i?S ? B H" iWM; ?"M; / M? b€+?X L?[M; / M? b€+? M"v +| `i M?B m ;BÈB i¬M; T?€B Qi F?B M;?2 i?'vX S?Q b m M?[M; +?[M"v H" K°i ?"M; +?[M?Ä ; M?[M; pä ;Bª M"vX

óS?–M J M? hBM? ç M? 'i M?•M- hB m a„i iB M bBM? Ui`mM; +´V- J M? hBM? ç dM
i€K i?B M HQM; +?B HU+X hmv i ?¼+ K¢M? M? 'i æ¢B •K >B h? M?Xô

hWM; / M? b€+? +S p"v iB T M®B M? m ?B M ` X Í ;!+ # M T?ªB T?Q /QÈB +O [
[m2M i?m°+ €M? p"Q K„i # M;QÌBX

óaQ T?K5ô

hmv M *Æ- >"M? *Æ- sm *Æ i?®i H M FBM? M;¢+X S?–M +m®B +O æ¢B h?–M h?–
M;Ì H" #®M +?[GB M aÆM iB M bBM?X Í T?Q b m +ÁM ;?B K°i ?"M; +?[- +?QM?
#"M bBM? ` /` #B M F`+? +?'MX h?ÌB ;B M F?–M; b B #B i +?9i M"QX

L?bM / M? b€+? iQÌM; i" M M"v- i?–M b„+ +O # M;QÌB #B MªQ- p¬ +MM; T?S+ i
K°i F?QªM; ioM? H†M;X

ôh +?Q `^M;- # M;QÌB +?9M; i HB M i?O H¢B ç½ pQÊi [m bQ T?K- F?–M; M;Ì ^M
p"v5 aQ T?K p"Q ?ÆM K°i M;" M M,K i`QÊ+ ç½ ç`M? ` K°i [mv M æ¢B h?–M h?–M;
J°i H9+ b m- hmv M *Æ iB M bBM? i? M- i?–M b„+ pW t`m ?´ H¢B pW bMM; FQM?

æ¢B h?–M h?–M; #ªM; +S K°i M;" M ? B i`,K ? B KQÆB b€m M"v i?b iQM? H¢B K°i M
æ¢B h?–M h?–M; #ªM;X " M;QÌB F?–M; M;Ì ^M;- GB M aÆM iB M bBM? i`QÊ+ F?
tQM; æ¢B h?–M h?–M; #ªM; M"vX

.QÈB iB M? ?m®M; i?B M +Æ K`i KM- F?¡ T?•M p` H B M?Q p"v- GB M aÆM iB M b
iQ" M #° pä ;Bª i?QÊM; +´- i`mM; +´- +"M +´ p"Q # M i`QM;X *?d i?–M i?–M; M"v i?

" M;QÌB iW H9+ iB T [mªM h?B M *Æ ç`B ç M M v- iU +?Q `^M; ç½ ?ÆM t GB M
i? 'v æ¢B h?–M h?–M; #ªM; M"v KÈB #B i çQÊ+ bQM; T?QÆM; +€+? #B i M? m t i

óa Q\ *¡ i`mv M / M? b€+? M"v ` M;Q`B F?–M; \ô

sm *Æ iB M bBM? M;~M; ç–m H M M?bM ? B M;QÌB +ÁM H¢B- ?ÄBX

hmv M *Æ- >"M? *Æ i`–K K†+ F?–M; M¡B ;b- # M i`QM; h?B M *Æ ç`B BK H†M; iÈB
H€ `ÆBX

G9+ M"v- iB M? i? T?S+ i¢T- i?B M ?¢ ç°M; ç½M;X h? HU+ HB M [m M iÈB æ¢B h
T?ªB ?"M? bU +~M i?"MX

ó*¬M; F? B çB5ô

hmv M *Æ iB M bBM? i`–K K†+ K°i H9+ H•m- +m®B +MM; +kM; ?¢ [mv i ç`M?, óh?
+?QM? H" +?S+ i`€+? +O h?B M \*Æ ç`B +?9M; i X aQ T?K ç½ +? ç`M? #ªM; / M
çQ€M çQÊ+ tY +ªM? +O +?9M; i H9+ M"vX *?„+ b) F?–M; F?B M h?B M *Æ ç`B p
M[- ç•v +kM; iQM? H" K°i /B M;mv M +O bQ T?KXô

óo"v çQÊ+Xô

>"M? *Æ iB M bBM? iÄ i?€B ç°- +?QM? i?S+ [mv i ç`M? i?€B ç° +O h?B M \*Æ ç`
#ªM; +ÁM +?Q çQÊ+ i`mv M ` - M?QM; # M;QÌB ç½ +¡ i? çQ€M i`QÊ+ çQÊ+X æ
#QK- i? i`i H`K i?B M ?¢ /"v b¡M;X

" M;"v b m- æ¢B h?–M h?–M; #ªM; +m®B +MM; +kM; çQÊ+ +¬M; F? BX o¬ b® i?
h?–M; #ªM; KÈB M? 'i M"vX h`QM; M? 'i i?ÌB- i?B M ?¢ +?'M ç°M;- /'v H M b¡M; iQ

3NdX *?QÆM; 3N3, GQ¢M a®

a m F?B æ¢B h?–M h?–M; "ªM; çQÊ+ +¬M; #®- Q M? ç°M; K" M¡ i¢Q i?"M? ?ÆM t
+Æ iB M bBM?X æ¢B h?–M h?–M; #ªM; H9+ tQ +?d +¡ +QÌM; ;Bª h?–M h?–M; +ªM
H¢B # Q ;²K i`i +ª + Q i?O +O i?QÊM; +´- i`mM; +´ p" + "M +´X

*?Q /M H" M?[M; +Q`M; ;B^ #Q ~M- F?¬M; +?mB ç-m` F?ÄB M?"- # [m M im Hmv F?¬M; M?bM i?'v ç m F?¬M; i? i?Q€i F?ÄB æ¢B h?¬M h?¬M; #^M; X æ¢B h?¬M h?¬M; i?'•M T?"M +?•M +?QM? +O M?[M; M; Q`B M"v K°i +€+? iQ`M; i"MX æB m M"v ç +?'M FBM? K" i?"K +?Q K°i b® +Q`M; ;B^ ç†+ #B i M€m KbM? +kM; +^K i?'v #'i M o"Q H9+ ?¶M HQ¢M M?Q i? M"vX

ó*€B ;b +Æ\ h i`®M i`€M? #Q K"i M?Q p"v F?¬M; M; ì +kM; #` pB i i` M æ¢B h?¬M h`QM; /` F?¬M; ;B M- K°i M K iY K†+ €Q t€K çSM; i`QM; ?Q F?¬M; i,K i®B- M?bM ç¢B FBM? i?'i b„+X Í # M +¢M? +?•M v H" K°i M; Q`B F?B m +?B M i` im´B p„i M; +ÁM F?Q iS+ - Î +´ ?„M- K€m +?€v` M?Q bm®B- iQÊB F?„T +^ ?Q F?¬M; X

E?¬M; ;B M M"v +U+ F€ #Q ~M- M K iY €Q t€K ç½ # [m M ?ÆM M, K i`, K M, K Î i`Q M, K i`, K M v i`QÊ+ ;B` +?Q +! B iÊB- ç°i M?B M H¢ +! M; Q`B i` im´B M"v iÊB- + +?B MX >ÆM M[ pW M|B ç½ +?d`ä +¬M; T?m +O v M¬M; b•m i? M"Q- p"im v i? GQ¢B +?mv M M"v i?U+ bU H" i`QÊ+ ;B` +?Q iWM; +!- M m F?¬M; T?^B H" iW i`Q æ¢B h?¬M h?¬M; #^M; M" pšM F?¬M; #B i çQÊ+ i B ?¼ #`i M; ì # v ç M M"v H" iW óh H†M; H) i`®M Î ç•v- +?Q iWM; Hv F? BX h?B M \*Æ ç" B M"v HÊB ?¢B ç M p"v Q L K iY €Q t€K M?bM i'K #^M; i`QM; i v- # M i` M pB i K°i /ÁM; +?[>"M a v M [m•M t9+ KK+ FBM? i•KX

óE?¬M; çQÊ+ - MÆB M"v F?¬M; i? Î H¢B çQÊ+ M[Xô

>" a v M [m•M i?•M ?bM? M?Q€M; H M- H"TiS+ #¢Q i?"M? K°i H" M F?|B- M? M i`QM; ?Q F?¬M; X "Q K"i #` H°- MÆB M"v F?¬M; i? Î H¢B çQÊ+ M[X

"` J M? hBM? #^M; iB i H° MÆB Î F?¬M; +?d +! K°i KbM? >"M a v M [m•MX >"M a +?¢v F?€M? M?- F`T ç´B b M; +?¶ F?€+X L?QM; ``i M?B m M; Q`B H¢B #` i'K æ¢ h?B M *Æ ç" B i`B i ç ç^ HQ¢M i'i +^ #° b"mXô

óh pW KÊB idM? H¢B- +¬M; HU+ +ÁM +?Q ?Q" M iQ" M ?²B T?K+ H¢B +! +€B #^M; i?"i H" ç€M; +? i5ô

óL?[M; i M ;B ?Ä M"v b Q K" H"K çQÊ+ p"vX GB M aÆM iB M bBM?- F?¬M; T?^B ç! Q\ a Q +ÁM HQm H¢B ?¼ ?¢B M"v5ô

J°i pä ;B^ + "M +´- F?¬M; M; ì H¢B pB i` iQ HB m p i K°i +€+? iQ`M; i" M M?Q p"v J°i i?•M pä ç¢Q #` iB i H°` i?b F?¬M; +! ;bX L?QM; M m ç€K M?•M p"i M?Q >¶M KÊB H" T?B M T?S+ i?"i bU5ô

óh?B M *Æ i K iB M bBM? ;b ç! ç9M; H" M?[M; i M ç€M; +? i5 h F?| F?, M H„K K€ ç€K ;B ?Ä *?B M h?¬M +mM; - >¶M æ°M H½Q i´ p" o¬ h?QÊM; T?€Ti¬M; X :B` i?b h?¬M; #^M; M"v ç½ ç•K i i?"M? +€B b¼i `²B5ô

ó*?BK b #„i p2 b-m- ?Q" M; iQÊ+ Î ç^M; b m- H-M M"v i?b p² +€B `„K5 \*! æ¢B h?¬ F ç®B ç-m pÉB i i`QÊ+ FB H"TiS+ b) +^M? ;B€+X L; ?o t'm ?ÆM K°i +?9i- M?[ç€M? iÊB +Y `²B5ô

ó> ? ? - i?9 p`- p®M +ÁM ç M; M; ?o- M?[M; H½Q ;B ?Ä i?QÊM; +´`®i +m°+ H" + >B M i¢B t2K` F?¬M; T?^B T?Q bS+ M[ X M ioM? çÊB æ¢B h?¬M h?¬M; #^M; H" \*€+ MÆB Î \*Ym \*?•m- ?Q†+ KBM? ?Q†+ €K- p¬ b® M?•M i•K F?€+ M? m ç m ç M; h?¬M h?¬M; #^M; X \*! FBM? ?d- +! T?šM M°- i?"K +?Q +ÁM bBM? ` b€i +ÆX

GB T G°+ pB MX

"m´B b€M; - Gw h`B u +¬K æ¢B h?¬M h?¬M; #^M; +O h?B M \*Æ ç" B- #QÊ+ p"Q ç¬i " M i`QM; iÁ ç¬i?®M; çB M M"v- M?bM iW # M M; Q" B i?b F?¬M; +! ;b F?€+ H¢X H¢B `°M; HÈM p¬ +MM; X

*'m iϕQ # M i`QM; +kM; #B M i?`M? ?Q`M iQ`M F?€+ ?ŠM pÈB ç¬ i?®M; çB M i`Q
óæϕB M?•MXô Gw h`B u çB iÈB i`QÈ+ K„i S?QÆM; o•M- +mM; FQM? [m€ tm®M; X
ó*?mv M ;b\ô

S?QÆM; o•M KÎ K„i` - i`QM; K„i K°i Hm²M; iBM? K M; H‡2 H M `²B pKi i„iX
ó" M M;Q`B +‡ ç°M; ioM? HÈMX h?B M \*Æ ç`B +¬M; #® æϕB h?¬M h?¬M; #ªM; - ?B
ç m +?9 w iÈB +?mv M M`vXô Gw h`B u `Ki` M‡BX
ó>ª\ô

JQ K„i S?QÆM; o•M ?ÆB`mM; H M K°i +€B- ?„M M?È`^M; H9+ i`QÈ+ ?bM? M?Q +
#ªM; +O h?B M *Æ ç`BX \*‡ çB m / M? b€+? iQÌM; i`M i?b HϕB F?¬M; +‡ K`v M; Q
+kM; /¬M /¬M [m M çBX

óE?¬M; +¬M T?ªB ç w- F M‡ çBX æϕB h?¬M h?¬M; #ªM; +?d # Q ;²K i?ÌB çϕB +`M
?ÊT i?ÌB M[`²BX *S ç K†+ M‡ F?¬M; +¬M T?ªB [m M i•KXô

S?QÆM; o•M tm tm i v- ?Ì? [M; M‡BX h?B M *Æ ç`B +?¼M H9+ M`v ç +¬M; #® æ
+?dM?- i?U+ bU H` +?ŠM; +‡ w M; ?o ;b +ªX

óE?¬M; T?ªB M?Q p`v ç•m çϕB M?•MX h`K æϕB h?¬M h?¬M; #ªM; KÈB M`v # Q ;²K
+O i?QÊM; +´- i`mM; +´- +`M +´ p` i€M im pã ;Bª- pã ;Bª i`QM; M;Q`B *Ym *?•m
h?¬M h?¬M; #ªM; +O h?B M *Æ ç`B- K°i M;`M? B i`,K b€m KQÆB M,K çQÈ+ ç´B
H9+ h?B M *Æ ç`B ç´B #ªM; Xô Gw h`B u p°B p`M; M‡BX

ó*€B ;b\ô

S?QÆM; o•M M?Qm K`v- +m®B +MM; +kM; ;€+ +?mv M im Hmv M b M; K°i # M- bU
h?B M *Æ ç`B p` G M ç`B #Q mv M HÈB /KM; "€i i€+ ç +?2 ;B`m i?B M +Æ- M? [M;
ç m i?9+ i?O p¬ HU+X >„M +kM; pÈB- iÈB ;B‡ pšM HÈB /KM; T?QÆM; i?S+ ibK FB

óæQ +?Q i t2KXô

h` M K†i S?QÆM; o•M H°` p i`M i`¼M; X æϕB h?¬M h?¬M; #ªM; M m +?d H` #ªM
i?b i`QM; i? +K+ ç`M ?´ Mm®i`²M; F?¬M; +‡ #`i F€ w M; ?o ;bX h®B ç +kM; +?d
M m # Q ;²K i`i +ª i?¬M; T?€B i?QÊM; +´- i`mM; +´- +`M +´ i?b HϕB H` +?mv M F?

óL m h?B M *Æ ç`B i?U+ bU H`K` +€B #ªM; M`v- +?d bÊ H` i?B M ?ϕ M`v b) çϕB H
iÈB H9+ F?¬M; +‡ +?¶ i`®M `²BXô

S?QÆM; o•M H`T iS+ +ªK i?`v bU M; ?B K i`¼M; +O +?mv M M`v- ?„M H`T iS+ M?
i`QM; i v Gw h`B u- ç¼+ i?"i +`M i?"MX

óh?B M *Æ ç`B i K iB M bBM? M‡B- i`K #ªM; M`v F?¬M; T?ªB H` ?¼+ ? ç`M?X J` H
iB M bBM? p`Q M?B m M,K i`QÈ+ ç½ +? ç`M?` Xô

E?B S?QÆM; o•M ç M; ç¼+ æϕB h?¬M h?¬M; #ªM; i?b # M i B p M; H M iB M; M‡
M;QÌB i?¬M; KBM?- b m F?B iB T t9+ pÈB iBM iS+ M`v- H`T iS+ +ªK i?`v bU pB
F?¬M; +?9i +?"K i` p°B p`M; p #€Q +?Q S?QÆM; o•MX

h` M #ªM; +?B +?Q i M? [M; +€B i MX J` M? [M; +€B i M pB i i` M ç‡- S?QÆM; o•M T
[m X L?QM; M,M; HU+ K` æϕB h?¬M h?¬M; #ªM; M`v +?d` HϕB +U+ F€ FBM? M; Q
/ M? +O ?¼ ?B M iϕBX

æ²M; i?ÌB T?M ?B M +MM; pÈB M? [M; i¬M; T?€B M`v +ÁM +‡ K°i b® / M? iU i¬M;
M`v ç®B pÈB S?QÆM; o•M K` M‡B i?b`i t Hϕ- M?QM; S?QÆM; o•M +‡ i? F?ŠM;
;Bª i?QÊM; +´ M`v K` M‡B- M?QM; +€B / M? iU M`v imv i ç®B H` [m2M ç M F?¬M;
J M? >²M ç M?`i- S?QÆM; o•M U+`M +´V- +QM i` B +O hS S?QÆM; ?¬m- æϕB *?
hQÊM; T?€T F?Q o¬ *•m ç +mM; X a‡ ?¼+ #€+ iϕT- H`v æ oä imv i ?¼+ h? M? GQ

h` M /ÁM; ç-m iB M +O T?-M J M? >²M +O æ¢B h?-M h?-M; #ªM;- F?-M; M; Q`B
 i?'v i M KbM?X h?U+ HU+ +O ?„M- M; v +ª *?B M h?-M +mM; +?O h`mv M E€ +ª
 T?ªB H` ç®B i?OX h?U+ HU+ K¢M? ç M i? M`Q i?b F?-M; +-M M; ?o +kM; #B iX
 L m M?Q F?-M; T?ªB H` +ªM? ;BÈB +O ?„M +?d +| J M? >²M +ªM?- bÈK ç½ +| i?
 `²B- i?"K +?Q +ÁM t T?¢M; `i + QX
 hB T i?2Q- S?QÆM; o•M M?bM i?'v `i M?B m +€B i M- i`QM; ç| / M? iU i?QÊM; +´
 M`v- S?QÆM; o•M ç m +?Q iWM; M; ?2 [m - +, M #ªM H` F?-M; [m2MX
 ôJ M? >²M +ªM? ç i K- æ Q J E} o- h?QÆM; X " i?B M HQM; +?B HU+ - i€M im +Q
 hmv i ?¼+ H` o- L; •M ç Q K X
 S?QÆM; o•M M?bM / M? iU Î T?Q b m- i?-K ;"i ç-mX h?QÊM; +´ /šm b Q +kM; H
 F?-M; Qi + Q i?OX hB T b m ç| K°i çQ¢M `i /"B ç m H` / M? iU +O pä ;Bª i?QÊM;
 iWM; M; ?2 M|B ç MX
 h` M T?-M J M? >²M +O æ¢B h?-M h?-M; #ªM;- S?QÆM; o•M +Æ ?² H` M; -B b C
 *| çB m i?U+ HU+ +O ?„M- i`QM; +Æ i? +| b€m F?-M; ;B M T?€T i„+ - i`QM; i v H
 HQ¢B i?U+ HU+ M`v /QÆM; M?B M +| i? t T J M? >²M ç M?'iXô
 óh'K #ªM; M`v +U+ F€ iQÌM; i"M- t2K ` - F?-M; +| HY H`K b Q +| F?|B- +kM; +| +?
 M; ?o i?-K i`QM; HÁM; X
 *| çB m- M?bM tm®M; /QÈB- S?QÆM; o•M F?-M; F?ÄB M?Qm K`vX
 óæ L?'i ç•m\ G¢+ hBM? h?-M ç•m\ô
 hW ç-m iÈB +m®B- +Æ ?² H` F?-M; M?bM i?'v i M +O ? B M; QÌB M`vX J M? hBM?
 `²B- S?QÆM; o•M i`QM; HÁM; `9M; ç°M;- H`T iS+ M?b b M; i` M; æ¢B h?-M h?-M
 ôh`mv M E€ +ªM? ç M?'i- æ L?'i U+ "M +´V- h`mv M E€ +ªM? i`mM; F€- K-M ç²
 hB M FB K i`QM; iS i?-M F?Q +O EB K i-M; - mv HU+ b•m F?-M; i? HQÌM; X .U
 HU+ F?B m +?B m pä ;Bª æ` >²M +ªM?X
 S?QÆM; o•M ;B"i Mªv KbM?X æ L?'i F?-M; M; ì ç½ +| i?U+ HU+ M`v `²BX G9+ Î o-
 +ªK i?'v i` M M; QÌB v +| # ç°M; +O F?-M; ;B M T?€T i„+ K`X *?ŠM; H) ;½ Î i`QM;
 F?B i` M? ç'm pÈB K p"i ç½ +| ç°i T?€X
 S?QÆM; o•M M?È H¢B- v H9+ ç| +?„+ F?-M; K¢M? M?Q p"vX o`i`Q b® ? B +O i`m
 ;Bª i?QÊM; +´X s T i?S # - S?QÆM; o•M +m®B +MM; +kM; M?bM i?'v K°i M; QÌB [i
 h`mv M E€ +ªM? ç i K- G¢+ hBM? h?-M U i?QÊM; +´V- h`mv M E€ +ªM?- +| oB M
 i?-M +mM; X
 L?bM i?'v i M +O G¢+ hBM? h?-M- S?QÆM; o•M i`QM; HÁM; +?'M ç°M; F`+? HB
 M; ì H¢B H` M; QÌB i?QÊM; +´5ô S?QÆM; o•M M|B b Q +kM; F?-M; M; ì `^M; X G¢+
 i?QÊM; +´X *€B +?[i`QM; M; Q†+ ç| - F?-M; M; ?B M; ì ;b M[ ç½ p¢+? i`-M K°i +?
 hBM? h?-M H` pä ;Bª i?QÊM; +´ +?mv M i? X
 óh?"i F?-M; M; ì - +?•M iQÈM; H¢B H` M?Q p"v5ô
 aU +?'M ?€K K` G¢+ hBM? h?-M K M; iÈB +?Q S?QÆM; o•M +ÁM ?ÆM +ª æ L?'i
 +?Q iWM; M; ?o G¢+ hBM? h?-M H¢B H` pä ;Bª i?QÊM; +´ +?mv M i? X L?QM; ? B
 +¢M? i M v- +?Q /M H` G¢+ hBM? h?-M +| iB M i`B M M? M? ?ÆM M[i?b +kM; H`
 L m F?-M; T?ªB H` +| æ¢B h?-M h?-M; #ªM;- S?QÆM; o•M +kM; F?-M; M; ì `^M; G
 T?"M #®B +ªM? FBM? M; QÌB M?Q p"vX
 *| çB m- M?È H¢B +ªM? ?-K ç| G¢+ hBM? h?-M i`mv b€i æ L?'i- S?QÆM; o•M pš
 hBM? h?-M H` pä ;Bª i?QÊM; +´ - i?2Q Hw i?b H` iB M #®B +O æ L?'i- b Q H¢B ç
 J„i S?QÆM; o•M ?QT H¢B- €M? K„i H'T H€M?- i`-K iQ F?-M; i?-BX

3N3X *?QÆM; 3NN, GQϕM a® k

3NNX *?QÆM; Nyy, h?B M æ` oϕM >| *?mM; "B M >|

NyyX *?QÆM; NyR, *Ym æϕB >| h?•M

NyRX *?QÆM; Nyk, æ€K *QÈB

NykX *?QÆM; Nyj, a€i GK+ EB K S?€B

S?QÆM; o•M BK H†M; F?¬M; iB T HÌBX *?mv M M"v ?„M +kM; `i ?†M HQϕMX •M +QM +€B +O pQÆM; ?¬m- iÈB im' B +O ?„M +kM; M M F i ?¬M `²BX

>ÆM M[- i`QM; i?QÊM; FBM? i?¬M? +kM; F?¬M; i?B m +?mv M i`QÈ+ F?B F i ?¬M? mX L?QM; #^M; p`Q i?•M i? +O bQM; T?QÆM; - +ªK i?'v K¬M ϕ,M; ?° ϕ®B H`

>¬M M?•M H` H M? +O +? K - HÌB +O K B K®BX æB K M"v F?¬M; +?d H` pQÆM; i`QM; #bM? /•M #€+? iQM? +kM; p"vX \*| ϕB m- +kM; F?¬M; T?ªB ?Q" M iQ" M H` p" M?•M p` hS S?QÆM; ?¬m S?QÆM; . "M H` F?¬M; i?2Q H M"vX

*?QM? #ÎB pb ? B # M v m M? m +?Q M M KÈB H'v M? mX h?"K +?Q #ÎB pb +?mv S?QÆM; o•M ϕm' B` F?ÄB M?"- ϕQϕM imv iibM? +? +QMX

ó*?mv M M"v- i +kM; F?¬M; +QDM; +-m +QMX *?d H"- ϕ•v H" +?mv M K" T?K i? F?¬M; i? i? v ϕ' B ϕQÊ+X >ÆM M[+QM ϕ½ iÈB im' B +QÈB pÊ `²BX h`QM; M?" pQ H" +?mv M #bM? i?QÌM; X h p` T?K i?•M +QM imv F?€+- M?QM; i` M ϕB K M"v- i i'i +ª b) i?2Q bU HU +?¼M +O +QMXô

>Q .QÆM; T?m M?•M M|BX

S?QÆM; o•M BK H†M; F?¬M; M|B; bX *?mv M M"v F?¬M; T?ªB H` ϕÆM; BªM M?Q p +O æ h? M; - M?QM; .Q M? ?Q M; /šm b Q +kM; H` /` i° + ?ªB M; QϕBX \*?Q /M H` M; ?B K M; †i F?¬M; +? ?mv i Kϕ+? HQm i`mv M- M?QM; i` M / M? T?"M +kM; H` /

h`QÈ+ K„i- i`B m æϕB *?m p" +€+ ?Q M; ;B^M; +Q M? m- +| M?B m +?B M bUX .Q i?ÌB +Æ p¬ +MM; KšM +ªKX J°i F?B H`K F?¬M; i®i- H" +| i? K M; i°B T?ªM [m®+ M; QϕB M"v F?¬M; T?ªB H` i°B M?ÄX

S?QÆM; o•M pä ϕϕQ + Q bB m- +| i? F?¬M; HQ H„M; bM?- M?QM; +kM; F?¬M; i i?•MX >„M H` i?B H +?B ;B - ϕQÊ+ ;B€Q /K+ +?QM? i?®M; - imv i ϕ®B F?¬M; i? M"vX æ| [mª i?U+ H` K°i bU pk M?K+ HÈMX

>ÆM M[- i`QM; ϕϕB bªM?- S?9+ E? M; +-M; +?9 +kM; +| K†iX hmv M|B M" M; i M?QM; i?•M T?"M +-M; +?9 +ÁM b| b|` ϕ|X *?mv M M"v- [m€ KšM +ªKX

ó*?mv M M"v [m€ ϕ°i M?B M- E?´M; hQÈ+ p" +QM F?¬M; +| [m M ? ;bX >ÆM M[- .Q M? ?Q M; [mv i ϕ`M?- >B M; B| T?K i?•M pšM +ÁM- b Q +| i? +Y ?"M? ?¬M H K E?¬M; #^M; ϕÈB T?K i?•M p b m ϕ| `²B HϕB i?QÆM; i?ªQ +?mv M M"vX Jšm i?•M-

S?QÆM; o•M i`-K iQ K°i ?²B H•m `²B KÎKB M; M|BX

*?mv M K" S?QÆM; o•M ϕ½ M; ?o iÈB- >Q .QÆM; T?m M?•M b Q +| i? F?¬M; M; i? iϕK i?ÌB FûQ /`B i?¬BX \*?d H"- +? +QM p` .Q M? ?Q" M; ϕ½ [mv i ϕ`M? `²BX a| .Q M? ?Q M; Xô

>Q .QÆM; T?m M?•M M?Qm K"v- .Q M? ?Q" M; /šm b Q +kM; H` ?Q" M; ϕ K°i T?Q /m æ h? M; +?QM? i?®M; X h` M K°i HQϕB i`bM? ϕ° M"Q ϕ| - E?´M; hQÈ+ pšM iQM

;B M,K H-M #~v H QÊi i?Q €B i?€+- +kM; F?| ,M F?| M|BX h` M i?U+ i - [mv i ç`M?` - >Q .QÆM; T?m M?•M +kM; F?¬M; +| w i? v ç`BX

óh? M`v çBXô >Q .QÆM; T?m M?•M iW i` M +´ i v H`v` K°i +€B pÁM; i v +´ tQ , F i?W iW Kšm i?•M +O i X J†+ F H` +?9M; i [mv i ç`M? i?b M`Q i?b iB m +¬ M Q i? H`K i`M i?QÆM; M; QÌB i çQÊ+X S?QÆM; ;B +O +?9M; i +kM; F?¬M; T?ªB \*€B +?B M; i v M`v +QB M?Q H` iQM p`i çBX h†M; +?Q E?´M; hQÊ+ H`K iQM p`iXô

L?bM i?•v pÁM; i v i`QM; >Q .QÆM; S?m M?•M- ÎT?Q b m- K„i G K æ¢B L;mv i F +9B ç-m tm®M;X

óo•M;Xô S?QÆM; o•M ;"i ç-m- +?mv M M`v +kM; +?d H`K M?Q p`v K` i?¬BX S?ªM M`K i`QM; /U HB m +O ?„MX

óJšm i?•M- M m M?Q F?¬M; +| +?mv M ;b i?b +QM çB M;?d M;ÆB K°i +?9iX G-M H`KXô S?QÆM; o•M M|BX

GK+ #° #` ?Ov- #BM? #° iU +?S+ ç½ F?¬M; +ÁM ;b ç M|BX >ÆM M[ #BM? #° +k o•M ?B M i¢BX L?QM; +?mv M i` M i`bM? iU i?b pšM T?ªB H`KX

óV- +QM çB M;?d M;ÆB i`QÊ+ çBX a m F?B i„K`Y i? v [m-M €Q tQM; - +MM; iÈB M?` M;?d M;ÆB +?Q F?Ä2X h ç½ i?¬M; i`B +?Q ç¢B + +O +QM `²BX L| çQÊ+ ç M[ +?„+ H` +kM; p Xô >Q .QÆM; T?m M?•M M|BX

óo•M;- +?mv M i„K`Y F?¬M; ;'TX J - H-M M`v +QM +¬M; HU+ ç¢B iB M- ç +QM ; +?9iXô

*?mv M ?¬M M?•M i¢K i?ÌB #Ä tm®M;- i`QM; HÁM; S?QÆM; o•M +kM; M? M?ÄK- tQ #|T +?Q >Q .QÆM; T?m M?•MX

h?U+ HU+ ?B M i¢B +O S?QÆM; o•M- ç®B pÈB +´m i¢Q +O FBM? K¢+?- ?mv iH >Q .QÆM; T?m M?•M ;B®M; M?Q pã ;Bª- F?„+ F?´ Hmv M +¬M; H` çB m F?¬M; i? T?ªB ç°i T?€ KQÌB ? B i-M; - M;mv ?B K i`MM; i`MM;X

Jm®M ç >Q .QÆM; T?m M?•M i?`M? + Q i?O pã ç¢B H` çB m F?¬M; i?U+ i X L?Q im´B i?¼ i?b F?¬M; i?`M? p`M ç X

S?QÆM; o•M F?®M; +? +?•M F?Q i`mv M p`Q i`QM; FBM? K¢+? +O >Q .QÆM; T p†i- i¢T +?´i i`QM; +Æ i? +O #` i i?`M? F?Q i`„M; #®+ ` M;Q`BX

J°i H€i b m- / i?´i i` M K†i >Q .QÆM; T?m M?•M `ä``M; H` i`„M; ?ÆM M?B m- M *ªM; QÌB i`¬M; M?Q H` i` ?ÆM `´i M?B mX S?9+ E? M; +¬M; +?9 p` G K æ¢B L;r F?2M F?¬M; M;ÈiX

oÈB im pB +O S?QÆM; o•M- /MM; +?•M F?Q ç H`K H Q¢B +?mv M i?b i?"i bU H` ç S?QÆM; o•M /MM; +?•M F?Q ? i H-M M`v iÈB H-M F?€+- ûT` ? i i`-M +?´i- i¢T .QÆM; T?m M?•M- +?Q iÈB F?B +ªK i?´v #` i +| i? / /`M; b®M; iÈB K°i i`,K im´B [m v p T?ÁM; +O KbM?X

G9+ S?QÆM; o•M [m v p FBM? i?`M?- Îi•v #„+ .B ?Q M;X

óL|B5 S?QÆM; o•M ç| ç M; Îç•m5ô

>`M ",M; +mM; +?O K†i v T?K+ i?m-M K°i K`m t M?- M° F?Q #°i T?€i i|K H`v K°i ?mM; ?,M; M|BX

ó* H¢T iQ F?„+ M;½Q T?QM;Xô

oä ;Bª .B ?Q M; ç| #` >`M ",M; +mM; +?O i|K +´- ;BÆ H M F?¬M; i`mM; - K†i ç-v p +?•M K9 i v M|B ;b ç|X L?QM; >`M ",M; +mM; +?O F?¬M; ?B m M´B K°i iW M`QX

óL|B K m5 h Km®M ;B i?„M- +€B i M ;B ?Ä ç€M; +? i M`v- /€K i` m p`Q +?O M?• Î +?•M i`B ;|+ # i +kM; T?ªB ;B i?„M5ô

>"M",M; +mM; +?O K†i ç-v b€i w- /MM; bS+ ç€M? p"Q M;U+ i M ç€M; i?QÆM; ç|X
ó_„+ `„+5ô
E?¬M; +~M i?"M- >"M",M; +mM; +?O F?¬M; F?®M; +? çQÊ+ M° ?Ä - K°i+¶ ?"M F?
Î i`QM; i v H"TiS+ +ª M;QÌB +SM; çÌ- b„+ K†i i`„M; # +?¬ M?€v K„i ç½ #` #` i?"M?
`„+ K°i iB M; M' i?"M? M; "M KªM?X
óæ€M; +? i- b Q K" / +? i i? 5 æ•v ç½ H" i M i?S #ªv `²B5ô
h` M F?m¬M K†i H¢M? HMM; +O >"M",M; +mM; +?O ç-v HY ;B"MX © i ç½ `i F?
F?B æ L?'i KÎ i?¬M; ç¢Q +O o¬ GQÊM; K pU+- >"M",M; +mM; +?O HûM H9i i?2Q
#KB # v ` X
h?Ov J M;mv M i?Q iU ?² M?Q +,M #ªM F?¬M; i? K ç w iÈBª- /QÈB K°i HQ¢B i?€
",M; +mM; +?O i?"M? +¬M; i?Q€i F?ÄB o¬ GQÊM; K pU+- iB M p"Q i? ;BÈB i?B M
M"vX
hm Hmv M çQÊ+ K°i çQ¢M i?ÌB ;B M- >"M",M; +mM; +?O ?Q"MiQ" M ç i,M; H M i
ç| >"M",M; +mM; +?O H"TiS+ M?È iÈB +Wm M?•M +O KbM?- ç•v +kM; H" +?mv M
i`QM; KªM; i?B M ç` t H¢ M"vX
*| çB m- ç€M; iB + H" >"M",M; +mM; +?O ?Q"MiQ" M H" K°i F KM çQÌM; Î h`mM;
M?"M `ä ç¬M; i•v M K #„+ i?b F?¬M; M|B- M; v +ª ?bM? /¢M; +O +Ym +?•m H" ;b
ç•v ç®B pÈBª K" M|B ç m H" t H¢X
>"M",M; +mM; +?O p®M +?Q `^M; - Î ç•v ç•m ç•m +kM; iQ" M H" + Q i?O- iMv iB M K
iMv iB M M"Q M?†Mª- +?Q M M çB ç•m +kM; `i +~M i?"MX
*| çB m- >"M",M; +mM; +?O `i M? M? HB M T?€i?B M- KbM? HQ H„M; i?W i?½B
i`mv M imv i M"v +,M #ªM F?¬M; F?Q i`QÆM; M?Qª iQÌM; iQÊM; X h?"K +?Q- bQ
iQ+? +ÂM F?¬M; HÈM #^M; - M?•M F?~m +kM; F?¬M; M?B m #^M; X *| çB m- MÆB
i®i ç im Hmv M pä ç¢QX
>"M",M; +mM; +?O i` M çQÌM; ?ÄB i?,K K'v M;QÌB- M;QÌB ç-m iB M +?d +?Qª M;Q
H¢B +€+? ç M KQÌB p¢M i€K M; "M /†KX L;QÌB i?S ? B i?b +?d +S çB p T?Q i•v-
çB iÈB ç•v- i`U+ iB T+?¢v ç M K°i MÆB iQ" M H" ?Á i?QÊM; X *ÂM K¢+ / M? F€ /B
M|B H" çB p ç¬M; X *?Q M M >"M",M; +mM; +?O KÈB tm'i ?B M Î ç•v- .B ?Q M;5
óæ€M; +? i- ç€M; +? i- ç9M; H" ç€M; +? i K"- bÈK #B i p"v i?b im Hmv M K°i K¬M
>"M",M; +mM; +?O ;B" M Km®M +? i- ?"M F?¬M; i? K|+ M½Q i M M"v ` ç +?d çQ
© H9+ i`QÊ+ iU i?` i?•M T?"M- [mv i F?¬M; ?¼+ HQ¢B F?¬B H¬B i?m" M F?¬M; ç
pÈB i?•M T?"M +Oª- /QÈB i v +| M?B m + Q i?O ç b B F?B M M?Q p"v- M"Q +ÂM
h?O ?¢ F?¬M; TªB H" F?¬B H¶B QX
óS?QÆM; o•M- M;QÆB +?¢v F?¬M; i?Q€i ç•mX h M?'i ç`M? TªB ç²B H¢B bU pk
H¢B +?Q M;QÆBX h ?B M ;BÌ i?U+ HU+ ç¢B i,M; - +| i? iMv w F?®M; +? F?¬M;
F?€M; pÈB i M?Q i? M"Q\ô >"M",M; +mM; +?O ?"K ?U+ M|BX
.Q /U K°i H€i- >"M",M; +mM; +?O #B M M?"M H¢B `ä "M; - b m ç| +?¼M i`9M; K°
b B- T?Q ç¬M; +?„+ H" ?QÊM; M"v- bÎ /o pšM +?Q ibK çQÊ+ i M iB m iY ç| +?„+ H
h?•M ?bM? +O >"M",M; +mM; +?O M?Q€M; H M- F?¬M; ;B M T?€+ i„+ Î tmM; [m
ç` ;B®M; M?Q H" /•M; H M b|M; #B M F?¬M; ;B MX óoMô K°i +€B ç½ F?¬M; i?
T?QÆM; ?QÊM; K"ª +?¼M H¢B b B M[`²BX G-M M"v F?¬M; M; Ì H" çB b•m p"Q .B
"bM? ioM? M;Q" B K†i F?¬M; ç¢B #B m +?Q #bM? ioM? poM? pB MX
#€+? +®i F?¬M; ;B M i`MM; i`MM; çB T çB T- tQÆM; F?¬ p¬ i" M `ªB ` X Í ;B[T?
iÁ M9B #^M; tQÆM; i`„M; + Q p9iX

ó"´+? #´+?5ô

hB M; #QÈ+ +?•M p M; H M i`QM; ? M; ç°M; - *¬ s¢ [m" M +?9 K°i i?•M +?B M ;B€T
, M K†+ ;B®M; M?Q K°i M[+?B M i?–M- iW iW çB tmv M [m ? M; ç°M; #QÈ+ p" Q b•
E?¬M; T?ªB H" T?€ pÐ F?¬M; ;B M ;b +ª- K" H" K°i FB M T?€T F?QX S?€T F?Q "¢+
+O *¬ s¢ [m" M +?9 X
*?¶ +QÌM; ç¢B M?´i +O FB M T?€T F?Q M"v F?¬M; T?ªB H" HU+ b€i i?QÆM; ç€M;
FBM? ?²M i€M; çÎK +O M| - K" H" Î ;B[FB M T?€T F?Q M"v i`M €T i¬M; +?O EB
/ M? ?B M ?€+? +O i?ÌB ç¢B i?QÈM; +´- F?B M i´i +ª K¼B M; QÌB T?ªB `mM bÊX
æQÆM; M?B M- i` M K°i i`bM? ç° M"Q ç| ç•v +| H) F?¬M; iQM? H" i`M €T- K" M M
HQ¢B T?€T i?m"i ç†+ i?M M"Q ç| ;B9T KbM? ç° [m K°i i?ÌB ;B M /"B K" pšM #ªQ
/"B iÈB i?ÌB ç¢B iB T i?2QX

óL;QÆB iÈB `²B5ô

S?Q b m +€M? +Y ç²M; t M? iQ HÈM- ;B¼M; M|B +O i?QÈM; +´ b€i HK+ i¬M; +?
i`mv M iÈB- +ª iÁ M9B tQÆM; ç m T?ªB `mM; +?mv M i`QM; i? M? •K +O vX
h`–K KB M- H" K°i HQ¢B i`¢M; i?€B p¬ +MM; ?Q M?QÈ+X aU iB m ? Q +O bBM? K
>ÆM M[- H9+ i`–K KB M F?¬M; i? M"Q ?´T i?m M,M; HQÈM; F?´M; H² iW M; Q¢B
H" M; QÌB +| +QÌM; ç¢B ?ÆM M[+kM; #B M i?"M? ?Q M?QÈ+X
*?d +| çB m- ?MM; bQ poM? pB M H" ?MM; bQ- +?d +–M çSM; /"v H" +| i? i€M T?€i`

NyjX *?QÆM; Ny9, L? Q L? Q sm´i h?

ó*?QÎM; ;B€Q5ô

*¬ s¢ [m" M +?9 [m€ tm®M; i`QÈ+ +€M? +´M; t M?- i?•M i?€B +mM; FQM? K" i` M;
T?QM; ´M ç½ +?m`M #` ç–v çO `²B- +| i? #„i ç–m M; ?B i?S+ T?€T ?QM; ´M +O +?

óV- M;QÆB +U+ F?´`²B5ô

:B¼M; M|B +O +?QÎM; ;B€Q FB K T?€B b€i HK+ i?QÈM; +´ iW b m +€M? ç²M; t
i?Ov i`B m- ~M +?S M,M; HQÈM; +QÌM; ç¢B- p M; p¼M; i`QM; ç¢B çB MX

ó*?d +–M +| i? ;B9T +?QÎM; ;B€Q T?€T ?QM; ´M K" ` - i`QM; +?´M H¢B FB K T?€B
i - p"v i?b i´i +ª M?[M; ;b K" h? M? L?B H"K ç m ç€M; Xô *¬ s¢ [m" M +?9 M|BX

óV- +kM; F?¬M; m´M; HÁM; v m [mw +O pB bQ Î i?QÈM; +´ ç®B pÈB M; QÆBX æQ
L|B tQM; +•m M"v- Î b•m b m +€M? ç²M; t M? H"TiS+ F?¬B T?K+ H¢B #bM? ioM?X

*¬ s¢ [m" M +?9 ;"i ç–m- b m ç| çSM; /"v- iW i`QM; M; U+ +~M i?"M H"v ` ? B FB
K"m €K FBK F€ /`- #QÈ+ p"Q i`QM; - ´M H M ? B +?¶ HªK F€ /` i` M +€M? +Y X > B
´M H M- K°i i`"M # ç°M; F€ /` H"TiS+ H"v ? B FB M T?€T F?Q H"K i`mM; i•K- F?Q

> B FB M F?¬M; ;B M T?€T F?Q M"v H" ç +?m`M #` +?Q +?QÎM; ;B€Q +O FB K T
T?QM; ´M K" ` X h`QÈ+ F?B i`–K idM?- ç–m iB M T?ªB +?¬M KbM? i`QM; K°i ç` T?
ªB B i? M; çB M p"i ç´B b Q /ÌB- ? B FB M T?€T F?Q T?€T ?QM; ´M M"v bÈK ç½ T?€
i` M h`mM; i?´i?–M +?•mX

*¬ s¢ [m" M +?9 T?Q `´i M?B m F?Q HU+ KÈB ibK H¢B çQÈ+ ? B FB M T?€T ?Q M

óoM5ô

a m F?B ç†i? B F?¬M;;B M T?€T F?Q +O T?€B b€i HK+ i?Q ÊM; +´ M¨v H M +Y - /MM; K€m p) K°i T?€T i¨"M K-m K€m F€ /¨ Î F?2 +Y X

ó>mv i b„+ +?B +'K- T?€ T?QM;5ô

*¬ s¢ [m" M +?9 pW /Si HÌB- M;QM; iK +?•M F?Q iQ¨M i?•M- ç°i M?B M ?! i?¨M ?Q¨M?- K½M? HB i ç€M? p¨Q +?¶ F?| +O +€M? +Y X

*¬ s¢ [m" M +?9 K°i FB K T?€i¨ - H"TiS+ HmB¨ b m- H¢M? HMM; M?bM #B M ?!

J°i FB K M¨v +O *¬ s¢ [m" M +?9 T?€i¨ M?Q ç€ MûK tm®M; #B M- K°i ?²B H•m æ¢B F?€B [m F?QªM; i?ÌB ;B M # +€B ?¬ ?'T- +€M? +Y #¨ T?QM; 'M +m®B +MM

ó•K -K5ô

*ª "¢+? *®i bÆM +?'M ç°M; F¨+? HB i- T?€T i¨"M K¨m K€m /Q *¬ s¢ [m" M +?9 /MM ç°i M?B M T?€ T?QM; K¨¨ - #¢Q i¨Q ÊM; K'v H-M ?! i?¨M? K°i T?M ?B m iQ HÈM- *€M? +Y p®M K¨m ç²M; t M? ç°i M?B M #B M i?¨M? i¨QM; bm®i M?Q MQÊ+X

a m +€M? +Y ?B M¨ K°i F?¬M;;B M iQ HÈM- iWM; ç¢Q #!M; M;QÌB K†+ T?K+ bS ?Q M?QÊ+ +U+ ç° M^K i¨ M +?B +;BQÌM; M;¼+ K¨m i¨„M; i¨QM; F?¬M;;B M- F?¬M i¨QM; ç| T?-M ç-m ç½ #B M i?¨M? F?¬ H•mX

ó•K -K5ô E?B *¬ s¢ [m" M +?9 /MM; K„i ç M?bM¨ ä i'i +ª i?b F?¬M;;B M +?'M ç°M [m M?+Q iW b•m i¨QM; F?¬M;;B M T?€ F?¬M; K¨¨ - i¨QM; M?€v K„i tmv M [m F p¨Q i¨QM; çB M- ?! i?¨M? K°i M K iY i?•M ?bM? i?QM /¨BX

óJ'v p¢M M,K¨²B- K'v p¢M M,K¨²B- i +m®B +MM; +kM; T?€ T?QM; K¨¨ 5ô

J°i ;B¼M; M|B pmB KWM;- FQ+? ç°M; iW i¨QM; "¢+? *®i bÆM #„M¨ - i¨QM; M?€ F?¬M;;B M- t°+ i?ŠM; H M i¨ÌBX

ó•K -K5ô

h¨QM; M?€v K„i- i¨ÌB ç'i i•v #„+ ç°i M?B M i|B b-K- b m ç| H¨ K°i ç¢Q FB K F?Q i K M; i?2Q F?Q +Æ b€i HK+ /B i imv i p¢M p¨i ç°i M?B M¨¢+? [m i¨ÌB ç'iX

h¨QM; iB M; p M; -K -K- FB K F?Q çB [m ç•m- ?Q F?¬M;;B®M; M?Q H¨ #¨¨€+?¨ i^M; i?ŠM; i„T p¨ i¨ÆM M?Q FQM?X

EB K M¨v çB [m ç•m- i?B M ç¨ F?Q +Æ ?¶M HQ¢M iÈB ç|X EB K F?Q çB [m ç•m- H•m F?¬M; F?ÛT H¢B çQÊ+- H°¨ pûi FB K K¨m ç2M iQ HÈMX

E?B FB K [m M; tmv M [m "¢+? *®i bÆM- tm'i ?B M Î+Y +?•m ç¢B ç¨ i?b p¬ b®

óEB K F?Q ç€M; bÊ [m€5 æ•v H¨ B- ç•v H¨ B5 E?¬M; M;Ì H¢B +| FB K F?Q /B i ir

óh?ÌB ç¢B +¨M +´- +,M #ªM H¨ F?¬M; i? +| HQ¢B F?Q iS+ b€i HK+ i¨-K i¨¼M; M?Q +?ŠM; H) H¨ K°i i?Q ÊM; +´ ?MM; +?O M¨Q ç| i?S+ idM? Q\ô

óEB K F?Q b€i HK+- ç•v H¨ FB K F?Q +O b€i HK+ FB K T?€B Î i?ÌB ç¢B +O +?9 +?ŠM; H) +ÁM i²M i¢B iÈB ?B M ;BÌ Q\ô

ó> ? ? - b€i HK+ i¬M; +?O M; QÆB +kM; b®M; H¢B¨²B¨\ J°i FB K M¨v +O M; QÆ #B i¨^M; M; QÆB ç½ idM? H¢B¨²B TªªB F?¬M; \ô

o¬ b® w MB K +QÌM; ç¢B +O +Ym +?•m ç¢B ç¨¨ ¢+? [m ?Q F?¬M;X *| FBM? bÊ- ç°M;X

æ²M; i?ÌB- Î b•m i¨QM; K°i +'m b•m ç-v bQÆM; KM +O i¨mM; i?´- K°i ç¢Q i?•MªM ç€X o¨Q b€i M ç¢Q FB K F?Q M¨v ?Q¨M? F?¬M; [m€ +ªM?- i?•M ?bM? +O p¨ i?QÊ ç°M; M?B M¨mM H MX

J` Î K°i ç` T?QÆM; F?€+- i¬M; +?O +O o¬ h?QÊM; T?€T i¬M; •M o¬ L;•M M?bM
i?b H¢B #”i +QÌB, ó> ? ? - FB K F?Q b€i HK+- t2K ` M;QÆB +kM; idM? `²BX s
+?9M; i Î i?QÊM; +´ T?ªB iB T iK+ iÈB i?ÌB ç¢B +”M +´ M”v `²BXô

•M o¬ L;•M M|B tQM;- i?•M ?bM? M?Q€M; H M- H”T iS+ T?€ F?¬M; K” ` p T?Q T
h`QM; F?¬M; ;B M tQÆM; i`„M;- H9+ M”v bÈK ç½ H” K°i KªM; +m²M; T?QM; #¢Q p
+?Q i?B M p¢M i? ;BÈB ?| i?”M? iWM; ç¢Q HQM; ?bM?- çB M +m²M; M p”Q i`Q
+?Q p` i?QÆM; +´ ?mM; +?O T?ªB +?`m çUM; M?Q M?QÊ+ i`QM; F?QªM; i?ÌB ;B
:B| #½Q iÈB M? M? K” çB +kM; M? M?- +?d i`QM; i?ÌB ;B M K°i +€B #9M; i v- i`i +
iS+ `9i /B- h`QM; F?¬M; ;B M ;B M tQÆM; i`„M; H¢B F?¬B T?K+ #bM? ioM?X

h`QÊ+ +ªM? +Y ç²M; t M?- K°i p,M bo i`mM; MB M Kk + Q i?„i HQM; `°M;- `i +|
i v çSM; Î i`QÊ+ +Y X L;QÌB M”v M m M?Q +?d M?bM # M;Q”B i?b ;B®M; M?Q H”
M?QM; i`QM; H9+ K„i v ç|M; KÎ- H¢B H° ` #€ F?Q p” p # M;? - ç½ +?SM; iÄ çQÊ
?€+? +O p,M bo i`mM; MB M M”vX

*?QÎM; ;B€Q +O FB K T?€B b€i HK+ i?QÊM; +´ - +U ç-m pä ç¢Q- #€ +?O FB m ?M
óæ iY i? K FB K +?QÎM; ;B€Q5ô

*¬ s¢ [m”M +?9 +mM; FQM? [m€ tm®M; ç'i- +9B ç-m M|BX

óæSM; /”v çBXô

a€i HK+ i¬M; +?O T?’i i v €Q- M|B, óæQ¢M i?ÌB ;B M M”v +U+ F?’ +?Q M;QÆB `²
óæ iY F?¬M; F?’- +| i? ` bS+ pb +?QÎM; ;B€Q p” i¬M; M°B H” pBM? ?¢M? +O ç
óV- çQ¢M i?ÌB ;B M M”v M;QÆB H”K `”i i®iX *m®M b€+? M”v M;QÆB +¬K çB- ç•v
M;QÆB pb çQ¢M i?ÌB ;B M +U+ F?’ M”vXô

a€i H9+ i¬M; +?O #9M; M;|M i v- +?•M F?Q #B M ?| - ?| i?”M? K°i #ªM #Q çB M- `
+?9 , ó”¢+? *®i bÆM pšM /Q M;QÆB [mªM HwX oB bQ pW idM? H¢B- +| K°i b® #
K†iX L;QÆB p GQÆM; pQÆM; T?O i`QÊ+ çB- çÈB i?ÌB +Æ iÈB i b) ibK M;QÆBX

óo•M;- +?QÎM; ;B€Q5ô *¬ s¢ [m”M +?9 M|BX

óV- M;QÆB çB çBXô a€i HK+ i¬M; +?O M|B- i?•M ?bM? M?Q€M; H M- H”T iS+ ?| i
i`W i`QM; çB M pKi H M `²B #B M K’i p¬ imM;X

”B M ?| i`QM; i¬M; T?€B F?¬M; +?d +| M?Q p”vX E?B i’M; +?O +O b€i HK+ EB H
M i`QM; K°i iÄ ç°M; T?O M? K i?¢+?- K°i H½Q ;B” i|+ i`„M; t| - K†i ç-v M T M?
H†M; H) +ªK ;B€+ ;b ç|X

Í # M +¢M? H½Q- K°i M;QÌB i` im’B M? im’M- /MM; i v +?®M; K€- M^K M;?B M;
/¢M; M;•v M;®+X

óh?ÌB ç¢B i?QÊM; +´ - i¬M; T?€B #` /B i M?B m M?QM; M?[M; H½Q #’i iY K v K„M
G½Q ;B” +ªK i?K FB K F?Q ?Q”M? F?¬M; K” [m - H~K #~K M|BX G½Q M?•M M”v K
H”K i?”M?- p¢i /QÈB H” ç²M; t M? çO K”m- i`¬M; p¬ +MM; [m€B /`X

óaQ T?K- imv H” M|B p”v- M?QM; M;QÌB F?¬M; T?ªB H” +kM; H” K°i H½Q #’i iY Q\
Í # M +¢M?- h?€+ ”¢i h?¢+? K|+ K|M; i v- iMv w #9M; K°i +€B- #° /¢M; HQÌB #B M
ó>¶M i`QÈM;- /€K M|B bQ T?K M?Q p”v `ô

G½Q ç-m iS+ ;B”M- i?m”M i v p¶ K°i +€B p”Q K†i h?€+ ”¢i h?¢+? ç M; F?¬M; F`T

ó-B i`ÌB ÆB- H½Q ç-m iY- i? K¢M;- i? K¢M;- +QM M?”M b B `²B- çQÊ+ +?Q M”Q
h?€+? ”¢i h?¢+? pW ` bS+ ;B½v /K pW ?”K ?² M|BX *| çB m #’i F H” ?„M; B½v /
ç-m iY pšM i|K H M ç-m ?„M- ;B®M; M?Q H” ;¼M; b„i p”v- F?¬M; i? M”Q ç°M; ç”v

ó*€B ç² +?ŠM; ` ;b- +S M;?o iÈB M;QÆB H` i H¢B iS+ ;B"MX "ªQ M;QÆB iÈB ç¢
i•K- +?9i +?mv M M?Ä M"v K" M;QÆB +kM; H"K F?¬M; tQM;Xô

G½Q ç-m iY +M; M|B +M; iS+ ;B"M- i?O FbM? H¢B K¢M? i? K K'v T?¬M- i`U+ iB
+„K K†i tm®M; ç'iX

ó>"m i?´ +?B i?¬M- tBM ?½v H M M;QÌB i 5ô

h?€+? "¢i h?¢+? +kM; F?¬M; pW - ? B +?•M /MM; bS+ ç€ H M M;QÌB H½Q ;B"X S
F2M;- ç²M; i?ÌB /²M ? i iQ" M HU+- ?"K ?² F?¬M; `ä ç€M? ` K°i ç¢Q +?9 T?€TX

ó•K -K5ô

h?•M ?bM? +O h?€+ "¢i i?¢+? `mM H M- i?•M ?bM? K½M? HB i #M? i`QÈM; ` -
K„i i?QÌM; +| i? M?bM i?'v iW i` M çdM? ç-m ?„M K¼+ ` X æ²M; i?ÌB- ç°M; T?O #
+kM; T?€i ` iB M; pÐ ` ,M; `„+- iWM; +¶ ;ÈM b|M; F?Q€+? i`B M ` X

ós9 iB m iY- K9 `bm [m K„i i?Ê- F?¬M; M?È H` i?dM? iB M ç¢B T?€T +O M;QÆB

G½Q ç-m iY K„M; +?YB- iMv w +?¼+ K°i +€B H M HQM; h?€+ "¢i h?¢+? +ÁM +?Q
ç M; #M? i`QÈM; +O h?€+? h?¢i H" T iS+ ;B®M; M?Q K°i [mª #|M; #` +?¼+ i?OM

h?€+ "¢i h?¢+? H-M M"v i`B i ç i?m `²B- +¬M; T?m +O ?„M +ÁM +?Q iBM? i?•M
iB M ç¢B T?€T M|B b Q +kM; F?¬M; [m K„i çQÊ+ p` bQ T?K M"vX

óæQÊ+ `²B- H½Q ç-m iY- M;QÌB i?„M; `²BXô h?€+ "¢+? h?¢+? M^K i` M ç'i- /Si F?

ó>„+- M|B bÈK +| T?ªB i®i F?¬M;Xô h¬M; +?O h?dM? hB M i¬M; +?O i?QÊM; +´ +r

óL|B ` F?¬M; #B i +| B iBM çQÊ+ i´M; +?O +O h?dM? hB M i¬M; i?QÊM; +´ +?QM

h?€+? "¢i h?¢+ pW M|B tQM; - i`€M H½Q ç-m iY H¢B M´B ;•M t M?X *| çB m +?d i

óhB m iY- M?[M; ;b +| i? /¢v M;QÆB i ç m /¢v `²BX \*?mv M +ÁM H¢B H` p'M ç +¬
? v F?¬M;X h ç½ +ªK ;B€+ çQÊ+ `²B- i?B M +Æ #B M ?| - ``i M?B m H½Q ;B ?Ä ç
` p"Q H9+ M"vX •M Q€M i?ÌB i?QÊM; +´ p"Q çÌB M"v +kM; M M çQÊ+ ;BªB [mv i`
ç-m iY i T?ªB ` M;Q" B K°i çQ¢M i?ÌB ;B M /"BX *| i? p çQÊ+ ? v F?¬M; i?b T?
L m H½Q ç-m iY i F?¬M; p i?b h?dM? hB M i¬M; /U +ª p"Q M;QÆB `²B5ô h?dM?

ó 5ô h?€+ "¢i h?¢+? ;B"i KbM?, óG½Q ç-m iY- M;QÌB F?¬M; M|B çM +?S\ô "i /
?B M- # M +¢M? ç½ i`®M; F?¬M;- H½Q ç-m iY ç½ F?¬M; #B i imM; iQ+?X J'v h?
M^K v M H¢M; i` M K†i ç'iX

óG½Q ç-m iY- çWM; çB K"5ô hB M; ?ûi p M; p¼M; i`QM; bÆM +®+X

Ny9X *?QÆM; Ny8, Jšm hY h?B M hQM?

h?QÊM; FBM? i?"M?- T?O hS S?QÆM; ?¬mX

S?QÆM; o•M M;²B F?Q M? +?•M i` M ;BQÌM;- M?„K K„i #`i ç°M;X J°i /ÁM; i?¬M i
i`QM; K M? p" M ?Q F?¬M;- +ªK i?K bU #T # M? +O i?B M +Æ- H9+ a€i HK+ i¬M
S?QÆM; o•M ç½ +ªK ;B€+ çQÊ+ `ä`"M; +¶ F?Q iS+ ?Ov /B i M"vX

a€i HK+ i¬M; +?O- H" v- v +m®B +MM; +kM; T?€ T?QM; K" ` `²B Q\

S?QÆM; o•M F?¬M; t H¢ ;b pÈB F?Q iS+ +O a€i HK+ i¬M; +?O M"vX J'v M,K i`Q
pä iQÈM; #bM? i?QÌM; i`QM; [m•M ç°B æ¢B *?m- iWM; iB M p"Q a€i HK+ ç°M; T?
+¶ F?Q iS+ ç|X

>„M +kM; F?¬M; [m€ #”M i•K [m€ iÈB bU tm'i ?B M +O a€i HK+ i¬M; +?OX h?B M
+ Q i?O `²BX L; v +ª >¶M æ°M H½Q i´ i?U+ HU+ ?B M ?€+? i?ÌB i?QÊM; +´ +kM; ç
;Bì- +¶ i? K K°i a€i HK+ i¬M; +?O +kM; F?¬M; M?B m K” #Èi çB v +kM; +?ŠM; QiX

óæ¢B i?¬M i?¬M; #ªM; tm'i ?B M- ?B M i¢B `’i M?B m + Q i?O ~M i”M; ç m #B i`
/KM;- M? Q M? Q #QÊ+ ` +?¶ b€M; X M; v +ª M?[M; i²M i¢B +’T F?OM; #® M”v +kM
?¢ M”v ç9M; H” +”M; H9+ +”M; HQ¢MXô

S?QÆM; o•M M?Qm K”v- ?B M i¢B çB K /mv M?’i ç€M; ç i?’v K v K„M H” ?„M ç½
+ªM? çdM? T?QM;- i`QM; +Æ i? +¶ b€m ç¢Q F?¬M; ;B M T?€T i„+- +kM; iQM? H” K
?ÆM M[+ÁM +¶ ? B FB M T?€T F?Q çdM? +’T- i`QM; i`QÌM; ç°M; HQ¢M M”v ç½ +
;†T T?ªB p ä ;Bª æ` >²M +ªM? Qi M?’i +kM; +¶ bS+ ç€M? K°i i`”M- F?¬M; +ÁM M?Q
+€ M[X

ó_-K `”T5ô

æ9M; p”Q H9+ M”v- M; Q”B +Y p M; H M iB M; #QÊ+ +?•M F?2 F?)X S?QÆM; o•M
?²B i?¬M M?bM p T?Q +Y X

óFûi5ô

*Y T?ÁM; KÎ` - >Q .QÆM; T?m M?•M +?”K `½B #QÊ+ p”QX

óJ 5ô

S?QÆM; o•M i?•M ?bM? M?Q€M; H M- iW i` M ;BQÌM; M? M?”M; M?ªv tm®M; , óJ

óL;²B çB- K iÈB H” +¶ HìB Km®M M|B pÈB +QMXô

>Q .QÆM; T?m M?•M M|BX

S?QÆM; o•M M?bM >Q .QÆM; T?m M?•M K°i +€B- M|B, óJ - K M;²B tm®M; çB5ô

óo•M M?B- +QM ?B M i¢B ç½ ? B KQÆB im´B `²B- Îp”Q im´B +O +QM- i`QM; i?QÊ
+?€m pQÆM; +¬M; bÈK ç½ +QÊB pÊ M¢T i?B T `²BXô >Q .QÆM; T?m M?•M M|BX

óJ \ô S?QÆM; o•M +¶ +?9i #’i HU+- M|B, ó*?mv M M”v +?9M; i F?¬M; T?ªB ç½ i?

>Q .QÆM; T?m M?•M +QÌB +QÌB- bì ç-m S?QÆM; o•M- ;B®M; M?Q ?„M pšM H” K
ó>”B iY- K F?¬M; ?B m p ä +-M; - F?¬M; #B i?B M i¢B +QM `®i +m°+ ç½ ç¢i iÈB i`
K - +QM pšM H” +QM +O K Xô >Q .QÆM; T?m M?•M i?Î /”B, ó:B®M; M?Q +QM M
+”M; HQ¢MX L?QM; +?QM? HQ¢B HQ¢M M”v KÈB F?B M Kšm i?•M +”M; H9+ +”M
?¬M bUX h?B M ?¢ M”v #B M ?¶ [m€ M? M?- F?B +QM KQÌB #®M im´B- pšM H” i
[m®+-M?’i T?B M ç¢B i`- i`B m çbM? +kM; `’i +QÌM; i? X L?QM; ?B M i¢B- `’i M
#` ;B çbM? ;¼B p X L|B H” i?m t T ?¬M bUX L?QM; K +¶ i? ?B m çQÊ+ M M ç +?

óG9+ i`QÊ+- T?O hS S?QÆM; ?¬m t•v tQM; - i iW J M >Q M; p FBM? i?”M?- M?”M
H”K >Q .QÆM; T?m M?•MX G9+ ç| - +? +QM M|B pÈB K X S?ªB +® ;„M; çÊB- `²B
K - pSi #Ä [m•M [mv M i`QM; i v- +?¼M K°i ç` T?QÆM; - ;B çbM? +MM; M? m b®M
ç| ç| +O T?K i?•M +QM- F?B M K i`B i ç ?B m `^M; X *?mv M i` M i? ;BÈB M”v F

S?QÆM; o•M M; •v M; ®+ M?bM Kšm i?”MX JB M; K’T K€v- +m®B +MM; pšM +® M
M, K ç| +O +? K - ?„M +kM; H” H-M ç-m iB M M; ?2 K KbM? M?” + ç MX

óJ F?¬M; +¶ M; mv M w ;b HÈM- +?d ?B p¼M; +? +QM K’v M; QÌB çQÊ+ #bM? M-
+¢M? K - b®M; K°i +m°+ b®M; +O ;B çbM? #€+? iQM? #bM? i?QÌM; X J +ÁM ?B
G•K M?B i?”M? ;B H”T M; ?B T- +QÊB pÊ bBM? +QMX L?Q p”v i?b çÌB M”v +O K
ç¢B + +QM ?B M i¢B ç½ H”T ;B çbM?- +?d +¶ +QM H” K pšM +?Q v M i•KXô

>Q .QÆM; T?m M?•M M?bM S?QÆM; o•M- €M? K„i ¬M M?mX h`QM; ?QªM; ?®i- S
[m v p - F?B KbM? KQÌB #®M im´B- KbM? +?Q `^M; M?” T?€ M; QÌB +? i- iW i`QM;

S?QÆM; o•M H~K #~K- i`QM; K„i +¶ +?9i QÆM QÈi, óJ 5ô

ó>B iY- K î i?QÊM; FBM? i?M? +?`m çUM; `i H•m`²BX \*?Q /M H` K°i KbM?- ç®
HQçB •K KQm €KiQ€M +O M?[M; [mw T?K T?m M?•M F?€+- K +kM; +?`m çQÊ+X
M?bM F?¬M; ?B m i?B M ?ç M`vX J ?B M içB +?d ?B p¼M; çQÊ+ M?bM i?`v +QM
çQÊ+ i•K bU M`v +O K Xô >Q .QÆM; T?m M?•M i?Î /`BX

S?QÆM; o•M M; ?2 i?`v p`v- b®M; KkB +| +?9i+ v + v- +| H) #ÎB pb KªB i`mv +¬mH
ç½ [m M çB M; QÌB i?•M [m M i`¼M; M?`i î # M +çM?X

óJ - +QM b) F i?¬M- +?d H` ?B M içB i?B M ?ç +?Q ç`M?- +?Q iÈB H9+ M i?•M

óJ F?¬M; #B i KbM? +| i? çQÊ+ M?bM i?`v M; `v ç| ? v F?¬M; M[Xô >Q .QÆM; T

"" i H` K°i M; QÌB i?¬M; KBM?- ç®B pÈB #B M ?| +O i?B M ?ç bÈK ç½ +ªK ; B€+ ç

S?QÆM; o•M i`QM; HÁM; `mM H M, óJ - b Q K HçB M|B p`vX J M?`i ç`M? b) b®
i?¬B ç•mX *QM M?`i ç`M? b) bQm i-K HBM? /QÊ+ i`QM; i?B M ?ç- ç K çQÊ+ b®M
im`BXô

óh?^M; #û M; ®+Xô >Q .QÆM; T?m M?•M H„+ ç¬m- M|B, ó*QM F?¬M; +¬M T?ªB H
L; v +ª oBM? æbM? oBM? ççB M?•M F?¬M; i` M? ; B`M? pÈB çÌB- ççQ + Q p¼M; i
ç°+ b€i- ?m®M; +?B H` K ç•vXô

S?QÆM; o•M i`-K K†+- +€B i` M +O oBM? æbM? oBM? ççB M?•M [mª i?U+ H` #`
L?Q ; B F?¬M; i` M? ; B`M? pÈB çÌB- M?QM; pšM H` p`i ?B bBM? i`QM; i`QÌM; i` M

S?QÆM; o•M i`QM; HÁM; ?B m `ä- KbM? ç½ +?¼+ ; B`M F?¬M; Qi M; QÌB i`QM; i¬
F H` M; QÌB i`QM; i` ççQ ? v K ççQ- bÈK Km®M ; b +kM; +| K°i M; `v b) #`i +?`T i?
i?•M M?•M +O KbM?X

>B M içB- çB m /mv M?`i K` S?QÆM; o•M +| i? H`K +?QM? H` +® ; „M; ; B i? i M?[
i`i +ª M; mv ?B K F?B +ÁM î i`QM; i`SM; MQÊ+X ?ÆM M[ - +® ; „M; H`K i®i i`i +ª T
#`i i`„+ tm`i ?B MX

i`QM; i?QÊM; FBM? i?M?- +| L?•M >Q`M; i¼ i`M- içK i?ÌB pšM F?¬M; +| p`M ç
ç`M ?` Mm®i`²M; - i`i +ª i¬M; T?€B ?bM? i?M? HB M KBM? +¬M; ç€M? i?QÊM; F
b Q K` HQ ? i çQÊ+X

M m M?Q M?[M; i¬M; T?€B M`v iQ`M #° i`M +¬M; FBM? i?M?- +ª i?QÊM; FBM? i
#bM? ç` X h`i +ª #bM? /•M #€+? iQM?- # Q ; ²K +ª pQÆM; +¬M; [mw i°+ +kM; ç m +
HQçM M`vX

óE?¬M; çQÊ+- i M?`i ç`M? TªB M; ?o #B M T?€T ç Kšm i?•M `ÌB F?ÄB +m°+ T?
M?bM K - i`QM; HÁM; i?¬K M; ?oX

óo•M M?B- +QM F?¬M; +¬M TªB F?mv M i `ÌB çB M[ X h H` M?`i T?~K +€Q K M
F?¬M; i? `ÌB F?ÄB MÆB M`vX >ÆM M[- M m M?Q çQÌM; çQÌM; H` ç ç¬+O i`B
+?¶ M`Q H` M iQ`M M[\ô

>B m +QM F?¬M; B #^M; K - >Q .QÆM; T?m M?•M H`K b Q HçB F?¬M; #B i w M;

S?QÆM; o•M i`-K K†+- ç9M; M?Q >Q .QÆM; T?m M?•M M|B- M m M?Q æçB *?m #
bKT ç´- i¬M; T?€B +€i +S- +?`T +?QÌM; i?B M ?ç- ç| b) `^M; H` i bM? ?m®M; t`m M

ó""i Hm`i H` M?Q i? M`Q +kM; TªB M; ,M +ªM i`QÌM; i` M? ç`m M`vX h`i +ª M?[M;
ç m TªB +? iX æ•v F?¬M; +?d H` pbi`B m çbM?- K` +ÁM pb Kšm i?•M p` i?QÆM;

i`QM; K„i S?QÆM; o•M H|2 H K M; - i¬M; T?€B pšM +?Q i?®M; i` i?B M ?ç- M?
hB M t +?B ; B€K- ?"m i`B i +?B bQ- +| +€B H /•M #`i HB m bBM?- bBM? HBM? ç
ç|X *?mv M M`v ç½ F?¬M; +¬M TªB M; ?oX

óJ - +?mv M +O E?`M; hQÊ+- +QM b) bmv M; ?o M; ?B K i9+Xô S?QÆM; o•M i`-K M
M|BX

h` M K†i >Q .QÆM; T?m M?•M +m®B +MM; +kM; H°` MK +Q`B, óo•M M?B- +ÁM
p¼M; +QM +kM; +| i? bmv M;?oXô

óJ - M;Q`B K M|B H` B\ô

ó•ÁM +| i? H` B M[ \ô >Q .QÆM; T?m M?•M +Q`B +Q`B, ó„i ç-m iW M,K KQ`B
M;mv i M`v î i`QM; T?O çÊB ?ÆM K°i M,K- ; -M ? B M,K`²BX \*QM p`ç¢B + +O +Q
`i F?| î # M i - +?d +| M? ç-m M`v H` K°i KU+ î # M +¢M? i - ;B9T i bÆ Hw i?•M
b-mX L?[M; M;`v i?€M; K` +€+ +QM F?¬M; +| M?`- K v K` +| M| î +MM; i X h ç½ -
`i i?Q+? M|Xô

óG9+ b€M; K +| M|B pÈB +QM ``M; F?¬M; ?B p¼M; +QM ;B®M; M?Q T?K i?•M- +?o
M`M; i ç|X æ¢B L;mv i H` K°i +¬ MQÆM; i®i- +QM F?¬M; i? +¬ T?K M`M; i X L;?
+kM; tm'i i?•M i¬M; T?€BX L?B m M,K M?Q p`v`²B- i +| ?ÄB i`QÎM; #®B bQ K¬M
+?m ç€Q +?mv M M`vX L`M; i +?d i`-K K†+- F?¬M; M|B K°i iW M`QX h?“i H` F?B
M?B- T?Q bQ K¬M +O M`M; i +| F?| F?,M ;b i?b +QM +® ;„M; ;B9T +?Q M;Q`B i
M|BX

óo•M;- K - K +S v M i•K çBX S?Q i¬M; T?€B +O M`M; i - +QM b) +?B m +®Xô S
?„M +kM; ç€T SM; `i /Si F?Q€iX

hmv i¬M; +?O +O G½M? L;mv i i¬M; H`K ç9M;- M?QM; G K æ¢B L;mv i +kM; F?
i,M; i?b +kM; M K†i S?“i- pÈB im pB +O S?QÆM; o•M ?B M i¢B- G½M? L;mv i i¬M
S?QÆM; o•M +kM; F?¬M; HQ H„M; pb +?9i +?mv M M?Ä M`vX

óV- M?Q p`v i?b i®i- iB m +¬ MQÆM; K¬i KbM? ÎFBM? i?“M?- F?¬M; +| M;Q`B i?•M
;b- F?¬M; i? ç M`M; i T?ªB Ov F?m'iXô >Q .QÆM; T?m M?•M M|BX amv #KM
+?mv M M`v- #`i /šm b Q +kM; H` M[M?•M- +| i? Hw ;BªB çQÊ+ +ªK i?K +O M[M

> B K +QM î i`QM; T?ÁM; M|B +?mv M K°i ?²B- S?QÆM; o•M KÈB çQ K p T?ÁM

hÈB H9+ MY ç K- K°i i`"M # ç°M; F`+? HB i i`QM; J M? p`M ?Q F?¬M; ç€M? i?S+
M`v F?¬M; t - +?QM? H` Î MÆB +€+? FBM? i?“M? F?QªM; i`,K /†KX

S?QÆM; o•M ;B"i KbM?- i`QM; K„i +| p FBM? M;¢+X L;Q`B M`v F?¬M; M;î H` ç M
L?Q ;B - Gw R+ >mv MX :½ HU +?¼M H9+ M`v ç ç°i T?€J M? iBM? +ªM?X

h?QÊM; FBM? i?“M? H` Î /QÈB +?•M i?B M iY- i`W ?Q`M; i°+- F?¬M; +| B /€K Q
FBM? i?“M?X Gw R+ >mv M H` M?Q ;B - i'i M?B M H` T?ªB ` M;Q`B i?“M?X

h`W Gw R+ >mv M ` - î # M +¢M? ;½ +ÁM +| K°i ç¢Q F?Q iS+ +m²M +m°M- M;²B M;
pB M #`i ç°M;- +?QM? H` h?€B "ªQ i`QM; h K +¬M;X

Gw R+ >mv M i`MM; FQ+? K M? iBM?- h?€B "ªQ iU KbM? #ªQ p X

h`QM; K M? p`M ?Q F?¬M;- iWM; +¶ # ç°M; ç2M i®B F?¬M; K M; ?ªQ w HQÊM H`
?bM? M?Q ç M; t2K ibM? ?bM? K` ?"M? bUX \*?d H` M;¢B bU i²M i¢B +O h?€B "ª
ç°M;X

Gw R+ >mv M i?m°+ L?Q ;B - ç®B pÈB + Q i?O +O L?Q ;B - `i M?B m i` T?€B +
L?Q ;B i?U+ bU H` K°i +?mv M ç€M; H`KX L m F?¬M;- b m M`v ç¢B i?“M?- ?¢Q i?
F?¬M; #B i +| # Q M?B m pä ;Bªi` ç¢Q T?ªB +? iX

óGw h`K >mv M ;B9T i # H-M- +?QM? H` i?B m # H-M M?•M ibM?X *kM; çQÊ+-
ibM? i`QÈ+5ô

Ny8X *?QÆM; Nye, aQM; J M? *€+?

h` M K°i iÁ ?MM; T?QM; Î# M M; Q`B i?QÊM; FBM? i?`M?- K°i i?-v K°i i`Á €Q i`„M
i„TX > B ç¢Q i?€M? F?Q ;B®M; M?Q F?|B #€Q ç°M; t°+ i?ŠM; H M i`iBX

a m F?B iQ+? Hkv i?iB / M /`B- Gw R+ >mv M +m®B +MM; +kM; HU +?¼M H9+ M
oă ç¢Q i`W iQ +?`i- i?B M T?9- M¶ HU+ ?"m i?B M ` +ÁM T?ªB +?9 i`¼M; p"MF?Q

Gw R+ >mv M +?QM? H` i`¢M; M;mv M H M; M,K ç| - i?B M iQ- i?B M T?9 F?¬M; i?
?¢M; + Q i?O b® K°i ;BÈB i? M? MB M +O L?Q ;B - M¶ HU+ ?"m i?B M F?¬M; +¬M

*?d H`- F?¬M; T?ªB H` K¶B M; Q`B ç m +| /¢M; i M; ° M?Q S?QÆM; o•M- G¢+ hBM
imv +| ç¢B ?²M; p" M- M?QM; L?Q ;B /šm b Q +kM; F?¬M; T?ªB H` i¬M; T?€B pã
ç`M ?' Mm®i`²M; - L?Q ;B ?¢Q FB T- F?Q p" M çB tm®M; - ç½` i F?| #ªQ p çQÊ+ (

G9+ M`v- M; Q`B #ªQ p Î# M +¢M? Gw R+ >mv M +kM; +?d +| K°i KbM? h?€B "ªQX

hmv +?d +| K°i M; Q`B- M?QM; F?Q iS+ i€M T?€i` H¢B H¢B iQ HÈM + Q t - ;B®M; M
b€M; +ª #¬m i`iB- çO ç F?B M #'i F€ B +kM; F?¬M; /€K F?BM? i?`X >ÆM M[- +
i?QÊM; FBM? i?`M?- MÆB Î+O i?B M iYX L;mv ?B K K` Gw R+ >mv M T?ªB ç®B

*| çB m- K†+ /M H` p"v- pšM +| F?¬M; Qi i²M i¢B F?¬M; K M; ?ªQ w ç M; H†M; H)
M?Q b Q b€M; +O L?Q ;B M`vX

h` M M; Q`B Gw R+ >mv M- imv F?¬M; +| /¢M; +?¶ i®i ç /U p`Q M?Q S?QÆM; o•M
E?Q +kM; H` i?S K` M; Q`B i`QM; h` æ¢Q F?¬M; /MM; çQÊ+ - M?QM; M; Q`B Km®M

ó"„i ç¬m çB5ô

h?€B "ªQ çSM; Î çdM? M9B- €M? K„i b€M; `U+ ;B®M; M?Q ;QÆM;X > B i v ¬M; i
>mv M- ç°i M?B M H M iB M;X

h?•M H` K°i pã ç¢Q +?B K¢+? +O L?Q ;B iW i?m"i M?"T ç¢Q- h?€B "ªQ F?¬M; ?'
hmv +?d +| K°i KbM?- M?QM; H¢B +| i?U+ HU+ M;¢Q i?` i?B M ?¢X

óo•M; - H½Q bQXô

Gw R+ >mv M +9B M; Q`B ?`M? H - b m ç| M; ~M; ç¬m H M- €M? K„i ?QÈM; H M i`iB
i?QÆM; F?¬M; X Í T?Q +m®B €M? K„i +O ;½H` ? B M; ¬B b m HÈM- K°i i`€B K°i T
a Q b€M; H"THÁ2- i€M T?€i` K°i +¶ p` ç¢Q +O pã +¬M; p` p,M +?QÆM;X

æ•v H` p,M F?9+ iBM? p` pã F?9+ iBM? i`QM; i`mv M i?mv i /•M ;B MX

Gw R+ >mv M p®M H` p,M i`¢M; M;mv M- H¢B +?mv M b M; Hmv M pã ç¢QX L?QM;
bBM? bQM; K¢M; K°i p,M K°i pã +O ;½X h?B M ?¢ iQ HÈM- F?¬M; +| çB m ;b F€ H
K¶B M; Q`B bBM? ` ç m +| K M? +€+? - K` i`QM; K°i S+ F?¬M; +| H'v K°iX

*Ym ç¢B +?•M HQM; K M? +€+? - F?¬M; M;?B M; Î ;b M[H` i?m°+ K M? +€+? +U-
S?QÆM; o•M T?M ?ÊT pÈB h?QÆM; GQM; K M? +€+? i`QM; +?QM +?•M HQM; - Q
?¬ SM; HB M +| çQÊ+ i?QÆM; HQM; +?B HU+ i?B M iB MX GQ¢B HU+ HQÊM; M`
+Q`M; ç¢BX

Gw R+ >mv M F?¬M; +| HQM; +€+? - H¢B F?¬M; T?ªB H` ?"m /m +O M; k ç X L?Q
K M? +€+? +kM; ?B K i?'vX h`QÊ+ iB M F?¬M; M?„+ mv HU+ M?Q i? M`Q- +?d ?b
i` M K°i HQ¢B i`bM? ç° M`Q ç| bQ pÈB +Ym ç¢B +?•M HQM; K M? +€+? +ÁM ?B K
.¢M; K M? +€+? M`v- bÊ`^M; +ª i`mM; i?' i?¬M +?•m +kM; +?d +| HQ i?Q p`B M;

Gw R+ >mv M M?bM H M i`iB ç K- p,M- pã F?9+ iBM? #` K M? F?Q +O KbM? +ªK
i?¬M b„+ ?²B iQÎM;X G¢B M?Ê i`QÊ+ ç•v F?¬M; H•m- h?€B "ªQ +| MQB pÈB KbM?
H9+ i`QÊ+ +?¼M M;QÆB- ç M;QÆB iW p,M M?"T pã F?¬M; \ô

:B¼M; M|B +O h?€B "ªQ H°` p` çªQ ?²B iQÎM; - t t,KX h`QM; #|M; ç K H°` p ç†

óæ iY F?¬M; #B i- tBM H½Q bQ +?d çB KXô

Gw R+ >mv M +?„Ti v- i¬M; bQ i`¼M; ç¢Q M?Q tQ - +mM; FQM? +~M i?“MX

óh`QM; K¢M; +O M; QÆB +| p, M F?9+ iBM? K M? +€+? +U+ F€ ?B K i?`v i`QM; L?O
HB K- i?B iW ?Q +?QÆM; ?¢ #9i i?“M? p, M- F?¬M; +| ; bH` F?¬M; M?Q wX o, M i?
M; mv M ç®B pÈB M; QÌB F?€+ K` M|B H` ``i F?| - M?QM; ç®B pÈB M; QÆB K` M|B i?
+O M; QÆB +ÁM i` K` ç½ +| çQÊ+ / M? ç-m p, M i`¢M; M; mv M- F ` +kM; H` ?B K
h?€B h H¢B i?`v ç•v H` +?mv M çQÆM; M?B MXô

h?€B "aQ çSM; i` M çdM? M9B- #|M; M; QÌB FûQ /`B- çQÌM; MûiT?€+ ` i`QM; i`ìB
M?Q H` ?ÉT i?“M? K°i i? pÈB /½v M9B M®B HB M F?¬M; /Si Î tmM; [m M?, óL?Q
+¬M; - ?¬K M v M; QÌB M?“M M; QÆB H`K ç² ç F?¬M; T?ªB H` i - K` H` h?€B S?|X
M ç-m +kM; ?B p¼M; çQÊ+ #€B M?“T /QÈB / M? h?€B S?|Xô

Gw R+ >mv M i`-K K†+ F?¬M; M|B ; b- i?¬M i?€B +O ; ½ ``i M ioM?- i`QM; bU M
+ªK +¬ [m¢M?X h` M; M; mv M H M; - +?mv M ç½ tQ H„K `²B5

E€ i?U+- ?„M i`QÊ+ ; BÌ F?¬M; T?ªB H` i?Q+? pä ç¢QX i`bM? ç° i?B iW p, M +?QÆ
F?Q pä ç¢QX h`QM; HÁM; ; ½ - ; ½ pšM H` K°i i?B m MB M i?Q bBM? i?dM? i?QªM;

h`QM; i?ÌB ; B M im Hmv M pä ç¢Q- ; ½ Hm¬M i?Q+? H†M; H) ?“M? i~m i` M çQÌM; H
i?B iW SM; ç®B +U+ F€ ?“Q ?SM; ; B[M?Q i?Q bBM? +O i?Q [m€MX æB m M`v F
bBM? i M H` JB M?B- i` M M; QÌB Hm¬M K M; i?2Q KMB i?ÆK M?“M M?¢i- +| +?9i M
+ M? im`M i` im´B- F?B m®M; i`` F?|2 KB M; Hm¬M K M; i?2Q K°i MK +QÌB ?Ì?

h?ÌB ; B M ç T Hm¬M çB [m ``i M? M?X G9+ ç|- ?„M +?Q `^M; # M; QÌB b) poM? p
+?•M iQÈM; Hm¬M ``i i`M F?®+X

hB m i?Q bBM? M|B +?mv M FB m MQÆM; MQÆM; F? M; - Hm¬M i?Q+? /Q b€i p`
>ÆM M[H` M[ M?B +O /` i°+ h?m ?Q M; - M`M; iÈB iÈB i`mM; M; mv M /m H`+?- i
i?, K /Á +?•M iQÈM; X J` p` ç¢B + M? im`M i` im´B- i` M M; QÌB Hm¬M T?€i` p`
i?•M i?B i ç| +kM; F?¬M; T?ªB H` i?Q bBM? +?•M +?QM? ; b +ª- K` H` ?Q`M; iY +O
ç¢B HK+ /m ?¼+X

JK+ çQ+? K` ?„M iB T +“M KbM? +kM; +?d +?ŠM; [m H` pb Km®M i?•M +“M ?Q`M;
ç|X

E?B +?•M iQÈM; #¢B H°- ; ½ i`-K K†+ K°i çQ¢M i?ÌB ; B M ``i H•m- i`QM; Fw S+- H
b m +MM; H` ; ½ ; B M?“T /QÈB / M? h?€B "aQ- çQÊ+ ¬M; i i?m H` ç² ç X

óG½Q bQ- F€ i?U+ ç•v H` HU +?¼M +O +QM- F?¬M; HB M [m M ; b iÈB H½Q bQ +ª
M|BX

*?Q /M H` ; ½ ç½ +?¼M pä ç¢Q- M?QM; i`QM; tQÆM; +®i pšM H` M?Q bBM?X L?Q ;
H` i¬M bQ i`¼M; ç¢QX *?Q /M H` M, K ç| H` h?€B "aQ +?S F?¬M; T?ªB H` h?€B S?|
+| +?9i #`i K½M M`Q- +“M; F?¬M; # Q ; BÌ Q€M i?€MX

h?€B "aQ M?bM Gw R+ >mv M K°i +€B- i`-K K†+ F?¬M; M|B ; bX h K i?QÌM; ; B[i
¬M; i ?€ H¢B F?¬M; #B iX

ôR+ >mv M- ç•v F€ i?U+ H` K¢M; +O M; QÆBX GU +?¼M M; QÆB H`K ç² ç - F?¬
>¢ ?¼+ +mM; K¶B i`B m K¶B çÌB ç m ibK FB K M; QÌB +| L?Q ; B +| p, M F?9+ iBM?
L?Q ; B [mªM Hw i?B M ?¢- F?¬M; +?d +¬M p, M K` +ÁM T?ªB +| päX L?ì ç| KÈB +|
i`mv MX hÈB i`B m æ¢B *?m- K M? +€+? +O p, M F?9+ iBM? H` SM; H M M; QÌB M

óL?QM; - M; QÆB F?€+ pÈB ?¼- M; QÆB F?¬M; +?d +| K M? +€+? +O p, M F?9+ iB
pä F?9+ iBM?X æ•v +kM; H` pb b Q i H¢B /¢v M; QÆB iW p, M ç¢Q K` M?“T pä ç¢Q
i p` i K +¬M; - M?QM; +kM; H` /Q K M? +€+? i`QM; K¢M; +O M; QÆB /šM iÈBX o,
HÁM; - M; QÆB iB T t9+ pÈB p, M ç¢Q bÈK M?`i- ç•v +kM; H` +?9 ç`M?- M; QÆB F?-
ç½ F?¬M; T?ªB H` p`M ç v m ; ; ûi M[`²BXô

h?€B "ªQ i?Î /"B- ;B¼M; M|B /QÌM; M?Q i`"M M;"T HQ •m, óh M;° +O L?Q ;B - +
çQÊ+ `²BX L m M?Q ?B M i¢B H" i?€B #bM? i?`M? i? - i i`i M?B M b) ç K†+ M;Q
H"K +?mv M K" M;QÆB i?Q+?X L?QM; ?B M i¢B- ç¢B HQ¢M b„TiÈBX L;QÌB +| K M
SM; FB Ti`QM; FB THQ¢M M"vX æ¢Q i?®M; +O L?Q ;B i - bÊ `^M; T?ªB ç®B K†i
i?ÌB i`mM; +´X a m i`QÌM; FB THQ¢M M"v- L?Q ;B i H" M´B ? v +?bK- K M? p" M

Gw R+ >mv M iQ" M i?•M `mM H M- ;B®M; M?Q #` çB M ;B"i- +?´M FBM? M?bM h?€
óR+ >mv M- ç•v H" çB m ç½ çQÊ+ ç`M? i`QÊ+ `²BX h` M; i`ÁM [m€ i`i F?mv i- K"
æ•v H" ç¢Q Hw poM? ?^M; +O i?B M ?¢X h?B M ?¢ ç½ i?€B #bM? [m€ H•m `²BX
ç`M? i`QÊ+X H-M ç°i T?€ M"v- +?d +—M M;QÆB çª T?€ K M? iBM? - ?´Ti?m p,M- p
b) Î ç•v +?¬M tm®M; K°i çQÌM; ?QÆM; ?Ä X hQÆM; H B- L?Q ;B +| i? ç¢B i?`M
M;QÆBX æB K M v- i ?B p¼M; M;QÆB b) M?È F„5ô h?€B "ªQ i?—M b„+ i`M? i`¼

óG½Q bQXô

ó>B M i¢B H" H9+ iBM? HU+ i?`M? pQÊM; M?´i- ?¬ SM; K M? iBM? çB5ô :B¼M; M|
Gw R+ >mv M ;B"i KbM? iW i`QM; ?²B S+ idM? H¢BX

óG½Q bQ- M;QÌB v M i•K çB- +QM b) F?¬M; ç L?Q ;B T?ªB çB p"Q çQÌM; +MM; ç
Gw R+ >mv M M;~M; ç—m H M M?bM ?Q F?¬M; - H~K #~K i`QM; HÁM;X :B®M; M?Q
M?Q H" K°i HQ¢B [mv i i•KX J°i H€i b m- i?B M ç` +?QM? F?Q +m²M +m°M /šM
K•vX

ó•K —K5ô

h?B M ç` `mM; +?mv M- p"Q b€i M ?¢Q i?B M +?•M F?Q +O Gw R+ >mv M T?€ F?
M;"M b Q b€M; `U+- K°i +¶ p,M pä +O i?B iW FBM? Hm•M iW i` M çdM? ç—m ;½ i
i?"M? K°i i? - t°+ i?šM; H M K•vX h`QM; +?•M F?Q- +¶ ?¢Q i?B M +?B F?Q +QÌM
tmM; [m M? /½v M9B T?€i` bBM? +Æ +QÌM; HB iX

óQM;5ô

J M? p" M ?Q F?¬M; /´v H M iWM; ;ÊM b|M; - +?QM? Î i`mM; QÆM; +O p,M F?9+ iB
F?´M; H² /QÈB bU /šM /„i +O +?•M F?Q iW iW ?B M `X

.QÈB bU ?¬ SM; +O [mª K M? iBM? M"v- p,M F?9+ iBM p" pä F?9+ iBM? iBM? HQ+
b Q- iBM? HU+ ?°B iK- HÌ KÌ ?| i?"M? K°i p—M; FBM? Hm•M i?B i?Q- #° /¢M; M?Q

L?Q ;B ;BªM; ?B M M?•M M;?o - +?Q M M +?Q /M H" pä +kM; H" +?QM? M;?o +?E
F?QX

ó•K5ô

*?•M F?Q T?€ F?¬M; - ;B®M; M?Q b´K bûi- ?QÈM; p T?Q ?Q F?¬M; Î M;Q" B # KQ

ó> ? ? 5ô

E?B Gw R+ >mv M Q M? FQ+? K M? iBM? - K°i +¶ F?|B ç2M •K b•K iW M;Q" B K´v
óh?€B "ªQ- K¬M M?•M L?Q ;B +O M;QÆB ç° FB T- +?d +| iQ M;QÌB i? M"v i?¬
F?¬M; #ªQ p M;QÆB5 > v H" L?Q ;B +€+ M;QÆB ç½ i`Î M M p¬ /KM; `²B\ô

h? M? •K M"v i`U+ iB T +?´M +?Q i`ÌB ç´i`mM; +?mv M- ;B®M; M?Q H" bQÌM M9B
M´X

óæ®B T?| pÈB ?¢M; M?Q M?Ä M?Q M;QÆB +kM; TªB +—M F?m +?B M; ;B|M; i`®

h?€B "€Q K„i H|2 b€M; - Î b•m i`QM; +QM M;QÆB- #¢Q T?€i` F?Q HU+ FBM? ?²
b m- K°i +¶ ?¢Q i?B M +?Q F?Q +m²M +m²M /šM ç°M; i?B M ç` +?QM? F?Q #¢Q
M?QM; i" ç¢Q +?•M F?Q •K b•K ç| H"TiS+ i M çB M?Q #,M; imv i- M?€v K„i ç½ #`

NyeX *?QÆM; Nyd, *| •M "€Q •M

h?U+ HU+ +O h?€B "aQ H" çB m F?¬M; +¬M T?ªB ?Q¬B M;?B- H" K°i i`QM; i K +
+?QÎM; #BM? #°- h?€B "aQ F?¬M; i?B m i?U+ HU+ p" F?Q T?€+? +QÎM; ?½MX

L?QM; iÈB i?,K /Á i?U+ HU+ - F?¬M; i? +?d /WM; HçB Î ç|X L; QÎB i`QM; h¬M; T?
bm v tûi iÈB HÈB Q+?- ;B®M; M?Q S?QÆM; o•M- i?U+ HU+ F?¬M; + Q- M?QM; H
i`M €T T?€T F?Q i K iQÊM; K¬M T?€B- i`i M?B M b) ;•v M M i` M? +QÊT çB M +m

o T?¬M •M Q€M ;B[pä ;Bª L?Q ;B p" i" ççQ- iW tQ iÈB M v +kM; +?ŠM; T?ªB K°
i` M? ;B¬M? M? m M?QM; p i` M? i`K+ HÈB Q+?- ç°M; HU+ +O i" ççQ ç½ M?Ä ?
M?€v K„i +| i? ;B i +? i M; QÎB çSM; ç¬m L?Q ;B - iB m /B i K°i +QÎM; ;Bª M?Q ;B
M?Q p"v- M; QÎB i`QM; h¬M; T?€B pšM p m B p i?U+ ?B MX

*?d +| çB m F?¬M; T?ªB B +kM; `aM? `¶B M?Q p"v- ?ÆM M[+kM; T?ªB iQM? iQ€
HQÊM; [m€ HÈM- p b +?m v M F?¬M; ? +| HÈB Q+?- +?d ç ;Bª B i`Q- i•K i`çM; bª
i?" i +?ŠM; ç€M; X

*?Q M M- ` i v M?Q p"v ç m ç i?,K /Á H" +?QM?- M?QM; M m HU+ HQÊM; #ªQ p
KçM?- i?b i?,K /Á +kM; b) i`î i?"M? ` i v i?"iX Gw R+ >m v M b) ;†T M; m v ?B K i?"

•K -K5

GçB H" K°i ççQ +?•M F?Q K ççQ- iW MÆB t t¬B T?€F?¬M; H Q iÈB- ç®B T?QÆM
iB M; ç°M; +m®M p T?Q Gw R+ >m v M p" h?€B "aQX æ²M; i?ÎB- p" M K M? i`QM
+?B b U+€ K" T çm´B b|M; V- M; YB i?'v KMB K€m "T iÈB- iWM; ççQ F?Q iS+ [m M
i?"M? +¬m p²M; FBM? i?B M- ç€M? iÈB K M? iBM? Gw R+ >m v M- i`mM; i•K b Q p
æ•v H" i?,K /Á- +kM; F?¬M; i?B m b€i F?QX

LÆB M"v +?QM? H" MÆB +€+? FBM? i?"M? K'v i`,K /†K- i`"M +?B M HÈM M?'i +O
+?QM? H" FBM? i?"M? Î T?Q b mX hWM; €M? K„i ç m ç M; M?bM iÈBX h`B m æç
+?QM?- pšM F?€ [m M i•K- `O HÁM; i?QÆM; iÈB +?m v M L?Q ;B ;†T F B T MçM-

óG`K +`MôX

h?€B "aQ M?bM +ªM? i` M #-m i`ÎB- ç M; ç`M? i`B M F? B i?- M i?-M; - ç€M? i M M
i`ÎB ?QÊM; ç¬M; - K•v /`v +m²M +m°M # v iÈB, óh?€B "aQ ççB M?•M- M; QÎB M; ?d

L|B tQM; - i®+ ç° i,M; + Q- ç€M? iÈBX h bM? +ªM? H9+ M"v- h?€B "aQ #`i ç„+ /o ç
ç2K iWM; ççQ F?Q iS+ ç|M; ,M HçBX h?'v Gw R+ >m v M +kM; #` ç€K +QÎM; ;Bª i`
pW H9+ ç|- +| /` #B MX

-K -KX

J°i çQÎM; €M? b€M; K"m t M? #€ ççQ p¬ bQM; "T iÈB- t¬M; i?ŠM; iÈB M; Qm ç'm- i
F?¬M; ;B M ?ÆM # KQÆB pçM /†K- M?Q ?´ M?"T #-v +Wm- ç€M? i M iWM; ççQ +

óG-M i`QÈ+ ç€M? b•m p"Q K M? iBM?- KÈB ;B i +?QM M; QÎB- t2K` pšM ;B i [m€
:B¼M; M|B HçM? HMM; p M; H M- M?QM; HçB p¬ +MM; #€ ççQX hW i`QM; /½v M9
#|M; ç K T?K i`Ê- i`¬M; HçB ;B®M; M?Q ?„+ €K [m•M pQÆM; X

ó*QM i?S +O S?QÆM; ;B 5 G" ?„MôX

óE?¬M; M; î- b m K M? iBM? H-M i`QÈ+- ?„M HçB HÈM KçM? iÈB KS+ M"v- bS+ Kç
h`QM; ?Q F?¬M; iWM; ççQ w MB K / Q ç°M; - i`QM; ?ÆB i?Î i" T i`mM; iÈB- F?¬M
i` M? çQç i K M? iBM? S?QÆM; o•MX *ÁM H-M M"v- +ªM? iQÊM; S?QÆM; o•M ç€
F?B M M?[M; M; QÎB M"v b m®i çÎB F?| [m MX

E?¬M; +?d S?QÆM; o•M /MM; i?U+ HU+ +€ M?•M i? ?B M` bS+ K¢M? iQ HÈM- +K
E?¬B G¶B ?„M i”T i`mM; çQÊ+- +”M; pb M; Q`B M”v ç€M? b•m p”Q K M? iBM? Xi-
F?Q +?†M ç€K i” ç¢Q +€+ MÆBX

h`QM; +?•M F?Q- +| i`B m çbM?- +| h¬M; T?€BX S?O +?QM? ç¢Q +| i” ç¢QX h?•M
K¼B M; Q`B ç m ;B[FQM i?•M T?”M ?„MX

aS+ K¢M? +Q`M; ?½M M?Q p”v- H¢B H” M?•M i”B KÈB tm’i ?B M +| +?¶ /U HÈM K¢
+?¼+ p”QX

óhB m iY KB M; +ÁM ?¬B b[- im´B +ÁM M?Ä- F?~m F?Q `i HÈM- +ÁM /€K M|B H`B
+?9M; i X h `i Km®M t2K i?Y- M; QÆB +| #ªM HoM? i? M”Q5ô

J°i w MB K # ç°M; - ç°i M?B M iW MÆB t i`mv M iÈB- H°p F?BM? i?Q`M;

óa Q\ô

>”M [m M; H|2 H M i`QM; K„i S?QÆM; o•M- €Q #”Q F?) H v- +?•M ç¢T tm®M; /QÈ
?Q F?¬M; - #B M K’i F?¬M; i?’v ç•m

ó>[m HQM; ô

J¼B M; Q`B +ÁM +?Q T?ªM SM; H¢B- +?d i?’v i?•M ?bM? S?QÆM; o•M H¢B ?B M`
M?€M?- ç°i M?B M MûK tm®M; iB M; `,M; `„+- M; ½ tm®M; ç’i- çSi i?”M? ç¬BX

J¼B pä ;Bª M?bM `ä p”i /QÈB ç’i ç m ?Qi p”Q ?ÆB H¢M?X

o”i ç2M bb FB +?QM? H” K°i pä ;Bª +´ T?QM; K†i K”v t€K t`i- K†+ #”Q ç2MX a„+ K
i`ÁM /QÈB ç’i- K„i KÎ HÈM- p K†i F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; çQÊ+- ;¬M M?Q F?¬M
M? M? M?Q p”vX

S?QÆM; o•M M„K ;B[óR+ o¢M F?¬M; ;B M ç°M ?bM? ç¢B T?€T ô +”M; +| T?€T [
iQÎM; iQÊM; X *?d ?Qi i?Î H” H”T iS+ F i i?9+ i`”M ç’m- ç2K i M pä ;Bª KÎ KB M; i
/†K ç€M? +? i- `²B MûK p ç•vX

h?O çQ¢M #€ ç¢Q- + v M; ?B i- çQ¢M imv i- F?B M M; Q`B F?€+ bÊ ?½BX

L?B m M; Q`B ç m #B i- S?QÆM; o•M +?d ;B i; ” /¼ F?d M?QM; pšM i?’v +?’M ç°
K¢M? +O ?„MX a€i T?¢i [mª [mv i M?Q p”v M m Î K ç¢Q- ç•v +?QM? H” ç¢B K ç-

h?€B ªQ Î# M +kM; M?Qm K”v M?QM; F?¬M; M|B ;bX >B M; B`F?¬M; T?ªB i?’M?
i? ?”M? ?O M?Q +?B ç¢QX

-K -K

h`QM; M?€v K„i M”v- F?¬M; i`mM; +?’M ç°M; - +?•M F?Q +O Gw R+ >mv M #¶M;
F?Q iS+ pQÆM; tmM; [m M?- H¢B M€Q ç°M; X L?QM; S?QÆM; o•M pšM çSM; Î i`
M?bM iÈBX h`QM; i?`B ;B M M; „M- bÊ bS+ K¢M?- i?O çQ¢M #€ HB i +O ?„M- F?¬

L m F?¬M; `B F?ÄB- i`QM; pÁM; # M; ”v- i ;?û i?, K iWM; M?”- ;B i b¢+? iQ”M #° +
+QM `®B- +ª ç`B ` `QBôX

S?QÆM; o•M H¢B +¬M; F? B i? ?B M i?O çQ¢M #€ ç¢Q +O ?„M

ó•Kô

G¬M M”v- F?¬M; B /€K /Q /U M[- Hm”M pä ç¢Q- +ªM? ;BÈB +O h?€B ªQ pšM +
Î KS+ ç° FBM? ?Q”M; pšM FûK ?ÆM S?QÆM; o•M M?B mX L?Q ;B +?mv M ;b +kM
€+ ` - i?Q`M; F?¬M; ?¢ iY i?O- M?QM; S?QÆM; o•M H¢B F?€+- ?„M p®M tm’i i?•M
çQ¢M i”M M?šM- b€i T?¢i [mª [mv i- F?¬M; +?d + Q ?ÆM h?€B ªQ K°i #”+X

*| #”B ?¼+ i`QÈ+ K„i- M?bM M; Q`B FB pšM H¢M? M?Q #,M; M^K /QÈB ç’i- F?¬M;
H” M|B çM X

ó*?"M; i` B- M; QÆB +ÁM M?Ä im´B- M?QM; i?O çQ¢M M; v +ª M?[M; H½Q ;B¨ +?9
T?¬M- F?B M; QÆB i`MM; FQ+? K M? iBM?- H½Q T?m pšM F?¬M; ç w- ç K td iËB
`²BôX

J°i +QìM; ;Bª æ` ?²M ç€M? h?€B "ªQ- H¢M? HMM; M?bM S?QÆM; o•M- M?QM; +?

óoÈB M; QìB M?Q +€+ M; QÆB- M m i?O çQ¢M F?¬M; i`M M?šM- ?€ +?ŠM; T?ªB b)
i`QÈ+- M m M; QÆB i?'v iB + Mm®B- ;Bì H¨K +kM; +?Q Km°MôX

S?QÆM; o•M M?bM p`Q ?Q F?¬M; - H¢M? M?¢i M|BX

h`QM; ?Q F?¬M; H¢B ?Q`M iQ`M v M H†M; - +QìM; ;Bª ç| BK H†M; F?¬M; M|B- +|
F?¬M; ç°M; iËB Gw R+ >mv MX

>²B H•m

óæQÊ+5 *| + M çªKX G-M i`QÈ+ H¨ î FBM? i?"M?- M?Q M; QÆB M|B +?QM? H¨/Q
M?"M pä ç¢Q im Hmv M +kM; F?¬M; i M?QM; pšM +?Q iU ç¢B iËB KS+ +?Q `^M; +
æÈB M; QìB `ìB F?ÄB FBM? i?"M?- i b) ibK M; QÆBôX

:B¼M; M|B H¢M? HMM;

óE?B i tm'i ?B M- i +kM; b) ibK M; QÆBôX

:B¼M; M|B ?MM; ?²M- tmv M [m ?Q F?¬M; - p M; H M i` M çdM? M9B- i`QM; ;B¼M
HB iX

ok JK+5

h`QM; HÁM; S?QÆM; o•M +?"M ç°M; - ?ÆB i?î M¨v- ?„M F?¬M; ? H¢ HšKX

:B¼M; ok JK+ pW tm'i ?B M- ?ÆB i?î M; QìB M¨v HB M M; QM; ç¼M; - ;B®M; M?Q
M?B M #` +„i çSiX ?ÆB i?î /Q /U- ;B®M; M?Q +ÁM Km®M M|B ;b ç| - M?QM; +m®B

>ÆB i?î M; QìB M¨v pW K'i- ?ÆB i?î ok JK+ +kM; `9i HmB- F?¬M; iB M; ç°M; X

S?QÆM; o•M p®M Km®M +ªK i¢ •M ;B9T çÐ +O ok JK+ F?B i`MM; FQ+? K M? iBM
pšM i?¬B- T?Q b m H¨ FBM? i?"M?- Km®M ;†T ok JK+ pšM +| i?ìB ;B M p¨ +Æ ?°E
pB +- S?QÆM; o•M +kM; F?¬M; +QÐM; +-mX

G9+ M¨v Gw R+ >mv M +kM; i"Ti`mM; çQÊ+ +€+ KªM? pÐ K M? iBM?- i`"M i`MM; F
p¬ ?B K- bQ pÈB S?QÆM; o•M # M ç-m- pšM M iQ`M ?ÆM M?B mX

óªªK ÆMôX

"|M; M; QìB H|2 [m i`QÈ+ K„i- Gw R+ >mv M [m-M €Q i`„M; iW i` M çdM? M9B- M; Q

óE?¬M; +-M- H9+ i`QÈ+ F?B i KÈB p`Q pä ç¢Q- M m F?¬M; T?ªB M; QÆB M?B m H
`²BX *€B ;¼B H¨ +| •M #€Q •M- i MÊ M; QÆB # H-M- b m M¨v +kM; b) #€Q ç€T H¢

S?QÆM; o•M F?Q€i i v €Q- H¢M? M?¢i M|BX

Zm•M iY +?B ;B Q M?¢i M?Q MQÈ+X > B M; QìB F i; B Q +kM; F?¬M; T?ªB Qi- +"
p¨ +Sm K¢M; X *| çB m- çSM; +¢M? M? m K†i ç®B K†i i?"i bU KÈB T?€i ?B M; B[
+?mv M M?¢i M?Q ;B| M? X *| i? ç| +?QM? H¨ T?QM; i?€B [m•M iY +?,M; \

óL; QÆB F?¬M; +-M iQM? +ª i p`Q- +?mv M M¨v F?¬M; HB M [m M iÈB i X h +?d
iËB ç•v K¨ i?¬BôX

Gw R+ >mv M #bM? ioM? M|B- b m F?B T?€K M? iBM?- bS+ K¢M? +O ?„M +kM; ;
H¨ +¨M; i? K T?B m /"i- ;B®M; M?Q +ÆM ;B| #'i ç`M?X

ó> ? - K†+ +?Q M; QÆB M?"M K M? H M? +O B- M?QM; ç½ +Sm i - t€+ i?U+ H¨ M
b) F?¬M; M?È b BX *?mv M H9+ i`QÈ+- pÈB M; QÆB +| H) +?d H¨K tQM; `²B [m M
i? F?¬M; ç w- M?QM; i H¢B F?¬M; i? [m MôX

S?QÆM; o•M H¢M? M?¢i M|BX

Gw R+ >mv M F?¬M; M|B ;b i? K- #B i +| M|B i? K +kM; F?¬M; i? v ¸´B ¸QÊ+ w F
¸¨M? im-M ?Q¨M p¬ p`X

óS?QÆM; o•M- R+ >mv M H¨ i`mv M M?•M [m M i`¼M; +O L?Q ;B i - H-M M¨v ?„
i¢ M; QÆBôX

G9+ M¨v- h?€B "ªQ +kM; iW i` M ¸dM? M9B M? M?¨M; HQÈitm®M;X F?Q iS+ ?„M
b|M; #B M ¸€M? iÈBX æ•v +?QM? H¨ #ªM b„+ M?QM; +kM; H¨ K°i FB m i?,K /Á- i?
o•M ÎKS+ ¸° M¨Q\

J†+ /M F?Q iS+ S?QÆM; o•M F?¬M; HÈM M?Q +O h?€B "ªQ- M?QM; +kM; M?Q +°
"ªQ ¸€M? iÈB i? M¨Q- +kM; pšM bWM; b[M; M?Q +kX

>B M ;BÌw +?Q ?„M +QìM; ?½M- M;QìB H¢B +| b´ #ªQX ?ÆB i?Îi-M; i?'T i? M¨v ¸
¸ wX

NydX *?QÆM; Ny3, S?QM; h?€B h?QÆM; æ°i S?€

Ny3X *?QÆM; NyN, L?¨ h' GQm h?`

NyNX *?QÆM; N Ry, hmv i GÈM

NRyX *?QÆM; NRR, G¢B hÈB G½M? L;mv i h¬M;

NRRX *?QÆM; NRk, .B i S?€B

NRkX *?QÆM; NRj, *?mv M L9B

NRjX *?QÆM; NR9, * M? :B[

NR9X *?QÆM; NR8, :B Q h?W R

NR8X *?QÆM; NRe, :B Q h?W k

NReX *?QÆM; NRd, hBK æ" T h?bM? h?`+?

NRdX *?QÆM; NR3, JM æ¬M; *m®B *MM;

NR3X *?QÆM; N RN, æ¢B L¢M

N RNX *?QÆM; Nky

NkyX *?QÆM; NkR, L;¬ *¬M;

NkRX *?QÆM; Nkk, Zm¬M hBM? _ÆB sm®M;

NkkX *?QÆM; Nkj, æ h? M; hmv i >¼+

NkjX *?QÆM; Nk9, "€B EB M .Q M? >Q¨M;

Nk9X *?QÆM; Nk8, æ h? M; L?'i J¢+?

Nk8X *?QÆM; Nke, E >Q¢+? æB M _²

NkeX *?QÆM; Nkd, *| •M "€Q •M

NkdX *?QÆM; Nk3, :†T G¢B h¢ æ¢Q l~M R

Nk3X *?QÆM; NkN, :†T G¢B h¢ æ¢Q l~M k

NkNX *?QÆM; Njy, .MM; h`Q

NjyX *?QÆM; NjR, h?¨M? *¬M;

NjRX *?QÆM; Njk, >¬m hY sm'i Zm M

NjkX *?QÆM; Njj, GQm h`B i " + h?QÊM;
kyeN

NjjX *?QÆM; Nj9, æ .U hmv i >¼+

Ni9X *?QÆM; Ni8 B >Q M; J B S?K+

pϕM ?| +?mM;- ϕB p"Q pU+ b•m ϕ m i?QÆM; M"v +kM; `i p'i p^aX
 a m F?B T?€T i„+ F?¬M; ;B M K'i i`"i iU- # Q ;<sup>2</sup>K i'i +<sup>a</sup>+€+ +?B m i`QM; F?¬M; ;
 i`mv M i?®M; +O M|X J¼B i`U+ ;B€+ ϕ m K'i i€+ /KM;X S?QÆM; o•M +kM; T?^aB
 i?'v +?9i [mv Hm"i i`QM; +m<sup>2</sup>M; T?QM; ?¶M HQϕM- KB M +QÐM; ϕB b•m p"Q i`QM
 L?QM; +QM ϕQìM; iB M H M ?Q"MIQ"MF?¬M; i? /MM; i?mšM ϕB i?šM;- K" HϕBM
 +| [mv Hm"iX
 J" ϕ•v pšM +?d H" #ì pU+ K" i?¬B- +?Q p"Q ϕ M # M i`QM; pU+X *kM; iS+ H"- M?
 T?^aB ϕ®B K†i +?d H" K°i T?¬M `i M?Ä +O pU+ b•m #B i?QÆM;X
 E?Q^aM; b€m + M? ;Bì b m- S?QÆM; o•M /WM; HϕB i`QM; +ÆM +m²M; T?QM;X
 óh?^aQ M"Q M?[M; pä ;B^a p"Q ϕ m K°i ϕB F?¬M; i`Î p - #bM? i?QìM; i`QM; b€m + M
 +?Q M K- iW ϕ¬M; b M; i•v i?¬M +?•m h`mM; i?'X L?QM; #•v ;Bì- HϕB pšM +?d Î #ì
 F?¬M; i? p"Q i`QM; ϕQÊ+ i`mM; i•K +O pU+ô
 S?QÆM; o•M M; ²B i?B M HϕB- €M? K„i b€M; H M- i?¬M b„+ bmv iQ- ?„M imv +| i?
 >„+ •K Î ϕ•v- M?QM; ? Q T?Q +?•M F?Q i`QM; pU+ b•m #B i?QÆM; F?B M ?„M F?¬
 > Q T?Q +?•M F?Q i`QM; pU+ b•m- `ä ``M;- imv tmM; [m M? F?¬M; M?bM i?'v ϕ`+?
 +?QM? H" T?QM; #½Q >„+ •K- Km®M bBM? i²M T?^aB iB m ?Q HQÊM; HÈM M°B HU
 S?QÆM; o•M T?^aB /WM; HϕB #`bmM;- b€m + M? ;Bì +?Q ϕ M M¶B F?B M +?•M
 M;mv ?B K M"v- T?^aB ;B[?ÆM M[+?•M F?Q i`QM; ϕ M ϕB M- ϕ ϕ®B T?| pÈB M;m
 æ®B pÈB pä ;B^a K" M|B- ϕB p"Q F?m pU+ M;mv ?B K- ϕ•v ;¬M M?Q H" #^aM M,M; p"
 :B| pšM ;"Q `Qi # M i B- iWM; +ÆM T?QM; #½Q >„+ •K ϕB HϕB i`QM; F?¬M; ;B p
 ;B•v H€i- KÎ K„i ` - M?bM tmM; [m M?- +?Êi M<sup>av</sup> ` K°i w iQîM; , ó*S ϕB i? M"v F?
 +?¼B pÈB T?QM; #½Q i?b iB m ? Q [m€ M?B m +?•M F?Q- K°i F?B +Æ #B M- F?
 ϕdM? T?QM;- i?b b) `ÆB p"Q ?B K +^aM? ô
 S?QÆM; o•M v M H†M; [m M b€i tmM; [m M?- ϕ°i M?B M- M½Q ?„M H|2 H M w iQî
 #½Q >„+ •K +kM; H" bS+ KϕM? T?QM; ? - H" T?ϕK i`M bS+ KϕM? L;k ϕ`+? +®i ?Q" M
 ?Q" M; +kM; +?d ?'T i?m bS+ KϕM? T?QM; ? #bM? i?QìM;- +?Q iWM; ?'T i?m T?
 #½Q M?Q i? M"v- +| i? KQÊM ϕB m M"v Hmv M i"TK°i T?2M- ϕ L;k ϕ`+? +®i ?Q"
 L;?o H" H"K- S?QÆM; o•M p" M w MB K- H"TiS+ i?B i`B M L;k ϕ`+? +®i ?Q" M;X
 J°i iB M; `Qi i? HQÆM; p M; H M- ;B®M; M?Q K½M? i?9 ?<sup>2</sup>M; ?Q M; p M; H M i`Q
 ?Q F?¬M; ?„M €K M"v- K°i •K ^aM? F?'M; H² iW iW ϕSM; /"v- `²B ?| i?"M? K°i °tQ
 M;k b„+ FBK K°+ i?Ov ?Ä i?' i` M +®i ;B€+MM; b€M; H M- t Ti?"M? K°i pÂM; i`Ä
 F?¬M; M;WM; iÄ ` - i`¬M; #° tQÆM; F?¬M; F?€+ ;b i" i?¬M ϕ` M;K+X
 L;k ϕ`+? +®i ?Q" M; H" K°i T?€T F?Q KϕM? +O h?€M? pm ;B€Q- i?QìM; +?d +| +?
 KÈB +| i? Hmv M +? X hU +´ +?Q FBK- +kM; KÈB +?d +| ? B KQÆB +€BX *®i HâB
 K [m•M pQÆM; i?QÊM; +´ i?ìB ϕ h? M;X
 *¶ L;k ϕ`+? +®i ?Q" M; M"v i Hmv M H M K°i #QÊ+- i`QM; *"M *´ h?ìB æϕB +| ;?B +
 K i?B M iYX S?QÆM; o•M F?B KÈB +| ϕQÊ+- pšM +?d H" ? B KQÆB pB M ϕϕB GU
 i?€B # M ϕ¬mX
 hW æϕB HU+ #ϕ+? +®i K ϕ M L;k ϕ`+? +®i ?Q" M;- +^a T?QÆM; T?€T Hmv M +? - ϕ
 KQÆB pB M "ϕ+? +®i +?m- h?€M? K ;B€Q /QìM; M?Q F?¬M; bÊ M; QìB M; QϕB ;B€
 F?¬M; #^M;X
 *?d H"- S?QÆM; o•M i`QÊ+ ϕ| `i H•m- ϕ½ Hmv M +? i?"M? L;k ϕ`+? +®i ?Q" M;-
 ?ÆM i?b +?Q +| w ϕ`M?X S?QÆM; o•M iWM; /MM; K¼B +€+? i? ,K /Á +€+? Hmv M
 +€+? Hmv M +? imv iϕdM? M"v /QìM; M?Q +?Q iWM; ϕQÊ+ i`mv M ` M;Q"BX

h?€M? K ;B€Q F?¬M; +? M;?B K M;†i K"i T?€T H B M [m M ç M #Q K"i HÈM M?'i
+€+? Hmv M +? - K" M?[M; iBM iS+ HB M [m M ç M .B K K i?B M iY +kM; +?Q iW
p M #®M +?[.B K K i?B M iYX

>ÆM M[- S?QÆM; o•M +^aK i?'v- L; k ç`+? +®i ?Q" M; ;B®M; M?Q K°i H¶ ç2M +| i
+MM; - ç M M v pšM +?Q `ä ?bM? i?€B +m®B +MM; +O M|X L?QM; - pb i?B m i" E
+kM; +?ŠM; +| +€+? M"v ç M•M; M| ç M +^aM? ;BÈB + Q ?ÆMX

L; k ç`+? +®i ?Q" M; i`QM; ?bM? i?€B ?"M; i`, K i`QÊM; - bU #`Q KÁM ç M iW pU+ b
?ÆM `i M?B m- ?ÆM M[F?¬M; #B i +| T?^aB H" ^aQ ;B€+ F?¬M; - S?QÆM; o•M H
?Q" M; - KbM? p" pU+ b•m #B i?QÆM; M"v +?Êi +| K®B HB M ? ;b ç|X

J°i M; mv M i® ?„+ €K ç-v +? i +?| + F?¬M; M; WM; i`"M p"Q L; k ç`+? +®i ?Q" M; X

óZm^a M?B M- L; k ç`+? +®i ?Q" M; î i`QM; K¬B i`QÌM; M"v F?¬M; F?€+ ;b +€; †T M
`ÆMX

L; k ç`+? +®i ?Q" M; b m F?B ?„M #QÊ+ +?•M p"Q h?B M tmM; +^aM? ;BÈB- çQÊ+ +Q
ç` ?mv M [m M- FQ ;îB i`QM; M; QÌB S?QÆM; o•MX S?€T F?Q M"v +| mv HU+ HÈM
+m®B +MM; X

>ÆM M[- i` M M; QÌB S?QÆM; o•M +ÁM +| o¬ +•m ç +mM; p" h?B M ç` p¢M ?|
?Q" M; M"v +?Q +| M?B m ç'i T?€i ?mv mv HU+X L?QM; ?B M M v- i`QM; pU+ b•m
T?€i ?mv çQÊ+ ? i mv HU+ +O KbM?X

óo¬ i?QÌM; pB T?QM; - T?QM; [mv M p•M ç°M; - M?B T5ô S?QÆM; o•M p" M T?€T
i?Ov FBK i` M #° tQÆM; ç m çQÊ+ +?mv M ?| i?"M? bS+ ;B| i?m-M i9v- +?d M; ?
/B K tmM; H M iW #° tQÆM; X

J®B [m M ? # M ç-m ?ÆB KÄM; K M?- M; "v +"M; i`î M M K½M? HB i?ÆM- K°i M
K) F?¬M; M; WM; ?Á p"Q i`QM; L; k ç`+? +®i ?Q" M; X

J°i +^aK ;B€+ /mM; ?ÊT i`"M ç M- S?QÆM; o•M +^aK i?'v +| K°i bS+ K¢M? +| +MM;
#½Q >„+ •K ç M; F?¬M; M; WM; i`"M p"Q +Æ i? #° tQÆM; X *?•M F?Q F?¬M; M?[M
çQÊ+ #´ bmM; i? KX

ó> ? - b m FB L; k ç`+? +®i ?Q" M; i?"M? ?bM?- [m^a M?B M ç®B pÈB K¶B bS+ K¢M
?'T i?m K¢M?5ô

S?QÆM; o•M +QÌB HÈM- M; QÌB H„+ HQ- +kM; i?B i`B M i?-M i?-M; æ¢B iB m M?Q
?ÊT pÈB L; k ç`+? +®i ?Q" M; X

óæB i?¬B5ô S?QÆM; o•M +QÌB HÈM- ?| i?•M +®i ?Q" M; + Q ?"M; i`, K i`QÊM; H
i`QM; T?QM; #½Q ?„+ €KX L?[M; MÆB #° tQÆM; çB [m - T?QM; #½Q ç m #` pÐ M
çQÊ+ #° tQÆM; ?'T i?m p"Q- ?| i?"M? F i iBM? T?QM; i?¢+? ?„+ €K- i? v i? F i
ç-mX

*?d `B M; p mv HU+- M?[M; M; mv M i® /mM; ?ÊT pÈB pU+ b•m M?Q ?„+ €K- ?¶M
K¢M? ?ÆM M?B M M?[M; M; mv M i® ;B| K" S?QÆM; o•M ?'T i?m iW *Ym i?B M +Q

L?[M; i`"M T?QM; #½Q F?¬M; M; WM; #` S?QÆM; o•M ç€M? pÐ- bS+ K¢M +m²M; #
?Q" M; ?'T i?mX aS+ K¢M? KÈB M"v F?B M +?Q tQÆM; F?ÊT +O #° tQÆM; HB M

*| bU ;B9T çÐ +O L; k ç`+? +®i ?Q" M; - F?¬M; i`"M T?QM; #½Q M"Q +^aM çQÊ+ S?Q
?ŠM- +"M; çB b•m p"Q i`QM; pU+X

E?B S?QÆM; o•M pQÊi [m çQÊ+ HÈT T?QM; #½Q i?b p" B F?9+ tQÆM; i`„M; îM
F?¬M; i`mM; - ;B®M; M?Q #ûQ i` M MQÊ+X

J¼B i?S ç m `i v M ioM?- i? M?QM; F?B S?QÆM; o•M /MM; #° tQÆM; çB p"Q i`Q
ç´B F?€+ i?QÆM; X UX

óæ•v H" G¢B +| M; QÌB /€K p"Q pU+ b•m #B i?QÆM; b Q- Km®M iU ibK +€B +? i +

J°i w MB K KQM; K M? #B M i?`M? K°i ;ÊM b|M; KÄM; tm'i ?B M i`QM; #|M; ç KX
M?[M; K^M? tQÆM; F?- i`QM; #|M; ç K ç°i M?B M #` K°i bS+ K¢M? p- ?bM? FûQ
*€+ K^M? tQÆM; ;?ûT p`Q M? m i?`M? K°i #° tQÆM; ?Q`M +?dM?X
"° tQÆM; ç| çSM; /"v- ? B ?®+ K„i T?€i b€M;- ? B [m M; K M; K`m çÄ m b€M; H M
ó" Q M?B m H•m `²B KÈB +| M; Q|B F?-M; #B i b®M; +? i t-M; p`Q ç•v5ô
"° tQÆM; ç| H„+ ç-m- M,K M;|M i v /m¶B ` - +?d M;?2 i?'v iB M; F m iQ- b•m i?ŠK
+?ÈT i?Q€M; ?B M- `ÆB p`Q i v ?„MX æ•v H` K°i F?Q€i FB K K`m ç2M FB m /€M; F
ç m M¢K #^Q i?¢+? K`m çÄ HUX
h? M? FB K `ÆB p`Q i v #° tQÆM;- H`T iS+ `mM; H M- T?€i ` •K i? M? M?Q M;?b
i?|B #^Q i?¢+? ? B K†i i?•M FB K b€M; H M- K°i ?Ä /B K i`M ` X
"° tQÆM; çSM; /"v- F?-M; +?9i +?-M +?W tQ v H¢B ç•K FB K p T?Q S?QÆM; o•M
+| ç°M; i€+ M`Q i?W X
"° tQÆM; K M; FB K #QÈ+ H M # #QÈ+- K€m- i?'i- ;•M- pÈB i®+ ç° +| i? i?'v #^M
K†i #° tQÆM;- "QÈ+ ç M #QÈ+ i?S iQ i?b K€B i|+ i`„M; tm'i ?B MX
"° tQÆM; i`„M; /B +?•M- K°i iB M; M´ p M; H M- K M; i?2Q b€i F?Q- ?| i?`M? K°i
?Q F?-M;X

N99X *?QÆM; N98, S?QM; *?B I-M; .QÆM;

a m F?B i Hmv M L;k L;K+ *®i >Q`M;- i®+ ç° iB M H M +O S?QÆM; o•M M? M?
T?QM; #½Q ?„+ €K pšM "T iÈB- iBM? ?Q T?QM; M;mv M i® ?„+ €K #` L;k L;K+ *®
i?`M? iWM; `` iBM? i?¢+?- i`î i?`M? K°i T?-M +O +®i H¢+X

S?QÆM; o•M +^K i?'v bS+ K¢M? p`i Hw i?m-M i9v i`QM; L;k L;K+ *®i >Q`M; ç M;
E?B KÈB #„i ç-m i Hmv M- bS+ K¢M? i?m-M i9v +?d iQÆM; çQÆM; pÈB #€M #°
+O K°i +?•M HQM;X a m ç|- S?QÆM; o•M HB M iK+ i? K +€+ HQ¢B M;mv M p`i HE
K¢M? +O #° tQÆM; M;`v +`M; HÈM H MX

aS+ K¢M? +O L;k L;K+ *®i >Q`M; b) F?-M; i`MM; H†T H¢B pÈB bS+ K¢M? +O S?
S?QÆM; o•M i *®i >Q`M; i?b bS+ K¢M? +O #^M i?•M H`T iS+ b) H†T H¢B K°i i-
K¢M? +?•M HQM; M[X

*?d H`- T?€T F?Q M`v H` T?€T F?Q [m M i`¼M; [m M i?-M; i?B M ç` +O S?QÆM;
ç` X \*€B ;¼B H` HB M [m M ç M iQM? K¢M;- F?-M; i? +| b B b|i- pb p`v- S?QÆM;
+® ;„M; F?-M; bY /KM;5

L;k L;K+ *®i >Q`M; F?-M; M;WM; ;B i,M; bS+ K¢M;- b m ;B•v T?9i- iQ`M i?•M L;
?°B iK T?QM; /B K K`m ç2M- K°i ?„+ +U HQM; tm'i ?B M M;Q`B +Æ i? L;k L;K+ *®

*QM +U HQM; M`v +| #®M t9+ im HÈM- p^v HÈM |M; p`M;- ? B K„i M| M?Q ? B [m^
F?B M M;Q|B M?bM p`Q bÊ ?½BX ^a M;Q|B +QM `²M; M?Q K°i bÊB /•v H2Q- [m'M
`M ?B M ?B MX

ó>^5ô

S?QÆM; o•M +kM; +^K i?'v bU i? v ç´B +O L;k L;K+ *®i >Q`M; , óæ•v H` JBM? H
HQM;- L;k L;K+ *®i >Q`M; b m F?B ?'T i?m ?„+ €K T?QM; M;mv M i® i?b H¢B M;Q

>bM? /€M; `²M; M`v S?QÆM; o•M ç½ iWM; M?bM i?'vX .QÈB ç€v #B M JBM? ?Q M
i´ i-M; ?^B i°+ .B T E?^B GQM; iWM; #B M i?`M? ?bM? i?€B M`vX

h`QM; M; k ?`M? M; mv M i® + O L; k L; K+ *®i > Q`M; - T?QM; M; mv M i® b m F?B ç F
?B M ?bM? i?€B +?•M HQM; - ç B m M`v F?B M S?QÆM; o•M ?ÆB #'i M; Ì- M?QM; M
M?B MX

L; k L; K+ *®i > Q`M; M; Q`B T?€T HU+ ` i?b bS+ KçM? p`i HQ çÆM i?m-M +kM; ç F
?ÊT pÈB [mv Hm`i + O K°i bS+ KçM? M`Q ç! i`QM; i?B M ç` - iU M?B M b^aM bBM?
€K T?QM; M; mv M i® i?m° + bS+ KçM? ?„+ €K- iQÆM; ?ÊT pÈB iQM? +?`i + O bS+
b€M; i? - M M KÈB tm`i ?B M ?bM? i?€B KBM? HQM; M`v5

S?QÆM; o•M F?¬M; [m€ +?9 w ç M ?bM? /çM; +QM `²M; M`v- +?QM +?•M HQM; b€M
i„+ bS+ KçM? i?B M ç` - H`v `²M; H`K çÆM p` çQX \*€B H`K S?QÆM; o•M +?9 w ç
L; K+ *®i > Q`M; H` ç` - ?Ä - i?Ov- T?QM; - FBKX L; k L; K+ \*®i > Q`M; Î i`QM; pU+
çO T?QM; #½Q ?„+ €K- M; QM; F i i?`M? HQM; ?bM?X \*?ŠM; M?)- L; k L; K+ \*®i > Q`
i?`M? M, K HQM; ?bM? KÈB +! i? iB M +`T- Hmv M i?`M? .B K K i?B M iY\ô

h`QM; HÁM; S?QÆM; o•M M†M; i`om- ç•v +?d H` T?€M çQ€M- pšM +?Q #B i i?`i
K i?B M iY- M?QM; ç•v +kM; H` K°i ?QÈM; çBX

*kM; F?¬M; #B i çQÊ+ # Q H•m- S?QÆM; o•M +m®B +MM; ç½ tmv M [m T?QM; #½
+O M!- #QÊ+ p`Q F?m pU+ b•m ?ÆMX

óaS+ KçM? T?€T i„+ F?¬M; ;B M i?`i KçM?5ô

S?QÆM; o•M ?! i?`M? \*®i > Q`M; - iWM; #QÈ+ iB M H M- ?„M +^aK i?`v- T?€T i„+ F
+`M; KçM? H MX

h`QM; M?[M; HÈT b!M; ç!- M, M; HQÊM; i`B m i`+? +MM; i`Q H MX

S?€T i„+ F?¬M; ;B M i`QM; +Æ i? p ä ;B<sup>a</sup> +kM; +?d H` K°i T?¬M +O T?€T i„+ F?¬M
+ÁM +! i? SM; T?!- M?QM; K°i F?B ;†T T?^aB +?`M ç°M; T?€T i„+ [m€ KçM?- T?®B
HQÊM; HÈM i?b F?¬M; i? ç®B T?! M`BX

ó"bM?5ô

*kM; F?¬M; #B i iU H9+ M`Q- T?QM; #½Q ?„+ €K K M? K¬M; #'i i`M +?Êi i€M çB
F?¬M; ;B M i`„M; t! ?mM ?9i- pŠM; pŠM; # M i B H` iB M; ?`M; pçM ç Q FB K b€i

óæ•v H` ô

S?QÆM; o•M +ÁM +?Q F`T T?<sup>a</sup>M SM; i?b K°i +QM b!M; HÈM ç°i M?B M ç`T H M
S?QÆM; o•M +^aK ;B€+ M?Q +! K°i [m^a +¬m ?`M; i, i`M ç`T p`Q M; QìB- L; k L; K+ *®
;½v ;BÁM- F?B M S?QÆM; o•M ?Q K„i +?!M; K†iX

ó•K5 -K 5 -K 5ô #^av- i€K çÊi T?QM; #½Q ?„+ €K #` ç`T p`Q L; k L; K+ \*®i > Q`M; - #

óæ•v H` +€B ;b- bS+ KçM? i?`i H` ç€M; bÊ5ô S?QÆM; o•M `i FBM? M; ç+- çÁM
F?¬M; i?Î M`B- pÈB i?U+ HU+ +O ?„M ?B M M v- +! i? K°i çÁM F?B M ?„M i? M`

*QM b!M; HÈM ç`T H M M; QìB ?„M pW M½v- bS+ KçM? iQÆM; çQÆM; pÈB p ä ;B^a
bÊ M?`i H` #^aM i?•M bS+ KçM? M`v M?Q ççB /QÆM; - FûQ /`B p¬i`M- iWM; çÊi iWM
;B^a ç€M; bÊ- HÈT M`v F iB T HÈT i`QÊ+- F?¬M; M; WM; i`M +¬M; - F?B M M; QìB i

S?QÆM; o•M ç`M? i?¬M HçB- çB m F?Q- `²B HçB iB M H M- H¬M M`v- ?„M çB +?`
F?m pU+ T?QM; #½Q ?„M €KX

óšQ- `Q5ô \*MM; pÈB iB M; b!M; MQÈ+- i`QÈ+ K†i S?QÆM; o•M ?B M ` K°i m¬M; /
iQ`M H` M?[M; ?^aB H M; HÈT HÈTX L?[M; ?^aB H M; M`v `i +?!B K„i- K¶B HÈT ?
i`QM; KbM? bS+ KçM? ?Ov /B iX

h` M K†i m¬M; /QÆM; - +ÁM +! K°i ?<sup>a</sup>B H M; HÈM ç M; ;`Q i?ûi M?`T M?¬- ?^aB H
KbM? bS+ KçM? +O T?€T i„+ F?¬M; ;B M +m²M; #çQ- ;`T M?[M; M; ¼M ?^aB H M; F

S?QÆM; o•M pW #` K°i i`QM; M?[M; +U H M; ç! ç€M? T?^aB5

óS?QM; M;mv M i® i?"i HÈM5ô

S?QÆM; o•M H~K #~K- ?„M F?¬M; /€K K¢Q ?B K #QÊ+ iB T M[X JªM; m¬M; /QÆM; ç€M; bÊ M?Q T?QM; #½Q ?„+ €K- M?QM; T?QM; M;mv M i® i`QM; ç! i?b K¢M? ?A M?B mX o w M;?o i?¬M; i?QÌM;- M?[M; T?QM; M;mv M i® M¬v +?„+ F i i?“M? `² iBM? i?¢+? i`QM; p¬M;X L?QM; KªM; m¬M; /QÆM; M¬v F?¬M; ?B m pb b Q H¢B tm

S?QÆM; o•M [m M b€i T?QM; +?B m¬M; /QÆM; i¬M; i?S ? B +O pU+ b•m #B i?QA M;mv M i® MÆB ç•v /QÌM; M?Q iQÆM; çQÆM; pÈB i?B i i?Ov- KS+ ç° +m²M; #¢Q ?ÆM F?m pU+ T?QM; #½Q ?„+ €KX

L?QM;- #bM? ioM? K¬ M;?o- M?[M; çB m M¬v F?¬M; mv ?B T çQÊ+ S?QÆM; o•M M?[M; i?S ;B®M; +€ K¬T F?¬M; H² FB ç M; #ÆB i`QM; M?[M; T?QM; H M; +O KªM ç¬T T?ªB i?b ç M p ä ;Bª i`mv M Fb +kM; #` i`¼M; i?QÆM;5

>¬M; M;?bM ?¬M; p¢M +U H M; M´B H M `²B H¢B +?bK tm®M;- F?¬M; ? im•M i?2 i`QM; pU+ b•m #B i?QÆM; K¬ M!B- ç•v H¬ K°i mv ?B T HÈMX

•M? K„i S?QÆM; o•M #´i ç`M?- i`¬K M;•K F?¬M; M!B- ?„M +® i?m M?“M i?¬M; iBM p¬ i?S+ ?ªB- M? M? +?!M; T?•M iQ+? M?[M; i?¬M; iBM ç!X

ó>ªB H M; Î ç•v +,M #ªM F?¬M; +! [mv i„+- Km®M ibK çQÊ+ K°i +QM çQÌM; M iQ¬ ç¬m K¬ #QÊ+ i?b bÊK Km®M +kM; #` ?ªB H M; ç¬T T?ªB- +?d p¬B ;B! H¬ ? Q i®M i iWM; KªM? pKMx

S?QÆM; o•M +?Êi i?Q€M; [m K°i bmv M;?o, ó*€+? /mv M?´i- +?QM? H¬ çB i?2Q b [m M? K¶B HÈT b!M; ç m F?¬M; i? ç O M,M; HQÊM; ç bªM bBM? HÈT b!M; i?S ? i`QÊ+ i?b +! i? M iQ¬M5ô

L;?o iÈB ç•v- S?QÆM; o•M F?¬M; +?¬M +?W M[- M?´+ +?•M H M H¬T iS+ #QÊ+ p! ó:W ¬QXXQQQ 5ô G¢B K°i +?m¶B M?[M; iB M; ;¬Q +?!B i B- ;B®M; M?Q ?¬M; p¢M i?2Q #QÊ+ +?•M S?QÆM; o•M çB p¬Q i?S+ ?ªB ?„MX L?[M; •K i? M? M¬v ;B®M; M M? m- F?¬K¬ i¬T i`mM; iBM? i?¬M çQÊ+X

ó"bM?5ô

S?QÆM; o•M +?d M;!M i v- F?¬! +?`m ç!M; HK+ i?S+ H¢BX L?[M; iB M; ;¬Q ²M ¬Q M?B M M?Ä çB M?B mX "QÊ+ +?•M H M T?Q i`QÊ+- i?•M ?bM? ?„M H„+ HQ- H¬ b!M; HÈMX

J°i +ªK ;B€+ +?•M i?U+ i`mv M iÈB +?•M ?„M- ;B®M; M?Q ;BŠK H M K†i ç´i i?“i p i?m bS+ K¢M? +O ;B! MÆB ç•v- M?QM; F i [mª i?b M;Q¬B /U çQ€M- MQÊ+ #B M M?Q+?X

óh?“i H¬ K°i bS+ K¢M? Fb H¢5ô

S?QÆM; o•M +ªK i?´v- ç¢B /QÆM; /QÈB +?•M- i`¬M; M?Q K°i p®+ H M- M?QM; i? i? ?ÊT M?´i- ;B®M; M?Q K°i iªM; ç€ HÈMX L m Km®M ?´T i?m T?QM; M;mv M i® i /QÆM; K M? K¬M; M¬v p¬Q M;QÌBX

æ¢B /QÆM; M¬v HÈM iWM; M¬Q- M,M; HQÊM; # Q ?¬K i`QM; ç! çQÊ+ ç M ç•m- 2 S?QÆM; o•M F?¬M; /€K iQÌM; iQÊM;- +! B H¢B +! i? i`QM; i?!B ;B M M;„M ?´T i? +! çQÊ+ M,M; HQÆM; ç!- L;k ç i?QÊM; +´ +! H) H¬K çQÊ+- h K ?Q¬M; pB M +´ +kM

L?QM; S?QÆM; o•M pšM +?Q +! M,M; HQÊM; M¬v- F?¬M; T?ªB M,M; HU+ +O L; K¬ H¬ Km®M ?´T i?m M,M; HQÊM; i`QM; ç! ç½ pQÊi [m€ `²BX æ€M; iB +5 L m L;k i? M,M; HQÊM; i`QM; ç!- 2 H¬ i¬M; +?O S? K i¬M;- H¬M b m K¬ +! ;†T i?b K°i i v

S?QÆM; o•M +ªK i?´v F?®M; +? F?m pU+ M¬v H¬ K°i bS+ K¢M? ç†+ i?M K¬ pQÊi F i?•M- Qi M?´i ?Q¬M iQ¬M F?€+ pÈB M?[M; T?€T i„+ K¬ ?„M ç½ #B iX

a|M; HÈM HmB çB- M,M; HQÊM; i€M #Èi- +m®B +MM; #B M K'i- S?QÆM; o•M mM;
b|M; HÈM F?€+- •K i?-K iB M H MX

*S M?Q p"v- S?QÆM; o•M KQÊM T?QM; +?B m¬M; /QÆM; K" pQÊi M; M; pU+ b•m #
?ÆMX

æ°i M?B M +| K°i iB M; ;-K HÈM p M; H M b•m i`QM; ç¢B /QÆM; - iB M; ;-K M"v F?
bS+ K¢M? +O iB M; ;-K ç| F?¬M; F?ÄB F?B M M; QÌB i FBM? ?½BX

N98X *?QÆM; N9e, L;k æ æ¢B h?"M?5

*"M; p"Q b•m pU+ b•m #B i?QÆM; +"M; +| M?B m ?B K M;mv- çB K M"v S?QÆM; o
i`B m i`+? M,M; HQÊM; +O pU+X

Í h?-M +?•m h`mM; i?´- M m F?¬M; T?ªB Hw /Q #'i ç„+ /o- +,M #ªM F?¬M; +| B
S?QÆM; o•M M m F?¬M; T?ªB Km®M i bK +? i?b +kM; +?ŠM; ç M ç•v H"K ;bX

S?QÆM; o•M iQÎM; Î ç•v M;Q" B KbM? F?¬M; +ÁM bBM? p"i M"Q M[- M?QM; ;BÌ M
.ÁM; iB M; ;"Q i?ûi [m çB `i M? M?- S?QÆM; o•M v M ioM? M?bM b M; MÆB K"
M?QM; +?ŠM; i? M?bM i?'v ;bX

ó G-M M"v p"Q pU+ TªB +~M i?"M- F?¬M; +?d #ªM i?•M pU+ M"v- K" +ÁM +| bBM
M"Q ç½- t2K bBM? p"i M"Q K" T?€i` iB M; ;"Q i?ûi M?Q p"v5ô S?QÆM; o•M ;B
i`QÊ+X

hWM; +QM b|M; HÈM F?¬M; M;WM; #` S?QÆM; o•M #Ä H¢B T?Q b m- S?QÆM; o
[mª M?B M i,M; H M `ä` iX L?QM; +?•M F?Q ? Q T?Q iQÆM; ç®B M?B mX L m F?
#½Q ?„+ €K Î #Ì pU+- ?„M ç½ iQ+? i` [M,M; HQÊM; - i?b 2 H" ?„M ç½ F?¬M; çB çQÊ

æ°i M?B M- +| iB M; M´ H¢- F?B K" S?QÆM; o•M #QÊ+ [m +QM b|M; HÈM M"v- i
K M; i?2Q •K i? M? m¬M; m¬M; - K°i M?•MªM? KÆ ?² tm'i ?B MX

S?QÆM; o•M +ÁM +?Q M?bM `ä i?•M ?bM? ç®B T?QÆM; - +?d i?'v M?•MªM? i`
i?"M? K°i +U i?O HÈM M?Q M9B- pûM H M K°i ?Ä /B K T?WM; T?WM; - K T tm®M;

ó B\5ô

S?QÆM; o•M HÈM iB M; [m€i- imv +?mv M +| #'i M;Ì- M?QM; i`QÊ+ ç| pb +| iB M;
M? M? +?|M; TªM SM; H¢B çQÊ+X E?¬M; M|B ç M ? B HÌB- bY /KM; L;k M;K+ +
H"TiS+ ç€M? €T H¢B çQÊ+ +?d #^M; K°i [mv MX

ó•K- -K5ô

*?d M;?2 i?'v K°i iB M; M´ FBM? i?B M- L;k M;K+ +®i ?Q" M; HMB H¢B- `ÆB p"Q
*ÁM M?•M ?bM? KÎªQ ç®B /B M i?b F?¬M; ? ç°M; ç"vX

óL;QÌB i` im´B M;m tm~M FB - ?½v i?"M i`¼M;- p¬ i`B p" ?B m Fb H" M?QÊ+ çB K
#B i b Q M;QÌB H¢B ç M ç•v- M?QM; ;†T TªB i - ?"M? i`bM? +O M;QÆB +kM; F i

h`QM; +QM b|M; HÈM ç| - K°i M;QÌB ç" M ¬M; + Q ?ÆM i€K i?QÊ+ +?Êi çSM; /"v- /
+?ûK- M?B m MÆB b•m iÈB KS+ M?bM i?'v +ª tQÆM; - M?QM; M;QÌB ç" M ¬M; F?¬
i?QÆM; F?¬M; TªB H" ?„M p"vX

L?[M; p i i?QÆM; M"v ç m H" L;k M;K+ +®i ?Q" M; /Q S?QÆM; o•M ?| i?•M i?"M?-
T?QM; #½Q ?„+ €K- K°i [mv M +O S?QÆM; o•M #^M; pÈB ?"M; p¢M HQÐB ç Q +M

h? M?QM;- M; v i`QÊ+ K„i S?QÆM; o•M - M?[M; p i i?QÆM; +O M;QÌB M`v- #^M
i?'v- i®+ ç° HB M / i?"i ç€M; FBM? M;ç+- +Æ i? ?„M M? M? +?|M; i`Î HçB #bM
i?QÆM;X

óL;QÆB H` B\ô S?QÆM; o•M HçM? HMM; M|B- M;QÌB M`v tm'i ?B M [m€ ç°i M;°i
çQçM M`v S?QÆM; o•M +kM; F?¬M; H`K çQÊ+X

S?QÆM; o•M M?bM ?„M- 'M iQÊM; ç-m iB M H` i|+ i`„M; /"B T?'i T?Æ- p` K°i i?
i`¬M; +´ H¶ bo i` M i v T?ªB ?„MX

> B K†i+O i? M? FB K- K¶B K†i+| MçK ? B pB M iBM? i?ç+? çÄ+Ð HÈM- ?Ä /B
FB KX

ó>`v- i H` B F?¬M; [m M i`¼M;- M;QÆB +?d +¬M #B i- i ç M ç H`v iQM? KçM;
M?' +FB K H M- ?Ä /B K i` M i?•M FB K +?Êi #MM; H MX

óo"v b Q\ L;QÆB iQÎM; `^M; i F?¬M; H`K; b çQÊ+ M;QÆB b Q\ô S?QÆM; o•M +kM
ç°i M;°i- S?QÆM; o•M +ÁM +?Q p" M ? i b€m T?¬M +¬M; HU+ +O KbM?- pb p"v K

óoU+ b•m #B i?QÆM; çQÊ+ K M? / M? H` iY ç` X LÆB M`v- i?2Q HQ K` M|B- #bM
L m M;QÆB F?¬M; Km®M M|B- i?b i b) ûT H`v i?S+ ?ªB +O M;QÆB- t2K M;QÆB H
S?QÆM; o•M +?d i v H M- h?B M ç` pçM ?| +?mM; H"TiS+ tm'i ?B MX

ó>W- HQçB iûT `Bm F?¬M; #B i b®M; +? i- ç9M; H` M;¬M; +m²M;5ô L;QÌB ç`M ¬M
[m M; tmM; i?B M- b€i F?Q ?WM; ?U+- ?Ä /B K +m°M H M t¬M; i?ŠM; iÈB S?QÆM

ó•K -K5ô æ9M; H9+ M`v- i`QM; ?Q p¬- +| K°i T?QM; +?B +U H M; "T iÈB- €T ?Ä
ç`M ¬M; ç| HçB F?¬M; i? K M?bM- +S i? +?ûK iÈBX S?QM; +?B +U H M; + Q ?"M
pÈB ?ÆM KQÌB pä ;Bª i`mv M Fb +ªM? ;BÈB #` K°i M?€i FB K t ` i?"M? i`,K KªM?

óEB K +O M;QÌB M`v i?"i +´ [m€B5ô J„i S?QÆM; o•M b€M; H M- ?„M p` ç®B T?Q
bS+ KçM? +O ç®B T?QÆM; imv HÈM- M?QM; +?Q HÈM ç M KS+ +| i? +QB i?QÌM
*S +?Q H` pä ;Bª KçM? ?ÆM M[- +?QM? /B M T?€i M T?QM; +?B +U H M; M?Q p"v
+m®B +MM; i?b +?•M F?Q ? Q ? i p` M;½ tm®M;X

"i Fb pä ;Bª +| HQ i`Q M`Q ç m F?¬M; H`K i?2Q +€+? M`vX Í MÆB M;mv ?B K- ? Q
F?¬M; M M5

L?QM; ç®B T?QÆM; HçB F?€+- S?QÆM; o•M +ªK i?'v- M,M; HQÊM; ç®B T?QÆM;
iW i? M? FB K FB - +kM; iS+ H`- imv ç½ T?€i M +U H M;- M?QM; M,M; HQÊM; +
F?¬M; ? #` ? Q i`MX

ó´ FB K M`v- `ÆB p`Q i v M;QÌB- ç9M; H` i?B M p"i #çQ i`M5 > v H` çQ +?Q i /M
K°i [mv M iÈBX

Zmv M M`v pW tm'i` - ?Q F?¬M; p Q p¼- b|M; MQÊ+ KÎ` - K°i pB M ççB iBM? i?¬
+?Êi tm'i ?B M i`QM; ?Q F?¬M;- tmM; [m M? iBM? i?¬M H` p¬ b® [m M;ªM? H"TH
i?Q„i ?B MX

æ iS i?S+ i? M? HQM; #`M iBM?5ô S?QÆM; o•M #QÊ+ p`Q S?€ K M? iBM? +ªM?
i?QÆM; HQM; i`QM; h? M? HQM; i?'i9 T?QÆM; #„+- ç½ F?¬M; +¬M ?| i?"M? HQ
h? M? HQM; #€i i?S+ `²BX hS+ H` i`QM; ?bM? i?€B #bM? i?QÌM;- pšM +| i? T?€
HQM; #€i i?S+X

ó>W- i`Á i` +QM5ô L;QÌB ç`M ¬M; i|+ i`„M; +QÌB M?çi- iW i`QM; ?Ä /B K- +kM;
pšM /MM; i? M? FB K +´ [m€B ç| +?ûK iÈBX

.M çQÌM; FB K F?¬M; ç´B- M?QM; FB K w i`QM; çQÌM; FB K M`v +O ç®B T?QÆM
/B K ?mv i?²M; #€ HB i iÄ ` b€i F?Q KçM?- #,M; ;B€ p` ?„+ €K- ;B®M; M?Q K°i
F?€i p"vX

h? 'v p"v S?QÆM; o•M i?m h? M? HQM; # "M iBM? ç M; i?B i`B M /Î HçB- F?Q iS+ p
 ;'T #°B, óh ç½ M|B `²B- i? M? FB K M"v `ÆB p"Q i v M; QÌB H" i?B M p"i #çQ i" M5
 [mv M5ô

ó•K -K5ô J'v +?[L;k ç`+? iBM? i9 [mv M pW /Si i?b F?Q iS+ +O S?QÆM; o•M i?
 ç-v #€ F?Q- b m ?„M- [m M; ¢M? tm'i ?B M- ?| i? "M? i?•M ¢M? +O L;k ç X

E?¬M; çÊB ç®B T?QÆM; M?bM `ä- # M i B +?d M; ?2 i? 'v M?[M; iB M; M' -K -K-
 T?QM; +?B ?ªB /QÆM; +kM; BK H†M;X

óE?¬M; ? v `²B5ô æ®B T?QÆM; F m H M- H"TiS+ +ªKi? 'v #` mv ?B T- - ?„M ç½ ?
 ç2M M; ÁK- F?¬M; ;B M i` M ç-m iQ" M b Q H" b Q- +ÁM S?QÆM; o•M i?b F?¬M; #B

óæ•v `®i +m°+ H" +¬M; T?€T ;b5\ô L;QÌB ç" M ¬M; i|+ i`„M; i? 'i FBM?- ?„M +ªK
 /QÌM; M?Q ç½ i? v ç' B ?Q" M iQ" M- ;B®M; M?Q H" #B M i? "M? K°i M; QÌB F?€+ p"v
 bÊ- ?„M Km®M i?€Q +?çv M?QM; ç½ Km°M `²BX

"®M ?QÈM; ç¬M; M Ki•v #„+ +| i?•M ¢M? +O #®M p` ççB ç bWM; b[M; tm'i ?B M-
 +?Q K" ?¼ ççB /B M +?Q F?€+ M? m- #€ ççQ- pQÆM; ççQ- M?m ?Á - ?Q†+ +| i?

>| i?•M +O #®M ççB ç i?QÈM; +´ +MM; ` i v- ç9M; H9+ M"v- T?Q b m M; QÌB ç" M
 K°i i?•M ¢M? +O K°i p` ççB ç M[X

æ| +?QM? H" ç .U i`QM; M;k ç 5

a m F?B çQç i çQÈ+ æ .U imv i ?¼+ iY ?"m /m +O ç .U hç æçQ l~M- +m®B +MM;
 +O ç .U- H9+ M"v ?| i?•M +O L;k ç ç½ i iQ" MX

h?QÈM; +´ ç ok- /o HU+ tQM; ?MM; - +?B K +S #„+ T?QÆM;X

h?QÈM; +´ ç h?m'M- /o #€ ççQ i¬M- +?B K +S ç¬M; T?QÆM;X

h?QÈM; +´ ç L; ?B m- /o pQÆM; ççQ tQM; - +?B K +S i•v T?QÆM;X

h?QÈM; +´ ç h? M; - /o ?Ä çS+ ?B M- +?B K +S M K T?QÆM;X

h?QÈM; +´ ç .U- b€M; H"TGQM; çbM? i`mM; i•K- F? B H"Ti`B m ççB ç-m iB M-
 M^K Î i`mM; i•K5

L v L;k ç i iQ" M- L;k ç iBM? i9 [mv M +m®B +MM; ç½ +| i? T?€i ?mv ? i mv HU
 M? m +MM; "T tm®M;X

E?¬M; +| #'i Fb #B M b® M"Q- L;k ç iBM? i9 [mv M pW tm'i ` - +?Q H" bS+ KçM?
 ?Q" M iQ" M €T çªQ FB Ki? +O L;QÌB ç" M ¬M; i|+ i`„M; FB X

ó 5ô J°i iB M; F m i?ªK p M; H M- i? M? F?Q€i FB K ç2M # v ` - `ÆB p"Q i
 i?ìB- K°i i?•M ¢M? F?€+ HçB # v çB M?Q /B m çSi /•v5

L;k ç i?QÈM; +´ ç½ çç i ç M K°i ;BÈB ?çM +U+ ççB +O pä ççQX L;Q" B h K ?Q" M;
 +| i? pQÈi [m ?¼- M?[M; ?"m #®B i?b M?B m M? 'i +?d +| i? M; M; pÈB ?¼- +?S

.M +| H" ççB ç +€+ ?Q M; - M|B +?Q ç9M; ` - M m bQ pÈB L;k ç i?QÈM; +´ i?b pš
 iQ" M çç i iÈB +ªM? ;BÈB +O L;k ç i?QÈM; +´X

.M ;b- bS+ KçM? K" L;k ç i?QÈM; +´ ççB /B M H" bS+ KçM? +U+ +?Q- H" ççQX

*ÁM ççB ç +€+ ?Q M; ç m +| tm'i i?•M F?€+ M? m- ?¼ ççB /B M +?Q M?[M; /` b®-
 +'T ççB ç - i?b +ÁM FûK ?ŠM K°i +'T5

N9eX *?QÆM; N9d, S?QM; "½Q *U L?•M

óh?"iH"K°ii? M?FB K Fb /`5ô

S?QÆM; o•M #9M; M; |Mi v i`Ä H M K†ii? M?FB K- F?¬M; i? K M?bM M; QÌB ç" M -
`mM; H M T?€i` iB M; F m m¬M; m¬M; - T?€i` iB M; ` M QK QK- iQ€i H M p i"
M?Q + | K°i + Q M i" H Q M; ç M; ; - K ; W i`Q M; pU+ p"vX

óæ€M; +? i5 æ€M; +? i5 æ€M; +? i5ô h`Q M; ?"M; pçM i`Q ÊM; - + | K°i #° tQÆM; i`
/"v- M |B H B M iK+ # iW æ€M; +? iX Zmv M pW `²B + O S?QÆM; o•M H"K`ÆB ? i
HçB +?9ii?`i pKM pšM /QM? i` M tQÆM; - i`¬M; p¬ + MM; FBM? F?OM; +? i +? | + X

ó>ª\ô

S?QÆM; o•M ?ÆB +?ÈT K„i- /QÌM; M?Q + | p #`i M; i [mv M pW M½v HçB F?¬M; ; B
H B H`+? FB X

óJ°i pä ; Bª J M? ?²M +ªM? ; BÈB #û M?Ä HçB /€K çQç i H'v i?S + O i 5 h p®M +?d ç
F?Q€BX L?QM; ?B M ; BÌ- i Km®M HBM? ?²M M; QÆB- poM? pB M T?ªB ; "Q i?ûi i

"° tQÆM; #` S?QÆM; o•M ç€M? +?Q /| + ? ii?`i M"v + „M `„M; - K°i b€i F?Q iÄ ` i
i`B mX hWM; KªM; i?`i + ÁM b | i HçB # v HÆ HYM; i`Q M; F?¬M; i`mM; M?Q + | bS+
K„i HçB içB M M /B M KçQ p®M + | + O M; QÌB ç" M ¬M; | | + i`„M; FB X

óI¬M; - m¬M; 5ô

æ²M; i?ÌB- F?¬M; ; B M #²M; # M?- K°i bS+ KçM? p¬ ?bM? iÄ ` iW M; QÌB | | + i`„M
M; €+? F?¬M; ?Q F?¬M; X G€i b m- K°i ?²M; H Q m +?Q •K +?Q /QÆM; çB i?2Q K°i
#° tQÆM; X

*QÈM; ; Bª i?¬M #Q M"v ç½ #` S?QÆM; o•M /MM; L; k ç iBM? i9+ [mv M`9i ? i iB
T?K+ ?²B HçB çQÊ+ ?bM? i? - M?QM; bS+ KçM? +?Q T?K+ ?²BX L?QM; M v + | ç
; B•v H€i- F?Q iS+ +O ?„M + Q H M M?Q i?mv M H M i?2Q MQÊ+ /•M; - iW i?B M
M?`i i`MM; - M?`i`MM; - i K i`MM; - ?ÆM M [pšM + ÁM ç M; i„M; H M X

ó•K- -K5ô K°i bS+ KçM? ?„+ €K M?Q i`B m i`+? iW MÆB +€+ S?QÆM; o•M ?"M; pç
M"v K M; ç-v iQM? +?B K çQç i p" ?Ov /B iX >Q F?¬M; +?Êi + | •K T?QM; F m m m-
ç M; ; "Q i?ûi X

*ªK M?"M çQÊ+ bU i? v ç`B M"v- S?QÆM; o•M +QÌB M?ç i, óh #B i M; QÆB ç9M; H
ç•v +?d H"K°i ? | i?•M +O M; QÌB- i?ªQ M"Q „M K°i +?QÎM; +O i K" pšM F?¬M; +
M; QÆB +?Q `M; #ªM i? +O M; QÆB M„K i`Q M; pU+ b•m- i F?¬M; H"K ; b çQÊ+ F

L; QÌB M"v F?¬M; /MM; [mv i„+ +?B HU+- S?QÆM; o•M pšM +?Q T?€i ?B M`X L
Hm"i i?b /MM; bS+ KçM? #ªM i? F?¬M; [m K†i çQÊ+ +QÌM; ; Bª +`T b® M?Q S?QÆ

GÊB /KM; [mv i„+ +?B ççQ- içQ ` ? | i?•M +O KbM?- F?¬M; ; B®M; pÈB pB + S?Q
ççB #B +?9ô ç Hmv M` +?QM ? | i?•M X > B i?S + | Qm çB K`B M; - ç m H" +€+? [
M; ?bM /†KX

L?QM; HÈB /KM; [mv i„+ +?B ççQ ç içQ ? | i?•M i?b F?¬M; i? T?€X h`Q M; K„i +
+?B HU+- pšM + | i? /U p"Q K®B H B M ? [mv i„+ +?B ?mv M ; B [? | i?•M p" #ªM
i`M +¬M; #ªM i? X o" S?QÆM; o•M i?b M„K`i i`ä T?QÆM; T?€T M"vX

>Q F?¬M; +?Êi €K HçB- K°i +mM; çB M F?`M; H² tm'i ?B M HÆ HYM; i` M ç-m S?Q
tm'i ?B M ç½ T?€i M; v ` mv €T M†M; M ç€M; bÊX h`Q M; #€M FQM? ?"M; M; ?bM
pB M +` i`Q M; i`mv M i?mv i i`M €T- F?¬M; ; B M /QÌM; M?Q M; QM; HçBX J°i F?Q
HB M iK+ iÄ ` X

h K iQÊM; T?€T F?Q- óom +•m ç +mM; ô5

S?QÆM; o•M i om +•m ç +mM; +MM; pÈB h?B M ç` p¢M ?| +?mM; - F?Q i? iQ`M ;B®M; M?Q K i?•M pB M +´ i€B i? - Km®M iB m /B i ?| i?•M +O M; QÌB M; `v- H¢ H`K i`¼M; i?QÆM; #ªM i? X

h?`v T?€T F?Q i` M ç-m S?QÆM; o•M- p` M? [M; iB +?ÈT i bK #„M ` - M; QÌB ç`M - #B M b„+ - i`-K M; •K F?¬M; M|B- T?€T F?Q +`T h K iQÊM; - ?„M b Q +| i? F?¬M; M

``i Fb pã ;Bª M`Q +| çQÊ+ h K iQÊM; T?€T F?Q- i`"M +?B M M`v H`T iS+ ç-v #B M [mv i M?Q p`vX

*QÌM; ;Bª i|+ i`„M; +?d +?¬M +?W ;B•v H€i `²B idM? H¢BX

•M? K„i b€M; H M- `M çQÌM; i?Q€M; [m K°i +?9i F?Q iS+ #¢Q i`M, óE?¬M; M; Ì i` M iQÊM; T?€T F?Q- M; QÆB- K°i pã ;Bª J M? ?²M +ªM? ;BÈB- +| çQÊ+ T?€T F?Q M`v /•v çB5 o`i M`v +?d +| p`Q i v i KÈB i?U+ bU T?€i ?mv çQÊ+ bS+ K¢M?5ô

*QÌM; ;Bª i|+ i`„M; çSM; i`QM; ?Q F?¬M; ?„+ €K- ? B i v M„K +?†i- T?€i ` H¬B [S?QÆM; o•MX

ó> v H„K5 L; QÆB H¢B 7 Kb `M i?•M i`QM; pU+ b•m M`v- i`i M?B M i?¬M; i?m°+ M; QÆB ç ?ÄB p imM; iQ+? +O T?K i?•M i ç•v5ô

S?QÆM; o•M b€M; K„i H M- i`QM; HÁM; i?¬K iQM? iQ€MX

:BÌ F?¬M; ;B®M; i`QÊ+ FB - imv S?QÆM; o•M ç½ H` J M? ?²M çdM? T?QM; +ªM? ;B M T?€T i„+ i`QM; M; QÌB ?„M i?b +| # T?€T F?Q K¢M?X h?U+ HU+ ;¬M M?Q +| i K i`MM; i`mv M F€ +ªM? ;BÈBX \*| i? /QÈB ç` ?²M F?¬M; +| ç`+? i?OX

h?U+ HU+ M`v F?¬M; +| Hw /Q ;b K` +?Q +?B M ç½ +?¢vX

S?QÆM; o•M # M ç-m +ÁM pb +?Q i?¬M; i?m°+ pU+ b•m K` +ªK i?`v F?| ?¢i?O- M M?•M p`i M`v- +?d +¬M +| +?9i K¢M? K®B i?¬B S?QÆM; o•M +kM; T?ªB M„K H`vX +O h?B M ç` p¢M ?| +?mM; - iW FQ S+ +O ç®B T?QÆM; - i bK +?Q çQÊ+ imM; iQ

:QÆM; K†i S?QÆM; o•M çB K ioM?- M?QM; i`QM; +Æ i? ?„M- HK+ ç¢Q F?¬M; ;E /`v H MX LÆB ç M çB M- T?M i`B M ç¢B /B M +?Q ?`M; p¢M i?mšM ?bM? T?€T F?- ?ÈT pÈB L; k ç iBM? i9+ [mv MX .M K°i ?| i?•M +O ç®B T?QÆM; ç½ HÈM M?Q p` +?„M- /M ?„M +| T?K+ ?Q¢i i? M`v i?b pšM K°i çÁM ;B i +? i ç®B T?QÆM; - F i [m

*?d H` S?QÆM; o•M Km®M T?QM; `M ?| i?•M +O ?„M ç i bK FB K FQ S+ K` i?¬BX

ó ??????5ô L; QÌB i|+ i`„M; pW M½v +ÁM F?Q i? ?WM; ?U+ +?Êi ;B®M; M?Q #` i€ #„M H M- ;QÆM; K†i bÊ ?½BX

L; QÌB M`v b®M; i`QM; pU+ b•m- +| M?B m çB m ?ÆM S?QÆM; o•M- M?QM; S?QÆM i?`v F?€+ i?QÌM; X

ó§Q5ô hB M; b|M; #B M i`mv M iÈB- T?QM; +?B m¬M; /QÆM; /QÌM; M?Q H¢B M´B Fb H¬M M`Q i`QÊ+ ç| S?QÆM; o•M ;†TX

•K i? M? M`v- ;B®M; M?Q ?`M; M; ?bM p¢M +QM +?B M K½ +MM; ;¬K H MX

S?QÆM; o•M M?bM HQÈi [m - i?`v K°i +QM b|M; #B M HÈM ç M; /`v H M T?Q t t Fb +QM b|M; M`Q F?€+ K` S?QÆM; o•M ;†T Í i`QM; T?QM; +?B m¬M; /QÆM; -?„M M i`M +MM; +O M; ¼M b|M; ç•mX

óJ°i +QM b|M; i?`i K¢M?5ô

S?QÆM; o•M +| i? +ªK i?`v- bS+ K¢M? i`QM; +QM b|M; M`v +ÁM K¢M? ?ÆM ;`T i ?„M # v ` t X \*QM b|M; M`v F?B M ?„M F?¬M; i? t2K M? çQÊ+X

æ9M; H9+ S?QÆM; o•M [m v b M; M?bM i?b +QM b|M; M`v +m°M H M- bS+ K¢M? ç +?B m¬M; /QÆM; +kM; T?ªB H„+ HQ K¢M?X

ó*€B ;b5 a Q H¢B M? M? M?Q p"v çQÊ+\\5ô S?QÆM; o•M FBM? M;¢+- +QM b|M; H
M?Q p"v- b Q KÈB +| K°i H9+ K" S?QÆM; o•M ç½ +ªK i?'v +QM b|M; €T iÈB b€i KbM
i®+ ç° M? M? ç M FBM? M;QÌBX

óS?QM; #½Q +U M?•M5ô J°i iB M; ?¬ H M FBM? M;¢+ i`mv M iÈB- M;QÌB ç" M ¬M
?K+ Km®M ;B i S?QÆM; o•M çQ¢i #ªQ H¢B FBM? ?½B F m H MX aQ¢i K°i iB M;-
HÈM +m°M H M- `²B #B M K'i i,K K'i iQ+?X

óS?QM; #½Q +U M?•M\\5ô S?QÆM; o•M FBM? M;¢+- /QÌM; M?Q M?È ç M çB m ;b
t K" F?¬M; F?ÄB i?'i FBM?X

æ•v ç•m T?ªB H" b|M; MQÊ+ ;b ç•m- +?d H" K°i i?Ov H M; 'v +?K+ i`QÊM; /Q +U M
K"m ç2M t€K- €M? K„i b€M; [m„+X J¶B F?B K„i b€M; H M H¢B +| K°i iB +?ÊT ?B
i K tQ FQ+? ç M; çB i`QM; T?QM; +?B m¬M; /QÆM;5

h?¬M i?€B +U M?•M M"v `i ?mM; K½M?- ?mM; K½M? ;B®M; M?Q EBK +QÆM; p"v-
çQÊ+ M;mv M i® T?QM; #½Q F?| ?B mX S?QM; #½Q M;mv M i® M"v Hm¬M i`QM;
M?Q K°i M;¼M M9B HY - +| i? M' #i Fb H9+ M"QX J" i?U+ ` H" +kM; #MM; M' `²B

smM; [m M? +U M?•M M"v M?Q^M; M?Q^M; €M? çB M- iB M; b'K- ?ªB H M; p" T?Q
pä ;Bª h`mv M F€ T?ªB HMB H¢B- +ÁM bS+ K¢M? ?Ov /B i i`QM; M;QÌB +U M?•M i
H¢M? ;€vX

oÈB M,M; HU+ ?B M M v +O S?QÆM; o•M- +,M #ªM F?¬M; i? M"Q ç®B T?| pÈB +
+ªM? ;BÈB- M m F?¬M; T?ªB im pB + Q i?•K- 2 H" F?| +?B K i?QÊM; T?QM;5

óS?QM; #½Q +U M?•M5ô

L;?o ç M iB M; ?¬ ?Q€M KÆ ?² H9+ M½v M;?2 çQÊ+- S?QÆM; o•M +m®B +MM; ç½
p"i ;bX >„M p®M iQÎM; `^M;- i?S KbM? M?bM i?'v +?d H" K°i +U H M; ç†+ #B i K
/QÆM;- M?QM; F?B M?bM `ä i?b KÈB #B i- +,M #ªM ç| H" K„i +€ +?•M +O +U M?•

óJ i?•M pB M +´ +kM; ç½ imv i /B i `²B- i`QM; pU+ b•m M"v b Q H¢B +| bBM? p"i ç
S?QÆM; o•M #i ;B€+ +ªK i?'v +,M; i?ŠM; +U+ ç°- M,M; HQÊM; +O +U M?•M M"v
+U çQÊ+X æB m /mv M?'i ç€M; +ªK i?'v K v K„M H"- ç®B pÈB +U M?•M K" M|B- S?
+| i? pÈB +U M?•M- S?QÆM; o•M +?d H" K°i ?¢i +€i- F?¬M; F?B M ?„M +?9 wX

L?QM; +| M?Q p"v i?b F?B ?„M çB [m M- H"K b|M; MQÊ+ /'v H•v +kM; çO H" K°i bU
ó:W `W5ô J°i •K i?"M? ;"Q `®M; F?| ? m T?€i ` iW KB M; +U M?•M- +ªT?QM; +?E
>"M; M;?bM ?"M; p¢M +U H M; tm'i ?B M- +m®M H M + Q ?"M; M;?bM i`QÊM;- ç²M
+U M?•MX

ó*€B M"v +U H M; +O T?QM; +?B m¬M; /QÆM; H" /Q +U M?•M M"v ;•v ` 5ô S?QÆ
K" KQ K„i `mM; `mM;- p¬ +MM; FBM? M;¢+X :BÌ i?b ?„M ç½ #B i M?[M; iB M; ;-K

N9dX *?QÆM; N93, æB m E?B M *U L?•M

S?QÆM; o•M +m®B +MM; ç½ ?B m- pU+ b•m #B i?QÆM; i¢B b Q H¢B F?B M +?Q
M?•M T?QM; #½Q i`QÊ+ K†i M"v çO ç F?B M imv i ç¢B ç b® +QÌM;;Bª i` M i?¬M
i`Q #KBX æ•v KÈB +?d H" K°i T?¬M /Q # K" ?„M pûM H M

oU+ b•m #B i?QÆM; K M? K¬M; p¬ i" M- K" MÆB ç•v KÈB +?d +€+? #| +| K°i çQ¢M
F?m pU+ i`mM; i•K +O pU+X J°i F?m pU+ M;Q" B `b ç½ +| K°i +U M?•M i? M"v i`
ç` +O pä ;Bªô

S?QÆM; o•M T?ªM SM; F?€ M? M?- i? K" +?Q çÊB ?„M T?ªM SM; i?b K°i i`"M +
+?•M +U M?•MX h`"M +U H M; M"v p¬ +MM; p¬i" M- F?¬M; ? +| ;|+ +? i- F?¬M; i?
óE?¬M; ? v `²B5ô S?QÆM; o•M FBM? M;ç+- FBK [m M; M;Q" B +Æ i? €M? H M- i
M?Ä +?mB p"Q i`QM; h?B M ç` p¢M ?| +?mM; X æ²M; i?ÌB- h?B M ç` p¢M ?| +?m
+ªB- +® ;„M; i`€M? tmM; FQ+? ç M; iÊBX

ó_-K`-K5ô h`QÊ+ F?B S?QÆM; o•M F`T H`K tQM; M?[M; pB + i` M i?b +U H M; -
pûM H M +m®B +MM; ç½ ç" T K¢M? p"Q h?B M ç` p¢M ?| +?mM; X æÁM i`M +¬M;
o•M ~M KbM? i`QM; h?B M ç` p¢M ?| +?mM; +ªK i?`v +ª +Æ i? KbM? /QÌM; M?Q #
K¢M? M"v- /M S?QÆM; o•M +| i?m H¢B M?Ä M?Q ?¢i ç"m +kM; F?¬M; i? i`€M? çQ

óæ'm +?mv M iBM? /B- iS iQÆM; #B M ?| 5ô

S?QÆM; o•M +?d H M çdM? ç-m- i?U+ ?B M T?€T [mv i- b•m i`QM; h?B M ç` p¢M
o•M i`'M €T H" T iS+ ; -K H M- K°i M; m²M M, M; HQÊM; HÈM i?Q€i` iW i`QM; +Æ i
p¢M ?| +?mM; - `²B H¢B ?| i?`M? M, M; HQÊM; K" S?QÆM; o•M ç½ [m2M i?m°+- ç
H² M; Q" B h?B M ç` p¢M ?| +?mM; X

ó ??5 æ€M; +? i- ç€M; +? i5 L; QÆB M?È H'v- çÊB F?B i i?Q€i çB M` M; Q" B- M
i`, K KªM?5 ", K i?`M? i`, K KªM?5ô

hB M; ; "Q / [/°B T?€i` iW b•m i`QM; h?B M ç` p¢M ?| +?mM; - K p"i F?`M; H² ç
; "Q i?ûi5 *€+? çQ¢i M, M; HQÊM; i?2Q FB m ;B i; " H'v i`SM; +O S?QÆM; o•M ç
ç m ç M KS+ M| TªB ; "Q H M5

óæÊB F?B M; QÆB +| M, M; HU+ çB` i?b ?½v M|B çB5ô

S?QÆM; o•M M|B /YM; /QM; - H9+ M"v- ?„M F?¬M; +| i•K i`¢M; ç•m K" ç w ç M bU
*U H M; T?QM; #½Q +U M?•M /`v H M- i`Î i?`M? K®B M; mv ?¢B i`U+ iB T- iWM; ç¢
+S M?Q H` F?¬M; M; WM; M; ?d p"vX Í MÆB i? M"v- +?•M F?Q H¢B F?¬M; i? i`U+
i®M [m€ M?B m- #Q [m€ TªB`9i M, M; HQÊM; +O K p"i FB X

ó>ª5 hS+ +? i çB çQÊ+5 hS+ +? i çB çQÊ+5 h b) ;B i M; QÆB5ô

h?€B ç° M"v +O S?QÆM; o•M +`M; F?B M p"i ç M; #` i`'M €T b•m i`QM; h?B M ç
?ÆMX h? M?QM; - /M +| T?šM M° i? M"Q i?b bU F?„+ +? +O h?B M ç` p¢M ?|
F?¬M; i? F?€M; +U çQÊ+X

>"M; M; ?bM ?"M; p¢M ?mv M iÆ tmv M [m i•K +O K p"i ç2M bb M"vX L?[M; ?mv
ç° FBM? M; QÌB- ?'T i?m M, M; HQÊM; i`QM; +Æ i? K p"i i` €+ M"v- i`QM; +?ÈT K„
H¢BX " +€M? i v pW KÊB K¼+ +` HB M i?m H¢B i?`M? F?Q iS+ KÌªQ- +?d +ÁM H¢
i`QM; F?¬M; i`mM; - F?¬M; +ÁM bS+ HU+ ç T?šM M° p" +?YB K„M; M[X

"bM?5 "bM?5 "bM?5

J°i +U H M; +?„+ M?Q i?U+ +?`i ç•K K¢M? p"Q pÄ M; Q" B +O h?B M ç` p¢M ?| +?

JS+ ç° FB M +® +O +U H M; M"v K¢M? ?ÆM #`i Fb i?S; b S?QÆM; o•M ç½ iWM; #E
K°i ?`M? iBM? - pÊB i®+ ç° b'K +?ÈT- F?¬M; M; WM; i`M +¬M; X

L?QM; - +| M, M; HQÊM; +O K p"i i`QM; h?B M ç` p¢M ?| +?mM; ?¶ i`Ê- M?[M; ç
?Ov /B i M"v +m®B +MM; +kM; çQÊ+ S?QÆM; o•M +?®M; çÐ çQÊ+- bS+ K¢M? tmM

•K- -K5

æ9M; H9+ ç| - +U M?•M T?QM; #½Q i` M T?QM; +?B m¬M; /QÆM; H¢B M?' + +?•M H
F?¬M; +ªK M?"M i?'v bU i²M i¢B +O S?QÆM; o•MX

G9+ M"v F?¬M; çB i?b +ÁM çÊB H9+ M"Q5

S?QÆM; o•M +ªK M?"M çQÊ+ bU tmM; FQ+? v m çB +O +U H M; i`QM; h?B M ç` p
h?B M ç` p¢M ?| +?mM; T?€ H M; K" çB- Km®M i?mšM çB i?"i t X h`QM; F?QªM;

+?B m¬M; /QÆM;- K°i bS+ K¢M? T?€T i„+ M;mv ?B K ¢ M; tQ€v i`ÁM- F?B M T?Q
¢€M; bÊ ?ÆMX

h?B M ¢` ?®B €K #'i ¢`M?- +U M?•M T?QM; #½Q F?´M; H²T?€i` H¬B [m M; iQ`M
M?B M`'i #„i K„i- K¶B #QÊ+ ¢B +O ?„M ;B®M; M?Q b'K p M; p"vX

æ€M; M?) ` - „i ¢•v H` +Æ ?°B i`€M? ¢B +`M; t +`M; i®i- M?QM; F?¬M; ?B m b Q- F
H²M`v- T H¢B Mªv ` K°i w ¢`M?X

óLÆB M;mv ?B K M?'i +?QM? H` MÆB M iQ`M M?'iX *U H M; K` T?QM; #½Q +U M
M?QM; #ªM i?•M H¢B F?¬M; ? +| b€i w- M m +| i? /U p`Q M; QÌB ?„M i?b F?¬M; +
F?¬M; Qi M, M; HQÊM;- pQÊi [m ¢QÊ+ MÆB T?QM; +?B m¬M; /QÆM; M`v5ô

S?QÆM; o•M M?"M i?'v- ;B®M; M?Q M; QÌB i|+ i`„M; H9+ M`v- H` +QÌM; ;Bª b®M;
FQM? T?K+ T?QM; #½Q +U M?•M M`vX L m KQÊM mv i? +O T?QM; #½Q +U M?
M?B m T?B M T?S+X

>ÆM M[T?QM; +?B m¬M; /QÆM; K M? K¬M; p¬ i"M- M m +?d /U p`Q bS+ +O Kb
pÊB bS+ K¢M? m¬M; /QÆM; i?b F?¬M; #B i T?ªB i®M # Q i?ÌB ;B M KÊB +| i? ¢B
+O +U M?•M M`v i?b H¢B / /`M; ?ÆM M?B mX

S?QÆM; ?QÈM; K` +U M?•M M`v ¢ M; iB M H M +?QM? H` i`mM; i•K +O pU+ b•m
iB m +O KbM?X

S?QÆM; o•M pšM /mv i`b ¢° HÈM +O #KB i`-M- T?€H M; ¢B M? M? M?Q +?ÈT- ¢n
i`bM? # v ¢B- S?QÆM; o•M F?®M; +? h?B M ¢` p¢M ?| +?mM;- +?2 H'T F?Q iS+
L;k M;K+ +®i ?Q`M; i`QM; h?B M ¢` p¢M ?| +?mM;- +?mv M ?| iQ`M #° bS+ K¢M
T?QM; M;mv M i®- i¢Q M M K®B HB M ? KQM; K M? ;B[KbM? p` m¬M; /QÆM;-
#½Q +U M?•MX

h?B M ¢` p¢M ?| +?mM; /B +?mv M M?Q +?ÈT i`QM; ?Q F?¬M;- ?QÈM; iÈB T?QM
T?QM; #½Q +U M?•M /QÌM; M?Q +ªK i?'v ;b ¢| - #'i +?Êi /WM; H¢B- KB M; T?€i`
F?´M; H²M?Q^M; M?Q^M; €M? ¢B M +ªM? ;B€+ [m M b€i tmM; [m M?X

S?QÆM; o•M F?¬M; ? M;?B M;ì- F?¬M; pb T?ªM SM; +O +U M?•M K` /Q /U- ¢9M;
?„M H¢B p`M F?ÎB R+ p¢M F?¬M; ;B M i?mšM ?bM?- i,M; i®+ ¢°i M;°iX h`QÊ+ H9
+?mB p`Q ¢-m ;®B ?„M- MûT p`Q HÈT / ?„M`²B F?¬M; ¢°M; ¢`v ;bX

S?QM; #½Q +U M?•M b m ?²B +~M i?"M [m M b€i m¬M; /QÆM; F?¬M; T?€i ?B M `
K`v F m tmv tmv- `²B H¢B iB TiK+ iB M H MX

hWM; KªM; +U H M; K M; i?2Q bS+ K¢M? ?Ov /B i #„M` iW +?•M +U M?•M- +m°M
H M; ¢"T p`Q ¢-m ;®B +O ?„M ¢ m v m ¢B `i M?B m- p` +?QM? ¢B m M`v ¢½ +?2 H
p¢M ?| +?mM;X

óZmª M?B M- tmM? [m M? T?QM; #½Q +U M?•M i?b M;mv ?B K i°i ¢°- M?QM; tmM
H¢B M iQ`M5ô

S?QÆM; o•M ~M KbM? MÆB ¢-m ;®B +O +U M?•M- i`QM; HÁM; i?-K i?Î T?"QX v
M?"M ¢QÊ+ `ä ``M;- T?QM; #½Q +U M?•M imv +| i? ;•v` +U H M;- M?QM; +U H M
?„M ¢QÊ+X

o` p¬ ?bM? +?mM; ¢½ ;BªK ¢B bU M;mv ?B K K` S?QÆM; o•M T?ªB ¢®B KtiX

S?QÆM; o•M F?¬M; /€K ?`M? ¢°M; iMv iB M- v M H†M; /U p`Q M; QÌB +U M?•M- H
+U M?•M- +?Q ¢ M F?B +U M?•M ¢B ¢QÊ+ K'v i`,K /†K KÈB M;½` - i`QÊi i?2Q +Æ

G9+ ¢| - T?QM; H M; M?Ä ?ÆM ¢¬B +?9i

ó§Q- ``Q- ``Q5ô

æ9M; H9+ +U M?•M #B M K'i MÆB çQÌM; +?•M i`ÌB i?b +U H M; M' - +€B M; QÌB i`QM; +U H M; - €M? K„i ?„M M?bM i?2Q ?QÈM; T?QM; #½Q +U M?•M #B M K'i- `²
óS?QM; #½Q +U M?•M M"v- ç M i +ÁM T?ªB FB M; M p" B T?"M- +€B M; QÌB HçB t i?"M? i`, K KªM? `²B- iB + [m - i? M? FB K ç!5ô
L; QÌB ç" M ¬M; i! + i`„M; H„+ ç-m- pšM F?¬M; +ªK i? 'v F?Q iS+ +O S?QÆM; o•M- + M?K+ +ª +Æ i? "Q "Q i€M` - K¼B K€m i?`i /QÌM; M?Q #` i?B m ç®i- ?! i?"M? K°i "° tQÆM; i`QM; HÈT i?`i ç! HQçM; +?QçM; `²B ?! i?"M? K°i ç®M; tQÆM; i`„M; - `ª çB- H" T iS+ #B M i?"M? i`Q #KBX
*€i #KB HçB i`Î p pÈB +€i #KB- K¼B i?S /QÌM; M?Q i`Î p pÈB ?bM? /çM; # M ç-m
*U M?•M M"v HçB H" ?ÊT i? +O p¬ b® Q M HBM?5
h`QM; T?QM; +?B m¬M; /QÆM; - S?QÆM; o•M M; ²B i` M p B +U M?•M M?Q K°i i?"M i` M M"v ?ÆM KQÌB iB M; `²B- M; •K +Sm Fo T?QM; #½Q +U M?•M M"vX
h?ÌB pB M +` ç½ [m H•m `²B- +€+ K i?•M ç½ i?"M? i?-M i?QçB- M; Q" B iB m i? ; #` h K ?Q M; T?QM; 'M- ç M M"v- S?QÆM; o•M F?¬M; #B i +ÁM +! K i?-M M"Q F? i?b ç! +kM; H" p¬ +MM; ?B FbX
h`QM; ?Q F?¬M; M"v HçB tm' i?B M K°i bBM? p" i F?´M; H² ; B®M; K i?-M- #`i ; B€ a m F?B t€+ M?"M +U M?•M M"v F?¬M; +ªK i? 'v bU i²M içB ð#û M?Äö +O KbM?- S #„i ç-m M; •K +Sm #ªM M; mv M +O +U M?•M T?QM; #½Q M"vX
E i [mª +m®B +MM; F?B M S?QÆM; o•M FBM? M; ç+- bBM? p" i F?¬M; H² >"m i?B i H" M?[M; KªM? pKM w i?S+X *?QM? ?"M; M; ?bM ?"M; pçM KªM? w i?S+ M"v ç½ iç +U M?•M5
E i Hm" M M"v F?¬M; F?ÄB F?B M M; QÌB i FBM? ?½B M; ?o ç M +€B i M oU+ b•m # ?B m H B H`+? +O T?QM; #½Q +U M?•MX
h`ªB [m ?"M; M; ?bM ?"M; pçM M, K- i`QM; T?QM; +?B m¬M; /QÆM; - w MB K +O /mv M M"Q ç!- ç½ F i ?ÊT HçB pÈB M? m- /-M /-M bBM? ` K°i bBM? p" i KÈB i`QM æ•v +?QM? H" T?QM; #½Q +U M?•M5
"ªM i? +O T?QM; #½Q +U M?•M- F?¬M; KçM? K) M?QM; mv HU+ K" M! i? ?B M ` i?B M +?`i +O M!X *U M?•M M"v bBM? ` ç½ +! i? i? Q i9M; T?QM; +?B m¬M; /Q +! i? ?mv ç°M; çQÊ+ bS+ KçM? +ª m¬M; /QÆM; K M; T?QM; M; mv M i® M"v5
aS+ KçM? F?´M; H² M"v +, M #ªM F?¬M; T?ªB #`i Fb pä ; Bª M"Q +kM; +! i? ç®B F?

N93X *?QÆM; N9N, S?QM; *?B G¬B æbM?

L m F?¬M; T?ªB i" M K„i +?SM; FB M- S?QÆM; o•M +kM; F?¬M; /€K iBM- pki`K M ç M p"vX L?QM; - T?QM; #½Q +U M?•M M"v imv iQ HÈM- ; -M M?Q p¬ ç`+? - M?QM m¬M; /QÆM; X _ F?ÄB ç!- imv M! pšM KçM?- M?QM; imv i ç®B F?¬M; KçM? iÈB K S?QM; #½Q +U M?•M [m M b€i tmM; [m M?- F?B ç¬B K„i M! Î iQ i?b T?!M; ` M?[M i`QM; ç! +! K°i +€B bQÊi [m ç¬B p B ?„M- v m ?ÆM K°i +?9i- +ÁM M?[M; H¬B çb H†M; H) ?'T i?m p"Q i`QM; h?B M ç` pçM ?! +?mM; ç i Hmv M L; k M; K+ +®i ?Q S?QM; +?B H¬B çbM?- ç•v H" ?bM? i?"M? +?mM; +U+ +O T?QM; +?B HU+ M; k ?" + -M KÎ iQ K„i ç½ +! i? T?€i` H¬B çbM? p¬ +MM; ?B K i? 'v M"vX

S?QM; +?B m¬M; /QÆM; iU M?Q K°i F?®B- +, M #ªM F?¬M; i? ?'T ç°M; T?QM; H
i? +O T?QM; #½Q +U M?•M- ?| i?"M? S?QM; +?B H¬B çbM? i?b HçB i?"M? M; mv
F?Q i`QM; i?B M ç` 5

aS+ KçM? +O HQçB T?QM; +?B H¬B çbM? M"v bQ pÈB T?QM; #½Q ?„+ €K K" S?Q
KçM? ;'T ? B +'T- +Æ ?°B M?Q p"v b Q S?QÆM; o•M #Ä [m çQÊ+X

hWM; ççQ H¬B çbM? ?| i?"M? M?[M; bÊB #ç+- H†M; H) T?•M HB ` - b m F?B tmv
i?b çQÊ+ S?QÆM; o•M +~M i?"M /šM p"Q L; k M; K+ +®i ?Q" M; F?'M; H²X

GBM? ?²M +O T?QM; #½Q +U M?•M `i KçM?- S?QÆM; o•M +kM; F?¬M; /€K ?'T i?
K°i H¬M- F Q F?B M +U M?•M M; ?B M; ÌX h`QM; T?QM; +?B m¬M; /QÆM; - K°i F?
M"v +ÁM ç€M; bÊ ?ÆM H9+ S?QÆM; o•M tmM; FQ+? J M? iBM? +ªM? ;BÈB M?B m

æ•v H" K°i + M? #ç+- M?QM; - S?QÆM; o•M ç½ +QÊ+ i?„M; 5

>ÆM KQìB iB M; ç²M; ?² M"v- S?QÆM; o•M ç½ T?€i ?B M ` - i`QM; +QM K„i F?'M;
+| T?|M; ` T?QM; +?B H¬B çbM?- +S +€+? K°i H9+ HçB +| K°i ççQ H¬B çbM? bQ
?°B i®i M?'i ç S?QÆM; o•M ?'T i?m T?QM; +?B H¬B çbM?X

JçQ ?B K i, H pÈB i?m ?Qç+?- +?d +-M H¬B çbM? K" K†B H¬M S?QÆM; o•M ?'T
F?¬M; F?B M +U M?•M +?9 w- p" i'i M?B M F?¬M; +| #'i Fb M; mv ?B K ; bX

æ9M; H9+ S?QÆM; o•M M;²B t T #^M; i` M p B +U M?•M +?mv M i•K ?'T i?m T?Q
h?B M ççB pçM ?| +?mM; - K°i ç€K M; QìB +O G½M? M; mv i i¬M; +kM; +?9 w ç M

óhB m iY M"v- `®i +m°+ H" H'v ç•m ` HQçB bS+ KçM? H¬B çbM? M"v5ô

J†i ç'i M?'T M?¬- G½M? M; mv i i¬M; i¬M; +?O çSM; i` M K°i çdM? M9B- M?bM iW T
çSM; bWM; b[M; i` M K†i ç'iX hWM; ççQ H¬B çbM? F?¬M; M; WM; ;B€M; tm®M; #°
tm®M; ç m ç HçB p i iQ+? b•m i` M #° tQÆM; - ;B®M; M?Q H" #` K°i i? M? ç Q +?

*S M?Q p"v- #° tQÆM; p®M i¬M; ?mM; /[ç€M; bÊ +~M; H9+ +~M; i¬M; ç€M; i?QA

G½M? M; mv i i¬M; i¬M; +?O +?d H" +?QÎM; K¬M +O K°i i¬M; T?€B i`mM; çŠM; -
?çM F?¬M; +| M; ?o H" ?Q" M iQ" M F?¬M; #B iX hW M?[M; ççQ H¬B çbM? ç| - G½
M?"M i?'v K°i F?Q iS+ T?QM; M; mv M i® F?€ ç"KX

>„M i mv ?B m #B i M¬M; +çM- M?QM; /M ; b +kM; M; ?2 [m M?[M; i?S i`QM; i`mv
?„M +kM; M?"M ` i?•M T?"M +O H¬B çbM? M"vX

óS?QM; +?B H¬B çbM?5 h?S M"v +?d +| i`QM; i`mv M i?mv iX *?Q iWM; tm'i ?B
>„+ `®i +m°+ H" +| çQÊ+ i?S M"v iW ç•m\5ô

G½M? M; mv i i¬M; +?O bmv M; ?o ç€T €M K" +„M ` ,M; +„M HÊBX

S?QM; +?B H¬B çbM? H" K°i i`QM; M?[M; •K H¬B +U+ +?Q- H" çB m F?B M ç²M;
?„M #B i- çWM; M|B +~M +´- +| H" i`mM; +´- i?QÊM; +´- ç•v ç m H" i`mv M i?mv i
çWM; M|B H" +| çQÊ+X

L?[M; i?S ?B K ;†T i` M i`mM; i?' HçB HB M iB T tm'i ?B M i` M M; QìB S?QÆM; o
?| #bM? i?QìM; p"vX J v K„M M?Q p"v- +Æ /mv M M?Q p"v- F?B M G½M? M; mv i i
F?¬M; F?|B ;?2M i}X

G½M? M; mv i i¬M; +?O iBM `^M; - K¼B i¬M; K¬M ççB T?€B i` M i?¬M +?•m i`mM; i
+| çQÊ+ +Æ /mv M M"v +kM; T?ªB ;?2M i}X

L?[M; ççQ H¬B çbM? M"v- i¬M; i?b v m Èi- M?QM; G½M? M; mv i i¬M; +?O #B i`
çbM? ç m F?¬M; i? /MM; # M; Q`B ç€M? ;B€ çQÊ+X S?QM; +?B H¬B çbM? M"v- +
K¼B K¬M ç² i`QM; h?B M ç` pçM ?| +?mM; 2 H" #B M ? i i?"M? i`Q #KBX

æB m M"v F?B M G½M? M; mv i i¬M; +?O p¬+MM; T?šM M°- S?QÆM; o•M M"v i` m
/MM; K°i i¬M; +'K +? - +'K F?ÎB MÆB M"v HçB ç ç T?ÁM; H¬B çbM? H° ` - M?QM

óhB m iY i?®B- K m /B /ÌB #° tQÆM; +O M;QÆB` M;Q`B çB5ô G½M? M;mv i i¬M
 L;Q`B i?B M ç` p¢M ?| +?mM;- S?QÆM; o•M M;?2 i?`v`i`ä- M?QM; ?„M +?d +Q
 æM +?„+5 oÈB M,M; HU+ ?B M M v +O ?„M- b Q +| i? ç M K°i bÈB H¬B çbM? +k
 ç M çB m M`v K` +kM; F?¬M; H`K çQÊ+ i?b ?„M /€K pm®i`•m ?MK- M;²B H M p B
 G¢B H` K°i +QÆM; T?QM; #¼+ H`v K°i H¬B çbM? ;B€M; tm®M;- T?Q i`QÊ+ i`Î M
 F?ûQ HûQ i€+?` K°i +?9i H¬B çbM? /šM p`Q i`QM; h?B M ç` p¢M ?| +?mM;X
 óh?`i F?B M M;QÌB i F?| +| i? iBM iQÎM;5ô S?QÆM; o•M pW i?m H¬B çbM?- pW
 +¢M?X
 S?QÆM; o•M +| i?¬M i?¬M; hB K #†+ M?Q w- p`M +?9i i•K MB K i`Î M M + Q p¢M
 p`M ç X L?QM; i`QM; i?B M ç` +| T?€T i„+- S?QÆM; o•M +| K¢M? ç M ç•m +kM;
 i`QÊM;X
 E?¬M; +?d S?QÆM; o•M- K` ç M pä ;Bª æ` ?²M +ªM? ;BÈB +| i?U+ HU+ M; M; i?B
 [m€ K°i i`QÊM;X æ| H` K°i ;BÈB ?¢M- H` K°i i?B M ç` +?Q HQ- F?¬M; B çQÊ+ T?
 S?QÆM; o•M imv +| i? ?| +?•M HQM;- K°i +€B pšv çm¬B +| i? /`B ç M K`v M;?b
 #^M; i?b +`M; HÈM ?ÆM- M?QM; ç| H¢B H` ?B m [mª +O +€+? M`v- F?¬M; iQM? H
 o•M +ªK M?“M çQÊ+- T?QM; #½Q +U M?•M M`v`i i?U+- +Æ i? ?”m i?B M bBM? #
 F?¬M; T?ªB ?Q +`mX
 a m F?B T?€ pĐ çQÊ+ K°i bS+ K¢M? çB M +m²M; i?b H¢B +| K°i bS+ K¢M? T?€T i„
 ”T iÈB5 aS+ K¢M? M`v- S?QÆM; o•M F?¬M; [m2M i?m°+- +kM; F?¬M; ;¼B i M M`
 ^M;- ç| H` K°i bS+ K¢M? ?„+ €K p¬ +MM; K¢M? K)5
 ó:W `W5ô
 S?QM; #½Q +U M?•M +?Êi ?€ KB M;- H¢B T?€i` iB M; ;¬K ;? M;QÌB- T?QM; M;n
 T?QM; #½Q- H¬B p•M- +U H M; M? M? +?|M; ?bM? i?“M? [m M? ?„MX
 óG¢B i? `²B5ô S?QÆM; o•M`MM; M;QÌB- F?¬M; /€K +?“K i` - H”T iS+ p`Q i`QM
 ç²M; i?ÌB i¢Q i?“M? M?B m i¬M; +`K +? - M; ,M bU tmM; FQ+? b„T iÈBX
 S?QM; #½Q +U M?•M +S +€+? K°i i?ÌB ;B M H¢B T?€i` iB M; ;¬K ;W M?Q i? M`v
 ;B M /mv M?“i S?QÆM; o•M F?¬M; i? ?`T i?m T?QM; +?B H¬B çbM? K°i +€+? #bM
 óæÈB F?B T?QM; #½Q [m çB KÈB çQÊ+` M;Q`B5ô S?QÆM; o•M M;²B t T #^M; i`
 ç` p¢M ?| +?mM;- M?“K ? B K„i H¢B- #`K ç¬m M;|M i v- iWM; T?€T [mv i tm`i ?B
 ó•K ¬K5ô E?B T?QM; +?B m¬M; /QÆM; M`B H M K°i KªM; b|M; HÈM i?b i`QM; T?Q
 pU+ H¢B +| K°i HQ¢i F?€+? KÈBX
 L;QÌB çSM; ç¬m +| K€B i|+ ç2M imv M /UM; çSM;- K†+ K #`Q ç2M- i`¬M; `i + QM
 w i¢Q /€M;- i` M M;QÌB iQ€i H M #€ F?Q +QB i?QÌM; i`i i?ªvX
 L?QM;- çB m i?U+ bU F?B M M;QÌB F?€+`M iQÊM; H¢B H` €M? K„i H¢M? HMM;-
 p¢M KkB FBK +?•K- iQ€i H M bU F?OM; #® p` i?€+? i?S+ F?| iª5
 L m S?QÆM; o•M Î ç•v- M?“i ç`M? b) M?“M` i?•M T?“M M;QÌB M`v- M;QÌB M`v F?
 F?B S?QÆM; o•M tmM; FQ+? J M? iBM?- S? K i¬M; +?O ç°i M;°i` i v Km®M F
 S?QÆM; o•M5
 o`FB m ?MM; i?QÊM; +`M`v- F?¬M; Î i?¬M +?•m i¼ i``M i¬M;- F?¬M; #B i i¢B b E
 pä ;Bª i? M`vX
 óh¬M; +?O- MÆB M`v M;mv ?B K i`MM; i`MM;- F?¬M; +`M i?“M H` iQ`M [m•M +?9M
 ;B€T ç ok i` M M;QÌB S?QÆM; .šM 2 H` F?¬M; / ç•m5ô
 S?Q b m S? K i¬M; +?O- K°i i`QÎM; H½Q S? K i¬M; K†+ ?„+ #`Q- i|+ #¢+ i`„M
 HQ H„M; M|BX

óE?¬M; +¬M H Q H„M; 5ô S? K i¬M; +?O K†i #bM? i?ªM tm i v, ó>¶M ç°M H½Q i´
?¢M M; mv ?B K +O pU+ b•m- +?d +¬M i`€M? K´v F?m pU+ M; mv ?B K M´v i?b ?¨M?
?B K ; b +ª5 S?QÆM; .šM imv +? i- M?QM; +?B M ;B€T ç ok i` M M; QÌB ?„M i?b H
i - F?¬M; çQÊ+ ç K´i5ô

L; ?2 i¬M; +?O M¡B p¨v- ç€K i`QÎM; H½Q iMv iMM; i?ÎT?¨Q- M?QM; F?¬M; TªB B
óh¬M; +?O- tBM i? +?Q i B ?¢ M?€i ; MX >¶M ç°M H½Q i´ ç9M; H¨ ç½ ibK ` pU+
i?U+ HU+ +O ¬M; ´v- L m S?QÆM; .šM Î ç•v- i¢B b Q ¬M; ´v H¢B F?¬M; çQ+? i?•
çÊB +?9M; i ç M ç•vX æ•v +?ŠM; TªB Km®M +?9M; i p¨Q +?¶ +? i b Q\ h¢B ?¢ i
M?QM; HÊB Q+? +O i¬M; T?€B + Q ?ÆM i´i i?ªv- +?mv M M´v i?U+ F?¬M; i? H¨K

óL; QÆB b B `²B5 *?mv M çB ç M pU+ b•m #B i?QÆM; H¬M M´v- F?¬M; TªB H¨ H
i¼ iU KbM? ç M +¬m tBM H½Q i´5ô S? K i¬M; +?O H¢M? M?¢i M¡BX

ó*€B ; b5ô J¼B i`QÎM; H½Q ç m FBM? M; ¢+- ?B M M?B M H¨ F?¬M; B M; Ì¨¨M; +?

ó>W5 *€+ M; QÆB i?b #B i +€B ; b5 h?ÌB ç¢B i? v ç´B- ; BÌ F?¬M; TªB i?ÌB i?QÊM
S? K i¬M; bÊK ç½ /B i pQM; `²B5ô

S? K i¬M; +?O M¡B- ? B ç²M; iY ç2M H¢B- T?€i` [m M; K M; b€M; `U+, óh?2Q i?
*QM çQÌM; K ç¢Q tQ M v Hm¬M p¨vX *€+ M; QÆB +?Q `^M; - M m i F?¬M; M; ?2 >
i? +?Q +?9M; i b Q\ hU+´- S? K i¬M; K¬M- F?¬M; #¢M i?b H¨ ç`+?5 G½Q i´i¼
+´- +?QM? H¨ +Æ ?°B i®i +?Q +?9M; i [m¨i /¨vX *?d +¬M #B m ?B M tm´i +?mM; -
F?B æ¢B *?m /B i pQM; F?¬M; ? i?B m T?¬M +O +€+ M; QÆB ç•m5ô

S? K i¬M; +?O i?Î /¨B- M; WM; H¢B- F?¡ F?, M H„K KÈB i? ?B M ç9M; +€+? M; ?o
H½Q, óhW F?B i?2Q S? K i¬M; - +?9M; i pšM +?Q +¡ +?9i +¬M; H Q M¨QX >ÆM
;B tmM; FQ+? J M? iBM?- çQ+? i?•M i` i v +kM; F?¬M; i? H¨K çQÊ+ ; bX *?mv
M?QM; +?„+ +?„M `¨i i?´i p¼M; X L m +S M? p¨v i?b 2 H¨ i`QM; F ?Q¢+? +O H½
K i¬M; ç´v5ô

ó±5ô J¼B i`QÎM; H½Q S? i¬M; K¬M ç m FBM? M; ¢+-?B M i¬M; K¬M ç½ F?¬M; M
M m F?¬M; +¡ S? K i¬M; OM; ?° i?b +¡ i? b) #`¨¨`b 5

J°i F?B HÊB Q+? +O h¨mM; h?´ çQÊ+ +?B tQM; - K´v M?•M p¨i HÈM çQÊ+ t€+ ç`M
b) #` i¬M; T?€B KÈB HQ¢B #Ä- +QÈT ç¢Q i?®M; 5

*€ HÈM Mm®i +€ #û- ç`M? Hw M´v +?Q # Q ; BÌ i? v ç´B5

óh¬M; +?O [mª M?B M +¡ +MM; +€+? M; ?o pÈB +?9M; i¬B- M; QÌB ç½ çQ+? i?•M`
i?•M tm´i T?€i- çB ibK K¨i #ªQ +?Q H½Q i´- +?mv M M´v S? K i¬M; +?9M; i¬B +
+?B M ;B€T ç ok +?9M; i M?´i ç`M? TªB +¡ çQÊ+5ô

S? K i¬M; +?O M¡B `²B T?´i €Q çB p¨Q i`QM; pU+- iWM; T?QM; #½Q ?„+ €K K M; i
;B M M iÈBX

*?d i`QM; +?ÈT K„i- T? K i¬M; +?O ç½ #B M K´i i`QM; #B M T?QM; #½Q ?„+ €K
b[M; `¨¨²B +kM; çB i?2QX

N9NX *?QÆM; N8y, h?€M? E?Q hY oQM;

E?€+? ç M i?, K pU+ b•m #B i?QÆM; - F?¬M; +?d +¡ K´v M; QÌB S? K i¬M; - M; v F?
iW K°i ?QÈM; F?€+- #´i +?Êi +m²M; T?QM; M´B H M- b´K p M; +?ÈT ;B¨i- ?¨M; M
M?Q ®M; MQÊ+ ;B Q M? m- ?¡ i?¨M? K°i i?K M?½M Fb H¢X

h?K M?½M M"v ç2M M;ÁK K°i KªM;- ç²M; iY i`¬M; +? i +?|+- ;B®M; M?Q H" K„i +C
K" M bQÆM; K"m ç2M iQ€i H M iY F?Q M²M; M†+ F?¬M; M;WM; iÄ ` iW i?K M?½M
ó"bM?5ô h?K M?½M KÎ` - H°` K°i çQ¢M i¬M;- ? B #|M; ç2M /"B- K°i i`QÊ+ K°i b
M?½M ç|X

L;QÌB çSM; ç-m H" M K M?•M F?QªM; # #®M KQÆB im´B- ;QÆM; K†i +QÆM; M;ç
ç pQÆM;- F?B K F?mv i /mv M?'i H" / [m€ i`„M;- F?¬M; +| b„+ K€m- i¢Q +?Q M;Q
M - i?B m çB bS+ b®M; +-M +|X

L;QÌB M"v #QÊ+ ` iW i?K+ M?½M- p•M F?Q /QÈB +?•M ?„M iMv bBM? iMv /B i- p•
+?•M ?„M- #B M ?| i`Î i?¬M? ?bM? /¢M; [m, [m€B KÆ ?²- ;B½v ;BK /QÈB +?•M ?„

L;QÌB M"v H" JBM? i¬M; +?B i?O- H" JBM? i¬M; i¬M; +?O çQÆM; M?B KX

óæ•v H" pU+ b•m #B i?QÆM; b Q\ô h`QM; ;B¼M; M|B H¢M? #,M; ç|- JBM? i¬M; i
K„i ?„M M?bM tmM; [m M?- i?m MY ?Q F?¬M; p"Q i-K K„i- +? m K"v H¢BX

óVK5ô

JBM? i¬M; i¬M; +?O çSM; F?Q€i i v- ?ÆB ;"i ç-m- JBM? #"Q `°M; i?MM; i?bM? #
b•m #B i?QÆM; M"v imv M´B iB M; Hšv HWM; i`QM; ;BÈB i¬M; T?€B H" HQM; ç"K
M?QM; +kM; H" MÆB +| M?B m #ªQ p"i M?'iX *?Q M|B ç M #ªQ i" M; i`QM; pU+ b•
+?QM? H" i?€M? ç` Hmv M +? M; k ?"M? T?€T F?Q `i i®iX h`QM; ç| ç` ?Ä i?Ov
Km®M ?'T i?m çQÊ+ M; k ?"M? i`QM; ç| i?b TªB pQÊi [m M; mv ?B K i"MM; i"MM;

óS?K i?•M- +?9M; i çB i? M"v- +?„+ F?¬M; TªB pb M; k ?"M? MÆB M"v +?S\ô JB

óæQÆM; M?B M F?¬M; TªB5ô JBM? i¬M; i¬M; +?O H„+ ç-m, óS?€T F?Q M; k ?"M
+?9M; i F?¬M; iQÆM; /mM; X S?€T F?Q HQ¢B M"v- /M H" +?Q #€Q- +| i€+ /KM; pÈ
pÈB T?€T F?Q i?B M M; mv M T?´ i?¬M; K" i?¬BX >ÆM M[- M; mv M i® M; k ?"M?-
iY M?'i bBM? KÈB +| i? H'v çQÊ+X E?¬M; ç€M; K¢Q ?B K5 JK+ iB m +O +?9M;
K°i i?€M? F?Q iY pQM; T?M ?ÉT pÈB JBM? i¬M; +?9M; i 5ô

óh?€M? F?Q iY pQM;\ô JBM? pQÆM; i?ªB iY M; ¢+ M?B MX

óæ9M; p"v- F?¬M; M?B m M; QÌB #B i p T?€T F?Q M"v- i?¬M; iBM +?„+ pšM +?Q H
#B i i?b +kM; F?¬M; [m€ KQÌB ç-m M; ;M i vX *?d +-M +| çQÊ+ T?€T F?Q M"v- p
+QM b) i?m" M HÈB ?ÆM M?B mX L?Q p"v- i +kM; +| i? v M i•K +?QM? i?S+ ;B Q
i¬M; i¬M; +?O M|BX

óS?K i?•M ô JBM? pQÆM; i?€B iY Km®M M|B ;b H¢B i?¬BX

óæB M"Q5 LÆB M"v M; mv ?B K i"MM; i"MM;- H'v çQÊ+ #ªQ p"i F?¬M; / X L?QM;
+QM5ô JBM? i¬M; i¬M; +?O T?'i i v €Q- çB p T?Q i`QÊ+X

JBM? pQÆM; i?€B iY i`-K M; •K- +m®B +MM; bªB #QÊ+ i?2Q b m- i?K M?½M ç2M
M; QÌB ç| /-M /-M #B M K'ix

ó•K- -K- ` -K5ô J°i p-M; i?€B /QÆM; HÈM- iÄ ` ?²M; [m M; p¢M i`QÊM; ;B®M; M
tm®M; ?QÈM; h•v "„+ +O pU+ b•m #B i?QÆM;- p +?¢K K¢M? pÈB `b pU+- i¢Q M
/mM; M? KX

ó"bM? #bM? #bM?5ô >²M; [m M; ?mv i b„+ HQÈi [m ç•m i?b MÆB ç| T?QM; #½Q ?
+?Q •K +?Q /QÆM; #` #B M i?¬M? i`Q #KBX

ó*?B M ;B€T ç ok F?¬M; i? K'i çQÊ+5 S?QÆM; .šM- +?Q /M M; QÌB +ÁM b®M; ? v
i?•M ibK` M; QÆB5ô v i?S+ K½M? HB i +O .Q M? ?Q" M; çB H¢B i`QM; #|M; ç K
çB [m ç H¢B M?[M; KªM; FBK M; •M +?€v T?WM; T?WM;- M?B i HQÊM; M"v i?B m
H¢B çQÊ+X

hB M; M' -K -K pšM p M; i`QM; ?Q F?¬M; X *ÁM i?€B /QÆM; K" .Q M? ?Q" M; #B
çQìM; /"B- #B M K'i i`QM; #!M; ç K p¬ i"MX

G9+ M"v- S?QÆM; o•M ç M; i?m KbM? i`QM; h?B M ç` pçM ?! +?mM; - i`€M? T?Q
;W pûM H M +m²M; i`B m T?QM; #½Q- F?¬M; ? #B i +ÁM +! M?[M; M; QìB F?€+ ç
#B i`²B- M?QM; F?¬M; ç wX

æ®B pÈB S?QÆM; o•M K" M!B- KK+ iB m ?"M? ç°M; H-M M"v H" ibK T?K i?•M- K¼B
K°i # MX

óE i i?9+ `²B5ô

a m F?QªM; K°i im-M ?QÆM; - T?QM; #½Q +m®B +MM; ç½ /WM; - S?QÆM; o•M i?Á
+?mM; - M;²B p„i p Q i` M p B T?QM; #½Q +U M?•MX _²B ?„M HçB çSM; H M M?bM
/QÆM; ç½ H†M; ?ÆM M?B m- M?QM; +kM; +?d H" bQ pÈB +m²M; #½Q i`QÈ+ ç! K"
S?QM; #½Q +U M?•M pšM [m M b€i tmM; [m M?- bªB #QÈ+ çB iB T i`QM; T?QM;
i`QM; pU+X

æB b•m p"Q i`QM; pU+- F?Q iS+ ç€M; bÊ •K m ç! HçB +"M; M†M; M ?ÆM- `ä`"M;
#` ;B K +-K H•m M, K F?¬M; çQÊ+ M?bM i?'v €M? b€M; p"vX

a m i`"M #½Q M; „M M; OB- T?QM; +?B m¬M; /QÆM; `ä`"M; H" m i`+? ?ÆM `i`i M
H M; p" iB M; #QÈ+ +?•M M†M; M +O T?QM; #½Q +U M?•M K" i?¬BX

S?QÆM; o•M ioM? i•K HçB- iB T iK+ /šM iWM; H¬B çbM?X L; k M; K+ +®i ?Q" M; /
H¬B çbM? i?b #° tQÆM; i`„M; îM i¬M; pšM p"v- M?QM; ç° +SM; i?b ç½ ?ÆM- T?ª
M?[M; H¶ ?'M; ç!- iWM; KªM? pÐ F?¬M; ;B M p¬ ?bM? i?"M? ?bM?- /QM? +?†i p"
+®i ?Q" M; X

æ•v H" T?QM; +?B H¬B çbM? M; QM; F i i`QM; +Æ i? L; k M; K+ +®i ?Q" M; - ?bM?
M; K+ +®i ?Q" M; +! M, K M; mv M i® L; k ?"M? æ` h?Ov >Ä S?QM; EBK- T?QM; +?B
b® ç!X E?B iBM? i? M; QM; F i i`QM; +®i +?'i +O L; k M; K+ +®i ?Q" M; - +kM; iS+
i?m M; mv M i® M"v- p" ç½ çç i iÈB M; QÐM; çO5

h?ìB ;B M +?¬K +?"K [m çB- /M +! bU ð; B9T çÐö +O T?QM; #½Q +U M?•M- M?QM
J v H" S?QÆM; o•M +! i? i Hmv M L; k M; K+ +®i ?Q" M; - /Q ç! +kM; +! i?ìB ;B M-

h?2Q i`K+ tQ€v +O pU+ b•m- ?Q F?¬M; M; "v +"M; ç2M i®B- T?€T i„+ F?¬M; ;B M i
M; "v +"M; HÈB ?çBX h?"K +?Q i`QM; bU ?¶M HQçM M"v +! /¬M ?bM? i?"M? K°i HQ

GQçB b!M; M"v F?B M S?QÆM; o•M T?ªB +ªM? ;B€+, óoU+ b•m #B i?QÆM; M"v- +
;½v MSi5\ô

h?ìB ;B M K" ?¶M HQçM i?b T?B M T?S+ ?ÆM F?¬M; ;B M M?B mX æ•v H" bS+ Kç
i`mv M Fb +ªM? ;BÈB- M m F?¬M; +! T?€T F?Q +! i? F?¬M; +? i?ìB ;B M- ;†T ç
K" i`€M? çQÊ+ M; mv ?B KX

S?QÆM; o•M imv +! h?B M ç` pçM ?! +?mM; - +! i? i? v ç' B i?ìB ;B M- M?QM; i?
i?b p¬ +MM; ? Q i®M +?•M F?Q p" M, M; HQÊM; X

L m ;†T çQçM i¬M; i?ìB ;B M- M, M; HQÊM; ? Q T?Q [m€ HÈM- HçB +! M?[M; M; n
M; mv ?B K5 h`QM; pU+ b•m F?! HQìM; M"v- #'i Fb bÆ tm'i M"Q +kM; ç m M; mv ç

óImmmmm5ô

:B! ;"Q`Qi i`QM; #!M; ç K- K M; i?2Q +ª iB M; ?ªB H M; - M?QM; +?Q +! çQçM i¬M
S?QÆM; o•M F?) i?ìT?"Q- L; k M; K+ +®i ?Q" M; ç½ i Hmv M; -M tQM; - +?d H€i M[
b) ?'T i?m çO T?QM; +?B H¬B çbM?X æ M H9+ ç!- F?¬M; +-M bU i`Ê; B9T +O T?

ó§Q- "Q- "Q5ô *kM; F?¬M; #B i ç½ # Q H•m- +| iB M; i?€+ ç´ `ä ` i tm'i ?B M iW
M†M; M M?Q b'KX

óæ•v H" ô S?QÆM; o•M #'i; B€+ çSM; /"v- M?bM ` t - +?d i?'v T?QM; +?B m¬M; /Q
K°i KªM; ç2M M; ÁK- ;B®M; M?Q #B M KU+X

*kM; H" ?bM? i?€B MQÈ+- M?QM; i`QM; KªM; ?ªB i?Ov ç2M ç†+ M"v- S?QÆM; o
T?QM; M; mv M i®- i? v p"Q ç| H" F?Q iS+ M; mv M i® i?Ov `ä `M; X

LÆB ç•v `ä `M; H" K°i ç¢B /QÆM; /Q M; mv M i® i?Ov ?bM? i?"M?5

L?QM; S?QÆM; o•M F?¬M; +?9 w ç M çB m M"vX h`QM; i-K K„i ?„M- Î MÆB T?QM
?"M; M; ?bM i`QÊM; - ð#B Mö ç2M F`i M"v +?Êi tm'i ?B M K°i çQ¢M i-M; i?ŠM; M?
HK ç´ tm®M; MÆB i?•K b•m ?„+ €KX

hB M; "Q "Q i?€+ ç´ H9+ M"v S?QÆM; o•M M; ?2 i?'v +?QM? H" •K i? M? ði?€+ö F
`X

óh`mM; i•K +O pU+ b•m #B i?QÆM; - +?ŠM; M?) +?QM? H" /QÈB +?•M i?€+ M"v5\

S?QÆM; o•M FBM? M; ¢+ M; ?B M; ì- K°i +?9i w i?S+ T?|M; ` - Km®M [m M b€i +ª ç
K" w i?S+ i?'v- +?d H" K°i ?® bKi HÈM p¬ +MM; p¬ i"M- HÈM ?ÆM ?„M iQÎM; iQÊM
MÆB ?®i bKi ?bM? i?"M? i?b +?d +| MQÈ+ H" MQÈ+X

S?QÆM; o•M b€M; K„i H M- i`QM; ç-m tm'i ?B M p¬ b® w iQÎM; ? v ?QX

ó§Q §Q5ô æ9M; H9+ M"v i?b +| /` #B M- S?QÆM; o•M M; ºB i` M T?QM; #½Q +U M
pQÊi [m T?QM; +?B m¬M; /QÆM; - çB i?ŠM; p"Q i`QM; ?ªB i?Ov ?„+ €KX S?QM;
i`„M; H M- i`QM; ?ªB /QÆM; ?„+ €K M"v- i`¬M; M| [m€ #„i K„iX

ó•K5ô J°i ?ÁM ç€; •v M M M; ?bM i-M; b|M; - T?QM; #½Q +U M?•M pW #QÈ+ p"Q ?
K„i S?QÆM; o•M- M, M; HQÊM; p¬ +MM; ?ºB iK H¢B- i`QM; +?ÈT K„i- iWM; i?Ov +

L?[M; i?Ov +U M?•M M"v pÈB T?QM; #½Q +U M?•M K" M|B i?b p¬ +MM; #û M?Ä-
ç¢i iÈB K°i M; ?bM i`QÊM; - M?QM; #M H¢B- b® HQÊM; +O +?9M; HÈMX

S?QM; #½Q +U M?•M pW ç†i +?•M p"Q F?m pU+ +O +?9M; - K¼B i?Ov +U M?•M H
M?Q Hk FB M p" M; - #€K H M M; QÌB T?QM; #½Q +U M?•MX

h?Ov +U M?•M K"m ç2M M"v /QM? p"Q M; QÌB T?QM; #½Q +U M?•M- H"TiS+ T?€i`
t M? F?¬M; iWM; i€M ` iW M; QÌB T?QM; #½Q +U M?•MX

*ªM? iQÊM; S?QÆM; o•M M?bM i?'v F?B M ?„M Km®M `9i ? i +ª tQÆM; H¢B, óLQ

N8yX *?QÆM; N8R, "¢+? *®i EBM? *S+ oQÆM; Zm M

hQ" M i?•M T?QM; #½Q +U M?•M ç m H" T?QM; M; mv M i® /"v F i i?"M?- p¬ +MM;
F?¬M; +?`m M´B F`+? çº+- ?„+ i?Ov M"v çº+ i? M"Q +| i? M?bM i?'v `äX

ó:W5ô

S?QM; #½Q +U M?•M F?¬M; M; WM; ; -K H M- +€M? i v iQ HÈM F?m F?m F?„T MA
HÎ ç'i- K¶B [mv M tm'i ` ç m K M; M, M; HQÊM; çO F?B M i?Ov +U M?•M pÐ pKM
o•M M; ºB i` M p B T?QM; #½Q +U M?•M +kM; TªB H„+ HQX

óæQÊ+`²B5ô

S?QÆM; o•M i?m L;k M;K+ +®i ?Q" M; H¢B- F?¬M; M|B ;b M[- +„K ç-m çB p"Q i
S?QÆM; o•M +ÁM [m v ç-m H¢B M?bM- +?d i?'v +m°+ ;B Q i` M? ;B[? B +U M?•

S?QÆM; o•M b€M; K„i H M- +?Êi M; ?o- ç®B pÈB HQ¢B bBM? p"i M"v- i?ÌB ;B M F?
/mv ç° i?ÌB ;B M +O +?9M; F?¬M; ;B®M; M; QÌBX *m°+ +?B M M"v +?„+ +?„M +¬M

ó•K -K5ô

h`QM; pU+ b•m #B i?QÆM; +?Êi p M; H M K°i iB M; M' FBM? i?B M ç°M; ç` - p¬ b
pÈB iB M; M' ç|- S?QÆM; o•M `ÆB p"Q i`QM; pU+ b•m ç2M M; ÁK p¬ +MM; F?¬M; i?
H² ?9i p"Q i`QM; pU+5

h`QM; ç¢B /QÆM; ?„+ €K- ?ªB i?Ov p¬ i" M €T H¢B iW #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; - /Q
E`+? ç°+ i`QM; ?ªB i?Ov ?„+ €K +`M; F?B M M; QÌB i M?bM K" i?'v bÊX S?QÆM;
?Q" M; - ;B®M; M?Q +€ #ÆB i`QM; MQÊ+ - çB i?ŠM; p"Q MÆB b•m i?ŠK M?'iX

h` M M; QÌB ?„M ;BÌ H" *?B M ;B€T ?ªB i?-M /Q #ªM i? .B T E?ªB GQM; ?| i?"M?-
M"v H"K i,M; i€+ /KM; - T?€ i? çB ` - i bK T?QÆM; ?QÈM; çB p"Q i•K pU+ - ç²M; i?
tmM; [m M?X

§Q5 §Q5 L?[M; +QM +€ FbM?- +€ K"i- M?[M; F ,M i?"i +O ç¢B /QÆM; /QÌM; M?Q
iÈB T?Q S?QÆM; o•MX aU tm'i ?B M +O S?QÆM; o•M ;B®M; M?Q K°i F t•K HQ
p"i M; mv M i® M"vX

S?QÆM; o•M #B i K" F?¬M; i? K M?bM- L;k M;K+ +®i ?Q" M; i` M çdM? ç-m pW [m
p"i ç| H"TiS+ #` ;°i b¢+? iBM? ?mv i- +m®M p"Q i`QM; L;k M;K+ +®i ?Q" M; - ?| i?
i?m-M M?'iX

a m F?B ?'T i?m çQÊ+ HQÊM; HÈM M; mv M i® ?ªB /QÆM; i`QM; pU+ b•m #B i?QÆ
+? i?Q" M iQ" M bBM? p"i M; mv M i® M"vX E?¬M; +?d bBM? p"i M; mv M i® ?ªB /Q
i`QM; MQÊ+ +kM; i`Î i?"M? #` T?~K +?Q M|- F?¬M; ? mv ?B T ç M S?QÆM; o•M5

"ªM i?•M L;k M;K+ +®i ?Q" M; +| çO M; k ?"M? +?B HU+ - +ÁM ?ªB iBM? M; k ?"M? +?
F?®M; +? pÈB M; k ?"M? M; mv M i® +`M; K¢M? ?ÆMX L m +| i? ?'T i?m çO # M
M?'i H" æ` >Ä EBK i?b mv HU+ +O L;k M;K+ +®i ?Q" M; b) i,M; ;'T #°BX

h-M; i?S # +O ?ªB /QÆM; ?„+ b„+ pšM K M? K¬M; p¬ pB MX S?QÆM; o•M çB H
+?Q +ªK M?"M çQÊ+ #Ì +O KªM; ?ªB pU+ M"vX

ó>WK5ô

*kM; F?¬M; #B i # Q H•m- iBK S?QÆM; o•M +?Êi ç" T K¢M?- K°i +ªK ;B€+ H¢ i`"M
i?S ;b ç| HB M [m M iÈB KbM?X

óæ•v H"- F?¬M; H) M"Q ô

hBK S?QÆM; o•M +Q `9i K¢M?- F?¬M; M; ?o M?B m- ?„M H"TiS+ çB i?2Q +ªK M?
+ªK ;B€+ ç| +`M; K¢M?X E?QªM; ?ÆM K¬i F?„+ b m- K°i ?ªB FbM? tm'i ?B M i`QÈ

æ•v H" bBM? p"i M; mv M i® /Q M; mv M i® ?ªB /QÆM; ?bM? i?"M?- +Æ i? /"B ?Æ
ç2M M; ÁKX J°i ç®i tQÆM; i?Á ` M; Q" B i¢Q i?"M? M?[M; p•v +€X oÄ +O bBM? p'
?ÆM +ª i?ûT- +| H" i?-M #BM? HÈB F?Q i?b +kM; +?d +| i? i¢Q ` K°i p i tQÊ+ M

smM; [m M? ?ªB pU+ v M H†M; - M; Q" B bBM? p"i F?'M; H² M"v- F?¬M; +| i?S ;b F?
K†i ?ªB FbM?- +ªK ;B€+ M"v K¢M? ?ÆM # Q ;BÌ ? iX

óG" ?ªB FbM? M"v ô

S?QÆM; o•M M? M? +?| M; t€+ M?"M +ªK ;B€+ pW M½v +?QM? H" ?ªB FbM? M"vX
pU+ b•m #B i?QÆM; M"v ?B M M?B M F?¬M; +| #'i Fb K®B HB M ? M"QX ob i`QÊ+
+| K°i ;Bª i?B i

:W5

S?€i ?B M` S?QÆM; o•M-?ªB FbM? i?B i #®B ?„+ b„+ M`v H”T iS+ M?2 ` ,M; ` - iÈBX L?QM; +?“Q ç|M M| H¢B H” K°i FB K [m M; b„+ #ûM p¬ +MM;X

>Q F?¬M; b€M; H M- +QM ?ªB FbM? ç| H”T iS+ #` +? H”K ? B- ? B MY M;QÌB bQ ç| #`i ç°M;- K€m i`M` F?“T MÆBX

S?QÆM; o•M ?ÆB +? m K`v- F?¬M; T?ªB F?¬M; i?Q+? SM; pÈB KMB +€ i M?- K` i?S+ T?|M; ` - b m ç| i|K çQÊ+ K°i KªM? pªB K`m t M?X

ó:B®M; ?-m T?K+ +O T?K i?•M5ô

S?QÆM; o•M +9B ç-m M?bM KªM; pªB M`v- KQ K„i ?’T ?€v- i`QM; HÁM; +?’M ç°M;

N8kX *?QÆM; N8j, "B M s€+

JªM? pªB M?m®K K€m M`v S?QÆM; o•M [m€ [m2MX h?ÌB ;B M i`QM; [m•M /Q M? +kM; M?bM i?’v- ?Q p,M i` M ç|- i?“K +?Q S?QÆM; o•M +ÁM #B i +?•m T?O M`Q

S?K+ bS+ pQÆM; ?-m æ¢B *?m i?QÌM; H”K iW iÆ HK + Q +’T- +| çQÊ+ ?-m T?K +| K°i M;QÌBX

hS T?QÆM; ?-m- S?QÆM; .šM5

óS?K i?•M- M;QÌB Î ç•v M;QÌB Î ç•v5ô

L?Q +| K°i /ÁM; çB M +?¢v [m M;QÌB S?QÆM; o•M- ?„M p¬ +MM; ?SM; i?9- ç²M; i K„i, óh #B i K”- T?K i?•M M?’i ç`M? +?Q +? i- M?’i ç`M? +?Q +? i5ô

h` M KªM? pªB ç| pšM +ÁM HQm H¢B +?9i F?Q iS+ - #€ ç¢Q- mv €T- ç| H” F?Q iS+ pW #` +?ûK +? i- imv iQ HÈM- M?QM; +?d K°i T?€i- /QÌM; M?Q M; M; pÈB +?•M H S?QÆM; o•M i?b +ÁM FûK t H„KX

S?QÆM; o•M imv i ç®B F?¬M; iBM- T?K i?•M #` K°i bBM? p”i M;mv M i® i? M`v i`¼M; i?QÆM; çB M[ X oÈB w +?Q pã ç¢Q +O T?K i?•M- /M +| i`¼M; i?QÆM; b„T bS+ K¢M?- F?¬M; FûK H9+ i?QÊM; T?QM; H” # QX

æ| H” bS+ K¢M? w +?Q p” iBM? i?-M5 *?d /U p”Q bS+ K¢M? M`v- imv i ç®B F?¬M ?ªB FbM? FB X

óS?M5ô S?QÆM; o•M i?Î T?“Q- iW b m F?B iBM S?QÆM; .šM +? i- ?„M Hm¬M iBM i? ` çB / /”M; M?Q p”v çQÊ+X o” ;BÌ ç•v ?„M ç½ +| +?SM; +È +?Q MB K iBM +O

S?QÆM; .šM +?„+ +?„M iWM; tm’i ?B M Î ç•v- ?ÆM M[+ÁM iWM; Î i`QM; #KM; ?ªB +| +?9i Fb H¢- M?QM; S?QÆM; o•M M;?o H¢B i?b +kM; çQ€M` ?mv M +Æ i`QM; ç

ó>ªB /QÆM; ?„+ b„+ M`v +| F`+? ç°M;- T?K i?•M Km®M M?Ì +Æ i? ?ªB FbM? M`v p”v b) M iQ”M çB [m pU+ b•mô

*?B M ;B€T ç ok +O S?QÆM; .šM +?„+ +?„M F?¬M; / ;b +QM [m€B p”i M`v iB m ?ªB /QÆM; i`QM; iBM? i`¢M; #` i?QÆM; ç9M; H” +€+? F?¬M; i²BX

óu T?K+ `€+? M€i i`QM; i”M J M ?Q M;- T?K i?•M +?„+ #` i?QÆM; F?¬M; M? - i i`MM;- T?ªB M? M? +?|M; ibK` M;QÌB KÈB çQÊ+5ô

S?QÆM; o•M +| T?-M HQ H„M;- p i K€m i` M KªM? pªB M|B H M T?-M M”Q ?Q”M - #B i iBM? i`¢M; ?B M M v i? M”Q- M?QM; # M ç-m F?B pQÊi ?ªB /QÆM; M`v- +Æ i H¢+ [m MX

S?QÆM; o•M F?B +?Q #QÈ+ +?•M p"Q J M? iBM? +^aM? ;BÈB- +ÁM T?^aB +?m~M #
M"vX L v imv çB m FB M ç½ +?QM Km²B- M?QM; ç½ [m€ H•m `²B- ?Q" M +^aM? +O
B ? v- M|B S?QÆM; o•M F?¬M; HQ H„M; H" F?¬M; i? M"QX

*?d HQ H„M; i?b +| i€+ /KM; ;b- H9+ M"v çB m /mv M?'i S?QÆM; o•M +| i? H"K H
i?•M- ç²M; i?ÌB çQ M; QÌB ` F?ÄB ç•vX L; Q" B ` +kM; +?d +| i? KQM; H" T?K i?
M"Q ç|X

hB M; MQÈ+ #B M ç" T p"Q M? m H"K S?QÆM; o•M H9+ M"v ç M; Î /QÈB ç€v ?^aB /Q
i•K pU+ b•m #B i?QÆM; M?Q i M; B"i #„M KbM?X h`QM; +'K ç` K M? K¬M; p¬ i" M M
o•M ç½ H"K FBM? ç°M; ç M F?¬M; Qi i?"M? T?¬MX

v i?S+ +O S?QÆM; o•M- M?Ì p"Q bS+ KçM? +?B M ;B€T ?^aB i?¬M K" KÁ KŠK F?„
M?QM; M; Q" B K^aM? p^aB FB ` i?b F?¬M; +ÁM #'i Fb iBM iS+ ;b +| Q+? M[X æ M K
i`QÈ+ ç| +kM; F?¬M; +ÁMX

*?mv M ç M MQÈ+ M"v- /QÌM; M?Q HçB [m v p iBM? i`çM; i`QÈ+ F?B i bK i?'v K^aM
S?QÆM; o•M HçB F?¬M; +ÁM #'i Fb ç¬m K®B M"QX

óÍ ç•m\ _®i +m°+ H" Î ç•m T?K i?•M imv i ç®B F?¬M; +| +?mv M ;b çQÈ+- imv i ç®

S?QÆM; o•M HQ •m M†M; M - iW +?SM; +S i`QÈ+ ç| T?€i ?B M ` +| i? i?'v T?K
HQçM- +?çv pÈB MÆB •K m +O pU+ b•mX *'K ç` M"v i?b +"M; p"Q b•m +"M; M; mv
i? F?¬M; HQ H„M; X

S?€T i„+ F?¬M; ;B M p" b|M; i`B m i`+? M,M; HQÈM; M; "v +"M; KçM? ?ÆMX h`B
ç M S?QÆM; o•M +kM; +^aK i?'v FBM? i•KX æ| H" b|M; M,M; HQÈM; ç M iW #^aM i?•
M?•M pã ;B^a çSM; i`QÈ+ i`B m i`+? M,M; HQÈM; M"v ?B M M?B M H" `i M?Ä #ûX B
+^aK i?'v K°i i`"M b|M; i?ÌB ;B M ç M; +"M; H9+ +"M; KçM? H MX

ó*?O M?•M- i`QÈ+ K†i +| K°i i¬M; #bM? T?QM; i?ÌB ;B M5 LÆB M"v ç9M; H" +' [m

hB M; +O h?B M ç` pçM ?| +?mM; +?Êi p M; H M i`QM; ç¬m S?QÆM; o•M- H" H
i?QÌM; +?d H M iB M; p"Q i`QÌM; ?ÊT ç†+ #B i K" i?¬BX

óVK55ô S?QÆM; o•M ;"i ç¬m- i`QÈ+ ?„M ?"M; i`,K /†K- K°i [m M; K¬ ?bM? +¬m p
iÄ ` [m M; K M; M?Ì M?Ì- S?QÆM; o•M +^aK i?'v HÈT b|M; i?ÌB ;B M pšM HQçM F

"bM? T?QM; i?ÌB ;B M- i?QÌM; F?¬M; /"B- M?QM; i¬M; M"v ç®B pÈB M; QÌB F?¬M;
HçB H" i¬M; `i F?| pQÈi [m X E?¬M; +?d F?¬M; ;B M- K" ç M i?ÌB ;B M +kM; pšM
çSM; i`QÈ+ #bM? T?QM; i?ÌB ;B M M"v ç m #` i`^aHçB M; mv M ?bM?- pã +¬M; +| K

óS¬M; H M5ô S?QÆM; o•M çB K ççK M|B- i`QM; ç²M; iY M?Q M; ¬B b Q FB - ç M; T
t t X

óo•M; - +?O M?•M5ô h?B M ç` pçM ?| +?mM; ç€T- pB + i? Q i9M; i?ÌB ;B M H" ;
Zm M; K M; +?Êi H|2 H M- h?B M ç` pçM ?| +?mM; HQÈi çB i`QM; ?Q F?¬M; - /²M
ç| ?| i?"M? K°i HQm [m M; K" t¬M; iÈB- tmv M [m iWM; i¬M; ?Q F?¬M; pÈB i?
T?QM; i?ÌB ;B M pšM HQçMX

ó•K5ô E?B h?B M ç` pçM ?| +?mM; ç•K p"Q [m M; K¬ i?b K¼B i?S i`QÈ+ K†i +?
+^aM? p"i i`QÈ+ K†i K" +^ai?ÌB ;B MX

h?ÌB ;B M ioM? H†M; - i?ÌB ;B M HMB HçB- i?ÌB ;B M M? M? ?ÆM- i?ÌB ;B M tQ v
i„+ i?ÌB ;B M çO ç + Q i?O KçM? M?'i +kM; T?^aB ç m ç¬mX

h`QÈ+ K†i #bM? T?QM; i?ÌB ;B M M"v- M m +?d +| t¬M; H M i?b F i [m^a +m®B +MM
?^aB /QÆM; ?„+ €KX

óI m m5ô Zm M; K M; H|2 H M- FBK +?mM; i?m M?Ä HçB- T?€i ` iB M; F m m m- `²
içT- ;'T F?9+- iB M iB M HmB HmB- çB HçB i`QM; i'K #bM? T?QM; i?ÌB ;B M 'v i®

.QÌM; M?Q +?d i`QM; +?ÈT K„i- H¢B ;B®M; M?Q K°i p¢M M,K ç½ [m - +m®B +MM;
b|M; i?ÌB ;B M pšM HQ¢M +?Êi #B M K'i ?Q`M iQ`M- +ªM? p`i i M M€i H¢B iK ?ÈT
h`QÊ+ bU M;¢+ M?B M +O S?QÆM; o•M- K°i KªM; i?B +®i K M? K¬M; tm'i ?B M- M
?| +?mM; ç•K p`Q +®i ?ªB p¬ +MM; p¬ i`M M`vX

*?Êi ?`M; M;?bM i-M; b|M; M´B H M- +®i ?ªB p®M v M H†M; /'v H M HÈT b|M; +
tQÆM; F?¬ M´B i` M ?Q F?¬M; ?„+ €K- T?€i` M?[M; •K i? M? p M; p M;X

hB M; M?[M; KªM? tQÆM; p p`Q M? m F?B M M;QÌB i H¢M? ;€vX

*¬ i`+?- p¬ +MM; +¬ i`+?X

S?QÆM; o•M pW KÈB` F?ÄB ?ªB /QÆM; ?„+ b„+ - i`¬M; i?'v +ªM? iQÊM; M`v K`
HÁM; pU+ b•m çQÊ+ K M? / M? H` +'K ç` Îi`mM; i?' H¢B +| K°i #B M tQÆM; K M

L?[M; #° tQÆM; M`v `ªB `€+ i`QM; ?Q F?¬M; ?„+ €K- #` M;QÌB çÌB [m M H½M; - H
i? HQÆM; +? i +?|+ # Q i`MK- H M iÄ ç M iWM; M;|+ M;€+?X

óL;?o ç` 5ô

æ| H` w M;?o /mv M?'i i?QªM; [m ç-m S?QÆM; o•M p +ªM? iQÊM; M`v- M?[M; #° t
iQ€i H M F?Q iS+ H½M? H)Q •K m- ;B®M; M?Q #QÊ+ p`Q [m®+ ç° iY M?•M p`vX

S?QÆM; o•M i?Î /`B- +?d +ªK i?'v H¢M? H)Q- iW çdM? ç-m tm®M; ;|i +?•MX •M?
F?¬M;- i`QM; #B M tQÆM; +®i M`v- +| p¬ b® FB K ç Q #`;½v- F?¬M; i?-M b„+ - ;B
#bM? i?QÌM;X

L?[M; #° tQÆM; M`v- F?B +ÁM b®M; +?„+ +?„M H` M?[M; +QÌM; ;Bª çdM? T?QM;X

*| i? ç M çQÊ+ ç•v +?„+ +?„M F?¬M; T?ªB ?¢M; p¬ / M? iB m i®i- M?QM; +m®B +
HÌB M;mv M ç`M? K M?- F?¬M; i? i?Q€i F?ÄB pU+ b•m #B i?QÆM;X

S?QÆM; o•M #QÊ+` F?ÄB h?B M ç` p¢M ?| +?mM;- ;BÆ #`M i v H M- K°i çQ¢M
HÁM; #`M i v ?„M- ?„M [m M b€i p i çSi p` +? m K`m bmv M;?oX

L?[M; #BM? F?Q M`v #` bS+ K¢M? K M; iQM? ,M KÁM + Q T? çB5ô

S?QÆM; o•M [m M b€i M?[M; çQ¢M FB K i`¬B M´B M`v- F?¬M; F?€+ ;b b„i`d #bM
i?"K +?Q ç m #B M ?bM?X L?QM; +?'i HB m i`QM; ç| i?b F?¬M; i? v ç´B- M?[M; -
M`v i?"K +?Q S?QÆM; o•M KÈB +?d çQÊ+ M;?2 [m i`QM; +€+ çB M iQ+? HQm i`m
i`mv M iW i?ÌB +`M +´X

*?'i HB m imv [mw- M?QM; iB + H` H¢B +?ŠM; +| i€+ /KM; ;b pÈB S?QÆM; o•M- M
HB m i`QM; M?[M; i?•M #BM? M`v ç½ #` bS+ K¢M? ?„+ €K #`Q KQM ? i`²BX

.M +| H` iBM? i?-M i?B i i?B; +kM; #` K`B KÁM ? i iBM? ?Q - i`Î i?`M? T? i?B i-
+? i?`M? #BM? F?Q KÈB i?b +kM; v m Èi / pKMx

hW ;|+ ç° M`Q ç| i?b #BM? F?Q +O M?[M; pä ;Bª M`v ç½ #` T? ? i`²B5

óoU+ b•m M`v `®i +m°+ +?¬M ;B'm i?S ;b K` F?B M +?Q M?B m pä ;Bª M?Q p`v #Ä

h` €Q +O S?QÆM; o•M +m°M H M- ?„M iB M H M i`QM; #B M tQÆM; ç|- i?-M b„-
M?bM M;| F?„T MÆB- i?B i?QªM; +| i? M?bM i?'v M?[M; Mûi +?[+´ i`B M- F?ªB i
F?QX

L?[M; M;QÌB M`v +?„+ +?„M F?¬M; +MM; K°i i?ÌB ç¢B- K` i?ÌB M`Q +kM; +|- M?Q
ç•vX

óh?ÌB i?QÊM; +´- i¬M; T?€B +?BM? T?¢i- pk F?Q çQÊ+ bY /KM; `°M; `½B M?'i H`
ç²M;- t2K` - M?[M; +€B t€+ M`v ç¢B ç b® H` pä ;Bª i?QÊM; +´ô S?QÆM; o•M +?Š
çQÊ+ M?`M tûi M`vX

N8jX *?QÆM; N89, h" æ Zm®+ æ°

h?ÌB i`mM; +´ p" + "M +´ - ? B i?ÌB ç¢B ç! ; °T H¢B +kM; F?¬M; i? M"Q bBM? ` M?
ç®M; Î ç•v- +kM; +?d +! i?QÊM; +´ i?`M? i? pä ç¢Q KÊB +! i? bBM? ` M?B m +Q
h?ÌB ç¢B i?QÊM; +´ FûQ /`B- iW i?ÌB L; k ç i?®M; i` ç M +m®B Fb i¬M; T?€B i?`
?ÆM +ª i?ÌB i`mM; +´ p" + "M +´ +°M; H¢BX

S?QÆM; o•M ; -M M?Q +! i? T?€M çQ€M- M?[M; pä ; Bª M"v /M +! +MM; i?ÌB ç¢B
p"Q ç•v- F i`QÊ+ M; QÌB b m +€+? M? m ?`M; p¢M M, K +kM; H" +?mv M #bM? i?QÌ
?B M M?B M H" Fb i`B FBM? i? - +?d iB + H"- +m®B +MM; +kM; T?ªB #Ä t€+ MÆB

ó*! i? F?B M +?Q M?B m pä ; Bª FûQ p"Q ç•v- „i T?ªB +! FBM? i? +?B #ªQ ; b ç! 5 *
#` M; QÌB F?€+ H'v çB `²B F?¬M; 5ô

L?B m pä ; Bª M?Q p"v p"Q pU+ b•m #B i?QÆM; - +?„ + +?„ M F?¬M; T?ªB pb K¢Q ?B
; Bª- +?d +! i?S M•M; çQÊ+ im pB pä ç¢Q +O Kbm? KÊB +! i? F?B M ?¼ çB M `² M
+¬M; T?€T- i?B M ç` /` #ªQ æ•v ç m H" M?[M; i?S +! i? F?B M pä ; Bª çB M +m²M

óoU+ b•m #B i?QÆM; M"v- +?„ + H" iWM; tm'i ?B M K°i #ªQ p"i [mw ; B€5ô

S?QÆM; o•M i`-K M; •K bmv iQ- pä ; Bª i?-M i?¬M; +ªM? ; BÈB- T?`K p"i #bM? i?QÌ
K" H¼i p"Q K„it M? +O ?¼ imv i ç®B F?¬M; T?ªB H" T?`K p"i- +?d H"- Km®M +! ç
; B€ T?ªB i`ª H" `i HÈMX

*®i ?ªB K M? K¬M; m i`+?- M?[M; ; b ç" T p"Q K„i H" p¬ +MM; p¬ i" M- ç M S?QÆM;
? i çQÊ+- MÆB ç•v `®i +m°+ +?¬M pMB # Q M?B m pä ; BªX

óG°+ +°+5 H°+ +°+5ô

S?QÆM; o•M #QÊ+ p"Q ?Q F?¬M; - iW iW K" çBX v +?Q p" w MB K T?S+ i¢T t2M H
M; €+? F?¬M; ; B MX S?QÆM; o•M ç½ ç! M; HK+ i?S+ H¢B- M?QM; H9+ M"v- iB M; -
?„ MX

G-M M"v- #B i?QÆM; `ä ?bM? ?ÆM- ç! +, M #ªM F?¬M; T?ªB H" #B i?QÆM; #bM?
+ K- ; B½v ; BK - ; "Q i?ûi- i?"K +?Q H" bÊ ?½B +O p¬ b® +QÌM; ; Bª i`QÊ+ F?B +?
p"Q +®i ?ªB- •K i? M? M"v + "M; M; "v + "M; K¢M? H M- ?`M; M; ?bM ?`M; p¢M w +?d
K¢M? H MX

S?QÆM; o•M /-M /-M +ªK i?'v Kbm? /QÌM; M?Q ç½ #QÊ+ p"Q pMM; #B M H¢M? ; B
; BÈB i?Ov ?Ä #'i t•K- M?QM; pšM F?¬M; i`B M"Q M; , M çQÊ+ F?Q iS+ •K H¢M? M

h`QM; HÁM; S?QÆM; o•M `ä- +ªK ; B€+ H¢M? H)Q M"v F?¬M; T?ªB pb M?B i ç°- k
M?[M; +QÌM; ; Bª T?€i ` i`QÊ+ F?B +? iX v MB K ; B®M; M?Q ; "Q ?ûi M"v i€+ ç°M
M; , M H¢B çQÊ+5

óLÆB M"v- ç•m ç•m +kM; •K H¢M?- ?„ + €KX E?Q iS+ +?Q +QÆM; +?Q /QÆM; - ç•
i?Q+? ?ÊT ?`M? bU MÆB M"v5ô

S?QÆM; o•M i? v ç´B bmv M; ?o i?"i M? M?- bY /KM; i•K MB K- ç M çB M i`QM; +
?! T?M i`B M- +?•M F?Q +m²M +m°M /QÊB i€+ /MM; +O KªM? T?M i`B M M"v K"
o¢M +´ i" ç X

Zm M; ªM? T?Q b m S?QÆM; o•M ; B Q i?Q - K°i i" ªM? F?'M; H² bWM; b[M; ?B M
S?QÆM; o•M i?b +kM; i? v ç´B R3y ç°X E?Q iS+ M; ?B K M; ?` F?Q€M; ç¢i i`QM;
H¢M? H)Q i" €KX hWM; ç¢Q i? M? K M; •K H¢M? ; B®M; M?Q +?ÊT ; B"i- ?B M ` b

h" p•M +m²M +m°M K M; i?2Q M?[M; iB +?ÊT tm'i ?B M /QÊB +?•M S?QÆM; o•M X
; B®M; M?Q K°i i" ç¢Q ç pQÆM; pW i?S+ idM?- iW ?„ + €K [m®+ ç° #QÊ+ ` M?•M

o¢M +´ i¨ ç [m•M H•K i?m"i M¨v +O S?QÆM; o•M [mª M?B M F?B M +ªK ;B€+ #¨B
K'i- i? v p¨Q ç| H¨ +ªK ;B€+ /mM; ?ÊTX •K i? M? ;¨Q ?ûi +?| B i B H9+ M¨v +?d +Á
/QÆM; p¬ +MM; - ;B®M; M?Q M?[M; i?¬M iY ç M; +?¨Q ç| M ç M pQÆM; +O KbM?X

ó> v °i i?B bÆM ?ªB +®i5 L?QM; ç9M; H¨ MÆB i®i M?'i +?Q i Hmv M o¢M +´ i¨ ç
S?QÆM; o•M +ªK M?"M çQÊ+ bU i? v ç´B M¨v- i•K i?¬M M?'i i?ÌB +?'M ç°M; - i¨Q
imv ?'T i?m ?¨M; p¢M p¢M Q M HBM?- M?QM; ç m H¨ M?[M; bBM? HBM? #bM? i?
pQÆM; i`B mX GQ¢B bBM? HBM? M¨v +?QM? H¨ pä ;Bª +?T i?'T M?'i5 hmv b® H
HQÊM; +?ŠM; çQÊ+ H¨ # Q5

h? K¨- H9+ M¨v ç•m- tm'i ?B M i`QÊ+ K„i S?QÆM; o•M H¨ K°i #B M K M? K¬M; i?B
+QÌM; ;BªX v +?Q iBM? i?¬M K¨ M?[M; #€ +?O pä ç¢Q M¨v T?€i` i`QÊ+ F?B +? i-
H•K i?m"i +?mv M ?'T i?m Q M HBM?- QM F?Q- iY F?Q- i¨ F?Q M¨v K¨ M|B i?b ç9
L?B m +QÌM; ;Bª M?Q p¨v- M m ?¼ +ÁM b®M; - M; QÌB M; QÌB tm'i +?B M- /M +?d
S?QÆM; o•M #B M i?"M? i`, K KªM?- +?S ç9M; M|B H¨ Q€M F?Q +O ?¼ b m F?B +
E?Q iS+ MÆB M¨v bQ pÈB M?[M; ;b S?QÆM; o•M +ªK M?"M çQÊ+ MÆB T?QM; #½
K¢M? ;'T +?K+ H¬MX LÆB #| pU+- S?QÆM; o•M KÈB +?d +ªK i?'v ?¨M; M; ?bM ?¨
;¨Q ç| F?¬M; i? ?'T i?m çQÊ+X

*?d +| ç M ç•v- S?QÆM; o•M KÈB +| i? ?'T i?m +€+ HQ¢B iY F?Q- Q M F?Q MÆB
pQM; - H¨ i?"M? ç` im Hmv M o¢M +´ i¨ ç [m•M H•K i?m"iX

ó"bM?5ô S?QÆM; o•M H„+ KbM?- ç°i M?B M- tQÆM; t®i iQ¨M i?•M F m H M- +Æ i
JQÌB i`QÊM; - i`, K i`QÊM; - M; ?bM i`QÊM; +Æ i? S?QÆM; o•M +?®+ H¢i ç½ i`QÆ
KÈB /WM; H¢B- +Æ i? F?´M; H² ;B®M; M?Q +U M?•M çB H¢B i`QM; KªM; ?Q F?¬M

óh?S+ idM? çB5 h¨ ç [m®+ ç°5ô

J„i S?QÆM; o•M H|2 H M- iWM; iB +?ÊTiQK ;½v F?9+ ç²M; i?ÌB T?|M; ` - +Æ i?
+?Êi #QÊ+ H M- M†M; M ç†i H M ?Q F?¬M; - ç²M; i?ÌB ?„M +?b i v T?ªB` - M, K M
i•K- K°i pÁM; çB M [m M; M?'T M?€vX

Zm®+ ç° M¨v- #¢+? +®i K M; K M; - i¨ HBM? ç¬M; M; ?`i- î i`mM; i•K [m®+ ç°- ;B®
[m•M- +ªM? iQÎM; i`QÊ+ K„i +| #ªv i€K T?¬M iQÆM; iU5

"QÊ+ +?•M S?QÆM; o•M +MM; pÈB çB M [m M; i`QM; i v ?„M M†M; M ;B€M; tm®M
ç° KÌ KÌ i`QM; çB M [m M; ç| +?d +?®+ H€i ç½ i`QÆM; iÈB ?ÆM i€K M; ?bM i`QÊM
S?QÆM; o•M # M i`QM; X >QªM? i¨ ç i`QM; [m M;ªM? M? M? +?|M; /mM; ?ÊT pÈ
KÎ` ç M; ;'T K'v H¬M5

*ª ?Q F?¬M; ?„+ €K +?d K°i çÁM +O S?QÆM; o•M K¨`mM; +?mv M- M?[M; #° tQÆ
i?"M? M?[M; •K i? M? ;? `ÊMX

L m +| i? M?bM iW i` M + Q- i?b T?Q `b +®i ?ªB M¨v- +| K°i ç¢Q çB M [m M; F
F?¬M; M; WM; #„M` H¬B p•MX

hW ç [m®+ ç° ;B®M; M?Q K°i +QM [m€B p¨i ç|B F?€i H•m M;¨v- H9+ M¨v ;BªB T?;
+®- #¢+? +®i Q M HBM? F?¬M; M; WM; i`MM; ?ÊTi`MM; çB TX

*?•M F?Q +?ªv i`QM; iQ¨M i?•M S?QÆM; o•M- F?¬M; M; WM; ç~v h¨ ç [m®+ ç° pÈ
M¨v- p®M H¨ K°i ?QªM?- H¨ ?| i?•M mv M; ?B K +O o¢M +´ i¨ ç M- M?QM; M v H¢
*®i ?ªB p¬ +MM; #` Mm®i p¨Q i`QM; h¨ ç [m®+ ç°- ç M M?[M; Q€M F?Q +kM; p` M
+®i- pä iQÈM; #¢+? +®i bBM?` i`QM; h¨ ç [m®+ ç° +O S?QÆM; o•MX

L m M|B o¢M +´ iW ç [m•M H•K i?m"i +O S?QÆM; o•M i`QM; K pU+ p¬ HQÊM; ç½
Q M HBM? T?´ i?¬M; i?b M v- ?Q¨M i?"M? [m€i`bM? iB m i?"M? ç M ç¢B i?"M?-
;BÌ H¨ çB iW ç¢B i?"M? ç M ç¢B pB M K½M5

Í MÆB b•m i?ŠK +O pU+ b•m #B i?QÆM; M˘v- o¢M +´ i˘ ¸ [m•M H•K i?m˘i b€M; H
iB M +| +Æ ?°B ¸¢B i?˘M?X

h`QM; i˘ ¸ [m®+ ¸° +O S?QÆM; o•M- +| K°i #B M ?| HÈM- i˘ F?Q +m²M +m°M tr
?| i?˘M? +O S?QÆM; o•M- K°i HK+ ¸` ?„+ €K ?bM? i?˘M?- i`QM; iB M; M´ –K –
+?|M; K†iX

hW ¸ [m®+ ¸° +O S?QÆM; o•M KÎ`°M; ` +?WM; M˘Q- i` M HK+ ¸` KÈB bªM bB
M;mv M; ?bM? i?˘M?- iWM; T?QM; #½Q M,M; HQÊM; ?„+ €K K¢M? K) tQ v [m M?

L?[M; iB M; F m F?|+ ¸BM? i B M?Q iB M; b'K T?€i` iW ¸¢B ¸B M- K¶B iB M; F?
¸²M; i?ÌB T?€B +| K°i i²M i¢B KÈB bBM? ` i`QM; ¸¢B ¸B M M˘vX

h`QM; +?ÈT K„i- iWM; ¸¢Q ?„+ ªM? T?|M; ` iW i`QM; ¸¢B /B M- M?[M; ?„+ ªM? M
FûK M?'i +kM; T?ªB M; M; +QÌM; ;Bª i?'i T?~KX

o¬ b® ?„+ ªM? #„M ` M?Q T?€Q ¸¢M- # Q [m M? S?QÆM; o•M- ;B®M; M?Q i?–M i
KbM?5

h? M?QM; ?„M ?B M M?B M ç½ ç€M? ;B€i? 'T bU iB M #° +O S?QÆM; o•M- +| #
 M?B m pä ;Bª i? M"v- o¢M +´ i" ç [m•M H•K i?m"i iB M ?| - i?"i F?¬M; i? iQÎM; i
 oÈB M,M; HU+ +O K°i [m®+ ç°- ç®B T?| pÈB K°i bBM? p"i ç` b€i HÈM „i F?¬M; [n
 *a h" ç [m®+ ç° +?Êi`mM; +?mv M- tmM; [m M? h" ç pQÆM; i¼ - +| #®M +€B +°i
 T?WM; H M- i`²B H M + QX h` M +°i i¬@i2K F?´M; H² +| çB m F?„+ p¬ b® v m K [p¬ +MM; ?mM; /[5
 óE?W5ô S?QÆM; o•M H H M- K°i +?•M HU+ KÈB bBM? ` i`"M p"Q +Æ i? ?„M iW i
 `²B +?ªv p"Q i`QM; h" ç [m®+ ç°X L?[M; i?•v K #` h?B M ç` p¢M ?| +?mM; T?QM
 i? +?9M; +kM; çQÊ+ S?QÆM; o•M H¬B ` - ;B9T +?Q pB + FB M i¢Q h" ç [m®+ ç°
 EB M i¢Q K°i [m®+ ç°- F?¬M; +?d +¬M M?B m HBM? ?²M- K" +¬M `i M?B m M,M;
 EB M i¢Q pQÆM; i¼ ç½ ç M i?ìB F?„+ [m M i`¼M;5
 óS?QÆM; o•M5ô
 æ9M; H9+ M"v- K°i ;B¼M; M|B Fb H¢ i`mv M iÈB iW i`QM; ?Q F?¬M; - ç¬v M; ¢+ M
 iBM H" +| i? ;†T çQÊ+ S?QÆM; o•M Î ç•vX
 S?QÆM; o•M ;B"i KbM?- H"TiS+ M;~M; ç¬m H M- +?d i?~v T?Q i` M ?Q F?¬M; - K
 ç" M ¬M; i`mM; MB M çSM; i?äM; i v- iW iW çB tm®M; T?Q S?QÆM; o•M- T?Q b
 i|+ #¢+ T?Æ çB +MM;5
 óS? K i¬M; +?O5 a Q H¢B 5ô S?QÆM; o•M M?"M` M;QìB pW M|B- H"TiS+ HÁM
 P M ;B M ;ä ? K5 h`QÈ+ ç| - S?QÆM; o•M +?Q iWM; ;†T T? K i¬M; +?O- M?QM;
 M?•M +O S? K i¬M; i?QÊM; +´X E?Q iS+ +O ç®B T?QÆM; ;B®M; ? i i`mv M M?
 E?¬M; +?d p"v- S?QÆM; o•M +kM; M?"M` - M;QìB M"v F?¬M; H•m i`QÈ+ ç| - F?BK
 tm'i ?B M iW T?Q "„+ ç®B T?| pÈB KbM?- +m®B +MM; #` oä JK+ +?†M H¢B çQÊ+
 S?QÆM; o•M F?¬M; M;ì- i¢B MÆB pU+ b•m #B i?QÆM; - +´K ç` +O pä ;Bª M"v-
 i?QÊM; +´5 E?€+ pÈB ?| i?•M # M ç¬m +O JBM? +?O h`mM; +´ h`¬M "€ hB M- p`
 H•KX
 E?Q iS+ #`M; #¢+ M"v- /QìM; M?Q # Q T?O +ª i?B M ç` - imv i ç®B F?¬M; T?ªB H
 iÄ ` çQÊ+5
 ó 5 æ9M; H" +| /mv M- S?QÆM; o•M- M;QÆB ç9M; H" +| /mv M pÈB #ªM i¼ M"v5ô
 •M? K„i T? K i¬M; +?O i`MM; tm®M; - T?'i i v €Q- #QÈ+ tm®M; K p•M- #QÈ+ +?
 F?¬M; p°B M; ,M S?QÆM; o•M- M?'i +Y M?'i ç°M; ç m K M; F?Q ç° mM; /mM; +O K
 S? K i¬M; +?O imv F?¬M; p°B M; ,M S?QÆM; o•M- M?QM; F?B T?'i i v €Q- +ª ?Q
 i? ?"B +®i- M?[M; KªM? pÐ F?¬M; ;B M- çQ¢M FB K- ç m /WM; H¢B M?Q #` ç|M;
 æ•v çQÆM; M?B M F?¬M; T?ªB H" i?ìB ;B M M;QM; H¢B ç9M; M;?o - K" H" T? K i
 ;B M +?B HU+ ç i`'M €T +ª ?Q F?¬M; X E?¬M; +?d ?Q F?¬M; - ç M Hm²M; M,M; H
 i`'M €T- H"TiS+ F?¬M; +| i? K #'i Fb M,M; HQÊM; M"Q /²M p"Q i`QM; M;QìB S?QÆ
 >B M M?B M i®+ ç° FB M i¢Q hW ç [m®+ ç° +O S?QÆM; o•M +?"K /¬M H¢B5 L?'i
 KbM? `ÆB p"Q pkM; #MM- €T HU+ i`MM; i`MM; #O H'v ?„MX
 L m M|B i`QM; [m M; K¢+ H" [m®+ ç° +O KbM? i?b M;Q" B [m M; K¢+ +?QM? H" [m
 L m KbM? H" K°i pMM; #B M i?b T? K i¬M; +?O +?QM? H" HK+ ç` +?QM? H" i`m
 h?U+ HU+ +O S?QÆM; o•M imv ç½ ç¢i çdM? T?QM; i`mv M F€ +ªM? ;BÈB- +ÁM +
 M[- M?QM; F?QªM; +€+? ;B[? B M;QìB ?B M ç M; `i HÈM5
 L m +?d H" ç®B K†i pÈB K°i pä ;Bª pW KÈB #QÈ+ +?•M p"Q ç` ?²M +´T- +?Q HoM
 H) +ÁM /U p"Q T?€T F?Q +O KbM?- i?"K +?Q /U p"Q Fo tªQ +?B M ç'm K" +?B K

K i¬M; +?O HϕB i?m°+ p i?lB i?QÊM; +´- H¨ çϕB i¬M; +?O K çϕQ +| iB M; X .M-
 HU+ +| çB tm®M; - M?QM; pšM F?¬M; T?ªB H¨ ç®B i?O K¨ S?QÆM; o•M +| i? ç®B
 óh?b` H¨ T? K i¬M; +?O5 a Q- H-M i`QÊ+ F?¬M; ` i v çQÊ+- H-M M¨v tm'i [m•
 S?QÆM; o•M H¨T iS+ M; ?o ç®B b€+? - ;QÆM; K†i F?¬M; ? +| +?9i #B m ?B M ;b>
 +O ?„M H9+ M¨v ç M; /MM; +?Q pB + FB M iϕQ h¨ ç pQÆM; i¼ - F?¬M; +| M?B m
 K i¬M; +?O5
 > B M; QlB ç9M; H¨ Q M ;B M; ä ? K- p¨Q ç M i`QM; pU+ `²B K¨ +ÁM ;†TX L?QM; - S
 +?O K çϕQ i?QÊM; +´ M¨v „i F?¬M; i? M¨Q çm´B i?2Q KbM? ç M ç•v çQÊ+X >ÆM
 ç` pϕM ?| +?mm; - ¬M; `v F?¬M; i? T?€i ?B M çQÊ+5
 *ÁM p iϕB b Q HϕB ;†T T? K i¬M; +?O- ?„M M; ?o K½B KÈB çQ€M ` X S? K i¬M
 ;B€T ç ok +O T?K i?•M K¨ t¬M; p¨Q ç•v5
 hW F?B T?K i?•M K'i iQ+? - F?¬M; +?d KbM? - K¨ +ÁM `i M?B m i? HU+ F?€+ iBK
 ç|X S? K i¬M; +?O `ä `¨M; H¨ K°i i`QM; b® ç|X
 > B M; QlB ;†T M? m +kM; H¨ M; šm M?B M- iQM? ` - ?„M i Hmv M h¨ ç [m®+ ç°²M
 ç M p` T? K i¬M; +?O M¨v5
 ó>W- H-M i`QÊ+ +| oä JK+ #ªQ p M; QÆB- #ªM i¼ F?¬M; H¨K ;b çQÊ+5 L?QM; H
 i?QÆM; - t i`mM; i?´- +| ç°M; ioM? HÈM ç M K'v +kM; F?¬M; i? +ªK i?'v çQÊ+5
 K M? +O M; QÆB5 E?Q iS+ M¨v- +?„+ H¨ oϕM +´i¨ ç [m•M H•K i?m¨i`²B5 E?¬M; M
 i?QÊM; +´ M¨v HϕB `ÆB p¨Q i`QM; i v M; QÆB5 s2K tûi iB M? ?bM? - HϕB +ÁM ç M
 çQÊ+ M, M; HU+ M?Q p¨v- [mª H¨ ç€M; M 5ô
 ó*?d ç€M; iB + H¨- T?9+ +O M; QÆB M; „M [m€5 *¬M; T?€T M¨v +?d +| #ªM i¼ KÈ
 S? K i¬M; +?O +QlB M?ϕi- K„i b€M; [m„+ H M- H¨T iS+ ` i v5

N8eX *?QÆM; N8d, h¨ h?¬M URV

S?QÆM; o•M F?¬M; T?ªB H-M ç-m iB M M?bM i?'v +U M?•M +´T ç` ?²M- h`¬M "€
 ç` ?²M- M?QM; M?bM i?'v +U M?•M i?QÆM; +´ +´T ç` ?²M ç9M; M; ?o iQ¨M HU+
 iB MX
 ó•K- -K5ô S?QÆM; o•M +ªK i?'v +ªi`lB ç'i M¨v ç m MSi` i`QÊ+ K„i ?„MX aS+ KϕM
 +| iQM? €T çªQX hWM; Hm²M; ?„+ €K- HϕM? H)Q- b€i F?Q- çB M +m²M; +m°M H M
 S?QÆM; o•M i?'v KbM? ;B®M; M?Q K°i +QM i?mv M- `ÆB p¨Q i`QM; pMM; #B M i•
 S? K i¬M; +?O +ÁM +?Q ` i v- M?QM; F?Q i? çB M +m²M; ç-v b€i F?Q ç| ç½ ç
 M; ° çQÊ+ +QlM; ;Bª i?QÊM; +´X E?Q iS+ b€i T?ϕi KϕM? K) ç| imv i ç®B F?¬M; T
 i?m-M- K¼B i?S ç m +| KK+ iB m H¨ ;B i M; QlBX E?Q i? HÈM KϕM? ç|- M?Q KQ
 pä ;Bª +| w +?Q ç†+ #B i KϕM? i?b çWM; M|B H¨ i`ª çk - K¨ ç M ç®B /B M i?¬B ç½
 ó*` +F5ô >Q F?¬M; pÐ pKM- T?€T i„+ ?¶M HQϕM- iWM; p i MSi ç2M M; ÁK +?B +„i
 b m M?[M; KªM pÐ F?¬M; ;B M H¨ K F?Q +m²M +mQQMD- K°i +€M? i v F?´M; H² ?
 *€M? i v M¨v +kM; K¨m ç2M- +?B m /¨B T?ªB ç M ?¨M; M; ?bM /†KX >Q p, M i`QM
 M?[M; +QM `„MX E?Q i?Q€i` iW H¶ +?•M H¬M; T?b T?Á M?[M; •K i? M? +?|B i B
 HϕB i`QM; ?Q F?¬M; - H¨T iS+ iϕQ` i? M?Q M9B h?€B aÆM €T çdM?- ç¨T tm®M; h
 hWM; /ÁM; T?€T i„+ çϕB ç` T?mM` iW i`QM; +€M? i v F?´M; H² /Q S? K i¬M; +
 i v çB [m ç•m H¨ MÆB ç| HK+ ç` bBM? bBM? /B i /B i- F?¬M; M; WM; ?bM? i?¨M

M;WM;#B M K'i i`QM; ?Q F?¬M;X J¶B K^aM; bBM? /B i +O €K^aM? ç¢B HK+ ç m F
K¢M? H M5

"M i v ç| +ÁM +?Q ç" T tm®M; - h" ç [m® + ç° +O S?QÆM; o•M /QÈB mv HU+ K¢M
K¢M? - +^a [m® + ç° ç½ ?B M` /'m iQ+? +O pB + ;½v ç'X

S? K i¬M; +?O +?QM? H" i?QÊM; +´ +U M?•M ç` ?<sup>2</sup>M- K M? ?<sup>2</sup>M Hmv M` i`QM
?²M + 'T iQ M; mv M i mv i ç®B F?¬M; T?^aB H" i?S S?QÆM; o•M +| i? bQ b€M? çQÊ
i`mv M Fb- /mM; ?ÊT pÈB HK+ ç¢Q T?€T i„ + F?¬M; ;B M- H¢B +| bU ?B T i`Ê +O
+?mv M i bM? i? - M?QM; ;B i i?b F?¬M; i? çQÊ+5

*€M? i v F?´M; H² ç| +ÁM +?Q ?¢ tm®M; - h" ç [m® + ç° ç½ F?¬M; +?`m M´B €T HU
S?QÆM; o•M F?¬M; +| ç®B b€+? - ç9M; H" +? i i`QM; i v S? K i¬M; +?O `²B5

h?ìB F?„ + M`v M?Q +?"K H¢B- +?"K p¬ +MM;5

JQìB i`QÊM; - i€K i`QÊM; - M,K i`QÊM; - # i`QÊM; K°i i`QÊM;5

>| i?•M h" ç +O S?QÆM; o•M çSM; bWM; b[M; i`QÊ+ pQÆM; i¼ - F?¬M; ç°M; ç"
H¢B ; -M- M?QM; S?QÆM; o•M F?¬M; ? +| T?^aM SM; ;bX

ó>W5\ô S? K i¬M; +?O +m®B +MM; +^aK i?'v +| ;b F?¬M; ´M- i` M M; QìB ç®B T?Q
i?¬M i?S+ KbM? F?¬M; M„K +?„ + ç®B T?QÆM; çQÊ+X

æB m M`v +| M; ?o H" - i?S iY S?QÆM; ;B pšM F?¬M; T?^aB F?¬M; +| bS+ T?^aM F
;B i F?¬M; T?^aM SM; - ;B®M; M?Q H" K† + F p"v5

óE?¬M; ç9M;5 hB m iY M`v H¢B ç M; ;B i i`Á ;b `²B5ô S? K i¬M; +?O F?¬M; ?B
T?^aM SM; #bM? i?QìM; +O #´i Fb pä ;B^a M"Q i`QÊ+ +€B +? i- ç®B /B M pÈB +€B
HB iX S?^aM SM; +O S?QÆM; o•M [m^a #´i #bM? i?QìM;5 >Q" M iQ" M F?¬M; ;B®M
i?QìM; H" KX Zm^a M?B M- M?bM H¢B h" ç [m® + ç° +O S?QÆM; o•M- M?bM pQÆM
K i¬M; +?O ;B"i KbM?5

ó> ? ? 5 S? K i¬M; +?O - +?9M; i ç9M; H" +| /mv M5 h¢B ?¢ #QÊ+ p"Q K M? ?²
F?Q i?¬M ç½ pB M K½M- M?QM; H¢B F?¬M; i? /mM; ?ÊT T?€T i„ + F?¬M; +Æ i?
æ M; F?´ M½Q pb +?mv M M`v i?b F?¬M; M; Ì M; "B H¢B ç M5 æ¢B H M`v S?QÆM
+QìB ?•M ?Q M- S?QÆM; o•M M½v ;B i F?¬M; ç°M; ç"v M; ~M; ç-m H M- €M? K„i b€
;B^aQ ?Q¢iX

óhÄ 5ô J°i iB m +?mM; HÆ HYM; i`QÊ+ K†i S?QÆM; o•M- +?„M i`QÊ+ K†i S? K
K„i- iWM; /ÁM; T?€T i„ + ç¢B ç` - iWM; Hm²M +?•M F?Q K M? K M; - pÈB F?Q i? €
ç` p¢M ?| +?mM;X

EBK [m M; `U+ H M- K F?Q K" S? K i¬M; +?O /MM; ç i'M +¬M; S?QÆM; o•M-
+?mM; K" ç°i M?B M ;½v M Si- ?ÊT pÈB bS+ K¢M? +O h" ç [m® + ç° - ?| i?"M? K°i
i?ŠM; H M + Q5

•K- -K5 Gm²M; iBM? F?Q ç€M; bÊ ç| /QìM; M?Q ç" T T?^aB +€B ;b- i`QM; ?Q F?¬M
çSi- `²B F?¬M; ;B M K'i i`"i iU- ?Q F?¬M; p®M /Q S? K i¬M; +?O M„K ;B[- +?Êi
;B" M /[- i?Q€i F?ÄB bU F?¬M; +? +O ?„MX

óæ€M; +? i55ô S? K i¬M; +?O p®M M„K ;B[ç¢B +K+ mM; /mM; çQìM; ?Q" M; - F?
+m²M +m°M HQÈi [m ?Q F?¬M; i` M ç-m - +^a ;QÆM; K†i M?, M M?9K H¢B- i" ?Ä
/€K HÊB /KM; +?•M F?Q +O i - tmM; FQ+? h`mv M Fb +^aM? ;BÈB5ô S? K i¬M; -
H¢B- M?QM; ç½ Km°M `²BX S?QÆM; o•M iQM? iQ€M ç½ H•m- b Q H¢B +?Q ?„M +

S?Q i` M ç-m S?QÆM; o•M T?€i` K°i iB M; M´ HQM; i`ìB H i ç'i- i'K #bM? T?QM
/ÁM; T?€T i„ + M iÈB M?Q MQÊ+ `|i- i`"M p"Q +Æ i? S?QÆM; o•MX GK+ ç¢Q T?
o•M- /QÈB i€+ /KM; +O bS+ K¢M? M?Q M? K i?¢+? M`v- /mM; ?ÊT H¢B pÈB M? m

S?€Ti„+ F?¬M;;B M p¬+MM; p¬i" M; B®M; M?Q +m²M; i`B m`|itm®M; iW çdM? ç-
 o•MX o¬ b® i?¬M; iBM bBM? bBM? /B i /B i F?¬M;;B M- p` /B M M? M? +?|M; HC
 M"v S?QÆM; o•M +ªK i?'v KbM? p" T?€Ti„+ F?¬M;;B M i?B M ç` /mM; ?ÊT HçB p
 æ•v H" K°i +ªK ;B€+ p¬+MM; Fb /B m- S?QÆM; o•M +ªK i?'v KbM? i`î i?"M? K°i T?
 p¬+MM; #bM? H†M;
 óS? K 5ô æMM; H9+ S?QÆM; o•M ç M; ç„K +?bK i`QM; i? ;BÈB T?€Ti„+ F?¬M
 +?O b€M; H M- K°i F?Q iS+ ?²M; K M; HçM? H)Q iÄ ` iW M; QìB ?„MX S?Q b m ?
 +´- ç-m ç°B ?„+ M?"i- +?•M ççT iBM? i?¬M- M? M? +?|M; i?"M? ?bM?X
 S? K i¬M; +?O HçB ç"Ti v tm®M; - ?Q F?¬M; +?'M ç°M; - i?B M ç` #¶M; m €K Hç
 HçB i`'M €T tm®M; S?QÆM; o•MX
 J€B i|+ ç2M imv M +O S?QÆM; o•M #mM; KçM? ` X
 JB M; ?„MT?€i` iB M; `9 /"B- K°i /ÁM; M,M; HQÊM; KçM? +?ªv KçM? p"Q i`QM;
 h`QM; h" ç [m®+ ç° ?„+ €K- iWM; +°i MQÈ+ +| HšM b'K +?ÊT +m²M +m°M i" F?Q- K
 K•v /¬v ç†+- M?[M; #ç+? +®i Q M HBM?- v m HBM?- pã iQÈM; - [m•M i?¬M i?'T i?
 ç°- i` M çdM? M9B tQÆM; - KQÊM p"Q çB M [m M; H¬B çbM?- i?'T i?Q€M; tm'i ?B
 oQÆM; i¼ M"v M²M; M†+ i" F?Q- p¬ b® v M K [m, [m€B- i" i?¬M i" K çSM; i`QM;
 ;BÆ pm®i- /QìM; M?Q #'i Fb H9+ M"Q +kM; +| i? T?€F` T?|M; ` X .QÈB pQÆM;
 [m M?¬; B®M; M?Q [m¬M iBM? ?²M; M; mv i- # Q H'v pQÆM i¼ 5
 .QÈB M[H` /ÁM; b¬M; çÄ HÁK M?Q K€m- +?ªv K2M i?2Q M?QM; #ç+? +®i +?'i ç-
 *?QM? ;Bì F?„+ M"v- h" ç pQÆM; i¼ ç½ pB M K½M5
 G°T #°T5 :B[M?[M; €M? +?ÈT M?Q^M; M?Q^M; - S? K i¬M; +?O M?bM i?'v K°i
 óJm°M `²B5ô
 h?ìB i?QÊM; +´- oçM +´i" ç [m•M H•K i?m"i F?QM; +?d ;†T T?ªB bU +, K T?šM- i`
 i?2Q i" ççQ- K" +ÁM ;†T T?ªB bU i`mv FQ+? +O / M? K¬M +?QM? T?€BX ob ç•v +
 +O i" €+- Km®M Hmv M i?"M? +¬M; T?€T M"v +¬M; B i +?|+ F?¬M; #B i# Q M?B n
 i?"M? i`b5
 aU ;B i +?|+ ç| - +¬M; T?€T ççB i" €+ ç| - „i F?¬M; i? /mM; i9M; i` M i? ;BÈB M"vX
 M; QìB i`QM; K ççQ +kM; F?¬M; Fb p¼M; X oçM +´i" ç [m•M H•K i?m"i K°i F?B ç
 +? M; QìB i`QM; i" ç - K" M?[M; +QìM; ;Bª K ççQ +kM; +?`m # T?¬MªM? ?QìM; 5
 L?QM; /M i? M"Q i?b +kM; F?¬M; B #B i mv HU+ b m F?B +¬M; T?€T M"v ççB i?"
 +?d M?bM +ªM? iQÈM; i`QÈ+ K†i i?¬B +kM; çO i?'v `²B5
 æ9M; H9+ h" ç pQÆM; i¼ ççB i?"M?- iW b•m i`QM; pk i`K- K°i ççQ H¬B çbM? F?
 h" ç [m®+ ç°- pU+ b•m #B i?QÆM; p®M F?¬M; K†i i`ìB- F?¬M; i`,M; - F?¬M; M9B
 ç´ ?mv i pk #`M; #ç+- ;B| •K HçM? i?'B +m°M b|M; H M5
 æ M S? K i¬M; +?O +kM; FBM? ?½B i`QÈ+ +ªM? iQÈM; M"v- +ÁM +?Q T?ªM SM
 ` M- S?QÆM; o•M çSM; i`QM; ?Q F?¬M; p" h" ç [m®+ ç° [m M? ?„M +?Êi #B M K'
 S? K i¬M; +?O imv +| T?¬M #'i M; ì- M?QM; #ªM M,M; pã ;Bª pšM +ÁM- F?¬M; +?-
 tm'i ?B M- T?¬M i?"M? ?²M; M; ?bM pçM KªM? #„M ` iS T?Q - ç²M; i?ìB +?•M F?Q
 +?Q S?QÆM; o•M K°i çÁM +?Q KçM; 5
 S?QÆM; o•M imv ;BªQ ?Qç i- KQÊM K°i çÁM +O ?„M K" T?€ pĐ #bM? T?QM; F?¬M
 +ªM? ;BÈB- M?QM; pšM F?¬M; i? F?€M; HçB +U M?•M ç` ?²M iQ M; mv M +O ?„M

L;?2 M?[M; HÌB M"v +O h?B M ç` p¢M ?| +?mM;- S?QÆM; o•M`i M;¢+ M?B m- H
 ?B m pã ç¢Q H„K- M?QM; S?QÆM; o•M H¢B`i`ä- bBM? p"i i`QÊ+ K„i +| H B H`+?
 bÊ K" M?•M ?Q" M; æ¢B *?m i`B m +kM; T?ªB i?"M i`¼M; F?B ç®B ç½BX
 h?B M ç` p¢M ?| +?mM; H¢B M|B ç| H" /QÐM; HB m i®i M?'i pÈB M|5 .M S?QÆM
 M;?2 p"v ?„M +kM; F?¬M; F?ÄB ;B"i KbM?5
 óh¬B +| M?†i çQÊ+ i` M M9B T?Q ç¬M; T?€T F?Q M"v-`®i +m°+ +| H B H`+? ;b55
 h`QM; HÁM; S?QÆM; o•M p¬ +MM;`®B #ÌB- +| +ªK ;B€+ KB M; ç„M; M;„i- ?„M +
 +?mM; i?b ?„M +¬M; +ªK i?'v T?€T F?Q i`QM; i v [m€i?¬M #QX
 *| i? +?2 ç"v i?B M +Æ- K¬ T?|M; F?Q iS+ h" i?¬M +?B i?O- M,M; HU+ M"v imv ?B
 [m€ #B M i?€BX L?QM; ç•v H¢B H" h" i?¬M .B ?Q M;X *€B ;b K" ð?B M i¢Bö +ÁM
 +| T?ªB H" p b m ç®B T?| çQÊ+ F?¬M;5
 h`QM; ç¬m S?QÆM; o•M- i?Q€M; H M ?bM?ªM? +?B M i`QÌM; i?QÊM; +´ # M ç¬m
 ?| +?mM; pW KÈB i?S+ idM?X G9+ ç| KbM? ?bM? M?Q H" #` w i?S+ +O h" i?¬
 h?B M ç¢B p¢M ?| +?mM; pW idM?- F?¬M; i®M +?9i bS+ HU+ M"Q ç½ F?B M M,M
 #` H'v çB5
 æ| H" Qm i? K M; iQM? €T çªQ- h" i?¬M +?B MQ½M ;¬M M?Q F?¬M; +| #'i Fb bU +
 #` F i HB m5
 :BÌM?È H¢B- h?B M ç` p¢M ?| +?mM; ç9M; H" +?d bÊ h" i?¬M ;B®M; M?Q ?„M- +|
 >Q†+ ;Bª- M|B #¢Q KB M; ?ÆM- T?€T F?Q M"v i` M KS+ ç° M"Q ç| +?QM? H" /MM
 ""i Hm" M i? M"Q- +•m M|B ç| +O h?B M ç` p¢M ?| +?mM; F?B M S?QÆM; o•M #
 ó*| i? H¼i K„i t M? +O æ¢B ç - H" pBM? ?¢M? +O i¢B ?¢- +?d H" M m i¢B ?¢iW
 S?QÆM; o•M M;¬M; ç¬m H M mM; /mM; M|BX .K+ i®+ i„+ #'i ç¢i- S?QÆM; o•M F?
 G9+ M"v- iW +?®B H" #bM? i?QÌM;- F?¬M; iW +?®B KÈB H" +| p'M ç X
 L?QM; /M iW +?®B ? v F?¬M;- S?QÆM; o•M ç m +| i? F?ŠM; ç`M?- F i [mª +m®
 i?•M +O h" i?¬M pšM b) p"Q i`QM; [m®+ ç° +O KbM?X
 ó> ? ô h" i?¬M +QÌB HÈM, óaBM? p"i M;m tm¬M- M;QÆB +?Q`^M;- i`QÊ+ K†i i -
 b Q\ L;m tm¬M5ô
 •K- -K5 h`QM; ?Q F?¬M; p¬ i" M- p¬ b® p` /B M- F?¬M; ;B M`mM`¬v M?Q #` K°i
 M;?2 i?'v iB M; ;"Q /"B i? HQÆM;- ?| i?•M h" i?¬M HÆ HYM; i`QM; h" ç [m®+ ç°
 ` M p M;X
 •K5 *?d K°i çÁM i?¬B- h" ç [m®+ ç° +O S?QÆM; o•M H"TiS+ #` +? ` ;B®M; M?Q
 +?mv M- h" i?¬M i?Ov /B i+ª K°i i?ÌB ç¢B i`QÊ+ K†i- S?QÆM; o•M +,M #ªM F?¬M
 óS?€i ?B M` `²B5ô G9+ M"v S? K i¬M; +?O i?B i`B M #¢Q HU+- ç M; ibK imM; i
 [m®+ ç° #` KÎ` - ç°M; ioM? HÈM M?Q p"v- b Q+| i? ;B'm çQÊ+ ?„MX
 "bM?5 >„+ #`Q T?'i H M- b€i F?Q i`"M ç¬v i`QM; K„i S? K i¬M; +?O- +Æ i? ?„M
 MÆB bÎ i¢B +O S?QÆM; o•MX
 óS?QÆM; o•M- M;QÆB +ÁM Km®M +?¢v çB ç•m5ô S? K i¬M; +?O i?ûi H M- p M;
 h`QM; h" ç [m®+ ç°- ?| i?•M +O h" i?¬M .B ?Q M; ?| i?"M? K°i [m M; i`K- #´ h
 S?QÆM; o•M` - +?B K+S pQÆM; i¼ +O S?QÆM; o•MX æ9M; H9+ M"v- /` #B M
 p M; H M- i` M pQÆM; i¼ ?„+ €K- K°i FBK [m M; #²M; # M?- i`QM; ç| H" K°i +?B
 æ EBK +?mM; ?QÎM; H M i` M- i•K ç2M b•m ?Q„K- ç M; ?QÈM; p T?Q ?| i?•M +
 K¢M? iÄ` iW ç|X

ó"bM?5ô h?B M ç` pçM ?| +?mM; +?d HQÊM K°i pÁM;- ?| i?•M h" i?-M i? ç M;
iS+ #` ?9i p"Q ç EBK +?mM;- +ÁM / /"M; ?ÆM pB + h" i?-M #' h" ç [m®+ ç° +O
H-M5

*aM? iQÊM; i` M +?B M i`QÌM; i?QÊM; +´ ?¬K ç| HçB i€B ?B MX L?[M; i?S HB M
pçM ?| +?mM; i?B i`B M bS+ KçM? €T çªQ5

S?QÆM; o•M çB K M?B M +QÌB- çB K ioM? ?ÆM # Q ;Bì ? i- ; -M M?Q ç²M; i?ÌB-
ç [m®+ ç° +?Êi i?m HçB- +?d p" B T?9i ç½ +?d +ÁM HçB H" K°i p-M; [m M- i?m p"Q

•K -K -K5 hWM; •K i? M? i`-K çK+ ;B®M; M?Q H¬B HBM? p M; H M iW ç M çB M +
ç +m²M +m°M- i`QM; +?ÊT K„i ç½ #` S?QÆM; o•M +?mv M ?| i?`M? +?•M F?Q F
K M; K`m ç2M M?ì M?ì tQ v [m M? M; QÌB S?QÆM; o•MX E?Q iS+ +ª M; QÌB S?QÆ
i? ?Q`M iQ`M i? v ç´B5

L m S?QÆM; o•M K°i F?„+ i`QÈ+ pšM H" tQM; #€ i? ;B M- H" ççB ç i" ççQ i?b; B
ç½ ?Q`M iQ`M H" K°i M; QÌB F?€+- F?¬M; ? +| +?9i [m M ? M"Q pÈB h" ç 5

h F?ÎB h?B M ç` pçM ?| +?mM;- i`'M €T ?| i?•M h" i?-M- i?m HçB h" ç [m®+ ç
+?•M F?Q- i? v ç´B # ç°M; HBM? ?²M- M?[M; +?mv M M"v S?QÆM; o•M H"K ;B®
/B M i" T i`QÈ+ ç| ?"M; i` ,K M; ?bM H-M5

*?d i`QM; i?ÌB ;B M M; „M M; OB- ?| i?•M +O h" i?-M .B ?Q M; ç½ p` S?QÆM; o•
?| +?mM;- +„i çSi HB M ? ;B[?| i?•M p" h" i?-MX E?¬M; +?d p"v- ç M F?Q iS+ +
K'i F?ÄB +ªK SM; +O .B i?-MX

h" i?-M i?"K +?Q +ÁM +?Q F`T T?ªM SM; ;b- K®B [m M ? K"i i?B i/MM; i" ççQ -
T?9i +?®+ #` T?€ pÐX *ÁM ?| i?•M h" i?-M K" S?QÆM; o•M K M; HçB #B M K'i i,

>| i?•M h" i?-M #` S?QÆM; o•M / /"M; i?m ?²B- ççB ç` .B ?Q M; H9+ ç| ç M; v M
KçM?X J°i F?Q iS+ ç€M; bÊ ;B®M; M?Q m p•M +m°M H M iW ?QÌM; h" i?-M çB M T

Jfi ç'i`mM; +?mv M- K°i ?QªM? F?´M; H² bWM; b[M; çSM; /"v iW i`QM; h" i?-M
tmv M [m M?[M; i-M; K•v5

óæ•v ç•v H" F?Q iS+ +O h" i?-M5ô

óG" B\ G" B ç½ +?¼+ ;B" M h" i?-M5ô

óh" i?-M ç½ K'v M; ?bM M, K F?¬M; ?B M i?•M- b Q +| i? +?¼+ ;B" M ?„M çQÊ+5\ô

h`QM; K°i ç K- +ª .B ?Q M; ç m F?OM; ?QªM; #'i M- ç M .B ?Q`M; i`QM; h¼ i`'M +

óh" i?-M55ô .B ?Q`M; çSM; #"i /"v- FBM? ?Q`M; M?bM i?2Q ?QÈM; h" i?-M çB M
h?m'M pB M +´- M?QM; ç M .B ?Q`M; #bM? i?QÌM; +kM; Qi F?Q +| i? M?bM i?'v h"
i?€B p¬ +MM; T?šM M° ?B M ;Bì +O h" i?-MX

ó*?šM; M?) ;B[+€+ ççB ç b„T tªv` +?B M i` M?5ô

.B ?Q`M; p¬ +MM; +,M; i?šM; - K°i bmv M; ?o +?Êi tm'i ?B M i`QM; ç-m ?„MX

:B[M; k p` ççB ç i`QM; i?B M ?ç- imv Qi HB M ? pÈB pä ;Bª i¬M; TªB i`QM; h
M; QÌB iBM H" ;B[M; k p` ççB ç +?„+ +?„M +| HB M ? 5

h?2Q .B ?Q`M; - +| i? +?¼+ ;B" M ççB ç +kM; +?d +| ççB ç K" i?-B5

óS? K i¬M; +?O- M?"M +O i K°i +?B m ç•v5ô h`QM; pU+ b•m #B i?QÆM; - ;B¼M
H M i`QM; ç-m S? K i¬M; +?OX

h`QM; i-K K„i +O S? K i¬M; +?O- i?•M ?bM? S?QÆM; o•M +?Êi tm'i ?B M- +ÁM -
TªM SM; HçB- ?Q F?¬M; ç½ p M; H M K°i iB M; `mM; KçM?- S?QÆM; o•M ç½` i

S?QÆM; o•M pW` i v- S? K i¬M; +?O H" TiS+ +ªK i?'v F?€+ Hç- +?Q /M H" iBM
ççQ- +ª M; QÌB S?QÆM; o•M ç m i? v ç´B` i M?B m5

Zm M; K M; H|2 H M- S?QÆM; o•M pW KÈB tm'i ?B M i`QM; i-K M?bM +O S? K
F?¬M; +?d p"v- ç M F?Q iS+ +O ?„M +kM; #B M K'iX

ó*€B ;b5\ô S? K i¬M; +?O M;ç+ M?B M- ?„M +| i? +^aK i?'v S?QÆM; o•M ç M; M
?„M- M?QM; F?¬M; M„K #„i çQÊ+ i²M içB +O S?QÆM; o•MX

Zm€ M? M?5 h®+ ç° M"v F?¬M; i? ?B m çQÊ+- ç M S? K i¬M; +?O +kM; F?¬M; i
;B M i`QM; pU+ b•m #B i?QÆM; +?Êi`mM; H M- F?Q iS+ +O S?QÆM; o•M tm'i?
+kM; F?¬M; i?2Q F`T i®+ ç° +O ?„M5

*QM M;QÆB +O S? K i¬M; +?O /B +?mv M M? M?- ;QÆM; K†i p¬ +MM; +,M; i?ŠM
T?€T i„+ F?¬M; ;B M- M?QM; F?B M M;QÌB i FBM? M;ç+ H"- ?„M +^aK i?'v K°i b
F?®M; +? +O ?„M pÈB F?¬M; ;B M5

óæ°+5ô S? K i¬M; +?O +m®B +MM; ç½` i v- +?Q /M i`QÊ+ K†i F?¬M; +| K°i p"i
+?¬M +?W K" tm'i [mv MX h`QM; ç M çB M- K F?Q +m²M +m°M- i'M +¬M; i?ŠM; p

ósQ^aM;5ô >Q F?¬M; pĐ pKM M?Q K°i i'K FQM?- +Æ i? S?QÆM; o•M ;¬M M?Q i`Q
K†i S? K i¬M; +?OX h`QM; i v ?„M- çB M [m M; H"THÁ2- J i?¬M +?B FQ+? Hç
ç•K i?ŠM; p"Q S? K i¬M; +?OX

ós? K i¬M; +?O- +| çB i?b T?^aB +| HçB KÈB T?^aB H +?S5 L;¬B M; ,M i tmM; FQ+?
M;¬B ççB H 5ô

óL;¬M; +m²M;5ô S? K i¬M; +?O /M ;b +kM; H" +QÌM; ;B^a i?QÊM; +´- FBM? M;?B
i®+ ç° +O S?QÆM; o•M`i M? M?- M?QM; #^aMM,M; pã ;B^a +O ?„M pšM i bK çQÊ+
o•MX

Zmv M FQ+? iQÆM; ;B Q- T?€i` iB M; M' FBM? i?B M- +9 ;B Q i?O M"v- S? K
? B K„i i`ÊM H M- H" +QÌM; ;B<sup>a</sup> æ` ?²M +^aM? ;BÈB i?•K iQ- /M S?QÆM; o•M ç°i T
KçM? +O ?„M pšM ?ÆM S?QÆM; o•MX

GQÊi ;B Q i?M M"v- S? K i¬M; +?O H"TiS+ +| i? M?ÌK +¬M; HÈM KçM? K" +?
L?QM; +?mv M F?B M M;QÌB i FBM? M;ç+ ç½ t^av` X E?¬M; ;B M ? B # M bQÌM
+?ÊT K„i tm'i ?B M K°i +€M? +Y F?¬M; ;B M ?bM? pÁK H'T H€M?X *^aM? +Y M"v
/B M #bM? ?"M? +'m i?"M?X

Zmv M +•M +O S? K i¬M; +?O ç"TH M T?Q i` M- F?¬M; ;B M`mM; ç°M; KçM
S?QÆM; o•M +ÁM +?Q ç"Tp"Q M;QÌB S?QÆM; o•M ç½ #` +? M;U [m€ MY 5

h, pçM i?mšM ?bM? F?¬M; ;B M5

a m F?B S?QÆM; o•M ççi iÈB h`mv M Fb +^aM? ;BÈB- /mM; ?ÊT pÈB T?€T i„+ F?¬
M"v +?QM? i?S+ T?€i ?mv çQÊ+ mv HU+ FBM? i? ?½B iK+ p®M +|X

Zmv M +•M iQÆM; ;B Q- ? B M;QÌB bQÊi [m p B M? m- S?QÆM; o•M F?¬M; +?9i
#B M K'i i`QM; pU+ b•m #B i?QÆM; b•m ?mM ?9iX

S? K i¬M; +?O M;È` - i•K i?¬M #'i ç`M?- ?Q"MiQ"MF?¬M; ?B m M'B +€+? i?S
o•M5 L?QM; +?Q çÊB ?„M M;°` S?QÆM; o•M`®i +m°+ ç M; +| •K KQm ;b i?b K½
+?Êi pQÊi [m ?Q F?¬M; i`|B +?†i ?„MX

óaBM? p"i M;m tm~M5 L;QÆB H`K ;b ?| i?•M +O i`²B5\ô

J°i ;B¼M; [m€i i?€Q F?"M F?"Mi`mv MiÈB- p M; H Mi`QM; ç-m S? K i¬M; +?O-
pÈB S?QÆM; o•M +?Q ? #` i?QÆM; - M?QM; HçB #` ;B¼M; M|B M"v H`K +?Q ?°+

óh` i?¬M555ô S? K i¬M; +?O M?Q K Q ;†T T?^aB +?m°i- p¬ +MM; i?'i FBM? F m H

Zm€ ç°i M;°i5

S? K i¬M; +?O +,M #^aM F?¬M; ?B m ç M; t^av` +?mv M ;b- ?„M #` h` i?¬M ççB ç
+?Q ?²M # v T?€+? i€M5

S? K i¬M; +?O +O H¬i¬M; +?O i?QÊM; +´ iB M; i,K HWM; Hšv- K°i çÌB FB m ?M
i?b bBM? b€i i`QM; i v- M„K ;B[ K¼B [mv MX L?QM; i`QÊ+ K†i bU i²M i¢B ç€M; b
F?€+ ;b +QM Km¶B- +?d #B i i?m KbM? H¢B bÊ ?½B5

>„M p®M H¬i?Ê b,M- M?QM; H9+ M¬v H¢B +?Êi i`îi?¬M? +QM K²B- ?ÆM M[çm´B #

óa Q H¢B +| F i +K+ M¬v5ô S? K i¬M; +?O bÊ ç M i`„M; # +? K†i` - ?„M Km®M #
i?¬M M?¬K M; QÌB `²B- M?QM; F?B +¢M? ?„M tm´i ?B M i? K K°i i?S i?b ?„M ?Q¬M
'M S?QÆM; o•M ç H¢B- H¢+ 'M HBM? ?²M h` ç 5

óS?QÆM; o•M555 h +| +? i +kM; F?¬M; i? +?Q M;QÆB5 ô

J°i bU ;B”M /[ç¬v Q€M ?”M p M; F?„T ?Q F?¬M; - S? K i¬M; +?O +m®B +MM; ç½
M½v S?QÆM; o•M ç½ H`K ;b- ?„M ç½ i?W +Æ ç H¢B H¢+ 'M `²B #B M K’i5

S? K i¬M; +?O F?¬M; ?B m pW M½v S?QÆM; o•M H`K b Q K” +?¼+ ;B”M h¬i?¬M
;b- h¬i?¬M imv i ç®B F?¬M; i? çSM; çÊB ?„M iÊB- +?d +| i? t¬M; iÊB +?¶ S?QÆ

E?B bS+ K¢M? +O h¬i?¬M ;B€M; H•K pU+ b•m #B i?QÆM; - +ª ?Q F?¬M; ç m #` ?Ov

N8NX *?QÆM; Ney, >Ov .B i URV

*Æ i? S?QÆM; o•M i`QÈM; H M M;¬M i`QÊM; - F?B ?| i?¬M? h` ç - K¼B +?•M M;
i?¬M? +?•M F?Q i` ç i?m¬M i9v- i`îi?¬M? K°i FB m ?MM; i` ç¢Q ?Q¬M iQ¬M- F?Q i
+| +?9i M¬Q H¬ +O ?„MX

æB m M¬v p¬ibM? ç½ F?B M h¬i?¬M¬M KbM? MÆB .B ?Q M; F?¬M; M?“M ` çQÊ
o•MX h?“K +?Q ç M S? K i¬M; +?O +kM; #` ?„M HÊB /KM; i?¬M? +¬M;5

*?Q /M H¬ p¢M ?| +?•M F?Q ? v H¬ o¬ +Qm ? v H¬ h?B M ç` p¢M ?| +?mM; ç m +
KbM?¬ ?m®M; ?² S?QÆM; o•M H¢B +| +ª # i?S i`QM; i v5

*QM çQÌM; pä ç¢Q- S?QÆM; o•M F?¬M; /€K M|B H¬i?B M ?¢ p¬ ç`+?¬ /M ;b T?Q
HÈM +€+ i¬M; - +ÁM +| M?•M ?Q¬M; - +ÁM +| ç¢B ç +€+ ?Q M; X L?[M; Hm”M F?ª M
HBM? ?²M- +?2 ;B’ m i?B M +Æ- S?QÆM; o•M +?“+ +?“M çQÊ+ t T p¬Q iQT j5 .M
*?Q M|B ç M h?B M ç` p¢M ?| +?mM; i`QM; i v ?„M +| i? F?“+ +? M,M; HQÊM;

aBM? p”i M;m Km°B- M;QÆB +| #B i M;QÆB ç M; H`K +€B ;b F?¬M; \ô

h`QM; iB M; ;¬K ;W T?šM M° p M; H M i`QM; h?B M ç` p¢M ?| +?mM; - ?| i?•M
M?®i i`QM; ç| ç M; ;¬Q H M- +?d H¬- /M p¬ +MM; T?šM M°- M?QM; i`QÊ+ h?B M ç
+Æ ?°B ;B½v ;BK 5

S? K i¬M; +?O- ,M K°i i`ª K°i5 *?d +| i? t2K M?Q M;QÆB ç2M çOBX h +?¢v ç M
K”M;QÆB pšM i?2Q ç M- i`€+? i b Q çQÊ+5ô

S?QÆM; o•M F?¬M; ç w ç M ?Á i?•M h¬i?¬M ç M; ;¬Q i?ûi çB M +m²M; i`QM; h
pK M´HÈM ?Q F?¬M; b m HQM; F?B M ?„M F?¬ F?®+ KB M; - - K”m i`¬M H M- +ªK
i` M M;QÌB F?¬M; +| h?B M ç` p¢M ?| +?mM; - M m F?¬M; +| o¬ +Qm- M;QÌB +?
TªB B F?€+5

óæM pÈB HY K°i H¬M H¬ çO `²B- bU i²M i¢B +’T ç¢B ç M?Q h¬i?¬M ç9M; H¬ F?¬
/MM; h¬i?¬M [m®+ ç° M[- p b m +?¢v çQÊ+ +”M; t +”M; i®iX h¬i?¬M [m€ ç€M; b

S?QÆM; o•M i`QM; i, p¢M F?¬M; ;B M M? M? +?|M; i? v ç´B i?€Q i?mšMX S? K
i?QÊM; +´- M?QM; ç®B /B M pÈB h¬i?¬M h`mM; +´ KÈB idM? /”v i?b +? i F?¬M; F`
F?B M M;QÌB i M´B / ;”5

S?QÆM; o•M i`¬M; # M; Q`B i?b i?QM; /QM; iW i®M- /QÌM; M?Q +?d i`î i v i?¬B H`
çQ S? K i¬M; +?O p`Q çQÌM; +MM; - M?QM; i?U+ ` ?„M ç M; `i HQ H„M; +,M; i
i?¬M +! i? ?Ov /B i +ª K°i i?ÌB ççB +Æ K`

óæB i?¬B5 æB M`Q5 hbK MÆB M`Q ç! ç½- Mm®i ?! i?•M h` i?¬M M`v- F?¬M; +O
ç®B F?¬M; i? H! K†i çQÊ+5ô

h`QM; #!M; i®B- S?QÆM; o•M +kM; F?¬M; +! i?ÌB ;B M t€+ ç`M? T?QÆM; ?QÈM;
imv M HÈM p„i M; M; ?Q F?¬M; - çB i?2Q ?QÈM; pU+ b•m #B i?QÆM; X

E?B S?QÆM; o•M #B M K'i +?Q H•m b m i?b HçB +! K°i iB M; M' i?2Q b m K°i #
pU+ b•m #B i?QÆM; X

óæ M Km°M `²B5 S?K i? M pW KÈB b Q M; QÌB HçB F?¬M; ` i v\ô

JBM? pQÆM; i?€B iY M?bM i?2Q ?QÈM; S?QÆM; o•M #B M K'i- ?^M ?¼+ M!B- ;B

JBM? i¬M; i¬M; +?O çSM; F?Q€i i v- KBM? #`Q i` M M; QÌB ç M; # v T?¬M T?`i- €M
p`Q ?Q F?¬M; , óJ°i pã ;Bª K M? ?²M +ªM? ;BÈB- H) M`Q +ÁM +¬M ? B +QÌM; ;Bª a
p•v i'M +¬M; b Q\ô

ó*€B M`v ô

JBM? pQÆM; i?€B iY #`i +QÌB- +U M?•M æ` ?²M +ªM? ;BÈB- M m î i?ÌB h?QÈM;
#`i Fb iK ?°B M`Q +kM; +! [mv M T?€i M; ¬MX

_ i v pÈB +ª pã ;Bª J M? ?²M +ªM? ;BÈB i?'T ?ÆM KbM? K'v çŠM; +kM; ç½ H` T?
+! ? B M; QÌB5

*U M?•M æ` ?²M +ªM? ;BÈB- p•v [m M? i'M +¬M; J M? ?²M +ªM? ;BÈB- +?mv M M
i`mv M ç M i B +€+ ç²M; ççQ i?b K†i KkB ç•m M?bM i?B M ?ç M[5 > B M; QÌB- K°
i?QÈM; +'- iWM; +?'M ç°M; i?ÌB i?QÈM; +'- K°i H` JBM? i¬M; i¬M; +?OX *ÁM ç®
K°i i`B m çbM? #û M?ÄX

JBM? pQÆM; i?€B iY M; ~M ` - M?'i i?ÌB € F?~m F?¬M; #B i M!B ;bX L m H` ?„M-
.M ;b- +~M; H` pã ;Bª +! pã ççQ HÈM- +~M; iU+ Q p #ªM i?•M- +~M; F?¬M; H`K çQ

óæ®B T?! pÈB K°i pã ;Bª J M? ?²M +ªM? ;BÈB- K°i KbM? S? K i¬M; +?O H` i?W
S?QÆM; ;B ç½ ç°i T?€ h`mv M Fb +ªM? ;BÈB i?b pšM F?¬M; i? v ç' B çQÊ+ +K+
F?B M M; QÌB i [m€ i?'i p¼M; - HçB #` i M iB m iY ç! +?Q p`Q #šv- /K h` i?¬M ç M

JBM? i¬M; i¬M; +?O çB K ççK M!B- ç²M; iY ç2M H€v HûQ H M K°i iBM? [m M; X

:B®M; M?Q ? B pQÆM; ?¬m p•v FQ+? K°i bo #BM?- JBM? i¬M; i¬M; +?O „i +kM; F
K i¬M; +?O çQÊ+X S?QÆM; o•M +ÁM +?Q +! iQ +€+? 'vX E?¬M; +?d ?„M- +€+ +
F?¬M; +! iQ +€+? M`vX

oQÆM; ?¬m ç®B T?! pÈB bo #BM? K°i M; QÌB H` [m€ çO `²B- +¬M; b ç M ? B M; Q
K i¬M; +?O +?çv ç M ç•v- JBM? i¬M; i¬M; +?O ç½ /WM; HçB- i`QM; HÁM; +kM; +!
L?QM; +?mv M /B M ` F?€ M? M?- ç M ?„M +kM; F?¬M; T?ªM SM; F`TX S? K i-
iÈB Mm®i ;¼M- +ÁM S?QÆM; o•M i?b ç½ i?€Q +?çv ç^M; M`QX

óS?QÆM; o•M M`v- +kM; +! M,M; HU+ ç'v +?S5 h?ªQ M`Q ?¬K ç! M?B m M; QÌB i?

J€B i!+ +O JBM? i¬M; i?¬M; +?O # v T?'i T?Æ- K„i ?„M b€M; H M- M?QM; KB M;

óS?K i?•M- bS+ KçM? +O h` i?¬M pW M½v H` i? M`Q\ L; ?2 M!B p` h` i?¬M .B ?
+ /B i pQM; ç½ F?¬M; +ÁM tm'i ?B M M[X G¬M M`v b Q HçB ç°i M?B M T?€+€+
*QM i?U+ M; ?o K½B K` F?¬M; ?B mô

JBM? pQÆM; i?€B iY H~K #~KX æ•v +kM; H` M; ?B ?Q†+ HÈM M?'i i`QM; HÁM; ?
i`¼M; M?'i ;B[ S?QÆM; o•M p` S? K i¬M; +?O HçB FBM? ç°M; ç M h` i?¬M i`Q
çB m K` F?¬M; B M; ?o iÈBX S? K i¬M; +?O +?„+ ç M +? i pšM +ªK i?'v Q M S+5

JBM? i¬M; i¬M; +?O ;B®M; M?Q +| bmv iQ ;b- i`-K M;•K ;B•v H€i KÈB M|B, óh +k
 +kM; M;?2 K°i b® M;Q|B K v K„M b®M; b|i i`mv M i B M? m p K°i i`mv M i?mv i-
 ?¢ ç m #„i M;m²M i` h` i?¬M M;Q¢B pU+X *€+? M|B M`v i`QM; i¬M; T?€B ;¬M M?O
 M;?2 `²B +?d +Q|B- +?Q H` H|B ç²M ç¢BX L?QM; ?¬K M v M?bM H¢B- 2 H` ç| ç9M
 ó*€B ;b55ô JBM? pQÆM; i¬M; +?O +m®B +MM; F?¬M; +¬K çQÊ+ i?®i H M FBM??
 JBM? i¬M; i¬M; +?O F?¬M; ç w H„K i?¬M b„+ i?QM; /QM; - M|B iB T, óhB M i`B M
 ç9M; H` F?B M M;Q|B i FBM? M;¢+X L?QM; - M m M|B H` ç½ F?B M h` i?¬M +?9 v
 ?„M- ç M ?¶M ç°M H½Q i´ +kM; F?¬M; i? M`Q FBM? ç°M; ç M K'v ç¢B ç ç|X *?Q
 ç¢B ç - ? v H` >mv M FbM? HB i pk ç¢B ç - KK+ iB m /mv M?'i +O M?[M; i²M i¢B
 M;²B t T #^M; pÈB h?€M? ?Q`M; pB M +`X .QÈB ç¢B ç +ªM? ;BÈB F?¬M; i? H¼i
 óh?2Q i i?'v- 2 H` h` ç [m®+ ç° +O S?QÆM; o•M ç¢B i?`M?- w i?S+ iBM? i?¬M +
 ?Q M; - M M KÈB /šM ç M bU tm'i ?B M +O h` i?¬MX \*kM; F?¬M; #B i ?„M ç½ H`K
 i?¬M ç|i S+ ;B`M5ô JBM? i¬M; i¬M; +?O pÈB €M? K„i i?¬M; im ç½ çQ€M ` çQÊ+
 JBM? pQÆM; i?€B iY M;?2 `²B i?¬M b„+ #'i MX >„M +?Q iWM; +QB S?QÆM; o•M
 i¬M; ç M?'i KÈB tSM; H` ç®B i?O +O ?„MX h? K` ?¬K M v i•M K„i M?bM i?'v- S?
 pQÊi H M ?„M- #Ä H¢B ?„M K½B T?Q b mX æ•v +?šM; T?ªB H` +?mv M ;b i®i ç T
 óS?K i?•M- +| H) M;Q|B ç9M;X L;Q`B ç M?'i FB K i¬M; - S?QÆM; o•M M`v- 2 +k
 JBM? pQÆM; i?€B iY i`-K M;•K M|B- €M? K„i HQ H„M;X
 ós25ô JBM? i¬M; i¬M; +?O +?Êi +Q|B, ó*QM +| i•K bU M`v- M|B çO `²BX *ÀM p F?
 +¬M HQ H„M;X JBM? i¬M; +?9M; i imv i ç®B F?¬M; /QÈB FB K i¬M;X G¬M M`v i`
 i®M F?¬M; M?B m i?|B ;B M ç½ +| i? çm®B F`T +?9M; `²B5
 h?|B ;B M #`Q KÁM i'i +ª- # Q ;²K +ª F?QªM; +€+? ;B[ JBM? i¬M; p`EB K i¬M;X
 tm®M; - b m ?`M; p¢M M,K KÈB idM? /"vX L?QM; bU F i`mv M +O JBM? i¬M; +?Q
 i?QÊM; +´- i`mM; +´- +`M +´ ç m M?Q p"v5
 >QÆM; ?Ä JBM? i¬M; - +| H) F?¬M; i?`M? pQÊM; H„K- M?QM; K¶B K°i M?B K i¬M
 # +| iB M; - /M F?¬M; #^M; JBM pQÆM; ç|B i?S #ªv `"'i hQ- M?QM; çªK M?B K p`
 i?b i?W bS+5
 JBM? i¬M; +?d +¬M p`Q JBM? pQÆM; `"'i hQ F M?B K H` çO `²B- iWM; ç|B JBM?
 i`M; +?Q JBM? i¬M; - ç M æ J i¬M; iU M?"M H` ?B m `ä JBM? i¬M; K` +kM; F?| iQ
 óæB i?¬B5ô JBM? i¬M; i¬M; +?O T?'i v €T- H`T iS+ [m v M;Q|B çB p`Q T?Q b•m
 L?QM; pW KÈB #„M çB çQÊ+ K'v +?K+ i`Q|M; i?b M;?2 i?'v K°i ;B¼M; M|B v m È
 i¬M; i¬M; +?O T?ªB F?¬M; \ æÈB i¬B pÈB- +Sm i¬B pÈBô
 L;?2 i?'v ;B¼M; M|B M`v- JBM? i¬M; i¬M; +?O- JBM? pQÆM; i?€B iY ç m #B M b„
 JBM? pQÆM; i?€B iY FBM? M;¢+ F?¬M; /€K iBM p`Q i B KbM? M[ - i`QM; bU ?Ov /
 +| i? b®M; b|i5
 :B| pšM `Qi K¢M?- JBM? i¬M; i¬M; +?O [m v M;Q|B H¢B- # v p ?QÈM; ;B¼M; M|B
 iY i?2Q b€i T?Q b mX
 æ M ç9M; `b F?m #½B t€+ # M ç¬m- +? +QM JBM? i¬M; i¬M; +?O M?bM i?'v S? i
 h`QM; KªM? ?Q F?¬M; H¢+ HQM; M`v- iWM; i`M +®i HšM pÈB i`Q i`M +O v #`Q p
 K`m ç2M ç M; iB i` M?[M; M,M; HQÊM; +m®B +MM;X
 óh K iQÊM; F?Q5ô L?BM; i?'v M?[M; KªM? pKM `ªB `€+ F?„T F?¬M; ;B M- JBM p
 çÁM ç| +O h` i?¬M ç½ ?Ov /B i K°i h K iQÊM; F?Q5
 ó*Sm i +Sm i JBM? i¬M; i¬M; +?O K m çQ i p æ K i¬M; ô
 v i?S+ v m Èi +O S? K i¬M; +?O H¢B p M; H M- i`QM; ç®M; F?Q i`M ?`B FB - +
 +m®B +MM; ç½ M?bM i?'v S? K i¬M; +?O FB i?"mX

hY F?Q +m°M H M- + Q [mw F?¬M; i? /B M iª- iQÊM; i`QM; +?Q M?•M +?O M; ?bM
?Q`M; KÊB +| i? FQ+? T?€i- +kM; H` +?•M HQM; ?B K ;†T M?'iX

S?QÆM; o•M p®M F?¬M; +| M,M; HU+ M; QM; F i çQÊ+ +?•M HQM; M`v- M?QM; L; k
?¼+ ç¢B ç i?QÊM; +'- i?m°+ ?`M; ç pQÆM; +?QM? i?®M; M?'iX

L; k ç iBM? i9+ [mv M M`v +O S?QÆM; o•M b m F?B im Hmv M ç¢B i?"M? +kM; FQ
+?O +?B iQÊM; 5

"®M +?•M HQM; mv M; ?B K i`'M i?O [m M? S?QÆM; o•M- +ªM? ;B€+ iS T?Q 5 :B[
M?Q^M; M?Q^M; 5

S?QÆM; o•M ?Q`M iQ€M F?ûT HK+ i?S+ H¢B- i"Ti`mM; im Hmv M- F?Q iS+ iQ`M

óoM pM5ô J°i [m M; K¬M ?bM? pÁK F?'M; H² ?B M ` T?Q b m S?QÆM; o•M i`MK
KÊB M?bM i?b `i #bM? i?QÌM;- M?QM; M m M?bM Fo b) T?€i ?B M ` -[m M; K¬M
i`¼M; ªM?- ;B®M; M?Q ?`M; M; ?bM ?`M; p¢M HÊT b€M; +?²M; H M M? m- [m M; K¬
+?•M i?U+5

æ•v +?QM? H` R+ p¢M F?¬M; ;B M i?mšM ?bM? +O S?QÆM; o•M- b m F?B S?QÆ
;BÊB- M; QM; iK ?| i?"M? E?¬M; ;B M +?B K¬MX h`QM; ç| # Q ;²K ?`M; i, p¢M K
i?¬M; iBM F?¬M; ;B M- +MM; p¬ b® T?€Ti„+ F?¬M; ;B MX

E?¬M; ;B M +?B K¬M M`v ;B®M; M?Q H` +| bS+ b®M; `B M;- K¶B F?B S?QÆM; o•
i`mv M F€+ 'T- ç¢i çQÊ+ i?¬M; iBM T?€Ti„+-F?¬M; ;B M +?B K¬M M`v H¢B i?U+

h?ÌB ;B M +S iWM; M; `v i`¬B [m - F?Q iS+ S?QÆM; o•M iÄ ` M; `v +`M; K¢M?X
p•M HšM pÊB iB çB M ç M; KÎ`°M; `X

h?•M ?bM? S?QÆM; o•M M; `v +`M; KÌ ?ÆM- ç¬m iB M H` ?bM? /€M; +Æ i? - `²B K
H` i|+X aS+ K¢M? F?¬M; ;B M; B®M; M?Q MQÊ+ #B M i`"Q /•M;- i`"M [m M; QÌB S
i`QM; ç¢B /QÆM; F?¬M; ;B M +?B HU+X

J°i mv €T ç€M; bÊ /¬M /¬M iÄ ` iWM; QÌB S?QÆM; o•M- iWM; pÁM; [m M; K M; +
o•M ;B®M; M?Q +?O M?•M +O F?¬M; ;B M- M; ²B i`QM; S+ p¢M F?¬M; ;B M- i`'M €
E?Q iS+ ç| M; ¢Q M; ? T?Q i` M- i?®M; i`` p¢M p"i5

*kM; F?¬M; #B i ç½ # Q H•m- pÁM; [m M; K M; M`v /¬M i M çB- i?•M ?bM? S?QÆM
`²B i|+ K„i KkB KB M; ?B M ` - ;B®M; M?Q i`²B H M iW K†i MQÊ+- S?QÆM; o•M H

ó*m®B +MM; ç½ i?"M? +¬M; `²B5ô S?QÆM; o•M +?Êi KÎ K„i ` - i`QM; ? B ç²M; iY
i`QÊM;- ;B®M; M?Q ? B p¬M; i?€B /QÆM; X Zm M b€i Fo b) T?€i ?B M ` i`QM; i?
F?¬M; ;B MX

*QM K„i F?¬M; ;B M5 æ•v H` iQÆM; i`QM; +?Q R+ p¢M F?¬M; ;B M i?mšM ?bM? ç
iK- F i?ÊT pÊB ? B K„i5

G9+ M`v- R+ p¢M F?¬M; ;B M i?mšM ?bM? +O S?QÆM; o•M ç½ çB iW ç M çB M iÊ
K„i +O ?„MX *¬M; T?€T M`v ç¢B i?"M? ç9M; M; ?o - p b m- S?QÆM; o•M +| i? /U

NekX *?QÆM; Nej, *m²M; "¢Q G¬B h`QÌM;

a m F?B R+ p¢M F?¬M; ;B M i?mšM ?bM? pB M K½M- ?| i?"M? +QM K„i F?¬M; ;B
çQÊ+ i?U+ HU+ K` pã ;Bª æ` ?²M +ªM? ;BÊB KÆ QÊ+5

E?QªM; +€+? ;B[æ` ?²M +ªM? ;BÊB p` h`mv M F€+ªM? ;BÊB `i HÈM- p +Æ #ªM
i? i` M? p` i`Q b® K°i pÊB pã ;Bª +'T æ` ?²M çQÊ+- bS+ K¢M? +| HÈM ç M K'v +
+kM; F?¬M; i? M`Q i?Q€i` F?ÄB +?•M Hw M`vX

L?QM; R+ pϕM F?¬M; ;B M i?mšM ?bM? HϕB F?B M +?Q S?QÆM; o•M +| i? KQÊM
i®M +U+ çϕB bS+ i'M +¬M; +O ç®B T?QÆM; - F?B M +?Q çÁM i'M +¬M; +O S?Q
b® çQϕM i¬M; F?¬M; ;B M- ?Q†+ ;B^a HÊB /KM; HÊB /KM; F?¬M; ;B M H"K ? Q KÁ
ç| H"K +?Q i?U+ HU+ +O ç®B T?QÆM; ?ϕ i?'T tm®M; #^M; KbM?X

æB K M"v- S?QÆM; o•M i`QÊ+ FB - F?B ;B Q i?O pÈB S? K i¬M; +?O ç½ +| çQÊ
S?QÆM; o•M Km®M €T +? pä ;B^a æ` ?²M i?b 2 H" +ÁM +| F?B F?¬M; i? X L?QM
M; M; pÈB +U M?•M i¬M; T?€B i?QÊM; +´ ç9M; M;?o 5

ó*| i? çB çQÊ+ `²B5ô S?QÆM; o•M H„+ KbM? ?ϕ tm®M; - tmv M [m F?¬M; ;B M- t
?| +?mM;X

ó•K5ô h`QM; pU+ b•m #B i?QÆM; - iBM? K M; K"m t M? tmM; i?B M- [m M; K M; H
M;?bM i?€B /QÆM; - iÄ ` [m M; K M; +?|B K„i- +?B m b€M; +^a ?Q F?¬M; ?„+ €KX

Zm M; K M; T?|M; ` - S?QÆM; o•M +m®B +MM; ç½ F i i?9+ im Hmv M p" HϕB tm'i ?
hW F?B S?QÆM; o•M p"Q h?B M ç` pϕM ?| +?mM; ~M im- ç M H¬M i€B ?B M M"v-
+?d [m #^av- i€K M; "v- M?QM; S?QÆM; o•M î i`QM; h?B M ç` pϕM ?| +?mM; ç½ `

æ M? M? +?|M; M•M; + Q i?U+ HU+ - ibK çQÊ+ T?K i?•M S?QÆM; .šM- S?QÆM; o
HQÊM; ç ;B i®+ i?îB ;B M- +?Q ?"M; i`, K M, K p°B p½ i`¬B [m - M?QM; # M M; Q
[m - +€B M"v +kM; H" pb iB i FB K i?îB ;B MX

ó>^a h?îB ;B M M"v HϕB +| M; QîB p"Q i`QM; pU+ b•m #B i?QÆM; 55ô

S?QÆM; o•M pW ?B M i?•M H"TiS+ +^aK M?"M çQÊ+ M?[M; i?¬M; iBM ?¶M HQϕM i
i`QM; i?îB ;B M ?„M F?¬M; +| ç•v HϕB +| i? K i? HU+ KÈB p"Q i`QM; pU+ b•m #B

óPi M?'i H" +| KQîB ? B M; QîB- ?ÆM M[HϕB iWM; +| ;B Q ç'm5ô S?QÆM; o•M F
M?"M ` çQÊ+ b® M; QîB # M ç®B T?QÆM; X JQîB ? B M; QîB M"v ?B M M?B M i?m
M[HϕB +ÁM ç®B ç¬m M? m- i?"K +?Q +ÁM +| ;B Q i?O F`+? HB iX

h•K iQ ? B # M ?B M M?B M ç m ?QÈM; p ç®B T?QÆM; - +kM; F?¬M; +| w ;b F?B ç
o•M pW KÈB tm'i ?B M ç½ / /"M; +^aK M?"M çQÊ+ +| M; QîB t¬M; p"Q ç•vX

ó 5ô æ9M; H9+ M"v- K°i iB M; ; -K FBM? i?B M p M; ` iW b•m i`QM; pU+ b•m #B i?
i?2Q bS+ KϕM? ?Ov /B i KϕM? K)- /M +€+? F?€ t M?QM; pšM i`mv M iÈB çQÊ+ p
i?"K +?Q +| i? M?bM i?'v- K°i pÁM; b|M; ç2M +| i? M?bM i?'v #^M; K„i i?QîM; F?
KbM?X

óh?9 p` ç•v- +?šM; M?) +| M; QîB ;B®M; KbM?- T?€i ?B M ` MÆB M"v imv M; mv ?
Hmv M T?€T F?Q L; k ?"M?5ô

S?QÆM; o•M bmv M;?o +?®+ H€i- H"TiS+ çB p ?QÈM; M?[M; ;ÊM b|M; T?€i ` - M
;B'm imM; iQ+? +O KbM? M[- M m i`QÊ+ FB ?„M +ÁM HQ H„M; ?"M? bU +~M i`¼M
;B M i?mšM ?bM? çϕB pB M K½M- ?„M ç½ F?¬M; +¬M HQ H„M; FB M; / çB m ;b M

h`QM; ?Q F?¬M; ?„+ €K +?d i?'v +| K°i +¬<sup>a</sup>M? `ä`"M; - ç M; ?QÈM; p HÁM; pU+
o•M pW çB pW F?¬M; M; WM; i?B i`B M T?€T [mv iX

*?d i?'v M?[M; Q M HBM? #ϕ+? +®i- v m HBM? #ϕ+? +®i- pä iQÈM; #ϕ+? +®i iK H
S?QÆM; o•M- b m ç| i€M ` F?„M T MÆB ;B®M; M?Q b Q #, M; 5

lv ?B T +O h" i?¬M .B ?Q M; +ÁM +?Q çB [m - S?QÆM; o•M +kM; F?¬M; /€K i?E
i`€M? HϕB #` h" i?¬M T?€i ?B MX L?QM; - T?€B M?[M; iB m #BM? iB m iQÆM; ç
b•m #B i?QÆM; - i?€K i?QM? imM; iQ+? +O T?K i?•M i?b ?„M HϕB i?W bS+ 5

S?QÆM; o•M `i +~M i?"M- K¼B i" #BM? i" iQÈM; T?€B çB ç m /MM; o¬+ Qm i? v
+?9M; F?¬M; T?€i ` iQM ?B m +O h" ç [m®+ ç°X

hS T?QÆM; ?¬m S?QÆM; .šM ç M M v +?Q `ä imM; iQ+?- K°i KbM? S?QÆM; o•M
i?S+ +kM; #`<sup>a</sup>M? ?QîM; X L?[M; i" #BM? i" iQÈM; M"v ç•K ` HϕB ?[m /KM; X oU+ I

i`MM;- K°i #B M +® #i +?Êi F?¬M; +?WM; +| i? ?Ov /B i +O ç®Bi" #BM? i" iQÈM
L?QM; i" #BM? i" iQÈM; i`QM; h" ç [m®+ ç° çQÊ+ HÊBi? H" b® HQÊM; ç¬M; X S?
+? i i?b +? i`²B- [m M i`¼M; H" i?€K i?QM? ?Q F?¬M; - ibK` imM; iQ+? +O T?K
h? H"- S?QÆM; o•M; BÌ; B®M; M?Q i`¢K T?€i b|M; p"v- çB iÈB ç•m H" i" #BM? i" iQ
K„i- iQ`M ?Q F?¬M; ç½ +| ?`M; i, p¢M i" #BM? i" iQÈM; X J" ç•v KÈB +?d H" +€B K;
ç°5
ó•K -K5ô J°i iB M; M´ M?Q iB M; b'K p M; H M i`QM; ?Q F?¬M; ?„+ €K- M?[M; H¬E
H M Îi`QM; HÁM; pU+ b•m #B i?QÆM; - /B M iQ+? H¬B [m M; p¬+MM; HÈM- #€M
`°M; ?QªM; ?ÆM +?K+ +€B FBM? i?`M? i` M h`mM; h?´X
æ•v +?QM? H" i¬M; i?S M, K *m²M; #¢Q H¬B i`QÌM; +O pU+ b•m #B i?QÆM; - M^k
i¬M; i?S iQ h?B bÆM +®i ?ªB K" S?QÆM; o•M [m i`QÊ+ ç| F?¬M; t H„K- F?QªM;
i?U+ i i?b F?QªM; +€+? H" K°i p¢M i€K M; ?bM /tKX
E?QªM; +€+? #^M; K„i p" F?QªM; +€+? i?U+ i F?€+ M? m F?€ t - çB m M"v H" /Q
pU+ ?Q`M iQ`M ?¶M HQ¢MX _'i M?B m F i +´m F?¬M; ;B M tB m p Q i`MM; çB T-
K„i; -M ?ÆM `i M?B m5
G¬B çbM? i`QM; \*m²M; #¢Q H¬B i`QÌM; +?B H"K ? B i¬M; - ç` /B M H" •K H¬B +?
•K H¬B M"v çO ç F?B M M; QÌB i`QM; ç¢Q K¬M i M t€+- poM? pB M F?¬M; çQÊ+ b
H" /QÆM; H¬B K"m H K +?Q /QÆM; +?Q +QÆM; X L?[M; /QÆM; H¬B M"v H¢B H" F
ç¢Q- ?B M +?Q i?¬M ?²M M?[M; M; QÌB i`QM; i" ç¢Q #` ?Ov /B i5
óJ°i H¬B i`QÌM; HÈM K¢M?5 L m F?¬M; `ä M¬M; b•m- K¢Q ?B K t¬M; p"Q- i?b 2
/QÆM; H¬B p" •K H¬B F T +?†i`²B ?Ov /B i5ô S?QÆM; o•M #QÊ+ iÈB- F?B M?bM
T?ªB #i; B€+ M?QÈM K"vX oU+ b•m #B i?QÆM; imv H" i?€M? ç` im Hmv M L; k
M?B m +¢K #šv- +?d`B M; \*m²M; #¢Q H¬B i`QÌM; i`QÊ+ K†i+kM; çO ç F?B M M?
;BÈB i` M i`mM; i?´; †T M; mv ?B K`²BX
•M? K„i S?QÆM; o•M b€M; H M- M?QM; H¢B M; ?o ç M p` i¬M; +?O *?B M J i¬M; i
óL m F?¬M; +| h K iQÈM; F?Q- KB M H¬B i`QÌM; M"v 2 H" p` i¬M; +?O ç| F?¬M; t¬
S?QÆM; o•M #¶M; i?´v HÁM; M†M; i`kB- çWM; M|B pä; Bª h`mv M F€+ªM? ;BÈB-
pÈB pä; Bª æ` ?²M +ªM? ;BÈB +kM; M; mv ?B KX
S?QÆM; o•M F?¬M; +| +?9i +?¬M +?W- +S i? çB i?ŠM; - /QÈB +?•M ?„M- K°i ç€K
` iB M; ; -K; W- b m ç| ?| i?`M? K°i #° tQÆM; F?´M; H²X
óo`Q çB5ô S?QÆM; o•M #QÊ+ ?ŠM H M M; QÌB L; k M; K+ +®i ?Q`M; - çB p"Q i`QM
i`QÌM; HÈM K¢M? MÆB ç•v p" H¬B çbM? pB M +´ +?QM? H" MÆB i?m i?"T M; mv M
H¬B •K H¬B +?QM? H" ? BM; mv M i® G¬B i?m¬M M?´i K" L; k M; K+ +®i ?Q`M; +¬M
L?QM; - *m²M; #¢Q H¬B i`QÌM; imv H" K°i MÆB ?´T i?m M; mv M i® G¬B i®i M?´i-
F?¬M; T?ªB B +kM; ?´T i?m çQÊ+X æ•v +kM; H" bmv çQ€M K" ` - i¢B b Q pU+ b•
T?€T F?Q M; k ?`M? i®i M?´i M?QM; M; QÌB ?´T i?m çQÊ+ M; k ?`M? +?B HU+- i F?
h?"K +?Q M; Q`B #ªM i?•M ` - S?QÆM; o•M +ÁM +?Q i?´v +| +QÌM; ;Bª M"Q i Hmv
ó•K5ô >`M; M; ?bM ?`M; p¢M H¬B çbM? M´ # M i B S?QÆM; o•M- /QÆM; •K i?B M
iÈBX h? ;BÈB i`QM; K„i ç½ ?Q`M iQ`M #` H¬B çbM? +?B K+S- +, M #ªM F?¬M; M?
M?Q #S+ i` M? M; `v i" M i? p"v5
> B +?•M +O L; k M; K+ +®i ?Q M; +?Êi #B M K'i- ?| i?`M? K°i H¬B i`b ?„+ €K F?
/´v H M iW # M /QÈB i`M p"Q i`QM; H¬B i`bX L; k M; K+ +®i ?Q`M; #` •K H¬B +?Q •
ç" T p"Q- ;`Q H M p M; /°B- pQÆM; KB M i` M i`€M b€M; H M p`B T?¬MX
E?B MY M; QÌB L; k M; K+ +®i ?Q`M; ?| i?`M? H¬B i`b- ?´T i?m •K H¬B i?b ?`M; i`
+?Q +QÆM; iW i` M F?¬M; ç´ tm®M; - ç€M? p"Q S?QÆM; o•M i` M çdM? ç-m L; k M

S?QÆM; o•M F?¬M; +Y ç°M; - iBM? [m M; i`QM; K„i b€M; H M- /QÆM; H¬B F?„T i
 #` ; ½v ; B[ +?WM; - `ÆB tm®M; H¬B i`b- H`K /'v H M M?[M; ; ÊM b|M; X
 " ; ½v F?¬M; ; B M5 K°i M,M; HU+ KÈB M[F?B S?QÆM; o•M ç¢i iÈB h`mv M F€ +
 .QÆM; H¬B +?Q /QÆM; +?Q +QÆM; - ; B®M; pÈB i?S h K iQÊM; T?€T F?Q T?|M;
 K¢M? M`v- S?QÆM; o•M i`QÊ+ FB F?¬M; i? # ; ½v çQÊ+ - M?QM; M v ?„M ç½ ç¢i
 p¢M F?¬M; ; B M i?mšM ?bM? ç½ ç¢B pB M K½M- +m®B +kM; ç½ +| i? # ; ½v çQÊ
 a m F?B R+ p¢M F?¬M; ; B M i?mšM ?bM? ç¢B pB M K½M- bS+ i'M +¬M; +O S?QÆ
 bS+ T?ÁM; M; U i?b ç½ #'i #¢BX *m²M; #¢Q H¬B i`QÌM; M`v +?d H` ç i?B pÈB ?„M
 S?QÆM; o•M t€+ ç`M? T?QÆM; ?QÈM; `²B H”T iS+ çB m F?B M L; k M; K+ +®i ?Q`
 çQÊ+ +m°+ ~m çªX
 óoU+ b•m #B i?QÆM; - M; QÌB b®M; çWM; p`Q- M m F?¬M; b) +? i5 L; QÌB FB - +9i
 K) ; B®M; M?Q FBM? H¬B ”T iÈB- p K¢M? p`Q M; QÌB S?QÆM; o•MX :B¼M; M|B ç;
 i`QÌM; - H¬B çbM? p¬ +MM; /QÌM; M?Q #` K°i #”M i v p¬ ?bM? M?”Q M†M- i`QM;
 M?•M ?bM? + Q HÈM F?QªM; i€K i?QÊ+ - çSM; HM HM i`QÊ+ K†i S?QÆM; o•MX
 L; QÌB M`v pW tm`i ?B M- K°i b€i F?Q T?B M?•M H”T iS+ +m°M H M iS T?Q M?Q
 iQ”M i?•M H”M; mv M i® H¬B çbM? i´i?”M?- i|+ /”B ?'i H M- ç H°` ç¬B K„i H¢
 S?QÆM; o•MX h? M?QM; #®M K„i M?bM M? m- M; QÌB M`v ; B®M; M?Q M?bM i?’
 óG”M; QÆB5 a Q pšM +?Q +? i5ô

NejX *?QÆM; Ne9, h€B L; ° *® L?•M

S?QÆM; o•M iW i` M + Q M?bM tm®M; +€B i?•M ?bM? /Q H¬B çbM? M; QM; iK H¢B
 M; QÆB- b Q\ Jm®M H'v H¢B i? M? ?Q¢i FB K K”m ç2M ?ª\ô
 L; QÌB i`QÊ+ K†i imv i? v ç´B M?B m- M?QM; S?QÆM; o•M pW M?bM ç½ +ªK M?
 M; QÌB ?„MX *?QM? H”M; QÌB i|+ #¢+ ?„M ; †T Î i-M; i?S ? B +O pU+ b•m T?QM; ;
 ?„M +| i? M? ?Q¢i FB KX
 *?Q /M +Æ i? +| +’m i?”M? iW H¬B çbM?- M?QM; M; QÌB i`QÊ+ K†i M`v ?B 6h

óh +?ŠM; +| i•K iQ ç•m K" +?ÆB i`Á 'm i`o M"v pÈB ¬M; 5 J°i M; QÌB +O a€i GB m F
F?¬M; pW w- H"TiS+ `9i ç Q t¬M; H MX ç-m iB M M?Q ç| +kM; p"vX «M; ç½ iWM
p¬ /KM; +?Q X æQÌM; çQÌM; H" +?QÌM; ;B€Q +O a€i GB m FB K i¬M; H¢B +| ;B C
+´- ç•v ç9M; H" +?mv M MU+ +QÌB- +kM; +?d +| M; QÆB KÈB iBM5ô u m J h¬M; i
M|B F?¬M; ? F?€+? F?Q- + v M; ?B i p¬ +MM; X >B M M?B M- # imv M|B p"v M?Q
M?QM; ç®B pÈB +?mv M ?¼ i?Ov ç¬M; /šM i`QÈ+ FB +O •M o¬ L; •M- /šM Hk iB
bÆM +®+ ~M +Q +O KbM?- i?b pšM +ÁM + M? +€M? i`QM; HÁM; 5

*€B / M? +O >¶M ç°M H½Q i´- F?¬M; T?ªB B +kM; +| i? iW +?®BX o` +U FbM? K
imv ?B K F?B H° /B M- M?QM; i?ÌB i?QÈM; +´ +ÁM +?Q +| M?B m M; QÌB /€K +?¼
K¶B i?ÌB K°i F?€+ - i?ÌB i?QÈM; +´ bÈK ç½ K°i çB F?¬M; i`Î H¢B- ?ÆM M[h?m C
M?´i i?B i pb p"v K" bÊ >¶M ç°M H½Q i´- M?QM; p¬ +Ê +?¼+ ;B"M ç¢B ç`+? M?Q
;b ? v ?Q5

*?Q M?„+ ç M ? B p` i¬M; +?O i¬M; T?€B i?QÈM; +´ M"v ç M; M|B ;b- +?d `B M; i
o¬ L; •M +kM; çO F?B M i`i +ª M?[M; B +| K†i T?ªB #B M b„+X

óa Q- +€B i M iB m iY h`mv M F€ +ªM? ;BÈB- +?ŠM; M?) H¢B +| H B H`+? M?Q p"v

óh M iB m iY K†i i`„M; M"v H¢B ç9M; H" +| [m2M #B i a€i GB m +?QÌM; ;B€Q55ô

óS?M- bmwi M[ç½ ;•v +?mv M pÈB K°i ç¢B ç`+? `²B5ô

ó•M o¬ L; •M +kM; H" i¬M; +?O K°i T?€B `²B- o¬ h?QÈM; S?€T i¬M; tQ M v ?Q" M?
i?B MX L; Q" B EB K i¬M; - ; -M M?Q Qi +| M; ?B M; ¢BX ®i +m°+ H" +| +?mv M ;b
#B M b„+X *?ŠM; M?) i M iB m iY M"v i?U+ bU +| H B H`+? ;? ;ÈK\5ô

ó>W5 *?„+ F?¬M; T?ªB +® iB M? H" K ?mv M ?Q†+ - +?ÆB +?9M; i +?S5 J°i pQÆM
H`+? ;bX Gw S?MM; æ¢Q M"v F?¬M; T?ªm Km®M i`B m ?„M p"Q a€i GB m EB K i¬M
i ?² ç² ç| +?S5\ô

•M? K„i K¼B M; QÌB b€M; H M- K¶B M; QÌB ç2Q çm´B K°i bmv M; ?o- €M? K„i ç m i"
KB M; # M; QÌB FB - M?QM; F?¬M; B M|B ;bX *€B i M a€i GB m FB K T?€B i?QÈM
[m X .M i`QM; # M; ?bM ç¢B T?€B i?QÈM; +´ - a€i GB m FB K T?€B +kM; ?B M ?€
h¬M; T?€B M"v +?Q iWM; +| i?B M wX

h?ÌB i?QÈM; +´ - i¬M; T?€B p` i€M im +QÌM; ;Bª #` ?Ov /B i i`QM; i v a€i GB m FB
tm X *?Ê +| +QB i?QÌM; p M; Q" B i?Q bBM? +O a€i GB m +?QÌM; ;B€Q- M?QM; F
?¢BX

oä ç¢Q a€i GB m FB K T?€T H¢M? HMM; i" M #¢Q- K°i T?€i +? i Hm¬M- i?m°+ HQ
HQ¢B FB K ç¢Q M"v F?¬M; T?ªB B +kM; çÐ çQÈ+X

ósQM; `²B5 h M iB m iY M"v H¢B +| [m2M #B i pÈB b€i i?¬M Gw S?MM; æ¢Q- m´M
M; QÌB çÁB ;B i ?„M5 hB m iY M"v HB m +| i?M / B F?¬M; 5ô sQ+? J` #´i M- i•K i
ç¢B ç`+? F?¬M; +¬M i?B i- #´i ;B€+ [m v H¢B b M; M|B pÈB Ko M[imv i b„+ , ó>²M
M; QÌB5ô

a€i GB m +?QÌM; ;B€Q Gw S?MM; æ¢Q i?b F?¬M; ç w ç M ç€K +QÌM; ;Bª i€M im
;BÈB- M?QM; i¬M; i?S ? B # M F?€+ ?Q" M iQ" M M? mX oÈB ?„M- ? B M; QÌB M"v +
F€ +ªM? ;BÈB- +?d +| +€B ?Q / M? æ` ?²M K" i?¬BX æQÌM; çQÌM; H" i¬M; +?O ç
#€ F?Q M"v +kM; M M +|X

óE?¬M; [m€ p" B M, K- F?¬M; M; ì M; QÌB H¢B iB M #° M? M? M?Q p"vX hm´B +ÁM i
;BÈBX hm pB M"v +| î i?ÌB i?QÌM; +´ +kM; +| ç´i î +?B m i` M +| M; QÆB5ô

-M; i v €Q +O Gw S?MM; æ¢Q # v T?´i T?Æ- #QÈ+ H M i`QÈ+ - /MM; €M? K„i iB M
?"m #®B M?bM S?QÆM; o•M M|BX E?Q iS+ iQ€i` iW M; QÌB S?QÆM; o•M pšM H"
æ¢Q i`i M?B M +QB ?„M H" pä ;Bª h`mv M F€ +ªM? ;BÈB #bM? i?QÌM; X

h`QM; \*m²M; #¢Q H¬B i`QÌM; - +| p`B #ªQ p`i tm'i ?B M- i?m ?9i F?¬M; #B i # Q +
i¬M; T?€B i?QÊM; +´ - /šK +?•M K°i +€B i?b i?B M ?¢ `mM; +?mv M- M?QM; +kM; F
+K+ /B MX G9+ M`v ?„M iB M H M p`Q #QÊ+ - p¬ iQM? i? ?B M H`T i`QÌM; +O K
KbM?5

óhB M #®B [m€ F?2M `²B5 G¬M i`QÊ+ F?B ;†T K†i- i¬M; T?€B +ÁM ¢ M; i`QM; T
M; Q`B- +| ¢QÊ+ iU /Q- H` +?mv M ¢€M; +?9+ KWM; X hB M #®B M m `ªM?- p b m
o•M KdK +QÌB M|BX

a€i GB m i¬M; +?O F?B M|B +?mv M i? ?B M i?€B ¢° #ªQ p ?„M- ?B M M?B M H`
+O ?„M i?b MÆB ¢•v F?¬M; +| bS+ iU #ªQ p X L?QM; H¢B F?¬M; ? #B i `^M; - +¬
F?B ¢¢B i?`M? ¢½ +| F?ª M, M; #`i #¢B- +, M #ªM F?¬M; bÊ Hk [m¬M ?MM; M`v5

óæO `²B- Gw S?MM; æ¢Q- ? B M; QÌB K°i; B` K°i i` - Km®M M|B +?mv M ;B Q iB M
¢•v H`K pQÊM; +?•M- H`K K¼B M; QÌB #m²M M¬M5 :B i ¢² b9+ bBM? M`v ¢B- ¢ +
H9+ M`v- K°i iB M; ;¬K ;W F?¬M; ? F?€+? F?Q i`mv M iÊB- K°i M; QÌB +| +€M? i v
+Æ i? +QÌM; i`€M; ;QÆM; K†i i?¬ H¶ M?QM; K€B i|+ H¢B K`m ¢2M H¢M? HMM; M

L; QÌB M`v +| K€B i|+ `®B- / +| K`m M•m ¢²M; - ;B®M; M?Q H` iQÊM; i¢+ p`vX S?
iS+ i?m ¢²M; iY H¢BX h`QM; \*m²M; #¢Q H¬B i`QÌM; M`v- M?[M; F F?€+ ?Q†+ HÊB
H¬B- ?Q†+ /U p`Q +¬M; HU+ ¢ ?`T i?m •K H¬B /QÆM; H¬BX

L?QM; i`QM; ? B KQÆB i`QÊM; tmM; [m M? M; QÌB M`v- /M H` •K H¬B +?Q •K +?Q
+?Q +QÆM; - F?¬M; +| #`i F€ H¬B ¢bM? pB M +´ M`Q +| i? bBM? ` [m M? ?„MX h?
H¬B ¢bM?- ¢9M; H` F?B M M; QÌB i H¢M? ;€vX

ó>WK5\ð *ªK M?"M ¢QÊ+ €M? K„i +O S?QÆM; o•M- M; QÌB ¢`M ¬M; ¢| [m v ¢¬m H
H M- H¢M? HMM; M?bM S?QÆM; o•MX S?QÆM; o•M +?d +ªK i?'v K„i KbM? M?|B H
? B ¢²M; iY +O ¢®B T?QÆM; +| •K H¬B +m²M +m°M- T?€i ` bS+ ?9i HÊMX « p•M
M?Q^M; M?Q^M; - ¢| H` K°i F?¬M; ;B M p¬ +MM; p¬ i`M F?€+X

óL; QÌB M`v +| H B H`+? i? M`Q5 h?U+ HU+ i?"i ¢€M; bÊ5 \*?d /U p`Q w +?Q pä ¢¢
Hw ¢®B T?QÆM; 5ð

S?QÆM; o•M +?ÈT K„i- ?„M H`T iS+ i?m €M? M?bM H¢BX aU i?m ?9i ¢| +kM; H`T i
i`QM; ¢²M; iY +O ¢®B T?QÆM; - S?QÆM; o•M +kM; #`i ;B€+ +ªK T?K+ i?U+ HU+ +

h?'v S?QÆM; o•M `ÌB K„i ¢B- i`€M; ?€M +| +€M? i v ¢Ä i?Q€M; [m +?9i FBM? M; ¢

>„M `i i`ä +€B M?bM pW `²B +O KbM? F?¬M; H° HB m- M?QM; F?¬M; T?ªB pä ;
¢QÊ+X æWM; M|B ?„M- ¢ M sQ+? J` +kM; F?¬M; /€K K¢Q M?B M iB T t9+ pÊB €M

óhB m iY M`v F?¬M; ¢ÆM ;BªM5ð •M? K„i i`€M; ?€M b€M; H M- M?QM; F?¬M; M|
„i F?¬M; i? Fb F Q pÊB ?"m #®B bBM? b m K`v i?ÌB ¢¢B ¢QÊ+X

ó>W- K°i i M F?¬M; #B i i`ÌB + Q ¢`i /`v ;b +ª5 L?QM; /U p`Q K`v K| M T?€T F?Q
*m²M; #¢Q H¬B i`QÌM; - H¢B /€K M; ¬M; +m²M; i`QÊ+ K†i # Q iB M #®B i? M`v5
M; QÆB- M?QM; H½Q T?m H¢B Km®M i? v i`QÍM; #®B i¬M; K¬M KbM? /¢v #ªQ M; C
H` i`ÌB + Q ¢`i /`v5ð

J°i i?•MªM? ¢B iÊB iW # M i`€M; ?€M æ Q h?¬MX L; QÌB M`v K°i +•m ? B +•m i`Q
H¢B t¬M; ` +?¶ a€i GB m i`QÍM; ;B€Q Gw S?MM; æ¢QX

oW /Si HÌB- b`K p M; +?ÈT ;B`i- K°i i`QÌM; i?QÆM; +k Fo iÄ ` K°i F?Q iS+ ?²M;
#ÌB H¬B p•M M?„K i?ŠM; iÊB S?QÆM; o•MX *?d M; ?2 iB M; tû ;B| pmM p9i- i`Q
F?¬M; i`MM; i`MM; - tm'i ?B M i`QÊ+ K†i S?QÆM; o•MX JkB i?QÆM; M?^K ¢9M; p
S?QÆM; o•MX

hmv M|B H` ;B€Q ?m'M- M?QM; M; QÌB M`v ` i v M?Q Km®M ;B i S?QÆM; o•M- ` i

Ne8X *?QÆM; Nee, L;QÌB "aQ o oU+ a•m

ólm m 5ô J°i [m M; K¬M tm'i ?B M i`QM; ?Q F?¬M; - +?†M ð?¶M ç°M M?'i i?QÆM; i?QÆM; +€+? 'M çQÌM; S?QÆM; o•M F?QªM; # i'+ i?b F?¬M; i? M`Q H¢B ;¬M çQ smM; [m M? M?bM +ªM? M`v K` F?¬M; F?ÄB i?Î T?MX *ÁM a€i GB m +?QÎM; ;B€Q i?QÊM; +´ F?B M?bM i?'v +ªM? M`v i?b #'i; B€+ M?bM M? mX > B M; QÌB çQÆM; M M?'i i?QÆM; /WM; H¢B- K` M; QÊ+ H¢B- i®+ ç° +O M¡ +,M #ªM F?¬M; /WM; H¢B- p ç° FBM? ?²MX

h? K` ;B[ ?„M p` S?QÆM; o•M H¢B i²M i¢B p¬ b® F?¬M; ;B M i`MM; çB T- +?QM? çB T bBM? bBM? /B i /B i F?¬M; M;WM; tm'i ?B M M`v ç½ FûQ t p¬ ?¢M F?QªM; + S?QÆM; o•M +?d KÈB +¡ im pB h`mv M F€ +ªM? ;BÈB- M?QM; F?¬M; ;B M i?B i`B G¢B K¢M? ?ÆM pä ;Bª æ` ?²M +ªM? ;BÈB5

óh MiB m iY M`v ;Bª M B ,M i?'i ?´5ô

Jo M [i¡+ çÄ €M? K„i H¡2 H M- i`QM; HÁM; p¬ +MM; M;¢+ M?B MX h?'v S?QÆM; M?bM M?¬K M; QÌBX \*€B i M M`v +¡ H) iQ +€+? F?¬M; çQÊ+ M?Q K¼B M; QÌB +¡ K† çQÊ+ i?U+ HU+ M; M; ?`M; pÈB M?[M; +QÌM; ;Bª i?QÊM; +´ M`v5

*¡ çQÊ+ i?U+ HU+ M`v ?Q`M iQ`M F?¬M; +¬M FûQ [m M ? pÈB B5 ?„M ?Q`M iQ`M

óEûQ [m M ? \ô

S?QÆM; o•M çSM; BK- €M? K„i i?l Æ M?bM i`QÌM; i?QÆM; M;Q`B +€M? +Y F?¬M +?bK p`Q MQÊ+- bªM bBM? ` p¬ b® çB TªM? - i?•MªM? M;`v +`M; KÌ- ;B¼M; M¡B t t,K, óL;QÆB +¡ tSM; F?¬M; \5ô

ó•K -K5ô :B¼M; M¡B pW /Si i?b +€M? +Y F?¬M; ;B M +?Êi M´ imM; - bS+ K¢M? iV M; ?2 i?'v iB M; M´ HQM; i`B HÎ ç'i- i? M? i`QÌM; i?QÆM; K`m t M? #¶M; #` K°i b +ÁM i?•M ?bM? S?QÆM; o•M i?b +?Êi #B M K'i i,K K'i iQ+?X

G9+ M`v- ç M a€i GB m i¬M; +?O +kM; +?d +¡ i? KÆ ?² +ªK M?"M i?'v /'m p i S?Q F?¬M; ;B M5

hB M; HQM; ` M p M; H M M?Q iB M; i`QÌM; ç Q tû; B¡ H Q iÈB- K¼B M; QÌB F?B +, +O S?QÆM; o•M i?b K°i i?QÆM; HQM; /`B ?`M; K'v M; ?bM /†K +?Êi tm'i ?B M i` æ°M h?QÆM; J - +?•M F?Q i`M ` p` H¬B çbM? +m°M F?„Ti i`B +MM; ?`M; p¢M Ka p`Q >¶M æ°M h?QÆM; J F?¬M; F`T T?ÁM; çÐX

J°i •K i? M? M†M; M M´ ` - +?d i?'v i? M? i`QÌM; i?QÆM; ç¡ # v K¢M? ` - ç H¢B p i`¢+? HÈMX >¶M æ°M h?QÆM; J b„T t'm K†i i`QÊ+ ç€K ç¬M; - K°i bS+ K¢M? ?M # M- FûQ M; QÌB >¶M æ°M h?QÆM; J H¢B- ç²M; i?ÌB H†M; H) ?¡ ;BªB tmM; FQ+?

óL;QÌB FB - +¡ p`B T?¬M i?U+ HU+5 G` M; QÌB +O i HÐ HÌB- pÈB im pB +O M; Q M; QÌB F?€+- F?¬M; +¬M +¡ K v K„M ;B Q ibM? ;b +ª5ô

o`Q i?ÌB F?„+ [m M i`QM; H¢B H` æ Q i?¬M i?QÊM; +´ ` i v- +kM; F?¬M; i?'v ?„M çÁM ç¡ +O S?QÆM; o•M H`T iS+ #` ?¡ ;BªB p¬ ?bM? M?Q #MM ç´ # p`vX

óL;QÌB M`v- i?U+ HU+ `i K¢M?55 E?¬M; i? +QB i?QÌM;5ô

:QÆM; K†i S?QÆM; o•M F?¬M; ? i? v ç´B i?¬M b„+- i`QM; HÁM; i?b H¢B +¡ +?9i imv HÈM F?¡ çQ€M- M?QM; - S?QÆM; o•M H¢B F?¬M; ? +ªK i?'v bÊ b i- pÈB i?U+ +´ i?QÆM; F?mM; K [m•M ç½ çQÊ+ ?„M T?€i ?mv ç M +U+ çB K- i?W bS+ iU #ªQ

óæ Q i?¬M F?€+? F?Q `²B5ô

S?QÆM; o•M çB K M?B M ç€T K°i +•m- i?–M b„+ F?€ iU M?B MX L m H°i`QÊ+ F
 ?„M- K¼B M; QÌB b) F?¬M; F?ÄB +ªK i?`v i?^M; M?|+ M°v M;¬M; +m²M; iU ç¢B- F
 *?d H°- M?bM i?`v ?„M` i v`²B- F?¬M; +| B /€K F?BM? i?QÌM; ?„M M[X
 J¼B M; QÌB ç m H° M?[M; +QÌM; ;Bª i?QÊM; +´ +| iB M; ?B M ?€+?- €M? K„i K¶B
 M?“M` - +€B S?QÆM; o•M i?B i`B M H° [m M; K¬M ?bM? pÁK- +?QM? H° K°i +¬M
 p`Q çB m M°v i?¬B- K¼B M; QÌB 2 H°`i F?| +| M; QÌB +| i? ?¢ çQÊ+ ?„M5
 óE?“ F?“5ô J°i iB M; ?Q i`mv M p`Q i m- S?QÆM; o•M i?mšM i? M? M?bM t - +?c
 i?QÊM; +´ - +| K°i M; QÌB ç`M ¬M; i`mM; MB M b„+ K†i •K M?m ç M; ?Q ?„M; X h`
 i?QÌM; - ?B M M?B M H° pW ; B Q ç`m- +kM; #` i?QÆM; F?¬M; M? 5
 R+ p¢M F?¬M; ;B M i?mšM ?bM? ç½ bÈK i?`i i`mv M M; v iW i?ÌB i?QÊM; +´ - +?d H
 i B M®B KB M; K° i?¬BX R+ p¢M F?¬M; ;B M i?mšM ?bM? +O S?QÆM; o•M ç½ F?
 K [m•M- K° +ÁM M•M; ç M K°i i–M; #”+ + Q ?ÆMX
 aU F?BM? ç`+? i`QÊ+ ç| - +°M; i? K bU K¢M? K) #`i M; Ì+O S?QÆM; o•M- +MM; p
 ç†+ i?M ç½ F?B M >¶M ç°M i?QÆM; K #` i?QÆM; X \*?d H°- pä ;Bª pQÊi [m æ`
 K¢M? K)- ?ÆM M[H¢B H° M; QÌB +| F?Q p”M HÈMX
 oä ;Bª M?Q p”v- i`ªB [m i?“T iY M?“i bBM? KÈB ç¢i æ` ?²M +ªM? ;BÈB- ç¢i çQÊ+
 *,M #ªM F?¬M; i? / /`M; i?“i #¢B M?Q i? - i?U+ ` - /M H° M?[M; pä ;Bª æ` ?²M i?
 pÈB M? m ç m`i Qi F?B +| M; QÌB M; ½ tm®M; X *QÌM; ;Bª M?Q S? K i¬M; +?O- M
 o•M ;`B #šv i?b +kM; F?¬M; i? M; ½ tm®M; çQÊ+X
 h?U+ i - i`QM; çÊi i`M +¬M; ç–m iB M +O h° h?–M- S? K i¬M; +?O pšM i`K H¢B
 M?QM; `B M; çB K M°v +kM; +| i? M?bM` ?„M H° pä ;Bª æ` ?²M +ªM? ;BÈB- F?|
 S?QÆM; o•M M; v iW ç–m +?Q iWM; M; ?o- +| i? / /`M; i`M +¬M; ç®B T?QÆM; X *
 F?B M ç®B T?QÆM; bÊ ?ÆMX h? ?B M i?U+ HU+ +O KbM?- F?B M M?[M; M; QÌB
 æB m M°v ;B®M; M?Q K°i +QM +Wm çB p`Q ;B[#-v H M; - M?QM; M m +?SM; KB
 +€+? çQÊ+ M; ²B K°i +?¶ i`QM; #-v b|B- „i F?¬M; +| B /€K ?”M? ç°M; bÆ bm`iX
 æ•v +?QM? H° çB m S?QÆM; o•M +–M H°K5
 ó*?9i i?U+ HU+ M°v- +kM; /€K F?Q2 ` - ç9M; H° F?¬M; #B i iU HQÊM; bS+5ô
 S?QÆM; o•M H¢M? HMM; M?bM >¶M ç°M i?QÆM; K - H”T iS+ [m v ç–m H¢B- F?¬M
 óL; QÆB 5ô >¶M ç°M i?QÆM; K ;B”M /[- +?•M F?Q p®M ç M; çQÊ+ çB m iB i- H”
 i`”M H M i?“` M; Q”B5
 h`QÊ+ ç| - ?„M +ÁM +? M?¢Q S?QÆM; o•M M?“M #W M; QÌB [m2M- Km®M` i v
 S?QÆM; o•M ç€M? #¢BX L v S?QÆM; o•M +?•K #B K ?„M F?¬M; #B i HQÊM; bS+K
 M; QÌB- H°K ?„M [m€ K`i K†iX
 S?QÆM; o•M M?Ä ?ÆM ?„M # Q M?B m i? ? - H BD #` K°i iB m #®B +”M +´ bd M?
 ç•m M[5
 óæO`²B5ô J°i iB M; ;–K ;B”M /[ p M; H M iW i`QM; *m²M; #¢Q H¬B i`QÌM; X •M?
 p`Q ç|X J°i M; QÌB F?´M; H´ + Q F?QªM; b€m i`QÊM; bWM; b[M; ?B M` X smM; [m
 ;Bª i?QÊM; +´ - F?Q iS+ +| T?–M ?¶M HQ¢M- i` M M; QÌB +ÁM +| p`B p i i?QÆM; - ?
 +?B M- K° ç®B iQÆM; +?QM? H° [m€B p”i M?•M ?bM? i`QM; \*m²M; #¢Q H¬B i`QÌM
 *ª +?B M i`QÌM; i`QM; H¬B çbM? H¢B çQÊ+ +?B i?“M? M?B m +?B M i`QÌM; X Í
 S?QÆM; o•M F?¬M; #B i BX ÍM; Q”B H¢B H° Ko M[i m v i b„+ p”sQ+? J`X *ÁM i–M
 /Q a€i GB m i¬M; T?€B +?QÌM; ;B€Q i?QÊM; +´ çSM; ç–m- +MM; pÈB i? HU+ +O
 h?U+ HU+ ? B M; QÌB M°v H° + Q M?“i Í ç•v- /QÈB i v H¢B +| F?¬M; Qi +QÌM; ;BªX
 T?€B +?QÌM; ;B€Q ? v H° æ Q i?–M i?QÊM; +´ ç m F?¬M; ` i v- +?d çSM; K°i # M

bQ€i M?•M ?bM? [m€B p"i i`QM; \*m²M; #¢Q H¬B i`QÌM;- ?Q†+ ;Bª M|B +?QM? t€+ i?QÆM;5

*ª *m²M; #¢Q H¬B i`QÌM;- M;Q" B S?QÆM; o•M ` - +| F?QªM; # #®M KQÆB M;QìM ` - M?[M; M;QìB M"v i?m°+ M?[M; i? HU+ F?€+ M? m- +| +QÌM; ;Bª i€M im- +kM;

:B[M?[M; i? HU+ M"v +| bU ç T?ÁM; HšM M? m- M M KÈB tm'i ?B M ibM? i`¢M

S?QÆM; o•M i`QÈ+ ç| M;?2 i?'v K°i iB M; M'- +?QM? H" M?[M; M;QìB M"v ç€M? i i?b +m°+ +?B M ç½ ç M çQ¢M F i5

S?QÆM; o•M F?B #QÈ+ p"Q ç•v ç½ M?"M ` - M?[M; M;QìB M"v T?ªB +?B ` i?"M? i? HU+ M?Q p"v- H¢B ç€M? HšM M? m- F?B M F?B K¼B M;QìB ` i v ç m +® ;„M; i v iQ" M HU+X hW ç| tm'i ?B M bU pB +¬M; M"v- i?B i`B M çQÈ+ K°i MY i?b HME T?K+ i?U+ HU+5

óL?[M; H½Q M"v- +?šM; +| B çÆM ;BªM +ª5 _ä`"M; ç m ç€M? i`¼M; i?QÆM; [m€B bÊ H" bÊ [m€B p"i +?| +MM; ;BSi ;B"m- ;¬M +? i H¢B T?ªM T? 5ô

S?QÆM; o•M [m M b€i ?B M i`QÌM;- i?¬K M;?o- [m€B p"i +| i? F?B M M?[M; +Qì i?U+ HU+ K¢M? i? M"Q +| i? çQ€M çQÈ+X E?B bBM? p"i M"v +kM; çQìM; i?b +| #B i çQÈ+X

hW h? B i?S+ +ªM? ;BÈB ç M h?¬M i?¬M; +ªM? ;BÈB- H¢B ç M æ` ?²M iW i`MM; ?B K- i`QM; ç| +| +ª i?B M F i- ç` FB i p" M?•M FB iX æ9M; H" i?"T iY M?'i bBM?

J¼B M;QìB ç m ç M pU+ b•m #B i?QÆM; H'v #ªQ #®B- M v #` K°i i?O ?° i?9 ;¬M + M;K+- bU F?' Hmv M ?"M; M;?bM ?"M; p¢M M,K #¶M; +?®+ iB m i M- +?mv M M"v KÈB /šM ç M +K+ /B M M"v5

J¼B M;QìB HmB H¢B çB m F?Q- F?¬B T?K+ i?U+ HU+X h M #ªQ p pU+ b•m M"v + 'v i M HQ" B M;QìB ç'm ç€ HšM M? mX

*?d H"- i²M i¢B i?U+ HU+ +"M; K¢M? i?b H¢B +"M; +| HÁM; iU i¬M + QX S?QÆM; c i?O- +?B M ç'm F?¬M; #B i ç M B- `®i +m°+ pšM H" F #ªQ p #°+ T?€i5

ó"¼M HQ" B M;QìB iB iB M Fb - iQîM; `^M; MÆB M"v +€+ M;QìB +| i? iU /Q` p"Q +€+ M;QìB ?¬K M v F?¬M; +| B i?Q€i çQÈ+ ç•mX oU+ b•m M"v H" MÆB +?¬M # Q M;QÆB5 *ª M;QÆB M[- iB m iY- i M|B `²B- MÆB M"v M;QìB H¢B çWM; p"Q- B M;QÆB H¢B F?¬M; M;?2 F?mv M +€Q- +® +?'T çB p"QX L;QÆB p°B +? i M?Q p"v-

Zm€B p"i M?•M ?bM? i?¬M b„+ ?mM; ?½M +ª M;QìB K"m p" M; b"K- + Q ?ÆM b€m i` S?QÆM; o•M- ?^M ;B¼M; M|BX

L?[M; +QìM; ;Bª i?QÈM; +' M;?2 M?[M; HìB M"v #'i ;B€+ M?QÈM K"v H M- b B + ç†+ #B i ç M S?QÆM; o•MX h`QM; K„i K¼B M;QìB î ç•v- imv S?QÆM; o•M ç½ ç€M M?QM; MÆB ç•v +ÁM M?B m M;QìB ?ÆM >¶M ç°M i?QÆM; K M?B m5

NeeX *?QÆM; Ned, *?| æ` L;K+ " æ¬m

J¼B M;QìB ç m F?¬M; #B i- S?QÆM; o•M +ÁM p"Q ç•v i`QÈ+ ?¼- i`QÈ+ b m #` M; M;„M +ªM ? B H¬M- M?QM; ç m i?"M? +¬M; pQÈi [m p" t¬M; p"Q ç M ç•vX

Zm€B p"i M?•M ?bM? i`QÈ+ K†i- imv i`¬M; i? ?bM? HÈM- M?QM; F?Q iS+ i` M M ;QÆM; K†i +kM; F?¬M; i? v ç' BX E?B S?QÆM; o•M pW #„i ç¬m p"Q ç•v ç½ M?"M b•m #B i?QÆM;- +?QM? H" M;QìB ç" M ¬M; i| +i`„M; ç½ +ªM ?„M M;Q" B S?QM; +?B

.M +| ?| i?`M? M?•M ?bM?- M?QM; i?O ?° ;B<sup>a</sup> +O pU+ b•m #B i?QÆM; pšM H°`
GÌB M|B i?QÌM; T?•M #B i KbM? pÈB +QM M;QÌB, óh +| T?°B iU ç•K ç-m p`Q +?
pšM +?Q +?„+X L?QM; - iU i?•M M;QÆB +ÁM F?| ;B[- i?b HçB +?„+ +?„M5 æÈB M
b®M; B +? i5ô h?-M b„+ S?QÆM; o•M çB K M?B M- M?bM p`Q i`QM; H-B i`QÌM;
[m€B p`i + Q ?ÆM b€m i`QÈM; M`v +?„+ +?„M F?-M; i?Q€i çQÈ+X æWM; M|B M;C
GB m i-M; +?O p` æ Q i?-M i?QÈM; +´ i?b M| ç½ F?-M; i? ç®B T?| çQÈ+`²BX
óæWM; +| H-B i?-B pÈB HQçB b9+ bBM? M`vX h-M; F?-M; ;B M iB T i?2Q +O pU
i`QM; +Æ i? M|X S?°B ;B i M| KÈB ibK çQÈ+ +?¶ p`QX J¼B M;QÌB çWM; i`®M i`€
+| /`B /ÁM; M[5ô
" M +çM? +?Êi +| M;QÌB M|B- i?-M b„+ iÄ` p- +MM; F?| +?`mX
ó:B i i \ >W5 h +| +? i +kM; T?°B FûQ +€+ M;QÌB çB H|i çQÌM;5ô h?O ?° ;B^a +O p
K†i i`M M?šM- ?„M M?bM K°i HQÈi tmM; [m M?- /QÌM; M?Q +?Êi ?ç [mv i i•K- pW
b^aM;X
ó:W5ô h`QM; iB M; ; -K ;W- ççB bBM? p`i + Q ?ÆM b€m i`QÈM; M`v +?Êi T?€i` iB
K¼B M;QÌBX :QÆM; K†i M;QÌB # M ç-m H" T iS+ pĐ` M?Q i`K FQM?- i`-M; `i çç
ç2M T?mM` iW +€+ F?ÈT +O M|X L?QM; M| HçB +?Q +? i5
óE?-M; B +| i? mM; /mM; çB HçB Î ç•v- +€+ M;QÆB b) T?°B i`° ;B€5ô :B¼M; +O
M M F?`M ç†+ F?€+ i?QÌM; - iQ€i H M bU i` €+ p- +MM; - M?[M; M;¼M HY T?WM; T
?„M ;B®M; M?Q #` i?B m`KB +?m`M #` bKT tm®M; - +Æ i? + Q b€m i`QÈM; #¶M
K•v ç2M +m²M +m°M i^aM` iW /QÈB M;QÌB ?„M- K°i F?Q iS+ HÈM +? i +?| +?Ov /E
ólm m5ô >Q F?-M; `mM; +?mv M- K°i H¶ ç2M HÈM tm'i ?B M /QÈB M;QÌB ?„M- H¶
i? ;BÈB F?€+- iQ€i H M K°i bU i` €+ F?| /B M i<sup>a</sup>X G9+ M`v- `i M?B m M;QÌB ç m
`i `i HÈM5
óE?-M; ? v`²B- ?mM; p`i M`v b„T imM; ` K"i T?€T ;b`²B5 L? M? M; ,M +^aM M| çB
i`QÌM; +| M;QÌB ?ûi H MX
ó> ? ? - Km°M`²B5ô :B¼M; +O i?O ?° ;B^a pU+ b•m p M; H M iÈB K¼B M;ä M;€+?
ç€M; bÊ- ;B®M; M?Q K°i ?mM; i?9 +m®B +MM; ç½ H°` /B M KçQ i?"i +O M|X L?[
ç´ tm®M; - M?[M; M;¼M HY +? i +?| + T?WM; H M iW i`QM; H¶ ç2M i`QM; ?Q F?-M
:B•v T?9i M`v- K¼B M;QÌB ç m +<sup>a</sup>K i?'v- K°i bBM? p`i`i iQ HÈM- F?-M; ;B M çQ+
'M t-M; `X >mM; p`i M`v +ÁM +?Q tm'i ?B M- M?QM; mv €T M|i çQ` ç½ F?B M K
+MM;X
ó 5ô J°i M;¼M HY +? i +?| + T?mM` iW b•m i`QM; F?-M; ;B M- M; v i`QÈ+ K„i
Fb /` QÌB K'v i`QÈM; - tm'i ?B M iW i?•M t€+ +ÁM HçB +O i?O ?° ;B^a- #®M +?•M
M;¼M HY ç2M M;ÁK # Q H'v [m M? M;QÌB M|- M;¼M HY ç|i ?B m`KB i'i +^a- ççB
æ•v H` K°i bBM? p`i ;B®M; +?| K` HçB F?-M; T?°B H` +?| - +^aM;QÌB ç2M M;ÁK- ;B
KçM? +| iQM? #MM; T?€iX .QÌM; M?Q +| i? / /`M; tmv M [m ; M; i?ûTX L?QM; ç
M;QÌB +?9 w H`- bBM? p`i M`v +| # +€B ç-mX " +€B KB M; ?€i Q ç H°` M?[M; ?
/½B +?°v` `ÁM; `ÁM; - `ÆB tm®M; ?Q F?-M; - #B M i?`M? iWM; K^aM; HY /QÈB +?
•K5 aBM? p`i M`v +® w +Y ç°M; #° K|M; pm®i +O KbM?- +^a*m²M; #çQ H-B i`QÌM
M?Q +| K°i M;¼M h?€B bÆM Km®M ç´ bKT i`QÈ+ K†iX aBM? p`i M`v pW ?B M /B
€+ M?bM M;| tmM; [m M?X
óæ•v H` +€B ;b5\ô S?QÆM; o•M M;ç+ M?B M- i`QM; +Æ i? bBM? p`i M`v +| M,M
M?'i +Y M?'i ç°M; ç m M†M; M;`M +•MX S?QÆM; o•M ç½ ç¼+ M?B m b€+?- M?QM
M`v- M| F?-M; T?°B i?-M i?9 i?B M +QÆM; - +kM; F?-M; T?°B ç` b€i ?mM; i?9X
óæ•v H` +?| ç` M;K+ # ç-m5ô h`QM; ç€K M;QÌB +| M;QÌB i?'i FBM? F m H M- /š
S?QÆM; o•M M?bM [m M?- +?d i?'v M?[M; +QÌM; ;B^a i?QÈM; +´ p®M ç M; # Q p•
;QÆM; K†i HQ H„M; M;?B M;çBX

ó>WK\5ô S?QÆM; o•M +? m K"v- Hm" M FB M i?S+- M?[M; M;Q`B MÆB ç•v bBM?
?B M M?B M HÈM ?ÆM ?„MX L?QM;- HQ¢B bBM? p"i M"v- ç®B pÈB S?QÆM; o•M p

Ne3X *?QÆM; NeN, JÎ _ h?¬M; æ¢Q

oä ç¢Q F?¬M; +| i`QÊ+ b m- +?d +| v m K¢M?5

*ªM? ;BÈB +O S?QÆM; o•M /QÌM; M?Q H` i?'T M?'i Î ç•v- Hm"Mi?U+ HU+ pä ç¢Q +QÌM; ;Bª æ` ?²M +ªM? ;BÈB Î ç•vX L?QM; M m bQ F?ª M,M; tmv M [m F?¬M; ;E i?mšM ?bM? +O ?„M +| i? M|B H` M;¢Q i?` i?B M ?¢5

h?ÌB i?QÊM; +´- h?QÆM; F?mM; K [m•M +?QM? H` M?Ì +¬M; T?€T M`v K` ?¢ çQ +ªM? ;BÈB ?ÆM ¬M; K°i i-M; X o`Q i`QM; i v S?QÆM; o•M- +¬M; T?€T M`v +`M; M|B- S?QÆM; o•M M m iU M?"M H` ç M?'i- i'i +ª +QÌM; ;Bª i?QÊM; +´ i`QM; pU+ /€K tQM; ç M?'i5

.M H` æ Q i?¬Mi?QÊM; +´ p` a€i GB m FB K i¬M; +?QÌM; ;B€Q- bQ pÈB S?QÆM #^M;5 L?QM; - i?U+ HU+ ? B M;QÌB M`v F?¬M; T?ªB H` i?S S?QÆM; o•M +| i? bQ F?¬M; Km®M i`QM; H9+ M`v /šM ç M bU +?9 w p` b€i w +O æ Q i?¬Mi?QÊM; +`5 #ªQ- F?¬M; M?'i i?B i T?ªB ?¬ ;B i ?¬ +QÊTX

h?QÊM; i?W /MM; i`Q- iB m i?W /MM; bS+5

æB m M`v S?QÆM; o•M bÈK ç½ /MM; p¬ b® i`ªB M;?B K FB K +?SM; X *?Q /M H` i`QM; „+ JBM? H½Q i´ ç°M; T?O ? v H` i` M +?B M i`QÌM; i?QÊM; +´- i?2Q /'m > LB K aBM?- çQ¢i H'v h` i?¬M +?B MQ½M- M?[M; ;b S?QÆM; o•M /MM; F?¬M; T?ª #¢Q5

oKi5 J°i +€M? +Y F?¬M; ;B M ?bM? pÁK t i [m - çB i`QÊ+ T?€i b m S?QÆM; o•M i¬M; F?¬M; ;B M- tm'i ?B M Î +Y H¶ ç2MX G„+ KbM? K°i +€B- ?„M H`T iS+ #QÊ+ p i`QM; H9+ M`v- M;Q`B M?[M; +U ç¬m F?Q€M; i? M? a€i HB m FB K i¬M; +?QÌM; i?QÊM; +´- o¬ i?QÊM; i¬M; i¬M; +?O- h?QÊM; +´ u K K i¬M; +?O- i?b +?d +| H€ F?¬M; ;B M T?Q b m H¶ ç2MX

óJm®M +? i b Q5ô h`QM; H¶ ç2M- K°i +U ç¬m æ` ?²M M; ,M M?[M; M;QÌB T?Q b w M?bM M?[M; ç²M; ç¢Q i?QÊM; +´ ;¬M KbM? M?'i- ç M; ç`M? ` i v- F?¬M; M;Ì- i?•MªM? H¢B çB b m K` ç M i`QÊ+X E?B K` ?„M +ÁM ç M; +?Q #B i +?mv M ;b i? #` i?€B ç° i?ÌÆ M?Q F?¬M; +| B tmM; [m M? +O S?QÆM; o•M H`K +?Q M´B ;B` +?ûK p T?Q S?QÆM; o•MX

*?QÌM; M`v pW tm'i ` - K°i F?Q iS+ M†M; M T?O F?„T K†i ç'i H`T iS+ M?Q i`B m M;QÌB M`v +| K°i ?QªM? tQ v +?mv M pÈB i? M?Q pk #½QX L m çÁM M`v `ÆB tm tm®M; K°i KªM;5

óI m m5ô S?QÆM; o•M F?¬M; i? K M?bM H¢B- ?„M H„+ KbM? `²B çB TªM? F?¬M; +O +U ç¬m æ` ?²M +ÁM +?Q ?¢ tm®M; i?b +ª M;QÌB ?„M ç½ #B M K'i5

R+ p¢M F?¬M; ;B M i?mšM ?bM? b m F?B pB M K½M i?b #€ ç¢Q ç M p"v- M? M? ç i?b +kM; F?¬M; i?2Q çQÊ+ i®+ ç° +O ?„M5

ó"bM?5ô J°i +?QÌM; imM; i - +?ªK p`Q +?¶ i`®M; - ;•v M M iB M; M´FBM? i?B M- #B M K'i i,K p`Q i`QM; H¶ ç2M5

óæB i?¬B5 L m F?¬M; ç +?Q ?„M MšM; K'i `5ô h`QM; iB M; ;`Q i?ûi- iWM; i?•MªM ç2M- p`Q i`QM; F?¬M; ;B M i?¬M #Q T?Q b mX h`•m ç M i`QÊ+ çQÊ+ m®M; MQÊ- E?Q #€m +| ;B€ i` M?'i pU+ b•m #B i?QÆM; +?QM? H` Î ç•v- p`Q +?"K- imv F?¬M; i`„M;5

*QÌM; ;Bª æ` ?²M i`QM; *m²M; #¢Q H¬B i`QÌM; +kM; +?d +| ? B # KQÆB M;QÌB- K'i ? i i`QM; i? ;BÈB T?Q b m H¶ ç2MX

æÊB K°i ?`M; M;QÌB #B M K'i iQ`M #°- +ª ?Q F?¬M; +?Êi i`Î M M v M i oM?X

óhB m iY S?QÆM; ;B M`v H¢B ç½ K¢M? ç M KS+ ç! `²B b Q\5ô

a m ;B•v H€i- ?²M; [m M; p¢M i`QÊM; ç M iW T?Q ç¬M;- i`QM; ?²M; [m M- K°i p-M
p T?Q H¶ ç2M- +?QM? H` .Q M? ?Q`M; ?ªB M;Q¢BX
oä ;Bª b m F?B ç¢i iÈB J M? ?²M +ªM? ;BÈB- i?'i ?²M M;QM; iK- bB m i?Q€i F?ÄB
#B M ?! i?`M? +€+ /¢M; M;Q¢B iQÊM;X o-M; i?€B /QÆM; M`v +?QM? H` .Q M?
æ h? M;- #B M ?! /U p`Q imv i ?¼+ ç h? M;X
.Q M? ?Q`M; p`Q pU+ b•m #B i?QÆM; +kM; F?¬M; +?"K ?ÆM S?QÆM; o•M H` # Q-
#ªv i€K M;`v HB M- K` ?„M +kM; #B M K'i #ªv i€K M;`vX æ M H9+ M`v- K¼B M;QìB
h`QM; ?¢i M?•M i?€B /QÆM; çÄ `U+ pW KÈB ?B M i?•M i?B m ç®i ?WM; ?U+ ?Q F
K°i M;¼+ i, ç M; ¬M /QÐM; i`QM; ç!-iQ€i H M K°i F?Q iS+ + Q [mw F?! iª- +?QM? H
K` æ¢B ç h? M; i?QÊM; +´ /MM;5
L;¼+ i, ç h? M; +?QM? H` 'M +?QÆM; ç ?Q`M; K` p` ç¢B ç h? M; i?QÊM; +´ +m®
H M? i?B M ?¢ ç m /MM; p`i M`vX o b m ?Ä bÆM tm'i ?B M [m€ M?B m oB K J -
JQìB ? B [m•M pQÆM; oB K J i?QÊM; +´ M?'i i? iQÆM; i?W - +?QM? H` oB K J
i?U+ HU+ +´T ç¢B ç 5
æ h? M; pb ç®B T?! pÈB K'v oB K J ?Ov /B i M`v K` /MM; L;¼+ i, ç h? M; iQÊM
K M? p` [mv M HU+ ?Q`M; ç çti p`Q .Q M? ?Q M; i`M €T KQÆB ? B oB K J M`v
F?¬M; ?B M +?•M i?•M pÈB +?Q #ªQ ç¢B ç i?QÊM; +´ M`v5
" M ç-m i`QM; h?QÆM; +®+- `i M?B m +QìM; ;Bª i` M? ;B`M? M? m +?Q #ªQ ç¢B
M;ì `^M;- L;¼+ i, ç h? M; M`v H¢B H` p`i ç h? M; i`mv M +?Q +QM +?€mX .Q M?
i` +O +QM +?€m ç h? M;- çB m M`v F?¬M; F?€+ ;b +QÈT i`QÊ+ K„i M;QìB- b Q
L;¼+ i, ç h? M; M`v „i H` p`i [mv M;mv M +?O- i`Î p i`QM; i v +QM +?€m ç h? M;
"¼ M;U #„i p2- +?BK b +?ì bÆMX .Q M? ?Q`M; ~M KbM?- F?¬M; T?Q +?9i bS+ HU
i•K ç½ çQÊ+ KÎ` - H¢B çQÊ+ +?SM; FB M i?U+ HU+ +O K¼B M;QìBX h?U+ HU+
GB m FB K i¬M; +?QîM; ;B€Q çQÆM; M?B M H` F?B M K¼B M;QìB M;?B M;¢B- M
H` M,M; HU+ S?QÆM; o•M i? ?B M5
E?¬M; H•m i`QÊ+ ç!- S?QÆM; o•M +ÁM +¬M bS+ K¢M? +O ?„M- ç tmM; FQ+? J M
?„M H¢B M?ªv K'v +´T ç M h`mv M F€ +ªM? ;BÈBX h?"K +?Q ç M K'v +U ç¬m æ` ?
;b pÈB ?„M- K` H¢B +ÁM +! ;B Q ibM? pÈB a€i GB m FB K i¬M; +?QîM; ;B€Q i?QÊ
æB m M`v F?¬M; F?ÄB F?B M .Q M? ?Q`M; M;¢+ M?B M5
óh?U+ HU+ i M M?!+ M`v ç9M; H` [m€ FBM? M;QìB5 h p®M +?m~M #` #Ä [m ?„M`
F?¬M; i? i? +?Q ?„MX L m +! ?„M H`K ç²M; KBM? i?b i ç•m +ÁM HQ ç¢B M;?B T
iB m iY M`v`QÊm KWM; F?¬M; m®M; H¢B Km®M m®M; `QÊm T?¢i- H¢B F?¬M; +?
TªB /MM; +?9i i?O çQ¢M i?¬B5ô
.Q M? ?Q`M; i?Q€M; [m K°i bmv M;?o- [m M; K M; b€M; H M`²B H`TiS+ çB p`Q F
L,M; HU+ S?QÆM; o•M i? ?B M` +`M; K¢M?- ;B€i` i? ?B M +`M; HÈM5 .Q M?
#`i Hm`M i? M`Q- i`QM; F ?Q¢+? *Ym +?•m +?B +?O- S?QÆM; o•M ç m H` M;QìB
i`B m iQÆM; H B5 L m F?¬M; TªB #`i ç„+ /o i?b .Q M? ?Q`M; imv i ç®B F?¬M; i?
G` M;QìB B +kM; +! F?mv i çB K- S?QÆM; o•M +kM; F?¬M; TªB M;Q¢B H X
>„M +! M?QÊ+ çB K +U+ HÈM- +?QM? H` i`¼M; ibM?X .Q M? ?Q`M; iBM`^M;- S?
[m•M p KbM?X .M ;b [m M ? ? B M?` F?¬M; +?d H` HÈB /KM;X
h?ìB i?QÊM; +´- [m M ? ;B[ç h? M; p` ç ok- i?ìB M`v- [m M ? ;B[?„M p` S?QA
? ;B[S?QÆM; o•M p` E?´M; hQÊ+- [m M ? ;B[ ? B M?` iB M ç`M? F?¬M; +?d çA
M`v- .Q M? ?Q`M; +! F?¬M; ;B M``i HÈM5
óG½Q ?² Hv M`v- +m®B +MM; +kM; tm'i ?B M`²B5ô

.Q M? ?Q" M; ç HçB K°i p i HY +?€v i`QM; ?„+ €K- #B M K'i i`QM; H¶ ç2M F?¬M
+ Q ; -v iW iW #QÊ+ p"Q- tm'i ?B M i`QM; ?Q F?¬M; X

óS?K i?•M- pšM H" M; QìB BM?5 .Q M? ?Q" M; +m®B +kM; ç½ F?¬M; +?`m çQÊ+
JBM? pQÆM; i?€B iY M?bM T?K i?•M çSM; +çM? M|BX

óE?`5 \*| i? çç i ç M æ` ?²M- +?ŠM; B H" M; QìB çÆM ;BªM +ªX *?QM? H" a€i G
i?QÊM; +´ Gw S?MM; æçQ p" æ Q i?¬M o h`QìM; h? M?¬ i`QÊ+ ç| +?d +?¬M +?W
F?¬M; +ªK i?'v bU i²M içB +O +?9M; i 5ô JBM? i¬M; i¬M; +?O T?'i v #`Q- çB K M

óL?QM; - +?9M; +m®B +kM; pšM F?¬M; ` i v ç9M; F?¬M; \ô JBM? pQÆM; i?€B iY M

ó>W5 æ| H" +?9M; +m®B +MM; ç½ i?®M; M?'i çQÊ+X *?| ç` M; K+ # ç-m ç½ ;B€M
;Bª æ` ?²M +?T ç°M; i?B M- +?d +| +QìM; ;Bª +?T ç°M; i?B M KÈB ç€M; H"K +?9M;
?Q" M; - M?[M; M; QìB F?€+ KÈB +?d H" im pB aÆM ?" æ` ?²M bÆF€- +, M #ªM F?¬
i¬M; +?O M?2Q K„i H„+ ç-m M|B- HìB M|B +O ?„M ç½ iB i H° K°i iBM K"i i`QM; pã

L; QìB M; Q" B +?d #B i pä ççQ +?B i?`M? b€m i?¬M i?¬M; +ªM? ;BÈB- M?QM; F?¬
+ªM? ;BÈB p" M; k i`¼M; >mv M KBM? +ªM? ;BÈB +ÁM +| K°i b® i¬M; i?SX E?QªM
F?¬M; M; „M ?ÆM F?QªM; +€+? ;B[+€+ +ªM? ;BÈB i`QÊ+ ç|X

æB m M"v F?¬M; F?| çQ€M5 "bM? i?QìM; - çç i iÈB >mv M KBM? +ªM? ;BÈB +?d +|
EQ+? h?¬B E?¬M; æçB æ - >mv M EbM? GB i >ªB æçB æ - hS *U+ E?mM; ok æçB
æçB æ - h" i?¬M5 L; Q" B ` - M?[M; +QìM; ;Bª F?€+ iQ" M H" æ` ?²M +ªM? ;BÈB5

"¼M sQ+? J` ç m H" æ` ?²M +ªM? ;BÈB- a€i GB m i¬M; +?O- JBM? i¬M; i¬M; +?O
ç°M H½Q i´ +kM; H" æ` ?²M- i?"K +?Q ç M?'i ?„+ €K ç [m•M i`mM; +´ +kM; +?d H
H" æ` ?²M- M?QM; F?€+ #B i; B[M?[M; M; QìB ç| i?b F?¬M; i? M"Q iQM? çQÊ+X

JQìB sQ+? J` +kM; +?Q +?„+ ç½ H" ç®B i?O +O a€i GB m FB K i¬M; +?QìM; ;B€
i?QÊM; +´ i?2Q FB K i¬M; i¬M; +?O- i?U+ HU+ ç| KÈB H" KçM?5

*?d H"- +€+? ?"M? M?Q +€+? bÆMX æ®B pÈB M; Qì +?Q çç i iÈB +ªM? ;BÈB M"v
çQÊ+ bU ?mv M /B m i`QM; ç|5 æ M S?QÆM; o•M- KÈB #QÊ+ p"Q h`mv M F€+ªM
? i çB m F€ /B m i`QM; ç|X \*?d +ªK i?'v M?[M; pä ;Bª æ` ?ÁM M?Q sQ+? J` p" p
S?MM; æçQ +| F?QªM; +€+? [m€ t 5

Gw S?MM; æçQ F?¬M; T?ªB H" M; QìB K" sQ+? J` +| i? ç®B ç-m çQÊ+5

JBM? pQÆM; i?€B iY M|B, ó*?d iB + +QM +?| ç` M; K+ # ç-m ç| - ç•v +?QM? H"
JBM? i¬M; +?9M; i X E?¬M; #B i pb b Q- #`M; QìB i bmM; H"K i?O ?° i?9- T?QM;
M½v ` i v F?¬M; +?WM; HçB +Sm çQÊ+ M|5ô

JBM? i¬M; i¬M; +?O M; ?2 p"v i?b +QìB mM; /mM; M|B, óJm®M +Sm M| F?¬M; +?d
+kM; F?¬M; Km°M5ô

JBM? i¬M; i¬M; +?O /Si HìB- T?'i ®M; i v €Q- K°i ççB çB m ç2M HQÈi [m ?Q F?¬M
H¶ ç2M- H"i #`M i v H M- i`QM; #|M; ç K HB M tm'i ?B M K°i p"i F?¬M; ç T K„iX

óh•K /B M ç` M; K+ +?B5ô JBM? pQÆM; i?€B iY i?2Q /äB K¼B pB +- i?'v i?S i`QM
óæ` M; K+ F?mv M H" bBM? p"i pB M +´ - +| +MM; M; m²M ;®+ pÈB JBM? i?¬MX J
F?¬M; iY- ?mM; p"i M"v b Q +| i? +? i / M?Q p"v çQÊ+5ô

JBM? i¬M; i¬M; +?O M|B- çti iBK +O +?| ç` M; K+ # ç-m p"Q i`QM; i v JBM? pQA
M v p b m- K¶B M; "v /MM; K€m p" JBM? i¬M; +?•M F?Q Mm¬B /QĐM; M| - b m #®M
bBM?- p b m iQÆM; SM; pÈB i•K i?¬M +QM- ;B9T +QM K¼B +?mv M5 æ•v H" #Q K
M?B K KÈB #B i5 æÈB +QM +?'T +?QìM; b) #B i çQÊ+ M?B m ?ÆM5ô

JBM? pQÆM; i?€B iY b[M; b| M?"M H'vX æB M iQ+? +O JBM? K¬M; ?„M +Æ #ªM
çB M iQ+? +?d +| i¬M; +?O KÈB çQÊ+ ç¼+X "Q K"i +O +?| ç` M; K+ ?„M F?¬M; #

óæB i?¬B5ô hB M; ;B| ;"Q H M- JBM? i¬M; i¬M; +?O ;BK+ JBM? pQÆM; i?€B iY- +

NeNX *?QÆM; Ndy, h` M? :B`M? E?Q "€m

E?B S?QÆM; o•M #QÊ+ p`Q i? ;BÈB T?Q b m H¶ ç2M- i`QÊ+ K„i ?„M H` K°i i? i"MX h? ;BÈB M`v- +ÁM HÈM ?ÆM F?¬M; ;B M M?bM i?'v i`QM; \*m²M; #¢Q H¬B i HÈM ;'T KQÌB H-MX æ•v ;B®M; M?Q K°i i?"M? i`b`M ;B'm # M i`QM; K°i pQÌM ç`C
ó.o iB m i`M; ç¢Bô imv M;?2 +| p K•m i?mšM F?| ?B mX L?QM; ç•v H¢B +?QM? H
/šM +O pä ç¢Q5

h`QÊ+ K„i /QÌM; M?Q H` K°i pki`K- K°i i? ;BÈB F?€+X hWM; M;¬B b Q ç2M T?•M
?Q F?¬M;X :B®M; M?Q F?B S?QÆM; o•M tmM; FQ+? J M? iBM?- tmv M [m F?¬M
i?-M ?²M ÍM;Q`B i?QÆM; F?mM; +kM; +ªK i?'v ? i M?Q i? M`v5

hBM iS+ p¬ +MM; p¬ i"M #O iÈB- i`"M p`Q i`QM; i?S+ ?ªB +O S?QÆM; o•M - K M
;BÈB M`v /QÌM; M?Q ç½ #`i`-M T?QM; ?"M; i, M,K- +m®B +MM; H¢B çQÊ+ KÎ` H
M?Q H`- KÎ+Y b´ +O K°i +,M T?ÁM; +k- HÈT #KB /QÈB #ªM H ç M; # v KM K`i p
óG-M +m®B +MM; i? ;BÈB M`v çQÊ+ KÎ` `®i +m°+ H` +?mv M +€+? ç•v # Q H•m
tQ `ä` i ç M p"v5\ô

S?QÆM; o•M i?-K M;?oX >Q F?¬M; i?•K i`-K /QÌM; M?Q #` M?m°K ç2MX L;Q`B -
#ªM M;mv M +O i? ;BÈB i?b +ÁM +| M?B m iBM iS+ ?¶M HQ¢M F?€+X æ| H`- i`Q
M?[M; +m°+ +?B M- M?[M; #ªQ p"i- T?€T F?Q- imv i ?¼+ tªv` MÆB M`v- +MM; b
óGw S?MM; æ¢Q p`o h`QÌM; h? M? ç½ p`Q `²B- M? M? H M- F?¬M; çQÊ+ ç +?9M
hWM; b|M; w i?S+ K¢M? K) M? M? +?|M; €T H¢B ;¬M iW T?Q b m- ç| H` M?[M; æ`

h?•MªM?- #€ F?Q- imv i[mv i +O M;QìB M"v iQ€i H M p M;¢Q i?`i?B M ç` X .M
pšM ;B[çQÊ+ T?QM; ç° p" F?Q i? - çSM; p[M; F?¬M; ç`X h?"K +?Q- K¼B M;QìB
[m M? ?„M ç m +ªK i?'v mv €T HÈM F?OM; F?B T5

lv €T +?d +| i` M M;QìB b®M;- ç M iW iBM? i?¬M p" w +?Q- M?QM; M;QìB M"v ç½ +
`²B- K" pšM M;¢Q +®i ç" M; ?Q" M;- mv €T pšM i²M i¢BX æB K M"v +?d +| +QìM; ;B

óL;QìB M"v F?B +ÁM b®M; +?„+ ?„M mv / M? ?B M ?€+?- i?U+ HU+ 2 H" +ÁM K¢M
i¬M; +?O5ô

S?QÆM; o•M i?¬K bQ b€M? çQ ` T?€M çQ€MX

*QìM; ;Bª M?Q p"v- #€m p"i i` M M;QìB +?„+ T?ª B M?B m ?ÆM M?[M; M;QìB F?€+
?„M +kM; H" +?'i HB m Hmv M F?Q çšM; +'TX L?QM; S?QÆM; o•M imv +| ? K ?®
+kM; F?¬M; ç M M¶B H'v #€m p"i +O M;QìB i `²B +ÁM H'v M®i tQÆM; +®i +O M;

óæ„+ i°B `²B5ô

S?QÆM; o•M F?QK KbM? `²B çQ i v ` M?^K p"Q T?¬M #KM; +O ?"B +®iX L°B
L;QìB M"v M m +| #€m p"i ;b i?b +kM; H" î ç•vX

ó*9i çB5 E?¬M; Km®M +? i i?b +9i M; v5ô

J°i iB M; [m€i ;B" M /[- p M; M?Q b'K ` M- +?Q /Si HìB- +ª M;¼M M9B ç½ çQÊ+ #
M?Q p"i +?'i i?U+X *?d M;?2 i?'v iB M; õ"Q "Qõ tû `€+? F?¬M; ;B M- K°i +€M? i v
K M; i?2Q KMB i M? i|K H'v S?QÆM; o•M5

S?QÆM; o•M i?'v H" M;B| K M; KMB i M? #' iÈB- ç¢B i?O i?•m H i?B M ç` - K„i b€
+QÈT +O M;QìB F?€+- +?S +?Q B +QÈT +O ?„M # Q ;Bì, óJm®M b Q\ o"v T?ª
F?¬M; \ô

S?QÆM; o•M H„+ KbM?- tQÆM; +®i iQ" M i?•M F m `„+ `„+ - FûQ i?„M; im®i ` M?
?ÆM +ª K°i ?"M? iBM? /QÈB +?•M- ?„M +?d ç¢T K°i +€B K" +?'M ç°M;- i`QM; +?È
o•M +| p¬ b® ?Q MªM?X o¬ b® F?¬M; ;B M #` ?„M /MM; bS+ K¢M? p¬ +MM; FûQ
?bM? i?¬M? K°i +€M? +Y F?¬M; ;B M HÈMX *ÁM S?QÆM; o•M i?b M?Q i?¬M HBM
F?¬M; ;B M ç|X

J¼B pB + /B M ` [m€ M? M?- S?QÆM; o•M pW KÈB i tm'i +€M? +Y F?¬M; ;B M-
H² M"v H¢B ç" T p"Q +€M? +Y F?¬M; ;B M +O S?QÆM; o•M pÈB i? H¬B çbM?X

.QÈB +?•M S?QÆM; o•M- çdM? M9B +'m i?"M? iW M;mv M i® i?' +ÁM +| K"i ç° +
KQìB H¬M +?Èi bKT tm®M;X smM; [m M? ?„M- +€M? +Y F?¬M; ;B M H'T H€M?-
i v F?'M; H² M"v tû i M ?Ov /B i pÈB i®+ ç° F?¬M; i? HQìM; çQÊ+X

*QìM; ;Bª +'T æ` ?²M- mv HU+ HÈM ç M KS+ /QìM; M?Q K°i iÁ i?"M? i`b +kM; +
KªM? pKMx æQ¢M i¬M; tmM; [m M? S?QÆM; o•M i`QM; +?®+ H€i ç½ #` ?Ov i?"M
i®+ ç° M"v- S?QÆM; o•M b) #` tû i?"M? i`K KªM? ;B®M; M?Q K°i iì ;B'v5

h? K" M;Q" B /U iQM?- S?QÆM; o•M M;²B t T #^M; i`QM; ?Q F?¬M;- #'i ç°M;- ;B
ç¢B i?O FB - iBM? i?¬M ?„M pšM mM; /mM; M?Q F?¬M;X

óJm®M +QÈT +O i Q- M;QÆB pšM +ÁM FûK t H„K5ô

h?¬M b„+ +O S?QÆM; o•M ? i bS+ #bM? ioM?- ?„M M|B `M? `¼i iWM; +?[- p M; M
iS T?QÆM;X *MM; H9+ ç| - K°i # M +O +€M? +Y F?¬M; ;B M- F?¬M; ;B M p` /B M
S?QÆM; o•MX

*QìM; ;Bª i?QÊM; +' M"v +?d KÈB tû `€+? F?¬M; ;B M i?"M? ?"M; M;?bM p¢M KªM
H¢B iK çQÊ+ çQ¢M i¬M; F?¬M; ;B M ;'T #°BX L?[M; çQ¢M i¬M; F?¬M; ;B M M"v H
i®+ ç° ?Ov /B iX >ÆM M[M?[M; çQ¢M i¬M; F?¬M; ;B M M"v ç m i,M; i®+ M?ì F?
o•M- p" p¬ +MM; FB M +®X

ó*€B ;b555\ô *QÌM; ;B^a~M KbM? i`QM; ?Q F?¬M; b•m i?ŠK- +?B m i?S+ /MM; K½B
?Ki- M?QM; T?€i ?B M ` ç° /-v +O +€M? +Y F?¬M; ;B MtmM; [m M? S?QÆM; o•
;B^aK- M?'i i?ìB i?'i FBM?X oÈB FB M i?S+ +O ?„M- i?ìB i?QÊM; +´ ç½; †T M?B
i?'v i?S M`Q F? ?B m i? M`vX

>„M /MM; ? i K°i +?B m- ?"m #®B ç®B /B M +| +^aM? ;BÈB F?¬M; #^M; ?„M M`v Hç
F?¬M; - F?¬M; ? i`M i?'i ;bX EBM? M; ?B K +?B M ç'm +O ?„M F?¬M; i? M|B H`F
i?O pÈB M?B m +QÌM; ;B^ai?QÊM; +´ #'i T?`K- M?QM; ibM? ?bM? i? M`v +?Q ;†T
i?U+ HU+ KçM? ?ÆM ?„M- +kM; F?¬M; i? M`Q #'i ç°M; M?Q i? M`v K`iB T +?B r

ó"€m p"i i?B M ?ç- +?d +| M; QìB +| çS+ KÈB +| çQÊ+ - t2K` - M; QÆB p¬ çS+ `²B5

æ²M; iY +O S?QÆM; o•M T?^aM +?B m `ä `M; i?•M ^aM? +O ç®B T?QÆM; - +kM; +
i? +O ç®B T?QÆM; X E?B +QÌM; ;B^ai?QÊM; +´ /MM; b„T ? i +?B m i?S+ M`v- S?Q
+Æ i? i?¬M #Q +O ççB i?O +m®B +MM; #` ?„M i?m"Mi? ?9i p`Q h?B M ç` pçM`

>Q F?¬M; `mM; +?mv M- +€M? +Y F?¬M; ;B M F?'M; H² +?'M ç°M; - b m ç| b|M; F
M?Q i`B m +QÌM; X L?[M; ;ÈM b|M; M`v +?Q /Si i?b i?•M ?bM? S?QÆM; o•M +?Èi

óE?¬M; ? v `²B5ô h`QM; ?Q F?¬M; +?Èi +| iB M; ?¬ i?'i FBM?- `²B iB T ç| H`K°i i
?Q F?¬M; +| K°i i`QÌM; FQ+? #^M; ç²M; HÈM t i [m X J°i iB M; i?ûi i?^aK p M; H M
+?|M; #` i€+? `X

Zm M; K M; H|2 H M- i?•M ?bM? S?QÆM; o•M HçB tm'i ?B M i`QM; ?Q F?¬M; - ?„
i v K M; K i?¬M +?B FQ+?¬ M; çQ KçM çSM; i`QM; ?Q F?¬M; - i?¬M b„+ HçM? HMM

" M +çM? ?„M- K°i +€M? i v iW ?Q F?¬M; `ÆB tm®M; ç'i- K€m F?¬M; M; WM; T?mM

NdRX *?QÆM; Ndk, o¬ G•M h` >Q`M;

L;Q`B M,K KQÆB pçM i`QÊM; - +| K°i M; QìB ç`M ¬M; ?„+ F?Q ç-v KbM?- i?•M ?bM
M„K +€M? i v #` çSi- #` S?QÆM; o•M ûT #QÊ+ ` iW b•m i`QM; F?¬M; ;B MX æ¬B
+?^K +?^K p`Q S?QÆM; o•M- 'M çQÌM; p Q p¼- pW FBM? ?½B pW iS+ ;B"MX

óL;QÆB /€K +?†i K°i +€M? i v +O i 5ô :QÆM; K†i +O M; QìB ç`M ¬M; pW #` +?†

óL m M;QÆB F?¬M; #B i çB m- H-M b m b) F?¬M; T?^aB H` +€M? i v M;QÆB #` +?†
ç'v5ô S?QÆM; o•M çSM; ç|- v #`Q iQ`M i?•M # v T?¬M T?"i- i`¬M; `i +| F?Q ç°X

L;QìB ç| b[M; bÐ- `²B M;~M; K†i T?€ H M +QìB- iB M; +QìB i`M €+ p M; F?„T ?Q
`QB ç M; ç"Tpmm p9i- tm'i ?B M •K i? M? ðT?ç+? T?ç+? T?ç+?ö, ó> ? ? - çQÊ-
M;U MQM ?€m ç€- F F?¬M; #B i F?¬M; bÊX æ•v H`H-M ç-m iB M o¬ H•M i` ?Q`M
iY S?QÆM; ;B - M;QÆB [m^a M?B M `i çQÊ+5ô

L;?2 i?'v #®M +?[ði?S iY S?QÆM; ;B ð S?QÆM; o•M F?¬M; F?ÄB M?QÈM K`v H M
+?^K p`Q M;QìB M`v M|B, óL;QÆB HçB #B i i?•M T?"M +O i 55 J'v i?€M; i`QÊ+
i`QM; b® M?[M; M;QìB M; ,M +<sup>a</sup>M i - +?„+ H` +| K°i T?¬M +O M;QÆB ç'v5ô

S?QÆM; o•M M?bM +?^K +?^K p`Q ?„M- ç²M; iY iQ€i H M ç-v b€i F?Q- M m M|B i`
F?¬M; pmB i?b ;B`ibM? ?bM? ç½ ?Q`M iQ`M F?€+X

S?QÆM; o•M b m F?B #QÊ+ p`Q pU+ b•m #B i?QÆM; i?b +?d +| ç9M; K°i H-M +| i
H9+ M|B +| ;B Q ibM? pÈB Gw S?MM; æçQX L?QM; Gw S?MM; æçQ bÈK ç½ #B i+ ,
+?mv M F?¬M; M?„+ ç M i?•M T?"M +O S?QÆM; o•MX

L|B +€+? F?€+- +€+ +QìM; ;B^a i?QÊM; +´ i`QM; pU+ b•m #B i?QÆM; F?¬M; #B i
h?U+ ` - pÈB ç` p` ?B M ?€+? i?ìB i?QÊM; +´ +O M?[M; M;QìB M`v- +kM; F?¬M;
#®B +”M +´ M?Q S?QÆM; o•MX

h? K`- M;QìB M`v imv +?Q M|B ` i M S?QÆM; o•M- M?QM; ?„M H¢B ;¼B ` i?•M T
S?QÆM; o•MX *| i? #B i`ä ç M KS+ M`v- M;QìB M`v 2 H` i`QÊ+ ç| `i H•m ç½ ibK

*?Q /M i? M`Q- +?d /U p`Q pB + ? B # M +?Q iWM; ;†T F?¬M; +| •M Q€M- M?Q
S?QÆM; o•MX L;QìB M?Q p”v ç°M; +Æ +?„+ +?„M F?¬M; H”M?5

o¬ H•M i” ?Q”M; F?¬M; #B i- +•m M|B #’i +~M pW M½v +O ?„M- H”K S?QÆM; o•M
T?ªB ;B i ?„MX J°i pä ;B^a #bM? i?QìM; i`QM; HÁM; ?v p¼M; +kM; +ÁM çQÊ+ - S
M;QìB ç M F?¬M; bÊX L?QM; M;QìB M`v H¢B H” +QìM; ;B<sup>a</sup> æ` ?²M +ªM? ;BÈB- #
S?QÆM; o•M imv F?¬M; bÊ- +?d /U p`Q R+ p¢M F?¬M; ;B M i?mšM ?bM? ç½ çO ç
M;QìB # M +¢M? i?b F?¬M; çQÊ+X

æ†+ #B i ç®B T?QÆM; H¢B +?QM? H” M;QìB i`QM; i” ç¢QX

L?•M p”i i? M`v ?”M? bU #’i +?’T i?O çQ¢M- +,M #ªM F?¬M; +| M;?B F` ;bX L m
S?QÆM; o•M- b) [m v b M; M;QìB i?•M +O S?QÆM; o•M- ç•v H” i?O çQ¢M `i i?Q
i” ç¢Q5

L?•M p”i i? M`v- # M +¢M? S?QÆM; o•M pšM +?Q +| B ç®B T?| çQÊ+ pÈB ?„M5

óL;QìB M`v TªB ;B i`²B5ô

>”M [m M; i`QM; ç²M; iY +O S?QÆM; o•M b€M; H M- +QìM; ;B<sup>a</sup> +’T æ` ?²M `i F
M;?o H” F?¬M; / - +?S F?¬M; TªB H” F?¬M; i? X *?d H” +¬M i`ªB [m K°i +€B ;B

o¬ H•M i” ?Q”M; b[M; b| - +kM; F?¬M; M;ì #’i +~M M|B ` #®M +?[ç| H¢B F?B M S?
p”vX L?QM; ?„M /M ;b +kM; H” +QìM; ;B^a i?QÊM; +´ - / M? iB M; ?B M ?€+? - i`QM
;B^a i?ìB +”M +´ X >m®M; ?²- S?QÆM; o•M H¢B H” p½M #®B b m ?„M F?¬M; #B i #

ó> ? ? ô o¬ H•M i” ?Q”M; T?€ H M +QìB, óE?¬M; b B- M;QÆB `i i?¬M; KBM?5
J M? iBM?- i p®M ç`M? ` i v ;B i M;QÆB- +?d H” F?¬M; M;ì +¢M? M;QÆB H¢B -
*?QM? +| i” +| - ç M i +kM; F?¬M; +?„+ ` i v +| ;B i çQÊ+ M;QÆB F?¬M;5ô

ó>b ?b5ô o¬ H•M i” ?Q”M; +?ÈT +?ÈT K„i- +QìB M? K ?B K M|B, óh +® w çB m i`
#ªQ #®B i` M M;QìB M;QÆB- imv i ç®B F?¬M; çÆM ;BªM +?d +| o¬ +•m ç +mM;5
i H¢B `ä- i` M M;QìB M;QÆB M?’i ç`M? +| K°i T?€T F?Q +ÁM HÊB ?¢B ?ÆM +ª o¬
i? i? +?Q M;QÆB +€B +? i5ô

o¬ H•M i” ?Q”M; +?d +QìB M?¢i- +€+ +QìM; ;B^a i?QÊM; +´ - i?QìM; iU iBM p #ªM i?
K¬B i`QìM; H¢ HšK- TªB ?B m ?Q”M +ªM? tmM; [m M? i`QÊ+X æÆM ;BªM- M?B
æ¢B *?m- p” +€+ H° i¬M; T?€B +”M +´ i?QìM; `ÆB p`Q i-K M;„K +O ?„MX h`QM; ç

o¬ H•M i” ?Q”M; b m F?B M;?B M +Sm i?•M i? +O ?„M i?b FBM? M;¢+ T?€i ?B M
*?m M`v- bU [m”i F?îB TªB /MM; ? B +?[ i?¬M iQ+? +ÁM +?Q KB m iª i`¼M p M
KQÆB K” ç½ i?”M? iUm M?Q p”v- î i?ìB i?QÊM; +´ TªB H” ç M?’i i`QM; K¬M T?€

hmv `i ?B K- M?QM; i?ìB i?QÊM; +´ F?¬M; +?d +| p`B i?B MX J” +?QM? i?B M ç½
ç¢B5 J°i i?B M M?Q S?QÆM; o•M çQÆM; M?B M F?¬M; p`Q K„iX

h? M?QM; çWM; [m M- i?ìB +”M +´ M`v- M;mv M F?Q i?B M ç` p` K¬B i`QìM; F?¬M
+´ X .QÊ+ i?ªQ Hmv M ç M K” i?ìB i?QÊM; +´ H9+ M”Q +kM; +| i? ?€B çQÊ+ - i?b
?B KX

h`QM; ibM? ?m®M; ç| +ÁM +| i? +| çQÊ+ i?”M? iUm M?Q p”v- +?d +| i? M|B F?Q
?ÆM +ª M;?`+? i?B MX L?QM; F?Q p”M i?b F?¬M; TªB p¢M M,M;X \*| i? i`ªB [m
F?¬M; +? i- M?•M p”i M`v M;Q`B F?Q p”M M;?`+? i?B M i?b i` M M;QìB Qi M?’i T?

h!K H¢B- o¬ H•M i" ?Q" M; T?€M çQ€M ` i` M M; Q!B ç®B T?QÆM; M; Q" B o¬ +•m ç
 T?€T F?Q K¢M? M[- i?"K +?Q ?²M; p" M i` M M; Q!B ç®B T?QÆM; +kM; +! F?ª M, M
 +kM; H" Hw /Q i¢B b Q ;B[# Q M?B m M?•M i" B o¬ H•M i" ?Q" M; H¢B M?bM ` S?
 S?QÆM; o•M +?ÈT +?ÈT K„i- ç®B T?QÆM; +?d iW +?9i i" B HB m Qi ÄB K" H¢B +
 h?B M ç` p¢M ?! +?mM; - M!B H" H½Q ;B M +U ?Q¢i +kM; +?Q çO ?bM? /mM; X
 M; ?B K FBM? M; ?B K p" i` U+ ;B€+ ç€M; bÊ +O +Q!M; ;Bª i?QÊM; +´X L?QM; - +
 +"M; Km®M ;B i ?„M ?ÆM5
 óo¬ H•M i" ?Q" M; - ç9M; H" F?¬M; #B i M; QÆB i?¬M; KBM? ? v M; m tm~M- M m M
 F?¬M; +?WM; ?¼ M K†i K¼B M; Q!B ç m H" pä ;Bª i?QÊM; +´K" b) F?¬M; H" K F?! M
 iB + ô
 S?QÆM; o•M H„+ ç-m M?bM o¬ H•M i" ?Q" M; pÈB €M? K„i ç€M; i?QÆM; , óL; QÆB
 F?¬M; TªB Km®M T?€T F?Q i` M M; Q!B i b Q\ æQÊ+- i +?Q M; QÆB5ô
 S?QÆM; o•M MûK o¬ +•m ç +mM; +O o¬ +•m H½Q i´ i?QÊM; +´` - o¬ +•m ç +mM
 +?¶ o¬ H•M i" ?Q" M; X
 óL; ¬M; +m²M; 5ô h?€B ç° ç! +O S?QÆM; o•M- €M? K„i i?QÆM; ?¢B- F?B M o¬ H
 çQ!M; çQ!M; H" +Q!M; ;Bª i?QÊM; +´- imv F?¬M; #^M; i´ bQ F? B i¬M; H" T T?€B-
 ?€+? mv +?´M i€K T?QÆM; , ó>¼+ çQÊ+ pä ?¼+ HQÐM; i?O i?QÆM; F?mM; K [m
 ç®B T?! çQÊ+ M; QÆB b Q\5ô
 o¬ H•M i" ?Q" M; b-K K†i H¢B- ?„M #9M; M; !M i v- h? M? ç²M; tm•M HQM; # M +?c
 # v ` - ?! i?"M? K°i ç¢B çdM? i? M? ç²M; pm¬M; p„M F?´M; H²X hS /B M ç¢B çdM
 HQM; X
 o¬ H•M i" ?Q" M; +?d M; !M i v- M; ~M; K†i H M T?mM ` iBM? F?Q tmM; i?B M- ;B" M
 KbM? M; QÆB +! h K iQÊM; F?Q b Q\ h b) /MM; hS HQM; i` B m i?B M F?mv i T?€
 M; QÆB #B i- +€B ;b KÈB H" h K iQÊM; F?Q5ô
 h`QM; ?Q F?¬M; - +! #®M iB M; ; -K FBM? i?B M HB M iB T p M; H M- M?[M; ?Q p
 i?B M F?mv i H" T iS+ b®M; /"v i?Q€i ` - [m M? i?•M +! bQÆM; T?O- i?•M /"B M; ?
 i` M çdM? ç-m o¬ H•M i" ?Q" M; X "®M +U HQM; bWM; b[M; i`QM; H¬B p•M- +MM; K
 S?QÆM; o•MX
 S?QÆM; o•M i?´v p"v i?b mM; /mM; +Q!B M?¢i M!B, óo¬ H•M i" ?Q" M; - M m pW
 çQÊ+- M?QM; ;B!M; QÆB F?¬M; M?[M; F?¬M; i? +! çQÊ+ T?€T F?Q +O i - K" ç M
 K¼B i?S i` M M; Q!B ç m b) i?m°+ p i 5ô
 o¬ +•m ç +mM; +! çQÊ+ iBM? F?Q K" S?QÆM; o•M T?mM ` - ç°i M?B M ?! i?"M?
 b„+ H¢M? HMM; çSM; i`QM; ?Q F?¬M; - ç" T K¢M? i v K°i +€B- H" T iS+ "T tm®M; h
 G½Q ;Bª ok v iBM? [m M M"v +?QM? H" H½Q i´ o¬ +•m h?QÊM; +´- +kM; H" ?bM?
 +mM; X
 •K- -K5 > B T?€T F?Q ;B Q M? m- K°i bS+ K¢M? F?´M; H² i`mv M iÈB T?€T F?Q -
 ?Q" M; imv FBM? M; ¢+- M?QM; H¢B bÈK /U HB m çQÊ+X GU+ ?9i M"v +?QM? H"
 S?QÆM; o•M tmM; FQ+? J M? iBM?- ?„M ç½ i?´v [m X M m +ªM? ;BÈB +O ?„M Fû
 iB m `²BX
 L?QM; ?„M ç½ ç¢i iÈB æ` ?²M +ªM? ;BÈB- w +?Q pä ç¢Q K¢M? ?ÆM M; Q!B F?€+
 ç +mM; / /"M; ?9i HB M? ?²M çQÊ+X æ†+ #B i H" +ªM? ;BÈB pä ç¢Q +O S?QÆM;
 ó> ? ? Zm€M [m•M ?-m5 L; QÆB +?d +! +?9i i" B M, M; M"v i?¬B b Q\ô
 o¬ H•M i" ?Q" M; +QÈB HÈM- M?´+ i v TªB H M- ç`M? K°i i v i F?ÎB hS HQM; i`B
 +•m ç +mM; +O S?QÆM; o•MX

*?•M F?Q i`QM; M;Q`B o¬ H•M i` ?Q`M; +m°M H M- ;B®M; M?Q b'K` M- i?m"Mi?
F?mv i- i,M; bS+ K¢M? +?Q T?€T F?Q M`vX h? M?QM;- ç9M; H9+ ç|- K°i bS+ K
;B®M; M?Q MQÊ+ Hk T?€ç #°+ T?€i` iW i`QM; o¬ +•m ç +mM; p`Q hS HQM; i`B
o¬ H•M i` ?Q`M; M?Q; †T T?ªB K - M;QÆB`mM`~v- KÎiQ K„i M?bM- T?€T F?Q i` M
/B m çSi /•v, óL;QÆB55 ô

o¬ H•M i` ?Q`M; +kM; F?¬M; /€K iBM- o¬ +•m ç +mM; +O S?QÆM; o•M H¢B +| ç
?Q`M iQ`M €T çªQ KbM?X æB m M`v M;Q`B /U FB M +O ?„M- ?„M M?`ii?ÎB i•K i?
>„M F?¬M; #B i`^M; S?QÆM; o•M H9+ ç|`9i M,M; HQÊM; iW i`QM; ?| i?•M h`i?-
ç` p¢M ?| +?mM; `X .Q`M; M?Q`9i`¶M; ? B T?€T F?Q M`v KÊB +| çQÊ+ M,M; H
S?€T F?Q T?~K +`T +`M; + Q- mv HU+ +`M; HÊM- imv p`v- H¢B +`M; +-M M?B m M,
J°i T?€T F?Q /MM; +?•M F?Q +O +?•M HQM; i F?ÎB ?Q`M iQ`M F?€+ pÊB ? B +?

óo¬ H•M i` ?Q`M;- iB T +?B m5ô h?-M i?€B S?QÆM; o•M H9+ M`v ;B®M; ? K i?-
HÊM-S?QÆM; o•M +?d M;|M i v- L;k M;K+ +®i ?Q`M; H`TiS+ ;B€M; tm®M;- ç`T H
•K -K5 o¬ H•M i` ?Q`M; p°B p`M; /MM; K°i [mv M SM; ç®B- K°i bS+ K¢M? HÊM ;
M; ,M H¬B çbM? M`v- M?QM; H9+ M`v- K°i iB M; +?m¬M; ç²M; ?² p M; H M i` M ç-r
l m m5 o¬ H•M i` ?Q`M; i?`i FBM?- M;~M; ç-m H M- T?Q b m L;k M;K+ +®i ?Q`M
F?`M; H² ?€+€B KB M; ç2M M;ÁK ç M; ;B€M; i?ŠM; tm®M; ?„MX

hB M; +?m¬M; p M; p,M; pŠM;- K„i o¬ H•M i` ?Q`M; i®B b-K- +?Q F`T T?ªM SM;
h?B M ç` p¢M ?| +?mM;

NdkX *?QÆM; Ndj, h`'M •T æ` >²M

o¬ +•m ç +mM; H`K`M +?2- L;k M;K+ +®i ?Q`M; H`K²B M?Y- b€i +?B m i?U+ bU H
+O S?QÆM; o•M5 o¬ H•M i` ?Q`M; imv H` +Q`M; ;Bªi?QÊM; +´- +Q`M; ;Bª +`T æ`
;B Q i?O pÊB p¬ b® +Q`M; ;Bª- FBM? M;?B K +?B M ç'm p¬ +MM; T?QM; T?9X L
?„M ?Q`M iQ`M i?m S?QÆM; o•M5

óL;mv`²B5ô o¬ H•M i` ?Q`M; F?B K`i`QÊ+ K†i KbM? i®B b-K H¢B H`TiS+ +ªK i?`
i?`v ?"m +?B m +O S?QÆM; o•M- M?QM; H9+ M`v ?„M +| +ªK ;B€+ #` mv ?B T- +
F?¬M; ;b F?Ä H`T çQÊ+X ªK ;B€+ M`v ;B®M; M?Q i`QÊ+ ç|`'i H•m- F?B ?„M +Á
+ªM? ;BÊB- #` K°i +Q`M; ;Bª J M? iBM? i`mv çm´B5

o¬ H•M i` ?Q`M; +kM; F?¬M; M;Q`B- b€i +?B m +O S?QÆM; o•M i?`M? iWM; HQ
çQÊ+ T?ªM SM; +O ?„M- ;B®M; M?Q ç`Q K°i +€B ?® çÊB ?„M M?ªv tm®M; p`vX

E?B #` h?B M ç` p¢M ?| +?mM; +m®M p`Q- i`QM; ç²M; iY ç2M M;ÁK +O o¬ H•M i
;|+ +¢M? €M? K„i +O S?QÆM; o•M- ç| H` bU ç„+ w- +? +Q`B- b€i F?QX h`QM; H
F?ÄB H¢M? ;B€X

E?B F?¬B T?K+ i?` ;B€+- o¬ H•M i` ?Q`M; M;?2 i?`v iB M; ;`Q ?ûi +O ?`M; M;?b
h`QÊ+ K„i ?„M- [m, K` bB HQÊM; p¬ +MM; p¬ i`M- v m K [m, [m€B- •K K ç` T?O`
M;€+? i`QM; i-K K„iX ªi`lB ç'i i®B b-K H¢B- iWM; ç¢B çB M F?`M; H² ;B®M; M?
ç'iX

o`M; v +?QM? ;B[ - K°i pQÆM; i¼ bWM; b[M; ;B[ i?B M ç` X o¬ b® /ÁM; K€m F?
pQÆM; i¼ - K2M i?2Q M9B tQÆM; i`„M; +?ªv p`QX

h`QM; pÁM; p•v +O p¬ b® [m•M pQÆM; ?mv i b„+- o¬ H•M i` ?Q`M; i?`v S?QÆM; c
M;²B i` M pQÆM; i¼ ;B®M; M?Q i`i?-M pB M +´5

S?QÆM; o•M H9+ M`v ?Q`M iQ`M F?€+ #B i pÊB S?QÆM; o•M ;†T # M M;Q`BX h?
+| +?9i i`„M; # +?- #|M; ç K M?Q i`ªB /`B p¬ i`M- iQ€i H M F?Q i? ?Ov i?B M /B i

$\neg$ H•M i" ç¢Q i?m KbM? H¢B- K°i ?"M F?Q Hm²M iW çdM? ç-m tm®M; ;|i +?•M, óh
 $\neg$ H•M i" ?Q" M; F?¬M; T?ªB H" i?^M; M?|+ F?¬M; ?B m pã ç¢Q- H" +QÌM; ;Bª / M
?B m M?[M; i"mv M i?mv i i" ç¢QX
>bM? i?QÊM; [m®+ ç° ç€M; bÊ i"QÊ+ K†i +?QM? H" h" ç [m®+ ç° ç€M; ;|K M?'i i"
h?ÌB i?QÊM; +'- o¢M +' i" ç [m•M H•K i?m"i +?QM? H" +'K F` p" i" T?€T HÈM M?
i"QM; +?QM? ç¢Q F?¬M; /mM; - ç M M; QÌB i"QM; i" ç¢Q +kM; F`+? HB i i"mv b€i M
hmv i ç®B F?¬M; +?Q T?ûT M; QÌB M"Q im Hmv M +¬M; T?€T M"v ç M +ªM? ;BÈB p
L?B m i?ÌB ç¢B i"QÊ+ - $\neg$ H•M i" ?Q" M; i?"K +?Q +ÁM çQ+? i?•M i? K; B - i"mv b
i" ?Q" M; F?¬M; M; i- +'K i?m"i i?QÊM; +' M"v H¢B tm"i ?B M i"QÊ+ K†i KbM?X
æ M?'i +'K i?m"i i?QÊM; +'- +€+? # Q M?B m H•m `²B- +m®B +MM; H¢B i€B ?B M
ó $\neg$ H•M i" ?Q" M; 5ô :B¼M; M|B b M; bªM; - ;B®M; M?Q i?-M HBM?- M iÈB iW iS T
+' i" ç S?QÆM; o•M ?| i?"M? iU p"Q HQM; ;? - iW iW çSM; /"vX
ó"bM?5ô E?B #QÊ+ +?•M +O S?QÆM; o•M ç†i tm®M; - +ª h" ç [m®+ ç° `mM; +?m
i"QM; h" ç [m®+ ç° M"v- ?„M H" i?-M HBM? i?U+ bUX
ó>B M i¢B- M; QÆB ç½ #B i- i¢B b Q i H¢B M|B M; QÆB M; m tm~M +?Q 5Ìô
h"QM; i"ÌB ç'i m €K- i"QM; K„i i" ç K" S?QÆM; o•M ?| i?"M? T?|M; ` [m M; K M;
i?€B /QÆM; X h?-M b„+ ?„M H¢M? HMM; - €M? K„i M?bM $\neg$ H•M i" ?Q" M; M?Q M; Q
óæ€M; iB +- ç€M; iB +5ô
h"QM; +?ÈT K„i- i"QM; ç-m $\neg$ H•M i" ?Q" M; i?Q€M; [m HÌB S?QÆM; o•M M|B i"Q
 $\neg$ H•M i" ?Q" M; F?¬M; ç w H„K- M?QM; ;BÌ- ç°i M?B M T?9+ +?Q i•K HBM?- ?„M
ç€M; iB +X >„M M m H" M; QÌB i"QM; K ç¢Q- ?Q†+ ;Bª M; QÌB i"QM; ç¢Q K¬M- /U
?„M F?¬M; bÊ S?QÆM; o•M 5 P i M?B m +kM; H" +K+ /B M F?¬M; i?„M; F?¬M; i?m
L?QM; ?„M H¢B H" M; QÌB i"QM; i" ç¢Q- h" ç [m®+ ç° H" mv ?B T +?Q K¢M; pÈB #
B K" Hmv M i?"M? h" ç [m®+ ç°- M; QÌB ç| H" [m•M- H" ç - H" pQÆM; - +ÁM M?[M
H" i?-M- i v b B +O ?„M 5
*?Q +?B M K" ç½ #B i #¢B 5
E?¬M; #B i iW H9+ M"Q- i"QM; +Æ i? +O $\neg$ H•M i" ?Q" M; - p®M # M ç-v M?Q /Á
i" ç¢Q- +?Êi M†M; M M?Q +?[+?b ç9+- ;B®M; M?Q F?¬M; T?ªB +?•M F?Q +O Kb
H¢ ç M; ?9i çB +?•M F?Q +O KbM?5
 $\neg$ H•M i" ?Q" M; +ªK i?'v KbM? ;B®M; M?Q K°i +QM #¼ M; U #` H°i / - #` MQÈM;
+?B M ç'm K" $\neg$ H•M i" ?Q" M; ç½ `MM; KbM?X
ó> ? ? L; QÆB iQÎM; `^M; +| i? F?®M; +? +K+ /B M i?"i b Q\ L m ç½ M?Q p"v
+€B ; b ;¼B H" +QÌM; ;Bª i?QÊM; +'- +€B ; b ;¼B H" F?QªM; +€+?5 hB T +?B m 5 h
h?-M b„+ $\neg$ H•M i" ?Q" M; +?Êi i`ÎM M i`M? i`¼M; - +Æ i? ?„M iQ€i H M w +?Q K¢
+'X >„M ; B"K K¢M? +?•M- ;B®M; M?Q K i?-M pB M +'- i? ?B M F?Q i? p¬ #B M
J†i ç'i `mM; +?mv M- i?•M ?bM? $\neg$ H•M i" ?Q" M; H„+ HQ- çB M [m M; i"QM; i v T?
?mM; /[#` iÈB S?QÆM; o•MX
S?QÆM; o•M i?'v p"v K" KûT #'i ;B€+ M? +? H M +QÌB Kd K B- +Æ i? #'i ç°M; X
æQÊ+ MY çQÌM; - $\neg$ H•M i" ?Q" M; +?Êi F m H M [m€B çªM- +Æ i? ?„M T?€i ` iB
` - K°i bS+ K¢M? HÈM H" T iS+ iK H¢B i" M M; QÌB ?„M- +?QM? H" T?QÆM; T?€T ç
i¢K i?ÌB iQ€i F?ÄB F?„+ +? +O h" ç [m®+ ç°X

o¬ H•M i" ?Q" M; F?¬M; M;?o ;b- H"TiS+ imM; K°i [mv M p"Q ?Q F?¬M;- [mv M M"v
+?ÊT p M; ` M- H"K #°+ T?€i` b|M; T?€Ti„+X u m K [m, [m€B tmM; [m M? H"TiS
+? iX

óJm®M +?¢v b Q55ô :B¼M; S?QÆM; o•M p M; M?Q +?m¬M; F?€M?- 'M çQ`M; ?„
>"M? ç°M; +O o¬ H•M i" ?Q" M; HW çQÊ+ M; Q`B F?€+ +?S F?¬M; [m K„i çQÊ+ S
L; Q`B i`QM; i" ç¢Q ?"M? bU i?O çQ¢M i" M €+- ?ÆM M[#'i +?'T +€+? i?S+X h? K
bBM? iY- +?9M; H¢B F?¬M; F?€+ ;b M; Q`B i?Q`M;- i?"K +?Q +| T?¬M +ÁM [m€- ç
i? pSi #Ä K¼B i?S- # Q ;²K +ª i¬M M; ?B K p" FB m M; ¢Q +O pä ;BªX

S?QÆM; o•M M; v iW ç¬m ç½ #B i- o¬ H•M i" ?Q" M; +,M #ªM F?¬M; +?m~M #` SM; .
ç¬m ç½ Km®M +?¢v- H½Q ?² Hv M"v F?B K" F ?Q¢+? K'i FB K bQ€i i?b +?d +| K°i

*?d H" ?„M ç M; ç®B /B M pÈB S?QÆM; o•M5

o¬ b® •K K - #¢+? +®i Q M HBM?- #¢+? +®i v m HBM?- #¢+? +®i pä iQÈM; +MM; |
F?OM; #® t¬M; ` M?Q M9B HY T?mM i""Q- ?mv ç°M; bS+ K¢M? +O +ª h" ç [m®
?Q" M;5

hB M; i?ûi +?|B i B- ;B®M; M?Q M?[M; KkB ç Q HQÐB FB K p p"Q ç€- bS+ K¢M? p
*ÁM bS+ K¢M? +O o¬ H•M i" ?Q" M; i?b ç m #` [m®+ ç° ?'T i?m- i`QM; ;B•v H€i-
H•M i" ?Q" M; i`¬M; M?Q M; Q`B +? i5

h?U+ HU+ pǎ çϕQ- S?QÆM; o•M +! H) F?¬M; #^M; ?¼- M?QM; S?QÆM; o•M HϕB F
 *?d +¬M i`€M? çQÊ+ ?¼- H'v çQÊ+ iBM? i? i?lB ;B M p` iBM? i? F?¬M; ;B M pÊB
 "aQ p"i iU+ ´ +?d +! M; QlB +! M, M; HU+ KÊB +! i? +?B K ?[m- #aQ p"i MÆB M"v +! i
 t2K iϕQ ?! p` #aM HoM? +O iWM; M; QlBX hBM `^M; æ Q i?¬M i?QÊM; +´ p` a€i H
 +! +€+? M; ?o M"v5
 óæÊB ç½5ô æ9M; H9+ S?QÆM; o•M ç`M? ` i v i?b ç°i M?B M- F?Q HBM? +O h?B
 M; ,M +aMX
 ó*€B ;b\5ô S?QÆM; o•M M; ç+ M?B M- K¼B pB + ?„M H"K ç m H" pb bU i?, M; +'T
 h?2Q Hw K" MlB- i`QÊ+ K†i tm'i ?B M M?B m iBM? i? F?¬M; ;B M p` iBM? i? i?lB
 ?! +?mM; T?aB +'T i?B i ?ÆM KbM? KÊB ç9M; X a Q #•v ;Bl HϕB M; ,M +aM KbM?X
 S?QÆM; o•M i?m M?B i?mv i ç M; +m°M H M i`QM; M; QlB- M? M? +?lM; #bM? io
 ç` pϕM ?! +?mM; ?"M? ç°M; imv i ç®B F?¬M; T?aB H" F?¬M; +! KK+ çQ+?X L! ç½
 i?QlM; i?b T?aB +! M; mv M /QX
 óhϕB b Q\ô S?QÆM; o•M +?d ?ÄB K†B +•m M"v- F?¬M; MlB ;b M[X
 h?B M ç` pϕM ?! +?mM; BK H†M; -;B®M; M?Q ç M; +?bK i`QM; bmv iQ, óhBM i-
 M?[M; i?S M"v pÊB i¬B +ÁM HÈM ?ÆM pÊB +?O M?•M M?B m5 L?QM; +! ;b ç! F
 F?¬M; ç9M; 5ô
 óæ•v F?¬M; i? i`l i?¬M? Hw /Q- i?S p¬ Hw [m€ M?B m`²BX *Æ ?°B H¬M M"Q +O
 HϕB +! H¬M M"Q ?ÊT Hw ç•mX LlB çB- `®i +m°+ M; QÆB +aK i?'v +€B ;b K" HϕB T?
 S?QÆM; o•M F?! +! çQÊ+ +Æ ?°B M"v- M M ?„M FB M [mv i bU F?„+ +? p` #bM? i
 ó*! K°i +aK ;B€+ i?•M i?m°+ i¬B ç M; MlB- MÆB ç•v F?B M i¬B +! +aK ;B€+ i?•M i
 s tQ ç M KS+¬ +! i? +ÁM H•m ?ÆM i?lB ;B M K" +?O M?•M #B i- i¬B +aK i?'v M
 H•m i`QÊ+ ç! i¬B ç½ iWM; çQÊ+ iB T t9+ [m K°i i?S ;b ç! `i i®i5ô h?B M ç` p
 pW MlB pW +® M?Ê HϕBX
 óEQ S+ `it p i`QÊ+ ô S?QÆM; o•M HlKl ?B m- +€B M"v HB M [m M ç M H B H`+
 F?¬M; T?aB H" i?S ?„M +! i? ?B mX L?QM; - +•m +m®B +MM; +O h?B M ç` pϕM
 ` , óG" h" i?¬M +?M; \ LÆB ç•v T?aB +?M; H" +! HB M [m M ç M h" i?¬Mlô
 óE?¬M; T?aB5ô h?B M ç` pϕM ?! +?mM; T?O M?"M +?„+ M`M? T?€M çQ€M +O S
 h" i?¬M i?b F?¬M; ;B'm çQÊ+ +aK SM; +O i¬B- +?9M; +?QM? H" /QĐM; HB m +O
 i¬B- F?¬M; mv ?B T çQÊ+ i¬B5 L?QM; - i?S M"v- Ml F?B M i¬B +aK i?'v mv ?B T
 ó>a5ô S?QÆM; o•M ;B"i KbM?- M m ;†T bûi ç€M?- iW F?B ?„M +! çQÊ+ h?B M ç`
 F?Q M"v ;¬M M?Q +! M, M; HU+ F?¬M; +! ;b F?¬M; H"K çQÊ+¬ i`l i?¬M? +€M? i v ç
 +?Q S?QÆM; o•MX h?"K +?Q F +a o¬ +Qm ç +mM; - mv HU+ i'M +¬M; KϕM? ?Æ
 M?QM; i`QM; HÁM; Æp- o¬ +•m ç +mM; pšM F?¬M; #^M; çQÊ+ h?B M ç` pϕM ?!
 S?QÆM; o•M iWM; i?'v Ml Mm®i i`¬B h" i?¬M- i?'v Ml i`M €T K p"i- i?'v Ml i`M €T
 M?QM; ç•v H" H¬M ç¬m iB M M; ;2 Ml MlB- KbM? +aK i?'v bÊX
 æB m M"v ç®B pÊB S?QÆM; o•M- iQM? +?i ?Q" M iQ" M F?€+X "°l + tQ M v #bM
 T?€i ?mv i€+ /KM; X E?B M ?„M i?Q€i F?ÄB ?Q" M iQ" M bS+ ?'T /šM HÈM +O F?Q
 S?QÆM; o•M ?Qi b•m p"Q- i`QM; ç¬m tm'i ?B M M?[M; w iQlM; - M? M? +?lM; T?•
 a m ç!¬ +m®B +MM; MlB, ó*?9M; i çB i?¬B5 L m i?S M"v H"K M; QÆB bÊ i?b +?9M
 S?QÆM; o•M imv +kM; ç°M; HÁM; i`QÊ+ K ?Q†+ i`QÊ+ K†i- M?QM; F?¬M; ?Q" M
 `mM; ç°M; +?d H" iϕK i?lB- Hw i`Q i?b H9+ M"Q +kM; T?aB ;B[p[M; X
 ó> v H" çÊB i? K çB5ô h?B M ç` pϕM ?! +?mM; +?¬M +?W, óh?S M"v mv ?B T i¬
 +? i¬B- +kM; F?¬M; ?Q" M iQ" M pQÊi` F?ÄB T?ϕK pB F?®M; +? +O i¬BX *?d
 +?Q +?„+ +! i? i? F?B M Ml +?9 wX L?QM; M m ;Bl`lB pU+ b•m #B i?QÆM; - i¬B

S?QÆM; o•M bmv iQ F?¬M; M|B- h?B M ç` pçM ?| +mM; M|B +kM; +| Hw- T?€T F
#„i ç-m M?B K i?|B [m2M #bM? ioM? bmv M; ?o +O KbM? `²B !!

æ9M; H` F iB M T?QM; / ,M çÁM5 L m KbM? Î+MM; pÈB M?[M; M; Q|B M`v- K` F?
K°i F?B KbM? `|B çB- pb [m€ ç†+ #B i K` #` +?9 wX æ•v ;B®M; M?Q ? B +€M? [n
M; Q|B çSM; i`QM; ?`M; - çSM; ç9M; ?`M; b) F?¬M; M´B #`i- M?QM; M m +| K°i M; Q
i?b H`T iS+ #` +?9 w M; v5

óo`v i?b çÊB i? K p`v- çÊB M?[M; M; Q|B M`v ;B Q i?O- +| M; Q|B + Q i v tm'i ?B M
F?ÄB ç•v5ô S?QÆM; o•M M|BX

E?B [m•M ç°B tmM; T?QM; - K°i M; Q|B i?€Q +?çv b) #` +?9 w- ç®+ [m•M iMv ?`M?
L?QM; F?B [m•M ç°B ççB HQçM- i?W +Æ `|B çB- i?b F?¬M; B +?9 w iÈBX

L m M?[M; ;b h?B M ç` pçM ?| +?mM; M|B H`i?U+ i?b M?[M; +Q|M; ;Bª M`v ;B Q i
*Q|M; ;Bª æ` ?²M F?¬M; T?ªB H` pçM M,M; - +ÁM `i M?B m i?S +?Q #B iX :B®M
bBM? p`i i?¬M F€ K` h•K ?Q`M; T?M i`B M i`M €T F?¬M; T?ªB #`i Fb +Q|M; ;Bª æ`
i? ç®B F?€M; çQÊ+5 *?QM? F?B S?QÆM; o•M €T +? çQÊ+ i? K p¼M; i`QM; HÁM
K°i ?QÊM; F?€+- Î K°i MÆB p¬+MM; i?•K b•m `M K`i- +? +QM JBM? i¬M; i¬M; +?
M`v +O pU+ b•m #B i?QÆM; 5

óS?K i?•M- ç•v ç9M; H` i`|B # M5 " Q #€m p`i i? M`v- ç9M; H` T?¬M i?Q|M; K` ¬M
i 5ô JBM? pQÆM; i?€B iY M?bM F?m #€m T?Q i`QÊ+- HB K K¬B M|B- b„+ K†i ?
#bM? ioM?- M?QM; K€B i|+ # v M; QÊ+ ` T?B b m i?b i?`v +?SM; iÄ ?¼ ç M; `i F

óE?¬M; T?ªB i?S +?9M; i +| çQÊ+ i?b +?9M; i F?¬M; M M H`v5ô JBM? i¬M; i¬M
+?ÈT K„i- ?„M #„i ? B i v` T?Q b m- i?¬M b„+ #bM? ioM? p¬+MM; - /Q|M; M?Q i?
çQÊ+?„M, óJBM? L?B- p b m +QM iB T M?`M ççB [mv M +O JBM? i¬M; - +| K°i +?
*€B ;b +kM; +| +€B ;B€ +O M| - +?d H` Qi ? v M?B m K`i?¬BX L?[M; i?S i`QÊ+ K„i
/ M?Q p`v i?b K`v pçM M,K i`QÊ+ ç½` F?ÄB ç•v `²B- +kM; F?¬M; tm'i ?B M i`QÊ

óS?K i?•M- w M; Q|B H` ô JBM? pQÆM; i?€B iY H†M; M; Q|B- / +?WM; ?ÄBX

ó*?B iB i i +kM; F?¬M; +| +€+? M`Q M|B +?Q +QM çQÊ+- M?QM; +| K°i +?mv M +
i?S HB M [m M ç M JBM? i¬M; +?9M; i - M?QM; i?S F?€+- +QM F?¬M; çQÊ+ ç°M;
F?¬M; B +Sm çQÊ+ +QM ç•m- F +ª i 5ô

JBM? i¬M; i¬M; +?O çB K ççK M|B- F?B M|B M?[M; H|B M`v- €M? K„i ?„M tmv M
M?bM p`Q K°i ç°M; ?mv i M?Ä T?Q b m F?m pU+ i?|B ;B M M; QM; ç¼M; X a m ç°M
M, K ç'K- ?¬SM; pÈB +?•M F?Q JBM? i¬M; i`QM; ?„MX

Í i?S `M i`QM; ?„+ €K K` /MM; K„i i?Q|M; F?¬M; i? M?bM i?`v çQÊ+- JBM? i¬M; i-
bU +ªM? +€Q v m K` `ä ç M Hç i?Q|M; X æ•v +?d H` K°i b|M; w i?S+ v m Êi- i?`K +
i?S+X L°B /mM; +ªM? +€Q +kM; F?¬M; #^M; p, M iU- M?QM; JBM? i¬M; i¬M; +?OH

J¼B +ªM? +€Q ç m iK HçB F?¬M; K°i +•m, E?¬M; çQÊ+ ç°M; ç M M?[M; i?S M`v- M

*?Q /M F?¬M; M?bM i?`v- i?`K +?Q +ÁM F?¬M; #B i H`i?S ;b- M?QM; JBM? i¬M; i
içB +| +MM; M; m²M ;®+ M`vX ob ç| H`i?S +O JBM? i?¬M5

h?m ?Q M; t t¬B- F?B i?¬M; ççQ p`Q i`mM; i•K pU+ b•m #B i?QÆM; KÎ ` - F?BF?
i²M içB iQ HÈM F?¬M; i? ?B m çQÊ+ i?S+ idM?X •M? K„i M| tmv M [m i¬M; i¬M;
b•m #B i?QÆM; 5

óGçB +| M; Q|B çB `²B b Q\ oä ;Bª M; m tm`M5 LÆB i?¬M #Q ç| - ç M i +ÁM +ªK i?`v
HQçB HçB ? i HQÊi M`v ç M HQÊi F?€+ ç M5 EQM? bÊ- ? B iW çÆM; BªM M`v K
çQÊ+5ô v i?S+ HÈM KçM? M`v •K i?•K [m M b€i ?Q F?¬M; - HçB iW iW i`-K i`+? tm
b€i T?ç i F?¬M; T?ªB H`i`i +ª- pšM +ÁM +?mv M [m M i`¼M; ?ÆM T?ªB H`KX

óæ•v H` ô L; Q`B ççB çB M hS +U+ K i¬M; - +ª +Æ i? hS +U+ K i¬M; +?O `M; B`r
im Hmv M i?`i FBM?- iW i¼ #ªQ çB tm®M; - ;QÆM; K†i p¬+MM; #B m +ªK, óæ•v H

HϕB ϕ°i M; °i i? S+ idM?- t^av ` +?mv M ; b K" +| i? FBM? ϕ°M; ϕ M M; "B5ô
G½Q i' i¬M; h?m ?Q M; „i H" hS +U+ F?mM; pk ϕϕB ϕ iB K T?K+ #'i ϕ°M; +€+? ϕ•
i¬M; imv +?Q iWM; ;†T- M?QM; ?„M HϕB +^aK M?"M ϕQÊ+ T?€T F?Q i' M T?€B i`Q
E?Q iS+ M"v HÈM ϕ M ϕ€M; bÊ5
æ²M; i?ìB-i`QM; hY F?Q ϕB M i`QM; FBM? i?"M?- i`QM; iY F?Q ϕ^M; ϕ^M; +| K°i iE
H M, ó> ? ? - pU+ b•m #B i?QÆM; HϕB +| M; QìB Kî` 5 GϕB +| K°i Hk M; m tm~M
óu M H†M; 5ô :B¼M; M|B ϕB K ϕϕK ϕ H°` mv €T +O ?Q" M; i?'i- +?'M ϕ°M; +^ahY
€T #€ ϕϕQ- M?QM; ;B¼M; M|B M"v HϕB M?Q bûi; B€M; - H"TiS+ i`-K tm®M; - K°i
?Q" M; K M? # M +? i p"v5

Nd8X *?QÆM; Nde, E?Q "€m GÈM UjV

h?" F?¬M; ϕ + "TiÈB T?ªM SM; +O M?[M; M; QìB F?€+ i` M i`mM; i?' i?¬M +?•m
i?QÆM; - F?¬M; F?Q +U+ F€+,M; i?ŠM; X
óh®i H„K5 J¼B M; QìB +MM; M? m M; O b v p" B i?ìB ϕϕBX oä +¬M; F?¬M; +| iB M i
M?B m H„K 5 æQÊ+5 ô G" M?•M p"i +?QM?- æ Q h?¬M i?QÊM; +´ o h`QìM; h?
>„M +QìB HϕM?- i`QM; €M? K„i T?B K ϕ°M; iWM; [m M; K M; +?|B K„i- K°i KªM? b
/'m ϕªQ [m +QìM; ;Bª ϕ²M; i?ìB ϕϕB +?mM; [m M?X
æ Q ϕϕQ i®B #€- i®B +?9 w F?Q i? +MM; w +?QX " +QìM; ;Bª æ` ?²M p•v [m M?
h? M? ϕ½ bÊK K'i FB M M?ŠMX æ•v H" F?B m F?Q+? ϕ®B ϕ Q ϕϕQ +MM; pä ϕϕQ w
æ Q ϕϕQ- +?9 w +?QM? H" +€B #€ F?Q M?Q i`,K pϕM M; QìB M"vX .M H" +?mM; [m
F?¬M; ? 2 M; ϕB b - M|B M|B +QìB +QìB5
oÈB ϕ Q ϕϕQ +O o h`QìM; h? M?- M?'i ϕ`M? ?„M b) F?¬M; i?¬M T?K+ i`QÊ+ #'i
ϕ€K +QìM; ;Bª æ` ?²M i?QÊM; +´ i?ìB ϕϕB p•v [m M?X
óh HϕB Km®M M?bM t2K- B H" M; QìB ϕ-m iB M M; ½ p"Q i ϕ Q5ô o h`QìM; h? M?
HB M iK+ - iU M?Q H M; ;B®M; M?Q ?´X
óGw S?MM; æϕQ- w M; QÆB i? M"Q\ô
*Æ i? æ Q h?¬M o h`QìM; h? M?- K°i +QìM; ;Bª i?QÊM; +´ F?€+ KîKB M; M|BX
GB m i¬M; +?O Gw S?MM; æϕQ- +kM; H" Km®M ?„M i? tm®M; MQÊ+X
ó>W5 LU+ +QìB5 J° .mM; .B M- M; QÆB K°i +€B ϕ²; B®M; +~m- H9+ M"Q +kM; ϕ M
+kM; F?¬M; M?bM t2K i?•M T?"M #ªM i?•M- HϕB iQîM; ϕM ;BÐM î i`QÊ+ K†i i +M
o¬ i?QÊM; T?€T i¬M; i¬M; +?O •M o¬ L; •M +QìB HϕM? M|BX
óhBM? H i€M [m•Mô J° .mM; .B M M; ?2 p"v ; B" M iQK K†i- ϕª +~m +kM; TªB M?bM
[mª i?"i F?¬M; TªB ?B M ?€+? M?Q M?[M; i?QÊM; +´ i¬M; +?O- M?QM; ϕª +~m +k
o¬ L; •M M|B [m€ KS+ `²B X
ó•M o¬ L; •M- i?ªQ M"Q p¬ i?QÊM; T?€T i¬M; M; QÆB HϕB F?¬M; ϕQÊ+ M; QìB i M
p"v- +kM; F?¬M; i`€+? "„+ æ~m iBM? +mM; #„+ ϕ~m i?'i iY- Km®M F?¬M; +? i F?¬M
#^M; ϕ„+ i? F?¬M; #m¬M; i? +?Q M; QìB F?€+ +O M; QìB- +?Q /M M; QÆB î + "M +
i¬M; +kM; M?'i ϕ`M? M m i?S #` ; B i5ô
J° .mM; .B M M; Q M i? M? M|BX
óJ° .mM; .B M- p¬ H 5 Jm®M ibK +€B +? i b Q5 "´M i¼ b) ;B9T M; QÆB iQϕB M; m

•M o¬ L;•M ;B" M / [X h? ÌB ç ¢B h? Q ÊM; +´ - i¬M; T? €B i?`M? i? - M? [M; M; Q ÌB M"v
i`Q Ê+ K†i #ªM i?•M M?Q p"vX L?QM; K ÊB [m p" B i? ÌB ç ¢B- M? [M; M; Q ÌB M"v HB
F?¬M; +QB KbM? ` ;bX

æ•v H" çB m •M o¬ L;•M b Î F?¬M; i? +?`T M?"MX J†+ F i? ;B ÊB M"v [m # Q M?E
Q M?B m +€B i? ÌB ç ¢BX

æ®B p ÊB M? [M; i? Q ÊM; +´ i¬M; +?O M?Q •M o¬ L;•M K" M|BX "B M +?QM? H" i?
T? €B p oM? pB M b) F?¬M; i? v ç´B5

J†+ F H" i? Q ÊM; +´ - i`mM; +´ - ? v H" + "M +´ - ?Q†+ H" i? ÌB ç ¢B b m M [X *?d + -
T?ªB H" i? ;B ÊB i¬M; T? €BX h`i +ª K¼B M; Q ÌB T?ªB ;B ®M; i? Q ÊM; +´ - b®M; /Q Ê

h? ;B ÊB +| H) b) i? v ç´B- M?QM; ç®B p ÊB i? Q ÊM; +´ i¬M; +?O K" M|B- Î i`QM; H
pB M F?¬M; i? v ç´BX o oM? pB M ç m H" i?m°+ i¬M; T? €B i?®M; i`5

óæO`²B5ô i?`v ? B M; Q ÌB +,M; i? ŠM; ; v ;„i- b) T? €i i`B M p ?Q ÊM; F?¬M; +? i
+´ æ Q h?¬M o h`Q ÌM; h? M?`®i +m°+ M?`M F?¬M; çQ Ê+ iB M; [m €i M; ,M +ªMX ;
M?•M- J° .mM; .B M i`i M?B M F?¬M; ç-m M?"T p`Q +?Q ?„M- i?b b) i?m°+ HQ ¢B M
H" i? Q ÊM; +´ i¬M; +?O- M?QM; M m ;B i M; Q ÌB i`Q Ê+ K†i #ªM i?•M- +kM; F?¬M;
i?•MX

Gm" M p ä ç ¢Q- o h`Q ÌM; h? M? i?U+ HU+ i? M? / M?- Î i? Q ÊM; +´ i? ÌB ç ¢B p ŠM p
i¬M; +?OX

•M o¬ L;•M H" +Q ÌM; ;Bª ç°M; i?B M M?`i`¼M; æ` ?²MªM? ;B ÊB- M?QM; o h`Q
;Bª ç°M; i?B M +`T F?¬M; ?ÆM F?¬M; FûK5 > B M; Q ÌB + Q i?`T- HB + K„i K°i +€B
Î i? Q ÊM; +´ i? ÌB ç ¢B- o h`Q ÌM; h? M? H" +€B i`Q ÌM; ?ÊT ç†+ #B i5

h? Q ÊM; +´ i? ÌB ç ¢B- FB K i¬M; tQM; ?MM; X æ Q ç ¢Q i` M +Æ #ªM F?¬M; +| ;b tm'
? B KQÆB i¬M; T? €B ç-m iB M- F?¬M; +| K°i ç Q ç ¢Q i¬M; T? €B M"QX L?QM; F?
ç ¢QX h`mv tûi M; mv M M?•M +O M| +?QM? H" p" B +Q ÌM; ;Bª +O ç Q ç ¢Q i? Q ÊM;
o h`Q ÌM; h? M? +?QM? H" K°i i`QM; b® ç|5

o h`Q ÌM; h? M? H" h? €B i? Q ÊM; +?Q ÎM; K¬M K°i ç Q ç ¢Q i¬M; T? €B i? Q ÊM; +´X L
ç ¢Q #`i i? tm`i F €i`B ç Q ç ¢QX hm´B i` K" ç½ M? M?"M; ç½ ç°i T? €J M? hBM?
+?|M; iB M ç M æ` ?²MªM? ;B ÊBX

L v H ¢B H" æ` ?²MªM? ;B ÊB M?`i`¼M; çdM? T?QM; - #`i F €H9+ M"Q F?ª M,M; ç
çdM? T?QM; p ä ;BªX

*?d H"- Î i?B M i`B i`QM; p ä ç ¢Q- F?¬M; +| M; ?o i?®M; i` i¬M; T? €B +kM; H" i?E

o h`Q ÌM; h? M? F? B b €M; ç Q ç ¢Q i¬M; T? €B FB - K†+ /M +| o h`Q ÌM; h? M? /m
M; QM- ç m #` i¬M; T? €B F?€+ +Q ÊT çBX >ÆM M [ç Q ç ¢Q +MM; FB K ç ¢Q Hm¬M
F?€+ +kM; Hm¬M +® w +| p¬ibM? ç ûT i¬M; K¬M +O o h`Q ÌM; h? M?X

*ÁM p ó" € ç Q i¬M; ô +O o h`Q ÌM; h? M? Hm¬M p®M F?¬M; +| i?B M i`B b €M; H
h`Q ÌM; h? M? F i?W i?b i?¬B5

*QM çQ ÌM; p ä ç ¢Q imv i¬M; K¬M`i [m M i`¼M; X L?QM; +ªM? ;B ÊB im pB- H ¢B +
T?9X æB K M"v ç M M; v +ª o h`Q ÌM; h? M? ç m F?¬M; i? H"K; b çQ Ê+5

>„M K†+ /M +| M,M; HU+ i?¬M; i?B M- M?QM; +kM; F?¬M; +| M,M; HU+ ç2K K¬M M
;B ÊBX "€ ç Q i¬M; +?d + -M tm`i ?B M K°i K¬M M?•M +`T æ` ?²M- +kM; +| i? +?2M
ç-m i? Q ÊM; +´5

L?QM; HQ ¢B ibM? ?m®M; M"v K½B F?¬M; tm`i ?B M- "€ ç ¢Q i¬M; +kM; HB M /¬M
h`Q ÌM; h? M? i?U+ HU+ +MM; i? M? / M? p ŠM +ÁM ç|X

óE?¬M; ? v`²B-ªç½Î;-M[m€5K ç-mM"v+|HÁM;#€Q i?M+Q5*?„+ªb)F?¬M
 óæ¢B b€i i?¬M Gw S?MM; æ¢Q- H¢B Î+MM; M"v M[K ç-m5 æ9M; H" K°i ç¬B 5ôX
 L;Q" B /U FB M- M;?2 i?'v u K J h¬M;+?O- M? [M;+QÌM;;Bª æ` ?²M pW KÈB+ÁM
 B+kM;M?Q 9v`„M` iX :B®M;M?Q F?¬M;T?ªB M?bM K°i M[iY- K" H" K°i ç¢B K
 +kM;T?€i ?B M #ªM i?•M+€+? M" M; [m€;-M- B+kM;i`€M? F?¬M;F`T- HB M iK+
 F?QªM;+€+?5
 h?QÊM;+´ i?ÌB ç¢B- F?¬M;#B i+| # Q M?B m+QÌM;;Bª- +?QM? H" #ÎB pb i`QM
 i? HU++O u K J h¬M;- M M ç½ #` /B iX æ®B pÈB T?¢K pB i? HU+ u K J h¬M;
 K°i i`mv M i?mv i- u K J h¬M;M?•M tm' i ?B M Î MÆB M"Q- MÆB ç| +?QM? H" T?¢
 L;QÌB MÆB ç| T?ªB +? i5
 h`QM;F?QªM;i?ÌB ;B M M;„M- K¼B M;QÌB #B m H°` FB M;F` ç®B u K J h¬M;-
 +MM;o h`QÌM;h? M? HB M i?O+ÁM FB M;F` F?¬M;M?B mX E?¬M;+| B M?bM
 h¬M;+?O- K"ª [m€ ?mM; ?½M X K°i ç Q tm' i` +| i? /B /B i? B ç¢Q i?¬M;i¬M;T
 L?QM;K"- /B /B i? B ç¢Q i?®M;i¬M;T?€B+ÁM F?¬M;T?ªB i`¼M;çB KX æB m H
 J h¬M;+|+€+ ;B i M;QÌB ?Q" M iQ" M F?€++€+ i¬M;T?€B F?€+5
 u K J h¬M;Km®M ;B i M;QÌB- +,M #ªM b) F?¬M;ç®B+SM;pÈB M;QÌB ç|X L;QÆB
 ç½+? iX hQ" M i?•M F?¬M;+| p i i?QÆM;- pã ç¢Q +| K¢M? ?ÆM M[ç m F?¬M;T?
 M?B m M?B m M;QÌB ?° p ?ÆM M[+kM;p¬ /KM;5
 a€i M?•M+?B i?m" i +'K F` +| i? /MM;i" €+ ç ?bM? /mM;- KÈB H" M;¼M M;m²M H
 h¬M;5
 h`QÊ+ K†i a€i GB m i¬M;+?O+MM;o h`QÌM;h? M?- K¼B M;QÌB+ÁM +| i? T?ª
 K†i u K J h¬M;+?O- M; v +ª T?ªM F?€M;ç m F?¬M;H" K çQÊ+5 L?Q i? H" K b Q
 F?¬M;bÊ ?½B- F?¬M;FB M;F`5

NddX *?QÆM; Nd3, >„+•K h9+ >Q" M;

h?¬M #Q H" pb +?Q #B i M M KÈB ç€M;bÊ- u K J i¬M;+| ç¢Q T?€T ?Q" M iQ" M F?
 K" K¼B M;QÌB pšM #B i iÈB- M;QÌB T?K M[F?Q€+ €Q i`„M;M"v- +| H) F?Q iS+ i?
 h`QÌM;h? M? p` a€i GB m i¬M;+?O- M?QM;F?¬M;+| B pb i? K" iQÎM;`M;- p` u
 +´ M"v+| i?U+ HU+ FûK ?ÆM o h`QÌM;h? M?X
 h?"K +?Q- M m æ Q i?•M p" u K J i¬M;+?O tmM;ç°i- i`QM;HÁM;`'i M?B m M;QÌ
 #¢B+O æ Q i?¬M5
 óL;QÌB T?K M[M"v- H¢B +?d i`QM;K°i ç K- H¢B ;B i b¢+? ? B i¬M;T?€B5ô æ Q
 #'i;B€+ +? m K"vX *?Q /M ?„M F?¬M;+?Q`^M;- w +?Q pã ç¢Q +O KbM? b) F?¬M;
 ç®B T?QÆM;X L?QM;i v T?ªB ~M i`QM;®M;i v €Q pšM M„K +?†i- i`QM;HÁM;+ª
 o h`QÌM;h? M? [m v b M;M?bM a€i GB m i¬M;+?O p" o¬ i?QÊM;T?€T i¬M;+?O
 óu K J i¬M;tQ M v i?¬M HQM;i?'v ç-m F?¬M;i?'v çm¬B- +kM;F?¬M;çB H¢B M?
 *kM;F?¬M;#B i +?9M;b Q H¢B +| [m M ? pÈB u K J i¬M;+?O\ô

ó•M o¬ G M;5ô

h`K pªB i`„M;+?2 K†i+O u K J i¬M;+?O # v ?'i H M- ç H°` ? B K„i H¢M? #,M;
 b€i +Æ i`QM;€M? K„i- H¢M? HMM;M|B, óL;QÆB Km®M +? i b Q\ô
 u K J i¬M;+?O ç9M;H" `i T?šM M°- #` # Q M?B m M;QÌB M?Q p"v bQB K|B- +,M
 KQM;+?ÌX

•M o¬ G M; HB i iQ+? ç-v KbM?- +?mv M /K /¶ æ K i?€B iY +ÁM +?Q tQM;- M v
b Q^a +! i? F?¬M; +?€M +?SX

óJm®M +? i- i b) i€+ i?¬M? +?Q M; QÆB5ô

:B¼M; +O u K J i¬M; +?O H¢M? M?Q #,M; imv i- +! H-M K°i M?QM; F?¬M; i? +!
MB K ibM? +MM; i?lB i?QÊM; +'- i?b h?m G M J°M; L[bÈK ç½` i v`²BX

h?'v u K J i¬M; +?O ;B" M /[i?U+ bU`²B- •M o¬ G M; +SM; çl K†i- iU #B i KbM? H
H¢B T?€i M;¬M #W #½B M[X L!B ;b çB M[- •M o¬ G M; pšM +ÁM`i M;?B F`a5

Gw S?MM; æ¢Q çSM; # M i?'v p"v i?b #'i; B€+ H„+ ç-m- [m M ? ;B[# M; QlB- M;
`ä ?ÆMX

•M o¬ G M; iB M; H" o¬ i?QÊM; T?€T i¬M; i¬M; +?O- M?QM; iQM? +€+? p¬ T?€T p
i?U+ F?B M M; QlB i F?¬M; /€K FQM? T?K+5

*?mv M M"v [m v p i?lB i?QÊM; +'- Q€M ?"M ;B[o¬ i?QÊM; T?€T i¬M; p" „+ ç~
+MM; •M o¬ G M; p" hY oB +?•M M?•M +O "„+ ç~m iBM? +mM; [mv i ç'm- p¬ ibM?
+O u K J i¬M; - #„i; †T u K J i¬M; +?O h?m G M K°M; M[5

æ•v p®M /o +kM; H" +?mv M ? i bS+ M; šm M?B m- +?d H" B +kM; F?¬M; M; l- +?d
G M; H¢B bBM? HÁM; ?€Q b„+- Km®M i?2Q çm'B u K J i¬M; +?O5

E i [m^a +O pB + +! + Km®M ,M i?`i i?B M M; M"v H" bU +U imv i F?¬M; ? F?€+?
E?¬M; M; l- •M o¬ G M; H¢B +? i F?¬M; +¬M i? /B M /MM; ç^a T?€T iY F?'i #¢+? H
ç®B i?O +O u K J i¬M; +?O- M?QM; H¢B /U p"Q i?U+ HU+ +'T i¬M; +?O i?QÊM;
u K J i¬M; +?O5

hW ç! +S ;B^M; +Q F?¬M; M; WM; 5 L; ?o i`,K T?QÆM; M; "M F H"K T?B M u K J i-
#¢+? H B- u K J i¬M; +?O tm'i ?B M l ç•m ?„M HB M K M; i?2Q iÈB ç!- H¢B +ÁM p
M?•M p"i p"Q MÆB u K J i¬M; +?O tm'i ?B M5

L; v +^a ç M Gw S?MM; æ¢Q b m F?B #B i +?mv M +kM; T?^aB #'i; B€+ H„+ ç-mX æ•v
+' ;b- ç9M; H" K°i çS i`a #` K°i M[M?•M iW +?®B5

*kM; +?QM? H" hY F?'i #¢+? H B +O •M o¬ G M; i?2Q u K J i¬M; +?O- b m F?B ?
i`QM; ;BÈB i¬M; T?€B KÈB i`mv M M? m iY iBM +O •M o¬ G M; 5

*?mv M M"v K" M; ?o Fo H¢B i?b ç9M; H" ?Q M; çQlM; 5

*ÁM p Gw S?MM; æ¢Q p" u K J i¬M; +?O- i?b H¢B H" K°i +?mv M F?€+X h?lB i
æ¢Q pšM H" *?QlM; ;B€Q +O a€i GB m FB K T?€B- iWM; pb M?•M /mv M K" K°i H
i¬M; +?OX o b m ? B T?€B +! +?9i /mv M T?"MX J" Gw S?MM; æ¢Q +MM; pÈB o-
F?¬M; +?QM? F?¬M; i" +?QM? pb [m M ? M"v- h?m G M J°M; L[KÈB M?B m H-M

L?QM; çB m M"v H¢B M; "v +¬M; i?"M? iQ" M +?Q •M o¬ G M; 5

*?mv M M"v M!B` i?b çÆM ;B^aM- K" i?U+ i H¢B T?S+ i¢T5

óh'K i #`B ç! +?„+ +?„M H" MÆB i?2M +?®iX L m +! i? ?Ov çQÊ+ i'K i #`B ç!- +! i
;B[M?[M; iBM? i? i?lB ;B M p" iBM? i? F?¬M; ;B M M"vX L m +?d +! K°i M; QlB
ç ?Ov çQÊ+ i'K i?¢+? #`B M"vX L m K¼B M; QlB F?¬M; M; ¢B- i ç M; ?`K¶B M; Ql
HB M i?O T?€i?¢+? #`B M"v- +ÁM +?mv M p b m i?b B /U p"Q #^aM HoM? +O M
ç¢K M!BX

Gm²M; i?lB ;B M p" Hm²M; F?¬M; ;B M i`QM; pU+ b•m #B i?QÆM; H" F?¬M; i? M
i? i?lB ;B M p" iBM? i? F?¬M; ;B M H'T H€M? HÆ HY M; M"v +ÁM i?b F?¬M; i? i`
iW F?¬M; ;B M p" i?lB ;B M M"vX

L?QM; - +?d +¬M T?€ pÐ K¢M; HQÈB /Q M?[M; iBM? i? F?'M; H² M"v F i i?"M?- ç®
;b- K¼B M; QlB ç m F?¬M; T?^aB M?[M; F 'm i'o p pã ç¢QX *?Q /M H" [mv i„+ i`QM
T?€T i„+- +QlM; ;B^a æ` ?²M ç m ç¢i iÈB K°i i`bM? ç°` F?¬M; M?B m M; QlB #B i c

smv M [m M i-M; i-M; #bM? T?QM; F?-M; ;B M p" i?lB ;B M b) +| +?9i F?| F?,M-
ç 5

óh`QÊ+ K„it2K` - ç9M; H" +€+? i@i M?'i`²B5 *S p"v çB5ô

J°i +QlM; ;Bª æ` ?²M MlB- p T?QÆM; /B M M"v- K¼B M; QlB +| +MM; FBM? M; ?E
aëi GB m i-M; +?O MlB bU i?U+- H"K M?Q p"v- ç®B pÈB B +kM; +| HÊBX

óæQÊ+5 J¼B M; QlB +MM; +?m~M #`- i ` ç Q ç-m iB M i? ?B M i?"M? w- b m ç|
*ÁM p b m- i?b +?mv M B M; QlB 'v HQ5ô

æ Q i?-M o h`QlM; h? M? M?bM [m M? `²B MlB- ?„M pW MlB pW pmM; i v T?ªB
T?"i- i`QM; HÁM; #`M i v- H"TiS+ tm'i ?B M K°i çΦB ç Q #^M; ç²M; +| HQÐB /-v- i
K°i çΦB çΦQ +´ tQ X

ó•K5ô o h`QlM; h? M? F?-M; MlB ;b i? K- ?"M? ç°M; Hm-M- i? ?B M #€ F?Q p"
i v T?ªB H M- +?d M; ?2 i?'v K'v iB M; -K -K- +ª pU+ b•m ;B®M; M?Q #` K°i ?mM; i
KΦM?X L; v F?B `mM; +?mv M- K°i ç Q F?Q +ÁM +?lB K„i ?ÆM +ª p-M; i?€B /QÆ
p"Q i`QM; F?m pU+ i?lB ;B M iOM? +?dX

o`Q ç9M; i?lB F?„+ æ Q i?-M o h`QlM; h? M? ` i v- K°i F?Q i? +? i +?| + #°+ T?
+?O pmM; +€M? i v H M- K°i FB K F?Q p- +MM; p- i" M pÈB F?Q i? ?Ov /B i +?ûK

*ª pU+ b•m #B i?QÆM; - i?-M b„+ K¼B +QlM; ;Bª æ` ?²M M?Q +SM; çÆ HΦB- +MM
J¼B bS+ KΦM? iK HΦB i?"M? K°i- ?| i?"M? K°i /ÁM; +?•M F?Q +?„+ +?„M F?-M; i
KΦ+5

*QlM; ;Bª æ` ?²M- /M ;b +kM; F?€+ M?[M; pä ;Bª F?€+5 "i Hm" M H" M?½M ;BÈB
i? bQ pÈB pä ;Bª +ªM? ;BÈB F?€+X hmv +?d H" ?ÊT i€+ iΦK i?lB- M?QM; w i?S+ p
;B®M; M?Q ç½ i" T Hmv M i`QÊ+ ç| ?"M; i` ,K H-M `²B- ç²M; i€+ ç²M; M?'i F?-M; H

oW KÈB` i v- H"TiS+ i? ?B M` T?QM; T?ΦK p" F?Q i? +O +QlM; ;Bª ç` ?²M5

L; v i`QM; bU T?ªM +?B m +O ç²M; iY- M?[M; /ÁM; bS+ KΦM? FBM? i?B M iK HΦB
i-M; F?-M; ;B M- H"K +?'M ç°M; +ª F?m pU+ [m M; KΦ+ iU M?Q `i M?Ä K" HΦB `

J¼B bS+ KΦM? iK HΦB i?"M? K°i /ÁM; Hk- ?mM; ?½M ç"Tp"Q i #`B +´ tQ i`QM; [n

ó*„+ - `„+5ô æ| H" K°i iB M; ;½v ;BÁM- i #`B +?Êi MSi` - tm'i ?B M K°i p i MSi HÈ

.QÈB i€+ /KM; +O i #`B- F?m pU+ K" +ª [m M; KΦ+ +?KTH M `mM; +?mv M KΦM?

hWM; ;ÊM b|M; p- ?bM? bBM? ` iW +€+ ?QÈM; - F?-M; M; WM; KÎ`°M; X E?m pU+
HQΦMX

hBM? i? i?lB ;B M p" iBM? i? F?-M; ;B M p®M i?®M; M?'i H"TiS+ tm'i ?B M M?

o i MSi i` M i?Φ+? #`B F?-M; M; WM; HÈM ?ÆM- M?[M; KªM? ç€`ÆB Hª iªX L?QM;
i #`B i mv ç½ MSi- M?QM; F?-M; ç´ pÐX

hBM? i? i?lB ;B M p" iBM? i? F?-M; ;B M i´ i?"M? /ÁM; T?€Ti„+ - i mv tm'i ?B M p
iQ" M ç´ pÐ- M m M?Q p"v- pšM `i F?| ç p"Q i`QM; - H'v iBM? i? i?lB ;B M5

óh #`B i?"i F€ HΦ- HΦB KΦM? ç M M?Q p"vX " Q M?B m M; QlB +?9M; i HB M i?O H
i H"K i? K +?B m M[- i`B i ç ?Ov Ml çB5ô

J°i +QlM; ;Bª æ` ?²M H~K #~K- `²B H"TiS+ t-M; H M tm'i +?B mX

•K -K- +?d i?'v F?-M; ;B M +?'M ç°M; - K°i /ÁM; +?•M F?Q ?„+ €K- K F?Q +m²M
?²M; [m€M M?"i- HΦB T?lM; ` - i€+? i-M; F?-M; ;B M` - ç"Tp"Q i #`B H9+ M"v ç

ó.WM; i v5ô æ9M; H9+ M"v HΦB +| #B M- K°i ;B¼M; MlB M?Q iB M; +?m-M; p M; i
`i p M; - ç M Gw S?MM; æΦQ p" o h`QlM; h? M? +kM; F?-M; F?ÄB M? +? K"v M; Φ

óæ•v H" ô a•m i`QM; çQçM i-M; F?-M; ;B M- S?QÆM; o•M ç M; ?| i?•M i?"M? K°
b M;X *?d i?'v i`QM; p iMSi+O i #"-B- K°i F?Q iS+ F?OM; F?B T i`"M` X
h`QM; ç²M; iY S?QÆM; o•M- i?ÌB ;B M M?Q +?"K HçB- T?ªM +?B m`ä`"M; +ªM? iC
#„M` -+?†M i`QÊ+ /ÁM; +?•M F?QX
_²B ?ç i M?Ä ç| /-M iQ i?"M? +€B ?°T b¼- `²B i?"M? K°i ?MM; bQ- +m®B +MM; HÊ
€K tQ v i`ÁM +?„+ i`QÊ+ /ÁM; +?•M F?QX
.ÁM; M,M; HQÊM; #ç i bÆM i?-B F?•m ?Ov ;B M; çQçM HQm ç"Tp"Q iBM? +-m ?„+
H"TiS+ ?| i?"M? K°i M;QÌB K†+ ?„+ #"-Q- +„K K°i+•v i`•K K"m ç2M imv M- ?„+ #"-Q
iBM? i9+- +´ K°+- i?QÆM; bÆM- iQ€i H M bU +´ tQ - ;B®M; M?Q F?Q iS+ +O i?B
J¼B M;QÌB +ÁM +?Q F`T T?ªM SM; HçB- ççQ M?•M +´ tQ M`v ç½ çB M;QÊ+ /ÁM
K†i K¼B M;QÌB5
ó>„+ €K i9+ ?Q`M;5ô h`QM; bU FBM? M;ç+- K¼B M;QÌB i?-i H M / M? T?"M +O ç

Nd3X *?QÆM; NdN, JB m *´ •K h9+ æçB S?€T

L;QÌB i?'i FBM? i?®i H M i?•M T?"M M;QÌB M`v F?-M; T?ªB B F?€+ K" HçB H" æ
h? M?X h?'v M;QÌB M`v- o h`QÌM; h? M? M;ç+ M?B M p- +MM;X L;QÌB M`v- i?Ì
?ÆM ?„M M?B mX h`QÊ+ F?B ?„M` çÌB`i`i`i H•m- M;QÌB M`v ç½ i?"M? / M? i?Q
o h`QÌM; h? M? F?B +ÁM H" pä ;Bª p- / M? i?b ç½ M;?2 çQÊ+ F?-M; Qi i?-M i?Q
ç M M;QÌB M`v `²B5
h`QÊ+ K†i M;QÌB M`v- ç M +QÌM; ;Bª M?Q o h`QÌM; h? M? +kM; T?ªB iQÆM; FB
Í i?ÌB i?QÊM; +´- / M? iB M; +O >„+ €K i9+ ?Q`M; +ÁM + Q ?ÆM +ª æ Qi?-M o H
ošM H" +U Fbm? M?'i çŠM; i`QM; K ççQ- i²M içB ;B®M; M?Q h?€B aÆM "„+ æ~m-
iQ+? i`QM; ;BÈB i-M; T?€B`i`i H•m i`QÊ+ F?B o h`QÌM; h? M? #QÊ+ p"Q h?-M i?
h`QM; ;BÈB i-M; T?€B +| M?B m i`mv M i?mv iHB M [m M ç M bU K'i iQ+? +O ?„
p"Q pä ççQ- ~M KbM? ç•m ç| im Hmv M- ?"M; K'v M;?bM M,K +kM; F?-M; idM? HçB
?„M [mv i ç'm pÈB K°i+QÌM; ;Bª pä ççQ F?€+- +m®B +MM; p,M; ` M;QçB pU+5 *
iBM? T?€i ?B M` +?¶ M"Q ç| +€+? i`mM; i?'`i t +| K°i F?Q #€m M M ç| ç M ç'v
h|K HçB- p` +QÌM; ;Bª K ççQ i?QÊM; +´ M`v- F?B ?„M Î i?ÌB F€ çdM? T?QM;- ç°i
i-M; T?€BX
o h`QÌM; h? M? F?-M; i? M;Ì çQÊ+- M;QÌB ;¼B H" >„+ €K i9+ ?Q`M; K" # [m M
?B M Î ç•v5 *ÁM F?Q #€m K" ?„M T?€i ?B M` HçB H" pU+ b•m M`vX
óæ•v `®i +m°+ H" +?mv M ;b\ >„+ €K i9+ ?Q`M; b B HçB tm'i ?B M i`QM; i #"-B\ >
+? i`²B- +?d +| ?„M +ÁM b®M; \ \*S +?Q H" i?¼ M;mv M F?-M; #` ? Q i'M- ç M #•v
o h`QÌM; h? M? M?bM >„+ €K i9+ ?Q`M; bmv iQX hm'B +O >„+ €K i9+ ?Q`M; M?B
ó>„+ €K i9+ ?Q`M; \ L;QÆB F?-M; T?ªB +? i`²B b Q\ a Q HçB tm'i ?B M Î ç•v\ô
óoU+ b•m #B i?QÆM; M`v `®i +m°+ H" +€B ;b\ a Q +| M?B m M;QÌB +? i i`QM; M`v
ó>„+ €K i9+ ?Q`M;- M;QÆB tQ M v i`M #çQ- M?[M; M;QÌB M`v F?-M; T?ªB M;QÆ
óh9+ ?Q`M; iB M #®B- F?-M; M;Ì HçB ;†T iB M #®B Î ç•v- p½M #®B i?'i H `²Bô
L?"M` i?•M T?"M >„+ €K i9+ ?Q`M; F?-M; +?d +| K°i M;QÌBX h?'v / M? i9+ i?Q
K¼B M;QÌB H-M HQÊi` K†i ?ÄB +?"QX L?QM; >„+ €K i9+ ?Q`M; F?-M; i`ª HÌBX

óL;QìB M"v- +! p'M ç b Q5\ô

h`QM; çQçM i-M; F?-M; ;B M- S?QÆM; o•M +kM; [m M b€i >„+ €K i9+ ?Q" M; X

æ®B pÈB +QìM; ;Bª p" / M? i9+- S?QÆM; o•M #B i`'i Qi- +€+? # Q M?B m i?ìB ç
L?QM; - S?QÆM; o•M +kM; T?-M M"Q çQ€M` - M; QìB M"v +?„+ +?„M +! mv / M? i?
p"Q bU i-M FBM? +O K¼B M; QìB ;B" M? +?Q ?„M H" #B iX

L?QM; - bQ pÈB M?[M; +QìM; ;Bª i?QÊM; +´ î ç•v- K°i M; QìB #M; [m M i?ìB +M +
Hw i`Q #bM? i?QìM; ?ÆM- +kM; +?QM? pb p"v- S?QÆM; o•M T?€i ?B M` i`çM; i
+! ;b ç! #'i #bM? i?QìM; X

•M? K„i ?„M Hm; Hç+- ?Q" M iQ" M F?-M; iK HçB ç²M; iY M?Q M; QìB #bM? i?QìM; X
M; ?o ç M K°M; /m p"v- i•K i?-M #'i i?m°+X >„M i?"K +?Q /QìM; M?Q +ÁM çSM; F?-
HQ- ;B®M; M?Q HB m i`QÊ+ ;B|- +?d +! #B M ç°`'i M?Ä- M m F?-M; [m M b€i Fo

Zm M i`¼M; ?ÆM H"- S?QÆM; o•M im Hmv M o- +•m ç +mM; - F?€i?"M? i?K+ pÈB
p" F?Q iS+ bBM? K M?X E?Q iS+ HBM? ?²M +O >„+ €K i9+ ?Q" M; M"v`'i ?¶M HQ
i?€B m K F?-M; ´M ç`M?X

h`QM; i`QìM; ?ÊT M"v- iB T t9+ pÈB +QìM; ;Bª æ` ?²M H" `i M; mv ?B K5

óh?B M ç` pçM ?! +?mM; M!B F?-M; b B- MÆB ç•v ç9M; H" KB M; T?Q K€i #šv-
+kM; H" M?•M p"i M; mv ?B K5ô

h`QM; HÁM; S?QÆM; o•M i?-K M; ?o- #'i ;B€+ /B +?mv M p`i`Q- ç i`€M? +! F?ª M
p"Q i?`T?B K" H° i?•M T?"MX

ó*~M i?"M- >„+ €K i9+ ?Q" M; +! ;b Hç H„K5ô

u K J i-M; i-M; +?O çSM; +çM? +?Êi H M iB M; - +ªM? ;B€+ a€i GB m i-M; +?OX

óæ9M; p"v5ô a€i GB m i-M; +?O ?ÆB ;"i ç-m- ®M; i v # v T?-M T?"i- #'i ;B€+ ?ÆE
+MM; K¼i i?ìB ççB- K" KÈB ?ÊT i€+- M?QM; /M ;b +kM; ç M; i` M K°i +QM i?mv M

Gw S?MM; æçQ imv T?€i ?B M F?€+ i?QìM; M?QM; F?-M; +! w M?„+ M?î K¼B M; Q

ó.WM; i v5 .WM; i v5ô

>„+ €K i9+ ?Q" M; H~K #~K- +S i? iB M H M- #QÊ+ çB +O ?„M F?-M; M? M?- M?Q
i`QÊM; X E?B ?„M i? Q i9M; F?-M; ;B M +?B HU+- ç M pã ;Bª KçM? M?'i i`QM; M?
+ªK i?'v b!M; F?-M; ;B K" pûM H MX

óh #~B F?-M; i? T?€ çQÊ+- K¼B M; QìB F?-M; i? H"K p"v- imv i ç®B F?-M; i? ô
KQ K„i ?„M bKT tm®M; - KB M; H~K # K`- +M; #QÊ+ çB- ?„M +M; iB M; -M ?ÆM -
`i v ç-m iB MX

ó>„+ €K i9+ ?Q" M; - `®i +m°+ H" -M; Km®M ;b\ô

*?Q /M F?-M; #B i >„+ €K i9+ ?Q" M; tªv` +?mv M ;b- M?QM; +QìM; ;Bª i?QÊM; -
F?€+ Hç- M!B p- +MM; +ªM? ;B€+X

æ9M; H9+ M"v- >„+ €K i9+ ?Q" M; +?Êi M; ~M; ç-m /"v- i`QM; +QM K„i ?„M- [m M; K
K„i- +ª +QM K„i i`î M M ç2M M; ÁK- F?!B ç2M +m°M H M i`QM; ç!- `²B iÄ` F?„T
?Q" M; M?bM +?^K +?^K p"Q +QìM; ;Bª ç!- i?-M b„+ p- +MM; #çQ i`M5

óE?-M; B +! i? H"K M?Q p"v5ô oW /Si HìB- M, K M; !M i v +O >„+ €K i9+ ?Q" M;
iÈB +QìM; ;Bª i?QÊM; +´ ç®B /B MX

ó>„+ €K i9+ ?Q" M; - M; QÆB Km®M H~K ;b\5ô h`QM; #!M; i®B- +! K°i iB M; ;"Q ;B" M
€K i9+ ?Q" M; `i v- imv M; Q" B /U FB M- M?QM; ?„M i`QÊ+ ç! ç½ +! ç T?ÁM; - pb p

ó"bM?5ô J°i iB M; M´ HÈM p M; H M- ? B +€M? i v ;B[i`QM; #!M; i®B- ç" T KçM? p
?Q M; `mM; KçM?- i?-M i?€B ?„M mv K½M?X

*?Q /M pb F?¬M; #B i- i?¬M i`Q +?bK p`Q K°M; /mX L?QM; /M ;b +kM; H` +Q`M; ;B
F?B ;B Q i?O- i?b #^M M,M; +?B M ç'm H¢B H"TiS+ i?S+ idM? i`QM; HBM? ?^MX
>`Q [m M; T?Q b m >„+ €K i9+ ?Q`M; b€M; H M- K°i #!M; ç K HÈM tm'i ?B MX h`
p¬ b® iBM? i?¬M i¢Q i?`M? tQ€v ®+X o¬ b® iBM? i?¬M b€M; H M [m M; K M; H'T
/`Q /¢i M iÈBX

G9+ M`v- K¼B M; Q`B ç m +^K i?`v K°i F?Q iS+ tQ +k H¢ i?Q`M; - ;B®M; M?Q K°i
M; Q`B T?^B FQM? bÈX

h?`B ;B M i`®B çB- p"i ?! HQm +?mv M K` iBM? i?¬M H` M; Q`B +?SM; FB M /mv M
?Q`M; pW ` i v- H"TiS+ #°+ T?€i ` K°i bU p¬ i?Q`M; F?B M K¼B M; Q`B +^K i?`v

*ÁM #^M i? >„+ €K i9+ ?Q`M; H9+ M`v H¢B ?Q ?! - +Æ i? ?„M ;B®M; M?Q K°i €K
i?U+ bU i?b H¢B T?B b m K°i iBM? i?¬M M`Q ç!5

óJB m +´ €K i9+5ô

*?d M; ?2 i?`v K°i •K i? M? FBM? M; ¢+ bÊ ?½B ;B Q M? m- æ` ?^M +^M? ;BÈB +Q`
ç®B /B M pÈB i?ûi H M- +^M ;Q`B p,M ` M?Q /B m çSi /•vX

>„+ €K iBM? i?¬M +?B HU+ K½M? HB i iÄ ` iW >„+ €K i9+ ?Q`M; - iWM; çÊi iWM; c
?^M p`Q i`QM; X

ó>„+ €K i9+ ?Q`M; - M; QÆB çB M `^B ?\ L; QÆB ç M; H`K ;b p"v\5ô

óæ€M; +? i5 æWM; M; ?o KbM? H` / M? i9+ i?QÊM; +´ H` +! i? M; ¢Q K¢M i`QÈ+ +
`^B- ?¬K M v M m B M; ,M i H'v F?Q #€m i?b ç! H` F i?M F?¬M; ç°B i`B +?mM; p

óJ¼B M; Q`B +~M i?"M- ?„M ?bM? M?Q ç½ K'i i?¬M i`Q `^B5 æ½ çB M +m^M; `^B5ô

J¼B M; Q`B HMB H¢B- /Q`M; M?Q `i bÊ iBM? i?¬M +?B HU+ +O >„+ €K i9+ ?Q`M; >
+?O ç m p" M +?•M F?Q H M- ç Q F?Q FB K F?Q ?B M H M +?ûK iÈB M?[M; iBM? i?

h`mv M i?mv i i`S / M? M?'i p >„+ €K i9+ ?Q`M; +?QM? H` JB m +´ €K i9+ô

h`QM; i`mv M i?mv i- p` +U FbM? K ç¢Q M?Q h?€B bÆM "„+ ç~m M`v Î K°i i?`B çB
ç½ HoM? M; ° çQÊ+ i?B M ç` +?Q ç¢QX L?Q ?„M i?Q`M; M!B- i`QÊ+ i?`B pB M +´

h?`B ç¢B ç! H` i?`B ç¢B çQ¢M i¬M; H`+? bY- K¼B bBM? p"i ç m / /`M; +! çQÊ+ M,
b® bBM? p"i M; Q¢B pU+ i?B i?Q^M; +ÁM tm'i ?B M- +?QM? H` M?[M; /B p"i +O i?

>„+ €K i9+ ?Q`M; iWM; M; ^B i?B M #®M i`,K +?QM KQÆB b€m M,K HoM? M; ° çQÊ
+MM; im çQÊ+ JB m +´ €K i9+ ç€M; bÊ M`v5

*?Q /M >„+ €K i9+ ?Q`M; p¬ +MM; HÈM K¢M?- JB m +´ €K i9+ +O ?„M +kM; H` imv
ç®B pÈB JB m +´ i?`B ç¢B K` ?„M imv M i`mv M ç½ #B M K'i iW H•m H¢B F?¬M; +;

óhBM? i?¬M +?B HU+ i?"i K¢M?5 *! p`B T?¬M iQÆM; iU L;k ç iBM? i9+ [mv M +O

S?QÆM; o•M ~M KbM? i`QM; ;!+ F?m'i- M?Q i?Ê b,M #„i çQÊ+ iBM pmB- +?B m K`
F?B M ?„M HoM? M; ° çQÊ+ çB m ;b ç!X

L;k ç iBM? i9+ [mv M +kM; H` iBM? i9+ +?B HU+- JB m +´ €K i9+ +kM; H` iBM? i9-
çB K +?mM; X *?d H`- L;k ç iBM? i9+ [mv M +O S?QÆM; o•M +?d H` +€B / M?-
?¼+5 E?¬M; +! i¢Q +U+ pÈB p" M /MM; iBM? i9+ +?B HU+X

L m +! i? M„K çQÊ+ i•K T?€T+O JB m +´ €K i9+- /mM; ?ÊT p`Q L;k ç M iBM? i9+
[mv M T?€T+O i b) +?QM? i?U+ ç¢i mv HU+ i®B + Q5ô J„i S?QÆM; o•M b€M; H

L;k ç iBM? i9+ [mv M imv H` M?•M ?Q`M; +?Q ?„M- M?QM; i?U+ ` M?•M ?Q`M; +
i?B M- +?d H` K°i imv i ZT p`Q•` `Q•` ÐsÐ P?Q`Mă <?X?-M Ð° L`€ M 0 ð 0 i" M Ðð

3 €%P`epB A; ÓM im ` F`Q Ðj€F©°€b`p° K°i

óoä ;Bª MÆB ç•v- F?¬M; +?d +| K°iX hB M #®B ?" i'i T?ªB H"K F?| i \ô S?QÆM; o•
 ioM?- ?„M H„+ KbM?- tmv M [m p` /B M pm¬M;- iB TiK+ T?|M; çBX
 óL m M;QÆB +| Q€M M;¬M „i+kM; F?¬M; ` i v pÈB i X sQ M v +€ HÈM Mm®i+€ #
 oW /Si HìB- K°i #“M i v F?´M; H² iÄ ` bQÆM; F?|B +m°M H M ´T tm®M; S?QÆM;
 > B p B S?QÆM; o•M `mM; H M- +€M? +Y F?¬M; ;B M ?bM? pÁK H¢B tm´i ?B M +?
 M|B ;b- +kM; H"i #“M i v H¢B- ?mv M ?| ` K°i #“M i v F?´M; H² ç"TiÈB, ó B +kM
 +ªM- i?b æ Q i?-M o h`QìM; h? M? p" a€i GB m i¬M; +?O ç€M; +?†M ?ÆM b QX *
 +ªM? ;BÈB M?Q i i?b +| i€+ /KM; ;b\ô
 •K5 •K5 > B #“M i v ç" T p"Q M? m `²B H"TiS+ #"i ` - S?QÆM; o•M H„+ HQ- M?QM,
 #¢BX
 *€M? +Y F?¬M; ;B M +| i? iB m ? Q T?-M HÈM bS+ K¢M?- ç®B T?QÆM; imv H
 S?QÆM; o•M +| +€M? +Y F?¬M; ;B M pšM F?| +| i? i?“M? +¬M;X
 óo h`QìM; h? M? H" o h`QìM; h? M?- Gw S?MM; æ¢Q H" Gw S?MM; æ¢Q- ? m M;
 HU+ +?†M #QÊ+- +kM; F?¬M; T?ªB H" ç®B i?O +O ?¼- M;QÆB çWM; i`€+? i 5ô
 L;QìB M"v i`ª HìB i?šM; i?“M; F?B M M;QìB ç®B /B M F?¬M; M|B çQÊ+ ;bX
 óL?Q p"v- ç" M? ç„+ i°B `²B5ô Zm M; K M; i`QM; K„i S?QÆM; o•M b€M; H M- +kM;
 T?€i i?-M MB K- w i?S+ K¢M? K) [mûi [m ?Q F?¬M; T?Q i` MX "¼M Gw S?MM; a
 o•M p¬ibM? i?2Q ç9M; ?QÈM; +O +?9M; - i?U+ ` - MÆB M"v pšM +ÁM `´i M?B m M
 +?•M iQÈM; i?b F?¬M; M M K¢Q ?B K` i v5
 aU i` M? çQ¢i M"v F?¬M; +?d H" Bi` M? çQÊ+- +S +?Q H" B +kM; çÆM ;BªM M?C
 i?´v- +ÁM +| j M;QìB M?Q ?„M K B T?K+ i`QM; ?Q F?¬M;5
 "¼ M;U #„i p2- +?BK b çÊB bÆMX J´v +QìM; ;Bª~M KbM? M"v +| w ;b- +?d +-M M
 *ÁM p K´v M;QìB S?QÆM; o•M- S?QÆM; o•M +?Q ?¼ çB [m - +kM; +| w MûK ç€ /
 +QbM;mv ?B K KÈB ` i vX
 *Æ i? S?QÆM; o•M #B M i?“M? #´i ç`M?- +ÁM ç®B i?O ?B M M?B M ç®B pÈB T?
 i¢Q + Q ç°+ ç„+X hmv F?¬M; M;¢B S?QÆM; o•M- M?QM; çO ç KÆ ?² M„K çQÊ+ p
 G¢B F i ?ÊT pÈB FBM? M;?B K +?B M ç´m T?QM; T?9- i?QìM; +| i? çm´B i?2Q F`
 L;° i?´m R+ p¢M F?¬M; ;B M i?mšM ?bM?- iB M ?| i?“M? +€M? +Y F?¬M; ;B M-
 i?m p i?•M T?€T- K" ç®B T?QÆM; H¢B /MM; K°i T?QÆM; T?€T M;®+ M;? +? K" I
 aU i´M +¬M; F?¬M; T?•M ç`M? `ä T?¢K pB M"v i´i M?B M b) H½M; T?Q M,M; HQÉ
 +¬M; ç€M? i`9M; S?QÆM; o•MX \*?Q /M #` +€M? +Y F?¬M; ;B M iB m ? Q M,M; HC
 M?QM; H¢B FûQ +?•M çQÊ+ S?QÆM; o•MX
 :B[+?•M- ç9M; p"v- ç•v +?QM? H" KK+ çQ+? +?QM? K" M?[M; M;QìB FB +?Q H°
 > B M;QìB F?¬M; M;WM; ;B Q i?O i` M çQìM;- ?mv M ?| ` ? B #“M i v HÈMX L?Q
 ç´m pšM +| i? H Q p T?Q i`QÊ+ pÈB i®+ ç° +?|M; K†iX
 L m H" M;QìB #bM? i?QìM; #€Ki? M"v i?b +?„+ +?€M +?QìM; H„K `²B- M?QM; S?Q
 F?¬M; FBM? M;¢+ F?¬M; HQ bÊ5 S?QÆM; o•M p" ç®B T?QÆM; ç m ?B m `^M;- ?
 H" F?¬M; i? çQÊ+X aS+ b®M; +O K°i pä ;Bª æ` ?²M `´i K¢M?- F?¬M; i? / /"M;
 T?QÆM; i?S+ +?B M ç´m +O S?QÆM; o•M M?“K +?“M ç®B T?QÆM; +| +¬M; HU+ +
 /KM; çQÊ+ ?„MX
 > B M;QìB +?d +| i? +-K +?•M M? m- i` M? ;B" M? +Æ ?°BX JK+ çQ+? +m®B +MM
 óE?| çQÊ+ iB M #®B t2K i`¼M; S?QÆM; o•M M?Q p"v- F?¬M; iB + #Ä M?[M; ç²M;
 b|+ M?B m ç M ?"m #®B +"M +´M?Q i X *€B ;¼B H" ç½ ;†T H" +| /mv M- F?¬M; #E
 i? +?Q #B i çQÊ+ F?¬M; \ô S?QÆM; o•M mM; /mM; ` K°i +?QîM; M|BX

ó> ? ? - ?| ` M;QÆB +?QM? H" [m€M [m•M ?-m5 h M +O M;QÆB i ç½ M;?2 [m
;†T K†iX L;QÆB Km®M #B i i M +O i - ? ? - i +kM; F?¬M; bÊ M;QÆB #€Q i?M-
+´ o¢M iQÈM; +?B K X h?ÌB i?QÈM; +´ F?¬M; B +| i? #B i- +S +?Q H" i çSM; i`Q
M;QÆB +kM; F?¬M; M?"M` i X G-M M"v p®M F?¬M; ç`M? ?B M i?•M- F?¬M; M;Ì
ç'm pÈB iB m #®B M?Q M;QÆB5ô

*QÌM;;Bª i`QM; ?„+ €K +QÌB ? ? - ;B¼M; M|B i? v ç´B- ;B¼M; M|B p®M i`-K çK+
K M; i?2Q bU iU M;¢QX

S?QÆM; o•M FBM? M;¢+- H"TiS+ #B i ç•v H" M?•M p"i;Bª +Wm ,M i?`i b|BX L;Q
+?•M iQÈM;X :B®M; M?Q KbM?- ?„M ç M; +?Ì MQÊ+ çK+ i?ª +•mX

óo¢M iQÈM; +?B K ô S?QÆM; o•M H~K #~K- M|B H¢B K'v H-MX L?•M p"i M"v i`¬M
çB m i` i?b +?„+ +?„M H" ibK çQÊ+X

óhB m #®B- +?9M; i H-M b m ;†T M?ûX E?Q #€m H-M M"v H½Q T?m ç" M? +QÌB
?B M i?•M- H"TiS+ F?¬M; +?2 ;B'm +?•M F?Q M[- +?m~M #` ç€M? `Èi S?QÆM; o

ó> ? ? - +•m M"v TªB H" i M|B KÈB ç9M;X hB M #®B- i¢K #B i5ô æ9M; H9+ M
ç-m H M- KB M; +QÌB ;BªQ ?Q¢i- pW /Si HÌB- ?„M 9T #`M i v tm®M;- T?€Ti„+ F
?B M i`QM; ?Q F?¬M;X

ó> ? ? - iB m #®B Km®M ç®B T?| i - +?9i bS+ K¢M? M"v 2 H" F?¬M; çO5ô o¢M iQ
? ç i•KX

ó"bM?5ô æ9M; H9+ M"v- S?QÆM; o•M` i v- F?¬M;;B M +?B HU+ #„M` - o¢M iQÈM
Q T?O iQ" M i?•M- H"TiS+ #` p,M; ` - `ÆB p"Q K°i ¬F?¬M;;B M F?€+X

E?QªM; +€+? M?Q p"v pÈB +QÌM;;Bª æ` ?²M +?Q çO ç bÊX

h?"K +?Q +| i? M|B F?¬M; +| +?9iªM? ?QÎM; M"Q- M?QM; F?B o¢M iQÈM; +?B K
K" iBM? i? F?¬M;;B M +?B ` - K†i ?„M H"TiS+ #B M b„+ ;"Q H M, óL;QÆB ô

o¢M iQÈM; +?B K +?Q /Si HÌB- H"TiS+ #` HQ¢M HQm i?ÌB ;B M +?¬M pMBX aÁM
#û ç|`i ?¶M HQ¢MX

*?d i?'v K°i ?„+ªM? t i [m - o¢M iQÈM; +?B K /QÈB i€+ /KM; +O HQ¢M HQm i?ÌB
/†KX

óL;QÆB ?B m M?-K`²B- i +?d iB M M;QÆB K°i çQ¢M K" i?¬B5ô S?QÆM; o•M M?

N3RX *?QÆM; N3k, hBM? h? E?¬M; :B M

S?€Ti„+ F?¬M;;B M pšM ?Q¢M F?¬M; TªB H" `„+ `®B /mv M?'i H" S?QÆM; o•M
TªB ç®B K†iX

h?U+ ` - +?d +| ?B m #B i p" HoM? M;° ç-v çO pÈB T?€Ti„+ F?¬M;;B M i?b F?¬M
+O F?¬M;;B M pšM HQ¢M M"vX

„+ `®B HÈM M?'i H¢B ç M iW T?€Ti„+ i?ÌB ;B M /šM iÈB ?¶M HQ¢MX S?€Ti„+ i?
ç` KÈB +| i? F?¬M; +? çQÊ+- K¼B pä ;Bª- # Q ;²K ?¶M ç°M H½Q i´ b€M; T?€B i?
ç m F?¬M; +| M,M; HU+ i? Q i9M; F?¬M;;B MX æB m M"v +kM; +| M;?o - bQ pÈB
+?B HU+ KÈB H" F?®M +ªM? i?U+ bU5

J¶B K°i F?¬M;;B M- p` /B M pm¬M;- i?ÌB ;B M HQm ç°M; i`QM; ç| ç m F?€+ M? m
M"v- /M H" pä ;Bª +| K¢M? ç M K'v- +kM; F?| +| i? ?Q" M Ko /mM; M?"T F?¬M;;B
KbM?X

S?QÆM; o•M +| i? iMv w ~M; B'm F?Q iS+ +O KbM? Î MÆB M; Q" B ?Q F?¬M; ?„+ ç H°` K°i +?9i F?Q iS+ - F?| +| i? ~M KbM? ?Q" M iQ" MX \*?9i F?Q iS+ M"v ç®B p pšM F?| T?€i ?B MX L?QM; ç®B pÈB +QÌM; ;Bª æ` ?²M- #`i Fb b|M; F?Q iS+ M"v ç ;"Q5

o¢M iQÈM; +?B K +kM; pbi? K" +?9 w ç M ?„MX L?QM; - bQ pÈB +€+ pä ;Bª F?€+ ` ;B®M; M?Q K°i +QM çQK ç|K ;B[ p-M; i` ,M; b€M; i`QM; X L; Q" B M?[M; M; QÌB çQÊ+X

*?d H"- o¢M iQÈM; +?B K KšM +ªK M?"M` mv ?B T ç M iW S?QÆM; o•M- M?QM; MQÊ+- i?m S?QÆM; o•MX h`QÊ+ HQ¢M HQm i?ÌB ;B M- o¢M iQÈM; +?B K ç½ i?

S?QÆM; o•M T?|M; H M T?Q i`QÊ+- i`B m i`+? i?ÌB ;B M p" bU #`B +U +O i`B m aU M; ,M +ªM K¢M? K) M"v ç½ pQÊi [m F?ª M,M; +O M?[M; pä ;Bª F?€+- i`Î i?"M? K¼B pä ;BªX

h`QM; ?Q F?¬M; ?„+ €K- +?Êi +| K°i i`"M; •K i? M? M?Q iB M; i?Ovi`B m /°B H M H" T iS+ M?bM H MX >Q F?¬M; pšM ?„+ €K F?¬M; M?bM i?'v ;bX L?QM; M?Ì p" S?QÆM; o•M H¢B +ªK i?'v K°i b|M; F?¬M; ;B M +?B HU+ KÈB K¢M? K) ç M; iK H M

óG¢B ç M `²B5ô æ•v F?¬M; T?ªB H" H-M ç-m iB M S?QÆM; o•M ;†T T?ªB i`B m i` +O T?€T i„+ F?¬M; ;B M M?'i i?ÌB #` [m ûi [m - M; Q" B iB M +¬M; i" M T? - M?'i i?Ì ?"M; p¢M /†KX lv ?B T HÈM M?'i +ÁM ç M iW bS+ MûM HÈM +O F?¬M; ;B M +?B i?b b) #` i-M; i-M; F?¬M; ;B M +?B HU+ ûT i?"M? ?¢i #KBX

S?QÆM; o•M i" T i`mM; +?9 w- iBM? i? F?¬M; ;B M p" iBM? i? i?ÌB ;B M F?¬M; i`mM; ?Q" M iQ" M- i`B m i`+? F?¬M; ;B M ?B M ;BÌ- imv i`¬M; +ÁM t M?QM; pÈB i` +€+ M; "M p¢M /†K +kM; +?d i`QM; ;B•v H€i H" iÈBX

L m i`QÊ+ ç| F?¬M; +| +?m~M #` i•K Hw- çÊB MQÊ+ ç M +?•M KÈB M?ªv i?b b) `i

h?B M ç` p¢M ?| +?mM; +?Êi T?€i` [m M; K M; - FBK [m M; +?|B HÁ +?KT H'v i`+? F?¬M; ;B M M"v F?¬M; #„i S?QÆM; o•M çÊB H•m- F?B TS?QÆM; o•M +ªK i? [m i?b i`"M i`B m i`+? F?¬M; ;B M ç½ "T tm®M; X

óæ°+5ô :B®M; M?Q M?[M; +U H M; F?´M; H² ;B€M; iW i` M i`ÌB tm®M; - S?QÆM; o aS+ ûT +O F?¬M; ;B M +?B HU+ ç´ M?Q i?€+ tm®M; M; QÌB S?QÆM; o•M- Km®M

óE?¬M; ;B M +?B K¬M5ô S?QÆM; o•M H„+ p B- i`QM; HÁM; ;"Q H M- i`QM; +?ÈT HU+ K" S?QÆM; o•M pQÊi [m X hWM; pÁM; F i +´m F?¬M; ;B M- +?KT H'v pÈB S i? ?B m çQÊ+- `²B #B M i?"M? K°i [m M; K¬M ?bM? pÁK H'T H€M?X

Zm M; K¬M M"v- ;B®M; M?Q # Q ?"K K°i F?Q iS+ T?€T i„+ F?¬M; ;B M K¢M?- # Q ç` p¢M ?Q +?mM; Î # M i`QM; X E?B [m M; K¬M i?"M? ?bM?- M?[M; +U H M; F?¬M; +O F?¬M; ;B M +?B K¬MX

•T HU+ K" S?QÆM; o•M T?ªB +?`m ;BªK çB `i M?B m5 L?QM; - /M M?Q p"v- i`B M"v pšM H` „+ `®B HÈMX L m F?¬M; i? i?"M? +¬M; pQÊi [m çQÊ+ i`B m i`+? F? #` ?'i p,M; çB t X

æ•v H" çB m S?QÆM; o•M imv i ç®B F?¬M; Km®M i?'v5

óE?ÎB5ô S?QÆM; o•M ?ûi H M- +?•M F?Q i`QM; M; QÌB #°+ T?€i- +ª F?¬M; ;B M + p T?Q i`QÊ+X E i +šm K°i i-M; i`B m i`+? F?¬M; ;B M H¢B F?€+ M? mX S?QÆ F?¬M; M; WM; i? v ç´B F i +´m F?¬M; ;B M +?B K¬MX

J¶B K°i F?„+- i`QM; F?¬M; ;B M +?B K¬M H¢B +| ?"M; i` ,K i, çQ¢M i-M; F?¬M; ;B

L?[M; F i +´m KÈB M"v- iQ" M #° ç M iW i`B m i`+? F?¬M; ;B MX E?„T i?-M +?•m i ç - +kM; +?d +| S?QÆM; o•M KÈB +| i? H"K çQÊ+ i? M"vX

L m H" M;Q`B F?€+- +?Q /M H" a€i GB m i¬M; +?O Gw S?MM; æ¢Q- æ Q i?-M i?Q
H" o¢M iQÊM; +?B K ç m F?¬M; i? M"Q i`QM; ;B•v H€i H'v çQÊ+ bS+ K¢M? F?´M;
i' ?ÊTi?"M? F?¬M; ;B M +?B K¬M5

E?¬M; ? M;?B M;`- /MM; T?QÆM; i?S+ M"v tmv M [m i`B m i`+? F?¬M; ;B M HÊ
?ªB /QÆM; M"v- i`Î HU+ T?ªB +?`m +`M; M?Ä i?b i®+ i°+ +kM; +`M; M? M?X

"bM?5 "bM?5 "bM?5 G9+ b m- S?QÆM; o•M #„M KbM? H M- ;B®M; M?Q K°i +QM +
;B MX •T HU+ tmM; [m M? ;BªK ?ŠM- S?QÆM; o•M ç½ i?m"MHÊB pQÊi` F?ÄB i`

óh`B m i`+? F?¬M; ;B M i?"i K¢M?- M m +| i? K¬T?ÄM; bS+ K¢M? M"v- /mM; M?"
+O i - p b m i?ÎB ;B M ç®B ç`+? +`M; #B M ?mv M ?ÆM- +kM; +`M; F?| ç®B F?€

E?B S?QÆM; o•M pQÊi [m çQÊ+ i`B m i`+? i?b i`QM; ç-m +| K°i iB b€M; t i [m X

a m F?B HB M iB T pQÊi [m i`MM; i`MM; i`B m i`+? F?¬M; ;B M- S?QÆM; o•M ?F
æ•v H" K°i F i +'m F?¬M; ;B M +?B HU+ p¬+MM; T?S+ i¢TX i`QM; i?b ?¶M HQ¢M
bU +•M #^M; ç°M; i?€BX L m +| i? SM; /KM; i?S M"v ç®B ç`+? i?b +?„+ +?„M b) F

oä ;Bª ?¼+ iW i?B M ç` - bQ iÁM; i?B M ç` X oä ?¼+ F?¬M; T?ªB iU M?B M K" +|X
F?¬M; +| M?B m imv i ?¼+ pä ?¼+ M?Q p"v- +?d p b m M"v- iWM; HÊTi?B M i`B t
çQÊ+ bS+ K¢M? i?B M ç` - KÊB i¢Q` M?[M; +¬M; T?€T KÊB- KÊB +| i?`M? i? pä

oÈB iQ +?'i +O S?QÆM; o•M- p®M +kM; bÈK i¢Q` çQÊ+ +¬M; T?€T +O `B M; Kb
+O ?„M [m€ + QX .M H" i? M? HQM; #€i i?S+? v H" M; k ç iBM? i9+ [mv M ? v p¢
ç•m +kM; H" imv i ?¼+ F?Q€M; i? X

æB m M"v +| M;?o H"- S?QÆM; o•M M m iU b€M; i¢Q pä ?¼+- T?ªB pQÊi [m çQÊ
F?¬M; - M m +?d b€M; i¢Q çQÊ+ pä ?¼+ M; M; i-K ?Q†+ i?'T ?ÆM i?b +?ŠM; +| w

hU b€M; i¢Q pä ?¼+ „i H" +Æ bÎ iB T t9+ # M ç-m- iWM; #QÊ+ M•M; + Q- +?S F?
M?Q p"v F?¬M; ;¼B H" b€M; i¢Q M[5 J" ç| H" K°i bU bd M?K+ pÈB pä ç¢Q5

S?QÆM; o•M iB T t9+ pÈB M?B m pä ?¼+ BM?- ?„M F?| +| i? iU b€M; i¢Q çQÊ+ +
çQÊ+ i?b mv HU+ +O M| ?ŠM T?ªB FBM? i?B M ç°M; ç` 5

h-M; i-M; F?¬M; ;B M çB [m - S?QÆM; o•M /-M /-M +ªK i?'v `ä- F?¬M; ;B M +?E
h`QM; ?Q F?¬M; ?„+ €K M"v- iBM? i? i?ÎB ;B M p` iBM? i? F?¬M; ;B M HÆ HYM;

aU F?®M; +? pÈB F?¬M; ;B M +?B HU+- F?B M S?QÆM; o•M i?"M? +¬M; i?Q€i
+QÎM; ;Bª F?€+X G9+ M"v- tmM; [m M? S?QÆM; o•M ç½ Qi +QÎM; ;Bª ?ÆM ?ŠMX

ósQ M v M;mv +Æ KÊB +| i?ÎB +Æ- Km®M +| çQÊ+ +€B HÊB i?b T?ªB +| çQÊ+ w +?
?B K ç M; iB K i`M; FB - +?9M; i T?ªB H'v çQÊ+ +€B ;b ç| `²B M|B5ô

S?QÆM; o•M b€M; K„i H M- H"TiS+ H Q p T?Q M?[M; pB M iBM? i? F?¬M; ;B M

G`K #¢M H•m /`B- h?B M ç` p¢M ?| +?mM; /-M /-M- i?'v çQÊ+ bU i`QÎM; i?"M? +
H-M M"v ç M H-M F?€+ +Sm S?QÆM; o•MX S?€T F?Q F?¬M; T?ªB H" p"i +? i- M|
K M?X

æ®B pÈB S?QÆM; o•M- h?B M ç` p¢M ?| +?mM; F?¬M; T?ªB H" iY p"i- K°i M;Q

a® HQÊM; iQÆM; T?ªM i?"i bU [m€ HÈM- H9+ Î# M M; Q" B [m M; K M; - M?[M; i?
S?QÆM; o•M i`QM; ç| ç m M?bM i?'v`i M?B m iBM? i? F?¬M; ;B M p" iBM? i? i?
#i F?ª iQ M; ?` M?Q p"v +Æ ?² ç½ i" T i`mM; iQ" M #° #€m p"i +O i? ;BÈBX

L?QM; K" h?B M æ` o¢M >| \*?mM; H¢B M|B +?Q ?„M #B i- #ªQ i`M; i?"i bU +?d ç
iBM? i? F?¬M; ;B M p" K°i pB M iBM? i? i?lB ;B MX "ªQ i`M; i`QÊ+ b m iQÆM; ;
Hm" M F M"Q +kM; #` çª FQ+? i?"i b•mX

ó hBM? i? F?¬M; ;B M p" iBM? i? i?lB ;B M +?Q /M i`QM; pk i`K +kM; H" +U+ pb
T?ªB +| p" M F?Q `i HÈMX \*?Q /M H" K°i pB M +kM; ç½ +U+ F?| K" +| çQÊ+ `²B M
ç° M"v ç½ F?¬M; ?ÊT pÈB H) i?QlM; `²BX L; QÆB T?ªB +~M i?"M K°i +?9iXô

h?B M æ` o¢M >| *?mM; H M iB M; M?„+ M?ÎX

óV- i b) +~M i?"MXôX

S?QÆM; o•M iU M?B M H" F?¬M; [m M- h?B M æ` o¢M >| *?mM; ç½ iWM; M|B-
+?Q M| +ªK i?•v #` mv ?B T ç M; ~M M9TX L|B +€+? F?€+ MÆB M"v +ÁM +| K°i i²M
ç¢B pãM; M"vX J" ?„M Km®M Îi`QM; ç¢B pãM; M"v iB K FB K #ªQ i`M; H" K°i ?"M?

L?QM; M; ?2 i?'v b® HQÊM; #ªQ i`M; i?U+ bU M?Q p"v- i`QM; HÁM; S?QÆM; o•M +
E?¬M; ? ;B®M; M?Q H9+ i`QÊ+- bBM? ` +?'T M?'i K½M? HB i ç®B pÈB #ªQ i`M;

h`QM; HÁM; S?QÆM; o•M +kM; `ä`M; - h?B M æ` o¢M >| *?mM; M|B H" bU i?"iX
p"v +| p F?¬M; ç9M; pÈB ?B M i?"i- +?d H" ?„M pšM +| +?9i F?¬M; + K HÁM; X

óJ†+ F - çB i?¬B5 o"Q #ªQ bÆM +kM; F?¬M; i? i v F?¬M; K" p X L?[M; iBM? i?
M?'i +O i? ;BÈB h`mM; i?´i?¬M +?•m M"v `²B- M m #Ä HÐ p b m `i F?| +| +Æ ?
;B M p" iBM? i? i?lB ;B M M[Xô

S?QÆM; o•M T?'M +?'M H M- M?[M; ;b ?„M M; ?o ç m H" bU i?"iX hW F?B im Hmv
+kM; ç½ i`ªB [m F?¬M; Qi F€M; °X L?QM; #ªQ i`M; ;B®M; M?Q iBM? i? i?lB ;B M
p"v +kM; H" H-M ç-m iB M ?„M ;†T çQÊ+X

_i +| F?ª M, M; - i`QM; FB T b®M; pã ç¢Q +O ?„M- H-M ç-m iB M p" +kM; H" H-M
i? i?lB ;B M p" iBM? i? F?¬M; ;B M iQ HÈM ç-v çO M?Q p"vX *?d bÊ M; v +ª K°i
i, K HWM; Hšv çSM; ç-m- +ª çlB +kM; +?Q ;†T çQÊ+ p" M F?Q M"vX

óæBôX

*ªK i?'v i?QªB K€B i`Î H¢B - S?QÆM; o•M H" T iS+ M?Q i M `lB +mM; # v çBX

:Bì F?„+ M"v- T?€i ?B M çQÊ+ bQ F€ [m€B +O F?Q #€m- F?¬M; +?d +| K°i M; QlB

óa Q H¢B i? M"v\ oB M iBM? i? F?¬M; ;B M b Q ç°i M?B M H¢B v m çB M?B m M
J°i i?QÊM; +´+QlM; ;Bª æ` ?²M çSM; Îi`QM; ?Q F?¬M; - i`QM; i v M„K K°i pB M iB
M; ?B #i ç`M?X h`QM; €M? b€M; M?Q M; ¼+ - pB M iBM? i? F?¬M; ;B M T?€i ` K°

Í K°i ç` T?QÆM; F?€+- ? B ;½ +QlM; ;Bª æ` ?²M ç²M; i?lB ç€M? p K°i pB M iB
F?¬M; i`mM; - M?QM; ç°i M?B M i`QM; H9+ ç| - K°i pB M #B M i?"M? b€m pB MX
M?Q ç9+ - T?€i ` T?€T i„+ ?²M; HQmX

óæ•v ç•v H" +?mv M ;b5ôX

óL?Q i? M"Q H¢B ç°i M?B M #B M i?"M? b€m pB M\ôX

> B M; QlB ç m #` #B M ?| #i M; lM"v K" ;B"i KbM?X Íi`QM; T?B M i? ;BÈB ?„+ €
i? tªv ` i?2Q H) i?QlM; çQÊ+X \*| H) K°i i`QM; M?[M; pB M iBM? i? ç| +| i? +| K

> B M; QlB +kM; F?¬M; +| M?B m i?lB ;B M ç iU ?ÄB- i?•M ?bM? T?|M; çB-óaQô
K°i i`QM; M?[M; pB M iBM? i? ç|X

L?QM; K"- M; v iϕB F?Q^aM? F?„+ M; | M i v iB T t9+ pÈB pB M iBM? i? - ? B ϕϕB +U
FQ+?- i`QM; HÁM; ϕ°i M?B M ϕ m ϕÈM K" óP ô K°i iB M; `²B T?mM ` K°i M; KK K
K„i /QÌM; M?Q #B M ^aQ F?¬M; ;B®M; pÈB ?B M i?"iX

*?d i?'v pšM H" K°i pB M iBM? i? F?¬M; ;B M ?mv M T?M i` M ϕdM? ϕ-m M?Q +k-
F?¬M; +| +?9i M"Q +Y ϕ°M; X L; v H9+ ? B M; QÆB ϕ²M; i?ÌB H°` i?-M b„+ FBM?
#^M; /^aB HK KÄM; K"m i`„M; F?¬M; M? M? F?¬M; +?"K- #bM? ioM? K" tmv M [m
M? - H"TiS+ ϕ2K pB M iBM? i? F?¬M; ;B M FB i?m p"QX

óu K J h¬M; +?O5 G" M; QÆBXô

óL; mv M H B H" M; QÆB ;BÎ i`Á [m,Xô

> B M; QÌB pW bÊ HϕB pW ;B"M- `®i+m°+ +kM; `ä`"M; - i?ÌB ϕB K ? B M; QÌB i` M
i`9M; T?<sup>a</sup>B <sup>a</sup>Q i?m"i+O p` M[K ϕ-m i?QÈM; +´ i?-M #Q M"vX L?[M; i?S T?Q i`Q
óu K J æϕB S?€Tô ?Q ^aQ K" i?"M?X

óhB M M?•M ϕ€M; +? i M"v- +Q M?B M /€K Xô

J°i ;½ +QÌM; ;B^a æ` ?²M M?`M F?¬M; ϕQÊ+ HB M iK+ +?YB -K H MX æ•v +kM; F
i?QÌM; X

ó>^aô

u K J h¬M; +?O #¶M; M?B M M?QÈM K"v- i`QM; K„it i [m K°i ϕϕQ H½M? [m M; X
+QÌM; ;B^a æ` ?²M ϕ M; +?YB -K H M FB ϕ°i M?B M +^aK i?'v ϕ m ϕÈM- HϕB óP ô
#9M; K€mX

> B M; QÌB ϕ m `mM bÊ- `®i+m°+ +kM; M?È HϕB K°i+€B i`mv M i?mv i i`QM; i`mv
M; QÌB i`9M; T?<sup>a</sup>B +?šM; F?€+ M"Q i`9M; €K Fw +O u K J h¬M; X æ®B i?O +| i?
H9+ M"Q- ^aM? ?QÌM; +O u K J æϕB S?€T poM? pB M +kM; F?¬M; +?'K /SiX

óu K J h¬M; +?O- M; QÆB H" +QÌM; ;B^a i?QÈM; +´ i? M? / M? ?B M ?€+?X .B M?•
i?®M; F?¬M; M|B +?ÆBX *?d H" MÆB M"v +| M?B m +U ϕ-m M?Q p"v- M; QÆB F?¬

*SM; `„M F?¬M; ϕQÊ+- ? B M; QÌB ϕ" M? T?^aB K K HϕBX

u K J h¬M; +?O iU M?Q F?¬M; pmB- +?d HB + K„i M?bM ? B M; QÌB K°i+€BX h`Q
F?¬M; i? M; ?B M; ìX L?•M p"i i?QÈM; +´ +'T b€i i?-M- M; QÌB M"Q K" F?¬M; +| iQ
J°M; L[HϕB T?^aB bÊ HQϕB mv ?B T M"v b QX

> B ;½ +QÌM; ;B^a æ` ?²M i`QM; HÁM; T?šM ?"M M?QM; HϕB +kM; F?¬M; +| #B M
+'T ϕ` ?²M M?QM; +U ϕ-m i`QÊ+ K„i M"v i?U+ HU+ BM? ?ÆM #¼M ?¼ F?¬M; #B i
T?€T HϕB H" i?QÈM; +´ ϕ M?'i+'K i?m"i p¬+MM; ?mM; H X > B M; QÌB +kM; F?¬
HϕB iBM? i? F?¬M; ;B M iW i`QM; i v h?m G M K°M; L[X

L; v H9+ ? B M; QÌB M?"M i?'v F?¬M; ´M +?m~M #` `ÌB ϕB ibK FB K iBM? i? F?€
iQÈM; ϕQÊ+ t^av ` X

*?d i?'v h?m G M J°M; L[/QÌM; M?Q T?€i ?B M ` ϕB m ;b ϕ| #¶M; M?B M b„+ Kti

ó*?Q M; QÆBXô

.Si HÌB- h?m G M J°M; L[pmM; i v H M- ϕ½ ϕ2K pB M iBM? i? F?¬M; ;B M i`QM; i
h?•M i? K K KϕB M?Q€M; H M K°i+€B ϕ½ #B M K'i p¬^aM? p¬imM; X

ó ôX

J°i K"m t^av ` M; Q`B w MB K +O ? B M; QÌB- +kM; F?¬M; `ä p` u K J h¬M; +?O M
K" +?'M FBM?X L?QM; ? B M; QÌB ϕ²M; i?ÌB H"K ` HU +?¼M +?QM? t€+ M?'iX

óP M?Xô

J°i iB M; p M; K½M? HB i- ? B M; Q`B +Æ ?² H¨ +MM; H9+ K¨ ?QÈM; p ç®B T?Q
+?QÎM; - b m ç! M?Q iB +?ÈT T?|M; p ?QÈM; pB M iBM? i? F?¬M; ;B M K¨ u K J
L?QM; K¨ +kM; F?¬M; T?ªB i'i +ª K¼B M; Q`B ç m ;B®M; M?Q u K J h¬M; +?O T?
h`QM; p¬ b® +Q`M; ;Bª i?QÈM; +´ +U ç-m- +| M?B m M; Q`B +,M #ªM H¨ F?¬M; T?
+| i?`B ;B M K¨ t2K tûi p'M ç M¨v- #¼M ?¼ i`QÈ+ iB M +S +QÈT çQç i? i i?ªv #ªQ
ó> ? ? ô æ•v H¨ pB M iBM? i? +O #´M i¼ X *| pB M iBM? i? M¨v #´M i¼ +| i?
i?¬M? h K hQÈM; T?€T F?QX L;¨v b m- ;†T i?-M b€i i?-M- ;†T T?"i ;B i T?"i Xô
óh?¬M L?"i G M; >Q¬M; - i +?d bÊ M; QÆB H¨ F?¬M; +| K M? M¨v X æ2K iBM? i? ;B
M¨v b M; M,K +?QM? H¨ M;¨v ;B¶ +O M; QÆB XôX
ó> ? ? ô +€+ M; QÆB +?Q H¨ +| i? M; ,M +ªM çQÈ+ i b QX u M i•K- i +,M #ªM
b®M; +? i pÈB M? mX _ F?ÄB MÆB M¨v- #´M i¼ ~M M9T # i?€M; X " i?€M; b m
T?ªB i`®M ç¬M; i`®M i•vX >W- +€+ M; QÆB ?ŠM H¨ T?ªB #B i çQÈ+ `ä¨¨M; +?SXô
óE?¬M; #B i b®M; +? i5 :B i ?„M5ôX
h? ;BÈB ?„+ €K¨°M; HÈM M?Q p¨v tªv¨ +?ûK ;B i F?¬M; M;WM; X hBM? i? F?¬M
#€m p¨i #U+ M¨v +| i? H¨K +?Q #´i F€ F M¨Q +kM; T?ªB çB M +m²M; X aQ pÈB in
/ŠM ?ÆMX
*?ûK ;B i- +Wm ?"M- Q€M F?Q- ?mv i iBM?- +| M,M; HQÈM; +O M?[M; +Q`M; ;B
i-K #´ +?Q bBM? HBM? i¨ €+ îb•m i`QM; ççB çB - i`Ê ;B9T +?Q M|i?Qç i F?ÄB T?
ó> ? ? ô *?ûK ;B i çB- M?•M HQçBX h?ªK HB i i? K K°i Qi M[ô
h? M?•K +m®M; iB M; T?B m ç½M; tmM; [m M?X

N39X *?QÆM; N38, h¨ o"i sm'i h?

h`QM; K°i T?B M F?¬M; ;B M F?€+- a€i GB m i¬M; +?O Gw S?MM; æçQ M„K i`QM;
H¨ iBM? i? i?`B ;B M i`-K K†+ bmv M; ?oX oB M iBM? i? M¨v M; mv M #ªM i€M
M?QM; F?B Î i`QM; i v ?„M HçB F?¬M; M;WM; iªM çB M,M; HQÈM; - /-M /-M #B M
ó h?m G M J°M; L[- •M o¬ L;•M- +?d bÊ H¨ +| M; mv ?B KX *€+ M; QÆB T?ªB +~M i?
Gw S?MM; æçQ i`-K K†+ K°i H€i¨²B KÎ K„i¨ - i`QM; ç-m T?•M¨ ? B Hm²M; w i?
K¨ # v çB- ?QÈM; p ? B T?QÆM; ?QÈM; F?€+ M? mX
L?•M p¨i +'T i¬M; +?O /M b Q +kM; F?¬M; M?Q #bM? i?Q`M; - imv¨¨M; F?¬M; +| +
S?MM; æçQ +| +ªM? ;BÈB æ¨ ?²M M?¨ i¼M; - im pB +'T ç°M; i?B MX oÈB i`U+ ;B
çQÈ+ i`QM; ?Q F?¬M; MÆB M¨v +| K°i +¶ F?Q iS+ M; mv ?B K ç M; `K+¨¨+? +?mv
ó «M; Xô
L?QM; p¨Q H9+ M¨v- K°i i`"M / Q ç°M; KçM? K) ç°i M?B M i`mv M F?„T ?Q F?¬M;
p®M +| ?¬M; i¨,K M;¨M p¨ /B M F?¬M; ;B M H v ç°M; K½M? HB i HçB ç°i M?B M M?
ó F?¬M; ;B M i`B m i`+?ô +kM; bmv v m çB F?¬M; QiX
ó >ªXô
Gw S?MM; æçQ M?Qm K¨v- M?bM p K°i T?Q i`QM; ?Q F?¬M; X >„M M?"M¨ w M;?
HB i M¨vX
ó GçB +| M; Q`B i?m çQÈ+ K°i pB M iBM? i? F?¬M; ;B M\ _®i +m°+ H¨ B\ô

*?d +| i? /Q b® HQÊM; iBM? i? F?¬M; ;B M + 'm i? "M? i? ;BÈB ? „+ €K M"v ;BªK #
?| HÈM M?Q i? X a€i GB m i¬M; +?O ç®B pÈB çB m M"v `i `ä `M; - M?QM; K†+ I
i? F?¬M; ;B M FB - ç•v H" K°i +?mv M i®iX

æB m M"v +?SM; KBM?- i`QM; T?B M i? ;BÈB ? „+ €K M"v- ó iBM? i? i?ÌB ;B Mô
i?U+ +| ;Bª +?S F?¬M; T?ªB iQ" M #° ç m H" ;BªX *?d +¬M +| K°i Qi H" i?U+ - ç®B

ó Xô

Í K°i MÆB b•m i?ŠK i`QM; i? ;BÈB ? „+ €K - +ªK ;B€+ çQÊ+ ?Q F?¬M; +?'M ç°M; F
içB F?¬M; B +?9 w iÈB FB i`Î M M ?QªM; bÊX

ó hBM? i? F?¬M; ;B M +O i b Q HçB +| M; QÌB +| i? T?€i ?B M çQÊ+X aBM? p"i
HçB i`€M? çQÊ+ +ªK ;B€+ +O i ô

Í # M i`QM; pÁM; tQ€v K"m ç2M i?"i HÈM- bQÆM; F?|B [m v +m²M; - +†T ?mv i iB
M?½M ç°i M?B M +?mv M ç°M; ?mM; €+ M?bM +?^K +?^K p"Q K°i MÆB M"Q ç|i`Q
?mv M T?M K°i pB M ó iBM? i? F?¬M; ;B Mô +U+ HÈM M?QM; ?B M içB i?b i`®M;

S?M i`B M p"i`M T?€T ?mv MªQ /MM; ç +?2 /'m F?Q iS+ +O iBM? i? F?¬M; ;B
iBM? i? M^K # M i`QM; ç½ F?¬M; `ä imM; iQ+?X

*QM K„i i` €+ i`QM; i?ÌB ;B M M; „M K½M? K) çªQ [m iQ" M #° ?Q F?¬M; M?QM; Hç

ó > ? ? ô

a m K°i ?²B i`¬K K†+ M; „M M; OB- b•m i`QM; HÁM; ç'i HçB p M; H M K°i iB M; +QÌ

ó J°i +QM FB M i?"i H" ;BªQ ?Qç iX L; QÆB +ªK ;B€+ çQÊ+ +€B ;b b Q > ? ? +?
ç½ b„T T?€ çQÊ+ T?QM; 'M K" `X h?ÌB çB K i tm'i ?B M HçB i` M +€B i? ;BÈB
?Ov /B i; B€M; tm®M; X E?¬M; B +| i? +?çv i?Q€iX LÆB M"v b) +| K°i ?²B K€m i
KWM; i i?Q€i F?®M ô

L?QM; K" M; v +ª bBM? p"i i` €+ KçM? K) F?OM; #® M"v +kM; F?¬M; +| T?€i ?B M
M| çªQ [m - S?QÆM; o•M +?QM? H" ~M i?•M i`QM; h?B M æ` oçM >| *?mM; X E?
S?QÆM; o•M +,M; i?ŠM; ç M KS+ i`€B iBK M?Q Km®M M?ªv ` M; Q"BX

ó aBM? p"i i?"i F?OM; F?B TX B >"Q æçB h?•K Iv M b Q HçB /'m i?S M"v\ô

a„+ K†i S?QÆM; o•M i€B M?Êi- M; v +ª i?Î KçM? +kM; F?¬M; /€KX > „M `ä `M; +ª
KçM? K) +O bBM? p"i i` €+ FB çªQ [m çªQ HçB +m®B +MM; F?¬M; i?m çQÊ+ F
+?QM? i`QM; M?€v K„i M"v- S?QÆM; o•M HçB +| +ªK ;B€+ i?ÌB ;B M ç½ i`¬B [m p

æB m M"v M|B H M w i?S+ i` €+ M"v ç½ ?Á ?ÊT i?"M? K°i i? pÈB i? ;BÈB ? „+ €
M?QM; F?¬M; i? ;ç i çQÊ+ h?B M æ` oçM >| *?mM; X G9+ +ªK M?"M çQÊ+ w i?S-
M; v +ª S?QÆM; o•M +kM; F?¬M; +¬K çQÊ+ K" `mM `vX

h?¬M i?S+ M"v F?| +| i? +ªK i?'v F?¬M; T?ªB #ÎB pb M| [m € KS+ KÄM; K M? v m
K" #ÎB pb M| K½M? K) ç M KS+ F?| +| i? iQÎM; iQÊM; M´BX L m M|B w i?S+ +O S
p¬M; i`,M; b€M; i?b w i?S+ +O bBM? p"i i` €+ M"v /QÌM; M?Q +| i? +?B m `¼B ?"

a€i GB m i¬M; +?O - +QÌM; ;Bª i¬M; bQ i?QÊM; +´ æ Q h?¬M HQm ç½ +| w i?S+ Kç
S?QÆM; o•M +| i? +ªK ;B€+ çQÊ+ +ÁM i?m FûK w i?S+ M"v F?¬M; Qi- QÊ+ +?W
H¬M ç€K M; QÌB Gw S?MM; æçQX aU KçM? K) M"v ç½ F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; M´B-
+†T ççB ç KÈB +| i? ç®B ç`+?X

*"M; i? K ç€M; bÊ H" ?ÆB i?Î ? „+ €K ?mv i iBM?- •K m M?Q p"v +?d +¬M H•v M?F
ç¼ i?¬M ?²M- pçM +´ poM? /B iX

ó h?•K mv M b Q HçB +| HQçB bBM? p"i M"v\ L m M| T?€ çQÊ+ T?QM; 'M K" ` F?
ç m H•K p"Q K°i KªM? ?çQ FB T b QX h?ªQ M"Q > „+ •K h9+ >Q" M; Hm¬M M; „M +ªM
M?'i ç`M? ç½ #B i K°i +?9i ;b ç|X LU+ +QÌB H" M?[M; i?QÊM; +´ +U ç¬m M"v +ÁM
+?B K #ªQ i`M; Xô

S?QÆM; o•M M?È iÈB >„+ •K h9+ >Q`M;- ç°i M?B M +<sup>a</sup>K ;B€+ çQÊ+ >„+ •K h9+ > çQÊ+ K°i #Q K`i +U+ HÈMX *?d ç€M; iB + H` ?„M H¢B #` ?B m H-KX

ó *?O M?•M- +?9M; i T?^aB M? M? +?|M; Hv F? BX h?S FB ç½ b„T i?S+ idM? `²BX H`K i?S+ ,M- ?B M i¢B +kM; b„T çB ` `²BX LÆB M`v ç½ p¬ +MM; M;mv ?B K- +QÊT ;B M ç½ H` +U+ ?¢M +O +?9M; i X hB T iK+ Î H¢B +?¶ M`v- H9+ M| çB ` +?QM? H

h?B M æ` o¢M >| \*?9M; M|B- i`QM; i? M? •K +O M| S?QÆM; o•M +^aK ;B€+ çQÊ K`i`QÊ+ FB +?Q iWM; ;†T [m X S?QÆM; o•M `i`ä`M;- ç•v H` pb +€B bBM? p`i #`i F?^aiQ M;?`X

*?d +—M bmv M;?o K°i +?9i +kM; #B i- K¶B +QÌM; ;B^a +O K¶B K°i i?ÌB ç¢B ç m # b m ç| #` M| ç€M? +? i- M;?o ç M F?B M M;QÌB i F?¬M; `ûi K`mMX L| iU M?Q K ` K°i i`K HQÊB HÈM i`QM; pk i`K- FB M M?šM çÊB °i ç€K pä ;B^a +„M +•mX

ó h?^aQ M`Q MÆB M`v +| i M H` B >`Q æ¢B h?•K lv M U pU+ b•m #B i?QÆM; VXL +? i +U+ F€ #B i?^aKX *?Q /M H` b m F?B +? i- HBM? ?²M #¼M ?¼ +kM; K½B Î ç•v

S?QÆM; o•M +kM; F?¬M; FB M i`b- i`QM; pU+ b•m #B i?QÆM; M`v +| i`M; +°M; # K°i pB M iBM? i? i?ÌB ;B MX >„M +| i? KQÊM /MM; h?B M æ` o¢M >| \*?mM; ç + K°i pB M iBM? i? F?¬M; ;B M +kM; ç½ [m€ çO `²BX

o T?¬M iBM? i? i?ÌB ;B M- M| [m€ KS+ K¢M? K)- K°i F?B ç M [m€ ;—M M| b) bBM F?¬M; i? +?2 /m F?Q iS+ M[X S?QÆM; o•M +,M #^aM H` F?¬M; +| ?v p¼M; t pìB

"^aQ i`M; F?´M; H² i`•M [mw +kM; T?^aB +| K M? K` ?QÎM;- +€B bBM? p`i i` €+ F?¬M ç½ mv ?B T ç M i`M HY +?€v H¬M; K`v `²BX

ó æBXô

>`Q [m M; `mM H M- h?B M æ` o¢M >| \*?mM; F?¬M; K°i iB M; ç°M; ç½ tmv M [n +`K +? - /QÊB iBM? ?m®M; F?¬M; FBM? ç°M; ç M bBM? p`i FB K` ?| i?`M? K°i ç¢ çBX

hBM? i? F?¬M; ;B M pW KÈB ç¢i çQÊ+ H9+ M`v T?€i ?mv i€+ /KM; i?"i HÈMX S FBM? ç°M; #`i F€ F M`Q HB M #B M i?"M? K°i ?¢i +€i M?Ä- i?2Q # M i`QM; [m M H|2 H M K°i +€B ç½ #B M K`i p¬ ^aM? p¬ imM;X

ó Xô

h?ÌB ;B M K` bBM? p`i F?OM; #® i`QM; B >`Q æ¢B h?•K lv M T?€ p•v i?Q€i` M iQÎM; iQÊM; +O S?QÆM; o•MX \*Æ ?² H` ?„M pW i?Q€i Hv F?ÄB F?m pU+ +| [m M # M;?bM /†K i?b #¶M; M?B M i?B M ç` +?'M ç°M;- K°i iB M; ;`Q `9 M?Q /½ i?9 K M?šM T?€i` iW b•m i`QM; HÁM; ç`iX

ó _®i +m°+ i ç½ i?Q€i F?®M ? ? ? ô

*MM; pÈB iB M; ;`Q `9- iQ`M #° F?m pU+ [m M; K`M; ç m K½M? HB i #¢Q T?€iX h +MM; H9+ M´ imM;- HU+ HQÊM; ?„+ €K #`M; #¢+ F?| +| i? iQÎM; iQÊM; çQÊ+ iV [m M; K`M; #¢Q T?€i` X

ó >QmXô

J°i ç¢Q H¬B [m M; K`m ç2M +U+ HÈM #MM; T?€i` - [m€M i?¬M; iQ`M #° B >`Q a +O i¬M; T?€B ;BÈB +?'M ç°M; —K —K- i`mM; i•K i?•K mv M iWM; k ?`M? i?´M; mv HK+ FB M +® p M; H M iB M; MSi pÐ `²B iS T?•M M; k HB iX ó P M?ô K°i iB M; - i`C

J M,M; ?„+ €K #`M; #¢+ /•M; H M- M;mv M #<sup>a</sup>M M?[M; i?QÊM; +´ +U ç—m K` K¼B v M H†M; i`QM; ç| #¶M; M?B M i?•M ?bM? m®M ûQ- i`QM; M?€v K„i ç½ i M`½X h +O #¼M ?¼ iQ`M #° ?| i?`M? T?'M pKM- M,M; HQÊM; i`QM; ç| ç½ bÊK #` ?9i ? i

L; v b m ç| - M?|K +QÌM; ;B^a æ` ?²M iB M p`Q ç—m iB M ç½ #` +¶ M,M; HQÊM; ç€M

ó Xô

:B[iB M; F m ;"Q i?ªK i?B i- M?[M; +Q`M; ;Bª æ` ?²M M"v M?Q #` i`9M; i`¼M;
T?mM` K€m iQÆB- iW # M i`QM; [m M; K" M; #„M` M?Q /B m çSi /•vX

ó ç•v H" bBM? p"i ;b\ G¢B F?OM; #® M?Q p"v\ô

ó h`9M; F `²B5 LÆB M"v +,M #ªM H"K ;b +| #ªQ i" M; ;bX J¼B M;Q`B +?¢v K m P

ó æ•v H" bBM? p"i i" €+ pB M +´- +?9M; i #` M| /šM /K- K m +?¢v M? M? F?ÄB MÆ

ó *Sm i K°i H-M i F?¬M; Km®M +? i î i`QM; M"v ô

GU+ HQÊM; F?OM; #® +?B K Qm i? €T çªQ- ?mM; ?,M; Q M? FQ+? i` M M;Q`B i
æ` ?²MX L?[M; +Q`M; ;Bª +| i?-M i?¬M; ç iS i`¼M; - M;Q" B i`W +€+ >Q M; æ¢B a
`²BX

"bM? i?Q`M; - M?[M; +Q`M; ;Bª M"v +?d + "M ;B"K +?•M K°i +€B H" #€i T?QÆM; +?
+| i? ç² b€i pä ;Bª çSM; ç-m K°i KªM? ç¢B ç` X L?QM; ;B` T?9i M"v KÈB #B i çQÊ
+?•M +?QM?- HU+ HQÊM; K M; iQM? ?Ov /B iX

GU+ HQÊM; M"v +kM; F?¬M; i?m°+ + "M +´- F?¬M; i?m°+ i`mM; +´- i?"K +?Q +kM; F
+´X L| M?Q ç M iW i?`B pB M +´ t t¬BX

GQ¢B HU+ HQÊM; M"v i?"K +?Q +| i? bQ b€M? pÈB HU+ HQÊM; T?€T i„+ QÈ+ i?S
i?"K +?Q H" F?¬M; i?m°+ i? ;BÈB M"v- F?¬M; K°i B #B i çQÊ+ K°i +?9i ;b p M|X

ó P M?Xô

Gw S?MM; æ¢Q K¢M? K) +?ûK ` K°i FB K- FB K F?Q K"m t€K K M? K¬M; M?Q ç
L?QM; K°i FB K M"v M?"T p"Q # M i`QM; #B M bQÆM; F?|B K"m ç2M FB +?d +| iE
ç€T H¢BX

ó E?†+ F?†+ F?†+ bBM? p"i M?Ä #û- HU+ HQÊM; i?"i MU+ +Q`B +9iXô

" M i`QM; bQÆM; KM +m²M +m°M K"m ç2M HQ€M; i?Q€M; ?B M ` K°i KªM? F?
?mv i iBM? M?bM +?^K +?^K p"Q iWM; i?QÊM; +´ +U ç-m [m€i HÈM K°i iB M; X E
H" T iS+ M?Q i` M; ;B'v- i K°i iB M; #` tû i?"M? KªM? pKMx

ó S?®+Xô

Gw S?KM; æ¢Q H" T iS+ #` i?QÆM; M†M; - T?®+ K°i iB M; T?mM` K°i M; KK iBM?
M;Q`B M?Q /B m çSi /•v p,M; ` M;Q"BX

N38X *?QÆM; N3e, h" o"i sm' i h? U > B V

"` i?QÆM; F?¬M; +?d +| K°i KbM? Gw S?MM; æ¢Q- æ Q h?-M o h`Q`M; h? M?-
.mM; .B M- o¬ h?QÊM; S?€T i¬M; +?O •M o¬ L; •M- u K J i¬M; +?O h?m G M J°M;
;Bª K¢M? M?'i +Æ ?² ç²M; i?`B ç m #` i?QÆM; X

æ Q h?-M o h`Q`M; h? M? ç½ `i +ªM? ;B€+ - i?"K +?Q ç½ iK i" T +ª ç€K M; Q`B J°
+?m~M #` #'i F€ H9+ M"Q +kM; i`€M? i?Q€iX L?QM; /QÈB iB M? ?m®M; +?m~M #`
i`9M; i`¼M; FQ+?- iQ" M ° ç m #` i?QÆM; M†M; X

aBM? p"i +Q`M; ç¢B M"v #`v ` i?U+ HU+ [m€ KS+ F?OM; #®X L; v +ª æ Q h?-M o
HQÊM; i" €+ i`QÈ+ K†i +kM; F?¬M; F?ÄB bBM? ` +ªK ;B€+ p¬ HU+X

ó h?b` B >"Q æ¢B h?•K lv M bÎ /o HB i p"Q +´K ç` i'i +ª H" #ÎB pb M|Xô

h`QM; F?QªM? F?„+ #` i`¼M; i?QÆM; - i`QM; ç-m o h`Q`M; h? M? t i H M w MB K
H" M; Q`B M; m- M; v H9+ #B M ?| ç°i M?B M T?€i bBM? ç½ +?Êi `ä `M; - #ªM i?•M
ç½ `ÆB p"Q +¢K #šv +O K°i i²M i¢B `i +Q`M; ç¢BX

ó æBXô

L; v i`QM; M?€v K„i #`ç€M? # v- o h`Q`M; h? M? ç°i M?B M pmM; ?[m [mv M H M
K¢M? K) ç~v ç€K M; Q`B J° .mM; .B M ` M; Q`BX v ç² ?„M ``i `ä ``M; - +® ;„M; ç Q
T?QÆM; M;mv ?B K M`vX

G` K°i i?QÊM; +´ æ Q h?-M- o h`Q`M; h? M? F?¬M; +?d +| pä +¬M; + Q +Q`M; - /Q
M`v ?„M ç½ i`B M H° ` ç¢B M; ?o p` çªK HQÊM; +O K°i ç`B æ Q h?-MX *?QM? ç
i?“M? K°i i²M i¢B K` K¶B M; Q`B ç m i¬M FQM?X L; v +ª K°i Qi i?QÊM; +´ i¬M; +?C
+U+ F€ i¬M FQM?X

ó E?†+ F?†+ F?†+ - ?¬K M v Î B >“Q æ¢B h?•K Iv M M`v- F?¬M; B +| i? i?Q€i `

ó o ?mvM?- ?mvM? M;?o b Q\ô

Gw S?MM; æ¢Q HB + K„i M?bM o h`QÌM; h?“M?- bY /KM; i?-M i?S+ i`mv M •KX

ó V- +?QM? H` HQ¢B HU+ HQÊM; M`v- +?QM? H` M|X \*?d H` H¢B F?-M; ;B®M; H„

o h`QÌM; h? M? ç€T- €M? K„i p¬ +MM; M;?B K i`¼M;X GÌB M|B +O ? B M;QÌB- F?-M; i? ?B mX

ó *?QM? H` M|X E?-M; i? iQÎM; çQÊ+- i`€M? [m i`€M? H¢B- +m®B +MM; pšM iU iÈB MÆB M`vXô

Gw S?MM; æ¢Q H„+ ç-m +QÌB F?´X

ó æWM; M|B M?B m M?Q p`vX h?QÊM; +´ pä ;Bª F?-M; i? F?-M; +?B M K` pQM;X M`Q +kM; T?ªB HB m +? i K` ç€M? +QÊ+ K°i H-MXô

> B M;QÌB +´T i®+ /MM; i?-M i?S+ i` Q ç´B- i?•M ?bM? F?) M?9+ M?Q+? ç½ b|M i?QÊM; +´ +´T i¬M; bQ i`QÊ+ €T #€+? +O bBM? p`i +QÌM; ç¢B FB ç½ F?-M; i? F

L?QM; pä ;Bª F?€+ +kM; M? M? +?|M; çSM; T?Q b m ? B M;QÌBX

*MM; ç-m bBM? p`i #®M +€M? FB ?bM? i?“M? i? ç®B K†i +?QM? /B MX

ó E?†+ F?†+ F?†+ ?B M i¢B ç M T?B M +€+ M;QÆBX :B i +€+ M;QÆB tQM; i HB i?´ i?-M +?•mX G9+ M`v ç•v ç½ F?-M; +ÁM M;QÌB M`Q +| i? M; ,M +ªM i M[? ?

aBM? p`i i` €+ #®M +€M? M?2 ` ,M; +QÌB- K°i +€B HQÐB M?Ä K`m ?²M; pQÆM ` F

Gw S?MM; æ¢Q p` o h`QÌM; h? M? M?bM i?Q€M; M? m- +kM; F?-M; M|B ;b M[X /Q i?W X *?d +ÁM +| K°i +QM çQÌM; HB m K¢M; K` i?-BX

ó sm'i i?OXô

L; v H9+ M`v bBM? p`i i` €+ ç M; ç„+ w +kM; H` i?ÌB çB K M| HÆB HÄM; M?´i- ? B i¬M; bQ ç¢i i?“M? bU ,M wX

ó G'v i?QÆM; bBM? H`K #9i- H'v tQÆM; F?¬ K H`K KU+- H'v i?B M ç` H`K ;B'v- F

h?-M b„+ Gw S?MM; æ¢Q M;?B K M;?`- ?„M ?ÊT ? B +?d i?“M? FB K- +?•M ç¢T #¢ pk ç°M; i` M ?Q F?-M;X

ó G 5 L?´i ô

h?2Q +QÊ+ #° +O a€i GB m i¬M; +?O- i`QM; ?Q F?-M; T?€i ` iB M; H [m, ;`Q F T?¬ i?B M +€B ç` tm' i?B MX L; v /QÊB +?•M a€i GB m i¬M; +?O- ?Q F?-M; pk ç° T?B M ?ªB /QÆM; tQÆM; F?¬ p¬ +MM; p¬ i`M ?B M H M /QÊB +?•M ?„MX

sQÆM; F?¬ +MM; i?B +®i # Q i`MK i?B M ç` +MM; pÈB #B M K€m p¬ +MM; i`MX h M;`T i?B M ç` X

h`QM; M?€v K„i i`QM; i?B M ç` ?B M ` K°i i`M; +ªM? ;B®M; M?Q M;`v i`M i? - i t€+ iB m çB mX

J°i +?B m M`v +?QM? H` K°i i`QM; i K ç¢B b€i HK+ FB K i¬M; - H` b€i +?B m i` EB KXô

Í i`QM; i v a€i GB m i¬M; +?O- b€i +?B m M`v T?€i ` mv HU+ K` *¬ s¢ [m`M +?9 G t t F?-M; i? b€M? F`TX Zmª i?“i +| i? M|B H` FBM? i?B M ç` - F?B T [m, i?-MX

ó S? M?Xô

h?ÌB çB K a€i GB m i¬M; +?O tm' i i?O- i?QÊM; +´ æ Q h?-M o h`QÌM; h? M? +MM ç¢Q €M? b€M; ?WM; ?U+ i?B m ç®i #„M ` iW i`QM; +Æ i? ?„MX

ó G'v M?“i M;mv i pB M?•M- H'v i?B M ç` pB M;¢+- H'v p¢M p`i pB #QM?- H'v i?•M

h? M? •K p M; p M;- +?Q /QÆM; +?Q +QÆM;- M?B i?mv i K M? K¬M; [m M? [m
h?•K lv MX *ª M;QÌB o h`QÌM; h? M? ?| i?¨M? K°i [m M; çQ¨M bQ pÈB i?€B /QÆ
i`,K H-MX Zm M; çQ¨M ç°i M?B M pÐ ` - K°i ç¢Q ç Q F?Q FBM? i?B M tmv M [m
F?¬M;- H'v K°i HQ¢B F?Q i? p¬ ??²B +?ûK p T?Q ç-m bBM? p"i i" €+ F?OM; #® F

ó L;•K5 L?'i M?'iXô

*Æ ?? H¨ +MM; H9+ ç| - b€i +?B m +O Gw S?MM; æ¢Q +kM; tm'i ` X J°i ç¢Q FB K
H" T ç` /QÌM; M?Q Km®M #´ pÐ i?QÆM; F?mM;- i?'B [mûi p¬ b® i?B bÆM +®i ?ªB
h`QÌM; h? M? +?ûK tm®M; ç-m bBM? p"i ?„+ €KX

J°i ç Q- K°i FB K +O ? B i?QÊM; +´ +U ç-m +'T i¬M; bQ- i¬M; bQ #€ +?O ç²M; i
K M? K¬M; FBM? i?B M ç°M; ç` FB H`K +?Q M;QÆB i F?¬M; M?'M çQÊ+ K¨ M?
i¢Q ?| X

L?bM i?'v ? B ç¢B i¬M; bQ #°+ T?€i ` mv HU+ FBM? M;QÌB M?Q p"v- M?[M; i?QÊM
#` FQ+? T?€i ` +?B M w p¬ i"MX

ó J¼B M;QÌB ç m H¨ i?QÊM; +´ +U ç-m i? M? / M? ?B M ?€+? #€ +?O K°i T?QÆM;
HW ;¢iX h'i +ª ç²M; HQ¢i ` i v T?®B ?ÊT pÈB a€i GB m i¬M; +?O p¨ æ Q h?¬M- ;

ó E?¬M; b B- M?B m i?QÊM; +´ ç²M; ç¢Q ç½ #` ?Ov i`QM; i v b9+ bBM? M¨vX J¼B
b9+ bBM? #€Q i?M +?Q #¼M ?¼Xô

ó G9+ M¨v H¨ i?ÌB F?„+ bBM? iY- F?¬M; TªB M| iY i?b H¨ i pQM;X *?Q p` ç¢Q
K¢M; i?¬BXô

*MM; iB M; ?ûi p M;- T?€T i„+ ç¢B ç` #¨M; #¢+ M?Q MQÊ+ Hk M? M? +?|M; ?°B
+?B m FBM? i?B M ç°M; ç` T?®B ?ÊT pÈB a€i GB m i¬M; +?O p¨ i?QÊM; +´ æ Q
FQ+? p T?Q bBM? p"i ?„+ €KX

ó >W F?®M; i?9 +?B ç'm- H'v i`SM; +?¼B ç€- i b) i?¨M? iQ¨M +?Q +€+ M;QÆBXô

h`QM; ç¬B ?mv i M?½M K¨m ?²M; H|2 ` K°i pÁM; ?²M; K M;X *?d M;?2 ó ¯,M; `„+
i v M?Q i?B i +•m +O bBM? p"i i" €+ +Q `Ki H¢B- M,M; HQÊM; #¨M; #¢+ ?°B iK p¨
+¬m çQÊ+ €T b9+ +U+ ç°X

ó aBM? p"i M;m tm¨M- î i`QÊ+ K†i i - +€+ M;QÆB poM? pB M +?d M?Q +QM FB M

*€M? i v bBM? p"i ?„+ €K pW M?' + H M Km®M tm'i i?O i?b iW i`QM; ç€v i?•K mv M
iB M; `Qi ;¨Q +U+ F€i ?®M; F?'X aBM? p"i ?„+ €K M?Q #` FB K ?½K- M?bM tm®M

ó æ•v H¨ ô

ó ô

hB M; ;¬K ;W i?®M; F?' M?Q +ÆM b|M; HÈM +m²M +m°M i`QM; ?Q F?¬M;X h? M?
ç M; iªB [m K°i [m€ i`bM? ?| FûM i?¨M? çB TX hmv `¨M; i?®M; F?' M?QM; H¢B
?Q iB M ?| M? M? +?|M;X

ó «M;Xô

hQ¨M #° B >¨Q æ¢B h?•K lv M +?'M ç°M; K½M? HB i- M;mv M #ªM +Y ` H¨ K°i ?„
` bQÆM; F?|B +m²M +m°MX æ•v +kM; F?¬M; TªB H¨ bQÆM; F?|B #bM? i?QÌM; K
ªQ /B M ?| K¨ i?¨M?X

G'v b® HQÊM; /QÌM; M?Q p¬ +MM;- bQ pÈB FBK +?•K +ÁM M?Ä ?ÆM- M?[M; T?M
h`QM; M?€v K„i- # M i`QM; bQÆM; F?|B tm'i ?B M iWM; ç¢Q i?•M ªM? M?Q M?[M
æ¨- h?B M GQM;- J h?¬M- h¨ h?¬M- u m J ?B M H M ÍtmM; [m M? [m€ `¢T tm®
i`ÁMX >¨M? H [m€ #€B ;B®M; M?Q i?¬M iY F?B i`B m FB M ç pQÆM;X

ó GQ¢B F?Q iS+ M¨v +?ŠM; H) ô

h? 'v K°i K`M #B M ?| M?Q p"v- bBM? p"i ?„+ €K i`QM; B >"Q æ¢B h?•K lv M pW
M?Q #` çª FQ+? i?"i HÈM- M| KÎ iQ ? B K„i ;„i ; Q M?bM +?^K +?^K p"Q i`mM; i•K-
u m J - h?B M GQM; ç M; i`B m #€BX

ó _®M;Xô

L|B i?b +?"K M?QM; /B M #B M i?b +U+ M? M?- M; v i`QM; H9+ ç| - i?•M ?bM? +
GQM; T?€ F?¬M; K` ` X

ó ok i`K i¢B ?² i?O- p¢M ?| bBM? ?² i?•MXô

h? M?•K p M; p¼M; i?B M ç` - K M; i?2Q HoM? M; ° F?| +| i? iBM çQÊ+ pÈB ð ç¢
tQÈM; - bBM? p"i i` €+ M; M; M; QÊ+ K¢M? K) F?¬M; B #b M´B #¶M; M?B M +Q`9
i? M? +?Ov iY ?mM; ? ,M; ç€M? p"Q- i?-M b„+ i€B M?ÊiX > B K¬B M| `mM `mM M?

ó o¢M ?| +?B +?QÎM;Xô

h?QÆM; GQM; F?´M; H² ç°i M?B M #B M K'i # M i`QM; B >"Q æ¢B h?•K lv M- tm'
p"i ?„+ €KX *?d i?'v ?"Q [m M; iK H¢B ?| i?"M? K°i +U +?QÎM; i?"i HÈM ~M +?S
T?Q /QÈBX

ó P M? HQM; ô

o¢M ?| +?B +?QÎM; +O S?QÆM; o•M ?¢ tm®M; - ç²M; i?lB FB K F?Q +O a€i GB
æ Q h?-M o h`QÎM; h? M? +Æ ?² H` +MM; H9+ ç€M? H M ç-m +O bBM? p"i ?„+
FQ+? +O M?[M; +QÎM; ;Bª æ` ?²M +kM; T?¬ i?B M +€B ç` K` ç2K bBM? p"i ?„+ €

N3dX *?QÆM; N33, ošM .B i U J°i V

ó P M?Xô

:B®M; M?Q iB M; M´ F?B pk i`K bÆ F? B- bBM? p"i ?„+ €K ç€M; bÊ #` p¬ b® ç¢Q +
F?¬M; ;B M i`QM; B >"Q æ¢B h?•K lv M HB M iB T M´ K¢M?X \*?'M ç°M; F`+? H
F?B M M; v +ª æ Q h?-M o h`QÎM; h? M? p" a€i GB m i¬M; +?O Gw S?MM; æ¢Q +
HmB p T?Q b m- i`€M? t +¶ FbM? F?Q +m²M; #¢Q M`vX

hB M; M´ K¢M? ?²B H•m KÈB /WM; - b m ç| F?¬M; +| ç°M; ioM? ;b M[- #|M; ç2K v

ó Zm€B p"i FB ç½ +? i`²B b Q\ô

ó oW `²B b Q M| H¢B M; ~M M; QlB M?Q p"v\ a Q ç°i M?B M M| +| T?ªM SM; M`v\ô

ó >šM H` +| i? ;B i M| `²BX æ•v +?QM? H` i" T ?ÊT +¬M; FQ+? +O i'i +ª +?9M; i
i´ Î +?¶ M`v +kM; F?¬M; M; ,M çQÊ+ ô

ó *~M i?"M K°i +?9i- F?¬M; i?'v iBM iS+ ;b +O M| - F?¬M; çQÊ+ F?BM? i?QlM;Xô

XX

h`QM; HÁM; K¼B M; QlB +kM; #'i M F?¬M; v M- i'i +ª +¬M; FQ+? iQ`M #° ç m ç€M
M; QlB pšM M?Q +k F?¬M; /€K iBM iQÎM; +¬M; FQ+? HB M ?Q`M F?OM; #® M?Q p
€K M`vX .M b Q i?lB çB K bBM? p"i i` €+ tm'i ?B M +kM; ;•v ` ç°M; ioM? +U+ F€ ç
?B M ` M; Q`B +kM; ç½ ç¢i iÈB K°i i`bM? ç° #'i F?ª iQ M; ?` `²BX

>ÆM M[+~M i?"M M?È H¢B K°i +?9i- +?mv M M`v +ÁM +| ;b ç| `i F€ [m€BX aBM
FB m M; ¢Q p¬ T?€T p¬ i?B M- b Q ç°i M?B M H9+ ç| H¢B tm'i ?B M bÆ ?Î HÈM M?

S?ªB #B i`^M; M,M; HU+ +`M; + Q- T?ªM SM; H¢B +`M; KšM /m X L?Q H9+ M½v
 ?B M bÆ ?Îi?"i HÈM- M; v +ª K'v pä ;Bª + 'T h?B M iQÈM; +kM; F?| T?¢K T?ªB- ?m
 F?¬M; #B i H B H`+? M"vX
 ó L;QÌB i? M? MB M M"v `®i +m°+ ç½ H"K ;b K" H¢B F?B M [m€B p"i FB FBM? M;¢
 *| K°i b® M;QÌB M?È ç M T?QÆM; ?QÈM; K" [m€B p"i FB M?bM ç M H9+ i`QÈ+ - i`
 K„i M?bM F„ S?QÆM; o•M ç M; çSM; +€+? ç| F?¬M; t X
 >„M +MM; pÈB H9+ i`QÈ+ ç½ +| #B M ?| F?€+ i?QÌM;- F?Q iS+ i` M M;QÌB HQm +
 [m€B- bQ ` i?b H¢B iQÆM; iU pÈB bBM? p"i ?„+ €K FB
 ó *| H) H"ªQ ;B€+Xô
 L;QÌB #'i M;| t i [m w iQÎM; M"v i`QM; ç-m F?¬M; F?ÄB H„+ H„+ ç-m- T?O ç`M?ª
 Í K°i MÆB +€+? K¼B M;QÌB F?¬M; t - S?QÆM; o•M M;¢Q M;? çSM;- +kM; M?bM
 bBM? p"i i` €+ FB X LÆB ç| ?B M ;BÌ F?¬M; +| ;b F?€+ i?QÌM;- F?¬M; +| F?Q iS+
 M?Q M| ç½ F?¬B T?B v M /B i p"vX æ®B pÈB €M? K„i F€ [m€B +O K¼B M;QÌB- ?„M
 *S pB + F?¬M; `ä +?mv M ;b tªv ` M?QM; +| K°i çB K S?QÆM; p•M iBM iQÎM;- bB
 ?B M bÆ ?Î HÈM M?Q p"v [mª i?"i H" /Q ?„MX L?QM; ?„M +kM; F?¬M; #B i M;mv M
 G9+ M"v S?QÆM; o•M ç M; +?bK ç„K i`QM; K°i HQ¢B +ªK ;B€+ KÈB K ?QM; T?'M
 ó h?b ` HQ¢B M,M; HQÈM; +„M Mm®i F?OM; #® +QÌM; ç¢B H" T?€i ` iW /K+ p¼M;
 T?ªB H" iQM? +?'i +?•M F?Q +O M|Xô
 h`QM; HÁM; S?QÆM; o•M /•M; H M K°i +ªK ;B€+ i?'m i`B iX h`QM; i`"M +?B M p
 +m®B +MM; ?„M H'v w +?Q K¢M? K) K" ;B" M? çQÈ+ i?„M; HÈBX
 oä ;Bª +QÌM; ç¢B ç®B pÈB p" M K M? +O +?QM? KbM? p¬ +MM; +?'T M?'iX *?B M
 H" M?| F?€i p¼M; pÈB bBM? K M? +O KbM?X
 >ÆM M[i`QM; H-M tmM; ç°i ç€M? +m°+ M"v- S?QÆM; o•M +kM; ç½ `ä `M; +?•M
 +QÌM; ç¢B ç M iW +Æ i? bBM? p"i M"v- M| F?¬M; +| [m M ? ;b ç M +?•M F?Q K" ç
 i` €+ FB - +?QM? H" bU i? K H K p" /K+ p¼M; +?B K ?[m i'i +ª K¼B i?S +O M|X
 v +?Q iU i?•M +MM; pÈB /K+ p¼M; K¢M? K) ç m `|i p"Q +?•M F?Q K" ?ÊT i?"M? M?
 æ•v +kM; H" M;mv M M?•M K" h?B M æ` o¢M >| *?mM; F?¬M; i? ç®B T?| pÈB H
 "ÎB pb +?•M +?QM? ç®B F?€M; pÈB M| +kM; F?¬M; T?ªB H" #ªM +?'i M,M; HQÈM;
 M|X
 æB K M"v +?Q /M H" T?€T F?Q ;b +kM; F?¬M; H"K çQÈ+X h`W #Ä çB M?•M i® M"v i
 p"i i` €+ FB +kM; +?QM? H" M,M; HQÈM; ?„+ €K çÆM i?m-MX hmv `^M; ç½ pB M L
 i` M h`mM; i?´ i?¬M +?•m M?QM; +kM; F?¬M; +| F?€+ #B i [m€ HÈMX
 ó aBM? p"i M"v pW +QÌM; ç¢B H¢B pW F€ [m€BX L; v +ª K'v M;QÌB o h`QÌM; h?
 çQÈ+- +?d bÊ H" +| HB M [m M iÈB i?ÌB pB M +´X >B M i¢B Î# M i`QM; iB m i? ;
 ç€v #B M b•m +| K°i J h?¬M pB M +´ ç M; M;O b vX æ` >Q" M; sQ+? #B M i?"M?
 F?¬M; #B i +ÁM T?QM; p' M i?S FBM? F?OM; ;bX >B M i¢B B >"Q æ¢B h?•K lv M
 F?B M M;QÌB i #'i M ô
 h`QM; HÁM; S?QÆM; o•M i? v ç´B bmv M;?o i?"i M? M?X h?ÌB ç¢B pB M +´ imv `^M
 ó .B bªMô M| HQm H¢B /QÌM; M?Q +?Q #` /B i b¢+? ?Q" M iQ"MX
 J°i MÆB F?€+- Gw S?MM; æ¢Q H¢B + m K"v- M?bM K°i +?¶ b•m i`QM; ?Q F?¬M;-
 ó L| +ÁM +?Q +| +? i çB\ô
 J°i FQ+? M"v ç½ H" i" T?ÊT i'i +ª HU+ HQÈM; +O K¼B M;QÌBX L m M?Q M| F?¬M;
 i T?ªB imv i p¼M;X

Gw S?MM; æ¢Q HB + K„i M?bM i`mM; i•K B >`Q æ¢B h?•K lv M- MÆB +Y ` p`Q i
H` K°i KªM? ?„+ €K- F?¬M; +| /'m ?B m tm'i ?B M i?¬M; ¢¢QX æB m M`v H`K +?Q
+U+ F€ #'i MX

>„M +kM; +| w Km®M ¢B t2K tûi K°i +?9i bBM? p"i i` €+ FB +ÁM b®M; ? v +? i- +?d
/UX L m M| ¢½ +? i i?b +ÁM ?Q`M ?ªQ- M m M?Q F?¬M; i?b H¶ K½M; t¬M; p`Q +?

.M b Q- M| +kM; F?¬M; TªB H` K°i bBM? p"i #bM? i?Q`M;X

:B`F?„+ M`v M|B i?b H•m M?QM; i?`B ;B M i`¬B [m KÈB +?d i`QM; T?9i +?®+X J
#'i M- +?` ¢ÊB F i [mª tm'i ?B MX

"¶M; /` #B M M´B H MX

ó ¢ m +? i i ô

J°i iB M; ;`Q i?ªK i?B i ¢°i M?B M p M; H M iW b•m i`QM; i?•K mv MX L; v b m ¢
#`M; #¢+ iWM; +?9i K°i KÎ`°M; ` X h`QM; M?€v K„i i'i +ª K¼B M; Q`B ¢ m /•M; H M
M;mv ?B KX

*ªK ;B€+ M;mv ?B K i`Q K¢M; M`v +Æ ?² H`K +?Q / ¢¬m i /¢B- H¬M; iÆ /UM; i?Š

ó E?¬M; i®iX Zm€B p"i M`v +ÁM +?Q +? iXô

Gw S?MM; æ¢Q +?'M ¢°M;- K†+ /M i?`B i?QÊM; +´ ?„M ¢½ i`ªB [m M?B m i``M; /
F?„+ M`v i•K i?¬M +kM; ?¬m M?Q i?'i i?OX \*Æ ?² H` +MM; H9+- ?„M [m€i HÈM K
+?ûK K°i FB K p T?Q i`QÊ+X

J°i # M- i?QÊM; +´ æ Q h?¬M o h`Q`M; h? M? +kM; #B M b„+X h'i +ª K¼B M; Q`B
` K°i FQ+? +kM; F?¬M; ;B i +? i ¢QÊ+ bBM? p"i M`v- i?U+ HU+ +O M| ¢½ +Q`M;

ó >€iXô

h`QM; iB M; i?ûi HÈM- o h`Q`M; h? M? +kM; T?€i` K°i ¢¢Q ¢ Q F?Q T?€+? i?B
T?Q i`QÊ+X

"B M ?| tªv ` #'i M;`M?QM; /M b Q K¼B M; Q`B +kM; ¢½ TªÁM; #`X :B`F?„+ M`
ªªK M?QM; +kM; +| F?¬M; Qi M; Q`B H`K` ¢QÊ+ TªªM SM;X

*?d H` +?Q /M M?Q p"v i?b +kM; ¢½ +?"KX

ó P M? HQM; ô

ó > „M M|B i +| iQ +? 'i +U+ + Q- M|B H" +| K°i K¬M +¬M; T?€T Km®M çQ +?Q i ô
 L; v b m ç| - K°i +•m +?mv M F€ /`- F?9+ +?B i +´ tQ - i?2Q F?m¬M b€Q ;†T F€ M
 S?QÆM; o•M M? 'i M? 'i iU i?m"i H¢BX h`QM; ç| +ÁM t2M F) ``i M?B m H¬M ;†T F€
 ç M #ªM i?•M ? „M M|B H¢B ?² ç² K°i ?²BX
 "®M T?Q BK „M; - M; v +ª ç€K M; QÌB Gw S?MM; æ¢Q- o h`QÌM; h? M? ç M; i` M?
 i?QÆM; i? M; ?2 i? 'v S?QÆM; o•M ?² M; ¬M HQ¢M M; [M?Q p"v +kM; F?¬M; F?ÄB
 E€ M; ° #"+ M"v +?Q /M iW i?ÌB i?QÊM; +´ ç M M v +kM; F?¬M; K°i M; QÌB M"Q +|
 +| M, M; HU+ +?•M +?QM? H"K b Q iBM çQÊ+ M?[M; HÌB M|B M"vX oä ;Bª ``i M†M;
 imv i ç®B b) F?¬M; tm' i ?B M ibM? ?m®M; iMv w iB T M?"M ç² ç M?Q p"vX
 ó hB m iY M"v i?9 p` i?"i- b „T +? i ç M MÆB `²B +ÁM /€K Î ç| ?² M; ¬M HQ¢M M; [Xô
 •M o¬L; •M i?¬K F?2M K°i iB M; - i`QM; HÁM; +kM; F?¬M; F?ÄB ;BÆM; |M +€B H M
 +?Q /M H" ? „M +kM; iU ?ÄB F?¬M; H"K çQÊ+X L; v +ª iB m ?"B iY +kM; #B i t€+ b
 M; ° ç| H" p¬ +MM; i?'TX
 L?QM; F?¬M; M; ì [m€B p"i FB H¢B +?, K +?9 çSM; M; ?2 M?Q Mm®i iWM; +?[K°i-
 J†+ /M ç®B pÈB S?QÆM; o•M +| K'v T?¬M F?¬M; +?"Q ç|M M?QM; •M o¬L; •M +k
 i?¬K +ªK i¢X :BÌ T?9i M"v ? „M #` i?QÆM; F?€ M†M; - ``i +¬M i?ÌB ;B M ç çB m /Q
 H" i?ÌB F? „+ bBM? iY i²M pQM; - ? „M +¬M i` M? i?O iWM; +?9i ç F?¬B T?K+ HU+ H
 ?mM; p"i M"vX
 *?d +¬M +| i? FûQ /"B i?ÌB ;B M- F?¬B T?K+ çQÊ+ i?U+ HU+ - ? „M +| #B M T?€T
 #® M"vX h'i +ª ? „M +¬M H" i?ÌB ;B MX •M o¬L; •M ?"M F?¬M; i? ç²K i?ÌB ;B M S?
 /"B +"M; H•m +"M; i®iX
 ó hB m iY- i`¬M; +"v p"Q M; QÆB `²B5 aBM? iY +O i' i +ª K¼B M; QÌB +?d M?Ì K°i H
 •M o¬L; •M ?¢ [mv i i•K- +?•M F?Q HQm +?mv M F?¬M; M; WM; F?m i`W i` HU+ i`Q

N3NX *?QÆM; N Ny, ošM .B iX U " V

ó >W5 GQ¢B +?mv M M"v M; QÆB M; ?o `^M; i b) iBM b Q\ L; QÆB ç½ F?¬M; M|B i
 iQÊM; Xô
 aBM? p"i ? „+ €K +m®B +MM; +kM; F?¬M; FB M M?šM çQÊ+ M[X æ¬B K„i ?mv i ?
 +O i? ;B M iªM ` iWM; i`"M ?"M F?Q b „+ M?¼MX h'i +ª K¼B M; QÌB M?bM p"Q F?
 M?B TX
 ó «M; 5ô
 aBM? p"i ? „+ €K F?'M; H² +QÌB H¢M? K°i iB M; `²B ç°i M?B M ç°M; i?OX J°i +¶ i?-
 iWM; bÊB iÆ p¬ ?bM? ç•K i?šM; p"Q i?•M ?bM? S?QÆM; o•MX
 ó 5ôX
 æ m çÈM K½M? HB i H"K S?QÆM; o•M ` M H M K°i iB M; - i?•M ?bM? `mM `~vX J°i
 /` i?QÌM; +m²M; #¢Q t•K M?"T p"Q i?S+ ?ªB ? „MX *¶ HU+ HQÊM; K¢M? K) M"v i?¬
 G" K°i pä ;Bª +QÌM; ç¢B- w +?Q +O S?QÆM; o•M +U+ F€ K¢M? K) M?QM; +?d ç®E
 p"i i`QÊ+ K„i M"v +, M #ªM F?¬M; i? T?€M çQ€M i?2Q H) i?QÌM; çQÊ+ - M?•M HQ
 HQÊM; +O M| ç½ bB m pB i [m€KS+ iQÎM; iQÊM; X

h?lB ;B M +?"K`½B i`¬B [m X Ew S+ +O S?QÆM; o•M # Q ;²K +ª M?[M; i?S ç½ -
+kM; #` +¶ HU+ HQÊM; M`v HK+ bQ€iX hW H9+ bBM?` ç M F?B i`QÎM; i?"M?- F
+m°+ çlB +O ?„M H'v i®+ ç° +U+ M? M? M?'i M?'i ?B M` i`QM; ç-m bBM? p"i i`C
hQÎM; M?Q i'i +ª #Q K"i +O ?„M ç½ b„T #°+ H° F?¬M; +?9i #Ä b|i i?b tm'i ?B M b

ó æ•v \ô

J¢M? K) HK+ bQ€i Fw S+ +O S?QÆM; o•M- F i [mª H¢B F?B M +?Q bBM? p"i ?„+
;bX Ew S+ +O S?QÆM; o•M H¢B ;B®M; ? i M?Q M?[M; ;b ?„M M|BX h?"i bU H"ib
F?¬M; iQÎM; iQÊM; çQÊ+X

ó *?ŠM; H) H"ªQ ;B€+ b Q\ô

h`QM; ç¬B K„i i" €+ +?ÈT ç°M; ?"Q [m M;- FBM? M;?B #'i ç`M?X L m F?¬M; T?ª
+?OM; i°+ +O M| - F?¬M; +| bBM? p"i M"Q +| i? +?2 ;B'm Fw S+ i`QÊ+ M,M; HU+ M
MB M M?•M HQ¢B i`QÊ+ K„i M`v +| ç°M; i v ç°M; +?•M ;b p"Q Fw S+ ? v F?¬M; M[

ó «M; 5ôX

h" i?O i?"i HÈM +?°T iÈB- H"TiS+ iWi`QM; M;QìB S?QÆM; o•M H'v` K°i FB M T?
K"m p"m; T?QM; +€+? +´tQ - çB m F?„+ ç²€M M?"i M;mv i p" +€+ M;¬B b Q- H°`

L?QM; +?d H" F?Q iS+ +´tQ K"i?¬BX J°i FB M T?€T F?Q M mi`mv Mi?W [m€M
p"vX

EB M T?€T F?Q M`v i?Q¢i M?bMªK çªK i?'i b„+ - F?¬M; iQ€i` K°i +?9i F?Q iS+
K°i iY p"iX *| H) iW €M? K„i +O M?•M HQ¢B i?b ç•v H" K°i FB M T?€T F?Q M?'i H
p"i ?„+ €K M`v i?b ?¬m M?Q F?¬M; +| +?9i ;B€i` M"QX

ó æ•v H" F€M; °M?Q M;QÆB M|B- M?"M çQÊ+ T?€T F?Q i`mv Mi?W b Q\ô

aBM? p"i ?„+ €K F?´M; H² [m M b€i M?•M HQ¢B M?Q +QM b•m +€B FB M i`QÊ+ K
/K ?Q†+X

ó >¬5ô

S?QÆM; o•M imv M;Q`B K†i #'i ç°M; i? M? M?QM; i`QM; HÁM; +kM; T?ªB`mM b
çlB- ?„M ç®B /B M pÈB K°i bBM? K M? K" /•M; H M K°i +ªK ;B€+ p¬ HU+X h?U+ HU
i?U+ bU H" M?Q i`lB pÈB ç'iX L m #Q K"i p h?B M æ` o¢M >| *?mM; K" F?¬M; ;B
çQÎM; +? iX

J v K„M H" i`QM; H9+ +m®B +MM; ?„M p" h?B M æ` o¢M >| *?mM; ç¢i i?"M? M?
+O #ªM i?•M M| bY +?[Fw S+ #ªM i?•MX S?QÆM; o•M F?¬M; #B i +| i? i?"M? +
T?ªM SM; +O bBM? p"i F?OM; #® FB i?b t2K` ç½ HW ;¢i çQÊ+ M|X

>B Mi¢B h?B M æ` o¢M >| \*?mM; F?¬M; i? ?B M` çQÊ+ i€+ /KM; M;?`+? +?mv
M,M; HU+ F?¬M;ªM? ?QÎM; ç M +?B M +m°+X L?QM; i?lB F?„+ M`v- iB m M,M; H
[m M i`¼M; ?ÆM`'i M?B mX

æ-m bBM? p"i i`QM; B >"Q æ¢B h?•Klv M M`v`ä`"M; ç½ #` HW ;¢iX h?"K +?Q h
+ÁM ç2K F?Q iS+ +O M| ?Q`M iQ`M`M i`M; - H`K +?Q M| i?Q¢i M?bM +?d ;B®M;
+i /'m çB- /Q K°i p`bQ T?K i`mv Mi?W °i ç iY F?¬M; ?ÈT +€+?X

S?QÆM; o•M F?¬M; #B i F?Q HBM? +O h?B M æ` o¢M >| *?mM; M?Q i? M"Q K
iQ`M`M i`M; çB- i?"K +?Q +ª T?€T F?Q M°B i?B M ç` +kM; çQÊ+ +?2 /'mX L?Q
F?¬M; i? M;?B M;l H" K°i iBM iS+ p¬ +MM; i®i- +| i? ;B9T ?„M FûQ /`B i? K çQÊ

G`K +?Q bBM? p"i FB iBM iQÎM; #ªM i?•M ?„M F?¬M; HW ;¢i M| K" T?®B ?ÈT pÈ
[m M i`¼M; H9+ M`vX

ó >W5 h ç M; +ªK i?'v F€ [m€B- +€B ç² p"i +´tQ M`v b Q H¢B +| i? tm'i ?B M î i
+kM; +?Q +| iQ +€+? M?bM i?'v- +?d KÈB M;?2 M|B i`QM; i`mv Mi?mv i K" i?¬BX

aBM? p"i #®M +€M? i?b i?"Q iU M|B- i" M M;"T F?BM? i?QÌM; p" +?•K +?¼+ - iU
i`QÊ+ K" iU ;B mX o Kti M|i?ª HÁM; tm®M; M?Q ç½ +ÎB #Ä çQÊ+ K°i F?®B ç€ HE
L;QÌB M|B p- ibM?- M;QÌB M;?2 ?[m wX hW F?B h?B M æ` o¢M om h`M? M|B +ªK
lv M +| K°i HQ¢B mv ?B T- S?QÆM; o•M +?d #B i bBM? p"i i`QÊ+ K„i ?ŠM H" +MM
+| K°i HB M ? b•m t - Qi M?'i H" bBM? p"i FB #B i H¢B H`+? +O M|X L?QM; S?Q
;b- +kM; F?¬M; i? ?ÄB `äX
*?d H" ?B M ;BÌ M;?2 bBM? p"i F?'M; H² FB i?b i?"Q iU M|B- +?Q /M S?QÆM; o•
+kM; F?¬M; F?ÄB ç¢B +?'M, ó h?B M æ` o¢M >| \*?mM; +?ŠM; H) +| #Q`M ;b\ L
FB +kM; F?¬M; #B i H¢B H`+? +O M| K" KÊB +?d M;?2 [m i`QM; i`mv Mi?mv i +
S?QÆM; o•M p®M /U çQ€M h?B M æ` o¢M >| *?mM; +| i? H" K°i FB M T?€T F?Q
ó o¢M J æB Mô- H" K°i T?€T F?Q h K hQÊM;- ?Q†+ +| i? H" T?€T F?Q iW i?ÌB p
+QÌM; ç¢B M"Q ç| - i?"K +?Q +| i? H" T?€T F?Q +O h K h?€M? >Q`M; X L?QM; M;
bQ pÊB +?QM? ?„M bmv çQ€M +ÁM t tQ ?ÆM`i M?B mX L| +| i? H" p"i ç MiW b
æQÆM; M?B M- /U çQ€M +?B H" /U çQ€M- F?¬M; M?'i ç`M? H" i?"i- +?d H" +| F?ª
ó L?QM; M m M|i?U+ bU +QÌM; ç¢B M?Q p"v- b Q H¢B +| i? / /`M; #` bBM? p"i i`
S?QÆM; o•M M;?o çB M;?o H¢B `²B #¶M; M?B M #"i +QÌB- +?mv M M"v +| H) ?„M M
>| *?mM; M m i?U+ bU +QÌM; ç¢B M?Q p"v b Q +| i? H•K p"Q ?B K +ªM? M?Q i?
T?€T F?m K¬B K9 KûT- FûQ /`B i?ÌB ;B MX >B M ;BÌ iWM; ;B•v iWM; T?9i M?Q ç
L?QM; i`QM; HÁM; ?„M H¢B p M; H M i? M? •K M?„+ M?Î- ?B M M v h?B M æ` o
ç M; Î i`QM; ?bM? i?€B ?Q`M +?dM?- i?"K +?Q M; v +ª K°i T?¬M M;`M +kM; F?¬M;
v m M"v +kM; F?¬M; i? iQM? i?2Q H9+ M| Î i`¢M; i?€B çdM? T?QM; çQÊ+X >ÆM
M| +kM; F?¬M; T?ªB H" K°i FB M T?€T F?Q #bM? i?QÌM; çQÊ+- +| T?€T F?Q M"Q
hBM? i? F?¬M; ;B M p" ó hBM? i? i?ÌB ;B Mô ç i?,M; + 'T\ h?"K +?Q M; v +ª h"
+? \
> B w M;?o #'i ç²M; ç²M; i?ÌB p M; H M i`QM; HÁM; S?QÆM; o•M +`M; H"K +?Q ?„
M?'i i?ÌB ?„M H¢B +| +?9i ?B m` X \*?d bÊ M; v +ª F?B h?B M æ` o¢M >| *?mM;
T?K+ çQÊ+ i`¢M; i?€B çdM? T?QM;- ?„M +kM; F?¬M; +| F?ª M,M; #B i çQÊ+ H B H
æ°i M?B M K°i +¶ b€i F?Q ?`M #,M; # Q T?O iQ`M i?•M- S?QÆM; o•M M;`M; ç-m
K„i ?mM; €+ +O bBM? p"i ç M; T?B m T?M i` M çdM? ç-m ?„MX
ó h`Á +?ÆB ç½ tQM;- iQ`M #° +€+ M;QÆB ç m +? i? i çBXô
ó a m F?B i `ÌB çB- MÆB M"v b) i?"M? MÆB pMB i?•v +O +€+ M;QÆBXô
h? M? •K QM; QM; ;B®M; M?Q H¬B çbM? p M; H M i`QM; ?„+ €KX h" i`ªQ F?'M; H
o•M- i" p•M /kM; ç°M; M?Q Km®M ç2K i?•M i? ?„M +?'M pÐX
J„i i?'v S?QÆM; o•M b) i€M; K M? çQÆM; i`QÌM; i?b ?„M ç°i M?B M M;`M; ç-m H
i` M Kti H°` K°i MK +QÌB [m, /`, ó Jm®M ;B i i - +kM; F?¬M; / /`M; ç•mXô
ó «M;5ô
J°i iB M; +?m¬M; iQ p M; p¼M; i`QM; ?Q F?¬M;X J°i ç¢Q ?²M; HQm i`QM; +?®+
i`QÊM; tmM; [m M? M;QÌB ?„M- pW p†M ç2K bBM? p"i FB +kM; # Q T?O i`QM; ç
i?ªK i?B i p M; H M # M i`QM;- /QÌM; M?Q +?d +| bBM? K M? i`QM; H9+ b„T #` ?O
i? HQÆM; ç|X
L; v # M +¢M? bBM? p"i FB - h?B M æ` o¢M >| \*?mM; #` M| ç [m K°i # M F?¬M;
i,M; p¼i- ?| i?"M? 'v +?K+ i`QÊM;X h`QM; M°B i? M| T?€i` K°i +¶ HU+ HQÊM; #
bBM? iY i²M pQM; M"v S?QÆM; o•M `®i +m°+ +kM; ç2K ? B ç-m bBM? p"i ?„+ €K
GQÊM; J oU+ ó >„+ €K K p"iô iQ`M #° ?mv i i X

> B bBM? p"i M"v Hm¬M #` S?QÆM; o•M T?QM; 'M # M i`QM; h?B M æ` o¢M >| *
M,M; HQÊM; +m²M +m°M +?Q M|X h`W T?B ç M H9+ p¢M #'i ç„+ /o ?„M KÈB T?ªE
ç2K ? B ç-m bBM? p"i FB bY /KM; ? i X "ÌB pb b m F?B bY /KM;- ?„M M; v +ª M,M
;B M;B i®+ô +kM; F?¬M; +|X

L?QM; i?ÌB F?„+ M"v- ?„M ç½ F?¬M; +ÁM +| HU +?¼M M"Q F?€+X L; v H9+ FûQ /
o•M ç½ +?mv M ç°M; p¬ b® w MB K- M;?o ? i +€+ HQ¢B ç®B b€+? ç SM; T?|- M?Q
+| +€+? M"vX

"'i [m€ +?QM? /B M ç®B +?B M- S?QÆM; o•M +,M #ªM F?¬M; i? +?B M i?„M; çQ
?mv ii ? B ç-m K p"i ?„+ €K FB +kM; i? X *?Q M M ?„M +® w F çO +€+ HQ¢B +
i¢Q ` +Æ ?°B ç€M? ` K°i FQ+? [mv i ç`M?X

S?QÆM; o•M #B i bBM? p"i i` €+ FB M?'i ç`M? b) HK+ bQ€i Fw S+ ?„M- +kM; M?'i
>| *?mM;X h'i +ª ç m H` pb i?ÌB F?„+ M"v- H`K +?Q HU+ +?9 w +O M|iQ`M #° ç
Kbm? K` t2K M? h?B M æ` o¢M >| *?mM;- F?B M +?Q M| +| +Æ ?°B ç€M? ` K°i i

S?QÆM; o•M F?¬M; M„K +?„+ b) i?`M? +¬M;- ?„M +?d +| i? ç€M? +m°+X L?QM; b
ó ok i`K i¢B ?² i?O- p¢M ?| bBM? ?² i?•MXô

h? M?•K +U+ F€+´ tQ p M; H M i`QM; ?Q F?¬M;X h? M?•K M"v F?¬M; TªB /Q
iW i` M +€+ ç² ?bM? çB m F?„+ i` M i?•M h?B M æ` o¢M >| \*?mM; T?€i` X J°i +
iW i`QM; i? M°B h?B M æ` o¢M >| *?mM;X .QÈB HU+ HQÊM; +QÌM; ç¢B /mv i`b-
+´ H½Q M?Q +| M?Q F?¬M;X

ó P M? HQM;5ôX

hWM; ç¢Q H¬B çbM? Q M? FQ+? H M ç-m bBM? p"i ç M; F?¬M; ? +| +?9i T?ÁM;
M?€v K„i ç½ tmv M i?'m #®M +€M? +MM; i?•M i? M|i¢Q ` iWM; +€B ç°M; +?€v
i`QÊM;X

ó 5ô X

aBM? p"i ?„+ €K ;`Q H M i? HQÆM;- iQ`M i?•M `mM `~v F`+? HB i- /QÌM; M?Q ç½
KÎiQ- i?•M i? ;B½v ;BK K¢M? K), óL;QÆB M;QÆB /€K ô

ó *?QM? H` H9+ M"vXô

h?'v K°i K`M M"v- K¼B M;QÌB ç m H°` p pmB KWM;X B +kM; F?¬M; M;Ì S?QÆM
` çQÊ+ K°i FQ+? F?OM; #® M?Q i? X hmv `M; i'i +ª ç m ç M; i`¼M; i?QÆM; M?C
K°i +Æ ?°B +m®B +MM;X

ó *Æ ?°B5ôX

h`QM; B >`Q æ¢B h?•K lv M i?B M ç` +?'M ç°M; -K -K- iWM; ç¢Q T?€T i„+ ç¢B
h'i +ª +QÌM; ;Bª ç m `®M; ;B`M- çB M +m²M; +¬M; FQ+? p`Q bBM? p"i ?„+ €K ç M
HQÊM; i?ÌB ;B M i`|B #m°+

NNyX *?QÆM; NNR, h?€M? EB K o¢M .†K

GU+ HQÊM; i?ÌB ;B M +O S?QÆM; o•M +,M #ªM F?¬M; i? i`|B #m°+ H•m /`B bBM
M|i çQÊ+ K°i- ? B ;B•v K` i?¬BX L?QM; ç®B pÈB i'i +ª +QÌM; ;Bª æ` ?²M i¢B ç•v
?°B F?¬M; i? i®i ?ÆMX *U ç-m +`T æ` ?²M Km®M ;B i K°i M;QÌB- M; v +ª K°i ;B
?m®M; +?B H` H•m M?Q p"vX E?¬M; B M;Ì çQÊ+ bBM? p"i +QÌM; ç¢B FB H¢B +ªK
K` M|iB +?mv M +MM; ?„M H•m M?Q p"vX G¢B +`M; F?¬M; B M;Ì çQÊ+ S?QÆM; o
H¢B i` M? i?O çQÊ+ i?ÌB ;B M M?B m ç M i? X

ó >^aQ iB m iY- M;QÆB [m^a M?B M F?¬M; H^ˉK +?Q M;Q`iB i T?^aB i?'i p¼M;Xô
 J°i ç€K +U ç-m + 'T æ` ?<sup>2</sup>M M?Q +?9M; i +m®B +MM; H¢B T?<sup>a</sup>B M?`i K°i ?"m #®B
 HB m K¢M;X h?"i bU H^ˉ H^ˉK +?Q M;Q`iB i +^aK i?'v t'm ?' X L?QM; +?d +¬M +| i?
 i?S ç m ç€M; ;B€Xô
 ó L m +| i? +?çv i?Q€i i?"M? +¬M;- pQÊi [m çQÊ+ FB T M¢M- ?"m #®B + "M +'
 HQÊM;X *?d +¬M H^ˉ M?[M; #B m ?B M ?B M i¢B +O ?„M +kM; çO ç M?"M çQÊ+ b
 h`QM; H9+ çB M +m<sup>2</sup>M; #°+ T?€i- K¼B M;Q`iB +kM; +^aK F?€B i`QM; HÁM;X L m M
 M;?B pb b Q a€i GB m i¬M; +?O ç®B pÊB ?„M +| p`B T?¬M FQM? i`¼M; i?b ?B M i
 ó hB m iY5 L m +| i? ç`Q i?Q€i ` M;Q`B- H½Q T?m i?B m M;QÆB K°i +€B M?•M i
 J°i iB M; +Q`iB M;¢Q M;? i`mv M p`Q w i?S+ S?QÆM; o•MX L?[M; h?QÊM; +´ +U
 ç m H^ˉ H½Q ;B M M;Q M- +kM; +| M;Q`iB •M Q€M `ä `M;- H<sup>ˉ</sup> /¢M; M;Q`iB ?[m iB M?
 ó P M? HQM;5ô
 J°i iB M; M´ +U+ HÈM +?'M ç°M; iQ`M #° B >`Q æ¢B h?•K l v M H^ˉK +?Q F?¬M; ;B
 ó 5ô
 h`p"i #®M +€M? T?€i ` K°i iB M; ;`Q `9 i?®M; F?´ iÈB +U+ çB K- +?•M F?Q #¢Q
 iQ`M i?•MX L| i? M`Q +kM; F?¬M; i? iQ`iM; iQÊM; M´B H¢B +| i? #` K°i M?•M H
 i v HW ;¢iX hWM; #B m ?B M +O h?B M æ` o¢M >| *?mM; ?B M M v bQ pÊB H9+
 pU+X *¶ F?Q iS+ +´ tQ +?'M ç°M; ?²M; ?Q M; F?B M +?Q M| FBM? ?²M i€M; ç^aK
 +€B +?mM; FB +?QM? H^ˉ i?S ç€M; bÊ M| +?d #B i çQÊ+ [m i`mv M i?mv iX
 ó E?¬M; B +| i? HW ;¢i i - i' i +^a +€+ M;QÆB T?^aB i`^a ;B€ ç„iX h' i +^a ç m +? i çB)
 h` i`^aQ i?"i HÈM i?m H¢B- ç2K S?QÆM; o•M ç€M? i?"M? #KB T?'MX
 ó E?¬M; +¬M M;QÆB T?^aB ` i v- i iU KbM? ç°M; i?OXô
 S?QÆM; o•M +Q`iB [m, /`- i?•M ?bM? ç°i M?B M ó S? M?ô K°i iB M; `²B M´ imM;-
 pK # v ç-v i`iBX J` F?Q iS+ +O ?„M +kM; i`QM; M?€v K„i ?Q`M iQ`M #B M K'iX a
 #` K°i +¶ HU+ HQÊM; p¬ ?bM? i?m ?9 i i?Q€i ` F?ÄB i` i`^aQ +O bBM? p"i i` €+ `²
 t t X
 aBM? p"i i` €+ ;B"i KbM?- ?Q`M iQ`M F?¬M; /U çQ€M çQÊ+ K°i +?B m M`v +O S?C
 +kM; H^ˉ K°i bBM? p"i +| i`Q im - `i M? M? ç½ bmv çQ€M ` X
 ó L;mv M H B H^ˉ i?¬M i?¬M; +O pB M +´ J i?¬MX Jm®M çB H^ˉ çQÊ+ b Q\ô
 h`QM; M?€v K„i ç| - ç-m bBM? p"i i` €+ ;BÆ H M K°i i`<sup>a</sup>Q- i` F?Q T?¬ i?B M +€B ç`
 o•M +„M Mm®i iQ`M #°X L?QM; bU iB M? M;Q`B w HB m T?€i bBM?- b m F?B i?•M
 i?"M? K°i çQ`M ?mv i pK M?Q pšM +| bBM? K M? tmv M [m çQ`M bQÆM; KM H|2 i
 i`,K /†KX L,M; HQÊM; i` €+ i?¬M T? /Q`iM; M?Q F?¬M; +| i€+ /KM; pÊB ?„MX >Q
 ?B m [m^a M?QM; +kM; F?¬M; T?^aB H^ˉ ?B m [m^a i?¬M T? M?Q M| +?i KQM;X
 ó E?¬M; +| F?^a M,M;5ô h`p"i ?„+ €K KÍ iQ ? B K„i- T?€i ` K°i iB M; ;`Q `Qi- bU
 i` M K†iX L| ç½ i²M i¢B [m F?¬M; #B i# Q M?B m M,K i?€M;- +,M #^aM F?¬M; +| M
 i?Q€i F?ÄB M,M; HU+ i?¬M T? +O M|X >ÆM M[ç®B T?QÆM; ?B M i¢B +?d H^ˉ K
 ó P M? HQM;5ô
 G9+ M`v +kM; F?¬M; i? +?çv i?Q€i iM[ - M,M; HQÊM; #`M; #¢+ M?Q MQÈ+ Hk K½
 M|X G'v ç-m bBM? p"i i` €+ H<sup>ˉ</sup>K i`mM; i•K- F?¬M; ;B M i`QM; T?¢K p` i`,K /†K tmM
 ` - #°+ T?€i ` iWM; Hm²M; b€M; +?|B K„iX
 ó 5 E?¬M; i? i? i?S- F?¬M; i? i? i?S ô hB M; M´ K¢M? i?"i HÈM F?¬M; +| M;W
 ;`Q i?ûi T?šM M° iW i`QM; i`mM; i•K M´ K¢M? i`mv M ` X h? M? •K M`v F?¬M; ;B®

i?2Q K°i HQΦB F?Q iS+ ç†+ i?MX :B®M; M?Q H° b|B ç°i H®i +Wm M?QM; ç½ H°i ç
/[iÊMX

ó æ•v +?ŠM; H) i'i +ª i?"i T?ªB +? i î ç•v b Q\ô

J¼B M;QÌB M?bM p T?Q i`QÊ+- i`QM; K„i F?¬M; F?ÄB ?B M H M p imv i p¼M;X
+ΦM FB i bS+ HU+- F?¬M; +ÁM M,M; HU+ i'M +¬M; M[X

ó L?Q p"v +kM; F?¬M; +| i€+ /KM; ;b b Q\ _®i +m°+ ç•v H° +€B /ΦM; bBM? p"i; b\ô
L; v +ª •M o¬ L;•M i`QM; K„i +kM; H° p imv i p¼M; - M?bM M,M; HQÊM; +m²M; #ΦQ
ç M; /-M /-M i€M çB H°` K°i bBM? p"i F?´M; H² t'm tQX h?•M ?bM? ?„M #ÎB pb in
`~vX

ó h?'i #ΦB `²B b Q\ E?¬M; M;?o iÈB F?¬M; ibK çQÊ+ T?K i?•M K° +ÁM m´M; KΦM;
S?QÆM; o•M çSM; T?Q t t i?î /°B- K†i ?„M /` i?QÌM; i€B M?ÊiX h?¬M i?¬M; S?
Hmv M ç M iBM? i?•KX hmv `^M; M,M; HU+ +„M Mm®i +O ?mM; p"i FB F?¬M; +| i
HQÊM; ç€M? p`Q +kM; F?¬M; T?ªB ?„M +| i? M;„M +ªMX

L m F?¬M; T?ªB i?B i`B M ó h?¬M h?¬M; S? J ô ç i?•M ?bM? ?Q ?| - ?| i?°M? ?
+| KQÌB +€B KΦM; +kM; +? i`²BX E?¬M; +?d H° ?„M- +?Q /M H° o h`QÌM; h? M?-
M;„M +ªM çQÊ+ K°i i`ªQ +O [m€B p"i FB X

ó L?•M HQΦB +€+ M;QÆB ? i i?ªv +? i çBXô

L,M; HQÊM; +m²M; #ΦQ /•M; H M M?Q i?Ov i`B m- ç-m [m€B p"i `Qi ;°Q- F?¬M; -
iQ°M ?B M H°` #ªM i? X

:BÌ T?9i M°v i?•M ?bM? M| pŠM +?Q ?Q°M iQ°M ?B M H°` M?QM; +kM; ç½ iQ HÈM
MY M;QÌB i` M +kM; ç½ pQÊi` M;Q°B pΦM i`QÊM;X

J°i +¶ M,M; HQÊM; ?Ov /B i i?2Q bU T?ŠM M° +O M| K° #°+ T?€i` - G9+ M°v KK
F?¬M; T?ªB K°i M;QÌB M°Q K° H° i'i +ª K¼B M;QÌBX *¶ M,M; HQÊM; #°M; #Φ+ FBM
iQ°M #° bBM? K M? i`QM; B >°Q æΦB h?•K lv M ?Q°M iQ°M ?Ov /B iX

h° p-M +m²M +m°M T?¬ i?B M +€B ç` # Q T?O- ?„+ €K p¬ i°M ç2K ?Q F?¬M; #B M
K¶B M;QÌB iW i`QM; F?¬M; F?Q ç m +ªK ;B€+ i?'v ?ÆB i?î +O iY pQM;X

ó E?¬M; i? iQÎM; çQÊ+ HΦB +? i î MÆB M°vXô

o h`QÌM; h? M? H° p +QÌB i?ªK- ? B K„i p¬ HU+ M?„K HΦBX

ó * b€i5ô

J„i i?'v K¼B M;QÌB b) i€M; K M? çQÆM; i`QÌM; - ç°i M?B M i`QM; H9+ ç| p M; H
#ªM MÆB t t FB H° i?¬M; çΦQ +O B >°Q æΦB h?•K lv M #¶M; M?B M tm'i ?B M
K°i iB M; ç½ ç2K ?„+ €K p¬ i°M tû KÎX

æΦQ FBK [m M; FB p†M p Q m®M F?9+ K°i +?9i- i®+ ç° +U+ F€K m H - ;B®M; M?
ç-m K¼B M;QÌB- p„i M; M; iQ°M #° B >°Q æΦB h?•K lv MX

ó «M;5ô

*?d i`QM; M?€v K„i- FBK [m M; #°M; #Φ+ p¬ +MM; p¬ i°M #„M` iW i`QM; +€B F?2
i`QM; ?„+ €K M?'i i?ÌB i`î M M FBK [m M; b€M; M;ÌB- /QÌM; M?Q ç½ #B M i?°M? K
[m M;X hB T b m çΦQ FBK [m M; H° K°i F?Q iS+ +QÌM; çΦB iªM` mv €T i?€M? F?
K¬M; /•M; i°M iQ°M #° h?•K lv MX

ó hB5ô

L?'i i?ÌB iQ°M #° +QÌM; ;Bª æ` ?²M ?Qi K°i M;KK F?Q HΦM?X smv M i?'m [m FB
K°i i? M? FB KX J°i i? M? FB K /°B +?WM; pΦM /†K- K°i i`QÌM; FB K iªM` [m M;

E?¬M; T?ªB M,M; HQÊM; #B MªQ` K¨ +?•M +?QM? H¨ Kºi i? M? i`QîM; FB K /¨
M;¨T b•m i`QM; B >¨Q æ¢B h?•K lv M- MY i? M? +ÁM H¢B Î b•m i`QM; ?Q p¬- i?
F?®B F?¬M; ;B M çSi ;½vX

æ•v H¨ Kºi i? M? FB K pQÊi [m iQîM; iQÊM; +O K¼B M;QìB- Kºi i? M? ó oQÆM;
ó L;QÆB M;QÆB ç½ F?¬B T?K+ `²B5ô

E?¬M; T?ªB bQ` FûK ?ÆM K¨ +?m~M t€+ T?ªB M|B +?ªi HQÊM; +O +?•M F?Q M¨
*?Q /M ?„M bY /KM; ó h?QÆM; HQM; +?B HU+ô bQ pËB +¶ +?•M F?Q M¨v +kM; +Á
GQ¢B ç®B H¨T M¨v T?B i?QìM; `ä`¨M; X >ÆM M[+?•M F?Q ç| +kM; F?¬M; T?ªB i
/¨+?X J¶B K°i; B¼i M m S?QÆM; o•M Km®M Hmv M ?| - H¨v i?U+ HU+ +ªT h¨mv M
i?€M; i?ÌB ;B MX

ó æ•v ç•v H¨ M,M; HQÊM; ;b\ô

S?QÆM; o•M i`WM; K„i- M?ªi i?ÌB +ªK i?ªv p¬ +MM; +?ªM ç°M; X

" i?€M; HB M KÈB Hmv M ?| çQÊ+X G¨v i?U+ HU+ +O ?„M ?B M i¢B K¨ T?ªB Kªi
M?QM; H¢B +?d iQÆM; çQÆM; pËB K°i; B¼i +?•M F?Q # M i`QM; M,M; HQÊM; Kªi
M¨v [mª i?ªi H¨ FBM? i?B M ç°M; ç` X

ó h +kM; F?¬M; `ä`¨M; H„KXô

h?B M æ` o¢M >| \*?mM; H„+ ç-m- i`QM; ;B¼M; M|B H°` K°i iB +?¬M +?Ì- iU M
æ•v p®M H¨ K°i i`QM; M?[M; M,M; HU+ +O i X >Q†+ H¨ +| i? M|B H¨ K¢M? ?ÆM H
i pšM Hm¬M Hm¬M ?ªT i?m HQ¢B M,M; HQÊM; M¨v- +?ŠM; [m b® HQÊM; `ªi Qi-
M¨v +„M Mm®i çQÊ+ K°i pB M hBM? i? i?ÌB ;B M- i®+ ç° ?ªT i?K ç½ +?mv M #B
;B€+ `ä`¨M; M?Q p¨vXô

S?QÆM; o•M M; ?2 p¨v i`-K M; •K F?¬M; M|BX >„M pQÆM` K°i ç-m M; |M i v- /šM
HQÊM; K¨m ç2M FB X hW i`QM; h?B M æ` o¢M >| *?mM; /šM H M i` M M; |M i v ?„
i?ªm tQÆM; H¨T iS+ iW ç-m M; |M i v i`mv M iËB- ç²M; i?ÌB +kM; +| +ªK ;B€+ /¨ i?Q
ç M; +| K°i iÁ M9B HÈM ç ûT tm®M; X

ó L,M; HQÊM; i?ªi +QìM; ç¢B5ô

S?QÆM; o•M i`QM; HÁM; +U+ F€`mM; ç°M; - M?„K K„i H¢B v M H†M; +ªK i?K ;B¼
iS+ +ªtQ - i M; i?QÆM; i¨mv M iËB iW ;B¼i +?•M F?QX L?ªi i?ÌB ?„M H•K p¨Q ?Qª
KªM; ?Q F?¬M; çªT p¨Q K†iX

hBM? F?¬M; p¬ +MM; p¬ i¨M M?Q #¨v` M; v i`QÈ+ K„iX

L?QM; M; ¬B b Q F?¬M; #B i ç½ i²M i¢B [m # Q M?B m M,K i?€M; X *?9M; M| i²M
M; mv i- ?ÆM M[+ÁM +S iB T iK+ i²M i¢B K½B K½BX h`QM; v M ioM? i`-K K†+
i?U+ / /¨M; H¨K +?Q M; QÌB i bBM?` K°i HQ¢B +ªK ;B€+ #û M?Ä ? M K¼M- ç²M;

h`QM; v M ioM? - i`QM; ç-m S?QÆM; o•M i¨mv M iËB i? M?•K +O h?B M æ` o¢M

ó æ•v ç•v H¨ K°i HQ¢B M,M; HQÊM; pk i`K i?S +ªTXô

h`QM; ç-m S?QÆM; o•M ?QªM; ?®i K°i i¨M- `®i +m°+ iW i`QM; ?Q F?¬M; p¬ i¨M

ó L,M; HQÊM; pk i`K w M; QÆB M|B H¨ M?[M; M,M; HQÊM; ;B®M; M?Q h¨ h?¬M- ç
M; Q¢B\ô

S?QÆM; o•M ?Qi p¨Q K°i ?ÆB- F?¬B T?K+ #bM? ioM?X

ó •M M?QM; ?ŠM H¨ +| +?9i F?¬M; [m€ ;B®M; M? mX hmv M?B M +| M?[M; M,M; H
i`b i?ÌB ;B M ;B i®+ î i`bM? ç° i?ªT M?ªi- +kM; +| i? M; šm M?B M i?B i`B M K°i
F?¬M; +¬M HQ H„M; ç M i bM? i`¢M; i?B m M,M; HQÊM; X *| M| +?9M; i F?¬M; +¬M
HQÊM; KÈBXô

h?B M æ` o¢M >| *?mM; M|BX

ó L|B +€+? F?€+- p b m M; QÆB b) F?¬M; # Q ;BÌ H•K p¨Q i bM? i`¢M; #îB p b i?B m

S?QÆM; o•M M|BX

ó •MXô

h?B M æ` o¢M >| \*?mM; `ªi p[M; iBM i`ª HÌB S?QÆM; o•MX

ó h?"i i@i [m€5ô

S?QÆM; o•M KWM; `Ð- iQ"Mi?•M ç°i M?B M`mM H M F?¬B T?K+ H¢B i•K ibM?X
?¢M?- +! i? +QB M?Q H" +€B çQÊ+ +€B K'ix

ó *?9M; i çB i?¬BXô

h?•M ?bM? S?QÆM; o•M`mM; M? - H"TiS+ ` F?ÄBi? M°B h?B M æ` o¢M >!
*?mM;X

ó *Sm +Sm i ô

æ°i M?B M i`QM; H9+ ç! p M; H M iB M; ` M`d KÄM; K M? v m Èix h? M? •K ?'T
M"Q +kM; +! i? `ÆB p"Q iY pQM;-

NNkX *?QÆM; NNj, >"M? hmM; S?QÆM; o•MX U h?QÊM; V

ó - i iQÎM; H" B- ?! ` H" M;QÆBXô

S?QÆM; o•M çSM; i`QM; F?¬M; i`mM;- tQ v M;QìB H¢B M?bM p K°i ç` T?QÆM;
çQ"MF?Q K"m H K M?¢i;ÊM H M iWM;;ÊM b!M;;B®M; M?Q ?ÆB MQÊ+ HŠM; H†M
i`QM; [m M; çQ"MiªM K€i` K°i / Q ç°M; HBM? ?²M M?Q +! M?Q F?¬M;X

æ®B pÈB F?Q iS+ çQ"MHBM? ?²M M"v S?QÆM; o•M F?¬M; ? t H¢X *?QM? H"
>"M? Gw *Æ . QX L;QìB M"v +kM;;B®M; M?Q sQ+? Jv- ç m H" +QìM;;Bª çSM; ç-n
im ç M +ªM?;BÈB æ` ?²M i'i M?B M F?¬M; TªB ?¢M; M;QìB çÆM;BªMX

*?ŠM; [m H-M iB M p"Q B >"Q æ¢B h?•K lv M M"v +?ŠM; M?[M; F?¬M; FB K çQÊ
bBM? p"i i" €+ FB Q M? FQ+? K"i?B m +?9i M[?bM? i?¬M +•m /B iX G9+ M"v im
M?QM; +kM; ç½ i`¼M; i?QÆM; `i M†M;X

ó *Sm +Sm i - +¬m M;QÆB ô

u M h?` J` >"M? Gw *Æ . Q T?€i` K°i i? M? •K +¬m tBM v m Èi KÄM; K M?X h?¬
Km®M M;QM; iK i?•M i? M?QM; H-M HQÊi i?'i #¢B- M,M; HQÊM; H¢B F?¬M; M;V
i`QM; HBM? ?²M +! K°i çQ"MF?Q K"m ç2M;B®M; M?Q +QM;BÁB #€K p"Q- F?¬M;
HQÊM; HBM? ?²M ç½ F?¬M; +ÁM M?B m H„K +O M" M;X

>„+ F?Q M"v +?QM? H" M,M; HQÊM; +O bBM? p"i i" €+ FB X L m î p"Q i`¢M; i?€
T?€T HBM? ?²M K¢M? K) +ÁM +! i? €T +? K°i +?9i M?QM; ?B M i¢B- u M h?` J`
+kM; F?¬M; i? M;QM; iK ` - +°M; F?¬M; M!B iÈB F?ª M,M; F?m iW çB i" HU+ M"v-

G9+ M"v iQ" M #° +QìM;;Bª iB M p"Q B >"Q æ¢B h?•K lv M M;QìB i`¼M; i?QÆM; M
o•M F?¬M; +Sm M" M; i?b p` v m M[i?QÊM; +´ / M? HWM; i?B M ?¢ M"v +?d +! +QM
bU F?¬M; ibK ` Hw /Q ç +Sm M" M;X

L" M; im Hmv M K°i K¬M K` +¬M;- +kM; F?¬M; +! H B H`+? i@i ç T; bX >ÆM M[i?)
>"Q æ¢B h?•K lv M +ÁM #` v m M[M"v ç€M? +?O w H M M;QìBX L?QM; çB m M"v F
pÈB M" M;X

h` M i?U+ i - u M h?` J` >"M? #` HÈT b!M; tmM; FQ+? H9+ +m®B +MM; ç€M? `ÆB
F?¬M; t X :-M M?Q p"v ?„M iU M?B M ç½ bÈK T?€i ?B M ` X \*?QM? pb i`QM; HÁM
?„M KÈB K†+ F X

S?QÆM; o•M H„+ H„+ ç¬m- ?ì ?[M; M!B,

ó h i?"i bU F?¬M; ibK ` Hw /Q ç +Sm M;QÆBX L;QÆB M!B çB- i pb +€B ;b K" T?
F?¬M; +?WM; i b) ç´B w ç!Xô

S?QÆM; o•M T?'i i v €Q K°i +€B- H"K` #° /€M; +| i? `lB çB #'i +S H9+ M"QX
 u M h?' J` >"M? ç½; -M M?Q ?'T ?®B- /MM; i? M? •K imv i p¼M; M|B pÈB S?QÆM
 ó *Sm +Sm i i +| i? H"K i?m°+ ?¢ +O M; QÆBX o M + -m M; QÆB- +?d + -M i +|
 #'i +S çB m ;b +?Q M; QÆBXô
 L; QlB im Hmv M + "M; + Q + "M; F?¬M; Km®M +? i- K'v M; "M M, K F?´ im- i?"i p'i p
 æ` ?²MX u M h?' J` >"M? imv i F?¬M; Km®M +? i î MÆB M"vX L" M; M?bM S?QÆM
 +MM; pÈB +?l KQM; X
 hmv M" M; t€+ ç`M? S?QÆM; o•M b) F?¬M; ` i v +Sm ;B9T M?QM; ç•v H¢B H" +Æ
 M" M; ; -M M?Q +ªK i?'v imv i p¼M; X
 ó GU +?¼M M; mv M H"K i?m°+ ?¢ +O i b Q ô
 S?QÆM; o•M M?Bm K"v- i`QM; K„i +?Êi H|2 ?"M [m M; X J°i +U ç- m + 'T æ` ?²M H
 +| HU+ ?'T /šM `i HÈMX \*?Q /M u M h?' J` >"M? +?d KÈB ç¢i ç M im pB æ` ?²M b
 F?„T i?B M ?¢ +kM; H" +QlM; ; Bª çdM? + 'TX æ†+ #B i- H" K°i i?QÊM; +´ +U ç- m
 i?"K +?Q +| i? +?d çB K ?„M i` M +QM çQlM; pã ç¢QX æB m M"v ç®B pÈB ?„M K"
 L?QM; ?"M? ç°M; M"v +kM; iQÆM; ç®B M; mv ?B KX *U ç- m + 'T æ` ?²M- +| i? i
 T?ªB i`ªB [m i¬B Hmv M- /MM; +Ym iY M?'i bBM? +kM; F?¬M; çO ç ?bM? /mM; >
 M?B M F?¬M; / /"M; +| i•K i?m-M T?K+ - ç†+ #B i H" i?m-M T?K+ M; QlB v m ?ÆM
 L m u M h?' J` >"M? F?¬M; +?•M i?"M? i?m-M T?K+ - K°i F?B #MM; T?€i b) H" K°i
 ?„MX hmv `^M; ?„M +kM; F?¬M; bÊ M" M; M?QM; HQm M" M; # M M; QlB F?¬M; F?€+
 M"Q F?„+ M"Q +kM; T?ªB T?ÁM; #`X æ•v imv i ç®B F?¬M; T?ªB H" K°i ?"M? ç°M;
 ó L m M; QÆB bÊ ?½B i ç®B T?l pÈB M; QÆB +| i? ?¢ HBM? ?²M + 'K +? Xô
 u M h?' J` >"M? p®M H" M; QlB i`QM; i` ç¢Q- i? M"Q H¢B F?¬M; #B i bmv M; ?o i`
 tQM; +•m çl +kM; ?Q" M iQ" M #m¬M; i?ª HBM? ?²MX h` M i?U+ i ?B M; Bl M" M; +
 M"Q F?€+X
 S?QÆM; o•M M?bM i?Q€M; [m i?'v u M h?' J` >"M? [mª i?U+ #m¬M; i?ª HBM? ?²M
 ibM? ?m®M; ?B M i¢B- K°i F?B #` ?¢ + 'K +? b) +?•M +?QM? F?¬M; i? T?ªM H¢
 i?m-M T?K+X
 G-M M"v ?„M F?¬M; +| +? -M +?l- M; Y K†i H M i`lB +QlB HÈM, ó > ? - u M h?' J
 i`€+? i X æ®B pÈB +QlM; ; Bª M?Q M; QÆB i F?¬M; i? F?¬M; ç T?ÁM; X
 ó S? M?5ô
 S?QÆM; o•M T?€i` K°i ç¢Q +?•M F?Q- T?'i M? K°i +€B ç½ i?m ? i ?„+ F?Q` M i
 i?lB +MM; H9+ ?¢ + 'K +? HBM? ?²MX *ªM? ;BÈB ?„M F?¬M; #^M; u M h?' J` >"M
 i? #` M" M; F?m i`WX
 L?QM; S?QÆM; o•M H¢B F?¬M; ? +| +?9i HQ H„M; X
 L?[M; + 'K +? M"v H" ?„M H'v iW h?B M æ` o¢M >l *?mM; - ~M +?S M, M; HQÊM; ç
 F?¬M; B +| F?ª M, M; T?€ ;BªBX
 S?QÆM; o•M +?KT` K°i i`ªQ`²B i?m H¢B ç½ ç2K HBM? ?²M +O u M h?' J` >"M?
 o¢M >l *?mM; - H'v M, M; HQÊM; +O Ml +?"K`½B m~M /QÐM; X æ®B pÈB i?QÆM;
 o¢M >l *?mM; +| ?B m [mª i` HB m [mª i?U+ H" #'i F?ª iQ M; ?`X >ÆM M[pÈB +
 i?•M u M h?' J` >"M? - ?„M /U iQM? F?QªM; MY i?€M; H" M" M; +| i? F?¬B T?K+ ç
 L?QM; Km®M F?¬B T?K+ ?Q" M iQ" M F?¬M; T?ªB H" +?mv M / /"M; - +?d bÊ T?ªB i
 ó >-5ô
 S?QÆM; o•M i?m u M h?' J` >"M? tQM; +kM; K†+ F M" M; X h?•M ?bM? M?Q€M; H
 p MÆB p®M H" B >"Q æ¢B h?•K lv M K" çBX h?lB çB K ?„M iB M p"Q i`mM; i•K E

F?¬M; M; WM; i?ª` "¢+? \*®i u m GBM?- P€M GBM?- h" GBM? i`QM; h" æ Zm®+ æ
T?ªM ?²B- K°i H-M M[M?"T p"Q # M i`QM; h" æ Zm®+ æ° +O ?„MX

o b i b K i m M; i Q + ? T ? K i ? • M - i ' M; + ° M; ? „ M T ?ª B i ?ª` i`, K p ¢ M + € + H Q ¢ B u m G B
* ? d H " ? B M ; B Ì T ?ª M ?² B H ¢ B + k M; + ? d + ? Q ¸ O K ° i p ¢ M X > B M M ? B M b m p K M '
/ B i ¸ B F ?¬ M; Q i - + ? d + Á M H ¢ B K ° i b ® H Q Ê M; M ? Ä X

L ? Q M; + ? Q / M F ?¬ M; i b K i ? ' v i m M; i Q + ? + O h S S ? Q Æ M; > - m i ? b + k M; i b K ¸ Q Ê +
F ? € + X E ? B ? „ M # Q Ê + p " Q * m² M; " ¢ Q G ¬ B h ` Q Ì M; H 9 + i ` Q Ê + + k M; ¸ ½ ¸ 2 K + ? 9 M; M
/ " B M ? Q p " v + k M; ¸ + ? 9 M; M † i b K i Á B i ` Q M; B > " Q æ ¢ B h ? • K l v M ¸ Q Ê + K ° i b ® i B

ó « M; 5 ô

> Q F ?¬ M; p † M p Q - K ° i ¸ ¢ Q i ? • M ª M ? ? B M H M X E ? Qª M; + € + ? ¸ M i ` m M; i • K B
F ? Qª M; M; " M / † K - i ? • M ? b M ? S ? Q Æ M; o • M ¸ ½ ? B M ` X S ? Q i ` Q Ê + M; Q Ì B ? „ M H "
L; ¬ B b Q M " v ? Š M H " p ® M ? m v M T ? M Î T ? K + " M * m² M; " ¢ Q G ¬ B h ` Q Ì M; - b m p K M
¸ € M ? # v ¸ M M Æ B M " v X

ó h B M i S + + m ® B + M M; K " T ? K i ? • M H Q m H ¢ B - + ? Q M ? H " M Æ B M " v b Q ô

> „ M H B + K „ i K ° i + € B ¸ € M ? ; B € H ¢ B M; ¬ B b Q M " v K ° i + ? 9 i - ? Æ B + ? - M + ? Ì `² B #
F ?¬ M; # Q Ê + p M; ¬ B b Q F B K " H ¢ B ? Q Ê M; p b • m i ` Q M; F ?¬ M; ; B M ¸ Q ¢ M i - M; X
` i W M; ; Ê M b † M; M ? Q M Q Ê + X

E ?¬ M; ; B M # ® M T ? Q # „ i ¸ - m T ? € i b B M ? ` # B M ? † - i W M; Kª M ? F ?¬ M; ; B M ¸ Q
` ä ` " M; X S ?ª M; T ? ' i M ? Q p ¬ b ® i ` M; ; B ' v i ` Q M; b m ® i + M M; p Ê B i W M; M; ¬ B b Q F
M ? m X h ¢ B i ` m M; i • K T ? B M F ?¬ M; ; B M ¸ Q ¢ M i - M; + † K ° i ¸ B K ? " Q [m M; K " m t
K € i ` € M ? b € M; ` ¢ M; ` Ð X

G Q ¢ B € M ? b € M; M " v S ? Q Æ M; o • M p ¬ + M M; [m 2 M i ? m ° + - ¸ † + ? Q M ? H " + ? • M F ? Q b B
€ i i ? S + ô i ? m ° + F ? Q i S + i ? m - M F ? B i + O M ? ' i K ¢ + ? o k ¸ X

ó G " F ? Q i S + T ? K i ? • M X ô

h ` Q M; H Á M; ? „ M ` m M ` m M K ° i + ? 9 i X E ? Q i S + M " v [mª i ? U + H " + O S ? Q Æ M; . " M F ?
¸ ® B b) F ?¬ M; M ? " M H - K ¸ Q Ê + X S ? Q Æ M; . " M ¸ ½ b Ê K / U ¸ Q € M ¸ Q Ê + ? „ M b) i b K H
i ` Q Ê + ¸ † X G ' v i ? O T ? € T ¸ † + i ? M ? „ M ¸ 2 K; B ' m i B M i S + Î + ? † b • m i ` Q M; F ?¬ M; ; B M
F ? Ä M; ¬ B b Q ¸ Q H ¢ B ¸ • v X > B M M ? B M H " T ? Á M; # ` T ? € i b B M ? + ? m v M M; Q " B v
M ? " M ` ¸ Q Ê + / ' m ? B m H Q m H ¢ B X

ó S ? 5 ô

S ? Q Æ M; o • M ? Q i b • m K ° i ? Æ B ¸ B K ` K ° i + € B - H ' v ` K ° i ' M F w i W i ` Q M; F ?¬ M; ;
i v ? „ M p W i B T t 9 + p Ê B ¸ ¢ Q ' M F w - K ° i i ? M ? • K m v M; ? B K p M; H M i ` Q M; ¸ - m,

ó o • M M ? B - i ? Ì B ¸ B K + Q M i b K ¸ Q Ê + i B M ? i ? - M H ¢ + ' M M " v T ? K i ? • M ? Š M H " ¸ ½
> Æ M M [+ k M; + † i ? ¸ ½ H v F ? B F ? Ä B B > " Q æ ¢ B h ? • K l v M X o B T ? K p ® M i Q Î M;
H " H 9 + T ? K i Y i ; † T M ? m M ? Q M; b U i b M ? + † + ? 9 i # B M ? † X * † K ° i b ® b U i b M ? ` i
H " K X " Î B p " v T ? K i Y + ? 9 M; i T ?ª B ¸ Ê B K ° i ¸ Q ¢ M i ? Ì B; B M M [K Ê B + † i ? ; † T M ?

ó o i B M i S + i + ? Q + ? i - + Q M ? Š M H " ¸ ½ # B i ¸ Q Ê + - F ?¬ M; + - M i ? B i H ° + ? Q # ' i
K š m i ? • M ; B Q + † + Q M + ? B m + ® X L ? Ê H ' v M ? Ê H ' v ô

h ? M ? • K p W / S i - [m M; ¸ Q " M K " m b M ? i ` Q M; i v S ? Q Æ M; o • M H " T i S + # B M K ' i -
S ? Q Æ M; o • M F B M ? M; ¢ + ¸ S M; i ? Š M; i ` Q M; ? Q F ?¬ M; - i ` Q M; H Á M; ? „ M p W p m B H
/ Q i ` Q Ê + ¸ † T ? K i ? • M ? „ M i U i v H Q m H ¢ B - i ? M ? • K + k M; F ?¬ M; b B # B i - ¸ B K ' v
¸ ½ Î J M > Q M; ¸ Ê B H • m M ? Q p " v - i m v i ¸ ® B F ?¬ M; i ? M ? " M b B X

G - M M " v ¸ M B > " Q æ ¢ B h ? • K l v M i m v ` " M; F ?¬ M; i ? i b K p ¸ Q Ê + T ? K i ? • M M ? Q
i S + M; Q Ì B H Q m H ¢ B - ? Æ M M [+ k M; # B i ¸ Q Ê + M; Q Ì B # b M ? v M p ¬ b U - ¸ • v F ?¬ M
K W M; H Ê M M ? ' i X E ?¬ M; ; b [m M i ` ¼ M; ? Æ M b Q p Ê B ¸ B m M " v - ? B M ; B Ì ? „ M ¸ ½ +

*?d H` H`K +?Q ?„M T?ªB b-m HQ- #B M ?| tm'i ?B M K` T?K i?•M ?„M M?„+ iÈB F
M`v F?B M +?Q ?„M +ªK i?'v +| +?9i K K M- ?B M ;B`F?¬M; #B i M M çB ç•m H`K
F?¬M; #B i +| ;b M;mv ?B K F?¬M; M[X L m T?K i?•M #B i ?„M ç½ ç¢i ç M +'T h`m
i?"i bU F?¬M; +?d +| p"v- +| F?B +| i? ;B9T çQÊ+ M;Q`B ``i M?B mX

S?QÆM; o•M pšM M?È `ä- T?K i?•M ?„M i`QÊ+ ç| +?QM? H` h?B M h`MM; >Q`M? S
+O M;Q`B +| i? ç½ bÈK iB M p`Q +ªM? ;BÈB J M? iBM? M?QM; Î B >`Q æ¢B h?•K
J M? ?²M +kM; t t +ÁM +?Q çOX

h` M +?B M i`QÌM; S?QÆM; G•K b€i T?¢i imv`^M; +U+ F€ ?mM; K½M? M?QM; ¢®B
i?QÌM; - i?•M M?Q i v +?•MX J¼B pB + ?„M ¢ m iU i v H`K- +MM; pÈB [m•M bo ¢²M
¢²M; i`K- ¢²M; +?BM?X

"ÎB pb T?QM; +€+? H½M? #BM? M`v K` i?m°+ ?¢ +O ?„M ?mM; K½M? F?¬M; bÊ +?
F?B S?QÆM; G•K +| ¢QÊ+ +?B [m•M ¢°B ¢-m iB M i?b i?O ?¢ +O ?„M Hm¬M H`¢
imv M +O F ¢`+?X

L;QÌB #bM? i?QÌM; M m ?m'M Hmv M` K°i ¢°B [m•M M?Q p"v- imv`^M; ?mM; K½M
i?2Q HQ¢B iQM? +€+? M`v bÊ`^M; ¢½ bÊK i'M i?'i i?ªK i`¼M; X *?Q /M +| M?B m
+? i b¢+? i` M +?B M i`QÌM; X L?QM; [m•M ¢°B i?m°+ ?¢ +O ?„M H¢B pšM /mv i`
i?'TX

L;mv M M?•M i?"i` `i ¢ÆM; BªM- imv p M; Q`B ?„M iK+ i^M M?QM; i•K iQ H¢B`
i`"M +O ?„M ?Q`M iQ`M F i?W iW hS S?QÆM; ?¬m S?QÆM; ."MX h` M T?QÆM;
F?¬M; i?m FûK S?QÆM; o•M H` K'vX \*?Q /M H` F?B iQ`M HU+ +¬M; FQ+? ?„M +
K` #B MªQ i`"M i? - ¢2K i'M i?'i; BªK tm®M; KS+ i?'T M?'iX

Zm M i`¼M; M?'i H` H9+ i€+ +?B M- S?QÆM; G•K Hm¬M H`K ;QÆM; +?Q +€+ #BM
M;QÌB #` i?QÆM; M?B m M?'i- M†M; M?'i i`QM; [m•M F?¬M; TªB H` #° ?¢ +O ?
*kM; #ÎB pb M?Q i? - #° ?¢ /QÊB i`QÈM; +U+ F€ FQM? i`¼M; ?„M- +kM; `i i`mM;
tm'i ?B M M;QÌB M`Q H`K TªMX

ó *?mv M M`v i bÊK ¢½ ?²B #€Q i`B m ¢bM?X *?d H` ?B M M v ¢ M; i?ÌB #m'B`®
;B†+ M;Q`BX L m H` i`QÊ+ FB +ÁM F?¬M; 2 M;¢B H„K M?QM; ?B M i¢B H¢B F?¬M
>Q M; +?Q t•K H'M i?¬M +?•m K°i +€+? `ä`^M; i?b +?d +| i? K M? H M? +?Q +€+
p`- ¢ÈB #B M ?| KÈB- F?¬M; i? iU iB M ?"M? ¢°M; Xô

S?QÆM; G•K M?bM p T?Q KªM? ¢'i t t FB - + m K`v M|BX h`QM; K„i ?„M i?dM?
HQX .B >Q M; M`v p®M F?¬M; TªB H` ¢` T?QÆM; ?„M ¢|M; [m•M M?QM; S?QÆM
M? ok ?¬m- ¢2K ?„M ¢B m iÈB .B >Q M; X

Zm¬M ?´ T? HQM; - i?B M ?¢ ¢¢B #B MX L m H` #bM? i?QÌM; i?b T?€B K°i pQÆM
i`'M ;B[ +kM; ¢O`²BX L?QM; ?B M i¢B M;Q`B i`W S?QÆM; G•K` QÊ+ +?WM; +ÁM
Î #B M +ªM? .B >Q M; X J`Î ¢` T?QÆM; t ?ÆM K°i +?9i +ÁM +| K°i p` Zm•M *Æ c
;B[Î #B M +ªM? T?Q #„+X

h`¼M; #BM? i`'M ;B[M?B m M?Q i? i`QM; M;`M M,K H`+? bY +O pQÆM; i`B m +
ó æ¢B M?•M v M i•K- i?m°+ ?¢ `ä`^M; X *€+ ?mvM? ¢ `i #B i M†M; M? b) F?¬M;
h?•M #BM? ¢B i?2Q +mM; FQM? M|BX

ó •MX *?®+ H€i M[¢2K M?[M; pB + M`v #€Q H¢B i`QM; [m•M- ¢ +?Q >¬m ;B i?O
M`v +?9M; i HB M TªM ?²B H¢B i`QM; [m•MXô

S?QÆM; G•K M|BX

ó o•M; - ¢¢B M?•M5ô

Zm M b€i [m•M ibM? +kM; F?¬M; ¢QÊ+ i?ÌB ;B M # Q H•mX h` M i?U+ i K°i ¢Q¢M
#BM? HQM? +O .B >Q M; X *¬M; pB + i`BM? b€i +?O v m H` ;?B H¢B ¢` ?bM? MA
¢B K i`¼M; v mX L?Q p"v M;`v b m +| tªv` +?B M i`"M +kM; +| +?¶ ¢ bY /KM; X

L|B +€+? F?€+ i?S M?'i H` pb ¢¢B +?B M M;`v b m M m +| /B M` Î MÆB M`v i?b +
¢|M; [m•M `i i`¼M; v mX h?S ? B H` i?¬M; [m pB + ;?B +?ûT H¢B K¶B M;`v K` [r
¢•vX *?Q /M K°i M;¼M +•v +¼M; +Ã H v ¢°M; +kM; +| i? #B i ¢QÊ+X hW ¢| bmv i
HQM? .B >Q M; H M p`Q H`K` M?[M; ?"M? ¢°M; #i HÈBX

a m K°i MûM ?QÆM; - S?QÆM; G•K /šM +€M? [m•M [m M b€i K°i +?9i`²B i?2Q i?|

ó «M; 5ô

L; v H9+ ?„M pW tQ v M; QÌB #QÈ+ çQÊ+ K°i #QÈ+ i?b ç°i M?B M i?B M ç` /QÌM
bÆM Kç+? F?´M; H²i`Î M M`mM`~vX J F?Q +m²M +m°M +?2 i?B M i ç` i`QM; M
Kç+?X

ó a M; 5ô

hWM; ççQ €M? ç Q pKi` iW i`QM; #!M; ç KX aU pB +tªv` ç°i M?B M M?QM; S?Q
+O ?„M pšM /mv i`b çQÊ+ HU+ T?ªM SM; KçM? K) ç½ çQÊ+ i¬B Hmv M M?B m M
+MM; H9+ T?€i bBM? #B M ?! - i`i +ª ç m ç²M; i?ÌB`9i ç Q` F?ÄB pÄ- iWM; ççQ
H M +?m~M #`tm`i i?O #`i +S H9+ M`QX

ó æB K m5ô

h?B M F?¬M; ?¬M €K- #!M; ç K +?2 T?O i`ÌB ç`iX E?m¬M Kti S?QÆM; G•K •K ib
M?[M; i?•M #BM?- +Æ ?² H`pW H9+ T?€i bBM? /`#B M ?„M H`TiS+ +ªK; B€+ çQÊ
?Ov /B iX h`QM; M?€v K„i b„+ Kti ?„M ççB #B M- T?ªM SM; +U+ M? M?- ? Bi v T
HU+ # Q T?O ?ÆM KQÌB i?•M #bM?X ó S? M?ô K°i iB M; ç½ ç2K #¼M ?¼ iB M M?
t MÆB M`vX

ó >W5 MU+ +QÌB5 Íi`QÈ+ Kti i +ÁM Km®M i?Q€i çB b Q\ô

J°i iB M; +QÌB HçM? i`mv M tm®M; iW K p•M T?Q i`MX o`B ççQ ?„+ [m M; iW H
i`ÌB i?ŠM; i„T ?ç tm®M; X \*?di?`v Î b•m i`QM; ?Q F?¬M; T?€i` p`BiB M; F mi?ªK
` - ?ÆM KQÌB i?•MªM? KÆ ?² K°i T?•M i?`M? ? B`ÆB tm®M; T?Q /QÈBX

"B M ?! tªv` M? M? F?¬M; iQÎM; M`B H`K +?Q S?QÆM; G•K M; v +ª i?ÌB; B M T
i? ?B M` i?U+ HU+ +QÌM; ççB +O ç`+? M?•MX

L?bM M?[M; i?•M #BM? i`QM; M?€v K„i ç½ #` +?ûK; B i- b„+ Kti S?QÆM; G•K H`T
i v €Q`°M; i?MM; i?dM? T?`i H M- bQM; [mv M tB i +?ti T?€i` i? M? •K + + X h
?mM; [m M; M?Q /½ i?9X æ`B HçB H`i`QÈ+ ç•v- #`i Hm`M F M`Q; B i i?•M #BM?

L?QM; H9+ M`v ?„M ç`M? T?ªB M?`M tm®M; X G9+ M`v F?€+ pÈB /o p½M; - F ç`+?
+!X L; v +ª #ªM i?•M ?„M +?d bÊ +kM; F?¬M; +! M, M; HU+ #ªQ p KbM?X

ó L; QÌB M`Q- çB` +?Q i 5ô

•M? K„i S?QÆM; G•K ?mM; ?„M; M?bM T?Q i`QÈ+- p i b Q /[iÊM i`M Kti ?„M`m
b€i w p`T?šM M° +O ?„M ç½ /•M; H M ç M çdM? çB KX

ó s2K` M; QÆB H` ?mvM? i`QÎM; +O Zm M Zm•M ?¬m- i b) ` M?Q M; QÆB KQM;

h? M? •K i`mv M iÈB +MM; H9+ pÈB K°i ççQ i`QÌM; ?²M; FBM? i?B M ?ç tm®M; iW
K°i i?•MªM? tm`i ?B M i`M çdM? M9B i`QÈ+ K„i S?QÆM; G•KX L; QÌB iÈB M`v i
K`m ç2M M?€M? ?kv pki?2Q iWM; +ÆM; B! i?`B iÈBX

>„M +MM; S?QÆM; G•K; B®M; M? m- ç m +! K°i p i b Q /[iÊM FûQ /`B i`M F?m
+O ?„M ç€M; bÊ ?ÆM M?B mX h?•M ?bM? S?QÆM; G•K ç½ `i + Q HÈM M?QM; p
S?QÆM; G•K bQ b€M? pÈB ?„M iU M?Q K°i +QM K Q`WM; bQ pÈB K°i +QM bQ iY
*?!B K„i M?`i H`K°i i? M? +?B M FB K K`m t€K i`„M; K` ?„M +¬K i`QM; i vX

h?ÌB çB K ?„M ?ç tm®M; bÆM Kç+? - +ª iÁ bÆM Kç+? ç m -K -K +?`M ç°M; M?Q
`i HÈMX \*?Q /M H`i?•M ?bM? - F?Q ç° ? v F?Q iS+ ?mM; ?½M- M; QÌB M`v ç m ?Q
>„M çSM; Î MÆB M`Q +kM; H`K +?Q M; QÌB i +ªK; B€+; `T; €T i?`v M?Q +m²M; T?C

L?bM M K iY M?Q ?MM; bQ M`v- ç²M; iY S?QÆM; G•K ç°i M?B M +Q`9i HçB- +U+

ó L; QÆB H` B\ \_®i +m°+ H`M; QÌB T?QÆM; M`Q\ "¼M ?¼ +?ŠM; [m +?d H`M?[M
H +? bQ pÈB M; QÆB F?¬M; #B i # Q M?B m K`F X JK+ iB m +O M; QÆB H`i - +¬
pÈB #¼M ?¼Xô

ó h \ô

L;QÌB iÈB M?bM S?QÆM; G•K- +QÌB /`B, ó > ? ? - M;QÆB F?¬M; #B i i X L?QM
FB M?'i ç`M? #B i i X h +?QM? H`i¬M; +?O i?QÊM; +´ *?B M J h¬M;Xô

h? M? •K iQ€i` p K¢M? K)- F?Q T?€+?X *ª iÁ bÆM K¢+? /QÈB iB M; +QÌB +O p
+?'M ç°M;X L;QÌB M`v ç9M; H` M;QÌB K` F?B S?QÆM; o•M ç€M? b•m p`Q +ªM? ;B
tm'i ?B M Km®M ;B i +? i ?„M- +m®B +MM; H¢B #` S?QÆM; o•M i`mv b€i T?ªB #Ã

ó hB m ç 5ô

h`QM; HÁM; S?QÆM; G•K ?ÆB / Q ç°M;- ?„M +kM; F?¬M; M;ì çQÊ+ +?mv M M`v H
o•MX

ó *ÁM p +€+ i?•M #BM? FB ?„+ ?„+- M;QÆB +kM; M|B +?d H` F p¬ / M? iB m i®
? M K¼M Km®M ;B i i?b ;B i- +¬M; b T?ªB +| Hw /QX E?¬M; ;B i #¼M +?9M; +?ŠM
b Q\ æ9M; `²B- M;QÆB +kM; F?¬M; +¬M H½M; T?Q i?ÌB ;B M i`B m ?²B p` iB m ç
ç½ #` i ?Q`M iQ`M T?QM; # `²BX >ÆM M[iQ`M #° iÁ M9B M`v +kM; ç½ çQÊ+ i
F?€+X *?m /M p` ç ç +O M;QÆB +| ibK iÈB +kM; imv i ç®B F?¬M; i? ibK` M;Q

h¬M; +?O *?B M J h¬M; K†i F?¬M; +?9i #B m ibM?- iU M?Q M?[M; M;QÌB pW #
+QM M;QÌB K` +?d H` p`B +QM FB M M?Ã #û p`vX

S?QÆM; G•K pšM çSM; v M #'i ç°M; M?QM; i`QM; HÁM; F?¬M; F?ÄB i`-K tm®M;X
æ9M; H` S?QÆM; o•M +| HQm i` M M;QÌB ?„M 'M Fw iBM? i?-M- K°i F?B ?„M ;†T
+SmX

>„M [mª i?`i +| w Km®M i`B m ?²B S?QÆM; o•M iÈB ç•v M?QM; F?¬M; M;?o iÈB ç
+€B ç½ M?bM i?'mX

ó JQm5ö

h¬M; +?O *?B M J h¬M; ?W H¢M? K°i iB M;- tmv M[m bQÌM /®+ #QÊ+ iWM; #QÊ
;B| pk ç°M;X >„M M?bM +?^K +?^K S?QÆM; G•K- i`QM; K„i ?B M `ä bU +?•K +?¼+

ó h'i M?B M K°i F?B ç½ ç°M; i?O- i b Q H¢B F?¬M; ibK ?B m +?Q F„+`M;X æ®B p
+?9M; i K` M|B- +ÁM +| i?O çQ¢M ;b K` +?9M; i F?¬M; #B iX L;QÆB +kM; F?¬M
i`QÊ+ K†i i F?¬M; +| i€+ /KM; ;b ç•mX L?QM; M;QÆB +kM; M M +ªK i?'v pBM? ?
ç¢i iÈB +`T h?B M h`MM; M?Q M;QÆB- Î i?ÌB ç¢B i?QÊM; +´ M?B m F?¬M; F tB i
M; v +ªiQ +€+? +?Q i tm'i i?O +kM; F?¬M; +|Xô

h¬M; +?O *?B M J h¬M; p¬ +MM; ?SM; i?9 +? ;B m S?QÆM; G•KX *| H) H` #ÎB p¢
M?½ i`QÊ+ S?QÆM; o•M K` S?QÆM; G•K H¢B +| +MM; ?mv i K¢+? pÈB S?QÆM; o
K°i FQ+? ;B i +? i S?QÆM; G•KX L;QÊ+ H¢B- ?„M +| i•K ibM? M?Q K Q pÎM +?m
+QM K²B i`QÊ+ F?B ;B i +? iX

ó ob +€B ;b\ô

S?QÆM; G•K ?Qi b•m K°i ?ÆB- +U+ HU+ #bM? T?K+ H¢B b€i w i`QM; HÁM;- +?d M

ó 5ô

h¬M; +?O *?B M J h¬M; +QÌB F?)- ç°i M?B M /WM; +QÊ+ #° M|B,

ó oB + M`v F?¬M; M M ?ÄB i - M;QÆB M M ?ÄB p` ç ç ?`M? bU H¶ K½M; FB X >
F?¬M; TªB H` +?QM? +?O- +?QM? +?O H` K°i M;QÌB F?€+ FB Xô

h¬M; +?O *?B M J h¬M; M|B tQM;- ç°i M?B M +mM; FBM? M;?B M; M;QÌB çSM; b

NN8X *?QÆM; NNe, :B Q .`+?

ó P M?5ô

*®i M?"M K"m i`„M; i?"i HÈM M?Q i?Q€i T?€ ?Q F?¬M; K½M? HB i +?ûK iÈBX J„i
K M? çQÆM; i`QÌM; ç°i M?B M h? M? æ²M; +?B M ;B€T #¼+ Î +€M? i v ?„M # v H
M?"M K"m i`„M;X

ó S? M?5ô

*U M?"M F?´M; H² çO ç ç2K T?çK pB K'v M;`M /†K tmM; [m M? T?€ iQ€B- i`ªK i?
+?B M ;B€T ;B®M; M?Q p +?çK p"Q K°i F?®B +QÆM; i?B i p¬ +MM; +SM; `„M p M
i?9vX E?¬M; +?d M?Q p"v- i`QM; +U M?"M ~M +?S HU+ HQÊM; ?Ov /B i p"Q F?Qª
HB M #` K°i +¶ HU+ HQÊM; [m, /` ?9i çB- ;B®M; M?Q i`QM; +?B M ;B€T ~M +?S K

ó *€B ;b5ô

J°i K"m tm'i ?B M M;Q`B /U HB m F?B M +?Q ? B p` i¬M; +?O ç m +?'M ç°M;X :B
pB M +´ ?mM; ?,M; p +?çK- ? B M;QÆB ç m |+ªK ;B€+ ç-m |+ [m v +m²M; - iU
F?ªiQ M;?` M?'i i? ;B M- p K†i i`"M M;"T FBM? ?½B +MM; F?B T bÊX

ó E?¬M; +| F?ª M,M;5ô

h¬M; +?O *?B M J h¬M; KÎ HÈM ? B K„i- ? B i`ÁM; K„i i`ÊM H M +Æ ?² Km®M M?
`"M; i?U+ HU+ M;QÌB i`QÊ+ K„i- HçB +`M; #B i`ä`"M; i?U+ HU+ +O *´ J i¬M; +?O
F?¬M; +?d K°i i¬M; ? B i¬M; K" +€+? #B i i?B M bQ ç` pB MX GQçB +? M? H +?

J°i pä ;Bª +ªM? ;BÈB h?B M h`MM; F?¬M; i? +| i?U+ HU+ +kM; M?Q #'i +S +Æ K v
FQ+? i`Q KçM; +O +QÌM; ;Bª +´T æ` >²MX æ†+ #B i *´ J i¬M; +?O +ÁM` i v F?

ó E?¬M; +| F?ª M,M;5 E?¬M; +| F?ª M,M;5 hmv i F?¬M; +| F?ª M,M;X GQçB +?mv
tªv` çQÊ+ ô

"|M; ç2M J h?¬M i` M F?¬M; i`mM; i`QM; HÁM; +kM; M?' + H M FBM? ç"Q ?ªB H
i`QM; HÁM; +O \*´ J i¬M; +?O bQ pÈB \*?B M J i¬M; +?O +ÁM HÈM ?ÆM`'i M?B
pW`²B +O KbM?-HU+ HQÊM; M`v S?QÆM; G•K ?Q`M iQ`M F?¬M; +| +Æ K v +?®

L?QM; K" bU i?"i H" S?QÆM; G•K HçB +?®M; çĐ çQÊ+X >ÆM M[i?Qç i M?bM ?„M

ó h p®M F?¬M; M;?o T?ªB H"K M?Q p"v ô

h`QM; #|M; ç K- S?QÆM; G•K +?"K`½B M;~M; ç-m H M- i?Î /`B K°i iB M;X >„M çS
i|+ ç2M imM; # v i?2Q ;B|X J°i +¶ ?„+ F?Q iW i`QM; +Æ i? +?"K`½B iªM` i`QM;
+| bBM? K M? K" iK i" T tmM; [m M? S?QÆM; G•K- ?| i?"M? K°i çQ`M ?„+ pKX

ó >ª5ô

h`QM; #|M; ç K- i¬M; +?O *?B M J h¬M; #'i +?Êi M?bM i?'v ç¬B K„i S?QÆM; G•K
M?Q i`-K HKv p"Q i`QM; ç|- +?d +ªK i?'v iQ`M i?•M HçM? H)Q- F?Q iS+ #,M; ?"M M
ç M çdM? ç-mX G" K°i i¬M; +?O i?QÊM; +´- w +?Q +O ?„M +| i? M|B H" +U+ F€
L?QM; F?QªM? F?„+ M?bM i?'v ç¬B K„i FB - i¬M; +?O *?B M J h¬M; HçB bBM?`
Km®M i`®M +?çv F?ÄB MÆB ç•v M; v H" T iS+X

hW i`QM; ç¬B K„i FB iªM` F?Q iS+ ?„+ €K ç"K ç†+ F?B M M;QÆB i F?¬M; i?Î M'
;B®M; pÈB F?Q iS+ +O M;QÌB i`QM; K ççQ ? v i" ççQX >„+ €K M`v F?B M M;QÌB
F?¬M; ? +| K°i +?9i M?•M iQM?X

E?QªM? F?„+ M?bM p"Q ç¬B K„i ç|- i¬M; +?O *?B M J h¬M; +ªK ;B€+ M?Q #ªM
F?¬M; T?ªB H" K°i M;QÌB- K" H" K°i bBM? p"i F?OM; #® iQ€i` F?Q iS+ #,M; ?"M H
+ªK i bM?X

L;QÌB M;Q`B +m°+ idM? i€Q- M;QÌB i`QM; +m°+ m K X h¬M; +?O *?B M J h¬M;
F?€+ i?QÌM; iW S?QÆM; G•K M?QM; *´ J i¬M; +?O +,M #ªM HçB F?¬M; +ªK ;B€+ i
i?'v +U+ ç° M?K+ M?½X

ó E?¬M; +| F?ª M,M;5 L;QÆB ç®B pÈB #´M i¼ F?¬M; F?€+ ;b K°i +QM FB M- +?
F?¬M; i? +? i?ÆMX E?¬M; i? M"Q +| +?mv M M;QÆB HçB +| i? M; ,M +ªM +¬M;

oW ?ûi HÈM- *´ J i¬M; +?O H¢B F?¬M; +?9i /Q /U K¨imM; ` K°i [mv MX
ó h¬M; +?O ô
h¬M; +?O *?B M J h¬M; Km®M M?„+ M?Î K°i +?9i M?QM; *´ J i¬M; +?O /QìM; M?
ó P M?5ô
J F?Q +m²M +m°M K M; i?2Q F?Q iS+ +m²M; #¢Q ?! i?¨M? [mv M ç-m i?¨i HÈM
M; QìB S?QÆM; G•KX J°i [mv M M¨v pW ?¢ tm®M; - M; ¼M M9B /QÈB +?•M ?„M /Q
çQÊ+ M[K¨ -K -K bKT ç´ - ?! i?¨M? p¬ b® ç€ pKM # v i€M HQ¢M T?Q /QÈBX
L?QM; i?•M ?bM? S?QÆM; G•K /QìM; M?Q F?¬M; +! +?9i ªM? ?QîM; - pšM ?mv M
i`QÊ+X
ó P M?5ô
E?QªM? F?„+ #¨M i v F?´M; H² +O J h?¬M ?¢ tm®M; - h? M? æ²M; +?B M; B€T #
Km #¨M i v J h?¬MX *?d K°i +€B +?¢K M? ç½ H¨K i M `½ K°i [mv M i? M?Q H¬B
+Y i`¼M; M?QÊ+ F?BM? M?Q p¨v ;B®M; M?Q K°i [mv M FB +?d H¨ K°i F?®B ç¨m
ó ô
h?´v K°i K¨M M?Q p¨v- *´ J i¬M; +?O ?€ ?®+ K²K- F?B T bÊ ç M KS+ F?¬M; #B i M
HmB p T?Q b m K°i #QÊ+X
>Q F?¬M; H¨ K°i KªM? ioM? K`+?- +?d +ÁM H¢B iB M; ;B! ;¨Q i?ûi i? HQÆM;X
ó h +kM; F?¬M; Km®M bY /KM; HQ¢B HU+ HQÊM; M¨vX L?QM; +€+ M; QÆB H¢B #
F?¬M; i? F?¬M; /MM;Xô
h? M? •K S?QÆM; G•K p M; H M K M; i?2Q iB M; i?Î /¨BX
æ²M; iY +O *´ J i¬M; +?O +Q `9i H¢B- H¬M ç-m iB M ?„M +ªK i?´v p¬ +MM; bÊ ?½
ç½ ?Q¨M iQ¨M F?¬M; i? /MM; H) i?QîM; K¨ ;BªB i?Q+?X
*?Q /M +?Q ;†T M;mv ?B K i`Q K¢M; M?QM; ?„M H¢B +U+ F€ FBM? ?½BX G¬M ç-
bBM? ` p¼M; ç°M; Km®M #Ä +?¢vX
ó L; QÆB `®i +m°+ H¨ B\ô
:QÆM; K†i +O *´ J i¬M; +?O +Q `9K H¢BX >„M imv i F?¬M; i? iBM çQÊ+ pB + M
pä ;Bª +´T h?B M h`MM; H¢B +! i? çÐ çQÊ+ K°i FQ+? i`i b€i +O #ªM i?•MX
ó J°i M; QìB +! i? ;B i M; QÆBXô
h? M? •K pW /Si- S?QÆM; G•K ç½ #QÈ+ iWM; #QÈ+ iÈB- ç°i M?B M #¢Q F?ÎBX
ó S? M?5ô
h?B M ç` ç°i M?B M +?´M ç°M; - F?ÈT tQÆM; iQ¨M i?•M S?QÆM; G•K M?Q ç²M; H
•K ` ,M; `„+X h?•M ?bM? ?„M /¬M /¬M #B M HÈMX *MM; H9+ ç!- K°i +¶ ?„+ F?Q /•M
F?Q iS+ +O ?„M H´v K°i i®+ ç° +U+ M? M? K¨ i,M; i`QîM; - +ªM? ;BÈB J M? hBM
æ` >²MX >ÆM M[+ÁM iB T iK+ ;B i,M;X
ó ô
J°i iB M; ` M `d i?®M; F?´ p M; p¼M; ?Q F?¬M;X >„+ F?Q p¬ #B M p¬ ?¢M H´v S
iÄ ` #®M T?QÆM; i€K ?QÈM;X :Bì F?„+ M¨v ?„M ?Q¨M iQ¨M # Q T?O i`QM; ?„+ F
T?€i ` ;B®M; M?Q K°i ç-m ?mM; i?9 pB M +´X h` M M; QìB ?„M F?¬M; +ÁM K°i +?9
ç-m +?d +ÁM H¢B w MB K /mv M?´i H¨ ?Ov /B i ç®B T?QÆM;X
*´ J i¬M; +?O p¨ i¬M; +?O *?B M J h¬M; b„+ K†i +m²M; #B MX G¨ K°i i?QÊM; +´
Hšv- +?QîM; ;B€Q K°i i¬M; T?€B mv +?´M #€i T?QÆM; M?QM; #¼M ?¼ +?Q # Q
ç€M; bÊ M?Q i? X *€B +ªK ;B€+ M¨v F?B M +?Q #¼M ?¼ M?Q Km®M i`î M M çB M

ó *?ϕv K m ô

*kM; F?¬M; #B i H" B H" M; QìB ?ûi H M ç-m iB M- ? B M; QìB +Æ ?² M?Q +MM; H9
G" K°i +U ç-m +T æ` >²M- +?Q /M; †T T?ªB ç®B i?O +QìM; çϕB M?QM; *´ J i¬M;
+?B M K" +?ϕvX a„+ K†i ?„M +U+ F€ i€B M?Êi F?¬M; +ÁM K°i +?9i ?mv i b„+X

æ•v p®M H" K°i ?"M? ç°M; i`ª i?M p¬ +MM; çÆM ;BªMX S?QÆM; o•M ;B i S? J i
i`QÊ+ ? i +S ;B i + + +O ?„M- ç2K ç-m +O S?QÆM; G•K +?'M ?QM; bo F?Q K ç
L?QM; K" ?"M? ç°M; b,M ;B i #bM? i?QìM; M"v HϕB ç°i M?B M M; ?`+? +?mv MX o
HϕB #'i M; ìi? v ç´BX

>mv i iBM?- i" M F?®+- H½M? ?mv i- p¬ iBM?- i?¬M T? - ?Ov /B i- *´ J i¬M; +?O
i?'v çQÊ+ F?Q iS+ ç€M; bÊ M?Q p"v i` M M; QìB K°i i? M? MB M KÊB ? B KQÆB im
H" +QM M; QìB F?¬M; i? T?€i` X

ó h`®M5 h`®M5 h`®M M? M?5ô

*´ J i¬M; +?O çB M +m²M; p" M F?ÎB +?•M F?Q ç M çB MX h'i +ª +?•M F?Q /QìM; M
?| i?"M? HU+ HQÊM; #M; #ϕ+- w ç² Km®M M? M? +?|M; i?Q€i F?ÄB MÆB M"vX L
i? M"Q- +® F?Q iS+ ?„+ €K HϕM? M?Q #,M; FB HϕB +M; M; "v +M; ; -MX h` M F
+U+ ç°X

ó _®M;5ô

J°i iB M; `Qi; "Q p M; ç°M; i?B M ç` - ?„+ F?Q +m²M +m°M M?Q +| çQÊ+ bBM? K M
ç½ # Q T?O *´ J i¬M; +?OX *?d M; ?2 K°i iB M; F m i?ªK i?B i`²B i'i +ª `ÆB p"Q i

ó æ•v `®i +m°+ H" tªv` +?mv M ;b\ L?Q i? M"Q K" HϕB +| F?Q iS+ ?„+ €K iÊB +U

h¬M; +?O *?B M J h¬M; +ªK ;B€+ M?Q #ªM i?•M b„T #` +¶ ?„+ F?Q FB #S+ +?Q T
`M; iB M; F m i?ªK i?B i +O \*´ J i¬M; +?O i`QÊ+ F?B +? iX L?QM; M; v +ª K°i +
ç-m HϕB M?bM +kM; F?¬M; +|X

G-M M"v +MM; pÈB *´ J i¬M; +?O iÈB #„i S?QÆM; G•K- p®M +?d H" Km®M H'v HÁ
HÁM; ó >¶M æ°M G½Q h´ô i?¬M #Q FB X L?QM; ?„M F?¬M; M; ìi M + + S?QÆM; ç
ç +O ?„M F?¬M; #B i # Q M?B m H-M HϕB +M; i? K ç€M; bÊ- F?OM; #® M?Q

h¬M; +?O *?B M J h¬M; iBM? M; mv M #ªM i?•M ç®B K†i pÈB S?QÆM; o•M i`,K M;
ç®B K†i pÈB S?QÆM; G•K ;Bì F?„+ M"vX

ó "m¬M; i? i X h M; mv M w ?"M; T?K+Xô

h¬M; +?O *?B M J h¬M; `®i +m°+ F?¬M; M?`M çQÊ+ `®M; H MX J°i i¬M; +?O i?C
pQÆM; ?¬m i`B m æϕB \*?mX GQϕB +?mv M M"v M m M?Q #` ç²M; çϕQ #B i çQÊ+ I
KkB M"QX L?QM; +?mv M M"v +kM; F?¬M; i? [mw ?ÆM iQM? KϕM; #ªM i?•MX

h¬M; +?O *?B M J h¬M; ç½ H"K` ?"M? ç°M; K" ?„M M; ?o H" #B M T?€T /mv M?'i +
L?QM; K" ç€T HϕB ?„M +?d H" K°i [mv M ç-m i?"i HÈMX

ó S? M?5ô

Zmv M ç-m i?"i HÈM çQÊ+ #¼+ #ÎB h? M? æ²M; +?B M ;B€T- /QìM; M?Q F?¬M;
i?ŠM; p"Q H²M; M; U+ i¬M; +?O *?B M J h¬M; X J°i H€i b m- M; mv M #ªM ?Q F?¬
+?®+ `ÆB p"Q v M ioM?X

ó ô

h¬M; +?O *?B M J h¬M; ? B K„i KÎ HÈM- i?•M ?bM? +SM; M; „+- ç¬B K¬B K'T K€v
+?d +| i? i?Q€i` M?[M; iB M; ` M `d p¬M; ?o X

ó E?¬M; B +| i? ;B i #° ?ϕ +O i K" F?¬M; TªB i`ª ;B€Xô

h? M? •K H½M? H)Q +O S?QÆM; G•K p M; H M # M i B i¬M; +?O *?B M J h¬M; X
M; U+ i¬M; +?O *?B M J h¬M; +?'M ç°M; `²B i?B m ç®i K½M? HB iX L; ¼M HY K"m
ç2K i¬M; +?O *?B M J h¬M; iQ" M #° +„M Mm®iX

>„M +?d +ªK i?'v i`QÊ+ K„i i?B M iQ" M ç` +?mv M- b m ç! H" p¬i" M ?„+ €K- +m®
M[X

ó >¬5ô

*m²M; T?QM; M´B H M- i?•M i? ?„M ?! i?"M? i`Q i" M i?2Q ;B! # v çBX

L; v b m F?B ç€M? +? i ? B i?QÊM; +´ +U ç-m- HB i /B K ç€M; bÊ T?B m T?M [m
+?"K `½B +Q `9i H¢B M?"T p"Q i`QM; +Æ i? X J" F?Q iS+ +O ?„M +kM; i?ŠM; iB M
F?-B T?K+ H¢B i`bM? ç° #ªM i?•MX

J°i pQÆM; ?-m +O i`B m æ¢B *?m KÈB ?ÆM ? B KQÆB i m´B H¢B HB M iB T ç€M
i, K HWM; HšvX GQ¢B +?mv M M"v M m i`mv M ` M; Q" B M?'i ç`M? b) +?'M ç°M; iQ

L?QM; ?B M i¢B S?QÆM; G•K H¢B F?¬M; +! p ; b p m B bQÈM; X a„+ K†i ?„M i€B M
?„+ F?QX J² ?¬B H'v K°i i®+ ç° K„i i?QÌM; +! i? i?'v çQÊ+ i`"Q ` iW i` M iQ" M i?
ç-m i!+- [m-M €Q ?„M iQ" M #° ç m b kM; MQÊ+X

hQ" M i?•M S?QÆM; G•K QÊi çšK iU M?Q pW KÈB iW i`QM; MQÊ+ çB ` X h` M K
K i- ? B K„i M?„K M?†i ;B®M; M?Q p¬ +MM; i?Q€i HU+X

oä ;Bª K°i F?B bY /KM; HU+ HQÊM; pQÊi [m€ #ªM i?•M KÈB +! i? t m'i ?B M i`¢M;
i? X

ó G-M i?S ? B ô

*kM; F?¬M; #B i i`ªB [m # Q H•m- K°i i? M? •K ;B" Mm - i M; i?QÆM; - F?"M F?"M
M; ?2 i?'v p M; H M iW i`QM; ç-m S?QÆM; G•K- ~M ~M +ÁM +! iB M; +QÌB H¢M? i`

ó h #B iXô

S?QÆM; G•K b„+ K†i ?! ?[M; - i` M K†i F?¬M; H° ` #B m i bM? ;bX L?QM; K" `i M
M; ~M; ç-m M?bM p T?Q ?Q F?¬M; t t X h`QM; F?QªM? F?„+ ?„M ç½ +ªK M?"M çQ
+?QM? H" S?QÆM; G•K- ç ç +O ?„MX

ó hB m ç ô

*?d i`QM; K°i F?„+ M"v- F?Q i?S+ F?¬M; i?m°+ p S?QÆM; G•K KÈB iW iW #B M K

S?QÆM; o•M +^aK ;B€+ çQÊ+ €M? K„i +O >Q„+ E?S " M?- i?^aM M?B M [m v ç-m çQÊ+ L?•M >Q" M; b„+ T?QM; H" ó Zm M Zm•M ?-mô +O pQÆM; i`B m æ¢B *?m M M"v H¢B +| +?9i / M? T?M F€ i?U+ M"QX >B M i¢B- M; QÌB M"v KÈB +?QM? i?S+ i ?-mô +O ?„MX

S?QÆM; o•M çQÆM; M?B M #B i >Q„+ E?S " M? ç M; `i FBM? M; ¢+- ?„M +kM; +| i ?B M M v +O ç®B T?QÆM; X æ•v F?¬M; T?<sup>a</sup>B H" /Q i?U+ HU+ iU i?•M +O ?„M K" h?B M æ` o¢M >| *?mM; iB M ?| X >B M i¢B M m ?„M +® w i?b +?Q /M H" +€+ p F?¬M; +| B +^aK ;B€+ çQÊ+ F?Q iS+ +O ?„MX

*?d H" M?[M; çB m M"v ?„M F?¬M; i? ;B^aB i?Q+? +?Q >Q„+ E?S " M? çQÊ+X

ó >Q„+ K¶ ç½ i`<sup>a</sup>B [m # Q M?B m M, K i?€M; - F?¬M; i? ç<sup>a</sup>K çQÆM; M' B +?S+ p` ó Z h?ÌB ç¢B i? v ç' B- ?B M i¢B ç½ F?¬M; +ÁM H" i`B m ç¢B i`mM; +` M[ `²BX L?QM i` M? ?MM; - / M? tQM; ó Zm M Zm•M ?-mô i?U+ p¬ +MM; tSM; ç€M; Xô

>Q„+ E?S " M? T?K+ ?²B H¢B iBM? i?¬M- +?„T ? B i v i?^aM M?B M M¡BX >„M M¡B M?"M #^aM i?•M ?„M H" Zm M Zm•M ?-m i?ÌB i`mM; +`X

S?QÆM; o•M M; ?2 p"v p¬ +MM; bYM; b®iX hmv `^M; K¼B M; QÌB ç m #B i # M +¢M M; QÌB +| i?•M T?"M i?¬M #Q- M; Q¢B ;BÈB +kM; +| M?B m HÌB ç²M ç½BX L?QM; i H¢B H" K°i +?mv M F?€+X

ó . M? i¬M; +U T?€+?- €Q #`Q i`„M; M?B K ?mv i p¢M p¢M +?9M; bBM? ô *•m M¡B M +`- S?QÆM; o•M ç½ iWM; M; ?2 [m X L?QM; t2K # M; Q" B p` M K iY i`mM; MB M M /M i? M"Q +kM; F?¬M; ;B®M; p` +QÌM; ;B^a +`T h`mv M E€ b€i T?¢i i?^aK HB i i` M +kM; `ä`"M; - +| K°i b® M; QÌB i?"i F?¬M; çÆM; B^aM M?Q p # M; Q"BX

G'v i?•M T?"M +O >Q„+ E?S " M? H¢B + K i•K i?¬M T?K+ /QÈB i`QÈM; +O ?Q" M +O ?„M H¢B +`M; i? K i¬M [mw p" i?¬M #QX

ó S?QÆM; o•M ` K„i çB M ?¢Xô

h?ŠM; ç M H9+ M"v- S?QÆM; o•M KÈB tQ v M; QÌB H¢B i?B H pÈB GQm h`B iX

ó Zm M Zm•M ?-m F?¬M; +¬M ç H X "^aM +mM; +kM; +?d H" M; QÌB çÊB H M? MÆ H +€B ;b K" çB M ?¢- ?Q" M; iY- i'i +^aH M; ?B +kM; +S #Ä çBXô

GQm h`B i T?'i ®M; i v €Q- H¢M? M?¢i +QÌBX æ®B pÈB pB +S?QÆM; o•M #€B FB ç M #€B FB M KbM? ?„M F?¬M; +?9i ç wX aU i²M i¢B +O >Q„+ E?S " M? ç½ ?'T #B i # Q M?B m M; QÌBX

h`QM; F?Q<sup>a</sup>M; i?ÌB ;B M M"v i?QÌM; tmv M +| w i?S+ K¢M? K) iÈB ibK ?B m M?Q /¼ HmBX h`QM; M?[M; M; QÌB M"v- i? K ? v i?B m çB K°i S?QÆM; o•M +kM; F?¬M M[- ?„M F i?W ó æ oQÆM; i•K i?m"iô- +?9i pB +M?Ä M"v +kM; F?¬M; ç i`QM;

Zm M i`¼M; ?ÆM H" GQm h`B i F?¬M; T?^aB ?¢M; M; QÌB M; m tm~MX hmv `^M; S?Q M?QM; +?d ?ÆB bmv M; ?o- ?„M ç½ KÆ ?² #B i çQÊ+ w ç² ç M ç•v +O S?QÆM; o•M M?Q çB MX

>B M M"v ?„M i?•M +¬i? +¬- +?QM? H" H9+ +¬M M; QÌB M?'iX L m +| i? çQÊ+ S M¡B H" M?Q ?' i? K +€M?X

" M; QÌB T?•M ;? +?O F?€+? K" M; ²B- GQm h`B i +`T +?Q S?QÆM; o•M K°i Hv i` p"Q BK H†M; X

GQm h`B i ?B M i¢B H" ?Q" M; iY- M m iQÆM; H B F i?W ç¢Q i?®M; i?b +?QM? H Hv i`" M?Q M?Ä M?QM; F?¬M; T?^aB B +kM; iB T m®M; X S?QÆM; o•M +?d HB +K H'vX æ¢Q [m¬M i?¬M +| `i M?B m i B ?¼ M; -K- i?QÌM; i?QÌM; H¢B ç M iWM ?[M

>„M ?ÆB i`-K M; •K- +kM; F?¬M; +| i`b ?Q½M M?B m K" H"TiS+ M¡B ` w ç² ç M ç•

ó æB M ?¢- i?"i F?¬M; /€K ;B'm- H-M M"v S?QÆM; o•M ç M ç•v H" +| pB + Km®M
?¢ +| i? iQÆM; i`ÊXô

ó L; Xô

GQm h`B i M?Qm K"v- +| p FBM? M;¢+X L?QM; i`QM; HÁM; ?„M ç½ bÈK çQ€M çQ
ó E?¬M; #B i Zm M Zm•M ?¬m +¬M ;b +S M|B- M m #ªM +mM; +| i? ;B9T çÐ- iU M?
S?QÆM; o•M bmv M;?o K°i +?9i- i?'v +kM; F?¬M; +¬M ;B'm /B K- ç2K bU ibM? i?i
ó :B M; ?² HQm i`mv M- M|B i¢B ?¢ ;B i S? J i¬M; +?OX L v M;Q`B +O æ J h¬M
+?d bÊ `i M? M? b) T?€B M;Q`B ç MX L;Q`B i`QM; i¬M; T?€B i +kM; F?¬M; bÊ M
G•K H¢B H" M;Q`B i`QM; [m•M- F?¬M; ;B®M; M?Q i +| M,M; HU+ iU #ªQ p KbM?X
iW i?O çQ¢M- i +?d bÊ #¼M ?¼F?¬M; ç®B T?| çQÊ+ i HB M tm®M; i v pÈB ç¢B
çB M ?¢ i?iB çB K i F?¬M; +| Kti- #ªQ iQ" M ç¢B + S?QÆM; G•K +O i Xô

ó ô

G`B M|B +O S?QÆM; G•K imv `^M; M? M?"M; #•M; [mÆ- H9+ M|B ç M +€B +? i +
[m K°i +?9iX L?QM; ? B M;Q`B i?"T i K ?Q" M; iY GQm h`B i p" >Q„+ E?S " M? ç
i`-K i`¼M;X > B M;Q`B HB + M?bM M? m- iW i`QM; K„i ç®B T?QÆM; i?'v çQÊ+ bU
S? J i¬M; +?O H" M?•M p"i i? M"Q\ >Q†+ E?S " M? +kM; F?¬M; 2 M;¢B- +?Q /M
i?B i +kM; H" S? J i¬M; +?OX L?QM; M; v +ª H" ?„M +kM; F?¬M; +| M„K +?„+ +
i¬M; +?OX .M b Q pä ;Bª M?Q p"v +| FBM? M;?B K p¬ +MM; T?QM; T?9- +?d +¬M
?B K H" ç½ HmB M;Q" B M; "M /†K- F?B M M;Q`B F?€+ F?¬M; H"K çQÊ+ ;bX
J°i i¬M; +?O i?QÊM; +´ +® w +?¢v i`®M- +?Q /M H" >Q„+ E?S " M? +kM; F?¬M; +| #
M?•M p"i M?Q p"v H¢B ç½ +? i- GQm h`B i F?¬M; /€K iBM- >Q„+ E?S # M? +kM; F
L?QM; bU i?"i tªv ` i`QÊ+ K„i- M m pB + M"v +?d H" /Q ;B M; ?² M;Q¢B i`mv M- S
i`¼M; ç M ç•v tBM ? B M;Q`B ;B9T çÐ- #ªQ ?° ?mvM? i`QÎM; +O ?„M H" S?QÆM;
GQm h`B i p" >Q„+ E?S " M? /M b Q +kM; +?d H" M;Q`B M;Q" B- F?¬M; #B i çQÊ+
M;Q`B +O æ J h¬M; imv i F?¬M; i? iQM? b BX L m F?¬M; +| +?SM; +Ê t€+ ç;
S?QÆM; o•MX J" S?QÆM; o•M H9+ i`QÊ+ +?Q iÄ i?€B ç° `ä `M; pÈB ? B M;Q`B-
i?dM? +¬mX

hmv M|B H" i?dM? +¬m ;B9T çÐ- i?"i ` H" iÄ w b) çSM; p # M GQm h`B i- +MM; M?
ó hbM? L;?o ?¬m +?QM? H" M?•M i`B +O t½ i„+ æ¢B *?m i - æ J h¬M; M m [mª
?„M- #ªM +mM; iU M?B M b) F?¬M; i? F?¬M; ç K td ç MXô

h`QM; v M ioM?- GQm h`B i F?¬M; +?9i /Q /U- H" T iS+ ç€T SM; i?dM? +¬m +O S
M|B tQM; ç½ [m v M;QÊ+ i`Î H¢BX

ó *?d H" #ªM +mM; i?U+ HU+ +| ?¢M- F?¬M; i? bQ b€M? pÈB i K i?"T HK+ ç - +| L
+?¶ /U X *kM; F?¬M; i? bQ pÈB i?€B iY çB M ?¢- +| ?Q" M; ?"m MQÆM; MQÆM; •M
iÈB pä ;Bª +ªM? ;BÈB h?Q€i h? B- #ªM +mM; iU M?B M +| i? ç®B T?|X L?QM; M
h?Q€i h? B- çB m M"v +?d bÊ +| i•K K" F?¬M; +| HU+ 5ô

GQm h`B i M|B tQM; +9B ç¬m tm®M; - H"K K°i #° /€M; HU+ #'i iÁM; i•KX G9+ ?„M
M?B M [m M K'i i?U+ HU+ +O >Q„+ E?S " M?X

ó _®i +m° + +kM; ç M `²BX h?Ä +?Q tm'i ?B M +?BK QM; +?Q H°- pšM T?ªB +?ì i
h`QM; HÁM; S?QÆM; o•M ?B m `ä- H"K ;b +| +€B ;b K" ó HU+ #'i iÁM; i•KôX

L m K" pä ;Bª +ªM? ;BÈB h?Q€i h? B iÈB- +¬M ;b T?ªB +¬M GQm h`B i tm'i i?O- H
iQ" M +| i? ç®B T?| çQÊ+ `²BX

GQm h`B i M|B M?[M; H`B M"v w iS ?"K t9+ p¬ +MM; `ä `M; - S?QÆM; o•M T?ªB çQ
E?ªB p" GQm h9X

GQm h`B i ?¼+ ó æ oQÆM; i•K i?m"iô H" pb +?l K°i +Æ ?°B ?¬K M v- ?„M i?"i bU
p'i pª KÊB +| +Æ ?°B #S+ ûT S?QÆM; o•M iÄ`ä i?€B ç°- ?„M H"K b Q +| i? #Ä [m
æ®B K†i pÈB #S+ #€+? +O GQm h`B i- S?QÆM; o•M +kM; F?¬M; +| +?9i /Q /UX *
H'v K°i HQ¢B i?€B ç° i`„M; i`ÊM #B m H° bU OM; ?° pÈB GQm h`B iX

ó >¬5ô

hB M; ;B|`mM; ç°M;- GQm h`B i +?d +ªK i?'v i`QÊ+ K„i M?Q€M; H M K°i +€B- M;
çSM; M; v i`QÊ+ K†i ?„M- iW i` M + Q M?bM tm®M;- €M? K„i b€M; M; lB K M; i?2Q
pÈB GQm h`B i- i? M? •K M M`ÆB p`Q i B GQm h`B i,

ó L; QÆB #ªQ ?° ç¢B + i - i i`Ê ;B9T M; QÆB ç,M; p`Xô

G lB M|B M`v ;¬M M?Q iÄ i?€B ç° i`„M; i`ÊM- F?¬M; +| MY çB K /Q /UX *?Q /M H" G
S?QÆM; o•M i`Ê ;B9T #ªM i?•M M?QM; HQ¢B i?€B ç° ;B Q /`+? i?ŠM; i?„M M?Q p"
?„M +| +?9i b[M; b lX

h` M p`M ç +?QM? i``- iW tQ iÈB M v ç m H" H®B ?"M? ç°M; K" T K lX _'i Qi +| H
M?Q p"vX

L?QM; ``i M? M? GQm h`B i ç½ TªM SM; H¢B- €M? K„i`¢M; M; lB- F?¬M; +?9i /Q

J†+ F H" T?QÆM; i?S+ #B m ç¢i +O S?QÆM; o•M M?Q i? M"Q- ç®B pÈB GQm h`B
o•M M; mv M i`Ê ;B9T ?„M [mª i?"i H" ``i ç9M; H9+- H¢B ``i i`¼M; v mX

h`QM; i` M? çQ¢i; B[+€+ ?Q" M; iY- GQm h9 ç½ +| ?Q" M; ?"m MQÆM; MQÆM; +?
G¬B h¬M;- K" GQm h`B i i?b F?¬M; +| tm'i i?•M i®i M?Q GQm h9- +kM; F?¬M; +|
E?ªBX hmv`^M; ?„M +| i`mM; +' i`mv M F€ >Q„+ E?S " M?iQÆM; i`Ê- M?QM; i`QM
?Q" M; iY- Qm i? M"v ``i / /" M; #`i`B i iB mX

GQm h`B i F?¬M; +| K°i +?9i Qm i? M"QX *?Q /M H" Kšm M; ?B i?B M ?¢ *?B M
i¬M; +?O +ÁM +?Q H° /B M +O L; k G¬B h¬M;- +ª ? B ç m +| HU+ ç i`B i iB m bU
S?QÆM; o•M +MM; S?QÆM; ;B H9+ M"v ç¬m M?"T p`Q i?U+ [m€ KS+ i`¼M; v mX

S?QÆM; o•M H9+ M"v F?¬M; +ÁM ;B®M; M?Q H9+ î >Q`B M i?"M?- F?¬M; +| ;b [r
K" M|B +| +kM; çQÊ+ K" F?¬M; +| +kM; +?ŠM; b QX >B M i¢B ?„M +| HB M ? +MM;
H¢B +| i?U+ HU+ K¢M? K)- ç m H" M?m +¬m +'T i?B i +O GQm h`B iX Zm M i`¼M;
#BM? T?€T- K ?B m KQm HQÊ+- H" K°i; ½ i`Q iQÊM; X æ•v ç9M; H" +€B K" H9+ M

ó S? M? T? M?5ô

h`QM; HÁM; GQm h`B i tªv` #B M ?Á HÈM- €M? K„i ?„M T?€i` ?"Q [m M; +?|B K
i`€M; +?Q v M H†M; ~M b•m i`QM; +Æ i? H¢B K°i H¬M M[iÄ` bS+ b®M; +?Q iV

ó S?QÆM; o•M- +?d +¬M M; QÆB +| i? ;B9T i ç,M; p`X L;`v b m [mv M i? +O S?
iÈB KS+ +?Q iWM; +|X *?d +¬M K°i M;`v i +ÁM M;²B î M;¬B p` ?Q" M; ç - F?¬M; +
;B X *?l F?B i ç,M; p`- i i?"K +?Q +| i? i?,M; M; QÆB H"K ó ok JK+ô- ç2K #BM? K
;B Q +?Q M; QÆB [mª M ?¢iXô

> B +?[ó ok JK+ô pW M|B` - K†+ /M H" S?QÆM; o•M +kM; F?¬M; F?ÄB i`QM; HÁM
F?¬M; ;B®M; M?Q pk ?¬m- [mv M i? +U+ HÈM +| K°i F?¬M; ? BX L; Q¢B i`W L?•M
i? H v ç°M; X

L;`M p¢M [m•M K½ +O i`B m æ¢B *?m +Æ ?² ç m /Q ok JK+ +?d ?mvX L; mv M M?•
[m M i`¼M; M M F?B HU +?¼M M; Q lB +?Q +?S+ p` M"v- M; v +ª L?•M >Q" M; +kM
TªB B +kM; +| i? çªK çQÆM; X *?S+ p` M"v ?¬m M?Q /Q M; Q lB +| ?mv i i?®M; ?
;B l GQm h`B i H¢B ç2K M| i` Q +?Q M; Q lB M; Q`B- i`QM; ç| w KQÊM bS+ p` i`¼M; /

*?Q /M pB + i?¬M iW M; mv M i`mM; i?"M?- [m•M pQÆM; # M +?Q +?S+ p`- H`+?
/MM; i?m"i HmM; H¢+ HÁM; M; Q lB M"vX L?QM; GQm h`B i H" +| i? M|B M?Q p"v -
F€ +?`M ç°M; X \*?d M|B`B M; p T?¬M [mv i çQ€M M"v +kM; F?¬M; TªB ?Q" M; iY

ó ok JK+ ô

S?QÆM; o•M +Q`B +Q`B- HB + M?bM i?"i b•m M;Q`B # M +¢M? GQm h`B i- >Q„+
M?9+ M?Q+?- ;B®M; M?Q K°i F?®B iQÊM; ;¶- ?„M F?) +Q`B M`B,

ó > v H`i?¬B çBX S?QÆM; o•M +kM; F?¬M; +| /½ i•K M?Q p"vX S?QÆM; ;B +kM; i
çB M ?¢ #ªQ i`K +?Q ç¢B + +O i - ;B Q /`+? M`v ç½ iQM? H` ?Q`M i?`M?X L m çB
çB H M ç¢B #ªQ- S?QÆM; o•M +?d ?v p¼M; çB M ?¢ ç€T SM; K°i çB m FB MXô

GQm h`B i K°i +•m M`B ` - +kM; H"TiS+ +ªK i?'v ?®B ?"MX L m ç2K +?S+ p` ó o
o•M- M?Q p"v +| i? H'v HQ¢B +?S+ p` M`Q ç +'T +?Q >Q„+ E?S " M? Hm¬M i`mM
L?QM; +kM; K v H` S?QÆM; o•M F?¬M; +| ç€T SM; - +?d M`B ` K°i çB m FB M ?v p

ó æB m FB M ;b\ô

ó 5ô

S?QÆM; o•M F?) +Q`B K°i iB M; - HB + K„i i?"i b•m M?bM GQm h`B i, ó *?mv M M
#ªQ `²B M`B b mX L m çB M ?¢ F?¬M; i? çB H M ç¢B #ªQ- i'i +ª H`B M`B +O +?9M

GQm h`B i ;"i ;"i ç-m- H"TiS+ +kM; F?¬M; M?B m H`BX > B # M F?Q M? +?•M M;
PÊ+ +?WM; b m # + M? ;B`- ?„M KÊB çB ` iW i`QM; /Q M? i`QÊM; +O i?"Ti K ?

ó G'v M,M; HU+ +O i K i?"T HK+ ç - ?B M i¢B ?ŠM H` ç½ M?"M çQÊ+ iBM iS+ `²B>

GQm h`B i M?bM ` # M M;Q`B H m i`¢B- KdK +Q`B M`BX

ó >ŠM H` i?m çQÊ+ `²BXô

>Q„+ E?Q " M? i?ªM M?B M M`BX

ó Jm®M M?"M çQÊ+ bU i`mM; i?"M? +O S?QÆM; o•M- i?"i ç9M; H` F?¬M; / /`M;

Phương Vân tâm niệm vừa động, một đạo ý thức mạnh mẽ lập tức truyền vào chỗ sâu trong Man Hoang. Dù sao mắt thì cũng đã mất rồi, dựa trên mặt mũi của đối phương khẳng định sẽ không trở lại, còn không bằng biết thời thế mà bán cho Vạn Cổ Thanh Thiên Đại Đế một cái nhân tình. Có thể đạt được hiệu quả này hẳn tự nhiên mừng rỡ không thôi.

Nói xong, Phương Vân cũng không để Vạn Cổ Thanh Thiên Đại Đế trả lời, thân hình nhoáng cái đã biến mất vô ảnh vô tung.

998. Chương 999: Minh Thần Chi Mâu

Đông nam Đại Chu, ở một nơi sâu trong đại địa, một loạt đại điện cổ xưa loang lổ màu đồng xanh đứng sừng sững, một quang mang thật lớn màu mặc lục đem hết thấy những đại điện bao phủ bên trong. Trên quang mang ẩn hiện từng đạo phù văn tản mát ra khí tức tử vong mạnh mẽ.

Cơ hồ trên cửa của tất cả đại điện đều khắc một chữ “ Minh” màu đỏ.

Lúc này, toàn bộ trưởng lão của Minh tông đã bị trục xuất ra ngoài, chỉ còn lại phụ tử hai người.

“ Phụ thân, xin thứ cho con nhiều lời, nhưng quả thật con không hiểu nổi nhân châu đối với chúng ta có tác dụng gì? Hơn nữa Minh trì chúng ta tích lũy mấy ngàn năm cũng sẽ hoàn toàn hủy hết.”

Minh vương thái tử nhìn Minh trì sôi trào trước mắt, không nhịn được lên tiếng hỏi. Trong mắt hắn, Minh trì từ thời thượng cổ truyền xuống đang nhanh chóng khô kiệt.

Minh khí đậm đặc cuộn cuộn không ngừng lưu động trên Minh trì. Phía trên có một nhân cầu đang huyền phù. Đây đã là tiên thiên Minh trì thứ bảy mà hắn thấy đã hoàn toàn bị hủy đi.

Minh tông tổng cộng có chín Minh trì. Càng là những Minh trì ở phía sau thì có tác dụng càng lớn, là nơi để bồi dưỡng môn nhân, là căn cơ của môn phái. Không những thế đây còn là thánh khí của tông phái có tác dụng khôi phục quan trọng mỗi khi trọng thương.

Nhưng mà hiện tại, chín Minh trì chỉ còn có hai.

Đối với lo lắng của Minh Vương thái tử, tông chủ Minh tông lại như không nghe thấy. Hắn mặc hoàng bào rộng thùng thình, đứng thẳng tắp, khuôn mặt âm lãnh lộ ra vẻ vô cùng chuyên chú. Tựa như tất cả tâm thần của hắn đều đặt ở trên khóa nhân châu quý dị kia.

“ Ông!”

Minh trì chấn động, trì thủy đã cạn tới đáy, lộ ra dưới đáy loang lổ màu mặc lục rồi nhanh chóng chuyển sang màu xám trắng. Chỉ nghe “ xuy xuy” mấy tiếng , vách đá của Minh trì rất nhanh đã xuất hiện những vết nứt nhỏ.

“ Phụ thân!”

Minh Vương thái tử nhíu mày, rốt cuộc không nhịn được nữa mà hô lên. Mắt thấy Minh trì đã sắp bị thiêu hủy. Nếu cứ như vậy, đợi đến khi hắn kế vị, toàn bộ Minh trì sẽ bị hủy hết. Ngày sau cho dù hắn có dã tâm cực lớn, thủ đoạn thông thiên đi nữa cũng không thể bồi dưỡng ra nhân tài cho tông môn.

Tình cảm phụ tử tuy rằng quan trọng nhưng truyền thừa đạo thống của Minh tông càng thêm quan trọng. Minh Vương thái tử từ nhỏ đã được truyền dạy đạo lý này. Nhưng từ sau khi tông chủ Minh Tông đoạt được nhân châu từ Ai Hào Đại Thâm Uyên, hắn đã hầu như đã trở nên mê muội, toàn bộ tâm thần đều đặt trên khóa nhân châu đó.

Minh Vương thái tử khẽ nhấc bàn tay, nhìn không được muốn động thủ, ngăn cản tông chủ Minh Tông tự tay hủy đi căn cơ của tông môn.

“ Minh nhi, có khóa nhân châu này, Minh Tông chúng ta không cần truyền thừa đạo thống nữa.”

Ngay một khắc trước khi Minh Vương thái tử muốn động thủ, tông chủ Minh Tông lên tiếng, trong giọng nói ẩn chứa sắc thái dị thường.

“Phụ thân, người nói cái gì?”

Minh Vương thái tử tâm thần kịch chấn. Tông chủ Minh Tông nói những câu này như sét đánh ngang tai hắn. Hắn từ nhỏ đã được giáo huấn, tín niệm của hắn chính là truyền thừa đạo thống của Minh Tông quan trọng hơn hết thảy, quan trọng hơn huyết mạch, hơn cả nhân tình. Mà người tạo ra tín niệm này chính là phụ thân đang đứng trước mắt hắn.

Nhưng hiện tại phụ thân hắn lại nói đạo thống của Minh Tông cũng không trọng yếu.

Tín niệm bị phá vỡ đối với Minh Vương thái tử mà nói là một đả kích cực lớn.

“Đây...khỏa nhân châu này lẽ ra không nên mang về từ Ai Hào Đại Thâm Uyên, phải hoàn toàn hủy diệt nó mới đúng.”

Trong đầu Minh Vương thái tử không khỏi hiện lên ý niệm này.

Sau khi trở về từ Ai Hào Đại Thâm Uyên, hành vi của phụ thân hắn càng ngày càng trở nên cổ quái. Đầu tiên là tự đem bản thân bế quan trong mật thất của chương môn. Sau đó lại bởi vì khỏa nhân châu mà tức giận với hắn. Trước kia hắn luôn cảm nhận được sự từ ái trên người phụ thân, chưa bao giờ bị tức giận quát mắng. Hiện nay phụ thân hắn còn làm ra sự tình hủy đi căn cơ của tông môn.

Sau khi Minh trì đầu tiên bị phế bỏ, trưởng lão tông môn cũng ngăn cản hắn nhưng hoàn toàn vô dụng, còn có hai trưởng lão bị phụ thân hắn phế đi võ công.

Trong mắt Minh Vương thái tử chớp động hung quang. Đôi mắt tối đen đang nhanh chóng chuyển thành màu xám trắng, không khí trầm lắng như đang ở dưới đáy vực sâu.

“Đây là do nhân cầu kia gây nên. Ta sớm đã nghĩ đồ vật do sinh vật tà ác kia tự tay giao cho sao có thể đơn giản. Trên đó có lẽ ẩn dấu một tia khí tức của bản thân nó. Chính vì nó nên tính cách phụ thân mới có thể đại biến như vậy.”

Đầu ngón tay Minh Vương thái tử có một đoàn Minh khí quấn quanh lưu động không ngớt, mơ hồ lộ ra bộ dáng một đầu Minh thú. Đây là một môn công pháp cường đại nhất của Minh Vương thái tử. Hắn tin chắc lúc này hắn mà động thủ là có thể hủy đi khỏa nhân châu không rõ lai lịch này.

“Người không phải luôn rất tò mò với lai lịch khỏa nhân châu này sao. Hiện tại ta nói cho người biết.”

Thanh âm của tông chủ Minh Tông đều đều không chút dao động, nhưng trong đó lại ẩn chứa một cỗ lực lượng kỳ dị, lại giống như một đạo lôi điện trong nháy mắt đánh trúng Minh Vương thái tử, khiến hắn không thể hành động.

“Khỏa nhân châu này chính là “Minh Vương chi mâu”. Là huyết nhục duy nhất của chân thân Minh Thần lưu lại sau khi thời viễn cổ tịch diệt. Chỉ cần Minh Thần có thể sống lại, như vậy đạo thống của Minh Tông chúng ta vĩnh viễn bất diệt. Thậm chí ngay cả ân oán của chúng ta với Tịch Tông cũng nhanh chóng được giải quyết.”

“Oanh!”

Minh Vương thái tử như bị sét đánh trúng, thân hình run rẩy mãnh liệt, hai mắt trợn trừng kinh hô: “Cái gì?”

Lúc này sự kinh hãi của Minh Vương thái tử so với lúc trước tín niệm bị đả kích còn lớn hơn rất nhiều. Các đại diện tịch của Minh Tông đều nhắc tới Minh Thần, chính là tổ sư của tông phái. Nói cách khác Minh Thần chính là người sáng lập ra Minh Tông.

Những chuyện xưa, Minh Vương thái tử cũng đã nghe nói nhiều nhưng truyền thuyết quá mức xa xưa. Có nhiều thời điểm, môn nhân của Minh Tông còn cho rằng loại chuyện này chỉ là một truyền thuyết thần thoại hư vô xa xôi.

Nhưng hiện tại tông chủ Minh Tông lại nói Minh Thần xác thực là một tồn tại chân thật. Hơn nữa khóa nhân châu kia còn là di lưu chân thân của hắn... Loại chuyện này quả thực quá mức rung động.

“ Sao lại có khả năng này?”

Minh Vương thái tử phục hồi lại tinh thần, phản ứng đầu tiên của hắn chính là nghĩ “ Phụ thân điên rồi, người đã đánh mất lý trí rồi”. Nhưng ngay lúc đó, tựa hồ cảm giác được hoài nghi của hắn, khóa nhân châu màu xám trắng huyền phù trên Minh trì bỗng nhiên hiện lên một tia tơ máu, rồi tơ máu thứ hai, thứ ba,...trong nháy mắt tơ máu đã bao phủ toàn bộ nhân châu.

“ Ông!”

Ngay lúc Minh Vương thái tử đang vô cùng kinh hãi thì nhân châu giống như là vật chết tựa như có được sinh mệnh mà sống lại.

Nhân châu huyết hồng chợt chuyển động, xoay lại chiếu thẳng vào hắn.

“ Oanh!”

Trong nháy mắt, chân khí trong cơ thể Minh Vương thái tử đột nhiên tán loạn. Áp lực khổng lồ vô cùng vô tận từ bốn phương tám hướng truyền đến. Giống như toàn bộ thiên địa đang đè ép lên cả linh hồn và cơ thể hắn.

Hắc ám vô tận tràn lên người khiến hắn tử cảm giác như bản thân đang bị một cỗ khí tức lạnh khốc, huyết tinh, tàn nhẫn vây quanh. Thân hình hắn trong nhất thời không thể cử động dù chỉ một chút.

“ Phệ!”

Minh Vương thái tử nhất thời tay chân lạnh lẽo như rơi vào hầm băng, không cùng sợ hãi dâng lên trong lòng, cảm giác như thần tử đối mặt với quân vương, nô bộc đối mặt với chúa tể vậy.

“ ...tốt lắm, chuyện này ngươi không cần nói nữa. Vì phụ tử mình có chủ trương.”

Tông chủ Minh Tông chỉ nói vài lời ngắn gọn, nhưng những lời này lại đúng lúc cứu lại tính mệnh của Minh Vương thái tử.

“ Vâng, phụ thân.”

Minh Vương thái tử đổ mồ hôi lạnh, không dám nói gì nữa. Trong nháy mắt vừa rồi, hắn chưa bao giờ cảm thấy tiếp cận tử vong đến thế, giống như vừa chết đi sống lại, không dám có nửa điểm khinh thường khóa nhân châu kia nữa.

“ Đi theo ta! Chư vị trưởng lão đang chờ.”

Tông chủ Minh Tông phất tay áo, một cỗ chân khí hùng hậu cuốn lấy Minh Vương thái tử rồi cả hai cùng tiêu thất. Ở phía sau, tòa Minh trì thứ bảy của Minh Tông đã hoàn toàn bị hủy diệt.

Thời điểm Minh Vương thái tử xuất hiện lại, đã ở trong Minh Thần Điện.

Đại điện này chính là nơi quan trọng nhất trong Minh Tông, là nơi cất chứa bảo tàng của tông môn. Bình thường nếu không được triệu kiến thì cho dù là đại trưởng lão tông môn cũng không được đi vào. Nhưng hiện tại trong này lại đang có rất nhiều người.

Một gã trưởng lão Minh Tông mặc trường bào màu đen, đứng yên lặng trước Minh trì thứ chín, là Minh trì quan trọng nhất của Minh Tông, thân thái vô cùng cung kính.

“ Tông chủ!”

Thời điểm phụ tử hai người tiến vào, tất cả đều khom người hành lễ.

Minh Vương thái tử liếc nhìn một cái liền nhận ra, những người này đều là cường giả của Minh tông, trước kia đều có khí thế kinh thiên, thế mà hiện nay lại có một vẻ già nua cực kỳ suy yếu, tựa như chân khí đã hao tổn thật lớn. Nước trong Minh trì nguyên bản có màu mực lục hiện tại đỏ như máu. Mặt nước sôi trào, sương mù quanh quẩn trên không trung tỏa ra một cỗ hương vị máu huyết tanh tươi.

“ Đem tinh huyết từ ngón giữa sát nhập vào trong đó.”

Tông chủ Minh Tông nói, thanh âm lãnh lẽo khiến cho người khác không dám có ý nghĩ chống lại.

Minh Vương thái tử giật mình, theo bản năng đem một giọt tinh huyết sát nhập vào trong huyết trì. Một cỗ hấp lực khổng lồ từ trong ao truyền ra. Chân khí của hắn như trâu đất xuống biển, điên cuồng mạnh mẽ bị hút vào trong đó.

“ Không tốt!”

Minh Vương thái tử hoảng hốt, nhưng căn bản cũng không phản kháng được. Ngay lúc đó, tông chủ Minh Tông làm ra một bước quan trọng cuối cùng.

“ Hô!”

Nhân châu huyết hồng đỏ như máu từ từ bay qua, tiến vào trong pho tượng Minh Thần có ánh mắt trống rỗng đứng giữa trung tâm Minh trì.

“ Oanh long!”

Khoảnh khắc nhân châu tiến nhập vào trong pho tượng, toàn bộ Minh Tông chấn động mạnh mẽ, một đạo hắc khí kinh thiên xuất hiện hướng thẳng lên trời cao. Toàn bộ Kinh Châu cát bay đá chạy, cuồng phong gào thét. Pho tượng Minh Thần vốn là một vật chết dường như bỗng lại có được sinh mệnh.

Toàn bộ nước trong Minh trì trong nháy mắt đã bị hấp thu hết. Năng lượng hội tụ trong con mắt trống rỗng còn lại, một con mắt màu vàng tỏa ra khí tức lạnh lẽo đảo mắt nhìn xung quanh, sau đó nhìn về phía hư không. Một ý thức vô cùng mạnh mẽ trong nháy mắt như phá vỡ không gian, thẳng hướng tận trời.

Tâm thần mọi người đều kịch chấn, “ Phan!” một tiếng. tất cả cường giả của Minh Tông đều quỳ xuống đất hô lớn: “ Tham kiến Minh Thần.”

Đôi mắt màu vàng phát ra khí tức lạnh lẽo đảo mắt nhìn xung quanh, sau đó nhìn về phía hư không. Một ý thức vô cùng mạnh mẽ trong nháy mắt như phá vỡ không gian, thẳng hướng tận trời.

“ Ha ha ha ...Diêm Ma Thiên Tử, ta lại thắng ngươi rồi.”

999. Chương 1000: Thu Hoạch Phong Phú.

“ Đẳng đẳng...”

Tiếng bước chân dồn dập vang lên ở sâu trong hoàng cung, một gã cầm vệ quân vội vàng tiến vào nơi ở của tam thập lục hoàng tử.

“ Đại nhân, biên thủy có báo.”

“ Mang lên đây.”

Phía trên đại điện chính là tam thập lục hoàng tử Lưu Khải thân mặc trường bào, vẻ mặt nhàn hạ, trên cổ tay hắn cầm một chén trà bằng ngọc lưu ly. Phía bên trái hắn là Loan Bố, Yến Anh, tâm phúc của Ngũ Lôi Tông, bên phải là một đám hộ vệ hầu hạ. Từ lúc Lưu Triệt rời khỏi kinh thành đến nay thời gian cũng không dài, nhưng trên người Lưu Khải đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Hắn hiện tại có một loại khí chất vô cùng ổn trọng, trên người tán phát ra long khí tinh thuần. Nếu nhìn kỹ có thể thấy ánh mặt trời không chiếu thẳng đến trên người nhưng sau lưng hắn lại luôn có một bóng đen cao lớn bất động.

Đó là một chiến xa phát ra khí tức cổ xưa. Nó như đã có được sinh mệnh, theo hô hấp của Lưu Khải mà co duỗi liên tục. Mà mỗi một lần như thế, Lưu Khải như được tẩy luyện, khí tức trên người càng thêm tinh thuần, phát ra uy thế đáng sợ.

Nếu nói trước kia Lưu Khải giống như một giao long đợi lôi kiếp để tiến hóa thì hiện tại hắn như đã trải qua thuế biến, hoàn thành quá trình hóa rồng.

Đối với việc thị vệ tiến vào bẩm báo, Lưu Khải vẫn chưa để ý. Nơi biên thủy chỉ có thể có tin tức từ thập tam hoàng tử. Nếu nói thời điểm trước khi có được Ngũ Lôi Chiến Xa, hắn còn mười phần kiêng kỵ thập

tam hoàng tử thì hiện tại, sau khi có được Ngũ Lôi Chiến Xa, lại được Ngũ Lôi Tông toàn lực duy trì, lòng tin của hắn đã gia tăng cực lớn.

Hoắc Khứ Bệnh tuy là tồn tại trung cổ truyền kỳ nhưng dù sao hắn cũng chỉ là một người, thể cô lực bạc, không thể so với hắn được một môn phái như Ngũ Lôi Tông duy trì. Hiện tại trong những hoàng tử, hắn mơ hồ đang chiếm thể thượng phong.

Lưu Khải cũng không quá để ý, khoát tay bảo thị vệ đem tin tức truyền lên. Mở ra ấn tín lấy tin báo, hắn vừa nhìn lướt qua sắc mặt đã đại biến.

“Phanh!”

Chén ngọc bằng lưu ly trong tay Lưu Khải bỗng nhiên nổ tung, bọt nước cùng mạnh vụn bắn ra tứ phía. Nhưng Lưu Khải cũng không chút để ý, hai mắt hắn bắn ra hàn quang, hét lớn: “Như thế nào có thể...”

“Điện hạ!”

Loan Bố và Yến Anh lập tức nhận ra sự khác thường, đồng thời nhìn lại. Nhưng vẫn là Yến Anh phản ứng trước, quay người lại nói với thị vệ: “Đi ra ngoài đi.”

Thị vệ kia rời đi, lúc này Yến Anh mới xoay người lại lên tiếng hỏi: “Điện hạ, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?”

“Các người tự mình xem đi.”

Sắc mặt Lưu Khải xanh mét, đưa tin báo qua cho hai người. Loan Bố vừa xem xong đã lập tức giận tím mặt quát:

“Quan Quân hầu đáng chết. Điện hạ tìm mọi cách mượn sức hắn cũng không chịu. Ta còn cho rằng hắn là người khí khái, không nghĩ tới lúc này hắn lại chủ động đi tới Di Hoang đầu nhập vào Lưu Triệt. Điện hạ có muốn ta đem tin tức này bẩm báo với đại trưởng lão, để đại trưởng lão phái người bao vây tiêu diệt hắn. Nếu để cho hắn và Lưu Triệt bình ổn phát triển sẽ có uy hiếp với điện hạ.”

Chỉ có Yến Anh trầm mặc không nói, có chút dăm chiêu, trầm ngâm một lát mới lên tiếng:

“Điện hạ, Phương Vân tuy rằng xuất hiện tại doanh trường của Lưu Triệt nhưng cũng chưa thể nói lên được điều gì. Hơn nữa cho dù hắn ở đó hơn ba canh giờ nhưng thuộc hạ thấy việc này có chút cổ quái. Tựa hồ như thập tam hoàng tử cố ý để cho chúng ta chứng kiến, còn về phần Phương Vân, hắn chưa chắc đã có ý như vậy. Hiện nay chúng ta tọa trấn kinh thành cũng không thấy Phương gia có dị động gì. Nếu thật sự đầu phục vào Lưu Triệt, hắn chúng ta phải biết rồi.”

Nghe Yến Anh phân tích một hồi, thần sắc Lưu Khải hơi hòa hoãn trở lại. Hơi suy nghĩ một chút, sắc mặt hắn tuy rằng vẫn khó coi nhưng đã dịu đi không ít.

“Yến Anh, người chưa tiếp xúc với Phương Vân, cũng không biết đạo lý làm người của hắn. Loại chuyện này cho dù thập tam ca không cố ý nhưng chỉ cần hắn không muốn, thập tam ca cũng tuyệt đối không thể lợi dụng được. Tin tức này chúng ta không thể nghi ngờ. Tuy rằng đúng là Lưu Triệt cố ý an bài cho chúng ta biết nhưng đây cũng là kết quả do Phương Vân cố tình tạo ra.”

Lưu Khải nói xong, “Phanh” một tiếng, tay vịn ghế bên người đã vỡ toang, hiển nhiên tâm tình hắn cũng không tốt. Hắn đã tìm mọi cách mời chào nhưng cuối cùng Phương Vân lại lựa chọn Lưu Triệt. Điều này đối với hắn mà nói là một đả kích cực lớn.

Yến Anh nghe vậy chỉ im lặng không nói. Điểm này hắn không phải không biết. Chẳng qua chỉ cần sự tình còn có chút hy vọng, hắn cũng không muốn cứ như vậy mà bỏ đi.

“Điện hạ, hiện tại tất cả đều chỉ là phán đoán, Phương gia cũng chưa từng tuyên bố ủng hộ Lưu Triệt. Thuộc hạ cho rằng việc cấp bách hiện giờ là phải tìm được Phương Vân, chính diện hỏi hắn, lại nói ra lời mời. Cho dù không thể khiến hắn đầu nhập vào chúng ta cũng phải tránh cho Phương gia tham dự vào. Phải tranh thủ được tâm ý của Phương gia mới được.”

Yến Anh cẩn thận nói.

“ Ai! Thật sự không hiểu nổi các người. Chỉ là một tên tiểu tử Phương Vân mới hơn hai mươi tuổi, cho dù hắn tu luyện từ trong bụng mẹ đi nữa, hiện tại hắn vẫn chỉ là một mao đầu tiểu tử. Chẳng lẽ còn có thể so sánh với những đại tông phái thượng cổ như chúng ta sao? Chẳng qua chỉ là một tiểu vương hầu bỏ đi mà thôi. Thật không hiểu nổi vì sao các người lại coi trọng hắn như thế. Theo ý thuộc hạ, nếu hắn không đầu phục thì cứ trực tiếp phái người giết hắn là xong chuyện.”

Loan Bồ rốt cuộc cũng không kiên nhẫn được mà lên tiếng. Hắn hung hăng liếc nhìn Yến Anh một cái, giống như đang rất ghen ghét ở trong bụng. Chung quy hắn cũng chỉ là một võ sĩ, ở thời đại thượng cổ lúc nào cũng xung phong chém giết hàng đầu, hắn không sợ chết. Những sự tình này làm cho hắn cảm thấy rất không thoải mái.

“ Giết, giết, giết! Trừ bỏ chỉ biết chém giết ra, người còn biết cái gì?”

Lưu Khải vung tay áo, vẻ mặt tức giận đứng bật dậy:

“ Nếu hắn chỉ là một tiểu vương hầu bình thường, ta việc gì phải tìm mọi cách chào mời hắn. Người cho rằng ta chưa nghĩ cách giết hắn? Nếu giết được hắn, năm đó tại doanh hoang đại hải ta đã sớm giết chết hắn rồi. Còn để người phải nói sao? Năm đó Bình Đỉnh muốn giết hắn, Anh Vũ hầu muốn giết hắn, Thiên Vũ hầu cũng muốn giết hắn,...Lúc ấy những người này có người nào không có quyền thế cao hơn hắn, có người nào không có võ đạo mạnh hơn hắn? Nhưng kết quả thì sao? Bình Đỉnh hầu bị diệt tộc, Anh Vũ hầu ngã xuống nơi hoang linh, thân thể còn bị người ta đoạt xá. Về phần Thiên Vũ hầu...Hừ, hiện tại ngay cả Vũ Mục cũng không muốn gặp hắn. Người ngấm lại một chút đi.”

“ Loan Bồ, khi nào người biết dùng đầu óc mà giết địch, có tài năng giống như Yến Anh thì mới có thể chân chính là một phụ tá đắc lực của ta.”

Thanh âm của Lưu Khải giống như lời đình vang lên trên đại điện. Đối với Loan Bồ, Lưu Khải tiếp xúc không chỉ là một ngày hai ngày. Thời điểm trước kia, hắn chưa được Ngũ Lôi Tông toàn lực duy trì, đối với hai vị lão tướng này cũng có chút kính sợ. Nhưng hiện tại hắn có được Ngũ Lôi Chiến Xa, tương đương với chưởng giáo kế nhiệm của Ngũ Lôi Tông, hắn cũng không còn nhiều cổ kị như trước.

Nếu là bình thường Lưu Khải còn có thể nhịn được. Nhưng lần này Loan Bồ cổ động hắn tìm cách giết Phương Vân mới khiến hắn không nhịn được mà quát lên. Tương quan mà nói trong hai người Loan Bồ và Yến Anh, hắn cần người mưu trí như Yến Anh hơn.

Tranh đấu giữa các hoàng tử khác với sát phạt trên chiến trường, trí mưu đôi khi còn cần thiết hơn vũ lực.

“ Cái gì!”

Loan Bồ chấn động. Đối với một hậu bối cận cổ như Phương Vân, hắn vô cùng xem thường, cho nên cũng lười chú ý đến. Tuy hắn biết tiểu tử này có điểm khó đối phó nhưng không nghĩ tới lại khó đối phó như vậy.

Yến Anh cũng vô cùng chấn động. Tuy rằng Lưu Khải đột nhiên bộc phát lửa giận, Yến Anh cũng vì Loan Bồ mà cảm thấy có chút bất an. Nhưng chính thức khiến hắn để ý lại là một sự kiện khác.

“ Điện hạ vừa mới nói, Anh Vũ hầu đã bị người đoạt xá?”

Tin tức này không phải là nhỏ. Hiện tại tuy rằng tông phái nhìn như đang vây xung quanh nhưng triều Đại Chu vẫn đứng vững vững không lay chuyển, thực lực vẫn cường đại như trước. Hiện tại là thời cận cổ, lực lượng của tông phái có lẽ là đang trong giai đoạn yếu nhất trong các thời đại. Lực lượng của triều đình ngoài Ngũ Đế thì vẫn là tối cường.

Trong một triều đình như vậy, tác dụng của vũ hầu cũng khá trọng yếu. Đặc biệt là Anh Vũ hầu, người này có quan hệ rất gần với Lưu Tú. Yến Anh không nghĩ tới Anh Vũ hầu này lại là giả.

“ Hừ! Bản cung tuy rằng không để ý đến những việc nhỏ nhưng triều Đại Chu có việc nào mà ta không biết. Những nhân vật có chút thành tựu hay những nhân tài ta đều phái người giám thị, hơn nữa còn thu thập tư liệu. Huống chi là một người như Phương Vân. Anh Vũ hầu trước cũng không có quan hệ với Phương Vân, sau vì sự việc vũ hầu buộc tội mà kết hạ tử cừu. Nhưng hiện tại trong hai người, ai tan thành mây khói, ai tiếp tục cất bước. Đây không phải là tương phản quá lớn sao?”

Lưu Khải hừ lạnh một tiếng, trong mắt bắn ra một cỗ hào quang khiến người khác không dám nhìn gần.

“ Ta sớm đã phái người điều tra. Năm đó khi Phương Lâm phong hầu, khó khăn trùng điệp. Nhưng đột nhiên trong lúc đó nhất nhất vượt qua. Lúc sau này, Anh Vũ hầu đột nhiên lặng lẽ ra khỏi thành, tựa hồ như đang đuổi theo một người nào đó. Hừ, có thể thuận lợi làm cho Phương Lâm phong hầu, hơn nữa còn dẫn động Anh Vũ hầu ra khỏi thành cũng chỉ có Phương Vân mà thôi. Mà chuyển biến của Dương Hoảng cũng là bắt đầu từ lúc ấy. Những chuyện này có thể lừa gạt được người khác chứ sao có thể gạt được ta.”

“ Điện hạ, nếu quả thật như thế, việc Vũ hầu bị đoạt xá cũng không phải là nhỏ. Điện hạ lại có chứng cứ. Nếu như vậy người này cũng không khỏi có lá gan qua lớn đi.”

Yến Anh cũng động dung. Dám lên kinh thành, không coi một bá chủ cấp Huyền Minh vào đâu mà đoạt xá trọng thần của triều đình. Loại chuyện này ngay cả hãn cũng chưa có gan làm. Đừng nói là hãn, cho dù là một số tông chủ tông phái chỉ sợ cũng không có gan lớn như vậy. Người dám làm vậy thậm chí có thể nói là không biết sống chết.

“ Hừ! Yến Anh, ngươi sai lầm rồi. Anh Vũ hầu là loại người nào. Đó là người do một tay phụ hoàng bồi dưỡng, một nhân tài được chuẩn bị để đảm đương xã tắc. Nhân vật bậc này lại có thể bị người đoạt xá. Sự tình lớn như vậy há có thể qua mắt người. Nhưng hiện tại ngay cả một chút động tĩnh cũng không có, như vậy ậDỒ

Phương Vân đặt tên nó là Trung ương tịnh thổ phật đà!

Phật tông công pháp suy cho cùng là ngoại tướng, nhất định phải bảo tướng trang nghiêm, khiến người ta sinh lòng hướng phật. Tốt nhất là lập tức thay đổi tông môn, bái vào cửa phật. Sức mạnh làm thay đổi ý chí này, Phương Vân sớm đã lĩnh giáo.

Mà mị công của Yên thị mị công, cũng giống như công pháp Phật tông, cũng đề cao ngoại tướng, nhất định ngoại hình phải đẹp, đây là điểm chung. Nhưng, phương hướng đi tới lại hoàn toàn khác nhau.

Một là yêu mị, một là trang nghiêm.

Ngoại tướng của Phật tông công pháp rất trang nghiêm, chiếm chính thống, ngoại tướng của Mị tông công pháp lại là sắc tướng, yêu, dâm, là bàng môn, ắt bị khắc chế!

1001. Chương 1002: Tụ Hồn Châu

Yên Thị Mị Hành công lực cao thâm, đã đạt đến cảnh giới Địa Hồn nên căn bản là không sợ cao tăng đại đức. Cho dù là chính pháp của phật môn, nếu công lực không đủ cũng không thể làm gì được nàng. Ngược lại có khi còn bị nàng khắc chế. Nhưng tu vi của Phương Vân lại đã đến cảnh giới Truyền Kỳ.

Điều này đối với nàng mà nói là một đả kích cực lớn.

“ Xem như ngươi lợi hại!”

Yên Thị Mị Hành oán giận trừng mắt nhìn Phương Vân rồi thu hồi mị công. Làm ra một bộ dáng nữ tử đứng đắn.

“ Yên Thị Mị Hành, ngươi dùng mị công lên người khác thì còn được nhưng nếu ở trên người ta thì vô dụng thôi. Nhân đây ta cũng nói rõ cho ngươi biết, tuy rằng ta lưu lại cho ngươi một mạng nhưng ta không phải hạng người biết thương hương tiếc ngọc. Ta vốn xuất thân từ quân ngũ, giết người vô số, thêm người thì cũng không nhiều nhận thêm bao nhiêu. Nhất là một nữ ma đầu như ngươi, nếu ta giết ngươi, người trong giới tông phái võ tay trắng trở về khen ngợi cũng không ít.”

Phương Vân nói xong, khoanh chân ngồi xuống, tịnh trọng đem bình “ Thừa Hoàng Duyên Thọ Tương” thu lại. Cũng không thèm liếc mắt nhìn Yên Thị Mị Hành một lần.

“ Chỉ là một bình Thừa Hoàng Duyên Thọ Tương cũng coi là bảo bối, đúng là ánh mắt thiên cận, tầm nhìn hạn hẹp.”

Yên Thị Mị Hành cũng không dám nói quá mức, nếu không chọc tới Phương Vân bị hấn phế bỏ đi mấy ngàn năm tu luyện mị công, lúc đó thật sự là hối hận cũng đã muộn.

Tuy vậy, Yên Thị Mị Hành vẫn bước tới bên cạnh Phương Vân. Chẳng qua lần này nàng làm ra bộ dáng nghiêm trang, không dám sử dụng mị công với hắn nữa.

“ Ân?”

Yên Thị Mị Hành đột nhiên giật mình, ánh mắt nhìn chăm chú vào một hạt châu màu đen trong đồng bảo tàng của Phương Vân. Đây là một hạt châu chỉ nhỏ cỡ một hạt ngô, để trong đồng đan dược, bí tịch thì không có gì nổi bật, hạt châu tối đen không có tỏa ra quang hoa gì.

Nhưng chính nó lại hấp dẫn ánh mắt của Yên Thị Mị Hành, làm cho nàng liên tưởng đến một thứ chỉ được nghe nói trong truyền thuyết.

Yên Thị Mị Hành điểm ngón tay, cũng không để ý tới Phương Vân có đồng ý hay không, lập tức đem nó thu vào bàn tay. Hạt châu vừa vào tay, tâm thần nàng bỗng chốc đại chấn, ngón tay vừa động, hạt châu màu đen lập tức bất động thanh sắc mà chuyển động nhẹ nhàng vòng quanh thân thể nàng

Đột nhiên nàng cử động nhẹ, không gian xung quanh dao động mạnh mẽ, hạt châu màu đen biến mất không thấy, đã xuất hiện trên tay Yên Thị Mị Hành. Ánh mắt nàng lại chăm chú nhìn vào hạt châu.

“ Một hạt châu nhỏ nhỏ, rốt cuộc có chỗ nào đặc biệt mà người coi trọng như thế?”

Hai ngón tay Phương Vân kẹp một cái, hạt châu đã xuất hiện trên tay hẳn.

Yên Thị Mị Hành trong lòng run sợ, tuy nàng biết rằng không gian lực của Phương Vân rất cao nhưng không nghĩ được lại cao đến trình độ như thế. Cho dù là một cường giả cấp Địa Hồn đệ nhất trọng, tu vi cấp Thiên Sơn Hà cũng không thể bắt động thanh sắc mà thu lấy hạt châu trên tay nàng như vậy. Loại thực lực nắm không gian lực tuyệt đối trong tay như vậy quả thực là không thể tưởng tượng nổi.

“ Hừ! Tuy rằng người võ công không cao nhưng không nghĩ tới vận khí lại tốt như vậy. Một lần đi tới Ai Hào Đại Thâm Uyên lại tìm được loại đồ vật này.”

Yên Thị Mị Hành hừ một tiếng, trong lòng nghĩ thầm đã như vậy thì cứ thoải mái, quang minh chính đại mà nói chuyện.

“ Dù sao lấy kiến thức của người cũng không có khả năng biết đây là cái gì. Nói cho người biết cũng không sao. Hạt châu này chính là Tụ Hồn Châu, là một bảo vật vô cùng hiếm có. Giá trị của nó so với pháp khí Tam Tượng còn hơn rất nhiều. Càng đừng nói tới cái bình Thừa Hoàng Duyên Thọ Tượng mà người coi như là trân bảo.”

Yên Thị Mị Hành tự nhiên là mừng rỡ mượn cơ hội này mà lên mặt với Phương Vân. Trong lòng nàng hiểu rõ Phương Vân khẳng định là không dễ ra tay với nàng. Dù sao cảnh giới của nàng cũng cao hơn hẳn, đối với hẳn rất có chỗ hữu dụng.

Phương Vân chăm chú lắng nghe. Đối với giọng nói châm chọc của Yên Thị Mị Hành tự nhiên coi như không nghe không thấy. Hẳn hiểu rằng tuy trên mặt võ đạo hẳn tiến triển cực nhanh nhưng luận về lịch duyệt, kiến thức so sánh với Yên Thị Mị Hành là một thượng cổ cự đầu quả thật là còn chênh lệch rất lớn.

Điểm này không phải là tư chất hay kỳ ngộ có thể bù lại, Phương Vân cũng không phủ nhận.

“ Sao người lại biết đây là Tụ Hồn Châu? Hạt châu này bề ngoài hình như không có gì đặc biệt?”

Phương Vân xoay xoay hạt châu trong tay, bắt động thanh sắc nói.

“ Hừ, người thì biết cái gì. Tụ Hồn Châu nặng chính xác một lượng tư, không hơn không kém. Ta cảm một cái liền biết là hạt châu này, tuyệt đối không thể sai được. Hơn nữa khi dùng chân khí thăm dò có thể thấy được ở trung tâm hạt châu mơ hồ có vài phần huyết sắc, chắc chắn là hạt châu này rồi.”

Yên Thị Mị Hành liếc mắt nhìn Phương Vân rồi tiếp tục nói:

“ Tác dụng lớn nhất là hạt châu này chính là cất giữ hồn phách. Theo truyền thuyết thì nó chính là tinh hạch của một Ma Thần thần bí từ thời viễn cổ biến thành. Võ giả mà có được nó nếu gặp phải kiếp nạn sinh tử thì đem thần hồn đưa vào trong đó liền có thể hóa hiểm di vi. Ngày sau nếu có thời cơ thích hợp lại có thể một lần nữa ngưng tụ thần hồn mà phục sinh sống lại.”

“ Nga.”

Phương Vân cũng rung động trong lòng. Đồ vật có thể cứu nguy trong lúc sinh tử tất nhiên là giá trị vô cùng lớn. Võ đạo càng cao thì càng sợ hãi tử vong. Nếu có được nó thì cũng tương đương với có được sinh mệnh thứ hai rồi. Không lạ gì khi Yên Thị Mị Hành nói đây là bảo vật có giá trị nhất trong những thứ này, giá trị của nó còn xa xa hơn pháp khí Tam Tượng.

Yên Thị Mị Hành nói tiếp:

“ Nghe đồn rằng trong hạt châu này có chứa công pháp thần hồn cực kỳ huyền ảo, có tác dụng nghịch chuyển sinh tử. Nhưng cũng chưa ai biết hay kiểm chứng được, cho nên người cũng không cần phải cao hứng quá sớm. Hơn nữa tương truyền rằng hạt châu này có chứa oán niệm của Ma Thần viễn cổ nên lịch đại chủ nhân của nó đều có kết cục thảm. Vì thế quá khứ của nó nhiễm đầy tiên huyết. Còn nữa, chủ nhân cuối cùng của nó trước khi chết đã dùng máu huyết của mình phát ra lời nguyện rửa khiến cho hạt châu này công hiệu

đi nhiều rồi. Người xem huyết sắc trong nó chính là do tinh huyết của hắc biến thành. Hắc hắc, nếu người không sợ bị nguyên rửa thì cứ việc sử dụng nó.

“ Nga.”

Phương Vân nhú mày, lơ đãng liếc nhìn Yên Thị Mị Hành. Cái gì mà hạt châu trong truyền thuyết, đều là tự nàng nói. Nàng này chân chân giả giả, cố ý nói ở bên trong nó có sự nguyên rửa cũng chưa biết có phải là thật không. Chỉ là từ ánh mắt của nàng thì có vẻ không giống như làm bộ.

“ Chủ nhân, những lời nữ tử này nói không phải là giả đâu.”

Thanh âm của Thiên Địa Vạn Hóa Chung đột nhiên vang lên trong đầu Phương Vân. Phương Vân đem một đồng đồ thu hoạch được từ Ai Hào Đại Thâm Uyên để vào bên trong nó nên tự nhiên nó biết rất rõ. Kể cả những lời nói thoả thác của Yên Thị Mị Hành cũng không qua mắt được nó.

Phương Vân nghe vậy nhất thời trong lòng vui vẻ: “ Người có thể nhận biết được lai lịch của hạt châu này?”

“ Chủ nhân, người đã quên rồi sao, ta cũng là pháp khí. Loại đồ này căn bản không thể qua được ánh mắt của ta.”

Ngay sau đó, một cỗ lực lượng kỳ dị dừng mãnh truyền vào trong đầu Phương Vân. Trong mắt hắc bỗng trở nên mờ ảo, một tràng cảnh bỗng hiện lên.

Tụ Hồn Châu màu đen nhoáng lên lập tức hóa thành vô số quy tắc màu trắng đen hiện lên trong mắt Phương Vân. Trung tâm của nó rõ ràng có một đoàn huyết quang lập lờ không tiêu tan. Đoàn huyết quang vặn vẹo ngưng tụ thành một khuôn mặt mơ hồ mang theo vẻ oán hận, thống khổ kêu rên không ngớt. Tựa như nó đang bị vô tận thống khổ dày vò.

Tại trung tâm huyết quang có một cỗ lực lượng màu xám trắng giống như vụ khí khuếch tán lên từng bộ phận của hạt châu.

“ Yêu nữ này đúng là nói thật.”

Phương Vân hơi hơi gật đầu. Trong lòng hắc cũng biết phỏng chừng yêu nữ này nói thật như vậy có khả năng là trong lòng nàng cũng muốn xem bản lĩnh của hắc có thể hay không sử dụng được hạt châu này.

Có thể loại bỏ sự nguyên rửa lên hạt châu không.”

Phương Vân hỏi.

“ Có thể. Nhưng cần một chút thời gian.”

Thiên Địa Vạn Hóa Chung khẳng định rất nhanh.

Phương Vân mỉm cười, tán đi cỗ lực lượng trong đầu.

Ngay sau đó, trong ánh mắt chấn động của Yên Thị Mị Hành, một khuôn mặt vặn vẹo tràn đầy thống khổ, mơ hồ mang theo tiếng kêu rên thảm thiết từ từ trong hạt châu nhẹ nhàng bay ra. Hạt châu chợt lóe lên hào quang, Phương Vân đã dễ dàng đem nó luyện hóa.

“ Tiểu tử này...lại có thể...”

Yên Thị Mị Hành nhin không được chớp chớp đôi mắt đẹp. Nàng tuy rằng chưa nói gì nhưng lại khẽ nhếch môi đã hiện lên suy nghĩ trong lòng.

“ Nguyên rửa”, thứ này cùng với võ đạo không chút quan hệ. Nó có liên hệ với một loại pháp tắc thiên địa càng thêm huyền ảo, cần có sinh mệnh kích phát. Võ giả có võ đạo càng mạnh, lúc sắp chết dẫn phát ra lời nguyên rửa càng mãnh liệt. Loại năng lượng đặc thù này cho dù có chân khí cường đại cũng không thể xóa đi.

Yên Thị Mị Hành nhớ mang máng, người cuối cùng có được hạt châu này là một gã cường giả cấp Địa Hồn đệ nhị trọng. Loại thượng cổ cự đầu này khi sắp chết sẽ dẫn phát ra huyết chú cực mạnh, cho dù là nàng cũng không dám đụng đến. Đây cũng là vì cái gì mà nàng lại nói thẳng ra nguyên nhân như vậy.

“ Yên Thị Mị Hành, hiện tại người...”

Phương Vân vừa định châm chọc Yên Thị Mị Hành một câu thì bỗng nhiên dị biến nổi lên, “ Côn Bằng tinh huyết” được hắt cho vào “ Huyết Khiếu” đột nhiên chấn động, Tụ Hồn Châu đang được hắt luyện hóa cũng rung động không ngớt.

Hai thứ giống như có một sợi dây vô hình liên kết với nhau, cảm ứng lẫn nhau.

“ Sao lại thế này? Tinh huyết của Côn Bằng sao lại sinh ra cảm ứng với Tụ Hồn Châu?”

Phương Vân vội vàng đem tâm thần chìm vào trong Tụ Hồn Châu.

“ Lệ! Nhất nhất!”

Một tiếng tê mình mãnh liệt như cuồng phong trong thiên địa vang lên bên trong ý thức của Phương Vân. Xuyên thấu qua cảm ứng với Tụ Hồn Châu, hắt rõ ràng nhìn thấy bên trong tinh huyết của Côn Bằng có một thần hồn cường đại bất khuất đang trỗi lên. Đây là một cố ý chí mạnh mẽ của thần hồn được tác dụng từ Tụ Hồn Châu mà phóng đại lên vô hạn. Nó dường như ẩn chứa sự phẫn nộ của vũ trụ, ý muốn không chế hết thảy vận mệnh của chính mình.

Đây là linh hồn của Côn Bằng, cũng chính là nó có được ý chí bất diệt ẩn chứa trong tinh huyết. Trong lòng Phương Vân cũng hiểu rõ, tinh huyết Côn Bằng sở dĩ có được lực lượng cường đại như thế là do ý chí của nó cùng với tàn hồn, tinh huyết đã dung hợp lại làm một thể. Chính điều này mới khiến cho nó có được lực lượng mạnh mẽ như thế.

“ Côn Bằng...ta và ngươi đều có ý chí bất khuất nghịch thiên sửa mệnh. Trên con đường võ đạo của ta ngươi cũng đã trợ giúp ta rất nhiều. Hiện tại cũng nên đến lúc ta giúp ngươi. Chỉ là có thể phục sinh hay không thì phải xem tạo hóa của ngươi thôi.”

1002. Chương 1003: Côn Bằng Hóa Trứng

“ Bốp!”

Tâm thần Phương Vân vừa động đã đem tinh huyết Côn Bằng ẩn sâu bên trong khiếu huyết đưa vào trong Tụ Hồn Châu. Trong khoảnh khắc bỗng có một cỗ hấp lực mạnh mẽ từ giữa phát ra.

Cả viên Tụ Hồn Châu giống như một cái động không đáy cuộn cuộn hấp thu chân khí từ trong tứ chi bách hải của Phương Vân. Chân khí điên cuồng dũng mãnh tiến vào trong nó. Chỉ trong chớp mắt, chân khí trong cơ thể Phương Vân đã tiêu thất gần một phần.

Phương Vân cả kinh, không dám chậm trễ vội vàng ngưng thần tĩnh khí, đồng thời lấy năng lượng từ trong Thiên Địa Vạn Hóa Chung bổ sung vào chân khí trong cơ thể. Cũng may Tụ Hồn Châu không hấp thu năng lượng quá lâu, ước chừng sau nửa tức thời gian, cỗ hấp lực đột nhiên đình chỉ. Một mảnh kim quang bàng bạc bắn ra từ trong Tụ Hồn Châu, tụ lại trước người Phương Vân thành một đoàn khí vụ mơ hồ có hình một con chim nhỏ.

“ Lệ...”

Trong đầu Phương Vân bỗng truyền đến một tiếng tê mình, chính là tiếng kêu của Côn Bằng. Ngay trước ánh mắt của hắn, phiến kim quang mỏng lung kia nhanh chóng ngưng kết thành hình một quả trứng thật lớn tỏa ra ánh sáng rạng rỡ chói lọi.

“ Ha ha ha ...”

Nhìn quả trứng khá lớn trước mắt, Phương Vân không khỏi cất tiếng cười to. Từ trong đó hắn cảm nhận được khí tức của Côn Bằng. Côn Bằng đã chết, muốn phục sinh nhưng lấy thực lực hiện tại của hắn còn xa xa không làm được.

“ Tinh huyết hóa trứng”, “ chuyển thể trọng sinh”, đây tương đương với việc sinh ra một Côn Bằng khác nhưng được kế thừa ý chí từ Côn Bằng trước. Nói cách khác đây là một loại sinh mệnh kéo dài.

Từ trong quả trứng tản ra sinh mệnh lực mãnh liệt, chỉ cần có đủ thời gian hẳn nó có thể phá xác mà ra, thành tựu một đầu Côn Bằng thứ hai trong thiên địa.

“ Yên Thị Mị Hành, lần này ngươi lập công không nhỏ. Mấy thứ này đều lấy được trong Ai Hào Đại Thâm Uyên. Ngươi tùy ý chọn lấy một thứ đi, coi như là ban thưởng cho ngươi.”

Phương Vân cười lớn nói.

Lúc này Lý Cơ Dao đang khiếp sợ trừng mắt nhìn tình cảnh phát sinh trước mắt. Quả trứng kia xuất hiện mặc danh kỳ diệu. Nàng cũng không biết trên người Phương Vân đã phát sinh ra chuyện gì nhưng chỉ nghe một câu này, nàng liền bỏ qua mọi suy nghĩ trong đầu, hai mắt sáng rỡ nói:

“ Thực...thứ gì cũng được sao?”

Loại cơ hội tốt này, Yên Thị Mị Hành đương nhiên sẽ không bỏ qua.

thay đổi thời gian cực lớn mới có thể giải thích được mọi chuyện. Ít nhất hai tháng thời gian hẳn không thể có được loại thành tựu khủng bố này.

Pháp khí thời gian cũng có hai mặt tốt xấu của nó. Chưa nói tới muốn sử dụng nó cần tiêu hao năng lượng khổng lồ, trên con đường tu đạo đúng là nhanh không thể tưởng tượng. Nhưng về mặt căn cơ thì không thể bằng người tu luyện hơn ngàn năm theo thời gian thật. Hơn nữa, pháp khí thời gian có thể bù lại chênh lệch về thời gian nhưng lại không thể bù được linh ngộ cùng lịch duyệt.

Lợi dụng pháp khí thời gian gia tốc tu luyện ít nhất về mặt thời gian sống phải giảm đi hơn phân nửa. Từ nay về sau, người trẻ tuổi này xem ra cũng không thể sống lâu dài, cùng lắm là chỉ sống được hai ngàn năm. Từ những điểm này xem ra cái giá phải trả cũng thật quá lớn.

Nhưng bất luận thế nào, tuổi còn trẻ mà có được tu vi như thế cũng là chuyện kinh hãi thế tục.

Sự tình Phệ Ma tông chủ ngã xuống tất nhiên không phải là chuyện nhỏ. Người của liên minh ma đạo liên tục phái người truy tìm tung tích Phương Vân, còn dùng cả tiên thiên sổ thuật để thôi diễn nhưng không hề đạt được thành công gì. Ngay cả một chút tung tích của hắn còn không có.

Liên minh ma đạo đã sớm ra lệnh, bất luận kẻ nào nhìn thấy Phương Vân đều có thể giết không cần hỏi.

Tìm kiếm Phương Vân không chỉ có những người này. Từ khi hắn xuất hiện tại doanh trường của Lưu Triệt, Lưu Khải đã phái người ráo riết truy tìm tung tích hắn.

Từ Phương hầu phủ, Quan Quân hầu phủ cùng với đại quân viễn chinh đều được Lưu Khải phát thiệp mời Phương Vân đến có việc thương lượng nhưng không hề thấy có hồi đáp. Vì tìm kiếm tin tức Phương Vân mà ngay cả Phúc Khang công chúa cũng được Lưu Khải nhờ thu thập tin tức rồi chuyển giao cho hắn.

Lần tranh đấu giữa các hoàng tử này, Lưu Khải càng lúc càng cảm thấy nóng nảy.

Trong lúc này, Kế Đô công chúa cũng mấy lần đi đến Phương phủ tìm kiếm tung tích Phương Vân. Nhưng hắn dường như đã biến mất, ai cũng không biết hắn đi đâu, ngay cả người trong Phương phủ cũng không hề có tin tức gì.

“Hầu gia, hiện nay tình thế rất nguy hiểm. Nếu không cần thiết Hầu gia hay là không nên rời khỏi kinh thành thì hơn!”

Trong Thiên Địa Vạn Hóa Chung, một tòa đại điện màu đen, Phương Vân ngồi trên cao, phía dưới là Triệu Bá Ngôn với vẻ mặt vô cùng kính cẩn.

Người biết Phương Vân hiện đang ở kinh thành cũng không nhiều lắm, Triệu Ba Ngôn có là một trong số đó. Nhưng ngay cả hắn cũng không dám tự tiện rời khỏi kinh thành. Cũng may trong tay hắn nắm vô số nhân thủ, cũng không cần hắn phải tự thân đi ra ngoài, chỉ cần phái người đi thu thập tin tức là được.

Người muốn tìm Triệu Ba Ngôn để hỏi rõ tung tích của Phương Vân cũng không ít. Nhưng hành tung của hắn cũng cực kỳ có quy luật, so với trước khi Phương Vân đến kinh thành cũng không có bất cứ biến hóa gì. Hơn nữa hắn có lệnh bài của Tứ Phương hầu, mỗi khi bị truy vấn hắn đều nói không biết. Ngay cả là như thế, hắn cũng chỉ có thể gặp mặt Phương Vân mỗi khi được triệu kiến, cũng không có liên hệ mật thiết gì.

Loại lý do thoái thác này rất bình thường, nhưng người giám thị hắn cũng không ít. Chẳng qua không gian lực của Phương Vân quá mức ỉn, ai cũng không phát hiện ra được là Triệu Ba Ngôn thỉnh thoảng lại biến mất không thấy, tuy rằng thời gian cũng không lâu.

“Chuyện này ta tự có chủ trương. Những ngày này ngươi chỉ cần tận lực tránh gặp mặt người của tam thập lục hoàng tử, đừng cho người của hắn gặp mặt.”

“Thuộc hạ đã rõ.”

Triệu Bá Ngôn gật gật đầu. Ở trên kinh thành mà muốn trốn tránh không gặp mặt một vị hoàng tử cơ hồ là không có khả năng. Nhưng nếu chỉ cần kéo dài một chút thì có thể làm được.

“Ân.”

Phương Vân gật đầu, thu lấy điệp báo Triệu Bá Ngôn cung kính dâng lên, lâm vào trầm tư. Thuộc hạ của Triệu Bá Ngôn càng ngày càng có cơ cấu kinh doanh khổng lồ, tác dụng càng lúc càng lớn. Hắn đã tra ra tin tức của Tông Nhân phủ, ở phương diện này rõ ràng hắn đã vượt xa ngày trước.

Phương Vân tuy rằng tạm thời ẩn náu mà không ra nhưng người của liên minh ma đạo cũng không tạm dừng hành động. Biên cảnh Di Hoang đã xuất hiện tám cường giả của liên minh ma đạo tìm đến Tình Nghĩa hầu Phương Lâm nhưng đều được Quan Quân hầu trung cổ là Hoắc Khứ Bệnh ngăn cản lại.

“ Danh tông, cự tông...không ai tự tiện đắc tội với áo bào trắng...” những lời này quả thật không phải tin đồn vô căn cứ. Trải qua thời gian dài lâu, võ đạo của Hoắc Khứ Bệnh so với lúc trước càng thêm khủng bố, đáng sợ hơn.

Liên minh ma đạo phái người đến bị hắn giết một đám, đánh tan một đám, dọa chạy một đám mà phải tránh xa, không dám tới gần đại quân Di Hoang. Ngay cả một số ít cự đầu cấp Địa Hồn cũng không dám tự tiện tìm tới gây sự với hắn.

Thủ đoạn của vị Quan Quân hầu trung cổ này bá liệt, tàn khốc, lấy đầu địch nhân vô cùng quyết đoán. Phương Vân tuy rằng không có tận mắt chứng kiến nhưng chỉ cần nhớ lại thủ đoạn của hắn trong truyền thuyết cũng biết là cho dù liên minh ma đạo cũng không dễ dàng đắc tội với hắn.

Người này tuy chỉ có một người nhưng cơ hồ so được với cả một tông phái.

“ Lúc ấy tìm tới Lưu Triệt quả là một quyết định chính xác.”

Phương Vân ngồi trên bảo tọa, âm thầm gật đầu. Thế lực sau lưng của Lưu Khải tuy rằng cũng có thực lực rất mạnh nhưng vị tất đã đối phó được phiền phức của hắn. So sánh lại thì Hoắc Khứ Bệnh tuy chỉ có một người nhưng lại làm tốt hơn nhiều lắm.

Ít nhất, cho dù đã có mấy cường giả tới nhưng ca ca hắn vẫn bình yên vô sự.

“ Tất nhiên, thập tam hoàng tử Lưu Triệt đã có hành động thiện ý như vậy, hiện giờ cũng đến phiên ta. Triệu Bá Ngôn, truyền khẩu dụ của ta, để cho chư vị vương hầu đi tiếp đón hoàng tử Lưu Triệt.”

Phương Vân nói xong, từ trong người lấy ra thư tín. Những thứ này hắn là hắn đã sớm chuẩn bị, lúc này chính là thời cơ tốt nhất để lấy ra.

“ Nhưng Hầu gia, tam thập lục hoàng tử thì làm sao bây giờ. Hắn đã tìm tới người vài lần rồi.”

Triệu Bá Ngôn rầu rĩ nói. Hoàng tử chi tranh là một sự tình cần phải rất thận trọng. Tương lai nếu như triều Đại Chu vượt qua được nguy cơ quần hổ phệ long, lần lựa chọn này chỉ sợ mang tính quyết định đến vận mệnh Phương gia. So với nguy cơ từ quần hổ phệ long còn lớn hơn nhiều.

“ Cái này cũng không thể nói trước được. Lần hoàng tử chi tranh này, vốn ta chỉ định đứng ngoài bàng quan bên ngoài nhưng hiện tại phải làm ra quyết định cuối cùng thôi. Còn về tương lai, người không cần quan tâm. Bốn tọa tự khắc có chủ trương.”

Trên gương mặt Phương Vân hiện lên sự tự tin, hiển nhiên đối với tương lai hắn sớm đã có kế hoạch.

Nhìn thấy vẻ mặt của Phương Vân như vậy, trong lòng Triệu Bá Ngôn cảm thấy yên tâm. Đây không phải là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Phương Vân lộ ra vẻ mặt này. Mà thường thường những lúc như vậy đều có ý nghĩa sự tình sẽ được giải quyết dễ dàng.

1004. Chương 1005: Chiến Thư Của Phương Vân

“Xem ra hầu gia sớm có kế hoạch rồi”

Triệu Bá Ngôn trầm nghĩ, nghĩ tới đây, trong lòng thấy nhẹ nhõm: “Thuộc hạ tuân mệnh”

“Triệu Bá Ngôn, truyền mệnh lệnh của ta, ba tháng sau, quán quân hầu Đại Chu sẽ độc mã đi săn hươu viên ngoại, thiên nga phong trong một nghìn dặm, tĩnh hầu thiên hạ anh hùng. Người của liên minh ma đạo muốn báo thù của Phệ ma tông chủ thì cứ đến đi! Đây là cơ hội cuối cùng ta cho chúng!”

Ánh mắt Phương Vân lấp lánh, cơ thể cao lớn chợt rung lên, phát ra khí tức ghê người. Hắn ngồi cao trên đại điện, gương mặt tuần tú, u ám buồn bã xen kẽ. Trong ánh mắt đó lộ ra từng đạo tinh mang, xuyên qua tầng tầng hư không, nhìn về một nơi xa hư không cách đó hàng nghìn dặm.

“Đại nhân!!”

Triệu Bá Ngôn tâm thần chấn động, chợt ngẩng đầu lên nhìn Phương Vân. Thế nhưng ánh mắt chỉ thấy nhân thần của Phương Vân như một chân long, đi xa mãi trong hư không, không có ở nơi này.

Chiến thư! Đây chính là chiến thư!

Triệu Bá Ngôn căn bản không ngờ rằng, Phương Vân lại có một quyết định liều lĩnh như vậy. Đây gần như là thách đấu với mọi ma đạo thượng cổ. Nhưng Phương Vân đã ra quyết định thì hắn tất nhiên không nên phản đối.

Triệu Bá Ngôn há miệng, dường như phải trải qua sự đấu tranh tâm lý dài đằng đằng, miệng mới đóng lại, khó khăn lắm mới nhả được vài chữ: “Vâng, thưa Hầu gia!”

Đây là canh bạc vận mạng, chứ không phải là vấn đề của mình Phương Vân. Nếu Phương Vân ngã xuống, thì hắn và Thiêu thân mấy chục vạn năm xây dựng sẽ sụp đổ. Mọi thứ liên quan đến Phương Vân đều sẽ hóa thành mây khói!

Thế nhưng tất cả những điều này đều không có cách nào tránh được. Đây là khảo nghiệm và lột xác mà bất kỳ thế lực nào đi trên con người cường đại không thể tránh khỏi!

Quang mang sáng lên trong đại điện, một cánh cửa không gian hình vòm hiện ra, Triệu Bá Ngôn lập tức biến mất trong đại điện Hắc ám.

Triệu Bá Ngôn vừa rời khỏi cả đại điện lập tức chìm vào yên lặng.

“Ngày thật sự quyết định làm như vậy sao?”

Đại điện lại sáng lên, Yên thị mị hành thân người đỏ rực lập tức xuất hiện trong đại điện, được sự giúp đỡ của Phương Vân, yêu nữ thượng cổ tà đạo này đã khôi phục được nhiều rồi.

“Vừa nãy người không phải đã nghe thấy rồi sao?”

Gương mặt điềm đạm của Phương Vân không hề có bất kỳ biểu hiện gì.

Yên thị mị hành mặc nhiên không nói, nhìn trong ánh mắt Phương Vân, nhưng nhân quang lưu chuyển, thần sắc phức tạp.

Thách chiến liên minh ma đạo, chuyện thế này, nếu là ả, thì đến nghĩ cũng không dám nghĩ, chứ đừng nói là làm, nghĩ đến những tài liệu được tiếp xúc gần đây, Yên thị mị hành cuối cùng đã có chút hiểu được người thanh niên ngồi trên ạc nhiên bất động trông có vẻ yếu ớt kia, tại sao trong thời gian ngắn lại có được thành tựu như vậy.

Người có sức hấp dẫn như vậy, cho dù là người trẻ hay không, đều khiến người ta tôn trọng tự thâm tâm!

“Rời đi. Nếu người thực có lòng muốn giữ ta, thì giúp ta luyện hóa triệt để vô lân đi!” Phương Vân khoát tay không nói gì nữa.

Yên thị mị hành không nói gì nữa chỉ gật đầu, khom người lui ra khỏi đại điện. Cho dù ba tháng sau kết quả thế nào, từ giờ, Phương Vân thực sự có được sự tôn trọng của ả, đó là sự tôn trọng với kẻ mạnh!

U u u! Yên thị mị hành rời đi chưa lâu, một luồng sáng đen ngòm mang theo khí tức hăng cổ của vũ trụ xa xưa xuất hiện giáng từ trên đỉnh điện xuống, thâm nhập vào trong bách huyết hồi trên đỉnh đầu Phương Vân, chuyển hóa thành năng lượng cao tầng mà Phương Vân chưa từng tiếp xúc, tồn trữ trong cơ thể.

Đây chính là năng lượng mới Thiên địa vạn hóa chung hấp thu được từ vũ trụ, cũng là chỗ dựa lớn nhất của Phương Vân.

Ánh mắt sáng lên, trong đại điện, quang mang càng lúc càng tối, cuối cùng mọi thứ lại chìm vào trong hắc ám ...

Khi sự thách chiến của Phương Vân truyền đi thông quan vài chục vạn Thiêu thân trong tay Triệu Bá Ngôn, và thông quan các kênh thông tin khác trong giới tông phái, cả thiên hạ lập tức chấn động. Tin này còn chấn động hơn cả tin Phệ ma tông chủ chết trận trước đó không lâu!

Cả thiên hạ vốn không bình tĩnh, ngầm hiểu không biết có bao nhiêu cuộc tàn sát đang diễn ra. Còn sự thách chiến của Phương Vân lại giống như một viên đá rơi vào hồ nước, dẫn đến phản ứng dây chuyền khắp thiên hạ. Gần như ngay lập tức, không biết bao nhiêu cường giả đều tập trung về hậu khởi chi tú của thời cận cổ này.

Giờ phút này, Phương Vân nhất thời vô lượng về cả danh vọng, thanh thế và sức hút, đạt tới mức xưa nay chưa từng có. Thậm chí che lấp cả Đế nhất và tinh thần đã biến mất cùng với thiên đại ma đạo, trở thành tồn tại sáng lạn nhất thời cận đại.

Trong thiên hạ, cho dù có biết đến cái tên Quán quân hầu hay không, cho dù là cảm thán hay là trào phúng chuyện này, lúc này đều thực sự biết đến người thanh niên này - Quán quân hầu - Phương Vân!

“Ngông cuồng! Lại dám ngông cuồng thách chiến cả liên minh ma đạo!!”

Trong Đế ma tông, vài cường giả khí tức bàng bạc, toát lên sự hậu trọng như đại địa, ngồi lại với nhau. Những người này đều là cự đầu ma đạo thượng cổ, đều thống lĩnh một tông phái riêng, nay đều tụ lại dưới cái danh Đế ma tông.

Huyết ma tông chủ ngồi trên cao nhất, gương mặt méo mó, năm ngón tay vò nát điệp báo trong tay thành mảnh vụn. Phệ ma tông chủ đã chết, Cổ ma tông chủ không rõ tung tích. Nay trong ba người theo Hỗn độn lão tổ sớm nhất chỉ còn lại mình hắn, luận sức ảnh hưởng thì hắn đương nhiên là số một.

Thế nhưng về sau có không ít tông chủ thượng cổ phục tộ, đi dưới lá cờ của Hỗn độn lão tổ, nhưng địa vị cũng không được như Huyết ma tông chủ.

Nay Phương Vân đưa ra chiến thư, muốn thách chiến liên minh ma đạo, mục tiêu hiển nhiên là nhằm vào hắn, áp lực mà Huyết ma tông chủ phải đối mặt quá không nhỏ.

“Hài, Huyết ma tông chủ, chắc ngày sẽ không sợ chứ? Nếu không, đợi đến lúc đó, mọi người cùng xông tới, phanh thây tên tiểu tử đó ra. Dù gì, trên chiến thư hắn cũng đâu có nói là thách chiến một người, mà là thách chiến ột đám người đó chứ”

Một giọng nói khàn khàn như hai thanh đao sát vào nhau vang lên, một người đàn ông ngồi bên trái gần Huyết ma tông chủ nhất mặc áo bào xám cười nói.

Người này tóc đen nháy như lụa, mặc trường bào xám, tạo cho người ta cảm giác nghi ngờ. Thế nhưng làm người khác cảm thấy đáng sợ nhất lại là gương mặt hắn. Gương mặt người này không có ngũ quan, hoàn toàn là một lưu chất hư vô. Nhìn từ phía trước, giống như một xoáy ốc đen ngòm, không nhìn thấy gì nữa.

Đại hư ma tông chủ, cường giả cấp tông sư thời thượng cổ, sáng lập đại hư vô tông, công pháp vô cùng kỳ dị. Mọi môn nhân, còn pháp tu hành đến trình độ cao, đều dần dần luyện hóa ngũ quan, cuối cùng hóa thành lưu chất hư vô, tức là đã đạt tới thần thông, khống chế mọi quy tắc trong chư thiên, có thể ngưng tụ các bộ phận khác của cơ thể, nhưng chỉ có ngũ quan và gương mặt là không thể ngưng tụ được.

Đại hư ma tông chủ khi về với Hỗn độn tông chủ, muộn hơn Huyết ma tông chủ, nhưng thực lực lại không hề thua kém mấy người đó, thậm chí Huyết ma tông chủ có lúc còn cảm thấy, Kiêu hùng bá chủ mang tâm địa phản trắc này công lực khó có thể hình dung được.

Phệ ma tông chủ, Huyết ma tông chủ, Cổ ma tông chủ kết thành một chiến tuyến, cùng tiến cùng thoái. Đại hư ma tông chủ tuy có lòng thay thế, nhưng không thể làm gì được. Nhưng hiện giờ, tam đại tông chủ ba đi hai, còn lại một mình Huyết ma tông chủ đã không làm được gì. Đại hư ma tông chủ tất nhiên có dã tâm tái khởi, trở thành nhân vật số hai trong liên minh ma đạo!

“Hừ! Thôi đi!” Huyết ma tông chủ lạnh nhạt trợn mắt nhìn Đại hư ma tông chủ, khoát tay phủ quyết ý kiến của hắn. Cho dù sâu trong thâm khảm hắn, Huyết ma tông chủ hoàn toàn tán thành kiến nghị của Huyết ma tông chủ. Nhưng lý trí bảo hắn, đây là kiến nghị tuyệt đối không thể tán thành.

Hắn nếu thực sự nhận lời thì coi như sợ một tiểu bối cận cổ chưa thấy kinh truyền, với danh vọng và thân phận thời thượng cổ của hắn, trúng ngay phải nguy kế của Đại hư ma tông chủ, dù mình thắng, cũng là thắng chi bất võ, khó được lòng người thần phục.

Liên minh ma đạo ngày nay thanh thế ngày càng lớn, nếu mình không thể trấn áp lòng người, e là Đại hư ma tông chủ sẽ vui mừng thay thế mình.

“Một Phương Vân nhỏ bé, đâu có đáng cho tông chủ thượng cổ, chưởng môn cùng vây lại. Truyền lệnh xuống, thách chiến này, Huyết ma tông chủ ta nhận, ba tháng sau, trên Thiên ngạo phong, bản tọa sẽ đích thân chém giết Phương Vân này, để an ủi vong linh của Phệ ma tông chủ!”

Nói rồi Huyết ma tông chủ đứng dậy, phất áo đi ra, phía sau, Đại hư ma tông chủ cười cổ quái, cho dù Huyết ma tông chủ lựa chọn thế nào, thì đối với hắn cũng chẳng có gì khác biệt.

Minh tông.

Khi chiến thư của Phương Vân đến Minh tông, dù là Minh tông tông chủ quy nghĩ sâu xa cũng không khỏi chau mày.

Ý của hắn là mượn chuyện của Phệ ma tông chủ gây phiền phức cho con đường võ đạo của Phương Vân, nhưng không ngờ Phương Vân lại phản ứng kịch liệt đến vậy.

Vực sâu bi thương, Minh tông tông chủ ẩn mình, biết rõ cái chết của Phệ ma tông chủ. Dù chuyện này không phải không có liên quan đến Phương Vân, nhưng Minh tông tông chủ rất rõ, với thực lực của Phương Vân, không đủ để giết chết Phệ ma tông chủ.

Phương Vân nếu ẩn mình, dựa vào sự bảo vệ của nhân hoàng thì người của liên minh ma đạo cũng không làm gì được, chỉ cần chịu đựng qua sóng gió là lại có thể ung dung tự tại, nhưng giờ ...

“Người thanh niên này, rốt cuộc là nghĩ gì vậy?” Minh tông tông chủ chau mày, rất ít người trẻ tuổi mà ông không rõ. Nhưng biểu hiện của Phương Vân trong vực sâu bi thương lại khiến ông phải nghĩ lại. Chỉ là, ông không hề cho rằng Phương Vân lại có thực lực thách chiến liên minh ma đạo.

“Phụ thân, Phương Vân này, chẳng nhẽ lại có con bài bí mật nào sao? Dám thách chiến Huyết ma tông chủ?” Minh vương thái tử e dè nói.

“Không thể nào, Địa hồn cảnh giới không thể coi thường, nếu chỉ là võ giả Địa hồn cấp Sơn hà, hắn có lẽ còn có cơ hội, nhưng Huyết ma tông chủ lại là võ giả động thiên cấp. Ba ma đạo tông chủ, hắn có thể sống đến cuối cùng đã là may mắn rồi. Hơn nữa một khi thách chiến, cho dù Phương Vân có con bài gì, Huyết ma tông chủ còn có nhiều chiêu bài hơn. Trận thách chiến này, Đế ma tông không thua được, liên minh ma đạo cũng không thua được. Chuyện này dù là phục thù, đồng thời là lập uy. Phương Vân tuyệt đối không có may mắn đâu!

Minh tông tông chủ nói, là chưởng môn của Minh tông, thân phận địa vị và kinh nghiệm giang hồ của hắn, khiến cho con mắt của hắn khác người.

Trận chiến này, nhìn thế nào cũng chỉ là một người trẻ tuổi mu muội tìm đến cái chết mà thôi.

1005. Chương 1006: Chấn Động Thiên Hạ

“Phụ thân!”

Minh vương thái tử lắc đầu, trầm nghĩ: “Không biết tại sao, mình là thường cảm thấy tên tiểu tử này dường như còn có lá bài nào khác. Lần thách chiến này, không đơn giản như bề ngoài của nó”

Nếu là trước kia, Minh vương thái tử ắt sẽ vô cùng hân hoan trước kết luận này của phụ thân. Nhưng giờ, Minh vương thái tử lại đứng đối diện với Minh tông tông chủ.

Vực sâu bi thương không phải là lần đầu tiên Minh vương thái tử gặp mặt Phương Vân, trước đó, cùng từng gặp qua một số lần, giờ nghĩ lại, cường giả thần bí xuất hiện trong thế giới Minh vương cướp đi Hư không quả thực, khí tức trên người hắn có vài phần giống Phương Vân.

Minh vương thái tử khá nghi ngờ, người cướp Hư không quả thực do tâm tạng bảy đời Minh vương hóa thành chính là Quán quân hầu Đại Chu này Phương Vân.

Với tính cách của Phương Vân, vốn không nghĩ đến những điều này, nhưng vào phút cuối cùng, khi Phương Vân bộc phát ra sức mạnh kinh thiên, đối phó với tà vật cường đại đó, Minh vương thái tử đột nhiên tỉnh ngộ ra.

Đặc biệt là, vào phút cuối cùng, khi mà mọi người sắp bị hủy diệt, chợt thánh kiếm Vạn lí xuất hiện, Minh vương thái tử càng hiểu rõ hơn, sự coi thường Phương Vân đã hoàn toàn biến mất.

Trên người con người trẻ tuổi hơn cả mình này, Minh vương thái tử đã cảm thấy một khí vận dị thường, bông bột!

Khi một người đối diện với cục diện sinh tử, nhưng lại có thể gặp dữ hóa lành, tìm được đường sống trước cái chết, khi đó là trùng hợp, mà cũng là may mắn!

Nhưng nếu hết lần này tới lần khác thoát được thì không còn là ngẫu nhiên và trùng hợp nữa.

Đó đã biến thành may mắn rồi, chỉ có khí vận cường đại mới có thể hết lần này đến lần khác gặp dữ hóa lành.

Không hề nghi ngờ gì, trên người Quán quân hầu trẻ tuổi tên là Phương Vân này có một khí vận cường đại!

“Giờ nghĩ lại, thế giới Minh vương, khi cái người đó đoạt Hư không quả thực đi, không gian chi lực thi triển ra có nhiều điểm giống nhau đến kỳ lạ. Vốn ta tưởng rằng, đó là cường giả thần bí nào, nhưng từ sau lần đó, không truyền ra người nào có được Hư không quả thực. Nay nghĩ lại chắc chắn là giả dạng rồi”

Minh vương thái tử không hề biểu hiện ra mặt, nhưng trong đồng tử, hung quang sáng lên: “Phương Vân à Phương Vân! Nếu người đó đúng là người, thì người đúng là phạm phải tội chết rồi!”

Nếu sự thực đúng như vậy, thì đoán về trước nữa, Minh vương thái tử thậm chí còn nhớ đến chuyện hàng mấy năm trước, lần đột nhập vào chiến trường thượng cổ. Sơn mạch đó vị đồ, khiến quả trứng Tà thần mà Kế Mông thủ hộ, trong trận đấu, chợt bị người ta hút sạch trở nên rỗng không. Nay nhờ lại trong danh sách thủ hạ mà thập tam thái tử Lưu Triết mang theo có Phương Vân.

“Tà thần chi mệnh ... Hư không quả thực ... Lại có Minh vương đại bị phong ... Nếu để ta điều tra ra là người, Phương Vân, người chết chắc rồi!”

Minh vương thái tử chợt có ột ý nghĩ hung hãn, tay phải ẩn trong ống tay áo cũng nắm chặt, phát ra tiếng rắc rắc.

Minh tông tông chủ không hề chú ý đến động thái này của Minh vương thái tử, chỉ cho rằng, năng lực Phương Vân thể hiện ra quá mạnh, khiến hắn có tâm lý ghen tỵ.

“Minh nhi, ta biết con nghĩ gì, nhưng, sự ghen tỵ của con, đúng là nên thu lại. Minh tông chúng ta đúng là bị kiếm tông đả áp, nhưng trong lòng, xưa nay đều là cường giả không hơn không kém. Nếu con ghét tức hận hắn, thì hãy dùng thực lực của con, đường đường chính chính đi đánh bại hắn. Minh tông chắc chắn sẽ là của con, sau này mọi thứ của ta sẽ truyền lại cho con, ta hi vọng con không làm ta thất vọng!” Minh tông tông chủ trịnh trọng nói.

“Vâng thưa phụ thân, con sẽ không khiến người thất vọng đâu” Minh vương thái tử cúi đầu, vô cùng cung kính, lần đầu tiên hắn không có ý nói với phụ thân những gì hắn thực sự nghĩ trong lòng.

“Điên rồi, điên thật rồi! Cả nhà họ Phương đều điên hết rồi! Phương Vân này, rốt cuộc đang nghĩ cái gì! Thách chiến cả liên minh ma đạo sao? Hắn điên rồi chắc? Chẳng nhẽ bình thường Phương Dẫn dạy hắn như thế sao?”

Doanh hoàng xa xôi ngoài hải ngoại, Doanh hoàng giận dữ ghê gớm, dường như mọi thứ trong phòng đều bị chân khí cuồng bạo của hắn đập thành mảnh vụn, một khí tức giận dữ di chuyển trong không trung.

“Phụ hoàng bớt giận, có lẽ, Phương Vân đang giương đông kích tây, có dụng ý khác, cũng không nói chắc được đâu!” Trong phòng, thái tử Doanh hoàng cung kính nói.

“Giương đông kích tây! Giờ cả thiên hạ đều chấn động vì chuyện này. Người thấy hắn còn muốn kích cái gì! Đồ ngu xuẩn, uống phí sự chờ đợi của ta vào người. Hắn lại làm ra cho ta một thứ thế này đây!!”

Nghĩ đến lại tức, cơ thể Doanh hoàng lại cuộn lên một sóng chân khí thiêu đốt cuồng bạo. Doanh hoàng thái tử bị đập văng ra một góc tường. Thế nhưng hắn lại bò dậy, quệt vết máu trên miệng đi, quỳ sụp đó như không có chuyện gì.

Thấy thái tử bị thương, cơn thịnh nộ trong lòng Doanh hoàng vơi đi phần nào, phủ tay áo nói: “Truyền lệnh xuống, toàn lực tìm kiếm tung tích của Phương Vân. Trước khi hắn đến Thiên ngạo phong, nhất định

Mà thời cận cổ lại càng chưa từng nghe thấy người này, nhất thời lại lịch thành bí ẩn, thêm vào đó hành tung lại thần bí bất định. Khiến cho không ai biết được lai lịch của hắn! Nhưng, chuyện này so với cuộc chiến sắp diễn ra hiển nhiên là lu mờ hơn nhiều, không mấy quan trọng.

“Thời gian đến rồi, nên xuất phát thôi”

Trong bóng tối, một tinh quang huyết sắc lướt qua, Huyết ma tông chủ mở mắt ra từ trong tu luyện vô tận, chân khí cả người bốc lên, phát ra âm thanh như sấm dậy. Thân hình hắn vừa lác lác, lập tức hòa thành một trường hồng hắc hồng, phá không từ trong Đế ma cung ra, iếm mắt trong không gian mênh mang.

“Cuối cùng đã đến lúc rồi!”

Trong tiếng cười cổ quái có lẫn khí tức hậu trọng vô cùng vô tận phát ra từ Đế ma cung. Ma khí do đó cuộn cuộn, nền đất phía bắc rung chuyển không ngừng.

Gần như đồng thời, khiến cho nhieeuf võ giả quan tâm đến trận Thiên Ngao như Ma tông, Thái Tổ sơn, Liệt thiên tông, Thiên ma tông phá quan xông ra, thân hóa trường hồng, bay về phía Thiên Ngao phong.

Đối với nhiều người mà nói, trận chiến này không đơn giản là cuộc chiến giữa Phương Vân và Huyết ma tông chủ, cũng không phải cái gọi là báo thù cho Phệ ma tông chủ. Đây là cơ hội cho liên minh ma đạo thể hiện thực lực và thị uy thiên hạ.

Đồng thời xuất thân của hai người này cũng cho phép trận chiến này mang ý nghĩa triều đình và tông phái, đối với đại cục thiên hạ quần hổ phệ long thì là trận chiến có ý nghĩa trọng đại.

“Điện hạ, điện hạ chắc chắn muốn đến Thiên ngao phong chứ ạ? Nơi đó tông phái quy tụ, với thân phận của điện hạ, e là không thích hợp lắm”

Trong hoàng cung, Đậu Anh cố gắng khuyên nhủ với ngữ khí ôn hòa nhất.

“Đậu Anh, người không cần khuyên ta”

Tam thập lục hoàng tử Tiểu Khải điềm nhiên lắc đầu, ba tháng trước, sau khi nghe tin về trận chiến Thiên Ngao, hắn đã ra sức tìm kiếm tung tích Phương Vân: “Trận chiến này ta nhất định phải đi. Thiện ý của ta với hắn tốt như vậy, mời hắn giúp ta ột tay, đến cuối cùng hắn vẫn từ chối. Nếu đã không thấy được hiệu lực của hắn với ta, ta cũng đích thân đi xem, hắn vị gục ngã trước mặt chúng ta!”

Lưu Khải nói xong đứng dậy khỏi bảo điện, phát tay áo, đi ra khỏi đại điện ...

Trong bóng đen của Thiên địa vạn hóa chung, hai bóng người một trên một dưới đứng thẳng trong đại điện bất động.

“Đến lúc rồi, phải xuất phát thôi”

Yên thị mị hành nhìn người thanh niên trên đại điện thần dung tuấn mỹ đứng bất động nói. Cơ thể ả vẫn đẹp, như một ngọn lửa đầy khêu gợi. So với ba tháng trước đây, khí chất của Yên thị mị hành thay đổi rất nhiều, yêu khí ít đi, và có phần giống người hơn.

Tiếp xúc lâu với người thanh niên trên đại điện đã được một thời gian không ngắn nữa. Yên thị mị hành vốn đầy địch ý với bóng người trên đại điện kia, nhưng hiện giờ, không biết tại sao, nhìn gương mặt cương nghị trong bóng tối, Yên thị mị hành lần đầu tiên cảm thấy có chút sao động.

Trên người con người này đầy sức hút và sức mạnh tin phục không thể hiểu được, đến Yên thị mị hành cũng không kháng cự được. Điều này không có liên quan gì đến võ công cả, hoàn toàn là một thứ ý chí tinh thần xuất phát từ nội tâm.

“Đã đến lúc rồi sao?”

Đôi mắt nhắm chặt mở ra, giờ khắc đó cả đại điện sáng bừng lên như ban ngày, giống như vô số thái dương bùng phát ra toàn bộ năng lượng. Giờ khắc đó, Yên thị mị hành cảm thấy mình bị bao vây bởi một đại dương vô biên chí dương chí cương, một ý thức cường đại phóng ra từ trong đại dương đó, sức mạnh này khiến ả có cảm giác nghẹt thở.

Thế nhưng quang mang đó vừa xuất hiện đã biến mất, Yên thị mỉa hành thậm chí còn chưa kịp tỉnh lại, Phương Vân đã khôi phục lại bình thường. Trong đại điện lại u ám như ban đầu.

Phương Vân ngồi trên đại điện, từ một pho tượng không sinh khí trở lại thành một cơ thể sống. Hắn thu lại khí tức, yên lặng ngồi trên bảo tọa. So với ba tháng trước, khí tức toàn thân hắn hiển nhiên đã khác nhiều.

Nhưng thực lực thực sự lại không thể nào nhìn ra được.

Nhờ Thiên địa vạn hóa chung che giấu, Yên thị mỉa hành cũng không thể nhìn thấy, thực lực của Phương Vân hiện tới mức độ nào. Từ hai tháng trước, giúp Phương Vân luyện hóa Vô luân tà hoàng tăng thấp nhất của Thiên địa vạn hóa chung, tiến độ của Phương Vân đã không phải là điều Yên thị mỉa hành có thể biết được nữa.

Nhưng Yên thị mỉa hành rất rõ, Phương Vân không đột phá tới Địa hồn cảnh giới, từ Truyền kỳ tới Địa hồn đâu có đơn giản như vậy. Đối với Thiên ngao phong, Yên thị mỉa hành luôn lo lắng, thế nhưng không hiểu tại làm sao, khi thấy Phương Vân mở mắt, mọi lo lắng của ả đều biến mất. Thay vào đó là một niềm tin mù quáng lớn lao.

Yên thị mỉa hành chớp mắt, nhanh chóng ý thức được thực tế, mình vô hình chung đã bị Phương Vân ảnh hưởng từ trong ra ngoài. Điều này đối với người luyện mỉa công như ả là không thể hiểu được, ả chỉ nghe thấy Phương Vân điềm đạm nói: “Đi thôi, chúng ta cũng nên xuất phát rồi. Nhưng trước đó, ta còn vài chuyện phải làm”

Vừa dứt lời, cơ thể Phương Vân đã biến mất tăm mất tích khỏi đại điện ...

1007. Chương 1008: Thiên Ngao Chi Chiến [2]

Tây nam hoang dã, bên trong trùng trùng quần sơn, một tòa từ xưa động phủ, dưới sự che giấu của cấm chế, tại đây sừng sững quần sơn chi phong. Nơi cửa vào động phủ, vô số dây rủ xuống xuống.

Dù cửa vào thoát nhìn cực kỳ rách nát, nhưng trong động phủ lại là cực kỳ rộng rãi, đồ sộ. Tại đây tòa cung điện khổng lồ tạo ra từ Thanh Đồng, sương mù xanh thâm trào ra địa hạ, mịt mù khói tỏa. Một thiếu niên mặc huyền y, ngồi xếp bằng ở bên trong sương mù, không hề nhúc nhích.

Trong động phủ rất yên tĩnh, chỉ có một đại lực ma thần cơ thể cầu kết, tràn ngập sức mạnh cường đại, bận rộn chung quanh bên trong ở động phủ. Những đại lực ma thần có thể bàn sơn di nhạc, có được sức mạnh không thể hiểu nổi, nhưng không phải là sinh mệnh về mặt ý nghĩa thông thường.

Ở bên trong thân thể chúng, ẩn chứa cường đại pháp thuật cùng sức mạnh phù triệu. Nếu nhìn kỹ, có thể phát hiện nơi những đại lực ma thần bước chân bước qua, ma khí cuộn cuộn, vô số địa ma, âm ma ở trong đó kêu rên, quay cuồng. Những bảy mươi hai địa ma, âm ma thế giới địa sát, bị nhân lấy đại thần thông giam cầm, ngưng tụ. hàng triệu âm ma, Sát Ma, địa ma, bị câu ra nữa, hóa thành một “Đại lực thần ma” to lớn vô cùng.

Dưới sự khống chế của một ý thức cường đại, những đại lực thần ma mỗi ngày đều đã dùng Thuần địa thuật, men theo mấy ngàn dặm quần sơn chung quanh động phủ, hiệt thủ sơn quả, hoàng đào, kì căn, cổ linh chi, đưa đến bên trong động phủ, cung cấp thiếu niên trong động phủ này ăn.

“Oanh!”

Đột nhiên trong lúc đó, một khối tinh khí huyết sắc theo huyết Bách Hội trên đỉnh đầu thiếu niên phóng ra, thân hình hắn cháy lên rất nhanh. Chỉ trong nháy mắt, liền hóa thành tro tàn. Nhưng là ngay sau đó, lũ huyết khí lao ra kia, uân nhân bốc lên, dần dần hóa ra ngũ tạng phủ lục, cơ thể, huyết trì..... Chỉ trong vài chục hơi thở, thiếu niên thân hình lại ngưng tụ thành hình.

“Ha ha ha.....” Lão nhân, thấy chưa? Ta thành công rồi, ta rốt cuộc đã thành công rồi. Ta đạt tới Thiên Trùng thất phẩm !”.

Biệt Thế Tiệm đột nhiên mở mắt ra, cười ha hả. So với lúc rời Phương Vân đi đến bây giờ, mượn dùng vô số pháp khí dị bảo, thần đan của đại lực Thần ma tông giúp, hẳn rồi cuộc đạt tới Thiên Trùng thất phẩm.

Giọng nói của Biệt Thế Tiệm vang vọng, quanh quẩn trong động phủ. Trong giọng nói ẩn chứa sức mạnh, chấn đắc cả tòa động phủ chỗ sơn thể đều rung động đứng lên.

“Ừm.....”.

Một thanh âm thương lão mà hài lòng, truyền đến từ chỗ sâu trong động phủ. Ngay trước Biệt Thế Tiệm, một màn sương mù nồng đậm mặc lực sắc tách ra, một lão nhân tóc hoa râm, rối tung, quải một cây trượng đi ra. Hắn đỉnh đầu đã sắp bán trọc, làn da đầy nếp nhăn, có vẻ già nua không chịu nổi.

Dù thoát nhìn dung mạo, cực kỳ lão cỗi, một bộ dạng sắp sửa thành gỗ mục. Nhưng ánh mắt lão giả lại cực kỳ sáng ngời, hoàn toàn bất đồng với bề ngoài hắn. Nhìn Biệt Thế Tiệm chưa hết nét ấu trĩ, lão giả vẻ mặt hiền hoà tươi cười, tựa như giống như trưởng giả trong tộc, nhìn tôn nhi. Còn về cách xưng hô ra vẻ vô lễ “Lão nhân.....” của Biệt Thế Tiệm kia liền cho qua.

“Tiệm nhi, người thiên tư quả thật không giống người thường. Trong khoảng thời gian ngắn, lại liền đạt tới Thiên Trùng cảnh giới. Làm thầy thực vừa lòng, thực vừa lòng.....”.

Lão giả chống quải trượng, đến gần Biệt Thế Tiệm, vừa lòng gật gật đầu.

“Hắc hắc, đó là, đó là..... Đây chứng tỏ lão nhân năm đó có mắt, liếc mắt một cái liền nhìn ra bổn thiếu gia là đại thiên tài, ha ha ha.”.

Biệt Thế Tiệm cười ha hả không biết sĩ nhục. Nói thẳng như vậy, cơ hồ mỗi lần đều diễn ra. Bởi vì còn nhỏ ngây thơ không biết tâm tính, thời điểm Biệt Thế Tiệm lần đầu tiên nhìn thấy vị này sư phó, đã xưng hô hắn là “Lão nhân”, nhiều như vậy năm trôi qua, đã sớm hình thành thói quen. “Lão nhân” tuy rằng mỗi lần cũng sẽ mắng vài câu, nhưng cũng không để ý.

Biệt Thế Tiệm càng quen đem loại xưng hô này, coi là một loại xưng hô kính yêu thật mật.

“Tiểu tử ngươi đánh thử xem!”.

Lão nhân đầu bạc cười mắng, giơ lên thế làm thế sắp đánh, nhưng lại thả xuống dưới.

Hai thầy trò cười mắng một trận, rồi cuộc cũng ngừng lại.

“Đúng rồi, sư phụ, ta nhớ rõ thời điểm theo người học võ. Người nói chỉ cần chờ ta đạt tới Mệnh Tinh cảnh giới, sẽ nói cho ta biết một cái đại bí mật. Ta hiện tại đã tới Thiên Trùng thất phẩm, bất kỳ lúc nào đều có thể nhảy vào Mệnh Tinh cảnh giới. Người cái kia bí mật cũng có thể nói cho ta biết đi?”.

Biệt Thế Tiệm dừng lại tiếng cười, đột nhiên hỏi, vẻ mặt tò mò.

Lão nhân đầu bạc giật mình, lập tức cười quái dị đứng lên: “Hắc hắc, thì ra tiểu tử ngươi còn nhớ rõ điều này”.

“Ai da, sư phụ, người nói cho ta biết đi.....”.

Biệt Thế Tiệm cầm lấy tay lão nhân, làm ra vẻ bám riết, cố gắng lắc.

“Ha ha, người ngồi xuống trước đi, nuốt viên thần đan này đi, điều khí một đoạn thời gian. Ta sẽ đến nói cho người đại bí mật này”.

Đầu bạc lão nhân mỉm cười nói, đưa ra một Thần đan bên ngoài màu đen như mực toàn hoa văn dạng kim loại ...

“Lão nhân, người cũng đừng lộng mê hoặc, nói mau đi.”.

Biệt Thế Tiệm nhận lấy thần đan trong tay lão nhân, tiện tay bỏ miệng. Chuyện như vậy, hắn đã phải trải qua rất nhiều, cũng không để ý. Chỉ là, Biệt Thế Tiệm không để ý, ở thời điểm hắn cắn nuốt thần đan kia, đôi mắt mỉm cười của lão nhân đầu bạc, xẹt qua một tia hào quang quỷ dị.

“Đừng nóng vội, được hiệu thần đan, không phải dễ dàng phát huy như vậy. Người trước vận công, hấp thu thần đan được lực, sau đó ta sẽ nói với người.”

Lão nhân đầu bạc hiền hoà cười nói.

Biệt Thế Tiệm giật mình, lập tức hắc hắc nở nụ cười:

“Lão nhân, người lại ở cổ tình làm hư ảo thần bí rồi, được rồi, được rồi. Nghe người, nghe người..... nhưng nếu chờ ta vận hoàn công, người còn không nói cho ta biết, cũng đừng trách ta tạp nát toàn bộ bảo bối này của người”

Biệt Thế Tiệm ngoài miệng chữ bậ , nhưng vẫn khoanh chân ngồi xuống. Yên lặng vận công, hấp thu thần đan được.

“Phạch!”.

Ngày khi Biệt Thế Tiệm vận công, một bàn tay khô khô khan “Phạch” một tiếng, đập mạnh vào sau lưng Biệt Thế Tiệm.

“Lão nhân!”.

Biệt Thế Tiệm tâm thần sợ hãi, mãnh mở mắt ra, thất thanh kinh hô: “Người đang làm cái gì?!”.

Biệt Thế Tiệm cảm giác được, chân khí trong cơ thể bản thân đột nhiên mất đi khổng chế, cả người không thể động đậy. Loại tình huống này, này đây hướng chưa bao giờ xuất hiện qua. Cùng không hoàn toàn giống với trước kia.

“Đồ nhi ngoan của ta vất vả người cho người rồi!” Chuyện Mệnh Tinh cảnh giới, sẽ không cần người quan tâm nữa. Ta sẽ tự mình ‘Tấn chức’ đến Mệnh Tinh cảnh giới!”.....”.

“Lão nhân, ý người đây là gì?!”.

Biệt Thế Tiệm trong lòng dâng lên một cỗ bất an cảm mãnh liệt, nhưng hấn dù sao cũng không dám, cũng không nguyện ý đi tin tưởng cái phán đoán mơ hồ trong lòng chạm đến.

“Dừng tay! Nghiệt súc nếu không phải người còn có một chút giá trị lợi dụng. Từ lần đầu tiên người gọi ta lão nhân, ta đã dùng một chiêu đánh chết người rồi! Người không phải muốn biết cái kia đại bí mật sao hử! Ta sẽ nói cho người!”.....

Ở Biệt Thế Tiệm nhìn không tới phía sau, bộ mặt hiền hoà ban đầu của lão nhân đầu bạc, giờ phút này lại là bộ mặt dữ tợn. Cũng khuôn mặt đó, nhưng toát ra khí chất hoàn toàn bất đồng. Bộ mặt dữ tợn toát ra một khí chất âm hiểm, chỉ có giờ phút này, mới là thượng cổ đại lực Thần ma tông chủ chân chính.

“Người nghĩ đến người thực sự có thiên tư hơn người như vậy sao? Đứa nhỏ ngu xuẩn! Chúng sinh Trung thổ thần châu, tùy tiện tìm một người tư chất cũng sẽ không kém so với người. Về phần người, cái loại nghị lực cùng ý chí tấn mạn này, nếu là thượng cổ thời đại, người chính là bá đến ta đại lực Thần ma tông, làm đồng tử nấu nước ta cũng sẽ chẳng muốn thu người!”

“Oanh!”.

Biệt Thế Tiệm đột nhiên chấn động, như gặp phải sét đánh. Cùng một người, mà lại nói ra những lời hoàn toàn khác nhau. Giờ khắc này, đối với Biệt Thế Tiệm mà nói, đã bị rung động chưa từng có.

“Sư phụ, người là người đồ đệ a!”.....”.

Biệt Thế Tiệm cơ hồ sắp khóc, Như thế nào cũng không dám tin tưởng đây là “Lão nhân”bản thân theo bao nhiêu năm, tuy rằng trong miệng xưng thật ra trong lòng cực kỳ kính yêu sư phụ.

“Hử!”.

Đại lực Thần ma tông chủ chỉ cười nói:

“Đây là điểm ngu xuẩn của người! Người khác nói cái gì, người sẽ tin cái đó. Thật sự là một quân cờ tốt. Tiệm nói cho người một bí mật, biết ta vì cái gì chọn người không? Rõ ràng người tư chất kém như vậy, lại cố tình tiêu phí đại lực khí, dùng ma thần thai giúp người đột phá thể giới bảy hai tầng dưới lòng đất, dùng ‘Ma thần đan’ cùng tông nội pháp khí trợ người vượt qua Thiên tượng cảnh giới, lại một tầng tầng tiêu phí đại lực khí, trợ người đi bước một đi lên Thiên Trùng cảnh sao?”.

Phương Vân ném một cái chai qua, đây là điều dưỡng thần hồn. Đồng thời, một chưởng chụp lên trên người Biệt Thế Tiệm, một sức mạnh lớn cuộn cuộn tràn vào trong người Biệt Thế Tiệm.

So với linh hồn, vết thương xác thịt của Biệt Thế Tiệm có khi lại là nhẹ nhất. Thật ra là có chút hư hao, vận chút chân khí là sẽ vô sự.

“Hu!”

Biệt Thế Tiệm điều khí xong, cảm giác tinh thần tốt hơn nhiều..... Thở ra một hơi, nhẹ nhõm hơn không ít: “Biểu ca, cảm ơn”.

“Huynh đệ một nhà, không cần nói những điều này. Đi một ngày đường học một sàng khôn. Ta trước kia đã nói, người ý chí không đủ kiên định, không nên tu luyện võ đạo, người lại không có nghe. Hiện tại như thế nào?”.

Phương Vân trầm thía nói: Nay biểu đệ tâm tư rất đơn thuần, nếu không phải bản thân để lại tinh thần lạc ẩn ở hắc trên người, hơn nữa lại vào ba tháng bế quan, thực lực đại trưởng, không chỉ là có thể cảm thấy được sự sống chết của Biệt Thế Tiệm, còn có thể nhờ tinh thần lạc ẩn để lại trên người hắc, cảm giác được mọi thứ quanh hắc. Nếu không Biệt Thế Tiệm chỉ sợ đã bị người ta nuốt sống rồi!

“Ta chỉ là không tin.....Sư phụ lại đối phó ta.”.

Biệt Thế Tiệm nhìn liếc mắt một cái đại lực Thần ma tông chủ ở phía sau, trong mắt toát ra một chút thần sắc thương cảm. Đối với ý đồ đoạt xá thân thể bản thân của Lão nhân, Biệt Thế Tiệm cũng không có hận ý. Chỉ là không thể tin được, cũng không có cách nào tin được.

Hắc dù thế nào cũng không thể tin được, Sư phụ đưa mình vào võ đạo, dốc lòng điều giáo, sớm chiều ở chung bao nhiêu năm như vậy lại làm hại hắc. Lão nhân từng thân thiết như vậy, hòa ái, cùng cùng nhau vui đùa âm ỉ, lại giết hắc. Phải biết rằng hắc thậm chí đã coi lão nhân như người nhà, còn thân thiết hơn ông nội mình!

Tuy rằng miệng kêu Lão nhân vô lễ, nhưng hắc lại không có vô lễ kính chi tâm gì. Chỉ là, tại sao lại như vậy?!

“Hắc đối với người như vậy người còn gọi hắc sư phụ? Người thật sự quá đơn thuần, lúc trước ở Hoài An thành, thời điểm chúng ta các gặp nhau ở Tụ Bảo, ta phát hiện người phá tan Cấp Địa Biến, liền cảm thấy kỳ quái. Cho nên sớm để lại một phần tâm nhãn trên cái sư phụ kia của người. Hại nhân chi tâm không thể có, nhưng phòng nhân chi tâm cũng không thể không có.”

Phương Vân khiển trách. Nếu không phải bản thân đúng lúc đuổi tới, hậu quả không biết sẽ thế nào!!!

“Ầm ầm!”.

Trong hư không hào quang chợt lóe, Yên Thị Mị Hành bay xuống. Trên người nàng, khí tức có chút hỗn loạn, hiển nhiên đã giải quyết Đại lực thần ma này.

“Công tử, người không đi Thiên Ngao phong, lại nói phải giải quyết một việc trước, chính là việc này sao?”

Yên Thị Mị Hành từ từ hạ xuống đất, nhìn lướt qua Biệt Thế Tiệm âm đạm thần thương lại nhìn thoáng qua chỗ đại lực Thần ma tông chủ ngã xuống, nhẹ giọng nói:

“Ừm, chuyện Thiên Ngao phong, ta đã có chủ kiến. Người không cần nhúng tay vào”.

Phương Vân thần nhiên nói.

Yên Thị Mị Hành sóng mắt lưu chuyển, nhẹ nhàng lui đến một bên, ánh mắt lưu lại ở trên người Biệt Thế Tiệm, không biết suy nghĩ cái gì.

“Không cần chú ý đến hắc. Đây là biểu đệ của ta. Người nếu làm hại hắc, người hắc là biết, sẽ có hậu quả gì!”

Phương Vân không quay đầu lại, nhưng nhất cử nhất động của Yên Thị Mị Hành, hắc lại vô cùng rõ.

“Ha ha, công tử nghĩ đi đâu vậy. Là biểu đệ của công tử, ta sao lại có ý đồ gì với hắc chứ.”.

Yên Thị Mị Hành cười như vậy, nhưng ánh mắt lại là thu liễm rất nhiều.

“Ta chỉ không hiểu. Vì cái gì, biểu ca, người nói đây là vì cái gì a?! Sư phụ nói ta tư chất ngu dốt, nhưng là tất nhiên ta tư chất ngu dốt, lại vì cái gì muốn đem ta làm mục tiêu đoạt xá? Hắn từng đối ta tốt như vậy.....”

Biệt Thế Tiệm lúc này chịu đả kích lớn, hoàn toàn đắm chìm ở trong thế giới của bản thân, không chú ý tới Yên Thị Mị Hành một bên. Có lẽ chú ý tới, cũng chút không có để ý.

“Không có gì là vô duyên vô cớ. Ta cứu người, là vì chúng ta là huynh đệ, có quan hệ huyết mạch. Hắn cứu người lại là bởi vì người có giá trị lợi dụng. Hắn ở thượng cổ bị thương nặng, thần hồn tiêu hao, thọ nguyên giảm sút. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, trong vòng trăm ngàn năm, nhất định sẽ thọ tấn mà chết. Hắn cần một cái linh hồn kéo dài thọ nguyên bản thân. Linh hồn này nhất thiết phải tu luyện đại lực Thần ma tông công pháp, hơn nữa ít nhất đạt tới Thiên Trùng cảnh. Nếu không, sẽ không có tác dụng gì.”

Phương Vân phong ấn thần hồn đại lực Thần ma tông chủ, đương nhiên biết hắn vì cái gì phải làm như vậy mọi động cơ, quá trình đều khắc ở bên trong Phương Vân.

Nuốt sống linh hồn, nghịch thiên sửa mệnh, kéo dài tuổi thọ, chính là một môn cấm thuật của đại lực Thần ma tông, yêu cầu vô cùng hà khắc. Trung thổ thế giới đương nhiên không thiếu cấp Thiên Trùng vô giả, nhưng, Thái Hưởng vô giả tiếp tục đạo thống của đại lực Thần ma tông, thì không nhiều lắm. Ngoài bản thân đại lực Thần ma tông chủ, phỏng chừng cũng chỉ có Biệt Thế Tiệm .

“Nhưng là vì cái gì, vì cái gì a! Ta tư chất ngu dốt như vậy, vì cái gì phải chọn ta a!”.

Biệt Thế Tiệm thanh âm có chút nghẹn ngào, hắn không muốn khóc, nhưng nước mắt cũng không ngừng chảy ra.

“Ày!”

Phương Vân trong lòng thở dài một tiếng, nguyên nhân này hắn quá biết.

Chỉ là, lúc này, không thích hợp nói ra, thượng cổ đại kiếp nạn, vô số cường giả đều chuyển thế, có người ẩn vào Đại Chu hoàng cung, có người tiềm nhập đại quân chinh tiêu, có người khai tông lập phái ở cận cổ, mai danh ẩn tích, cũng có người ngao du bên trong trùng trùng quần sơn như trước, nơi đó người ở rất thưa thớt.

Ở chốn giang hồ rộng lớn đầy hiểm nguy, lựa chọn của mỗi người cũng không giống nhau. Có người tiếp tục ngạo kiều núi rừng, cũng có người lựa chọn dựa người khác. Mà đại lực Thần ma tông chủ lựa chọn, cũng khác mọi người.

Hắn lựa chọn bồi dưỡng Biệt Thế Tiệm, sau đó đoạt xá hắn, nuốt linh hồn hắn, dung hợp trí nhớ cùng tính cách hắn. Thay bản thân biểu đệ thân phận, ẩn núp ở bên người của bản thân, nếu không phải bản thân sớm đề phòng, chỉ sợ hắn đã thành công không ngờ.

Là một vị thượng cổ tông sư gian tà và đa mưu túc trí cùng với pháp môn độc đáo, đại lực Thần ma tông ở cùng hắn nhiều năm như vậy. Nếu thực sự thay thế Biệt Thế Tiệm, chỉ sợ dù là Phương Vân, cũng không tài nào phát hiện được.

Cấm pháp này của Đại lực Thần ma tông vô cùng độc đáo hơn nữa lại cường đại. Cho dù là Phương Vân có Thiên địa vạn hóa chung và Vô Cầu đại pháp, có thể cảm giác đến linh hồn. Đến lúc đó chỉ sợ cũng không phát giác ra cái gì khác thường.

Chỉ cần nghĩ lại người thân thiết với mình nhất, âm thầm, thay đổi, loại cảm giác này liền làm người ta không rét mà run.

“Chẳng lẽ tại đây bên trong tràng đại kiếp nạn, ta lại đặc thù như thế sao?!”

Phương Vân ngửa mặt lên trời thở dài.

Phụ thân vì hắn bỏ mạng, Vũ Mục đối hắn vài phần kính trọng, Hoang Kích Toái Không Đại Đế tướng muốn giết hắn, thượng cổ Sát Liêu tông chủ cố ý phái Cô Xạ quận chúa tiếp cận hắn, mà đại lực Thần ma

tông chủ lại trước đó lấy tiên thiên số thuật, suy tính ra bản thân. Ý đồ thay mệnh đổi đào, ẩn nấp bình yên vượt qua trận này đại kiếp nạn.....

Nhiều người như vậy, đều“vài phần kính trọng” bản thân. Thậm chí đến bên trong thiên số, đều có hấn. Phương Vân không rõ, thật không rõ.....

Thiên địa thọ nguyên quá dài, mà bản thân thọ nguyên lại quá ngắn. Thiên địa hôm nay còn tồn tại nhiều điều bản thân chưa rõ.

Phương Vân thở dài một tiếng, thu liễm tâm thần. Đột nhiên ra tay đập vào đan điền Biệt Thế Tiệm.

“Biểu ca huynh!”.

Biệt Thế Tiệm đang đắm chìm ở bên trong thương cảm. Phương Vân đột nhiên ra một chưởng, lập tức làm hấn bừng tỉnh, khiếp sợ nhìn Phương Vân:

“Đây là một thân công lực của đại lực Thần ma tông chủ, phù pháp biến thành. Với năng lực hiện tại của người, chưa thể toàn bộ chấp nhận ngay. Ta đã phong ấn lại, đưa vào trong cơ thể người. Người có thể chậm rãi hấp thu, luyện hóa. Ta biết người trong lòng có rất nhiều nghi vấn, sau khi rời khỏi nơi này sau, ta sẽ trả lời người.”.

Phương Vân nói xong những câu này, bàn tay vung lên, lập tức đưa Biệt Thế Tiệm vào Thiên địa vạn hóa chung.

“Đi thôi, còn một sự kiện cuối cùng”.

Phương Vân xoay người, nhìn Yên Thị Mị Hành nói, rồi lập tức đi vào trong hư không, nhanh chóng biến mất.

Yên Thị Mị Hành không nói gì, lặng lẽ bám theo.

“Ầm ầm ầm!”.

Hai người trước khi rời đi, thuận tay nhỏ toàn bộ đại lực Thần ma tông Thanh Đồng đại diện mang theo. Hai người đi rồi, chỉ nghe một tràng tiếng nổ, toàn bộ sơn mạch đại lực Thần ma tông, thiên địa địa hoảng, đột nhiên sụp đổ.

Dải đất phía Tây, trùng trùng quần sơn. Một thân ảnh khoác áo choàng đen, tản mát ra huyết tinh, tà khí tàn khốc âm lãnh, bay vút qua quần sơn. Hấn đi qua nơi nào, quần sơn ầm ầm sụp đổ, trong quần sơn nổ ra một đại đạo khang trang hàng trăm trượng.

“Ầm ầm ầm!”.

Bóng người áo choàng đen bay qua, bầu trời phía trên sấm vang chớp giật, một mảnh lôi vân cuộn cuộn bốc lên, giống như một mảnh thảm trải ra, trải về phía trước theo hướng bay của bóng đen. Thiên địa trong lúc đó, gió rít gào mãnh liệt, cổ âm sát, tà ác hơi thở khủng bố đến cực điểm, chân khí cuộn lên khiến cỏ cây nhanh chóng héo rũ.

Mà phía trước bóng đen, một bóng người khác hốt hoảng bỏ chạy. Hấn không còn một nửa thân ảnh nữa. Nhưng là chính vì như vậy, nên hấn chưa chết. Chỉ là, tuy rằng thực lực cường đại, nhưng so sánh với người mặc áo choàng đen đuổi giết theo sau, thực lực kém hơn rất nhiều.

“Oanh!”

Từng gợn sóng xẹt qua trước sơn mãng, bóng người chợt lóe lên, đã có thêm hai thân ảnh. Phương Vân vung bàn tay to lên, đem Minh Vương Đại Bi Chú mình biến thành, thu lại phân thân của mình vào trong cơ thể.

Ở trong khoảng thời gian hấn bế quan. Hấn phân ra chín phân thân, đã bị người mặc áo choàng đen này giết bảy cái. Tính cả cái này, chỉ còn lại có hai cái .

“Người kia là ai?”.

Yên Thị Mị Hành đứng ở bên người Phương Vân, cảnh giác nhìn người mặc áo choàng đen đối diện dừng lại. Trên người người này, nàng cảm giác được uy hiếp đặc hơn. Cùng một cổ uy áp làm người ta run rẩy, kinh lạt không lồ. Loại này uy áp bởi vì nguyên nhân nào đó, cũng không hoàn toàn phóng ra. Nhưng chỉ như thế này, cũng đã đủ để cho nàng như lâm đại địch.

“Tà Thần phân thân.”

Phương Vân nhìn, bình tĩnh nêu ra thân phận đối phương. Từ khi hấn dụ dỗ, đánh chết một đầu Tà Thần phân thân ở Vực sâu bi thương. Vị Tà Thần hoang cấp huyền minh kia ngủ đông ở Di, cũng đã tức giận phái ra một phân thân khác của bản thân, tìm kiếm tung tích Phương Vân khắp trung thổ thần châu.

Chỉ là, Phương Vân khi đó thay đổi khí tức, che giấu chân thân, cho nên Tà Thần cũng chỉ có thể tìm kiếm theo khí tức kia. Trong khoảng thời gian này, hấn đã ở giết không ít cường giả tông phái.

“Phùng!”

Yên Thị Mị Hành nhìn sinh vật trước mắt, hít sâu một hơi. Ở thời đại các nàng, Di hoang không có Tà Thần. Nhưng về Tà Thần truyền thuyết vực ngoại, không phải là trung cổ, cận cổ mới có. Nàng ít nhất vẫn biết, bản thân tuyệt đối không phải là đối thủ của hắc ám Tà Thần ngủ đông ở Di hoang!

“Người, là, ai.....”

Tà Thần phân thân dưới lớp áo choàng, hai điểm hào quang chớp động. Nó có thanh âm trúc trắc, thông thả, hơn nữa khàn khàn, khó nghe. Giống như một con rắn, trườn đi trên mặt đất.

1009. Chương 1010: Thiên Ngao Chi Chiến (4)

Phương Vân cũng không có dài dòng, hấn hờ hững nhìn Tà Thần phân thân ẩn nấp ở trong bóng ma phía trước. Ở thời điểm nó còn chờ mong trả lời, bàn tay to vung lên, tề khởi Thiên địa vạn hóa chung. Chỉ thấy hào quang chợt lóe, Tà Thần phân thân này lập tức đã bị xoát vào Thiên địa vạn hóa chung. Nơi đó, Tà thần quốc độ khổng lồ, chậm rãi mở ra một góc, từ từ chờ đợi con mồi.

Trận chiến này không kịch liệt, sau ngắn ngủi thời gian. Tà Thần phân thân này lập tức đã bị trấn áp hoàn toàn. Tà Thần phân thân mạnh hơn nhiều so với Tà Thần phân thân thứ nhất. Chẳng qua, Phương Vân thực lực tăng trưởng nhanh hơn.

“Được rồi! Đi thôi.”

Lát sau, Phương Vân nhẹ nhàng bay ra từ trong Thiên địa vạn hóa chung. Hấn khí tức có chút hỗn loạn, nhưng bình phục rất nhanh. Tam Tượng pháp khí cũng không đủ năng lượng duy trì, trên cơ bản chính là một cái pháp khí bình thường. Đặc biệt, đối thủ là cường giả động thiên cấp như Huyết Ma tông chủ. Nhưng có Tà thần phân thân mới trấn áp này thì mọi thứ dễ dàng rồi.

“Ân” Yên Thị Mị Hành không nói gì, gật gật đầu, theo đuôi ở phía sau Phương Vân, bay về hướng Thiên Ngao phong phương.

Thiên Ngao phong cũng không xa, cách Liệp Lộ viên một ngàn lý. Dù có đóng quân trong Liệp Lộ viên, làm cả cận cổ tông phái có tạt giạt mình, hơn mười vạn đại quân chinh tiểu triều đình. Chỉ là, đối với những cự đầu thượng cổ mà nói, đúng là không coi hơn mười vạn đại quân triều đình này ra gì.

Đại quân chinh tiểu tuy rằng số lượng khổng lồ nhưng đa số đều là võ giả cấp Tinh phách đến Cấp Thiên Tượng, số ít là võ giả cấp Thiên Trùng, như vậy ở trong mắt các vị võ giả tông sư thượng cổ Địa hồn cấp, là con kiến hoàn toàn bình thường. Đến bao nhiêu cũng giống nhau, một cái tát là lập tức sẽ chết cả lũ.

Về phần Thần vệ đại quân trong truyền thuyết, tuy rằng cường giả Thường tinh Cảnh giới rất nhiều, võ giả Mệnh Hồn cảnh cũng không thiếu. Nhưng võ giả là Truyền Kỳ cảnh, địa hồn Cảnh giới, lại vô cùng hiếm.

Đối với ma đạo liên minh khổng lồ mà nói, cái gọi là triều đình đại quân này, tự nhiên không có gì uy hiếp lực.

Trên thực tế mọi thượng cổ cự đầu tính cách đều cực kỳ cao ngạo. Ngoài Nhân Hoàng, Vũ Mục, cùng với ít ỏi một ít cao thủ trong hoàng cung triều Đại Chu, những người khác đều không coi ra gì. Đối đối với bọn họ mà nói, nanh vuốt, thế lực này của triều đình giết hay không đều không sao cả, giết sớm giết muộn đều giống nhau, dù sao đợi đến thời điểm cho Đàn hổ phệ long, đại kiếp nạn thành hình, rồi xử lý một thể.

Hơn nữa, trong đó một ít đầu sỏ dã tâm bưng bưng còn đang có nhiều ý định khác. Đó chính là đánh chết Nhân Hoàng, sau khi phủ định Đại Chu, một lần nữa thu nạp những thế lực khắp Đại Chu đứng lên, vì đã sử dụng, để thống trị thiên hạ. Dù sao, ai cũng không có tâm tư kia, mọi chuyện tự mình làm, cái này cần mượn thế lực vốn có của triều Đại Chu.

Rất nhiều nguyên nhân đó khiến cường giả thượng cổ tạm thời chưa ra tay với đại quân triều đình. Ai cũng đều tụ ở tại xung quanh Thiên Ngao phong. Hoặc hóa thành hạt cải lớn nhỏ ẩn trong hư không, hoặc trực tiếp hiển lộ thân hình, hoặc trực tiếp lấy ẩn pháp xem xét tình hình chiến đấu nơi này từ ngàn dặm.

“Không còn sớm nữa, thứ tử Phương gia không phải khiêu chiến Huyết Ma tông chủ sao? Sao còn chưa xuất hiện. Hay là hần sợ rồi?”

“Sao có thể? Hần tốt xấu cũng là võ giả Thần Thông cảnh, cái gọi là một lời nói ra, tứ mã nan truy. võ giả Thần thông nói ra rồi, chính là diện mạo bản thân, hần không thể không đến!”

“Cái này cũng khó nói. Chúng ta là võ giả thượng cổ, nặng nhất danh dự công nhưng hiện tại cũng khó nói. Dù sao thời đại biến hóa, cái gì cũng khó nói. So với thể diện, tánh mạng có lẽ quan trọng hơn”

“Chờ một chút đi. Thiên Ngao chi chiến đã muốn cả thiên hạ đều biết. Chỉ cần hần tới trước khi mặt trời lặn, cũng xem như không vi phạm lời hứa. Trước đó, mọi người hãy an tâm chờ thêm một chút đi. Dù sao trận chiến này, quan hệ đến tánh mạng hần. Nhiều một chút thời gian chuẩn bị chiến tranh, cũng không phải không thể lý giải.”

Trời tờ mờ sáng, cũng đã có võ giả chính, tà tới Thiên Ngao phong, muốn tận mắt chứng kiến thần thông võ giả chém giết. Chỉ là, hiện tại mặt trời đã sắp đứng bóng, mọi người đợi thật lâu đều không có nhìn thấy bóng dáng Phương Vân. Tự nhiên có chút không kiên nhẫn, suy nghĩ gì cũng có.

“Tiểu tử này không phải sợ rồi chứ”.

Thiên Ngao phong trong mây cao ngất trên không, đoàn người ma đạo liên minh đứng thẳng ở chính giữa thiên địa, đứng đầu chính là Huyết Ma tông chủ một thân huyết khí nồng đậm.

“Không cần phải nói. Tin là hần không dám không đến.”.

Huyết Ma tông chủ mở mắt ra, đôi mắt phụt ra ra hào quang sáng như tuyết, âm trầm nói: “Nếu hần thực sự không đến qua, hôm nay. Phàm là có liên quan cùng hần, không tính thân sơ, giết đồng loạt”

Với thực lực của ma đạo liên minh, quả thật có nói câu thực lực. Trừ phi đối phương trốn vào trong kinh thành, nếu không, chân trời góc biển, chỉ sợ không thoát khỏi bàn tay của liên minh ma đạo. Nhưng mà, cho dù trốn đến hoàng thành, đến thời cơ thích hợp, công phá hoàng thành, cũng phải chết thôi.

Huyết Ma tông chủ nói xong, lại hai tay khoanh lại, chậm rãi nhắm hai mắt lại, vẫn không nhúc nhích.

“Điện hạ, người có phát hiện hay không, người của liên minh ma đạo đã có chút thấp thỏm lo âu. Điện hạ, với hiểu biết của người về Phương Vân, hần có hay không khả năng, là cố ý muốn, để kích động bọn họ?”.

Cách Thiên Ngao phong hơn mười dặm, trên một đỉnh núi cũng không được coi là cao lắm, Đậu Anh cùng Tam thập lục hoàng tử Lưu Khải một trước một sau, đứng thẳng ở trên vách núi. Hai người đều cải trang, nơi đây nơi chính tà tụ tập, cũng là không dễ dàng phát hiện.

“A!” Lưu Khải điềm nhiên cười, lắc lắc đầu: “Không biết. Hần xưa nay rất ít làm theo cách thông thường. Có lẽ, đây đúng là hần bốn ý cũng không chừng. Còn hần có thể xuất hiện hay không, điểm ấy ta đến là không chút nghi ngờ.”

Đường như là đáp lại niềm tin của Lưu Khải, thiên địa hư không đột nhiên nhoáng lên một cái, một bàn tay khổng lồ thành hình, đột nhiên làm rung chuyển thiên địa. Nhưng chấn động rất nhanh rồi dừng, hào quang chợt lóe, một đạo cầu vòng từ trên trời giáng xuống, xẹt qua hư không thật mạnh, đáp xuống Thiên Ngao phong.

“Oanh!”.

Thiên diêu địa chấn, toàn bộ Thiên Ngao phong, đều mãnh liệt rung động .

“Đại Chu Phương Vân ở đây! Huyết Ma tông chủ ở đâu?”.

Thanh âm tỏa ra từ đỉnh núi Thiên Ngao ra, thanh âm như sấm lôi, cuộn cuộn dâng dâng, lay động hàng tỉ vô số vị diện, vang vọng khắp địa gian. Trong lúc nhất thời, cường giả chính, tà hội tụ chung quanh Thiên Ngao phong thậm chí có cảm giác ù tai hoa mắt.

Ngay trên đỉnh núi, Phương Vân thân phi kinh phục, đầu đội tử kim quan, đứng thẳng ở cự thạch phía trên. Hắn chỉ lẳng lặng hướng nơi đó vừa đứng, vừa toát ra một khí thế Thế bát Ngũ nhạc hám thương khung, giống như một cây cự trụ bàn, xử ở nơi nào, đóng đô thiên địa .

“Phương Vân?”.

Trong hư không, Huyết Ma tông chủ ở phương bắc, nghe thế liền hét to, bỗng nhiên mở mắt ra ra, trong mắt xẹt qua một chút huyết sắc, nhìn người trẻ tuổi kia phía dưới trên ngọn núi.

“Phương Vân? Hắn đến rồi! Lại dám đơn đao đi gặp, khí phách lắm! Can đảm lắm!”.

“Đại Chu triều còn có người thế này, cũng là chưa tới thời điểm vận số tan hết. Chỉ đợi đến thời cơ thích hợp, loại bỏ người này. Nếu không, tất thành họa lớn.”

“Hắc! Trường Giang sóng sau đè sóng trước..... Các thế hệ nối tiếp nhau. Đây hậu sinh văn bối, tuổi còn trẻ, lại có khí phách như thế này. Thảo nào dám khiêu chiến ma đạo liên minh!”.

Hai người đây một hỏi một đáp, bên trong trùng trùng quần sơn, trên trời dưới đất, vô số quang mang sắc ngọt như đao kiếm, đồng thời quét về phía người trẻ tuổi thần dung tuấn mỹ trên Thiên Ngao phong.

Trong vòng vây mọi người quan sát, Phương Vân thần sắc di nhiên. Chẳng những không chút kiêng kị, ngược lại ánh mắt như điện, nhìn quét một vòng. Mọi người chỉ cảm thấy ánh mắt người trẻ tuổi sáng quắc, sáng như tuyết khiết mục. Có phần không dám nhìn thẳng vào mắt hắn.

“Phương Vân, ngươi rốt cuộc đã đến”

Trên đỉnh một ngọn núi phía Tây bắc, Phong Thái Thương đứng ở cạnh ba vị tổ sư Thủy Ma tông, ánh mắt nhìn xa xa, thân ảnh quen thuộc của Thiên Ngao phong, ánh mắt rạng rỡ, hình như có chút đắm chiêu.

“Phong Thái Thương, phận ngươi đen đủi, đều không phải là thiên tài võ đạo. Chỉ là, cũng may cần cù có thừa. Lần này mang ngươi đến, chính là cho ngươi mở mang một chút, trong thiên hạ, người trẻ tuổi không sai biệt tuồng người i lắm, thuộc loại cùng bối. Ngay sáu, bảy năm trước, kẻ này vẫn là thư sinh một cái tay trói gà không chặt. đi lên kinh thành lĐại Chu triều, Mà nay, cũng đã có thể khiêu chiến Huyết Ma tông chủ.

Đạo lý trong đó không thể nói hết trong một hai câu. Trận Thiên Ngao chi chiến này, ngươi chịu khó xem, tất có bại ích đối với tương lai của ngươi.”

Trong tai truyền đến một trận thanh âm thương lão, mang theo không hiểu uy áp. Tổ sư sáng phái Thủy Ma tông tuy rằng không có mặt trực tiếp đề cập tới Phương Vân, nhưng trong tai Phong Thái Thương, lại nghe ra mặt khác cùng tôn sùng. Không hề nghi ngờ, bản thân ba vị tổ sư tới tôn kính, cũng không ước mà đồng khẳng định năng lực Phương Vân. Đem hắn thực sự trở thành thiên tài võ đạo đệ nhất trong thiên hạ!

Loại này vinh dự, dù là Quân Niệm Sinh, Lý Úc Huyền, Dương Hoàng, hay là hắn, hoặc là Phạm Thiên, đều không có được. Mà nay, một sĩ tử ngày xưa Đại Chu triều không có tiếng tăm gì, lại chiếm được tán thành ba vị tông sư đây.

Không thể phủ nhận, Phương Vân quật khởi, giống như tuệ tinh ngang trời, là một hồi kỳ tích không ai ngờ tới! Hấn có thành tựu, cũng giống như mặt trời chói lọi, làm cho người ta không thể nhìn gần.

“Phương Vân, đây là lần đầu tiên ta dùng thân phận những người đứng xem, ở bên cạnh đang xem cuộc

1014. Chương 1015: Thiên Ngao Chi Chiến (9)

“Hư Ma tông chủ, nếu ta bị thua, các người lập tức ra tay, toàn lực giết hắn đi!”

Ven chiến trường, một đạo sóng ý thức mạnh mẽ, xuyên qua tầng tầng hư không, truyền vào tai chính đám người đang trông về phía tình hình chiến đấu của Hư Ma tông chủ.

“Cái gì!!”

Biết đây là ý thức của Huyết ma tông chủ nói, mọi người trong ma đạo liên minh hoảng sợ biến sắc. Liên ngay cả Hư Ma tông chủ một lòng muốn thay thế được Huyết ma tông chủ cũng tâm thần chấn động.

Võ giả Địa hồn Cảnh giới Nhị trọng Động thiên cấp, chiến đấu với một võ giả Truyền kỳ cấp như vậy, ít tồn tại tri hoãn. Mọi người vốn cho rằng, Huyết ma tông chủ đối không được không gian pháp lệ xuất quỷ nhập thần của Phương Vân, ít nhất cũng có thể duy trì được thế cân bằng. Rốt cuộc, kết quả, Huyết Ma tông mặc dù không phải hạng nhất nhưng cũng là danh giá trong ba ngàn tông phái thời đại thượng cổ. So ra kém Chiến thần cung, Sát Lục kiếm phái.

Huyết ma tông chủ công lực trải qua thượng vạn năm chịu đựng, lại càng không có một chút gì giả dối. Cho dù là thiên tài đứng đầu, chiếm cứ pháp khí cùng công pháp, căn cơ không vững chắc, cũng không thành có thể chiếm được lợi thế.

Nhưng là lúc này nghe tới, Huyết ma tông chủ không chỉ bằng vào công lực y thế, ngăn chặn vị Quan Quân hầu trẻ tuổi này. Hơn nữa nghe ngữ khí hần nói, lại còn không đủ tin tưởng, không chỉ không nắm chắc cơ hội chiến thắng Phương Vân, mà lại mơ hồ có nguy cơ bị bại.

“Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Gặp được một cái truyền kỳ cấp võ giả, chẳng lẽ trình độ võ đạo của Huyết ma tông chủ bị trượt dài mấy tầng sao? Đây vốn là trò khôi hài tốc chiến tốc thắng, sao sẽ biến thành thế này”

Vài tên cự kiêu ma đạo liên minh biến sắc. cảm giác ngay từ đầu trận này của bọn họ liền hoàn toàn thay đổi. Huyết ma tông chủ rõ ràng là công lực cao, ngược lại bại bởi một đối thủ thực lực nhược. Liên tiếp vài lần cứng đối cứng, lại không chiếm được ưu thế. Thật giống như là Huyết ma tông chủ thực lực rất xuống Truyền Kỳ cảnh giới vậy.

Không phải người thanh niên kia thực lực tăng lên, mà là thực lực Huyết ma tông chủ giảm xuống, giảm xuống đến cảnh giới giống như võ giả trẻ tuổi cận cổ.

“Huyết ma tông chủ rốt cuộc đang làm cái gì? Hắn võ đạo ít nhiều so với kia người thanh niên này cao hơn hai cái cảnh giới. Chân khí hùng hậu cũng vượt qua hắn. Còn có Đế ma chuyển bàn lão tổ cho hắn, sao lại còn muốn xin chúng ta giúp đỡ? Nhiều thượng cổ đồng đạo ở trong này như vậy, chẳng lẽ chúng ta sống mấy vạn năm, còn muốn mất thể diện, tấn công tập thể sao? Nhất nhất thực làm như vậy, sợ là thể diện ma đạo liên minh chúng ta cùng lão tổ sẽ mất hoàn toàn trước người trong thiên hạ?”

Một người khác trong ma đạo liên minh mở miệng nói, sắc mặt hần vô cùng khó coi, xanh mét. Sau khi gia nhập liên minh ma đạo, ra vui vào buồn có nhau. Huyết ma tông chủ nếu bị thua, đầu chỉ là thể diện của mình hần.

“Không! Không phải Huyết ma tông chủ có vấn đề. Mà là người thanh niên này quá cổ quái.”

Hư Ma tông chủ này giờ không nói gì mở miệng. Địa vị hần trong Ma đạo liên minh gần với Huyết ma tông chủ, hần vừa mở miệng, những người khác chưa nói xong thì trong hư không một mảnh yên tĩnh. Hư Ma tông chủ nhìn một bóng người khác đối diện Huyết ma tông chủ, thanh âm khàn khàn nói:

“Ngay từ đầu, Huyết ma tông chủ đã bị người thanh niên này khắc chế hoàn toàn!”

Mọi người trong lòng run run, theo bản năng nhìn thân ảnh hần dài mà trẻ tuổi kia ở một đầu khác phía hư không. hoàng kim hỏa diễm phía sau hần thiêu đốt, một đầu khí tức khổng lồ, cùng lúc vừa hỗn loạn như

gió bạo, cự hoàng kim hải cốt cực không ổn định, đứng vững ở phía sau hần, phóng ra một quốc độ hoàng kim ở trên hư không trung.

“Quang môn hình vòm xung quanh người thanh niên này, ngưng kết từ hàng tỉ không gian mà thành. Chân khí oanh kích qua, còn chưa đánh trúng hần, đã bị hần lột bỏ ba phần. Huyết ma tông chủ cho dù có thực lực động thiên cấp, bị hần làm suy yếu như vậy, bị giáng xuống ngay hàng Địa hồn Cảnh giới lúc đầu.....”

Thanh âm vang bên tai mọi người, Hư Ma tông chủ thanh âm bình thản như nước, nghe không ra dao động gì:

“Huyết Ma tông công pháp lấy huyết khí làm sở trường, công kích gì rơi xuống trên người Huyết ma tông chủ, đều phải bị suy yếu năm phần. Cho dù ta ra tay kết quả cũng giống nhau. Nhưng người thanh niên này lại cố tình khắc chế được một thân huyết khí thể lệ của hần, xem ra, hần là thực có được Thổ ma thần công pháp, Phệ Ma Thần Thông rồi”

Hư Ma tông chủ cùng Huyết ma tông chủ bất hòa, điều ấy ai cũng rõ. Nhưng không ai có thể vì vậy mà phủ nhận kiến thức cùng tiêu chuẩn của Hư Ma tông chủ.

“Hư Ma tông chủ nói là. Trên người người thanh niên này quả thật ẩn chứa cổ quái. Huyết ma tông chủ đã sử dụng Tam Tượng pháp khí nguyệt cấp lão tổ cho hần, mà còn không áp chế được hần. Không thể không nói, trên người người trẻ tuổi này quả thật có tiết tấu dào dạt. Có một điểm không biết mọi người có chú ý tới không Chúng ta luyện hóa pháp lệ trong cơ thể người khác, bởi vì pháp lệ tồn tại, thực lực của chính mình sẽ tăng lên. Hơn nữa thời điểm ra tay, cũng sẽ toát ra một cỗ pháp lệ khí tức trong cơ thể, cũng có thể hơi chút điều động một chút lực lượng pháp lệ”

“Nhưng tuyệt đối không được, có thể luyện hóa địa pháp lệ giống Phương Vân, trực tiếp điều động trừu thủ địa lực. Cơ hồ là hoàn toàn thi triển năng lực pháp lệ chính gốc!! Giống như là hần hoàn toàn thoát khỏi địa hồn võ giả, loại tình huống này quả thực khó hiểu. Ta ở thượng cổ bao nhiêu năm như vậy, chưa bao giờ ra thấy bất luận kẻ nào, công pháp gì có loại năng lực này!”

Kinh nghiệm độc đáo, ánh mắt sắc bén, không chỉ có Hư Ma tông chủ. Có thể hiện ra ở trong này, đều là tông sư bá chủ tung hoành một phương thời thượng cổ. Lập tức liền cảm thấy được trên người Phương Vân một cái vấn đề bị mọi người xem nhẹ.

Bị người này nhắc tới, tất cả mọi người hiển nhiên là ngạc nhiên. Không sai, mọi người đều chỉ chú ý tới bản thân cuộc chiến, mà lại xem nhẹ cái mỗi người đều thấy được, tình hình chung xem ra không có gì, cần thận tự hỏi lại làm người ta ngạc nhiên chi tiết công cụ.

Vượt cấp luyện hóa cao hơn so với chính phẩm chất võ giả, coi như lấy đi pháp lệ trong cơ thể bọn họ. Hiện tượng này ở thượng cổ thật ra gặp rất nhiều, lại hóa ra bình thường. Tông phái ở trong chiến tranh tông phái, thường xuyên lợi dụng loại này, đoạt xá cường giả tông phái đối phương, đoạt lấy pháp lệ của bọn họ, thực nhập cơ thể môn sinh trẻ tuổi bị nhìn đến trong môn phái. Thông qua loại thể lệ này, bồi dưỡng bọn họ, rút ngắn thời gian bọn họ cần đạt tới cảnh giới võ đạo! Loại chuyện này, Hư Ma Tông khuê đã làm, Huyết ma tông chủ đã làm, tông chủ hần đã làm, nhưng chính bởi vì như thế, mọi người lại xem nhẹ cái thiết pháp lệ này, đó chính là võ giả thực lực thấp, chịu ảnh hưởng của võ đạo cảnh giới trong lúc đó, vĩnh viễn có thể hoàn toàn tuyên truyền ra một võ giả pháp lệ lực khác trong cơ thể. Pháp lệ càng cao chờ, càng khó tuyên truyền.

Sự thật rõ ràng như thế, lại bị mọi người xem nhẹ.

“Không, người lầm rồi, tầng tối cao trong Tam Tượng pháp khí ‘Nhật cấp Tam Tượng pháp khí’, có thể làm cho võ giả vượt cấp truyền ra pháp lệ năng lực trong cơ thể. Nhưng, cho dù pháp khí Vạn Ma Điện như vậy, cũng chỉ là truyền ra phần lớn bộ phận pháp lệ lực lượng. Mà không phải toàn lực lượng. Xem ra, chúng ta sẽ đối phó người thanh niên này, trên người có một pháp khí kỳ dị vượt qua tướng tượng của chúng ta!”

Sau phút im lặng ngắn ngủi, một gã cường giả Địa hồn ánh mắt thoáng như hằng tinh mở miệng. Hần thanh âm rơi xuống, không khí trong hư không đột nhiên lúc đó thay đổi, mọi người nhìn về phía Phương Vân, ánh mắt lập tức trở nên cực kỳ nóng bỏng.

Nhất kiện pháp khí có thể làm cho võ giả vượt cấp truyền pháp lệ lực, pháp khí như vậy tuyệt đối không thể coi thường.

“Viễn cổ pháp khí!! Hẳn thực khả năng đạt được ma thần pháp khí nào đó trong viễn cổ phế tích!”

Có thể có được pháp khí năng lực kỳ dị giống như thế này, cũng chỉ có yên diệt Cường ma thần môn ở trong sông thời gian dài này. Hơn nữa nhất định phải là này cá thể tối cường trong Ma thần.

Viễn cổ di tích đã sắp rất khó tìm được. Ma thần pháp khí, cho dù là những thượng cổ tông chủ hay là cường môn, cũng có sức hấp dẫn.

“Hư Ma tông chủ..... Huyết Ma đạo huynh đã mở miệng . Ý người thế nào?”

Cho dù là tâm động, mọi người vẫn tượng trưng hỏi ý kiến Hư Ma tông chủ một chút. Trong hư không một mảng tĩnh mịch, bị nhiều người như vậy nhìn chăm chăm, cho dù là Hư Ma tông chủ cũng bất giác thấy gai người.

Mỗi một thành viên của Ma đạo liên minh, đều là ma đầu , tông sư thượng cổ tiếng tăm lừng lẫy. Tuy rằng tình hình thoát nhìn, mọi người đều phục tùng ý kiến Huyết ma tông chủ. Nhưng cũng chỉ là phục tùng Huyết ma tông chủ sau lưng Hỗn Độn Lão Tổ. Tại thời điểm này, khi bị lợi ích của pháp khí hấp dẫn, mọi người lại khôi phục tố chất ma đầu tung hoành nhất phương. Nếu ai dám nói một cái không, chỉ sợ lập tức sẽ bị phanh thây!

“Nếu mọi người đều quyết định rồi, cứ như vậy đi, trong vòng năm chiêu, nếu Huyết ma tông chủ vẫn giải quyết không được, chúng ta lập tức ra tay!”

Hư Ma tông chủ rút cuộc chuyển sang lập trường lão gian cự hoạt rất nhanh:

“Nếu không kịp triển lãm năng lực ma đạo liên minh chúng ta, vậy cho bọn họ chứng kiến chính thể lực lượng ma đạo liên minh chúng ta! Tóm lại, Quán quân hầu Đại Chu kia tuyệt đối không thể sống quá hôm nay!”

Nếu không thể làm cho người khác sùng bái, vậy hãy làm cho người khác sợ hãi. Đây là hành vi pháp lệ đơn giản nhất của võ giả thượng cổ.

Năm chiêu chỉ là một con số ảo, trong tình huống Huyết ma tông chủ tể sang Nguyệt cấp Tam Tượng pháp khí. Năm chiêu hay một trăm chiêu không có gì khác nhau. Một khi xuất Tam Tượng pháp khí, có nghĩa ra tay toàn lực. Trong tình huống này, nếu năm chiêu giải quyết không được đối phương, một trăm chiêu cũng không giải quyết được.

Hơn nữa, Hư Ma tông chủ còn biết một bí mật khác, năng lực trong “Đế ma chuyển bàn”, tuyệt đối không đủ để chống đỡ Huyết ma tông chủ thi triển năm chiêu. Nguyệt cấp Tam Tượng pháp khí cố nhiên uy lực mạnh, nhưng mỗi một chiêu thi triển ra, đều cần tiêu đốt năng lực lớn đến mức khó có thể tưởng tượng.

Năng lực hỗn độn trong “Đế ma chuyển bàn”, sớm bị Hỗn Độn Lão Tổ chuyển dời đến trong Vạn Ma Điện. Còn lại năng lực, căn bản không đủ để thi triển năm chiêu công đánh Địa hồn cấp tối cường.

Một khi năng lực hao hết, mà địch thủ chưa giải quyết được, vậy có nghĩa Huyết ma tông chủ làm cho Hỗn Độn Lão Tổ hoàn toàn thất vọng. Sau này, đã không có gì ý nghĩa nữa.

“Hắc hắc, Huyết Ma đạo huynh, đâu có gì lạ đâu . Người nếu bất hạnh đã chết, chỉ có thể trách ông trời không bằng với người”

Hư Ma tông chủ nhìn xa xa, âm hiểm cười không thôi. Hẳn biết Huyết ma tông chủ tuyệt đối chống đỡ không đến năm chiêu, nói đúng hơn, đến chiêu thứ ba năng lực trong “Đế ma chuyển bàn” hết sạch, nếu Phương Vân có thể liên kết như vậy, Huyết ma tông chủ trọng thương là hoàn toàn có thể chờ mong. Đến lúc đó chỉ cần hắn thừa dịp loạn thi triển một vài chiêu, như vậy Huyết ma tông chủ ngã xuống, là hoàn toàn có hi vọng.

Cho dù là bất tử, thực lực tổn hại, lại dựa vào cái gì áp đảo đồng đạo thượng cổ chiếm đoạt cánh tay quyền lực?

Một kiêu hùng cự tịnh Ma đạo liên minh muốn lột cánh tay trương quyền, Huyết ma tông chủ áp căn không biết, một câu của hắn, lại gây ra phản ứng như vậy. Giờ này khắc này, trong mắt hắn chỉ có một Phương Vân.

“Thật đáng hận! Phệ Ma Thần Thông, võ học này hiện ra. Dù như thế nào, cũng không thể để cho hắn còn sống rồi đi!”.

Huyết ma tông chủ hô hấp hỗn loạn, hắn vốn tưởng một mạch, thừa dịp bất ngờ tể ra pháp khí nguyệt cấp trấn áp Phương Vân. Nhưng không nghĩ tới, Phương Vân đánh vào phệ ma chân khí trong cơ thể hắn. Lại bùng nổ lúc này, trống rỗng đánh tan bốn phần huyết khí của hắn. Làm cho hắn không thể tiếp tục ra tay.

Mọi sự vạn vật tương sinh tương khắc. Thời điểm hai người giao thủ, Huyết ma tông chủ vài lần định hút máu trong cơ thể Phương Vân, không nghĩ tới không chỉ không cảm ứng đến huyết khí trong cơ thể Phương Vân, mà lại là hoàn toàn bị “Phệ Ma Thần Thông” khắc chế. Phương Vân mỗi một chiêu đánh trúng, đều mang theo loại Phệ ma chân khí hoàn toàn khắc chế hắn. Điều này làm cho Huyết ma tông chủ khó chịu không thôi. Đồng thời cũng muốn diệt Phương Vân cho thống khoái.

Thế giới này tuyệt đối không cho phép một người tu luyện Phệ Ma Thần Thông tồn tại!

Đối diện Huyết ma tông chủ, khí tức Phương Vân cũng hỗn loạn. Chưa nói công pháp mạnh huyền ảo như thế nào, chưa nói hắn có được pháp khí như thế nào, đều không thể thay đổi một sự thật. Huyết ma tông chủ mạnh hơn hắn!

“Đáng tiếc, ta Phệ Ma Thần Thông cũng không thành, thật ra không thể hoàn toàn khắc chế Huyết ma tông chủ. Nếu không, chỉ sợ ra tay hắn đã bị thương nặng!”.

Huyết Ma cường giả là không cần hoài nghi. Nếu không phải Phương Vân tu luyện Ngũ Đế thời kì, huyết luyện quân vương “Huyết luyện”. Một thân huyết dịch còn muốn chắc so với chì. Nếu là người khác, chỉ sợ đã sớm bị Huyết ma tông chủ bằng võ đạo cảnh giới tiêu diệt.

Phương Vân trên võ đạo chi đồ, nhờ các loại cướp đoạt, các loại võ đạo tuyệt học mà tiến. Lúc này, truyền ra hiệu quả không tưởng được.

“Không thể kéo dài thêm nữa! Xem ra, chỉ có thể sử dụng chiêu kia”

Ánh mắt Phương Vân, không dễ dàng cảm thấy nhìn lướt qua hư không. Từng đạo ma khí bàng bạc, thoáng như cơn lốc phóng lên, đằng hoàng mãnh liệt. Ngay tại khoảnh khắc hiện ra, Phương Vân rõ ràng cảm giác được ánh mắt nhóm ma đầu ma đạo liên minh này hiện ra sát khí lướt qua.

Phương Vân biết, trận Thiên Ngao chi chiến này đã xuất hiện biến số. Hắn thể hiện ra sức mạnh quá lớn. Khiến ột số người, đã sắp quá giới hạn, động sát khí đối với hắn.

Không có thì vô tội, có báu vật là mang tội! Đây là lí lẽ thiên cổ. Nhân vì tài tử, diều vì thực vong!

Nhưng mà, quan trọng hơn là, hắn tuy bằng các loại công pháp thượng cùng Thiên địa vạn hóa chung, cũng tương đương với Huyết ma tông chủ. Nhưng loại tình huống này đã sắp không thể kéo dài.

Thời gian ba tháng, mượn dùng thực lực Địa hồn cấp của Yên Thị Mị Hành, cùng con rối trong Thiên địa vạn hóa chung, đem Vô Câu Đế Cung, tứ long hướng lên trời khuyết, hắc ám phá ma toa, Thanh Đồng đốt ngày đăng, chờ gần mười pháp khí nhất tinh cấp cấp bậc khác nhau dung hợp vào “Ngũ Ngục Cốt Hoàng”,

“Oanh!”

Vũ Vô Địch thân khoác hoàng kim chiến giáp, bàn tay to ném đi lập tức té khởi Chinh sát đại quân trấn quân vật “Càn Khôn Đồ”. Chỉ thấy hào quang chợt lóe “Càn Khôn Đồ” lập tức thể phân lưỡng nghi, lôi vân nổi lên cuộn cuộn, che phủ thiên địa, hướng về phần đông cường giả tông phái ép tới.

“Đi mau!”

Phía sau, cho dù cường giả không biến sắc khi Thái Sơn đổ sập trước mặt, cũng không chống đỡ được. Trong hỗn loạn cũng không biết là ai té ra một đại ấn màu xanh lôi vân khóa tráo. Sau khi Càn Khôn Đồ hạ xuống, va vào đại ấn màu xanh này, lại ngừng lại một chút, liền thừa dịp này, phần đông chính, tà cường giả cũng không dừng lại, đều thoát đi.

“Hử?!”

Vũ Vô Địch đứng thẳng trong hư không, thấy một màn như vậy, hàn quang trong mắt chợt lóe lập tức lao đi hướng về phương hướng té khởi đại ấn màu xanh.

Phương Vân hai mắt xuyên thấu qua hư không, thấy một màn như vậy, cũng chỉ có thể thầm than tông phái giới ngọa hổ tàng long. Rất nhiều cường giả trước thao quang mịt mờ cũng không dễ dàng ra tay. Nếu không phải Vũ Vô Địch ra tay, chỉ sợ Phương Vân cũng không biết lại những người này bên trong, lại còn có người cất giấu pháp khí có thể chống lại “Càn Khôn Đồ”!

“Xem cổ hồng hoang kia, khí tức huyết tinh, hình như là pháp khí ma thần viễn cổ!”

Phương Vân nhìn xa xa, âm thầm suy nghĩ. Nếu là bình thường, hẳn sẽ đi xem thế nào. Nhìn xem cao thủ ẩn mình này rốt cuộc là ai. Nhưng hiện tại, hẳn đã là cá mắc cạn, không có tinh lực cùng thực lực đi tham gia loạn cục này.

“Bình!”

Ngay tại thời điểm Phương Vân yên lặng lơ đãng, một bàn tay dày rộng, ầm ầm nặng nề đặt lên trên vai Phương Vân. Chân khí lớn lao, chậm rãi, giống như mặt trời ầm ầm, tràn mạnh trong cơ thể vào Phương Vân. Đây là khí tức chính trực, chí dương chí nguyệt, có thiết lực nấu chảy kim thước. Mà ngoài dương nguyệt, Phương Vân còn cảm giác được một cổ khí tức nho nhã văn nhân.

“Sao rồi?”

Thanh âm bình thản vang lên ở bên tai, thông dong bình tĩnh, hoàn toàn lý trí. Làm cho người ta bất giác tin phục người nói. Chỉ trong chớp lát, Phương Vân liền cảm thấy chân khí trong cơ thể khôi phục bảy tám phần, giống như một cây khô hạn, đột nhiên được tưới đẫm nước, khôi phục tinh khí.

“Đa tạ Vũ Mục!”

Phương Vân thành khẩn nói. Nhìn thấy Vũ Mục ở đây, trong lòng hẳn cũng hoàn toàn nhẹ nhõm. Hẳn phía sau cũng hiểu, Nhân hoàng vì cái gì sẽ xuất hiện ở phía sau. Trong thiên hạ, có thể khuyên Nhân hoàng ra tay không nhiều, mà Vũ Mục không hề nghi ngờ, chính là một trong số đó.

Trước Thiên Ngao chi chiến, Phương Vân từng gửi Vũ Mục một phong thư. Hy vọng hẳn có thể ra tay. Nhưng, Vũ Mục chỉ trả về một cái phong thư không, bên trong tuy rằng không có chữ, nhưng Phương Vân lại tin tưởng hơn, đơn đao đi gặp thế này, cũng không e ngại. Nay xem ra, Vũ Mục hiển nhiên đáp ứng lời mời đi gặp.

Trận Thiên Ngao chi chiến này, Hỗn Độn Lão Tổ xuất hiện, là hoàn toàn không nằm trong vòng dự đoán. Nhưng Vũ Mục cũng thỉnh động lòng Nhân hoàng, lại mời cường giả Vũ Thần Vệ Vũ Vô Địch! Thoạt nhìn, tựa hồ là ngẫu nhiên, nhưng, Phương Vân tin là, đây tất cả đều ở trong kế hoạch của Vũ Mục.

“Vũ Mục ngự quân, tính toán không sai sót!.....”

Phương Vân trong đầu đột nhiên xẹt qua uy ngôn lưu truyền ở trong quân Đại Chu.

“Cám ơn không cần thiết nữa.”

Gió thổi nhẹ, y bào Vũ Mục phập phùng, tóc mai bay lên, hấn chấp hai tay, tiến lên trước một bước, sóng vai mà đứng cùng Phương Vân. Ngắm nhìn xa xa. Địa hồn cấp võ giả muốn chạy trốn, không ai ngăn được. Cho nên Vũ Mục cũng không trông cậy, có thể chém giết sạch những người này. Chó cùng giứt giậu, bức những thượng cổ đầu sỏ này, chỉ sợ cũng sẽ tổn thất nặng nề hơn.

Trận kiếp số này tuy rằng triều đình tránh không được phải tổn hại một ít người, nhưng không phải bây giờ!

“Lần này Thiên Ngao chi chiến, ngươi làm không sai! Ta cùng bệ hạ đều thấy được. Hiện tại thiên hạ hỗn loạn, tông phái lại đã tâm bưng bưng, thờ phụng đàn hổ phe long. Cũng là thời điểm làm cho bọn họ thấy rõ một chút sức mạnh của triều đình.

Vũ Mục khép hồ đôi mắt, thanh âm phiêu thật xa ở trong gió.

“Ngươi là công thần triều đình, cũng vì triều đình lập hạ công lao hân mã. Những điều này ta cùng bệ hạ đều nhìn thấy. Lần này trước Thiên Ngao chi chiến, ta cùng bệ hạ đã thương lượng. Chỉ cần ngươi có thể thắng, vô luận thế nào, chúng ta đều phải bảo vệ ngươi. Tuyệt đối không có kẻ nào được giết được ngươi!”

“Đa tạ Vũ Mục”

Phương Vân lại nói. Hấn biết, bản thân muốn mượn chuyện khiêu chiến ma đạo liên minh tại Thiên Ngao phong, đánh lạc hướng cự mẫu Đế Ma cung, bảo hộ đại ca Phương Lâm, chuyện này tuyệt đối không thể gạt được Vũ Mục. Tới một mức độ nào đó, “Thiên Ngao chi chiến” xem như hành động vì lợi ích cá nhân.

Chẳng qua, vừa đúng với tâm ý của triều đình.

Cho nên, Vũ Mục gởi cho bản thân một cái phong thư không, ý đồ thực mị mớ, nhưng cũng thực rõ ràng. Thiên Ngao chi chiến là Phương Vân tự tiện quyết định, là việc tư của Phương Vân, mà không phải là bổn ý triều đình. Cho nên Phương Vân khiêu chiến Huyết ma tông chủ, Vũ Mục sẽ không nhúng tay, Nhân hoàng cũng sẽ không nhúng tay.

Nhưng mà, chỉ cần Phương Vân thắng Huyết ma tông chủ, việc tư chấm dứt, dương cao quốc uy Đại Chu. Như vậy tiếp sao đó, đầu sỏ khác của tông phái công kích Phương Vân, chính là ciệc công. Là triều đình cùng tông phái tranh chấp trong lúc đó. Dù là ai ra tay, Vũ Mục cùng Nhân hoàng đều sẽ ra tay bảo vệ hấn không chết!

Vũ Mục xưa nay công và tư rõ ràng, chuyện này, nghe thì là triều đình quá mức tính toán chi li. Nhưng thật ra, tới một mức độ nào đó, đã quá dung túng cho Phương Vân, gần như là thiên vị, nếu là những người khác, chỉ sợ sớm đã mấy đạo thánh chỉ triệu hồi kinh thành, hỏi tội tổng vào ngục!

Thiên Ngao chi chiến, nhỏ là chuyện tư. Lớn là một mình hành động, không nghe điều lệnh!

Vũ Mục tuy rằng ngoài miệng nói là vô tình, nhưng, Phương Vân lại biết, hấn có thể tự mình vào cung, nói động lòng Nhân hoàng ra tay. Đã đủ để cho thấy tâm ý. Bản thân thật sự nếu không thể lĩnh hội ý này, chính là đại ngu xuẩn, không cần trọng dụng.

“Vũ Mục yên tâm. Tông phái miệng lưỡi gian xảo, thiên hạ đại loạn, dân chúng lâm than, Phương Vân chỉ cần còn hơi thở cuối cùng, cũng không để cho bọn họ như ý.”

Phương Vân cung kính nói.

“Ừm!”

Vũ Mục gật đầu: “Đây đúng là điểm ta xem trọng ngươi, cũng là điểm lúc trước phụ thân nhìn trúng ngươi. Trải qua thời kì trung cổ hắc ám, cận cổ thái bình có được không dễ. Ta cùng Tam Công cực lực duy trì tình trạng này, không ngờ, đúng là vẫn không tránh được tình huống này. Ngươi ta là thần tử Đại Chu, cũng là thần tử thiên hạ vạn dân, nên ngăn cơn sóng dữ, ngăn cản tông phái nhúng tay vào thế tục hoàng quyền”

“Phương Vân hiểu”

Phương Vân đáp. Về điểm này, hấn cùng Vũ Mục tư tưởng đều là giống nhau.

“Ầm ầm!”

Nhưng vào lúc này, dị biến nổi lên, chỉ nghe “oanh” một tiếng, thiên địa tấn ám, một đạo tử khí mãnh liệt, giống nhau cuồn cuộn từ trên trời giáng xuống, đột nhiên đánh trúng bàn tay hoàng kim Nhân hoàng huyền hóa ra. Bàn tay hoàng kim Nhân hoàng đang đập về phía Vạn Ma Điện nhất thời bị kiềm hãm, ở chỗ sâu trong hư không mơ hồ truyền thừa một tiếng hô nhỏ.

“Phích thật!”

Từng đạo cuồn cuộn, liên tiếp từ sâu trong thiên không hạ xuống, với tốc độ làm người ta mục không hà tiếp, đánh vào hoàng kim cự chưởng, chỉ trong vài chục hơi thở, cự chưởng Nhân hoàng huyền ra nhan sắc ảm đạm, hình thái sắp phá thành mảnh nhỏ.

“Không hay rồi!”

Vũ Mục cùng Phương Vân cùng lúc biến sắc, đều ngẩng đầu lên. Gần như cùng lúc, hai người cảm giác được trong vận mệnh hư không vô tận mãnh liệt dao động. Một lần sóng Thiên Cơ mãnh liệt trước nay chưa từng có, truyền khắp cửu châu đại lục.

“Ầm ầm!”

Mây đen dày đặc bầu trời, đột nhiên phá vỡ một loạt xoáy ốc thật lớn. Ngay trước mắt mọi người, một quả đầu đại tinh thần, kéo theo hào quang chói mắt, gầm rú từ thiên không rơi xuống.

“Ầm ầm!”

Một viên tinh thần lớn như ngọn núi, ở trên hư không trung xẹt qua một đạo quỹ tích tà tà ánh sáng, xẹt qua chỗ ngọn núi Phương Vân cùng Vũ Mục đứng, mãnh liệt va chạm ở chân núi. Chỉ nghe tiếng nổ “răng rắc”, chỗ tinh thần rơi xuống, từng vết nứt thật lớn, giống như kéo dài bốn phương tám hướng như mạng nhện. Chỗ mặt đất sụp đổ, hừng hực thiên ngoại hỏa diễm, cháy phừng lên, hừng hực thiêu đốt.

“Ha ha ha, đàn hổ phê long! Lưu Triết, ngươi vận số đã hết. Vương triều Đại Chu vận số một ngàn lục trăm năm, hôm nay một sớm tán hết. Một tháng sau, ngươi hãy chờ mọi tông phái liên minh chúng ta, xông vào kinh thành đi!”

Hỗn Độn Lão Tổ cười lớn, bàn tay to một chiêu thu hồi Vạn Ma Điện, nhanh chóng chạy đi.

“Ha ha ha ha, đàn hổ phê long! Ba mươi vạn Hà Đông, bốn mươi năm Hà Tây. Rốt cuộc đến phiên tông phái chúng ta thịnh thế. Vũ Vô Dịch ư? Ha ha ha, một tháng sau, đó là thời điểm laays cái đầu của ngươi!”

Một ít cường giả chạy đi không xa, thấy cảnh tượng này, mừng như điên. Ai cũng cười lớn, không chút nào dừng lại, nhanh chóng chạy đi.

“U u u!”

Mặt đất chấn động lắc lư, một ba động mãnh liệt, truyền tới từ phương hướng kinh thành tới. Mơ hồ truyền ra một tiếng nổ kinh thiên. Vũ Mục, Vũ Vô Dịch, Phương Vân, Hoắc Khứ Bệnh đều biến sắc.

“Lui lại! Mọi người toàn bộ lui về kinh thành!”

Vũ Mục thanh âm vừa dứt, căn bản ngay cả thời gian nói hai câu cùng Phương Vân cũng không có. Thân hình nhoáng lên một cái, lập tức biến vào hư không, tắt tưởi đi về hướng kinh thành.

“Thuộc hạ của Thần vệ, toàn bộ lui lại!”

Vũ Vô Dịch cũng thay đổi sắc mặt, té khởi “Càn Khôn Đồ” toàn tốc hướng về phía trước, nhằm phương hướng kinh thành mà đi. Trong nháy mắt, kim quang bắt đầu khởi động, mọi người toàn bộ đổ về hướng kinh thành.

“Đàn hổ phê long! Trận đại kiếp nạn thiên địa này bắt đầu như vậy sao?!”

Phương Vân trong lòng chấn động, lúc này phụ cận Thiên Ngao phong một mảnh hỗn loạn. Phương Vân cũng bắt chập những điều khác, thân hình nhoáng lên một cái, cũng hướng về kinh thành phía trước.

“Đàn hổ phê long, đại kiếp nạn thiên địa! Đại sự trong lời tiên đoán của sư phụ, rốt cuộc cũng đã đến”

Lâm An thành địa hạ, tam đại Thiên Cơ tiên sinh ngồi vây quanh cùng một chỗ, nhìn chăm chú vào một Đại Thiên Cơ bàn giữa Thiên Cơ thánh khí. Một chùm hào quang từ đại Thiên Cơ bàn Trung ương phụt ra, ở nơi cách mặt đất tám thước, biến thành quần tinh vạn tượng.

Mà giờ phút này, ngay dưới sự quan sát chăm chú của tam đại Thiên Cơ tiên sinh, toàn bộ tinh không ảm đạm thất sắc. Tượng trưng cho Đế tinh tử vi, lại hào quang ảm đạm, đột nhiên, biến mất hầu như không còn, chỉ hóa thành một ngôi sao nhỏ bé bình thường.

1018. Chương 1019: Đế Đô Chi Kiếp

Vận số hơn một ngàn sáu trăm năm của triều Đại Chu, một sớm tán hết!

Cửu châu đại địa giờ khắc này, một mảnh yên tĩnh. Hắc ám trải rộng khắp nơi, bao phủ toàn bộ đại địa. Vô số ánh mắt, nhìn về phía hư không vận mệnh, nhìn về phía kinh thành rạng rỡ sinh huy.

“Rốt cuộc đã đợi được rồi, tông phái thịnh thế!”

Xa xôi bên trong núi rừng, một thân ảnh gầy gò ngồi xếp bằng ở dưới cổ mộc trên đỉnh núi, thở dài một tiếng, đột nhiên đứng lên. Sau đó rời khỏi dãy núi rừng tiềm tàng quá lâu.

Vì ngày này, cường giả giới tông phái không biết đã phải đợi bao nhiêu lâu. Tất cả sự vật đều có vận số, vận số chưa hết dù có đủ loại thủ đoạn, cũng khó được như nguyện. Đại Chu lập triều hơn một ngàn năm, số mệnh dần tâm hướng về, tích lũy hùng hậu. Chỉ cần vận số chưa hết, số mệnh vương triều thêm vào, liền có thể khiến Nhân hoàng lập được bất bại chi địa.

Nhân Hoàng Lưu Triết, tuy rằng thời gian tu đạo mới vài thập niên. Nhưng sớm đã là cường giả Huyền minh cấp. Hơn nữa hắn tọa trấn kinh thành, thiên hạ số mệnh sở tụ, trên người lại có vương triều số mệnh. Như vậy, cho dù là vài vị đại đế ngoại tộc diệt vong trung cổ, cũng không dám khinh thân mạo hiểm, không dám chắc có thể đối phó.

Chỉ có khi Nhân Hoàng rời khỏi kinh thành, vài vị ngoại tộc đại đế mới có khả năng đánh bại hắn. Nhưng là bao năm nay, chân thân Nhân Hoàng cũng không rời khỏi kinh thành, cho nên mọi người dù là có diên phúc Đại Chu chi tâm, cũng không dám hạ thủ.

Có thể nói không chút nào khoa trương, Nhân Hoàng Lưu Triết chính là vận mệnh toàn bộ vương triều sở hệ. Hắn tuy rằng không ra tay, chỉ là tọa trấn bên trong thâm cung, cũng không lộ diện. Nhưng hắn tồn tại chính là một loại uy hiếp lớn vô cùng. Dù là tà đạo tu sĩ kiệt ngạo bất tuân, cũng không dám làm gì thái quá. Để tránh làm hắn chú ý.

Mà nay, số mệnh Đại Chu tan hết. Vị đại đế cận cổ tối hiển hách, tối khủng bố này, rốt cuộc lột bỏ tầng quang hoàn bất bại trên người kia. Mà đây, chính là cơ hội cho đồng đạo tông phái.

“Vận số đã hết.... Vận số đã hết..... Sao có thể như vậy a?”

Vận mệnh hư không rung chuyển còn tiếp tục, đặc hơn hư không mây đen dày đặc, núi sông chấn động, sao băng như mưa. Phương Vân phát tay đánh nát một viên tinh thần hào quang vô cùng, trong mắt hình như có chút đăm chiêu.

Hắn cảm giác được, một tia tinh mang khí vận màu tím, đang từ trên người tán rớt ra ngoài. Phương Vân biết, đó là một phần số mệnh vương triều kia ở trên người bản thân, đang tán đi.

Phương Vân chính là Đại Chu Quan Quân hầu, chính là vương hầu chi ứng, là Nhân Hoàng đích thân sắc phong, triệu cáo võ tướng thiên hạ. Là một bộ phận của Đại Chu xã tắc. Ở bên trong, tự nhiên đã bị số mệnh vương triều thêm vào, là một bộ phận của số mệnh vương triều.

Nay Đại Chu triều số mệnh tan hết, Phương Vân một phần “Quan tước số mệnh” tự nhiên cũng tan hết. Vương triều không còn nữa, Phương Vân quan tước tự nhiên cũng không còn ý nghĩa nữa.

“Ta đọc qua sách sử, tinh thông kinh điển. Trong lịch sử vương triều thay đổi, thường thường là vương triều suy nhược, triều đình hôn dung, thiên hạ dân chúng lầm than. Phía sau vô số cường giả mới có thể thuận theo thiên ý, ứng thế mà sinh, gây dựng lại sơn hà. Nhưng từ khi Đại Chu triều lập quốc đến nay, thiên hạ

thái bình, quốc thái dân an. Dưới sự thống trị của Nho gia, lại đạt tới thịnh thế trước đó chưa từng có. Sao lại ở chính thời điểm cường thịnh nhất, vận số tan hết?”

Phương Vân trong lòng nặng trĩu. Lan Đài Bí Uyển sớm quan sát đến loạn tượng “Quần hổ phệ long”, thượng cổ cường giả lại suy đoán ra vận số Đại Chu triều, chỉ có hơn một ngàn năm. Từng nghe suy nhược mà chết, nhưng không nghe đến tráng thịnh mà chết.

Phương Vân cũng không phải phần tử tử trung của triều đình, nhưng hẳn không thừa nhận cũng không được, triều đình tại thời điểm này khuynh đảo, đối với thiên hạ vạn dân mà nói, tuyệt đối là cái tin dữ. Là thời điểm tông phái tiếp quản hoàng quyền, không ai có thể trông cậy vào, loại thái bình thịnh thế này, có thể lại xuất hiện.

Thế giới tông phái, chính là thế giới sát phạt. Thế giới như vậy tuyệt đối không khả năng mang cho thiên hạ cái gì thái bình! Trung cổ thời đại đã đủ để chứng tỏ tất cả vấn đề.

“Ầm ầm ầm!”

Lại một ba chấn động mãnh liệt đại địa hồi, truyền ra từ kinh thành. Cả Đế Đô hôm nay đều đang rung chuyển. Phương Vân trong lòng trầm xuống, càng thêm sốt ruột. Chân khí cổ dâng, nháy mắt xuyên qua vô số hư không, hướng về phía trước kinh thành mà đi.

Đây đã là đại chấn động thứ bảy ba rồi.

Trong kinh thành, đã là một cảnh tượng ngày tận thế. Cuồn cuộn mây đen quay, cơ hồ phải áp đến sát mặt đất. Trong mây, đối diện hoàng cung vị trí, hình thành một cái vân hải xoáy ốc thật dày, thật lớn. Liên tục mấy đạo cuồng lôi thật lớn, từ trên trời giáng xuống, liên tiếp đánh vào trung tâm hoàng cung.

Trong thiên địa, cuồng phong gào thét, cát bụi mờ mịt. Toàn bộ đại địa đều đang mãnh liệt lay động.

“Trời ơi! Thật đáng sợ! Đã xảy ra chuyện gì rồi? Chẳng lẽ tận thế đã đến rồi sao?”

“Kinh thành là Đế Đô, từ Thái Tổ Phụ ta, đã ở tại nơi này. Luôn luôn thái bình vô sự, chưa từng xảy ra đại địa hồi chấn. Lần này rốt cuộc là làm sao vậy?”

“Trời phạt! Đây là trời phạt sao? Trời xanh phù hộ a!”

Trong kinh thành, lòng người hoảng sợ. Vô số tiểu thương, lũ nhân, trà khách, thư sinh, bình dân thấy cảnh tượng kinh người này. Bọn họ chẳng qua là người thường, cảnh tượng trước mắt trước đây chưa từng gặp này, hoàn toàn vượt qua phạm vi tâm lý bọn họ có thể chấp nhận.

“Mọi người, mau về nhà. Trốn bên trong phòng xá, không được ra ngoài!”

Rất nhiều cấm quân, thành vệ quân cưỡi ngựa, vó ngựa ầm ầm, như sấm vang vọng, như gió lướt qua đường. Trước mắt gió thổi càng ngày càng mạnh, nhiều người đợi ở trên đường như vậy tuyệt đối bất lợi. Thành vệ quân tuy rằng cũng chưa trải qua trường hợp này, nhưng tài năng của Chỉ Huy Sứ thành vệ quân không thể nghi ngờ, rất nhanh có hành động phản ứng.

Thời điểm này, dân chúng tụ tập quá mức, rất dễ dẫn đến hỗn loạn!

“Không hay rồi! Lại là một tinh thần rơi xuống!”

Một trận tiếng kinh hô truyền rũa từ trong đám người, mọi người theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên. Chỉ thấy trong mây đen thật dày, nhiều điểm hào quang thoáng hiện, càng ngày càng sáng, càng ngày càng rõ ràng, đó là những tinh thần đang rơi xuống.

“Ông!”

Nhưng vào lúc này, một trận quang hoa màu vàng xung thiên ở hướng từ chỗ sâu trong hoàng cung. Quang hoa biến ảo, hóa thành một tấm quang màn hình vòm, nhanh chóng bao phủ toàn bộ kinh thành, hơn nữa lại bành trướng mở ra.

“Đến đây! Trẫm không sợ!!”

Một đạo thanh âm uy nghiêm, ở bên trong cuồng phong, mơ hồ phiêu ra ở chỗ sâu trong hoàng cung, như có như không.

“Ầm ầm!”

Quang mang màu vàng cản trở mọi tinh thần hạ xuống nhưng không ngăn cản được, cuồng lôi giáng xuống từ mệnh vận hư không.

Cuồng lôi sát mục màu tím thật lớn xuyên qua tầng tầng hư không, mãnh liệt đánh vào Trung ương tử khí điện huy hoàng. Thiên địa trong lúc đó, chợt yên tĩnh, cứ như vậy một lát, rồi ngay sau đó ở chỗ sâu trong Đại Chu hoàng cung, tinh mang khí vận vương triều kia quanh năm không tiêu tan hạo hán màu tím, sau một chút chấn động, hoàn toàn mất đi.

“Răng rắc!”

Trong tiếng ma vang đình tai nhức óc, nền đất dày của kinh thành đột nhiên rạn nứt. Bốn cái khe thật lớn, mà trung tâm là Trung ương tử khí điện, kéo dài ra bốn phương tám hướng. Vừa lúc xuyên qua tứ đại cửa thành, phân cách toàn bộ kinh thành thành bốn phần.

Nơi vết nứt lớn đi qua, vô số nhà cửa sập xuống. Giữa tiếng kêu gào thê thảm, toàn bộ kinh thành nhất thời hoàn toàn lâm vào hỗn loạn.

“Oanh!”

Ở nơi dân chúng bình thường nhìn không tới, Thái Miếu tây bắc hoàng cung “oanh” một tiếng đột nhiên đánh rách tả tơi. Bài vị đế vương các triều Đại Chu sắp đặt trong đó, ngay lập tức đổ úp xuống như gió thổi qua nền.

“Lão sư!!”

Một trận tiếng kinh hô truyền ra từ bên trong Thái Miếu, những Thiên tử tế tửu, hốt hoảng chạy vội đi ra ngoài từ trong Thái Miếu với mặt mày bụi bặm.

“A!”

Trên những hòn giả sơn, Tử Chúc ngồi khoanh chân nhìn Thái Miếu khuynh phong, nóc nhà sụp đổ mà dài thở dài một tiếng. Thái Miếu chính là nơi các đời hoàng đế tế lễ thiên địa cùng các bậc tổ tiên. Sau khi các đời hoàng đế Đại Chu băng hà, bài vị di nhập Thái Miếu, hưởng hương khói thiên hạ.

Nay, vương triều vận số tan hết. Thái Miếu đứng mũi chịu sào tự nhiên đã bị liên lụy. bài vị bao đời đế vương trong Thái Miếu sụp đổ, chính là dấu hiệu vận số vương triều tan hết, tổ tiên hoàng gia không thể tiếp tục hưởng thụ hương khói thiên hạ.

“Công sức của bao đời triều đình, vô số nho sĩ tre già măng mọc, gồng gánh thiên hạ. Đổi lấy, lại là tông phái phục hồi sao?”

Trang Tư Trần nhìn hoàng cung phía trên, ánh mắt ảm đạm. Giờ khắc này, cả người hắn đều trở nên thương lão rất nhiều.

sau khi Đại Tử chết, Tử Chúc tuy đứng đầu thiên hạ nhưng Trang Tư Trần rất rõ, lúc này đây vương triều diệt vong căn bản khác với trước kia. Trong ghi chép kinh điển của Nho gia, vương triều thay đổi là hiện tượng bình thường. Hưng mà suy, suy mà chết, cho đến vương triều mới sinh ra.

Vương triều thay đổi, đối với Nho gia cũng không có ảnh hưởng quá lớn. Nhưng lúc này đây thì không phải. Trong lịch sử “Tắc Hạ Học Cung” ghi lại, chưa từng có vương triều nào trong hưng thịnh chi kỳ, không có dấu hiệu gì suy bại, mà vận số tan hết.

Sự biến khác thường, tất có yêu nghiệt!

Ở bên trong trí nhớ Trang Tư Trần, sự tình như vậy, có ghi lại một lần, là ở trung cổ!

“Sư huynh, cho người nói trúng rồi!”

Trang Tư Trần thở dài một tiếng, chậm rãi đứng dậy.

“Tu Văn, đi, triệu Tam Công đến gặp ta.”

“Vâng, thưa thầy”

Một gã nho sinh nhanh chóng lĩnh mệnh mà đi.

Thời điểm Phương Vân đuổi tới kinh thành, đó là cảnh tượng hết sức thê thảm. Kinh thành từng rộng rãi

Những “Chi mạch” này giống như huyết mạch trong cơ thể con người, tung hoành toàn bộ đại địa . Chẳng qua, nay, vô pháp quy tắc đều gãy đứt, kéo theo vô số nứt gãy trên “Đại Địa pháp tắc”

Phương Vân quát lớn lên một tiếng, năng lượng bàng bạc trong cơ thể, lập tức giống như hồng thủy, dọc theo mạch lạc pháp tắc, cọ rửa toàn bộ đại địa.

“Ông!”

Giờ khắc này, toàn bộ kinh thành, mọi dân chúng cùng cảm vệ quân đều cảm giác được dưới chân đại địa lại rung chuyển. Mọi người đều biến sắc, kinh hô không thôi, cho rằng tai nạn trước đó, lại sắp bùng xuống.

Phương Vân nhắm chặt ánh mắt, hần này mệt không tỳ vết để ý tới những điều này. Di hợp loại liệt phùng thiên địa lực tạo thành này, cần năng lượng khổng lồ. Hần vừa mới tham gia Thiên Ngao chi chiến, chân khí tiêu hao quá nhiều, dù là Vũ Mục ra tay giúp, cũng không bổ sung hoàn toàn. Lúc này chân khí tiêu hao như tháo nước, đã vào ít hơn ra rồi.

“Yên Thị Mị Hành, giúp ta một tay!”

Giọng nói của Phương Vân vang lên trong Thiên địa vạn hóa chung. Ngay sau đó, thanh âm của Yên Thị Mị Hành vang lên ở trong đầu Phương Vân: “Công tử yên tâm, ta sẽ yểm trợ!”

Thanh âm chưa dứt, một cỗ khí tức Đại Địa pháp tắc cũng mang theo năng lượng hùng hậu , mãnh liệt bàng bạc, tràn ra từ Thiên địa vạn hóa chung nhập vào trong cơ thể Phương Vân. Yên Thị Mị Hành chân khí khác xa năng lượng con rối mà Phương Vân phong ấn, đạt tới thuần túy cùng cao cấp. Dù là chân khí Địa hồn cấp, gần như không có nhiều hao tổn, có thể chuyển hóa thành chân khí của bản thân Phương Vân.

Được chân khí Yên Thị Mị Hành trợ giúp, chân khí Phương Vân đại trưởng. Vốn chỉ là chiến cộng đại địa, chấn động đột nhiên tăng mạnh. Ngay tại kinh thành, mọi người cảm giác, đại địa tưởng đã yên lặng xuống, đột nhiên trong lúc đó, lại rung chuyển.

“Ầm ầm ầm!”

Ừ ừ thanh âm, giống như từng đạo lôi đình viễn cổ, truyền ra theo bốn phương hướng kinh thành. Hai đoạn liệt phùng cách xa nhau gần trăm trượng, run run chậm rãi di chuyển lại gần.

Chín mươi trượng, tám mươi trượng, bảy mươi văn.....

Khi khoảng cách đạt tới hơn mười trượng, lực hấp dẫn đến từ đại địa kia, đột nhiên cường đại tột đỉnh. Dù Phương Vân đưa vào bao nhiêu chân khí năng lượng, đều như muối đổ bể, rốt cuộc không thể rút ngắn cự li.

“Đủ rồi, công tử! Khoảng cách đã đạt tới cực hạn của người rồi. Nếu lại gần nữa, không phải là điều sức người có thể làm được!”

Thanh âm của Yên Thị Mị Hành đột nhiên vang lên ở trong đầu Phương Vân, hào quang chợt lóe, vị tuyệt đại vũ vật yêu kiều, khuynh quốc khuynh thành này, lập tức xuất hiện ở bên cạnh Phương Vân, mắt nhìn liệt phùng thu nhỏ lại rất nhiều, hào quang thiểm thệ, tựa như nhìn ra cái gì.

“Hô!”

Phương Vân thở dài, mồ hôi trên trán, nhất thời vã ra như tắm. Y bào trên người nháy mắt ướt đẫm, tấn hồ hư thoát. Chân khí hần vốn hư hao, cường thịnh trở lại để nói lại tứ đại liệt phùng trong kinh thành, lại càng hao hụt hơn. Sắc mặt cực kỳ trắng bệch: “Mười sáu vạn tám mươi tư tượng trưng cho cực hạn vận số tồn tại của Đại Chu sao?”

Phương Vân nhìn lướt qua liệt phùng bên cạnh, thở dài một tiếng, cười nói lộ vẻ sâu thẳm. Yên Thị Mị Hành nhìn ra, hần tự nhiên cũng nhìn ra.

Đại Diễn chi số năm mươi, mà thiên dùng tứ thập hữu cửu, duy nhất không dùng.

Cực hạn võ giả Trụ thai Cảnh giới, là chín mươi chín phi long lực; cực hạn võ giả Thoát thai Cảnh giới, là chín mươi chín Thiên Long lực Thiên địa trong lúc đó, không chỗ nào không tồn tại Thiên Cơ chi số. Điểm này, Phương Vân sớm biết rõ.

Mười sáu trường tám thước bốn phân, chính là đối ứng hơn một ngàn sáu trăm năm lịch sử Đại Chu triều. Đây chính là độ rộng của bốn khe nứt phân cách kinh thành. Phương Vân di hợp, nhưng sau lại chấn động, làm cho khe nứt mở rộng ra. Sau nữa, sẽ không còn là phạm trù trong năng lực hiện tại Phương Vân.

“Phương Vân, người lui đi.”

Nhưng vào lúc này, một thanh âm vô cùng tôn quý, uy áp lớn mạnh, xuyên qua tầng tầng hư không, từ chỗ sâu trong Đại Chu hoàng cung, truyền vào bên trong đầu Phương Vân.

“Bệ hạ!”

Phương Vân trong lòng chấn động, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía kinh thành. Cho dù mắt thường nhìn không tới, nhưng giờ khắc này, Phương Vân lại cảm giác được chỗ sâu trong Trung ương tử khí điện, khí tức thuộc về Nhân Hoàng. Khí tức kia yên hải, bao phủ trời đất, trấn áp cả tòa hoàng thành “Còn lại, để trẫm xử lý!”

Giọng nói điềm đạm không để lộ bất kỳ cảm xúc nào.

“Oanh!”

Ngay sau đó, ở sâu trong óc Phương Vân, chỉ cảm thấy trong hoàng cung bỗng nhiên bộc phát ra một đoàn tử khí thần lôi kinh thiên, rồi một luồng tử khí hạo hàn khôn cùng, đột nhiên phân liệt, hóa thành bốn phần, giống như giang hải, từ sâu trong đại địa, phụt ra dọc theo phương hướng của bốn vết nứt lớn trong kinh thành.

“Ầm ầm ầm!”

Địa liệt vốn đã thu nhỏ lại không thể thu nhỏ hơn, lại mãnh liệt chấn động. Từng đợt từng đợt tử khí chói mắt như kiếm khí, dâng lên từ sâu trong địa hạ. Tiếp theo ngay trước mắt Phương Vân, bốn đạo hồng cầu thật lớn hình thành từ thiên tượng lực, chậm rãi lại gần. Vài thước sau, chỉ nghe “oanh” một tiếng, tựa như bốn bàn tay thật lớn ở hai bên dùng sức khép lại hai đoạn liệt phùng. Uỳnh một tiếng, lại gần như tia chớp, không còn vết tích gì nữa.

“Nhất”

Phương Vân trong lòng hiện lên vẻ kinh sợ. Liệt phùng này thoát nhìn không lớn, nhưng Phương Vân vừa thử qua, vô luận chuyển vận bao nhiêu chân khí, đều không thể di hợp chúng lại. Những liệt phùng này tượng trưng cho vận số cực hạn một ngàn sáu trăm năm của Đại Chu triều, đã sắp đề cập đến thiên địa bản nguyên. Không phải điều con người có thể làm được.

Nhưng, Nhân Hoàng lại cố chấp bằng vào một thân tu vi kinh thiên, di hợp tứ đại liệt phùng thiên địa tạo thành này!

“Công tử.....”

Phương Vân còn đắm chìm trong chấn động vì sức mạnh nghịch thiên của Nhân Hoàng. Nhưng Yên Thị Mị Hành cũng đã sợ tới mức thanh âm đều run rẩy lên. Phương Vân là thần tử, vương hầu Đại Chu triều, đương nhiên không e ngại Nhân Hoàng. Nhưng là nàng lại là người trong tông phái a! Hơn nữa nói đúng ra, hay là người trong âm mị tà đạo.

Lúc này, vương triều cùng tông phái đối địch. Nàng có thân phận rất đặc thù! Nơi này đối với nàng mà nói, chính là tử địa.

Đúng lúc khí tức Nhân Hoàng phóng ra, Yên Thị Mị Hành cảm giác bản thân, tựa như một con thiêu thân, nhào vào bên trong thái dương. Bị chân hỏa vô biên vô hạn thiêu cháy. Cái loại uy áp khổng lồ này, cơ hồ làm cho người ta phân rã ra.

“Không cần lo lắng, có ta che chở ngươi. Không có việc gì”

Phương Vân phục hồi tinh thần lại, bàn tay nhất chiêu, lập tức hút Yên Thị Mị Hành vào trong Thiên địa vạn hóa chung. Sức mạnh của Nhân Hoàng chỉ liệt chí dừng, kế thừa từ đạo thống Tam Hoàng Ngũ Đế, làm cho chân khí hạo bá liệt thuần túy hơn nhiều xa so với Phương Vân. Đối với chân khí người trong tà đạo như Yên Thị Mị Hành mà nói, quả thật khó có thể tiêu thụ.

“Đa tạ công tử. Nơi này là hoàng thành. Đối với người trong tông phái chúng ta mà nói, chính là tử địa. Trong khoảng thời gian này, ta sẽ không xuất hiện. Đợi ra khỏi kinh thành, công tử triệu hồi ta”

Yên thị mị hành nói, khí tức ổn định hơn nhiều, nhưng trong thanh âm như có một tia sầu lo cùng sợ hãi kinh ngạc khác trước.

Người trong tông phái chỉ nhìn thực lực. Thân phận thế tục hoàng quyền của Nhân Hoàng, đối người trong tông phái mà nói, không có gì uy hiếp. Nhưng thực lực hắc cường đại, có thể so sánh với thượng cổ Ngũ Đế. Đối với Yên Thị Mị Hành mà nói, chẳng khác nào gặp mặt thượng cổ Ngũ Đế, cảm giác hoảng sợ kia, hiển nhiên không phải là điều người bên ngoài có khả năng lý giải.

“Ừm, Thiên Ngao chi chiến lần này, người giúp được không ít. Yên tâm nghỉ ngơi đi. Khi cần, ta sẽ triệu người” Phương Vân gật đầu nói.

Yên Thị Mị Hành chỉ là một khúc nhạc đệm, đối với Phương Vân mà nói, trọng điểm là Nhân Hoàng. Hắc liếc mắt nhìn một mảnh yên tĩnh sâu trong hoàng cung, khí tức Nhân Hoàng chỉ xuất hiện một lát, liền biến mất. Nhưng trong lòng Phương Vân, lại là tâm thần đại định.

Khi di hợp đại địa liệt phùng, Nhân Hoàng tuy rằng chỉ ra tay ngăn ngừa. Nhưng khoảnh khắc đó, Nhân Hoàng đã dùng cường đại thực lực này, biểu lộ tình trạng bản thân. Thực hiển nhiên, trong lần thiên địa dị biến này, trong quá trình vương triều vận số tan hết, Nhân Hoàng đã bị đả kích lớn, xa không nghiêm trọng như trong dự đoán.

Chỉ cần thực lực Nhân Hoàng còn, như vậy trận loạn cục Quần hổ phệ long này, rất khó nói kết cục như thế nào. Mọi sự vận vật đều có quỹ tích vận mệnh, nhưng cường đại võ giả, lại có thể phá vỡ vận mệnh bản thân.

Nhân Hoàng so với thực lực cường đại của Ngũ Đế thượng cổ, di hợp tứ đại liệt phùng Mười sáu văn tám thước bốn tắc, đượng trưng cho thiên địa căn nguyên vận số Đại Chu tấn tán, chứng tỏ khí phách cùng dã tâm “Nghịch thiên cải mệnh”, dùng nhân lực thắng thiên mệnh của hắc!

Tương lai tràn ngập biến số. Trong trường hà vận mệnh, Phương Vân vốn sớm cùng cả nhà bị trầm, ôm nỗi hận mà chết. Mà nay Phương Vân nhanh chóng biến hóa, trở thành nhân vật chấn động thiên hạ phong vân.

Điều kỳ diệu của vận mệnh, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi!

Điểm này, Phương Vân hiểu hơn bất kỳ kẻ nào. Thế tại nhân vi, chỉ cần quân thần đồng lòng, trận đại kiếp nạn tông phái họa loạn này, chưa chắc không thể bình an vượt qua!

“Loạn thế đã tới, Đại tử, người xem ta hóa rồng như thế nào đi!”

Phương Vân nhìn thiên không mây đen dày đặc, sâu trong đồng tử hào quang chợt lóe rồi biến mất. Đại Chu vận số tan hết, tông phái công kích, sẽ bùng xuống như bão táp rất nhanh. Phương Vân đã cảm giác được sự tiêu điều xơ xác hoang tàn trong hư không. Trước khi tông phái công kích đến, hắc còn có rất nhiều chuẩn bị cần phải làm.

“Giá!!”

Một trận thanh âm, truyền tới từ cửa thành phía nam. Phương Vân cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy một chiếc xe ngựa thanh sắc thép vàng bảy tám đại mã như rồng kéo, đang đi ra từ thâm cung. Phía trước cửa xe, dấu hiệu Vũ Mục phủ đệ có thể thấy được rõ ràng.

Vũ Mục đã gặp Nhân Hoàng, đi ra từ thâm cung.

Phương Vân nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên các giả thiết. Lập tức từ không trung ẩn xuống, ghé vào Vũ Mục. Cho đến nay, hắc cũng quả thật cần nói chuyện cùng vị quân thần Đại Chu triều này.

1021. Chương 1022: Minh Hải Chi Hội

Ở trong kinh thành, cùng lúc trải qua kịch biến, toàn bộ giới tông phái, vô số thế lực giống như tán sa, cũng trải qua một cơn lốc tẩy bài hồi một lần nữa.

Thiên tượng kịch biến, ảnh hưởng tới toàn bộ thế giới trung thổ. Vô số tinh thần từ thiên không rơi xuống, tất cả mọi người hiểu, kế tiếp, chính là một cơn lốc như thế nào. Tuy rằng Đại Chu triều hoàn toàn chấm dứt áp chế vận mệnh chư phái cận cổ. Nhưng đây cũng có nghĩa, sẽ có vô số tông phái, vô số võ giả, trong loạn thế kế tiếp, như nền tắt trong gió.

Từ cổ đến nay, vô số vương triều sinh diệt, thời đại thay đổi, đều bị hủy diệt rất nhanh cùng với thay đổi này.

“Taang!”

Cửu châu đại địa u ám, vô số môn phái cảnh báo, trong cuồng phong dạ sắc, phiêu thật sự rất xa. Mọi môn phái cơ hồ đều triệu hồi đệ tử. Không chỉ là triều đình, mọi tông phái đều cần chuẩn bị đầy đủ. Cũng không phải mọi tông phái, đều “Tài đại khí thô” giống Thái Tổ phái, Thái tủy tông, có ba bốn vị cường giả Địa hồn cấp tọa trấn.

So với đại phái như Thái Tổ phái, Thủy Ma tông. Trung thổ cửu châu phần nhiều là trung đẳng môn phái cùng tiểu tông phái.

“Đi thôi, ngày đêm rời đi. Không được trở về nữa!”

Bên bờ biển, hơn tám chiếc tiểu thuyền song song trên mặt nước, dập dềnh di chuyển. Hơn bốn mươi người trẻ tuổi mặc phục sức tông phái, ngồi ở trên thuyền, nước mắt lưng chòng. Ở trên bờ, là vài trưởng lão tông phái đầu bạc.

“Loạn thế này, so với triều đình trấn áp tông phái ba trăm năm trước còn đáng sợ hơn rất nhiều.

Vô số cường giả thượng cổ, trung cổ, đều xuất hiện, cũng có sáu vị đại đế Huyền minh cấp tham dự trong đó. Tình huống như vậy, chưa từng có bao giờ. Không biết bao nhiêu tông phái sắp sửa biến mất, chỉ có hải ngoại mới là an toàn”

“Đi thôi. Hết thấy đều đi thôi. Ở trong kiếp này, các người vĩnh viễn cũng không được trở về”

Vài trưởng lão tông phái trên bờ cũng ngấn nước mắt. Những thanh niên trên thuyền, đều là tinh anh trong môn phái. Môn phái hương khói có duy tục không, đều trông vào họ.

“Chương môn, chúng ta cùng đi đi.....”

Trên thuyền, đệ tử tuổi trẻ kêu lên khàn cả giọng.

“Không cần. Các người đi thôi. Tông phái căn cơ còn tại trung thổ, cơ nghiệp tổ sư tạo ra phải có người thủ hộ.

Võ học trấn phái của tông phái đã giao cho người. Đi thôi, rời khỏi trung thổ. Về sau, những đệ tử này giao hết cho người”

Vài trưởng lão như không đành lòng chứng kiến cảnh ly biệt đau lòng này, tay áo vung lên, một cỗ cuồng phong quét khỏi, lập tức làm cho tám chiếc thuyền nhỏ, biến mất ở trên mặt biển. Thấp thoáng nghe thấy những tiếng khóc lóc thê thảm: “Trưởng lão!!”

Tráng sĩ rời tay, môn phái đành lòng đưa tinh anh ra hải ngoại, cũng không phải quá nhiều. Có nhiều tông phái, cử tông tiêu vào thâm sơn cố lâm, cùng với chỗ một ít hẻo lánh. Còn có không ít tiểu tông phái lựa chọn cách dựa vào đại tông phái.

Vận mệnh toàn bộ tông phái hoàn toàn bị đảo lộn, không còn tông phái trung lập nữa. Cũng không thể chỉ lo thân mình trong kiếp nạn này.

“Quần hổ phe long, thiên hạ đại loạn. Ha ha ha, đợi lâu như vậy, rốt cuộc đã đến a!”

Tây nam Trung thổ, trên Long Hồ sơn, âm phong gào rít giận dữ. Thanh Đồng đại môn của Long Hồ tông hoàn toàn mở rộng.

Hai điều bức tượng bằng đồng xanh một rồng một hổ tứ, nhẹ nhàng bay lên không, lướt qua thần kim xuyên qua đại môn, dừng ở bên cạnh Long Hồ sơn.

Hào quang chợt lóe, hai thân ảnh do một rồng một hổ hóa thành xuất hiện. Nam tuần tú, nữ xinh đẹp,

nhất. So với Ngũ Đế đạo thống, cùng chia cắt trung thổ cửu châu phân chia Tam Hoàng thánh khí, ngược lại có vẻ không dễ tranh luận.

Đổi quá là trả lời cuối cùng của Hắc ám đế quân, cũng nhất định là như vậy.

“Tốt lắm, một tháng sau, lão đại sẽ chờ thế lực trung cổ đế quân thống hợp, cùng ta chiếm đóng Đại Chu hoàng đô!”

So sánh với Tam Hoàng thánh khí, Ngũ Đế đạo thống có thể đặt sang một bên.

Hai người đều là võ giả tiếp cận Huyền minh Cảnh giới. Ngũ Đế đạo thống đối với bọn họ chỉ là một cái tham khảo, không quan trọng như đối với những người khác. Còn sau khi Đại Chu bị hủy diệt, phân chia cửu châu, càng có vẻ không liên quan.

Hai người đều hiểu, có thể hấp dẫn đối phương, tất nhiên là Tam Hoàng thánh khí trên người Nhân Hoàng Lưu Triệt. Đó mới là này thế tục hoàng triều, là thứ hấp dẫn lớn nhất đối bọn họ!

Kho báu Tam Hoàng viễn cổ, con đường đi thông thẳng vào võ đạo chung đồ, đó là sức hấp dẫn không võ giả có thể ngăn cản!

Hỗn Độn Lão Tổ quả quyết, nhận được hứa hẹn từ miệng Hắc ám đế quân, lập tức thuận hình rời đi, biến mất vô tung.

“Hù!”

Hỗn Độn Lão Tổ vừa đi, Trần Bá Tiên tâm phong thật dài thở hắt ra, cảm giác như mũi nhọn ở cổ, rốt cuộc hoàn toàn biến mất. Cái danh thượng cổ Hỗn Độn Lão Tổ hẳn sớm đã nghe qua hơn nửa từng hợp tác. Nhưng đối với loại cường giả thời đại quá mức xa xôi này, trong lòng hắn luôn có chút bất an. Cho rằng cường thịnh trở lại, cũng sẽ không mạnh hơn sư phụ xấp xỉ như Thần trong lòng hắn.

Nhưng là, hôm nay vừa gặp, Trần Bá Tiên mới biết được bản thân đã quá sai lầm. Cũng biết, và rốt cuộc cũng biết, hành động bao nguy hiểm cùng ngu xuẩn của bản thân ngày đó chủ trương liên lạc ma đạo liên minh, quả thực là đùa với hổ!

“Sư tôn, người quyết nhất định phải cùng hắn liên thủ, cùng nhau đối phó Đại Chu Nhân Hoàng sao? Hỗn Độn Lão Tổ tâm cơ khó lường, chỉ sợ chúng ta đang đùa với hổ rồi!”

“Yên lặng lâu quá rồi, nay công lực tấn phục, nên ra ngoài đi dạo, gặp gỡ được xưng là vạn thế bất đồng thiên túng chi tài này. Huống chi Tam Hoàng thánh khí! Cơ duyên như vậy, rất khó gặp được! Về phần đùa với hổ! Hổ vờn hổ, ắt phải vờn đến cùng, thực kỳ cốt. Nhưng hổ dữ hổ mưu, thì lấy đâu ra da và xương”

Cái bóng cao to của Hắc ám đế quân đổ dài trên mặt đất, tràn ngập dã tâm cùng tham vọng.

Chim điều hâu dù sao cũng là chim điều hâu, yên lặng lâu nữa, cũng phải về với trường không, tung hoành tứ hải!

Trần Bá Tiên nhìn sư phụ một bên, trầm mặc không nói. Hắn biết sư phụ tâm ý đã quyết. Mà sư phụ giờ khắc này, mới là sư phụ chân chính trong ấn tượng bản thân!

“Sư tôn, chúng ta tiềm tàng ở sâu trong Bắc Minh, đã cực kỳ cẩn thận. Hỗn Độn Lão Tổ phát hiện chúng ta, hẳn đến thẳng nơi này, tựa hồ sớm đã biết vị trí chúng ta?”

Đã không có áp lực đến từ Hỗn Độn Lão Tổ, Trần Bá Tiên đầu óc lại linh hoạt, khôi phục bản sắc bản thân. Hắn lập tức phát hiện rất nhiều nghi vấn. Hỗn Độn Lão Tổ đến quá đột nhiên.

“Chúng ta có lẽ có thể giấu được các vị đại đế các hoang ngoại tộc, nhưng, cũng rất khó giấu diếm được hắn”

Hắc ám đế quân thông dong nói. Đối với đệ tử này, hắn vẫn có vẻ vừa lòng. Nên rất cực có kiên nhẫn trả lời.

Trần Bá Tiên chớp chớp mắt, vẻ mặt mờ mịt. Hắn tuy rằng là cường giả Địa hồn cấp, nhưng câu trả lời này cũng không nghe hiểu. Nhưng, cũng may hắn không có ngạo khí gì, ở trước mặt sư phụ bản thân, thái

độ hần vĩnh viễn khiêm tốn, không hiểu liền hỏi, giống như vĩnh viễn là vị đệ tử thành kính thời đại trung cổ: “Thứ đệ tử ngu dốt, không rõ ý sư tôn”

Hắc ám đế quân lắc đầu: “Xem ra, lời ta vừa nói, người hoàn toàn không nghe vào. Trong tay Hỗn Độn Lão Tổ, có một Hồng Hoang Ma Chung. Đây chính là thánh khí ma đạo viễn cổ. Có thể triệu tập quần ma thiên hạ. Cái Hồng Hoang Ma Chung này tuy rằng đa số năng lực đã bị phế, không được cường đại như lúc ban đầu, nhưng vẫn là một thánh khí tối cao. Ngay trước đó không lâu, Hỗn Độn Lão Tổ lay động ma chung kia. Người công lực không đủ, không cảm ứng được, nhưng ta lập tức có cảm ứng. Cho nên, ta biết, hần nhất định sẽ đến”

Trần Bá Tiên bình tĩnh, rốt cuộc đã hiểu, vì sao mở đầu sư phụ đột nhiên hỏi chuyện “Hồng Hoang Ma Chung”. Nhưng, hần trong lòng vẫn có nghi vấn, nhưng, miệng há ra, rồi lại thôi.

Hần dù sao không phải quá ngu dốt, vốn muốn hỏi, vì sao hần cùng ở trong động, nhưng không có cảm ứng gì. Nhưng, rất nhanh liền hiểu ra. Hỗn Độn Lão Tổ chỉ sợ đã dùng thủ pháp đặc thù nào đó, chỉ có cường giả hần cùng cấp số Hắc ám đế quân, mới có thể bị Hồng Hoang Ma Chung cảm ứng.

Hắc ám đế quân nói: “Đại đế các hoang khả năng không cảm thấy nhưng Hỗn Độn Lão Tổ nhất định cảm ứng được, nguyên nhân tự nhiên cũng chính là cái này. Cho dù đại đế huyền kinh liệt hải, Hoang Kích Toái Không Đại Đế dằng dằng, những cường giả ngoại tộc này, tu vi còn vượt qua Hỗn Độn Lão Tổ. Nhưng Trần Bá Tiên lại biết, nếu luận khởi tuổi đời, các vị đại đế ngoại tộc, chỉ sợ vẫn là hậu bối của Hỗn Độn Lão Tổ!

1023. Chương 1024: Tông Phái Liên Minh

1024. Chương 1025: Kiếm Đạo Tông Sư

1025. Chương 1026: Khói Lửa Nổi Lên Bốn Phía

1026. Chương 1027: Ngũ Đế Chỉ Mươi

1027. Chương 1028: Vô Tận Hư Không

1028. Chương 1029: Đế Thang Dã Vọng

1029. Chương 1030: Khổng Long Chi Thế

1030. Chương 1031: Diện Kiến Nhân Hoàng

Thời gian một tháng, chân thân Phương Vân đều ở trong cao không ngoài ba mươi vạn dặm, hấp năng lượng vũ trụ thu cấp thứ. Đối với chuyện thế giới bên ngoài, chẳng quan tâm. Đợi đến thời khắc chân thân Phương Vân lại hạ xuống kinh thành, tòa kinh thành Đế Đô danh chấn thiên hạ này đã hoàn toàn thay đổi bộ dạng.

Hình ảnh kinh thành rộn ràng nhộn nhạo bình dị sớm không còn, thay vào đó là đại quân Chinh sát võ trang hạng nặng. Cánh quân tinh nhuệ nhất Đại Chu này, phân bố thành một tòa phương trận chỉnh tề, phân bố ở bốn phương vị đông, nam, tây, bắc kinh thành.

Phía trước đại quân chinh sát, lại là “Cấm vệ quân” bảo vệ xung quanh kinh thành. Đây là toàn bộ lực lượng tiên phong bảo vệ kinh thành.

Đại quân Chinh sát hơn ba mươi vạn quân, lại thêm cấm vệ quân hoàng thành, là lực lượng chủ yếu chống đỡ tông phái họa loạn lần này. Toàn bộ kinh thành một mảnh xơ xác tiêu điều. Những chiến sĩ tinh nhuệ

nhất Đại Chu triều này, ai cũng như ai, đều giống như bức tượng thép, ánh mắt nhìn thẳng tiền phương, không hề nhúc nhích trong gió lạnh.

Địa khí hắc sắc cuộn cuộn, hóa thành dạng mây mù, tràn ra từ chỗ địa hạ, bốc lên ở dưới chân nhưng chiến sĩ này, khiến những chiến sĩ tinh nhuệ nhất cuối cùng Đại Chu triều này, giống như hung thần trong địa ngục đi ra.

“Địa khí dày đặc quá!”

Phương Vân đứng thẳng ở bên cạnh hoàng cung, vừa mới hạ xuống đất, liền cảm giác được một cỗ hàn khí âm đục mãnh liệt, truyền ra từ dưới chân. Nhẹ nề từng đợt từng đợt, giống như băng ti. Khác với người khác, Phương Vân không có cảm giác không thoải mái. Trong cơ thể hắn có Vạn Cổ Tà Đế Quân Lâm Thuật và tà công có một không hai, nay thiên địa Càn Khôn đảo ngược, địa khí đại thịnh, rất có ích đối với chân khí tà đạo, ma đạo, mà đối với Phương Vân cũng có lợi.

“Trương Anh từng nói, một tháng sau âm khí trong thiên địa sẽ đạt tới tối thịnh. Xem ra chính là hiện tại”

Phương Vân xoay người lại, liếc mắt một cái liền thấy được ở chỗ sâu trong hoàng cung, Thần vệ đại quân xếp thành hàng ngũ ngay ngắn, thần sắc hờ hững phía trước Bạch Ngọc Hộ Lan thông tới Trung ương Tử khí điện, Thần vệ đại đô thống Vũ Vô Địch không nhúc nhích có vẻ cực kỳ bất mắt.

Thời điểm Phương Vân nhìn thần vệ đại lan phía trong hoàng cung, mọi người đã nhìn hắn. Phương Vân hóa thành một đạo cầu vồng hắc sắc, lôi đình lóe ra, thời điểm rơi xuống từ ba mươi vạn dặm trong hư không, khí thế cực kỳ kinh người, muốn không chú ý đến cũng khó.

“Quan quân hầu!”

Trong đám người mơ hồ phát ra một tiếng kinh ngạc hô nhỏ. Trong một tháng này, Phương Vân luôn luôn ở trong cao không phía trên kinh thành, không hề biến mất. Nhưng hiện tại lại đột nhiên từ trên trời phá không xuống, không thể không làm người ta kinh ngạc: “Phương Vân, lên đi. Bệ hạ đang đợi người”

Trong Hoàng cung, Vũ Mục một thân hầu phục, chiến giày hoàng kim đứng thẳng ở trong hoàng cung, trên cao nhìn xuống Phương Vân từ từ nói. Người khác không biết hư thật, Vũ Mục lại biết, Phương Vân xuất hiện ở trong kinh thành, chỉ là một đạo hóa thân.

“Vâng thưa đại nhân”

Phương Vân đi nhanh hướng về hoàng cung. Cửa thành phía hoàng cung vốn có cấm quân gác, hoàn toàn mở rộng không chút nào bố trí phòng vệ. Đại địa liệt phùng một tháng trước từng bị Nhân hoàng mạnh mẽ di hợp, khi địa khí mãnh liệt xung kích, lại vỡ ra, địa khí hắc sắc ồ ồ không ngừng dâng lên từ địa hạ.

Trọng Hoàng cung, hành động rất bị hạn chế. Lần đó Phương Vân tiến vào sâu nhất cũng chính là thời điểm đại điển phong hầu. Dọc theo con đường quen thuộc, Phương Vân thấy được rất nhiều thân ảnh quen thuộc. Tam đại đầu sỏ đại quân Chính sát Lương Đạo Thành, Nhĩ Chu Vinh, Hoắc Trọng Nhụ, cùng vài tên thiết kỵ quân khác, Đô Thống Hồ vệ quân, đứng thẳng ở bên ngoài hoàng cung: Nhìn thấy Phương Vân nhìn qua, đều khẽ gật đầu chào hỏi.

Đại chiến giáng xuống, trong lòng mỗi người đều nặng trĩu. Ánh mắt chỉ là hơi giao nhau, rồi lại nhìn tiền phương, một mảnh ngưng trọng.

Dọc theo Bạch Ngọc Đan Phụ đi về phía trước, Phương Vân thấy Dũng Vũ hầu, Liệt Vũ hầu, còn có Thập Tam hoàng tử Lưu Triệt cùng Hoắc Khứ Bệnh trung cổ; mà bên kia, Tam thập lục hoàng tử Lưu Khải cùng đoàn người bên người hắn cũng bất mắt. Ở phía sau Lưu Khải, một gã nam tử bạch phục Phương Vân chưa bao giờ gặp, ngạo nghễ đứng. Hắn thân hình cao to, sắc mặt tái nhợt, nhưng ánh mắt lại cực kỳ sắc nhọn.

Khí tức hắn để lộ ra, khiến Phương Vân có cảm giác không kém gì so với Hoắc Khứ Bệnh trung cổ. Chỉ là không có bá khí như Hoắc Khứ Bệnh mà thôi, có vẻ càng thêm âm lãnh, nội liêm.

“Ừm! Lạc Tinh Thần, hắn sao lại đến đây!!”

Phương Vân nhìn thấy trong đám người, một thân ảnh trẻ tuổi nào đó tóc dài phát phơ, mặc trường bào màu lam, hơi rướn mày lên.

Nếu không nhớ lầm, Lạc Tinh Thần sau khi hấn thượng nhiệm Đô Thống không lâu, liền từ ẩn rời đi. Nhưng hiện tại, lại xuất hiện bên trong đại quân thủ vệ hoàng thành.

Phương Vân không dừng lại. Hấn đương nhiên nhìn ra, Lạc Tinh Thần lần này trở về, thực lực đại trưởng. Nhưng, thực lực hấn hiện nay, tự nhiên khác trước kia, chỉ là mỉm cười, liền lập tức đi về hướng “Trung ương Tử khí điện”.

Lướt qua Vũ Mục, Phương Vân lập tức đến trước Trung ương Tử khí điện. Khác với trước kia, Nhân hoàng không có hiện thân như trước, nhưng ở trước Đan phụ “Trung ương Tử khí điện”, lại có hơn bảy thân ảnh cao to. Toàn mang trọng giáp màu đen đỏ, hai tay lăm lăm những thanh kiếm to bản rộng như bàn tay. Hàn quang lóe lên, phát ra lãnh khí nhẹ nhẹ, hiển nhiên không phải phàm phẩm.

Bảy người này xếp thành chữ nhất, khép hờ đôi mắt, thần sắc bình tĩnh, không hề nhúc nhích thủ hộ ở trước Trung ương Tử khí điện. Bảy người chỉ lẳng lặng đứng thẳng, nhưng làm cho người ta cảm giác một đại địa loại khôn cùng, kéo dài tới vô hạn ở trước mắt.

Bảy người này hiển nhiên đều là Cường giả Địa hồn cấp, có được “Đại Địa pháp tắc”. Phương Vân thậm chí cảm giác được ở trên người bọn họ một quyền thế mãnh liệt, loại cảm giác này, chỉ có ở người từng chấp chưởng đại quyền thân ở địa vị cao, lâu dần, mới có thể sinh ra cái cảm giác đó: “Đại Chu vô hủ!”

Phương Vân trong lòng hơi chấn động. Mấy người cho hấn cảm giác, khí tức rất giống với đám người Thần Vũ hầu, Uy vũ hầu, Liệt Vũ hầu. Nhưng khí tức kia, lại bá liệt gấp trăm lần. Trong toàn bộ Đại Chu triều, ở trên cùng một mức công pháp, có thể vượt qua những vô hầu đương nhiệm này, cũng chỉ có một thể hệ vô hầu ẩn lui kia mà thôi. Chỉ là không biết, có vô hầu nào tựa như cảm ứng được ánh mắt Phương Vân, bên trong bảy người, trong đó một người mí mắt hơi hơi hé ra. Ánh mắt sáng quắc, chỉ hơi đánh giá liếc mắt một cái về phía Phương Vân, liền thu trở về và bất động trở lại.

Ánh mắt Phương Vân chỉ liếc những người này một cái, liền thu trở về. Tiến lên từng bước, trước Bạch Ngọc Hộ Lan, Tam Công đang muốn rời đi, dùng đệ tử chỉ lễ, cung kính thi lễ: “Đệ tử Phương Vân, tham kiến ba vị lão sư Thái Đãi, Thái Bảo, Thái Khiên”

Tam Công lấy Thái Phó cầm đầu, hiển nhiên vừa mới gặp mặt Nhân Hoàng, đang định rời đi. Nhìn thấy Phương Vân, Thái Phó mỉm cười: “Phương Vân, người hiện tại đã là trọng thần triều đình, chính theo như lời người lúc trước lên kinh thành, là xã tắc chỉ thần, không là học cung đệ tử, không cần hành đệ tử chỉ lễ đối với ta. Tâm ý người, chúng ta tâm lĩnh. Nho gia chi đạo, ở chỗ thiên hạ xướng bình, quốc thái dân an. Người nếu thực sự có lòng, liền cùng ta đem hết toàn lực, giúp đỡ thiên hạ, ngăn cản trận tai nạn này. Như thế chính là tôn sư trọng đạo lớn nhất”

“Đệ tử hiểu”

Phương Vân cúi đầu cung kính nói. Tam Công là thiên hạ nho thủ, sĩ tử quy phạm. Lúc trước nếu không có một bức văn chương của Tam Công, hấn chắc đã muốn ở buổi lễ trưởng thành mười lăm tuổi, chết ở mộ Ba Lâm rồi

Thái Bảo đứng ở bên trái Thái Phó, Phương Vân khi vừa mới tiến vào, hấn cau mày, có vẻ lo lắng, chỉ khi nhìn thấy Phương Vân, mới thoáng thở phào. Đối với Phương Vân, Thái Bảo lại có chút cảm giác phức tạp.

Bình tĩnh mà xem xét, Thái Bảo luôn cảm thấy Phương Vân có chút cơ mưu xảo quyệt, không phải tác phong nho gia. Lúc trước khi Phương Vân sắc lập Quan Quân hầu. Thái Bảo cực lực phản đối. Vì thần chi đạo, lúc này lấy chữ “Trung” làm đầu. Phương Vân ở một chữ “Trung”, đủ để chứng minh vấn đề. Cho dù hấn cuối cùng đã vượt qua.

Không diện kiến vĩnh viễn là không diện kiến, sẽ không đột nhiên trong lúc đó trở nên thích.

Chỉ là ở thời điểm hiện tại, Phương Vân còn có thể ở trong kinh thành hiện tại nguy như chồng trứng, cũng không thể không khiến cho Thái Bảo luôn không muốn gặp hấn, trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Thời gian qua nhanh, trong thời gian bảy năm, làm cho Phương Vân từ một sĩ tử không có tiếng tăm gì, thành tựu làm một trọng thần hết sức quan trọng, tạo hóa lực không thể không làm người ta thở dài. Ngược lại, những người Thái Bảo từng xem trọng, trong loạn cục này, sớm trở thành tồn tại không quan trọng gì đối với đại cục, bị hào quang của Phương Vân làm lu mờ.

“Phương Vân, lúc trước ngươi phong hầu Quán quân, lão đại cũng từng mọi cách quấy nhiễu. Cho rằng ngươi cơ mưu xảo quyệt, không phải vì thần chi đạo. Nếu cho ngươi chấp chương quyền binh, không phải xã tắc chi phúc. Nay vật đổi sao dời, ta thừa nhận lúc trước chuyện ngươi phong hầu, ánh mắt ta quả thật quá mức thiên cận. Lão đại nay xin lỗi ngươi”

Thái Bảo nói xong, lại chấp tay hành lễ với Phương Vân.

Phương Vân chấn động, Thái Bảo đối không ưa gì hắn, cái này hắn cũng biết. Chỉ là Phương Vân cũng không ngờ này, Thái Bảo đại nhân bề ngoài bướng bỉnh, giống khối tảng đá cứng rắn, lại cúi đầu giải thích với bản thân. Phương Vân trong lòng đối với cái nhìn của Thái Bảo bướng bỉnh, nhất thời thay đổi rất nhiều.

“Thái Bảo, không được, Phương Vân muôn phần không dám nhận”

Phương Vân vội vàng đỡ lấy hai vai Thái Bảo. Với tính cách cường ngạnh của Thái Bảo, có thể nói ra hai chữ “Giải thích” đã là khá lắm rồi. Với thân phận hắn, hành lễ với bản thân lại càng không chịu nổi.

Thái Bảo cũng không có kiên trì, thần sắc nhất tức, nghiêm mặt nói: “Lão phu hôm nay nói những điều này, là vì công, không phải vì tư. Mặc dù lúc trước ngăn trở ngươi cũng vậy. Thái độ cá nhân ta, không liên quan. Ta chỉ hy vọng, người sau này chân chính có thể làm đến ngôn hành như nhất: ”vì triều đình, vì xã tắc vạn dân xuất lực! Như thế lại là thiên hạ chi phúc!”

“Phương Vân thụ giáo”

Phương Vân trong lòng rung mình, cung kính thi lễ.

“Bệ hạ còn muốn gặp người, đi thôi. Chúng ta đi trước vậy ”

Tam Công dứt lời, dắt tay nhau rời đi.

Phương Vân nhìn Tam Công rời đi, hít một hơi thật sâu, sau đó đi lên phía trước. Ở trạm định trước Bạch Ngọc Đan Huy: “Vi thần Phương Vân yết kiến bệ hạ”

Trung ương Tử khí điện vắng lặng không tiếng động, thật lâu sau, thanh âm uy nghiêm của Nhân hoàng vang lên ở trong đầu Phương Vân: “Vũ Mục đã nói với người rồi đó”

Nhân hoàng cũng không nói rõ, nhưng Phương Vân cũng đã hiểu ý: “Vâng, Vũ Mục đã nói qua với vi thần, vi thần cũng chưa vị đại nhân, phòng thủ yếu đạo phía Đông hoàng cung”

Phương Vân chân thân luôn luôn ở cao trung ngoài ba mươi vạn dặm, tự nhiên không có khả năng nói qua với Vũ Mục. Cùng Vũ Mục nói chuyện, chỉ có phân thân kia của Phương Vân.

Lấy phân thân bá kiến Đại Chu quân thần, thương nghị chuyện quan trọng quân quốc. Tuy rằng có vẻ có chút thất lễ. Chỉ là mỗi thời mỗi khác. Nâng cao vũ lực tự thân, mới là thứ nhất quan trọng. Còn thương nghị binh pháp, một pho tượng phân thân cũng đủ, cũng không gây trở ngại. Vũ Mục cũng không nề hà gì.

1031. Chương 1032: Ngũ Đế Phó Giáp

“Ừm ”

Giọng Nhân hoàng lại vang lên, bình thản như nước, nghe không ra cảm xúc gì: “Nay là thời buổi rối loạn, thiên hạ thương sinh vạn dân, cùng vận mệnh triều đình, đều quyết định bởi một trận chiến này. Yếu đạo phía đông Hoàng cung, trăm mệnh người cùng Tam thập lục hoàng tử Lưu Khải, toàn lực canh gác. Ngươi từng tu tập Nho đạo, Phương gia cũng là nhiều thế hệ trung thần. Nên làm như thế nào, trăm không nói nhiều. Tất cả phúc họa tự cầu, trăm cũng không bận tâm các ngươi!”

“Vi thần hiểu”

Phương Vân cúi đầu, cung kính nói. Kết quả cuối cùng của trận chiến đấu này, quyết định tương lai vận mệnh mấy ngàn năm của cả thiên hạ. Là trở về thời đại hắc ám trung cổ tông phái thống trị, hay là tiếp tục văn minh thịnh thế nho gia thống trị?

Liên minh tông phái Thượng cổ, trung cổ, cận cổ, liên thủ tiến công kinh thành. áp lực Phương Vân cùng trọng thần Đại Chu gặp phải có thể đoán được. Nhưng áp lực lớn nhất, không phải là Phương Vân bọn họ. Mà là Nhân hoàng!

Hắn phải đối mặt, không chỉ cường giả cao nhất của đối phương, mà còn có đại đệ đệ tộc bất kỳ lúc nào cũng có thể nhúng tay vào. Theo như lời hắn, trong cuộc chiến tranh này, hắn không bận tâm đến những người khác. Không phải không muốn, mà là vô lực.

Trận chiến tranh này, mỗi người đều chỉ có thể tự cầu đa phúc.

“Trẫm có kiện Ngũ Đế phó giáp, nay ban cho người. Những việc khác, phải dựa vào chính người”

Nhân hoàng thanh âm rơi xuống, trong Trung ương Tử khí điện, đột nhiên bay ra một thứ đồ đậm to như bàn tay. Phương Vân tiếp nhận theo bản năng, là một chiến giáp cao bất tấc rất tinh xảo, lưu quang tràn đầy, tỏa ra một cỗ khí tức to lớn.

“Đế Vũ chiến giáp!”

Phương Vân cảm giác được sự liên kết với huyết mạch, cảm giác giao thoa như nước chảy, trong lòng rất chấn động. Chiến giáp này cùng với Đế Vũ chiến giáp ở trên người phụ thân Phương Dận mà Phương Vân từng thấy, cơ hồ giống nhau như đúc, nhưng, Phương Vân lại biết Đế Vũ chiến giáp chân chính, còn ở trên người phụ thân Phương Dận. Cái trên tay hắn giờ, hiển nhiên không phải thực. Cũng không có cái loại khí độ hùng hồn của Ngũ Đế chiến giáp chân chính.

“Đế Vũ phó trác! Thượng cổ sau khi Đế Vũ băng hà, từ các trọng thần long đình, phỏng tạo Đế Vũ chiến giáp tạo ra mà thành!”

Phương Vân trong lòng theo bản năng hiện lên ý niệm này trong đầu, nhưng là chân chính làm cho hắn khiếp sợ cũng không phải là điều này. Mà là Ngũ Đế phó giáp tất cả có năm kiện, đều giống Ngũ Đế chiến giáp. Nhân hoàng cũng không ban cho Phương Vân, chiến giáp Đế Khốc hoặc Đế Thang, mà may mắn thế nào ban cho hắn Đế Vũ chiến giáp.

Trong đó tựa như có thâm ý khác, Phương Vân mơ hồ cảm giác được, Nhân hoàng tựa như đã sớm biết chuyện của mình. Nhưng phía sau, không muốn lo lắng việc này.

“Đa tạ bệ hạ”

Phương Vân quỳ một gối, lĩnh chỉ tạ ơn: “Rồi, lui xuống đi”

Nhân hoàng nói xong không một tiếng động gì nữa. Tuy không có quá mức chú ý đối với Phương Vân, cũng không có quá lạnh nhạt với Phương Vân. Mà cho đến lúc này, chân thân hắn vẫn ở trong Trung ương Tử khí điện như trước, vẫn chưa hiện thân. Ai cũng không biết vị hoàng giả trung tâm này thân ở gió lốc, lúc này đang lo lắng cái gì, lại suy nghĩ cái gì.

Thời điểm Phương Vân rời đi từ giữa Tử khí điện, vừa đụng phải Thập Tam hoàng tử Lưu Triệt được triệu kiến, hai người nhìn nhau, lập tức đi thoáng qua.

Từ trên bậc thang uyển duyên đi xuống, Phương Vân mới phát hiện, trong hoàng cung cường giả như mây, tuy rằng nhìn có vẻ đông đúc, nhưng mơ hồ trong lúc đó rõ ràng phân tử phương trận, chính là sắp hàng theo bốn phương vị đông, nam, tây, bắc.

Đám người Vũ Vô Dịch, Hoắc Khứ Bệnh, Lưu Triệt, Anh Vũ hầu, Liệt Vũ hầu gác phía nam; Vũ Mục, Thần Vũ hầu, Thiên Vũ hầu, Thái tử Lưu Tú, Lạc Tinh Thần canh phía tây; Tửu Chúc Trang Tư Trần, Văn Trọng Nguyên, Lý Úc Huyền, Tam Công gác phía bắc; Tam thập lục hoàng tử Lưu Khải, tên cường giả áo trắng không biết tên kia và bản thân gác phía đông.

Bốn phương hướng, mỗi phương hướng đều bao quanh rất nhiều hoàng thất cung phụng, trấn điện vương hầu, hoàng cung cao thủ, còn có một ít cường giả xa lạ Phương Vân cũng không biết. Những người này, bình thường, cũng không hiển sơn lộ thủy, chỉ là lúc này, kinh thành nguy ngập, bị triều đình lôi từ chỗ tối ra chỗ sáng.

Những chân khí này mạnh yếu không đồng nhất, từ Thiên Trùng tứ phẩm đến Địa hồn Cảnh giới, cái gì cũng có. Toàn bộ cường giả liên minh tông phái, cơ hồ theo sát ở phía sau Hỗn Độn Lão Tổ, phát động công kích đồng thời.

“Uỳnh!”

Nhân hoàng phản ứng rất nhanh, không chờ liên minh tông phái công kích hạ xuống. Đạo tử điện lôi vân kia kéo dài biến hóa, nháy mắt hóa thành một đạo quang mang hình vòm thật lớn, đem toàn bộ kinh thành lung trong đó. Quang hoa màu tím nhạt, làm thiên địa đều chìm trong một tầng quang huy.

“Ra tay!”

Phương Vân mí mắt máy gấp, cơ hồ trong nháy mắt liền bộc phát ra khí tức bản thân. Một đạo hắc hồng, mênh mông vô tận, hóa thành điện thiểm phóng lên cao, nghênh đón lấy chân khí ma đạo, tà đạo đầy trời.

Phương Vân rất rõ, thực lực Nhân hoàng có thể vượt qua gì một cường giả tông phái. Nhưng nếu luận tổng lượng chân khí, cho dù là Nhân hoàng cũng không thể chống cự hơn trăm ngàn cường giả tông phái thượng cổ, trung cổ, cận cổ cùng công kích một lúc.

Trung cổ thời đại, vài vị đại đế ngoại tộc liền thủ diệt vong hắc ám thời đại này. Nhưng dù sao chỉ là một thời đại trung cổ, toàn bộ thực lực kém xa thời đại thượng cổ tông phái thịnh thế. Huống chi, cường giả ba thời đại thượng cổ, trung cổ, cận cổ hiện tại, sẽ toàn bộ liên thủ lại.

Trong đó không biết có bao nhiêu tông chủ thượng cổ, cường giả Địa hồn. Đối mặt quân đoàn tông phái như vậy, cho dù là đám người Hoang Kích Toái Không Đại Đế cũng phải động dung, không dám xông thẳng vào.

Phương Vân rất rõ, những người khác sao không ra tay. Nhân hoàng chắc chắn rất khó chống đỡ. Một khi rơi xuống vào trong đại quân, lập tức thành thương vong thảm trọng!

Phương Vân ra tay mau, nhưng còn có người nhanh hơn so với hắn. Cơ hồ ở thời điểm Phương Vân chân khí cầu vồng phá không mà ra, tại một khác mặt của hoàng cung, một đạo tinh mang màu vàng rộng rãi, mang theo tiếng động lôi minh ù ù, thẳng hướng phía chân trời. Theo sát sau đó, vài đạo bá liệt Kim hồng khác, phát ra tiếng động như rồng ngâm, xung thẳng thiên không.

Vũ Mục, Vũ Vô Dịch, những cường giả Địa hồn động thiên cấp Đại Chu triều này, giành ra tay trước. Bởi vì tu luyện Ngũ Đế tuyệt học, thậm chí là Tam Hoàng tuyệt học, những cường giả trung tâm Đại Chu này, chân khí đều là màu vàng đỏ, khí thể kinh người!

“Ầm ầm!”

Hoắc Khứ Bệnh, Ngũ lôi tông chủ, Lạc Tinh Thần, cùng với phần đông Đại Chu cường giả trấn thủ kinh thành cùng ra tay.

Từ thiên không quan sát xuống, chỉ thấy đông nghịt hàng trăm tinh khí cầu vồng, như nấm sau mưa, thẳng hướng phía chân trời, toàn bộ đại địa đều giống như mặt biển trong gió lốc, kịch liệt dấy lên.

“Ầm ầm ầm!”

Cả thiên địa hôm nay giống như sụp đổ, làm hai bên bộc phát ra chân khí va chạm cùng một chỗ, thanh âm ồn ào thế kia quả thực làm người ta khiếp sợ. Năng lượng cuồng bạo, giống như sóng thần, thổi quét tứ phương. Trong bóng tối, chỉ nghe vô số nhà cửa, đầu tiên không chịu được áp lực, “ầm ầm ầm” sụp xuống, hóa thành tro bụi tràn ngập tung trời.

“Uỳnh uỳnh uỳnh!”

Bên trong đại quân, các võ tướng tản ra khắp nơi như bàn cờ, đột nhiên trong lúc đó, hoặc là thân hình đột nhiên nổ mạnh, cuốn binh lính chung quanh vào trong đó, hoặc là miệng phun máu tươi rồi ngã xuống. Lại trong xung kích vừa xong, lọt vào phản phệ, chết tại trận ngay lập tức.

Không khí bên trong nhất thời tràn ngập một huyết tinh dày đặc, không khí vốn còn có chút thả lỏng, đột nhiên trong lúc đó trở nên vô cùng xơ xác tiêu điều, tản ra một mùi máu tanh, tàn phôi hương vị.

“Nhĩ Chu tướng quân!”

Phương Vân ánh mắt đảo qua, kinh hãi thất sắc. Chỉ thấy có hơn mười trượng, bên trong đám người, Nhĩ Chu Vinh miệng đầy máu tươi, hai mắt tan rã, chậm rãi yếu đuối. Một bên, Hoắc Trọng Nhụ cùng Lương Đạo Thành ôm hắn, vẻ mặt buồn rầu.

Đồng sự hơn trăm năm, há có thể vô tình?

“Minh tông chân khí!”

Phương Vân giữ cổ tay Nhĩ Chu Vinh, cảm giác được trạng thái trong cơ thể hắn, nhất thời trong lòng chợt lạnh. Nhĩ Chu Vinh tràn ngập khí cơ tử vong mãnh liệt. Hắn tạng phủ dập nát, tạng phủ chính là thất phách biến thành, đây có nghĩa thất phách hắn cũng bị dập nát. Nhưng chí mạng không phải cái này, mà là đầu hắn bị công kích chí mạng, đầu cơ hồ bị nát thành tương.

Đầu chính là nơi tam hún kí thác, nơi này bị thương, thần tiên cũng khó cứu!

“Không thể tưởng được lại hội ngộ thượng Minh tông tông chủ”

Nhĩ Chu Vinh trên mặt lộ ra một nụ cười khổ, giống như không ngờ, vận mệnh bản thân sẽ hí kịch hóa như thế. Hắn tựa như còn có rất nhiều lời muốn nói, nhưng ánh mắt nhanh chóng tan rã, trong nháy mắt, không còn tiếng thở nữa. Trong đại quân Chinh sát, một thế hệ đầu sỏ, ra đi như vậy.

Phương Vân nhìn vị đầu sỏ quen biết này, mang theo tiếc nuối chết đi trước mặt mình, trong lòng ề ảm. Bình tĩnh mà xem xét, giao tình của hắn cùng Nhĩ Chu Vinh, kém xa Lương Đạo Thành. Chỉ là coi như có quan biết, cũng là người không tồi, chết như vậy, cái loại phôi cảm tàn khốc này, thật khó nói nên lời.

Hai bên đột thăm dò thực lực vừa thử thăm đầu tiên, nhanh chóng chấm dứt. Hai bên đều có tử vong. Phương Vân tin rằng, ở trong đợt giao tranh vừa rồi, liên minh tông phái, tử vong không hề ít so với triều đình.

Cùng với việc Hỗn Độn Lão Tổ thám thính ra tay, trận đại chiến quần hổ phê long này, chính thức mở màn!

1033. Chương 1034: Khốn Long Chi Cục

“Ầm ầm ầm!”

Mặt đất rung chuyển, hồng lưu cương thiết tràn lên, từ Dịch hoang cuộn cuộn xuống phía nam. Thiết kỵ lướt qua, cát bụi mờ mịt, cát vàng đầy trời. Khi mấy trăm vạn thiết kỵ Dịch hoang tạo thành đại quân, cổ thanh thế kinh thiên động địa kia, thúc giục khô lap hủ. Vô số phi điều kêu sợ hãi, bay lên từ núi rừng, che khuất bầu trời.

Đã bao nhiêu năm, Dịch hoang luôn bị hoàn cảnh xấu vây áp chèn ép. Mà nay, Dịch hoang rốt cuộc nghênh đón cơ hội một lần chủ động tiến công. Mọi chiến sĩ Dịch tộc trải qua không biết bao nhiêu chiến tranh biên cảnh, trong mắt đều lộ ra huyết sắc.

Dịch hoang lúc này đây, mọi nam nhân ngoài mười sáu tuổi có thể tác chiến, toàn bộ bị mộ binh nhập ngũ.

Từ khi có sử sách đến nay, Dịch hoang lần đầu tiên tập hợp thiết kỵ môn quy khổng lồ như thế. Nhưng môn quy khổng lồ như thế, cũng không phải không có cái giá. Phía sau đại quân, toàn bộ Dịch hoang chỉ còn lại phụ nữ người già và trẻ nhỏ

Tất cả mọi người đều hiểu, trận chiến tranh này, bọn họ không thua được, cũng không thể thua!

“Chát chát chát!”

Trong tiếng vang Ừ ừ, Dịch hoang thiết phong nhanh chóng xuyên qua một tòa tòa sơn mạch, từng tòa không thành. Quân đội Đại Chu triều lui lại trước về phục địa. Thành trì gần biên cảnh, từ lâu bị di tản hết, lưu lại những không thành san sát. Mệnh lệnh Thu hoàng truyền xuống, tất cả mọi người đều hiểu, kẻ địch đang đợi ngay phía trước.

“Ầm ầm ầm!”

Mặt đất rung chuyển, vô số thiết kỵ bay xuống. Không ai phát hiện, ở dưới chân bọn họ, đại địa dao động vận luật kỳ dị, giống như gợn sóng. Đó là Tứ Cực Ma tông cường giả, lợi dụng súc địa thành thổ, bí thuật, gia tăng tốc độ chiến mã.

Quân đội Đại Chu triều từ ba ngày trước, đã muốn lui lại phục địa. Dụng binh chỉ đạo, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, tái mà suy, tam mà kiệt. Nếu bình thường chạy đi, hành trình mấy ngày, hao hết tinh lực không nói, mà sẽ đánh mất nhuệ khí. Đến lúc đó quân đội Đại Chu triều dĩ dật đãi lao, hậu quả thiết tưởng không dám tưởng tượng.

Bằng không, vận chuyển quân đội hàng trăm vạn, tốc độ nhanh hơn thiết kỵ, mặc dù là cường giả Tứ Cực Ma tông thừa nhận không được. Một gã cường giả Tứ Cực Ma tông mặc tổ bào, từ thiên không rơi xuống, một thân chân khí cơ hồ hao không.

Một canh giờ sau, hai canh giờ đi qua, ba canh giờ trôi qua.....

Khi đại quân tiên phong Địch hoang, bắt đầu chần chờ, phòng tuyến ở phía xa, đột nhiên sinh ra biến hóa. Nơi chân trời, dưới tác dụng của một lực lượng lạ, trở nên vận vẹo mơ hồ. Một khí cơ cường đại mà khủng bố xơ xác tiêu điều, mãnh liệt mệnh mông, đột nhiên từ đường chân trời nhào xuống. Nương trong hào quang thiên địa mỏng manh, một hồng lưu cương thiết vô biên vô hạn, lẳng lặng đứng sừng sững ở bình tuyến, yên tĩnh không tiếng động.

Áo giáp màu đen phóng ra trận trận hàn quang, cơ hồ làm người ta kinh sợ.

“Quân đội Đại Chu! Là quân đội Đại Chu triều!”

Dưới bầu trời âm u, có tầm nhìn tốt tiên phong, lấy mơ hồ không rõ Địch hoang rít gào lên. Gần rồi, gần rồi, mây đen che phủ bầu trời, một mảnh cương thiết hồng lưu chậm rãi, mệnh mông bát ngát. Sự chậm rãi không tiếng động này, ngược lại tạo cho người ta một loại áp lực thật lớn.

Đại địa không tiếng động, giáp sĩ Đại Chu đông nghịt đứng sừng sững ở bình tuyến. Không khí áp lực làm người ta như bị bóp nghẹt. Duy nhất trên một sơn mạch hở ra, Thiện chiến hầu, Phong ninh hầu cùng gần hai mươi vương hầu Đại Chu, soái doanh sắp xếp thành chữ nhất, đứng thẳng ở trên đỉnh núi thư quan vọng.

Phía sau qua tám trăm dặm nữa, chính là phục địa triều Đại Chu. Thành trì Tây bắc giàu có và đông đúc, tấp nập như thế. Cùng dải đất biên thủy hoang vắng, thành trì quý mô không lớn, phát triển lạc hậu khác nhau. Những thành trì này tòa hợp tiếp nối tòa kia, đã không lui về sau nữa.

Một khi làm cho quân đội Địch hoang thọc sâu tiến vào dải đất giàu có và đông đúc phía sau, hậu quả thiết tưởng không tưởng tượng nổi. Đó đã không phải là thoái lui chiến lược, mà là tàn sát tùy ý.

“Đã bao nhiêu năm rồi. Từ sau khi tách Tứ Phương hầu ra, đã không nhớ rõ bao nhiêu năm rồi không bắt gặp cảnh tượng chiến tranh như vậy!”

Phong ninh hầu đứng trên một đỉnh núi, khép hờ ánh mắt, ánh mắt hiện lên một tia hồi tưởng. Thiết kỵ từ từ kéo lên cuồng phong, ở trên y bào hần, nhấc lên từng đợt gợn sóng.

Phong ninh hầu kín tiếng ở Đại Chu triều cũng nổi danh, Phong ninh hầu nho nhã, cũng từng mê say không ít mỹ nữ Đại Chu triều. Nhưng mà rất ít người biết, vị này nhìn nho nhã như vậy, hẳn là mỹ nam tử phong lưu trong núi rừng, thật ra cũng là hạng người thiện chiến.

Điểm này, Phong ninh hầu có thể giấu diếm được người khác, nhưng không thể gạt được Vũ Mục. Cho nên, Phong ninh hầu bị điều đến Địch hoang, chống cự thiết kỵ Địch hoang.

“Có lẽ, lần này không quay về kinh thành được nữa”

Phong ninh hầu nhìn phía trước, trong đầu vô tình hiện lên một ý niệm. Ở tiền phương, Đại Chu giáp sĩ đông đảo, xếp thành hàng ngũ dày đặc. Liếc mắt một cái nhìn lại, giống như ba quang pháp phồng bốc lên dưới ánh trăng, mà vị trí sơn mạch ở sau Phong ninh hầu, số lượng giáp sĩ càng thêm khổng lồ, kéo dài đến cuối đại địa.

Quân đội mấy trăm vạn quân, trải ra ở trên đại địa, diện tích che phủ, đủ để đạt tới trình độ làm người ta rung động.

Khoảng cách hai bên đang không ngừng kéo lại gần.

Tám ngàn trượng, bảy ngàn trượng, sáu ngàn

Đại địa chấn động, từ dưới chân truyền khắp toàn thân. Cả thiên địa này tựa như đều bị biến thành một cái xoáy ốc lớn.

Năm ngàn trượng, bốn ngàn trượng, ba ngàn

Giáp sĩ tiên phong của Đại Chu triều, vẫn không nhúc nhích. Chỉ hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm đối phương, khí tức xơ xác tiêu điều kia, sinh sôi gấp bao nhiêu lần.

“Tấn công!”

Khi khoảng cách chỉ còn có hai ngàn trượng, Phong ninh hầu đứng ở dãy núi, hạ cánh tay thật mạnh. Cơ hồ là cùng lúc, mệnh lệnh giống nhau, phát ra liên nhau từ trên sơn mạch, mọi trấn vương hầu thủ tây bắc lộ phát ra mệnh lệnh giống nhau.

“Bằng! Bằng! Bằng!”

Hàng vạn mũi tên nhắm chuẩn tiền phương, ngay sau đó, thanh âm giống như lôi minh liên miên vang lên. Trên sơn mạch, các mũi tên dày đặc phóng ra như mưa, gào thét như bão. Tên nổ dùng tinh thần thiết vực ngoại tạo ra, xuyên qua hư không, kéo theo một vệt đen hàng trường trong hư không, cơ hồ xé rách thiên không.

“Phập phập phập”

Chiến mã rên rỉ, phá thần tiễn đặc chế dài mấy trượng, trực tiếp xuyên thủng thân ngựa được đóng giáp, cắm chặt vào đất. Trong đại quân Dịch hoang, nhất thời người ngã ngựa đổ rạp.

“Giết!”

“Giết!”

“Giết!”

Mùi máu tươi tàn khốc, thẳng kích mọi binh lính trên chiến trường Dịch hoang. Cơ hồ cùng lúc phá thần tiễn phát ra dày đặc, thiết kỵ Dịch hoang vốn sắp xếp trận một hàng đi, đột nhiên trong lúc đó chia làm ngàn vạn cánh, giống như những sợi dây, dọc theo một hình cung, hướng về quân doanh Đại Chu triều phát ra hướng thẳng cuối cùng!

Hình cung thiết kỵ chiến, tạo binh chiến sách Tạ Đạo Uẩn sáng chế, lại sử dụng toàn diện. Chẳng qua lúc này đây, lại xuất ra quân đội hàng trăm vạn cánh.

Lúc trước, Tạ Đạo Uẩn suất lĩnh ba mươi vạn thiết kỵ Dịch hoang tinh nhuệ, chuyển chiến ngàn dặm, cũng đã đem quân đội Đại Chu trong lúc đó. Nay Hình cung chiến trận trăm vạn thiết kỵ Dịch hoang sử xuất lại khí thế bàng bạc, uy lực kinh người.

Trong nháy mắt, thiết kỵ vốn như thủy triều, liền biến thành một sợi dây bằng thị có sinh mệnh, toàn diện đi qua hướng về quân doanh Đại Chu triều. Theo sát phía sau bọn họ, phương trận bộ binh tạo thành từ giáp sĩ Đại Chu, gào thét, như liệt mã chạy nước rút, xung phong về hướng đối diện.

“Giết!”

Ngàn cân treo sợi tóc, một sợi tóc mà hành động xả thân. Trên sơn mạch vắt ngang đại quân trong lúc đó, đại quân tách ra, một loạt thiết kỵ Đại Chu gào thét mà ra. Đồng thời, phía sau dãy núi, một loạt đầu thạch xa thật lớn phát động, ở thiên không xuất hiện một cái đường cong, gào thét, hướng về đại quân Dịch hoang. Vô số hỏa cầu, chiếu sáng cả thiên không.

Mà hai đầu sơn mạch, hai đại quân cánh tả cùng cánh hữu, hóa thành hai cương thiết hồng lưu thẳng tắp, đánh lên tới.

“Chờ một chút”

Phương Vân bình tĩnh nói, trên mặt không có chút biểu tình. Hắn biết rõ, triều đình còn có rất nhiều thực lực không ra mặt. Mà hắn cũng rõ, liên minh tông phái cũng còn có những sức mạnh khổng lồ không dùng đến.

Mỗi một khắc, đều có bao nhiêu tinh nhuệ triều đình ngã xuống. Máu tươi như sông, nhanh chóng thấm vào đại địa. Nhưng Phương Vân chỉ có thể thờ ơ, tùy ý dù là gần trong gang tấc, giết chóc phát sinh ở trước mắt.

Trận chiến đấu này, thắng bại chân chính, quyết định cường giả mạnh nhất chiến đấu trong lúc đó. Trận chiến quyết định vận mệnh quốc gia này, cùng vận mệnh thiên hạ, không chấp nhận một sai lầm nào.

Nếu là bình thường, Phương Vân căn bản sẽ không để ý đến chân khí ấy. Một chưởng đi xuống, những tu sĩ tà đạo ma đạo như con kiến này, sẽ chết thành một đồng. Nhưng hắn cũng không thể làm như vậy.

Trong chiến tranh, lãng phí một chút chân khí. Dù có khả năng dẫn đến sai lầm mất mạng như chơi. Mà cái giá của sai lầm, chính là sinh mệnh. Chính là của trận chiến này.

Phương Vân không được thua, triều đình không được thua. Một khi thất bại, thiên hạ lưu lạc. Lấy thiên hạ thương sinh làm chủ thể, Hoàng triều thống trị chấm dứt nó, thay vào đó, là thời đại Hắc ám tông phái Thiên hạ thương sinh như sô cầu.

Tương tự, nếu lần này kinh thành tiến công, tông phái thất bại. Như vậy kế tiếp, chính là một hồi giết chóc. Triều đình sẽ không bỏ qua những tông phái này. Ý đồ lật đổ triều đình, đùa bỡn thương sinh, chỉ bằng những gì liên minh tông phái làm hôm nay, đã không chấp nhận được bọn họ.

Đây là một hồi chiến tranh thủy hỏa bất dung. Hoàng triều vương quyền quyết chiến cùng tông phái thế lực.

Trong chiến đấu kịch liệt, cường giả chân chính căn bản sẽ không cho đối phương thời gian bổ sung chân khí.

Mà chân khí hao tổn, chính là tử vong!

Điểm này, cường giả Đại Chu hiểu. Ba cường giả tông phái thời đại cũng hiểu.

Chiến trường rộng lớn trước mắt này, chỉ là hai bên phái khiến binh lực, thăm dò, tiêu hao thực lực đối phương.

“Baaaaa!” Một tiếng hào thê lương, từ ở chỗ sâu trong phía sau màn khói cuộn cuộn truyền đến.

“Đến rồi!” Phương Vân mí mắt đột nhiên nhảy dựng, không thèm nhìn Kế Đô công chúa, nói: “Ra tay!”

1035. Chương 1036: Phương Vân Ra Tay

“Oa!”

Kế Đô công chúa thét dài một tiếng, mái tóc đen bay lên. Thân hình nhoáng một cái, liền hóa thành một đạo hắc hồng phá không mà ra. Ở trên đỉnh đầu nàng, nổ oanh một tiếng, thiên không hiện ra một cái xoáy ốc thật lớn, trung tâm xoáy ốc, Kế Đô tinh âm tà đen ngòm rõ ràng xuất hiện.

“Oanh!”

Kế Đô đao đao qua, hàng loạt tu sĩ tà đạo hóa thành tro bụi. Nhưng, rất nhanh liền có một bóng người mang theo khí tức bàng bạc, chặn Kế Đô công chúa. Quang hoa chợt lóe, bỏ ra một không gian trong hư không, một chưởng cuốn Kế Đô công chúa vào trong đó.

“Ừnh!”

Trong cảm giác Phương Vân, mấy đạo khí tức bàng bạc, tản ra gợn sóng pháp tắc mãnh liệt, nhanh chóng lại gần. Mặc dù ở bên trong chiến trường hỗn loạn, khí tức bọn họ cũng là cực kỳ chói mắt.

“Uỳnh!”

Phương Vân đạp chân một cái, mặt đất rung mạnh, một cỗ tinh hoa đặc nồng diễn sinh ra từ trong cơ thể hắn, hai bên người hắn, hóa ra chín thân ảnh khôi ngô.

Minh Vương Đại Bi Chú, Phương Vân lại tạo ra chín hóa thân từ trong cơ thể. Chín hóa thân này toàn bộ đều là cấp bậc Truyền Kỳ cảnh giới. Trên người quang hoa chọi lóe, mỗi hóa thân đều tự động khoác lên Thanh Đồng chiến giáp, đi kèm với chín thanh đoản kiếm. Mấy thứ vũ khí trang bị này, toàn bộ đều là Phương Vân bắt người cướp của mà ra. Đặt ở trong không gian lâu rồi, lúc này lại lấy ra cấp cho chín phân thân.

“Đi thôi!”

Phương Vân khoát tay, chín phân thân minh thần, tóc dài vũ động, phá không mà ra. Trên người khí tức hùng hồn, giống như là chín từ ma thần trong địa ngục bước ra, thần chấn sát thần phật trở sát phật.

“Lên!”

Gần như là đồng thời, Chúa Nhị Khải, Đậu Anh, Loan Bồ, Hoắc Trọng Nhụ, cường giả Đại Chu cùng với hắn trấn thủ phía đông, từ trong lan can nhảy ra một cái lóe ra, nhảy tới hướng chiến trường.

“Hào!”

Từng đợt thanh âm tựa thú phi thú tru lên truyền ra từ trong triều vụ cuộn cuộn ngoài kinh thành. Từng thân ảnh bổ tới. Quyền cước tương giao, vô số quỷ binh quỷ tướng, ma thần, ma quỷ cự phong, cự luân, đủ loại ảo ảnh, cùng với tiếng động gào khóc thảm thiết, áp đảo về hướng phục địa kinh thành.

“Lôi thần!”

Trong hư không, chỉ nghe một tiếng rít gào, Tam thập lục hoàng tử Lưu Khải lách mình, thi triển ra tuyệt học ẩn tàng của bản thân. Chỉ thấy thân hình hắn đột nhiên tăng vọt, hóa thành một quái vật đầu rồng minh người ấy trăm tượng cực kỳ dữ tợn. Quái vật này, đầu rồng có sừng, bụng trướng ra như trống, quanh thân lôi đình xoay vờn. Lôi pháp lôi thần, Thiên Cương thần thú thượng cổ xếp hạng thứ năm, chính là tinh hoa lôi đình viễn cổ, sinh ra nhờ cảm ứng long khí thiên địa.

Lưu Khải vốn là đệ tử chân truyền Ngũ lôi tông thượng cổ. Hóa thân lôi pháp lôi thần sử dụng chân lực Ngũ lôi nhất thời hợp lại càng làm sức mạnh, uy lực tăng vọt.

“Gừ gừ!”

Lưu Khải biến thành lôi thần, cái bụng lớn phập phồng, tia chớp lôi minh bên trong mây đen, hơn mười cường giả tông phái Thiên Trùng cảnh giới ngay cả trốn tránh cũng không kịp, đều bị viễn cổ lôi đình xuyên thủng, hóa thành đất khô. Hung uy đáng sợ, hình dáng kỳ lạ, hóa xà, toàn thân chiến sát, gào thét không thôi. Lại là bởi vì cùng thuộc Thiên Cương thần thú, bị uy áp lôi thần này kinh sợ. Thậm chí ngay cả một số địa sát mãnh thú, cũng đã bị ảnh hưởng, cả chiến trường sợ hãi thu lại.

Trong đại quân liên minh Tông phái, một gã cường giả tà đạo trung cổ bay vọt ra, hữu chưởng nhất thác, một vòng cự luân màu đen trống rỗng xuất hiện, phun vân phun vụ, ào ào xoay chuyển, dưới cự luân, vô số đóa quỷ kên gào, đông nghịt, rung chuyển cả luân bàn. Chỉ là dùng sức áp xuống một cái, lập tức giao chiến cùng Tam thập lục hoàng tử Lưu Khải.

Cùng lúc đó, đám người Loan Bồ, Đậu Anh cũng gặp đối thủ. Ở trên hư không mãnh liệt va đập một cái, sau đó bắn ra thiên không mấy vạn dặm, biến mất không thấy.

“Giết!”

Đại quân chinh tiêu hùng hậu, tung hoành khắp nơi, giao chiến cùng đại quân tông phái. Thế lực hai bên, dường như đan xen nhau. Đây cũng là một loại chiến lược, tránh phân biệt rõ ràng quá mức, mà làm cho đối phương di hướng chiến trường về hướng triều đình.

Một khi hai bên hỗn chiến, thì cường giả đứng đầu hai bên, sẽ di hướng chiến trường về sâu trong hư không, hoặc là bên trong thiên không mấy vạn tới hơn mười vạn dặm. Để tránh uy lực giao thủ, chạm tới người một nhà.

“Giết!”

Tiếng rít gào vang vọng thiên địa, sấm vang chớp giạt nơi thiên không, không ngừng có bóng người ngã xuống như mưa. Bốn phương đông, nam, tây, bắc của Hoàng cung toàn bộ biến thành chiến trường. Toàn bộ kinh thành, đều hóa thành chiến trường Tu La. Kinh thành vốn phồn hoa, đã hóa thành phế tích.

“Chuẩn bị xong chưa? Trận chiến này khả năng sẽ rất vất vả.”

Một thanh âm trầm thấp, đột nhiên vang lên bên tai.

Phương Vân kinh ngạc quay đầu, nhìn thoáng qua Ngũ lôi tông chủ, ánh mắt hắn nhìn thẳng tiền phương, không có chút biểu tình gì.

“Không phải là có thể, mà là nhất định”

Phương Vân xoay qua, bình tĩnh nói, trận chiến tranh này, từ lúc bắt đầu đã quyết định, triều đình phải bị vây vào hoàn cảnh xấu. Một triều đình dù là có căn cơ vững chắc, cũng không thể so với thực lực ba thời đại thượng cổ, trung cổ, cận cổ.

Đại quân võ giả tầng thấp, dựa vào tích uẩn cường đại vương triều, hoặc là không hề sợ hãi. Thậm chí còn có phần quá tự tin. Nhưng luận đến cường giả Địa hồn cấp, Đại Chu triều không có khả năng chống lại cường giả Địa hồn ba thời đại. Điểm này Phương Vân rất hiểu.

Ngũ lôi tông chủ rút cuộc cười cười: “Cho nên, trận chiến tranh này rất rõ ràng. Bảo toàn bản thân. Nếu có thể, liền tận lực kéo theo vài người nữa”

Thanh âm chưa dứt, chỉ nghe một tiếng “rap”, tay áo dài phát một cái, thân hình Ngũ lôi tông chủ đột nhiên phân giải, hóa thành năm đạo thô như cự mãng, đan vào với cự lôi, phá không dựng lên, xung thẳng thiên không. Tại nơi tiếp giáp giữa mây và chân trời kia, bóng người kín mít, từ trên cao nhìn xuống, quan sát toàn bộ kinh thành.

“Ầm vang!”

Thiên địa nổ vang, ngay tại thời điểm Ngũ lôi tông chủ phá không bay ra. Một đạo thanh sắc trường kích thật lớn, dài chừng nghìn trượng, từ phía trên đám mây bạc, tạo ra vô số đạo liệt phùng hắc sắc trong hư không, hướng về Phương Vân trong hộ lan, bắn rơi xuống.

Một kích này, trời đất diên đảo, bài sơn đảo hải, không thể ngăn cản!

“Tất!”

Một tiếng rỗng ngâm réo rất, cắt qua hư không, giống như từ sâu trong thời gian đã lâu phá không mà ra. Ngay trong nháy mắt, Phương Vân hoàn toàn hóa thành một thanh long thật lớn, từ trong vòng bảo hộ bát địa dựng lên. Thân hình dùng Uỳnh” một tiếng, đã kích chấn trường kích này thành tro bụi.

Trên người thanh long, mây mù bao vây, long thân xoay tròn, viễn cổ lôi đình vô cùng giống như trực lăn, phụt ra về bốn phương tám hướng. Chỉ nghe một trận tiếng kêu thảm thiết, lập tức gần trăm tên cường giả, bị lôi đình trên người thanh long làm cho trở nên dập nát.

Chân long, bình thiên mệnh mà sinh. Đẳng vân giá vân, khổng chế lôi điện! Phương Vân hiện tại sử dụng chính là năng lực khổng chế lôi điện của thanh long. Hắn hấp thu thất tức Thương Long lực thanh long phương bắc trong thương khung, lại nuốt phục rồi mới hóa rồng thảo. Đây không phải là đơn giản hóa thân thanh long như vậy, mà là chân long viễn cổ chân chính!

Phương Vân thân hình mở ra, long thân thật lớn, giống như tia chớp thoảng qua hư không. Tốc độ nhanh không thể hiểu nổi, căn bản ngay cả quỹ tích đều thấy không rõ lắm, chỉ là một tia chớp thanh sắc mơ hồ.

Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh!

Ba gã cường giả tông phái Truyền Kỳ cảnh giới, tránh không kịp. Bị long vĩ đập trúng thân hình. Sức mạnh cường đại, trực tiếp nghiền nát không gian pháp tắc trong cơ thể bọn họ. Ngay cả một chút cơ hội cũng không có, đã bị Phương Vân đoạt nát.

Phương Vân thực lực hiện nay, đã là Truyền kỳ đỉnh phong, so với cường giả truyền kỳ đỉnh phong bình thường, mạnh mẽ gấp mấy lần. Tuy rằng chưa đột phá đến Địa hồn Cảnh giới, nhưng một thân chân khí mạnh mẽ vô cùng ngay cả cường giả Địa côi cấp còn phải khiếp sợ, chứ đừng nói là những võ giả truyền kỳ này.

“Úc vạn Quỷ Vương luân hồi đạo!”

Một tiếng rít gào nổi giận truyền đến từ trên đám mây, thấy Phương Vân hung uy vô cùng. Một gã đạo nhân sắc mặt âm nhu, ánh mắt tàn nhẫn, mặc đạo bào trung cổ rộng thùng thình, thủ thác một vòng cự luân vạn trượng, hung hăng xông lên hướng về Phương Vân. Trong cự luân này, tà vân phụt lên thành trăm hơn một ngàn Quỷ Vương dữ tợn, kêu to, từ trong cự luân chui ra, bổ tới Phương Vân mà chém giết.

Trong lúc đó, những Quỷ Vương này giơ tay nhắc chân, cũng hai cánh tay lác lác, có thể xé rách núi cao, đọa khai đại địa. Hàng trăm hàng ngàn Quỷ Vương rút xuống, chính là một đầu sở Địa hồn động thiên cấp, không cần thận một cái, cũng sẽ bị tạp thành tro bụi.

“Oanh!”

Phương Vân không thèm liếc mắt một cái, một chiêu Thần long sủy vĩ, xé rách tầng tầng không gian, dựng thẳng lên, như một vòng búa lớn, xuất hiện ở phía trên cự luân. Đột nhiên rơi xuống, một tiếng răng rắc, cả tòa cự luân, đi kèm với cường giả trung cẩu thủ thác cự luân ỗ, đã bị bổ ra, biến thành tro bụi.

“Thế Tiệm, Yên Thị Mị Hành, trợ giúp ta một tay!”

Phương Vân ở giữa không trung gầm lên giận dữ, thân hình cong gập xuống, lập tức đem Yên Thị Mị Hành, cùng với Biệt Thế Tiệm, đi kèm với các con rối Kim Đồng Chiến Ma, Hải Cốt Lão Ma, Liệt Hải Tam Hùng, Hắc thủy minh chủ, toàn bộ phóng ra ngoài.

Với năng lực của Biệt Thế Tiệm, nhúng tay trận chiến tranh này, thực lực còn có chút chưa đủ. Nhưng, hần hấp thu tinh hoa Đại lực Thần ma tông chủ, lại được Phương Vân giúp. Hiện tại thực lực tăng vọt, đã tương đương với Thái thượng trưởng lão đại tông phái. Đối phó cường giả Thần Thông cảnh giới, có lẽ thực lực chưa đủ, nhưng đối phó cường giả đồng cấp, lại dư sức.

“Quan Quân hầu, người sắp chết rồi còn không tự biết. Ngông cuồng tự xưng ở đây, hôm nay ta đánh giết rồi, cho người biết, cái gì tên là trứng chọi đá!”

Một cỗ Đại Địa pháp tắc mãnh liệt, từ thiên không truyền đến. Ngay khi Phương Vân tung đám người Yên Thị Mị Hành ra, một ngọn núi lớn, từ đỉnh đầu áp hạ xuống ngọn núi này, chỉ riêng đầu hạ âm ảnh, cũng đã bao phủ toàn bộ thanh long Phương Vân biến thành ở bên trong. Giương mắt nhìn lên, căn bản không nhìn thấy toàn cảnh ngọn núi này, chỉ cảm thấy một sức mạnh khủng bố áp đến, giống như thiên tháp địa hãm, toàn bộ đại địa đều đè ép tới bản thân.

“Không biết tự lượng sức mình! Thanh long bàn tinh!”

Cự đại thanh long, thân hình xoay một cái. Phía sau, không gian vặn vẹo, mơ hồ hiện ra một vòng tinh thần thật lớn, lấp lánh cùng quân tinh trên thiên không. Chỉ nghe “Oanh” một tiếng, long trời lở đất, toàn bộ khiến cung đại địa hóa mà thành ngọn núi, giống như bị một mũi đao sắc nhọn, ầm ầm tạc toái.

Phương Vân lắc mình một cái, lập tức xuất hiện ở trên ngọn núi. Ở phía sau hần, một gã nam tử khoảng ba, bốn mươi tuổi, mặc vân nhưỡng bào y, sắc mặt tái nhợt, kinh hoàng thất thố nhìn Phương Vân. Hiển nhiên không ngờ, Phương Vân một chiêu liền phá được thế đại lực trầm nhất kích của hần.

“Sao, sao có thể?!”

Vị cường giả thượng cổ này thần sắc kinh hoảng, thân hình lay động, liền muốn kéo giãn khoảng cách với Phương Vân. Trên người Quan Quân hầu Đại Chu này, hần cảm giác được một sự nguy hiểm đáng sợ.

“Giết!”

Phương Vân không do dự, long thân phân giải, hiển hóa nhân thân. Cánh cửa không gian lóe ra, lập tức đuổi theo. Với tốc độ không thể hiểu nổi, xuất hiện trước cường giả Địa hồn này, khoảng cách hai bên, gần đến mức có thể nghe thấy hơi thở của đối phương. Khoảnh khắc đó, Phương Vân thậm chí có thể nhìn thấy vẻ mặt hoảng sợ của đối phương.

“Dừng tay!”

Trong tiếng hét to, một bàn tay hư hư thực thực như ma thần, thò ra từ trong hư không, tóm lấy Phương Vân. Sức mạnh bàng bạc, cơ hồ muốn bóp chết Phương Vân giống con kiến. Đây là muốn công thì phải cứu, chỉ cần Phương Vân tiếp tục ra tay, sẽ đã bị thương nặng.

“Huấn!”

Một đạo hắc hồng từ trong tay Phương Vân phá không mà ra, cùng lôi đình viễn cổ vỡ toang ra, chiếu sáng rực tứ phương. Ngay tại thiên không chợt lóe lên, Phương Vân ném Ma thần kích, nhất thời cong gập một chút, xuyên qua ma thần chi chướng, bắn vào sâu trong hư không.

“Oanh!”

Phương Vân chưa quay đầu lại, một quyền đánh trúng, hai bàn tay chặn nhau, chợt nghe thấy một tiếng hét thảm, một gã đầu sỏ địa côi nhất thời sụp đổ, tứ phân ngũ liệt, ngã xuống tại chỗ. Phương Vân căn bản không lãng phí thời gian, Vũ trụ thứ cấp năng lượng đến từ vực ngoại, ở trong cơ thể hắn nổ tung, khiến sinh cơ hắn hoàn toàn mất đi.

“A!”

Gần như là đồng thời, sâu trong đoạn tầng không gian, truyền đến một trận thê lương thảm hào. Phương Vân quay đầu nhìn lại, chỉ thấy sâu trong không gian, một gã đầu sỏ ma đạo, hai mắt mở to, Phương Vân bắn Ma thần kích trúng vào trán hắn. Trường kích thượng ẩn chứa Vũ trụ thứ cấp năng lượng giáo nát thần hồn hắn, sinh cơ tiêu diệt.

Phương Vân thần sắc âm trầm, vẻ mặt hờ hững, giống như một pho tượng hung thần. Bắt tay nhất chiêu, Ma thần kích lập tức bay trở về trên tay.

Trong vòng thời gian ngắn ngủn, hai gã cường giả Địa hồn ngã xuống như vậy. Phương Vân dáng vẻ khí thế độc ác, nhất thời vô lượng, kinh hãi toàn trường!

1036. Chương 1037: Thánh Thuần Bất Bại

Trong Vực sâu bi thương, Phương Vân “Kích sát” Phệ ma đại tông chủ, chuyện này, nếu chỉ là làm cho tên hắn, lần đầu tiên được thượng cổ tông phái nhìn thẳng vào, có chút danh tiếng. Như vậy Thiên Ngao chi chiến, mọi người tận mắt chứng kiến, kích sát Huyết Ma đại tông chủ trước mặt mọi người, thì có thể nói thanh danh Phương Vân đại phát, nhất thời vô hai.

Cho dù là thượng cổ thời đại, cường giả đỉnh phong cùng thời đại với Huyết Ma đại tông chủ, cũng không thể trong khoảng thời gian ngắn, kích sát Huyết Ma đại tông chủ cự phách như vậy. Cường giả Địa hồn Động thiên cấp như thế, khó có thể ngã xuống, bởi vậy được xưng là Bất lạc thái dương trên bầu trời. Sự tình khó khăn như thế, còn không đủ để cho Phương Vân danh chấn thiên hạ, vốn không có người nào có thể gây chấn động hơn hắn.

Ở trong giới tông phái, có cái xưng hô ngầm đối với Phương Vân là “Cự đầu Hủy Diệt giả”!

“Phương Vân! Là Quan Quân hầu Đại Chu triều kia sao!”

“Hắn lại xuất hiện ở phía đông! Lại giết chết hai cự đầu. Cái này làm sao được, chúng ta sao có thể gặp phải đại sát thần này!”

“Mau tránh hắn đi. Truyền thuyết người kia thủ đoạn hung ác, không chết thì trọng thương, một vạn năm cũng không chữa khỏi. Nhân vật như vậy nên nhanh tránh đi!”

Phía đông hoàng cung, trong đại quân mệnh mông cuồn cuộn, rất nhiều cường giả đỉnh phong, bởi vì Phương Vân chỉ với hai chiêu, với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai xử lý hai cường giả Địa hồn, mà chú ý tới hắn. Đợi cho nhìn thấy vẻ mặt hắn âm trầm, đã sớm thay đổi sắc mặt. Cường giả cấp Thần thông cũng đành, sớm biết hung danh Phương Vân, ngay cả rất nhiều nhân vật cấp Thiên tượng, Thiên Trùng, cũng là ngạc nhiên kinh hãi, vẻ mặt khùng bố.

Chiến trường rộng lớn, đột nhiên xuất hiện một mảng hỗn loạn như vậy.

“Phương Vân chó có càn rỡ, bốn tọa đến gặp người đây!”

Một tiếng nói âm lãnh, lạnh lợi, đột nhiên vang lên ở quanh người Phương Vân. Hư không chấn động, một cái bóng đen với khí thế trường hồng quán nhật, chui ra hư không. Xuất hiện ở phía trái trước Phương Vân. Người này bộ mặt âm chí, mặc hắc bào, tóc dài tản ra, thân hình cao to tỏa ra một khí tức lạnh lợi, giống như một thanh trường kiếm, thẳng sập thiên địa.

Người này khí thế hùng dũng, như một pho tượng ma thần viễn cổ. Quanh người hắn, khí cơ như đao như kiếm, thiên ti vạn lữ, hư cắt không quanh người ra thành trăm ngàn liệt phùng. Giống như trăm ngàn thanh lợi kiếm tuyệt thế, thủ hộ ở bên cạnh hắn.

“Liệt thiên tông chủ!”

Đồng tử Phương Vân đột nhiên co lại. Người này hắn không nhận ra, nhưng khí tức hắn lại nhận ra được. Cái loại chân khí khí tức Liệt thiên tông như đao kiếm này, rất dễ dàng phân biệt. Mà có thể tu luyện Liệt thiên tông chân khí, đến trình độ này, cũng chỉ có vị Liệt thiên tông chủ kia.

“Quan Quân hầu, dễ nói rồi. Đại Chu triều vận số nay đã tận. Người bây giờ còn đứng ở bên triều đình, chính là đi ngược thiên ý. Đừng cậy người võ đạo rất cao, giết hai cường giả Địa hồn. Nhưng đây là vây thú chỉ đầu, tự chịu diệt vong. Bốn tọa khuyên người, hãy sớm thoát ly, gia nhập vào trong liên minh tông phái ta đến. Với tu vi của người, trong Liệt thiên tông, chức Thái thượng trưởng lão, tất nhiên có phần của người. Nếu người đồng ý, dù là chức Phó Chương môn, ta cũng có thể để lại cho người”

Liệt thiên tông chủ thô bạo nói.

“Vì sao không phải vị trí chương môn?”

Phương Vân cười lạnh nói.

Liệt thiên tông chủ thần sắc ngẩn ra, trong mắt xẹt qua một tia thần sắc khác thường, lập tức ha ha cười nói:

“Ha ha, người nếu là muốn làm đến vị trí chương môn, cái đó cũng có thể. Chỉ là, bốn tọa lo lắng người đối với Đại Chu triều quá mức trung thành. Có chút lo lắng mà thôi. Nếu người có thể gia nhập Liệt thiên tông ta, làm đủ một ngàn năm Phó Chương môn, trợ giúp ta chấn hưng Liệt thiên tông. Vị trí chương môn này, người cũng chưa chắc không làm được”

“Hừ! Ắn nói sắc sảo lắm, nói đến cùng, chỉ là muốn cho ta đưa tay chịu trói, làm cho nô tài Liệt thiên tông mà thôi.—lời nói vô nghĩa này không nói cũng thế.”

Phương Vân khoát tay, cười lạnh nói:

“Lần trước ta xung kích Mệnh tinh. Người tới chặn ngang một cước. Thiếu chút nữa hại ta suýt ngã, nay người đến tận cửa. Vậy càng tốt. Đỡ ta phải đi tìm người. Ta đơn giản giết người, báo mối thù kia”

“Chờ một chút!”

Liệt thiên tông chủ nghe xong những lời này, thần sắc cứng lại, gương mặt tái nhợt. Hắn tuy rằng xuất đầu lộ diện. Nhưng cũng không nắm chắc, có thể lợi hại hơn so với Huyết ma tông chủ.

“Phương Vân, người xem xem, đây là ai vậy?!”

Tay áo Liệt thiên tông chủ chấn động, một đoàn bóng đen, giống như con báo, từ hắn trong tay áo bay ra. Ở không trung lặn một vòng, dừng ở bên cạnh. Mắt sáng mảy mảy, thiếu niên không kèm chế được, lại là Lục Vũ.

“Phương Vân!”

Phương Vân còn chưa mở miệng, Lục Vũ lại nhận ra hần trước.

“Đồ nhi ngoan của ta. Cái gọi là một ngày vi sư, chung thân vi sư. Người nếu gia nhập Liệt thiên tông chúng ta, liền trọn đời là đệ tử Liệt thiên tông chúng ta. Phương Vân làm thế này, chính là tay sai triều đình, là tử địch tà đạo chúng ta, phải giết cho thống khoái. Đồ nhi ngoan của ta, người hần là sẽ cùng vi sư hành động chứ?”

Lục Vũ sắc mặt lúc tái lúc nhợt. Ngày đó, Liệt thiên tông chủ đem hần triệu nhập khí trung, chỉ nói là lợi dụng khí lực, trợ giúp hần luyện. Lục Vũ lại không dự đoán được, hần dùng mình làm con tin, đưa vào kinh thành.

“Liệt thiên tông chủ, người thật đúng là tiểu nhân, đầu tường hổng, hai bên nghiêng ngả. Lần trước thấy ta đắc thế. Liền tìm mọi cách lấy lòng Lục Vũ, lợi dụng sức ảnh hưởng của ta, khiến triều đình không chinh tiểu các người. Hiện tại tông phái thịnh thế, không thể ngăn cản. Người lại buông tha đệ tử này, dùng để áp chế ta. Thực là ý kiến hay. Không hổ là kiêu hùng một thế hệ!”

Phương Vân vươn ngón tay cái ra, vểnh vểnh lên, châm chọc khiêu khích, không chút khách khí.

“Đây cũng là Quan Quân hầu quá mức lợi hại a, ta cũng không tin tưởng, có thể tiếp được chiêu người kích sát Huyết ma tông chủ!”

Vũ Mục một quyền oanh ra, phía sau hấn lại ngưng kết ra quang ảnh một pho tượng thật lớn vàng óng ánh. Quang ảnh này không phải thần ma, cũng không phải Ngũ Đế, mà là người trong hoàng thân Tam Hoàng thượng cổ. Tôn quý vô cùng.

Quang ảnh này nổ ra, sức mạnh quân vương nhân đạo chí dương chí cương, lập tức áp chế địa khí phun tràn ra trong kinh thành. Trước mặt hóa thân Nhân hoàng tôn quý không thể nói này, mọi người trong lòng sợ run, trong đầu không cầm được ý niệm một loại quỷ xuống đất cứng bái.

Nhân hoàng làm nhân đạo chi thủy, vị hoàng đế đệ nhất chính thống khai thiên phách địa. Từ khi Nhân hoàng chấp chưởng Trung ương thần khí, mới có nhân luân, nhân đạo, có thể tục hoàng triều, đạo đức văn vẻ. Thế nhân mới biết âm lạnh, lễ nghi, biết giáo hóa.

Vũ Mục một quyền đánh ra, toàn bộ chiến trường chấn động. Vô luận chính tà, đều chấn động không thôi.

Tam phần, Ngũ đế, Bát tác, Cửu khâu, trong đó lấy Tam phần cầm đầu, đại biểu tuyệt học ba vị thánh hoàng viễn cổ. Ngũ Đế tuyệt học, sớm xuất hiện. Bát tác diễn hóa thành các loại Thiên Cơ sổ thuật, sớm có lưu truyền. Chỉ có Cửu khâu tuy rằng không xuất hiện đầy đủ kinh điển, nhưng tàn diệp cũng sớm hiện thân. Thậm chí tuyệt học chư giáo vạn phái, liền lấy Cửu khâu này làm quy tắc chung, sửa sang lại biến hóa ra.

Mà hôm nay, khi vận số Đại Chu triều tan hết, trải qua kiếp nạn quyết định hướng đi của thiên hạ. Do Vũ Mục đứng đầu, thi triển ra tuyệt học đạo thống Nhân hoàng viễn cổ này.

Hàng vạn năm đằng đằng, tuyệt học thánh hoàng tối đỉnh phong trong thiên địa này, rốt cuộc tái hiện trên thế giới. Cho dù Vũ Mục còn không đạt tới Huyền minh Cảnh giới, nhưng loại thánh khí chậm rãi, rung động chư thiên vạn giới này, cũng đủ để cho bất luận kẻ nào chấn động.

“Ầm ầm!”

Một quyền này đánh ra, Thái Tổ tam tổ như gặp phải sét đánh, lùi lại phía sau nhiều bước, một ngụm máu tươi phun ra, nhuộm đỏ chòm râu. Ba vị ngôi sao sáng chính đạo cận cổ, vừa xuất hiện liền lập tức bị thương.

Nhưng, Thái Tổ tam tổ tuy bị thương, nhưng không nặng. Một đại khí lơ lửng ở đỉnh đầu bọn họ, lưu quang tràn đầy, tỏa ra một cỗ khí tức hồng lưu xưa cũ.

Sơn hà đang, Tam Tượng khí! Cùng Thủy Ma tông thủy ma ngang hàng, chính là trấn phái chi bảo Thái Tổ phái!

Hình khí có hình cái chuồng gần giống vỏ ốc này, trung tâm phần đáy bụi hạt, bên cạnh lại là thác ẩn sơn xuyên Cửu châu. Bên trong hình khí, tràn ngập một cỗ khí tức thế giới, không gian khuếch tán, đã hóa thành một thể giới.

Với sức mạnh thế giới, đối kháng Vũ Mục, có phần miễn cưỡng, đỡ tuyệt học Nhân hoàng chính thống của Vũ Mục!

“Ha ha ha, cái trong giới tông phái đồn đại kia, quả nhiên đúng vậy! Cái tên Vũ Mục, quả nhiên danh bất hư truyền!”

Thái Tổ tam tổ cười to, truyền đến từ núi sông, không hề có vẻ gì bị thương.

Từ thượng cổ đến cận cổ, những hàng vạn năm, hơn mười triệu sinh linh, dù là hạng người thiên tài, cũng cần nghìn vạn năm, mới có được tu vi Địa hồn cảnh giới. Trong đó người có thiên phú dị bẩm, cơ duyên xảo hợp, thiên địa ưu ái, mới có khả năng tiến vào Huyền minh Cảnh giới.

Mà cặp thần tử Đại Chu Nhân hoàng cùng Vũ Mục này, không đến trăm năm ngắn ngủn. Cũng có được tu vi Địa hồn Cảnh giới cùng Huyền minh Cảnh giới. Nếu tu vi đủ để xưng là kinh thể hải tục, trong đó Nhân hoàng lại có thể được xưng tranh bá cùng ngoại tộc đại đế, có khả năng xung kích đến cảnh giới ba vị thánh hoàng viễn cổ, thực lực này, là kỳ tích vạn cổ!

Quân thần như thế, tự nhiên khiến cho thiên hạ chú ý, làm mọi kẻ hùng cứ phách lâm vào khiếp sợ. Về truyền thuyết liên quan tới bọn họ, ở bên trong tông phái cao tăng, sớm có truyền thuyết, thuyết gì cũng

có.

Về hai quân thần này, Thái Tổ tam tổ từng nghe qua một truyền thuyết. Lúc trước phát hiện Ngũ Đế đạo thống, chính là Nhân hoàng. Mà thu hoạch Tam Hoàng đạo thống, lại là Vũ Mục. Chỉ là, thần quân tự đắc. Vũ Mục chiếm được Tam Hoàng đạo thống, tự nhiên cũng tương đương với Nhân hoàng chiếm được Tam Hoàng đạo thống.

Nay Vũ Mục sử xuất Tam Hoàng tuyệt học, tự nhiên xác minh tin đồn. Hơn nữa, Tam Hoàng tuyệt học tuy rằng đáng sợ, vượt qua tất cả tuyệt học trên thế gian. Nhưng loại tuyệt học tam hồn viên mãn Cảnh giới sáng chế mà ra này, ít nhất cũng cần Huyền minh Cảnh giới mới có thể phát huy thực lực chân chính. Đây cũng là nguyên nhân ba người thoảng tâm an.

Nhưng, một chọi ba, thực lực của một người đối phó với ba cường giả chính đạo tối lừng lẫy thời đại cận cổ. Tuyệt học như thế, đã cực kỳ kinh thế hãi tục rồi !

“Nếu đã đến, thì an tâm. Ba vị, mời!”

Vũ Mục đối với lời ba người này nói, lại là coi như không nghe thấy. Đạp chân một cái, không gian sụp đổ, phát ra một hấp lực cường đại. Một quang ảnh màu vàng, hóa thành dòng xoáy, cuộn lên cao, kéo cả Thái Tổ tam tổ cùng núi sông đang vào trong.

Khi Vũ Mục đem Thái Tổ tam tổ cuốn vào nghi kích không gian, phía nam hoàng cung, Vũ Vô Dịch cùng hai phó thống soái Thần vệ quân, cũng gặp địch thủ. Hai phó thống soái thần vệ quân này, thực lực cũng không được bá đạo như Vũ Vô Dịch, nhưng cũng là cường giả Địa hồn cảnh giới. Chiến giáp hoàng kim hạng nặng của hai người, một tả một hữu, đứng thẳng ở phía sau Vũ Vô Dịch, hình thành góc sừng.

“Loạn thần tặc tử, ai cũng phải giết! Các ngươi nếu tự tìm tử lộ, bốn tọa sẽ giúp các ngươi!”

Thần vệ quân đệ nhất cao thủ Vũ Vô Dịch, vẫn bá liệt cường thế như trước. Nói xong câu đó, Vũ Vô Dịch mở “Càn Khôn Đồ” ra, hư không lập tức bị phá vỡ, cùng hai gã Phó Thống lĩnh, quần Thủy ma tam tổ vào trong chiến trường hư vô mênh mông cuộn cuộn.

Vũ Vô Dịch vừa dẫn tới cường Thủy ma tam tổ đi, Hoắc Khứ Bệnh ngược lại vô hình trung thoải mái rất nhiều. Bên trong yếu đạo phía nam, cao thủ tuy nhiều, nhưng không có một ai lọt vào trong mắt Hoắc Khứ Bệnh.

Đối với cường giả ma đạo cùng tà đạo, đặc biệt tà đạo, Hoắc Khứ Bệnh có được một loại sức mạnh chấn nhiếp tiên thiên.

“Ngươi chính là Quỷ Vương tông chủ?”

Hoắc Khứ Bệnh ngẩng đầu lên, trên cao nhìn xuống, bộ dáng bộ lơ đãng.

“Là ta”

Quỷ Vương tông chủ nói xong câu này, mới cảm giác được một sự nhục nhã thật lớn, cả khuôn mặt trưởng thành màu gan lợn.

“Thật sự là đáng tiếc, ngươi không trở về được rồi!”

Hoắc Khứ Bệnh ngữ khí không tha, nói xong câu đó, lập tức ra tay, quyền khí hội tụ, như một thanh búa Khai Sơn, giơ cao lên, hung hãn hạ xuống, đánh thẳng Quỷ Vương tông chủ vào trong hư không thoát phá.

1038. Chương 1039: Sát Lục Chi Chiến

Tam Công, Lý Ưc Huyền, thất đại võ hầu, bao gồm Vương Tích Triều ở bên trong, đã hoàn toàn gia nhập chiến trường.

Trên bầu trời mây đen cuộn cuộn, vạn đạo ngân xà lóe ra không ngớt. Hắc ám địa khí phun tràn ra từ Địa hạ, đã ngày càng nặng. Cuộn cuộn sương khói, cơ hồ làm cho kinh thành biến thành một mảnh hắc ám địa ngục.

Toàn bộ không gian kinh thành đều trở thành chiến trường, tiếng kêu hét không dứt bên tai. Không chỉ là chiến trường bình thường, ngay cả hàng tỉ vị diện sâu trong không gian, đều hóa thành chiến trường.

Vị trí không gian mà Kinh thành tọa lạc, pháp tắc đại địa trở nên cực kỳ hỗn loạn. Trước nhiều cường giả đỉnh phong, cùng lúc từ bên trong đại địa, thời điểm dùng đại địa lực, sẽ xuất hiện kết quả hỗn loạn này.

Phía bắc Hoàng cung, khu vực Nho gia trấn thủ. Thái Phó đứng thẳng ở sau bạch ngọc thềm son, tay cầm một cây bút son thô như cánh tay, bút hoạt hư không, thể tảo long xà.

“Chính!”

Đầu bút lông hạ xuống, viết ra một chữ Chính thật lớn ở trên hư không. Cái gọi là “Chính” Tự, ba nét ngang hai nét thẳng. Nét ngang phía trên là trời, nét ngang phía dưới là đất. Cái gọi là trời đất bao la, mọi sự vạn vật có lớn tới mấy cũng không lớn hơn thiên địa. Chữ “Chính” trước mặt này, quỷ thần lui tránh.

Thái Phó lấy “Nhân nghĩa” làm bút, lấy “Đức đạo” làm mực, viết ra Chính tự thật lớn này ở trên hư không. Lập tức một sức mạnh bằng bạc, nhét đầy thiên địa. Chỉ nghe nổ “Oanh” một tiếng, một sức mạnh chí dương chí cương còn nóng rực hơn so với thái dương dâng lên, phủ đầy thiên địa phía trước.

“Ầm ầm!”

Sau tiếng nổ, vô số cường giả ma đạo, tà đạo biến mất. Luận về chân khí, âm dương khắc chế chi đạo. Nho gia tính tình cương trực, tác dụng khắc chế đối với lưỡng đạo tà, ma, vượt xa qua võ đạo công pháp khác.

Chỉ thấy hào quang chợt lóe trên chiến trường, đại quân tông phái vốn đông nghịt lập tức giảm bớt rất nhiều.

Phía bắc Hoàng cung, mặc dù không có cường giả đỉnh phong như Vũ Mục, Vũ Vô Dịch ở lại tọa trấn, nhưng chỉ dựa vào Tam Công tọa trấn, cộng thêm cường giả hoàng thất phụ trợ tứ phía bên trong, là hướng nhẹ nhàng nhất.

“Oanh!”

Mỗi khi một cường giả tà đạo, xung phong liều chết lại đây. Thái Phó dùng bút như tia chớp, viết ra một “Chính” tự ở trên hư không. Liền đem những cường giả công kích, đánh đuổi hàng loạt. Nho gia tọa trấn phương bắc Hoàng cung, loại vững chắc như thiết dũa. Mà tới cuối cùng, nho thủ Nho gia chân chính Trang Tư Trần lại chưa hề phải hành động.

“Lâu!”

Ngay tại thời điểm kinh thành chiến đấu ác liệt, mấy đạo cuồng lôi, xuyên qua tầng mây, từ trên trời giáng xuống. Dừng ở bên cạnh chiến trường, dừng ở trên tường cửa thành còn sót lại sớm trở thành mảng tường đổ nát nhất.

“Một chiến trường thật lớn!”

Vô thượng pháp tông chủ Ân Vô Ngân nhìn liếc mắt tiền phương một cái, chấn động nói. Chiến tranh như vậy chấn động hơn nhiều so với hai đại tông phái thời cổ đại trước đó chinh phạt.

“Quần hổ phe long, mạch máu chi tranh, sao có thể không kịch liệt”

Thương sinh tông chủ Triệu Thuần Nhân vung ống tay áo, bình tĩnh nói. Ánh mắt hắn cực kỳ đậm đặc mà trống trải, so với việc hai bên chém giết. Hắn lập tức phải có vẻ bình thản hơn nhiều.

Tuy rằng hứa với Hỗn độn ma tổ cũng không tham dự trận chiến này. Cũng không đứng về bên triều đình. Nhưng, hai bên vốn không phải là minh hữu, càng không phải hạng quân tử gì. Phần nhiều chỉ là kinh sợ ấy người chôn chân ở một chỗ, thể hiện thực lực ra.

Nếu không phải vài vị tông chủ thanh danh hiển hách này, liên minh ma đạo đã sớm giết sạch bọn họ.

Trận chiến đấu này quan hệ đến tương lai hàng nghìn năm, hướng đi vận mệnh thiên hạ. Mấy người cũng không muốn tham gia trong đó, nhưng chiến đấu này không thể bỏ qua. Ít nhất, cũng phải chứng kiến kết quả cuối cùng.

“Đại Chu triều thật đáng lo a”

Thái Hư tông chủ Vệ Vô Ương nói. Hắn chỉ nhìn thoáng qua, liền phát hiện tuy rằng bề ngoài, còn chưa phân thắng bại. Nhưng triều đình đã ẩn hiện ra xu hướng suy tàn. Chỉ là sâu trong hư không, cuộc chiến đấu giữa hàng tỉ cường giả đỉnh phong trong không trung này, quyết ra thắng bại e là cũng đã rõ ràng, là lúc không thể lật ngược tình thế rồi.

Đối với này mấy vạn năm sau thành lập hoàng triều thế tục thế lực có thể trấn áp một thời đại tông phái. Vệ Vô Ương vẫn có vẻ tán thưởng. Ở thời đại võ đạo xưng hùng, thực lực chính là tất cả. Có thể xuất hiện một tông phái cường thế như vậy có thể nói vạn cổ không gặp, tuyệt cho cận có.

Dưới danh nghĩa thế lực triều đình tụ họp nhiều cường giả võ đạo cùng thiên tài như vậy. Hơn nữa có được Tam Hoàng Ngũ Đế đạo thống, có thể nói vì Đại Chu Nhân hoàng đệ nhất đế cận cổ. Môn quy như thế, nếu đem hắn xem thành một cái tông phái, chỉ sợ dù là kiếm tông thượng cổ, cũng không có môn quy lớn như vậy.

Đây là triều đình thuận theo tâm ý vạn dân trong thiên hạ, có được vương triều quan tâm kết quả số mệnh!

“Các người là người nào? Cho thấy thân phận. Nơi này hiện tại đã là cấm địa, người không có liên quan đều phải nhanh rời đi!”

Ngay tại thời điểm mấy người quan vọng chiến trường, một tiếng hét to truyền đến.

Sát Liêu tông chủ cùng năm vị đại tông sư kiếm đạo, lại cả Vô thượng pháp tông tông chủ Ân Vô Ngân, Yểm Ma Tông chủ Thu Lan mộng nữ, đội hình như vậy, thực lực cường đại như vậy đã khiến cho hữu tâm nhân chú ý.

Lập tức liền phái người đến thử tra hỏi.

Mấy người nhìn thoáng qua nhau, nhưng cũng không ai để ý. Loại nhân vật nhỏ này, làm cho bọn họ ngay cả tâm tư đáp lời cũng không có.

“Muốn chết!”

Nhìn thấy thần sắc mấy người rõ ràng đều lười quan tâm, vài tên cường giả tông phái xung quanh đã sớm không kiềm chế được tức giận, rít gào, tấn công hướng về năm người.

“Rít rít!”

Một trận thanh âm rất nhỏ từ trong hư không xẹt qua. Vài tên cường giả Địa hồn cấp đến võ giả Cấp Thiên Tượng, còn không tới mấy người. Đến đám người bị Sát Liêu tông chủ ngoại phóng kiếm khí cùng kiếm ý, chém thành những vụn nhỏ.

Thượng cổ kiếm đạo, cũng không phải hạng thiện nam tín nữ gì. Ngược lại, kiếm đạo công kích lăng lợ, ra tay ít có để lối thoát, ai ai cũng tàn nhẫn.

Những võ giả ma đạo, tà đạo này định công kích vài tên kiếm đạo tông sư, thân mình chính là một loại mạo phạm thật lớn. Kết cục này, cũng không có gì ngoài dự đoán.

Nhưng, đã có một cường giả tà đạo mặt trắng ớn không râu ria may mắn còn tồn tại được. Hắn sắc mặt tái nhợt, không hề có chút huyết sắc. Đôi mắt lại kinh hồn phủ định, giống như đã bị đả kích thật lớn.

Người này có thể sống sót, thực lực hắn cũng cao cường. Cũng không phải hắn nắm được thời cơ mà là đám người Thuần dương tông chủ, muốn hắn sống sót.

“Nói cho chủ nhân các người, chúng ta vô tình nhúng tay, bảo hắn tất cả như cũ. Không cần để ý tới chúng ta! Chúng ta vô tình là địch, nhưng cũng không e ngại địch chút nào”

Chỉ nói mấy câu như vậy, không chút ngữ khí tức giận nào, khí phách, chân thật, đáng tin.

“Đi” “Vâng!”

Cường giả ma đạo may mắn còn sống sót này, cơ hồ tê liệt ngã xuống. Môi run run, cũng không dám nhiều lời, chạy vội đi, biến mất ở trong sương mờ.

Được lời hứa của Thuần dương tông chủ, mấy người phía sau chỉ huy quả nhiên an tâm. Dù là ma đạo liên minh, dù là cường giả tông phái trung cổ, hoặc là cận cổ, đều không ai quấy rầy năm vị kiếm đạo tông sư không ai bị nổi dậy. Còn mọi người xung quanh, chứng kiến thủ đoạn đáng sợ của năm người này, không ai còn dám tới gần đi.

Trong bức tường thành hàng trăm thước kia, không có chính, tà, phân biệt rõ ràng, tựa hồ là cố ý để lại một khán đài cho bọn hắn ở trong chiến trường.

Trên chiến trường, chiến đấu ngày càng kịch liệt. Từng đám lửa, bốc cháy lên từ trong kinh thành.

Trong thiên địa u ám, thấy rất rõ mắt

Cùng lúc đó, cửu châu đại địa, một ngàn sáu trăm vạn quân thường trực Đại Chu, tiếp xúc cùng quân lực các hoang, cũng tiến vào đến một giai đoạn cực kỳ khấn trương.

“Giết!”

“Giết!”

Hướng Tây bắc, liệt hỏa lan ra đồng cỏ, khói ám cuộn cuộn. Địch hoang thiết kỵ quyết chiến cùng hướng tây bắc Đại Chu triều, đã vượt qua môn quy trước kia. Chưa từng có một lần chiến đấu nào, có thể mở rộng chiến trường đến gần ngàn dặm.

Liếc mắt một cái, xác người chồng xác ngựa, nơi nơi đều là thi thể, hài cốt người, ngựa, và cả xác chiến xa. Khói lửa xung thiên.

Lần chiến tranh này, khác với những lần trước kia. Không có dò thám, cũng không có quá trình chiến đấu dài lâu. Ngay từ đầu, đám người Phong ninh hầu, cũng đã quyết định bản chất chiến tranh.

Đó chính là quyết chiến!

“Quần hổ phệ long, thiên tượng đại biến. Vận số hơn một ngàn sáu trăm năm của Đại Chu triều, một sớm tán hết” Lời đồn đãi như vậy, đối với vương hầu Đại Chu triều mà nói, cũng không phải bí mật. Người lạc quan hơn nữa, đối với mặt trận ba liên minh tông phái thời đại này, lại thêm liên hợp binh lực các hoang bổ đến, cũng không thể không nặng lòng, không thể lạc quan được.

Mọi vương hầu đều hiểu, chiến trường thực sự, không phải bên cạnh, mà là kinh thành. Thời gian cho bọn họ, cũng không nhiều. Một khi triều đình bị thua, những cường giả tông phái chính tà này ra tay, dù là Đại Chu có nhiều quân đội hơn nữa, cũng khó tránh toàn quân bị giết.

Tám ngàn năm trước, năm vị đại đế ngoại tộc có thể bị hủy diệt một thời đại. Hôm nay, mọi cường giả tông phái liên thủ, sẽ cũng có thể bị thổi bay như cát bụi, hủy diệt quân đội Đại Chu một ngàn sáu trăm vạn.

Từ cổ đến nay, bao đời vương triều, cho dù là triều đại yếu nhất, đều không có phát sinh, cửu châu luân hãm, bị dị tộc chiếm lĩnh. Huống chi là hiện tại.

Quyết chiến, bỏ qua tất cả quyền mưu, đối chọi cùng đội cứng các hoang quân. Dù phải trả cái giá nào, đại quân dị tộc lớn bị thương nặng nhất. Khiến cho bọn họ sau khi Đại Chu xuống dốc, bất lực tàn sát trung thổ.

Đây là khúc nhạc định sẵn ngay từ đầu!

Có lẽ là bi kịch, có lẽ là bất đắc dĩ, nhưng là lựa chọn tốt nhất. Trận chiến tranh này, có lẽ sẽ có rất nhiều người phải ngã xuống, già hay trẻ, có con hay chưa, bao gồm vương hầu đang chỉ huy trận chiến đấu này, đều có thể không thể sống sót quay về. Nhưng kế hoạch này, lại phải được trung thực chấp hành.

Đánh giá trên đại chiến trường, tiếng máu và thịt cùng đao kiếm va vào nhau, không dứt bên tai. Trong cuộc chiến tranh thảm khốc này, không có một giáp sĩ Đại Chu nào lùi bước.

Đây là một hồi chiến tranh không có đường lui.

“Xẹt xẹt xẹt!”

“A!”

Chiến mã gầm rú, cùng tiếng kêu thảm thiết của chiến sĩ sắp chết, đan vào nhau. Cho dù quân đội triều đình đã dốc hết toàn lực, lại có vương hầu Phong ninh hầu chỉ huy, nhưng khó có thể chống cự Dịch hoang thiết địch toàn lực tiến công. Áp lực quân đội gặp phải, vượt xa tưởng tượng.

Chiến mã Dịch hoang, đều trải qua thuần dưỡng đặc thù, sức khỏe dẻo dai. Lực lượng chiến mã xung phong, có thêm lực lượng theo sau lưng ngựa, vốn sẽ vượt qua binh lính bộ chiến.

Trận chiến tranh này, quân đội Đại Chu đóng ở tây bắc so với trước kia, tăng thêm hơn một trăm vạn. Nhưng số lượng thiết kỵ Dịch hoang, lại gia tăng sáu lần. Hơn nữa sau lưng đàn thiết kỵ Dịch hoang này, còn cất giấu một binh pháp trước đó chưa từng có.

1039. Chương 1040: Dao Quang Liệt Hải

Tạ Đạo Uẩn, vị kì tử Dịch hoang này, từng du học Trung Nguyên, tiếp thu Nho gia binh đại thành Thâm hoa, sau hai lần liên tiếp bại trong tay huynh đệ Phương gia, rốt cuộc cải tiến Hình cung thiết kỵ chiến của mình, đạt tới trình độ ngày hôm nay.

Phong ninh hầu ẩn cư Hàm thành nhiều năm, tuy rằng bề ngoài nho nhã, giống thư sinh, nhưng lại là ngoại văn nội võ. Thiếu thời từng hóa thành quân sư, phụ tá bên người phụ thân Phương Vân - Phương Dận. Không chỉ tinh thông mưu lược, cũng tinh thông binh pháp. Dưới sự chỉ huy của hắn, giáp sĩ Đại Chu mờ mịt, tiến thoái có bài, lớn mà không loạn.

Còn về Thiện chiến hầu, tuy rằng nhiều lần bại trong tay Tạ Đạo Uẩn, nhưng cũng bởi vậy, có hiểu biết về pháp của Tạ Đạo Uẩn. Cái gọi là biết người biết ta, bách chiến bách thắng. Về binh chi đạo, Thiện chiến hầu cũng không thua kém ai.

Hai người liên thủ, lại thêm các vương hầu triều đình khác, đội hình như vậy, có thể nói là hùng hậu. Những người này, không ai không có thân kinh bách chiến chi bại. Chỉ tiếc, đối thủ so với bọn hắn mạnh hơn hẳn.

Luôn luôn có một số người, về binh đao tạo nghiệp, là cái bóng mà người khác khó mà chạm tới được. Dù là người khác tu luyện nhiều năm, cũng như nhau. Phương Vân chính là như thế, Tạ Đạo Uẩn cũng là như thế.

Binh chi đạo, xưa nay không phải là sống càng lâu, lại càng lợi hại. Nuôi tiếc duy nhất là, kì tử như vậy, không phải sinh ra ở Trung thổ, mà lại là Dịch hoang. Cho dù năng toàn dụng đều là Trung thổ binh.

Phía sau đại quân, Tạ Đạo Uẩn ngồi ở trên một cỗ xe bốn ngựa kéo không có mui. Nàng ngồi khoanh chân, thần sắc phức tạp. Vị nữ hoàng Dịch hoang này ngày xưa, giờ phút này đã sắp tan mất ngôi vị hoàng đế, trở thành thống soái đại quân lần này.

Khi lão Dịch hoàng bước ra từ phía sau tấm rèm, xuất hiện ở trước mặt nàng, Tạ Đạo Uẩn đã hiểu, đại thế đã mất, tất cả đều thay đổi. Ngày xưa, theo như lời Phương Vân nói với nàng, kế hoạch Cửu châu cộng chủ mà hậu duệ Ngũ Đế tính toán, tự nhiên thay đổi như thuyền nổi theo mặt nước lũ.

Vì thế Tạ Đạo Uẩn hiểu, từ đầu đến cuối. Tự mình đều bị vị thái gia gia kia, khống chế như con rối. Hắn cần tài năng trị quốc của nàng, giúp hắn điều khiển binh lực, tăng cường quốc lực. Cho tới nay, đại sự đã thành. Liền đoạt ngôi vị hoàng đế của nàng, cho nàng chỉ huy chiến trường tây bắc lần này.

Tạ Đạo Uẩn tuy rằng phẫn nộ, không cam lòng. Thậm chí nghĩ tới phản kháng, nhưng cuối cùng vẫn chỉ có thể im lặng chấp nhận.

Phương xa liệt hỏa hừng hực, chiến mã gào rống. Tiếng dây cung đứt đoạn, không đứt bên tai. Trận này một hồi giết địch một ngàn, tự tổn hại tám trăm thức chiến đấu. Đối diện, quân đội Đại Chu, gần như là một loại được ăn cả ngã về không, công kích như tự sát. Từ đầu đến cuối, đều không có giáp sĩ Đại Chu nào nao núng, lui về phía sau.

Là một người từng du học Trung Nguyên được văn hóa Nho gia hun đúc, Tạ Đạo Uẩn đối với những đối thủ này tràn ngập kính ý. Chỉ là, không phải do nàng mềm lòng. Trong chiến tranh, nàng không hề có đường lui.

Dòng máu Dịch hoang, vận mệnh mấy ngàn năm, đã ràng buộc với nàng, cột vào cái chiến xa này. Nếu không thể giành được thắng lợi, mở rộng cửa Dịch hoang, không bố trí phòng vệ chút nào, chỉ để lại phụ nữ trẻ em và người già, sẽ phải đối diện với sự giết chóc.

Bởi vậy, nàng không hề có đường lui, cũng không thể lui về phía sau. Cho dù nàng hiểu, trong mắt lão Dịch hoàng, mình chỉ là một quân cờ bị lợi dụng.

“Tả trung lộ, biến huyền chiến, giết!”

Tạ Đạo Uẩn cắn răng một cái, hạ quyết tâm. Lại ra một mệnh lệnh nữa.

Cùng lúc đó, ba chiến trường phía đông, tây nam, đông bắc Trung thổ, đồng thời tiến vào gay cấn. Trên ba chiến trường đó, Phương Lâm, Trung Tín hầu, cùng với Mãng hoang hầu, đều chiến đấu căng thẳng. Trong lòng quá chật chội.

Bất kỳ lần nào trước kia, quân đội Đại Chu, đều chiếm cứ ưu thế binh lực tuyệt đối. Mà hiện tại, thời điểm các hoang liên hợp. Loại ưu thế binh lực này, nhất thời không còn sót lại chút gì.

Man tộc Man hoang, nếu không phải là hạng người thúc thủ liên lục, nhờ chiến thần Man tộc A Lạp Cổ Ba Nhĩ huấn luyện, những thần lực dị tộc trời sinh này, hóa thân thành quân đội tối hung ác. Hiện tại duy nhất có thể trông cậy, chính là chỉ huy Trung Tín hầu, cùng Phương Dân trấn áp Man hoang hai mươi năm, thân mình hấn, cùng với quân đội hấn, khắc sâu ở sâu trong linh hồn dị tộc Man hoang, khắc sâu mộng mị cùng sợ hãi.

Mà Di hoang, có Tà Thần điện tế ti giúp, dù là sĩ khí hay là thực lực. Di hoang đại quân đều tăng lên mấy lần. Còn về Mãng hoang, dị tộc trường kỳ co đầu rút cổ này, rốt cuộc dốc sức tổng phản công.

Đây là một hồi chiến đấu gian khổ chưa bao giờ trải qua. Trên người Mãng hoang hầu đã bị mồ hôi và máu sũng nước. Nhưng vẫn cắn răng gắng gượng.

Vùng duyên hải Tây nam, một chiến thuyền thật lớn bằng sắt thép, tính cả chiến hạm đông nghịt, trận địa sẵn sàng đón quân địch. Thiên không mây đen ập xuống, trong không khí nổi lên một cổ gió lốc.

Từ mấy ngày trước, còn có tin tức tử sĩ trở lại, trình sát được Doanh hoang Ninja cùng đại quân võ giả khổng lồ, hải dương mệnh mông, vọt tới hướng đại lục địa. Do làm người ta lo lắng, trong đại quân Doanh hoang, còn kèm theo hộ vệ quân hải tộc khổng lồ.

Doanh hoang Ninja cùng võ sĩ đại quân, lại thêm quân đội hải tộc khổng lồ. Đây đối với VinhThân vương mà nói, tuyệt đối không phải một tin tức tốt. Trên mặt hấn, sự nặng nề này, cùng vẻ mặt lo lắng, cơ hồ là liếc mắt một cái có thể nhìn ra đến.

Ai cũng hiểu, sắp phải đối mặt với một loại nguy cơ như thế nào. Khi hải tộc, cùng đại quân Doanh hoang thối quết đến, những thủy sư Đại Chu này bên bờ biển, sẽ giống một bánh xà phòng, bị hung hăng xé rách, tẽ toái.

Đây cơ hồ là một hồi chiến đấu tất bại, nhưng VinhThân vương lại không hề có đường lui. Dù như thế nào, hấn luôn là thành viên hoàng thất Đại Chu. Nay triều đình nguy ngập, sinh tử chỉ là sớm muộn, tổ bị vỡ, liệu trứng có còn nguyên vẹn?

Thủy sư phía sau, thành trì liên miên. Dải Tây nam, cơ hồ tập trung thành thị tối giàu có và đông đúc của cửu châu. Không có tăng thủy sư này bình chương, ai cũng không biết, sau khi Doanh hoang văn minh chưa hóa đại quân, phối hợp hải tộc xâm nhập đến những thành trì này, kế tiếp sẽ là giết hại như thế nào.

VinhThân vương có quyền mưu, có tâm cơ. Nhưng đây là một thành viên hoàng thất thân ở trong vòng xoáy chính trị, tổ chất có thừa. Đối mặt tình huống hải tộc cùng đại quân Doanh hoang xâm nhập đất liền, vô số thành trì, máu chảy thành sông, thi thể khắp nơi, VinhThân vương cũng tự nhận không làm được.

“Rầm rầm!”

Một tiếng hải triều thật lớn từ chỗ đường chân trời truyền đến. Trong tiếng hải triều, mang theo ngôn ngữ hải tộc Lý Hoa Lạp. Trên lầu thuyền, hạm đội, vô số quan viên thủy sư, cả người giặt mình, ngẩng đầu nhìn lại. Chỉ thấy sóng dấy lên, một hắc tuyến rõ ràng, xuất hiện ở bình tuyến, cũng với tốc độ khủng bố, phi phác mà đến.

Doanh hoang Ninja cùng đại quân võ sĩ, dưới sự hộ tống của hải tộc, rốt cuộc đã tới nơi. Vô số ván thuyền, vô số thuyền nhỏ, chiếm chen chúc khắp mặt biển, giống như đàn hải âu, mờ mịt chạy như bay.

Đại quân Doanh hoang này xuất phát trước tiên. Vốn dự tính ba thiên tới. Chỉ là, cho dù là hải tộc trong biển sâu, cũng không biết trước tất cả. Thành linh xảy ra đại gió lốc, kéo dài thời gian đại quân di chuyển, thối sau hồi lâu.

Nhưng, chỉ cần kết quả cuối cùng là giống nhau, như vậy đủ rồi. Bọn họ rốt cuộc đã đến.

“Bát Dát, Trung Thổ! Chúng ta rốt cuộc đến nơi rồi!”

“Doanh hoàng bệ hạ vạn tuế. Chúng ta rốt cuộc đã xuyên qua hải dương, thấy được lục địa!”

“Giết! Vì vinh quang hoàng đế!”

Thủy sư ở bờ biển, thời điểm nhìn thấy võ sĩ Doanh hoang cùng đại quân Ninja, mấy trăm vạn đại quân đông đảo, đồng thời thấy trận địa sẵn sàng đón quân địch, thủy sư Đại Chu thu thành một đoàn! Một gã Ninja, võ giả kích động từ trên thuyền con đứng lên, trong mắt bọn họ, nhanh chóng hiện lên một tầng huyết sắc cuồng nhiệt.

Trung thổ, là mảnh đất giàu có và đông đúc, là văn minh chi nguyên, giàu có và đông đúc trăm ngàn lần so với Doanh hoang. Đi kèm với lễ nghi giáo hóa Doanh hoang, đều là Trung thổ. Mà ở trên đại lục này, khắp nơi đều có hoàng kim, khắp nơi đều có mỹ nữ. Đây là nhận thức cùng trí nhớ mà mọi dân bản xứ Doanh hoang đều nhớ.

Mà nay, bọn họ rốt cuộc tới miền đất hứa này.

“Giết!”

Khi lục địa kịch liệt khói lửa, mọi Ninja cùng võ sĩ, đều cuồng nhiệt đứng lên, loại cuồng nhiệt này cũng nhanh chóng lây đến hải tộc đi nhờ thuyền. Chiến sĩ hải tộc này rít lên, xung phong liều chết hướng về bờ biển.

Trong lúc nhất thời, tốc độ đi tới của đại quân này, đột nhiên tăng lên. Nếu từ thiên không quan sát xuống, có thể nhìn thấy đại quân che kín hải vực, một mảnh lãng ngân màu trắng thật lớn.

“Chuẩn bị!”

Vinh Thân vương thanh âm vang vọng ven biển, hân hoan cánh tay lên, thần sắc ngưng trọng trước đó chưa từng có.

Thời khắc Túc mệnh, rốt cuộc cũng đã đến.

“Ha ha ha!”

Trong khoang thuyền, truyền đến thanh âm cơ quát liên miên. Vô số trường tiễn cương thiết, nhanh chóng chuyển đến trong khoang thuyền. Trong cuộc chiến tranh này, thủy sư Đại Chu không nghi ngờ bị rơi vào hoàn cảnh xấu, nhưng cũng không phải không hề phản kháng.

Đợt thời điểm chiến tranh bùng nổ, những chiếc thuyền này sẽ trở thành máy móc giết chóc nguy hiểm nhất.

Có lẽ cánh thủy sư Đại Chu này, cuối cùng cũng không thoát khỏi vận mệnh hủy diệt. Chỉ là, trước khi hủy diệt, sẽ có đủ hải tộc cùng Doanh hoang chiến sĩ, trở thành tuần phẩm hải tặc.

Đây là thật tướng thực nhất trong lòng Vinh Thân vương!

Lại gần nào, gần hơn nữa, khoảng cách ngày càng gần. Ngoài vỏ thuyền, trong một cái lỗ hồng, mũi tên lộ ra ngoài đều nâng lên, nhắm ra ngay bên ngoài.

Chiến tranh bắt đầu rất nhanh.

“Ầm ầm!”

Nhưng vào lúc này, thiên địa kịch liệt, một đạo đao hình thật lớn màu vàng, xé tầng mây ra, xuyên qua tầng tầng hư không, mãnh nước biển bên trong. Thuận thể như vậy một chút. Thiên địa kịch chấn, hải dương bốc lên, mờ mịt bát ngát, đại quân Doanh hoàng liền chết xung phong đến, nhất thời bị một ánh đao xó xác tiêu điều, một phân thành hai, toàn bộ tách ra.

“A!”

Tiếng kêu thảm thiết, không dứt bên tai. Một đạo trong lúc đó, khiến vô số kẻ Ninja cùng võ giả Doanh hoàng, tính cả hải tộc mặt biển, tứ chi đứt đôi, hóa thành bột mịn. Hải tộc cùng chiến sĩ từ Doanh hoàng, chính là bị đao ý trong đó đánh chết, cái bụng phình nổi lên, phiêu ở trên mặt biển, đã chết.

“Ầm ầm ầm!”

Uy lực một đạo không chỉ như vậy, ánh đao lướt qua, hình thành một hồng cầu mấy trăm dặm. Uy lực bằng bạc vén lên một con sóng ngút trời. Đáy biển bị khuấy đảo, phát ra một lực hút cực lớn, nhấn chìm vô số thuyền xuống đáy biển.

Không có tu vi Cấp Thiên Tượng, một khi bị ném xuống đáy biển, tu vi cao tới đâu, cũng sẽ lập tức bị thủy áp biển sâu trong đó, đè chết.

Chỉ một đạo đi qua, làm cho bảy, tám mươi vạn đại quân thương vong. Toàn bộ mặt biển nổi lên màu đỏ, nơi nơi đều là những mẩu chân mẩu tay cụt gãy.

1040. Chương 1041: Độc Chấn Ngàn Quân

Đạo đao quang này tới rất đột ngột, rất bá liệt, đến nỗi khiến ọi Ninja cùng võ giả Doanh hoàng đều há hốc miệng, sợ ngây người. Đến VinhThân vương đã chuẩn bị tốt hẳn sẽ phải chết, cũng bị đao quang này làm cho sợ ngây người.

Đại dương mệnh mông, lặng ngắt như tờ.

“Lệ!”

Một tiếng rít lên cuộn cuộn như sấm, từ sau đại quân phụt ra. Trong nháy mắt, hóa thành một hỏa cầu thật lớn, hướng về nơi đao quang phát ra phóng đi như chớp. Hỏa cầu lướt qua, quang vân tầng tầng lớp lớp, toàn bộ đại dương đều một mảnh đỏ lửa, giống như bị thiêu đốt.

Doanh hoàng ở phương trận cuối cùng của đại quân, vừa sợ vừa giận. Hẳn sao cũng không dự đoán được, sẽ đột nhiên xuất hiện biến cố loại này. Trước đó, hẳn không cảm giác được dấu hiệu gì, nhưng chỉ nháy mắt, đại quân sáu trăm vạn Ninja, võ sĩ mà Đế Thang nhất mạch khổ tâm đào tạo, đã bị giết chết gần như một phần sáu, hơn nữa là chỉ là trong chớp mắt.

Đây sao có thể không làm cho hắn sợ hãi? Không giận dữ?

“Ai? Đi ra cho ta!”

Tiếng hét vô cùng giận dữ, gắt như tia chớp, xung về phía đao quang phát ra như tia chớp, sau đó mãnh liệt nổ tung. Đầy trời mây đen nhất thời ồn ào huyền ảo, bị cường đại ý niệm trong đầu Doanh hoàng, tạc ra một cái động lộ thiên màu xanh trắng như bầu trời.

Ngoài dự tính, kẻ xuất đao trong minh minh kia, lại không ý che dấu chân thân. Ngay dưới khe hở trên mây đen kia bị nổ tung, một bóng người khôi ngô, khoanh tay mà đứng, chân đạp hư không, đứng thẳng ở dưới điệu vân trong hư không.

Cả người hấn tỏa ra kim quang chói mắt, giống như một thần tượng dùng hoàng kim đúc thành. Đứng thẳng ở dưới vân đoàn, vẫn không nhúc nhích. Ở trên lưng áo hấn, có giắt một thanh trường đao dày bản màu vàng.

Người này tâm bất động, thân bất động. Chỉ là lẳng lặng nhìn diện xạ mà đến Doanh hoàng. Vô hình trung, làm cho người ta sợ hãi một loại không ngại thiên địa, quỷ thần. Ngàn vạn đại quân, mùi vị một người độc chần, vô cùng bá đạo.

Doanh hoàng vốn là đang nổi giận dùng dùng, giờ đao giết người. Nhưng khi nhìn thấy người này, lại ngược lại bình tĩnh lại. Đối phương thực lực rất cường đại, hơn nữa căn bản không có ý trốn tránh. Điều này không thể không làm cho hấn đề phòng, đặc biệt, người này tạo cho Doanh hoàng một loại cảm giác thực đặc biệt, giống như từng quen biết, mà lại cực kỳ xa lạ.

“Người rút cuộc là ai?” Doanh hoàng giảm tốc độ, hét to nói, hấn thần sắc câu lệ.

Vừa mới một đao kia, cũng là do hấn sơ sẩy. Trên biển giằng gĩa, liên tiếp ba ngày không thấy kẻ địch nào, nhất thời sơ sẩy, hơn nữa người này thực lực mạnh mẽ, tới đột ngột, nên mới tổn thất thảm trọng.

Toàn bộ Doanh hoàng đều là nhân sĩ Đế Thang nhất mạch, tự nhiên cũng bao gồm những võ sĩ cùng Ninja Doanh hoàng này. Một đao giết nhiều như vậy, khắp biển đều là phần còn lại của chân tay đã bị cụt, điều này làm cho Doanh hoàng đau lòng rỉ máu.

Hủy diệt dễ hơn rất nhiều so với sáng tạo! Đối phương một đao không nghiêm trọng, lại thiếu chút nữa bị hủy bao công sức của Đế Thang nhất mạch.

“Ta là ai không quan trọng, quan trọng là, những dị tộc hải ngoại này, tuyệt đối không thể vào nhập Trung thổ đại địa, tàn sát bờ bãi Thần châu. Ngũ Đế hậu duệ, tuyệt đối không thể tập thành làm mầm họa của Trung thổ!”

Ngoài dự tính, đối phương lại không hề động thủ, mà là biểu lộ ra ý muốn cùng Doanh hoàng giảng đạo lý.

Nghe thanh âm này, Doanh hoàng trong lòng giật thót, không biết vì cái gì, hấn trong lòng có loại cảm giác gặp quỷ. Thật giống như là bí mật không nhận ra, bị người ta khuy ra. Hơn nữa cái loại cảm giác quen thuộc này, càng thêm mãnh liệt.

Nhưng, đối phương quanh thân tràn ngập kim quang, không thấy rõ diện mạo hấn. Hơn nữa đến Thần Thông cảnh giới, dịch cốt đổi vị, biến hóa dung mạo, thay đổi thanh âm, là việc quá dễ dàng. Cho dù là đối phương hiển lộ hình dáng, cũng không thấy diện mạo chân chính của hấn.

“Mục đích của trẫm, chỉ là nhập chủ Trung Nguyên, tranh đoạt Trung ương thần khí. Cũng không có ý họa loạn thiên hạ, người biết lai lịch trẫm, biết được Đế Thang nhất mạch, vốn chính là chúa tể chân chính của Trung thổ cửu châu. Việc trẫm phải làm, chỉ là lấy lại thứ vốn nên thuộc về trẫm. Sau khi hoàn thành tất cả, thiên hạ tự nhiên sẽ khôi phục thịnh thế đại nhất thống. Họa loạn đâu ra?”

Doanh hoàng trầm giọng nói. Giảng đạo lý với người, vốn không phải phong cách của hấn. Chỉ là đối phương thực lực thật sự quá mạnh mẽ, đến nỗi khiến hấn cũng không có cảm giác vạn toàn nắm chắc. Một khi khai chiến đại quân, mấy trăm vạn chỉ sợ lập tức sẽ bị hại như cá trong chậu.

Nhiều năm vất vả như vậy, giấc mộng, toàn bộ hy vọng của Doanh hoàng ký gởi vào đó như thế. Nếu tổn thất như vậy, hấn không gượng dậy nổi mất.

“Loại này sẽ không cần nói với ta nữa! Đế Thang nhất mạch sống lâu ở Doanh hoàng, xưa nay tính mạng con người, dư thừa dư đoạt. Lúc nào mới học được thương hại thương sinh dân chúng đây?” Thân ảnh trong kim quang cười lạnh nói.

Doanh hoàng nghe xong những lời này, cũng không giấu được sắc mặt ửng đỏ, có cái cảm giác bị người ta nhìn thấu tâm tư, nào xấu hổ tức giận. Đế Thang nhất mạch chấp chương Doanh hoàng, chính là phía trên vạn dân, hưởng cuộc sống như cung phụng thần linh.

Chỉ cần hoàng thất một câu, liền có ngàn vạn võ sĩ, nhĩn sĩ Doanh hoàng, tre già măng mọc, vượt lửa quá sông, thà chết không từ nan. Chỉ cần hoàng thất nói một câu, liền có vô số thiếu nữ xinh đẹp, cam tâm tình nguyện, tự cam bị dắt mũi, lưu lạc hoàng thất trở thành đồ chơi. Chỉ hoàng thất nói một câu, yêu cầu gì,

dù là dân chúng lầm than, cống con để ăn thịt, sinh linh Doanh hoàng, đều phải thỏa mãn yêu cầu hoàng thất!

Đế Thang nhất mạch, mấy vạn năm qua, vẫn duy trì truyền thống từ xưa. Nhưng bản thân loại truyền thống này, đó là muốn thì đoạt lấy, coi mạng người như cỏ rác.

“Vớ vẩn, dân bản xứ Doanh hoàng đều là dị tộc, không phải tộc của ta. Há có thể một mực nói, làm sao có thể nói đến thương xót?” Doanh hoàng quát.

“Hừ! Ngàn năm tập tục, sao có thể sửa ngay được” Nhân ảnh trong kim quang hào trung khách khí khiển trách.

Muốn cho như vậy cái thói quen vạn dân cung phụng, cung cấp nuôi dưỡng hoàng thất, sau khi tiếp nhận thống trị, học cách thương hại thương sinh dân chúng, thí dụ như làm cho sói không ăn thịt nữa, mà học ăn cỏ, căn bản là lời nói vô căn cứ.

“Lui đi! Niệm tình bạn cũ, ta cho ngươi một cơ hội. Cho ngươi dẫn người bình an rời đi, quay về Doanh hoàng. Nếu không, có ta ở đây, ngàn quân khó trở về!”

Ngôn ngữ như sắt nung, nói năng có khí phách, một lời nói ra, không thể sửa đổi.

Doanh hoàng nghe xong những lời này, bỗng nhiên biến sắc. Tượng đất cũng có ba phần khí, chứ đừng nói là Đế Thang hoàng thất tôn quý vô cùng. Người này rượu mừng không uống, lại khơi dậy chân hỏa trong lòng Doanh hoàng.

“Đạo bất đồng, bất tương vi mưu. Nếu ngươi không biết phân biệt, vậy không trách được ta. Nhất Đế Thang Phần Thiên quyền!”

Doanh hoàng chân khí xung lên, dưới chân hư không nhất đoá. Một cỗ chân hỏa nấu chảy Kim thước thiết thiên địa dâng lên, thiên địa trong lúc đó, hồng quang lóe mục. Đầy trời điều vân, cháy lên phừng phừng, liền ngay cả mặt mặt biển, đều hiện ra phải bộ dáng. Nếu không phải Doanh hoàng cố ý thu liễm chân khí, né qua phía dưới đại quân Doanh hoàng, chỉ là dư liệt của một chiêu này, đủ để chấn động của mặt biển.

“Uỳnh!”

Bàng bạc Đế Thang chân hỏa, bắn đến hàng tỉ vị diện, nhiệt lực đáng sợ, cơ hồ thiêu dung những không gian này. Một quyền hỏa quang, một con phượng hoàng lửa thật lớn rít lên, phá không mà ra, lao về hướng đối diện.

Dưới Vân Thiên, bóng người kim quang vẫn bất động, đối mặt Phần Thiên nấu hải một quyền của Đế Thang nhất mạch, không hề sợ hãi.

“Ngươi không phải đối thủ của ta đâu!”

Ngũ khí thần nhiên, hiện ra khí phách khôn cùng. Thanh âm vừa dứt, nam tử đề đao, tà thiết “Sur” một chút, đao khí mấy ngàn dặm, tung vùn phá thiên, nhô lên cao rồi chém xuống.

Giống như một trạch nhân mà phê độc xà bị nuốt vào bảy tấc, đầy trời thiên địa chân hỏa cứng lại, phượng hoàng lửa hung mãnh kia tựa như bị người chẹt ở cổ họng, đột nhiên trong lúc đó im bất không lên tiếng, rồi ầm ầm nổ tung, đó là đầy trời ánh lửa, rồi sau đó biến mất.

Đặng đặng đặng!

Doanh hoàng lui lại ba bước, vẻ mặt hoảng sợ.

Sao có thể! Hắn lại có thể phá Đế Thang Phần Thiên quyền của mình!

Phải rồi! Không phải triệt tiêu đi, mà là phá chiêu. Một quyền kia của Doanh hoàng, căn bản không thi triển đến mức tận cùng, liền bị trăm trúng khí cơ, chân khí không thể tiếp tục được nữa, chiêu thức không phá mà phá, thiên chiết rồi.

“Không thể nào!! Người này rốt cuộc là loại người nào? Hắn thực sự có thực lực này, hay chỉ thuần túy là may mắn?”

Doanh hoàng trong lòng chấn động, tiếp theo, nghiêng rằng một cái: “Không thể nào, trẫm không tin. Hẳn tuyệt đối là mèo mù vớ cá rán thôi!”

Tuyệt học mà Thượng cổ Đế Thang sáng tạo ra, bác đại tinh thâm. Người có thể phá được Ngũ Đế tuyệt học, còn chưa sinh ra.

“Đế Thang kim ô bí quyết!” Doanh hoàng ý niệm trong đầu vừa động, lập tức lại xuất ra một môn võ học bác đại tinh thâm của Đế Thang nhất mạch.

“Ầm ầm ầm!”

Hư không hàng tỉ vị diện, đồng thời chấn động. Mỗi một vị diện, đều là nhiệt lực bốc hơi, bên trong vài vị diện, nhanh chóng hiển lộ ra một kim ô hình chiếu. Hàng tỉ ảo ảnh kim ô, đồng thời hội tụ ở trên người Doanh hoàng, tỏa ra một sóng hủy thiên diệt địa đáng sợ.

Thượng cổ chi sơ, dị diệu “Kim ô” trong truyền thuyết chính là dị chủng viễn cổ. Có thể phát ra hào quang, không khác mặt trời chói chang. Một chiêu này của Đế Thang, đó là hiểu được ý tứ “Kim ô” cùng mặt trời tranh huy, sáng tạo ra có tuyệt học một không hai. Tuy rằng cảm ứng Kim diệu mà sáng tạo ra, nhưng uy lực lại có một không hai, thuộc loại trung tâm Đế Thang võ học.

“Ầm ầm!”

Hư không lại chấn động, bên trong thiên địa, đao quang tung hoành, diễn sinh phân hóa, một hóa thành ngàn, ngàn hóa thành vạn, vạn hóa vì trăm ngàn mười triệu, tán nhập bên trong hàng tỉ vị diện của hư không.

“Ừnh!”

Hàng tỉ vị diện trong hư không, kim quang chợt lóe, mọi ảo ảnh Kim diệu, trong một cái chớp mắt, thuận sở tan biến.

“Không thể nào!”

Doanh hoàng tâm thần chấn động mãnh liệt, không dám tin tưởng cảnh tượng trước mắt. Hắn rít gào một tiếng, chợt tấn công tới phía trước.

“Đế Thang Lạc Nhật quyền!”

“Thiên nhật thần phục quyết!”

“Đế thang hóa long quyết!”

“Vạn nhật huy ánh quyền!”

Đủ loại tuyệt học có một không hai, không phải trường hợp cá biệt. Mỗi một loại đều có sức mạnh dời núi đảo hải, Phần Thiên tiêu địa. Là truyền nhân Đế Thang nhất mạch, Doanh hoàng thực lực đủ để khiến người cùng cấp tâm thần kinh hãi. Loại tuyệt học chí dương chí cương này, mỗi một chiêu đều có sức mạnh to lớn đoạt quyền tạo hóa thiên địa.

Nhưng mà Doanh hoàng lại càng đánh càng kinh tâm. Nếu nói hắn công kích như mưa rền gió dữ, hồng thủy hướng xuyên, vậy đối phương chính là Bạo Phong Trung Sơn mạch, Đế Trụ trong hồng thủy, trong một chớp mắt, dễ dàng phá vỡ Đế Thang tuyệt học của hắn.

“Lâu!”

Cuối cùng một đạo đao quang Kim sắc lơ lửng, một sức mạnh bàng bạc, cố chấp đem Doanh hoàng từ sâu trong không gian, bắn ra ngoài. Sức mạnh còn lại, hóa thành một đạo lôi trụ kinh thiên, dừng ở trên mặt biển. Chỉ thấy kim quang diễn hóa, hóa thành trăm ngàn vạn lôi điện, đánh xuyên qua mặt biển.

1041. Chương 1042: Châm Ngồi Ly Gián

“A!”

Chỉ nghe tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai. Những gã Ninja, võ sĩ kêu thảm thiết liên tục. Cường giả Địa hồn Cảnh giới, dù chỉ là phân ra chút uy áp, cũng không phải là thứ hèn có thể chống cự.

Trong nháy mắt, chỉ nghe tiếng nổ mạnh “Bang bang”, vang vọng ngay liên tiếp. Ước chừng hơn hai trăm vạn võ sĩ cùng Ninja Lự hoang, đi kèm với hải tộc phía dưới nâng thuyền nhỏ, cùng nhau bị dư uy một chiêu đao khí này, nghiền thành tro bụi!

“Bát Dát, mau lui lại!”

Trên đại dương mênh mông, đại quân Lự hoang hùng hậu, đã sớm bị một đao này giết hồn phi phách tán. Ở Lự hoang, Đế Thang nhất mạch chính là tượng trưng của thần linh. Vốn cho rằng Điện hoàng ra mặt, tất nhiên có thể giải quyết đối thủ. Không ngờ, ngay cả Lự hoàng cũng thất bại.

“Thiên hoàng bại rồi, bại rồi.....” Trong tiếng kêu sợ hãi, trận hình đại quân Lự hoang đại loạn.

“Toàn quân nghe lệnh, giết, giết!”

Ven bờ biển, VinhThân vương nhìn thấy cảnh tượng này, mừng như điên. “Thừa dịp địch bại, phải lấy mạng địch” vốn chính là yếu quyết binh pháp. Thấy trận hình đại quân Lự hoang đại loạn, không cần chờ đợi mệnh lệnh của người thần bí kia, cũng không phải nghi kỵ thực lực khủng bố của Điện hoàng, VinhThân vương trực tiếp hạ lệnh tổng tiến công.

Thời cơ ngàn năm khó có được, một khi bỏ qua, hối hận thì đã muộn.

“Giết!”

“Giết!”

Ra lệnh một tiếng, trên bờ biển, liệt trận để đợi thủy sư Đại Chu, nhanh chóng cưỡi bỏ thiết liên, bằng tốc độ nhanh nhất, liều chết xung phong về hướng đại quân Lự hoang.

Đại quân võ sĩ cùng Ninja Lự hoang, vốn số lượng sẽ hơn nhiều thủy sư Đại Chu. Mặc dù hiện tại, cũng vượt qua thủy sư triều đình. Nhưng, dựa vào tinh binh lợi khí cùng thuyền bè sắt thép triều đình, hơn nữa đại quân Lự hoang lòng người hoảng sợ, nhuệ khí giảm sút, dưới sự bành trướng này, nhất thời diễn ra một màn đuổi giết hổ nhập bầy sói.

“Băng băng băng!”

Trong tiếng cơ huyền thật lớn, lâu thuyền sắt thép phát huy ra trước năng lực giết chóc thật lớn mà khủng bố. Ngàn vạn phù triệu trường tiễn, phá không mà giết, bắn chết đầy trời. Lâu thuyền sắt thép tới đây, dù là trên mặt biển, hay là dưới mặt biển, hết thảy bị vũ tiễn bắn chết.

“A!”

Giữa tiếng kêu gào thê thảm, trên mặt biển thi thi nổi lên phềnh, đại quân Lự hoang hoàn toàn tan tác, không còn tâm trạng ham chiến, cả đại quân chạy trốn.

Mây đen phía trên, Lự hoàng cảm giác đến không khí tử vong phía dưới, mặt như tro tàn. Hắn khôi phục chân thân, trên mặt một đạo dấu vết huyết tào, đó là do đao quang của người thần bí đáng sợ đối diện biến thành. Thuộc hạ Lự hoàng có tâm đi cứu viện kia liên can bị truy kích, nhưng một cố ý niệm mạnh mẽ khác trong đầu, lại gắt gao tập trung hẳn. Chỉ cần hắn dám manh động, kế tiếp đó là lôi đình nhất kích. So với tiếng giết chóc của chiến tranh trên mặt biển, thiên không có vẻ khá yên tĩnh. Cái lạnh thấu xương này, làm cho Lự hoàng toàn thân phát huy.

Xương máu bao năm, ba ngày phiêu dương độ hải, mắt thấy đại lục địa ở phía trước rồi, đại quân sáu trăm vạn sắp đổ bộ, thổi quét cửu châu. Lại đứng nơi cách thành công gần nhất, thất bại trong gang tấc.

“Rời đi đi!”

Thân ảnh trong Kim quang thần nhiên nói, thanh âm đậm mạc, giống như từ chỗ cao cực xa xăm trống trải, bay xuống dưới: “Ta không phải lần nào cũng ra tay nhân đạo như thế! Trung thổ cửu châu, bất luận hỗn loạn thế nào, xưa nay đều là nội loạn, càng không có dị tộc đặt chân qua. Càng không có bị dị tộc luân hãm quá. Hôm nay không, về sau cũng sẽ không! Quay về thôi!”

Thần bí cường giả nói xong câu này, xoay người lại. Ông tay áo phiêu nam, chậm rãi đi đến hướng sâu trong hư không.

Lự hoàng quỳ sát ở trên hư không, kịch liệt thở dốc, vẫn không nhúc nhích. Hắn đầu óc trống rỗng, một loại cảm xúc phức tạp không thể nói ra được bao trùm lấy hắn, làm cho hắn nhất thời không thể tư duy. “Thất bại, thất tri……” kết quả không thể chấp nhận được.

Trước mắt người này, liền giống như một tòa núi cao, vắt ngang ở trước mặt mấy vạn năm tâm nguyện Đế Thang nhất mạch, chặt đứt mọi hy vọng. Đế Thang nhất mạch cho rằng võ học cao ngạo, nếu ngay cả cơ hội ở trước người hắn thi triển cũng hoàn toàn không có.

Không thể lý giải, dù là thiên địa băng liệt, thế giới hủy diệt, đối Lự hoàng mà nói, cái loại cảm giác này cũng bất quá như thế.

“Vì cái gì? Vì cái gì? Vì cái gì?”

Từ chữ “Vì cái gì”, như tiếng sấm liên tục, xẹt qua trong đầu hắn. Hắn không thể chấp nhận thất bại như vậy, cực độ tuyệt vọng làm hắn rơi vào vực sâu. Đó là thất bại mà bất kỳ dã tâm giả nào đều không thể thừa nhận: “Người này rốt cuộc là ai?!”

Lự hoàng đột nhiên ngẩng đầu lên, hung hăng nhìn chằm chằm cái bóng người trong kim quang kia. Nhưng vào lúc này, khi người nọ nâng chân lên. Một việc, vô hình trung rơi vào ánh mắt hắn.

Đó là một đôi chiến giày Kim sắc, một đôi chiến giày của vương hầu Đại Chu. Đại Chu triều có gần trăm vương hầu, có vô số chiến giày. Nhưng chiến giày này, trong thiên địa lúc đó, chỉ có một đôi. Hơn nữa, hắn từng nhìn thấy vô số lần.

Thật sự khiếp sợ, làm cho đồng tử Lự hoàng chợt trợn to lên, giống như chỉ cần động dậy thêm chút nữa, sẽ lòi hốc mắt ra. Trong khoảnh khắc đó, Lự hoàng giống như bị viên cổ lõi đình đánh trúng, không thể tin trước mắt mình: “Phương Dân!”

“Phương Dân! Phương Dân! Người là Phương Dân!” Lự hoàng giống như một dã thú bị chọc giận, chợt đứng lên, đầu đầy tóc đen xỏa ra, bay lả tả ở trong hư không: “Đáng chết a! Lại là người! Ta sớm nên nghĩ tới mới phải!!”

Một cảm giác phản bội không thể diễn tả, làm cho gương mặt Lự hoàng phản nộ vặn vẹo. Hắn từng nghĩ tới thân phận đối phương vô số lần, chỉ có không ngờ chính là Tứ Phương hầu Phương Dân.

Trong thiên hạ, trừ bỏ hoàng thất Lự hoàng, ai có thể rõ như lòng bàn tay đối với Đế Thang tuyệt học?

Đế Thang sư phụ, Đế Vũ!

Đế Thang xuất thân thảo dân, một thân tuyệt học, có thể nói truyền tự thượng cổ Đế Vũ. Tri đồ mạc nhược sư, tri sư mạc nhược đồ. Đế Thang tuyệt học, vốn là thoát thai biến hóa từ Đế Vũ tuyệt học, phát triển mà ra. Hai bên có dấu tích có thể tìm ra.

Thậm chí còn, thời điểm Lự hoàng cùng Tứ Phương hầu Phương Dân giao hảo, từng vô số lần ở trước mặt hắn, tự thuật quá Đế Thang nhất mạch tuyệt học. Ngoài hắn ra, ai có thể rõ như lòng bàn tay đối với Đế Thang tuyệt học? Ngoài hắn ra, ai có năng lực, làm cho ngay cả hắn một thân đầy đủ Đế Thang tuyệt học cũng không thi triển ra được? Ngoài hắn ra, lại có ai biết Đế Thang tuyệt học từng cái chân khí tiết điểm đoạn tục?

Trận chiến Man hoang, sau khi Tứ Phương hầu Phương Dân bại trong tay chiến thần Man tộc A Lạp Cổ Ba Nhĩ, bị oanh nhập đến Vực sâu bị thương.

Lự hoàng từng tự mình đi trước tra xét, kết quả vô tung tích. Hắn vốn sớm nên nhớ tới hắn, cũng chỉ có Phương Dân, mới có thể làm cho hắn có cảm giác quen thuộc này.

Chỉ là, Lự hoàng sao cũng không dự đoán được. Trước khi Tứ Phương hầu Phương Dân gặp chuyện không may, chỉ là không đến tu vi Mệnh Tinh cảnh giới, mà hiện tại, không ngờ tu vi đạt tới địa hồn Cảnh giới, hơn nữa không phải đệ nhất trọng động thiên Cảnh giới, mà là cảnh giới rất cao!

Trong hư không, trống rỗng.

Ngay khi Lự hoàng đứng lên, người nọ đã sắp biến mất ở tại trong đoạn tầng không gian vô tận. Nhưng mà, Lự hoàng trong lòng phần nộ, lại là chỉ tăng không thấy?

“Ha ha ha”

Lự hoàng giận cười, tiếng cười vang thấu mây xanh, mang theo chút điên cuồng: “Phương Dân! Người được lắm! Uống trăm luôn đối đãi người như tay chân, còn muốn phải bồi dưỡng đứa nhỏ người Phương Vân, là đứng đầu cửu châu. Mà người, lại đối đãi với trăm như vậy! Lại muốn hủy diệt trăm! Người thật tốt a! Nhưng là, người cho là như vậy có thể ngăn cản trăm sao? Người cho là như vậy có thể ngăn cản mấy vạn năm tâm nguyện Đế Thang nhất mạch sao? Không! Người vĩnh viễn không có khả năng ngăn cản được trăm!”

Trong tiếng cười điên cuồng giận dữ, Doanh hoàng thân hình run rẩy, hấn ngay cả đại quân Lự hoang tan tác phía sau cũng không để ý. Trục tiếp trốn vào hư không, hướng đến kinh thành. Đánh tan hay không Đại Đồng thủy sư, đã không có ý nghĩa. Kế hoạch “Cửu châu cộng chủ” lần này, cũng không chỉ có một đường của hắn. Ngoài Lự hoang hải ngoại, còn có Man hoang, Di hoang, Địch hoang, thậm chí bao gồm đại quân Mãng hoang.

Mà dù Phương Dân làm cái gì, chỉ cần đánh tan Nhân hoàng Đại Chu, chỉ cần kích sát vị người mạnh nhất tọa trấn núi sông Đại Chu này. Như vậy kế hoạch “Cửu châu cộng chủ”, vẫn sẽ tiến hành. Tâm nguyện Đế Thang, vẫn sẽ được thực hiện thành công!

Vô tận trong hư không, Phương Vân bất động không bằng sơn, bốn phía ba vị cự đầu địa hồn động thiên cấp đương thời, trình thiên địa tam tài trận, vây khốn Phương Vân ở bên trong.

Đại hư ma tông chủ, Liệt thiên tông chủ, Thông thiên ma quân, đội hình như vậy, xứng được với xa xỉ, đủ để cho bất luận kẻ nào phải động dung. Mà bọn họ liên thủ vây công, lại là một người trẻ tuổi mới qua hai mươi bước vào võ đạo được một năm.

Sự tình như vậy, dù thành bại, nói ra, đều đủ để kiêu ngạo! Điều đáng làm người ta chấn động là, bên trong vây công của ba người, Phương Vân lại có vẻ thành thạo, chút không bắn loạn.

“Thần ma tích dịch, nhất kiếm liệt thiên!”

Trong tiếng gió rít, hàng trăm ngàn vết nứt đen, duệ khiêu, hướng về Phương Vân hạ xuống. Những vết nứt này, mỗi một cái đều có thể dịch chuyển xuyên thủng một viên tinh thần, biến nó thành tro bụi. Cho dù trăm Kim tức thiết này, thần binh lợi kiếm thối mao đoạn phát, cũng không thể so với những vết nứt mất thường khó gặp này, càng thêm sắc bén, đáng sợ!

“Ngũ Đế Tinh Túc Quyền!”

Phương Vân bình tĩnh, bình thần ung dung, hữu quyền vung lên, đầy trời tinh thần hiện ra, viên nào cũng ngưng như thực chất. Tâm niệm vừa động, một pho tượng hóa thân đại đế thượng cổ thật lớn, liền từ phía sau hắn bước ra, đột nhiên một quyền, liền đem Liệt thiên tông chủ liệt thiên địa này, một kích đập nát vạn vật, đè dập nát cổ tay Thông thiên!

Bên trong hắc ám hư vô, đột nhiên vang lên tiếng sấm. Hai cổ tay, che thiên tế nhật, một trên một dưới, lao về phía Phương Vân. Hai bàn tay này, to lớn không gì so sánh được, bàn tay bên trên, mây đen cuộn cuộn, trong lòng bàn tay, hiển lộ ra vô số uy áp Chư Thiên thần linh, ai cũng tay cầm pháp khí, bảo tướng trang nghiêm; bàn tay bên dưới, ma khí lồng lộng, trong lòng bàn tay, lộ ra một cái xoáy ốc thật lớn, trong đó vô số quỷ đói, hung thần, yêu ma, dồn lại cùng một chỗ, đối thiên rít gào, giãy dụa muốn lao ra. Hai bàn tay này, đập vào nhau, làm hiện lên hợp lao chi thế. Nhất biểu thiên, nhất chỉ địa. Thiên thần cùng ma quỷ, hung thần cùng ác sát, âm thầm cấu kết thiên địa chi lực. Chỉ cần hợp lại, sẽ khiến Phương Vân từ nội tới ngoại, nổ tan tành, hóa thành hư vô.

“Uỳnh!”

Lại là một pho tượng thượng cổ đại đế, từ phía sau Phương Vân bước ra. Đầu ngẩng lên, một chưởng hư nhòe, lập tức chưởng ở thiên thượng một chưởng. Lại rung lên, lại là một pho tượng thượng cổ đại đế đi ra, dưới chân dẫm mạnh, lấy đạp địa chi thể, ngăn trở địa hạ một chưởng.

Hai tượng đại đế, một chống trời, một chống đất, lập tức chặn một chiêu của “Thông thiên ma quân”.

“Nhược hư nhược hữu, chí đại nhược vô!”

Đại hư ma tông chủ thừa cơ phát động chiêu thứ ba, hư không vụn vụn, một thanh trường kích tung hoành mấy ngàn trượng, như có như không, đồng thời xuyên qua hành tẩu lôi điện hàng tỉ vị diện ở trên hư không, phá chưởng mà ra, nháy mắt xuyên qua tầng tầng không gian, đánh úp về phía Phương Vân.

“Oanh!”

Bức thượng cổ Đế Vũ hóa thân thứ tư đi ra, chỉ là một quyền oanh ra, trường kích dập nát, sức mạnh cường đại, trực tiếp đem “Đại hư ma tông chủ” đánh bay ra ngoài.

1042. Chương 1043: Châm Ngồi Ly Gián (hạ)

Thượng cổ Đế Vũ, lấy lực xưng hùng.

Cho dù là Đại hư ma tông chủ, cũng không khả năng so đấu cùng lực lượng Đế Vũ hóa thân tối cường của Phương Vân!

“Ngũ Đế Tinh Túc Quyền” chính là tụ hợp tuyệt học từ năm vị đại đế thượng cổ, diễn hóa, biến hóa mà đến. Trong Ngũ môn tuyệt học này, Phương Vân tinh thông nhất Đế Vũ tuyệt học, cũng thể đại lực trầm nhất.

Phương Vân vừa ra hóa thân Đế Vũ, Đại hư ma tông chủ lập tức liền bị thương không nhẹ. Nếu không phải có hai cường giả Địa hồn khác kiềm chế, một quyền này của Phương Vân có thể khiến hắn bị thương nặng!

“Quan Quân hầu, kẻ thức thời mới tuần kiệt. Người một mình có lợi hại hơn nữa, cũng không thể đánh lại toàn bộ liên minh tông phái, tập hợp mọi cao thủ thượng cổ, trung cổ, cận cổ. Bằng cổ tay thông thiên của người, có khả năng quỷ thần khó lường. Thực sự không thức thời, mưu toan thọc gậy bánh xe, cũng chỉ còn đường chết!”

Ba người càng đánh càng kinh hãi, bọn họ cũng không phải là vô danh tiểu bối gì, lại càng không phải là đứa trẻ mới vào địa cõi. Ba người liên thủ đối phó một người, Quan Quân hầu Đại Chu Truyền Kỳ cảnh giới, lại công liên tiếp không ngừng. Hơn nữa đối phương còn thành thạo, không khỏi trong lòng kinh động, mới nảy sinh ý niệm khuyên bảo trong đầu.

“Không sai! Phương Vân, người nếu như có thể phản công chiếu tướng. Chỉ bằng thực lực cùng tài năng người. Ngày sau dù là tông phái nào, tùy người gia nhập. Chỉ cần người dựa vào mồm mép, chỉ bằng một thân đạo võ kinh thể hải tục người. Ít nhất cũng là nhân vật Phó Chưởng môn, Thái thượng trưởng lão, người không phải tinh thông binh lực sao? Ngày sau, thành lập tân hoàng, người muốn làm quan làm tướng, dưới một người, trên vạn vạn người, cũng tùy người muốn. Chẳng nhẽ mạnh như người hiện lại phải chịu khắc chế khắp nơi tự chuốc diệt vong?”

Đại hư ma tông chủ cũng uốn ba tấc lưỡi, khuyên nhủ. Hắn vốn muốn giết Phương Vân cho thống khoái, thậm chí, Phương Vân còn đã thương hắn. Nhưng người này thực lực thật sự quá mạnh mẽ, đến nỗi khiến hắn cảm giác mỗi thời mỗi khắc đều lo lắng hết hồn.

Nếu không phải có Liệt thiên tông chủ cùng Thông thiên ma quân kiềm chế, Đại hư ma chủ dám khẳng định, bản thân chỉ sợ chết cũng chẳng khá hơn so với Huyết ma tông chủ là bao nhiêu. Chống đỡ không được vài hiệp.

Bực nhân vật này nếu gia nhập vào đây tất nhiên sẽ được Hỗn Độn Lão Tổ coi trọng. Mà hắn nếu cố ý đối kháng, với thực lực hắn, dù là thực lực cuối cùng, cũng nhất định có thể kéo theo vài người xuống chôn cùng nhau.

Đại hư ma tông chủ rất không hy vọng người này là của bản thân. Dù lúc này trong lòng đang thực sự nghĩ gì, trên miệng lưỡi, cũng không dám chọc giận đối phương. Để tránh cái ngọc thạch bể vỡ, bị người ta kéo xuống chôn cùng, đến lúc đó hối hận không kịp.

Phương Vân trong lòng cười lạnh, luận mồm mép, tại thời điểm hắn còn mười lăm, sáu tuổi, không có một danh phận, đã có thể buộc tội Anh Vũ hầu. Mấy người trước mặt hắn đây, uổng ba tắc lưỡi không xương, chẳng phải là múa rìu trước cửa Lỗ Ban sao.

Phương Vân cũng không dây dưa cùng bọn họ về mặt chiến là hàng, tâm niệm vừa chuyển, lập tức nói:

“Mệnh là của bản thân, ưu việt lại là người khác! Lần này mặc dù kinh thành đánh hạ Tam Hoàng đạo thống cùng Ngũ Đế đạo thống cũng nhất định chỉ có thể là Hỗn Độn Lão Tổ cùng vị cự phách tà đạo trung cổ kia. Mặc dù tương lai Đại Chu tan rã, tông phái thống trị thiên hạ, đệ nhất tôn giáo phái trong thiên hạ đó, cũng nhất định chỉ có thể là Đế Ma Tông. Đến lúc đó các người sống hay chết, không phải là một câu của Hỗn Độn Lão Tổ nữa. Thông thiên ma quân đều có tông phái, liều sống chết cũng đành. Người đặc lập độc hành, độc thừa độc hưởng tán tu, cũng sảm cùng cái gì. Chẳng lẽ người còn có cái gì ưu việt chăng?”

Phương Vân thần sắc bình tĩnh, chỉ là thi triển một bộ Ngũ Đế Tinh Túc Quyền uy lực vô cùng. Không ngừng công kích mấy người, tiếp từng người một:

“Hơn nữa, người đó thế hoàng quyền. Hỗn Độn Lão Tổ đã sớm cùng hậu duệ Ngũ Đế các hoang thống nhất, thiên hạ ngày sau, do bọn họ làm chúa tể. Cộng phụng đứng đầu cửu châu, lại có chuyện gì của các người. Ta nếu là các người, đổ máu mồ hôi nước mắt như thế, lấy tánh mạng bản thân hợp lại, ưu việt lại toàn thuộc về người khác. Có thể nào cũng sẽ không làm. Các người nhìn Đại hư ma tông chủ xem, hắn hiểu được bảo thân chi đạo sáng suốt, có mười phần lực, chỉ xuất ba phần. Dù sao ưu việt đều là của người khác”

Đại hư ma tông chủ bắt đầu còn thông dong bình tĩnh, hiểu rõ Phương Vân đang to gan châm ngòi ly gián, cười nhạt, không thèm để ý. Nhưng nghe đến Phương Vân đột nhiên kéo mình vào, đem sự tình đổ lên trên người hắn, lập tức sắc mặt đại biến. Sắc mặt đỏ lên, các mạch máu như muốn vỡ ra:

“Tiểu tử, người không được ăn nói bừa bãi, ngậm máu phun người, bày đặt thị phi!! Thông thiên ma quân, liệt thiên đạo huynh, các người không được nghe hắn nói hươu nói vượn. Hắn đang châm ngòi ly gián đó”

Thông thiên ma quân cùng Liệt thiên tông chủ vốn cũng không tin, nhưng lúc này nhìn thấy cảm xúc kích động của Đại hư ma tông chủ, nhìn kỹ lại. Lại phát hiện, vị Quan Quân hầu Đại Chu này tựa hồ là đặc biệt ưu ái đối với hai người. Giữa Ngũ quyền, cơ hồ có tứ quyền là tiếp đón đến trên người hai người. Mà Đại hư ma tông chủ kia chỉ trúng một chiêu, có vẻ có thành thạo.

Dù hai người đều là tông chủ đương thời, hạng người tâm cơ khó lường, biết hành động này Phương Vân có ý châm ngòi ly gián, nhưng phát hiện này rõ ràng là sự thật, trong lòng cũng không khỏi dấy lên sự hồ nghi. Ánh mắt cổ quái hiện ra.

Cảnh giới cao nhất của châm ngòi ly gián, chính là làm cho đối phương biết rõ, người có ý ly gián, nhưng vẫn phải đi vào cái bẫy đó. Phương Vân chính là đã đạt tới loại cảnh giới này.

Đại hư ma tông chủ là thân phận thế nào, sau khi Huyết ma tông chủ chết, hắn liền tiếp nhận vị trí đó. Cơ hồ thay mặt Đế Ma Tông cùng Hỗn Độn Lão Tổ, trở thành người chủ sự.

Là người chủ sự đột vây công kinh thành lần này, vẫn chưa làm chuyện này ra hồn. Uống cho hai người, còn gốc ghếch ở đây liều chết, mạo hiểm như vậy.

Thông thiên ma quân trong lòng nhất thời không rõ cảm xúc:

“Tiểu tử này tuy rằng không phải hạng gì ra hồn, nhưng nói cũng có ba phần có lý. Người ta đều là tông chủ một phái, thành công rồi, đạt nhiều cái lợi. Người một tán tu độc lai độc vãng, liều chết sống như thế, ưu việt còn người ta chường. Đáng giá sao?”

Nghĩ như vậy, Thông thiên ma quân trong lòng chua xót. Lòng bàn tay nhất thời tiết ba phần khí lực. Công kích cũng có vẻ không phải lãng lợi như vậy.

Còn về Liệt thiên tông chủ, hấn vốn cũng là không mắc lừa. Nhưng hai người mất ý chí, hấn bên này liền bị áp lực lớn. Có thể lên làm nhất phái tông chủ, đời nào lại là nhân vật dễ mắc lừa. Vì thế tâm niệm vừa chuyển, cũng thu ba phần nhuệ khí. Công kích cũng không phải không lưu đường lùi như vậy.

Đại hư ma tông chủ vừa thấy hành động lâm trận chiêu hàng này, không đạt tới hiệu quả đã đành, ngược lại, còn bị Phương Vân với vài câu nhẹ nhàng, châm ngòi ly gián, giảm nhuệ khí vài người. Trong lòng cổ oán khí kia cũng đừng nói ra. Mắt thấy Thông thiên ma quân cùng Liệt thiên tông chủ, đều thu mấy tầng lực, dùng ánh mắt cổ quái nhìn chằm chằm mình. Đại hư ma tông chủ trăm khẩu đừng biện, tức giận đến mức muốn nổ tung lồng ngực!

“Khí sát là ta! Khí sát là ta! Hai vị đạo huynh, đừng đe trúng kế a! Bồn tọa tuyệt không phải ý đó!”

Đại hư ma tông chủ giận kêu liên tục.

“Đại hư ma tông chủ, tâm tình người chúng ta đều hiểu. Những lời này sẽ không phải nói nữa”

Phương Vân tỏ vẻ thông cảm nói.

“Tức chết mất! Bồn tọa phải xé rách cái miệng người mới được!”

Đại hư ma tông chủ tức giận đến mức thở gấp, trước mắt biến thành màu đen, cơ hồ muốn té xỉu. Hấn trong sự giận dữ, nhất thời công kích lãng lợi cùng dày đặc không ít, một loạt chân khí hư ma sơn đổ hải đại, liên miên không dứt đề tới. Tựa như một tòa tòa đại sơn, muốn nghiền nát Phương Vân.

Nhưng, Phương Vân thực lực đâu có đơn giản như vậy. Thông thiên ma quân cùng Liệt thiên tông chủ vừa thu lại khí lực, Phương Vân ngược lại tăng thêm khí lực. Trong mắt hàn quang chột lóe, một quyền lập tức bổ ra ngoài.

“Ầm ầm!”

Hóa thân Thượng cổ Đế Vũ, tay phải dựng thẳng, chính là một chiêu “Lực phách Thái Sơn” hóa thành một thanh đại phủ, hướng về Đại hư ma tông chủ hung hăng tạt qua. Chỉ nghe một tiếng nổ “Oanh”, Đại hư ma tông chủ rên một tiếng, lật bổ nhào, bay đi giống như đoạn tuyến phong tranh. Hấn một thân chân khí, tức thì bị một chiêu này phách tạc ra, sương khói, cuộn cuộn dâng dâng, giống như mũi tên, phun ra từ trong lỗ chân lông toàn thân.

“Hự!”

Đại hư Ma Tông chủ trút một hơi, cảm giác được sự đau đớn xuyên tâm, tựa như ngũ tạng lục phủ đều bị một rìu này làm xa vị trí ban đầu. Một kích này của Phương Vân, so với lần trước, còn đại lực hơn rất nhiều. Lần này không phải là tiểu thương tiểu đau gì nữa, mà là đã bị thương đến thần hồn.

Đại hư ma tông chủ ngẩng đầu lên, vừa lúc đón nhận một ánh mắt lạnh lẽo của Phương Vân. Giống như dã thú, phải phê nhân. Đại hư ma tông chủ trong lòng giật mình, đột nhiên hết sức tỉnh táo.

Những lời nói kia của Phương Vân, hiển nhiên đã thu được hiệu quả. Thông thiên ma quân cùng Liệt thiên tông chủ cũng không ra sức giống như lúc trước. Mười phần khí lực, chỉ dùng thất phần. Phương Vân hiện tại có đủ sức mạnh, lúc này, nếu không thức thời, chọc giận hấn. Đến lúc đó chịu thiệt chính là bản thân.

Nhớ tới nhất chiêu Phương Vân giết chết Huyết ma tông chủ kia, Đại hư ma tông chủ không khỏi rung mình. Hấn nếu đã chết, Đế Ma Tông chủ còn có đám người kia, trông cậy vào tiếp nhận vị trí của bản thân. Một số thượng cổ tán tu đại ma đầu, đại tà ma, cũng như là hổ rình mồi.

“Mệnh là bản thân, ưu việt là người khác! Hay là quên đi”

Đại hư ma tông chủ trong lòng thở dài một tiếng, rốt cục thì nhận thức được tính mệnh. Không nói lời nào, chỉ để ý cùng Liệt thiên tông chủ, Thông thiên ma quân vây công Phương Vân. Mỗi một chiêu vẫn khí thế bàng bạc, thoát nhìn đã dốc hết toàn lực. Nhưng hạ xuống, không hề ra sức như vậy.

Tông phái liên minh trong lúc đó, vốn sẽ không bền chắc như thép. Mọi người trong tập thể, tính kế lẫn nhau, hoài nghi nhau, kiêng kỵ nhau. Điều này sẽ bị Phương Vân lợi dụng, vốn không phải “Giả đánh”, nay ngược lại biến thành đánh thực, mọi người đã lật bài ngửa rồi!

Phương Vân thấy thế, trong lòng vui vẻ, cũng âm thầm thở phào. Ba người này đều là cự đầu Địa hồn cấp, cũng không phải dễ đối phó như vậy. Phương Vân tuy rằng bây giờ còn de sức, nhưng cường giả liên minh tông phái, không chỉ ba người này. Một khi chân khí tiêu hao quá lớn, trong đại quân tông phái này, chỉ còn đường chết.

Mà nếu có thể chơi bài ngửa, kéo chân ba cường giả Địa hồn, coi như là không sai. Mặt khác, kết quả cuối cùng của chiến tranh, dù sao vẫn quyết định bởi đám người Nhân hoàng cùng Hỗn Độn Lão Tổ.

“Còn lại, cũng chỉ có xem Nhân hoàng bệ hạ”

Phương Vân ánh mắt hơi lóe lên. Hỗn Độn Lão Tổ cùng Hắc ám đế quân trung cổ đều còn chưa xuất hiện, Nhân hoàng cũng chưa ra tay. Trận chiến tranh này, còn lâu mới tới thời điểm quyết chiến. Bảo tồn một ít thực lực, ở thời khắc mấu chốt bùng nổ, chính là biện pháp tốt nhất.

Ba cự đầu tông phái liên minh thu lực đạo, Phương Vân dĩ nhiên cũng làm theo, thu mình lại. Trong lúc nhất thời, ba người kịch chiến cùng nhau, ngược lại thành chiến trường an toàn nhất, nhẹ nhàng nhất!

1043. Chương 1044: Lục Tỷ Ma Quân

Phương Vân, Đại hư ma tông chủ, Liệt thiên tông chủ, Thông thiên ma quân, thời gian tứ đại cự đầu vờn mồi, hư hao cho nhau, hoàn toàn là tự tại. Bên này tạm thời không đề cập tới.

Nhưng, Đại hư ma tông chủ biến mất, lại khiến ột cự đầu thượng cổ ma đạo khác chú ý. Người này tên hiệu “Lục tỷ ma quân”, cũng là đồ đệ thiên tư trác tuyệt, thiện sử một môn “Lục tỷ băng thiên đại ma công”.

Bị hấn dùng công pháp này vận sử đến mức độ tuyệt hảo, đạt tới kĩ gần tới đạo, thời diễn biến hóa, đứng vào một trong những kinh học khoáng thế đương thời.

Người này xưa nay hành sự một mình, là cái nhân vật hiệp nghĩa tán tu ma đạo độc hành. Bởi vì có người tiền cứ, nên kết bạn với Đại hư ma tông chủ.

Lục tỷ ma quân tính tình cao ngạo, lại có khí lực cao cường. Nếu ở thượng cổ, không cần thiết sẽ gia nhập liên minh ma đạo. Xem người khác mặt sắc. Chẳng qua, hấn cũng biết, thời thế biến hóa, thế giới hiện tại nếu không còn là thượng cổ trước kia. Không có thể lực, không có tông phái, một mình một bóng, trong thời đại sóng gió, kiêu hùng xuất hiện lớp lớp, thực dễ dàng bị thế lực to lớn nghiền nát. Cho nên sau khi gia nhập liên minh ma đạo, liền tìm mọi cách giao hảo với Đại hư ma tông chủ. Thậm chí chuyển tính kế huyết ma tông chủ, hấn cũng ra không ít chủ ý. Bình thường, cũng được Đại hư ma tông chủ yêu quý tin dùng. Lục tỷ ma quân rất ngấm cái gọi là “Sát ngôn quan sè, đầu kì sở hảo cập thì tổng vũ”, muốn có được sự tin tưởng tuyệt đối của Đại Hư Ma tông chủ, thì phải nghiên cứu dụng tâm.

Hấn nhìn lên thấy Đại hư ma tông chủ biến mất, vốn cũng không để ý. Chỉ cho rằng không lâu sau sẽ xuất hiện. Nhưng không được như dự đoán, Đại hư ma tông chủ đi mãi chưa trở về. Trong lòng liền sinh nghi.

“Vị Đại hư ma tông chủ này chính là tâm phúc của lão tổ, về sau thiên hạ bình định. Hấn nhất định thu được nhiều cái lợi, thân chiếm địa vị cao. Ta thân cố thể cô, muốn thế lực không thể lực, muốn giúp sấn không giúp đỡ, về sau không thể đầu nhập vào vị Đại hư ma tông chủ này. Hấn lâu như vậy chưa xuất hiện, nhất định là gặp đối thủ khó chơi. Ta phải đi ra ngoài tìm xem, giúp hấn thoát vây!”

Lục tỷ ma quân trong lòng vừa nảy sinh chủ ý, liền rời khỏi chiến trường, hư không vị diện, tìm kiếm Đại hư ma tông chủ dấu hiệu khắp nơi.

Trời không phụ lòng người có tâm, hấn tìm kiếm khắp Đại Chu như vậy một hồi, hơn nữa đám người Phương Vân cũng không đặc biệt che dấu khí tức, nên rất nhanh làm cho hấn phát hiện tung tích mấy người.

Phương Vân, Đại hù ma tông chủ, Liệt thiên tông chủ, Thông thiên ma quân, ai cũng đều là lão gian cự hoạt chủ. Nếu đã quyết định, xuất công không xuất lực, úp úp mở mở, liền làm một cái bẫy hoàn chỉnh. Lực mới xuất năm, sáu phần. Nhưng khi ra tay khí thế bàng bạc, những tướng xuất hết mười phần khí lực. Như vậy cũng tránh cho người bên ngoài nhìn ra, chỉ tỏ, nhưng thật ra tính toán kỹ lưỡng hết mọi phương diện rồi.

Thời điểm “Lục tỷ đại Ma quân” này đuổi tới, chỉ thấy được tình hình chiến đấu “kịch liệt”. Hắn lúc này sốt ruột hộ chủ, cũng không để tâm coi. Chỉ thấy Phương Vân một địch ba, “Hung uy vô địch”, lúc ấy trong lòng quỳnh lên, từ xa liền quát: “Đại hù ma đạo huynh, cố gắng chống trụ! Lão đại đến trợ ngươi đây!”

Một tiếng hét to, như sấm vang nổ tung, kinh thiên động địa, cuộn cuộn dâng dâng, cũng thể hiện ra tu vi vị Lục tỷ ma quân này. Bốn người đang trong “kích chiến”, nghe thể thanh hét to, trong lòng chột căng thẳng.

“Không xong rồi, người này tìm chuyện xấu !”

Đại hù ma tông chủ nghe tiếng hét đó, trong lòng liền trầm xuống, sắc mặt cuồng biến. Bọn hắn ba người cùng Phương Vân “kích chiến”, hai bên đều là lần công, không ai nói ra. Đều quyết định, sẽ chờ kết quả cuối cùng của trận chiến này.

Mặc ước này cũng là khó đạt được. Nhưng Lục tỷ ma quân vừa tới, lập tức liền làm xấu tình hình đi không nói đến, bốn người không có cách nào khác, “kích chiến” thoải mái như vậy nữa, hơn nữa có người ngoài ở đây quan sát cuộc chiến, chính là tướng không ra sức, cũng không được a!

“Cái đồ đáng chết này! Ngươi thật có lòng hỗ trợ, vụng trộm tới đây, không nói hai lời, đánh lén hắn một phen cũng đủ rồi. Đến lúc đó tuy rằng không thể mèo vờn chuột nữa, nhưng hợp sức bốn người người ta, bốn cự đầu địa hôn, chẳng lẽ còn không bắt được Phương Vân này? Ngươi hét to một tiếng từ rõ xa, cái này không phải muốn hại nhóm ta sao?”

Đại hù ma tông chủ vừa tức vừa giận. Lục tỷ ma quân hảo tâm làm chuyện xấu. Hắn nhún nhủ, chỉ sợ chẳng những không giúp được người, ngược lại phải liều mạng với Phương Vân.

Từ vừa mới giao thủ, Đại hù ma tông chủ chỉ biết, Phương Vân đối phó ba người thừa sức. Thượng cổ đại để nhân đạo tất cả có năm đạo, nhưng hóa thân Phương Vân xuất ra, luôn chỉ có bốn vị. Vị đại để thứ năm chậm chạp mãi chưa xuất hiện. Cái này đủ để chứng tỏ vấn đề.

Đại hù Ma Tông trong lòng kêu khổ không xiết.

Đại hù ma tông chủ có thể suy nghĩ cẩn thận vấn đề, Thông thiên ma quân đương nhiên cũng có thể suy nghĩ cẩn thận. Lập tức liền nhìn thấy sắc mặt vị lão tổ này cuồng biến, xanh biến thành màu đen.

Liệt thiên tông chủ cũng chưa gia nhập liên minh ma đạo, cũng không biết “Lục tỷ Ma quân”. Nghe thấy người này quát lớn, trong lòng chỉ trầm xuống, kêu một tiếng: “Không xong rồi!”

Quả nhiên, ở trong cảm giác của ba người, Phương Vân khí cơ lập tức đã xảy ra biến hóa. Chân khí hắn, vốn chỉ là một cây nhuệ côn, thì nay liền biến thành một cây cương trụ cường ngạnh gấp trăm ngàn lần.

“Mấy cái lão gia này lại gọi giúp đỡ. Việc này không nên chậm trễ, tốc chiến tốc thắng!”

Phương Vân tâm niệm vừa chuyển, trên mặt lập tức lộ ra một quyết đoán tàn nhẫn. Phía sau người này, là Đại hù Ma Tông chủ gọi, vẫn ngẫu nhiên đánh lên. Đối với Phương Vân mà nói, đều không có ý nghĩa truy cứu.

Duy nhất có thể khẳng định là. Người này vừa xuất hiện, thời gian tốt đẹp của bốn người liền chấm dứt. Vĩnh viễn không có khả năng tiếp tục. Nếu đợi cho bốn người vây kín, đến lúc đó dù là đám người Đại hù Ma Tông chủ, cũng không có ý kích sát Phương Vân. Đến lúc đó, tình thế xoay chuyển, cũng tự nhiên mà vậy, đã muốn kích sát Phương Vân.

Loại tình huống này, Phương Vân tuyệt đối không cho phép xuất hiện. Bởi vậy, không chút do dự, Phương Vân vận khởi chân khí, lập tức xuất sát chiêu chân chính: “Ngũ đế liên mệnh, cộng trấn giang sơn!”

Phương Vân chân khí nhất bạo, hư không sau lưng sáng rọi biển ảo, lập tức có một pho tượng thượng cổ đại đế xuất hiện. Bức tượng này, mặc hoàng bào, ánh mắt nghiêm nghị, uy triệt thiên địa. Chính là vị đại đế thượng cổ thời đại, khai thiên phách địa đầu tiên, “Khốc”!

Đế Khốc là đệ nhất đại đế thượng cổ, khai sáng “Trung ương long đình”, dựa vào pháp khí mà xưng hùng. Là ngọn nguồn văn hóa đại đế thượng cổ. Ngũ Đế Tinh Túc Quyền này của Phương Vân, cuối cùng thỉnh ra vị “Đế Khốc” đắp nặn Trung ương long đình thượng cổ này!

Tại thời điểm vị Đế Khốc thượng cổ từ hư không phía sau Phương Vân bước ra, đồng thời có một khí vật, từ đỉnh đầu vị đại đế tối am hiểu luyện khí pháp khí này, vận sứ dâng lên một Kim sắc hải cốt, Ngũ Ngục Cốt Hoàng!

Thượng cổ Đế Khốc giỏi nhất là sử dụng pháp khí, chiêu thức một đạo, từng quyền đến thịt, đều không phải là lĩnh vực mà vị đại đế này am hiểu. Chỉ có sử dụng pháp khí, mới có thể phát huy ra thực lực chân chính của vị đại đế thượng cổ này.

“Ầm ầm ầm!”

Thiên địa kịch chấn, Phương Vân nhất chiêu xuất ra hóa thân Đế Khốc đây, nhất thời, ngũ tôn đại đế hóa thân, ở phía sau Phương Vân xếp thành một hàng, phóng xạ ra hào quang vô cùng vô tận, giống như năm vàng thái dương thật lớn. Công đức cùng uy áp năm vị đại đế thượng cổ, mệnh mệnh dào dạt, như sóng lớn tập bờ, thổi quét tới tập. Cái uy nghi quân vương nhân đạo tạo hóa này, cơ hồ làm người ta bất giác quỳ gối quỳ xuống bái lạy.

Ba người tâm thần rung động, lúc ấy đã bị khí tượng Ngũ Đế thượng cổ Phương Vân đột nhiên xuất ra ngoài làm rung động tâm thần. Chỉ cảm thấy trên đầu giống như bị ngũ tòa đại sơn đè ép, nặng trĩu, ngay cả thở cũng khó khăn!

“Uỳnh!”

Kim linh chấn vang, trong cơ thể Phương Vân, hiện ra một phong hình ám ảnh cực đại. Một tia khí tức thế giới, từ trong đó tỏa ra. Thiên địa vạn hóa chung cô động đi ra thế giới lực mỏng manh, hơn nữa thượng cổ Ngũ Đế lực, lập tức cô động cùng nhau, hóa thành một tòa cự hình sơn ảnh giống như hư giống như thật, lập tức nổ tung.

“Không hay rồi!”

Ba người sắc mặt đại biến, trong nháy mắt, cảm giác được đại họa giáng đến, cảm giác sẽ biến mất. Sinh tử tồn vong, nào dám không liều mạng.

“Đại hư ma phệ hồn**!”

“Thông thiên triệt địa đại ma công!”

“Hoàn vũ tê liệt **!”

Khí tức Hủy thiên diệt địa, bài sơn đảo hải dâng lên từ ba hướng, phân biệt hóa thành ma quỷ, cự kiếm, bàn tay, cùng đánh xuống. Bốn người chiêu thức chưa dứt, không gian lập tức phát ra tiếng “crack crack”, nứt ra từng đạo khe hở, lại không chịu nổi lực lượng bốn người khổng lồ, bạo vỡ ra trước một bước!

“Ầm ầm ầm!”

Giống như thiên địa huyền hoàng, vũ trụ sơ khai. Trong hư không, bộc phát ra một tiếng nổ kinh thiên. Ngũ Đế biến thành năm ngọn núi chảnh thế, khuếch trương ra, chạm tới đâu liền bẻ gãy nghiền nát, mọi ma quỷ, cự kiếm, cự chưởng, đều bị nghiền nát. Ba người kêu thảm thiết một tiếng, lập tức bị “Ngũ Đế Tinh Túc Quyền” cùng lực lượng chiêu này, đánh cho như đoạn tuyến phong tranh, bay văng ra ngoài. Trong cơ thể sắt nổ rầm rầm, cũng không biết chặt đứt bao nhiêu cốt lều, làm vỡ nát bao nhiêu nội tạng.

Ngũ Đế tuyệt học, bất kỳ một môn nào trong đó, đều là tuyệt học kinh thế hãi tục. Chẳng qua, phiên bản Ngũ Đế tuyệt học Phương Vân có được, chỉ là một trong số đó, cũng không phải toàn bộ tối tinh túy tuyệt học. Cho nên cũng không thể xem như Ngũ Đế tuyệt học mười phần uy lực.

Nhưng, Ngũ Đế hợp nhất, phát động chiêu“Tự sang tuyệt học” này lại là trên cơ sở “Ngũ đế liên mệ, cộng trấn giang sơn” của Ngũ Đế tuyệt học. Mượn dùng địa, hỏa, thủy, phong, thổ, mà Ngũ Ngục phong đại biểu, âm thầm tương hợp cùng Ngũ Đế, do đó biến chiêu này thành tuyệt học kinh thiên động địa có một không hai.

Chỉ luận uy lực, một chiêu Ngũ Đế dung hợp tuyệt học này, vượt xa bất kỳ võ học nào. Đám người Đại hư ma tông chủ tuy liên thủ, nhưng cũng không thể so sánh cùng thượng cổ Ngũ Đế. Nếu không phải thời gian không đủ, không thể đem chiêu “Ngũ đế liên mệ, cộng trấn giang sơn” này lĩnh ngộ tới cảnh giới đại viên mãn. Chiêu này, ba người sẽ bị giết mà không chỉ là trọng thương: “Sư!”

Phương Vân kết hợp chiêu này với Ngũ Đế cùng xuất ra, không chút đình khệ nào, thân hình nhoáng lên một cái, hóa thành một đạo bóng đen, lên đến trước mặt Thông thiên ma quân, trong ánh mắt hoảng sợ của vị Ma quân này, lập tức chỉ một chớp mắt, liền phong ấn hẳn, hóa thành con rối!

Hắn thân hình lại nhoáng lên một cái, lợi dụng sét đánh không kịp bưng tai chỉ thế, xuất hiện ở tại trước mặt Liệt thiên tông chủ: “Cùng quy về tận đi!”

Liệt thiên tông chủ ánh mắt chớp một cái, bộc phát ra một cỗ hung tính. Bàn tay vừa lật, tập tễ mọi lực lượng trong cơ thể, đột nhiên một chớp mắt, đánh với thác sơn chỉ thế.

1044. Chương 1045: Kiếm Khí Kinh Thiên

“Uỳnh!”

Lòng bàn tay Phương Vân vừa phun hắc quang, “Vũ trụ thứ cấp năng lượng” từ ngoài vũ trụ bộc phát ra. Với uy thế tuyệt đối, nghiền nát Liệt thiên tông chủ phản phệ. Trực tiếp một chớp mắt khắc ở đỉnh đầu hắn, hào quang chợt lóe, cũng phong ấn hẳn lại.

Chỉ là, thời điểm Phương Vân lại bỏ tới hướng Đại hư ma tông chủ, vị “Lục tỷ đại ma quân ” kia rốt cuộc đã có phản ứng.

“Dừng tay!”

Không trung bỗng nổ tung một cái sấm vang, phía sau Lục tỷ đại ma quân, ma khí cuộn cuộn, hóa thành sáu cánh tay sắt mấy trăm văn thông thiên, mỗi một cánh tay sắt đều ẩn chứa lực lượng kinh người, nhẹ nhàng nhoáng lên một cái, có thể san núi cao thành bình địa, đại hải hóa thành con kênh.

Vị Lục tỷ đại ma quân này cũng không dự đoán được, thời gian bản thân quát lớn một cái, chiến trường vốn thế lực ngang nhau, đột nhiên biến thành như vậy. Trong lòng gấp quá, xuất ra công lực ẩn tàng, đánh về hướng Phương Vân. Ma khí cuộn cuộn, từng trận âm lôi hỗn loạn chí âm chí trọc, ở trong tiếng gầm rú, bài sơn đảo hải mà phóng ra!

Phương Vân ánh mắt chợt lóe, vốn là không định giao thủ với vị Lục tỷ đại ma quân này. Lóe ra một cái, quyết định thật nhanh, buông tha Đại hư ma tông chủ đang bị trọng thương, lóe ra một chút.

“Vũ trụ thứ cấp năng lượng” là năng lực tàng ẩn của Phương Vân, cũng là thủ đoạn duy nhất có thể chân chính hủy diệt cự đầu địa hồn. Phương Vân đến bây giờ, cũng đã tích tụ một tháng “Vũ trụ thứ cấp năng lượng”. Loại năng lực cao tầng này, chỉ dùng một phần là ít đi một phần. Nếu không phải sợ bị đám người Đại hư ma tông chủ vây khốn, hình thành kết quả vậy thúi. Phương Vân cũng không muốn xuất ra loại chiêu số đại tiêu hao này.

Nay tuy rằng đã làm trọng thương Đại hư ma tông chủ, phong ấn Liệt thiên tông chủ cùng Thông thiên ma quân, nhưng chân khí Phương Vân, cũng tiêu hao quá nửa. Lúc này nếu không đi, đợi lát nữa đến cường giả khác của liên minh tông phái đuổi tới, thì chỉ còn đường chết.

“Đừng đuổi theo!” Nhìn thấy Phương Vân rời đi, Đại hư ma tông chủ trong lòng cũng thở phào. Đạo lý chó cùng rứt giậu, ngoan cố chống cự ai cũng hiểu.

Hắn cũng sợ bị bức cùng đường rồi, Phương Vân sẽ bộc phát, mượn cá chết phá lưới.

“Hư Ma tông chủ, người không sao chứ?”

Lục tỷ đại ma quân cũng nghe lời. Hắn lúc này cũng nhìn điểm đó, cũng mơ hồ hiểu hiểu, chính là do hắn lỗ mãng xâm nhập, phá hỏng chuyện tốt của mấy người, mới đưa đến loại kết quả cuối cùng này. Giờ này khắc này, lấy lòng Đại hư ma tông chủ quan trọng hơn.

“Đừng nóng vội. Quan Quân hầu này về sau có thời gian đối phó hắn! Trước tiên giúp ta một tay. Thật sự là thủ đoạn lang độc!”

Nhớ tới thủ đoạn Phương Vân trong khoảnh khắc cuối cùng sử dụng, Đại hư ma tông chủ vẫn còn sợ hãi. Ngũ Đế hợp nhất tuyệt học, uy lực cố nhiên đáng sợ. Nhưng chân chính làm hắn dựng tóc gáy, vẫn là hắc quang xuất hiện trong lòng bàn tay Phương Vân kia.

Loại năng lượng này tối đen như mực, lại không thuộc loại tà đạo, ma đạo nào, giống hệt dấu hiệu xuất hiện ngày đó trên Thiên Ngao phong, khi Phương Vân kích sát Huyết ma tông chủ. Trong loại hào quang tối đen kia, Đại hư ma tông chủ cảm giác được một cỗ lực lượng hồng hoang, từ vũ trụ xa xưa.

Trước mặt loại lực lượng này, bất luận kẻ nào cũng không cảm được cảm giác vũ trụ mệnh mông, sinh mệnh hèn mọn. Giống như trong khoảnh khắc đó, thấy thương hải tang điền, tinh không biến hóa, trải qua trăm ngàn thế luân hồi. Một trái tim có tính tới đâu, cũng sẽ trong giây lát, trở nên thương lão.

Đại hư ma tông chủ có ngu xuẩn mấy, cũng biết mình vừa mới ở kề cận cái chết đi ra.

“Loại tuyệt học này, tuyệt đối không phải là tuyệt học thượng cổ, trung cổ. Cũng không phải Ngũ Đế tuyệt học. Thậm chí cũng khả năng quan hệ không lớn với viễn cổ ma thần. Hắn rốt cuộc làm sao đạt được loại năng lực này?”

Đại hư ma tông chủ bị cân não quá lâu, chuyện vừa mới trải qua thật sự là rất hung hiểm. Hắn tuy rằng biết Phương Vân dư sức, nhưng không ngờ, hắn vừa mới thị uy, lại hung mãnh đến mức này. Cho dù không biết Phương Vân làm sao đạt được loại năng lực này, nhưng, Đại hư ma tông chủ dù sao cũng là lão gian cự hoạt, nhãn giới không phải như người bình thường. Hắn rất nhanh liền phán đoán ra, loại năng lực này của Phương Vân, không thể sử dụng không hạn chế.

“Hắn mới là tu vi Truyền kỳ cấp, lại có được thực lực làm cho người ta sợ hãi như thế. Bất kỳ thứ gì, đều cũng có cái giá của nó. Hắn giết Liệt thiên tông chủ cùng Thông thiên ma quân, chỉ sợ cái giá cũng không phải là nhỏ!”

Đại hư ma tông chủ trong đầu ý niệm trong đầu vừa chuyển, lập tức nảy ra chủ ý: “Lục tỷ huynh, nói cho đồng đạo thượng cổ phía sau còn chưa động thủ, bảo bọn hắn phải tìm được Phương Vân, kích sát hắn! Nói, đây là mệnh lệnh thân bạch bình đẳng của lão tổ!”

“Cái này.....”

Lục tỷ đại ma quân sắc mặt khó coi, hắn cũng không phải dạng hồ đồ. Đại hư ma tông chủ luôn luôn ở nơi này, lệnh của lão tổ ở đâu ra. Đây rõ ràng là giả truyền mệnh lệnh, công báo tư cừu.

“Người thanh niên này thực lực người cũng thấy rồi đó. Người tự hỏi nếu là người, khả năng đỡ một chiêu của ba người chúng ta liền thủ, không chỉ như vậy, còn có thể làm ba chúng ta trọng thương?”

Đại hư ma tông chủ lập tức nói.

“Không thể nào” Lục tỷ đại Ma quân nói thật.

“Hắn liên tục sử dụng loại tuyệt học cường đại này, chân khí tiêu hao tuyệt đối không nhỏ. Phải có người bám theo hắn, không thể làm cho hắn hồi phục chân khí. Năng lực hắn người cũng thấy đấy. Nếu hôm nay không thể giết hắn, ngày sau, bọn họ sẽ trở thành họa lớn tâm phúc chúng ta! Đến lúc đó, chỉ sợ không chỉ chết đơn giản như Liệt thiên tông chủ cùng Thông thiên ma quân” Đại hư ma người chủ trầm giọng nói.

“Ta hiểu rồi” Lục tỷ đại ma quân suy nghĩ một lát, gật đầu đáp.

Chính như lời nói của Đại hư ma tông chủ, tình huống thực tế lúc này của Phương Vân, không thoải mái như biểu hiện bề ngoài. Trong cơ thể chân khí tiêu hao rất lớn. Thậm chí không thể không sử dụng đến “Vũ trụ thứ cấp năng lượng”. Đây là năng lượng tối cường cuối cùng Phương Vân của. Một khi năng lượng hao hết, thì chỉ còn đường chết.

“Oanh!”

Phương Vân tâm niệm vừa động, ở ngoài cửu thiên, lập tức lôi đình cuộn cuộn đánh xuống. Cùng lúc đó, trong kinh thành, không chỗ nào không có năng lượng hỗn loạn, tính cả địa khí nồng đậm tràn ngập trên đại địa, đều như trường kinh hấp thủy, nhảy vào trong cơ thể Phương Vân.

Loại chân khí loang lổ này, dù là cự đầu địa hồn cấp, cũng không thể hấp thu lung tung một mạch như vậy. Nhưng Phương Vân thì khác. Mọi dị đồng chân khí, chỉ vừa chuyển vào trong cơ thể, lập tức thông qua “Vạn hóa chân khí”, chuyển hóa thành chân khí của bản thân.

Bang bang bang!

Phương Vân chân khí cuộn lên, nắm trong tay không gian, mở ra hàng tỉ vị diện chân khí, bổ sung chân khí trong cơ thể. Đồng thời, Phương Vân thân hóa tia chớp, xuyên qua chiến trường. Bàn tay vẩy nhẹ, lập tức sẽ thu hồi chín hóa thân truyền kỳ cấp “Minh Vương Đại Bi Chú” sinh ra. Lại vung tay lên, thu hồi chủ yếu, đem chân khí trong cơ thể những con rối Hài Cốt Lão Ma này, toàn bộ hấp phệ vào trong cơ thể, bổ sung tiêu hao của bản thân.

Liên tục như vậy, Phương Vân lại miễn cưỡng khôi phục một ít nguyên khí. Trong loại chiến trường hỗn loạn này, mọi pháp tắc cùng năng lượng đều đã bị ảnh hưởng. Tốc độ bổ sung chân khí, không bằng mong muốn.

“Phương Vân, chạy đi đâu!”

Đột nhiên, một đạo ma thức cường đại cách không trối chết Phương Vân, thanh âm chưa dứt, một thanh đại phủ tối đen như mực, tung hoành mấy ngàn trượng, soạt một cái cắt qua hư không, xuất hiện ở trên đỉnh đầu Phương Vân, đột nhiên nổ xuống.

Một búa này đánh xuống, quỷ khóc thần hào, trên mũi rìu cổ xưa mà quái dị, ma khí phun tràn ra, hiện ra rất nhiều yêu ma quỷ quái, độc giao độc mãng. Một mùi tanh hôi, xộc vào mũi, giống như cái búa lớn này, trải qua uế vật tẩy luyện, đã biến thành vật sống: “Ầm ầm!”

Trong lúc vội vàng, Phương Vân vội vàng thi triển thần thông “Đại tiểu như ý”. Vốn thân thể chỉ có tám thước, roạt một cái, tăng vọt thành nghìn trượng, song chưởng vừa ra, mãnh liệt chuyển động, giống như hai thanh cự luân xoay tròn, hung hăng nện ở trên cái búa lớn này.

Rầm rầm!

Trong khoảng thời gian ngắn, cánh tay Phương Vân cùng cái búa lớn nổ ra này, giao kích không dưới mấy trăm vạn. Mỗi một kích đều là băng thiên liệt địa, lực đại vô cùng. Cuối cùng một kích phát ra, cái búa lớn này lại phát ra một tiếng kêu thảm thiết “A ..a..a”. Ngã vào chỗ mấy trăm trượng sâu trong không gian, hóa thành một đạo nhân ảnh, một ngụm máu tươi phun ra, ánh mắt nhìn Phương Vân vừa sợ vừa giận.

Thần Thông cảnh giới đệ nhị trọng mệnh hồn Cảnh giới, ngưng luyện ra mệnh hồn, diễn hóa ra bảy phách, có thể thoát ly thân thể, biến hóa ra bất kỳ hình thái gì. Cái búa lớn này rõ ràng chính là thân thể một gã cường giả Thần Thông cảnh biến hóa ra, trầm đánh tới.

Chỉ đáng tiếc là, hẳn thực lực rõ ràng không đủ, không phải là đối thủ của Phương Vân!

Phương Vân cũng không thi triển cùng người này, thân hình co lại, trở về như trước. Tâm niệm vừa động, một đạo quang môn hình vòm, lóe ra bất động, như hư như thật, bao phủ hẳn trong đó.

Cánh cửa không gian, tuyệt học Phương Vân lĩnh ngộ không gian lực mà thành. Là tạ lấy bảo mệnh trong thiên địa, pháp môn tối cường xuyên qua không gian.

“Uỳnh!”

Phương Vân thân hình bắn lên, hóa thành một đạo cầu vồng, hướng về chỗ sâu trong hư không bay đi. Hẳn lúc này chân khí khôi phục lại như trước. Do chiến đấu lâu ngày, tất nhiên phải lâm vào vậy thú chi đấu, bị chôn sống. Cho nên, căn bản sẽ không chủ ý phải ở trong trận tử chiến này.

Có câu là “Ma đạo bất ngộ khảm sài công”, chỉ cần cấp cho Phương Vân một lát công lực, một lần nữa có thể sinh long hoạt hổ sát nhập chiến trường. Chẳng qua, giờ khắc này, hẳn hiển nhiên vì phong ấn Liệt thiên tông chủ cùng Thông thiên ma quân, mà trở thành cái đinh trong mắt tông phái liên minh, cừu nằm giữa bầy sói.

Oanh! Oanh! Oanh!

Từng đợt công kích, khí thế bàng bạc, bài sơn đảo hải, từ sâu trong hư không hướng về con đường Phương Vân ắt phải qua. Những ma khí, tà khí bàng bạc này, tùy tiện một đạo, đều có thể một giây giết một gã cường giả Truyền kỳ. Tốc độ lại nhanh như lời đình, khó lòng phòng bị.

Chỉ là, ma ột thước đạo ột trượng.

Phương Vân vừa thi triển “Cánh cửa không gian”, toàn bộ thân hình lập tức trở nên phiêu miểu không chừng, khó có thể nắm bắt. Nhẹ nhàng nhoáng lên một cái, mọi công kích, đều kém chút xiu, bị Phương Vân dễ thụt lại ở sau. Nhìn như hung hiểm, thực ra đối với Phương Vân mà nói, thắng như nhà nhả đạo bước.

Hiện tại lại đối phó ba cự đầu Địa hồn, Phương Vân nếu còn lực có chưa dùng. Nhưng nếu muốn bàn về chạy trốn từ tay cự đầu Địa hồn, đừng nói ba người, dù là một tá, Phương Vân cũng tin có thể thoát khỏi!

“Tất!”

Đột nhiên trong lúc đó, một đạo kiếm quang còn lạn xán hơn cả dải ngân hà, dựng lên từ đường chân trời. Nhẹ nhàng vung lên, chặt đứt hàng tỉ không gian, vắt ngang ở trước mặt Phương Vân. Kiếm quang như thác nước, chiếu khắp thiên địa, trong nháy mắt, đè ép mọi công kích, xuống. Liền ngay cả Lôi Hỏa đầy trời, dưới đạo kiếm khí hào quang này, cũng ảm đạm thất sắc.

1045. Chương 1046: Đế Nhất Lập Uy

Một đạo kiếm khí lựa chọn thời cơ, không sớm không muộn, sẽ chiếm được ưu thế. Tốc độ kiếm khí, lại mau vô cùng, so với Cánh cửa không gian của Phương Vân cũng không có chút hư hao nào.

Một kiếm phát ra, lập tức chặt đứt đường đi của Phương Vân, càng phong kín hàng tỉ vị diện thông đạo trong hư không. Trực tiếp ngăn cách Phương Vân con đường hấp thu chân khí từ hàng tỉ vị diện hư không.

Đối mặt với một kiếm này, Phương Vân thậm chí dâng lên một loại cảm giác, một kiếm đây thi triển đến cực chỗ, dù là chính thể giới Trung thổ này, nó đều có thể một kiếm tách ra. Tự mình chỉ cần chần chờ như vậy một thời gian, sẽ bị đối phương không chút do dự giảo nhập bên trong kiếm khí, xé thành mảnh nhỏ, thi cốt vô tồn!

“Đế Nhất!”

Phương Vân sắc mặt đại biến. Đạo vô kiên bất tời này, khí thế bên trong kiếm khí bàng bạc, hẳn cảm giác được một tia khí tức quen thuộc. Cho dù kia khí tức tỉ cực mỏng, hơn nữa biến hóa lớn. Nhưng hẳn lại liếc mắt một cái liền nhận ra. Chân chính trên “Đại thần thông bằng”, được xưng kiếm tông truyền nhân “Đế Nhất”!

“Uỳnh!”

Phương Vân thân hình nhoáng lên một cái, cấp tốc lui về phía sau. Chỉ là bị Đế Nhất chặn ngang một cước như vậy, Phương Vân lập tức bị nhiễu tiết tấu. Từng đạo khí tức mạnh mẽ, phụt ra từ trong hư không, hóa thành một nhân ảnh, vây quanh Phương Vân.

“Quan Quân hầu! Người còn muốn chạy đi đâu?!”

Trong tiếng cười lạnh, mấy đạo nhân ảnh mạnh mẽ, với bao sao chi thể, vây quanh Phương Vân.

Nhân vật như bọn họ, chỉ có bắt lấy một sơ hở, có thể lợi dụng hết sức. Huống chi, Phương Vân lui lại thế này, rõ ràng là như thế!

Nhưng mà, Phương Vân lại như chưa nghe thấy, không thèm nhìn cường giả tông phái liên minh xung quanh. Một ánh mắt, gắt gao chăm chăm hướng xa, cực kỳ ngưng trọng.

“Lục tiên kiếm!”

Ngoài chiến trường, màu đỏ sẫm trên tường thành, đám người Thuần dương tông chủ, Thương sinh tông chủ, Thái bạch tông chủ đều cả người chấn động, trên mặt lộ ra thần sắc chấn động.

Kiểm tông trấn tông chi vật, bọn họ thật sự quá quen thuộc.

Cái loại khí tức tiết thần lục ma hủy diệt thương sinh vạn vật này, chính là khí tức chỉ có Tỵ tiên kiếm có.

Thượng cổ thời đại, bọn họ từng chinh chiến với chủ nhân chân chính của chuôi thần kiếm này, đối với khí tức chuôi kiếm này quá quen thuộc.

“Ngâm!”

Lục tiên kiếm kiếm khí còn chưa hoàn toàn tiêu tán, lại là một đạo kiếm khí hoàn toàn bất đồng khí hướng ngư đấu, xuyên thẳng thiên địa. Đạo kiếm khí mệnh mông đào dạt, một kiếm phát ra, chấn thông bát phương. Đến tầng mây trên thiên không, đều bị mở ra. Từng kiếm khí chói mắt, ngưng như thực chất, giống như gợn sóng nước dọc theo tầng mây, hướng về bốn phương tám hướng bắn ra. Đem phạm vi mấy ngàn dặm, chiếu sáng rực một mảng. Ngay cả kinh thành, giờ khắc này đều bị bao phủ bởi một tầng hào quang ngân bạch chói mắt!

Nếu khí tức Lục tiên kiếm, là cái loại tự cao tự đại, tàn sát thương sinh vạn vật, tàn khốc vô tình, thì kiếm khí này vừa ra, lập tức tỏa ra một cỗ khí tức như không gian sụp đổ thiên địa băng liệt, thần ma ngã xuống. Liên giống như là trong thiên địa, đột nhiên xuất hiện một sự sụp đổ vô hình, đem toàn bộ thiên địa kéo vào trong đó, cùng nhau hủy diệt, ngay cả linh hồn cũng không đào thoát được!

“Hãm tiên kiếm!”

Đạo kiếm khí này vừa ra, ngay cả Sát Liêu tông chủ trên mặt đều lộ ra thần sắc khiếp sợ cực độ.

Đám người Thuần dương tông chủ lại, lộ ra thần sắc không thể hiểu nổi.

Kiểm tông có khi, sẽ đem trấn tông tứ kiếm ban cho tông phái trưởng lão, hoặc là tặng cho kiếm phái quan hệ quá gần để kết minh. Quyền không chế chân chính của Tru tiên tứ kiếm, chỉ nắm giữ ở trong tay Kiếm tông tông chủ, cho nên cũng không sợ người ta không trả về.

Nhưng, chỉ có truyền nhân kiếm tông chính thống, mới có thể nắm trong tay hai thanh thần kiếm trở lên. Kiếm tông cũng chỉ sẽ đồng thời ban cho người thừa kế môn phái chuôi kiếm thứ hai. Nhưng mà không thể không nhắc đến là, với quan hệ trước đó của đám người Thuần dương tông chủ cùng Kiếm tông lại không nghe đến tin tức truyền nhân Kiếm tông chân chính nhận chức gì hết.

“Sao có thể? Chẳng lẽ nói, Kiếm tông đã xác định Đế Nhất này là người thừa kế của bọn họ sao?”

Thuần dương tông chủ trên mặt lộ ra thần sắc khiếp sợ, hẩn nhiên biết một chút tin tức.

“Không thể nào. Nếu hẩn thật sự là truyền nhân kiếm tông, vì sao chấp có là Lục tiên kiếm, mà không phải Tru tiên kiếm xếp thứ nhất?”

Thái bạch tông chủ Thạch Việt hơi trầm tư, lập tức phản bác nói: “Bên trong tứ kiếm Tru tiên, chỉ có Tru tiên kiếm xếp hạng thứ nhất, mới là tượng trưng cho người thừa kế đạo thống chân truyền đệ tử kiếm tông. Hẩn nếu thực được toàn bộ đạo thống kiếm tông, như vậy Tru tiên kiếm đâu?”

Thượng cổ thời đại, cũng không có nhiều người nhìn thấy Tru tiên kiếm. Nhưng cái tên đó, lại mười vạn tông phái thiên hạ ai ai cũng biết. Bởi vì Tru tiên kiếm chính là đại biểu kiếm tông chân chính, cũng là tượng trưng cho Kiếm tông tông chủ. Chỉ có đạt được Tru tiên kiếm, mới được thừa nhận là chân truyền kiếm tông chân chính, kế thừa mọi kho báu đệ nhất đại phái thượng cổ này!

Thái bạch kiếm tông cùng các kiếm phái thượng cổ, quan hệ cùng kiếm tông quá gần. Truyền thừa truyền điển này, bọn họ rõ hơn ai hết.

“Ngoài Kiếm tông tông chủ cùng truyền nhân, không ai có thể đồng thời tay cầm hai thanh thần kiếm trở lên. Hơn nữa, nếu không có đạt được Tru tiên kiếm trước. Mặc dù đồng thời có hai thanh kiếm, cũng sẽ không được thần kiếm thừa nhận. Ngược lại, sẽ bị kiếm khí trong đó, tê thành tro bụi. Nếu hắc không phải truyền nhân kiếm tông, hai thanh kiếm này là từ đâu đến? Hắc sao đạt được thanh thứ hai Hãm tiên kiếm thừa nhận?”

Thương sinh tông chủ nói, trong mắt tràn đầy nghi hoặc.

Thời điểm này, ngay cả Vô thượng pháp tông tông chủ Ân Vô Ngân cùng Yểm Ma Tông chủ Thu Lan mộng nữ bên cạnh chưa hiểu rõ hết, trong mắt đều lộ ra thần sắc ngưng trọng, một khi liên lụy đến thượng cổ đệ nhất đại phái kiếm tông, cũng không phải là việc nhỏ. Đặc biệt, chuyện này, còn đề cập đến truyền thừa Kiếm tông tông chủ!

“Rống!”

Ngay tại thời điểm vài tên thượng cổ kiếm đạo tông chủ đem ánh mắt đầu chú đến trên người Đế Nhất. Dưới đường chân trời, đột nhiên phát ra một tiếng rít gào kinh thiên, trong khoảnh khắc, ngàn điều thùy khí, vô biên hà quang và vân khí dâng lên, biểu hiện ra một điềm lành.

Kỳ lân xuất, thánh nhân hiện!

Kỳ lân từ xưa đều liên hệ với điềm lành. Thùy khí khôn cùng kia, tường vân vừa ra, mọi người liền nhìn thấy, một đầu kỳ lân lớn như ngọn núi màu tím, bốn vó ngựa không, điện xạ bay đến. Ở trên lưng nó, một quang đoàn chói mắt, phóng xạ ra kiếm khí khôn cùng. Bên trong quang đoàn, mơ hồ có thể thấy được một Bạch y nhân ảnh. Chỉ là hào quang quá chói mắt, không thể phân rõ diện mạo hắc.

Đế Nhất đứng thẳng ở trên lưng kỳ lân, không ai có thể thấy rõ bộ mặt hắc. Chỉ là, hắc vừa xuất hiện, Phương Vân lập tức cảm giác được một sự nguy hiểm mãnh liệt, đến nỗi có thể giết chết đối phương!

“Người kia, thực lực lại tăng vọt rồi!”

Phương Vân không có lòng nào. Hắc đã lâu không cảm nhận được loại hung hiểm làm người ta mí mắt thẳng khiêu này. Trong khoảng thời gian ngắn, Đế Nhất lại tìm được thanh kiếm đáng sợ thứ hai! Là nguy hiểm khủng khiếp với Phương Vân!

Không gian tung hoành chi pháp của Phương Vân, thiên hạ vô song. Đế Nhất rõ ràng là kém hơn. Nhưng là kiếm khí kiếm tông, kì mau vô cùng. Đế Nhất thân pháp tuy rằng không bằng Phương Vân, nhưng kiếm khí hắc không kém không gian tung hoành chi pháp của Phương Vân chút nào. Thậm chí khả năng còn hơn một mực!

Bên trong vạn loại đạo thống Thượng cổ, với tốc độ kiếm đạo nhanh nhất, công kích lăng lợi nhất. Kiếm tông là đứng đầu thượng cổ vạn phái, đem kiếm đạo lăng lợi cùng tốc độ, lại phát huy đến mức quỷ thần khó lường.

Phương Vân cũng không tự coi nhẹ mình, nhưng tuyệt đối không dám coi khinh pháp môn xưng hùng thượng cổ kiếm tông!

Phương Vân đồng tử hơi co lại, đánh giá Đế Nhất một hồi. Sau một lát, rốt cuộc hơi hơi thở phào: “Hoàn hảo, người kia cũng chưa bước vào Địa hồn Cảnh giới, giống ta, đều là tu vi Truyền kỳ cấp. Hắc thực lực tăng trưởng, phần nhiều là đến từ chuỗi kiếm thứ hai trên lưng hắc. Nếu đơn đả độc đấu, ta chưa chắc sẽ thua hắc!” Phương Vân tâm niệm vừa chuyển, trong lòng lập tức dâng lên một cỗ hào khí. Đế Nhất cũng không phải người thường, hắc tư chất tuyệt đối là vạn trung vô nhất, thậm chí là trăm vạn võ giả đều vô nhất. Huống chi, hắc kế thừa kiếm tông đạo thống cường đại nhất thượng cổ, lại được hai thanh trong tứ kiếm tru kiếm trấn phái kiếm tông.

Thực lực được như thế này cũng là tự nhiên.

Nhưng, dù người là truyền nhân thế nào, cũng không quản người thiên tư trác tuyệt cỡ nào, Địa hồn Cảnh giới vẫn vất ngang ở trước mặt mọi võ giả, khó có thể vượt qua vách ngăn này. Có lẽ có một ít người may

mắn như vậy, tư chất cũng không phải vĩ đại như vậy, nhưng lại bình an vượt qua.

Nhưng đối với đa số người mà nói, đây vẫn là cái thách thức lớn.

Nếu không nói, từ thượng cổ tới nay, mọi cự đầu Địa hồn Cảnh giới, sẽ không chỉ có một chút như vậy.

Mà là hàng trăm hàng vạn!

Muốn bước vào Địa hồn Cảnh giới, không chỉ cần thời gian tích lũy khổng lồ cùng tích lũy bản lĩnh, càng cần nữa một phần vận may thật lớn, độ quá kiếp số cửu tử nhất sinh.

Phương Vân cùng Đế Nhất đều còn trẻ tuổi, luận thời gian tu luyện võ đạo, đều ngắn ngủi. Phương Vân còn đang ở thời điểm linh tuệ Cảnh giới, Đế Nhất cũng là tu vi Cấp Thiên Tượng. Đều là từ Thần Thông cảnh giới, vượt qua đến. Địa hồn Cảnh giới hung hiểm quá lớn, ngay cả Phương Vân tích lũy hùng hậu như vậy, cũng không có thành tựu, Đế Nhất thiên tư có tốt hơn nữa, cũng không có hi vọng.

Chỉ là, tứ kiếm kiếm tông trấn phái, danh tiếng quá lớn. Thực lực có lớn hơn nữa. Đế Nhất được đến hai thanh trong đó, thực lực lập tức tăng lên một trình độ khác hẳn, chút không ở dưới Phương Vân.

“Đứng lại, kinh thành đã là cấm địa. Không cho phép ai có thể rời đi!”

Một gã cường giả Thần Thông cảnh giới, phá không mà ra, ngăn ở trước mặt Đế Nhất, vẻ mặt cảnh giác nói. Trên người kiếm giả trẻ tuổi này, hắc cảm giác được sự nguy hiểm mãnh liệt, không dám lơ là sơ ý, thành tâm khuyên bảo.

“Soạt!”

Không hề báo trước, kiếm quang chợt lóe, cường giả Thần Thông cảnh giới giữa không trung lập tức thân sắc cương trất, một giọt máu từ trên trán hắt chảy xuống dưới. Tiếp theo là sự xôn xao, hai bên tả hữu tách ra, chia thành hai nửa, rút xuống dưới.

“Ủy!”

Cho đến lúc này, vừa mới rời phát ra một tiếng nổ kinh thiên, phía không gian kia “Oanh” một tiếng mở ra, hiện ra một cái kiếm khí đoạn ngân thật lớn, tiết diện bóng loáng, giống như gương.

Một kiếm, chỉ là một kiếm. Đế Nhất liền giết một gã cường giả Thần Thông cảnh giới. Mà thân hình hắn, lại không hề động đậy, giống như người vừa mới xuất kiếm không phải hắn.

Đạo kiếm khí này, nhanh quá đáng sợ. Chính là rất nhiều cự đầu địa hồn chú ý tới nơi này, cũng chưa thấy rõ, một kiếm kia hắn là ra sao. Trong lúc nhất thời, lãnh khí thanh bao trùm bốn phía, ai cũng nhìn người trẻ tuổi trên lưng kỳ lân này, như gặp quỷ mị. Trong lòng lại hàn khí đại mạo, đều cảm thấy một kiếm đó nếu là mình, chỉ sợ cũng có kết quả giống nhau, không tiếp được kiếm đó!

1046. Chương 1047: Vô Vô Đệ Nhị

“Tản ra, tản hết ra! Đế Nhất chính là minh hữu của ma đạo liên minh chúng ta, cho hắn đi qua!”

Một tiếng hét to từ không trung truyền đến, lại là Đại hư ma tông chủ phát hiện động tĩnh bên này, hét to. Thanh âm vừa dứt, trên chiến trường đông nghịt, đám người tản hết ra, cho “Đế Nhất” một đường đi.

“Đừng động đến Đế Nhất, lão tổ có lệnh, với Quan Quân hầu Đại Chu, gặp là giết!”

Đế Nhất bình tĩnh, chậm rãi mà đi. Vài tên cự đầu vây quanh Phương Vân lại đã sớm mất đi kiên nhẫn, đặc biệt phát hiện Phương Vân “Không coi ai ra gì”, trong mắt chỉ có Đế Nhất kia.

“Giết!”

Thanh âm vừa dứt, năng lượng có tính hủy diệt bốn phía, mãnh liệt dấy lên. Chỉ nghe mấy tiếng “Rầm rầm”, ma khí cuộn cuộn dâng dâng, phác thiên cái địa, bài sơn đảo hải, nghiền áp hướng về Phương Vân.

“Bộ!”

Phương Vân thân hình co lại, chỉ nhỏ bằng cái giới tử. Ở trên hư không trung nhoáng lên một cái, lập tức sinh ra ngàn vạn ảo ảnh, nhảy dựng lên, liền trốn vào sâu trong hư không, bên trong hàng tỉ vị diện song song, bằng bạc công kích hủy diệt thiên địa, mãnh liệt mà đến, lại bị Phương Vân tả hữu khiên cung, đối chọi lẫn nhau, nhất nhất triệt tiêu. Còn lại, cũng bị hấn tả xung hữu đột, thông dong né qua.

“Ừnh!”

Chỉ là trong lúc điện quang thạch hỏa đó, Phương Vân liền từ bên trong vài cái vòng vây thoát ra. Xuất hiện ở vị trí vốn cách mấy trăm trượng.

“Oanh!”

Phương Vân vừa mới lộ diện, một chút kiếm quang tựa như chỉ ma, nhanh chóng vươn từ xa lại gần, mở rộng ở trong mắt. Trong một cái động niệm, liền hóa thành thiên địa kiếm khí trường kiếm, hào quang vạn trượng, với tốc độ người ta không thể hiểu nổi rơi xuống về hướng đỉnh đầu Phương Vân. Một kiếm này thúc giục khô lạp hủ, không có gì có thể kháng cự, có là Phương Vân cũng phải bị vừa bổ làm nhị, nghiền dập nát.

“Đế Nhất!”

Phương Vân giương mày lên đồng tử bên trong giãn ra, cũng lộ ra một sự tức giận. Hấn tự nhận trong lúc cùng Đế Nhất đó, cũng không cái gì thù hận. Nhưng Đế Nhất lại ba lượt khiến cho hấn khó xử. Tượng đất cũng có ba phần cơn tức, huống chi là Phương Vân.

“Đế Nhất người quá cuồng vọng rồi! Người thực sự đã cho rằng ta không đối phó được người ư?!”

Ánh mắt Phương Vân phong lộ ra một cổ hung quang, hấn không tránh, toàn thân chân khí hội tụ, hóa thành một quyền kinh thiên động địa, đột nhiên oanh ra:

“Ngũ Đế Tinh Túc Quyền!”

“Ầm ầm!”

Một quyền của Phương Vân hung mãnh vô cùng, một quyền oanh ra, như ngân hà đối chiều, oanh kích thật mạnh ở phía trên kiếm khí Đế Nhất phát ra. Chỉ nghe nổ ầm ầm, kiếm quang bính liệt, một quyền này của Phương Vân đem kiếm khí Đế Nhất, đánh bạo đánh diệt, khiến hảo đạo không ánh sáng.

“Ừnh!”

Phương Vân tuy rằng tức giận bưng bưng, một quyền oanh điệu Đế Nhất kinh thiên kiếm khí, nhưng trì hoãn như vậy. Lập tức lại bị cường giả liên minh ma đạo vây lại, lại lâm vào cảnh bị vây hãm.

“Soạt!”

Cầu vồng phá không, Đế Nhất soạt một tiếng, lập tức liền xuất hiện ở trước người Phương Vân, cách đó không xa. Kiếm quang mênh mông cuộn cuộn, như vàng mặt trời chói chang giữa nhân gian, làm người ta không thể nhìn gần.

“Cút! Người này, tự ta tự mình đối phó. Ai dám nhúng tay vào, chết!”

Lời nói lạnh như băng, tỏa ra lãnh khốc cực đoan, cùng vị trí hoài nghi bất đồng. Thanh âm rơi xuống, vài vị tông phái cường giả quanh người Phương Vân đều cảm giác được, một cỗ ý thức sắc bén vô cùng, lại mạnh mẽ rét lạnh thấu xương, tập trung vào bản thân.

Những cự đầu thượng cổ này nhất thời đều biến sắc. Ngay cả Phương Vân cũng cảm giác được mối nguy hiểm mãnh liệt trên người Đế Nhất, đối với những người này mà nói, cái loại cảm giác này càng sâu hơn. Cũng không phải ai cũng có tu vi động thiên cấp giống Huyết ma tông chủ như vậy.

“Tránh ra, người thanh niên này, sẽ để lại cho Đế Nhất giải quyết!”

“Hừ!”

Đế Nhất hừ lạnh một tiếng, hành động này chứng tỏ lập trường đối với viễn cổ thực lân.

“Rời đi, rời khỏi kinh thành đi, người còn có một đường sống!”

Đế Nhất lạnh lùng nhìn chằm chằm Phương Vân, thanh âm không có cảm xúc gì, lạnh như băng vạn năm không hóa sơn xuyên.

Phương Vân nghe vậy, lập tức một cỗ nộ khí dâng lên. Đế Nhất không mở miệng đã đành, vừa mở miệng lập tức làm hấn tức giận.

“Đế Nhất, người kế thừa đạo thống kiếm tông thượng cổ. Ta vốn nghĩ người cũng là một nhân vật. Bởi vì, ít nhất chưa từng nghe qua kiếm tông thượng cổ đã làm sự tình gì ác liệt. Ta từ mình suy ra người, chỉ cho rằng đến người cũng không kém tới mức đó. Không ngờ, người lại trợ trụ vi ngược. Lại hợp tác cùng liên minh ma đạo, vây công kinh thành. Thật sự là làm cho người ta rất thất vọng!”

Phương Vân nói xong trên mặt lộ ra sự thất vọng sâu sắc. Đây không phải ra vẻ kiêu tình, mà là quả thật như thế. Đối với Đế Nhất, Phương Vân quả thật có cùng cảm giác thất vọng thực sự. Trước kia, Phương Vân đối với Đế Nhất, luôn có loại cảm giác cạnh tranh rất mãnh liệt.

Cái gọi là văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị. Đế Nhất cùng bản thân tuổi tác không mấy sai biệt, đều là võ giả trẻ tuổi cùng bối phận. Người trẻ tuổi huyết khí châu liệt nhất, tự nhiên sẽ sinh ra tâm tư so đấu. Nhưng đồng thời, lại bởi vì là thiên tài cùng một thời đại, sẽ sinh ra loại tình cảm tình tảo tượng tích.

Có câu “Anh hùng tích anh hùng”, giữa siêu cấp thiên tài cùng siêu cấp thiên tài, tự nhiên cũng là tình tảo tượng tích. Trước kia hai người đều có va chạm, nhưng lúc này đây, lại là cục diện không chết không ngừng chân chính.

Lúc này đây không hề là thù riêng, mà là ở ngoài lập trường không thể hóa giải. Thứ này, từ cổ đến nay, xưa nay chỉ khi một phương ngã xuống mới chấm dứt.

Phương Vân dừng một chút, lạnh lùng nhìn Đế Nhất nói:

“Ta nếu thật sự là thương tiếc mao vũ nhân, dạng ham sống sợ chết. Hôm nay căn bản sẽ không xuất hiện ở kinh thành. Cũng căn bản không tới phiên người tới theo ta nói những lời này! Đế Nhất, nếu người nói như vậy, ta cũng có một câu làm quà đáp lễ người. Hôm nay dù người có mục đích gì, có ta ở đây, người dù là có ngàn loại thần thông, cũng khó vượt qua Lôi Trì một bước!”

Giọng nói lời lẽ rất có khí phách, tiếng vang không dứt. Đây là lời hứa của một nam nhân!

Phương Vân nói những lời này xong, Đế Nhất đột nhiên biến sắc. Dù là bàng quan cuộc chiến viễn cổ kỳ lân, cũng là thay đổi sắc mặt. Chỉ một trước một sau, lý do hai người biến sắc, tuyệt không giống nhau.

Đế Nhất tức giận, là kinh sợ, mà viễn cổ kỳ lân cảm thụ, lại là phức tạp hơn nhiều: “Tiểu tử này.....”

“Được! Hy vọng người sẽ không hối hận!”

Đế Nhất lạnh lùng nói. Thanh âm rơi xuống, thân hình rung lên, khí tức vốn mãnh liệt, trở nên càng thêm mạnh mẽ! Trong cơ thể lại một đạo kiếm khí ngân bạch, chậm rãi, thẳng hướng tận trời. Kiếm khí chạm tới đầu, mọi ma khí, địa khí, lôi đình, mây đen, phạm cùng loại này, toàn bộ bị loại bỏ..

1047. Chương 1048: Trung Cổ Đế Nhất Nhân Chấn Động

Thượng cổ kiếm đạo nhất mạch, kiếm khí vốn cực kỳ bá đạo. Còn về kiếm tông nhất mạch, lại là kiêu hùng trong đó. Đạo kiếm khí Đế Nhất phát ra, rất nhiều võ giả xung quanh, toàn là cự phách võ đạo đều sinh ra cảm ứng, chỉ cảm thấy chân khí trong cơ thể trống rỗng đi một cỗ áp lực, rất khó chịu.

“Đế Nhất” vừa sử xuất Thuần chính kiếm tông tâm, đám người Thuần dương tông chủ lập tức sinh ra cảm ứng. Kiếm đạo nhất mạch, có liên hệ lẫn nhau, chỉ có khác biệt ở những chi tiết nhỏ. Đế Nhất sử xuất tông tâm đây, ngay cả vài vị cự đầu đây, đều cảm giác được chân khí kiếm đạo trong cơ thể, lưu tốc hơi tăng lên một ít, tăng thêm vài phần linh hồn.

“Quả thật là Thuần chính kiếm tông tâm!” đám người Thuần dương tông chủ lập tức phán đoán.

Đây là chỗ bá đạo của kiếm tông tâm thượng cổ. Luận tu vi, bọn người Thuần dương tông chủ là tới gần Thế giới cấp, thậm chí đã muốn chạm được một chút đến cánh cửa Thế giới cấp. Mà Đế Nhất mãi chỉ là tu vi Truyền kỳ cấp. Theo đạo lý, hẳn là tu vi cao ảnh hưởng tu vi thấp, nhưng hiện tại lại ngược lại, tu vi thấp ảnh hưởng tu vi cao.

Cái này đủ để chứng minh điểm bất phàm của chân khí kiếm tông.

Đế Nhất vận chân khí, tựa như cũng cảm ứng được sự tồn tại của đám người Thuần dương tông chủ bên cạnh chiến trường. Nhưng, hắn chỉ hờ hững nhìn liếc bên này một cái, rồi lại thu hồi ánh mắt. Coi như không thấy!

“Làm sao bây giờ? Hai vị này lên rồi. Phương gia thứ tử gì gì kia, từng nghe tên Thổ Tử đề cập tới, chính là có quan hệ thật lớn đến tông chủ. Mà ‘Đế Nhất’ đây vận Thuần chính kiếm tông tâm, cũng có hai thanh thánh khí trấn phái của kiếm tông. Đây rốt cuộc là chuyện gì? Thổ Tử kia, biến thành súc sinh nhờ núp dưới danh nghĩa lão yêu Vạn cổ thanh thiên kia. Tự mình cũng không xuất hiện. Hiện tại làm sao bây giờ?”

Thái bạch tông chủ Thạch Việt nhíu mày nói. Ngôn ngữ toát ra quan hệ thật lớn cùng Thổ Tử yêu hoàng yêu tộc vị kia.

Thổ Tử tuy rằng luôn không hiển lộ chân thân, nhưng không thể gạt được đám người Thái bạch tông chủ. Thứ này thượng cổ thời đại, chính là nhân vật cực có thân phận bên người Kiếm tông tông chủ. Kiếm tông tông chủ cực kỳ sủng ái, gọi là sủng vật, chỉ là bề ngoài, gọi là bằng hữu thì chính xác hơn.

Hai người quan hệ rất thân thiết, cho dù tu vi Thổ Tử cũng không phải cường đại như vậy!

Sát Liêu tông chủ nghe vậy lại là nở nụ cười:

“Cái kia tên, thời điểm ta trầm tĩnh, từng làm cho đệ tử kia của ta đặc biệt hồi tâm qua. Nó vốn là một loại yêu vật, nhờ danh nghĩa vạn cổ thanh thiên bao che, cũng là không tồi rồi. Hơn nữa nói đúng ra, vạn cổ thanh thiên cũng là một pho cực lão sự vật, tuổi hắn chỉ sợ còn vô cùng thương lão. Thời kì Ngũ Đế, đã nghe nói nó đã từng giao thủ cùng Đế Vũ thượng cổ. Nhưng, tuổi tác thực sự dù có lớn tới đâu. Đó là thời đại thượng cổ, Mãng hoang kia cũng là một cấm địa. Ít có người đi vào đó”

Dừng một chút, Sát Liêu tông chủ nói:

“Với những gì ta thấy, thực lực tông chủ đã vượt qua tạo hóa. Cục diện hôm nay, hẳn tất nhiên sớm dự đoán được. Nếu hắn chân chính lưu lại truyền nhân, nhất định sẽ không dễ dàng như thế, chết non ngay tại trận chiến tranh này. Ta chờ chỉ cần yên tĩnh xem diễn biến của nó, làm cho bọn họ quyết cao thấp một trận, đừng cho những người khác nhúng tay vào là được”

Sát Liêu tông chủ nói những lời này, khiến vài vị tông sư kiếm đạo đều gật đầu. Võ giả đạt tới Thiên Trùng cảnh, còn có vài phần năng lực sủy ma Thiên Cơ. Mà tu vi đạt tới mức đứng đầu thống lĩnh vạn phái kiếm tông thượng cổ, tại phương diện này, tự nhiên càng cường đại hơn.

Hơn nữa, trên thực tế, theo mấy người biết. Kiếm tông tông chủ không chỉ tinh thông kiếm đạo, hơn nữa giỏi số lý, tiên thiên số thuật chi đạo, cũng có nghiên cứu đặc biệt. Tuy rằng đã cách một thời đại rồi, nhưng mấy người tin tưởng, với tu vi kinh thể hải tặc của Kiếm tông tông chủ, không thể không đoán được tình huống hôm nay!

“Phùng Đạo huynh nói có lý. Phương gia thứ tử kia tuy rằng trên người không có một chút tu vi kiếm đạo, có vẻ cổ quái. Nhưng vị kiếm tông kia nếu nói như vậy, như vậy nhất định có lửa mới có khói. Làm cho hai người này quyết tranh cao thấp, cũng vừa vặn có thể phán đoán ra, ai mới là truyền nhân kiếm tông chân chính. Nói vậy, truyền nhân kiếm tông chân chính không thể thất bại trong cuộc chiến này”

Thương sinh tông chủ gật đầu vuốt cằm nói.

Mấy người có chú ý, liền không cần phải nhiều lời nữa. Tâm niệm vừa động, lần lượt phát ra từng đạo ý niệm có chứa cảnh cáo tính chất mạnh mẽ trong đầu, oanh nhập thức hải của cường giả tông phái liên minh xung quanh, khiến những người này kinh ngạc đến biến sắc, phi thuần mở ra. Để lại cho Phương Vân cùng Đế Nhất đủ chiến đấu không gian.

“Hiện tại, xem thủ đoạn bản thân cùng tạo hóa của bọn hắn.....”

.....

Trong hư không, Phương Vân cảm giác được kiểm ý mệnh mông của Đế Nhất, hừ lạnh một tiếng, ngón tay bắn ra, đột nhiên từng bước bước ra. Những bước chân này, chỉ nghe “Oanh” một tiếng, giống như đạp trên thực địa. Toàn bộ thiên địa, tính cả hàng tỉ vị diện trong hư không đồng thời chấn động. Một cỗ khí tức cường đại, như không che dấu, từ trên người hắn hoàn toàn bạo tạc mở ra.

“Oanh!”

Chỉ thấy một đạo tinh mang màu đen, chậm rãi, từ trên người Phương Vân phóng lên cao. Đạo tinh mang màu đen này vừa phóng xạ ra khí tức, nhất thời đất rung núi chuyển. Đế Nhất tỏa ra, chiếu khắp hư không khí cơ, đột nhiên, giống như gặp đại địch, bị cỗ khí cơ bá liệt Phương Vân phóng xạ ra đây, mạnh mẽ đẩy lùi lại phía sau.

Vốn bên trong chiến trường, khí cơ Đế Nhất tăng vọt sau, cơ hồ ở bên ngoài chiếm ưu thế áp đảo. Nhưng hiện tại, Phương Vân vừa phóng xạ ra cỗ khí cơ ẩn sâu, xoay chuyển chiến cuộc, hai người bày ra xu thế không nhường ai, thù địch lẫn nhau trước mặt mọi người.

Đây là lần đầu tiên Phương Vân phóng thích ra khí cơ Vũ trụ thứ cấp năng lượng tự mình tu luyện. Ở Thiên Ngao phong chỉ chiến, Phương Vân vì che dấu, chỉ trong nháy mắt kích sát Huyết ma tông chủ, mới phóng thích ra cỗ khí cơ năng lượng siêu cấp võ giả cửu châu.

Luồng năng lượng rộng rãi lớn này, tuy rằng màu ánh sáng tẫn hắc, nhưng chút không thể hiện biến hoá kỳ lạ cùng tà ác, tức không phải ma đạo chân khí, cũng không phải tà đạo chân khí. Mà là năng lượng càng thêm thuần túy, cao đẳng vũ trụ. Trước mặt cỗ năng lượng này, bất luận kẻ nào cũng có thể cảm giác được một biển khí tức tang thương vũ vũ, từ xa xưa, rộng lớn rộng rãi.

“Sao có thể!!!”

Đau đó sâu trong hư không, bên trong không gian, một gã nam tử trung niên sắc mặt hơi tái nhợt, thần sắc kịch chấn. Đầu tiên cảm thấy khiếp khí tức sợ này của Phương Vân, không phải các đại cự đầu, lại là đệ nhất cường giả trung cổ, đã chạm đến cánh cửa đại đế Hắc ám đế quân.

“Đây là năng lượng đại đế ngoại tộc!!!”

Hắc ám đế quân chấn động mạnh, ánh mắt hắn mở thật to, hàm răng cắn chặt, một bộ dáng như gặp quỷ, hoàn toàn không thể tin được vào ánh mắt mình:

“Ta dùng cơ hồ đã trả một cái giá quá đắt, mới chạm đến những căn nguyên lực lượng thượng cổ đại đế chân chính này. Người trẻ tuổi này, hắn mới là tu vi truyền kỳ cấp, sao lĩnh ngộ đến loại năng lượng này!”

Hắc ám đế quân khiếp sợ nghiêng răng, thiếu chút nữa là muốn cắn đứt lưỡi. Loại năng lượng bàng bạc này, xuất hiện trên người con người trẻ tuổi này. Thật sự là rất làm người ta thất kinh. Hắc ám đế quân trong lòng thậm chí nổi dậy một sự xúc động, lập tức liền ra tay tiêu diệt người này.

Hắn dùng thời gian hơn năm ngàn năm, thậm chí còn đã chết một lần. Mới lĩnh ngộ đến một chút năng lượng Huyền minh đại đế. Nhưng người thanh niên này mới ít tuổi, nhưng lại có tu vi truyền kỳ cấp, lĩnh ngộ đến loại năng lượng này.

Điều này làm cho Hắc ám đế quân thiếu chút nữa chết thêm một lần nữa. Dù hắn là đệ nhất cường giả trung cổ, là quân vương tà đạo, là cự phách sắp bước vào Huyền minh cấp thiên địa, giờ khắc này cũng không cảm được mất thăng bằng. Dâng lên một loại cảm xúc đố kỵ thật lâu thật lâu không có thể nghiệm quá.

Sự ghen tỵ này, làm cho Hắc ám đế quân sinh ra một cảm giác xúc động rất mãnh liệt - hủy diệt đối phương. Hủy diệt đối phương! Rất khó tin rằng, với thân phận hắn, lại sẽ cảm giác được cảm giác bị uy hiếp mãnh liệt như thế ở trên người một người tuổi còn trẻ như vậy!

Hắc ám đế quân cẩn thận đánh giá người thanh niên này, ánh mắt hắn xuyên thấu tầng tầng hư không, rơi xuống trên người Phương Vân, cũng không làm người ta phát hiện ra.

“Là Phương gia thứ tử đó!”

Hắc ám để quân rất nhanh nhận ra thân phận Phương Vân, nửa năm trước, khi Phương Vân xung kích Mệnh Tinh cảnh giới, hắn còn từng thay thế đồ đệ Minh chủ Trung Cổ Trần Bá Tiên ra tay, trợ giúp Phương Vân một tay. Vị đệ nhất cường giả trung cổ này, từ trung cổ về sau, số lần ra tay còn có hạn.

Duy nhất một lần là dùng ở trên người Phương Vân, cho nên rất nhanh liền phân biệt ra khí cơ Phương Vân. Nhưng, vừa quan sát cẩn thận như vậy, cũng là làm cho Hắc ám để quân nhìn ra một chút khác biệt.

“Không đúng. Chân khí hắn không có tinh thuần huyền minh đại để này, hơn nữa tính chất cũng không lớn như vậy!”

Nếu nói là chân khí đám người Vạn cổ thanh thiên đại để mới là loại này năng lượng đầy đủ. Như vậy năng lượng trên người Phương Vân, chính là loại năng lượng là bản ấu trĩ. Sự khác biệt trong đó, giống như sự khác biệt giữa mặt trời và các vì sao!

Phát hiện này, lập tức làm cho Hắc ám để quân trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, trong lòng dễ chịu một ít. Có chút khác biệt so với hắn lĩnh ngộ năng lượng đại để ngoại tộc. Nếu thực giống nhau như đúc, thì thật sự là làm cho hắn trải qua loại cử tử nhất sinh này, mới vừa rồi lĩnh ngộ đệ nhất cường giả trung cổ, gương mặt không chút biểu hiện, sinh ra một loại cảm giác xúc động càng sống càng trở về, tuổi tác sống đến trên người cậu!

Một người thanh niên mới chỉ hơn hai mươi tuổi, lại có thể đánh đồng cùng mấy ngàn năm khổ tu cùng hiểu biết của hắn. Kết luận như vậy làm người ta khó có thể chấp nhận. Nếu thật sự là như vậy, Hắc ám để quân không thể cũng chỉ có mặt diệt đối phương, tiêu trừ cảm giác nguy hiểm và sự không vui này!

Với thân phận cùng địa vị hắn, chuyện này quả là rất dễ!

“Trước cùng lão tổ liên thủ đối phó Nhân hoàng, hơn nữa Phương Vân này, ta cũng không ngờ, hắn lại còn có thủ đoạn như thế. Chờ đợt quần hổ phe long này qua đi, sau khi tiêu diệt Đại Chu. Nghĩ cách tiếp cận hắn, ít nhất cũng phải kéo hắn đến danh nghĩa bốn tọa, làm đệ tử trên danh nghĩa. Cố gắng sức mình cho lão phu. Nếu không không thể giữ hắn lại”

Hắc ám để quân suy nghĩ giây lát, lập tức chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Triều đình phương diện chánh chủ, Nhân hoàng Đại Chu còn chưa xuất hiện. Khi chống lại vị bá chủ cận cổ kinh thế tuyệt tục này, không chấp nhận được xuất hiện một chút biến số nào. Đây cũng là nguyên nhân Hỗn Độn Lão Tổ cùng Hắc ám để quân căn bản không tham dự cuộc chiến phía dưới. Chỉ cần chân khí có một chút hao tổn, không thể giữ được trạng thái tinh, khí, thần tốt nhất, đến lúc đó Nhân hoàng đột nhiên xuất hiện một cái, chỉ sợ cũng phải bị diệt toàn quân.

Trong khi giao chiến cùng loại thiên tài hoàng giả cận cổ kinh thế tuyệt tục này, một chút sơ hở đều có thể là chí mạng. Hắc ám để quân căn bản không dám trễ nãi, tâm lý khinh thường. Bởi vì, hắn không có tư cách này!

1048. Chương 1049: Chiến Tranh Giữa Những Thiên Tài Trẻ Tuổi

Cũng không phải mỗi người đều có lĩnh ngộ cùng tu vi như Hắc ám để quân. Đối với phần nhiều cường giả võ đạo mà nói, làm cho bọn họ cảm thấy chấn động, lại là Phương Vân truong đạo tinh mang kia, tiết lộ ra một loại khí tức khác!

“Thế giới khí tức! Người này chắc không phải người a! Hắn mới có tu vi truyền kỳ cấp, sao có thể luyện thành Thế giới cấp?!”

“Ngay cả rất nhiều cự đầu địa hồn thượng cổ, đều chưa chạm đến Thế giới cấp. Hắn sao có thể đạt tới? Hắn mới từng ấy tuổi. Sao có thể có được tu vi cường đại như vậy!”

“Không thể nào, tuyệt đối không thể nào. Ta đã tiềm tu mấy ngàn năm, cũng chưa chạm đến bậc cửa. Hắn chỉ là một hậu bối cận cổ nho nhỏ, sao có thể, địa hồn Cảnh giới cũng chưa vượt qua, sao sẽ có loại tu vi này”

“Nhất định là ta gặp ảo giác. Vô giả Truyền kỳ cấp, sao có thể sinh ra khí tức Thế giới!”

.....

Rất nhiều cự đầu thượng cổ, tà ma trung cổ, chú ý tới trước hết, là trong tinh mang Phương Vân ngoại phóng, một cỗ khí tức Thế giới mỏng manh kia. Đối với khí tức Thế giới tự mình cảm giác được trên người người trẻ tuổi cận cổ kia, rất nhiều người đều tỏ vẻ không thể tin được.

Cự đầu Địa hồn Cảnh giới, khi đạt tới Thế giới đệ tam trọng, trong cơ thể sẽ hình thành một Thế giới đầy đủ. Giờ tay nhắc chân đều có uy lực rất lớn, giống như oanh kích một Thế giới. Hỗn Độn Lão Tổ là cường giả cấp này, Hắc ám đế quân cũng là cường giả cấp này.

Rất nhiều người cũng không dám tin, tự mình cảm giác được loại khí tức huyền ảo này trên người ở một người vương hầu Đại Chu tuổi còn trẻ này. Chính là đám cự đầu kiếm đạo nhất mạch thượng cổ Thuần dương tông chủ, cũng đều cảm thấy không thể hiểu nổi.

Đối với biến hóa ngoại giới, Phương Vân cũng không biết, cũng không quan tâm. Hắn lúc này toàn bộ tâm thần, đều đặt vào trên người Đế Nhất. So với việc trước kia Phương Vân ứng đối Huyết ma tông chủ, Đế Nhất tuy rằng tu vi kém một bậc, nhưng thực lực lại cao hơn một cấp. Là đại địch Phương Vân trước nay chưa từng gặp.

“Ta vốn vô tình đối địch với ngươi. Nhưng đây là ngươi ép ta, thì đừng trách ta! Đến đây đi, Đế Nhất! Cho ta xem xem, ngươi có thủ đoạn gì!”

Phương Vân hai vai rung lên, lập tức bao trùm trên người Ngũ Đế phó giáp thượng cổ luyện ra mà Nhân hoàng ban cho. Trong hư không, cự long ngâm nga, một huyền ảnh thực long như ẩn như hiện, ở trên hư không uyển chuyển rút gào, tỏa ra một cỗ uy áp dào dạt.

Giờ khắc này Phương Vân, tựa như phụ thể Đế Vũ, chiến thần trọng sinh. Tỏa ra một cỗ khí tức vô địch đầy lùi tất cả!

Đế Nhất rung mình, trong mắt phụt ra một cỗ tinh mang chói mắt. Phương Vân phát ra cường đại khí tức, phản kích lại hắn. Làm cho hắn sinh ra chiến ý mãnh liệt. Xuất thân của hắn, sự kiêu ngạo của hắn, tôn nghiêm của hắn, đều không chấp nhận được hắn bại bởi Phương Vân.

“Hôm nay, ai dám cản bước ta, ta giết kẻ ấy! Ngươi muốn chết như vậy, ta sẽ giúp ngươi!”

Đế Nhất nói xong câu này, chân bước một bước, không khí như hóa thành thực chất, làm ‘cự lang’ nổi dậy khắp trời. Ở sau lưng hắn, một đạo ngân bạch cầu vồng còn chói mắt gấp trăm lần so với thái dương, đột nhiên phát ra một tiếng duệ khiêu xé rách màng tai, phụt ra trường không.

Cùng lúc đó, kiếm khí quanh thân Đế Nhất tăng vọt. Một cỗ khí lãng kiếm khí màu trắng sữa, tăng vọt ra, bắn văng ra bốn phương tám hướng. Trong nháy mắt, chợt nghe thấy hàng tỉ vị diện trong hư không, phát ra tiếng động kiếm ngâm réo rất, trong giây lát, trong vòng nghìn trượng quanh thân Đế Nhất, lập tức phóng ra hàng trăm vạn kiếm khí.

Những kiếm khí này, mỗi một đạo đều sắc bén vô cùng, giống như thần kiếm thổi mao đoạn phát, tản ra một cỗ khí tức vô kiên bất tồi, mang đầy tính hủy diệt.

“Uỳnh!”

Bạch quang chợt lóe, một đạo kiếm hồng mắt thường khó thấy, từ thiên ngoại, đánh xuống Phương Vân đối diện. Đạo kiếm hồng này còn chưa hạ xuống, khí lãng hai bên Phương Vân tách ra, lại bị cỗ kiếm ý lãng lợi này, rẽ xệt thành hai nửa. Nếu không phải có phó giáp Đế Vũ, vật hiếm trên thế gian, thì Phương Vân cũng đã bị thương.

“Rống!”

Phương Vân cảm nhận được kiếm ý lãng lợi vô kiên bất tồi của Đế Nhất, cơ thịt cả cơ thể, chân khí đều căng lên. Ở trước mặt lợi kiếm trần phái kiếm tông tung hoành thiên hạ, chân khí, công pháp, áo giáp gì trong thiên hạ cũng không bằng. Sự sắc bén này đã vượt qua thế gian tất cả, dù là Phương Vân ở thiên ngoại, hấp thu một tháng “Vũ trụ thứ cấp năng lượng”, cũng chút không dám sơ ý.

Đối mặt đối thủ như Đế Nhất, sơ sẩy đại ý một cái, cũng dễ dàng làm cho thân tử hồn diệt, hơn nữa là cái chết kiểu thi cốt vô tồn này, kiếm khí kiếm tông quá mức bá liệt, căn bản sẽ không lưu lại toàn thây!

“Rống!”

Trong tiếng rống gầm vang trời, những đợt khí lăng mạnh mẽ, nổ tung hướng về bốn phương tám hướng. Mà thân hình Phương Vân, lắc mình nhoáng lên một cái, lập tức sử xuất tuyệt học hóa rồng của Đế Vũ nhất mạch. Chỉ thấy một thanh long thật lớn, sừng như ngọn núi, mắt trong như vại nước mưa, nửa thân hình ở sâu trong không gian, nửa thân hình lộ ở ngoài hư không. Mà trên người thanh long này, rõ ràng bao trùm một tầng lân giáp kim loại.

Đây là Đế Vũ phó giáp lập thân, biến hóa mà thành!

“Oanh!”

Phương Vân vừa giơ vuốt, rõ ràng giống Thanh Long Liệt Không trong Đế Vũ tuyệt học. Chỉ thấy thanh long thật lớn trong hư không, vươn vuốt phải, cùng Đế Nhất phát ra kiếm khí, mãnh liệt va chạm cùng một chỗ. Kiếm, vuốt tương giao, phụt ra một sóng năng lượng kinh người, phát ra một tiếng rít quất sát rất tai, giống như trăm ngàn thanh trường kiếm, đang sát vào nhau.

Đó là Lục tiên kiếm của Đế Nhất, khi Đế Vũ phó giáp xẹt qua, phát ra thanh âm đáng sợ!

“Rống!”

Phương Vân một chiêu đánh tan kiếm khí của Đế Nhất, không dừng lại chút nào. Long đầu lắc mạnh, giống như cá lặn xuống nước, trốn vào sâu trong hư không.

Thanh long bát thức, chỉ có ở sâu trong hư không, mới có thể hoàn toàn phát huy uy lực. Hơn nữa trong kinh thành, cũng có rất nhiều cấm quân cùng chinh tiêu đại quân. Phương Vân không muốn liên lụy đến bọn họ.

“Hừ! Chạy đi đâu!”

Trên lưng Đế Nhất, lại là một tiếng ngâm nga kinh thiên. Thần khí chuôi kiếm tông thứ hai “Hâm tiên kiếm”, hóa thành một đạo thất luyện bạch sắc mệnh môn đàng đàng, phóng lên cao. Đế Nhất đạp chân một cái, lập tức bước vào sâu trong hư không.

“Đi!”

Hai người biến mất ở trong kinh thành, cùng lúc đó, những cự đầu thượng cổ Thuần dương tông chủ, Sát Liêu tông chủ, Thương sinh tông chủ, thân hình cũng nhoáng lên một cái, nhất tề biến vào hư không, bám theo ha người kia.

Hai người trẻ tuổi này, đều có liên quan tới kiếm tông, không thể có sai sót.

Cùng lúc đó, phía trên mây đen cách mặt đất mấy vạn dặm. Đại hư ma tông chủ đứng trên cao nhìn xuống, nhìn chăm chú phía dưới. Hắn trầm ngâm một lát, hình như có chút dăm chiêu, đột nhiên hô một cái, giống như dặn dò gì đó. Sau đó mới phất phất tay, cho hắn rời đi.

“Rống!”

Biển hắc ám khôn cùng trong hư không, chỉ thấy Phương Vân nhô lên cao. Long thân vốn cũng đã rất khổng lồ, lại đón gió mà trưởng lên, biến thành cự long mấy ngàn dặm. Nhìn từ xa, vân chùng vù nhiều, lôi điện cuộn cuộn, giống như vắt ngang một đại sơn mạch liên miên từ xưa ở trong mây mù.

Từ trong kinh thành, trốn vào biển hắc ám khôn cùng trong hư không. Phương Vân không còn cầm kị nữa, tận lực thi triển thân hình. Hoàn toàn khôi phục chân thân thực long viễn cổ. Đồng thời thiên phú thanh long viễn cổ, cuộn cuộn không ngừng hấp thu các loại lôi đình lực trong hư không.

Thoát khỏi trói buộc, duỗi tay chân ra, không chỉ là Phương Vân. Còn có Đế Nhất. Hắn cùng Hồn Độn Lão Tổ hợp thành liên minh. Hắn trợ Hồn Độn Lão Tổ tiến công kinh thành, còn Hồn Độn Lão Tổ trợ hắn hoàn thành một nguyện vọng. Bởi vậy, hắn ít nhiều cũng có chút cổ kị, không thể hoàn toàn thi triển tay chân, để tránh ngộ sát quá nhiều cường giả liên minh tông phái.

Nhưng hắc ám trong hư không lại khác, Đế Nhất cũng hoàn toàn ra tay.

“Ngâm!”

Bên trong tiếng kiếm ngân kinh thiên, hào quang kiếm khí quanh người Đế Nhất, đã lớn hơn ban đầu gấp ngàn lần. Mà vốn một mảnh hắc ám trong hư không, nhất thời tựa như hơn một vầng thái dương, phóng xạ ra vô biên vô hạn lạc quang mang chói mắt. Mà trong hào quang này, tất cả đều dày đặc hàng tỉ kiếm khí.

Bên trong kiếm khí dày đặc kia, hai đạo thất luyện như ngân hà, xung thẳng thương khung, liếc mắt một cái vọng không đến giới hạn. Đó là thần khí kiếm tông, kiếm khí của Lục tiên kiếm cùng Hâm tiên kiếm!

“Rống!”

Trong tiếng gầm gừ thật lớn, thanh long lớn mấy ngàn dặm tốc độ linh hoạt hoàn toàn không xứng với thân hình, hoặc trào, hoặc chụp, hoặc xao, hoặc cắn, hoặc tạp ..., công kích Đế Nhất. Thanh long bát thức trong Đế Vũ tuyệt học, bị Phương Vân dùng một phương thức tự nhiên mà vậy, dung hợp ở bên trong nhất trào nhất thế.

Kiểm khí Đế Nhất, cũng mau không thể hiểu nổi. Thường thường đạo kiếm khí trước trong hư không còn lưu lại, mà Đế Nhất trên thực tế, đã muốn thi triển đến ba chiêu sau đó. Tốc độ nhanh đến mức độ này, phối hợp thần khí kiếm tông vô kiến bất tòng, uy hiếp từ Đế Nhất quả thực lớn đến tột đỉnh.

Nếu phòng bị không được loại tốc độ cùng công kích đáng sợ này của Đế Nhất, cho dù là cự đầu Địa hồn cấp. Đối mặt loại công kích đáng sợ của Đế Nhất này, cũng là một chiêu diệt tận!

Đế Nhất trong tay vốn còn có Lục tiên kiếm, chỉ một thanh đã khó lòng phòng bị. Hơn nữa thanh thứ hai Hâm tiên kiếm, đối với tăng trưởng thực lực Đế Nhất, đã không phải loại trình độ đơn giản một cộng một bằng hai nữa. Hắc thực lực tăng lên đã không chỉ gấp đôi.

Nếu Phương Vân vẫn là tu vi trước kia, chưa bước vào Truyền Kỳ cảnh. Đối mặt Đế Nhất như thế này, ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có. Chỉ có thể bị giết ngay tức khắc!

Rầm rầm rầm!

Tiếng nổ kịch liệt, không dứt bên tai. Toàn bộ hư không hắc ám, đều biến thành chiến tranh giữa hai người. Mỗi một kích đều là thế đại lực trảm. Mỗi một kích phát ra hào quang, đều làm cho người ta không thể nhìn gần. Chỉ tiếng dư ba do hai người giao thủ gây ra, cũng đủ để khiến gì võ giả truyền kỳ cuốn vào trong đó, nghiền thành tro bụi.

Cho dù là cự đầu Địa hồn động thiên cấp, bị chân khí hai người trẻ tuổi đây mà nghiền, bản thân cũng bị trọng thương mấy trăm thâm niên tu luyện.

Hai người hậu bối thời đại cận cổ giao thủ, làm cho rất nhiều cự đầu thượng cổ bám theo vào, trong lòng giật mình thon thót, cực kỳ kiêng kỵ. Ngay cả rất nhiều chiến trường ở trong hư vô khai bổ không gian, đang ở trong kịch chiến, cường giả chính tà, cũng cảm giác được cổ ba động đáng sợ này, kinh hãi không thôi.

“Hai người trẻ tuổi này, sao có thể cường đại đến mức này! Bọn họ vẫn còn là truyền kỳ cấp mà!”

Giờ khắc này, ngay cả những đại tông chủ kiếm đạo thượng cổ Thuần dương tông chủ, Sát Liêu tông chủ ở bên cạnh đánh giá chiến trường, trong chốc lát, cũng kinh hãi không thôi.

Sức mạnh cùng kỹ xảo mà hai người trẻ tuổi này thể hiện ra, tuy rằng còn chưa đạt tới siêu việt như bọn họ. Nhưng không còn tồn tại bao nhiêu nữa. Cho dù là đối mặt đám người Thuần dương tông chủ, cũng có nhất chiến chi lực, hơn nữa lại là cái loại lực chiến này.

1049. Chương 1050: Hãn Thế Thất Địch

“Kiếm khí thật đáng sợ! Người thanh niên này đã chiếm được chân truyền kiếm tông. Hãn cảnh giới có lẽ còn không cao, nhưng hai thanh thần khí kiếm tông này rơi vào trong tay hắn, tuyệt đối không tính chuyện sĩ nhục sao!”

Thương sinh tông chủ cảm thán nói. Thời đại Thượng cổ, kiếm tông xưa nay đều là ở phía trên tông phái khác. Trong đó, bao gồm cả phương diện truyền nhân này: “Người thanh niên này nếu còn không tính là truyền nhân kiếm tông, ta thật không nghĩ ra, còn có ai có thể xứng với thân phận truyền nhân kiếm tông!”

“Không thể nói như vậy. Các người biết nhìn kỹ hai thanh kiếm thần khí trấn phái kia trong tay thứ tử Phương gia và Đế Nhất kia.

Lục tiên kiếm cùng Hãm tiên kiếm, đối với người tu luyện tâm pháp kiếm tông có tác dụng tăng phúc, không cần ta nói, tin là các người cũng hiểu. Hắn có thực lực như thế này, cũng là đương nhiên”

Thái bạch tông chủ Thạch Việt mở miệng nói: “Nhưng các người xem người trẻ tuổi đối diện hắn. Trong tay hắn cũng không có thánh khí kiếm đạo như Lục tiên kiếm, Hãm tiên kiếm, càng không có tâm pháp kiếm tông, nhưng lại có thể ngăn trụ Đế Nhất công kích. Tu vi như thế, quả thực kinh thế hãi tục. Nếu đổi lại là ta, chẳng thán mà nói, ta lúc đó tuyệt đối không chần chừ được một đòn của Đế Nhất”

Đế Nhất thực lực quả thật thực đáng sợ, nhưng Phương Vân có thể ngăn được công kích của hắn, chẳng lẽ không phải càng đáng sợ hơn sao!

Vài tên kiếm đạo tông sư nhìn hư không, tràn đầy đồng cảm. Kiếm đạo nhất mạch cường đại, là điều đã được thượng cổ công nhận. Điều này, Phương Vân có thể lấy dùng sức mạnh ở ngoài kiếm đạo, cùng Đế Nhất chiến đấu ngang tài ngang sức, thật sự là không thể hiểu nổi.

Có thể nói, Đế Nhất hoàn toàn làm được, từ xưa đến nay, danh hiệu đệ nhất cường giả thiên hạ tuổi trẻ, mà duy nhất có thể cùng hắn tranh đoạt danh hiệu này, cũng chỉ có Phương Vân đang giao thủ cùng hắn.

“Hiện tại người trẻ tuổi thật sự là đáng sợ! Đây vẫn là ở cận cổ vũ đạo xuống dốc, độ hùng hậu của thiên địa thời tiết, cũng không như trung cổ, thượng cổ. Nếu đổi lại là thượng cổ, tu vi bọn người kia chẳng phải là càng đáng sợ sao?”

Phía sau năm tên kiếm đạo tông sư, Ân Vô Ngân nhìn cự long trong hư không, nhớ tới lúc trước còn gọi Phương Vân là tiểu tử thôi, hắn chẳng còn mặt mũi nào, không khỏi giật mình. Phương Vân của hiện tại, chỉ sợ ngay cả hắn cũng có thể bị giết chết!

Ý tưởng của Yểm Ma Tông chủ Thu Lan Mộng Nữ, không có phức tạp như hắn. Nhưng, trong thân hình tuổi trẻ của Phương Vân, toát lên thực lực kinh người, làm cho vị nữ hung thần thượng cổ này, rất rất khâm phục!

Rầm rầm rầm!

Hư không, khi mấy người nói chuyện với nhau. Phương Vân cùng Đế Nhất kịch liệt đối hơn mười chiêu. Đế Nhất công kích thật sự là quá mức đáng sợ, vừa mới xảy mất, kết quả là bị chuôi thần khí kiếm tông thượng cổ nổi tiếng này, xuyên qua thân người. Đối mặt công kích bảo tổ của Đế Nhất, Phương Vân tâm thần căng thẳng chưa từng thấy.

Đối mặt lá chắn vô ảnh trong kiếm tông, kiếm lộ quỷ thần khó lường, cùng kiếm tốc, Cánh cửa không gian trên người Phương Vân, ngược lại trở thành chỗ dựa nhất lớn để so cùng Đế Nhất. Không chỉ là Úc vạn không gian đột hình Phương Vân có được từ Thương Khung Ma Quân, hơn nữa phát triển đến Truyền Kỳ cảnh giới, kết hợp làm một cùng không gian pháp tắc. Hôm nay dù thực lực tương đương Đế Nhất, cũng đã sớm bị hai thanh thần kiếm đáng sợ trong tay hắn, biến thành tứ phân ngũ liệt!

“Ngâm!”

Trong tiếng gầm gừ kinh thiên, Lục tiên kiếm cùng Hãm tiên kiếm trong tay Đế Nhất, tựa như biến thành hai chân long mơ hồ khó lường. Đường kiếm của hắn, đã muốn đến mức, ngay cả cường giả như Thuần

dương tông chủ, nếu không chăm chú tập trung cao độ, cũng khó có thể nắm bắt được quỹ tích đường đi của kiếm lộ. Kiếm đạo huyền ảo đến mức đó, đã xứng đáng được gọi kinh thể hải tục.

Nhưng mà, điểm đáng sợ của Đế Nhất không chỉ có hai thanh kiếm này. Ở bên ngoài cơ thể hần, hàng tỉ kiếm khí, cuộn cuộn không ngừng, biến hóa như mưa bão, hướng về cự long mà Phương Vân biến thành, điên cuồng đánh tới. Những kiếm khí này, mỗi một đạo đều tương đương với một thanh thần kiếm tối sắc bén, kiếm khí mờ mịn như mưa, giống như mưa rào giữa trời hạ oi ả, không còn khe hở nào có thể lọt qua. Hơn nữa kéo dài không dứt, cũng không có gián đoạn.

Tuy rằng những hồng lưu kiếm khí mờ mịn này, còn không thể trọng thương Phương Vân. Nhưng có tác dụng kiềm chế thật lớn đối với thân pháp của Phương Vân.

Đế Nhất ngự kiếm thuật, đã đạt tới mức người thường khó có thể tưởng tượng được. Trong hư không năng lượng tung toé ra trong giao chiến cuồng lưu, đều bị hần hấp thu, hút vào quanh người, một lần nữa chuyển hóa thành hàng vạn kiếm khí mờ mịn.

Vì đối kháng loại kiếm khí vô khổng vô nhập này của Đế Nhất, Phương Vân không thể không vận Vạn hóa chân khí. Mục đích không phải vì bổ sung chân khí, mà là kiềm chế Đế Nhất, khiến cho hần không thể tùy tiện, cuộn cuộn không ngừng hấp thu chu thiên cùng các hồng lưu năng lượng.

Hai con người trẻ tuổi kiệt xuất đương thời, giao thủ ở trong khoảng thời gian ngắn, ngày càng kịch liệt hóa, gay cấn hóa. Cái loại sức mạnh, kỹ xảo, tốc độ, võ đạo tuyệt học mà họ thể hiện ra, làm cho rất nhiều tiền bối võ đạo, đều âm thầm kinh hãi không thôi, cực kỳ kiêng kỵ.

Phương Vân tuy rằng kinh hãi trước thực lực đáng sợ của Đế Nhất, ứng đối cực không thoải mái; nhưng chấn động trong lòng Đế Nhất, cũng không thua kém Phương Vân. Hần mặt ngoài thoát nhìn thông dong, nhưng, thật ra, không trấn định bằng mặt ngoài như vậy. Chỉ bởi vì kiếm khí bao phủ cả người hần, hơn nữa lời nói luôn luôn không thiện, cho nên nhìn không ra mà thôi.

“Rống!”

Tiếng rồng gầm thật lớn, vang vọng hàng tỉ vị diện trong hư không. Loại thanh âm này, nghe vào trong tai Đế Nhất, không hề không cảm thấy dễ nghe. Ngược lại cảm thấy cực kỳ khó nghe; xâm nhập hải dương, trải qua thiên tân vạn khổ, đủ loại hung hiểm, Đế Nhất mới lấy được thần khí kiếm tông thứ hai - “Hãm tiên kiếm”. Đế Nhất vốn cho rằng trong thiên hạ, ngoài Hỗn Độn Lão Tổ hung vật thượng cổ thành đạo ra, thì không ai có thể chống lại được bản thân.

Nhưng thật không ngờ, vừa mới từ hải dương đi ra, gặp ngay một đối thủ võ đạo tu vi chút không kém gì bản thân. Quan trọng hơn là, tuổi tác đối phương, chỉ ngang bản thân, chứ không hơn.

Kiểm tông tâm pháp, phối hợp Hai thanh thần khí “Lục tiên”, “Hãm tiên”, đã được Đế Nhất thi triển đến cực hạn. Là “Kiếm tông truyền nhân”, Đế Nhất xưa nay tự mình là cao thủ. Gặp đối thủ, đều muốn tốc chiến tốc thắng, một chiêu giết chết đối phương.

Từ khi hần nhập thế, chỉ có hai trận chiến đấu, làm cho hần ấn tượng sâu sắc, không thể giải quyết trong khoảng thời gian ngắn. Một lần là chiến đấu cùng ngự long trực Đô Thống Chính sát đại quân triều đình Lạc Tinh Thần, lần đó, hai bên thực lực không có khoảng cách lớn, đặc biệt là tài bắn cung cùng kiếm thuật. Nhưng cuối cùng, Lạc Tinh Thần vẫn bại trong tay hần.

Lần thứ hai, lại là xâm nhập Vô Lượng Ma Vực, đối mặt cái bị sinh vật khủng bố Tam Hoàng viên cổ phong ấn kia. Lần đó, là ba người hần, kỳ lân, Phương Vân liên thủ, mới chiến thắng ma vật kia.

Mà nay, lại thêm một cái, là chiến đấu cùng Phương Vân!

Chưa bao giờ có một hồi chiến đấu có thể làm cho Đế Nhất cảm thấy gian nan như thế. Trước đó, trong tay hần chỉ còn có một thanh thánh khí kiếm tông. Nhưng hiện tại, trong tay hần có thêm một thanh Lục tiên kiếm, thực lực tăng vọt gấp đôi, lại còn không chiến thắng được một người trẻ tuổi cùng tuổi. Đặc biệt, võ đạo cảnh giới đối phương, cũng không cao mình so với bản thân!

Đế Nhất mỗi một lần công kích, nhìn thì lãng phí vô cùng, ngay cả vũ trụ đều có thể tê toái. Nhưng đồng thời, Phương Vân cũng làm cho hần cảm giác được áp lực thật lớn. Phương Vân cảm ứng cùng bắt giữ kiếm

khí hẩn, đều cường đại đến mức không thể hiểu nổi. Chính hẩn có lẽ không cảm giác được, nhưng Đế Nhất lại rất rõ, nếu là ... cho dù là này cự đầu thượng cổ, cũng không thể nắm bắt quỹ tích kiếm đạo bản thân mau lẹ như thế.

Hơn nữa, mỗi một lần cùng giao thủ, Đế Nhất đều có thể cảm giác được một cỗ lực lượng thể đại lực trầm, bài sơn đảo hải, giống như thần ma viễn cổ nan khiêng Thái Sơn, giáng xuống bản thân, muốn đem bản thân trấn áp xuống. Mỗi một lần oanh kích, Đế Nhất đều cảm giác được một cỗ lực phản chấn lượng thật lớn.

Sức mạnh này, theo kiếm khí hẩn, phản chấn đến trong cơ thể hẩn. Làm kiếm nguyên trong cơ thể hẩn, đều hơi hơi bốc lên. Một lần hai lần còn không sao, nhưng khi kịch liệt giao chiến liên hồi, những chấn động này, đã bắt đầu ảnh hưởng đến kinh mạch cùng nội phủ hẩn.

“Sao có người ... dám cùng ngang hàng ta!”

Đế Nhất cảm giác ngực bị hung hăng khắc vào một cây đinh. Với sự tự tôn cùng kiêu ngạo của hẩn, tuyệt đối không thể chấp nhận sự thật, bản thân không thể chiến thắng một người cùng tuổi!

“Kiếm đạo tôn nghiêm, không cho phép nang độc. Người phải chết!”

Cảm giác được sự tôn nghiêm đã bị khiêu khích, Đế Nhất trong lòng phát lên một cỗ sát khí mãnh liệt. Không rõ cảm giác tràn ngập trong lòng thể nào mà gương mặt Đế Nhất, vặn vẹo khó coi hẩn.

Là thiên chi kiêu chi, võ đạo sủng nhi. Đế Nhất giao thủ cùng Phương Vân, lần đầu tiên cảm giác được một thứ mang tên ghen tỵ!

“Làm sao bây giờ a, hai vị này!”

Bên ngoài chiến trường, kỳ lân viễn cổ xa xa quan sát kiếm khí cùng cự long trong hư không hắc ám, trong đôi mắt thật lớn, tràn đầy âu lo. Bình tĩnh mà xem xét, ở trong Vô Lượng Ma Vực, sau khi cùng đối kháng yêu ma vô pháp vô thiên mạnh mẽ kia, kỳ lân viễn cổ đều rất có thiện cảm đối với võ đạo thiên tài của hai người thanh niên này.

Cho dù, từ sau khi rời khỏi Vô Lượng Ma Vực, nó lựa chọn theo Đế Nhất. Nhưng cũng không có nghĩa, nó có thành kiến với Phương Vân. Chỉ là so sánh với Phương Vân, người trẻ tuổi vẻ ngoài kiêu ngạo này, cần nữa nó giúp hơn!

“Oanh!”

Đế Nhất tâm tình sau khi phát sinh biến hóa, chân khí, kiếm lộ cả người, lập tức sinh ra biến hóa. Chỉ nghe “Oanh” một tiếng, trong đan điền Đế Nhất, đột nhiên nổ tung ra một đoàn hỏa diễm. Chiến đấu đến bây giờ, Đế Nhất lần đầu tiên thiêu đốt chân khí trong cơ thể.

“Gừ gừ!”

Trong hư không, kiếm ngân vang lên đầy trời. Đế Nhất vốn tràn đầy kiếm khí, giờ khắc này tăng thêm ba phần. Thông thiên kiếm khí, lại tăng theo cấp số nhân.

Phương Vân cùng Đế Nhất chiến đấu, bên kia càng sinh biến hóa, lập tức phản hồi đến bên này. Làm Phương Vân cảm giác được áp lực lớn hơn nữa.

“Này tên kia, là muốn cái mạng hử?!”

Phương Vân ánh mắt lóe lên. Không chỉ là áp lực đến từ Đế Nhất tăng lên rất nhiều, đi kèm với trong hư không, cũng tăng thêm sát khí mà trước đó không có. Nếu nói vốn vẫn là lập trường chi tranh, là đấu tranh ý chí, thì hiện tại, đã không còn đơn thuần như vậy nữa: “Người nếu động sát tâm đối với ta thì cũng đừng trách ta!”

Phương Vân thân hình rung lên, cũng dẫn bạo chân khí trong cơ thể. Đồng thời, Phương Vân biến đổi chiêu thức, không hề bị giới hạn bởi long thân. Bắt đầu sử xuất chiêu thức cường hãn nhất của bản thân.

“Minh Vương Đại Bi Chú!”

Phương Vân ánh mắt trầm xuống, tán đi long thân, ngã ngồi hự không, hai tay đan vào nhau, thì triển ra thất đại Minh vương A Bất Tư cường hãn nhất, xưng bá tuyệt học: Minh Vương Đại Bi Chú.

Minh Vương hữu lệ, thiên địa đại bi!

1050. Chương 1051: Kiếm Liên Hư Không

Phương Vân vừa xuất chiêu “Minh Vương Đại Bi Chú” này, nắm tên kiếm đạo tông chủ đang đang quan sát cuộc chiến, nhất thời chấn động: “Minh tông tuyệt học!”

Thượng cổ thời đại, lần chiến đấu đó giữa Kiếm tông và Minh tông, có thể nói vang dội cổ kim, cho dù đã rất lâu rồi, trong ấn tượng của rất nhiều người, vẫn khắc sâu như cũ. Kiếm tông luôn luôn thu mình, đó là lần duy nhất Kiếm tông đại quy mô diệt vong một tông phái.

Ở thượng cổ, Minh tông, hoặc là nói Minh giáo chính là đại danh từ nghĩa là tà ác.

Nếu không phải tông phái này lại một lần nữa làm Kiếm tông tức giận, cũng sẽ không dẫn đến diệt vong. Nhưng, cho dù như thế, nhưng không ai dám phủ nhận thực lực Minh tông. Cho dù là cường giả như Thuần dương tông chủ, không thừa nhận cũng không được, Minh tông ở thời điểm cường thịnh nhất, thực lực, đã vượt qua bất kỳ tông phái nào ở đây.

Mà thủy tổ sang phái Minh giáo, thực lực lại vang dội cổ kim. Không hề thua kém Hỗn Độn Lão Tổ.

Người duy nhất có thể ngăn chặn hắn, cũng chỉ có Kiếm tông tông chủ mà thôi.

“Đây là Thất đại Minh vương A Bất Tư tuyệt học! Thổ Tử không phải nói, hắn cùng Kiếm tông sâu xa sao? Thất đại Minh vương tuyệt học, sao lại xuất hiện ở trên người hắn?!” Thương sinh tông chủ khiếp sợ nói. Minh giáo là Kiếm tông duy nhất dùng Kiếm tông chi lệnh, ra lệnh giết chết, truy sát mệnh lệnh tông phái, cho nên các đời truyền nhân Minh tông, chính thức bá sự đồ, cũng vì tính chất này của phái, mà bị mọi tông phái thượng cổ đuổi giết.

Mà trong các đời kế nhiệm Minh vương Minh tông, Thất đại Minh vương A Bất Tư là người tài năng kinh thể hãi tục nhất. Ngoài vài vị Kiếm đạo tông chủ tu thành “Thế giới”, xếp hạng hai hàng ba kia trong thượng cổ tông phái, những người khác cơ hồ không ai có thể áp chế vị Minh vương Thế giới cấp này!

Nhưng cuối cùng, vì dã tâm bừng bừng này, lại rất sợ thiên tài Thất đại Minh vương, chết ở ngoài hự không, trong một cái góc hắc ám nào đó. Bị vây công mà chết. Nhưng, tiến đến vây công hắn, cũng không có ai có thể trở về.

Đối với Thất đại Minh vương tuyệt học xuất hiện trên người Phương Vân, mấy người ai cũng nhìn nhau. Minh tông chẳng những không phải minh hữu Kiếm tông, ngược lại còn là thiên địch. Mấy vạn năm qua, truyền nhân Minh tông luôn mưu đồ lật đổ Kiếm tông, báo diệt phái chi cừu!

“Tạm thời đừng kết luận nóng vội, người kia pháp học pha tạp. Tựa như tập trung sở trường chúng gia.

Nhìn bộ dáng hắn, cũng không giống người trong Minh tông. Minh Vương Đại Bi Chú này, chỉ sợ hay là hắn vì nhân duyên tốt mà ngẫu nhiên học được. Rốt cuộc sao lại thế này, chờ chiến tranh kinh thành chấm dứt, chúng ta sẽ tìm hắn hỏi là được”

Sát Liêu tông chủ Lý Phùng Đạo nói. So với những người khác, hắn tiếp xúc với Phương Vân cũng nhiều hơn chút.

Thông qua quan hệ của Cô Xạ quận chúa, cũng hiểu biết rất nhiều đối với hắn.

Là một vương hầu Đại Chu, hơn nữa bị Nho gia thưởng thức, Lý Phùng Đạo tuyệt kể không tin, nhà Phương Vân xuất thân vương hầu này, sẽ là môn nhân Minh tông.

Lý Phùng Đạo dù sao kinh nghiệm lão luyện, hắn tuy rằng cũng không nhìn thấy, chỉ là dựa vào phỏng đoán. Nhưng cũng không sai biệt lắm so với sự thật chân tướng. Tuyệt học này cũng không phải Phương Vân vì cơ duyên học được, mà là hắn từ Minh tông minh sơn, xuyên qua tầng tầng cấm chế, trực tiếp cướp được.

“Ừnh!”

Phương Vân vừa xuất Minh Vương Đại Bi Chú, trong phạm vi mấy ngàn dặm, ánh sáng lập tức ảm đạm, trở nên đen ngòm. Không có một chút ánh sáng phản xạ ra. Mà ngay giữa bóng đêm này, một pho tượng Minh vương pháp tướng thật lớn, chậm rãi từ hắc ám hiện ra.

Pho tượng Minh vương này thông thể vàng ám, lộ ra một loại uy nghiêm tối cao. Thân hình cao chừng gần vạn trượng. Khác với Phương Vân cùng với Minh vương triệu ra, sau lưng pho Minh vương này, rõ ràng có sáu cánh tay. Ở xung quanh nó, có vô số hoa văn màu vàng ám, cấu thành một vòng tròn đồng tâm thật lớn, vây nó ở bên trong.

Hai ánh mắt Minh vương, đồng tử tối đen, một con mắt tức mục, ánh mắt không chút cảm xúc quan sát toàn bộ trần thế. Mà trong một con mắt khác, thì ẩn chứa bi thương, hiện ra một cổ khí tức bi thiên mẫn nhân. Một giọt nước mắt hắc hồng, đang từ trong đôi mắt nó, chậm rãi rớt xuống dưới.

Đây là Minh vương bi thương! Minh vương khóc thảm thiên địa, khóc thảm thương sinh, khóc thảm vạn vật. Nhưng cách Minh vương khóc thảm, quyết không phải là muốn cứu vớt thương sinh vạn vật, mà ngược lại, Minh vương bi thiên mẫn nhân, chính là hủy diệt thế gian vạn vật, đi kèm với bản thân vũ trụ này.

Chỉ có hủy diệt Thế giới bi ai này, mới có thể một lần nữa tạo ra một Thế giới mới không bi thương!

Đây là sự huyền diệu của “Minh Vương Đại Bi Chú”: dùng hủy diệt mang đến tân sinh!

“Oanh!” Phương Vân dốc hết toàn lực, thúc dục “Minh vương áo nghĩa” tự mình lĩnh ngộ gần đây hướng về Đế Nhất đánh tới. Một đòn này, kinh thiên động, bài sơn đảo hải, nhanh như sét đánh. Tựa như Thế giới vạn vật, đều bị hủy diệt!

Trong hư không, tràn ngập những hồng lưu hủy diệt! Đôi mắt cường thế một kích Phương Vân như vậy, Đế Nhất cũng cảm giác được áp lực trước đó chưa từng có.

“Gừ gừ!”

Đôi mắt nhất kích uẩn lực của Phương Vân, Đế Nhất cũng thay đổi chiêu thức. Chỉ nghe kiếm ngân vang đầy trời trong hư không. Kiếm khí mờ mịt quanh người “Đế Nhất”, đột nhiên hội tụ, sụp xuống, thu hãm vào phía trong. Trong ánh mắt mọi người ở đây, ở trong hư không hắc ám, dưới thân hắc, ngưng lại thành một đóa Kiếm liên ánh sáng ngọc to mấy trăm dặm!

“Kiếm liên hư không!”

Thái bạch tông chủ Thạch Việt cả người chấn động, bật thốt lên tiếng kinh hô nhỏ. Hắn tuy rằng không biết Kiếm tông tuyệt học, nhưng là Kiếm tông minh hữu, đối với Kiếm tông tuyệt học quá quen thuộc.

Bạch Liên, chính là tượng trưng cho sự thuần khiết. Có câu là “Bạch liên xuất ô nhi bất nhiễm”, đủ thấy sự thuần tịnh của Bạch Liên. Chiêu Kiếm liên hư không này, chính là tuyệt học Kiếm tông tông chủ quan ngộ Bạch Liên mà lĩnh ngộ ra. Ý nghĩa này, muốn lấy sự thuần tịnh của Bạch Liên, đến tinh lọc thế gian, đẩy lùi tất cả tái uế cùng hắc ám.

“Kiếm liên hư không”, cái tên cũng không được như khí phách. Nhưng uy lực tuyệt đối cường đại tới mức không thể hiểu nổi. Có thể xếp vào Thập đại chiêu thức chi liệt của Kiếm tông. Hơn nữa một chiêu này, chính là tuyệt học kiếm đạo mấy vạn năm trước, Kiếm tông dùng để khắc chế tuyệt học Minh tông!

“Ừnh!”

Quả nhiên chỉ thấy Đế Nhất hợp nhất hai kiếm Lục tiên kiếm, Hãm tiên kiếm, hóa thành một đạo kiếm quang thông thiên triệt địa, dựng lên từ giữa kiếm liên, chúc lượng kiếm khí, chiếu rọi hư không, xuyên thấu hư không mấy vạn dặm, hóa thành một thanh kinh thiên trường kiếm, trầm xuống Lục tỷ Minh vương trong hư không.

“Không hay rồi! ”

Mọi người thần sắc đại biến, liền muốn lấy thân ngăn cản. Phương Vân xuất thân cận cổ, kiến thức điển cố hữu hạn.

Có lẽ không biết, chiêu Kiếm liên hư không này của Kiếm tông khắc chế “Minh Vương Đại Bi Chú”.

Nhưng Đế Nhất nhất định biết, nếu không hẳn sẽ không sử dụng đến.

Một kiếm rơi xuống, Phương Vân chỉ sợ cũng phải tan xương nát thịt, thân tử đạo tiêu!

“Mau ra tay!”

Mọi người nhoáng lên một cái mà ra.

Ngay tại thời điểm Phương Vân cùng Đế Nhất chiến đấu có xu hướng kịch liệt hóa. Trong kinh thành, chiến tranh giữa tông phái liên minh và triều đình, cũng tiến vào giai đoạn gay cấn.

Cường giả Triều đình cơ hồ đã toàn bộ tham gia chiến đấu. Mà cường giả liên minh tông phái, lại vẫn dư dả quân số.

“Ra tay! Tiến vào trung ương Tử khí điện, giết chết Nhân hoàng!”

“Triều đình đã sắp không chống đỡ được. Xử lý Nhân hoàng, bí bảo Tam Hoàng là ở chỗ này!”

“Chân thân Nhân hoàng Lưu Triết còn đang bế quan bên trong. Hẳn không ra mặt lâu như vậy, chắc chắn là tu hành đang ở thời khắc mấu chốt. Thừa dịp hấn bệnh đòi mạng hấn, giết hấn đi!”

Chiến tuyến Tông phái liên minh, nhanh chóng vượt qua vòng bảo hộ trong hoàng cung. Tập trung vây chặt trung ương Tử khí điện. Cho dù mặt khác của vòng bảo hộ, chính là các lãnh tụ Nho gia. Nhưng, so sánh mà nói, Nhân hoàng hiển nhiên mới là mục tiêu lần này.

Có câu là giết rắn phải chặt đầu trước, chỉ cần giết được Nhân hoàng Đại Chu, mọi sức chống cự của Đại Chu triều đều bất chiến đã tự bại!

“Ầm ầm!”

Ma khí cuộn cuộn đặng đặng hóa thành từng đạo cuồng lôi kinh thiên, đánh xuống dưới trung ương Tử khí điện. Nhìn thấy chỗ ở Nhân hoàng bị tập kích, bảy tên võ hầu trước đây thủ hộ ở trước bạch ngọc thêm son, rốt cuộc cũng mở mắt ra.

Thanh Đồng áo giáp nặng nề, cự kiếm bản rộng nặng trĩu, khoảnh khắc bảy người này mở mắt ra, toàn bộ kinh thành, trở nên nặng nề vô cùng giống như có thêm hàng vạn sợi xích sắt thật lớn.

“Cẩn thận!”

Trong hư không, một gã cường giả đỉnh phong tông phái liên minh, lập tức cảm giác được uy hiếp cường đại, kêu lớn lên.

“Uỳnh!”

Bảy tên võ hầu thủ hộ trung ương Tử khí điện, mắt mang chột lóe rồi lập tức ra tay.

Chỉ nghe “Oanh” một tiếng, đại địa chấn động, lập tức bảy thanh trường kiếm phóng ra khỏi bao phát ra tiếng vang thấu thiên địa.

Rầm rầm rầm!

Giống như bảy cự thú viễn cổ ngủ yên, thức tỉnh từ trong hôn mê dài lâu. Bảy tên võ hầu trước đây, giống như hổ nhập dương đàn, nhảy vào chiến trường. Trường kiếm giương lên, bảy đạo kiếm khí hồn hùng, mang theo đại địa lực mệnh mông làm người ta kinh úy, trầm xuống.

Rầm rầm rầm!

Chỉ nghe một trăm vô cùng đơn giản, toàn bộ chiến trường nhất thời hóa thành Tu La địa ngục. Những tên cường giả tông phái xung phong liều chết đến trung ương Tử khí điện phát ra công kích đều lần lượt bị nuốt chửng, tính cả thân hình núp ở phía sau bọn họ, cũng tránh không kịp, bị từng đạo kiếm quang, chém thành tro bụi.

“A! ”

Tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai. Bảy người, uy lực có thể đạt được, đến cường giả tông phái bình thường trên chiến trường, thậm chí bao gồm đại quân chinh tiểu triều đình, đều bị cuốn vào trong đó chém thành tro bụi. Mà bảy người lại không để ý chút nào, giống như mình không phải là người bị giết vậy.

Bảy tên cự đầu địa hồn võ trang hạng nặng này, tốc độ nhanh không thể hiểu nổi. Thực lực lại cường đại vô cùng. Từng chiêu thức, nhìn thì đơn giản, nhưng đại xảo nhược ngu, đại phồn nhược giản. Mỗi một chiêu đều có uy lực cường đại không thể hiểu nổi, giống như đến thiên địa cũng có thể xé rách.

Rầm rầm rầm!

Bảy người vừa bước vào chiến trường, khí tức toàn bộ chiến trường, nhất thời bị đảo ngược. Trong tông phái liên minh, lại không có một ai, có thể ngăn được bảy cường giả Đại Chu như hung thần này.

“Giết! ”

“Giết! ”

“Giết! ”

Nương đây bảy người khí thế, triều đình chinh tiểu đại quân cùng cấm quân khí thế đại tướng. Ai cũng dựa thế vô đến đi qua. Nhất thời này tiêu tử tướng, Lại bị triều đình một lần nữa đứng vững vàng chân căn.

Bảy võ hầu từ nhậm cường đại này, từ đầu đến cuối, không nói một câu. Chỉ xuất kiếm, xuất kiếm, lại ra kiếm. Nhất cử nhất động, đều có uy lực rất lớn, hơn nữa mỗi một chiêu xuất ra, nhất định có người bị oanh cho huyết nhục bay tán loạn, cường giả tông phái ngã xuống như mưa. Tại đây bảy người lăm lẹ, không nói một lời, cứ thế công kích, tất cả mọi người cảm thấy một loại áp lực đáng sợ, nặng nề.

“Tránh ra!”

Một tiếng hét to, từ phía sau truyền đến. Tiếng hét to này, không cao không thấp, xuyên qua toàn bộ chiến trường, nhảy vào phía trước chiến trường, lại khiến bảy thân hình hơi hơi chấn động.

“Uỳnh!”

Cùng lúc đó, phía sau chiến trường, địa khí cuộn cuộn nổ tung, vụ hải tách ra, hiện ra một bóng người cao to. Minh tông tông chủ!

Vị cường giả tuyệt đỉnh, kiêu hùng đương thời này, Minh tông đương đại tông chủ, rốt cuộc đã xuất hiện rồi!

1051. Chương 1052: Độc Ty Minh Vương Tam Khẩu Thủ

Minh tông, trước khi bị Kiếm tông diệt vong, tiếng tăm lẫy lừng thời thượng cổ, có mấy đại tôn giáo phái có xu thế trở thành ma đạo khô thủ. Chỉ luận môn quy mà nói, thời kì cường thịnh, thậm chí còn vượt qua cả Đế Ma Tông.

Mấy vạn năm, tuy rằng Minh tông vì làm Kiếm tông tức giận, trở thành đối tượng người người kêu đánh, đuổi giết. Nhưng là đạo thống tông phái, cũng đa số truyền lại. Trong sự đuổi giết của Kiếm tông, còn có thể có năng lực giống như này, cũng đủ chứng tỏ năng lực Minh tông.

Trước Trung ương Tử khí điện, bảy từ nhậm võ hầu, thân khoác trọng giáp, trong tay cầm trọng kiếm, giống như ma thần địa ngục, sát nhập chiến trường. Thời điểm này, có thể ngăn cản bọn họ, hơn nữa có loại năng lực này, cũng cũng chỉ có Minh tông tông chủ!

Vị Minh tông tông chủ này phá vụ mà ra, lập tức thu hút sự chú ý của cả chiến trường. Cùng với Minh Vương Thái tử, Minh tông tông chủ ít khi ra tay. Dù là ở Vực sâu bi thương, hắn cũng không hiển lộ thực lực chân chính của bản thân.

“Là Minh tông tông chủ, tránh ra! Hắn thực lực gần với Hỗn Độn Lão Tổ. Lão tổ trước trận chiến lời đã có lời nói rõ, nếu gặp lực cản, thì cho Minh tông tông chủ xử lý. Mọi người đều tránh ra, không cản trở ngại hắn, tránh gặp ngộ thương!”

“Không ngờ lão tổ lại mời người của Minh tông. Thượng cổ thời đại, Minh tông có thể chống lại Kiếm tông. Có hắn ở đây là đủ rồi!”

“Thượng cổ thời đại, Minh tông đã tuyệt tích. Không ngờ, ở thời cận cổ này, Minh tông lại lần nữa hiện ra khí tượng thượng cổ. Mọi người tránh ra, người Minh tông xưa nay tàn nhẫn, lực thân không nhận. Chết cũng xứng đáng!”

.....

Nghe thấy danh hiệu “Minh tông”, trung cổ cũng đành. Nhưng mấy cự đầu thượng cổ này, lại đều lộ ra thần sắc sợ hãi. Ở thượng cổ thời đại, danh tiếng Minh tông làm người ta nhắc đến là sắc mặt thay đổi. Thời điểm lợi hại nhất, thậm chí được xưng thiên hạ đệ nhất tông phái! Không biết bao nhiêu tông phái, đều thần phục.

Lúc trước, cũng chính vì Minh tông quá mức cuồng vọng, muốn đứng trên đầu Kiếm tông, mới dẫn tới đại họa diệt tông. Cái gọi là mặt người vô cây, Minh tông vả vào mặt người khác cũng cũng đành, nhưng lại đánh tới trên mặt Kiếm tông thì cũng thì không thể trách bọn họ tự chuốc diệt vong rồi!

Chẳng qua, những lời này không ai dám nói. Hiện tại mọi người đều ở trên một chiến tuyến, ít nhiều có chút kiêng kỵ. Hơn nữa hiện nay rõ ràng là, thời đại thượng cổ, chính Hỗn Độn Lão Tổ là người che chở Minh tông nhất mạch!

Chiến trường tiền phương, bảy võ hầu địa hồn võ trang hạng nặng, trọng giáp trọng kiếm Thanh Đồng, cũng chú ý tới Minh tông tông chủ. Nhưng, bọn họ cũng không dừng giết chóc lại. Trọng kiếm một trận, xé hư không thật mạnh ra, oanh nhập đến chỗ sâu nhất của hư không. Ngay cả trong hư không, khai bố không gian chiến trường, hai bên cao thủ đang kịch chiến, cũng đã bị ảnh hưởng.

Ảnh hưởng đến không gian, ai cũng bị kiếm khí gây thương tích, ai cũng miệng thổ máu tươi, từ sâu trong không gian rút ra ngoài.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Minh tông tông chủ đối với phản ứng của bảy người, coi như không thấy. Hắn thân hình vừa cử động, một bộ chiến giáp dữ tợn, lập tức bám vào trên người. Bộ chiến giáp này cực kỳ hung ác, dữ tợn, phát ra một cỗ khí tức hung ác, giống như một đầu hung ma địa ngục rít gào không tiếng động.

Minh thần chiến giáp, chiến giáp mà thủy tổ sang phái Minh tông tế luyện. Chỉ có các đời Minh tông tông chủ, mới có thể mặc chiến giáp cường đại này. Nghe đồn thời kì thượng cổ, thủy tổ sang phái Minh tông, còn từng dựa vào chiến bộ này, cùng Kiếm tông tông chủ kịch chiến. Chỉ là, trận chiến ngày đó, vốn cũng chỉ có Kiếm tông cùng người Minh tông ở đây, tình hình thực sự, không có nhiều người biết.

Minh tông tông chủ vừa mặc Minh thần chiến giáp vào, khí chất cả người nhất thời biến đổi rực rỡ. Người của Minh tông sống trong sự đuổi giết của Kiếm tông, đã sớm hiểu được cách ẩn mình.

Minh tông tông chủ vốn đứng ở trong chiến trường. Nhưng mà cho dù là cường giả tông phái đứng ở bên cạnh hắn, cũng không biết, người đàn ông thoạt nhìn bình thường đứng bên cạnh này, chính là Minh tông tông chủ tiếng tăm lừng lẫy.

Nhưng, Minh tông tông chủ vừa phủ thêm “Minh thần chiến giáp”, toàn thân lập tức liền hiện ra một cỗ khí tượng bá chủ bá liệt vô cùng. Một cỗ khí tức mạnh mẽ, từ trong cơ thể hắn nổ ra, ở bên ngoài cơ thể hắn ngưng kết, hóa thành một pho tượng Minh thần hư ảnh thật lớn mà mơ hồ.

Bốn phía cường giả tông phái, nhất thời trong lòng kinh hãi. Giống như nhìn thấy không phải một người, mà là một pho tượng ma thần vương địa ngục đang từ trong vực sâu đi ra!

Nhân vật như vậy, khí thế như vậy, tùy tiện đứng phủ đó. Đều là cự đầu trong kiều hùng, bá chủ trong cự đầu! Muốn xem nhẹ sự tồn tại của hắn, cũng không khả năng.

“Người kia, khí thế thật là cường đại!”

Một cường giả tông phái vừa mới còn đứng ở bên người Minh tông tông chủ, âm thầm hoảng sợ. Căn bản không thể hình dung được hần giờ khắc này, liên hệ với hần một khắc trước đó thôi.

Minh tông sinh tồn chi đạo, tuyệt không ngông cuồng ra mặt, tuyệt không hiển sơn lộ thủy. Nhưng một khi đến thời điểm thiết yếu phải ra tay, nhất định phải toàn lực ra tay, thể hiện thực lực Minh tông, đánh ra khí phách Minh tông. Làm cho tên tuổi của “Minh tông”, trở thành ác mộng trong lòng mọi người!

Đây là huấn ngôn tông môn thủy tổ sang phái Minh tông để lại!

Minh tông vì sinh tồn, không thể không ẩn dật. Nhưng thâm tâm bọn họ lại vĩnh viễn cao ngạo!

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Minh tông tông chủ đạp chân một cái, bộ pháp nhanh như chớp giật, xoát một cái là ba bước bước ra. Khí tức trên người hần, nháy mắt tăng lên gấp bội. Nếu nói thời điểm bắt đầu, khí tức Minh tông tông chủ chỉ là cùng một cấp số với Sát Liêu tông chủ, thì bước ba bước như vậy, khí tức Minh tông tông chủ đã gia tăng đến mức đuổi kịp Thuần dương tông chủ.

Một sức mạnh mang tính hủy diệt, từ trong cơ thể Minh tông tông chủ bạo ra. Khí cơ khủng bố, giống như một bàn tay vô hình khổng lồ, khiến toàn bộ hư không trên chiến trường, trở nên vặn vẹo. Một đám sương mù đen, từ trong cơ thể hần nổ mạnh ra. Thân ảnh Minh tông tông chủ, nhanh chóng trở nên ảm đạm, dung hợp cùng đám sương mù đen, nhưng hư ảnh minh thần phía sau hần, lại không biến mất, ngược lại ngày càng rõ ràng.

“Uỳnh!”

Phía trước chiến trường, bảy vô hủ Địa hồn thực lực cường đại, thân hình bị kiềm hãm. Trong khoảnh khắc này, bọn họ cảm giác được một cỗ ý thức hắc ám dày đặc, một hóa thành bảy, đồng thời khóa chặt bọn họ. Đạo ý thức này giống như ma thần địa ngục, tràn ngập khí cơ tử vong mãnh liệt tàn khốc, đã cường đại đến mức, bọn họ không thể bỏ qua.

Thân hình Minh tông tông chủ, đã hoàn toàn biến mất không thấy. Bị đám sương mù hắc ám kia bao vây. Giọng hần, to mà trống rỗng, không mang theo cảm xúc gì, từ thế giới vô tận xa xôi khác: “Độc ... tỷ ... mình ... vương tam khẩu thủ!!!”

Một trận tiếng hô làm người ta dựng tóc gáy, phát ra từ sâu trong không gian. “Minh thần hư ảnh” phía sau Minh tông tông chủ, đột nhiên tăng gấp trăm lần, thân hình ngưng kết, hóa thành một pho tượng cự nhân đỉnh thiên lập địa khủng bố. Quanh người được bao bởi từng đạo hồng lưu hắc ám, đó là biểu tượng của lực lượng tử vong, hắc ám cùng hủy diệt!

“Các rắc rắc!”

Một đạo lôi đình đỉnh ốc, từ trên thương khung xẹt qua. Trong chớp nhoáng, toàn bộ kinh thành chìm vào trong hắc ám. Nhờ tia chớp vừa xẹt qua kia, mọi người thấy được thân hình Minh vương thật lớn, đột nhiên quỳ gối xuống, với tốc độ tia chớp, khấu đầu ba cái!

Rầm rầm rầm!

Độc tỷ Minh vương khấu đầu liên tiếp ba cái, mỗi một cái khấu đầu đều địa chấn thiên diêu, giống như thiên địa đều không chịu được một cái khấu đầu của Minh vương, muốn vỡ tung ra. Mọi người đều cảm thấy hư không xung quanh giống như chiếc thuyền nhỏ trong bão táp, đột nhiên trở nên mãnh liệt.

“A!”

Sau ba cái khấu đầu, trong bóng tối, lập tức vang lên mấy tiếng kêu thảm thiết đáng sợ như cự thú. Cũng có vật nwgj gì đó bị hất văng ra, cùng với thanh âm các tòa kiến trúc liên tục sụp xuống.

“Uỳnh!”

Thiên địa quang mang giao thoa, rồi lại quang minh. Làm thấy rõ ràng tình huống trên chiến trường, tất cả mọi người chấn động, trong lòng chấn kinh một phen, ít dám tin vào ánh mắt mình.

Trên chiến trường, một mảnh hồn độn. Ngay tại phía trước Minh tông tông chủ, một hào câu thật lớn, như một thanh búa lớn, thô lỗ chia chiến trường ra, phách nhập đến chỗ sâu trong hoàng cung. Ngay tại ngoài hoàng cung, ngoài vòng bảo hộ bạch ngọc tươi tắn, trước ba tên võ hầu địa hồn không thể kháng cự trông như ma thần địa ngục, miệng phun máu tươi, hoặc quỳ hoặc nằm hoặc đứng, không ai không bị trọng thương.

Mà chung quanh mấy người này, vô số phần thịt nát còn lại của chân tay đã bị cụt, đoạn giáp chiết kiếm, chông chắt, phân tán khắp mặt đất. Mà từ những phần thịt nát còn lại của chân tay đã bị cụt này, cùng áo giáp, vũ khí mảnh nhỏ thượng xem, vẫn có thể nhận ra mặt thân hình bốn võ hầu địa hồn khác.

“Đây, đây, đây ..., hẳn lại một chiêu giết bốn võ hầu địa hồn Đại Chu!! Hẳn đúng không phải là người a!”

“Người nói sai rồi. Ba người khác cũng bị trọng thương. Độc tỷ Minh vương dập đầu ba cái ..., Độc tỷ Minh vương tam khấu đầu. Uy lực tuyệt học Minh tông, lại khủng bố tới mức này ư!!”

“Đáng sợ! Thảo nào thời đại thượng cổ, Minh tông dám tuyên bố muốn vượt Kiếm tông, trở thành vạn phái đệ nhất. Thực lực này, thực đáng sợ!”

.....

Mọi võ giả chứng kiến cảnh này, ánh mắt kinh hãi muốn nhảy ra. Cùng với đó là sự lạnh băng cùng sợ hãi tột độ. Trong sự khống chế của sợ hãi, thậm chí ngay cả nhân vật kiệt ngạo bất tuân như Đại hư ma tông chủ, cũng không dám cúi đầu nhìn Minh tông tông chủ.

Người của Minh tông, thực đáng sợ!

Minh tông tông chủ vừa ra tay, trực tiếp đặt nền móng cho trận chiến đấu này. Hoàn toàn quyết định cục diện chiến trường!

“Ha ha ha ..., Minh tông tông chủ, người quả nhiên làm rất tốt. Lão tổ ta chắc sẽ rất hài lòng a! Cũng không uống thượng cổ thời đại, lão tổ mạo hiểm cứu thủy tổ sang phái Minh tông các người!”

Tiếng cười to của Hồn Độn Lão Tổ, từ thiên không truyền đến. Thanh âm mơ hồ không chừng, giống như một con đại ưng, xoay quanh ở thiên không: “Lưu Triết, Trung ương Tử khí điện đã thành như vậy. Người còn không chuẩn bị đi ra sao?”

Hồn Độn Lão Tổ nói xong câu đó, ánh mắt mọi người, đều bị hút về phía Trung ương Tử khí điện. Vừa nhìn, tất cả trong lòng mọi người cả kinh. Một chiêu kia của Minh tông tông chủ, không chỉ đánh tan bảy tên võ hầu địa hồn tạo thành phòng tuyến, lại vừa mới oanh hội Trung ương Tử khí điện.

Cung điện Đại Chu Nhân hoàng sống nổi tiếng thiên hạ này, bị Minh tông tông chủ bằng một quyền, đánh gần sập.

Nhưng, trong Trung ương Tử khí điện, lại là một mảng im ắng. Vị Đại Chu Nhân hoàng trấn áp tứ cực bát hoang này, không có ý muốn đi ra.

“Được lắm!”

Hồn Độn Lão Tổ nói: “Nếu người không muốn đi ra, vậy lão tổ ta liền giúp người xuất hiện!”

1052. Chương 1053: Ba Quỷ Vân Quyết

“Ầm ầm!”

Hồn Độn Lão Tổ thanh âm rơi xuống, một thứ lập tức từ sâu trong hư không bắn ra, trướng lên, hóa thành phạm vi mấy trăm trượng. Cả vật thể ma khí lượn lờ, cánh tay thô, viền cổ lôi đình, không ngừng lóe ra một thứ giống như một tấm lưới, bao vây toàn bộ khí.

Vạn Ma Điện! Hồn Độn Lão Tổ trong lúc đó, lại tế ra cái Tam Tượng khí đỉnh cấp xa xưa này.

“Oanh!”

Hư không chấn động, một đạo cuồng lôi bán kính mấy trăm trượng, phá không hạ thẳng xuống, hướng về Trung ương Tử khí điện phía dưới. Đạo cuồng lôi này cực kỳ mạnh mẽ, xẹt qua tầng tầng hư không, đánh đến phía trên Trung ương Tử khí điện. Nơi đi qua, hư không giống như một trang giấy bị xé toạc, xuất hiện từng đạo liệt phong khủng bố, một cỗ khí tức thiêu tiêu phát ra.

Một đòn này giáng xuống, toàn bộ Trung ương Tử khí điện, tính cả Nhân hoàng Lưu Triết ngủ đông trong đó, đều muốn hóa thành đất khô cằn, tro bụi yên diệt.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt mọi người, đều tập trung đến Trung ương Tử khí điện.

Hỗn Độn Lão Tổ vừa ra tay, toàn bộ chiến dịch kinh thành, trực tiếp đến tiền vào giai đoạn quyết chiến “Vương” Đối “Vương”. Tất cả mọi người ngẩn ngơ chờ đợi, đợi ra tay cùng hoàng giả trung thần bí ẩn nhất Đại Chu triều.

.....

Ngay tại thời điểm Hỗn Độn Lão Tổ ra tay, trong hư không, Phương Vân cùng truyền nhân Kiếm tông Đế Nhất chiến đấu, cũng tiến vào thời điểm một chiêu quyết định thời cuộc.

“Ầm ầm!”

Kiếm khí thông thiên triệt địa mà Kiếm liên hư không biến thành, cùng lực lượng tử vong bàng bạc “Minh Vương Đại Bi Chú” triệu hồi ra, mãnh liệt đánh tới. Uy lực cùng tốc độ của hai kiếm Đế Nhất hợp nhất, vượt xa ra khỏi mong muốn của mọi người. Khi đám người phi thân ra, đã là chậm nửa nhịp, không còn kịp rồi.

“Không xong rồi!”

Mọi người trong lòng trầm xuống, bất giác bước chân chậm lại.

Mắt thấy Phương Vân sẽ bởi vì không quen thuộc thượng cổ dật sự, mà bị “Kiếm liên hư không” của Đế Nhất khắc chế, rơi vào kết cục bại thân vong mạng. Thế nhưng ...

“Đế Nhất” vừa té ra “Kiếm liên hư không”, Phương Vân lập tức sinh ra cảm ứng, cảm thấy có gì đó không hợp lý. Đan điền chấn động, thừa dịp, lại sinh ra biến hóa.

“Ừnh!”

Ngay tại khoảnh khắc kiếm khí Đế Nhất đánh xuống, hư không kịch chấn. Sau lưng Phương Vân, quang ảnh phân hoá, năm hóa thân đại đế đi ra từ giữa. Lại là Phương Vân ở thời khắc mấu chốt, cường đề chân khí, té khởi “Ngũ Đế Tinh Túc Quyền”.

Đế Khốc, đế Nghiêu, đế Thuấn, Đế Vũ, Đế Thang, năm hóa thân thượng cổ đại đế, đứng sừng sững trong hư không, ngẩng đầu lên nhìn, đồng thời ra tay. Chỉ nghe tiếng “Ầm ầm” kịch vang, sức mạnh Ngũ Đế Tinh Túc Quyền, cùng uy lực Minh Vương Đại Bi Chú, hợp làm một, cùng kiếm quang nhanh như sấm đánh của Đế Nhất, oanh kích thật mạnh vào nhau!

“A!”

Phương Vân rên một tiếng, người như điều đứt dây, từ trung tâm chiến trường bay văng ra ngoài. Người ở không trung, liền phun ra một ngụm máu tươi. Sắc mặt nhanh chóng tái nhợt đi. Cùng thời điểm hất bay ra, còn có Đế Nhất!

Vị truyền nhân Kiếm tông này cũng bị thương không nhẹ. Phương Vân cuối cùng phát ra chiêu “Ngũ Đế Tinh Túc Quyền” này, cũng chấn thương nội phủ hần. Nhưng, bề ngoài nhìn vào, tình cảnh Đế Nhất, tựa như tốt hơn Phương Vân nhiều.

Bởi vì, Phương Vân trực tiếp bị đánh bay văng ra mấy ngàn trượng. Mà Đế Nhất chỉ là văng đi mấy trăm trượng, lập tức ổn định thân hình, coi như một cây thần trụ đóng đố, sừng sững ở trên hư không.

“Được lắm! Truyền nhân Kiếm tông quả nhiên không hổ là truyền nhân Kiếm tông! Cũng chỉ có Đế Nhất, mới có thể khắc chế được Quan Quân hầu Đại Chu này!”

Trong hư không lập tức có tiếng trầm trồ khen ngợi, nhanh chóng phán đoán ra Đế Nhất thắng lợi.

“Cái tên quật cường này!”

Toàn bộ hư không, chỉ có viễn cổ kỳ lân lắc đầu. Nó rất rõ tình huống thực tế không phải như vậy. Phương Vân phun một ngụm máu tươi ra, khiến toàn bộ nội thương bên trong, cũng văng ra ngoài. Trên thực tế bị thương không nghiêm trọng như bề ngoài.

Ngược lại, viễn cổ kỳ lân đi theo Đế Nhất lâu ngày, biết Đế Nhất tính tình cực kỳ cao ngạo. Hắn sẽ tuyệt kế không cho phép bản thân thổ huyết trước mặt mọi người. Cứng rắn chống đỡ như vậy, cuối cùng chỉ biết làm cho nội thương tăng thêm, bị thương nghiêm trọng hơn Phương Vân nhiều.

Sự thật cũng quả thật như viễn cổ kỳ lân dự liệu. Kiếm khí chói mắt quanh người Đế Nhất, trở thành bình phong tốt nhất cho hắn. Không ai nhìn thấy, một ít máu tươi, từ khóe miệng Đế Nhất chậm rãi chảy xuống. Hào quang trong mắt Đế Nhất, nhanh chóng ảm đạm đi không ít.

“Uỳnh!”

Nơi cách Đế Nhất cực xa, Phương Vân rốt cuộc trụ lại thân hình. Nỗ lực đứng ở trong hư không. Trên “Đế Vũ phó giáp” Nhân hoàng ban cho hắn trước cuộc chiến, những vết kiếm trắng, giăng khắp nơi, cực kỳ đáng sợ. Những vết kiếm này điều sâu hàng tấc, cơ hồ chỉ trong chốc lát hủy hoại chiến giáp trân quý rèn ở thời kì Ngũ Đế thượng cổ này.

“Kiếm tông thần khí, quả nhiên đáng sợ!”

Phương Vân trống ngực đập mạnh. Lục tiên kiếm cùng Hâm tiên kiếm trong tay Đế Nhất, uy lực thật sự quá lớn. Ngay cả Loại chiến giáp từ mấy vạn năm trước “Đế Vũ phó giáp”, lại đều không ngăn được kiếm trong tay hắn. Bị kiếm khí đả thương thành như vậy.

Cái này chiến giáp, chống đỡ đến bây giờ, đã hỏng mất một nửa, không thể duy trì tiếp nữa. Chỉ cần xông lên một hồi nữa, cái Ngũ Đế phó giáp này sẽ hoàn toàn hóa thành một đồng sắt vụn.

Kiếm tông trấn phái thần khí sắc bén, đã đến một mức người thường khó có thể tưởng tượng. Phương Vân mỗi một lần cùng Đế Nhất giao thủ, đều có một loại cảm giác như bên bờ vực sinh tử. Cái loại cảm giác này ngấm lại khiến cho người ta hồi hận.

“May mắn hắn còn chưa đạt tới địa hồn Cảnh giới, nếu không, uy lực hai thanh thần kiếm này tăng vọt, chỉ sợ một kiếm, sẽ tước mất Ngũ Đế phó giáp của ta!”

Phương Vân nhớ tới Lục tiên kiếm cùng Hâm tiên kiếm, nghĩ tới mà sợ không thôi. Hắn có thể cảm nhận được, hai thanh thần kiếm này nếu người dùng thực lực càng mạnh, uy lực phát huy ra càng mạnh!

Nếu Đế Nhất đạt tới Địa hồn Cảnh giới, Phương Vân tin hai thanh thần khí này, hoàn toàn có năng lực tước bỏ Ngũ Đế phó giáp. Còn về Huyền minh cấp, nếu Kiếm tông tông chủ tự kiếm chế, Phương Vân tin là, chỉ sợ Vạn Ma Điện loại uy lực khổng lồ từ xưa này, cũng bị tứ kiếm Kiếm tông gây thương tích!

Tứ kiếm Tru tiên, đã cường đại vượt qua phạm trù võ đạo khí!

“Đáng tiếc ! Vẫn đang cho rằng có thể vượt qua một kiếp này, không ngờ, vẫn thua ở nơi này”

Một cảm giác mỗi một trăm trọng, từ tứ chi ủa đến. Thân thể giống như bị nhồi thêm chì, kịch chiến cùng Đế Nhất hồi lâu. Vũ trụ thứ cấp năng lượng hấp thu một thắng trong cơ thể Phương Vân, hoàn toàn hao hết. Hiện tại, đến sức cử động cũng không có .

Vũ trụ thứ cấp năng lượng trong cơ thể Phương Vân chắc là quá ít. Mà chân khí Kiếm tông của Đế Nhất, lại quá mức đáng sợ, so với mật độ chân khí cự đầu cấp Địa hồn, còn mạnh hơn gấp tám lần. Tính chất cũng thuần túy hơn.

Thượng cổ Kiếm tông có thể xưng hùng vạn phái, cũng không phải là hư danh. Nếu không có chiến quá một hồi trước đó, Phương Vân chưa chắc không trấn áp được Đế Nhất. Nhưng hiện tại, chân khí hao không, nói gì cũng là hư.

“Ha ha ha, Quan Quân hầu à Quan Quân hầu! Người giết nhiều người chúng ta như vậy, không thể tưởng được cũng có hôm nay! Hồn chân khí đã sắp hao hết, mọi người đồng loạt ra tay giết hẳn mau!”

“Không phải sợ! Đế Nhất đã muốn hao không chân khí hẳn. Hồn hiện tại chính là một con hổ không có vuốt, không phát ra uy lực!”

.....

Phía trên hư không, lập tức phát ra một tiếng cười to phóng túng. Phương Vân cùng Đế Nhất, đã sớm là điểm chú ý của cường giả trong liên minh tông phái. Phương Vân giết hai cường giả địa hồn trong tông phái liên minh, lại phong ấn Liệt thiên tông chủ cùng Thông thiên ma quân, làm Đại hư ma tông chủ thương nặng. Lại chiến hòa với Kiếm tông truyền nhân Đế Nhất. Đã sớm là cái đinh trong mắt võ giả ma đạo cùng tà đạo.

Tình trạng hẳn, luôn bị mọi người gắt gao nhìn chăm chăm. Nên, chân khí trong cơ thể Phương Vân vừa hao không, những cường giả ma đạo cùng tà đạo cự phách này, lập tức phát hiện ra. Ai cũng nhận ra cơ hội tốt này, đưa đến trước mắt. Muốn kích sát Phương Vân.

“Giết hẳn đi!”

Kêu to trong tiếng, ước chừng hơn hai mươi danh tông phái liên minh cường giả, như tia chớp bàn, xuyên qua hư không, hung thần ác sát hướng Phương Vân phác giết đi qua. Những điều này võ giả bên trong, kém cỏi nhất cũng là Thần Thông cảnh võ giả.

“Ngăn cản bọn họ!”

Sát Liêu tông chủ kiếm quang bắn ra, một đạo hồng lưu kiếm khí xám xịt, tản ra khí tức giết chóc mãnh liệt, hướng về cường giả tông phái liên minh này, oanh kích tới.

Cùng lúc đó, Thuần dương tông chủ, Thương sinh tông chủ, Thái bạch tông chủ, bao gồm Ân Vô Ngân trong đó, đều lần lượt ra tay. Mấy đại cự đầu vừa ra tay, đội hình môn quy này, đủ để khiến người ta kinh hãi. Lập tức hấp dẫn cường giả bên kia liên minh tông phái chú ý. Không ít người chậm lại, nhưng, vẫn có người dẫn đầu đám người Sát Liêu tông chủ cố kỵ sự tồn tại của Hỗn Độn Lão Tổ, không dám làm quá. Cho nên vẫn không dám không để ý, bỏ tới muốn cướp đoạt đại lao này!

“Cút ngay!”

Một tiếng hét to, đột nhiên nổ tung từ đỉnh đầu Phương Vân, không ai thấy rõ sao lại thế này. Hư không xé rách, còn có một đạo nhân ám bào, từ trong hư không đi ra.

Người đạo nhân ám bào này, trên đầu sắp một cây trâm đen huyền, áo choàng thêu nhật, nguyệt, tinh thần, cổ mộc, Thương Sơn, tỏa ra một khí tức cổ xưa, đồng thọ cùng thiên địa!

“Oanh!”

Ám bào đạo nhân thần sắc âm lãnh, tay áo vung lên, lập tức một mảnh lực lượng tinh tú hắc ám chậm rãi, phác thiên cái địa, bài sơn đảo hải, hướng đến cường giả tông phái liên minh liên can oanh qua. Chỉ nghe từng đợt kinh hô, những cự đầu đuổi giết lại đây, lập tức bị ám bào đạo nhân chấn đắc lui về phía sau.

“Hắc ám tức hoàng!”

Trong đám người, có nhận ra người này, hô nhỏ một tiếng, lấp bắp kinh hãi. Chính là ngoài ý muốn của Sát Liêu tông chủ, trong lòng hung hăng chấn động một chút.

“Người kia, không phải chết ở Vực sâu bi thương rồi sao? Hồn sao lại còn sống!”

Sát Liêu tông chủ ít dám tin vào mắt mình. Khi ở Vực sâu bi thương, vị thượng cổ danh túc này, vừa xuất hiện đã muốn ngăn cản mọi người, hơn nữa không nói hai lời, sẽ giết người. Hồn lúc ấy thần trí không rõ tình huống, có thể sống quá lần Vực sâu bi thương nổ mạnh đó, cũng đã là may mắn rồi.

Nhưng hôm nay xem ra, hẳn chẳng những sống sót. Hơn nữa hai mắt thanh minh, mà thần trí khôi phục.

“Đi thôi!”

Hắc ám tức hoàng vừa mới ngăn trở mọi người, thì lại có một người đi ra từ không gian liệt phùng. Người này dáng người cao to, mặc cẩm bào thiên tâm, tóc bạch kim. Hắc chắc ngoài ba bốn mươi, bộ dạng cực kỳ oai hùng, chỉ là thần sắc lãnh thuận, làm cho người ta cảm thấy không đáng tin.

Cường giả trung niên tóc bạch kim này, khí tức hùng hồn, khí thế phát ra, còn trên cả Hắc ám tức hoàng!

1053. Chương 1054: Toái Không Sát Đế

“Toái không sát đế!”

Nhìn thấy người nam tử trung niên tóc bạch kim này ánh mắt lãnh thuận có thể đủ giết người, đám người Thuần dương tông chủ tâm thần rung động, không cảm được hô nhỏ một tiếng.

“Toái không sát đế”, chính là thượng cổ thời kì, cường giả độc hành vừa chính vừa tà còn lão làng hơn cả đám người Thuần dương tông hủ. Tuổi chỉ sợ lớn hơn so với tất cả mọi người ở đây một chút. Là cường giả cùng một thời đại với Hắc ám tức hoàng, nhưng thời gian thành đạo, so với Hắc ám tức hoàng sớm hơn rất nhiều, danh vọng cùng tư lịch cũng sâu hơn nhiều.

“Người kia không phải đã chết rồi sao? Hắc chẳng lẽ có thể sống lâu như vậy!!”

Thuần dương tông chủ ít dám tin tưởng ánh mắt bản thân, loại lão quái vật này, có thể sống đến bây giờ, cơ hồ không có. Trừ phi là phương pháp gì đặc biệt, trầm tĩnh lên. Nhưng trên thực tế, nếu không có chuyện gì đặc biệt, không có cường giả nào sẽ làm cái việc không hề ý nghĩa và hết sức ngu xuẩn đó!

Thượng cổ cường giả chuyển thế, ngủ say, là tình huống đặc thù!

Cho dù mấy người đều chú ý tới Toái không sát đế, nhưng, cường giả thượng cổ thần sắc lãnh thuận có nhiều kinh nghiệm này, căn bản không chú ý liếc mắt bên này nhìn một cái. Hắc vươn bàn tay như móc câu, một phen ôm lấy Phương Vân, thân hình nhoáng lên một cái, lập tức hóa làm tia chớp, phá không mà đi.

“Ừnh!”

Gần như là cùng lúc, Hắc ám tức hoàng ồng tay áo rung lên, cũng hóa làm tia chớp phá không mà đi.

“Đứng lại!”

Cường giả Tông phái liên minh thấy tình trạng khẩn trương, đang muốn đuổi theo. Mấy đạo kiếm khí rộng rãi phá không tới, lại là đám người Sát Liêu tông chủ ngăn trở đường đi bọn họ.

“Đủ rồi! Quan Quân hầu Đại Chu này, cùng kiếm đạo thượng cổ có duyên duyên, ai dám đuổi giết, chính là đối địch cùng kiếm đạo thượng cổ nhất mạch chúng ta!”

Giọng nói có khí phách, lời Thái bạch tông chủ Thạch Việt vừa nói ra, đám ma đạo đang muốn truy đuổi liên minh cường giả, đều thần sắc cứng lại. Một khi đối địch cùng thượng cổ kiếm đạo nhất mạch, mũ này có thể khấu quá lớn, không ai gánh vác nổi!

Nhưng vào lúc này, một thanh âm uy áp, khí phách, từ sâu trong hư không phá không mà tới, ở trên hàng tỉ vị diện hư không, đồng thời vang vọng:

“Hỗn Độn Lão Tổ, trăm, sẽ như ngươi mong muốn!”

Thanh âm này vừa vang lên, tất cả mọi người cảm thấy trong lồng ngực, như có một khối tảng đá nặng trĩu đè nặng. Trong thanh âm kia ẩn chứa lực lượng vô đạo, thậm chí chấn đắc chân khí trong đan điền mọi người.

“Nhân hoàng!”

Năm tên tông chủ kiếm đạo trong lòng cả kinh, bỗng nhiên quay đầu, nhìn về phía kinh thành. Cơ hồ là đồng thời, ở bên trong cảm giác của mọi người, một đạo tử khí bàng bạc, hóa thành cuồng lôi xung thiên. Chỉ là một đòn, liền đẩy lui công kích của Hỗn Độn Lão Tổ.

“Ừnh!”

Đại địa rạn nứt, kim quang khôn cùng, từ kinh thành, tràn ngập tới. Bên trong Kim quang, tựa như có cái gì đó, có địa khí phá thổ lên. Một cỗ uy áp, khí tức mệnh mông cuộn cuộn, vô biên vô hạn, bắn tới, chiếu rọi vạn giới hư không!

“Đây là cái gì?!”

Cả thiên địa giống như trong chốc lát yên tĩnh hẳn, bên trong kim quang, mơ hồ có một đồ vật bốc lên. Tỏa ra phong cách cổ xưa, tôn quý, uy áp, khí tức dào dạt, giống như đồ vật của chư thần trên cửu thiên, rớt xuống trần gian, trước mặt đồ vật này, tâm linh mọi người dâng lên một loại cảm giác xúc động, giống như thần tử, gặp được quân chủ chân chính, muốn quỳ xuống, cúng bái.

“Đây là ...”

Trong hư không, đang mang theo Phương Vân thuận đi “Toái không sát đế”, nhú nhú mây, dừng bước chân lại, xoay người nhìn về phía kinh thành. Ánh mắt hắn, xuyên thấu qua tầng tầng hư không, rơi xuống sâu trong hoàng cung, vốn là hướng “Trung ương Tử khí điện”.

Đó là một tòa cung điện hoàng kim chú thành, uy áp, hoa lệ. Cung điện chung quanh có hoàng kim vòng bảo hộ, đan huy. Hoa văn phù điêu tráng lệ. Bốn phía cung điện, có chín mươi chín cấp bậc thang hoàng kim, bậc nào cũng cao chín tấc, tượng trưng trong thiên địa chí đạo.

Xung quanh cái bệ hình vuông khổng lồ của cung điện, chín con cự long, trông rất sống động, thủ hộ hoàng cung, nhìn chư phương xung quanh. Chín con cự long này, màu sắc khác nhau, có xanh, có đen, có vàng, ... Chính là tượng trưng cho, chín thực long viên cổ sáng tạo đại địa thượng cổ!

Tòa cung điện khổng lồ này, vốn ẩn trong địa hạ. Giờ khắc này, đột nhiên trỗi lên. Thay thế “Trung ương Tử khí điện” ban đầu, tỏa ra một cỗ khí tức đại khí phong cách cổ xưa, uy áp, tôn nghiêm, lại tao nhã. Kim quang, lấy tòa cung điện rộng rãi này làm trung tâm, từ từ phóng ra bốn phương tám hướng, chiếu khắp phạm vi ngàn dặm.

Toàn bộ, bên trong chiến trường, nhất thời dường như có hơn một vầng thái dương màu vàng, hào quang vạn trượng!

“Rệt!”

Bên trong chiến trường, phàm là có chút kiến thức, đều run bắn người. Cả người thấy lạnh dựng tóc gáy, nhìn nóc cung điện hoàng kim, lộ ra thần sắc khiếp sợ. Ở cuối ánh mắt mọi người, mơ hồ có thể thấy được năm đạo hư ảnh đế vương thật lớn, đứng sừng sững ở hào quang trung tâm trên tòa cung điện hoàng kim này.

Năm hư ảnh đế vương này, lần lượt đại diện cho năm loại sức mạnh: thống ngự, nhân nghĩa, vương đạo, bá đạo, lực lượng.

Chính là khí tức Ngũ Đế thượng cổ lưu lại. Mỗi một người nhìn phía tòa cung điện rộng rãi này, đều đã sinh ra một loại ảo giác. Tựa như tòa cung điện ý chí Ngũ Đế che chở này, không phải tồn tại ở một thời điểm nào đó trên dòng thời gian, mà là tồn tại đồng thời ở thượng cổ, trung cổ, cận cổ, tồn tại từ hàng vạn năm nay rồi!

Nó đồng thời tồn tại ở quá khứ, hiện tại và tương lai!

Mỗi một người nhìn phía tòa cung điện này, đều đã cảm nhận được một loại sức mạnh bao la hùng vĩ, làm người ta lực bất tòng tâm. Giống như một hồng lưu, xuyên qua tòa cung điện này. Đó là hồng lưu truyền thừa văn minh nhân đạo!

“Phong ương long đình!”

Toái không sát đế thì thào tự nói, một câu nói toạc ra lai lịch xuất thân cái cung điện này. Trong mắt hắn, hào quang chớp động, lộ ra quang mang hồi ức.

Trung ương long đình, thượng cổ tối cụ truyền kỳ, thánh đình liên quan nhiều đến Ngũ Đế!

Nghe đồn bên trong, Trung ương long đình chính là Đế Khốc thượng cổ tạo nên, ở sơ kì thượng cổ, nó còn có một cái tên nữa là “Thiên đình”. Nhưng đến thời đại đế Nghiêu, đế Nghiêu lấy vương đạo trị thế, thế

tuất thương sinh. Đã sớm làm nhạt sắc thái thần hóa của nó. Mà đổi tên là “Trung ương long đình”, biến thành nơi xử lý sự vụ cửu châu!

Thượng cổ Ngũ Đế thịnh thế, không biết mỗi một ngày có bao nhiêu đại thần ra vào Trung ương long đình, phụ tá đại đế, trấn áp cửu châu, giáo hóa chư phương.

Ngũ Đế là người mạnh nhất thượng cổ, công đức nhiều mặt. Không biết thu hút bao nhiêu người tài ba bỏ qua tranh chấp, dần thân vào môn hạ Ngũ Đế. Can tâm làm một thần tử. Ngay cả nhiều hung ma tiếng tăm lừng lẫy, đều được Ngũ Đế cảm hóa, lần lượt hồi ngộ, gia nhập Trung ương long đình!

Từ Đế Khốc đến Đế Nghiêu, rồi đến Đế Thuấn, Đế Vũ, Đế Thang, mỗi một vị đại đế, đều tại bên trong tòa Trung ương long đình đây, để lại khí tức cùng ý chí bản thân. Đi kèm với các thần tử năm vị đại đế tại vị, đều muốn linh hồn, ý chí bản thân lạc ẩn thật sâu đến bên trong tòa Trung ương long đình này.

Do đó khiến cho “Trung ương sơn rồng” này, từ chỗ ở đơn giản, biến thành thánh vật có được hoàng quyền ánh sáng thần hóa! Nghe đồn bên trong, ghi lại võ học ma thần viễn cổ Cửu Khâu, chính là từ Ngũ Đế thần tử, tòa “Trung ương sơn rồng” này, sửa sang lại mà thành. Mà phó giáp Ngũ Đế Nhân hoàng ban cho Phương Vân, cũng là từ Ngũ Đế thần tử tại tòa cung điện này, hợp mưu hợp sức, tạo thành!

Ở trong thần thoại tương truyền cổ xưa, chỗ sâu nhất tòa cung điện này, tứ phía trong vách tường cùng trên sàn, còn có thượng cổ Ngũ Đế phân biệt tự tay chạm khắc, Ngũ Đế tuyệt học độc hữu!

Thời đại Ngũ Đế Thượng cổ cũng không có tông phái. Đợi cho tông phái đối đại Trung ương long đình đã biến mất vô tung vô ảnh. Không ai ngờ, cách mấy vạn năm, lại có thể nhìn thấy Ngũ Đế “Trung ương sơn rồng”. Mà tòa “Trung ương sơn rồng” này rõ ràng ngay trong tay thống trị giả tối cao Đại Chu, Nhân hoàng Lưu Triết!

“Trung ương long đình đúng là Trung ương long đình!”. Không thể tưởng được, ta lại có thể nhìn thấy thánh vật thời kì Ngũ Đế!”

“Trời xanh ơi! Đây thật sự là Trung ương long đình sao?! Thật không dám tin, nó lại xuất hiện ngay trước mắt ta!”.

“Không thể hiểu nổi! Thượng cổ Ngũ Đế chính là tọa trấn cửu châu, trấn áp thần hóa mệnh mạch trong tòa cung điện này sao?”

Nhìn tòa cung điện rộng rãi này, rất nhiều người đều lộ ra vẻ mặt kích động. Cho dù là cường giả như Hắc ám tức hoàng cùng Toái không sát để không chú ý tới trận chiến đấu này cũng bị tòa thánh đình trước mắt này làm cho chấn động .

“Vị tiền cô này, nhờ ngươi buông ta ra đi! trận chiến này, ta phải ở trong này. Ta có lý do không thể rời đi!”

Phương Vân mượn cơ hội này, giãy giụa nói. Hắn chỉ là chân khí hao không mà thôi, cũng không phải bản thân bị trọng thương. Chỉ cần cho hắn chút thời gian, vẫn có thể khôi phục.

“Ừnh!”

Ngoài dự tính, Toái không sát để bề ngoài lãnh thuận, không đáng tin gần lại nói “tốt lắm”. Năm ngón tay buông lỏng, liền buông lỏng Phương Vân ra. Cùng lúc đó, chụp thật mạnh ở trên vai Phương Vân. Đồng thời một cổ sức mạnh cực kỳ thuần túy, bài sơn đảo hải bàn, dũng mãnh từ từ đi vào trong cơ thể Phương Vân.

Sức mạnh này, lạnh như băng, mang theo sát khí. Chân khí này mật độ so với máu cường giả như Ma Tông chủ, hùng hậu gấp ba. Như vậy chân khí thuần túy, đối với Phương Vân mà nói, thật sự là rất có ích.

“Đa tạ tiền bối!”

Phương Vân mừng rỡ, đan điền hắn chấn động, lập tức phát ra một lực hút cường đại. Phương Vân hấp thu cái này, lại không giống với võ giả khác. Cường giả khác là nuốt chửng từng đợt từng đợt, nhưng Phương Vân lại là đến bao nhiêu, nuốt bao nhiêu, giống như cơ thể là cái túi không đáy.

“Không cần, đây là ta nợ ngươi”

Toái không sát để liếc liếc mắt nhìn Phương Vân một cái, hờ hững nói.

“Hả?”

Phương Vân kinh ngạc nhìn Toái không sát để. Hắn nhanh chóng lục lợi trí nhớ, nhưng mà trong ấn tượng, cũng không có ấn tượng gì là đã từng giao tiếp qua với người này!

Toái không sát để nhìn ra Phương Vân nghi hoặc, cũng cũng không có ý thừa nước đục thả câu. Nói thẳng ra vài chữ mấu chốt:

“Người nghĩ xem. Vực sâu bi thương ... Hành thổ chi địa ... Ngọn núi ... Vạn cổ thanh thiên đại đế. Nhớ chưa?”

Thời điểm Toái không sát để nhắc tới “Vực sâu bi thương”, Phương Vân vẻ mặt vẫn mờ mịt. Nhưng khi nói các chữ với nhau, lại liên hệ đến “Vạn cổ thanh thiên đại đế”, Phương Vân cả người chấn động, rốt cuộc đã nghĩ ra.

Hắn nhìn “Toái không sát để” không thể hiểu nổi: “Là người!”

Trong đầu hắn, hiện lên một số ấn tượng. Vực sâu bi thương, trong một tòa hành thổ, trên những ngọn núi khổng lồ, trận gió gào thét. Ngay tại đỉnh ngọn núi, những khô lâu bạc ngạo nghễ đứng, sừng sững không ngã. Trên người còn khoác một cấm bào thiên tà, cho dù đã chết thật lâu, nhưng vẫn tỏa ra một cỗ uy áp vô đạo cường đại!

Di hài cường giả thượng cổ này, bị Phương Vân bỏ vô trong túi. Chỉ là, khi phản hồi Trung thổ thần châu, lại bị Vạn cổ thanh thiên đại đế lấy đi!

Hai kiện “Thiên tà cấm bào” dần dần dung hợp làm một. Ấn tượng vốn mơ hồ, cũng trở nên rõ ràng hơn.

Phương Vân sao cũng không đoán được, rõ ràng cường giả đã chết đi ở thời thượng cổ, lại sống lại, hơn nữa xuất hiện rõ ràng ở trước mặt bản thân. Cứu bản thân một mạng.

1054. Chương 1055: Nhân Hoàng Hiện Thân

1055. Chương 1056: Sinh Tử Đại Ấn

1056. Chương 1057: Thương Thủy Ma Tổ

Nhân hoàng một quyền oanh ra, long trời lở đất. Thật giống như một thanh thiết chùy kim quang xán xán, hung hăng nện ở trên “Hắc sắc cự phủ” do Vạn Ma Điện biến thành. Chỉ nghe một tiếng nổ oanh, búa lớn tứ phân ngũ liệt, trong đó chân thân Vạn Ma Điện, thì phát ra một tiếng gào thét thê lương, văng mạnh ra ngoài.

Vạn Ma Điện chính là pháp khí thành đạo của Hỗn Độn Lão Tổ, tương liên cùng tâm thần hắn. Nhờ cảm ứng tâm thần, lão tổ lập tức thất khiếu đổ máu, phun ra một ngụm máu tươi, cả người lại giống như hòn đá, bay văng ra ngoài.

Nhân hoàng thực lực thật sự rất khí phách, rất khủng bố. Chỉ một quyền đây, dè bị thương Tam Tượng pháp khí “Vạn Ma Điện” không biết đã trải qua bao nhiêu năm. Mà Hỗn Độn Lão Tổ liền đối mặt một cái như vậy, thần thức đều bị tổn thương.

“Oanh!”

Nhân hoàng chân đạp mạnh một bước, thân tùy ý đi. Xoay người một cái, quyền thứ hai lập tức oanh “Sinh tử ấn” tới Hắc ám đế quân. Chỉ nghe tiếng nổ “Ầm ầm”, kim quang bành bành phách nhập bên trong biển

máu, trực tiếp đem phiên bản máu do oan linh tụ lại này, hóa hơi mạnh lên. Khô lâu tử yêu bên trong bản máu, tức thì bị đánh cho phá thành mảnh nhỏ, tan xương nát thịt.

“Ừnh!”

Hắc ám để quân trải qua ngàn năm, dùng hồn phách máu tươi vô số thương sinh trung cổ, luyện thành “Sinh tử ấn”, lập tức bị oanh bay ra ngoài. Chỉ nghe một tiếng bốp, rìa phương ấn này, lập tức phá một cái lỗ hồng thật nhỏ, một mảnh nhỏ bay ra, xả lạp thành một bản máu khổng lồ, mùi tanh của máu sục mũi trong không trung.

“Cái gì!”

Hắc ám để quân chấn động, thân như mảnh hổ, bổ xoạt ra, không phải công hưởng Nhân hoàng, mà là chiêu đại thủ. Nhanh chóng đem cái chỉ bảo vật tà đạo này thu vào trong cơ thể, cẩn thận dò xét một lượt, xác định không có vấn đề gì lớn, mới hơi hơi thở phào.

Nhân hoàng chỉ xuất hai quyền, hai quyền lập tức phá vỡ công kích liên thủ của Hỗn Độn Lão Tổ cùng Hắc ám để quân, áp chế hoàn toàn hai vị cường giả ma đạo, tà đạo đệ nhất, nắm giữ toàn bộ chiến trường.

“Từ khi chín thực long phụng mệnh thanh phách thiên địa tới nay, tự cổ chí kim là đệ nhất đế vạn cổ! Viễn cổ có Tam Hoàng, mà trầm thành tựu, tương lai nhất định vượt qua Tam Hoàng. Trầm cũng không vâng thiên mệnh, mà là vâng kỷ mệnh! Chỉ một cái quần hổ phệ long, đã muốn lật đổ trầm, thật là ngậy thơ!”

“Ừnh!”

Nhân hoàng nói xong câu này, mãnh một cước đạp hạ. Ngoài mười trượng quanh thân thể hắn, vô số lệ quỷ, tà ma từ oan hồn tà khí biến thành, lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương, ầm ầm đạp toái.

Những tà khí, lệ phách này, vốn là tà khí Hắc ám để quân một chiêu công kích kia, lưu lại biến thành. Nhân hoàng tuy rằng phá chiêu thức hắn, nhưng cổ tà đạo lệ khí này, lại như giòi trong xương khô, bám vào mà lên, hóa thành các loại lệ quỷ, tà ma, quần quanh không dứt. Nhưng lần này, hoàn toàn gỡ bỏ, không may dư thừa!

Toàn bộ chiến trường một mảng tĩnh mịch, toàn bộ kinh sợ vì lời này của Nhân hoàng, cùng khí thế bàng đại. Cái loại thực lực đáng sợ này, ngay cả cường giả liên minh tông phái trước đó cực kỳ xem nhẹ lần công kích này, dường như đều phải nín thở.

Chỉ là hai quyền, không có sử dụng chiêu thức gì, sức mạnh thuần túy. Liền đem Hỗn Độn Lão Tổ cùng Hắc ám để quân trong lòng mọi người tôn thờ, đánh giống cầu, hoàn toàn vô lực chống lại!

“Không phải là nghe thiên mệnh mà là nghe kỷ mệnh”, khí thế thật bá liệt, thảo nào hắn đạt được thành tựu ngày hôm nay. Cận cổ thời đại có con người này, làm vạn phái kiêng kỵ, cũng là đương nhiên!”

Trong mắt Hắc ám tức hoàng hiện lên một tia hào quang, lẩm bẩm nói. Hắn phong ấn mấy vạn năm, mãi cho đến gần đây, mới từ Vực sâu bị thương ra ngoài. Đối với tình thế cận cổ, có thể nói hoàn toàn chưa hiểu rõ, cái hiểu cái không. Lần này cùng Toái không sát để gặp gỡ, cũng là đánh bậy đánh bạ, nhưng lại là Toái không sát để tìm tới hắn.

Hắc ám tức hoàng khác với liên minh tông phái, hắn đối với liên minh ma đạo cùng triều đình Đại Chu, tuy chưa nói tới thiện cảm, cũng chưa tới mức ác ý. Trận chiến này căn bản không quan hệ lớn tới hắn. Hắc ám tức hoàng cũng không chuẩn định nhúng tay vào, hắn lần này ra mặt, chỉ là còn nợ Phương Vân một cái nhân tình. Nếu không phải Phương Vân trước ma vật kia xuất thế, khổng chế không gian chỉ lực, đem hắn thoát khỏi Vực sâu bị thương, chỉ sợ hắn cũng đã chết.

Nhưng, cũng chính bởi vì Hắc ám tức hoàng không hề có lập trường, mới khiến cho hắn đối hai bên lần chiến tranh này, có thể đối đãi công bình. Là cường giả danh túc thượng cổ, trong mắt Hắc ám tức hoàng cũng không có quan niệm hoàng quyền, tông phái. Chỉ cần là cường giả chân chính, có thể giành được sự tôn trọng của hắn. Mà Nhân hoàng Lưu Triết, vị hoàng giả cận cổ thời đại này so với nhỏ hơn hắn không biết bao nhiêu tuổi này, không hề nghi ngờ làm cho hắn cực kỳ thích thú!

“Người này thật là bất phàm.....”

So với Hắc ám tức hoàng không che dấu chút nào sự tán thưởng, Toái không sát để lại có vẻ bình tĩnh hơn rất nhiều. Chỉ có đánh giá vài chữ “Thật là bất phàm” vô cùng đơn giản.

Nhưng, đối với người quen thuộc tính cách Toái không sát để mà nói, đánh giá này đã là cực cao.

Phương Vân ngồi xếp bằng ở giữa hai cường giả danh tước thượng cổ, nghe thấy câu nói kia của Nhân hoàng, lại bất giác hơi nhíu mày. Trong lòng bản năng dâng lên cùng sầu lo. Không biết vì cái gì, thời điểm Nhân hoàng nói ra lời này, bản năng hẳn cảm giác được có chút bất an cùng sầu lo. Tựa như hồi tưởng đến cái gì.

Chỉ là trong trường hợp đặc thù này, Phương Vân đã không có thời gian đi nghĩ lại.

“Thương sinh ma tổ, ngươi còn không ra sao?”

Một tiếng hét to? Xuyên thủng ngàn vạn Thế giới, xuyên qua tầng tầng hư không, rơi xuống sâu trong phía sau núi Đông Phương Thái Tổ phái Đại Chu.

“Ha ha ha ...”

Một tiếng cười to, chấn động Thái Tổ sơn trong vòng ngàn dặm, thiên địa chấn động. Chỉ thấy một đạo hắc khí phóng lên cao, trên không Thái Tổ sơn vạn đạo ngân xà lóe ra. Chỉ nghe “Oanh” một tiếng, một đạo khí tức mạnh mẽ khủng bố, phá không mà ra, trong khoảnh khắc, xẹt qua năm sáu vạn dặm không gian, trong giây lát, bổ tới hướng kinh thành.

“Uỳnh!”

Khoảnh khắc đạo khí tức này lao ra, toàn bộ Thái Tổ sơn một mảng sôi trào. Mọi đệ tử Thái Tổ phái, tính cả tiền sơn hoàng đế số mệnh Quân Niệm Sinh ở bên trong, đều ngửa đầu nhìn trời, lộ ra vẻ khiếp sợ.

Bọn họ là đệ tử Thái Tổ phái, lại không biết dưới chân Thái Tổ sơn, có đám người này. Mọi đệ tử Thái Tổ phái từ khi gia nhập tông phái, chỉ biết Thái Tổ phái có ba vị tổ sư sang phái. Nhưng cũng không ai biết, Thái Tổ sơn còn có nhân vật khủng bố như vậy, khí tức chi cường, so với ba vị tổ sư Thái Tổ phái còn mạnh hơn nhiều.

“Ma khí thật mạnh liệt! Thái Tổ phái chúng ta là môn phái chính đạo, sao có cự kinh ma đạo như vậy!”

“Người này rốt cuộc là thân phận gì? Sao lại ở phía sau núi Thái Tổ sơn chúng ta. Chẳng lẽ ba vị tổ sư trấn áp đại ma đầu ở dưới chân núi. Thừa dịp tổ sư không đi, nhân cơ hội chạy mất rồi?”

“Đây ... như thế nào cho phải? Mau đi thông báo cho ba vị tổ sư đi!”

Thái Tổ sơn một mảng hỗn loạn, cường giả đột nhiên lao ra từ địa hạ này, hoàn toàn quấy rầy tư duy bọn họ.

Toàn bộ Thái Tổ sơn, chỉ có số mệnh hoàng đế Quân Niệm Sinh vẫn giữ được bình tĩnh.

Các đệ tử, suy đoán người nọ là khi ba vị tổ sư Thái Tổ phái trấn áp tuyệt thế hung ma, chỉ có Quân Niệm Sinh mơ hồ đã nhận ra, mối liên hệ giữa người này với Thái Tổ phái.

“Tuyệt thế hung ma” Thật sự là nhân vật như vậy, sao có thể không nhân tiện hủy diệt Thái Tổ sơn, để báo trả áp chi cừu”

Quân Niệm Sinh thì thào lầm bầm, nói xong chỉ có bản thân nghe thấy giọng mình. Từ khi nhập thế, hẳn phát hiện bản thân ngày càng không hiểu thế giới này, hoặc là, thế giới này so với tưởng tượng của hắn, ngày càng khác.

Quân Niệm Sinh ngược lên nhìn thiên không, ở trong hư không vạn mệnh mà mắt người thường không nhìn tới, một viên đầu đại tinh thần quay xung quanh “Tử vi đế tinh”, rõ ràng trước mắt. Ngay tại khoảnh khắc người nọ vừa lao ra, viên tinh thần này đột nhiên tỏa quang mang sáng rực.

“Sự phụ!”

Khoảnh khắc Đào Thiên Ma ảnh trong Thái Tổ sơn phá không ra, sâu trong không gian, Thái Tổ tam tổ đang cùng Đại Chu Vũ Mục kịch chiến, đột nhiên cảm thấy, thân hình ba lão nhân kịch chấn, lộ ra thần sắc chấn động.

Thủy tổ sang phái Thái Tổ phái, chính là Thái Tổ tam tổ!

Điểm này, chính là toàn bộ cận cổ thời đại, mọi tông phái đều biết. Mà Thái Tổ tam tổ không phải là cường giả thượng cổ, điểm này mọi người cũng biết. Nếu không, cường giả xuất thế thượng cổ này, không lý nào không biết Thái Tổ tam tổ.

Đối với lai lịch Thái Tổ tam tổ, xưa nay luôn là bí ẩn. Toàn bộ thời đại cận cổ, cũng không có nhiều người biết. Bọn họ tựa hồ là một đêm nổi lên. Mấy ngàn năm ngẩn ngẩn, liền thành chính đạo Thái Sơn bắc đầu, chấp chính đạo chi người cầm đầu.

Thái Tổ tam tổ tuy thoát nhìn, tuổi đã cao, trông cực kỳ thương lão. Nhưng người trong võ đạo, vốn là có thể tùy ý không chế về ngoài, già trẻ đều do tâm ý. Bộ dáng phó thương lão đầy của Thái Tổ tam tổ, chẳng qua là che dấu mắt người, càng thêm phù hợp với thân phận thủy tổ sang phái mà thôi.

Nhưng mà, chỉ có Thái Tổ tam tổ mới biết được, bọn họ thật ra đều là phục tùng một người. Khi bọn họ còn nhỏ, vì nhân duyên, gặp một gã thần bí. Hắn tự xưng là “Thương thủy lão tổ”. Hắn truyền ba người ba bộ kiếm điển [Thái Tổ], [Thái Thủy], [Thái Sơ], cũng một tay hun đúc nên bọn họ, trong khoảng thời gian ngắn, đạt tới Thần Thông cảnh giới, hơn nữa sáng lập Thái Tổ phái!

Đối với lai lịch bản thân, Thương thủy lão tổ xưa nay giấu rất kỹ, nhưng lại không lộ ra, cũng không truy vấn ba người. Từ sau khi Thái Tổ phái thành lập, hắn liền bế quan trong Thái Tổ sơn. Tuy chỉ hỏi sự tình Thái Tổ phái, cũng không cho phép bất kỳ kẻ nào quấy rầy hắn!

Cho tới bây giờ, quần hổ phê long, Hỗn Độn Lão Tổ triệu hồi, vị lão tổ tông chân chính của Thái Tổ phái này, rốt cuộc đã phá quan mà ra. Lần đầu tiên xuất hiện trước mặt mọi người.

“Oanh!”

Một đạo kiếm quang tối đen như mực, tung hoành mấy ngàn dặm, một kiếm phách đoạn hư không, hướng về đỉnh đầu Nhân hoàng trầm xuống. Một kiếm này hào quang mênh mông cuộn cuộn, để lộ ra một khí tức Thế giới, thế nhưng cường giả Thế giới cấp, phát ra một kiếm.

“Tốt lắm! Quần hổ phê long, ba hung hổ lớn nhất, toàn bộ đã xuất hiện rồi!”

Nhân hoàng ánh mắt lạnh thấu xương, bắn ra một đạo hào quang. Đối với một đạo kiếm quang cường đại bất thành linh, hoàn toàn không để ý. Chỉ là chỉ ngón tay một chút, một đạo khí trụ màu tím lõi vàng, phá không mà ra, nháy mắt dập nát một kiếm ngoại lai đó.

An!

Hư không thoát phá, giữa Hỗn Độn Lão Tổ và Hắc ám đế quân, rõ ràng có thêm một lão giả, mũi ưng câu, làn da ngăm đen, ánh mắt thâm trầm, giống như một khối hắc thiết. Người lão giả này giống như chim điều hâu, mặc một hắc bào thân rộng thùng thình, kiếm ý trên người hắn, vô biên vô hạn, mênh mông giống như hải dương!

1057. Chương 1058: Tuyệt Thế Chi Chiến

“Lưu Triết, người có thể chỉ với vài thập niên, đạt tới Huyền minh Cảnh giới, sánh ngang đại đế thượng cổ. Cũng là dị số trong thiên địa. Chỉ tiếc, người sinh bất phù hợp thời, nay thiên kì chiều chương, Đại Chu triều vận số đã hết. Người nhìn thì mạnh mẽ, nhưng chỉ là hồi quang phản chiếu.

Dù người cuồng vọng, bạch phụ như thế nào, đều khó thoát khỏi một đường bại vong. Đây chính là định số trong thiên địa, người sao cũng không trốn thoát được!”

Hỗn Độn Lão Tổ được hồi hư không, nhìn Nhân hoàng Lưu Triết, trầm giọng nói.

“Ha ha”

Nhân hoàng cười lạnh hai tiếng: “Nhất phái nói bậy! Trẫm xưa nay cũng không tin thiên địa định số gì cả. Trẫm chỉ có tin bản thân. Người là ai? Hãy xưng rõ danh tính. Kiếm trẫm, không giết hạng người vô danh!”

“Ha ha, lão phu Thương thủy ma tổ, hạng người vô danh, không nhọc Nhân hoàng nhớ đến”

Thương thủy ma tổ cười nói, thanh âm can thiệp, mang theo sự âm lãnh.

“Hạng người đầu trâu mặt ngựa, không hỏi cũng thế!”

Nhân hoàng khoát tay áo, trầm giọng nói: “Trẫm, lại cho các ngươi một cơ hội cuối cùng. Nguyên trung thành với trẫm, hoặc là, biến mất!!”

Nhân hoàng thân hình chấn động, hiển lộ một cỗ sát khí lạnh như băng.

“Ha ha, vậy không cần nữa. Chúng ta chỉ cảm thấy hứng thú đối với thánh kiếm cùng đạo thống Tam Hoàng. Nếu ngươi giao không Tam Hoàng thánh kiếm ra, cùng Tam Hoàng võ học, nói không chừng, chúng ta có thể cho ngươi một con đường sống, cho ngươi tiếp tục làm hoàng đế Đại Chu triều kia!”

Thương thủy ma tổ kỳ quái nói.

Nhân hoàng thần sắc lạnh lùng, vẫy tay nói: “Đã vậy, lên lĩnh cái chết đi!”

“Uỳnh!”

Nhân hoàng nói xong câu đó, Hỗn Độn Lão Tổ, Thương thủy ma tổ, Hắc ám đế quân đồng thời lộ ra thần sắc căng thẳng. Ngoài miệng tuy nói thoải mái, nhưng một sự thật không thể thay đổi là, thực lực võ đạo Nhân hoàng vượt xa ba người. Bất luận một người nào, đánh một mình, cũng không thể là đối thủ của vị Nhân hoàng Đại Chu này!

“Ra tay!”

Ba người chân khí rung lên, lại là ở khoảnh khắc Nhân hoàng nói xong câu đó, giành ra tay trước.

Ầm ầm!

Thiên địa địa chấn, mây đen cuộn cuộn, nhanh chóng che kín thiên không, toàn bộ chiến trường tràn ngập một cỗ áp lực cuồng bạo, giống như tận thế đang giáng xuống.

“Ngao!”

Trên đỉnh đầu Hỗn Độn Lão Tổ, một đạo xung khí hắc sắc, bên trong hắc khí, hiện lên một cự đại cổ phác hắc chung, tỏa ra từng đạo hồng lưu hủy diệt. Bên trong hồng lưu, từng hư ảnh ma thần viễn cổ, như ẩn như hiện, thủ hộ ở xung quanh chung thể.

Hồng Hoàng Ma Chung, một ma khí viễn cổ khác mà Hỗn Độn Lão Tổ tự tay tế luyện!

Đối mặt đối thủ cường đại như Nhân hoàng, sơ sẩy một cái đều có thể dẫn đến sai lầm chí mạng. Hỗn Độn Lão Tổ căn bản không dám ần dẫu.

Uỳnh!

Cùng lúc đó, Hắc ám đế quân tế ra một thanh tà binh. Lại là một tà kiếm màu đỏ đen, dùng oan hồn không thể siêu thoát tế luyện. Thanh tà kiếm hắc hồng này có mũi mà không có chuôi, vừa xuất hiện, một nửa thiên không, đều có huyết vụ cuộn cuộn, cực kỳ đáng sợ.

“Ngâm!”

Thương thủy ma tổ vừa ra tay, lại có điều khác với hai người này. Một đạo kiếm khí màu đen, chậm rãi, từ bên trong tầng mây phát ra, hai đoạn phụt ra, quán thông thiên địa. Đạo kiếm khí này vừa xuất hiện, thiên địa trong lúc đó điện thiểm lóe minh, mà thân hình Thương thủy ma tổ lập tức biến mất, cùng đạo kiếm khí này dung hợp làm một.

Kiếm này vừa tế khởi, trong thiên địa, lập tức trào ra một cỗ hồng lưu tận thế, tẩy rửa thiên địa, giống như thiên địa sắp sửa đổ.

“Người này rốt cuộc là ai? Sao lại thần thông kiếm đạo thượng cổ nhất mạch?!”

“Thương thủy ma tổ! Rốt cuộc là ai? Ở trong thời Thượng cổ, căn bản không có nghe nói về nhân vật này!”

“Sát liêu kiếm khí, Thuần dương kiếm khí, Thái bạch kiếm khí, Thương sinh kiếm khí ” Đây căn bản không phải một môn kiếm đạo, mà là vô số kiếm đạo kiếm ý ngưng tụ. Người này rốt cuộc có lai lịch thể nào, sao lại pha tạp nhiều kiếm đạo như vậy!”

Trong hư không, tại thời điểm một đạo kiếm khí tận thế kia hướng tiêu mà ra, đám người tông chủ sáu tông phái kia như bị điện giật, cả người kịch chấn. Rung động cảm nhận được, giống như là thiên địa lở.

Thương thủy ma tổ phát ra một đạo kiếm khí kia, nhìn bề ngoài trong mắt người ngoại đạo, giống như là một kiếm đạo hoàn toàn mới. Nhưng trong mắt năm kiếm đạo tông sư này, liếc mắt một cái liền nhận ra chân tướng. Đây căn bản không phải một loại kiếm đạo, mà là rất nhiều loại kiếm đạo cường đại tạp nhu mà thành, nhưng vẫn là cái loại kiếm đạo thuần khiết thượng cổ.

“Đây là, kiếm tông kiếm khí!”

Ở khoảnh khắc cảm nhận được một đạo kiếm ý cuối cùng, sắc mặt năm người xoát một chút trở nên tái nhợt. Thương thủy ma tổ từ trên trời rơi xuống này, khiến bọn họ chấn động, vượt xa Hỗn Độn Lão Tổ cùng Hắc ám đế quân. Thậm chí còn chấn động hơn cả nhìn thấy thánh vật Ngũ Đế Trung ương long đình.

Thương thủy ma tổ có thể tập hợp kiếm ý khác phái, mấy người còn có thể lý giải. Nhưng Thái bạch kiếm đạo, Sát liêu kiếm đạo, Thuần dương kiếm đạo, những kiếm đạo này đều là bí mật bất truyền của bọn họ.

Đám người Sát Liêu tông chủ rất rõ, kiếm đạo tông phái bản thân, tuyệt đối không truyền cho người khác phái. Mà người này lại đồng thời học được kiếm đạo của tất cả mọi người. Hơn nữa tạo nghệ còn rất sâu.

Điều này đối với mọi người mà nói, quả thực là tình thiên phích lịch!

“Người này rốt cuộc là ai? Những kiếm đạo này đều là bí mật bất truyền, hần sao học được?”

Mọi người bị một đạo kiếm khí của Thương thủy ma tổ kia, làm cho khiếp sợ trong đầu trống rỗng, cơ hồ không thể tự hỏi:

“Kiểm tra chân thân của người này xem! Ta dám khẳng định, chân thân hần, căn bản không phải Thương thủy ma tổ gì cả! Nếu muốn đem kiếm đạo mấy môn tu luyện đến trình độ này, phải là người trong kiếm đạo mới có thể làm được, nhưng phải là cường giả đỉnh phong trong kiếm đạo nhất mạch. Ta có dự cảm, thượng cổ hậu kỳ, trước khi chúng ta chuyển thế, chuyện phát sinh cuối cùng kia, rất khả năng có liên quan tới hần!”

Thuần dương tông chủ thần sắc ngưng trọng nói. Thanh âm rơi xuống, Sát Liêu tông chủ, Thái bạch tông chủ, mọi kiếm đạo tông sư ở đây, sắc mặt đều trở nên cực kỳ ngưng trọng.

Nếu thực liên lụy tới sự kiện thượng cổ hậu kỳ kia, liên lụy tới Kiếm tông tông chủ biến mất, thì người này thật đáng chết !

Trên bầu trời, đối mặt với công kích của Hỗn Độn Lão Tổ, Hắc ám đế quân, Thương thủy ma tổ, Nhân hoàng cũng rốt cuộc ra tay phản kích. Thân hình đồ sộ của hần bất động, chỉ là oanh một quyền vô cùng đơn giản ra:

“Nhân hoàng khai thái!”

Viễn cổ Tam Hoàng tuyệt học, tái hiện thế gian!

Cũng là chiêu Tam Hoàng tuyệt học này, Vũ Mục ra tay một chiêu liền áp chế Thái Tổ tam tổ. Mà nay ở trong tay Nhân hoàng, uy lực chiêu Tam Hoàng tuyệt học này, lại hoàn toàn khác.

Hần thân chính là Nhân hoàng, Nhân hoàng hần đối với Quyền ý chiêu “Nhân hoàng khai thái” này, không ai có thể hiểu hơn hần nữa. Viễn cổ Nhân hoàng, lấy quyền uẩn ý này khai phá nhân đạo, giáo hóa chi lộ. Mà hần lại sau vạn cổ, khai sáng một hoàng triều thịnh thế trước đó chưa từng có!

Hai người thủ đoạn khác nhau, nhưng mục đích giống nhau, đều là muốn khai sáng một cục diện mới!

Nhân hoàng ra chiêu này, so với trong tay Vũ Mục, uy lực lớn không chỉ gấp trăm lần. Phía sau hắn, không hề xuất hiện hư ảnh thánh hoàng viễn cổ. Ngay tại trong đôi mắt khiếp sợ của đám người Hỗn Độn Lão Tổ, mặt Nhân hoàng Lưu Triết nhanh chóng mơ hồ, biến hóa ra một bộ mặt uy áp, nhân từ khác.

Viễn cổ thánh hoàng, Nhân hoàng Hiên Viên!

Ầm ầm!

Nhân hoàng một quyền oanh ra, hào quang màu vàng chậm rãi phác thiên cái địa, giống như muốn khai phá một kỷ nguyên mới. Trước mặt cổ ý chí cường đại này, không có gì có thể ngăn cản được hắn.

Xem đây!

Ma khí phân liệt, nhiên khí dập nát, kiếm khí gãy đổ! Ba vị cường giả ma, tà, chợt phun ra một ngụm máu tươi, bị Nhân hoàng một quyền đánh bay mấy ngàn dặm, máu tươi trong cơ thể bắn nhanh, có không chế cũng không được:

“Thu hoàng, Di hoàng, Doanh hoàng, Man hoàng! Ra khỏi đi, đến lúc các ngươi nên thực hiện hiệp nghị rồi!”

Hỗn Độn Lão Tổ miệng vừa phun máu tươi, vừa lớn tiếng kêu lên.

“Thật sự không thể tưởng được, phải ra mặt nhanh như vậy!, Doanh hoàng, Di hoàng, A Lạp Cổ Ba Nhĩ, ra tay đi!”

Thanh âm rơi xuống, Thái thượng lão Địch hoàng Địch hoàng dẫn đầu xuất trường, ngay sau đó chiến thần Man tộc A Lạp Cổ Ba Nhĩ, Di hoàng, Doanh hoàng toàn bộ xuất thân. Bốn người mặc Ngũ Đế chiến giáp hạng nặng, cả người hào quang rạng rỡ, tỏa ra một cỗ khí tức đại đế thượng cổ.

Bốn người vừa xuất hiện, không dám chậm trễ, đều tề khởi những kiện pháp khí thượng cổ đại đế lưu lại lên trên đỉnh đầu. Đỉnh đầu Lão Địch hoàng, chân khí uân nhân, hóa thành đám mây màu tím, nâng một quyền trượng tinh xảo ám kim chạm rồng, chuôi quyền trượng này lôi điện phụt lên, mỗi một đạo đều lợi hại hơn mấy trăm lần so với dương lôi chí dương chí cương trong thiên địa.

Cái pháp khí này, tên là “Thượng đế chi phạt”. Chính là bàn tay đại đế thượng cổ đích thân rèn, dùng làm đồ tượng trưng thượng đế của bản thân.

Thượng cổ thời đại, thời kì Đế Khốc. Đế Khốc dùng lôi đình, là tượng trưng cho sức mạnh của bản thân. Cho nên “Thượng đế chi phạt” này, là để Dự mượn để vén lên thiên địa lôi đình, quán triệt ý chí pháp khí bản thân.

Luận đến pháp khí, pháp khí Đế Khốc luyện chế, không hổ là pháp khí tối cường trong Ngũ Đế!

Đỉnh đầu Di hoàng, chân khí nhân nhân, hóa thành một bích ba. Phía trên Bích ba, là một con sứa màu lam cổ xưa, cơ thể trong suốt, trông rất đẹp mắt.

Thượng cổ đế Thuấn là bản đức chi quân, con sứa này, là một pháp khí của hắn, tên là “Tứ hải thủy đỉnh”, dùng để trấn áp hải vực tứ phương. Cũng có uy lực cường đại.

Đỉnh đầu Man tộc chiến thần A Lạp Cổ Ba Nhĩ, là “Đế Nghiêu chi thư”, là thánh khí do một quyển thanh tiên thư tạo thành! Ghi chép lý tưởng cùng bảo phụ của đế Nghiêu.

Còn đỉnh đầu Doanh hoàng, lại là ngọc ấn đỏ rực một phương. Chính là thánh vật Đế Thang khiến vô số cường giả tranh đoạt bên trong Thang cốc lúc trước:

“Đế Thang ngọc tỷ”!

Khác với các đại đế khác, thượng cổ Đế Thang có thời gian tại vị dài nhất. Hắn cũng không có đủ thời gian, đi tề luyện đồ cho bản thân. Cho nên trực tiếp đem Ngọc tỷ dùng nhiều nhất, tề luyện thành pháp khí, đặt tên “Đế Thang ngọc tỷ”.

Nguyên nhân phía sau là vì trấn áp mười hai Viêm Ma quân vương có thể hóa thành “Thượng cổ viêm ma đại đế”, trấn thủ tại sâu trong Thang cốc, bị Doanh hoàng đoạt được!

Nếu chỉ luận thực lực bản thân, dù là bốn vị hậu duệ Ngũ Đế hợp sức lại, cũng sẽ không là đối thủ của Nhân hoàng Huyền minh Cảnh giới. Chỉ có mượn dùng pháp khí Ngũ Đế, cùng với năng lượng tiên thiên hùng hậu lưu lại trong pháp khí, mới có thể miễn cưỡng chiến đấu với Nhân hoàng:

“Được lắm! Trẫm biết hậu duệ Ngũ Đế các ngươi, trấn thủ tứ phương. Đã sớm không cam lòng, ý đồ lấn chiếm Trung thổ. Nay lại cùng người trong ma đạo, tà đạo liên hợp lại đối phó trẫm. Cũng được thôi! Trẫm, hôm nay sẽ một mẻ quăng một lưới bắt hết toàn bộ các ngươi!”

Đối mặt ba gã cường giả Thế giới đỉnh phong Hỗn Độn Lão Tổ, Thương thủy ma tổ, Hắc ám đế quân liên thủ, hơn nữa lại có hậu duệ Ngũ Đế liên hợp, Nhân hoàng lại không ngại, ngược lại tấn hiển khí phách bản sắc, muốn một lưới bắt hết tất cả!

1058. Chương 1059: Nhất Lực Kinh Thiên

“Ừnh!”

Nhân hoàng đại thủ một chiêu, trên mặt đất, “Trung ương long đình” kim quang xán xán, lập tức phá không bay lên, nhanh chóng thu nhỏ lại ở giữa không trung, bay về hướng Nhân hoàng.

Trung ương long đình không phải nơi triều hội của Ngũ Đế thượng cổ, nhiều năm như vậy trôi qua, dựa vào khí tức Ngũ Đế, hơn nữa Nhân hoàng tế luyện, cũng thành một pháp khí Tam Tượng có một không hai.

Nhân hoàng bên này một chiêu tế khởi “Trung ương long đình”, đám người Hỗn Độn Lão Tổ, Hắc ám đế quân, Thương thủy ma tổ, và cả Lão thu hoàng, lập tức trong lòng giật thót, tinh thần căng thẳng.

Vô luận bọn họ đối địch cỡ nào với Nhân hoàng, đều không thể thay đổi một sự thật. Đó là Nhân hoàng chính là cường giả Huyền minh Cảnh giới, cảnh giới mạnh hơn bọn họ!

“Ra tay!”

Lực hoàng quát lên một tiếng lớn, tiên phong ra tay. Ngay sau đó, đám người Hỗn Độn Lão Tổ cũng nhanh chóng ra tay. Nhân hoàng xích thủ không quyền, cũng có thể đánh cho bọn họ lần lượt bại lui. Lại còn tế khởi “Trung ương long đình”, uy lực không thể tưởng tượng.

Dưới tình huống như vậy, mọi người chỉ có thể giành phần động thủ trước, chiếm trước thời cơ. Tích lũy ưu thế, thận trọng.

“Oanh!”

Bảy người mạnh nhất đương thời dẫn đầu xuất thủ, chân khí cuộn cuộn bài sơn đảo hải, hủy thiên diệt địa. Chiêu thức còn chưa giáng xuống, hư không đã không chịu nổi năng lượng khổng lồ như thế, oanh một tiếng, vỡ vụn ra như gương. Sâu trong hư không, một cỗ hấp lực cường đại phát ra, đồng thời đem đám người Nhân hoàng, Hỗn Độn Lão Tổ, Hắc ám đế quân cùng với Di hoàng, kéo vào trong đó.

“Nhân hoàng đóng đô!”

Trong hư không mênh mông, Nhân hoàng đồ sộ bất động, ngón trỏ chỉ thẳng lên, rõ ràng lại thi triển ra một nhận tuyệt học Nhân hoàng khác. Chỉ thấy chân khí Tam Hoàng mênh mông cuộn cuộn trong cơ thể Nhân hoàng ngưng tụ lại, hóa thành một tòa cự đỉnh màu vàng, xa hoa, mặt trên viết văn chương nhân đạo.

Tòa cự đỉnh hoàng kim tam túc này, nhô lên cao liền đem Nhân hoàng bao trùm trong đó!

Ầm ầm!

Bảy đạo hồng lưu hủy diệt cuộn cuộn dâng dâng, oanh kích ở trên người Nhân hoàng. Lại bị cự đỉnh hoàng kim ngăn trở, ngay cả tóc Nhân hoàng cũng chưa động đến.

“Nhân hoàng đóng đô”, chính là tuyệt học phòng thủ duy nhất trong Nhân hoàng tuyệt học. Chỉ thấy nhân thể tòa cự đỉnh hoàng kim này xoay tròn, lập tức phát ra một cỗ giáo lực cường đại, đem bảy cường giả đỉnh phong đương thời công kích cuốn vào trong đó, sau đó ẦM một tiếng, phản chấn trở về.

“Cẩn thận!”

Mọi người kinh hãi, thân hình nhảy dựng, nhất tề lui lại. Căn bản không dám tiếp chiêu thức thủ vu công uẩn trong chiêu này của Nhân hoàng!

Nhân hoàng thi triển ra Tam Hoàng tuyệt học, đều thuộc loại “Tam hồn viên mãn”. Mà bảy nhiều lắm cũng chỉ là đỉnh thứ huyền minh tuyệt học kia của Ngũ Đế. Hai người tiên thiên còn kém một cấp bậc.

Nếu không phải mọi người ý đồng người, hơn nữa các loại Tam Tượng pháp khí, căn bản là không thể nào chống lại Nhân hoàng.

“Hỗn Độn Lão Tổ, các ngươi đều là nhân tài khó có được. Trẫm, có cái tâm trọng người tài, tin tưởng vật do ta dùng. Trẫm, lại cho các ngươi một cơ hội nữa, nguyện trung thành trẫm, hoặc là chết!”

Nhân hoàng lớn giọng nói. Hắn chỉ ngón tay, hóa thành “Trung ương long đình” to như bàn tay, nhô lên cao rung lên rồi lại trở về hình dáng ban đầu, lơ lửng ở trong hư không.

Nhân hoàng thân hình nhoáng lên một cái, liền nhẹ nhàng bay xuống. Vẫn đứng thẳng ở trên bậc thang cao nhất ngoại tầng “Trung ương long đình” hoàng kim. Ánh mắt nhìn long nung thêm thẫm, ngạo thị quần hùng!

“Đến mấy người!”

Đối với khuyến dụ của Nhân hoàng mọi người coi như không nghe thấy. Với tôn nghiêm của Hỗn Độn Lão Tổ, tuổi gấp mấy ngàn lần vị hoàng đế Đại Chu này, sao có thể thần phục Nhân hoàng. Hơn nữa, quan trọng hơn là, Hỗn Độn Lão Tổ biết, bản thân hôm nay nhất định sẽ thắng!

Đây là số trời, cũng là mệnh định!

“Đi!”

Bên cạnh chiến trường, vài tên cự đầu địa cội còn chưa gia nhập chiến trường, tà áo phất lên, trốn vào hư không, điện xạ mà lên. Còn chưa tới gần, chỉ thấy Hỗn Độn Lão Tổ vung tay áo, ma khí cuộn cuộn nhô lên cao một quyển, lập tức đem những cự đầu thượng cổ này, đưa vào trong Vạn Ma Điện.

Những cự đầu thượng cổ này cũng không có Tam Tượng pháp khí, chiến đấu cùng Nhân hoàng, thực dễ dàng bị chấn nát thân thể. Chỉ có ở trong Vạn Ma Điện, mới có thể phát huy ra uy lực của bọn họ.

“Đến đây!”

Hắc ám để quân như pháp bào chế, phát ra một cỗ không gian chi lực, đem vài cự đầu tà đạo đang chiến đấu, cuốn vào bên trong pháp khí. Chiến đấu diễn ra đến tầng bậc này, kết quả đã quyết định trong lúc bọn họ chiến đấu cùng Nhân hoàng. Những người khác, chết bao nhiêu cũng không có ý nghĩa.

“Địch hoàng, Di hoàng, Lự hoàng, Man hoàng, các ngươi cũng hết thấy tiến vào. Chính diện đối địch, chúng ta căn bản không phải là đối thủ của hắn. Mọi người lấy chân khí thúc dục pháp khí chi lực, lợi dụng pháp tắc chi lực đối phó hắn!”

Hỗn Độn Lão Tổ kêu lên.

Bảy sợi dây thừng thô to như ngón tay, quấn thành một! Hai bên nếu người nấp chiến đấu biết phạm người đó, thực dễ dàng bị Nhân hoàng tiêu diệt từng người một.

“Được lắm!”

Đám người Thu hoàng do dự một chút, vẫn phi thân nhảy vào trong pháp khí của Thương thủy ma tổ, Hỗn Độn Lão Tổ. Bốn người đều là hậu duệ Ngũ Đế, cũng có pháp khí Ngũ Đế hộ thân. Căn bản không sợ quần chiến cùng Nhân hoàng. Nhưng đây là Vạn Ma Điện, Hỗn độn chung, ở trong những pháp khí này ra tay, rất an toàn, không hề có kỵ!

Tuy rằng, bốn người trong lòng đối với đám người Hỗn Độn Lão Tổ, cũng có đề phòng. Nhưng, nếu hôm nay không thể giết Nhân hoàng, như vậy chỉ sợ sau này, sẽ bị Nhân hoàng truy kích, nhất nhất hành hạ đến chết!

Bốn người chỉ có thể hoắc đi ra ngoài.

“Tất!”

Một tiếng kiếm khí kéo dài, chấn động hàng tỉ vị diện hư không. Trong nháy mắt, liền gặp một đạo kiếm khí như ngân hà tung hoành hàng ngàn dặm, hướng về vị trí đám người Hỗn Độn Lão Tổ, điện xạ mà đi:

“Đế Nhất!”

Phương Vân ánh mắt chợt lóe, trong mắt xẹt qua một tia tức giận. Đạo kiếm quang này hẳn rất quen thuộc, không phải Đế Nhất, thì là người nào.

“Uỳnh!”

Hào quang chợt lóe, Toái không sát để cùng Hắc ám tức hoàng còn chưa có phản ứng, Phương Vân đã nhu thân, hóa thành một đạo điện quang, bắn nhanh ra. “Cánh cửa không gian” thi triển đến cực điểm, vài ý niệm trong đầu, liền đuổi theo.

Tốc độ kiếm khí cùng tốc độ thân pháp, chính là hai việc khác nhau! Tốc độ ngự kiếm Đế Nhất mặc dù mau, nhưng luận tốc độ thân pháp xuyên qua hư không, so với Phương Vân kém không chỉ một bậc. Chỉ là phạm vi bao trùm kiếm khí hẳn rất rộng, trong ba ngàn dặm đều là phạm vi kiếm khí của hắn.

Qua phạm vi này, Đế Nhất dù có năng lực đào thiên, cũng chỉ có ở phía sau Phương Vân, theo không kịp!

“Oanh!”

Một cự long màu xanh, lôi quang lóe ra, đột nhiên xuất hiện ở kiếm khí như ngân hà, oanh một tiếng, cản Đế Nhất lại.

“Là người!”

Đế Nhất ngừng lại, nhìn Phương Vân phía trước, trong mắt lộ ra sát khí.

“Là ta!”

Cự long điều thân nhoáng lên một cái, tán đi long thân, hiện ra một nam tử trẻ tuổi tuấn mỹ, chính là Phương Vân. “Đế Vũ phó giáp” trên người hắn đã không thể dùng lại, lúc này hắn thay bằng “Hải Thần Chiến Giáp”.

Bộ chiến giáp này chính là hộ giáp ma thần viễn cổ, tuy rằng không bằng Ngũ Đế chiến giáp, nhưng cũng tương đương Ngũ Đế phó giáp. Chỉ là hiệu quả không giống nhau mà thôi.

Chỉ thấy trên Hải Thần Chiến Giáp của Phương Vân, một vết kiếm thật lớn, từ ngực trái phách kéo đến ngực phải, lại là thần khí kiếm tông Đế Nhất lưu lại ở mặt trên.

“Vừa mới coi như người gặp may mắn, có người ra tay cứu người. Chỉ là, người cũng không phải lần nào đều có vận khí tốt như vậy. Người nếu đã vác mặt đến cửa, ta sẽ thanh toán người!”

Đế Nhất trong thanh âm hàm chứa băng tra, Phương Vân lại một lần nữa ngăn cản hắn, làm hắn trong lòng lồng lộng sát khí:

“Mạnh miệng đừng nói quá sớm. Ta nếu không phải trước đó đối phó vài tên cường giả Địa hồn, tiêu hao chân khí. Người không có thể đứng ở hiện tại. Nhưng, hiện tại cũng không muộn. Đế Nhất, ta hôm nay liền nói với người như vậy, có ta ở đây, người mục đích gì đều bất thành!”

Phương Vân khẽ cười nói. Vừa mới tiếp xúc ngắn ngủi, làm cho hắn trong lòng chắc nịch.

Hiện tại trong cơ thể hắn, không có chút “Vũ trụ thứ cấp năng lượng”. Hiển nhiên không thể đánh đồng cùng Đế Nhất kiếm tông chân khí. Nhưng, Đế Nhất cũng không tốt đến mức đó. Thực lực hắn hiện tại, mật độ chân khí cũng không chưa tới một phần mười.

Xem ra khí thế không giảm, chẳng qua dựa vào hai thanh thần khí kiếm tông sắc bén, ra khỏi nỗ mạnh hết đà mà thôi!

“Hai thanh thần khí kiếm tông này, thật đúng là đại phiên toái. Dựa vào mấy cái chiến giáp, pháp khí gì gì cao cấp của người, bị hai thanh pháp khí này tước vài lần là phải bỏ ngay!”

Phương Vân tuy nói nhẹ, nhưng đối với Lục tiên kiếm cùng Hãm tiên kiếm trong tay Đế Nhất, vẫn cực kỳ kiêng kị. Ngũ Đế phó giáp mặc dù không phải là chính phẩm, nhưng là pháp vật hộ thân cao nhất cường giả võ đạo tha thiết ước mơ. Cái này phó giáp truyền thừa mấy vạn năm rồi, cũng chưa cái gì tổn thương. Nhưng đến tay Phương Vân, mới cùng Đế Nhất chiến đấu vài chiêu, dường như đã sắp hỏng. Làm cho Phương Vân đau lòng không thôi!

“Sức phòng hộ của Hải Thần Chiến Giáp so với Ngũ Đế phó giáp hơi yếu chút, nhưng không kém là bao nhiêu. Hẳn là còn có thể duy trì được không ít thời gian!”

Phương Vân trong lòng âm thầm đánh giá một chút, rút ra được một thời gian hợp lý. Nhưng, chỉ cần nghĩ đến, thời gian vừa qua, Hải Thần Chiến Giáp cũng sắp hỏng, khiến cho Phương Vân đau lòng không thôi.

Hai kiện bảo vật hộ thân Ngũ Đế phó giáp cùng Hải Thần Chiến Giáp mà bị phế, trên người Phương Vân sẽ không còn đồ gì hộ thân. Đến lúc đó, nếu chân khí Đế Nhất còn chưa hao hết, Phương Vân cũng chỉ có thể ngày nào cũng trốn tránh hẩn.

Dù sao, Lục tiên kiếm cùng Hãm tiên kiếm không chỉ đơn giản là đồ ta mặc trên thân thể như vậy, bị hai thanh kiếm chém một cái, ngay cả thần hồn, đều phải bị thương!

“Ngâm!”

Nhưng vào lúc này, chỉ nghe trong tai kiếm ngân vang đầy trời, vì Đế Nhất chọc giận, cuối cùng đã ra tay. Hai thanh hung kiếm tế khởi, nhô lên cao là một đạo kiếm khí ngân hà chúc lượng, đánh xuống như tia chớp.

“Uỳnh!”

“Cánh cửa không gian” quanh người Phương Vân lắc lư, tình cờ lại tránh được kiếm khí của Đế Nhất. Đạo kiếm khí đáng sợ kia, cơ hồ này xem chút xú, quanh xẹt ngang qua người hẩn.

Đây cũng chính là Phương Vân, có thể nắm chắc thời cơ chính xác như vậy. Nhìn như mạo hiểm, thực ra như đi trên đất bằng. Nếu là người khác, chỉ sợ đối mặt một cái, sẽ bị Đế Nhất đả thương mà chết!

“Xem người có thể tránh được vài hiệp!”

Sau lưng Đế Nhất lại là một tiếng rỗng ngâm kinh thiên, thanh Hãm tiên kiếm thứ hai phát ra một tiếng duệ khiếu, bay lên trường không, lại kích phát một đạo kiếm khí hủy thiên diệt địa, với lời đình vạn quân chỉ thế, trăm về hướng Phương Vân.

Phương Vân quyết định, phải dần dần, tận lực hao không chân khí Đế Nhất, khiến hẩn trong tam chấn bị knockout. Lúc này, liền đem “Cánh cửa không gian” thi triển đến cực hạn, toàn bộ thân hình ở trên hư không, huyền ra vô số tàn ảnh, ở bên trong kiếm khí rộng rãi của Đế Nhất, tránh trái tránh phải, né tránh từng đòn.

Phương Vân biến hóa chiến pháp, lập tức nhẹ nhõm hơn không ít.

Còn dư hà, chân khí hấp thu từ trong hư không, bổ sung nhu cầu trong cơ thể.

1059. Chương 1060: Thái Tử Đối “thái Tử”

Cùng lúc đó, trong hư không hắc ám vô tận, ba người Thương thủy ma tổ, Hồn Độn Lão Tổ, Hắc ám đế quân đứng song song. Được đám người Thu hoàng cùng với cự đầu ma đạo thượng cổ giúp, ba người chiến

pháp lập tức thay đổi.

Rầm rầm rầm!

Ba tiếng nổ vang, Thương thủy ma tổ, Hỗn Độn Lão Tổ, Hắc ám đế quân đều tự tế ra Tam Tượng pháp khí cường đại, Tam Tượng pháp khí, Vạn Ma Điện, Sinh tử ấn chấn động ở trên hư không, lực lượng ba đạo pháp tắc khổng lồ bắn ra tứ phương, định trụ hư không:

Không gian vốn khó có thể nắm bắt, giờ khắc này, giống như đọng lại thành tảng đá.

Nhân hoàng đứng thẳng giữa “Trung ương long đình” cự đại, cả người phát ra kim quang vô lượng. Đối mặt không gian pháp tắc “Không gian tĩnh chỉ” mà ba lão hồ li phát ra, Nhân hoàng làm lơ. Cái pháp tắc cường đại lại cực kỳ phổ biến dễ dàng nắm giữ đó, căn bản không trói buộc được hắn.

“Các người cũng chỉ có chút năng lực ấy thôi sao?”

Nhân hoàng khoanh tay đứng, sừng sững trong hư không giống như chiến thần. Hắn thân hình vẫn không nhúc nhích, nhưng hồng lưu pháp tắc khổng lồ mà ba người phát ra, ở thời điểm gần lúc hắn nói, tự động chậm lại, hơn nữa trở nên loãng hơn.

Khi Nhân hoàng một xong câu đó, một cỗ pháp tắc chi lực cường đại, dâng lên mà ra. Dem “Không gian tĩnh chỉ pháp tắc” mà ba người liên thủ phát động xếp ra bên ngoài. Nhân hoàng cũng không có phát động phản kích, phát động pháp tắc chi lực, là cản trở giá.

Pháp tắc càng cao, càng tiêu hao nhiều năng lượng. Đối phương năng lực càng cao, tiêu hao càng lớn. Thi pháp phạm vi càng lớn, tiêu hao càng lớn. Thời gian càng dài, tiêu hao càng lớn!

Nhân hoàng căn bản không cần phản kích, chỉ cần đảm bảo bản thân không bị pháp tắc của ba người hạn chế. thời gian bọn họ thi triển pháp tắc không gian càng dài, càng có lợi với Nhân hoàng.

Thời gian pháp tắc tiêu hao, không phải là thứ cường giả bình thường có thể chịu đựng được. Đến lúc đó bên này tiêu bên kia trưởng lên, Nhân hoàng chỉ cần đứng bất động, ba người sẽ không chiến mà tự hủy.

Lấy khổng lồ năng lượng tiêu hao làm cái giá, lợi dụng không gian pháp tắc cao đẳng đối phó bản thân, nhìn thì inh. Nhưng ở trong mắt Nhân hoàng lại là ngu xuẩn không ai bằng.

“Ừnh!”

Nhìn thấy Nhân hoàng chút hề bị không gian pháp tắc giam cầm, đám người Thương thủy ma tổ mặc dù có chút thất vọng, nhưng không ngoại. Tâm niệm vừa động, Tam Tượng pháp khí trên đỉnh đầu lại chấn động. Lúc này Lữ hoàng, Thu hoàng, cùng với cự đầu liên minh ma đạo thượng cổ bên trong Vạn Ma Điện, Hồng Hoang Ma Chung, đều là tâm thần run lên, cảm giác chân khí trong cơ thể, như thủy áp, tràn ra ngoài.

Nhưng, mọi người cái gì cũng không dám nói. Biết là thời khắc mấu chốt, ngược lại gia tăng tốc độ đem lực lượng hùng hồn của bản thân, đưa vào trong Tam Tượng pháp khí.

“Oanh!”

Liên tiếp ba cỗ năng lượng bàng bạc, từ trong pháp khí trong tay Thương thủy ma tổ, Hỗn Độn Lão Tổ, Hắc ám đế quân nổ mạnh ra. Cỗ lực lượng này khủng bố như thế, đến nỗi cho hư không không cầm được hết giận dữ như cự thú thời hồng hoang.

Ba vòng hào quang ngăm đen đến cực điểm, từ trong hư không nổ ra. Hào quang chạm tới đâu, thiên địa giống như về tới điểm cuối thời gian.

Tất cả, đều yên lặng xuống.

Từng hạt, mảnh, khối năng lượng, toàn bộ đều tĩnh lại. Trong hư không vạn vật câu tĩnh, chỉ có sức mạnh khổng lồ, giống như hồng lưu bài sơn đảo hải, thổi quét về hướng Nhân hoàng.

Pháp tắc thì gian tĩnh chỉ!

“Ừnh!”

Thời gian chỉ lực lướt qua, liền ngay cả kim quang rạng rỡ Trung ương long đình tỏa ra, đều bị ảnh hưởng. Giống như con sông chảy siết, từ cực động đến cực tĩnh, nhanh chóng thông thả chậm rãi lại.

Giờ khắc này, Nhân hoàng nhíu nhíu mày, rốt cuộc thay đổi sắc mặt. Thời gian pháp tắc, so với không gian pháp tắc khó có thể nắm bắt hơn nhiều. Tiêu hao năng lượng, cũng nhiều hơn. Về thời gian pháp tắc, không có võ đạo cao thấp, chỉ có năng lượng mạnh yếu. Hắc, nếu chân khí không đủ hùng hậu, cũng đã bị ảnh hưởng.

“Ầm ầm!”

Nhìn thấy “Thời gian tĩnh chỉ” phát huy tác dụng, Lữ hoàng, Thu hoàng, Di hoàng trong Tam Tượng pháp khí mừng rỡ. Tâm niệm vừa động, Đế Thang ngọc tỷ, Thiên đế chi phạt, sấm tứ hải rít gào, kéo lên quang diễm, phách tạp về hướng Nhân hoàng.

Cùng lúc đó, thượng cổ cự đầu cùng trung cổ tà ma ngồi xếp bằng ở trong Tam Tượng pháp khí, cũng tận dụng mọi thứ, phát ra công kích cường đại của bản thân. Những cái búa lớn, lôi chùy, núi cao, lôi đình, tà mãng, cốt phong, rít gào chói tai. Khi Nhân hoàng bị Thời gian tĩnh chỉ định trụ, đồng thời xông ra ngoài.

Võ giả chiến đấu chính là bản năng, điểm này không cần đám người Hỗn Độn Lão Tổ nhắc nhở, mọi người cũng biết nên phối hợp ra sao, làm như thế nào!

“Ừnh!”

Cùng lúc đó, Hỗn Độn Lão Tổ, Thương thủy ma tổ, Hắc ám đế quân cũng phát động công kích. Khí tức cường đại, hoàn toàn nổ mạnh ra. Trong cơ thể ba người, khí tức trở nên vô cùng thâm thúy, liền giống như ba cái Thế giới lớn, vắt ngang trong hư không, đồng thời mở ra cửa vào.

Rầm rầm rầm!

Ba đạo hồng lưu hủy diệt tối đen, giống như gió lốc mặt thể, mãnh liệt phóng ra, thổi quét về hướng Nhân hoàng cùng Trung ương long đình đối diện.

Nhân hoàng rốt cuộc thay đổi sắc mặt, chuyện đã tới mức hắc không muốn nhìn thấy nhất rồi. Ba lão gian hồ ly cự hoạt, quả thật tìm được chiến thuật tốt nhất rồi. Dùng cách thức không hoa mỹ nhất, không cứng nhắc nhất đấu với cứng nhắc, cùng tiêu hao năng lượng với hắc, quyết phân cao thấp.

Nhân hoàng cũng không ngại không gian pháp tắc của đám người Hỗn độn ma tổ, cũng không ngại thời gian pháp tắc của bọn chúng, lại càng không ngại năng lượng bọn chúng hợp lại. Ba vị cự bá ma đạo, tà đạo thanh danh hiển hách, ở trong mắt Nhân hoàng, chẳng qua là ghé con nhảy cào. Đối thủ thực sự lại là một người khác!

Khi giao thủ thực sự với mấy người kia, Nhân hoàng căn bản không dám lộ ra sơ hở gì. Đây cũng là vì cái gì, với hắc khí phách, lại có nguyên nhân bảo thủ như vậy. Hắc có thể cảm giác được, ở cuối hướng đại địa bốn phương, bốn quái vật lớn đang ngủ đông, đang lặng lẽ nhìn trộm hắc, tìm kiếm thời cơ mà chúng nó cho rằng ra tay là tốt nhất!

Trước khi giao thủ với những đối thủ đáng sợ nhất hung mãnh nhất, Nhân hoàng không thể tiêu hao thực lực quá nhiều. Nhưng đám người Thương thủy ma tổ lại đang hoàn toàn lựa chọn phương thức Nhân hoàng kiêng kỵ nhất!

“Đáng chết!”

Nhân hoàng trong lòng mắng một tiếng, không thể không ra tay.

Có thể đối phó thời gian pháp tắc, chỉ có thời gian pháp tắc!

“Oanh!”

Thiên địa kịch chấn, kim quang mệnh mông cuộn cuộn, lại từ trong cơ thể Nhân hoàng, phụt ra.

So sánh với Thương thủy ma tổ, Hỗn Độn Lão Tổ, Hắc ám đế quân mỗi một đòn phải dốc toàn lực. Nhân hoàng đã đạt tới trình độ cử trọng như feather, hóa mục vi thần kỳ!

Nhân hoàng cũng chưa vận dụng Tam Tượng pháp khí. Khác với Hồn Độn Lão Tổ, đến loại cảnh giới này như hắn, đã không cần phải sử dụng Tam Tượng pháp khí, bởi vì thân mình hắn, chính là pháp khí thời gian cường đại nhất.

“Uỳnh!”

Nhân hoàng dưới tử cực hoàng để giáp trụ, cổ tay màu vàng chậm rãi nâng lên. Ngón trỏ vươn ra, trước người hư không một chút. Một ngón tay chỉ ra oanh một tiếng, thiên địa chấn động, một cỗ thời gian cường đại dao động, từ ngón tay Nhân hoàng phụt ra, bắn văng tứ phương. Khi ba động này xẹt qua, không gian nhộn nhạo giống như nước gợn.

Đây là hai cỗ thời gian chi lực hoàn toàn khác nhau, cho kết quả đối xung nhau.

Có thể đối kháng thời gian chi lực, chỉ có thời gian chi lực!

“Oanh!”

Ở thời điểm phát ra thời gian chi lực, Nhân hoàng đồng thời oanh một quyền ra

Kinh thành, trên mặt đất. Sau khi những hoàng thất tần phi của Chiến thần cung chúa, phái ra chiến trường. Mọi lực lượng hậu bối của cường giả liên minh Tông phái cùng cường giả lược trận, cũng toàn bộ phái ra chiến trường. Hai bên chống cự ác liệt.

Vốn, khi đám người Hồn Độn Lão Tổ điều động một số cự đầu thượng cổ vào Vạn Ma Điện, triều đình một lần có hi vọng áp chế cục diện. Nhưng là cũng giống như Đế Nhất, vài cự đầu thượng cổ lục tục kéo đến, hoàn toàn bị mất đi ý niệm này trong đầu.

“Lệ!”

Một tiếng thét chói tai kinh thiên vang lên, một cự khuyến tam đầu như ngọn núi, cả người thiêu đốt lửa cháy, nhảy vào chiến đấu. Tam đầu cự khuyến này, dùng móng vuốt răng nanh dễ dàng liên xử lý vài tên cự đầu thần vệ thần thông.

“Oa!”

Hào quang chợt tắt, con cự khuyến địa ngục ba đầu này đứng ở trước mặt một người trẻ tuổi mặc hoàng kim măng bào. Ba đôi mắt dữ tợn lạnh lùng nhìn đệ tử hoàng thất này.

“Đại Chu Thái tử Lưu Tú! Rốt cuộc đã nhìn thấy ngươi rồi. Hừ! Quên chưa giới thiệu, ta chính là Minh Vương Thái tử!”

Thanh âm âm lãnh mà khàn khàn, từ trên cự khuyến tam đầu địa ngục truyền ra. Minh Vương Thái tử một thân mình bào, trên cao nhìn xuống, quan sát Lưu Tú, ánh mắt tàn nhẫn nói không nên lời.

Thái tử gặp Thái tử, không có cái gì được gọi là thương tiếc, chỉ có sự tàn nhẫn sát đao lục cảnh.

Lưu Tú rốt cuộc biến sắc, võ công hắn tuy có tiến bộ, nhưng còn chưa đến mức một mình đối đầu thế này. Chỉ cần là chỉ tam đầu quái vật trước mắt đây, hắn sẽ không thể nào chống cự được.

“Mẫu hậu, cứu ta!”

Cảm giác được cái loại nguy hiểm ngàn cân treo sợi tóc này, Lưu Tú rốt cuộc không nhịn được tiếng kêu hoảng sợ. Đồng thời thân như mũi nổ, lắc mình vội vàng rút lui. Thân hình nhoáng lên một cái, lập tức kích phát ra “Cửu phương tinh huyết” huyết khiêu trong cơ thể.

“Lệ!”

Chín trận rít gào liên miên vang hồi hư không, trong một cái nháy mắt, hình thể Lưu Tú tăng vọt gấp trăm lần, hóa thành một hung điệp chín đầu cánh vàng.

Thiên Cương thần thú, cửu phương!

Sâu trong hư không, nghe thấy tiếng Thái tử Lưu Tú gọi, Chiến thần cung chúa thần sắc biến đổi: “Tú nhi!”

Chiến thần cung chúa tâm niệm vừa động, bứt ra thoát chiến, cứu viện Lưu Tú.

“Uỳnh!”

Ngay tại khoảnh khắc Chiến thần cung chúa phân tâm, một đạo minh khí tử vong, thiểm không tha phát, đánh vào vai trái Chiến thần cung chúa. Một mảng tuyết cơ lớn bị kéo xuống, lập tức than hoá, hóa thành tro bụi trong không trung.

“Chiến thần cung chúa, ngươi phân tâm rồi”

Minh tông tông chủ cười khê, bước chân nhanh mà như chậm rãi tới lại gần. Trong mắt có chút cười cợt, nhưng xuống tay lại không khoan dung chút nào.

“Sao? Hay là không bỏ được mẫu tử thân tình sao?”

Đầu vai đau nhức, rốt cuộc làm cho Chiến thần cung chúa hạ quyết tâm, cắn răng một cái, lại quyết chiến cùng Minh tông tông chủ.

Nếu muốn làm chúa tể cửu châu, phải có thiên mệnh. Mệnh quá cứng rắn, mới có thể làm hoàng đế cửu châu! Một Tú Nhi, có thể sống sót hay không, xem ngươi có tự bảo được không! Mẫu thân cũng không giúp được ngươi!

“Oanh!”

Hóa thân “Cửu phượng” của Thái tử Lưu Tú cũng không thể thay đổi chênh lệch thật lớn giữa hai bên trong lúc đó. CHó địa ngục ba đầu chỉ nhẹ nhàng một cái, Lưu Tú liền giống như quả bóng, bay ra ngoài, rơi đập mạnh xuống dưới đất tạo nên cái hố to.

“Ta thay đổi chủ ý rồi”

Tam đầu địa ngục khuyển chậm rãi tới gần Lưu Tú, trên người nó, Minh Vương Thái tử ánh mắt tàn nhẫn nói không nên lời.

“Ngươi lại đạt được cửu phượng tinh huyết, mà ta lại trùng hợp có được Cửu Anh tinh huyết! Ngươi thật sự phạm vào điều ta tối kỵ kiêng kị!”

Cửu phượng thuộc loại Thiên Cương thần thú, giống Cửu Anh, có chín đầu. Thức ăn là long xà. Cửu Anh chín đầu, là măng đầu, hoàn toàn bị cửu phượng khắc chế!

“Hiện tại, ta không chuẩn bị giết ngươi nhanh như vậy!”

Minh Vương Thái tử miệng nói lời tàn nhẫn, chậm rãi tới gần.

1060. Chương 1061: Thái Miếu Tửu Chúc

1061. Chương 1062: Đại Đế Hiện Tung

1062. Chương 1063: Tà Đạo Uẩn Kỳ Binh

1063. Chương 1064: Mộ Nhật Vương Triều

1064. Chương 1065: Huyết Sắc Tù Đồ

Cảnh giới của Vũ Mục, không bằng Hỗn Độn Lão Tổ, cũng không bằng Hắc ám đế quân. Hai lão quái vật này đều tích lũy qua thời gian dài, đạt tới Thế giới cấp đỉnh phong. Hắc ám đế quân lại tàn sát sinh linh của cả một thời đại.

Vũ Mục tự nhận không sống lâu như Hồn Độn Lão Tổ, cũng không tàn nhẫn như Hắc ám đế quân. Trong trận chiến với “Hoang Kích Toái Không Đại Đế” Man hoang, tác dụng của Vũ Mục rất có hạn.

“Có lẽ, đã tới lúc người kia xuất thế rồi”

Vũ Mục khẽ thở dài một tiếng, trong đầu xẹt qua một đạo thân ảnh sát khí đào thiên. Thân hình vừa động, Vũ Mục hóa thành một đạo tia chớp, chìm vào nơi phế tích hoàng cung tọa vị.

Hoàng cung địa hạ, xưa nay không phải là thực địa. Mà là một không gian khổng lồ lớn, đầy rẫy cấm chế cường đại. Chỉ là những cấm chế này, không ngăn được thành viên hoàng thất như Vũ Mục.

Chỗ sâu nhất Hoàng cung, huyết khí tràn ngập, nơi nơi đều là màu đỏ, giống như hỏa thiêu. Mùi tanh của máu nồng nặc, đủ để cho võ giả Thần Thông cảnh giới ở thời điểm bước vào nơi này, cũng cảm giác buồn nôn.

Nhưng trong không gian sâu nhất hoàng cung này, điều làm người ta không thoải mái nhất, không phải là những huyết khí nồng đậm này mà là sát khí tràn ngập toàn bộ không gian. Sát khí này, vô hình vô tướng, giống như dây thép tối sắc bén, giăng khắp nơi, trải rộng toàn bộ không gian. Cho dù là cường giả Truyền Kỳ cảnh giới, trong không gian này, từng bước nguy nan, đến thở cũng khó khăn!

Sát khí này, đều đến từ một người!

Đây là một nhà tù, dùng để giam cầm tội phạm nguy hiểm nhất, đáng sợ nhất!

“Uỳnh!”

Thời điểm Vũ Mục bước vào phiến không gian nồng đậm huyết tinh khí này, lập tức như có sinh mệnh bàn, xộc vào mũi. Nhất thời, chỉ cảm thấy biển máu khôn cùng, vọt tới trong mắt. Vô số sinh linh chém giết thảm hào ở trong mắt. Mà bản thân bốn phía, tất cả đều là huyết tương nhầy nhụa.

“Khà, người đã đến rồi!”

Một giọng nói to, từ trung tâm huyết vụ truyền đến, trong thanh âm ẩn chứa nhịp đập huyết khí bàng bạc. Những huyết khí này chỉ dương tới cương, huyết khí cường giả Thần Thông cảnh giới so sánh với nó, giống như con suối nhỏ với đại dương mà thôi.

Vũ Mục ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy trung tâm không gian này. Một đạo thân ảnh khô ngô, giống như huyết sư, đứng sừng sững ở trung tâm không gian. Toàn thân hần đều đỏ lựng, huyết khí nồng đậm ở trong cơ thể hần ngưng tụ thành một đoàn huyết quang tỏa ra vô tận làm cho thân thể hần giống như thái dương.

Cường giả Thần Thông cảnh giới, không hề thiếu huyết khí. Nhưng đứng trước người này, có võ giả mạnh hơn nữa, cũng sẽ cảm thấy huyết khí bản thân thiếu hụt giống ma ốm bệnh lâu chưa lành.

Bao lâu không tới rồi

Vũ Mục nhìn trung tâm huyết quang, đạo thân ảnh khô ngô kia, mà có phản giật mình. Còn nhớ rõ lần đầu tiên tới nơi này, mới chỉ là một đứa trẻ.

“Sao? Tiểu hoàng đế gặp phiền toái ư? Hừ! Ta dưới này cũng cảm giác được!”

Người nọ lạnh lùng nói, không chút nào che dấu chế ngạo cùng châm chọc bản thân của.

Khi hần nói, xung quanh truyền ra tiếng xích sắt ào ào. Chỉ thấy những sợi xích huyết sắc thô to quấn quanh hần.

Hàng trăm sợi xích quấn quanh trên người huyết ảnh, cắm thật sâu vào trong thân thể hần.

Người này, là một kẻ tù tội!

Không ai biết, hần đã ở trong này bao lâu rồi!

“Truyền nhân kia đã xuất hiện rồi”

Vũ Mục nói. Hần biết rõ nếu muốn được hần giúp, trước tiên là phải thuyết phục hần.

“Người kia? Người nào cơ?”

Kẻ tù tội trong huyết vụ nói.

“Đại ca người!”

Vũ Mục đáp. Thanh âm thực bình tĩnh nhưng lại gây ra biến hóa thật lớn.

Oanh!

Toàn bộ huyết vụ trong không gian đều sôi trào lên. Giữa huyết vụ, một đoàn huyết quang tách ra, lộ ra một đôi mắt đáng sợ.

Đôi mắt này, so với dã thú hung tàn nhất, còn đáng sợ gấp trăm ngàn lần. Chỉ liếc mắt một cái, giống như xuyên thủng lòng người.

Một phen lấy ra ý tưởng chân chính trong lòng người.

“Người nói lại lần nữa!”

Thanh âm thật lớn, như hồng chung cự lũ.

“Đại ca người, Đế vô hâu. Truyền nhân của hần đã xuất hiện rồi. Nếu ta đoán không sai, bảo vật trên người Phương gia thứ tử kia, chính là pháp khí trên người Đế vô hâu!”

Vũ Mục cũng không lảng tránh, đón nhận ánh mắt kia, nói rõ ràng rành mạch từng lời.

Huyết sắc trong không gian vạn tốc câu tĩnh. Tù đồ huyết sắc kia cũng không nói, một ánh mắt lợi hại gấp trăm lần đao nhận, chỉ gắt gao nhìn chăm chăm Vũ Mục, giống như phán đoán lời nói kia là thật hay giả.

“Thứ tử Phương gia, võ học hần cùng giống Đế vô hâu năm đó, đều cực kỳ pha tạp. Võ học chính, tà, không cần tu luyện, có thể đạt tới cảnh giới cực cao. Cũng phong ấn con rối, tốc độ tu luyện võ đạo cũng rất nhanh. Một năm, có thể bằng vài thập niên của người khác!”

Vũ Mục tiếp tục nói.

“Tên?”

Cặp mắt kia lộ ra thần sắc suy tư, hồi sau hỏi.

“Phương Vân, hai mươi tuổi. Là Quan Quân hầu Đại Chu Nhân hoàng đích thân sắc phong.

Vũ Mục chi tiết nói.

“Phi!”

Tù đồ huyết sắc hung hăng xì một tiếng khinh miệt, toàn bộ không gian trong lúc đó, hung hăng thủ chớp nhoáng lên.

“Truyền nhân của đại ca ta, sao lại chỉ là một cái chức danh quèn Quan Quân hầu!”

Vũ Mục trầm mặc.

Nếu luận năng lực, Phương Vân Quế vô hâu cung dư sức. Nhưng Vũ Mục biết, người này chỉ là đơn giản xả bất mãn trong lòng mà thôi.

Thật lâu sau, người nọ mới nói: “Tiểu hoàng đế biết chuyện này sao?”

“Tuy rằng không có chứng cứ, nhưng hần biết”

Vũ Mục bình tĩnh nói.

“Oa, đã biết. Hần còn không chém giết sao? Hần không phải giống tổ phụ đáng chết của hần, luôn muốn nghe được cái bí mật kia từ chỗ ta sao?”

Người nọ lạnh lùng nói.

“Kiện pháp khí kia muốn đổi chủ, phải giết chết chủ nhân ban đầu. Tuy rằng ta không biết bệ hạ có ý gì, nhưng quả thật chưa động thủ đối với Phương Vân. Có lẽ, đây chỉ là người quá mức thành kiến đối với bệ

hạ. Dù sao, lão Thái thượng Nhân hoàng là lão Thái thượng Nhân hoàng, bệ hạ là bệ hạ” Vũ Mục nhận nói.

“Hừ! Cá mè một lứa! Năm đó ta thời điểm gặp hần là biết. Hần tinh thông đế vương tâm thuật, hoặc là Phương Vân này đối hần còn có giá trị lợi dụng. Tạm thời không muốn giết chết hần. Hoặc là, trên tay hần đã có Tam văn, đã không muốn đồ hiểm lộ này. Nhưng, theo như hiểu biết của ta về hần thì không thể nào!”

Người nọ lạnh lùng nói.

“Người quá thành kiến quá sâu với điện hạ”

Vũ Mục nói.

“Hừ!”

Người đàn ông trong huyết vụ hừ lạnh một tiếng, từ chối cho ý kiến. Dừng một chút, rốt cuộc nói: “Nói nhiều như vậy, không phải là hy vọng ta mở miệng giúp người sao. Nói đi, muốn ta giúp người làm cái gì?”

Vũ Mục rốt cuộc không thể không thở phào, tiến lên nói: “Làm phiền Chỉ qua hầu rồi”

Trên bầu trời, chiến sự đã tiến vào giai đoạn tối mầu chết.

Nhân hoàng tuy rằng bị rơi vào hoàn cảnh xấu, cùng lúc đối diện đối công kích của Hoang Kích Toái Không Đại Đế, cùng tam đại cự phách Hỗn Độn Lão Tổ, Thương thủy ma tổ, Hắc ám Ma quân, nhưng bản sắc đế vương không giảm. Mỗi một đòn đều bằng thiên liệt, làm Phương Vân phải biến sắc.

“Giao ra Tam văn ra, nếu không, ta quyết không tha cho người!”

Hoang Kích Toái Không Đại Đế lạnh như băng, thanh âm không mang theo chút cảm tình, vang như lôi đình, vang lên từ sâu trong hư không.

“Hừ, người một viễn cổ đại kích, thiên địa tạo hóa, tu thành Huyền minh. Lại mưu toan khảo du Tam Hoàng thánh vật, cùng trăm tranh đoạt ba hồn bí cảnh này. Thật là nực cười! Đến đi, người có thiên đại năng lực, trăm hôm nay cũng muốn cho người chiết kích trăm sa!”

Nhân hoàng cười lạnh nói, một câu vạch trần xuất thân lai lịch Hoang Kích Toái Không Đại Đế.

“Muốn chết!”

Một tiếng gầm lên, thiên không lôi tiêm lóe ra. Là đại đế ngoại tộc, địa vị cao thượng, hưởng hết tôn vinh. Kiêng kị nhất bị người ta vạch trần xuất thân lai lịch thô bỉ.

Thanh âm rơi xuống, trên bầu trời điện thiểm lôi minh.

Rắc rắc, hiện ra một khe hở không gian thật lớn, giống như thiên địa đều sụp đổ. Lại là vị ngoại tộc đại đế này, bị chọc giận.

Cái này giống như là một người, vốn là bán giầy rơm. Đột nhiên được làm hoàng đế, tôn quý vô cùng. Rồi đột nhiên bị người ta bóc trần: người này vốn là thằng bán giầy rơm đó!

Đây là bóc mẽ người khác, phạm vào kiêng kị hoàng đế!

“Chiêu Sủy, kẻ thức thời mới là tuấn kiệt. Ta nếu là người, liền sớm dâng Tam phần ra, không làm cái chuyện ngu xuẩn đó đâu!”

Thương thủy ma tổ thanh âm vang vọng, xoay tròn ở thiên không, “Hảo ý” khuyên giải nói.

“Hừ! Trẫm dù không có Tam phần, cũng có thể làm thịt người!”

Nhân hoàng vừa nói xong, liền nhìn thấy một đạo hoàng kim thất luyện như ngân hà, phá không mà ra, chém về phía mây đen. Thương thủy ma tổ trúng một quyền này, quả nhiên áp lực tăng nhiều, không thể mở miệng được nữa.

Trong hư không, Hoang Kích Toái Không Đại Đế giận dữ, tình hình chiến đấu nhất thời trở nên càng thêm kịch liệt.

“Oanh!”

Thiên địa kịch chấn, một cỗ vô hình sóng gợn, lấy không thể hiểu nổi tốc độ, nhanh chóng bao trùm toàn bộ kinh thành.

“Uỳnh!”

Một đạo khắc khí kinh thiên đón đầu đánh xuống, nhưng trong nháy mắt, thời gian đảo lưu, Đế Nhất phát ra đạo khắc khí này, thu về với tốc độ có thể thấy được bằng mắt thường. Mà cùng lúc đó, hai thân ảnh đã được lực lượng không lường được chi phối, đột nhiên dùng tốc độ không thể tưởng tượng, dọc theo quỹ tích chiến đấu ban đầu quay ngược lại.

Hai thân ảnh lúc ẩn lúc hiện, chốc lát xuất hiện ở phía đông, chốc lát xuất hiện ở phía tây, lúc ẩn lúc hiện, Lại quay ngược lại quá trình hai người giao thủ.

Quang mang kia đột nhiên xuất hiện, cách đầu chỉ hơn mm, vô cùng nguy hiểm. Rồi lại đột nhiên biến mất, vô tung vô ảnh, làm cho người ta hết hồn không thôi. Cho dù là Phương Vân, khi khắc quang rời đi, cũng một thân mồ hôi lạnh.

“Thời gian hồi tố!”

Phương Vân tâm phong chấn động.

Thời gian xưa nay chỉ có thể yên lặng, hoặc là lưu động về phía trước. Phương Vân tuy rằng cũng có thể khống chế một bộ phận lực lượng thời gian, nhưng chưa từng có thao túng qua loại năng lực Thời Gian Hồi Tưởng này.

Hoang Kịch Toái Không Đại Đế Lại có thể thi triển ra loại năng lực nghịch thiên này, quả thực là khủng bố!

Hiển nhiên, Phương Vân cũng thấy được sự khiếp sợ trên người Đế Nhất. Năng lực của cường giả Huyền minh cấp đủ để cho những kẻ không đạt tới cảnh giới này trở thành ếch ngồi đáy giếng, âm thầm thất sắc.

Võ đạo cảnh giới đạt tới Huyền minh cấp, đã muốn siêu thoát công pháp và môn phái rồi. Dù Đế Nhất là truyền nhân sáng tông, trong tay lại có Lục Tiên Kịch và Tru Tiên Sang, nhưng một khi bị cuốn vào thời gian đảo lưu thì vẫn không thể chống cự được.

Có lẽ, khi hắn đạt tới Địa Hồn cảnh giới, bằng vào thần khí trong tay thì có khả năng chặt đứt lực lượng thời gian trên người, nhưng bây giờ thì hiển nhiên hắn không có loại năng lực này.

“Oanh!”

Một cỗ dao động cường đại khác mang theo kim quang, từ sâu trong tầng mây bùng nổ. Cỗ thời gian xao động này rất cục đỉnh chỉ. Phương Vân và Đế Nhất lại bị cuốn tới trạng thái trước khi thi triển Thời Gian Hồi Tưởng.

“Ngâm!”

Một đạo kiếm quang đập vào mặt mà đến. Phương Vân trong lòng đã có chuẩn bị, tâm niệm vừa động, lập tức thi triển Cánh cửa không gian tránh đi nhanh như một tia chớp.

Thời gian vĩnh viễn luôn tiến về phía trước, vĩnh viễn không ngừng nghỉ.

Cho dù có thể nghịch chuyển được nhưng chung quy cũng phải trở về dòng chảy của nó.

1065. Chương 1066: Trấn Yêu Tháp

“Hoang Kịch Toái Không Đại Đế, ngươi cho là bằng vào người là có thể đối phó được với trăm sao? Trấn Yêu Tháp khởi!”

Thanh âm của Nhân Hoàng vang vọng khắp thiên địa kèm theo một tiếng nổ lớn. Mặt đất hoàng cung đột nhiên lở ra, một tòa tòa tháp màu xanh thật lớn ầm ầm chui ra từ trong lòng đất.

Tòa cự tháp màu xanh này phân ra làm mười chín tầng, mỗi tầng đều có lưu quang bắn ra. Khi tòa cự tháp màu xanh này xuất hiện, đại địa lập tức khấp lạp một tiếng tắc tắc quy liệt. Lúc đó thiên địa giống như bị nứt ra, sinh ra một cái xoáy năng lượng vô cùng cường đại. Vô tận lôi hỏa từ trong tòa bảo tháp phụt ra ngoài.

“Đây là Trấn yêu tháp!!”

Phương Vân chấn động, sơ sẩy một cái hấn đã bị Đế Nhất bổ một kiếm vào người, lưu lại vết thương thật sâu, Phương Vân bị đánh bay ra ngoài. Nhưng hấn cũng không để ý cái này, thực lực Đế Nhất đã không bằng hấn nữa. Hơn nữa bên ngoài cơ thể hấn còn có Không Gian Chi Môn, có thể suy yếu kiếm khí của đối phương trên phạm vi lớn. Trên thực tế đây chỉ là vết thương nhẹ không đáng quan tâm.

Chân chính làm cho Phương Vân chú ý lại là kiện Trấn Yêu Tháp kia. Trên thân Trấn Yêu Tháp, Phương Vân có thể cảm nhận được một cỗ năng lượng linh hồn khổng lồ. Với trạng thái thần hồn hiện nay của Phương Vân, gần như là cảm giác được căn nguyên đại địa.

Bên trong Trấn Yêu Tháp, tràn ngập một linh hồn hải cường đại. Giống như Trấn Yêu Tháp này không phải vật chết mà là một vật sống có sinh mệnh. Linh hồn của nó cường đại đến mức khiến cho Phương Vân ở xa như vậy mà vẫn cảm giác được một lực xung kích cường đại đánh vào linh hồn. Giống như bị một đạo Linh Hồn Phong Bạo đánh vào vậy.

Linh Hồn của Phương Vân đã rất cường đại rồi nhưng khi so sánh với kiện pháp khí này lại có vẻ rất nhỏ bé.

“Trẫm vốn muốn dùng pháp khí này để đối phó Vạn Cổ Thanh Thiên, nếu người đã đến rồi thì trẫm bắt người thử đao trước!”

Thanh âm của Nhân Hoàng từ trên trời truyền xuống, Trấn Yêu Tháp ầm ầm phá không bay lên. Một tiếng long trời lở đất vang lên, trong nháy mắt Trấn Yêu Tháp liền biến mất ở sâu trong đám mây trên trời.

“Răng rắc!”

Chỉ nghe một tiếng nổ thiên băng địa liệt, lôi quang bắn tung tóe, đám mây đen vô tận của Hoang Kịch Toái Không Đại Đế nhất thời bị đánh nát ra từng khúc. Lúc đó trong thiên địa một tòa cung điện khổng lồ xuất hiện, kim quang menh mông cuộn cuộn. Bên cạnh cung điện ấy có một thân ảnh chiến thần trông như cây cột chống trời, đón gió mà đứng hiên ngang, vĩnh viễn không đổ.

“Điện hạ ...!”

Thánh vô hủi mừng rỡ, sự tình Trấn Yêu Tháp hấn cũng biết nhưng Trấn Yêu Tháp có bao nhiêu uy lực thì hấn cũng không rõ ràng. Lúc này thấy Nhân Hoàng dùng Trấn Yêu Tháp trấn áp thể cực, nhất thời hấn lộ rõ vẻ vui mừng.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ vang lên, một đạo hắc ám tà năng làm thiên địa biến sắc xuất hiện, phóng lên cao xuyên qua tầng tầng hư không, va chạm với Trấn Yêu Tháp. Lôi vân, mây đen cuộn cuộn bốn phía lại khép vào, hướng về Nhân Hoàng ở giữa lần tới.

Kim Quang đang tỏa sáng lập tức ảm đạm xuống!

“Không hay rồi!”

Sắc mặt Thánh vô hủi đại biến, trong lòng trầm xuống, một thanh âm tà ác, tàn nhẫn khàn khàn vang lên.

“Trấn Yêu Tháp? Lưu Triết, đây là người chuẩn bị đem tất cả mọi người trấn áp vào sao?”

“Tà Thần!”

Trong lòng Phương Vân chấn động mãnh liệt, thanh âm này hấn đã từng nghe qua một lần ở vực sâu bi thương. Trong nháy mắt hấn đã biết được thân phận của nó.

Khí tức của Hắc Ám Đế Quân đã rất tà ác, rất hắc ám. Nhưng bây giờ trước mặt Tà Thần nó lại có vẻ âm đạm thất sắc, quả thực là chênh lệch nhau một trời một vực.

Nếu nói Hắc Ám Đế Quân tàn sát sinh linh của một thời đại mới sinh ra khí tức như vậy. Thì Tà Thần lại làm cho người ta cảm thấy hắn đã cắn nuốt một cái thế giới và vô số sinh linh. Hai bên căn bản là không cùng một cấp độ.

“Người, một sinh vật ngoại vực tính toán là cái gì. Trẫm nếu muốn giết thì đầu tiên là giết người!”

Thanh âm của Nhân Hoàng như lời đình, một cỗ lực lượng cường đại bùng nổ, bất chấp năng lực của ba phương thế lực, một cái khe hở xuất hiện, phụt ra một đạo kim quang.

“Khá lắm nhân hoàng! Lúc trước để cho người trùng kích đến Huyền Minh cảnh giới thực sự là bọn ta đã thất sách rồi. Nhưng đáng tiếc hôm nay vương triều chi khí của người đã tan hết, không có thứ gì có thể bảo hộ được người. Tam Hoàng thánh vật, ta với thứ này cũng rất hứng thú a!”

Ở hướng tây bắc, một tiếng nổ kinh thiên vang lên. Lại là một đạo ma khí làm thiên địa biến sắc phóng lên cao Chỉ nghe thấy từng trận lời âm. Một chút hào quang Nhân Hoàng dùng trấn yêu tháp khai mở ra đã nhanh chóng khép lại.

Lúc này đây Nhân Hoàng cũng không có năng lực nói tiếp nữa.

Ba gã đại đế ngoại tộc! Đội hình như vậy cho dù là Nhân Hoàng nắm Trung Ương Long Đình trong tay. Lại có vô số linh hồn cường giả tạo ra Trấn Yêu Tháp cũng phải cố hết sức.

Chẳng qua sinh mệnh lực của cường giả Huyền Minh cấp cực kỳ cường đại. So với Hồn cấp cự đầu cũng phải cường đại hơn gấp trăm lần. Ngay cả cự đầu Địa Hồn cấp cũng rất khó ngã xuống rồi chứ đừng nói cường giả đạt tới Huyền Minh cấp.

Cái này cũng giống như Thượng Cổ Ngũ Đế vậy, đạt tới tu vi của bọn sẽ sẽ không dễ dàng ngã xuống.

“Thành công rồi, chúng ta thối lui một đoạn đi.”

Hồn Độn Lão Tổ hô.

Khi ba vị đại đế ngoại tộc ra tay, uy lực khổng lồ kia khiến cho bọn họ cũng cảm nhận được sự uy hiếp. Tại cuộc chiến của cường giả Huyền Minh cấp cho dù là bọn họ cũng rất khó nhúng tay, không tạo được tác dụng gì cả. Lại còn phải phòng bị năng lượng cuồng bạo của đám người Nhân Hoàng và Hoang Kích Toái Không Đại Đế phát ra.

Khi ba vị đại đế ngoại tộc ra tay họ căn bản là không bận tâm đến bọn họ. Trong mắt cường giả Huyền Minh cấp, trừ cường giả đồng cấp ra thì tất cả chỉ là con kiến mà thôi. Bọn người Hồn Độn Lão Tổ cũng chỉ là con kiến lớn hơn một chút.

Lúc trước ba người đã chống đỡ Nhân Hoàng khá lâu, đến khi mấy vị đại đế ngoại tộc ra tay thì đã phát động thời gian pháp tắc trên phạm vi lớn mấy lần rồi. Không chỉ bọn hắn mà cả pháp cường giả ở trong pháp khí thượng cổ cũng đã bị hao tổn đại lượng chân khí, nhu cầu cấp bách trước mắt là phải cần có thời gian khôi phục.

Tại thời điểm suy yếu mà còn bị cuốn vào chiến tranh của mấy vị đại đế thì thật sự là đi tìm tử lộ!

Kể rời khỏi chiến trường đầu tiên là Hồn Độn Lão Tổ, tiếp theo là Thương Thủy Ma Tổ, sau đó mới là Hắc Ám Đế Quân. Hắc Ám Đế Quân là người mạnh nhất trung cổ, hắn nhìn mây đen cuộn cuộn bầu trời với ánh mắt rất phức tạp.

Nghiêm khắc mà nói thì Hắc Ám Đế Quân và Nhân Hoàng Lưu Triết đều cùng một phe. Ngoại tộc đại đế đều là kẻ địch của bọn hắn. Ở thời đại trung cổ hắn thiếu chút nữa là đã chết trong tay các đại đế ngoại tộc này.

“Không thể tưởng tượng được chênh lệch lại lớn như vậy!”

Sắc mặt Hắc Ám Đế Quân âm đạm, mười phần khó coi. Những năm gần đây hắn luôn dụng tâm tiềm tu. Sau khi thường thể khôi phục công lực đã thăng tiếng một tầng. Nhưng mà hiển nhiên là dụng tâm tu luyện không chỉ có mình hắn.

Mặc dù cách một số thời đại nhất định nhưng Hắc Ám Đế Quân phát hiện ra bản thân hắn cùng với những kẻ hủy diệt trung cổ, hủy diệt vương triều của hắn có hồng câu thật lớn. Cho dù hắn đã chống đỡ dưới tay Nhân Hoàng rất lâu nhưng Hắc Ám Đế Quân cũng rõ ràng kia chẳng qua là Nhân Hoàng phòng bị các ngoại tộc đại đế có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, không dám toàn lực ra tay mà luôn bảo tồn thực lực mà thôi.

“Lui ra đi, chúng ta ở một bên lược trận là được rồi.

Thanh âm của Thương Thủy Ma Tổ truyền tới.

Hắc Ám Đế Quân cũng không kiên trì lâu mà lui trở về. Chân khí của ba người tổn thất rất lớn, thực lực giảm xuống khá nhiều. Tất cả đều thối lui tới bên cạnh chiến tranh, đứng trong vô tận hư không mà hấp thu năng lượng.

Hắc Ám Đế Quân nhìn chăm chú vào ba vị ngoại tộc đại đế khủng bố nhưng lại không chú ý tới ở phía dưới cũng có một đôi mắt nhìn chăm chăm vào hắn.

Ánh mắt kia là của Hoắc Khứ Bệnh, Quan Quân Hầu thứ nhất của Trung cổ!

“Rồi cũng có một ngày ta sẽ lấy đầu ngươi!...”

Trong mắt Hoắc Khứ Bệnh lóe ra hào quang độc ác, hắn biết nếu muốn báo thù đại cừu diệt quốc thì đây chính là cơ hội tốt nhất. Vị trung cổ đệ nhất nhân này năng lượng đại hao tổn, xa xa không bằng lúc bình thường.

Nhưng Hoắc Khứ Bệnh cũng biết hắn phải nhẫn nhịn. Bởi vì không chỉ Hắc Ám Đế Quân bị hao tổn trong trận chiến này mà hắn cũng vậy, vừa chiến đấu kịch liệt xong hắn cũng đã hao tổn đại lượng chân khí. So sánh hai bên thì hắn cũng chẳng hề chiếm được ưu thế.

Hơn nữa bên người Hắc Ám Đế Quân còn có hai cự đầu Thương Thủy Ma Tổ và Hỗn Độn Lão Tổ. Đại sự đang ở phía trước, bọn họ tuyệt đối sẽ ngăn cản hắn.

Hoắc Khứ Bệnh cầm quân chiến đấu, binh pháp tinh tú, hắn rất rõ ràng đây không phải là thời điểm tốt nhất để báo thù.

“Rồi sẽ có một ngày....”

Hoắc Khứ Bệnh thầm nói.

“Tửu Chúc đại nhân, cầu xin ngươi!”

Trên mặt đất, Thánh vô hầu nhìn thấy ba đoàn lôi hỏa mây đen, cảm giác được năng lượng hủy diệt trong đó có thể đủ để đem đại địa san bằng, rốt cục không nhìn được mà quỳ xuống, thốt ra thanh âm bi thương.

Sự tình trước mắt đã ra khỏi dự đoán, vốn cho rằng Nhân Hoàng tế ra Trấn Yêu Tháp có thể xoay ngược cục diện. Không ngờ đột nhiên lại xuất hiện Tứ Cực Khung Vũ Đại Đế và Dị Hoang Tà Thần. Tình thế lại trở nên nguy ngập, Nhân Hoàng lại lâm vào tình thế nguy cấp.

“Để ta suy nghĩ một chút nữa đi ...”

Tửu Chúc Vọng liếc mắt lên bầu trời, rồi nhắm hai mắt lại. Thân hình hắn tuy rằng suy yếu, có vẻ như gió thổi qua là đổ xuống nhưng lúc này bên cạnh hắn lại là vị trí an toàn nhất.

Dù Hoang Kích Toái Không Đại Đế nhắc lên năng lượng phong bạo mệnh mông hay là mây mù của Tà Thần và Lôi Hỏa năng lượng của Tứ Cực Khung Vũ Đại Đế thì trong vòng năm trượng xung quanh Tửu Chúc Vọng tất cả đều tiêu biến một cách vô hình.

Vạn pháp giai không, Trang Tư Trần tuy rằng đại nạn buông xuống, không có cách nào đem năng lực này mở rộng ra toàn bộ kinh thành, nhưng trong phạm vi năm trượng xung quanh hắn tất cả đều vô pháp xâm nhập.

Tử Chúc Vọng nói xong liền chậm rãi nhắm mắt lại.

Quyết định này cũng không dễ làm như vậy.

Tử Chúc Vọng tuy rằng không có đáp ứng, nhưng Thánh võ hầu lại cảm giác được một tia buông lỏng và hi vọng. Ánh mắt tràn đầy mong đợi của hắn nhìn chăm chú trên vị Thái Miếu Tử Chúc này.

Hiện tại chỉ có viên cổ Nhân Hoàng thánh kiến mới có thể trợ giúp bệ hạ, chân chính ổn định cục diện!

1066. Chương 1067: Sức Mạnh Đại Đế

“Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ!”

Lo lắng không chỉ có một mình Thánh Võ Hầu, ba vị đại đế ngoại tộc cùng xuất hiện cũng làm cho Phương Vân mê man mờ mịt không biết theo ai.

Hắn có thể đối kháng cường giả Địa Hồn cấp, nhưng đại đế đạt tới Huyền Minh cấp ... Phương Vân lắc đầu, ký ức khi Hoang Kích Toái Không Đại Đế xuất hiện hãy còn mới mẻ. Loại lực lượng khủng bố này căn bản hắn không thể chống lại.

Võ giả Địa Hồn cấp chỉ là mượn lực lượng của đại địa, dùng đại địa để đè ép người. Nhưng khi cường giả Huyền Minh động thủ sẽ làm cho người cảm thấy toàn bộ thiên địa đều rời bỏ người. Trời đất tuy lớn nhưng hôm nay lại không chấp nhận người, tất cả lực lượng đều hướng người ép tới!

Hai chữ bất lực cũng không đủ để hình dung sự nhỏ bé trước mặt cường giả Huyền Minh cấp!

Phương Vân rất rõ ràng lấy trạng thái hiện giờ của hắn căn bản không thể nào tham gia chiến đấu với cường giả Huyền Minh cấp. Chỉ cần năng lượng phong bạo khi bọn hắn giao thủ văng ra cũng đủ để nghiền nát hắn rồi.

“Chủ nhân, người cảm giác được không? Sức mạnh của những đại đế này...”

Thanh âm của Thiên Địa Vạn Hóa Chung đột nhiên vang lên trong tai Phương Vân.

“Cái gì?”

Trong lúc hỗn loạn, Phương Vân nhất thời không có nghe rõ ràng.

“Chủ nhân, người cẩn thận cảm nhận, lực lượng của họ đều giống như chúng ta. Đều là năng lượng bản nguyên của vũ trụ. Bọn họ hấp thu năng lượng giống với chúng ta.

Thiên Địa Vạn Hóa Chung lại nói.

“Năng lượng thứ cấp của vũ trụ?”

Phương Vân kinh hãi, lắp bắp nói.

“Không phải, còn cao cấp hơn nữa. Nhưng cũng đều là năng lượng cường đại hấp thu từ hư không.”

Thiên địa vạn hóa chung nói.

Phương Vân nhú mày, không nói nữa mà cẩn thận cảm nhận lực lượng của đại đế. Trong ấn tượng của Phương Vân thì dù là Hoang Kích Toái Không Đại Đế hay là Tứ Cực Khung Vũ Đại Đế và Tà Thần đều sử dụng năng lượng hắc ám. Hoặc là tà năng, hoặc là ma khí, chung quy là không vượt quá hai loại này.

Nhưng lúc này nghe Thiên Địa Vạn Hóa Chung nói xong, Phương Vân cẩn thận cảm nhận liền thấy điểm không bình thường. Thoạt nhìn khí tức của ba vị đại đế đều không giống nhau, nhưng trung tâm của năng lượng lại thuần nhất một cách thần kỳ. Tới một mức độ nào đó...

“Tà Thần năng lượng!”

Trong lòng Phương Vân chấn động, khiếp sợ nhìn về phía Tà Thần, Hoang Kích Toái Không Đại Đế và Tứ Cực Khung Đại Đế. Ở trung tâm năng lượng, nơi thuần túy nhất đều hướng Tà Thần mà dựa vào.

Ánh mắt Phương Vân lóe ra, trong đầu xuất hiện rất nhiều ý niệm, ý tưởng Tà Thần khổng lồ chế hai đại đế kia căn bản là vô vọng. Nếu thật sự là như vậy thì cửu châu đã sớm là thiên hạ của Tà Thần, nó cũng không cần phải ẩn nấp.

Suy đoán này so với sự thật còn kém rất xa.

Đại đạo ngàn vạn nhưng trăm sông đổ về một biển. Tựa như vũ giả ở Trung Thổ, mục tiêu cuối cùng của họ là trọng tổ tam hồn, đem pháp tắc dung nhập vào thần hồn để có thể hấp thu thiên địa lực từ cửu châu đại địa.

Công lực đạt tới Huyền Minh cấp, phương hướng thăng cấp cuối cùng đều giống nhau, hấp thu năng lượng cường đại nhất từ vũ trụ!

Một tháng trước, Phương Vân ở trên mặt đất cách hư không ba mươi vạn dặm hấp thu “Vũ trụ thứ cấp năng lượng”. Lúc ấy hắn đã cảm giác được lực lượng mạnh mẽ từ vũ trụ, cái hắn hấp thu được chỉ là lực lượng sơ cấp của vũ trụ.

Nhưng mà công lực đạt tới cảnh giới như Hoang Kích Toái Không Đại Đế, không hề nghi ngờ là có thể hấp thu năng lượng cao cấp hơn Phương Vân rất nhiều. Phương Vân hấp thụ là năng lượng thứ cấp, còn Hoang Kích Toái Không Đại Đế hấp thụ chính là Năng lượng nguyên thủy của vũ trụ.

Hoang Kích Toái Không Đại Đế như thế, Tứ Cực Khung Vũ Đại Đế cũng như thế, Huyền Kinh Liệt Hải đại đế cũng như thế. Tính chất của loại năng lượng này không thể nghi ngờ là cực kỳ tiếp cận với Tà Thần. Tà Thần dù sao cũng là sinh mệnh thiên ngoại, phá không mà đến, một sinh mệnh cổ lão trong vũ trụ!

Còn về biểu hiện ra bên ngoài của mấy vị đại đế đều bất đồng nhau là do dự vọng, ý chí và tính cách khác nhau. Đường nhiên cũng không loại trừ việc các cường giả Huyền Minh cấp cố ý làm như vậy khiến cho vũ giả dưới Huyền Minh cấp khó có thể đột phá tính chất của lực lượng. Do đó không chế số lượng Huyền minh cấp vũ giả. Khiến cho họ vĩnh viễn đứng trên thế giới này, trở thành những tồn tại cường đại nhất!

“Chủ nhân, toàn lực vận chuyển Vạn hóa chân khí, hấp thu lực lượng tán dạt ra nơi khác của họ. Như vậy sẽ làm cho người được lợi rất lớn. Chúng ta vừa mới ngưng tụ thế giới còn khuyết thiếu rất nhiều năng lượng, những năng lượng này rất hữu dụng với chúng ta!

Thiên địa vạn hóa chung nói.

“Vũ trụ thứ cấp năng lượng của Phương Vân khi đối phó với Đế Nhất đã hao tổn khá nhiều. Nghĩ là làm, thân hình Phương Vân nhoáng lên lập tức nhập vào năng lượng phong bạo mệnh mông.

Ở phía sau Đế Nhất chăm chú nhìn Phương Vân biến mất, hắn cũng không có đuổi theo. Bây giờ trận quyết đấu của hắn và Phương Vân đã không liên quan tới hồi chiến tranh này rồi.

Ba vị đại đế xuất tràng, cải biến tính chất của trận chiến này.

Hiện tại hắn cũng vô lực can thiệp vào cuộc chiến của bốn vị đại đế.

Đế Nhất lập tức hóa thành một đạo kiếm quang sáng người, lơ lửng ở trong năng lượng cuồng triều, yên lặng hấp thu năng lượng khôi phục thực lực. Hắn rất ít nói chuyện, không ai biết được hắn đang nghĩ cái gì vào thời khắc này.

“Ừnh!”

Phương Vân thúc dục toàn bộ mười tám vạn cái năng lượng tuần hoàn, một bên thả người bay vút đi, một bên không ngừng hấp thụ năng lượng từ trong hư không. Thân thể hắn y như một cái hắc động, không ngừng cắn nuốt năng lượng cuồng bạo ở xung quanh.

Nếu đổi lại là người khác thì trong gió lốc này cũng phải cực kỳ cẩn thận. Không phải cứ năng lượng là có thể tùy ý hấp thụ, nhưng loại hạn chế này đối với Phương Vân căn bản là không hề tồn tại.

Trong thời gian một tháng Phương Vân đã đem Thiên Địa Vạn Hóa Chung từ một cái không gian khổng lồ tế luyện thành một cái Thế Giới, hơn nữa còn làm cho đan điền và Thể nội không gian hợp làm một, khiến cho Thiên Địa Vạn Hóa Chung thay thế cho Thể nội không gian.

Đây cũng là lí do mà thượng cổ cường giả cảm nhận được một tia khí tức Thế Giới trên người Phương Vân. Trên thực tế Phương Vân không hề đạt tới Thế Giới cấp, cái kia cũng không phải là do hắn tu luyện ra mà là Thiên Địa Vạn Hóa Chung phóng xuất ra.

Thân thể võ giả không thể đồng thời hấp thu các năng lượng xung đột với nhau. Nhưng mà Thế giới của Phương Vân được hình thành từ Thiên Địa Vạn Hóa Chung lại không nằm trong nhóm này.

Một thế giới khổng lồ hoàn toàn có thể dễ dàng dung nạp năng lượng phong bạo lan ra của mấy vị đại đế. Trải qua tác dụng của Thiên Địa Vạn Hóa Chung Phương Vân hoàn toàn có thể đem những năng lượng này hấp thu.

Trên hư không, Phương Vân hăng hái bay tới, hướng về chỗ bọn Nhân Hoàng giao thủ. Càng tới gần thì năng lượng càng thuần túy, càng biểu hiện ra loại khí tức cường đại của vũ trụ hồng hoang. Tác dụng của nó với Phương Vân lại càng lớn.

Nhưng phương vân cũng không dám lại quá gần, nếu không năng lượng phong bạo phát ra sẽ làm hắn nát bấy. Mà ở quá xa thì năng lượng lại quá yếu, hấp thu vào cũng không có tác dụng gì.

“Chính là nơi này!”

Phương Vân thu nhỏ thân mình, khoảng cách với nơi giao chiến khoảng hơn vạn dặm. Hắn yên lặng hấp thu những năng lượng trân quý này, đồng thời cũng tận lực thu liễm khí tức, sợ bị người khác chú ý tới.

Trên thực tế Phương Vân đã quá mức cẩn thận rồi. Tại thời điểm này năng lượng đều biến thành mây đen và lôi hỏa, nhưng thứ này đều dày đặc như mây mù, trải rộng khắp thiên địa, ngăn cản tầm mắt của người ta. Dưới tình huống thế này cũng không dễ dàng mà chú ý tới Phương Vân.

Hướng chỉ vào giờ khắc này lực chú ý của mọi người đều hướng vào vô tận thiên không. Căn bản là không có ai chú ý tới Phương Vân.

Từng đợt năng lượng từ trong Thiên Địa Vạn Hóa Chung nhanh chóng tiến vào cơ thể Phương Vân. Tốc độ hấp thu nhóm năng lượng này nhanh hơn bình thường rất nhiều. Hơn nữa tính chất của chúng đã vượt qua Vũ trụ thứ cấp năng lượng của Phương Vân rồi.

Trong Thế Giới của Thiên Địa Vạn Hóa Chung, quần sơn trùng trùng, núi sông tung hoành. Vốn chỉ có các ngôi sao và không gian ảm đạm. Bây giờ đã khuếch trương gấp hàng chục lần rồi, hơn nữa màn trời vốn chỉ có sao và trăng này đã xuất hiện một vầng thái dương treo cao. Phóng xuất ra hào quang sáng ngời.

Vầng Thái Dương này đại biểu cho năng lượng trong cơ thể Phương Vân đang không ngừng tăng cường.

Phương Vân vốn sắp đạt tới Địa hồn cảnh giới, mới có thể có được tư chất sáng tạo ra một vầng thái dương ở ngay trong Thiên địa vạn hóa chung. Nhưng nhờ vào những năng lượng vũ trụ này, Phương Vân đã đạt tới trình độ này trước!

“Ầm ầm!”

Phương Vân cảm giác được biến hóa của Thiên Địa Vạn Hóa Chung. Sau một lát hắn bỗng nhiên mở mắt, có năng lượng vũ trụ cường đại làm hậu thuẫn, ánh mắt của Phương Vân lập tức xuyên qua tầng tầng mê chướng và không gian, đến tận chỗ sâu trong chiến trường,

“Đây là bản thể của Hoang Kịch Toái Không Đại Đế sao?”

Phương Vân ngẩng đầu nhìn vào hư không. Ở hướng Tây Nam một cây Thanh Đồng Đại Kịch ấy ngàn trượng, đứng sừng sững giữa không trung. Trên đại kịch có những vết máu loang lổ, mang theo một cỗ hương vị từ xa xưa. Trên thân nó còn có rất nhiều hoành tích giăng khắp nơi, tựa hồ đã trải qua vô số lần giết chóc thảm thiết.

Đây là bản thể của Hoang Kịch Toái Không Đại Đế, một cây Đại Kịch từ thời viễn cổ hồng hoang. Do trời đất tạo nên, mở ra linh thức, tu luyện tới Huyền Minh cảnh giới.

“Ần? Hình như trên đó có chữ viết!”

Ánh mắt Phương Vân chớp chớp một cái, có thể thấy rõ ràng trên thân đại kích có khắc văn tự cổ xưa. Nhưng chữ viết lại như đang di động, lúc xa lúc gần, cực kỳ mơ hồ. Phương Vân ném thử vài lần lập tức buông tha. Hẳn là Hoang Kích Toái Không Đại Đế thi triển pháp thuật, đem những chữ này che đi.

Những mà những chữ viết này hiển nhiên đã có từ rất sớm, trước khi Hoang Kích Toái Không Đại Đế đắc đạo đã khắc sâu vào, hòa hợp làm một thể với hắc. Nếu không Hoang Kích Toái Không Đại Đế đã hoàn toàn lau đi, làm cho người khác nhìn không được!

1067. Chương 1068: Bản Thể Đại Đế

Xung quanh thanh Viễn Cổ Đại Kích còn có một cổ hắc ám hồng lưu vờn quanh, cho dù một chút năng lượng nhỏ bé không đáng kể trong đó cũng đủ để san một tòa thành trì thành bình địa.

Đây là Hoang Kích Toái Không Đại Đế, khi thúc giục công lực đến mức cao nhất, Hoang Kích Toái Không Đại Đế liền trực tiếp hiện nguyên hình, tỏa ra uy áp cường đại, phát ra công kích hung mãnh như lôi điện.

“Người kia không biết là vì cái gì mà lại xuống tay với ta. Vốn dĩ không cừu không oán nhưng lại ám toán ta nhiều lần như vậy, về sau tu luyện thành công chắc chắn phải báo thù hắc.”

Phương Vân còn nhớ rõ lúc ở man hoang, khi đó Hoang Kích Toái Không Đại Đế ra tay với hắc. Nếu không phải có Thổ Tử ngăn chặn và Thiên Địa Vạn Hóa Chung che dấu khí tức thì có lẽ hắc đã chết rồi.

Trong mắt chợt lóe sáng, Phương Vân đem ánh mắt chuyển dời qua nơi khác.

Ở phía tây bắc, khói đen cuộn cuộn, bốn cây cột thật lớn, thô to như ngọn núi, cao tới trăm dặm đứng sừng sững ở bốn hướng. Giữa bốn cây cột trụ có thể mơ hồ được một mảnh đại lục nán nã giữa khói đen mờ ảo. Trên đại lục có thành trì san sát, người người qua lại, tỏa ra một cỗ khí tức khổng lồ như bão táp.

Đây là Tứ Cực Khung Vũ Đại Đế, nghe đồn ma công của Tứ Cực Khung Vũ Đại Đế đã đạt tới mức đẳng phong tạo cực. Hắc trực tiếp phong ấn một mảnh đại lục, giam cầm trong đó vô số cường giả, đem họ làm đỉnh lô cung cấp năng lượng cường đại cho hắc.

Bốn cây cột kia có lôi quang lóe ra, mỗi một cây đều có khả năng băng thiên liệt địa. Cho dù là Địa hồn giả cảnh giới bị đánh một chút cũng phải trọng thương.

Phương Vân nhìn thật lâu cũng không nhìn ra được bản thể của Tứ Cực Khung Vũ Đại Đế rốt cục là cái gì. Không giống với Hoang Kích Toái Không Đại Đế, Tứ Cực Khung Vũ Đại Đế hiển hóa ra bốn cây cột trụ cũng không phải là bản thể của hắc.

Phương Vân cau mày, suy nghĩ trong chốc lát nhưng thủy chung vẫn không bắt được trọng điểm. Hắc liền đơn giản buông tha, nhìn về phía Di Hoang Tà Thần.

Đây không phải là lần đầu tiên Phương Vân nhìn thấy Tà Thần. Lúc trước ở thượng cổ chiến trường hắc từng một Tà Thần ấu sinh. Tà Thần không sinh đẻ bằng bào thai như nhân loại mà là bằng trứng.

Lúc trước khảo trứng Tà Thần kia từ trên trời giáng xuống, vô ý rơi vào thượng cổ chiến trường. Bằng năng lực cường đại khống chế toàn bộ chiến trường, tất cả mãnh thú và đệ tử các môn phái thượng cổ cùng đám người Phương Vân tiến vào đó.

Năng lực của Tà Thần rất cường đại, nhưng nó trưởng thành cực kỳ lâu dài. Tà Thần ấu sinh ở một giai đoạn nào đó rơi xuống thượng cổ chiến trường. Nhưng gần vạn năm vẫn không thể xuất thế mà vẫn duy trì hình thái quả trứng.

Bởi vậy có thể thấy được năng lực sinh dục của Tà Thần rất thấp. Những sinh vật đến từ thiên ngoại có năng lực rất cường đại nhưng số lượng sẽ không nhiều.

Đây là tư liệu Phương Vân biết được về loại sinh vật như Tà Thần!

Nhưng Tà Thần trưởng thành lại là lần đầu tiên Phương Vân nhìn thấy. Thân thể ngăm đen như hắc thiết, tỏa ra lực lượng cứng rắn. Thân hình nó cao lớn mà bóng loáng, kết cấu thân thể cũng tương tự như nhân loại nhưng nhất cử nhất động đều tỏa ra một loại lực lượng đầy tính bạo tạc.

Tà Thần không có lông mi, cũng không có mũi. Chỉ có một đôi mắt tập trung vạn loại tà ác, lộ ra hắc ám và dục vọng giết chóc cùng với một hàm răng bén nhọn màu trắng.

Thân hình Tà Thần rất cao lớn, mỗi cái đường cong trên người nó đều ẩn chứa lực lượng hấp tấp cổ lão của vũ trụ. Thân hình nhẹ nhàng nhoáng một cái là có thể bộc phát ra lực lượng chấn nát một mảnh lục địa!

Trên người sinh vật cổ lão này dường như ẩn chứa lực lượng có thể tăng lên vô hạn.

Với loại sinh vật tà ác hắc ám cường đại như thế này Phương Vân không tức giận được sinh ra một loại xúc động. Loại xúc động này giống như khi nhìn thấy một mâm thức ăn đầy mỹ vị, muốn đem nó một ngụm mà cắn nuốt!

“Ti!”

Cảm giác được loại xúc động kỳ quái trong cơ thể này, Phương Vân giật mình, thật lâu sau mới có phản ứng. Trên mặt lộ ra một tia cười khổ, là nhân loại hẳn đương nhiên không có dục niệm cắn nuốt sinh vật khác, cho dù nó là thứ đại bổ.

Loại dục niệm này đến từ Thiên Địa Vạn Hóa Chung, Phương Vân đem pháp khí này luyện hóa, hòa hợp thành nhất thể, biến thành Thế Giới. Khi Thiên Địa Vạn Hóa Chung nhìn thấy Tà Thần sinh ra bản năng nguyên thủy, thông quan tâm thần cảm ứng mà truyền đến Phương Vân. Do đó Phương Vân mới sinh ra loại xúc động kỳ quái này.

Trong cái Thế Giới này Thiên Địa Vạn Hóa Chung có thể nói là kỳ lạ nhất, nó là một pháp khí cường đại hoàn toàn khác chế Tà Thần. Khi còn là khí linh nó đã nuốt một khóa trứng Tà Thần. Bây giờ nhìn thấy bản thể Tà Thần lại sinh ra ý niệm đem đối phương cắn nuốt hết toàn bộ!

Dục vọng và năng lực kì lạ của Thiên Địa Vạn Hóa Chung quả là chưa hề thấy bao giờ.

“Tạm thời dừng hành động thiếu suy nghĩ. Hiện tại chúng ta không năng lực đối kháng Tà Thần đâu.”

Phương Vân trấn an Thiên Địa Vạn Hóa Chung.

“Ta biết, chủ nhân. Chỉ là ta không khống chế được ý niệm trong đầu. Đối với ta lực lượng của Tà Thần quả là dụ hoặc cường đại nhất”.

Thiên địa vạn hóa chung nói.

Phương Vân cười khổ, bây giờ cả khu vực trung tâm hắc còn không tới gần được nữa chứ đừng nói là đi cắn nuốt một đầu Tà Thần.

Ở chỗ chiến đấu sâu trong hư không, tam đại đại đế ngoại tộc liên thủ sinh ra uy lực hủy diệt. Từng đoàn hắc ám phong bạo từ chỗ bốn người giao thủ không ngừng bộc phát ra. Loại hắc ám phong bạo này ngay cả Động thiên cấp cường giả còn dễ dàng tan thành tro bụi chứ đừng nói là kẻ khác.

Rầm rầm rầm!

Bốn gã Huyền Minh cấp cường giả, tốc độ ra tay nhanh như sấm chớp. Phóng ra năng lượng bài sơn đảo hải, che thiên tế nhật, không ngừng oanh kích Nhân Hoàng bên trong.

Trong ánh hào quang hoàng kim rực rỡ, thân hình Nhân Hoàng thẳng tắp như một pho tượng thần linh đỉnh thiên lập địa. Đứng thẳng ở giữa Long đình, khuôn mặt lộ ra kim quang rạng rỡ, uy nghiêm tôn quý. Nhưng không phải là bộ dáng ban đầu Phương Vân thấy mà là hình dáng của viên cổ Tam Hoàng.

Bằng vào Tam Hoàng tuyệt học, Nhân Hoàng lấy một đấu ba, độc chiến với ba gã đại đế. Trần Yêu Tháp trong tay hắc khí lớn khi nhỏ, khi như hạt cát, lúc như Cự long dài vạn dặm. Trần Yêu Tháp có tổng cộng mười chín tầng, mỗi một tầng đều có rất nhiều binh khí phóng ra, những binh khí này biến thành nhân,

yêu, ma, quỷ, quái, tà, thành gương mặt của các loại sinh mệnh. Trên mỗi gương mặt đều là bộ dáng thê lương, kêu rên không ngớt.

Mỗi sinh linh chui ra đều cực lực giãy dụa, gào thét, ý đồ muốn thoát ra khỏi Trấn Yêu Tháp, khi chúng la hét đều bộc phát ra năng lượng linh hồn khủng bố.

Ngàn vạn sinh linh hư hư huyền huyền, nối nhau tru lên giống như một biển địa ngục giữa nhân gian vậy.

Mỗi lần Nhân Hoàng tế khởi Trấn Yêu Tháp đều có thể bộc phát ra sức mạnh cường đại, đập nát công kích của đối phương. Mà lúc này ba đại đế đối mặt với hắc đều đã lộ ra sự ngưng trọng và kiêng kỵ, hơi hơi lùi về sau một chút.

Với Tam Hoàng Tuyệt Học, Trấn Yêu Tháp và Kim Trung Đái Tử Nhân Hoàng miễn cưỡng có thể duy trì cuộc chiến với ba gã đại đế. Có vài lần Phương Vân thấy được Nhân Hoàng bị đánh trúng, nhưng thân hình hắc chỉ hơi rung động, Trung ương long đình dưới chân hiện ra từng đạo vết rách, thủy chung không hề ngã xuống.

Kiện giáp trụ cường đại kia thủy chung bảo hộ hắc. Làm suy yếu công kích của ba đại đế, đồng thời bảo hộ thân thể hắc khỏi bị vết thương trí mạng.

Huyền Minh cấp cường giả, thân thể cô đọng, nếu lúc kịch chiến bị thoát phá thì ngay lập tức sẽ trở thành nhược điểm trí mạng. Ba đại đế ngoại tộc chắc chắn sẽ bắt lấy mà đập nát thân hồn Nhân Hoàng. Khi đó loại thương tổn này không thể bù đắp được.

Tuy Nhân Hoàng không có thuy nhưng cả Phương Vân cũng nhìn ra được, chiến bại chỉ là vấn đề sớm muộn mà thôi. Nhân Hoàng dù có năng lực thông thiên đi nữa thì một người cũng không thể chống lại ba gã cường giả đồng cấp. Huống chi ba người này tấn cấp Huyền Minh cảnh giới còn sớm hơn hắc nhiều.

Hắc chỉ đang nỗ lực hết sức!

Phương vân nhíu mày, trong ánh mắt có chút sầu lo. Tình huống của Nhân Hoàng tuyệt không phải chuyện tốt. Bất luận thừa nhận hay không thừa nhận thì vận mệnh của Đại Chu, không, vận mệnh của toàn thiên hạ đều đang nằm trên người Nhân Hoàng.

Tương lai thiên hạ tiếp tục bình yên hay là đi vào hắc ám đều do trận chiến này quyết định. Mà hắc thì lại vô lực tham gia vào.

Kết luận này tuy bất đắc dĩ nhưng lại là sự thật!

“Kiện giáp trụ kia của Nhân Hoàng nhất định phải phá đi.”

Hỗn Độn Lão Tổ ở bên cạnh chiến trường nhíu mày, Phương Vân có thể nhìn ra thì hắc đương nhiên cũng có thể. Vừa quay đầu lại, Hỗn Độn Lão Tổ nhìn vài tên Dị hoàng đại đế, thần sắc không khỏi có chút tức giận.

“Sao lại thế này? Lúc trước đã định ra các người đi tìm Ngũ Đế giáp trụ, đến khắc chế chiến giáp của Nhân Hoàng. Bây giờ nó đâu?”

“Chuyện này ta sau này mới tham gia nên cũng không biết được. Nếu muốn hỏi thì phải hỏi Doanh Hoàng.”

Lão Dịch Hoàng về mặt thần nhiên, đầu vừa chuyển đã nhìn sáng phía Doanh Hoàng chưa lên tiếng.

Sắc mặt Doanh hoàng âm trầm đang sợ, giống như một đầu mãnh thú có thể điên cuồng bất cứ lúc nào.

“Đế Vũ chiến giáp ở trên người Phương Dận.”

Doanh Hoàng chậm rãi ngẩng đầu lên, đôi mắt của hắc làm ọi người đều cả kinh.

Sát ý thật nồng đậm!

“Phương Dận? Cái tên kia không phải đã chết sao? A Lạp Cổ Ba Nhĩ, người không phải đã đem hắc oanh vào Ai Hào thâm uyên sao?”

Người mở miệng nói không phải Hỗn Độn Lão Tổ mà là Thương Thủy Ma Tổ.

“Ân, nếu không có chuyện ngoài ý muốn thì hẳn hẳn là chết ở nơi đó. Nhưng nghe nói không lâu trước ở đó đã xảy ra một trận bạo động. Tựa hồ có người gặp phải cái gì đó...”

Thanh âm thô to của A Lạp Cổ Ba Nhĩ vang lên, giống y hệt tiếng kim thiết va chạm với nhau.

1068. Chương 1069: Hoàng Đế Đại Thương

“Phương Dận không chết, Đế Vũ chiến giáp đã sớm ở trong tay hắn...”

Lự Hoàng đánh gãy thanh âm của A Lạp Cổ Ba Nhĩ, trong đầu hắn đang hồi tưởng lại đôi chiến giày hoàng kim đang đi vào hư không kia.

Phương Dận, người thật tàn nhẫn a!

Trăm đối xử tốt như vậy với người, còn muốn phong con người làm tể tướng Cửu Châu. Không ngờ người lại đối đãi với trăm như vậy!

Nghĩ tới việc gãy đứt Đế Thang nhất mạch, tân tân khổ khổ xây dựng sáu trăm vạn đại quân lại bị Phương Dận dùng mấy dao giết hết, trong tâm Lự Hoàng đang chảy ra máu hận a!

“Cái gì? Phương Dận không chết!”

Mấy người khác lộ ra thần sắc giật mình, đây cũng là lần đầu tiên họ nghe Lự Hoàng nhắc tới. Bọn họ thậm chí còn không biết đại quân của Lự Hoàng gặp phải tai biến ở địa phương cách Đông nam bờ biển Trung Thổ không xa nữa!

Hỗn Độn Lão Tổ nhíu mày, Lự Hoàng khẳng định Phương Dận không chết hiển nhiên là chính mắt hắn nhìn thấy. Nhưng với năng lực của hắn lại không cướp được Đế Vũ chiến giáp trong tay Phương Dận. Chuyện này khiến cho người ta phải nghi ngờ.

Từ khi nào Tứ Phương Hầu Đại Chu lại có thực lực cường đại như vậy?

Trong tâm Hỗn Độn Lão Tổ là muốn truy hỏi đến cùng, chẳng qua sự việc đã tới nước này rồi, đi quan tâm đến mấy việc linh tinh đã không có ý nghĩa nữa.

Lạnh lùng hừ một tiếng, Hỗn Độn Lão Tổ không có hỏi tiếp nhưng ai cũng nghe được sự tức giận trong lòng hắn.

Hắc Ám Đế Quân và Thương Thủy Ma Tổ ở một bên nghe má người nói chuyện, trong lòng lại hoàn toàn thờ ơ. Người trước không hề biết Phương Dận là ai, có năng lực gì, mà cũng chẳng muốn để ý tới. Người sau lại vì chuyện này là hiệp định của Hỗn Độn Lão Tổ với các đại đế khác, căn bản là không quan hệ với hắn!

Ầm ầm long!

Đột nhiên một loạt tiếng nổ kinh thiên vang lên từ sâu trong hư không. Những tiếng nổ này nhanh chóng hấp dẫn đám người Hỗn Độn Lão Tổ. Bởi vì lần va chạm này không hề giống với những lần trước. Hỗn tạp chứ không hề hài hòa.

“Ân, sao lại thế này? Xảy ra biến cố gì rồi?”

Trong lòng bọn Thương Thủy Ma Tổ chấn động, tập trung chân khí vào hai mắt, ngưng thần nhìn vào địa phương bốn vị Huyền Minh đại đế giao thủ. Nhưng mà họ còn chưa nhìn rõ được tình huống thì trong tai đã nghe được một trận cười to.

“Ha ha ha.....”

Tiếng cười này tạo nên cả một cơn địa chấn. Hiển nhiên là công lực không thể ở dưới bọn Thiên Thủy Ma Tổ được.

“Ba mươi năm Hà Đông, bốn mươi năm Hà Tây!..... Năm đó Đại Chu các người diệt Thương, không thể tưởng tượng được cũng có ngày hôm nay a. Ha ha ha, thật sự là vui sướng a!”

Thanh âm uy mãnh vang vọng khắp thiên địa, cười hết sức sảng khoái, y như là đã phát tiết cảm xúc dồn nén trong một khoảng thời gian rất dài.

“Đại Chu diệt Thương?”

Thương Thủy Ma Tổ giật mình, nhìn kỹ lại. Vừa xuyên qua sương mù đã thấy được điểm dị động. Nhưng dù Thương Thủy Ma Tổ đã có chuẩn bị tâm lý nhưng vẫn phải lắp bắp kinh hãi.

“Trần Yêu Thập!”

Đúng vậy, cổ dao động hỗn loạn mãnh liệt kia lại là từ Trần Yêu Thập được Nhân Hoàng tận tâm tận lực hao phí đại lượng nhân lực, vật lực và đại lượng linh hồn cường giả mới luyện thành.

Mà tiếng cười to này là từ tầng cuối cùng của Trần Yêu Thập, đệ thập cửu trọng phát ra.

Năng lượng cường đại cùng với linh hồn dao động mạnh mẽ không ngừng hóa thành lôi hỏa, phụt ra từ Trần Yêu Thập.

“Mặt Thương Hoàng, người cho là làm như vậy có thể uy hiếp được trẫm sao? Trần áp cho trẫm!”

Thanh âm của Nhân Hoàng vang vọng hư không, một câu nói toạc ra lai lịch của người kia.

“Mặt Thương Hoàng!”

Nghe cái tên này tất cả mọi người đều lắp bắp kinh hãi. Tiếng cười này không ngờ lại là của vị hoàng đế cuối cùng của triều Đại Thương, Mặt Thương Hoàng.

“Người kia lại còn sống? Không phải là hắn đã bị Đại Chu thái tử kích sát rồi sao? Sao lại xuất hiện ở trong Trần Yêu Thập!”

Chiến thần Man tộc A Lạp Cổ Ba Nhĩ chấn động.

Những năm cuối của Đại Thương, quần thần tranh lợi, thiên hạ kiêu hùng xuất hiện lớp lớp, khuấy lên một hồi phong vân. Mà A Lạp Cổ Ba Nhĩ chính là một thành viên sớm nhất trong trận phong vân lúc đó. Năm đó vì Man tộc nhỏ nhoi tranh đoạt hoàng quyền nhập chủ Trung Thổ, A Lạp Cổ Ba Nhĩ từng dẫn dắt ba đội quân tinh nhuệ nhất Man tộc công phạt đất liền.

Chỉ tiếc là lúc đó cường giả như mây. Trừ bỏ Đại Chu ra vẫn còn có rất nhiều thế lực, rất nhiều kiêu hùng, ai cũng ma quyền sát chiêu, đã tâm bình bực!

Khi A Lạp Cổ Ba Nhĩ khởi binh, thanh thế tuy lớn nhưng chỉ tiếc trong cuộc chiến tranh đoạt hoàng quyền hắn đã ngã xuống trên đường, phải ngủ say mấy trăm năm!

Đối với tròng chiến tranh năm đó, ở đây cảm thụ sâu nhất chỉ có A Lạp Cổ Ba Nhĩ, nhưng mà hắn cũng không ngờ được Đại Thương Hoàng Đế ngàn năm trước vẫn còn sống. Mà hắn lại bị nhốt trong Trần Yêu Thập, làm một viên cơ thạch ở tầng cuối cùng.

“Ha ha ha..... Lưu Triết, người tưởng đã đem ta luyện hóa làm cơ thạch trung tâm của Trần Yêu Thập rồi sao. Nhưng người nhất định là không ngờ ý thức của ta căn bản là không có biến mất. Ha ha ha, sáu trăm năm! Thì ra Đại Chu triều chỉ có như vậy thôi sao? Còn không bằng Đại Thương của chúng ta nữa! Ha ha ha!”

Trên bầu trời Lôi hỏa minh diệt, thanh âm của Mặt Thương Hoàng từ thiên không truyền đến. Khí tức của Trần Yêu Thập ngày càng trở nên cuồng bạo.

“Người muốn trấn áp ta nhưng nhất định là không thể tưởng được ta có thể khống chế Trần Yêu Thập! Khởi!”

Một chữ Khởi vang lên, một cỗ năng lượng khủng bố từ trong trung tâm cuộc chiến bộc phát ra. Đó là dao động của Trần Yêu Thập, Mặt Thương Hoàng thừa dịp Nhân Hoàng bị ba vị đại đế kiềm chế, mạnh mẽ

đoạt lấy quyền khống chế Trấn Yêu Tháp. Trong hư không mơ hồ truyền đất thanh âm hừ hừ của Nhân Hoàng, hiển nhiên là đã bị thương.

“Ngâm!”

Cùng lúc đó, một tiếng kiếm ngân vang chấn động hư không từ phía dưới truyền đến. Chỉ thấy Đế Nhất nhân kiếm hợp nhất, hóa thành một đạo ánh sáng, giải khai tần tầng lớp lớp năng lượng, nhắm thẳng vào trung tâm mà đi.

“Đế Nhất!”

Hào quang trong mắt Phương Vân chợt lóe. Tiếng huýt gió lần này của Đế Nhất không hề giống với lần trước. Nhưng khác nhau chỗ nào thì Phương Vân nhất thời không xác định được. Phương Vân cũng không nghĩ nhiều, thân hình nhoáng lên một cái, lập tức hướng về địa phương Đế Nhất đi tới phóng đi.

Đối với Đế Nhất, Phương Vân chỉ có một thái độ! Đó chính là dù hấn muốn làm cái gì cũng đều phải ngăn lại!

Phương Vân vốn có chút tình nghĩa với Đế Nhất, nhưng từ khi Đế Nhất liên thủ cùng Hỗn Độn Lão Tổ, tất cả đã không còn nữa!

Lục Tiên Kịch và Hăm Tiên Quát trong tay Đế Nhất chính là thần khí của Kiếm Tông, đối với chiến giáp trên người của Nhân Hoàng có thể tạo thành uy hiếp thật lớn.

Phương Vân tuy rằng không thể đánh lại ba gã Huyền minh đại đế. Nhưng hấn có thể ngăn cản Đế Nhất, tránh cho thế cục càng thêm phức tạp, chuyển biến xấu hơn!

“Oanh!”

Một tiếng nổ vang lên, phía trước khắc khí xuất hiện một cái bóng đen, chỉ một quyền đã đem kiếm khí tung hoành kia đập nát.

“Chú khai!”

Kiếm khí chợt tắt, thân hình Đế Nhất liền xuất hiện. Thanh âm lạnh như băng từ trong miệng hấn phun ra. Đây là lần đầu tiên Phương Vân cảm giác được sự hoảng loạn và phẫn nộ của Đế Nhất, hoàn toàn không có sự thông dong lúc trước.

“Hôm nay có ta ở đây, không quản người làm chuyện gì đều nhất định sẽ không thuận lợi. Ta sẽ không cho người đi qua, đứng lại đi!”

Phương Vân đạp chân một cái, oanh một tiếng, thả ra ba đạo khí tức cường đại, ý niệm tập trung vào Đế Nhất.

Trước khác nay khác, lúc đầu Phương Vân chịu thiệt mọi hồi, chân khí thiếu hụt. Nhưng hiện tại tình huống đã thay đổi, Phương Vân đã bổ sung chân khí. Đế Nhất cho dù ở trạng thái toàn thịnh đi nữa thì năng lượng Huyền Minh cấp đại đệ tán dật ra thì hấn cũng không thể hấp thu được!

“Tử!”

Đế Nhất ngay cả nhiều hơn một chữ cũng không thềm nói, giơ tay lên chính là kiếm khí mờ mịt, điên cuồng trảm lacer liên tiếp về phía Phương Vân.

“Hừ!”

Phương Vân hừ lạnh một tiếng, lần này hấn ngay cả chạy cũng không thềm. Trực tiếp một quyền đánh ra, mỗi một quyền tương ứng với một đạo kiếm khí bị đánh phá. Vì đề phòng Đế Nhất tái hấp thu năng lượng, ngưng tụ kịch khí. Phương Vân trực tiếp một bên ra tay, một bên hấp thu năng lượng xung quanh. Hạn chế sự tuần hoàn chân khí của Đế Nhất!

“A!”

Đế Nhất phát ra một tiếng rít gào thê lương, kiếm khí trên người đột nhiên tăng vọt. Phương Vân cảm thấy một tia ánh mắt giăng kín tơ máu, tràn ngập sát khí đang gắt gao theo dõi hắn. Trong ánh mắt ấy Phương Vân nhìn thấy được một cỗ ý niệm cường đại, là ý chí đồng quy vu tận!

“Àn?”

Phương Vân nhú mày, phản ứng của Đế Nhất không khỏi quá kịch liệt đi. Hai mắt đỏ vằn, gần như mất đi lý trí. Cho dù lần này chủ mưu Hỗn Độn Lão Tổ cũng không có tích cực như hắn, quả thực là kì lạ.

“Hừ! Người cho là như vậy ta sẽ sợ người sao? Nói cho người biết có ta ở nơi này người đừng mơ tưởng đi qua!”

Phương Vân cười lạnh một tiếng, rất nhanh liền phản ứng lại. Vô giả cường đại nhất vì cái gì, là linh hồn, là ý chí. Đế Nhất cho rằng như vậy có thể uy hiếp được hắn là không thể nào!

“Cho hắn đi qua đi!”

Nhưng vào lúc này một thanh âm quen thuộc từ phía sau Đế Nhất truyền đến.

“Kỳ lân?”

Phương Vân lấp bắp kinh hãi, chỉ thấy sau lưng Đế Nhất một thân bi thương viễn cổ kỳ lân xuất hiện, đập lên hư không chậm rãi tiếng lại. Ánh mắt của nó có chút trầm trọng, lại có chút thờ dãi.

“Kỳ Lân, người đang làm gì vậy? Chẳng lẽ người cũng muốn giúp hắn đối phó triều đình sao? Hãn Tiên Kiếm và Lục Tiên Quát trong tay hắn có thể thay đổi chiến cuộc. Ta không thể nào để cho hắn đi qua được!”

Phương Vân trầm giọng nói. Ánh mắt rất lạnh, Kỳ Lân đứng ở bên phía Đế Nhất là điều mà Phương Vân không hề nghĩ tới.

“Để hắn qua đi, chuyện người lo lắng sẽ không xảy ra đâu, hắn sẽ không uy hiếp tới Nhân Hoàng.”

Kỳ Lân chậm rãi đi tới, khi tiếp cận nó không biết là do trời sinh hay do nguyên nhân khác, khí tức của Đế Nhất trở nên ổn định một chút, không có điên cuồng giống như vậy nữa.

1069. Chương 1070: Đế Nhất Chi Mê

“Ài.”

Khi Kỳ Lân đi qua Đế Nhất, nó quay đầu lại nhìn thoáng lại với một ánh mắt thương hại. Rồi quay về phía Phương Vân.

“Phương Vân, cũng không phải như suy nghĩ của người đâu. Hắn chỉ là một đứa con làm trọn hiếu đạo của mình, có lẽ người cũng không biết...”

Viễn Cổ Kỳ Lân dừng một chút, thở dài nói:

Thật ra Đế Nhất là con của Mạt Thương Hoàng, hoàng tử của triều Đại Thương! Vì ngày này hắn đã đợi lâu lắm rồi.”

“Cái gì!”

Phương Vân chấn động, lời của Kỳ Lân hoàn toàn phá vỡ suy nghĩ của hắn! Bây giờ ở trong lòng hắn giống như cổ máy trăm cái tạc đạn nổ tung. Dù bây giờ trời có sụp đất có nứt thì nỗi khiếp sợ cũng chưa chắc đã vượt qua bây giờ!

“Đại Thương hoàng tử...”

Phương Vân cả kinh, hắn cơ hồ không thể đem Đế Nhất và Đại Thương liên hệ cùng một chỗ.”

Chẳng lẽ Kỳ Lân đang nói dối!

Nếu là thực thì chẳng lẽ Đế Nhất đã hơn hai nghìn tuổi? Lấy biểu hiện thiên tài của Đế Nhất thì với hai nghìn năm hẳn phải mạnh mẽ đến mức nào. Mà trên thực tế năm sáu năm trước, Đế Nhất cũng mới chỉ có tu vi Thiên Tượng cấp. Nổi danh trên Thiên Tượng bảng Thiên Cơ Các.

Lấy thiên phú của Đế Nhất, chẳng lẽ lúc trước hẳn chỉ là một kẻ bình thường, tới năm sáu năm nay mới bắt đầu trở thành thiên tài sao?

Loại chuyện này dù người khác có tin hay không thì Phương Vân cũng khó có thể lý giải được. Nhưng Phương Vân không nghĩ Kỳ Lân lừa hắn. Trực giác nói cho hắn biết truyện này hẳn có ẩn tình gì đó.

“Lệ!”

Đế Nhất lại phát ra một tiếng hét thê lương, thanh âm hoảng loạn, phá không bay đi. Khi Đế Nhất xét qua thân hình Phương Vân có rung động một chút, Phương Vân cũng muốn ngăn cản hắn. Nhưng do dự một chút rồi cũng nhịn xuống, để Đế Nhất hoá thành một tia chớp phóng nhập vào mây mù.

Ầm ầm!

Ngay khi Đế Nhất lao vào thiên không, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên Một đạo thân ảnh khổng lồ từ trong trung tâm trận chiến văng ra xa..

“Ha ha ha. Lưu Triệt! Thiên đạo tuần hoàn, cảm giác bị báo ứng thế nào? Ha ha ha.....”.

Tiếng cười của Mạt Thương Hoàng từ dưới tầng cuối cùng của Trấn Yêu Tháp truyền ra. Thanh âm không được to lớn như lúc đầu, hiển nhiên là khi tranh đấu bị thương. Nhưng mà tiếng cười vẫn cứ sáng khoái như vậy.

“Phụ thân!”

Tiếng hét của Đế Nhất từ sâu trong sương mù dày đặc truyền đến. Tốc độ và khí tức của hắn đột nhiên tăng vọt, cũng không biết là sử dụng bí pháp kích hoạt tiềm lực nào.

Tiếng cười to im bật, Trấn Yêu Tháp bị đánh bay đang chuẩn bị tiến vào chiến trường trấn áp Nhân Hoàng. Đột nhiên đột ngột đứng lại giữa không trung.

“Ất...Ất nhi sao? Là Ất nhi sao?”

Thanh âm Mạt Thương Hoàng run run, truyền đến từ xa xa. Mang theo sự khiếp sợ vô cùng.

“Phụ hoàng!”

Thanh âm khóc thảm của Đế Nhất vang lên từ trong mây mù hủy diệt dày đặc.

“Ất nhi, là ngươi? Thật là ngươi! Thật là ngươi sao?!”

Thanh âm kích động của Mạt Thương Hoàng phiêu đảng truyền xuống. Hoàn toàn không có cái khí phách uy mãnh như lúc trước, chỉ còn lại một người phụ thân già được nhìn lại nhi tử của mình sau thời gian đằng đẳng.

Thanh âm ngày càng nhỏ, rồi dần dần biến mất. Hai người rốt cục cũng đến bên cạnh nhau.

Phương Vân thu hồi ánh mắt, hào quang trong mắt biến ảo, thần sắc phức tạp. Ất nhi.. Ất nhi.. Hắn cũng hiểu được lại lịch của Đế Nhất một chút. Căn bản không phải Đế Nhất mà là Đế Ất!

Đế Nhất lại là vị hoàng tử cuối cùng của triều Đại Thương. Cho dù mấy ngàn năm sau Đế Nhất mới xuất thế nhưng loại tình cảm phụ tử này không thể giả mạo được.

Đế Nhất thật sự là hoàng tử Đại Thương!

“Tiền bối, đây rốt cục là sao, người hẳn là nên nói cho ta biết đi?”

Phương Vân thu hồi ánh mắt, nhìn sang Viễn Cổ Kỳ Lân ở đối diện.

Kỳ Lân nghe vậy thu hồi ánh mắt, thần sắc có chút vui mừng cũng có chút ảm đảm. Nhưng bất luận thế nào Đế Nhất cùng Mạt Thương Hoàng hội ngộ cũng là một chuyện vui.

“Sự vất vả trong quãng thời gian này cuối cùng cũng đáng giá.”

Kỳ Lân lấy lại bình tĩnh, ánh mắt lộ ra thần sắc hồi tưởng.

Sự tình của Đế Nhất cũng phải sau này ta mới biết được. Chuyện này phải bắt đầu từ hơn hai nghìn năm trước, vào những năm cuối của triều Đại Thương. Lúc đó ta luôn đợi ở Vô Lượng Ma Vực, trấn thủ yêu ma ở đó. Đối với lịch sử Trung Thổ không hiểu rõ lắm. Nhưng mà người ở đây thì chắc cũng không xa lạ gì đoạn lịch sử này. Vì sao triều Đại Thương suy vong, thiên hạ hỗn loạn thì ta không rõ ràng lắm. Dù sao cũng không chỉ có một nguyên nhân. Nhưng có một sự tình chúng ta đều rõ ràng, đó là Đại Chu Thái Tổ diệt Đại Thương triều.

Phương Vân gật đầu, đoạn điển cổ này hắn cũng biết. Hai nghìn năm trước, thiên hạ lâm vào hắc ám, Đại Chu Thái Tổ nhanh chóng quật khởi, trong mấy trăm năm loạn thế dần dần lớn mạnh, chinh phục Cửu Châu, thành lập Đại Chu.

Lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, đoạn thời gian kia tuy Đại Thương suy thoái, nhưng tích lũy nhiều năm như vậy không phải nói đổ là đổ. Từ khi chư hầu khởi nghĩa đến khi diệt vong kéo dài hơn hai trăm năm.

Kỳ Lân nói tiếp.

“Đại Thương hoàng thất không biết vì sao lại có giao tình với một vị Hộ điện trưởng lão của Kiếm Tông. Vào đêm trước khi Đại Thương diệt vong, một gã hộ vệ của hoàng thất đã đem ba hoàng tử của Mạt Thương Hoàng rời đi, đưa đến chỗ vị trưởng lão kia.”

“Hộ điện trưởng lão cũng chính là tứ đại trưởng lão thủ hộ Kiếm Tông. Sát Lục Tứ Kiếm sau thời thượng cổ được phong ấn ở bốn góc, kiến tạo bốn tòa đại điện trấn áp. Chờ đợi tông chủ chân chính của Kiếm Tông xuất hiện, thống nhất tứ kiếm, trọng tổ Kiếm Tông! Những điều này đều là Đế Nhất cho ta biết. Mà vị trưởng lão Kiếm Tông thu nhận hắn người cũng có thể đoán được, chính là Hộ điện trưởng lão của Lục Tiên điện.”

Viễn cổ Kỳ Lân nói xong, ánh mắt nhìn Phương Vân.

Phương Vân im lặng, trong đầu hồi tưởng lại hình ảnh Lục Tiên Kiếm của Đế Nhất. Những việc còn lại trên cơ bản hắn cũng có thể đoán được, khi Đế Nhất xuống núi đã đem đi chuỗi Lục Tiên kiếm này. Đây cũng là lý do vì sao Thiên Tượng bảng của Thiên Cơ Các lúc đầu không tra được lai lịch và tin tức của Lục Tiên Kiếm.

Lục Tiên Kiếm chính là thần khí của Kiếm Tông, sắc bén vô cùng. Không chỉ có thể chặt đứt thân thể phạm tặc mà còn có thể chặt đứt quy tắc, pháp tắc, bao gồm cả năng lực dò xét của Thiên Cơ Các!

“Đế Nhất được tên hộ vệ kia cứu ra ngoài, trên đường đi bị chặn giết. Tuy rằng Đế Nhất đã an toàn nhưng lại bị thương nặng, kinh mạch vỡ nát. Hắn vốn là hoàng tử, từ nhỏ đã rất nhạy bén, nếu không có biến cố thì Thương Hoàng tiếp theo phải là hắn. Nhưng mất thấy toàn bộ hoàng thất tan vỡ, tâm lý bị đả kích nặng nề. Hộ điện trưởng lão vì cứu hắn và cũng không muốn Kiếm Tông dính dáng đến hoàng quyền thế tục. Nên đã dùng phong ấn đặc thù phong ấn hắn lại. Hy vọng thông qua phương pháp này có thể trị liệu thân thể và tinh thần của hắn. Đồng thời cũng tránh để hắn xuất hiện, làm cho thiên hạ đã thống nhất tăng thêm một biến số. Uy hiếp đến sinh mệnh của hắn!”

Viễn Cổ Kỳ Lân thở dài nói.

“Thời điểm Đế Nhất nhìn thấy Hoàng thất tan rã là lúc chín tuổi. Mãi đến hơn hai mươi năm trước mới phá phong mà ra. Cho nên tuy rằng hắn là Mạt Thương hoàng tử hơn hai nghìn năm tuổi. nhưng tuổi chân chính chỉ mới có hai tám, hai chín tuổi. Vị Kiếm tông trưởng lão kia phong ấn tuy là cứu hắn, nhưng hơn một ngàn năm thời gian chẳng phải là hại hắn sao? Mãi đến một lần hắn vô ý nghe được tin tức về phụ thân Mạt Thương Hoàng...”

Sự tình còn lại cũng không cần kể nữa. Phương Vân hồi tưởng lại những gì mình biết, liên hệ với nhau cũng gần như hiểu hết toàn bộ.

Chính mắt thấy gia đình bị giết không thể nghi ngờ là đả kích lớn nhất với tinh thần Đế Nhất. Cho dù hơn một ngàn năm sau cũng là cảnh còn người mất. Đại Thương thái tổ không còn thì Đế Nhất cũng như một cô nhi, bị toàn bộ thế giới từ bỏ. Cho nên khi nghe tới tin tức phụ hoàng, đó chắc chắn có ý nghĩa cực kỳ quan trọng với Đế Nhất.

Trên thế giới này, thân nhân duy nhất của Đế Nhất chỉ có vị Mạt Thương Hoàng này.

“Cho nên hần đạt thành hiệp nghị với Hỗn Động Lão Tổ. Trợ giúp Hỗn Động Lão Tổ đối phó Nhân Hoàng, còn Hỗn Động Lão Tổ giúp hần giải cứu Mạt Thương Hoàng?”

Phương Vân nói.

“Đúng vậy.”

Kỳ Lân gật đầu: “Bây giờ hần ngươi cũng biết hần không phải cố ý nhằm vào ngươi, cũng không nhằm vào thiên hạ. Hần thật ra cũng không có ác ý như ngươi tưởng. Hần làm vậy chỉ vì Mạt Thương Hoàng thôi.”

“Kỳ Lân chúng ta trời sinh cảm ứng với long khí của hậu duệ Hoàng tộc. Lúc trước ở Vô Lượng Ma Vực, khi Đế Nhất vừa mới xuất hiện ta đã cảm ứng được sự kỳ dị của hần. Trên người hần không phải là Hoàng Long Chi Khí mà là Mộ Long Chi Khí. Mà Mộ Long và Hoàng Long không thể đồng thời tồn tại, Mộ Long chỉ xuất hiện khi một cái triều đại sắp kết thúc. Mà Hoàng Long là một triều đại đang hưng thịnh nhất. Hai bên trao đổi cho nhau thì một cái sẽ tiêu vong, một cái mới sẽ xuất hiện.

Ta vốn cho là Trung Thổ thế giới có một cái triều đại nào đó sắp tiêu vong. Nhưng sau khi đi vào lại bất ngờ phát hiện ra Trung Thổ còn có một cỗ Hoàng Long Chi Khí cường đại. Đây chính là điều ta không thể nào hiểu nổi. Lúc ấy ta liền sinh ra tò mò với Đế Nhất. Hơn nữa tuy bề ngoài hần kiên cường nhưng ta có thể cảm giác được một cỗ khí tức bị thương. Điểm này cho dù che dấu như thế nào cũng không gạt được ta. Cho nên khi ra khỏi Vô Lượng Ma Vực ta liền lựa chọn đi theo hần.”

Kỳ Lân nói xong, thần sắc có vẻ thương cảm, hiển nhiên không phải vì mình mà là vì Đế Nhất.

1070. Chương 1071: Nhân Hoàng Chi Ngụy

Phương Vân nhìn Kỳ Lân có chút đăm chiêu. Nghe xong lời nói của Kỳ Lân Phương Vân mới giật mình hiểu ra vì sao Kỳ Lân luôn đi theo Đế Nhất. Hơn nữa trên người hần còn loang lổ vết kiếm, hiển nhiên là đã vì Đế Nhất mà đại chiến một hồi.

Đột nhiên Phương Vân trong lòng vừa động, ngẩng đầu thốt lên: “Đế Nhất Hãm Tiên Kiếm cũng là người giúp hần lấy được sao?”

Tuy rằng là hỏi, nhưng ngữ khí của Phương Vân lại vô cùng chắc chắn.

Kỳ Lân đang đắm chìm vào hồi tưởng thương cảm, đột nhiên nghe Phương Vân nói như vậy, thân hình to lớn đột nhiên chấn động. Mà làm Phương Vân kỳ dị chính là trong nháy mắt đó hần nhìn thấy một tia bối rối trong mắt Kỳ Lân. Tựa hồ là sự tình kiêng kỵ nhất bị người ta nhắc tới vậy.

“Kỳ Lân xuất, Thánh nhân hiện. Sao lại thế này? Kỳ Lân sao lại có loại cảm giác chột dạ như thế?”

Nhớ tới khi Kỳ Lân xuất hiện, nước trên người bốc hơi lộ ra muối biển. Phương Vân hoàn toàn có thể khẳng định Đế Nhất và Kỳ Lân đã xảy ra chuyện gì đó trong biển.

“Không phải, là hần tự mình lấy được.”

Kỳ Lân lập tức phủ nhận, nó rất nhanh liền khôi phục bình tĩnh, vẻ mặt bối rối kia nhanh chóng biến mất vô ảnh vô tung. Làm cho người ta tưởng rằng biểu hiện kia chỉ là ảo giác.

“Ân?”

Phương Vân có chút dăm chiêu, Kỳ Lân rõ ràng là không muốn bàn chuyện này. Nhưng nó không thể gạt được Phương Vân, nếu không phải vì nó thì kiếm trên người Đế Nhất từ đâu mà đến. Loại kiếm khí mãnh liệt thể này ngay cả thân thể cường hãn như Kỳ Lân cũng chống đỡ không được. Xem vết kiếm trên người hãn thì nếu không phải kiếm khí của kiếm tông thì sao lại mạnh mẽ như vậy. Cả Kỳ Lân cũng không ngăn được.

Nhưng Viễn Cổ Kỳ Lân rõ ràng đang lảng tránh ánh mắt của Phương Vân. Chuyện này Phương Vân cũng không tiếp tục hỏi xuống. Nghĩ nghĩ một chút, giai đoạn trước mắt đối với Phương Vân mà nói thì quan trọng nhất chính là vận mệnh thiên hạ mà không phải là ân oán, nhân duyên của Đế Nhất và Kiếm Tông.

Hoàn hảo Đế Nhất cũng không có ảnh hưởng tới Nhân Hoàng. Nếu không hãn xuất hiện rồi cả Mạt Thương Hoàng bám trụ trong Trấn Yêu Tháp nữa thì nguy to. Nhưng chính vì Mạt Thương Hoàng như vậy lại ngăn trở hãn tham dự vây công Nhân Hoàng. Cũng xem như là trong cái rủi có cái may!

Trong lòng Phương Vân âm thầm suy nghĩ.

Hai thanh thần khí Kiếm Tông trên người Đế Nhất rất đáng sợ, tuy rằng coi trọng mặt mũi Kỳ Lân mà bỏ qua cho hãn. Nhưng khoảnh khắc để hãn đi qua Phương Vân vẫn có chút do dự. Hãn lo lắng hai thanh thần khí này sẽ bị dùng để đối phó Nhân Hoàng. Thứ này hoàn toàn có khả năng thay đổi chiến cuộc.

Nhưng hoàn hảo là sự tình cũng không có phát triển theo hướng Phương Vân lo lắng. Mà ngược lại ở một phạm vi nhất định nào đó lại ngăn trở tình hình của Nhân Hoàng xấu hơn. Nhưng mà trong lòng Phương Vân cũng hiểu, hoàn cảnh của Nhân Hoàng vẫn như trước không có thay đổi. Tuy rằng thoát khỏi phản phệ của Trấn Yêu Tháp nhưng uy hiếp của ba vị Huyền Minh đại đế vẫn còn đó.

Hơn nữa, đánh mất Trấn Yêu Tháp, tình cảnh của Nhân Hoàng càng thêm nguy hiểm!

“Thật sự là hào hứng a! Tam Hoàng tuyệt học, ngô, ta cũng rất hứng thú a!”

Một cái thanh âm vang dội, uy nghiêm từ cực Bắc truyền tới. Thanh âm này cực kỳ mạnh mẽ, khí tức ẩn chứa trong đó gần như làm cho hàng tỉ vị diện đồng thời chấn động. Trên bầu trời, một hư ảnh cực lớn hiện ra.

“Huyền Kinh Liệt Hải Đại Đế!”

Thanh âm này vang lên, Phương Vân, Kỳ Lân, Vũ Văn Dịch, Thánh Võ Hầu, Tam Công, Hoắc Khứ Bệnh, Lưu Triệt... Tất cả mọi người đều như gặp phải sét đánh, khuôn mặt trở nên tái nhợt. Một chút huyết sắc trên mặt đã biến mất sạch sẽ.

Trên hư không, hào quang mênh mông cuộn cuộn trên người Nhân Hoàng đột nhiên bị đình trệ.

Huyền Kinh Liệt Hải đại đế ở nơi cực Bắc xa xôi, là đại đế thủ hộ Minh Hoàng.

Vị đại đế này rất ít khi xuất hiện, so với bốn người ở đây thì ít hơn rất nhiều. Nhưng giờ khắc này cũng bị Tam Hoàng thánh vật hấp dẫn mà đến gia nhập vào trận chiến này.

Nhân Hoàng quả thực rất cường đại, bằng vào một người có thể ngăn cản Hoang Kịch Toái Không Đại Đế, Hỗn Độn Lão Tổ, Thương Thủy Ma Tổ, Hắc Ám Đế Quân công kích. Mặc dù sau đổi lại thành Hoang Kịch Toái Không Đại Đế, Tứ Cực Khung Vũ Đại Đế, Di Hoang Tà Thần nhưng vẫn có thể gắt gao chống cự. Thân hình cường đại y như một pho tượng chiến thần bất bại duy trì trên một mảnh không gian kia.

Nhưng khi Huyền Kinh Liệt Hải Đại Đế xuất hiện, bốn vị Ngoại tộc đại đế, toàn bộ liên thủ vây công Nhân Hoàng. Giờ khắc này cho dù là cường giả của triều đình cực kỳ tự tin với Nhân Hoàng cũng hiện lên một mảnh u ám trong mặt. Không nhìn ra một chút hi vọng nào.

“Thật tốt quá! Huyền kinh liệt hải đại đế rốt cuộc ra tay !”

Ngược với triều đình một phương, nhìn thấy khí tức Huyền Kinh Liệt Hải Đại Đế ngưng tụ thành một cái hư ảnh Minh kinh thật lớn. Đám người Thương Thủy Ma Tổ lại hết sức mừng rỡ. Bọn Doanh Hoàng cũng hết sức phấn chấn, trách nhiệm về Ngũ Đế chiến giáp đã không đóng vai trò mấu chốt nữa.

“Bốn gã đại đế! Ha ha ha, Lưu Triệt, vận số của ngươi đã hết a!”

Trong lòng Hỗn Độn Lão Tổ mừng như điên.

Không ai có khả năng độc chiến bốn gã đại đế.

Lưu Triệt cũng không được!

Ầm ầm!

Trung Thổ thế giới, ở cực Bắc toàn bộ Minh hoàng đại lục đều kịch liệt chấn động. Mà nước biển vờn quanh Minh Hoàng đại lục cũng mãnh liệt sôi trào. Chỉ nghe ầm ầm một tiếng, một đạo khí tức bàng bạc che thiên tế nhật phóng lên cao. Toàn bộ không trung Minh Hoàng nhất thời biến hóa thành hắc ám.

“Giết!”

Phối hợp cùng Huyền Kinh Liệt Hải đại đế hành động, mấy trăm vạn Minh hoàng chiến sĩ giống như thủy triều không chế một đầu cá voi thật lớn, kéo dài qua đại dương, xuất hiện ở Di Hoàng và Địch Hoàng.

“Giết!”

Nơi Minh hoàng chiến sĩ đi qua, hàn khí dâng lên mãnh liệt. Đại địa dưới chân nhanh chóng kết thành băng sương, giống như một tấm thảm không lồ không ngừng trải dài theo phương hướng của đại quân, Vô Hạn Duyên Thân

Võ giả Minh Hoàng toàn bộ đều tu luyện chân khí thuộc tính hàn băng. Khiến cho những nơi họ đi qua đều đông cứng ngay lập tức, kết thành hàn băng trước khi mùa Đông đến.

Minh Hoàng đại quân vốn ngũ đông rất nhiều, thái độ ở trung lập. Nhưng dưới sự dẫn dắt cuat Minh Hoàng rốt cục đã tiến vào chiến trường Trung Thổ Cửu Châu, trở thành một thế lực tranh giành thiên hạ!

Ầm ầm!

Cỗ lực lượng thứ tư mang theo sức mạnh chí âm chí hàn, xuyên qua hư không đsanh lên người Nhân Hoàng. Vàng hào quang màu hoàng kim kiên cố kia bỗng kêu lên một tiếng rồi ầm ầm vỡ vụn. Trung Ương Long Đình khổng lồ nổ tung thành bốn năm mảnh.

“A!”

Kim quang đầy trời, chỉ nghe một tiếng rên Nhân Hoàng đã hóa thành một đạo lưu tinh từ trong hư không rơi thẳng xuống dưới kinh thành.

Ầm ầm!

Ngay tại nơi cách vòng bảo hộ đám người Trang Tư Trần không xa, Nhân Hoàng nên xuống đất, oanh một tiếng, đại địa băng liệt! Mặt đất kiên cố đã bị đánh thành một cái hố bán kính mấy trăm trượng.

“Bệ hạ!”

Thánh Võ Hầu quá sợ hãi, kêu lên một tiếng rồi lao tới. Cơ hồ là cùng lúc, Phương Vân và đám người Vũ Văn Địch sắc mặt đại biến, hướng chỗ Nhân Hoàng rơi xuống bay đi.

“Rống!”

Một tiếng rống giận từ trong hố phát ra, vù một tiếng, một đạo hào quang màu hoàng kim mang theo máu tươi bay lên. Nhân Hoàng rống giận, tiếng rống vang vọng khắp bốn phương.

“Mệnh là do ta, không phải do trời. Vận mệnh của trăm do trăm nắm trong tay! Không ai có thể đánh bại trăm, các ngươi cũng không được!”

Thanh âm ù ù như lôi đình, vang vọng khắp nơi. Trong nháy mắt thân ảnh Nhân Hoàng lại biến mất trên hư không. Chỉ nghe từng tiếng nổ kinh thiên, vô số lôi đình màu hoàng kim nổ tung ở mây đen.

Nhân Hoàng bộc phát ra hào quang hoàng kim lóa mắt hơn lúc trước rất nhiều. Trông giống như một pho tượng hoàng kim, cho dù là tầng tầng mây mù cũng không ngăn được hào quang kia.

Trong nháy mắt, khí tức Nhân Hoàng bộc phát ra quả thực là kinh thiên động địa. Cơ hồ có thể chống lại bốn vị đại đế.

“Hồi quang phản chiếu, chỉ là giấy dựa thôi. Cuộc chiến này đại cục đã định. Chúng ta thắng rồi, việc còn lại là quét dọn chiến trường!”

Nhìn thấy Nhân Hoàng bộc phát ra uy thế kinh thiên, Hỗn Độn Lão Tổ, Hắc Ám Đế Quân, Thương Thủy Ma Tổ ngược lại thở phào. Ba người đều là võ đạo tông sư, vừa nhìn đã biết đây là Hồi quang phản chiếu, sử dụng chân khí kích thích huyết đạo, khơi dậy tiềm năng.

Loại phương pháp này có thể tạm thời đem năng lực đề cao, nhưng chỉ là uống rượu độc giải khát, không cứu được mệnh. Chờ thời gian qua đi tình huống lại càng kém, lúc đó còn chết nhanh hơn.

Nhân Hoàng tuy rằng chưa chết, nhưng trong mắt mấy người này quả thực không khác đã chết là mấy. Có bốn vị ngoại tộc đại đế ở đây hiển nhiên là hãn không dậy nổi sóng. Chết chỉ là vấn đề thời gian, mà thời gian này tuyệt đối không lâu lắm!

“Hỗn Độn Lão Tổ, hiệp nghị của chúng ta vẫn hữu hiệu chứ? Có phải hay không nên thực hiện hiệp nghị rồi?”

Doanh Hoàng mở miệng nói.

“Ha ha.”

Hỗn Độn Lão Tổ cười cười.

“Hiệp nghị tự nhiên hữu hiệu, Lão Tổ ta đã nói thì chưa khi nào đổi ý. Nhưng đối với Hoàng quyền Trung thổ có khối người. Lão tổ ta tuy rằng đáp ứng người nhưng người khác chưa chắc đã thừa nhận. Có thể đạt được Hoàng quyền Trung Thổ, xưng Hoàng xưng Đế còn phải xem thủ đoạn của người.”

Hỗn Độn Lão Tổ nói ra những lời này, Dịch Hoang, Di Hoàng, A Lạp Cổ Ba Nhĩ, Doanh Hoàng bốn người sắc mặt đại biến. Đây chẳng phải là đổi ý sao, nhưng Doanh Hoàng nghĩ nghĩ rồi lập tức nở nụ cười.

“Xin đa tạ Lão tổ.”

Doanh Hoàng cũng không e ngại, nếu muốn thống trị Cửu Châu phải có binh lực cường đại. Người đơn thân độc mã thì dù công lực có cao tới đâu cũng không có cái gì ước thúc Cửu Châu, thống nhất Trung Thổ. Nay binh lực cường đại nhất Trung Thổ nằm trong tay hậu duệ Ngũ Đế, bọn họ cũng không sợ Hỗn Độn Lão Tổ đổi ý.

Hơn nữa bốn người liên thủ, có cả Ngũ đế chiến giáp thì dù muốn nhúng chàm cũng phải vượt qua ải của bọn họ đã.

Doanh Hoàng hướng Di Hoàng, Dịch Hoang nhất mắt ra dấu. Mấy người hiểu ý lập tức nói:

“Đa tạ Lão Tổ, có Lão Tổ trợ giúp thì lo gì đại sự không thành chứ!”

Hỗn Độn Lão Tổ và Hắc Ám Đế Quân, Thương Thủy Ma Tổ nhìn thoáng qua, mỉm cười.

Nơi Nhân Hoàng rơi xuống mặt đất vỡ nát, trong phạm vi trăm trường đều là máu loãng. Nhìn thấy một màn như vậy Đại Chu võ tướng đều trở nên u ám, sắc mặt trầm trọng.

Cho dù là Phương Vân cũng vì những lời của phụ thân Phương Dận mà trong tiềm thức có chút đề phòng. Nhưng ở đây, nhìn thấy máu loãng ở khắp nơi, trong lòng cũng chìm xuống.

Dù Phương Vân có thừa nhận hay không thì giờ phút này vận mệnh của mọi người đều liên hệ chặt chẽ với Nhân Hoàng.

1071. Chương 1072: Đúc Lại Thánh Kiếm

Ngay cả Nhân Hoàng còn thất bại, còn ai có thể chống đỡ được Tứ hoàng đại đế? Còn ai chống đỡ được liên minh tông phái?

Trong lòng mỗi người đều là một mảnh lạnh lẽo. Ngay cả Nhân Hoàng còn chiến bại, về sau nên đi nơi nào đây?

“Tử Chúc đại nhân!”

Bạch Ngọc Hộ Lan Biên, Thánh Võ Hầu quỳ xuống thật mạnh, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng. Hắn cả đời tận trung với Giang sơn xã tắc giờ đây mắt thấy triều đình biến mất, trong lòng cực kỳ thống khổ. Nhưng có lòng mà lại không có sức.

Bây giờ nếu ngay cả Tử Chúc còn không đáp ứng thì một tia hi vọng cuối cùng cũng bay mất rồi.

“Ài!”

Tử Chúc Vọng thống khổ nhắm mắt lại, trên mặt lộ ra thần sắc dấy dụa:

“Làm cho ta lo lắng, lo lắng nữa đi!”

“Tử Chúc đại nhân, van cầu người. Đã không còn thời gian nữa rồi. Tam Hoàng Thánh Kiếm cho dù rơi vào tay người khác thì việc gây dựng lại thiên hạ cũng là chuyện của mấy trăm năm, thậm chí mấy vạn năm về sau. Hơn nữa nếu Hắc ám quay trở lại thì có thể còn tệ hơn thời đại Trung cổ nữa. Tử chúc đại nhân, nếu ngài không ra tay thì thiên hạ này tuyệt diệt a! Tử Chúc đại nhân!”

Thánh Võ Hầu thống khổ cầu xin, hai hốc mắt của hắn toàn là máu tươi.

Trong chiến cục thế này hắn thật sự là không giúp được cái gì, có thể nói là một cái phế vật. Mà người duy nhất có thể giúp đỡ Nhân Hoàng lại còn chậm chạp không chịu đáp ứng. Điều này làm cho Thánh Võ Hầu như bị tra tấn, loại cảm giác này làm cho hắn phát cuồng!

Hai dòng lệ máu chảy ra trên khóe mắt của hắn!

Hai mắt Tử Chúc Vọng vẫn nhắm nghiền không nhúc nhích.

“Tử Chúc đại nhân.....”

Thánh Võ Hầu lại kêu lên.

“Được rồi.”

Tử Chúc Vọng thở ra một hơi thật dài, rốt cục hắn đã mở mắt ra.

Hắn liếc mắt nhìn vào hư không, cổ hào quang đại biểu cho Nhân Hoàng đã ngày càng ảm đạm, chống đỡ không được bao lâu nữa.

“Tử Chúc đại nhân!”

Thánh Võ Hầu mừng rỡ.

“Sư thúc!”

Tam Công cũng hô nhỏ một tiếng.

Trong mắt Tử Chúc Vọng xẹt qua một tia ảm đạm. Sư huynh, thực xin lỗi, chung quy ta cũng không thể thờ ơ như người nói được.

“Dem Nhân Hoàng Thánh Khí lấy lại đây đi...”

Tử Chúc Vọng đưa hai tay lên, trong lòng hắn thở dài. Hắn cũng không biết hôm nay làm như vậy là tốt hay xấu nữa.

“Ồ trong này, Tử Chúc đại nhân.”

Thánh Võ Hầu vui mừng quá đổi, lúc này trên mặt hắn toàn là máu, đó là khi hắn đập đầu sinh ra. Tâm niệm vừa động liền lấy ra một thanh Hoàng Kim Thánh Khí, đó chính là Tam Hoàng Thánh Kiếm.

“Nhân Hoàng Kiếm không phải ở trong tay bộ hạ sao?”

Thái Bảo nhú nhú mày nói.

“Không phải, trong tay bệ hạ là Tam Hoàng Thánh Kịch. Người nhìn thấy Tam Hoàng Thánh Kịch không có bao nhiêu, trừ bệ hạ, ta và Võ Hầu, căn bản là không có ai biết sự khác nhau của ba Thánh khí.

Thánh võ Hầu giải thích.

Thái Bảo gật gật đầu, không nói tiếp nữa.

“Sư thúc, người thật định đúc lại Nhân Hoàng Kiếm sao?”

Ngược lại Thái Phó lại mở miệng hỏi, trong đầu hẳn xuất hiện tiếng vọng của Tử Chúc khi đề cập tới di mệnh của phụ thân.

“Tới hoàn cảnh này rồi chúng ta còn có thể chọn lựa sao?”

Tử Chúc Vọng lắc đầu thở dài nói.

“Trải qua hôm nay ba người các người đều phải rời đi. Rời khỏi triều đình, mai danh ẩn tích, đến khi thời cơ thích hợp lại quay về. Nghe rõ không?”

“Sư thúc?”

Tam Công kinh ngạc.

“Tử Chúc?”

Thánh Võ Hầu chấn động. Thái Miếu Tử Chúc muốn Tam Công thoái ẩn, đây là ý gì?

“Không nên hỏi nhiều như vậy, các người chỉ cần nhớ kĩ lời ta nói. Coi như là thỉnh cầu cuối cùng của sư thúc và phụ thân các người đi.”

Tử Chúc Vọng nhắm mắt lại, nói.

Thái Phó, Thái Bảo, Thái Tể nhìn nhau. Những câu này của Tử Chúc gần như đang sắp đặt hậu sự rồi. Thánh Võ Hầu cũng không biết đại nạn của Tử Chúc đã tới, nhưng ba người bọn họ lại biết rất rõ. Tế luyện Nhân Hoàng Kiếm xong chỉ sợ cũng là lúc Tử Chúc ra đi.

Nếu Nhân Hoàng chiến thắng, Đại Chu ổn định thì cho dù bọn họ không ở đó cũng sẽ có người tu tập Nho gia kiệt xuất thay thế. Nhưng nếu như Nhân Hoàng thất bại, bọn họ ẩn lui thì coi như là thay Nho gia lưu lại mầm mống.

“Để tử căn tuân sư thúc di mệnh!”

Tam Công cúi người quỳ xuống, cực kỳ cung kính.

“Thái Phó...”

Thánh Võ Hầu vẻ mặt kinh nghi, hẳn không rõ trước mắt đang xảy ra chuyện gì nữa.

Tử Chúc gật đầu, không hề để ý tới Tam Công và Thánh Võ Hầu. Hắn mở hai tay ra, nhìn Nhân Hoàng Kiếm rồi thở ra một cái, đứng hô: “Thiên địa có người chính khí...”

Ầm ầm!

Một luồng Hạo Nhiên Chính Khí từ trong cơ thể Tử Chúc Vọng bộc phát ra. Luồng Hạo Nhiên Chính Khí này hoàn toàn khác với lần trước, không phải từ trên trời giáng xuống mà là từ trong cơ thể Tử Chúc bộc phát ra. Sau một tiếng nổ, thân hình của Tử Chúc còn sáng hơn cả mặt trời, giống như toàn thân thể đều biến thành ánh sáng vậy.

“Ngâm!”

Một tiếng ngâm réo rất vang lên, chấn động hư không. Nhân Hoàng Kiếm trong tay Tử Chúc phá không bay lên, lơ lửng trên đỉnh đầu hắn.

Ầm ầm!

Thiên địa kịch chấn, một con sông màu trắng sinh ra từ trong hư không xuất hiện trên đỉnh đầu mọi người khoảng vạn dặm. Con sông này vừa hiện ra đã mang theo lực lượng cường đại không thể chống cự được, bất luận là năng lượng của Hoang Kích Toái Không Đại Đế hay Tà Thần cũng không được. Khi dòng sông này hiện ra tất cả đều bị đập tan.

Không ngờ con sông màu trắng này ẩn chứa sức mạnh to lớn như vậy, ngay cả Huyền Minh đại đế cũng phải rung động!

Hạo Khí Trường Hà, Nho gia tiêu phí vô số thời gian ngưng tụ ra. Lần đầu tiên có thể nhìn thấy được bằng mắt thường, xuất hiện trước mặt mọi người!

Ở vô tận hư không nhìn xuống có thể thấy được Hạo Khí Trường Hà có vô số nhánh, trải rộng khắp Cửu Châu. Mà mỗi một nhánh đều hợp bởi vô số ý niệm, đó là ý niệm của vô số sĩ tử trong thiên hạ.

Loại ý niệm này có thể đối với kẻ quyền quý mà quá lớn. Đối mặt nguy hiểm có thể sẵn sàng hi sinh. Đối mặt bất công có thể giữ gìn chính nghĩa!

Nó không lùi lại, không cầu toàn, không úy kỵ, không miễn tâm!

Giữa dòng sông mênh mông có chỉ có một ý niệm, đó là sáng tạo một thế giới văn minh sáng lạng. Cũng ý niệm đó, cho dù thiên hạ lâm vào hắc ám hỗn loạn thì vẫn có một tia hi vọng, vĩnh viễn không chìm đắm hoàn toàn trong hắc ám!

Ý niệm này cũng không phải của một người mà là của thiên hạ, vô số thế hệ nối tiếp nhau, hội tụ suy nghĩ chính trực trong đầu, tạo thành Hạo Khí Trường Hà này!

Oanh!

Khi Hạo Khí Trường Hà xuất hiện lập tức lấy khí thể của vạn quân hung hăng tẩy rửa, tiến vào thể nội Nhân Hoàng Kiếm. Khi vô số ý niệm chính trực quán chú vào, Nhân Hoàng Kiếm lơ lửng trong hư không tạo ra hào quang vạn dặm, một cỗ kiếm khí nồng đậm từ trong Nhân Hoàng Kiếm nở rộ ra, ngày càng mãnh liệt hơn...

“Cái gì!!”

Phía trên hư không, Hoang Kích Toái Không Đại Đế chấn động! Tứ Cực Khung Vũ Đại Đế chấn động! Tà Thần chấn động! Huyền Kinh Liệt Hải Đại Đế chấn động!

Tinh thần của họ đều tập trung trên người Nhân Hoàng Lưu Triết. Không nghĩ tới trên mặt đất lại có thể phát sinh chuyện này. Nhân Hoàng Thánh Khí xuất hiện trên mặt đất.

“Tam Hoàng Thánh Kiếm! Là Tam Hoàng Thánh Kiếm!”

Bốn vị Huyền Minh Đại Đế cách đó mấy vạn lý như bị lôi đình bổ trúng, toàn thân khiếp sợ. Trong đầu Hỗn Độn Lão Tổ xẹt qua một tin tức. Lập tức hai mắt mở to, lớn tiếng la hoảng lên, lần đầu tiên lộ ra thần sắc hoảng sợ.

“Mau ngăn cản hắn! Giết tên Đại nho kia, hắn đang đúc lại Tam Hoàng Thánh Kiếm!”

Hỗn Độn Lão Tổ đã sớm tìm hiểu về triều đình, nghe qua khá nhiều bí ẩn. Trong đó bao gồm việc Tam Hoàng Thánh Khí bị phong ấn, uy lực không bằng trước kia.

Tam Hoàng Thánh Kiếm là cái gì?

Là vũ khí của viễn cổ Tam Hoàng, tràn ngập năng lượng của thiên địa, đại biểu cho uy nghiêm tôn quý và lực lượng nhân từ. Nếu là Tam Hoàng Thánh Khí không hao tổn gì thì Hỗn Độn Lão Tổ căn bản là không dám sinh ra tâm tư cướp đoạt. Chỉ cần lấy sự khắc chế của Tam Hoàng Thánh Kiếm với ma đạo và tà đạo, đại biểu cho nhân đạo và chính nghĩa là có thể đem bọn hắn đập nát.

Cùng vì uy lực của Tam Hoàng Thánh Kiếm đại giảm nên Hỗn Độn Lão Tổ mới dám sinh ra tâm tư kiếm lợi. Hi vọng có thể dùng Tam Hoàng Thánh Kiếm trùng kích cảnh giới tam hỗn viên mãn!

Nếu thực để cho triều đình tế luyện thành công Tam Hoàng Thánh Kiếm, khôi phục uy lực vốn có thì đối với toàn bộ ma đạo, tà đạo. Bao gồm cả bốn vị đại đế đều là ảnh hưởng mang tính hủy diệt.

Cho dù Hồn Độn Lão Tổ tâm thần tập trung vào chiến tranh giữa Nhân Hoàng và bốn vị đại đế, không có chú ý tới bên dưới. Nhưng điều này cũng không ngăn cản việc hắc biết được Tử Chúc Vọng đang làm cái gì.

Nhất định là bọn họ lợi dụng Hạo Khí Trường Hà tích lũy vô số thời gian giải trừ phong ấn Tam Hoàng Thánh Kiếm!

Điểm này Hồn Độn Lão Tổ nhìn ra thì Hắc Ám Đế Quân, Thương Thủy Ma Tổ cũng vậy!

Bởi vì nhìn ra cho nên ba người trong nháy mắt y như té từ thiên đường xuống địa ngục, cảm giác được tử vong đang bên cạnh mình. Ba vị tuyệt thế cường giả sau lưng đều chảy ra một thân mồ hôi lạnh.

Không thể để cho bọn chúng thành công!

Tuyệt đối không thể làm cho bọn chúng thành công!

Trả giá cái gì cũng được, phải ngăn cản bọn chúng, giết chết tên Đại nho kia!

Ba người đồng loạt ra tay, thân hình nhoáng lên, lập tức không chế không gian hướng thẳng tới chỗ Thái Miếu Tử Chúc đang đứng lao thẳng xuống.

“Muốn chết!”

Thanh âm phẫn nộ của Hồn Độn Lão Tổ vang lên. Hắc bị chọc giận rồi, bọn người này lại dám coi hắc không ra gì, quả là không thể dung thứ được.

“Hừ!”

Đồng tử của Hắc Ám Đế Quân co rút lại, hai tròng mắt cũng bộc phát ra quang mang đáng sợ. Từ lập trường của hắc thì bất luận thế nào cũng không thể để Tam Hoàng Thánh Khí hoàn toàn xuất thế.

Thiếp long!

Một tiếng nổ vang lên, ba cỗ ma khí, tà khí hủy diệt lấy thế bài sơn đảo hải, lôi đình vạn quân hướng về bọn Tử Chúc, Tam Công, Thánh Võ Hầu rơi xuống. Muốn trước khi họ thành công giết chết họ!

1072. Chương 1073: Sát Lục Chiến Hồn

Mọi chuyện rất bất ngờ, có nhiều người còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra đã phát hiện Hồn Độn Lão Tổ, Thương Thủy Ma Tổ, Hắc Ám Đế Quân, ba gã cấp Thế Giới đỉnh phong liên thủ công kích mọi người.

Một kích này nhanh như sấm đánh, khí tức cường đại đến từ cự đầu cấp Thế Giới, làm ọi người thở không nổi. Cỗ thanh thế kia như muốn ép nát họ thành phần, đánh sâu vào trong đại địa.

Giờ khắc này cho dù là Phương Vân cũng không phản ứng kịp. Lợi dụng Hạo Khí Trường Hà của Nho gia tế luyện Tam Hoàng Thánh Kiếm, giải trừ phong ấn chính là chuyện cơ mật nhất. Người biết căn bản không nhiều, ngay cả Phương Vân cũng không biết.

“Đây là...”

Ánh mắt Phương Vân nhìn lướt qua, rất nhanh liền tập trung vào Tử Chúc Vọng và Tam Hoàng Thánh Kiếm trên đỉnh đầu hắc. Cho dù hắc không biết việc Thánh Võ Hầu cầu Tử Chúc tế luyện Thánh Kiếm. Nhưng hắc cũng biết là phải hiệp trợ bọn Tử Chúc.

“Ừnh!”

Trong đầu Phương Vân hiện lên một đạo ánh sáng, ngay lúc đó hắc liền phán đoán ra chân tướng. Chân khí phong bạo của đám người Hồn Độn Lão Tổ rõ ràng là đang công kích Tam Công và vị Đại nho kia (Phương Vân cũng không biết Tử Chúc là ai).

“Không xong!”

Phương Vân biến sắc, cơ hồ là ngay lập tức phá không bay đi. Giờ khắc này người có năng lực ngăn cản ba người kia không nhiều lắm. Phương Vân chính là một trong số đó. Hấp thu một bộ phận năng lượng vũ trụ của Huyền Minh đại đế xong, thực lực của Phương Vân đã hoàn toàn khôi phục!

Ầm ầm!

Hào quang chợt lóe, Phương Vân hóa thành một tia chớp màu đen, phá không lao tới!

Phương Vân đón đầu ba người Hỗn Độn Lão Tổ, ánh mắt hấn ngẩng lên, nhìn xuyên qua mây đen, trông thấy thân ảnh của ba người.

“Tuyệt không thể để cho chúng đạt được mục đích, phải ngăn chúng lại!”

Ánh mắt Phương Vân vô cùng kiên định.

Giờ khắc này tin tức tốt nhất là ba gã cự đầu Thế Giới cấp khi này đã đánh nhau kịch liệt với Nhân Hoàng, không còn ở trạng thái đỉnh phong. Nếu không cho dù Phương Vân có năng lực mạnh hơn cũng không có khả năng đối kháng với Hỗn Độn Lão Tổ, Hắc Ám Đế Quân và Thương Thủy Ma Tổ!

Cường giả Thế Giới cấp đỉnh phong cùng Truyền Kỳ cấp là hai khái niệm bất đồng. Cho dù thực lực Phương Vân tiến nhanh, có thể chống lại song kiếm của Đế Nhất cũng vậy!

“Ngũ Đế Tinh Túc Quyền!”

Phương Vân quát lớn, sử dụng tuyệt học cường đại của Ngũ Đế. Năm hóa thân của thượng cổ đại đế từ trong cơ thể Phương Vân thoát ra. Sau đó nhanh chóng dung hợp cùng Phương Vân, phối hợp với lực lượng của Ngũ Ngục Thanh Hoàng và Thiên Địa Vạn Hóa Chung. Một kích toàn lực đánh về phía trước.

Ầm ầm!

Một cổ trong ba cổ lực lượng hủy diệt bị Ngũ Đế Tinh Túc Quyền của Phương Vân toàn lực ngăn cản trên hư không.

“Muốn chết!”

Thương Thủy ma tổ giận dữ, Phương Vân ai cũng không chọn lại lựa chọn hấn, làm cho hấn giật tím mặt. Năm ngón tay y như ững trảo vung lên. Một đạo kiếm khí bằng bạc phóng xuất ra. Ầm ầm một tiếng, Phương Vân thẫn thiết kêu lên, Hải Thần Chiến Giáp trên người vỡ thành vô số mảnh nhỏ bay tán loạn. Phương Vân toàn thân phún máu, rơi từ trên trời xuống.

“Thành công!”

Phương Vân người đầy vết kiếm, máu chảy như nước, thoạt nhìn cực kỳ khủng bố nhưng khóe miệng của hấn lại lộ ra vẻ tươi cười. Đây là lần đầu tiên hấn giao thủ với cường giả Thế giới cấp đỉnh phong, tuy rằng bị thua nhưng lại ngăn trở thành công Thương Thủy ma tổ.

Thương thế trên người hấn mới nhìn qua thì thấy ghê rợn khủng bố. Nhưng Phương Vân biết đây căn bản không là gì. Kiếm khí đáng sợ đó đầu tiên đã bị Hải Thần Chiến Giáp làm suy yếu không ít, còn bị hấn dùng thủ pháp đặc thù đưa vào trong Thiên Địa Vạn Hóa Chung.

Phương Vân chiến đấu với Đế Nhất lâu như vậy, đối với lực lượng kiếm đạo này đã sớm đưa ra phương pháp ứng phó. Phương pháp này không phải ai cũng làm được, áp dụng trên người Phương Vân lại cực kỳ hiệu quả!

Ầm!

Phương Vân rút xuống như đạn pháo, tạo ra một cái hố thật lớn.

“Còn lại phải xem những người khác rồi”

Trong lòng Phương Vân thầm nghĩ: “Hải Thần Chiến Giáp của ta...đáng tiếc a...”

Phương Vân đã không thể ngăn cản hai vị Lão Tổ kia.

“Vũ Văn Định ở đây, kẻ trước mắt cút ngay.”

Một bóng người giống như kinh lôi bay lên. Thanh âm tràn đầy khí phách, đó chính là Thống lĩnh thần vệ Vũ Văn Định.

“Uỳnh!”

Hỗn Độn Lão Tổ cũng không thềm nhìn, bàn tay vung lên Hồng Hoang Ma Chung lập tức bay ra, to lên gấp trăm lần, biến thành một ngọn núi nhỏ ép tới chỗ Vũ Văn Định.

“Đáng chết!”

Vũ Văn Định mắng to, nhưng cũng không thể không ngừng lại. Hồng Hoang Ma Chung chính là ma khí của Viên cổ ma thần, uy lực khổng lồ. Hắn không dám khinh thường, lập tức tế khởi Càn Khôn Đồ, chống cự Hồng Hoang Ma Chung. Chỉ là như vậy cũng không thể ngăn được Hỗn Độn Lão Tổ.

Trong thời gian ngắn, căn bản không có ai ngăn được Hắc Ám Đế Quân và Hỗn Độn Lão Tổ. Mắt thấy Tam Công và Thái Miếu Tử Chúc sẽ chết trong tay hai người kia thì dị biến nổi lên.

“Ha ha ha.....”

Một tiếng cười uy mãnh như sấm từ dưới mặt đất Hoàng cung vang lên. Một khí tức khủng bố nhanh chóng xuất hiện trong cảm giác của mọi người.

Người này mạnh mẽ đến khôn cùng, chỉ bằng một tiếng cười thiên địa đã run rẩy. Ngay cả ma khí cuộn cuộn của Hắc Ám Đế Quân và hỗn độn lão tổ cũng bị chấn động mãnh liệt!

“Đây là ai? Sao lại cường đại như vậy?”

Hai người đều chấn động. Dù Hỗn Độn Lão Tổ và Hắc Ám Đế Quân cũng không phải là kẻ hiền lành, giết người không ít. Nhưng trong cảm giác của hai người bọn hắn, loại khí tức giết chóc hung mãnh của cường giả sâu trong lòng đất kia vẫn cực kỳ kinh khủng.

“Không thể nào, đây là làm sao luyện được!”

Hắc Ám Đế Quân chấn động, trên thế giới này người có sát khí vượt qua Hỗn Độn Lão Tổ thì không thiếu. Nhưng vượt qua hắn thì quả là không thể nào. Phải biết rằng hắn đã tàn sát người của một cái thời đại a.

Nơi nào có hắn, nơi đó phải phát ra tiếng thét chói tai và sự sợ hãi khôn cùng. Nhưng người này bộc phát ra khí thế giết chóc còn vượt qua hắn nữa.

Hắc Ám Đế Quân tâm tư vừa động, trong nháy mắt đã nghĩ đến vài loại khả năng!

Ầm ầm!

Hoàng cung đại địa nứt vỡ long trời lở đất, giống như có một đầu hồng hoang cự thú chui ra từ dưới đó vậy. Mà trên thực tế cũng đúng là như vậy. Một tiếng nổ vang lên, vô số bùn đất, cự thạch văng ra. Một thân ảnh màu đỏ từ dưới đất xuất hiện.

“Mùi máu tươi mạnh quá!”

Khi người này phá không mà ra, toàn bộ kinh thành bị một cỗ huyết quang nồng đậm bao phủ. Mỗi người đều cảm giác mình như đang ngâm mình trong máu. Huyết dịch nồng đậm đang từ trong mũi, miệng, lỗ chân lông chui vào cơ thể.

“Oe!”

Một số người tại đây bị mùi máu tươi kích thích, phải nôn mửa tại chỗ. Còn những người khác sắc mặt cũng tái nhợt, cực kỳ không thoải mái.

Oanh!

Phương Vân ra tay rồi rơi xuống. Vũ Văn Định bị ngăn cản, huyết quang phá đất mà ra. Nói thì dài nhưng thực ra chỉ là mấy cái chớp mắt mà thôi.

Nhân ảnh kia vừa thoát khỏi mặt đất, song chưởng đánh vào Hỗn Độn Lão Tổ và Hắc Ám Đế Quân.

“Tu vi không sai, đáng tiếc không ở trạng thái đỉnh phong”

Thanh âm lạnh như băng vang lên bên tai Hắc Ám Đế Quân và Hỗn Động Lão Tổ. Chỉ một câu đã đánh giá xong hai người hần.

Ầm ầm!

Huyết quang cự trảo mãnh liệt phá hủy thể công của Hỗn Động Lão Tổ và Hắc Ám Đế Quân. Không chỉ có thể, huyết quang hung lệ như trăm ngàn cây kim trực tiếp đâm vào trong ngực rồi phá lũng mà ra.

“A!”

Công lực cao cường như hai người hần cũng không khỏi rống lên đau đớn. Gương mặt Hắc Ám Đế Quân thống khổ vặn vẹo, khi huyết quang thoát khỏi cơ thể đã trực tiếp đoạt đi tám phần tinh huyết của bọn hần. Nếu không phải là thần hồn của hai người ổn định lại thì đã trực tiếp mất mạng rồi..

Thân hình hai người nhanh chóng khô quắt xuống, Hỗn Động Lão Tổ chỉ còn lại da bọc xương, Hắc Ám Đế Quân thì tốt hơn một chút nhưng cũng chẳng được bao nhiêu.

Đối với hai cự đầu Thế Giới cấp này thì thân thể không quan trọng lắm, chỉ cần thần hồn còn tồn tại thì vẫn có thể đúc lại thân thể. Nhưng mà Huyết quang kia không phải vật bình thường, thứ nó đoạt lấy không phải là tinh huyết huyết nhục bình thường. Cho dù hai người ngưng tụ lại thân thể như cũ cũng vĩnh viễn mất đi ba thành công lực.

Hai cường giả như vậy lại bị người khác hút đi ba thành công lực, quả thật là quá khủng bố!

Nếu không mượn pháp khí và ngoại vật thì ít nhất phải tu luyện ba nghìn năm mới có thể bù lại Tinh nguyên và Công lực. Nói cách khác, thân ảnh từ dưới lòng đất đi ra này đã hút mất ba nghìn năm tuổi thọ của họ.

Gương mặt Hỗn Động Lão Tổ bỗng trở nên tái nhợt, không ngờ ngoài Nhân Hoàng ra hần còn gặp phải đối thủ kinh hoàng đến vậy!

“Sát Lục Chiến Hồn!”

Trong lòng Hắc Ám Đế Quân rít gào, ngay khi nhìn thấy người kia, Hắc Ám Đế Quân đã cảm giác được một cỗ dục niệm giết chóc mãnh liệt từ làn da, lỗ chân lông, thậm chí là xương cốt của hần.

Mà linh hồn của hần tỏa ra dục vọng giết chóc còn dày đặc hơn!

Muốn tỏa ra sát khí mãnh liệt như vậy chỉ có hai phương pháp, một loại là giống như hần, không ngừng giết chóc, thói luyện ra một thân sát khí khủng bố

Nhưng cách này không thể so được phương pháp thứ hai.

1073. Chương 1074: Nhân Hoàng Thánh Kiếm

Hắc Ám Đế Quân từng nghe qua một ít tin tức. Thiên chi hồn và Địa chi hồn dung hợp với nhau sinh ra nhân hồn, tiến nhập vào thai nhi mới có thể sinh ra một sinh mệnh. Tất cả mọi người đều như vậy, quá trình dựng dựng nhân hồn rất phức tạp, sinh ra các nhân hồn khác nhau nên mỗi người khi sinh ra sẽ khác nhau. Có những người trời sinh thông minh, không cần dạy cũng biết đọc, biết viết. Có người có được thiên phú buôn bán, có thể thành lập một cái đế quốc buôn bán một cách nhanh chóng. Mà một số khác thì lại có thiên phú võ đạo, tiến triển cực nhanh nhưng ở trên quan trường lại không hề có năng lực.

Đó là thiên phú, mỗi người sinh ra đều có năng lực không giống nhau. Năng lực của mỗi người sẽ quyết định con đường phát triển sau này của họ.

Mà trong thiên địa có một loại người rất đặc thù. Thiên chi hồn, Địa chi hồn chứa đựng sát khí của thiên địa, dưới sự thói luyện của lối đình mà sinh ra.

Có câu Thiên địa sát kỵ, long xà đại khởi.

Người chịu Thiên địa sát khí như thế, trời sinh đã có Sát Lục Hồn Phách, tràn ngập dự vọng giết chóc. Linh hồn của họ khi mới sinh ra đã khác người thường. Những đồ vật dùng để giết chóc không cần học cũng biết. Dùng đao giết người còn muốn nhanh gọn hơn đao khách. Đem hắc ném vào rừng sẽ không có một đầu dã thú nào dám lại gần hắc. Người khác lần đầu tiên giết người trong lòng cực kỳ không thoải mái, nhưng hắc thì sung sướng đến phát run.

Trong linh hồn Sát Lục Chiến Hồn tràn ngập dự vọng giết chóc và chiến đấu. Hắc Âm Đế Quân là hậu thiên mà sinh ra, linh hồn thâm thấu sát khí cường đại mà thành.

Sát Lục Chiến Hồn còn có Thiên Địa Bồ Nguyên cực kỳ cường đại. Tuy nói Hắc Âm Đế Quân đã tàn sát một cái thời đại nhưng Thiên Địa bồ nguyên của hắc tương đối yếu ớt.

Sát Lục Chiến Hồn này cực kỳ thừa thớt, hơn mười vạn năm, mấy cái thời đại cũng không thấy xuất hiện một người!

Sát Lục Chiến Hồn xuất hiện nhiều nhất vào thời đại viễn cổ. Lúc ấy ma thần có Sát Lục Chiến Hồn tràn ngập thiên địa, thần thông cực lớn.

Nói cách khác nếu sinh ở viễn cổ thì hắc chính là một Viễn cổ ma thần.

“Không thể tưởng được Đại Chu còn ẩn tàng một nhân vật như vậy!”

Đồng tử Hắc Âm Đế Quân co rút mãnh liệt, sự khiếp sợ của hắc thực là quá lớn.

Oanh!

Trong nháy mắt Hắc Âm Đế Quân và Hỗn Độn Lão Tổ bị đánh bay ra. Huyết quang kia cũng chẳng thêm để ý tới bọn hắc mà hướng thẳng nơi bốn vị đại đế đang chiến đấu phóng đi.

“Ha ha ha... Chiến đấu! Chiến đấu! Đối thủ thật cường đại, chiến đấu a!”

Trong tiếng cười lớn, thân ảnh kia như một đầu sư tử điên cuồng, vươn lợi trảo xé mở đám mây chân khí của một vị đại đế rồi vọt vào.

Rầm rầm rầm!

Trong nháy mắt, một tiếng nổ kinh thiên vang lên. Huyết quang trên bầu trời phát ra vô tận quang mang. Hỗn Độn Lão Tổ cũng phải chấn động. Người này lá gan còn lớn hơn trời nữa, dám đơn thương độc mã xông vào chiến trường của năm vị Huyền Minh đại đế, chém giết lung tung!

“Tên kia rốt cục là thứ gì!”

Thương Thủy Ma Tổ cũng lộ ra thần sắc khiếp sợ, huyết quang trên bầu trời dao động rất mãnh liệt. Hành vi của người này có thể dùng từ Vô pháp vô thiên để hình dung. Nếu đổi lại là Thương Thủy Ma Tổ hắc cũng không dám làm như vậy.

“Ha ha ha, bốn gã Đại đế, thật sự là đã ghiền, Lưu Triệt, ta đáp ứng Vũ Mục rồi, để bốn tọa hoàn thành thay người!”

Tiếng cười to vang dội khắp tứ phương, làm cho thiên hạ anh hùng phải ảm đạm thất sắc.

Huyết quang bị bốn cổ lực lượng không ngừng xé rách. Nhưng chúng lại nhanh chóng ngưng tụ lại, thế nào cũng không tan vỡ.

“Chỉ Qua Hầu! Là Chỉ Qua Hầu”

Tiếng Thánh Võ Hầu đột nhiên vang lên, hắc nhìn lên không trung lộ ra thần sắc chấn động.

Vị Sát Lục Vương Hầu này lại được thả ra, hắc không phải Võ Hầu nhưng sức chiến đấu so với Võ Hầu còn mạnh hơn!

Trong triều đình hắc là một điều cấm kỵ, không ngờ bây giờ hắc lại được thả ra.

Ầm ầm!

Chỉ Qua Hầu xuất hiện, trở thành một biến số. Nhưng lực chú ý của mọi người vẫn ở trên người Thái Miếu Tử Chúc.

Phía sau Hỗn Độn Lão Tổ, Di Hoàng, Dịch Hoang, Doanh Hoàng, toàn bộ bị đám Hoắc Khứ Bệnh, Thái Bảo chặn lại. Nhưng cho dù họ bị cản thì chấn động do chiến đấu sinh ra vẫn lan đến Thái Miếu Tử Chúc đang luyện kiếm.

Uỳnh!

Một tiếng nổ vang lên, thân hình Tử Chúc đập nát. Lúc này tâm thần của hắn đều tập trung lên Thánh Kiếm, không hề thi triển năng lực Vạn Pháp Giai Không. Thân hình gầy yếu của Tử Chúc căn bản là không chịu được loại chấn động này.

Tuy một luồng Hạo Nhiên Chính Khí của Nho gia đánh ra là có thể tiêu diệt ngàn vạn yêu ma, nhưng thân thể của họ lại cực kỳ yếu ớt, còn không bằng một cường giả Trại Thai.

“Thành công!”

Nhìn thấy thân thể Thái Miếu Tử Chúc đập nát, Doanh Hoàng rốt cục cũng thở phào. Tốc độ của đám Hỗn Độn Lão Tổ quá nhanh nhưng lại bị cường giả triều đình ngăn trở, nhưng họ cũng hấp dẫn sự chú ý của đa số cường giả triều đình. Cắt giảm không ít áp lực cho bọn họ, cho nên lúc này mới đánh lên thành công.

Nhưng ngay sau đó ánh mắt Doanh Hoàng trừng lờn, trên mặt lộ ra vẻ khiếp sợ.

“Làm sao có thể!”

Thân thể của Tử Chúc Vọng đã vỡ nát, nhưng một thân hình khác rất nhanh hiện ra trong Hạo Khí Trường Hà, thân hình này giống Tử Chúc Vọng như đúc, điểm khác biệt duy nhất là tất cả đều được hình thành từ Hạo Nhiên Chính Khí.

Không ai hiểu Tử Chúc Vọng đang tồn tại ở trạng thái gì. Có thể cảm giác được hắn đã dung hợp cùng Hạo Khí Trường Hà, tuy hai mà một.

Tuy không biết hắn đang ở trạng thái nào nhưng quả thật Tử Chúc Vọng còn sống, gương mặt hắn lộ ra thần sắc tang thương, chậm rãi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Một thanh âm kì dị vang lên trong lòng mọi người.

“Lưu Triệt, hi vọng ngươi không phụ chuỗi Nhân Hoàng Thánh Kiếm này và Nho gia chúng ta, cầm đi!”

Thanh âm Tử Chúc Vọng vang lên, Hạo Khí Trường Hà như trăm sông nhập biển, điên cuồng chảy vào trong Nhân Hoàng Thánh Kiếm.

“Đáng chết! Một lũ phế vật!”

Hoang Kích Toái Không Đại Đế nhìn thấy một màn này liền tức giận chửi mắng. Hắn vốn cho rằng đám người Hỗn Độn Lão Tổ có thể dễ dàng giải quyết mấy tên Nho sinh trời gà không chặt này. Không ngờ lại thất bại!

“Uỳnh!”

Hoang Kích Toái Không Đại Đế một kích đánh lui Nhân Hoàng, sau đó hóa thành một luồng ma khí lao xuống dưới mặt đất.

“Hảo! Các ngươi muốn Tam Hoàng thánh vật, trầm liên cho các ngươi!”

Nhưng bất ngờ thanh âm của Nhân Hoàng vang lên. Ngay cả Hoang Kích Toái Không Đại Đế đang phẫn nộ nghe được những lời này cũng phải thất thần.”

Ngay sau đó, Nhân Hoàng quả thật làm như vậy. Hai thanh Tam Hoàng Thánh Kiếm từ trong tay hắn bay ra ngoài. Tam Hoàng Thánh Kiếm gồm ba thanh Thiên Hoàng Kiếm, Địa Hoàng Kiếm, Nhân Hoàng Kiếm. Nhân Hoàng Kiếm đang ở chỗ Tử Chúc Vọng, còn hai thanh Thiên Hoàng và Địa Hoàng Kiếm này Nhân Hoàng không do dự chút nào mà ném ra ngoài.

Khi hai thanh Tam Hoàng Thánh Kiếm từ trong tay Nhân Hoàng bay ra, chúng bộc phát ra kim quang mãnh liệt. Bốn gã ngoại tộc đại đế đều sửng sốt, căn bản là họ không đoán được Nhân Hoàng sẽ đem đồ vật họ tranh đoạt ném ra.

Hình như lo lắng phân lượng của hai thanh Thánh Kiếm không đủ, Nhân Hoàng còn đưa ra miếng mồi mà đám người Hoang Kích Toái Không Đại Đế không thể chống cự được.

“Tam Hoàng tuyệt học ngay ở bên trong Thánh Kiếm. Tam Phần chính là ba thanh Thánh Kiếm. Tuyệt học của Tam Hoàng được khắc vào trong đó. Trẫm không đối kháng với các ngươi nữa, cầm hết đi!”

Tam Hoàng Thánh Khí, Tam Hoàng tuyệt học, hai thứ này kết hợp một chỗ sinh ra lực dụ hoặc quả thực quá hoàn mỹ. Ngay cả đại đế cũng không thể chống cự được, Bởi vì chúng đại biểu cho hai chìa khóa mở ra cánh cổng Tam hồn viên mãn.

Có được hai chìa khóa này, cơ hội bước vào Tam hồn viên mãn, khả năng đạt tới cảnh giới võ đạo tối cao sẽ gia tăng rất lớn.

“A!”

Hoang Kích Toái Không Đại Đế là người đầu tiên không nhẫn nại được, chân khí hóa thành cánh tay vung về phía Tam Hoàng Thánh Kiếm. Huyền Kinh Liệt Hải Đại Đế vừa ra tay Tứ Cực Khung Vũ Đại Đế cũng không kiềm chế được.

“Dừng tay!”

Hô lớn một tiếng rồi Tứ Cực Khung Vũ Đại Đế cũng xông tiếp. Tiếp theo là Tà Thần, cuối cùng cả Hoang Kích Toái Không Đại Đế cũng không nhịn được.

“Đáng chết, dừng tay!”

Rầm rầm rầm!

Những tiếng nổ liên tiếp vang lên, bốn gã Đại đế này căn bản không đoàn kết với nhau. Điều hấp dẫn họ cùng nhau ra tay không phải mối thù với Tam Hoàng mà là vì Tam Hoàng Thánh Kiếm, vì khát vọng đạt tới cảnh giới Tam Hồn Viên Mãn.

Nhân Hoàng đem hai thanh Tam Hoàng Thánh Kiếm tung ra thì liên minh bốn vị đại đế không tồn tại nữa mà ngược lại quay qua tranh đoạt với nhau. Những tiếng nổ long trời lở đất vang lên, bốn gã đại đế chém giết nhau thảm thiết!

“Không hay, bị lừa rồi. Trong Thánh Kiếm không có tâm pháp, khẩu quyết gì hết!”

Đầu tiên là âm thanh của Huyền Kinh Liệt Hải Đại Đế, hất ra tay đầu tiên nên là người tiếp xúc với Tam Hoàng Thánh Khí trước. Đó là Tam Hoàng Thánh Khí thật, nhưng bên trên căn bản không có Tam Hoàng tuyệt học, hay còn gọi là Tam Phần.

“Ừnh!”

Thiên địa chấn động, kim quang bộc phát từ mặt đất còn mãnh liệt hơn cả mặt trời. Trong ánh kim quang đó có thể thấy được một thanh Hoàng Kim Thánh Kiếm ấy ngàn trượng.

“Không hay rồi!”

Bốn gã Đại Đế thần sắc đại biến, lập tức phân ra hơn một nửa chân khí, đánh về nơi phát ra kim quang.

1074. Chương 1075: Nhân Hoàng Chi Uy

Bọn Hoang Kích Toái Không Đại Đế tuy kịp phản ứng nhưng đáng tiếc là đã quá muộn. Hoặc giả khi họ nhìn thấy Nhân Hoàng tung Tam Hoàng Thánh Khí lên thì đã muộn rồi. Tất cả đều rơi vào cái bẫy của Nhân Hoàng, đây căn bản là một cái dương mưu hoàn mỹ. Không có người nào biết được trong Tam Hoàng Thánh Khí có dấu tuyệt học hay không.

Không ai chống cự được dụ hoặc của Tam Hoàng Thánh Kiếm và Tam Hoàng tuyệt học, bốn vị Đại đế cũng vậy!

“Hừ!”

Ngay lúc đó, Hạo Khí Trường Hà nhanh chóng héo rũ bằng tốc độ mắt thường có thể thấy được. Vô số ý niệm cương trực, chính trực của sĩ tử trong thiên hạ đều quán chú vào trong Nhân Hoàng Thánh Kiếm, một lần nữa tế luyện lại Thánh Khí truyền kỳ từ thời đại viễn cổ này.

Oa!

Hoàng Kim Thánh Kiếm cao tới ngàn trượng, đột phá từ trong cột sáng Hạo Nhiên Chi Khí mà ra. Uyển một tiếng, thân hình Tử Chúc Vọng hoàn toàn tiêu tán. Hạo Khí Trường Hà trên không trung chỉ còn lại một dòng nhỏ, vì Nho Gia lưu lại mỗi lửa cuối cùng, Hạo khí Trường Hà cũng lập tức biến mất trên hư không.

Oanh!

Nhân Hoàng Thánh Kiếm phá không mà ra, chỉ một kích đã phá tan công kích của bốn gã đại đế. Nó bay ngược lên, nhập vào mây mù dưới sự triệu hồi của Nhân Hoàng.

“Thành công!”

Sâu trong hư không, Chiến Thần Cung Chủ nhìn thấy Nhân Hoàng Thánh Kiếm rơi vào tay Nhân Hoàng liền lộ ra vẻ mặt đương nhiên, tựa như những thứ vừa phát sinh hẳn đã sớm đoán ra rồi vậy.

“Minh vương, hôm nay người quả thực không nên tới!”

Chiến Thần Cung Chủ nhìn Minh Tông Tông chủ ở phía đối diện, lộ ra một nụ cười quỷ dị. Chân nhẹ nhàng lay động đã thối lui một khoảng cách với Minh Tông Tông chủ, nàng mang theo vẻ mặt trên tức, đặc biệt là ánh mắt của nàng như đang nhìn một người đã chết.

“Bây giờ thì tự cầu phúc đi.”

Minh Tông Tông chủ nhú mày, còn chưa kịp phản ứng thì trong tai đã nghe được một tiếng hét uy nghiêm, khí phách vang dội.

“Nhân Hoàng Tạo Hóa Quyền!”

Ánh sáng hoàng kim mệnh mông từ sâu trong lõi vân bọc phát ra. Từ lúc giao thủ đến giờ đây là lần đầu tiên Nhân Hoàng dùng Thánh Kiếm để chiến đấu.

Thiếp Long!

Cả trời đất sáng trưng như ban ngày, mỗi một tấc không gian đều tràn ngập màu hoàng kim.

Mà Nhân Hoàng khí tức đã tăng vọt đến mức độ vô cùng khủng bố. Khí tức trực tiếp áp đảo bốn gã đại đế, tiếp cận cảnh giới khủng bố của Tam Hoàng viễn cổ.

Cả thiên địa đều biến thành một cái Phong Bạo thật lớn, uy áp vô đập cường đại từ trên trời ép xuống. Giống như Tam Hoàng đang hiện hữu ở thế giới này vậy. Rất nhiều võ giả đứng thẳng trên mặt đất, răng rắc một tiếng đã quỳ xuống, hai đầu gối chìm sâu vào mặt đất. Thân hình bị áp chế, căn bản là không thể đứng dậy được.

Sợ hãi!

Vô cùng sợ hãi!

Cho dù thân hình không đứng dậy được, không thể nhìn tình hình trên bầu trời. Nhưng trong đầu mọi người lại cảm giác được sự tồn tại của Nhân Hoàng. Giống như tín đồ thánh kính nhất đối mặt với thần linh uy nghiêm vậy.

Thời gian như đình trệ xuống dưới, tất cả thanh âm biến mất, chỉ còn lại thân ảnh của thần linh ở trên bầu trời.

Một chiêu này, với Nhân Hoàng Thánh Kiếm trong tay, hẳn không còn là Nhân Hoàng của Đại Chu nữa.

Hắn trực tiếp trở thành viên cổ Nhân Hoàng!

Gặp thần giết thần, gặp phật giết phật!

Răng rắc!

Thiên băng địa liệt, giống như thần linh đang trừng phạt thiên hạ!

Nhưng rốt cục thời gian cũng lưu động lại, một trận gió cuồng bạo từ trên trời thổi xuống. Trong hỗn loạn, mọi người nghe được vài thanh âm.

Mấy âm thanh này bình thường cũng đủ để làm cho tất cả mọi người, bao gồm cả nhân vật như Hồn Độn Lão Tổ phải lo sợ. Nhưng bây giờ nó lại đang run rẩy y như thường nhân.

“Huyền Kinh...Huyền Kinh Liệt Hải Đại...!”

“Sao lại như vậy! Hắn...hắn giết Huyền Kinh rồi!”

“Nhân Hoàng Thánh Kiếm!...Chúng ta không phải là đối thủ!”

“Đi, đi...đi!”

Âm thanh kinh hoàng, sợ hãi y như là những bình dân dưới đất. Những đại đế cao cao tại thượng như thần linh lại phát ra những lời kinh sợ thế này.

Ngay cả Trung cổ thời đại cũng không ai bì được họ. Vậy mà bây giờ bốn vị Đại đế lại sợ hãi cực độ.

“Ầm ầm!”

Rất nhiều người còn chưa kịp phản ứng thì đã nghe một tiếng nổ kinh thiên động địa. Một bóng đen từ trên trời giáng xuống, uy áp làm sụp đổ vô số nhà cửa ở kinh thành.

Đây là một đầu Hắc kinh khổng lồ, khi ở trên không trung nó vốn dài hơn hai mươi vạn trượng. như khi rơi xuống chân khí trong cơ thể nó không ngừng thoát ra, thân hình cũng ngày càng nhỏ. Cho đến khi rơi xuống mặt đất chỉ còn lại hơn một trượng.

Thân hình khổng lồ đập mạnh xuống đất, tạo ra một cái hố khổng lồ. Rắc một tiếng, một đạo kim quang từ trong cơ thể nó bắn ra, đem đầu cự kinh này chia làm hai, máu loãng, nội tạng chảy ra liên tục.

Máu của cự kinh không phải màu đỏ mà là màu vàng!

Dát!

Năm khối thịt nát từ không trung rơi xuống cạnh Cự Kinh, đó lại là mấy mảnh vây cá thật lớn!

Huyền Kinh Liệt Hải Đại Đế thủ hộ Minh Hoàng đã chết!

Mọi người ngây ra như phỗng, cơ hồ không thể tin được sự tình trước mắt!

Một vị đại đế từng diệt một cái thời đại, khổ tu mấy vạn năm lại ngã xuống!

“Sao...sao có khả năng! Đây là Trung cổ đại đế a!”

“Lưu Triệt...Lưu Triệt hẳn lại mạnh đến mức này sao! Hắn vừa giết một gã Đại đế a!”

“Tam Hoàng thánh khí, đều là do Tam Hoàng thánh khí. Thánh khí của Nhân Hoàng viên cổ lại bị chúng tể luyện thành công! Đây là lực lượng của Nhân Hoàng viên cổ a! Từ nay về sau còn ai thắng được hắn nữa!”

Từng đạo ý niệm phức tạp bắt đầu khởi động. Những đạo ý niệm này bình thường có mạnh mẽ bao nhiêu thì lúc này cũng chỉ là người bình thường. Nhân Hoàng sử dụng Tam Hoàng Thánh Kiếm diệt sát Huyền Kinh Liệt Hải Đại Đế, chuyện này ảnh hưởng thật sâu đến bọn họ. Nhân mã của triều đình chỉ cảm thấy khiếp sợ. Còn liên minh tông phái thì trái tim hoàn toàn đông cứng. Một cổ hàn khí chạy từ bàn chân lên tới đỉnh đầu. Cả người run cầm cập.

Thời gian trôi qua chỉ chừng một suy nghĩ, nhưng trong cảm giác của mọi người thì dường như đã mấy cái thế kỷ rồi. Lập tức trong đám người bộc phát ra một tiếng hét.

“Trốn!”

Đáng sợ! Nhân Hoàng bản thân có truyền thừa của Tam Hoàng, mà hôm nay lại có thực lực của Nhân Hoàng viễn cổ, ngay cả Huyền Minh đại đế còn không chịu nổi thì còn ai chống được nữa!

Toàn bộ chiến trường trở nên hỗn loạn, bất chấp mệnh lệnh của Hỗn Độn Lão Tổ, thân ai nấy giữ, bỏ chạy tán loạn. Còn đâu phong thái của những tông môn thịnh thế nữa.

Thiếp!

Võ giả Thượng cổ, Trung cổ Tông phái như ong vỡ tổ, trực tiếp trốn vào thiên không, bỏ chạy khắp bốn phương tám hướng.

Bảo mệnh quan trọng nhất, đã không còn ai có thời gian suy nghĩ sự tình vừa rồi nữa.

Tựa như có một cây đại đao đang kề trên cổ, cảm giác phải chết bất kỳ lúc nào làm cho người ta phát cuồng!

Oanh!

Nhìn thấy cường giả liên minh tông phái chạy trốn, Nhân Hoàng không chút suy nghĩ trực tiếp chém xuống. Một kích này không giống với lúc này, chân khí bắn ra mấy trượng rồi trực tiếp phân hóa thành ngàn vạn tia hoàng kim chân khí, hướng về những cường giả liên minh tông phái đang bỏ trốn mà đuổi theo!

Tông phái là nguyên nhân làm cho thiên hạ đại loạn!

Những cường giả này bình thường tán dật khắp nơi, khó mà tập trung được như thế này. Bây giờ muốn trốn thì Nhân Hoàng cũng không đồng ý cho chúng rời đi dễ dàng như thế.

Có gần ngàn võ giả bị nổ thành phần ngay tại đương trường, thân hình trở thành mưa máu. Chân khí còn lại căn cứ vào khí tức của những kẻ bỏ chạy mà tự động tụ hợp với nhau, tạo thành hơn trăm cỗ chân khí, đuổi theo những cường giả còn lại.

Phanh phanh phanh!

Những tiếng kêu gào thê thảm vang lên, lại có gần trăm tên cường giả bị Nhân Hoàng Thánh Kiếm xuyên thủng. Những chân khí còn lại đuổi theo bảy tám trăm dặm mới tiêu tán.

Mà lúc này Nhân Hoàng đã sớm không thấy tung tích!

Dị Hoang Tà Thần, Tứ Cực Khung Vũ Đại Đế, Hoang Kích Toái Không Đại Đế sớm đã bị dọa trốn mất từ lâu. Tâm thần hoảng sợ, thật sự là cơ hội tốt để đối phó chúng.

Huống chi Thiên Hoàng Thánh Kiếm và Địa Hoàng Thánh Kiếm vẫn còn trong tay chúng.

Liên minh tông phái đã hoàn toàn rối loạn!

“Đi! Thừa cơ hội này giết chết những tên phản đồ làm loạn thiên hạ này!”

Vũ Văn Địch quát lớn, suất lĩnh cường giả dưới trướng đuổi giết, lần đại chiến này hần thể lực đơn độc, lúc nào cũng bị cường giả vây công, sớm đã chứa đầy một bụng uất nghẹn. Tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này.

“Đi! Đi mau!”

Cách mặt đất khoảng mười vạn dặm, tòa Trấn Yêu Tháp màu xanh thật lớn lơ lửng giữa không trung. ở tầng cuối cùng của Trấn Yêu Tháp, một cỗ chân khí hình thành khuôn mặt già cỗi, nhưng lại có khí chất tôn quý lo lắng cho Đế Nhất mà hết lớn.

Vũ Văn Địch đã đuổi lại đây, lấy tình huống của Đế Nhất hiện giờ căn bản không đối phó được Vũ Văn Địch có Càn Khôn Đồi.

“Phụ hoàng! Phụ hoàng!”

Đế Nhất mặt đầy nước mắt, cầm lấy hai tay do chân khí ngưng tụ thành của Mạt Thương Hoàng, trong mắt toát ra sự bi thương thật sâu.

“Phụ Hoàng, ta đi thôi! Ta đã mất người một lần rồi, sẽ không có lần thứ hai nữa!”

“Át nhi, đi thôi!”

Mạt Thương Hoàng cũng khóc, tuy rằng đây không phải là thân thể chân chính của hắn, nhưng trong mắt cũng chảy ra nước mắt bằng chân khí, thần sắc cực kì bi thảm.

“Thân thể của ta đã sớm bị Lưu Triệt luyện hóa thành một thể với Trần Yêu Tháp. Tuy hai mà một, Trần Yêu Tháp đã sớm bị hắn dung nhập tàn hồn bên trong, vô luận ta chạy tới đâu đều bị hắn biết được. Là trốn không thoát a! Lưu Triệt âm hiểm giả dối, người căn bản không biết những thủ đoạn của hắn đâu. Đi đi, không cần cứu ta. Cố gắng sống sót!”

1075. Chương 1076: Chiến Trường Nghịch Chuyển

1076. Chương 1077: Toàn Diện Tan Tác

1077. Chương 1078: Đại Chiến Chấm Dứt

Chiến tranh của Nhân hoàng cùng bốn vị Đại đế ngoại tộc trực tiếp ảnh hưởng đến thắng bại của bốn phương trên chiến trường. Không ai có thể tưởng tượng được địa vị bốn vị Huyền minh Đại đế ngoại tộc trong lòng đám người Man tộc, Di tộc, Dịch tộc, Minh tộc. Đám người Hoang Kích Toái Không Đại Đế thua trận, tạo thành đả kích hủy diệt đối với các phương chiến trường. Trong khoảng thời gian ngắn, khắp nơi chiến trường nhanh chóng hồng mạt. Mà quân ngũ Đại Chu đang gặp phải tai ương ngập đầu, đột nhiên có được cơ hội phản công!

“Sao lại trở thành thế này, lui!”

Bắc bộ bình nguyên, Minh hoàng đại quân còn không có tiến vào chiến trường, lão Minh hoàng lập tức phát ra một tiếng thét kinh hãi, quả nhiên dẫn quân lui lại. Chỉ cần Nhân hoàng bắt tử, đợi cường giả hoàng thành Đại Chu hồi đui tới, đối với binh sĩ Minh hoàng, chính là một hồi tai ương ngập đầu mà không ai có thể tránh được!

Oanh long long!

Đại quân Minh hoàng toàn thân Huyền băng chiến giáp, giống như hồng lưu cuộn cuộn, nhanh chóng lùi về băng nguyên Cực Bắc, họ đành yên phận làm khán giả, dải đất băng giá vốn đang bao trùm, nhanh chóng bị phá vỡ

Đông Phương Mãng hoàng, mây mù màu xanh cuộn cuộn bao phủ thiên địa, dưới sự bao phủ của cỏ hơi thở này, cỏ cây của toàn bộ thiên địa toả sáng, phát ra ra một cỗ khí tức mùa xuân.

Cùng đại đế nơi khác bất đồng, khí tức bao phủ bầu trời của vị đại đế này có vẻ thông dong.

“Phàm là thánh tộc ta, toàn bộ lui về Mãng hoàng đi!”

Khí tức Vạn Cổ Thanh Thiên Đại Đế xoay quanh thiên không, che chở yêu tộc đại quân. Thanh âm thương lão mà bình tĩnh, giống như không có gì có thể làm cho nó động dung.

“Lão tổ, là lão tổ khí tức!”.....”.

“Lão tổ tông đã lên tiếng rồi, chúng ta cũng đừng để ý đến bọn hắn. Trở về, trở về!”

Một đám yêu tộc đại quân hoan hô nhảy nhót, so với quân đội nhân tộc có hàng ngũ rõ ràng. Yêu tộc đại quân chính là một đám bát nháo. Nghe Vạn Cổ Thanh Thiên Đại Đế nói xong cũng chẳng thèm để ý Đại Chu giáp sĩ, ai cũng hoan hô, trực tiếp buông tha đối thủ, hướng Mãng hoàng chạy đi.

“Ài!”

Vài tên yêu hoàng đứng sừng sững hừ không nhìn thoáng qua, bắt đắ dĩ lắ lắ đầu, lộ ra một tia cười khố. Cảm giác của bọn họ sâu sắc hơn khác yêu tộc nhiều. Thấy được kim quang lóe ra từ thiên không cũng hiểu được người chiến thắng là ai

“Lui đi!”.

Tuy rằng trong lòng có chút không cam, nhưng vài vị yêu hoàng vẫn hạ mệnh lệnh lui lại. Ở yêu trong tộc, địa vị Vạn Cổ Thanh Thiên Đại Đế là không thể lay động. Ở trong lòng yêu tộc, đó chính là thần!

Đã bùng nổ chiến tranh nhân tộc cùng yêu tộc vài lần rồi. Nhưng lần nào cũng không có kết quả rõ ràng, cùng lắm là một bên chiếm được ưu thế nhất định rồi chủ động buông tha.

Mệnh lệnh Vạn Cổ Thanh Thiên Đại Đế, không ai dám vi phạm. Trong nháy mắt, yêu tộc đại quân triệt thoái sạch sẽ.

“Minh kim! Thu binh!”.

Mãng hoang hầu quyết đoán hạ mệnh lệnh lui lại, ánh mắt lộ ra một tia thần sắc may mắn. Hắn trấn giữ mãnh hoang nhiều năm, đây là một lần thất bại lớn nhất. Trong cuộc đời chinh chiến của hắn quả thực là một vết nhơ.

Nhưng, sống sót mới là quan trọng. cái khác cũng không cần chú ý nhiều!

“Ồ!”

Giáp sĩ quân đội Đại Chu còn sót lại, nhanh chóng tập trung hướng căn cứ trở về.

Ở kinh thành, Phương Vân đang ở luyện hóa ở Huyền Kinh Liệt Hải Đại Đế thi thể. Đột nhiên hào quang chợt lóe, không kim quang chiếu khắp thiên địa. Một cỗ đại uy áp cường bao phủ thiên địa .

“Bệ hạ!”.

Phương Vân trong lòng vừa động, đình chỉ hấp thu tinh hoa Huyền Kinh Liệt Hải Đại Đế. Hắn phía sau đã hấp thu khoảng hơn phân nửa đại đế tinh túy. Còn lại cũng không được bao nhiêu.

“Uỳnh!”.

Nhân hoàng hào quang vạn trượng, lơ lửng hừ không. Chỉ thấy bàn tay hắn vung lên, một cỗ Tam Hoàng chân khí tinh thuần, lập tức phá không mà ra, hóa thành Kim tác, đem Trần yêu tháp cuốn lấy. Vũ Vô Địch chiến nửa ngày, cũng không giải quyết được Mạt Thương Hoàng, vậy mà dưới tay Nhân Hoàng lại không có phản kháng chút nào.

“Đủ rồi!”.

Nhân hoàng nhìn lướt qua Vũ Vô Địch, thản nhiên nói:

“Đi xuống triệu tập thần vệ cùng đại quân viễn chinh, mệnh bọn họ vào kinh gấp trẫm!”.

“Vâng, bệ hạ!”.

Vũ Vô Địch quì một gối, cung kính đáp.

Uỳnh!

Nhân hoàng nói xong đây cũng không để ý tới Vũ Vô Địch nữa.

Thân hình trẫm xuống, lập tức hóa thành một đạo cầu vòng kinh thiên, xẹt qua tầng tầng không gian, rơi xuống chỗ thi thể Huyền Kinh Liệt Hải Đại Đế.

“Tham kiến bệ hạ!”.

Phương Vân cúi đầu thi lễ.

Không cần đa lễ, lần này phòng thủ kinh thành người là công thần. Trẫm thưởng phạt phân minh, ngày sau sẽ có ban thưởng. thi thể Huyền Kinh Liệt Hải Đại Đế này người muốn liền cho người đi.”

Thân hình Nhân hoàng chấn động, giáp trụ quý giá đẹp đẽ trên người rút đi. Thay bằng một thân hoàng kim long bào, vô cùng tôn quý, hoa lệ, uy nghiêm. Ngón tay hần duỗi ra, phần thịt của thân thể Huyền Kinh Liệt Hải Đại Đế lập tức biến mất, chỉ còn lại một bộ khung xương. Mà tinh hoa trong đó đều hội tụ vào đầu ngón tay Nhân hoàng, trở thành một quả cầu.

Bốp!

Ngón tay Nhân hoàng bắn ra, mai tinh hoa đại đế lập tức rời tay nhập vào trong cơ thể Phương Vân, tiến vào bên trong thất kinh bát mạch. Phương Vân cảm giác được chất lượng chân khí lập tức đề cao không ít.

“Đa tạ bệ hạ!”

Phương Vân cung kính nói.

“Tinh hoa phần thịt Huyền Kinh Liệt Hải Đại Đế có thể cho người. Nhưn khung xương Trẫm phải lấy để yên ổn lòng thiên hạ, cũng cho những kẻ đối địch với trẫm biết kết cục cuối cùng của chúng là thế nào!

Nhân hoàng lạnh lùng nói, ống tay áo của hần hơi phồng lên. khung xương dày đặc của Huyền Kinh Liệt Hải Đại Đế lập tức nhỏ thành nắm tay, tiến vào trong tay áo của Nhân Hoàng.

“Đi với trẫm!”

“Vi thần tuân chỉ!”

Phương Vân theo sát ở phía sau Nhân hoàng, đi về phía trước xuyên qua sương mù, xuyên qua chiến trường trước mắt. hoàng cung vốn rộng rãi đồ sộ, giờ phút này chỉ còn lại những bức tường đổ nát, nơi nơi là bạch ngọc tàn viên, hồng chuyên xích ngổa .

Tới vị trí Trung ương của Tử khí điện, Nhân hoàng ngừng lại. Xoay người nhìn xuống, ở đây có thể nhìn thấy một nửa kinh thành. Lúc này kinh thành, khói nhẹ cuộn cuộn, lửa cháy khắp nơi, đình đài lầu các sớm đã không còn

Phương Vân, thấy không! triều đình Chúng ta xây dựng hơn một ngàn năm, mà tông phái chỉ cần một ngày sẽ đem tất cả hủy diệt hầu như không còn. Chỉ cần tông phái tồn tại thì thiên hạ này sẽ họa loạn không ngừng. Cho nên, trẫm từ đầu đến cuối, đều phải trấn áp tông phái!”

Nhân hoàng đứng thẳng, gió thổi hoàng bào của hần sinh ra thanh âm phần phật. Mái tóc dài vũ động, trên mặt sinh huy rạng rỡ, nhìn không ra biểu tình.

Phương Vân đứng phía sau Nhân hoàng, híp lại ánh mắt, cũng quan sát toàn bộ kinh thành. Khói nhẹ lượn lờ làm cho Kinh thành như một mảnh phế tích. Hần trong lòng tuy có cảm khái, nhưng nhưng cũng sẽ không dễ dàng phát biểu ý kiến.

Quân tâm khó dò, Nhân hoàng tuy rằng không nói gì thêm. Nhưng Phương Vân lại có thể cảm giác được Nhân Hoàng bây giờ và lúc trước có biến hóa hoàn toàn bất đồng.

Cảm giác này không có ngôn ngữ gì để hình dung. Nhưng Phương Vân lại thật sự cảm giác được .

“Phương Vân, ngươi là triều đình trung thần. Trẫm cũng luôn xem trọng ngươi. Trẫm hy vọng ngươi có thể vĩnh viễn giống hôm nay, đi theo trẫm, cùng trẫm tạo ra một cái thiết dũng giang sơn. Vương triều vạn đời, sừng sững không ngã! Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết!”

Nhân hoàng dứt lời, tóc dài bay lên, trong đôi mắt hần, phụt ra hồi ra một cỗ hào quang làm người ta kinh hãi. Nhật nguyệt tinh thần đều phải ảm đạm thất sắc, làm cho người ta không thể nhìn gần. Một cỗ khí tức khổng lồ lấy Nhân hoàng làm trung tâm mở ra.

Từ vị trí Phương Vân nhìn qua, toàn thân Nhân hoàng đều tản ra một cỗ hào quang không hiểu. Phương Vân trong lòng đột nhiên chấn động, cái hào quang đó, hần cũng không xa lạ. Ở trên rất nhiều người kiêu hùng cự phách giới tông phái, Phương Vân cũng từng nhìn thấy qua.

Hào quang này gọi là dã tâm!

“Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết.....”.

Trong lòng Phương Vân run lên mãnh liệt, theo đạo lý nói, triều đình chiến thắng, vượt qua nguy cơ của tông phái liên minh, thiên hạ cũng bắt đầu yên ổn. Trong lòng hần hần phải cao hứng mới đúng, nhưng không biết vì cái gì, rong lòng Phương Vân lại đột nhiên sinh ra sự bất an mãnh liệt.

Dã tâm cũng không phải cái gì sai, phạm là người có thân phận, có địa vị đều có dã tâm lớn. Lấy thân phận Nhân hoàng có đại khát vọng cũng là hợp tình hợp lý. Nhưng Phương Vân lại thủy chung cảm giác có chút bất an. Chuyện Phụ thân từng nói lại dâng lên trong lòng:

“Nhân hoàng, là người có dã tâm cực lớn...”

Có lẽ chỉ là ta nghĩ nhiều.

Phương Vân trong lòng lắc lắc đầu, an ủi bản thân không cần nghĩ nhiều. Lấy thực lực Nhân hoàng nếu muốn làm cái gì chỉ sợ khắp thiên hạ, không ai có thể ngăn cản.

Vi thần tuyệt không hai lòng.”.

Phương Vân quì một gối, bày ra tư thế thần phục, cũng không nhúc nhích.

“Bùng!”.

Tiếng gió rung động, một thân ảnh bay xuống đài cao, lại là Vũ Mục. Vũ Mục nhìn lướt qua Phương Vân, lập tức đi lên hành lễ:

“Tham kiến bệ hạ.”.

Không cần đa lễ, đứng lên đi. Phương Vân, người cũng đứng lên đi.”.

Nhân hoàng khoát tay áo, thông dong nói.

“Vâng, bệ hạ.”

Phương Vân đứng dậy, đối Vũ Mục thi lễ, thối lui đến một bên, trầm mặc không nói.

“Bệ hạ đuổi giết Tà Thần, Tứ Cực Khung Vũ Đại đế, không biết tình hình chiến đấu như thế nào?”.

Vũ Mục hỏi.

Phương Vân lập tức lộ ra thần sắc cẩn thận chăm chú. Những điều này thật ra cũng là hần muốn biết. Nhân hoàng phá không đi đuổi giết vài tên Đại đế ngoại tộc. Nhưng rất nhanh lại quay trở về không ai biết tình hình chiến đấu như thế nào.

Phương Vân tuy rằng cũng muốn biết, nhưng hần Cũng không thích hợp trực tiếp hỏi Nhân hoàng. nhưng Vũ Mục địa vị đặc thù, Lấy thân phận hần, hỏi ra những lời này, lại là không có gì vấn đề.

Nhân hoàng ánh mắt hơi hơi trầm xuống, vì có chút không vui nói:

“Để cho chúng chạy rồi. Thời điểm, ta đuổi giết đi qua, Vạn Cổ Thanh Thiên Đại Đế nửa đường can thiệp, đem chúng nó cứu. Trong năm vị đại đế, tu vi yêu tộc thánh tổ Vạn Cổ Thanh Thiên cao nhất. Ta luyện hóa Nhân Hoàng Thánh Kiếm, cũng không nắm chắc có thể đồng thời chém giết Vạn Cổ Thanh Thiên cùng mấy người khác. Phải tạm thời lui về, Thiên Hoàng Kiếm và Địa Hoàng Kiếm cũng bị Tứ Cực Khung Vũ Đại đế cùng Tà Thần mang đi, nhưng những điều này lại không sao cả. Trầm sớm hay muộn gì cũng phải đánh tan từng người bọn chúng!”

1078. Chương 1079: Xây Dựng Lại Kinh Thành

“Thì ra là gặp Vạn cổ thanh thiên đại đế.”

Phương Vân âm thầm gật gật đầu, trong lòng hình như có chút dăm chiêu. Vạn cổ thanh thiên đại đế là yêu tộc thánh tộc, nhưng chiến dịch kinh thành lần này, hần lại không có tham gia. Đợi thời điểm Nhân hoàng truy kích các đại đế, hần lại giết ra, chặn Nhân hoàng lại. Lúc này nghĩ đến, hành động của vạn cổ thanh thiên không khỏi làm người ta nghi hoặc. Nếu Vạn cổ thanh thiên đại đế cũng ra tay, chỉ sợ chiến dịch kinh thành đã trở thành một cục diện khác.

“Ngũ Đế liên thủ”, cho dù là có Nhân hoàng chặn lại, Trang Tư Trần cũng không thể đúc thành công Nhân hoàng thánh kiếm!

“Phương diện này có lẽ có cái gì bí ẩn. Nhưng việc này cùng ta không quan hệ. Không cần nghĩ nhiều.”

Phương Vân rất nhanh đã đem việc này ném ra khỏi óc. Đại đế cảnh giới, khoảng cách với hắn còn rất xa, có cái gì cần lo lắng, cũng không tới phiên hắn.

Chỉ chốc lát sau, Hoắc Khử Bệnh, Lưu Khải, Tông Nhân phủ Tông Lệnh, Lưu Sủy đám người nhất nhất trở về, lần lượt bái kiến. Sau đó nhanh chóng quét dọn chiến trường.

Phương Vân cũng lui xuống, trở lại bên trong hàng ngũ. Lúc này, cấm quân, Chính sát đại quân, thần vệ còn sót lại, phân biệt tiến vào hoàng cung.

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Bên trong hoàng thành, rậm rạp chiến sĩ quỳ sát, hô to vạn tuế.

Nhân hoàng đứng thẳng ở chỗ cao nhất hoàng cung, phóng tầm mắt nhìn lại. Thu hết toàn bộ kinh thành vào đáy mắt.

“Các khanh bình thân!”

Nhân hoàng khoanh tay mà đứng, thanh âm uy nghiêm như hồng chung cự lũ vang vọng thiên địa. Ngay khi mấy chữ các khanh bình thân tuôn ra, Nhân hoàng đột nhiên từng bước tới.

Oanh!

Một cỗ lực lượng vô hình, lấy Nhân hoàng làm trung tâm, hướng về bốn phương tám hướng khuếch tán đi. Chỉ thấy cỗ lực lượng vô hình lướt qua, đại địa khép lại, yên trầm tiêu tán. Từ hoàng cung ra bên ngoài, một tòa tòa nhà như măng mọc sau mưa, phá đất mà ra:

Bang bang ục ục!

Một tòa lại một tòa, rậm rạp công tử quán, trà lâu, đường cái bằng đá phiến bóng loáng xuất hiện. Ngay Quân Cơ xử cùng Võ hầu phủ cả đã bị hủy diệt cũng xuất hiện. Bên trong Hoàng cung, tất cả mọi người lộ ra thần sắc chấn động.

Kinh thành bị hủy phá hư rối tinh rối mù, ở một bước của Nhân hoàng lại khôi phục bằng một cách không thể hiểu nổi. Trung Tín hầu phủ, Trấn quốc hầu thí, Tứ Phương hầu lộc, Binh bộ, Xã bộ...

Khi Kinh thành đã hủy diệt một lần nữa xuất hiện ở mọi người trước mắt. Tất cả mọi người cảm thấy khiếp sợ cực độ. Ở vị trí Phương Vân, thậm chí có thể nhìn thấy, rất nhiều hoa viên bị hủy diệt, đều tại cổ dao động khôi phục một lần nữa. Rất nhiều loại hoa từ dưới đất chui ra, đâm chồi, nảy lộc, nở hoa.... Trong nháy mắt, mùi hương thơm ngát lan tỏa khắp nơi.

“Sao có khả năng!”

Phương Vân tất cả, lộ ra ánh mắt khiếp sợ thần sắc. Đại địa quy tắc bao hàm ngọn núi, con sông, sinh mệnh phi vật chất. Nhưng không bao gồm cung điện kim chúc. Một bước của Nhân hoàng lại đem phủ đệ Vương hầu làm bằng kim loại cũng nhất nhất tái hiện ra, thậm chí đã muốn hủy hoại cây cối, hoa cỏ, đều mọc rễ, nở hoa. Đây quả thực vượt qua sự tưởng tượng của con người!

Ầm ầm long!

Một cỗ dao động cường đại, ở sâu trong đại địa rút đi. Trong nháy mắt, toàn bộ kinh thành lại hồi phục đến trạng thái trước chiến tranh, khôi phục thành Đế Đô phần hoa kia.

“Lực lượng thật đáng sợ!”

Hoắc Khử Bệnh đứng ở trong đám người, nhìn liếc qua Nhân hoàng một cái. Ánh mắt lộ ra kiêng kỵ thật sâu.

“Vũ Vô Địch!”

Thanh âm uy nghiêm của Nhân hoàng, vang vọng thương khung.

“Vi thần tuân chỉ.”

Xa xa, truyền đến một thanh âm, là Vũ Vô Dịch!

Khách lập lập!

Trời u ám, bao phủ thiên không. Ở chỗ sâu trong mây đen, một tấm đồ quyền thật lớn nhanh chóng kéo dài. Trên trường đồ quyền che kín rất nhiều hoa văn, mơ hồ có thể thấy được rất nhiều hình dạng núi sông, thú vật.

Đây đúng là Càn Khôn Đồ, thần khí của Vũ Vô Dịch!

“Càn Khôn đảo ngược, núi sông khuynh tiết! Nhất nhất khởi!”

Sâu trong mây đen, cả người Vũ Văn Dịch phụt ra kim quang, tựa như chiến thần. Bàn tay hần nhấn xuống một cái, Càn Khôn Đồ lập tức rơi xuống phía dưới. Tờ giấy pháp khí bình thường khi hạ xuống nhanh chóng biến hóa.

Ầm ầm!

Đại địa chấn động, Càn Khôn Đồ biến mất, trên đường xuất hiện rất nhiều nhân ảnh. Chính là dân chúng tiến vào Càn Khôn Đồ trước khi chiến tranh.

“Hống!”

Khi nhìn rõ ràng tình hình xung quanh, kinh thành lập tức bộc phát ra một trận hoan hô kinh thiên. Cho dù là chỉ trôi qua một đoạn thời gian, nhưng là mọi người mà nói, đây đều là một cái quá trình cực kỳ dày vò.

“Oanh!”

Nhân hoàng quyền đầu nắm chặt, vô số ki mảnh nhỏ từ các nơi phá không bay vào trong tay Nhân hoàng. Những mảnh nhỏ này kim quang lờ lờ, lại là bị đánh nát Trung Ương Long Đình bị đất nát. Chỉ thấy kim quang chợt lóe, Trung Ương Long Đình dưới thần thông của Nhân Hoàng lập tức khôi phục như cũ.

Uỳnh!

Nhân hoàng đem Trung Ương Long Đình hướng mặt đất nhấn một cái, cái pháp khí rộng ba trượng, lập tức trở thành trung ương của Kinh Thành.

“Vũ Mục lưu lại, còn những người khác đều tự trở lại. Trấn an dân tâm!”

Nhân hoàng nói xong câu đó, xoay người đi vào hoàng cung.

“Tuân chỉ!”

Mọi người ứng tiếng nói. Lập tức đều tự tán đi. Tuy rằng nguy cơ đã qua, nhưng là còn có rất nhiều công tác chưa có hoàn thành. Lục bộ cần trọng tổ, chức năng quân sự của triều đình, cần trọng tổ, thiên hạ dân tâm cần trấn an, dư khẩu cũng cần tiêu diệt.

Hơn nữa, cũng không phải mỗi cá nhân đều giống thành viên hoàng thất hay Hoắc Khứ Bệnh. Rất nhiều người đều có cha mẹ thân tộc sống sót sau tai nạn, càng hy vọng cùng người nhà cùng nhau đoàn tụ, chúc mừng. Đây cũng là Nhân hoàng rời đi nhanh như vậy!

“Mẫu thân.....”

Phương Vân thân hình như tên bắn, cơ hồ là ngay khi thanh âm Nhân hoàng rơi xuống. Lập tức phá không mà ra, biến mất vô tung.

“Phương Vân!”

Phương Vân biến mất, một cái thân ảnh lập tức xuất hiện ở địa phương hần biến mất. Kế Đô công chúa nhìn phương hướng Phương Vân biến mất, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

“Đáng chết! Chạy trốn nhanh như vậy!”.....”.

Kinh thành chiến dịch, đả kích với tông phái là trí mạng. Không ai dự đoán được, dưới tình huống như vậy, Nhân hoàng lại còn có thể thắng được.

“Cái gì?! Sao khả năng, Lưu Triết lại thắng!”.

Trong Long Hồ Tông, Long, hồ nhị thánh lộ ra vẻ mặt cực độ khiếp sợ.

“Vâng, chưởng tọa! Những người chạy thoát đã xác nhận, Huyền Kinh Liệt Hải Đại Đế bị giết, Nhân hoàng lợi dụng Nho gia luyện thành Nhân Hoàng Chi Kiếm. Hiện tại đám người Hồn độn ma tổ đã thoát khỏi kinh thành. Ngay cả các ngoại tộc đại đế, cũng không phải là đối thủ. Bị giết đại bại mà chạy!”.

Khiếp sợ!

Cực độ khiếp sợ!

“Như vậy sẽ là cái dạng này! Ba cái thời đại cường giả, hơn nữa các ngoại tộc đại đế, còn không đánh nổi một cái Lưu Triết?!”.

Long hồ nhị thánh giống y như bị sét đánh. Đây hoàn toàn không phù hợp kế hoạch của hai người. Vốn ở bên trong kế hoạch, Nhân hoàng bị giết chính là việc thuận lợi thành chương. Sau đó bọn hắn lợi dụng mâu thuẫn cường giả ba cái thời đại thượng cổ, trung cổ, cận cổ mà châm ngòi ly gián. Khiến cho bọn hắn chém giết lẫn nhau.

Trong quá trình này Long Hồ Tông đã phái ra một ít cường giả. Gia nhập tông phái khác, làm ồi lửa của trận chiến đó càng ngày càng mạnh. Chờ đến khi số lượng cường giả chết không sai biệt lắm thì bọn hắn nhảy vào hưởng lợi, thu thập lợi ích.

Châm ngòi ly gián, báo thù. Việc này, đối Long Hồ Nhị Thánh mà nói, thật sự rất dễ dàng, bọn họ thậm chí còn muốn lập ra danh sách tông phái tử vong. Nhưng là thật không ngờ, Nhân hoàng chiến thắng, khiến cho đây tất cả kế hoạch, toàn bộ phá sản.

Nhân hoàng cùng các hoàng ngoại tộc đại đế không giống nhau. Đám người Hoang Kích Toái Không Đại Đế, chỉ đối cảm thấy hứng thú với cảnh giới tối cao Tam hồn viên mãn. Bọn họ thắng lợi, sẽ không ảnh hưởng đến đại kế tầm ăn thiên hạ của Long Hồ Tông. Nhưng là Nhân hoàng không giống, Nhân hoàng có được cường đại dã tâm. Hắn thắng lợi, Long Hồ tông chẳng những không thể thực thi kế hoạch, còn phải lo lắng Nhân hoàng trả thù!

“Người đem toàn bộ quá trình cẩn thận kể lại, một chữ cũng không được sai!”.

Long hồ nhị thánh trầm giọng nói.

“Vâng, chưởng môn!”.

Người này là thám tử Long Hồ tông phái đi kinh thành, vì thế đem sự tình trải qua cẩn thận tự thuật một lần. Tuy rằng năng lực có hạn, hắn cũng vô pháp đem toàn bộ quá trình kể lại chu đáo. Nhưng đủ để đem một ít sự tình chủ yếu mấu chốt nhớ kĩ.

“Khá lắm Nhân hoàng! Khá lắm Lưu Triết! Một kế phá phủ trăm chu này thật hay a! Đây tất cả, nhìn như hung hiểm. Thật ra toàn bộ đều ở hắn trong kế hoạch của! Chúng ta tông phái toàn bộ bị hắn lợi dụng!”

Long thánh nghe xong, hung hăng thở dài nói.

“Long thánh, người là không phải phát hiện cái gì chứ? Đây Lưu Triết rõ ràng là vận khí rất tốt. Cửu tử nhất sinh. Người sao lại nói, tông phái chúng ta bị hắn lợi dụng?”.

Hồ thánh khó hiểu nói.

“Người hảo hảo ngâm lại đi. Nho gia rõ ràng có năng lực tế luyện Nhân Hoàng Kiếm, nếu thật muốn giúp Nhân hoàng, vì cái gì không ở trước trận chiến giúp hắn? Thật ra chúng ta luôn coi thường Nho gia. Những tên xương cốt cổ hủ lão hóa đã sớm cảm giác được Nhân hoàng dã tâm. Chỉ là đáng tiếc a, Nho gia hay là tránh không khỏi Lưu Triết tính kế! Nhất người cẩn thận ngâm lại, từ thiên hạ nho kiếp bắt đầu, Nhân hoàng đều có áp dụng nào hành động?”.

“Hắn không phải cái gì cũng chưa làm...”

Hổ thánh đột nhiên nghĩ tới cái gì, cả người chấn động, bật thốt lên nói:

“Ta hiểu rồi.”

“Trận này quần hổ phe long, chúng ta mong đợi đã lâu. Sở hữu tất cả, chúng ta đều kế hoạch đã lâu. Nhưng thủy chung cảm thấy có chút không ổn, nhưng lại không rõ làm sao không ổn. Hiện tại ta hiểu được. Lưu Triết biểu hiện thật sự là quá bình tĩnh. Bình tĩnh đến nỗi không hề vận dụng đối sách với chúng ta! Người này rõ ràng có năng lực ngăn lại thiên hạ nho kiếp, nhưng cái gì cũng không làm. Hắn căn bản chính là ở dụ dỗ chúng ta, đem Nho gia bức thượng tuyệt lộ, không thể không thay hắn làm việc a! Rõ ràng hảo nhân tâm tư! Hảo nhai thủ đoạn!”

1079. Chương 1080: Thái Tổ Chi Kiếp

Giữa không gian vô tận, Hỗn Độn Lão Tổ hóa thành một đạo ma vân, cuộn cuộn bọc lấy tông chủ Đại hư Ma Tông hướng về phương Bắc độn đi.

“Lão tổ, hiện tại làm sao bây giờ? Lưu Sủy trong tay có Nhân hoàng kiếm, chúng ta hoàn toàn không phải đối thủ của hắn!”.

Sự sợ hãi trên mặt Tông chủ Đại Hư Ma Tông dễ dàng có thể nhìn ra được.

Hỗn Độn Lão Tổ không nói gì, sắc mặt bao phủ một mảnh mây đen, âm trầm đáng sợ:

“Thật giận Nho gia, thật không ngờ, bọn họ lại có thể cưỡi bỏ Nhân hoàng phong ấn! Phá hư đại sự của ta a! Lưu Sủy là kẻ định sẽ không bỏ qua chúng ta. Kế duy nhất chỉ có tạm tránh né. Cũng may Hồng Hoang Ma Chung có thể che chắn Thiên Cơ cảm ứng. Hơn nữa, hiện tại lại có Tam Đại Thiên Cơ che chắn Thiên Cơ. Hắn hắn là tạm thời không tìm đến chúng ta!”.

Bang bang ỳnhnh!

Nhưng vào lúc này, một trận kịch liệt dao động, từ Hồng Hoang Ma Chung lơ lửng trên đỉnh đầu Hỗn Độn Lão Tổ phát ra. Một thanh âm rít gào ở bên trong vang lên.

“Hỗn Độn Lão Tổ, muốn chạy sao. Người dám giết người cướp của Vương hầu của triều đình, đây là tử tội! Tử tội hiểu chưa? Bệ hạ sẽ không bỏ qua ngươi!”.

Thiên Vũ hầu rít gào, kịch liệt vang vọng. Trong tiếng gầm gừ của hắn, mơ hồ còn có thể nghe thấy một cái âm thanh nguyên rủa suy yếu.

“Lão tổ, người đem đây hai tên này bắt đến làm gì chứ? Hiện tại thời điểm này, bọn họ chỉ là trói buộc a! Chỉ sợ sẽ một chúng ta.”

Tông chủ Đại Hư Ma Tông nói. Hắn rõ ràng nhìn thấy, Hỗn Độn Lão Tổ ở lúc gần đi, đem triều đình Thiên Vũ hầu cùng một danh thần vệ đầu mục khác bắt đi vào. Ở trong suy nghĩ của hắn, chết thời điểm chạy trốn, còn mang đây hai vị này, không thể nghi ngờ là cực kỳ không lý trí. Đương nhiên, những lời này hắn không dám nói thẳng.

“Những điều này ngươi cũng không hiểu. Lưu Sủy có truyền thừa Tam Hoàng, Lại đem truyền thừa Ngũ Đế lấy đi tưởng thưởng thuộc hạ. Hai người kia quyền cao chức trọng, tiếp xúc tầng cấp cao. Ở trên người bọn họ, hắn là không khó khảo vấn ra truyền thừa Ngũ Đế, nếu muốn đối phó Lưu Sủy chỉ có bước vào Huyền minh cấp mới có hy vọng!”.

Hỗn Độn Lão Tổ dứt lời, thân hình nhoáng lên một cái, lập tức biến mất ở trong hư không.

.....

Trong không gian đi tới Thái Tổ Sơn, Thương Thủy Ma Tổ bọc Thái Tổ Tam Tổ, hóa thân thành cầu vồng, hướng về Thái Tổ Sơn điện trì mà đi.

“Lưu Sủy người này thoát nhìn giống như một vị hoàng đế bình thường. Nhưng tâm cơ sâu không dưới ta. Hơn nữa hẳn lại có thể đem Tam Hoàng thánh kiếm đều ném ra ngoài làm mồi. Quyết đoán bậc này ngay cả ta đều không theo kịp. Các người trở về lập tức dùng Sơn Hà Quyển trốn vào bên trong Thái Tổ Sơn, tên Lưu Sủy này rất nhanh sẽ báo thù.”

Thương Thủy Ma Tổ nói, ai cũng khó tưởng tượng, một vị ma đạo cự phách lại cùng tông phái giới chính đạo khôi cầu kết cùng một chỗ, hơn nữa là thầy trò.

“Sư phụ, Nhân hoàng thánh kiếm chẳng lẽ uy lực to lớn như thế, liền hoàn toàn không thể khắc chế sao? Chẳng lẽ thực vốn không có biện pháp khắc chế Lưu Sủy sao?”

Ba vị tổ sư chính phái Thái Tổ đầu bạc loang lổ, lòng có không cam lòng nói.

Thương Thủy Ma Tổ lắc lắc đầu:

“Ngay cả Huyền Kinh Liệt Hải Đại Đế đều chấn không được một kiếm, càng miễn bàn chúng ta. Uy lực ba vị thánh hoàng Viễn cổ, không phải chúng ta có thể đo lường được. Lưu Sủy ngay cả Nho gia cũng tính kế vào, tâm kế người này thật sự là quá sâu !”

Cái gọi là anh hùng chứng kiến lược đồng. Tuy rằng không có trực tiếp nhìn thấy, nhưng là Long Hồ Nhị Thánh có thể hiểu được, Thương Thủy Ma Tổ bậc này nhân vật không có đạo lý nhìn không ra.

Thương Thủy Ma Tổ dừng một chút, tựa như nhớ tới cái gì, ánh mắt lộ ra tự hỏi thần sắc, nói:

“Có lẽ còn có một tia cơ hội!”

“Cái gì?”

Thái Tổ Tam Tổ gấp giọng nói.

“Lần này kinh thành chi chiến, năm vị Huyền minh đại đế chỉ có bốn vị xuất hiện. Tối cường Vạn Cổ Thanh Thiên Đại Đế Đại Đế cũng không có xuất hiện. Theo đạo lý, Tam Hoàng thánh khí, hẳn không thể không động tâm. Trừ phi là tu luyện đến thời điểm mấu chốt. Hơn nữa thời điểm cuối cùng, ta rõ ràng cảm giác được. Kia cổ dao động cường đại kia chính là Vạn Cổ Thanh Thiên Đại Đế ra tay. Sau đó Lưu Sủy liền lui bước. Thực lực Vạn Cổ Thanh Thiên Đại Đế thật mạnh! Nếu có thể luyện thành mấy thanh Tam Hoàng thánh kiếm khác, có lẽ còn có cơ hội đối kháng Lưu Sủy !”

Uỳnh!

Bốn người khi nói chuyện, đã muốn bị phá vỡ hư không. Xuất hiện ở không gian Trung thổ Thế giới. Dưới là mờ mịt đại địa, ở trên pháp đại địa phẳng, một ngọn núi hùng vĩ, giống như hồng hoang cự thú ngồi xổm trên đại địa, vẫn không nhúc nhích. Lượn lờ khói đen cùng ánh lửa, phóng lên cao, mơ hồ có thể cảm giác được một cỗ khí tức giết chóc và mùi máu tươi.

Nhìn thấy khung cảnh này. Thái Tổ Tam Tổ tâm thần kịch chấn, tưởng rằng mình đến nhầm chỗ.

“Sao lại thế này? Thái Tổ Sơn sao biến thành cái dạng này!”

Ba người bật thốt lên kinh hô. Đây một màn, là hoàn toàn ra ngoài ba người đoán trước.

“Không hay rồi! Có người thừa dịp chúng ta đi vắng, đánh lén tông môn!”

Thái Tổ Tam Tổ đột nhiên nghĩ tới cái gì, sắc mặt tái nhợt, môi rung rung, không còn huyết sắc. Ba người thân hình chấn động, lập tức phá vỡ ma khí quanh người Thương Thủy Ma Tổ, hóa thành ba đạo cầu vồng, lòng như lửa đốt hướng về phía dưới Thái Tổ Sơn bay đi.

Khói bay dày đặc, toàn bộ cảnh Thái Tổ sắc bày ra dấu hiệu từng bị đốt trụi. Vốn là non xanh nước biếc, hoàn toàn đã không còn. Nơi nơi đều là tử thi Thái Tổ phái đệ tử. Trên mặt thi thể ngã xuống còn mang theo vẻ mặt sợ hãi mãnh liệt trước khi chết.

Tại đây ngoài ngoại môn đệ tử cùng nội môn đệ tử, còn có rất nhiều tông môn trưởng lão, cùng với thi cốt Thái thượng trưởng lão. Ai cũng tử trạng thê thảm. Toàn bộ Thái Tổ Sơn thoáng như một mảnh tu la địa ngục!

Thái Tổ Tam Tổ nhìn thấy cảnh này, tay chân sớm lạnh lẽo. Bọn họ thân thể đều không chế không được run lên.

“Là ai? Là ai? Là ai!!—”.

Tiếng gầm gừ phẫn nộ, vang vọng đỉnh núi. Thanh âm ẩn chứa cường đại lực lượng, chấn đắc Thái Tổ Sơn xung quanh mây trầm dậm, đều kịch liệt chấn động. Một vòng vòng gợn sóng ẩn chứa hủy diệt lực lượng, từ trong hư không, hướng về bốn phương tám hướng mở rộng. Nơi đi qua, không gian đều vặn vẹo đứng lên.

Ầm ầm!

Ba đạo mãnh liệt oán khí từ Thái Tổ Tam Tổ đỉnh đầu dâng lên mà ra, thẳng quán cầu vòng. Họ thực sự phẫn nộ rồi. Thái Tổ Sơn chính là tâm huyết cả đời của bọn họ. Hiện tại không chỉ là đệ tử, ngay cả Thái thượng trưởng lão cũng bị người ta giết hết toàn bộ. Những người này còn không thiếu một ít Thần Thông cảnh cường giả. Nhưng là toàn bộ bị giết .

“Hô!”.

Tiếng gió rung động, Thương Thủy Ma Tổ từ thiên không chậm rãi mới hạ xuống. Hắc ánh mắt quét một vòng, rất bình tĩnh không có gì dao động. Thái Tổ Sơn tuy rằng có thể nói là hắc thể lực, nhưng là đối hắc mà nói, nhưng không có gì cảm tình. Dù sao, đây chỉ là hắc ba cái đồ đệ tâm huyết. Mà không phải hắc tâm huyết!

Hướng chi, những năm gần đây, hắc luân tu luyện phía dưới Thái Tổ Sơn. Thái Tổ phái thể lực với hắc mà nói chỉ làm một đám gác cửa mà thôi.

“Tà khí thật đậm!”.

Thương Thủy Ma Tổ cảm giác vừa lật, thông dong nói:

“Giết hại hắc là phát sinh khi ta rời đi không lâu. Ta có một môn công pháp, hắc là có thể cảm giác được đã xảy ra cái gì!”.

Thanh âm Thương Thủy Ma Tổ rơi xuống, năm ngón tay nắm lại. Trong bàn tay lúc đó, liền nhiều ra một viên cầu ma khí cuộn cuộn. Ngón tay khẽ động, viên cầu di động, nhanh chóng mở rộng. Hơn nữa ở mặt ngoài dần dần hiện ra hình ảnh:

Cơ hồ là sau khi Thương Thủy Ma Tổ bay lên trời, rời đi Thái Tổ Sơn không lâu. Một đạo bóng người, mặc hắc bào, giống như một con chim lớn, từ trong hư không đi ra. Nhìn phương hướng Thương Thủy Ma Tổ biến mất, lộ ra quỷ bí tươi cười. Sau đó hướng về Thái Tổ Sơn thượng, rơi xuống.

“Trần Bá Tiên!! Là hắc!”.

Nhìn thấy đây đạo nhân ảnh, Thái Tổ Tam Tổ lộ ra khiếp sợ thần sắc, bật thốt lên kinh hô.

“Sao? Người này các ngươi nhận thức?”.

Thương Thủy Ma Tổ nhíu nhíu mày đầu. Hắc tiêm tu, cũng không phải sự tình gì đều chú ý.

“Ừm, người này là Minh chủ liên minh Trung Cổ. Vài năm trước, liên minh Trung Cổ bị Đại Chu Vũ Mục giết. Lúc ấy thế gian đồn đại, nói hắc đã chết. Không nghĩ tới, đồn đại là giả, hắc lại còn sống.”.

Ba cái lão nhân trên mặt lộ ra cừu hận thần sắc. Nói xong, liền đem sự tình trải qua, tự thuật một lần.

Thương Thủy Ma Tổ gật đầu, hình như có chút dăm chiêu:

“Xem ra, là các ngươi lúc trước làm việc không sạch sẽ. Để lại nhược điểm, làm cho hắc đã nhìn ra mới trả thù có hôm nay.”

Trên viên cầu, hình ảnh kế tiếp không ngoài dự đoán, chính là một hồi giết hại. Thái Tổ phái tuy rằng cũng là phái lớn, nhưng là trừ bỏ Thái Tổ Tam Tổ cũng không có cường giả Địa hồn cảnh giới khác. Ở trước mặt Trần Bá Tiên thực lực địa hồn Cảnh giới y như gà chó, bị đồ sát hoàn toàn.

“Đáng chết a! Nếu là làm cho ta tìm được hắc. Nhất định chém giết tên khốn đó, báo thù Thái Tổ phái đệ tử!”.

Nhìn Thái Tổ Sơn bị giết hại, ba lão đầu phần nộ không thôi. Thái Tổ phái từ khi thành lập tới nay là lần đầu tiên lọt vào tai họa như vậy, hơn nữa chính là diệt phái! Như thế nào có thể làm cho ba người không phần nộ.

“Những điều này đệ tử bình thường đã chết cũng không sao cả. Về sau nhận lại là được. Dù sao, bọn họ cho dù lần này không chết. Ngày sau Lưu Sủy tìm tới cửa, cuối cùng cũng chết. Hiện tại mấu chốt, là muốn đem, đệ tử có tiềm chất may mắn còn tồn tại này tìm được. Ta hiện tại còn quan tâm hắc đang ở đâu.”

Hình ảnh dừng trên người một thanh niên phiêu dật. Một đạo chân khí hùng hồn bắn tới, đưa hắc bao vào trong đó, sau đó liền cứu đi .

“Các người ở trong tông phái nhận thức là ai không? Là ai đem này đệ tử cứu đi ?”.

Thương Thủy Ma Tổ chỉ vào hình ảnh trung người trẻ tuổi phiêu dật xuất trần nói.

Thái Tổ Tam Tổ hai mặt nhìn nhau, đệ tử Thương Thủy Ma Tổ chỉ vào, chính là Quân Thiên Thương. Vị này khi bị giết, bộc phát ra lực lượng không thể hiểu nổi. Liên tiếp chặn Trần Bá Tiên ba chiêu. Ở thời điểm cuối cùng, bị một cỗ lực lượng ngang trời tới cứu đi .

Cho dù bị thương nhưng vận khí của Quân Thiên Thương, vẫn như cũ làm ba vị lão tổ cảm thán không thôi. Không hổ là người có vận may trời sinh. Nhưng, ba người vẫn lắc lắc đầu.

“Sư phụ, chúng ta ở tông phái giới, giao hảo cũng không rộng rãi. Không nhận thức chân khí người này.”.

Thương Thủy Ma Tổ lắc đầu, thật lâu sau mới nói:

“Đệ tử này của các người coi như có nhân duyên của mình. Không cần để ý tới hắc . Chúng ta đi thôi!”.

Thanh âm rơi xuống, bốn người hồng phi minh minh biến mất vô tung.

1080. Chương 1081: Vận Mệnh Thiên Hạ

Thời điểm Thương thủy ma tổ mang theo Thái Tổ Tam Tổ hồng phi minh minh, biến mất vô tung. Thủy Ma tông ba vị sang phái tổ sư, cũng từ kinh thành thoát đi, chạy tới thủy ma sơn.

Thủy ma sơn khói nhẹ lượn lờ, có dấu hiệu của một hồi giao chiến. Vài tên Thái thượng trưởng lão mang theo đệ tử liên can, đang ở trên núi bày trận phòng thủ.

“Sao lại thế này? Chúng ta tiến đến kinh thành, chẳng lẽ còn có người thừa dịp cháy nhà mà đi hôi của, công kích thủy ma sơn?”

Thủy Ma Tam Tổ vội vã đi qua, đối với Thái thượng đại trưởng lão trước mặt nói.

“Tổ sư, không lâu phía trước Minh chủ Trung Cổ Trần Bá Tiên đột nhiên xuất hiện. Cách không phát ra một chữ. Chúng ta ngăn cản không được, đã chết không ít đệ tử. Nhưng, sau lại có vị cường giả thần bí ra tay. Trần Bá Tiên sợ quá chạy mất. Ta mới có thể may mắn còn tồn tại.”

Thủy Ma tông Thái thượng đại trưởng lão nói ánh mắt, hắc lộ ra thần sắc nhớ lại. Nhớ tới sự tình vừa mới phát sinh, vẫn còn bộ dáng sợ hãi.

“Cái gì?! Trần Bá Tiên!”

Mấy người hai mặt nhìn nhau, lập tức hiểu chuyện gì xảy ra.

“Người kia quả nhiên không chết!”

Ba người trong lòng biết rõ, thiên hạ nho kiếp lúc ấy, liên minh Trung Cổ là liều mạng ra sức. Chung quanh bốn tẩu, mượn sức thế lực tứ phương. Nhưng là cuối cùng, mọi người lại trở thành quân cờ. Dùng để an úy triều đình. Đến nỗi liên minh Trung Cổ tan biến.

Trần Bá Tiên, nhất định phải báo thù này.

“Đã biết. Đầu vào đi thôi. Tất cả chờ trở ra nói sau.”

Ba người nói xong, tiến nhập trong Thủy Ma Điện.

Trong đám người, Phong Thái Thương nhìn bóng dáng ba vị tổ sư, hình như có chút dăm chiêu:

“Xem thần sắc ba vị tổ sư có vẻ không tốt, chẳng lẽ chuyện kinh thành thất bại!”

Phong Thái Thương lắc lắc đầu, chuyện này cùng hần quan hệ đồ không phải rất lớn. Ngược lại là không lâu trước, đột nhiên từ dưới đất bộc phát ra đạo kiếm khí kia, đẩy lòng hần vẫn còn nhớ rõ.

“Khí tức kia hình như là vị tiền bối Vạn Ma Quật. Nếu có cơ hội, nhất định phải đi tra xem thế nào.”

Phong Thái Thương hào quang trong mắt lóe ra, đi theo vài vị trưởng lão, tiến nhập nội điện. Hần biết, lần này bất luận sự tình thành bại, Thủy Ma tông đều đã có biến động cực lớn.

.....

Cực bắc, cường giả số một trung cổ Hắc Ám Đế Quân, mang theo Trần Bá Tiên vừa mới trở về, hướng phương bắc tiến đến.

“Thế nào? Sự tình thuận lợi chứ?”

Hắc ám đế quân nhìn liếc mắt Trần Bá Tiên đang vui sướng, mặt không biểu tình nói.

“Ha ha ha, sư tôn, nói thêm người nhắc nhở. Ta chờ lão quái vật bên dưới mặt đất Thái Tổ phái kia rời đi, quả nhiên không có gặp chống cự gì. Trực tiếp liền giết hại toàn bộ Thái Tổ phái. Ha ha, ch Trung cổ cường giả ứng ta, chú ý chính là có cừu báo cừu, có oán báo cừu. Đây vài cái lão gia này, lợi dụng ta. Nay làm cho ta thực không thoải mái.”

Trần Bá Tiên tóc dài bay lên, vui mừng lộ rõ trên nét mặt, một bộ thần thái hung hăng.

“Hừ! Người đây khẩu khí, cũng không chỉ là diệt trưởng lão Thái Tổ phái cùng đệ tử đơn giản như vậy đi?”

Hắc ám đế quân liếc liếc Trần Bá Tiên, bộ dáng nhìn rõ mọi việc.

“Nói đi. Người là không phải lại chạy tới Thủy Ma tông? Ta đã cảnh cáo người. Thủy Ma tông người tốt nhất không cần đi.”

Cô cô!

Trần Bá Tiên cổ họng trượt xuống, nhìn sư phụ bên cạnh, ánh mắt lộ ra thần sắc cổ quái. Giống như nuốt một khối xương lớn, không trôi xuống được vậy.

“Sư phụ, sao người biết? Thủy Ma Tam Tổ vừa đi, ta vốn cho rằng Thủy Ma Sơn vốn không có người có thể ngăn được ta. Không nghĩ tới, dưới đất đột nhiên có một đạo kiếm khí đánh tới. Người nọ còn cảnh cáo ta. Nói là xem mặt mũi sư phụ, tha ta một mạng. Sư tôn, người nhận thức nhân vật lợi hại như vậy lúc nào thế? Nhân vật dưới Thủy Ma Sơn kia, có lai lịch gì? Ta lại không hề cảm giác được hần.”

Trần Bá Tiên có chút may mắn nói.

“Nhân vật dưới Thủy Ma Sơn, vì sư cũng không nhận thức. Nhưng, ta lúc trước từng lấy thần thức xem xét Trung thổ. Thời điểm ở Thủy Ma Sơn, rõ ràng cảm giác được có một cổ cường đại khí tức, che chở nơi đây. Người này tu vi cực kỳ đáng sợ, cần bản không ở dưới ta!”

Trần Bá Tiên nói.

“Cái gì!”

Trần Bá Tiên vừa nghe xong, thần sắc chấn động.

“Người này, người đừng đi quản hấn. Cũng tận lực rời xa hấn. Nếu ta sở liệu không kém, cận cổ sẽ không xuất hiện nhân vật bậc này. Người này chỉ sợ cũng là cường giả thượng cổ. Hơn nữa ta mơ hồ cảm giác được, khí tức hấn cùng Thương thủy ma tổ dưới Thái Tổ Sơn, có mấy phân tương tự. Quan hệ của hai người dường như có chút sâu xa Cũng có thể là có cừ oán. Tóm lại, hai người kia quan hệ phức tạp, người tận lực không đi trêu chọc.”

Hắc ám đế quân hồ hững nói. Lịch duyệt, lời đời đạt tới tình trạng như hấn, rất nhiều thứ vi diệu, người khác nhìn không thấu. Nhưng không thể gạt được hấn nhân vật bậc này.

Không cần chứng cứ, chỉ cần trực giác đỉnh điểm, hấn liền cơ hồ có thể phán đoán chuyện không may thật chân chính.

Cận cổ Thái Tổ Phái, chính đạo danh môn đại phái thứ nhất. Nhưng, kia Thương Thủy Ma Tổ lại là người trong ma đạo. Vừa ra tay ma khí cuộn cuộn. Mà kia Thủy Ma tôn, cùng Thái Tổ phái địch. Nhưng, y hấn chứng kiến. Chỉ sợ vị cường giả cao nhất giấu dưới Thủy Ma Sơn cũng không phải người trong ma đạo. Hơn nữa, hấn cùng Thương thủy ma tổ, chỉ sợ cũng không phải bạn tốt gì!

“Đệ tử tuân mệnh.”

Trần Bá Tiên dừng một chút, nghi hoặc nói:

“Đúng rồi, sư tôn. Chúng ta đây là muốn đi đâu a?”

“Minh hoang. Trấn áp Minh hoang Huyền Kinh Liệt Hải Đại Đế đã bị Lưu Sủy giết chết, ngã xuống ở kinh thành. Minh hoang hiện tại là nơvô chủ i, vừa lúc thích hợp chúng ta tà đạo nhất mạch đặt chân!”

Hắc ám đế quân bình tĩnh nói, bên trong đồng tử tối đen, xẹt qua một tia ánh mắt quỷ dị.

“Cái gì! Huyền kinh liệt hải đại đế đã chết!”

Trần Bá Tiên chấn động, bị tin tức này chấn đắc lỗ tai vang lên ong ong.

Hắc ám đế quân không để ý hấn. Ánh mắt, xuyên thấu qua tầng tầng không gian, trực tiếp rơi xuống Minh hoang đại địa xa xôi.

Kinh thành chi chiến, quyết định toàn bộ vận mệnh thiên hạ phải thay đổi. Cận cổ thời đại Tông phái sống hay chết, tạm thời cùng hấn không quan hệ. Đối với Hắc Ám Đế Quân mà nói, việc cấp bách, là cần thay thế lực Trung cổ nhất mạch còn sót lại, tìm một đặt chân nơi.

Huyền kinh liệt hải đại đế ngã xuống, chính là cái cơ hội tốt nhất.

Không chỉ là một khối không có chúa tể đại địa, mà còn có có hoàng thất cùng quân đội Minh hoang, những điều này toàn bộ đều là hấn muốn!

Đây là một nơi tốt nhất nghỉ ngơi lấy lại sức!

.....

“Phốc!”

Địa phương cách kinh thành một vạn dặm, một đạo thân ảnh màu trắng đột nhiên từ trong hư không dộn ra, phốc một tiếng, chính là một ngụm máu tươi.

“Phụ hoàng!”

Đế Nhất oa một tiếng, từ hôn mê trung từ từ chuyển tỉnh, khóc thảm ra tiếng.

“Đế Nhất, nén bi thương.”

Một đạo gợn sóng hiện lên, viễn cổ Kỳ lân thật lớn thở dài an ủi.

Đế Nhất chỉ ngơ ngác nhìn tiền phương, xuất thần. Tựa như cái gì cũng nhìn không tới nghe không được.

“Ài!”

Viễn cổ Kỳ lân thở dài một tiếng, nhìn Đế Nhất. Phất ra một cổ chân khí, cuộn cuộn nổi lên, đưa hân hướng trong hư không hóa hồng mà đi.

Ở trong vô tận ở chỗ sâu, có một tòa núi cao nhẹ nhàng. Trên có một tòa cung điện rộng lớn, Lục tiên điện.

Nơi đó là địa phương Đế Nhất thức tỉnh ban đầu. Có lẽ, cũng chỉ có vị trưởng lão kiếm tông kia, mới có thể an ủi Đế Nhất.

Kỳ lân yên lặng trầm nghĩ.

.....

Kinh thành thảm bại, đối với sở hữu thế lực mà nói, đều là một cái đả kích thật lớn. Doanh hoàng, Dịch hoàng, Di hoàng, A Lạp Cổ Ba Nhĩ, sở hữu thế lực, hết thảy từ kinh thành tháo chạy, quay trở về địa bàn của mình.

Tạm thời bất luận sợ hãi của các tông phái này, đối với Phương Vân mà nói, sự tình lo lắng nhất, rốt cuộc trôi qua. Rốt cuộc nghênh đón một đoạn thời kì bình tĩnh.

Kinh thành một mảnh an bình, vui mừng. Biết được triều đình chiến thắng, tông phái liên minh biến mất, rất nhiều dân chúng đều đi lên đầu đường chúc mừng. Nơi nơi treo đầy đèn lồng màu đỏ, dấy lên yên hoa.

Trong Tứ Phương hầu phủ, Phương Vân cũng đem mẫu thân Hoa Dương phu nhân trở về trong phủ. Sở hữu nha hoàn cũng tất cả quay trở về trong phủ phụng dưỡng. Lam Đại Nguyệt cũng rời khỏi Thiên địa vạn hóa chung, đến hầu trong phủ, cùng Hoa Dương phu nhân.

“Mẫu thân, sau này trong Hầu Phủ người không cần lo lắng nữa. Trải qua sự tình lần này, hẳn là không dám xâm chiếm kinh thành. Hơn nữa, sau này Đại Nguyệt cũng sẽ bồi tiếp người.”

Phương Vân nhìn Lam Đại Nguyệt bên cạnh, mỉm cười nói.

“Đúng vậy, phu nhân. Ta cũng lâu rồi không có cùng người ngắm hoa.”

Lam đại nguyệt dịu dàng cười nói.

Hoa Dương phu nhân vẻ mặt mỉm cười:

“Ta thì không có gì. Chính là triều đình vượt qua kiếp số, lại là thật đáng mừng. Hoa lan, trong chốc lát trong phủ châm ngòi hai cái pháo hoa, chúc mừng triều đình thắng lợi.”

“Hảo liệt, phu nhân.”

Cô nương bộ mặt thanh tú cười hì hì nói.

Thời gian tiếp theo, vương hầu khắp nơi, lục tục hồi kinh nhận mệnh. Triều đình cũng không có lập tức phản kích tông phái, mà là lựa chọn tu dưỡng sinh lợi. Lần này trong chiến tranh, triều đình tuy rằng thắng lợi, lại là thắng thảm.

Dù là quân đội chính quy, hay là cấm quân, chinh tiểu đại quân, lại hoặc là thần vệ, đều là tổn thất thảm trọng. Những tổn thất này, không phải trong khoảng thời gian ngắn, có thể bổ sung. Hơn nữa, đại kiếp nạn qua đi, thần châu dân chúng, cũng cần thời gian, trấn an bị thương.

Trung thổ Thế giới, nghênh đón một cái thời kì an bình khó có được! Tuy rằng, không ai biết, loại này an bình có thể kéo dài bao lâu.

.....

Trong thư phòng, Triệu Bá Ngôn từ phần đất bên ngoài trở về, cấp Phương Vân một số tin tức.

“Bỏ mình tám trăm vạn người!”

Nhìn con số, mí mắt Phương Vân trực tiếp, lộ ra thần sắc kinh hãi. Tuy rằng sớm có đoán trước, nhưng là Phương Vân nhìn thấy số liệu tình chuẩn này, Phương Vân lắp bắp kinh hãi. Đây ba quân hổ phệ long, tối thảm thiết không ở kinh thành, mà là biên thủy mang, chiến tranh phát sinh ở quân đội Đại Chu cùng các quân đội khác!

Tám trăm vạn đại quân bỏ mình, tổn thương như vậy, từ xưa đến nay chưa hề có!

Triều đình cùng các hoang chiến loạn không ngừng, nhưng là chưa bao giờ chết trận nhiều người như vậy. Đây còn không luận người bị thương.

“Hầu gia, số liệu này, là từ Quân Cơ lấy đến. Vô cùng xác thực không có lầm. Cho dù là có khác biệt, kia cũng chỉ sẽ là càng nhiều thêm chứ không ít đi.”

Triệu Bá Ngôn hồi đáp. Số liệu này cùng Anh Vũ hầu Vương Tích Triều không phải không có quan hệ. Trên thực tế, loại cơ mật tin tức này, cũng chỉ có từ chỗ hẩn lấy được đến.

Lần này chiến tranh, khắp nơi đều xuất động rất nhiều quân đội. Hơn nữa cùng trước kia không giống. Dịch hoang có đại lượng thiết kỵ cùng Phi kỵ đại quân, mà Di hoang thì xuất động tể sư cùng Tà Thần điện cao thủ. Còn về Man hoang, lục chỉ Man thần quân đội, lại đối quân đội Đại Chu tạo thành thật lớn bị thương.

Lần này khắp nơi thế công, vốn cường đại trước đó chưa từng có. Hơn nữa quân đội, triều đình phải chia khắp nơi. Càng thêm khó có thể chống đỡ! Hoàn toàn đánh mất ưu thế. binh lực trước kia Tổn thất to lớn, có thể nghĩ!

Lần này chiến tranh, cho dù các hoang binh lực tổn thất, cũng rất to lớn. Nhưng tổng thể đi lên nói, các hoang tử thương bảy trăm, triều đình ít nhất chết một ngàn!

1081. Chương 1082: Tổng Kết Chiến Tranh

“Tám trăm vạn quân đội!” trong lòng Phương Vân trầm mặc thật lâu. Hẩn hoàn toàn có thể tưởng tượng số lượng khổng lồ như vậy, cảnh tượng trên chiến trường sẽ thảm thiết thế nào.

“Xuất ra mười triệu lượng hoàng kim làm tiền trợ cấp! Giao cho những góa phụ của tướng sĩ bỏ mình!” Phương Vân nhìn Triệu Bá Ngôn, dặn dò nói.

Triệu Bá Ngôn giật mình, đây không phải là số nhỏ. Nhưng lấy quan hệ của bọn họ cùng Tự Bảo các. Bán ra một ít pháp khí, hơn nữa mấy cái mỏ vàng Phương Vân thu được hẩn là cũng đủ.

“Vâng, đại nhân!”

Triệu Bá Ngôn sáng khoái đáp ứng.

Việc Phương Vân nghĩ đến là trấn an người nhà tướng sĩ bỏ mình. Nhưng Triệu Bá Ngôn lại nghĩ thừa cơ hội này thu mua lòng người.

Triều đình đại loạn, vấn đề sử dụng hoàng kim còn chưa có rõ ràng. Thừa cơ hội này thu mua lòng người, tạo nên hình tượng Quan Quân hầu nhân từ chính là thời cơ tốt nhất. Tuy rằng Phương Vân có khả năng không đồng ý suy nghĩ của hẩn, nhưng là thuộc hạ, không phải phân ưu vì chủ thượng sao?

Triệu Bá Ngôn đem ý niệm trong đầu ấn xuống, cũng không có nói ra.

Phương Vân gật gật đầu, kế tiếp nhìn lại mộ việc.

Lần này quần hổ phê long, triều đình tổn thất cũng không chỉ là tám trăm vạn giáp sĩ đơn giản như vậy. Sau lưng số liệu này còn đi theo một danh sách thật dài. Không biết bao nhiêu quân nhân, Vương hầu thiện chiến, bỏ mình tại chiến trường. Thiện Chiến Hầu, Vô Xương hầu... Một danh sách dài, nhìn nó mà trong lòng Phương Vân thổ dài không thôi.

Những Vương hầu này có không ít người, Phương Vân từng nói chuyện với bọn họ. Nhưng mà cứ như vậy chết ở trên chiến trường.

Thiện Chiến hầu chết trận, Mãng Hoang hầu bị chấn đoạn kinh mạch, công lực bị phế Trung Tín hầu bị chặt đứt một cái cánh tay trái... Còn có không biết bao nhiêu Vương hầu chết trên chiến trường.

Đối với Đại Chu triều mà nói, những Vương hầu này bỏ mình là tổn thất thật lớn. Tuy rằng lần này chiến thắng, nhưng ở một đoạn thời gian rất dài, số Vương hầu, thống soái chết trận cực kỳ khó bù lại!

Trừ bỏ quân chính quy, lần này quân lực phụ trách trấn thủ kinh thành, cũng tổn thất thảm trọng.

Cầm quân trực tiếp bị đánh cho tàn phế. Chinh đoá đại quân chỉ còn lại có tám vạn, Thần vệ đại quân tổn thất nặng nhất, cơ hồ đánh mất bên chế. Chỉ còn lại mấy trăm người. Nhưng may mắn còn tồn tại xuống dưới, hết thấy đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, cường giả trong cường giả!

Triều đình tám vị võ hầu, Uy Vũ hầu, Dũng Vũ hầu, Liệt Vũ hầu chết trận, Thần Vũ hầu, Nguyên Vũ hầu trọng thương. Chỉ có Vương Tích Triều, Thánh võ hầu coi như là không việc gì. Còn lại Thiên võ hầu, không biết tung tích. Nhưng Phương Vân nhớ mang máng ở thời điểm tông phái tan tác, khóe mắt hần nhìn thấy một đạo ma khí quần quanh Thiên Vũ hầu. Sau đó, hần mới biến mất vô tung.

“Người kia, sẽ không chết như vậy chứ?”

Phương Vân thì thảo tự nói, ánh mắt lộ ra thần sắc cổ quái. Hần nếu là nhớ không lầm thì loại chân khí kia hẳn là Hỗn Động Chân Khí chỉ Hỗn Động Lão Tổ mới có. Thiên Vũ hầu sống qua quá trình sát phạt thảm thiết, lại ở thời điểm cuối cùng ngã xuống trong tay Hỗn Động Lão Tổ. Vạn khí như vậy thực làm người ta cảm khái

Bình tĩnh mà xem xét, Phương Vân cũng không phải cái loại người bỏ đá xuống giếng. Nhìn thấy Thiên Vũ hầu bị bắt cũng không động thủ. Chỉ là lúc đó khoảng cách quá xa. Hơn nữa Hỗn Động Lão Tổ thực lực cũng quá quá cường đại, chỉ nhoáng qua một cái Thiên Vũ hầu đã không thấy tăm hơi bóng dáng.

Muốn cứu cũng không kịp.

“Ác nhân có ác nhân trị! Thiên Vũ hầu! Lúc trước ngại thân phận của người ta không xuống tay được Nhưng không nghĩ tới Hỗn Động Lão Tổ lại được việc như vậy!”

Phương Vân trong lòng âm thầm lắc đầu. Thiên Vũ hầu bị bắt, đối với buổi triều đình rối loạn là cái tổn thất không nhỏ. Phương Vân sẽ không vui sướng khi người gặp họa, nhưng mà hần không đáng để từ bi. Thiên Vũ hầu lúc trước đối với Phương gia nhưng là đối địch, gặp mặt thời điểm, mở miệng một cái phản cốt, ngậm miệng một cái phản cốt, làm cho người ta rất là không thoải mái!

Nay bị Hỗn Động Lão Tổ bắt đi cũng chỉ có thể trách hần mệnh không đủ cứng rắn!

“Ta cho người điều tra tin tức Tam Công, có điều tra được không?”

Phương Vân đại khái xem qua nội dung tin tức một lần, sau đó ánh mắt rơi xuống trên người Triệu Bá Ngôn, dừng một chút, hỏi:

“Ta cho người điều tra Thái Phó, Thái Bảo, Thái Tế ba vị đại nhân tin tức, có điều tra được không?”

Trong khoảng thời gian này, có một việc làm triều đình ồn ào huyền ảo. Đó chính là sau khi cuộc chiến kết thúc, Tam Công đột nhiên biến mất, hoàn toàn không tìm thấy tung tích.

Lúc đó, Phương Vân nhớ rõ khi Tử Chúc Vọng lấy thân luyện kiếm, bị xung kích đánh nát thân thể thì Tam Công phía sau đều hoàn hảo không bị thương. Đợi đến lúc Nhân hoàng triệu tập quần thần, trọng trách đại địa, Phương Vân tâm nghĩ tới mẫu thân, cũng không có quá mức lưu ý.

Nhưng là không nghĩ tới, đợi thời điểm triều đình chuẩn bị tổ kiến lục bộ một lần nữa, Tam Công lại đột nhiên biến mất vô tung. Giống như nhu bị bốc hơi khỏi nhân gian.

Ba người đi không từ già, biến mất vô ảnh vô tung liền ngay cả Trương Anh, thân là Thái Phó đệ tử, cũng không có thu được tin tức gì. Ba gã Tam Công tay trái gà không chặt, liền tiêu thất trước bao nhiêu cường giả võ đạo, sự tình này quả thực không thể hiểu nổi.

Tam Công Chấp chương triều đình nhiều năm như vậy, thanh danh và ảnh hưởng tích lũy trong triều thường nhân không thể tưởng tượng được. Hơn nữa Thái Miếu Tử Chúc Trang Tư Trần, lấy mấy ngàn năm mạch máu Nho gia làm giá, lấy thân tế kiếm, trọng kiện Nhân hoàng thánh kiếm, cuối cùng mới xoay Càn Khôn, nghịch chuyển trận loạn cục này, lại thanh danh Nho gia đạt tới một mức độ không thể tưởng tượng được

Nho gia tồn tại, hết sức quan trọng, Tam Công là Nho gia lãnh tụ, lại có tác dụng không thể bỏ qua!

Tại thời điểm đặc thù, Tam Công đột nhiên tiêu thất, đối với toàn bộ Đại Chu triều mà nói, là cái đả kích thật lớn không thể thừa nhận! Hiện tại, không biết có bao nhiêu người đang tìm kiếm Tam Công.

“Hồi Hài gia, mấy ngày nay, ta đã muốn mệnh lệnh các nơi chú ý, toàn lực tìm kiếm Tam Công. Nhưng, cho tới bây giờ, còn không có tin tức gì.”

Bộ phận tình báo của Phương Vân do Triệu Bá Ngôn phát triển đã mấy năm. Hiện tại quy mô đã đạt tới mức độ cực lớn. Ngay cả phương bắc Minh hoang xa xôi, cái loại địa phương rét lạnh này còn bị hắt hủi thâm thấu vào.

Có thể nói, bằng hệ thống tình báo khổng lồ, cho dù một con muỗi phi vào thành, Triệu Bá Ngôn đều có thể lập tức tìm được. Càng đừng nói ba người người sống sờ sờ.

“Kính gia.....”.

Triệu Bá Ngôn cau mày, nhìn Phương Vân một cái, có chút do dự nói:

“Có câu, thuộc hạ không biết có nên nói hay không.”

“Không có gì cả, người nghĩ đến cái gì, thì nói đi.”.

Phương Vân phát phát tay nói.

“Từ khi nhận được mệnh lệnh Hài gia, thuộc hạ liền luôn luôn tại tự hỏi chuyện này. Cho tới bây giờ, thuộc hạ còn luôn cảm thấy, chuyện này rất quỷ dị a.”.

Triệu Bá Ngôn dừng một chút, nhìn thấy thần sắc Phương Vân không hề thay đổi, thậm chí còn có chút dăm chiêu, trong lòng đại định, nói tiếp:

“Lấy Tam Công địa vị, lúc này này chính là bọn họ thời điểm an ủi lòng người. Mặc dù hoang thượng không ra lệnh. Bọn họ cũng có thể phải làm như vậy. Bọn họ hoàn toàn không để ý đến, rồi đi ở thời điểm này. Hơn nữa Hài gia cũng nói, bọn họ không thể hề bị tông phái bắt đi. Như vậy chuyện này liền lộ ra quỷ dị.”

“Người rốt cuộc muốn nói cái gì?”

Phương Vân nhíu nhíu mày.

“Hài gia, thuộc hạ xin nói thẳng. Nếu là người có võ công cũng đành.

Nhưng là Thái Phó, Thái Tế là người thường, hai tay trói gà không chặt. Hơn nữa tuổi tác đã cao căn bản kinh không chịu nổi ép buộc. Người duy nhất có năng lực dẫn bọn họ đi chính là Thái Bảo. Nhưng chuyện xuyên qua hư không đối thân thể Thái Phó và Thái Tế là một gánh nặng cực lớn. Vì bọn họ thân thể, Thái Bảo căn bản không thể nào làm như vậy. Duy nhất có thể rời đi kinh thành, chính là phương thức đi đường bộ.”

Triệu Bá Ngôn nói.

“Nhưng mà bốn phía kinh thành đều trong phạm vi dò xét của ta. Đừng nói là ba cái người sống, chính là con muỗi bay vào thuộc hạ cũng sớm phát hiện. Nếu Tam Công rời đi bằng đường bộ, căn bản trốn không thoát khỏi ánh mắt của ta. Hơn nữa trong khoảng thời gian ngắn, bọn họ căn bản đi không xa. Chúng ta không thể không phát hiện.”

Phương Vân im lặng không nói, những lời Triệu Bá Ngôn thật ra hắt hủi sớm đã nghĩ đến. Chỉ là không muốn suy nghĩ như vậy mà thôi.

“Cho nên, Tam Công chỉ sợ căn bản không phải bình thường phương thức ẩn lui. Hơn nữa, lấy bọn họ địa vị, hoàn toàn không thể đi không từ giả như vậy. Trừ phi bọn họ cảm giác được cái gì. Thuộc hạ nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có một cái, có thể làm cho bọn họ làm như vậy, chỉ có một người.

“Đủ rồi!”

Phương Vân quyết định thật nhanh, một tiếng hét to, quát bảo Triệu Bá Ngôn ngưng lại, nói:

“Triệu Bá Ngôn! Người có biết người đang nói cái gì không? Người định mang đến ọi người ngập tai ương ngập đầu sao?”

Triệu Bá Ngôn bị Phương Vân hét to một tiếng, phục hồi tinh thần lại. Bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, xôn xao một chút, sắc mặt liền trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy xuống. Giống như sắp chết tới nơi.

Thói quen của hắn là ở trước mặt Phương Vân không có cố kỵ điều gì. Lại hồn nhiên quèn rằng nơi này là kinh thành, là dưới chân thiên tử. Nếu hắn nói ra mấy chữ cuối chỉ sợ lập tức có kẻ biết được.

Không chỉ là hắn, ngay cả Tứ Phương hầu phủ, Phương Vân, tất cả mọi người phải đi theo hắn gặp tai ương ngập đầu!

Lúc trước văn võ cũng trị, tiết chế lẫn nhau. Hoàng quyền được ổn định hoàn hảo. Nhưng là hiện tại, thế lực Nho gia sụp đổ Đại Chu triều hiện tại đang trong chế độ quân chính. Cái chế độ này mang đến, nguy hại còn nghiêm trọng hơn Triệu Bá Ngôn hiểu biết nhiều!

Thiên uy khó lường, quân tâm khó dò!

“Đại nhân.....”

Triệu Bá Ngôn lập tức nhũn người ra, toàn thân hư thoát:

“Về sau nhớ kỹ, chuyện quốc sự không cần nói nhiều.”

Phương Vân nhìn Triệu Bá Ngôn liếc mắt một cái, đứng dậy:

“Việc của triều đình đều có trí giả của triều đình phỏng đoán.”

“Thuộc hạ hiểu.”

Triệu Bá Ngôn lẩm bẩm nói.

Phương Vân liếc liếc mắt Triệu Bá Ngôn một cái, Triệu Bá Ngôn theo hắn nhiều năm như vậy. Chung quy là trong lòng có chút không đành:

“Bá Ngôn, có một số việc, xem như ta. cũng không thể nói. Người đi theo ta nhiều năm, ta đây là không đành lòng nhìn người bởi vì vài câu nói mà rước lấy họa sát thân!”

“Thuộc hạ hiểu”.

Triệu Bá Ngôn cung kính nói.

1082. Chương 1083: Thiên Cơ Tái Hiện

Nhân hoàng ẩn cư hoàng cung nhiều năm, quyền lực luôn ở trong tay binh gia cùng Nho gia. Đại Chu triều quen với chế độ văn, võ. Đã quen ở Đại Chu triều trước kia thật ra là không có loại văn võ cùng tồn tại. Cận cổ thời đại, vài cái vương triều lúc trước quyền lực đều tập trung vào tay Hoàng đế, một lời độc đoán. Cái gọi là quân yếu thần tử, thần bất đắc bất tử (vua bất chết, người không thể không chết). Một câu Hoàng đế có thể lấy đi tính mệnh của đại quan.

Đại Chu trước kia, hoàng đế là thiên tử. Sát phạt độc đoán! Có được quyền lực vô thượng.

Ở Đại Chu triều, dưới sự phân chương của Vũ Mục, Tam Công cùng quân đội cùng. Rất nhiều đã quen loại tình huống này. Lại quên rằng Nhân hoàng mới là người nắm quyền lớn nhất Đại Chu triều. Nay Tam Công thoái ẩn, Nhân hoàng đi ra khỏi bức màn, nắm giữ đại quyền đã là sự tình văn đã đóng thuyền.

Thái độ Nhân hoàng biểu lộ, căn bản là bày ra tập tính thống trị giống như những vương triều trước kia. Đề cập tới hoàng thượng chính là điều tối kỵ!

Đây cũng là nguyên nhân Phương Vân cảnh cáo Triệu Bá Ngôn.

Vậy lui Triệu Bá Ngôn, Phương Vân lại tiếp kiến Quản Công Minh .

Triều đình đại thắng, triệu hồi các đại vương hầu ở ngoài. Quản Công Minh là thống lĩnh doanh thứ hai mươi bảy cũng bị triệu hồi tới kinh thành. Mang theo bọn Chu Hân, Quản Công Minh cũng muốn nhân cơ hội này gặp mặt Phương Vân.

Quản Công Minh dẫn dắt doanh thứ hai mươi bảy, lần này chiến tranh ở biên hoang, xoay chuyển cục diện toàn Tây Bắc. Cũng gián tiếp cứu tánh mạng Phong ninh hầu, có thể nói công lao không nhỏ. Lần này hồi kinh, tự nhiên là tránh không được ngời khen.

Phương Vân an ủi lão bộ hạ Quân Công Minh này cùng với Chu Hân. Lại truyền chút công pháp cùng pháp khí cho hai người, mới phái bọn họ đi Quân Cơ nhận mệnh.

“Lần này triều đình thắng lợi, rốt cuộc thử phò. Nhưng, uy hiếp chưa trừ, cũng không thể khinh thường!”

Hào quang trong mắt Phương Vân lóe ra, suy nghĩ trong đầu. Lần này tuy rằng Nhân hoàng đắc thắng, nhưng Hỗn Độn Lão Tổ, Thương thủy ma tổ, Hắc ám đế quân tam đại Thế giới cấp cường giả một cái cũng chưa chết. Ngoại tộc đại đế vẫn còn bốn vị, chung quy còn tồn tại biến số.

Hơn nữa trải qua chiến dịch lúc này, triều đình cùng tông phái xung đột sẽ càng thêm kịch liệt. Ngày sau gặp mặt, không nói hai lời đao kiếm đã chém tới là chuyện bình thường.

Bên trong loạn thế, thực lực vẫn là quan trọng nhất. Không chỉ là vì bản thân, mà còn vì bảo hộ thân nhân nữa.

“Sự tình của Triều đình, tạm thời không cần ta ra mặt. Vừa lúc thừa dịp cơ hội này, hảo hảo tu luyện là vừa!”

Phương Vân nghĩ, hai vai nhoáng lên một cái, đó là một cỗ chân khí hình người. Trong nháy mắt hóa thành một Phương Vân khác. Tâm niệm vừa động, Minh Vương Đại Bi Chú biến thành phân thân lập tức phá không mà ra, đi tới Trung Tín hầu phủ phương hướng.

Trung Tín hầu trong chiến tranh với Man hoang bị trọng thương. Phân thân Phương Vân đi chữa thương cho hắn. Làm xong những điều này sau, thân hình nhất lập Phương Vân, lập tức phá không mà lên. Trong nháy mắt, trốn vào hư không, xuyên qua mấy chục vạn dặm không gian, tiến vào bên trong vũ trụ. Khoanh chân ngồi xuống, không ngừng hấp thu Vũ trụ thứ cấp năng lượng từ bên trong vũ trụ!

Khi chân thân Phương Vân, tiến vào vũ trụ tu luyện. Phân thân tiến đến Trung Tín hầu phủ thời điểm, Tây phương Trung thổ đại địa xa xôi.

“Rầm lạp!”

Đại hải mờ mịt, ba đào phập phồng.

Ở Tây bộ lạnh khủng khiếp nơi, mỗi một năm đều có đại lượng tù phạm, sung quân ở đây. Những tù phạm tội ác tày trời này bị đưa lên thuyền, qua hải vực xa mấy vạn lý, tới Phệ Đà châu nơi lạnh khủng khiếp nhất.

Ở Trung thổ, Phệ Đà châu còn có một cái tên, tên là Cùng hoang. Lấy ý là hoang vắng, lạnh khủng khiếp!

Phệ Đà châu là nơi khởi nguyên Phật tông, viễn cổ thời đại cũng có Thích Ca Mâu Ni cổ phật, có thể cùng viễn cổ Tam Hoàng ngang hàng. Đều là đại thần thông giả tam hồn viên mãn. Nhưng, bởi vì Phệ Đà châu lạnh khủng khiếp, tự thượng cổ tới nay, có rất ít người tiến đến Phệ Đà châu.

Các đời lịch đại, cũng có vương triều nghĩ tới việc phái quân đội đi tấn công Phệ Đà châu, đem đây phiên lục địa này chinh phạt. Tương phản, các phái tăng nhân Phệ Đà châu, hướng tới Trung thổ giàu có và đông đúc, cùng với dân cư quảng đại. Muốn tới Trung thổ đến phát huy phật hiệu, phát triển tín đồ. Muốn đưa Phật Thông nhất mạch ở phát dương quang đại Trung thổ Thế giới!

“Rầm lạp!”

Trong tiếng sóng biển dào dào, một con thuyền gỗ màu vàng giữa mà đến. Thuyền dài mười hai trượng sáu thước tám phân, đại biểu phật gia. Thuyền đứng đầy tăng nhân. Ai cũng hai tay hợp thành chữ thập, thần thái thành kính.

Nhưng phía trước tăng nhân, lại là hai người trẻ tuổi yếu đuối. Áo Thanh sam dài tay, đón gió phất phới.

Thời điểm Mộc thuyền chạy, yên lặng không một tiếng động, hơn nữa tốc độ cực nhanh, lúc đầu còn có mấy trăm dặm, trong nháy mắt, cũng đã ra ngoài ngàn dặm..

“Rốt cuộc đã trở lại!”

Trần quốc hầu thứ tử Lý Thần, đứng ở trên thuyền, nhìn đất liền trong mắt ngày càng lớn, kích động nói.

“Ân.”

Ở trước người Lý Thần, thế tử Lý Quảng khoanh tay mà đứng. Sắc mặt hắn so với trước khi rời đi Trung thổ tốt hơn rất nhiều. Nhưng chút tái nhợt, không nhìn kỹ không phát hiện được.

“Trước khi chúng ta xuất phát thánh giả có muốn nói qua. Quần hổ phệ long đã chấm dứt, liên minh tông phái cũng muốn tan tác. Nhưng triều đình tổn thất thảm trọng. Chúng ta lần này rời đi kinh thành coi như là xảo hợp tránh được kiếp số.”

Lý Quảng chậm rãi nói, thần thái thong dong, làm cho người ta có một cảm giác nắm trước đại cục.

“Đúng vậy. May mắn đại ca luôn bảo ta giấu tài. Không tham công danh trong người. Bằng không nói, lấy năng lực chúng ta sau khi trở thành Vương hầu. Trận kiếp nạn chúng ta còn tránh không khỏi đi.”

Lý Thần cảm khái nói. Âm thầm dẫn theo mấy phần may mắn.

Lần này quần hổ phệ long, vương hầu chết rất nhiều. Bọn họ nếu có công danh triều đình trong người, lần này một mình rời đi kinh thành, tiến đến Phệ Đà Châu, chẳng khác nào là lâm trận bỏ chạy, kia là tử tội! Về sau Trung thổ, ngay cả trở về cũng không được.

Nhưng hiện tại không giống, thực lực bọn họ đối với triều đình mà nói, cũng chỉ là vâng lệnh triệu tập, tiến vào quân kị. Không chừng trong danh sách bỏ mình còn có tên hai người họ nữa kia.

Nhưng hiện tại hiển nhiên tránh thoát kiếp số lần này. Hơn nữa triều đình còn không thể nói bọn họ cái gì.

“Chỉ là đáng tiếc phụ thân! Ta thu được tin tức, phụ thân lần này trong chiến tranh, bị trọng thương. Một thân công lực tấn phế, đang ở trong phủ tỉnh dưỡng.”

Lý Quảng từ từ thở dài. Hắn cùng đệ đệ Lý Thần có thể rời đi. nhưng mà Trần quốc hầu cũng không rời đi được, nếu không chính là phản quốc. Là tử tội!

Bọn họ hai người tránh được kiếp số, nhưng Trần quốc hầu hiển nhiên không có may mắn như vậy.

Lý Thần trầm mặc không nói, trên mặt không có biểu tình gì.

Nhà Vương Hầu chính vụ bận rộn, hơn nữa Trần quốc hầu cũng không chỉ có một cái thê thiếp. Tình cảm Phụ tử cũng không hề thâm thiết. Ngược lại đại ca lớn lên từ nhỏ, cực kì chiều cố hân.

Thời điểm Trần quốc hầu không ở bên, Lý Quảng liền gánh vác trách nhiệm phụ thân, tận lực chiều cố hân. Không cho người khác khi nhục hân. Lý Thần học trong cung, học được một từ, đến bây giờ vĩnh viễn còn nhớ rõ: Huynh trưởng như cha!

“Phụ thân đã muốn già đi. Sau khi công lực tấn phế, ngược lại có thể an nhàn an hưởng tuổi già. Cũng không phải một chuyện xấu!”

Lý Thần bình tĩnh nói. Đối với phụ thân, hắn không có hận, cũng không quá thân cận, nhưng cũng không có bi thương. Tại đây chuyện này hắn xem như nhìn thoáng một chút.

Trong lòng Lý Quảng thở dài một tiếng, cũng không có nói cái gì.

Một thuyền rất nhanh vào bờ, phía sau Lý Quảng, đều có một gã Phệ Đà tăng nhân mắt ưng mũi khoằm, bàn tay vung lên, thu một thuyền lại. Một thuyền này chính là đại thủ ở Phệ Đà châu chế thành, cũng là một kiện pháp khí.

“Phật tử, chúng ta hiện tại đi nơi nào?”

Phệ Đà tăng nhân cầm đầu mở miệng nói. Hắn nói lại là Phệ Đà ngữ.

Lý Thần không nói gì, nhìn phía Lý Quảng.

“Hồi kinh đi. Nơi đó mới là nhà chúng ta!”

Lý Quảng nhìn ra xa, hướng về kinh thành từ từ nói.

Phía đông Đại Chu, một tòa nhà bị tà phái tế luyện, chìm sâu vào lòng đất.

Tam đại Thiên Cơ mặc khoan bào màu đen,. Ở giữa ba người là di hạ của Thiên Cơ đệ nhất nhân ngàn năm trước, Đại Thiên Cơ Bàn.

Ba người ngồi vây quanh cùng một chỗ cùng cân nhắc Thiên Cơ sổ thuật, ý đồ thông qua Đại Thiên Cơ Bàn xem xét vận số tương lai. Hơn nữa thương thảo đã sắp có kết quả

“Quần hổ quần long, kết quả Nhân hoàng chiến thắng thật sự ra khỏi dự kiến. Nhưng, lại vẫn ở trong dự đoán của sư tôn. Hiện tại triều đình cùng tông phái xung đột, đã là người sống ta chết. Đây hai phân Bảng Đan hãn là có thể công bố ra ngoài. Hai vị sư đệ ý hạ như thế nào?”

Uyển ki tiên sinh nhìn liếc mắt một cái, nói.

“Tuy rằng đã muốn công bố, nhưng xung đột ngày sau chỉ sợ càng kịch liệt. Càng thêm không có đường sống. Một phần danh sách của chúng ta đã làm cho đám Hỗn Độn Lão Tổ bất khoái, bây giờ công bố cũng cần phải thận trọng a.”

Hành tiên cơ sinh nói. Trong tay hãn nắm một cuốn danh sách thật dài. Danh sách ghi ba chữ to: Địa Hỗn Bảng!

Địa Hỗn Bảng này Thiên Cơ Bàn đã công bố từ rất sớm. Ngoài bảng này còn có Huyền Minh Bảng mới công bố vài ngày trước, là những người nắm chức vụ trọng yếu trong tay.

“Sư huynh không cần lo nhiều. Đây tất cả, đều trong sự dự đoán của sư tôn. Hơn nữa, giới tông phái hiện tại thân mình còn lo chưa xong, cũng không tâm bận tâm đến chúng ta. Ta cho rằng, hiện tại chính là thời cơ tốt nhất công bố hai phân danh sách này!”

Xu Ky tiên sinh nói.

“Hi!”.

Đột nhiên trong lúc đó, Đại Thiên Cơ bàn ở giữa ba người lại chấn động lên. Ba người người chấn động, lập tức nhìn lại. Chùm tia sáng bắn ra, một hàng văn tự màu vàng lại hiện lên. Nhưng một lần, đi ra không hề là Thiên Cơ yết ngữ, mà là Thiên Cơ tiên sinh một đoạn lời nói ngàn năm trước lưu lại.

“Sư tôn!!”.

Xem xong những câu nói này, ba người người đại chấn, thất thanh kinh hô.

Ba ngày sau, Thiên Cơ thai ba chữ lại oanh truyền thiên hạ. Cùng với Địa Hỗn Bảng và Huyền Minh Bảng trở thành tân đại thần thông bảng.

Cho dù hiện tại Thiên Cơ thai ảnh hưởng đã nhỏ đi rất nhiều. Nhưng đây hai phân danh sách xuất hiện, cũng nổi lên oanh động như trước. Cơ hồ là mỗi người trong tông phái đều có một phần!

1083. Chương 1084: Nhân Hoàng Mệnh Lệnh

Không chỉ là người trong tông phái mới quan tâm tới, Tân Đại Thần Thông Bảng cũng truyền lưu ở giữa kinh thành. Quân Cơ xử, các đại võ hầu đều có. Ngay cả trong tay Phương Vân cũng có một phần Đại Thần Thông Bảng mới nhất

Địa hỗn bảng:

Thứ nhất danh, Hỗn Độn Lão Tổ, Thế giới cấp cường giả. Nắm Vạn Ma Điện và Hồng Hoang Ma Chung, tuyệt học Hỗn Độn Đế Ma cung. Thượng cổ thủy tổ Ma Tông.

Thứ hai, Hắc ám đế quân, Thế giới cấp cường giả, có được tà binh Sinh tử ấn. Cường giả thứ nhất Trung cổ: Tà đạo quân vương!

Thứ ba, Thương thủy ma tổ, thủy tổ Thái Tổ, tinh thông sát lục kiếm đạo, thuần dương kiếm đạo, Thái bạch hoa đạo: Thượng cổ cự đạo!

Thứ năm mươi: Yên Thị Mị Hành, Mị đạo cường giả thượng cổ. Tu tập mị thể diễm công.

Huyền minh bảng:

Thứ nhất danh, Nhân hoàng Lưu Triết, cường giả cận cổ thứ nhất. Có được Nhân Hoàng Thánh Kiếm hoàn chỉnh, truyền thừa Tam Hoàng đạo thống, Ngũ Đế đạo thống, n.ười mạnh nhất thiên hạ

Thứ hai danh, Vạn cổ thanh thiên đại đế, yêu tộc thánh tổ, mười vạn tám ngàn tuổi, là người của thời viễn cổ.

Thứ ba, Hoang Kích Toái Không Đại Đế, viễn cổ binh khí biến hóa thành, trấn áp Man hoang.

Thứ tư, Tứ Cực Khung Vũ Đại đế, cường giả bản xứ Dịch hoang, thượng cổ di hòa.

Thứ năm, Tà Thần, Di hoang thần linh, là sinh vật cổ lão ngoại vực. Đã được hai mươi sáu vạn tám ngàn tuổi.

Hai phân tử Thiên Cơ thai tam tiên sinh chế định địa hồn bảng cùng Huyền minh bảng, cũng xảy ra Phương Vân trên bàn. Ngoài hai bảng này còn có truyền kỳ bảng mới nhất.

Truyền kỳ bảng biến hóa đại đồng tiểu dị. Chẳng qua, thứ tự đã xảy ra biến hóa rất nhỏ.

Truyền kỳ bảng:

Thứ nhất danh, Phương Vân, Phương gia thứ tử, cường giả truyền kỳ đỉnh phong. Có được Ngũ Ngục Cốt Hoàng, túc mệnh chi tử.

Thứ hai danh, Đế Nhất, Kiếm tông truyền nhân. Có thần khí thượng cổ trấn phái Lục Tiên Kiếm và Hãm tiên hoa.

Từ khi bước vào Truyền Kỳ Bảng, Phương Vân luôn đuổi theo sau Đế Nhất. Trước kia Phương Vân tấn chức đều không bị được Đế Nhất. Vậy giờ Phương Vân hoàn toàn đả bại Đế Nhất, trở thành vô giả thiên tài trẻ tuổi, đệ nhất nhân của Truyền Kỳ Bảng!

Phương Vân chân chính ở sâu trong hơn mười vạn dặm hư không, lưu lại trong kinh thành chỉ là một cái phân thân. Nhưng lại như trước có được một phần ý thức của hắn. Có được toàn bộ cảm giác hắn sở hữu.

Tam bảng đồng thời bày ra ở Phương Vân trước người. Mặc dù ở truyền kỳ bảng thượng, chân chính chiến thắng kinh dịch số một nhưng trong lòng hắn không nửa điểm vui sướng. Ánh mắt hắn lạc vào đệ tứ danh.

Thứ tư, Phương Dân Đại Chu Tứ Phương hầu.

Phương Vân nhíu mày thật sâu, điểm vui sướng nhất đỉnh, giờ phút này đều không còn sót lại chút gì.

Tam đại Thiên Cơ tiên sinh, phía sau khai quật một phần tân Đại Thần Thông Bảng, với hắn mà nói, thật sự không phải thời điểm tốt. Thiên địa vạn hóa chung che chắn được sự thoái diễn của tam đại Thiên Cơ tiên sinh. Nhưng lại không có thể ngăn cản Thiên Cơ tiên sinh của hơn một ngàn năm trước.

Tổng bát tác làm chính là thiên hạ tất cả tiên thiên số thuật căn nguyên.

Phụ thân nắm giữ tổng chu dịch làm, ngay cả sơn tiên sinh nắm giữ tổng ngay cả sơn dịch làm, đây cũng là hắn nói hào nơi phát ra; Phệ Đà châu thánh giả nắm giữ tóm lại tàng dịch làm.

Tam bộ thánh điển có được năng lực biết trước tương lai, quỷ thần khó lường!

Một ngàn năm trước, khi Thiên Cơ Tiên sinh xem xét thiên cơ. Phương Vân còn chưa có sinh ra, càng không có Thiên địa vạn hóa chung, tự nhiên cũng chưa nói tới việc che chắn khí tức bản thân. Đây cũng là một chuyện rất bất đắc dĩ!

Năng lực của Thiên Cơ Tiên Sinh đã đạt tới mức kinh thể hải tặc!

Nếu không có chuyện cần thiết, có rất ít người thoái diễn tương lai xa như vậy. Bởi vì thời gian càng xa thì càng hao phí tâm thần. Phương Vân thậm chí có chút hoài nghi, Thiên Cơ tiên sinh tử vong có phải liên quan cùng chuyện này hay không!

Nếu là trước đây, Đại Thần Thông Bảng đối với Phương Vân cũng không có cái gì ảnh hưởng. Ngược lại là một chuyện tốt, có thể là cân nhắc suy tính thiên hạ đại thế. Nhưng là hiện tại...

Thần thông bảng tới rất không phải lúc!

Tứ Phương hầu Phương Dân khi tọa trấn Man hoang đấu một trận với A Lạp Cổ Ba Nhĩ đã muốn chết trận. Đây đã là sự tình oanh truyền thiên hạ.

Nhưng nay, Phương Dân chẳng những không chết.

Ngược lại còn ghi tên trên Đại Thần Thông Bảng. Công lực tấn chức đến cảnh giới Địa hồn!

Rõ ràng không có chết, lại ẩn mà không phục. Không quay lại triều đình! Ở thời điểm quần hổ phệ long, kinh thành cực kỳ cần thiết cũng không có xuất hiện. Chuyện này có thể lớn có thể nhỏ Lớn chính là bụng dạ khó lường, mưu đồ gây rối! Xét nhà diệt tộc cũng không lạ!

Nhỏ thì bên trong bên trong, tràn ngập uy hiếp vô cùng. Gặp được cái phiền toái gì trì hoãn, không thể phản hồi. đúng lúc Cũng là hoàn toàn có thể lý giải.

Tất cả, liền xem triều đình nói như thế nào!

“Nên đến sớm muộn gì cũng sẽ đến. Tất cả liền xem thái độ bề hạ!”

Phương Vân ngón tay một điều, đem thứ hai phân Địa hồn bảng lấy ra:

“Dem đây phân bảng này hoá tốc đưa đến phủ Phúc Khang Công Chúa đi.”

“Vâng, Hầu gia!”

Trong thư phòng có thuộc hạ đón lấy Địa Hồn Bảng, vội vàng xoay người, rời khỏi thư phòng, hướng chỗ Tĩnh Nghĩa Hầu mà đi.

Biên hoang chiến tranh đã muốn chấm dứt, Phương Lâm đã bị triều đình triệu mệnh, trở về kinh thành. Lần này ở biên hoang lập công lớn, lần này trở về, tự nhiên cũng là tránh không được gia thưởng!

Phương Vân cùng Phương Lâm hai huynh đệ, cửu biệt trọng phùng, gặp mặt là lật tức ôn chuyện huynh đệ. Sau đó mới quay trở về trong cung.

Phương Lâm nay trừ phong hào Tĩnh Nghĩa Hầu, trừ Phương phủ thế tử, còn có thân phận khác. Phúc Khang công chúa phò mã gia. Trên thực tế, trừ bỏ thời gian làm bạn với Hoa Dương phu nhân, đa số thời gian Phương Lâm, đều ở trong cung cùng phúc Khang công chúa!

“Thùng thùng đông!”

Thám tử vừa mới rời đi, một gã người hầu phủ nhân, lật tức vội vàng tiến vào. Ngón tay gõ cửa, leng keng hữu lực:

“Hầu gia, Anh Vũ hầu đưa thư tín tới.”

“Vào đi.”

Phương Vân lạnh nhạt nói.

Người hầu áo xanh đi vào, đem phong thư phóng tới trên bàn, sau đó xoay người rời đi.

Phương Vân mở ra thư tín, nhìn thoáng qua, nội dung rất đơn giản:

“Nhân hoàng có lệnh, mệnh Lý Ưc Huyền giết Tạ Đạo Uẩn!”.

Nội dung rất ngắn, Phương Vân vừa mới xem xong, phong thư lật tức bốc cháy. Đồng thời một đoạn ý niệm trong phong thư lưu lại xuất hiện trong đầu Phương Vân.

“Tây bắc đại quân thương vong thảm trọng, Tạ Đạo Uẩn là thống soái Dịch hoang, tội không dung tha. Nhân hoàng tức giận, đã triệu Lý Ưc Huyền vào cung. Ta biết Lý Ưc Huyền cùng ngươi có giao tình. Tin tức này có lẽ hữu dụng đối với ngươi!”.

Nhân hoàng thật phao Lý Ưc Huyền, tự mình giết chết Tạ Đạo Uẩn! Tin tức này rất rung động !

Năm đó, Đại Chu thi đình, Nhân hoàng thân điểm tam giáp. Trạng nguyên Lý Ưc Huyền, bằng nhân Doanh hoang Thái tử, thám hoa Tạ Đạo Uẩn!

Đây hay là Nhân hoàng khâm điểm. Tạ Đạo Uẩn nữ cải nam trang, du học Trung Nguyên ngay cả Phương Vân còn biết. Nhân hoàng không thể nào không biết.

Tây bắc chi chiến, Tạ Đạo Uẩn huấn luyện ra một chi ba mươi vạn lưỡng dực phi điển kì quân. Đối triều đình tạo thành đả kích thật lớn. Tổn thất rất to lớn, ngay cả người có công lớn như Thiện chiến hầu cũng chết trận .

Nhân hoàng tức giận, hiển nhiên là đem chuyện này, toàn bộ quy lên người Tạ Đạo Uẩn! Bình tĩnh mà xem xét, Tạ Đạo Uẩn tại chuyện này quả thật có trách nhiệm. Nếu không phải nàng, Dịch hoang vị tất chống đỡ được Đại Chu thiết kỵ!

Nhưng, làm cho Tạ Đạo Uẩn cùng Lý Ưc Huyền, đôi tình lữ số khổ chém giết nhau. Chuyện này, không khỏi rất tàn nhẫn.

Tạ Đạo Uẩn sinh ở Dịch hoang, là thành viên Dịch hoang hoàng thất, không thể nào không vì con dân Dịch hoang lo lắng. Nếu nàng chiến bại, chỉ sợ toàn bộ Dịch hoang con dân đều đã trở thành nô lệ. Từ này góc độ mà nói, Tạ Đạo Uẩn cũng không sai, chỉ là bất đắc dĩ!

“Hai người rõ ràng yêu nhau, lại phải xung đột vũ trang, chém giết nhau. Rõ ràng yêu nhau lánh tránh nhau. Ta nếu là không biết cũng đành. Đã biết thì vô luận như thế nào, cũng không thể để cho bọn họ tàn sát lẫn nhau!”

Phương Vân ánh mắt lóe ra, trên mặt lộ ra thần sắc tự hỏi.

Dịch hoang tuy rằng chiến bại, nhưng thực lực còn. Hơn nữa, Dịch hoang còn có lão địa hồn cường giả Dịch hoang tọa trấn. Lý Ưc Huyền thật muốn giết vào Dịch hoang, truy sát Tạ Đạo Uẩn. Chỉ sợ không nhất định là đối thủ.

Khả năng xấu nhất là Tạ Đạo Uẩn biết Lý Ưc Huyền phụng mệnh giết nàng, dưới côi lòng tan nát. Lựa chọn thành toàn Lý Ưc Huyền. Lý Ưc Huyền cũng không thể nào sống một mình. Kết cục cuối cùng, tất nhiên là hai người cùng chết!

Cái tình huống này, Phương Vân không muốn nhìn thấy!

“Lý Ưc Huyền, ta từng thiếu người ba cái nhân tình. Nay cũng là lúc ta hoàn lại người. Hoàn thành chuyện này sau, người ta liền không thiếu nợ nhau .”

Phương Vân trong lòng suy nghĩ nói.

Có lão Dịch Hoang tọa trấn, muốn gặp Tạ Đạo Uẩn chỉ sợ cũng không dễ dàng. Phương Vân suy nghĩ trong chốc lát, để bản thể xuất mã hay hơn!

Giờ này khắc này, ngoài hoàng cung Trạng Nguyên Lý Ưc Huyền dọc theo đường lớn, từ trong cung đi ra.

Lý Ưc Huyền một thân áo trắng, đọc đủ thứ thi thư, làm cho khí chất của hắn luôn có vẻ phiêu dật xuất trần. Nhưng, giờ này khắc này, Lý Ưc Huyền lại giống như mất hồn, mờ mịt phiêu dăng trên đường.

Hắn đầu ngẩng, nhìn thiên không, hai mắt vô thần. Ở trong đầu hắn, còn tiếng vọng của cuộc đối thoại với Nhân Hoàng không lâu trước.

Nhân hoàng đưa lưng về phía Lý Ưc Huyền, đứng thẳng ở trên đại điện, bóng dáng có vẻ vô cùng lãnh khốc:

“Lý Ưc Huyền, ngươi cùng Tạ Đạo Uẩn, đều là trăm tam giáp khâm điển! Nay, Thiện chiến hầu và mấy trăm vạn giáp sĩ chết trận biên hoang. Đây đều là trách nhiệm của Tạ Đạo Uẩn! Trăm cho ngươi một cái lựa chọn, là ngươi bản thân tự mình đi giết Tạ Đạo Uẩn, tể những tướng sĩ bỏ mình; Hay là tự trăm phái cường giả truy sát nàng. Chính ngươi lựa chọn đi!”

Trong đại điện rộng rãi, vắng lặng không tiếng động. Lý Ưc Huyền phủ phục trên mặt đất, vẫn không nhúc nhích. Thật lâu sau, trên mặt mới lộ ra thần sắc thống khổ, đáp lại nói:

“Thần, nguyện tự mình tiến kích sát Tạ Đạo Uẩn!”

Lý Ưc Huyền mở mắt ra đến, ánh mắt lộ ra thống khổ thật sâu:

“Uỷển nhi, để cho người chết ở người khác trong tay. Không bằng cho người chết ở trong tay ta đi!”

Lý Ưc Huyền thân hình nhoáng lên một cái, biến mất ở tại trong hư không.

1084. Chương 1085: Tiên Đền Dịch Hoang

Dịch hoang đại địa , một mảnh mờ mịt.

Từ thất bại tại kinh thành chi chiến, toàn bộ Dịch hoang đều bao phủ một cổ bi thương u ám. Lần này đại chiến, Dịch hoang tổn thất trầm trọng. Đại Chu triều cũng không nhỏ. Hiện tại bên dưới sớm có đồn đãi, nói là Đại Chu triều rất nhanh sẽ tập hợp lại, quân đội hoàn mỹ, sẽ giống như thủy triều dâng mãnh vào Dịch hoang.

Đến lúc đó, không người nào có thể chống cự. Mọi con dân Dịch hoang, đều phải làm nô lệ. Bị bắt vào Trung thổ, đưa đến các mỏ làm nô dịch, ngày đêm không nghỉ. Lấy chuyện này để trả thù cho đại lượng binh lính Đại Chu bị Dịch hoang kích sát!

Loại ý tưởng này, không chỉ là truyền lưu bên trong dân chúng. Khi Tứ Cực Khung Vũ Đại để tan tác, nó còn nhập vào bên trong thiết kỵ quân ngũ. Hiện tại, Dịch hoang không hề có đội ngũ trinh sát tinh nhuệ tuần tra như trước..

Bản thể Phương Vân, cắt qua tầng tầng hư không, thời điểm ở xuất hiện Dịch hoang, chính là nhìn thấy cảnh tượng như vậy. Toàn bộ Dịch hoang, giống như là không bố trí phòng vệ, Đại Chu có thể xâm nhập bất kỳ lúc nào.

“Khí tức bi quan thật dày đặc!”

Phương Vân cảm thụ được cảm xúc bi quan thủy triều trong hư không, không khỏi hơi hơi nhú nhú mày. Những cảm xúc này đến từ bốn phương tám hướng, bao phủ toàn bộ Dịch hoang.

Nói thực ra, tình huống này có chút ngoài dự đoán của hắn. Hắn vốn cho rằng, Dịch hoang chính là toàn bộ tinh thần đề phòng. Bất kỳ lúc nào phòng bị Đại Chu triều công kích.

Hơi hơi xuất thần một lát, Phương Vân lập tức hiểu cái gì, trong lòng phát ra tiếng thở dài.

Bất luận dân chúng nào cũng đều khát khao hòa bình hướng, hạnh phúc. Từ góc độ triều đình mà nói, lần này chiến tranh biên hoang không thể nghi ngờ đã đem Dịch Hoang nhúng chìm.

Mặc dù từ góc độ hoàng thất mà nói, đều chỉ vì phục hồi truyền thừa Ngũ Đế. Nhưng là đối với dân chúng bình thường mà nói, hiển nhiên có ý nghĩa hoàn toàn bất đồng.

Rất nhiều Dịch hoang dân chúng, đều muốn lần chiến tranh này thay đổi vận mệnh Dịch hoang, thoát khỏi thủ đoạn áp chế Đại Chu. Nhưng thực hiển nhiên, bọn họ thất bại .

Phương Vân nhớ tới một câu của Nho gia, thì thào nói:

“Hưng, dân chúng khổ; Vong, dân chúng khổ!”

Trận chiến tranh này, bị thương tổn lớn nhất dân không thể nghi ngờ chính là dân chúng bình thường. Vô luận là này dân chúng Trung thổ bị tà phái tu sĩ huyết tể, hay là dân chúng Dịch hoang chịu chiến loạn lan đến, đều giống nhau.

Mấy vạn năm, những sự tình thế này đều không có đình chỉ qua. Hơn nữa, tình huống hiện tại cũng không phải bằng sức của hắn là có thể thay đổi.

“Ầy! Nếu có khả năng, hay là tận lực ngăn cản chiến tranh lại đi.”

Phương Vân thở dài một tiếng. Lập tức hướng ở chỗ sâu trong Dịch hoang bay đi.

Phương Vân cũng không có ẩn nấp gì là áp dụng phương pháp đơn giản nhất, trực tiếp nhất. Xông thẳng vào hoàng cung Dịch hoang. Nơi Tà Đạo Uyển có thể xuất hiện, chỉ có một địa phương. Đó chính là hoàng cung Dịch hoang.

Trên mặt đất rộng lớn, một tòa cung điện đứng sừng sững.

Bên trong Hoàng cung đề phòng nghiêm ngặt. Cũng chỉ có ở trong này mới cảm giác được Địch hoang đang chuẩn bị ứng đối phản kích của Đại Chu

Thời điểm Phương Vân tới, một đạo chân khí hùng hồn hóa thành chân hình, từ thiên hạ xuống, bao toàn bộ hoàng cung lại. Cổ chân khí mạnh mẽ bá đạo này biểu lộ một cỗ uy nghiêm thiên hoàng hậu duệ quý tộc, chính là chân khí lão Địch hoàng.

Chân khí hùng hồn như vậy, bao phủ hoàng cung. Cho dù là một con muỗi cũng vào không được.

“Lão gia hỏa này, xem ra là đã sớm phòng bị có người lên vào!”

Phương Vân tâm thần hơi động, lập tức chìm vào đại địa. Phương thức tốt nhất để lên vào hoàng cung không thể nghi ngờ là từ lòng đất để đi vào. Nếu đối người khác, vô luận cẩn thận như thế nào, cũng không gạt được ánh mắt lão Địch hoàng. Nhưng, đối phương Vân mà nói, một chút khó khăn cũng không có.

Tiềm hành không để lộ ra một chút khí tức nào. Phương Vân rất nhanh liền vô thanh vô tức lặn xuống mặt đất hoàng cung. Không có kinh khởi phong ba gì.

Sàn Địch hoang hoàng cung là bạch ngọc thật dày. Một tầng chân khí hùng hồn, cũng quán thông trong đó, làm những điều này bạch ngọc, cứng rắn giống cương thiết. Lại là lão thu hoàng, ngay cả mặt đất cũng đều phòng bị đến.

“Mở ra cho ta!”

Phương Vân hai tay một phần, lập tức lợi dụng Thiên địa vạn hóa chung, năng lực xuyên qua cấm chế, bắt chước chân khí, vô thanh vô tức xuyên qua tầng chân khí, trôi lên mặt đất.

Trong hoàng cung, kiến trúc giăng khắp nơi. Cũng không có người phát hiện Phương Vân.

Đây cũng không phải lần đầu tiên Phương Vân tiến vào hoàng cung Địch hoang. Phương Vân ngựa quen đường cũ, ở tình huống không có kinh động bất luận kẻ nào, tiến vào đến thư phòng Tạ Đạo Uẩn.

Một đạo bóng hình xinh đẹp nhu nhược, nằm úp sấp nằm ở trên bàn. Cũng không nhúc nhích, trên bàn là một mảnh hỗn loạn, bản đồ, mặc nghiên mực, giấy viết bản thảo, chu sa... Các loại đồ vật chồng chất cùng một chỗ. Tạ Đạo Uyển đang ngủ, bóng dáng nàng lộ ra sự mỗi một cùng tiêu tụy thật sâu.

Đây là lần đầu tiên nhìn thấy Phương Vân Tạ Đạo Uyển lộ ra sự nhu nhược. Thời điểm trước kia, vị Địch hoang kì nữ này, không làm cho người ta thấy hình tượng cực kỳ cường ngạnh, chính là làm cho người ta thấy hình tượng trí tuệ bày mưu nghĩ kế. Rất ít lộ ra nhu nhược một mặt.

“Rất nhiều người đều đã quên, ở bày mưu nghĩ kế một khác mặt. Nàng thật ra cũng là cái nữ tử bình thường. Gánh vác cũng không nổi nhiều thứ như vậy!”

Phương Vân nhìn Tạ Đạo Uyển bóng dáng, tâm sinh cảm xúc. Nữ tử này trên lưng cũng mang thật nhiều trách nhiệm. Thật ra, nàng cũng có một mặt nhu nhược. Nếu làm cho nữ tử này và Lý Ưc Huyền có kết cục như vậy. Phương Vân cảm giác bản thân sẽ cảm thấy tiếc nuối thật sâu!

Bốp!

Phương Vân ngón tay bắn ra, một đạo quang hoa đem toàn bộ thư phòng bao phủ. Trong đạo quang hoa này có được khí tức Thiên địa vạn hóa chung. Có thể che chắn cảm ứng lão Địch hoàng.

Lão Địch hoàng ẩn nhẫn hồi lâu, ngay cả bản thân đoá nữ cũng lợi dụng. Tâm cơ hắc quá sâu, Phương Vân không muốn giao tiếp cùng hắn.

“Ai?”

Tạ Đạo Uyển vốn đang ngủ đột nhiên nhảy lên, xoay người lại như tia chớp. Trên tay đã bắt được một thanh đao:

“Là người?!”

Nhìn thấy Phương Vân phía sau, tạ nói cổ lộ ra vẻ mặt kinh ngạc. Dung mạo nàng vốn xinh đẹp, nhưng hiện tại lại lộ ra vẻ tiêu tụy. Đôi mắt cũng phù thũng, giống như thật lâu không có nghỉ ngơi.

“Là ta.”

Phương Vân ồng tay áo phất một cái, nhẹ nhàng đi qua.

“Sao? Là tới chê cười ta sao?” Tạ nói cơn phục hồi tinh thần lại, trên mặt lộ ra một tia tự giễu cười lạnh:

“Phương Vân, ngươi thành công rồi. Tâm huyết huyết của ta bị hủy trên tay ngươi. Cách đây mấy năm, ta lại thua ở ngươi trên tay. Hơn nữa là triệt hoàn toàn để thất bại. Ngươi đã sớm lên kế hoạch tất cả rồi đi. Ta thừa nhận, ta thua. Ngươi muốn cười, liền để cho ngươi cười đi!”

Tuy rằng ngoài miệng cường ngạnh, nhưng Tạ Đạo Uyển trên mặt, đã có loại mỗi mọt. thật sâu Hiển nhiên trận chiến tranh này, làm cho nàng tâm thần ức chế.

Phương Vân lắc đầu, nhìn tạ nói uẩn, thở dài một tiếng:

“Tạ nói uẩn, ngươi lại tự ỉnh là thông minh rồi. Ngươi cảm thấy, ta cách xa vạn dặm sẽ chạy đến Dịch hoang cười nhạo ngươi sao? Trận chiến tranh này, ngươi đã nhúng vào quá sâu. Hoàn toàn đã quên. Ngươi cũng không phải chiến thần ngăn cơn sóng dữ, mà chỉ là một cái nữ tử bình thường. Có một số việc, không phải ngươi có thể hiểu được.”

Tạ Đạo Uyển giật mình, lập tức tự giễu nói:

“Ngươi đương nhiên có thể nói như vậy. Trận chiến này các ngươi là người thắng. Ân nói như thế nào đều được. Nhưng ta thân là thành viên hoàng thất, cũng không thể như vậy được. Ta thừa nhận, ta thua. Không phải đối thủ của ngươi. Ta không lời nào để nói.”

“Tạ Đạo Uẩn, đối với Dịch hoang, ngươi đã muốn hết sức. Ngươi không phải thần, không phải gì cũng làm được! Không cần cấp bản thân áp lực lớn như vậy, tình huống hôm nay ngươi cũng không can thiệp được. Kế tiếp, cũng không phải chiến tranh bình thường mà là chiến tranh hủy diệt một cá lực địa! Trong trận chiến tranh, ngươi bất lực. Rồi đi đi, thừa dịp ngươi còn có cơ hội.”

Phương Vân khuyên giải an ủi nói.

“Rời đi, sao rời đi. Hiện tại sở hữu Dịch hoang con dân, mấy trăm vạn nhân, đem hy vọng bọn họ, đều ký thác ở trên người ta. Ta như thế nào có thể rời đi đây?” Tạ nói cơn lộ ra vẻ mặt sầu thảm nói.

Phương Vân nhìn tạ nói cơn, trầm mặc không nói. Do dự một chút, liền đem toàn bộ sự tình nói ra:

“Tạ nói uẩn, rời đi đi! Thừa dịp ngươi bây giờ còn có cơ hội. Ngươi có lẽ còn không biết. Bởi vì trong chiến tranh ngươi thống soái Dịch hoang đại quân, tạo thành tổn thất thật lớn với triều đình. Hiện tại Nhân hoàng đã muốn mệnh lệnh Lý Ưc Huyền, tự mình đến Dịch hoang đến kích sát ngươi.”

Nói xong, Phương Vân liền đem sự tình bản thân biết, tự thuật một lần. Sau đó nói:

“Hiện tại, hần hần là đã muốn xuất phát!”

“Oanh!”

Ngũ lôi oanh đỉnh! Tạ Đạo Uyển thân hình lay động mãnh liệt, hai chân đứng thẳng không xong, cơ hồ phải té ngã. Vội vàng lấy tay đỡ lấy cái bàn. Phương Vân rõ ràng nhìn thấy, vị này Dịch hoang kì ba, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, không còn huyết sắc. Bên trong cặp kia mắt đẹp, lập tức giống như mất linh tính, tràn ngập ai uyển tuyệt vọng!

Tin tức này, đối tạ nói cơn đã kích, là hủy diệt tính!

Ở Tạ Đạo Uyển trong lòng, Dịch hoang chính vụ cùng quân vụ, tuy rằng làm cho nàng tâm thần câu bì. Nhưng ở nàng trong lòng bên trong, như trước có một mảnh âm áp. Có một địa phương đáng giá nàng chờ mong cùng tràn ngập hy vọng.

Đó chính là cảm tình cùng Lý Ưc Huyền!

Tuy rằng quan hệ hai người cứng nhắc. Thậm chí gặp mặt, đều có loại cảm giác đối chọi gay gắt. Nhưng có một chút không thể phủ nhận, hai người đều yêu thương nhau.

Tuy ở tư thế đối lập, nhưng mà họ yêu nhau!

Đối với Tạ Đạo Uyên mà nói, đây là đồ vật quý trọng nhất, cũng là trụ cột của nàng.

Nhưng hiện tại, đây căn trụ cột ầm ầm sập đổ.

Một cổ máu loăng cuồn cuồn, vọt tới cổ họng, lại bị Tạ Đạo Uyên mạnh mẽ nuốt trở về. Nàng ngẩng đầu, tuyệt vọng mà đau thương nhìn Phương Vân:

“Hắn thực đáp ứng Nhân hoàng, muốn tới giết ta sao?”

Cho dù có chút không đành lòng, nhưng Phương Vân vẫn gật gật đầu. Dù sao, hắn có nói hay không, một ngày này sớm muộn cũng sẽ đến: “Đúng!”

“Phốc!”

Tạ Đạo Uyên rớt cuộc nhìn không được, một ngụm máu tươi phun ra. Trước mắt tối sầm, ngã xuống.

“Tạ Đạo Uẩn!”

Phương Vân chấn động, vội vàng đi qua. Đỡ lấy tạ nói uẩn, đồng thời một cổ chân khí, đưa vào trong cơ thể nàng.

1085. Chương 1086: Lý Ưc Huyền Bi Kịch

Tạ Đạo Uẩn nhận được chân khí của Phương Vân, nhất thời từ từ tỉnh dậy. Đôi mắt hé mở, lộ ra một tia thần sắc thâm trầm:

“Ta đã sớm biết, ta cùng hắn sẽ không có kết quả tốt. Chỉ là thật không ngờ kết quả cuối cùng lại như vậy!”

Tạ Đạo Uẩn nói xong, lại một cổ máu loăng từ khóe miệng tràn ra. Nàng một lòng yêu thương Lý Ưc Huyền. Chuyện này, đối tâm thần nàng đã kích thích lớn.

Phương Vân nhìn thần sắc tuyệt vọng Tạ Đạo Uẩn ai uẩn, trong lòng cũng là không đành :

“Tạ Đạo Uẩn, chuyện này, cũng không hẳn sẽ kết thúc như thế. Chỉ cần người đáp ứng, buông sự vụ Dịch hoang. Vứt bỏ thân phận hoàng thất, ta có thể nghĩ biện pháp, cho các người thoát khỏi hoàn cảnh này!”

“Biện pháp? Biện pháp gì? Tạ Đạo Uẩn lộ vẻ sầu thảm nói.”

“Hắn nói là giữ lời. Hắn đã đáp ứng Nhân hoàng rồi thì dù thế nào cũng nhất định sẽ làm được. Ta cùng hắn kiếp này hữu duyên vô phân, nếu đến cùng nhau không được. Thì không bằng đơn giản thành toàn hắn. Cũng để hắn hoàn thành đạo nghĩa quân thần.”

Ánh mắt Phương Vân nhìn chằm chằm Tạ Đạo Uẩn, trầm mặc không nói. Sau một lúc lâu, đột nhiên nói:

“Nếu hắn nguyện ý bỏ xuống tất cả, cùng người xa chạy cao bay thì sao?”

Tạ Đạo Uẩn nghe vậy, cả người mãnh liệt run lên, như giống bị điện giật. Trong mắt nàng lại toả ra sinh cơ kinh người Nhưng rất nhanh Tạ Đạo Uẩn nghĩ tới cái gì, ánh mắt lại ảm đạm xuống:

“Không thể nào, hắn là Nho gia truyền nhân, Tam Công đệ tử. Quân thần chi nghĩa, tam cương ngũ thường ở trong lòng hắn có được ảnh hưởng không thể xóa nhòa. Nếu lúc trước, hắn thật có thể vứt bỏ tất cả, chúng ta cũng có thể đi đến cùng nhau. Cũng sẽ không dẫn đến tình trạng hôm nay.”

“Trước không nói hắn có thể bỏ hoàng mệnh xuống hay không, ta hỏi người, nếu Lý Ưc Huyền nguyện ý vì người vứt bỏ tất cả, người cũng nguyện ý bỏ xuống thân phận hoàng thất, cùng chức trách người gánh vác hiện tại sao?”

Phương Vân nói, ánh mắt sáng ngời.

“Ta làm nữ hoàng Dịch hoang, chỉ là bất đắc dĩ. Từ xưa đến nay, lại có người nữ tử nào nguyện ý xuất đầu lộ diện, giống nam nhân sát phạt ở trên chiến trường chứ. Mà tình huống hiện tại, chính là theo lời người, ta dốc hết sức có thể xoay chuyển cục diện sao? Bất luận ta làm cái gì, hiện tại đều thay đổi không được vận mệnh Dịch Hoàng!”

Tạ Đạo Uẩn lắc đầu nói, trong mắt ẩn hàm bi thương.

Nàng mặc dù ở Dịch hoang địa vị hiển hách, nhưng hiện tại, lão Dịch hoàng đã xuất hiện. Tiếp quản toàn bộ quyền lực Dịch hoang. Nàng mặc dù có danh nghĩa thống soái, nhưng chân chính thống soái lại là lão Dịch Hoàng.

Lão Dịch Hoàng căn bản sẽ không nghe nàng, nếu không, ở trên chiến trường cũng sẽ không phái đốc quân giám sát nàng. Còn về phương diện triều đình, Nhân hoàng đạt được Nhân Hoàng Thánh Kiếm. công lực tiến nhanh.

Tại phiên loạn cục này, nàng mặc dù là có tâm. Nhưng hiện tại, lại cái gì cũng làm không được. Thậm chí còn, nàng ngay cả bản thân vận mệnh, đều khó có thể lựa chọn!

Vứt bỏ hoàng thất thân phận, bỏ xuống trách nhiệm trên người, đối nàng mà nói, cũng là một loại giải thoát. Dù sao, nàng thực đã muốn hết sức. Có thể nói là không thẹn với lương tâm!

Phương Vân nghe thấy Tạ Đạo Uẩn trả lời, trên mặt lần đầu tiên lộ ra tươi cười:

“Tạ Đạo Uẩn, ta cũng không giấu diếm người. Người ta lập trường bất đồng, là hai thế lực đối địch. Lẽ ra, ta hiện tại giết người cũng không quá đáng. Tự nhiên lại càng không sẽ tự dưng sinh ra ý nghĩ đến giúp người. Ta sở dĩ làm như vậy, chỉ là bởi vì ta thiếu Lý Ưc Huyền vài nhân tình. Nếu người thật có thể vứt bỏ tất cả, nguyện ý cùng Trạng Nguyên lang cùng một chỗ, ta vị tất sẽ không có thể bang trợ. Như vậy, chúng ta Đại Chu cũng ít đi một đại địch. Ta cũng có thể trả nhân tình ba lần cứu mạng của Lý Ưc Huyền!”

“Người nhưng thật ra đủ thẳng thắn.”

Tạ Đạo Uẩn nhìn vương hầu còn trẻ hơn chính mình trước mắt, tuy rằng biết rõ đối phương cũng không phải cái gì đại công vô tư, mà thuần túy là mục đích tư nhân. Nhưng trong lòng lại không sinh ra chút phản cảm. Ứng xử như Phương Vân đã gần như câu nói của cổ nhân:

“Lỗi lỗi lạc lạc tự tại đại phương.”

Bất luận kẻ nào đều khó có thể

sinh ra phản cảm với hắn. Tạ Đạo Uẩn dừng một chút, còn thật sự nói:

“Nếu người thực làm được. Ta đây có thể lập tức giao ra soái ấn. Về sau Dịch hoang cùng Đại Chu chiến tranh, không còn tham gia. Hơn nữa, ta còn thiếu người một cái nhân tình. Ngày sau nếu có chút khả năng, tất nhiên trả lại người!”

“A!”

Phương Vân hơi hơi, vẫy vẫy tay, nói

:“Nếu người muốn cho Lý Ưc Huyền dừng tay, chỉ cần như thế, như thế...!”

Ba ngày sau, Tạ Đạo Uẩn lấy lý do Tuần Sát biên hoang, phòng bị Đại Chu phản kích vì. Đi ra khỏi hoàng cung dẫn một đội thiết kỵ tinh nhuệ, tiến đến biên giới Dịch hoang cùng Đại Chu tuần tra!

Cùng lúc đó, trong Đại Chu, áo trắng Lý Ưc Huyền đang trên đường đi tới Dịch hoang. đường xá từ Dịch hoang cùng kinh thành cực kỳ xa xôi. Người thường chỉ sợ mười ngày, nửa tháng đều đến không được. Nhưng, đối với võ đạo cường giả thì lại khác.

Theo đạo lý, lấy tu vi Lý Ưc Huyền. Trốn vào trong hư không, thao túng quy tắc không gian. Chỉ cần ngăn ngừa mấy canh giờ, liền có thể tới Dịch hoang. Nhưng lộ trình này lại bị Lý Ưc Huyền biến thành ba bốn ngày. Mỗi một bước, đều làm cho Lý Ưc Huyền chịu đựng dày vò. Tựa như tự mình hủy diệt đi cả thế gian

“Mi nhi, chẳng lẽ... Đây là mệnh của chúng ta sao?”

Lý Ưc Huyền sừng sững như một ngọn núi, phát ra tiếng thở dài. Hắn cau mày, sự u ám bắt đầu khởi động, để hắn tự tay giết Tạ Đạo Uẩn. Đây là vạn vạn lần không được.

Hắn đã yêu thương nàng rất sâu đậm. Giờ phải chính tay giết nàng, sự tình tàn nhẫn như thế, Lý Ưc Huyền cũng làm không được. Nhưng mà mệnh lệnh Nhân Hoàng trọng như thái sơn không phải hắn có thể phản kháng được.

Ở giữ Giai nhân thâm tình và Hoàng mệnh, tâm thần Lý Ưc Huyền lần lượt chịu dày vò!

“Chỉ có thể tuân theo hoàng mệnh, phụ một mối thâm tình này thôi...”

Lý Ưc Huyền thở một tiếng thật dài, trong mắt xẹt qua một chút thần sắc dứt khoát, đột nhiên biến mất trong hư không.

Địa phương cách Lý Ưc Huyền mấy ngàn lý, Phương Vân ngồi xếp bằng trên hư không. Lý Ưc Huyền nhìn không tới hắn, nhưng Phương Vân lại rõ ràng cảm giác được hắn. Vị Nho gia Trọng Nguyên lang này, trên người hạo nhiên quang minh khí tức trên người giống như mặt trời, mặc dù cách rất xa, cũng có thể nhìn thấy.

“Tạ Đạo Uẩn, Lý Ưc Huyền hướng Dịch Hoang đến đây!”

Phương Vân phân ra một đoạn ý thức, đem vị trí Lý Ưc Huyền thông báo cho Tạ Đạo Uẩn. Vì thế đây một đội thiết kỵ Dịch Hoang, lập tức thay đổi phương hướng. Hướng về chỗ Lý Ưc Huyền phóng đi.

Không có gì ngoài ý muốn, giống như xảo hợp, Lý Ưc Huyền đụng phải Tạ Đạo Uẩn. Năm danh liệt tam giáp Trọng Nguyên và thám hoa, lại bị số mệnh trên người, gặp nhau ở Dịch Hoang.

“Đây đã là lần thứ hai đi...”

Phương Vân đứng sừng sững trên hư không trung, quan sát phía dưới. Trong ánh mắt có chút tia sáng xẹt qua. Hắn nhớ chừng năm, sáu năm trước, ngay tại đây phiên đại địa này. Giáo úy chỉ chức hắn, bị Tạ Đạo Uẩn một đường đuổi giết. Cuối cùng, được Lý Ưc Huyền phụng phụ thân chi mệnh cứu thoát.

Cái thời điểm kia, hắn cũng là đứng ở chỗ cao, quan sát tình yêu của đôi tình lữ này!

Tất cả, phẳng phai như mới ngày hôm qua. Nhưng nay lại là cảnh còn người mất.

Vẫn lúc trước Trọng Nguyên lang cùng thám hoa, vẫn như vậy ái muội khó hiểu, nan biểu cõi lòng. Chỉ là hắn, lại từ một cái người qua đường không liên quan biến thành cường giả hết sức quan trọng, hơn nữa thúc đẩy đây một đôi uyên ương số khổ!

Minh minh bên trong, Phương Vân chỉ cảm thấy thời gian giống như cát chảy, vội vàng lướt qua. Thế gian mỗi đôi tình nhân đều có định số!

Một trận quát mắng mơ hồ truyền đến. Tạ Đạo Uẩn vẫy tùy tùng xung quanh lui lại, nhìn Lý Ưc Huyền, có vẻ rất kích động. Cùng vài năm trước bất đồng, hiện tại Phương Vân chỉ cần một cái ý niệm cũng có thể nghe thấy bọn họ đang nói cái gì.

Nhưng, Phương Vân cũng không có làm như vậy. Đây tất cả, đều là ở dựa theo kế hoạch làm việc. Hắn thậm chí có thể đoán được tình tiết về sau.

Tạ Đạo Uẩn cảm xúc kích động, cực kỳ thương tâm, bắt lấy kiếm Lý Ưc Huyền dứt khoát tự đâm vào trái tim mình. Ngã xuống đất mà chết!. Lý Ưc Huyền rút cuộc hoàn thành mệnh lệnh của Nhân Hoàng.

Thời gian chậm rãi đi qua, ước chừng một nén hương, Phương Vân mở mắt ra. Nhìn thoáng xuống phía dưới. Quả nhiên Tạ Đạo Uẩn ngã vào bên trong vũng máu. Lý Ưc Huyền đứng một bên, ngây ra như phỗng, thất hồn lạc phách...

“Mi nhi! Mi nhi.....”

Lý Ưc Huyền nhìn người trong vũng máu, cảm giác ngũ nội oanh đỉnh. Mũi kiếm của hắn y nguyên còn lưu lại máu tươi của giai nhân. Lúc ấy, trường hợp một mảnh hỗn loạn, Lý Ưc Huyền thất thần một lát, chưa hiểu xảy ra chuyện gì thì Tạ Đạo Uẩn cũng đã ngã xuống. Mà chuôi kiếm trong tay hắn dính đầy máu.

Hoàng mệnh không thể trái, ở không lâu trước, Lý Ưc Huyền còn do dự, nên làm cái gì bây giờ? Còn đang suy nghĩ “Tam cương ngũ thường trung thần chi nghĩa.....” Nhưng ở khoảnh khắc Tạ Đạo Uẩn ngã xuống rồi Lý Ưc Huyền mới cảm giác được toàn bộ thế giới âm ỉ sụp đổ. Ở sâu trong nội tâm, tựa như có cái gì quý giá đồ vật, rớt xuống vỡ tan.

“Mi nhi, mi nhi, người tỉnh tỉnh. Tỉnh tỉnh a!.....”

Lý Ưc Huyền quỳ rạp xuống đất ôm lấy thân thể. Tạ Đạo Uẩn Trên mặt hằn lộ ra bi thương, thật sâu không khóc, nhưng nước mắt cũng không từ từ chủ được mà chảy xuống. Nhưng mà Tạ Đạo Uẩn thân thể lại không nhúc nhích.

“Mi nhi, ta đáp ứng! Ta đáp ứng người, chỉ người sống. Ta cái gì đều nguyện ý. Ta đáp ứng người, bỏ xuống tất cả, cùng người xa chạy cao bay!”

Lý Ưc Huyền trong lòng từng đợt đau đớn, cả người giống như bị xé rách ra. Linh hồn đều không có, biến thành cái xác không hồn. Tạ Đạo Uẩn rời đi cũng mang đi toàn bộ linh hồn ủa hắn.

“Kiếp này, chúng ta đều có duyên vô phân, không thể cùng một chỗ. Người tình ý, ta không thể báo đáp. Chỉ có lấy mệnh ra chịu tội, hẹn kiếp sau gặp lại!”

Lý Ưc Huyền trong mắt một mảnh tro tàn.

Tam Công thoái ẩn, cha mẹ mất sớm, Tạ Đạo Uẩn là người duy nhất trong lòng hắn quý trọng. Nay Tạ Đạo Uẩn cũng đi, tự tay chết ở dưới kiếm của hắn. Lý Ưc Huyền chỉ cảm thấy thiên địa mệnh mông cuồn cuộn, chỉ còn hắn cô cút cô đơn một mình. Không còn ý nghĩa sống nữa.

“Sưu!”

Kiếm quang chợt lóe, Lý Ưc Huyền liền đem trường kiếm dính máu đâm vào ngực mình.

“Uỳnh!”

Nhưng vào lúc này, một đạo kinh khí đột nhiên bắn lên trường kiếm của Lý Ưc Huyền .

“Lý Ưc Huyền, người nói là giữ lời chứ? Chỉ cần ta sống, người sẽ cùng ta cao chạy xa bay đúng không?”

1086. Chương 1087: Lão Địch Hoàng

Thời điểm thanh âm quen thuộc, ngữ điệu quen thuộc truyền vào trong tai, Lý Ưc Huyền cả người kịch chấn, quay đầu lại. Trng ánh mắt của hắn, một nữ tử ngồi dậy từ trong vũng máu, vui sướng nhìn hắn.

!!!

Một loại cảm giác mộng ảo, làm cho Lý Ưc Huyền có chút choáng váng. Hắn không dám tin vào ánh mắt của mình.

“Mi nhi!”

“Ngốc tử!”

Tạ Đạo Uẩn vui vẻ mỉm cười, gọi.

Đây một tiếng gọi này làm cho thời gian hồi tưởng lại hơn mười năm trước kia. Lý Ưc Huyền nhớ lại bên trong thư quán năm đó, Tạ Đạo Uẩn giả làm nam trang, chính là xưng hô như vậy với hắn.

“Người...”

Ánh mắt Lý Ưc Huyền hoảng hốt mấy lần, rồi cuộc phục hồi tinh thần lại. Một cỗ tức giận, đột nhiên bộc phát. Hắn đứng dậy phát tay áo nói:

“Người gạt ta!!”

Lấy năng lực của hắn, vốn là không thể nào phạm loại sai lầm này. Nhưng lúc đó lý trí hắn đã rối loạn. Đối với Tạ Đạo Uẩn, hắn thật sự rất khó lấy tâm tính bình thường mà suy xét. Dùng một câu chính xác mà nói, Tạ Đạo Uẩn lợi dụng sơ hở của hắn!

“Không lừa ngươi, chẳng lẽ để cho các ngươi chém giết nhau, cuối cùng đồng quy vu tận? Hay đó mới là kết cục ngươi mong muốn?”

Một thanh âm từ bay tới, Phương Vân y bào vũ động, giống như nhất chỉ đại ưng, từ không trung từ từ hạ xuống.

“Phương Vân, là ngươi!”

Lý Ưc Huyền lấp bắp kinh hãi, không dự đoán được Phương Vân sẽ xuất hiện ở trong này. Hít sâu một hơi, đôi mắt Lý Ưc Huyền nhanh chóng trở nên rõ ràng, trong óc cũng từ hỗn loạn trở nên thanh tỉnh. Hắn liếc Phương Vân một cái, rất nhanh nghĩ tới mấu chốt:

“Đây tất cả đều là do ngươi phá rối!”

“Nếu ngươi cho rằng không cho ngươi giết Tạ Đạo Uẩn là ta đang phá rối thì ta cũng chấp nhận a.”

Phương Vân bình tĩnh nói. Tất cả đều ở trong sự nắm giữ của hắn.

“Ngốc tử, chuyện ngươi vừa mới nói coi như bỏ sao?”

Tạ Đạo Uẩn cũng không để ý nhiều như vậy, chỉ là đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm Lý Ưc Huyền. Tựa như muốn xem thấu linh hồn hắn.

“Đây.....”

Lý Ưc Huyền do dự. Hắn ở trong triều, xưa nay độc lai độc vãng. Từ lần thi đình mười năm trước bắt đầu, hắn nói chuyện cũng không nhiều như hôm nay. Tạ Đạo Uẩn ép hỏi, làm cho hắn lâm vào thế tiến thoái lưỡng nan.

Nho gia xưa nay trọng chữ tín, hắn nếu đáp ứng Nhân Hoàng, tự nhiên sẽ giết Tạ Đạo Uẩn, hoành thành quân thần chi nghĩa. Nhưng hắn rõ ràng vừa mới đáp ứng, nếu Tạ Đạo Uẩn tỉnh lại. Liền cùng nàng xa chạy cao bay.

“Ngươi thực còn muốn giết nàng một lần nữa sao?”

Phương Vân lắc đầu nói. Hắn vươn tay nhất nhiếp, lẳng không từ Tạ Đạo Uẩn trong cơ thể nhiếp ra một kiện pháp khí.

Chỉ ngực Tạ Đạo Uẩn nói:

“Tuy rằng ta cách dùng chân khí làm cho nàng ngất đi lừa gạt ngươi. Nhưng máu huyết lại là thực. Ngươi một khắc kia, tuy rằng không có giết chết nàng. Lại là thật sự đâm lên ngực nàng. Hơn mười năm trước, ngươi đã đâm nàng một lần, bây giờ còn muốn đâm lần thứ ba sao?”

Lý Ưc Huyền theo bản năng nhìn thoáng qua Tạ Đạo Uẩn, quả nhiên phát hiện Tạ Đạo Uẩn tuy rằng không có chết, nhưng khuôn mặt cũng tái nhợt. Tử vong có thể làm giả, máu tươi lại làm không thể giả.

Tạ Đạo Uẩn thân thể cùng thượng huyết lưu, không có một tia làm giả. Tất cả đều là từ nàng trong cơ thể chảy ra. Vì rất thật, những điều này máu là ắt không thể thiếu.

Lý Ưc Huyền trầm mặc không nói, trong mắt mơ hồ có chút không đành lòng. Lại mạnh mẽ kiềm chế lại. Trong lòng hắn muốn như thế nào thì cũng đã biết. Nhưng là hoàng mệnh nan vì a!

“Còn tại lo lắng hoàng mệnh sao? Nếu không phải kiện pháp khí kia của ta, Tạ Đạo Uẩn có chín cái mạng cũng đã chết. Trên thực tế, ngươi đã muốn giết qua nàng một lần. Chỉ là ta cứu nàng mà thôi. Ngươi đáp ứng Nhân Hoàng giết nàng, nay Tạ Đạo Uẩn chết qua một lần, tự nhiên không tính cãi lời hoàng mệnh. Hơn nữa, Tạ Đạo Uẩn đã muốn đáp ứng. Chỉ cần ngươi chịu đi cùng nàng. Nàng liền nguyện ý bỏ xuống tất cả. Chỉ cần nàng không tọa trấn Dịch Hoang, đối với đại chu vốn không có uy hiếp. Tự nhiên cũng không cần chết!

Phương Vân nói xong câu này, không cần phải nhiều lời nữa.

Lý Ưc Huyền như trước trầm mặc không nói.

Tạ Đạo Uẩn gắt gao nhìn chăm chăm Lý Ưc Huyền, sau một lúc lâu, thấy hắn như trước không hề động tĩnh. Rốt cuộc nhìn không được lộ ra thương tâm cùng thất vọng thần sắc:

“Nếu ngươi muốn giết ta như vậy, ta đây liền thành toàn ngươi đi. Ngươi yên tâm, lúc này đây, ta tự mình đem ta đầu cắt bỏ, cho ngươi hoàn thành lệnh của Nhân Hoàng!”

Tạo Đạo Uyển trong lòng bị phần nói ra, đối với Lý Ưc Huyền, nàng là thật hoàn toàn hết hy vọng .

“Thương!”

Hàn quang chợt lóe, trong tay Tạ Đạo Uẩn lập tức nhiều hơn một thanh đao. Đao hàn quang bốn phía, thối mao đoạn phát, là một cây bảo đao. Tạ Đạo Uẩn đem chuôi này bảo đao hướng cổ mình chặt tới, liền muốn thành toàn Lý Ưc Huyền.

Lấy tu vi Tạ Đạo Uẩn, chặt đầu xuống thì dù Phương Vân có thiên đại năng lực, cũng cứu không được nàng.

Đây một màn, hoàn toàn ra ngoài sự dự đoán của Phương Vân. Không. Tạ Đạo Uẩn mặc dù có một mặt nhu nhược, nhưng cũng có một mặt cương liệt. Chỉ là một mặt cương liệt của nàng thật sự làm cho người ta chấn kinh!

“Không thể!”

Lý Ưc Huyền kinh hô một tiếng, ngón tay bắn ra. Một đạo hạo nhiên kiếm khí, đem kiếm khí Tạ Đạo Uẩn hoàn toàn chấn vỡ. Trong nháy mắt, Phương Vân phản ứng không kịp, nhưng hắn lại phản ứng lại đây .

Lý Ưc Huyền tuy rằng luôn ẩn sâu cảm giác tự trách mình.

Bề ngoài lạnh lùng, nhưng trong lòng thật ra luôn chú ý Tạ Đạo Uẩn. Nhìn thấy nàng nói muốn thành toàn mình. Làm sao có thể không khiếp sợ. Chỉ nghe ỳnh một tiếng, trường đao chấn vỡ, hoàn toàn hóa thành bị phần.

Đây bắn ra, hoàn toàn là toàn lực làm!

Thời điểm trường đao bị chấn vỡ, Tạo Đạo Uyển giật mình hô nhỏ một tiếng, kích động nhào vào trong lòng Lý Ưc Huyền. Một kích kia nhanh như điện xẹt, nếu Lý Ưc Huyền không luôn chú ý nàng, căn bản không thể nào phản ứng kịp.

Tạo Đạo Uyển vốn chính là một nữ tử thông minh, làm sao không hiểu Lý Ưc Huyền ngoài lạnh trong nóng.

Lý Ưc Huyền do dự một chút, trên mặt hiện ra sự trừ trừ thật sâu, nhưng rốt cuộc hay là hai tay khép lại, ôm lấy Tạ Đạo Uẩn.

Đôi uyên ương trải qua khúc chiết, rốt cuộc mở ra khúc mắc, đi tới cùng nhau.

Phương Vân âm thầm gật gật đầu, ánh mắt lộ ra một tia mỉm cười. Chuyện này chấm dứt, hắn coi như là giải quyết xong nguyện vọng trong lòng. Báo đáp ân tình Lý Ưc Huyền ba phen cứu giúp.

Phương Vân có cừu báo cừu, có ân báo ân. Ân huệ của Lý Ưc Huyền, tuy rằng Lý Ưc Huyền không thêm để ý. Nhưng là hắn sẽ nhớ rõ.

Đây là nguyên tắc làm việc của hắn!

Đột nhiên, Phương Vân cảm giác được cái gì, đột nhiên ngẩng đầu, nhìn không trung hét to:

“Ai!”

Không nói hai lời, bàn tay nhất chiêu, một cỗ kinh khí hạo hạo đang đang, băng thiên liệt địa hướng về một chỗ hư không phía trên, mãnh liệt oanh kích đi qua.

“Hảo một đôi cầu nam nữ! Hảo súc sinh quên nguồn quên gốc! Ta nhất mạch lại có bại hoại như ngươi vậy, cùng cầu kết địch nhân. Còn chẳng biết xấu hổ muốn bỏ trốn. Quả thực là gia môn bất hạnh! Hôm nay, ta liền thanh lý môn hộ, thu dọn loại bại hoại không biết liêm sỉ như ngươi!”

Một cái thanh âm thương lão mà hùng hồn, từ thiên không truyền đến. Thanh âm chưa lạc, một bàn tay thật lớn, phá vỡ hư không, hướng về Tạ Đạo Uẩn cùng Lý Ưc Huyền đang ôm nhau đánh tới.

Cự chương này tuy rằng lấy chân khí tụ thành, nhưng cứng rắn giống như cương thiết. Đây một trảo, âm ngoan ngạt đải, thừa dịp hai người vong ngã thời điểm, lại đưa bọn họ cùng nhau kích sát.

“Nga!”

Ngay khi cự chương cứng như sắt thép hạ xuống. Bốn phía hai người, không gian vặn vẹo, hiện ra tầng tầng gợn sóng, nháy mắt, xôn xao biến mất không thấy. Tái xuất hiện khi đã ở ngoài mấy ngàn ngoài trượng. Là Phương Vân ở khoảnh khắc đó, khổng chế không gian lực, đem hai người na di ra ngoài.

An!

Cùng thời gian, trên bầu trời một đoàn không gian vỡ vụn. Thân Đế Dự Chiến Giáp lão Địch hoàng bị kinh khí Phương Vân phát ra lúc trước bức ra.

“Phương Vân! Ngươi thật lớn mật! Lại dám nhúng tay vào chuyện Đế Dự nhất mạch!”

Lão Địch Hoàng trên cao nhìn xuống, chỉ vào Phương Vân tức giận nói.

Phương Vân cười mà không đáp, ngược lại nói:

“Lão Địch Hoàng, ngươi quả nhiên không cam lòng! Tuy rằng để Tạ Đạo Uẩn đi ra, lại vụng trộm thả ra một đoàn thần niệm theo dõi. Nhưng, theo dõi cũng cũng đành. Ngươi rốt cuộc cũng là con cháu Đế Dự. Võ đạo cao siêu, địa vị bất phàm. Loại sự tình đánh lên sau lưng này ngươi làm còn không đỏ mặt, để cho ta phải đỏ thay Đế vũ nhất mạch a!”

“Làm càn!”

Lão Địch Hoàng giận tím mặt:

“Ngươi còn có mặt mũi nói. Lần trước, cứu châu cộng chủ. Ngươi chạy đến Địch Hoang phá hư chuyện tốt của ta. Là Đế Thang nhất mạch nói phải lưu ngươi một mạng. Ta mới thả ngươi, nay ngươi lại được một tác muốn tiến một thước, khuyên vũ nữ ta bỏ xuống thân phận địa vị, cùng một cái thư sinh dễ tiện bỏ trốn! Ngươi thực cho rằng, không có ai thu dọn ngươi sao?!”

“Ha ha, lấy thân phận ngươi nói những lời này, cũng là có tư cách. Nhưng, thế giới này, không phải xem tư cách. Mà là thực lực, ai quyền đầu lớn thì có lí. Ngươi muốn thu thập ta, cũng muốn có cái năng lực kia mới được!”

Phương Vân cười nói.

“Ha ha ha.....”

Lão Địch Hoàng giận dữ cười:

“Hảo tiểu tử! Có gan lắm! Lần trước kinh thành chi chiến, sáu trăm vạn đại quân Doanh Hoàng bị hủy bởi tay phụ thân ngươi. Uống cho lúc trước hần còn xem trọng ngươi như vậy. Dốc hết sức khuyên bảo chúng ta, phải tôn sùng ngươi là người đứng đầu Cửu Châu tương lai. Còn xem phụ thân ngươi là tri giao. Nhưng phụ tử các ngươi lại đối phó hần như thế. Sớm hay muộn gì Doanh Hoàng cũng thu thập ngươi. Hôm nay, ta trước hết thay hần giáo huấn ngươi!”

Thiên cơ các Địa Hồn Bảng vừa ra, Phương Dận tồn tại đã muốn không phải cái bí mật gì. Doanh hoàng xác minh, trong lòng liền càng thêm tin tưởng đương thiên cái nhân ảnh kim đao thần bí kia.

Ngũ thẩm hậu duệ có sự liên hệ tin tức. Doanh hoàng đã biết, lão Địch Hoàng tự nhiên cũng biết.

“Cha ta làm người như thế nào, không tới lượt ngươi đánh giá. Ngược lại là ngươi, lấy lớn hiếp nhỏ. Ngay cả tự mình trọng đoá nữ cũng không buông tha. Hừ! Các ngươi những lão già nghĩ muốn trọng chương

hoàng quyền, một lần nữa khôi phục vinh quang ngũ đế, lại đã quên thương sinh vạn dân, mới là chỗ vinh quang của ngũ đế. Nếu như thế, ta đã đem người này lão hồ đồ đánh tỉnh. Yên tâm, ta sẽ không giết người. Không chỉ như thế, xem quan hệ của Tạ Đạo Uẩn cùng Ngũ Đế nhất mạch, ta còn nhường người ba chiêu!”

Phương Vân vậy vậy, ý bảo lão Địch Hoàng tùy ý ra tay.

1087. Chương 1088: Cường Thế Áp Lão Địch Hoàng

“Ba chiêu?”

Lão Địch Hoàng hoàn toàn bị chọc giận:

“Không biết trời cao đất rộng, ta sẽ thành toàn cho người!”

“Oanh!”

Lão Địch Hoàng thân hình chấn động, hùng hồn chân khí, hóa thành cuộn cuộn mây đen, hướng về Phương Vân thổi quét lại. Bên trong mây đen, một chút kim mang chớp động, hóa thành một cái Tam Túc Kim Đỉnh cực lớn, lấy thế, lôi đỉnh vạn quân hướng về Phương Vân áp xuống.

Tam Túc Kim Đỉnh này chính là vật uống rượu của thượng cổ đại đế. Được Đế Dự nhất mạch một đường truyền thừa. Đế Dự tuy rằng lực lượng không phải tối cường bên trong Ngũ Đế, nhưng luyện chế pháp khí một đạo, Ngũ Đế bên trong, lại không người sánh bằng. Hắn nắm đó dùng quá nhất thảo nhất mộc, giai cụ linh tính, không phải vật phàm. Đều là pháp khí uy lực lớn!

Đây chỉ Kim đỉnh tế khởi, lập tức có khôn cùng lôi đỉnh màu vàng, ngàn tỉ vạn binh, như thủy ngân rơi xuống đất, phụt ra. Những lôi đỉnh này, chí dương chí cương, chính là Thượng cổ Đại đế thu thập Dương Lôi trong chín tầng trời, ngưng luyện mà thành. Uy lực cực lớn.

Lão Địch Hoàng lúc này sử xuất đến, liền tương đương với thượng cổ Đế Dự nhất kích. Loại này cường đại lôi đỉnh, ai thượng nhất kích. Cho dù Địa hồn cấp cường giả, đều phải thân hồn trọng thương.

“Oanh!”

Lôi điện tốc độ cực nhanh hướng chỉ lão Địch Hoàng lại là cố ý gia tăng tốc độ. Nhưng lão Địch Hoàng đã nhanh, Phương Vân còn nhanh hơn. Tâm niệm vừa động, một tòa không gian quang môn hình vòm, lập tức ứng niệm xuất hiện. Sự chớp lóe, lập tức xuất hiện ở mấy ngàn trượng ở ngoài, thuận thế một quyền, đã đem Lý Ưc Huyền cùng Tạ Đạo Uẩn khóa nhập trong đó.

“Chạy đi đâu!”

Lão Địch Hoàng giận dữ thuận thế đảo qua, một mảnh lôi quang màu vàng lập tức quét ngang tứ phương. Nơi đi qua, không gian đều thoát phá, giống như phá mặt băng thành mảnh nhỏ.

“Ngăn được nói sau.”

Phương Vân nhẹ nhàng nhoáng lên một cái, lại tránh khỏi công kích lão Địch Hoàng. Hắn trong khoảng thời gian này tuy rằng tiềm tu không lâu, nhưng lại có không ít tiến bộ. Hiện tại Không gian chỉ môn đã đạt tới mức không thể tưởng tượng được. Thiên hạ có thể nói trừ bỏ cấp bậc Hỗn Độn Lão Tổ, lại hoặc là có Kiếm tông thần khí nếu không căn bản không thể bắt kịp tiết tấu của hắn.

“Phương Vân, người đây là muốn chết!”

Một hư ảnh pho tượng màu vàng, xuất hiện ở phía sau lão Địch Hoàng, lại là hắn đem công lực tăng lên tới đỉnh. Bức ra công pháp đặc hữu của Đế Dự nhất mạch Đế tuyết hóa thân. Trên trán đạo hóa thân tôn quý này một cái vết nứt hiện ra, sau đó nhanh chóng tách ra hai bên, trở thành một con mắt dựng thẳng đứng.

“Ừnh!”

Trong con mắt thứ ba này vô tận quang hoa hiện lên. Chiều khắp hàng tỉ thế giới. Trong nháy mắt, Phương Vân dâng lên một loại cảm giác quỹ tích bị nhìn thấu. Giống như ánh mắt này thấy được sâu trong tâm linh vậy.

“Thượng đế hàng thế, bát phương tí cổ, muôn phương thần phục, càn quét bầy yêu!”

Lão Dịch Hoàng thần sắc tức tặc, trong nháy mắt bày ra thần sắc uy nghiêm giống như bị thượng cổ đế chưởng bảm vào người. Thanh âm rơi xuống hai tay lão Dịch Hoàng hóa thành ảo ảnh, như mộng như ảo, trong nháy mắt, liên oanh ra mấy trăm quyền. Mỗi một quyền chí cương tới vô cùng dập nát một cái vị diện.

“Vô dụng! Người căn bản đuổi không kịp tốc độ của ta!”

Thân hình Phương Vân trở thành một tia chớp nhỏ, phiêu diêu trong quyền phong của lão Dịch Hoàng. Mỗi một lần lão Dịch Hoàng sắp đánh trúng Phương Vân thì lại kém một chút, bị Phương Vân tránh đi.

Thế cho nên, thoát nhìn, giống như là lão Dịch Hoàng vĩnh viễn truy đuổi ở Phương Vân phía sau, chịu sự khống chế của hắn vậy.

Thân pháp và lực khống chế không gian của Phương Vân so với võ giả khác quả thực hơn nhiều lắm. Đừng nói là lão Dịch Hoàng, cho dù là Hỗn Độn Lão Tổ xuất hiện. Cũng rất khó đối phó được Phương Vân.

Đây cũng không phải nói Phương Vân võ công liên cao đến mức có thể sánh vai cùng Hỗn Độn Lão Tổ. Mà là phương không gian xuyên toa pháp của Phương Vân đã muốn đạt tới độc nhất vô nhị. Cho dù Hỗn Độn Lão Tổ cũng không thể làm được.

Lão Dịch Hoàng nếu muốn lưu lại Phương Vân, đừng nói ba chiêu, chính là ba trăm chiêu cũng không thể.

“Nhớ ngày đó, Đế Vũ cũng là thượng cổ môi chủ. Ngay cả Vạn Cổ Thanh Thiên đều bị hắn hàng phục. Phương Vân, người coi như là con cháu Đế Vũ? Chẳng lẽ các người Đế Vũ nhất mạch, hiện tại cũng suy sụp đến loại tình trạng này. Chỉ có thể kháo thân pháp đến chạy trốn chết sao?”

Lão Dịch Hoàng hét lớn. Hắn trong lòng bị đè nén. Liên tục ba chiêu, thiên đều có thể đánh xuyên qua, nhưng chính là trảo không được một sợi lông của Phương Vân. Loại cảm giác này quả thực là nộ khí công tâm.

“Ha ha ha, lão Dịch Hoàng người dùng phép khích tướng sao? Nhưng, yên tâm. Ta sẽ cho người như ý nguyện. Nhưng không phải bởi vì chịu không nổi người khích tướng, mà là muốn cho người có biết, hiện tại thế cục là ta nắm trong tay. Ta chạy không phải bởi sợ người. Mà là bởi vì xem mặt mũi Ngũ Đế nhất mạch, không muốn cho người nan kham. Nhưng là người nếu nói ra loại lời nói này, không cho người có biết một chút lợi hại, người còn có thể cho rằng, trời đất bao la người lớn nhất!”

Phương Vân cười ha ha, thanh âm rơi xuống, bàn tay vừa lật, một chưởng kinh phiêu phiêu đưa ra, đây một chưởng hư không chịu lực, giống như bông bần, không có một chút khí lực.

“Đáng chết! Ta thành toàn người!”

Lão Dịch Hoàng trong mắt hàn quang chợt lóe, chân khí trong cơ thể nổ mạnh, toàn lực một quyền oanh qua. Đây một kích long trời lở đất, trong hư không lập tức mở ra một mảnh thượng cổ cùng khí tượng. Vô cùng Kim giáp cường giả, rậm rạp, quỳ sát triều bá thượng đế cao nhất.

Lão Dịch Hoàng một quyền, hoàn toàn đem Đế Dự nhất mạch quyền ý, thúc giục lên tới đỉnh phong.

“Hừ!”

Phương Vân bàn tay đưa ra một nửa, đột nhiên trong lúc đó hừ lạnh một tiếng. Chính là đây tiếng hừ này, khí tức cả người đại biến, trở nên chí dương chí cương, tới hạo tới đại, giống như một pho tượng thiên thần, đứng sừng sững ở trong thiên địa.

Phương Vân đây một chưởng trông như ảo ảnh. Nhưng phát ra khí tức còn lớn một kích của lão Dịch Hoàng. Giống như hắn căn bản không mượn dùng lực lượng của tồn tại cường đại, mà là hắn thân mình chính là tồn tại tối cường của nhângian hôm nay!

Tồn tại so với Đế Dự còn mạnh hơn!

“Oanh!”

Quang hoa tối đen chợt lóe, một tiếng kinh thiên nổ mạnh sinh ra. Chỉ thấy lão Dịch Hoàng thét lớn một tiếng, lập tức bay ngược ra ngoài. Mấy ngàn trượng sau, mới bị hấn mạnh mẽ ngừng lại. Mà trái lại Phương Vân nhất phương, lại là không chút sứt mẻ, thật giống như hai chân dấn vào hư không. Cuồng bạo loạn lưu xung quanh, toàn bộ bị hấn lấy không gian khổng lồ chế ngự khó có thể tin được đạo nhập hàng tỉ hư không vị diện bên trong, không thể tới gần thân thể hắn.

Trầm mặc, phi thường trầm mặc.

Lão Dịch Hoàng đứng ở trong hư không, giống như lần đầu tiên nhận thức Phương Vân, ánh mắt lóe ra. Trên mặt hắn, che dấu không được khiếp sợ. Hắn xưa nay đều không có nghĩ tới, Phương gia một cái thứ tử, có thể cùng hắn ngang hàng. Ở hắn nghĩ đến, cao nhất cũng chỉ mạnh như Phương Dận mà thôi!

“Lão Dịch Hoàng, xem ở Tạ Đạo Uẩn mặt mũi. Ta cũng không cùng ngươi so đo. Sự tình Tạ Đạo Uẩn cùng Lý Ưc Huyền, ngươi về sau không cần phải hỏi đến Dù sao ngươi cũng chỉ coi nàng là quân cờ, mà không phải người vũ nữ. Dù sao ngươi đều phải giết chết bọn họ hai cái, nếu thế thì coi như nàng đã chết, ngươi không có cháu gái này đi.

Phương Vân nói xong câu đó, xoay người hướng xa xa đi đến. Hắn thân hình phiêu dật, tự nhiên hào phóng, tựa như không sợ lão Dịch Hoàng đánh lén chút nào.

“Không cần ý đồ truy tung, hoặc là tìm bọn họ phiền toái. Nếu ta lại ra tay thì sẽ không chỉ là bị đánh bay đơn giản như vậy!”

Một câu cuối cùng từ trong hư không truyền đến, thân hình Phương Vân đã muốn hồng phi minh minh, biến mất vô tung.

Phương Vân cuối cùng nhất kích, để lại đường sống. Kia nhất chiêu, chỉ là đơn giản chân khí oanh kích. Không có sử dụng gì chiêu thức.

Phương Vân tin tưởng, lấy năng lực lão Dịch Hoàng, hắn là hiểu. Bản thân để lại rất lớn đường sống! Còn lại nên làm như thế nào, liền nhìn hắn mà thôi.

Rời khỏi Dịch Hoàng, đến Trung thổ đất liền một ngọn núi hoang vắng, Phương Vân bàn tay rung lên, lập tức đem Tạ Đạo Uẩn cùng Lý Ưc Huyền phóng ra.

“Phương Vân, cảm ơn ngươi.”

Tạ Đạo Uẩn tự đáy lòng nói. Không chỉ là Phương Vân giải quyết bế tắc giữa nàng cùng Lý Ưc Huyền, mà còn là vì Phương Vân cấp lão Dịch Hoàng mặt mũi, thủ hạ lưu tình.

Lão Dịch Hoàng luôn trốn mà không ra, đem Tạ Đạo Uẩn trở thành con rối lợi dụng, ngay cả Tạ Đạo Uẩn phụ thân cũng không biết hắn tồn tại. Bực này nhân vật, xem ở trong mắt những ngoại nhân như Phương Vân, có lẽ đã tâm bình bực, lạnh khốc vô tình. Nhưng đối với Tạ Đạo Uẩn, hắn thủy chung là trưởng bối, là huyết mạch thân nhân.

Lão Dịch Hoàng có thể đối nàng bất nhân, nhưng nàng cũng không thể đối hắn bất nghĩa!

Phương Vân nếu làm hắn bị thương, Tạ Đạo Uẩn sẽ cảm giác trong lòng rất áy náy.

“Hắn còn tự mình ra tay giết các ngươi. Ngươi còn niệm tình thân nhân với hắn sao?”

Phương Vân cười nói. Tạ Đạo Uẩn lắc lắc đầu:

“Hắn thủy chung là trưởng bối của ta.”

Tạ Đạo Uẩn nói như vậy, Phương Vân cũng sẽ không dây dưa chuyện này. Xoay chuyển ánh mắt, nhìn Lý Ưc Huyền một bên không lên tiếng:

“Lý Ưc Huyền, Trung thổ đã thành nơi thị phi. Dịch Hoàng người đi không được. Người đáp ứng Tạ Đạo Uẩn rồi, vứt bỏ tất cả, hoàng thành kia người cũng đi. Lấy năng lực bệ hạ, chỉ cần người ở Trung thổ, liền không thể gạt được cảm ứng của hắn. Đối với về sau, ngươi có cái gì kế hoạch sao?”

Lý Ưc Huyền im lặng, điều Phương Vân vừa hỏi chính là điều hắn đang lo lắng.

Ân oán Tông phái cùng triều đình còn đang tiếp tục. Kinh thành chiến dịch, chỉ là một cái bắt đầu. Hai người phải hoàn toàn đầu nhập một phương, mà lấy thân phận của hần hiện giờ, đối với bên nào cũng không phải là một nhân vật được hoan nghênh.

Lưỡng diện vi nan!

“Ta còn không có nghĩ tốt.”

Lý Ưc Huyền nói. Sự tình hần cùng Tạ Đạo Uẩn biến chuyển quá nhanh. Xuất phát phía trước, hần thậm chí đã chuẩn bị giết Tạ Đạo Uẩn, cản tuân hoàng mệnh, sau đó tự sát để không phụ thâm tình.

Nhưng là, bình tình phát triển, hoàn toàn ra ngoài dự đoán của hần.

Trong khoảng thời gian ngắn, hần lại bị Tạ Đạo Uẩn cùng Phương Vân liên thủ, làm ra quyết định vứt bỏ tất cả, hai người cùng nhau bỏ trốn. Lão Dịch Hoàng theo sau nửa đường giết ra, trong khoảng thời gian ngắn, rất nhiều chuyện hần cũng chưa để ý rõ nữa chứ đừng nói là đi tìm nơi cư trú.

1088. Chương 1089: Chỉ Qua Hần

“Lý Ưc Huyền, nếu không ngại thì ta có một cái đề nghị.” Phương Vân mỉm cười nói.

“Cái gì?”

Hai người đồng thời nhìn lại đây.

“Thế tử Trần quốc hầu trở về kinh thành người hần là chưa biết.”

Phương Vân nói. Chuyện này, người chú ý không nhiều lắm. Nhưng Phương Vân lại là một trong số đó.

“Ta biết rồi. Nghe nói huynh đệ hai người bọn họ, đi Phệ Đà châu.”

Lý Ưc Huyền nói. Hần nhíu lại, hình như lộ ra vẻ mặt có chút đăm chiêu, tựa như hiểu ý Phương Vân.

“Dịch hoang, Di hoang, Man hoang, Minh hoang, Doanh hoang, hiện tại đều quần vào bên trong đại loạn cục lần này. Chỉ cần còn ở nơi này, dù là Trung thổ hay là các nơi khác, các người đều không thể tránh né. Hiện tại, duy nhất không có bị chiến loạn lan đến, cũng chỉ có tây phương Phệ Đà châu.”

Phương Vân mỉm cười nói:

“Nơi đó là nơi khởi nguyên phật tông, dù là viễn cổ, thượng cổ hay là trung cổ, hoặc là hiện tại, loạn lạc ở Trung thổ đều không có lan đến gần Phệ Đà châu. Nhưng, nơi đó lạnh khủng khiếp, lại là phật khởi nguyên tông, ngôn ngữ bất đồng.

Nếu các người không ngại những thứ này, thì không ngại tạm thời chuyển nhà tới Phệ Đà châu, chờ phong ba qua đi, trở lại Trung thổ.”

Cái gì cũng có thời gian giới hạn. Chỉ cần đợi chiến loạn đi qua, hai người có thể phản hồi Trung thổ. Dù sao, Lý Ưc Huyền cũng không phải Hỗn Độn Lão Tổ lạnh, đáng giá dè Nhãn hoàng nhớ thương.

Tạ Đạo Uẩn không nói gì, nhìn Lý Ưc Huyền, chờ hần đưa ra quyết định.

Lý Ưc Huyền trầm mặc không nói. Thật ra hần còn có một nơi rất tốt để đi. Nhưng, nơi đó cũng không thích hợp Tạ Đạo Uẩn. Hần nhìn Tạ Đạo Uẩn một cái, nói:

“Mi nhi, chúng ta trước hết đi Phệ Đà Châu đợi một thời gian. Chờ chuyện này đi qua, chúng ta trở về Trung thổ.”

“Ân.”

Tạ hữu cổn gật gật đầu. Mặt mỉm cười.

“Đúng rồi, Lý Ưc Huyền ta có thể hỏi người một cái vấn đề chứ? Tam Công thoái ẩn. Rốt cuộc là như thế nào?”

Phương Vân nhìn hai người, đột nhiên nói.

Lý Ưc Huyền ngẩn ra, lập tức nói: “Ta cũng không biết.”

“Ha ha”. Phương Vân cười cười: “Là Tắc Hạ Học Cung sao?”

*Tắc Hạ Học Cung: Nơi dạy học thời Chiến Quốc.

Lý Ưc Huyền thân hình chấn động, ngẩng đầu lên lại phát hiện trước mắt không còn ai. Phương Vân không đợi hắn trả lời, đã biến mất không thấy, xa xa, chỉ nghe thanh âm của hắn, từ chân trời truyền đến:

“Lý Ưc Huyền, nhân tình đã trả. Hiện tại, chúng ta hai không thiếu nợ nhau. Chúc các người thuận buồm xuôi gió!”

Thanh âm chưa lạc, Phương Vân đã sớm hồng phi minh minh.

Lý Ưc Huyền cùng Tạ Đạo Uẩn nhìn nhau, đều là vẻ mặt hạnh phúc. Xoay người, biến mất ở đường chân trời tây phương.

Giải quyết chuyện Lý Ưc Huyền cùng Tạ Đạo Uẩn, Phương Vân trong lòng cuối cùng bỏ xuống một tảng đá lớn, thoải mái không ít. Lúc trước võ đạo thấp kém nếu không có Lý Ưc Huyền tương trợ, Phương Vân đã sớm chết.

Phương Vân không phải là cái loại người vong ân phụ nghĩa. Chuyện này, hắn luôn ghi tạc trong lòng. Ân tình này không trả, trong lòng luôn không thoải mái. Thậm chí nó còn trở thành một tâm nguyện. Tâm tình thoải mái, võ đạo cũng có một cảm giác muốn đột phá.

“Xem ra, ngã tâm cảnh giới, đã đủ tiến vào địa hồn Cảnh giới. Nhưng, chuyện này, còn phải hảo hảo quy hoạch, không thể lỗ mãng.”

Phương Vân cho tới nay, võ công đột nhiên tăng mạnh. Tuy rằng thực lực tăng nhưng tâm tình không thể sánh kịp. Như vậy lâu dài về sau, sẽ tạo thành tâm ma rất lớn. Hiện tại, tâm tình theo kịp, liền nâng cao năng lực trùng kích cảnh giới.

Nhưng, nguy hiểm xung kích Địa hồn cấp rất cao, cửu tử nhất sinh. Không chỉ có thiên kiếp, địa kiếp, còn có nhân kiếp. Cũng không phải tâm tình theo kịp là được, còn muốn chuẩn bị rất nhiều đồ vật mới có thể chân chính tiến hành.

Từ cổ chí kim, không biết bao nhiêu thiên tài võ đạo, chăm lo việc nước, nhưng cuối cùng lại thất bại ở bước này. Thân tử đạo tiêu, biến mất khỏi thế gian. Rất nhiều võ đạo bá chủ, cự đầu, thần thoại truyền kỳ, đều chết ở một cửa này.

Phương Vân không thể không cẩn thận.

“Lâu!”

Đột nhiên trong lúc đó, Phương Vân trong lòng báo động. Cảm giác tới rất đột nhiên, giống như đột nhiên bị đao kề lên cổ, sinh tử một đường.

“Sát khí thật nồng đậm!”

Phương Vân đột nhiên cảm giác từ không khí, bên trong châm hải mờ mịt. Một cổ hơi thở, giống như ngàn vạn cây kim sắc bén, đâm vào da thịt

Cả người như bị phân giải, trát ra vô số lỗ kim, máu chảy ra !

Từ sau khi bước vào võ đạo, Phương Vân là lần đầu tiên cảm giác được sát khí sắc bén đáng sợ như thế!

Phương Vân ngẩng đầu, liếc mắt liền thấy được vô biên vô hạn biển máu vắt trước mặt. Ngay tại = trung ương biển máu, trên một tòa núi nhỏ, một đạo huyết sắc bóng người, khoanh tay mà đứng bất động.

Hắn tuy rằng vẫn không nhúc nhích, nhưng phát ra khí tức, lại là vô pháp vô thiên, băng thiên liệt . Liên giống như quân vương cao ngạo, đứng thẳng bên trong biển máu, phủ hạ thiên hạ sinh linh, quyết định sinh tử của bọn họ.

“Trở!”

Phương Vân hít vào một hơi thật sâu, liền nhận ra đối phương:

“Chỉ Qua Hầu!”

Kinh thành chỉ chiến, người này phá địa mà ra, vô pháp vô thiên, Lại mạnh mẽ sáp nhập chiến tranh Nhân hoàng cùng bốn vị đại đế. Sự bá đạo kia không làm bất luận kẻ nào hoài nghi sức mạnh của hắn, để cho Phương Vân khắc lại ấn tượng thật sâu đậm.

Nhưng, sau khi chiến dịch chấm dứt, người này giống như tiêu thất. Cũng không có xuất hiện trong hoàng cung.

Phương Vân thật không ngờ, hắn lại ở chỗ này.

“Hắn sao lại ở chỗ này?”

Hắn trong lòng có chút bất an, đối với Chỉ Qua Hầu, hắn hiểu biết rất ít. Chỉ là mơ hồ nghe nói người này ở trong kinh thành là một điều cấm kỵ. Người bình thường, không có quyền thế tương đối lớn, thậm chí còn không có tư cách biết tên này. Hơn nữa, người này tựa như còn có liên quan cùng Vũ Mục.

Người này rất thần bí, không có một chút tư liệu truyền lưu. Ngay cả Triệu Bá Ngôn cũng không biết đến. Hơn nữa, tư thế trước mắt, vị này cường giả cường hân có thể đối kháng công kích của đại đế, tựa như đang ở nơi này chờ hắn.

Phương Vân không có dừng lại. Đối phương thực lực quá mạnh. Nếu hắn có thể tóm được mình sẽ không đơn giản nói đi là có thể đi.

“Ông!”

Thân hình nhoáng lên một cái, Phương Vân né tránh hắn, cũng coi như thử phản ứng của đối phương.

“Lại đây.”

Thanh âm bình thản, không hề nhiều lời, lại biểu đạt sự tự tin chân thật của chủ nhân.

Phương Vân giật mình rồi mới phản ứng lại, ở đây không có người, chẳng lẽ vị Chỉ Qua Hầu này đang kêu mình sao.

“Tiền bối, ngươi là đang gọi ta sao?”.

Phương Vân ngừng lại, cẩn thận nhìn người trong biển máu. Sương mù kia huyết sắc rất nồng đậm, dưới sự bao phủ của sương mù thân ảnh hắn có vẻ mơ hồ.

“Lại đây.”

Vẫn hai chữ, nhưng rõ ràng khẳng định suy đoán của Phương Vân.

Phương Vân do dự một chút, rồi cuộc xoay người. Bước vào bên trong huyết vụ. Sát khí càng ngày càng mãnh liệt, hình như là lấy vạn cái tiểu phi đao, không ngừng công kích bản thân.

Đây cũng không phải cố ý công kích, mà là tự nhiên. Đối phương cũng không cố tình công kích Phương Vân. Bởi vì sở hữu sát khí phân bố đều các nơi mà không phải tập trung vào hắn. Nhưng chính là như thế, mới cảm thấy rõ sự khủng bố của hắn!

Luận sát khí nhất đạo, Tông chủ Chiến Ma tông cũng là một vị bá chủ đứng đầu. Chiến ý mãnh liệt, gần như thực chất như đao như hoa, ngay cả hư không đều có thể vạn vạo. Nhưng chiến ý đó so sánh với người tước mặt, lập tức trở thành một tiểu hài tử bé nhỏ không đáng kể!

“Người này, rốt cuộc là có lai lịch gì!”

Giờ này khắc này, lấy năng lực Phương Vân, cũng không thể không vận chuyển chân khí đối kháng sát khí càng ngày càng đậm liệt, hình thành, uy áp nặng như núi nhạc. Càng tới gần người này, bước đi lại càng gian nan

Đây cũng là ý chí Phương Vân cường đại, thay đổi những người khác, chỉ sợ căn bản đừng nghĩ tới gần người này trong vòng nghìn trượng!

“Tiền bối.”

Phương Vân ngừng lại, khoảng cách này đã rất gần. Khoảng cách như vậy, thật ra là rất nguy hiểm. Mà thực lực đối phương lại cực kỳ lợi hại.

Nhưng, nhất giả bởi vì hai người đều là triều đình một bên, được cho từng kề vai chiến đấu quá, hai người, hẳn tuy rằng không có lúc nào là không tiêu tan phát ra nhất cùng lạnh thấu xương sát khí, nhưng là sát khí bên trong, cũng không giết niệm. Cho nên Phương Vân mới dám đi được như vậy gần.

Can đảm can trọng, luôn là tác phong của hắn!

“Người chính là Phương Vân.”

Thanh âm mang theo lôi đình khí tức, nổ vang ở bên tai Phương Vân. Thời điểm nói những lời này, thân ảnh trên đồi núi rút cuộc xoay người lại. Phương Vân cũng lần đầu tiên thấy rõ ràng khuôn mặt hắn.

Da thịt màu đồng cổ lộ ra hồng quang, giống như là một khối mỹ ngọc hình người. Năm ngón tay thon dài, làm cho người ta có cảm nhu hòa mà hữu lực, có thể dễ dàng xuyên thủng bất luận thứ cương thiết nào. Hắn cũng không khô ngô, mà rất to lớn, chỉ là mỗi đường cong, đều như dây cung, ẩn chứa hồi lực lượng hủy diệt bằng bạc.

Nhưng mà chân chính làm cho người ta khó quên, lại là đôi mắt của hắn, thuần túy cấu thành từ ý niệm giết chóc và hủy diệt. Lạnh khốc vô tình, ẩn chứa dự niệm giết chóc, làm cho người ta hít thở không thông!

Phảng phất như đôi mắt ấy biểu thị cho sự hủy diệt, hủy diệt tất cả sinh linh!

Chỉ Qua Hầu trên cao nhìn xuống, quan sát Phương Vân. Như đao tước cằm, gật gật đầu.

Tựa như đối với Phương Vân có thể tới gần như vậy, cực kỳ thưởng thức, rất vừa lòng.

“Chính là văn bối.”

Phương Vân nói. Hắn không rõ mục đích Chỉ Qua Hầu xuất hiện ở trong này. Không muốn nhiều lời, để tránh lời thừa mà mang họa.

Hơn nữa, cho dù cảm giác Chỉ Qua Hầu sẽ không đối hắn bất lợi, nhưng là Phương Vân như trước vẫn duy trì cảnh giác rất mạnh. Trong kinh mạch, chân khí bằng bạc chậm rãi lưu động, bất kỳ lúc nào có thể phát động một kích cường lực, hoặc là nắm trong tay không gian, trốn vào hư không ngay lập tức.

Người này cường đại có thể trực tiếp chống lại đại đế, không phải thực lực hắn trước mắt có thể đối kháng. Hơn nữa đối kháng với hắn không hề có ý nghĩa.

“Cái tên kia, có khỏe không?”

Chỉ Qua Hầu đột nhiên nói.

“A?”

Phương Vân lấp bắp kinh hãi, theo bản năng nói:

“Cái tên kia?”

Hắn cũng không cho rằng, hắn cùng Chỉ Qua Hầu là cái gì bạn cũ.

Chỉ Qua Hầu lắc lắc đầu, lơ đãng. Ngay tại ánh mắt kinh khủng của Phương Vân, vươn tay chỉ chỉ vào đan điền Phương Vân, cực kỳ rõ ràng, khẳng định:

“Nó, Thiên Địa Vạn Hóa Chung!”

1089. Chương 1090: Chỉ Qua Hầu Chi Bí

“Oanh!”

Trong nháy mắt, Phương Vân có cảm giác ngũ lôi oanh đỉnh, tình thiên phích lịch. Hoặc như là ban ngày ban mặt đi đường gặp quỷ. Hắn vốn cho rằng Chỉ Qua Hầu nói cái tên kia là một người. Lại không nghĩ đến, cái tên đó lại là chỉ Thiên Địa Vạn Hóa Chung.

Phương Vân đã đem Thiên Địa Vạn Hóa Chung, hòa hợp nhất thể cùng không gian trong cơ thể, luyện thành Thế giới. Nhưng Chỉ Qua Hầu lại liếc mắt một cái liền nhìn ra. Thực lực cường hãn, nhãn lực chuẩn xác, thật sự khủng bố.

“Tiền bối, người đang nói cái gì? Ta thực không hiểu?”

Phương Vân lẩm bẩm nói. Hắn vừa nói vừa thối lui. Đối với Chỉ Qua Hầu, trong lòng lại nhiều vài phần cẩn thận. Chuẩn bị ứng đối công kích đáng sợ của Chỉ Qua Hầu bất kỳ lúc nào

Chỉ Qua Hầu lắc lắc đầu, không để ý đến Phương Vân. Ánh mắt hắn giống như mũi tên nhọn, nhìn vị trí đan điền Phương Vân:

“Tiểu tử kia hẳn không biết ta, nhưng ngay cả người cũng không nhận thức ta sao?”

Ngắn ngủn một câu, đã lộ ra tin tức kinh người. Phương Vân giật mình, hoàn toàn bị tình huống trước mắt làm ơ hồ. Ánh mắt lóe ra, trong đầu phút chốc hiện lên vô số ý niệm.

“Chẳng lẽ... A...”

Phương Vân trong lòng vừa động, trong đầu đột nhiên như ngừng lại một hình ảnh. Đang muốn nói cái gì, đột nhiên cảm giác đan điền nhảy dựng, sau đó một cỗ chân khí lập tức phá thể mà ra.

“Ta cảm giác rất quen thuộc. Người là ai?”

Cỗ chân khí phá thể mà ra, ở trước người Phương Vân, tụ thành một đồng tử mặc cái yếm màu đỏ rất đáng yêu. Đây là khí linh Thiên Địa Vạn Hóa Chung. Ánh mắt nó lóe ra, tò mò đánh giá Chỉ Qua Hầu trước mắt. Trong đầu như nhớ tới cái gì, nhưng lại không nhớ ra được.

Đi theo Phương Vân lâu như vậy, đây là lần đầu tiên Phương Vân thấy Thiên Địa Vạn Hóa Chung, chủ động lấy chân khí ngưng hình hiện ra hình người. Chuyện này xảy ra trên người võ giả, là không thể hiểu nổi. Bởi vì pháp khí đều là chủ nhân khống chế. Tuyệt đối không thể ra hiện loại tình huống này.

Nhưng Thiên Địa Vạn Hóa Chung rất cường đại, bất đồng với pháp khí bình thường, thứ hai cũng là quan hệ Phương Vân cùng Thiên Địa Vạn Hóa Chung rất hòa hảo, cũng không giống những người khác, nghiêm khắc xác định vị trí chủ tớ. Bởi vì Thiên Địa Vạn Hóa Chung đã mấy lần cứu mạng Phương Vân.

Nhìn thấy một màn trước mắt, Phương Vân quyết định bình tĩnh xem biến hóa giữa Thiên Địa Vạn Hóa Chung và Chỉ Qua Hầu mà không can thiệp vào. Hắn đoán Chỉ Qua Hầu chỉ sợ cùng tiền nhiệm chủ nhân của Thiên Địa Vạn Hóa Chung có liên quan.

Nhìn thấy Thiên Địa Vạn Hóa Chung ngưng tụ tiểu hình thái hài tử, Chỉ Qua Hầu ánh mắt lộ ra một tia thần sắc thương cảm. Tựa như nhớ tới cái gì. Hắn vươn một bàn tay, nhẹ nhàng vuốt ve hai má Thiên Địa Vạn Hóa Chung khí linh lẩm bẩm nói:

“Ba trăm năm trận chiến ấy, người đã bị tổn thương như thế to lớn sao, Lại hóa thành hình thái tiểu hài tử.”

Chỉ Qua Hầu ánh mắt lộ ra thương cảm cùng thần thái nhớ lại, tựa như ở chỗ sâu trong trong óc, truy ngược thời gian quay về quá khứ.

Thiên Địa Vạn Hóa Chung vẫn không nhúc nhích, tùy ý để Chỉ Qua Hầu vuốt ve, thần sắc nó hoang mang tựa như cực lực hồi tưởng, nhưng lại nghĩ không ra.

“Thời điểm ta tìm được nó, nó đang ngủ say. Khí linh cũng không có thức tỉnh.”

Phương Vân lúc này nói, hẳn từ những câu nói này cũng hiểu ra cái gì.

“Cái thời điểm kia, Thiên Địa Vạn Hóa Chung không có hiển lộ bất kì năng lực nào. Tác dụng duy nhất chính là liên hệ thất phó đồ triệu màu vàng. Ta bằng vào những công pháp này, có thể phong ấn đối thủ cùng cảnh giới.”

Phương Vân nói là lời thật. Khi hắn vừa mới đoạt được đến Thiên Địa Vạn Hóa Chung, cái pháp khí này như là nhất một có khắc võ công bí tịch. Mà không phải một kiện pháp khí, Phương Vân thậm chí không thể xác định phẩm chất của nó. Nhân Nguyên, Địa Nha hay là Thiên Nhắc ám để quân pháp khí?

Lúc trước Phương Vân từng chiếm được pháp khí Quỷ Long Chu. Bây giờ trong mắt Phương Vân không còn tác dụng gì nhưng còn cung cấp năng lực ngự không phi hành cho Phương Vân. Mà điểm này Thiên Địa Vạn Hóa Chung lúc ấy còn không làm được.

Ban đầu đạt được Thánh Vu giáo bạch cốt châu, biến thành mười hai đầu Đại Lực Cốt Ma, có thể công có thể phòng. Mà cái này sự tình pháp khí cấp thấp nhất có thể làm được thì Thiên Địa Vạn Hóa Chung cũng bó tay.

Tới điểm Phương Vân tới tay, Thiên Địa Vạn Hóa Chung đã bị tổn hao nặng nề

“Nói cho ta biết, người tìm được Thiên Địa Vạn Hóa Chung ở nơi nào. Người yên tâm, ta sẽ không bắt lợi đối với người. Ta chỉ muốn biết, xác chết chủ nhân Thiên Địa Vạn Hóa Chung hiện tại ở nơi nào?”

Chỉ Qua Hầu thần sắc bình tĩnh nói. Nhưng là rõ ràng Phương Vân cảm giác được sau lưng sự bình tĩnh là cảm giác bi thương lâu dài không tiêu tan.

Phương Vân trầm mặc một lát, không nói gì.

Thời điểm này kẻ ngu cũng có thể nhìn ra được. Chỉ Qua Hầu đau thương, cũng không phải bởi vì Thiên Địa Vạn Hóa Chung. Mà là bởi vì tiền nhiệm chủ nhân Thiên Địa Vạn Hóa Chung. Cái Kim giáp chiến thần trong động quật Đế Đô đông giao.

Sau một lát, Phương Vân nói:

“Đại khái năm sáu năm trước, ta cùng đại ca của ta đi Đông Giao, tham gia săn bắn mỗi năm một lần. Ở trong động quật của một ngọn núi, phát hiện Thiên Địa Vạn Hóa Chung, còn có một vị Kim giáp cường giả.”

Phương Vân đem sự tình động quật, kể lại một lần, nói tiếp:

“Nhưng, thời điểm sau khi ta đi. Cụ di hài Kim giáp cường giả, đã không thấy nữa!

“Cái gì!!”

Anh mắt Chỉ Qua Hầu lập tức đỏ lên, sâu trong ánh mắt hiện lên một cỗ cỗ tơ máu. Tựa như cực kỳ kích động:

“Sao có khả năng!”

“Ta cũng không biết. Lúc trước di ngôn vị tiền bối kia ở trong động. Nói sự tình quan hệ trọng đại, không nên tìm hiểu nhiều. Ta cảm giác sự thể to lớn, hơn nữa cái thời điểm kia, ta chỉ nhưng là một tên sĩ tử yếu ớt, năng lực hữu hạn. Cho nên cũng không có vọng động xác chết của hắn. Chuẩn bị chờ tương lai thực lực cường đại rồi, lại đến điều tra chuyện này. Nhưng, không nghĩ tới, sau lần ấy giống như có người cũng tiến nhập trong động.”

Phương Vân lắc đầu nói. Chuyện này, hắn cũng cảm thấy lẫn lộn.

Chỉ Qua Hầu đứng thẳng trên mặt đất, vẫn không nhúc nhích. Trên người huyết sắc khí tức kịch liệt dao động, sau một lát, đột nhiên quát:

“Lưu Triết! Là Lưu Triết, nhất định là hắn!”

Phương Vân trầm mặc không nói, cái đó không có chứng cứ, không thể nói lung tung. Đặc biệt Nhân hoàng hiện tại chính là người mạnh nhất thiên hạ. Chỉ Qua Hầu tuy rằng rất cường đại, nhưng Phương Vân cũng không cho rằng hắn cường đại đến mức có thể đối kháng Lưu Triết cầm trong tay Nhân Hoàng Thánh Kiếm!

Lời nói như vậy Chỉ Qua Hầu có thể không thêm để ý. Nhưng Phương Vân cũng không như vậy được. Dù sao, hần hiện tại trên danh nghĩa là thần tử triều đình.

“Quên đi. Chuyện này, với người không quan hệ. Ta sẽ đi nơi đó xem sao.”

Chỉ Qua Hầu rất nhanh liền tỉnh táo lại. Hần ngồi xuống dưới, nhìn hình ảnh, Thiên Địa Vạn Hóa Chung lấy chân khí ngưng tụ đi ra ánh mắt lộ ra phức tạp về mặt. Sau một lát, ôn hòa nói:

“Chung Vô Ưc, nếu người còn nhớ thì hẳn biết chủ nhân cũ của người là đại ca ta. Tuy rằng người đã quên, nhưng không sao, vốn là đại ca chiếu cố người, tiếc là đại ca đã mất. Ta cũng không giúp được gì, chỉ có việc cuối cùng này thôi.”

Chỉ Qua Hầu nhìn Thiên Địa Vạn Hóa Chung, ánh mắt lộ ra thần sắc đau thương. Năm ngón tay duỗi ra, liền từ trong hư không lấy ra một viên tinh thể cực đại, một cổ dao động cường đại lập tức phát ra.

“Thời gian tinh thể!”

Phương Vân chấn động. Chỉ Qua Hầu lấy ra, lại là một viên Thời gian tinh thể đầy đủ rất lớn.

Trong Ai Hào Đại Thâm Uyên, Phương Vân trải qua nguy hiểm thật mạnh. Cứu tử nhất sinh, mới chiếm được một viên thời gian tinh thể đầy đủ. Mà hiện tại, trong tay Chỉ Qua Hầu Lại xuất hiện một viên thời gian tinh thể khác.

Đồ vật này ở vũ trụ gian cực kỳ rất thưa thớt. Trung thổ có thể xuất hiện một viên đã là kỳ tích, huống chi là hai viên. Hơn nữa thời gian tinh thể, có uy lực cường đại, sinh mệnh gì tới gần nó, đều đã bởi vì thời gian chảy quá nhanh mà già cả tử vương, thân hình hóa thành bụi đất.

Nhưng là hiện tại, sở hữu thời gian lực, đều bị Chỉ Qua Hầu phong ấn tại bên trong, tinh thể, không có phát ra ngoài. Nhưng là xuyên thấu qua tinh thể, vẫn như cũ có thể cảm giác được, năng lực cường đại vô tận bên trong tràn ngập.

Đây quả thực là không thể hiểu nổi !

“Thời gian tinh thể.....”

Khí linh Thiên Địa Vạn Hóa Chung, theo bản năng trừng mắt nhìn, nhìn tinh thể trong tay Chỉ Qua Hầu. Mấy thứ này, trời sinh cường đại dẫn lực đối với nó.

“Năm đó gặp chuyện không may thời điểm, ta đang ở thiên ngoại. Cái này vốn là chuẩn bị cho người. Không nghĩ tới, sau lại ra sự tình như vậy. Sau đó taphong ấn nó lại giấu trong hư không chỉ có ta mới có thể tìm được. Chuyện này, ngay cả Nhân hoàng năm đó cũng không biết. Hiện tại, là thời điểm giao cho người.

Đối mặt cái này nhân gian chí bảo, có thể làm cho bất luận võ giả nào cũng tâm động, Chỉ Qua Hầu lại như khí cận bã, giao cho Thiên Địa Vạn Hóa Chung khí linh. Thời điểm tổng xuất viên tinh thể này, trên mặt Chỉ Qua Hầu lại xuất hiện biểu tình thoải mái.

“Đây là sự tình duy nhất và cuối cùng ta có thể làm. Người có tâm chủ nhân, về sau bảo trọng nhiều hơn. Tái kiến!”

Chỉ Qua Hầu đứng dậy, huyết quang đầy trời, pháp phỏng dao động theo thân hình hắn. Nói xong câu đó, hắn xoay người lại, dứt khoát, ra đi không có gì lưu luyến.

“Tiền bối, chờ một chút.”

Phương Vân nhìn bóng dáng Chỉ Qua Hầu, đột nhiên kêu lên.

“Nói đi.”

Chỉ Qua Hầu đưa lưng về phía Phương Vân, không có xoay người, liền dừng bước chân lại.

“Năm đó rốt cuộc đã xảy ra cái gì. Vị tiền bối ở trong động quật truyền Thiên Địa Vạn Hóa Chung cho ta là ai?”

Phương Vân kêu lên.

“Chuyện này, người tốt nhất không nên hỏi. Biết nhiều, đối với người cũng không phải cái chuyện tốt gì.”

Chỉ Qua Hầu thần nhiên nói.

“Dù thế nào, vị kia tiền bối coi như là một vị sư phụ của ta. Ta muốn biết sự tình phát sinh năm đó, hẳn cũng là không quá phận.”

Phương Vân kiên trì nói.

Chỉ Qua Hầu trầm mặc không nói, một lát sau nói:

“Thất phu vô tội, hoài bích có tội, xưa nay đều là cái dạng này. Người nếu thật muốn biết, đợi cho Thiên Địa Vạn Hóa Chung khôi phục. Người tự nhiên cũng sẽ biết. Cuối cùng cho người một cái lời khuyên cần thận Nhân hoàng.”

Nói xong câu đó, thân ảnh Chỉ Qua Hầu lập tức chậm rãi biến mất ở trên hư không.

“Tái kiến, tiểu đệ.”

Chỉ Qua Hầu môi mấp máy, thì thào tự nói, nói xong thanh âm chỉ có bản thân nghe thấy. Lập tức, hoàn toàn biến mất.

1090. Chương 1091: Tiêu Hóa “tinh Thể Thời Gian”

Trên một mỏm núi nhỏ, chỉ còn lại Phương Vân cùng Thiên địa vạn hóa chung, yên lặng nhìn phương hướng Chỉ qua hầu xuất thân biến mất. Không biết vì cái gì, khoảnh khắc Chỉ qua hầu rời đi, Phương Vân lại cảm thấy bóng dáng hần, đầy sự khái nhiên cùng tuyệt quyết. Giống như sau khi rời khỏi, vĩnh viễn sẽ không xuất hiện nữa vậy.

“Hy vọng chỉ là ảo giác”

Phương Vân trong lòng thầm nói. Lắc đầu, Phương Vân nhìn phía Thiên địa vạn hóa chung:

“Đem Tinh thể thời gian nuốt vào đi. Cái đó tốt nhất là nên tiêu hóa đi, nếu không, dễ dàng đưa tới những phiền phức không đáng có.”

“Dạ”

Thiên địa vạn hóa chung ứng thanh, lập tức chân khí cuộn lên, lập tức cuốn viên Tinh thể thời gian Chỉ qua hầu đưa vào.

“Lâu!”

Khi phong ấn chấm dứt, Tinh thể thời gian lộ ra tướng mạo. Một cỗ hồng lưu thời gian cường đại, ở trong cơ thể Phương Vân bộc phát ra. Khác với trước kia, Trước kia, Phương Vân không đem Thiên địa vạn hóa chung cùng không gian trong cơ thể luyện hóa cùng nhau. Thiên địa vạn hóa chung nuốt cái gì, hần cũng không có cảm thấy.

Nhưng giờ thì khác, sau khi hai người hợp nhất, liền tương đương với thân thể Phương Vân nuốt viên tinh thể này. Một cỗ năng lượng cường đại, đột nhiên bạo tạc, vọt vào không gian trong cơ thể Phương Vân, cùng với thất kinh bất mạch.

“Lực lượng thật là cường đại!”

Phương Vân hét lớn một tiếng, đem cỗ hồng lưu hưng phát đào thiên này, toàn lực dẫn vào Thiên địa vạn hóa chung, biến thành viên hạo nhật treo cao bên trong thương khung kia của Thế giới.

Thái dương, ánh mặt trời vô cùng vô tận, là dấu hiệu một Thế giới hình thành!

Toàn bộ Thế giới..... tang nguyên năng lượng chủ yếu nhất, chính là thái dương trong Thế giới. Thái dương càng rõ ràng, năng lượng ẩn chứa càng cường đại. Thế giới này lại càng hoàn chỉnh, cường đại. Tương tự, năng lực võ giả cũng càng cường đại.

Thế giới cấp cường giả Thậm chí có thể đem võ giả khác, cuốn vào trong đó. Lợi dụng toàn bộ lực lượng Thế giới Giam cầm, tiêu diệt đối phương. Một đòn như vậy, uy lực kinh thiên động địa.

Nhưng, nếu là gặp phải cường giả đồng cấp, hoặc là võ giả quá mức cường đại, mạo nhiên dẫn vào trong đó, thì ngược lại có khả năng làm tổn thương bản thân, tổn thương võ đạo căn cơ. Cho nên năng lực Thế giới, giữa võ giả đồng cấp, ngược lại, rất ít sử dụng.

Bởi vì hai bên đều có được cái năng lực đó, uy hiếp lẫn nhau, cũng cân bằng cho nhau!

Nhưng là đối phó cường giả chưa đạt tới Thế giới cấp, uy hiếp lại rất lớn. Phương Vân nếu đem Thế giới cô đọng thành công, cũng đủ cường đại. Sẽ không chỉ là đơn giản đối phó ba cường giả địa hồn như vậy. Đến lúc đó Thế giới lực vừa hiện, cuốn vào trong đó, chỉ một kích, toàn bộ sẽ hóa thành tro bụi!

“Uỳnh!”

Đại địa chấn động, nhờ cổ hồng lưu thời gian mới này duy trì, tân sinh Thế giới này, đang củng cố với tốc độ kinh người. Đại địa trở nên ngày càng dày. Các loại quy tắc tràn ngập trong đó, cũng cấu thành càng thêm chặt chẽ, củng cố kết cấu lẫn nhau.

Nếu nói Thế giới Phương Vân vừa mới hình thành, giống như là một cái lồng tre, còn có rất nhiều sơ hở, thì hiện tại, Phương Vân nhồi lèn bùn đất vào ngay trong đó, làm cho nó trở nên càng thêm chắc chắn, ổn định.

“Oanh!”

Năng lượng Tinh thể thời gian rất khổng lồ. Trong đó một cỗ nhảy vào bên trong thân thể Phương Vân, cải tạo thân thể cùng linh hồn hần. Phương Vân chỉ cảm thấy trong óc chấn động, nhất thời thần hồn cả người, giống như tán rớt ra ngoài, cùng thời gian pháp tắc trong thiên địa nối lại với nhau.

Phương Vân liên hệ cùng thời gian chi lực, vốn đang có chút ngưng trệ, không thông thuận. Nhưng hiện tại, những trở ngại này lập tức giống như bị cọ rửa đi. Cùng thời gian chi lực xung quanh, giao hòa lẫn nhau. Thậm chí trong khoảng thời gian ngắn, không cần mượn dùng thời gian pháp khí, có thể điều động bộ phận thời gian chi lực.

Những năng lực này, là điều Phương Vân vốn không sợ. Hơn nữa, Phương Vân cảm thấy lợi dụng thời gian pháp khí, khống chế thời gian chi lực, cũng thông thuận hơn rất nhiều. Giống như hô hấp, cũng không giống gian nan như lúc đầu!

Cái này như là từ bên trong bùn lầy vọt vào bên trong nước biển, tự do tự tại, tùy ý du động!

“Hiện tại nếu còn chống lại Đế Nhất, ta tuyệt đối nắm chắc, thoát khỏi kiếm khí hần. Ở trong hoa quang hần, du đạo có thừa”

Phương Vân trong lòng sinh ra một sự tự tin mạnh mẽ.

Một viên “Tinh thể thời gian” mang đến, không chỉ có Thiên địa vạn hóa chung cường đại. Hơn nữa, trực tiếp nhất, “Cánh cửa không gian” của Phương Vân lại cường đại lên rất nhiều. Không gian xuyên qua, sẽ nhanh hơn, khủng bố hơn!

Phương Vân ngồi xếp bằng trên mặt đất, toàn lực hấp thu năng lượng Tinh thể thời gian. Xung quanh hần, sớm bày ra cấm chế. Cũng không sợ người khác đến quấy rầy. Từng cỗ năng lượng cuồng bạo, không ngừng đi vào Thiên địa vạn hóa chung cùng Phương Vân tứ chi bách hải. Không ngừng tăng cường sức mạnh hần.

Thời gian chậm rãi trôi qua, cũng không biết trải qua bao lâu. Phương Vân chỉ nhớ, mặt trời ở hướng đông, nâng lên hạ xuống hai lần. Năng lực thuộc loại “Tinh thể thời gian” kia trong cơ thể, rốt cuộc bị hần hoàn toàn hấp thu.

Khác với lần đó trong Vực sâu bi thương, lúc này đây, thân thể Phương Vân cũng hấp thu bộ phận Tinh thể thời gian. Một dòng thời gian pháp tắc hoàn toàn mới, cực mỏng manh, rót vào bên trong thân thể Phương Vân.

Cơ thể con người khác pháp khí. Chỉ có cường giả Huyền minh cấp, mới có thể hoàn toàn chịu được sức mạnh của thời gian pháp tắc. Cảnh giới không đến, mạnh mẽ hấp thu, sẽ bị hồng lưu thời gian pháp tắc, nứt vỡ thân thể. Thần hồn thoát phá toái mà chết. Cái này như một người bình thường, tổ chất thân thể không đạt, ăn nhiều đồ đại bổ, chưa thấy bổ đã chết.

Đây cũng chính là Phương Vân, nếu là những người khác. Không đến Huyền minh cấp cảnh giới. Lỡ mẫn hấp thu thời gian pháp tắc, chỉ còn đường chết. Tuy rằng dòng thời gian pháp tắc này, so với việc toàn bộ pháp tắc mãnh hàm của Tinh thể thời gian, ngay cả một phần trăm phần vạn cũng không đến. Là một bộ phận cực mỏng manh. Nhưng lại củng cố võ đạo căn cơ Phương Vân. Khiến cho võ đạo căn cơ hần hùng hồn vô cùng, cơ hồ đạt tới trình độ chưa từng có ai đạt tới!

Như vậy, cũng vì ngày sau xung kích cảnh giới võ đạo cao nhất, phải xây dựng cái móng vững chắc nhất!

“Ta nhớ ra rồi. Chủ nhân, ta rốt cuộc nhớ ra rồi”

Ngay tại phía sau, ý niệm Thiên địa vạn hóa chung đột nhiên truyền vào trong óc Phương Vân. So với ban đầu, ý niệm Thiên địa vạn hóa chung, có vẻ càng thêm huyền ảo.

“Nhớ ra cái gì cơ? Người đang nói người khôi phục trí nhớ rồi sao?”

Phương Vân nói.

“Vâng. Chủ nhân, nuốt Tinh thể thời gian, ta cảm thấy cường đại hơn rất nhiều. Thứ vốn nhớ mơ hồ, ta một lần nữa nhớ ra rồi”

Trong ý niệm Thiên địa vạn hóa chung, tràn đầy hưng phấn. Nhưng rất nhanh, lại trở nên đau thương: “Chủ nhân, ta nhớ ra hẳn là ai rồi”

Một ít hình ảnh, từ trong Thiên địa vạn hóa chung, rơi vào trong đầu Phương Vân. Phương Vân biết, thứ Chỉ qua hầu luôn giấu mà không nói rồi. Có lẽ ngay cả hắn cũng không nghĩ đến, Thiên địa vạn hóa chung sẽ sao mau trí nhớ khôi phục như vậy.

Thời gian hồng lưu, che dấu rất nhiều thực trần. Mà hoàng quyền uy áp, lại ở trên chân tướng trụ cột, tăng thêm rất nhiều di phong!

Ba trăm năm trước, nếu không phải vì việc ngoài ý muốn này. Đại Chu triều đã không có tám vị võ hầu, mà chín đại võ hầu. Trong trăm năm đó, xuất hiện một vị thiên tài tuyệt thế, mọi võ hầu, ở trước mặt hắn, đều phải ảm đạm thất sắc.

Người này chính là Bát hoang hầu!

Uy siếp thiên địa, võ cái bát hoang, đây là “Bát hoang hầu”!

Người này, chính là Chỉ qua hầu đại ca!

Bát hoang hầu cùng Chỉ qua hầu, là ở trong cùng một chỗ cổ tích, phát hiện Thiên địa vạn hóa chung. Thiên địa vạn hóa chung lúc đó, cũng không yếu ớt giống như lúc Phương Vân phát hiện, nó có được năng lực hóa thành một thiếu niên mười một mười hai tuổi.

Thời điểm Bát hoang hầu cùng Chỉ qua hầu còn chỉ là hai thiếu niên bình thường. Hai người tính trẻ con chưa hẳn, Bát hoang hầu là đại ca, Chỉ qua hầu là lão nhị, thiếu niên Thiên địa vạn hóa chung hóa thành, là lão Tam.

Hai người, một cái pháp khí, trở thành huynh đệ tốt nhất!

Ba người đang trưởng thành!

Đây là một đoạn truyền kỳ, thuộc về ba trăm năm trước, tồn tại truyền kỳ chói lóa nhất!

Sau lại vốn không ngoài dự kiến, hai thiếu niên với tốc độ nghịch thiên, nhanh chóng trưởng thành cường đại. “Vạn hóa chân khí” cường đại, Phương Vân sớm thể nghiệm quá.

Ba trăm năm trước Bát hoang hầu, bằng vào cường đại môn thần công này. Không ngừng phong ấn cường giả đối địch, nhanh chóng, học được mấy trăm năm, thậm chí hơn một ngàn năm tu luyện đến tuyệt học của người khác, cùng với công lực bọn họ.

Dựa vào võ giả siêu cường, cùng thiên phú hơn người. Bát hoang hầu trong khoảng thời gian ngắn, cũng đã học theo mọi võ đạo đại tông sư trong thiên hạ!

Bát hoang hầu, có trí tuệ, có nghị lực, có số mệnh, có thực lực!

Về sau, hắn sáng lập các loại công lực, mỗi một dạng đều kinh thiên động địa. Rung động chư giáo vạn phái. Thời điểm đó, chuyện phong võ hầu cho Bát hoang hầu, đã muốn đề lên nhật trình rồi.

Khác với Phương Vân, thân mình hắn liền có được huyết thống quý tộc, cùng với huyết mạch hoàng thất mông manh. Mà phong hiệu mới của hắn, thì làm cho cả kinh thành đều chấn động, tên là “Đế võ hầu”!

Bát đại võ hầu trong kinh thành, phong hiệu tuy rằng đề cập đến tám chữ thánh, thần, thiên, nguyên, uy, liệt, tôn, anh. Trong đó cầm đầu là Thánh võ hầu cùng Thần Vũ hầu. Nhưng triều đình chỉ phong, hoàng giả lớn nhất!

Hoàng chính là “Đế”, đế chính là “Hoàng”!

Phong hiệu của Bát hoang hầu, là “Đế võ hầu”. Có thể thấy thời điểm đó, hắn bá đạo cỡ nào. Hoàng thất không chỉ nhận phong hiệu nghịch thiên như vậy, còn hứa đem công chúa hoàng thất gả cho cho hắn, làm cho hoàng thất huyết mạch chảy ở bên trong người con cháu hắn, làm cho phong hiệu hắn xứng đáng với cái tên!

Tất cả thoát nhìn đều là hoàn mỹ như vậy. Nhưng, ngay đêm trước khi phong hầu, sự tình đã xảy ra biến hóa về bản chất.

Bát hoang hầu đêm khuya vào cung yết kiến, ở bên trong hoàng cung, lúc ấy một mình trước mặt Nhân hoàng!

Đều không phải mỗi đời Nhân hoàng, đều như Lưu Triết hiện tại, đều kinh thế đảo thiên như vậy, công bá thiên hạ. Xuất thân hoàng thất chi gia, công pháp vô số. Tuy rằng thiên bẩm mạnh hơn những người khác rất nhiều, làm được cái danh “Thiên tài”. Nhưng trong thiên hạ, cường giả có đại khí vận, đại thiên tư đếm không hết.

Nếu chỉ là thiên tài bình thường, thiên tài võ đạo đông đảo trong thiên hạ, cũng không có vẻ xuất chúng như thế, chỉ là người trong chi tư. Mà Nhân hoàng, quý vì thiên hạ chí tôn, trời sinh tiên quyết, là hàng võ giả mạnh nhất!

Nhân hoàng Ba trăm năm trước, ước gặp Bát hoang hầu chỉ có một mục đích. Tiết lộ bí mật hắn trong khoảng thời gian ngắn, võ đạo tăng lên không thể hiểu nổi, thứ đem võ đạo hắn đột nhiên tăng mạnh, tấn hiến cho hoàng thất. Mà giao dịch, triều đình có thể phong hắn làm Đế võ hầu, hơn nữa đem công chúa gả cho hắn!

1091. Chương 1092: Cái Chết Của Vũ Mục

Điều kiện này vừa được đưa ra, Bát hoang hầu lúc ấy liền hiểu. Cái gọi là Đế võ hầu chỉ là cái mánh lới, là một cái công lung lạc hắn cụ. Mục đích của bọn họ, là Thiên địa vạn hóa chung trên người hắn. Chỉ cần chiếm được Thiên địa vạn hóa chung, hắn liền lập tức mất đi giá trị lợi dụng! Đối hoàng thất không còn ý nghĩa nữa! Đến lúc đó, bị vứt bỏ đi tựa như một cái phế vật.

Hơn nữa, tình huống lúc ấy, Vạn hóa chân khí phải phối hợp Thiên địa vạn hóa chung, mới có thể phát huy ra hoàn toàn uy lực. Nếu mất đi Thiên địa vạn hóa chung, võ đạo chỉ đồ của hắn, coi như dừng lại tại đây.

Không chỉ như thế, đối với Bát hoang hầu mà nói. Thiên địa vạn hóa chung cũng không phải đơn giản là một kiện pháp khí như vậy, lại là tiểu đệ của hắn. Hắn từng hứa với nó, phải giúp trợ nó, khôi phục thành thể trạng hoàn toàn, mà trên thực tế, hắn cũng luôn làm như vậy!

Thời điểm Bát hoang hầu cự tuyệt, vận mệnh trong tiên đoán đã đến. Ở trong thiên điện nghe lén Thái thượng Nhân hoàng, cùng cường giả an bài trước đó, lập tức liền ra tay.

Hồi phong ba đó rất thảm thiết. Ngã xuống rất nhiều người, là phong ba lớn nhất từ khi Đại Chu triều lập quốc tới nay. Chính như Phương Vân dự đoán, kết quả cuối cùng, thời điểm hoàng thất cho rằng Bát hoang hầu phiêu dạt thiên ngoại, lại tọa hóa bên trong thâm sơn đông giao.

Thiên địa vạn hóa chung đã bị trọng thương trong một lần chiến đấu. Trực tiếp bị đả kích khí linh trầm tĩnh, trí nhớ cũng mất đi. Còn về hoàng thất, vài đời Nhân hoàng, trực tiếp bị Bát hoang hầu đánh bạo đầu, ngay cả Nhân hoàng lúc ấy, đều thần hồn bị trọng thương không thể xóa nhòa. Không lâu sau, liền an vị rồi.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao, kinh thành chi chiến, lão nhân hoàng thực lực cường đại chưa xuất hiện!

Trận nội loạn này, liên lụy đến rất nhiều người. Tổ tiên Dương Hoàng, Anh Vũ hầu nhất mạch ba trăm năm trước, chính là lần trong nội loạn này, bị hoàn toàn tước đi phong hiệu, biếm trích ra ngoài.

Bát hoang hầu ngã xuống, nhưng triều đình cũng không biết. Chỉ cho rằng hắn còn sống. Còn một lòng muốn tìm ra kiện pháp khí kia từ trên người hắn. Mà Chỉ qua hầu từ trên trời trở về, trực tiếp đã bị dùng kế tróc nã hạ ngục.

Nhưng đối ngoại, triều đình lại là một cái cớ khác. Anh Vũ hầu tạo phản, Bát hoang hầu bế quan biến mất, việc phong sách vô hầu, bị đánh mất như vậy.

Đại Chu triều vốn nên xuất hiện cửu đại vô hầu, trong một đêm, chỉ còn lại có bảy vị. Mà mọi tư liệu về điều này, đều bị cấm tuyệt đối, phong truyền như vậy. Còn về Thái thượng Nhân hoàng lúc ấy ngã xuống, tranh đấu cùng kinh thành, thì bị che dấu thành tiến công tông phái lớn nhất ba trăm năm trước, đổ vấy lên trên người vài đại tông phái lúc ấy, cũng tiêu diệt họ đi!

Tất cả, tất cả, đều bị che dấu một cách hoàn mỹ!

Ba trăm năm trước, Phương Vân cũng chưa sinh ra. Lúc ấy, vị Nhân hoàng kia chỉ sợ sớm đã chết. Thù này cũng chẳng có cách nào báo. Hơn nữa, Bát hoang hầu có lẽ cũng không dự đoán được, vị Nhân hoàng kia sẽ chết ở sau hắn không lâu.

Chuyện này, Thiên địa vạn hóa chung cũng không rõ. Nhưng Phương Vân lại là biết. Vị Nhân hoàng kia, trong Nho gia sử sách rõ ràng có ghi lại, là Thái thượng Nhân hoàng duy nhất đã được làm táng.

Bát hoang hầu lúc ấy ở trong động huyệt, lưu lại hàng chữ chớ niệm chớ tưởng chớ nhớ đến, có lẽ phần nhiều là vì việc này, liên lụy đến hoàng thất. Nhưng, Phương Vân nghĩ không ra, nếu là hoàng thất, bắt xác chết Bát hoang hầu đi làm cái gì?

“Thù hận năm đó, chính Bát hoang hầu hắn cũng đã báo rồi. Hắn đem vài vị Thái thượng Nhân hoàng chém giết tại chỗ, chuyện này, ta cũng không làm được”

Phương Vân trong lòng thật ra âm thầm khâm phục, nhân vật như Bát hoang hầu, thật sự là trụ cột cứng rắn. Căn bản không cần hắn đi báo thù gì đó, trực tiếp hiện thế, hiện thời báo rồi. Chỉ là, hắn cũng không có tận mắt thấy, vị Nhân hoàng hãm hại kia hại quả điều mà thôi.

“Xì!”

Phương Vân hít vào một hơi thật dài, một quyền đầu hấp thu vũ trụ năng lượng, tản ra tang thương, khí tức xa xưa, xuyên phá tầng tầng hư không, từ trên trời, oanh nhập vào trong cơ thể Phương Vân. Cổ lực lượng này nổ vang, Thế giới ở trong cơ thể Phương Vân vừa chuyển, lập tức hóa thành một cỗ chân khí, dũng mãnh nhập vào bên trong thất kinh bát mạch Phương Vân.

So sánh với chân khí trước kia Phương Vân hấp thu, cỗ “Vũ trụ thứ cấp năng lượng” này ít nhất cường đại hơn tám lần. Đây là hiệu quả của việc nuốt viên tinh thể thời gian thứ hai.

“Năng lượng thật cường đại, đúng lúc ta muốn tranh thủ khoảng thời gian này, tu luyện thêm một lần nữa. Ta hiện tại tâm thần mơ hồ, đã muốn đạt tới trạng thái tâm thần âm động. Chỉ sợ qua một thời gian nữa. Bất kỳ lúc nào cũng có thể tiến vào Địa hồn cấp!”

Phương Vân trong lòng dâng lên một sự tự tin mạnh mẽ. Lễ vật Chỉ qua hầu tụy nói là đưa cho Thiên địa vạn hóa chung, nhưng sao không phải đưa cho hắn.

Hắn vốn cũng đã đạt tới đỉnh phong Truyền Kỳ cảnh giới. Có tư chất tiến vào địa hồn Cảnh giới. Nhưng hiện tại, công lực hắn đột nhiên tăng mạnh, thậm chí đã cảm giác rõ ràng được , tầng mỏng manh kia giữa Truyền Kỳ cảnh cùng địa hồn Cảnh giới. Là cảm giác thở một chút liên tục rìch, ngón tay duỗi ra là có thể chạm đến đến. Giống như bất kỳ lúc nào, có thể phá tan tầng cường chấn này!

Với năng lực của hắn, một khi bước vào Địa hồn, cấp. Kế tiếp, chính là biến hóa kinh thiên. Bằng vào Thiên địa vạn hóa chung diễn hóa hoàn thiện Thế giới.

Hắn căn bản không cần trải qua Sơn hà cấp, động thiên cấp, Thế giới cấp, mà là trực tiếp liền đạt tới Địa hồn cấp đỉnh phong, Thế giới cấp cảnh giới.

Đến lúc đó, hắn có thể ngang hàng cùng nhân vật như Hỗn Độn Lão Tổ, Thương thủy ma tổ, Hắc ám đế quân, tuy rằng hỏa hầu có thể có còn kém chút, nhưng tuyệt đối là cường giả mạnh nhất trong thiên địa. Trở thành cự đầu trên bàn cờ thiên hạ này.

“Lệ!”

Đột nhiên, một tiếng duệ khiêu chói tai, nhanh chóng tới gần. Thanh âm rất nhọn, nhưng rất nhỏ. Người thường căn bản không cảm thấy được. Nhưng Phương Vân lại cảm thấy được . Loại khí tức, Phương Vân rất quen thuộc.

“Là phong điều!”

Phương Vân trong lòng vừa động, dừng bước chân. Hắn cảm giác được, phong điều đặc chế này, là hướng về phía hắn đến. Cũng chỉ trong thời gian vài cái nháy mắt, chỉ nghe một tiếng kêu to, không gian thoát phá. Một con phong điều màu đỏ, trên người lóe ra hào quang phù triện, như một mũi tên nhọn, bắn về hướng Phương Vân.

“Đây là xích phong điều!!”

Phương Vân chấn động. Triệu Bá Ngôn chấp chưởng gần trăm vạn thiêu thân, danh nghĩa lại vợ vết số lượng lớn người giỏi tay nghề, trên cơ sở phong điều bộ công, nghiên cứu một ít phong điều mới. Trong đó lại lấy đại biểu hàm nghĩa khác nhau, chia làm ba màu xích, hoàng, lam.

Ba màu, đại diện cho ba loại cảnh cáo!

Lam phong điều đại biểu có sự tình quan trọng, cần hội báo giáp mặt Phương Vân. Một khi Phương Vân thu được, lập tức sẽ chạy về triệu kiến Triệu Bá Ngôn. Đây là phong điều cấp bậc thấp nhất trong ba màu.

Mà xích phong điều, đại biểu cho cảnh báo tối cao!

Một xích phong điều, có ý nghĩa kinh thiên động địa, đủ để ảnh hưởng đến toàn bộ Trung thổ đại sự. Tam sắc phong điều ý nghĩa phi phạm, phí tổn cũng thật lớn. Chế thành xong, cơ hồ rất ít sử dụng.

Là thuộc hạ, nên chia sẻ gánh nặng cùng chủ thượng. Triệu Bá Ngôn cũng biết, Phương Vân rất bận rộn, toàn lực tu luyện võ đạo. Cho nên mọi tin tức cấp bậc, đều từ nghiêm từ hà, nếu không phải tin quá mức nghiêm trọng, vấn đề bản thân hoàn toàn không có cách nào giải quyết, thì cũng sẽ không đi quấy rầy Phương Vân.

Cho nên từ khi có tam sắc phong điều, Triệu Bá Ngôn cũng rất ít khi vận dụng. Nói chính xác hơn, là chưa từng sử dụng. Ngay cả lam phong điều cấp bậc thấp nhất, Phương Vân chưa từng thu được. Chứ đừng nói là xích phong điều cấp bậc tối cao!

Phương Vân ánh mắt giống bị đâm một quả, nhảy dựng lên, thần sắc lập tức trở nên cực kỳ ngưng trọng. Bàn tay vẫy một cái, xích phong điều lập tức rơi vào bàn tay. Cởi xuống một lá vàng đồng cột trên chân hong điều, Phương Vân lấy ra một tấm tờ giấy.

Phong điều tiêm thư, xưa nay tinh giản. Nói ít mà ý hải. Trên đùi Xích phong điều, cũng chỉ có một hàng chữ.

Chỉ một hàng tự vô cùng đơn giản như vậy, vừa mới nhìn thấy, Phương Vân trong đầu suýt chút nữa nổ tung .

“Cái gì!!”

Tờ giấy xoạt xoạt, rồi từ bay xuống bàn tay Phương Vân. Máu khắp người, giống như nổ tung từ trong ngực, đè ép ra tứ chi bách hải.

Kinh hãi!

Vô cùng kinh hãi!

Cho dù cả Thế giới sụp đổ, cũng chỉ kinh hãi đến như thế. Phong điều truyền tải nội dung, thật sự là rất khủng bố, rất khiếp sợ. Thế nên, Phương Vân hoàn toàn chưa từng nghĩ đến.

Nội dung Triệu Bá Ngôn viết ở trong đó, rất đơn giản, chỉ có một câu:

“Vũ Mục băng hà! Tộc hồi!”

Tự thể đều là màu đỏ, cho thấy tình thế nghiêm trọng, vô cùng cấp tốc!

Tuyền khuynh hướng dã, vô đạo kinh thiên, quý vì Đại Chu quân thần Vũ Mmục, đã chết! Trong tình huống không ngờ này, hơn nữa là sau khi triều đình chiến thắng tông phái!

Phương Vân đầu óc “Ong ong”. Chuyện này quá đột nhiên, quá đột nhiên!

Vũ Mục là Địa hồn cấp cường giả, nếu không có bất ngờ, sống thêm năm ngàn năm cũng không là vấn đề! Nhưng hiện tại, hẳn lại chết !

Phương Vân trong lúc nhất thời, chỉ cảm thấy toàn bộ Thế giới đều xoay tròn, hoàn toàn không thể suy nghĩ bình thường.

“Đã chết! Vũ Mục sao sẽ chết? Sao có thể?”

Phương Vân hít vào một hơi thật sâu, muốn làm cho bản thân tỉnh táo lại. Nhưng trong lòng vẫn suy nghĩ mênh mông, không thể tự chế.

Nếu không phải xích phong điều chính là bí mật lớn nhất của bản thân, nếu không phải chỉ có người một nhà xích phong mới có thể tìm được bản thân, nếu không phải chữ viết rồng bay phượng múa trên tờ giấy, chính là bút tích của Triệu Bá Ngôn mà Phương Vân vô cùng quen thuộc, phản ứng đầu tiên của Phương Vân, sẽ là “Đây đúng là trò đùa lớn nhất hôm nay”!

Nhưng cả ba đều có, đây đã là chân tướng ván đã đóng thuyền! Một chút sai sót cũng không có!

Tam Công thoái ẩn, không biết tung tích. Toàn bộ trọng trách Đại Chu triều, lập tức dồn lên trên người Vũ Mục! Có thể nói, ngoài Nhân hoàng ra, Vũ Mục hiện tại là thật chính như, dưới một người, trên vạn người trong trời đất này!

Quân chính của Đại Chu triều, triều chính hoàn toàn nằm trong tay một người Vũ Mục. Ở thời điểm đặc thù hiện tại này, Vũ Mục băng hà, chuyện này quả thực là long trời lở đất, kinh ngạc thiên hạ!

“Uỳnh!”

Đang hoảng hốt, lại có cái gì đó, từ trong hư không chui ra, bắn về phía Phương Vân. Phương Vân chỉ là theo bản năng ngoắc một cái, liền tóm sợi dây màu lam mờ hồ này vào trong tay. Vội vàng thoáng nhìn, Phương Vân chỉ cảm thấy một con lam phong điều, cảnh báo cấp bậc dưới xích phong điều, nhưng là trọng yếu phi thường như trước. Nhưng phía sau đó, Phương Vân đã không có tâm tư đi dò xét!

1092. Chương 1093: Cấp Tốc Trở Về Kinh Thành

Phương Vân ở Định hoang đợi hơn ba ngày, tiêu hóa Tinh thể thời gian lại mất hai ngày nữa. Tổng cộng mất những năm ngày. Thời gian ngắn ngủn, liền đã xảy ra sự tình như vậy, không thể nói là không ầm ĩ.

“Lập tức trở về kinh thành!”

Phương Vân không chút do dự, thân hình nhoáng lên một cái, lập tức hóa thành một đạo tia chớp màu đen, trong khoảnh khắc biến vào hư không. Hướng về phương hướng kinh thành mà đi.

Khi Phương Vân tới kinh thành, một mảnh bạch sắc đập vào mắt. Nhà nhà dựng treo cờ trắng lên. Một không khí bi thương, đập vào mặt. Trên đường, cấm quân duy trì trật tự, thần sắc bi thương, cánh tay phải đều quấn lụa trắng.

Đây là nghi thức chỉ có quy mô quốc tang mới có thể có.

Vũ Mục chấp chưởng quân tuyến, nội binh thiên hạ, ngoại binh man di. Ở Đại Chu triều có được cực cao uy vọng. Đột nhiên trong lúc đó băng hà, quả thực là khiến cả nước chấn động.

Phương Vân không dừng lại, chỉ ghé vào quan quân hầu phủ một lúc.

“Triệu Bá Ngôn, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?”

Phương Vân lập tức liền triệu hồi Triệu Bá Ngôn đến:

“Ta mới ra ngoài năm, sáu ngày, đã xảy ra đại sự kinh thiên như vậy. Tiền bối hậu đức, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, người hãy nói hết những chuyện người giám sát được nói cho ta biết!”

Triệu Bá Ngôn quỳ xuống mặt đất, thần sắc cũng có vẻ kinh hồn phủ định, còn có cảm giác kinh hãi:

“Đại nhân, sự tình quá đột nhiên. Tôi nhận được tin Vũ Mục ngã xuống, cũng rất là chấn động. Cảm giác đầu tiên chính là không tin. Nhưng điều văn của triều đình đều đã phát ra. Thuộc hạ cảm thấy lớn chuyện, lập tức dùng xích phong điều báo cho hầu gia. Kinh thành hiện tại là một mảnh hỗn loạn, chuyện này quá lớn. Hiện tại các loại tin đồn đều có, trước mắt triều đình còn chưa có công văn chính thức xuống dưới. Nhưng, đã có lời đồn, chuyện này chắc chắn có quan hệ cùng giới tông phái!”

“Sao có thể! Thực lực của Vũ Mục, có thể đối kháng ba gã cường giả Địa hồn động thiên cấp! Căn bản không có ai giết được hắn. Trừ phi là ...”

Phương Vân nói xong thanh âm chợt ngừng, trong đầu xẹt qua thân ảnh Thương thủy ma tổ, Hắc ám đế quân cùng Hỗn Độn Lão Tổ. Trong thiên địa này, người có thể giết được Vũ Mục không nhiều, có được loại thực lực này, có đếm cũng đếm ra ngay.

“Triệu Bá Ngôn, ta muốn ngươi phát động tất cả lực lượng. Dem chuyện này, những nơi trước và sau khi Vũ Mục ra vào. Tìm hiểu chi tiết rồi nói cho ta biết!”

Sau một lát, Phương Vân nhìn Triệu Bá Ngôn, trầm giọng nói.

Vũ Mục đối Phương Vân có ơn dẫn dắt, cái nghĩa che chở. Chuyện này, hắn nhất định phải điều tra cho rõ.

“Nếu làm để ta điều tra rõ ràng, dù là ai, ta nhất định sẽ không bỏ qua ngươi!”

Phương Vân trong mắt phóng ra một cổ hào quang khiếp người: “Khởi giá cùng ta đến Vũ Mục phủ!”

“Vâng thưa hầu gia. Tôi lập tức đi sắp xếp”

Triệu Bá Ngôn lập tức đứng dậy rời đi.

Sau một lát, một chiếc xe ngựa ra khỏi Quan quân hầu phủ.

“Đứng lại!”

Xe ngựa chạy không lâu, một đội cấm quân nhanh chóng tiếp cận, hoành kích chặn lại: “Triều đình có lệnh, trong lúc phúng viếng Vũ Mục. Thực hành giới nghiêm ban đêm, cấm chợ. Mọi xe ngựa nghiêm cấm đi ra!”

“Vị quan gia này, đây là xe ngựa của Quan quân hầu chúng ta, tiến đến phúng viếng Vũ Mục, mong đừng làm khó quá!”

Ngoài xe, mã xa phu thừa dạ nói.

“Không được. Đừng nói là Quan quân hầu, dù là vô hầu cũng giống nhau. Tất cả đều đợi ở trong phủ không thể ra ngoài!”

Thủ lĩnh Cẩm quân thiết mặt vô tình, không hề có ý nhân nhượng.

“Làm càn!”

Phương Vân ở bên trong xe ngựa nghe được giận tím mặt:

“Ta là Quan quân hầu tiến đến phúng viếng Vũ Mục. Chính là quốc lễ, quốc táng chi lễ! Các ngươi thật to gan, lại dám ngăn trở. Cút ngay!”

Phương Vân đem ngọc lệnh Quan quân hầu của bản thân, nhোáng lên một cái ở bên ngoài, một chân khí cuồng bạo, hóa thành dây thừng, đem đội cẩm quân đây, trói buộc toàn bộ, tách ra.

“Giá!”

Một tiếng thét to, xe ngựa phóng đi thẳng, nhắm hướng Tây mà đi, lại gặp nhiều lộ chặn lại, đều lần lượt bị Phương Vân mạnh mẽ tách ra. Phương Vân nhíu mày, hắn là quan quân hầu triều đình, địa vị đặc thù. Hơn nữa hầu phục xuất hành, tiến đến bái tế chính là quốc lễ, đúng với lễ thường. Nhưng lại có nhiều lộ chặn lại, một lần hai lần còn có thể nói được. Nhưng nhiều lần bị chặn lại, liền có vẻ bất thường!

Xe ngựa tới trước phủ Vũ Mục, chồng chất cẩm quân, hoành kích chặn lại. Nghiêm hành chờ đợi!

“Quan quân hầu, Nhân hoàng có lệnh, trong lúc niệm quan. Mọi người chờ ngoài, không thể tới gần! Mời trở về đi!”

Thống lĩnh cẩm quân Tào quân đứng cách Vũ Mục phủ môn mấy trăm trượng, thân khoác áo giáp, trận địa sẵn sàng đón quân địch. Hắn hiển nhiên nhận ra Quan quân hầu dấu hiệu trên mã xa.

“Bùng!”

Rèm cửa xốc lên, Phương Vân từ trong khoang xe ngựa, đạp đi ra. Hầu giày đạp địa, trịnh trọng có khí phách.

“Tào Thống lĩnh, ta kính người năm năm trước sẵn bắn ở ngoại thành phía đông, từng ra tay giúp huynh đệ Phương gia ta, cũng không làm người khó xử. Nhưng, ta chính là vương hầu triều đình dùng công văn sắc phong, chịu ơn Vũ Mục dẫn dắt. Nay Vũ Mục băng hà, chính là nỗi buồn của toàn dân. Ta dùng quốc lễ, đi đến phúng viếng, là hợp tình hợp lý. Chẳng lẽ như vậy, người cũng muốn trở ta sao?”

Phương Vân trầm giọng nói.

“Phương hầu gia, tại hạ cũng không muốn làm người khó xử. Chỉ là triều đình có lệnh. Trong kinh thành, ẩn núp tông phái dư nghiệt. Hơn nữa mai táng chi lễ, chính là đại sự, phải phòng ngừa tất cả tông hồi phái dư nghiệt quấy phá! Phá hoại Vũ Mục hạ táng chi lễ! Chức trách còn đây, không thể không làm. Mong hầu gia thông cảm!”

Tào báo nghiêm mặt nói.

“Tào Thống lĩnh, nhật nguyệt trên cao, Càn Khôn rộng lớn, chẳng lẽ người còn sợ tông phái quấy phá sao? Vương triều Đại Chu Ta, trọng thần vẫn còn, chẳng lẽ còn e ngại tông phái dư nghiệt sao? Tránh ra, ta chỉ muốn yết kiến Vũ Mục một lần cuối cùng. Từ thương thế trên người hắn, điều tra rõ là ai xuống tay, báo thù cho Vũ Mục. Chẳng lẽ người cũng muốn cản trở ta sao?”

Phương Vân trầm giọng nói.

“Cái này.....”

Tào Chúc vẻ mặt do dự: “Phương đại nhân, lời nói thật nói với người rồi. Đây là mệnh lệnh của Nhân hoàng. Trong lúc niệm quan, ai cũng không thể bước vào Vũ Mục phủ. Đừng nói là người, dù là đồng cung nương nương đến đây, cũng không thể vào đi! Cầu xin đại nhân, đừng làm ta khó xử!”

Đã nói tới mức đó, đã không còn đường lùi nữa. Phương Vân không hề nhiều lời nữa.

“Nếu đã như thế, Tào đại nhân, thất lễ rồi!”

Phương Vân phất y bào, “Uỳnh” từng bước bước ra, từng bước đây bước ra, địa chấn thiên diêu, mọi người chỉ cảm thấy cả thiên địa đều thay đổi màu sắc, núi cao tầng tầng lớp lớp vô cùng, từ bốn phương tám hướng đè ép lại đây!

Phương Vân căn bản không muốn làm khó những cấm quân này, cũng không muốn động thủ với bọn họ. Chỉ là đơn giản phóng ra uy áp vô đạo bản thân, từng bước lại từng bước, hướng tới đại môn Vũ Mục phủ, tiền càng lúc càng gần.

Cho đến hôm nay, vô đạo Phương Vân đã cao hơn bất kì ai, cho dù là hậu nghị Thánh vô hầu, ở trước mặt Phương Vân cũng chỉ là con kiến, chứ đừng nói là Tào quân. Đội cấm quân đông đảo, đứng trước uy áp của Phương Vân, lập tức quỳ rạp xuống mặt đất, không đứng dậy nổi. Đó là một loại cảm giác cao sơn ngưỡng chỉ.

Đám cấm quân này cũng biết, Quan quân hầu vô công rất cao. Nhưng thời điểm thực sự đối mặt, mới biết được, đó đã là vượt qua sự tưởng tượng của họ. Nếu không phải Phương Vân kiềm chế, những cấm quân này không ai chống đỡ được, toàn bộ cũng bị uy áp vô đạo của hắn chấn đắc.

Bình bình bình!

Phương Vân vẻ mặt nghiêm nghị, sải bước đi vào Vũ Mục phủ. Ở giữa, mọi người quỳ trên mặt đất, không ai đứng dậy.

Vũ Mục phủ nguy nga đứng sừng sững ở phía trước, đại môn đóng chặt.

Khác với lần đầu tiên tới nơi này, giờ khắc này, Phương Vân chỉ cảm thấy đau thương cùng bi khiếp.

Giống với Tam Công, Vũ Thích cũng là người mang nỗi lo thiên hạ. Trí tuệ hắn, con người hắn, đều làm cho người ta tôn kính. Cho dù văn võ bất đồng lộ, nhưng mục đích cuối cùng, đều giống nhau – trị quốc an thiên hạ!

Đại Chu triều ổn định, Tam Công cố nhiên công không thể không có, nhưng cũng không thể thiếu công lao Vũ Mục.

Chỉ là, khác với Tam Công, Tam Công phẩm đức thiên hạ ca tụng, mà Vũ Mục lại là ẩn sau đại cục. Dù là các hoang, hay là sách lược đối phó tông hồi phái, đều có mưu lược của Vũ Mục ở bên trong.

Cung hành thiên hạ, tử nhi hậu dĩ!

Tam Công là người văn đạo tiến hành, Vũ Mục là người võ đạo thực tiến! Mà hiện tại, một vị trưởng giả được người đời tôn kính như vậy, lại đã băng hà! Dù công hay tư, Phương Vân đều cảm giác được một niềm đau thương mãnh liệt!

“A!”

Phương Vân trong lòng thật dài thở dài một tiếng, chỉ ách một tiếng, đẩy Vũ Mục phủ đại môn ra.

“Uỳnh!”

Ngay tại khoảnh khắc đại môn mở ra, một chiếc giày vàng, tiến lên trước một bước, đi vào đại môn. Một cổ khí tức bá liệt bài sơn đảo hải, lập tức lấp đầy thiên địa, tràn ngập toàn bộ đại môn:

“Bốn tọa ở đây, ai dám xông vào Vũ Mục phủ!”.

Âm phù như thiết, nói năng có khí phách. Thanh âm chưa dứt, một thân ảnh khắp người tỏa ra hào quang màu vàng, vắt ngang ở sau đại môn, giày vàng giáp sáng, giống như một chiến thần giáng thế vậy.

Vũ Mục phủ vốn yên tĩnh, khi người này xuất hiện, tựa như đang sống lại, biến thành một mảnh hải dương có sinh mệnh cuồng bạo. Khí tức cuồng phong bão vũ, đập vào mặt, giống như muốn cán nát con người. Mà bên trong cổ khí tức cuồng bạo này, lộ ra kia một cổ khí tức Thế giới thần nhiên, như vực sâu như địa ngục, làm người ta kinh hãi.

Thần vệ Đô Thống, Vũ Vô Địch!

Trong khoảng thời gian ngắn, võ đạo hấn lại tựa như tiến thêm một tầng, khí tức Thế giới mỏng manh để lộ ra, tựa như đã sắp chạm đến cánh cửa Thế giới cảnh giới tối cao do tam đại cự đầu độc chiếm!

Võ hầu Vũ Vô Địch ban đầu, vị thiếu thời tông long này, nhân vật truyền kỳ theo Đại Chu thái tổ Nam chinh bắc chiến, lại xuất hiện ở tại Vũ Mục phủ. Khí thế bách chiến nơi sa trường, nhất kích hoành lan, đối đầu thiên quân vạn mã, khi thế ấy, trong cả Đại Chu triều, đều tuyệt vô cận hữu!

“Là người!”

Phương Vân mày nhíu một chút, không ngờ được, lại gặp được Vũ Vô Địch ở chỗ này. Vũ Vô Địch là cường giả tiếp cận Thế giới cấp nhanh vô hạn, hơn nữa tư thế trước mắt này, đã muốn là Cảnh giới “Nửa bước Thế giới” rồi.

Hắn trước đó, đã thu liễm khí tức toàn thân. Cho dù Phương Vân không cảm thấy, lúc này, đột nhiên hiện ra, cực kỳ ngoài ý muốn.

“Chính là bổn tọa!”

Vũ Vô Địch nhướn mày, như đao như liềm, ép sát người tới lạnh thấu xương:

“Phương Vân, người tuy rằng là Quan quân hầu được sắc phong, nhưng trên thực tế, cũng chỉ là vương hầu bình thường. Mệnh lệnh Nhân hoàng, người lại dám lờ đi như không nghe thấy, thật to gan! Nếu là một ngàn nhiều năm trước, nhân vật như người, đến một trăm, ta trực tiếp giết!”

Phương Vân mặt mày giận dữ, đang muốn bác bỏ, nhưng mà nghĩ nghĩ, lại cố nén chịu:

“Vũ Vô Địch, hôm nay là tang viết Vũ Mục. Lại là ở Vũ Mục quý phủ, nể mặt Vũ Mục, ta không tranh chấp cùng người. Ta chỉ hỏi người một câu, Vũ Mục rốt cuộc là như thế nào mà chết? Ta hôm nay rốt cuộc có thể gặp được Vũ Mục một lần cuối cùng không?”

1093. Chương 1094: Đây Rấy Nghi Hoặc

“Vũ Mục chi tử, vốn với thân phận người, căn bản không có tư cách biết. Nhưng, văn tự triều đình, không lâu sau, sẽ chiêu cáo thiên hạ. Nói cho người cũng không sao. Sau chiến dịch Kinh thành, đại đế các hoàng cùng với dư nghiệt tông phái, hết thảy bị bệ hạ đánh lui. Nhưng tặc tử, lòng mang cừu hận, vì trả thù, lại vùng trộm lên vào kinh thành. Đám người Hỗn Độn Lão Tổ, liên hợp vài vị đại đế, đột nhiên ra tay, tập giết Vũ Mục! Bệ hạ bởi vì đang bế quan ở bên trong, tham tích thánh hoàng chỉ kiếm, không thể ngăn cản đúng lúc, tạo thành chuyện ăn năn! Việc này chứng có thiết tặc, chính là chuyện vãn đã đóng thuyền!”

Vũ Vô Địch nói xong dừng một chút, ánh mắt lạnh lùng liếc mắt một cái, điềm nhiên nói:

“Vũ Mục chi cừu, phải báo. Bệ hạ đã muốn ở uẩn nhược, tiêu diệt chư giáo vạn phái, nhất tuyệt thiên hạ đạo thống, báo thù cho Vũ Mục. Bất luận kẻ nào, nếu còn do dự dây dưa không rõ cùng người trong tông phái, chính là bất trung đối bệ hạ, là phản nghịch! Đến lúc đó phải tru diệt! Phương Vân, người trở về sau, hãy tu tĩnh lại đi!”

“Vũ Vô Địch, đừng tưởng rằng người là Sơ đại võ hầu, có thể vọng ngôn sinh tử! Nói cho người hay, đây là Đại Chu, lấy lễ pháp trị quốc. Cho dù người là tùy tùng của Thái tổ hoàng đế, đó cũng là chuyện đã qua. Hiện tại, người chính là một thủ lĩnh thần vệ bình thường, không thuộc biên chế triều đình. Trong khuôn khổ triều đình, vị trí của ta, lớn hơn người rất nhiều. Mà người, chẳng qua là cái hộ vệ nho nhỏ! Hiểu rõ địa vị của người rồi nói nữa.”

Phương Vân âm thanh lạnh lùng nói.

“Người!”

Vũ Vô Định giận dữ, một cổ chân khí bắt đầu khởi động, định ra tay: “Tiểu tử, ngươi muốn chết!”

“Trước cửa Vũ Mục, ngươi dám làm càn!”

Phương Vân lãnh đạm nói:

“Chỉ cần ngươi dám vọng động một chút. Ta hôm nay liền lấy danh nghĩa vương hầu, bắt ngươi! Cho dù kinh động đến Nhân hoàng, cũng không thể nào cứu được ngươi!”

“Được! Được lắm!!”

Vũ Vô Định trợn mày lên, đầu đầy tóc dài, tức giận đến mức bay dựng lên:

“Con cháu Phương gia, quả nhiên có loại! Bỏn tọa đi theo thái tổ tông long, đến nay đã hơn một ngàn năm. Đây là lần đầu tiên có người dám ở trước mặt bỏn tọa, làm càn như thế!”

Vũ Vô Định có vẻ cực kỳ phấn khích, hắn đã phấn nộ tới mức áo giáp đều run lên. Lời này của Phương Vân, khiến hắn tự ái ghê gớm. Nhưng, lời nói tuy như thế, Vũ Vô Định lại vẫn kiềm chế sự tức giận, không dám động thủ.

Nội quy quân đội Đại Chu triều, chinh tiểu đại quân cùng thần vệ quân, tuy rằng quyền lực thật lớn. Nhưng quả thật không nằm trong khung biên chế của triều đình. Khi đối phó tông phái, thần vệ có được đại quyền điều động đại quân địa phương, thậm chí sinh sát đối với tướng quân. Nhưng một khi đề cập đến sự tình bên trong triều đình, Thần vệ đại quân thì cơ hồ không có quyền lực gì.

Triều đình về phương diện này, xưa nay phân ra rất rõ ràng. Vũ Mục, võ hầu, vương hầu, đại tướng quân, tướng quân, cùng với hệ thống quan văn, tầng tầng lớp lớp, cùng nhau cấu thành hệ thống quân chính trong triều đình. Tất cả sự vụ bên trong Triều đình, đều quyết định từ hệ thống này. Dù là Đô Thống chinh tiểu đại quân, hay là thần vệ Vũ Vô Định, đều không có quyền nhúng tay vào!

Phương Vân nếu động thủ với hắn, trên danh nghĩa vẫn đang hoàng. Cho dù tổ lên chỗ Nhân hoàng, Nhân hoàng cũng không thể thiên vị. Vũ Vô Định tuy rằng không ở trong triều, nhưng nhiều năm như vậy, cũng đã sớm hiểu rõ. Quan văn trong triều đình này, một khi chiếm được lý, ngay cả Nhân hoàng cũng không dám trách cứ, lá gan quả thực lớn vô cùng!

Nếu thực sự kinh động đến Nhân hoàng, hắn đúng là chiếm được ưu thế gì!

“Hừ! Thái tổ năm đó ý đồ thiết lập văn võ phân trị, chính là làm cho binh gia, Nho gia phụ tá hoàng thất, không cần làm gì mà vẫn trị được. Không ngờ, bị bọn người kia lợi dụng, làm mất quyền lực hoàng quyền. Làm thần tử, ngay cả hoàng đế cũng dám chỉ trích, quả thực là to gan lớn mật! Nếu là trước kia, lập tức bị chém miến bàn! Phương Vân, bỏn tọa khuyên ngươi thu mình chút. Về chuyện ngươi cùng giới tông phái, đừng tưởng rằng không có người biết. Đừng tưởng Nhân hoàng khoan dung, mà lớn mật làm càn!”

Vũ Vô Định nói xong phát phát tay, tự tin nói:

“Trở về đi! Không cần tự tìm đường chết! Trong lúc niệm, cấm kẻ nào thăm hỏi. Đây là mệnh lệnh bệ hạ. Phương Vân, ngươi nếu ngoan ngoãn mặt làm ngơ, bỏn tọa không ngại lấy cái đầu ngươi để tể rượu đầu!”

Vũ Vô Định nói xong, sắc mặt trầm xuống. Một bộ tư thế quyết không tránh ra!

Phương Vân đứng bất động, lạnh lùng nhìn chằm chằm Vũ Vô Định. Ánh mắt hai người, va chạm ở trên hư không, kích khởi vô số tia chớp. Một lát sau, Phương Vân rút cuộc cũng mở miệng nói:

“Vũ Vô Định, ta có câu kết tông phái hay không, điểm này không cần ngươi bình luận. Kinh thành chi dịch, triều đình cáo nguy, lòng người như thế nào, Nhân hoàng đều có phán xét, vẫn không cần ngươi xen vào. Hôm nay là tang ngày của Vũ Mục, ta cũng không so đo với ngươi. Nhưng chuyện này, ta nhớ rồi. Nếu để cho ta biết ngươi có tư tâm, về sau, thù mới thù cũ, chúng ta cùng nhau thanh toán!”

“To gan!”

Vũ Vô Định hai mắt trừng, ánh mắt bắn ra hàn quang, giận tím mặt.

Nhưng mà, Phương Vân chỉ là quay người lại, căn bản không để ý tới hắn. Trực tiếp xoay người sai bước đi đến. Do là Vũ Vô Địch trong lòng tức giận, nhưng cũng không dám mạo tới thiên hạ chi đại, sau lưng đánh lên một cái vương hầu Đại Chu đến phúng viếng Vũ Mục.

Phương Vân sai bước, lên xe ngựa. Trực tiếp rời đi.

Ở trên đường về phủ, Phương Vân trầm tư không nói. Vũ Vô Địch xuất hiện, chắc chắn là cái biến số.

Phong tục Đại Chu triều, liêm quan chính là mặc quan cho thi thể, là quá trình đưa thi thể vào quan. Một khi liêm quan chấm dứt, căn bản là không nhìn thấy thi thể Vũ Mục. Cũng không thấy được nguyên nhân cái chết của Vũ Mục.

Nhân hoàng cùng Vũ Mục huynh đệ tình thâm, muốn cho hắn im lặng nhập táng, điều này có thể lý giải. Nhưng vì sao, phải cấm vương hầu thăm viếng, phúng viếng. Vì sao phải tuyên bố tiêu cấm, thị cấm!

Phương Vân lâm vào trầm tư thật sâu. Vũ Mục chết quá đột nhiên, chuyện này không thể không điều tra!

Vũ Vô Địch nói, Vũ Mục chết, là vì đám người Hỗn Độn Lão Tổ phối hợp cùng đại đế, đánh lên Vũ Mục. Với thực lực vài người này, quả thật có thể làm được chuyện một phát giết chết luôn. Vũ Mục tuy rằng lợi hại, nhưng tuyệt đối không phải là đối thủ của đại đế!

Nhưng vấn đề là, bọn họ sao có thể khẳng định Nhân hoàng đang bế quan tìm hiểu thánh hoàng chi kiếm? Hơn nữa, với thân phận đại đế, muốn giết Vũ Mục, căn bản không cần phải đánh lên. Vì sao phải mạo hiểm ở trong kinh thành như vậy.

Quan trọng hơn là, Phương Vân luôn cảm thấy có chút không ổn. Nhìn từ kinh thành chi dịch, người trong tông phái cùng đại đế các hoang cơ hồ là hết hoảng chạy trốn, bọn họ lại sao có thể có lá gan lớn như vậy, bắt ngờ quay lại đánh một đòn nhanh như vậy?

Không thể nào!

Đây là trực giác đầu tiên của Phương Vân. Nhưng Vũ Vô Địch sẽ không nói dối. Người như hắn, tính tình cao ngạo, nhất định không thể nào nói dối. Mà với thân phận Nhân hoàng, cũng không cần phải nói dối.

“Phương diện này, nhất định có cái gì đó, hoặc là ẩn tình, mà ta không biết”

Phương Vân trầm tư nói. Trong khoảnh khắc đó, Phương Vân đột nhiên cảm thấy toàn bộ kinh thành thay đổi, trở nên khác với cái mà mình đã biết trước nay.

Đây chỉ là một loại cảm giác, không có chứng cứ xác thực. Nhưng lần này trở về, Phương Vân quả thật thật sinh ra loại trực giác cùng cảm giác này!

Trở lại Quan Quân hầu phủ, Phương Vân nhắm hai mắt lại, ngồi ngay ngắn ở bên trong chính điện, vẫn không nhúc nhích. Lặng lặng chờ đợi tin tức. Cơ cấu tin tức hiện tại Phương Vân nắm giữ, rất cường đại. Gần trăm vạn thiêu thân, trải rộng tứ cực bát hoang, các ngành các nghề.

Tin tức gì, chỉ cần Phương Vân muốn, đều sưu tập được. Mà trong đó, năng lực nắm tin tức trong kinh thành là mạnh nhất. Nơi này là kinh thành Đế Đô, thiêu thân phân bố rất nhiều.

Phương Vân muốn Triệu Bá Ngôn sưu tập tin tức trong kinh thành, trong ba tháng, chuyện lớn chuyện nhỏ, đều có thể trong lúc trời tối, thu thập chi tiết. Huống chi, Phương Vân chỉ cần hành tung trong vòng 3 ngày của Vũ Mục!

Vũ Mục thân là quân thần, thân phận đặc thù. Nhất cử nhất động, chính là quang minh đang ở, căn bản không khó sưu tầm. Cái cần thiết chỉ là một chút thời gian phân biệt, sàng chọn tin tức hữu dụng mà thôi.

Thời điểm đèn hoa rực rỡ thấp lên, Phương Vân rốt cuộc đợi được Triệu Bá Ngôn. Chỉ là so với thời gian dự định, chậm rất nhiều.

“Đã xảy chuyện gì?”

Phương Vân ngồi ở trên bảo tọa, trên cao nhìn xuống, quan sát Triệu Bá Ngôn. Âm thanh lớn vang vọng ở trong đại điện, vô cùng lớn.

Dưới ánh đèn mờ mờ, Triệu Bá Ngôn cúi đầu, quỳ trên mặt đất. Trên trán có thể nhìn rõ từng giọt mồ hôi. Hắn cả người đều đang run rẩy.

“Hầu gia thứ tội, cho đến bây giờ, chúng ta còn chưa sưu tập được tin tức gì về Vũ Mục!”

Triệu Bá Ngôn thanh âm đều đang run rẩy. Hắn thay Phương Vân chấp chương cơ cấu tin tức nhiều năm, loại tình huống này, hay là lần đầu tiên gặp phải. Một kinh thành lớn như vậy, nhiều thiêu thân như vậy, lại không thu thập được tin tức về Vũ Mục!

“Cái gì?”

Phương Vân rướn mày lên, trong mắt có ánh lửa xẹt qua, hỏi lại một lần nữa, tựa như không thể tin được vào tai mình.

“Trước khi Hầu gia xuất phát, tôi cũng đã truyền lệnh xuống. Tin tức trọng yếu về nhân vật giống như vậy, chúng ta mỗi ngày đều có ghi lại. Dựa theo tình huống bình thường, chỉ cần không đến nửa nén hương, ta có thể có được thông tin chi tiết. Nhưng sự tình làm người ta chấn động đã xảy ra, người dưới lại hồi báo, không có hồ sơ. Chỉ có tin tức ba ngày trước Vũ Mục gặp chuyện không may”

Triệu Bá Ngôn thanh âm mang theo bất an mãnh liệt:

“Ta lúc ấy liền giận dữ. Ra lệnh cho người, đi tìm thiêu thân phụ trách biên soạn hồ sơ này. Nhưng không ngờ, bọn họ lại toàn bộ biến mất. Ta lúc ấy tuy rằng cảm thấy kỳ quái. Những người này bình thường ta có huấn luyện, căn bản sẽ không xảy ra loại sai lầm này. Hơn nữa, bọn họ cũng không có lá gan lớn như vậy, phạm sai lầm rồi sau dám chạy trốn. Bởi vì bọn họ biết, dù chạy trốn thế nào cũng không trốn thoát ta”

“Tiếp tục nói”

Phương Vân thanh âm giống một tòa núi lửa bình tĩnh. Triệu Bá Ngôn lại phạm sai lầm trong thời khắc quan trọng này, quả thực không thể nào tha thứ được!

“Ta lúc ấy phát lệnh, triệu hồi mọi thiêu thân có liên quan đến chuyện này về. Nhưng trở về chỉ có mấy người ít ỏi. Theo như lời bọn họ, hồ sơ về Vũ Mục, bọn họ xác thực quả thật là biên chế thành cuốn như thường, hơn nữa nộp lên. Không có lý do gì không thấy!”

Triệu Bá Ngôn thanh âm trầm thấp, tiếp tục nói:

“Ta biết có chút không hợp lý, có quá nhiều thiêu thân biến mất. Nhưng dù là tình huống gì, nhiệm vụ hàng đầu của cơ cấu tin tức chúng ta, chính là thu thập tin tức như đại nhân yêu cầu. Cho nên, ta rất nhanh đã đem thiêu thân phụ trách bộ phận khác, điều đến chuyện này. Bảo bọn chúng trước khi trời tối, phải điều tra ra được tin tức. Cho dù người của chúng ta biến mất, nhưng sẽ luôn có những người khác nhìn thấy. Chỉ cần có người chứng kiến, cho dù là chuyện mấy năm trước, chúng ta cũng có thể dễ dàng tra được”

Triệu Bá Ngôn nói đến đây, ngừng lại, liếm môi run run, sự bất an hiện rõ trên gương mặt.

“Nói, rốt cuộc làm sao vậy?”

Phương Vân trầm giọng nói.

1094. Chương 1095: Biến Thiên

“Đại nhân!”

Triệu Bá Ngôn ngẩng đầu lên, sắc mặt hắn ở dưới ánh đèn, có vẻ cực kỳ trắng bệch: “Tôi luôn đợi cho tới lúc mặt trời lặn, cũng không đợi được tin tức gì. Chuyện đó chưa từng xảy ra. Đó là mấy ngàn thiêu thân đấy! Tôi vì thế tự mình dẫn người đi ra ngoài điều tra, kết quả phát hiện, mọi người bị phải đi buổi chiều lại toàn bộ biến mất không thấy! Mấy ngàn thiêu thân! Lại không ai có thể trở về! Toàn bộ nhân gian bốc hơi rồi!”

Yên tĩnh!

Tĩnh lặng như chết vậy!

Hai người trong đại điện chìm vào hắc ám và yên tĩnh như chết đi rồi. Ngay đến tiếng thở cũng nghe được như tiếng lá rơi.

Phương Vân giận dữ, rất nhanh bình tĩnh lại. Hắn đã hơi hiểu vấn đề, nguyên nhân Triệu Bá Ngôn bất an là đây. Nếu muốn ở trong khoảng thời gian ngắn, đem mấy ngàn thiêu thân bốc hơi. Có năng lực làm được việc đó, cả kinh thành có thể đếm được trên đầu ngón tay, chuẩn xác nói, chỉ có một!

“Người là”

Phương Vân nhìn Triệu Bá Ngôn quỳ dưới điện.

“Vâng thưa đại nhân”

Triệu Bá Ngôn cúi đầu, không cho Phương Vân nói ra vài chữ kia. Ở trong kinh thành, mấy chữ đó rất có ma lực, đại biểu cho lực lượng cùng quyền lợi không thể hiểu nổi.

“Chuyện này, người không cần tra xét thêm. Mặt khác, về sau, cũng đừng rời khỏi Quan Quân hầu phủ. Tất cả trước đó, giao cho người dưới đi làm”

Phương Vân bình tĩnh nói.

“Vâng thưa đại nhân”

Triệu Bá Ngôn không tranh biện. Dưới sắc mặt trắng bệch, tràn lên một khối u ám. Đó là hải âu đánh hơi thấy vị bão trong không khí!

“Chuẩn bị xe, ta muốn lập tức xuất phát, đi một chuyến tới Tông Nhân phủ”

Phương Vân nói.

“Đại nhân, thế này không muộn sao?”

Triệu Bá Ngôn cả kinh lập tức nói.

Khi hắn nói những lời này, Phương Vân đã đứng lên từ bảo tọa. Hơn nữa đi xuống dưới đại điện, đối mặt Triệu Bá Ngôn nói, Phương Vân chỉ có đơn giản hai chữ:

“Chuẩn bị xe!”

“Vâng, đại nhân!”

Triệu Bá Ngôn không nhiều lời nữa, vội vàng xoay người bước đi.

Phương Vân chung quy không thể đi đến Tông Nhân phủ.

Vừa mới bước chân ra khỏi cửa liền có người đem một phong duyên ấn mật phiệt, đưa đến Quan Quân hầu phủ.

Nhìn thấy tín phiệt, Phương Vân nheo mắt, trong mắt phụt ra hồi ra một chút hào quang nhìn thấy ghê người. Hắn nhận ra cách thức cài bìa phong thư kia. Đó là tín phiệt chỉ có Tông Nhân phủ mới có thể sử dụng.

Mở ấn chì ra, mở phong thư. Chữ viết trong phong thư, không thể quen thuộc hơn:

“Phương Vân, vì chính người, cũng vì Phương gia. Việc này không cần điều tra nữa! Nhớ lấy! Nhớ lấy!!”

Cuối cùng, là hai chữ “Tông Lệnh”

Phương Vân đồng tử thu mạnh lại, đây là bút tích Tông Lệnh Tông Nhân phủ. Chữ viết viết ngoáy, khác với chữ hắn trước kia, hình như là viết trong lúc vội vàng.

Phương Vân không phải chú ý tới hai chữ “Phương gia” được đề cập tới trong bức thư. Nếu là bình thường, nếu là có người lấy Phương gia để uy hiếp hắn, hắn liền giận tím mặt rồi. Phương Vân không chịu nổi nhất là bị uy hiếp.

Cái làm cho hắn thực sự chú ý là những hàng chữ kia để lộ ra một cái gì đó:

Bàng hoàng, bất an, sợ hãi!

Phương Vân có thể cảm giác được, người viết thư, đi đi lại lại ở trong thư phòng, tinh thần tiêu tụy, đang trong tình cảnh cực kỳ bất an. Hắn trước tiên cảm giác được, phong thư này, không phải dùng để uy hiếp hắn. Mà là để cảnh tỉnh, cảnh cáo hắn!

Nói cho hắn, có nguy hiểm, đừng nhúng tay vào nữa!

“Sao lại thế này? Chỉ sáu ngày ngắn ngủi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!”

Phương Vân trong lòng thầm nói. Hắn ngẩng đầu, chỉ cảm thấy trong bóng đêm, sương mù bao phủ kinh thành. Tòa Đế Đô từ xưa này, nơi hắn sinh sống hơn mười năm nay, lớn lên ở trong đó, nhưng hiện tại, lại cảm thấy vô cùng xa lạ!

Trong một đêm, Phương Vân lại có cảm giác không biết chút gì Đế Đô này!

“Đại nhân, hiện tại làm sao bây giờ?”

Triệu Bá Ngôn ở một bên nói, thanh âm rất nhỏ. Hắn có thể cảm giác được, vài người qua được trông như hững hờ, đang ở dùng ánh mắt còn lại, cẩn thận nhìn về phía bên trong Quan Quân hầu phủ.

Tiếng gió như có cát chà, từ từ tịch kiêu.

Thật lâu sau, Triệu Bá Ngôn nghe được thanh âm của Phương Vân:

“Trở về đi. Về sau bàn tiếp”

Thanh âm toát ra lên sự tịch liêu nặng nề, giống như gió thổi cao càng cao hơn ...

Bầu trời cũng không có lời vân, nhưng Phương Vân cảm thấy rõ ràng, hôm nay đã có thay đổi!

Phương Vân cũng không thể đủ tiếp tục điều tra chuyện này, bởi vì ngày hôm sau, một tám công văn trách cứ từ Quân Cơ, rất nhanh đưa tới Quan Quân hầu phủ cùng Tứ Phương hầu phủ.

Đối với chuyện Phương Vân tổn hại lệnh cấm, ngồi xe ngựa, trong thời kỳ giới nghiêm nghiêm quan, náo loạn Vũ Mục phủ i, nghiêm khắc trách cứ một phen . Đồng thời, Hoa Dương phu nhân cũng bị trách cứ, xưng nàng quản giáo không tốt. Công văn nghiêm lệnh Phương Vân cùng Tứ Phương hầu phủ, trong lúc này, nghiêm cấm ngoại đồng. Tất cả công hầu, đối xử ngang hàng.

Ở góc cuối công văn, đóng dấu chồng mấy ngọc ấn đại võ hầu.

Chuyện này, nếu là bình thường. Phương Vân cũng chỉ cười để đó. Dù sao thân phận hắn đặc thù, ước thúc Quân Cơ đối với hắn cũng không phải quá lớn. Nhưng ngay trong khoảng thời gian Phương Vân rời đi này, triều đình tiến hành cải tổ. Quân Cơ được tăng cường quyền lực, hoàn toàn thực hiện chức năng vốn có của Quân Cơ cùng điện Thái Hòa, hơn nữa còn có tăng cường ở trên cơ sở.

Hiệu lực của tờ công văn này, tương đương với Vũ Mục cùng Tam Công, đồng thời trách cứ hành vi lỗ mãng mà bình thường là nghi thức của Phương Vân. Nhưng mà, cái thực sự làm Phương Vân để ý không phải là điều này, mà là mặt sau cùng của văn thư Quân Cơ này, có đóng dấu chồng đại ấn màu vàng.

Đó là Đại Chu truyền quốc chi khí, Nhân hoàng ngọc tỷ!

Trong chuyện này, Nhân hoàng cũng không lộ diện. Cũng không viết một chữ ở trên công văn. Nhưng chỉ một ngọc ấn như vậy, lại làm cho Phương Vân nhất thời sắc mặt đại biến. Mà chuyện phát sinh ngay sau đó, đã làm cho Phương Vân hoàn toàn trầm mặc .

Ngay trong ngày nhận được quân văn của Quân Cơ, đông cung hoàng hậu nương nương triệu Hoa Dương phu nhân vào cung yết kiến. Hoa Dương phu nhân tới đúng hẹn như bình thường. Nhưng mà đợi mãi mãi

canh giờ ngoài điện, đều không thấy thân ảnh hoàng hậu. Sau mới bị báo cho biết, hoàng hậu nương nương có việc, bảo nàng trở về!

Chuyện xem ra không có gì, rất bình thường.

Nhưng thái độ đằng sau, không khỏi làm cho người ta lạnh cứng người.

Hoàng hậu nương nương chấp chưởng đông cung nhiều năm, xưa nay không thiên vị. Triệu vào như vậy mà không thấy, ở ngoài điện đợi mấy canh giờ là chuyện chưa từng có. Tuy rằng nàng cũng không nói gì, tựa như chỉ là lâm thời có việc không thể dứt ra được. Nhưng sau lưng chuyện này, nàng đã muốn biểu lộ thái độ rõ ràng.

Phương Vân có thể không cần Quân Cơ, không cần hoàng hậu nương nương, cũng không thể không cần mẫu thân Hoa Dương phu nhân.

Phương Vân trầm mặc .

Trong cả thời gian có lệnh giới nghiêm Phương Vân không hề ra ngoài. Cũng không có ý đồ thăm Vũ Mục phủ nữa. Thậm chí mọi công việc điều tra đều ngừng lại. Nhưng âm thầm điều tra, càng thêm bí ẩn, không làm người chú ý, vẫn tiếp tục như cũ.

Vũ Mục là là xã tắc chi thần, lo trước cái lo của thiên hạ, vui sau cái vui của thiên hạ. Bất luận về công hay tư, Phương Vân đều có nghĩa vụ, phải điều tra rõ ràng. Nhưng mà manh mối hữu dụng, vẫn rất ít.

Mọi tin tức về Vũ Mục, toàn bộ là trống rỗng. Giống như bị người ta quét sạch đi. Tra không ra một chút tin tức, tiến triển vô cùng hữu hạn.

Nhưng mà, ngay sau khi Vũ Mục chết ba ngày, Phương Vân rút cuộc đợi được, bằng cáo thị chỉ chính thức về cái chết của Vũ Mục từ triều đình, về Vũ Mục chỉ từ triều đình đưa ra giải thích là Vũ Mục là bị Hỗn Độn Lão Tổ cùng vài vị đại đế đánh lên mà chết!

Điểm này, giống như đúc theo như lời Vũ Vô Dịch!

“Đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ, theo như lời Vũ Vô Dịch, Vũ Mục thật sự là bị bọn Hỗn Độn Lão Tổ giết chết sao?”

Một ngày này, Phương Vân ngồi ở thư phòng, tay nắm công văn giấy tờ của thiên thân ghi chép lại, xem nội dung rồi chìm vào trong suy tư. Mấy ngày nay, hẳn bị triều đình hạ cấm túc lệnh, cũng chỉ có thể đợi chờ ở thư phòng.

Theo như lời Vũ Vô Dịch nói, Phương Vân có thể không coi là thật chút nào. Nhưng bằng cáo thị chính thức của triều đình, Phương Vân không thể bỏ qua . Bởi vì phía sau bằng cáo thị, còn đại biểu cho thái độ của Nhân hoàng.

Chuyện lớn như vậy, lại ra văn thư chính thức như vậy, không ai có thể bỏ qua thái độ của Nhân hoàng. Mà triều đình hiện tại, không có Nhân hoàng cho phép, loại công văn nghiêm túc đó, căn bản là không phát ra.

Bằng cáo thị nói là tông phái đánh lên, làm cho Vũ Mục tử vong. Như vậy Vũ Mục tử vong, thực sự có thể là như vậy!

Bởi vì Phương Vân thật sự không nghĩ ra, trong chuyện này, Nhân hoàng có lý do gì, giấu diếm hoặc là ngụy tạo nguyên nhân cái chết của Vũ Mục. Vũ Mục cùng Nhân hoàng xưa nay quan hệ hòa thuận, Vũ Mục thậm chí có thể diện kiến Nhân hoàng bất kể thời gian nào, dù có trở ngại gì đi chăng nữa, ngay cả hoàng hậu nương nương cũng chưa cái quyền lợi đó.

Nếu không phải Nhân hoàng coi trọng, Vũ Mục là căn bản không thể nào đạt tới trình độ đó. Thậm chí, hôn sự lúc trước giữa Phương Lâm cùng Phúc Khang công chúa, chuyện riêng như vậy, Vũ Mục lại cũng có thể thỉnh Nhân hoàng cho phép.

Quan hệ giữa Vũ Mục và Nhân hoàng, có thể tưởng tượng tới. Nếu không phải tín nhiệm Vũ Mục, Nhân hoàng cũng không thể đem quân đội hơn ngàn vạn Đại Chu triều, giao phó cho hắn. Hơn nữa, Phương Vân còn biết một việc, Vũ Mục có được huyết thống hoàng thất. Cùng Nhân hoàng chính là nhất mạch tương truyền!

Có thể nói, xảy ra chuyện lớn như vậy. Nhân hoàng không có lý do gì, không điều tra rõ, không có lý do gì, làm bộ trên bưng cáo thị chính thức ở về cái chết của Vũ Mục.

“Nhưng mấy ngày nay, bệ hạ vì sao phải làm như vậy? Vì sao phải hạ lệnh cấm, vì sao muốn ngăn cản ta đi dò hỏi Vũ Mục, thậm chí điều tra chuyện này!”

Phương Vân trong mắt toát ra phiền não cùng hoang mang.

Toàn bộ câu chuyện, toát ra quá nhiều sơ hở cùng điểm đáng ngờ!

Nhân hoàng nắm trong tay thánh hoàng chi hoạch, ngay cả đại đế Huyền Kinh Liệt Hải đều bị một chiêu giết chết. Chẳng lẽ Hồn Động Lão Tổ cùng các hoàng đại đế lớn gan như vậy, vừa mới chạy trốn, liền quay lại bắt ngờ ra một đòn như vậy.

Có thể ngăn cản vô số thiêu thân thủ hạ của Phương Vân ở kinh thành, hơn nữa xóa sạch mọi tin tức, chỉ có Tông Nhân phủ triều đình nuôi dưỡng hơn nghìn năm nay. Kinh thành là ổ của Tông Nhân phủ, chỉ có bọn họ có năng lượng lớn như vậy, ngăn cản thủ hạ thiêu thân của Phương Vân. Nhưng Tông Nhân phủ nghe lệnh Nhân hoàng, không có mệnh lệnh của Nhân hoàng, bọn họ sao làm được như vậy?

Vũ Mục quyền cao chức trọng, là quân thần Đại Chu. Từ triều đình vương hầu bá kiến, viếng hấn là chuyện hợp tình hợp lý. Vì sao triều đình muốn ngăn cản? Chẳng lẽ, trong đó có ẩn tình gì?

Phương Vân nắm bằng cáo thị, trong đầu hiện lên vô số ý niệm. Thật lâu không thể tiêu tan. Hấn suy nghĩ rất nhiều rất nhiều, nhưng mãi không nắm bắt được trọng điểm.

Mơ hồ, Phương Vân đột nhiên nhớ tới Tam Công. Kinh thành chi dịch, Tam Công rõ ràng sống sót, vì sao lại không từ biệt mà đã đi?

Tựa như có cái ý tưởng gì xẹt qua trong óc, sắp nắm được rồi, lại trơn trượt qua từ đầu ngón tay.

“Đề đất thát!”

Đột nhiên một trận tiếng vó ngựa, từ trên đường cái ngoài phủ truyền đến. Cấp tốc hướng tới Quan Quân hầu phủ. Thời điểm này, cũng chỉ có cấm quân, mới có loại quyền lực phi ngựa ở trên đường như thế này.

“Là tín sứ triều đình!”

Phương Vân nheo mắt, giật mình tỉnh lại. Khoảng cách gần như vậy, toàn bộ trong vòng trăm trượng quanh Quan Quân hầu phủ, tự nhiên không có gì có thể giấu diếm được hấn.

Tín sứ rất nhanh tới cửa, tới bên trong thư phòng của Phương Vân.

“Quan Quân hầu, bệ hạ có lệnh, triệu người tức khắc vào cung!”

Một câu ngắn ngủi mà nghe long trời lở đất.

1095. Chương 1096: Giã Khỏi Lồng Chim

Phương Vân cũng không có trì hoãn thời gian, nhanh chóng cưỡi xe ngựa vào hoàng cung. Tân kiến thành hoàng cung, thật rộng rãi, độ cao tường thành so với trước cao hơn năm lần. Hiện ra một loại khí chất hoàng cung vĩnh cửu.

Thời điểm Phương Vân tiến cung, nhìn thấy rất nhiều công tượng đang tân kiến hoàng cung, sơn nước sơn màu vàng thật dày. Hoàng cung lần trước đã bị san thành bình địa, hóa thành phế tích.

Trung Ương Long Đình cũng chỉ thay thế một bộ phận trong hoàng cung trước kia. Mà trong hoàng cung, trừ bỏ thiên tử còn có rất nhiều vương tử, hoàng tử, công chúa. Những chỗ ở của họ không nằm trong phạm vi của Trung Ương Long Đình, Nhân hoàng cần điều động công tượng từ các nơi kiến tạo một lần nữa.

Xe ngựa tiến vào hoàng cung, một đường chứng kiến đều là dấu hiệu viễn cổ. Rộng rãi đồ sộ, kim bích huy hoàng, sở hữu kiến trúc, cực kỳ khổng lồ, giống như nơi ở của ma thần vậy. Khí tức tôn quý đại biểu cho uy lực của Thánh Hoàng!

“Tất cả, đã hoàn toàn bất đồng !”

Xe ngựa đi qua, Phương Vân thì thảo tự nói. Sở hữu tất cả, đối với hắn đều là cực xa lạ. Hắn từng tiến vào hoàng cung, nhưng hiện tại đã hoàn toàn nhận thức không được. Hoàng cung so với trước, tất cả đều biến hóa. Không chỉ là kiến trúc rộng rãi đang dựng lên, còn có cái loại khí tức đại biểu cho hoàng cung. Càng thêm rộng rãi, tôn quý, nhưng cũng càng thêm xa xôi, không thể chạm đến, giống như khoảng cách thiên và địa!

Ở vị trí Trung Ương Long Đình, Phương Vân gặp được Nhân hoàng.

Trên mặt đất có rất nhiều hoa văn, đồ án, phù triện tối nghĩa. Ở trước đại điện là Nhân Hoàng mặc một thân Hoàng Kim Long Bào, lẳng lẳng đứng thẳng.

So sánh với chiến dịch kinh thành, khí tức Nhân hoàng có vẻ càng thêm cường đại, bí hiểm. Gần như chỉ là một cái bóng dáng, nhưng toát ra một cỗ khí tức thâm thúy giống như một góc vũ trụ.

“Vi thần tham kiến Nhân hoàng bệ hạ!”

Phương Vân quì một gối, cung kính.

Ở Nhân hoàng trên người hắn cảm giác được một cỗ khí tức lãnh khốc. Mơ hồ toát ra một cỗ bất mãn.

Phương Vân trong lòng biết rõ ràng, Nhân hoàng lấy bộ dáng này gặp hắn. Đã muốn biểu lộ thái độ.

“Mười ngày trước, ngươi đi Dịch Hoang một chuyến.”

Nhân hoàng thanh âm lạnh lùng, từ tiền phương truyền đến.

Một câu, Phương Vân rung mình một cái. Hắn thật không ngờ, Nhân hoàng không có nói chuyện công bố bằng cáo thị mà lại nói một sự kiện khác.

Chuyện này, hắn tự cho là đã làm bí mật, không nghĩ tới, Nhân hoàng lại rõ như lòng bàn tay.

“Vâng.”

Phương Vân trong lòng thẳng thắn, kiên trì gật đầu nói.

Nhân hoàng nếu đã nói ra như vậy thì chuyện này cũng không chối được.

“Tạ Đạo Uẩn là người cứu đi.”

Nhân hoàng thanh âm thực bình tĩnh, nhưng trong đó toát ra thái độ lạnh lùng, lại làm cho người ta run rẩy không thôi. Giống như một thanh đao, ẩn sâu vào cốt tủy.

Đại điện trung một mảnh yên tĩnh chỉ còn lại thanh âm trái tim Phương Vân bang bang nhảy lên. Máu từ trái tim, mãnh lực áp về phía tứ chi.

Tư túng dịch phạm, chính là tội lớn!

Giờ khắc này Phương Vân chỉ cảm thấy trong đại điện, một đôi mắt giống như ánh đao, lạnh lùng nhìn chăm chú vào bản thân.

Cả người như chui vào hầm băng!

“Vi thần biết Lý Ưc Huyền cùng Tạ Đạo Uẩn, là đồng liệt tam giáp thi đình năm đó. Hơn nữa tổ hữu tình tổ. Tạ Đạo Uẩn là hoàng thất Dịch hoang, chính là Đại Chu kinh dịch. Nhưng là vi thần cho rằng, nếu muốn giải trừ dây một cỗ họa hoạn, không phải là chỉ có một đường kích sát Tạ Đạo Uẩn. Nay Tạ Đạo Uẩn cùng Lý Ưc Huyền song song bỏ trốn, rời đi Trung thổ. Tuy rằng Tạ Đạo Uẩn không chết, nhưng cũng có cùng công hiệu với việc làm cho Lý Ưc Huyền kích sát Tạ Đạo Uẩn.”

Chuyện tới trước mắt, tiến là một đao, lui cũng là một đao, Phương Vân ngược lại buông ra, đơn giản có cái gì nói cái đó, thẳng thắn mà nói:

“Hơn nữa, bệ hạ nay được đến Thánh Hoàng Chi Kiếm. Trong vòng Tứ hải, khó có địch thủ. Thu hoàng lưu tất nhiên không phải đối thủ. Mà đã không có Tạ Đạo Uẩn, Dịch hoang đại quân cũng không phải đối thủ giáp sĩ Đại Chu ta. Bình định Dịch hoang sắp tới, giết Tạ Đạo Uẩn, đã không liên quan. Hơn nữa nàng cùng Lý Ưc Huyền bỏ trốn, vứt bỏ Dịch hoang không để ý, đã chọc giận Thu hoàng, mặc dù ngày sau muốn phản hồi Dịch hoang, chỉ sợ Thu hoàng cũng không chấp nhận được nàng, không đủ vì lo. Vì thần nói những lời thật lòng, thỉnh bệ hạ minh giám!”

Phương Vân đem mọi chuyện, về tình về lý, toàn bộ giải thích một lần. Kể cả con đường Tạ Đạo Uẩn đổi ý, trở về Dịch hoang cũng phá hỏng.

Nhân hoàng nếu như vậy còn muốn trị tội hần, Phương Vân cũng không thể nói gì hơn!

Đại điện bên trong, kim rơi có thể nghe, một mảnh tĩnh mịch.

Nhân hoàng khoanh tay mà đứng, thật lâu đều không có nói. Đại điện khí tức một mảnh căng thẳng, làm người ta hít thở không thông.

Phương Vân đại khí cũng không dám ra, vẫn không nhúc nhích.

“Ngày đó Lục Bộ hội thẩm, trăm nghe nói người lười biện quần nho, xem ra quả nhiên không sai.”

Nhân hoàng vô cùng đơn giản một câu, lại làm cho Phương Vân trong lòng máy động. Nhân hoàng đây là đang nói hần chính là hạng người xảo trá, ngoài sáng thì tán tụng, trong tối lại mĩa mai.

Phương Vân trong lòng không yên, nhưng loại thời điểm này, lại cái gì cũng không dám nói. Có thể nói đã nói, có thể làm đã làm.

Thật lâu sau, ngay tại khi Phương Vân cho rằng một hồi lời đình giận dữ sẽ ập tới, Nhân hoàng đột nhiên phát ổng tay áo, bình tĩnh nói:

“Dịch hoang sự tình như vậy, trăm không hy vọng lại nhìn thấy. Trở về bệ môn tư quá (1) đi!

(1) Bệ môn tư quá: Suy nghĩ lỗi lầm.

Cục diện chuyển tiếp đột ngột, Phương Vân cũng không nghĩ tới, Nhân hoàng bắt đầu một bộ khởi binh vấn tội bộ dáng, đến sau lại lại có kết quả nhẹ nhàng.

Phương Vân giật mình, sau đó chậm rãi đứng lên, cung thanh nói:

“Vi thần tuân chỉ.”

Bệ môn tư quá, đã xem như trừng phạt rất nhỏ!

“Mặt khác, sự tình, Vũ Mục người cũng không nên nhúng tay!”

Nhân hoàng thanh âm, ù ù như sấm, từ tiền phương truyền đến. Thanh âm uy áp, chân thật đáng tin!

Phương Vân cả người chấn động, sắc mặt huyết sắc rút đi, trở nên tái nhợt. Đây một câu mệnh lệnh cuối cùng, như một cái búa tạ, oanh kích ở trong lòng hần.

Đây trong nháy mắt, Phương Vân trong đầu xẹt qua rất nhiều ý tưởng. Hần rốt cuộc hiểu, Nhân hoàng nhắc tới Tạ Đạo Uẩn sự tình. Vì sao bắt đầu thời điểm, thanh thế lớn, tái đến cuối cùng, chỉ là một câu nhẹ nhàng “Bệ môn tư quá”.

Có lẽ, Nhân hoàng quả thật có nói đến sự tình Tạ Đạo Uẩn. Nhưng đây cũng không phải mục đích triệu kiến hần vào hoàn cung lần này hoàng.

“Vũ Mục.”

Phương Vân trong lòng thì trào tự nói, đây cuối cùng một câu, mới là mục đích chân chính của Nhân hoàng!

Phương Vân cũng không hiểu Nhân hoàng vì cái gì phải cầm bản thân tìm hiểu sự tình Vũ Mục. Vũ Mục vì quân thần Đại Chu, vì Đại Chu hòa bình. Dốc hết tâm huyết. Công thần như vậy, hiện tại đã chết, hần là toàn diện điều tra, mà không phải cầm bản thân tham dự chuyện này!

Phương Vân trong lòng một mảnh băng hàn. Hắn hiện tại đã biết rõ, Tông Nhân phủ hành động, quả nhiên là Nhân hoàng mệnh lệnh. Thậm chí Vũ Vô Định chặn lại, đều có thể là Nhân hoàng bày mưu đặt kế!

Vũ Mục tử, có lẽ thực liên lụy đến cái gì bí mật. Nhưng là như vậy đối đãi một cái quốc gia trọng thần, công thần. Chân chính là làm cho người ta canh cánh trong lòng! Dù là trong đó có cái nỗi khổ gì!

Vì cái gì phải cầm bản thân điều tra sự tình Vũ Mục?

Chuyện này rốt cuộc có cái ẩn tình gì?

Vũ Mục vì cái gì mà chết? Tam Công vì cái gì trốn đi?

Phương Vân trong đầu liên tiếp, một mảnh hỗn loạn. Đột nhiên Phương Vân hít một hơi thật dài. Cấn rắng, đột nhiên Uyển một tiếng, lại quỳ xuống:

“Vi thần cả gan, xin hỏi bệ hạ, Vũ Mục rốt cuộc vì cái gì mà chết? Vũ Mục là trọng thần. Dốc hết tâm huyết, nguyện trung thành cho quốc gia. Hắn bị tông phái giết chết, vì sao cấm thần thăm hỏi? Kinh thành chỉ dịch, các Đại Đế bại chiến mà chạy, Hồn Độn Lão Tổ đám người như chó nhà có tang. Chật vật như thế, sao khả năng còn quay lại kinh thành, tự tìm tử lộ? Vi thần cả gan, thỉnh bệ hạ tra rõ việc này!”

Ừ ừ thanh âm, nói năng có khí phách. Giống như cổ đại thặng khách, nhất kích phát ra, huyết tiên ngũ bộ, bách tử bất hối! (2)

(2): năm bước đầy máu tươi, có chết trăm lần cũng không hối hận.

Vận mệnh phụ thân cửa nát nhà tan, ở trong lòng Phương Vân để lại ấn ký thật sâu.

Làm cho hắn trong lòng sinh ra ý niệm bảo hộ Phương gia mãnh liệt. Nhưng vì cái ý niệm này trong đầu, Phương Vân xử sự băn khoăn, rất nhiều thời điểm, sự tình rõ ràng có thể làm, nhưng không thể trực tiếp đi làm, sự tình có thể nói, nhưng không thể trực tiếp đi nói.

Bởi vì tất cả có khả năng vì Phương gia, vì mẫu thân rước lấy mối họa! Phương Vancần bản thừa nhận không nổi cái giá như vậy. Phương Vân chịu cảnh cửa nát nhà tan một lần, vĩnh viễn cũng không muốn lặp lại lần thứ hai!

Nhưng mà Vũ Mục tử vong chuyện này khiến Phương Vân phát hiện bản thân không thể bảo trì trầm mặc, không thể giống như rùa đen rút đầu, trầm mặc không nói.

Tam Công vì cái gì sẽ đột nhiên biến mất?

Phương Vân trong lòng luôn có ý tưởng, nhưng cũng không nguyện đi chạm đến chuyện này. Nhưng mà Nhân hoàng nói hắn không cần nhúng tay vào chuyện Vũ Mục, những ý này trong lúc đó đột nhiên lại hiện lên trong óc, trở nên vô cùng rõ ràng.

Từ xưa đến nay, cường đại nhất quyền lợi, thường thường dễ dàng làm cho người ta nảy sinh dục vọng, dã tâm vô cùng cường đại. Như cầm trong tay Nhân Hoàng Thánh Kiếm, ngay cả ngoại tộc Đại đế cũng không phải là đối thủ.

Phương Vân muốn biết, hiện tại Nhân hoàng có phải là bậc oai hùng sáng suốt, quân vương đáng giá bản thân nguyện trung thành! Vũ Mục sự tình, chưa đựng nhiều điểm đáng ngờ. Không thể cứ như vậy liền bỏ qua.

Lúc trước Phương gia nhà tan cửa nát Phương Vân sở dĩ sinh ra oán niệm lớn như vậy, chính là bởi vì Phương Vân trung thành và tận tâm, vì nước vì dân. Phụ thân vì triều đình, nhiều năm trấn thủ Man hoang, có nhà mà không về được! Đại ca vì xã tắc, chinh chiến sa trường. Mẫu thân vì duy trì đại cục, cũng không thành thân.

Một lòng trung thành Phương gia, cuối cùng rơi vào loại kết cục này. Cho nên Phương Vân trong lòng oán hận. Cho nên năm ấy mười lăm tuổi, đối mặt kim chi ngọc điệp Thanh Vĩnh công chúa, Phương Vân có thể nói thẳng không chút e ngại nào.

Phương gia sở dĩ là Phương gia, là vì nó bụng dạ bằng phẳng, vì nước vì dân! Phương Vân nhỏ đã chấp nhận loại tư tưởng trung quân yêu dân. này Nho gia chú ý chính là thiên hạ vạn dân.

Nếu ở chuyện Vũ Mục tử vong này, Phương Vân co vùi, như vậy Phương gia sẽ không là Phương gia, Phương Vân cũng không phải Phương Vân. Cho dù là Hoa Dương phu nhân biết, cũng không nhưng sẽ không đồng tình, ngược lại sẽ trách cứ hần, quát mắng hần!

Người của Phương gia, tuyệt đối không phải không phải kẻ sợ đầu sợ đuôi, tạm nhân nhượng vì lợi ích cá nhân!

Phương Vân tin tưởng, dù là mẫu thân biết, cũng sẽ đồng ý hần. Tại khoảnh khắc nói ra, Phương Vân cảm giác tâm linh bản thân bị phong bế lâu nay, rốt cuộc thoát khỏi lồng chim, tự do bay vút trong thiên địa!

1096. Chương 1097: Quyết Định Của Phương Vân

“Uỳnh!”

Phương Vân cảm giác thần hồn chấn động, thần hồn vốn đã cường đại, sau khi giãy khỏi tâm linh giam cầm, lại tỉnh tiến. Đi kèm với Thiên Địa Vạn Hóa Chung trong cơ thể biến thành Thế giới, đều trong nháy mắt bành trướng rất nhiều. Phương Vân tăng bình chương cách Cảnh giới địa hồn kia nhất thời lại thu hẹp! Khí tức cảnh giới Địa Hồn vô cùng mãnh liệt.

Lần này, bởi vì tâm tính chuyển biến, mang đến võ đạo tinh tiến, cũng là ngoài dự đoán của Phương Vân. Nhưng thời điểm này, Phương Vân đã không thềm để ý những điều này. Hần chỉ là gắt gao nhìn chăm chăm bóng dáng Nhân hoàng, biểu lộ rõ ràng, hy vọng cầu được một cái thái độ.

Đại diện một mảnh yên tĩnh.

Biến hóa của Phương Vân, hiển nhiên là ra ngoài dự đoán của Nhân hoàng. Đến nỗi Phương Vân nhìn thấy bóng dáng vị Thiên Cổ Đế Vương này, rõ ràng rung động một chút. Tuy rằng cũng không rõ ràng, nhưng đủ để cho Phương Vân nắm giữ.

Tiến là một đao, lui là một đao. Phương Vân lần này bất chấp giá nào, trong lòng ngược lại bằng phẳng rất nhiều. Thậm chí ngay cả Nhân hoàng bình thường như núi nhạc, uy áp cường đại uy nghiêm, cũng không có vẻ trầm trọng nữa.

Phương Vân biết, đây hiệu quả của việc thần hồn và ý chí tăng cường!

Cổ đại Tranh Thần (3), nếu Hoàng Đế làm sai, sẽ thượng nói thẳng, vạch ra sai lầm. Nếu không thay đổi sẽ khiển trách nặng nề, thậm chí máu tươi ngũ bước!

(3): Tranh Thần, Tránh Thần: Thần tử khuyên can vua.

Nếu từ quân thần danh phận mà nói, đây là phạm vào đại bất kính. Một cái làm thần tử không nên gan lớn như vậy!

Từ xưa quân vương tự xưng thiên tử, là con trời Cho nên được sự tôn trọng, kính sợ, dậm chân một cái, thiên địa sẽ chấn động, đại thần sẽ kính sợ. Nhưng là Tranh Thần bất đồng. Tránh thần lòng bằng phẳng, ý niệm trong đầu chính trực, quán thông thiên địa.

Khi Tranh Thần khuyên can, ý niệm dương cương trong đầu quán thông Thiên tâm. Giờ khắc này, hần không hề là thần tử. Mà là đại biểu Thượng Thiên đến chất vấn Thiên Tử, y như là phụ thân trách cứ nhi tử vậy.

Cho nên Tranh Thần có thể giáp mặt trách cứ, không lưu tình chút nào. Thậm chí đối mặt hôn quân, một tát phun máu cũng có. Đây một thể hệ bọn họ đại biểu cho Thượng Thiên, cho nên không sợ hãi uy nghiêm quân vương chút nào, những điều này chính là quân thần chi đạo. Hơn nữa, quân vương không dám quá mức trách cứ. Bởi vì hần đại biểu cho Thượng Thiên!

Phương Vân hiện tại liền cảm giác được cái loại tâm tính này, tất cả đều bất cứ giá nào!

Đại diện bên trong, một mảnh yên tĩnh. Nhưng mà sau lưng loại yên tĩnh này, lại là một hồi khí tức bão táp. Nếu là trước kia, Phương Vân tất nhiên sinh ra sợ hãi chỉ tâm, nhưng mà hiện tại, hần lại là không sợ không ngại, một mảnh bằng phẳng.

Hắn muốn biết, hiện tại người này có phải là Hoàng đế trước kia nữa không! Hắn bởi vì Thánh Hoàng Chi Kiếm tế luyện thành công, mà thay đổi hay không!

Nhân hoàng long bào, không gió đông đưa. Bay lên, hạ xuống, bay lên, hạ xuống, giống như hắn tâm tình hắn vậy. Thật lâu sau không ngờ, Phương Vân nghe được thanh âm cực kỳ bình tĩnh của Nhân hoàng:

“Phương Vân, trầm, hỏi lại người một vấn đề. Vấn đề này, trầm đã muốn hỏi qua một lần. Nhưng hiện tại, ta hỏi lại người một lần nữa.”

Nhân hoàng bỗng nhiên xoay người lại. Hắn biểu tình bình tĩnh, không có gì tức giận, không có gì không hờn giận. Chỉ có một loại bình tĩnh không cách nào hình dung.

“Phương Vân, người có nguyện thần phục trầm?”

Bình tĩnh thanh âm, lại giống như tiếng chuông từ từ, đem Phương Vân mang về vài năm trước, lần đó là Phong Hầu Đại Điện. Ngay tại điện Thái Hòa, ở cuối cùng một cửa, gặp mặt Nhân hoàng, Phương Vân cũng nghe đến thanh âm này:

“Phương Vân, người có nguyện thần phục trầm?”

Một câu vô cùng đơn giản, lại như sấm đánh thẳng vào lòng người. Bỗng nhiên trong lúc đó, tâm thần Phương Vân phiêu đảng, hoảng hốt, trong chớp lát đặt mình trong điện Thái Hòa, chớp lát hiện thân trong Trung ương long đình

Bất đồng hoàn cảnh, cũng hai người, cũng một câu chất vấn.

“Người có nguyện thần phục trầm?”

Thanh âm vô cùng, ở bên tai vang vọng. Thời gian thay đổi, địa điểm thay đổi, nhân cũng thay đổi, nhưng là cái loại bồi hồi này, một chút không thay đổi!

Phương Vân từng khó khăn nói “Vi thần làm việc, chỉ cầu không thẹn cho tâm”. Mà hiện tại vài năm sau, Phương Vân đối mặt tình cảnh, phải gian nan hơn rất nhiều. Lời nói như vậy cũng khó thốt lên!

Từ xưa làm trái quân vương không có chết già. Tranh Thần tuy rằng có thể thẳng thắn phê phán quân vương, nhưng Tranh Thần kết cục, thường rất thê thảm. Gặp được hôn quân thì trực tiếp thân tử đường trường. Mà cho dù là minh quân, tuy rằng đã tiếp nhận lỗi sai. Nhưng là long uy bị nhục, uy nghiêm đã bị khiêu chiến, trong lòng chung quy là bất khoái. Cuối cùng cũng tìm lí do đem Tranh Thần giáng chức điều đi.

Cho nên từ xưa đến nay, địa vị Tranh Thần, luôn dập dềnh di chuyển, không ngừng bên trong triều đường, hết ra lại vào, vào rồi lại ra. Loại chìm nổi này, phụ thuộc vào tâm trạng của quân vương!

Vài năm trước, thời điểm Nhân hoàng nói những lời này, còn có các đại đế có thể chống lại hắn, chế ước hắn. Nhưng hiện tại, Nhân hoàng tay cầm Thánh Hoàng Chi Kiếm, trong vòng tứ hải không có địch thủ. Tứ cực bát hoang, một lời độc đoán. Làm trái hắn, chẳng khác nào là làm trái thượng thiên, làm trái thiên đạo!

Phương Vân ngón tay, khảm thật sâu vào bàn tay, ngay cả máu chảy ra cũng không có phát hiện!

“Phương Vân, thần phục triều đình, thần phục thiên hạ vạn dân!”

Phương Vân gian nan nói từng chữ một.

Phương Vân lại không thể nói ra “Vi thần làm việc, chỉ cầu không thẹn vô tâm”. Hắn không thể làm trái lương tâm mình.

Thần phục cho triều đình, đã là dưới tình huống Phương Vân không phụ bản tâm, làm ra nhượng bộ lớn nhất.

Từ xưa quân vương, có thể chính có thể tà. Nhưng chỉ có giang sơn xã tắc, thiên hạ vạn dân. Vĩnh hằng không thay đổi! Nếu Nhân hoàng trong lòng chính trực, không có ý nghĩ cá nhân, có thể tạo phúc vạn dân, như vậy triều đình đại biểu chính là Nhân hoàng, Phương Vân nguyện trung thành triều đình, chẳng khác nào là nguyện trung thành Nhân hoàng.

Nhưng mà Nhân hoàng nếu có ý nghĩ cá nhân, thì triều đình là triều đình, Nhân hoàng là Nhân hoàng. Phương Vân sẽ nguyện trung thành triều đình, nguyện trung thành thiên hạ vạn dân, cũng sẽ không nguyện trung thành Nhân hoàng!

Từ xưa triều đình tồn tại mãi, mà Nhân hoàng thì chuyển giao từng thời đại! Nhân hoàng truyền qua từng thế hệ, nhưng triều đình thủy chung là triều đình.

Đây là sự khác nhau của Nhân hoàng cùng triều đình!

Nhân hoàng trên cao nhìn xuống, gắt gao nhìn chăm chăm Phương Vân, ánh mắt, giống như phải nhìn thấu xương cốt, tâm can của hắn. Nhưng mà thật lâu sau, Nhân hoàng rốt cuộc phát phát tay:

“Đi ra ngoài!”

“Bệ hạ.....” Phương Vân đôi môi mở ra

“Đi ra ngoài!!”

Tttrong nháy mắt, thanh âm đột nhiên to lên vô số lần. Giống như vô số tiếng sấm, ở đại điện nổ tung. Thoáng nhìn vào, Phương Vân nhìn thấy Nhân hoàng sắc mặt, âm trầm vô cùng. Nhưng ngay sau đó, Phương Vân trong mắt liền mất đi Nhân hoàng thân ảnh. Bốn phía hào quang chợt lóe, Phương Vân đã bị chấn ra đại điện!

“Trở về bệ môn tư quá! Ba tháng không có trăm mệnh lệnh, nghiêm cấm người rời đi hầu phủ nửa bước!”

Thanh âm ù ù, lãnh khốc vô tình. Giờ khắc này, Hoàng Giả Quyển Cố (2) trên người Phương Vân hoàn toàn tiêu thất.

(2): Hoàng Giả Quyển Cố: Sự chiếu cố của Hoàng thượng.

Từ giờ trở đi, Phương Vân chính là Phương Vân, Nhân hoàng sẽ không thiên vị gì nữa!

Phương Vân rõ ràng cảm giác được điểm này. Nếu là trước kia, Phương Vân sẽ bối vì hoàng giả tức giận, mà bất an. Sẽ bối vì hoàng ân rời đi, mà do dự. Nhưng đã trải qua tâm tính biến hóa, một chút sợ hãi chỉ tâm, đều tiêu thất.

Hiện tại Phương Vân, trong lòng không có gì sợ hãi cùng bất an, mà chỉ có vô cùng bình tĩnh. Nhưng mà tại đây loại bình tĩnh dưới, lại khó nén một chút thật sâu thất vọng, đối với Nhân hoàng thất vọng!

Phương Vân rõ ràng cảm giác được, Nhân hoàng thay đổi. Hoặc là càng chuẩn bị nói, hắn cũng không có thay đổi. Chỉ là tầng mê vụ trên mặt hắt đột nhiên tan đi, lộ ra tướng mạo sẵn có.

“Ba tháng sau, ta liền từ chức, mang theo mẫu thân, mang theo đại ca. Rời đi triều đình, rời đi kinh thành, rời đi Trung thổ, rời đi nơi đây! Lấy thực lực hiện tại, tự bảo vệ mình đã muốn dư dả. Cho dù là Phương gia, cũng sẽ không có nguy cơ bị diệt! Không phải ngày đêm lo nhà tan cửa nát!”.

Phương Vân trong mắt xẹt qua một chút hào quang, trong lòng mơ hồ có quyết đoán. Hiện tại triều đình, đã không hề cần hắn. Mặc dù là hắn không ở đây, lấy Nhân hoàng thực lực, chỉ sợ cũng có thể nhất thống Tứ Cực Bát Hoang, thành lập một cái vương triều cường đại nhất!

Có Phương Vân hay không, tất cả cũng sẽ không thay đổi! Phụ thân Phương Dận vì thủ vệ dân chúng, trấn thủ Man hoang hơn hai mươi năm. Nhưng đã không có sự khác nhau giữa Man Hoang và Trung Thổ, tất cả sẽ không cần nữa!

Đại Chu triều cũng đem không hề cần võ tướng vương hầu giống như Phương Dận. Phương gia cũng không có ý nghĩa tất yếu để tồn tại!

Phương gia hiện tại đã muốn đứng đầu, quyền thế vô cùng. Nhưng mà quyền lợi, cũng không thể hấp dẫn Phương Vân. Quyền lợi là Nhân hoàng giao cho, hắn có thể cho, cũng có thể thu. Tất cả đều là hư vô.

Phương Vân từng thành lập thứ hai mươi bảy doanh, hiện tại đây chỉ quân đội này tỏa ánh sáng, nổi tiếng thiên hạ. Nhưng là nếu Nhân hoàng cần, Phương Vân sẽ không chút nào đau lòng đem quyền khống chế giao ra.

Chinh tiểu đại quân Đô Thống vị trí, là Nhân hoàng nhâm mệnh. Phương Vân luôn không có hứng thú. Hiện tại cũng có thể giao ra. Còn về Quan Quân hầu tước vị, kia chỉ là hư vị. Phương Vân này phong hầu, từ đầu đã không phải thực quyền. Không sao cả có cũng được mà không có cũng được.

Còn có làm cho Triệu Bá Ngôn thành lập hệ thống Nga tử gần trăm vạn, hệ thống này là Triệu Bá Ngôn dốc hết tâm huyết xây dựng nên, cũng là Phương Vân lợi khí tin tức lớn nhất. Tác dụng lớn nhất chính là thay Phương Vân phát hiện tất cả những mối uy hiếp. Nhưng nếu Phương gia rời khỏi triều đình, Phương Vân thoái ẩn, đây một cái Nga Tử hệ thống cũng không sao cả, có thể giao cho triều đình, cũng có thể tan rã.

Còn về tài phú, Phương Vân mượn Tụ Bảo các, tích lũy tài phú khổng lồ. Cho dù là quy ẩn, cũng đủ để duy trì Phương gia tất cả tiêu hao. Điểm này, triều đình cũng cấp không được!

Sau khi làm ra quyết định, Phương Vân trong lòng bỗng nhiên thoải mái vô cùng. Phụ thân từng phê mệnh, nói hần phải nhảy ra dòng sông vận mệnh, chỉ có hóa rồng mà đi. Nhưng mà Phương Vân còn nói một cái, trừ bỏ hóa rồng, còn có thể hóa hổ hóa sư, nhảy ra con sông, tự do tự tại, ngạo khiêu núi rừng!

“Phụ thân, đa tạ người. Hiện tại, ta cuối có thể giải thoát rồi!”

Phương Vân trong lòng lẩm bẩm nói.

1097. Chương 1098: Tông Lệnh Phó Thác

Sau khi từ quan quy ẩn, có lẽ có chút phong ba, nhưng đối với Phương Vân, đã không liên quan. Bình ổn chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Trong vòng tứ hải đều là Vương Thổ. Nhưng mà ở Trung thổ Thế giới, lại còn có một chỗ, không thuộc Vương thổ. Đó chính là Phệ Đà châu.

Là nơi phật chủ Thích già vạn mư ni cổ phật sinh ra, phiên đại lục này luôn rời xa Trung thổ, rời xa tranh chấp. Dù là trung viên cổ hay là thượng cổ, trung cổ chiến tranh, đều không có lan đến Phệ Đà châu. Hơn nữa, là nơi Phật Tông khởi nguyên, này địa phương tất nhiên có chút di tích của Phật Tông nhất mạch.

Phương gia quy ẩn có thể di cư tới nơi đó. Lấy Phương Vân năng lực, hoàn toàn có thể cấp mẫu thân Hoa Dương phu nhân một cái cuộc sống an ổn. Mà hần, cũng có thể đi tìm kiếm một chút phật chủ di tích. Thuận tiện bá kiến vị Thánh Giả thần bí của Phật Tông.

“Ba tháng! Ba tháng sau, ta lập tức từ Quan chức Quân hầu, mang theo mẫu thân, nếu đại ca nguyện ý, cũng mang theo đại ca cùng Phúc Khang Công Chúa, rời đi Trung thổ. Tiến đến Phệ Đà châu!”

Phương Vân trong lòng âm thầm nói.

Nhưng mà trước mắt, hần còn không có thể rời đi!

Vũ Mục sự tình, không thể không tra. Xã tắc chi thần, không thể yên lặng chết đi như vậy. Ít nhất cũng phải điều tra rõ nguyên nhân hần chết, nếu không Phương Vân cả đời nan an! Hơn nữa, Nhân hoàng làm cho hần bế môn tư quá ba tháng, đây là trừng phạt. Mà ở trừng phạt trong lúc, hần là không thể từ quan quy ẩn. Chỉ có ở ba tháng sau, Phương Vân mới có thể từ quan quy ẩn!

“Mẫu thân, ba tháng sau, ta liền mang người rời đi kinh thành, đi gặp phụ thân!”

Phương Vân trong lòng âm thầm nói. Không biết vì cái gì, Phương Vân trong lòng cũng không có bởi vì Nhân hoàng tức giận, mà cảm thấy sợ hãi, ngược lại là cảm thấy vô cùng thoải mái, tâm tính so với lúc đến hoàn toàn bất đồng.

Lên xe ngựa, Phương Vân lập tức rời khỏi hoàng cung, tâm tình vô cùng bình tĩnh.

“Cô lỗ lỗ!”

Xe ngựa thanh âm, ở trong hoàng cung vang vọng. Sắc trời dần dần hôn ám. Phương Vân xuyên qua hoàng cung cửa thành, rất nhanh đi vào đường lớn. Đột nhiên thanh âm xe ngựa từ phía sau đuổi theo, hơn nữa rất nhanh đuổi kịp xe ngựa Phương Vân.

“Phương đại nhân, đại nhân chúng ta ời. Mời ngài vào xe ngựa chúng ta để không tiết lộ tung tích.”

Một cái thanh âm yếu ớt, đột nhiên từ sau xe ngựa, truyền qua thùng xe, tiến vào bên trong lỗ tai Phương Vân.

“Đây là.....”

Phương Vân neho mắt, xe ngựa này tới thật kỳ quái. Nhưng rất nhanh, Phương Vân liền đánh mất ý niệm trong đầu. Trực tiếp nói với người mã phu:

“Cứ trực tiếp về Quan Quân Hầu phủ!”

Ngay khi hai xe ngựa giao nhau, rèm cửa vừa động, Phương Vân đột nhiên hóa thành một đạo tia chớp mắt thường khó nhìn thấy. Tiến nhập vào thùng xe ngựa kia. Mà cùng lúc đó, một phân thân, từ Phương Vân thể nội thoát thân ra, thay thế hấn ngồi trong xe ngựa như trước, bất động thanh sắc phản hồi Quan Quân hầu phủ.

Xe ngựa kia cũng không có tiến vào chỗ vương hầu phủ đệ nào. Đầu tiên là vào một khách sạn, sau đó lại là một tửu lâu, ra vào mấy lần, đến thời điểm cuối cùng, mới từ một khách sạn đi ra.

Toàn bộ quá trình, cực kỳ im lặng. Phương Vân cũng không có hỏi lai lịch đối phương, mà mã xa cũng không có giải thích. Ngoài lúc hai xe ngựa gặp nhau ra, thời điểm khác, cũng không nói một câu nào.

Đợi cho giờ tỵ canh ba, xe ngựa rốt cuộc quẹo vào Tông Nhân phủ.

“Hầu gia, mời vào. Đại nhân chúng ta đang ở bên trong chờ!”

Xa phu dẫn đường, nhỏ giọng nói.

“Ân.”

Phương Vân từ trong xe ngựa đi xuống, nhìn liếc mắt một cái. Đối với việc xuất hiện ở Tông Nhân phủ lý, cũng không kỳ quái, tựa như sớm có đoán trước. Hành lang bằng đá của Tông Nhân Phủ hết sức im ắng, chỗ này được tạo nên từ vô số máu tươi, vô cùng âm lãnh. Tất cả người ở đây đã rời đi. Chỉ còn lại một người Phương Vân ở đây.

Sâu trong hành lang, có một chút hào quang mỏng manh truyền ra. Chiếu lên thạch bích bóng loáng, âm lãnh, hắc ám, huyết tinh hơi hơi lay động. Nếu không nhìn kỹ, mắt thường căn bản phát hiện không được.

Tại chút ánh lửa này, Phương Vân mơ hồ thấy được một cái thân ảnh cao to, ở trong đó chớp động.

Phương Vân hít một hơi thật sâu, không có nghĩ nhiều. Trực tiếp đi vào. Cuối hành lang, màn che bằng lụa trắng bay phấp phới. Mấy cây đuốc cùng ngọn đèn sắp đặt ở trên vách tường. Ngay tại trung ương, Phương Vân thấy được một bóng người cao to. Trường bào màu trắng, tóc đen dài, mềm mại dừng ở sau lưng, lẳng lặng không nhúc nhích.

“Tông Lệnh.....”

Phương Vân đôi mắt xẹt qua một tia hào quang. Tại cái địa phương âm lãnh, hắc ám, Phương Vân rốt cuộc gặp được hấn, từ khi hấn hồi kinh, khắp nơi nhắm vào hấn, bao vây tiêu trừ hấn và Thiêu Thân hấn sở hữu, Tông Lệnh, vị vua phía sau màn cửa triều đình.

Phương Vân lần đầu tiên nhìn thấy Tông Lệnh, tuy rằng khí tức hấn tự nhiên, nhưng nhất cử nhất động, đều toát ra một cỗ hương vị quyền thế cường đại. Vừa thấy chính là loại bá chủ, kiêu hùng, làm cho người ta không khỏi sinh ra sự kính sợ. Nhưng là hiện tại, một lần nữa nhìn thấy Tông Lệnh, Phương Vân đột nhiên từ trên người hấn, cảm giác được một loại tiêu tụy cùng sa sút nói không nên lời!

Tại trên người vị quyền khuynh nhất phương, Phương Vân Lại cảm nhận được một tia già cả hương vị. Giống như đột nhiên vị Đại Chu Tông Lệnh này liền già đi mấy chục tuổi.

“Tông Lệnh.”

Phương Vân gọi một tiếng, đi vào Tông Nhân Phủ. Nhưng mà, Tông Lệnh lại như không nghe thấy, vẫn không nhúc nhích, tựa như lâm vào một mối trầm tư thật sâu nào đó, đến nỗi ngay cả Phương Vân thanh âm đều không nghe thấy.

“Tông Lệnh.....”

Phương Vân đi tới phía sau hắn, lại gọi một tiếng.

“A!”

Tông Lệnh hô nhỏ một tiếng, thân hình kịch liệt run run một chút, giống như mới tỉnh dậy từ trong mộng, phục hồi tinh thần lại.

“Phương Vân, người đã đến rồi!!”

Lưu Kế nói xong, đột nhiên quay đầu. Trong lòng Phương Vân mãnh liệt run run một chút, từ bóng dáng Phương Vân chỉ cảm giác được lưng hắn để lộ ra già cả hương vị. Nhưng là ngay mặt nhìn thấy thời điểm, Phương Vân mới phát hiện, Lưu Kế thật sự đã già đi.

Thần Thông cảnh võ giả, hoàn toàn có thể không thay đổi dung nhan, giữ thanh xuân vĩnh viễn. Lưu Kế vốn là bộ dáng trung niên nhân, làn da trắng nõn, bảo dưỡng tốt lắm. Nhưng hiện tại khuôn mặt tôn quý lại xuất hiện rất nhiều nếp nhăn tinh tế. Mỗi một nếp nhăn đều kể ra sự bất an và sầu lo trong đoạn thời gian này.

Vị Đại Chu Tông Lệnh này, bị vây thật sâu bên trong sầu lo cùng dày vò!

“Đại nhân, rốt cuộc phát sinh chuyện gì?”

Từ trên người Lưu Kế, Phương Vân bản năng cảm giác được một tia bất thường. Hắn thần hồn, tựa như luôn bị sự tình nào đó, thống khổ tra tấn. Cái gọi là tướng từ tâm sinh, vị Đại Chu Tông Lệnh bên ngoài biến hóa, chính là hình dung sự giãy dụa trong lòng hắn.

Lưu Kế như không nghe được, chỉ hỏi:

“Ta mấy ngày hôm trước, nhờ người đưa thư cho người, thu được đi?”

Phương Vân giật mình, lập tức gật gật đầu:

“Thu được, Tông Lệnh đại...”

Nghe thấy Phương Vân thu được tín hàm, Lưu Kế thở phào, nhưng hắn rất nhanh phát phát tay, đánh gãy lời nói của Phương Vân. Hắn tựa như sớm biết Phương Vân muốn hỏi cái gì, cho nên căn bản không cho hắn cơ hội hỏi.

“Phương Vân.”

Lưu Kế ngẩng đầu, do dự. Trong đôi mắt hiện lên tơ máu, do dự một lát, Lưu Kế vẫn mở miệng nói:

“Người từng nhận lời làm cho ta ba cái hứa hẹn, người còn nhớ rõ đi?”

Đây đột ngột một câu, làm cho Phương Vân trong đầu không khỏi ngẩn ra, trên mặt xuất hiện sự thất thần.

Ba cái hứa hẹn?

Sự tình cũng khá xa xôi, chỉ là hắn sao có thể không nhớ được? Lúc trước hắn ở hải ngoại giết Tứ Cực Ma tông thiếu chủ môn, Dịch hoang hoàng thất Đại hoàng tử A Dịch Quả, hơn nữa dùng kế trừ bỏ Bình Đỉnh hầu Thiên Tà Tông xếp vào triều đình, đồng thời làm cho Tứ Cực Ma tông cùng Thiên Tà Tông hai đại tông phái tức giận, phái ra Thiên Trùng cường giả cao nhất, đến đối phó Phương Vân, thậm chí đối phó đại ca hắn cùng người nhà.

Phương Vân một cây chẳng chống vững, liền tìm tới Tông Nhân phủ Tông Lệnh. Lấy ba cái hứa hẹn làm giá, đổi lấy sự giúp đỡ của Tông Nhân phủ, giám thị nhất cử nhất động hai phái, bất kỳ lúc nào báo cáo cho hắn.

Cái thời điểm kia, hệ thống Thiêu Thân của Triệu Bá Ngôn, vừa mới vừa sáng lập. Căn bản không có năng lực sưu tập tình báo cường đại như hiện tại!

Ba cái hứa hẹn, Phương Vân lấy ngàn dặm gấp rút tiếp viện, cứu viện cái mật thám bị Thiên Tà Tông phát hiện, thực hiện cái hứa hẹn thứ nhất. Còn về thứ hai, cái thứ ba hứa hẹn, Lưu Kế không đề cập. Cho nên chuyện này liên gác lại như vậy.

Phương Vân không nghĩ tới, lâu như vậy. Tông Lệnh Lưu Kế lại nhắc tới ba cái hứa hẹn này..

“Nhớ rõ.”

Phương Vân gật gật đầu, thừa nhận nói. Cho dù sự tình đã muốn thật lâu, nhưng hãn đối đã hứa, tuyệt đối sẽ không quên.

“Hảo, nhớ rõ là tốt rồi!”

Trong mắt vị Đại Chu Tông Lệnh này, rốt cuộc toả sáng ra một tia thần thái, kích động nói:

“Phương Vân, ta cũng sẽ không quá nghiêm khắc. Chỉ cần người đáp ứng ta một sự kiện, sự tình ba cái hứa hẹn, liền bỏ đi, không cần chuyện thứ hay hay thứ ba nữa.”

Những câu nói này, lại là ra ngoài dự đoán của Phương Vân. Lưu Kế cố ý để vài năm nữa lấy ra nhờ cũng được, nhưng hiện tại lại buông tha như vậy.

Phải biết rằng, Phương Vân lúc này bất đồng ngày đó. Hãn thực lực hiện tại, cường đại hơn lúc hứa không biết bao nhiêu lần. Cho dù là Lưu Kế, cũng kém xa vạn dặm.

Lưu Kế sự tình làm không được, hãn lại có thể làm được. Cho dù là Lưu Kế nói phải lấy một Hồn cấp cường giả làm nô lệ, Phương Vân đều có thể bắt đến dưới chân Lưu Kế.

Một cái trợ lực cường đại như vậy, ba cái hứa hẹn như vậy, lấy tính cách Lưu Kế, thật sự không nên dễ dàng buông tha. Cho dù là một cái!

“Người nói đi.”

Lưu Kế nếu nói như vậy, Phương Vân cũng muốn giải quyết dứt điểm. Hãn trong lòng đã muốn có chuẩn bị, chuyện Lưu Kế muốn tuyệt đối sẽ rất nguy hiểm, hà khắc.

Nhưng, ở thời điểm Lưu Kế chân chính nói ra Phương Vân vẫn chấn động như trước.

1098. Chương 1099: Truy Tìm Mạnh Mỗi

“Phương Vân, ta muốn người đáp ứng ta một sự kiện. Nếu ta chết, ta muốn người lập tức mang Thanh Sướng công chúa đi, hơn nữa vĩnh viễn bảo hộ nàng. Đừng cho nàng bị thương tổn!”

Lưu Kế trịnh trọng nói.

“!!!”

Phương Vân chấn động. Hãn đã sớm làm tốt chuẩn bị, Lưu Kế đề xuất điều kiện, sẽ thực hà khắc, thực gian nan, rất khó hoàn thành. Nhưng nhưng không có nghĩ đến, là một sự kiện như vậy.

“Tông Lệnh đại nhân? Người rốt cuộc muốn nói cái gì?”

Phương Vân thần sắc ngưng trọng nhìn chằm chằm Lưu Kế. Trong thanh âm vị Đại Chu Tông Lệnh này, toát ra điềm xấu, làm cho hãn cảm giác được cực kỳ bất an. Cái gì là sau khi hãn chết?

Thần Thông cảnh cường giả, sống năm ngàn tuổi cũng không thành vấn đề. Đại Chu triều lập quốc mới bao nhiêu năm, dù là Tông Lệnh thời gian trong pháp khi không ít nhưng cách đại nạn còn lâu. Lấy tình huống hãn, sống hơn một ngàn năm nữa cũng không thành vấn đề. Nhưng Lưu Kế lại còn nói sau khi hãn chết như vậy.

Làm cho hấn chiếu cố Thanh Sưởng công chúa, càng như là uỷ thác khi sắp lâm chung! Phương Vân cảm giác được bất an thật sâu. Rốt cuộc là chuyện gì, lại có thể làm cho vị Đại Chu Tông Lệnh này, có giác ngộ cái chết. Hấn rốt cuộc cảm giác được cái gì?

Trong nháy mắt, Phương Vân trong đầu liên tưởng đến rất nhiều thứ. Trong khoảng thời gian này, phát sinh sự tình, thật sự là nhiều lắm. Không phải do hấn không đi liên tưởng.

“Tông Lệnh đại nhân, người có phải đã nhận ra cái gì? Nói cho ta biết! Nói cho ta biết!!”

Phương Vân tiến lên trước một bước, tiếp cận Tông Lệnh Lưu Kế. Hấn ánh mắt sáng ngời, nhìn thẳng vị này nhân vật thực quyền Đại Chu, muốn nhìn thấy sâu trong tâm linh hấn.

Lưu Kế không nói gì, chỉ là lẳng lặng lắc đầu.

“Xôn xao!”

Phương Vân bắt được hai vai Tông Lệnh, dùng sức lay động, vẻ mặt kích động nói:

“Có phải sự tình cùng Vũ Mục có liên quan? Người chấp chương Tông Nhân phủ, kinh thành là địa bàn của người. Chuyện Vũ Mục, người không thể nào không biết! Nói cho ta biết, nói cho ta biết! Rốt cuộc đã xảy ra cái gì?”

Lưu Kế càng không nói, Phương Vân lại càng khẳng định, hấn biết bí mật gì đó. Tại kinh thành, sự tình rất khó giấu diếm được hai người, cái thứ nhất là Nhân hoàng, mà cái thứ hai, chính là Tông Lệnh Lưu Kế!

Lưu Kế triệu Phương Vân lại đây, lại làm ra uỷ thác gần lâm chung. Loại biểu hiện khác thường này, rất khó làm cho Phương Vân không cảm giác được vấn đề.

“Phương Vân.”

Lưu Kế ngẩng đầu lên, nhắm mắt lại, toát ra mỗi một thật sâu nói:

“Không phải ta không nói cho người, mà là nói cho người căn bản không có tác dụng gì. Ta biết người hiện tại võ công tiến nhanh, nhưng người so với Vũ Mục lại như thế nào? Ngay cả sự tình, Vũ Mục đều làm không được, người có năng lực làm được sao?”

Phương Vân trong lòng chấn động. Vũ Mục chết bất đắc kỳ tử, quả nhiên không có đơn giản như vậy. Lưu Kế quả thật là biết tin tức, nhưng hấn những lời này, rốt cuộc là ám chỉ cái gì?

Phương Vân ánh mắt lóe ra, ý niệm trong đầu liên tiếp chạy qua. Nhưng mà rất nhanh, bên tai nghe thấy Lưu Kế thanh âm, mang theo vô cùng tang thương nói:

“Ta rốt cuộc hiểu, phụ thân vì cái gì không cho Tử Chúc luyện kiếm. Vũ Mục là cái thứ nhất, mà ta là cái thứ hai. Ta sẽ làm cố gắng cuối cùng, đi ngăn cản người kia. Đại Chu triều hơn một ngàn năm cơ nghiệp, một ngàn năm thịnh thế thái bình, không thể hủy hoại chỉ trong chốc lát như vậy. Phương Vân, nếu ngay cả ta cũng khuyên can không được người kia, người liền mang theo Thanh Sưởng, chạy trốn đi. Vĩnh viễn rời đi nơi này!”

Lưu Kế trên mặt, toát ra thật sâu thống khổ. Hai hàng nước mắt, từ khóe mắt hấn chảy xuống. Mang theo giác ngộ cuối cùng nào đó!

Mê vụ, bao quanh bí ẩn!

Phía sau mê vụ dày đặc, Vũ Mục không thể nghi ngờ đã biết chân tướng. Vũ Mục đã chết. Nhưng Lưu Kế cũng biết chân tướng, nhưng hấn cũng không nguyện nói ỉnh. Phương Vân không phải đứa ngốc, sở hữu những manh mối này, đều mật mờ chỉ thẳng thống trị cao nhất Đại Chu. Nhưng Phương Vân không nghĩ ra được, Nhân hoàng rốt cuộc có cái gì lý do đi làm như vậy?

Lưu Kế nói phải làm một lần khuyên can cuối cùng, nhưng hấn muốn khuyên can ai? Khuyên can Nhân hoàng nhất thống thiên hạ, kích sát các hoang đại đế, di diệt tông phái sao? Thứ này sao phải khuyên can? Kinh thành chiến dịch, nếu không phải Nhân hoàng, Đại Chu triều đã sớm diệt vong. Thiên hạ đã sớm chìm đắm vào hắc ám thời đại tông phái thống trị. Nhân hoàng lập hạ công lao lớn như vậy, sao có khả năng đối thiên hạ bất lợi?

Nhưng nếu không phải Nhân hoàng thì là ai? Tại Đại Chu triều, có phải còn cất dấu cao thủ cả mình cũng không biết? Thiên Cơ các Thiên Cơ bằng được xưng tính cả vạn vật, nhưng có thể thiếu sót hay không?

Ngay cả Thiên Cơ Tiên Sinh thân mình cũng là người chứ không phải thần, hấn làm như vậy, chẳng lẽ chỉ là vì sắp xếp một cái bằng sao? Mỗi người làm một sự kiện, đều có mục đích của mình. Mục đích của Thiên Cơ tiên sinh là gì? Hấn có thể không chết hay không!

Đại thần thông bằng có thể chỉ là công cụ của hấn hay không?

Phương Vân trong óc, ba đào mãnh liệt. Vô số nghi vấn cùng ý niệm trong đầu, tạo thành hải triều mê hoặc, mênh mông không thôi. Hấn trước mắt, còn có một người biết, nhưng mà Lưu Kế lại tình nguyện tự mình gánh vác, cũng không tiết lộ ra một chút.

Chợt, Phương Vân mãnh cảm rằng một cái, làm ra quyết định.

“Nói cho ta biết, ta cần biết chân tướng!”

Phương Vân gắt gao nhìn chăm chăm Tông Lệnh, ánh mắt hấn sáng như tuyết, rõ ràng cho thấy ý chí không thể sửa đổi:

“Chỉ có ở biết toàn bộ sự tình chân tướng sau, ta mới chịu đáp ứng yêu cầu. Nếu không nói, ta sẽ không đồng ý người điều kiện!”

Phương Vân rất ít làm ra loại sự tình nuốt lời này, đặc biệt là lúc trước hấn làm ra ba cái hứa hẹn. Nhưng chuyện này quá lớn. Cho dù không có chứng cứ rõ ràng, nhưng Phương Vân đã cảm giác được một hồi gió lốc cực lớn.

Trận gió lốc này, thậm chí so với kinh thành chi dịch còn cho hấn cảm giác mãnh liệt hơn. Hiện tại, Vũ Mục chết bất đắc kỳ tử. Tông Lệnh cũng đột nhiên làm ra dàn xếp hậu sự. Kế tiếp, sẽ là ai?

Phương Vân trong lòng rất rõ ràng, nếu hấn không hỏi rõ. Mù quáng nhận lời Lưu Kế. Như vậy thì có khả năng, đại bi kịch tiến đến phía trước thì hấn cái gì cũng làm không được.

Phương Vân xưa nay cũng không phải là người bội tín. Nhưng cũng không phải là người cổ hủ.

Tông Lệnh điều kiện, hấn không thể đáp ứng!

Phương Vân gắt gao nhìn chăm chăm Lưu Kế, đang chờ nhân Trả lời.

Nhưng mà, Phương Vân chờ đến, lại là Đại Chu Tông Lệnh kiên định lắc đầu:

“Hãy nghe ta nói, Phương Vân, chuyện này vượt qua người tưởng tượng. Đối với người trăm hại mà không có một lợi!”

“Ừnh!”

Phương Vân đột nhiên xoay người lại, dứt khoát mà kiên quyết hướng bên ngoài Tông Nhân phủ:

“Tông Lệnh, ta hy vọng người suy nghĩ kỹ một chút. Ba cái hứa hẹn, vẫn hữu hiệu như cũ. Nhưng chuyện này, cũng không ở trong phạm vi chúng ta giao dịch. Ta chờ người thay đổi quyết định!”

Chiếu cố Thanh Sưởng công chúa, chỉ là một câu. Nhưng thâm ý trong đó, lại là ẩn hàm ý tứ chung thân. Thời khắc nguy hiểm Phương Vân có thể giúp nàng, cứu trợ nàng. Nhưng không có hứa hẹn chiếu cố nàng cả đời!

Phương Vân đi thực kiên quyết, cũng thực dứt khoát.

“Ày!”

Cuối hành lang truyền đến một tiếng thở thật dài!

.....

Ba tháng cảm đoán, chính là xuất phát từ khẩu dụ Nhân hoàng. Cho dù là Phương Vân, cũng không thể vi phạm. Đây ý nghĩa, hấn ba tháng hoàn toàn không thể rời đi Quan Quân hầu phủ. Không chỉ như vậy, thậm chí ngay cả lễ tang Vũ Mục cũng không thể tới!

Nếu là trước đây, Phương Vân tất nhiên sẽ im lặng rời đi. Nhưng đã trải qua sự tình hoàng cung, cùng sự kiện Tông Lệnh, Phương Vân ngược lại lặng yên. Tham gia Vũ Mục lễ tang, chỉ là một loại hình thức, mỗi người đều có thể làm được.

So với việc chuyện này, điều tra rõ nguyên nhân Vũ Mục chết. Cùng với chuyện nguy hiểm trong miệng Tông Lệnh, mới là trọng yếu nhất.

“Dem kinh thành chi chiến bùng nổ phía trước, đến khoảng thời gian Vũ Mục tử vong, sở hữu tin tức, toàn bộ đưa đến phòng ta!”

Phương Vân mệnh lệnh.

Ba tháng thời gian, hắn chỉ có thể bế môn tư quá. Nhưng không có nghĩa, hắn cái gì cũng làm không được.

“Vâng, đại nhân!”

Triệu Bá Ngôn rất nhanh lĩnh mệnh mà đi. Ở chuyện Vũ Mục, sau khi hắn thành lập cơ cấu tin tức khổng lồ, là lần duy nhất hắn phát sinh sai lầm trọng đại. Tuy rằng Phương Vân cũng không có nói cái gì, nhưng Triệu Bá Ngôn tự mình cảm giác mười phần thống hận.

Phương Vân mệnh lệnh lần này, được chấp hành triệt để. Gần vạn danh nhân viên tinh nhuệ, phân tích ngày đêm không ngừng, loại bỏ điệp tin tức vô dụng, sau đó đem văn bản nguyên thủy, đưa đến Quan Quân hầu phủ!

Phương Vân tư duy cùng phân tích, cùng với thôi diễn tin tức nguyên thủy, lấy ra tin tức hữu dụng không phải Thiêu Thân bình thường có thể so được. Bọn họ có lẽ có thể chú ý tới tin tức hữu dụng bình thường, nhưng lấy tin tức từ tầng dưới chót lại không phải sở trường của họ.

Sự tình như vậy, Phương Vân đã thật lâu không có làm.

Quan Quân hầu phủ một gian phòng trống trải thật lớn, chồng chất tư liệu thật dày. Toàn bộ đều là Triệu Bá Ngôn đưa tới. Phương Vân trực tiếp sử dụng Minh Vương Đại Bi Chú, hóa ra chín cái phân thân, ý thức phân hoá, nhất tâm đa dụng. Đồng thời không gián đoạn, xem những tin tức này.

Sở hữu tin tức, toàn bộ bị Phương Vân thu vào đáy mắt. Hắn tốc độ đọc cực nhanh. Mỗi một cái phân thân, cơ hồ đều tương đương với, một ngàn cái tinh nhuệ Thiêu Thân, ngày đêm không ngừng phân tích tin tức.

Cửu đại phân thân, tương đương chín ngàn cái Thiêu Thân am hiểu tình báo, đồng thời xem, lấy ra tin tức!

Tốc độ khủng bố như thế đã ở trình độ kinh người, nhưng chỉ có như vậy mới lấy ra tin tức hữu dụng.

Thời gian từng ngày đi qua.

Phương Vân chẳng phân biệt được ngày đêm, cả ngày lẫn đêm cắm rễ bên trong hồ sơ tin tức. Tông Nhân phủ sớm đã làm tay chân, muốn tìm được tin tức hữu dụng, cũng không dễ dàng. Nhưng Phương Vân tin tưởng, tự mình sẽ tra được chân tướng.

“Chỉ qua hầu! Đáng chết! Triệu Bá Ngôn, tin tức Chỉ Qua Hầu, toàn bộ tìm ra cho ta!”

Phương Vân đột nhiên hét lớn. Hắn chỉ lo tra tìm Vũ Mục tử vong, tin tức trực tiếp nhất, lại xem nhẹ tin tức cực kỳ quan trọng quan hệ chặt chẽ với Vũ Mục.

1099. Chương 1100: Cái Chết Của Chỉ Qua Hầu

Chỉ Qua Hầu, vị này tuyệt thế sát thần xuất thế ngang trời, vừa hiện thân ở Địch Hoang lại không một tiếng động biến mất. Một vị nhân vật trọng yếu như vậy, vốn không nên xem nhẹ. Nhưng là Vũ Mục chết bất đắc kỳ tử sự tình, hoàn toàn hấp dẫn lực chú ý. Mà làm cho Phương Vân một lần nữa chú ý tới tất cả, lại là một tin tức rất nhỏ. Đây tin tức, là từ Thần Vũ hầu quý phủ, một gã hộ vệ truyền ra. Nội dung cũng rất đơn giản, chỉ có mấy câu:

“Thần Vũ hầu từng đề cập, Vũ Mục cùng Chỉ Qua Hầu quan hệ chặt chẽ, Chỉ Qua Hầu đối Vũ Mục có chỉ điểm chỉ ân. Cho nên, Vũ Mục luôn muốn đem Chỉ Qua Hầu cứu ra!”

Chỉ Qua Hầu, Phương Vân đã gặp mặt.

Hơn nữa cùng Thiên địa vạn hóa chung còn có quan hệ chặt chẽ. Nhưng tăng quan hệ Chỉ Qua Hầu cùng Vũ Mục, Thiên Địa Vạn Hóa Chung cũng không biết. Dù sao, đó là tiền nhiệm chủ nhân của Thiên Địa Vạn Hóa Chung, đã mấy trăm tuổi rồi.

Triệu Bá Ngôn không có trải qua cho phép của hắn, Lại đem thám tử, xếp vào Võ Hầu Phủ Đệ. Hoặc là nói thu mua võ hầu hộ vệ làm Nga Tử. Chuyện này có thể nói là to gan lớn mật.

Đây là sự tình phạm huý mười phần. Chuyện này, Triệu Bá Ngôn phía trước, cùng Phương Vân đều không có đề cập qua. Một trăm vạn Nga Tử, Lại bị Triệu Bá Ngôn thẩm thấu đến tận đây, quả thực là khủng bố.

Nhưng, phía sau, Phương Vân cũng không có tâm tình trách cứ Triệu Bá Ngôn! Việc cấp bách, là vơ vét tất cả tin tức, tìm ra chân tướng Vũ Mục chết bất đắc kỳ tử!

Triệu Bá Ngôn rất nhanh vội vàng vào phòng Phương Vân. Nghe thấy mệnh lệnh Phương Vân, Triệu Bá Ngôn do dự một chút, cũng không có giống như trước rất nhanh lĩnh mệnh mà đi.

“Hầu gia.”

Triệu Bá Ngôn do dự cuối cùng mở miệng nói:

“Thật ra Chỉ Qua Hầu luôn bị trấn áp ở dưới Trung ương Tử khí điện. Chỉ ở chiến dịch Kinh thành, mới bị Vũ Mục phóng ra. Sự tình sau đó, Hầu gia tự mình tham gia chiến dịch. Hắn là so với thuộc hạ biết còn rõ ràng hơn.”

“Những điều này ta tự nhiên biết, nhưng là tin tức sau đó đâu? Khi kinh thành chiến dịch kết thúc, Chỉ Qua Hầu cũng không có xuất hiện. Hắn đi đâu? Ta cần tin tức gần nhất.”

Phương Vân trầm giọng nói.

Triệu Bá Ngôn nghe vậy, trên mặt lại lộ ra thần sắc cổ quái, ấp a ấp úng nói:

“Hầu gia, chẳng lẽ ngươi không biết sao?”

“Cái gì? Có chuyện nói thẳng. Không cần thừa nước đục thả câu.”

Phương Vân trầm giọng nói.

Triệu Bá Ngôn sắc mặt càng thêm cổ quái

:“Nửa tháng trước, ta từng dùng một Lam Phong Điếu gửi đi một cái tin tức quan trọng cho Hầu gia. Chuyện này trước khi Vũ Mục gặp chuyện. Hầu gia chẳng lẽ không có xem?”

“Cái gì?! Lam Phong Điếu!”

Phương Vân trong lòng chấn động, nhớ lại. Nhận được tin tức không lâu sau, lại là lam quang chớp lóe, nhận được một cái Lam Phong Điếu. Chỉ là cái thời điểm kia, sự tình Vũ Mục chết bất đắc kỳ tử, quá mức kinh ngạc. Phương Vân lòng nóng như lửa đốt, căn bản không có thời gian đi coi.

Đến sau lại đắm chìm ở việc điều tra nguyên nhân Vũ Mục chết, liền hoàn toàn phai nhạt.

Theo cách nói của Triệu Bá Ngôn, Lam Phong Điếu phải gửi đi trước, Xích Phong Điếu là gửi đi sau. Nhưng cấp bậc của Xích Phong Điếu vượt xa Lam Phong Điếu. Cho nên tốc độ phi hành, cũng hơn rất nhiều. Cho nên tuy rằng gửi đi sau nhưng lại tới trước.

Phương Vân lập tức nghĩ tới. Tâm niệm vừa động, Phương Vân lập tức lấy tay vươn vào hư không. Khi vươn ra đã lấy từ trong không gian một con Lam Phong Điếu. Nó lặng im đứng trong tay Phương Vân, vẫn không nhúc nhích. Nó trên đầu, còn cột lấy một cái kim chúc tể đồng chưa mở ra.

Phương Vân nhanh chóng cởi bỏ kim chúc tể đồng, lấy ra tờ giấy bên trong.

“Cái gì! Lại đã xảy ra sự tình như vậy!”

Tờ giấy mở ra, thời khắc tin tức triển lộ, Phương Vân như gặp phải sét đánh, cả kinh nguyệt trùng khẩu ngốc.

“Trước khi Vũ Mục chết bất đắc kỳ tử một ngày, Chỉ Qua Hầu xuất hiện ở Mãng hoang, xâm nhập yêu tộc. Kích sát trăm vạn yêu tộc, lưu huyết ngàn dặm. Kích sát ngay cả đế yêu hoàng đô. Cuối cùng, dẫn tới Vạn cổ thanh thiên đại để tức giận, tự mình ra tay chém giết hần!”

“Tin tức này, thiên hạ sớm đều biết. Chấn động tứ cực bát hoang. Như vậy quan trọng sự tình, ta không thể nào không báo. Cho nên làm đêm liền vận dụng Lam Phong Điều, truyền tin cho Hầu gia. Ta cho rằng, tin tức trọng yếu như vậy, Hầu gia sớm đã biết, không nghĩ tới.”

Triệu Bá Ngôn nói đến một nửa, không có đi xuống nói. Chỉ Qua Hầu xâm nhập Mãng hoang, kích sát vô số yêu tộc, máu chảy thành sông. Sớm chấn động thiên hạ, như thế mãnh nhân, không ai có thể không chú ý.

Đại sự như vậy, ở trong thiên hạ lại truyền lưu thật nhanh. Địa phương nào chỉ cần hơi chút lưu ý một chút, cũng có thể biết sự tình lớn như vậy. Triệu Bá Ngôn cho rằng, lấy năng lực Phương Vân, dù ở địa phương nào, sự tình quan trọng như vậy, cũng có thể đã sớm biết.

Nhưng mà, Triệu Bá Ngôn xưa nay không biết hành tung Phương Vân. Hần cũng không có dự đoán được, Phương Vân xếp bằng trong hoang dã tiêu hóa viên Thời Gian Tinh Thể Chỉ Qua Hầu tặng. Khi đó phạm vi trăm dặm hoang tàn vắng vẻ, căn bản không thể biết được tin tức.

“Chuyện này xảy ra lúc nào?”

Phương Vân hỏi. Hần nhắm mắt lại, trong ngực phập phồng. Chuyện này, rất kinh hãi. Đánh hần trở tay không kịp. Hần cần thời gian tiêu hóa tin tức.

Triệu Bá Ngôn lập tức nói thời gian.

“Quả nhiên.”

Phương Vân thân hình run lên, sở hữu khí lực giống như biến mất, cảm thấy vô lực. Chỉ Qua Hầu quả thật chính là đem Thời gian tinh thể, giao cho Thiên Địa Vạn Hóa Chung rồi đi Mãng hoang yêu tộc thánh địa.

Nhân vật như hần xuyên qua hư không, từ Bắc bộ Dịch hoang, tới Mãng hoang. Cũng chính là một cái hô hấp. Mà thời gian kia, Phương Vân đang cắn nuốt kia viên Thời gian tinh thể. Hần không thể biết được đó lại là lần cuối cùng gặp mặt Chỉ Qua Hầu!

Nhân vật hung hoành, cường đại như hần thế nào cũng không thể dễ dàng đi chịu chết. Đây thật sự quá đột nhiên, cho dù là Phương Vân, cũng vô pháp đoán trước, hần, đột ngột chết như vậy.

Thời gian tinh thể tuy rằng nói là đưa cho Thiên Địa Vạn Hóa Chung. Nhưng thật ra cũng là đưa cho Phương Vân. Cơ hồ là bản năng, Phương Vân không muốn nhìn thấy, người có quan hệ với bản thân chết đi.

“Đây quá đột nhiên.”

Phương Vân thì thảo tự nói, trong tay tờ giấy chảy xuống, trong lòng cảm giác được sự vô lực thật sâu. Hần hy vọng, Chỉ Qua Hầu còn chưa chết điệu. Nhưng nếu hần thực sự giết yêu tộc nhiều như vậy, chỉ sợ cơ hội còn sống, sẽ rất nhỏ.

Dù là Vạn cổ thanh thiên đại để có khoan dung bao nhiêu, nó dù sao cũng là yêu tộc chi tổ. Sẽ không cho phép, Chỉ Qua Hầu giết yêu tộc như vậy. Dù sao, yêu tộc số lượng, không có bằng nhân loại. Mấy trăm vạn, đã quá khổng lồ !

“Sao có khả năng! Vì cái gì hần lại làm như vậy.”

Thanh âm thống khổ của Thiên Địa Vạn Hóa Chung ở trong đầu Phương Vân vang lên. Pháp khí này cùng một nhịp thở với Phương Vân, khi nghe tin tức, Chỉ Qua Hầu chết thời điểm, cũng cảm giác được thống khổ thật sâu.

“Có lẽ, đây là vận mệnh của hần. Linh hồn hần tràn ngập sát khí mãnh liệt cùng chiến ý. Khiêu chiến cường giả, không ngừng chiến đấu. Mới là ý nghĩa tồn tại của hần. Cho nên, hần mới có thể làm như vậy!”

Phương Vân nhớ tới kinh thành chi dịch, Chỉ Qua Hầu vô cùng cuồng vọng, mạnh mẽ sáp nhập Nhân hoàng cùng bốn vị đại đế chiến tranh. Rồi thời điểm hần ai ủi Thiên Địa Vạn Hóa Chung.

Hần biết, Thiên Địa Vạn Hóa Chung khí linh cùng Chỉ Qua Hầu, cùng với vị Đế vô hủ tọa hóa, từng có quá khứ cực kỳ thân thiết. Đột nhiên nghe thấy tin Chỉ Qua Hầu chết, tự nhiên sẽ cảm thấy thống khổ.

Vạn cổ thanh thiên đại đế, chính là người mạnh nhất trong năm vị Ngoại tộc đại đế. Nó tồn tại thời gian, thậm chí so với thượng cổ Ngũ Đế còn lâu hơn. Đã từng đối mặt thượng cổ đại đế Đế Vũ.

Kinh thành chi dịch, Nhân hoàng tay cầm Thánh Hoàng Chi Kiếm, muốn thừa thắng xông lên.

Nhưng mà gặp được Vạn Cổ Thanh Thiên Đại Đế ra tay, cũng không thể không tạm thời dừng tay. Vạn Cổ Thanh Thiên Đại Đế thực lực, có thể nghĩ.

Chỉ Qua Hầu có lẽ cường đại, nhưng như trước không phải đối thủ Vạn Cổ Thanh Thiên Đại Đế! Vạn Cổ Thanh Thiên Đại Đế dù sao cũng là yêu tộc thánh tổ, đã chết mấy trăm vạn yêu tộc, tức giận đứng lên, tuyệt đối cực kỳ khủng bố!

“Ày, Chỉ Qua Hầu nếu không giết kia trăm vạn yêu tộc, có lẽ Vạn Cổ Thanh Thiên Đại Đế cũng không nhất định sẽ giết hần!”

Phương Vân trong lòng phát ra thật sâu thở dài.

Trong tai chỉ nghe Triệu Bá Ngôn nói tiếp:

“Trong khoảng thời gian này, thuộc hạ luôn luôn tìm tòi tin tức Vũ Mục. Tuy rằng như trước không có sưu tập tin tức trọng đại gì. Nhưng dùng đại lượng nhân lực, vật lực, rốt cuộc cũng tra ra một chút. Thuộc hạ có thể khẳng định, Chỉ Qua Hầu chết trận ngày đó, Vũ Mục phủ mở ra đại môn. Tuy người nhìn thấy Vũ Mục cơ hồ toàn bộ biến mất, nhưng thuộc hạ có thể khẳng định. Vũ Mục tuyệt đối rời khỏi phủ đệ, hơn nữa, vô cùng có khả năng, tiến vào hoàng cung, bá kiến Nhân hoàng!”

Phương Vân trong lòng chấn động, giống như bị một thanh đại chùy vô hình đánh trúng:

“Sự tình quan hệ trọng đại. Người có khả năng tin tưởng?”

“Thuộc hạ tuy rằng không có chứng cứ, nhưng khẳng định chuyện này, vô cùng xác thực không có lầm!”

Triệu Bá Ngôn trịnh trọng nói.

Vũ Mục chết bất đắc kỳ tử, thủ hạ Triệu Bá Ngôn nhiều như vậy, một chút tin tức cũng chưa tra ra. Điều này làm cho Triệu Bá Ngôn quả thực đối bản thân căm thù đến tận xương tủy. Hần nghĩ hết tất cả biện pháp, muốn bù lại bản thân vô lực, cùng sai lầm.

Tin tức này, chính là kết quả!

Phương Vân rất nhanh trầm mặc xuống dưới. Triệu Bá Ngôn kết luận tuy rằng không có chứng cứ. Nhưng Phương Vân biết, chuyện này mười phần có tám chín phần là thật.

Chỉ Qua Hầu đối Vũ Mục có ân điểm chi ân. Hơn nữa, lại là Vũ Mục thả hần ra. Hiện tại, Chỉ Qua Hầu chết trận ở Mãng hoang, Vũ Mục kích động là tất nhiên. Mà Vũ Mục nếu ra phủ, hần cũng chỉ có một cái nơi đi, đó chính là hoàng cung.

Điểm ấy cũng không khó suy đoán!

Mấu chốt là, vì sao Chỉ Qua Hầu vừa chết, Vũ Mục liền vội vàng vào hoàng cung.

“Chẳng lẽ, Chỉ Qua Hầu tiến vào Mãng hoang, kích sát trăm vạn yêu tộc, là Nhân hoàng bày mưu đặt kế?”

Trong nháy mắt, trong đầu Phương Vân xẹt qua một đạo hào quang.

1100. Chương 1101: Thánh Phật Đại Quân

Chỉ Qua Hầu bị trấn áp dưới hoàng cung, mấy trăm năm đều không có phóng xuất. Có thể thấy được hoàng thất đối hấn kiên kị thật sâu, căn bản không có ý thả ra. Nhưng lúc đó lại đột nhiên đưa hấn phóng thích ra. Đặc biệt, Vũ Mục bởi vì quan hệ cùng Chỉ Qua Hầu một mình đưa hấn thả ra. Cái sự tình đó, là sự tình phạm huý kiên kị!

Nếu Chỉ Qua Hầu vì quan hệ với Vũ Mục, bị bách tiến đến Mãng hoang, kích sát trăm vạn yêu tộc. Như vậy sau khi hấn chết trận, cảm xúc Vũ Mục kích động, gặp mặt Nhân hoàng, cũng có thể giải thích được.

Phương Vân trong đầu liên tiếp chuyển qua rất nhiều ý niệm. Hấn suy nghĩ rất nhiều rất nhiều. Nhưng chuyện này lại có bí ẩn giấu ở trong đó. Vân chưa đem những điều mấu chốt bí ẩn này giải khai.

“Ài!”

Phương Vân thở dài một tiếng, hấn bị giam cầm ba tháng. Rất nhiều chuyện, không thể tự mình đi điều tra. Chỉ có thể ỷ lại Triệu Bá Ngôn.

Thời gian vẫn lưu chuyển như cũ, ở thời điểm Phương Vân bế môn tư quá, kinh thành đã xảy ra một đại sự. Lấy cơ hội Võ Mục chết, triều đình tuyên bố thiên hạ thành lập một chỉ Thánh Phật Đại Quân.

Thánh Phật Đại Quân hình thành từ Giáp sĩ tinh nhuệ, Cẩm quân, Chinh đoá đại quân, Thần vệ đại quân tạo thành. Điều động các đại vương hầu, võ hầu, cùng với cường giả triều đình phối hợp, tổng cộng sáu mươi vạn đại quân tinh nhuệ tạo thành. Toàn bộ đại quân, Nhân hoàng tự mình tọa trấn, chinh phạt, di diệt tứ phương đại đế, tông phái cùng với quần hồ phệ long bên trong, thừa cơ dựng lên các hoang quân chuyên đội!

Đây tức là triều đình đối tông phái, dị tộc cùng với các Đại đế trả thù, cũng là vì Đại Chu Vũ Mục báo thù!

Trung Tín hầu, Phong ninh hầu, Anh Vũ hầu, Thần Vũ hầu, Hoắc Khứ Bệnh, Vũ Vô Cấp... Sở hữu vương hầu lập công lao ở quần hồ phệ long chi kiếp, hết thảy võ tướng đều được di nhập vào đội quân này.

Tin tức truyền ra, oanh động thiên hạ. Tông chuyên phái cùng các hoang, mỗi người cảm thấy bất an!

Nhân hoàng tọa trấn quân đội, chưa từng có tiền lệ trước đây. Mà bây giờ Nhân Hoàng lại ngự giá thân chinh, cũng có nghĩa là Nhân Hoàng sẽ đem mọi chinh chiến hơn một nghìn năm qua triệt để kết thúc!

Ở trước mặt Nhân hoàng, trước mặt Nhân hoàng thánh kiếm và đại quân triều đình, không thể lực nào có thể ngăn cản được Nhân hoàng chinh phạt!

Hỗn Độn Lão Tổ, liên hợp Thượng cổ, Trung cổ, Cận cổ, cùng với Ngoại tộc quân đội, phát động chiến tranh với Đại Chu. Mà hiện tại, sau khi bọn họ thất bại, cũng kết cuộc nghênh đón sự trả thù!

Hai bên, phải có một bên phương hoàn toàn ngã xuống, chiến tranh sẽ kết thúc. Mà một hồi kiếp nạn ở kinh chuyên, làm cho thiên hạ trăm họ, nhận thức sự nguy hại của tông phái, đối với họ ghi khắc thù hận thật sâu.

Sau khi Tam Công thoái ẩn, Vũ Mục tử vong sau, tiếng hô của Nhân hoàng ở dân gian, đạt tới tình trạng cao nhất, cơ hồ là cuồng nhiệt.

Đối với hành động của triều đình, toàn Cửu Châu đều sôi trào, tất cả đều có thái độ ủng hộ!

Thiên hạ cừ hận, bị liên minh tông phái và ngoại tộc kích phát!

Đại lượng bình dân, gia nhập quân ngũ. Mà càng nhiều tinh nhuệ, thì sự tổn thất được bổ sung càng nhanh.

Nhưng mà tại hành động lớn như thế này, có một việc lại khiến ọi người chú ý. Đó chính là người tỏa sáng ở Kinh thành chiến tranh, cùng Kiếm tông Đế Nhất bất phân thắng bại, hơn nữa đỡ Thương thủy Ma Tổ một kích Đại Chu Quan Quân hầu Phương Vân, Lại ở trong sự điều động của Thánh Phật Đại Quân!

Phương gia thứ tử lên chức, cơ hồ đều đi cùng với thánh ân chiếu cố nồng đậm. Từ sĩ tử bình thường, đến Quan Quân hầu cuối cùng, Chinh sát đại quân Thống lĩnh, Ngũ Đế Vũ Giáp được ban thưởng. Chỉ cần người sáng suốt đều nhìn ra được, Đại gia Nhân hoàng đã đem Phương gia thứ tử làm tâm phúc bồi dưỡng!

Nhưng hiện tại, Nhân hoàng tự mình tọa trấn Thánh Phật Đại Quân, lại hoàn toàn đem Phương Vân bài xích ở ngoài. Đây là chuyện cực kỳ bất ngờ. Mà Quân Cơ xử còn có mệnh lệnh khác, hoàn toàn khiến mọi người hoài nghi:

Thứ hai mươi bảy doanh, toàn bộ gia nhập Thánh Phật Đại Quân!”

Thứ hai mươi bảy doanh là cái gì? Đó là quân đội bí mật Phương Vân một tay thành lập. Là hãn từ cung đi ra, dẫn thân vào quân ngũ, lôi ra nhất chỉ quân đội tâm phúc chân chính!

Ở tứ hoang đại chiến chấm dứt, chỉ quân đội Phương Vân bí mật huấn luyện, hoàn toàn bạo lộ ở trong mắt mọi người. Tây bắc bộ cùng Dịch hoang chiến tranh, nếu không phải chỉ quân đội này xuất hiện, chỉ sợ Phong Ninh Hầu đã sớm đã chết. Tây bắc chiến trường cũng đã sớm lấy kết quả Tạ Đạo Uẩn toàn thắng mà chấm dứt!

Một đội quân hoàn toàn từ Tinh phách võ giả tạo thành, tuy rằng chỉ có hơn mười vạn người. Nhưng đã là lực lượng cực kỳ khủng bố ! Phải biết rằng lấy thực lực đó, mỗi người ra ngoài đều có thể thống soái một đội quân, chức vị tướng quân kiêu ngạo!

Chỉ Đại Quân Phương Vân huấn luyện bị sung vào Thánh Phật Đại Quân. Nhưng Phương Vân cũng không ở trong đó. Chỉ cần là người hơi nhanh nhạy, đã hiểu được thâm ý trong đó!

Phương Vân, đã không được hoàng ân chiếu cố nữa!

Tuy rằng không biết nguyên do trong đó, nhưng, đây đủ để cho thượng kinh, rất nhiều người thay đổi lập trường .

Trong phủ Trung Tín hầu, Trương Anh từ Lan Đài Bí Uyển được triệu về, ở thư phòng gặp được phụ thân.

Ở sau bàn, Trung Tín Hầu ngồi trên ghế, mặt mày có chút tái nhợt.

“Từ hôm nay về sau, không cần cùng Quan Quân hầu có gì lui tới. Thư trước kia hết thấy thiêu hủy.”

Trung Tín hầu nhìn chằm chằm Trương Anh, chân thật nói.

“Cái gì!”

Trương Anh cả người run lên, không thể tin được nhìn phụ thân:

“Vì cái gì?”

“Đừng hỏi vì cái gì. Cứ làm theo lời ta nói.”

Trung Tín hầu trầm giọng nói.

“Không! Ta không rõ, chẳng lẽ bởi vì Nhân hoàng đối Phương Vân bất mãn gần đây?”

Lần đầu tiên, Trương Anh chống đối phụ thân có vô thượng quyền uy trong lòng.”

Trung Tín hầu thần sắc ác trầm xuống:

“Trong kinh lời đồn đãi, ngươi cũng nghe đến.”

“Phụ thân, ta cùng Phương Vân chính là học cùng trường! Cùng nhau dẫn thân vào quân ngũ. Nếu không phải hãn, năm đó ở Ba Lâm Mỏ ta đã chết rồi. Nếu không phải hãn, ta cũng không làm được Thái Phó đệ chuyên tử. Lại càng không có địa vị hiện tại ở Lan Đài Bí Uyển. Thậm chí, nếu không phải hãn, phụ thân bây giờ còn nằm ở trên giường! Ta không rõ, thật không rõ! Chẳng lẽ bởi vì sự ưu ái của Nhân Hoàng không còn nên người đoạn tuyệt quan hệ, phân rõ giới hạn với hãn sao?”

Trương Anh cực kỳ thất vọng nhìn phụ thân. Lần đầu tiên hãn đối với phụ thân tôn thờ trong lòng, cảm thấy thất vọng. Ở trong lòng Trương Anh, còn có một câu, cũng không nói ra.

Năm đó, nếu không phải bởi vì Phương Vân giúp. Hãn cùng mẫu thân hiện tại vẫn còn ngủ ở nhà kho, bị người coi thường. Hiện tại phụ thân một câu, khiến cho bản thân cùng Phương Vân phân rõ giới hạn, Trương Anh làm không được.

Trung Tín hầu lắc lắc đầu, nhìn đứa nhỏ của thị thiếp trước mặt. Trầm mặc trong chốc lát, hỏi:

“Người có biết lúc trước, ta vì cái gì phải để người và Phương Vân cùng một chỗ, cực kỳ thân cận không?”.

“Bởi vì quyền thế của Phương gia.”

Trương Anh ngữ khí mang theo sự châm chọc nói.

Trung Tín hầu cũng không có phản bác:

“Ta lúc trước để người cùng Phương gia thứ tử giao lưu. Cũng không chỉ bởi vì Phương gia quyền thế. Còn bởi vì bình dân hầu nhất mạch chúng ta, luôn bị quý tộc hầu nhất mạch chèn ép. Chỉ có liên hợp lẫn nhau, mới sinh tồn được.”

Trương Anh chỉ cười lạnh một tiếng. Hẳn dù sao cũng đang ở tuổi huyết khí phương cương, ở sau lưng đâm bằng hữu một đao, Trương Anh tự hỏi làm không được.

Trung Tín hầu ở đại chiến bị thương, Phương Vân không lâu trước, còn tự mình đến giúp hắn trị liệu. Nhưng hiện tại, bản thân lại phản bội hắn. Hành vi, Trương Anh cảm thấy làm cho người ta cười chê.

“Anh nhi, người có biết chức vụ Trung Tín hầu phong hào của ta làm sao có được? Vì sao nhiều năm như vậy, vô số vương hầu, dập dềnh di chuyển. Mà ta lại có thể thủy chung sừng sững không ngã không?”

Trung Tín hầu đột nhiên thay đổi vấn đề.

Trương Anh không nói gì.

“Bởi vì bằng đó năm, ta trung thành chỉ có một người, đó là Hoàng Thượng. Dù ta tận lực duy trì phong hầu của Phương Vân. Nhưng ta vẫn chưa từng thay đổi qua. Hôm nay không được Hoàng ân chiếu cố cũng không đáng sợ. Đáng sợ là làm Hoàng thượng tức giận, Bệ Hạ ân sủng một người, có thể hắn đưa lên trời, cũng có thể để cho hắn phân thân toái cốt. Phương Vân không gia nhập đại quân cũng không có gì, vấn đề là hắn được hoàng ân chiếu cố còn mạnh mẽ hơn Dương Hoàng. Nhưng hiện tại lại bị đánh rớt xuống dưới. Nếu Nhân Hoàng không tức giận cực độ thì sẽ không có chuyện như vậy.

Trung Tín hầu dừng một chút, thở dài nói:

“Anh nhi, nếu người không muốn chúng ta Trương gia cả nhà cao thấp, bao gồm vi phụ cùng mẫu thân người ở bên trong, thân tử tộc diệt, cả nhà sao trảm. Từ nay về sau, không nên lui tới với Phương gia. Ta biết người cùng Phương Vân còn có quan hệ. Hoàn toàn chặt đứt đi. Vi phụ đã lẫn lộn trong quan trường mấy chục năm, đối với những điều này sớm nhìn qua rất nhiều. Phương Vân bị tước bớt quân quyền, chỉ là bước đầu tiên. Đây tất cả còn chưa bắt đầu, nhưng khí tức phong bạo, đã có thể cảm giác được.”

Trương Anh trong lòng kinh hãi, tay chân lạnh lẽo. Hẳn có thể không cần phụ thân, không cần Trương gia, nhưng không thể không để ý mẫu thân.

Trương Anh hoàn toàn giật mình ở, đối với quan trường, hẳn còn biết quá ít.

Cùng lúc đó, Chu Sở cũng bị Thần tiên Hầu triệu về. Khí tức của Thần tiên hầu, tuy rằng kém Trung Tín hầu, nhưng cũng không chênh lệch quá nhiều.

Ngày hôm sau, Thần Tiên Hầu liền mang theo Chu Sở, tiến vào Đông cung tham bái Thái tử, biểu lộ trung tâm.

Những hậu duệ Vương công quý tộc từng thân cận cùng Phương gia bắt đầu rời xa, bao gồm những vương hầu cùng kẻ vai chiến đấu với Phương gia.

Đây tất cả, tuy rằng không có làm rõ ràng, nhưng mạng lưới tình báo của Phương Vân hoàn toàn nắm được. Nếu trước kia những hành vi của họ không khởi làm cho hắn cười chê, trái tim băng giá. Nhưng hiện tại Phương Vân buông ra khúc mắc, quyết định mang mẫu thân từ quan thoái ẩn, ngược lại trong lòng hoàn toàn buông ra.

Tất cả chỉ làm hắn thêm kiên định rồi đi mà thôi!

1101. Chương 1102: An Tâm Tiềm Tu

Vài ngày sau Thánh phạt đại quân thành lập ở ngoài kinh thành, Nhân hoàng tự mình tọa trấn. Tuyên thệ trước khi xuất quân với thiên binh vạn mã! Mà thời điểm này, Phương Vân còn vì lệnh cấm của Nhân hoàng, ở Quan Quân hầu phủ bế môn tư quá. Bảy ngày sau, tin tức truyền đến, Dịch hoang tan biến, Tứ Cực Khung Vũ Đại đế bị giết. Lão Dịch hoàng thua trận đào tẩu!

Sau một ngàn năm chinh chiến, Đại Chu triều rốt cuộc lấy được thắng lợi hoàn toàn đối với Dịch hoang. Sở hữu Dịch hoang kỵ binh toàn bộ khí giới đầu hàng. Ở vũ lực tuyệt đối của thượng thiên trước mặt, cỗ máy chiến tranh thể tục nực cười giống như một con kiến.

Đại Chu triều quân đội toàn bộ nhập trú Dịch hoang, chiếm lĩnh Dịch hoang đại địa các khu vực. Gần ngàn vạn Dịch hoang dân chúng, thành phê thành phê bị quân đội áp giải, từ xa xôi Dịch hoang, đưa vào Trung thổ đất liền.

Cửu châu các nơi đã chuẩn bị sẵn sàng. Chuẩn bị chấp nhận nô lệ mới bất cứ lúc nào. Còn về một ít lão nhân cùng tiểu hài tử, sẽ di chuyển đến Tây bộ, khai khẩn những khu vực hoang vu này.

Mà dân chúng của Trung Thổ thì dưới lệnh của triều đình, bắt đầu di chuyển lên Dịch Hoang, khai phá đại lục mới này..

Tất cả, đều dựa theo kế hoạch định sẵn!

Đây là một cái công trình lớn, kéo dài rất lâu. Phải toàn diện chiếm lĩnh cùng đồng hóa Dịch hoang, cần động viên lực lượng Đại chu sở hữu.

Cửu châu đại địa , một mảnh bận rộn.

Từ thiên không quan sát xuống, từ nhân đều bị trói buộc, dùng dây thừng trói lại, từ Dịch hoang hướng Trung thổ di chuyển tới. Trong thiên địa vang vọng tiếng khóc thét và oán khí của nhân dân Dịch tộc!

Nếu là trước đây, loại này hành vi có lẽ sẽ không được sự đồng tình của dân chúng. Nhưng là hiện tại, tất cả sớm bất đồng!

Một ngàn năm chiến tranh! Hơn nửa quần hồ phê long, Đại Chu giáp sĩ chết hàng trăm vạn. Đã muốn hoàn toàn châm lửa giận của dân chúng Trung thổ. Những Đại Chu giáp sĩ chết trên chiến trường có phụ thân, có thê tử, cũng có nữ nhân.

Đối với chiến tranh Dịch hoang không có thương hại!

Thời điểm này, Phương Vân đang ở kinh thành bế môn tư quá.

Triệu Bá Ngôn đưa tới hồ sơ tin tức thật dày, cũng không có cấp Phương Vân tin tức hữu dụng nhiều lắm. Sở hữu hồ sơ, đã toàn bộ duyệt qua! Nhưng Nhân hoàng mệnh lệnh, Phương Vân căn bản không thể rời phủ một bước!

“Tin tức này, cũng không biết Tạ Đạo Uẩn đã biết chưa!”

Phương Vân nhớ tới nàng chắc đã cùng Lý Ưc Huyền tiến đến Phệ Đà châu. Dịch hoang, nàng cơ hồ trút xuống toàn bộ tâm huyết, một lòng muốn bảo hộ con dân Dịch hoang. Nhưng hiện tại, tất cả đều đã xong.

Không còn Dịch hoang hoàng thất nữa, không còn Dịch hoang thiết kỵ! Duy nhất đáng ăn mừng là, lão Dịch hoàng cuối cùng cũng chạy thoát. Vị này ẩn nhẫn nhiều năm, là hậu duệ của Đế Khốc, ở phương diện chạy trốn bảo mệnh có thiên phú kinh người! Ở chiến đấu của Nhân hoàng Tứ Cực Khung Vũ Đại đế, vị Dịch hoang vương giả đã chạy trốn.

Tuy rằng vô sỉ, nhưng quả thật bảo vệ tánh mạng hần! Hiện tại, Tạ Đạo Uẩn trên thế gian quan hệ huyết thống, cũng chỉ còn lại một lão Dịch hoàng . Thái thượng Dịch hoàng mấy cai huynh đệ toàn bộ đều chết trên chiến trường, ngay cả Tứ Cực Ma Tông cũng bị diệt!

Các loại tin tức, cuộn cuộn không ngừng đưa vào trong tay Phương Vân. Cho dù không có tự mình tham gia, nhưng Phương Vân hoàn toàn có thể tưởng tượng được, trận chiến tranh này to lớn như thế nào!

Cầm trong tay Thánh Hoàng Chi Kiếm, Nhân hoàng đã muốn trở thành tối cường giả thượng cổ đến giờ. Thậm chí siêu việt thượng cổ Ngũ Đế! Dù sao, cho dù là Ngũ Đế, cũng không có được Thánh Hoàng Chi Kiếm!

“Bất hoàng lục hợp trong vòng, đã không ai là địch thủ Nhân hoàng!”

Phương Vân trong lòng thì thảo tự nói. Năm vị ngoại tộc đại đế, đã chết hai, Huyền kinh liệt hải đại đế đã chết, nay Tứ Cực Khung Vũ Đại đế cũng đã chết.

Năm vị ngoại tộc đại đế, chỉ còn lại Tà Thần, Tứ Cực Khung Vũ Đại đế, cùng với Vạn Cổ Thanh Thiên Đại Đế!

Đây năm vị ngoại tộc đại đế, Vạn Cổ Thanh Thiên Đại Đế tu vi tối cao. Duy nhất có khả năng ngăn cản được Nhân hoàng, cũng chỉ có vị này, từng đối mặt Đế Vũ mặt, đã giao thủ yêu tộc thánh tổ!

“Nhưng, đây tất cả đã không quan hệ cùng ta.”

Phương Vân trong lòng nghĩ, nhắm mắt lại. Hẳn nếu quyết định mang Phương gia thoái ẩn, như vậy dù là Nhân hoàng chiến thắng hay là Đại đế bị giết đều đã không quan hệ cùng hắn.

“Ầm ầm!”

Một đạo cột sáng cỡ tối đen, từ mấy chục vạn dặm ngoài vũ trụ, phá không rót vào trong đan điền Phương Vân. Cột sáng tối đen này ẩn chứa lực lượng hủy diệt vũ trụ từ xưa. Những năng lượng Vũ trụ thứ cấp này không ngừng đổ xuống, bổ sung cho kinh mạch Phương Vân.

Thời gian từng ngày đi qua, mười ngày sau, tin tức lại truyền đến. Nhân hoàng chinh đồn Thánh Phật đại quân, tự mình dẫn quân tiến đến chinh phạt Tà Thần. Vị Di hoàng Tà Thần lại đem dân chúng, súc sinh, cây cối, trùng ngư quân đội ngàn dặm xung quanh Tà Thần điện toàn bộ cắn nuốt. Sau đó không chiến mà chạy, dọn ra hướng thiên ngoại!

Đối mặt đại đế cường đại nhất cận cổ thời đại, cùng viễn cổ Thánh Hoàng Chi Kiếm, vị sinh mệnh thiên ngoại này tự biết không địch lại, lựa chọn chạy trốn!

Vũ trụ vô cùng huyền bí, cho dù là Nhân hoàng, đối mặt Tà Thần một lòng bỏ chạy, cũng là bất lực!

Một trận chiến này tuy thoải mái. Toàn bộ Di hoàng bắt chiến mà hàng. Cửu châu không tổn người nào liền chiếm lĩnh Di hoàng!

Lúc này Di tộc di chuyển và nô dịch thoải mái hơn Địch Tộc rất nhiều. Những người này thờ phụng Tà Thần, nằm mơ cũng không nghĩ tới. Thần linh tà linh họ luôn luôn tôn sùng nhất lại đem bọn họ cắn nuốt.

Tà Thần cắn nuốt mọi thứ, không chiến mà chạy, làm cho dân chúng Di Hoàng chịu đả kích trầm trọng!

Từ đó, Trung thổ bắc bộ, bao gồm Địch hoàng cùng Di hoàng ở bên trong, đã toàn bộ bị bình định. Hướng bắc, phiêu dương quá hải, chỉ còn lại có một cái băng tuyết bao trùm, cực độ bần cùng. Huyền kinh liệt hải đại đế đã chết, toàn bộ Úc hoàng đã đủ loạn. Chiếm lĩnh Úc hoàng loại này, đối với Đại Chu cũng không có tác dụng thực chất.

Mà hướng đông, cũng chỉ còn lại một cái, Vạn Cổ Thanh Thiên Đại Đế!

Đến tận đây mới thôi chinh chiến, Thánh Phật Đại Quân tạm nghỉ ngơi. Nhân hoàng cũng không có lập tức phát động chiến tranh đối với Mãng hoàng yêu tộc. Sở hữu trọng tâm, tạm thời toàn bộ chuyển dời đến bình dân Di hoàng cùng Địch hoàng hai khối thổ địa!

Hai hoàng chiến bại, vì Đại Chu triều cung cấp số lượng nô lệ khổng lồ!

Trung thổ Thế giới bản đồ, khuếch trương thật to. Cửu châu tăng thêm hai khối!

Thiết trí tân châu phủ, phái khiển vương hầu cùng đại quân nhập trú... Đây là đều là vấn đề triều đình gấp phải. Toàn bộ kinh thành một mảnh bận rộn. Nhưng Phương Vân như trước ở nhà bế môn tư quá, bị bài trừ khỏi quyết sách cơ cấu triều đình!

Toàn bộ Trung thổ Thế giới chiến hỏa bay tán loạn, một mảnh rầm rĩ nháo loạn. Nhưng Phương Vân ở Quan Quân hầu phủ lại là một mảnh yên tĩnh. Giống như bên trong thâm sơn cổ lâm. Hắc tâm tình biến hóa, đối với ngoại giới tất cả, cũng không để ý. Đến cuối cùng, Phương Vân thậm chí đơn giản đoạn tuyệt liên hệ cùng bên ngoài, trừ bỏ mệnh lệnh Triệu Bá Ngôn sưu tập tư liệu có liên quan Vũ Mục. Tin tức chiến tranh Triệu Bá Ngôn không cần đưa đến nữa.

Ztừng ngày đi qua, Phương Vân trong lòng tự tại, hắc vốn cho rằng, như vậy cuộc sống sẽ liên tục đến ba tháng sau.

“Bang bang!”

Phương Vân đang tĩnh tọa, đột nhiên trong lúc đó nổi lòng xao động, khí huyết như nước.

“Đã xảy ra chuyện!”

Phương Vân xôn xao một chút mở mắt. Võ giả đột nhiên xao động, gọi là tâm huyết dâng trào. Một khi xuất hiện loại tình huống này, liền ý nghĩa một ít sự tình không, phát sinh trên người, hoặc là trên người thân nhân, bằng hữu quan hệ chặt chẽ.

Cũng không phải mỗi người đều có hiện tượng Tâm huyết dâng trào, cũng không phải mỗi lần thân nhân xuất hiện nguy hiểm, đều xuất hiện loại cảm ứng này. Đây là minh minh trung, từ thiên đạo sinh ra, một loại cảm giác huyền ảo. Một khi xuất hiện Tâm huyết dâng trào. Như vậy khẳng định là có sự tình đã xảy ra.

“Sao lại thế này. Mẫu thân đang ở trong phủ, đại ca cũng bình an vô sự. Đường đệ đang ở Thiên địa vạn hóa chung nghỉ ngơi. Rốt cuộc là phát sinh chuyện gì? Lại dẫn tới Tâm huyết dâng trào?”

Cho dù trong lòng nghi hoặc, nhưng là mạng người quan thiên, loại đại sự này, Phương Vân cũng không dám chậm trễ. Vội vàng bỏ dở tu luyện, khoanh chân ngồi lại. Đồng thời vận dụng tự mình học được Thiên Cơ sổ thuật Chuông Trung Kinh thôi diễn vạn vật quanh thân.

Quần hổ phệ long đối Thiên Cơ mang đến ảnh hưởng, đang chậm rãi rút đi. Mà Thiên Cơ tam tiên sinh đối Thiên Cơ lực ảnh hưởng cũng đang giảm bớt.

Mông tế Thiên Cơ, cần tiêu hao năng lượng khổng lồ. Đặc biệt loại lực lượng này trải khắp thiên hạ. Như vậy cho dù là Thiên Cơ tam tiên sinh có được Đại Thiên Cơ bản cũng không có khả năng ngăn chặn mãi.

Hiện tại, Phương Vân cũng có thể nhìn thấy đến một chút Vận mệnh lực. Nhưng Tiên Thiên Sổ Thuật xa không bằng cường đại như trong tưởng tượng. Một cái Thiên Trùng cảnh cường giả, có thể không chút nào cố sức thôi diễn một cái Trụ Thai cảnh giới võ giả vận mệnh. Thậm chí là cấp Thiên Tượng võ giả, cũng có không chút nào cố sức suy luận đi ra.

Nhưng là Thiên Cơ sổ thuật, một khi đề cập đến linh ngộ quy tắc Thiên Trùng cường giả. Tác dụng bắt đầu rõ ràng bị ảnh hưởng. Đối tượng thực lực càng mạnh, ảnh hưởng càng lớn!

Chờ đến Thần Thông cảnh, Tiên Thiên Sổ Thuật tác dụng đã suy giảm rất lớn. Không thể đạt tới tình trạng mất thấy tai nghe được.

Thần Thông cảnh võ giả, đã linh ngộ lực lượng thiên địa bản nguyên pháp tắc. Cường giả như vậy đã đề cập đến Thiên Cơ căn nguyên. Không phải bình thường Tiên Thiên Sổ Thuật có thể thôi diễn.

Nhưng đây cũng không phải nói, Tiên Thiên Sổ Thuật liền hoàn toàn không có hiệu quả với Thần Thông cảnh võ giả.

Một cái Thiên Trùng cảnh võ giả, hiển nhiên là hoàn toàn không thể nào thông qua Tiên Thiên Sổ Thuật thôi diễn tương lai Thần Thông cảnh cường giả. Nhưng Thần Thông cảnh cường giả, lại có thể thông qua Thiên Cơ thôi diễn, biết được tương lai của cường giả đồng cấp.

Loại biết trước tương lai rất mơ hồ, không phải cái nào cũng được, chỉ tốt ở bề ngoài! Thậm chí có khả năng đoán sai nữa.

Quan trọng hơn là, một ùng đến Thiên Cơ thôi diễn Thần Thông cảnh cường giả, thôi diễn trở nên cực kỳ tiêu hao năng lượng cùng chân khí.

“Ừnh!”

Thiên Cơ phù sách, như cười ngửa xem hoa, ở bên người Phương Vân đi lại. Những Thiên Cơ phù sách này chỉ có Phương Vân mới xem tới được. Phương Vân thân hình đột nhiên chấn động, toàn bộ linh hồn giống như xuất khiếu mà ra.

1102. Chương 1103: Thiên Ma Chi Ách

Thư phòng biến mất, Quan Quân hầu phủ biến mất, kinh thành cũng đã biến mất.

Phương Vân thân hồn bị vây trong một mảnh hồn độn hắc ám, đây là Vận mệnh hư không. Ở xung quanh hắn, có mệnh môn bạch quang. Những hào quang này rất mỏng manh, là Thiên Cơ lực lượng từ thể nội hắn phát ra. Bên trong bạch quang có chút thanh minh, lại có chút mơ hồ, như xem hoa trong mưa vậy.

Một ít tin tức ngắt quãng thỉnh thoảng xuất hiện trong đầu Phương Vân.

“Quả nhiên là đề cập đến Thần Thông cảnh cường giả!”

Phương Vân trong lòng vừa động, lập tức biết được. Hắn cảm giác có một cỗ Thiên Cơ lực lượng cường đại quấy nhiễu. Sự quấy nhiễu này đến từ căn nguyên lực lượng của chính đối phương Lấy năng lực hắn lúc này, tương lai của người dưới Thần Thông cảnh, bao gồm Thiên Trùng thất phẩm cường giả đều có thể thấy rõ như ban ngày.

Duy nhất có thể làm cho hắn gặp khó khăn chính là Thần Thông cảnh cường giả. Phương Vân hiện tại là Truyền Kỳ cảnh giới, nhưng căn cứ cảnh tượng xung quanh thì thực lực của đối phương chỉ đạt tới Địa Hồn cảnh, nhưng lại có ảnh hưởng cực lớn, làm Phương Vân không thể xem đây đủ tin tức.

“Không phải. Thần Thông cảnh cường giả này không phải người ta muốn tìm. Mà là người này có quan hệ cực kỳ chặt chẽ với người ta muốn tìm. Căn nguyên lực lượng của hắn, vô hình trung ảnh hưởng đến Thiên Cơ thôi diễn.”

Phương Vân lập tức cảm giác được chỗ khác biệt. Người có lực lượng cường đại quấy nhiễu Thiên Cơ, cũng không phải người hắn muốn tìm.

Phương Vân tâm niệm vừa động. Lập tức dùng Quang Thiên Sở Thuật câu thông thiên địa, lại thôi diễn một lần. Lúc này đây, Phương Vân thay đổi phương hướng thôi diễn. Né khỏi ảnh hưởng của Thần Thông cảnh cường giả, tìm nguyên nhân làm cho bản thân tâm huyết dâng trào.

Hình ảnh xung quanh sắp bắt đầu. Vô số ánh sáng xuất hiện. Lúc này đây, bạch quang từ trong thể nội Phương Vân phát ra. Một cái thân ảnh mỏng lung, dần dần hiện lên ở trong đó. Đó là một nữ tử xinh đẹp, một mình ngồi ở bên bờ vách núi đen, lệ rơi đầy mặt.

“Khán ma công chúa.”

Nhìn thấy nữ tử này, Phương Vân cả người chấn động. Hắn thật không ngờ, người làm ình cảm thấy bất an lại là Thiên Ma công chúa.

Trong nháy mắt, vô số ý niệm xuất hiện trong đầu. Những ký ức cũ từ sâu trong óc tràn ra.

“Ừnh!”

Phương Vân tâm tình dao động, lập tức cảnh tượng con sông vận mệnh, toàn bộ biến mất. Bốn phía hắc, bạch quang cũng biến mất vô tung, Phương Vân thân hồn lập tức ngã xuống xuống dưới. Lại về tới bên trong thư phòng.

Thời điểm tiến hành Thiên Cơ thôi diễn, kiêng kỵ nhất có cảm xúc mãnh liệt. Tập niệm mãnh liệt sẽ làm gián đoạn thôi diễn, hiện tại Phương Vân chính là như vậy.

Thư phòng lý im ắng, có thể nghe thấy tiếng tim đập.

Thiên Cơ thôi diễn tuy rằng bỏ dở. Nhưng Phương Vân tâm tình không bình tĩnh không. Sau khi từ hải ngoại về, chia tay ở Hoài An thành đã là năm năm rồi

Phương Vân vốn cho rằng, bản thân đã muốn đem cô gái này quên đi. Nhưng khi nhìn đến hình ảnh Thiên Ma công chúa. Vô cùng cảm xúc, vô số ý niệm trong đầu xuất hiện.

Phương Vân thế này mới phát hiện. Cô gái hẳn cho rằng hình ảnh đã phai nhạt, ở cùng một chỗ với bản không lâu, nhưng lại lưu lại lạc ấn trong bản thân mình thật sâu.

“Phiên nhiên...” Nàng rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Vì sao lại ngồi ở vách núi mà khóc?”

Phương Vân trong lòng có cảm giác nói không nên lời. Khi nhìn thấy Thiên Ma công chúa ngồi ở vách núi đen, yên lặng rơi lệ. Hẳn không thể không thừa nhận, trong lòng đột nhiên sinh ra cảm giác đau đớn chưa từng thấy thấy.

Phương Vân không rõ, ở trên người Thiên Ma công chúa, rốt cuộc đã xảy ra sự tình gì. Sao lại sinh ra cảm xúc mãnh liệt như thế, đến nỗi ngay cả bản thân ở xa kinh thành, cũng cảm giác được cảm xúc bi thương đó.

Khi tình cảm đạt tới mức viễn siêu sự tưởng tượng của người bình thường mới có thể sinh cảm giác thật sự như vậy.

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Ở trên người nàng rốt cuộc đã xảy ra cái gì?”

Phương Vân cảm thấy tâm tình đột nhiên bồn loạn, cảm xúc này rất lâu không có phát sinh qua. Hẳn hít một hơi thật sâu, lại tiến nhập vận mệnh hư không.

Thiên Ma công chúa không hề nghi ngờ, là không có Thần Thông cảnh tu vi. Thậm chí Thiên Trùng Cảnh giới còn không đạt được. Phương Vân cảm giác được, lực lượng quấy nhiễu mãnh liệt là của phụ thân nàng, Thiên Ma Tông tông chủ.

Lấy tu vi Phương Vân, nếu muốn nhìn trộm chuyện của Thiên Ma tông, cơ hồ là không thể nào. Nhưng muốn thấy tương lai của Thiên Ma Công Chúa lại không quá khó khăn. Cho dù vẫn bị lực lượng quấy nhiễu huyết mạch tương liên của Thiên Ma tông chủ.

Vô số hình ảnh phát sinh ở quá khứ và tương lai, không ngừng hiện lên trước mắt Phương Vân. Về Thiên Ma công chúa, Phương Vân chưa bao giờ biết nàng nhiều như bây giờ. Phương Vân thấy được nàng đi qua, thấy được nàng đang đi trong thành với mình, cũng thấy được tình cảnh khi ở Hải ngoại doanh hoang.

Đủ loại cảnh tượng, không ngừng xuất hiện trong óc Phương Vân. Vận mệnh hư không, vô cùng ảo diệu. Cho dù Thiên Ma tông chủ tồn tại, cũng không thể lau đi đại lượng tin tức về Thiên Ma công chúa, những điều này như vậy là đủ rồi.

Nhưng mà khi thời điểm đến tương lai, Thiên Cơ bày ra Thế giới, bắt đầu trở nên mơ hồ. Phương Vân có thể cảm giác, vài loại ngoại lai cường đại lực lượng khác, tham gia vào bên trong tương lai Thiên Ma công chúa.

Tại lực lượng cường đại này, tầm mắt Phương Vân bị suy giảm rất nhiều. Phương Vân chỉ thấy được tuyệt vọng cùng bi thương trong mắt Thiên Ma công chúa, cùng với một cổ nguy hiểm thật sâu!

“Thiên Ma công chúa có nguy hiểm!”

Phương Vân trong lòng chấn động, hẳn đột nhiên vận chuyển lực lượng, mạnh mẽ tăng lực lượng lên Tiên Thiên Sở Thuật. Nhưng mà, lực lượng tác dụng đến từ nguồn khác cũng tăng mạnh. Phương Vân chỉ nhìn thấy Thiên Ma công chúa đặt mình trong một mãnh liệt hỏa hừng hực, vẻ mặt đau thương. Nhưng sao cũng thấy không rõ, tình huống xung quanh nàng.

“Không!”

Phương Vân đột nhiên cả người chấn động. Hẳn nhìn thấy một thanh màu vàng trường đao, trống rỗng bay tới, đột nhiên xuyên thủng sau lưng Thiên Ma công chúa. Phương Vân tâm thần run rẩy dữ dội, đột nhiên đứng lên.

“Thùng thùng đông!”

Nhưng vào lúc này, một trận tiếng đập cửa, ở bên ngoài vang lên.

“Hầu gia, có người đưa tới một phong thư, nói là muốn trực tiếp chuyển giao cho ngài.”

Phương Vân lấy lại bình tĩnh, thể này mới phát hiện rakhông biết lúc nào, trên người đã xuất hiện một thân mồ hôi lạnh.

“Giao cho Triệu Bá Ngôn là được rồi.”

Phương Vân ở thư phòng, khoát tay áo. Hắn lại muốn chìm vào bên trong, Thiên Cơ thôi diễn đột nhiên lúc đó, tâm thần vừa động, lại cải biến chú ý:

“Chờ một chút, đem tín lấy lại đây.”

Một gã hộ vệ đi đến, hai tay cầm thư, cung kính đem tới trước mặt Phương Vân.

“Gửi Thù An thành đại tướng quân Phương Vân.”

Nhìn thấy chữ viết này, Phương Vân không khỏi nhú mày. Hắn tướng quân Thù An thành, đã là rất nhiều năm trước rồi. Hiện tại chỉ cần biết một chút tin tức của hắn, là có thể biết phong hào của hắn là Quan Quân hầu, chứ không phải cái đại tướng quân. Mà nếu là thân nhân, căn bản không cần xưng hô phong hào, trực tiếp gọi Phương Vân là được.

Một phong thư như vậy, bình thường mà nói, khẳng định là không thể tới tay hắn. Bởi vì hắn căn bản không ở Hoài An thành. Nhưng, Phương Vân rất rõ ràng, đây khẳng định là người phía dưới biết đó là thư của hắn, cho nên đưa từ Hoài An thành đến đây.

“Xuân Lan.”

Phương Vân nhú nhú mày, tên này, hắn cũng không quen thuộc. Nhưng, khi mở thư ra, đột nhiên trong lòng Phương Vân chấn động, trong đầu hiện lên một bóng người. Chính là, luôn triền ở một cái thị tì bên người Thiên Ma công chúa khi ở Hoài An thành. Bộ dạng hài hước, hoạt bác, luôn mở miệng trêu chọc người.

Thiên Ma công chúa gọi nàng là Lan nha đầu. Phương Vân nhớ mang máng, tựa hồ có lần người ta kêu tên đầy đủ của nàng là Hoa lan.

“Là nàng!”

Phương Vân xôn xao một chút mở phong thư ra.

“Phương Vân, kẻ phụ lòng người khác! Người là một tên tiểu nhân vô tình vô nghĩa! Người còn nhớ Thiên Ma sơn thượng công chúa sao? Người có biết công chúa vì người, trả giá bao nhiêu hay không.”

Mở thư ra, đổ ập xuống chính là thoả mạ không lưu tình. Phương Vân đã nhận được rất nhiều thư. Nhưng mà mở đầu là tiếng mắng chửi lại là lần đầu tiên thu được.

Nhưng mà, Phương Vân căn bản là không có để ý những điều này, hắn vội vàng xem tiếp. Khi xem xong, sắc mặt Phương Vân nhất thời đại biến.

“Triệu Bá Ngôn, tốc tới gặp ta!”

Vang dội thanh âm, như cự lôi, vang vọng trong phủ.

“Uỳnh!”

Phương Vân đẩy mạnh cửa ra, khi hắn bước ra ngoài, ánh mặt trời chiếu xiên qua cửa. Một thân ảnh phá không tới, dừng trước người Phương Vân.

“Hầu gia, người tìm thuộc hạ.”

Triệu Bá Ngôn quỳ sát trên mặt đất nói.

“Ta hỏi người, hiện tại Thánh Phật Đại Quân ở nơi nào?”

Phương Vân trầm giọng nói.

“Sau khi bình định Di hoang cùng Dịch hoang sau, bệ hạ đã tạm dừng chinh chiến, đang tính đường ở phương Bắc. Nhưng, bệ hạ phân ra hơn phân nửa đại quân tiến xuống phía Nam. Bây giờ đang ở Nam tông chuyên phá! Trước mắt Thanh Vi Tông đã bị diệt. Tiếp mục tiêu là Liệt thiên tông. Nhưng, thuộc hạ đã nhận được tin tức. Ngay tại mấy canh giờ trước, Thánh Phật Đại quân lại phân ra một đường, đang ở đi hướng Tây Nam, tựa như muốn đi đối phó Thiên Ma tông!”

“Cái gì!”

Phương Vân chấn động, hít một hơi thật sâu, trấn định nói: “Thủ lĩnh Thánh Phật Đại Quân hướng Tây nam là ai?”

Triệu Bá Ngôn vẻ mặt nghi hoặc, Phương Vân bình thường đối mấy tin tức căn bản là không thèm để ý. Cho nên hắn đã sớm ngừng đưa tin tức linh tinh cho Phương Vân. Nhưng, hắn vẫn cẩn thận trả lời:

“Tây nam Thống lĩnh, là Thần Vệ quân thủ lĩnh Vũ Vô Dịch!”

1103. Chương 1104: Tiến Đến Thiên Ma Sơn

“Cái gì!!”

Tin tức long trời lở đất này, như tình thiên phích lịch, chấn đắc Phương Vân lui lại vài bước. Vô số tin tức, xẹt qua trong óc. Chiến trường tình thế thay đổi trong nháy mắt. Nhân hoàng chỉ huy bắc thượng, đoàn người chậm rãi, khí thế kinh thiên. Nhưng tiếp theo lại không đối phó Mãng Hoang yêu tộc Thánh Tổ Vạn Cổ Thanh Thiên Đại Đế khoảng cách gần nhất, lại phân ra binh lực. Đi đối phó các tông phái phía Nam!

Trong nháy mắt, Phương Vân trong đầu xẹt qua rất nhiều ý niệm. Nếu Thánh Phật Đại Quân Thống lĩnh là những người khác, còn không nhất định là sẽ diệt Thiên Ma tông. Nhưng là nếu là Vũ Vô Dịch Thống lĩnh.

“Thiên Ma tông nguy hiểm.”

Một cái ý niệm trong đầu, xẹt qua như tia chớp. Trong nháy mắt, Phương Vân rút cuộc hiểu, Thiên Cơ thời diễn trông được nguy hiểm của Thiên Ma công chúa, là từ đâu mà đến .

Sau khi kinh thành chi chiến, Vũ Vô Dịch được Nhân hoàng chỉ điểm. Đã muốn đạt tới nửa bước Thế giới. Là Đại vô hủ, cho dù Thiên Ma tông chủ, chỉ sợ cũng không phải đối thủ của hắn. Huống chi, trong tay hắn, còn có Càn Khôn Đồ cái pháp khí cường đại này.

“Vũ Vô Dịch, là hắn!”

Phương Vân đi nhanh qua Triệu Bá Ngôn, hướng phía ngoài đi ra, đồng thời dặn dò nói:

“Thời điểm ta không ở đây, ngươi tạm thời tiếp quản.”

“A!”

Triệu Bá Ngôn nghe được, chấn động mãnh liệt, quay đầu lại cả kinh kêu lên:

“Đại nhân, không thể! Ba tháng kỳ hạn chưa tới, đại nhân còn trong thời gian cảm đoán. Nếu bệ hạ biết, chỉ sợ...”

Triệu Bá Ngôn cũng không nói tiếp. Vô luận như thế nào, đây đều là phạm huý. Phương Vân đã làn Nhân Hoàng tức giận, nếu đi ra khỏi Hầu phủ bây giờ. Thật sự không ổn!

Phương Vân bước chân đang bước ra, nghe được những lời này đột nhiên ngừng lại. Nhưng rất nhanh, đạp chân một cái, lập tức đi vào hư không, hồng phi minh minh. Vang dội thanh âm, từ không gian ở chỗ sâu truyền ra:

“Quản không được nhiều như vậy, tạm thời cứ như vậy đi.”

Ba tháng chi chưa tới, Phương Vân còn trong lúc bế môn tư quá lại rời khỏi Quan Quân hầu phủ, chuyện này, có thể lớn có thể nhỏ. Đại Chu tuy rằng đã trải qua quần hổ phệ long, nhưng ảnh hưởng của Nho gia còn đó, bao quát dân tâm. Lấy địa vị Nhân hoàng, không thể nào lấy chuyện này gán tội nặng cho hắn.

Hơn nữa, Phương Vân còn có thể thừa dịp cơ hội này, đưa ra từ việc quan. Mang theo mẫu thân, danh chính ngôn thuận rời đi. Huống chi, từ xưa đến nay, tướng lĩnh viễn chinh ở bên ngoài có thể tiền trạm hậu tấu. So sánh xuống, Phương Vân chuyện này lại không có gì to tát.

Nếu bởi vì sự kiện này, mà bỏ lỡ cơ hội cứu viện Thiên Ma tông, làm cho Thiên Ma công chúa bị giết. Kia mới là chân chính, sai lầm cùng tiếc nuối lớn nhất!

Phương Vân từng đáp ứng có thời gian sẽ đi Thiên Ma sơn, vấn an Thiên Ma công chúa. Trong chuyện này hắn đã làm sai. Nếu để cho Phiền Nhiên chết ở gót sắt Thánh Phật Đại Quân, Phương Vân cả đời cũng không thể tự tha thứ mình!

“Cái gì là chính, cái gì là tà! Chuyện Thiên hạ vạn dân đã không cần ta quan tâm. Ta chỉ muốn bảo vệ thân nhân của mình!”

Phương Vân giờ khắc này, đã hoàn toàn quên thân phận cùng lập trường của mình. Quần hổ phệ long thiên địa đại kiếp nạn đã chấm dứt, không có tông phái uy hiếp, thiên hạ sẽ khôi phục yên ổn rất nhanh.

Tông phái tuy rằng đáng chết, nhưng cũng không phải tất cả mọi người đều là tà ác. Có những người tuy xuất thân tông phái, nhưng chưa từng làm chuyện thương thiên hại lý, nguy hại thiên hạ. Xuất thân từ tông phái không thể là nguyên nhân để tuyên bố cái chết của họ. Ít nhất, Thiên Ma công chúa chưa bao giờ hại người!

“Nhanh lên, nhanh nữa lên!”

Phương Vân ở trên hư không trung rất nhanh đi qua, tuy rằng lấy năng lực hắn, từ kinh thành đến Thiên Ma sơn, cũng không quá lâu. Nhưng giờ khắc này, với hắn mà nói, thời gian lại trở nên cực kỳ gấp rút.

Hắn có thể cảm giác được đến tin tức sát phạt của chiến tranh thảm thiết trong hư không đang gia tăng. Càng tới gần Thiên Ma sơn, tin tức này lại càng dày đặc hơn.

“Thánh Phật Đại Quân cùng Thiên Ma tông đã giao thủ!”

Phương Vân trầm xuống. Loại này tin tức nổ mạnh khổng lồ này, chỉ có thể là đại sự chiến tranh. Hắn trong lòng, càng lo lắng.

“Ầm ầm!”

Phương Vân thân hình lay động, đột nhiên phá vỡ hư không. Trong nháy mắt, cuộn cuộn mây đen trước mở ra ở thiên không, đem thiên địa hóa thành một mảnh hắc ám. Mà bên trong mây đen, ngân xà lóe ra, điện thiểm lóe minh. Một cổ cổ sát khí mãnh liệt, phóng lên cao.

Phương Vân mở mắt ra, chỉ thấy hân ám dưới bầu trời, một tòa sơn mạch khổng lồ, nằm trên nhấp nhô ở trên mặt đất. Sơn mạch bị thiêu đốt dữ dội, khói đặc phóng lên cao. Xung quanh tòa này sơn mạch khổng lồ này, bốn phương tám hướng tất cả đều là chiến trường. Ở ánh lửa chiếu xuống, vô số áo giáp, cùng nhau chiết xạ hào quang rét lạnh.

Phương Vân nhìn thấy, vô số thi thể phủ phục ở đỉnh núi đến chân núi, máu loãng, ồ ồ như con sông, theo địa thế gấp ghềnh chảy xuống.

“Đã tới chậm!”

Phương Vân trong lòng run rẩy. Hắn nhìn thấy một tòa cung điện bị sập trên đỉnh núi Thiên Ma, vách tường còn đang hừng hực liệt hỏa. Phương Vân trong lòng lập tức, trống rỗng.

“Giết.”

“Giết!”

“Giết!”

.....

Vô số tiếng kêu, như sóng thần từ mặt đất bộc phát. Chiến sĩ mặc hắc giáp, như thủy triều tràn ra hướng lên Thiên Ma sơn.

Thiên Ma sơn, hoàn toàn bị công hãm!

“Sẽ không, hẳn là còn có hy vọng. Hẳn là còn kịp!”

Phương Vân cắn răng một cái, cường đại tinh thần, đột nhiên phá địa mà ra. Chỉ nghe sâu trong không gian, bộc phát ra lời âm ừ ừ. Phương Vân một bên thi triển công phu Thiên Thị Địa Thỉnh, bao phủ phạm vi mấy ngàn lý, một bên hướng mặt đất mà đi.

Thiên Ma sơn phạm vi rất lớn, kéo dài mấy trăm dặm. Liếc mắt một cái, căn bản khó có thể nhìn thấy phía cuối sơn mạch. Thiên địa nguyên khí kịch liệt dao động, rậm rạp bóng người, lại ảnh hưởng tầm mắt cùng cảm giác.

“Thiên Ma tông chủ! Người muốn trốn ở đâu!”

Một thanh âm khí phách tuyệt luân, từ phía Nam Thiên Ma Sơn, cách Thiên Ma cung cực xa truyền đến. Chỉ một tiếng hét to, lập tức chấn đặc thiên địa nguyên khí cuộn cuộn chấn động.

“Vũ Vô Địch!”

Thanh âm này, Phương Vân rất quen thuộc, chính là thần vệ thủ lĩnh Vũ Vô Địch. Phương Vân không chần chờ, tâm niệm vừa động, hóa thành một đạo tia chớp mơ hồ màu đen, uốn lượn mấy trượng, đột nhiên biến mất.

Khoảng cách Thiên Ma cung gần trăm dặm địa phương, một nửa sơn mạch đã bị cường đại chân khí làm sụp đổ. Chỉ còn lại một nửa, nhưng vẫn cực kỳ đồ sộ, giống như một đầu cự thú, lưu lại thân mình khổng lồ, nằm úp trên mặt đất.

Ngay tại trên ngọn núi, một trung niên nam tử mặc hắc bào, khí chất trác tuyệt ngạo nghễ mà đứng, hẳn trong lòng, ôm một mỹ phụ. Nam tử sắc mặt tái nhợt, khó nén một mối, hơn nữa khí tức hỗn loạn, tựa như trải qua một hồi kịch chiến. Mà ở khoảng cách bọn họ không xa. Vài tên Thiên Ma tông môn nhân, mang theo Thiên Ma công chúa, vẻ mặt sợ hãi kinh ngạc nhìn không trung.

“Thương Hải, Vô Lang, các người mang theo Phiên Nhiên nhanh rời Thiên Ma sơn. Vũ Vô Địch để ta cùng phu nhân chống đỡ!”

Thiên Ma tông chủ nhìn hai môn nhân Thiên Ma tông, lo lắng nói.

“Hừ! Chiến trường sát phạt, bản thân còn chưa lo được. Còn kéo theo hai cái gánh nặng. Như vậy, còn muốn đào thoát, quả thật nực cười!”

Vũ Vô Địch trên cao nhìn xuống, giống như nhìn một người chết. Hắn đạp chân một cái, hư không chấn động, cường đại sát khí, phá thể mà ra, lập tức tập trung Thiên Ma tông chủ.

Thiên Ma tông chủ chính là người trong danh sách buộc phải giết. Cho nên Vũ Vô Địch lược trận, vừa thấy hắn đào thoát, lập tức đuổi giết lại đây. Đại cự đầu này tuyệt đối không thể để hắn đào thoát.

“Đại nhân, Thiên Ma tông chủ đã bị thương. Để cho chúng ta thu dọn hắn đi. Đại nhân không cần phải mệt nhọc!”

Vũ Vô Địch bên người, hai gã mặc một thân Hoàng kim chiến giáp. Đây là hai gã Đô Thống đi theo Vũ Vô Địch nhiều năm, nhận được vô số lợi ích từ hoàng cung. Lại lợi dụng Càn Khôn Đồ thời gian gia tốc. Sớm đạt tới địa hôn Cảnh giới.

Tuy rằng tu vi còn kém Vũ Vô Địch một bậc. So với Thiên Ma tông chủ, cũng thấp hơn. Nhưng hiện tại, Thiên Ma tông chủ vì bảo hộ phu nhân cùng nữ nhi, sớm bị thương. Là nỗ lực hết đà, đã không còn là mối nguy nữa.

“Không cần!”

Vũ Vô Địch khoát tay áo, một bước liền vượt qua hai gã phó Đô Thống, nói:

“Đêm dài lắm mộng! Giết nhanh đi! Chúng ta cũng phải về báo cáo kết quả công tác. Tiêu diệt Thiên Ma tông. Bước tiếp theo, chỉ sợ Nhân hoàng sẽ đối phó Hoang Kích Toái Không Đại Đế. Đại sự như thế không thể chậm trễ!”

Vũ Vô Địch nói xong, thân thủ nhất chỉ Thiên Ma tông chủ: “Đi nhận lấy cái chết đi!”

“Oanh!”

Vách núi đen chấn động, Thiên Ma tông chủ đạp chân một cái, trên mặt tràn ra quá một chút ửng hồng mắt tự nhiên, Lại phá không mà lên, ra tay đầu tiên!

“Vạn ma hướng tông, Thiên Ma đại pháp!”

Phô thiên cái địa ma khí, từ Thiên Ma tông chủ thể, gào thét mà ra. Thiên địa quỷ khóc thần hào, vô cùng yêu ma, từ sương mù sản sinh ra, tỏa ra ma khí tận trời. Bên trong sương mù cuộn cuộn, tia chớp lóe mình, chỉ thấy bên trong vạn ma ảo ảnh này, một đạo bóng đen, khổng lồ tản ra khí tức đáng sợ, đột nhiên phá không mà ra, hướng Vũ Vô Địch thổi quét lại.

“Ầm ầm!”

Thiên địa tối sầm lại, sơn hải xoắn lại, ánh sáng hợp nhất, Thiên Ma tông chủ, Vũ Vô Địch, đi kèm với kia hai gã thần vệ Đô Thống, đều toàn bộ biến mất vô tung.

“Thương Hải, Vô Lang, các người hai cái mau mau rời đi! Đi!”

Tiếng rống giận dữ của Thiên Ma tông chủ, từ sâu trong không gian truyền ra. Hắn lại sử dụng cường đại pháp khí, bám trụ Vũ Vô Địch cùng hai gã Địa hồn Đô Thống.

“Hừ! Người ngay cả mình ta còn không đối phó được, lại còn muốn đối phó ba người! Lý Trùng, diệt cỏ tận gốc, giết bọn họ!”

Thanh âm lãnh khốc của Vũ Vô Địch, từ sâu trong không gian truyền ra. Chỉ nghe oanh một tiếng, ngay tại khoảnh khắc không gian Thiên Ma tông chủ khép lại, một cổ chân khí chấn động mạnh mẽ mở ra một đạo khe hở. Đem một gã Địa hồn Đô Thống ra ngoài.

1104. Chương 1105: Cứu Thiên Ma Công Chúa

“Xong rồi!”

Trên ngọn núi, lại xuất hiện tên Đô Thống kia, Thương Hải, Vô Lang hai gã Thiên Ma tông đệ tử trong mắt hiện ra tuyệt vọng thần sắc. Bọn họ cảnh giới, cùng người này kém xa vạn dặm. Căn bản không phải một cái cấp bậc.

“Hừ hừ!”

Một trận tàn nhẫn cười lạnh từ thiên không truyền đến, thần vệ phó Đô Thống Lý Hướng từ trong hư không dong đi tới. Cổ tay hắn chấn động, một cổ hỏa diễm chân khí nồng đậm, lập tức bao phủ toàn thân, bốc cháy:

“Ba con kiến nhãi nhép, lại lãng phí thời gian, làm cho ta phải tự mình động thủ, thật sự là chết cũng không hết tội!”

“Oanh!”

Thanh âm rơi xuống, cuộn cuộn chân khí, hóa thành biển lửa kim quang rơi xuống. Thương Lăng, Vô Lang hai người thần sắc run lên, trong mắt xẹt qua một tia tro tàn tuyệt vọng. Mãnh cảm rằng một cái, phá không bay lên:

“Công chúa, mặc kệ chúng ta, đi mau! Liều mạng! Cùng chết đi!”

Hai người hét giận dữ, hóa thành tia chớp. Đây trong nháy mắt, khí tức hai người tăng vọt mấy lần, kích phát tinh hoa sinh mệnh, nhào vào bên trong biển lửa.

Uỳnh! Uỳnh!

Hai người chênh lệch, quá lớn. Chỉ nghe bang bang hai tiếng

Hai gã Thiên Ma tông đệ tử ở trong hư không nổ thành tro tàn. Mấy đoàn chân khí từ không trung rơi xuống ngọn núi lập tức hùng hùng bốc cháy lên, bùn đất đều phải thiêu dung.

Nhưng, cho dù như thế, hỏa thuộc tính chân khí phó của Đô Thống, lại tạm thời bị ngăn cản nhất.

“Không!”

Thiên Ma công chúa phát ra một tiếng bi thiết. Nhưng mà, nhưng vào lúc này, biển lửa nổ tung, một thanh trường đao màu vàng, trống rỗng tới, đột nhiên bắn về phía ngực Thiên Ma công chúa. Sâu trong biển lửa, còn truyền đến thanh âm lãnh khốc của thần vệ cường giả Lý Hưởng:

“Tông phái dư nghiệt, chết không hết tội!”

Mắt thấy Thiên Ma công chúa, sẽ táng thân dưới thanh trường đao này. Xa xa đột nhiên bộc phát ra một tiếng hét giận dữ kinh thiên động địa:

“Không!”

Thời điểm Phương Vân chạy tới, nhìn thấy chính là một màn y như ở Vận Mệnh Trường Hà. Nói ra thì dài, nhìn như qua thời gian rất lâu, nhưng thật ra cũng là thời gian điện quang thạch hỏa. Chỉ trong vài câu, Thiên Ma tông chủ đã cùng Vũ Vô Địch đối chiến.

Phương Vân tốc độ mặc dù mau, nhưng trong khoảng thời gian ngắn như vậy. Cũng chỉ có thể chạy lại đây. Mắt thấy một màn ở kinh thành thư phòng sẽ diễn ra, Thiên Ma công chúa bị chuôi trường đao này, đâm xuyên qua ngực, tử vong tại chỗ. Phương Vân đột nhiên ra tay.

“Uỳnh!”

Phương Vân bấm tay, một đoàn chân khí phá không mà ra. Tuy chỉ là một đoàn chân khí Phương Vân vội vàng bắn ra. Nhưng với tu vi của Phương Vân, chỉ nghe uỳnh một tiếng, trường đao toàn bộ chấn vỡ, ở không trung hóa thành một đoàn lửa cháy, thiêu đốt hầu như không còn.

Ở Lý Hưởng trong mắt, Thiên Ma công chúa căn bản chính là cái con kiến, ngay cả võ giả bình thường còn không phải. Đây một đao này đã ra thì Thiên Ma công chúa hẳn phải chết. Cho nên căn bản không có làm hết sức. Hắn cũng không dự đoán được, nửa đường còn xuất hiện một cái chướng ngại vật.

“Muốn chết!”

Lý Hưởng giận dữ, đang muốn ra tay đối phó người tới. Nhưng thoáng nhìn qua, thân hình đột nhiên run lên, lại nhận ra thân phận người tới:

“Quan Quân hầu?! Là người!”

Kinh thành chi địch, đem toàn bộ tinh anh Đại Chu triều tập kết, tụ tập cùng một chỗ. Mọi người mặc dù là trước kia, chưa bao giờ nghe nói. Nhưng trải qua này chiến dịch, cũng đã nhận thức thêm một số người. Trong đó, bao gồm Phương Vân.

Kinh thành chi địch, Phương Vân ra tay liền kích sát vài cường giả tông phái Địa hồn cấp, sau lại lại chặn hai thanh kiếm tông thánh khí, thân chấn sát thân, phạt trở giết phạt. Ngay cả Đế Nhất nhân vật như thế cũng có thể đấu một trận, nổi bật như thế, tự nhiên khiến cho không ít người chú ý.

Lúc sau Phương Vân cường hoành tiến vào Vũ Mục Phủ, cùng Vũ Vô Địch chống lại, cường giả thần vệ đã chú ý tới Đại Chu vương hầu. Lại có một cái nhân vật mạnh mẽ như vậy!

Nhưng, nhận ra Phương Vân sau, Lý Hưởng ngược lại càng thêm phần nộ rồi:

“Phương Vân! Người thật lớn mật! Lại dám cùng Thiên Ma tông cầu kết!”

To lớn thanh âm, lan ra khắp nơi, cả ngọn núi đều chấn động lên. Nhưng mà, Phương Vân lại như không nghe thấy, không có để ý tới hấn. Thân hình nhoáng lên, đáp xuống đỉnh núi, ôm cổ Thiên Ma công chúa.

“Phương Vân, là người.”

Thiên Ma công chúa nhìn nàng khuôn mặt ngày đêm tưởng niệm, thì thào tự nói, thanh âm nhỏ nhẹ, tựa như sợ rằng mình sẽ bừng dậy khỏi giấc mộng này, tất cả sẽ hóa thành bọt nước.

“Là ta, là ta, ta rốt cuộc đã đến đây rồi.”

Phương Vân nhìn người nữ nhi trước mắt.

Khuôn mặt so với mấy năm trước gầy đi rất nhiều. Phương Vân thậm chí không cảm giác được sức nặng của nàng. Trong lòng Phương Vân càng đau đớn hơn.

Thiên Ma công chúa ánh mắt lộ ra một tia mỉm cười phát ra từ trong lòng, tựa như rốt cuộc tâm nguyện đã được đền bù. Nhiều ngày mỗi một, lo lắng hãi hùng, Thiên Ma công chúa trong mắt lộ nồng đậm khổ ải:

“Ta mệt quá, muốn ngủ một chút.”

Phương Vân trong lòng cả kinh, giờ khắc này, hấn nhìn thấy gương mặt Thiên Ma công chúa hiện lên một chút ửng hồng mất tự nhiên. Đó là một loại bệnh trạng, tựa như bệnh nhân nguy kịch khi ôn dịch Tây bộ hung thú. Phương Vân từng nhìn thấy bệnh nhân như vậy. Những người này, đều sống không lâu. Rất nhanh sẽ tử vong.

Phương Vân trong lòng run run, nâng cánh tay Thiên Ma công chúa, phát ra một cỗ chân khí, đưa vào trong cơ thể Thiên Ma công chúa. Chân khí nhập thể, Phương Vân trong lòng nhất thời lạnh lẽo:

“Sao lại quay về.”

Thiên Ma công chúa hai mắt vừa mới nhắm lại, đột nhiên bừng tỉnh, như là nhớ tới cái gì, hai tay đẩy Phương Vân ra, đứng lên từ trong lòng hấn. Nàng thần sắc bối rối, tràn đầy lo lắng, thanh âm suy yếu, nhưng dị thường kiên định nói:

“Phương Vân! Người đi nhanh đi! Nơi này toàn là người của triều đình, chúng ta ở cùng một chỗ, sẽ cho rằng người cầu kết với tông phái! Mấy người kia rất nhanh sẽ đi ra, phụ thân không cản được họ lâu. Người không đối phó được bọn họ, đi nhanh đi! Để muộn một chút nữa, chỉ sợ không còn kịp rồi!”

Nói xong, đem Phương Vân đẩy đi.

Không biết vì cái gì, nghe thấy những câu nói này của Thiên Ma công chúa, Phương Vân cái mũi đột nhiên ẽ ẩm, có xúc động muốn rơi lệ.

Đều thời điểm này, cô gái gốc này, lại còn lo lắng ỉn. Phương Vân biết nàng nghĩ cái gì, nàng đã chuẩn bị cho cái chết. Nàng tình nguyện chết, cũng không nguyện đem mình liên lụy vào.

“Người, cái nữ nhân gốc này.”

Phương Vân gắt gao đem Thiên Ma công chúa ôm vào lòng, nhẹ nhàng vuốt ve tóc dài mềm mại, yêu thương nói:

“Tất cả, ta đều biết rồi. Hoa lan đem tất cả, đều nói cho ta biết. Người còn chuẩn bị dấu ta đến bao giờ?”

Thiên Ma công chúa bị Phương Vân ôm vào lòng, vừa muốn phản kháng, nhưng nghe thấy những câu nói này của Phương Vân, thân mình lập tức mềm mại xuống. Một chút ngượng ngùng phấn hồng, tràn ra, từ hai má lan đến cái cổ trắng ngần.

“Xuân...người, người biết hết rồi sao...”

Thiên Ma công chúa thì thào nói nhỏ, không biết là hạnh phúc hay là ngượng ngùng, vùi đầu vào trong ngực Phương Vân thật sâu. Tựa như chỉ có nơi đó mới cảm giác được sự an tâm cùng ấm áp.

Cô gái ngọc này, còn tưởng hần không biết những việc nàng đã làm. Khi hần xông phá mệnh tinh, Thiên Ma tông chủ từng ra tay ngăn đón công kích của Liệt Thiên tông chủ. Quần hổ phệ long, Thiên Ma tông biết rõ sẽ không chết không ngừng cùng triều đình, nhưng không có gia nhập tông phái liên minh. Những điều này toàn bộ đều là Thiên Ma công chúa, toàn bộ là vì hần.

Tuy rằng nàng xưa nay đều không có lộ mặt, cũng chưa từng có đề cập qua. Nhưng hần sao lại không biết chứ?

Phương Vân trong lòng đối với Thiên Ma công chúa trù mên cùng đau đớn, lại nhiều thêm vài phần. Càng vì bỏ quên nàng mà cảm thấy áy náy.

“Tức chết ta, thật sự là tức chết ta!”

Một bên, Lý Hường ở một bên hỗn hển, bị Phương Vân cùng Thiên Ma công chúa làm cho tức giận đến bốc khói. Hần nói chuyện với Phương Vân, Phương Vân không có nghe đến cũng đành. Lại coi hần như không tồn tại, nói chuyện với người trong ma đạo khanh khanh ta ta. Chẳng phải là khi dễ hần sao?”

“Các người đôi cầu nam nữ!! Đáng chết a đáng chết! Phương Vân! Người là tử tội, phạm vào thập ác không....”

Lý Hường mắng to, tức giận đến thân thể run run đứng. Hần ở trần vệ nhiều năm, người nào không cung kính với hần. Không ai khinh mạn hần như thế. Nhưng mà một câu này còn không có mắng xong, đột nhiên Lý Hường cảm giác được một cổ kinh khí đáng sợ, áp bách mà đến.

“Phương Vân! Người dám.”

Lý Hường kinh hãi, không dám nói tiếp, điều động chân khí, toàn lực một chưởng đẩy ra ngoài.

“Oanh!”

Thiên địa kịch chấn, Lý Hường phốc một tiếng, máu tươi cuồn phun, bay ra ngoài như điều đứt dây. Chỉ là nhất kích, Lý Hường liền hoàn bại dưới tay Phương Vân tay, bị hần một chưởng đánh bại, cánh tay đón đỡ của hần mềm nhũn xuống.

“Sao có khả năng!”

Đoạn tầng không gian, Lý Hường vừa kinh vừa sợ, không dám tin nhìn vào vị trí Phương Vân. Hần không dám tin tưởng, Phương Vân tuổi trẻ lại lợi hại như vậy. Tự mình ngay cả một chiêu của hần, đều tiếp không được. Trong nháy mắt kia, Lý Hường cảm giác được một cổ chân khí khủng bố, bài sơn đảo hải, vô cùng vô tận, căn bản không phải hần có thể chống lại.

“Ta đã thủ hạ lưu tình rồi , không nên ép ta giết người. Cút!”

Phương Vân lãnh khốc thanh âm, từ trong hư không truyền đến.

Lý Hường nghe tới những lời này, trong lồng ngực khí huyết lại bốc lên, hần xưa nay tính tình cao ngạo, sao chịu được. Trước mắt tối thui, oa một tiếng lại là một ngưng máu phun ra:

“Tức chết ta a!”

.....

Phía trên ngọn núi, Phương Vân lại không có băn khoăn nhiều như vậy. Nhất kích kia, hần căn bản không dùng toàn lực. Tư thế còn chưa biến đổi. Thậm chí còn có dư lực, khi giao thủ dùng chân khí bảo vệ phạm vi trăm dặm!

Phương Vân cắn nuốt viên Thời gian tinh thể thứ hai. Có thể từ vũ trụ trung hấp thu Vũ trụ thứ cấp năng lượng đã tăng vọt mấy lần. Thực lực lại thăng tấp bay lên. Nếu một kích toàn lực, Lý Hường tuy là thần vệ phó Đô Thống, là nhân vật danh tiếng. Nhưng không phải đối thủ Phương Vân, một quyền sẽ bị oanh thành bột mịn.

1105. Chương 1106: Cõi Lòng

“Phương vân.”

Khoảnh khắc Lý Xung bị đánh bay, một cỗ thanh âm phần nộ từ không gian truyền tới. Tiếp theo một cỗ cường đại dao động, từ tầng tầng không gian bộc phát ra.

“Oanh!”

Tiếng nổ mạnh thật lớn, bên trên ngọn núi, nổ tung một cái hắc động thật lớn. Vô số mảnh nhỏ pháp khí, như tên bắn, từ trong đó bay ra. Chỉ nghe một tiếng kêu rên, Thiên Ma tông chủ bay ra ngoài từ hắc động.

“Phụ thân!”

Thiên Ma công chúa kinh hô một tiếng, từ trong lòng Phương Vân ngẩng đầu dậy, vẻ mặt lo lắng. Chỉ thấy Thiên Ma tông chủ khoát tay áo, ý bảo tự mình không có việc gì. Ánh mắt hắn ở trên người Phương Vân dừng lại một lát, ánh mắt lộ ra một tia tươi cười, nhưng rất nhanh thần sắc nghiêm túc, vẻ mặt ngưng trọng nhìn về phía hắc động.

Phương Vân tỏa ra một cỗ chân khí, đem mảnh nhỏ pháp khí, cùng chân khí loạn lưu, ngăn cản bên ngoài, cũng xoay người lại, nhìn về hướng hắc động.

“Oanh!”

Thiên địa kịch chấn, một cỗ khí tức mạnh mẽ hủy thiên diệt địa, từ trong hắc động phát ra. Chỉ nghe oanh một tiếng, một đôi giày màu hoàng kim, khí phách vô song bước ra, dừng ở trong hư không. Chỉ thấy thần vệ Đô Thống Vũ Vô Dịch mang theo một phó Đô Thống khác, thần sắc lãnh đạm, giống như hoàng kim chiến thần, từ hư không đi ra.

Khí thế vô cùng từ trong cơ thể Vũ Vô Dịch phát ra, cường đại sát khí đưa hư không xung quanh hắn hung hăng vụn vụn. Nửa bước Thế giới cấp cường giả, khí thế Vũ Vô Dịch hoàn toàn áp chế.

“Ầm ầm long!”

Vang dội lôi âm, từ đỉnh đầu Vũ Vô Dịch truyền đến. Một đoàn lôi vân xoáy ốc thật lớn, điện quang lóe ra, xoay quanh đỉnh đầu hắn. Trung tâm Lôi vân xoáy ốc, là một đạo hư hư thật thật đồ cuộn từ hồng hoang, hồng hoang, Càn Khôn Đồ!

Vũ Vô Dịch chỉ bằng cái Tam Tượng pháp khí cường đại này, mạnh mẽ làm vỡ nát pháp khí Thiên Ma tông chủ, đưa hắn đánh bay đi ra.

“Hừ!”

Vũ Vô Dịch hừ lạnh một tiếng, thanh âm như lôi điện nổ tung, ngay cả mặt đất đều run lên. Hắn ánh mắt vô cùng lạnh lợi, chỉ tại dừng lại một lát trên người Thiên Ma tông chủ, rồi hung hăng nhìn Phương Vân:

“Phương Vân! Ngươi Lại dám cùng tông phái cấu kết, cùng triều đình đối nghịch! Thật sự là lớn gan!”

Một tiếng hét to, như sấm đình nổ tung, mang theo một cỗ ý niệm khởi binh vắn tội, tựa như Phương Vân phạm vào thập ác, sẽ lập tức động thủ bắt người.

Vũ Vô Dịch hung ác nhìn chằm chằm Phương Vân, ánh mắt dày đặc, giống như hai thanh kiếm sắc bén, muốn đem Phương Vân bắn thủng. Nếu nhát gan một chút, bị hắn như vậy trừng, lập tức sẽ hù chết.

“Vũ Vô Dịch.”

Phương Vân thần sắc lạnh nhạt, không hề bị đe dọa Vũ Vô Dịch:

“Ta có cấu kết với tông phái hay không, cũng không đến lượt ngươi phán xét! Kinh thành chi địch, Nhân hoàng đều rõ ràng. Ngươi cũng ít chụm mũi ta đi.”

“Hừ! Nữ tử trong lòng ngươi, chính là nghiệt chủng Thiên Ma tông chủ. Sự thật ở trước mắt, ngươi cũng không thể giấu biện. Cấu kết, tư thông tông phái, đó là tử tội!”

Vũ Vô Địch bàn tay to giờ lên, bày ra tư thế tự tin. Ta cho ngươi một cơ hội, tự chứng minh mình trong sạch. Đưa đây!”

“Đại nhân.”

Một bên, thần vệ phó Đô Thống hiểu ý, lập tức đem bội đao trên người cưỡi xuống, đưa tới trong tay Vũ Vô Địch.

Thương!

Vũ Vô Địch tiếp nhận hoàng kim trường đao, ném đi, chuôi này trường đao lập tức xẹt qua hư không, thương một tiếng, rơi xuống dưới chân Phương Vân. Vũ Vô Địch mặt mày như đao, lạnh lùng nói:

“Thiên Ma tông Chủ, chính là nhân vật trong danh sách bắt giết. Ngươi cầm chuôi đao này, giết nữ tử trong lòng ngươi. Đưa ra đầu nàng phụ thân, giao cho bộ hạ. Ta liền tin tưởng ngươi, quả thật là cùng tông phái không có liên quan!”

Thanh âm rơi xuống, nói năng có khí phách. Dứt lời, giữa sân một mảnh yên tĩnh, cả Lý Xung trên không trung, đều nhìn chăm chăm Phương Vân, chờ đợi quyết định của hắn.

Thiên Ma tông chủ tuy rằng cái gì cũng chưa nói, nhưng khóe mắt cũng nhảy một chút. Đồng thời nhìn về phía Phương Vân.

Triều đình là chính, Thiên Ma tông là tà!

Từ xưa chính tà bất lưỡng lập, hiện tại triều đình cùng tông phái quan hệ, như nước với lửa.

Năm đó, Phương Vân cùng Tạ Phiền Nhiên là bởi vì hai bên thân phận, lập trường, mới không thể không tách ra. Phương Vân tuy rằng cùng giới tông phái có lui tới, nhưng chỉ có thể ở trọng tối, không thể ra ngoài sáng.

Nay Thánh Phật Đại Quân chinh phạt Thiên Ma tông, phạm vi trăm dặm, tất cả đều là người của triều đình. Vũ Vô Địch, hai gã thần vệ quyền cao chức trọng phó Đô Thống, đều nhìn chăm chăm. Tất cả đều từ chỗ tối đặt ra chỗ sáng. Phương Vân nếu muốn nói cùng tông phái không có một chút liên quan, đó là không thể nào.

Nhiều người như vậy, nếu nói không có, chính là bịt mắt nói nói dối.

Vũ Vô Địch quả thật xem Phương Vân không vừa mắt, có tâm muốn xử hắn. Nhưng cùng tông phái giới cấu kết, xác thực quả thật là sự tình phạm huý. Vũ Vô Địch mặc dù có dùng việc công, quan báo tư thù, nhưng không thể nói là làm.

“Đô Thống đại nhân!”

Một tiếng xé gió truyền đến, cường giả Thánh Phật Đại Quân phụ cận, cũng cảm giác được nguyên khí dao động mãnh liệt, lập tức rơi xuống bên người Vũ Vô Địch.

“Tới vừa lúc, hết thấy đều nhìn cho ta.”

Vũ Vô Địch chỉ Phương Vân, âm thanh lạnh lùng nói:

“Cái nữ tử kia, chính là Thiên Ma công chúa. Đường đường Quan Quân hầu Đại Chu triều, trong lòng lại ôm Thiên Ma tông công chúa. Loại chuyện này, bốn tọa là vô luận như thế nào cũng không tin. Hiện tại, chỉ có Quan Quân hầu giết nữ tử này, bốn tọa mới tin hẳn cùng Thiên Ma tông không có gì liên quan. Các ngươi cũng như thế, đem những gì nhìn thấy hôm nay quên mất, hiểu chưa?”

“Đây...”

Vài tên Thánh Phật Đại Quân cường giả tới sau giết mình, nhưng là mệnh lệnh Vũ Vô Địch h, căn bản không dám phản kháng, lập tức gật gật đầu:

“Thuộc hạ tuân mệnh.”

Vũ Vô Địch chiêu này không thể nói là không âm độc, hấn lấy lui làm tiến, âm thanh báo quang minh chính đại, mười phần tin tưởng Quan Quân hầu, không tin hấn sẽ cùng tông phái cầu kết, nhưng lại đoạn tuyệt hấn đường lui, làm cho Phương Vân không thể không giết nữ tử trong lòng.

“Đại nhân quả nhiên inh, làm cho ta truyền âm gọi tới vài tên cường giả chứng kiến. Hấn hấn là giống ta, đã sớm nhìn ra, Phương Vân đến là vì nữ tử này. Trước buộc hấn giết nữ tử hấn yêu, sau lại mượn mấy người này buộc tội hấn. Nhân chứng vật chứng đều có, đến lúc đó cáo buộc Phương Vân giết người diệt khẩu! Đại nhân, quả nhiên inh.”

Lý Xung ánh mắt chớp động, trong lòng âm thầm bội phục. Hấn đi theo Vũ Vô Địch nhiều năm, liếc mắt một cái liền xem thấu dự tính trong lòng Vũ Vô Địch. Vốn tức giận bị Phương Vân đánh bị thương lúc này nhất thời cảm thấy bớt đi không ít. Phương Vân thực lực quá mức cường đại, loại này mưu kế không chiến mà thắng, dùng ngôn từ khôn trụ hấn, rồi đùa bỡn hấn, làm cho hấn không thể thoát được!

Một mảnh tỉnh mạch. Vũ Vô Địch không ra một chiêu một thức nào, nhưng mang đến lực áp bách lại vô cùng cường đại. Một bên, Thiên Ma tông chủ bất động thanh sắc, trong lòng lại âm thầm điều động chân khí, chuẩn bị tích tụ lực lượng, một khi tình huống không đúng, toàn lực ra tay, từ trong lòng Phương Vân cứu đi nữ nhi.

Đây cũng không phải hấn không tín nhiệm Phương Vân, mà là trước mắt loại này tình hình này quyết định quá khó khăn.

Phương Vân là người của triều đình, là Đại Chu Quan Quân hầu. Sở hữu thế lực đều cắm rễ bên trong triều đình. Một khi cùng tông phái liên lụy, sở hữu tất cả đều phải mất đi, hóa thành bọt nước.

Thiên Ma tông chủ tự hỏi ở vào vị trí Phương Vân, cũng sẽ rất khó chọn lựa. Đây cũng không phải Phương Vân đối Tạ Phiên Nhiên vốn không có cảm tình. Hấn có thể ngàn dặm gấp rút tiếp viện, đi vào nơi này, đã nói lên vấn đề. Nhưng cái giá quá lớn, Thiên Ma tông chủ không có nắm chắc, Phương Vân vì nữ nhi làm ra hy sinh lớn như vậy. Đặc biệt, Phương Vân căn bản là không biết, những điều nữ nhi đã làm

“Đây tất cả, đều là tội nghiệt a!”

Thiên Ma tông chủ trong lòng thống khổ nhắm mắt lại. Hai người bối cảnh thân phận đối lập, không có kết quả tốt! Hấn trong cơ thể chân khí hội tụ, chuẩn bị lập tức ra tay.

“Ha ha ha...”

Một trận cười to, đột nhiên từ trên ngọn núi vang lên. Phương Vân đột nhiên nâng chân lên. Uyển một tiếng, đập lên Hoàng Kim trường đao, Vũ trụ thứ cấp năng lượng hủy diệt oanh một cái, lập tức đem chuôi thần binh này chấn thành mảnh vỡ.

“Cái gì!!”

Lý Xung đám người chấn động, ánh mắt cơ hồ đều lồi ra. Phương Vân một cước chấn vỡ trường đao, bọn họ liền lập tức dự cảm được. Nhưng là bọn họ không tin, không tin Phương Vân vì một cái nữ tử, Lại có thể làm ra loại hy sinh này. Mặc dù là Vũ Vô Địch, nhìn đến một màn này, mí mắt cũng bất giác nhảy một chút.

Hấn quả thật thực hy vọng Phương Vân làm như vậy, nhưng căn cứ hiểu biết của hấn, vị Đại Chu Quan Quân hầu là một người cực kỳ thông minh và lý trí, hấn là sẽ không làm ra loại sự tình xúc động này!

“Vũ Vô Địch! Người cho là loại tiểu xiếc này, có thể làm khó ta sao? Người cũng quá xem thường ta!”

Phương Vân cười to, hấn cúi đầu nhìn thoáng qua Thiên Ma công chúa, ở trong mắt nàng, hấn nhìn thấy là tin cậy cùng tín nhiệm hoàn toàn. Là cái loại có thể giao phó tánh mạng, không oán không hối hận. Phương Vân lấy một ánh mắt an tâm nhìn nàng. Nhân sinh ở đây, giai nhân như thế, còn cầu gì nữa?

Phương Vân mãnh ngẩng lên, đón ánh mắt mọi người. Vũ Vô Địch cho rằng như vậy, có thể đem hấn bức lên tuyệt lộ. Mỗi người cho rằng hấn sẽ rất khó làm ra quyết định, nhưng thật ra đối với Phương Vân mà nói, lựa chọn này không có khó khăn như vậy!

“Phương Vân không ngại trời, không ngại đất! Công danh, phú quý với ta như bụi bặm, khói mây! Người ta yêu, bắt luận nàng là chính, là tà, dù là khắp thiên hạ mọi người phỉ nhổ nàng, ta cũng sẽ bảo hộ nàng, trân trọng nàng. Dù là lọt vào thiên hạ phản bội, ta cũng quyết chí thề không thay đổi, không oán than, không hối hận!”

Thanh âm to lớn làm đám cường giả Thánh Phật Đại Quân trợn mắt há hốc mồm, Lý Xung đứng cả kinh lui về phía sau, Vũ Vô Địch cả kinh. Không ai dự đoán được, Phương Vân sẽ có quyết đoán lớn như vậy, mỗi người đều cảm giác được một cỗ ý chí cường đại trên người hắn.

Ý niệm ở cùng Thiên Ma Công Chúa trong đầu hắn cứ nhiên mãnh liệt như thế, cương thiết như không chết không trở về!

Thiên Ma công chúa nằm ở trong lòng Phương Vân, một dòng nước ấm đột nhiên tràn ra toàn thân. Giờ khắc này, sở hữu trả giá, đều có hồi báo! Thiên Ma công chúa cảm giác được một cỗ hạnh phúc trước đó chưa từng có xuất hiện. Ở trong tay Phương Vân, nàng cảm giác được đó là nơi an toàn nhất thiên hạ!

1106. Chương 1107: Phản Thai Tục Mệnh Đại Pháp

Một bên, Thiên Ma tông chủ giật mình, lập tức bàn tay đang nắm lỏng rồi rời ra. Ánh mắt lộ ra một tia vui mừng tươi cười, vừa lòng gật gật đầu.

“Phiên Nhiên, người cuối cùng tìm được một người chồng tốt, phụ thân cũng yên tâm.”

Thiên Ma tông chủ đối Phương Vanniều biết không nhiều lắm, chuẩn xác nói, ngay cả gặp mặt còn ít đến đáng thương. Nhưng nghe thấy nói Phương Vân như vậy, Thiên Ma tông chủ lập tức cảm giác được tất cả những gì nữ nhi trả giá trước kia, đều đã có hồi báo!

“Phiên Nhiên, người yên tâm. Ta sẽ không cho người đã bị thương tổn gì! Thiên hạ này, cũng sẽ không có người thương tổn được người.”

Phương Vân cúi đầu, nhỏ giọng nói. Đạp chân một cái, mặt đất rung động, tràn lên một cỗ bụi đất. Cùng lúc đó, Phương Vân ôm Thiên Ma công chúa, hóa thành một đạo tia chớp, phá không mà ra.

Sự có nặng nhẹ, việc cấp bách, không phải là tâm sự hay đối chiến người chết ta sống với Vũ Vô Địch mà là đen Thiên Ma Tông Chủ phụ tử cứu ra. Điểm này, Phương Vân vẫn có thể phân biệt được!

“Muốn chạy! Đứng lại!”

Vũ Vô Địch hét lớn một tiếng, ánh mắt chợt lóe, Càn Khôn Đồ trên đỉnh đầu ầm ầm một tiếng, lập tức nhấc lên phách thiên cái địa dương lôi, tử điện thiểm thức, hướng Phương Vân trùu tới. Hắn dù sao cũng là nửa bước Thế giới cường giả, tuy rằng bị Phương Vân làm cho chấn động, nhưng phản ứng cực nhanh.

Lần này Phương Vân cùng Tạ Phiên Nhiên lập tức sẽ thành bột mịn, thi cốt vô tồn!

“Oanh!”

Nói thì chậm, diễn ra thì nhanh. Chỉ thấy một khối hoàng kim khô lâu đột nhiên từ phía sau Phương Vân bay lên, va chạm mãnh liệt cùng Càn Khôn Đồ. Chỉ nghe một tiếng thảm thiết tê rống, tiếp theo đó là kinh thiên nổ mạnh.

“Ầm ầm!”

Bài sơn đảo hải hủy diệt loạn lưu, khiến mọi người mặt không còn chút máu, đều lui về phía sau. Vũ Vô Địch cũng bị lực phản chấn của một kích này cản lại. Hào quang chợt lóe, Phương Vân bắt Thiên Ma tông chủ bị thương, một cái lóe ra lập tức biến mất vô tung.

“Đáng chết!”

Vũ Vô Địch đuổi theo vài bước, rốt cuộc ngừng lại phương pháp không gian tung hoành của Phương Vân, gần như thiên hạ vô địch. Kinh thành chiến dịch, Vũ Vô Địch cũng đã kiến thức qua. Kiếm tông ngự kiếm thuật, nhanh như vậy, cơ hồ ngay cả tư duy đều theo không kịp, nhưng Phương Vân lại có thể thoát ra.

Vũ Vô Địch tuy rằng thực lực cường đại, nhưng luận phương pháp không gian tung hoành, liền kém Phương Vân nhiều lắm. Chỉ một chút như vậy, Phương Vân đã đem khoảng cách hai người kéo ra thật xa

“Đại nhân, hiện tại làm sao bây giờ?”

Lý Xung tiến lên từng bước, hỏi.

“Không cần sốt ruột.”

Vũ Vô Địch khoát tay áo, ánh mắt nhìn Phương Vân biến mất phương hướng:

“Hắn sớm hay muộn cũng trở về kinh thành. Chuyện này, chúng ta chỉ cần nắm bắt Nhân hoàng là được. Phương Vân sự tình sẽ có bộ hạ xử trí!”

Thiên Ma tông sự tình căn bản không cần Vũ Vô Địch thêm mắm thêm muối, chỉ cần chi tiết nắm bắt, như vậy đủ rồi. Hơn nữa, ở trước mặt Nhân hoàng, dùng cơ mưu tâm thuật, căn bản là muốn chết!

Mọi người gật gật đầu, đều nhìn liếc mắt về nơi Phương Vân biến mất rồi đi theo Vũ Vô Địch phản hồi Thiên Ma sơn.

Lần này bao vây tiêu trừ Thiên Ma tông, trừ bỏ Thiên Ma tông Chủ phụ tử, những người khác trên cơ bản là hết thấy đều bị tiêu diệt. Thiên Ma tông xem như đã bị trừ bỏ. Hành động như thế cũng coi như thành công. Còn về mấy người chạy thoát kia, liên lụy đến triều đình Quan Quân hầu, không phải chuyện bọn hắn có thể giải quyết.

.....

Phương Vân phá không mà đi, không gian xuyên qua của hắn, gần như số một thiên hạ. Chỉ trong chớp lát, liền hoàn toàn thoát khỏi khí tức Vũ Vô Địch. Ngay tại vô tận không gian vị diện, Phương Vân ngừng lại.

Đây là một khoảng đất có cây cối sinh trưởng, ngọn núi phập phồng. Nhưng, diện tích không phải rất lớn. Phương Vân mang theo Thiên Ma tông chủ, ngay tại bên trong vị diện song song này, hạ xuống.

“Phiên Nhiên, đem viên này nuốt vào.”

Phương Vân một khóa đan dược đỏ bừng, ngát hương, đưa tới bên miệng Thiên Ma công chúa:

“Vận chuyển công lực, đem dược lực hấp thu vào.”

“Ân.”

Thiên Ma công chúa gật gật đầu, thanh âm yếu ớt như muỗi kêu, thấp không thể nghe thấy. Mặt nàng đỏ rực, ngượng ngùng cúi đầu, nhẹ nhàng đem đan dược Phương Vân đưa tới bên miệng, nuốt xuống.

Phương Vân dần xếp tốt Thiên Ma công chúa, mới đi qua Thiên Ma tông chủ. Lần này tông phái chi kiếp, Thiên Ma tông chủ bị thương không nhẹ, hơn nữa vì kính sợ Vũ Vô Địch, từ tông phái đào thoát, lại luôn mạnh mẽ áp chế thương thế, kết quả thương thế chồng lên. Nếu không có cách giúp đỡ, chỉ sợ mấy trăm năm khổ tu sẽ phế bỏ.

Phải biết rằng, Thần Thông cảnh cường giả, thương thế đều dễ cập đến thần hồn. Bình thường dễ dàng sẽ không bị thương, nhưng nếu bị thương, cũng cần thời gian dài ôn dưỡng, mới hoàn toàn khỏi hẳn.

“Ta thương thế không quan trọng, quan trọng là mẫu thân của Phiên Nhiên.”

Thiên Ma tông chủ lắc lắc đầu, bắt tay nhất chiêu, một mỹ phụ lập tức xuất hiện ở trong lòng hắn. Chính là Tạ Phiên Nhiên mẫu thân. Trong khi giao chiến với Vũ Vô Địch, Thiên Ma tông chủ đưa thê tử vào không gian trong cơ thể, lúc này mới triệu hồi ra.

“Phương Vân, trên người ngươi có thần đan an hồn gì không?”

Thiên Ma tông chủ hỏi, hắn nhìn thê tử trong lòng, vẻ mặt thương cảm. Trên người nàng thương thế, là vì thay hắn ngăn trở một kích mới bị thương! Luận thương thế, nàng so với hắn còn muốn nặng hơn nhiều.

Thiên Ma tông chủ tuy rằng là Thần Thông cảnh cường giả, nhưng hiện tại hắc lo thân mình còn chưa xong. Hơn nữa Tạ Phiên Nhiên mẫu thân trên người thương thể, phải uống đan dược bảo trụ thần hồn, hai bút cùng vẽ. Nếu không thần hồn biến mất, thân thể được chữa khỏi cũng vô dụng.

Đan dược an hồn phải là thần đan. Bình thường đan dược, căn bản không được.

Thiên Ma tông chủ tuy rằng là đại phái, không thiếu đan dược. Nhưng thần đan lại rất ít. Bảo vệ thần hồn đan dược, vốn là thần đan, cực kỳ thưa thớt. Thiên Ma Tông cũng không có.

Phương Vân nhìn thoáng qua, lập tức phát hiện trên người mỹ phụ nhân, có một tầng phong ấn, đem thương thể trên người nàng phong ấn lại. Ngăn cản thương thể chuyển biến xấu. Loại phong ấn này cực kỳ ỉn, hiển nhiên là do Thiên Ma tông chủ xuất thủ.

“Loại đan dược này, trên người ta có một khóa.”

Phương Vân từ trong lòng lấy ra một khóa đan dược lớn bằng trứng chim bồ câu, màu đồng thiết. Đây là khóa đan dược hắc đặt được ở Viên cổ tiểu thể giới, cũng là một trong hai khóa cuối cùng. Hơn nữa bởi vì ngẫu nhiên đoạt được, cho nên Phương Vân ngay cả phối phương cũng không có, muốn chế cũng chế không được.

Đan dược lấy ra, dược hương phiêu lãng. Thiên Ma tông chủ nghĩ thấy lập tức tinh thần run lên, giống như thương thể trong cơ thể cũng tốt hơn vài phần. Trong lòng nhất thời đại chấn.

“Thật tốt quá! Có mai thần đan này, ta có thể thi triển Phản thai tục mệnh đại pháp, chữa khỏi thương thể mẫu thân Phiên Nhiên.”

Thiên Ma tông chủ mừng rỡ, tinh thần vốn lạnh băng, rốt cuộc lơ lửng xuống dưới.

“Phụ nhân thương thể, nhưng thật ra không cần phải gấp gáp. Tiên bối, cần đem thương thể khôi phục trước. Mới có khả năng thi triển Phản thai tục mệnh đại pháp.”

Phương Vân mở miệng nói. Hắc nhìn ra được, phong ấn pháp thuật Thiên Ma tông chủ thi triển trên người mỹ phụ nhân, là một loại phong ấn thời gian, trong khoảng thời gian ngắn, thương thể tuy sẽ tốt lên nhưng cũng không chuyển biến xấu. Trì hoãn trong chốc lát, cũng không có ảnh hưởng. Ngược lại Thiên Ma tông chủ, nếu mạnh mẽ vận thương, chỉ sợ thương thể sẽ không là đơn giản như hiện tại vậy.

Thiên Ma tông chủ do dự một chút, nhưng nhìn thấy ý niệm kiên định Phương Vân, trong mắt rốt cuộc gạt gạt đầu:

“Được rồi.”

Hai người khoan chân ngồi xuống, Phương Vân ở xung quanh bày ra cường đại cấm chế. Rồi mới bắt đầu chữa thương.

Thiên Ma tông chủ là Địa hồn cấp cường giả, này cấp bậc rất khó bị thương. Chỉ có đồng cấp cường giả mới có thể đả thương đến bọn họ. Đương nhiên, ngoại trừ Phương Vân. Nhưng, cũng đang bởi vì như thế, cho nên một khi trọng thương thì rất khó khỏi hẳn.

Phương Vân chỉ là truyền kỳ cấp cường giả, cảnh giới bất đồng, vốn rất khó đến giúp Thiên Ma tông chủ. Nhưng là hắc thông qua Thiên địa vạn hóa chung hấp thu Vũ trụ thứ cấp năng lượng, lực lượng đến từ vũ trụ cổ xưa. So với năng lượng trong thiên địa mạnh mẽ hơn rất nhiều, đã tiếp cận với bốn nguyên lực lượng.

Phương Vân chân khí vừa chuyển, Thiên Ma tông chủ lập tức cảm giác, tự mình thân thể như mở ra một cái thông đạo với vũ trụ. Năng lượng mãnh liệt mệnh mông, cuộn cuộn không ngừng dũng mãnh tiếng vào trong cơ thể hắc.

“Thật cường đại chân khí!!”

Thiên Ma tông chủ cảm giác được cỗ năng lượng này trong lòng kịch liệt chấn động. Hắc thân là nhất phương Tông chủ, thực lực cũng coi như cường đại rồi. Nhưng là một thân chân khí, so sánh với Phương Vân, lập tức kém cỏi nhiều lắm.

Phương Vân có thể ngăn cản Vũ Vô Dịch, Thiên Ma tông chủ cũng đã biết, hấn thực lực bất phàm. Nhưng là chân chính tiếp xúc, mới cảm giác được, Phương Vân thực lực, viễn siêu ra hấn đoán trước. So với hấn phải cao minh hơn rất nhiều.

“Trường Giang sóng sau dề sóng trước. Thật sự là làm cho người ta không thể không chịu chấp nhận tuổi già a!”

Thiên Ma tông chủ trong lòng cảm khái nói. Thu nhiếp tâm thần, toàn lực chấp nhận năng lượng đến từ trong cơ thể Phương Vân. Hấn cảm giác được, chân khí Phương Vân cùng người thường bất đồng, bên trong có một cỗ tác dụng tẩy bỏ thần hồn rất mạnh. Đối hấn có công dụng rất lớn.

Thời gian chậm rãi đi qua. Thời điểm Vô giả tu luyện cùng chữa thương, không cảm giác được thời gian lưu động. Cũng không biết qua bao lâu, Phương Vân cùng Thiên Ma tông Tông chủ từ trong nhập định tỉnh lại.

Thiên Ma tông chủ thương thế đã hồi phục bảy tám phần, còn lại một bộ phận không thể dùng ngoại lực. Cần Thiên Ma tông chủ ngày sau không ngừng an dưỡng. Bộ phận này, cho dù Phương Vân cũng không thể nhúng tay vào.

“Không sai biệt lắm. Ta đã có thể thi triển Phản Thai Tục Mệnh Đại Pháp. Nhưng, Phương Vân, chỉ sợ là cần người giúp.”

Thiên Ma tông chủ nói. Phương Vân tuy rằng không hiểu Phản thai tục mệnh đại pháp, nhưng chân khí đặc thù của hấn, lại có thể giúp hấn rất nhiều, giảm bớt áp lực.”

“Ân. Tiền bối yên tâm đi.”

Phương Vân gật đầu nói.

Có Phương Vân duy trì, ước chừng hai canh giờ sau, Thiên Ma tông chủ phụ nhân ân Một tiếng, rốt cuộc từ từ tỉnh dậy.

“Mẫu thân!”

Phương Vân còn chưa nói nói, một đạo bóng người liền nhào vào trong lòng Thiên Ma tông chủ phụ nhân. Thiên Ma công chúa nhìn thấy mẫu thân tỉnh lại, vui mừng khóc lớn.

“Phiên Nhi.”

Thiên Ma tông chủ phụ nhân giật mình, thấy rõ tình huống xung quanh, lộ ra một tia dịu dàng tươi cười, đem Tạ Phiên Nhiên kéo vào trong lòng. Nàng thương thế còn xa không có khôi phục, nhưng đã không ngại ngại hoạt động bình thường. Chỉ là không có cách nào vận dụng chân khí mà thôi.

1107. Chương 1108: Nhất Thể Song Hồn

Sống sót sau tai nạn, tự nhiên không tránh khỏi xúc động. Phương Vân cũng không chen vào, chỉ đứng sau Thiên Ma tông chủ mỉm cười. Thân hình hấn bị Thiên Ma tông chủ che mắt, mẫu thân Tạ Phiên Nhiên trong thời gian ngắn không có phát hiện. “Phụ nhân, vẫn bối có lẽ.”

Phương Vân chờ ba người ôn chuyện không sai biệt lắm, mới ngắt lời nói.

“Người...Phương Vân! Là người!”

Thiên Ma tông chủ phụ nhân lúc này mới nhìn thấy Phương Vân, chấn động. Phương Vân cũng không nói gì, chỉ đứng cười.

Hấn biết lẽ thường của con người, dưới tình huống như vậy, bình thường đều quan tâm người nhà tối thân cận, sau đó mới có thể chú ý tới những người khác.

“Phụ nhân, là Phương Vân đã cứu ta cùng Phiên Nhi.”

Thiên Ma tông chủ mỉm cười nói.

“A! Tiểu Hầu gia đa tạ!”

Thiên Ma tông chủ phu nhân lập tức đứng lên hành lễ.

“Phu nhân không cần khách khí.”

Phương Vân lập tức phát ra một cỗ chân khí, ngăn cản nói.

“Không sai, về sau đều là người một nhà. Không cần khách khí.”

Thiên Ma tông chủ mỉm cười phụ họa, nói xong đem sự tình Thiên Ma sơn, kể lại một lần. Đặc biệt là quyết định của Phương Vân vì Thiên Ma công chúa.

Phương Vân ở một bên, cũng không trả lời. Chỉ lạnh nhạt mỉm cười. Nếu là trước kia, hẳn sẽ không như vậy. Nhưng hiện tại, hẳn đã hiểu rõ cõi lòng mình. Biết rõ người mình yêu là ai, dù là thân nhân, hay là người yêu, ở cùng một chỗ, mới là quan trọng nhất. Đối với những chuyện nhỏ nhặt này đã không thêm để ý.

“Phu nhân, về sau, nhớ phải sửa lại.”

Thiên Ma tông chủ trêu đùa.

“Phụ thân ”

Phương Vân chịu được, Tạ Phiên Nhiên lại chịu không nổi. Nàng dù sao cũng là nữ hài tử, chưa được gả đi, da mặt hơi mỏng một chút.

“Ha ha, tốt lắm, tốt lắm. Không nói nữa a.”

Thiên Ma tông chủ phu nhân mỉm cười, vuốt ve mái tóc Tạ Phiên Nhiên, an ủi nói. Ánh mắt nàng nhu hòa, trong mắt ẩn ý vui mừng, âm thầm cao hứng thay nữ nhi.

Nàng cùng Thiên Ma tông chủ hiếm muộn, tuy bên ngoài nhìn chỉ mới ba bốn mươi tuổi nhưng thực tế lớn hơn nhiều. Có một cái nữ nhi như vậy, tự nhiên là mọi cách yêu thương. Nay có một người chồng tốt, tự nhiên cao hứng trong lòng.

“Hai vị tiền bối yên tâm. Ta nhất định sẽ không phụ Phiên Nhiên.”

Phương Vân ở một bên nói.

Tạ Phiên Nhiên nghe vậy, xấu hổ cúi đầu thật sâu. Hai má ửng hồng.

“Ân. Chúng ta tin tưởng người.”

Thiên Ma tông chủ phu nhân gật gật đầu. Nàng là mẹ vợ xem con rể, càng xem càng vừa mắt.

“Người hiện tại cùng chúng ta cùng một chỗ, có thể có nguy hiểm hay không? Ta xem Vũ Vô Địch tựa như đặc biệt nhằm vào người, chuyện này chỉ sợ đã muốn báo đến Nhân hoàng, có thể bất lợi đối với người hay không?”

Thiên Ma tông chủ đột nhiên nói. Tuy rằng ba người trốn thoát, cực kỳ vui mừng. Nhưng Thiên Ma tông chủ trong mắt lại khó nén u sầu. Không lo xa thì cũng phải lo gần. Phương Vân trước mặt người nhiều như vậy, cứu bọn họ đi. Chỉ sợ hậu hoạn vô cùng.

Thiên Ma tông chủ vừa nói nói, tất cả mọi người an tĩnh lại. Tạ Phiên Nhiên cũng nhìn phía Phương Vân, tuy rằng không nói gì, nhưng trong mắt đã có thật sâu tự trách.

“Không nghiêm trọng.”

Phương Vân nhìn Tạ Phiên Nhiên, an ủi nói. Hắn lộ ra thần sắc tự hỏi, nói:

“Đại Chu kiến quốc hơn một ngàn năm, Nho gia tư tưởng, xâm nhập vào đủ các phương diện. Tuy rằng hiện tại Nho gia suy thoái, nhưng Nhân hoàng bệ hạ cũng không tồi. Ta tin tưởng, lúc trước lập ngao vua, Tam Công đời trước lựa chọn bệ hạ tất có lý do. Điểm này, hẳn là có thể ở tin được. Hơn nữa, triều đình tuy rằng luật pháp nghiêm ngặt, nhưng chủ yếu là đề cập đến phương diện lễ pháp.”

“Nhân hoàng là anh minh chi quân, thưởng phạt phân minh. Ở dân chúng luôn có thanh danh tài đức sáng suốt. Tại vị hơn ba mươi năm, không có sai lầm gì. Vua không hai lời, Vũ Vô Định tuy rằng đối ta bất lợi, muốn chụp tội ta cùng cấu kết tông phái. Nhưng trải qua kinh thành chi chiến, ta tin tưởng Nhân Hoàng trong lòng đã có quyết định.”

Phương Vân dừng một chút nói, nhìn hai người liếc mắt một cái:

“Hơn nữa, ta đã muốn quyết định. Trở về, liền hướng Nhân hoàng thỉnh tội. Từ quan thoái ẩn, chúng ta nhiều thế hệ Phương gia anh dũng trung liệt. Ta tin tưởng lấy đạo làm người của bộ hạ, hẳn là sẽ không quá mức khó xử ta!”

Thiên Ma tông chủ và phu nhân nhìn nhau, do dự một chút, nói:

“Có lẽ là ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, ta cuối cùng là cảm giác được, Nhân Hoàng kia không đơn giản.”

“Tiền bối lo lắng nhiều rồi. Đối với tông phái, Nhân hoàng tất nhiên là giết hết không tha. Nhưng đối với triều đình lại bất đồng. Cái đều do lập trường hai bên. Ta tin tưởng, sau khi Nhân hoàng biết, có lẽ sẽ giảm dữ. Nhưng hẳn là không đến mức lấy chuyện này mà xét ta đại tội!”

Phương Vân lạnh nhạt nói. Lời tuy như thế, nhưng Phương Vân trong lòng nhớ tới Vũ Mục, trong lòng cũng xẹt qua một tia lo lắng, không sao hào hứng được.

Nhưng mà Nhân hoàng tại vị nhiều năm qua, chưa từng có cái sai lầm gì, ngay cả Tam Công cũng tìm không ra cái tật xấu gì, Phương Vân là vô luận như thế nào cũng không tin tưởng, Nhân hoàng sẽ lấy chuyện này đối phó mình. Hơn nữa, chỉ cần tội không đáng chết, tất cả xử trí khác, đối với Phương Vân đều không sao cả.

Sự tình đã làm ra rồi, Phương Vân cũng không nguyện ý rút lui. Hắn nói sang chuyện khác:

“Nay Thiên Ma tông đã bị diệt, không biết tiền bối sau này có tính toán gì không?”

Thiên Ma tông chủ nhìn Phương Vân trong lòng không muốn nói chuyện nhiều. Lạnh nhạt cười, bình tĩnh nói:

“Diệt liền diệt, rất nhiều năm trước, khi Lưu Triết đạt tới Huyền minh cấp, ta cũng đã có loại dự cảm này. Trải qua trung cổ thời đại tông phái, hiện tại triều đình cùng tông phái đã không chết không ngừng. Buộc phải lấy cục diện một bên bị diệt mà kết thúc. Những năm gần đây, triều đình luôn luôn chinh phạt tông phái. Thiên Tà Tông diệt, Vạn Tượng Tông cũng diệt... sớm hay muộn có một ngày, cũng sẽ đến phiên Thiên Ma tông. Nay phát sinh tất cả, chỉ là đem chuyện sau này diễn ra sớm một chút mà thôi.”

“Chúng ta tông phái cùng các người triều đình bất đồng, không có tư tưởng Trung quân ái quốc nhiều như vậy. Mọi người nguyện trung thành tông phái, bởi vì đó là gốc rễ. Tông phái mất, đối tượng nguyện trung thành đã không có, tự nhiên cũng tan rã. Người trong tông phái chúng ta, chỉ cầu tự thân siêu thoát. So với tông phái, Phiến Nhi cùng mẫu thân nàng, mới là cảm chân thành của ta kiếp này! Chỉ cần các nàng không có việc gì, ta cũng đã thỏa mãn. Hôm nay qua đi, chúng ta sẽ mang mẫu thân tìm một chỗ thoái ẩn. Còn về Thiên Ma tông, người yên tâm, ta cũng không có dự tính phục hưng Thiên Ma tông, cũng không có ý niệm báo thù trong đầu. Lưu Triết đại thế đã thành, quét ngang thiên hạ, đã không thể cản trở!”

Thiên Ma tông chủ một câu cuối cùng, mang theo cảm khái thật sâu. Đó mới là nguyên nhân chân chính khiến hắn đoạn tuyệt tất cả ý niệm trong đầu. Nhân hoàng đạt được viên cổ Thánh Hoàng Chi Kiếm, giống như hổ thêm cánh, thiên hạ đã không người có thể ngăn được.

Phương Vân giật mình, không đoán được Thiên Ma tông chủ còn nghĩ thoáng hơn hắn nhiều:

“Xem ra, ta lo lắng nhiều rồi.”

Trầm mặc một lát, Thiên Ma tông chủ đột nhiên nói:

“Có chuyện này ta muốn nhờ người.”

Thiên Ma tông chủ vẻ mặt nghiêm túc, mười phần trịnh trọng.

“Tiền bối mời nói.”

Phương Vân cũng tập trung tinh thần, chăm chú nghe.

“Bốp!”

Thiên Ma tông chủ đột nhiên nhất chỉ vươn lên, điểm nhẹ trên người Tạ Phiên Nhiên đang chăm chú ở bên cạnh. Nàng hoàn toàn không có đoán trước, không khỏi kinh hô một tiếng:

“Cha...”

Thanh âm chưa dứt, thân hình lập tức mềm đi, ngã vào người Thiên Ma tông chủ phụ nhân, ngất đi.

“Tiền bối, người đây là.”

Phương Vân thân hình khẽ động, không khỏi cả kinh.

“Ta muốn nói một chuyện có liên quan với Phiên Nhiên.”

Thiên Ma tông chủ dừng một chút, thần sắc trịnh trọng nói:

“Phương Vân người thiên tư thông minh, hẳn là đã nhìn ra. Ta chỉ có một nữ nhi, Phiên Nhiên cùng Phiên Phiên, thật ra đều là một người. Phiên Nhiên luôn cho rằng, nàng có một cái tỷ tỷ chưa bao giờ gặp mặt. Thật ra, đó căn bản chính là nàng. Cho nên chúng ta xưa nay chỉ kêu nàng là Phiên Nhi. Bởi vì hai người là một.”

Phương Vân mí mắt rướn lên, thân hình ngồi thẳng, nhưng lại trầm tĩnh lại. Thiên Ma tông chủ nói đúng, hẳn quả thật đã biết. Nhưng, cũng không phải nhìn ra mà là trực tiếp phát hiện.

Lúc trước ở Doanh Hoang, Phương Vân rõ ràng là mang theo là đại tỷ Tạ Phiên Phiên đi. Kết quả, Tạ Phiên Phiên không thấy đâu, Tạ Phiên Nhiên công lực kém cỏi, lại mạo danh kỳ diệu xuất hiện ở trên biển, anh anh khóc lóc.

Cái thời điểm kia, Phương Vân cũng đã biết, ở Tụ Bảo các phòng đấu giá gặp được Tạ Phiên Nhiên; Cùng nhau tiến đến hải ngoại Doanh Hoang Tạ Phiên Phiên, các nàng thật ra đều là một người.

“Ta năm đó tu luyện ma công, bị cừu gia làm hại, làm ta tẩu hỏa nhập ma. Tuy rằng sau này ta đã trừ giết hẳn, nhưng bởi vì tẩu hỏa nhập ma thần trí không rõ, trong lúc vô ý đã thương Phiên Nhiên đang trong bụng mẹ. Khiến nàng bị tiên thiên tàn tật, linh hồn bị thương. Loại thương thế này, sẽ theo tuổi tác, linh hồn, mà trở nên càng thêm nghiêm trọng.

Thiên Ma tông chủ nhìn phụ nhân, trong mắt hiện ra thần sắc áy náy. Mà Thiên Ma tông chủ phụ nhân lại là ánh mắt an ủi.

“Nếu không ngoài ý muốn. Theo sự xé rách của linh hồn. Nàng sống không quá mười lăm tuổi. Ta vì làm cho nàng sống sót, trăm phương nghìn kế cầu được một môn thượng cổ đại pháp, cho nàng tu tập. Lại mượn ngoại lực của ta, làm cho nàng linh hồn một phân hai, hóa thành hai cái linh hồn, Phiên Nhiên cùng Phiên Phiên. Đó chính là nguyên nhân trong linh hồn nàng có tiên thiên ma khí của ta, sở hữu tính cách cực đoan xưa nay.”

Thiên Ma tông chủ nói tiếp:

“Nhưng thượng cổ đại pháp có chỗ thiếu hụt, cách một đoạn thời gian. Ta phải cho các nàng trở lại Thiên Ma Sơn. Dùng nội lực hùng hậu của ta, thay các nàng an dưỡng linh hồn. Nhiều năm như vậy, các nàng cũng dần dần hình thành thói quen, bất luận tới nơi nào, đến lúc đó sẽ tự mình phản hồi Thiên Ma Sơn. Thời gian lâu, ngay cả các nàng cũng tự tập thành thói quen, không hề hoài nghi.”

Phương Vân nghe xong, trầm mặc không nói.

Tạ Phiên Nhiên sự tình, hẳn cũng là lần đầu tiên nghe nói. Tông phái, chưa bao giờ thiếu chuyện báo thù. Người trong Ma đạo ngay cả đồng môn cũng hãm hại tính. Tạ Phiên Nhiên gặp chuyện như thế, nhìn như ly kỳ, nhưng phát sinh ở Ma Môn bên trong, cũng không kỳ quái.

“Tiền bối, có cái gì cần ta làm?”

Phương Vân hỏi.

1108. Chương 1109: Nhân Hoàng Chợt Hiện

“Phương Vân, ta nói rồi. Đại pháp này có chỗ thiếu hụt. Phiên Nhi vốn là mười lăm tuổi đã chết, nhưng nàng sống đến hiện tại. Môn đại pháp khi nàng còn nhỏ, tiềm tàng nguy hại cũng không lớn, nhưng hiện tại, theo độ tuổi tăng lên, chỗ thiếu hụt càng ngày càng rõ ràng. Thời gian nàng ngắn xiu càng ngày càng nhiều hơn. Cho nên hiện tại, ta mới không cho nàng xuống núi.”

Thiên Ma tông chủ dừng một chút, trên mặt lộ ra thần sắc nhớ lại:

“Năm đó, ta từng gặp được Thiên Cơ tiên sinh, hẳn rằng ta sẽ có một đứa con gái nhưng sinh mệnh không dài. Lúc ấy, ta còn chỉ cười, hỏi hẳn làm sao có thể bảo trụ nàng. Nay, tất cả đều bị ngay cả Thiên Cơ tiên sinh nói trúng. Thiên Cơ tiên sinh từng với ta là một ngàn năm sau, chỉ có một người có thể cứu được nữ nhi của ta. Hiện tại, người hẳn là đã biết. Ta chính vì nguyên nhân như thế nên mới luôn mặc kệ Phiên Nhi vụng trộm đi Hoài An thành. Còn người có thể cứu Phiên Nhi, chính là người!”

“Phương Vân.”

Một bên mỹ phụ nhân đột nhiên mở miệng nói:

“Ta cùng Phiên Nhi phụ thân, muốn đem Phiên Nhi giao cho người!”

“A!”

Phương Vân cả kinh, thân hình muốn ngồi dậy. Nhưng rất nhanh lại thả lỏng, không nói được một lời, trên mặt lộ ra thần sắc suy tư.

Thiên Ma tông chủ thấy Phương Vân không có cự tuyệt, trong lòng gật gật đầu, nói:

“Phiên Nhi mẫu thân thương thế còn rất nhiều thời gian mới khôi phục được. Ta nghĩ Thiên Ma tông đã diệt. Hôm nay qua đi, ta liền cùng mẫu thân Phiên Nhi tiềm tu. Đồng thời thay an dưỡng thương thế của nàng. Còn về Phiên Nhi, nàng đã trưởng thành, sớm hay muộn cũng phải rời khỏi chúng ta. Cho nên, chúng ta đều hy vọng, có thể phó thác cho người. Để người tối chăm sóc nàng!”

Hai người nói xong, không nói một lời, đều lẳng lặng nhìn Phương Vân, chờ hẳn trả lời.

Thật lâu sau, Phương Vân rút cuộc ngẩng đầu lên, hẳn nhìn Tạ Phiên Nhiên đang hôn mê, trong mắt xẹt qua một tia nhu hòa:

“Tiền bối đã nói như vậy rồi. Phương Vân cũng sẽ không hành xử như nữ nhân. Ta quả thật thích Phiên Nhiên, tuy rằng, từ sau khi rời khỏi Hoài An thành, chúng ta đã rất lâu không có gặp mặt. Nhưng loại tình cảm này không có biến hóa. Hơn nữa, Phiên Nhiên vì ta trả giá nhiều như vậy, ta nếu từ chối, cũng không giống một nam nhân. Nhưng, ta tạm thời còn không có biện pháp đáp ứng người.”

“Cái gì!!”

Thiên Ma tông chủ đại phụ chấn động. Bọn họ phía trước còn âm thầm gật đầu, nhưng thật không ngờ, cuối cùng lại như vậy.

“Tiền bối, các người hiểu lầm. Ta cũng không có ý cự tuyệt.”

Phương Vân thấy thế, lập tức biết hai người hiểu lầm. Giải thích nói:

“Chỉ là, trước khi ta đáp ứng các người, ta còn cần trở về kinh thành một chuyến.”

Thiên Ma tông chủ nghe vậy, mới thoải mái lại. Thở ra một hơi, lập tức nói:

“Người muốn đi kinh thành đón mẫu thân sao?”

“Đúng vậy.”

Phương Vân gật đầu, trong mắt xẹt qua một tia ánh sáng:

“Mẫu thân ta phải đưa đi. Trừ việc đó ra, còn có một sự tình, ta cần phải làm.”

Phương Vân nhớ tới đại ca Phương Lâm. Hắn quyết định từ quan, đại ca còn không biết. Hắn cùng mẫu thân có thể bắt ra. Nhưng đại ca Phương Lâm cùng Phúc Khang Công Chúa đã thành hôn. Chuyện này, phải nói cho đại ca, để hắn tự mình quyết định, đi hay là ở.

“Chuyện này cũng đúng. Hôn nhân do cha mẹ quyết định, chuyện này, còn phải hỏi qua ý kiến Hoa Dương phu nhân.”

Thiên Ma tông chủ phu nhân đồng ý nói.

“Cho nên thỉnh cầu của tiên bối, ta chỉ sợ không thể đáp ứng. Tất cả, còn phải đợi ta từ kinh thành trở về nói sau.”

Phương Vân cuối cùng nói.

“Ha ha, không có vấn đề. Nhưng, ngươi còn xưng hô ta là tiên bối sao?”

Thiên Ma tông chủ cười to nói.

Phương Vân do dự một chút, rất nhanh nói:

“Bá phụ.”

Thiên Ma tông chủ nghe vậy cười to, Tạ Phiên Nhiên mẫu thân cũng lộ ra vẻ tươi cười.

Đây hai chữ Bá phụ, lại so với tiên bối thân cận một ít. Phương Vân dù sao cũng không có kết hôn với Tạ Phiên Nhiên, tuy rằng hai người đều yêu nhau, nhưng Phương Vân đúng là vẫn còn kêu không nổi hai chữ Nhạc phụ.

Lại trì hoãn một đoạn thời gian, giúp Thiên Ma tông chủ hòa Thiên Ma tông chủ phu nhân điều dưỡng thương thế một trận.

Mấy ngày sau, Phương Vân mới khởi hành phản hồi kinh thành.

Chỗ mã người, là vô tận trong hư không, một vị diện song song rời xa Trung thổ. Khoảng cách cực kỳ xa xôi. Phương Vân cáo biệt Thiên Ma tông chủ vợ chồng, lập tức hướng kinh thành mà đi.

Ngay tại thời điểm Phương Vân từ không gian song song phản hồi Trung thổ. Bên trong một chỗ núi non trùng điệp hoang vắng của Đại Chu triều.

“Oa!”

Hào quang chợt lóe, vài tên lão giả mặc nho phục từ hư không đi ra. Những người này chừng sáu bảy chục tuổi, bộ mặt thương lão, nhưng ánh mắt sâu xa, toát ra một cỗ khí chất làm cho người ta tôn kính.

Nếu là cấm quân gác ở Thái Miếu, tất nhiên có thể nhận ra mấy người này. Những người này chính là Thiên tử tế rượu bên trong Thái Miếu. Tử Chúc chết, những Thiên tử tế rượu này cũng biến mất không thấy.

Bọn họ thân hình gầy gò, thoát nhìn yếu đuối, không có một tia võ đạo. Nhưng từ không gian thông dong đập thân mà ra, là Thiên Trùng cảnh võ giả, cũng rất khó làm được.

“Thời cơ đến rồi sao?”

Một gã đầu bạc tóc bạch kim Thiên tử tế rượu hỏi.

“Nhân hoàng thánh khắc đã xuất, chính là lúc theo lời phụ thân. Phụ thân học Cứu cổ kim, đây là một cái nguyện vọng cuối cùng lúc sinh tiền không thể làm được. Làm xong những việc này, Nho gia chúng ta liền lưu lại một chút hương khói cuối cùng.”

Bên tổng bọn họ, một đại nho đức cao vọng trọng xoay chuyển ánh mắt hỏi:

“Thư gửi Hoa Dương phu nhân, đã đem đi chưa?”

“Dựa theo theo thời gian như lời phụ thân, đã sớm phát ra. Trong thơ có ý niệm của trăm tên đại nho chúng ta, đủ để che chắn tất cả Thiên Cơ tính toán. Hoa Dương phu nhân thu được, chỉ cần có phong thư này liền có thể bình an rời khỏi kinh thành.”

Một danh đại nho khác đáp lại nói.

“Ân, tiêu diệt được kẻ kia cũng chỉ có Phương gia thứ tử. Tìm được hắc, sau đó đem tất cả nói cho hắc biết. Năm đó Chu Dịch thôi diễn, Nhân hoàng cũng làm ảnh hưởng đến Thiên Cơ. Hiện tại, ta chỉ lo sự tình phụ thân lo lắng sẽ phát sinh. Nhân hoàng so với chúng ta sớm một bước, tìm được Phương gia thứ tử. Phụ thân từng nói, Thiên Cơ không phải là không thay đổi. Chỉ cần chúng ta sớm tìm được Phương Vân là có thể sửa được Thiên Cơ Phụ thân từng thôi diễn.”

Đại nho cầm đầu nói.

“Mưu sự tại nhân, hành sự tại thiên. Có thể làm, chúng ta đều đã làm. Hiện tại, liền như phụ thân nói, ở chỗ này chờ đi. Nếu không ngoài ý muốn, Phương Vân tất nhiên sẽ đi qua nơi này.”

Nói xong tất cả đều nhìn lên thiên không, bất động chờ đợi.

Cùng lúc đó, trong kinh thành, một sợi tóc tung bay, từ giữa Long Đình bay ra. Giữa không trung rung động, tử khí bốc lên, hóa thành một con rồng, phá không bay ra.

“Uỳnh!”

Hư không chấn động, không gian tắc tắc thoát phá. Một cỗ không khí mới mẻ, Phương Vân hít một hơi thật dài vào trong mũi.

“Rốt cuộc cũng phản hồi Trung thổ.”

Phương Vân chỉ cảm thấy cả người vô cùng thả lỏng.

Vì cứu Thiên Ma công chúa, bắt tri bắt giác, đã là mấy ngày đi qua.

Hiện tại chỉ còn bước cuối cùng, phản hồi kinh thành, từ quan. Sau đó mang theo mẫu thân, rời đi triều đình.

Nay thiên hạ tuy rằng hỗn loạn, nhưng lấy hắc thực lực sánh với cường giả Địa hồn, hơn nữa, không gian tung hoành phương pháp tự bảo vệ mình có thừa. Hoàn toàn có thể tại phiên thiên hạ này, tìm một nơi cư trú.

Kinh thành chi dịch, tông phái công thành, thiên hạ có nguy cơ gặp nạn, cho nên, Phương Vân dù biết là nguy hiểm, cũng dứt khoát ở lại kinh thành trung. Nhưng hiện tại, đại thế đã định, bình định thiên hạ, đã là đại thế. Các hoang cùng tông phái, đều uy hiếp thiên hạ không được. Trung cổ thời đại hắc ám, sẽ không lặp lại.

Phương Vân cùng Phương gia hiện tại chỉ là là thêu hoa trên gấm. Có hay không cũng không quan trọng. Đây chính là thời điểm thoái ẩn!

Phương Vân trong lòng lơ lửng, đang nghĩ tới viết tấu chương như thế nào, nói như thế nào để rời khỏi kinh thành. Đột nhiên báo động trong lòng nổi lên.

“Ai!”

Phương Vân đột nhiên ngẩng đầu lên. Chỉ thấy phía trên Vân Thiên, mây đen tách ra, một đạo cầu vồng màu tím, chậm rãi, phá không xuống, đột nhiên rơi xuống cạnh vách núi.

“Ầm ầm!”

Hào quang chấn động, tử khí bốc lên. Một cái thân ảnh uy áp, ngạo thị thiên hạ, giống như thần linh, khoan tay mà đứng, vắt ngang tiền phương.

“Bệ hạ!”

Phương Vân chấn động, ngang trời xuất thế, thân ảnh cái thế vô song, Lại là Đại Chu Nhân hoàng Lưu Sủy! Nhưng, Phương Vân lông mi hơi nhú, lập tức cảm giác được điểm không giống. Nhân hoàng chính là

cường giả Huyền minh Cảnh giới, một thân võ đạo sâu không lường được. Trước mắt vị này, tuy rằng cũng rất cường đại, nhưng tuyệt không lợi hại như Nhân hoàng chân chính.

“Tham kiến bệ hạ.”

Phương Vân thi lễ.

“Đứng lên đi, trăm chờ người đã lâu.”

Nhân hoàng vẻ mặt bình tĩnh, không hề bận tâm, nhìn không ra một chút suy nghĩ trong lòng ý nào.

Phương Vân mí mắt rướn lên, trong lòng mơ hồ có loại dự cảm về điềm xấu. Nhưng, dự tính thoái ẩn của hắn cũng không nói ra ngay. Phương Vân lập tức khom người nói:

“Vi thần phạm trọng tội, tư cứu Thiên Ma công chúa Tạ Phiên Nhiên, thỉnh bệ hạ giáng tội!”

“Là song hồn nữ nhi của Thiên Ma tông chủ sao. Vũ Vô Địch đã đem chuyện nói cho trăm.”

Nhân hoàng thần sắc bình tĩnh, trên mặt tìm không thấy chút dấu hiệu tức giận nào.

“Một cái nữ tử mà thôi, Vũ Vô Địch cũng quá nghiêm trọng rồi. Nếu người thực thích nàng, trăm liền hạ chỉ, tự mình ban hôn cho người. Kể cả Lam Đại Nguyệt Lân Nguyệt Tông, trăm cũng có thể ban hôn sự cho người. Đường đường chính chính cử hành quốc lễ. Trăm thưởng phạt phân minh, việc này vẫn làm được. Người nếu còn thích nữ tử khác mà có điều khó xử, trăm cũng có thể ra mặt, phê chuẩn cho người!”

Phương Vân tâm tư yên lặng, Thái Sơn sụp đổ trước mặt, mà không biến sắc. Đây trong chốc lát, cũng không hết bất ổn. Không chừng Nhân hoàng đánh cái chú ý gì đó. Từ xưa hoàng đế thay thần tử chủ hôn, thậm chí là chỉ hôn, kia đều là mặt mũi thiên đại. Làm thần tử, biết loại chuyện này, đều phải cảm động đến rơi nước mắt, thệ biểu trung tâm.

Nhưng, Phương Vân biết, Nhân hoàng đột nhiên xuất hiện tại vùng hoang vu dã ngoại, tất nhiên có chuẩn bị mà đến. Không thể nào là vì chuyện hôn nhân của mình. Đặc biệt khi Nhân hoàng nhắc tới Lam Đại Nguyệt, Phương Vân trong lòng lại không kìm hãm được run lên một chút, cảm giác vị cận cổ đại để trước mắt này, sâu không lường được.

1109. Chương 1110: Quân Thần Quyết Liệt (1)

Phương Vân nhất thời không hiểu Nhân hoàng nói những câu này, rốt cuộc là có ý gì. Hoặc là có dụng tâm gì, bởi vậy cũng không dám trả lời. Chỉ cúi đầu, một chữ không đáp.

Nhân hoàng chỉ hần liếc mắt một cái, lơ đãng. Hắn cũng không dây dưa, ống tay áo rung động, lạnh nhạt nói:

“Phương Vân, Đại Chu triều có thần tử vô số, dân chúng hàng tỉ. Nhưng người cũng biết, trăm vì sao thiên vị đối với người như thế. Thậm chí ngay cả người giết Anh Vũ Hầu Dương Hoàng, cũng chỉ mở một con mắt, nhắm một con mắt, dễ dàng tha thứ người. Đông cung Thái tử Lưu Tú là Thái Tử, chính là người kế thừa ngày sau, nhưng ngay cả hắn chỉ sợ cũng không bằng người. Người cũng biết, tất cả, đều là vì cái gì sao?”

Những lời thần nhiên này, trong tai Phương Vân, lại như cự lôi nổ vang. Anh Vũ hầu Dương Hoàng bị đánh tráo, giữ lấy thân thể, chuyện này, Nhân hoàng đã sớm biết. Hắn thậm chí còn biết, Dương Hoàng là Phương Vân giết chết!

Phương Vân trong lòng kích khởi đầy trời gợn sóng!

“Vi thần không biết.”

Phương Vân càng cảm giác được sự bí hiểm của Nhân hoàng. Quân vương như vậy, quả thực làm người ta khiếp đảm, trái tim băng giá!

“Không!”

Nhân hoàng lắc lắc, trên mặt đột nhiên lộ ra vẻ tươi cười, cúi đầu, nhìn Phương Vân, trong mắt để lộ ra thâm ý không hiểu:

“Người hẳn là biết.”

Phương Vân không nói một lời, trong mắt hào quang lóe ra, một cái lại một cái ý niệm hiện lên trong óc. Trên thực tế, theo như lời Nhân hoàng, cũng là hoang mang trong lòng hẳn.

Nhưng hẳn cũng không có nói dối, hẳn xác thực không biết.

“Người trong lòng sớm đoán được. Chỉ là còn không có thể xác định mà thôi! Phương Vân, từ lúc mười bốn tuổi đến bây giờ, gần gần vài năm thời gian, người đã trở thành Truyền Kỳ cảnh, có được thực lực chống lại Địa hồn cảnh. Dù trăm là xuất phát từ nguyên nhân gì mà coi trọng người, người quả thật có lý do đáng giá để trăm coi trọng!”

Nhân hoàng mỉm cười, trong lời nói, đối với năng lực Phương Vân, cực kỳ khẳng định.

“Bệ hạ khen trật rồi.”

Phương Vân cúi đầu, bất động thanh sắc nói.

Nhân hoàng xuất hiện rất đột ngột, cho dù là có việc muốn gặp hẳn, trực tiếp ở kinh thành gặp, hoặc là triệu hẳn vào cung là được. Hoàn toàn không cần phải, xuất hiện tại nơi hoang dã này. Đây hoàn toàn không phù hợp thân phận một vị phạm hoàng giả, rất quý dị!

Đối với việc Nhân hoàng xuất hiện, Phương Vân càng giữ thái độ cẩn thận. Bởi vậy, trước khi Nhân hoàng nói ra mục đích chân chính, dù hẳn nói cái gì, Phương Vân cũng không tỏ thái độ gì.

“Vua không nói đùa, trăm cũng không tán thưởng sai!”

Nhân hoàng long bào phát một cái, uy nghiêm nói:

“Phương Vân, người quả thật là một nhân tài! Cho nên trăm mới luôn trân trọng người. Trăm vì thiên hạ chi quân, những chuyện khác đều có thể dung thứ, tự nhiên cũng có thể bao dung người cứu Thiên Ma công chúa loại sai lầm nhỏ nhỏ này. Đó là người kích sát Anh Vũ hầu Dương Hoàng, cũng không có gì. Cùng lắm thì người trẻ tuổi chính là lúc khí thịnh, trăm tự nhiên cũng có thể dễ dàng tha thứ. Nhưng duy chỉ có một việc, trăm tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ.”

Nhân hoàng nói xong dừng một chút, nhìn phía Phương Vân, ánh mắt lạnh thấu xương, một chữ một nói:

“Đó chính là trăm thiên hạ! Trăm triều đình! Trăm thần tử! Tuyệt đối, tuyệt đối không thể không thần phục! Trăm không cần, thần tử bất trung!”

Hai chữ “tuyệt đối” vừa ra, không khí chợt căng thẳng, không khí trở thành một biển châm, một mảnh xơ xác tiêu điều. Thời điểm đó, Phương Vân trong lòng mãnh liệt rung động, hẳn cảm giác được trong hư không, xẹt qua một cổ sát khí nồng đậm.

“Phương Vân, trăm xưa nay đối với người rất tin tưởng, cũng rất kiên nhẫn!”

Nhân hoàng nói xong, thanh âm lại dịu đi:

“Trăm có thể bao dung người một lần, hai lần, nhưng bất quá tam, tuyệt đối không thể có lần thứ ba. Trăm tuy rằng có thể dung tha, nhưng cũng phải có giới hạn! Phương Vân, hiện tại trăm lại cho người một cơ hội cuối cùng.”

Nhân hoàng thanh âm, ảm áp, ảm áp như mực xuân phong, nhưng tại chỗ sâu trong loại này, lại là sát khí không thay đổi dày đặc vô cùng. Đây là mục đích cuối cùng của Nhân hoàng:

“Trả lời trăm! Người nguyện ý nguyện trung thành trăm sao? Trăm, Lưu Sủy! Đại Chu triều hoàng đế! Mà không phải triều đình, không phải thiên hạ vạn dân sao?”

“Oa!”

Phương Vân trong đầu Chấn động, khoảnh khắc trống rỗng. Hắn đã sớm nghĩ tới loại vấn đề này. Nhưng không có nghĩ đến, là trần trụi như vậy, trực tiếp như vậy, không chừa một đường sống. Một câu, hoàn toàn đoạn tuyệt đường lui của Phương Vân. Buộc Phương Vân phải đưa ra quyết định cuối cùng!

Nguyện trung thành trăm, hay là triều đình?

Một cái vấn đề đơn giản, thoát nhìn không khác nhiều. Nhưng đối với Nhân hoàng cùng Phương Vân thì lại có ý nghĩ cực kỳ to lớn..

Triều đình, là người trong thiên hạ!

Đây là quan niệm chính thống của Nho gia, giáo dục vạn dân thiên hạ hàng ngàn năm qua. Trung thành với triều đình, chính là trung thành với thiên hạ vạn dân. Thần tử có thể đại biểu thiên hạ vạn dân, chất vấn hoàng thượng. Cho nên Nhân hoàng sai lầm, Tam Công có thể giáp mặt xích hởi.

Triều đình là vạn dân, Nhân hoàng lại là một người!

“Nguyện trung thành trăm” đại biểu chỉ là một người. Dù là tà ác, sai lầm, sinh, tử cũng đời đời kiếp kiếp phải trung thành với một chữ Trăm. Cho dù hắn có làm sai đi nữa!

Vách núi đen một mảnh tĩnh mịch. Nhân hoàng không nói gì, Phương Vân cũng không nói gì.

Tam cương gồm Quân thần, Phụ tử, Phu thê. Trong đó lấy quân thần đứng đầu. Quân quân thần thần phụ phụ tử tử, nhưng mà hiện tại, danh phận quân thần này, lại đi đi vào con đường cực kì nguy hiểm! Là thoát nạn đi tiếp, hay là đưa đao lên cổ, quyết định chỉ bằng một ý niệm!

Ngay tại mấy tháng trước, Nhân hoàng đã hỏi qua lần thứ hai, lần thứ ba này tới quá nhanh!

Phương Vân không nói, vẻ mặt ngưng trọng trước nay chưa từng có. Hắn cảm giác được, từ giờ trở đi, mỗi một chữ hắn nói ra đều nặng ngàn quân. Có lực lượng quyết định vận mệnh.

“Đây xem như vận mệnh đang khảo nghiệm ta sao?”.

Phương Vân trong lòng đột nhiên thâm nghĩ:

“Ta sẽ giống phụ thân, thoát khỏi Vận Mệnh Trường Hà.

Triệt để thoát khỏi tất cả vận mệnh, tất cả quĩ tích. Không để ý tới phân tranh của triều đình. Mà hiện tại là một khắc cuối cùng quyết định vận mệnh sao?”

Phương Vân nghĩ, trong lòng đột nhiên thoải mái rất nhiều. Nhân hoàng có Nhân hoàng ý chí, nhưng Phương Vân cũng có Phương Vân ý chí. Cho tới nay, loại tín niệm và ý chí này quán triệt ở trên con đường võ đạo của hắn, động lực lớn nhất để hắn tu luyện

“Không câu nệ có bao nhiêu khó khăn, khảo nghiệm gian nguy cỡ nào. Ta đều phải quán triệt nguyện vọng cùng ý chí ban đầu. Chỉ cần còn ở lại triều, ta đều phải bảo hộ người nhà, siêu thoát ý niệm vận mệnh trong đầu, chính là hoa trong kính, trăng trong nước. Trước kia là biên hoang, sau lại là tông phái, hiện tại là Nhân hoàng, đây tất cả kiếp số, sẽ cuộn cuộn không ngừng, không ngừng biến hóa, vô cùng tận!”

Phương Vân trong lòng đột nhiên vô cùng bình tĩnh, tất cả đều rõ ràng hơn trước rất nhiều:

“Triều đình chính là một cái họa lớn nhất. Chỉ cần nơi này còn tràn ngập dã tâm cùng dục vọng, ta liền vĩnh viễn khó có thể thoát khỏi. Đối với thiên hạ, ta đã không còn lực lượng thay đổi. Hiện tại, đã không có các hoang uy hiếp, cũng không có tông phái họa loạn, thiên hạ đã không cần ta. Hiện tại đến phiên ta cần chính mình.”

Phương Vân lấy lại bình tĩnh, chậm rãi ngẩng đầu lên. Ánh mắt dị thường kiên định. Ngay cả uy nghiêm Nhân hoàng lúc này cũng có vẻ không dày đặc nữa:

“Bệ hạ thần cũng không có ý mạo phạm thiên nhan. Vấn đề của bệ hạ, thứ cho thần khó có thể trả lời. Phương Vân người trước cứu Tạ Đạo Uẩn, sau lại cứu Thiên Ma công chúa, mặc dù bệ hạ đã tha tội cho thần. Nhưng về tình về lý, thần đều không thích hợp để giữ tước vị Quan Quân hầu. Bệ hạ có thưởng tất có phạt. Tội thần Phương Vân, xin từ quan, giải giáp quy điền. Xin hoàng thượng minh xét!”

Phương Vân dứt lời, vẫn không nhúc nhích.

Nhân hoàng tại vị ba mươi năm, quốc thái dân an. Văn có, võ có, thiên hạ đều đã vào đây. Một vị quân chủ như vậy, chỉ cần không làm ra lỗi sai lướn. Bất luận kẻ nào cũng phải dập đầu.

Lưu Sủy lẳng lẳng nhìn Phương Vân, trầm mặc không nói. Trên mặt hắn không có biểu tình gì, nhưng ở csâu trong đồng tử, thần sắc lại biến hóa.

“Phương Vân.”

Lưu Sủy đột nhiên phát ra một tiếng thở dài, toát ra thất vọng vô cùng:

“Người làm cho trẫm thất vọng rồi! Vũ Mục như thế, Lưu Kế như thế, người cũng như thế. Trẫm đối với các người ưu ái, kí gửi hy vọng to lớn, nhưng các người ai cũng làm cho trẫm thất vọng!”

“Oanh!”

Nghe thấy tên Vũ Mục, Phương Vân trong đầu đột nhiên nổ tung một đạo kinh lôi, hấn thân hình một cái run run, ngẩng đầu lên, mở to hai mắt, không thể tin nhìn Nhân hoàng:

“Vũ Mục?!” Vũ Mục là người giết!!”

Phương Vân thật sự là rất thông minh, Nhân hoàng chỉ là một câu, lập tức làm cho hắn nhận thấy được chân tướng. Một cỗ hồi hộp thần sắc, từ trên mặt xẹt qua. Phương Vân gắt gao nhìn chằm chằm Nhân hoàng, hy vọng từ hắn trong miệng được đáp án chính xác. Nếu không thì tin tức này đối với hắn xung kích thật sự là quá lớn.

“Vũ Mục?”

Nhân hoàng ồng tay áo run lên, chấp sau người. Đối mặt với ánh mắt Phương Vân, Nhân hoàng cũng không có lảng tránh, chỉ là có loại lạnh lùng cùng vô tình nói không nên lời:

“Trẫm chưa từng phụ một người, nhưng các người ai cũng phụ trẫm! Vũ Mục, trẫm đem Đại Chu triều một ngàn sáu trăm vạn quân đội, tính cả quyền to quân xa, giao phó cho hắn, được quyền tiền trảm hậu tấu. Ngay cả võ hầu đều có thể xử. Quyền lực lớn như thế, từ cổ chí kim có Hoàng đế nào giao cho thần tử? Nhưng mà hắn một lần lại một lần, đề phòng, ngăn cản trẫm. Nếu không phải hắn cùng Tam Công liên thủ, trẫm cũng không ở thâm cung ẩn nhẫn lâu như vậy. Trẫm nghiệp lớn, thiên cổ đế nghiệp, cũng không kéo dài mấy chục năm!”

Nhân hoàng thanh âm lạnh lùng mà trống rỗng, nhưng trong thanh âm có hương vị xơ xác tiêu điều. Hắn tuy rằng không có trực tiếp trả lời, nhưng gián tiếp khẳng định suy đoán của Phương Vân.

Tình thiên phích lịch!*

*Sấm sét giữa trời quang.

Phương Vân trong đầu trống rỗng, cả người run run đứng lên, không thể tin nhìn Nhân hoàng. Không thể tin được lỗi tai của mình!

Vũ Mục chết quá mức kỳ quái, cho dù triều đình tuyên bố là tông phái gây nên, nhưng là tất cả, đều chỉ thẳng hướng Nhân hoàng. Phương Vân là cái người thông minh, một có thể suy ra ba, hắn tuy rằng đã sớm hoài nghi Nhân hoàng cùng việc này có liên quan, nhưng chưa bao giờ hướng phương diện này đi suy nghĩ sâu xa.

Bởi vì hắn không nghĩ ra vì cái gì? Vì cái gì Nhân hoàng cùng Vũ Mục tay chân tình thâm, lại muốn giết hắn? Phương Vân tìm không thấy gì lý do.

“Vì cái gì, vì cái gì?”

Phương Vân nhìn Nhân hoàng, run run nói. Hắn mặt mũi tái nhợt, không có một tia huyết sắc. Giống như hao hết khí lực của mình vậy.

1110. Chương 1111: Quân Thần Quyết Liệt (2)

Nhân hoàng hừ lạnh một tiếng, trong mắt toát ra sự lạnh lùng vô cùng:

“Những lời này, trẫm cũng muốn hỏi. Trẫm đối đãi các người không tệ, nhưng các người ai cũng phản bội trẫm. Trẫm coi hắn như tay chân, tín nhiệm hắn. Nhưng hắn ở mặt ngoài phụ tá trẫm, thực tế lại ngăn cản trẫm. Ngay cả đã chết, cũng chưa hết tội! Hắn như thế, Phụ thân người như thế, ngay cả Tử Chúc Vọng cũng là như thế!”

“Hừ! Nghe thấy hai chữ phụ thân, rốt cuộc nghĩ tới rồi sao? Trẫm nói rồi, trẫm dùng người như vậy, không phải không có lý do. Mà lý do này, người hắn là biết.”

Nhân hoàng lạnh lùng nói.

“Bức phụ thân dùng Chu Dịch thôi diễn, là người!!”

Phương Vân khiếp sợ nhìn Nhân hoàng, mặc dù Phương Dận từng cùng hắn đề cập qua, mặc dù hắn trong lòng sớm có đoán trước. Nhưng là nghe thấy hai chữ Phụ thân từ miệng Nhân hoàng nói ra, Phương Vân trong lòng như trước cảm giác cực độ khiếp sợ. Hắn trong lòng giống như phiên giang đảo hải.

Nhân hoàng khoanh tay mà đứng, giống như một pho tượng ma thần, sừng sững ở trên sơn nhai, tỏa ra khí tức lạnh khốc:

“Phương Vân, trẫm vốn không muốn giết người. Đáng tiếc, phụ thân người không cho trẫm chọn lựa. Nếu trẫm sở liệu không sai. Thì đám Tắc Hạ Học Cung lão nho sinh đang hướng nơi này chạy tới. Mặc dù trẫm hôm nay không xuất hiện ở đây, bọn họ cũng sẽ đem tất cả, nói cho người biết. Phụ người tuy lưu lại đủ loại bố trí, kiềm chế trẫm. Mà người là thủ đoạn cuối cùng hắn dùng để đối phó trẫm! Chỉ tiếc, cả bàn cờ trẫm nắm trong tay, ngay cả vận mệnh đều không làm gì được trẫm, huống chi là một người đã chết!”

Phương Vân trong lòng nhảy dựng, toàn thân xuất hiện một cổ nguy hiểm trước đó chưa từng có, bao phủ toàn thân. Cái loại cảm giác này, như trời sập đất nứt, tan xương nát thịt.

“Uống!”

Phương Vân căn bản không có nghe Nhân Hoàng nói cái gì, mãnh liệt nguy cơ, làm cho hắn cực kỳ căng thẳng, không chút nghĩ ngợi, lập tức quát lên một tiếng lớn, đồng thời chân khí trong cơ thể đột nhiên thiêu đốt nổ mạnh. Đồng thời, Nhân hoàng lãnh khốc không một tiếng động giống như thần Phật giáng lâm, cao cao tại thượng, bay xuống dưới:

“Phương Vân, trẫm cho người cơ hội. Đáng tiếc, người không có quý trọng. Tất cả của người, đều là trẫm cho. Trẫm có thể cho người, cũng có thể thu hồi! Người nếu đã cự tuyệt trẫm, trẫm cũng không thể chấp nhận người được. Thiên hạ của Trẫm, không cần thần tử không nghe lời! Tam Hoàng Khai Thái!”

Thanh âm chưa dứt, một cổ khí tức khủng bố từ trong cơ thể Nhân hoàng bạo tạc. Một cổ ấn ký lưu lại vỡ tan, phóng xuất ra lực lượng hủy thiên diệt địa. Trong nháy mắt, thân hình Nhân hoàng hừng hực bốc cháy, năng lượng sở hữu, hóa thành nhất bàn tay hoàng kim thật lớn, phá vỡ thân hình, hướng đầu Phương Vân trảo xuống.

“Ầm ầm long!”

Vừa ra tay, thiên hôn địa ám, trong phạm vi ngàn dặm của vách núi đen, một mảnh hỗn độn, ngày đêm không ánh sáng. Mà ngay tại khu vực trung tâm thiên hôn địa ám, một mảnh hoàng kim hào quang vô biên vô hạn, chậm rãi mở ra.

Tam Hoàng Khai Thái ghi lại trong Tam Phần Viễn cổ tuyệt học. Nhân hoàng từng mượn chiêu này, đối phó Hỗn Độn Lão Tổ, Thương thủy ma tổ cùng Hắc ám đế quân. Vũ Mục cũng từng mượn chiêu này, lấy một đầu ba, trấn áp Thái Tổ tam tổ.

Mà hiện tại, Nhân hoàng lại dùng chiêu này đến kích sát Phương Vân. Chính như lời nói Nhân hoàng, hắn có thể cho thì cũng có thể lấy. Nhân hoàng dùng chiêu này đã ẩn chứa bốn thành lực lượng của bản thân.

Kinh thành chi chiến, Phương Vân biểu hiện, sớm rơi vào trong mắt Nhân hoàng. Được Nhân hoàng thánh kiếm. Lưu Sủy đã đạt tới Huyền minh đỉnh phong. Bốn thành lực lượng, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng Nhân hoàng sớm đã tính toán tốt, những lực lượng này, đủ để giết Phương Vân còn dừng lại ở Truyền Kỳ cảnh.

Hai cái cấp số khác biệt, tu vi của Phương Vân và Nhân Hoàng cách xa nhau như trời với đất. Ở trong tính toán của Nhân Hoàng, Phương Vân trước khi chết có biết được cái gì cũng không sao cả. Bởi vì, hắn sẽ là một người chết!

Bốn thành lực lượng, đủ để đem Đế Nhất đánh cho tan xương nát thịt, cũng có thể đem cùng Phương Vân bất phân thắng bại với Đế Nhất, hoàn toàn kích sát!

Quân tâm vô thượng, thiên uy khó dò!

Trước một khắc, Nhân hoàng có ý đồ chiêu an Phương Vân, bay ra tư thế của một vị Hoàng Đế. Nhưng ngay sau đó, lại lập tức hạ sát thủ, phải giết chết Phương Vân!

“Vạn Hóa Chi Chưởng!”

Phương Vân lúc này đã không quan tâm nhiều, ý niệm trong đầu hắn, quyết tâm của hắn, chân khí của hắn, hết thảy tụ cùng một chỗ, thành một chiêu này.

“Oanh!”

Nổ mạnh một cá, trời sụp đất nứt, ngay cả ở chỗ sâu trong không gian, vô số song song vị diện cùng không gian, đều bị đều chấn vỡ. Toàn bộ đại địa, bị phá thành mảnh nhỏ. Nhưng mà hào quang liếm đi, một bóng người chậm rãi, dị thường thông thả, nhưng kiên định từ từ đứng dậy.

“Khụ!”

Phương Vân phun ra một búng máu, ánh mắt bên trong một mảnh sáng ngời. Hắn trên người quần áo hoàn toàn bị phá hủy, cháy đen. Nhưng không có chết. Nhân hoàng xem nhẹ hắn, hắn tuyệt đối không đoán được, Phương Vân mấy tháng trước lại chiếm được một viên Thời Gian Tinh Thể Chỉ Qua Hầu tặng.

Trung thổ Thế giới, ngay cả Thời Gian Mảnh Nhỏ cũng là trân quý tài liệu, khó gặp. Càng đừng nói là một viên Thời Gian Tinh Thể đầy đủ. Kinh thành chi chiến, tuy rằng mới đi qua không lâu, nhưng thực lực Phương Vân so với lúc trước, không biết mạnh hơn bao nhiêu lần. Ít nhất có thể từ vũ trụ hấp thu đến Vũ trụ thứ cấp năng lượng hùng hậu hơn rất nhiều.

“Ta, chính là ta, ai cũng đoạt không được! Người, cũng vậy!”

Phương Vân nhìn chăm chăm hư không trước mắt, nhìn thân ảnh Nhân Hoàng trong suốt, trong mắt phụt ra thống hận cùng cừu thị thật sâu. Hắn thật không ngờ, Nhân hoàng nói trở mặt liền trở mặt, lập tức hạ sát thủ giết hắn. Nếu không phải hắn trong khoảng thời gian này công lực đại trưởng, Nhân hoàng một chưởng kia, chỉ sợ đã sớm chấn hắn thần hồn câu diệt.

Hắn cảm giác được, Nhân hoàng là thật muốn giết hắn. Không phải thử, không hề nương tay. Không phải muốn làm cho hắn tỉnh ngộ, mà là thật muốn giết hắn. Hắn cảm giác được sát khí đậm đặc, muốn dồn hắn vào chỗ chết.

“Khá lắm Phương Vân! Trẫm xem nhẹ ngươi rồi! Ngay cả Vũ Trụ Thứ Cấp Năng Lượng, ngươi cũng có thể tiếp xúc được. Xem ra Đế Võ Hầu y bát ba trăm năm trước, ngươi đã hoàn toàn kế thừa!”

Hư ảnh Nhân hoàng thần nhiên, nhìn chăm chăm Phương Vân, trong mắt bắn ra kỳ quang. Phương Vân lại có thể ngăn cản hắn một chiêu, làm cho vị thiên hạ đệ nhất cường giả cũng phải kinh ngạc. Tự như không nghĩ tới, thiên hạ lại có sự tình hắn không đoán trước được. Nhưng mà cũng chỉ là kinh ngạc mà thôi, thanh âm lãnh khốc vô tình, lại vang lên:

“Sáu năm trước, phụ thân ngươi ở bên trong Mai Lâm, thay ngươi nghịch thiên sửa mệnh, ý đồ thay đổi họa diệt môn của Phương gia. Nay, ngươi đã có ý đồ rời khỏi triều đình, trẫm liền đem Phương gia nhất mạch các người, bị lệch khỏi quỹ đạo vận mệnh, một lần nữa nhét vào quỹ đạo! Trẫm đứng đầu thiên hạ, thuận

thì sống, nghịch thì chết. Phương Vân! Nếu còn muốn cứu mẫu thân người, lấy kho báu Đế Vô Hào, đến kinh thành gặp trầm đi!”

Thanh âm rơi xuống, Nhân hoàng hư ảnh uốn éo, hoàn toàn phân giải. Một cọng tóc, từ trong hư không bay xuống. Còn không có rơi xuống đất, liền bốc cháy lên, hóa thành tro tàn.

Đạt tới loại trình độ của Nhân hoàng, mỗi một cọng tóc đều có được lực lượng không thể hiểu nổi. So với cương thiết còn muốn cứng rắn trăm ngàn lần. Nhưng cho dù là như vậy, cũng thừa nhận không được bốn thành lực lượng của Nhân hoàng hoàn toàn bùng nổ, cho nên hoàn toàn hủy diệt.

“Mẫu thân!”

Nhân hoàng khí tức biến mất, một câu nói cuối cùng, làm cho Phương Vân toàn giật mình. Giống như một lọ nước lạnh, từ đỉnh đầu dội xuống. Vốn vui sướng chiến thắng Nhân hoàng, hoàn toàn không còn sót lại chút gì.

“Không hay rồi!”

Một cỗ máu từ trong cơ thể nổ tung, ngũ tạng Phương Vân câu đốt, gương mặt hắc như bị hỏa thiêu, trong ánh mắt vẫn đỏ huyết, máu tươi che kín, giống như dã thú bị làm cho tức giận. Hắc lần này trở về, vốn muốn nghênh đón mẫu thân rời đi, nhưng là thật không ngờ, nửa đường gặp được phân thân Nhân hoàng. Nhân hoàng cuối cùng một câu, rõ ràng là nói trúng chuyện Phương Vân lo lắng nhất.

“Nương!”

Phương Vân tóc dài vung, trong miệng đột nhiên phát ra một tiếng kêu to. Thân hình nhoáng lên một cái, lập tức phá không bay ra, thanh âm vang lên:

“Lưu Thủy! Người dám động mẫu thân ta! Ta cùng với người đời đời kiếp kiếp, không chết không ngừng!”

Cuộn cuộn thanh âm, chấn động hàng tỉ hư không. Phương Vân cả người hóa thành một đạo cầu vồng thể lượng, xẹt qua hư không, ở trong thiên địa vạch ra một đường thật dài.

“Không hay rồi, chúng ta đến chậm!”

Khoảng cách cực xa xa, vài tên Tắc Hạ Học Cung, nghe thanh âm thể lượng phía xa xa, trong lòng run lên. Không đợi bọn họ phản ứng, một cái cầu vồng kinh diễm, lập tức từ đỉnh đầu bọn họ xẹt qua, biến mất bên trong không gian.

“Nhân hoàng động thủ! Đi mau, xem xét Hoa Dương phu nhân!”

Bóng người chớp động, mấy người lập tức biến mất không thấy.

.....

Kinh thành, cơ hồ là ở khi hóa thân biến mất, trong Trung ương Tử khí điện, Nhân hoàng ngồi trên Cửu Long hoàng tọa mở mắt ra.

“Bệ hạ, người muốn viết sao?”

Nhìn thấy Nhân hoàng mở mắt, một gã thái giám có chòm râu tuyết trắng mở miệng nói. Đây lão thái giám tuổi già sức yếu, nhưng đôi mắt trong sáng, bắn ra hào quang bức người, so với kiếm quang còn muốn sắc bén hơn. Hắc đứng ở trong điện, nhưng không có bóng dáng. Rõ ràng là nắm cường giả giữ quy củ.

Bên cạnh Lão thái giám là nghiên mực, tay trái cầm thánh chỉ, tay phải cầm một cây bút râu rồng, bên trên trạm trổ hoa văn tinh xảo, chờ hầu mệnh lệnh Nhân hoàng.

Nhân hoàng chỉ trầm mặc một lát, trên mặt lập tức lộ ra thần sắc lãnh khốc:

“Truyền trảm ý chỉ: Tứ Phương hầu Phương Dận cùng Doanh hoàng cấu kết, rắp tâm gây rối. Ý đồ mưu phản, luận tội giết ngay tại chỗ! Tức khắc thông cáo thiên hạ!”

Nói xong câu đó, Nhân hoàng lập tức từ Cửu Long Hoàng Tọa đứng lên, bước ra Trung ương long đình, hướng về phương hướng Tứ Phương hầu phủ đi đến. Ngoài điện, một gã Mệnh Tinh cảnh giới cường giả thủ hộ, chờ xuất phát.

“Nô tài tuân chỉ.”

Phía sau, lão thái giám lập tức huy bút viết nhanh lên thánh chỉ trống rỗng, viết xuống một hàng chữ.

Phương gia vận mệnh, từ đó phán định!

“Ầm ầm long!”

Kinh thành nhấc lên dao động đầy trời. Tiếng vó ngựa rung trời, vô số cấm quân tràn ra hướng về phía Tứ Phương hầu phủ.

1111. Chương 1112: Vũ Vô Địch Tái Hiện

Mệnh mông hư không, Phương Vân ngũ tạng như bị thiêu đốt, thi triển khí lực toàn thân, điên cuồng hướng về kinh thành mà đi. Lấy thực lực hần, đến kinh thành cũng chỉ giấy lát. Nhưng cảm giác của Phương Vân, giờ khắc này, thời gian dài lâu tựa như cả một đời, vĩnh viễn vô tận.

“Quan Quân Hầu, bốn tọa phụng lệnh Nhân Hoàng, chờ người lâu rồi, chịu chết đi!”

Đột nhiên lúc đó, mệnh mông trong hư không, từng đạo khôn cùng kim quang nổ mạnh, bên trong kim quang, một đạo lãnh khốc thân ảnh ngang trời xuất thế, ánh vàng rực rỡ chiến giáp, giống như hoàng kim chiến thần, tỏa ra một cỗ khí thế duy ngã độc tôn!

“Oanh!”

Đại vô hầu Vũ Vô Địch ánh mắt chợt lóe, lập tức một quyền kim quang bốn phía, tung hoành ngàn dặm, đánh về hướng Phương Vân. Một quyền này, huy động phong vân đầy trời, uy lực vô tận, hiển nhiên là thực lực nửa bước Thế giới cấp. Chỉ là một quyền, liền phong kín đường đi của Phương Vân, đem Phương Vân ngăn cản xuống.

“Cản ta, tử!”

Phương Vân trong lòng lo lắng, không chút nghĩ ngợi, lưỡi trán như sấm, gầm lên một tiếng, lập tức nhất chiêu Thanh Long Liệt Không oanh qua. Cuộn cuộn Thanh Vân trải ra, nhất chỉ long móng vuốt thanh thật lớn, hung hăng bắt qua.

“Hừ! Chiêu thức không sai, đáng tiếc cảnh giới quá thấp. Vô Địch Thần Quyền!”

Vũ Vô Địch không tránh né, cũng một quyền hung hăng oanh qua. Hoàng quang lóe ra, thần quyền phá thiên, một cỗ vô địch khí thế lóe ra ở trên người hần. Đó chính là, quyền pháp của Vũ Vô Địch, tùy tùng Đại Chu thái tử tung hoành vô địch ở Thương Mạt thời đại.

“Ầm ầm!”

Đây một quyền băng thiên liệt địa, hai người lại không phân biệt được thắng bại. Vũ Vô Địch lấy tu vi nửa bước Thế giới hùng hậu, cũng chỉ có thể cùng Phương Vân tám lạng nửa cân.

“Uỳnh!”

Hào quang chợt lóe, Phương Vân nhất chiêu qua đi, biết trong khoảng thời gian ngắn, khó có thể chiến thắng Vũ Vô Địch. Hần trong lòng sốt ruột, căn bản không có tâm niệm chiến đấu, nhoáng lên một cái, lập tức thi triển phương pháp không gian tung hoành, ý đồ vượt qua Vũ Vô Địch.

“Vô dụng! Bệ hạ sớm giúp ta đem Càn Khôn Đồ tế luyện qua. Nếu là người công lực hoàn hảo không tổn hao gì, ta lưu người không được. Nhưng là hiện tại, thoát không khỏi ta đâu!”

Vũ Vô Địch vẻ mặt lãnh khốc, thân hình hóa thành tia chớp, lại ngăn cản ở phía trước Phương Vân. Hần không có nói sai. Lấy tu vi nửa bước Thế giới, hơn nữa Nhật cấp Tam Tượng pháp khí Càn Khôn Đồ từ xưa. Trải qua Nhân hoàng Huyền minh cấp tế luyện, Phương Vân tốc độ, khó có thể thoát khỏi hần. Đặc biệt, sau tiếp khi tiếp nhận một kích bốn thành lực lượng của Nhân hoàng!

Phương Vân không nói, thân hình liên tiếp chớp lên, nhưng mỗi lần đều bị Vũ Vô Địch cản xuống dưới.

“Vũ Vô Địch, người sẽ hối hận!”

Phương Vân đột nhiên ngừng lại, vừa nhấc đầu lên, Vũ Vô Địch lập tức thấy được đôi mắt che kín tơ máu, giống như dã thú bị chọc giận, tràn ngập dục vọng hủy diệt điên cuồng.

“Thật đáng sợ ánh mắt!”

Vũ Vô Địch trong lòng cả kinh, hắn cảm giác được trong ánh mắt tràn ngập vô cùng sát khí, giống như muốn đem hắn băm thầy vạn đoạn. Cái loại này ý chí thuần túy, mặc dù là hắn thân kinh bách chiến, ý chí như thiết, cũng bị hung hăng lay động. Nhưng, Vũ Vô Địch dù sao cũng là Vũ Vô Địch, Đại Chu thái tổ thân phong vô hủ, một ngàn năm trước liên tung hoành thiên hạ tuyệt thế cường giả.

“Phải không? Bỏ tọa chờ người!”

Vũ Vô Địch cười lạnh nói, bày ra bộ dáng định liệu trước. Trước khi hắn xuất phát, sớm làm tốt chuẩn bị. Phương Vân có lẽ có thể khiêu chiến võ giả Động thiên cấp khác, nhưng là hắn, Vũ Vô Địch được toàn bộ vương triều cùng Nhân hoàng bảo hộ, võ đạo đột nhiên tăng mạnh, rất nhanh sẽ bước vào Thế giới cấp, căn bản không phải hắn đối phó được.

Rất nhanh, hắn sẽ làm người trẻ tuổi chưa trải qua mưa to gió lớn này biết. Vì sao phải tôn kính võ đạo tiền bối lớn tuổi hơn mình gấp nhiều lần này.

“Ngũ Đế Tinh Túc Quyền!”

Hư không chấn động, một cỗ cường đại lực lượng, từ trong cơ thể Phương Vân bắn ra. Một hình ảnh vũ trụ tinh không vô tận xuất hiện ở trên hư không. Giống như trên mặt đất mở rèm cửa ra, xem xét vũ trụ huyền bí.

Phương Vân sót ruột, biết thoát khỏi Vũ Vô Địch không được, lập tức thi triển ra Ngũ Đế Tinh Túc Quyền cường đại. Công pháp này, hắn dung hợp Đế Khốc, Đế Thuấn, Đế Nghiêu, Đế Vũ, Đế Thương, tuyệt học năm vị thượng cổ đại đế lưu lại. Đã siêu việt hơn bất cứ một môn võ đạo Phương Vân học được. So với Thanh Long Bát Thức còn cường đại hơn.

Tuyệt học uy lực cường đại này, sáng lập dựa trên cơ sở ban đầu là lực lượng của thượng cổ Ngũ Đế. Nhưng uy lực tuy lớn, lại cực tiêu hao chân khí. Nhưng Phương Vân đã không còn lựa chọn nào khác.

“Oanh!”

Cơ hồ là cùng lúc, đối diện Phương Vân, hình ảnh sáng rọi, muôn hình vạn trạng, ở trên hư không cũng hiện ra một bộ hình ảnh vũ trụ tinh không. Trong nháy mắt, hai đạo quyền pháp khí tượng rộng rãi tuyệt thế, không tránh né mà hung hăng va chạm cùng một chỗ trong hư không.

Hai loại quyền pháp giống nhau oanh kích cùng một chỗ, cũng chẳng phân biệt được thắng bại. Lại ngang tay.

“Sao có khả năng!”

Phương Vân trên mặt lộ ra thần sắc chấn động, thân hình nhoáng lên một cái, hơi lui mấy bước. Cũng quyền pháp, cũng chiêu thức, Vũ Vô Địch Lại giống hệt, cũng sử dụng chiêu Ngũ Đế Tinh Túc Quyền này. Phải biết rằng, lúc Phương Vân phong hủ, Nhân hoàng truyền cho hắn, căn bản là Ngũ Đế Tinh Túc Quyền không hoàn chỉnh, thậm chí ngay cả mấy môn quyền pháp khác còn không có.

Phương Vân Ngũ Đế Tinh Túc Quyền, hoàn toàn là bản thân lĩnh ngộ ra. Đại Chu hoàng thất có trụ cột tuyệt học của thượng cổ Ngũ Đế ở Trung Ương Long Đình. Nhưng là tuyệt học trung tâm, một cái không có. Chỉ bằng vào những tuyệt học đó tuyệt đối không thể có uy lực lớn như vậy, có thể nói Ngũ Đế Tinh Túc Quyền là có một không hai.

Phương Vân vì tu thành quyền pháp này, nghĩ mọi biện pháp vơ vét Ngũ Đế tuyệt học chân chính. Chỉ sưu tập thôi đã mất mấy năm. Sau lại lại dốc hết tâm huyết, đem chúng dung hợp làm một, mới có bản đầy đủ Ngũ Đế Tinh Túc Quyền hiện tại.

Nhưng là Vũ Vô Dịch Lại cùng hẩn tu thành tuyệt học có một không hai này. Hơn nữa, Phương Vân còn từ quyền lộ, cảm giác được một tia, khí tức bản thân quen thuộc. Thực rõ ràng, Vũ Vô Dịch quyền pháp, có bóng dáng bản thân thôi diễn, lĩnh ngộ.

“Ha ha ha, kinh ngạc sao? Ngũ Đế Tinh Túc Quyền, có phải cảm giác được bóng dáng bản thân hay không?”

Vũ Vô Dịch cười to, nhưng sâu trong sự tươi cười, sát khí không thay đổi lãnh đạm vô cùng:

“Phương Dận lòng mang dị tâm, nhiều năm như vậy luôn không nghe lệnh bệ hạ. Đó là phản thần, chính là đáng chết. Người lại đem tâm phúc tương lai của bệ hạ Dương Hoàng giết chết. Vốn trong sự thôi diễn của phụ thân người, hiện tại thay thế vị trí của người, thay người hoàng chính chiến, hẩn là Dương Hoàng kia. Nhưng hẩn lại bị người, bị giết. Người thực cho rằng, bệ hạ không có đề phòng, đem Ngũ Đế Tinh Túc Quyền đầy đủ ban cho người sao?”

“Làm thần tử, phải hiểu bổn phận bản thân. Vĩnh viễn phải nhớ, bản thân là cẩu, là nô tài của bệ hạ. Cẩu và nô tài, vĩnh viễn chỉ có thể vì bệ hạ phục vụ. Người hiện tại hẩn là đã biết, chân chính trung tâm Ngũ Đế Tinh Túc Quyền nằm trong tay Nhân hoàng. Lĩnh ngộ đi ra bản sao, bản thiếu mới ban cho người. Bệ hạ muốn lợi dụng người, đi vợ vét ra Ngũ Đế nhất mạch chân chính tuyệt học. Cho nên, không chỉ là Ngũ Đế Tinh Túc Quyền người sáng tạo, ngay Đế Vũ tuyệt học, bệ hạ hết thấy đều đã biết.”

Vũ Vô Dịch một trận cười lạnh, trong mắt hẩn, Phương Vân đã là một người chết. Nói nhiều bí mật, cũng không có quan hệ. Phương Vân có thể một kích bốn thành lực lượng của Nhân Hoàng chỉ là trùng hợp. Đỡ được, không phải là thắng được. Nay lấy tu vi của hẩn cao hơn Phương Vân hai bậc, hơn nữa còn có Càn Khôn Đồ năng lượng sung túc, Phương Vân chính là một người chết.

Vũ Vô Dịch nhìn thần sắc khiếp sợ của Phương Vân, ý niệm trong đầu vừa chuyển, lại đơn giản thổ lộ một cái đại bí mật:

“Không chỉ như vậy, ngay cả hành tung của người, cũng không thể gạt được bệ hạ. Người cho là kho báu Đế võ hầu, có thể che giấu được Thiên Cơ, liền có thể lừa gạt được bệ hạ hẩn. Không thể nào, chân khí Ngũ Đế của người, đi đến đâu, đều có thể bị bệ hạ cảm ứng được.”

Khiếp sợ, vô cùng khiếp sợ!

Phương Vân thẳng đến lúc này, mới hiểu được, Nhân hoàng lúc trước, vì sao phải đem Ngũ Đế Tinh Túc Quyền uy lực cường đại, truyền cho bản thân. Loại ban thưởng này, quá đầy trọng. Nhưng mà lúc này mới hiểu, Nhân hoàng là muốn lợi dụng hẩn, đi vợ vét Ngũ Đế tuyệt học.

Nhân hoàng khí tức quá mức cường đại, căn bản không thể rời đi kinh thành. Cường đại năng lượng, làm cho hẩn đến đâu, đều bị phát hiện. Mà bản thể hẩn, muốn tu luyện võ học, tăng lên thực lực. Cho nên, Nhân hoàng sau khi lĩnh ngộ ra trung tâm Ngũ Đế quyền ý, đã đem cảm giác làm thành bản sao, ban cho Phương Vân. Lợi dụng số mệnh hùng hậu trên người hẩn, giúp hẩn lĩnh ngộ Ngũ Đế tuyệt học.

Mà chính hẩn, thì có thể tập trung xung kích võ đạo cảnh giới cao nhất, Tam hồn viên mãn!

“Thì ra...là như thế!”

Phương Vân xưa nay đều cảm thấy, Nhân hoàng đối bản thân ân sủng rất nhiều. Không có thần tử nào so được với bản thân. Nhưng lúc này mới biết, vốn tất cả, chẳng qua là lợi dụng. Chỉ là Nhân hoàng tâm cơ quá sâu, quá sâu. Ngay cả Phương Vân còn không có nghĩ đến, Nhân hoàng lúc trước đem Ngũ Đế Tinh Túc Quyền ban cho hẩn, lại là ẩn chứa dụng tâm sâu xa như thế.

Hẩn đột nhiên trong lúc đó liền hiểu. Vì sao, hẩn ở Minh hoang, lại có Thiên địa vạn hóa chung che chắn khí tức, nhưng Nhân hoàng vẫn có thể phát hiện hẩn, hơn nữa còn viện thủ. Vốn là vì Ngũ Đế chân khí trên người hẩn. Sở dĩ cứu hẩn, chỉ bởi vì hẩn còn có giá trị lợi dụng. Còn có chỗ để mượn sức.

Năm mươi bốn tuổi, bên trong phụ thân thôi diễn. Phương Vân chỉ thấy được mười năm, bản thân chỉ sống đến hai mươi bốn tuổi. Nhưng Nhân hoàng ở trong đó nhìn thấy, không chỉ mười năm. Hẩn nhìn thấy, xa hơn, xa hơn. Năm đó bên trong thôi diễn, Dương Hoàng quật khởi, hẩn vốn trở thành nhân vật tâm phúc của Nhân hoàng.

Chỉ là vì bản thân, làm tất cả quỷ tích bị quấy rầy. Cho nên Nhân hoàng tương kế tựu kế, làm cho bản thân so với Dương Hoàngcàng vĩ đại, thay thế vị trí Dương Hoàng!

Nhân hoàng tâm cơ, lại sâu như thế!

1112. Chương 1113: Số Mệnh Luân Hồi

“Phương Vân, người chết chắc rồi! Không chỉ là người, mà cả Phương gia đều phải diệt vong! Các người ai cũng không biết thức thời, Phương Dân là như thế, người cũng như thế. Bệ hạ sớm nên đem bọn người, mấy tên loạn thần tặc tử giết sạch đi. Nếu người biết thức thời, nguyện trung thành bệ hạ, có lẽ còn có một đường sinh cơ. Nhưng hiện tại, người chết chắc rồi. Chân thân Bệ hạ sau khi phá quan, đã đem bộ Ngũ Đế Tinh Túc Quyền truyền cho ta. Người hiện tại có phải cảm giác được hay không, chân khí người giống như bị ta khắc chế. Không có sai, bệ hạ cho người võ phổ, bên trong sớm để lại sơ hở. Chính là vì ngày hôm nay, đối phó những loạn thần tặc tử các người.

Vũ Vô Địch ánh mắt cao cao tại thượng, không ai bì nổi, giống như là đang nói chuyện với thi thể Phương Vân:

“Ngỗ nghịch quân vương chính là tử tội, hiện tại đi xuống địa ngục hối lỗi đi!”

Vũ Vô Địch thân hình chấn động, vô lượng hào quang từ trong cơ thể hắt bắn ra, một cỗ khí thế rộng rãi, phô thiên cái, giống như thiên thần đi từ thiên đình. Những pho tượng cổ đại để hóa thân, từ trong cơ thể hắt phân hoá ra, khí thế bàng bạc, đỉnh thiên lập. So với Phương Vân thì triển ra còn hùng hậu, cường đại hơn nhiều.

Mỗi một tôn đại đế, đều trấn giữ một phương hư không. Ở trên người bọn họ tỏa ra thời không khí tức dày đặc. Đây là chân chính Ngũ Đế Tinh Túc Quyền Nhân hoàng sáng chế. Những đại đế này mỗi một cái đều cùng thời đại, gắt gao dung hợp cùng một chỗ. Mà không phải giống Phương Vân, năm pho tượng cũng không làm đứt gãy thời không.

Vũ Vô Địch khí thế tăng vọt, cường đại ý thức tập trung Phương Vân, ánh mắt lẫm liệt, như đao như liêu, sẽ đem Phương Vân kích sát.

“Sơ hở thì như thế nào? Sạch sai lại như thế nào! Hừ, loại người chỉ biết thi triển chiêu thức như người, làm sao minh bạch được võ đạo tinh thần cùng ý chí rốt cuộc có bao nhiêu cường đại. Dù là người chiếm được Ngũ Đế Tinh Túc Quyền Nhân hoàng truyền thụ, cũng vĩnh viễn không phải đối thủ của ta! Mở cho ta!”

Phương Vân không tránh né, vận chân khí. cũng thi triển ra Ngũ Đế Tinh Túc Quyền Dù biết rõ Vũ Vô Địch chiếm được công pháp khắc chế hắn, dù biết tuyệt học của mình không được bằng Vũ Vô Địch, Phương Vân cũng dứt khoát mà thi triển ra Ngũ Đế Tinh Túc Quyền.

Phương Vân Ngũ Đế Tinh Túc Quyền, uy lực không có khí thế bàng bạc như Vũ Vô Địch thi triển ra. Nhưng là Ngũ Đế Tinh Túc Quyền trong tay hắn có khí phách thảm liệt mà Vũ Vô Địch vĩnh viễn cũng học không được. Giống như tên bắn khỏi cung, đao rút khỏi vỏ, vĩnh viễn không có đường rút lui. Như vậy thảm liệt, như vậy quyết tuyệt!

Vũ Vô Địch cảm giác được Phương Vân đánh lại đây không phải là một người, mà giống như là một đám quân đội thảm thiết. Ý chí đáng sợ như thế, ngay cả vị Đại Võ Hầu nhìn quen sát phạt, cũng phải rung động thật sâu. Nếu nói Vũ Vô Địch dùng chân khí thôi động chiêu thức, như vậy Phương Vân, chính là dùng linh hồn thôi động chiêu thức!

“Ầm ầm!”

Vũ Vô Địch chân khí, xuyên qua sơ hở chiêu thức của Phương Vân, hung hăng oanh lên ngực hắn. Vô cùng máu tươi, hóa thành từng đạo kính tên, từ sau lưng Phương Vân phá thể mà ra, giống như một thác nước

vẩy ra. Phương Vân khuôn mặt tái nhợt, nhưng chỉ hừ một tiếng. Cơ hồ là cùng lúc, thừa nhận nhất chiêu Vũ Vô Địch làm cái giá, tay phải một chỉ hung hăng đâm xuyên qua ánh mắt Vũ Vô Địch!

“A! Nhất nhất”

Vũ Vô Địch kêu thảm thiết một tiếng, bị cổ chân khí này mãnh liệt đánh bay. Hắn là chiến tướng thân kinh bách, xưa nay chỉ có đổ máu không đổ lệ, lại càng rên la. Nhưng một kích này của Phương Vân, hắn lại chịu không nổi. Hắn cảm giác toàn bộ linh hồn, đều bị liệt hỏa dày vò..

Cũng là Ngũ Đế Tinh Túc Quyền, hắn tuyệt học là thương tổn thân thể. Phương Vân Phương Vân lại trực tiếp thương tổn linh hồn hắn. Thân hình hắn bị thương xa xa không bằng Phương Vân, nhưng linh hồn bị thương lại cực kỳ nặng nề, đây mới là tối khủng bố! Cũng là thương tổn sâu nhất đối với giả!

“Sao lại như vậy!”

Vũ Vô Địch rơi xuống, trong lòng phát ra tiếng hô trầm trọng, tràn ngập khó hiểu cùng không cam lòng. Hắn là sơ đại võ hầu, cái dạng thống khổ gì cũng đã trải qua, nhưng Phương Vân một chỉ, lại làm cho hắn chịu không nổi.

“Vũ Vô Địch, cho ngươi sống thêm một khắc.”

Phương Vân nhìn liếc mắt Vũ Vô Địch một cái, giờ này khắc này, không thể nghi ngờ là thời điểm tốt nhất để mở rộng chiến quả. Nhưng Vũ Vô Địch cũng không phải mục tiêu của hắn, mục tiêu của Phương Vân, là cứu mẫu thân.

Thân hình nhoáng lên một cái, Phương Vân lập tức biến mất không thấy.

Khi Phương Vân xuất hiện, kinh thành một mảnh tĩnh mịch.

“Nương ...”

Phương Vân trong lòng run run một chút, hóa thành một đạo lưu quang, trực tiếp xuất hiện trong Tứ Phương hầu phủ. Thời điểm Phương Vân, Tứ Phương hầu trong phủ im ắng một cách không ngờ, xung quanh trên đường cái, nhìn không tới một người, ngay cả một cái cấm quân đều nhìn không thấy.

Trong phủ trống rỗng, ngay cả một cái nha hoàn cũng không có. Phương Vân trong lòng mãnh liệt run run, một loại cảm giác như có như không, đột nhiên đánh trúng tâm linh.

“Mẫu thân, mẫu thân, trăm ngàn lần không có việc gì a.....”

Phương Vân run run. Trog Tứ Phương hầu phủ tựa như một người cũng không có, nhưng Phương Vân trong lòng còn có một tia hi vọng, hy vọng mình tới không quá muộn. Hy vọng còn có cơ hội. Hắn cảm giác được, trong phủ còn có một người. Nhưng mà, dừng khí dừng chân khí để nhìn cũng không có.

“Ngươi ách!”

Phương Vân đẩy đại môn ra, rồi đi qua...

Trong Hoàng cung, trên tường thành cao cao, địa phương Phương Vân không có chú ý tới gì. Một đạo hoàng kim thân ảnh khoan tay mà đứng, giống như một vị thần, xuyên qua tầng tầng hư không, lẳng lặng nhìn chăm chú vào Tứ Phương hầu phủ, trong mắt đậm đặc cao xa, không chút biểu tình.

“Bệ hạ, kế hoạch xuất hiện biến hóa, nhưng Phương Vân vẫn cần câu. Hiện tại sẽ động thủ sao?”

Bên cạnh người Nhân hoàng, một gã võ hầu tỏa ra khí tức lãnh khốc nói.

Nhân hoàng lẳng lặng nhìn xa xa, ai cũng không biết Đại Chu chúa tể, ở khắc này đang nghĩ cái gì.

“Không.”

Nhân hoàng khoát tay áo:

“Cho hắn đi vào gặp Hoa Dương phu nhân lần cuối cùng đi.”

“Vâng, bệ hạ.”

Võ hầu đời trước đứng một bên mặc dù có chút kinh dị, nhưng cũng không có nghi ngờ gì, lập tức cung thanh đáp.

“Bệ hạ, bệ hạ...”

Một tiếng gọi vô cùng đau đớn âm ỉ, từ ngoài cung truyền đến, một đạo thân ảnh quỳ rạp trên đất, không ngừng dập đầu, cái trán đều chảy ra máu:

“Phượng gia nhiều thế hệ trung liệt, tuyệt đối sẽ không thông đồng với địch quốc a! Cầu bệ hạ trước mắt lưu tình, tra rõ việc này a...”

Toàn bộ kinh thành, ở thời điểm mọi người bảo trì trầm mặc, chỉ có Thánh võ hầu liêu lĩnh, vào cung diện thánh. Muốn vì Phượng gia cầu tình.

“Bệ hạ, Thánh võ hầu đã quỳ thật lâu. Hắn không nhìn quân thần chi đạo như vậy, đã là phạm vào đại tội. Tróc nã hắn và ngục sao?”

Đời trước võ hầu hỏi.

Khi Vũ Mục chết, Thánh võ hầu tiến cung diện thánh, yêu cầu Nhân hoàng tra rõ.

Việc này người biết không nhiều lắm, nay Nhân hoàng kê biên tài sản Phượng gia, Thánh võ hầu lại xuất hiện. Cho dù Nhân hoàng không nói gì, nhưng trong lòng Nhân hoàng thực mất hứng.

“Vạn vật đều có, nhưng vật dùng đều có thời gian. Thánh võ hầu tác dụng, đã muốn hết rồi. Nhưng luyện lại Tam Hoàng Thánh Kiếm hắn cũng có công. Trẫm cũng không thể lập tức giết hắn. Tìm một cơ hội, đưa hắn đi Phệ Đà châu đi. Nếu không biết tiến thoái, người hắn là biết nên làm như thế nào đi?”

Nhân hoàng hồ hững nói, trong thanh âm không mang theo chút cảm tình.

“Đa tạ bệ hạ ân điển!”

Vị võ hầu đời trước khí thế hùng hồn này, nghe xong ánh mắt lộ ra sự cảm kích, bỗng nhiên quỳ xuống:

“Vi thần đa tạ bệ hạ lưu lại huyết mạch này của vi thần!”

Người này lại chính là khi Đại Chu triều khai quốc, Thát Điều Võ Hầu nhất mạch lưu truyền tới nay. Hắn không phải ai khác chính là Thánh Võ Hầu đời trước, phụ thân của Thánh Võ Hầu đang quỳ ngoài cung.

Hắn biết, Nhân hoàng như thế, đã là phá lệ khai ân. Lưu đầy Phệ Đà, đã là Nhân hoàng xem mặt mũi hắn, phá lệ bảo toàn tánh mạng Thánh võ hầu. Nếu không lấy tính cách Thánh võ hầu, ngày sau ngộ nghịch mặt rồng, tìm một cái tử lộ, cũng không ngoài ý muốn chút nào.

“Kế tiếp sự tình, người biết nên làm như thế nào đi.”

Nhân hoàng quay đầu, nhìn phía Thánh võ hầu đời trước.

“Vi thần hiểu, vi thần lập tức làm cho súc sinh này rời đi.”

Đời trước Thánh võ hầu hiểu ý, lập tức xoay người trên tường đi xuống. Chỉ chốc lát sau, một trận quát mắng truyền đến.

Nhân hoàng ánh mắt cũng không có dừng lại ở trên người Thánh võ hầu phụ tử, xoay chuyển ánh mắt, như trước nhìn phía Tứ Phương hầu phủ. Hắn đôi mắt bên trong, hiện ra một cổ lãnh khốc vô tình:

“Truyền lời trẫm xuống, nói Vũ Vô Địch không cần tiến cung gặp trẫm. Trực tiếp đi tróc nã Phượng Vân. Nếu một cái Quan Quân hầu trọng thương đều tróc nã không được thì tự sát đi.”

“Vâng, thuộc hạ tuân lệnh!”

Rất nhanh, một gã thân kinh bách chiến, khí tức cường hãn, khuôn mặt lãnh khốc, sau khi hành lễ, bay lên trời, phá không mà đi.

“Chi ách!”

Đại môn mở ra, trận thanh âm quen thuộc này, Phương Vân không biết nghe qua bao nhiêu lần. Nhưng lúc này đây, lại vô cùng trầm trọng, giống như hô hấp đều phải đình trệ.

Trong đại sảnh im ắng, không có một chút thanh âm. Phương Vân trong lòng trầm xuống, nhưng ngay sau đó, thấy được Hoa Dương phu nhân, mặc mũ phượng khăn quàng, hai tay giao nhau, dung nhan sạch sẽ, lặng lẽ ngồi ở bàn gỗ, vẫn không nhúc nhích.

Mặt nàng hơi hơi tái nhợt, hai mắt nhắm lại, tựa như đang nghỉ ngơi, lại tựa hồ đang chờ đợi ai. Cho dù là lúc dưỡng thần, trên người nàng vẫn hiển lộ ra sự thuần khiết, đoan trang của nhất mệnh phu nhân đương triều.

“.....”

Phương Vân trong lòng nhảy lên một chút, nhìn thấy mẫu thân hoàn hảo không tổn hao gì ngồi trên ghế, hẳn trong lòng thở phào, một cổ mừng như điên không cách nào hình dung nảy lên.

“Ta vượt qua, ta rút cuộc vượt qua! Cái gì thiên hạ vạn dân, cái gì nghịch thiên sửa mệnh, Nhân Hoàng, Tông phái, sở hữu tất cả, ta cũng không để ý. Mẫu thân, ta phải bảo vệ người, mang người rời đi nơi này! Ai cũng ngăn cản không được ta!”

Phương Vân trong lòng phát ra thề nguyện mãnh liệt.

1113. Chương 1114: Cái Chết Của Hoa Dương Phu Nhân

Thành đạt thì lo cả thiên hạ, khốn cùng thì chỉ lo thân mình. Phương Vân chịu Nho gia tư tưởng, từng muốn làm xã tắc chi thần, vì thiên hạ vạn dân.

Nhưng hiện tại, tông phái uy hiếp đã được giải quyết, thiên hạ vạn dân đã không cần hẳn. Mệnh môn Trung thổ, luận thiên phú võ học, người hẳn không sánh được nhiều lắm. Nhưng ở một đạo trị quốc, không biết có mấy người có tài năng như vậy. Tam Công, đời trước Tam Công, bọn họ đều xuất xứ từ thượng sinh vạn dân, mà ngày sau, còn thì sẽ có vô số Tam Công xuất hiện, lấy cả đời mình trị quốc bình thiên hạ!

Triều đình cùng các hoàng chiến tranh còn đang tiếp tục, nhưng là chiến tranh kết quả sớm quyết định. Hơn nữa, Trung thổ cùng các Hoàng chiến tranh, Phương Vân xem ra càng giống một hồi Trung thổ hoàng thất huyết mạch nội đấu từ thượng cổ kéo dài xuống.

Từ thượng cổ Ngũ Đế bình định các hoàng, hơn nữa nhường ngôi, thoái ẩn, đem huyết mạch mình ở nơi đó bắt đầu gây dựng, cũng đã quyết định mấy vạn năm sau, sẽ có trận hoàng quyền chi tranh này.

Dù là lão Dịch hoàng, Di hoàng, hay là Doanh hoàng, A Lạp Cổ Ba Nhĩ, lại hoặc là Nhân hoàng Lưu Sủy, đều là Ngũ Đế hậu duệ, hoàng quyền huyết mạch, hàng thật giá thật từ xưa.

Chiến tranh Trung thổ cùng các Hoàng giằng co mấy ngàn năm. Nhưng dù là Dịch hoàng, Di hoàng, lại hoặc là Man hoàng, Doanh hoàng con dân, bọn họ trung thành, đều là hàng thật giá thật Ngũ Đế huyết mạch. Bọn họ sinh tử, sát phạt ở chiến trường, nguyện trung thành đều là Ngũ Đế hậu đại, mà không phải là dân bản xứ các Hoàng!

Đây một hồi chiến tranh lại giống như Lưu Khải và Lưu Sủy năm xưa!

Hiện tại, hẳn muốn rời khỏi. Đạt thì kiêm tể thiên hạ, cùng thì chỉ lo thân mình, hiện tại, đến phiên hẳn vì mình lo lắng. Vì Phương gia lo lắng. Đây là tâm nguyện lúc đầu, cũng là tất cả động lực của hẳn.

“Nương!”

Phương Vân, bước nhanh tới, quỳ rạp xuống dưới chân mẫu thân:

“Mẫu thân, ta đã trở về. Ta đã trở về!”

Hoa Dương phu nhân lông mi run run, tựa hồ là nghe được thanh âm Phương Vân, chậm rãi mở mắt ra. Khuôn mặt tái nhợt kia lộ ra biểu tình như trút được gánh nặng, có một tia mỉm cười thản nhiên mỹ mãn:

“Đứa nhỏ, mẫu thân rút cuộc..... đợi được người!”

“Bốp!”

Một cái chén sứ màu trắng từ Hoa Dương phu nhân rơi xuống. Cơ hồ là cùng lúc, ánh mắt Hoa Dương phu nhân, chậm rãi nhắm lại, mang theo một tia thỏa mãn. Mà sinh mệnh khí tức, cơ hồ là cùng lúc biến mất. Một cổ màu đen huyết sắc, từ miệng nàng, chậm rãi chảy ra.

Hoa Dương phu nhân đã chết, hoàn toàn đã chết. Chết ở trước mặt Phương Vân.

“!!!”

Ánh mắt không thể tin được, oanh kích như ngũ lôi oanh đỉnh đả kích Phương Vân. Hắn kinh ngạc nhìn mẫu thân ngã vào ghế không nhúc nhích. Trong đầu trống rỗng.

“Nương, nương... ngươi sẽ không bỏ ta như vậy, đúng hay không? Đúng hay không?”

Phương Vân vừa quỳ vừa đi tới phía trước, hai tay gắt gao bắt được cổ tay Hoa Dương phu nhân, liều mạng truyền chân khí vào trong. Nhưng mà vô dụng, ở trong thân thể Hoa Dương phu nhân, hắn không cảm giác được sinh mệnh khí tức gì. Thân hình nàng cũng không có tổn thương, nhưng nguyên thần nàng lại tiêu tán.

“Nương, đây tất cả đều là ở giả. Ngươi đang đợi ta, chờ ta mang ngươi cùng rời đi. Mang ngươi đi gặp phụ thân, đúng hay không, đúng hay không! Nương, ngươi mau đứng lên a, ta mang ngươi rời đi. Rời đi nơi này!”

Phương Vân điên rồi, hắn bắt lấy hai tay mẫu thân, loạn choạng. Hắn hy vọng trước mắt tất cả, đều là ảo giác. Hắn cũng không có đến chậm. Nhưng hắn đồng thời nhìn thấy rõ ràng, cái chén sứ màu trắng vỡ nát kia, chảy ra tàn dịch màu tím.

Loại này tàn dịch, không phải độc dược bình thường. Mà là một loại độc dược trực tiếp tổn thương Nguyên thần, chỉ có lịch đại trong hoàng thất mới có, ban cho võ tướng võ công cái thể hoặc trọng thần trong triều tự sát.

Đau! Vô cùng đau đớn!

Phương Vân cảm giác toàn bộ lồng ngực đều bị xé rách bình thường, trái tim muốn nhảy ra ngoài. Loại đau đớn này, làm cho hắn hít thở không thông, không thể hô hấp. Trong nháy mắt, toàn bộ linh hồn hắn đều bị thiếu đi. Thiếu đi một khối quan trọng nhất!

Phương Vân chân khí cường đại, cuộn cuộn không ngừng đưa vào thể nội Hoa Dương phu nhân. Ý đồ nghịch thiên sửa mệnh, cứu mẫu thân về. Nhưng mà tất cả, đều là phí công. Là một người bình thường, sinh mệnh bản chất Hoa Dương phu nhân so với võ giả yếu ớt hơn nhiều. Cũng có nghĩa là, được hiệu tác dụng với nàng lại càng mạnh.

Chân khí cuộn cuộn không ngừng đi vào, lại cuộn cuộn không ngừng chảy ra. Duy nhất không thay đổi là Hoa Dương phu nhân nằm ngã vào ghế vẫn không nhúc nhích.

Hắn đúng là đã tới chậm! Hơn hai mươi năm lo liệu, hơn hai mươi năm yên lặng chống đỡ, hơn hai mươi năm... Nguyện vọng lớn nhất trong lòng mẫu thân, không phải vinh hoa phú quý, phong vương bá hầu, mà là rời khỏi vòng luẩn quẩn của triều đình, người một nhà hòa khí, hạnh phúc bình thản sinh hoạt cùng nhau.

Nhiều năm chăm học khổ luyện như vậy, võ đạo tinh tiến, Phương Vân vốn cho rằng, tự mình hiện tại có được năng lực, có thể giúp mẫu thân thực hiện nguyện vọng này. Nhưng không nghĩ đến, hắn đến chậm!

“Mẫu thân...”

Phương Vân đứng dậy, đem mẫu thân bế lên, thì thào tự nói:

“Mẫu thân, ta là Đại Chu vương hầu, là vô địch cường giả, có được đan dược vô số người ước ao, ta có thể chứng cầu thiên hạ thương sinh, sao khả năng cứu vớt không được người? Người sẽ không chết, người nhất định sẽ không chết!”

Phương Vân run run, đem một lọ đan dược tốt nhất, đưa vào trong miệng Hoa Dương phu nhân. Cường đại chân khí, cuộn cuộn không ngừng chuyển vào, hòa tan những đan dược. Nhưng vô dụng, trong thân thể Hoa Dương phu nhân, như trước không có chút sinh mệnh khí tức.

Phương Vân gắt gao nhìn chăm chăm mẫu thân vẫn không nhúc nhích trong lòng, hấn hy vọng đây tất cả đều là một cái mộng cỡ nào. Hoa Dương phu nhân chỉ là ngủ một giấc thôi, nàng sẽ lại tỉnh lại, gọi hấn một tiếng Vân Nhi.

Nhưng mà vô dụng, Hoa Dương phu nhân đi, hoàn toàn rời khỏi, vĩnh viễn sẽ không tỉnh dậy.

Phương Vân cúi đầu, nhìn mẫu thân trong lòng, vẫn không nhúc nhích. Vô số hình ảnh, từ hấn trong đầu tràn ra. Hấn nhớ bảy năm phía trước, hình ảnh mẫu thân tiết liệt khi phụ thân thối diễn.

Xa xôi, hình ảnh cơ hồ phai nhạt, đột nhiên lại trở nên rõ ràng, trông rất sống động. Một khắc kia, sắc mặt mẫu thân, cũng tái nhợt như vậy.

Phương Vân lại nghĩ tới hình ảnh hấn mở mắt ra khi chiếm được hồn phách. Hấn hy vọng cỡ nào, mẫu thân sẽ mở mắt ra, nhìn mình một cái.

Hấn nhớ tới cảnh người một nhà đoàn tụ cùng nhau. Lại nghĩ tới, tất niên năm trước, ngoại công, mẫu thân, đại ca...mọi người cùng nhau ăn cơm. Ấm áp như mới hôm qua đây thôi.

Nhưng mà, tất cả đều trôi qua. Tựa như thời gian, vĩnh viễn không quay lại! Sự đoàn tụ đó không thể xuất hiện nữa.

Hai thế làm người, hấn lại ngay cả mẫu thân mình cũng cứu không được. Nước mắt, từng giọt từng giọt, từ khóe mắt hấn chảy xuống, không có tiếng khóc, chỉ không tiếng động chảy xuống.

Hấn trong lòng tràn ngập hối hận vô cùng, còn có thống hận vô cùng. Thống hận Nhân hoàng, cũng thống hận mình. Nước mắt chảy xuống, dích dật, dích dật! Bắt đầu là trong suốt. Nhưng dần dần, biến thành màu đỏ nhạt. Đến cuối cùng, Lại biến thành đỏ như máu. Hoàn toàn biến thành huyết lệ, từng giọt chảy xuống.

“A!”

Phương Vân toàn thân chân khí cổ dâng, mãnh ngẩng đầu lên đến. Phát ra một tiếng khóc thảm kinh thiên. Kim quan trên đầu hấn đột nhiên nổ tung, tóc đen bay ra. Tại một khoảnh khắc đó, lộ ra một đôi đồng tử. Không phải màu đen, mà là màu đỏ, màu đỏ giống màu máu tươi...

“Oanh!”

Một đạo huyết quang giống như cuồng long, từ trong Tứ Phương hầu phủ, phóng lên cao. Huyết sắc hào quang, đem toàn bộ kinh thành đều chiếu thành một mảnh màu đỏ, vô cùng lồi vằn, ầm ầm long, trông rống sinh ra. Một cỗ bi thương sâu vô cùng, tựa như dã thú bị thương, bao phủ toàn bộ kinh thành.

“Oán niệm đậm đặc quá!”

Tứ Phương hầu phủ bên ngoài, không biết từ khi nào Thần vệ đại quân đã tụ lại, một đạo bóng người mở to mắt, nhìn huyết quang dâng lên, lộ ra thần sắc giật mình.

.....

Xa xôi trong hư không, cơ hồ là ngay khi Phương Vân phát ra tiếng rít, một đạo vĩ ngân thân trong hắc ám hư vô trung, đồng thời sinh ra cảm ứng.

“Không hay rồi!”

Phương Dân ngón tay khép lại, đột nhiên nhiên tâm thần chấn động, khí tức cả người hỗn loạn:

“Phu nhân!”

Kim quang chợt lóe, Phương Dân lập tức hóa thành cầu vồng, biến mất vô tung.

.....

“Uỳnh!”

Tứ Phương hầu phủ đại môn, mở ra. Một đạo thân ảnh tuổi trẻ, tóc dài rối tung, từ nội môn đi ra. Phương Vân ôm mẫu thân thi thể, chậm rãi từ trong Tứ Phương hầu phủ đi ra.

“Vây lại!”

Ra lệnh một tiếng, rậm rạp Thần vệ đại quân, hạng nặng vô trang, lập tức vây đi lên. Nhưng mà ngay sau đó, ngay tại khoảnh khắc Phương Vân ngẩng đầu, mọi người rùng mình một cái, toàn bộ ngừng chân, không dám tiến lên.

“Ti! Nhìn ánh mắt hẩn!”

“Ánh mắt thật đáng sợ!”

.....

Ở trong tóc dài rối tung, mọi người thấy đến một đôi đồng tử màu đỏ yêu dị, đáng sợ. Đây không phải một đôi ánh mắt nhân loại có thể có. Tựa như một đầu mãnh thú.

Phương Vân ôm thân thể mẫu thân, đối với thần vệ cường giả xung quanh, lại coi như không thấy. Hẩn gục đầu xuống, trong miệng tự nói:

“Mẫu thân, hôm nay, ta liền mang ngươi rời đi nơi này. Rời đi chốn thị phi này, rời đi chốn làm ngươi mệt nhọc hơn hai mươi năm. Từ nay về sau, không người nào thương tổn được ngươi.”

Phương Vân thì thào tự nói, hẩn thần sắc một mảnh trống rỗng. Giống như chỗ này, chỉ là một khối xác, không có chút linh hồn.

Hẩn ôm mẫu thân, bước ra đại môn, đi tới phía trước. Hẩn đi tới đâu, mọi người đều ồ ạt lui về phía sau, không ai dám ngăn trở.

Mỗi người trong lòng đều có một cây đèn, mỗi người đều sáng như tuyết. Kinh thành chi dịch, rất nhiều thần vệ chú ý tới Phương gia thứ tử này. Nói hẩn cùng người tông phái tư tình, còn có thể là thực. Nhưng nếu nói, tại thời điểm triều đình mạnh mẽ thế này, còn thông đồng với địch phản quốc. Thực không có người nào tin tưởng!

1114. Chương 1115: Lập Địa Thành Ma

Bên trong Đại quân, Vũ Vô Dịch một thân hoàng kim chiến giáp, nhìn thấy cảnh này nhú nhú mày.

“Nhìn cái gì, còn không đem tên loạn thần tặc tử này vây lại. Nếu làm cho hẩn chạy mất, các ngươi ai đi giáo phó cùng Nhân hoàng.”

Một bên, đều có thần vệ cao tăng hiểu ý, hét lớn một tiếng.

Mọi người phục hồi tinh thần lại, lập tức hống một tiếng xông tới. Ngay cả không trung cũng có. Toàn bộ Tứ Phương hầu phủ mấy ngàn tượng, toàn bộ bị phong tỏa. Mà sở hữu dân cư, cũng bị hạ lệnh cấm. Mọi người nghiêm cấm ra ngoài, toàn bộ đều phải đợi ở trong phòng.

Dù, mọi người trong lòng đối với Phương Vân có cái gì đồng tình, nhưng mà quân lệnh chính là quân lệnh. Xúc phạm Nhân hoàng, chính là đáng chết. Quân lệnh như núi, Quan Quân hầu cho dù chết, cũng chỉ có thể trách hẩn không nên làm Nhân Hoàng tức giận!

“Độc!”

Vũ Vô Dịch đứng ở bên trong đám người, bị vô số cường giả che khuất. Hẩn khuôn mặt như cương thiết, giống như không có sự tình gì có thể làm cho hẩn động dung.

“Vâng!”

Một gã thần vệ võ tướng hiểu ý, đem một tấm thánh chỉ màu vàng mở ra. Nhìn Phương Vân một cái, lập tức tuyên đọc nói:

“Phương gia thông đồng với địch phản quốc, tội không thể tha thứ. Phương Vân thân là Đại Chu vương hầu, lại cùng tông phái tư thông. Hoàng thượng có lệnh giết ngay tại chỗ, răn đe thiên hạ!”

Vang dội thanh âm, vang vọng thiên không. Trước khi kích sát Phương Vân, làm ra phán quyết cuối cùng.

Vũ Mục đã chết, Tam Công thoái vị. Một ngàn sáu trăm năm sau, Nhân hoàng trọng chương quyền lực. Bây giờ, Phương gia chính là tể phẩm cuối cùng. Người sở hữu ý đồ phản kháng đều hiểu. Đắc tội với Nhân Hoàng, kết cục cuối cùng chính là giống Phương gia.

Hơn một ngàn năm, lịch đại Nhân hoàng đều không tự mình chấp chính. Nhưng mà trước kia không có, cũng không đại biểu về sau không có. Từ nay về sau, không có người có thể đi vào cung, chỉ trích Nhân hoàng. Quan hệ quân thần - cá nước, đã không còn.

Quân chính là quân, thần chính là thần!

Quan Quân Hầu tử, chính là Nhân hoàng cấp những người có tâm tư riêng ở kinh thành một cảnh cáo cuối cùng!

Đây là ý nghĩa của Thần vệ đại quân, xuất hiện tại đây

“Uỳnh!”

Vũ Vô Địch ánh mắt nhú lại, bắn ra một đạo mũi nhọn, uỳnh một tiếng, từng bước bước ra, đất rung núi chuyển. Tả hữu Thần vệ đại quân, lập tức tách ra, cấp Vũ Vô Địch làm cho ra một cái lối đi.

Vũ Vô Địch ánh mắt, nhìn lướt qua Hoa Dương phu nhân xác chết, lập tức thu trở về, lãnh khốc nói:

“Loạn thần tặc tử, chết chưa hết tội. Tự sát mà chết, thật ra tiện nghi cho nàng. Người cũng không nên bị thương, rất nhanh người sẽ được đi cùng nàng. Phương gia cao thấp, đều đi xuống địa ngục hội hợp đi!”

“Uỳnh!”

Phương Vân đột nhiên ngẩng đầu lên. Vũ Vô Địch những lời này, rốt cuộc làm hắn phục hồi tinh thần lại. Trong mắt tâm nhìn trở nên rõ ràng.

“Vũ Vô Địch!”

Phương Vân từ răng nanh phụt ra ba chữ. Ngay sau đó, vô cùng sát ý, từ trong mắt Phương Vân phụt ra đi ra.

“Là hấn! Là hấn! Là hấn!!”

Phương Vân gắt gao nhìn chăm chăm Vũ Vô Địch, sát khí mãnh liệt mệnh mông, giống như sóng, từ trong cơ thể hắn phát ra:

“Là hấn hại ta mất đi mẫu thân!”

Cầm hận, thống hận, vô cùng sát ý, ở trong hư không xung quanh Phương Vân lưu động!

Nếu không phải Vũ Vô Địch ở trên đường mọi cách ngăn trở, hắn sao lại tới trễ. Nếu không có trì hoãn, hắn đã sớm tới Tứ Phương hầu phủ, mang theo mẫu thân xa chạy cao bay, cũng sẽ không phải cách biệt vĩnh viễn như bây giờ!

Hối hận a! Phương Vân trong lòng tràn ngập hối hận vô cùng. Nhưng mà hiện tại, Vũ Vô Địch Lại còn dám trước mặt hắn, vũ nhục mẫu thân!

Hận a! Vô cùng hận ý!

“Vũ Vô Địch, ta muốn ngươi chết!”

Một tiếng hét giận dữ, kinh thiên động địa. Một cỗ huyết quang dao động tinh thần vô cùng vô tận, hỗn loạn khủng bố, hủy thiên diệt địa, từ trong cơ thể Phương Vân bộc phát ra.

Hối ý! Hận ý! Cầm hận! Oán khí! Sát khí! Không ai có thể tưởng tượng, ở trên cùng một người, có thể hội tụ ra nhiều cảm xúc đáng sợ như vậy. Cầm xúc mãnh liệt như thế, mỗi một dạng đều có thể làm cho người ta khiếp sợ, hoảng chi là nhiều thứ như vậy.

Phương Vân giống như biến thành một viên thái dương đỏ như máu, phóng xạ ra lửa cháy đáng sợ. Vô cùng vô tận huyết quang, bao phủ toàn bộ Thần vệ đại quân!

“A!”

Một trận thảm thiết từ trong Thần vệ đại quân bộc phát ra. Thần vệ đại quân bị trận huyết quang dây vào đều như bị thương nặng, hai tay ôm ánh mắt, thống khổ quỳ xuống.

Thân hình bọn họ, cũng không có bị xung kích quá lớn. Nhưng bọn hắn linh hồn, lại tại đây huyết quang qua đi, giống như bị xé rách, thừa nhận xung kích đáng sợ khó có thể tưởng tượng được! Thân hình cũng không có chấn thương, nhưng là máu loãng ồ ồ không ngừng, từ thất khiếu, lỗ chân lông toàn thân cuộn cuộn không ngừng chảy ra!

“Cái gì!”

Vũ Vô Địch chấn động. Từ Phương Vân trên người bộc phát đi ra đây cổ huyết quang, Lại là công kích linh hồn trực tiếp. Đồng thời tiến công gần vạn thần vệ cường giả, đây cần chấp nhất ý niệm cường đại cỡ nào, mới làm được.

“Ầm ầm!”

Vũ Vô Địch cũng không có thời gian đi tự hỏi nhiều lắm, ngay sau đó, một cổ đáng sợ khí tức, trống rỗng hạ xuống đỉnh đầu hắn. Sau đó hung hăng đánh rớt xuống dưới.

“Vũ Vô Địch! Ta muốn ngươi chết! Ngươi phải chết!”

Cửu hận khắc cốt minh tâm ở trong thiên địa, trực tiếp dẫn bạo linh hồn phong bạo đáng sợ. Vũ Vô Địch chỉ cảm thấy một kích này, đáng sợ khó có thể tưởng tượng. Hắn chưa từng nghĩ tới, một cái võ giả liên tục kích chiến, bị trọng thương, còn có thể bộc phát ra một kích đáng sợ như thế.

Nhưng, Vũ Vô Địch dù sao cũng là cường giả thiên hạ đều biết. Hắn vẫn ngưng tụ đủ chân khí để té khỏi Càn Khôn Đồ cản lại.

“Tới...”

“Ầm ầm long!”

Vũ Vô Địch những lời này, cũng nói xong. Từ trên người Phương Vân truyền đến lực lượng đáng sợ, đem một chữ trong miệng hắn đánh rớt vào trong ngực. Chỉ nghe một trận tiếng nổ, toàn bộ thân hình Vũ Vô Địch, giống như đứt dây, bị một kích Phương Vân đột nhiên bộc phát ra, hung hăng đánh cho lún sâu vào trong mặt đất.

“Răng rắc sát!”

Vô tận tầng, đều vỡ ra. Cứng rắn tầng nham thạch, cũng ngăn cản không được một kích mang theo đáng sợ cửu hận cùng lửa giận của Phương Vân. Vũ Vô Địch thân hình, trực tiếp ở đại địa, oanh ra một cái thông đạo mấy ngàn trượng, oanh khai tầng tầng hoa cương tầng nham thạch, oanh khai dòng nước ngầm, oanh vào sâu trong dung nham liệt hỏa.

“Cái gì! Sao có khả năng!”

Hoàng cung ở chỗ sâu trong, Vô hầu đời trước nhìn hổ to vừa mới xuất hiện bên ngoài Tứ Phương Hầu Phủ.

Vũ Vô Địch là sơ Đại võ hầu, lại được Nhân hoàng tài bồi, đã đạt tới nửa bước Thế giới cấp. Ít lâu nữa sẽ chân chính là Thế giới cường giả. Hắn thực lực không cần hoài nghi, nhưng lại tiếp không được nhất kích của Phương Vân, trực tiếp oanh vào sâu trong đại địa.

Giờ khắc này, liền ngay cả Nhân hoàng an tọa ở ngai vàng, đều không thể không xuất hiện ánh mắt giật mình.

“Bệ hạ, Thần Vũ hầu tựa như không phải đối thủ. Thần có nên đến trợ giúp không? Vì thần sợ Phương Vân kia, sẽ mượn cơ hội bỏ chạy. Hắn không gian tung hoành, thiên hạ vô song. Chỉ sợ Thần Vũ hầu ngăn không được hắn.”

Đời trước Thiên Vũ hầu hỏi. Ở bên trong vô hầu, Thánh vô hầu, Thần Vũ hầu, Thiên Vũ hầu mấy mạch luôn giao hảo rất tốt.

“Không cần.”

Nhân hoàng hồ hững phát phát tay, thần sắc như đã nắm đại cục, thông dong bình tĩnh:

“Trẫm sớm nói qua. Nếu Vũ Vô Địch ngay cả một cái, Phương Vân chân khí tiêu hao cực đại, đều thu dọn không được. Cũng không cần thiết tới gặp trẫm nữa. Trẫm cũng không lưu hạng người vô năng, cũng không thu kẻ bại trận!”

Đời trước Thiên Vũ hầu nghe vậy, thân hình chấn động:

“Vâng, vi thần hiểu.”

“Ừm.”

Nhân hoàng gật gật đầu, thần sắc hơi hơi dịu đi:

“Còn về sự tình, Phương Vân bỏ chạy không cần thiết lo lắng. Có trẫm ở đây, trong thiên hạ, không ai có thể dễ dàng đào thoát. Hơn nữa...trẫm còn muốn lợi dụng hắn, chờ một người.”

Đời trước Thiên Vũ hầu nghe vậy, trong lòng vừa động, trong đầu hiện lên một người. Lập tức quì một gối, tự đáy lòng nói:

“Bệ hạ anh minh!”

Oanh! Oanh! Oanh!

Từng đợt tiếng nổ mạnh kịch liệt, từ đại địa truyền đến, toàn bộ kinh thành đất rung núi chuyển, tầng ngoài mặt đất, cơ hồ cũng bị hai người nhấc lên dao động, hoàn toàn tách rời.

“Uỳnh!”

Nhân Hoàng thâm cung, đồ sộ bất động. Trên mặt không có biểu tình, long bào hạ xuống, chân phải khẽ động, một cỗ lực lượng cường đại, lập tức bao phủ toàn bộ kinh thành, trấn áp động đất. Sở hữu dao động, cách mặt đất trăm trượng, lập tức tiêu thất như gặp được tường đồng vách sắt.

“Uỳnh!”

Nhân hoàng cùng đời trước vô hầu, hơi cúi đầu. Trong mắt bắn ra hào quang xuyên qua tầng tầng hư không, lập tức rơi xuống trên người hai người đang kịch chiến sâu trong đại địa.

Oanh! Oanh! Oanh!

Cách mặt đất hơn bảy ngàn dặm, nơi nơi đều là nham thạch nóng chảy. Nóng chảy kịch liệt ngay cả cương thiết đều có thể đủ hòa tan. Mà Phương Vân cùng Vũ Vô Địch kịch chiến ngay tại trong đó.

“Người kia, căn bản là ở liều mạng !”

Vũ Vô Địch trong lòng hung hăng chấn kinh rồi. Hắn vốn cho rằng, Phương Vân đánh lâu như vậy, lại không có thời gian nghỉ ngơi, khẳng định là ngày càng sa sút, rất nhanh sẽ thân tử. Hơn nữa kinh thành, đầm rồng hang hổ, có Nhân hoàng tọa trấn, hắn có chạy đằng trời. Đại Chu Nhân hoàng ở bên lược trận, Phương Vân sợ chỉ muốn chạy trốn, tất nhiên khó có thể đem hết toàn lực.

Nhưng là sự tình hoàn toàn ra ngoài hắn đoán trước, ở trên người Phương Vân, Vũ Vô Địch hoàn toàn không cảm giác, một chút lui ý. Hắn tựa như căn bản không có nghĩ tới việc muốn chạy trốn khỏi nơi này.

“Hắn đây là hạ quyết tâm, cho dù là chết, cũng muốn đem ta làm đệm lưng!”.

Vũ Vô Địch nhìn ra Phương Vân quyết tâm, liền lại kinh hãi. Càng thêm khó có thể phát huy toàn bộ thực lực. Phương Vân đã là người chết, nhưng Vũ Vô Địch không có quyết tâm liều mạng. Cùng một người chết đi liều mạng, một người lý trí bình thường, ai cũng không đồng ý.

Nhưng là Vũ Vô Địch trời sinh ngông nghênh, tự mình rất cao. Cũng không nguyện ý ở Nhân hoàng trước mặt, đánh mất thể diện.

“Càn Khôn biến hóa, nhân đồ hợp nhất!”

Vũ Vô Địch thân hình chấn động, ánh mắt sáng ngời, một tiếng hét to, Ngũ Đế chân khí mạnh mẽ vô cùng:

“Ngũ Đế Tinh Túc Quyền!”

“Oanh!”

Nhưng mà ngay sau đó, đánh rớt xuống dưới, lại là càng thêm trầm trọng quyền ảnh. Vô cùng vô tận huyết quang, cùng địa hỏa dung hợp cùng một chỗ, lửa giận hỗn loạn vô tận, đánh lên Càn Khôn Đồ.

“Lệ!”

Linh hồn Càn Khôn Đồ từ xưa, tại đây đột nhiên thống khổ gào rú.

1115. Chương 1116: Kích Sát Vũ Vô Địch

Càn Khôn Đồ chính là Tam Tượng pháp khí từ xưa, có thể hóa thành hình người, hơn nữa có được lực lượng hủy thiên diệt địa. Nhưng cái khí linh pháp khí này, bị Phương Vân đánh một quyền lại thừa nhận không được. Phát ra tiếng kêu thảm thiết thống khổ.

“Thế gian sao khả năng võ giả đáng sợ như thế, lại có thể thương tổn linh hồn ta. Đây là cái gì, vì sao ta lại cảm giác thống khổ như thế. Giống như liệt hỏa dày vò a a!”

Khí linh kêu la thảm thiết, ở sâu trong Càn Khôn Đồ một cái hình ảnh mông lung mà khổng lồ run rẩy. Thân hình thống khổ cứng lên. Làm khí linh khổng lồ, cường độ ý thức nó, phải xa xa vượt qua võ giả bình thường. Cho dù là Địa hồn cấp cường giả, cũng không có khả năng so sánh linh hồn cường đại của nó.

Nó có thể dễ dàng lau đi ý thức nhân loại võ giả, mà nhân loại võ giả lại khó có thể thương tổn nó!

Nhưng hiện tại, nó lại bị Đại Chu Quan Quân hầu này, một phạm nhân bình thường, thương tổn. Nó cảm giác được, trong cơ thể võ giả trẻ tuổi, còn tồn tại một cường đại cái giống nó, thậm chí so với nó còn mạnh hơn. Đó là khí tức Thiên Địa Vạn Hóa Chung trong cơ thể Phương Vân.

Hoa Dương phu nhân chết, cũng khơi lên Thiên địa vạn hóa chung lửa giận. Lửa giận của hai “người” đồng thời phát tiết ra, cho dù là Càn Khôn Đồ, cũng thừa nhận không nổi.

Phương Vân quyền lực, càng ngày càng trầm, càng đánh càng mạnh mẽ. Hắn tựa như một cỗ máy điên cuồng, đã không có cảm giác đau. Kinh khí của Vũ Vô Địch đánh vào trong cơ thể hắn, chẳng những không có trọng thương hắn, ngược lại làm cho sát khí và quyền ý, càng ngày càng nặng.

“Một quyền này là trả lại ngươi ngăn trở lúc ta xông mệnh tinh!”

Phương Vân thần sắc dữ tợn, ánh mắt vằn lên. Yêu dị huyết sắc đồng tử, nhìn ghê người. Khí tức bá liệt trên người làm cho hắn giống như một tuyệt thế hung cái từ hồng hoang bước ra.

“Đánh!”

Chỉ là một quyền, Vũ Vô Địch lập tức thét lớn một tiếng, rơi xuống mấy ngàn trượng. Thật lâu sau mới đứng vững thân hình.

Một năm trước, lúc Phương Vân xung kích mệnh tinh, có một đạo kim quang từ kinh thành bay lên, xuyên qua ba mươi vạn dặm hư không, muốn bắt đi mệnh tinh Phương Vân. Bị Bắc Minh Hắc Ám Đế Quân, ngăn trở, cứu được Phương Vân..

Người này lai lịch người khác không biết. Nhưng Phương Vân lại biết. Người này chính là Vũ Vô Địch. Lúc trước bao vây tiêu trừ Thiên Tà Tông, Phương Vân từng tự mình tham dự. Tuy rằng Vũ Vô Địch không nhất định nhớ rõ tiểu nhân vật như hắn. Nhưng Phương Vân lại nhớ rõ hắn.

Thời điểm đạo kim quang kia từ kinh thành bay lên, Phương Vân cũng đã nhận ra. Người này không ai khác, chính là Vũ Vô Địch. Nhưng bởi vì thân phận sơ Đại vô hầu của Vũ Vô Địch khá đặc thù, và quan hệ của hắn với Nhân hoàng. Cho nên việc này, Phương Vân luôn không bóc trần.

Nhưng không bóc trần, cũng không đại biểu quên. Lần đó, Phương Vân liền đối với Vũ Vô Địch và Nhân hoàng nổi lên một tầng kiêng kỵ thật sâu. Chỉ là Nhân hoàng luôn không làm ra sai lầm gì, hơn nữa Vũ Vô Địch tuy đại biểu Nhân hoàng, nhưng cũng không phải Nhân hoàng. Cho nên việc này cũng vì vậy mà trôi qua.

“Hừ! Người cũng thực không may mắn. Lúc trước nếu người bị ta khống chế mệnh tinh, bệ hạ sẽ hoàn toàn yên tâm với người. Hôm nay, có lẽ sẽ không đi đến bước này. Đây tất cả, đều là người tự tìm!”

Vũ Vô Địch lạnh lùng nói. Hắn nội phủ bị thương, nhưng không chịu thua trận, trên miệng vẫn mang theo lời nói ương ngạnh

Phương Vân không để ý đến, như không nghe thấy. Trong mắt hắn, chỉ có sát khí cùng cừu hận nồng đậm:

“Một quyền này là để bái tế Vũ Mục phủ!”

Phương Vân không nói hai lời, lại là một quyền thật mạnh đánh xuống.

Một quyền này, Thương Long tê rống. Một cái hình ảnh Thương Long màu xanh thật lớn, từ phía sau Phương Vân hiện lên. Đây là Phương Vân trời sinh mệnh cách, đối ứng Thanh Long Mệnh Cách, kích phát Thương Long lực. Lúc này cũng dung nhập đến bên trong quyền lực, đánh hạ xuống.

Vũ Vô Địch vừa mới ổn định thân hình, lập tức lại bị đánh rơi xuống đại địa nham thạch nóng chảy.

“Một quyền này là Thiên Ma công chúa trả lại người!”

Chỉ nghe ưỳnh một tiếng, Vũ Vô Địch như điều đứt dây lại bị đánh bay.

Phương Vân thực lực, vốn đã tương đương với Vũ Vô Địch. Một cường giả như vậy, lâm vào trạng thái điên cuồng, ngay cả Vũ Vô Địch cũng không phải là đối thủ. Chỉ có chống đỡ, mà không có lực hoàn thủ!

“Điên rồi! Điên rồi! Hắn quả thực điên rồi!”

Vũ Vô Địch trong lòng phát ra từng trận rống giận, Phương Vân mỗi một chiêu mỗi một thức, đều là đồng quy vu tận. Hắn mặc dù có dũng khí Vạn phu mạc địch, nhưng cũng chịu đựng không được loại này cuồng bạo này. Phàm là người có chút lý trí, đều muốn sống cả, chắc chắn là không muốn đi tìm chết. Nhưng trên người Phương Vân, Vũ Vô Địch không cảm giác được cái gì lưu thủ cả. Toàn bộ đều là công kích sinh tử đại cừu!

“Một quyền cuối cùng.”

Phương Vân công kích, đột nhiên ngừng lại một lát, nhưng sát khí trên người, chỉ tăng không giảm. Trong mắt hắn một đạo hung quang hiện lên, Vũ Vô Địch trong lòng cả kinh, lập tức nghe được tiếng rống giận của Phương Vân:

“Vì mẫu thân ta!”

“Đánh!”

Đây một kích phát ra long trời lở đất, rộng lớn khôn cùng, tầng tầng nham đầy lửa đỏ toàn bộ bị khí tức kinh thiên trên người Phương Vân phát ra quấy động.

“Ầm ầm!”

Trong Kinh thành, hai chân Nhân hoàng trấn áp toàn bộ kinh thành mặt đất, đột nhiên rung động một chút. Ngay sau đó, một cột sáng màu đỏ phá tan phong tỏa của Nhân hoàng, phóng thẳng lên trời!

“Bệ hạ!”

Đời trước Thiên Vũ hầu cả kinh, lấy năng lực Nhân hoàng, lại không có trấn áp ánh sáng màu đỏ Phương Vân bộc phát ra. Kia quả thực không thể hiểu nổi.

“Hoa Dương phu nhân vừa chết lại thúc đẩy hắn nhập ma. Xem ra Vũ Vô Địch không đối phó được hắn. Các người chuẩn bị liên hợp Vũ Vô Địch bất kỳ lúc nào, kích sát Phương gia thứ tử!”

Nhân hoàng trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc, mở miệng nói.

“Vâng, bệ hạ!”

Đời trước Thánh võ hầu cùng đời trước Nguyên võ hầu, đồng thời xoay chuyển ánh mắt, lập tức nhìn xuống đại địa. Chỉ thấy bên dưới mặt đất, lửa cháy cuộn cuộn, dung nham giàn giụa. Chiến đấu đã kịch liệt hơn.

Nhưng những điều này đã không liên quan. Mấy người bọn họ liên hợp Vũ Vô Dịch, đủ để kích sát Phương Vân! Phương Vân cho dù có ba đầu sáu tay, cũng phải chết!

“Đáng tiếc! Phương gia thứ tử có thể thần phục cho bệ hạ, tất nhiên là một cái trợ lực thật lớn.”

Hai người trong lòng đều âm thầm tiếc hận. Một cái tuyệt thế thiên tài, sẽ ngã xuống như vậy. Mặc dù là bọn họ không ra tay, Nhân hoàng cũng tuyệt đối không cho phép hấn bước ra khỏi kinh thành.

Từ khi hấn bước vào kinh thành, cũng đã quyết định hấn ngã xuống!

Nhưng mà, chiến đấu dưới mặt đất, so với mọi người tưởng tượng, phải kịch liệt hơn nhiều. Ở dưới sự che dấu của hỗn loạn chân khí, khí thế cùng chân khí Phương Vân, đã kéo lên đến một mức độ đáng sợ.

“Vũ Vô Dịch! Ta muốn ngươi chết! Ngươi phải chết! Ngươi phải chết!”

Phương Vân công kích, giống như cuồng phong mưa rào, một đòn lại một đòn, liên miên không dứt. Đây là đấu pháp thiêu đốt chân khí, hao tổn căn cơ. Chỉ có lúc đối mặt với thâm cừu đại hận trong lúc đó, mới có thể sử dụng loại đấu pháp này.

“Phốc xuy!”

Vũ Vô Dịch nội tạng liên tục bị thương, trong ngực run lên, rốt cuộc nhịn không được một ngụm máu tươi ẩn chứa bản mạng Tinh Nguyên, dâng lên. Phương Vân chân khí, chẳng những không giống như hấn đoán càng đánh càng thấp, mà lại còn tăng thêm. Thậm chí đã vượt qua hấn.

“Phương Vân! Đây là ngươi bức ta. Vốn là muốn ngươi được chết tốt đẹp! Nhưng hiện tại, bốn tọa muốn cho ngươi chết không toàn thây!”

Vũ Vô Dịch thân hình run lên, cũng bị Phương Vân đánh ra cơn tức. Hấn oa một tiếng, lại phun ra một ngụm tiên huyết, toàn thân phun trào, chân khí cả người tăng vọt.

“Thế giới sơ hiện, quy tắc, pháp tắc dung hợp làm một!”

Một cỗ quang hoa mênh mông, từ trong cơ thể Vũ Vô Dịch khuếch tán mà ra. Một cỗ khí tức rộng rãi, từ trên người Vũ Vô Dịch phát ra. Giờ khắc này, thân hình hấn giống như hóa thành một cái thông đạo, đi thông một cái Thế giới xa lạ khác.

Ở trong cơ thể Vũ Vô Dịch khuếch tán ra mênh mông quang hoa, một cái đều huyền diệu khó giải thích, mơ hồ tạo thành những dãy núi, mặt đất sơ hình.

Thế giới, là cấp bậc cực hạn mà Địa hồn cấp võ giả có thể đạt được.

Toàn bộ thiên hạ, có được loại năng lực khia mở Thế giới không nhiều lắm. Hắc Ám Đế Quân, Thương Thủy Lão Tổ, Hỗn Độn Lão Tổ chính là đại biểu nổi tiếng, Thế giới cấp cường giả hàng thật giá thật.

Những người này mỗi một cái đều là lão quái vật sống hơn năm ngàn năm đã, sinh mệnh so với hậu bối Vũ Vô Dịch này dài hơn nhiều. Tu luyện dài lâu, thiên phú hơn người, mới có được tu vi như vậy.

Vũ Vô Dịch tuy rằng thiên tư trác tuyệt, lại đi theo Đại Chu thái tổ chinh chiến, nhưng là nếu muốn cùng Hỗn Độn Lão Tổ những lão quái vật này đánh đồng thì còn kém xa. Cho nên, Vũ Vô Dịch tể ra, cũng không phải Thế giới chân chính, mà chỉ là Thế giới sơ hình.

Hơn một ngàn năm tích lũy hùng hậu, hơn nữa được Nhân hoàng Huyền minh cấp tài bồi, mới làm cho Vũ Vô Dịch có thể chạm đến bình chương Thế giới cấp. Mười năm đến năm mươi năm nữa, Vũ Vô Dịch hẳn là có thể chân chính bước vào Thế giới cấp. Lúc đó khai mở một cái Thế giới, đem đối thủ kéo vào, giết chết trong nháy mắt.

Nhưng hiện tại, hiển nhiên còn không được. Vốn trước khi bước vào Thế giới cấp, Vũ Vô Định thi triển loại năng lực này sẽ ảnh hưởng thật lớn với căn cơ võ đạo của hắn. Nhưng hiện tại, ở trước mặt công kích đáng sợ của Phương Vân, Vũ Vô Định đã không có đường lui.

Phương Vân đưa hắc đánh cho học máu, nhưng cũng khơi dậy ngạo khí của vị Đại Chu cường giả này!

“Ngũ Đế Tinh Túc Quyền!”

Vũ Vô Định quát lên một tiếng lớn, đem Thế giới lực, cùng Càn Khôn Đồ dung hợp làm một, đánh ra Ngũ Đế Tinh Túc Quyền cường đại.

“Ầm ầm!”

Một Thế giới có vô tận tinh tú, ở trong dung nham liệt hỏa mở ra. Một cỗ thương cỗ chân khí thương lão, đem địa hỏa phạm vi gần ngàn lý toàn bộ dập tắt.

“Loạn thần tặc tử! Bồn tọa sẽ đưa cả nhà các người xuống địa ngục đoàn tụ!”

Vũ Vô Định rút gào. Hắn bộc phát ra một quyền tinh túy nhất của võ đạo. Cường đại dao động, lay động toàn bộ địa mạch!

“Yên Thị Mị Hành, đem chân khí của người cho ta mượn!”

Phương Vân rút gào nói, rất nhanh, một cỗ cường đại chân khí, từ Thiên địa vạn hóa chung truyền đến. Không có gì do dự, Yên Thị Mị Hành một thân hùng hậu chân khí, truyền vào trong cơ thể Phương Vân.

“Vũ Vô Định! Hiện tại là thời điểm ngươi trả giá! Thiên hạ không ai cứu được ngươi! Thế giới lực!”

Phương Vân thân hình chấn động, một cỗ cửu âm quang hoa, phá thể mà ra. Bên trong quang hoa, mơ hồ hiện ra một cái Thế giới rộng rãi bao la hùng vĩ, đó là Thế giới hình chiếu trong Thiên Địa Vạn Hóa Chung!

1116. Chương 1117: Thế Giới Lực

“Thế giới lực!”

Bên trong hoàng cung, Nhân hoàng cảm giác được kia một tia khí tức Thế giới của Thiên Địa Vạn Hóa Chung, lần đầu tiên lộ ra thần sắc chấn động. Đế Vô hủ chính là một cái tuyệt thế truyền kỳ ba trăm năm trước, trên người hắn có được một cái cường đại bí mật.

Nhưng cho dù là Nhân hoàng, cũng không dự đoán được. Đế vô hủ kho báu, lại có thể làm cho Phương Vân ở truyền kỳ cấp có được lực lượng Thế giới. Hình ảnh hiển lộ bên trong cơ thể Phương Vân, nhật, nguyệt, tinh thần đều có đủ, Lại đạt tới cấp bậc hơn nửa bước Thế giới Vũ Vô Định

Phương Vân giờ khắc này, rốt cuộc triển lộ toàn bộ thực lực. Cùng so sánh với chân chính Thế giới cấp cường giả, Phương Vân khác biệt duy nhất, chính là thái dương trong Thế giới kia không có chói mắt như cường giả Thế giới chân chính.

Nhưng mà chỉ như thế này, cũng đủ để chúc thực phán đoán của Nhân hoàng!

Nhân hoàng để Vũ Vô Định kích sát Phương Vân, đã hỗ trợ Vũ Vô Định nâng ột bậc, trở thành nửa bước Thế giới cấp. Loại Thế giới lực của Vũ Vô Định không đối phó được Hỗn Độn Lão Tổ, nhưng tuyệt đối có thể kích sát Phương Vân, một tên truyền kỳ cấp cường giả!

Nhưng hiện tại, tất cả đều thay đổi. Cho dù là Nhân hoàng cũng không có dự đoán được, Phương Vân che dấu sâu như vậy. Hắn có được năng lực cường đại như thế, nhưng không hề thi triển. Mà hiện tại triển lộ đi ra, tất nhiên là muốn giết chết Vũ Vô Định!

Vũ Vô Địch nếu lấy thực lực tuyệt đối, còn bại trong tay Phương Vân, đó chính là hạ người vô năng, là Nhân hoàng không thể chấp nhận. Nhưng Phương Vân ẩn tàng thực lực đáng sợ như vậy lại là chuyện khác. Dù Vũ Vô Địch chiến bại cũng không ngạc nhiên. Chỉ có thể nói là Đế võ hầu kho báu, rất kinh thiên!

“Vũ Vô Địch, lui ra!”

Nhân hoàng nháy mắt, bắn ra hàn mang sắc bén. Thanh âm uy nghiêm, cuộn cuộn như sấm, xuyên qua tầng tầng hư không, trực tiếp vang lên ở chỗ sâu nhất đại địa.

Hai vị đời trước võ hầu còn không có nhìn ra, nhưng Nhân hoàng cũng đã nhìn ra được. Vũ Vô Địch không phải đối thủ Phương Vân.

“Ầm ầm!”

Địa chấn rung trời, dưới chân Nhân hoàng, một đạo cầu vồng màu tím, xuyên qua tầng tầng đại địa, lấy thế lôi đình vạn quân, đánh về hướng Phương Vân.

“Đã muộn! Vũ Vô Địch, đền mạng đi!”

Trong cơ thể Phương Vân, đủ loại tuyệt học, Ngũ Đế chân khí, Đế Vũ chân khí, Vạn Ác Chân Khí, Phật tông chân khí, Ma đạo chân khí, Tà đạo chân khí, Thương Long lực, Ma thần chân khí... đủ loại lực lượng, dung hợp làm một, hóa thành một chưởng:

“Vạn hóa chi chưởng!”

Thẳng đến giờ phút này, Phương Vân rút cuộc triển lộ tối cường tuyệt học của Đế võ hầu ba trăm năm trước. Công kích đáng sợ đến từ Thiên địa vạn hóa chung. Tuyệt học này Phương Vân từng ở Vực sâu bị thương thi triển qua một lần, người biết cũng không nhiều. Mà nay là lần thứ hai, so với lúc trước cường đại hơn nhiều lắm.

Vô cùng Ma thần, Cự long, Phật Đà, Tà Thần, Yêu ma... thần phục ở dưới chân Phương Vân. Ngay cả hóa thân Ngũ Đế, cũng bày ra thần thái khiêm tốn. Đây là một loại sùng bái với tồn tại đứng đầu thiên địa, khởi đầu của vạn vật. Loại lực lượng này từ thời xa xưa, trước cả thời đại viễn cổ. Không ai biết nó là một cái thời đại xưa thế nào.

“Sao có khả năng!”

Vũ Vô Địch thất thanh kinh hô. Là Thần vệ đại quân thủ lĩnh, công thần Đại Chu thái tổ. Vũ Vô Địch trải qua quá đủ loại nguy hiểm, nhưng đều là có kinh mà không có hiểm. Nhưng hiện tại, hần lần đầu tiên cảm giác được, nguy cơ hủy diệt trước đó chưa từng có. Đó là cảm giác tử vong chân chính.

“Ầm ầm!”

Thế giới thoát phá, Thế giới lực sơ hình của Vũ Vô Địch, giống như tuyết đọng bị ánh mặt trời chiếu rọi, nháy mắt tiêu tán. Phương Vân vạn hóa chi chưởng, đánh thật mạnh lên ngực Vũ Vô Địch. Vị sơ Đại Võ Hầu gắt gao mở to hai mắt, tựa như không thể tin được, mình sẽ chết trong tay một hậu bối nhỏ hơn mình cả ngàn tuổi như vậy.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ mạnh như sấm giạt, lồng ngực của Vũ Vô Địch nổ mạnh. Nổ mạnh không chỉ thân thể hần, mà còn có thần hồn hần. Thần hồn cấu diệt, chết không thể chết thêm. Cho dù là thần ma sống lại, cũng không cứu hần được!

“Phốc!”

Gần như là đồng thời, Nhân hoàng phát ra tử sắc chân khí, xuyên qua tầng tầng hư không, đánh lên lưng Phương Vân. Phương Vân thổ huyết, văng ra hơn mười trượng.*

“Mẫu thân, ta rút cuộc báo thù cho ngươi. Còn có một cái, ta nhất định sẽ thay ngươi đòi nợ!”

Phương Vân đối với thương thế trong cơ thể không hề để ý. Giống như mất đi dây thần kinh, không cảm giác được thống khổ. Hoặc là thống khổ trong lòng đã siêu việt nhất kích của Nhân hoàng.

“Ừnh!”

Phương Vân thân hình nhoáng lên một cái, lập lao lên, trong thời gian ngắn phá vỡ mặt đất, hóa thành một đạo kinh thiên cầu vồng, hướng về bên ngoài kinh thành, phá không mà đi.

Vũ Vô Địch là phụ tá đắc lực của Nhân hoàng. Gạt bỏ hấn, chẳng khác nào là gạt bỏ một cái cánh tay của Nhân hoàng, làm cho Nhân Hoàng chịu một kích nặng nề. Phương Vân trong lòng rõ ràng, lấy năng lực hiện tại của mình, hoàn toàn không có thực lực đối kháng với Nhân hoàng. Chỉ có thể tồn tại mới báo thù ấu thân được!

“Mẫu thân, người hãy đợi đi. Sớm muộn cũng có một ngày. Ta giết được Nhân hoàng, báo thù cho người!”

Phương Vân trong mắt chảy xuống một hàng huyết lệ, thân hình chợt lóe, lập tức thì triển không gian tung hoành phương pháp, trốn vào hư không.

“Thần Vũ hầu!!”

Phía trên tường thành, liên tiếp truyền đến hai tiếng kinh hô, là đời trước Thánh vô hầu cùng Nguyên vô hầu. Sự tình phát sinh quá nhanh, hai người đều không có phản ứng lại, Vũ Vô Địch Lại đã bị Phương Vân giết!

“Ừnh!”

Phía trên Trung Ương Long Đình đồ sộ cao ngất, bàn tay cứng như sắt thép của Nhân hoàng, vỗ vào tay vịn *đứng lên. Trong đôi mắt lạnh thấu xương, hiện lên một tia thần sắc âm trầm, tức giận:

“Chạy đi đâu! Không coi trẫm vào đâu sao, ngươi còn có thể chạy đi đâu!”

Nhân hoàng đứng thẳng phía trên tường thành hoàng cung, bàn tay thon dài hữu lực vừa lật, một cỗ thời gian dao động cường đại, lập tức nổ mạnh mở ra, giống như thủy triều, tràn tới bốn phương tám hướng, bao phủ hàng tỉ không gian, vị diện song song.

“Ừnh!”

Ở tác dụng thời gian lực khổng lồ, cảnh vật bốn phía, như mặt nước đảo lưu. Chỉ thấy hư không chấn động, vốn Phương Vân trốn vào trong hư không, Lại bị Nhân hoàng lấy Thời Gian Nghịch Lưu kéo ngược lại.

Tả hữu cận thần, nhìn thấy một màn, đều hoảng hốt. Loại năng lực này của Nhân hoàng, đã muốn giống như thần ma nghịch thiên, làm người ta rung động vô cùng!

“Thuận trẫm thì sống, nghịch thì chết! Thiên hạ này, không ai có thể phản kháng được trẫm!”

Nhân hoàng thanh âm, giống như thiên địa chúa tể, ở hàng tỉ hư không vị diện, đồng thời vang lên. Khổng lồ uy áp, bao phủ toàn bộ kinh thành, cơ hồ làm người ta hít thở không thông.

“Oanh!”

Quang hoa rung lên, một cỗ hào quang màu hoàng kim, từ Nhân hoàng dâng lên. Hạo hạo hào quang, như một vầng thái dương, hướng về Phương Vân oanh qua.

Phương Vân liên tiếp kịch chiến, lại sử xuất Vạn Hóa Chi Chuông cực kỳ hao tổn chân khí, lúc này đã là nỗ lực hết đà. Toàn bộ khí tức suy giảm mạnh mẽ, đã không thể tránh né được một quyền của Nhân Hoàng. Mắt thấy Phương Vân sẽ chết dưới một quyền này. Nhưng vào lúc này, dị biến nổi lên.

“Vân Nhi, đi mau! Nhân hoàng để vì phụ chống đỡ!”

Một đạo lo lắng thét dài, từ thiên không truyền xuống. Thanh âm chưa đến, ánh đao đã tới trước. Chỉ thấy một đạo ánh đao chậm rãi, đại khí hoàng kim to lớn, tung hoành mấy ngàn lý, như một khóa sao băng phá không mà tới.

Vũ Vô Địch đã muốn rất cường đại, nhưng so sánh với, hoàng kim ánh đao này lại nhỏ yếu nhiều lắm.

“Oanh!”

Chỉ là nhất kích, quyền kinh Nhân hoàng phát ra lập tức bị đỡ lại. Nhưng là kia ánh đao to lớn cũng lay động một chút, ảm đạm không ít.

“Cha!”

Phương Vân phát ra một tiếng thét kinh hãi. Trong vạn trượng kim quang, hắn thấy được một đạo thân ảnh quen thuộc, chính là phụ thân biến mất không thấy, Tứ Phương hầu Phương Dận!

“Phương Dận! Là người!”

“Thật lớn mật! Dám ra tay với bệ hạ!”

Hai vị đời trước vô hầu đều gầm lên.

“Ha ha ha.”

Nhân hoàng nhìn thấy Phương Dận xuất hiện, lại cất tiếng cười to:

“Phương Dận, thần tử tốt của trẫm! Tốt lắm! Người rút cuộc cũng hiện thân tới gặp trẫm rồi sao?”

“Đứa nhỏ, đi mau!”

Phương Dận nhìn thấy Phương Vân còn do dự, trợn mắt, một đạo cường đại chân khí, đánh vào trong cơ thể Phương Vân, lập tức đưa hắn ném đi:

“Người không phải đối thủ Nhân hoàng, nhanh rời đi. Ta đến ngăn trở hắn!”

“Cha!”

Phương Vân kinh hô một tiếng, cắn răng một cái, biết tình huống hiện tại, nếu không đi, chẳng những không giúp được phụ thân, ngược lại sẽ liên lụy phụ thân. Trên mặt hiện lên một tia thần sắc quyết tuyệt:

“Phụ thân đại nhân, bảo trọng!!”

Phương Vân thân hình nhoáng lên một cái, quanh người thoáng hiện một đạo hình vòm quang môn, thân hình rung lên, lập tức biến mất trên hư không.

“Chạy đi đâu!”

Đời trước Thánh vô hầu cùng Nguyên vô hầu, thân hình di chuyển, muốn đem Phương Vân ngăn lại đến. Nhưng hào quang màu vàng chợt lóe, liền đem hai người ngăn cản.

“Phương Dận ở đây, ai dám làm càn!”

“Không cần ngăn cản, để cho hắn đi đi!”

Nhân hoàng phát phát tay, đối với Phương Vân rời đi, cũng không để ý. Hắn lực chú ý, chỉ tập trung ở giữa không trung, Phương Dận giống như thái dương, phát ra vạn trượng kim quang. Nhưng ngay sau đó, Nhân hoàng liền thay đổi sắc mặt.

Chỉ nghe những tiếng kêu khắp huyết, từ hàng tỉ không gian xa xa truyền đến:

Quân thần như tay chân, thần xem quân như phụ mẫu. Quân vì chuyện vật mà xem thần như cừu khấu!

Những lời này, là Phương Vân từ hàng tỉ không gian hô lên. Nội dung xuất xứ từ một cái điển cố của Nho gia. Những lời này nằm trong một cuốn kinh thư của Mạnh Tử. Vào cận cổ thời đại, một vị đại nho của vương triều thứ nhất đã trình bày về quân thần chi nghĩa: Quân xử thần tử, thần bất tử bất trung.

Những lời này là kiêng kỵ của hoàng thất. Bởi vì nó liên quan tới quân thần chi đạo.

Mà ở trong Nho gia, đây cũng là đề tài để tranh luận. Có người nói, đây chính là lời của Mạnh Tử, đại nho của Nho gia. Nhưng lại có người nói, qua thời gian, vô số kinh thư, sách vở đã thất lạc. Trong đó một ít, là trong quá trình biên soạn, hậu nhân thêm thắt vào. Không còn là nguyên bản của Nho gia nữa.

1117. Chương 1118: Lời Thề

Nho gia các đời, đối với những câu nói này chỉ đành gác lại. Bởi vì không có kinh thư của Mạnh Tử, nội dung khuyết thiếu, chứng cứ không đủ. Cho nên tuy không chê, nhưng cũng không tin. Chân chính Nho gia là quan tâm thiên hạ, chứ không quan tâm việc đấu võ mồm, so lý luận.

Hơn nữa Nho gia gặp đế vương sai sót, xưa nay đều trách cứ trực diện. Không lưu tình chút nào. Nho gia chính thống, đối với chuyện này, đều là thái độ không sao cả. Ngược lại trong dân gian, người ta lại cực kỳ tin tưởng, nó là xuất xứ từ kinh thư Mạnh Tử.

Phương Vân lúc này, rồi đi hết sức, nói ra những lời này. Chính là tạ lạy cho thấy, hai người trong lúc đó, hoàn toàn quyết liệt ý! Nhưng ma sau khi quyết liệt, cũng không coi nhau như người lạ, mà coi nhau như kẻ thù.

Đây mới là nguyên nhân Nhân Hoàng biến sắc.

“Lưu Sủy, quan hệ quân thần của ngươi và ta, từ nay về sau đoạn tuyệt! Có thiên địa chứng kiến, trăm họ làm chứng! Phương Vân không giết Lưu Sủy, thề không làm người!!!”

Thanh âm khàn khàn, kinh thiên động địa, trên chín tầng trời ầm ầm một tiếng, phát ra một tiếng lôi minh, tựa như hòa cùng lời thề Phương Vân, một đạo sấm sét hiện lên. Phương Vân nhanh chóng biến mất ở chỗ sâu nhất hư không.

“Phương Dân! Ngươi dạy con thật tốt!”

Nhân hoàng sắc mặt xanh mét nhìn chằm chằm Phương Dân trên không trung, Phương Vân trước khi đi, lại làm cho hắn sinh ra kiêng kỵ cùng sát thật lớn ý.

“Đa tạ bệ hạ khích lệ.”

Phương Dân thần nhiên nói:

“Phương Dân cả đời không làm được gì, chỉ có kiêu ngạo vì khuyến tử!”

Nhân hoàng nhìn chằm chằm Phương Dân, không nói một lời, sau một lát, thần sắc dịu đi, đột nhiên nở nụ cười:

“Ha ha, hảo! Quả nhiên không hổ một đôi hảo phụ tử! Hảo trọng thần a! Nhưng, ngươi thực cho rằng, hắn thoát được sao? Trong thiên hạ, tất cả đều là vương thổ.

Trẫm muốn giết một người, chạy trốn tới đâu đây?”

Nhân hoàng trên mặt, lộ ra một loại lãnh khốc thật sâu. Từ xưa quân tâm, thiên uy khó dò, hắn tuy rằng để cho Phương Vân đi, nhưng không có nghĩa là tha hắn!

“Vậy xem thủ đoạn của bệ hạ rồi.”

Phương Dân bất vi sở động nói:

“Nếu không có chuyện gì, Phương Dân liền cáo lui. Bệ hạ còn có trăm công nghìn việc, ta sẽ không quấy rầy.”

Nói xong, liền toát ra ý muốn rời đi.

“Không cần, trăm có trăm công nghìn việc vậy thì ngươi liền lưu lại, phụ tá trẫm đi!”

Nhân hoàng khoát tay áo, chân thật đáng tin. Thân hình rơi xuống, lập tức ra tay.

“Oanh!”

Một cỗ kim quang chậm rãi, bao phủ thiên địa, Nhân hoàng như hóa thành thiên địa thần vương, phá không mà ra, năm ngón tay duỗi ra, lập tức chụp vào Phương Dân. Đây nhất trảo trảo, uy lực bàng bạc, một mảnh núi sông, đều phải vỡ nát

Hắn lúc này, ánh mắt lạnh lùng, thần sắc lãnh khốc, hiển lộ ra bản tính vô tình của lịch đại đế vương.

Phượng Dận đã sớm đề phòng Nhân hoàng ra tay, lúc này thấy vậy không chút do dự, thánh kiếm vạn dặm màu hoàng kim, lập tức té khởi, oanh ra ngoài. Một kích này khí thế to lớn, vạn dặm núi sông, cũng muốn một đao chém hết.

“Oanh!”

Một tiếng nổ, cự trảo thoát phá, Phượng Dận lại là thét lớn một tiếng, bay ngược ra ngoài. Là người mạnh nhất Huyền minh Cảnh giới, trừ bỏ Vạn cổ thanh thiên đại đế ra, không có ai địch nổi Nhân Hoàng. Cho dù là Phượng Dận, cũng không phải đối thủ vị này cận cổ đại thần này!

“Không nhọc bệ hạ đưa tiễn, Phượng Dận đi rồi!”

Phượng Dận nương theo thế của một trảo kia, phóng lên cao, thân hình nhất tưng, hóa thành một đạo cầu vòng hoàng kim vạn dặm, phóng lên cao, trốn vào hư không.

“Hừ! Không có trăm gậy đầu, người đi được sao?”

Nhân hoàng bàn tay vừa lật, cường đại không gian pháp tắc, thời gian pháp tắc, nổ mạnh mở ra. Khung bố khí tức, xâm nhập đến hàng tỉ hư không. Chỉ nghe trong hư không Oanh một tiếng, Phượng Dận biến thành vạn dặm cầu vòng, bị chấn ra từ trong hư không chấn.

“Thuận trăm thì sống, nghịch trăm thì chết. Phượng Dận, người là thuận trăm? Hay là nghịch trăm đây?”

Nhân hoàng uy áp thanh âm, như hồng chung cự lũ, vang vọng hư không. Nhân hoàng thân hình run lên, rút cuộc giẫm chân rời khỏi Cửu Long hoàng tọa.

“Ngâm! Nhất nhất”

Nhân hoàng cả người hóa thành một quang đoàn so với thái dương còn muốn chói sáng gấp trăm ngàn lần, từng đợt long ngâm từ dưới chân hắc bộc phát ra. Từng trận rồng ngâm, cuộn cuộn dâng dâng, mỗi một khí tức không giống nhau, nhưng đều dị thường cường đại.

“Ngũ Đế Ngự Long Quyền!”

Hư không kịch chấn, vô lượng quang minh, chiếu xạ thiên địa. Chỉ thấy một con rồng ánh sáng từ hư không dưới chân Nhân hoàng trong phụt ra. Râu ria rối rắm, long mục tức giận, trên người lưu động đều lưu chuyển khí tức pháp tắc bất đồng

Một con, hai con, ba con, bảy con! Ước chừng bảy con rồng rít gào từ dưới chân Nhân hoàng bay ra, giống như tia chớp, hướng về Phượng Dận. Dưới sự phụ trợ của một con rồng thật lớn, Nhân hoàng như thiên thần buông xuống thiên uy vô thượng, sâu không lường được.

Đối mặt tuyệt học Ngũ Đế Nhân hoàng sáng chế, dung hợp, Phượng Dận trên mặt cũng lộ ra thần sắc ngưng trọng. Vạn chuyển chân khí, lực tụ vào đao, trong nháy mắt, bảy đạo hoàng kim đao khí to lớn, liên tiếp phát ra.

Oanh! Oanh! Oanh!

Phượng Dận đao khí rất nhanh bị bảy con rồng đánh cho bị thương, nhưng ngay sau đó, một tiếng bá liệt thét dài, như vạn mã chạy chồm, kịch liệt Trường Không trên người Phượng Dận, bạo ra hào quang vô lượng hoàng kim. Hào quang vô lượng lại đem Nhân hoàng khí tức, áp chế xuống.

Bang bang uyên!

Trong hư không liên tục nổ ba tiếng, ba đạo rộng rãi, trắng lệt thân ảnh, tỏa ra viễn cổ ý chí giáo hóa vạn dân, đồng thời hiện ra ở trên hư không. Lại là hóa thân ba vị thánh hoàng viễn cổ.

Bên trong Thiên không, vô số phạn âm, vô số Phật Đà, đồng thời hiện ra bên cạnh hóa thân Tam Hoàng, Lại còn hiển lộ ra một tôn thân ảnh cường đại khác, mặc áo cà sa, bi thiên mẫn nhân, khí tức ngang với viễn cổ Tam Hoàng.

“Viễn cổ phật chủ!”

Ở một bên đang quan khán cuộc chiến, đời trước Thánh vô hâu cùng Thiên Vũ hâu, chấn động. Tuy rằng Thích Già Văn Mưu Ni cổ phật chính là viễn cổ Phệ Đà cổ phật, tính tới nay không biết đã mấy chục vạn năm. Nhưng là khuôn mặt, cách ăn mặc cùng khí tức ngang ngửa với Viễn cổ Tam Hoàng cũng chỉ có viễn cổ Phệ Đà Châu phật chủ!

“Oanh!”

Chỉ là nhất kích, Nhân hoàng Ngũ Đế ngự long quyền biến thành bảy con rồng toàn bộ bị vô lượng khắc quang cắn nát.

“Ha ha ha.....”

Nhân hoàng long bào phát một cái, không sợ hãi nói:

“Phương Dân, ngươi cho là hóa kiếm thành đao, có thể giấu được trầm sao? Trầm sở liệu không sai, chuôi kiếm này, quả nhiên ở trong tay ngươi!”

“Oa!”

Thiên địa trường minh, bên cạnh Nhân Hoàng một đoàn quang hoa hiện lên. Chính là Nhân Hoàng Thánh Kiếm Nhân hoàng dùng lực Nho gia Tử Chúc, tế luyện thành công.

Nhân hoàng đại biểu nhân đạo, cũng đại biểu cho xử phạt, khiển trách, tàn sát chi đạo. Loạn thế phải có một thước đo để hành xử, chuôi Nhân Hoàng Thánh Kiếm này chính là Trọng Điển Chi Đạo của Nhân Hoàng.

Nhân Hoàng từng lấy chuôi kiếm này, kích sát Huyền Kinh Liệt Hải Đại Đế sau lại kích sát Tứ Cực Khung Vũ Đại đế. Lúc này lại tế ra lần nữa, chính là muốn giết chết Phương Dân.

“Oanh!”

Một đạo hoàng kim ánh sao phóng lên cao hơn mười vạn dặm, quán thông thiên địa, cao đến tận Thái Hư. Một cỗ uy áp, nhân từ, giáo hóa, thương xót khí tức, bắn ra khắp thiên địa. Đây là thánh hoàng khí tức, nhưng mà đủ loại khí tức, lại áp chế không được một cỗ khí tức lãnh khốc vô tình.

Nhân Hoàng Kiếm là Sát lục chi kiếm, lấy Nhân hoàng kinh thiên tu vi, giờ khắc này cho dù là đại đế cũng phải chết. Phương Dân tuyệt không thể chống lại. Mắt thấy Phương Dân sắp chết dưới kiếm Nhân Hoàng. Đột nhiên trong lúc đó, dị biến nổi lên nhất.

“Ầm ầm!”

Một bàn tay khổng lồ màu xanh, che thiên tế nhật, mặt ngoài che kín hoa văn đầu gỗ oanh một tiếng đánh lên Nhân Hoàng Thánh Kiếm, đem Nhân hoàng kiếm khí chặn lại. Lập tức bàn tay to liền nắm lấy Tứ Phương hầu Phương Dân, không chút nào ham chiến, lập tức thối lui như tia chớp, trong nháy mắt biến mất không thấy.

Mệnh môn cuộn cuộn khắc khí, một kiếm thất bại hào quang nhất tán. Nhân hoàng thân hình run lên, trống rỗng xuất hiện trong hư không cách hoàng cung mấy vạn trượng, ánh mắt nâng lên nhìn phương hướng bàn tay to kia thối lui, trong mắt hàn quang bắt đầu khởi động:

“Vạn Cổ Thanh Thiên.”

Trong thiên hạ có thể từ Nhân hoàng cứu người đi, cũng chỉ có tồn tại cường đại nhất trong năm vị Ngoại Tộc Đại Đế, Vạn Cổ Thanh Thiên Đại Đế. Không biết vì sao, Vạn Cổ Thanh Thiên thân là yêu tộc, Nhân Hoàng Thánh Kí khắc chế nó lại không bằng những đại đế khác!

“Phương Dân, Phương Vân! Hảo thần tử, có đi chân trời góc biển, các ngươi vẫn trốn không thoát!

Nhân hoàng trong mắt hiện lên một tia hàn quang, y bào rung động, lập tức xoay người trở về cung.

“Truyền trầm ý chỉ, truy tìm phụ tử Phương Dân, Phương Vân! Sống chết bất luận!”

“Vâng!”

Rất nhanh, ý chỉ Nhân hoàng truyền khắp cả nước!

Cùng lúc đó, ở một góc khác của hoàng cung, hai bóng người im lặng mà đứng. Biến hóa của trận chiến này, phía trước phía sau, đều ở trong sự quan khán của họ

“Phương gia phụ tử, thật sự là vận may đào thiên. Ngay cả phụ hoàng ra tay, cũng không thể lưu lại bọn họ!”

Lưu Triệt nhìn phương hướng Phương gia phụ tử biến mất, cảm khái nói.

Về mặt hấn, nhẹ thở ra. Phương gia cùng hấn quan hệ quá gần, đặc biệt là Phương Vân. Nếu Phương Vân một nhà chết hết, đối với hấn cũng không phải cái chuyện tốt gì. Nhưng trông cậy vào hấn đi đối kháng phụ hoàng, kia cũng là không thực tế.

“Ta quan tâm, thật ra là Hoàng Kim Thánh Khí trong tay Tứ Phương hầu Phương Dận. Viễn cổ ba vị thánh hoàng, trong đó Địa Thánh Hoàng cùng Thiên Thánh Hoàng cường đại nhất cũng không kiếm, nhưng như trước noi theo viễn cổ Nhân hoàng, đều tự chú một thanh kiếm, lấy đó tượng trưng địa vị quyền lợi của mình. Ngày đó kinh thành chi chiến, Thiên Hoàng Kiếm bị Tà Thần bắt đi, Địa Hoàng Kiếm bị Hoang Kích Toái Không Đại Đế bắt đi. Mà Nhân Hoàng Kiếm vào tay bộ hạ, chuỗi kiếm trong tay Phương Dận, làm sao mà có được?”

Hoắc Khử Bệnh ánh mắt lộ ra suy tư thật sâu. Trong ba vị thánh hoàng, chỉ có Tam Hoàng Thánh Khí cường đại nhất chính là Nhân Hoàng Kiếm. Địa Thánh Hoàng Thần Nông, cường đại nhất là Địa Hoàng Thước, chứ không phải Địa Hoàng Kiếm. Thiên Thánh Hoàng Phục Hy sở trường kiếm đạo, cường đại nhất là Long Mã Đò.

Cho nên kinh thành chi chiến ngày đó, Nhân hoàng bỏ qua Địa Hoàng Kiếm cùng Thiên Hoàng Kiếm, chỉ lưu lại Nhân hoàng kiếm, chính là đạo lý này. Nhưng hiện tại, Lại xuất hiện Thánh khí thứ tư, đây không thể không làm cho người ta kinh ngạc cùng nghi hoặc.

“Thánh kiếm trong tay Phương Dận lai lịch tạm không rõ ràng lắm. Nhưng, hấn lại có thể kích phát ra khí tức Viễn Cổ Phật Chủ, hấn là cùng Phệ Đà châu Thích Già Văn Mư Ni Cổ Phật có liên quan.”

Lưu Triệt lộ ra thần sắc suy tư nói.

“Chuyện này ta cũng không biết, nhưng là Phệ Đà Châu ở vạn dặm. Hơn nữa viễn cổ Tam Hoàng cùng Phật Chủ Phật tông kia, hấn là không có lui tới. Hình ảnh ba vị thánh hoàng sao lại ở cùng một chỗ với Phật Chủ Phật tông?”

Hoắc Khử Bệnh chau mày, hấn vốn là người Trung cổ thời đại, là nhân vật đại trí tuệ, tuy rằng nghĩ không ra lai lịch chuỗi kiếm này, nhưng cũng suy đoán ra một cái sự thật kinh người:

“Đạo bất đồng, bất tương vi mưu. Viễn cổ Phật tông cùng Tam Hoàng đại biểu cho thế lực khác nhau. Không có nguyên nhân bất đắc dĩ, hai bên sẽ không đi cùng một chỗ. Xem ra, viễn cổ tan biến, còn cất dấu bí mật thật lớn. Viễn cổ Tam Hoàng chỉ sợ cũng không phải tọa hóa hoặc là phá không phi thăng đơn giản như vậy.”

1118. Chương 1119: Khiếp Sợ Thiên Hạ

Phương gia thông đồng với địch phản quốc, bị Nhân hoàng truy bắt, rất nhanh chấn động thiên hạ, bị chư giáo vạn phái, thế lực trong tối ngoài sáng biết được. Sau Kinh thành chi chiến, toàn bộ thiên hạ đều nhìn chăm chăm triều đình, có phong ba gì gọi lên, đều lập tức, truyền khắp thiên hạ. Huống chi là đại sự như vậy.

“Ha ha ha, Lưu Sủy rốt cuộc nhịn không được sao? Vũ Mục chết, Tam Công lui! Quả nhiên mà hảo thủ đoạn, khí phách lắm, thật không hổ là thiên hạ cường giả kiêu hùng!”

Ẩn núp sâu trong, đại địa, lão Địch hoàng cất tiếng cười to. Hấn đương nhiên không tin, Phương gia sẽ thông đồng với địch phản quốc. Vui đùa cái gì vậy? Để Vũ hậu duệ thông đồng với địch phản quốc?

Nhưng, đối với Phương gia, lão Địch hoàng cũng không hề đồng tình:

“Xú tiểu tử, người ở Định hoang ngăn ta. Hại ta mất đi đại trợ lực Mi nhi. Hiện tại rốt cuộc cũng phải trả giá đi. Lúc trước nếu nghe theo Doanh hoàng an bài, cùng chúng ta hợp tác, thực thi kế hoạch cứu châu cộng chủ. Làm sao sẽ có nhiều khúc chiết như vậy.”

Kinh thành chi chiến, Tử Chúc ra tay tế luyện Nhân hoàng thánh kiếm, nếu không phải Phương Vân ra tay chặn Thương thủy Ma Tổ, nói không chừng, Nhân hoàng kiếm căn bản sẽ không thuận lợi vậy. Nhân hoàng có cái dã tâm gì nhưng không có Nhân Hoàng Thánh Kiếm thì cũng chỉ còn đường chết!

.....

Bắc bộ Minh hoang, địa cung giá rét. Bên trong Băng cung, Hắc Ám Đế Quân ngồi trên cao, bên cạnh là thân truyền đệ tử, Minh chủ Trung Cổ Trần Bá Tiên làm thần tử bình thường, thần phục Minh hoang hoàng thất nhất mạch.

Tại đây cái Bắc bộ nơi lạnh vô cùng, lấy tuyệt đối thực lực Hắc Ám Đế Quân, ở trong khoảng thời gian ngắn, liền hoàn toàn lấy được quyền thống trị khối lực địa này.

Khi Huyền Kinh Liệt Hải Đại Đế ngã xuống, toàn bộ Minh hoang, đã muốn không ai có thể chống lại Hắc Ám Đại Đế loại cường giả đáng sợ này.

“Sư tôn, đó là một tin tức tốt a. Phương gia phụ tử có thể chạy trốn dưới tay Nhân Hoàng, chắc chắn là có vài phần năng lực. Chúng ta nếu có thể đem bọn họ kéo qua, ở thời điểm, đối phó Nhân hoàng liền hơn vài phần nắm chắc.”

Trần Bá Tiên vui vẻ nói. Hắn lúc trước cũng đuổi giết quá Phương Vân, tuy rằng thất bại, nhưng như thế, Trần Bá Tiên đối với Phương Vân lại cực kỳ thưởng thức:

“Đặc biệt là tên Phương Vân kia, hắn hiện tại thực lực không inh. Nhưng là vô đạo tiến cảnh, cùng tiềm lực phát triển cực kỳ lớn. Nhân hoàng giết Hoa Dương phu nhân, hắn hiện tại đối Nhân hoàng tràn ngập cừu hận, nếu có thể đem hắn kéo qua đến. Đối với chúng ta trung cổ thế lực tất nhiên là nhất đại trợ lực. Hơn nữa, nếu có sư tôn chỉ điểm, hắn tiến cảnh, chỉ sợ là sẽ càng thêm khủng bố!”

“Chính là lần trước ở đáy biển, người thỉnh ta ra tay giúp mang đứa nhỏ kia đi.”

Hắc Ám Đế Quân ngồi trên vương tọa, hai bàn tay thon dài trắng nõn, nhưng tràn ngập lực lượng hủy diệt, nhẹ nhàng đặt ở hai tay vịn, hiển lộ ra một cỗ uy thế khôn.

“Sư tôn anh minh, chính là kẻ này!”

Trần Bá Tiên cao hứng nói, mặt mày hớn hở. Trung cổ nhất phái thế lực, cực kỳ điêu linh. Làm người tham mưu cũng không có cảm giác tốt gì. Nếu có thể kéo Phương gia phụ tử gia nhập trận doanh, tất nhiên là trợ lực thật lớn.

Hắc ám đế quân trên mặt không chút biểu tình. Chỉ là lông mi lại hơi hơi giật mình. Hắn nhớ về Phương Vân, thực tâm mà nói loại này truyền kỳ cấp vô giả, đối với hắn mà nói, là không có ý nghĩa. Thậm chí không đáng để nhớ tới.

Nhưng khi Tử Chúc tế luyện Nhân hoàng thánh kiếm, Phương Vân xuất thân chặn lại, để cho Hắc ám đế quân khắc sâu ấn tượng. Hơn nữa lúc đó Phương Vân lựa chọn Thương Thủy Lão Tổ mà không phải Hắc Ám Đế Quân hắn.

Đối với điểm này, Hắc ám đế quân cực kỳ vừa lòng. Cái này coi như ả ý rằng võ đạo của hắn cao hơn Thương Thủy Lão Tổ một bậc.

“Người là muốn ta thu hắn làm đệ tử đi.”

Hắc Ám Đế Quân một câu đã vạch trần tâm tư Trần Bá Tiên. Cái gì chỉ điểm vô công, trừ bỏ tối thân cận đệ tử, hắn căn bản không có cái loại nhân tình đi chỉ điểm người khác.

“Sư tôn anh minh. Đệ tử không dám giấu diếm. Phương Vân này thật thiên phú kinh người. Không lâu phía trước, sư tôn ra tay giúp hắn, hắn chỉ là Mệnh Tinh cảnh giới. Nhưng hiện tại, đã là Mệnh Tinh đỉnh phong, có thực lực kích sát Động Thiên cấp. Tiến cảnh như thế quả thực khủng bố. Đệ tử tự hỏi không bằng được. Hơn nữa, nghe nói tu vi chân chính của hắn là bắt đầu phát triển từ bảy năm trước, từ một

nhỏ sinh trời gà không chặt mới bắt đầu tu luyện. Trưởng thành nhanh như vậy. Tuyệt thể thiên tài cũng không đủ để hình dung a!”

Trần Bá Tiên nói.

Hắc ám đế quân trầm ngâm không nói. Đối với việc thu đệ tử, hắn thật sự không có bao nhiêu nhiệt tâm. Việc cấp bách là xung kích Huyền minh Cảnh giới. Nhưng lời Trần Bá Tiên, cũng chân chính làm cho hắn động tâm.

Lúc trước, hắn sẵn lòng lựa chọn Trần Bá Tiên làm đệ tử, làm không phải bởi vì thiên phú võ đạo. Mà là nhìn trúng sự trung tâm của hắn. Đường nhiên thiên phú hắn cũng không sai. Nhưng muốn nói tuyệt thể thiên tài, kia còn kém xa.

Đại Chu triều Quan Quân hầu kia có thể ở ẩn ẩn bảy năm, xung kích đến Truyền Kỳ đỉnh phong. Loại thiên phú này, Trung cổ thời đại, chỉ sợ cũng là không có người có thể so sánh được. Cho dù là bản thân Hắc Ám Đế Quân cũng phải kém cỏi hơn nhiều.

“Nhân tài, rất khó có được. Người đi tiếp xúc cùng hắn một chút đi, xem hắn có nguyện ý gia nhập liên minh Trung Cổ chúng ta hay không.”

Hắc ám đế quân bình tĩnh nói.

“Vâng, đệ tử đi làm ngay.”

Trần Bá Tiên thân hình nhoáng lên một cái, lập tức biến mất vô tung.

.....

Phía nam hải ngoại Doanh hoàng.

“Báo ứng a! Báo ứng!”

Doanh hoàng nhận được tin tức, cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi, mắt bắn ra cừu hận:

“Phương Dận, người một đao hủy Đế Thang nhất mạch mấy trăm năm tích lũy. Uống công ta đối đãi với người, người lại làm như thế. Còn có cái tiểu súc sinh kia, ta một lòng muốn đưa hắn lên hoàng vị, không nghĩ tới lại là một tên ngu ngốc. Thật sự là bần nhào không cứng hơn tường!”

Quần hổ phệ long, sáu trăm vạn nhãn giả Minh hoàng cùng đại quân võ sĩ hủy hoại chỉ trong chớp lát. giặc mộng mấy vạn năm của Đế Thang nhất mạch, liền như vậy tan biến. Doanh hoàng nay nguyên khí đại thương, Doanh hoàng như thế nào có thể không hận.

“Hừ! Thật sự là báo ứng!”

Doanh hoàng tức giận hừ một tiếng, tay áo phất một cái, liền đem mảnh giấy ghi tin tức, ném xuống đất. Bàn chân đạp lên, rời đi. Sau đại môn, Khổng Tước đột nhiên bước nhanh ra, nhặt mảnh giấy lên

“Phu nhân...”

Nhìn thấy mấy chữ Hoa Dương ban thưởng chết. Khổng Tước, thân hình run lên, đôi mắt chảy ra hai hàng lệ. Nhưng nàng rất nhanh che miệng lại, sợ phát ra thanh âm.

“Không được, ta nhất định phải đi tìm hắn!”

Khổng Tước cắn răng một cái, xoay người rời đi. Nàng biết, Phương Vân thời điểm này, tất nhiên là cực kỳ bí ẩn. Nàng muốn đi gặp hắn. Mà hiện tại, toàn bộ Doanh hoàng, có thể bang trợ nàng, cũng chỉ có đại ca Doanh hoàng Thái tử!

.....

Tây nam Thánh Vu giáo, chương khí cuộn cuộn, tử khí tận trời. Thánh phạt đại quân tạm dừng bước chân, Thánh Vu giáo cũng là thâm tàng bất lộ.

Tại khu vực chương khí bao phủ, cho dù là có ánh nắng chói chang thì nơi này cũng thiên hôn địa ám như trước, mây đen mù sương, trong không khí tràn ngập oán khí.

Thánh Vu giáo bên trong chính điện, một pho tượng thật lớn, thân mặc long bào, râu ria phiêu phiêu, khí thế bàng bạc. Trên người pho tượng, tỏa ra một cỗ khí tức hồng hoang, đó là khí tức cường đại chỉ viễn cổ ma thần mới có được.

Pho tượng nà, chính là thần linh Thánh Vu giáo chân chính sùng bái, Diêm Ma Thiên Tử!

Trong truyền thuyết, Diêm Ma Thiên Tử chủng khổng sinh tử, là thần linh cường đại. Nhưng không ai nhìn thấy khuôn mặt của hắn. Cho nên pho tượng trong chính điện Thánh Vu giáo cũng mang bộ mặt mơ hồ, giống như bị một đoàn sương mù bao phủ.

Ở dưới chân Diêm Ma Thiên Tử, bạch cốt luy luy, một bên là khô lâu dày đặc, một bên là vô số hình người dữ tợn, giống như có ý đồ từ trong địa ngục, thoát ly ra ngoài.

Đây đúng là đại biểu cho năng lực Diêm Ma Thiên Tử chủng khổng sinh tử!

“Phốc!”

Đột nhiên trong lúc đó, bên trong đại điện, một trận gió lạnh thổi qua. Cây đuốc trên vách tường hôn ám, khẽ lay động một chút. Lập tức còn có từng trận lưu quang từ trong tượng Diêm Ma Thiên Tử, chảy ra, hội tụ giữa không trung.

Chỉ thấy hào quang chợt lóe, đại điện bên trong, một khung xương có tỉ lệ hoàng kim, lơ lửng hừng hực. Một cỗ khí tức hạo hạo đặng đặng, từ bên trong khung xương phát ra. Cổ hơi thở kia giống như viễn cổ ma thần vậy.

“Tham kiến giáo chủ!”

Từng đạo tiếng gió vang lên, bên trong đại điện, trong nháy mắt, xuất hiện một gã Thái thượng trưởng lão Thánh Vu giáo. Toàn thân mặc hắc bào, gầy trơ cả xương, giống như bộ xương mới đào dưới đất lên.

“Ân.”

Đại điện, hốc mắt thật lớn của bạch kim sắc khô lâu, kim diễm chớp động, đảo qua đại điện. Đột nhiên, quang ảnh chợt lóe, biến thành một tên trắng hán, khoác lên một thân hắc bào.

Người này chính là thần bí Thánh Vu giáo chủ.

Thánh Vu giáo công pháp, chú ý chính là luyện hóa ngũ phủ lục tạng, máu tươi kinh mạch, toàn bộ dung nhập vào trong khung xương. Khiến cho khung xương kim cương bất hoại, bách thể không hủ. Cho nên Thánh Vu giáo đệ tử, phần lớn gầy như cây gậy trúc. Nhưng là vị Thánh Vu giáo chủ này phương pháp lại trái ngược. Hình dáng cực kỳ tráng lệ.

Đây đúng là một thân công pháp vị Thánh Vu giáo chủ này luyện đến tuyệt hảo. Huyết khí tràn đầy, rốt cuộc không có cách nào khác hấp thu, tạo thành ngoại tượng. Trên người hắn phát ra huyết khí, so với Động thiên cảnh giới cường giả phải hùng hậu hơn mười lần.

Đây là công pháp Thánh Vu giáo đạt tới hiệu quả cực hạn!

Thánh Vu giáo phải tiến thêm một bước, tiến vào Huyền minh Cảnh giới, mới có thể một hóa thành một thân huyết khí như biển cả.

“Đế khí tán đi, cỗ lực lượng, bao phủ số mệnh rốt cuộc biến mất rồi. Hiện tại, là nên thời điểm thực mục tiêu lớn nhất của Thánh Vu giáo. Đi thôi, tìm đứa con của Số Mệnh, đem hắn dẫn tới trước mặt ta.”

Thánh Vu giáo chủ thanh âm, ở đại điện vang lên, cực kỳ trống rỗng, hơn nữa xa xôi, giống như là từ một cái thời không khác truyền tới.

“Vâng, giáo chủ!”

Không có do dự gì, từng đạo hắc khí phóng lên cao. Ở thiên không xoay quanh một cái, trong nháy mắt, lập tức biến mất vô tung.

.....

Cửu châu đại địa, vô số thế lực, lúc nào cũng chú ý Đại Chu triều đình. Vũ Mục thân tử, Phương gia diệt môn, tất cả trong mắt người trong cuộc đều là một đoàn sương mù. Nhưng ở người ngoài cuộc xem ra, đây lại là một hồi tủy trừ thật rõ ràng.

“Từ cổ chí kim, còn chưa bao giờ xuất hiện một đế vương như thế. Không chỉ là trọng thần triều đình, ngay cả chúng ta những kẻ địch, chư giáo vạn phái, đều bị hấp dẫn dụng người như vậy thật sự là đáng sợ a!”

Cửu châu đại địa, vô số kiêu hùng, bá chủ, đều âm thầm lạnh lẽo. Luận tâm kế, mưu trí, bọn họ cũng không hề thua ai, nhưng là cùng vị cận cổ đại để so sánh, thật sự là kém quá xa.

Phi điều tần, lương cung tận (1). Tiếp theo đó là bè cánh đấu đá, thuận thì sống, nghịch thì chết, thủ đoạn, mưu lược như vậy, bọn họ thật sự là cam bái hạ phong. Đối với Phương gia, cũng không có kinh ngạc nhiều lắm. Nhưng là đối với Nhân hoàng, lại là lạnh lẽo và kiêng kỵ thật sâu!

(1): Phi điều tận, trung lương ẩn giấu: Ý nói kẻ hết giá trị lợi dụng đã chết hoặc rơi vào cái kết cục thảm. Còn trung lương thì đã tận lực ẩn giấu.

Người này thật đáng sợ!

1119. Chương 1120: Hy Vọng Hoa Dương Phu Nhân Sống Lại

“Lưu Sủy!”

Một tiếng kêu tê tâm liệt phế tiếng, mang theo oán hận vô cùng, như một đạo kinh lôi, ở trên hư không xuyên qua. Vô cùng oán hận, vô cùng thống khổ, đem vô số song song vị diện, không gian, đều tê toái.

“Oanh!”

Thiên ngoại một chỗ xa lạ không gian đột nhiên nổ tung, không gian sụp đổ, một đạo thân ảnh tóc tai bù xù, loạng choạng, ngã xuống dưới. Miệng phun ra một ngụm tinh huyết, sau đó té trên mặt đất, vẫn không nhúc nhích, ngất đi. Hắn khóe mắt, đã có nước mắt không ngừng chảy ra.

Một máu loãng, không ngừng từ dưới thân hắn chảy ra ngoài, ngay lập tức, đem đại phiến thổ địa nhuộm thành màu đỏ.

Cũng không biết qua bao lâu, hư không chấn động, một đạo vĩ ngôn thân ảnh, phá vỡ hư không, cũng xuất hiện tại phiến không gian này. Phương Dận nhìn Phương Vân té trên mặt đất, vẫn không nhúc nhích, ánh mắt lộ ra một tia thương tiếc thần sắc.

“Đứa nhỏ, vất vả cho ngươi.”

Phương Dận cúi xuống, phát ra một cỗ cường đại chân khí, đưa vào trong cơ thể Phương Vân. Cẩn thận kiểm tra một lần. Một tia lo lắng thần sắc, hiện lên ở trên mặt hắn, càng ngày càng ngưng trọng.

Phương Vân lúc này tình trạng, cực kỳ không xong. Hắn chiến đấu, chân khí sớm cạn kiệt, hoàn toàn là dựa vào một cỗ ý niệm trong đầu, kiên trì lâu như vậy. Sau lại lại bị Nhân hoàng một chương, thất kinh bất mạch trong cơ thể một mảnh hỗn loạn, thần hồn bị thương rất nặng.

Nhưng là làm người ta lo lắng không phải cái này, mà là nỗi đau mất mẹ, gây cho hắn kích quá lớn. Một bên là hối hận, một bên là tự trách. Phương Dận có thể cảm giác được, Phương Vân tâm thần bị vây bên trong dày vò thật lớn, nếu không thể từ giữa đi ra. Chỉ sợ cũng phải tẩu hỏa nhập ma, cả đời tần phế.

“Vân Nhi, đây tất cả, không phải sai lầm của ngươi. Đều là ta phạm sai lầm. Ta không nên cố kỵ triều đình quy định, mà đem mẫu thân ngươi ở lại kinh thành a!”

Phương Dận bên trong mắt hổ, một mảnh utor át, toát ra bi thống thật sâu. Nhưng là loại thời điểm này, hắn là không thể bi thương. Phương Vân có thể đắm chìm bên trong bi thống, nhưng hắn là trụ cột gia đình, không thể như vậy được.

“Uỳnh!”

Cường đại chân khí, phá thể mà ra. Đưa vào trong cơ thể Phương Vân. Đưa thương thể hấn chữa trị. Còn về thần hồn thương thương thể, hấn không chữa hết được. Nhưng đủ để cho Phương Vân tỉnh lại.

“Cha!”

Phương Vân từ từ tỉnh dậy, nhìn thấy gương mặt Phương Dận trở nên rõ ràng trong mắt, cái mũi cay cay, trong lòng lại là hung hăng đau xót.

“Bốp!”

Một cái bàn tay, vừa nặng vừa ngoan, hung hăng chụp lên mặt Phương Vân. Bàn tay này rất đột nhiên, lập tức đem Phương Vân đánh cho tỉnh mộng. Trong tai chỉ nghe Phương Dận nổi giận nói:

“Đứng lên! Nam nhân khác có thể vì nữ nhân rơi lệ, nhưng nam nhân Phương gia chúng ta, tuyệt đối không được. Người khác có thể rơi lệ, Phương gia chúng ta chỉ có thể đổ máu! Người nếu thật muốn báo thù ấu thân người, liền đứng lên cho ta. Phương gia chúng ta không có nam nhân yếu đuối!”

Phương Vân giật mình, Phương Dận đây một chưởng cũng đem hấn đánh tỉnh. Hít sâu một hơi, Phương Vân lau khô nước mắt, mạnh mẽ ức trụ trong lòng bi thương, đứng dậy.

Phụ thân nói không có sai, thời điểm này, rơi lệ chỉ là biểu hiện yếu đuối, là biểu hiện bất lực. Người khác có khả năng yếu đuối, nhưng thời điểm này, hấn lại không được.

“Phụ thân đại nhân, con bất hiếu. Có phụ phụ thân nhắc nhở!”

Nhớ tới mẫu thân, Phương Vân trong lòng lại đau xót thật sâu. Đây là nỗi đau khôn cùng a, hai thể làm người, uống cho hấn có được cường đại võ công, lại cứu không được mẫu thân mình.

“Vân Nhi, mẫu thân người sự tình, ta đã biết.”

Phương Dận dừng một chút, ngữ khí dịu đi không ít. Phương Vân áp lực đã đủ lớn, nếu cứ trách cứ, cũng không phải chuyện tốt:

“Đây cũng không phải người sai. Người nếu thật muốn vì mẫu thân báo thù, nên kiên cường đứng lên.”

“Lưu Sủy hiện tại là Cửu Châu độc đại, lại có Nhân Hoàng Thánh Kiếm, hệ thống văn võ cũng trị, đã bị hấn hoàn toàn hủy diệt. Kế tiếp, chính là bè cánh đấu đá. Chúng ta phụ tử, cũng là đối tượng hấn đuổi giết. So với việc đắm chìm trong bi thống, không bằng ngẫm lại làm sao lưu lại thân mình, báo thù ấu thân người!”

Phương Dận trầm giọng nói.

“Con hiểu!”

Phương Vân cúi đầu, trên mặt lộ ra thật sâu bi thống như trước g. Mẫu thân ở trong lòng hấn giữ địa vị quá trọng yếu, muốn quên mất, sao mà làm được. Chỉ là, phụ thân nói cũng làm cho hấn hiểu được, đắm chìm ở bên trong bi thống chỉ là biểu hiện của sự yếu đuối mà thôi.

“Phụ thân đại nhân yên tâm, con nhất định sẽ chính tay giết Lưu Sủy, vì mẫu thân báo thù!”

Phương Vân trên mặt hiện ra thật sâu cừ hận. Bè cánh đấu đá, Lưu Sủy thủ đoạn rất ngoan, ngay cả mẫu thân tay trái gà không chặt, cũng không buông tha.

“Người có thể nghĩ như vậy, ta cũng an tâm.”

Phương Dận hơi hơi gật gật đầu. Hấn lo lắng nhất, chính là Phương Vân đắm chìm ở nỗi đau mất mẹ, không thể tự đứng lên. Hấn đã mất đi một cái thê tử, không muốn mất đi một đứa con nữa:

“Để cho ta gặp mặt mẫu thân người lần cuối cùng đi.”

Phương Vân trong mắt xẹt qua một tia thần sắc bi thống, gật gật đầu, hai tay đảo một cái. Thi thể Hoa Dương phu nhân, lập tức từ Thiên địa vạn hóa chung bay ra, rơi vào trong tay.

Đôi mắt nàng nhắm chặt, thần sắc trông rất sống động, không có thống khổ, giống như là đang ngủ một giấc, bất kỳ lúc nào cũng có thể tỉnh lại.

Phương Dận trong lòng đau xót, hốc mắt đỏ bừng, nước mắt nhịn không được cơ hồ muốn đoạt vành mắt mà ra, lại bị hấn mạnh mẽ nhịn xuống. Vợ chồng mới mười năm, cứ như vậy mà xa cách nhau, Phương Dận trong lòng quả thực là như bị đao cắt, loại thống khổ này ngoại nhân khó có thể lý giải.

Vài thập niên trước, bọn họ một cái ở Man hoang, một cái ở kinh thành, gặp nhau thì ít mà xa cách thì nhiều. Nhưng mà, khoảng cách xa xôi, cũng không đại biểu không thương yêu nhau. Nếu thực không có cảm tình, sao lại kết làm vợ chồng. Nhiều năm như vậy, sao không lấy thêm thê thiếp đây.

Vợ chồng yêu nhau, hỗ trợ nhau trong lúc hoạn nạn, sống tới đầu bạc răng long, con cháu đầy đàn. Cuộc sống như vậy, ai không hướng tới. Nhưng hấn lại không được. Bởi vì hấn là Đại Chu Tứ Phương hầu, hấn phải trấn thủ biên hoang, thân mang trọng trách!

Hai mươi năm qua, nếu không phải hấn trấn thủ Tây nam biên cảnh, không biết phải chết bao nhiêu lê dân bá tánh!

Hấn cũng càng hiểu, vị Hoàng Đế trong thâm cung kia tuy rằng thánh minh, nhưng xưa nay cũng không phải là người nhân từ. Lúc trước hoàng tử chi tranh, bao nhiêu hoàng tử bị lưu đầy, bao nhiêu hoàng tử bị giết, bao nhiêu hoàng tử bị tra tấn đến chết.

Nhiều hoàng tử như vậy, cơ hồ bị tàn sát không còn, chỉ còn lại có mười mấy người, nếu không phải đời trước Tam Công trách cứ, chỉ sợ chết càng nhiều. Phương diện này, có bao nhiêu người căn bản không có làm tức giận Lưu Sủy, thậm chí cũng chưa tham dự đến hoàng tử chi tranh. Chỉ bởi vì thời khắc mấu chốt không có ủng hộ hấn, cũng bị tàn sát. Bị gán ghép các loại tội danh, bị tra tấn đến chết.

Đạo bất đồng, bất tương vi mưu. Chính là bởi vì nhìn thấu bản chất tàn nhẫn cùng với dã tâm ẩn của Nhân Hoàng, sâu, cho nên Phương Dận mới tuyên thệ trung thành ở bên ngoài!

“Ta và mẫu thân ngươi, xa cách nhau rất nhiều. Vốn tưởng rằng, tương lai có thể có đủ thời gian bồi thường nàng. Nhưng không nghĩ tới, đây từ biệt, chính là thiên nhân vĩnh cách, ngay cả cơ hội gặp mặt nàng lần cuối cùng cũng không có.”

Phương Dận trong mắt đỏ bừng, cúi đầu, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của Hoa Dương phu nhân, động tác cực kỳ nhẹ nhàng, ôn nhu. Thực làm cho người ta không thể tin, đó là một đôi có thể bài sơn đảo hải, hủy thiên liệt địa bàn tay:

“Phu nhân, hiện tại, chúng ta rất cuộc có thể cùng một chỗ.”

Phương Vân cái mũi đau xót, hít sâu một hơi, quay đầu đi chỗ khác.

“Mẫu thân ngươi trước kia nói với ta, nếu rời đi kinh thành. Nàng hy vọng cùng ta trở về Man hoang. Bởi vì trong cuộc đời nàng, vui vẻ nhất chính là những ngày ở Man Hoang cùng ta. Mấy ngày này, ta liền đem nàng đưa tới Man hoang, tìm cho nàng một mảnh đất thanh tịnh, để nàng yên nghỉ.”

Phương Dận bàn tay, run run. Hấn trong lòng đau xót không thôi, mở miệng nói:

“Vân Nhi, ngươi trước rời đi trong chốc lát. Ta muốn một mình ở cùng mẫu thân ngươi đợi chốc lát.”

Phương Vân gật gật đầu, xoay người đi ra ngoài. Hấn biết, phụ thân trong lòng chỉ sợ so với hấn càng thêm thống khổ. Ít nhất, hơn hai mươi năm, hấn còn cùng mẫu thân ở một chỗ. Nhưng phụ thân, lại cùng mẫu thân phân cách biệt hơn hai mươi năm.

Phương Vân vừa mới đi ra mấy bước, đột nhiên trong lúc đó, một đạo hào quang, từ trong cơ thể hấn phân hoá ra:

“Chủ nhân, lão chủ nhân! Lão phu nhân có lẽ còn có cách cứu!”

Thiên Địa Vạn Hóa Chung thanh â, đột nhiên vang lên trong không khí.

“Cái gì!”

Phương Vân, Phương Dận đều là chấn động toàn thân, không thể tin nhìn qua. Chỉ thấy trong hư không, một đạo quang ảnh mênh mông, mơ hồ ngưng tụ thành một hình ảnh Phương Vân khác.

Đây đúng là Thiên địa vạn hóa chung khí linh. Nó liên tiếp cắn nuốt hai viên Thời Gian Tinh Thể trưởng thành hơn rất nhiều. Lại bởi vì cùng Phương Vân Nguyên thần hợp nhất, cho nên hiện ra hình tượng, là bộ dáng Phương Vân, chỉ là trẻ hơn rất nhiều. Ước chừng là bộ dáng mười sáu, bảy tuổi.

Thiên địa vạn hóa chung khí linh, Phương Dận tuy rằng tiếp xúc không nhiều lắm, nhưng khí tức nó nhận ra được. Nghe thấy Hoa Dương phu nhân còn có cách cứu, cho dù là Phương Dận, cũng không nhịn được tâm thần đại loạn, mang theo một tia hy vọng nói:

“Người là nói, phu nhân nàng còn có thể cứu?”

Thiên Địa Vạn Hóa Chung nhìn Phương Dận, lại nhìn Phương Vân, do dự, gật đầu, lại lắc đầu:

“Nếu ta có thể khôi phục đến toàn thịnh thời kì trạng thái, nói không chừng, có thể đem lão phu nhân sống lại. Ta cũng không thực xác định nhưng vừa này, ta quả thật nhớ lại một ít, ta hẳn là có loại năng lực này.”

Phương Dận ánh mắt lộ ra thật sâu khiếp sợ, cho dù là viễn cổ Tam Hoàng, chỉ sợ cũng không có loại năng lực này. Nhưng khí linh trên người Phương Vân này, lại nói có thể đem Hoa Dương phu nhân sống lại.

“Chủ nhân, nếu đem một người đã chết làm cho sống lại, ta cũng không có loại năng lực như vậy. Nhưng trên người chủ nhân có đồ vật như vậy thì lại khác.”

Hào quang chợt lóe, một hạt châu màu đen, giản dị tự nhiên, từ Thiên Địa Vạn Hóa Chung bay ra.

“Tụ hồn châu.”

Phương Vân liếc mắt một cái nhận thức đi ra. Chính là bảo vật hắc từ Vực Sâu Bi Thương đoạt được. Là kho báu thượng cổ cường giả chết đi lưu lại.

“Khi chủ nhân đem thân thể lão phu nhân, đưa vào chung. Ta liền phát hiện, hồn phách lão phu nhân, còn không có hoàn toàn tiêu tán. Cho nên hay dùng tụ hồn châu, đem một bộ phận linh hồn lão phu nhân phong ấn xuống. Nếu ta có thể khôi phục trạng thái đỉnh phong, có thể đem linh hồn lão phu nhân, sống lại một lần nữa!”

1120. Chương 1121: Lý Quảng Lựa Chọn

Đỉnh chính: Thành thật xin lỗi các bạn, do bản text sai nên mình bị nhầm lẫn tên của Nhân Hoàng. Mình xin đính chính lại, Nhân Hoàng tên là Lưu Sủy chứ không phải Lưu Triết hay Lưu Triệt trong các chương trước kia. Còn con trai của Nhân Hoàng Lưu Sủy tên là Lưu Triệt. Mình đã sửa lại các chương gần đây, có thể sót một vài chỗ nên mong các bạn thông cảm. Xin cảm ơn.

Phương Dận nghe vậy tâm thần đại chấn, nhưng chỉ có Phương Vân biết. Nếu muốn làm cho Thiên Địa Vạn Hóa Chung khôi phục đến trạng thái toàn thịnh, nói dễ hơn làm! Thiên Địa Vạn Hóa Chung tuy rằng nuốt hai viên Tinh Thể Thời Gian, nhưng thật ra trạng thái của nó cũng không trưởng thành bao nhiêu.

Chỉ có cắn nuốt đại lượng Tinh Thể Thời Gian cùng Tinh Thể Không Gian, Thiên Địa Vạn Hóa Chung mới có khả năng khôi phục đến trạng thái toàn thịnh. Nhưng trong Thế giới này, tìm được hai viên Tinh Thể Thời Gian đã là xa xỉ không thể hiểu nổi rồi. Đi nơi nào để tìm ra viên thứ ba, thứ tư, thậm chí là nhiều hơn?

Nếu muốn làm cho Thiên Địa Vạn Hóa Chung khôi phục đến trạng thái toàn thịnh, cực kỳ khó khăn!

Hoa Dương phu nhân chẳng qua là người thường, linh hồn cực kỳ yếu ớt, cũng ý nghĩa là làm nàng sống lại khó khăn hơn rất nhiều. Nhưng mà, bất luận hy vọng xa vời cỡ nào, phàm là có điểm hy vọng nhất định, Phương Vân cũng sẽ không bỏ qua.

“Nương, bất luận trả cái gì, con vẫn sẽ làm cho người sống lại!”

Phương Vân nhìn mẫu thân trong lòng, thần sắc an tường giống như ngủ say, trong lòng âm thầm nói.

“Phụ thân đại nhân, người yên tâm đi. Ta nhất định sẽ nghĩ hết mọi biện pháp, làm ấu thân sống lại!”

Phương Vân kiên định nói, những câu này nói với Phương Dận, cũng là nói với chính bản thân hần hần.

“Ân.”

Phương Dận gật gật đầu, tâm niệm vừa chuyển, cũng có quyết định:

“Ta thiếu nợ mẫu thân người nhiều lắm. Nếu nàng có thể sống lại, ta sẽ hảo hảo bồi thường nàng. Mẫu thân người sự tình, ta cũng sẽ nghĩ biện pháp. Khi ta ở thiên ngoại, từng nghe nói thượng cổ thời đại có một môn Tinh Tú Hoán Hồn Đại Hồi Pháp, có thể vơ vét hồn phách phân tán trong thiên địa. Ta trong khoảng thời gian này liền đi tìm kiếm, xem có thể tìm được thượng cổ bí pháp này hay không, đem linh hồn mảnh nhỏ mẫu thân người, tụ tập lại đây. Gia tăng hy vọng sống lại của nàng.”

Người có ba hồn bảy vía. Không giống võ giả, đem thất phách đề luyện, vô cùng cường đại. Người thường vừa chết, thất phách sẽ lập tức tản mất. Ngẫu nhiên có lưu lại, cũng chỉ là một, hai phách. Nếu đem hồn phách vơ vét lại, tụ tập cùng nhau, cơ hội sinh tồn của Hoa Dương phu nhân, sẽ gia tăng vài phần.

Phương Vân trầm tư không nói, sau một lát nói:

“Thân thể Mẫu thân để lại cho ta tới chiếu cố đi. Thiên Địa Vạn Hóa Chung có thể ôn dưỡng thân thể cùng linh hồn, mẫu thân ở lại ta nơi này, sẽ chăm sóc cho nàng.”

Phương Dận gật gật đầu. Phụ tử hai người đau khổ, tạm thời mạnh mẽ áp chế bi thương trong lòng, toàn lực lo lắng phương pháp làm cho Hoa Dương phu nhân sống lại.

“Không hay rồi!”

Đột nhiên, Phương Vân thần sắc đại biến:

“Đại ca!”

Từ khi nghe thấy Nhân hoàng uy hiếp, đến lúc phản hồi kinh thành, Phương Vân một lòng lo lắng cấp tốc chạy về kinh thành đi cứu mẫu thân. Căn bản không có thời gian đi cứu đại ca. Lúc này tỉnh táo lại, nhất thời cả người ra một thân mồ hôi lạnh.

Phương Dận cũng là trong lòng chấn động, hần cũng là vội vàng từ trên trời tới. Căn bản không có thời gian đi làm sự tình khác. Nhưng so sánh mà nói, Phương Dận cầm binh hơn hai mươi năm, tâm thần phải trấn định nhiều. Rất nhanh liền bình tĩnh trở lại:

“Ta trên người có Đế Vũ chiến giáp, có thể cảm giác được khí tức huynh đệ các người. Lúc trước khi ở kinh thành, ta cảm giác được, huyết khí đại ca người, cũng không ở trong triều. Thời gian lâu như vậy, hần hần là cũng đã nghe thấy tin tức, sớm tránh né. Hơn nữa...”

Phương Dận dừng một chút:

“Hần dù sao cũng cùng phúc Khang Công Chúa thành hôn, là phò mã đương triều. Nhân hoàng bận tâm thanh danh, hần là còn không lập tức đối phó đại ca người! Nhưng, việc này không nên chậm trễ, ta phải lập tức đi cứu đại ca người. Ta đã mất đi mẫu thân người, không muốn lại mất đi đại ca người!”

Phương Vân lúc này tâm thần hư thoát, thực lực tổn hao nhiều. Chỉ có Phương Dận còn vẫn duy trì toàn bộ thực lực. Hai người, cũng chỉ có Phương Dận mới có thực lực đi cứu Phương Lâm.

Sự tình khẩn cấp, phụ tử cũng không nhiều lời. Vừa ước định đối sách. Phương Dận lưu luyện không rời đem Hoa Dương phu nhân giao cho Phương Vân, rồi mới vội vàng rời đi.

“Phu nhân, Phương Dận thực xin lỗi người a!”

Xoay người bước vào bên trong không gian, Phương Dận hai má mới chảy xuống hai hàng lệ. Nam nhi không phải không rơi lệ, mà chỉ do chưa tới lúc thương tâm.

Phương Dân rời đi, không gian bên trong lập tức bình tĩnh trở lại.

Phương Vân ôm thân thể mẫu thân, cố nén bi thống, lại nhìn thật sâu tựa như muốn đem khuôn mặt mẫu thân nhớ kỹ. Rồi mới thi triển phong ấn đại pháp:

“Nhục thân phong ấn!”

Một cái khối băng thật lớn, đem Hoa Dương phu nhân thân hình phong nhập trong đó. Sau đó khối băng thu nhỏ lại, bằng cỡ bàn tay, rơi vào trong tay Phương Vân.

“Mẫu thân, ta nhất định sẽ làm người sống lại một lần nữa!”

Phương Vân ánh mắt đỏ lên, đem khối băng phong ấn, đưa vào tầng dưới chót của Thiên địa vạn hóa chung.

“Lưu Triết, ta nhất định sẽ làm cho người trả giá!”

Phương Vân đôi mắt màu đỏ bắn ra một tia thần sắc cừu hận. Thân hình nhoáng lên một cái, lập tức trốn vào Thiên địa vạn hóa chung.

Ngũ Đế Tinh Túc Quyền có sơ hở thật lớn, nếu không thể bù lại, không chỉ Ngũ Đế Tinh Túc Quyền vất vả nghiên cứu không có cách nào sử dụng, mà ngay cả Đế Vũ Tuyệt Học của Phương Gia cũng không thể. Bởi vì Đế Vũ Tuyệt Học trên người Phương Vân, sớm đã có quan hệ chặt chẽ cùng Ngũ Đế Tinh Túc Quyền.

Chỉ cần một chút chân khí tiết lộ, đều khả năng tiết lộ phương vị cho Nhân Hoàng. Hơn nữa gặp kẻ địch cường đại, Phương Vân cũng vô pháp thi triển hết thực lực.

Phương Vân tuy rằng thống hận Nhân hoàng, nhưng là thực lực hiện tại, gặp Nhân hoàng chỉ là lấy trứng chọi đá. Trước khi có thực lực cường đại, đủ để báo thù, Phương Vân chỉ có thể cố nén trong lòng thống khổ, dù là hết sức không cam lòng.

Đương kim thiên hạ, trừ Vạn Cổ Thanh Thiên Đại Đế, không ai có thể đơn đả độc đấu, chống lại Nhân hoàng. Phương Vân cũng vậy!

“Ầm ầm!”

Một đạo Vũ Trụ Thứ Cấp Năng Lượng thô to từ trên trời giáng xuống, rơi vào Thiên Địa Vạn Hóa Chung. Đồng thời thời gian dao động cường đại, đã nổi lên ở trong Thiên Địa Vạn Hóa Chung.

Phương Vân một bên hấp thu Vũ Trụ Thứ Cấp Năng Lượng, bổ sung chân khí. Về phương diện khác, đồng thời lợi dụng Thiên Địa Vạn Hóa Chung thời gian lực lượng, gia tốc thời gian trôi qua. Lợi dụng sự chênh lệch thời gian, trước khi Nhân Hoàng phát hiện hấn, đem sơ hở Ngũ Đế Tinh Túc Quyền sửa chữa lại.

Ở bên trong vị diện song song, muốn hấp thu thiên địa nguyên khí của Trung thổ Thế giới, có vẻ khó khăn. Nhưng hấp thu Vũ Trụ Thứ Cấp Năng Lượng, lại phải dễ dàng rất nhiều.

Phương Vân tâm thần hợp nhất, vứt bỏ tất cả thống khổ, tạp niệm. Đắm chìm bên trong thế giới ý thức. Kinh văn, rạn vỡ loá mắt, hiện lên. Đây là Ngũ Đế Tinh Túc Quyền kinh văn. Cũng là kinh văn lúc ban đầu Nhân Hoàng ban cho hấn.

Nếu không phải Vũ Vô Địch quá mức tự phụ, phun ra Ngũ Đế Tinh Túc Quyền bí mật, Phương Vân có lẽ còn không liên tưởng đến phương diện này. Nhưng sau khi bị Vũ Vô Địch vạch trần, Phương Vân muốn bổ sung chỗ thiếu hụt, liền dễ dàng hơn.

Luận võ đạo khí vận, Phương Vân có lẽ còn không có nghịch thiên như Nhân hoàng, nhưng là luận thiên phú, Phương Vân có thể ở mấy năm ngắn ngủn, đạt tới thành tựu như thế, tuyệt đối không kém hơn bao nhiêu so với Nhân hoàng.

Bên ngoài nhưng đi qua mấy ngày, nhưng Thiên địa vạn hóa chung nội, cũng đã đi qua mấy tháng. Ngũ Đế Tinh Túc Quyền sai sót cũng bị Phương Vân bù lại một chút.

.....

Thời gian từng ngày đi qua, mỗi người đều ở chú ý sự tình phụ tử Phương gia. Bên trong Trần quốc hầu phủ, Lý Quảng, Lý Thần hai huynh đệ, cũng ở chú ý tin tức triều đình.

“Đại ca, triều đình vận dụng sở hữu lực lượng, có tin tức của bọn họ hay không. Xem ra phụ tử Phương Dân, Phương Vân là đã không còn ở Trung thổ Thế giới.”

Lý Thần có vẻ vui sướng khi người khác gặp họa nói.

“Trung thổ Thế giới, trốn không được cảm giác của bệ hạ. Cũng chỉ có bên trong hư không vị diện, mới tạm thời tránh được triều đình lùng bắt. Phương gia phụ tử cũng chỉ có thể ở đó.”

Lý Quảng lắc đầu, lạnh nhạt nói.

“Hắc, đây Phương Vân trước kia không ai bì nổi, nhận hết hoàng ân. Ân không nghĩ ra cũng có hôm nay. Chúng ta lúc trước hai người liên thủ, cũng không là đối thủ của hắn. Hiện tại bệ hạ đã đem bọn họ tuyên làm phản thần. Nhân sinh biến hóa, thật đúng là có ý tứ a. Bình Định hầu biết đây một màn, cũng sẽ cười to không thôi.”

Lý Thần cười nói.

Lý Quảng nhìn thoáng qua đệ đệ, nhưng cũng không cười. Thẩm thía nói:

“Tiểu đệ, Phương gia ngã xuống rồi, Trần quốc hầu nhất mạch chúng ta, thiếu đi một kẻ địch. Chuyện này, chúng ta có thể cao hứng. Nhưng Phương gia bị Nhân hoàng định là loạn thần tặc tử. Cũng là cảnh cáo chúng ta. Gần vua như gần cọp, vua nào triều thần này, ai biết được sau Phương gia, có thể là chúng ta hay không.”

Lý Thần thần sắc cứng đờ. Thiên hạ này, nếu nói có ai có thể giáp mặt đề trách hắn như vậy, thì cũng chỉ có đại ca này. Cho dù là phụ thân Trần quốc hầu của hắn cũng làm không được. Hơn nữa, Lý Thần ai nói cũng không nghe, chỉ nghe này đại ca hắn mà thôi.

“Đại ca giáo huấn rất phải, tiểu đệ hồ đồ rồi.”

Lý Thần yên lặng xuống, thần thái cung kính, tuyệt không dám phản kháng. Đối với vị đại ca huyết mạch tương liên này, Lý Thần không chỉ là tôn kính, còn có chút sợ hãi. Cho nên cũng rất nghe lời.

“Đại ca nói một, chính là một. Tiểu đệ cũng không dám chê cười nữa.”

Lý Thần thuận theo nói.

“Tiểu đệ, ta biết ngươi luôn không cam lòng, cùng với Phương Vân ganh đua cao thấp. Nhưng Phương gia suy bại, tuyệt đối không đáng chúng ta vui vẻ đàn hát. Phương Vân tuy rằng cùng chúng ta lập trường bất đồng, nhưng cũng là một người chí tình chí nghĩa. Nếu không phải chúng ta sinh ra, khó có thể trở thành bằng hữu, ta ngược lại hy vọng có thể cùng hắn trở thành bằng hữu mà không phải kẻ địch. Tới một mức độ nào đó, chúng ta thật ra là cùng một loại người.”

“Không sai, các ngươi quả thật là cùng một loại người! Nhưng lại vĩnh viễn không được làm bằng hữu!”

Một đạo thanh âm uy nghiêm, chậm rãi, đột nhiên trống rỗng xuất hiện ở trong phòng. Vô cùng tử khí bốc lên, hóa thành một tồn tại chói mắt. Khổng lồ uy áp như viên cổ Thái Sơn, đặt trên người hai huynh đệ.

“Bệ hạ!”

Lý Thần hoảng hốt, sợ tới mức hồn bất phụ thể. Sắc mặt chút tái nhợt, không có chút huyết sắc.

Hắn sao cũng không có dự đoán được, Nhân hoàng sẽ đột nhiên giá lâm cái Trần quốc hầu phủ nho nhỏ của bọn họ. Chỉ bằng lời bọn họ vừa nói, thì đây đã là tội lớn rồi.

“Vi thần tham kiến bệ hạ.”

Chỉ có Lý Quảng thần sắc như thường, hơi hơi lôi kéo Lý Thần, quỳ xuống. Hắn thần sắc thông dong trấn định, tựa như sớm đoán được sẽ có loại tình huống này, một chút cũng không kinh hoảng.

1121. Chương 1122: Thiên Cơ Vào Kinh Thành

Đính chính: Thành thật xin lỗi các VIP, do bản text sai nên mình bị nhầm lẫn tên của Nhân Hoàng. Mình xin đính chính lại, Nhân Hoàng tên là Lưu Sủy chứ không phải Lưu Triệt hay Lưu Triệt trong các chương trước kia. Còn con trai của Nhân Hoàng Lưu Sủy tên là Lưu Triệt. Mình đã sửa lại các chương gần đây, có thể sót một vài chỗ nên mong các VIP thông cảm. Xin cảm ơn.

Phương Dận nghe vậy tâm thần đại chấn, nhưng chỉ có Phương Vân biết. Nếu muốn làm cho Thiên Địa Vạn Hóa Chung khôi phục đến trạng thái toàn thịnh, nói dễ hơn làm! Thiên Địa Vạn Hóa Chung tuy rằng nuốt hai viên Tinh Thể Thời Gian, nhưng thật ra trạng thái của nó cũng không trưởng thành bao nhiêu.

Chỉ có cắn nuốt đại lượng Tinh Thể Thời Gian cùng Tinh Thể Không Gian, Thiên Địa Vạn Hóa Chung mới có khả năng khôi phục đến trạng thái toàn thịnh. Nhưng trong Thế giới này, tìm được hai viên Tinh Thể Thời Gian đã là xa xỉ không thể hiểu nổi rồi. Đi nơi nào để tìm ra viên thứ ba, thứ tư, thậm chí là nhiều hơn?

Nếu muốn làm cho Thiên Địa Vạn Hóa Chung khôi phục đến trạng thái toàn thịnh, cực kỳ khó khăn!

Hoa Dương phu nhân chẳng qua là người thường, linh hồn cực kỳ yếu ớt, cũng ý nghĩa là làm nàng sống lại khó khăn hơn rất nhiều. Nhưng mà, bất luận hy vọng xa vời cỡ nào, phàm là có điểm hy vọng nhất định, Phương Vân cũng sẽ không bỏ qua.

“Nương, bất luận trả cái gì, con vẫn sẽ làm cho người sống lại!”

Phương Vân nhìn mẫu thân trong lòng, thần sắc an tường giống như ngủ say, trong lòng âm thầm nói.

“Phụ thân đại nhân, người yên tâm đi. Ta nhất định sẽ nghĩ hết mọi biện pháp, làm mẫu thân sống lại!”

Phương Vân kiên định nói, những câu này nói với Phương Dận, cũng là nói với chính bản thân hần hẩn.

“Àn.”

Phương Dận gật gật đầu, tâm niệm vừa chuyển, cũng có quyết định:

“Ta thiếu nợ mẫu thân người nhiều lắm. Nếu nàng có thể sống lại, ta sẽ hảo hảo bồi thường nàng. Mẫu thân người sự tình, ta cũng sẽ nghĩ biện pháp. Khi ta ở thiên ngoại, từng nghe nói thượng cổ thời đại có một môn Tinh Tú Hoán Hồn Đại Hồi Pháp, có thể vớt hồn phách phân tán trong thiên địa. Ta trong khoảng thời gian này liền đi tìm kiếm, xem có thể tìm được thượng cổ bí pháp này hay không, đem linh hồn mảnh nhỏ mẫu thân người, tụ tập lại đây. Gia tăng hy vọng sống lại của nàng.”

Người có ba hồn bảy vía. Không giống võ giả, đem thất phách đề luyện, vô cùng cường đại. Người thường vừa chết, thất phách sẽ lập tức tản mất. Ngẫu nhiên có lưu lại, cũng chỉ là một, hai phách. Nếu đem hồn phách vớt lại, tụ lại cùng nhau, cơ hội sinh tồn của Hoa Dương phu nhân, sẽ gia tăng vài phần.

Phương Vân trầm tư không nói, sau một lát nói:

“Thân thể Mẫu thân để lại cho ta tới chiếu cố đi. Thiên Địa Vạn Hóa Chung có thể ôn dưỡng thân thể cùng linh hồn, mẫu thân ở lại ta nơi này, sẽ chăm sóc cho nàng.”

Phương Dận gật gật đầu. Phụ tử hai người đau khổ, tạm thời mạnh mẽ áp chế bi thương trong lòng, toàn lực lo lắng phương pháp làm cho Hoa Dương phu nhân sống lại.

“Không hay rồi!”

Đột nhiên, Phương Vân thần sắc đại biến:

“Đại ca!”

Từ khi nghe thấy Nhân hoàng uy hiếp, đến lúc phản hồi kinh thành, Phương Vân một lòng lo lắng cấp tốc chạy về kinh thành đi cứu mẫu thân. Căn bản không có thời gian đi cứu đại ca. Lúc này tỉnh táo lại, nhất thời cả người ra một thân mồ hôi lạnh.

Phương Dận cũng là trong lòng chấn động, hẳn cũng là vội vàng từ trên trời tới. Căn bản không có thời gian đi làm sự tình khác. Nhưng so sánh mà nói, Phương Dận cầm binh hơn hai mươi năm, tâm thần phải trấn định nhiều. Rất nhanh liền bình tĩnh trở lại:

“Ta trên người có Đế Vũ chiến giáp, có thể cảm giác được khí tức huynh đệ các người. Lúc trước khi ở kinh thành, ta cảm giác được, huyết khí đại ca người, cũng không ở trong triều. Thời gian lâu như vậy, hẳn hẳn là cũng đã nghe thấy tin tức, sớm tránh né. Hơn nữa...”

Phương Dận dừng một chút:

“Hẳn dù sao cũng cùng phúc Khang Công Chúa thành hôn, là phò mã đương triều. Nhân hoàng bận tâm thanh danh, hẳn là còn không lập tức đối phó đại ca người! Nhưng, việc này không nên chậm trễ, ta phải lập tức đi cứu đại ca người. Ta đã mất đi mẫu thân người, không muốn lại mất đi đại ca người!”

Phương Vân lúc này tâm thần hư thoát, thực lực tổn hao nhiều. Chỉ có Phương Dận còn vẫn duy trì toàn bộ thực lực. Hai người, cũng chỉ có Phương Dận mới có thực lực đi cứu Phương Lâm.

Sự tình khẩn cấp, phụ tử cũng không nhiều lời. Vừa ước định đối sách. Phương Dận lưu luyến không rời đem Hoa Dương phu nhân giao cho Phương Vân, rồi mới vội vàng rời đi.

“Phu nhân, Phương Dận thực xin lỗi người a!”

Xoay người bước vào bên trong không gian, Phương Dận hai má mới chảy xuống hai hàng lệ. Nam nhi không phải không rơi lệ, mà chỉ do chưa tới lúc thương tâm.

Phương Dận rời đi, không gian bên trong lập tức bình tĩnh trở lại.

Phương Vân ôm thân thể mẫu thân, cố nén bi thống, lại nhìn thật sâu tựa như muốn đem khuôn mặt mẫu thân nhớ kỹ. Rồi mới thi triển phong ấn đại pháp:

“Nhục thân phong ấn!”

Một cái khối băng thật lớn, đem Hoa Dương phu nhân thân hình phong nhập trong đó. Sau đó khối băng thu nhỏ lại, bằng cỡ bàn tay, rơi vào trong tay Phương Vân.

“Mẫu thân, ta nhất định sẽ làm người sống lại một lần nữa!”

Phương Vân ánh mắt đỏ lên, đem khối băng phong ấn, đưa vào tầng dưới chót của Thiên địa vạn hóa chung.

“Lưu Triết, ta nhất định sẽ làm cho người trả giá!”

Phương Vân đôi mắt màu đỏ bắn ra một tia thần sắc cừu hận. Thân hình nhoáng lên một cái, lập tức trốn vào Thiên địa vạn hóa chung.

Ngũ Đế Tinh Túc Quyền có sơ hở thật lớn, nếu không thể bù lại, không chỉ Ngũ Đế Tinh Túc Quyền vất vả nghiên cứu không có cách nào sử dụng, mà ngay cả Đế Vũ Tuyệt Học của Phương Gia cũng không thể. Bởi vì Đế Vũ Tuyệt Học trên người Phương Vân, sớm đã có quan hệ chặt chẽ cùng Ngũ Đế Tinh Túc Quyền.

Chỉ cần một chút chân khí tiết lộ, đều khả năng tiết lộ phương vị cho Nhân Hoàng. Hơn nữa gặp kẻ địch cường đại, Phương Vân cũng vô pháp thi triển hết thực lực.

Phương Vân tuy rằng thống hận Nhân hoàng, nhưng là thực lực hiện tại, gặp Nhân hoàng chỉ là lấy trứng chọi đá. Trước khi có thực lực cường đại, đủ để báo thù, Phương Vân chỉ có thể cố nén trong lòng thống khổ, dù là hết sức không cam lòng.

Đương kim thiên hạ, trừ Vạn Cổ Thanh Thiên Đại Đế, không ai có thể đơn đả độc đấu, chống lại Nhân hoàng. Phương Vân cũng vậy!

“Ầm ầm!”

Một đạo Vũ Trụ Thứ Cấp Năng Lượng thô to từ trên trời giáng xuống, rơi vào Thiên Địa Vạn Hóa Chung. Đồng thời thời gian dao động cường đại, đã nổi lên ở trong Thiên Địa Vạn Hóa Chung.

Phương Vân một bên hấp thu Vũ Trụ Thứ Cấp Năng Lượng, bổ sung chân khí. Về phương diện khác, đồng thời lợi dụng Thiên Địa Vạn Hóa Chung thời gian lực lượng, gia tốc thời gian trôi qua. Lợi dụng sự chênh lệch thời gian, trước khi Nhân Hoàng phát hiện hắn, đem sơ hở Ngũ Đế Tinh Túc Quyền sửa chữa lại.

Ở bên trong vị diện song song, muốn hấp thu thiên địa nguyên khí của Trung thổ Thế giới, có vẻ khó khăn. Nhưng hấp thu Vũ Trụ Thứ Cấp Năng Lượng, lại phải dễ dàng rất nhiều.

Phương Vân tâm thần hợp nhất, vứt bỏ tất cả thống khổ, tạp niệm. Đắm chìm bên trong thế giới ý thức. Kinh văn, rạn vỡ loá mắt, hiện lên. Đây là Ngũ Đế Tinh Túc Quyền kinh văn. Cũng là kinh văn lúc ban đầu Nhân Hoàng ban cho hắn.

Nếu không phải Vũ Vô Địch quá mức tự phụ, phun ra Ngũ Đế Tinh Túc Quyền bí mật, Phương Vân có lẽ còn không liên tưởng đến phương diện này. Nhưng sau khi bị Vũ Vô Địch vạch trần, Phương Vân muốn bổ sung chỗ thiếu hụt, liền dễ dàng hơn.

Luận võ đạo khí vận, Phương Vân có lẽ còn không có nghịch thiên như Nhân hoàng, nhưng là luận thiên phú, Phương Vân có thể ở mấy năm ngắn ngủi, đạt tới thành tựu như thế, tuyệt đối không kém hơn bao nhiêu so với Nhân hoàng.

Bên ngoài nhưng đi qua mấy ngày, nhưng Thiên địa vạn hóa chung nội, cũng đã đi qua mấy tháng. Ngũ Đế Tinh Túc Quyền sai sót cũng bị Phương Vân bù lại một chút.

.....

Thời gian từng ngày đi qua, mỗi người đều ở chú ý sự tình phụ tử Phương gia. Bên trong Trần quốc hầu phủ, Lý Quảng, Lý Thần hai huynh đệ, cũng ở chú ý tin tức triều đình.

“Đại ca, triều đình vận dụng sở hữu lực lượng, có tin tức của bọn họ hay không. Xem ra phụ tử Phương Dân, Phương Vân là đã không còn ở Trung thổ Thế giới.”

Lý Thần có vẻ vui sướng khi người khác gặp họa nói.

“Trung thổ Thế giới, trốn không được cảm giác của bệ hạ. Cũng chỉ có bên trong hư không vị diện, mới tạm thời tránh được triều đình lùng bắt. Phương gia phụ tử cũng chỉ có thể ở đó.”

Lý Quảng lắc đầu, lạnh nhạt nói.

“Hắc, đây Phương Vân trước kia không ai bì nổi, nhận hết hoàng ân. Ân không nghĩ ra cũng có hôm nay. Chúng ta lúc trước hai người liên thủ, cũng không là đối thủ của hắn. Hiện tại bệ hạ đã đem bọn họ tuyên làm phản thần. Nhân sinh biến hóa, thật đúng là có ý tứ a. Bình Đỉnh hầu biết đây một màn, cũng sẽ cười to không thôi.”

Lý Thần cười nói.

Lý Quảng nhìn thoáng qua đệ đệ, nhưng cũng không cười. Thẩm thía nói:

“Tiểu đệ, Phương gia ngã xuống rồi, Trần quốc hầu nhất mạch chúng ta, thiếu đi một kẻ địch. Chuyện này, chúng ta có thể cao hứng. Nhưng Phương gia bị Nhân hoàng định là loạn thần tặc tử. Cũng là cảnh cáo chúng ta. Gần vua như gần cọc, vua nào triều thần này, ai biết được sau Phương gia, có thể là chúng ta hay không.”

Lý Thần thần sắc cứng đờ. Thiên hạ này, nếu nói có ai có thể giáp mặt đề trách hắn như vậy, thì cũng chỉ có đại ca này. Cho dù là phụ thân Trần quốc hầu của hắn cũng làm không được. Hơn nữa, Lý Thần ai nói cũng không nghe, chỉ nghe này đại ca hắn mà thôi.

“Đại ca giáo huấn rất phải, tiểu đệ hồ đồ rồi.”

Lý Thần yên lặng xuống, thần thái cung kính, tuyệt không dám phản kháng. Đối với vị đại ca huyết mạch tương liên này, Lý Thần không chỉ là tôn kính, còn có chút sợ hãi. Cho nên cũng rất nghe lời.

“Đại ca nói một, chính là một. Tiểu đệ cũng không dám chê cười nữa.”

Lý Thần thuận theo nói.

“Tiểu đệ, ta biết ngươi luôn không cam lòng, cùng với Phương Vân ganh đua cao thấp. Nhưng Phương gia suy bại, tuyệt đối không đáng chúng ta vui vẻ đàn hát. Phương Vân tuy rằng cùng chúng ta lập trường bất đồng, nhưng cũng là một người chí tình chí nghĩa. Nếu không phải chúng ta sinh ra, khó có thể trở thành bằng hữu, ta ngược lại hy vọng có thể cùng hắn trở thành bằng hữu mà không phải kẻ địch. Tới một mức độ nào đó, chúng ta thật ra là cùng một loại người.”

“Không sai, các ngươi quả thật là cùng một loại người! Nhưng lại vĩnh viễn không được làm bằng hữu!”

Một đạo thanh âm uy nghiêm, chậm rãi, đột nhiên trống rỗng xuất hiện ở trong phòng. Vô cùng tử khí bốc lên, hóa thành một tồn tại chói mắt. Khổng lồ uy áp như viễn cổ Thái Sơn, đặt trên người hai huynh đệ.

“Bệ hạ!”

Lý Thần hoảng hốt, sợ tới mức hồn bất phụ thể. Sắc mặt chút tái nhợt, không có chút huyết sắc.

Hắn sao cũng không có dự đoán được, Nhân hoàng sẽ đột nhiên giá lâm cái Trấn quốc hầu phủ nho nhỏ của bọn họ. Chỉ bằng lời bọn họ vừa nói, thì đây đã là tội lớn rồi.

“Vi thần tham kiến bệ hạ.”

Chỉ có Lý Quảng thần sắc như thường, hơi hơi lôi kéo Lý Thần, quỳ xuống. Hắn thần sắc thông dong trấn định, tựa như sớm đoán được sẽ có loại tình huống này, một chút cũng không kinh hoảng.

1122. Chương 1123: Bàng Cự Nguyên Rời Núi

Tam đại Thiên Cơ tiên sinh thần phục triều đình, thay thế Nho gia chủ trì Lan Đài Bí Uyển, rất nhanh truyền khắp thiên hạ. Chuyện này, đối với tông phái giới là một cái xung kích cực đại. Không ai ngờ được, ở tông phái giới đức cao vọng trọng, địa vị cao cả tam đại Thiên Cơ tiên sinh, Lại là chó săn triều đình!

“Đáng chết! Ba tên này lại là chó săn của triều đình!”

Long Hồ Tông, nghe được tin tức, Long thánh thất thố, tràn ra năng lượng, thiếu chút nữa hủy toàn bộ Long Hồ đại điện. Không ai nghĩ đến, ngay cả ba đồ đệ của Thiên Cơ tiên sinh cũng là triều đình nanh vuốt.

Điều này cũng có nghĩa là toàn bộ hướng đi của tông phái đều trong sự khống chế của triều đình. Chạy trốn tới đâu cũng không thoát được Thiên Cơ Bàn, Thiên Cơ sổ thuật. Ở trên phương diện Thiên Cơ vận mệnh, không ai có thể chống lại bọn họ.

Ba người liên hợp, tương đương một cái Thiên Cơ Tiên Sinh chạy tới phụ tá Đại Chu Nhân hoàng!

“Đáng chết! Đây rốt cuộc là làm sao mà phát sinh? Thiên Cơ thai sao lại thông đồn với triều đình. Hơn nữa lại chưa từng có ai phát hiện ra!”

Long thánh tức giận đến phải chết.

“Ba cái lão nhân thực đáng chết đây! Hiện tại hối hận đều đã muộn!”

Hồ thánh cũng là tức giận đến muốn chết. Hiện tại ba người tránh ở trong Đại Chu hoàng cung, có Nhân hoàng tọa trấn, hiện tại kinh thành so với trước kia đáng sợ trăm ngàn lần, đi vào trong đó, chỉ là tự tìm tử lộ.

Chỉ là, tin tức này thật sự là rất rung động. Đến nỗi trước đó chưa từng có người nào nghĩ tới, sẽ xuất hiện loại vấn đề này.

“Ta chỉ cho rằng Tụ Bảo các, là Thiên Cơ Thai ở phía sau màn làm chủ. Không nghĩ tới, lại là Lưu Triết. Có tam đại Thiên Cơ tiên sinh ở bên phụ tá, quả thực là như hổ thêm cánh. Hiện tại hắn đại thế đã thành, càng thêm không có ai là đối thủ của hắn! Thật sự là hảo tâm kế, hảo thủ đoạn a! Lão tổ đều phải mặc cảm a!”

Hỗn Độn Đế Ma tông, Hỗn Độn Lão Tổ phát ra tiếng thở dài. Từ khi tam đại Thiên Cơ tiên sinh tuyên bố đại thần thông bằng xong, hắn liền cảm giác có chút không thích hợp, chỉ là còn không có liên tưởng đến bước này.

Bây giờ ý tưởng trùng kiến thượng cổ thịnh thế, đã hoàn toàn tan biến Tam đại Thiên Cơ tiên sinh là một đòn cuối cùng đập tan giấc mộng này.

Tam đại Thiên Cơ tiên sinh quy thuận triều đình, tin tức này mang tính hủy diệt. Toàn bộ tông phái giới mỗi người đều cảm thấy bất an, cảm giác được nguy cơ trước đó chưa từng có.

Phương bắc, bóng đêm bao phủ đại địa.

Một gã thanh niên mặc tinh thần đạo bào, bộ dáng xuất trần. Ở trong tay hắn là phương mười hai cách tinh bàn rạng rỡ sinh diệu, cùng thiên không tinh tú, đối ứng lẫn nhau.

Khi tam đại Thiên Cơ tiên sinh quy thuận triều đình, nhập chủ Lan Đài Bí Uyển thời điểm, thanh niên tâm huyết bắt đầu khởi động, lập sinh cảm ứng.

“Long hổ tương tế, tử vi đắc thế. Phương huynh gặp nguy hiểm!”

Bàng Cự Nguyên nhìn lên tinh không, thì thào tự nói. Vị truyền nhân thượng cổ Bắc Đẩu tinh cung, sau mấy năm, một thân thực lực đã muốn phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất

“Nhờ người tương trợ, ngu huynh mới có hôm nay. Hiện tại, cũng đến phiên ta báo đáp Phương huynh!”

Bàng Cự Nguyên nói xong, thân hình nhoáng lên một cái, hóa thành một đoàn lưu quang, biến mất bên trong đêm tối.

Tử Vi Đẩu Sở, tuy rằng còn không thể so với Bát Tắc, Liên Sơn Dịch, nhưng cũng xứng đáng với vị trí đệ nhất sau Liên Sơn Dịch. Thời điểm này, còn có lực lượng giúp Phương Vân, cũng chỉ có hắn .

“Uỳnh!”

Ngay tại lúc Bàng Cự Nguyên rời đi khỏi ngọn núi không lâu, một đoàn tử khí ro lớn, phóng lên cao, bay vào không gian.

.....

Bên trong Thiên ngoại song song không gian, Phương Vân đắm chìm bên trong việc tu bổ sơ hở Ngũ Đế Tinh Túc Quyền. Cũng không biết trải qua bao lâu, đột nhiên oanh một tiếng, trong cơ thể Phương Vân bắn ra vô lượng hào quang, một cỗ uy áp tôn quý, nhân từ, giáo hóa ý chí của vạn dân, từ trên người hắn phát ra.

“Rốt cuộc thành công!”

Phương Vân mở mắt ra, cả người nở rộ tầng tầng hào quang. Nhưng giây lát tro, toàn bộ lại toàn bộ rút đi.

Nay Phương Vân không chỉ bù lại sơ hở của Ngũ Đế chân khí, cắt đứt sự cảm ứng của Nhân Hoàng, mà còn đem Ngũ Đế chân khí nước lửa giao hòa, dung hợp làm một, nâng ột bước.

Hiện tại Phương Vân, không hề là hóa ra Ngũ Đế hóa thân. Mà là thân mình liền tỏa ra Ngũ Đế khí tức, đây đúng là biểu hiện của việc Ngũ Đế Chân Khí được nâng ột bước!

“Lưu Triết, người nhất định không thể tưởng được, ta nhanh như vậy sẽ khôi phục công lực đi! Chúng ta nhất định sẽ lại gặp mặt!”

Phương Vân cánh tay hơi hơi nhoáng lên một cái, năng lượng như sóng triều lập tức bắt đầu khởi động ở trong cơ thể. Trong khoảng thời gian này, Phương Vân không chỉ trị hết thương thế toàn thân, mà công lực so với lúc trước còn có tinh tiến.

“Chúc mừng công tử xuất quan, công lực nâng ột bước!”

Một tầng ôn nhu thanh âm, truyền vào trong tai. Không biết từ lúc nào, Yên Thị Mị Hành lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở bên người Phương Vân. Thời điểm Phương Vân bế quan, nàng liền luôn luôn thủ hộ bên cạnh hắn.

Phương Vân xoay người nhìn Yên Thị Mị Hành, trầm mặc một lát, đột nhiên nói:

“Yên Thị Mị Hành, ngươi đi đi.”

“A!”

Yên Thị Mị Hành thân thể mềm mại run lên, lộ ra thần sắc giật mình. Nàng hoàn toàn không có dự đoán được, Phương Vân sẽ đột nhiên nói ra những lời này.

Phương Vân thần sắc có vẻ bình tĩnh, tựa như mọi việc đều đã lường trước:

“Ta cùng triều đình đã quyết liệt hết mức, kinh thành chỉ chiến, thực lực Nhân Hoàng ngươi cũng đã thấy. Đi theo ta, chỉ là cá cùng chậu. Ngươi đi theo ta cũng có một đoạn thời gian, ta không muốn ngươi vì ta mà bị Nhân hoàng làm hại!”

Phương Vân nói :

“Nếu ngươi cảm thấy, ta cứu ngươi ở Vực Sâu Bi Thương, còn thiếu nhân tình ta thì cũng không phải. Ngươi giúp ta rất nhiều, ân gì cũng báo rồi. Không cần bởi vậy mà chú ý. Ngươi là Địa hồn cấp cường giả, đi đến đâu cũng là nhân vật hùng bá nhất phương. Ít nhất không vì ta mà liên lụy. Ta nơi này có Ngũ Đế Tinh Túc Quyền, là ta đã chỉnh sửa rồi, không có lỗi hỏng. Ta không có gì tặng cho ngươi, hay dùng đây thiên tuyệt học này tặng cho ngươi đi.”

Phương Vân nói xong liền đem một đạo ý thức hàm chứa công pháp phát một cái liền đi ra ngoài.

Hắn nghĩ tới, ở thời điểm hắn bị thương, Yên Thị Mị Hành có rất nhiều cơ hội gia hại hắn. Nhưng là nàng không có. Thậm chí ở thời điểm tự mình bị thương, còn giúp trợ giúp mình chữa thương. Phương Vân xưa nay là có ân báo ân, có cừu báo cừu. Ngươi đối xử với ta thế nào, thì ta cũng đối xử như thế với ngươi!

Yên Thị Mị Hành trong đầu trống rỗng, tuy rằng nàng từng hy vọng, có thể từ trong tay Phương Vân thoát ra, lấy được tự do. Nhưng là thấy một màn ngoài ý muốn như vậy, từ trong miệng Phương Vân nói ra, lại làm cho nàng trở tay không kịp.

“Ta đây là làm sao vậy? Đây không phải là điều ta muốn sao? Đứa gốc này thậm chí đem Ngũ Đế Tinh Túc Quyền tuyệt học có một không hai như vậy đều cho ta. Nhưng vì cái gì ta lại một chút cảm giác cao hứng đều không có. Ta sẽ không là điên rồi đi, chẳng lẽ còn thật muốn đi chết cùng hắn sao!”

Yên Thị Mị Hành trong lòng xẹt qua ý niệm. Nhưng dù nàng sao suy nghĩ, phủ định thế nào. Thì cũng không thể phủ nhận, khi Phương Vân nói để nàng đi thì trong lòng nàng cũng không có một tia cao hứng, mà ngược lại còn có một tia mất mát. Nhìn Phương Vân xoay người rời đi, trong lòng không biết vì sao, có một loại cảm giác trống rỗng.

Yên Thị Mị Hành trước mắt lại hiện lên đôi mắt đỏ như máu của Phương Vân, không biết vì sao, trong lòng lại run lên. Khoảng thời gian này, nàng luôn đi theo Phương Vân. Nàng ở cùng hắn tại kinh thành chỉ chiến, triều đình nguy như chồng trứng, sắp bị giết tới nơi, cũng thấy được hắn ngàn dặm gấp rút tiếp viện Thiên Ma công chúa, cũng chính tai nghe được tiếng hét tê tâm liệt phế khi mẫu thân hắn mất đi.

Không biết lúc nào, nàng dần dần buông tha lập trường của mình. Bị con người chí tình chí nghĩa trẻ hơn mình mấy ngàn tuổi làm cho cảm động. Trên người Phương gia thứ tử, nàng cảm nhận được một số thứ mà trước kia nàng chưa bao giờ nhận thức qua..

Nàng chân chính đi theo Phương Vân thời gian cũng không dài, đại đa số thời điểm, cũng chỉ là ở một bên nhìn. Nhìn hắn bày mưu nghĩ kế, trấn định tự nhiên, nhìn hắn khóc, nhìn hắn cười, nhìn hắn đau khổ. Lần đầu tiên, Yên Thị Mị Hành cảm giác được, ở cuộc sống thượng cổ thời đại trước kia, nàng tựa như một khối cái xác không hồn, không có cảm tình gì cả.

Ngay tại thời khắc Phương Vân nói để bảg đu, trong lòng nàng đột nhiên sinh ra sợ hãi, bàng hoàng. Sợ hãi cái xác không hồn, sợ hãi cuộc sống không có cảm tình.

Nhìn Phương Vân bước chân dần đi xa, Yên Thị Mị Hành trong lòng đột nhiên sinh ra một loại khát vọng mãnh liệt. Khát vọng có được cuộc sống tràn đầy tình cảm như Phương Vân.

“Công tử, chờ một chút.”

Yên Thị Mị Hành bóp một tiếng, làm vỡ nát công pháp lạc ấn Phương Vân lưu trong cơ thể nàng, bước nhanh đuổi theo. Nàng trong lòng đột nhiên sinh ra một loại ý niệm mãnh liệt, nếu làm một cái cái xác không hồn, thì thà sống một cuộc sống ngắn ngủi, nhưng oanh oanh liệt liệt...

.....

“Oanh!”

Không khí mới mẻ của Trung thổ Thế giới dũng mãnh chui vào trong mũi, Phương Vân phá vỡ không gian, lại hạ xuống phiên Thế giới này. Xung quanh đồi núi chập trùng, cũng không có biến hóa bao nhiêu. Nhìn phiên Thế giới quen thuộc này, Phương Vân trong lòng không khỏi dâng lên một loại cảm giác bi thương. Giang sơn thì vẫn vậy, nhưng sự vật đã đổi dời rồi..

Tất cả cũng không có biến hóa, nhưng là tâm tình hấn, đã hoàn toàn thay đổi.

“Công tử không cần bi thương, lão phu nhân nếu còn tại thế, nhất định cũng không nguyện ý nhìn thấy người như vậy.”

Yên Thị Mị Hành thanh âm từ Thiên Địa Vạn Hóa chung nội truyền đến, an ủi hấn.

Yên Thị Mị Hành chung quy là không có rời đi. Nàng chủ ý đã quyết, liền ngay cả Phương Vân cũng không có biện pháp thay đổi. Bất luận như thế nào, Phương Vân nay bị triều đình truy nã, bên người nhiều hơn một cường giả hồn cấp, cũng là một đại trợ lực.

Phương Vân không nói gì thêm, chỉ là hít vào một hơi thật sâu. Mẫu thân còn có một tia hy vọng có thể sống lại. Còn cần hấn đi hoàn thành. Mà trước đó, còn có rất nhiều người cần hấn đi quý trọng, bảo hộ.

“Đại nguyệt...”

Phương Vân thì thào tự nói, thân hình nhoáng lên một cái, lập tức trốn vào trong hư không.

Trước khi Phương Vân xuất phát, đem Lam Đại Nguyệt lưu tại trong phủ làm bạn với mẫu thân. Nhưng thời điểm Phương Vân phản hồi, cũng không có nhìn thấy Lam Đại Nguyệt. Hơn nữa, hấn cũng có thể khẳng định, Lam Đại Nguyệt không ở kinh thành trung.

Hấn từng ở Lam Đại Nguyệt trên người lưu lại lạc ấn, còn có thể mơ hồ cảm giác được vị trí của nàng

1123. Chương 1124: Long Mi Trắng Ngư Vô Phục

Uỳnh!”

Hào quang nhất tặc, Phương Vân xé rách hư không, bước vào trong biển mất không thấy.

Đây là ngôi nhà tranh cũ nát ở Dự châu. Trong nhà tranh trung là một lão nho thoái ẩn tu học, đức cao vọng trọng. Qua tuổi tám mươi, bỏ qua thể sự, một lòng nghiên cứu học vấn. Trong thôn là tiên sinh dạy học, cơ hồ đều là môn hạ của lão nho. Yêu nhau yêu cả đường đi, mọi người đối với vị lão nho này, cũng cực kỳ kính trọng, ít khi nào quấy rầy.

Lão nho sinh sống một cuộc sống cực kỳ thanh tịnh.

“Uỳnh!”

Hào quang chợt lóe, bên trong nhà tranh lập tức nhiều hơn một người.

“Ai?!”

Một tiếng quát vang lên từ bên trong nhà tranh, một nữ tử váy lam chợt ngẩng đầu lên, nhưng đột nhiên, thân hình chấn động, môi run run, giống như không phát ra tiếng động. Thật lâu sau, mới kêu lên:

“Phương Vân.”

Một tiếng Phương Vân, Lam Đại Nguyệt lập tức lả chã rơi lệ, ghen ngào nói:

“Vân lang, ta thực xin lỗi người. Lão phu nhân, lão phu nhân nàng...”

Phương Vân thở dài một tiếng, đem Lam Đại Nguyệt ôm vào trong ngực:

“Ta đã biết, tất cả ta đều biết. Đây không phải người sai, muốn trách, chỉ có thể trách ta không có nhìn thấu mặt thật của Nhân Hoàng!”

Ngồi sau bàn gỗ, lão nho vốn đang nghiên cứu kinh thư, nhưng giờ khắc này, lại lặng yên không một tiếng động đứng lên, rời khỏi nhà tranh. Lưu lại hai người trong đó.

Cũng không biết qua bao lâu, Lam Đại Nguyệt cảm xúc dịu đi một ít, liền từ trong lòng lấy ra một phong thư đưa qua:

“Đây là phong thư cuối cùng lão phu nhân lưu cho người.”

“Phương Vân con của ta tự tay mở.”

Một hàng chữ xinh đẹp quen thuộc đập vào mắt, Phương Vân cái mũi đau xót, cơ hồ muốn rơi lệ. Nhưng hần hít một hơi thật sâu, cố nén trụ cổ cảm xúc bi thương. Sau đó mở phong thư ra.

Đây là phong thư trước khi Hoa Dương phu nhân chết viết ra. Một phong thư như đem cả cõi lòng Phương Vân xé rách ra, đau đớn cùng cực.

“Mấy vị Thiên Tử Tế Tửu muốn đưa lão phu nhân đi, nhưng nàng lại lệnh chúng ta rời đi trước. Nàng nói, Phương gia nhiều thế hệ trung liệt, không bao giờ phản hồi quốc. Nàng nếu là đi rồi, chẳng khác nào thừa nhận tội danh của triều đình...”

Lam Đại Nguyệt khóc, rốt cuộc nói không được nữa. Nàng hầu hạ Hoa Dương phu nhân thời gian không ngắn. Xem Hoa Dương phu nhân là người thân, giống như mẫu thân của nàng vậy.

Phương Vân thiếu chút nữa cũng không cầm được rơi lệ, mẫu tử thiên nhân vĩnh cách, như thế nào có thể không thương tâm. Chỉ là hần cũng không có khóc.

Phương Vân biết tính cách mẫu thân, nàng tình nguyện chết đi, cũng không nguyện sống một cách cầu thả. Mẫu thân xuất thân từ dòng dõi danh giá, khái niệm với sự vinh nhục rất cao. Hơn nữa người được triều đình sắc phong làm nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, tuyệt đối không chịu đeo tội danh phản quốc mà sống.

Hoa Dương phu nhân chỉ là nữ lưu, nhưng Phương Vân hiểu, trong lòng nàng kiên trì cùng nguyên tắc cũng không kém hơn một cái đại nho đức cao vọng trọng.

Mẫu thân rất ít khi để ý chuyện chính trị. Nhưng Phương Vân sớm hiểu, mẫu thân trí tuệ cũng không kém hơn mình. Trí tuệ nàng đủ để nhận ra nàng mới là mục tiêu của Nhân hoàng. Phương gia tất cả mọi người vụng trộm rời đi, là hoàn toàn không thể nào. Đến lúc đó, lại không ai có thể rời đi được. Chỉ có nàng lưu lại, những người khác trong phủ, mới có hy vọng đào thoát!

Phong thư này chính là chứng minh.

“Đại nguyệt, người cũng không nên tự trách mình. Mẫu thân tuy rằng đã chết, nhưng không phải là không có hi vọng sống lại.”

Phương Vân nói xong, liền đem chuyện Thiên Địa Vạn Hóa Chung kể lại một lần.

“Thật sao?”

Lam Đại Nguyệt si ngốc nói, thần sắc không thể tin được.

“Đúng vậy.”

Phương Vân gật đầu nói, trong lòng yên lặng nói:

“Dù trả giá cái giá gì, ta cũng nhất định có thể làm được.”

“Thật tốt quá!”

Lam Đại Nguyệt nhìn không được vui quá mà khóc.

Mang theo Lam Đại Nguyệt, Phương Vân không có chút do dự, rất nhanh liền hướng địa phương Thiên Ma tông chủ đang đợi.

“Phương Vân, hãy cố nén bi thương.”

Hai người nghe việc Hoa Dương phu nhân qua đời, đối với Phương gia đều cực kỳ đồng tình. Khi hai người nói những câu này đều tránh được Thiên Ma công chúa. Trước đó đã điểm huyết ngủ của nàng.

“Đa tạ bá phụ bá mẫu.”

Phương Vân cũng không nhiều lời, thứ nhất là vô bổ, thứ hai nhắc tới càng thêm thương tâm. Ngược lại nói:

“Thiên Địa Vạn Hóa Chung của ta đã tự thành Thế giới. Tuy rằng so ra còn kém Thế giới cấp cường giả ngưng tụ không gian. Nhưng cũng có thể gia tốc thời gian lưu chuyển, có thể giúp bá mẫu an dưỡng linh hồn thương thế.”

Thiên Ma tông chủ vợ chồng nhìn nhau, lập tức Thiên Ma tông chủ gật gù đầu:

“Như vậy cũng tốt, dù sao hiện tại, chúng ta cũng là không có chỗ đi.”

Một phen thương lượng xong, hai người mang theo Thiên Ma công chúa, cùng nhau đi vào trong Thiên địa vạn hóa chung. Đây phiên Thế giới tuy là một mảnh đại lục rộng lớn, nhưng bên ngoài phiên đại lục này Phương Vân còn khai mở rất nhiều tiểu không gian độc lập.

Thiên Ma tông chủ vợ chồng tùy ý lựa chọn một tiểu không gian, tiến vào trong đó.

Làm xong những chuyện này, Phương Vân đang muốn rời đi. Đột nhiên trong lúc đó, trong lòng vừa động, lại là một trận tâm huyết cuộn cuộn. Lập tức dừng, vận dụng tiên thiên sổ thuật thôi diễn.

“Khổng tước!”

Phương Vân lấp bắp kinh hãi, ở bên trong thôi diễn, hẩn rõ ràng nhìn thấy một cái thân ảnh quen thuộc, đang vượt biển tới Trung thổ đại lục.

“Uỳnh!”

Phương Vân thân hình chấn động, chân khí nổ tung, lập tức hóa thành một đạo tia chớp, màu đen ở vô tận không gian trung xuyên qua mà qua, hướng phía nam mà đi.

“Uỳnh!”

Phương Vân rời khỏi, đại khái nửa canh giờ, uỳnh một tiếng, không gian hẩn vừa ở đột nhiên bàn tứ phân ngũ liệt. Mấy đạo khôi ngô bóng người, chiến giáp dữ tợn, bước vào bên trong. Trên thân mấy người này đều là khí tức như sấm, tỏa ra một cỗ khí tức vào sinh ra tử thảm thiết trên chiến trường.

“Sao lại thế này? Lại không có ai cả?”

Đời trước Thánh võ hầu nhìn liếc mắt mọi nơi một cái, thần niệm khổng lồ bao phủ toàn bộ không gian, rất nhanh như thủy triều thu trở về.

“Chẳng lẽ tam đại Thiên Cơ tiên sinh đoán sai sao, Phương Vân lại không ở không gian này?”

Đời trước Nguyên võ hầu nghi hoặc nói.

“Cũng không hẩn là vậy.”

Một thanh âm the thé vang lên, người này lại là một cái cảm y thái giám, mặt trắng, tóc hoa râm. Lông mi hẩn trắng như tuyết, hiển nhiên đã sống rất lâu. Tuy là một tên thái giám, nhưng khí tức trên người so với đời trước Thánh võ hầu cùng Nguyên võ hầu lại mạnh hơn. Trên người phát ra khí tức Thế giới, tựa như so với Vũ Vô Dịch còn mạnh hơn.

Tuy rằng là cái thái giám, nhưng hai vị đời trước võ hầu ở trước mặt hẩn, lại có vẻ cực kỳ cung kính. Lão thái giám tên là Ngự Vô Phục, là Đại Nội Tổng quản, triều Đại Thương hơn một ngàn năm trước chính là

tuyệt đại cao thủ. Sau lại không biết vì sao, quy thuận Đại Chu thái tổ. Hầu hạ không biết bao nhiêu thế hệ hoàng thất.

Trừ bỏ đương kim Nhân hoàng, lão thái giám này chính là tuyệt đỉnh cường giả trong cung. Hắn đã ba trăm năm không có xuất thủ qua. Chỉ một lần ra tay, là lúc Đế vô hầu phản loạn. Lão thái giám trực tiếp một chưởng làm Đế vô hầu bị thương nặng, thực lực sâu không lường được.

Vũ Vô Dịch chết trận, hai vị đời trước Vô hầu đều không chắc chắn bắt được Phương Vân. Nhân hoàng mới phái ra vị công công Ngư Vô Phục này. Tương truyền thái tổ vô học, từng toàn bộ truyền cho vị công công này. Thậm chí ngay cả Ngũ Đế tuyệt học, hắn đều đã học được.

Lần này truy bắt Phương gia phụ tử, bọn họ hai cái là phụ trợ. Vị Ngư Vô Phục này mới là chủ lực chân chính.

“Ý Ngư công công là?”

Đời trước Nguyên vô hầu do dự mà hỏi.

“Bốp!”

Ngư vô phục gầy như cây trúc, đôi tay bạch ngọc vừa động, vài giọt máu loăng cùng bùn đất rơi vào tay hắn:

“Nghe nói, tiểu tặc kia tử cứu vợ chồng Thiên Ma tông. Đôi vợ chồng kia hẳn là ngay bên người hắn. Mấy vị đều là đương kim cường giả, cẩn thận cảm giác một chút, hẳn là có thể nhìn ra cái gì.”

Hai người đương nhiên phát hiện, chỉ là ngay từ đầu tâm tư dừng lại ở việc truy tìm Phương Dận, Phương Vân hành tung gì. Cho nên không để ý một ít chi tiết khác.

“Ngư công công ý nói đây là máu huyết của Thiên Ma tông chủ vợ chồng. Mà Phương Vân, Phương Dận từng cùng Thiên Ma tông chủ vợ chồng ở trong này?”

Hai người lập tức hiểu ý.

“Không chỉ như vậy, tam đại Thiên Cơ tiên sinh thôi diễn, hẳn là không có sai.

Lão thái giám mí mắt híp lại, bắn ra từng đợt hàn quang làm cho người ta hốt hoảng:

“Xem ra, có người âm thầm tương trợ đôi phụ tử này.”

Lão thái giám nói xong, ngẩng đầu lên, nhìn phía hư không. Ai cũng không biết, hắn suy nghĩ cái gì.

“Đi thôi.”

Thanh âm rơi xuống, ba tiếng gió rung động, mấy người lại giống lúc đến, phá vỡ không gian, biến mất vô tung.

.....

Cùng lúc đó, trên ngọn núi ngoài thành, bắc đầu truyền nhân Bàn Cự Nguyên chậm rãi mở mắt ra,, hơi thở phào:

Liên Sơn Dịch quả nhiên lợi hại, ta cũng chỉ có thể là quấy nhiễu, kéo dài một chút thời gian bọn họ phát hiện Phương Vân Nhưng không cách nào chỉ sai cho họ. Trải qua lúc này, tam đại Thiên Cơ tiên sinh chỉ sợ cũng phát hiện ta tồn tại. Ta phải cẩn thận hơn rồi.”

Thiên Cơ đầu hồi rất hung hiểm, đặc biệt là sau khi tam đại Thiên Cơ tiên sinh quy thuận triều đình, Bàn Cự Nguyên hành động liền càng thêm nguy hiểm. Nhưng, thượng cổ Bắc Đầu tinh cung lấy tiên thiên số thuật làm chủ, đứng vào hàng thượng cổ đại phái, không phải là không có đạo lý.

Tam đại Thiên Cơ tiên sinh muốn đối phó Bàn Cự Nguyên, trong khoảng thời gian ngắn, cũng không dễ dàng như vậy.

“Uỳnh!”

Bàng Cự Nguyên thân nguyên rung động, lập tức từ trên núi biến mất. Phương Vân trên người có khí tức Thiên Địa Vạn Hóa Chung bao phủ, Bàng Cự Nguyên cũng rất khó suy tính đến tin tức chính xác của hắn. Không giống tam đại Thiên Cơ tiên sinh, phía sau có một Huyền minh đỉnh phong Nhân hoàng chống đỡ.

Hơn nữa Nhân hoàng thực lực cường đại, liên hợp lại, dù là Thiên Cơ pháp khí cũng khó có thể che chắn cảm giác của bọn họ. Đặc biệt, bên trong tiên thiên sổ thuật, còn có rất nhiều phương pháp gián tiếp suy tính vị trí đối phương. Ví dụ như không thể suy tính vị trí đối phương, liền suy tính vị trí đối phương không thể xuất hiện, loại trừ dần rồi cuối cùng suy ra vị trí chính xác.

Như vậy tuy rằng cực kỳ rườm rà, hơn nữa hao tổn tâm thần. Nhưng tam đại Thiên Cơ tiên sinh có Nhân hoàng làm hậu thuẫn, tự nhiên sẽ không để ý những điều này, ít nhất tiêu hao một ít chân khí của Nhân Hoàng mà thôi.

1124. Chương 1125: Phương Vân, Bàng Cự Nguyên Bắt Tay

Biển cả mênh mông, một mảnh mờ mịt. Bát ngát đại hải, một cái thân ảnh cô độc, đứng trên thuyền hướng về Trung thổ.

“Rốt cuộc tới Trung thổ lục địa!”

Khổng Tước trên mặt che một tấm sa mỏng, nhìn bờ biển xa xa như ẩn như hiện, gần trong gang tấc. Trong lòng buồn vui nẩy ra. Đã bao nhiêu năm, nàng rốt cuộc lại quay trở về Trung thổ.

“Oa oa!”

Một tiếng động quái dị từ phía sau một thuyền truyền đến. Lại là nhất một đầu hải thú kêu to. Đây chỉ đề giai ngư nhân chiến sĩ, là Doanh hoàng Thái tử liên hệ hải tộc, vụng trộm phái lại đây, hộ tống Khổng Tước.

Đại hải mờ mịt, cực kỳ phiêu lưu. Có một chỉ ngư nhân hộ tống, phải an toàn hơn nhiều.

“Tới rồi, cảm ơn người.”

Khổng Tước xoay người lại, vỗ nhẹ lên cái đầu nhân bóng loáng, nhưng dị thường cứng rắn, cảm tạ nói. Nàng dùng hải tộc ngôn ngữ nói.

Biển cả bốn phía, đều là hải tộc cao tăng học tập ngôn ngữ nhân loại để lên trên đất liền liên hệ cùng nhân loại. Chỉ có Khổng Tước mới học ngôn ngữ nhân loại xem thường này. Nhân loại đều cho rằng ngư nhân là loài thô鄙, nhưng Khổng Tước chưa từng nghĩ như vậy.

“Oa oa!”

Ngư nhân chiến sĩ lại đáp lại vài tiếng, ánh mắt lộ ra một mảnh thần thái, tựa hồ là cảm tạ.

Khổng Tước ánh mắt cong lên, lộ ra vẻ tươi cười. Nhưng rất nhanh, tia tươi cười này cũng bị một tia bi thương che dấu.

Lục địa đã gần trong gang tấc, nàng cũng nên lên bờ rồi.

“Ta cũng nên đi!”

Khổng Tước trong mắt xẹt qua một tia thần sắc thương cảm, thân thể mềm mại nhoáng lên một cái, lập tức từ một thuyền phá không bay lên, giống như một con chim yến, lướt qua mặt biển, hướng lục địa bay đi.

Phía sau, đề giai ngư nhân kêu một tiếng, như chúc phúc, sau đó nhanh chóng chìm vào trong biển rồi đi.

Nơi này là vùng duyên hải đông nam Trung thổ, có vẻ hẻo lánh. Đại Chu thủy sư rất ít đến đây tuần tra. Cũng là địa phương Khổng Tước lựa chọn đổ bộ.

Một màu xanh cùng với mùi bùn đất xông vào mũi. Khổng Tước thân hình gập lại, đang muốn hạ xuống, đột nhiên trong lúc đó, tiếng gió rung động, Lại nhào vào trong lòng một người. Một trận khí tức nam tử xông vào mũi.

“Người!”

Khổng Tước kinh hãi lại giật dữ, cổ tay vừa động, chuỗi chuỗi thủ sắc bén vô cùng lập tức đâm tới.

“Khổng Tước, là ta.”

Một trận thanh âm quen thuộc vang lên bên tai, mang theo một trận nhiệt khí. Nghe thể thân hình Khổng Tước đột nhiên mềm nhũn, ôm chặt lấy đối phương, hốc mắt đỏ lên:

“Phương Vân...”

“Ta đã biết, sự tình gì cũng đều biết. Không cần nói nữa.”

Phương Vân ôm sát Khổng Tước, ôn tồn nói. Nữ tử này, cái lời phụ thân, phiêu dương quá hải, ngàn dặm tới tìm hân. Hân tuy rằng không có tận mắt nhìn thấy, nhưng cảm thụ được thâm tình của Khổng Tước.

Mất đi mẫu thân, đã muốn làm cho hân hứng chịu đả kích. Hân không muốn lại đến lúc chân chính mất đi, mới tỉnh ngộ, sáng tỏ cõi lòng mình. Kiếp này, hân sai lầm hai lần, cũng không muốn sai lầm thêm một lần nào nữa.

Lúc này đây, hân phải thủ hộ tất cả người thân của hân!

Phương Vân an ủi Khổng Tước, vừa lật cũng đem nàng đưa vào Thiên Địa Vạn Hóa Chung, thân hình nhoáng lên, lại biến mất. Còn có một người, hân phải đi gặp, phải đi cứu!

“Ầm ầm!”

Phương Vân mang theo Khổng Tước biến mất không thấy, đột nhiên bên bờ biển sóng to nổi dậy, vọt lên cao hơn nghìn trượng. Bên trong cơn sóng, một đạo kim quang giống như mặt trời, phát ra vạn trượng kim quang, toàn bộ mặt biển, đều chấn động dưới uy áp của hân.

“Khổng Tước, người chạy đi đâu! Đi ra, đi ra cho ta!”

Doanh hoàng gầm gừ, vang vọng ven biển:

“Người đứa con bất hiếu này, lại vì một cái nam tử, ruồng bỏ gia tộc, ruồng bỏ phụ thân người! Thật sự là đáng chết a!”

Khổng lồ thần thức, phá thể mà ra, quét hết phạm vi ngàn dặm. Nhưng lại không tìm được tung tích Khổng Tước.

Sôi trào sóng biển, rất nhanh bình tĩnh trở lại. Doanh hoàng cũng biết xuất hiện vấn đề.

“Đáng chết! Ta rõ ràng tính ra nàng lúc này sẽ xuất hiện đây, sao lại thất bại?”

Doanh hoàng bên trong ánh mắt hiện lên từng đạo ý tưởng, đột nhiên thần sắc trở nên cực kỳ dữ tợn:

“Là ai? Là ai đang làm nhiều Thiên Cơ thôi diễn của ta? Là ai đang giúp Phương gia thứ tử!”

Doanh hoàng thanh âm, như sấm cuộn cuộn, thậm chí lọt vào hư không, , kinh khởi từng trận gợn sóng.

“Oanh!”

Mặt biển lại nổ tung, dâng lên ngàn thước, thời điểm sóng to hạ xuống, Doanh hoàng thân ảnh cũng biến mất vô tung

.....

Thanh châu Tương thành, bên trong một khách sạn, Triệu Bá Ngôn mí mắt di động chung, sắc mặt trắng bệch, thân hình lại lạnh run. Hân vốn cũng là hán tử ngang tàng, nhưng là giờ khắc này, cũng không nhìn được, xuất hiện vẻ mặt sợ hãi kinh ngạc..

Triệu Bá Ngôn cũng không phải hạng người nhất gan, hân xưa nay can đảm cẩn trọng. Bằng không, cũng không làm được thủ lĩnh của gần trăm vạn Thiêu Thân. Triệu Bá Ngôn không sợ người đuổi giết, nhưng nếu người đuổi giết là đương kim thiên tử, Đại Chu triều Nhân hoàng thì khác.

Không ai không sợ chết, Triệu Bá Ngôn cũng vậy!

Mấy ngày trước, khi Phương Vân không để ý lời khuyên can của hấn, bước ra khỏi Quan Quân hầu phủ. Triệu Bá Ngôn cũng đã cảm giác được nguy cơ sâu sắc. Là thủ lĩnh trăm vạn Thiêu Thân, độ mẫn cảm đối với các loại nguy cơ cùng tin tức của Triệu Bá Ngôn, đã đạt tới trình độ kinh người.

Ba tháng cấm kị chưa hết, Phương Vân đã phá phủ mà ra. Hơn nữa là muốn cứu Thiên Ma công chúa từ trong tay Thánh Phật Đại Quân. Sự thật đơn giản như vậy, đủ để cho Triệu Bá Ngôn cảm giác được nguy cơ sâu sắc mãnh liệt.

Cho nên Phương Vân vừa đi, vị thủ lĩnh trung thành và tận tâm này, lập tức liền rời khỏi Quan Quân hầu phủ. Rời khỏi kinh thành. Bên ngoài kinh thành, tông phái đông đảo, rất nhiều người đều muốn đón hấn vào chỗ chết. Nhưng là thời điểm này, Triệu Bá Ngôn đành phải làm vậy.

Nơi yên lành đã biến thành đầm rồng hang hổ. Hấn đành phải trốn đi.

Là một cái thủ lĩnh gián điệp mà nói, phòng ngừa chu đáo là phẩm chất bắt buộc!

Mấy ngày trước, Phương gia tan biến, bị gán tội thông đồng dịch phản quốc. Triệu Bá Ngôn cả người chảy ra một thân mồ hôi lạnh, mấy ngày mấy đêm đều tâm thần không yên. Thẳng đến khi truyền ra tin tức Phương Vân cùng phụ thân chạy ra khỏi Kinh thành.

Triệu Bá Ngôn hiểu rõ, bọn họ những người này, đã muốn bị in烙 ấn thật sâu. Phương Vân nếu chết, như vậy kế tiếp chính là hấn. Phương Vân chết, hấn cũng không có ngày lành.

“Hầu gia, Triệu Bá Ngôn cả đời trung tâm hầu hạ. Có thể sống sót hay không, liền xem lúc này đây.”

Triệu Bá Ngôn trong lòng thì thảo tự nói, hấn hai tay hợp thành chữ thập, bàn tay có một hình ảnh cái chum cái mớ hồ. Đây là hình chiếu Thiên Địa Vạn Hóa Chung trước kia Phương Vân đưa cho hấn để che chắn Thiên Cơ.

Bằng vào hình chiếu Thiên Địa Vạn Hóa Chung này, Triệu Bá Ngôn có thể che chắn Thiên Cơ dò thám ở một trình độ nhất định.

Triệu Bá Ngôn hiểu rõ. Nhân vật như hấn, ở trong mắt Nhân hoàng, chính là con kiến. Nhưng nếu Nhân hoàng tìm Phương Vân không được, sẽ bắt đầu đem tầm mắt chuyển dời lên người những tiểu nhân vật như hấn.

Triệu Bá Ngôn chính là đang đánh bạc, đánh bạc Phương Vân sẽ tìm thấy hấn trước Nhân Hoàng. Dem hấn mang đi, hình chiếu Thiên Địa Vạn Hóa Chung, dù sao cũng không phải Thiên Địa Vạn Hóa Chung chính bản, không thể chống đỡ lâu lắm. Đặc biệt sau khi tam đại Thiên Cơ tiên sinh tiếp quản Lan Đài Bí Uyển.

“Oanh!”

Một khối không gian trong phòng đột nhiên sụp đổ. Quang ảnh chợt lóe, trong phòng liền nhiều hơn một người.

“Triệu Bá Ngôn, vất vả ngươi ...”

Phương Vân nhìn Triệu Bá Ngôn ngồi ở giường thượng tâm thần bất an, giống như đang chờ chết, thở dài nói.

“Hầu gia!”

Nhìn thấy Phương Vân, Triệu Bá Ngôn giật mình, xác định không phải ảo giác, ỳnh một cái, lập tức quỳ xuống phủ phục ở dưới chân Phương Vân. Nước mắt chảy ra, một loại cảm giác trong chỗ chết tìm thấy đường sống tràn ra.

Nhiều ngày hoảng sợ như vậy, một khắc này Phương Vân hiện ra, xem như tất cả đều đã yên ổn xuống dưới.

“Chủ công còn nhớ rõ ta! Chủ công còn nhớ rõ ta...”

Triệu Bá Ngôn trong mắt hiện lên tơ máu, trong lòng kích động vô cùng. Hấn cho rằng mình đối với phương vân mà nói, chẳng qua là một tên có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Hấn từng cho rằng mình đã bị Phương Vân quên lãng, buông bỏ. Nhưng ở một khắc Phương Vân xuất hiện, Triệu Bá Ngôn lập tức biết, tất cả đều là tự mình vọng tưởng.

Phương Vân cũng không có quên hấn!

Từ thành Tây Nhị trở về, Triệu Bá Ngôn đi theo Phương Vân. Phương Vân đem nhiệm vụ xây dựng hệ thống tin tức giao cho hấn, sự vụ lớn nhỏ, đều do hấn tự mình làm. Có thể nói là hết sức cẩn trọng, một lòng trung thành

Hấn từng muốn có được vũ lực cường đại, để Phương Vân đem hấn tăng lên tới Cấp Địa Biến. Nhưng mà mấy ngày lẫn trốn này, Triệu Bá Ngôn hiểu, hấn không thèm muốn vũ lực nữa mà chỉ thèm muốn được sống.

Vài ngày thời gian, tuy rằng không lâu, nhưng ở trong cảm giác Triệu Bá Ngôn, lại dài lâu giống mấy năm trời vậy. Hấn cũng từng cho rằng bị buông tha, cũng từng có oán niệm. Nhưng ở một khắc Phương Vân xuất hiện, tất cả oán hận, toàn bộ biến mất rồi. Chỉ để lại cảm động cùng áy náy thật sâu.

“Hầu gia, lão phu nhân nàng...”

Triệu Bá Ngôn hai mắt rưng rưng, khóc không thành tiếng:

“Thuộc hạ ở trong thành, từng muốn đem lão phu nhân đi. Nhưng lão phu nhân lấy cá chết đe dọa, thuộc hạ cũng không có biện pháp.”

“Ta biết, ta biết.”

Phương Vân thở dài, lẩm bẩm nói:

“Người đã làm hết sức rồi.”

Triệu Bá Ngôn đã làm tới oai tình trạng này, Phương Vân còn có thể cường cầu cái gì đây. Hấn biết, lấy tính cách mẩu thân, là tuyệt đối không thể nào đáp ứng yêu cầu của Triệu Bá Ngôn, dù biết chắc chắn phải chết.

“Đứng lên đi. Người có tình có nghĩa, ta cũng không thể bắt nạt. Ta hiện tại cũng không phải vương hầu triều đình, người về sau, cũng không cần xưng hô Hầu gia. Về sau kêu là Phương Vân đi.”

Phương Vân bình tĩnh nói.

“Bá Ngôn không dám.”

Triệu Bá Ngôn nói xong, đứng dậy.

“Người chuẩn bị một chút, lập tức theo ta đi.”

Phương Vân mở miệng nói. Đối với vấn đề xưng hô, hấn cũng không quan tâm nhiều lắm.

“Thuộc hạ không có chuẩn bị gì, chỉ cần chủ công ra lệnh một tiếng, Triệu Bá Ngôn bất kỳ lúc nào có thể đi.”

Triệu Bá Ngôn nói.

“Ha ha, Phương huynh phải đi, chẳng lẽ không mang ta theo sao?”

Một tiếng tiếng cười to, từ ngoài cửa truyền đến. Triệu Bá Ngôn thần sắc đại biến, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy đại môn mở ra. Một gã nam tử diện mạo hiên ngang đi đến.

“Bàng Cự Nguyên!”

Triệu Bá Ngôn cả kinh, kêu ra tên đối phương.

“Triệu huynh, thất lễ rồi.”

Người này chính là đệ nhất Bắc Đẩu Quân Vương Bàng Cự Nguyên trên bảng tài tuần trẻ tuổi thành Tây Nhị năm đó. Triệu Bá Ngôn từng là chương môn Ngũ Luân Tông thành Tây Nhị nên tự nhiên cũng nhận thức Bàng Cự Nguyên.

1125. Chương 1226: Tắc Hạ Học Cung

“Triệu chưởng môn, xin chào.”

Bàng Cự Nguyên cười, thi lễ đi đến. Cùng tồn tại ở thành Tây Nhị, Bàng Cự Nguyên tự nhiên ra mắt Triệu Bá Ngôn. Nhưng, Bàng Cự Nguyên tuy độc lai độc vãng, nhưng luận địa vị, ngày đó còn phải hơn vị chưởng môn tông phái Triệu Bá Ngôn này.

“Phương huynh, đã lâu không gặp.”

Bàng Cự Nguyên chỉ chào Triệu Bá Ngôn một cái rồi quay sang Phương Vân. Phương Vân mới là mục tiêu chủ yếu của hắn.

“Đã lâu không gặp.”

Phương Vân trong mắt xẹt qua một tia dị sắc, trong lòng có chút nghi hoặc, Bàng Cự Nguyên sao lại xuất hiện ở đây. Hắn không nghĩ Bàng Cự Nguyên không thể tìm thấy tung tích hắn, nên trực tiếp nghĩ tới Triệu Bá Ngôn tâm phúc bên người hắn.

Phương Vân trên người có Thiên Địa Vạn Hóa Chung, có thể che chắn thiên cơ. Triệu Bá Ngôn có lợi hại cũng không thể dò ra vị trí chính xác. Tam đại Thiên Cơ tiên sinh xuất từ tông phái, đối với triều đình, cũng không quen thuộc bao nhiêu. Nhất thời đã quên mất Triệu Bá Ngôn, nhưng Bàng Cự Nguyên lại không quên, cho nên mới tìm tới đây.

“Phương huynh, tình cảnh hiện tại của người cực kỳ nguy hiểm a!”

Bàng Cự Nguyên cũng không nhiều lời, trực tiếp vào đề. Khi ánh mắt hắn tiếp xúc đến hai tròng mắt màu đỏ của Phương Vân, dao động một chút. Nhưng rất nhanh, lập tức tránh qua. Sự tình phát sinh trên người Phương Vân, hắn đều biết cả. Nhưng bây giờ không phải thời điểm phải nhắc lại việc này.

“Ta biết. Đại Chu Nhân hoàng đang phái người truy bắt ta.”

Phương Vân ánh mắt chợt lóe, thần sắc bình tĩnh.

Bàng Cự Nguyên lắc lắc đầu:

“Không chỉ như vậy, người đại khái còn không biết. Tam đại Thiên Cơ tiên sinh đã gia nhập triều đình, quy thuận Nhân hoàng. Người mặc dù có Thiên Cơ bí khí, che chắn Thiên Cơ. Nhưng Sơn Dịch đứng đầu trong Bát Tác, có năng lực quỷ thần khó lường. Tuy rằng không thể trực tiếp điều tra phương vị của người, nhưng lại có phương pháp gián tiếp. Một đường lại đây, ta đã thay người chặn chúng lại mấy lần. Nhưng chân khí của ta, căn bản không thể so với Nhân hoàng. Hơn nữa tam đại Thiên Cơ tiên sinh đã phát hiện ra. Ta kiên trì không được lâu lắm.”

“Cái gì?! Tam đại Thiên Cơ tiên sinh quy thuận Nhân hoàng!”

Phương Vân ánh mắt lộ ra thần sắc giật mình, tam đại Thiên Cơ tiên sinh cùng tông phái chính là nhất thể, sao lại quy phục Nhân hoàng!

“Việc này nói đến dài dòng, Tử Vi Đẩu Số của ta không giữ được lâu. Bọn họ chỉ sợ bất kỳ lúc nào sẽ tới đây. Phương huynh, chúng ta rời đi nơi này nói sau.”

Mấy người không hề nhiều lời, lập tức xuất phát, phá không rời đi.

“Ừnh!”

Mấy người rời đi, thời gian đại khái khoảng một chung trà sau, đại môn unction một tiếng dập nát. Ngư Vô Phục công công đi đến, theo sau là năm sáu gã cường giả khí tức cuộn cuộn.

“Đáng chết! Lại để cho hắn chạy thoát!”

Ngư Vô Phục sắc mặt giông, bắn ra một hồi sát khí.

“Đi.”

Mấy người tới nhanh, đi cũng nhanh.

.....
“Thật ra Thiên Cơ các, chủ trì sau lưng chính là Nhân hoàng. Tam đại Thiên Cơ tiên sinh nguyện trung thành căn bản không phải tông phái, mà là Nhân hoàng.”

Ở bên trong một không gian, Bàn Cự Nguyên đem chuyện mình biết, nhất nhất nói ra.

“Chúng ta lúc trước còn từ Tụ Bảo các, đổi đan dược lấy Hoàng Kim. Nay xem ra, thật sự là làm người ta hối hận.”

Triệu Bá Ngôn trong mắt mang theo kinh ngạc và sợ hãi thật sâu, ở trên người một cái thể tục đế vương, hẳn cảm giác được sự sợ hãi. Cũng không phải vì võ công của hắn, mà là vì tâm kế cùng thủ đoạn! So với võ công, những thứ này càng làm người ta kiêng kị và sợ hãi hơn!

“Chúng ta luôn xem nhẹ hắn. Lưu Triết tâm cơ thủ đoạn, chỉ sợ là sâu nhất trong lịch đại đế vương. Nhiều năm như vậy mà không ai biết, thậm chí không ai hoài nghi. Chỉ sợ rất nhiều năm trước, hắn cũng đã bắt đầu chuẩn bị tất cả.”

Trừ Phương Vân, Triệu Bá Ngôn, Bàn Cự Nguyên, Thiên Ma tông chủ cũng từ Thiên Địa Vạn Hóa Chung đi ra. Phu nhân hẳn thương thế đã ổn định, cho nên cũng tham gia thảo luận.

Phương Vân ngồi xếp bằng trên mặt đất, cúi đầu, trầm mặc không nói. Ai cũng không biết hắn suy nghĩ cái gì.

“Thật ra, ta cũng có chút không rõ. Tam đại Thiên Cơ tiên sinh vì cái gì lại quy thuận triều đình. Nếu nói là sau kinh thành chi chiến, sợ hãi quyền thế Nhân hoàng, vì bảo mệnh mới làm như vậy, kia căn bản là không hợp lý. Vấn đề có thể là, bọn họ đã cấu kết cùng một chỗ. Tam đại Thiên Cơ tiên sinh bại lộ, Tụ Bảo các rất nhiều bí mật, đều đã muốn bại lộ ra.”

Bàn Cự Nguyên lắc đầu nghi hoặc. Tông phái có rất ít người lựa chọn quy thuận triều đình. Quy thuận giả, cũng sẽ bị những người khác xem thường.

“Thiên Cơ Tiên Sinh, tất cả là Thiên Cơ Tiên Sinh ở đằng sau làm chủ.”

Phương Vân đột nhiên ngẩng đầu lên, xác định nói.

“Cái gì?”

Hai người thân hình chấn động, đều nhìn về phía Phương Vân:

“Sao có thể xác định là Thiên Cơ Tiên Sinh?”

“Không cần lý do, trực giác.”

Phương Vân thần sắc bình tĩnh, đôi mắt màu đỏ hiện lên sự thanh tĩnh cùng cơ trí trước đó chưa từng có:

“Còn nhớ trước lúc quần hổ phê long, tam đại Thiên Cơ tiên sinh nói gì không? Đại thần thông bằng, là Thiên Cơ tiên sinh ở một ngàn năm trước chế định ra. Cho tới bây giờ, một lần nữa phóng xuất. Nếu như vậy thì hẳn có thể đã đoán trước tất cả, hơn nữa hợp tác cùng Nhân hoàng. Người như thế tuyệt đối là có dã tâm lớn, đại khát vọng, hoặc là có nguyện vọng thật lớn. Tam đại Thiên Cơ tiên sinh tuy rằng cũng có năng lực, nhưng cũng tuyệt đối không phải có loại người hùng tâm khí phách như vậy.”

“Ý người là Thiên Cơ Tiên Sinh chỉ đạo tất cả. Nhưng hắn không phải đã chết rồi sao? Chẳng lẽ là giả. Hơn nữa, hắn vì cái gì phải làm như vậy? Mục đích của hắn rốt cuộc là cái gì?”

Thiên Ma tông chủ nhíu nhíu mày nói.

“Hắn chết hay không chết, ta cũng không rõ ràng lắm. Nhưng nếu hắn không chết, thì bây giờ hắn phải xuất hiện ngoài sáng rồi. Hắn hoàn toàn không có cái gì phải cố kỵ cả.”

Phương Vân bình tĩnh nói. Thoát ra ràng buộc triều đình, ánh mắt hắn so với trước kia cơ trí hơn thấy rõ:

“Ta cũng không rõ ràng mục đích của hắn, nhưng có thể khẳng định, đó không phải là võ công cường đại. Mà là có tính toán khác. Toàn bộ thiên hạ, nếu nói có người biết được mưu đồ của Thiên Cơ Tiên Sinh, thì chỉ có một chỗ.”

“Là nơi nào?”

“Tắc Hạ Học Cung.”

Phương Vân ngẩng đầu, ánh mắt nhìn vào hư không. Giống như xuyên thấu tầng tầng hư không, vọng đến một nơi vô tận.

Từ lúc mẫu thân gặp chuyện không may, Nho gia liền phái người muốn lén đưa mẫu thân ra ngoài. Trong thiên hạ, có thể đoán trước tất cả, chỉ ít ỏi mấy người.

Phụ thân chính là một trong số đó!

Trên người mấy người Thiên Tử Tế Tửu kia, Phương Vân thấy được bóng dáng của phụ thân.

“Phương Vân, rời đi đi. Thời cơ tới, ta sẽ thay ngươi cưỡi hổ hoặc cuối cùng.”

Mấy năm trước, khi rời đi nhà tranh ở Mai Lâm, tiếng nói chuyện của Phụ thân lại vang lên bên tai.

“Thời điểm này tới rồi, nên tìm phụ thân nghe đáp án cuối cùng.”

Phương Vân chậm rãi đứng lên.

Từ một vị thánh minh chi quân, biến thành một vị bạo quân dã tâm bừng bừng, Nhân hoàng biến hóa quá lớn. Phương Vân còn nhớ những chuyện Nhân hoàng nói với hần ở vách núi đen. Nhiều năm như vậy, tất cả theo một vòng luân hồi mà về tới thì khởi điểm. Bây giờ chỉ có một người mới có thể trả lời nghi hoặc của hần.

.....

“Quan Quân hầu, người rốt cuộc đến đây rồi.”

Một căn nhà tranh trong núi, mấy người Thiên Tử Tế Tửu mặc quần áo trắng, y bào phiêu phiêu, lẳng lẳng đứng ở ngoài cửa tường. Mấy người tựa như sớm đoán được Phương Vân sẽ đến.

“Mấy vị tiên sinh, đệ tử Phương Vân có lễ.”

Phương Vân thi lễ, ở bên người hần, chỉ có Bàn Cự Nguyên cùng Triệu Bá Ngôn. Thiên Ma tông chủ dù sao cũng là ma đạo. Là người mà Nho gia là hận nhất, không nên xuất hiện ở đây. Cho nên Phương Vân để cho hần vào Thiên Địa Vạn Hóa Chung.

“Bàn mỗ ra mắt các vị Tế Tửu.”

“Triệu Bá Ngôn ra mắt các vị lão tiên sinh.”

Hai người thi lễ.

“Vào đi, đây không phải nơi nói chuyện. Theo chúng ta vào đi.”

Mấy người Thiên Tử Tế Tửu nói xong, xoay người đi vào nhà tranh. Vừa mới đi vào, khí tức mấy người lập tức biến mất, giống như bốc hơi khỏi nhân gian vậy.

Phương Vân cùng Bàn Cự Nguyên nhìn nhau, đều cảm giác được sự kinh dị trong mắt đối phương. Lấy năng lực bọn họ, mấy người Thiên Tử Tế Tửu không thể nào giấu được cảm ứng của bọn họ.

“Vào thôi.”

Vén rèm lên rồi đi vào. Ngay tại khoảnh khắc bước chân vào nội môn, một mảnh thiên địa chính khí cuộn cuộn mênh mênh, đập vào mặt. Vô cùng vô tận bạch quang ở trước mắt mở rộng, bốn phía nhanh chóng biến hóa. Khoảnh khắc đó, bọn họ lại bước vào một cái không gian.

Hơn trăm cây hoa Mai cổ thụ, vô số đóa hoa khê lay. Gió nhẹ ẩm áp, nơi nơi thật yên tĩnh. Đi đến đây, mỗi người đều cảm giác từ thân thể đến linh hồn, toàn bộ thả lỏng.

“Hạo Nhiên Chính Khí thật dày đặc!”

Bàn Cự Nguyên mở mắt ra, tán thưởng một câu. Nơi này không có nơi nào không tràn ngập Hạo Nhiên Chính Khí. Ý niệm ngay thẳng, chính trực tràn ngập hư không. Đó là đại nho ý chí.

Phương Vân nhìn thoáng qua bốn phía, những thứ hắt nhìn thấy so với mấy người còn nhiều hơn. Không gian này căn bản chính là Hạo Nhiên Chính Khí ngưng tụ thành. Dù là mặt đất, hay là rừng mai đều là từ Hạo Nhiên Chính Khí kinh người ngưng hóa mà thành.

“Thiên địa có chính khí, tự nhiên ban cho vạn vật hình hài, trên có nhật nguyệt, dưới có núi sông.”

Phương Vân nhớ tới khi ngoại công mất đi, không hề nghi ngờ, nơi này tất cả bản chất, đều là Hạo Nhiên Chi Khí thuần túy.

“Mau nhìn, nơi đó là Tắc Hạ Học Cung!”

Triệu Bá Ngôn chỉ vào xa xa, vẻ mặt kích động. Hai người nhìn lại, chỉ thấy một tòa kiến trúc rộng rãi, sừng sững ở trên đại địa Vô số đại nho mặc cổ phục ra vào. Một cổ cổ ý niệm chính trực trong đầu, phóng lên cao, thẳng tắp.

“Vốn nơi này chỉ có Nho gia mới có thể tiến vào. Nhưng, bởi vì phụ thân đã dẫn dò. Cho nên mới ngoại lệ cho các người vào, nhưng mà, nơi này...”

Mấy tên Thiên Tử Tế Tửu Bằng Cự Nguyên cùng Triệu Bá Ngôn cũng không có nói ra, chỉ có lẩm bẩm trong lòng:

“Rất nhanh, nơi này sẽ không tồn tại nữa...”

Phương Vân sinh ra từ học cung, là dòng dõi Nho gia chính thống. Chỉ có Bằng Cự Nguyên cùng Triệu Bá Ngôn, cùng Nho gia không có chút quan hệ.

1126. Chương 1127: Nhân Hoàng Bí Mật (1)

“Ngồi đi, Thiên Cơ sổ thuật lực lượng, tạm thời không thể thâm thấu đến nơi đây.”

Ba gã Thiên Tử Tế Tửu mặc nho phục chỉ sang một bên, bình tĩnh nói.

Đám người Phương Vân theo lời ngồi xuống. Một phiến hoa mai ở trong gió phiêu đảng, nơi này có vẻ cực kỳ thanh tịnh.

“Phương Vân, vài năm trước chúng ta từng tự mình đem người đưa ra khỏi Mai Lâm. Nay vật đổi sao dời, người hẳn là cũng đã muốn biết Phu Tử qua đời đi?”

Thiên Tử Tế Tửu cầm đầu nói.

“Vâng.”

Phương Vân thần sắc bình tĩnh, cũng không giật mình nhiều lắm. Khi hẳn có được cơ cấu tin tức và lực lượng cường đại, thì rất bí mật đã không còn bí mật nữa.

Tin tức Phu Tử qua đời, rất nhiều đại nho đều biết. Tự nhiên cũng không lừa được Phương Vân. Nhiều năm như vậy, hẳn không có ý đồ đi tìm Phu Tử, chính là vì hẳn biết Phu Tử đã không còn ở nhân thế.

“Người nếu trở về tìm chúng ta, tất nhiên là đã biết một ít. Trước khi trả lời vấn đề của người, người đem phong thư này xem qua một chút đi. Đây là Phu Tử lưu cho người.”

Thương lão Thiên Tử Tế Tửu từ trong lòng lấy ra một phong thư, đưa qua

Là thư Phu Tử lưu lại, Phương Vân trực tiếp mở ra. Ở thời điểm hẳn đọc thư, tất cả mọi người trầm mặc không nói, im ắng, không có làm phiền hẳn.

Sau một lát, Phương Vân ngẩng đầu lên:

“Phu Tử nói, ta có cái nghi vấn gì, đều có thể hỏi các người?”

“Đúng.”

Ba gã Thiên Tử Tế Tửu gật đầu:

“Nhân lực chung quy cũng có hạn. Mặc dù Phu Tử cũng có chỗ không thể đoán trước. Nhưng Phu Tử đã tận lực đem tất cả an bài tốt nhất. Cho nên, người có cái vấn đề gì, liền hỏi bọn ta đi.”

Phương Vân trong mắt hào quang lóe ra, vô số ý niệm trong đầu xẹt qua. Hắn trong lòng có rất nhiều nghi vấn, hắn từng có ý đồ đi tìm đáp án. Nhưng khi tất cả nghi vấn, chân chính sắp được giải đáp, Phương Vân vẫn nhin không được mà kích động một chút, trong lúc nhất thời, không biết nên hỏi từ đâu.

“Liền bắt đầu từ bảy năm trước, khi Phu Tử ở Mai Lâm thôi diễn đi.”

Mấy người Thiên Tử Tế Tửu xem thấu tâm tư Phương Vân, trực tiếp mở miệng nói. Tuy trên danh nghĩa họ là Thiên Tử Tế Tửu, nhưng bên trong vẫn thuộc về đại nho. Đối với loại tâm tư biến hóa này, nắm trong lòng bàn tay.

Bàng Cự Nguyên cùng Triệu Bá Ngôn đều ở một bên trầm mặc không nói, bọn họ chỉ bàng quan ngồi xem. Ở trong này, bọn họ đối tất cả thật ra là biết ít nhất. Ngay cả hỏi cũng không biết nên hỏi cái gì.

Phương Vân hít một hơi thật sâu, thần sắc rất nhanh bình tĩnh trở lại.

“Ta muốn biết ngày đó trừ ta ra, người bên trong Phu Tử thôi diễn là ai?”

Ba người ánh mắt lộ ra thần sắc dự kiến, gật gật đầu, bình tĩnh nói:

“Người này người hắn là biết, chính là Trần quốc hầu trưởng tử, đồng thời cũng là người kế thừa Phật tông Lý Quảng.”

“Quả nhiên là thế.”

Phương Vân thầm nghĩ trong lòng, hắn cũng không có quá mức rối rắm trong chuyện này. Chuyện này, hắn thật ra đã sớm thông qua các loại tin tức, suy đoán không sai biệt lắm. Chân chính trọng điểm, cũng không phải Lý Quảng.

Trong rừng Hoa mai một mảnh yên tĩnh, một mảnh hoa mai bay xuống lòng bàn tay Phương Vân, trắng noãn như tuyết.

“Nói cho ta biết, người thứ 3, rốt cuộc là ai?”

Phương Vân thanh âm thực bình tĩnh, nhưng trong ngực hơi phập phồng, lại tiết lộ kích động trong lòng hắn.

Ngày đó thôi diễn Mai Lâm, Phu Tử là chủ sự. Hắn là một, Lý Quảng là hai, còn có một người, người kia mới là nguyên nhân làm cho Phu Tử không thể không lấy thọ nguyên thôi diễn.

Ba người nhìn nhau nhau, trầm mặc không nói. Cho dù bọn họ đã sớm biết đáp án, nhưng vẫn cảm thấy tràn ngập áp lực cường đại.

“Đương kim thiên tử, Nhân hoàng Lưu Sủy.”

Vô chữ cùng đơn giản lại bộc phát ra đến lực lượng nặng đến ngàn quân

Toàn bộ rừng hoa mai xuất hiện một dòng khí kịch liệt, nhấc lên một trận gió lớn.

Phương Vân nhắm mắt lại, không nhúc nhích. Ai cũng không biết, hắn suy nghĩ cái gì.

“Là hắn! Quả nhiên là hắn...ha ha ha!”

Phương Vân trong lòng thoáng qua vô số đạo lôi đình, có xúc động muốn cười to. Hắn chính là cái gốc tử, rõ ràng vô số loại chứng cứ, chỉ thẳng Nhân Hoàng, nhưng hắn lại luôn không tin, luôn hoài nghi.

Phu Tử thôi diễn là như thế, Vũ Mục chết cũng là như thế. Hắn hiện tại có thể khẳng định, Vũ Mục tất nhiên là Nhân hoàng giết chết, sẽ không có nghi hoặc gì khác.

Phương Vân mở mắt ra đến:

“Vì cái gì? Ta muốn biết rốt cuộc là vì cái gì? Ta muốn biết tại sao Nhân hoàng tới tìm Phu Tử, Phu Tử lại vì sao mà đáp ứng hắn?”

Tướng quân gặp sông, người đánh cá thành người đưa đò. Nhân hoàng là tướng quân, Phu Tử là người đánh cá. Đại Chu triều lập quốc hơn một ngàn năm, Nhân hoàng tại vị cũng hơn ba mươi năm. Phương Vân muốn biết, Nhân hoàng vì sao không nhiều không ít, bảy năm trước lại đột nhiên tìm tới Phu Tử?

Nếu không có Nhân hoàng yêu cầu Phu Tử thôi diễn, hồn phách Phương Vân không có tiền nhập trong đó. Chỉ sợ hôm nay, lại là một cục diện khác.

“Bởi vì một phong thư, một phong thư Thiên Cơ Tiên Sinh đưa cho Nhân Hoàng.”

Tế Tửu bình tĩnh nói.

“Thiên Cơ tiên sinh?!”

Triệu Bá Ngôn cùng Bàn Cự Nguyên cả kinh. Tuy rằng những điều lúc trước hai người bọn họ cũng không rõ ràng, nhưng bọn họ vẫn hiểu một chút. Đặc biệt là Bàn Cự Nguyên, hẳn tuy rằng được thượng cổ Bắc Đẩu tinh cung chân truyền. Nhưng là luận Thiên Cơ sổ thuật, so với Thiên Cơ tiên sinh cùng Nho gia Phu Tử kém cỏi không ít.

Luận vận mệnh Thiên Cơ chi đạo, Phu Tử và Thiên Cơ tiên sinh chính là quỷ thần giấu mặt. Hai người một cái đại biểu Chu Dịch đứng đầu Tam Dịch, một cái đại biểu cho Liên Sơn Dịch.

Bàn Cự Nguyên không có dự đoán được, hai vị này lại có trao đổi. Bất cứ thứ gì xuất xứ từ hai người đều được người khác chú ý. Trong lòng hắn nhất thời phấn khởi, lộ ra sự tập trung chưa từng có.

“Đại Chu vô có Vũ Mục định giang sơn, vẫn có Tam Công an sinh thiên hạ. Bệ hạ lại đột phá Huyền minh cấp, đạt được truyền thừa Tam Hoàng Ngũ Đế. Thậm chí có thể thành lập một cái giang sơn nhất thống, vương triều vạn năm. Nhưng chính tại cái thời điểm đó, hắn thu được một phong thư, là của Thiên Cơ Tiên Sinh một hơn ngàn năm trước.”

Thiên Tử Tế Tửu nói:

“Trong thư nội dung rất đơn giản, chỉ là một cái phê mệnh. Đại Chu lập thế, một ngàn sau trăm tám mươi năm mà chết!”.

“Chờ một chút, ý người là? Thiên Cơ Tiên Sinh quả thật đã chết?”

Bàn Cự Nguyên nhin không được nói.

“Không phải ý của ta. Là ý của Phu Tử. Tất cả chuyện này đều là chúng ta từ trí nhớ Phu Tử lưu lại mới biết được. Con người chung quy cũng phải chết, ta hỏi người, trong giới tông phái, võ đạo tối cường giả là ai? Có thể là Thiên Cơ các không?”

“Trước đây chưa từng nghe nói.”

Bàn Cự Nguyên nói.

“Có thể chứ. Nhưng ngay cả Thiên Cơ Tiên Sinh lấy Thiên Cơ sổ thuật trừ danh, đủ để chứng tỏ tất cả. Thiên Cơ sổ thuật không phải là thuật kéo dài tuổi thọ. Cho dù là thọ tấn mà chết, cũng là lẽ thường. Huống chi đã cách xa hơn một ngàn năm.”

Thiên Tử Tế Tửu bình tĩnh nói. Nếu không có Bàn Cự Nguyên cùng đến với Phương Vân, hơn nữa mục đích chính là giải thích tất cả với Phương Vân. Mấy người cũng sẽ không đi trả lời vấn đề của Bàn Cự Nguyên.

“Lão sư thỉnh tiếp tục nói đi.”

Phương Vân bình tĩnh nói.

“Ân. Vương triều sổ mệnh hơn một ngàn sáu trăm năm, nói cách khác, Đại Chu sẽ sụp đổ ở thế hệ của Nhân Hoàng. Các người có thể tưởng tượng, lấy sự cao ngạo cùng tự phụ lúc ấy, nhìn thấy lời của Thiên Cơ Tiên Sinh sẽ là cái dạng cảm giác gì. Nhân hoàng đương nhiên không tin, cho nên hắn đi tìm Phu Tử.”

“Tam dịch bên trong lấy Chu Dịch cầm đầu, người duy nhất có thể phá giải bí ẩn này, hiển nhiên là Phu Tử. Cho nên bảy năm trước, Nhân hoàng mới tìm tới Phu Tử, vì Đại Chu triều thôi diễn, tính toán tương

lai vận số biến hóa. Thôi diễn về vương triều chính là đại cấm kỵ trong Thiên Cơ. Nhưng là Nhân hoàng tâm ý đã quyết. Phu Tử tuổi tác đã cao, đại nạn không xa, không sợ sinh tử. Nhưng là Nhân hoàng dù sao cũng là vua, Nho gia là thần, hơn nữa Nhân hoàng lấy Nho gia, lấy thương sinh để áp chế, Phu Tử không thể không đáp ứng.”

Thiên Tử Tế Tửu nói xong, không cầm được thật dài thở dài một tiếng.

“Nhân hoàng lúc ấy nhiều có hiền danh, hơn nữa chưa hề phạm sai lầm. Phu Tử vì sao có thể xác định hẳn nói như vậy, thì nhất định phải làm như vậy?”

Phương Vân đột nhiên hỏi.

Lời vừa nói ra, Triệu Bá Ngôn đám người trong lòng đều chấn động. Bọn họ chỉ lo nghe, lại không nghĩ trong đó che giấu vấn đề.

“Không sai. Một cái bạo quân, nếu nói ra lời ấy, mọi người đương nhiên tin tưởng. Nhưng là Lưu Sủy lúc ấy nổi tiếng là nhân nghĩa, là một cái nhân quân. Nhân quân nói ra, người thường chỉ cho rằng đó là lời vui đùa. Phu Tử sao lại khẳng định, Nhân Hoàng hẳn nhất định phải làm như vậy?”

Triệu Bá Ngôn trầm nghĩ trong lòng. Hẳn không chế trăm vạn Thiêu Thân cũng có vài năm, xử lý các loại tin tức đều là nhất lưu. Luận tâm tư về mặt này, hẳn còn hơn cả Phương Vân.

“Phu Tử nói người thông minh, quả nhiên không kém. Không sai, lấy danh tiếng bề hạ lúc ấy, đừng nói là Phu Tử, chính là chúng ta cũng không sẽ tin tưởng. Nhưng là Phu Tử cũng không thể không tin. Bởi vì chuyện này quan hệ đến một cái đại bí mật trên người Nhân hoàng!”

Ba vị Thiên Tử Tế Tửu, thần sắc trở nên cực kỳ ngưng trọng.

“Nhân hoàng bí mật!!”

Phương Vân ba người đều chấn động, bí mật này chỉ sợ không nhỏ.

“Bí mật gì?”

Phương Vân mở miệng nói, hẳn trong lòng hiểu, lời sắp nói ra đã tiếp cận đến tất cả chân tướng.

Xuất phát từ quân thần chi phân, rất nhiều chuyện hẳn cũng không dám nghĩ, không thể nghĩ. Thân phận và địa vị của hẳn đã quyết định hẳn không thể có loại dị tâm này. Nhưng sau khi mẫu thân, chết danh phận quân thần của hai người, hoàn toàn quyết liệt. Rất nhiều vấn đề bị bỏ qua, lại được Vân chú ý đến.

Rất nhiều vấn đề không minh bạch, hẳn đều nghĩ qua.

Nay hồi tưởng lại, Phu Tử đã sớm để lại đủ loại thủ đoạn, đề phòng Nhân hoàng. Nếu sớm có cảnh giác với Nhân hoàng, Nho gia sẽ không phải người, đi cứu mẫu thân. Nếu không phải Nho gia sớm có cảnh giác với Nhân hoàng, Tử Chúc không thể nào chậm chạp không thay Nhân Hoàng đức kiếm. Thậm chí thời điểm Phu Tử còn tại thế, hoàn toàn có thể thay Nhân Hoàng đức lại Nhân Hoàng Thánh Kiếm, mà không cần chờ đến quần hổ phệ long!

“Tất cả để cho ta nói đi.”

Một danh Thiên Tử Tế Tửu khác mở miệng nói:

“Nếu Nhân hoàng thực tài đức sáng suốt, trong ngoài như một. Không cần chờ đến quần hổ phệ long, Phu Tử sớm đã thay hẳn đức kiếm mà không cần chờ đến bây giờ.”

1127. Chương 1128: Nhân Hoàng Bí Mật (2)

“Tất cả phải bắt đầu nói từ mười năm trước, khi Nhân Hoàng đột phá Huyền minh cảnh giới.”

Người Thiên Tử Tế Tửu này nói xong, ánh mắt lộ ra thần sắc nhớ lại:

“Lúc ấy Nhân Hoàng tấn chức Huyền minh Cảnh giới, kinh thiên động địa. Đây vốn là một chuyện vui của cả nước. Nhưng khi đó, chúng ta từ Nhân Hoàng tinh khí, đã nhận ra một tia tà ác khí tức vô cùng sâu

đậm. Thiên tử là trung tâm thiên hạ, chí võng chí dương. Nhưng là Nhân Hoàng trên người lại tỏa ra tà khí, việc này không phải là nhỏ.”

Nho gia lấy ý niệm chính trực trong đầu, đối với tà đạo, ma đạo xưa nay cực kỳ quyết liệt. Mà hoàng thất Nho gia nguyên trung thành lại vô cùng tà ác, việc này đối Nho gia, có thể biết nghiêm trọng tới mức nào. Ba người cũng có thể giải thích được cảm giác của Nho gia.

“Lúc ấy cái loại khí tức này, chỉ là thoáng qua. Rất nhanh liền biến mất. Làm cho người ta tưởng đó là ảo giác.

Nhưng rất nhiều đại nho đều cảm giác được. Phu Tử là đứng đầu Nho gia, cảm giác đối với loại này khí tức viễn siêu những người khác. Nhưng sự tình đề cập đến Nhân Hoàng, không phải là nhỏ. Cho nên không ai dám công bố. Phu Tử tiến vào thâm cung, gặp mặt Nhân Hoàng, muốn thông qua chân thân Nhân Hoàng để phán đoán chân tướng thật giả. Nhân Hoàng trên người nếu thực đã luyện tà công, thời điểm mặt đối mặt, dù Nhân Hoàng là Huyền minh Cảnh giới võ giả, cũng khó mà giấu diếm được Phu Tử. Nhưng ngay tại thời điểm này, Nhân Hoàng tuyên bố bề quan, xung kích cảnh giới võ đạo cao hơn.”

“Phu Tử tuy rằng địa vị cao cả, nhưng quân là quân, thần là thần. Nho gia coi trọng quân thần chi đạo, Nhân Hoàng nói như vậy. Dù là Phu Tử cũng không có thể làm trá. Chỉ đành phản hồi Mai Lâm. Việc này nhất thời cũng vô pháp xác định thật giả. Chu Dịch tuy có thể thôi diễn huyền bí của thiên địa, nhưng liên quan tới cường giả như Nhân Hoàng, tất nhiên phải tiêu hao tuổi thọ. Lúc ấy Phu Tử còn sự tình quan trọng hơn cần phải làm. Cho nên việc này tạm thời gác lại. Nhưng Phu Tử cũng truyền lệnh, để Tam Công chú ý động tác của Nhân Hoàng.”

Thiên Tử Tế Tửu dừng một chút, nói tiếp:

“Từ đó về sau luôn tường an vô sự. Trong hoàng cung cũng không xảy ra vấn đề gì. Mãi cho đến bảy năm phía trước, Nhân Hoàng tự mình đến gặp Phu Tử. Đúng vậy, Nhân Hoàng nổi tiếng hiền lương, nói hấn uy hiếp Phu Tử chỉ sợ là không có ai tin tưởng, chỉ cho đó là trò đùa. Nhưng nếu không phải là Nhân Hoàng thì sao?”

“Cái gì?!”

Mấy người đều là cả kinh nhìn nhau. Nhân Hoàng không phải là Nhân Hoàng, những lời này ẩn dấu ý nghĩa nhiều lắm.

“Hoàng thất là thiên hạ chính thống, Nho gia tự mình coi sóc thiên hạ, thật ra cũng là vì hoàng thất phân ưu. Nhân Hoàng uy hiếp thiên hạ thương sinh cùng Nho gia, thật ra cũng là uy hiếp giang sơn của mình. Loại uy hiếp này, đừng nói là các ngươi, cho dù là chúng ta cũng rất khó tin. Thẳng đến Phu Tử công bố bí mật trên người Nhân Hoàng.”

“Các vị lão sư, trên người Nhân Hoàng rốt cuộc đã xảy ra sự tình gì, có cái bí mật gì, còn thỉnh các vị lão sư nói thẳng đi.”

Triệu Bá Ngôn nhịn không được mở miệng nói.

Phương Vân không nói một lời, mặc kệ thái độ của Triệu Bá Ngôn. Chuyển biến trên người Nhân Hoàng quá lớn. Tất cả bí mật, tất nhiên đều ở những lời sắp tới.

Ba vị Nho Gia Tế Tửu cũng không thừa nước đục thả câu, nói thẳng:

“Nếu không phải Phu Tử nhấn lại, chúng ta cũng không dám tin tưởng, ở chỗ sâu trong linh hồn Nhân Hoàng, Lại tiềm tàng một cái linh hồn khác. Linh hồn này cực kỳ hắc ám, hàm chứa ý niệm tà ác trong thiên địa. Có thể nói là Vạn ác chi nguyên. Phu Tử từng nói nó đến từ thiên ngoại chứ không phải từ Trung thổ. Ý niệm trong đầu nó thuần túy là ý niệm hủy diệt.”

“Cái gì?!”

Ba người thân hình kịch chấn, trong lòng phiên giang đảo hải, người người cả kinh tròn tròn đôi mắt. Ngay cả Phương Vân, cũng ngẩn đầu, ánh mắt sáng ngời, gắt gao nhìn chăm chăm ba gã Thiên Tử Tế Tửu.

“Vật từ Thiên Ngoại?”

Phương Vân cơ hồ là bản năng, đã nghĩ đến Tà Thần. Tà Thần mọi người đều biết chính là từ thiên ngoại, là một sinh mệnh cổ lão tồn tại từ xưa trong vũ trụ. Ba vị Thiên Tử Tế Tửu, lại nói trên người Nhân Hoàng, cũng ẩn núp một vật từ thiên ngoại cường đại như vậy!!

“Vật từ Thiên Ngoại? Vật từ Thiên Ngoại!! Sao có khả năng! Đệ nhất võ giả Trung thổ thần châu lại bị vật từ thiên ngoại khống chế. Chuyện này, nếu truyền ra đi. Chỉ sợ tất cả võ giả Trung thổ Thế giới đều bị hù chết!”

Thiên Ma tông chủ ở trong Thiên Địa Vạn Hóa Chung, nghe bí mật như thế, cũng nhin không được cả kinh sắc mặt biến đổi mấy lần, vung trộm phát ra một cỗ thần niệm:

“Phương Vân, nếu thật sự là như vậy. Thì cũng có thể giải thích cái chết của Vũ Mục. cùng Hoa Dương phu nhân.

Phương Vân không nói gì, trong mắt hào quang lóe ra, đột nhiên mở miệng nói:

“Các vị lão sư, thứ cho Phương Vân cả gan. Ý các vị là dương kim thiên tử, cũng không phải Lưu Sủy mà đã bị một cái thiên ngoại tà vật khác đoạt xá?”

Bí này, chỉ sợ là phải khiếp sợ toàn bộ thiên hạ, triều đình phải long trời lở đất.

Nhưng mà ra ngoài mọi người đoán trước, ba vị Thiên Tử Tế Tửu khoát tay áo, lộ ra một tia tươi cười chua xót:

“Các người hiểu lầm ý chúng ta rồi. Cũng quá khinh thường dương kim Nhân Hoàng. Có thể từ năm đó khi tranh đoạt ngôi vị Hoàng Đế hắc còn chưa trở hết tài năng. Phu Tử năm đó rõ ràng nhìn thấy, thần trí Nhân Hoàng thanh tỉnh, căn bản không phải bộ dáng bị đoạt xá. Cái hung ác tà vật tiềm tàng ở sâu trong linh hồn hắc, chẳng những không thể đoạt xá, mà ngược lại còn bị Nhân Hoàng lấy ý chí cường đại gắt gao trấn áp.Loại thiên ngoại sinh vật cường đại này đến Trung thổ Thế giới, có lẽ vốn không có hảo ý. Nhưng hiển nhiên là nó xem nhẹ lực lượng ý chí của Nhân Hoàng.”

“Cái gì!”

Nghe kết luận như thế, Thiên Ma tông chủ cũng không khỏi ngẩn ngơ. Kết luận, rất ra ngoài dự kiến của mọi người. Nhưng, suy nghĩ một chút, nhìn tâm kế cùng thủ đoạn Lưu Sủy bày ra lại hợp lý.

“Thời Cận cổ mà xuất hiện nhân vật như vậy, chỉ sợ tông phái khó có thể tồn tại.”

Thiên Ma tông chủ trầm ngâm, thật lâu sau trong lòng thở dài một tiếng, trầm mặc.

Phương Vân nghe ba người nói, không có biểu tình, nhưng bàn tay vừa mở ra lại thu vào, phát ra thanh âm răng rắc.

“Các vị tiên sinh, xin thứ cho Bàng mỗ thất lễ. Ý của các vị là Nhân Hoàng chẳng những không bị khống chế, trái lại còn khống chế cái linh hồn cường đại cực kỳ tà ác kia sao? Nếu đúng là như thế, vì sao Phu Tử còn lo lắng Nhân Hoàng bất lợi đối với Nho gia?”

Bàng Cự Nguyên đột nhiên đứng dậy khom người thi lễ rồi hỏi. Lời của hắn cũng là nghi hoặc trong lòng mọi người.

“Ày! Nếu sự tình đơn giản như vậy, vậy là tốt rồi !”

Thiên Tử Tế Tửu cầm đầu thở dài, híp mắt, toát ra lo lắng thật sâu:

“Hoàng tử được sự chọn lựa cực kỳ khắc nghiệt của Nho gia. Ngoài việc cực kỳ ưu tú, còn là nhân trung chi long, nhất là bản tính thiện lương, đạo đức cao thượng. Nhân Hoàng quyền cao chức trọng, thân mang quyền lực của xã tắc, một khi là kẻ tàn độc hắc ám, sẽ trở thành mối họa thật lớn. Cho nên Nho gia chọn lựa chọn hoàng tử, cực kỳ hà khắc. Mà đây cũng là quyền lợi Đại Chu thái tổ sở giao cho Nho gia.”

“Dương kim Nhân Hoàng khi còn là hoàng tử. Hắn không chỉ có ngộ tính cực tốt, đã học, đã gặp, là không quên được, suy một ra ba. Đồng thời bản tính cũng cực kỳ thiện lương. Lúc ấy, Tam Công cùng sở hữu đại thần, đều cực kỳ xem trọng hắn. Nếu không cũng sẽ không lập hắn làm Thái tử. Sự ưu tú của hắn không

cần nghỉ ngơi! Triều đình cao thấp, đều nhất trí cho rằng để hấn thượng vị thì sẽ tạo ra một cái thời đại phồn vinh và thịnh thế hơn nữa.”

“Nhưng mà, Nhân Hoàng có mạnh hơn, có ưu tú hơn thì hấn dù sao cũng là người chứ không phải là thần. Là người thì luôn luôn tồn tại nhược điểm, dù là Phu Tử cũng vậy. Nhân Hoàng tuy rằng bằng vào ý chí cường đại, đem thiên ngoại tà hồn cùng hấn sinh ra khổng chế chặt chẽ. Nhưng tà vật kia lại nghĩ ra được một cái biện pháp lợi dụng hấn!”

“Cái gì!”

Mọi người kinh hãi.

“Không cần kinh ngạc, bản tính con người tuy có một mặt quang minh, nhưng cũng có một mặt hắc ám. Chẳng qua là xem người đó có thể khổng chế như thế nào mà thôi. Tà vật kia biết nếu muốn phản kháng Nhân Hoàng đoạt xá, cơ hồ là không thể nào. Nhưng nó cũng nghĩ ra được một cái biện pháp.”

“Mỗi người trong lòng đều có dục vọng, có dã tâm. Nhân Hoàng làm thiên tử đứng đầu một nước, địa vị tôn sùng chắc chắn cũng phải có. Từ xưa đế vương, ai cũng muốn được mở mang bờ cõi, lập chiến công tuyệt thế. Tà vật kia liền mượn điểm này, không ngừng kích thích dã tâm cùng dục vọng ở trong lòng Nhân Hoàng. Lấy năng lực Nhân Hoàng, một sớm một chiều mà muốn ảnh hưởng đến hấn cơ hồ là không thể nào. Nhưng mà Lưu Triết là Nhân Hoàng, bên trong bản tính còn có một loại tự phụ cùng cao ngạo của đế vương, liền cho rằng chỉ cần không thể uy hiếp được hấn là không cần để ý nữa!”

“Lợi dụng sự tự phụ cùng cao ngạo này, thời gian gần đây, dưới sự ảnh hưởng của tà vật kia, tính tình Nhân Hoàng đã thay đổi rất nhiều. Thế nên mới có sự tình ép buộc Phu Tử. Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng. Loại ảnh hưởng này cũng không phải một sớm một chiều là hoàn thành. Đầu tà vật kia căn bản không khổng chế Nhân Hoàng, chỉ là gọi lên mặt hắc ám, dục vọng tà ác trong lòng Nhân Hoàng ra. Thời gian mấy chục năm, cho dù Nhân Hoàng là một thiên tài, cũng dần dần sinh ra biến hóa. Kiêu ngạo, tự phụ, dã tâm tràn ngập, trở nên tâm ngoan thủ lạt!”

Mọi người nghe được liên tục biến sắc, trong lòng không biết là cái tư vị gì.

“Thời điểm Phu Tử phát hiện tất cả đã muộn. Bản tính Nhân Hoàng không thể nghịch chuyển. Trước đại nạn, Phu Tử dùng hết toàn lực, cấp cho Vũ Mục, Tông Lệnh, Tử Chúc, chúng ta, còn có người, một phong thư. Phu Tử đã tận khả năng xếp đặt thủ đoạn, hạn chế dã tâm Nhân Hoàng. Hy vọng thông qua tồn tại của Vũ Mục cùng Tam Công, chế trụ Nhân Hoàng. Khiến cho sự tình sẽ không hướng tới lời tiên đoán, tối phá hư phương hướng phát triển của nó. Chỉ là đáng tiếc, tất cả cũng không thể挽 hồi.

Má người Thiên Tử Tế Tửu nói xong, đều thở dài một tiếng thật sâu, thần sắc trầm trọng:

“Trước kia, Nhân Hoàng tuy rằng tâm tính đại biến, nhưng đều ẩn tàng bên trong. Có các Hoang đại đế chống lại hấn. Còn có thể làm cho hấn có điều kiêng kỵ. Nay Nhân Hoàng Thánh Kiếm đã thành, Nhân Hoàng nắm giữ lực lượng cường đại nhất. Thiên địa không cái lực lượng gì, có thể ngăn cản được dã tâm của hấn.”

“Nhân Hoàng dục vọng, là vô cùng vô tận. Một người dù là bản tính có thiện lương, một khi nắm giữ lực lượng cường đại nhất, cũng có thể trở nên tà ác cực kỳ đáng sợ. Nhân Hoàng đã hoàn toàn lộ ra sự hắc ám trong lòng hấn, tà ác bộ. Bề cánh đầu đầu, quét sạch hướng dã, trấn áp tứ hoang, chỉ là bước đầu tiên. Tất cả còn xa xa không có bắt đầu. Kiếp số lớn còn tại phía sau a! Cùng kiếp số này so sánh với, nguy cơ, quần hồ phệ long chỉ là một cái sự kiện bé nhỏ không đáng kể mà thôi. Vương triều thay đổi hay Nho gia tuyệt diệt đều không liên quan. Bởi vì nó quan hệ đến toàn bộ vận mệnh của thiên hạ thương sinh.”

1128. Chương 1129: Nhân Hoàng Bí Mật (3)

Trong mắt Phương Vân, xẹt qua một chút cừ hận thật sâu. Dù việc Nhân Hoàng lộ xác có lý do gì đi nữa. Cũng không quản hấn cử chỉ có bao nhiêu giải thích hợp lý, đều không thể thay đổi tín niệm phải giết Lưu

Sửy:

“Lưu Sửy, dù người đọc bao nhiêu để vương tâm thuật, cũng không quản tâm kế người có cao thâm bao nhiêu. Dù là người tu luyện đến tam hồn viên mãn cảnh giới cũng vậy, vì mẫu thân báo thù!”

Trầm tĩnh một lát, Phương Vân ngẩng đầu, vẻ mặt hờ hững, bình tĩnh nói:

“Các vị lão sư, ta muốn biết, mục đích của Nhân Hoàng rốt cuộc là cái gì? Phu Tử dùng Chu Dịch thôi diễn. Theo ta được biết, trừ lần người thôi diễn có Nhân Hoàng thì còn một lần nữa. Ta muốn biết, Phu Tử trong tương lai nhìn thấy thứ gì?”

Vấn đề này, quan hệ đến Thiên địa đại kiếp nạn theo lời ba vị Tế Tửu. Cũng chính là điều trong lòng mọi người muốn hỏi. Cho nên chờ Phương Vân nói xong, đều hết sức chăm chú nhìn ba vị Thiên Tử Tế Tửu.

“Thiên băng địa liệt, Trung thổ thế giới tứ phân ngũ liệt, vô cùng vô tận yêu ma, từ thông đạo do Nhân Hoàng Thánh Kiếm mở ra, cuộn cuộn không ngừng, dừng mãnh tiến vào. Tàn sát tất cả nhân loại, máu chảy thành sông, thầy chết thành núi. Cửu hồng nơi, hóa thành tro tàn!”

Ba vị Thiên Tử Tế Tửu thần sắc trầm trọng cùng bi thương trước đó chưa từng có:

“Điều tạo thành tất cả, chính là Nhân Hoàng!”

“Cái gì!”

Triệu Bá Ngôn, Bàng Cự Nguyên, Phương Vân kịch chấn, lộ ra thần sắc khiếp sợ cực độ.

Thiên băng địa liệt, nhân loại bị tàn sát như không còn.... Nếu thực xuất hiện chuyện mnày thì nghĩa là một cái thời đại đã bị diệt sạch. So sánh với nó thì việc Vương triều thay đổi thực bé nhỏ không đáng kể. Kể cả Hắc ám thời đại thời trung cổ còn nghiêm trọng hơn nhiều.

Ít nhất, thời điểm tông phái thống trị tuy rằng hắc ám, nhưng thiên hạ vẫn có dân chúng.

Thời đại chung quy còn chưa bị tuyệt diệt!

“Các người hiện tại hẳn là hiểu, vì cái gì Nhân Hoàng sớm chiếm được viễn cổ Tam Hoàng Thánh Kiếm, nhưng Phu Tử cũng không thay hẳn đức kiếm. Thậm chí sau đó còn dặn dò Tử Chúc không thể đức Nhân Hoàng thánh kiếm! So tình cảnh mặt thế, thiên hạ trở về thời đại tông phái thống trị còn tốt hơn nhiều lắm.”

Bàng Cự Nguyên nhìn thoáng qua Phương Vân, từ trong mắt Phương Vân thấy được sự đáp lại. Gật gật đầu, Bàng Cự Nguyên mở miệng nói:

“Các vị tiên sinh, văn bối có một chuyện không rõ. Mục đích của Nhân Hoàng là thành lập hoàng thất tập quyền cường đại nhất. Vì sao phải hủy diệt Cửu Châu? Hơn nữa, trong thiên địa tuy có tà đạo tu sĩ, nhưng hẳn là không có yêu ma mới đúng. Phu Tử nhìn thấy yêu ma, rốt cuộc là từ đâu mà đến? Hơn nữa vì sao lại vì Nhân Hoàng Thánh Kiếm mà đã đến?”

“Chuyện này, để ta trả lời cho các người đi!”

Một trận thanh âm vang dội, ở bên mọi người vang lên. Cuồng phong chợt khởi, một đạo hạo nhiên chính khí chói mắt, hóa thành cầu vồng, phá không tới, hạ xuống trong rừng hoa Mai cạnh Tắc Hạ Học Cung. Trước mặt ba người nhất thời xuất hiện một gã Nho gia già già, vẻ mặt uy mãnh, xem ác như cừu!

“Thái Bảo đại nhân!”

Phương Vân cả kinh, đứng lên, khom người thi lễ. Kinh thành chi chiến, sau khi Nhân Hoàng chiến thắng, Tam Công biến mất vô ảnh vô tung, quả nhiên là tới Tắc Hạ Học Cung.

Triệu Bá Ngôn cùng Bàng Cự Nguyên thấy Phương Vân đứng dậy cũng đứng theo rồi thi lễ:

“Phương Vân, không cần đa lễ. Sự tình Vũ Mục cùng mẫu thân người ta đều nghe rồi. Nén bi thương thành hành động a!”

Thái Bảo thở dài một tiếng nói. Hắn luôn đối phương vẫn không đợi gặp đối với Phương Vân lúc trước không có thể từng bước vượt qua Thái Phó viết “Trung” Vũ. Thái Bảo thủy chung canh cánh trong lòng

công nhưng mà, nay nhìn thấy Nhân Hoàng lột xác lại nhìn thấy cặp đồng tử đỏ như máu của Phương Vân. Vị tạt ác như cừu này, trong lòng cũng tràn ra một tia cảm tình phức tạp. Đối với lựa chọn lúc trước của Phương Vân, cũng có thể lý giải.

“Thái Bảo đại nhân, không biết Thái Phó đang ở đâu? Ở Tắc Hạ Học Cung sao?”

Phương Vân hỏi.

“Ân. Kinh thành chi chiến, Hạo Khí Trường Hà Nho gia ngàn năm tích lũy, cơ hồ suy kiệt không còn: Đã có nguy cơ biến mất. Vì Nho gia một đường hương khói, chúng ta đều thối lui đến nơi này. Thái Phó, Thái Tể cùng các vị Đại nho đều đã vào Tắc Hạ Học Cung, nghiên cứu bí mật lớn nhất của Nho gia.”

Nho gia rốt cuộc có cái bí mật gì, Thái Bảo không nói. Phương Vân cũng không hỏi.

“Thái Bảo đại nhân, không biết Nhân Hoàng Kiếm bí mật gì, vì sao Phu Tử sắp chết lại lưu di ngôn để Tửu Chúc không đúc kiếm. Hơn nữa, vì sao Lưu Triết có được Nhân Hoàng kiếm lại đưa tới hàng tử yêu ma hiện thế?”

Phương Vân không có dài dòng, trực tiếp hỏi:

“Không phải Nhân Hoàng Kiếm đưa yêu ma hiện thế, mà hoàn toàn ngược lại, là Nhân Hoàng kiếm trấn áp thiên địa yêu ma.”

Thái Bảo lắc đầu, mở miệng ra chính là long trời lở đất:

“Điều Lưu Sủy làm, chẳng qua là đem Nhân Hoàng kiếm phong ấn yêu ma, phóng xuất mà thôi.”

Nhắc tới Nhân Hoàng, Thái Bảo không hề dùng tôn xưng. Mà là trực tiếp xưng hô tên hán. Hiển nhiên sau hàng loạt hành vi của Nhân Hoàng, vị Đại nho tận trung với triều đình, hoàn toàn thất vọng rồi.

“Còn về lai lịch của yêu ma, càng đơn giản. Bảy mươi hai tầng Địa Sát, ba mươi sáu tầng Thiên Cương, Phương Vân! Người còn không biết lai lịch những yêu ma này sao?”

Thái Bảo nhìn lướt qua Phương Vân, ánh mắt nhấp nháy.

“Cái gì!!”

Phương Vân cả người chấn động, không thể tin nhìn phía Thái Bảo. Thái Bảo hơi hơi vuốt cằm, gọn gàng dứt khoát khẳng định suy đoán của hán.

“Vô đạo muốn đạt tới cảnh giới tối cao, hồn phách phải thoát thế, trải qua hai tầng Thế giới. Đó chính là bảy mươi hai tầng Địa Sát, cùng ba mươi sáu tầng Thiên Cương. Đây là hai Thế giới yêu ma, một âm một dương, ẩn chứa cương sát lực. Từ thời cận cổ khai phá đã tồn tại: Dù là vô giả trung cổ, thượng cổ, nếu muốn đạt tới Thần Thông cảnh, cũng phải chịu đựng hai cái Thế giới này.”

Thái Bảo ánh mắt sáng ngời, uy mãnh dị thường:

“Đây hai cái yêu ma Thế giới, tựa như tồn tại từ xa xưa. Không ai biết lai lịch chúng nó. Nhưng, tông phái vô giả không biết, lại không thể gạt được Nho gia chúng ta. Cái gọi là ba mươi sáu Thiên Cương, bảy mươi hai Địa Sát, căn bản không phải cái gì thiên địa sinh thành. Mà là do hậu thiên gây nên. Vô cùng vô tận Địa Sát âm ma, mờ mịt vô số Thiên Cương Thiên Ma, toàn bộ đều là hậu thiên, bị người lấy đại thần thông không thể hiểu nổi, phong ấn mà thành. Sáng tạo hai cái phong ấn Thế giới, không phải người khác, chính là viễn cổ thời đại, ba vị nhân đạo Thánh Hoàng!”

Đại bí mật long trời lở đất. Triệu Bá Ngôn, Bàng Cự Nguyên, bị chấn mất không còn chút máu. Hoảng sợ biến sắc.

Thái Bảo tựa như còn rung động không đủ, nói tiếp:

“Nhưng, viễn cổ Tam Hoàng phong ấn, cũng không phải yêu ma đông đảo nà. Đối tượng phong ấn chân chính là một tần phía trên ba mươi sáu tầng Thiên Cương Thế giới. Cùng với một tầng phía dưới bảy mươi hai tầng Địa Sát Thế giới. Phương Vân, người khi tu luyện võ công, hán là cảm giác thấy hai cái phong ấn ở chỗ sâu nhất của hai Thế giới, có cảm giác cổ quái đi.”

Phương Vân trầm mặc không nói, nhưng trong lòng lại âm thầm gật đầu: Lấy hấn cảnh giới hiện tại của hấn, một lần hô hấp, quán thông thiên địa. Quả thật có thể cảm ứng được rất nhiều thứ huyền diệu. Địa sát Thế giới cùng Thiên Cương Thế giới, là hai cái giai đoạn quan trọng tôi luyện ý chí của võ giả. Thông qua, ý chí sẽ càng thêm kiên định, hơn nữa tu vi cũng đạt Thiên Tượng cảnh giới. Để ma luyện bản thân, cũng có một số người tự đem ý thức chìm vào hai cái Thế giới này.

Có một số thứ có thể cảm giác được. Mỗi lần hô hấp tu luyện, khí quán thiên địa. Phương Vân đều có thể nghe thấy rất nhiều tiếng hô thê lương của yêu ma, giống như tiếng gió rít vầy. Thanh âm thực xa xôi, từ chỗ sâu nhất của đại địa cùng thiên không truyền đến, như có như không, cực kỳ hung ác.

Phương Vân luôn tưởng đó là hiện tượng bình thường, hơn nữa thân thể cũng không có khác thường. Cho nên cũng không để ý. Nhưng lúc này nghe Thái Bảo nói lên. Mới cảm giác không đơn giản như vậy.

“Sau khi ta tiến vào Thiên Trùng cảnh giới, từng có một lần, ý thức chìm vào tầng dưới chót của Địa Sát Thế giới Ở nơi đó từng cảm giác được một cỗ hung hiểm mãnh liệt. Giống như vô số yêu ma hung ác, chôn dấu ở dưới. Nhưng, nơi sâu nhất đó tối đen. Ngay cả ý thức cũng khó có thể duỗi thân. Càng điều tra không được. Cho nên, cũng không có miệt mài theo đuổi:”

Phương Vân nói.

Võ giả lấy việc tăng lên thực lực bản thân xếp thứ nhất, đối với việc tìm kiếm cái lạ, hứng thú không lớn.

“Địa sát Thế giới một mảnh hắc ám. Hơn nữa rộng lớn khôn cùng, khó có thể xem xét. Võ giả khác khó có thể tra xét, nhưng không thể gạt được cảm ứng của Nho gia chúng ta. Ta lúc trước từng tiến nhập địa sát Thế giới, ở dưới tầng thứ bảy mươi hai, còn phát hiện một cái Thế giới. Ở nơi đó, ta nhìn thấy phù triện phong ấn màu vàng của viên cổ Tam Hoàng.”

Nho gia tay trời gà không chặt, về mặt võ đạo cũng không tu tập. Duy chỉ có Thái Bảo nhất mạch cực kỳ đặc thù. Nhiệm vụ của cả mạch là hộ tống Nho gia, là Nho gia duy nhất tu tập võ công. Địa Sát Thế giới, ma khí hung ác, cùng với Hạo Nhiên Chính Khí của Nho gia khắc chế nhau. Tại thế giới đó, có tồn tại bất thường đều có thể bị cường giả Nho gia như Thái Bảo cảm ứng được.

Cái này giống như là trong biển đen tối nhìn thấy một tòa hải đăng vậy. Hải đăng cũng chỉ là một điểm nhỏ trong biển. Nhưng đối với người đi trong đêm thì nó lại dị thường bắt mắt.

“Tuy rằng võ đạo cảnh giới của Lưu Triết, cùng viên cổ Tam Hoàng so sánh với, còn có chênh lệch không nhỏ. Nhưng trong tay hấn, đã có vật tượng trưng cho nhân đạo, Nhân Hoàng Thánh Kiếm.

Mượn một ít thủ đoạn, mở ra phong ấn Tam Hoàng, không là vấn đề. Ta hiện tại lo lắng là dục vọng của hấn sau khi đoạt đến Nhân Hoàng thánh kiếm, sẽ bành trướng vô hạn. Hơn nữa quá độ tự tin, cùng quá độ tự phụ, ta lo lắng hấn sẽ giống như lời tiên đoán của Phu Tử, làm ra sự tình không thể văn hồi. Hiện tại hấn bề cánh đấu đá, chuyên quyền độc đoán, tự tin chưa từng có, cũng tự phụ chưa từng có, đã không nghe bất kỳ ý kiến gì. Lỗ mãng làm tức giận hấn, chỉ sợ không văn hồi cục diện mà ngược lại phải uống mạng!”

1129. Chương 1130: Gặp Được Thánh Vu

“Hấn đã không cần ý kiến gì. Chỉ có máu tươi cùng đao kiếm mới có thể làm cho hấn nghe.”

Phương Vân lạnh lùng nói.

Thái Bảo nhìn Phương Vân, giật mình, sau một lúc lâu nói:

“Phương Vân, Nhân hoàng bản tính thật ra không ác. Hấn vốn là có khả năng trở thành quân chủ thiên cổ, tài đức sáng suốt, chỉ tiếc hấn không thể chế trụ dục vọng. Tương lai, nếu có khả năng ta hy vọng, người có thể nương tay với hấn, cho hấn một cơ hội sửa sai.

Thái Bảo đối với hoàng thất trung thành và tận tâm, tuy rằng hành vi của Nhân hoàng làm hắn cực kỳ thất vọng cùng trái tim băng giá. Nhưng trong lòng hắn vẫn hy vọng có thể cho Nhân hoàng một lần cơ hội.

“Thứ lỗi không thể tuân mệnh.”

Phương Vân trả lời chắc nịch, không hề do dự, trong mắt bắn ra cừu hận thật sâu:

“Chỉ có máu tươi, mới rửa sạch máu tươi. Việc này, Thái Bảo về sau hãy nói!”

Phương Vân bây giờ còn không có thực lực đối kháng Nhân hoàng, nhưng cũng không đại biểu về sau không có. Nếu thực xuất hiện cái loại tình huống này, Phương Vân tuyệt đối sẽ không cho Nhân Hoàng cơ hội!

Thái Bảo ngẩn ngơ, biết cừu hận của Phương Vân cùng Nhân hoàng, theo việc Hoa Dương phu nhân chết đã không thể thay đổi. Thở dài một tiếng, cũng chỉ có thể bỏ đi cái ý niệm trong đầu.

“Thái Bảo đại nhân, ba vị Tế Tửu, nếu không có sự tình khác, xin thứ cho Phương Vân còn có việc, rời đi trước.”

Phương Vân dứt lời, lập tức đứng dậy, chấp tay, sẽ lập tức rời đi.

Đã biết bí mật Nhân hoàng, ước định cuối cùng cùng Phu Tử đã thành. Ở lại nơi đây, cũng không còn ý nghĩa.

“Chờ một chút.”

Ba vị Tế Tửu vội vàng đứng dậy, vượt qua vài bước, đi đến bên người Phương Vân.

“Phương Vân.”

Tế Tửu đứng đầu, thanh âm trầm thấp một ít, mở miệng nói:

“Phu Tử trước khi chết, muốn ta nói với người một câu.”

Phương Vân nhắm mắt, bỗng nhiên ngẩng đầu lên. Trong tai liền nghe thấy một trận thanh âm: tinh tế

“Phu Tử nói, Thiên Địa Vạn Hóa Chung còn có...”

“Tốt lắm, đi thôi!”

Ba gã thiên tử tế rượu còn không đợi mọi người phản ứng, thân mình lui ra, hai tay chấp lại, làm ra một tư thế đưa tiễn. Chỉ nghe Oanh một tiếng, thiên địa vu vu, một cỗ Hạo Nhiên Chính Khí khổng lồ, bài sơn đảo hải, phách thiên cái địa mà đến. Chỉ rung lên, liền đem mấy người đẩy ra ngoài, đưa ra bên ngoài không gian Tắc Hạ Học Cung.

“Mấy vị Tế Tửu đại nhân, các người nói, Phương Vân thật có thể đối phó được Nhân hoàng sao? Trong thời diễn của Phu Tử thấy được tương lai như vậy sao?”

Thái Bảo nhìn bóng dáng ba người rời đi, lo lắng nói.

“Thái Bảo đại nhân, Phu Tử cũng chỉ là tận tâm tận lực. Hiện tại, tất cả có thể làm, đều đã làm rồi. Dù Phương Vân cuối cùng có thành công hay không, cùng chúng ta đều không quan hệ.”

Ba vị Tế Tửu nói xong, thân mình đứng thẳng Về mặt có vẻ bình thản. Nho gia tay trái gà không chặt, bằng bọn hắn đi đối kháng Nhân hoàng, là không thực tế. Chỉ cần là cấm quân bình thường của hoàng thành, là có thể đem Đại nho giết chết không còn.

Đối với Nho gia mà nói, tử vong chỉ là một việc đạm mạc. Mặc dù là không xuất hiện biến hóa của Nhân hoàng, bọn họ cũng chung quy trốn không khỏi cái chết. Nhân hoàng biến hóa, đối bọn họ cũng không ảnh hưởng. Dù cảnh cáo Phương Vân, cũng chỉ là tuân theo nguyện vọng của Phu Tử, xuất phát từ tôn trọng đối với Phu Tử mà thôi.

“Nghiên cứu trong Tắc Hạ Học Cung trải qua mấy thời đại, hiện tại đã tiến vào thời khắc mấu chốt. Chúng ta hãy nhanh vào xem đi.”

Mấy người nói xong, xoay người đi vào rừng Hoa Mai, hướng Tắc Hạ Học Cung đồ sộ xa xa đi đến. Mấy người vừa mới đi ra vài bước, đột nhiên chỉ nghe ẦM một tiếng, một đạo hạo nhiên tinh mang màu trắng

ngà phóng lên cao, tronggiây lát lập tức biến mất vô tung, dung nhập vào bên trong không gian, hóa thành Chính Khí hải dương nồng đậm.

Mà tại thời điểm Hạo Nhiên tinh khí phóng lên cao, sâu trongTắc Hạ Học Cung, một đạo sinh mệnh khí tức cũng nhanh chóng trôi đi.

Mấy người trong lòng căng thẳng, lập tức bước chân nhanh hơn.

Nhân lực chung quy có hạn. Cho dù ở Tắc Hạ Học Cung, tốc độ già cả chậm lại, nhưng chung quy cũng phải kết thúc. Loại này lo lắng nghiên cứu hết lòng này tiêu hao tinh huyết. Nhóm người Đại Nho tốc độ tử vong đang nhanh hơn.

“Bang bang uyềnh.”

Tiến vào Tắc Hạ Học Cung, xuyên qua hành lang gấp khúcthật dài . Ở chỗ sâu nhất Tắc Hạ Học Cung, Thái Bảo cùng ba vị Tể Tử dừng chân. Tại đây phiến không gian trung tâm thật lớn , gần trăm Đại nho đầu bạc ngồi chồm hổm trên mặt đất. Ở trước người bọn họ, giấy trắng chất đống. Bên cạnh còn có nghiêm mực. Bên cạnh mỗi người đều là một tòa núi nhỏ giấy trắng.

Trong ạ Học Cung, tuy rằng người rất nhiều. Nhưng tất cả đều gọn gàng ngăn nắp, cực kỳ có trật tự. Thỉnh thoảng có người từ phía sau một vị Đại nho, thu thập sửa sang, tinh giản tư liệu, quy nạp xử lý, sau đó truyền đọc.

Tại địa phương này, mỗi người đều là vẻ mặt chuyên chú. Tựa như hoàn toàn nhập ma. Không ai chú ý tới ba vị Thiên Tử Tế Tửu cùng Thái Bảo vừa tiến vào.

Đây là một cái địa phương cực kỳ thần thánh. Không phải bởi vì nơi này từng tập trung một thể hệ đại đức cao vọng trọng Đại nho, mà bởi vì toàn bộ Nho gia văn minh khởi nguyên, cơ hồ là xuất phát ở đây.

Đây là nơi Nho gia khởi nguyên !

Nơi này nghiên cứu, đã tiến hành đến bướccuối cùng. Chỉ còn lại có một tấmda dê cuối cùng.

Thái Bảo ngẩng đầu nhìn phía Trung ương không gian, một tòa bậc thang dẫn lên cao Ở Trung ương có một tấm cuốn da dê màu đen. Chỉ lớn bằng bàn tay, nhưng phát ra khí tức, lại cực kỳ xaxưa. So với thiên địa tồn tại, văn minh khởi nguyên, còn xa xưa hơn rất nhiều.

Từ Thái Bảo nhìn lại, có thể nhìn thấy mặt trên tràn ngập một hàng chữ nhộmàu vàng , cái loại văn tựnày, cực kỳ cổ xưa. Cho dù là Đại nho học vấn tối tinh thâm cũng không nhận thức được. Đó văn tự của tạo hóa!

Đây là bí mật tlon nhất của Nho gia, ẩn chứa tất cả huyền bí của thiên địa.Nho gia gọi nó là:

“Thủy Chi Chương!

.....

Trước mắt hào quang chột lóe, ba người Phương Vân lập tức xuất hiện bên trong một mảnh sơn linh xa lạ.

“Đại nhân, chúng ta hiện tại đi đâu?”

Triệu Bá Ngôn hỏi.

“Chúng ta ở một chỗ, thời gian dừng lại không thể quá dài. Nếu không tam đại Thiên Cơ tiên sinh sẽ rất nhanh cảm giác được vị tríchúng ta. Đương nhiên ngoại trừTắc Hạ Học Cung.”

Bàng Cự Nguyên nói, lấy năng lực của hắn, cũng xem không thấu Tắc Hạ Học Cung, rốt cuộc là ở vị trí nào trong hư không. Cái đặc thù không gian kia , giống như một mảnh giấy trắng, làm cho người ta căn bản không thể thu thập đến một chút tin tức hữu dụng .

Bàng Cự Nguyên ngẩng đầu, theo thói quen nhìn thoáng qua thiên không, đồng thời bàn tay kháp động, theo bản năng dừng ra Tử Vi Đẩu Số. Đây là thói quen học tập lâu dài của hắn sinh ra.

Nhưng mà ngay sau đó, Bàng Cự Nguyên đột nhiên sắc mặt đại biến, bỗng nhiên quay đầu đến:

“Bá Ngôn huynh, hai chúng ta võ công thấp kém, không bằng tiến vào Thiên Địa Vạn Hóa Chung Tu Luyện. Còn đi đâu, Phương huynh tùy ý quyết định là được.”

Hắn những câu nói này, vừa vội vã lại vừa lại hoảng sợ. Triệu Bá Ngôn ngẩn ngơ, vẻ mặt mờ mịt, theo bản năng gật gật đầu:

“Hảo, hảo...”

Phương Vân nhìn lướt qua Bàn Cự Nguyên, đang muốn nói cái gì, đột nhiên trong lúc đó, trong lòng chấn động, cảm ứng được gì đó.

“Không sai, các người đi vào trước đi.”

Phương Vân vẻ mặt rất nhanh khôi phục bình thường, tay áo đảo qua, mở ra một đạo khe hở, lập tức liền đem Triệu Bá Ngôn, Bàn Cự Nguyên thu đi vào.

“Xuất hiện đi!”

Phương Vân y bào rung lên, chấp tay sau lưng, lạnh lùng nói.

“Khắc khắc khắc.”

Vốn trong hư không không có một bóng người, đột nhiên cuồng phong gào thét, cuộn cuộn mây đen, từ bốn phương tám hướng trong hư không đi ra, đem trăm bước xung quanh Phương Vân, toàn bộ bao phủ. Một trận khắc khắc cười quái dị, từ trong hư không truyền đến.

“Đứa con của số mệnh vĩ đại, Thánh Vũ giáo chúng ta đã chờ đợi người gần vạn năm. Nay thiên thời đã đến, giáo chủ đã muốn ở trong tông môn vậy nước quét nhà đón chào. Xin theo ta nhóm đến đây đi!”

Theo tiếng cười quái dị này, thiên địa đột nhiên trào lên tử khí mãnh liệt. Từng đạo hô hấp kinh lôi, khí tức cường đại chấn động bát phương, trống rỗng xuất hiện. Những người này cũng không nhiều lời, thân hình biến hóa, hóa thành những cái xiềng xích giăng khắp nơi xung quanh Phương Vân.

Những xiềng xích này mỗi cái đều tối đen, lộ ra khí tức tử vong âm trầm, giống như từ một thế giới khác đi đến. Cả sợi xích cháy lên hỏa diễm màu đen.

Những sợi xích va chạm với nhau, phát ra thanh âm rợn người

Hơn mười sợi xiềng xích này, không phải pháp khí, nhưng so với pháp khí gì đều phải cường đại hơn. Đây là một gã cường giả đỉnh phong, đem thân thể, khung xương, biến thành một cái xiềng xích thực chất, trong nháy mắt liền đem không gian xung quanh Phương Vân, khóa lại. Loại này cấm pháp này so với đạo pháp, pháp khí giam cầm gì đều phải cường đại hơn rất nhiều!

“Hừ! Chỉ bằng các người mười tên khô lâu đã muốn giam cầm ta!”

Phương Vân bất động, chân khí trong cơ thể rung lên, định bộc phát ra một thân lực lượng kinh thiên động địa, đem những tên này đập nát ra. Hắn đã cảm giác được, những người này chính là Thánh Vũ giáo Thái thượng trưởng lão!

“Rống!”

Từng đợt hoang lương, rít gào từ xưa, từ trong hư không tứ phương phát ra. Bên trong sương mù cuộn cuộn, chỉ nghe tiếng nổ vang liên tục, lập tức xuất hiện một đầu hư ảnh khổng lồ dữ tợn. Toàn bộ đều là lửa cháy hùng hực, cổ khí tức hung ác kia, ngập trời ngập biển, quét ngang bát cực.

Phương Vân đang muốn ra tay, mười hư ảnh dữ tợn vừa hiện, Ngũ Ngục Cốt Hoàng trong cơ thể bị khống chế chặt chẽ, đột nhiên gãy khỏi Phương Vân.

Oanh!

Một cổ chân khí kéo dài, từ trong cơ thể Phương Vân nổ tung, trong phút chốc, nhảy vào tứ chi, đảo loạn chân khí Phương Vân. Cổ chân khí đen thui, lao ra khỏi thân thể Phương Vân, lập tức hóa thành một ma ảnh khổng lồ dị thường dữ tợn. Ma Ảnh, cùng mười hư ảnh Cổ Viêm Ma quân vương, hô ứng cho nhau. Loại liên hệ chặt chẽ này, thậm chí siêu việt quan hệ tế luyện của võ giả với pháp khí!

“Rống!”

Tiếng gầm gừ, từ trong hư không phát ra. Mười một đầu cổ viêm Ma quân vương hô ứng cùng nhau. Phương Vân lập tức cảm giác được khí tức mười tên Thánh Vu giáo Thái thượng trưởng lão, như nước biển, cùng nhau hướng cơ thể hắn vọt tới.

1130. Chương 1131: Túc Mệnh Chi Tử

“Không hay rồi!”

Phương Vân trong mắt hào quang chớp động, vội vàng trấn áp Ngũ Ngục đang náo động chân khí trong cơ thể. Từ khi luyện thành Ngũ Ngục Cốt Hoàng Tới nay, đây là lần đầu tiên hắn mất đi khống chế Ngũ Ngục Cốt Hoàng.

“Túc Mệnh Chi Tử (1), không cần phản kháng. Chúng ta sẽ không hại ngươi, đi theo ta tới Thánh Vu sơn đi!”

(1) Túc Mệnh Chi Tử: Đứa con của số mệnh.

Thanh âm khàn khàn thương lão vang lên, mười sợi xích sắt thật lớn khê động. Thiên địa rung chuyển, chỉ nghe từng đợt tiếng nổ âm âm vang lên. Toàn bộ không gian bị một cỗ lực lượng khủng bố, mạnh mẽ bóc ra.

Mười tên Thánh Vu giáo Thái thượng trưởng lão này, ba gã kém cỏi nhất chỉ có cảnh giới Thiên Trùng thất phẩm. Tuyệt đại bộ phận đều vượt qua Mệnh Tinh cảnh giới, Mệnh Hồn cảnh, hoặc Truyền Kỳ cảnh, ba gã Thái thượng trưởng lão tối cường, thậm chí đạt tới Địa Hồn Cảnh nhị trọng, Động Thiên đỉnh phong cảnh giới. Trên người tỏa ra một cỗ khí tức Thế giới thần nhiên, cực kỳ hùng hồn. Cơ hồ có thể so với Vũ Văn địch.

“Cổ vu!”

Phương Vân nhận ra thân phận mấy tên Thánh Vu lão quái vật. Cận cổ thời đại Thái thượng trưởng lão, cơ hồ là không thể nào đạt tới cái đó và cảnh giới. Chỉ có trung cổ thời đại, lục tấn thượng sinh, cổ vu may mắn sinh tồn được, mới có được loại lực lượng này.

Mấy tên Cổ Vu này đều đã ngoài năm ngàn tuổi, mười phần thương lão. Lại nắm giữ chú ngữ lực lượng từ xưa, lực lượng cường đại ẩn chứa trong thiên địa không thể hiểu nổi.

Thực lực mười người so le không đồng đều, nếu là những người khác, sớm bị Phương Vân một chưởng đánh chết, phá không mà đi. Nhưng Thượng Cổ Viêm Ma có thần thông hạng nhất mười hai đầu iêm Viêm Ma quân vương hợp nhất, có thể hóa thành một đầu Thượng Cổ Viêm Ma Đại Đế khủng bố, bằng vào thiên phú hỏa hệ, có thể chính diện chống lại thượng cổ đại đế.

Mười tên Thánh Vu giáo Thái thượng trưởng lão nếu cách xa nhau thì không sao. Nhưng tới gần một chỗ khí tức hòa hợp với nhau, giống như một cái chĩnh thể. Ở dưới sự dẫn dắt của ba gã Cổ Vu. Cho dù không có Ngũ Ngục Cốt Hoàng nội loạn, Phương Vân nhất thời cũng khó đột phá ra được.

Ầm ầm long!

Mười tên Thánh Vu giáo Thái thượng trưởng lão, lực lượng hợp làm một, tạo ra một cỗ lực lượng kinh khủng, làm thiên địa vũ trụ đều lâm vào biến sắc. Chỉ thấy một đạo lôi điện thô to màu đen, từ chỗ sâu trong không gian ở xuyên qua, trong nháy mắt, ngàn vạn không gian đều vỡ nát.

An!

Cơ hồ là ngay lập tức, ở xa xôi phía nam, một đạo lôi đình màu đen hình rẽ cây thật lớn từ trên trời giáng xuống, nhập vào đỉnh núi Thánh Vu, đáp xuống Thánh Vu đại điện.

“Giáo chủ, Túc Mệnh Chi Tử đã đưa tới!”

Mười tên Thánh Vu giáo trưởng lão trống rỗng xuất hiện ở trng Thánh Vu điện. Ở giữa bọn họ, không gian một mảnh tối đen, từng đạo tia chớp ở trong đó toát ra. Những tia chớp này so với thái dương còn kinh khủng hơn, mỗi tia đều ẩn chứa hủy diệt lực lượng. Là chân khí Thánh Vu cùng chân khí trong cơ thể Phương Vân, xung đột với nhau.

“Buông hấn ra đi.”

Một cái ý niệm cường đại từ trong Thánh Vu điện phá không mà ra. Bao phủ toàn bộ thiên địa. Thanh âm vang dội, ẩn chứa một cỗ uy nghiêm vô thượng có thể lay động thiên địa:

“Quan Quân hầu, người cũng dừng tay đi. Ta biết người là tương kế tựu kế, chuẩn bị phản kích bất kỳ lúc nào. Nhưng nếu ta là người, tuyệt đối không có ý niệm kia trong đầu.”

Thanh âm này rơi xuống, hai bên cơ hồ là dừng tay cùng lúc.

“Hảo. Thánh Vu giáo chủ, không hổ là nhân vật có thể xếp nhóm năm người đứng đầu Địa Hồn Bảng. Chỉ sợ ngay cả Hỗn Độn Lão Tổ cũng không mạnh hơn người bao nhiêu.”

Phương Vân ánh mắt chợt lóe, lập hướng lối vào Thánh Vu đại điện bước đi. Thánh Vu giáo chủ này, lại có thể nhìn ra, hấn còn để lại đường sống. Có ý tương kế tựu kế, tiến vào Thánh Vu sơn.

Ngày đó từ Doanh hoang Hải Sơn trở về, Thánh Vu giáo hai gã trưởng lão từng ra tay giúp Phương Vân, lúc ấy từ trong miệng bọn họ, Phương Vân nghe thấy mấy chữ đứa con của số mệnh. Sau lại bị Phương Dân dọa sợ quá chạy mất. Phương Dân lúc trước đã nói, mấy chữ trong miệng Thánh Vu giáo không phải cái chuyện tốt gì. Chỉ sợ đối với hấn có mưu đồ gì đó.

Việc này đã qua thật lâu, Thánh Vu giáo cũng luôn ẩn núp không ra, tựa như đợi Phương Vân quên việc này. Nhưng, Phương Vân sao có thể quên. Hấn đã chán ghét cái cảm giác bị người tính kế. Ý nghĩa của Túc Mệnh Chi Tử, hấn quả thực là không yên tâm!

Điều tra rõ hư thật của bọn họ, nếu có kế hoạch nham hiểm, lợi dụng hấn thì hung hăng đối phó bọn chúng! Đây là Phương Vân dự tính.

Ầm ầm long! Đất rung núi chuyển, giống như một cái cự nhân, đang từ trong huyết động đi ra. Toàn bộ Thánh Vu sơn đều mãnh liệt lay động. Một đạo bóng ma hẹp dài, từ trong Thánh Vu điện, phóng ra, đem Phương Vân ở trước đại điện cùng với mười tên Thánh Vu giáo Thái thượng trưởng lão, hết thấy bao phủ ở bên trong.

Cỗ hơi thở này cực kỳ khổng lồ, làm người ta hít thở không thông. Cơ hồ đồng thời, Phương Vân cảm giác được một cỗ ý thức cường đại, tập trung lên người hấn, ở trên nhìn xuống dưới.

“Túc Mệnh Chi Tử, không cần đối chúng ta có địch ý cường đại như vậy. Chúng ta là tới giúp người. Mà không phải đến hại người.”

Vị Thánh Vu giáo chủ này trong bóng đêm đánh giá Phương Vân, liếc mắt một cái liền xem thấu sự phòng bị trong lòng hấn.

“Ồ. Giúp ta chính là đem ta bắt tới đây sao?”

Phương Vân cười lạnh:

“Trước mặt người sáng mắt không cần nói tiếng lóng, nói đi, các người rốt cuộc có cái mưu đồ gì? Ta tự hỏi cùng các người cũng không có liên quan, tự nhiên lại trở thành cái gì Túc Mệnh Chi Tử của các người?”

Ầm ầm!

Một khung xương thật lớn, xuất hiện ở cửa đại điện. Nửa thân hình nó vẫn đứng ở trong đại điện. Chỉ có non nửa, từ đại môn lý lộ ra. Làm cho người ta có cảm giác cả tòa đại điện cường thiết muốn nứt vỡ ra vậy.

Si!

Quang hoa lóe ra, khung xương thật lớn sau đại môn bong bóng xì hơi, nhanh chóng thu nhỏ lại. Cửa đại điện, lập tức xuất hiện một nam tử khôi ngô cao lớn, hai mắt so với tinh thần còn muốn chói mắt, vừa thấy đã biết chính là tuyệt thế kiêu hùng!

Hắn mới cao khoảng tám thước, khoác một thân trường bào màu đen. Áo choàng viền vàng, phía trên có văn tự cổ xưa màu vàng toát ra một cỗ hương vị hồng hoang. Người này thân hình thẳng tắp, chỉ tùy ý động đã có một cỗ khí thế dào dạt, lưu thiên nuốt hải đi ra. Nhất cử nhất động, đều có một cỗ hương vị cổ đạo.

“Không cần vội vàng xao động, ngoại giới đối Thánh Vu giáo chúng ta hiểu biết quá ít. Cho nên mới sẽ có chút đồn đồn bậy, truyền lưu ra ngoài. Nếu người biết mục đích chân chính của chúng ta, nhất định sẽ không còn dị ý như vậy nữa.”

Thánh Vu giáo chủ tỏ vẻ nắm chắc đại cục, nắm giữ Càn Khôn.

“Chuyện ở Kinh thành ta đã nghe nói. Đối với sự tình mẫu thân người, ta cũng cảm động lắm. Nhưng, người cũng không nên bi thương. Lưu Sủy tuy rằng võ công cái thế, thế gian không ai địch nổi. Nhưng chỉ cần người làm Túc Mệnh Chi Tử của Thánh Vu giáo chúng ta, cũng không có gì cần e ngại cả. Cho dù là người muốn báo thù, cũng không có gì, cùng lắm thì Thánh Vu giáo có thể khuynh lực trợ giúp người.”

“Hả.”

Phương Vân hai hàng lông mày một điều, có chút ngoài ý muốn nói:

“Nghe ý giáo chủ. Chỉ cần ta ra lệnh một tiếng, Thánh Vu giáo từ trên xuống dưới, có thể toàn bộ nhảy vào kinh thành, qua biển lửa cũng không chối từ?”

“Đó là tự nhiên. Túc Mệnh Chi Tử nói, chính là thiên mệnh. Ai dám không nghe. Đương nhiên, Lưu Triết nay đại thế đã thành, thiên hạ không người có thể đối phó trực diện, còn phải dùng mưu rồi mới động thủ. Nếu không thì dục tốc bất đạt.”

Thánh Vu giáo chủ lạnh nhạt nói.

“Hừ, thì ra cũng chỉ là nói miệng mà thôi.”

Phương Vân cười lạnh nói. Hắn cũng đã nhìn ra, Thánh Vu giáo chủ cũng chỉ nói khoa trương lên mà thôi.

“Cáp, đây là người không biết Thánh Vu giáo chúng ta, mới có thể nói như vậy. Lưu Sủy quả thật lợi hại luận tâm cơ thủ đoạn, đều là đệ nhất thiên hạ. Điểm ấy không cần hoài nghi, bốn tọa cũng tự nhận không bằng, không cần lừa mình dối người. Nhưng, chỉ cần chúng ta sự nghiệp to lớn của Thánh Vu giáo mấy vạn năm qua thành công, thì thù giết mẹ của người được báo căn bản không phải chuyện nói chơi.”

Thánh Vu giáo chủ thản nhiên nói, đối với Phương Vân hoài nghi, lơ đãng.

“Việc báo thù, ta còn không định nhờ tay người khác. Người hay là nói về sự nghiệp to lớn mấy vạn năm kia đi?”

Phương Vân mỉm cười nói.

“A!”

Thánh Vu giáo chủ cười một tiếng:

“Thời cơ đã đến, ta liền nói cho người đi. Ta hỏi người, Ngũ Ngục Cốt Hoàng trên người người lúc đầu từ đâu mà đến?”

“Trung thổ lương châu, ngẫu nhiên đoạt được.”

Phương Vân nhẹ nhàng băng quơ.

“Khắc khắc khắc.”

Nghe hắn nói thế, Thái thượng trưởng lão Thánh Vu giáo xung quanh đều cười ha hả, tiếng cười khó nghe, giống như đang khóc vậy.

“Ngẫu nhiên? Đùa cái gì vậy? Một khóa bạch cốt châu là ngẫu nhiên, trái tim thượng cổ Viêm Ma quân vương cũng là ngẫu nhiên sao?”

Một lão quái vật gầy gò giống như chỉ còn nửa cái mạng, bất kỳ lúc nào cũng có thể tắt thở, cười quái dị nói.

Phương Vân nghe vậy, sắc mặt nhất thời biến đổi. Hắn người trong nhà biết chuyện nhà. Lúc trước tiến đến hải ngoại doanh châu, phía trên canh cốc, có rất nhiều Thiên Trùng cường giả. Nhiều người cướp đoạt như vậy, khả năng Phương Vân đoạt được trái tim thượng cổ viêm Ma quân vương, cơ hồ là không có. Nhưng trái tim chết đó lại hướng về Phương Vân bay lại.

“Trái tim kia là các ngươi an bài?”

Phương Vân thu lại sự tươi cười, trầm giọng nói. Hắn lúc trước là trải qua tranh đoạt, mới đoạt được trái tim thượng cổ Viêm Ma quân vương. Vốn tưởng bản thân thủ đoạn hơn người, nhưng hiện tại xem ra, chỉ sợ không phải ngẫu nhiên như vậy.

“Hắc, người quả là thông minh. Không sai, chúng ta lúc ấy, quả thật là phụng lệnh giáo chủ chi mệnh. Tiến đến Ba Lâm quảng sơn, đem trái tim kia bí mật giao cho người. Ngay cả loạn lạc ở Ba Lâm mở cũng là giáo chủ cố ý phái người tạo ra. Người ở tông phái giới lẫn lộn nhiều năm như vậy, có lúc nào nhìn thấy Thánh Vu giáo chúng ta cùng tông phái khác hợp tác như vậy chứ?”

Một gã Thái thượng trưởng lão lúc trước xuất hiện ở hải ngoại đại cười quái dị nói. Cách nhiều năm, thực lực hắn cũng đã tăng trưởng không ít, đã tiếp cận trình độ Mệnh Tinh.

“Là người!”

Phương Vân đồng tử co rút lại, trong mắt có hào quang lạnh thấu xương hiện lên.

1131. Chương 1132: Diêm Ma Bí Mật (1)

“Số mệnh! Nếu là số mệnh, làm sao sẽ trùng hợp như vậy. Người sinh ra chỉ mới hơn hai mươi năm. Nhưng không biết bao nhiêu vạn năm trước, chúng ta cũng đã mưu tính chuyện này rồi.”

Thánh Vu giáo chủ trên mặt lộ ra vẻ tươi cười:

“Phương Vân, người tu luyện Thánh Vu giáo Ngũ Ngục Cốt Hoàng của chúng ta. Chắc cũng biết thời kì thượng cổ Ngũ Đế, từng xảy ra một việc đại sự. Mười hai đầu Viêm Ma quân vương ngang trời xuất thế, rất nhiều viêm ma, xé rách đại địa, cũng xuất hiện theo. Cửu châu đại địa xuất hiện một hồi họa loạn Viêm Ma nghiêm trọng.”

“Người nói thời kì Đế Thang tại vị đi. Không sai, ta còn biết, mười hai đầu Viêm Ma quân vương hợp nhất, có thể hóa thân thành một đầu Thượng Cổ Viêm Ma Đại Đế. Mạnh mẽ vô cùng, sau lại bị đại đế đánh bại, nhưng không giết được nó.”

Phương Vân thản nhiên nói.

Thượng cổ văn minh, sơ kì là Ngũ Đế thống trị thịnh thế, sau khi Ngũ Đế hoàng quyền suy nhược, mới xuất hiện thời kì tông phái thịnh thế. Cũng chính là thời kì thượng cổ kiếm tông thống trị. Hai cái thời kì, có một thời gian đứt gãy rất lâu. Thánh Vu giáo chủ đề cập họa loạn Viêm Ma cũng chính là thời kì cuối cùng của một vị đại đế.

“Không sai. Thượng cổ viêm Ma quân vương mạnh mẽ vô cùng, hợp làm một có thể hóa thành một đầu Thượng Cổ Viêm Ma Đại Đế Huyền minh Cảnh giới. Vô pháp vô thiên, khó có thể khắc chế. Dù là Đế Thang cũng phải mất tâm huyết rất lớn, mới đưa nó hàng phục. Những Viêm Ma quân vương này mỗi một đầu đều là yêu ma xuất thế, mặc dù cách mấy vạn năm, toàn thân tinh huyết tan hết, thọ nguyên buông xuống, cũng có tu vi Thiên Trùng đỉnh phong. Điểm này, người đi qua Thang cốc, hẳn là rất rõ ràng.”

Thánh Vu giáo chủ nói.

“Kế hoạch của các người, chính là tái hiện Thượng Cổ Viêm Ma Đại Đế?”

Phương Vân ngẩng đầu lên, huyết quang trong mắt làm người ta không dám nhìn gần:

“Nực cười! Đây là kế sách của các người sao? Chỉ bằng một đầu Thượng Cổ Viêm Ma Đại Đế, đi khiêu chiến Tam Hoàng Ngũ Đế đạo thống Lưu Sủy? Đầu Thượng Cổ Viêm Ma Đại Đế kia ngay cả Đế Thang còn không phải là đối thủ. Chẳng lẽ còn có thể Nhân Hoàng Lưu Sủy còn mạnh hơn? Đây là cái kế hoạch các người dùng để giúp ta?”

Nhân Hoàng thực lực, sau khi đạt được Tam Hoàng Thánh Kiếm đang tương đương với thượng cổ Ngũ Đế, thậm chí còn cường đại hơn. Phương Vân hiểu rõ cho dù là đầu Thượng Cổ Viêm Ma Đại Đế sống lại chỉ sợ cũng không phải đối thủ của Lưu Triết.

“Ha ha ha, chúng ta làm sống lại không phải đầu Thượng Cổ Viêm Ma Đại Đế kia. Mà là Diêm Ma Thiên Tử cường đại nhất viễn cổ thời đại!”

Thánh Vu giáo chủ cười to nói.

“Diêm Ma Thiên Tử?”

Phương Vân ánh mắt lóe lên một chút. Tên này, hắn cũng biết một ít. Nhưng thời điểm này lại giả như hồ đồ. Để cho Thánh Vu giáo chủ tự mình giải thích bí mật Diêm Ma Thiên Tử.

“Ha ha ha, không sai, chính là Diêm Ma Thiên Tử! Tên này, không có mấy người biết. Giải thích nhiều cho người, người cũng không rõ ràng. Nhưng ta vừa nói ra một cái tên khác của nó, người nhất định sẽ biết. Minh Thần!”

“Minh Thần?”

Phương Vân thân hình chấn động, trong đầu xẹt qua rất nhiều hình ảnh, đột nhiên mở miệng nói: “Minh tông Minh Thần?”

Minh Tông hai chữ vừa ra, bốn phía một mảnh tĩnh mịch. Sở hữu thanh âm, trong thời gian ngắn biến mất vô tung. Thánh Vu giáo chủ và cả mười tên Thánh Vu giáo Thái thượng trưởng lão xung quanh sắc mặt ngay lập tức trở nên rất khó coi.

Phương Vân cho dù ngu hơn nữa cũng biết đã phạm vào cái gì tối kỵ kiêng kỵ, mới có thể làm cho sắc mặt đám người Thánh Vu giáo từ cao đến thấp trở nên kém như vậy. Nhưng hắn vốn không phải là người Thánh Vu giáo, cho nên cũng không có cổ kị cái gì:

“Sao? Các người hai nhà có cừ oán?”

Thánh Vu giáo luôn luôn ẩn giấu, thời gian rất lâu trước kia Minh tông lại chỉ nghe tiếng mà không thấy động tĩnh đầu. Hai nhà này, tin tức truyền đến ngoại nhân đều rất ít. Phương Vân lần đầu tiên biết được hai phái này còn có thù hận. Trong lòng có chút ngoài ý muốn.

“Minh tông chẳng qua là một cái đạo thống ngụy thần ti bỉ lưu lại. Chân chính Minh Thần, từ xưa đến nay thiên hạ cũng chỉ có một cái đó chính là Diêm Ma Thiên Tử!”

Một gã Thánh Vu giáo Thái thượng trưởng lão ngẩng đầu lên, ánh mắt lóe ra, tràn ngập cừ hận.

“Oa? Ta chỉ nghe nói, Minh tông thờ phụng Minh Thần. Hơn nữa võ đạo cũng có danh tiếng. Kinh thành chỉ chiến Minh tông tông chủ thi triển ra tuyệt học, gọi là Độc Tí Minh Vương Tam Khẩu Thủ. Thánh Vu giáo ta biết rất ít, không biết tuyệt học của các người có lấy danh xưng của Minh Thần không?”

Phương Vân kinh ngạc nói. Chuyện này hắn quả thật rất ngạc nhiên.

“Hừ! Tên của Minh Thần, đã bị bọn khốn kiếp đó làm sai lệch đi. Chúng ta là con dân chân chính của Minh Thần, sao có khả năng dùng cái tên như vậy? Túc Mệnh Chi Tử, người nếu nhắc lại hai chữ Minh tông, đừng trách ta không khách khí.”

Một danh Thái thượng trưởng lão khác căm hận nói.

“Đủ rồi!”

Thánh Vu giáo chủ tay áo phất một cái, thần sắc âm trầm. Vài tên Thái thượng trưởng lão trong lòng chấn động, lập tức cúi đầu, không dám nói tiếp. Thánh Vu giáo chủ đạp chân một cái, đi đến chỗ mười tên Thái thượng trưởng lão.

“Phương Vân, sự tình này đề cập đến thần linh hai phái Thánh Vu giáo cùng Minh tông thờ phụng ở thời đại viễn cổ nhất. Đó là bí mật và sĩ nhục lớn nhất của bản giáo. Vốn không thể bị ngoại nhân biết. Nhưng ngươi là Túc Mệnh Chi Tử, ở bản tông địa vị siêu phàm. Có quyền lợi biết viễn cổ bí ẩn này. Nếu ngươi muốn biết, ta liền toàn bộ nói cho ngươi đi.”

“Còn thỉnh giáo chủ nói thẳng.”

Phương Vân ngẩng đầu lên, lộ ra thần sắc lắng nghe. Về mặt hấn chuyên chú, muốn nghe được một bí mật kinh thiên động địa đại.

Dù là Thánh Vu giáo hay là Minh tông, đều là đại tông phái. Thù hận của bọn họ trừ hai phái ra chỉ sợ không kẻ nào biết được. Phương Vân cũng sinh ra sự tò mò rất mạnh.

“Viễn cổ thời đại, lấy thực lực tối cường của Tam Đại Thánh Hoàng. Dưới Tam Hoàng là Ngũ Đại Quân Vương. Thời điểm Tam Đại Thánh Hoàng không có mặt, Ngũ Đại Quân Vương liền nắm trong tay viễn cổ thiên đình, thống trị thiên hạ. Năm tên quân vương, mỗi một người đều là viễn cổ sinh ra, tất cả đều tiếp cận Huyền Minh cảnh đỉnh phong, tiếp cận cảnh giới Tam Hồn Viên Mãn. Có được năng lực hủy thiên diệt địa.”

Thánh Vu giáo chủ dừng một chút, nói tiếp:

“Mà thần linh Thánh Vu giáo chúng ta thờ phụng, chính là một trong Ngũ Đại Quân Vương, viễn cổ cường đại Diêm Ma Thiên Tử. Bởi vì Diêm Ma Thiên Tử thiên phú thần thông là chủng không sinh tử, là vị thần của tử vong. Cho nên viễn cổ thờ phụng xưng hấn là Minh Thần. Trước khi Tam Hoàng xuất thế, Ngũ Đại Quân Vương giao tình không sâu, ngẫu nhiên còn công phạt lẫn nhau. Nhưng sau khi Tam Hoàng xuất thế, đều lựa chọn thần phục Tam Hoàng. Hơn nữa dưới sự điều hòa của Tam Hoàng, quan hệ của họ cũng trở nên hòa hợp. Cùng nhau thống trị viễn cổ thiên đình. Thiên hạ đại sự, tất cả đều được Năm vị Thánh Quân xử lý trước, xử lý không được mới đưa lên Tam Hoàng.”

1132. Chương 1133: Diêm Ma Bí Mật (2)

“Ta còn không có hiểu, việc này có liên quan gì với ta? Cùng Thánh Vu giáo và Minh tông lại có quan hệ gì? Ta sao lại trở thành Túc Mệnh Chi Tử của các ngươi?”

Phương Vân lắc đầu, lạnh nhạt cười.

Thánh Vu giáo chủ tự thuật viễn cổ bí tân quả thật làm cho người ta khiếp sợ, nhưng là kia dù sao cũng là chuyện tình xa xôi, phát sinh ở thời điểm mười vạn năm trước kia, cũng không có văn tự gì ghi lại. Cho dù có kinh tâm động phách, cũng chỉ có thể là một câu chuyện mà thôi.

“Ha ha, ngươi không cần vội vàng xao động. Việc này tự nhiên là có quan hệ. Nếu không ta cũng sẽ không đem ngươi mời tới đây. Thực lực Ngũ Đại Quân Vương cường đại đến loại tình trạng này, tuy rằng kém Tam Hoàng, nhưng linh hồn cũng cực kỳ cường hấn. Tên phản đồ kia tuy rằng chỉ còn lại tàn hồn đào tẩu, nhưng chỉ cần hấn tu dưỡng thời gian đủ lâu, là có năng lực khôi phục đầy đủ thực lực. Thánh Vu giáo, là vì phòng ngừa cái phản đồ kia sống lại một lần nữa mà tồn tại. Còn về Minh tông, chính là tông phái phản đồ kia thành lập.”

Nhắc tới Minh tông, Thánh Vu giáo chủ trong mắt xẹt qua một tia mãnh liệt sát ý:

“Minh tông thờ phụng Minh Thần, không phải người khác. Chính là Thi Ma Thiên Tử Cửu Anh trong viễn cổ Ngũ Đại Quân Vương. Cửu Anh trời sinh có được năng lực hấp thu hắc ám cường đại, có thể ăn cắp khác thần lực cùng thần thông của ma thần khác. Nó từ trên người Diêm Ma Thiên Tử, lấy đi một bộ phận

thần lực, hơn nữa giả mạo thân phận hần, thành lập Minh tông. Thủy tổ Minh tông tuy nói là trong một lần kỳ ngộ, vô ý đạt được truyền thừa. Nhưng Thánh Vu giáo chúng ta lịch đại giáo chủ đều biết rõ, tất cả căn bản đều là giả mạo, thủy tổ Minh tông căn bản là con rối của Thi Ma Thiên Tử Cửu Anh. Minh tông bị Kiếm Tông đánh bại, Minh tông tổ sư nhờ Hỗn Độn Lão Tổ bao che, sau lại tuyên bố linh ngộ ra cái gọi là tuyệt thế công pháp đối kháng kiếm tông, thật ra căn bản chính là đạo thống của Thi Ma Thiên Tử Cửu Anh!”

Bí ẩn này có chút rung động!

Phương Vân cau mày, ánh mắt lộ ra thần sắc suy tư, sau một lát, ngẩng đầu lên:

“Ta nếu không có nhớ lầm. Thì trong hung thú Địa Sát có một hung thú bài danh cực cao, chính là Cửu Anh. Hiện tại thời đại cận cổ, một giọt tinh huyết duy nhất của Cửu Anh, ngay trên người Minh Vương Thái tử. Cái gọi là thượng cổ hung thú này, cùng Thi Ma Thiên Tử Cửu Anh là quan hệ gì? Thi Ma Thiên Tử Cửu Anh là một trong viễn cổ ngũ đại quân vương, cùng Diêm Ma Thiên Tử thành tử cừu theo lý hần là hạ thấp mới đúng. Vì sao lại cùng Kiếm tông nhắc lên quan hệ?”

“Ở viễn cổ đại chiến, thân thể Thi Ma Thiên Tử Cửu Anh bị hủy, phát ra khí thể hung ác, chịu thiên địa tinh hoa ảnh hưởng. Phân tán khắp đại địa, trong đó tinh huyết dung nhập địa hỏa. Hóa thành mười hai viêm Ma quân vương. Chính bởi vì chúng là nhất mạch, cho nên mười hai đầu Viêm Ma Quân Vương mới có thể hợp làm một, hóa thành một đầu Viêm Ma Đại Đế. Lại bởi vì thần thông Diêm Ma Thiên Tử vốn là chủng sinh khổng tử. Cho nên đầu Viêm Ma Đại Đế Huyền minh Cảnh giới, ngay cả Đế Thang cũng rất khó khăn mới đánh bại được nó. Còn về Minh Tông vì sao ở thượng cổ cao như vậy thì ta cũng không biết được. Nhưng hần là không khó suy đoán, ban đầu hần là không biết lai lịch Thi Ma Thiên Tử Cửu Anh. Nhưng Cửu Anh trời sinh hung lệ tàn nhẫn, che dấu không được. Cho nên thượng cổ Minh tông cũng hung ác, tàn nhẫn, trêu chọc vào Kiếm Tông.”

Phương Vân giật mình, rốt cuộc hiểu quan hệ của mười hai đầu viêm Ma quân vương cùng Thánh Vu giáo. Hần ngẩng đầu lên, mở miệng nói:

“Ta nếu không có đoán sai thì mục đích của các người chính là bằng trái tim mười hai đầu Viêm Ma Quân Vương, ngưng tụ mười hai đầu Ngũ Ngục Cốt Hoàng, làm sống lại Diêm Ma Thiên Tử viễn cổ. Là như thế đúng không?”

Thánh Vu giáo chủ trong mắt hiện lên một tia hào quang sợ hãi khen:

“Thông minh! Không hổ là Túc Mệnh Chi Tử chúng ta tuyển định. Không sai, cũng giống như Minh tông muốn sống lại đầu Viễn Cổ Cửu Anh kia. Chúng ta Thánh Vu giáo mục đích là hồi sinh viễn cổ vĩ đại, tôn quý Diêm Ma Thiên Tử. Hần mới là Minh Thần chân chính, tôn quý nhất. Còn về Minh Tông những tên vô sỉ đó hết thấy đều phải chết!

“Phương Vân, người không phải rất thống hận Lưu Sủy sao? Chỉ cần chúng ta sống lại Diêm Ma Thiên Tử, người liền đủ cường đại lực lượng đối phó Lưu Sủy. Minh Thần chủng sinh khổng tử, dù là sống lại mẫu thân người, cũng không phải không thể. Dù người muốn diệt cả Lưu Sủy nhất mạch, trùng kiến một cái vương triều khác, chúng ta cũng có thể giúp người hoàn thành!”

Thánh Vu giáo chủ trong mắt lóe ra hào quang mê hoặc:

“Người là Túc Mệnh Chi Tử Thánh Vu giáo chúng ta, địa vị cao thượng vô cùng, còn cao hơn cả ta. Chỉ cần hoàn thành bước này. Ngày sau, người chính là giáo chủ cao nhất Thánh Vu giáo, ngay cả ta cũng phải thần phục người! Như thế nào, còn gì để lo lắng sao?”

Phương Vân trầm mặc không nói, bên trong huyết sắc yêu đồng, hào quang lóe ra, ý niệm xẹt qua trong óc. Tất cả những điều Thánh Vu giáo chủ nói, đúng hay sai, sống hay chết, là tốt là xấu, toàn bộ đều phải dè chừng. Không thể hoài nghi, dùng Diêm Ma Thiên Tử cường đại đối kháng Nhân hoàng, đúng là rất hấp dẫn Phương Vân. Nhưng, Phương Vân cũng không phải tên ngu ngốc. Cũng không phải dễ dàng tin tưởng như vậy:

“Mẫu chốt kế hoạch của các người hần là chính là trái tim mười hai Viêm Ma quân vương, tế luyện thành Ngũ Ngục Cốt Hoàng. Nhưng Ngũ Ngục Cốt Hoàng chỉ là pháp khí, ngay cả vô giả Địa hồn cảnh giới giả

cũng không hơn bao nhiêu. Hơn nữa các người những trưởng lão này, thực lực không đồng đều. Bằng vào tầng cấp như vậy không giống có thực lực triệu hồi ra Diêm Ma Thiên Tử? Thánh Vu giáo chủ, người chỉ sợ còn có cái gì không có nói cho ta biết đi?”

Thánh Vu giáo chủ nhìn chằm chằm Phương Vân, trong mắt hào quang chuyển động, thật lâu không nói một lời.

“Không sai. Chỉ bằng vào mười hai đầu Ngũ Ngục Cốt Hoàng, nếu muốn triệu hồi ra Diêm Ma Thiên Tử cường đại, hoàn toàn không có khả năng. Trong quá trình này, mười hai đầu Ngũ Ngục Cốt Hoàng còn cần hấp thu, dung hợp huyết nhục tinh hoa cùng toàn thân chân khí của mười hai người chúng ta. Ngoài ra còn phải phối hợp với khung xương của Diêm Ma Thiên Tử Thánh Vu giáo trông coi!”

Phương Vân cũng không dễ lừa như vậy, Thánh Vu giáo chủ biết, căn bản không thể gạt được hắn, đơn giản nói thẳng.

“Dung hợp huyết nhục tinh hoa mười hai người chúng ta?”

Phương Vân trong mắt hào quang lóe ra một chút:

“Đây chẳng phải là nói, cần hy sinh mười hai người chúng ta mới có thể tỉnh lại viễn cổ Diêm Ma Thiên Tử. Hừ, các người tính toán thật tốt. Ta thử hỏi người, nếu triệu hồi ra Diêm Ma Thiên Tử, rốt cuộc ai là ý thức của Diêm Ma Thiên Tử. Là Thánh Vu giáo chủ người đi?”

Thánh Vu giáo chủ lời nói mơ hồ, vô cùng không thật. Hắn nói cần dung hợp huyết nhục tinh hoa mười hai người, cũng không nói sẽ để lại hậu quả gì. Chẳng qua, núi cao còn có núi cao hơn, Phương Vân hiện tại không vướng bận điều gì, nhìn cái gì cũng cực kỳ rõ ràng.

Hắn đã ném qua quả đấm trên người Nhân Hoàng, không muốn lại bị Thánh Vu giáo chủ trêu đùa, bị người ta dùng làm tốt thí còn không biết. Hắn hiện tại cũng đã nhìn ra, cái gọi là Túc Mệnh Chi Tử, căn bản chính là Thánh Vu giáo nói bừa. Chỉ là bởi vì cần Ngũ Ngục Cốt Hoàng, mới triệu hồi vị Diêm Ma Thiên Tử này được, cho nên cái gọi là Túc Mệnh Chi Tử cũng chỉ là bịa đặt.

Phương Vân làm sao có thể không rõ mưu đồ cùng dự tính của Thánh Vu giáo. Bọn họ là dự tính đem hắn làm quân cờ hy sinh.

“Nghĩ thức hoàn thành, ý thức của mọi người cùng ý thức Diêm Ma Thiên Tử dung hợp nhất thể. Không phân biệt lẫn nhau. Chúng ta chính là Diêm Ma Thiên Tử, Diêm Ma Thiên Tử chính là chúng ta. Phương Vân, chỉ cần triệu hồi Diêm Ma Thiên Tử, người muốn báo thù, căn bản không nói chơi!”

Thánh Vu giáo chủ trầm giọng nói, thẳng đến thời điểm này, còn không buông tha, vẫn cố gắng mê hoặc Phương Vân.

“Ha ha, người đúng là mạnh miệng, đến thời điểm này, còn muốn lừa ta.”

Phương Vân giận dữ cười:

“Sở hữu ý thức dung hợp làm một, tất nhiên có một cái ý thức là chủ đạo. Ta hỏi người, cái chủ đạo ý thức kia là ai? Chỉ sợ không phải Diêm Ma Thiên Tử, mà là người đi? Khá lắm Thánh Vu giáo chủ! Người thật đúng là thâm kế thâm sâu, chỉ sợ những Thái thượng trưởng lão này người cũng không nói cho họ biết đi.”

“Cùng Minh Thần dung hợp làm một, là vinh quang của chúng ta!”

“Minh Thần sống lại, chính là chúng ta sống lại. Vì Thánh Vu giáo nghiệp lớn, hy sinh thân thể linh hồn có ngại gì!”

“Không sai, chúng ta tất cả đều cam tâm tình nguyện. Cho dù hiến tế cho Diêm Ma Thiên Tử vĩ đại, cũng không hối hận!”

Một trận thanh âm điên cuồng, từ bốn phía vang lên. Một gã Thái thượng trưởng lão khoắc hắc bảo Thánh Vu giáo, quỳ rạp trên đất, ai cũng thần thái điên cuồng, cam tâm tình nguyện.

Phương Vân cảm thấy lạnh cả xương sống, trong mắt Thánh Vu giáo Thái thượng trưởng lão, hẳn thấy được một loại thần cuồng nhiệt cực đoan. Bọn họ thật sự nguyện ý vì Diêm Ma Thiên Tử sống lại, mà buông tha sinh mệnh.

“Các người những lão gia hỏa này, quả thực là điên hết rồi! Muốn sống lại Diêm Ma Thiên Tử, các người tự làm đi. Ta cũng không có hứng thú! Thánh Vu giáo chủ, đại kế của người, ta không quan tâm, tái kiến!”

Phương Vân lạnh lùng nói, thân hình nhoáng lên một cái, bộ dáng sẽ rời đi.

“Hừ! Thật sự là gỗ mục không thể điêu khắc mà, nói nhiều với người như vậy, không nghĩ tới người lại khẳng định một mực không chịu hợp tác. Nếu như thế, thì không thể trách ta! Còn muốn chạy, nếu đến Thánh Vu sơn này rồi, cũng đừng nghĩ đến việc rời đi!”

Thánh Vu giáo chủ nhìn thấy tổn hết lời lẽ, cũng không thể thuyết phục Phương Vân, đơn giản kéo xuống ngục trang, lộ ra gương mặt trắng trợn, hung ác, dữ tợn.

“Khẩu khí thật lớn! Nhìn xem ta muốn rời đi, ai có thể ngăn cản được!”

Phương Vân trong lòng vừa động, chân khí mạnh mẽ xông ra Thánh Vu sơn. Thánh Vu giáo chủ không phải Nhân hoàng, không phải lực lượng khủng bố có thể đem hắn lưu lại.

Thánh Vu giáo chủ tuy rằng là cường giả Thế giới cấp, nhưng luận không gian tung hoành phương pháp, chỉ sợ căn bản ngăn không được Phương Vân.

“Hừ! Nếu là ở địa phương khác, ta còn thực ngăn người không được. Nhưng ở trong này, người có năng lực thông thiên, cũng trốn không thoát.”

Thánh Vu giáo chủ nói xong, dưới chân dùng sức bước tới:

“Minh Thần linh vực!”

Ầm ầm!

Thiên diêu địa chấn, một cỗ khí tức hồng hoang mãnh thú, hàm thiên nuốt hải, từ dưới Thánh Vu sơn dâng lên. Theo trận khí tức phun ra này, một cỗ hắc ám khôn cùng, ngay lập tức bao phủ lấy Thánh Vu sơn và hàng tỉ hư không vị diện xung quanh.

1133. Chương 1134: Triệu Hoán Diêm Ma Thiên Tử

Không thể hình dung cảm giác đáng sợ của khí tức tử vong mãnh liệt, bao phủ toàn bộ không gian. Vốn trong không gian, Phương Vân cảm giác như cá gặp nước thì trong nháy mắt đã biến thành nham thạch.

“Thật đáng sợ khí tức!”

Khoảnh khắc Thánh Vu giáo chủ ra tay, ý thức Phương Vân xuyên qua tầng tầng nham thạch, cảm giác được ở chỗ sâu trong đại địa, một đoàn gió lốc khí tức đáng sợ. Giống như vực sâu tử vong, có thể hấp thu linh hồn.

“Cái này muốn ngăn cản ta sao? Bạo cho ta!”

Phương Vân nhướng mày, một cỗ chân khí khủng bố, lập tức từ trong cơ thể Phương Vân bạo tạc ra. Cỗ cường đại lực lượng này, thậm chí trực tiếp lay động cả tòa Thánh Vu Sơn, tính cả vô số không gian, vị diện xung quanh, tất cả rung động, phát ra thanh âm ồ ồ.

“Vô dụng. Ng Ngũ Ngục chỉ hoàng, đã muốn cùng thần hồn người dung hợp làm một. Dù người đi đến đâu, đều không thể gạt được mười một đầu Ngũ Ngục Cốt Hoàng chúng ta. Diêm ma xuất thế, chính là vận mệnh quyết định, người trốn không thoát. Các trưởng lão nghe lệnh, cốt hoàng hợp nhất, triệu hồi Diêm ma!”

Thánh Vu giáo chủ thanh âm, uy áp mệnh mông cuộn cuộn, như hồng chung cự lũ, vang vọng thiên địa. Thanh âm chưa dứt, Thánh Vu giáo chủ hoàn toàn buông ra cầm chế của mình.

“Lâu!”

Thiên địa kịch chấn, một cỗ lực lượng, hủy thiên diệt địa từ Thánh Vu thể nội giáo chủ bộc phát ra đến. Lực lượng tử vong vô cùng hóa thành mây đen, cuộn cuộn dâng dâng, mở rộng ra.

“Rống!”

Trong tiếng gầm gừ thê lương một đầu Ngũ Ngục Cốt Hoàng thật lớn, từ mây đen cuộn cuộn chui ra, đứng sừng sững trong thiên địa. Khung xương khổng lồ, cả vật thể đều là màu bạch kim. Trên khung xương bao vây lửa cháy hừng hực, mỗi một phiến lửa cháy, đều có thể làm cho linh hồn chịu dày vò.

Hoàn mỹ, cường đại, có được lực lượng không thể địch nổi, có thể so sánh với thần ma uy áp nhất. Đây là Ngũ Ngục Cốt Hoàng Thánh Vu giáo chủ tế luyện ra.

Hoàn mỹ vô cùng, Phương Vân thậm chí ở trên trán Ngũ Ngục Cốt Hoàng, phát hiện ra một cá vương miện giống như Vạn hoàng chi hoàng, thống trị vong linh! Mọi Ngũ Ngục Cốt Hoàng khác, trước mặt Ngũ Ngục Cốt Hoàng này đều phải ảm đạm thất sè.

“Đáng chết! Quả nhiên là muốn lợi dụng ta!”

Phương Vân trong mắt hiện lên một tia ánh mắt hung ác, nhìn thấy vương miện kia, hắc thể nào còn không rõ, sau khi Diêm ma thiên tử sống chủ ý thức là ai:

“Chỉ tiếc, người tính nhầm rồi. Người muốn lợi dụng ta, vừa lúc ta cũng có thể lợi dụng người!”

Phương Vân trong đầu xẹt qua một tia dao động thực mỏng manh, mặc dù là Thánh Vu giáo chủ cũng không cảm giác được điểm ấy. Nếu không thì hẳn tất nhiên phải kinh hãi thất sắc, chứ không hùng tâm tráng chí như thế!

“Rống!”

Liên tiếp mười tiếng gầm gừ hung ác, từ mây đen nồng đậm phát ra. Mười tên Thánh Vu giáo Thái thượng trưởng lão, đều bỏ qua thân xác của mình. Tinh huyết toàn thân, cùng Ngũ Ngục Cốt Hoàng dung hợp làm một, hóa thành một đầu đầu khô lâu thật lớn hung ác đáng sợ, đứng sừng sững trong thiên địa.

Mười một đầu Ngũ Ngục Cốt Hoàng, đem Phương Vân, vây quanh không gian Thác Sơn, quỷ hỏa sâu kín âm trầm đáng sợ:

“Túc Mệnh Chi Tử còn không hiện thân sao?”

Mười một đầu Ngũ Ngục Cốt Hoàng, nhìn chăm chăm vào Phương Vân, phát ra tiếng rít gào kịch liệt. Thanh âm của bọn họ, hoàn toàn mất đi tiếng người, trở nên khàn khàn, giống như sinh vật nào đó sống qua thời gian dài lâu!

“Ầm ầm!”

Thiên địa hôn ám, cuồng lôi mãnh liệt, một trận âm tiết kì dị Phương Vân chưa bao giờ nghe nói từ trong hư không vang lên. Đây là chú ngữ cổ xưa của ma thần, mỗi một cái âm phù giống như từ thiên địa phát ra, nghe qua thì rõ ràng nhưng cẩn thận cảm nhận, lại không thể nhận ra bất cứ một cái âm phù nào.

“Oa!”

Phương Vân đột nhiên cảm giác được một cỗ triệu hồi cường đại làm cho Ngũ Ngục Cốt Hoàng trong cơ thể hắn rục rịch. Cỗ lực lượng triệu hồi này vô cùng cường đại, mang theo vận mệnh lực lượng nào đó, căn bản không thể chống lại. Chỉ trong nháy mắt, Phương Vân liền cảm giác được một cỗ lực lượng khổng lồ hơn lúc trước vô số lần, mãnh liệt tiến nhập vào trong cơ thể, đem Ngũ Ngục Cốt Hoàng của mình và mười một đầu dung hợp làm một thể.

Mười hai đầu Ngũ Ngục Cốt Hoàng đều là tinh huyết viễn cổ Diêm Ma Thiên Tử biến thành. Loại quan hệ chặt chẽ này, là thuộc bản năng cùng thần lực của viễn cổ Diêm ma thiên tử cường đại. Ở thượng cổ thời

kì, nó từng làm ười hai đầu Viêm Ma Quân Vương, có thể dung hợp làm một, dùng địa hỏa lực, hóa thành một đầu Viêm Ma Đại Đế Huyền minh Cảnh giới.

Nay loại quan hệ cường đại này lại khiến mười hai đầu Ngũ Ngục Cốt Hoàng, dung hợp nhất thể, hóa thành chân thân viễn cổ Diêm ma Thiên Tử.

“A! Nhất nhất”

Một cỗ cường đại lực lượng, xỏ xuyên qua thân thể Phương Vân. Phương Vân khoe miệng đột nhiên phát ra một tiếng rít gào chấn thiên. Một cỗ tử vong khí tức cường đại, từ trong cơ thể hần dâng lên.

“Rống!”

Quang ảnh chợt lóe, Ngũ Ngục Cốt Hoàng thật lớn, từ trong cơ thể Phương Vân phá thể mà ra. Lần đầu tiên, không có ý thức Phương Vân khống chế, Ngũ Ngục Cốt Hoàng lại chủ động giãy ra. Đây là một loại bản năng, khắc thật sâu ở trong Ngũ Ngục Cốt Hoàng. Nó siêu việt ước thúc của võ giả đối với pháp khí, đó là một loại pháp tắc viễn cổ cường đại. Răng rắc...

Thiên địa điện quang mãnh liệt, vạn đạo ngân xà từ trên không Thánh Vu sơn, hướng bốn phương tám hướng phụt ra. Phía dưới tầng mây, mười hai đầu Ngũ Ngục Cốt Hoàng thật lớn đứng sừng sững. Chỉ nghe oanh một tiếng, một cỗ lực lượng khủng bố làm thiên địa lâm vào biến sắc, từ ở chỗ sâu dưới đất dâng lên, quán thông thiên địa, trong nháy mắt tám trăm dặm không gian quanh Thánh Vu Sơn động lại, một cột sáng hình trụ vô cùng đen tối hình thành, bao phủ lấy Thánh Vu sơn, cao tới hơn ba mươi vạn dặm dậm không gian.

“Phương Vân! Trời định Diêm ma thiên tử trở về là không thể ngăn cản được. Dâng ra thân thể cùng tinh huyết của người! Đây là vinh quang vô cùng của người, có thể chứng kiến viễn cổ Minh Thần trở về, người hẳn là cảm thấy vô cùng vinh hạnh!”

Thánh Vu giáo chủ hòa cùng thân hình mười tên Thánh Vu giáo trưởng lão, nhanh chóng dung nhập vào bóng tối, cùng hư không xung quanh hòa hợp nhất thể.

“Không cần phản kháng! Đây là nơi Diêm ma thiên tử ngã xuống, có cốt nhục, tinh khí cùng ý chí của nó. Dưới sự ước thúc của Diêm Ma ý chí, một khi tiến hành thì nghi thức liền không thể nghịch chuyển. Hơn nữa, ta đã triệu hồi ra thần lực cấm chế Diêm ma thiên tử lưu lại, trong nửa nén hương che chắn Thiên Cơ. Cho dù là thần thức đi tới, cũng không cảm giác được sự tình đang phát sinh ở nơi này! Dù là Phương Dận, cũng vậy!”

Thánh Vu giáo chủ thanh âm rơi xuống, một cỗ lực lượng khủng bố, hóa thành một đạo cột sáng kinh thiên, từ dưới đất dâng lên. Cỗ lực lượng này, quán thông thiên địa, đem cả tòa Thánh Vu sơn bao phủ lại.

“Oa!,

Không gian chớp lên, ba mươi vạn dặm không gian quanh Thánh Vu sơn, đột nhiên một trận ầm ầm chớp lên, lập tức sinh ra vô số trọng ảnh không gian. Chỉ trong nháy mắt tất cả, liền khôi phục nguyên trạng. Từ xa nhìn lại, Thánh Vu sơn trên không đặng đặng, y như cái gì cũng không phát sinh. Mà Phương Vân cùng mười hai đầu lâu, thì bị ẩn nấp vào một khe hở không gian khác.

“Tử vong tái lâm, minh thần trở về!

Chú ngữ cổ xưa, vang vọng thiên địa. Thánh Vu sơn đột nhiên rạn nứt, một pho tượng hư ảnh khổng lồ ấy vạn trượng, giống như thức tỉnh lại, mang theo uy áp khủng bố, đột nhiên ngồi dậy, xuất hiện ở Trung ương mười hai đầu Cốt Hoàng. Nó khổng lồ vô cùng, bả vai rộng lớn, đem mười hai đầu Ngũ Ngục Cốt Hoàng toàn bộ bao phủ bên trong.

“Xuất hiện đi! Minh thần hài cốt!”

Thánh Vu giáo chủ thi triển pháp quyết, một cỗ tử vong lực lượng hùng hồn, phá không mà ra, oanh nhập vào sâu trong đại địa. Một tiếng nổ vang lên, đại địa mở ra, hiển lộ ra một bộ hài cốt màu hoàng kim. Bộ hài cốt này rất lớn, cho dù trên người không có một phần da thịt, nhưng làm cho người ta có cảm giác cực kỳ dữ tợn đáng sợ.

Tối om hốc mắt, tựa như liếc mắt một cái, đều có thể đem linh hồn đông cứng. Trên khung xương có khắc vô số kí hiệu màu đen, mảnh hàm chứa quy tắc vũ trụ. Đây là một loại phù triện từ xưa, đại biểu cho thân phận cùng lực lượng tôn quý.

Bộ hài cốt khủng bố, mặt ngoài thiêu đốt hắc sắc hỏa diễm, nằm thẳng ở trong đại địa không nhúc nhích.

Đây là Diêm ma thiên tử hài cốt, bí mật lớn nhất của Thánh Vu giáo!

Nó luôn bị Thánh Vu giáo trấn đặt ở sâu trong đại địa, che dấu tất cả khí tức. Mà hắc quang thông thiên kia chính là từ trong ngực Diêm ma thiên tử dâng lên.

Ngũ Ngục Cốt Hoàng đã đủ cường đại rồi, nhưng cùng hài cốt này so sánh lại nhỏ đi rất nhiều. Thật giống như hài đồng cùng người lớn vậy. Mà uy áp trời sinh, lại không thể bằng được.

“Ngũ Ngục Cốt Hoàng, dung hợp làm một!”

Thánh Vu giáo chủ hét to một tiếng, ở chỗ sâu trong đại địa hoàng kim hài cốt, thật lớn, bỗng nhiên ngồi dậy, trong hốc mắt tối om hai diễm hoàng kim hỏa diễm, hùng hực thiêu đốt, giống như sống lại vậy.

“A!”

Trong yết hầu bộ khô lâu, đột nhiên phát ra một tiếng rên rỉ giống như thức dậy sau một giấc ngủ thật dài, từ từ đứng lên. Khổng lồ thân hình, chỉ nhoáng lên một cái, liền cùng Minh Thần hư ảnh trong hư không, hợp làm một.

“Diêm ma”

Khổng lồ ma thần di hài, va chạm với nhau phát ra thanh âm trống rỗng. Hai cái âm tiết bộc phát ra liền đập nát chống cự của chân khí trong cơ thể Phương Vân.

Phương Vân, Thánh Vu giáo chủ, mười tên Thánh Vu giáo Thái thượng trưởng lão, lực lượng mười hai người, hòa hợp nhất thể, trở thành một vòng xóa, đem hài cốt Diêm ma vây quanh.

“Ầm ầm!”

Hai đạo tinh mang dựng lên, chỉ nghe rầm rầm hai tiếng, hai viên mệnh tinh thật lớn ầm ầm đập nát.

Mượn lực lượng mười hai đầu Ngũ Ngục Cốt Hoàng dung hợp, hai tên trưởng lão thực lực Thiên Trùng, lập tức oanh phá Mệnh Tinh, tấn chức đến Thần Thông cảnh!

Triệu hồi Diêm ma Thiên Tử đã sắp hoàn thành.

“Vị đại Diêm ma a! Xin nghe ta triệu hồi. Từ bên trong U Minh, sống lại đi!”

Một gã Thánh Vu giáo trưởng lão, hóa thân cốt hoàng, quỳ rạp xuống trong hư không. Khổng lồ khung xương, ở trong mây mù như ẩn như hiện, tà ác đáng sợ.

1134. Chương 1135: Trùng Kích Địa Hồn

“Ầm ầm!”

Trong nháy mắt, một cỗ lực lượng cường đại, xuyên qua thân thể Phương Vân. Phương Vân cảm giác được lực lượng tinh thần của mình, trong phút chốc tăng vọt gấp trăm lần. Ý thức hải đã cất chứa không được cỗ lực lượng tinh thần cường đại này, bạo tạc ra. Khổng lồ tinh thần lực, hướng về bốn phương tám hướng, Vô Hận Duyên Thân, cùng toàn bộ thiên địa hòa hợp một thể.

“Oa!”

Xuyên qua không gian vô tận, Phương Vân cảm giác như xuyên qua một cái bình chướng thực chất, cảm giác đến một cái không gian không biết.

“A!”

Một cái thanh âm to lớn, từ bốn phương tám hướng truyền đến, tràn ngập thống khổ, giãy dụa, phẫn nộ, giống như thừa nhận đau khổ đáng sợ thường nhân khó có thể tưởng tượng được. Cái loại hanh này tâm, giống như từ bên trong linh hồn vang lên, không giống tiếng người.

Bất luận kẻ nào, cho dù là vô đạo cự đầu, trước cái ý thức phát tán ra này cũng cảm thấy nhỏ bé cùng kính sợ. Giống như đang đối mặt thần linh chân chính vậy.

“Đây là Diêm Ma Thiên Tử sao?”

Phương Vân linh hồn lập tức yên lặng xuống dưới, yên lặng nhìn lên phía trên, trong phiên Thế giới này. Hắn nhìn thấy, cũng không phải một cái linh hồn, mà là vô số, ngàn vạn mảnh nhỏ linh hồn, chỉ chít như sao trên trời rải bên trong phiên không gian. Mỗi một đoàn không gian vụn vụn, chính là một cái linh hồn mảnh nhỏ.

Nhìn thấy những điều này linh hồn mảnh nhỏ, Phương Vân lại biết thêm một ít.

Chân tướng thật sự có khác với lời Thánh Vu giáo chủ. Diêm Ma Thiên Tử cũng không phải ngủ say mà linh hồn hắn toàn bộ bị đánh nát. Xa xa không phải ngủ say nhẹ nhàng như Thánh Vu giáo chủ nói. Tại linh hồn mảnh nhỏ này, Phương Vân cảm giác được một loại phẫn nộ mãnh liệt, tràn ngập căm hận, cừu hận cùng xúc động báo thù!

“Phẫn nộ thật kinh người!”

Phương Vân lúc này đã hoàn toàn hiểu kế hoạch của Thánh Vu giáo chủ. Linh hồn bị phá hư như vậy căn bản không phải là trở về. Thánh Vu giáo ngay từ đầu đã muốn thông qua quá trình sống lại, khống chế Diêm Ma Thiên Tử. Tự mình nắm trong tay lực lượng Diêm Ma Thiên Tử.

Phương Vân trong lòng nhanh chóng xét qua vô số ý niệm, nhất thời đối Thánh Vu giáo chủ kế hoạch hiểu biết thêm một chút, trong lòng âm thầm nói:

“Thánh Vu giáo chủ, người tới không đúng thời điểm rồi. Ta đã ăn trái đắng một lần thì cũng không có lần thứ hai nữa. Người muốn lợi dụng ta thì vừa lúc, ta cũng muốn lợi dụng người.”

Phương Vân bị Nhân hoàng lợi dụng, hiện tại đối với loại sự tình bị người khác lợi dụng tự, cực kỳ thống hận.

“Ô nhất nhất ma nhất nhất khích nhất nhất an nhất.”

Chú ngữ cổ xưa tại cái thần bí linh hồn vang lên, đó là Thánh Vu giáo chủ cùng một đám Thái thượng trưởng lão phát động. Phương Vân chỉ cảm thấy không gian kịch chấn, tiếp theo linh hồn mảnh nhỏ lập tức giống như thức tỉnh lại, từ bốn phương tám hướng lao đến, không chịu chút trở ngại nào oanh nhập vào trong cơ thể Phương Vân.

“A! Nhất nhất”

Thống khổ rít gào, nhưng là lại dị thường vui vẻ. Phương Vân cảm giác được, lực lượng tinh thần cường của Diêm Ma Thiên Tử đại như mưa rào, nhanh chóng tẩm bổ linh hồn của hắn. Trong khoảng thời gian ngắn, tinh thần lực Phương Vân lấy tốc độ kinh người, nhanh chóng phát triển. Đây so với công pháp gì, đều phải nhanh hơn, đáng sợ hơn rất nhiều.

Thậm chí ngay cả Phương Vân lập địa thành ma, linh hồn bị một chút, cũng khép lại hoàn toàn trong nháy mắt!

Ở thời điểm linh hồn mảnh nhỏ Diêm Ma Thiên Tử, dung nhập linh hồn Phương Vân. Vô số mảnh nhỏ trí nhớ, dưng mãnh tiến vào trong đầu Phương Vân. Những trí nhớ này không hề có hệ thống, mặc dù là vô giả thông minh nhất, trong khoảng thời gian ngắn cũng khó lòng lý giải ý nghĩa trong đó.

Hoang vắng thảm thiết viễn cổ đại địa, xé rách thiên không, đăng thiên hỏa diễm, vô số đầu... Vô tận mảnh nhỏ trí nhớ dưng mãnh tiến vào trong đầu Phương Vân. Những trí nhớ này không hề có hệ thống, mặc dù là vô giả thông minh nhất, trong khoảng thời gian ngắn cũng khó lòng lý giải ý nghĩa trong đó.

Tình huống giống như vậy cũng phát sinh ở Thánh Vu giáo chủ và mười tên Thánh Vu giáo Thái thượng trưởng lão.

“Vĩ đại Diêm ma, chấp nhận hiến tế của con dân thành tín nhất đi...”

Một trận thanh âm cuồng nhiệt vang lên, trên không Thánh Vu sơn, đột nhiên vang lên hai tiếng nổ kinh thiên liên tiế. Hai gã Thánh Vu giáo Thái thượng trưởng lão thực lực yếu nhất nổ tan xác mà chết.

Bang bang!

Sau khi hai đầu Ngũ Ngục Cốt Hoàng nổ mạnh, toàn bộ năng lượng của chúng tràn ra hướng mười đầu Ngũ Ngục Cốt Hoàng khác tràn tới.

“Vĩ đại Diêm ma, thỉnh chấp nhận hiến tế của chúng ta...”

Lại là một trận thanh âm cuồng nhiệt, ở trên hư không vang lên. Một gã mệnh tinh đỉnh phong cùng một gã Mệnh Hồn cảnh Thánh Vu giáo Thái thượng trưởng lão, theo sát sau đó, hiến tế lực lượng toàn thân.

Lần lượt từng Thánh Vu giáo trưởng lão, dâng ra huyết nhục cùng linh hồn, huyết nhục cùng linh hồn chân khí, như sông như biển, cuộn cuộn dâng dâng, hướng Phương Vân, Thánh Vu giáo chủ và mấy tên Thái thượng trưởng lão khác tràn tới.

Nhược thịt cường tồn! Đây là đạo lý của việc dung hợp mười hai đầu Ngũ Ngục Cốt Hoàng. Năng lượng từ Ngũ Ngục Cốt Hoàng thấp nhất truyền lên tầng Ngũ Ngục Cốt Hoàng cao hơn, đến cuối cùng, nếu không ngoài dự đoán thì Thánh Vu giáo chủ tương sẽ chấp nhận tinh hoa của mười một đầu Ngũ Ngục Cốt Hoàng khác. Dung hợp cùng viên cổ Diêm Ma Thiên Tử cốt hài, trở thành Diêm Ma Thiên Tử!

Đây là kế hoạch triệu hồi Diêm ma chân chính, lợi dụng kế hoạch này, Thánh Vu giáo chủ có thể đột phá bình chương, bằng vào tích lũy cường đại, đạt tới Huyền minh Cảnh giới. Trở thành giáo chủ cường đại nhất Thánh Vu giáo từ trước tới nay!

Thánh Vu giáo luôn xếp trong số tông phái mật lưu, nhưng nếu có được một gã cường giả Huyền minh Cảnh giới tọa trấn. Trong khoảng thời gian ngắn, có thể trở thành ma đạo tông phái cường đại nhất của Cửu Châu. Cho dù là Nhân hoàng, cũng khó mà dễ dàng chiến thắng hẳn.

Phương Vân ngay lập tức đem dây tất cả, thấy rõ rõ ràng. Võ đạo cảnh giới của hắn xa xa không bằng Thánh Vu giáo chủ. Ở trong quá trình dung hợp, tất nhiên cũng bị hy sinh. Đây là ý nghĩa tồn tại của thân phận Túc Mệnh Chi Tử. Thành toàn cho Thánh Vu giáo chủ!

Lúc này, chỉ còn lại có Thánh Vu giáo chủ, Phương Vân, hai gã trung cổ lão quái vật Cổ vu cùng với một gã Thái thượng trưởng lão địa hồn Cảnh giới.

“Ha ha ha.”

Phương Vân hóa thân cốt hoàng, đứng sừng sững trong hư không, khung xương màu hoàng kim rạn vỡ sinh huy. Trong cơ thể hắn, chân khí tinh hoa đến từ khác bảy tên Thái thượng trưởng lão khác sôi trào không ngớt.

“Thánh Vu giáo chủ, người muốn lợi dụng ta để làm bàn đạp cho người khống chế Diêm Ma Thiên Tử, bước vào Huyền minh Cảnh giới. Ha ha, vừa lúc! Người lợi dụng ta, ta cũng lợi dụng người. Hiện tại, đến phiên các người đến trở thành hòn đá chông chênh ta đạp chân lên! Nhất nhất Địa Hồn Cảnh giới, tấn chức!”

Một tiếng hét to, Phương Vân buông ra tất cả cấm chế, trong nháy mắt, một đạo tinh mang phá thể mà ra, giống như kinh thiên cầu vồng, xỏ xuyên qua thiên địa. Cổ thần lực Minh Thần trói buộc Phương Vân, trong nháy mắt liền bị phá ra.

“Ầm ầm long!”

Kinh thiên tiếng nổ, thiên địa quang ám biến hóa, Minh thần lĩnh vực dưới sự phóng xuất chân khí của Phương Vân, điên cuồng lay động. Biến hóa đó so với bất luận công kích gì từ bên ngoài đối với Minh Thần Lĩnh Vực ảnh hưởng cường đại hơn rất nhiều.

“Đáng chết! Hắn tại cái thời điểm này lại xung kích võ đạo cảnh giới!”

Vài tên Thánh Vu giáo lão quái vật, đều biến sắc. Cho dù là Thánh Vu giáo chủ đa mưu túc trí như vậy, thời điểm, này cũng không khởi sinh ra một cổ cảm giác bối rối.

Toàn bộ kế hoạch, không phải như vậy! Không ai nghĩ tới, Phương Vân sẽ ở thời điểm này, lựa chọn xung kích Địa Hồn cảnh giới. Bình thường võ giả, nếu đạt tới tiêu chuẩn này, có nắm chắc vượt qua thì sẽ lập tức tấn chức, dù sao, ai muốn sớm đạt được lực lượng cường đại hơn. Mà Phương Vân lại kéo dài tới hiện tại.

“Tiểu tử này, đã xem thấu kế hoạch của. Hắn lâm thời đột phá cảnh giới, muốn tranh đoạt quyền không chế Diêm Ma Thiên Tử!”

Thánh Vu giáo chủ trong mắt hung quang chớp động, liếc mắt một cái liền xem thấu tâm tư Phương Vân. Nhưng làm cho hắn bối rối không phải chuyện này. Phương Vân dùng thời cơ triệu hồi Diêm Ma Thiên Tử, mượn tinh nguyên hùng hậu của mấy tên Thánh Vu giáo Thái thượng trưởng để xung kích cảnh giới, phá hủy trình tự nghi thức triệu hồi, tất nhiên làm cho hắn phẫn nộ. Nhưng càng làm cho hắn lo lắng, lại là một chuyện khác.

Xung kích Địa Hồn cảnh giới, nguy hiểm rất lớn, cử tử nhất sinh.

Hung hiểm trong đó, đủ để cho võ giả ý chí không kiên định run sợ trong lòng. Hơn nữa một khi thất bại, chính là lập tức biến mất, bị địa hỏa thiêu đốt hầu như không còn.

Phương Vân Túc Mệnh Chi Tử này, chết cũng không sao. Nhưng nếu Ngũ Ngục Cốt Hoàng trên người hắn cũng biến mất, như vậy kế hoạch gần vạn năm của Thánh Vu Giáo liền không toàn vẹn! Toàn bộ nghi thức triệu hồi, sẽ hoàn toàn phá hư, hơn nữa vĩnh viễn không có cơ hội làm lại!

“Đáng chết a! Đáng chết! Phương Vân, ngươi quả thực nên băm thây vạn đoạn!”

Thánh Vu giáo chủ trong lòng phẫn nộ, quả thực như phiên giang đảo hải.

“Giáo chủ làm sao bây giờ?”

Hai gã Cổ Vu hỏi. Tiện nghi cho Phương Vân như vậy, hiển nhiên không cam lòng. Hắn thành công thì không sao. Nhưng nếu hắn độ kiếp thất bại, cả kia đầu Ngũ Ngục Cốt Hoàng kia cũng biến mất.

Giết, hay là không giết? Đó là cả một vấn đề.

“Ầm ầm!”

Một đạo Lôi Hỏa thật lớn, ở trên không Thánh Vu sơn lóe ra một chút. Không biết từ lúc nào trên bầu trời đã xuất hiện một phiến mây đen, hình thành xoáy ốc thật lớn, hướng về đỉnh núi Thánh Vu áp xuống.

Nhưng nhìn kỹ lại thì căn bản không phải cái mây đen. Mà hàng tỉ Thiên Ma rậm rạp. Những điều Thiên Ma này thét chói tai, hưng phấn lao xuống dưới.

Mỗi người sinh ra trong thể xác cũng chỉ có mệnh hồn. Còn lại hai hồn, cũng không nằm bên trong thân thể, mà là giấu ở trong Pháp tắc kì dị, cùng thiên địa hòa hợp nhất thể. Cái gọi là Thiên sinh địa dưỡng, quan hệ của người với thiên địa đều là không thể tách rời. Nhưng là võ giả nếu đạt tới Địa Hồn cảnh giới nhất định phải đem bản thân mình ký thác ở Đại địa căn nguyên. Thu hồi một tia hồn phách, cùng bản mạng linh hồn dung hợp làm một.

Mà loại hành động này, chẳng khác nào là phản kháng thiên địa, thoát khỏi sự thống trị của thiên địa. Cho nên sẽ khiến thiên địa phản phệ. Những Thiên Ma này chính là võ giả xung kích địa hồn. Đó là kiếp nạn đầu tiên thiên địa đánh xuống.

“Răng rắc!”

Cơ hồ là cùng lúc, một tiếng vang thật lớn, từ sâu trong đại địa truyền lên. Đại địa ầm ầm rạn nứt, vô cùng vô tận mây mù, giống như có sinh mệnh dâng lên. Những hắc ám mây mù này mờ mịt biến hóa, mơ hồ có thể thấy được vô số ma quỷ dữ tợn.

“Nha! Huyết nhục, thiệt nhiều huyết nhục a!”

“Nuốt hắn, hết thấy nuốt vào. Chúng ta có thể tấn chức thành ma tướng, ma vương.”

Vô số ý thức mỏng manh, hưng phấn cuồng khiêu từ trong hư không tràn ra. Những Sát Ma này ý thức rất mỏng manh. Nhưng Thánh Vu giáo chủ thực lực rất cao, mới cảm giác được ý thức mờ mịt của chúng.

1135. Chương 1136: Độ Kiếp

“Ra tay giúp hấn rồi xem tình huống nói sau!”

Trong đầu Thánh Vu giáo chủ hiện lên vô số ý niệm, cuối cùng không thể không oán hận làm ra quyết định này. Hấn giờ phút này hận Phương Vân nghiêng răng nghiêng lợi. Hấn căn bản không quan tâm sống chết của Phương Vân, nhưng không thể không để ý Ngũ Ngục Cốt Hoàng.

Ngũ Ngục Cốt Hoàng hiện tại đã cùng nguyên thần Phương Vân hợp làm một, không có cách nào thoát ly!

Thánh Vu giáo chủ hiểu, Phương Vân chính là đem hấn kéo xuống nước, biến hấn thành minh hữu. Lấy Ngũ Ngục Cốt Hoàng uy hiếp, bức hấn giúp Phương Vân chống đỡ thiên kiếp.

Có minh hữu gì, có thể so với một cự đầu Thế giới cấp?! Hiển nhiên không có!

Đây là dương mưu, hơn nữa là dương mưu trắng trợn. Nhưng Thánh Vu giáo chủ lại không có lựa chọn khác.

Một khi quá trình trùng kích Địa Hồn bắt đầu thì không thể nghịch chuyển.

Sống thì đột phá, chết thì thần hồn câu diệt, thi cốt vô tồn.

“Cho người đắc ý lần cuối cùng, chờ xung kích địa hồn chấm dứt. Bốn tọa liên lập tức lấy tính mệnh của người!”

Thánh Vu giáo chủ trong lòng ngoan độc nói. Hấn là Thế giới cấp cường giả, cùng một cấp với Hỗn Độn Lão Tổ. Phương Vân cho dù thành công, bất quá cũng là Địa Hồn nhất trọng. Cùng hấn kém hấn một cấp.

Mười hai đầu Ngũ Ngục Cốt Hoàng dung hợp, chủ ý thức cuối cùng cùng là người thực lực cao nhất. Thực lực Thánh Vu giáo chủ không hề nghi ngờ là tối cường trong mười hai người. Mà Ngũ Ngục Cốt Hoàng của hấn cũng đã tế luyện đến cảnh giới viên mãn. Dù Phương Vân giãy dụa thế nào cũng không mạnh hơn Thánh Vu giáo chủ được!

Cuối cùng là trốn không thoát, tinh huyết, chân khí bị nuốt, hóa thành một bộ phận của Diêm Ma Thiên Tử. Đây cũng là ý nghĩa tồn tại của Túc Mệnh Chi Tử.

Nhưng hành động của Phương Vân đã làm cho Thánh Vu giáo chủ cảm giác được sự nguy hiểm, không có người nào thích xuất hiện biến số trong một kế hoạch lớn. Đây cũng là nguyên nhân làm cho Thánh Vu giáo chủ quyết định một khi trùng kích chấm dứt, lập tức tiến hành nghi thức nhanh hơn!

“Ầm ầm!”

Thánh Vu giáo chủ rút cuộc ra tay, bàn tay to vung lên, khí tức vô cùng tử vong, phá thể mà ra. Thánh Vu sơn trên không, một đầu khô lâu thật lớn, trống rỗng xuất hiện. Đầu lâu loang lổ, mang theo một cỗ khí tức dữ tợn hung ác.

“Rống! Nhất nhất”

Đầu khô lâu này đột nhiên mở miệng ra hung hăng cắn một cái. Lập tức đem vô cùng Lôi Hỏa từ thiên không và vô tận Thiên Ma nuốt vào. Những Thiên Ma này bị nuốt lập tức khí tức biến mất, như bị tổng sang một cái thế giới khác vậy.

Đây là lực lượng Thánh Vu giáo chủ, cự đầu Thế giới cấp. Nhưng mà tất cả, còn không có kết thúc, ầm ầm một tiếng, thiên không Lôi Hỏa lóe ra, bên trong mây mù cuộn cuộn, rất nhiều Kim giáp thiên thần vung vũ khí lên hò hét thật lớn tấn công qua..

“Lôi Linh Cự Thần!”

Thánh Vu giáo chủ lấp bắp kinh hãi. Đây là Thiên Chi Bổng Nguyên, dung hợp Thiên Ma ba mươi sáu trọng Thiên Cương Thế giới, hóa thành Lôi Linh Cự Thần. Nhiều Lôi Linh Cự Thần như vậy cho dù là Thánh Vu giáo chủ cũng phải ngưng thần ứng phó.

“Ầm ầm!”

Cùng lúc đó, lực phản phệ của Đại Địa Căn Nguyên cũng khởi xướng công kích đối với Phương Vân.

“Huyết nhục! Thật nhiều huyết nhục!”

Vô cùng vô tận Âm Ma, từ dưới mặt đất xông lên. Những Âm Ma này vốn là nhỏ bé như con kiến, căn bản không uy hiếp được cường giả võ đạo. Nhưng dưới sự thao túng của Đại Địa Căn Nguyên, những Âm Ma này được tăng cường thực lực lên mấy vạn lần, chẳng những có thực lực cường đại, hơn nữa từ vô hình hóa thành thực chất.

“Uỳnh!”

Phương Vân không chút hoang mang, Thiên Địa Vạn Hóa Chung trong cơ thể rung lên, một đạo hào quang màu đen mở rộng ra. Sở hữu Âm Ma, chỉ cần tới gần, lập tức đã bị cắn nuốt vào. Ngay cả một chút phản kháng cũng không có.

Tà Đế Quốc Độ, đây làm thần thông có một không hai Phương Vân luyện thành, trời sinh khắc chế những ma vật này. Mờ mịt Âm Ma, chẳng những không thể tiếp cận đến Phương Vân, mà ngược lại Đại Địa Căn Nguyên còn bị Phương Vân hấp thu, tăng cường thực lực.

“Rống! Nhất nhất”

Sau vô số Âm Ma, là yêu ma thực lực có thể sánh với cường giả Thiên Trùng, dữ tợn đáng sợ, mờ mịt bát ngát, từ dưới đất lao tới.

“Uỳnh!”

Phương Vân bàn tay đánh xuống một chưởng, tầng tầng yêu ma Đại Địa Căn Nguyên ngưng tụ ra bị chấn nát. Đại Địa Căn Nguyên tinh thuần trong cơ thể chúng bị Phương Vân hút vào trong cơ thể, chuyển hóa thành chân khí.

“Giết!”

Một đầu yêu ma ười trượng, cả người như được làm bằng đồng thiết đồng thiết, cầm trường thương hướng về Phương Vân đánh lại. Yêu ma thật sự là nhiều lắm, mặc dù là Phương Vân cũng giết không hết.

“A di đà Phật ”

Sau đầu Phương Vân, Phật quang vừa hiện. Một pho tượng Phật Đà thật lớn từ trong cơ thể hần đi ra. Niệm lên Phật hiệu, thần thái thành kính, vô số phi thiên, tiểu sa môn, tiểu Phật Đà, xoay tròn chung quanh hần. Một vòng Phật quang phía sau bức tượng Phật Đà này hiện lên, phát ra một cỗ Phật lực khôn cùng. Đây là Pháp môn Phật Tông Phương Vân từ Tây Vực Phật tông Khuyển Đà Tăng đạt được, tất cả hóa thành ba pho tượng Phật Đà thật lớn, trong tay cầm hoa sen, Thần xử, Thần bàn, Thần đăng, thủ hộ ở xung quanh Phương Vân.

Đây là thần thông sau khi Phương Vân đạt Truyền Kỳ đỉnh phong lĩnh ngộ ra. Mỗi một pho tượng đều có chứa ý thức của Phương Vân, mệnh mệnh cuộn cuộn khôn cùng.

Vì lần trùng kích Địa Hồn này, Phương Vân đã chuẩn bị từ rất lâu. Bởi vì xung kích Địa Hồn, thật sự là rất nguy hiểm. Một khi thất bại, chính là hình thần câu diệt. Mà trước mắt loại công kích này, vẫn chỉ là điềm báo của thiên địa phản phệ.

“Oanh!”

Đại địa đột nhiên dao động như sóng biển bàn, trở thành một mảnh tối đen. Ngay tại phía dưới Phương Vân, một thanh búa lớn dài mười, gào thét bay ra.

“Uỳnh!”

Búa lớn bị Phạt Đà đánh văng ra. Nhưng ngay sau đó, lại là một thanh búa khác lao ra.

“Yêu ma Mệnh Tinh cảnh giới!”

Phương Vân ánh mắt chợt lóe. Lực lượng của một búa này, dị thường hung mãnh, giống như hồng hoang mãnh thú, có thể sáng bằng Thần Thông cảnh, Mệnh Tinh cấp cường giả.

“Giết!”

Một tiếng gầm gừ khàn khàn, từ dưới đất truyền đến. Phương Vân ánh mắt chợt lóe, lập tức nhìn thấy, một đầu Viễn Cổ Cự Nhân, đang ở nhanh chóng lao lên, hướng hấn giết qua.

“Đem dài lắm mộng, tốc chiến tốc thắng!”

Phương Vân tâm niệm vừa động, chân phải dẫm xuống một cái, một cổ lực lượng phiên giang đảo hải, phá thể mà ra, oanh nhập vào đại địa. Cự Nhân còn chưa kịp lao ra đã bị Vũ Trụ Thứ Cấp Năng Lượng trong cơ thể Phương Vân hủy diệt. Sau khi nổ mạnh, năng lượng bị Phương Vân vừa thu lại, tiến vào trong cơ thể.

Dưới đất xuất hiện ba đầu mãnh thú Mệnh Hồn cấp, chúng to lớn như núi cao, hung mãnh dị thường. Toàn bộ đều là hung vật Đại Địa Căn Nguyên biến hóa thành. Dùng để đối phó cường giả xung kích Địa Hồn.

“Oanh!”

Phương Vân lại là một cước đạp xuống, cường đại chân khí, như đại dương mênh mông, đem những mãnh thú này cắn nát.

“Giết!”

Ba mệnh hồn cấp mãnh thú bị Phương Vân giết chết, toàn bộ đại địa đột nhiên vỡ ra, bùn đất, nham thạch bị phân giải, hóa thành hỗn độn. Một cái xoáy ốc thật lớn, xuất hiện dưới mặt đất. Bán kính của xoáy ốc, so với Ngũ Ngục Cốt Hoàng còn khổng lồ hơn.

“Oanh!”

Không biết từ lúc nào, một cánh tay to như một ngọn núi, đột nhiên xuất hiện, lấy tốc độ siêu việt tư duy của con người, bắt lấy Ngũ Ngục Cốt Hoàng của Phương Vân. Tiếp theo là một bàn tay khác bắt lấy chân Phương Vân.

Những cánh tay này, lấy núi cao làm da, lấy sông làm kinh mạch, lấy pháp tắc làm cốt cách, lấy tử vong lực lượng làm cơ nhục. Lực lượng khổng lồ không cách nào hình dung, đây là phần nộ cùng phản phệ đến từ Đại Địa Căn Nguyên.

“Chết, chết!”

Thanh âm trống rỗng, từ hỗn độn xoáy ốc phát ra, giống như tuyên án cho sự tử vong. Một cổ lực lượng cực lớn từ dưới đất phát ra, đem Phương Vân và Ngũ Ngục Cốt Hoàng kéo xuống.

“Thánh Vu giáo chủ! Người còn chờ cái gì? Chờ Ngũ Ngục Cốt Hoàng hoàn toàn bị hủy diệt sao?”

Phương Vân đột nhiên ngẩng đầu kêu lên. Cổ lực lượng này, khổng lồ không thể hiểu nổi. Lực lượng cánh tay và Đại Địa Căn Nguyên là một thể. Phương Vân cảm giác được, ở sâu trong đại địa, là một mảnh lực lượng to lớn, làm cho võ giả nhìn thấy mà run sợ. Giống như là một người đấu với cả thiên địa vậy.

“Đáng chết!”

Thánh Vu giáo chủ oán hận mắng một tiếng. Hấn quả thật cố ý làm cho Phương Vân tiêu hao thực lực, nhưng nhìn thấy lực lượng cường đại của Đại địa bùng nổ, muốn đem Ngũ Ngục Cốt Hoàng kéo vào lòng đất, hoàn toàn đồng hóa. Rốt cuộc cũng phải từ bỏ âm mưu, ra tay tương trợ.

“Vô dụng, Túc Mệnh Chi Tử! Hư chiêu của ngươi không thể gạt được ta đâu. Ngươi không thể nào thắng được. Giấy dựa càng mạnh, phản kháng càng lợi hại, thời điểm tử vong cuối cùng, sẽ càng thống khổ!”

Thánh Vu giáo chủ oán hận rít gào nói. Hắn muốn cho Phương Vân biết, hắn đã xem thấu mưu đồ của Phương Vân. Tất cả mưu kế trước mặt lực lượng tuyệt đối của hắn chỉ là nực cười, đều là phí công lừa mình gạt người!

“Uỳnh!”

Tuy rằng không cam lòng, nhưng Thánh Vu giáo chủ vẫn phải ra tay. Bàn tay nắm chặt, chân khí ngưng tụ thành một cây mâu dài đến nghìn trượng, liên tục đánh phá bàn tay khổng lồ.

“Thánh Vu chi chú!”

Hai gã Cổ Vu cũng ra tay giúp Phương Vân làm vỡ nát mấy cánh tay khác. Bốn người đồng thời ra tay, đất rung núi chuyển, giúp Phương Vân đối kháng lực phản phệ của Đại địa.

Đại địa lực lượng nhanh chóng yếu bớt. Thánh Vu giáo chủ rõ ràng cảm giác được biến hóa này, tâm niệm vừa động, lập tức phát ra một cỗ thần niệm, thông tri hai gã cổ vu:

“Ra tay! Đừng cho hắn hoàn toàn tấn thăng! Tiểu tử này rất không an phận, trực tiếp đập nát hắn, cướp lấy toàn thân tinh hoa của hắn!”

Thánh Vu giáo chủ một bên phát ra thần niệm, một bên tập trung toàn bộ tinh thần, toàn thân bốc lên lửa cháy, không chút nghỉ ngơi, chính là một chưởng hướng sau lưng Phương Vân đi qua. Một chiêu này xuất kỳ bất ý, Thánh Vu giáo chủ lại chọn thời điểm Phương Vân độ kiếp sắp thành công ra tay. Ai cũng không thể tưởng được, hắn sẽ hạ sát thủ ở lúc này.

Lấy thực lực Thánh Vu giáo chủ, cố ý ra tay ở thời điểm này. Cho dù là cường giả như Hồn Độn Lão Tổ, cũng phải bị thương không nhẹ. Đây cũng là Thánh Vu giáo chủ tức giận Phương Vân quấy rầy nghi thức, sợ đêm dài lắm mộng sinh ra họa hoạn.

1136. Chương 1137: Tấn Thăng Thế Giới Cấp

Hầu như là cùng lúc hai gã lão quái vật thời đại trung cổ, một trái một phải, cũng đột nhiên hạ sát thủ. Ngũ Ngục Cốt Hoàng thể trạng khổng lồ, lần này hầu như là không thể tránh được.

Oành!

Chiêu thức thất bại, Túc Mệnh Chi Tử đang tập trung toàn bộ tinh thần đối phó đại địa phản phệ. Đột nhiên biến mất không thấy.

“Không hay rồi, người kia chạy trốn xuống lòng đất rồi!”

Thánh Vu giáo chủ ánh mắt chợt lóe, nhìn thấy một đạo tàn ảnh tiến vào trong xoáy ốc trước khi nó đóng lại, biến mất không thấy. Hắn vốn là một kẻ mưu trí. Trong đầu vừa động, liền hiểu được ý tưởng của Phương Vân.

“Hắn muốn cắn nuốt lực lượng đại địa còn sót lại! Không cần phải quan tâm tới hắn. Thúc dục Diêm Ma Thiên Tử cốt cách, trực tiếp dung hợp! Thời gian của Minh Thần cấm chế sắp hết rồi!”

Thánh Vu giáo chủ nói không sai. Bởi vì Phương Vân đột nhiên trùng kích Địa Hồn ở trong Minh Thần cấm chế, làm hao phí lượng lớn thời gian. Hiện tại Minh Thần cấm chế đã yếu đi rất nhiều. Diêm Ma Thiên Tử lưu lại cấm chế, chỉ có thể sử dụng một lần. Nếu không thể thành công, sẽ vô pháp khởi động Minh Thần cấm chế.

“Chết tiệt! Đều là tên Túc Mệnh Chi Tử kia tạo thành!”

Hai gã Cổ Vu cũng là cực độ tức giận. Nhưng, đại cục vẫn nắm giữ ở trong tay Thánh Vu giáo chủ như cũ. Là người trông coi hải cốt Diêm Ma Thiên Tử, bọn họ nắm giữ lượng lớn ma chú, có thể mượn thần thông cùng thần lực của Diêm Ma Thiên Tử trước khi tỉnh lại.

Phương Vân tuy rằng cũng tế luyện một đầu Ngũ Ngục Cốt Hoàng Hơn nữa phẩm chất cực cao. Nhưng hẳn dù sao không phải đệ tử Thánh Vu giáo, rất nhiều nghi thức khởi động, thuộc loại viễn cổ ma thần chú văn, hẳn cũng không biết được. Đây cũng là nguyên nhân. Thánh Vu giáo không hề bối rối

“Sinh Tử Diêm Ma Chú”.

Một trận thanh âm hồng hoang cổ lão ở trên Thánh Vu sơn vang lên. Loại ngôn ngữ từ xưa này chỉ thuộc Viễn Cổ Ma Thần.

“Oa!”

Hải cốt Diêm Ma Thiên Tử Dữ tỏa ra khí tức hồng hoang cổ lão. Hải cốt đột nhiên toàn thân tỏa ra một cỗ hào quang vàng rực. Từng đạo mạch máu ở trên xương cốt đột nhiên xuất hiện, giăng ra khắp nơi, che kín toàn bộ hải cốt. Cái đầu lâu thật lớn như có được sinh mệnh, chuyển động một chút.

Giờ khắc này, mỗi người đều cảm giác được sự triệu hồi cường đại. Đây là ma chú Diêm Ma Triệu Hồi cường đại nhất. Đạt tới bước này, Diêm ma sẽ tỉnh lại theo bản năng, nghi thức cũng vô pháp nghịch chuyển. Căn bản không cần chủ động hiến tế, toàn bộ quá trình đều tự động hoàn thành bởi bản năng và ý chí của Diêm Ma Thiên Tử.

“Túc Mệnh Chi Tử, hoàn thành số mệnh của ngươi đi!”

Theo bản năng của Diêm ma, bất luận kẻ nào không thể thoát khỏi phạm vi trăm dặm xung quanh Diêm ma hải cốt. Thánh Vu giáo chủ rốt cuộc thử phào, đến bây giờ, Phương Vân dù có thiên đại bản lĩnh, cũng vô pháp quấy rối nữa.

“Oành!”

Nhưng vào lúc này, một tiếng nổ tung kịch liệt từ dưới lòng đất phát ra. Trời sụp đất nứt, khí tức không cách nào hình dung khủng bố, lay động toàn bộ Minh Thần lĩnh vực.

“Rốt cuộc thành công! Thánh Vu giáo chủ, ngươi tính sai rồi!”

Cường đại khí tức, vô biên vô hạn. Đây là khí tức cường giả Địa Hồn phát ra.

Trải qua thời gian dài lâu, mượn Minh Thần lĩnh vực của Thánh Vu giáo, Phương Vân thành công giấu được cảm giác của tam đại Thiên Cơ tiên sinh cùng Nhân hoàng, tiến nhập Địa Hồn cảnh. Thánh Vu giáo chủ vốn là muốn lợi dụng Phương Vân, nhưng bị Phương Vân lợi dụng ngược lại, buộc hẳn phải hộ pháp cho Phương Vân

“Hiện tại, đến phiên ta!”

Chậm rãi thanh âm, tản ra uy áp đáng sợ, từ dưới mặt đất truyền đến. Toàn bộ đại địa dưới cái thanh âm này đều run run, sợ hãi. Chỉ nghe oành một tiếng, một đạo gió lốc phá tan tầng tầng nham thạch, đánh vỡ mặt đất mà ra.

“Không hay rồi!”

Nhìn thấy sự tình như vậy, Thánh Vu giáo chủ bỗng nhiên biến sắc. Phương Vân quả nhiên bước vào Địa Hồn cảnh, nhưng cũng không phải tầng thứ nhất Sơn Hà cấp. Khí tức của hắn nhanh chóng kéo lên Sơn Hà cấp đỉnh phong, hơn nữa còn lấy tốc độ khủng bố, nhanh chóng tăng lên.

Bang bang!

Hai tiếng nổ tung kịch liệt từ phía sau truyền đến, Thánh Vu giáo chủ hầu như là nháy mắt liền cảm giác được hai cỗ lực lượng cường đại, mang theo hùng hậu tinh huyết căn nguyên tiến vào trong cơ thể. Cùng lúc đó, bên trong Minh Thần lĩnh vực, khí tức hai gã Cổ Vu nhanh chóng biến mất.

Công lực Phương Vân một đường tăng lên, vượt qua Sơn Hà cấp, tiến vào Địa Hồn Cảnh giới nhị trọng, hai tên Cổ Vu rốt cuộc ở dưới tác dụng của Diêm Ma Triệu Hồi, nổ tan xác mà chết.

Phương Vân tại Truyền Kỳ đỉnh phong, cũng có thể giết chết cường giả Động Thiên cấp. Nay vượt qua thiên phạt, đạt tới Địa Hồn cảnh đệ nhị trọng Động Thiên cảnh, thực lực đã cường đại đến nghịch thiên. Vừa đột phá đã vượt xa hai gã Cổ Vu Thánh Vu giáo.

Trong bốn người, hai gã Cổ Vu thực lực ngược lại trở thành yếu nhất. Dưới quy tắc cá lớn nuốt cá bé, hai gã Cổ Vu hiến tế toàn thân tinh khí, linh hồn. Năng lượng sau khi hai người nổ tan xác, một nửa chuyển vào Thánh Vu giáo chủ, một nửa chuyển vào cơ thể Phương Vân.

Nguy cơ! Nguy cơ không cách nào hình dung được!

Khoảnh khắc Phương Vân đạt tới Động Thiên cấp, Thánh Vu giáo chủ đột nhiên cảm giác được nguy cơ trước đó chưa từng có. Hắn ở Phương Vân trên người, cảm giác được uy hiếp thật sâu. Vốn kế hoạch vạn vô nhất thất, sau khi Phương Vân đột phá, lại xuất hiện biến số không thể đoán trước.

“Ha ha ha! Lực lượng, vô tận lực lượng! Chỉ có tuyệt đối lực lượng, mới có thể nghịch thiên tục mệnh, hóa thân thành rồng, thoát khỏi Vận Mệnh Trường Hà! Thánh Vu giáo chủ, người nói không sai, ta hiện tại chấp nhận cách nói của người. Ta chính là Túc Mệnh Chi Tử của các người, hiện tại, ngay cả huyết nhục của người, cũng cùng cho ta sử dụng đi!”

Thanh âm như hồng chung cự lũ, khí tức Phương Vân lại tăng lên, một đạo hào quang, từ trong cơ thể hắn khuếch tán ra, rồi lại thu trở về.

“Ông!”

Tiếng chuông vang lên, trong nháy mắt, Thiên Địa Vạn Hóa Chung hóa thể giới, cùng Phương Vân hoàn toàn dung hợp một chỗ. Một cỗ khí tức Thế giới thuần khiết, từ trên người Phương Vân phát ra.

Cỗ hơi thở này vô biên vô hạn, mang theo khí tức nhật, nguyệt, tinh thần, sông núi, cỏ cây. Đó là một cái Thế giới mệnh mông, mờ mịt khôn cùng, khó có thể phỏng đoán.

Thế Giới cấp!

Bằng vào Thế giới do Thiên Địa Vạn Hóa ngưng tụ thành, Phương Vân rút cuộc một bước lên trời, trực tiếp từ Địa Hồn cảnh đệ nhất trọng Sơn Hà cấp, vượt lên đệ nhị trọng Động Thiên cấp, cuối cùng hai cái Thế giới hợp làm một, hóa thành một cái chỉnh thể, trở thành Thế giới đại viên mãn chân chính!

Tu luyện võ đạo từ lúc mười bốn tuổi đến nay, Phương Vân rút cuộc một bước lên trời, trở thành cường giả có thể cùng Hỗn Độn Lão Tổ, Thương Thủy Lão Tổ, Hắc Ám Đế Quân ngồi ngang hàng!

Nhưng Phương Vân so với Hỗn Độn Lão Tổ, Hắc Ám Đế Quân nhất định cường đại hơn. Bởi vì hắn vừa mới vừa tấn thăng Thế Giới cấp, còn có tiềm lực lớn hơn nữa. Mà đây, mới chỉ là lực lượng ban đầu!

“Không!”

Thánh Vu giáo chủ trợ mắt nhìn Phương Vân liên tục đột phá đạt tới Thế Giới cấp, ngang hàng với mình, thậm chí khí tức hùng hồn còn muốn vượt qua mình, rất cuộc thất thanh kinh hô!

Giờ khắc này, Thánh Vu giáo hoàn toàn choáng váng, không thua gì bị Nhân Hoàng toàn lực đánh ột kích.

Phương Vân ba bước tấn thăng liên tục, đối với đại kế của Thánh Vu giáo chủ tương đương với sự hủy diệt. Vốn Thánh Vu giáo chủ còn có thể ở cảnh giới áp chế hắn, nhưng hiện tại, hắn mất đi chỗ dựa lớn nhất. Phương Vân không chỉ có cùng cảnh giới với hắn, mà một thân chân khí hùng hồn còn cường đại hơn hắn!

“Thế Giới cấp! Hắn thực thành công rồi!”

Trong Thiên Địa Vạn Hóa Chung, đám người Thiên Ma tông chủ thấy một màn như vậy, cảm giác được một cỗ rung động nói không nên lời. Sau khi rung động là vui sướng vô tận.

Mọi người chú ý toàn bộ quá trình, vốn chuẩn bị ra tay tương trợ bất kỳ lúc nào. Nhưng hiện tại, mọi người hoàn toàn yên lòng. Tin tưởng Phương Vân hoàn toàn nắm cục diện trong tay. Trên thực tế, cũng quả thật là như thế.

Oành! Oành!

Hai tiếng nổ kinh thiên vang lên, Cửu Châu Thế giới, hai đầu Ngũ Ngục Cốt Hoàng cuối cùng cũng nổ mạnh. Từ nay về sau, Trung thổ Thế giới không còn xuất hiện loại pháp khí Ngũ Ngục Cốt Hoàng này nữa. Cũng sẽ không còn mười hai đầu Viêm Ma Quân Vương làm tài liệu cho người ta tế luyện!

“Không! Ta sẽ không cho người thực hiện được! Diêm Ma Thiên Tử lực lượng, chỉ thuộc về ta. Chỉ thuộc về một mình ta!!”

Thánh Vu giáo chủ rít gào, gần như điên cuồng:

“Không ai có thể từ trong tay ta cướp đi Diêm Ma Thiên Tử! Chết đi!”

Thánh Vu giáo chủ kêu to một tiếng, bộc phát toàn bộ lực lượng tinh thần, lấy thế lôi đình vạn quân, hướng về Phương Vân oanh lạc qua. Muốn đem tinh thần Phương Vân hoàn toàn hủy diệt.

Ở thời điểm Phương Vân đạt tới Thế Giới cấp, Thánh Vu giáo cũng biết không làm được gì nữa. Ngũ Ngục Cốt Hoàng sớm hay muộn cũng bị phá hủy. Dù hấn thi triển vô thượng thần thông, đánh nát thân hình Phương Vân, cũng không có ý nghĩa.

Bởi vì nghi thức sống lại cần hai đầu Ngũ Ngục đã hoàn toàn nổ tung! Nhục thể công kích, không có ý nghĩa gì.

Cuộc chiến quyết định là ở lực lượng tinh thần!

Phương Vân là Thế Giới cấp, Thánh Vu giáo chủ cũng là Thế Giới cấp!

Hai người ngang hàng, ngay cả Ngũ Ngục Cốt Hoàng cũng vậy!

Sau khi nổ mạnh, huyết nhục cùng chân khí, đều hiến tế cho Diêm Ma Thiên Tử. Hai người vật chất công kích, không hề có ý nghĩa. Cái này như là một người đánh nhau với chính bản thân mình. Bởi vì lực lượng của bọn họ, đều thuộc Diêm Ma Thiên Tử. Chỉ có thể từ tinh thần cùng ý chí hoàn toàn đánh bại đối phương, mới đạt được quyền khống chế chủ ý thức!

“Vô dụng! Người không thể ở lực lượng áp chế ta. Ở tinh thần lực, người càng không phải đối thủ của ta!”

Đối mặt với tinh thần lực như thủy triều của Thánh Vu giáo chủ vồ đến, ý thức Phương Vân hóa thành trạng thái hư vô, cực kỳ bình tĩnh:

“Người đây là chui đầu vào lưới!”

“Oa!”

Thiên Địa Vạn Hóa Chung rung lên, một cỗ tinh thần lực so với Thánh Vu giáo chủ còn mạnh hơn nghìn lần. Chỉ là nhẹ nhàng một kích đã đem tinh thần vồng của Thánh Vu giáo chủ hoàn toàn xé rách.

Thiên Địa Vạn Hóa Chung công kích tinh thần lực, hầu như vô địch. Thánh Vu giáo chủ cho dù tinh thần lực tăng gấp đôi, cũng không là phải đối thủ của Phương Vân!

“Ta không cam lòng a! Thánh Vu giáo tân tân khổ khổ mấy tích lũy vạn năm, lại trở thành xiêm y cho người khác...!”

Thánh Vu giáo chủ phát ra thanh âm nguyên rủa thống khổ:

“Phương Vân, người giết ta, sớm hay muộn gì ta cũng làm người trả giá!”

Phương Vân căn bản mặc kệ hấn, tâm niệm vừa động, lập tức thi triển Thiên Địa Vạn Hóa Chung, đem linh hồn mảnh nhỏ của Thánh Vu giáo chủ, hút vào trong, trấn áp vào chỗ sâu nhất của Thiên Địa Vạn Hóa Chung!

1137. Chương 1138: Thi Ma Thiên Tử

“Ừnh!”

Thánh Vu giáo chủ linh hồn bị trấn áp, một thân tinh huyết, nguyên khí hùng hậu, nhất thời bị Phương Vân hấp thu, thành thuốc bổ tốt nhất cho võ đạo Phương Vân!

Thánh Vu giáo chủ chính là Thế giới cấp cự đầu, tuy rằng luôn ẩn núp không ra, rất ít hiển lộ thủ đoạn. Nhưng một thân thực lực, là thật, cường đại vô cùng.

“A!”

Phương Vân linh hồn cứng đờ, đột nhiên phát ra một tiếng rít đầm đìa thống khoái. Hắn vốn chỉ bước vào Thế giới cấp, còn không có đạt tới lực lượng cực hạn. Nhưng sau khi hấp thu toàn bộ tinh khí của Thánh Vu giáo chủ, một thân tu vi nhất thời nước lên thuyền lên, trực tiếp tăng vọt đến Thế giới cấp đỉnh phong.

Một gã Thế giới cấp cự đầu, hai gã Cổ Vu từ thời Trung Cổ, tám gã Thái thượng trưởng lão Thần Thông cảnh, tích lũy mấy vạn năm toàn bộ đưa cho Phương Vân.

Phương Vân hấp thu đại địa căn nguyên lực lượng, từng bước bước vào địa hồn Cảnh giới, cũng đã cường đại vô cùng. Lại được tinh khí cả đời của nhiều người như vậy, nhất thời giống như bong bóng cao su, trực tiếp căng phồng lên.

Phương Vân có cảm giác, tinh khí trong cơ thể sắp đem thân mình làm nổ tung. Linh hồn hắn tăng trưởng vô hạn, hắn lại cảm giác được một khác tầng bình chướng như cương thiết.

“Vượt qua nó ta sẽ bước vào Huyền minh Cảnh giới, một bước lên trời, đạt tới cảnh giới của đại đế!”

Phương Vân trong lòng oanh động, hắn cảm giác được cái loại lực lượng cường đại của cảnh giới này. Hắn thậm chí cảm giác, nếu mình bước thêm một bước liền có được tư cách ngang hàng với Nhân Hoàng.

Thánh Vu giáo chủ chờ đợi rất nhiều năm, hắn vốn là kỳ vọng, có thể dùng nghi thức này, đột phá đến Huyền minh Cảnh giới. Không nghĩ tới, lại không công tiện nghi cho Phương Vân.

“Ầm ầm!”

Bên trên bầu trời, ngàn vạn đạo Lôi Hỏa hủy diệt, từ thiên không xẹt qua. Phương Vân nghe thấy một thanh âm trời sụp đất nứt, không gian tứ phía xuất hiện vô số vết nứt.

Minh Thần Linh Vực kiên trì tới bước này đã là cực hạn của nó. Rốt cục cũng tan vỡ.

“Hô!”

Thiên địa cuồng phong gào thét, mây đen cuộn cuộn. Ma thần hài cốt đứng sừng sững ở trên mặt đất đột nhiên mở miệng ra, phát ra một cỗ hấp lực cường đại. Muốn đem Phương Vân nuốt vào trong đó.

Nghi thức sống lại, rốt cuộc tiến hành đến bước cuối cùng!

“Tử vong.”

Thanh âm vang vọng thiên địa. Ma thần hài cốt đột trong hốc mắt nhiên xuất hiện hai luồng hoàng kim hỏa diễm. Sinh mệnh khí tức trong cơ thể nó vốn vốn mỏng manh, nhưng giờ khắc này, lập tức như phong hỏa liêu nguyên, mạnh mẽ tăng vọt. Một cỗ uy áp khổng lồ không thể hình dung, đứng phía trên chúng sinh, đại biểu cho tồn tại cường đại nhất, từ trong cơ thể khối hài cốt phát ra.

Ma thần hài cốt, trên trán trống rỗng xuất hiện một cái phù triện hàm chứa lực lượng thần bí nào đó, tỏa ra hào quang rực rỡ.

“Rống!”

Khối ma thần hài cốt này, đột nhiên ngửa đầu hướng lên bầu trời, trong miệng phun ra một đạo hoàng kim cột sáng. Bán kính quang trụ này đạt tới mấy trăm trượng, hàm chứa lực lượng vô cùng, trong nháy mắt xuyên qua ba mươi vạn dặm hư không.

“Răng rắc sát!”

Điện thiểm lôi minh, một đoàn lôi vân hoàng kim thật lớn, trở thành xoáy ốc, bao phủ hư không mấy ngàn lý.

“Oa!”

Đại địa rung động, một cổ cường đại thần lực, đồng thời đánh vào vô tận đại địa.

Ngay cả mắt thường cũng nhìn thấy tầng tầng nham thạch nứt gãy, toàn bộ đại địa chấn động kịch liệt. Tử vong lực lượng ẩn dấu hơn mười vạn năm, ở một cổ năng lực khó hiểu dẫn dắt giống như trăm sông nhập biển. Hướng về phương hướng Thánh Vu sơn hội tụ lại.

Thiên địa vang lên vô số thanh âm gào thét của quỷ thần, khí tức tử vong cuộn cuộn, chậm rãi hướng về hải cốt Diêm Ma Thiên Tử.

Đây là kêu gọi đến từ Minh Thần chân chính. Tất cả lực lượng tử vong, đều không thể trốn tránh sự triệu hồi của Minh Thần!

Giờ khắc này, cửu châu đại địa rung chuyển! Khi lực lượng đến từ viễn cổ bộc phát ra, hữu địa phương vô cùng xa xôi cũng có thể cảm giác được.

“Uỳnh!”

Đại Thiên Cơ bàn đặt ở Lan Đài Bí Uyển trung, mãnh liệt chấn động. Tam đại Thiên Cơ tiên sinh bị cổ cường đại lực lượng này phản chấn, tốt tề văng ra ngoài.

“Đáng chết! Động tĩnh lớn như vậy, chúng ta lại bỏ lỡ!”

Đại Thiên Cơ bàn lúc này xóc nảy không ngớt, vô số tin tức từ bên trong tràn ra. Những tin tức này làm cho tam đại Thiên Cơ tiên sinh kinh hãi thất sắc.

“Ma thần. Đây là lực lượng Viễn Cổ Ma Thần a! Chúng ta bị lừa gạt!”

Tin tức Đại Thiên Cơ bàn phun trào ra rất kinh người. Tại thời đại này lại có kẻ vọng tưởng hồi sinh Viễn Cổ Ma Thần, hơn nữa thành công giấu diếm bọn họ. Loại hành động này quả thực là kinh thế hãi tục.

Cường đại ma thần, mỗi một cái đều là cường đại tồn tại Huyền minh Cảnh giới. Mà bọn họ so với Huyền minh Cảnh giới cường giả bình thường càng mạnh hơn, khi sinh ra họ đã được vũ trụ giao cho thần thông thiên phú?

Tam đại Thiên Cơ tiên sinh tuy rằng có được đại Thiên Cơ bàn, nhưng Viễn Cổ Ma Thần lại là thuộc loại về tồn tại Huyền minh Cảnh giới. Sơn Dịch có thể đem cả tồn tại như Hỗn Độn Lão Tổ bao quát vào, nhưng không thể bao quát cả Viễn Cổ Đại Ma Thần. Có lẽ Thiên Cơ tiên sinh có thể, Phu Tử cũng có thể, nhưng bọn họ, hiển nhiên không nằm trong nhóm này.

“Nhanh đi báo cáo Nhân hoàng!”

Ba người trên mặt đều lộ ra thần sắc căng thẳng. Cho dù là Thiên Cơ tiên sinh hay là Phu Tử thì cũng là người chứ không phải thần, không thể nào đem sự tình tính toán không lộ chút sơ hở. Đặc biệt là làm đây hai cái đáng sợ Thiên Cơ tính toán tài tình, đồng thời liên lụy đến Thiên Cơ bên trong, hơn nữa cho nhau đối địch xung đột thời điểm.

Căn bản không cần tam đại Thiên Cơ tiên sinh đi hội báo, giờ khắc này dao động cường đại như thế, tất cả mọi người đều biết đã xảy ra đại sự.

“Khí tức tử vong thật mạnh.”

Trung Ương Long Đình, Nhân hoàng từ trong suy nghĩ mở mắt ra. Lực lượng thần thức cường đại, trong khoảnh khắc liền như thủy triều trào ram bao trùm Cửu Châu.

“A! Lại là Phương gia dư nghiệt!”

Nhân hoàng trong mắt kim quang chợt lóe, ngay lập tức biến mất vô tung. Ai cũng không biết, hần biến mất như thế nào. Chỉ còn lại một luồng gió nhẹ thổi qua ngai vàng.

Khoảng cách Thánh Vu sơn không quá xa.

Khi khí tức đứng đầu viễn cổ ngũ đại quân vương, Diêm Ma Thiên Tử bộc phát ra. Phía dưới Minh Tông bỗng nhiên bộc phát ra một tiếng kêu thất thanh.

“Diêm Ma Thiên Tử? Đáng chết! Đáng chết! Đáng chết!! Người muốn sống lại sao? Ta sẽ không để cho người thành công!”

Thanh âm chưa dứt, một đạo tinh khí trắng bạch, kinh thiên động địa, phá tan hư không biến mất trong bóng tối.

Vô cùng vô tận trí nhớ...

Thương Mang đại địa rộng lớn, chiến tranh giữa viễn cổ ma thần mạnh mẽ... Vô cùng trí nhớ dừng mãnh tiếng vào trong óc, cùng ý thức Phương Vân đan vào một chỗ. Trong nháy mắt, Phương Vân giống như đã trải qua một tràng nhân sinh khác, nhân sinh thuộc về viễn cổ quân vương, Diêm Ma Thiên Tử.

Trong khoảng thời gian ngắn, Phương Vân liền trải qua cả đời Diêm Ma Thiên Tử!

Viễn cổ thời đại, khoảng cách với hiện tại đã muốn quá mức xa xôi. Căn bản không có văn tự ghi lại. Ngẫu nhiên còn một ít di tích cũng không giúp người ta hiểu rõ về sự tình viễn cổ. Nhưng hiện tại, sau khi Phương Vân dung hợp Diêm ma thiên tử trí nhớ, cái thời đại kia trong mắt hắn không còn bất cứ bí mật gì.

Là Viễn Cổ Đại Quân Vương, thay thế Tam Hoàng cai quản viễn cổ thiên đình. Diêm ma thiên tử biết rất nhiều bí mật!

“Không thể tưởng tượng được! Không thể tưởng tượng được! Viễn cổ thời đại, lại xảy ra sự tình như vậy!”

Phương Vân trong lòng tràn ngập rung động vô tận. So với nhân loại hiện tại, viễn cổ ma thần thật sự quá lợi hại. Cho nên bọn họ mới chân chính là Thần hoặc Ma!

“Thật sự không thể tưởng được a! Viễn cổ thời đại lại diệt vong như thế này.”

Phương Vân trong lòng một mảnh kinh đào hải lãng. Tuy rằng Diêm Ma Thiên Tử ngã xuống trước khi viễn cổ thời đại diệt vong. Còn có một ít địa phương máu chốt, không thể nhìn thấy. Nhưng cũng đủ để Phương Vân biết về bí mật của cả một thời đại.

“Đáng chết Diêm ma! Đây không phải thời đại của người! Cút trở về cho ta! Chết đi!”

Một tiếng hét lạnh lạnh giống như thiên lôi, từ thiên không phía Tây truyền đến. Không gian, đột nhiên vặn vẹo, một cánh tay ấy ngàn trượng, thiêu đốt hỏa diễm trắng bạch đánh tới..

Vô số u lục Hỏa Vũ, giống như gió lốc, cùng yêu thủ trắng bạch, bắt lại đây. Thiên không tràn ngập một cỗ hương vị tanh hôi. Giống như những thứ dơ bẩn nhất thiên hạ tụ tập cùng một chỗ, cỗ hương vị đó đủ để làm ô nhiễm tất cả mọi đồ vật.

Cho dù là thần thánh pháp khí, bị cỗ âm phong này dây vào cũng lập tức sa đọa. Cho dù là linh hồn cao quý tới đâu, bị cỗ chân khí này lấy dính, cũng phải thiên nhân ngũ suy, hủ hóa mà chết.

Đây là tà ác căn nguyên trong thiê địa! Cỗ hơi thở này đủ để Địa Hồn Cảnh giới cự đầu cũng phải sợ hãi!

“Cửu Anh.”

Một cái thanh âm vang dội, mang theo vô cùng phẫn nộ, đột nhiên bộc phát ra. Không có lý do gì o, Phương Vân cảm giác trong lồng ngực mình tràn ngập căm hận, là cửu hận không chết không ngừng. Ngay cả tử vong cũng không thể bình ổn thù hận cùng oán giận!

“Đây không phải thanh âm của ta, là Diêm Ma Thiên Tử!”

Phương Vân bị âm thanh của mình phát ra làm cho hoảng sợ. Cái thanh âm kia hùng hồn, đáng sợ, siêu việt phạm tục sinh mệnh, căn bản không phải thanh âm của hắn.

“Cái tên kia, là Thi Ma Thiên tử Cửu Anh!”

Phương Vân trong lòng vừa động, nhất thời liền tưởng đến thân phận đối phương.

Một loại bản năng cường đại, khống chế ý thức cùng thân hình Phương Vân. Phương Vân chưa kịp phản ứng qua thì đã tự mình ra tay.

“Ầm ầm!”

Lực lượng phác thiên cái địa, giống như tụ tập toàn bộ lực lượng thiên địa, hóa thành một mảnh hắc ám quang hoa, hướng về Thi Ma Cửu Anh oanh kích.

1138. Chương 1139: Vô Tận Chi Môn

Oanh!

Đây nhất kích, phiên giang đảo hải, kinh thiên động địa. Thánh Vu sơn phạm vi trăm dặm, hàng tỉ hư không vị diện, rầm rập một tiếng, như thủy tinh đập nát. Một cỗ cuồng bạo lực lượng làm thiên địa lâm vào thất sắc, hóa thành gió lốc nổ mạnh ra.

Toàn bộ đại địa vỡ thành mảnh nhỏ, tầng tầng nham thạch băng liệt, vết nứt như mạng nhện trải rộng khắp đại địa. Tử vong khí tức dày đặc cơ hồ đem khu vực này biến thành một mảnh tuyết địa. Động vật, thực vật trong nháy mắt chết hết. Tử vong khí tức làm cho sinh mệnh tồn tại mấy trăm năm toàn bộ chết hết.

“A!”

Một thanh âm thê thảm, ở trong bóng đêm vang lên: “Đáng chết! Người lại bảo tồn nhiều Minh Thần lực như vậy!”

Thanh âm lờ lờ, không dứt bên tai. Chỉ một kích, Diêm Ma Thiên Tử sống lại đã lợi dụng tử vong thần lực thuần túy, đập nát cự thảo của Thi Ma Thiên Tử Cửu Anh.

“Rốt cuộc đã không được chế thân thể!”

Cơ hồ là ở thời điểm Thi Ma Thiên Tử Cửu Anh chạy đi, Phương Vân cảm giác cả người buông lỏng, lập tức đạt quyền không chế thân hình một lần nữa. Không! Chuẩn xác nói, là đạt được quyền không chế Ma Thần Chi Khu của Diêm ma thiên tử.

Trên đại địa nát thành mảnh nhỏ, chỉ thấy một thân hình khổng lồ đứng sừng sững. Đây là một hán tử, thân thể giống như Hỗn độn cự nhân, ẩn chứa vô cùng vô tận lực lượng. Đôi mắt màu hoàng kim toát ra vô tận uy áp, chỉ có huyết thống cường đại nhất, mới có được đôi mắt này.

Hán tử này vẻ mặt bình đạm, chỉ nhìn liếc mắt một cái, có thể làm cho người ta cảm giác đây là một người uy vũ bất khuất, nam tử hán đỉnh thiên lập địa. Hắn mặc long bào màu đen tượng trưng cho tử vong trên đỉnh đầu đội thiên tử ngọc miện, có vẻ vô cùng cao thượng cùng tôn quý!

Đây là Diêm ma thiên tử chân thân, đứng đầu viễn cổ Ngũ Đại Quân Vương!

Vị này Diêm ma thiên tử này chương không sinh tử. Rất được viễn cổ Tam Hoàng tin cậy. Bằng vào tinh huyết mười hai đầu Ngũ Ngục Cốt Hoàng và di hài còn bảo tồn lại. Vị ma thần cường đại nhất đã sống lại!

Thân là viễn cổ quân vương, Thi Ma Thiên Tử Cửu Anh hiển nhiên xem nhẹ năng lực của Diêm Ma Thiên Tử sau khi sống lại. Tử vong vốn là lĩnh vực của hắn, là thần thông thiên phú của hắn. Cửu châu đại địa mấy vạn năm qua tích lũy tử vong lực lượng, trực tiếp thúc đẩy viễn cổ Diêm Ma Thiên tử vừa nhất sống lại liền có được thực lực cường đại.

“Đây là ma thần lực lượng sao? Năng lượng Tthật đáng sợ!”

Phương Vân cảm thụ được lực lượng thân thể. Thân hình hắn đã hoàn toàn cùng khung xương này.

Giờ phút này, trong thân thể khổng lồ này, mỗi một mạch máu, da thịt đều ẩn chứa năng lượng vô hạn. Có được tiềm lực không thể hiểu nổi. Thân hình này so với võ giả nào cũng đều cường đại hơn rất nhiều. Đây là khả năng thiên phú của những Ma Thần này.

Đối tràng chiến đấu vừa rồi, Phương Vân đổ không thực quan tâm. Hắn suy nghĩ là năng lực của Diêm Ma Thiên Tử. Còn về cừu hận của Diêm Ma Thiên Tử cùng Cửu Anh hắn cũng không quan tâm.

Diêm ma thiên tử thân hình, còn cất dấu rất nhiều bí mật. Nhưng Phương Vân tạm thời không có thời gian đi coi những điều này.

“Phương Vân, ngươi thật sự làm cho trẫm ghé mắt a! Lại là người chiếm được Diêm Ma Thiên Tử truyền thừa!”

Một cái thanh âm uy áp mà lãnh khốc, giống như chúa tể thiên địa, ở trên hư không vang lên. Thanh âm chưa dứt, không gian đã bị xé rách, một mảnh kim quang còn sáng chói hơn thái dương gấp trăm lần kim quang điện xạ mà ra. Mênh mông kim quang mơ hồ có thể thấy được một thanh Thánh Kiếm vạn dặm, uy nghiêm cuộn cuộn mênh mông, ẩn chứa ý cảnh cần quét thiên hạ của thượng cổ Thánh Hoàng. Cổ khí thể kia thần chấn sát thần, phật trở giết phật!

“Nhân Hoàng Thánh Kiếm!”

Phương Vân đồng tử đột nhiên co rút lại. Nhân hoàng vừa ra tay đã là Nhân Hoàng Thánh Kiếm, hiển nhiên đã sinh ra ý niệm tất sát. Hắn cảm giác được, thần niệm khổng lồ của Nhân hoàng đã tập trung vào hắn. Giống như thiên địa thần vương đã tuyên án vận mệnh của hắn vậy.

Lần đầu tiên trong cuộc đời, đối mặt kiếm khí mênh mông cuộn cuộn, Phương Vân cũng không sợ hãi. Lúc trước từ thiên ngoại trở về, Nhân hoàng một cọng tóc cũng có khả năng giết Phương Vân. Nhưng lúc này đây đã bất đồng.

Cách biệt ba ngày đã nhìn bằng cặp mắt khác xưa. Phương Vân hiện tại với Phương Vân lúc trước cách biệt như trời với đất.

“Lưu Sủy!”

Phương Vân cũng không chạy trốn, ánh mắt hắn nhìn thẳng hư không, mười phần bình tĩnh:

“Ta có thể cho ngươi ghé mắt, cũng không phải gần là này!”

Thần niệm to lớn như sấm đình, ở trên hư không trung lẫn lộn. Mà cùng lúc đó, Phương Vân rút cuộc ra tay. Đối mặt Nhân hoàng, vị quân vương cùng võ đạo kiêu hùng cường đại nhất cận cổ thời đại, Phương Vân vươn tay phải ra.

“Oanh!”

Một Không Gian Chi Môn thật lớn, tỏa ra ánh sáng màu ngọc, bạch quang chói mắt, xuất hiện ở khe hở không gian, ngăn cản Nhân hoàng kiếm khí.

Không Gian Chi Môn của Phương Vân là Ưc Vạn Không Gian Độn Hình Đại Pháp. Dung hợp cùng pháp tắc không gian Truyền Kỳ cảnh giới. Là tuyệt học có một không hai, có được năng lực chống đỡ không gian cường đại.

Nhưng Không Gian Chi Môn Phương Vân triệu hồi ra lúc này so với lúc trước cường đại hơn gấp trăm lần. Vòm cửa thật lớn khác rất nhiều văn tự cổ xưa màu vàng, phát ra một hương vị thể lương, cổ lão.

Đó là viên cổ ma thần văn tự.

Phương Vân dung hợp lực lượng Diêm Ma Thiên Tử cũng dung hợp trí nhớ của hắn. Lực lượng tinh thần của Phương Vân được bị ma thần này bổ dưỡng đã cường đại hơn nhiều lắm. Tòa Không Gian Chi Môn này chính là Phương Vân bằng vào lực lượng tinh thần cường đại, kết hợp lực lượng viên cổ ma thần, linh ngộ ra.

“Oanh!”

Nhân hoàng mênh mông cuộn cuộn kiếm khí, oanh kích lên Không Gian Chi Môn, phát ra động tĩnh to lớn. Giống như một tòa tòa thành cương thiết thật lớn bị sụp đổ vậy, cả tòa Không Gian Chi Môn đã bị dập nát.

Nhân Hoàng dù sao cũng là Huyền minh đỉnh phong cường giả, lại có viên cổ Nhân hoàng thánh kiếm. Dù Phương Vân thực lực đại tăng, đem tuyệt học Không Gian Chi Môn mạnh lên gấp trăm lần nhưng vẫn như trước không ngăn được Nhân Hoàng Thánh kiếm tượng trưng cho lực lượng Nhân Đạo.

Nhân Đạo lực lượng, khai thiên phách địa, trảm khai thời gian cùng không gian. Không gian gì cũng ngăn cản không được. Lúc trước vài tên Huyền minh đại đế, đều bị Nhân hoàng truy kích, Phương Vân Không Gian Chi Môn tuy rằng được cường hóa rất nhiều. Nhưng vẫn không phải là đối thủ của Nhân hoàng.

Chỉ thấy bên trong không gian liệt phùng, Nhân hoàng kiếm khí hơi suy yếu một ít, nhưng khí thế không giảm, lôi đình vạn quân hướng Phương Vân giết qua.

Nhưng mà, hư không uốn éo, hai tòa đúc Không Gian Chi Môn giống nhau như đồng thời xuất hiện phía trước Nhân Hoàng.

“Hừ!”

Một tiếng hừ lạnh, kiếm khí hủy thiên diệt địa nhẹ nhàng dập nát hai tòa Không Gian Chi Môn của Phương Vân. Nhưng chúng không hoàn toàn tiêu tán, dị biến nổi lên.

Bốn tòa đúc Không Gian Chi Môn giống nhau như, lập tức xuất hiện. Vất ngang ở trong không gian. Hư không uốn éo, tiếp theo lại là tám tòa, mười sáu tòa, ba mươi tòa...

Những Không Gian Chi Môn này, giống như vô cùng vô tận, trong nháy mắt có thể thấy được Không Gian Chi Môn bao la. Tầng tầng lớp lớp, rậm rạp, ngàn vạn, vô cùng vô tận!

Hư không trở thành một biển Không Gian Chi Môn. Không Gian Chi Môn toàn bộ vạn vạn. Ánh sáng cũng trở nên mờ hồ không rõ.

Mênh mông cuộn cuộn kim quang, Nhân hoàng rút cuộc biến sắc. Một tòa Không Gian Chi Môn, xa xa không nằm trong mắt hắn. Tứ hoang đại đế cường đại hơn thứ này không biết bao nhiêu lần. Nhưng ngàn vạn, Không Gian Chi Môn, dù là cường giả như Nhân Hoàng cũng phải lộ ra thần sắc ngưng trọng.

“Đây là tuyệt học ta mới lĩnh ngộ, Lưu Sủy tiếp chiêu đi! Vô Tận Chi Môn!”

Phương Vân thanh âm, từ trong hư không truyền đến. Diêm Ma Thiên Tử thân hình khổng lồ, đã hoàn toàn biến mất sau Vô Tận Chi Môn. Ý thức gì cũng đều không thể xuyên thấu Vô Tận Chi Môn!

Ngàn vạn Không Gian Chi Môn, hợp thành một mảnh hải dương. Mỗi một tòa chính là một đầu hồng hoang mãnh thú. Ngàn vạn Không Gian Chi Môn, phát ra hung hiểm cùng nguy cơ thật lớn, đủ để cho cự đầu Địa Hồn Cảnh giới cũng phải run rẩy thật sâu.

Đây mới là Phương Vân chân chính sát chiêu, Vô Tận Chi Môn!

“Oanh!”

Mờ mịt hình vòm quang môn, giống như một đầu đầu hồng hoang mãnh thú, bỗng nhiên thức tỉnh từ trong ngủ say. Gào thét quay cuồng, chủ động hướng về Nhân hoàng giảo sát qua.

“Để trẫm xem ngươi làm được cái gì”-

Một câu, kiếm quang bị không gian liệt phùng ngăn cản, đột nhiên tăng vọt gấp trăm lần. Chỉ nghe âm âm, một tiếng, Vô Tận Chi Môn Phương Vân ngưng tụ ra, nhất thời bị một cỗ lực lượng khủng bố làm thiên địa lâm vào biến sắc cắn nát.

Kim quang lướt qua, không có gì có thể chống cự được. Nhưng thời điểm Vô Tận Chi Môn tiêu tán, kiếm khí kinh thiên cũng hoàn toàn hao hết.

Uỳnh!

Không khí rung động, Thánh Vu sơn nhiều hơn một bóng người. Một thân long bào, khoanh tay mà đứng, uy vũ khí phách. Chính là Nhân hoàng.

Phạm vi mấy ngàn lý, trống rỗng. Phương Vân hóa thân Diêm ma thiên tử, không biết khi nào đã biến mất vô tung vô ảnh. Không có lưu lại gì một chút dấu vết gì để truy tung.

Nhân hoàng ánh mắt như điện, nhanh chóng quét một vòng. Ánh mắt kia giống như xuyên thủng hàng tỉ không gian trên trời dưới đất. Nhưng chung quy hoàn toàn không tìm được gì. Có thể triệu hồi ra Vô Tận Chi Môn, Phương Vân ở không gian pháp tắc tạo nghệ, đã không thua gì Nhân hoàng.

“Hừ!”

Nhân hoàng hừ lạnh một tiếng, trong mắt hào quang lóe ra, vô số sát khí xẹt qua. Chung quy không thể không vung ống tay áo, oán hận bước vào trong hư không. Hắn mơ hồ cảm giác được, bản thân mình tựa như vô ý nuôi dưỡng một cái họa hoạn.

Võn Phương Vân ở trong mắt hắn, chỉ là một con kiến. Bất kỳ lúc nào đều có thể giết, lấy được kho báu Đế vô hâu trên người hắn. Nhưng hiện tại, bởi vì Thánh Vu giáo đột nhiên tham gia, trong lúc vô ý thúc đẩy Phương Vân đạt được kho báu Diêm Ma Thiên Tử. Ngược lại phá hủy Nhân hoàng đại kế.

Chỉ bằng một chiêu Vô Tận Chi Môn kia. Phương Vân tuy rằng còn khuyết thiếu lực lượng để đối kháng chính diện Nhân Hoàng. Nhưng đã có năng lực chạy trốn khỏi Nhân Hoàng.

“Trẫm sẽ thấy cho ngươi sống một đoạn thời gian. Đến thời cơ thích hợp, sẽ giết ngươi!”

Dư âm lượn lờ, Nhân hoàng đã biến mất không thấy.

1139. Chương 1140: Tam Hoàng Huyết Mạch

Cách mặt đất ba mươi vạn dặm ngoài hư không. Không khí cực loãng, bên trên là vô tận hắc ám. Một ngôi sao thật lớn, nằm ở vị trí không ai biết tới

Giờ khắc này, Phương Vân xuất hiện trên ngôi sao đó. Mệnh Tinh cảnh giới cường giả, nếu mạo muội xuất hiện ở đây thì cơ hồ là nhảy mất sẽ bị xung đột của Trung thổ Thế giới pháp tắc cùng vũ trụ pháp tắc giảo sát.

Nhưng Phương Vân đã tấn thăng đến Thế giới cấp đỉnh phong, trở thành cường giả vô đạo, có năng lực hoạt động ở đây. So với Cửu châu Thế giới, nơi này an toàn hơn nhiều. Cho dù là Bát Tác muốn thôi diễn cũng vô lực.

“Xuất hiện đi!”

Phương Vân lúc này thu lại hóa thân Diêm Ma Thiên Tử, khôi phục dung mạo tuấn mỹ trẻ tuổi của mình. Cự đầu như hắn biến hóa thân hình căn bản là tùy tâm sở dục. Thân hình lớn nhỏ, đỉnh thiên lập địa hay thành một hạt cát chỉ là một cái ý niệm.

Trong hư không im ắng. Không ai biết Phương Vân đang nói với ai. Tựa hồ là đang lẩm bẩm với bản thân.

“Ừnh!”

Nhưng một chút sau lập tức có đáp lại. Từng đạo bóng ma, ở trên hư không kéo dài tới, nhanh chóng mở rộng. Cuối cùng đứng sừng sững tại phiến vũ trụ hư không. Cái hình dạng này đúng là bộ dáng của Diêm Ma Thiên Tử!

Hư ảnh thu nhỏ lại, đứng sát sau lưng Phương Vân, giống như dung hợp nhất thể cùng hắn.

“Cường giả nhân loại trẻ tuổi, là người triệu hồi ta sao?”

Thanh âm trầm thấp mà hùng hồn, ở trong đầu Phương Vân vang lên. Một tồn tại to lớn ở sâu trong linh hồn Phương Vân chậm rãi thức tỉnh.

Đây là ý thức Diêm Ma Thiên Tử. Từ lúc ngưng tụ thân hình Diêm ma, Phương Vân cũng đã phát hiện sự tồn tại của hắn. Khi Thi Ma Thiên Tử Cửu Anh, Phương Vân càng thêm khẳng định điểm này.

Là viễn cổ quân vương, ý niệm trong đầu Diêm Ma Thiên Tử, căn bản không có dễ dàng tán đi hoàn toàn như vậy.

“Chúng ta thân thể và linh hồn đều dung hợp cùng nhau. Ta có được trí nhớ của ngươi, chắc là ngươi cũng có được trí nhớ của ta đi?”

Phương Vân khẳng định nói.

“Đúng vậy. Ta biết ân oán của ngươi và quân vương nhân loại kia.”

Diêm Ma Thiên Tử liền sáng khoái thừa nhận

“Ta hiện tại cần lực lượng của ngươi. Nói đi, rốt cuộc muốn thế nào, mới bằng lòng rời khỏi ngươi ta.”

Phương Vân nói. Cho dù là ai, trong linh hồn mình lại ẩn dấu một linh hồn khác, thì trong lòng đều không thoải mái. Đặc biệt là hắn cùng Diêm Ma Thiên Tử cũng không có giao tình thâm hậu gì. Không phải sư phụ, cũng không phải ân huệ! Chỉ là ngẫu nhiên gặp nhau mà thôi.

“Ngươi có thể đạt được lực lượng, thân thể cùng thần lực của ta, vĩ đại hậu duệ Tam Hoàng!”

Ngoài dự tính, thái độ Diêm Ma Thiên Tử lại cực kỳ kính cẩn nghe theo, thậm chí sử dụng kính ngữ. Giống như một người hầu đang nói với chủ nhân.

“Không dễ dàng mới sống lại, cứ như vậy liền nguyện ý buông tha thần lực của ngươi?”

Phương Vân không tin. Chuyện khác thường, tất có nguyên do!

“Nếu là những người khác. Ta sẽ cắn nuốt ý chí hắn, một lần nữa đoạt loại thân thể của ta. Nhưng là ngài, vĩ đại Tam Hoàng hậu duệ, ta nguyện ý kính dâng toàn bộ thần lực cùng thân thể.”

Diêm Ma Thiên Tử thanh âm, dị thường rõ ràng. Cái loại ngữ khí này, thậm chí làm cho Phương Vân sinh ra một ảo giác, tựa như mình trở thành một vị quân vương, đang chấp nhận thần tử triều bái.

Nhưng mà, trên thực tế, tòa hư ảnh phía sau Phương Vân kia, xác thực đang cúi người.

“Ta không tin. Nói đi, vì cái gì? Chỉ vì ta là Tam Hoàng hậu duệ sao. Ngươi đọc qua trí nhớ của ta, hắn là biết hiện tại cùng viễn cổ, đã cách xa nhau mấy cái thời đại. Hơn mười vạn năm, tuy rằng ta là hậu duệ Ngũ Đế, nhưng hậu duệ giống ta còn rất nhiều.”

Phương gia nhất mạch và Đại Chu Hoàng Thất Lưu Thị nhất mạch đều giống nhau. Tuy rằng giòng họ bất đồng nhưng đều là hậu nhân thượng cổ Đế Vũ. Chỉ là sau này mỗi mạch gặp gỡ kì ngộ bất đồng. Trên phương diện huyết mạch cũng không sai biệt nhau lắm.

“Không! Ta không phải đọc trí nhớ của ngươi. Là ta cảm giác được. Trên người ngươi có được khí tức Tam Hoàng huyết mạch. Ta tuy rằng không rõ ràng ngươi cùng ba vị thánh hoàng có quan hệ như thế nào. Nhưng không hề nghi ngờ, quan hệ của các ngươi rất chặt chẽ. Không chỉ đơn giản là hậu đại cách mấy vạn năm. Trên thực tế, cho dù là vị hoàng giả vừa mới công kích ngươi, huyết mạch trên người hắn cũng không bằng một phần mười của ngươi!”

“Tam Hoàng huyết mạch nồng hậu?”

Phương Vân lắp bắp kinh hãi. Chuyện nhà người nhà rõ. Nếu thực sự có sự tình như vậy, chỉ sợ huyết mạch phụ thân hắn, so với hắn còn muốn đặc hơn. Nhưng, Phương Vân biết đây là không thể nào.

Tuy rằng Phương Dân cũng quá, thượng cổ Đế Vũ có khả năng có quan hệ cùng viễn cổ Tam Hoàng, là hậu nhân Tam Hoàng. Nhưng trải qua hơn mười vạn năm truyền thừa. Cái dạng huyết mạch gì, cũng không ngừng pha loãng. Đến mức gần như không có.

Muốn nói Phương Vân trên người có một chút Tam Hoàng huyết mạch, còn có khả năng. Nhưng nếu nói huyết mạch đó cực kỳ nồng đậm, thì kia căn bản chính là trợn mắt nói dối.

“Đúng, rất nồng đậm. Chỉ có con của ba vị Thánh Hoàng, mới có được huyết mạch như thế này! Ta rằng ta cũng muốn đạt được thân thể, nhưng ta vĩnh viễn là thần tử Thánh Hoàng. Bảo hộ huyết mạch Thánh Hoàng, chính là nhiệm vụ của ta. Sao có khả năng dám cùng ngài tranh đoạt thân thể!”

Diêm Ma Thiên Tử một lời nói ra đây mới là chân chính nguyên nhân hắn tự mình buông tha quyền khống chế. Hắn thậm chí còn không nghĩ tới việc tiêu diệt ý thức Phương Vân.

Phương Vân cảm nhận được trí nhớ Diêm Ma Thiên Tử, cho biết ở thời viễn cổ Tam Hoàng Thánh Hoàng. Địa vị họ cao thượng như thế nào. Dù là cường đại ma thần, cũng nguyện ý tâm phục khẩu phục bọn họ thật sâu. Tại cái thời đại kia, Thiên, Nhân, Địa Tam Hoàng, chính là Thần ở trong lòng các Ma Thần!

Tam Hoàng thành lập viễn cổ thiên đình. Sở hữu ma thần, đều là thần tử ba vị thánh hoàng! Trung tâm như một.

Diêm Ma Thiên Tử thân là đứng đầu viễn cổ Năm Vị Quân Vương, được Tam Hoàng tín nhiệm. Đối với ba vị viễn cổ Thánh Hoàng, trung thành và tận tâm. Biết Phương Vân có Tam Hoàng huyết mạch nồng đậm. Có thể là con cháu Tam Hoàng dùng đại thần thông đưa đến cận cổ, hoặc là Tam Hoàng tự mình an bài thân thể, Diêm Ma Thiên Tử còn dám làm càn.

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Phương Vân trong đầu không hiểu, hắn biết rõ biết, Diêm Ma Thiên Tử khẳng định là nhận lầm. Hắn là do Hoa Dương phu nhân cùng Phương Dân sinh ra, không có nửa điểm quan hệ với ba vị Thánh Hoàng. Nhưng đồng thời hắn cũng biết rõ trên phương diện nhận diện huyết mạch, Diêm Ma Thiên Tử không thể nào nhầm lẫn được!

Phương Vân cũng mê mang !

Hắn tuy rằng cũng rất muốn hoàn toàn khống chế khối thân thể cường đại này, nhưng loại lý do này, làm cho hắn không thể an tâm. Đương nhiên, mặc dù Diêm Ma Thiên Tử không đồng ý, hắn cũng có phương pháp đối phó. Nhưng cái loại phương pháp này, trả giá quá lớn. Có khả năng làm thân hồn trọng thương, thực lực giảm xuống. Không đến vạn bất đắc dĩ, Phương Vân cũng không nguyện ý sử dụng.

Hơn nữa, là viễn cổ đại ma thần, cũng không biết, Diêm Ma Thiên Tử còn có được thủ đoạn phản kích gì.

“Nhưng, ta có một cái điều kiện.”

Diêm Ma Thiên Tử đột nhiên nói. Thanh âm ồm ồm.

Nghe câu này, Phương Vân tỉnh táo lại. Đây mới là chuyện hợp lý, dù là ai đi nữa, cứ không ràng buộc đem một thân năng lực cho đối phương, đều quá mức khác thường.

“Nói đi, chuyện gì?”

Phương Vân nói.

Sâu trong linh hồn một mảnh yên tĩnh, sau một lúc lâu, ý thức cường đại của Diêm Ma Thiên Tử khẽ động, giọng nói mang đậm hương vị cừu hận:

“Giết hắn! Ta muốn ngươi thay ta giết Thi Ma Thiên Tử Cửu Anh! Chỉ cần hắn còn sống ở thế giới này, linh hồn ta liền vĩnh viễn không ngủ yên. Phản đồ này phải chết! Không ai có thể phản bội chúng ta! Không ai được lợi dụng lòng nhân từ của Thánh Hoàng, phản bội Thánh Hoàng! Hắn nhất định phải chết!!”

Diêm Ma Thiên Tử thanh âm, mang theo oán hận. Hắc ám hư không xung quanh, đều vặn vẹo. Oán hận của vị viễn cổ quân vương này lớn đến mức làm người ta kinh hãi.

“Thì ra là thế. Ngươi yên tâm đi. Cho dù ngươi cũng không nói những lời này, chỉ bằng hắn ở thời điểm ta tấn thẳng, ra tay ám toán, ta cũng sẽ không buông tha hắn.”

Phương Vân gật gật đầu, thông dong nói.

Ở trong nghi thức, hắn liền từ Diêm Ma Thiên Tử linh hồn mảnh nhỏ bên trong, cảm giác được cường đại oán niệm cùng oán hận. Tiêu diệt Thi Ma Thiên Tử Cửu Anh, mới là mục đích ý chí hắn sống lại. Yêu cầu này, nằm trong dự kiến của Phương Vân.

“Vĩ đại Tam Hoàng hậu nhân, ngươi có được sự tôn kính cùng tín ngưỡng của ta. Ở thời điểm ngươi cần, có thể đạt được thần lực cùng ma thần thiên phú của ta!”

Diêm Ma Thiên Tử nói xong, thanh âm chậm rãi yên lặng xuống.

Tử vong lực lượng, ai cũng không thể chống đỡ. Dù là hắn là Minh Thần tượng trưng tử vong, linh hồn bị chấn thành ngàn vạn mảnh nhỏ, sống lại thì loại thương thể này cũng không phải là một cái nghi thức đã chữa trị hoàn toàn.

Hắn cần ngủ say. Để bù lại linh hồn khủng bố bị thương kì. Đây cũng là một nguyên nhân hắn nguyện ý cùng Phương Vân tiến hành giao dịch.

“Chờ một chút.”

Phương Vân nhận thấy được vị này Diêm Ma Thiên Tử phải ngủ say, lập tức gọi lại.

“Còn có chuyện gì sao? Vì đại Tam Hoàng hậu nhân?”

Diêm Ma Thiên Tử nói.

Phương Vân trầm mặc một lát, mang theo vẻ mặt nửa phần chờ mong nói:

“Người coi qua trí nhớ của ta. Ta muốn biết, thiên phú thần thông của người có thể làm mẫu thân ta sống lại hay không?”

Phương Vân trong ánh mắt chờ mong, thanh âm của hắn cũng run run.

Hoa Dương phu nhân tử vong, là đau đớn thật sâu trong lòng hắn. Phương Vân biết Diêm Ma Thiên Tử được xưng Minh thần, có được năng lực chống đỡ không sinh tử. Tuy rằng không biết, có thể cứu mẫu thân hay không, nhưng chỉ cần có một đường hy vọng, Phương Vân cũng sẽ không bỏ qua.

“Mẫu thân người?”

Diêm Ma Thiên Tử nghi hoặc nói, cho dù là viên cổ ma thần, cũng không có khả năng trong khoảng thời gian ngắn, đem một trí nhớ khổng lồ nhớ rõ rành mạch.

Trong bóng đêm một mảnh trầm mặc, vị viên cổ quân vương này tựa hồ là đang xem lại trí nhớ. Phương Vân Sau một lát, thanh âm hắn lại vang lên:

“Linh hồn của người thường quá mức hư nhược. Minh Thần Linh Vực tuy rằng có thể làm cho người chết sống lại, nhưng chỉ là người vừa mới chết đi, còn không có hoàn toàn tắt thở. Nếu không thì sống lại chỉ là cương thi không có ý thức, là một cái xác không hồn mà thôi. Mẫu thân người tử vong quá lâu rồi.”

Phương Vân nghe vậy, trong lòng lập tức trầm xuống. Duy nhất hy vọng, liền đoạn tuyệt như vậy.

1140. Chương 1141: Minh Thần Lực

Phương Vân sở dĩ tùy ý vài tên Thái thượng trưởng lão Thánh Vu giáo, bắt đến Thánh Vu sơn, mà không phản kháng. Chính là bởi vì nghĩ tới Thánh Vu giáo Diêm Ma Thiên Tử. Nghĩ đến có thể bằng vào năng lực Diêm Ma Thiên Tử chống đỡ không sinh tử, đem mẫu thân sống lại. Nhưng mà không nghĩ tới, vẫn là thất bại.

“Hả? Đây là cái gì?”

Diêm Ma Thiên Tử tựa như đột nhiên phát hiện cái gì, có vẻ phi thường giật mình:

“Diệt Hồn Đại Ma thần ma hạch? Người như thế nào sẽ có thứ này?!”

“Cái gì ma hạch?”

Phương Vân lập tức phục hồi tinh thần lại, cảm nhận được Diêm Ma Thiên Tử hình ảnh truyền tới, lập tức lộ ra thần sắc giật mình:

“Người là nói Tụ Hồn châu. Đây là ta một lần kỳ ngộ, từ một chỗ trên trời, trong lúc vô ý có được”.

“Ta không biết người nói cái gì Tụ Hồn châu. Bất quá, có Diệt Hồn Đại Ma thần ma hạch sẽ không giống. Ta tuy rằng còn không có thể đem mẫu thân người khôi phục như lúc ban đầu. Nhưng đã có thể làm một sự tình - đem mẫu thân người triệu hồi ra”.

Diêm Ma Thiên Tử nói xong, xuất ra một mảng hào quang âm đạm, ở trong một mảng vũ trụ hắc ám, khai bỏ ra một mảng linh vực. Sau đó, Phương Vân cũng từ trong Thiên địa vạn hóa chung, triệu ra mẫu thân mình.

Mũ phượng khăn choàng, ung dung đẹp đẽ quý giá, trông rất sống động. Liền lẳng lặng như vậy nằm thẳng ở trong hư không, không có một chút khí tức.

Người thường sau khi chết, thân thể trong vòng bảy ngày, sẽ phù thũng, hủ hóa. Phương Vân không đành lòng mẫu thân sau khi chết như thế, cho nên đem thân thể nàng phong ấn. Lại lấy thời gian phong ấn, ngăn trở bên ngoài ảnh hưởng đối với da thịt nàng.

“Mẫu thân...”

Nhìn đến thân thể mẫu thân, Phương Vân lại nhịn không được bi ai, hốc mắt có chút ướt át. Hoa Dương phu nhân chết, là nỗi đau vĩnh viễn ở trong lòng hắn.

“Được rồi. Ta muốn không chế thân thể!”

Một tiếng rít gào kịch liệt, Diêm Ma Thiên Tử lui thành một đoàn ý thức, như thủy triều khuếch trương ra. Đồng thời trong lúc nhất thời, Phương Vân co rút lại linh hồn, co rút lại chỗ sâu nhất trong não hải. Dem quyền không chế thân thể, giao cho Diêm Ma Thiên Tử.

“Rắc rắc rắc!”

Tiếng khớp xương kịch liệt vang lên, thân hình Phương Vân, đột nhiên như mặng mùa xuân sau mưa mà vươn cao lên. Trăm trượng, nghìn trượng, vạn trượng... hoàn toàn thoát khỏi hình thái người thường, khôi phục thành bộ dáng hán tử uy vũ đầu đội Bình Thiên quan, mặc long phục màu đen. Phía sau hắn, một đạo bóng ma khổng lồ, chặt chẽ tương liên, uy nghiêm, lãnh khốc, tràn ngập khí tức tử vong. Đó là “Minh vương hóa thân” mà Phương Vân đã thấy qua vô số lần.

Diêm Ma Thiên Tử khổng lồ nửa quỳ ở trong hư không, trước người là thi thể Hoa Dương phu nhân pháp phình, cùng một hạt châu lơ lửng.

“Lấy lệnh của Minh thần ta, triệu hồi linh hồn người chết, từ U Minh sống lại - tỉnh lại!”

Bàn tay Diêm Ma Thiên Tử nhấn một cái, liền đem Tụ Hồn châu ấn vào thân thể Hoa Dương phu nhân. Lưu quang màu vàng vô tận, hội tụ thành một đám phù lục cổ lão, thâm ảo, tạo thành kết cấu hoa văn khổng lồ, rót vào bên trong thân thể Hoa Dương phu nhân. Phía sau Diêm Ma Thiên Tử, hóa thân Minh thần khổng lồ bố khổng lồ nọ, cũng đồng thời vươn chưởng trái màu vàng, đặt ở trên người Hoa Dương phu nhân.

“Tỉnh lại!”

Trong tiếng gầm gừ, hào quang vô tận ủa vào thân thể Hoa Dương phu nhân. Phương Vân cả người đột nhiên chấn động, hắn rõ ràng nhìn thấy, chân mày mẫu thân đột nhiên động vài cái, tựa như muốn mở ra vậy.

“Mẫu thân!”

Phương Vân trong ý thức nhịn không được hô nhỏ một tiếng. Hào quang đầy trời rất nhanh tán đi. Diêm Ma Thiên Tử thân hình nhanh chóng thu nhỏ lại, khí tức trở nên phi thường hỗn loạn, tựa như mười phần hao phí tinh lực vậy.

“Cái này đã là cực hạn ta có thể làm. Sống lại linh hồn người thường, so với sống lại một linh hồn ma thần, còn muốn cố sức nhiều. Linh hồn người thường, thật sự là quá yếu. Mà thần lực của ta, còn không tới một phần ngàn thời kỳ đỉnh phong”.

Diêm Ma Thiên Tử mang theo tiếng thở dài, đem quyền không chế thân thể giao cho Phương Vân. Ý thức bản thân hắn, giống như thủy triều, nhập vào chỗ sâu nhất ý thức hải Phương Vân:

“Hiện tại, đi xem mẫu thân ngươi đi”.

“Nương!”

Phương Vân vội vàng ôm thân thể mẫu thân, ngay cả cùng Diêm Ma Thiên Tử khách sáo vài câu, đều trực tiếp miễn.

Hoa Dương phu nhân chân mày rung rung vài cái, bất quá, nhưng không có mở mắt. Tuy vậy mũi đã hít thở, trong ngực cũng có pháp phồng. Nguyên bản trong thân thể một mảng tĩnh mạch, tản mát ra dấu hiệu sinh mệnh rõ ràng.

“Ta hiện tại năng lực chỉ như thế. Ta đã đem hồn phách mẫu thân ngươi, thả lại thân thể nàng. Nhưng mà linh hồn của nàng, thật sự là quá yếu. Cho nên, còn phải cần thời gian dài lâu, để cho nàng tự mình chữa trị, khôi phục lại. Đương nhiên, nếu có một võ giả cường đại, không ngừng ôn dưỡng linh hồn cho nàng mà nói. Như vậy nàng khôi phục sẽ nhanh hơn rất nhiều”.

Thanh âm Diêm Ma Thiên Tử vang lên ở trong đầu Phương Vân, phi thường yếu ớt.

Linh hồn là lĩnh vực thần linh. Cho dù hắc là ma thần viễn cổ, là “Minh thần” tượng trưng tử vong, muốn khiêu chiến pháp tắc sinh tử cường đại nhất trong thiên địa, cứu trở về một người thường vốn đã chết, thì vẫn phải trả giá lớn.

“Vậy là đủ rồi! Vậy là đủ rồi!...”

Phương Vân hầu như vui quá mà khóc. Hắc vốn nghĩ đến mẫu thân sống lại, đã là vô vọng. Diêm Ma Thiên Tử có thể làm ầu thân giống như người thường, có hô hấp bình thường, đã là vượt qua hắc mong muốn.

Về phần ôn dưỡng linh hồn mà nói, Thiên địa vạn hóa chung của hắc, thân mình còn có công hiệu ôn dưỡng linh hồn. Chỉ cần mẫu thân có thể thức tỉnh lại, trả giá cái gì hắc đều không chút nào để ý.

“Ừm? Cần thận, có người đến đây!”

Diêm Ma Thiên Tử đột nhiên nói.

Trên thực tế, không cần Diêm Ma Thiên Tử nói. Phương Vân thực lực lúc này, cũng có thể cảm giác được, một đoàn khí tức cường đại đang ở phá không mà đến. Bất quá, Phương Vân ở trên người đối phương cũng không có cảm giác được ác ý.

“Vân Nhi, xảy ra chuyện gì?”

Hư không xé ra, Tứ Phương hầu Phương Dân một thân kim quang lập lòe, nhưng thần sắc lại có vẻ lo lắng: “Ta cảm giác được con cảm xúc kịch liệt dao động, cho nên vội vàng lại đây!”

“Phụ thân đại nhân, mẫu thân có sống lại hy vọng”.

Phương Vân kích động nói.

“Cái gì?!”

Phương Dân đầu tiên là cả kinh, không thể tin được tai mình, sau đó là kích động mừng như điên: “Thực? Con nói là thật sao? Vân Nhi!”

Phương Vân đem toàn bộ chân tướng sự tình, tính cả sự tình mình đạt được Diêm Ma Thiên Tử truyền thừa, tất cả nói cho Phương Dân. Cha con hai người vui quá mà khóc.

“Thật tốt quá, thật sự là tốt quá!”

Phương Dân vẻ mặt kích động: “Ta nghĩ kiếp này đều không có biện pháp bù lại mẫu thân con. Sự tình ôn dưỡng linh hồn, liền giao cho cha đi. Cha sẽ không ngừng thay mẫu thân con an dưỡng linh hồn. Để cho nàng sớm ngày tỉnh lại”.

Vị Đại Chu vương hầu khuôn mặt cương nghị này, giờ khắc này, ở trước mặt Hoa Dương phu nhân, cũng lộ ra một tia ôn nhu. Cũng chỉ có kì nữ tử như Hoa Dương phu nhân, mới có thể làm cho Phương Dân trăm luyện cương cũng hóa thành chỉ mềm nhũn.

Cha con hai người thương nghị vừa xong. Phương Vân như trước đem mẫu thân đưa vào Thiên địa vạn hóa chung, lấy đại lượng tài nguyên ôn dưỡng linh hồn.

“Phụ thân, người đi tiếp đại ca, thế nào rồi?”

Trước khi Phương Dân cũng muốn tiến vào Thiên địa vạn hóa chung, thay Hoa Dương phu nhân ôn dưỡng, Phương Vân đột nhiên hỏi.

Hắc nhớ rõ khi Phương Dân xuất phát, nói là muốn đem Phương Lâm tiếp trở về. Nhưng mà khi hắc trở về, rõ ràng chỉ có một mình, cũng không thấy bóng dáng đại ca Phương Lâm.

Phương Dân nghe vậy dừng bước chân lại, thở dài một tiếng, mang theo một tia thương cảm nói:

“Ta đã gặp hần. Hần đã trưởng thành, lựa chọn con đường thuộc về hần. Về sau, con cũng không cần đi tìm hần”.

“Phụ thân, rốt cuộc phát sinh chuyện gì? Đại ca hần thế nào?”

Phương Vân nghe vậy tâm lập tức trầm xuống. Vốn chỉ cần đại ca đến, lại đợi mẫu thân tỉnh lại, Phương gia có thể người một nhà chân chính đoàn tụ. Hoàn thành mẫu thân tâm nguyện hy vọng nhất.

Hần không tin, không tin đại ca Phương Lâm sẽ làm như vậy.

“Vân Nhi, không cần hỏi lại...”

Phương Dân lộ ra một tia thần sắc tiêu tụy, dưới chân một bước, tiến nhập Thiên địa vạn hóa chung.

Một cỗ lo lắng nảy lên trong lòng. Phương Dân tuy rằng không muốn nói, nhưng Phương Vân đã có thể không sai biệt lắm đoán được: “Phúc Khang công chúa...”

Có thể làm cho đại ca Phương Lâm, ngay cả mẫu thân cũng không quản, cũng chỉ có Phúc Khang công chúa. Tuy hai người đã kết làm vợ chồng, Phương Lâm từng vì Phúc Khang công chúa, đặc tội Anh Vũ hầu Dương Hoàng, hơn nữa mai danh ẩn tích, đầu nhập trong quân, tranh thủ công danh. Cho dù không trở lại, cũng là trong tình lý, nhưng mà Phương Vân vẫn cảm giác được thất vọng thật sâu.

“Chẳng lẽ lại không thể mang theo Phúc Khang công chúa cùng nhau trở về sao?...”

Phương Vân bàn tay gắt gao nắm, trên mặt xet qua một tia phẫn nộ thần sắc. Phụ thân không muốn nói, nhưng hần cũng là sớm hay muộn sẽ đi làm cho rõ ràng.

“Triệu Bá Ngôn”.

Phương Vân đột nhiên gọi ra tâm phúc của mình, chân khí mê mông, ở trong mảng vũ trụ hắc ám, xây dựng ra một nơi an toàn.

“Đại nhân”.

Triệu Bá Ngôn cung kính đứng. Tuy chung quanh đều là vũ trụ hư không thần bí, nhưng mà Triệu Bá Ngôn trong lòng lại không có một chút sợ hãi.

“Người hần là còn có chút phương thức cùng thành viên trung tâm của chúng ta liên lạc. Tra cho ta, đem toàn bộ tin tức về Tình Nghĩa hầu Phương Lâm, tất cả đều tra cho ta”.

Phương Vân mặt âm trầm nói. Cái gọi là thành viên trung tâm, tự nhiên là trăm vạn thiêu thân dưới trướng hần. Tuy rằng triều đình hiện tại đã thanh trừ lực lượng của hần nhất định. Nhưng mà Phương Vân không tin, trăm vạn thiêu thân sẽ toàn bộ tạo phản.

Tuy Phương Vân không có nói rõ, nhưng mà Triệu Bá Ngôn cũng không ngốc. Hần từ trong giọng nói Phương Vân, đã cảm giác được cái gì.

“Vâng, đại nhân”.

Triệu Bá Ngôn gật gật đầu: “Thủ hạ ta quả thật còn có chút thành viên trung tâm. Bọn họ chỉ trung với ta. Ta còn giữ lại một ít thứ, có thể cùng bọn họ liên hệ”.

Sự tình Phương gia, hiện tại đã muốn chấn động thiên hạ. Tình Nghĩa hầu Phương Lâm tự nhiên cũng chịu chú ý, tin tức như vậy, cũng không khó tra.

“Tốt lắm, nghĩ biện pháp liên hệ bọn họ. Ta cần tư liệu, càng nhanh càng tốt” Phương Vân nói.

“Vâng, đại nhân. Bất quá, nơi cao như vậy...”

Triệu Bá Ngôn do dự một chút. Từ vị trí này của hần nhìn lại xuống phía dưới, cương phong mê mông, một mảng hỗn độn. Hần mặc dù có chút phương pháp liên lạc, nhưng từ ba mươi vạn dặm bên ngoài hư không truyền lại, thật sự có chút không nổi.

“Dem thứ đó giao cho ta”.

Phương Vân thân hình nhoáng lên một cái, sau lưng lập tức phân ra một đạo hóa thân, cùng Phương Vân giống nhau như đúc, chỉ là biểu tình đông cứng, thoát nhìn không phải rõ ràng.

Đây là “Minh Vương Đại Bi Chú” diễn sinh ra hóa thân.

Triệu Bá Ngôn đem mấy chích đặc chế nga điều giao cho Phương Vân hóa thân. Liền gặp cái này nói hóa thân nhoáng lên một cái, liền biến mất ở phía dưới mệnh môn trệ gió trung.

Phương Vân bàn tay vung lên, như trước đem Triệu Bá Ngôn thu hồi vào trong Thiên địa vạn hóa chung.

1141. Chương 1142: Thiên Thân Cư Bỉ

Phương Vân xuất ra tòa Minh vương hóa thân, lúc này mới quay đầu, đối với Diêm Ma Thiên Tử nói:

“Diêm Ma Thiên Tử, ngươi vừa rồi nói, ngươi còn cần thần lực khổng lồ, mới có thể khôi phục đúng không?”

“Đúng. Thực lực ta suy yếu nhiều lắm. Cần lượng lớn thần lực. Ta hiện tại, thậm chí ngay cả rất nhiều thiên phú thần thông bản thân, đều thi triển không được. Nếu không mà nói, cũng sẽ không để cho Cửu Anh thông dong đào thoát như vậy”.

Diêm Ma Thiên Tử nói đúng vậy, hấn hiện tại quả thật là suy yếu.

“Có lẽ, ta có biện pháp, có thể đạt được lượng lớn thần lực”.

Phương Vân ngừng đầu lên, ánh mắt hấn xẹt qua tầng tầng không gian, nhìn phía Bắc Minh cực bắc.

Nước biển màu đen nổi sóng mãnh liệt, từng khối băng như những tòa núi lớn, ở trên biển lớn cực bắc rét lạnh pháp phenh. Xuyên thấu qua mặt nước, ngẫu nhiên có thể nhìn thấy một ít bóng dáng bá chủ biển sâu Bắc Minh hình thể khổng lồ.

Phương Vân không có kinh động bất luận kẻ nào, thông dong nhập vào nước biển, tiến vào bên trong Bắc Minh. Tất cả đều là ngựa quen đường cũ. Tầng tầng thời không đứt gãy, đối với những người khác mà nói, là hành lang dễ dàng bị lạc. Nhưng mà đối với Phương Vân mà nói, cũng là một ngọn hải đăng chỉ đường thành thang.

“Rốt cuộc đã trở lại”.

Xuất hiện ở trước mắt Phương Vân, là một mảng đại địa phá thành mảnh nhỏ. Thiên địa hôn ám, một tầng ánh mặt trời tàn mất ra hào quang ảm đạm.

Cách Phương Vân rời cái viễn cổ tiểu thế giới này, đã có mấy năm. Nhưng mà nơi nơi đều tàn ra một cổ khí tức chết chóc. Qua thời gian dài như vậy, vẫn không có bao nhiêu sắc xanh sinh trưởng ra.

Lúc trước hai tòa Tam Tượng pháp khí cường đại, ở trong này đánh nhau chết sống, làm cho nơi này biến thành một mảng phế tích. Hiện tại vẫn là như thế.

“Khí tức ma thần thật đậm đặc, đây là một chiến trường viễn cổ!”

Diêm Ma Thiên Tử vừa đến nơi này, lập tức phát ra thanh âm mẫn cảm. Đối với hấn mà nói, địa phương này rất quen thuộc. Ngược lại là thế giới trung thổ thời đại cận cổ, đối với hấn mà nói, có vẻ cực vì xa lạ.

“Nơi này hấn là một chỗ chiến trường viễn cổ sơ kì, trong quá trình Tam Hoàng xuất thế, cần quét thiên hạ”.

Diêm Ma Thiên Tử thả ra ma thức, bắn phá các phương, mở miệng nói.

“Ma thần kích của ta, chính là nơi này có được. Về phần nơi phát ra thần lực ta đã nói đối với ngươi, liền tiềm tàng ở chỗ sâu trong trong đại địa này”.

Phương Vân chỉ vào phế tích Thanh Đồng tế đàn ở trung tâm viễn cổ tiểu thế giới này nói.

Xuyên qua tầng tầng trở ngại dưới lòng đất, Phương Vân lại đi tới cánh cửa Thanh Đồng hình vòm cực lớn kia.

“Đây là phong ấn cảnh giới tam hồn viên mãn. Ngay cả ta ở thời kì đỉnh phong, đều thi triển không được - là ba vị Thánh hoàng lưu lại”.

Diêm Ma Thiên Tử liếc mắt một cái liền nhận ra cấm chế ở trên cửa. Tam hồn viên mãn là cảnh giới cao nhất vô đạo, nhất cử nhất động đều như lời nói, viên mãn vô khuyết. Cho nên bày ra cấm chế, cũng sẽ không có khí thế quá mức kinh người. Ngược lại trở về một loại hiệu quả “Phản phác quy chân”.

“Ông!”

Nhưng vào lúc này, một trận dao động cường đại, từ ở chỗ sâu bên trong cánh cửa cực lớn truyền đến. Toàn bộ cánh cửa ánh sáng đều ở ong ong run run. Phương Vân cảm giác, từ một sườn bên cánh cửa, tựa như có một sinh mệnh cường đại đang sống lại vậy. Nó phát ra khí tức sinh mệnh dày đặc, ngay cả Phương Vân cũng âm thầm kinh hãi.

“Lần trước thời điểm đến đây, nơi này là một mảnh yên tĩnh - hay là bên trong đã phát sinh ra biến cố gì”.

Phương Vân trong mắt hào quang chớp động, bàn tay vung lên, một tòa quang ảnh cự chung, lập tức che kín toàn thân. Thoải mái nhoáng lên một cái, liền tiến nhập trong đó.

Nước biển khôn cùng, sóng cuộn mênh mông, từ bốn phương tám hướng đè ép lại. Nước biển này, mỗi một giọt, so với đồng thiết đều trầm trọng hơn. Cùng thời điểm Phương Vân lần đầu tiên đến khác nhau, trong không gian biển sâu biến dị này, hiện tại trở nên một mảnh cuồng bạo. Khí tức hỗn loạn, điên cuồng, từ bốn phương tám hướng truyền đến.

“A...”

Từng đợt tiếng gầm gừ kinh thiên, từ phương xa truyền đến. Phương Vân có thể cảm giác được, trung tâm cái mảnh hải dương này. Có một khí tức khủng bố cường đại, đang thức tỉnh. Khí tức của nó, mỗi một khắc đều tăng trưởng. Cái loại khí tức hủy diệt thiên địa này, giống như núi lửa phun trào, đủ để là ai cũng đều cảm thấy kinh hãi.

“Không tốt! Tên kia đang muốn phá ra!”

Phương Vân nghe được tiếng xiềng xích chấn động ở phương xa, trong lòng nhất thời cả kinh. Hắn nhớ tới cánh cửa đi thông nơi này, đó là một tấm Tam Hoàng phong ấn. Ở vài năm trước, Đế Nhất cũng đã đem nó đi rồi. Khuyết thiếu khí tức viễn cổ Tam Hoàng trấn áp, viễn cổ ma thần bị phong ấn này, hiển nhiên đang chậm rãi từ trong ngủ say thức tỉnh. Mỗi một ngày, thực lực của hắn liền khôi phục một phần, nếu không có gì ngoài ý muốn, mấy năm sau, hắn chỉ sợ cũng sẽ thoát vây mà ra.

Loại ma thần cuồng bạo mà cường đại này, nếu không có gì ngoài ý muốn mà nói. Sau khi xuất thế, chỉ sợ lại sẽ gây nên sóng máu ngập trời.

“Chúng ta đến, thật ra cũng đúng lúc”.

Phương Vân thân hình nhoáng lên một cái, lập tức xé ra tầng tầng trọng thủy, hướng về phía trung tâm của hải dương này như điện mà bắn đi. Càng tới gần vùng trung tâm dưới biển kia, cái loại uy áp ma thần làm người ta linh hồn run rẩy này, lại càng phát ra mãnh liệt. Đó là khí tức ở trên chúng sinh, nắm giữ sinh tử.

Tựa như cảm giác được Phương Vân đến, sóng to vô cùng, từ bốn phương tám hướng phát lại. Loại sóng to này, so với cương thiết, ngay cả cự đầu Sơn Hà cảnh Địa Hồn cảnh, đều có thể ồ chết. Nếu không phải thực lực tấn thăng, chỉ sợ hiện tại Phương Vân cũng là một người chết.

“Thương Long lực, trấn áp sóng gió!”

Phương Vân ngón tay dựng thẳng, một đầu hư ảnh Thương Long thật lớn, từ trong cơ thể hắn khuếch tán mà đến. Thương Long thật lớn, như uy như ngục, đem nước biển bốn phía đè ép lại đây, bài xích ra.

Rồng, thần vật trời sinh. Chân long lại là thần ở trong loài rồng, trời sinh có được năng lực thao vận khổng vũ, bình ổn sóng biển.

Phương Vân chiếm được Thương Long lực trong tinh tú phương bắc, trấn bình sóng biển chỉ là chuyện ở trong một ý nghĩ. Chỉ chốc lát sau, trong vòng trăm dặm chung quanh Phương Vân, cũng đã không có sóng

to gì. Tương đương, nước biển vô cùng, ở trước người hắc hội tụ, hóa thành một con đường màu xanh rộng thênh thang. Đường lớn thẳng tắp, đi thẳng tới trung tâm đáy biển.

Phương Vân liền giống như một tòa quân vương giá lâm nơi đây, bình tĩnh, đi về phía trước.

Phương Vân hiện tại thực lực tăng vọt, được Diêm Ma Thiên Tử truyền thừa. Thực lực đã muốn đạt tới Thế Giới cấp. Bởi vì trong cơ thể tồn tại “năng lượng vũ trụ thứ cấp”. Thật ra thực lực thậm chí còn muốn vượt qua cự đầu Thế Giới cấp đỉnh phong như Hỗn Độn Lão Tổ, có thể so với tồn tại vô đạo Huyền Minh cấp sơ cảnh.

Nước biển sôi trào, chợt đình chỉ. Một thanh âm thật lớn, mang theo lượng lớn sóng biển, hóa thành sóng âm, mãnh liệt mà đến.

“Oành!”

Phương Vân tay áo vung một cái, cái nước biển sóng âm nặng như vạn quân này, lập tức bị đánh xơ xác. Trong mắt chợt lóe sáng, lập tức hóa thành một đạo cầu vồng, như điện mà bắn ra, nhập vào bên trong nước biển phía dưới.

Ở địa phương cách trung tâm đáy biển mấy trăm dặm, Phương Vân dừng lại. Khoảng cách này, cũng đủ để thấy rõ thứ ở trung tâm đáy biển nọ.

Ở trung ương đáy biển, viễn cổ ma thần mà Phương Vân từng thấy vẫn ở trong đó. So sánh với thân hình khổng lồ của hắc, Phương Vân nhỏ bé tựa như một con kiến. Thậm chí còn không lớn bằng một ngón tay của hắc. Một sợi xích bằng đồng xanh thật lớn trói chặt tứ chi của hắc. Cùng Phương Vân lần trước nhìn thấy khác biệt, ở trên sợi xích này, hiện lên một đám phù lục văn tự giống như hoàng kim hòa tan mà phủ lên vậy. Mỗi một chữ đại khí rộng rãi, tản mát ra một cỗ khí tức uy nghiêm, mệnh mông cuồn cuộn, làm người ta kính sợ.

Mỗi khi ma thần này giãy dụa, phù lục văn tự ở trên xiềng xích này, liền tản mát ra một cỗ lực lượng chí dương chí cương, đem chân khí viễn cổ ma thần này, bức áp trở về.

“Tam Hoàng tỏa hình liên! Đây là cấm chú Tam Hoàng bày ra! Tên kia - hắc là thiên thần cư bỉ!”

Thanh âm khiếp sợ của Diêm Ma Thiên Tử, ở trong đầu Phương Vân vang lên. Là ma thần viễn cổ cường đại, thân phận cái tòa viễn cổ ma thần này, căn bản không thể gạt được hắc.

“Thiên thần cư bỉ? Có lai lịch thế nào?” Phương Vân hỏi.

Hắc hiểu rõ đại bộ phận ký ức của Diêm Ma Thiên Tử. Nhưng đều là một bộ phận ở trên. Còn có một ít ký ức, Phương Vân cũng không có nhớ kỹ. Dù sao, đây là ký ức mấy vạn năm, còn bao gồm rất nhiều sự tình vụn vặt rất nhỏ.

“Viễn cổ sơ kì, một mảng hỗn loạn. Mọi người đều chinh phạt lẫn nhau. Có chút người tự xưng là ma, có chút người tự xưng là thần. Đây là lai lịch mà các người xưng chúng ta là ma thần. Về phần tên kia, chính là tồn tại cường đại cực kỳ nổi danh viễn cổ sơ kì. Lấy thiên thần là hiệu, tự xưng là ma thần từ khi sinh ra đã muốn thống trị thiên hạ. Hắc thực lực phi thường cường đại. Rất nhiều ma thần cường đại, đều bị hắc đánh chết. Ở thời đại viễn cổ, hắc là thuộc hàng ma thần cường đại nhất” Diêm Ma Thiên Tử nói.

“Sau thế nào? Sao lại xuất hiện ở trong này?” Phương Vân nói.

“Không biết. Viễn cổ sơ kì, có một đoạn thời kì hỗn loạn rất dài. Vào thời điểm đó, ba vị Thánh hoàng thanh danh cũng chưa hiển. Ta cũng còn chưa có gia nhập viễn cổ thiên đình, nguyện trung thành Tam Hoàng. Viễn cổ ma thần, đa phần đều có được ấn ký bất diệt. Khó có thể hoàn toàn đánh chết. Sau đó, Tam Hoàng phát minh một loại thần thông, kêu phong ấn. Hơn nữa dùng loại phong ấn này, phong ấn lượng lớn ma thần. Thiên thần cư bỉ hắc là vào thời điểm đó, cũng bị Tam Hoàng phong ấn”.

Diêm Ma Thiên Tử nói không có sai. Viễn cổ ma thần trong thời đó, đều là thực bạo ngược. Hướng đến đều là chân thương thật đạn, từng quyền đến thịt, không chết tức thương. Chú ý chính là cứng đối cứng kịch liệt nhất, rất ít sẽ lựa chọn loại đấu pháp “kỳ dị” phong ấn này.

Phong ấn pháp thuật, từ bản chất, là không phù hợp phong cách tác chiến của các viễn cổ ma thần!

“May mắn, chúng ta tới coi như đúng lúc. Nếu tới chậm một ít, để cho hấn phá phong mà ra, sợ là chúng ta căn bản không phải là đối thủ của hấn”.

Diêm Ma Thiên Tử nói. Hấn lúc này, cũng rõ ràng mục đích Phương Vân dẫn hấn tới nơi này.

So với “phương thức tử vong” linh hồn thoát phá, trầm tĩnh vạn năm của hấn, phương thức thiên thần cư bị bị phong ấn, thì thoải mái hơn nhiều. Bởi vậy, bảo tồn thực lực, cũng muốn cường đại hơn xa so với Diêm Ma Thiên Tử. Chỉ là ở dưới tác dụng Tam Hoàng cấm chế, thực lực của hấn phát huy không được, mười phần không được tới ba bốn.

Phương Vân cùng Diêm Ma Thiên Tử ý niệm hai người, đều là nhanh vô cùng. Trong chớp mắt, cũng đã biết rõ lai lịch ma thần dưới đáy biển này.

Nhưng mà, hai người đối với nhau cũng không nói một câu trao đổi, lại kinh động một người khác.

“Là ai? Là ai! Là ai đi tới địa bàn đại thiên thần cư bị ta. Ta cảm giác được người, người cũng là một loại với ma thần chúng ta. Đi ra, đi ra cho ta!”

Thiên thần cư bị kịch liệt rít gào, kinh khởi từng đợt sóng to. Hấn trong ngực hết sức nâng lên, nhưng rất nhanh, mấy cái xiềng xích cường đại, mạnh mẽ đem hấn đè ép xuống.

“Đáng chết! Đáng chết! Đáng chết! Phục Hy, Thần Nông, Hiên Viên... Các người không chết tử tế được. Chờ ta phá phong mà ra, ta muốn đem bọn người xé thành mảnh nhỏ, xé thành mảnh nhỏ!”

Ma thần khổng lồ rít gào, hai mắt hấn mở ra, trong cặp mắt màu hoàng kim, phụt ra từng đợt sóng oán khí tận trời.

1142. Chương 1143: Trấn Áp Thiên Thần

“Ầm!”

Từng đạo xiềng xích ầm ầm bùng nổ, Thiên thần cư bị hai mắt trợn trừng, mí mắt muốn rách ra. Cái loại cừu hận này, làm người ta thấy mà kinh hãi.

“Thiên thần cư bị. Người là ra không được”.

Trong thanh âm vang dội, Phương Vân thân hình đột nhiên bành trướng lên, toàn thân khớp xương đùng đùng rung động. Trong nháy mắt, liền khôi phục thân Diêm Ma Thiên Tử cường đại.

“Diêm Ma Thiên Tử, là người!”

Thiên thần cư bị bỗng nhiên đình chỉ giây dựa, an tĩnh lại: “Thì ra ta cảm giác được là người. Thế nào, người cũng thần phục đám người Phục Hy, Thần Nông ọ sao? Làm nhất đẳng đại ma thần vinh quang sao? Người là thứ vô sỉ, thật sự là làm cho ta thấy xấu hổ. Phì!”

“Được làm vua thua làm giặc, lấy công lực ba vị Thánh hoàng, đủ để đem người tru sát. Nhưng mà vẫn cho người sống. Mấy vạn năm qua, người vẫn là không có bỏ tính tình. Xem ra ba vị Thánh hoàng khổ tâm, hoàn toàn là phế đi”.

Diêm Ma Thiên Tử ngữ thái bình tĩnh, cũng không có bởi vậy tức giận:

“Người có lẽ còn không biết. Thời đại viễn cổ của chúng ta đã muốn chung kết. Ba vị Thánh hoàng cũng không còn. Hiện tại, là thời đại nhân loại”.

“Cái gì! Đã chết?!”

Thiên thần cư bị lộ ra thần sắc chấn động, sau một lát, đột nhiên cười to:

“Tốt, tốt! Chết rất tốt! Đã chết, thế giới này sẽ không có người lại có thể chống lại được ta. Ta chính là thiên thần, là thần linh duy nhất thế giới này - Diêm Ma Thiên Tử, người tới vừa lúc. Ta vừa lúc muốn mượn thân thể người thoát vây. Đến đây đi, đem thần lực của người, tất cả giao cho ta đi!”

“Hừ! Vừa lúc, chúng ta hai bên ý tứ đều giống nhau. Người cũng không cần áy náy gì - trực tiếp xử lý hẳn đi!”

Phương Vân đồng thời phát ra một đạo ý niệm nói.

“Oành!”

Một đạo phủ đầu khổng lồ, cao tới ngàn dặm, sừng sững dưới đáy biển nguyên thủy, trên không thân thể viễn cổ ma thần, lôi cuốn nước biển vô cùng, lấy thế lôi đình vạn quân, hướng về phía Diêm Ma Thiên Tử chém giết toại.

Tuy bị xiềng xích vây khốn, nhưng mà Thiên thần cư bị thực lực vẫn cường đại như trước. Chỉ là ý niệm ngưng tụ chân khí, cũng đã là tu vi Huyền Minh cảnh sơ cảnh. Trong đó ẩn chứa ý chí chiến hỏa viễn cổ ma thần, bách luyện thành cương, ngay cả cự đầu như Hỗn Độn Lão Tổ, chỉ sợ cũng ngăn không được.

Viễn cổ ma thần, từ khi mới sinh ra, đã luôn luôn tắm máu mà chiến đấu. Phải qua vô số trận chiến tranh, mới có thể ở trong hỗn loạn viễn cổ sơ kì sinh tồn xuống. Loại kinh nghiệm chiến đấu cùng ý chí sát phạt cường đại này, đã muốn siêu việt sinh mệnh toàn bộ thế gian này.

Mỗi một ma thần, đều là hoàn toàn xứng đáng chiến thần cường đại ở trong thiên địa!

“Oành!”

Một tấm chắn thật lớn, tối đen như sắt, vắt ngang ở phía trước Diêm Ma Thiên Tử. Cái tấm chắn này chắc chắn ngưng thật, liếc mắt nhìn qua một cái, liền làm cho người ta một loại cảm giác phòng thủ kiên cố, không thể đánh vỡ. Thiên thần cư bị kích phát ra cự phủ nọ, va chạm ở trên tấm chắn kia, phát ra một tiếng nổ, liền bị cản xuống.

Minh thần thuấn!

Diêm Ma Thiên Tử năng lực phòng ngự cường đại, hoàn toàn từ chân khí tử vong cấu thành, không phải vật thật, nhưng còn hơn vật thật.

Viễn cổ ma thần, đều sở trường về tiến công. Nhưng mà ngẫu nhiên cũng sẽ có thời điểm cần phòng thủ. Tuy rằng do thiên tính hiếu chiến, loại tuyệt học phòng thủ này không nhiều lắm. Nhưng bình thường đều cực kỳ cường đại, là tuyệt học có một không hai!

“Ha ha ha, Minh thần thuấn, có ý tứ! Năng lực rất cường đại, chỉ là đáng tiếc, người thật sự quá yếu. Thời gian, cũng làm cho người trở nên hư nhược như vậy rồi sao? Người hiện tại căn bản xưng không được đại ma thần! Phá cho ta!”

Bên trong hải dương, chân khí hội tụ, tụ thành một bàn tay vô cùng lớn. Bàn tay này, so với Diêm Ma Thiên Tử còn muốn cao lớn hơn, là nước biển vô cùng tụ áp mà thành. So với cương thiết cùng thể tích, còn muốn nặng hơn một ngàn vạn lần. Chính là nhất món Tam Tượng pháp khí nguyệt cấp, cũng có thể trực tiếp bị đánh nát.

“Ta quả thật hư nhược rồi, không có cường đại như trước kia. Nhưng mà cũng như vậy, người cũng không phải đại ma thần vô cùng như trước kia - Minh thần ác!”

Đáy biển kịch chấn, tử khí vô cùng từ trong cơ thể Diêm Ma Thiên Tử phụt ra, hội tụ thành một tòa Minh thần hắc ám vô cùng to lớn. Tiếng rít sắc bén vang vọng đáy biển vô tận, giống nhau ngàn vạn quỷ thần, thống khổ gào thét!

Minh thần thủ chương, là tử vong thủ chương. Quỷ thần gì, đều chịu không được Minh thần ác. Đó là cái ôm của tử thần, gọi về giấc ngủ vĩnh viễn!

“Oành!”

Bàn tay khổng lồ cứng như sắt thép, ở cách Diêm Ma Thiên Tử năm mươi dặm, đột nhiên ở trong xuất hiện trăm vạn lỗ thủng, hiện ra dấu hiệu ăn mòn cao độ. Còn chưa có rơi xuống trên người Diêm Ma Thiên Tử, cũng đã âm âm sụp đổ.

“Tốt! Tốt! Tốt! Quả nhiên không hổ là đại ma thần! Chỉ tiếc, người gặp gỡ là ta. Toàn bộ tinh khí, linh hồn, thần lực của ngươi, tất cả đều phải bị cắn nuốt đi!- Rống!”

Trong tiếng rống giận dữ, bên trong thân thể khổng lồ của Thiên thần cư bỉ, bộc phát ra thần lực kinh thiên. Từng đợt sóng biển bùng nổ ra, lấy hấn làm trung ương, hướng về bốn phương tám hướng bắn ra. Ngay tại trung ương sóng biển khôn cùng này, một tòa đại ma thần khổng lồ, một lần nữa ngưng tụ. Cái tòa ma thần này thân hình chỉ có bằng một phần mười thân hình khổng lồ của Thiên thần cư bỉ, nhưng tràn ngập lực lượng vô cùng. Cơ bắp nổi lên, tản mát ra ánh sáng hắc thiết, từng khối một như cự long hoạt động.

“Ta, thần của chúng thần, Thiên thần cư bỉ, lấy chư Thiên lực, chung kết tính mệnh của ngươi!”

Ở trên người Thiên thần cư bỉ, tản mát ra chiến diễm ngập trời, từng đợt sóng lửa hủy diệt màu đen, phá thể mà ra. Uy áp cường đại, cao cao tại thượng, giống nhau thực hóa thành thần của chúng thần vậy.

Ánh mắt của hấn, cực kỳ hung ác. Chỉ liếc mắt nhìn một cái, đủ để ánh thú hồng hoang cường đại nhất, đều co vùi.

“Đến đây đi. Lấy cái danh Minh thần, ta nhận khiêu chiến của ngươi!”

Trong cơ thể Diêm Ma Thiên Tử, một tầng hào quang hắc ám phá thể mà ra.

“Oành!”

Ngay sau đó, hai vị viễn cổ ma thần cường đại, ở bên trong đại biển nguyên thủy, hung ác va chạm cùng một chỗ. Thần lực vô cùng nổ mạnh ra, làm cả hải dương trở nên dị thường cuồng bạo. Nơi nơi đều là loạn lưu đáng sợ. Loạn lưu này, có thể dễ dàng xé rách thân thể địa hồn cự đầu.

Oành! Oành! Oành!

Thân hình cường đại, ý chí cường đại, hai gã viễn cổ đại ma thần ở đáy biển kịch chiến. Hai bên thi triển sở trường, tốc độ nhanh vô cùng. Mỗi một chiêu mỗi một thức, đều có uy lực rung trời chuyển đất. Trong lúc nhất thời, đáy biển nơi nơi đều là bóng dáng đáng sợ của hai người.

Nếu không phải phong ấn không gian nơi này, chính là Tam Hoàng gia cố. Mà Tam Hoàng lại là tồn tại tam hồn viên mãn. Hai người giao thủ phong ba, sớm xé rách không gian, phá hủy thiên không, đại địa rồi.

Ma thần chiến đấu, đã muốn siêu việt chiêu thức vô đạo. Thăng lên đến một loại chiến đấu bằng bản năng, đó là một loại tốc độ siêu việt tư duy.

Phương Vân ý thức cuộn mình chỗ sâu trong não hải, yên lặng quan sát trận chiến đấu này, cũng không biết trải qua bao lâu, hấn rút cuộc nhúng tay:

“Có thể rồi! Ta đã phát hiện sơ hở của hấn, giao cho ta đến xử lý”.

Ngay sau đó, Phương Vân lập tức khống chế thân hình Diêm Ma Thiên Tử.

“Vô tận chi môn!”

Phương Vân bàn tay xoay chuyển, lòng bàn tay giống nhau một cái hắc động vô tận, trong khoảnh khắc phụt ra rất nhiều cửa không gian mờ昧. Lực lượng bản thân hấn, chỉ có cấp thế giới. Nhưng mà dưới tình huống dung hợp thần lực Diêm Ma Thiên Tử, trực tiếp siêu việt thế giới đỉnh phong, đạt tới Huyền Minh cảnh.

Ở trong loại trận chiến đấu này, cũng chỉ có tu vi Huyền Minh cảnh, mới có khả năng chống cự được Thiên thần cư bỉ công kích.

“Hừ! Ngươi cho là như vậy có thể ngăn cản được ta sao?”

Thiên thần cư bỉ cười lạnh một tiếng, thần lực cuồng bạo lập tức nổ mạnh ra, từng đợt sóng càn quét ra bên ngoài. Hấn cũng không có phát hiện, trong nháy mắt này, đối thủ của hấn đã thay đổi người.

Bang bang bang bang!

Ngàn vạn “Vô tận chi môn” mờ mịt, không ngừng bị phá hủy lại không ngừng diễn sinh ra. “Vô tận chi môn” mờ mịt tạo thành một mảng hải dương, đem hóa thân Thiên thần cư bỉ bao vây ở bên trong. Bằng vào Minh thần thần lực chống đỡ, “Vô tận chi môn” của Phương Vân quả thực là tuyệt học có một không hai có thể xếp vào cấp thần thoại. Ngay cả thần thức đều không thể xuyên thủng vách chắc “Vô tận chi môn” này!

Cho dù là Thiên thần cư bỉ, đối mặt với loại tuyệt học xa lạ này, trong khoảng thời gian ngắn, cũng khó lòng mà càn quét hoàn toàn.

“Ồn!”

Khi cuối một tòa cửa không gian cùng bị phá hủy, ở trước người Thiên thần cư bỉ trống rỗng, thân hình Diêm Ma Thiên Tử, không biết từ khi nào đã biến mất vô tung.

“Hả?”

Thiên thần cư bỉ ánh mắt đảo qua, đang muốn nói chuyện. Đột nhiên trong lúc đó, cảm ứng được cái gì, toàn thân thấy lạnh cả người, hầu như ngay cả linh hồn đều cảm thấy cứng ngắc. Giờ khắc này, hẳn cảm giác được nguy cơ cường đại trước đó chưa từng có.

Hầu như là nghĩ cũng chưa nghĩ, hẳn bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn về phía sau. Chỉ thấy trên không thân hình ma thần khổng lồ của hắn, một cái thân ảnh khổng lồ, trên cao nhìn xuống, chính làm ra động tác chuẩn bị cuối cùng của một kích lôi đình.

“Không!...”

Một tiếng kinh hô tuyệt vọng, vang vọng dưới đáy biển nguyên thủy, nước biển trầm trọng, mãnh liệt nổ mạnh, từng đợt sóng hướng về bốn phương tám hướng khuếch tán ra.

Thiên thần cư bỉ chính là đại ma thần cường đại nhất, hiển hách nhất viễn cổ sơ kì. Ngay cả Tam Hoàng đều từng lâm vào đau đầu. Diêm Ma Thiên Tử nếu muốn chiến thắng hắn, cũng không dễ dàng. Bất quá, Thiên thần cư bỉ hiển nhiên có được một cái sơ hở thật lớn - đó là thân thể hắn!

Thiên thần cư bỉ thân thể ma thần, bị viễn cổ Tam Hoàng cấm chế xiềng xích, chặt chẽ cố định ở trong đáy biển nguyên thủy. Căn bản không thể di động.

Địa phương cường đại nhất của ma thần, thân thể hắn. Nếu bị hủy diệt mà nói, hầu như là khó có thể thừa nhận tổn thất trọng đại. Phương Vân ở một bên xem cuộc chiến, đã sớm nhìn ra. Thiên thần cư bỉ tuy rằng thực lực đào thiên, ngay cả hắn cũng không có bao nhiêu nắm chắc chiến thắng. Nhưng mà thân thể hắn, cũng là sơ hở trí mạng.

“Thiên địa tương dịch, vạn hóa tương sinh!”

Phương Vân đột nhiên rút gào một tiếng, rút ra một cây Thanh Đồng trường kích. Thanh trường kích này chính là vũ khí Thiên thần cư bỉ, ở trong đại chiến bị phá hủy. Từng đánh chết rất nhiều viễn cổ ma thần, trên trường kích ẩn chứa rất nhiều ma thần oán giận cùng nguyên rửa.

“Ồn!”

Phương Vân đem “Vạn hóa chi chương” cường đại nhất, hóa thành một đạo nước lũ, ủa vào “Ma thần kích”. Cái thanh Thanh Đồng trường kích này ơng ơng rung động, từ sắc xanh, biến thành sắc tối đen, tràn ngập khí tức tử vong.

Minh thần kích!

Minh thần kích, là vũ khí của minh thần. Là sứ giả tử vong. Phương Vân cổ tay vung lên, thanh trường kích khổng lồ, lập tức lấy thế lôi đình vạn quân đâm thật sâu vào lòng ngực Thiên thần cư bỉ, đâm vào trái tim mạnh mẽ có lực của hắn. Bên trong trường kích, một cỗ lực lượng phong ấn, lập tức bùng nổ ra, tán nhập vào tứ chi bát hải của vị viễn cổ thiên thần này!

“Không!...”

Thiên thần cư bỉ nửa người trên đột nhiên ngừng lại, hai mắt trợn trừng, phát ra một tiếng rống to chấn thiên. Hắn lấy thần lực hội tụ hóa thân, lập tức sụp đổ. Mà lực lượng phong ấn bên trong trường kích của Phương Vân, lại làm cho thực lực hắn đánh rơi xuống một cảnh giới. Trở về đến nửa bước Huyền Minh.

1143. Chương 1144: Cải Hoàng Xưng Đế

“Thiên thần cư bỉ, số mệnh ngươi nhất định chung kết như thế. Ta sẽ không cho ngươi tiến vào đến thể giới trung thổ”.

Phương Vân ý thức vô cùng mạnh mẽ, ở bên trong biển sâu cuộn cuộn như sấm. Một đạo hào quang ngấm đen, từ trong cơ thể hắn lan tràn mà ra, đem toàn thân ma thần này bao phủ, đột nhiên dùng lực, cứng rắn đem hắn kéo vào thể giới bên trong của mình.

Thể giới của Phương Vân, đã muốn cùng Thiên địa vạn hóa chung dung hợp làm một. Có năng lực bài trừ tất cả cấm chế. Liên ngay cả cấm chế Tam Hoàng thiết hạ, cũng vô pháp ngăn cản.

Phương Vân đem Thiên thần cư bỉ kéo vào bên trong thể giới của mình. Bên trong đáy biển nguyên thủy rộng lớn, chỉ thấy hào quang chợt lóe, thân hình khổng lồ của viên cổ ma thần cư bỉ, lập tức biến mất vô tung. Chỉ còn lại mấy sợi xiềng xích trống rỗng, ở trong nước biển phiêu đảng, va chạm leng keng.

“Không!...”

Trong Thiên địa vạn hóa chung phát ra một tiếng rít gào tận trời, Thiên thần cư bỉ một thân thần lực, đem thể giới trong cơ thể Phương Vân, thể giới lục địa khổng lồ đều mãnh liệt run động, cả khối đại địa, tựa như đều bị chấn động, động tĩnh thật lớn nọ, quả thực làm cho tất cả đều hoảng sợ biến sắc.

“Yêu Mị, Thiên Ma tông chủ, phụ thân đại nhân, mau trợ giúp ta một tay, nhanh chóng trấn áp ma thần!”

Phương Vân phát ra ba cỗ ý niệm cường đại, câu thông tam đại cường giả địa hồn thể giới trong cơ thể.

“Tuân mệnh!”

“Không thành vấn đề!”

“Vân Nhi yên tâm”.

Không có gì do dự, Yêu Mị, Thiên Ma tông chủ, Phương Dận đồng thời tế khởi một thân chân khí, quán thông địa mạch, ổn định toàn bộ lục địa thể giới của Phương Vân. Bên trong ba người, lấy Phương Dận thực lực tối cường, đặc biệt trên người một thanh Thánh hoàng kiếm mang theo khí tức viên cổ Tam Hoàng, uy lực thật lớn.

“Vạn pháp quy nhất, nhất thể trấn áp!”

Một đạo năng lượng cuồng bạo, như sông dài biển lớn, chậm rãi, nhập vào trong cơ thể Phương Vân. Phương Vân đem toàn bộ chân khí điều động lên, đồng thời tế khởi thể giới lực, toàn lực trấn áp viên cổ ma thần cường đại Thiên thần cư bỉ này.

“Không ai có thể trấn áp ta! Ta tuyệt không sẽ chịu thua. Thiên thần cư bỉ ta, tuyệt không thể bại bởi một phàm nhân!”

Thiên thần cư bỉ điên cuồng giãy dụa, tê thanh rít gào. Thần lực cường đại từ trong cơ thể hắn bộc phát ra, ý đồ phá hủy thể giới trong cơ thể Phương Vân. Chỉ là đáng tiếc, tiến vào trong thể giới của Phương Vân, cho dù đối phương là viên cổ ma thần, cũng đã bị áp lực thật lớn.

“Mị hành đại pháp!”

“Thiên Ma hoành hành!”

“Thanh long lực!”

Ba gã võ giả cường đại, phối hợp Phương Vân, thêm vào các khôi lỗi mà Phương Vân phong ấn hợp thành một cỗ nước lũ, rót cuộc trấn áp ngăn chặn đại lục địa mạch. Hơn nữa đem Thiên thần cư bỉ ở chỗ sâu trong lòng đất chặt chẽ trấn áp ngăn chặn.

“Ầm ầm!”

Chỉ trong nháy mắt, vô số đạo xiềng xích hoàng kim, từ bốn phương tám hướng bắn ra, giồng nhau có sinh mệnh, đều tự đâm thật sâu vào bên trong thân thể ma thần.

“Oành ùng ùng!”

Mỗi một đạo xiềng xích đều hóa làm một đạo giang hà nhảy chồm, cuồn cuộn không ngừng đem thần lực trong cơ thể Thiên thần cư bỉ, quán chú đến trong cơ thể Phương Vân. Trong nháy mắt, Phương Vân một thân tu vi lập tức nước lên thuyền lên.

Thiên thần cư bỉ vốn toàn lực giãy dụa ý đồ đánh phá thế giới Phương Vân, đào thoát ra. Nhưng mà lần này, lập tức kinh hãi thất sắc. Ngay cả động tác phản kháng đều dừng lại, lập tức thu nhiếp tất cả tạp niệm, toàn lực chống đỡ hấp lực đến từ Phương Vân.

Chỉ một đạo xiềng xích, thu hút thần lực cũng không cường đại. Nhưng mà ngàn vạn loại thần cấm liên này thì ma thần cường đại như thiên thần cư bỉ, đều cảm giác thừa nhận không nổi.

“Tiểu tử này rốt cuộc là lai lịch gì? Diêm Ma Thiên Tử như thế nào sẽ cùng hắn hòa hợp cùng nhau. Cái này lại là cái thủ đoạn gì? Ta sinh ra từ viễn cổ, thấy qua các loại chiến kĩ cường đại. Chưa từng thấy qua loại năng lực quỷ dị, đáng sợ này!”

Thiên thần cư bỉ trong lòng ý niệm pháp phòng, lần đầu tiên, đối với Phương Vân nổi lên tâm sợ hãi. Một thân thực lực của hắn, đều là nơi phát ra thần lực cường đại. Nếu thần lực bị hút khô, chẳng sợ còn chưa chết, còn sống cũng không có ý tứ gì.

Hắn lại không biết, Phương Vân vì trấn áp ngăn chặn hắn, ngay cả tuyệt học áp đáy hòm đều thi triển ra. Cái này là tầng không gian dưới chót của Thiên địa vạn hóa chung.

Phương Vân từng ở trong này, trấn áp qua tà vật nửa người ở Vô Lượng Ma Vực. Cũng từng dùng để trấn áp qua phân thân Tà Thần. Nhưng loại ma thần cường đại này, cũng là lần đầu tiên. Cũng may hắn hiện tại thực lực tăng nhiều, lại được Diêm Ma Thiên Tử trợ giúp, hiện nay đã hơn xưa. Nếu không mà nói, đem một đại ma thần như vậy kéo vào, chính là tự chịu diệt vong.

“Nơi đây không nên ở lâu, tốc tốc rời đi. Luyện hóa Thiên thần cư bỉ!”

Phương Vân biết thật sâu, viễn cổ ma thần không phải dễ dàng đối phó như vậy. Hắn tuy rằng kéo được một thân thần lực Thiên thần cư bỉ, nhưng mà một khi làm không tốt, đánh hổ không thành, bị hổ ăn cũng là bình thường.

“Ông!”

Phương Vân thân hình hóa thành một đạo cầu vồng, phá không mà ra. Liên hợp thực lực đám người Thiên Ma tông chủ, Phương Dận, trực tiếp di chuyển vào trong hư không vũ trụ hắc ám.

“Oành!”

Phương Vân vừa mới rời đi, một đạo kiếm khí hủy diệt màu hoàng kim, cao tới mấy trăm dặm, thẳng tắp đánh nhập vào trong viễn cổ tiểu thế giới. Toàn bộ tiểu thế giới nhất thời một phân thành hai, ầm ầm trầm xuống...

“Phụ thân, Yêu Mị, Thiên Ma tông chủ, Bằng Cự Nguyên, Triệu Bá Ngôn, Khổng Tước, Thiên Ma công chúa... các người tất cả đi ra. Nương cơ hội này, ta đem thực lực mọi người đồng loạt tăng lên”.

Thế giới trong cơ thể Phương Vân, đột nhiên xuất hiện một cái trận pháp khổng lồ, trải rộng toàn bộ lục địa. Toàn bộ trận pháp là một cái đồ án hoàn mỹ, có mấy trăm cái trận nhãn. Mỗi một cái mắt trận, đều cùng thân hình ma thần ở tầng dưới chót Thiên địa vạn hóa chung liên hệ.

Phương Vân ra lệnh, dưới mỗi cái trận nhãn này, lập tức xuất hiện một bóng người. Nhiều người đều là môn nhân Lãnh Nguyệt tông. Còn có không ít, là khôi lỗi Phương Vân từng phong ấn, như Hải Cốt Lão Ma, Hắc Thủy minh chủ, Kim Cương Chiến Ma vân vân...

Ma thần là dị số trong thiên địa, thời điểm bọn họ sinh ra, tu vi cũng đã là ngoài Địa Hồn cảnh. Thần lực của bọn họ, là tồn tại kỳ lạ siêu việt pháp tắc thường quy. Hấp thu thần lực này, có thể không chịu tiên thiên vô đạo hạn chế mà tăng lên cảnh giới.

Đương nhiên, cũng không phải mỗi người đều có thể vô hạn tăng lên. Đại bộ phận do tư chất có hạn, đều không thể tăng lên nhiều lắm. Chỉ có Phương Vân, Phương Dận loại cường giả đứng đầu này, được lợi sẽ lớn nhất. Trong đó lại lấy Phương Vân làm chúa tể toàn bộ thế giới, có được ưu việt tốt nhất. Nhưng dù vậy, đối với những người khác mà nói, đã muốn là tin vui kinh thiên.

Thiên thần cư bỉ thần lực phi thường thâm hậu, căn cơ cũng dị thường vững chắc. Thật sự mà nói, thần lực chứa trong thân thể hắn, so với Diêm Ma Thiên Tử còn muốn khổng lồ hơn. Nếu không phải đã bị Tam Hoàng cấm chế ảnh hưởng, phát huy không ra toàn bộ thực lực. Lấy trạng thái Diêm Ma Thiên Tử sau khi trọng sinh, còn không phải đối thủ của Thiên thần cư bỉ.

Nếu muốn cắn nuốt, hấp thu một thân tu vi vị ma thần viễn cổ hung bạo này, trong khoảng thời gian ngắn, là căn bản không thể làm được. Đặc biệt, Thiên thần cư bỉ hiện tại thu nhiếp toàn bộ tâm thần, toàn lực đối kháng lực hấp thu của Phương Vân.

“Vật tương biến thập, chuyển sinh tinh thần!”

Phương Vân bỗng nhiên niệm động pháp chú, thân hình biến hóa, hướng vào phía trong. Bỗng nhiên hóa thành một viên tinh thần thật lớn mặt ngoài loang lổ, toàn triển một vòng, lập tức lấy thế lôi đình vạn quân, nhập vào trong hư không vũ trụ vô tận.

Vũ trụ pháp tắc, cùng pháp tắc thế giới trung thổ, hoàn toàn khác biệt. Ở dưới biểu hiện bình tĩnh, che dấu là bản chất càn hung bạo. Phương Vân thân hình biến hóa, thời điểm hóa thành tinh thần, sát khí vô hình vô tướng hung hiểm, từ bốn phương tám hướng giảo sát mà đến. Đây là bài xích đến từ chính vũ trụ.

Trăm ngàn hệ lụy, ngăn cản các cường giả bước vào vũ trụ mệnh mông, đúng là vũ trụ pháp tắc cường đại làm người ta kính sợ, xa xa siêu việt vô giả tượng tượng này.

Nhưng mà toàn bộ sát khí hung hiểm, chỉ cần tới gần Phương Vân biến thành hắc thiết tinh thần, lập tức đã bị hóa giải thành vô hình. Giống như gặp một tầng vách ngăn vô hình vô tướng vậy.

“Ông!”

Cái viên “tinh thần” mới sinh này nổ vang, rất nhanh nhập vào bên trong tinh hải vô tận. Hóa thành một viên tinh thần phổ thông trong vũ trụ.

Giờ này khắc này, vũ trụ tinh hải mệnh mông tràn ngập sát khí, ngược lại trở thành che dấu tốt nhất của Phương Vân. Nơi này cho dù là Thiên Cơ tam tiên sinh, đối mặt với tồn tại xưa cũ nhất này, cũng chỉ có thể lực bất tòng tâm.

Phương Vân mang theo mọi người, liền ở trong thiên địa này, an tâm luyện hóa viên cổ ma thần, thẳng đến một ngày phá quan mà ra...

Ngay tại thời điểm Phương Vân an cư thiên ngoại, chuyên tâm luyện hóa Thiên thần cư bỉ, thế giới trung thổ cũng là một mảng sôi trào.

Tháng ba, Liệt Thiên tông tan biến, Liệt Thiên tông chủ bị đánh chết, Thái thượng trưởng lão toàn bộ chết trận, kẻ chạy trốn ít ỏi không có mấy.

Tháng tư, đại quân thánh phạt tiến vào Man hoang. Ở trong Man hoang thần miếu chịu ngăn trở. Man hoàng thân hình hóa thành khô mộc, một người độc chấn trăm vạn đại quân. Ngay cả Thánh Võ hầu đời trước cùng Thiên Vũ hầu đời trước đều không làm gì được. Cuối cùng bị đại nội cao thủ, cấm y thái giám Ngư Vô Phục liên hợp ba gã võ hầu đời trước, vây công mà chết.

Cùng lúc đó, Man Hoang Kích Không Đại Đế sau khi bại bởi Nhân Hoàng, trọng thương mà chạy.

Man tộc chiến thần A Lạp Cổ Ba Nhĩ đào tẩu. Man hoang từ đó, nhét vào trong Đại Chu.

Tháng năm, đại quân thánh phạt vây giết Thủy Ma tông. Chiến dịch này, đại quân thánh phạt tổn thất thảm trọng, hai gã thần vệ Phó Đô Thống chết trận. Ngư Vô Phục bị thương bỏ chạy. Đợi cho đại quân

thánh phật tập trung cao thủ, chuẩn bị tái chinh Thủy Ma tông. Thủy Ma tông cao thấp, đã muốn toàn bộ rút lui.

Chiến dịch này, tổ sư Thủy Ma tông, Vô Cữu lão tổ xưng danh thiên hạ, cùng Hỗn Độn Lão Tổ, Hắc Ám đế quân, Thương Thủy lão tổ, cùng ngồi ngang hàng. Đều là những cực đầu cấp thế giới danh tiếng lừng lẫy trong thiên hạ.

Sau đó, triều đình nghỉ ngơi hồi phục mấy tháng. Lúc này, bắc tới Man hoang, Di hoang, nam tới Man hoang, cùng với trung thổ cửu châu, toàn bộ nhét vào phạm vi Đại Chu thống trị.

Tháng sáu, Nhân Hoàng chính thức lâm triều, chấp chương triều chính. Vẫn xưng quốc hiệu “Đại Chu”. Cải “Hoàng” thành “Đế”, cải danh là “Sửy” xưng là “Đế Sửy”. Ý dụ cùng thượng cổ ngũ đế, cùng ngồi ngang hàng. Xưng là cận cổ đệ lục đế!

“Sửy” ý là hỏa đức, vượng thiên hạ. Chính là điềm lành.

Cùng năm, Đại Chu cải chế “Thái sơ” xưng là Thái sơ nguyên niên. Lấy tượng trưng vũ trụ kỷ nguyên nguyên niên.

Cùng năm, Đại Chu thay đổi chú thành tỉnh. Dịch hoang, Di hoang, Mãng hoang các xưng một tỉnh. Hợp xưng “Thập nhị tỉnh”! Thiết mười hai ti. Đồng thời huỷ bỏ nho chế, cải hưng binh dịch.

Nam tử tuổi trưng binh, từ mười sáu tuổi, chuyển thành mười ba tuổi. Huỷ bỏ nho gia, cải hưng võ đạo. Nam tử đủ mười ba tuổi, đều đưa đến trong quân huấn luyện. Đồng thời toàn lực mở rộng quy mô trưng binh.

Ngoài ra, đối tượng binh dịch, mở rộng đến nữ tính.

1144. Chương 1145: Thiên Hạ Rung Chuyển

Nữ tử đủ mười hai tuổi, nhất định phải thực hiện nghĩa vụ binh dịch. Nhập chinh quân ngũ, nhóm lửa nấu cơm. Làm hỏa phu theo quân. Xưng là “Cân quốc dịch”.

Quân đội Đại Chu, trong khoảng thời gian ngắn tăng vọt đến ba ngàn sáu trăm vạn. Bởi vì số lượng quân ngũ gia tăng, quân lương không đủ. Thuế má cũng từ hai thành, gia tăng đến năm thành.

Cũng trong tháng chín, đại quân triều đình, phối hợp thủy sư, băng qua hải dương, chinh phục Doanh hoang. Doanh hoàng mang theo Thái tử, thoát đi hải ngoại. Từ đó, Đế Thang nhất mạch ở Doanh hoang có vạn năm thống trị, từ đó chung kết.

Doanh hoang nhét vào bản đồ Đại Chu, thiết lập tỉnh thứ mười ba. Cũng lưu lại lượng lớn trú quân.

Từ đó, thế giới trung thổ, chỉ còn lại phương bắc giá lạnh vô cùng, phương tây sỏi đá cằn cỗi cùng Phệ Đà châu, cùng với Mãng hoang do lão tổ yêu tộc Vạn Cổ Thanh Thiên Đại Đế thống trị.

Ba nơi này không thích hợp gieo trồng hoa màu, thu hoạch. Còn những nơi khác đều ở trong bản đồ Đại Chu.

Bản đồ Đại Chu đã rộng lớn trước đó chưa từng có. Quân lực cũng cực kỳ cường thịnh. Cùng lúc đó, nơi Mãng hoang, thành lập “liên minh báo thù”. Mãng hoang yêu tộc, Doanh hoàng, Thu hoàng, Di hoàng, A Lạp Cổ Ba Nhĩ, cường giả tông phái thượng cổ độc lai độc vãng, Hoang Kích Toái Không Đại Đế, đều đóng quân trong đó. Minh chủ liên minh, đúng là Vạn Cổ Thanh Thiên Đại Đế trong năm vị đại đế ngoại tộc.

Còn đám người Hỗn Độn Lão Tổ, Thương Thủy lão tổ, Vô Cữu lão tổ, tất cả đều không biết tung tích. Có lẽ là nấp ở trong không gian đứt gãy nào đó.

Có hai gã Huyền Minh đại đế tọa trấn, Mãng hoang rất nhanh hấp dẫn rất nhiều cường giả lưu vong. Đến sau đó, rất nhiều nô lệ bên trong các mỏ, chạy trốn đến các hoang, cũng hội tụ đến Mãng hoang, một lần nữa tổ chức quân đội.

Đồng thời vì ứng đối Đại Chu uy hiếp, Mãng hoang tổ kiến quân đội, đại quân yêu tộc tổng cộng bảy trăm vạn. Đồng thời, đại lượng dư nghiệt tông phái khắp các nơi gia nhập Mãng hoang. “Liên minh báo thù” tụ tập lượng lớn cường giả, quy mô dần dần lớn mạnh!

Thái sơ năm thứ hai, bởi vì kế địch quá nặng, lượng lớn nô lệ tử vong. Đồng thời, quy mô quân đội vẫn tăng trưởng. Triều đình ban bố luật pháp lại tăng thuế. Bởi vì phạm vi binh dịch mở rộng tới phụ nữ, đồng thời lượng lớn người lớn bị bắt vào quân ngũ. Dân cư làm ruộng đã nghiêm trọng không đủ.

Tháng năm Thái sơ năm thứ hai, một hồi chinh chiến lại xảy ra. Theo đó quân nhu dùng lương tăng lên, làm thuế má tăng lên tới bảy thành. Đã bộc phát ra phản loạn quy mô nhỏ, nhưng rất nhanh bị trấn áp.

Tháng sáu cùng năm vì trợ cấp quân dụng, đối với thương nhân trưng thu trọng thuế, dẫn phát oán giận.

Tháng bảy cùng năm, để đàn áp phản loạn, triều đình chế định luật pháp “Trọng điển trị thế”. Lấy khổ hình, hà pháp, kinh sợ thiên hạ. Hạng người trộm đạo bị “Tiểu hình” sung quân hải ngoại khai khẩn cày ruộng. Kẻ dám can đảm nghị luận triều đình, bị xử cực hình!

Thái sơ năm thứ ba, trung tuần tháng hai.

Lương chú bộc phát nho sinh thỉnh nguyện, gần vạn nho sinh thượng biểu thỉnh nguyện. Yêu cầu khôi phục nho chế, huỷ bỏ quân chính, cân quốc địch. Giảm bớt thuế má, hình luật, tạm hoãn chiến sự cùng Mãng hoang.

Tháng bảy, triều đình ban bố “Chinh chiến lệnh”, hội tụ trăm ngàn quân đội, triệu tập toàn bộ cường giả. Chính thức di chuyển đến biên cảnh Mãng hoang, tiến hành chiến tranh chung kết quy mô lớn nhất.

Trận chiến tranh này, kéo rất dài. Hai bên đều có thắng bại. Mãng hoang yêu tộc chết thảm trọng, liên minh báo thù ngã xuống không ít cường giả, để yêu hoàng chết trận. Mà triều đình cũng tổn thất thảm trọng.

Một trận chiến cuối cùng, Vô Cữu lão tổ, Hỗn Độn Lão Tổ đột nhiên gia nhập chiến đoàn. Ở một trận chiến máu chốt nhất, Vạn Cổ Thanh Thiên Đại Đế cầm trong tay viên cổ “Thiên hoàng kiếm”, liên hợp Hoàng Kích Toái Không Đại Đế, cùng Nhân Hoàng chiến một trận. Tà Thần cầm trong tay Địa Hoàng kiếm đột nhiên hiện thân, Nhân Hoàng tạm không nắm chắc chiến thắng, toàn thân trở ra.

Trận chiến này tạm thời chấm dứt. Vạn Cổ Thanh Thiên Đại Đế, Hoàng Kích Toái Không Đại Đế, Tà Thần đều tự ẩn núp chữa thương. Mà Nhân Hoàng thì quay về kinh thành, lĩnh ngộ cảnh giới cao hơn, chuẩn bị một kích cuối cùng đối với Liên minh báo thù!

Thế giới Trung thổ một mảng hỗn loạn...

Trong hư không vũ trụ vô tận, một mảng hắc ám cùng yên tĩnh. Nơi này cách mặt đất ít nhất cũng hơn ba mươi vạn dặm. Ở thời điểm thế giới trung thổ một mảng hỗn loạn, nơi này vẫn yên tĩnh vĩnh viễn không thay đổi.

“Hãy!...”

Một tiếng kêu to đột nhiên từ trong hải dương tinh thần phát ra, chấn động hàng tỉ hư không, tinh thần. Dao động cường đại, từ trong đó phát ra, cả kinh tinh thần chung quanh, tuôn rơi khiêng động.

Bên trong Thiên địa vạn hóa chung, trên trận đồ trận nhãn lục địa khổng lồ, Phương Vân từ trong nhập định, rốt cuộc mở mắt ra. Lọt vào trong tầm mắt, là một khuôn mặt quan tâm.

“Phương Vân, thành công sao?”

“Công tử, thế nào rồi?”

“Vân Nhi, con không sao chứ?”

Đám người Tứ Phương hầu Phương Dân, Yêu Mị, Bàng Cự Nguyên, Triệu Bá Ngôn vây ở chung quanh Phương Vân. Đám người Triệu Bá Ngôn nhập định thời gian ngắn nhất, rất sớm đã từ trong nhập định thức tỉnh lại. Bất quá, bọn họ cũng mượn dùng thần lực Thiên thần cư bỉ ma, trực tiếp đột phá Địa Biến, Linh Tuệ, Thiên Tượng ba tầng cảnh giới, trực tiếp tiến vào Thiên Trùng cảnh.

Nơi này tuy rằng là trong hư không vũ trụ cách hơn ba mươi vạn dặm, nơi nơi đều là vũ trụ pháp tắc nguy hiểm. Nhưng mà bên trong thế giới Phương Vân, các quy tắc đều được khắc sâu, hoàn bị.

Ở trong này tu luyện, tuy rằng quy tắc thiên địa là không thể đầy đủ bằng thế giới trung thổ, nhưng mà cũng không có khác nhau quá rõ ràng. Võ giả bình thường, cũng không nhất định có thể lĩnh ngộ đến quy tắc lực nhiều như vậy, sâu như vậy ở trong thế giới của Phương Vân.

Hơn nữa, ở trong này tu luyện, cũng tránh khi đánh sâu vào cảnh giới võ đạo, dẫn phát dao động, bị triều đình chú ý. Miễn đi rất nhiều nguy hiểm.

Bất quá, nơi này khuyết điểm cũng là thực rõ ràng. Một khi tu luyện quy tắc trong thế giới của Phương Vân, chẳng khác nào cùng Phương Vân thân mình cột vào cùng nhau. Tiềm lực võ đạo của bọn họ, cũng liền cùng Phương Vân tương đương. Nếu Phương Vân không thể đạt tới cảnh giới rất cao. Vậy cảnh giới bọn họ có thể đạt tới, liền vĩnh viễn bị hạn chế.

Điểm này, tựa như “Địa Hoàng Thước” biến thành võ giả trong Vô Lượng Ma Vực vậy.

Nhưng mà nếu Phương Vân có thể đạt tới tam hồn viên mãn, như vậy sẽ không có vấn đề gì. Mấy vấn đề này liền đều không tồn tại Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là Phương Vân có thể đạt tới tam hồn viên mãn, hoặc là cảnh giới rất cao.

Phương Vân từ trong nhập định mở mắt ra, nhìn ánh mắt quan tâm của mọi người, chỉ cảm thấy trong lòng một mảng ấm áp.

“Ta không sao. Thần lực cùng thần thông Thiên thần cư bỉ. Ta đã tiêu hóa toàn bộ”.

Phương Vân mỉm cười nói. Ở bên trong mọi người, hẳn nhận được ưu việt, không thể nghi ngờ là lớn nhất. Ngay cả đám người Phương Dân cũng kém xa hẳn. Bởi vì nơi này là thế giới của hắn, mà cảnh giới của hắn, cách Phương Dân cũng khá cao.

Thiên thần cư bỉ một thân thần lực, thần thông, đều bảo tồn có vẻ đầy đủ. Luyện hóa thân thể ma thần của hắn, cũng không có cần thời gian quá dài. Nhưng mà phải luyện hóa, hoàn toàn hóa thành của mình. Lại cần thời gian không ít.

Ánh mắt Phương Vân, chậm rãi đảo qua bốn phía. Ở trong nhân dạng, hắn thấy được phu nhân Thiên Ma tông chủ. Trận chiến Thiên Ma tông bị diệt, nàng bị thương rất nặng. Bất quá, nhiều năm qua như vậy, mượn dùng uy lực Thiên địa vạn hóa chung tăng cao, nàng đã khôi phục nguyên khí. Hơn nữa hấp thu một ít thần lực Thiên thần cư bỉ, tu vi võ đạo cũng có tăng trưởng.

Đột nhiên trong lúc đó, Phương Vân ánh mắt xẹt qua một người, toàn thân đột run lên: “Mẫu thân?!”

Phía sau mọi người, một mỹ phụ nhân run run đứng, ánh mắt đại ra, môi không ngừng rung động, tựa như đang cẩn thận nói cái gì đó. Một cổ điện lưu từ lòng bàn chân vọt tới đỉnh đầu, Phương Vân trong lòng mừng như điên, đột nhiên đứng lên, đi nhanh tách ra đám người, đi tới trước mặt Hoa Dương phu nhân.

Tựa như cảm nhận được khác thường, mỹ phụ nhân ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn chằm chằm Phương Vân, vẫn không nhúc nhích, nàng chân mày hơi hơi nhăn lại, tựa như đang suy tư cái gì thật sâu.

“Vân, Vân Nhi...”

Mỹ phụ nhân do dự nói ra mấy chữ.

“Là con, mẫu thân, là con!”

Phương Vân ngạc nhiên|vui mừng không thôi, ôm cổ mẫu thân: “Thật tốt quá! Mẹ, người rốt cuộc khôi phục”.

Mọi người chung quanh nhìn thấy một màn này, cũng là không khỏi quay đầu đi chỗ khác. Trong mắt xẹt qua một tia thần sắc âm đậm.

Ở nơi ánh mắt Phương Vân nhìn không tới, Hoa Dương phu nhân phun ra một câu “Vân Nhi” ánh mắt cũng rất nhanh âm đậm xuống, lại trở nên thực đại ra.

“Lâm nhi, Lâm nhi...”

Hoa Dương phu nhân môi run run, không ngừng nói ra một cái tên. Vẻ mặt nàng lại trở nên đại ra.

“Được rồi Vân Nhi. Buông mẫu thân con ra đi. Nàng còn chưa có khôi phục trí nhớ”.

Phương Dân thở dài một tiếng, rồi đi qua.

“Cái gì?”

Phương Vân ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua vẻ mặt mẫu thân. Trái tim lập tức lại trầm xuống.

“Phụ thân, mẹ không phải đã muốn thức tỉnh sao? Như thế nào sẽ là cái dạng này?”

Phương Vân nhìn bộ dáng mẫu thân, trong lòng một mảng lạnh lẽo.

Phương Dân thở dài một tiếng thật dài, đã đem sự tình trước sau tự thuật một lần. Từ khi mọi người đi theo Phương Vân, bước vào trong hư không vũ trụ cho đến bây giờ, đã qua cả năm. Hoa Dương phu nhân trải qua thời gian dài an dưỡng như vậy, ở nửa năm trước, cũng đã thức tỉnh. Cái này chủ yếu cũng là Phương Vân thực lực tăng lên, gián tiếp khiến cho rất nhiều công năng Thiên địa vạn hóa chung tăng cường, mới khiến cho Hoa Dương phu nhân thức tỉnh lại trước thời gian.

Bất quá, Hoa Dương phu nhân tuy rằng tỉnh lại. Nhưng bởi vì hồn phách cũng chưa hoàn chỉnh, cho nên hầu như đánh mất trí nhớ. Chỉ có thể nhận được vài người ít ỏi. Những người khác đều không nhớ rõ. Bởi vì đánh mất trí nhớ, hồn phách không được đầy đủ, nàng cũng vô pháp cùng người trao đổi một cách bình thường. Cũng liền biến thành bộ dáng như hiện tại.

“Mẫu thân con trong khoảng thời gian ngắn, chỉ sợ là không có cách nào hoàn toàn khôi phục”.

Phương Dân cuối cùng thở dài một tiếng nói. Hoa Dương phu nhân tuy rằng trạng thái hiện tại rất kém, nhưng mà đối với Phương Dân mà nói, có thể thức tỉnh lại, cũng đã là ngoài hần mong muốn.

“Về sau, ta sẽ ở bên mẫu thân con”.

Phương Dân nhìn Hoa Dương phu nhân ánh mắt đại ra, trịnh trọng nói.

Phương Vân quay đầu nhìn mẫu thân, trong mắt lộ ra thần sắc suy tư. Đột nhiên trong lúc đó, Phương Vân trong lòng vừa động, tiến tới một bước, đỡ lấy hai vai mẫu thân, trầm giọng nói:

“Mẫu thân, người là muốn bảo con đem đại ca đưa về, có đúng không? Mẹ là muốn gặp đại ca, có đúng không?”

Ở trong ánh mắt khiếp sợ của mọi người, Hoa Dương phu nhân nguyên bản ánh mắt đại ra, đột nhiên trong lúc đó, ngẩng đầu lên, trong mắt toả sáng ra một cỗ thần thái, thật giống như là nàng trước kia ở kinh thành chủ trì Tứ Phương hầu phủ vậy. Loại hào quang này, tại nửa năm qua, mọi người còn chưa từng thấy.

1145. Chương 1146: Đánh Chết Ngư Vô Phục

“Nàng gật đầu. Mẫu thân ngươi gật đầu!”

Thiên Ma tông chủ giết mình nói. Hắn biết một người tại trạng thái ba hồn bảy vía không được đầy đủ, có thể xuất hiện cái vẻ mặt này, là không thể tưởng tượng cỡ nào. Phải cần năng lượng bao nhiêu lớn, mới có thể làm cho trong mắt nàng toả sáng ra thần thái như vậy.

“Phượng huynh, người nói đúng vậy. Lão phu nhân trong lòng quả thật là nghĩ như vậy”.

Bàng Cự Nguyên cũng tiến lên trước một bước, gật đầu nói.

“Không thể tưởng tượng. Chúng ta trong nửa năm này, đã hết biện pháp, cũng không phát hiện lão phu nhân từng có phản ứng” Lãnh Nguyệt tông Lam tông chủ giật mình nói.

Chỉ có Phượng Vân biết, đây là chuyện gì. Ở trong lòng mẫu thân, vẫn có cái nguyện vọng rất mãnh liệt này. Không phải vinh hoa phú quý, cũng không phải quyền thế, mà là người một nhà Phượng gia, tụ cùng một chỗ, hòa hòa khí khí.

Phụ kinh, mẫu thân, đại ca, chính mình... toàn bộ tụ cùng một chỗ. Không có gánh nặng gì, không có áp lực gì. Giống như gia đình người bình thường, quây quần cùng một chỗ.

“Mẹ, người yên tâm đi. Con nhất định sẽ đem đại ca mang về”.

Phượng Vân nắm chặt tay Hoa Dương phu nhân, trịnh trọng nói.

Đây là hứa hẹn, cũng là quyết tâm!

“Oành ùng ùng!”

Trong tinh thần hải vô tận, một viên tinh thần đột nhiên phát ra tiếng nổ kinh thiên. Cái viên tinh thần này mặt ngoài loang lổ, rất đen đúa, giống như một khối quặng sắt to lớn. Chỉ trong nháy mắt, khối tinh thần này trong tinh thần hải cũng không bắt mắt, liền bành trướng ra, trong nháy mắt, hóa thành một tòa viển cổ ma thần uy nghiêm, lại biến đổi, nhanh chóng thu nhỏ lại, hóa thành một người trẻ tuổi tuấn mĩ đầu đội tử kim quan, tuấn dật phi phàm.

Phượng Vân đứng thẳng ở trong hư không vũ trụ, liếc mắt nhìn một cái thế giới trung thổ trong bóng đêm phía dưới, mí mắt chớp một chút, thần nhiên nói:

“Cũng nên trở về rồi!...”

Dưới chân một bước... Phượng Vân lập tức hóa thành một đạo cầu vồng chói mắt, nhập vào trong cương phong mệnh môn phía dưới.

Trung thổ thế giới, Kinh châu.

Trên đại địa hôn ám, lưng núi pháp phòng, mấy bóng người, một trước một sau đang truy đuổi.

“Bệ hạ sớm dự đoán được, các người sẽ xuất hiện ở trong này. Các người nghĩ đến có Thiên Cơ pháp khí, có thể che mắt được thiên cơ tam tiên sinh sao? Quả thực là không biết sống chết”.

Đại Chu cường giả cầm y thái giám Ngư Vô Phục, dẫn theo ba gã thần vệ cường giả, như mèo đuổi chuột, bình tĩnh đuổi theo phía sau. Ánh mắt hẩn ngẫu nhiên biểu lộ, cũng là ẩn chứa sát khí, lãnh khốc, tàn nhẫn.

Hoang dã phía trước có vài tên cường giả tông phái đang bắn đi như điện, gương mặt hoảng sợ không thôi. Mấy người này đều là cường giả Địa Hồn cảnh. Vốn là muốn thừa dịp Mãng hoang yêu tộc hấp dẫn chú ý đại quân triều đình, lên xuống phía sau để quấy rối. Không nghĩ tới, vừa mới xuất hiện không lâu, đã bị đám người Ngư Vô Phục theo dõi.

“Trốn không thoát! Ngư Vô Phục là cường giả nửa bước Thế Giới. Không lẽ... phải chết ở trong tay hoạn quan này sao!”

Vài tên địa hồn cự đầu tóc trắng phau phau, trong lòng phần hận không thôi. Mấy năm này, tông phái đã muốn bị áp chế rất lợi hại. Nếu không nghĩ biện pháp đánh vỡ cục diện, bại vong chính là chuyện sớm hay muộn.

“Hoạn quan, chúng ta chết cũng phải kéo theo tên bất nam bất nữ người đi theo!”

Mấy người cắn răng một cái, nhất tề dừng bước lại, đồng thời thi triển bí pháp, vị cường giả hoàng cung này mọi người đều biết. Trong mấy năm nay, người chết trong tay Ngư Vô Phục vô số kể. Theo đó, Ngư Vô

Phục sớm giành được một cái danh hiệu, tên là “Lạt thủ bạch mi”, chỉ hấn giết rất nhiều cường giả tông phái.

“Không biết sống chết!”

Ngư Vô Phục hừ lạnh một tiếng, trong mắt xẹt qua một tia thần sắc lạnh khốc, tay phải vung lên, chân khí toàn thân lập tức bộc phát ra:

“Ngũ đế sơn hà quyền!”

Một cỗ áp lực trầm trọng, hướng về mấy tên cường giả tông phái áp xuống. Cỗ áp lực khổng lồ nọ, giống như lực lượng toàn bộ cửu châu, đều chồng cùng một chỗ, hướng về mấy người đè ép xuống. Cả một mảng hoang dã, đều kịch liệt run động lên, ong ong ông, đất rung núi chuyển.

Mắt thấy mấy gã cường giả tông phái này hấn phải chết không thể nghi ngờ. Đột nhiên trong lúc đó, hào quang chợt lóe, một người trẻ tuổi tuổi mười bảy, đột nhiên vất ngang giữa hai cỗ thế lực. Hấn chấp hai tay sau lưng, trực tiếp chắn ở trước mặt mấy tên cường giả tông phái, không chút nhúc nhích.

Oành!

Đạo Ngũ Đế chân khí kinh thiên động địa, còn chưa có tới gần trong vòng mười thước cách người trẻ tuổi tuổi mười bảy này, đột nhiên đã bị toàn bộ đánh cho xơ xác, hóa giải trong vô hình.

“Quan Quân hầu!!”

Ngư Vô Phục hàng chân mày trắng rung động, trong mắt là thần sắc khiếp sợ. Hấn xem qua bức họa Phương Vân, liếc mắt một cái liền nhận ra diện mạo Phương Vân.

“Quan Quân hầu...”

Mấy tên cường giả tông phái bị thương, hai mặt nhìn nhau. Đều từ trong mắt đối phương thấy được sự mơ hồ.

Hiện tại đã là năm thứ ba Thái sơ, là năm thứ ba Lưu Sủy cải hoàng thành đế, đích thân lam triều. Tuy chỉ mới vài năm, nhưng mà đoạn thời gian này, đã xảy ra rất nhiều sự tình, rất nhiều cường giả bỏ mình, cũng có rất nhiều nhân tài mới xuất hiện.

Phương gia phá diệt tuy rằng chính là chuyện ba năm trước, là sự tình trong năm Đại Chu “Thiên mệnh” phát sinh. Nhưng mà đối với võ giả hiện tại mà nói, thật giống như là một thế giới khác. Đã không có bao nhiêu người nhớ tới Phương gia, Quan Quân hầu kia!

“Không có Quan Quân hầu gì, hiện tại, chỉ có một Phương Vân!”

Phương Vân điềm nhiên nói, ánh mắt giống như xem người chết, nhìn Ngư Vô Phục. Thanh âm vừa dứt, năm ngón tay mở ra, đưa ra ngoài:

“Vô Cầu đại đế!”

“Oành!”

Thiên hôn địa ám, cuồng phong gào thét. Một trận lốc xoáy linh hồn thật lớn, trống rỗng thành hình. Chiêu tuyệt học của thượng cổ Vô Cầu lão tổ này, ở trong tay Phương Vân, hiện nay so với trước kia uy lực đã cường đại gấp ngàn lần, vạn lần. Tựa như một cái hắc động vũ trụ, tản mát ra hấp lực linh hồn làm cho người ta khủng bố.

“A!”

Phía sau Ngư Vô Phục, hai gã thần vệ cường giả Địa Hồn, ngay cả dư lực phản kháng đều không có. Linh hồn bọn họ, đã bị xé rách ra khỏi thân thể. Mơ hồ trong lúc đó, còn có thể nhìn thấy linh hồn bọn họ hư thật qua lại, ở trong lốc xoáy linh hồn sợ hãi hét chói tai. Nhưng chung quy cùng Phương Vân chênh lệch quá lớn, linh hồn hai người, trong nháy mắt đã bị hút vào bên trong lốc xoáy linh hồn.

Đồng thời, chỉ thấy phía sau Phương Vân hai đạo họa quyền màu vàng chợt lóe, thân thể hai gã địa hồn cự đầu này lập tức đã bị phong ấn, trở thành khối lỗi của Phương Vân.

Ngư Vô Phục là cường giả nửa bước thế giới, thực lực còn trên Vũ Vô Địch lúc trước. Đáng tiếc, hắn gặp gỡ là Phương Vân sau ba năm. Thời gian ba năm, Phương Vân dung hợp năng lực Diêm Ma Thiên Tử, lại hấp thu một thân thần lực Thiên thần cư tử. Hiện tại thực lực, chỉ có thể dùng sâu không lường được để hình dung. Cho dù là cường giả như Ngư Vô Phục, ở trước mặt Phương Vân, cũng có vẻ nhỏ bé hèn mọn.

“Phương Vân, bệ hạ là sẽ không bỏ qua người...”

Ngư Vô Phục ánh mắt lồi ra, thực tựa như một con cá chết. Hắn chết trợn tròn mắt, một câu còn chưa có nói xong, đã bị Phương Vân kéo ra linh hồn, phong ấn thân thể.

“Đa tạ đạo huynh tương trợ!”

Mấy tên cường giả tông phái thấy Phương Vân nhắc tay đã thu thập Ngư Vô Phục Ngư công công Đại Chu triều uy danh hiển hách. Trong lòng đều mừng rỡ, vội vàng tiến lên cảm tạ.

“Không cần cảm tạ ta. Bởi vì ta căn bản không có nghĩ tới sẽ cứu các người!”

Phương Vân quay đầu, thản nhiên nhìn ba người.

“?!!”.

Ba người cả kinh trợn mắt há hốc mồm.

“Phản!”

Ba tấm họa quyển màu vàng mở ra, Phương Vân y dạng đem ba gã cường giả tông phái này phong ấn lên, hóa thành khối lồi. Đối với Phương Vân mà nói, mặc kệ là triều đình... hay là tông phái, hắn đều không có hảo cảm

Đám người Ngư Vô Phục dĩ nhiên làm người ta chán ghét, mà mấy kẻ này cũng không phải thứ tốt gì. Cái gọi là nhiễu loạn phía sau, không ngoài đốt nhà giết người. Về phần đã giết bao nhiêu dân chúng, chưa bao giờ ở trong phạm vi lo lắng của võ giả tông phái.

Phương Vân đối với hai phe này, đều không hảo cảm. Nhân Hoàng dĩ nhiên sẽ đối phó. Cường giả tông phái này, cũng không thể tha thứ. Hai bên cũng không bên nào là thứ tốt gì!

“Bằng huynh, hiện tại hướng nơi nào?” Phương Vân hỏi.

“Tây nam”.

Trong thế giới trong cơ thể Phương Vân truyền ra thanh âm Bằng Cự Nguyên. Có Phương Dận cùng Thiên Ma tông chủ hai gã cự đầu Địa Hồn cảnh tương trợ, còn có rất nhiều cường giả Thần Thông cảnh hỗ trợ, Bằng Cự Nguyên thời điểm tính toán “Tử vi đấu số”, cũng thuận tiện hơn rất nhiều.

“Hãy!”

Phương Vân thân hình liền hóa thành cầu vòng tiêu tán ở phương hướng tây nam.

“Nhị ca!”

Bên trong một tòa nhà bình thường ở tây nam, một gã thanh niên dẫn theo một nữ tử tuổi thanh xuân dưới ánh nến đang ở trong phòng ăn cơm. Khi Phương Vân xuất hiện ở trong phòng hồi, nữ tử kia thất thanh kinh hô lên.

“Là ta”.

Phương Vân nhìn lướt qua phòng xá, thực đơn sơ. Mặc cho ai cũng sẽ không nghĩ đến, đệ tử chân truyền Liệt Thiên tông Lục Vũ, lại có thể sẽ dẫn theo muội muội, ẩn cư ở trong căn nhà đơn sơ thế này, sống một cuộc sống của dân chúng bình thường.

“Quả nhiên là người. Ta đã biết, người sẽ không dễ dàng chết đi như vậy”.

Lục Vũ nhìn Phương Vân, ánh mắt có vẻ thực bình tĩnh. Tựa như đã sớm dự đoán được, sẽ xuất hiện một màn trước mắt như vậy.

“Nhị ca, chuyện mẹ của người, muội có nghe nói...”

Lục Tiểu Linh trong mắt thần sắc bị thương.

“Không cần lo lắng. Mẫu thân không có chết. Tiếp qua một đoạn thời gian, nàng sẽ hoàn toàn khôi phục”.

Phương Vân khoát tay áo, bình tĩnh nói. Ánh mắt hắn, khi nhìn về phía Lục Tiểu Linh, trở nên ôn nhu không ít. Lục Tiểu Linh cùng bọn họ sinh hoạt thời gian không ngắn, cũng coi như là một phần tử Phương gia.

“Thực?!”

Lục Tiểu Linh nghe vậy, đầu tiên là lộ ra thần sắc không thể tưởng tượng, tiện đà kích động mừng như điên.

Phương Vân gật gật đầu.

Nhưng vào lúc này, Lục Vũ khoát tay áo, ý bảo muội muội an tĩnh lại. Hắn nhìn Phương Vân, bình tĩnh nói:

“Nói đi. Người tới nơi này, rốt cuộc là mục đích gì. Trong mấy năm này, ta đã muốn phiên chán chiến tranh không dừng. Mặc kệ là triều đình, hay là yêu tộc. Đều là giống nhau. Cho nên, ta mới lựa chọn ở trong này an cư. Nếu cùng chiến đấu có liên quan, người cũng không cần tới tìm ta”.

Lục Vũ trầm giọng nói. Mấy năm này, hắn đã liễm đi toàn bộ hào quang. Không có võ giả vênh váo tự đắc, cũng không có không ai bì nổi như trước kia. Cùng muội muội cùng một chỗ mấy năm, tuy rằng đơn giản, nhưng trong lòng lại bình tĩnh, thỏa mãn.

“Lục Vũ, nếu không phải bởi vì quan hệ Tiểu Linh. Ta thực không có chút hứng thú quản người. Thế giới này, không phải nói người tình nguyện bình tĩnh, có thể an cư vô sự. Không có lực lượng, tất cả đều là trắng nơi đáy nước. Đạo lý này, người không rõ. Nhưng ta đã rõ ràng. Lực lượng triều đình, rất nhanh sẽ tới nơi này. Người có thể lựa chọn đi theo ta, hoặc là lựa chọn, ở trong này chết trận. Ra quyết định đi”.

Phương Vân lạnh nhạt nhìn Lục Vũ. Nếu là vài năm trước, hắn có lẽ còn có thể có tồn tại ảo tưởng giống như Lục Vũ. Có lẽ còn có thể chiếu cố đến tự tôn của Lục Vũ, kiên nhẫn hướng hắn giải thích. Nhưng mà hiện tại, hắn đã không có.

Mỗi người đều phải vì lựa chọn của chính mình mà trả giá. Mặc kệ là sinh, hay là tử!

Trong phòng im ắng, hai người hai mắt nhìn nhau, một lời cũng không nói.

Lục Vũ ánh mắt xẹt qua rất nhiều ý tưởng. Bình tĩnh mà xem xét, hắn ít nhiều cảm thấy Phương Vân nói có chút nói quá. Bất quá, khi ánh mắt hắn xẹt qua một đôi đồng tử huyết sắc của Phương Vân, trong lòng đột nhiên rung động một chút.

Ba năm trước đây, là trong năm thiên mệnh. Hoa Dương phu nhân một lần tử vong nọ, hắn cũng nghe nói...

“Được rồi, chúng ta đi...” Lục Vũ rốt cuộc gật gật đầu.

Nửa canh giờ sau, rất nhiều cường giả hoàng thất vây quanh căn nhà của Lục Vũ.

“Cơm vẫn còn nóng, mới vừa đi không bao lâu”.

Một gã cường giả triều đình nhìn lướt qua đồ ăn trên bàn, chậm rãi nói.

1146. Chương 1147: Hai Bên Trấn Áp

Tây bắc đại địa, một mảng hoang vu.

“Oành!”

Hào quang chợt lóe, một đạo hắc hồng từ trên trời giáng xuống, ở địa phương cách mặt mấy ngàn trượng, đột nhiên đình chỉ. Hắc hồng thu liễm, hiện ra thân hình Phương Vân.

“Chính là nơi này”.

Phương Vân ánh mắt lóe lên một chút, thế giới trong mắt, lập tức vẩn vơ lên. Hư không vốn trống rỗng, trong mắt hần, lập tức hiện ra rất nhiều thời không đứt gãy.

Khi Phương Vân lần thứ hai lóe ra, trong đôi mắt huyết hồng, lập tức phụt ra kim mang màu vàng. Trong ngàn vạn thời không đứt gãy này, trong mắt hần lại biến hóa. Hào quang rút đi, ánh mắt Phương Vân ngừng lại một chỗ thời không đứt gãy ở trong đó.

Ở cuối ánh mắt Phương Vân, trong một cái thời không đứt gãy, khói đặc cuộn cuộn, ma khí vô cùng hỗn độn tràn ngập trong đó. Bên trong ma khí, một tòa cung điện hắc ám lớn mấy trăm dặm, đứng sừng sững trong đó. Phía trên cung điện, lơ lửng một cái đại chung cổ lão.

Đây là trấn phái chi khí của Đế Ma cung, Vạn Ma Điện cùng Hồng Hoang Ma Chung!

Vạn Ma điện không chỉ là Tam Tượng pháp khí cường đại, mà còn là pháp khí Thiên Cơ đỉnh cấp. Ở Hỗn Độn Lão Tổ thúc dục, có thể che mắt tất cả tính toán Thiên Cơ. Cho dù là Thiên Cơ tam tiên sinh, nếu muốn tìm đến nơi Hỗn Độn Lão Tổ ẩn nấp, cũng không dễ dàng.

Chỉ tiếc, Phương Vân không phải Thiên Cơ tam tiên sinh. Hần cũng không nắm giữ Thiên Cơ tuyệt học cường đại như Bát Tắc, cũng không có mệnh bàn nghịch thiên như Thiên Cơ bàn, nhưng hần lại có được Thiên địa vạn hóa chung.

Chẳng sợ khoảng cách xa xôi, Thiên địa vạn hóa chung cũng có thể cảm ứng được loại pháp khí cường đại này tồn tại, không chịu thủ đoạn che chắn Thiên Cơ cấm chế gì ảnh hưởng. Ở Phương Vân sau khi luyện hóa thần lực Thiên thần cư bĩ, Thiên địa vạn hóa chung năng lực đã muốn tăng lên đến một cảnh giới khủng bố. Thủ đoạn nghịch thiên này cũng là trong đó, cho dù là Vạn Ma Điện, cũng không ngoại lệ.

“Phành!”

Phương Vân một bước bước ra, thân ảnh lập tức trở nên mờ ảo. Một bước này, hầu như bằng qua vạn dặm, một bước này bước qua tầng tầng không gian, bước vào ở chỗ sâu trong thời không, không gian của Vạn Ma Điện.

“Cái gì?”

Một cái thanh âm thương lão, to lớn từ chỗ sâu nhất của Vạn Ma Điện truyền đến.

Phương Vân ánh mắt bình tĩnh, chỉ một bước, lập tức đã đến một chỗ cách Vạn Ma điện chừng vài trăm trượng.

“Người nào dám can đảm đến Đế Ma cung quấy rối, quả thực là Thọ Tinh công thất cổ, ngại mệnh dài!”

Hỗn Độn Lão Tổ không có xuất hiện, rất nhiều cường giả Đế Ma Tông lại từ trong đó bay ra. Một đám người áo bào đen, tay áo phiêu phiêu, giống như phi điều vậy.

“Là người! Như thế nào sẽ là người?!”

Tông chủ Đế Ma Tông đứng ở trước nhất đám người nhìn thấy Phương Vân đầu tiên, lộ ra ánh mắt không thể tưởng tượng nổi.

“Là ta”.

Phương Vân ánh mắt bình tĩnh, chỉ một quyền, liền xuyên thủng trái tim Tông chủ Đế Ma Tông, từ sau lưng đi ra. Tốc độ nhanh, Tông chủ Đế Ma Tông còn chưa có phản ứng lại.

“Ta, ta lại có thể chết! Người lại có thể giết ta...”

Tông chủ Đế Ma Tông ánh mắt lộ ra thần sắc giết mình, không thể tin được Phương Vân liền như vậy mà giết hần. Một loại thần lực hắc ám, xâm nhập đến tứ chi bách hần hần, hoàn toàn diệt sạch sinh mệnh của hần.

“Dùng, ta giết người”.

Phương Vân thần nhiên gật gật đầu. Hần ánh mắt bình tĩnh giống như làm một sự tình rất đơn giản vậy. Tay phải vừa kéo, Tông chủ Đế Ma Tông lập tức nổ thành vô số bụi đen, bay đầy trời.

Tông chủ Đế Ma Tông cũng chỉ là người, mà Diêm Ma Thiên Tử đã là thần. Lúc trước đi lên kinh thành, Phương Vân có thể một người chiến ba người bọn họ, hiện tại thực lực so với lúc trước đã cao hơn không biết bao nhiêu lần.

Tông chủ Đế Ma Tông ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có, trực tiếp chết đi.

“Tông chủ Đế Ma Tông!!”

Một trận kinh hô từ bốn phương tám hướng truyền đến, trong hư không bộc phát ra tiếng kêu kinh thiên: “Giết!”

Phương Vân ánh mắt bình tĩnh, không có biểu tình gì. Hắn thân hình đứng thẳng, tóc dài đón gió tung bay, đồng tử màu đỏ, lạnh lùng không mang theo một tia cảm tình nào. Thanh âm lạnh lùng mà trống rỗng, vang vọng hư không:

“Mọi tồn tại, đều thành tro bụi; Mọi ánh sáng, đều phải bị diệt - Minh thần triệu hoán!”

“Phành!...”

Một tầng linh vực tăm tối, tản mát ra khí tức tử vong đậm đặc, từ trong cơ thể Phương Vân phát ra. Bên trong linh vực, hiện lên một tòa Minh thần hư không đáng sợ, giống như tử vong hóa thân, lạnh lùng nhìn chăm chú vào thể nhân.

Rầm rầm oành!

Nơi Minh thần linh vực đi qua, từng đạo bóng người, ở trên hư không nổ mạnh, bọn họ ngay cả kêu thảm thiết cũng không kịp, đều tán thành bụi đen, bay đầy trời. Chân khí cùng tinh hoa võ đạo của bọn hắn, tất cả chảy vào trong cơ thể Phương Vân.

Minh thần, là thần tử vong. Vạn sự vạn vật, đều trốn không qua tử vong ôm ấp. Toàn bộ sinh vật, đều phải trở về Minh thần quốc gia!

Trong nháy mắt, bóng người nguyên bản rậm rạp, lập tức tiêu tán không còn. Linh vực tán đi, Phương Vân như trước hiện ra thân hình. Thiếu niên tuấn mỹ, làn da trắng trẻo, nhưng phát ra, lại là khí tức tử vong.

“Người, người, người...”

Trước Vạn Ma Điện, Đế Ma Thái tử răng cũng run cầm cập. Ai cũng đều có thể nhìn thấy sợ hãi trên mặt hắn. Đó là sợ hãi đối với tử vong.

Đế Ma Thái tử bởi vì ở cuối cùng, trong lúc vô ý tránh được phạm vi “Minh thần linh vực”, cho nên tránh được một kiếp. Nhưng mà cái này bất quá cũng chỉ tạm thời.

Thảm ma Thái tử tuy rằng biết, đối phương dám độc thân xuất hiện ở trong này, tự nhiên là thực lực quá cứng rắn. Hắn nghĩ tới hai bên có khả năng sẽ trải qua một hồi chiến đấu đẫm máu, mấy canh giờ mới chấm dứt chiến đấu, hai bên đều chịu thiệt thòi. Nhưng không nghĩ tới, chiến đấu lại ngắn ngủi như thế, vừa mới phát sinh, cũng đã chấm dứt. Nhanh không thể tưởng tượng.

“Ta biết, ngươi nhận ra ta đến đây”.

Phương Vân thân thể đột nhiên biến mất tại chỗ, xuất hiện ở bên người Đế Ma Thái tử. Ai cũng không biết, hắn là đến như thế nào:

“Nhưng mà, ngươi cũng nên chết đi”.

Ngay sau đó, Phương Vân một quyền xuyên thủng trái tim Đế Ma Thái tử, đem hắn nổ thành tro bụi. Võ đạo chênh lệch quá lớn, thậm chí làm cho Đế Ma Thái tử không thể ở dưới võ đạo uy áp của Phương Vân, nhúc nhích được một chút.

“Người là giết ta?”

Phía trên Vạn Ma Điện, xuất hiện một bóng người già nua, tản mát ra từng đợt sóng khí tức cường đại. Cái loại khí tức này, thậm chí đã muốn chạm đến cửa cấp Huyền Minh. Bất quá, ở trước mặt khí tức Minh thần của Phương Vân, Hồn Độn Lão Tổ khí tức vẫn có vẻ nhỏ bé.

“Còn có di ngôn gì muốn nói sao?”

Phương Vân nhìn phía trên Hồn Độn Lão Tổ đại diện, thần nhiên nói. Hắn đã muốn dùng hành động, biểu lộ lai lịch của mình, cũng biểu lộ thực lực.

“Không nghĩ tới, thời gian ba năm, người sẽ trưởng thành đến loại tình trạng này. Thật ra, chúng ta có thể hợp tác, hai người liên hợp lại. Cùng nhau đối phó Lưu Sủy! Hắn nay đại thế đã thành, người một mình không phải đối thủ của hắn”.

Hồn Độn Lão Tổ bình tĩnh nói. Mặc kệ Tông chủ Đế Ma tông đã chết, hay là Đế Ma Thái tử đã chết, trong mắt hắn, đều không có dao động gì. Giống như là đã chết một kẻ không quan trọng vậy.

Toàn bộ đều đã chết. Nếu là trước năm Thái sơ, Hồn Độn Lão Tổ khả năng sẽ giận dữ. Khả năng sẽ bởi vì tự tôn, cùng Phương Vân thế bất lưỡng lập. Nhưng mà ngăn ngừa Thái sơ năm thứ ba, tất cả đều thay đổi. Trở nên càng thêm ích kỷ.

Tự tôn, tôn nghiêm, những cái này cũng chỉ là râu ria. Hiện tại cần, chính là sinh tồn. Bởi vì vị cận cổ đại đế “Sủy” này muốn diệt tuyệt chư giáo vạn phái, trấn áp tứ cực bát hoang. Mà hiện tại, hắn đã không sai biệt lắm, sắp đạt tới mục đích.

Đạo đức, quy tắc, đều đã muốn sụp đổ rồi. Chỉ còn lại sinh tồn.

“Không”.

Phương Vân bình tĩnh lắc lắc đầu: “Giữa chúng ta, không có hợp tác khả năng. Lưu Sủy, ta dĩ nhiên phải giết hắn. Mà người, cũng là phải giết. Đạo bất đồng, bất tương mưu. Cả hai bên đều phải bị quét sạch đi!”

Đạo của Lưu Sủy là trấn áp chư giáo vạn phái, một mình độc tài: đạo của Hồn Độn Lão Tổ là phục hưng tông phái, tái hiện thịnh thế thượng cổ; Hai loại này, cũng là lãnh khốc vô tình, xem thương sinh vạn vật như con kiến. Mà đạo của Phương Vân, thì chính là cần quét hai loại đạo này

Thế giới này, không cần Lưu Sủy độc tài, cũng không cần Hồn Độn Lão Tổ “phục hưng” tông phái! Chỉ cần diệt sạch hai đạo này, thế giới này mới có thể khôi phục hòa bình.

“Ra tay đi, ta cho người cơ hội”.

Phương Vân nhìn Hồn Độn Lão Tổ, hồ hững nói.

Hồn Độn Lão Tổ liếc mắt nhìn Phương Vân một cái, ở trong mắt của người trẻ tuổi này, hắn ý đồ tìm được một đường sống lam diệu đi. Nhưng mà nhìn đến, chỉ có một loại phá diệt bình thần cùng chân thật, cùng với ý chí cứng như sắt thép, không thể lay động.

Hồn Độn Lão Tổ không hề thuyết phục Phương Vân nữa.

“Đại hỗn độn phá diệt quyền!”

Hồn Độn Lão Tổ vừa ra tay, chính là tuyệt học cường đại nhất. Một cỗ lực lượng kinh thiên động địa, từ trong cơ thể hắn bộc phát ra. Một đòn đem Vạn Ma Điện cùng Hồng Hoang Ma Chung nuốt hết, cùng nhau hướng Phương Vân đập qua.

“Oanh ùng!”

Không gian đột nhiên chấn động, lập tức hóa thành một mảng hỗn độn, Hỏa, Thủy, Phong tràn ngập trong đó. Bên trong một quyền này, hàm chứa một loại hương vị vũ trụ luân hồi, trở về hỗn độn đại phá diệt.

Vũ trụ từ hỗn độn mà sinh, cuối cùng phải về hỗn độn. Đây là một loại luân hồi sáng thế. Giống như, vạn sự vạn vật, cuối cùng phải về với tử vong vậy.

Một quyền này, dung hợp áo nghĩa đại hỗn độn, uy lực Vạn Ma Điện cùng Hồng Hoang Ma Chung. Cổ khí thế nọ, kinh thiên động , là tuyệt học tối cường mà Hồn Độn Lão Tổ lĩnh ngộ!

Cùng với lúc ở kinh thành, Hồn Độn Lão Tổ hiển nhiên đã có linh ngộ, thực lực tăng lên không ít. Chân khí của hắn, thậm chí hoàn toàn từ năng lượng vũ trụ thứ cấp tạo thành. Một đám xuất ra thủ, ngay cả thời không đều đã bị ảnh hưởng, có loại phải đình trệ xuống dưới.

Đây là cảnh giới nửa bước Huyền Minh!

Hỗn Độn Lão Tổ một quyền này ra tay, còn hàm chứa một cỗ sóng âm cường đại. Đó là thanh âm Hồng Hoang Ma Chung.

Có thể lay động tâm, thần của người ta. Thu nhiếp linh hồn con người. Cho dù là cường giả Địa Hồn cảnh, ở trước mặt sóng âm, cũng bị ảnh hưởng, khó có thể phát huy ra uy lực tối cường.

“Quyền pháp rất mạnh, chỉ tiếc, người gặp được là ta!” Phương Vân nói

Phương Vân nhìn ma khí rợp trời rợp đất mà đến, vẻ mặt bình tĩnh tự nhiên. Một chút cũng không chịu cỗ quyền ý luân hồi cùng thanh âm Hồng Hoang Ma Chung ảnh hưởng. Vật quá cảnh thiên, tất cả đều biến hóa.

Nếu là vài năm trước, Phương Vân đụng phải Hỗn Độn Lão Tổ. Cũng chỉ có đường chạy trốn. Nhưng mà hiện tại, ở trước mặt Phương Vân vô đạo đại thành. Hỗn Độn Lão Tổ thực lực trở nên hèn mọn mà nhỏ bé.

“Ngũ Đế Sơn Hà Quyền!”

Phương Vân không có sử ra tuyệt học cường đại nhất của mình. Cũng là sử ra tuyệt học “Ngũ Đế Sơn Hà Quyền” của cấm y thái giám Ngự Vô Phục. Cái lộ quyền pháp này là lấy từ “Bát hoang lục hợp thẩm cực quyền” của Anh Vũ hầu Dương Hoàng. Lưu Sủy đem bộ quyền pháp này làm cơ sở, đem nó cải tiến, biến thành “Ngũ Đế Sơn Hà Quyền” hiện tại, cùng “Ngũ Đế Tinh Túc Quyền”, “Ngũ Đế Ngự Long Quyền” mấy cái này, là tuyệt học đứng dưới tuyệt học của Tam Hoàng, tuyệt học tối cường của hoàng thất!

1147. Chương 1148: Hắc Âm Đế Quân Cùng Đường

Phương Vân cũng không có làm gì, chỉ đem tinh thần, chân khí cường đại của mình, quán nhập vào trong lộ quyền pháp này mà thi triển ra. Chỉ nghe âm vang một tiếng, một cỗ uy áp trầm trọng cường đại không cách nào hình dung, từ trong cơ thể Phương Vân phát ra. Sức nặng cực hạn nơi đó, giờ này khắc này, Phương Vân liền triển lãm ra loại lực lượng này.

So với Ngự Vô Phục, Phương Vân thi triển ra đến “Ngũ Đế Sơn Hà Quyền” cường đại không chỉ mấy lần. Núi non vô cùng, giống như ngưng tụ thực thể, thời gian đều đọng lại. Ở dưới cỗ trọng lực khổng lồ này, ngay cả linh hồn cũng đều trở nên cứng ngắc, tư duy đều giống như đình trệ, không thể hô hấp!

“Oành!”

Long trời lở đất! Giống nhau một tảng đá thật lớn đầu nhập bên trong nước biển. Toàn bộ bên trong không gian, bộc phát ra một trận nổ mạnh kinh thiên. Phương Vân phát ra chân khí, giống nhau một thanh lợi nhận kinh thiên, chỉ một chiêu liền xé tan Đại hỗn độn phá diệt chân khí của Hỗn Độn Lão Tổ, chém lên thân thể hắn.

“A!...”

Hét thảm một tiếng, Hỗn Độn Lão Tổ giống nhau một cái búp bê vải rách nát, bay đi ra ngoài. Một chiêu, cũng chỉ là một chiêu, Hỗn Độn Lão Tổ liền trực tiếp bại, bại không còn lời nào có thể nói.

Bất quá, Hỗn Độn Lão Tổ cũng chưa chết, đạo bào màu đen trên người hắn, đã muốn hoàn toàn thoát phá, nhưng trong ánh mắt, lại vẫn ung dung như trước. Tuy rằng một quyền bị thua, nhưng hắn cũng không có phần nộ gì. Ngược lại trong mắt càng rõ ràng hơn. Tựa như chắc chắn, Phương Vân khẳng định không dám giết hắn.

“Lực lượng thật cường đại!”

Hỗn Độn lão tổ ánh mắt lộ ra thần sắc sợ hãi: “Xem ra người đã hoàn toàn dung hợp lực lượng Diêm Ma Thiên Tử. Bất quá, người còn không phải đối thủ Nhân Hoàng. Hơn nữa, hiện tại Nhân Hoàng đã so với vài năm trước càng cường đại hơn. Hắn bên người càng tụ lại rất nhiều võ giả cường đại, rất nhiều võ giả

cường đại người tưởng tượng không đến. Người cần lực lượng của ta, chỉ cần cùng chúng ta liên hợp lại. Người mới có thể chiến thắng hắn! Đến đây đi, gia nhập với chúng ta!”

“Ta quả thật cần lực lượng của người”.

Phương Vân cười lạnh, lấy một loại ánh mắt như nhìn người chết, nhìn Hồn Độn Lão Tổ: “Nhưng mà, cũng là lấy phương thức của ta!”

“Oành ùng!”

Hư không kịch chấn, một cái lỗ xoáy linh hồn khủng bố đột nhiên xuất hiện ở trong không gian này. Hấp lực cường đại, đủ để cho võ giả nào cũng phải hoảng sợ biến sắc.

“Phành!”

Sau lưng Phương Vân, hào quang chợt lóe, một cái kim sắc họa quyển xuất thật lớn hiện ở phía sau hắn, trên kim sắc họa quyển một vòng trắng tròn rõ ràng hiện lên. Đúng là đại biểu cho họa quyển phong ấn vô giả Địa Hồn cảnh. Hồn Độn Lão Tổ tuy rằng là cường giả nửa bước Huyền Minh, nhưng vẫn quy về Địa Hồn cảnh.

“Phong ấn cho ta!”

Phương Vân trên mặt hiện ra một cỗ thần sắc nghiêm nghị, bàn tay rung lên, một cái “Địa hồn đại thủ ấn” màu vàng thật lớn lập tức phá chướng mà ra. Một chướng phong ấn thời gian cùng không gian này, lại có thể đem Hồn Độn Lão Tổ mạnh mẽ phong ấn hóa thành khối lỗi của chính mình!

“Đáng chết!”

Hồn Độn Lão Tổ bỗng nhiên biến hóa, hắn rốt cuộc rõ ràng Phương Vân nói cái gì, phương thức của chính mình là cái gì. Hắn là cường giả nửa bước Huyền Minh, căn bản không dễ phong ấn. Nhưng mà Phương Vân lại có thể không quan tâm, mạnh mẽ đi phong ấn hắn. Rõ ràng là đối với hắn hạ tâm tất sát. Lấy thân phận Hồn Độn Lão Tổ, là vô luận như thế nào, cũng không thể chấp nhận, bản thân trở thành một khối lỗi của Phương Vân.

“Phương Vân! Người sẽ hối hận!”

Hồn Độn Lão Tổ lộ ra thần sắc cực độ thống hận, hắn điên cuồng hét lên một tiếng, đột nhiên trong lúc đó, thân hồn phá thể, trực tiếp bỏ qua thân hình bản thân. Nhưng mà hắn cũng không phải chạy trốn ra bên ngoài, mà là thân hình rẽ qua, hướng tới một sườn khác của Vạn Ma Điện mà đánh tới.

“Hả?”

Phương Vân mí mắt giật một chút, một màn này, hiển nhiên là ở ngoài kế hoạch của hắn. Bất quá nhìn thấy Hồn Độn Lão Tổ cũng không có bỏ chạy, liền lại an tâm xuống. Bàn tay vung lên, lập tức đã đem thân thể Hồn Độn Lão Tổ phong ấn :

“Vô dụng. Ta muốn giết người, người chạy trốn tới nơi nào cũng vô dụng”.

“Rống!”

Đột nhiên, thân hồn Hồn Độn Lão Tổ sau khi nhào vào trong Vạn Ma Điện, khí tức sinh mệnh của bản thân hắn đột nhiên biến mất, ngược lại, khí tức thuộc về Vạn Ma Điện, lại đột nhiên cường đại lên không chỉ gấp mười lần.

“Ta chưa bao giờ muốn bại lộ bí mật của mình! Phương Vân, là người bức ta. Người nên vì cái này mà trả giá!”

Thanh âm Hồn Độn Lão Tổ, phi thường lên cao, mang theo âm kim loại, giống như hung thú thượng cổ vậy.

“Rống!...”

Một tiếng rít gào, cuồng phong gào thét, trong thiên địa xuất hiện vô số gió lốc không gian. Khí tức Vạn Ma Điện, đột nhiên cường đại khủng bố. Mà khí cuộn cuộn, rợp trời rợp đất. Thể tích Vạn Ma Điện, lại

tăng vọt mấy lần. Hình dạng biến hóa, hóa thành một thanh cự phủ kinh thiên, hướng về Phương Vân trăm xuống.

“Hả?!”

Phương Vân đầu tiên là cả kinh, tiếp theo như là xem thấu cái gì, lắc lắc đầu: “Thì ra, bản thể của ngươi, lại có thể là khí linh chân chính Vạn Ma Điện. Trách không được không ai biết lai lịch của ngươi. Chỉ là đáng tiếc, vẫn không phải là đối thủ của ta”.

Phương Vân dứt lời, thân hình rung lên, rút cuộc sử ra tuyệt học cường đại của mình:

“Vạn hóa chi chương!”

Oành ùng!

Cự long rít gào, quỷ thần gào khóc, Phật Đà vô cùng, Tà Thần vô cùng, ma thần gào thét mà ra, như núi như biển, đem Vạn Ma Điện khổng lồ, hoàn toàn bao phủ...

“Cái gì, để Ma Tông bị người diệt? Hỗn Độn Lão Tổ cũng bị người đánh chết!”

Tin tức truyền ra, thiên hạ chấn động, toàn bộ liên minh báo thù đều hoảng sợ thất sắc, vô số người chấn động. Hỗn Độn Lão Tổ là cự đầu Thế Giới cấp tiếng tăm lẫy lừng trên đại thần thông bảng. Là đầu lĩnh số một trong số tông phái xông vào kinh thành. Nhưng hiện tại, lại có thể bị người giết, cái này không thể không làm cho người ta xôn xao.

“Là triều đình phái người động thủ sao? Có phải Nhân Hoàng ra tay hay không?”

“Không phải. Phái triều đình, căn bản không có động tĩnh. Nếu thật sự là bọn họ làm. Là sẽ không bỏ qua cơ hội này để kích chúng ta”.

“Đúng rồi, triều đình cấm y thái giám Ngư Vô Phục ở vài ngày trước, cũng bị người giết. Hắn đi đuổi giết mấy cự đầu Địa Hồn liên minh báo thù chúng ta, kết quả không có xuất hiện. Ngay cả mấy người chúng ta phái ra đi tới chỗ đó, cũng cùng nhau biến mất không thấy. Triều đình bên kia, vài lần tra xét phạm vi lớn, nhưng mà Ngư Vô Phục tuyệt đối không phải chúng ta giết. Thiên hạ này, người có thể giết hắn, tuyệt đối không nhiều lắm!”

Đủ loại ý tưởng, tràn ngập trong đó. Không chỉ là người trong tông phái giới hoang mang, người phía triều đình cũng lâm vào trong nghi hoặc giống như vậy.

“Nghiêm mật giám thị động tĩnh yêu tộc. Một khi có tin tức, lập tức báo lại!”

Biên giới Mãng hoang, đề phòng nghiêm ngặt. Hai phương cũng khẩn trương. Trong tám tối, tựa như có một mạng lưới vô hình, đồng thời hướng hai phương mở ra.

Ngày thứ bảy sau khi Hỗn Độn Lão Tổ bị đánh chết.

Năm ngàn dặm tây bắc ngoài kinh thành, trên một quan đạo, một đội ngũ uốn lượn mà đi. Bên trong đội ngũ, có rất nhiều tăng nhân, hoàng y, hồng y, từng cái đều tản mát ra khí tức cường đại. Vài cái cường đại nhất, thậm chí đã muốn đạt tới Địa Hồn cấp.

“Oành ùng ùng!”

Đột nhiên một tiếng sét nổ vang, trong nháy mắt gian, mây đen cuộn cuộn, thiên hôn địa ám. Mọi người ở đây trong lòng cả kinh, ngẩng đầu nhìn lên, một đạo cầu vồng rơi thẳng xuống, chắn ở phía trước đội ngũ.

“Bảo hộ công tử!”

Một trận hét to, toàn bộ đội ngũ nhất thời hỗn loạn lên. Đầu hướng xe ngựa ở giữa ủa tới. Không ít cường giả phát tông quát lớn một tiếng, phát châu phi vũ, hướng bóng người thân bí phía trước đội ngũ xông tới.

“Oành!”

Người nọ chỉ dưới chân giẫm một bước, nhất thời khí tức tăng vọt, cả người tản mát ra một cỗ uy áp thâm thiên nuốt biển, vô cùng vô tận. Cường giả Phật tông cả người chấn động, nhất thời bị cỗ uy áp này uy hiếp kinh sợ không thể động đậy.

“Tiểu tử, muốn chết!”

Vài tên cường giả phật tông Phệ Đà châu tay áo vung lên, phật châu liên tục lủi nỏ rộ phật quang vô lượng, hướng về phía bóng người nọ bay tới. Nhưng mà phật quang chưa đến, chỉ thấy người nọ tay áo phất một cái. Những phật châu nọ, kể cả mấy tên cường giả phật tông, toàn bộ đều bị một cỗ lực lượng vô hình cuốn cuộn cuốn lấy, biến mất không thấy.

Toàn bộ quan đạo, một mảng tĩnh mịch. Tựa như hóa thành địa ngục vậy. Mắt thấy các cường giả phật tông sẽ bị đánh chết tại chỗ. Đột nhiên trong lúc đó, rèm che chợt động, đi ra một bóng người. Người này tuổi không lớn, mặc áo xanh, thần thái bình tĩnh.

“Phương Vân?”

Lý Quảng nhìn bóng người đối diện, khoe miệng lộ ra nụ cười: “Ta chờ ngươi đã lâu...”

“Ồ”.

Phương Vân đứng thẳng ở đối diện, khoanh tay mà đứng, hờ hững nói: “Có di ngôn gì sao?”

“A!”

Lý Quảng cười cười, vẻ mặt bình tĩnh: “Phương Vân, ngươi sẽ không giết ta”.

“Có tự tin như vậy?”

Phương Vân rút cuộc ngẩng đầu lên, trong mắt có một tia dị sắc.

“Chờ sau khi ngươi nghe ta nói xong, sẽ không nghĩ như vậy nữa” Lý Quảng mỉm cười nói.

“Vậy phải xem, ngươi nói là cái gì”.

Phương Vân nói xong, hai người đồng thời đi qua...

Mấy ngày sau, bắc bộ băng hàn Minh hoang đại địa.

“Hô!...”

Gió lạnh cuốn tới, một gã khách không mời mà đến, đột nhiên xuất hiện ở ngoài hoàng cung Minh hoang. Trước đó, không có cảm giác được một chút khác thường. Ngay cả võ giả phản ứng tâm huyết dâng trào đều không có, người này liền xuất hiện ở trong tầm nhìn của mọi người.

“Người nào?”

Mấy tên thủ vệ cấp Thiên Tượng Minh hoang mơ hồ thấy rõ đối phương là một thiếu niên, quát lớn một tiếng, đang muốn tiến lên đề ra nghi vấn. Đột nhiên trong lúc đó, chỉ thấy thiếu niên nọ tóc dài bay lên, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, bóng người chỉ nhoáng lên một cái, lập tức lại biến mất vô tung. Không ai biết, hẳn là biến mất như thế nào.

“Ngươi đã đến rồi”.

Trên đại diện hoàng cung Doanh hoang, Hắc Ám Đế Quân mặc long bào màu đen, ngồi ở trên ngai vàng, vẻ mặt trấn định tự nhiên. Hắn nhìn thiếu niên dưới đài, đập gió tuyết, đi bước một đi tới, trong mắt không có chút kinh ngạc, tựa như đã sớm biết hắn sẽ xuất hiện.

“Phương Vân!”

Bên cạnh Hắc Ám Đế Quân, Minh chủ Trung Cổ Minh Trần Bá Tiên khiếp sợ há to miệng. Không thể tin được nhìn thiếu niên: “Ngươi còn sống”.

Phương Vân vẻ mặt hờ hững, thần nhiên gật gật đầu, nhìn về phía Hắc Ám Đế Quân.

“Ngươi biết ta sẽ đến?” Phương Vân bình tĩnh nói.

“Biết”.

Hắc Ám Đế Quân cười lạnh nhạt, giống như giữa hai người không phải kẻ địch, mà là bạn bè đã lâu không gặp:

“Sự tình phát triển cho tới một bước hôm nay, cũng phải có một cái hiểu biết. Không phải người thì là hần. Chỉ là đổi thành người mà nói, sẽ làm người hơi chút có chút kinh ngạc mà thôi - tông phái tồn tại lâu như vậy, luôn có đạo lý này. Chúng ta không có khả năng dễ dàng tha thứ Lưu Sủy, thực hiện kế hoạch của hần”.

Trần Bá Tiên nhìn nhìn Phương Vân, lại nhìn nhìn Hắc Ám Đế Quân, trên mặt có chút dăm chiêu. Đột nhiên trong lúc đó, tựa như nghĩ tới cái gì, đồng tử đột nhiên co rút lại:

“Người là tới giết chúng ta?!”

Hần dù sao cũng là một đời kiêu hùng, tuy rằng phát hiện chậm chút, nhưng vẫn là phát hiện ra.

1148. Chương 1149: Vô Cữu Lão Tổ

“Đúng”.

Phương Vân thanh âm một mảng bình tĩnh, không có chút phập phồng.

“Ta đã cho là chúng ta có thể trở thành bằng hữu”.

Trần Bá Tiên trong mắt một mảng lạnh lùng: “Khi người đánh sâu vào mệnh tinh, ta thậm chí thỉnh cầu sư tôn ta, ra tay trợ người. Ở kinh thành, mẫu thân người bị giết, ta thậm chí còn muốn mời người gia nhập chúng ta. Để cho sư tôn ta đề điểm võ công cho người... Cái này, người đều biết chứ?”

“Ta biết”.

Phương Vân lạnh nhạt nói, ánh mắt giống như giếng nước, không có dao động.

“Như vậy, người còn muốn giết chúng ta?” Trần Bá Tiên lạnh lùng nói.

Phương Vân lắc lắc đầu, lạnh nhạt nói:

“Người đuổi giết qua ta. Cũng giúp đỡ qua ta. Nhưng ta muốn giết người, lại cùng cái này không quan hệ. Đạo bất đồng, bất tương vi mưu. Chúng ta ‘đạo’ bất đồng, nhất định không thể đi cùng nhau. Mà các người tồn tại, đối với thiên hạ này, đều là một mối họa không ổn định. Ta muốn giết người, mặc kệ người giúp qua ta bao nhiêu lần, hoặc là đã cứu ta bao nhiêu lần, ta đều phải giết người”.

Trần Bá Tiên trầm mặc không nói. Biết giữa hai bên đã không còn chỗ quay đầu.

Có khi, “đạo” Sai biệt, so với ân oán tình cừ cá nhân, còn muốn kịch liệt, tới mức không thể hóa giải!

“Ra tay đi”.

Phương Vân mở miệng nói, đầu chậm rãi ngẩng lên, trong mắt có hào quang lạnh thấu xương.

“Như người mong muốn. Chẳng qua, ta là không thể bó tay chịu trói. Chẳng sợ người được viễn cổ ma thần truyền thừa!”

Hắc Ám Đế Quân từ ngai vàng đứng lên, sau đó ra tay...

“Oành!”.

Kinh thiên nổ, ở trên không trung lục địa Minh hoang, thật lâu không nghỉ...

Một ngày sau, một tin tức lại chấn động thiên hạ, cự đầu trung cổ Hắc Ám Đế Quân chiếm cứ Minh hoang, trong một đêm bị người đột nhiên đánh chết...

...

Mỗi người đều đoán người này là ai, nhưng mà không có một ai biết, cái này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra. Liên tiếp mấy lần xảy ra chuyện, địa điểm xảy ra chuyện, đều bị người lấy năng lực cường đại che chắn.

Làm cho năng lượng không có khuếch tán ra ngoài. Cho dù là cự đầu cấp Thế Giới, cũng không thể đứng lúc phát hiện.

Rất nhiều người, rất nhiều thế lực, đều thôi diễn thân phận người này. Nhưng bao gồm cả Thiên Cơ tam tiên sinh ở kinh thành, đều không có đầu mối.

Không có dấu hiệu loại lực lượng Thiên Cơ thứ ba quấy nhiễu. Người này, hoặc là nói thế lực đáng sợ này, liền giống như một tờ giấy trắng, giống như căn bản không có tồn tại. Nhưng mà tất cả mọi người biết, đây là không có khả năng.

“Lừa gạt Thiên Cơ ...”

Trong Lan Đài Bí Uyển, sau khi tam đại Thiên Cơ tiên sinh suy tính thật lâu, vẫn không thu hoạch được gì. Ba người ngồi trên mặt đất, đều từ trong mắt đối phương thấy được sợ hãi thật sâu.

Đối mặt vận mệnh và thiên cơ xa vời mà không thể hiểu, mỗi một người tinh thông thiên cơ, trong lòng đều kính sợ. Thiên cơ có thể nghiền ngẫm, có thể làm nhiều, nhưng khó có thể lừa gạt.

Nhưng người này, lại ngay cả thiên cơ cũng có thể lừa gạt ...

...

Phía tây bắc Mãng hoang yêu tộc, một tòa cung điện làm bằng thanh đồng, pháp phên ở trong không trung. Cung điện có hơn trăm dặm, như một tòa cự thú chiếm cứ ở không trung, không hề nhúc nhích. Tản mát ra khí tức, cũng là cực kỳ nguy hiểm.

Hiện tại Mãng hoang, trừ bỏ Vạn Cổ Thanh Thiên Đại Đế ở trung tâm Mãng hoang, thì địa phương này là làm cho người ta kính sợ nhất. Bởi vì nơi này lại có thể ở một gã cự đầu cấp Thế Giới “Vô Cữu lão tổ”. Cái tên này, người biết không nhiều lắm. Nhưng tông phái hắc sáng lập, ở tông phái giới lại không người không biết, không người không hiểu - Thủy Ma tông!

“Oành!”

Một đạo hắc hồng chói mắt, từ trên trời giáng xuống, đánh vào trên Thanh Đồng đại điện khổng lồ ở giữa không trung thật mạnh. Tòa cung điện khổng lồ nặng tới mấy ngàn vạn tấn, liền giống nhau bị thiên ngoại tinh thần đập trúng, mãnh liệt hạ xuống mấy trượng, hầu như muốn từ không trung hoàn toàn rơi xuống.

“Người nào? Dám can đảm xông vào Vô Cữu cung!”

Cường giả liên minh báo thù vô trang hạng nặng đông đen, từ trong Vô Cữu cung ủa ra. Hướng địa phương hắc hồng rơi xuống mà xông qua. Hắc hồng tán đi, một người trẻ tuổi mặc hoa phục tuần mỹ, xuất hiện ở bên trong Thanh Đồng cung điện.

Phương Vân chỉ liếc mắt nhìn một cái, liền từ trên đài cao đi xuống. Hướng Vô Cữu cung đi đến.

“Đứng lại...”

Một gã cường giả liên minh báo thù quát lớn một tiếng, đang muốn tiến lên ngăn cản. Nói còn chưa dứt lời, đột nhiên trong lúc đó thần sắc đại biến, không dám tin nhìn chung quanh người trẻ tuổi này xuất hiện mấy đạo thân ảnh khủng bố, thanh âm đều ngưng lại:

“Hỗn, Hỗn Động Lão Tổ...”

Hiện tại, người trong thiên hạ không biết Hỗn Động Lão Tổ hầu như không có. Ở năm đầu Thái sơ, Hỗn Động Lão Tổ đúng là người khởi xướng trận chiến tranh quần hổ phệ long nọ. Mà đúng là lần chiến tranh nọ, đã cải biến vận mệnh thế giới.

Giờ này khắc này, Hỗn Động Lão Tổ râu bạc trắng tung bay, thần sắc bình tĩnh, trên mặt không có biểu tình gì. Giống như một pho tượng gỗ vậy, đứng ở bên cạnh cung điện.

“Đó là, đó là Hắc Ám Đế Quân...”

“Còn có Ngư Vô Phục...”

“Trời ơi...”

Thấy rõ ràng những đạo bóng người nọ, mọi người đều hít vào một hơi khí lạnh, trên mặt có khủng bố thật sâu. Hầu như là lập tức, mọi người nhớ tới một lời đồn đãi.

“Người này, chính là người đánh chết Ngư Vô Phục cùng Hắc Ám Đế Quân nhân...”

Mọi người trong lòng nhất tề túa ra một tia khí lạnh. Không quản Ngư Vô Phục cùng Hắc Ám Đế Quân chết hay chưa, nhưng không ai nhìn ra được, trạng thái bọn họ có điểm gì không thích hợp.

Bang bang bang!

Phương Vân ồng tay áo rung lên, bước lên bậc thang thông đến chỗ sâu trong cung điện, vẻ mặt bình tĩnh. Cổ khí thể cường đại nọ, làm ọi người kinh sợ không dám nhúc nhích.

Toàn bộ trong Vô Cữu cung, như lâm đại địch. Nhưng không ai dám can đảm tới gần. Phương Vân trên người phát ra khí thế, vô cùng hùng hồn, giống như đem toàn bộ thiên địa áp đặt vậy. Cả người còn chưa có tới gần, đã bị cái cổ áp lực trầm trọng này, nghiền thành phần vụn.

Trong Vô Cữu cung, một mắng yên tĩnh. Các tầng cửa một đường mở ra, con đường bằng thanh đồng, khắc đầy đồ án cổ lão, kéo dài đến chỗ sâu nhất của Vô Cữu cung. Ở nơi đó, mấy đạo khí thể cường đại, đã trận địa sẵn sàng đón quân địch. Yên lặng cùng đợi.

Rất hiển nhiên, Phương Vân khi hạ xuống động tĩnh thật lớn, đã hấp dẫn chủ nhân chân chính của tòa cung điện này. Hơn nữa đã sớm chờ đợi.

Ở Trung ương đại điện, Phương Vân ngừng lại. Đây là một cái đại sảnh rộng chừng trăm bước. Một lão giả ngồi ngay ngắn ở phía trên, râu tóc bạc trắng, hai tay đặt ở trên tay vịn, khí thế uy nghiêm. Hắn tuy rằng ngồi ở phía trên, nhưng làm cho người ta không cảm giác một chút khí tức sinh mệnh, giống như đang ẩn ở trong một thế giới kỳ dị nào vậy.

Người này chính là Vô Cữu lão tổ, người chân chính nắm trong tay Thủy Ma tông. Ánh mắt người này, trong trẻo nhưng lạnh lùng cao xa, giống như thần linh quan sát thế gian.

Ở bên cạnh Vô Cữu lão tổ, Phương Vân thấy được vài bóng người quen thuộc, đúng là Thủy Ma tam tổ. Ba người này ở trên danh nghĩa, nắm giữ Thủy Ma tông mấy ngàn năm. Lại có một người, tuổi không lớn, thần sắc bình tĩnh, chính là Phong Thái Thương mà Phương Vân nhận thức.

Phương Vân ánh mắt chỉ ở trên người mấy người, hơi chút nhìn lướt qua. Liền dừng ở trên người chân chính nắm trong tay tòa cung điện này, “Vô Cữu lão tổ”.

“Quan Quân hầu, người đến nơi này của chúng ta, rốt cuộc muốn làm gì?”

Trước hết đánh vỡ trăm mặt là Thủy Ma tam tổ.

Phương Vân nghe như không nghe thấy, ánh mắt chỉ nhìn lão giả trên ngai vàng: “Vô Cữu lão tổ?”

Mục đích của hắn, là Vô Cữu lão tổ. Cũng không phải Thủy Ma tam tổ.

“Đúng. Người trẻ tuổi, người nghĩ muốn cái gì?”

Vô Cữu lão tổ trên cao nhìn xuống, yên lặng nói. Hắn lịch duyệt vô cùng phong phú, ở trong mắt Phương Vân, hắn thấy được một loại mong muốn.

“Địa Hoàng Xích”.

Phương Vân bình tĩnh nói: “Cái thứ này, không nên do các người chưởng quản”.

Ba chữ “Địa Hoàng Xích” vừa ra, trong đại sảnh một mắng tĩnh mịch. Trên mặt mọi người, đều nhìn ra được cực độ khiếp sợ. Phương Vân biểu tình phi thường chắc chắn, tựa như thực xác định Địa Hoàng Xích ở trong tay bọn họ vậy.

Tam Hoàng thánh kiếm, là Tam Hoàng pháp khí, hậu thế sớm biết rõ. Nhưng mà rất ít có người biết, bảo tàng Tam Hoàng chân chính chỉ có ba thứ, đó là Nhân Hoàng kiếm, Địa Hoàng Xích cùng Long Mã Đồi.

Nhân Hoàng kiếm ở trong tay Lưu Sủy, mà Địa Hoàng Xích là ở trong tay Thủy Ma tông, chẳng qua, tên nó hiện tại, không gọi làm “Địa Hoàng Xích” mà tên là “Thủy Ma Thư”. Người biết chuyện này rất ít. Mà

Phương Vân hoàn toàn là một trong số đó. Nguyên nhân rất đơn giản, Phương Vân đã tiến vào “Thủy Ma Nguyên Thư”, biết được bí mật Địa Hoàng Xích.

“Phương Vân! Người là đồ điên. Người lại có thể xâm nhập Mãng hoang, trước mặt chúng ta, uy hiếp chúng ta giao ra Thủy Ma Nguyên Thư! Người cho rằng cái này có khả năng sao?”

Thủy Ma tam tổ đầu tiên kiềm chế không được. Thủy Ma Nguyên Thư là Nhật cấp Tam Tượng pháp khí, là vật trấn phái Thủy Ma tông. Không có khả năng dễ dàng giao cho người khác. Đặc biệt, bọn họ biết thật sâu, thân phận chân chính của Thủy Ma Nguyên Thư là “Địa Hoàng Xích”, trong đó càng cất dấu một cái bí mật lớn, cho nên càng thêm không thể giao cho người khác.

“Như vậy ta cũng chỉ có thể hủy diệt các người. Giết các người, Địa Hoàng Xích vẫn như cũ sẽ rơi vào trong tay ta” Phương Vân bình tĩnh nói.

Trong Thủy Ma tam tổ, Hắc Thiên lão tổ cầm đầu sắc mặt xanh mét:

“Đồ điên! Người có biết người đang nói cái gì sao? Nơi này là Mãng hoang, có ba vị đại đế tọa trấn...”

Nhưng mà nói còn chưa dứt lời, đã bị Phương Vân đánh gãy :

“... Bốn vị!”

Ngắn gọn hai chữ, bộc phát ra uy lực, cũng là kinh thiên động địa. Người trong điện như gặp sét đánh, trong đầu trong chốc lát như có chỗ trống. Mặc dù là Vô Cửu lão tổ vui giận không hiện ra sắc, thân hình cũng rung động một chút.

Áp lực, áp lực vô hình, làm người ta hầu như hít thở không thông!

Phương Vân vẫn như trước là Phương Vân, nhưng mà ở trong mắt mọi người, cũng đã hoàn toàn khác biệt. Thủy Ma tam tổ là đối với Phương Vân hiểu biết nhất, ba năm phía trước, Phương Vân mới chỉ là Truyền Kỳ cảnh, nhưng hiện tại, hẳn lại có thể đã muốn là Huyền Minh cảnh.

Cái này đối với mọi người đánh sâu vào, không thua gì một viên đạn nổ tung.

Thủy Ma tam tổ như thế, Phong Thái Thượng lại càng lợi hại hơn. Chỉ là hắc thần sắc lạnh lùng nhất quán, nhìn không ra đến vui giận. Chỉ có một đầu tóc dài, không gió tự bay, hiện ra kích động trong lòng.

Nơi này, chỉ có hẳn cùng Phương Vân quen thuộc nhất. Còn xem như có điểm giao tình. Nhưng mà hiện tại, mặc kệ là Thủy Ma tam tổ hay là Vô Cửu lão tổ, một bên là tổ sư hẳn, một bên là Thái thượng tổ sư hẳn. Địa vị người nào đều ở trên hẳn, xa xa không tới phiên hẳn nói chuyện.

Hơn nữa, hẳn tuy rằng cùng Phương Vân hơi có giao tình, nhưng ở sự tình trọng đại như “Địa Hoàng Xích”, hẳn cũng không cho rằng, mình có thể lay chuyển được Phương Vân - giao tình giữa hai người, hiển nhiên còn chưa có sâu đến loại tình trạng này.

1149. Chương 1150: Tứ Đại Nguyên Hung

“Vô Cửu lão tổ”.

Phương Vân đem ánh mắt chuyển hướng lão giả uy nghiêm trên đài cao:

“Ta biết người thực lực cường đại. Bất quá, người cho rằng thực lực người sẽ vượt qua Hắc Ám đế quân cùng Hỗn Độn Lão Tổ sao? Đúng rồi, đã quên nói cho người, bọn họ đã bị ta luyện thành khôi lỗi, đang hầu ở ngay tại ngoài điện. Người có thể lựa chọn hợp tác, hoặc là phản kháng”.

Trong đại điện, im lặng chết chóc. Vô Cửu lão tổ trên mặt vẫn không chút thay đổi, chỉ có trong đôi mắt, hào quang chớp động.

“Người trẻ tuổi”.

Thanh âm Vô Cữu lão tổ, trong ở đại điện vang vọng:

“Ta hy vọng người thực rõ ràng. Người đang làm cái gì. Địa Hoàng Xích là Tam Hoàng thánh khí không giả. Nhưng không phải bất luận kẻ nào cũng có thể nắm trong tay. Người xâm nhập qua trong đó, hẳn là biết bí mật trong đó. Nếu như người nghĩa muốn dùng nó để đối kháng Lưu Sủy, ta đây chỉ sợ không thể không nói cho người, đây là không thể. Hiện tại Địa Hoàng Xích, căn bản không có khả năng dùng để làm bất cứ chuyện gì. Mà một khi xuất hiện sai lầm gì, ảnh hưởng này, chính là tính hủy diệt. Hậu quả này, không ai thừa nhận được”.

“Đúng là bởi vì Địa Hoàng Xích quan hệ trọng đại, cho nên càng không thể để ở trong tay Thủy Ma tông các người. Tối thiểu, Địa Hoàng Xích ở trong tay ta, so với ở trong tay các người, an toàn hơn nhiều”.

Phương Vân nói xong tiến lên trước một bước, bên trong đại điện, cái loại áp lực làm người ta hít thở không thông này, trở nên càng thêm khủng bố. Thủy Ma tam tổ chính là cự đầu địa hồn cấp Động Thiên, chân chính có thể làm cho Phương Vân xem ở trong mắt, cũng chỉ có một Vô Cữu lão tổ. Nhưng mà Vô Cữu lão tổ có cường thịnh, cũng sẽ không mạnh hơn Hắc Ám đế quân. Ngay cả Hắc Ám đế quân cũng không phải là đối thủ Phương Vân, Vô Cữu lão tổ thì càng không phải.

“Các người có hai lựa chọn, giao ra đây hoặc là chết!”

Phương Vân thanh âm vừa dứt, bên trong đại sảnh, kiếm giương nổ trướng, không khí chỉ mảnh treo chuông. Ngay cả Vô Cữu lão tổ ánh mắt cũng lộ ra thần sắc cực độ ngưng trọng, một thân chân khí huy động, sẽ chuẩn bị liều chết một đòn.

“Chờ một chút...”

Ngay tại lúc này, một tiếng hét lớn, cuộn cuộn như sấm mà tiến vào. Hào quang chọi lóe, bảy đạo khí tức cường đại, lập tức xuất hiện ở bên trong đại điện.

“Phương Vân, chờ một chút. Mong xem ở mặt mũi ta, trước không nên động thủ. Phương diện này chỉ sợ có chút hiểu lầm”.

Sát Lục kiếm tông chủ Lý Phùng Đạo lo lắng nói. Hắn ngựa không dừng vó, lách mình thiết vào bên trong khí tràng giữa hai người. Phía sau, mấy vị tông chủ kiếm đạo thời đại thượng cổ tiếng tăm lừng lẫy, đều nói đuôi nhau mà vào. Đám người Thương Sinh tông chủ, Thuần Dương tông chủ, Thái Bạch tông chủ thần sắc ngưng trọng đều đi đến.

Bất quá, mấy tên kiếm đạo tông chủ nắm giữ khoảng cách phi thường tốt, cũng không có quá mức tới gần, để tránh tạo thành hiểu lầm. Bọn họ vừa nhận được Vô Cữu lão tổ đưa tin, đã tới đây. Bất quá, thực hiện nhiên, bên trong mấy người này, cũng chỉ có Lý Phùng Đạo mới có giao tình có thể cùng Phương Vân nói chuyện.

Những người khác, thậm chí không nói tới giao tình.

Quả nhiên nhìn thấy Lý Phùng Đạo xuất hiện, vắt ngang ở giữa hai người, Phương Vân ánh mắt híp lại, khí thế thu nhiếp không ít.

“Lý tông chủ, người tới nơi này làm cái gì? Giữa chúng ta quả thật có chút giao tình, nhưng mà nếu người muốn mượn cái này đến yêu cầu ta, can thiệp ta mà nói. Ta đây chỉ có thể nói người đã đặc biệt sai lầm rồi!” Phương Vân lạnh lùng nói.

Thế giới này, đã muốn hỗn loạn không chịu nổi. So với thời điểm quần hổ phệ long, còn muốn hỗn loạn cùng rách nát hơn. Một đường này đi qua, Phương Vân cảm giác được oán khí cùng khí tức tử vong tận trời. Tất cả cái này phải đến chung kết, mặc kệ là ai, cho dù là Lý Phùng Đạo chắn ở trên con đường này, thì cũng phải giết!

“Phương Vân, người trước hết nghe ta nói. Vô Cữu lão tổ căn bản không phải người trong ma đạo. Ngược lại, hẳn là Tông chủ Đại Vô Lượng kiếm tông ở thời đại thượng cổ chúng ta. Sở dĩ thay hình đổi dạng, giả dạng làm người trong ma đạo. Chỉ là vì một đại sự mà bất đắc dĩ phải làm. Địa Hoàng Xích ở trong tay hắn, cũng không sẽ nguy hại thiên hạ. Trên thực tế, Vô Cữu lão tổ... Vô Lượng tông chủ, cũng là người thủ hộ Địa Hoàng Xích”.

Lý Phùng Đạo vội vàng giải thích. Hắn cùng Phương Vân trước đó quả thật có chút giao tình. Nếu là ở trước Phương gia kịch biến, Phương Vân gặp hắn có lẽ còn phải kêu tiếng tiền bối. Nhưng mà hiện tại, tất cả đều thay đổi.

Từ sau Lưu Sủy thượng vị, nho gia liền huỷ bỏ. Tại đây thế giới không có đạo đức này, tất cả đều chỉ vì sinh tồn.

“Hả?”

Phương Vân nghe vậy quả nhiên nhú mày, liếc mắt một cái nhìn thật sâu Vô Cữu lão tổ trên đại điện: “Vô Lượng tông chủ...”

“Không sai, thân phận chân thật của ta, quả thật là Vô Lượng tông chủ thời đại thượng cổ!”

Vô Cữu lão tổ rốt cuộc đứng dậy, từ trên bảo tọa đi xuống dưới. Ở thời điểm hắn đi xuống, nguyên bản Thủy Ma chân khí, trở thành hư không. Một cỗ kiếm khí chí dương chí cương, mệnh mông cuộn cuộn tinh thuần, hướng trên trời mà bốc lên. Cái cỗ kiếm khí này vô cùng vô lượng, tựa như vĩnh vô khô kiệt, vĩnh vô điểm cuối.

Vô Cữu lão tổ nguyên bản tóc bạc trắng, cũng bắt đầu co rút lại.

Màu sắc từ trắng sang đen, giống nhau mặc ngọc vậy. Lão giả râu tóc bạc phơ, biến hóa trở thành nam tử trung niên cao lớn oai hùng, tản mát ra khí thế không thể ngăn cản.

Giờ này khắc này, Vô Cữu lão tổ nơi nào còn có nửa điểm khí chất ma đạo kiêu hùng?!

“Chuyện này, đề cập đến một bí ẩn thượng cổ. Vốn là không thể để cho người ngoài biết. Nhưng mà hiện tại, cũng đã không sao cả”.

Thương Sinh tông chủ ổng tay áo rung lên, từ trên bậc thang đi xuống dưới:

“Vô Lượng tông chủ sở dĩ chuyển chính thành tà, còn thành lập Thủy Ma tông Thái Sơn bắc đầu ma đạo, che giấu tung tích. Mục đích thật ra là vì giám thị, tìm một người, người kia, người hắn là không xa lạ. Hắn chính là chính đạo đệ nhất môn phái, tổ sư sáng lập Thái Tổ phái Thương Thủy lão tổ!”

“Trừ bỏ thân phận Thương Thủy lão tổ này, hắn còn có một cái thân phận chân chính, Tông chủ thượng cổ Vạn Cực kiếm tông!”

Một vị Tông chủ thượng cổ kiếm đạo Thái Bạch kiếm tông đi đến:

“Thượng cổ hậu kì, đã xảy ra biến đổi kinh thiên. Ở thượng cổ phá diệt, sau khi chiến tranh kết thúc. Chúng ta luôn luôn tìm hai người. Trong hai người đó, có một người là phản đồ trong chúng ta. Hắn không chỉ ở thời điểm quan trọng, đánh lén kiếm đạo nhất mạch, tông chủ Kiếm tông tối cường, hơn nữa phản bội toàn bộ thượng cổ tông môn chúng ta. Bởi vì khi thời đại thượng cổ phá diệt, quá mức hỗn loạn. Cho nên chúng ta cũng không thể xác định, trong hai người, rốt cuộc người nào mới là phản đồ chân chính. Bất quá hiện tại, tất cả đều đã sáng tỏ”.

Phương Vân thần sắc như thường, trong mắt hào quang hơi lóe ra:

“... Cho nên, ý tứ các người chính là, Thương Thủy lão tổ chính là phản đồ chân chính kia. Mà hắn, lại là minh hữu của các người?!”

Đây là một cái trào phúng thật lớn. Người cầm đầu Thái Tổ phái, thân là đứng đầu đạo môn, chấp chương chính đạo, thân phận chân chính, lại có thể là một phản đồ thượng cổ. Mà Thủy Ma tông đứng đầu ma đạo, lại thành hóa thân chính nghĩa.

Chính, tà đối vị trí, không thể không làm người ta cảm thấy trào phúng thật lớn!

“Đúng”.

Tuy sự thật này thực vớ vẩn, nhưng năm người lại trăm miệng một lời xác định điểm này, hơn nữa thần sắc trịnh trọng. Không có một chút thành phần đùa giỡn nào.

Phương Vân trầm mặc xuống dưới, một lát sau nói: “Có chứng cứ gì không? Chẳng lẽ chỉ bằng phỏng đoán?”

“Chứng cứ rất đơn giản, bởi vì Thương Thủy lão tổ hiện tại ngay ở trong hoàng cung Đại Chu, trung tâm hộ vệ ở bên người Lưu Sủy. Hơn nữa, trong chiến dịch kinh thành, chúng ta đều quan sát qua. Bên trong kiếm đạo của Thương Thủy lão tổ, lại chứa chân ý của năm phái kiếm đạo chúng ta. Mà ở thượng cổ hậu kỳ, tông phái chúng ta, đều từng gặp qua lực lượng không rõ tập kích, không ít điển tịch bị cướp đi. Cái này cũng đủ để chứng minh thân phận chân chính của Thương Thủy lão tổ, Vạn Cực tông chủ!”

Sát Lục tông chủ Lý Phùng Đạo trầm giọng nói:

“Phương Vân, trong Địa Hoàng Xích ẩn tàng một bí mật kinh thiên. Căn bản không thể có sơ sót. Người hiện tại bảo quản nó, không chỉ là Vô Lượng tông chủ, còn có nhóm chúng ta. Người cho dù không tin bọn họ, cũng có thể tin tưởng ta. Nếu không phải có nỗi khổ âm thâm này, chúng ta không có khả năng khi chiến đấu cùng Nhân Hoàng, cũng không vận dụng Địa Hoàng Xích”.

“Nỗi khổ âm thâm? Người nói, là trong Địa Hoàng Xích, phong ấn một trong nguyên hung hủy diệt viễn cổ, một ma vật cường đại đến từ thiên ngoại vũ trụ sao?”

Phương Vân lạnh nhạt nói. Hắn tuy rằng trên miệng chưa nói, nhưng trong lòng cũng đã tin vài phần.

Thương Thủy lão tổ là ba năm trước đây, là một trong những người khởi xướng chiến dịch kinh thành. Nguyên bản cùng Nhân Hoàng thế bất lưỡng lập. Nhưng trong khoảng thời gian ngắn, liền nhanh chóng hàng phục Nhân Hoàng Lưu Sủy. Người thay đổi giả dối như vậy, cũng chỉ có loại người trong ma đạo này, mới làm ra được.

“Oành!”

Phương Vân nhẹ nhàng bằng quơ một câu, lại ở mọi người trong điện, dẫn phát ra một trận sóng to gió lớn.

“Phương Vân, chuyện này, cực kỳ bí ẩn, người như thế nào biết được?”

Lý Phùng Đạo thần sắc nghi hoặc. Biết trong Địa Hoàng Xích có ma vật cường đại cũng không lạ, nhưng mà biết ma vật này là một trong những nguyên hung hủy diệt viễn cổ, cũng không thể không làm cho người ta chấn kinh.

Thời đại viễn cổ, có Tam Hoàng tọa trấn. Nhưng cuối cùng lại hủy diệt. Chỉ cần suy nghĩ một chút, là có thể biết, thân là một trong nguyên hung, bậc sinh vật này có bao nhiêu khủng bố cùng đáng sợ.

“Các người đã quên sao? Ta kế thừa truyền thừa viễn cổ ma thần Diêm Ma Thiên Tử. Ký ức của hắn, chính là lý ức của ta. Bí mật của các người, có thể giấu diếm được những người khác. Lại không thể gạt được ta”.

Phương Vân bình tĩnh nói. Diêm Ma Thiên Tử cũng không có sống đến viễn cổ phá diệt, nhưng mà cũng là ma thần đã trải qua một đoạn thời gian cuối cùng. Lại kết hợp một chút khung cảnh to lớn Tam Hoàng phong ấn trong đầu Phương Vân nhìn thấy, thì tất cả sẽ không còn là bí mật gì.

Ở viễn cổ thời đại hậu kỳ, một đám sinh vật thiên ngoại cường đại, đột nhiên xuất hiện. Số lượng vô cùng vô tận, trên người chúng nó đều có năng lượng vũ trụ mãnh liệt. Bốn sinh vật trong đó có được năng lượng hắc ám đáng sợ nhất. Năng lực của chúng, không thua viễn cổ Tam Hoàng. Một trong đó buông xuống Phệ Đà châu, tam buông xuống trung thổ.

Sinh vật hắc ám này, tự xưng phụng dưỡng chúa tể càng cường đại hơn. Thi Ma Thiên Tử Cửu Anh, chính là bị chúng dụ dỗ, âm thầm phản bội viễn cổ Tam Hoàng cùng toàn bộ ma thần. Hơn nữa còn đánh lên Diêm Ma Thiên Tử.

Tình thế viễn cổ, từng kinh qua một lần nguy cơ khẩn cấp. Cuối cùng, viễn cổ Tam Hoàng cùng một đời phật chủ cuối cùng Thích Già Văn Mưu Ni cổ phật liên hợp lại, đạo phật liên hệ, mới trấn áp ngăn chặn cục diện. Toàn bộ yêu ma thiên ngoại, đều bị trấn áp đặt ở chỗ sâu trong ba mươi sáu tầng thế giới Thiên Cương, cùng tầng dưới chót bảy mươi hai tầng thế giới Địa Sát.

Về phần bốn sinh vật hắc ám cường đại, tràn ngập dục vọng hủy diệt nọ. Một trong đó bị Tam Hoàng phong ấn ở trong Địa Hoàng Xích, một bị phong ấn ở trong Ai Hào thâm uyên. Hơn nữa từ Tam Hoàng

cùng Phật chủ liên hợp, lấy chân nguyên bản thân để trả giá, sáng tạo phong ấn trọn đời trấn áp tà hồn này, thẳng đến một ngày nó bị hoàn toàn tiêu diệt!

1150. Chương 1151: Bạch Hổ Thần Thú

Chuôi kiếm này chính là “Phật Hoàng thánh kiếm,” sau lại rơi vào trong tay Tứ Phương hầu Phương Dận. Cái này cũng là nguyên nhân khi Phương Dận cứu Phương Vân, thi triển kiếm này, hiển lộ ra hóa thân Phật chủ. Cái này cũng là khi Phương Vân cùng Phương Dận thảo luận, thông qua khí linh cổ lão Phật Hoàng thánh kiếm mà biết được.

Về phần hai linh hồn tà ác còn lại chạy đi đâu, thì cũng không biết. Ngay cả khí linh cổ lão Phật Hoàng thánh kiếm, cũng không biết hai hung vật nọ ở đâu.

Bất quá, viễn cổ Tam Hoàng cùng Phật chủ sớm mượn dùng chín chân long, thiết hạ cửu châu cấm chế. Các nguyên hung này mặc kệ ở nơi nào, cũng không có khả năng rời khỏi trung thổ, trốn về hư không vũ trụ, triệu hồi ra càng nhiều ma vật.

Bất quá, Phương Vân đã mơ hồ có cảm giác.

Chỉ sợ Phu tử nói, tà vật bám ở trên người Nhân Hoàng Lưu Sủy, chính là một trong tứ đại nguyên hung hủy diệt viễn cổ.

Nhưng mà, cái này vẫn chỉ là suy đoán. Không có chứng cứ xác thực chứng minh!

Thời đại viễn cổ, đã qua quá lâu. Hiện tại, toàn bộ trung thổ thần châu, biết được toàn bộ bí mật trước sau, chỉ sợ cũng chỉ có Phương Vân cùng một số ít người bên cạnh hắn.

Loại bí mật này, lộ ra ngoài cũng không có tác dụng gì. Ngược lại sẽ gây nên khủng hoảng thật lớn. Cho nên, bên người Phương Vân rất nhiều người cũng không biết. Hắn cũng không tính nói cho đám người Lý Phùng Đạo.

“Diêm Ma Thiên Tử... trách không được người biết cái này”.

Vài người lộ ra vẻ mặt giật mình. Phương Vân có trí nhớ viễn cổ ma thần, biết cái này đương nhiên cũng không có gì kỳ lạ.

“Người nếu đã biết cái này. Chúng ta biết được bí mật, đối với người cũng không cần giữ bí mật nữa”.

Vài tên Tông chủ thượng cổ kiếm tông nhìn thoáng qua nhau, đều gật gật đầu. Cuối cùng vẫn là Lý Phùng Đạo mở miệng:

“Thượng cổ mười vạn tông phái uy thế vào mặt kì. Đột nhiên xuất hiện rất nhiều yêu ma. Rất nhiều tông phái, trong một đêm đã bị trừ tận gốc, chó gà không tha. Lúc ấy lòng người hoảng sợ. Bởi vì toàn bộ người trong tông phái, dần dần đều bị đánh chết. Cho nên không ai biết cái này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra. Đó căn bản không phải chiến đấu, mà là một cuộc đồ sát. Tựa như có một kẻ địch cường đại nhìn không thấy vậy”.

“Sự tình phát triển đến sau đó, không biết là ai đề xuất. Nếu muốn tránh được đại kiếp nạn lần này. Chỉ có tự mình phong ấn giấu ở chỗ sâu trong đại địa đợi ấy ngàn mây mấy vạn năm sau thức tỉnh. Mới có thể đào thoát kiếp nạn này. Bắt đầu mới chính là một ít tông phái nhỏ noi theo, nhưng mà sau đó, dần dần lan đến gần ba ngàn đại tông môn. Khủng hoảng là bệnh dễ lây nhất. Rất nhiều người căn bản không biết là chuyện gì xảy ra. Chỉ nhìn thấy rất nhiều đại tông phái so với bọn hắn càng mạnh hơn, đều lựa chọn chuyển thể trọng sinh, hoặc là tự mình phong ấn, thì cũng lựa chọn đi theo”.

“Đến sau đó, tông phái thượng cổ nguyên bản cường đại, nhất thời một phân thành hai. Một phái trong đó, tin tưởng yêu ma này cũng là có thể chiến thắng mà kêu gọi kiếm tông lưu lại. Một phái khác, đều đào tẩu.

Đến cuối cùng, cái này đã trực tiếp làm cho tông phái thượng cổ uy thế mất hết. Thời đại của chúng ta liền cứ như vậy mà bị hủy diệt!”

Vài tên tông sư kiếm đạo nhớ tới uy thế thượng cổ, đều là thần thức không thôi.

“Ồ, nói như vậy. Hai sinh vật thiên ngoại từ dưới tay viễn cổ Tam Hoàng chạy trốn nọ, ở thượng cổ lại xuất hiện hay sao?”

Phương Vân ánh mắt nhấp nháy một chút. Hắn tư duy nhanh nhẹn, chỉ nghe đến đó liền liên tưởng đến rất nhiều.

Cái gọi là một núi không dung hai hổ, trung thổ thần châu tất nhiên ở thời đại viễn cổ, xuất hiện bốn thủ lĩnh yêu ma cường đại, vậy khả năng không lớn có thể lực khác thẩm thấu tiến vào, bốn phía làm loạn. Ở một trình độ nào đó có thể kêu là “phạm vi thế lực”.

“Chuyện này, tạm thời còn không rõ ràng. Bất quá chúng ta ta thấy qua yêu ma này. Bọn chúng lộ ra khí thế, cùng khí tức yêu vật trong Địa Hoàng Xuất phóng ra, đều là cùng nguồn gốc. Hắn là có quan hệ sâu đậm”.

Thượng cổ Thuần Dương tông chủ vuốt vuốt râu, lộ thần sắc ra suy nghĩ nói.

Phương Vân gật gật đầu, thần sắc dịu đi không ít. Địa Hoàng Xích quan hệ trọng đại, đám người Lý Phùng Đạo tuy rằng không tính là chính nghĩa gì, nhưng mà nhất mạch kiếm thời đại đạo thượng cổ vẫn là rất có thanh danh. Địa Hoàng Xích nắm giữ ở trong tay bọn họ, hắn là có thể tin được.

“Tất nhiên nhất mạch kiếm đạo thượng cổ các người cố ý thủ hộ Địa Hoàng Xích. Ta cũng sẽ không miễn cưỡng. Không có chuyện gì, ta liền rời đi”.

Phương Vân nói xong, liền muốn rời đi. Hắn lo lắng nhất, là thanh danh ma đạo Thủy Ma tông. Địa Hoàng Xích ở trong tay Thủy Ma tông, nếu là làm ác, hậu hoạn không nhỏ. Bất quá, có sáu gã đại tông sư kiếm đạo bảo đảm, loại nghi hoặc này, trên cơ bản có thể bỏ đi.

“Chờ một chút”.

Nhìn thấy Phương Vân muốn rời đi, Vô Cữu lão tổ thực lực mạnh nhất, cũng chính là thượng cổ Vô Lượng tông chủ đột nhiên đưa tay gọi Phương Vân lại.

“Hả?”

Phương Vân quay đầu lại, trong mắt hàn quang chợt lóe. Vô Cữu lão tổ nếu nghĩ đến tụ tập vài tên đại tông sư thượng cổ kiếm đạo, muốn giáo huấn ngược lại, vậy mười phần sai rồi.

Ra ngoài ý muốn là, Vô Cữu lão tổ cùng vài vị đại tông sư kiếm đạo nhìn thoáng qua nhau, mở miệng nói:

“Phương Vân, vừa rồi ngươi nói, người chiếm được truyền thừa viễn cổ ma thần Diêm Ma Thiên Tử. Trong truyền thuyết, Diêm Ma Thiên Tử có được uy lực thật lớn chứng sinh khổng tử. Chúng ta hy vọng, người có thể giúp chúng ta cứu một người hay không”.

Phương Vân trong mắt chợt lóe sáng:

“Ai?!”

Ở trên không Đông hải, trong một mảng mây mờ mịt. Phương Vân nhìn thấy thượng cổ đệ nhất kiếm phái, Kiếm tông Lục Kiếm Tiên Trần điện trưởng lão. Đang ngồi ở trong một tòa cổ điện màu đen, vết kiếm loang lổ, trải qua chiến hỏa trong phủ, lại vết kiếm tung hoành, kiếm khí như sương.

Kiếm tông Lục Kiếm Tiên Trần điện trưởng lão, đang nằm nghiêng ở bên trong, ba đạo kiếm khí trắng như sương tuyết, lại cực kỳ bắt mắt, giăng khắp nơi, xỏ xuyên qua ngực hắn, đem hắn nhốt ở trong một góc tòa Lục Tiên điện này. Lão nhân râu xám trắng, tóc rối tung, áo choàng màu xanh một mảng nếp nhăn, hiện ra một cổ hương vị suy sụp.

“Đây là kiếm khí Lục Kiếm Tiên, Hâm Kiếm Tiên cùng Tuyệt Kiếm Tiên!”

Phương Vân một bước đi vào, liền mở miệng nói. Kiếm khí Lục Kiếm Tiên cùng Hâm Kiếm Tiên, hẳn rất quen thuộc. Một đạo khác tuy chưa từng thấy qua, nhưng vẫn đoán ra được.

“Đúng, ba đạo kiếm khí này, là kiếm khí tam thanh thần kiếm thiện anh, có khả năng khóa hồn, tù hồn. Chúng ta nếu phá đi kiếm khí tam thanh thần kiếm này, chỉ sợ Trấn điện trưởng lão lập tức sẽ thần hồn bị hủy mà chết!”

Vô Cữu lão tổ nói. Hắn dẫn theo mấy tên kiếm đạo đại tông sư, từ sau nối đuôi nhau mà vào.

Phương Vân nhìn lão giả hai mắt nhắm nghiền, vẫn không nhúc nhích, trong mắt hào quang lóe ra, có chút đăm chiêu:

“Đế Nhất?”

Tất cả mọi người đều cúi đầu, thần sắc có chút xấu hổ. Cái này coi như là chuyện xấu trong nhà thượng cổ nhất mạch kiếm đạo tối cường.

Phương Vân khẽ gật đầu, không chút nào ngoài ý muốn. Có năng lực tìm được địa phương này, lại có loại mục đích này, cũng chỉ có vị kia Đế Nhất.

“Phành!”

Mọi người còn chưa có phản ứng lại, Phương Vân trực tiếp một chưởng làm vỡ nát ba đạo kiếm khí khóa hồn. Đồng thời một đạo hào quang hắc ám, từ bên trong thân thể phụt ra, trong phút chốc đem toàn bộ đại điện bao phủ.

“Lấy danh của ta, Minh thần, ban cho sinh mệnh trước mắt cơ hội trọng sinh!- tỉnh lại!”

Toàn bộ đại điện, đều bị một cỗ khí cơ tử vong khủng bố này bao phủ. Một thân ảnh khổng lồ, mơ hồ đứng sừng sững bên trong đại điện. Lục Tiên điện đất rung núi chuyển. Phương Vân bàn tay vỗ ra, lập tức đem thần hồn của Lục Kiếm tiên trưởng lão đã tán đi ra ngoài, xiết lại trong tay, vỗ về thân thể của hắn.

“Súc sinh...”

Lục Tiên điện trưởng lão vừa mới tỉnh lại lập tức chính là một ngụm máu tươi phun ra, lớn tiếng quát, một chưởng hàm chứa phần võ đánh ra ngoài.

“Lý trưởng lão! Lý trưởng lão!...”

Mọi người đều biến sắc, toàn bộ bay vút qua. Sợ Phương Vân một chưởng phản kích đem hắn vỗ chết.

“Ông!”

Bên trong thân thể Phương Vân chân khí chấn động, lập tức đem kiếm khí vị trưởng lão Lục Kiếm tiên này, bao vây trong đó. Biến mất không thấy, hóa giải vô hình.

Phương Vân cũng không so đo, thu thần lực của Diêm Ma. Trực tiếp một cỗ chân khí truyền qua cho vị trấn điện trưởng lão Lục Tiên điện đã hơi hơi khôi phục này một ít nguyên khí.

“Tru Tiên điện, các ngươi nhanh đi Tru Tiên điện. Không thể để cho hắn được Tru Kiếm tiên. Nếu không nói, ta thực thẹn với tông chủ...”

Lục Tiên điện trưởng lão cũng bất chấp thương thế, vừa thức tỉnh, thần sắc lo lắng vẻ mặt vô cùng hối hận.

Phương Vân liếc mắt nhìn người lão giả này một cái, trong lòng cũng có chút xem thường. Hắn ra tay cứu người này chỉ là xem ở mặt mũi đám người Lý Phùng Đạo. Về phần bản thân hắn, cũng không có để ý tới như vậy.

Đế Nhất có thể được ba thanh thần khí kiếm tông, không hề nghi ngờ đều là “công lao” của vị Lục Tiên đại trưởng lão này. Vốn kiếm tông cũng có quy củ, mỗi vị trưởng lão trấn áp một thanh thần khí kiếm tông.

Tru tiên tứ kiếm, kiếm kiếm bất đồng. Mỗi người đều chỉ có thể khống chế một thanh. Nhưng vị đại trưởng lão Lục Tiên điện này xuất phát từ cung chiêu đối với Đế Nhất, trực tiếp đem vị trí của hai điện này đều nói cho Đế Nhất.

Đế Nhất thân có ba thanh tru kiếm tiên. Đại trưởng lão hai điện này ra sao không hỏi cũng tự biết. Hắn bởi vì cá nhân, trực tiếp hại trưởng lão hai điện này. Nay vị đại trưởng lão này bị Đế Nhất phản phệ, dùng ba đạo tru kiếm tiên khí, khóa hồn hắn, cũng là trừng phạt đúng tội.

Phương Vân nghe còn không cảm thấy cái gì, nhưng đám người Vô Cữu lão tổ, Thương Sinh tông chủ, Thuần Dương tông chủ cũng là nghe được bỗng nhiên biến sắc:

“Cái gì!! Người đem vị trí Tru Tiên điện, cũng nói cho hắn!”

Cường đại nhất trong Tru tiên tứ kiếm, chính là Tru Kiếm tiên. Là thần kiếm công kích cường đại đệ nhất, là tượng trưng tông chủ kiếm tông. Đại trưởng lão Lục Tiên điện lại có thể ngay cả vị trí của Tru Tiên điện, đều nói cho Đế Nhất. Cái này quả thực là phản lại chức trách của hắn, tương đương phản bội toàn bộ kiếm tông!

Kiểm tông là kiếm đạo đệ nhất đại phái, chuyện này cũng gián tiếp đem mấy đời tông chủ kiếm đạo này, liên lụy vào.

“Ta không nghĩ tới, ta không nghĩ tới! Hắn lại có thể sẽ biến thành như vậy...”

Đại trưởng lão Lục Tiên điện thống khổ nói, vẻ mặt hối hận.

“Lý trưởng lão, người thật sự là quá phận. Người có biết cái này ý nghĩa là gì không?”

Giờ khắc này, ngay cả đám người Thái Bạch tông chủ, đều đối với hắn sinh ra xem thường thật sâu. Trưởng lão hai điện này tuy rằng không phải hắn giết, nhưng có thể nói, là chết ở trong tay hắn. Đường đường kiếm tông bởi vì hắn cứng chiều, chỉ sợ toàn bộ đạo thống đều rơi vào tay người khác.

“Đế Nhất hiện tại quy thuận triều đình, trở thành đại tướng dưới tay Lưu Sủy. Tru Kiếm tiên rơi vào trong tay hắn, tương đương là vẽ đường cho hươu chạy. Lý trưởng lão, người hồ đồ!”

Vô Cữu lão tổ thần sắc trầm xuống. Tru kiếm tiên không chỉ là thần khí kiếm tông, còn là thần khí trấn áp số mệnh kiếm đạo nhất mạch. Tru Tiên kiếm có thể trợ số mệnh thượng cổ kiếm đạo, thì cũng có thể trái lại, áp chế bọn họ.

“Phương Vân... Người là Phương Vân, ta nghe Bạch Hổ thần thú đề cập qua người. Van cầu người, đi Tru Tiên điện ngăn cản hắn đi! Ta đã sai lầm rồi một hồi, không thể lại sai nữa”.

Trưởng lão Lục Tiên điện ánh mắt nhìn thấy Phương Vân, đột nhiên nhớ tới cái gì, kêu to lên.

Phương Vân vốn đang muốn rời đi, nghe thế lại dừng bước: “Bạch Hổ thần thú?”

1151. Chương 1152: Bạch Hổ Cùng Kỳ Lân

“Đúng rồi! Người còn không biết thân phận của nó. Bạch Hổ thần thú là thần thú hộ tông Kiếm tông chúng ta. Điểm này, người biết cũng không nhiều. Nó ở bên ngoài thích biến hóa thành một con thỏ, tên là Bao Bao”.

“Bao Bao sao?!”

Phương Vân thân hình kịch chấn, bản thể Bao Bao đại nhân, lại có thể là thần thú thủ hộ Kiếm tông!! Nếu Đế Nhất làm khó nó, lấy tu vi của con thỏ, căn bản không phải đối thủ của hắn. Đặc biệt hắn hiện tại trong tay có ba thanh thần kiếm.

“Tru Tiên điện ở nơi nào, nói cho ta biết!”

Phương Vân tiến lên trước một bước, lập tức nói. Rất nhanh, Lý trưởng lão liền truyền đến một đạo ý thức, mặt trên thể hiện ra vị trí của “Tru Tiên điện” bí ẩn nhất của Kiếm tông.

“Ông!”

Phương Vân thân hình chợt lóe, cũng không cùng những người khác chào hỏi. Lập tức liền trốn vào hư không, biến mất không thấy. Phương Vân hiện tại ngộ thông “Vô tận chi môn”, đối với không gian chỉ đạo nắm trong tay, đạt tới một bước không thể tưởng tượng. Xuyên qua không gian so với trước kia, nhanh hơn vô số lần.

Bất quá trong nháy mắt, Phương Vân đã đến vị trí của Tru Tiên điện theo như lời trưởng lão Lục Tiên điện. Đây là một tòa kiến trúc cương thiết to lớn, ở bên trong một đoạn thời không đứt gãy bí ẩn. Chẳng qua, thời điểm khi Phương Vân tới, nhìn thấy đã là một mảng đồ nát, toàn bộ cung điện đều sập xuống, tựa như đã trải qua chiến đấu cực kỳ kịch liệt.

“Không tốt! Đến chậm rồi!”

Phương Vân trong lòng trầm xuống. Trưởng lão Lục Tiên điện hôn mê, đã hôn mê thời gian thật dài. Thời điểm này lại đây, việc cũng đã xong. Bất quá, Phương Vân cũng là muốn tận nhân sự.

“Ông!”

Trong mắt hào quang biến hóa, trong mắt Phương Vân lập tức sinh ra biến hóa. Toàn bộ tất cả, đều trong mắt hấn, lấy một loại hình thái khác tồn tại. Bí ẩn gì, đều trốn không quá ánh mắt của hấn. Mà cùng lúc đó, tin tức khổng lồ từ bốn phương tám hướng vọt tới, tiến vào bên trong đầu của Phương Vân.

Phương Vân sau khi được thần lực ma thần, đối với loại tin tức trong hư không này, mức tiếp nhận tăng cường không chỉ mấy lần. Không bao lâu sau đã tìm ra một số tin tức hữu dụng.

“Hả?”

Phương Vân thời điểm ánh mắt đảo qua tầng dưới chót đại điện, đột nhiên ánh mắt dừng lại, đưa bàn tay ta, một vật tỏa ra ánh sáng màu lục, lập tức từ phế tích bay ra, rơi vào bàn tay Phương Vân.

Đây là một đám chân khí màu lục còn lưu lại, bởi vì trong đó ẩn chứa khí tức sinh mệnh quá mức phong phú. Thế cho nên đoạn chân khí này ngưng kết, bộ dáng hóa thành mầm móng. Tựa như tùy thời sẽ chui từ dưới đất lên mà ra, trưởng thành một cây đại thụ che trời.

“Vạn Cổ Thanh Thiên Đại Đế...”

Phương Vân trong mắt hiện lên một đạo hào quang. Loại chân khí này, hấn sớm đã tiếp xúc, đúng là chân khí lão tổ tông yêu tộc Vạn Cổ Thanh Thiên Đại Đế. Cũng chỉ có chân khí của hấn, mới có được khí tức sinh mệnh mãnh liệt như vậy, có thể hóa thành mầm móng, trưởng thành đại thụ che trời.

“Người đã đến rồi!...”

Một trận thanh âm già nua mà thông thả đột nhiên ở trong đại điện vang lên.

Thanh âm này, rất xa rất xa, lại rất chậm rất chậm, giống như một người già đi không nổi vậy.

Mắt ngoài mầm móng chân khí màu lục, khử lên từng đợt gợn sóng nhỏ. Nguyên bản mầm móng chân khí bất quá chỉ lớn bằng giọt nước, đột nhiên trở nên sâu không lường được, giống như liên kết với một thể giới không đáy vậy.

“Vào đi”.

Mầm móng chân khí, sinh ra một cỗ hấp lực cường đại. Một cái thông đạo lõm xoáy hắc ám, trống rỗng thành hình. Là một cái thông đạo thời không, đi thông địa phương không biết.

“Ông!”

Phương Vân không có do dự thân hình nhoáng lên một cái, lập tức hóa thành một đạo tia chớp nhập vào trong thông đạo thời không này. Đây là đạo vĩ độ không gian kỳ dị, không cùng không gian nào song song. Đây là một đạo thông đạo chân khí, giống như một cái ống dẫn gấp khúc màu lục vậy. Phương Vân dọc theo ống dẫn xâm nhập, càng ngày càng cảm giác được khí tức sinh mệnh càng nồng đậm.

“Oành ùng!”

Phương Vân hóa thành một đạo cầu vòng chói mắt, từ trên trời giáng xuống thật mạnh trên mặt đất.

Đây là một mảng địa phương hoàn toàn xa lạ, nơi nơi đều là cổ mộc che trời, mỗi một cây so với bất cứ ở một gốc đại thụ nào của thế giới trung thổ đều cao lớn hơn. Ước chừng mấy trăm trượng đến mấy ngàn trượng. Mỗi một cây đều lớn hơn mười người ôm.

Cổ thụ che trời liên tiếp, kéo dài bát ngát. Tản mát ra hương vị rừng rậm nguyên thủy.

Đây là thế giới tuyệt đối không ở bên trong trung thổ. Thế giới vô biên vô hạn, cùng mây trắng trên trời, tôn lên lẫn nhau, có vẻ cực vì tĩnh lặng. Ở trung ương thế giới, có một cây đại thụ kỳ dị, nhìn không tới gốc, cũng nhìn không tới tán cây, liền như vậy thẳng xỏ xuyên qua thiên địa, vắt ngang qua bên trong thế giới. Tản mát ra một cỗ khí tức hồng hoang, cổ lão.

“Vạn Cổ Thanh Thiên Đại Đế!”

Phương Vân trong đầu xẹt qua một cái ý niệm. Ở trước mặt cây đại thụ này, bất luận kẻ nào đều đã sinh ra một loại cảm giác nhìn lên cùng nhỏ bé. Đây là bản thể Vạn Cổ Thanh Thiên Đại Đế. Một gốc cây đại thụ thông thiên triệt địa!

Ở trong gốc đại thụ này, ẩn chứa lực lượng đáng sợ người thường khó có thể tưởng tượng!

Phương Vân đi qua, đại địa ở dưới chân hắn, không ngừng co rút lại. Chỉ trong tích tắc, đã đi tới trước mặt gốc đại thụ độc nhất vô nhị kia.

“Yêu tổ!”

Phương Vân kêu ra tên của cây đại thụ này ở thế giới bên ngoài. Hắn là tồn tại cổ lão nhất của yêu tộc.

“Tiền bối, đã lâu không gặp”.

Bên phải Phương Vân đột nhiên xuất hiện một bóng người, mặc hầu phục, là Tứ Phương hầu Phương Dân, từ trong Thiên địa vạn hóa chung đi ra. Đứng thẳng ở dưới cây đại thụ này. Về mặt hắn bình thản, mang theo một tia mỉm cười. Tựa như cùng Vạn Cổ Thanh Thiên rất quen thuộc.

“Thật cao hứng gặp lại hậu duệ của Đế Vũ”.

Trên thân cự mộc, hào quang lóe ra. Trong nháy mắt, ngay tại vị trí rễ cây, bên cạnh mọi người trống rỗng xuất hiện một gã trung niên nam tử. Người này mặc hoa phục xanh biếc, hiện ra một cỗ hương vị cực kỳ tôn quý, vĩ đại, giống như đế vương vậy. Nhưng mà, ánh mắt hắn lại cực kỳ bình thản, giống như có thể cất chứa thế giới vạn vật vậy.

Loại ánh mắt này, hiện tại đã muốn rất khó nhìn thấy. Không có dã tâm, không có tham dục. Chỉ có bình thản vô tận. Giống như sự tình gì, ở trong mắt hắn, đều là như bóng mây qua thềm vậy.

Đây là một tòa hóa thân của Vạn Cổ Thanh Thiên, bản thể của hắn, là cự mộc trong thiên địa, có được lực lượng không thể tưởng tượng.

Ánh mắt Vạn Cổ Thanh Thiên Đại Đế, chỉ ở trên người Phương Dân dừng lại một lát, liền chuyển dời đến Phương Vân:

“Người trẻ tuổi, chúc mừng ngươi đạt được lực lượng viễn cổ ma thần. Người hiện tại, đã có được lực lượng sóng vai cùng tổ tiên ngươi”.

Tổ tiên Phương gia, tự nhiên chính là Đại đế “Vũ” lực lượng cường đại nhất thượng cổ. Thời đại thượng cổ, Vạn Cổ Thanh Thiên Đại Đế từng cùng Đế Vũ đại chiến một hồi. Kết cục tự nhiên là Vạn Cổ Thanh Thiên chiến bại. Bất quá, Đế Vũ cũng không có giết chết Vạn Cổ Thanh Thiên Đại Đế. Không chỉ như vậy, thượng cổ Đế Vũ thậm chí đem bí quyết cường đại nhất của mình, đều truyền cho vị yêu tộc thánh tổ này. Khiến cho hắn cường đại hơn!

Đây là một chuyện bí ẩn, không có bao nhiêu người biết. Thượng cổ Đế Vũ tuy rằng trấn áp yêu tộc, hơn nữa còn hàng phục Vạn Cổ Thanh Thiên Đại Đế. Nhưng quan hệ giữa bọn hắn, cũng không phải kẻ địch. Thậm chí so với bằng hữu còn muốn thân mật hơn.

Phương Vân nhìn trước mắt vị Huyền Minh đại đế cường đại nhất trong ngoại tộc này. Trong ánh mắt cũng không có chút kỳ lạ hoặc đối địch. Hắn có thể cảm giác được, ở trên người vị Vạn Cổ Thanh Thiên Đại Đế

này, cùng hần có loại cảm giác huyết mạch tương liên. Loại cảm giác này thực vi diệu, nhưng chân thật tồn tại. Thật giống như là cùng một cái huyết mạch vậy.

Về lai lịch Vạn Cổ Thanh Thiên Đại Đế, không có bao nhiêu người biết. Thời đại thượng cổ, Đế Vũ là một vị. Rồi sau đó, Phương Dân sau khi có được Phật Hoàng thánh kiếm, cũng tính một vị. Sau đó, Phương Dân lại đem bí mật này nói cho hần.

Vạn Cổ Thanh Thiên Đại Đế lai lịch thật ra rất đơn giản.

Nó chẳng qua là một mầm móng đại thụ chôn sâu ở trong đại địa của thời đại viễn cổ. Nếu không có gì khác thường, cái mầm móng này khi trưởng thành ở thời đại viễn cổ, thì cũng chỉ là một gốc cực mộc bình thường ở thời đại viễn cổ không có lực lượng gì dị thường. Nhưng trong lúc vô ý rơi xuống vài giọt Tam Hoàng tinh huyết, làm cho cái mầm móng đại thụ này, có được linh tính. Ý thức của nó thức tỉnh, cũng mở ra cánh cửa trí tuệ của nó.

Đến hiện tại, ba giọt Thánh hoàng tinh huyết đã trở thành thứ trân quý nhất ở trong cơ thể Vạn Cổ Thanh Thiên Đại Đế, chảy ở trong thân thể hần. Đây là ba vị cường giả tam hồn viên mãn cường đại nhất từ trước tới nay ban cho. Cho nên Vạn Cổ Thanh Thiên Đại Đế mới có thành tựu sau này.

Ba giọt Thánh hoàng tinh huyết thuần khiết này cũng là nguyên nhân làm cho Phương Vân cảm giác được, cùng Vạn Cổ Thanh Thiên Đại Đế có loại liên hệ huyết mạch. Tới một mức độ nào đó thì hai bên quả thật là huyết mạch tương liên.

Vạn Cổ Thanh Thiên Đại Đế sống lâu dài lâu vô cùng, vượt qua thời đại viễn cổ mặt kì đại phá diệt. Cũng đã trải qua thời đại thượng cổ cùng trung cổ phá diệt, vẫn sống đến thời đại cận cổ. Hơn nữa càng ngày càng cường đại.

Trận chiến thượng cổ Đế Vũ trấn áp yêu tộc ấy, chú định vị yêu tộc thánh tổ này, một mạch hậu duệ cùng Đế Vũ Dây dưa không ngớt. Vạn Cổ Thanh Thiên Đại Đế mấy lần ra tay cứu cha con Phương gia, nguyên nhân cũng là như thế. Nếu không mà nói lấy tính cách vị lão tổ này, là cũng không thích loại chuyện như thế.

“Bao Bao ở chỗ của ngài?”

Phương Vân trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

“Là hậu duệ Đế Vũ trẻ tuổi”.

Vạn Cổ Thanh Thiên Đại Đế chậm rãi nói, hần ánh mắt chớp động, tựa như đang cẩn thận đánh giá Phương Vân.

“Là người cứu nó”.

Phương Vân bình tĩnh nói.

“Đúng”.

Thanh âm Vạn Cổ Thanh Thiên Đại Đế, vẫn không có gì phập phồng, thanh âm ông ông vang lên, cũng không phải từ hóa thân truyền ra. Mà là từ bản thể cự mộc ở phía sau hần phát ra, mang theo một cỗ hương vị cổ lão.

“Ta không có gì để nói nữa” Phương Vân đã yên tâm.

Vạn Cổ Thanh Thiên Đại Đế là yêu tộc chi tổ, đại đế Huyền Minh cảnh. Bản thể hần lại là một cây cự mộc, có được lực lượng sinh mệnh cường đại. Nó đã muốn ra tay, như vậy con thỏ Bao Bao tất nhiên không sao. Không cần phải lo lắng đến hần.

Sinh mệnh sống tới thời đại này, Vạn Cổ Thanh Thiên Đại Đế đã không thua kém gì rất nhiều viễn cổ ma thần. Ở một số phương diện, thậm chí còn thắng hơn.

“Bất quá, nó lại muốn gặp người...”

Thanh âm Vạn Cổ Thanh Thiên Đại Đế ở trong thiên địa ông ông vang lên, hóa thân của hần đột nhiên biến mất. Trên thân cây thật lớn, lộ ra một cái động khẩu, đủ một người thông qua.

Phương Vân do dự một chút, rồi đi vào...

Đây là một không gian chừng ngàn bước, cũng không phải quá lớn. Góc sáng sửa của không gian, một con thỏ đang nằm ở trên một đồng cỏ tốt, trên người nó trải rộng vết thương, tất nhiên là chân khí Vạn Cổ Thanh Thiên Đại Đế, cũng không thể làm cho nó hoàn toàn khôi phục.

Ở bên cạnh con thỏ, còn có một cự thú. Đó là một con kỳ lân màu tím mình đầy thương tích. Trên người trải rộng từng đạo vết kiếm thật sâu, sâu có thể thấy được xương.

“Tiểu tử, là người!!”

Thời điểm Phương Vân đi vào, con thỏ bị dọa nhảy dựng. Thân hình ngời thẳng lên. Nguyên bản trong ánh mắt lơ đãng, có một chút tinh thần.

“Là ta. Ta đi một chuyến Tru Tiên điện. Bất quá, lại đã muộn rồi, chỉ thấy một đồng phế tích...”

Phương Vân bình tĩnh nói, ánh mắt hần nhìn qua kỳ lân nguyên khí đại thương:

“Đó cũng là Đế Nhất tạo thành sao?”

1152. Chương 1153: Kiểm Tông Chi Chủ

Kỳ Lân khó nhọc mở một mí mắt bị thương, liếc mắt đánh giá Phương Vân một cái. Muốn nói gì, lại ngậm miệng thật mạnh. Trong mắt hần, Phương Vân cảm giác được một loại bị thương cùng thất bại thật sâu.

“Hừ! Trừ bỏ cái phản đồ kia, còn có thể là ai. Người cũng đừng đồng tình nó, nó hoàn toàn là tự chuốc lấy. Không có việc gì, cũng không nên đi theo phản đồ kia. Đồ nhi kia của Lý lão nhân có thể thu thập nhiều kiếm như vậy, trong đó cũng có công lao của hần. Cuối cùng, Đế Nhất dùng tam thanh Tru Tiên kiếm đổi phỏ hần” Con thỏ đối với Kỳ Lân nguyên khí chưa khôi phục, lạnh lùng trào phúng, không chút nào khách khí. Thánh thú Kỳ Lân không nói được một lời, hần ánh mắt u ám, chỉ lay động một chút cái đầu thật lớn, đắm chìm ở bên trong tự trách thật sâu.

“Kiếm này, cũng bao gồm Tru Tiên kiếm sao?” Phương Vân hỏi.

“Đó là không có khả năng. Vị trí Tru Tiên kiếm, chỉ có một mình ta mới có thể biết”.

Con thỏ vẻ mặt khinh thường. Dừng một chút, con thỏ thở dài một tiếng, liếc mắt nhìn Phương Vân thật sâu một cái:

“Thời cơ đã đến. Người hần là từ chỗ Vạn Cổ Thanh Thiên nghe được cái gì đó, mới thả người vào đi. Ta gánh vác số mệnh lâu như vậy, hiện tại, cũng nên là lúc hoàn thành. Tới đây đi!”

Con thỏ nói xong câu đó, đột nhiên đứng dậy. Run run thân hình, sinh vật ở trung thổ thế giới làm người ta kiêng kị nhất, cũng thần bí nhất, rốt cuộc hiển lộ chân thân của nó.

“Rống!...”

Một tiếng gầm gừ to, tràn ngập không gian. Thân thể con thỏ, đột nhiên kịch liệt bành trướng lên. Rất nhanh, một sinh vật chưa bao giờ thấy qua, xuất hiện ở trước mặt Phương Vân. Đây là một bạch hổ thật lớn, cao chừng mấy trăm trượng. Nó có được móng vuốt sắc bén, lông vằn trắng đen, cùng ánh mắt hung lệ. Con hổ này cả người bao vây ở trong hào quang màu trắng, đó là sát khí chí âm thuần khiết.

Nó lẳng lặng đứng thẳng ở trước mặt Phương Vân, tản mát ra một cỗ uy áp áp bách, cường đại. Cái cỗ khí thế này, chứ trời nuốt biển, quét ngang bát cực. Lại có thể chút không ở dưới Kỳ Lân.

“Vào đi!” Bạch hổ cúi đầu xuống, mở ra cái miệng khổng lồ. Bên trong tối om, đó là một cái không gian khác.

Thần thú trấn phái Kiếm tông, lại có thể đem Trấn Tiên điện, thần khí quan trọng nhất Kiếm tông, Trấn Tiên kiếm giấu ở trong bụng nó!

“Trách không được Đế Nhất không lấy được Trấn Tiên kiếm...” Phương Vân trong đầu hiện lên một đạo ý niệm. Sau đó bước vào miệng Bạch Hổ.

Khi Phương Vân bước vào trong đại điện, đầu tiên mắt nhìn thấy chính là một cái giường thấp Thanh Đồng. Trên giường thấp là một thiếu niên mặc áo xanh, bên ngoài chừng mười bảy, mười tám tuổi, ngồi xếp bằng ở trên đó... Động cũng không động, cũng không thấy hô hấp. Thiếu niên thoạt nhìn, phổ thông bình thường, chẳng những không có khí thế khí phách kinh thiên, ngược lại toát ra một cỗ khí tức phong độ của người trí thức nồng đậm. Giống như một gã nho sinh đang minh tưởng, đầy bụng kinh luân vậy. Cách thiếu niên không xa, một thanh cổ kiếm màu bạc, giản dị tự nhiên. Vất ngang ở trên hư không trung, vẫn không nhúc nhích. Bên trái cổ kiếm màu bạc, có một hàng chân khí cấu thành chữ viết màu vàng, như rồng bay phượng múa, lơ lửng ở không trung: “Chỉ có cường đại ý chí nhất, mới có thể thôi phát một kiếm ra cường đại nhất”.

“Người này chính là thượng cổ tông chủ Kiếm tông hiển hách nhất, cường đại nhất?!”

Phương Vân nhìn thiếu niên ngồi ở trên giường vẫn không nhúc nhích, lộ ra thần sắc khiếp sợ. Mặc cho ai cũng sẽ không nghĩ đến, thiếu niên này lại có thể sẽ là tông chủ thượng cổ Kiếm tông.

Nhưng vào lúc này, một luồng sương mù màu xanh từ trong cơ thể thiếu niên áo xanh bay ra, ở phía sau hần tụ tập thành một gã thiếu niên giống như đúc. Thân hình mơ hồ, như có như không.

“Người rốt cuộc đến đây...”

Thiếu niên như có như không này, lập tức hướng Phương Vân đi tới. Vẻ mặt tựa như một người đã quen thuộc từ lâu.

Quen thuộc, vô cùng quen thuộc!

Phương Vân rõ ràng từ trên người người thiếu niên này, cảm giác được một cỗ rung động quen thuộc. Loại rung động này, nguyên từ linh hồn, hoặc là, gần như là linh hồn.

Giữa hai người, tựa như có loại liên hệ kỳ diệu, siêu việt tất cả quan hệ.

Phương Vân rất rõ ràng, hắn cũng không phải tông chủ Kiếm tông. Nhưng hắn cũng trong mộng lung cảm nhận được, hai người có liên hệ càng thêm chặt chẽ.

“Oành!” Ngay tại khi Phương Vân trong đầu suy nghĩ liên tiếp, cái bóng dáng này dung nhập bên trong thân thể Phương Vân. Trong đầu Phương Vân, oành một tiếng nổ. Giống như bên trong, có một đạo quang môn bí ẩn màu vàng, ở trong đầu hắn mở ra. Cùng lúc đó, thân thể thiếu niên ở trên giường, như cát bụi ầm ầm sụp xuống.

Chiến tranh vẫn tiếp tục như trước. Từ biên cảnh Mãng hoang, liên tục đến cửu châu nội địa. Mỗi một ngày đều có lượng lớn người tử vong. Cảm xúc tuyệt vọng, mỗi ngày đều khuếch trương. Không chỉ là liên minh báo thù tông phái cùng yêu tộc, còn có thương sinh vạn dân thần châu đại địa.

Tháng chín Thái sơ năm thứ ba, bởi vì lương thực tiêu hao chiến tranh gia tăng, triều đình lại tuyên bố tăng thu “Bình qua thuế”. Các châu xuất hiện cổ bạo động nhỏ, nhưng bị nhanh chóng trấn áp. Mạch nước ngầm oán hận vẫn lưu động.

Chiến tranh vẫn tiếp tục, nhưng mỗi người đều biết. Tất cả cái này, sẽ không kéo dài lâu, tất cả cuối cùng đều phải nghênh đón chung kết. Nếu không thể làm cho Lưu Sủy ngã xuống, như vậy ngã xuống chính là toàn bộ liên minh báo thù, hoặc là, còn thêm vào tương lai của thế giới này nữa. Trong thời gian hỗn loạn này, mỗi ngày đều là chiến tranh không thay đổi. Chỉ có một việc, ngẫu nhiên khiến ọi người chú ý: Dư nghiệt Phương gia bị phản thông địch phản quốc, Phương Vân Quan Quân hầu Đại Chu, bị người phát hiện xuất hiện qua ở Mãng hoang. Nhưng mà hắn không có gia nhập liên minh báo thù, cũng không có gia nhập triều đình.

Sự tình bất quá đã qua ba năm, tất cả đều có biến hóa rất lớn.

Thời điểm Phương gia bị chém, dân chúng đều vỗ tay tán thưởng. Cũng có người nhục mạ. Nhưng mà hiện tại, đã không có ai tin tưởng cái cơ lúc trước kia.

Khi Nhân Hoàng cầm quyền, sau khi cải thiên mệnh là Thái sơ, càng ngày càng nhiều dân chúng, bắt đầu hoài niệm thiên mệnh năm đó, cuộc sống tốt đẹp khi nho gia chương chính.

Tháng mười một Thái sơ năm thứ ba.

“Oành ùng ùng!”

Một trận dao động kịch liệt lấy kinh thành làm trung tâm, hướng về bốn phương tám hướng bùng nổ ra. Mây đen quay cuồng, chỉ một thoáng, mây đen vô cùng ủa ra, đem hơn phân nửa lục địa che lấp. Thiên không hóa thành một mảng hôn ám.

Trung thổ cửu châu dân chúng mỗi một địa phương, đều cảm giác được chấn động mãnh liệt. Tiếng sấm ừ ừ từ hướng kinh thành xa xôi truyền đến. Nhưng không ai biết đã xảy ra cái gì.

Tại Mãng hoang.

Phương Vân đứng ở trên một tòa cung điện, nhìn đại địa mờ mịt bát ngát phương xa, ánh mắt xuyên qua tầng tầng không gian, vọng đến vị trí kinh thành.

“Phương Vân, hôm nay chính là ngày Lưu Sủy đánh sâu vào cảnh giới Tam Hồn Viên Mãn. Cũng là ngày cuối cùng triều đình hạn cho chúng ta. Vận mệnh thiên hạ, liền quyết định như thế. Người cùng Lưu Sủy đều là hậu đại Đế Vũ, ta năm đó từng đáp ứng qua Đế Vũ, không tự mình nhúng tay vào tranh chấp của hậu đại Đế Vũ, trừ khi nguy hiểm đến bản thể của ta. Cho nên ta có thể giúp người, cực kỳ hữu hạn. Cuối cùng, vẫn cần nhờ chính người đi đánh bại Lưu Sủy...”

Thanh âm Vạn Cổ Thanh Thiên Đại Đế, cùng với một trận ý thức mạnh mẽ vang lên ở trong đầu Phương Vân.

“Ta biết”.

Phương Vân thanh âm thực bình tĩnh: “Ta năm đó nói qua, ta sẽ tự mình đem hắn đánh đổ. Sẽ không nhờ vào tay của các người!”

“Vậy không còn gì tốt hơn. Mặt khác, cẩn thận Tà Thần cùng Hoang Kịch Toái Không Đại Đế. Hai người này chẳng qua là tình thế bất buộc, mới không thể không liên hợp lại, đối phó Lưu Sủy. Là bằng mặt không bằng lòng, có thể giúp người. Nhưng không thể quá mức tin tưởng”.

Vạn Cổ Thanh Thiên Đế tiếp tục cảnh cáo.

“Ta sẽ lưu ý” Phương Vân thông dong nói.

Vạn Cổ Thanh Thiên Đại Đế gật gật đầu ý thức nhanh chóng rời đi.

“Hiện tại là thời điểm ta báo thù...”

Phương Vân thu hồi ý thức giơ lên một cánh tay:

“Xuất phát!”

Thanh âm vang dội, chấn động hư không. Từng đạo bóng người lập tức phá không mà ra - hiện tại, là lúc quyết định vận mệnh toàn bộ cửu châu.

“Bất quá, trước đó còn cần diệt trừ vài người”.

Phương Vân đứng ở trong hư không, trong mắt hiện lên một đạo hào quang. Sau đó một đạo lực lượng vô hình từ trong thân thể hắt phát ra, dung nhập trong hư không.

“Oành ùng!”

Ở kinh thành, Lan Đài Bí Uyển, Tam Đại Thiên Cơ tiên sinh đang thôi diễn số mệnh cuối cùng của trận chiến tranh này. Đột nhiên trong lúc đó, một cỗ lực lượng cường đại, từ trong hư không truyền ra. Đại Thiên Cơ Bàn của Tam Đại Thiên Cơ tiên sinh chợt phành phạch một tiếng nổ tung, vô số mảnh nhỏ văng ra.

Đồng thời, Tam Đại Thiên Cơ tiên sinh như gặp sét đánh, phun ra một ngụm máu tươi, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi, muốn nói cái gì, lại nói không nên lời, rốt cuộc chậm rãi ngã xuống trên đất, giống như bùn nhão vậy. Rất nhanh khí tức đã không còn.

Hầu như cùng lúc đó, Phương Vân biến mất ở trên không Mãng hoang.

“Giết!...”

Biên giới Mãng hoang, một trận gào thét, hợp thành sóng to, phóng lên cao. Dòng nước lũ sắt thép ùn ùn mà đến. Ở trong trận chiến tranh này, là phía triều đình phát động chiến tranh trước. Kiểm chế binh lực liên minh báo thù.

Kinh thành Đại Chu.

Quân đội đông đảo, bảo vệ ở xung quanh kinh thành. So sánh với năm đầu Thái sơ, thủ vệ hiện tại có thể dùng tường đồng vách sắt để hình dung. Nơi nơi đều là cấm quân để phòng nghiêm ngặt, hung ác đứng thẳng tắp giống như trường thương cấm ở trên đất vậy.

Ở trung tâm nhất của kinh thành, chính là Trung Ương Long Đình hiển hách nhất của Đại Chu triều, tượng trưng cho quyền lợi cùng uy nghiêm. Trung Ương Long Đình thật lớn lấy hoàng kim tạo ra, mặc dù là ở dưới bầu trời hôn ám, cũng tỏa sáng ra hào quang chói mắt.

Một cỗ khí tức trầm trọng, giống như viên cổ Thái Sơn, trấn áp ở trên tòa đế đô trung ương cửu châu này. Cái loại khí thế như uy như ngực, cường đại, sâu không lường được, không thể khinh nhờn này khí thế bùng nổ, giống như ngay cả thiên địa đều phải tránh ra vậy.

Đây là Đại Chu đệ nhất nhân! Cận cổ đệ nhất đế. Tồn tại cường đại nhất của cận cổ thời đại. Cho dù là Vạn Cổ Thanh Thiên Đại Đế, cũng không có được đạo khí tức tôn quý, khủng bố cùng uy nghiêm này.

Mỗi người ở thời điểm chiêm ngưỡng tòa vương triều khí tượng viên cổ này, đều có một loại cảm giác hèn mọn, nhỏ bé. Giống nhau con kiến, đứng ở vũ trước chúng thần vĩ đại nhất vậy.

“Rắc rắc rắc!”

Một trận lôi đình thật lớn, xé rách thiên không, khi từ trên không đế đô xẹt qua, phát ra thanh âm xé rách. Tòa thành thị to lớn đồ sộ này, tuy rằng còn chưa có đi vào đêm tối.

Nhưng hiện tại cũng đã là ngân xà vạn đạo, mây đen áp thành, tràn ngập một cỗ hương vị gió lốc mãnh liệt.

Ngay tại trung tâm hoàng thành, một đạo hào quang màu tím bao phủ đại địa. Mà bên trong màn hào quang, một đạo cột sáng màu hoàng kim chói mắt, phóng lên cao. Cột sáng một mặt xuyên qua hơn ba mươi vạn dặm hư không, nhập vào vũ trụ; Mà một chỗ khác, lại xâm nhập mấy vạn dặm đại địa, quán thông đại địa căn nguyên.

Thần châu đại địa mãnh liệt chấn động, chính là từ cái cột sáng này dẫn phát.

1153. Chương 1154: Vây Công Đế Đô

Ở chung quanh cột sáng kia, có chín cột sáng khác phá đất mà ra, quán thông thiên địa. Từng cỗ hắc vụ, bao phủ cột sáng lớn nhất này, vô số văn tự bí ẩn, ẩn chứa lực lượng huyền ảo cổ lão, lơ lửng trong đó. Nếu từ thiên không quan sát xuống, sẽ phát hiện chín cột sáng này, cùng phương hướng của chín đạo chân long trên Trung Ương Long Đình, âm thầm ẩn hàm, cấu thành một loại trận đồ cường đại, mơ hồ đem cứu châu địa khí, nhét vào trong đó.

Ngày bảy tháng mười một Thái sơ năm thứ ba, cũng là ngày đại kiếp nạn, thế giới sụp đổ trong lời tiên đoán của phu tử!

“Lưu Thủy, là thời điểm người nne trả giá rồi”.

Phương Vân nhìn hào quang bao phủ trung ương kinh thành, ánh mắt ngưng lại, lập tức thét dài một tiếng, từ trên trời phá không xuống.

“Lệ!...”

Một tiếng thét dài, cuộn cuộn như sấm, từ trung tâm kinh thành xông ra. Sau tầng mây thật dày, toàn bộ cả kinh thành, đều ở dưới thanh âm thét dài này, ong ong rung chuyển, giống như muốn sụp đổ vậy.

“Oành!”

Thanh âm chưa dứt, Phương Vân giống nhau một đạo văn thạch, rơi thật mạnh xuống bên cạnh cửa thành kinh thành. Chỉ trong nháy mắt, thiên địa chấn động, một cỗ lực lượng vô cùng thấu xuống lòng đất, chỉ nghe một trận răng rắc nổ vang, lấy địa phương Phương Vân rơi xuống làm trung tâm, từng đạo khe nứt, hướng về bốn phương tám hướng bắn ra.

Cái khe nứt này sâu không thấy đáy, nơi đi qua, vừa lúc là chỗ đại quân. Đại quân nguyên bản đông đen, lập tức hỗn loạn.

“Địch tập!...”

Từng đợt tiếng quát lớn hỗn loạn, vang vọng hư không. Phụ cận cửa thành, rất nhiều cấm quân, lập tức phá không mà đến.

“Bảo hộ bệ hạ, địch tập!”

“Người tới nhanh chóng chịu trời, miễn cho thương tích!”

...

Trong khoảnh khắc, chỗ Phương Vân hạ xuống, ừ ừ giáp sĩ ủa đến. Phương Vân thần sắc như thường, chỉ liếc mắt nhìn một cái, lập tức gờ tay lên.

“Oành ðùng!”

Một mảng hắc ám khổng lồ, từ đất dựng lên, đem Phương Vân toàn bộ bao phủ. Trong bóng tối, mơ hồ có thể thấy được một đạo hư ảnh thật lớn, đứng sừng sững trong thiên địa, đôi mắt màu vàng, lạnh lùng vô tình:

“Minh thần... chỉ thán tức!”

“Ông!”

Kinh thành nguyên còn có ánh sáng, đột nhiên hóa thành một mảng hắc ám. Từ thiên không quan sát xuống, có thể nhìn thấy một mảng hắc ám thật lớn, bao phủ toàn bộ kinh thành. Toàn bộ không gian, chỉ có trung ương kinh thành, vẫn là một đoàn hào quang màu tím vây quanh, không chịu hắc ám xâm nhập.

“Ầm ầm!”

Giống như một khối gương vỡ tan, nguyên bản một khối không gian, phát ra thanh âm thanh thúy, sau đó phân cách thành hàng tỉ mảnh nhỏ. Từng mảnh nhỏ bao vây một gã cấm quân Đại Chu, đem phong ấn ở trong hư không. Chỉ thấy trong bóng đêm, Phương Vân bàn tay vung lên, trong hư không lập tức nhấc lên một cỗ gió lốc không gian chưa bao giờ có, đem hàng tỉ mảnh nhỏ không gian, mỗi mảnh bao vây lấy một gã giáp sĩ Đại Chu, nháy mắt bay ra. Đem bọn họ hoàn toàn đưa ra khỏi kinh thành.

Một chiêu, chỉ là một chiêu!

Đại quân đông đen bảo vệ xung quanh kinh thành, lập tức bị Phương Vân quét sạch. Chiến tranh giữa các nhân vật thượng tầng, cùng binh lính bình thường này không quan hệ, bọn họ cũng chỉ là vật hi sinh mà thôi, vật lợi dụng chính trị.

“Thực lực thật cường đại!”

Bên cạnh màn hào quang màu tím, vài đạo thân ảnh như thần ma, trên cao nhìn xuống, yên lặng nhìn chăm chú bên ngoài. Căn bản không có chút ý tứ ngăn cản.

“Hắn vốn có thể giết chết bọn họ. Chỉ tiếc, lòng mềm yếu. Tiêu hao chân khí càng nhiều như vậy, hắn chết lại càng mau!”

Một đạo thân ảnh thở dài nói, mang theo một tia bệnh trạng tiếc hận:

“Thật sự là đáng tiếc, Huyền Minh đại đệ trẻ tuổi như vậy, mới phong cảnh vài ngày, đã chết!”

Những người khác đều một lời cũng không nói, lấy trầm mặc thay thế khẳng định.

Chiến tranh, quyết định ở võ giả cường đại nhất quyết đấu. Mà không phải binh lính bình thường này. Theo bọn họ thấy, trận chiến tranh này chấm dứt, sớm đã định.

Phương Vân không có chú ý thân ảnh quang màn hào quang màu tím, có lẽ chú ý tới, cũng không chút nào để ý. Hắn yên lặng đi trên thông đạo thông tới hoàng cung, không chút nào gấp.

Tất cả đều phải đến lúc kết thúc, toàn bộ đã tâm, âm mưu, đều phải nhận trừng phạt.

“Ông!”

Phương Vân tâm niệm vừa động, một cỗ năng lượng cường đại, thông qua hàng tỉ vị diện song song, không dễ cảm thấy, rót vào thể giới trong cơ thể Phương Vân. Bổ sung hắn vừa mới tiêu hao. Khác với trước kia, lần này hấp thu năng lượng, như trường giang đại hà vậy, mãnh liệt mênh mông, cuộn cuộn không ngừng. Hơn nữa cũng không phải là năng lượng không gian vũ trụ, mà là đến từ hư không vũ trụ, “năng lượng vũ trụ cao cấp” tinh thuần cường đại.

Phương Vân trong lòng rõ ràng, binh lính bình thường ở kinh thành này, chính là dùng để tiêu hao năng lượng của hắn. Chỉ tiếc, bọn họ chọn sai đối tượng rồi.

Phương Vân không phải đám người Hoang Kích Toái Không Đại Đế, hắn so với bọn họ, càng cường đại hơn!

Tiêu hao này, căn bản hao không được bao nhiêu tinh lực của hắn.

“Vô Cữu lão tổ, phiền toái người!”

Phương Vân tâm thần vừa động, một cỗ ý niệm cường đại phá thể mà ra, liên hệ đến Vô Cữu lão tổ ở chỗ sâu trong trời xanh.

“Yên tâm đi. Tất cả có ta đến xử lý!”

Phía trên trời xanh, Vô Cữu lão tổ đứng ngạo nghễ giữa hư không, tay áo phất phới, đều có một cỗ phong phạm cường giả.

“Lên!”

Vô Cữu lão tổ cổ tay rung lên, Tam Tượng pháp khí “Thủy Ma Nguyên Thư” tăng vọt mấy vạn lần, chỉ hấp xuống một cái. Nhất thời đem toàn bộ dân chúng còn sót lại cùng nhà cửa ở trong kinh thành, đưa vào trong Thủy Ma Nguyên Thư, đưa vào trong một cái không gian đặc thù.

Thời điểm Phương Vân vừa rời ra tay, đã muốn né qua nhà dân bình thường này. Công lực đạt tới loại tình trạng hắn, nhất cử nhất động, đều như chỉ ngón tay.

Đương nhiên, nếu muốn làm được không có tổn thương gì là không có khả năng. Chiến tranh cho tới bây giờ cũng không khả năng không có tổn thất. Phương Vân cũng chỉ là tận nhân sự. Duy nhất đáng được mừng là. Trải qua chiến dịch kinh thành lần trước, hiện tại dân chúng ở lại kinh thành đã ít hơn trước rất nhiều.

“Oành oành ùng!”

Vô Cữu lão tổ sau khi thu lấy dân chúng bình thường trong kinh thành, từng đạo thân ảnh khí tức cường đại, giống như sao băng trên bầu trời, mang theo ánh sáng cùng nhiệt khôn cùng, từ chỗ sâu trong trời xanh rơi xuống dưới.

Đại địa chấn động không ngớt, từng đạo ánh lửa phóng lên cao. Khói đặc cuộn cuộn không dứt, hiển lộ ra một cỗ hương vị sát phạt thảm thiết. Chiến tranh giã võ giã tới cao, so với ngàn vạn quân đội đối chiến, còn muốn thảm thiết cùng đáng sợ hơn nhiều.

“Thịch! Thịch! Thịch!”

Từng đạo thân ảnh, từ trên trời giáng xuống, không ngừng rơi xuống mặt đất kinh thành. Phương Vân vẫn như cũ, bước chân rộng mở, nhằm về hướng hoàng cung bước vào.

Ý thức của hắn, phá thể mà ra, bắn về phía toàn bộ kinh thành.

Bất quá ngẩn ba năm, toàn bộ kinh thành bộ dáng đã muốn biến đổi long trời lở đất. Kinh thành vẫn là kinh thành, nhưng Phương Vân đã tìm không thấy đế đô quen thuộc ở trong ký ức của hắn.

Từ sau khi Lưu Sủy huỷ bỏ nho gia, kinh thành đã tiến hành cải tạo mới. Một ít phủ đệ bị bỏ đi, một ít phủ đệ được xây mới.

“A!”

Phương Vân ý thức đảo qua vị trí nguyên bản Tứ Phương hầu phủ, thở dài một tiếng thật mạnh. Thì ra Tứ Phương hầu phủ sớm không thấy tung tích. Không thấy hoa viên, không thấy cửa gỗ chạm trổ tinh mỹ, không thấy nha hoàn quen thuộc... Tất cả đều bị trừ bỏ. Giống như cho tới bây giờ đều chưa có tồn tại qua.

Ý thức tiếp tục khuếch trương...

Tám tòa võ hầu phủ tiêu thất vài tòa, ở địa phương khác, lại dựng lên mấy chỗ. Địa phương từng rất nhiều đại thần nho gia, biến mất không thấy. Binh bộ, Lễ bộ, Hộ bộ, Lại bộ trong lục bộ, toàn bộ bị huỷ bỏ. Nha môn của nho gia thành lập, chỉ để lại bức tường đổ ngói vỡ, về phần công năng bọn họ, hoàn toàn dung nhập binh gia.

Vũ Mục phủ không thấy, Quân Cơ xử không thấy...

Rất nhiều thứ không thấy, chỉ còn lại một tòa Trung Ương Long Đình rộng lớn, cùng do Nhân Hoàng nắm trong tay quyền khống chế triều đình cao độ. Nho gia phế bỏ, quân nhân đảm đương vị trí văn nhân, lấy luật pháp quân đội, quản lý các địa phương.

Phương Vân đã muốn tìm không thấy kinh thành trong ấn tượng của mình. Chỉ có mấy ngã tư đường trong ấn tượng thì vẫn còn cho thấy, nơi này vẫn là trung tâm Đại Chu.

Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết!

Lưu Sủy chân chính làm được, hắn đã tuyên bố như vậy.

Chỉ là, tất cả cái này, làm cho Phương Vân trong lòng càng thêm thống hận Lưu Sủy.

“Nên kết thúc. Lưu Sủy. Lưu thị có lẽ là hoàng thất danh chính ngôn thuận, nhưng cái này cũng không ý nghĩa, toàn bộ thiên hạ đều vì dã tâm của người mà trả giá!”

Phương Vân chậm rãi hướng chỗ sâu trong hoàng cung đi tới, bước chân không nhanh không chậm. Nhưng mỗi một bước đều là hơn mười trượng. Ở phía trước Phương Vân, lượng lớn cường giả hướng về chỗ sâu trong hoàng cung, khu vực màn hào quang màu tím ủa tới.

Nhưng mà ngay sau đó, lượng lớn cường giả mặc áo giáp của triều đình, từ trong màn hào quang màu tím ủa ra. Trong nháy mắt, liền cùng cường giả liên minh báo thù xung phong liều chết cùng một chỗ.

“Loạn thân tặc tử, mỗi người đều đáng giết! Giết bọn họ!”

“Dám can đảm đối với bệ hạ bất kính, chính là tử tội!”

“Yêu nghiệt nước ngoài, chịu chết đi!”

...

Bóng người lóe ra, cường giả triều đình này ẩn ở trong màn hào quang màu tím. Lúc này mới phá không ủa ra, xung phong liều chết.

“Giết!...”

Cùng thời khắc đó, bốn phương tám hướng bóng người lấp loáng, hướng về màu tím màn hào quang xung phong liều chết qua. Hai cỗ nhân mã ở giữa không trung đan vào cùng một chỗ, nhất thời trời rung đất chuyển, gió lốc gào thét.

Lúc này đây, Phương Vân cũng không có ra tay. Hiện tại người giao chiến, đều là cường giả Thần Thông cảnh, nắm giữ pháp tắc. Không phải dễ dàng đối phó giống như vừa rồi. Những người này giao cho những người khác là được.

“Oành!”

Đại địa chấn động, một cỗ năng lượng khủng bố, đột nhiên từ trong màn hào quang màu tím phụt ra, chia làm hơn mười cỗ, dọc theo các hướng khó mị cảm thấy bắn ra ngoài. Trong năng lượng này, ẩn chứa khí tức tử vong mãnh liệt, mỗi một cỗ đều có thể hủy diệt một gã cự đầu cấp Địa Hồn.

Phành!

Phương Vân ánh mắt chợt lóe, đồng thời một cước bước ra, lực lượng hùng hồn từ dưới chân ủa ra, đồng thời tách ra hơn mười cỗ, như điện bắn đi. Chỉ nghe một trận ủa ủa nổ tung, mặt đất rạn nứt, năng lượng khủng bố từ trong màn hào quang màu tím lao ra, vừa mới đi được hơn mười trượng, lập tức bị Phương Vân phát ra chân khí ngăn lại, mãnh liệt nổ mạnh ra.

“Ừm, hừ!”

Một trận hừ trầm muộn mơ hồ từ trong màn hào quang màu tím truyền đến, tựa như đã bị lực lượng phản chấn, thân hình rút lui mấy bước.

“Khắc khắc khắc, tiểu tử, ngươi sẽ chết thực thảm! Toàn bộ người dính dáng cùng Diêm Ma, đều đã chết thực thảm thực thảm...”

Một trận ý thức mạnh mẽ, xuyên qua màn hào quang màu tím, ở trong đầu Phương Vân vang lên. Âm lãnh mà tà ác.

1154. Chương 1155: Thanh Lý Môn Hộ

“Ngươi? Quá yếu. Tu luyện một ngàn năm, lại đến nói những lời này đi”.

Phương Vân lạnh lùng nói, bên trong thanh âm tràn đầy khinh thường. Nói xong câu này, Phương Vân cũng không để ý tới, lập tức đi về phía trước. Một khoảnh khắc, đã đến trước màn hào quang màu tím.

Phương Vân chỉ nhìn thoáng qua, đã biết màn hào quang màu tím trước mắt, là một loại cấm chế cường đại, cùng chín đạo kim trụ thông thiên tạo thành trận đồ, kết hợp một thể. Muốn tiến vào cột sáng, cần tiêu hao năng lượng khổng lồ. Bất quá đáng tiếc, cái chiêu này hiển nhiên không thích hợp đối phó với Phương Vân.

“Ồng!”

Phương Vân thân thể hơi cúi, lập tức bước vào trong màn hào quang màu tím. Một cỗ hào quang màu vàng, từ trong thân thể hần phụt ra. Ở trước mặt Thiên địa vạn hóa chung, cấm chế gì, cũng không thể có tác dụng. Hào quang chợt lóe, Phương Vân lập tức tiến nhập trong đó.

“Phương Vân, liên chờ ngươi đã lâu”.

Một thanh âm uy nghiêm, vang dội, ở trên vạn vật, từ địa phương cực cao, bay xuống xuống dưới.

Phương Vân ngẩng đầu, theo tiếng nhìn lại, liếc mắt một cái liền thấy được chỗ cao nhất của cung điện hoàng kim, một đạo thật nhỏ bóng đen, đứng sừng sững ở đó. Trong màn hào quang màu tím, không gian

so với bên ngoài nhìn thấy lớn hơn nhiều. Hiển nhiên bị người lấy đại thần thông, đem không gian pháp tắc nơi này cải tạo.

Phương Vân cũng không phải lần đầu tiên nhìn thấy Trung Ương Long Đình, nhưng Trung Ương Long Đình hiện tại cùng Phương Vân lần đầu tiên nhìn thấy, đã hoàn toàn khác biệt. Toàn bộ Trung Ương Long Đình càng thêm hùng vĩ, to lớn. Từng tầng cầu thang hướng lên trên, chỗ cao nhất cách mặt đất hơn ba ngàn trượng. Giống như một tòa sơn mạch hùng vĩ, khổng lồ vậy.

Ở chung quanh tòa kiến trúc này, có chín cự long hoàng kim, mắt rồng giận mở, phân biệt nhìn chăm chú vào chín phương vị. Ở tầng dưới chót, từng đạo thân ảnh như tháp sắt, đứng sừng sững trên mặt đất.

Đứng ở trung tâm, là Minh vương Thái tử. Ánh mắt hắn âm u đáng sợ, giống như chim ưng vậy. Hắn làn da tái nhợt vô huyết, giống như là từ phần mộ sống lại lại. Một cỗ thi khí, hóa thành mây mù quấn quanh ở bên người hắn.

Cũng là dung mạo, nhưng mà khí chất hoàn toàn biến hóa. Phương Vân chỉ liếc mắt nhìn một cái, đã biết xảy ra chuyện gì.

“Thi Ma Thiên Tử...”

Phương Vân trong mắt xẹt qua một tia thương hại. Sự thật rất hiển nhiên, Minh vương Thái tử đã muốn bị Thi Ma Cửu Anh đoạt xá. Ở trong ba năm này, quả thật đã xảy ra rất nhiều biến hóa.

Bên trái Thi Ma Thiên Tử, là Thương Thủy lão tổ, hoặc là phải nói là Tông chủ thượng cổ Vạn Cực kiếm phái. Mà bên phải hắn, một gã trẻ tuổi áo trắng thần sắc lạnh lùng, cả người bao vây ở trong kiếm khí, làm cho người ta không dám nhìn gần, đúng là Đế Nhất. Khí tức của hắn giờ phút này, mang theo khí tức Đại Địa pháp tắc mãnh liệt, hiển nhiên đã muốn bước vào Địa Hồn cảnh.

Đế Nhất khi mới là Truyền Kỳ cảnh, đã có được thực lực miểu sát cự đầu Địa Hồn cảnh cấp Động Thiên.

Nay đạt tới Địa Hồn cảnh, phối hợp ba thanh thần khí Kiếm tông, đã có được thực lực cùng Thương Thủy lão tổ ngang hàng, thậm chí còn có thắng hơn.

Trừ bỏ mấy người này, còn có rất nhiều cường giả hoàng cung trọng giáp Thanh Đồng hạng nặng. Những người này ánh mắt hung ác, đều hung hăng nhìn chăm chăm Phương Vân xuất hiện ở trong màn hào quang màu tím.

Những người này, Phương Vân đều tương đương lạ mặt. Nhưng mà khí tức bọn họ phát ra, lại có thể chút không ở dưới Cẩm y thái giám Ngự Vô Phục mà Phương Vân từng gặp qua. Trừ bỏ những người này ra, còn có một ít cường giả đại quân thánh phạt. Mấy năm nay, Lưu Sủy bồi dưỡng vũ lực, không ngừng xuất hiện lượng lớn thiên tài võ đạo.

“Hắc hắc”.

Thi Ma Cửu Anh ánh mắt âm tà, nhãn cầu màu xanh chuyển động: “Nếu muốn cùng bọn họ gặp mặt. Trước tiên qua cửa của chúng ta rồi nói sau”.

“Đại quân vương viễn cổ, cũng chỉ có điểm tôn nghiêm ấy sao? Lại thần phục ở dưới một đế vương cận cổ”.

Phương Vân lạnh lùng nói. Hắn cảm giác được đến, linh hồn Diêm Ma Thiên Tử ở trong cơ thể đã muốn rục rịch, muốn phá thể mà ra. Hai bên thù hận, kéo dài mấy thời đại, nay lại gặp nhau, như thế nào có thể chịu được.

“Hắc, thần lực trên người ngươi thuộc về Diêm Ma Thiên tử. Sớm muộn cũng thuộc về ta. Ta muốn đem mỗi một phần thần lực của ngươi, đều hấp sạch sẽ”.

Thi Ma Thiên Tử liếm liếm môi, vung tay cánh tay lên: “Giết hắn!”.

“Ồn đúng!”

Đất trời chấn động, từng đạo chân khí phóng lên cao. Cự long, lôi phủ, thi thảo, sơn phong, thiết quyền... mỗi một cái đều khổng lồ, kếm cỏi nhất cũng có gần ngàn dặm. Giống nhau viễn cổ cự nhân phát ra công kích vậy, nghiêng trời lệch đất, không gì làm không được.

Nhưng mà, trước hết công kích tới, cũng là một đạo kiếm khí. Một đạo kiếm khí này thật ra là từ trọng điệp mà thành. Đạo kiếm khí thứ nhất vừa mới phát ra, đạo kiếm khí thứ hai đã muốn tới, kiếm khí như mắt, kinh thiên động địa, giống như mấy ngàn thái dương nổ tung. Bạch quang chói mắt, đem bên trong màn hào quang màu tím hóa thành một mảng ban ngày, căn bản không mở ra được tình nhân.

Đế Nhất kiếm đạo, đã muốn siêu việt cực hạn tốc độ. Thay đổi trước đây, Phương Vân chỉ sợ ngay cả né tránh đều không kịp, cũng đã bị chém thành hai nửa.

“Vô tri!”

Đối mặt kinh khí rợp trời rợp đất, Phương Vân chỉ nói hai chữ, sau đó liền hành động. Hắn dưới chân khẽ mở ra, căn bản xem cũng không xem công kích từ bốn phía, mang ra vô hạn tàn ảnh, bình tĩnh đi về phía trước.

Đế Nhất kiếm khí nhanh, nhưng tốc độ của Phương Vân, so với kiếm khí của Đế Nhất còn muốn nhanh hơn. Tất cả mọi người còn chưa phản ứng lại, Phương Vân đã như lũng thũng đi bộ trong sân vắng, xuyên qua vô số khe hở kinh khí mang tính hủy diệt, xuất hiện ở phía sau mọi người.

“Xuất hiện đi!”

Phương Vân cánh tay vung lên, hai sườn trái phải, lập tức xuất hiện bóng người lấp lánh. Từ trái qua phải, cùng Phương Vân đứng thành một hàng thẳng tắp.

“Đối thủ của ta, chỉ có một. Các người ta đều an bài tốt đối thủ cho các người!”

Phương Vân đưa lưng về phía mọi người, ý thức mạnh mẽ ở bên tai từng cường giả triều đình vang lên.

“Thiên Ma tông chủ, phụ thân đại nhân, bọn họ liền giao cho người! Đi thôi!”

Phương Vân nói xong, thân hình rung lên. Lại một loạt người bắn ra.

Hỗn Độn Lão Tổ, Hắc Ám đế quân, Ngư Vô Phục, Trần Bá Tiên... các cự đầu bị Phương Vân phong ấn, khổng chế, hội hợp Phương Dân, Thiên Ma tông chủ, cùng với Sát Lục tông chủ Lý Phùng Đạo các kiếm đạo tông sư, phá không mà ra, nghênh đón đám người Thương Thủy lão tổ.

“Phản đồ, hôm nay chính là thời điểm Kiếm tông chúng ta thanh lý môn hộ! Để mạng lại!”

Thương Sinh tông chủ các kiếm đạo tông sư, vừa thấy Thương Thủy ma tổ, lập tức trong mắt toát ra huyết quang. Hận không thể đưa hắn nuốt sống.

“Hắc hắc, muốn đối phó ta. Các người năng lực còn kém chút!”

Thương Thủy Ma tông thân hình uốn éo, lại có thể thay đổi bộ dạng. Tóc hắn trở nên đen thui. Gương mặt cũng từ bộ dáng già nua, trở nên trẻ tuổi, long tinh hổ mãnh.

“Tất nhiên các người đã nhận ra được, vậy không cần phải ẩn tàng nữa. Hôm nay, ta khiến cho các người hoàn toàn chết ở trong tay ta!”

Nháy mắt, hai bên kiếm khí tung hoành, khí xông ngư đấu, chiến đấu cùng một chỗ.

“Nghịch súc, người còn nhận được ta không?!”

Đang lúc Đế Nhất muốn gia nhập chiến đoàn, đột nhiên bóng người chột lóe, trước người liền hơn một lão giả. Dù là Đế Nhất trấn định, khoảnh khắc nhìn thấy lão giả, cũng không khỏi biến sắc:

“Sư phụ!”

Ngăn ở trước người Đế Nhất, không phải người khác. Đúng là sư phụ của Đế Nhất, Kiếm tông Lục Tiên điện Đại trưởng lão.

“Nghịch súc! Người khi sư diệt tổ, còn không tỉnh ngộ sao?”

Lý trưởng lão nhìn chằm chằm Đế Nhất, tức giận đến cả người phát run.

“Tất nhiên đã làm, vốn không có đường rút lui. Sư tôn cũng là tránh ra đi. Nếu không mà nói, không nên trách Đế Nhất vô tình!”

Đế Nhất chỉ do dự một khắc, rất nhanh đã trở nên tâm địa sắt thép.

“Nghiệt súc, còn không biết sai sao?”

Lý trưởng lão rút cuộc nổi giận, hợp lại chỉ như kiếm, chính là một đạo kiếm khí phát ra.

“Tất nhiên ngươi muốn động thủ, thì không thể trách ta!”

Đế Nhất thanh âm lạnh lẽo, sau đó ra tay. Oành một tiếng, chỉ là một đạo kiếm khí xông ra, hướng về Lý trưởng lão nhanh trăm xuống. Nhưng mà ra ngoài ý nghĩ, chỉ thấy Lý trưởng lão bấm một cái kiếm quyết, hư không chỉ một cái. Đế Nhất phát ra kiếm quang, ở không trung xoay tròn, lại có thể rơi xuống trong tay Lý trưởng lão, kiếm quang co rút lại, đã hóa thành một thanh trường kiếm màu bạc phong cách cổ xưa.

“Lục Kiếm tiên!”

Đế Nhất kinh hãi. Hắn sớm đem kiếm này luyện hóa, nhưng đối mặt một cái, lại có thể liền rơi xuống trong tay Lý trưởng lão.

“Đồ đệ đánh giết sư phụ. Nghiệt súc, ngươi thực nghĩ đến, ngươi hoàn toàn học xong võ đạo kiếm tông sao? Ta vốn không nghĩ dùng một chiêu này. Nhưng mà, ngươi thật làm ta quá thất vọng rồi. Ngươi làm cho ta không có lựa chọn. Hôm nay, ta liền thay mặt tông chủ, thanh lý môn hộ”.

Lục Tiên điện trưởng lão kiếm quang giương lên, lập tức chính là một đạo kiếm khí kinh thiên, phá không mà ra, hướng về Đế Nhất nhanh chém xuống. Kiếm khí cực nhanh, kiếm thế to lớn, lại có thể không ở dưới Đế Nhất.

“Oành!”

Trong chớp mắt, một đạo kinh lôi hiện lên, hai người liền ở trên hư không, hồ hóa kiếm khí, mãnh liệt va chạm cùng một chỗ.

Trong màn hào quang màu tím, dưới tầng tầng bậc thang hoàng kim, rất nhanh liền hóa thành một mảng chiến trường.

“Khắc khắc, tiểu tử, ngươi cho là thoát khỏi ta sao?”

Một trận tiếng cười quái dị, trước người Phương Vân, trước bậc thang hoàng kim đi thông đỉnh Trung Ương Long Đình, liền xuất hiện một thân ảnh. Mặc mình bào, làn da tái nhợt như tuyết. Đúng là Thi Ma Cửu Anh.

Móng tay hắc, dài chín tấc, một mảng đen thùi, vừa thấy chính là thối độc. Cặp mắt hung ác kia nhìn chăm chăm Phương Vân, nháy mắt không nháy mắt. Thi Ma Cửu Anh là viễn cổ ma thần, tương đương với Đại đế Huyền Minh cảnh, căn bản không phải những người khác chống đỡ được. Trên thực tế, Thi Ma Cửu Anh cũng căn bản không có đem người khác để vào mắt.

Ở trong mắt, chỉ có Phương Vân. Chỉ có trên người Phương Vân, che dấu Diêm Ma Thiên Tử. Bắt Phương Vân, nó có thể được đạo thống cùng thần lực của Diêm Ma Thiên Tử ở trên người Phương Vân, có thể trở nên càng cường đại hơn.

Phương Vân ngừng chân, liếc mắt nhìn Thi Ma Thiên Tử Cửu Anh một cái, hồ hững lắc lắc đầu: “Đối thủ của ngươi, không phải ta”.

“Ồ?”

Thi Ma Thiên Tử con mắt đen thùi chuyển động một chút, lộ ra thần sắc hồ nghi: “Tiểu tử, có ý tứ gì?”

“Oành!”

Thi Ma Thiên Tử lời còn chưa dứt, đột nhiên trong lúc đó, một cỗ lực lượng cường đại, đánh xuyên qua vô số hư không, đánh vào trên màn hào quang cấm chế màu tím. Ngay tại trong nháy mắt Thi Ma Thiên Tử Cửu Anh kinh dị, ngẩng đầu lên, một mảng màu lục rợp trời rợp đất, bỗng nhiên hạ xuống.

Thi Ma Thiên Tử còn chưa có phản ứng, đã bị một cỗ lực lượng không thể tưởng tượng, kéo vào bên trong thế giới kia, nhanh chóng biến mất không thấy.

“Phương Vân, Thi Ma Thiên Tử giao cho ta. Người tự mình cẩn thận”.

Lưu lại những lời này, Vạn Cổ Thanh Thiên Đại Đế mang theo khí tức Thi Ma Thiên Tử, nhanh chóng biến mất. Tốc độ nhanh, tất cả mọi người đều phản ứng không kịp.

1155. Chương 1156: Huynh Đệ Gặp Lại

“Ông!”

Phương Vân thi triển thần thông Súc Địa Thành Thốn, dọc theo bậc thang, từng bước một hướng lên trên mà đi. Càng tới gần đỉnh Trung Ương Long Đình cao ngất, cổ uy áp vô hình lại càng cường đại. Cái loại áp bách linh hồn mãnh liệt này, đủ để ột đầu mãnh thú hồng hoang thật lớn, đều ở nửa đường nổ tung mà chết. Công lực không có đạt tới cấp Thế Giới, chỉ sợ ngay cả giữa sườn núi đều không thể đi đến.

Bởi vì toàn bộ loại uy áp này, đều là đến từ chính Lưu Sủy, đại đế cùng võ giả cường đại nhất cận cổ thời đại!

Phương Vân vẻ mặt như thường, toàn bộ loại áp lực cùng công kích tinh thần này, đối với hắn mà nói, đều có thể bỏ qua. Không hề nghi ngờ, Lưu Sủy là người mạnh nhất cận cổ, nếu thay đổi là trước kia, Phương Vân thậm chí cũng không có tư cách làm kẻ địch của hắn. Nhưng mà hiện tại đã khác, tất cả đều đã cải biến.

“Ông!”

Phương Vân một bước bước ra, kiến trúc hoàng kim giống như viễn cổ cự thú khổng lồ này, liền mãnh liệt lay động một chút. Đây là khí thế đối đầu, cũng là khúc nhạc dạt dào đầu o. Lưu Sủy sớm đem khí thế của mình, đề tới đỉnh phong. Phương Vân phải từng bước một, đánh vỡ khí thế của hắn, ở trong lòng hắn, hạ xuống lạc ấn của mình.

Phương Vân bước chân, càng ngày càng trầm, càng ngày càng trầm. Toàn bộ kiến trúc hoàng kim, ở dưới chân hắn lay động càng ngày càng kịch liệt. Cũng không biết qua bao lâu, cầu thang tựa như không có điểm cuối nọ rốt cuộc biến mất. Phương Vân đi lên đỉnh cao nhất của Trung Ương Long Đình. Tại vị trí này quan sát xuống, ngay cả bóng người phía dưới, đều trở nên nhỏ bé.

Đỉnh cao nhất của Trung Ương Long Đình, một đạo thân ảnh uy áp, khoác để trụ màu tím tôn quý, đại mã kim đao ngời ngáy ngấn ở ghế chạm cừ long. Bàn tay hồng nhuận như ngọc, đặt ở trên tay vịn đầu rồng, hiển lộ ra một cổ quyền thế vô hình.

Ánh mắt hắn, giống như thần linh nhìn chăm chú. Đủ để cho người có ý chí không kiên định co rút, không dám đối diện. Người này đủ để cho toàn bộ đại lục cảm thấy hèn mọn mà nhỏ bé.

Hắn chính là đế vương cường đại nhất cận cổ thời đại, Lưu Sủy! nguồn (.)

Phương Vân ánh mắt chỉ ở trên người Lưu Sủy dừng lại một lát, liền dời đi. Bên trái Lưu Sủy, đứng thẳng là Lý Quảng, Lý Thần hai huynh đệ. Phương Vân chỉ liếc mắt một cái, đã biết trong chín đạo cột sáng tận trời kia, cảm giác được phật lực nhẹ nhẹ. Đúng là đến từ hai huynh đệ này.

Ba mươi sáu tầng Thiên Cương Thiên Ma cùng bảy mươi hai tầng Địa Sát bị phong ấn, trong đó còn có công lao của viễn cổ phật chủ Thích Già Văn Mưu Ni cổ phật. Lý Quảng là truyền nhân phật tông, hiển nhiên là người tốt nhất để cởi bỏ phong ấn.

Phương Vân ánh mắt ở trên người huynh đệ Lý Quảng dừng lại một lát, liền chuyển qua trên người một bóng người cuối cùng.

“Đại ca...”

Phương Vân mở miệng nói. Ở chỗ sâu trong đồng tử hiện lên một tia thần sắc đau lòng. Đứng ở phía bên phải Lưu Sủy, không phải người khác, đúng là đại ca Phương Vân, Tình Nghĩa hầu Phương Lâm.

Phương Lâm đứng ở bên người Lưu Sủy, so với hai huynh đệ Lý Quảng, Lý Thần, còn muốn gần hơn. Hầu như muốn hình thành tư thế ngang hàng cùng Lưu Sủy. Nghe được Phương Vân kêu lên, trên mặt Phương Lâm cũng không có biến hóa gì, giống như nghe không thấy vậy.

Hắn ánh mắt nhìn phía trước. Lạnh lùng không động, giống như một bức tượng băng vậy.

“Huynh đệ gặp nhau, thật sự là cảm động”.

Lưu Sủy ngồi ngay ngắn ở trên ngai vàng, trên mặt hiện lên một tia cười lạnh:

“Phương Lâm, còn không đi lên gặp gỡ sao?”

Phương Lâm thân hình chấn động một chút, rốt cuộc có một tia biểu tình. Nhìn liếc mắt nhìn Phương Vân đứng ở trên bậc thang, lại tiến đến gần, bình tĩnh nói:

“Vi thần trong lòng chỉ biết có bề hạ. Không biết có huynh đệ”.

Phương Vân nghe vậy trong lòng hung hăng co rút một chút. Phương Lâm nói ra loại lời này, với hắn mà nói, không thể nghi ngờ là một sự đả kích. Chỉ là, Phương Vân đã không phải như trước kia. Mặc kệ Phương Lâm nói cái gì, Phương Vân đều biết, đại ca trong ký ức của hắn, có lẽ sẽ biến đổi. Nhưng tình cảm đối với người nhà, vĩnh viễn cũng sẽ không biến.

“Là vì Phúc Khang công chúa sao?”

Phương Vân hít sâu một hơi, bình tĩnh nói:

“Nếu là vì Phúc Khang công chúa. Lưu Sủy, người thật sự là làm ta xem thường. Lại có thể dùng nữ nhi của mình làm lợi thế, áp chế Phương gia chúng ta”.

Ở một bên. Phương Lâm đồng tử, đột nhiên có chút giật mình. Tuy rằng động tác nhanh khó cảm thấy, nhưng Phương Vân lại rành mạch cảm giác được. Cũng càng thêm khẳng định phán đoán trong lòng.

“Người làm đại sự, không câu nệ tiểu tiết. Huống chi, Phúc Khang là con gái của trẫm. Trẫm lưu lại đại ca người, cũng đã là ân huệ rất lớn. Chẳng lẽ, người cho là, trẫm còn có thể đem con gái, gả ột loạn thần tặc tử hay sao?”

Lưu Sủy tay cầm tay vịn, thân hình cao lớn, chậm rãi từ trên ngai vàng đứng lên. Ánh mắt hắn giống như bầu trời cao xa, yên lặng nhìn chăm chú vào Phương Vân:

“Phương Vân, trẫm thực ngoài ý muốn. Trong khoảng thời gian ngắn, người lại có thể trưởng thành đến loại tình trạng này. Trẫm duyệt qua vô số người, chưa bao giờ nhìn lầm người. Cũng không thể không thừa nhận, trẫm quả thật đã xem thường người”.

“Người mặc dù nói có êm tai, cũng thay đổi không được ý niệm đánh chết người trong đầu của ta. Lưu Sủy, hôm nay nhất định là ngày chung kết của người. Mà người chung kết người, chính là ta”.

Phương Vân lạnh lùng nói, thanh âm chấn động.

“Hừ! Trẫm là thương hại người, cho người cơ hội!”

Lưu Sủy hừ lạnh một tiếng, trong mắt hiện lên một tia giận dữ.

“Không cần lãng phí miệng lưỡi. Bắt đầu từ khi người đánh chết Vũ Mục, Tông Lệnh, ban chết Hoa Dương phu nhân mẫu thân ta. Người và ta nhất định đã là đối địch - không có đường quay đầu!”

Phương Vân phàn một tiếng tiến lên trước một bước, toàn thân lộ ra một cỗ ý chí cứng như sắt thép.

“Là vì mẫu thân người! Loại huyết mạch tình cảm này... Thật sự là ngây thơ!”

Lưu Sủy lắc lắc đầu, trong mắt một mảng lạnh như băng:

“Xem ra, trẫm đánh giá cao người. Người quả nhiên một chút cũng chưa biến. Vô giả tẩy tẩy, thoát thai hoán cốt. Máu toàn thân đều thay đổi một lần. So với huyết mạch nguyên bản, đã sớm không có quan hệ gì. Mà người lại có thể còn chấp nhất loại tình cảm huyết mạch này”.

“Sinh mệnh tầm thường, vĩnh viễn đều chỉ có thể nhìn đến trước mắt. Mà nhìn không đến vũ trụ to lớn ở trên đỉnh đầu!. Trung thổ cửu châu tính là cái gì? Nhân sĩ ân oán lại tính là cái gì? Ở trong biển vũ trụ bao la này, tràn ngập vô số thế giới như trung thổ. Có được sinh mệnh vô cùng, lãnh thổ vô tận. Chỉ có cá nhân cường giả siêu thoát, có thể có được năng lực chinh phục thế giới này”.

“Nếu nói tới ân oán nhân sĩ, người cùng phụ thân người, không biết tự lượng sức mình, lần nữa trở lại tìm trầm. Trầm đã sớm nên đem các người bầm thây vạn đoạn. Nhưng trầm lại có thể không kể thù cũ, cho người cơ hội một lần nữa ăn năn. Một lần, hai lần... luận tâm địa, trong vũ trụ lại có mấy người có thể cùng trầm sánh vai. Trầm không chỉ một lần cho các người cơ hội, cũng không dối trá, mà là ánh mắt trầm, đã muốn siêu việt cực hạn phạm tục tục tử các người - Phương Vân, ngẩng đầu lên. Thấy được vô tận tinh không trên đỉnh đầu không?”

Nhân Hoàng thanh âm trầm bổng, tràn ngập một loại mỉa mai hoặc cường đại.

“Cái mắng tình không này, mãi mãi tồn tại, nhưng cho tới bây giờ không bị người chú ý qua, chinh phục qua. Viễn cổ Tam Hoàng không có chinh phục qua; Thượng cổ Ngũ Đế cũng không có chinh phục qua. Nhưng trầm, lại muốn đem nó chinh phục. Trầm muốn thành lập một cái đế quốc khổng lồ thiên cổ không di chuyển. Cương vực của nó, bắt đầu từ trung thổ, bao trùm vô số thế giới. Chỉ cần là địa phương ánh mắt có thể nhìn đến, đều phải nhét vào bản đồ của trầm! Ở trong quá trình chinh phục, sẽ có máu tươi cùng hy sinh. Liền giống như mẫu thân người, Vũ Mục, Tông Lệnh tử vong vậy. Bất quá, so với toàn bộ đế quốc tương lai mà nói. Những hy sinh này đều không tính là cái gì!”

“Ở trong quá trình chinh phục này, trầm cần vô số người tài, tre già măng mọc, cùng một đường với trầm, tạo ra đế quốc khổng lồ trước nay chưa từng có”.

Nhân Hoàng thanh âm dừng một chút, cúi đầu mang theo một loại ánh mắt kỳ vọng, nhìn Phương Vân:

“Mà người, chính là một người như vậy, bên trong dự định của trầm, nhân tài có thể cùng trầm cùng nhau tạo ra đế quốc khổng lồ này! Trầm đối với người, kì thác kỳ vọng cao! Đến đây đi, quên đạo đức, thân tình, phạm tục cùng với toàn bộ vô vị giam cầm lực lượng tự thân. Gia nhập trầm, tương lai, đế quốc của trầm, tất nhiên có phần của người!!”

Lần đầu tiên, Phương Vân đã biết dã tâm chân chính của Nhân Hoàng. Dã tâm của hắn, đã muốn siêu việt phạm tục tưởng tượng. Phương Vân vốn nghĩ đến, mục tiêu của hắn, là nhất thống thiên hạ, đem toàn bộ tứ cực bát hoang nhét vào bản đồ đế quốc mình. Nhưng hiện tại biết đã đánh giá thấp hắn. Mục tiêu của hắn, không phải thần châu này, mà là toàn bộ vũ trụ!

Hắn muốn chinh phục vũ trụ, thế giới vô tận!

“Diễn thuyết tốt lắm!”

Phương Vân vỗ vỗ bàn tay, trên mặt mang theo một vẻ mỉa mai:

“Đổi ở ba năm trước, ta có lẽ thật đúng là sẽ tin tưởng người, bị một phen lời nói này của người đả động. Chỉ tiếc, giang sơn dễ đổi, bản tính cũng khó dời. Ở trong mắt người, ta đối với người có giá trị lợi dùng. Người liền mượn sức, lợi dụng. Ta đối với người không có giá trị lợi dùng, người liền chèn ép, trấn áp, quăng sang một bên - Lưu Sủy, ở trong mắt người, chỉ có một mình người. Những người khác tất cả đều chính là công cụ. Vũ Mục là như thế, Tam Công là như thế, Tông Lệnh là như thế, ta... cũng như thế!”

“Người cho rằng loại tình cảm huyết mạch, cực kỳ rẻ rúng, lại đã quên, người sở dĩ có thể danh chính ngôn thuận xưng hoàng. Hoàn toàn chính là bởi vì huyết mạch trên người người. Không có cái huyết mạch này, người bất quá chỉ là kiêu hùng không đáng nhắc đến mà thôi. Người cũng đã quên, người có thể ở trong khoảng thời gian ngắn, đặt tới Huyền Minh cảnh, thậm chí có hi vọng đánh sâu vào Tam Hồn cảnh giới. Cũng toàn bộ đều là huyết mạch trên người người cho. Là cái gọi là thân phận hoàng thất cùng vương triều khí vận cho người. Thậm chí ngay cả Tam Hoàng tuyệt học người xưng hùng thiên hạ, đều là Vũ Mục cho người. Mà người, cũng là lấy lãnh khốc tàn sát, đi hồi báo Vũ Mục!”

Phương Vân lạnh lùng nhìn chằm chằm Lưu Sủy, ánh mắt so với băng tuyết còn muốn lạnh hơn:

“Ta tự hỏi công lao có lớn, cũng sẽ không vượt qua Vũ Mục. Thỏ khôn chết, chó săn mổ. Lưu Sủy, người nghĩ thực đẹp. Hiện tại ta đối với bá nghiệp vĩ đại của người, không có hứng thú gì. Duy nhất có thể làm

ta hứng thú, chính là đầu người - cái này, chính là số mệnh của người!”

“Làm càn!”

Lưu Sủy rút cuộc đã biến sắc, thần sắc một mảng lạnh lẽo:

“Nếu người vẫn chấp mê bất ngộ, vậy trách không được trầm!”

“Ông!”

Lưu Sủy ngón tay chỉ ra, một mảng kiếm khí vàng óng ánh vô tận, phá chỉ mà ra. Khoảnh khắc trong lúc đó, chiếm đầy thiên địa. Kiếm khí Đế Nhất đã muốn cũng đủ mệnh mông, nhưng mà ở trước mặt Lưu Sủy, đạo kiếm khí nọ lại có vẻ bé nhỏ không đáng kể.

“Oành!”

Kiếm quang vô tận đánh xuống, nhưng ở phía trên Phương Vân, định cách bất động. Cách cửa không gian vô cùng, ở quanh thân Phương Vân bắt đầu khởi động. Nhân Hoàng phát ra kiếm khí, xuyên qua không gian chi môn cường đại này, lập tức bị tầng tầng suy yếu. Đợi khi đến trước người Phương Vân, chỉ là một luồng mỏng manh.

Phương Vân đứng sừng sững, thân hình vẫn không nhúc nhích, cũng đã hóa giải một kiếm kinh thiên này của Nhân Hoàng, hiển lộ tu vi võ đạo cường đại.

1156. Chương 1157: Vạn Thần Thập

“Lưu Sủy”.

Phương Vân chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt xuyên qua vô số cửa không gian, nhìn về phía Lưu Sủy, trong đôi mắt như tinh thần, một mảng lạnh như băng:

“Hôm nay, chính là ngày chết của người”.

“Oành!”

Thanh âm dứt, kiếm khí đầy trời, bị đập nát không còn. Mà cùng lúc đó, chỉ thấy thân hình Phương Vân nhoáng lên một cái, đột nhiên biến mất không thấy.

“Vô tri! Nếu người đã khẳng khái một mực như thế, vậy liền ban cho người tử vong triệt để!”

Lưu Sủy nắm ngón tay nắm thành quyền, bỗng nhiên ra quyền:

“Tam Hoàng Khai Thái quyền”.

“Minh thần chi ác!”

Phương Vân cùng Lưu Sủy hầu như là ra chiêu cùng lúc. Kinh khí khôn cùng từ trong cơ thể hai người bộc phát ra.

“Oành ùng!”

Đỉnh kiến trúc hoàng kim khổng lồ đột nhiên nổ tung ra hai luồng hào quang mãnh liệt. Một đoàn vàng óng so với thái dương còn chói mắt hơn. Một đoàn tối đen như mực, ngay cả hào quang cũng không thể bắn vào.

“Răng rắc!”

Trời nghiêng đổ ngã. Hai luồng hào quang, một đoàn vàng óng một đoàn hắc ám, đồng thời nổ mạnh ra. Chỉ là một chiêu, màn hào quang cấm chế màu tím, lập tức ầm ầm bị đập nát.

Hai vị Huyền Minh đại đế cường đại nhất nhân tộc thế giới trung thổ, tại một khắc này, rốt cuộc hoàn toàn xé rách, hoàn toàn đối địch. Quân vương vô địch, cùng từng là thần tử, bộc phát ra chiến đấu kịch liệt nhất.

Toàn bộ kinh thành, toàn bộ hào quang vô giả, toàn bộ bị trấn áp. Ở trước mặt hai vị đại đế nhân loại cường đại nhất thời đại cận cổ, toàn bộ tranh đấu đều có vẻ ảm đạm vô quang.

“Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết! Phàm cùng ta đối địch, chỉ có một con đường chết!”

Thanh âm Nhân hoàng, ầm ầm như sấm, ở trong hắc ám vang vọng thiên địa.

“Lưu Sủy, trên trời dưới đất, không ai cứu cho ngươi. Ngày này sang năm, nhất định chính là ngày giỗ của ngươi. Ai nếu cản trở ta, thần chấn giết thần, phật trở giết phật!”

Thanh âm Phương Vân, cũng chấn động chín tầng trời. Sát khí lạnh lẽo, làm người ta không rét mà run.

“Muốn chết! Tam Hoàng diệu thể quyền!”

Kim quang vô lượng bạo bắn mà ra. Toàn bộ thiên địa, đều tại một quyền này, ông ông rung động, giống như muốn thừa nhận không được cỗ lực lượng này mà sụp đổ vậy.

“Minh thần văn ca - tử vong nhạc chương!”

Phía sau Phương Vân, hư không chấn động. Hiện ra một tòa Minh thần hóa thân khổng lồ đỉnh thiên lập địa. Trong hư không, vang lên từng trận minh thần ai ca, đó là chương nhạc triệu hồi người chết. Hư ảnh vô cùng, ở trong hư không vặn vẹo, giống nhau một đám mê hoặc linh hồn. Nhưng mà ngay sau đó, toàn bộ tử linh, tụ tập một quyền, mãnh liệt đánh ra ngoài.

“Oành!”

Một tiếng nổ này, như phá trời mở đất. Trong hư không, hàng tỉ kẻ không gian song song đều sụp đổ. Bị hủy bởi một quyền của hai người. Lốc xoáy bùng nổ, còn chưa có biến mất, bóng dáng hai người đã kịch liệt va chạm cùng một chỗ.

Oành! Oành! Oành!

Trong khoảng thời gian ngắn, hai người liên đánh ra hơn mười quyền. Mỗi một quyền đều rung trời chuyển đất. Mỗi một quyền, đều làm cho cả cửu châu đại địa ông ông rung động.

Nhân Hoàng mỗi một quyền đều nặng như vạn quân, nhưng mỗi một quyền, đều bị Phương Vân cản xuống. Ở không gian chi môn vô cùng không ngừng xuất hiện quanh thân hắn. Nhân Hoàng thường thường mười thành quyền lực đến bên người Phương Vân, cũng chỉ còn bảy thành uy lực. Ba thành đều bị “Vô tận chi môn” hoàn toàn tước bỏ.

Ở trên ứng dụng không gian lực, Phương Vân đã đạt tới bước tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả (trước chưa từng có ai, sau cũng không ai tới). Nhân Hoàng tuy rằng thời gian thành đạo vượt xa Phương Vân. Các loại võ đạo, pháp khí cũng muốn vượt qua Phương Vân. Nhưng mà đối mặt “Vô tận chi môn” tuyệt học có một không hai do Phương Vân tự nghĩ ra, toàn bộ ưu thế, nhất thời toàn bộ bị tan rã.

Nhân Hoàng đánh lâu không dưới, ánh mắt chợt lóe, lập tức có quyết đoán. Một quyền bức lui Phương Vân, thân hình nhoáng lên một cái, tránh lui ngàn dặm. Tay phải vẫy một cái, nhất thời triệu ra một thứ:

“Trần Yêu tháp”.

“Oành ùng ùng!”

Thiên địa kịch chấn, trước người Nhân Hoàng đột nhiên phá vỡ một cái lỗ hổng. Một cái Thanh Đồng cự tháp bỗng nhiên từ lỗ hổng thăng lên. Khí tức hùng hồn, tản mát ra một cỗ khí thế cường đại làm người ta không thể tin. Tứ bình bát trấn, trấn áp tứ cực bát hoang, tựa như cả thiên không cũng đều phải nứt vỡ.

Nhưng mà làm cho Phương Vân giật mình cũng không phải cái này, mà là một thanh kiếm trên đỉnh Trần Yêu tháp. Đường đường đại khí, tôn quý uy nghiêm, để lộ ra ý chí viễn cổ Nhân Hoàng.

“Nhân Hoàng thánh kiếm!”

Phương Vân chấn động. Lưu Sủy lại có thể đem Nhân Hoàng thánh kiếm cùng Trấn Yêu tháp dung hợp cùng một chỗ, hai cái một khối, hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh. Chính là liếc mắt một cái, đều làm cho người ta cảm giác được áp lực tâm lý cường đại.

“Phương Vân, liên tiêu phí vô số tâm tư, tể luyện mà thành đại Trấn Yêu tháp”.

Lưu Sủy mỉm cười, thân hình tung lên hạ xuống đỉnh Trấn Yêu tháp. Dưới chân hắn, giống nhau mọc rễ nhanh chóng cùng Trấn Yêu tháp hợp làm một thể. Chân khí mạnh mẽ trực tiếp quán thông cả tòa tháp.

“Tòa Trấn Yêu tháp này, vẫn thiếu một món vật trấn áp cường đại. Cho nên có kỳ danh, mà không có lực trấn áp. Mấy tháng trước, liên thân chinh mãng hoang, bởi vì thiếu cái này mới không công mà về. Liên vốn là sẽ dùng để đối phó Vạn Cổ Thanh Thiên cùng mấy đại đế ngoại tộc nọ. Không nghĩ tới, người lại đột nhiên xuất hiện. Hôm nay, dùng người tới tể luyện tòa thần khí cường đại nhất khí tông này đi!”

“Oành!”

Thanh âm Lưu Sủy vừa dứt, Trấn Yêu tháp dưới chân đột nhiên bạo bắn ra kim quang vô lượng.

Đợt kim quang này, so với một lần ra tay trước đó của hắn, còn chói mắt hơn nhiều. Nhiệt lực khủng bố, liền ngay cả tinh thần đều có thể nóng chảy.

“Dùng dùng!”

Trấn Yêu tháp vừa tể lên, không gian chung quanh đầu tiên thừa nhận không được. Rầm một tiếng, giống như gương vỡ thành ngàn vạn mảnh. Mọi người còn chưa có phản ứng lại, chợt nghe một tiếng nổ vang, thiên địa hóa thành một thể giới kim quang, làm cho người ta mở mắt không ra nổi. Trong đây trời kim quang này, một đạo kiếm khí, bổ trời mở đất, lấy tốc độ không thể tưởng tượng, hướng Phương Vân trăm tới.

“Răng rắc!”

Một đạo kiếm khí này lướt qua, ngay cả thiên không cũng đều nứt ra. Không ai có thể hình dung khủng bố giờ khắc này. Giờ khắc này, đã muốn siêu việt thời gian cùng không gian. Khoảnh khắc kim quang bùng nổ, toàn bộ kinh thành thời gian đều dừng lại. Toàn bộ chiến đấu, toàn bộ dừng hình bất động. Ngay cả tư duy đều biến chậm. Thật giống như một con ốc sên hãm ở đầm lầy.

Khủng bố! Vô cùng khủng bố!

Cái loại cảm giác giống như đã từng quen biết này lại nảy lên trong lòng. Vào chiến dịch kinh thành, Lưu Sủy chính là bằng một kiếm này chém giết Huyền Kinh Liệt Hải Đại Đế. Nhưng mà nay, một chiêu này so với trước đây còn muốn mạnh hơn.

Một chiêu này bao gồm ý chí cùng khí phách vương đạo của Lưu Sủy! Thể hiện dự vọng cùng độc đoán ở trong lòng hắn!

Phương Vân trong lòng lần đầu tiên cảm giác được nguy hiểm mãnh liệt. Nhân Hoàng kiếm là Nhân đạo kiếm, là Trọng điển kiếm, là Tảo đăng kiếm, là Sát lục kiếm. Giờ khắc này đừng nói là hắn, chỉ sợ Vạn Cổ Thanh Thiên Đại Đế cũng chấn không được.

“Cẩn thận”.

Trong nháy mắt này đám người Phương Dân, Thiên Ma tông chủ, Lý Phùng Đạo, trong lòng đều dâng lên một loại cảm giác cực độ kinh hãi. Lưu Sủy giờ khắc này, cường đại vượt quá mọi người tưởng tượng.

Bọn họ cũng không là kẻ yếu. Nhưng mà khi kiếm của Lưu Sủy khởi lên thì lại có thể toàn bộ đều bị dừng ảnh ở trong thời gian, không thể động đậy. Giờ khắc này, không chỉ là dừng ảnh thân thể bọn họ, mà ngay cả toàn bộ chân khí trong cơ thể bọn họ đều bị dừng lại. Khiến cho tất cả mọi người không thể động đậy.

Giờ khắc này khủng bố, siêu việt tưởng tượng!

Mọi người duy nhất còn có thể nhúc nhích, cũng chỉ có tư duy. Mà nguyên nhân vì như thế, Lưu Sủy giờ khắc này mới càng thêm làm cho người ta cảm giác được khủng bố. Cho dù là một gã thiên thần chân chính tại một khắc này, cũng bị hoàn toàn chém giết.

Giờ khắc này, là kiếm giết thần! Không có người nào có thể chặn được.

“Vân Nhi!...”

Phương Dân ngửa đầu, bên trong đồng tử ảnh ngược đầy trời vàng óng. Trong lòng hấn tràn ngập vô cùng tuyệt vọng cùng lo âu.

“Rống”.

Mắt thấy Phương Vân sẽ giống như Huyền Kinh Liệt Hải Đại Đế, bị chém giết đương trường. Ngay tại thời điểm đó, Phương Vân đột nhiên phát ra một tiếng rít gào, một cỗ ý chí cường đại từ trong cơ thể hấn bộc phát ra. Oánh một tiếng, liền làm vỡ nát thời không tĩnh chi lực Lưu Sủy phụ gia ở trên người hấn!

“Vô tận chi môn”.

“Minh thần chi thuẫn”.

Tại một khắc này, trong tích tắc Phương Vân đã liên tiếp thi triển hai đạo tuyệt học cường đại có một không hai. Một cái là “Vô tận chi môn” có thể suy yếu vô hạn công kích, một cái là “Minh thần chi thuẫn” được xưng phòng ngự tuyệt đối của Minh thần.

Trong khoảnh khắc, chỉ thấy cổng vòm màu đen vô tận rần rần như sắt thép hộ vệ ở xung quanh Phương Vân. Mà một cái thuẫn bài thật lớn màu đen tản mát ra khí tử vong mãnh liệt, chắn ở trước mặt Phương Vân!

“Oánh ùng!”

Giờ khắc này đáng sợ, xa xa vượt qua Phương Vân tưởng tượng. Cửa không gian vô tận, trong nháy mắt đã liên tục bị hủy, Phương Vân thậm chí không có thời gian triệu ra một đợt Vô tận chi môn khác.

“Răng rắc!”

Ngay sau đó, một cỗ lực lượng khó có thể tưởng tượng, va chạm ở trên “Minh thần chi thuẫn”. Phương Vân cảm giác giống nhau bị toàn bộ thiên địa mãnh liệt va chạm vậy. “Minh thần chi thuẫn” là được xưng thuẫn tử vong phòng ngự tuyệt đối, chích kiên trì một lát, liền ầm ầm bị đập nát, chấn thành vô số mảnh nhỏ. Kiếm khí không gì đỡ nổi, tiếp theo mãnh liệt kích ở ngực Phương Vân.

“Phốc”.

Phương Vân há mồm chính là phun ra một ngụm máu tươi, một đạo kiếm khí này từ phía trước hấn đâm vào, xuyên thấu người đâm ra phía sau mà phóng đi. Trục tiếp đem hấn như tờ giấy đánh bay ra mấy ngàn dặm.

Giờ khắc này, quả thực không gì đỡ nổi. Cho dù là Huyền Minh cấp đại đế, cũng ngăn cản không được. Phương Vân cũng giống như vậy. Nhưng mà Phương Vân cũng không có giống Huyền Kinh Liệt Hải Đại Đế lúc trước, chết trận tại chỗ.

Hấn tuy rằng bản thân bị trọng thương, lại vẫn chưa có chết!

“Kiếm khí thật đáng sợ!”

Phương Vân ánh mắt sáng ngời như trước, giờ khắc này tuy rằng thân thể hấn bị thương nặng, nhưng không có đánh bại được ý chí của hấn. Chân khí rung lên, Phương Vân đã ngưng tụ chân khí, chuẩn bị lực phản kích Lưu Sủy. Hấn cảm giác ra. Lưu Sủy một chiêu này, tuy rằng uy lực thật lớn, quả thực thí thần giết ma, nhưng không thể kéo dài. Mà hiện tại, đúng là thời điểm chân lực hấn thiếu hụt.

Lưu Sủy nhìn thấy Phương Vân không chết, cũng không khỏi nhíu nhíu mày đầu. Kết quả này, hiển nhiên ra ngoài suy tính của hấn. Phương Vân sinh mệnh lực ương ngạnh, xa xa vượt qua các đại đế khác.

“Còn muốn giãy dụa sao? Trấn Yêu tháp, lên!”

Lưu Sủy căn bản không có cho Phương Vân cơ hội, bắt tay chỉ một cái. Mộng huyền thần khí trong điển tịch Trung cổ Khí tông ghi lại, lập tức nhắc lên. Tầng tầng lầu các, oánh oánh chuyển động, bộc phát ra lôi đình vô cùng. Nhô lên cao nhôang lên một cái, lập tức tăng vọt vọt lên, ngập trời ngập đất, chụp xuống

một cái, trực tiếp đem cả không gian chung quanh Phương Vân, một vòng thu vào trong đó, biến mất không thấy.

Đây là thần khí trung cổ Khí tông - Vạn Thần tháp!

Bộ mặt thật sự của Trấn Yêu tháp!

Thời đại Trung cổ, Khí tông từng là thiên hạ đệ nhất đại tông phái. Ở trên một đạo luyện khí, lại xa xa vượt qua giới hạn thời đại. Công bộ Đại Chu triều, chính là một bộ phận sau khi Khí tông ngã xuống, chuyển biến mà thành.

Cho dù đã ngã xuống, nhưng ai cũng không thể phủ nhận Khí tông vĩ đại!

Khí tông môn nhân, có được lực tưởng tượng, cùng sức sáng tạo siêu việt thời đại. Mà “Vạn Thần tháp” chính là kết quả điên cuồng của Khí tông. Đây là một món thần khí trấn áp chư giáo vạn phái, siêu việt thời gian cùng không gian. Vĩ đại siêu việt thời đại!

1157. Chương 1158: Đại Đế Chi Chiến

Nhưng mà những ý tưởng siêu việt thời đại này, xa xa khuyết thiếu tài liệu cùng điều kiện thực hiện. Nó cần lấy lượng lớn linh hồn cường giả, để làm nền tảng.

Thấp nhất không thể thấp hơn cấp Thiên Trùng. Nhưng lại cần lượng lớn thần hồn, cường giả có được pháp tắc Đại Địa. Chỉ cần là điểm này, liền khó có thể thực hiện.

Cho dù là Khí tông dốc lực toàn tông, cũng không có khả năng lấy linh hồn cự đầu Địa Hồn, làm như tài liệu trụ cột, dung nhập thân tháp. Sự tình điên cuồng như vậy, có thể chịu toàn bộ thiên hạ vây công.

Mà tất cả cái này, thẳng đến thời đại cận cổ, thẳng đến Lưu Sủy sinh ra.

Vạn Thần tháp tế luyện, khó khăn trùng trùng. Không chỉ cần lượng lớn linh hồn cường giả Thần Thông cảnh, càng cần một món Tam Tượng pháp khí siêu việt Nhật cấp để làm vật trấn áp. Cái phẩm chất này, so với Càn Khôn Đồ còn muốn cổ lão, còn muốn cường đại hơn.

Đúng là bởi vì khiêm khuyết cái mấu chốt này. Cho nên Trấn Yêu tháp vẫn đều là “Trấn Yêu tháp” mà không trở thành “Vạn Thần tháp”. Thẳng đến Tử chúc Trang Tư Trần vì Lưu Sủy tế luyện ra Nhân Hoàng thánh kiếm, thẳng đến Lưu Sủy hạ quyết tâm, đem Nhân Hoàng thánh kiếm dung nhập thân tháp, hơn nữa hao phí thời gian cùng tinh lực khổng lồ, đem hai thứ này tế luyện thành một thể!

Đây là gương mặt thật của Trấn Yêu tháp - Vạn Thần tháp!

Cái thần khí này, bắt đầu từ vị Nhân Hoàng thứ hai Đại Chu triều, thì đã tế luyện. Trước sau hao phí hơn một ngàn năm, hơn mười hoàng đế. Góp nhặt một vạn linh hồn cường giả, mới có cái thần khí đáng sợ này. Mà cái này, cũng hoàn toàn là vì Vạn Thần tháp tồn tại.

“Thuận trăm thì sống, nghịch trăm thì chết!”

“Trăm thiết khẩu độc đoán, chưa từng sai lầm!”

Lưu Sủy đứng ngạo nghễ hư không, năm ngón tay mở ra, bắn ra một cổ chí dương hỏa, đem Phương Vân trong Trấn Yêu tháp, hoàn toàn luyện hóa. Nếu có thể dung hợp linh hồn một gã Huyền Minh đại đế, uy lực Vạn Thần tháp, sẽ càng cường đại, đáng sợ hơn.

“Vạn vật đều có này chỗ dùng, Phương Vân, đây là giá trị cuối cùng của ngươi!”

Lưu Sủy nói xong, đã triệt để đem Phương Vân luyện hóa.

“Dừng tay!”

Đám người Phương Dận, Thiên Ma tông chủ mắt trợn trừng, liền phá không mà ra, ngăn cản Nhân Hoàng.

“Ngăn lại bọn họ!”

Lưu Sủy cần bản nhìn cũng không nhìn, chính ra mệnh lệnh. Còn có rất nhiều cường giả triều đình, phá không mà ra. Đem Phương Dân, Thiên Ma tông chủ ngăn cản xuống. Bọn họ có lẽ không bằng Phương Dân, nhưng mà Phương Dân cũng không thể ở trong khoảng thời gian ngăn giết chết bọn họ. Mà cái này, như vậy đủ rồi.

“Ông!”

Đột nhiên trong lúc đó, không hề có dấu hiệu. Trong thiên địa lâm vào một mảng hắc ám. Không phải hôn ám, mà là đưa tay không thấy năm ngón tay, triệt để hoàn toàn hắc ám. Toàn bộ thiên địa, chỉ còn lại ở trung ương kinh thành, chín đạo cột sáng tận trời màu vàng óng.

Thời gian là chính ngộ, lúc này đúng là thời điểm khí chí dương chí cương trong thiên địa đậm đặc nhất. Nhưng mà hiện tại, một cỗ khí lưu lạnh lẽo, ở trong thiên địa lưu động. Khí tức chí dương chí cương, nhanh chóng biến mất.

Mà trong hắc ám, khí lạnh, trọc khí, lại nhanh chóng tăng cường!

Lưu Sủy ngẩng đầu lên, ánh mắt xẹt qua mây đen tự mình triệu hồi đến, xuyên thấu đến không trung vô tận. Ở cuối ánh mắt của hắn. Địa phương mây đen che đầy không đến. Một vầng mặt trời chói chan lơ lửng trong hư không, chiếu rọi hàng tỉ vị trí.

Cái vầng mặt trời chói chan này, nguyên bản là nơi phát ra khí dương cương đậm đặc nhất ở trong thiên địa. Nhưng hiện tại, lại đột nhiên bị một tầng thân ảnh che khuất. Thái dương chói mắt, nhanh chóng hóa thành một vầng “Thái dương” hắc ám.

“Nhật thực!”

Lưu Sủy trong lòng nhảy dựng. Loại hiện tượng này, khó gặp nhất. Mà mỗi khi xuất hiện nhật thực, chính là thời điểm ma khí, tà khí trong thiên địa đậm đặc nhất. Trong thiên địa, tất cả khí tức dương cương, đều bị áp chế.

Đây là ngày tốt nhất tu luyện tuyệt thế ma công, tà công. Một ngày còn hơn vài chục năm luyện công. Nhưng Lưu Sủy cũng không chú ý tới cái này.

“Vạn thần chi hỏa, luyện hóa chân hồn!... Lên!” Lưu Sủy thủ bấm pháp quyết, đưa tay chỉ một cái, Vạn Thần tháp lập tức dấy lên liệt hỏa hùng hực. Làm xong cái này, Lưu Sủy lại chỉ tay, đã đem Vạn Thần tháp trấn áp đến phía dưới kiến trúc hoàng kim khổng lồ ở trung ương kinh thành.

Thời khắc nhật thực, lướt qua rất nhanh, rất khó nắm chắc. Đối với đại kế triệu hồi quân đội vô cùng của hắn, đây là một khâu cực kỳ mấu chốt. So sánh với cái này mà nói, luyện hóa Phương Vân ngược lại có không quan trọng.

Chỉ cần triệu hồi ra yêu ma cường đại bị phong ấn ở chỗ sâu trong thế giới ba mươi sáu Thiên Cương, bảy mươi hai Địa Sát này. Ngày sau, quét ngang tứ cực bát hoang, chinh phục vô cùng vị diện, vũ trụ, đều là việc trong nháy mắt. Cho dù là Vạn Cổ Thanh Thiên Đại Đế, cũng không đủ để gây sợ hãi.

Về phần Phương Vân, một đạo Vạn Thần hỏa, một canh giờ sau, cũng đủ để đem hắn luyện hóa!

“Oành!”

Lưu Sủy y bào rung lên, như một đoàn văn thạch rơi xuống ở chỗ cao nhất của kiến trúc hoàng kim.

“Lý Quảng, chuẩn bị tốt chưa?” Lưu Sủy nhìn hư không, cũng không quay đầu lại nói.

“Hồi bệ hạ, đã chuẩn bị tốt”.

Lý Quảng cung kính nói. Ở trước mặt vị tuyệt thế đại đế, cho dù là phật tử, cũng phải khiêm tốn mà cung kính.

“Bắt đầu đi!”

Lưu Sủy hồ hững nói.

Lý Quảng không hề nhiều lời, đi lên phía trước, lấy ra một viên xá lợi màu vàng. Đặt tại một chỗ lõm ở tại mắt trận. Đây là một hạt xá lợi cổ phật, có được phật lực, cùng thần thông to lớn.

“Oành!”

Thiên địa kịch chấn, nguyên bản chín đạo cột sáng hoàng kim thô to, đột nhiên tăng vọt. Từng cổ phật quang tinh thuần, hỗn loạn trong đó. Loại phật quang này, to lớn hùng hậu, có được một loại ý cảnh phật pháp không thể cân nhắc.

Ngay tại thời điểm Lý Quảng đem xá lợi cổ phật, ẩn nhập trong đó, trong thiên địa nhất thời vang lên từng trận thanh âm phạm gia thiện tướng. Một tòa Phật Đà thật lớn, cao tới mấy ngàn trượng, như hư như thật, mờ ảo bất định, đứng sừng sững ở đỉnh kiến trúc hoàng kim.

“Oành ùng!”

Dị biến nổi lên, nguyên bản trong thiên địa một mảng hắc ám. Đột nhiên hiện lên hai tầng cấm chế thật lớn. Hai đạo cấm chế này, cùng thiên địa hòa hợp một thể, bao dung toàn bộ thể giới cửu châu.

Phù triện màu vàng vô cùng, phật văn vô cùng, lưu quang tràn đầy, che kín toàn bộ thiên địa. Đây là một tầng cấm chế kỳ lạ, giống như không thể chạm tới, lại cách trăm ngàn vạn thời gian cùng không gian. Chỉ sợ ngón tay xuyên qua, cũng không cảm giác được gì.

Hai đạo cấm chế này, to lớn vĩ đại. Một cỗ khí tức tôn quý, uy nghiêm, nhân từ tràn ngập thiên địa. Bất cứ vô giả gì, ở trước mặt hai tầng cấm chế bao vây thể giới này, đều sinh ra tâm kính sợ, cảm giác được bản thân nhỏ bé.

Đây là phong ấn yêu ma viễn cổ Tam Hoàng cùng Phệ Đà phật chủ liên thủ bố trí! Bốn cường giả cảnh giới tam hồn viên mãn, bày ra cấm chế, đã muốn to lớn cùng cường đại, siêu việt loài người tưởng tượng.

Cấm chế diện tích phủ tích che phủ, đâu chỉ trăm vạn dặm. Đây là cấm chế không đâu không đến. Lưu Sủy tuy rằng được xưng cận cổ tối cường, nhưng cũng không có năng lực, bày ra cấm chế như vậy.

“Đây là cảnh giới tam hồn viên mãn sao? Không thể tưởng tượng!” Lưu Sủy nhìn quang mang cấm chế lưu quang tràn đầy trên bầu trời tán thưởng không thôi. Truyền thuyết vĩnh viễn là truyền thuyết, chỉ có chân chính đứng ở trước mặt di tích truyền thuyết viễn cổ lưu lại này, mới có thể cảm giác được bọn họ vĩ đại cùng không thể tưởng tượng.

Nhưng mà, nguyên nhân vì kiến thức đến loại di tích viễn cổ vĩ đại này, Lưu Sủy trong lòng ngọc đã tâm cũng liền trở nên càng thêm mãnh liệt. Phong ấn đã muốn cường đại như vậy rồi, mà quân đội cần bọn họ dùng phong ấn cường đại như vậy, đi phong ấn, thì nên cường đại cỡ nào!

“Hãy!”

Một tiếng hét to, một đạo tinh mang vàng óng, mệnh mông phóng lên cao. Đó là Nhân Hoàng chân khí...

“Xong rồi! Hoàn toàn xong rồi! Cửu châu không có gì hy vọng!”.

Ở một nơi cách kinh thành cực xa, Tam Công đứng thẳng ở trên đỉnh một ngọn núi nhìn trong thiên địa hiện lên cấm chế Tam Hoàng, cùng tinh mang tận trời nọ, sắc mặt như đất, tràn đầy tuyệt vọng.

Cổ gắng lâu như vậy, thời gian mà thiên địa sụp đổ trong lời tiên đoán của Phu tử, cũng đã đến.

“Phương Vân đã thất bại! Tất cả cái này, đều là mệnh!” Thái Tổ nhìn cảnh tượng xa xa, lão lệ tung hoành. Đại Chu vương triều từng phồn hoa nhất thời co rút lại trong khoảng khắc, lại có thể rơi xuống tình thế như thế. Ngay cả nho gia, cũng từ thịnh mà suy, hoàn toàn suy bại.

Như vậy có thể nào không làm cho loại lão thần chính mắt thấy rõ thịnh suy này cảm thấy đau lòng.

“Thất bại sao?”

Giữa không trung, Vô Cữu lão tổ kinh ngạc nhìn không trung. Hắn có thể cảm giác được, sau Tam Hoàng cấm chế che dấu là tà ác đậm đặc. Thời đại Thượng cổ, chỉ là hai ma đầu, mang theo bộ phận yêu ma chạy đến, ngay tại đại địa thượng cổ, nhắc lên một mảng tinh phong huyết vũ, hủy diệt thịnh thế tông phái kia.

Mà nay, Tam Hoàng cầm chế hoàn toàn giải trừ. Làm toàn bộ yêu ma viễn cổ phong ấn chạy đến thì còn có ai có thể chống cự được!

“Lệ!”

Ngay tại thời điểm Nhân Hoàng đem chân khí tản mát ra, hóa thành tinh mang, quán thông thiên địa, đột nhiên một tiếng kêu sắc bén chấn động hư không. Phía đông nam, một đạo tà khí tận trời, hóa thành tà khí cuộn cuộn khôn cùng, hướng về phía Lưu Sủy đánh đến.

Cùng lúc đó, phía tây nam, một thanh cự kích mấy ngàn dặm, lôi cuốn ma khí cùng năng lượng vũ trụ khôn cùng, như điện bắn xuống.

Ngay tại thời điểm Nhân Hoàng đem thân thể nhập vào trận nhãn, chuẩn bị tế khởi trận pháp, câu thông thiên địa không thể nhúc nhích, Hoang Kích Toái Không Đại Đế cùng Tà Thần, hai vị dị loại đại đế này rốt cuộc ra tay .

“Ha ha ha, Tà Thần, Hoang Kích Toái Không, hai người các ngươi rốt cuộc đã đến đây!”

Lưu Sủy cả người bao vây ở trong kim quang khôn cùng, nhìn thấy hai người xuất hiện, âm ỉ cười to. Hẳn biết, Tà Thần cùng Hoang Kích Toái Không Đại Đế hai vị ngoại tộc Huyền Minh đại đế này, sớm hay muộn cũng sẽ xuất hiện.

Cái này không quan hệ chính nghĩa, cũng không quan hệ vạn dân. Hoàn toàn là hành động một núi không dung hai hổ. Chỉ cần Lưu Sủy thành công, tất nhiên dung không được Tà Thần cùng Hoang Kích Toái Không Đại Đế. Hai người hoặc là thần phục, hoặc là hủy diệt.

Điểm này, vô luận là Tà Thần hay là Hoang Kích Toái Không Đại Đế, đều là không thể dễ dàng tha thứ. Bọn họ nếu muốn tiếp tục xưng hùng thế giới này, phải phản kháng, tiêu diệt Nhân Hoàng.

“Oành ùng!”

Kim quang dâng lên, Lưu Sủy song chưởng rung lên. Cả người bạo bắn ra hào quang vạn trượng, tâm thần vừa động, hai cổ Tam Hoàng chân khí kinh thiên động địa, lập tức phá chưởng mà ra. Liên tiếp được một kích của Hoang Kích Toái Không Đại Đế cùng Tà Thần.

Hai vị Huyền Minh cấp đại đế rõ ràng cảm giác được, phát ra công kích, có một bộ phận tương đương, bị Lưu Sủy lấy năng lực không gian cường đại, dẫn đường lại, đối hướng cho nhau.

Tà Thần cùng Hoang Kích Toái Không Đại Đế thành đạo nhiều năm, thời gian xa xa vượt qua Phương Vân. Nhưng mà chỉ luận thực lực, lại còn không bằng Phương Vân.

Phương Vân không chỉ chiếm được năng lực viễn cổ minh thần Diêm Ma Thiên Tử, mà còn tế luyện đầy đủ thần lực cùng thần thông “Thiên thần cư bĩ”.

Hai vị ma thần này, đều là đại ma thần tiếng tăm lừng lẫy thời đại viễn cổ. Là từ trong hỗn độn sinh ra. Xa không phải Hoang Kích Toái Không Đại Đế hậu thiên tiến vào sinh vật, có thể so sánh.

Bất quá, khi Tà Thần cùng Hoang Kích Toái Không Đại Đế liên thủ, cũng đã vượt qua Phương Vân.

Chỉ tiếc, Lưu Sủy đối với công kích của bọn họ, thật sự là quá quen thuộc. Hơn nữa chiến thuật biến người, rõ ràng đối với hắn không ảnh hưởng.

Lưu Sủy trên người có một môn tuyệt học tiếp dẫn có một không hai. Tà Thần cùng Hoang Kích Toái Không Đại Đế liên thủ, căn bản không thể đạt tới hiệu quả “một thêm một lớn hơn hai”.

Oành! Oành! Oành!

Trong nháy mắt, đất rung núi chuyển, trong ba phương, mỗi một phương đánh ra đều là đất rung núi chuyển!

1158. Chương 1159: Lý Quảng Chết

Cùng lúc đó, trong Vạn Thần tháp.

Phương Vân đang chịu Vạn Thần chân hỏa tế luyện, bất quá hấn ý chí kiên định, công lực hùng hậu, càng cường đại là Thiên địa vạn hóa chung trên người, căn bản không sợ Vạn Thần chân hỏa. Chân chính lợi hại, là đến từ linh hồn vạn cường giả võ đạo điên cuồng cắn xé.

Đột nhiên trong lúc đó, Phương Vân cảm giác được cái gì, tâm thần vừa động, mở mắt ra.

“Trang Hoa nương nương, Chiến Thần cung chủ!”

Phương Vân giật mình nhìn phía trước. Vô số linh hồn điên cuồng phía trước, rõ ràng xuất hiện thần hồn hai nữ tử. Hai người này Phương Vân phi thường quen thuộc, lại có thể là mẹ đẻ Thanh Ba công chúa Trang Hoa nương nương, cũng là mẹ đẻ Thái tử Lưu Tú, Chiến Thần cung chủ, cũng chính là đương kim Hoàng Hậu nương nương.

“Hai vị nương nương, các người như thế nào lại xuất hiện ở trong này? Chẳng lẽ Lưu Sủy...”

Phương Vân trong mắt lộ ra thần sắc không thể tin, ở trong mắt hấn, xuất hiện càng ngày càng nhiều thân ảnh. Lại có thể toàn bộ đều là nương nương, tần phi trong hoàng cung.

“Lưu Sủy súc sinh này, trong mắt hấn căn bản không có huyết nhục thân tình. Giết hấn, Phương Vân, người nhất định phải thay ta giết hấn!”

Bốn phương tám hướng, toàn bộ là khuôn mặt vạn vẹo. Mỗi một gương mặt đều tràn ngập phần hận. Các nàng sinh tiền, từng là cường giả tiếng tăm lừng lẫy thượng cổ, sau lại chuyển sinh hoàng cung, trở thành tần phi nương nương của Lưu Sủy, nhưng hiện tại, lại bị Lưu Sủy không chút lưu tình nhét vào trong Vạn Thần tháp, luyện thành tháp hồn trong đó.

“Phương Vân, cứu Thanh Nhi đi. Hiện tại, chỉ có ngươi có thể cứu được nàng”.

Trang Hoa phụ nhân thần hồn như có như không, đứng thẳng ở ở trước vòng bảo hộ cấm chế của Phương Vân, nước mắt che phủ. Thanh Nhi, chính là tên thật của Thanh Vinh công chúa.

“Thanh Vinh công chúa thế nào rồi?” Phương Vân trong lòng cũng hơi trầm xuống.

“Thanh Nhi, bị luyện nhập thần đồ. Dùng để mở ra thông đạo ba mươi sáu thiên cương, bảy mươi hai địa sát. Tất cả cái này, đều là âm mưu. Từ ngay từ đầu, Lưu Sủy vốn không có nghĩ tới sẽ truyền ngôi cho các con hấn. Mà là đem bọn họ luyện hóa, dùng để thay hấn bố trí Thiên Cương Địa Sát đồ” Trang Hoa phụ nhân bi thương nói.

“Cái gì?!” Phương Vân chấn động.

“Phương Vân, Vạn Thần điện vô cùng lợi hại. Nó hiện tại còn chưa có phát huy uy lực, chính là bởi vì chúng ta đang giúp người. Người cùng ta làm giao dịch ta liền chỉ điểm người phương pháp rời đi”.

Chiến Thần cung chủ đột nhiên mở miệng nói, trong thanh âm mang theo cừu hận mãnh liệt.

“Thay ta giết Lưu Sủy!”

Chiến Thần cung chủ độc ác nói: “Người này tâm kế quá sâu quá độc. Chúng ta quả thật có tâm lợi dụng hấn. Cho dù chết cũng là chết chưa hết tội.”

Nhưng ta có độc, cũng sẽ không xuống tay đối với con của mình. Lưu Sủy lại ngay cả Thái tử Lưu Tú cũng không buông tha. Người như thế, quá độc ác! Ba mươi sáu công chúa, bảy mươi hai hoàng tử, toàn bộ đều là hấn tự tay dùng để triệu hồi yêu ma thiên ngoại!”

Chiến Thần cung chủ trong mắt lộ ra thần sắc oán độc.

Phương Vân nhú mày, lập tức cười nói: “Cho dù không có giao dịch này ta cũng sẽ không buông tha Lưu Sủy. Người cũng không cần lo lắng”.

“Tốt!”

Chiến Thần cung chủ đột nhiên nở nụ cười, bộ dáng mười phần ngoan độc: “Ta có thể nói cho người phương pháp rời đi. Nhưng có thể rời đi hay không, thì xem tự mình người. Từ nơi này hướng lên trên, chúng ta sẽ vì người mở ra một cái thông đạo cam đoan người không chịu công kích. Nhưng mà muốn chạy trốn khỏi nơi này. Phải thông qua Nhân Hoàng Thánh Kiếm. Cái thanh thánh kiếm này trấn áp toàn bộ linh hồn trong tháp, chúng ta ai cũng không thể tới gần. Có thể rời khỏi nơi này hay không, liền xem tạo hóa của người!”

Trong Vạn Thần tháp, mây mù giăng khắp. Một cái thông đạo mơ hồ hiện lộ ra ở phía trên.

“Ông!”

Phương Vân thân hình nhoáng lên một cái lập tức phá không mà ra. Trong nháy mắt, xuyên qua thông đạo. Xuất hiện ở đỉnh Vạn Thần tháp. Chỉ thấy một thanh vàng trường kiếm óng ánh phong cách cổ xưa, lơ lửng trong không gian.

“Oành!”

Khoảnh khắc Phương Vân phá không mà ra, Nhân Hoàng thánh kiếm lập sinh cảm ứng. Một tiếng nổ vang, lập tức hướng về Phương Vân trầm xuống. Một kiếm này to lớn, siêu việt thời gian, không gian, tư duy. Ẩn chứa lực lượng thiên đạo. Kiếm quang vừa lên, Phương Vân lập tức cảm giác một cỗ uy hiếp cường đại, tựa như thoát phá linh hồn cả người vậy.

“Nhân Hoàng thánh kiếm còn không giác ngộ sao...”

Phương Vân đối mặt Nhân Hoàng thánh kiếm, lại không chút ngại. Bỗng nhiên bạo rống một tiếng, hoàn toàn buông ra ý niệm trong đầu mình. Một cỗ ý niệm chính trực, nhân nghĩa, mệnh mệnh, dương cương trong đầu lập tức phá thể mà ra.

“Ông!”

Ngay tại nơi cách đỉnh đầu Phương Vân ba tấc, Nhân Hoàng thánh kiếm đột nhiên ngừng lại.

Phương Vân thấy thế lập tức biết mình dự đoán đã có hiệu quả.

“Cái gì là nhân? Cái gì là chính? Cái gì là đạo? Lưu Sủy sẽ mở ra Tam Hoàng phong ấn, dẫn thiên địa yêu ma hiện thế. Người hiện tại ở trợ Trụ vi ngược còn không tỉnh ngộ sao?” Phương Vân hét to nói.

“Ông!”

Nhân Hoàng thánh kiếm rung động càng thêm lợi hại. Tựa như đang do dự cái gì đó.

“Thiên hạ hỗn loạn, là lúc lấy trọng điển mà trị. Nhưng trọng điển có thể trắng đen lẫn lộn, thị phi chẳng phân biệt được sao? Nhân đạo thánh kiếm, là kiếm tàn sát. Cái gọi là tàn sát, một là tâm thuật bất chính, hai là giết hại thương sinh. Cái này là giúp đỡ thiên hạ, ngăn cơn sóng dữ! Người chẳng lẽ chỉ nhớ tàn sát việc, lại đã quên nghĩa giúp đỡ sao?” Phương Vân lớn tiếng mắng.

“Ông!”

Kiếm ngân đầy trời vang lên, Thánh hoàng kiếm lay động bất định, liền giống nhau một đứa nhỏ đang trù trù bất định.

“Nhân đạo an nguy, liên lụy to lớn. Tỉnh lại đi! Nhân Hoàng kiếm!”

Phương Vân trong mắt xẹt qua một tia hào quang sáng như tuyết, cắn răng một cái, không quan tâm, lập tức hướng Nhân Hoàng thánh kiếm chớp tới. Hắn đây là đang đánh cuộc, đánh cuộc Nhân Hoàng thánh kiếm còn chưa có quên chức trách của nó.

Tam tấc, hai tấc...

Phương Vân đột nhiên bắt lấy thân kiếm Nhân Hoàng thánh kiếm!

“Oành!”

Một kiếm huy hoàng không ai có thể hình dung. Một kiếm này phát ra, toàn bộ đều mất đi nhan sắc. Một kiếm này, giống như núi lửa phun trào, lại giống như phát hỏa. Mỗi một luồng quỹ tích, đều siêu việt thời gian cùng không gian, đại biểu cho thiên địa ảo diệu.

Lưu Sủy thậm chí đều không có phản ứng lại, một kiếm này cũng đã siêu việt thời gian cùng không gian, đánh đến.

“Không có khả năng!”

Lưu Sủy cả người kịch chấn, không thể tin nhìn về phía địa phương kiếm quang phát ra. Hắn không thể tin được, hắn lại có thể sẽ thấy được Phương Vân. Mà trong tay Phương Vân, lại có thể nắm Nhân Hoàng thánh kiếm.

“Ồn!”

Không ai có thể hình dung uy lực cùng tốc độ một kiếm này. Lưu Sủy thậm chí còn chưa kịp thu tay, một đạo kiếm quang này, đã đánh ở trên người hắn.

Phành! Phành!

Hầu như là cùng lúc, hai đạo chưởng lực lặng yên không một tiếng động từ phía sau đánh úp lại, đánh ở sau lưng Lưu Sủy.

“Muốn chết!”

Một tiếng quát lớn, Lưu Sủy phát quan gãy, tóc dài bay lên. Tam Hoàng chân khí vô cùng vô tận, từ bên trong thân thể hắn bộc phát ra.

“Đại ca!”

Trong hỗn loạn, truyền đến một tiếng hô. Mà cùng lúc đó, đồng thời với tiếng hô, tử sắc để trụ trên người Lưu Sủy phành một tiếng vỡ vụn, cả người hừ thảm một tiếng, như một cọng cỏ trước gió bay đi ra ngoài.

“Đại ca, đại ca!”

Trên Trung Ương Long Đình, Lý Thần ôm thân thể Lý Quảng, nước mắt như mưa, từng ngụm máu tươi, từ miệng Lý Quảng phun ra, còn có mảnh nhỏ nội tạng.

“Phương Vân, chuyện ta hứa hẹn, đã làm được”.

Lý Quảng khoe miệng máu tươi chảy ra, khí tức sinh mệnh hắn, như ánh nến trong gió, tùy thời muốn tắt, nhưng trên mặt lại còn có thể lộ ra nụ cười: “Phương Vân, chúng ta thật ra đều là một loại người. Chúng ta đều lựa chọn nghịch thiên cải mệnh, nhưng phương thức sử dụng, lại hoàn toàn khác. Lưu Sủy, năm đó Phu tử thời diễn đã ở trong linh hồn ta hạ cấm chế. Từ đó về sau, ta hàng năm ói ra máu. Mà Phương Vân lại bởi vì không tu võ đạo, tu tập Nho đạo mà bị người xem nhẹ, buông tha. Nhưng người nhất định thật không ngờ. Ta đã đem phật tông đạo thống, cho tiểu đệ ta. Truyền nhân Phật tông chân chính, không phải ta. Mà là tiểu đệ ta, Lý Thần!”

“Muốn chết!”

Lưu Sủy đầu tóc rối tung, nghe vậy trong ánh mắt một mảng hung ác: “Toàn bộ người phản bội liên, cũng không chết tử tế”.

“Ha ha...”

Lý Quảng sảng khoái cười vài tiếng, không thèm để ý, ánh mắt dừng ở trên người Lý Thần: “Tiểu đệ, bảo trọng. Chúng ta kiếp sau lại làm huynh đệ...”

Lời chưa nói xong, Lý Quảng nụ cười ngưng kết, đầu gục xuống, ngọn lửa sinh mệnh nhanh chóng tắt.

Phương Vân thấy một màn như vậy, trong mắt cũng xẹt qua một tia không đành lòng. Tích tắc vừa rồi, hắn thấy rõ ràng. Lý Quảng đầu tiên là ra tay, hấp dẫn chú ý của Nhân Hoàng. Che dấu sát chiêu chân chính - Lý Thần. Ngay tại thời điểm Nhân Hoàng phản kích Lý Quảng, Lý Thần mượn cơ hội đánh trúng Lưu Sủy.

Một màn này, cùng Phương Vân lúc trước cùng Lý Quảng nghị định là giống nhau. Duy nhất không giống là, Phương Vân cũng không có ngờ đến, Lý Quảng luôn luôn lợi dụng “Phật chủ xá lợi” để ngụy trang khí tức, thực lực của mình. Mà truyền nhân Phật tông chân chính, lại có thể không phải Lý Quảng, mà là Lý Thần.

Lý Quảng đem tất cả những gì mình có, toàn bộ ban cho tiểu đệ Lý Thần của mình! Không có nội lực cường đại hộ thể, Lý Quảng kéo dài lâu như vậy mới chết đã là kỳ tích.

“Không!...”

Lý Thần phát ra một tiếng rống tựa như dã thú bị thương: “Lưu Sủy, ta muốn mạng người!...”

“Lý Thần, không cần xúc động!”

Mắt thấy Lý Thần cùng với Nhân Hoàng liều mạng, Phương Vân trong lòng biết Lý Thần căn bản không phải đối thủ. Lập tức khuyên can: “Người căn bản không phải đối thủ của hắn! Đại ca người, vị tất đã không có hi vọng!”

Tuy rằng dĩ vãng cùng huynh đệ Lý Quảng đối địch, nhưng Lý Quảng hành động, lại thắng được Phương Vân tôn kính.

Cũng không nguyện ý thấy hắn chết như vậy.

Phương Vân một câu cuối cùng, rốt cuộc làm cho Lý Thần khôi phục một tia thanh tỉnh.

“Người hắn là biết, ta có được đạo thống Diêm Ma Thiên Tử. Có được năng lực chống sinh không tử. Đại ca người vị tất đã không có hy vọng sống lại”.

Phương Vân vừa nói, hai tay bấm ấn. Thi triển thủ pháp niết hồn, nhân cơ hội đem linh hồn Lý Quảng thoát phá, thu thập lại. Phong ấn vào Thiên địa vạn hóa chung.

Về sự tình sống lại, Phương Vân cũng không có nói dối, nhưng cũng nói không đầy đủ là lời thật. Hoa Dương phu nhân là uống độc rượu mà chết xa không giống như Lý Quảng, bị Nhân Hoàng đánh phá thần hồn. Nếu muốn sống lại, xa không phải đơn giản như vậy.

Nhưng thời điểm này, cũng chỉ có thể an ủi Lý Thần như vậy.

“Ha ha ha, sống lại...”

Lưu Sủy tóc bay loạn, cất tiếng cười to: “Người thực nghĩ đến sống lại được sao? Nói cho các người, hôm nay nơi này, không ai đào thoát được. Mọi người, tất cả đều phải chết! Ta vốn không nghĩ dùng chiêu này, nhưng mà người làm cho ta không có lựa chọn!”

“Răng rắc!”

Bên trong thân thể Lưu Sủy, phát ra tiếng vang răng rắc thay thụy, giống như có cái gì đó bị đánh nát. Một cỗ năng lượng làm vũ trụ lâm vào biến sắc, từ bên trong thân thể Lưu Sủy tiết ra.

“Không ổn!”

Mặt trên chiến trường, Vô Cữu lão tổ, Lý Phùng Đạo, Thương Sinh lão tổ, Thuần Dương lão tổ, Lục Tiên điện Lý trưởng lão, đều là cả người kịch chấn. Trên mặt lộ ra thần sắc hoảng sợ. Loại khí tức hắc ám, tà ác này, bọn họ phi thường quen thuộc. Nhưng không phải là tại thời đại này. Mà là ở thời đại thượng cổ mấy vạn năm trước.

Mười vạn tông phái, ba ngàn đạo môn! Tông phái thượng cổ uy thế huy hoàng, chính là hủy diệt ở trong tay thứ này!

1159. Chương 1160: Hung Hồn Xuất Thế

“Phương Vân, cẩn thận!”

Đám người Vô Cữu lão tổ nhìn về phía thiên không, phát ra một tiếng hô lo lắng.

“Cẩn thận!...”

Hầu như là cùng khi, Phương Vân cảm giác được một cỗ nguy hiểm mãnh liệt. Loại nguy hiểm này, so với lần nào trước đó đều đậm đặc hơn. Là cái loại cảm giác vô hạn gần sát tử vong.

“Ha ha ha, ta rút cuộc đi ra. Lưu Sủy, tại chuyện này, chúng ta rút cuộc đạt thành nhất trí!...”

Một trận cười điên cuồng âm lãnh, tà ác vang vọng thiên địa. Ma khí vô tận, từ trong cơ thể Lưu Sủy thoát ra. Ở sau gáy hắc, hắc vụ ngưng tụ, hiện ra một cái bóng đen dữ tợn đáng sợ, vô pháp vô thiên. Chỉ liếc mắt một cái, khiến cho người ta cảm giác được tà ác ngập trời, ngay cả linh hồn đều phải run rẩy.

“Oành!”

Phương Vân tim nhảy dựng, hầu như là nghĩ cũng không nghĩ, lập tức thi triển không gian pháp tắc, nhảy mất dời đi. Ngay sau đó, một đạo kinh khí hủy diệt, sát bả vai Phương Vân rời đi. Ở trong hư không, ăn mòn ra một cái hắc động thật lớn.

“A!...”

Phương Vân tuy rằng né tránh, nhưng từ một phương hướng khác, lại truyền đến tiếng kêu thảm thiết. Một đoàn hắc vụ, cuốn lấy một cái bóng đen khổng lồ, từ trong hư không rơi xuống dưới.

“Hoang Kích Toái Không Đại Đế!...”

Phương Vân chấn động, Lưu Sủy mới một chiêu đã đáng sợ như thế. Không có Nhân Hoàng thánh kiếm, chỉ một chiêu, Hoang Kích Toái Không Đại Đế đã chết.

“Rắc rắc rắc!”

Lưu Sủy tóc dài vũ động, trong cơ thể khớp xương rắc rắc rung động. Nguyên bản thân thể cao lớn, lại có thể cứng rắn cao thêm tám tấc. Mà cùng lúc đó khí tức nguyên bản của hắn đã hùng hồn cường đại, lại tiếp tục đề thăng lên. Trong nháy mắt, đạt tới bước không thể tưởng tượng.

Nếu nguyên bản nói Lưu Sủy là Huyền Minh đỉnh phong, như vậy hiện tại, hắn đã muốn vô hạn gần đến cảnh giới Tam Hồn Viên Mãn. Thậm chí tới một mức độ nào đó đã muốn là cảnh giới Tam Hồn Viên Mãn.

“Lệ!...”

Hầu như không chút nghĩ ngợi, nhìn thấy Hoang Kích Toái Không Đại Đế ngã xuống. Tà Thần phát ra một tiếng rít lập tức bỏ chạy đi. Đối mặt Nhân Hoàng thực lực không thể tưởng tượng, nó rút cuộc sợ hãi.

“Thoát được sao?!”

Lưu Sủy bàn tay vung lên, một cỗ chân khí hủy diệt, rợp trời rợp đất đuổi theo Tà Thần. Oành một tiếng, đem Tà Thần đánh nổ tung.

Lưu Sủy cả người ma khí cuộn cuộn, đã muốn từ chính nhập tà. Hóa thành một đại ma đầu. Sau đầu hắn có một cái linh hồn cường đại khác, cùng hắn hòa hợp một thể. Giờ khắc này, hắn đã muốn ma uy cái thể, thiên hạ vô địch!

“Phương Vân!”

Mắt thấy Lưu Sủy hóa ma, thả ra tuyệt thể tà vật trong linh hồn. Lý Thần đột nhiên hét lớn một tiếng bay về phía Phương Vân. Bàn tay vung lên, một cỗ phạt quang minh mông, hóa thành xá lợi phạt quốc nhiều màu, bay về phía Phương Vân:

“Người cùng đại ca ta đều là quân cờ của Lưu Sủy, có thể siêu việt vận mệnh hay không, ngay tại một ván này! Bảo vệ chúng ta, bảo vệ đại ca của ta! Nếu có khả năng làm cho hắn sống lại!”

Giờ khắc này Lý Thần thừa dịp thời điểm Lưu Sủy đánh giết Tà Thần, lại có thể bỏ qua toàn bộ tình hoa phật tông của chính mình, đánh nhập vào trong cơ thể Phương Vân.

“Muốn chết!”

Lưu Sủy hai hàng chân mày như đao, ánh mắt xẹt qua một chút sát khí.

“Ồn!”

Lại là một chưởng Lý Thần thân hình ở không trung nổ tung.

“Lý Thần!”

Phương Vân chấn động. Hắn cảm giác được một cỗ phật lực hùng hồn, tiến nhập trong cơ thể. Trong lúc đó chỉ kịp đem một khối mảnh nhỏ linh hồn của Lý Thần, phong nhập trong cơ thể.

“Phương Vân, ngươi cũng giống như vậy!”

Lưu Sủy bàn tay vung lên, như trước là một đạo chân khí hủy diệt, rung trời chuyển đất, nhanh như lưu tinh, đánh về phía Phương Vân.

“Đủ rồi!”

Trong tích tắc, một đạo bóng người, vắt ngang ở trước người Phương Vân. Đỡ một kích này.

“Đại ca!”

Phương Vân giật mình nhìn bóng người trước người. Lúc này, ngăn lại một kích này, lại có thể là Phương Lâm võ công thấp nhất, không có khả năng nhất.

Phương Lâm hơi cúi đầu, hắn chỉ có thực lực cấp Mệnh Tinh. Nhưng lại có thể đỡ một kích tất sát của Nhân Hoàng.

“Phương Lâm, ngươi thật lớn mật! Dám đối nghịch cùng liên!” Lưu Sủy nổi giận nói.

“Ta nói, đủ rồi!”

Phương Lâm chậm rãi ngẩng đầu lên, hào quang trong mắt, giống như dã thú cực kỳ hung lệ.

“Đại ca...”

Phương Vân ánh mắt đột nhiên co rút một chút, hắn nhìn thấy một cỗ khói đen lượn lờ, từ trong người Phương Lâm thẩm thấu ra. Cỗ khí tức nộ, lại có thể cùng trên người Lưu Sủy giống nhau như đúc, cùng một nguồn gốc, cũng là vô cùng hắc ám, vô cùng tà ác!

Phương Vân trong lòng lập tức trầm xuống.

“Đại ca...”

Giờ khắc này, Phương Vân cái gì cũng đều rõ ràng. Một loại cảm giác vô cùng đau lòng. Thời đại viễn cổ, yêu ma thiên ngoại xâm nhập. Tổng cộng có bốn thủ lĩnh yêu ma đào thoát. Một ở Ai Hào đại thâm uyên bị đánh chết. Một bị phong ấn ở Địa Hoàng Xích. Một đầu ở trên người Lưu Sủy, mà cái thứ bốn, lại có thể ở trên người Phương Lâm!

Phương Vân rốt cuộc rõ ràng, vì cái gì Phương Lâm đối với võ đạo tấn thăng, vĩnh viễn đều là không quan tâm như vậy.

“Phương Lâm, ngươi còn muốn cùng Phúc Khang ở cùng một chỗ sao?” Lưu Sủy lạnh lùng nói.

Phương Lâm lại như không nghe thấy, hắn quay đầu lại, nhìn Phương Vân, trên mặt lộ ra một tia thần sắc thương cảm:

“Tiểu đệ, thực xin lỗi. Chuyện của mẹ, là đau đớn vĩnh viễn trong lòng ta. Ta cho tới bây giờ không nghĩ tới cùng với Lưu Sủy hợp tác, chỉ là ta không thể không làm như vậy. Bởi vì công chúa, ở trên tay hắn”.

Phương Vân trong lòng mơ hồ cảm giác được cái gì, lắc đầu: “Đại ca, không cần làm chuyện điên rồi!”

Phương Lâm chỉ lắc đầu, quay đầu lại nhìn Lưu Sủy, tựa như tự nói với mình:

“Lão quái vật, khế ước giữa chúng ta lúc đó, còn có hiệu lực sao?”

“Khắc khắc khắc, đương nhiên là có hiệu lực. Đến đây đi, lấy lực lượng của ngươi đi. Đây là lần thứ ba, cũng là một lần cuối cùng!”

Ra ngoài dự kiến mọi người, ở trong cơ thể Phương Lâm, lại có thể truyền ra một cái thanh âm già nua khác trả lời.

“Như vậy, đến đây đi!”

Phương Lâm thân hình chấn động, trong khoảnh khắc, thực lực hắn lấy cấp số nhân mà tăng vọt.

Mệnh Tinh cảnh, Mệnh Hồn cảnh, Truyền Kỳ cảnh, Địa Hồn cảnh...

Sơn Hà cấp, Động Thiên cấp, Thế Giới cấp...

Huyền Minh cảnh, Huyền Minh đỉnh phong...

Trong khoảng thời gian ngắn, thực lực Phương Lâm, lại có thể ở trong khoảng thời gian ngắn, từ Mệnh Tinh cảnh, một đường tăng vọt đến Huyền Minh đỉnh phong. Hoàn toàn bỏ đi pháp tắc vô đạo thế giới trung thổ. Khí tức của hắn, ngậm trời nuốt biển, quét ngang bát cực.

“Đây là chiến tranh giữa chúng ta!”

Phương Lâm trong mắt hiện lên một tia hào quang kiên quyết, thân hình nhoáng lên một cái, lập tức hóa thành một đạo tia chớp, bắn mạnh ra.

“Đáng chết! Ngươi chẳng lẽ đã quên, chúng ta là đồng loại sao? Ngươi lại có thể giúp một sinh vật cấp thấp!...”

Sau đầu Lưu Sủy, tà ảnh ma khí ngưng kết nọ, phát ra thanh âm giạt mình.

“Khắc khắc khắc, giao dịch mà thôi. Nhìn xem là kí chủ ngươi cường đại, hay là kí chủ ta cường đại...”

Đây là thanh âm quái vật trong cơ thể Phương Lâm.

“Nếu là các ngươi muốn chết, sẽ thanh toán các ngươi!” Đây là thanh âm Lưu Sủy.

“Oành ùng!”

Thiên địa chấn động, sấm chớp vang dội. Lưu Sủy, Phương Lâm hai đạo thân ảnh, trong khoảnh khắc, liền hướng lên hư không hơn mười vạn trượng, phá vỡ vô số không gian, vị diện. Lôi quang vô cùng phụt ra. Chỉ là, toàn bộ đều âm lôi chí âm chí ám, có thể ăn mòn thần hồn con người.

Oành ùng ùng!

Hắc vụ khôn cùng bắn ra, che đầy toàn bộ thế giới cửu châu. Lôi điện tối đen, từng đạo giống như xé mở thiên địa ra vậy.

“Rắc rắc!”

Lục địa rạn nứt, một cái khe thật lớn, từ nam đến bắc, quán thông lục địa. Dem toàn bộ cửu châu chia làm hai. Nơi nơi đều ma khí mãnh liệt, giống nhau thế giới lâm vào tận thế vậy.

“Đại ca không phải đối thủ của hắn!”

Phương Vân thân hình nhoáng lên một cái, lập tức như điện bắn lên. Nhưng mà vừa bay ra mấy trượng, điện quang chợt lóe, trước người liền hơn một đạo bóng ma.

“Phản bội liên, chỉ có một con đường chết - Phương Vân, ngươi đi trước đi!”

Nhân Hoàng nắm ngón tay mở ra, một cổ chân khí hủy diệt cường đại, phá chướng mà ra.

Phương Vân trong lòng trầm xuống, mặc dù kinh không loạn.

“Vô tận chi môn!”

“Minh thần chi thuẩn!”

“Cư bỉ chi tài!”

“Minh thần linh vực!”

Phương Vân liên tục thi triển ra mấy đạo thần thông có một không hai.

“Oành!”

Nhưng mà toàn bộ phòng ngự, đều không thể ngăn cản một kích này của Lưu Sủy. Chỉ nghe oành một tiếng, quang môn, thần thuẩn, linh vực... đều vỡ tung. Không có gì trì hoãn, Phương Vân liền giống như Tà Thần, cả người nổ mạnh, vỡ thành bụi phấn.

“Tiểu đệ!...”

Ma vân vô cùng, Phương Lâm cả kinh vong hồn xuất khiếu.

“Vân Nhi!..”

Trên mặt đất, Phương Dận thấy một màn như vậy, mắt muốn rách ra. Một tiếng hét giận dữ, thoát khỏi đối phương thẳng hướng mà lên. Chỉ nghe đầy trời rền gầm, tám đạo chân long hội tụ một thể, hướng Nhân Hoàng đánh giết qua.

Mắt thấy Phương Dận sẽ mệnh táng đương trường. Hào quang chợt lóe, giữa hai người rõ ràng hơn một cái thân ảnh.

“Phốc!...”

Phương Lâm rên một tiếng, lồng ngực sụp đổ, máu tươi cuồng phun.

“Thân tình đáng chết!...”

Linh hồn trong cơ thể Phương Lâm, phát ra một tiếng hét giận dữ.

“Lâm nhi!...”

Phương Dận trong lòng đau thườn, trong nháy mắt, hai con, một chết một thương. Cả người đều già nua đi không ít.

“Hừ! Hiện tại gặp các ngươi còn ai có thể ngăn cản ta!”

Lưu Sủy lạnh lùng nhìn lướt qua Phương Lâm trọng thương. Ánh mắt từ trên người Phương Dận xẹt qua, lập tức hướng về kiến trúc tối cao ở trung ương kinh thành.

Đây là một tòa kiến trúc hoàng kim, cũng là một tòa tế đàn hoàng kim!

Nhật thực lực đang suy yếu, phải nhanh tiến hành kế hoạch triệu hồi đại quân. So ra mà nói... Phương Dận tâm thần đã bị thương này, đã không đáng nhắc tới.

Lưu Sủy bước trên tế đàn hoàng kim.

“Ông!”

Tế đàn chấn động, sáu cổ chân khí hùng hồn từ trong cơ thể Lưu Sủy gào thét mà ra. Như nước lũ tràn trề, quán thông toàn bộ kiến trúc.

Lưu Sủy ngẩng đầu lên, nhìn một cái ở chỗ sâu trong trời xanh. Cánh tay vung lên, lập tức ra tay.

“Thiên thượng địa hạ, duy ngã độc tôn!”

Lưu Sủy tay phải vung lên, một cái luân hồi bàn thật lớn, ào ào chuyển động. Xuất hiện ở trên tế đàn hoàng kim. Trên cự luân màu xanh này, mỗi một cái luân chương, đều có một đạo bóng người. Có nam có nữ. Những người này vừa xuất hiện, liền kêu thảm lên.

“Phụ hoàng, thả con ra!”

“Không cần! Phụ hoàng!”

“Phụ hoàng, ta là con của người!”

“Phụ hoàng, người không phải hiểu rõ con nhất sao? Hu hu...”

Tiếng khóc tiếng la, vang vọng thiên địa.

Bóng người bị bắt ở trên cự luân, lại có thể đều là hoàng tử hoàng nữ hoàng thất. Trong mọi người, chỉ có hai người không có kêu to, nhưng mà ánh mắt bọn họ, lại hàm chứa tuyệt vọng vô cùng.

“Không thể tưởng được, chúng ta tranh đến tranh đi, tranh chính là cái này...”

Thập Tam hoàng tử Lưu Triệt trong mắt toát ra một cổ tự giễu thật sâu. Mà một phương hướng khác, Tam Thập Lục hoàng tử Lưu Khải cũng là như thế.

Cự luân này, cũng không phải là “Cự luân”, mà là một cái trận đồ, trận pháp khổng lồ.

Ba mươi sáu hoàng nữ, bảy mươi hai danh hoàng tử...

Tất cả cái này, từ khi bắt đầu đã bị Lưu Sủy tính kế tốt rồi. Ba mươi sáu hoàng nữ, đối ứng ba mươi sáu Thiên Cương. Bảy mươi hai hoàng tử đối ứng bảy mươi hai Địa Sát, âm dương bù trừ, cần khôn hỗ trợ!

Thời đại viễn cổ, tam đại Thánh hoàng cùng Phật chủ liên hợp, lấy máu tươi để dẫn, phong ấn quần ma. Nay, ba mươi sáu hoàng nữ, bảy mươi hai hoàng tử có trên người huyết mạch Tam Hoàng, vừa lúc dùng để quán thông thiên địa, mở ra phong ấn Tam Hoàng.

1160. Chương 1161: Tam Hoàng Đối Tam Hoàng

“Ha ha ha... phụ hoàng phụ hoàng! Người quả nhiên không có làm cho nữ nhi thất vọng. Quả nhiên không hổ là thiên cổ nhất đế! Vì đại nghiệp, ngay cả nữ nhi cũng có thể huyết tề! Thành đại sự, sẽ lãnh khóc vô tình, lục thân bất nhận! Đây là chỗ ta sùng kính phụ hoàng nhất!...”

So với các hoàng tử hoàng nữ khác đang gào khóc, Kế Đô công chúa điên cuồng cười, ở trong mảng thiên địa này, có vẻ vô cùng bất mắt. Nàng cũng không giống những người khác kích động như vậy. Ngược lại có loại hưng phấn bệnh trạng, gần như chìm vào trong đó.

“Lâm lang, chúng ta chỉ có kiếp sau gặp lại...”

Khoảng cách Kế Đô công chúa không xa, một cô gái hai mắt đầm lệ, nhìn phương hướng Phương Lâm rơi xuống, yên lặng rơi lệ.

“Ha ha ha, Phúc Khang người rơi lệ cái gì. Nam nhi thế gian đều là kẻ bạc tình quả nghĩa. Không đáng thay bọn họ rơi lệ. Phúc Khang, người ngừng cho ta!...” Kế Đô công chúa hét to.

...

Nhân Hoàng không nhìn tới, không chút nào động tâm. Hai tay vung lên, đất trời chấn động, toàn bộ cự luân dâng lên. Đột nhiên chấn động, tăng vọt ngàn lần. Hóa thành một cái cự luân, đứng sừng sững giữa hư không. Cự luân vô cùng khổng lồ, so sánh thì ngay cả kinh thành cũng có vẻ ảm đạm vô sắc.

Chung quanh cự luân, vô số phù lục màu đen vờn quanh, hiện ra một cỗ hương vị quỷ dị.

“Dừng tay!...”

Một tiếng hét to, ma khí cuộn cuộn gào thét dựng lên, cỗ khí thế nọ, rợp trời rợp đất, ngập trời nuốt biển.

“Ha ha, nỗ mạnh hết đà! Phương Lâm, người yên tâm. Trẫm sẽ không giết người. Tà vật trong cơ thể người, đối với trẫm còn muốn trọng dụng. Tương lai, trẫm tiến quân vũ trụ, chinh phạt hàng tỉ thế giới. Hắn chính là đại tướng quân!”

Nhân Hoàng tóc dài rối tung, cất tiếng cười to. Một tia ma khí, từ trong mắt hấn phiêu tán ra, cực vì quý dị. Lúc này Nhân Hoàng, quanh thân ma khí cuộn cuộn cực kỳ đáng sợ, giống như ma thần trong địa ngục bước ra diệt thế. So với trước kia như là hai người khác nhau.

Oành! Oành! Oành!

Hư không chấn động, sấm vang chớp giật. Hai người mỗi một chiêu, đều có khả năng đánh gãy thời không, cải thiên hoán nhật. Ma khí mãnh liệt đem thân hình Nhân Hoàng hoàn toàn bao phủ. Bất luận Phương Lâm điên cuồng tấn công như thế nào, Nhân Hoàng đều bất động như núi.

“Vô dụng...”

Nhân Hoàng cười to, đang muốn mở miệng nói chuyện. Đột nhiên thanh âm im bất. Hầu như là nghĩ cũng không nghĩ, tay áo bào phất lên, tay trái như tia chớp hướng về một chỗ trống bên trái đánh ra. Ngay tại phía trên bên trái của Nhân Hoàng, một đạo bóng người, từ hư mà thật, trống rỗng xuất hiện.

“Oành!”

Hai chưởng va chạm, bộc phát ra khí hải khôn cùng. Một bên là tối đen như mực. Một bên là hoàng kim sáng lạn.

“Thịch thịch thịch!”

Nhân Hoàng thân hình run lên, lại có thể lần đầu tiên lùi ba bước.

“Người lại có thể không chết!”

Nhân Hoàng giật mình nhìn bóng người xuất hiện bên trái. Hấn rõ ràng nhớ rõ, vừa rồi đã một quyền đem Phương Vân đánh nát, nhưng giờ này khắc này. Phương Vân lại có thể xuất hiện ở trước mặt hấn.

Không chỉ không có chết, hơn nữa thực lực lại có thể so với trước kia, còn mạnh hơn. Nếu nói trước kia, Phương Vân thực lực là một viên “tinh thần” mà nói, thì giờ khắc này thực lực hấn đã đạt tới cấp “Hạo nguyệt”.

“Tiểu đệ!!...”

Phương Lâm cũng giật mình nhìn Phương Vân, vừa mừng vừa sợ, nhưng rất nhanh thần sắc trầm xuống:

“Tiểu đệ, mau rời đi người này - người căn bản không rõ, đây là dạng chiến tranh gì. Cái này căn bản không phải như đệ suy nghĩ...”

Phương Lâm nói còn chưa xong. Đã bị Phương Vân cắt ngang.

“Ta biết! Trên người Lưu Sủy có một đại yêu ma viễn cổ, điểm này ta đã sớm biết... Đại ca, người đi cứu Phúc Khang công chúa. Mặt khác, đem phụ thân đại nhân đi luôn. Lưu Sủy để ta đến đối phó”.

Phương Vân trên mặt, hiển lộ ra sự ngưng trọng cùng chân thật chưa bao giờ có. Trên mặt hấn, không có kinh hoảng, cũng không có e ngại. Mà là có một loại thần nhiên với số mệnh:

“Trận chiến tranh này, là chiến tranh giữa ta cùng Lưu Sủy! Chỉ có ta mới có thể đối phó hấn. Bất luận kẻ nào khác. Cũng không là đối thủ của hấn!”

Phương Lâm chưa bao giờ ở trên mặt Phương Vân, nhìn thấy qua loại vẻ mặt này. Nhân Hoàng tuy rằng không có Tam Hồn viên mãn, nhưng mà mượn dùng yêu ma trong cơ thể trợ giúp. Lại biến thành có được thực lực “Tam Hồn viên mãn”. Xa không phải Phương Vân có thể đối kháng, cho dù hấn giờ phút này thực lực so với trước đó còn mạnh hơn không ít!

Nhưng mà không biết vì sao, Phương Lâm lại cảm thấy trong lời nói của Phương Vân, có loại tự tin cùng tín niệm mãnh liệt. Loại tự tin này. Làm cho hấn không tự chủ được tin tưởng hấn. Cho dù, ở bên ngoài, hấn cùng Phương Vân liên thủ, miễn cưỡng địch lại Nhân Hoàng.

Phương Lâm do dự một chút, rút cuộc gạt đầu:

“Tiểu đệ. Kiên trì trụ. Ta sẽ mau chóng đem phụ thân cùng Phúc Khang công chúa đi. Rất nhanh sẽ quay lại. Cùng đệ cùng nhau tác chiến!”

Phương Lâm cắn răng một cái, quay đầu rời đi.

“Cha. Ta trước đưa người rời đi!”

Phương Lâm song chưởng rung lên, một cỗ lực lượng cường đại, mạnh mẽ bao lấy Phương Dận, trốn vào hư không, biến mất không thấy.

Mất thấy hai người biến mất, Lưu Sủy cũng không ngăn cản. Đối với Phương Lâm, hắn có loại dễ dàng tha thứ vượt quá tưởng tượng. Thậm chí chẳng sợ Phương Lâm phản bội hắn, đối phó hắn. Hắn cũng không nguyện giết hắn.

“Phương Vân, người thực làm cho trẫm ngạc nhiên!”

Lưu Sủy một đôi mắt, dừng ở trên người Phương Vân, ánh mắt chuyển động, làm như một lần nữa nhận thức Phương Vân vậy:

“Trẫm nếu không có nhớ lầm nói. Một kích mới vừa rồi, cũng đủ chém giết người. Nhưng người lại có thể còn chưa có chết, làm cho trẫm suy nghĩ một chút, là năng lực Diêm Ma Thiên Tử? Bất quá, Diêm Ma Thiên Tử không có khả năng tự mình sống lại. Vậy, chẳng lẽ là Thiên thần cư bí... nhưng mà Thiên thần cư bí cũng không có loại năng lực này...”

“Không cần đoán. Người có đoán cũng đoán không được”.

Phương Vân bình tĩnh nhìn Lưu Sủy, từng bước một đi qua:

“Lưu Sủy, người nhất định chết ở trong tay ta. Đây là trong mệnh đã định. Chỉ có ta, có thể giết chết người. Mà người, cũng chỉ có thể chết ở trong tay ta”.

“Ha ha ha...” Lưu Sủy cười to.

“Là vì dự đoán buồn cười của Phu tử đã nói cho người sao? Ha ha, để cho trẫm đến nói cho người, cái gì là mệnh, cái gì là vận. Người không phải tin tưởng Chu Dịch sao? Để cho trẫm đến nói cho người, cái gì là Thiên Cơ chân chính, vận mệnh chân chính!”

Lưu Sủy năm ngón tay vung lên, một vòng phù quái, đột nhiên xuất hiện ở chung quanh hắn. Phù quái từng tầng một, hình thành mấy vòng tròn. Phù quái này cùng Thiên Cơ số thuật mà Phương Vân biết, đều tuyệt nhiên khác nhau. Càng thêm cổ lão, càng thêm huyền ảo, cũng càng thêm đại khí.

Phù quái này, từng vòng một, từng tầng một. Mỗi một đạo đều là từ vô số văn tự cổ lão mà Phương Vân chưa bao giờ thấy tạo thành. Văn tự này chỉ lớn bằng con nòng nọc. Vừa thấy thì tưởng là từng hàng thẳng tắp. Nhưng mà nếu xâm nhập đi thăm dò xem, sẽ phát hiện, văn tự cổ lão này, toàn bộ biến mất không thấy. Ngược ở giữa những hàng chữ này, hiện ra ra vô số dấu vết xã tắc núi sông, tinh thần vận chuyển. Thậm chí có thể mơ hồ nắm giữ mạch lạc mãi mãi trường tồn cùng thời gian.

Đó là một thế giới cùng thế giới chân thật hoàn toàn khác nhau, trong thế giới này, có bối cảnh bao la hùng vĩ, có vận mệnh pháp phòng. Tinh thần của bất luận kẻ nào, cũng khó thông thấu toàn bộ huyền bí của nó.

Nó tựa như bao hàm toàn bộ huyền bí của cửu châu!

“Bát Tác là quy tắc chung của thiên hạ. Phu tử chiếm được Chu Dịch, Liên Sơn tiên sinh chiếm được Liên Sơn Dịch, thánh giả chiếm được Quy Tàng Dịch. Trong những người này, tu vi tối cao, chính là Phu tử. Nhưng mà Phu tử, tuy rằng siêu thoát Chu Dịch. Lại vẫn không động đến được một tầng cuối cùng. Mà hiện tại, trừ bỏ viên cổ thiên hoàng Phục Hy. Trẫm là người duy nhất, dung hợp Chu Dịch, Liên Sơn Dịch, Quy Tàng Dịch tam đại Thiên Cơ số thuật, lĩnh ngộ tối chung cực dịch thuật - Hà Đồ Lạc Thư!”

Lưu Sủy tóc dài bay lên, hiện ra một cỗ khí chất tuyệt thế kiêu hùng. Bấm pháp quyết một cái, phù lục quanh thân lập tức bay lên. Hình ảnh vô cùng, lấy tốc độ cực nhanh, từ trước mắt hắn xẹt qua.

Một khắc này. Phương Vân mơ hồ ở trong đó thấy được Tam Công, bản thân, còn có phụ thân Phương Dận.

“Ha ha ha, thì ra người là ở viễn cổ tiểu thế giới, được Thiên thần cư bí lực...”

“Ừm? Hoa Dương phu nhân lại có thể sống lại. Tuy rằng còn chưa có khôi phục ký ức, chắc chắc...”

“Cô gái Lãnh Nguyệt tông kia. Công chúa hậu duệ Đế Thang kia, còn có nữ nhi Thiên Ma tông chủ, thì ra đều ở thế giới trong cơ thể người. Xem ra, giết người. Có thể giết bọn họ...”

“Ồ! Trách không được giết người không được. Thì ra là luyện thành viên cổ ma thần ‘Phệ Ma Thần Thông’. Thân thể chấn thành khối nhỏ, cũng có thể đủ sống lại - Xem ra, còn phải hủy diệt càng thêm hoàn toàn một chút”.

...

Lưu Sủy từng cái một đem những thứ Phương Vân tự cho là che dấu, thuộc như lòng bàn tay đọc ra. Có chút bí mật, thậm chí là ngay cả người thân cận nhất của Phương Vân cũng không biết. Nhưng mà nhất nhất bại lộ ở trước mặt Lưu Sủy.

Bất quá, khi Lưu Sủy vận chuyển Hà Đồ Lạc Thư lực, khi nhìn đến bí mật kế tiếp, rốt cuộc thay đổi mặt sắc:

“Hay cho Vũ Mục! Hẳn thật sự là thật lớn mật. Lại có thể dám đem Tam Hoàng đạo thống của trăm truyền cho người!”

Phương Vân cũng là thần sắc khê biến. Ngay tại không lâu trước đây, hắn thực lực bạo tăng, từ chết mà sống lại, cơ hội phá rồi sau đó lập. Tu luyện thành Tam Hoàng đạo thống mà Vũ Mục trước khi chết nói cho hắn biết. Vốn chuẩn bị làm sát chiêu bí mật đối phó Lưu Sủy. Không nghĩ tới, lại có thể bị hắn lấy Hà Đồ Lạc Thư lực, đã biết.

Không thể hoài nghi, Nhân Hoàng có thể sau khi qua Lý Quảng huynh đệ, Thiên Cơ tam tiên sinh, nho gia được “Tam dịch”, dung hợp quán thông. Đã muốn siêu việt Phu tử cùng Liên Sơn tiên sinh. Đạt tới bước sánh vai cùng viên cổ thiên hoàng.

Tam Hoàng đạo thống. Là năm đó trước đàn hồ phệ long có được.

Năm đó, Phương Vân bái phỏng Vũ Mục. Hai người suốt đêm nói chuyện. Sau đó, ở thời điểm Phương Vân rời đi. Vũ Mục ở trong đầu Phương Vân, để lại một đạo ý thức bỏ thêm cấm chế lạc ấn. Loại lạc ấn này, chỉ có khi thỏa mãn điều kiện riêng, sẽ hiển lộ bí mật trong đó.

Năm đó khi Phương Vân hỏi. Vũ Mục chỉ nói, Phương Vân không cần hỏi nhiều. Hắn tuyệt đối sẽ không gia hại hắn. Lúc cần thiết, hắn tự nhiên sẽ biết bí mật trong đó.

Nhưng mà, Phương Vân cũng không có nghĩ đến. Điều kiện mở ra bí mật lạc ấn trong ý thức, lại có thể là “Vũ Mục chết”.

Đây là Vũ Mục, dự phòng vạn nhất mình chết. Lưu lại thủ đoạn đối phó! Để mà bảo vệ giang sơn xã tắc Đại Chu. Nhưng mà chỉ sợ Vũ Mục cũng không nghĩ tới, một ngày này lại có thể thực đến đây. Hơn nữa tới nhanh như vậy!

“Lưu Sủy, vô dụng. Mặc kệ người trong tương lai, nhìn thấy cái gì. Đều không làm nên chuyện gì - người nhất định bị ta giết chết. Đây là sự thật như thép. Ai đều không thể thay đổi” Phương Vân trầm giọng nói.

“Ha ha ha, phải không? Như vậy để cho trăm đến nói cho người, kế tiếp sẽ phát sinh cái gì. Người huyết nhục, tuy rằng có được năng lực khôi phục cường đại. Nhưng mà ở hai chiêu tiếp, người vẫn như cũ phải chết ở trong tay trăm. Đây là vận mệnh tương lai của người. Ai cũng không thể thay đổi!” Nhân Hoàng cười lạnh nói.

“Phải không?!”

Một câu “phải không”, Phương Vân đột nhiên ra tay. Mà hầu như là cùng lúc, Nhân Hoàng hai mắt trăm xuống, rõ ràng đồng thời ra tay.

“Tam Hoàng khai thái quyền!”

Giờ khắc này, Phương Vân giống nhau hóa thân một viên vũ trụ hằng tinh tồn tại chói mắt nhất trong thiên địa, bùng nổ ra hào quang màu vàng vô biên vô hạn. Ba tòa hóa thân viên cổ Thánh hoàng, huy hoàng sáng lạn, đột nhiên xuất hiện ở phía sau Phương Vân!

1161. Chương 1162: Siêu Thoát Vận Mệnh

Vài chục năm trước, Vũ Mục được “Tam Hoàng đạo thống”, sau lại cho Nhân Hoàng.

Cái môn tuyệt học kinh thể hải tặc đại viên mãn này, ở trong tay Nhân Hoàng xuất hiện qua, ở trong tay Vũ Mục xuất hiện qua. Mà nay, rốt cuộc xuất hiện người thứ ba sử dụng.

Người này, chính là Phương Vân!

“Tam Hoàng khai thái quyền!”

Nhân Hoàng đối với một màn này, tựa như sớm đoán trước. Không chút nào giật mình. Một tiếng hét to, lại có thể cũng thi triển ra Tam Hoàng khai thái quyền. Cũng là tuyệt học Tam Hoàng.

Nhưng Lưu Sủy lấy ma khí, thay thế Tam Hoàng chân khí, thi triển ra, cũng là vô cùng hắc ám, vô cùng đáng sợ. Toàn bộ thiên địa, đều tại một quyền này, ong ong rung chuyển. Tựa như đang e ngại một quyền này.

“Oành!”

Trời sụp đất nứt, kim quang cùng ma khí màu đen, như hai đạo quân đội chém giết lẫn nhau. Phương Vân một chiêu chưa hết, lại là một chiêu ra tay. vẫn là Tam Hoàng khai thái quyền.

“Tam Hoàng diệt thể quyền!”

Nhưng mà, Lưu Sủy lại thay đổi một đường quyền pháp. Tam Hoàng có tâm nhân từ, vốn sẽ không diệt thể. Một chiêu quyền pháp này, vốn là không có. Nhưng Lưu Sủy lại thi triển ra.

Quyền ý do tâm cảnh con người biến thành!

Lưu Sủy tâm ý đã biến, tràn ngập lệ khí, tràn ngập ý niệm hủy diệt thể gian trong đầu. Cho nên mới có chiêu “Tam Hoàng diệt thể quyền” này!

“Oành!”

Hắc khí tràn ngập, một chiêu liền áp chế chân khí Tam Hoàng. Chỉ nghe phành một tiếng nổ, thân hình Phương Vân liền tại đây một quyền này, hoàn toàn nổ mạnh.

“Ha ha ha, liên đã nói qua. Đây là vận mệnh của ngươi! Liên nói, chính là thiên mệnh!!”

Lưu Sủy đầu đầy tóc dài, như rắn tung bay. Trên mặt hắc, tràn đầy lệ khí, tràn ngập hương vị điên cuồng. Ma khí vô cùng, ở dưới chân hắc tụ tập. Giống nhau diệt thể thần vậy.

“Nếu ngươi là thiên mệnh, như vậy... ta lại là cái gì?”

Trong thanh âm chấn điếc tai, ma khí tách ra. Một thân ảnh, từ trong hư không đi lên. Anh mắt sáng như tuyết, khí thể cường đại. Toàn bộ hư không, đều ở dưới chân hắc vận vẹo.

“Sao lại như vậy!!”

Lưu Sủy thân hình kịch chấn, trong mắt tràn ngập khiếp sợ. Phương Vân chẳng những không có chết đi giống như hắc đoán trước, ngược lại lại sống lại. Hơn nữa thực lực so với vừa rồi càng cường đại hơn.

Lại sống lại, Phương Vân vẫn không có lập tức công kích. Ở trong cơ thể hắc, một cỗ phật lực ủa ra như nước lũ. Đây là ban tặng đến từ Lý Thần. Là xá lợi cổ phật. Ẩn chứa phật lực cổ phật cường đại thời đại viễn cổ.

Loại cổ phật xá lợi này, vô cùng cứng rắn. Chẳng sợ Lý Thần là truyền nhân Phật tông, cũng không thể có được thần lực trong đó. Nhưng mà hiện tại, lấy lực vô cùng của Lưu Sủy, sau liên tiếp hai lần hủy diệt Phương Vân. Xá lợi cổ phật giấu ở trong thân thể hắc mở tung ra.

Phật lực cường đại này, ủa vào trong thân thể Phương Vân. Cùng Vạn hóa chân khí của Phương Vân, dung hợp cùng một chỗ. Biến thành một loại năng lượng khác, càng cường đại hơn, càng thêm cao cấp hơn. Loại năng lượng này cũng không phải Phật lực, mà là một loại lực lượng hoàn toàn mới, như là số mệnh vậy.

Lý Thần ban cho hần cổ Phật xá lợi, tựa như một loại dẫn đường. Mở ra trong đầu Phương Vân một cánh cửa vẫn đóng chặt. Mà giờ khắc này, cái cánh cửa này, mơ hồ mở ra.

Phương Vân sau khi thấy được cánh cửa, che dấu bí mật vũ trụ vô cùng. Đó là năng lực làm cho toàn bộ thân, ma, yêu, tà, đều phải hâm mộ, truy đuổi. Loại năng lực này, cũng không phải Phương Vân hậu thiên có được, mà là ẩn chứa trong tiên thiên linh hồn. Nhưng mà bởi vì quan hệ nào đó. Cái cánh cửa này vẫn luôn đóng chặt.

Nhưng mà, hiện tại, nó lại dần dần mở ra. Phương Vân nhìn đến, chữ viết màu vàng vô cùng, từ trong đó nhẹ nhàng đi ra. Chữ viết này như thật như ảo, ẩn chứa lực lượng vô cùng lớn.

Phương Vân muốn thấy rõ ràng, nhưng vô luận phân biệt như thế nào, cũng khó mà phân biệt rõ ràng.

“Phật lực! Ta cần Phật lực càng cường đại!...”

Phương Vân cảm giác được, cổ Phật xá lợi Lý Thần đưa vào trong cơ thể hần, đã muốn mở ra một góc. Phật lực cuộn cuộn không ngừng, ủa vào trong thân thể hần. Đây là nguyên nhân hần mỗi một lần chết, thực lực liền tấn thăng một lần. Nhưng mà Phật lực này vẫn còn xa xa không đủ.

“Lưu Sủy, lại dùng một lần Hà Đồ Lạc Thư của người tính một chút. Nhìn xem lúc này đây vận mệnh là cái gì?”

Hầu như là theo bản năng, Phương Vân đã đem ánh mắt nhìn về phía Lưu Sủy. Trên người Lưu Sủy, cái loại năng lượng cường đại đến từ viễn cổ yêu ma thiên ngoại này, thật sự là mấu chốt nhận thức cổ Phật xá lợi, phóng thích toàn bộ Phật lực.

“Hừ! Liên không tin, người có chín cái mạng!”

Hà Đồ Lạc Thư lại vận chuyển, chẳng sợ Phương Vân lại sống lại, Lưu Sủy cũng quyết không tin tưởng. Hần sẽ thua ở trong tay Phương Vân.

“Lần này, là một chiêu!...”

Lưu Sủy ánh mắt xẹt qua một tia thần sắc ác độc, năm ngón tay mở ra, hướng trên trời chụp một cái. Toàn bộ trời xanh tựa như đều bị chụp phá, ma khí vô cùng hắc ám, từ trên trời giáng xuống, rợp trời rợp đất, lấy thế lôi đình vạn quân, hướng Phương Vân đánh xuống.

“Ồnh!”

Một tiếng nổ, thân thể Phương Vân, lập tức bị phá hủy. Giờ khắc này, so với lần trước phá hủy đều hoàn toàn hơn.

“Lưu Sủy, người chỉ có điểm ấy năng lực sao?”

Bên trong ma vân cuộn cuộn, một đạo thân ảnh lại xuất hiện, khí thể trở nên càng cường đại hơn, khủng bố hơn. Dưới chân bước một bước, đột nhiên hướng Lưu Sủy bước tới gần.

“Ồnh!”

Lưu Sủy lần này một câu cũng không nói. Ánh mắt hần, đen như than trầm như sắt thép. Hào quang trong mắt, hận không thể nuốt Phương Vân.Ồnh một tiếng nổ tung, thân hình Phương Vân lại hủy diệt.

“Ồng!”

Hư không chấn động, thân hình Phương Vân lại ngưng tụ, từ trong hư không đứng lên. Hần giống như vĩnh viễn không thể chết, từng hàng chữ viết xuất hiện ở trước mắt hần. Chữ viết này, ẩn chứa huyền bí vũ trụ đại đạo. Nhưng mà lại chỉ có Phương Vân mới có thể xem được.

Hiện tại, chữ viết lần này, càng ngày càng rõ ràng.

Lưu Sủy mỗi một lần ra tay, chữ viết này lại càng phát rõ ràng.

“Không có khả năng!!...”

Lưu Sủy cùng tà hồn trong thân thể hắn, hầu như là cùng lúc rít lên. Hắn lần lượt hủy diệt Phương Vân, nhưng Phương Vân lại lần lượt đứng lên. Loại thông thả này, kiên định lặp lại đứng lên, so với công kích cường lực gì, đều là đả kích càng lớn hơn.

Mỗi một lần Phương Vân sống lại, Lưu Sủy cảm giác tựa như bị một thanh thiết chùy thật lớn, hung hăng đập trung. Ngay cả ma đầu thiên ngoại cổ lão ở trong cơ thể hắn, đều đã bị dọa cho nhảy dựng.

Không chỉ là như thế, tiên thiên dịch số Hà Đồ Lạc Thư lực cường đại nhất trong thiên địa mà Lưu Sủy không ngừng vận chuyển, mỗi một lần nhìn tương lai, đều cùng một lần trước khác biệt. Hơn nữa vận chuyển càng ngày càng cố hết sức. Một loại nhân tố không thể xác định, hiển hiện ra bên trong dịch số.

Nguyên bản rõ ràng tất cả, dần dần xuất hiện biến số.

Oành! Oành! Oành!

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, vang vọng hư không. Thời điểm làm thứ bảy hủy diệt Phương Vân, Lưu Sủy rốt cuộc không khống chế được:

“Không có khả năng!!...”

“Ông!”

Trong tiếng ông ông thật lớn, Phương Vân lại đứng thẳng ở trước mặt Lưu Sủy. Giờ khắc này, thực lực hắn, đã muốn vô hạn tiếp cận Lưu Sủy. Thực lực của hắn cường đại như thế, đến nỗi trong mũi phun ra khí tức, đều biến thành “Dương lôi” chỉ dương chí cương chói mắt.

“Lưu Sủy, hiện tại hãy nhìn xem Hà Đồ Lạc Thư cầu người. Người còn có thể nhìn thấy vận mệnh của ta sao?...”

Ở trước người, thanh âm vang dội, giống như lôi đình. Mang theo lực lượng làm người ta tim đập nhanh.

Phành!

Khi Lưu Sủy lại ý đồ thôi động Hà Đồ Lạc Thư, phù quái quanh thân hắn đột nhiên phành một tiếng, nổ mạnh ra. Lưu Sủy rên hai tiếng, hai luồng máu, từ trong mắt hắn bắn ra.

Phương Vân vẫn đứng ở trước mặt Lưu Sủy, nhưng Lưu Sủy đã không thể dùng Hà Đồ Lạc Thư, đi phỏng đoán vận mệnh của hắn. Thậm chí ngay cả xem đều không thể xem.

Phương Vân đã muốn siêu thoát Hà Đồ Lạc Thư của Lưu Sủy có thể thôi diễn hành động. Cho nên đã lọt vào phản phệ cường đại!

“Thiên thượng địa hạ, duy ngã độc tôn! Phương Vân, ngươi là giết không được ta!”

Lưu Sủy nghiêng răng nghiêng lợi, hai mắt nhuộm máu. Đột nhiên hét to một tiếng, không chút quan tâm, mãnh liệt thiêu đốt chân khí trong thân thể, cả người chân khí tăng vọt, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, mãnh liệt đánh ở trên huyết Bách Hội trên đỉnh đầu Phương Vân.

“Phành!”

Không có gì ngoài ý muốn, Phương Vân lại bị đánh chết. Nhưng mà lúc này đây, thân hình hắn lại không có bị nổ tung ra. Ở địa phương hắn bị đánh chết, một đoàn vũ trụ lôi vân, cuộn cuộn không ngừng, giống nhau có sinh mệnh hướng bốn phía bắn ra.

“Rống!” nguồn (.)

Một cỗ uy áp cường đại, đè ép ở trên vạn vật, đột nhiên từ trong đoàn lôi vân này phát ra. Lôi vân cổ động, truyền ra vô số tiếng hô cổ lão cường đại.

Ngay tại trước mắt Lưu Sủy, lôi vân quyền động, nhanh chóng mở rộng. Ngay ở bên trong lôi vân, lại có thể sinh ra vô số tồn tại khủng bố.

“Rống!”

Trong một trận tiếng rống liên tiếp, Phương Vân nổ mạnh hóa lôi vân, vô số cự long, Phật Đà, ma thần, thiên thần, yêu ma, Tà Thần... như nấm mọc sau mưa, từ trong đó phá đất mà ra. Toàn bộ cự long, Phật Đà, thần ma, toàn bộ mặt hướng về một phía, bày ra tư thái cứng bái, thần phục, giống nhau triều kiến vũ trụ thần vương.

“Không có khả năng!”

“Không có khả năng!”

Lưu Sủy cùng tà vật cường đại ở trong thân thể, đồng thời tru lên. Ngay tại trung ương cự long, Phật Đà, ma thần, Tà Thần vô cùng, một tòa bóng người chậm rãi hiện lên. Không phải người khác, đúng là từng là Đại Chu Quan Quân hầu.

Phương Vân!

Giờ phút này Phương Vân, toàn thân khoác một thân giáp trụ màu đen kỳ dị, vẻ mặt hắc không giận mà uy, nghiêm nghị nói không nên lời, không thể xâm phạm, làm người ta kính sợ.

Giờ này khắc này, hắc phát ra khí tức, lại có thể đã vượt qua Lưu Sủy.

Nếu nói Lưu Sủy là mượn dùng ma hồn trong cơ thể, tạm thời có được thực lực Tam Hồn viên mãn mà nói. Như vậy Phương Vân, tại một khắc này, chính là thật sự có được lực lượng Tam Hồn viên mãn. Không phải mượn dùng ngoại lực, mà thực lực tự thân.

Một loại khí tức đại viên mãn, từ trong thân thể hắc phát ra. Uy áp cường đại, hầu như tương đương với thần linh tôn quý nhất trong thiên địa vậy. Thậm chí mơ hồ áp chế Lưu Sủy.

“Lưu Sủy, ta nói rồi. Người nhất định chết ở ta trong tay. Đây là số mệnh của ngươi, cũng là số mệnh đã định!”

Phương Vân chậm rãi mở mắt ra, giống như là tuyên án vận mệnh Lưu Sủy vậy. Giờ này khắc này, ký ức vô cùng xuất hiện trong đầu. Một hàng chữ viết nguyên bản mơ hồ nọ cũng trở nên vô cùng rõ ràng.

Phương Vân trong lòng dâng lên một loại uy thế cường đại. Giờ khắc này, hắc chân chính như lời Phu tử nói, hóa thân thành rồng, siêu thoát vận mệnh. Chân chính nắm trong tay sinh mệnh của mình.

Tử vong, là thứ vạn vật thương sinh kính sợ nhất! Ngay cả thần linh cường đại nhất, cũng thật sâu kính sợ nó!

Nhưng mà, chỉ có chân chính “Siêu việt” tử vong, mới có thể chân chính “Siêu thoát” vận mệnh!

1162. Chương 1163: Lưu Sủy Chết

“Không có khả năng! Tuyệt đối không có khả năng! Liên còn muốn nhất thống chư giáo vạn phái, liên còn chinh phục vũ trụ hàng tỉ vị diện. Thành lập bất thể công huân, bất thể đế quốc! Liên như thế nào có thể bại trong tay ngươi! Tuyệt đối không có khả năng!” Lưu Sủy phát ra rít gào không cam lòng, trong mắt hắc bắn ra hỏa diễm cừu hận. Giờ khắc này, hắc chân chính điên cuồng.

“Oanh đùng!”

Cửu châu đại địa, một mảng hắc ám. Toàn bộ oán khí, lệ khí, nộ khí, tà khí, ma khí... toàn bộ năng lượng phụ diện vũ trụ, toàn bộ dốc vào một quyền, đánh về phía Phương Vân.

Đây là phản kích cuối cùng của Lưu Sủy!

Đối mặt phản kích cuối cùng của Lưu Sủy, Phương Vân trên mặt chỉ có nụ cười, như Phật tổ niêm hoa, cười xem vạn vật. Hắc bàn tay mở ra, chậm rãi xoay chuyển, toàn bộ thiên địa vũ trụ, thương sinh vạn vật, giống như đều theo bàn tay hắc mà chuyển động.

Miệng hắn mở ra, nói từng chữ một, mỗi một chữ cũng không vang dội, nhưng có thể làm cho cửu châu đại địa, thương sinh vạn vật đều rõ ràng nghe được:

“Vũ - trụ - trong - tay, Vạn - hóa - sinh - nhất”.

Bàn tay Phương Vân, phát ra một cỗ lực lượng trầm trọng. Lòng bàn tay, một đạo hào quang hình khung hiện lên, hào quang diễn biến, rõ ràng hiện ra hình dạng cửu châu đại địa.

Phương Vân bàn tay vừa lật, ẩn đi ra ngoài.

“Ồnh!”

Chỉ một chớp mắt, Lưu Thủy cùng yêu ma thiên ngoại cường đại trong thân thể hắn, đều cùng nhau chấn thành phần vụn. Một chớp mắt này phát ra, thiên nam địa bắc, toàn bộ thế giới trung thổ, đều mãnh liệt chấn động một chút.

“Kết thúc rồi sao?”

Trên một đỉnh núi cực xa, Thái Bảo nhìn về phía kinh thành, không thể tin nói.

“Không thể tưởng được, hắn lại có thể thực thành công. Phu tử thực không có nhìn lầm người!...”

Thái Phó hai mắt rơi lệ, vui quá mà khóc.

Nhưng mà đột nhiên trong lúc đó...

“Ha ha ha, liên còn chưa có thất bại! Liên còn chưa có thất bại! Lấy máu làm dẫn, thiên địa làm dẫn, tế luyện cho ta. Thiên địa quần ma, xuất hiện đi!”

Tiếng cười điên cuồng cuối cùng của Lưu Thủy, vang vọng thiên địa. Hắn lợi dụng Nguyên thần thoát phá, một ngụm khí tức sinh mệnh cuối cùng, phun về phía cự luân trên bầu trời.

“Tiểu đệ, giúp ta!”

Phương Lâm lo lắng rống to, từ trên trời truyền đến. Hắn liều chết bắt lấy thân thể Phúc Khang công chúa, nhưng như thế nào cũng không thể đem Phúc Khang công chúa kéo ra.

“Không tốt!”

Phương Vân trong lòng hơi trầm xuống, chỉ thấy cự luân lại tăng vọt gấp trăm lần, cùng hai đạo Tam Hoàng cấm chế bao phủ thiên địa liên tiếp cùng một chỗ. Cùng lúc đó, trong thiên địa, rõ ràng xuất hiện các cánh cổng, vô cùng yêu ma gầm rít, từ bốn phương tám hướng hội tụ mà đến.

Yêu ma này cùng Thiên ma, Âm ma linh thể hư vô, hoàn toàn không giống nhau. Mà thật sự là cường giả sinh động. Lân giáp màu xanh đen ánh mắt dữ tợn, răng nhọn sắc bén, thân thể cường đại. Yêu ma này đó dùng sức tru lên, xông mạnh tới. Mỗi một cái đều tương đương với võ giả Mệnh Tinh cảnh.

Mạnh nhất, có chút ma đầu, thậm chí có thể bằng được cường giả Huyền Minh. Hơn nữa không chỉ là một con, mà là hơn hai mươi con.

Yêu ma Huyền Minh cảnh này, đang đánh sâu vào cấm chế Tam Hoàng, gia tốc cấm chế sụp đổ.

“Ông!”

Cự luân tốc độ biến hóa phi thường nhanh, trong chớp mắt, một trăm lẻ tám vị hoàng thất tử tôn lập tức kêu thảm lên. Thân thể bọn họ nhanh chóng băng giải, huyết dịch tinh hoa trong thân thể, bị đại trận lấy ra dung nhập trận pháp, để cõi bỏ cấm chế Tam Hoàng.

“Cứu ta!”

“Phương Vân, ta cho ngươi làm Vũ Mục. Mau cứu ta đi ra!”

“Cứu cứu ta. Ta không muốn chết!”

Toàn bộ hoàng tử hoàng nữ đều kêu to lên, bọn họ cảm giác tùy thời đều phải tử vong.

“Quá nhanh!”

Trận pháp tốc độ hấp thu huyết dịch tinh hoa, xa xa vượt qua Phương Vân dự tính. Hơn mười hoàng tử hoàng nữ thực lực kém cỏi nhất, đầu tiên nổ tan xác mà chết. Huyết dịch toàn thân, ủa vào bên trong cự luân, rót vào cấm chế Tam Hoàng.

“Phành!”

Phương Vân thân hình rung lên, đập đất phóng lên. Trong phút chốc, mạnh mẽ đem Kế Đô công chúa, Phúc Khang công chúa, Thanh Vĩnh công chúa, Lưu Khải, Lưu Triệt mấy người, mạnh mẽ từ bên trong đại trận Nhân Hoàng luyện chế để mở ra cấm chế Tam Hoàng kéo ra.

Một loạt hành động này, hoàn thành trong khoảnh khắc.

“A!”

Ra ngoài ý muốn, khi Phương Vân đem những hoàng tử hoàng nữ này cứu ra khỏi trận. Đám người Kế Đô công chúa đột nhiên la lớn, lập tức ngã đi. Từng cổ máu tươi, giống như có sinh mệnh, từ khiêu khổng toàn thân bọn họ nhẹ nhàng đi ra, ủa tới cự luân.

“Lưu Sủy đã đem bọn họ luyện hóa giống như pháp khí, đưa hồn phách bọn họ luyện vào bên trong trận đồ!!...”

Phương Vân trong lòng trầm xuống. Hắn vừa thấy liền rõ ràng. Hắn kéo ra như vậy, chẳng khác nào đem linh hồn bọn họ xé rách. Một nửa ở lại cự luân trận đồ. Một nửa ở trong thân thể. Linh hồn xé rách thống khổ, ai mà chịu nổi.

Nhưng mà không làm như vậy, bọn họ chính là chỉ còn đường chết. Trực tiếp bị huyết tể!

Phành phành phành!

Phương Vân không dám chậm trễ, vội vàng thi triển cấm ấn, đem đám người Lưu Triệt, Lưu Khải phong ấn lại. Phòng ngừa linh hồn bọn họ tiêu tán.

“Phành!”

Nhưng vào lúc này, một tiếng nổ kinh thiên, cự luân nổ mạnh. Trận pháp đã không thể nghịch chuyển. Huyết mạch hoàng tộc khổng lồ, dung nhập vào bên trong cấm chế Tam Hoàng.

“Lệ!”

Chỉ nghe một trận rít gào thô bạo, một trăm lẻ tám cánh cửa nhanh chóng biến mất. Yêu ma vô cùng, giống như đàn châu châu, từ trong đó bay ra.

“Khắc khắc khắc! Huyết thực! Huyết thực!...”

“Máu thịt thật nhiều, toàn bộ nuốt!...”

“Giám cầm chúng ta hơn mười vạn năm. Rốt cuộc đi ra. Ta muốn trả thù, ta muốn trả thù! Thế giới này, không tha ai sống, toàn bộ sinh mệnh, đều phải tử vong!”

“Giết bọn chúng! Chinh phục thế giới này! Khắc khắc khắc, mọi người tùy ý giết hại đi!”

Từng đạo ý thức tà ác, hắc ám, mạnh mẽ, ở trên hư không xuyên qua lại.

“Tiểu đệ! Đi mau! Đại quân yêu ma bị thả ra, chỉ có ta có thể ngăn cản được bọn chúng. Chạy nhanh rời khỏi nơi này!”

Phương Lâm nhìn thấy cảnh này, lo lắng nói:

“Chủ nhân! Ta đã thức tỉnh số mệnh cùng ký ức của mình. Yêu ma này, để cho ta tới đối phó bọn chúng!”

Thanh âm Thiên địa vạn hóa chung, đột nhiên vang lên ở trong đầu Phương Vân.

Phương Vân nở nụ cười nói:

“Không phải ta, mà là chúng ta. Không phải số mệnh của người, mà là số mệnh của chúng ta!”

“Ông!”

Hư không chấn động, Phương Vân vọt lên. Ngay tại vô số ánh mắt lo lắng, lo âu, quan tâm. Thân hình Phương Vân, đột nhiên dịch hình biến hóa, toàn bộ thân thể huyết nhục, hóa thành một tòa chung thật lớn.

Nhất một tòa “Thiên địa vạn hóa chung” to lớn, tạo thành từ huyết nhục!

“Ông!”

Một tiếng cự chung hùng mạnh phát ra, ở tại miệng chung, phát ra hấp lực vô cùng. Trong tích tắc, ba mươi sáu thiên cương, bảy mươi hai địa sát, tổng cộng một trăm lẻ tám đạo cánh cửa thiên địa, đồng thời đã bị hấp dẫn: Yêu ma phóng ra như châu châu, không có lực lượng phản kháng gì, tựa như tơ liễu bị hút vào bên trong tòa Thiên địa vạn hóa chung này.

Ông!

Yêu ám vô cùng vô tận, hút vào bên trong Thiên địa vạn hóa chung. Yêu ma này liền giống như trứng Tà Thần Tà Thần phân thân lúc trước, trở thành vật bổ dưỡng của Thiên địa vạn hóa chung.

Sau khi có được cổ phật xá lợi, Thiên địa vạn hóa chung giống như có đột phá, cùng tiên thiên số mệnh hạn chế nguyên bản nó chỉ có thể cắn nuốt Tà Thần. Nhưng hiện tại cắn nuốt cùng khắc chế tiên thiên, đã muốn khuếch tán đến ma vật.

“Ông!”

Hấp thu mỗi một yêu ma, Thiên địa vạn hóa chung liền bành trướng một phần, lực lượng cũng càng cường đại một phần: Ngay cả “năng lượng sinh mệnh” cường đại của yêu ma, trở thành thuốc bổ cho Thiên địa vạn hóa chung khôi phục. Hấp lực càng ngày càng cường đại, toàn bộ yêu ma lấy tốc độ kinh người, chảy vào bên trong Thiên địa vạn hóa chung:

“A!”

Một yêu ma Huyền Minh cảnh kêu to, bị hút vào bên trong Thiên địa vạn hóa chung, tràn đầy hoảng sợ:

“Như thế nào như vậy! Ta còn chinh phục thế giới này, còn muốn giết sạch sinh linh nơi này. Tại sao có thể như vậy!...”

Nói còn chưa dứt lời, trực tiếp đã chết.

“Không tốt! Đi ra ngoài sẽ chết! Cái tên kia tiên thiên khắc chế chúng ta!”

“Không cần ra không cần ra! Bên ngoài chỉ có đường chết!”

“Cái này là thứ gì! Như thế nào so với viễn cổ Tam Hoàng còn muốn đáng sợ hơn!”

Trong một trăm lẻ tám đạo cánh cửa thiên địa, một mảng hỗn loạn.

Cảm xúc hoảng sợ, giống bệnh dịch lan tràn ra.

Phương Vân nhìn bầu trời, cảm giác không sai biệt lắm. Lập tức thi triển ra phán ấn thuật:

“Vũ trụ chi lực, thương sinh chi mệnh tức mệnh chi năng nhất phán!”

Thanh âm hạ xuống, từng văn tự cổ lão kim quang lấp lánh, phong ấn một trăm lẻ tám cánh cửa. Dần dần ngày thực biến mất. Tam Hoàng cảm chế cũng một lần nữa tăng mạnh.

Yêu ma vô cùng, tuy rằng phát ra nguyên rủa, chửi bậy không cam lòng. Lại vẫn bị lực lượng Tam Hoàng phong ấn, bắn trở về.

“Đại ca!”

Phương Vân làm xong cái này, hồi phục thân thể người, xuất hiện ở trước mặt đại ca Phương Lâm.

“Tiểu đệ”.

Phương Lâm lộ ra một nụ cười vui mừng: “Người thực trưởng thành...”

Phương Vân chỉ cười nhẹ nhẹ, sau đó vươn một tay ra:

“Hiện tại, để cho ta tới giúp huynh, giải trừ trói buộc linh hồn đi!”

Phương Vân một bàn tay đè ép xuống.

“Không! Không!”

Trong thân thể Phương Lâm ma khí mãnh liệt, một tà vật cường đại, cổ lão rít gào lên, phát ra thanh âm không cam lòng:

“Phương Lâm, ngươi đã quên ước định của chúng ta sao? Ta đem lực lượng cho ngươi mượn ba lượt. Sau ba lượt, thân thể của ngươi sẽ thuộc về ta. Ta đã hoàn thành hứa hẹn của ta, hiện tại đến phiên ngươi thực hiện...”

“Cùng ma vật, chưa từng có giao dịch công chính gì. Không tuân thủ hứa hẹn, mới là bình thường”.

Phương Vân bàn tay duỗi ra, tay phải hư hóa, trực tiếp thâm nhập thân thể Phương Vân. Dem ma vật che dấu sâu đậm này hút ra. Bỏ vào trong Thiên địa vạn hóa chung, hung hăng trấn áp.

“Được rồi. Đại ca, chiến tranh đã xong rồi. Hiện tại, ta đưa huynh đi gặp mẫu thân”.

Phương Vân nắm lên Phương Lâm đang suy yếu, tay áo rung lên, lập tức hóa thành một đạo điểm đen, biến mất không thấy.

Cùng lúc đó, Mãng hoang xa xôi.

“A!”

Một tiếng hét thảm truyền đến, khí tức sinh mệnh Thi Ma Thiên Tử Cửu Anh, nhanh chóng trôi đi. Vị cự đầu thời đại viễn cổ này, rốt cuộc chết ở trong tay Vạn Cổ Thanh Thiên Đại Đế!...

Chiến tranh, rốt cuộc đã xong!...

Trên một đỉnh núi ở Kinh châu.

“Người là, người là...”

Hoa Dương phu nhân ánh mắt mờ mịt, nhìn Phương Lâm quỳ trên mặt đất, hào quang trong mắt, càng ngày càng sáng ngời, cũng càng ngày càng rõ ràng. Rốt cuộc nói ra hai chữ:

“Lâm nhi!...”

“Lâm nhi” Hai chữ này vừa ra, Phương Lâm Phương Vân, Phương Dận quá vui mà khóc. Ba người cùng Hoa Dương phu nhân cùng ôm lấy nhau.

Trải qua gian khổ trùng trùng, bốn người Phương gia rốt cuộc tụ lại cùng nhau: Không bao giờ tách ra nữa.

Cửu châu đại địa tuy rằng một mảng tàn phá, nhưng mà tất cả cũng đã bước trên quỹ đạo.

1163. Chương 1164: Số Mệnh Ưc Vạn Năm (đại Kết Cục) A

Tam Công xuất hiện, chinh hợp nho sinh thiên hạ. Sau một lần thiên địa đại kiếp nạn, nhanh chóng xây dựng lại triều đình. Cứu tử phù thương, phù nguy tế nhược. Huỷ bỏ luật pháp hà khắc, cũng giải phóng dân chúng ở quá sơn các hoang.

Hơn ba ngàn vạn quân lực, nhanh chóng giải tán, chỉ còn lại có một trăm vạn quân thường trực!

Lúc này đây, Lưu Sủy độc tài, làm cho tất cả mọi người thấy được chiến tranh đáng sợ. Không ngừng trưng binh, vì binh lương mà không ngừng chinh thuế, cuối cùng làm cho quốc gia này, rách nát không chịu nổi.

Ngắn ngủn mấy năm, liên tục chinh chiến, không biết có bao nhiêu người, chết trận ở trên chiến trường.

Tam Công trải qua nho gia hưng suy, thật sâu thấy được chiến tranh đáng sợ.

Luật pháp mới rất nhanh thực thi. Dân chúng các hoang bị dời nhập Trung Nguyên, cũng được nho gia cung cấp tiện nghi. Vì tiện lợi cho việc dung hợp dân tộc!

Dựa vào thanh danh Tam Công, Đại Chu rất nhanh bước trên chính quy.

Nhưng mà tất cả cái này, đã không quan hệ với Phương Vân.

Trong một nhà dân bình thường ở trong kinh thành.

Trong một nhà, có nam có nữ, bình tĩnh ngồi thưởng thức cuộc sống của người thường. Những người này thoát nhìn cùng những người khác không có gì khác nhau. Chỉ có ngẫu nhiên lơ đãng toát ra một cổ ung dung quý phái, cùng quyền thế, cái này biểu lộ chỗ bất phàm của những người này.

“Hoa Dương phu nhân, quấy rầy”.

Một thanh âm già nua, rèm cửa mở ra, ba đạo thanh âm già nua, đi vào trong đó.

“Thái Phó, Thái Bảo, Thái Tế!”

Người Phương gia lấp bắp kinh hãi, đều đứng dậy.

“Không biết ba vị đại nhân đại giá quang nghênh, dân phụ không có tiếp đón từ xa. Còn mong ba vị đại nhân thứ tội”.

Hoa Dương phu nhân, Phương Dận đứng dậy, được rồi thi lễ.

“Không dám, không dám. Chúng ta có vài cái việc này, thật ra là có chuyện muốn nhờ”.

Tam Công đi thẳng vào vấn đề, thẳng nhập chủ đề.

“Ồ, không biết ba vị đại nhân có chuyện gì. Chỉ cần có thể làm. Dân phụ tất không chối từ”.

Hoa Dương phu nhân nói. Nàng lúc này đã không phải triều đình nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, cho nên tự xưng dân phụ.

“Chuyện này, phu nhân nhất định có thể làm” Tam Công nói xong, ánh mắt cũng nhìn về phía Phương Vân.

“Chiến tranh chấm dứt triều đình đại cục sơ định. Tuy rằng trong đó có nhiều gian nan. Nhưng mà chúng ta thân là người trong nho gia. Tự nhiên không dám chối từ. Bất quá, có một đoạn sự tình, cũng là chúng ta vô luận cố gắng như thế nào, đều không thể làm được. Chuyện này, còn phải dừng ở trên người mấy vị” Thái Tế mở miệng nói.

“Đại nhân xin nói thẳng” Phương Dận nói.

“Thiên hạ hôm nay cũng đã hưng thịnh. Nhưng mà chuyện này cũng không thể không gấp. Đó là tuyển định Nhân hoàng mới. Chỉ có Nhân Hoàng xác lập, nhân dân mới có thể yên ổn, không có sinh họa loạn. Nhưng mà, nay Lưu Sủy đã chết. Toàn bộ Lưu thị tử đệ, toàn bộ trong mấy năm chiến tranh hoặc bị tàn sát hoặc bị Lưu Sủy giết chết. Vì thế, huyết mạch Lưu thị, có thể xem như đoạn tuyệt” Thái Tế nói.

“Vậy cũng không nhất định”.

Phương Vân đột nhiên mở miệng nói:

“Một trận chiến cuối cùng, tử tôn hoàng thất bị Lưu Sủy luyện vào trận đồ hầu như chết hết. Nhưng có mấy người được ta cứu. Chỉ cần thời gian đủ, bọn họ sẽ thức tỉnh lại. Khi đó chính là nhân tuyển Nhân Hoàng tốt nhất” Phương Vân mở miệng nói.

Phương gia lâu nay vẫn hưởng thụ cuộc sống bình thường. Đã không muốn lại xen vào chuyện triều đình.

“Thời gian cũng đủ? Vậy mấy năm có thể được?” Thái Phó đột nhiên nói.

“Cái này...”

Phương Vân do dự nói. Sinh tử là huyền bí lớn nhất trong vũ trụ, là thần, ma cấm khu. Cho dù là Phương Vân chỉ sợ thực lực hần đã đạt tới Tam Hồn viên mãn, cũng không có nắm chắc nói trong vòng một năm có thể đem đám người Lưu Khải, Lưu Triệt ở trong Thiên địa vạn hóa chung, cứu sống lại.

Bọn họ cũng không phải là trọng thương linh hồn, mà là linh hồn trực tiếp bị mất một nửa. Một nửa khác đã không còn. Linh hồn căn bản không hoàn chỉnh. Nếu muốn làm cho bọn họ sống lại, lấy thực lực Phương Vân hiện tại cũng ít nhất cần mười năm.

Trong vòng một năm, nói dễ hơn làm!

“Nhân Hoàng xác lập, lại không thể chậm trễ. Một năm đã quá dài. Huống chi là vài năm” Thái Phó lắc đầu nói.

“Vậy mấy vị đại nhân có chú ý gì tốt?” Phương Dận nói.

Lời vừa nói ra, Tam Công lập tức nở nụ cười. Có cảm giác là bọn họ đang chờ đợi chính là câu này.

“Ngàn sáu trăm năm trước Đại Chu Thái tổ hoàng đế, vì phòng ngừa giống như triều Thương. Hoàng thất diệt mà tử tôn diệt. Lập ra quy củ, đặc biệt đem một mạch trong hoàng thất thoát ly ra ngoài. Rồi triều vào dân. Ẩn ở trong dân dã. Yên lặng truyền thừa huyết mạch. Để ngừa có một ngày, xuất hiện giống như triều Thương, Đại Chu diệt vong mà Lưu thị diệt vong là hiện tượng...”

Thái Tể nói những lời này, Phương gia những người khác còn không có gì. Nhưng Phương Dận đã biến sắc, trong lòng trầm xuống:

“Thái Tể...”

“Ha ha...”

Thái Tể cười cười, làm bộ như không có để ý đến Phương Dận:

“Vì không cho người khả nghi. Thái tổ hoàng đế ột chi huyết mạch Lưu thị này, cải Lưu thị thành họ Phương. Để tránh người hiểu biết. Từ đó về sau ở trong thảo mãng hương khói truyền thừa. Chuyện này, cực kỳ bí ẩn. Không có thứ gì có thể chứng minh. Chỉ có một lá thư cho chính tay Thái tổ hoàng đế viết dấu nơi sâu nhất của hoàng cung, mới có thể chứng minh. Việc này, ngay cả mỗi đời hoàng đế cũng không biết. Nhưng Thái tổ hoàng đế lại nói cho Tam Công đương thời, cũng do các đời Tam Công bảo tồn bí mật này”.

Thái Tể dừng một chút, nói tiếp:

“Bởi vì chuyện này, quan hệ trọng đại. Cho nên các đời Thái Tể đều mỗi ba mươi năm, đều đi xác nhận một chút. Ghi lại hệ thống gia phả truyền thừa của chi Lưu thị huyết mạch này”.

Thái Tể lộ ra nụ cười, ở dưới ánh mắt mọi người, lấy ra một quyển gia phả.

“Tổ tiên Phương gia đời thứ nhất, Lưu Hiển, sau cải danh Phương Hiển”.

“Phương gia truyền nhân đời thứ ba, Phương Bá...”

Phương gia truyền nhân đời thứ bảy, Phương Cầu...”

Thái Tể đọc ra một đám danh sách. Trong chốc lát này, mọi người cũng đã phản ứng lại. Mơ hồ rõ ràng cái gì, ánh mắt lộ ra thần sắc cổ quái.

“Phương gia truyền nhân đời thứ một trăm ba mươi bảy, Phương Dận, xưng Tứ Phương hầu, phu nhân Lưu thị, hiệu Hoa Dương phu nhân...”

Đọc đến những lời này, toàn bộ Phương gia mọi người đều giật mình đứng lên.

Phương Vân, Phương Lâm giật mình nhìn về phía mẫu thân cùng phụ thân. Hai người im lặng không nói, chỉ nắm chặt hai tay, giống như sớm đã biết, Thái Tể sẽ đọc ra cái tên này vậy.

“Phương gia truyền nhân đời thứ một trăm ba mươi tám, Phương Lâm, Phương Vân, xưng hiệu Tình Nghĩa hầu, Quan Quân hầu...”

Thái Tể đọc xong cái tên cuối cùng, đem gia phả gấp lại:

“Hoa Dương phu nhân, Phương Hầu gia, huyết mạch Hoàng thị truyền đến hiện tại. Chỉ còn lại có một mạch Phương gia các người. Xác lập Nhân Hoàng là đại sự tiên quyết để thiên hạ ổn định. Cho nên, chúng ta hy vọng các vị đứng ra, kế thừa cơ nghiệp Chu thất, ổn định dân tâm thiên hạ.

Nếu có thể mà nói. Xin sắc lập thứ tử Phương Vân. Một trận chiến cuối cùng, Quan Quân hầu ngăn cơn sóng dữ, xuất lực không ít. Nếu Quan Quân hầu có thể đăng vị, cũng là dân tâm hướng tới. Cũng có thể xác lập địa vị chính thống của hoàng thất mới”.

Thái Phó trực tiếp mở miệng nói. So với Thái Tử, Thái Phó lo lắng càng nhiều là thiên hạ. Mà không phải tranh chấp bên trong Phương gia.

1164. Chương 1165: Số Mệnh Ưc Vạn Năm (đại Kết Cục) B

Thiên hạ sáng lập, Phương Dân ở trong ấn tượng của người trong thiên hạ thanh danh được lập ở Man hoang dã chiến, so ra mà nói, thanh danh Phương Vân hiển nhiên yếu xa xa vượt qua Phương Lâm. Hơn nữa một trận chiến cuối cùng, tiêu diệt Nhân Hoàng nhập ma ngăn cơn sóng dữ. Cái này hầu như là lựa chọn duy nhất. Cũng là mục đích của Tam Công ngay từ đầu.

“Cái này”.

Phương Dân nhìn về phía Hoa Dương phu nhân. Hoa Dương phu nhân mỉm cười, mở miệng nói:

“Chuyện này, chúng ta sẽ không can thiệp. Để cho bọn nhỏ tự mình quyết định đi”.

“Không thể!” Phương Vân cũng không muốn. Hắn là từ trong lốc xoáy triều đình thoát ly ra, còn chưa có hưởng thụ cuộc sống gia đình đoàn tụ bao lâu, thì đã bị kéo vào trong cơn lốc này. Cũng không phải hắn mong muốn.

Đối với cái gọi là thanh danh này Phương Vân đã sớm nhìn thấu. Không muốn dính vào.

“Phương Vân, ngươi là đệ tử nho gia. Hắn là ghi nhớ giáo lý nho gia. Đạt tắc kiêm tế thiên hạ, cùng tắc độc thiện kì thân! Chẳng lẽ ngươi đã quên sao?”

Thái Tử giống như sớm đã tính đến Phương Vân sẽ cự tuyệt, không hoảng không loạn nói.

“Thiên hạ hưng vong, thất phu có trách nhiệm! Phương Vân Phương gia thế trung liệt, nay đúng là thời điểm thiên hạ cần các người. Không thể không nói tuy rằng là người thừa kế hoàng vị nhưng đây là trách nhiệm, mà không phải cái gọi là vinh quang. Phương Vân, ngươi không muốn gánh vác phần trách nhiệm này sao?” Thái Phó nói.

“Cái này”.

Phương Vân trầm mặc không nói. Hắn biết Tam Công nói là sự thật, Nhân hoàng mới xác định, quả thật là đại sự. Nhưng nguyên nhân vì như thế mới càng thêm khó khăn. Phương Vân nhìn về phía mẫu thân, nhìn về phía phụ thân về nhìn phía đại ca, nhìn Lam Đại Ngọc, nhìn Thiên Ma công chúa nhìn Khổng Tước, tất cả mọi người đều mỉm cười mà trả lời.

Đột nhiên một sự hiểu ra nảy lên trong lòng, Phương Vân giật mình nói:

“Chuyện này, các người sớm đã biết, có đúng hay không? Còn muốn liên hợp lại, cùng nhau gạt ta!”

“Ha ha ha...”

Mọi người cười to, ngay cả Tam Công đều nở nụ cười.

“Tiểu đệ, ngươi đáp ứng đi. Làm đến khi đám người Lưu Khải, Lưu Triệt thức tỉnh. Ngươi muốn thoái vị cho bọn hắn, cũng là giống nhau...”

Phương Lâm ôm Phương Vân bả vai, cười to nói.

Phương Vân bất đắc dĩ lắc đầu, cười khổ....

Ba tháng sau, Phương Vân đăng cơ, hùng thừa Chu thất đại thống vị, xác lập Nhân Hoàng. Suốt thư triệu cáo thiên hạ.

Bảy năm sau, thiên hạ Đại Chu, một lần nữa đi vào thái bình thịnh thế trước đó chưa từng có. Địch tộc, Di tộc, Man tộc, dân chúng trung thổ, yêu tộc... toàn bộ các thế lực hòa thuận chung sống, tạo nên thịnh thế trước đó chưa từng có!

Lại ba năm sau, Lưu Triệt sống lại đầu tiên. Phương Vân nhường đế vị, nhường cho Lưu Triệt. Chính thức thoái vị.

Lại hai năm, Lưu Triệt thoái vị, thoái vị cho Lưu Khải.

Lại ba năm, Lưu Khải thoái vị...

Đại Chu từ đó về sau đi vào khuôn phép, thời kì thái bình dài lâu....

Kinh thành. Vào đêm.

Phương Vân nhìn lên tinh không, phía sau đứng Lam Đại Nguyệt, Thiên Ma công chúa, Khổng Tước ba vị phu nhân, phía sau là vài đứa nhỏ. Lại xa xa, còn là đám người Phương Lâm, Phương Dận, Tôn Thế Khôn.

“Biểu ca, bảo trọng!”

Tôn Thế Khôn nhìn Phương Vân nói:

“Vân Nhi, cẩn thận. Chúng ta sẽ chờ con trở về!” Phương Dận trầm giọng nói.

“Tiểu đệ, cha mẹ có chúng ta chiếu cố. Không có việc gì. Mặc kệ thế nào, một đường cẩn thận. Đại ca tin tưởng người”.

Phương Lâm ôm Phúc Khang công chúa đã thức tỉnh, nhìn Phương Vân mỉm cười nói.

“Tướng công đi đi, chúng ta nhất định sẽ chờ người trở về”.

Thiên Ma công chúa, Lam Đại Nguyệt, Khổng Tước dẫn theo vài thiếu niên thiếu nữ hơn mười tuổi, nhẹ nhàng nói.

Phương Vân ánh mắt từ trên người mọi người đảo qua, gật gật đầu, thông dong nói;

“Cha, mẹ, đại ca, Đại Nguyệt, Khổng Tước, Phiền Nhiên... yên tâm đi. Ta nhất định sẽ trở về”.

Đây là trả lời, cũng là sự khẳng định.

Ánh mắt Phương Vân, chậm rãi nhìn về phía thiên không. Nhìn về phía vũ trụ tinh quang sáng lạn.

“Hiện tại, là thời điểm chúng ta nên giải quyết một vấn đề cuối cùng, một lần một mối để vĩnh viễn khỏe”.

Phương Vân cùng khí linh Thiên địa vạn hóa chung, cùng nhau nhìn lên đỉnh đầu, lẩm bẩm nói.

Quay đầu nhìn Phương gia trên dưới một cái, ở ánh mắt mọi người ngẫm đồng ý cùng tín nhiệm, Phương Vân gật gật đầu, thân hình nhoáng lên một cái, phá không mà ra. Trong tích tắc, nhập vào vũ trụ vô cùng, biến mất không thấy....

Lời cuối sách.

Xa xôi trong tinh không vũ trụ, ở một khe hở thời không cực kỳ bí ẩn. Hai bóng người thật lớn, lơ lửng ở trong hư không. Hai người này, mỗi người thân thể đều lớn tới cả vạn dặm.

Hai người, đầu tương đối. Một cái thân thể toàn bộ là thời gian tinh thể. Một cái thân thể toàn bộ là không gian tinh thể tạo thành! Ở cửu uyên thể giới, thời gian tinh thể cùng không gian tinh thể cực kỳ hiếm thấy lại trở thành hai cái cự nhân, là yếu tố cơ bản nhất cấu thành thân thể.

“Đây là câu trả lời của chúng ta...”.

Phương Vân đứng thẳng ở trên thân hai tòa cự nhân, buồn bã nói. Xuyên thấu qua hai tòa cự nhân này, Phương Vân nhìn thấy dĩ vãng của mình. Cánh cửa ở chỗ sâu trong linh hồn đã muốn mở ra toàn bộ bí mật, đều hiện ra ở trước mắt Phương Vân. Bao gồm hai tòa thân thể khổng lồ cả trăm vạn dặm này.

Khi vũ trụ bắt đầu, thời gian lưu chuyển, còn có cái Thần thoại thời đại đầu tiên.

Tất cả ân oán, tất cả bí mật vận mệnh luân hồi, liền bắt đầu từ thời đại này.

Khi vũ trụ khai mở, tinh thần bày ra, vị diện diễn sinh, trong hư không nảy sinh vô số vô cùng những kẻ sống lâu hàng tỉ tuổi, không có điểm cuối, đây là thời đại Thần thoại.

Thời đại Thần thoại cường giả như mây, phật chủ “Bì Thi Nô” sinh ra bên trong vũ trụ hằng hà, ở thời đại cường giả tung hoành, cổ phật đời thứ nhất Bì Thi Nô bằng vào Hằng Hà Đại Thủ ấn cường đại mở ra một phương hư không vũ trụ, trở thành một đời bá chủ.

Ma chủ “Trọc” sinh ra trong hắc ám minh hà, lấy một thân ma công cường đại tuyệt học “Nguyên Thủy Thiên Ma Thể” cùng “Thương Sinh Đồng Bì Thủ” trở thành một trong những bá chủ xưng bá thời đại Thần thoại.

Tà Chủ “Thị” sinh trong tinh quang lấy tuyệt học Bất Diệt Tà Thể cùng Tà Thần Chi Thủ xưng bá một phương.

Nhưng mà, ở bên trong toàn bộ vũ trụ, tồn tại cường đại nhất, cũng là một tồn tại cường đại khác - Đạo tổ!

Đạo tổ “Tổ” sinh ra trong vũ trụ hư vô. Lập ra Vạn Hóa Thân bất bại, thêm Vũ Trụ Chi Thủ cường đại, được công nhận trở thành người mạnh nhất vũ trụ!

Đạo tổ “Tổ” hàng phục Tà Chủ, đánh bại Phật Chủ cùng Ma Chủ, trở thành chúng thần chi vương đời thứ nhất!

Nhưng mà vì tranh đoạt bá quyền vũ trụ, một hồi tranh bá lập tức triển khai. Vô số cường giả, bắt đầu khiêu chiến quyền thống trị Đạo tổ “Tổ”. Bên trong vũ trụ, toàn bộ thế lực cuốn vào trong đó.

Ở bên trong trận hỗn chiến này, tổ nho gia “Thủy” bị liên lụy. Ở trước khi bị vẫn diệt, Thủy tiên đoán chúng thần sẽ ngã xuống giống mình. Văn tự vũ trụ, là từ vị “Thủy” thần thông cũng không cường đại này sáng tạo ra.

Sau đó, Ma Chủ “Trọc” lấy tôn giáo truyền thừa thuyết phục Phật Chủ, ký sinh vào trong thân thể Phật Chủ, đánh bại đệ nhất thần thông “Tổ”!

Ở trong trận chiến tranh này, vô số cường giả bị liên lụy, đều ngã xuống.

1165. Chương 1166: Số Mệnh Ưc Vạn Năm (đại Kết Cục) C

Đạo tổ “Tổ” tuy rằng chiến bại, nhưng một kích của hắn, cũng đem Phật Chủ diệt sát, đồng thời lấy thân hình Phật Chủ, giam cầm Ma Chủ “Trọc”.

Thời đại Thần thoại, từ đó chấm dứt.

Thời đại vũ trụ thứ hai sau thời đại Thần thoại, là... thời đại Hỗn nguyên.

Thời đại này là thành lập ở trên phế tích của thời đại Thần thoại, thời đại này, các cổ thần phật cường đại đã thành tro bụi ở trong dòng sông dài lịch sử, mà các thần phật lưu lại năng lượng khổng lồ cho các mạch lạc đã trở thành trụ cột cấu trúc nên thời đại này. Năng lượng của các cường giả kế thừa các cường giả thời đại Thần thoại, tuy rằng không cường đại bằng cổ thần phật, sống lâu cũng không bằng cường giả thời đại Thần thoại, nhưng vẫn như cũ có được lực lượng cường đại. Thời đại này vẫn diễn sinh ra vô số nhân vật cường đại truyền kỳ.

Đại Phật Chủ thứ hai Thi Khí Phật bắt đầu từ một mảnh thi thể hài cốt của Bì Thi Nô sinh ra, xưng là Thi Khí cổ phật. Thi Khí cổ phật bằng vào tư bản truyền thừa từ Phật Chủ, lấy Giải Thoát Đại Thủ ấn trở thành một bá chủ thời đại này.

Ma Chủ bị giam ở trong thân thể Phật Chủ, dự hoặc được một gã thần thông giả, chuyển hóa làm Ma Chủ đời thứ nhất “Ám”, cũng trở thành một bá chủ thiên địa. Đây là lý do trong vũ trụ có đại quân yêu ma vô cùng vô tận. Cũng là lý do Tam Hoàng cấm chế phong ấn yêu ma!

Tà Chủ tránh được một kiếp, từ thời đại Thần thoại, sống đến Hồn nguyên, trở thành người mạnh nhất lúc ấy.

Bá chủ vũ hoàng đời thứ nhất Đạo tổ “Tổ” ngã xuống, trong đầu sinh ra Vũ hoàng Minh Cổ. Vũ hoàng bằng vào lực lượng thao túng đối với thời gian không gian, đánh bại Tà Chủ, Thi Khí Phật cùng Trọc, trở thành đệ nhất bá chủ thời đại Hồn nguyên!

Vũ hoàng thọ nguyên khi tận, bạo phát một hồi chiến tranh. Ở trong trận chiến tranh này, Vũ hoàng mạch diệt, Tà Chủ trọng thương, Thi Khí Phật chết.

Đại bá chủ thứ hai Trụ hoàng: Hậu duệ Vũ hoàng ở trong góc vũ trụ, sinh ra Trụ hoàng “Thái Cổ”.

Trụ hoàng “Thái Cổ” kế thừa Đạo tổ “Tổ” Vạn Hóa Thân, đồng thời nắm giữ Không gian sa cùng Vạn hóa chung. Trụ hoàng “Thái Cổ” Lấy lực khổng chế không gian cường đại, đánh bại cường giả cùng thời đại Bì Xá Bà Cổ Bà, trở thành bá chủ đại vũ trụ thứ hai!

Bá chủ đời thứ Cù Lưu Tôn cổ phật: Thụy Mộng Đại Tự Ấn.

Bá chủ đời thứ tư Câu Na Hàm Hạnh Ni Phật: Quang Minh Đại Thủ Ấn.

Bá chủ đời thứ năm Vạn Âm Chi Thủ.

Đại bá chủ thứ sáu: Già Diệp cổ phật: Không Tính Đại Thủ Ấn! Đây cũng là xá lợi cổ phật.

Thời đại Hồn nguyên kéo dài lâu, bởi vì đã không có lực lượng đáng sợ như thời đại Thần thoại, thời đại này thời gian kéo dài, nhưng chiến hỏa vẫn như cũ không ngừng. Vô số cường giả ngã xuống trong thời đại này, Phật giáo trước sau sinh ra sáu vị cổ phật. Ở trong lịch sử thời đại này được xưng là thời đại thời xán hoàng kim.

Trước mắt Phương Vân là hai cổ thi thể, chính là hai hóa thân của Đạo tổ “Tổ” sau khi ngã xuống - Vũ hoàng cùng Trụ hoàng!

Khi thời đại hồn nguyên chấm dứt. Toàn bộ cường giả khủng bố, đều đã tử vong. Năng lượng cường giả thời đại Thần thoại, đời đời truyền thừa rốt cuộc dần dần hao hết.

Mà cùng lúc đó, ở bên trong vũ trụ, sau khi Phật Chủ cùng Đạo Tổ tinh thần hội tụ, ở trong vũ trụ diễn biến ra một mảng hư không khác. Đây là trung thổ thần châu.

Phật chủ tinh thần giáng sinh Phệ Đà châu, hóa thành một thể hệ cổ phật cuối cùng Thích Ca Mâu Ni Văn cổ phật:

Đạo tổ hai mắt giáng sinh trung thổ, hóa thành viên cổ Nhân Hoàng cùng viên cổ Địa Hoàng. Hơn một nửa tinh thần, hóa thành Phục Hy, cái này cũng là nguyên nhân Phục Hy am hiểu Thiên Cơ.

Mà Đạo tổ “Tổ” còn lại tinh thần cùng ý chí, chia làm hai bộ phận. Trong đó tuyệt đại bộ phận ngưng tụ cùng một chỗ hóa thành một quả chuông nhỏ. Đây là lai lịch “Thiên địa vạn hóa chung”. Mà ý chí còn lại, đã hóa thân đầu thai đến bên trong một gia đình thảo mãng.

Ý chí này, chính là Phương Vân!

Khi ý chí di lưu cuối cùng của Đạo tổ mất đi, Phương Vân không thể thức tỉnh mà nói. Như vậy chính là thời điểm tất cả của Đạo tổ, hoàn toàn triệt để biến mất ở trong hư không.

Thần là vạn năng, cũng không gì làm không được!

Cho dù là Đạo Tổ, Phật Chủ, Ma Chủ nhân vật cường đại như vậy cũng có khả năng vĩnh viễn tiêu vong.

Hơn mười vạn năm trước, nanh vuốt Ma Chủ “Trọc” phát hiện thế giới trung thổ. Vì thế chính là có chuyện xưa yêu ma vô cùng từ trên trời giáng xuống. Theo sau Thái cổ phá diệt:

Thời đại Thượng cổ, yêu ma lại xuất thế. Nhưng thời điểm này xuất hiện một cường giả khác. Người này chính là tông chủ Kiếm tông. Người này, chính là ý chí Tam Hoàng thủ hộ thần thông biến thành. Là lực lượng cuối cùng của bọn họ ngưng kết!

Tới cận cổ, yêu ma lại xuất thế công.

Lúc này, Phương Vân xuất hiện...

“Đây là số mệnh!”

Phương Vân thở dài, nhìn qua bốn thứ hào quang rạng rỡ trong tay. Địa Hoàng Xích, Nhân Hoàng Kiếm, Phật Hoàng Thánh Kiếm, còn có Long Mã Đồ, hoặc là phải nói “Càn Khôn Đồ”!

Mấy thứ này, là tinh thần cùng ý chí mạnh nhất của Tam Hoàng ngưng kết!

“Tất cả lại trở về nguyên điểm!”

Phương Vân lắc lắc đầu, một ngụm đem bốn món thần khí nuốt vào trong thân thể. Đồng thời tâm niệm vừa động, ngồi ngay ngắn trong hư không, dấy lên liệt hỏa hừng hực, luyện hóa thi hài khổng lồ của Vũ hoàng cùng Trụ hoàng.

Mười năm sau.

“Hiện tại, nên là thời điểm tất cả chung kết!”

Phương Vân từ trong hư không đứng lên. Trên người hắn bắt đầu khởi động khí tức pháp tắc vũ trụ. Bộ dạng cũng cùng với trước kia khác nhau rất lớn. Trên người hắn, mặc một cái đạo bào xa xưa, hiển lộ ra khí tức mệnh mông, giống như là Đạo tổ hóa thân vậy.

“Để cho ta chấm dứt tất cả các số mệnh này đi!”

Phương Vân xung tay lên, một quyển sách da dê cổ xưa xuất hiện ở trong tay Phương Vân. “Thủy Chi Chương”.

Nơi giam giữ Ma Tổ “Trọc” tồn tại cường đại hắc ám nhất vũ trụ. Ngay cả Đạo tổ cũng không biết. Bởi vì trước khi phản kích, Đạo tổ đã chết. Nhưng mà tất cả cái này, đều ghi lại ở trong cái quyển sách da dê này của thủy tổ nho gia “Thủy”.

Nho gia tiêu phí mấy thời đại đi nghiên cứu bí mật, lúc này ở trong mắt Phương Vân, lại không hề có bí mật gì đáng nói. Tuy quyển sách chỉ lớn bằng bàn tay, nhưng lại ẩn chứa rất nhiều bí mật.

Quyển sách da dê này, không chỉ có nơi nhốt Ma Tổ “Trọc”. Mà còn kể lại ghi lại, toàn bộ sự tình phát sinh trong vũ trụ. Bao gồm Phương Vân sinh ra. Lấy suy nghĩ cùng người thường khó có thể lý giải mà viết thành.

“Ông!”

Phương Vân thu hồi ánh mắt, thân hình nhoáng lên một cái, lập tức biến mất ở trong vũ trụ khôn cùng.

“Oành ùng!”

Mấy ngày sau, một cái giống như vũ trụ nổ mạnh, từ trung tâm vũ trụ vang lên. Chấn động thật lớn, lan đến triệu triệu thế giới vị diện trong vũ trụ. Sau vụ nổ, tất cả đều trở về bình tĩnh.

Thế giới Trung thổ.

Kinh châu.

“Cha, mẹ, đại ca... ta đã trở về!”

Phương Vân đột nhiên xuất hiện ở trong phòng, nhìn mọi người nói.

Sau trầm mặc ngắn ngủi, bên trong phòng, bộc phát ra một trận hoan hô kinh thiên. Mọi người vui vẻ ôm cùng một chỗ.

“Đây mới là thứ ta muốn, không quan hệ lực lượng, không quan hệ thân phận, không quan hệ địa vị, không hơn không kém”.

Phương Vân ôm cha mẹ vợ con, trong lòng vô cùng thỏa mãn.

Hắn biết, bản thân mình sắp sửa sẽ có một đoạn cuộc sống vui vẻ mỹ mãn. Một đoạn cuộc sống này, sẽ rất dài, rất dài...

TRỌN BỘ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-toc-dai-chu>